τίποτε ἄγριον ὡς θηρίον, ἀφίνω νὰ ἀγριωθῇ, νὰ γένῃ ἄγριος. Τροπικ. Ἀγριαίνω, κάμνω τινὰ ἀγριόκαρδον, ἀσπλαγχνον, σκληρόκαρδον. Ἐπὶ πληγῶν. Ἀφίνω πληγήν τινα νὰ πιάσῃ κακὴν κρίσιν. Πλάτ. Ἀγριαίνομαι, ὀργίζομαι, θυμόνομαι· ἐπὶ πληγῶν, Πιάνει ξένον ἢ ἀχαμνὸν κρέας· ἔτι δὲ καὶ σκωληκοῦμαι, σκωληκιάζω μὲ κατατρώγοντα τὰ σκωλήκια. Θεοφράστ. «τὰ σπέρματα θηριοῦται, καὶ, ζωοῦται.»

Θηρίτας, ου, ὁ. Λακωνικ. ἀντὶ, ἐνυάλιος. ἔτι δὲ καὶ, θηρείτας.

*Θηριωδεία, ἡ = θηριωδία.

Θηριώδης, ά, ές (εἶδος). Ὅστις εἶναι ἄγριος ὡς θηρίον. Τόπος γεμάτος μὲ θηρία· τὸ θηριῶδες = θηριότης. Τρπκ. ἐπὶ νόσων, ἀῤῥωστιῶν· ἐπὶ ἑλκῶν, πληγῶν, πρισμάτων, Κακοφυές. ψυδροποιόν, κινδυνῶδες. Ἐπὶ θηριωδῶς· ἀφ' οὗ

Θηριωδία, = θηριότης. Ἀριστοτ. Εὐδημ. ς'. 1.

Θηρίωμα, τος, τό· = θηρίον σημ. 3.

*Θηριώνυμος, ό, ἡ (ὄνομα). Ὅστις ἔχει θηρίου ὄνομα. Βυζαντ.

Θηρίωσις, εως, ἡ (θηριόω). Τὸ νὰ κάμνῃ, νὰ ἀφίνῃ τίς τινα νὰ γίνῃται ἄγριος ὡς θηρίον. Τὸ νὰ ἀφίνῃ ἀῤῥωστίαν, ἢ πληγὴν νὰ καταντῇ εἰς τὸ κακοφυές, νὰ γίνῃται κακή, νὰ χειροτερεύῃ· τὸ νὰ μεταβάλλῃ τι εἰς ἄγριον θηρίον, νὰ μετεμορφώνῃ τινὰ εἰς θηρίον. Λουκιαν.

Θηρόβατος, ὁ, ἡ (θήρ, βαίνω). Ἐπὶ χωρῶν, τόπων, ὅπου εὑρίσκονται, διατρίβουσι ἄγρια θηρία. Διογ. Ἐπιστ. καὶ Ἀνάλεκτ. Β'. 282.

Θηροβολέω, Κτυπῶ, φονεύω, σκοτόνω, τοξεύω ἄγρια θηρία, ἀγρίμια, Σφκλ. Φιλ. 164. παρὰ τὸ

Θηροβόλος, ό, ἡ (βάλλω). Ὅστις κτυπᾷ, φονεύει, θανατόνει, τοξεύει ἄγρια θηρία, ἀγρίμια.

Θηροβόρος, ό, ἡ (βορά). Ὅστις, ἢ ὅ,τι κατεβρώθη, κατεσπαράχθη, κατεφαγώθη ἀπὸ ἄγρια θηρία. Φωκυλ. 136.

Θηρόβοτος, ό, ἡ (βόσκω). Ὅ,τι ἐβοσκήθη, κατεβοσκήθη ἀπὸ ἄγρια θηρία, τὸ κατέφαγον ὅλον ἄγρια θηρία.

Θηρόβρωτος, ό, ἡ. (βιβρώσκω). = θηρόβοτος.

*Θηροδιδασκαλία, ἡ (διδάσκω). Τὸ νὰ διδάσκῃ, δαμάζῃ, ἡμερώσῃ τις ἄγρια θηρία.

Θηροειδής, ές, ἡ (εἶδος). Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ὅμοιος μὲ θηρίον, ὡς θηρίον, θηριώδης,

Θηροθήρης, ου, καὶ α, ὁ (θηράω). Ὅστις κυνηγεῖ ἄγρια θηρία, κυνηγός. Lob ἐν Φρυν. σλ. 627.

Θηρόθυμος, ό, ἡ, (θυμός). Ὅστις κυριεύεται ἀπὸ θηριώδη ψυχικὴ πάθη, θυμόν, ὀργήν, ἐπιθυμίαν. Ἀνάλεκτ. Β', 221.

Θηροκόμος, ό, ἡ. (κομέω). Ὅστις περιποιεῖται τὰ ἄγρια θηρία, ἐπιστατεῖ, ἔχει τὴν φροντίδα περὶ τῆς τροφῆς καὶ περιποιήσεως ἀγρίων θηρίων.

*Θηροκράτωρ, ορος, ὁ (κρατέω). Βασιλεύς, ἐξουσιαστὴς τῶν θηρίων. (ε)

Θηροκτόνος, ό, ἡ. (κτείνω). Ὅστις θανατόνει, σκοτόνει, φονεύει τὰ θηρία

Θηρολεκτέω, = λεξιθηρέω· ἀδεσπτ.

Θηρολέκτης, ου, ὁ = λεξιθήρας, ἀδεσπτ. Ὅποιος κυνηγεῖ λέξεις.

Θηρολέξης, ου, ὁ = τῷ προηγμ. Ἡσύχ.

Θηρολέτης, ου, ὁ (ἕλλυμαι). = θηροκτόνος.

*Θηρόλετος, ό, ἡ (ὄλλυμαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐφονεύθη ἀπὸ θηρία.

*Θηρομαχία, ἡ (μάχη). Μάχη θηρίων.

Θηρομιγής, καὶ θηρομικτος, ό, ἡ (μίγνυμι). = θηριομιγής.

Θηρονόμος, ό, ἡ (νέμω). Ὅστις νέμει, βόσκει θηρία.

Θηρόνομος, ό, ἡ. Ὅ,τι ἐβοσκήθη, κατεφαγώθη ἀπὸ θηρία.

Θηρόπεπλος, ό, ἡ (πέπλος). Ὅστις εἶναι τιλυγμένος μὲ, ἢ φορεῖ, ἐνδύεται θηρίου δέρμα.

Θηροπλαστέω, Πλάττω, σχηματίζω θηρία, παρὰ τὸ

Θηρόπλαστος, ον (πλάσσω). Ὅστις εἶναι πλασμένος, σχηματισμένος ὡς ἄγριον θηρίον — 2) ἐνεργ. Ὅστις σχηματίζει, μορφόνει θηρία, μεταμορφόνει τι εἰς θηρίον, Λυκῥ. 673.

Θηροσκόπος, ό, ἡ (σκοπέω). Ὅστις παρακολουθεῖ τὰ θηρία, Τιμ. Ὁμ. κζ'. 11.

Θηροτύνη, ἡ. Κυνήγι, τὸ νὰ κυνηγῇ τις ἀγρίμια, ποίησ.

Θηροτόκος, ό, ἡ (τίκτω). Ὅ,τι τίκτει, γεννᾷ, ἄγρια θηρία, ποίησ. ἐπῆ. τῶν ὁσσῶν. Ἀνθολ.

Θηροτροφέω = θηριοτροφέω. Ἀριστεν. Β'. 20.

Θηρότροφος, ό, ἡ· = θηριότροφος

Θηροτρόφος, ό, ἡ· = θηριοτρόφος. «Λιβύη θηροτρόφος.»

Θηρότυπος, ό, ἡ (τύπος)· = θηριόμορφος.

*Θηροφονεύς, έως, ὁ = θηροκτόνος· παρὰ τὸ

Θηροφόνος, ό, ἡ (ΦΕΝΩ, φονεύω). Ἔτι δὲ καὶ τριτλ. Θυγ 11. = τῷ προηγμ.

Θηρόχλαινος, ό, ἡ (χλαῖνα). = θηρόπεπλος. Δυκόφρ. 871.

*Θηρώ, ούς, συνιαιρ. οῦς, ἡ. Κύρ, Ὄνομ. Ἡσύ. λφ.21. 4.

Θής, θητός, ὁ. κυρίως δοῦλος, τοῦτ' ἔστι χωριστὸς, χωρίστης, ὅστις δὲν ἔχει ἴδιον ἄγγειον κτῆμα, χωράφι, ἀλλὰ γεωργεῖ, δουλεύει τοὺς ἀγροὺς ἄλλου, εἰς τὸν ὁποῖον πληρόνει διωρισμένον τι, Ὀδσ. 644. ἀλλὰ παρ' Ἡσί. Ἔρ. 604. Ἐλεύθερος μὲν, μὴ ἔχων δὲ ἰδίον του ἀγρὸν, καλλιεργεῖ τοὺς ἀγροὺς ἄλλου τινὸς, κατ' ἀράσκειαν ἐπὶ μισθῷ, ἄρα ἐργάτης μισθωτός. Ὅτε ἐκέρδαινεν ὁ Σόλων τὸν λαὸν τῆς Ἀττ. εἰς τέσσαρας κλάσεις, ὠνόμασε θῆτας τοὺς τῆς τετάρτης κλάσεως, τῶν ὁποίων ἡ περιουσία δὲν συνίστατο εἰς 150 μεδίμνων εἰσόδημα ἀγρῶν, τὸ ὁποῖον ἦτον ἡ ἐλαχίστη περιουσία τῶν ζευγιτῶν· Μ' ὅλον ὅ,τι δὲ οἱ θῆτες ἦσαν ἐλεύθεροι τῆς πολιτείας μέλη, ἀπεκλείοντο ὅμως τῶν λειτουργιῶν τῆς πολιτείας, καὶ ὅθεν συνήθιζον νὰ ἐργάζωνται ἐπὶ μισθῷ· κατ' ἀρχὰς δὲ ἦταν καὶ τῆς στρατείας ἀπόκλειστοι, ἐὰν τοὺς ἔκαμναν στρατιώτας· ἑπομένως ὅμως τοὺς μετεχειρίζοντο εἰς πολιτάστας, ἐλαφρὰ ὡπλισμένους, καὶ εἰς ναύτας, ἐν καιρῷ ἀνάγκης δὲ καὶ εἰς ὁπλίτας, βαρὺ ὡπλισμένους στρατιώτας, Boeckh Ath. Staatshaush. 2. σλ. 28. — Θηλ. θῆσσα, Ἀττ. θῆττα, ὅπερ ἰδέ· παρβλ. πενέστης. Κατὰ Βτμ. Λξ. 2. σλ. 111. παρὰ τὸ ΘΕΩ, ΘΑΩ, τίθημι.

Θησαίατο, γ'. πλ. πρτπ. εὐκτ. ἀόρ. ά. τοῦ θεόμαι, θηέομαι, Ἐπῆ. ἀντὶ θηήσαιτο, θήσαιτο. Ὀδυσ. Σ. 19.

*Θησόμενος, Μτχ. μέλ. ἀόρ. ά. τοῦ πρωτοτ. ΘΑΩ.

Θήσατο, γ'. ἑνικ. πρτπ. μέτ. ἀόρ. ά. του πρωτοτ. ΘΑΩ, ὅπερ ἰδέ. Ἰλιάδ.

Θηταυρίζω, (θησαυρός), Συνάζω, φυλάττω, ἀποταμιεύω· ἀφ' οὗ

Θησαύρισμα, τό. Ὅ,τι ἐσύναξεν, ἐφύλαξεν, οἰκονόμησεν, ἀποταμιεύσατο, ἔβαλε κατὰ μέρος τις· κατασκευή, σκεύη, ἐπίπλα, τὸ κοινὸ. οἰκοκυράτον. ἰνοικοκυριό· περιουσία. Σφκλ, Φιλ. 37. καὶ Εὐριπ.

Θησαυρισμός, ὁ. Τὸ νὰ θησαυρίζῃ τις, ἀποταμιεύῃ, βάλλῃ κατὰ μέρος.

Θησαυριστής, οῦ, ὁ. Ὅστις θησαυρίζει, βάλλει κατὰ μέρος, οἰκονομεῖ.

Θησαυριστικός, ή, όν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, συνεθίζει, ἀγαπᾷ, ἔχει κλίσιν νὰ θησαυρίζῃ· ὅ,τι ἀνήκει εἰς θησαύρισμα· Ἀριστοτ.

Θησαυροποιέω, ῶ. Συνάζω θησαυρούς, παρὰ τὸ

Θησαυροποιός, ό, ἡ. (ποιέω). Ὅστις θησαυρίζει, συνάζει θησαυρούς, οἰκονομεῖ, βάλλει κατὰ μέρος.

Θησαυρός, ὁ. Ὅ,τι ἐθησαυρίσθη, ἐφυλάχθη, ἐβάλθη κατὰ μέρος, οἰκονομήθη, Ἡσί. Ἔρ. 721. Πᾶν ὅ,τι ἐσύναξεν, οἰκονόμησεν, ἔβαλέ τις κατὰ μέρος. — 2) Ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον τίθεται, φυλάττεται τὸ θησαυρισθέν· ταμεῖον, τὸ κοινὸ. κελλάρι, Ἰταλ. magazzino· σιτοβολῶν, πουρκί, ἀμπάρι· θησαυροφυλάκιον, ἐξαιρ. εἰς φύλαξιν πολυτίμων ἰσοῦ σκευῶν, ἢ καὶ ἀργυρίων καὶ ἄλλων πολυτίμων πραγμάτων. «θησαυρὸς τριπόδων ἄδυτος.» Πινδαρ. Πύθ. ΙΑ'. 8. Ὀλυμπ. Λ. Δ'. 1. ς'. 111. «θησαυρὸς μαντοσύνας.» Τὰ συσσωρευόντα ἀργύρια, καὶ δῶρα πολύτιμα· «θησαυρὸς ὕμνων τετείχισται.» Πίνδ. ς'. 8. ὅπου τὸ θησαυρὸς, ἀναφέρεται εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν, ἐν ᾧ ἐφυλάττοντο τὰ ἐκ τῶν διαφόρων πόλεων καὶ λαῶν τῆς Ἑλλάδος ἀφιερώματα, ὡς ἀγάλματα, χρήματα, στέφανοι, κ. τ. τ. Παρὰ Πλουτάρχ. Φιλοποιμ. 19. καὶ Διβίῳ, 39. 50. ὑπόγειος τις τεστεινὸς τόπος· ἀλλὰ κομίσαντες αὐτὸν (τὸν Φιλοποίμενα) εἰς τὸ καλούμενον θησαυρὸν, εἴνημα κατάγειον, οὔτε πνεῦμα λαμβάνον οὔτε φῶς ἔξωθεν, οὔτε θύρας ἔχον, ἀλλὰ μεγάλῳ λίθῳ περιαγομένῳ κατακλειόμενον, ἐνταῦθα κατέθεντο, καὶ τὸν λίθον ἐπιῤῥίψαντες, ἄνθρας ἐνόκλουν κύκλῳ παρεστήσαν· ἡ ἄρα, τὸ Τουρκιβ. Ζωντάνι, ἢ μποδρούμι· (παρὰ τὸ τίθημι, ἂν ὅμως εἶναι σύνθετον τῷ, αὐρον, πάνω ἀμφίβ., ἐπειδὴ ἡ λέξις αὐτὴ φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι τόσον ἀρχαία ὡς τὸ θησαυρός.) ἀφ' οὗ

Θησαυροφυλακέω, (θησαυροφύλαξ). Εἶμαι φύλαξ τοῦ θησαυροῦ, Διοδ. Σικ. ἐν γένει, φυλάττω ὅ,τι ἔχω, ἢ κερδαίνω, οἰκονομῶ, βάλλω κατὰ μέρος, τό Ἰταλ. σπαρανιέρω.

Θησαυροφυλάκιον, τό. Τόπος εἰς ὃν φυλάττονται τὰ θησαυριζόμενα, οἰκονομούμενα, τὰ πολύτιμα πράγματα· (ε) παρὰ τὸ

Θησαυροφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὅστις φυλάττει τοὺς θησαυρούς, ταμίας, τὸ Γερμαν. σατζμάϊστερ. (ῡ) Διόδ. Σικ.

*Θησαυρώδης, ό, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ θησαυρόν.

Θησεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Θησέως· ὅστις ἦτον καταφύγιον τῶν ἐποδιδρασκόντων, ἢ καταχρήσεις πασχόντων δούλων, τό σύνθ. Ἰταλ. σκλάβιον, Πλούταρχ Θησ. 35. «τὰ Θησεῖα ὑπὸ Ἱερά.» Ἑορτὴ τελουμένη εἰς τιμὴν τοῦ Θησέως.

Θησειότριψ, ιβος, ὁ (τρίβω). Δοῦλος, ὅστις διατρίβει πάντοτε εἰς τὸ Θησεῖον. Ἀριστ.

*Θησείω, Ῥῆμα ἐφτ. τοῦ τίθημι. Θέλω, ἀγαπῶ, εὐχομαι, ἐπιθυμῶ νὰ θέσω, βάλλω τί που ἢ πως.

Θησεύμεσθα, Δωρικ. ἀντὶ, θησούμεθα, θησόμεθα, μέσ. Μλ. τοῦ τίθημι

*Θησεύς, έως, ὁ. Ὁ υἱὸς τοῦ Κόδρου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν· ἀφ' οὗ

*Θησηΐς, ίδος, Πόνημα τὸν Θησέα ὑπόθεσιν ἔχον. Ἀγν. Λρτ. 2, 59.

Θήσθαι, Ἀπρμφ. παθτ. ἐνστ. τοῦ πρωτοτ. ΘΑΩ, Ἀμέλγειν, τὸ νὰ ἀρμέγῃ τις· ἰδέ ΘΑΩ. Ὀδσ. Δ. 89.

Θῆσσα, Ἀττ. θῆττα. θηλ. τοῦ θής, Δουλεύτρια, ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένη, ἐργάτισσα· ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπθ. θηλκ. = θητική. π. χ. «θῆσσα τράπεζα.» Ἔρπ. Ἀλκ. 7.

*Θήσω, Μλ. τοῦ τίθημι.

*Θῆτα, τό, ἄκλιτον· ἰδέ Θ. Ὁ Δημαρτ. ἐχρῆτο καὶ ὑπερθ. αὐτῷ. θῆτατος, ὡς τὸ δέλτατος.

Θητεία, ἡ. (θητεύω). Ἡ ἐπὶ μισθῷ ἐργασία.

Θητέρη, ἰδέ θέτερον.

Θητεύω, (θής). Εἶμαι θής, μισθωτὸς ἐργάτης.

ἐργάζομαι, δουλεύω ἐπὶ μισθῷ, Ἰλ. Φ. 444. Ὀδ. Σ. 357 μετὰ δοτ. Ὀδ. Λ. 489. Εἶμαι θεῖος, ἐξαιρ. βασικός — 2) ἐν γένει, δουλεύω, εἶμαι ὑποτεταγμένος εἴς τινα, κρέμαμαι ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός.

Θητικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἴδιον, πρέπει εἰς μισθωτόν, ἐργάτην· «τὸ θητικὸν,» = τῷ θητικῷ, ἡ πολιτικὴ κλάσις τῶν θητῶν· τὸ ἐπὶ μισθῷ δουλεῦον πλῆθος.

Θῆττα, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ θῆττα.

Θητώνιον, τό (ὠνος). Ὁ μισθὸς τοῦ θητοῦ, τοῦ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένου, τοῦ μισθωτοῦ ἐργάτου· τὸ κοινῶν. ἡμερήσιον, μερίσιον.

Τὸ Θ μετὰ τοῦ Ι.

Θ ἐ. ἀχώριστος λεκτικὴ συλλαβὴ πλειόνων οὐσιαστικ.. ἐπιθ. καὶ Ἀντων. ἐπίρρμτα σημαν. αὐτοῖς δίδοται καὶ τό, ἐν τῷ τόπῳ εἶναι δηλοῦσα. πάγροθι, οἴκοθι, ἄλλοθι, ἀμφοτέρωθι, αὐτόθι κλ. τ. τ., πολλκ. παρ' Ὅμ. ἐνίοτε δὲ καὶ λήγουσα τῆς γενικ. πτώσεως, οἷον. «Ἠλείθι πρό, ἠώθι πρό.» Ἰλ. Θ. 557. Λ, 10. καὶ ἀλλαχοῦ

Θιάζω, = θειάζω, Ἡσυχ.

Θιασάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἐπιστάτης ἢ ἀρχηγὸς θιάσου.

*Θιασεία, ἡ = θίασος.

Θιασεύω, Εἶμαι παρών, παρευρίσκομαι εἴς τινα θίασον, πανηγυρικὴν πομπὴν, χορὸν ἢ θυσίαν, χαίρω, εὐφραίνομαι εἰς αὐτά· «χοροῖς θιασεύειν» Εὐριπ. Παῖτ. Κασιερῶ, ἀφοσιῶ, ἀφιερόνω, «θιασεύεται ψυχάν.» Εὐριπ. Βάκχ. 75.

Θιασίτης, ου, ὁ = θιασώτης. Πολυδ. 6, 8. (υυ—)

Θίασος, ὁ. Παρεδήποτε ἑταιρεία ἢ συνέλευσις ἀνθρώπων θυσίας, ᾠδὰς, χορούς, πομπὰς καὶ τ. τ. εἰς τιμὴν θεότητός τινος τελοῦσα καὶ εὐωχουμένη· ἔτι δὲ καὶ αἱ ᾠδαὶ, αἱ πομπαὶ, αἱ εὐωχίαι, οἱ χοροὶ αὐτοί. Ἐν γένει, Πλῆθος, ὄχλος, συνάθροισις ἀνθρώπων, πανηγυρις, ἑταιρεία, συστήματα ἀνθρώπων, τὸ ἰταλ. τροῦπκαι «θίασος Διονύσου» Ἐπικριτῶν ἑταιρεία, τὸ ἰταλ. κωμῳδῶν, κωμῳδιάνων τροῦππα. «θίασος Κενταύρων» Ὄχλος Κεντ., Εὐριπ. (πιθανῶς παρὰ τὸ θεός, θεῖος θειάζω· ἔστι δὲ ἡλλ. τῶν Ἰων. φυλῶν ἐξαιρ. ἰδία) (υυυ) ἀφ' οὗ

Θιασόω, Διεγείρω, ἢ συναθροίζω ἀνθρώπους εἰς θίασον, κάμνω θιασώτας, ἀμφβ. Elmsl. ἐν Εὐριπ. Βάχ. 550. «ἠνδρὶ Νύσης θυρσοφόρους θιασοῖς.»

*Θιασώτης, ιδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ θιασώτης. Ὀπτ.

Θιασωδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ἢ γίνεται κατὰ τρόπον θιάσου, ἐν γένει πανηγυρικὸν. Νόνν. «κῶρα θιασώδης.»

Θιασών, ῶνος, ὁ. Τόπος, οἶκος, ὅπου συνέρχονται, συναθροίζονται οἱ θιασῶται, κρατεῖται θίασος, Ἡσύχ.

Θιασώτης, ου, ὁ. Ὅστις εἶναι μέλος, μέτοχος, κοινωνὸς θιάσου τινός· λάτρις θεότητός τινος. «θιασῶται τοῦ Ἐρωτος» Σωφ. Συμπ. 8, 1. Παρὰ τοῖς μεταγνωστ. δὲ, ὀπαδὸς, ἀκροατὴς, μαθητὴς ἐν γένει.

Θιασωτικός, ή, όν· Ὅ,τι ἐπάγεται, ἀνήκει εἰς θιασώτην· «τὸ θιασωτικόν.» οἱ θιασῶται

Θίβη, ἡ. Κόρινος, κέλαθος, πλεκτός, Κορίνθ. καλάθι, κανίστρι πλεγμένον, παρὰ τοῖς Ο'. γράφεται δὲ καὶ θήβη, καὶ ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ θήκη. (— ;)

Θιβρός, ά, όν. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, θερμός· γράφεται δὲ καὶ, θιμβρός· ὅθεν τὸ Λακωνικὸν ὄνομ. Θίβρων καὶ Θίμβρων.

Θιγγάνω, Μέλ. Θίξω, συνήθ. θίξομαι, ἀόρ. ἔθιγον. Ψαύω, ψηλαφῶ, ἐγγίζω τι ἐλαφρὰ μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, ὅθεν, Κτῶμαι, ἀποκτῶ, καταβάνω τι, γίνομαι μέτοχός τινος· μετὰ γενικ. Πινδ. σπανιωτ. μετὰ αἰτ. Τὸ δὲ «θιγγάνω πρός τινα» Ἐρρίζω, πλησιάζω εἴς τι, Θεόκρ. 1, 59. ὡσαύτως καὶ μετὰ δοτικ. Πινδ. Πυθ. 4, 528. 8, 33. 9, 75. Νεμ. 4, 56. Τὰ ὁποῖα μαρτύρια ὅμως ἄλλως ἐξηγεῖ ὁ Dissen, παρβλ. Boekh. expl. Pind. Ὀλ. 1, 67 — Ἀπὸ τοῦ ἐνεστ. θίγω, εὑρηνται παρὰ τοῖς Τραγ. ἐλίγα τινά, οὐ πάνυ βέβαια μέντοι παραδείγματα, οἷον· παρὰ Σοφκλ. Φιλ. 9. τὰ ὁποῖα ἡ Ἀλδ. ἔκδοσις προσθιγεῖν, ὀρθῶς, οὐχὶ δὲ πλείονες ἄλλαι νεωτ. ἐκδόσεις προσθίγειν, ἔχει. Ἀλλὰ καὶ παρ' Αἰσχλ. Πρ. 855. ἀμφιβάλλεται ἡ ἀναγνωστ. τοῦ, θίγων καὶ θιγών. Παραβλ. περαιτέρω δὲ καὶ Αἰσχλ. Αἰ. 1027. Σοφκλ. Αἰ. 1410. Elmsl. καὶ Herm. ἐν Οἰδ Κ. 470. Schaef. ἐν Εὐρπ. Ὀρ. σλ. 12. Γρηγ. Κορινθ. σλ. 990. Monk ἐν Εὐρπ. Ἄλκ. 1156. Elmsl. ἐν Εὐρπ. Βακ. 304. Wunderl. obs. critt. σλ. 151. Schaef. ἐν Γρηγρ. σλ. 990. ὅθεν καὶ οἱ τύποι θίγειν καὶ θίγων, θεωρεῖσθαι μᾶλλον ὡς Δωρ. καὶ τονοῦσθαι θιγεῖν, θιγών· ἀφ' οὗ

Θίγμα, καὶ, Θίγημα, ατος, τό. Ἔγγιγμα, ψηλάφισμα· ἔτι δὲ καὶ ἀνάχρωσις, κοινῶν. μόλυσμα, μόλυμα, ἰταλκ. κοντάγιο· ὁ τύπος θίγημα, τό, (υ—υ) Αἰσχλ. Πρμ. 856. κεῖται μὲν κατὰ συμπερασμὸν, πάντη πιθανὸν ὅμως.

Θίγω, ἰδὲ θιγγάνω, περὶ τὰ τέλη.

Θιμβρός, ά, όν. Ἰδὲ θίβρος.

Θίν, ὁ καὶ ἡ, ἰδὲ θίς.

*Θινόω (θίς). Σκεπάζω τι μὲ ἄμμον, μὲ πηλὸν, βόρβορον, κοινῶν. λούνην, ἐπὶ ποταμῶν, Πολβ.

*Θινώδης, ὁ, ἡ (θίς, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἀμμώδη περιγιάλι, ὄχθην, εἶναι ἀμμωδὴς, βορβορώδες.

*Θίξις, εως, ἡ (θιγγάνω). Ψηλάφησις, ἔγγιγμα μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων.

Θίς· γενικ. θινός, ὁ· παρὰ τοῖς μεταγνωστ. δὲ, καὶ θίν, ὁ, ἡ. Σωρός· «πολὺς ὀστεόφιν θίς» Ὀδ. Μ, 45. ἐξαιρ. οἱ ἄμμοι σωροὶ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, περιγιάλι· ὅθεν ἐν γένει, Παραλία, αἰγιαλός, ἀκροθαλαττία, ἀκρογιάλι· οὕτως ἐν πᾶσι τοῖς λοιποῖς Ὁμρκ. παραδείγματιν 23. οὔσι, ἀεὶ μέν τοι κατὰ δοτ. ἢ αἰτ. ἐνικ. καὶ προσλήψει τοῦ, θαλάσσης, ἢ ἁλός, πλὴν τριῶν, ἐν Ἰλ. Ψ, 693. «θίν' ἐν φυκιόεντι,» ὡς καὶ παρὰ τοῖς ὑστέροις, Ἀπολ. ῥόδ. 1, 967. ἐν Ὀδ. Η, 290. «πέρι θινὶ καὶ Ι, 46. «παρὰ θῖνα» ἄνευ τινὸς τῶν δυοῖν ἐκείνων δοτικῆς πτώσεων κειμένων, τὸ ὁποῖον παράδειγμ. ὅμως, πλὴν τοῦ πρώτου, τὸ μόνον Ὁμρκ. ἐστὶ ἐν ᾧ δηλοῦται τὸ γένος· ὅθεν ἐνδεχόμενον ὅτι ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ Ἔπκ. ἰδιώματι τὸ θίς ἐχρησίμευε μόνον ὡς ὀνομστ. καὶ κατ' ἄρτον. γένος ἄνευ ἐξαιρέσεώς τινος. Παρὰ Καλλμ. ἐξ ἐναντίας καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα λογογρ. οἷον, παρὰ Πλτχ. καὶ Παυσ. ἐμφαίνεται ἡ λέξις κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημτ. ἐν τῷ θηλκ. γένει. Ἀπὸ Ἡρόδ. δὲ, χρησιμεύει ἐξαιρ. ἐπὶ ἄμμον σωρῶν, τὰ πλεῖστα προσλήψει τοῦ, ψάμμου, ἄμμου, γῆς· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, π. χ. «θῖνες νεκρῶν» Αἰσχ. «θῖνες» ἐπὶ τῶν ἀνύδρων καὶ ψαμμωδῶν χωρῶν τῆς Λιβύης, Ἀπολ. Ῥόδ, Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ἐξαιρ. Ἐπὶ τῶν σίρτεων· ἐν γένει, Βυσσός, πάτος τῆς θαλάσσης, ἀμμώδης, ἢ ἰλώδης θαλάσσιος τόπος· «ὁ θίς ὁ μέλας» Ἡ μαύρη λούνη τῆς θαλάσ., ἔτι δὲ καὶ κατὰ θηλκ γένος, Σοφκλ. Ἀντγ. 591. Schneid. ἐν Ἀρστοτ. Ζώ. Ἱστ. Τ. 4. σλ. 507. — Ὁ Schneid. καὶ ἄλλοι τινὲς ἐθέλουσιν ὅτι τὸ θίς, διαφέρει τοῦ θίν, καὶ ἐκεῖνο μὲν τὸν σωρὸν δηλοῦν, ἐτυμολογ. παρὰ τὸ τίθημι, καὶ ἔστιν ἀεὶ ἀρσν. γέν. τὸ θίν δὲ, τὸν αἰγιαλὸν σημαίνον, παρὰ τὸ θεῖνω· ἀεὶ κοινῶν· γέν. εἰς τὴν ἐποίαν γνώμην τῶν ὅμως ἀντιβαίνει ἡ ἀνωτέρω σημαινόμενα παρὰ τοῖς Ἀττ. χρῆσις τῆς λέξεως. Ὁ δὲ Passow νομίζει ὅτι τὸ, θίς καὶ θίν εἰσὶ δύο διάφοροι τύποι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς λέξεως, ὥσπερ καὶ τὸ ἀκτίς καὶ ἀκτίν. δελφίς καὶ δελφίν, ῥίς καὶ ῥίν κ. τ. τ., καὶ τὸ τίθημι ἐστὶ τὸ πρωτότ. τῆς ἐτυμολογ. ὅπερ βεβαιοῦται καὶ ὑπὸ τοῦ σπανιόν ἀπαντωμένου τῆς γραφῆς αὐτῶν τρόπου θείς καὶ θήν, τὰ ὁποῖα δὲν φαίνονται ὡς ὀρθογρφ. παρεκτροπὴ, ἀλλὰ ἐτυμολογίας ἀπόπειρα. Ἐκ τῆς κυρίας σημτ. δὲ τῆς λέξ. «τὸ τεθέν, ἀλλεπαλλήλως συντεθέν, συσσωρευθέν, ὑποστάθμη» ἢ ἀφύλτμα δηλούσης,» πορίζονται ῥαδίως τὰ παράγωγα τῶν παρὰ τὴν θάλασσαν συσσωρευμένων καὶ κατὰ τὸ πρωτότυπον συγγενῶν, ἄμμου σωρὸν ἐπὶ τὴν παραλίαν, καὶ τοῦ ἐν τῇ θαλάσσῃ συσσωρευμένου ἄμμου ἢ τῆς ἰλύος· (τὸ Ἰῶτα ἐστὶν ἐν πάσαις ταῖς πτώσ. μκρ.)

*Θίσβη, ἡ. Πόλεως ὄνομ. ἐν Βοιωτίᾳ. Ἰλ.

Τὸ Θ μετὰ τοῦ Λ,

Θλαδίας, ου, ὁ, ἰδὲ τὸ ἐπμ.

*Θλασίας, ου, ὁ, ἔτι δὲ καὶ θλαδίας (θλάω). Τεθλασμένος, συντετριμμένος, πιεσμένος, ζουλιγμένος, ἐξαιρ. ὁ τοὺς ὄρχεις συντετριμμένους ἔχων = εὐνοῦχος.

Θλάσις, εως, ἡ (θλάω). Τὸ νὰ πιάσῃ, θλάσῃ, ζουλίξῃ, συντρίψῃ τίς τι, ἢ νὰ πιασθῇ, θλασθῇ, ζουλιχθῇ, συντριβῇ τίποτε. (υυ, ἁπαξ δὲ μόνον παρὰ Παύλ. Σιλ. —υ)

*Θλάσμα, τό (θλάω). Πίασμα, ζούλιγμα. παρβλ. ψλάσμα.

Θλασπίδιον, τό· ὑποκορισ. τοῦ θλάσπις.

*Θλάσπι, τό = θλάσπις.

Θλάσπις, εως, ἡ. Εἶδος καρδάμου, κοινῶν γκρούχας, τοῦ ὁποίου οἱ σπόροι συντριβέντες ἐχρησίμευον ἀντὶ σινήπεως, σιναπίου· γράφεται δὲ καὶ θλάσπι. εἶδος χόρτου, Διοσκορ. Β'. 186. Πλίν.

Θλάστης, ου, ὁ. Ὅστις ἢ ὅ,τι συντρίβει, ζουλίγει, στουμπίζει.

Θλαστικός, ή, όν. Ὅστις εἶναι ἐπιτηδειος, ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς θλάσιν, ζούλιγμα, στούμπισμα.

Θλαστός, ή, όν. Ὅ,τι ἐθλάσθη, ἐπιάσθη, ἐσπασθῇ, ἐζουλίχθη, ἐσυντρίφθη· ἐπθ. ῥημτ. τοῦ

Θλάω, Μλ —άσω. Πιέζω, ζουλίζω, στουμπίζω, κοπανίζω, συντρίβω, τσακίζω, Ἰλ. Ε, 307. Μ, 384. Ὀδ. Σ, 97. Ἡσ. Ἀσπ. 140. Μτχ. πρκμ. παθ. τεθλασμένος, ἢ τεθλαγμένος, Θεόκρ. ἀφ' οὗ οἱ τύποι φλάω, συγγν. τῷ, θραύω, κλάω καὶ ΤΡΑΩ, τιτράω, ἔτι δὲ καὶ θλίβω, φλίβω, τρίβω (τὸ α, ἐν ἅπασι τοῖς χρόνοις βρχ., ὅθεν παρὰ τοῖς Ἔπκ. ὅπου ἀπαντᾶται μκρ. συλλβ., ἀόρ. θλάσσε, κλ τ. τ. Ἰλ.)

Θλιβερός, ά, όν (θλίβω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὅστις ἢ ὅ,τι θλίβει.

Θλιβίας, ου, ὁ = θλασίας· παρὰ τό, θλίβω·

*Θλιβοφόρος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι προξενεῖ θλίψιν, Γρηγρ.

Θλίβω, Μέλ. ίψω. Πρκμ. παθ. τέθλιμμαι, ἀόρ. παθ. ἐθλίβην· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Θλίβω, πιέζω, ζουλίγω, σφίγγω, καταθλίβω, καταζουλίγω· Μέσ. «θλίβεται ὤμους» Θέλει κατατρίψει τοὺς ὤμους του, θέλει τρίψει τὴν ῥάχιν του εἰς τὸν παραστάτην τῆς θύρας, διὰ νὰ δείξῃ τὰ ἐνοχλοῦντά του ζωάρια, τοὺς φύλλους καὶ ψείρας ἑλλ., Ὀδ. Ρ, 221. Τρπκ. Στενοχωρῶ, ἐνοχλῶ, λυπῶ, πικραίνω τινά· ἕτερος τύπος αὐτοῦ ἐστὶ τὸ φλίβω, συγγν. τῷ τρίβω· πα-

ραβλ. καὶ θλάω· (τὸ ἰῶτα μακρ. ἐν τῷ παθ. ἀορ. δὲ μόνον βρχ.) ἀφ' οὗ

Θ λίμμα, τό. Ὅ,τι ἐθλίβη, ἐπιέσθη, ἐζουλίχθη.

Θ λιμός, ὁ = θλῖψις.

*Θ λῖψις, εως, ἡ (θλίβω). Τὸ νὰ θλίβῃ, πιέζῃ, ζουλίγῃ τις ἢ τίποτε· ζούλιγμα, καταπίεσμα, σφίξιμον, καταδρομή, ἀγωνία, στενοχωρία (ἡ συνήθης παραξυντ. τάκωσις θλίψις, ἐστὶ ψευδής.)

Τὸ Θ μετὰ τοῦ Ν.

Θ νησείδιος, ὁ, ἡ· καὶ, θνησιμαῖος, αία, αῖον (θνήσκω). Ὅ,τι ὑπόκειται εἰς θάνατον, εἰς φθορὰν, χαλασμὸν, εἶναι θνητὸν, φθαρτὸν· ἔτι δὲ καὶ ὅστις ἢ ὅ,τι ἀπέθανε, εἶναι νεκρός. νεκρὰ ἐκ θνησειδίων. Φιλόστρ. Φορέματα ἀπὸ δέρμα ἀποπνιγμένου, σκοτωμένου, σφαγμένου, φοφεῖον ζώου. θνησιμαίων ἀπέχεσθαι, ὑπακουσμ. κρεῶν, Ἱεροκλ. τὸ νὰ ἐγκρατεύνται τις, νὰ μὴ τρώγῃ κρέατα ἀποπνιγμένων, φοφιῶν ζώων.

Θνήσκω, Μλ. θανοῦμαι, ἀόρ. ἔθανον, πρκμ. τέθνηκα. ἀφ' οὗ οἱ συνήθως ἐν χρήσει κατὰ συγκ. τύποι, τεθνάμεν, τεθνᾶτε, τεθνᾶσι, γ'. πλθ. πρσπ. ὑπρτικ. ἐτέθνασαν, ἀπρμφ. Πρκμ. τεθνάναι, Ὁμ. (2) παρ' Αἰσχλ. δὲ καὶ, τεθνᾶναι, Εὐκτ. τεθναίην, Πρττκ. τέθνᾱθι, Πρκμ. τεθνεώς, ῶτος, θλκ. τεθνεῶσα, οὔσ. τεθνεώς, παρ' Ἡρόδ. 1, 112. δὲ, καὶ τεθνεός, ὅπερ προκριτώτερον ἴσως· ἰδὲ ἵστημι· Ὁμκ. καὶ Ἰωνκ. ἀρσν. καὶ οὐδ. τεθνηώς, ῶτος· παρ' Ὁμ. δὲ ἐνίοτε καὶ γνκ. τεθνηότος κλ. Ὀδσ. Ω, 56. Ἰλδ. Ν, 659. Τ, 300. Ω, 20. ἅπαξ δὲ χρῆται καὶ τῇ συνήθ. δοτ. τεθνεότι, τρισυλλάβως ὅμως, Ὀδσ. Τ, 331. ἐν τῷ θηλκ. γένει μέν τοι τεθνηκυῖα μόνον, Ὀδσ. Δ, 734. ἀξιοσημείωτον δὲ παρ' Ἡρόδ. 1, 113. τὸ οὐδετ. τῆς μτχ. τεθνεός, ὅπερ πιθανῶς ἐστὶν ὀρθότ. καὶ ἀναλόγως τῷ, ἑστός ἑστηκότα. (ὁ Ἀρίσταρχος, τῷ ὁποίῳ συνᾴδει καὶ ὁ Wolf προκρίνει παρ' Ὁμ. τὸν τύπον τεθνηώς, ὁ δὲ Βτμ. νομίζει Ὁμκ. τὸν Βοιωτ. τύπον τεθνειώς, Wernikke Tryphiod. σλ. 193.) Τῶν λοιπῶν κατὰ συγκ. χρόνων Ὁμκ. εἰτε μόνον τὸ γ'. πλθ. ὁρτ., τὸ α', β', καὶ γ'. ἐνκ. εὐκτ. καὶ τὸ β', καὶ γ'. πρττκ. πρσπ. ἐκ τοῦ, τέθνηκα προέκυψε καὶ ὁ Ἀττ. παρεσχηματισμ. τύπος τοῦ Μλ. τεθνήξω, ἢ τεθνήξομαι, ὑπὸ Elmsl. ἐν Ἀρστφ. Ἀχ. 597. ἐκεῖνο μὲν τοῖς πάλαι, τὸ τεθνήξομαι δὲ τοῖς νεωτ. Ἀττκ. ἀποδιδόμενον. — Ἀποθνήσκω, ἐπὶ φυσικοῦ τε καὶ βιαίου θανάτου, Μὲ φονεύουσι, μὲ σκοτώνουν, εὑρίσκω τὸν θάνατόν μου, χάνω τὴν ζωήν μου, Ὁμ. πολεμίστῳ θανάτῳ θανέοντα Ὀδσ. Δ, 412. καὶ πτεθνηώς νεκρός, ἢ νέκυς Ὀδσ. Μ, 10. Ἰλδ Σ, 173. Παρκ. ἀπέθανον, εἶμαι νεκρός. ὅθεν μετχ. Ὁ νεκρός, ὁ ἀποθαμμένος, Ὁμ., ὡσαύτως καὶ ὁ μτχ. ἀορ. θανών. Παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ. δὲ ἐχρησίμευεν ἐνίοτε καὶ ὁ Ἑνστ. κατὰ σημσ. πρμ., Σφκλ. Οἰδ. Τ. 118. καὶ μάλιστα ὁ μετχ. Schaef. ἐν Θερτ. 7, 2. Σφκλ. Φιλ. 1085. Jac. Ἀνθλ. Πλτ. σλ. 265. Τρπκ. ἐπὶ ἀψύχων. Φθείρεται, ἀφανίζεται, χαλνᾷ, χάνεται, Ἀρστφ. Βτρ. 986.

Θνητογαμία, ἡ (θνητός, γάμος). Γάμος, ὑπανδρεία θεότητός τινος μέ τινα θνητόν, μὲ ἄνθρωπον. Ἰλδ.

Θνητογενής, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅστις ἐγεννήθη ἐκ θνητῶν γονέων, ἐξ ἀνθρώπων, εἶναι θνητοῦ γένους.

Θνητοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις ὁμοιάζει μὲ θνητόν, φαίνεται, εἶναι θνητός, φθαρτός.

Θνητός, ἡ, ὸν (θνήσκω). Πᾶν ὅ,τι ὑπόκειται εἰς θάνατον, εἰς φθορὰν. ἀντιθ. τῷ ἀθάνατος· παρ' Ὁμ. πολλκ. γενικὸν Ἐπθ. πάντων τῶν ἀνθρώπων. Ὅ,τι ἀποθνήσκει, φονεύεται, θανατόνεται· ὅθεν ὅ,τι εἶναι ἀνθρώπινον, πρόσκαιρον, φθαρτόν. 2) Νεκρός, ἀποθαμμένος, ἀμφβ.

Τὸ Θ μετὰ τοῦ Ο.

Θοάζω, (θοός) μεθβτ. Κινοῦ τι μὲ ταχύτητα, βάλλω εἰς ταχεῖαν, βιαίαν, σφοδρὰν κίνησιν, κατεπείγω, ταχύνω, βιάζω, διώκω βιαίως καὶ αὐστηρῶς, Ευρ. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ. 2. β'.) ἀμτβ. Κινοῦμαι ταχέως, εὑρίσκομαι εἰς σφοδρὰν, βιαίαν, ὁρμητικὴν κίνησιν· βαδίζω, περιπατῶ ταχέως, ἐγλίγωρα, βιαστικά· τρέχω, πηδῶ, ὁρμῶ, πηδῶ, μαίνομαι, ἀγριαίνομαι, λυσσῶ, λυσσάζω, ὡς τὸ θόω Εὐρ. Βκχ. 216. 2) = θαάσσω, Καθημαι, Αἰσχλ. Ἱκτ. 510. εἰς ὃ ἐπάγεται συνήθως καὶ τὸ παρὰ Σφκλ. Οἰδ. Τ. 2. παρβλ. Βτμν. Λξ. 2. σλ. 105. Πλτχ. πῶς δεῖ ἐκ ποιητ. σλ. 22. Ε. Κατὰ Βτμν. ὁ μὲν Αἰσχλ. καὶ ὁ Σφκλ. χρῶνται τῇ λέξ. μόνον κατὰ τὴν β'. σημσ. ὁ δ' Εὐρ. κατὰ τὴν α'. μόνον· (ἡτις ὅμως ἔστιν ὅλως ἀμφβ. καὶ εἴτε ἄλλην ἐξήγησιν ἀπαιτοῦσα, εἴτε ῥαδίας διορθώσεως ἐπιδεκτική· ὅθεν ἡ θελ' ἴσως χρεία ν' ἀποδεχώμεν παραλληλισμὸν δύο διαφόρων μὲν, ἀλλήλοις μέντοι ἐξωτερικῶς ὁμοίων λέξ. εἰδῶν, θαάσσω, καὶ θοάζω).

*Θ ός, αστος, ὁ· κυρ. ὀνομ. πλειόνων παρ' Ὁμ., ἡ κλητκ. Θόαν, Ἰλδ.

Θόασμα, τό. Τόπος εἰς ταχεῖαν, σφοδρὰν κίνησιν ἐπιτηδειος, ἁρμόδιος. Ὀρφ. Τμν. Μθ'. 6. καλεῖ οὕτω τὸ ὄρος Τμῶλον, πκαλὸν Λυδοῖσι θόασμα. ἐπὶ τῷ ὁποίῳ οἱ Λυδοὶ ἑώρταζον τὰ ὄργια τῆς Κυβέλης.

*Θόη, ἡ, ὀνομ. τῶν Νηρηΐδων τινός, Ἰλδ. Σ, 40. Ἡσδ. Θγν. 245.

Θοιματίδιον, Ἀττκ. συναλφ. τοῦ, τὸ ἱματίδιον, ὑπερτ. τοῦ ἑπμ. (ἰδίων, -ων', Ἀρστφ. Πλ. 986.)

Θοίματιον, τό. Θοιμάτια, τά, Ἀττκ. συλφ. τοῦ, τὸ ἱμάτιον, τὰ ἱμάτια.

*Θοίνα, ἡ· νεώτρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, θοίνη.

Θοινάζω, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ θοινάω· ἀφ' οὗ

Θοίναμα, τό. Εὐωχία, ψιλιά, συμπόσιον, τὸ ὁποῖον ἠτοίμασεν, ἔδωκεν, ἐκαμέ τις. Εὐρ.

Θοινατήρ, ῆρος, ὁ. Ὅστις δίδει, κάμει εὐωχίαν, συμπόσιον, τράπεζαν, ψιλεντής, ξενοδόχος. 2) Ὅστις τρώγει εἰς συμπόσιον, εἰς κοινὴν τράπεζαν· ἀφ' οὗ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1495.

Θοινατήριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς εὐωχίαν, συμπόσιον, κοινὴν τράπεζαν, πῶν τὰ γυφὶ θοινατήριον στήσωμεν. Εὐριπ. Ἠλ. 1072. Ὅστις ὀρέγεται, ἀγαπᾷ τὰ συμπόσια, εὐαρεστεῖται νὰ τρώγῃ εἰς κοινὴν τράπεζαν.

Θοινατικός, ἡ, ὸν· = θοινητικός. Ξενοφ.

*Θοινάτωρ, ορος, ὁ = θοινατήρ. (2)

Θοινάω, -ήσω καὶ -άσω· ἀλλὰ καὶ θοινάομαι, Μλ -ήσομαι καὶ -άσομαι· ὡς ἀποθ. μετὰ παθ. καὶ μέσ. ἀορ. Εὐωχῶ, ψιλεύω, δίδω συμπόσιον, τράπεζαν, ψιλιὰν ἔνγρτ. Εὐωχοῦμαι, τρώγω· πθοινάω ἰχθῦσι Τρώγω ψάρια, Ἡσδ. Ἀσπ. 212. Μέσ. δὲ ἄνευ πτωτικοῦ, Εὐωχοῦμαι, ξεφαντόνω, ἐσωτεύω, συντρώγω, ἅπαξ παρ' Ὁμ. παύτοὺς προτέρω ἄγε θοινήσηκαι Πήγαινε τοὺς παρεμπρὸς διὰ νὰ εὐωχηθοῦν, νὰ φάγουν, νὰ χορτάσουν. Ὀδσ. Δ, 36. ὁ μέσ. τύπος ἐστὶν εὐχρηστότερος· ἀφ' οὗ

Θοίνη, ἡ. Συμπόσιον, εὐωχία, τράπεζα, ψιλιά, Ἡσδ. Ἀσπ. 114. ἐν γένει, τροφή, φαγητὸν, ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ ἀλόγων ζώων· ἐξαιρ. ἡδύ, κόστιμον· πὴν θοίνη ποιοῦμαί τιναα Προσκαλῶ τινα εἰς τὴν τράπεζαν, τὸν ψιλεύω· ἐν γένει δὲ, Τιμῶ, συγκαταλέγω, συγκατατριθμῶ τινα μεταξὺ τῶν ἄλλων, Πλάτ. Νόμ. Α'. πτοὺς γὰρ γόητας οὐκ ἐν θοίνῃ λέγω. Δὲν συγκαταλέγω, δὲν συναριθμῶ, δὲν μετρῶ τοὺς γόητας μετὰ τῶν ἄλλων· τὸ, θοίνα, ἡ, ἐστὶ νεώτερ. τύπος (συγγν. τῷ ΘΑΩ, θήσασθαι, τιθή, τιθήνη.) ἀφ' οὗ

Θοίνημα, τό· = θοίναμα.

Θοινητήρ, ας, = θοινατήρ.

*Θοινητήριος, ὁ, ἡ = θοινατήριος.

Θοινητικός, ἡ, ὸν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς εὐωχίαν, ὅστις ἀγαπᾷ νὰ εὐωχῆται, ξεφαντόνῃ

Θοινητός, ἡ, ὸν. Ὅ τι ἐφαγώθη εἰς τὸ συμπόσιον· ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, καλὸν εἰς συμπόσιον, εἰς φαγί, διὰ ξεφάντωμα.

Θοινήτωρ, ορος, ὁ = θοινάτωρ, θοινατήρ.

*Θοινίζω, Εὐωχῶ ψιλεύω τινά· Ἡρόδ. 1, 129. ἡ ἀναγνωσις ὅμως διφορεῖται, οἱ μὲν γὰρ ἀναγινώσκουσιν ἐθοίνισε, οἱ δὲ ἐθοίνησε.

*Θοῖτο, γ'. ἐνκ. πρσπ. εὐκτ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ τίθημι, ἀντὶ θεῖτο.

Θολερέω, Μλ -ήσω. ἐπὶ πραγμάτων, Θολώνω, εἶμαι θολόν. Ἡσχ. παρὰ το

Θολερός, ά, ὸν (θολός). Ὅ,τι εἶναι θολωμένον, λασπώδες, πηλώδες, βορβορώδες, ἀκάθαρτον, ἀπαστρον, σκοτεινὸν ἐξαιρ. ἐπὶ ἀκαθάρτων καὶ θολῶν ὑδάτων. Θουκυδ. Β'. 103. πρεῦμα μέγα, καὶ πολύ, καὶ θολερόν. Πλάτ. ποτὰμὸς θολερὸς καὶ πηλώδης· καὶ εἰς Τίμ. πάθος τὸ μὲν εὐαγέστατον, ἐπίκλην. αἰθὴρ καλούμενος· ὁ δὲ θολερώτατος ὁμίχλη τε καὶ σκότος. 2) τροπκ. Ὅστις εἶναι ταραγμένος, συγχυσμένος, ὑπὸ ψυχικοῦ πάθους κυριευμένος, θορυβούμενος, ἐνοχλούμενος πθολεροὶ λόγοι Λόγοι συγχεχυμένοι, ἀσυνάρτητοι, τοὺς ὁποίους λέγει τις ὅταν εἶναι κυριευμένος ἀπό τι ψυχικὸν πάθος· Αἰσχλ. Πρμθ. 891 ὡσαύτως καὶ πθολερὸς χειμὼν Θόρυβος, ταραχή, ζάλη, ὁρμὴ τῆς ὑπὸ ψυχικοῦ τινος πάθους κυριευμένης καρδίας. Σφκλ. Αἰ. 206. Ἀττ. ὀλερός· Ἐπίρρ. θολερῶς. ἀφ' οὗ

Θολερώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται θολόν· εἶναι φύσει ῥυπαρὸν, ἀκάθαρτον.

Θολία, ἡ (θόλος). Πλεκτόν τι θολοειδὲς κάλυμμα γυναικῶν κεφαλῆς, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν αἱ γυναῖκες ὡς προφυλακτικὸν κατὰ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων διὰ νὰ μὴ καίῃ τὸ πρόσωπόν των ὁ καύσων τοῦ ἡλίου. Σκιάδι, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. καπέλλον πλατύ. Θερτ. 15, 39.

Θολοειδής, ὁ, ἡ (θόλος, εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ θόλον, καμάραν· Ἐπίρρ θολοειδῶς.

*Θολόεις, εσσα, εν (θολός)· ποιητ. ἀντὶ θολερός· ἀμφβ. ἀνάγν. παρὰ Νικ.

Θολομίζης, ὁ, ἡ (θολός, μίγνυμι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, ἀνακατωμένον, μὲ ῥύπον, ἀκαθαρσίαν, λάσπην, λούνην.

*Θολοποιέω, = θολόω. Αἰσπ.

Θολός, ὁ. Ἀκαθαρσία, ἀπαστρία, λάσπη, λούνη· ἐπὶ θολῶν, ἀκαθάρτων, βορβορωδῶν ὑδάτων, καὶ ἄλλων ῥευστῶν, παύτίκα ὑπὸ τοῦ θολοῦ τοὺς πόρους ἐπικωματίζονταικ. Ἀθην. Ζ'. ὑπὸ τοῦ θολοῦ ἤτοι λασπώδους νεροῦ στουπόνονται οἱ πόροι. 2) Ὁ μέλας χυλός, τὸ μελάνι, τὸν ὁποῖον χύνει ἡ σηπία, σουπιά· καὶ θολέει τὴν θάλασσαν διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον. Ἀττ. ὀλός, καὶ ὡς ἐπιθ. ὀλερός, ἀντὶ θολερός.

Θόλος, ἡ· παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ, καὶ ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν θόλος, καμάρα στρογγύλη καὶ ἐξαρτωτὴ σκέπη, τουρκ. κουμπές, ἐν γένει δὲ, πασαδήποτε στρογγύλη οἰκοδομή, Ὀσσ. Χ. 442. 459. 466. κατὰ τὸν Voss. Στρογγύλον τι κτίριον ἐπάνω εἰς στύλας μεταξὺ τοῦ κατοικουμένου μέρους τῆς οἰκίας καὶ τῆς περιοχῆς τῆς αὐλῆς κείμενον, καὶ χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ φυλάττωνται εἰς αὐτὸ καθημερινῆς ζωοτροφίας ἐπιτη-

θεια καὶ τὰ μαγειρικὰ σκεύη, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κελλάρι συνῆθ. λεγόμενον. 2) ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ὁ οἶκος ὅπου οἱ Πρυτάνεις καὶ ἡ βουλὴ συνεστιῶντο, καὶ συναναστρέφοντο. 3) ὁ θόλος, τὸ δωμάτιον ἐν τοῖς λουτροῖς, ὅπου πρότερον καθήμενοι οἱ ἄνθρωποι ἱδρώουσι· τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ Λακωνικόν, λέγεται, κατὰ ταύτην τὴν σημ. ἐξαιρ. φαίνεται χρήσιμος κατὰ ἄρσεν. γένος ἡ λέξ. (πιθανῶς παρὰ τὸ, ὅλος.)

Θολόω, (θολός). Θολόω, ταράττω, ἀκαθαρτόω, καμνω θολόν, σκοτεινόν, ῥυπαρόν τίποτε. 2) Τροπ. Συγχίζω, ταράττω, λυπῶ, ἐνοχλῶ τινά.

Θολώδης, ές, ἡ (θολός, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς λάσπη. λοῦνη, ἀκαθαρσία, βόρβορος. 2) παρὰ τὸ θόλος = θολοειδής.

Θόλωσις, εως, ἡ (θολόω), Τὸ νὰ θολόνῃ, καμνῃ τις τίποτε θολόν, ἀκάθαρτον, σκοτεινόν.

Θοός, ή, όν. Ὅστις εἶναι ταχύς, ὀγλίγωρος, ἐξυπνος, ζωηρός, ἐξαιρ. ὀξὺς εἰς τὰς πράξεις του, πολλκ. παρ' Ὅμ., τὴν ἐν τῷ τρέχειν ταχύτητα μᾶλλον διὰ τοῦ, ταχύς ἢ ὠκύς (ἐκφέρουσι· ἐνίοτε μετ' Ἀπρμφ. ἠθοὸς μάχεσθαιοι Ἰλδ. Ε, 535. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀψύχων ἠθοὴ χεὶρ ὀγλίγωρος χέρι, Ἰλδ. Μ. 306. ἠθοὺς βέλεσι Ὀξέσι τοξεύοντες, Ὀδσ. Χ. 83. ἠθοὸς ἅρμασι Ὀγλιγωροκίνητον πολεμικὸν ἁμάξι, Ἰλδ. Ρ, 458. ἐξαιρ. δὲ πολλάκις ἠθοαὶ νῆες· ὀγλίγωρα, εὐκολοκίνητα καράβια, σύνηθες Ὅμρκ. ἐπίθετον τῶν πλοίων, τῶν ὁποίων τὸ μέγιστον προτέρημα ἦτον τὸ νὰ πλέωσιν ἐλαφρὰ καὶ ὀγλίγωρα· ἔτι δὲ καὶ κοινῇ νυξὶ Ὀγλίγωρος νύκτα, ἐπειδὴ ἐνοεῖτο ἐφ' ἅρματος ὀχουμένη, ἢ διότι κατὰ τὸ φυσικὸν φαινόμενον ἔρχεται καὶ παρέρχεται, περὶ ὀγλίγωρα, Ἰλδ Β, 394. Ἡσδ. Θγν. 481. Herm. ἐν Σφκλ. Τρχ. 94. ἀλλὰ κατὰ Βτμ. Λξ. 2. σλ. 65. οὐ μόνον διὰ τὴν ταχείαν ὑπ' αὐτῆς ἐπιστάσιν τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ φοβερὸν καὶ κινδυνῶδες τῆς σκοτίας· ἠθοὴ δαίς Τράπεζα ὀγλίγωρα ἑτοιμαζομένη, Ὀδσ. Θ, 38 Τὸ θοὸς κεῖται συντεταγμ. τῷ ὠκύς, Ὀδσ. Η, 34. ὅπου ἐκεῖνο μὲν τὴν εὐκινησίαν, τὸ ὠκὺς δὲ τὴν ταχύτητα κυρίως σημαῖνον φαίνεται. 2) Ὅ,τι εἶναι διαπεραστικόν, ὀξύ, σουβλερόν, μυτερόν, κοῦφοι θοαί Ἐπὶ τῶν Ἐχινάδων νήσων, αἱ ὁποῖαι ἐξέχουσιν εἰς τὴν θάλασσαν εἰσχωροῦσαι διὰ τῶν ὀξυτεινῶν σκοπέλων, ἢ ἀκρωτηρίων των, Ὀδσ. Ο. 299. παρβλ. θοόω. 3) τρπκ. Ὅ,τι εἶναι ὀξύ, ὁρμητικόν, βίαιον· ἐπ' ἀνθρώπων δὲ, ἀνδρεῖος, ἡμάκαι, Ἄρηος Ἰλδ. 4) ἐργτ. Ὅστις ἐπιτυγχάνει, ἐπείγει, κάμνει τι νὰ γίνῃ ὀγλίγωρα, πάνυ ἀμφβ. ὅμως, διότι ἡ σημ. αὕτη ὑπάγεται εἰς μαρτύρια, οἷα τὸ Ἰλδ. Ρ, 430. ἡμάτιξ θοὴν καὶ Σφκλ. Αἴ. 248. ἠθοὺς ζυγὸν ὅπου δύναται ἐνοεῖσθαι καὶ ὡς, ἡ ταχέως κινουμένη μάστιξ, τὸ ἐν σφοδρᾷ κινήσει τεθὲν ἐδώλιον, κάθισμα, τὸ ἰταλ. μπάγκα τῶν κωπηλατῶν, τοῦτ' ἔστιν ἡ σφοδρὰ κωπηλασία, καὶ ὡς, τὸ εἰς τὴν ταχείαν κίνησιν ἐπιρροῦν. — Ἐπῤῥ. θοῶς· Ταχέως, ὀγλίγωρα, σφοδρά, ὁρμητικά, ἐξυπνα, ζωηρά, τὸ ἰταλ. σβέλτο, Ὅμ. εὐθὺς τώρα, τώρα εὐθύς, Ὀδσ. Ο, 216 (πιθν. παρὰ τὸ θέω, Τρέχω, πηλαλῶ· παρβλ. ὠκύς καὶ ὀξύς. ὁ Βτμν. ἀποδοκιμάζει ταύτην τὴν ἐτυμλγ., διὰ τὴν σημ. τοῦ ὀξυτενοῦς, σουβλερόν, καὶ ἐθέλει τὴν λέξ. συγγν. τῷ θήγειν.) ἀφ' οὗ

Θοόω, (θοός σημ. 2) Ὀξύνω, κάμνω τι ὀξύ, σουβλερόν, Ὀδσ. Ι, 327. ἔτι δὲ τρπκ. 2) Ἐρεθίζω, παροξύνω. (ἡ σημ. Ταχύνω, ἐπιταχύνω, κάμνω τι ὀγλίγωρα, φαίνεται ἄχρηστος.)

Θοραῖος, αία, αῖον (θορός). Ὅ,τι ἀναφέρεται, ἀνήκει εἰς τὸ σπέρμα· ἠπόρος θοραῖος Ὁ πόρος, σωλὴν, δι' οὗ ἐκρέει σπέρμα εἰς τὸ σπέρμα, ἢ εἰς τὴν σπορὰν ἀνήκων.

*Θόρε, Ἐπκ. γ. πρτπ. ἀορ. β'. τοῦ, θρώσκω, Ἰλδ.

(Θορέω). Παραλόγως ἀποδεδεγμένος παρασχηματισμὸς τοῦ θρώσκω, καὶ παρὰ τοῖς μεταγενστ. ἐν σπανιοτάτῃ χρήσει, Βτμν. Γραμμτ. Ἑλλ. 2. σλ. 151. παρὰ τοῖς ὕστερον ταυτόν τῷ θόρω.

Θορή, ἡ· = θορός, Ἡ σπορά.

*Θορικόνδε, Ἐπῤῥ. Πρὸς τὴν θορικόν, κινήσεως σημντ., Τμ. Δμτ. 126. παρὰ τὸ

*Θορικός, ἡ. Χωρίον, χωρὶς τῆς Ἀττκ. παραθαλάσσιον.

Θορικός, ή, όν. = θοραῖος. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ σπέρμα, περιέχει τὸ σπέρμα.

Θορίσκω, Μλ. θοροῦμαι = τῷ ἐπμ. ἀδέσποτον.

Θόρνυμαι, καὶ παρ' Ἡρδτ. θορνύομαι· Μέσ. ἀποθ. παρασχηματισμ. τοῦ θρώσκω, Πηδῶ, σκιρτῶ· ἐξαιρέτως βατεύω, ἐπὶ συνουσιασμοῦ τῶν ἄλλων ζώων, Holmst. ἐν Δουκ. Πρμθ. 4.

*Θορνύομαι = θόρνυμαι, Ἡρδτ.

Θορόεις, εντος, εσσα, εν (θορός). Ὅ,τι εἶναι ὡς σπέρμα, φαίνεται ὅμοιον, ὁμοιάζει μὲ σπέρμα, τοῦτ' ἔστι δὲν ἐμορφώθη, δὲν ἐσχηματίσθη ἀκόμη. Ὀππιαν. Κυν. Γ. 512. ἠβρόεσσ θορόεσσα.

Θορός, ὁ. Ἡ γονή, τὸ σπέρμα τῶν ἀρσενικῶν λογικῶν τε καὶ ἀλόγων ζώων, ἐξαιρέτως τῶν ἰχθύων· τὸ κοινν. γάλα τῶν ὑφαρίων· (παρὰ τὸ αὐτὸ πρωτότ., παρ' ὃ ἐτυμολογεῖται καὶ τὸ, θόρνυμαι, θρώσκω, θορεῖν.)

Θορυβέω, Μλ. -ήσω (θόρυβος). Θορυβῶ, κάμνω θόρυβον, κρότον, ἐξαιρ. ἐπὶ θορύβου πλήθους ἀνθρώπων, ὄχλου· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν ἐκκλησίαις καὶ συναθροίσεσι πολλῶν ἀνθρώπων εὐαρεσκείας ἢ δυσαρεσκείας θορύβου, κρότου· ἐν γένει, δεικνύω διὰ κρότου, κραυγῆς ὅτι μοὶ ἀρέσκει, ἢ δυσαρέσκει τίποτε. 2) μεταφρ. Συγχίζω, ταράττω, βάλλω, φέρω εἰς ἀταξίαν τινὰ διὰ θορύβου καὶ κραυγῶν· ἠθορυβεῖτο τὰς Ἐκκλησίας ἐνοχλῶ, φέρω εἰς ἀπορίαν, ἀμηχανίαν, παραπαίρνω τινά, τὸ κοινν., τὸν κάμνω νὰ τὰ χάσῃ.

Θορυβή, ἡ· ἀντὶ θόρυβος· οὐκ ἔστιν Ἑλληνική ἡ λέξις· μ' ὅλον ὅτι κατ' ἐναργῆ ἀγνοιαν ἐν Σφκλ. Αἴ. 164. ἐτυχημάτισαν αὐτὴν τινὲς καὶ παρέλαβον αὐτὴν πλείονα λεξικά.

Θορυβητικός, ή, όν. Ὅ,τι διεγείρει, προξενεῖ, ποιεῖ θόρυβον, ταραχὴν, σύγχυσιν· ὅ,τι ἀνήκει εἰς θόρυβον Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, συνεθίζει νὰ θορυβῇ, συγχέῃ, ταράττῃ, ἐνοχλῇ.

Θορυβοποιέω. Ποιῶ, κάμνω, προξενῶ θόρυβον, ταραχὴν· παρὰ τὸ

Θορυβοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ποιεῖ, προξενεῖ, κάμνει θόρυβον.

Θόρυβος, ὁ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Σύγχυσις, ταραχή, ἐξαιρέτως ἡ διὰ φωνῶν καὶ κραυγῶν πολλῶν ἀνθρώπων γινομένη, ἢ ἐν ἐκκλησίαις, συναθροίσεσι τοῦ λαοῦ, εὐαρεσκείας, ἢ δυσαρεσκείας δηλωτικὴ κραυγῶν, φωνῶν, ψιθυρισμοῦ ταραχή, οἷα εἰθισθεν ἀκούεσθαι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. Ἐν γένει δὲ, σύγχυσις, ταραχή, ἀνησυχία· κατὰ πρῶτον εὕρηται ἡ λέξ. παρὰ Πινδ. Ὀλ. (συγγν. τῷ θρόος καὶ τύρβη, τυρβάζω, ταράσσω) ἀφ' οὗ

Θορυβώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ θόρυβον, προξενεῖ, φέρει, γεννᾷ θόρυβον, ταραχὴν, σύγχυσιν, εἶναι γεμάτον μὲ θόρυβον. Ἐπῤῥ. θορυβωδῶς.

*ΘΟΤΡΩ, Ἄχρηστον πρωτότ. ἀφ' οὗ παράγεται τὸ ἔθορον, ἀπρμφ. θορεῖν, ἀόρ. τοῦ θρώσκω, θόρυμαι.

*Θου- Ἀττ. ἀντὶ θεο-, ἰδὲ θεόμορος.

Θουραῖος, αία, αῖον (θοῦρος). Ὅστις εἶναι πηδητικός, ὁρμητικός, θαρσύς, τολμηρός, ὀξύῤῥοπος, ὀργίλος· ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειον εἰς ὀχείαν, βάτευμα· ὅστις εἶναι ἀκρατὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια, ἀσελγής.

Θουρᾶς, άδος, ἡ· ἰδιαίτ. θλκ. τοῦ θουραῖος· ἐξαιρ. = ἀκρατής, ἀσελγής.

Θουρήεις, ήεσσα, ήεν· = θουραῖος. Ἀφροδίσιος, ἀσελγής, Ἡσχ.

Θουρήθρον, καὶ θούρητρον, τὸ· παρ' Ἡσχ. = τῷ ἐπμ.

Θούρης, ου, ὁ. Ὀχευτής, τὸ κοινν. βαρβάτον.

Θουρικός, ή, όν· = θοῦρος.

Θουρεομάντις, εως, ὁ (θούριον, μάντις). Μάντις, προφήτης τοῦ λαοῦ, κοινός, δημόσιος, Ἀρστφ. Νφ. 331. Ὅπου ὁ Σχολ. ἐτυμολογεῖ τὴν λέξιν κατ' ἀσαφῆ ἱστορικήν τινα παραγωγήν.

Θούριος, ία, ιον. = θοῦρος. Jac. Ἀνθλγ. Παλτ. σλ. 633.

Θουρίς, ίδος, ἡ· θλκ. τοῦ θοῦρος, ὅπερ ἰδέ. Ὅμ.

Θοῦρος, ὁ. Ὅστις εἶναι ὁρμητικός, σφοδρός, ἀκόρεστος, πολεμικὸς ἄγριος, βίαιος πολλκ. ἐν Ἰλδ. καὶ ἀεὶ ὡς ἐπθ. τοῦ Ἄρεως, (ἐν Ὀδσ. δὲ, οὐχ εὑρηταί που ἡ λέξ.) Ἐν γένει, Ὁρμητικός, ὀξύς, ὀξύῤῥοπος, ὀργίλος, παραχώδης, ἄμετρος, τολμηρός, πολεμικός. Τὸ θλκ. Θούρις, ίδος, ἡ, πολλκ. ἐν Ἰλδ., ἅπαξ δὲ καὶ ἐν Ὀδσ., τὰ πλείστα ἐπθ. τοῦ ἀλκή, Ὁρμητική, σφοδρά, ἀκατάσχετος δύναμις· ἔτι δὲ καὶ ἠθοῦρις ἀσπίς Ὠθιστική, τῇ ὁποίᾳ ἐχρῶντο οἱ μαχόμενοι ἐν ἐπιδρομαῖς καὶ προσβολαῖς, Ἰλδ. Λ. 32. Τ. 162. οὕτω καὶ ἠθοῦρις αἰγίς Πινδ. (τῷ ΘΟΡΩ, θρώσκω, θορεῖν, ἔτι δὲ καὶ τῷ θύω συγγν.) ἀφ' οὗ

Θουρόω, Μλ. ώσω. Ὁρμῶ, ἐπιπηδῶ, καταπλακόνω τινά. Δυκόφρ. 85. ἠθουρῶσαι ἐπὶ λέκτρων.

Θόωκος, ὁ. Ἐπκ. κατ' ἐπέκτασ. τύπος τοῦ θῶκος. Θρόνος· Ὀδσ. Μ, 318. Συνεδρία, σύλλογος, συνέλευσις, Ὀδσ. Β, 26. παρβλ. Βτμν. Λξ. 2. σλ. 111.

*Θόων, ωτος, ὁ· Ὁμρ. κύριον πλειόνων ἀνδρῶν, παρ' Ὅμ.

*Θοῶς, Ἐπῤῥ. τοῦ θοός· Ὅμ.

Θόωσα, ἡ (θοός). Ταχύτης, ὀγλιγωράδα, σπουδή, βία, προπέτεια, ἀλλοιγιστία, αὐτοσχεδίασμα, τὸ νὰ κάμνῃ τίς τι μὲ ὀγλιγωράδαν, ὅπως ψάσῃ, χωρὶς σκέψιν καὶ συλλογισμόν, Ἐμπεδκλ. 2) Ὁμ. κύρ. ἡ μήτηρ τοῦ Πολυφήμου Κύκλωπος, Ὀδσ. Α. 71.

*Θοώτης, ου, ὁ· Κύρ. ὄνμ. κήρυκός τινος Ἕλληνος ἐν Ἰλδ.

Τὸ Θ μετὰ τοῦ Ρ.

Θραγμός, ὁ. Ὁ κρότος, τὸν ὁποῖον κάμνει σκληρόντι σῶμα, ὅταν διαῤῥήγνυται, τσακίζηται, σκάζῃ (πιθαν. παρὰ τὸ θραύω, κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ θράσσω.)

*Θρᾴκη, ἡ, Ἰων. θρῄκη, θρηΐκη, Ἡ χώρα, ἐπαρχία Θρᾴκη.

*Θρακίζω, Μλ. -ίσω (θρᾷξ). Προσφέρομαι, πολιτεύομαι, ἐνδύομαι, ὁμιλῶ ὡς θρᾷξ, μιμοῦμαι τὰ θρακικὰ ἤθη.

*Θρακικός, ή, όν· καὶ

*Θράκιος, α, ον (θρᾷξ). Ὅ,τι εἶναι ἴδιον Θρᾴκης, ἁρμόζει εἰς Θρᾴκα, γίνεται κατὰ Θρακικὸν τρόπον.

Θρακιστί, Ἐπῤῥ. Θρακικά, κατὰ τὸν Θρακικὸν τρόπον, κατὰ τὴν διάλεκτον αὐτῶν.

Θρακοφοίτης, ου, ὁ (φοιτάω). Ὅστις συχνάζει εἰς τοὺς Θρᾴκας. Ἑρμπ. παρ' Ἀθην. 12. σλ. 551. Β. ὡς τὸ Λιδοφοίτης. Gerytad. ἐν Ἀρστφ.

Θρανεύω (θρᾶνος). Ἐκτείνω, ταινόζω, τεντόνω τι ἐπάνω εἰς τὸν θρᾶνον τῶν βυρσοδεψῶν, τὸ τουρκιβ. τεζγκὶ τῶν ταμπάκιδων· βυρσοδεψῶ, κοινν. ἐργάζω δερμάτια. Ἀρστφ. Ἱππ. 369. (μὴ συγχυσέσθω δὲ ἡ λέξ. τῷ θρανύω καὶ θρανύσσω.)

Θρανίας, ου, ὁ = θρανίς.

Θρανίδιον, τό· Ὑποκορ. τοῦ θρανίον.

*Θρανίον, τό· Ὑποκορστ. τοῦ θρᾶνος.

Θρανίς, ίδος, ἡ. Ὁ ἰχθύς, ψάρι, ξιφιός· λέγεται δὲ καὶ, ξιφίας.

Θρανίτης, ου, ὁ (θρᾶνος). Ὁ κωπηλάτης ὁ ἐπὶ τὸ ἀνώτατον τῶν τριῶν ἐδωλίων καθήμενος, τὰ ὁποῖα ἦσαν κατεσκευασμένα ἐν ὑπεράνω τοῦ ἄλλου εἰς τὰς τριήρεις, πολεμικὰ καράβια τῶν Ἑλλήνων, Σχολ. Ἀριστφ. Ἐπχ. 1074. Ἀχαρ. 161. παραβλ. ζευγίτης καὶ θαλαμίτης (κατὰ τὴν συνήθη δὲ, ψευδεστάτην ἐξήγησιν ὅμως, ὁ κωπηλάτης ἐν τῷ ὀπισθίῳ μέρει τοῦ πλοίου, εἰς τὴν πρύμνην.) 2) Ὡς ἐπθ., Ὅτι ἀνήκει, εὑρίσκεται εἰς τὸν θρᾶνον «σκαλμὸς θρ.» ἡ ἀνωτάτη σειρὰ τῶν κωπίων· Θηλκ. «θρανίτις κώπη» Τὸ κωπὶ τοῦ θρανίτου, μὲ τὸ ὁποῖον κωπηλατεῖ, λάμπει ὁ θρανίτης, τὸ ὁποῖον ἦτον μεγαλήτερον, μακρύτερον παρὰ τὸ τοῦ ζευγίτου καὶ τοῦ θαλαμίτου. (– – –)

Θρανιτικός, ή, όν (θρανίτης). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς θρανίτην.

*Θρανίτις, ιδος, ἡ, θλκ. τοῦ, θρανίτης.

Θρᾶνος, ὁ. Ἕδρα, κάθισμα, ἑδραῖ. ἡ σανίς, σανίδι, ἰταλ, μπάγκα τῶν κωπηλατῶν καὶ κυρίως ἡ ὑπερτάτη τῶν τριῶν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν μία ὑπεράνω τῆς ἄλλης εἰς τὰς Ἑλληνικὰς τριήρεις· κάθεσμα τῶν θρανιτῶν· ἔτι δὲ καὶ ἡ βυρσοδεψικὴ σανίς, τὸ τουρκβ. τεζάχι τῶν ταμπακιδῶν, ἐπὶ τὸ ὁποῖον τανύζουν, τεντώνουν τὰ βυρσευόμενα, ἀργαζόμενα δέρματα. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ ἡ ἄφοδος, ἡ ἀπόπατος, συνηθ. χρεία, ἀναγκαῖον, ἰταλ. ρετιράτο, τουρκβ χπλές. 2) Τὸ ἔδεχον μέρος ἦτοι αἱ κεφαλαὶ δοκῶν, γρεντιῶν, ἐν οἰκοδομαῖς· ὁ τύπος, τὸ θρᾶνος παρ' Ἀριστφ. Πλτ. 545 ἀμφβ. (συγγν. τῷ Ἰων. θρῆνυς καὶ τῷ θρόνος· Σχηματίζεται δ' ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἄχρηστ. ὑπκρστ. θράνιστρον· ὡς πρωτότ. τῆς λξ. νομίζεται τὸ ΘΡΑΩ.)

Θρανόω, ίδε συνθρανόω, Συντρίβω, τσακίζω. Τὸ ἁπλοῦν φαίνεται ἄχρηστον· ἰδὲ καὶ τὸ ἑπμ.

*Θρανύσσω, Μλ. –ύξω. Συντρίβω, τσακίζω, κατακομματιάζω, καταλιωλίζω τι· Λυκ. (ἀνάγεται, ὡς τὸ θρανόω, εἰς τὸ πρωτότ. θρανύω, (μὴ συγχνέσθω δὲ τῷ θρανόω, θρᾶνος.)

*Θρᾷξ, ακος, ὁ· Ἰων. θρῇξ, θρῆξ καὶ θρηΐξ. Κάτοικος τῆς Θρᾴκης, ἐκ τῆς Θρᾴκης· Θηλκ. Θρῇσσα· Θρᾴκισσα.

Θρασαύχην, ὁ, ἡ. Νικήτ. Χρον. ΙΘ'. 2. Αὐθάδης, τολμηρός, ἄγριος, σκληροτράχηλος.

Θρασέω, = θρασύνομαι. Δίφιλος παρ' Ἀθην. Ε', ἀμφβ.

Θρασέως, Ἐπίρ. τοῦ θρασύς. Μὲ θρασύτητα, τολμηρῶς.

*Θρασίος, ὁ, Κύρ. ὀνομ. Εὐγενοῦς τινος Παίονος, Ἰλδ.

Θρασκίας, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Θρᾴκης πνέων ἄνεμος. Ἀριστοτ. Κόσμ. «τῶν βορείων ὁ ἑξῆς πνέων τῷ Ἀργέστῃ, Θρασκίας λέγεται, ὃν ἔνιοι Καικίαν καλοῦσιν. Γραῖος ἢ Γραῖκος, παρ' Ἰταλ.

Θράσος, τό (θρασύς). Κυρίως μὲν τὸ θάρσος κατ' ἀναγραμματισμόν, πεποίθησις, ἐκθάρσημα, θαρραλεότης, θάρρος, ἀφοβία, Ἰλδ. Ξ, 416. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ὅμως κατὰ φυσικὴν σημσ. Αὐθάδεια, προπέτεια, ῥιψοκίνδυνος τόλμη, παράβολον ἢ προσποιητὸν θάρρος, ἀναίδεια. (α)

*Θρᾷσσα, ἡ, Ἀττ. Θρᾶττα, Ἰων. Θρῇσσα, Θρήσσα, Δρκ. Θρέισσα. Κάτοικος τῆς Θρᾴκης, ἐκ Θρᾴκης, Θρᾴκισσα.

Θράσσω, Ἀττ. –ττω. Μλ –ξω· τό, ταράσσω κατὰ συναλφ. Ἀττ. Ταράττω, συγχίζω, ἐνοχλῶ, «θράξαι φρένας» Αἰσχλ. Πρμθ. 628. ἔτι δὲ καὶ συντρίβω, τσακίζω. (Τὸ α, φαίνεται φύσει μακρ. ὅθεν τοιούτοθ ἡ Μτχ. οὐδ. γέν. ἐνστ. θράττου, ἀπρμφ. ἀόρ. α. θράξαι Ετμν. Γρμμτ. Ἑλλ. 2. σλ. 19. 232. Δξ. 1. §. 212. 2. σλ. 198.)

Θρασυγλωττία, ἡ. Αὐθάδης, προπετὴς γλῶσσα, αὐθάδες στόμα, παρὰ τό

Θρασύγλωττος, ὁ, ἡ (θρασύς, γλῶσσα). Ὅστις ἔχει αὐθάδη γλῶσσαν, ὁμιλεῖ μὲ προπέτειαν, ἀναισχυντίαν, εἶναι αὐθάδοστομος.

Θρασύγυιος, ὁ, ἡ (γυῖον). Ὅστις ἔχει ὀνδρεῖα, δυνατὰ μέλη τοῦ σώματος, εἶναι ἀνδρεῖος, δυνατός, τό κοιν. γερός, γερὸν κόκκαλον, Πίνδαρ. Πύθ. Η. 52.

Θρασύδειλος, ὁ, ἡ (δειλός). Ὅστις δειλὸς ὢν καυχᾶται εἰς τὴν ἀνδρείαν του, τό ἰταλκ. πολτρόνος. Ἀριστοτ. Νικομ. Γ, 10.

*Θρασύθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Τολμηρόψυχος, ὅστις ἔχει αὐθάδη τόλμην, μεγαλοφροσύνην.

Θρασυκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Τολμηρόκαρδος, θαρραλέος, εὐτολμος. Ἰλδ. Κ, 41. Ν, 343.

Θρασυμάχανος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ, θρασυμήχανος. Πίνδαρ.

Θρασυμάχας, ου, ὁ· καὶ θρασύμαχος ὁ, ἡ (μάχη). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ μὲ θάρρος, εὐτολμίαν. Πίνδαρ.

Θρασυμέμνων, ονος, ὁ, ἡ (μένος, μέμονα). Ὅστις ἔχει τολμηρὸν, θαρραλέον φρόνημα εἶναι εὐτολμος, σταθερός, γενναῖος· ἐπθ. τοῦ Ἡρακλέους, Ἰλδ. Ε, 639. Ὀδσ. Λ, 267.

Θρασυμήδης, ὁ, ἡ (μῆδος). Ὅστις ἔχει τὴν κεφαλὴν του γεμάτην μὲ τολμηρὰς ἰδέας, εἶναι τολμηρός, εὐτολμος εἰς τὰ διανοήματα, βουλεύματά του, ἢ καὶ ὅστις ἔχει αὐθάδη, προπετῆ, ἀναίσχυντα φρονήματα. 2) Ὀνομ. κύρ. ὁ υἱὸς τοῦ Νέστορος, Ὁμ., ἔτι δὲ καὶ βασιλεύς τις τῶν Λυκίων, Ἰλδ.

*Θρασύμητις, ιδος, ὁ, ἡ (μῆτις) = τῷ προηγμ.

Θρασυμήχανος, ὁ, ἡ (μηχανή). Ὅστις ἔχει τολμηρὰ βουλεύματα, τό ἰταλ. πιάνα συνήθ. πλάνους, μεταχειρίζεται τολμηρὰ μηχανήματα, ἐπιβουλάς. Πιθ.

Θρασύμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος) = θρασύγλωττος. Πιθ.

Θρασύνω, Μλ –υνῶ (θρασύς) = θαρσύνω. Ποιῶ, κάμνω τινὰ εὐτολμον, τὸν θαρρύνω, ἐγκαρδιώνω «πλήθει τὴν ἀμαθίαν θρασύνοντες». Θκδ. Ἀλλὰ «θρασύνωσι καυχώμαι, κομπάζω, ἀλλαζονεύομαι μέ, ἢ διά τι. Πλβ. Πλτ. δὲ καὶ Μετ. Εἶμαι τολμηρός, θαρραλέος, Ὁμιλῶ, πράττω, φέρομαι μὲ τόλμην, ἢ αὐθάδειαν· «θρασύνομαι πρὸς Θεμιστοκλέαν. Πλτχ. δείχνομαι εὐτολμος, γενναιόκαρδος· μετὰ δοτ. δὲ «θρασύνομαί τινι». Ἔχω πεποίθησιν εἰς τινα, εἴς τι· ἀφιερόνομαι, δίδω πίστιν εἰς αὐτόν· «πρὶν ὅρμῳ ναῦν θρασυνθῆναι». Αἰσχλ. Ἱκτ. 772.

Θρασυξενία, ἡ (ξένος). Ἀποκοτία, ἀδιαντροπία, αὐθάδεια ξένου τινός. Πλάτ. Νομ. Θ'.

*Θρασυπόλεμος, ὁ, ἡ, ποιητ. θρασυπτόλεμος (πόλεμος). Ὅστις εἶναι τολμηρός, εὐτολμος εἰς τὸν πόλεμον.

Θρασύπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὅστις πονεῖ, κοπιάζει, ἐργάζεται, δουλεύει μὲ τόλμην, θάρρος· μάχεται, ἀγωνίζεται θαρραλέως. Πίνδαρ. Ὀλ. Α', 156.

Θρασύς, εῖα, ύ (θράσος). Ὅστις εἶναι τολμηρός, θαρραλέος, γενναιόψυχος, πράττει, κάμνει τι μὲ θάρρος, πεποίθησιν, ἀφοβίαν, παρ' Ὁμ. τὰ πλείστα ἐπθ. τῶν ἡρώων. Ἀλλὰ καὶ «θρασὺς πόλεμος». Ἰλδ. Ζ, 254. Η, 28. Ὀδσ. Δ, 146. καὶ «θρασεῖαι χεῖρες» Πολλάκις παρ' Ὁμ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ κατὰ φυσικὴν σημσ., Αὐθάδης, προπετής, ἀναιδής, ἀναίσχυντος, παράτολμος, ῥιψοκίνδυνος· κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. δύναται, ἴσως, ἐννοεῖσθαι καὶ ἐν Ὀδσ. Β, 436. — 2) Ἀσφαλής, βέβαιος, ἀκίνδυνος, Σφκλ. Φιλ. 106. «οὐκ ἀφ' ἑκείνῳ θρασμίξαι θρασύς». Δὲν εἶναι ἀσφαλής, βέβαιος, σίγουρος. Ἐπῤῥ. θρασέως.

Θρασύσπλαγχνος, ὁ, ἡ (σπλάγχνον). Τολμηρόκαρδος, γενναιόψυχος, ἄφοβος. Αἰσχλ.

Θρασυστομέω, (θρασύστομος). Ὁμιλῶ μὲ τόλμην, θάρρος, ἢ καὶ αὐθάδειαν, προπέτειαν. Σφκλ. Φιλ. 380.

*Θρασυστομία, ἡ. Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μὲ τόλμην, ἢ μὲ αὐθάδειαν. παρὰ τό

Θρασύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅστις ὁμιλεῖ μὲ θάρρος, τόλμην, ἢ μὲ αὐθάδειαν, προπέτειαν, εἶναι αὐθάδοστομος.

*Θρασύτης, τητος, ἡ (θρασύς). Τόλμη, θαρραλεότης· αὐθάδεια, ἀναίδεια, προπέτεια. (ῡ)

*Θρασύφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἔχει τολμηρὸν φρόνημα, τολμηρὰν καρδίαν.

Θρασυφωνέω, = θρασυστομέω.

Θρασυφωνία, ἡ = θρασυστομία. παρὰ τό

Θρασύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή) = θρασύστομος.

*Θρασυχάρμης, ου, ὁ, ἡ (χάρμη) = θρασυπόλεμος.

Θρασύχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὅστις ἔχει δυνατήν, ἀνδρείαν χεῖρα Ἀνθολογ. ἀφ' οὗ

Θρασυχειρία, ἡ. Τόλμη εἰς τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν, τό νὰ ἰσαίτις τολμηρὸς μὲ τὰς χεῖρές του, νὰ ἔχῃ πεποίθησιν εἰς τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν του.

*Θρασώ, ούς, συναιρ. οῦς, ἡ. Ἡ τολμηρά. ἐπθτ. τῆς Ἀθηνᾶς. Λυκ.

Θράττα, ἡ. Εἶδος ὀφαρίου παρδαλοῦ, τό ὁποῖον ἄλλως καὶ, Θαττα, λέγεται. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Κ'. 6. καὶ Ἀθήν.

*Θρᾶττα, ης, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ Θρᾷσσα.

*Θραττίδιον, τό, ὑπκρ. τοῦ θράττα, ὁ ἰχθύς.

Θράττω. Ἀττ. ἀντὶ θράσσω. ἰδὲ θράσσω.

Θραυλός, ή, όν (θραύσω). Ὅ,τι συντρίβη, ἐτσακίσθη· ὅ,τι εἶναι εὔθραυστον, εὐκολοτσάκιστον, εὐκολοσύντριπτον· μαλακόν, ἀπαλόν· «πῦρ ἐνέντες ταῖς πέτραις ὅσος ἐπέχεον θραυλοτέρας ἐκ τούτου ποιήσαντες». Σουίδ. ἰδὲ τραυλός.

Θραῦμα, τό (θραύω) = θρᾦσμα.

Θραύπαλος, ὁ. Εἶδος δενδρου ἀκριβέστερον ἀγνώστου. Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 7. καὶ Δ'. 1.

Θραυπίς, ίδος, ἡ. Εἴδός τι πτηνῶν, μικρόν, τό ὁποῖον διατρίβει ἐπάνω εἰς τὰ ἀκανθώδη φυτά· παρ' Ἀριστοτ. Ζώων. Ἱστορ. Η'. γ'. ἴσως τό παρ' ἡμῖν τρυποσάκης· γράφεται δὲ διαφόρως, οἷον· θλυπίς, καὶ θλιπίς, παρ' Ἡσυχ. ὁ καὶ γράπις.

Θραυρός, ά, όν = θραυλός, Ἡσυχ.

Θραυσάντυξ, υγος, ὁ, ἡ (θραύω, ἄντυξ). Ὅστις συντρίβει τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης. Ἀριστοφ. Νεφ. 1264.

Θραύσις, εως, ἡ (θραύω). Τό νὰ συντρίβῃ, τσακίζῃ, συντρίψῃ, τσακίσῃ τις, τό νὰ συντριβῆται, τσακίζηται, συντρίβη, ἐτσακίσθη τι, γίνεται, ἐγένετο τρίμματα. Ἐν τῇ θείᾳ Γραφῇ δὲ, ἀντὶ τοῦ, Πληγή, ὀργὴ θεία, τραῦμα, φθορά, ἥττα ἐν πολέμῳ, θάνατος, ἀρρωστία.

Θραῦσμα, τό. Τσάκισμα, Ὅ,τι ἐσύντριψεν, ἐτσάκισέ τις ἀπό τίποτε, ἐσυντρίφθη, ἐτσακίσθη· κομμάτι.

Θραυστός, ή, όν. Ὅ,τι συντρίβη, ἐτσακίσθη, ἐγένετο τρίμματα, ὅ,τι εἶναι εὔθραυστον, εὐκολοτσάκιστον. παρὰ τό

Θραύω, Συντρίβω, τσακίζω, λιωνίζω, κατακομματιάζω τίποτε. 2) Τρπκ. Ἐξασθενίζω, ἀδυνατίζω τινά, ἢ τίποτε. Πλουτάρχ. «θραύειν τὴν δύναμιν». Ἡρωδιαν. Γ'. 2. «θραύειν τὴν ἐλπίδα» «ἀλλ' οἵγε ἀσθενέοντες οὐ φέρουσι

τὴν ὁμιλίαν τοῦ ψυχροῦ ἁβλαβῶς· δὶ ὁ θραύομεν αὐτὰ θερμὸν ἐπιμιγνύντες. Γαλ. (συγγν. τῷ, θρύπτω, τρύω, τείρω· ἀπότινος ἀχρήστου παραστιγματισμένου τύπου, θράζω, ἐτυμολογεῖται τὸ θρυμμός· ἰδὲ καὶ θρανύσσω).

* (Θράω), Θέτω, βάλλω τίπου ἤπως· ἀφ' οὗ ἴσως μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. θρήσασθαι, Κάθημαι, εὑρῆται, Bach ἐν Φιλτ. λφν. 21. Χρησιμεύει δὲ ὡς κοινὸν πρωτότ. τοῦ θρῆνος, θρῆνος, θρόνος. Τοῦς δὲ ἐδέχθησαν περιττοῦς, ὡς πρωτότ. τοῦ θραύω, ἄλλην τινὰ διάφορον τούτου λέξιν).

Θρείσσα, Δωρικ. ἀντὶ, Θρήισσα, Θρῆσσα, Θυίαρ. Ἐπιγ. 18. 1.

Θρεπτικός, ή, όν (τρέχω). Ὅ,τι σύνηκεν, ἐπάγεται, ἢ ὅστις, ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρέχειν.

Θρέμμα, τος, τό (τρέφω). Πανδήποτέ τι, τὸ ὁποῖον τρέφει, ἀνατρέφει, ἔτρεψεν, ἀνέθρεψέ τις· ἐπὶ ἀνθρώπων, τέκνον· ἐπὶ ἀλόγων ζώων, Κτῆνος, Ξυγ. Ἀγσ. 9, 6. Οἰκν. 20, 23. ἐξαιρ. ἐπὶ προβάτων καὶ αἰγῶν ποιμνίον. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀγρίων ζώων π. χ. ἐπὶ σκύμνου λέοντος, νέον, μικρὸν λεοντάριον, Πλατ. Χαρμ. σλ. 155. Δ. παρὰ Μελγ. δέ, 83, 7. καὶ ἐπὶ σμήνους κωνοπίων. ἀφ' οὗ

Θρεμμάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ θρέμμα. (ᾱ)

Θρεμματοτροφέω, (τρέφω). Ἔχω, κρατῶ, τρέφω κτήνη. Στράβ. καὶ Διόδ. Σικ.

Θρέψασκον, γ. πλθ. πρτπ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, τρέχω, κατ' Ἔπκ. ἐπέκτ. ἀντὶ ἔθρεξαν, Ἰλιάδ. Σ, 509. 602.

* Θρέξομαι, Μλ. τοῦ τρέχω.

Θρεοκάρδιος, ὁ, ἡ (θρέω, καρδία). Ὅστις ἔχει πηδήματα, ἀνήσυχον, τεταραγμένην τὴν καρδίαν. Ἀνακρ. 61.

* Θρέομαι, ἰδὲ θρέω.

* Θρέπτα, ων, τά, νεωτέρα εὐφραστοτέρα λέξις ἀντὶ τοῦ θρέπτρα, ὅπερ ἰδέ.

Θρέπτειρα, ἡ· θηλκ. τοῦ θρεπτήρ. Εὐριπ.

* Θρεπτός, ἁ, ὸν. Ἐπθ. ρμτκ. τοῦ τρέφω. Ὅστις, ἢ ὅ,τι πρέπει νὰ τρεφῆται, ἀνατρεφῆται, τραφῆ, ἀνατραφῆ. Ἀλλὰ τὸ παρὰ Ξυγ. Ἱππ. 8, 8. κάπο τῶν εἰργασμένων θρεπτέον. Πρέπει νὰ ζῇ τις ἀπὸ τὰ ἔργα του, ἀπὸ τὴν δουλείαν του.

Θρεπτήρ, ῆρος, ὁ (τρέφω). Ὅστις ἀνατρέφει, τρέφει τινὰ ἢ τι. ἀφ' οὗ

Θρεπτήριος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ τρέφῃ, ἀνατρέφῃ τίποτε. Ὅ,τι σύνηκεν εἰς τροφήν, ἀνατροφήν, ἀγωγήν· πτά θρεπτήριαν. Ὁ μισθὸς τοῦ ἀνατρέφοντός τινα, τὸν ὁποῖον δίδουσι οἱ γονεῖς εἰς τὰς θηλάστρας, τροφοὺς, ἢ εἰς τοὺς παιδαγωγοὺς τῶν τέκνων των, Τμν. Δμτρ. 168. 223. παραβλ. θρέπτρα. ἔτι δὲ καὶ ἡ εὐχαριστία, εὐγνωμοσύνη, γηροκομία τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γηράσαντας γονεῖς των, διὰ τὴν ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ των ὑπὲρ αὐτῶν φροντίδα των, Ἡσιόδ. Ἔρ. 186. Ἀστ. τροφεῖα. 2) Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔτραφη, ἀνετράφη, εὗρε περιποίησιν, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου φροντίζει, ἐπιμελεῖται τις ἀμέσως ἢ ἐμμέσως· π. χ. ἡπλόκαμος κεφαλὴν Αἰσχλ. 3) Εὐρ. Ὅ,τι εἶναι τρόφιμον, θρεπτικόν· ὅθεν, τὰ θρεπτήρια = τροφή. Σφκλ. Οἰδ. Ἀ. 1263. κνηδῶν θρεπτήριαι.

Θρεπτικός, ἡ, όν (τρέφω). Ὅ,τι εἶναι καλόν, ἐπιτήδειον, ἀνῆκον εἰς τροφήν, τρέφει καλά.

Θρεπτός, ἡ, όν· ἐπθ. ρμτκ. τοῦ τρέφω. Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔτραφη, ἀνετράφη, εἶναι θρεμμένος, ἀναθρεμμένος, πρέπει, ἢ εἶναι δυνατὸν νὰ τραφῇ.

* Θρέπτρα, τά = θρεπτήρια, σημσ. 1. Ἰλιάδ. Δ, 478. Ρ, 302. Παρὰ τοῖς ὑστέροις δέ, καὶ θρέπτα, κατὰ Ζηνόδοτον καὶ τὸν αὐτῷ ἐν Τμν. Δμτ. 168. συνόδοντα Voss. Ὁ ἑνν. ἀρθ. θρέπτρον, φαίνεται ἄχρηστος.

Θρέπτρια, = θρέπτειρα· θηλκ. τοῦ θρεπτήρ.

* Θρέσκος, θρεσκεύω, θρεσκεία, ἰδὲ θρῆσκος, θρησκεύω, θρησκεία.

Θρεττανελό, Μίμησις τοῦ ἤχου τῆς κιθάρας διὰ τῆς φωνῆς γινομένη, ὡς τὸ κοινὸν τραλαρά, ταραρόμ, Ἀριστφ. Πλτ. 280.

Θρέττε, τό, μόνον παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 17. νοῦν ἔνιοι τὸ θρέττεν· κατὰ τὸν Σχολ. καὶ Σουίδ. = θαρραλέον, θρασύ, ἀνδρεῖον. Ἐγὼ δὲν τολμῶ, τὸ κοινὸν δὲν μὲ κρατεῖ· ἢ ἐτυμολ. τῆς λέξ. ἐστὶν ἀσαφής· καὶ ἡ λέξ. βαρβαρικὴ ἴσως.

* Θρέψα, ποιητ. ἀντὶ ἔθρεψα, Ἀόρ. ἀ. τοῦ τρέφω, Ὅμ.

Θρεψίππας, ου, ὁ, = Ἱπποτρόφος. ποιητ.

Θρέψις, εως, ἡ (τρέφω). Τὸ νὰ τρέφῃ, ἀνατρέφῃ τίς τι ἢ τινά. Τροφή.

(Θρέω). Ἐν χρήσει μόνον ὡς ἀποθετ. θρέομαι, καὶ τοῦτο κατ' ἐνστ. καὶ παρατ. μόνον. Ἠχῶ, κάμνω τι νὰ ἠχῇ· ἐξαιρ. φωνάς, κραυγάς, κλαυθμοὺς καὶ ὀδυρμοὺς ἠχῶ. Αἰσχλ. κκκκκ. Εὐρ., ὅταν κραυγάζω, φωνάζω, θορυβῶ, ἐξαιρ. θρηνῶ, ὀδύρομαι. Κατ' ἔνεργ. διάθ. οὐχ εὑρῆται ἢ βεβαιοῦντα μαρτύριον (ἀφ' οὗ, θρόος, θροῦς, θροέω, θρῆνος· τινὲς δὲ ἐπέλουσι τὴν λέξ. καὶ τῷ θραύω συγγν. ὡς τό, μεταξὺ θραύειν καὶ λαλεῖν ἠφωνὴν ῥηγνύναι).

* Θρηκίη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Θρᾴκη, Ἰλιάδ.

* Θρηκίκιος, ίη, ιον, ποιητ. ἀντὶ Θρήκιος, Θρᾴκιος, Ἰλιάδ. καὶ Ἡσιόδ. (– υυυ, ἀλλ' ἀπὸ τῶν Ἀλεξάνδρ. ποιητ. καὶ – υυ, Ruhnk. ep. cr. σλ. 300). παρὰ τὸ

* Θρῆιξ, ικος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Θρᾷξ, Θρᾶξ. Ἰλιάδ. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ποιητ. δέ, καὶ Θρήξ, ῆκος, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 585.

* Θρήισσα, ἡ, ποιτ. Θρῆσσα. Θρᾶσσα. Θράισσα, ἀπὸ τὴν Θράκην.

* Θρήκη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Θρᾴκη, Ἰλιάδ. καὶ Ἡσιόδ. ἀφ' οὗ

* Θρήκηθεν, Ἐπῤῥ. Ἐκ τῆς Θρᾴκης, ἀπὸ τὴν Θρᾴκην, Ἰλιάδ. Ι, 5. 72.

* Θρήκηνδε, Ἐπῤῥ. Πρὸς τὴν Θρᾴκην, Ὀδύσ. Θ, 361.

* Θρῆκιος, ίη, ιον, Ἰων. ἀντὶ Θρᾴκιος.

Θρηνέρως, ρωτος, ὁ, ἡ (ἔρως). Ὅστις διὰ ἔρωτα κλαίει, παραβλ. δυσέρως, παρὰ τὸ

Θρηνέω, ῶ (θρῆνος). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, θρηνῶ, ὀδύρομαι, κλαίω, χύνω δάκρυα, φωνὰς θρηνητικάς, Ὀδύσ. Ω, 61. πάσιδὴν θρήνεον τὸ ἡμέτ. Μοιρολογῶ, Ἰλιάδ. Ω, 722. —2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. δέ, καὶ μεταβτ. μετὰ αἰτ. Θρηνῶ, κλαίω, οἰκτείρω τινά. ἀφ' οὗ

Θρήνημα, τό. Ὅ,τι θρηνεῖ, ἢ ἐθρήνησέ τις. Τὸ νὰ θρηνῇ, ὀδύρηται, μοιρολογῇ. κλάψιμον, μοιρολόγημα. Εὐριπ.

Θρηνητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ θρηνητής, οῦ, ὁ. Ὅστις θρηνεῖ, κλαίει, μοιρολογεῖ. ἀφ' οὗ

Θρηνητικός, ἡ, όν. Ὅ,τι σύνηκεν, καὶ ὅστις συνεθίζει, ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ θρηνῇ, μοιρολογῇ. καὶ Ἐπίρ. θρηνητικῶς.

Θρηνήτρια, ἡ, θηλ. τοῦ θρηνητήρ, ἡ θρηνοῦσα, μοιρολογίστρια.

* Θρηνήτωρ, ορος, ὁ, = θρηνητήρ, θρηνητής, ποιητ.

Θρῆνος, ὁ (θρέω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ νὰ θρηνῇ, ὀδύρηται, κλαίῃ τις, ἐξαιρ. διὰ τινα νεκρόν, νὰ μοιρολογῇ, Ἰλιάδ. Ω, 721. Μοιρολόγι, μοιρολόγημα, Τμν. Ὁμ. ιή. 18. Παρὰ τοῖς λογογρ., κατὰ τὴν τελευτ. σημσ. μάλιστα εὐχρηστον, παρβλ. Franke ἐν Βαλλν. σλ. 125.

Θρῆνυς, υος, ὁ (θρόω, θρῶνος). Ὑποπόδιον, τὸ μικρὸν χαμηλὸν σκαμνάκι, ἐπὶ τὸ ὁποῖον βάλλει τοὺς πόδας του ὅστις κάθηται εἰς θρόνον, σκαμνί, καὶ λ. τ. τ., διὰ νὰ μὴ κρέμωνται οἱ πόδες του, πολλκ. παρ' Ὁμ. 2) ἐδώλιον, τὸ σανίδι, ἰταλ. ἡ μπάγκα, ὅπου, κάθηνται οἱ κωπηλάται, ἢ ὁ πηδαλιοῦχος, ἰταλ. timoniere, Ἰλιάδ. Ο, 729, ὅπου ὁ Ποιτ. σημαίνει τὸ μῆκος αὐτοῦ ἑπτὰ γεωμτρ. ποδῶν· πιθανῶς δοκός τις πλαγίως κειμένη, ἐφ' ἧς ἐστηρίζοντο τὰ ἐδώλια.

Θρηνῳδέω, (θρηνῳδός). Ψάλλω θρηνῳδίας, μοιρολογῶ.

Θρηνῳδήμα, τό. Ὠδὴ θρηνητική, μοιρολόγι.

Θρηνῳδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις συνεθίζει νὰ θρηνῇ, ἢ θρηνεῖ πολύ, κλαψιάρης, παραπονιάρης κοινότ.

Θρηνῳδία, ἡ. Τὸ νὰ θρηνολογῇ τις· ἔτι δὲ καὶ τὸ θρηνολόγημα, τὸ μοιρολόγι. παρὰ τὸ

Θρηνῳδός, ὁ, ἡ (θρῆνος, ᾠδή). Ὅστις ψάλλει θρηνητικὰς ᾠδάς, μοιρολογεῖ.

* Θρῆξ, ῆκός, ὁ, Ἰων. Θρᾷξ, Ἰλιάδ. Θλκ. Θρῆσσα, ἡ, ὅπερ ἰδέ.

Θρησκεία, ἡ (θρησκεύω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τιμή, λατρεία, τὴν ὁποίαν ἀποδίδει τις πρὸς τὸν θεόν· τὸ πρὸς θεὸν χρέος, σέβας. Πίστις, τὸ ἰταλ. religione, τὰ θρησκευτικὰ ἔθιμα, ἔτι δὲ καὶ δεισιδαιμονία.

* Θρήσκευμα, τό. Ἱερουργία, πρᾶξις θρησκευτική, Ἐκκλ.

* Θρησκεύσιμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι σύνηκεν εἰς λατρείαν καὶ τιμὴν τοῦ θεοῦ.

Θρησκευτήριον, τό. Τόπος, ἢ οἶκος εἰς τιμὴν τῆς θεότητος, ὅπου τελοῦνται αἱ ἱερουργίαι, ναὸς θεῖος, Ἐκκλησία.

Θρησκευτής, οῦ, ὁ. Ὅστις μὲ φόβον καὶ σέβας τιμᾷ τὸν θεόν.

Θρησκεύω, (θρῆσκος). Εἰσάγω, βάλλω εἰς πρᾶξιν, συνήθειαν, θρησκευτικά, θείας λατρείας ἤθη καὶ ἔθιμα, φυλάττω, νομίζω, θεωρῶ αὐτὰ ὡς ἱερά, ἅγια, Ἡρδτ. 2, 64. 65. — 2) ἐν γένει, Τιμῶ, σέβομαι, λατρεύω τὸ θεῖον.

* Θρησκίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ θρησκία, Ἡρδτ. 2, 18. 37.

Θρῆσκος, ὁ, ἡ. Ὅστις φοβεῖται καὶ σέβεται τὸν θεόν, φυλάττει ἀκριβῶς καὶ ἀπαρασάλευτα τὰ τῆς θρησκείας, ἐξαιρ. κατὰ ψευτικὴν ἔννοιαν, Δεισιδαίμων, τὸ ἰταλ. bigotto. Κατὰ Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξανδρ. 2. παρὰ τὸ Θρᾷξ· ἐπειδὴ αἱ εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Ὀρφέως καὶ τοῦ Βάκχου, μεμυημένοι καὶ ἀφωσιωμένοι Θρᾷσσαι, Θρᾴκισσαι, ἦσαν ἐπιρρεπεῖς ἐξαιρ. εἰς θρησκευτικὰς ἐνθουσιάσεις καὶ παντοίας δεισιδαιμονίας. Κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ θρέω, τρέω, τρέω, Φοβοῦμαι, τρέμω δὶ εὐσέβειαν, ἐξ αἰτίας τῆς θεοφοβίας μου, ἢ παρὰ τὸ θρέω, θροέω, ψιθυρίζω δεισιδαιμονικὰς προσευχάς, ὡς παρὰ Περσ. 5, 184. Ὅθεν εὑρῆται γραφόμενον καὶ θρόσκος, θρεσκεύω, θρεσκεία. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. τῷ θεραπεύω, βεβαίως συγγν.

* Θρῆσσα, Ἰων. ἀντὶ Θρᾶσσα.

Θριάζω, Μλ – άσω (Θριαί). Ἐνθουσιῶ, εἶμαι ἐνθουσιασμένος, ἐνθουσιῶν προφητεύω. 2) (ὁρίζον) Φυλλολογῶ, κόπτω, μαζώνω συκῆς φύλλα, συκόφυλλα.

Θριαί, ῶν, αἱ. Αἱ νύμφαι ἐν τῷ Παρνασσῷ, αἱ τὸν Ἀπόλ. ἀναθρέψασαι, καὶ αἱ ὁποῖαι ἐξεῦρον, ἐφευρῆκαν ἰδιαίτερόν τινα μαντείας τρόπον διὰ ψήφων, μὲ λιθαράκια, τὰς ὁποίας ἔρριπτον εἰς τι ἀγγεῖον, καὶ ἐκ τοῦ ἀγγείου χυνόμεναι αὐτάς κατὰ γῆς ἐπροφήτευον παρατηροῦσαι τὴν θέσιν των, Herm. ἐν Τμ. Ἔρ. 552, ἔτι δὲ καὶ Πρεν. ὅθεν. β'.) αἱ ψῆφοι αὐταί, διὰ τῶν ὁποίων ἐσημαίνετο ἡ προφητεία, καὶ — γ'.) αἱ δὶ αὐτῶν προφητεῖαι. Ἐν γένει δέ, Προφητεία, μαντεία, χρησμός, Βαλλμ. παρβλ.

Lobeck Aglaoph. 2. σλ. 814. Ἦσαν δὲ αἱ Θρῖαι νύμφαι, τρεῖς τὸν ἀριθμόν, ἀφ' οὗ ἐτυμολογεῖται, οὐ πάνυ πιθανῶς, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν.

Θριαμβευτής, οῦ, ὁ. Ὅστις θριαμβεύει, κάμνει τὸν θρίαμβον.

Θριαμβεύω, (θρίαμβος). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, 2) μετβτ. Πράττω, κάμνω τι μὲ θρίαμβον.

Θριαμβικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς θρίαμβον.

Θριαμβίς, ίδος. ἰδιαίτ. θηλκ. τοῦ θριαμβικός.

Θρίαμβος, ὁ. Παρ' Ἕλλησι μὲν ἐλέγετο ὕμνος τις ᾀδόμενος τῷ Βάκχῳ ἐν ταῖς πομπώδεσι περιελεύσεσι τῶν εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἑορτῶν· ὅθεν οἱ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρρήγνυσα ἀπηχήσουσι. Κρατῖνος παρὰ Σουίδ. ἐν Δ. Ῥήτειν· ἐν γένει δὲ, Πανηγυρική Βακχική πομπή, (νομίζεται δὲ ἐτυμολογούμ. παρὰ τὸ θρῖον, ἐπειδὴ ἐν ταῖς τοιαύταις πομπαῖς, τὸ ἰταλ. προτσεσιόνες, ἔφερον οἱ παῖδες συκῆς κλάδους εἰς τὰς χεῖρας· συγγενεστέρα ὅμως τῷ, ἴαμβος καὶ διθύραμβος, φαίνεται ἡ λέξις). Παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγετο ἡ Ἐπίδειξις νίκης τινός, ὅ ἐστι, πανηγυρική παράταξις καὶ πομπὴ συστρεφουσα καὶ φέρουσα τὸν νικητὴν εἰς τὴν πόλιν μετὰ ὕμνων καὶ ἐγκωμίων διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ πράγματος καὶ τοῦ ὀνόματος, χωρὶς νὰ ᾖναι ἀναγκαῖον τὸ νὰ ἐτυμολογηθῇ τὸ Ῥωμαϊκὸν triumphus παρὰ τὸ θρίαμβος. (ῑ)

Θριγγίον, τό· νεώτ. μᾶλλον εὐπρόσφορος τύπος ἀντὶ τοῦ, θριγκίον· μικρὸς θριγκός.

*Θριγγός, ὁ, νεώτ. εὐπροσφορώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ θριγκός.

*Θριγκίον, τό, ὑποκρστ. τοῦ, θριγκός.

Θριγκός, ὁ· καθ' Ἡσύχ. Στεφάνη τοῦ τείχους, ἤγουν τὸ ἀνώτατον τείχους, ἢ τοίχου ἄκρον· συνήθ. τὸ τῶν ἐξωτερικῶν οἰκοδομῆς τοίχων ἄκρον σκεπαζόμενον μὲ πλάκας λιθίνους, ἢ κεραμίδια διὰ νὰ μὴ εἰσχωρῇ εἰς τοὺς τοίχους ἡ βροχή· ὡς τὸ, γείσον, Ὀδσ. Ρ, 267. Ἐπὶ τὸν θριγκὸν δὲ κεῖται ἡ στέγη, σκεπαστή. Ἄλλο τὸ ἐν Ὀδσ. Η, 87. «θριγκὸς κυάνεος». Στολισμὸς τῆς ἔσω ἐπιφανείας τοίχων οἰκήματος συνιστάμενος εἰς κυανοῦν χάλυβα, τὸ κοινότ. τουρκιβ. βαμμένον τσελίκι, Γερμν. Sims, Pries. β'.) καὶ ἐπειδὴ ὁ θριγκὸς εἶναι τὸ ὑπέρτατον μέρος τῶν τειχῶν, λέγεται τρπκ. πᾶν ὕψιστον, ἔσχατον ἄκρον, τὸ πέρας, ἢ ἐκτέλεσις πράγματός τινος. 2) Παρὰ τοῖς μεταγνστ. Περιτείχισμα, περίφραγμα, περιχαράκωμα, περίβολος ἐκ ξύλων ἢ λίθων, φραγμὸς, φράκτης. ἀφ' οὗ

Θριγκόω, Κατασκευάζω, κάμνω τὸν θριγκὸν εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τείχους ἢ τοίχου· τοῦτ' ἔστι βάλλω στεφάνην, σκεπαστὴν ἀπὸ πλάκας ἢ κεραμίδια ἐπάνω εἰς τὸ τέλος τοῦ τοίχου ἢ τοῦ τείχους διὰ νὰ μὴ βλάπτηται ἀπὸ τὰς βροχός· «αὐλὴν ἐθρίγωσεν ἀχέρδοις· Ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τοὺς τοίχους τῆς αὐλῆς ἀγκάθια ὡς θρίγκον, Ὀδσ. Ξ, 10. ἐν γένει, περιτειχίζω, περιφράττω, περικλείω, φράζω τόπον τινά. 2) Τελειόνω τὴν οἰκοδομὴν, τὸ κτίσιμον οἴκου ἕως εἰς τὸν θρίγκον τῶν τοίχων· ὅθεν τρπκ. Τελειόνω, κάμνω τι τέλειον, τὸ φέρω ἕως τὸ ἔσχατον ἄκρον, τὸ Λατν. non plus ultra· «πάτας θριγκώσω. Τελειόνω, φέρω εἰς τέλος τὴν δυστυχίαν, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1294. «δῶμα κακοῖς θριγκῶσα. Προβιβάζω τὴν οἰκιακὴν δυστυχίαν ἕως εἰς τὸ ἔσχατον, εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν. Εὐρίπ. Ἡρακλ. 1280.

*Θριγκωδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ θρίγκον, φαίνεται ὡς θρίγκος.

Θρίγκωμα, ατος, τό (θριγκόω). Περιτείχισμα, περίφραγμα, περικύκλωμα τόπου τινὸς μὲ τεῖχη, φράκτην, τοίχον

Θρίγκωσις, ἡ. Τὸ νὰ περιτειχίζῃ, περικλείῃ, περιφράττῃ τις τόπον τινὰ μὲ τεῖχη, τοίχον, φράκτην.

*Θριγχός, ὁ· νεώτ. τύπος ἀντὶ θριγκός.

*Θριδακής, ίδος, ἡ· ἰδιαίτ. θηλκ. τοῦ θριδάκιος.

Θριδακίνη, ἡ. Θρίδαξ, τὸ συνηθ. μαρούλι, τὸ λαχανικὸν τὸ ὁποῖον μεταχειριζόμεθα εἰς σαλάτας, Ἀττ. κυρίως τύπος ἀντὶ τοῦ συνήθους Ἰων. καὶ Δωρκ. θρίδαξ. 2) Εἰδός τι ζυμαρικῶν, Lob ἐν Φρν. σλ. 130. (υυ--, ἴσως δὲ καὶ -υ--)

Θριδακινίς, ίδος, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ θριδακίνη.

Θριδάκινος, ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, ἡτοιμασμένον μὲ θρίδακας, ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ θρίδακα. (υυυυ) Λουκιαν.

Θριδακίσκη, ἡ· ὑποκορ. τοῦ θριδακίνη.

Θριδακώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὡς θρίδαξ, ὁμοιάζει μὲ θρίδακα. Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς θρίδακος, ἢ χρώματος ἀπὸ θρίδακας. ἐκ τοῦ

Θρίδαξ, ἡ καὶ θριδαξ, ακος, ἡ, Ἰων. καὶ Δρκ. ἀντὶ θριδακίνη, Μαρούλι, Ἡρδτ. 3, 32. (υ-, Φιλοθ. ἐπ. 30, 4. Λουκιλ. 117, 2. ὅθεν παρεξυτονοῦσι τὴν λέξ. τὰ χειρόγρ. καὶ οἱ ἐκδτ. τοῦ Ἡρό. Thom. Mag. καὶ ἄλλοι· ἀλλὰ κατὰ τὸν Δρακ. σλ. 76, 10. --, ὥσπερ καὶ ὁ Lobeck ἐν Φρν. σλ. 130. ἀεὶ θρίδαξ γράφει προπερισπμ., ὅπερ πιθαν. ὀρθ., ἐπειδὴ μόνον παρὰ τοῖς μεταγνστ. ποιητ. ἀπαντᾶται ἡ παραλγ. τῆς λέξ. βραχεῖα.)

Θρίζω, κατὰ ποιητ. συγκοπ. ἀντὶ τοῦ θερίζω, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 148.

*Θρινάκη, ἡ, = θρῖναξ, Σχλστ. Θκρτ. 7, 155.

*Θρινακίη, ἡ, Ἑκκ. ἀντὶ θρινακρία, Ὀδσ. Λ, 107, καὶ ἀλλαχοῦ. (-υυ-)

Θρινακρία, ἡ· καὶ, θρινακρίς, ίδος, ἡ (θρῖναξ) κυρίως μὲν τρία ἄκρα, τρεῖς γωνίας, ἔχουσα, ὑπαρ. γῆ, ἢ νῆσος· ἀρχαία ὀνομασία τῆς Σικελίας, τρία ἀκρωτήρια Πελωρόν, Πάχυνον καὶ Λιλύβαιον σχηματιζούσης.

Θρῖναξ, ακος, ὁ (τρίς, ἀκή, ἄκρα, ἀντὶ τρίναξ). Τρικράνι, καρπολόγι διὰ τοῦ ὁποίου λικμίζουσι, λιχνίζουν ἢ γυρίζουν οἱ γεωργοὶ τὰ γενήματα εἰς τὸ ἀλώνι (οὐχὶ δὲ, πτερόνη, λόγχη, ὡς ἐξηγήσατε τὴν λέξιν)· ἐγράφετο δὲ καὶ τρίναξ. (--, Ἀριστ. Εἰρ. 565. Νικ. Θηρ. 114. παρὰ τοῖς ὑστέροις ποιητ. δέ, πιθανῶς καὶ θρίναξ, παροξτ., υ-, Ἀντφλ. ἐπ. 4, 4. Δρκ. σλ. 121.)

Θρίξ, γενικ. τριχός· δοτ. πλθ. θριξί, Τρίχα, Ὅμ., ὅστις χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ τῶν τριχῶν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ἄλογ. ζώων ὡσαύτως, ἄρα κατὰ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου, καὶ κόμη, τὸ κοινότ. μαλλοκέφαλα· ἔτι δὲ καὶ προσλήψει τοῦ κεφαλῆς, Ὀδσ. Ν, 399. 431. Τρίχες γενείων, μαλλός, μαλλὶ προβάτων, Ἰλδ. Γ, 273. Ἡσό. Ἔρ. 519. Χοίρου τρίχες, γουρουνότριχες, Ἰλδ. Ι, 254. Ὀδσ. Κ, 239. Ἡσό. Ἀσπ. 391. οὐραῖαι τρίχες, τῆς οὐρᾶς, Ἰλδ. Ψ, 519. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δέ καὶ, πτερόν. Lobeck ἐν Φρν. σλ. 339. ὁ Ποιητ. μόνον τῷ πλθ. ἀρθ. χρῆται παροιμ. «θρὶξ ἀνὰ μέσον». Πλατὺ ἴσια μὲ τρίχα, Θκρτ. 14, 19. παρ' Ἡσό. δὲ καὶ «δέκ τριχὸς κρέμαται», ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀπὸ τὴν τρίχα κρέμαται παρὰ Ξενοφ. Συμπ. ς'. δέ, μὴ οὖν λέληθέ σε, ὅτι, μεταξὺ τοῦ ἡμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον, ἂν τις παρείρειεν Ἀντὶ τοῦ, οὔτε γρύ.

Θριοβόλος, ὁ, ἡ (Θριαί, β', βάλλω). Ὅστις βάλλει λιθαράκια εἰς τὸν μαγικὸν κάδον διὰ νὰ προφητεύσῃ τίποτε, ἢ νὰ βάλῃ εἰς τι λαχνόν· ἐν γένει, Προφητεύω, βάλλω λαχνόν, παρβλ. Lobeck Aglaoph. 2, σλ. 814.

Θρῖον, τό. Φύλλον συκῆς, συκόφυλλον, ἔτι δὲ καὶ βρῶμα, φαγητόν τι ἑτοιμαζόμενον μὲ βούτυρον, μέλι, αὐγὰ καὶ ἀλεύρι σιταρίου, τὰ ὁποῖα ταῦτα συμμιγνύμενα ἐτιλίγοντο εἰς συκόφυλλα καὶ εἶτα ἐβάλλοντο εἰς τὸ πῦρ νὰ βράσωσι, Σχλ. Ἀρστφ. Βκτρ. 134. Ἀχ. 1100. Ὁ δὲ Νεό. χρῆται τῇ λέξ. καὶ ἐπ' ἄλλων φύλλων. Πιθανῶς παρὰ τό, τρίς, τρία, διὰ τὸ τρεῖς ἐντομὰς ἔχον συκόφυλλον (-υ, Ἀρστφ. Ἱππ. 954. Elmsl. ἐν Ἀρστφ. Ἀχ. 158. 1100. Νικ. Ἀλ. 55. 407. εὕρηται μέντοι καὶ θρῖον, παροξτν., υυ, Θκρτ. 13, 40. Ἐπγρ. ἀδσπ. 222, 2. ἐν ἀμφοτέροις τοῖς μαρτυρίοις ὅμως ἀναγιγνώσκεται ἡ λέξ. ὡσπερ καὶ ἐν τοῖς παρ' Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 622, κρείττον θρύον).

Θρίος, ὁ. Σχοινὶ τῶν πανίων καραβίου, τὰ ὁποῖα, ἀνοίγουν πρῶτον εἰς τὴν πρῴραν, ὅταν παρέλθῃ, περάσῃ ἡ ἀνεμοζάλη, φορτοῦνα, ἄλλως δὲ καὶ ἔκφορος λεγμ. τὰ πλεῖστα κατὰ πλθ. ἀρθμ., οἱ θρῖοι ἐν χρήσει, Ἀριστοφ. Ἱππ. 440. «θρίους παρίειν», παρβλ. τερθριος. (υυ)

*Θριοφόρος, ὁ, ἡ (Θριαί, β', φέρω). Ὅστις φέρει, κοβαλεῖ τὰ προφητικὰ λιθαράκια, προφητεύει δὲ αὐτῶν, ὡς τὸ θυρσοφόρος Lobeck Aglaoph. 2. σλ. 814.

*Θριπηδέστατος, ὁ, ἡ = τῷ ἐπμ.

Θριπήδεστος, ὁ, ἡ (θρίψ, ἔδω). Ὅ,τι εἶναι σκωληκοφαγωμένον σαρακοφαγωμένον, παρ' Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 427. «θριπήδεστα σφραγίδια». Μικραὶ σφραγῖδες, βούλες αἱ ὁποῖαι ἦσαν οὕτω λεπτὰ σκαλισμένα, εἶχον τόσον μικρὰ καὶ λεπτὰ σκαλίσματα, ὥστε ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦσαν σκωληκοφαγωμέναι, Lessing antiq. Br. 1. σλ. 179.

Θριπόβρωτος, ὁ, ἡ (θρίψ, βιβρώσκω) = τῷ προηγμ.

Θριποκοπέω, ῶ (θρίψ, κόπτω). Θεόφρ. «θριποκοπηθέντα ξύλα». Τὰ καταφαγωθέντα, κατατρυπηθέντα ὑπὸ τῶν σκωλήκων.

Θριποφάγος, ὁ, ἡ (θρίψ, φαγεῖν). Ὅ,τι τρώγει τοὺς θρίπας. (ᾱ)

Θριπώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ἔχει θρίπας, σαράκια, εἶναι σαρακοφαγωμένον, σκωληκοφαγωμένον, ἀφ' οὗ Θριπωδέστατον, παρὰ Θφρστ. Φτ. Ἱστ. ὅπου ὅμως ὁ Στφ. θριπηδέστατον συμπεραίνει.

Θρίσσα, ἡ Εἶδος ὀψαρίου, ἄλλως τριχίας, ἄρα παρὰ τὸ θρίξ.

*Θρίσσος, ὁ = θρίσσα.

Θρίψ, γενικ. θριπός, ὁ. Σκώληξ ἐξαιρ. ὅστις κατατρώγει, διατρυπᾷ τὰ ξύλα, σαράκιον, μαμούδι, οἱ δὲ θρίπες ὅμοιοι εἰσὶ τοῖς σκώληξιν, ὑφ' ὧν περαίνεται κατὰ μικρὸν τὰ ξύλα. Θφρστ. Ἴσως δὲ καὶ ἡ θρίψ, Lobeck ἐν Φρν. σλ. 400. (πιθαν. παρὰ τό, τρίβω, παρβλ. Ἴψ.)

Θροέω, ῶ (θρόος). Θορυβῶ, φωνάζω ὁμιλῶν, ὁμιλῶ δυνατά, κάμνω θόρυβον, κρότον, παραχήν. 2) μεταβτ. λέγω, κοινοποιῶ, κάμνω νὰ διαδοθῇ τι, νὰ τὸ ἀκούσουν πολλοί· ἐν γένει, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ ἐνργ. σημ. ἐν τῷ παθτ. τύπῳ «θροούμενος ἔπος». Αἰσχ. Εὐμ. 486. — 3) = σοβέω, ξυπάζω τινὰ ἤτι καὶ φεύγει, παρὰ τοῖς ὑστάτοις, Νικτ.

Θρομβεῖον, τό, Ἰων. θρομβήϊον, Ἑπκρστ. τοῦ θρόμβος. Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον πηγμένον, πηκτόν, Νικανδρ. Ἀλεξ. 295. «ὠὰ γέον θρομβήϊα».

*Θρόμβειος, ὁ, ἡ, Ἰων. θρομβήϊος (θρόμβος). Ἐπὶ ῥευστῶν. Ὅ,τι εἶναι πηγμένον, κομμένον.

Θρομβίον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ θρόμβος, ὡς τὸ θρομβεῖον.

Θρομβοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ θρόμβον, ὡς θρόμβος. Ἱπποκράτ.

Θρόμβος, ὁ. Βῶλος, κοινότ. σκρουβάλι, κομμάτι, θραῦσμα, τρίμμα, σωρός, ἐξαιρ. ὄγκος πεπηγμένου αἵματος· ψιχίον, ψίχα, κόκκος,

σπιράκι, ψῆγμα, ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα ἐκ μικροτάτων μερῶν σχηματίζουσιν ὄγκον τινά, π. χ. ἅλας, ζάκχαρι καὶ λ. τ. τ. (πίσαν. παρὰ τό, τρέφω, τέτραφα). ἀφ' οὗ

Θρομβέω, Κάμνω τι νὰ πηκτώσῃ, νὰ γένῃ θρόμβος, νὰ κοπῇ· παθ. θρομβοῦμαι, ἐπὶ ῥευστῶν, πήγει, κόπτεται, π. χ. γάλα, τυρί. Νίκαν. Ἅλ. 315.

Θρομβώδης, ές, ἡ (εἶδος) = θρομβοειδής. Σχολ. Τρ. 702.

Θρόμβωσις, εως, ἡ (θρομβόω). Τὸ νὰ κάμῃ τις ῥευστόν τι νὰ πηκτώσῃ, κοπῇ, γένῃ πηκτόν, ἢ τὸ νὰ πηκτώσῃ κοπῇ τι ἀφ' ἑαυτοῦ.

Θρονίζω, (θρόνος). Βάλλω τινὰ ἐπὶ τὸν θρόνον, σκαμνί· τὸ κοινὸν θρονιάζω.

*Θρονέη, ἡ = Θρόνιον. Ἡσ. λφν. 9.

*Θρόνιον, τό, ὄνομ. πόλεώς τινος Λοκρικῆς. Ἰλιάδ.

*Θρονίον, τό, ὑπερτ. τοῦ θρόνος.

Θρονισμός, ὁ (θρονίζω). Τὸ νὰ βάλῃ τίς τινα ἐπὶ τὸν θρόνον, σκαμνί, κοινὸν θρονιασμα.

Θρονιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις θρονίζει, βάλλει τινὰ ἐπὶ τὸν θρόνον.

Θρόνον, τό· κατὰ πλθ. ἀριθμ. ὅλως τὰ θρόνα χρσμ. Ποικίλματα, παρόλα πλουμπίσματα, παρδαλούδια, παρδαλίσματα ὑφασμάτων ἢ κινητῶν πραγμάτων, Ἰλιάδ. Χ, 441. — 2) Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Ἀνθῆ, λουλούδια καὶ βότανα, βοτάνια, χορταράκια, τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο ὡς μαγικὰ μέσα εἰς μαγείας καὶ δαιμόνων ἐπαγωγάς, Θεόκριτ. 2, 59 νῦν δὲ λαβοῖσα τὰ θρόνα ταῦδ', ὑπόμαξον τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον. Ἔστι οὖν ἡ λέξ. ταὐτοσήμαντος τῷ, φάρμακον· χρωματιστικὸν καὶ μαγικὸν μέσον.

Θρονοποιός, ὁ (ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει, φτιάνει θρόνους, σκαμνία· σκαμνᾶς, παρὰ τό

Θρόνος, ὁ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Θρόνος, θρονί, σκαμνί, Ἰταλικ. συνηθ. καρέγλα· ἐξαιρ. πρόκλιντρον, θρονὶ εὐρύχωρον, ἔχον ἀπὸ τὰ δύο πλάγια μέρη ἔμπρος ἐκτεινόμενα ξύλα, ἐπὶ τὰ ὁποῖα ἀκουμβᾷ τις τοὺς βραχίονάς του, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐπὶ καθίσματος θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. Ὅτι δὲ τὸ θρόνος δὲν σημαίνει παρὰ τῷ Ποιητ. τὸν παρ' ἡμῖν συνήθως ὑψηλὸν ἐνοοῦμεν θρόνον, δεικνύει τὸ θρῆνυς, ὑποπόδιον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου καθήμενον ἵνα θέτῃ ἐπ' αὐτὸ τοὺς πόδας του. Ὁ θρόνος παρ' Ὅμ. εἶναι ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεκοσμημένος μὲ χρυσὸν ἢ ἄργυρον· ὅθεν, ἀργύρεος, ἀργυρόηλος. Ἔτι δὲ εἶναι ἐπικεκαλυμμένος καὶ μὲ λεπτὰ μαλλινα ὑφάσματα, μὲ ἁπαλὰ προβάτων δέρματα· ὀπάπηνας, χλαίνας, ῥήγεα, κώεα. 2) Παρὰ τοῖς μεταγενεστ., θρόνος βασιλέως, ἐξουσιαστοῦ, Ξενοφ., θρόνος κριτοῦ, διδασκάλου, βῆμα, ἤτοι ἄμβων, ἄμβωνας ῥητόρων. Τρπκ. Βασιλικῆ, δικαστοῦ, διδασκάλου ἀξία· ὡσαύτως καὶ κατὰ πλθ. ἀριθμ. οἱ θρόνοι, Τραγ. (ΘΡΑΩ, θρᾶνος, θρῆνυς). ἀφ' οὗ.

*Θρόνωσις, εως, ἡ = θρονισμός· ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς μυήσεως εἰς τὰ μυστήρια τῶν Κορυβάντων, ὅτε ὁ μυούμενος καθέζετο ἐπὶ θρόνου καὶ περὶ αὐτὸν ἐχόρευον οἱ μεμυημένοι, Heind. ἐν Πλάτ. Εὐθύδ. σλ. 277. Δ.

Θρόος, καὶ Ἀττ. συνκρ. θροῦς (θρέω, θροέω). Θόρυβος, ταραχή, κραυγαί, φωναί, ὁμιλίαι μεγάλῃ τῇ φωνῇ, μουρμουρητός, βοή· παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον ἐπὶ θορυβώδους μουρμουρητοῦ πλήθους ἀνθρώπων, Ἰλιάδ. Δ, 437. Ἐπὶ ψιθυρισμοῦ ταραχώδους ὄχλου παρὰ Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 35. — 2) Κενολογία, ψήμη.

Θρυαλλίδιον, τό. Ὑποκορισμ. τοῦ Θρυαλλίς. Λουκ.

Θρυαλλίς, ίδος, ἡ. Ἐλλύχνιον, φιτύλι, φτύλι. 2) Εἶδος φυτοῦ τινος, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν εἰς κατασκευὴν ἐλλυχνίων, ὡς παρ' ἡμῖν τὸ βαμβάκι.

Θρυγανάω, ἡ θρυγανόω ἔτι δὲ καὶ θρυγονέω. Κτυπῶ, τσικαλίζω, κθύρκνω. Κτυπῶ ἐλαφρὰ, (ἥσυχα) εἰς τὴν θύραν. Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 34.

Θρύϊνος, ινη, ινον. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ θρύον. (υυ)

*Θρυλλέω, καὶ θρυλέω (υ) ὅπερ παρὰ τοῖς Ἀττ. εὐχρηστότερον φαίνεται (θρύλλος). Κάμνω μεγάλον θόρυβον, μεγάλην ταραχήν, ἐξαιρ. ὁμιλῶ πολλὰ, καὶ φλυαρῶ· κάμνω νὰ διαδίδηται τι εἰς πολλούς, διασπείρω παντοῦ λόγον τινά, διαφημίζω τι τὸ τουρκιστ. κάμνω τί ταραζοῦρι· ἐν γένει = θροέω, θορυβέω. ἀφ' οὗ

Θρύλλημα, τό· καὶ θρύλημα. (υ) Τό, περὶ οὗ γίνεται λόγος πολύς, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλοῦσι πολλοί, ὅλοι· κοινὴ ὁμιλία, εἴδησις, φήμη, διήγησις.

Θρύλλιγμα, τό· καὶ θρύλιγμα (θρυλλίσσω). Ὅ,τι ἐτσακίσθη, συντρίφθη, συντριμμένον, τσακισμένον. Δυκοφρ. 880. (ῡ)

*Θρυλλιγμός, καὶ θρυλιγμός, ὁ. Παραφώνημα, σφάλμα εἰς τὸ ᾄσμα, παίξιμον τοῦ αὐλοῦ, τῆς φλόγας. παρὰ τό

*Θρυλλίζω, καὶ θρυλίζω, Μλ-ίσω (θρύλλος). Κάμνω παραφωνίαν παίζων κακῶς τὴν κιθάραν, Τμ. Ἑρ. 488.

Θρυλλίσσω, καὶ θρυλίσσω, Ἀττ-ττω. Μέλ. ξω. Συντρίβω, θραύω, τσακίζω, κομματιάζω τι. Ἰλ. Ψ. 396. ιθρυλλίχθη δὲ μέτωπον (συγγν. τῷ θραύω, θρύπτω, τρύω).

Θρύλος, καὶ θρῦλος, ὥσπερ θρόος καὶ θόρυβος, Ψιθυρισμός, μουρμουριτόν, ὁμιλία μεγάλη τῇ φωνῇ, κραυγή, φωνή, κενολογία, ψήμη, θορυβώδης ὁμιλία, τό ἰταλ. μπισμπίλιο, σουσούρο. Βτρχμ. 135. (ἐν ταῖς Ἐκδόσ. γράφονται ἅπασαι αἱ λέξεις αὗται διὰ τοῦ λλ., πλείονες τῶν πάλαι Γραμμ. ὅμως προκρίνουσι τὴν διὰ τοῦ λ μόνου γραφὴν· π. χ. Ἐτυμ. μέγ. σλ. 456. 39. Εὐστθ. ἐν Ἰλιάδ. Ψ, 396. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. 588. Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 122. Bremi ἐν Δημοσθ. Ὀλθ. 2, 7. καὶ ὁ Bekker διετήρησεν εἰς πάσας τὰς ἐκδόσεις του τὴν διὰ τοῦ λ μόνου γραφὴν πασῶν τῶν λέξ. αὐτῶν, καὶ τότε τὸ υ ἐστὶν ἀεὶ μακρ.).

Θρύμμα, τό (θρύπτω). Κομμάτι τσακισμένου τινὸς πράγματος, τρίμμα, ψιχίον, ψίχα, ἐρείπιον. ἀφ' οὗ

Θρυμματίς, ίδος, ἡ. Εἶδος πλακουντος, ξυμαρικοῦ τινος. Φώτ. ἐν Λεξ. Λουκιαν. καὶ Ἀθήν.

*Θρυόεις, εσσα, εν (θρύον). Τόπος γεμάτος ἀπὸ θρύον.

*Θρυόεσσα, ἡ. Πόλις ἐν τῇ Ἠλιδι παρὰ τὸν Ἀλφειὸν οὐ μακρὰν τῆς Πύλου, Ἰλιάδ. Δ, 311. κυρίως, Ἡ πλήθος θρύον ἔχουσα· ὀνομάζεται δὲ καὶ θρύον.

Θρύον, τό. Εἶδος φυτοῦ εἰς βαλτώδεις, καθύγρους τόπους φυόμενον, τὸ σωνθ. βούρλον Ἰλιάδ. Φ, 351. — 2) = στρύχνος μανικός. Διοσκορ. Δ', 74. Ὀρφ. Ἀργ. 914. (υυ)

*Θρύον, τό = Θρυόεσσα, πόλεως ὄνομ. Ἰλιάδ. Β, 592.

Θρυπτικός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι διὰ σύντριμμα, λείανσμα, τσάκισμα, κατακομμάτιασμα, ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον. Ὅστις ἢ ὅ,τι συντρίβει, τσακίζει, λειανίζει, κατακομματιάζει τι. 2) παθ. Ὅ,τι τσακίζεται, συντρίβεται, κομματιάζεται, λειανίζεται εὐκόλως, εἶναι ἁπαλόν, εὐκολοτσάκιστον. 3) Τροπικ. Ὅστις εἶναι φιλήδονος, τρυφερός, τό ἰταλ. δελικάτος, γυναικώδης, παίζει τὸν ἀκατάδεκτον, καμαρώνει· ἐπὶ πραγμάτων, ὅ,τι εἶναι πολυτελές, μεγαλοπρεπές, πολύτιμον. Ἐπῤῥ. θρυπτικῶς. παρὰ τό

Θρύπτω, Μέλ. ψω. Ἀόρ. παθ. ἐτρύφην. Συντρίβω, κατατσακίζω, κατακομματιάζω, καταλιανίζω τίποτε. Κατὰ ταύτην τὴν ἀληθῆ καὶ κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως χρήσιμος φαίνεται ἡ λέξ. παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν συγγραφέων, ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ. σχεδόν. τῷ, κλάω, αὐτὴν παραβάλλουσι, π. χ. Ἐτυμ. μέγ. σλ. 771, 24. Boisson ἐν Σχολ. Φλωρ. Ἑρ. σλ. 361. Boisson. Εὕρηται μόνοι κατὰ παθ. μτχ. Ἐνστ. νὰ πέτρα θρυπτομένων, ἐν Ἐπγρ. ἀόσπ. 22, 2. καὶ ἐν ταῖς συνθέτ. ἀποθρύπτω, διαθρύπτω καὶ λ. τ. τ. οὐ σπανίως καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. τῆς εὐχρήστου ἡ λέξις. 2) Τόσῳ μᾶλλον ὅμως ἐστὶν εὐχρηστος κατὰ μεταφορ. σημασ. ἠθικῶς, Ἐξασθενίζω, ἀμαυρόνω, ἀπομαραίνω, ἐλαττόνω παραυτίκα διὰ παθητικῆς ἠθικῆς ἐνεργείας τὰς δυνάμεις τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, ἐξαιρέτως διὰ λύπης, τρυφῆς, ἀσωτείας, ἡδυπαθείας· ὅθεν, καταθηλύνω, κάμνω τινὰ γυναικώδη, φιλήδονον, ἄσωτον, ἡδυπαθῆ, ἀσελγῆ, μικρόψυχον, καταπληκτικόν, μελαγχολικόν, δειλόν, ταπεινόφρονα. Κατ' ἐνεργ. διάθεσιν ὅμως μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ., οἷον, παρ' Αἰλ. ἐποικ. 9. καὶ Γρηγ. Ναζ., κατὰ παθ. δέ, παρὰ Ξεν. Συμπ. 8, 8. παρβλ. Λουκ. Χαρέτ. 4. Πλούτχ. περὶ παιδ. ἀγωγ. 12. Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 45. ἀλλ' οὐ μόνον ἐπὶ ἐνάρξεως τοῦ πάθους, Ἐξασθενίζομαι, ἢ καταθηλύνομαι, ἀλλὰ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ἐπὶ διαρκείας αὐτοῦ, Εἶμαι ἀδύνατος, ἀσελγής, ἢ φιλήδονος, ἡδυπαθής, Λουκ. Ἀλ. 31. Γυμν. 29. — Ἐπῤῥ. τοῦ παθ. παρκμ. τεθρυμμένως, Θηλυπρεπῶς, ἡδυπαθῶς, Πλουτ. Πολιτ., ἄθεν ἐξαιρ. ἀ.) Γίνομαι ἁβρόβιος, ἁβροδίαιτος, φιλήδονος, ζῶ ἀσελγῶς, ἀσώτως, ιὅλην ἐκείνην τὴν εὐφρόνην ἐθρύπτετο Ἐξεφάντωνεν, ἀσώτευεν ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην, Σοφκλ. παρὰ Κλημντ. Ἀλεξ. Στρμ. 5. πλ. 716. καὶ ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ τοιούτου βίου. β'.) Δι' ἀσωτείας, κολακείας, ἢ δι' ἐπαίνων τῶν κολάκων καὶ παρασίτων ὑπεραίρομαι, γίνομαι ἀλαζών, ὑβριστής, κομπαστής, ματαιόφρων, Ἡλιόδ. 4, 7, 10, 21. Dorv. Char. σλ. 472. μετὰ δοτκ. κθρύπτομαί τινιν Ἀλαζονεύομαι, κομπάζω, καμαρώνω διά τι, Ἀντιπ. Σοφ. 85, 2. Perizon ἐν Αἰλ. πκλ. ἱστρ. 1. 19. ὅθεν καὶ γ'.) Μεγαλυγορῶ, καυχῶμαι, Ἡλιόδ. 2, 10. δ'.) Προτρέπομαι ἀλαζονικῶς, τὸ κοινὸν παίζω τὸν μεγάλον πρὸς ἄλλους, προσποιοῦμαι τὸν σοβαρόν, τὸν ἀκατάδεκτον, ἐξαιρ. ἐπὶ γυναικῶν, ὅσαι δείχνονται πρὸς τοὺς ἐραστὰς ὑπερήφανοι, ἀκατάδεκτοι, σκληρόκαρδοι, ἄκαμπτοι, τοὺς περιπαίζουσι, τὸ κοινὸν τοὺς κρατοῦν διὰ λωλοὺς, Βρ. ἐν Ἀρστφ. Ἱππ. 1165. Dorv. α, α. Ο. Πολλάκις δὲ συντάσσεται τῷ ταυτοσημάντῳ ἀκκίζομαι ἢ τῷ ὠραίζομαι, Ἀνεκδ. Bekk. 1. σλ. 43. 364. Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 19. Boisson ἐν Φιλστ. Ἑρ. σλ. 361. ὅθεν ἐν γένει, Καλλωπίζομαι, σεμνύνομαι, γυναικίζομαι, ἁβρύνομαι, τὰ κοινὸν σταφιζόμαι, σλιβακόνομαι, κάμνω τσακίσματα, Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 228. C. Ξεν. Σμπ. 8, 4. Ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι, δείχνομαι ἀλλέως τοῦ ὅ,τι φρονῶ, π. χ. ὅταν δείχνῃ τις ὅτι δὲν δέχεται προσφερομένην τῷ τιμὴν τινὰ ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, διὰ νὰ τὸν παρακαλέσουν ἔτι περισσότερον νὰ τὴν δεχθῇ, Πλούτχ. Μαρ. 14. Ἀντων. 12. ιθρύπτομαι πρός τινας Παίζω τὸν σκληρόν, καμαρώνω, Λουκ. διάλ. Ἑταιρ. 12. τῶν θαλσ. θεῶν 13, 1. Γαλλ. 14. Πλούτχ. Φλαμ. 18. Παραβλ. Spohn. Coett. Theocr. 3. σλ. 4. (τὸ υ ἐν τῷ παθ. ἀορ. βρχ.) (ἀφ' οὗ τρυφὴ καὶ θρυπτικός, συγγν. τῷ τρύω καὶ θραύω). ἀφ' οὗ

Θρύψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ συντρίβῃ, κατατσακίζῃ, καταλιανίζῃ τις τίποτε, τὸ νὰ συντρίβηται καταλιανίζηται, κατατσακίζηται τι. 2) Τροπικ.

Μαλακέτης, τρυφερότης, γυναικισμός, θηλυπρέπεια, βίος ἄσωτος, ἡδονικός, ἀτελής. πολυτίλεια, τό Ἰταλ. λοῦξος Ξενοφ. Κυρπ. 8. 8. 16. Πλουτάρχ. εἰς Δημοσθ. 4. Ἀδυναστία, ὀλιγοδρανία, ἀδυναμία.

Θρυώδης, ὁ, ἡ (θρύον, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ θρύον, φαίνεται ὡς θρύον· Τόπος ἔχων πλῆθος θρύων. Στράβ. Η'.

Θρώσκω, Μλ -θωρούμαι. Ἰων. θορέομαι Ἀόρ. ἔθορον. Ἴπτικτ. θόρω, ὅθεν ἐν Ὀδσ. Χ, 303. γραπτέον θόρωσιν ἀντὶ τοῦ παρὰ Wolf ἐσφαλμένου θορῶσιν. Ἀπρμφ. θορεῖν. Σκιρτῶ, πηδῶ, ῥίχνομαι, Ἰλδ. Κ, 528. Ο, 573, 684. Φ, 126. Μτφρ. ἐπὶ τοῦ βέλους ὅταν ἐξίπταται ἐκ τοῦ τόξου, πολλ. ἐν Ἰλδ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ κλήρου, λαχνοῦ, ὅταν ἐκπηδᾷ ἐκ τῆς ἀσπίδος ὅπου τεθέντες ἐσείοντο οἱ κλῆροι, Ὅμ., καὶ ἐπὶ κυάμων ὅταν ἐκπηδῶσιν ἀπὸ τὸ λικμητήριον, λιχνιστήρι, Ἰλδ. Ν, 589. — β') Ἐφορμῶ, πηδῶ καὶ καταπλακόνω τινά, κινοῦμαι ἐξαφνα ὡς μὲ σφοδρότητα ἐναντίον του· ἐπί τινι, Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ, ἐν τινι, Ἰλδ. Ε, 161. Ὅπερ ὅμως ἀνάγεται ὀρθότερον, εἰς τὸ ἐνθρώσκω· κατὰ ταύτην τὴν σημασ. χρῆται ὁ Ποιητ. ἀεὶ τῷ ἀορ. κατὰ τὴν πρώτην δὲ τῷ ἐνστ., τῷ παρατ. καὶ τῷ ἀορ. ἐν Ὀδσ. δὲ σπανίως ἀπαντᾶται ἡ λέξις. 2) μεταβτ. ὡς τὸ θόρνυμαι, ἐπὶ συνουσ. τῶν ἀλόγων ζώων, Ὀχεύω, βατεύω, Αἰσχλ. Εὐμ. 630. παρὰ τὸ

Θρώσμός, ὁ. Τόπος οἱονεὶ εἰς τὰ ἄνω, ἐμπρός πηδῶν, ὑπερέχων, ἐξέχων, προέχων, ὑψηλός, τὸ κοινῶς ψήλωμα ἠθρωσμός πεδίοιο. Τόπος ἐκ τῆς πεδιάδος ὑψούμενος, γήλοφος, τὸ κοινῶς χωματοβούνι, Ἰλδ. Κ. 160. Λ, 56. ὡσαύτως καὶ ἠθρωσμός ποταμοῖο. Ὑψώματα, ψηλώματα γῆς ἐπί, ἡ παρὰ τὰς ὄχθας ποταμοῦ Ἀπολλ. Ῥόδ. 823.

Τὸ Θ μετὰ τοῦ Υ.

Θύα, ἡ ἰδὲ θυία.

Θυάζω (θύω). Θυματίζω, καπνίζω, θυσιάζω, ἐξαιρ. ἑορτάζω τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου· ὅθεν 2) Μαίνομαι, θορυβῶ· νεωτέρα λέξις.

Θυανεία. Διαμαχία, μάλωμα, κτυπήματα, ῥαβδισμοί, λοιδορία, αἰσχρολογία. Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. Β'. νέκ κώμου θυανεία, ἐκ θυανείας δίκη. ἔστι δὲ Δακωνικ. ἡ λέξ. πιθαν. παρὰ τὸ θυάω· γράφεται δὲ καὶ συανία.

Θύαρος, ὁ = αἴρα. σημσ. 2. νεωτ. λέξ. Διοσκορ. Β'. 122.

Θυάς, άδος, ἡ (θύω). = θυιάς. Γυνὴ μαινομένη, βεβακχευμένη, βάκχη.

*Θύασος, ὁ. Φαῦλος τύπος ἀντὶ τοῦ θίασος. Elmsl. ἐν Εὐρ. Βακχ. 670.

Θυάω. Καπρίζω, ἐπὶ χοίρων, ὅταν ὁρμῶνται εἰς συνουσιασμόν. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. ε'. 18.

*Θυβριάς, άδος, ἡ = θυμβριάς· παρὰ τὸ

*Θύβρις, ιδος, ἡ = θύμβρις, ὅπερ ἰδὲ

Θυγάτηρ, ἡ. γεν. θυγατέρος, συναιρ. θυγατρός, δοτ. θυγατέρι, θυγατρί. αἰτ. θυγατέρα, Ἐπκ. δέ, θύγατρα. κλητκ. θύγατερ, ὁ Ποιητ. χρῆται ἀμφοτ. τοῖς τύποις· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Θυγάτηρ, θυγατέρα. Τρπκ. καλεῖ ὁ Πνδ. τὰ ποιήματα αὐτοῦ Μουσῶν θυγατέρας, Νμ. 4, 4. — 2) Ἐν γένει, κόρη, κοράσι. κορίτσι, ὡς τὸ παῖς, ἡ Βr. ἐν Σοφκλ. Οἰδ. Τ. 1102. Ἔτι δὲ καὶ — 2) Θεράπαινα, θεραπαινίς, δούλη, δουλεύτρα, σκλάβα, Lobeck ἐν Φρν. σ. 239. (ἀφ' οὗ τὸ Γοτθικὸν dauthar., τὸ Ἀγγλικ. daugther, τὸ Γερμ. Tochter.) (Τὸ υ ἐστὶ μὲν βρχ. κυρίως, ἀλλ' οἱ Ἔποπ. χρῶνται αὐτῷ ἀπ' Ὁμήρου, ἐν πάσαις ταῖς ὑπερτρισυλλάβοις πτώσεσιν ἀεὶ μακρ. διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, ὡσαύτως καὶ ὅταν ἀποβάλῃ, κατὰ ἔλλειψιν, τὴν τετάρτην. ὡς ἐν Ὀδσ. Ο. 364.) ἀφ' οὗ

Θυγατριδῆ, ἡ. Ἡ θυγάτηρ τῆς θυγατρός. ἐγγονή, καὶ

Θυγατριδοῦς, οῦ, ὁ, Ἰων. θυγατριδέος, Ἡρόδ. 5, 67. Ὁ υἱὸς τῆς θυγατρός, ἐγγονός.

*Θυγατρίζω, Μλ -ίσω. Ὀνομάζω τινὰ, θυγάτηρ.

Θυγάτριον, τό· Ὑποκορ. τοῦ θυγάτηρ (κοριτσάκι). Θυγατρίτσα, θυγατρούλα, κοριτσάκι.

*Θυγατρόγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὅστις ὑπανδρεύθη, ὑπανδρεύεται τὴν θυγατέρα του.

*Θυγατρογόνος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅστις γεννᾷ θυγατέρα, ἐπὶ πατρός τε καὶ μητρός.

Θυγατροθετέω, Μλ -θετήσω (τίθημι, θυγάτηρ). Δέχομαι κόρην τινὰ ὡς θυγατέρα μου, παίρνω ψυχοκόρη. Σχόλ. Λυκόφρ. 183.

Θυεία, ἡ. Τὸ γουδί· ἔτι δὲ καὶ θυία καὶ θυσυλλβ. θυία. Περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν τύπων ἰδὲ Lobeck ἐν Φρν. σλ. 165. (Πιθαν. παρὰ τὸ, θύω, διὰ τὸ βίαιον κτύπημα καὶ κατατρίψιμον· ἀφ' οὗ

Θυείδιον, τό· Ὑποκορ. τοῦ, θυεία.

Θύελλα, ἡ (παρὰ τὸ θύω, ὡς τὸ ἄελλα παρὰ τὸ, ἄω, ἄημι). Ζέλη, ταραχὴ μεγάλη τοῦ ἀνέμου, ἀνεμοστρόβιλος, ἀνέμου συστροφή, καταιγίς, τὸ κοινῶς φορτούνα, πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ πάνεμοιο θύελλα· ἀνέμων θύελλα· Ζεφύρου καὶ Νότου θύελλαι συντάσσοντι. Συνήθως δὲ ἐννοεῖ ὁ Ποιητ. σφοδρότατον, πᾶν προσπίπτον καταστρέφοντα, ἁρπάζοντα, συναρπάζοντα ἄνεμον, ὡς ὁ τυφών, κοινῶς τυφάνι, τουφάνι, τφάνι· ὅθεν πολλάκις καὶ ἠνάρπαξατο θύελλαι Ἀλλὰ τὸ ἐν Ὀδσ. Μ, 68. πυρὸς θύελλαι σημαίνει πιθανῶς, ἀνέμους μὲ βροντὰς καὶ ἀστραπάς. (υ-υ) ἀφ' οὗ

*Θυέλλειος, εία, ειον = τῷ ἐπμ.

Θυελλήεις, ήεσσα, ήεν. Κατρὸς μὲ σφοδρὸν ἄνεμον, ἀνεμοστρόβιλον, ἀνεμοζέλην.

*Θυελλόπους, ὁ, ἡ· πους, τό· γεν. ποδος (πούς). Ὁρμητικός, μὲ ὁρμητικὰ, ταχέα ὡς ἄνεμος βήματα τρέχων, κινούμενος.

*Θυελλοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὅ,τι γεννᾷ, προξενεῖ θύελλαν. Ἰω. Γαζ. 248.

Θυελλοφορέω, Μλ -ήσω (φέρω). Φέρω, κομίζω, κουβαλῶ τι μὲ θύελλαν, ἀνεμοζέλην, ἤτοι μὲ ἀκατάσχετον ὁρμὴν καὶ βίαν. Διόδωρ. Σικ. ιγ'. 80.

*Θυελλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ θύελλαν, λαίλαπα, κλύδωνα· ἀνεμοζέλην, φορτούνα.

Θυέστης, ου, ὁ (θυεία). Γουδοχέρι, στοῦμπος, συνήθ. δοίδυξ. 2) Ὀνομ. κύρ., ἀπ' Ὅμ. δὲ καὶ κατὰ βραχ. λήγουσαν θυέστα, ὁ, γραφόμ. Ἰλδ. Β. 107.

*Θυεστιάδης, ου, ὁ· Πατρνμ. τοῦ Θυέστης, ὁ υἱὸς τοῦ Θυέστου.

Θύεστος, ὁ. Ποτόν τι ἐκ συντετριμμένων, στουμπισμένων ἀρωμάτων κατασκευασμένον. Ἡσύχ. ἐξ Ἡροδότ.

Θυήεις, ήεσσα, ήεν (θύος). Ὅ,τι εἶναι εὐώδες, ἀρωματικόν, θυμιαμένον, εὐωδιάζει, μυρίζει ἀπὸ θυμίαμα καὶ ἀπὸ κνίσσαν, κοινῶς βόχαν εἰς θυσίαν καιομένων κρεάτων· παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπθ. τοῦ βωμοῦ, Ἰλδ. Θ, 48. Ψ, 148. Ὀδσ. Θ, 363. Ἀλλ' ἐν Τμ. Ἐρ. 237. καὶ ἐπὶ τῶν σπαργάνων τοῦ Ἑρμοῦ.

Θυηκόος, ὁ = θυοσκόος.

Θυηλέομαι. Θέττω, βάλλω ἐπὶ τὸν βωμὸν, προσφέρω εἰς θυσίαν πέμματα, ζυμαρικὰ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα θυσιάσιμα δῶρα. παρὰ τὸ

Θυηλή, ἡ (θύω). Τὸ μέρος, ἢ μέλος τοῦ θύματος, τὸ ὁποῖον ἐβάλλετο εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐκαίετο, Ἰλδ. Ι, 220. Ἐν γένει, θυσίας προσφορά, πέμμα, θυμίαμα κλ. τ. τ. ὅσα συνήθιζον νὰ προσφέρωσιν εἰς θυσίαν. ἠθυηλή Ἀρεωτικ. Τὸ τῷ Ἄρει θυσιαζόμενον, τουτέστι, τοῦ φονευθέντος αἷμα, Σοφοκλ. Ἠλ. 1422. — 2) Ἔτι δὲ καὶ τὸ θῦμα ὁλομελές, ὁλόκληρον, καὶ ἡ διὰ τοῦ κύματος μαντεία, προφητεία· ἀφ' οὗ

Θυήλημα, τό. Τὸ θυσιασθέν. ὅ,τι ἐπροσφέρθη εἰς θυσίαν, τὸ ἐθυσιάσθη τις.

Θύημα, τό (θύω) = θυηλή (υ-υ).

Θυηπολέω. Εἶμαι θυηπόλος, ὁμιλῶ προφητεύω, ὡς θύτης, ἱερεύς, μάντις. Πλάτ. Πολιτ. Β'.

*Θυηπόλης, ου, ὁ = θυηπόλος.

Θυηπολία, ἡ. Τὸ νὰ θυσιάζῃ, προφητεύῃ, χρησμολογῇ τις. — 2) Τὰ ὄργια τῶν Καβείρων.

Θυηπόλιον, τό. Βωμός, θυσιαστήριον, τὸ ἰταλ. altare.

Θυηπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Ὁ περὶ τὰς θυσίας ἀσχολούμενος, καταγινόμενος ἱερεύς, μάντις.

Θυητής, οῦ, ὁ. Ὅστις θυσιάζει, προσφέρει θυσίας εἰς τὸν θεόν, Naecke ἐν Χρλ. σλ. 229.

Θυητός, ή, ὄν. Ὅ,τι ἐθυσιάσθη· ὅ,τι ἐπροσφέρθη θυσία.

Θυηφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν)· Ὅστις τρώγει τὰς θυσίας. Αἰσχλ. Ἀγ. 608. (ᾳ).

Θυία, καὶ θυία, ἡ (υυ-) καὶ θύα (υ-) Δένδρου εὐώδους εἶδός τι ἐξ Ἀφρικῆς, τοῦ ὁποίου ἐχρῶντο εἰς κατασκευὴν πολυτίμων ἐπίπλων, οἰκιακῶν σκευῶν. Ἀμφισβητεῖται δὲ ἂν ᾖ καὶ κέδρου εἶδος, ἢ τὸ δένδρον βράθυ, τὸ τοῦ Λιν. Juniperus sabina, ἢ τὸ Ἀφρικανὸν Tebenbaum Γερμανιστί, δένδρον τῆς ζωῆς λεγόμ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Ε', ε', 1. ἀπὸ δὲ θύον, καὶ θύα παρ' Ἀμμωνί τε γίνεται, καὶ ἐν τῇ Κυρηναίᾳ, τὴν μὲν μορφὴν ὅμοιον Κυπαρίττῳ, καὶ τοῖς κλάδοις καὶ τοῖς φύλλοις καὶ τῷ στελέχει καὶ τῷ καρπῷ, κ. τ. λ. Παρὰ τοῖς ὑστάτοις δὲ πιθαν. ἡ κιτρέα, κιτρόδενδρον. Τὸ Ὅμηρ. θύον, φαίνεται ὅτι ταὐτό, σημαίνει (παρὰ τὸ, θύω, εὐωδιάζω). — 2) = θυεία, καὶ θυία. Γουδί, Lobeck ἐν Φρν. σελ. 165.

*Θυία, ἡ· ἰδὲ θυία. — 2) = θυεία, καὶ θυία. Ὅλμος, γουδί. Δεκάκις χρησιμεύουσα εἰς τὸ παιγνίδι κότταβοι· ἰδὲ τὴν λέξ. ταύτην. (υυ- ὁ γὰρ Elmsl. ἐν Ἀρστφ. Ἀχ. 195, σφάλλει τὸ ἰώτα μακρ. νομίσας. Ὅπου δὲ ἀπῄτεῖτο ἡ παραλγ. μακρά, μετεχειρίζοντο τὸν τύπον θυεία.

Θυία, τά (θύω). Ἑορτὴ τοῦ Διονύσου παρ' Ἠλιεῦσι. Παυσαν. ς, 26.

*Θυΐαι, ῶν, αἱ, = θυιάδες. Στρβ. ἰδὲ τὸ ἐπμ.

Θυιάς, άδος, καὶ θυιάς, ἡ (θύω). Γυνὴ μαινομένη, ἐνθουσιασμένη, ἐξαιρ. μαινάς, βάκχη Ὡς ἐπθ. Γυνὴ θεόπνευστος, ἡμέρα ἑορτάσιμος, πανηγυρική, Βακχική. Ἐν γένει ἡ σπασμοὺς πάσχουσα, ὑπὸ σφοδροῦ τινος ψυχικ. πάθους κυριευομένη· ὅθεν ἐρωτομανής, Λυκόφρ. 173. σπανιώτ. δὲ ὡς ἀρσενικ. γεν. ἐπθ. Jac. del epigr. 4, 45. (θυιάς, υυυ, καὶ θυάς, ὅταν ἡ παραλγ. ἀπαιτῆται βρχ. παρβλ. Bentl. Hor. carm. 2, 19. 9.) Ταὐτὸν τῷ θυάς, ἰδὲ καὶ ἐν τῷ ἄνωτ.

Θυίδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ θυΐς (υυυυ)

Θύϊνος, ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον, ἐκ τοῦ ξύλου τοῦ δένδρου τῆς θυίας ἢ θυΐας ἢ ἐλήφθη, ἐπάρθη ἐκ τοῦ δένδρου αὐτοῦ (υυυ).

Θυΐον, τό = θύον, Ἀθήν. Ε'.

Θυΐς, ίδος, ἡ = θυία. Γουδί. Δημοκρ. παρὰ Γαλην. Ἀντιδότ. β' (υυ).

Θυΐσκη, ἡ. Ἄγγεῖον διὰ θυμίασμα, κάπνισμα, θυμιατήριον. Ἐπμλ. μέγ.

Θυίτης, ου, ὁ. ὑπακ. λίθος. Αἰθιοπικός τις λίθος ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καυστικῶν ὀρυκτῶν. Διοσκ. Κ, 154.

Θυίω, = θύω, Μαίνομαι, θορυβῶ, ἐνθουσιῶ, εἶμαι ἐνθουσιασμένος· ἐπὶ προφητικῆς μανίας.

Χρ. Ἐρ. 560. Ἴσως δὲ ὑπῆρχε καὶ λέξ. θυΐω γραφ. (υυ-).

Θυλακίζω, Μλ -ίσω (θύλακος). Σακκουλιάζω, βάλλω εἰς τὸ σακκούλι, ἐξαιρ. ἐπὶ ἐπαιτῶν, ζητιάνων, οἱ ὁποῖοι γεμίζουν τὸ σακκούλι των ζητουλεύοντες.

Θυλάκιον, τό. Ὑποκρστ. τοῦ θύλακος. Ἀριστφ. Ἐπ. 1214. Σφ. 314 (ε)

* Θυλακίς, ίδος, ἡ· ὑπερστ. τοῦ θύλακος — 2) Ἡ κοιλία τοῦ μήκωνος, ἤτοι τὸ κεφάλι τῆς παπαρούνας διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ μὲ θύλακα.

* Θυλακίσκη, ἡ· ὑπερστ. τοῦ θύλακος.

* Θυλακίσκιον, τό, καὶ

* Θυλακίσκος, ὁ, ὑπερστ. τοῦ θύλακος.

Θυλακίτης, ου, ὁ. Θηλυκ. θυλακῖτις, ιδος, ἡ. = τῷ ἐπμ.

Θυλακοειδής, ές, ἡ (εἶδος). Ὅτι ἔχει τὸ εἶδος θύλακος. Ὁμοιάζει μὲ θύλακα, σακκούλι, ἀσκό, ἀσκί.

Θύλακος, ὁ. Σακκίον, σακκούλι, πήρα, τουρκβ. τορβᾶς· τραγετσέα, τραγατσίκα· ἀσκός, ἀσκί. τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοιούτων ἐκ δέρματος πραγμάτων. — 2) Αἱ πλατεῖαι ἀναξυρίδες, τὰ φαρδὺ βρακία τῶν Περσῶν καὶ ἄλλων βαρβάρων, τσαχτσίρια, σαλβάρια. Ἀριστοφ. καὶ Εὐριπ. Κύκλ. 181, 3. 3) Σφαῖρα δερματίνη, τὸ κοινῶς τόπι, τόπια (ῡ) ἀφ' οὗ

Θυλακοτρώξ, τρώγος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι τρώγει, κατατρώγει, τρυπᾷ τοὺς θύλακας.

Θυλακοφορέω. Φέρω, κουβαλῶ, θύλακα, παρὰ τό

Θυλακοφόρος, ὁ, ἡ. Ὅστις φέρει βαστάζων, φορεῖ, κουβαλεῖ θύλακα.

Θυλακώδης, ὁ, ἡ = θυλακοειδής.

Θύλαξ, ακος, ὁ, καὶ θυλάς, άδος, ἡ = θύλακος. Ἀντίκατρ. Σιδ. Ἐπιγράμ. 82, «θυλάς σκίπων· συνέμπορος».

Θύλημα, τό = θύελλα, Ἀριστφ. Εἰρ. 1041. (ῡ)

* Θύλιξ, ικος, ἡ, καὶ

* Θύλις, ιος, ἡ = θύλακος.

Θῦμα, τό (θύω). Ὅ,τι ἐθυμιάσθη, ἐθυσιάσθη, ἱερεῖον, σφάγιον, ὁλοκαύτωμα, θυσία.

Θυμαγρωικός, ὁ, ἡ (θυμός, ἀγροῖκος). Ὅστις ἔχει τὸν θυμόν, εἰς τὴν ὀργήν του εἶναι ἀγροῖκος, φορτικός, τό κοινῶς χωρατός, χωριάτης.

Θυμαίνω, Μλ -ανῶ (θυμός). Ὀργίζομαι, θυμώνω· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 262. μετὰ ὁστ. «βλίψει πολλὰ μετὴν κεφάλεσσι εἰς τέρα θυμήνασαν». Ἡσίοδ. Ἄσπ.

Θυμαλγής, ὁ, ἡ. (θυμός, ἀλγέω). Ὅ,τι προξενεῖ πόνον εἰς τὴν καρδίαν, εἶναι λυπηρόν, λυπεῖ, πικραίνει τὴν καρδίαν. πολλ. παρ' Ὅμ., ἀντιθ. τῷ θυμηδής, θυμήρης.

Θυμαλίς, ίδος, ἡ = τιθυμαλίς, ἀμφ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 617.

Θυμάλωψ, ωπος, ὁ, ἡ. Μετοκαμμένον ξύλον, δαυλός, δαυλί, ἀνθραξ, ἀναμμένον κάρβουνον, σωρὸς ἀνθράκων, Ἀριστφ. Ἀχαρ. 520. Θεσμ. 729. (παρὰ τὸ τύφω, ὥστε θυμάλωψ κυρίως ἔδει γράφεσθαι. Περὶ τῆς πτώσεως παράβλ. μώλωψ καὶ αἱμάλωψ (-υ-)

Θυμαρέω. Εὑρίσκω ἀρέσκειαν εἴς τι, τό ἐπαινῶ, τό ἀποδέχομαι, Θεόκρ. 26, 9, παρὰ τό

Θυμάρης, ὁ, ἡ (ἄρω, θυμός). Ὅ,τι εἶναι τῇ ψυχῇ ἄριστον, προξενεῖ εὐχαρίστησιν, ἡδονήν, ἀρέσκειαν εἰς τὴν ψυχήν, «ἄλοχος». Ἰλιάδ. Ι, 336. Ὀδυσ. Ψ, 232. «σκῆπτρον», Ὀδυσ. Ρ, 199. ἔτι δὲ καὶ, θυμήρης, ὁ, ἡ, Ὀδυσ. Κ, 362. Ὅπου τὸ οὐδ. γεν. ἐπιρρμτκ. κεῖται, Κατὰ τὸν Σχολ. οὗτος μὲν τοῦ οὐδ. γν. ὁ τύπος τοιωτέος θυμήρες, ὁ ἕτερος δὲ θυμαρές, τὸν ὁποῖον κακῶς διετήρησε καὶ ὁ Wolf παραβλ. Εὐστθ. ἐν Ὀδυσ. Ψ. 232 (---)

* Θυμάρμενος, ὁ, ἡ (ἄρμενος) = τῷ προηγμ.

Θυμάτιον, τό. Ὑποκρ. τοῦ θῦμα (-υυυ).

Θυμβρα, ἡ. Λαχανίου εἶδος ἀρωματικοῦ ἀρωμεῖον καὶ πικρὰν γεῦσιν ἔχον. Τὸ ἰταλ. κουνέλλα, σαβορέζια, κατά τινας χώρας τῆς Ἑλλάδος λέγεται κόνυζα.

* Θυμβραῖος, ὁ. Κύρ. ὀνομ. ἐντίμου τινὸς Τρωός.

* Θύμβρη, ἡ. Πόλις ἐν τῇ Τρωικῇ ἐπικρατείᾳ παρὰ τὸν Θύμβριν ποταμόν, Ἰλιάδ. Κ. 430.

Θυμβρεπίδειπνος, ὁ, ἡ (θύμβρα, ἐπί, δεῖπνον). Ὅστις τρώγει θύμβραν εἰς δεῖπνον, ἔχει ἀντὶ φαγητῶν θύμβραν εἰς τὴν τράπεζάν του πτωχικοῦ, ἐνδεοῦς βίου δηλωτικόν. Ἀριστφ. Νεφ. 420.

* Θυμβρεάς, άδος, ἡ. Νύμφη τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ. — 2) Παρὰ τὸν Τίβεριν κατοικοῦσα, τοῦτ' ἔστι Ῥωμαία, κατοικήτρια τῆς Ῥώμης· γράφεται δὲ καὶ Θυβριάς· παρὰ τό

* Θύμβρις, ίδος, ἡ. Ὀνομασία πλειόνων ποταμῶν — α') ἐν τῇ Τρωικῇ χώρᾳ, — β') ἐν Συρακούσαις, Θεόκρ. 1, 118. ὅπου ἄλλοι ὄρος τι, βουνόν, ἐννοοῦσι. — γ') ὁ Τίβερις, ποταμὸς τῆς Ῥώμης, καὶ Θύβρις γραφόμ. Jac. Ἀνθολ. Παλατ. σλ. 903.

Θυμβρίτης, ου, ὁ. Οἶνος κατασκευασμένος ἐκ θύμβρης.

Θύμβρον, τό = θύμβρα, παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστφ. Ἀχ. 214. Ὁ δὲ Schneid. ἐν Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Γ, 3, σλ. 539. ἀμφιβάλλει περὶ τοῦ οὐδετ. γένους.

Θυμβροφάγος, ὁ, ἡ (θύμβρα, φαγεῖν) = θυμβρεπίδειπνος «θυμβροφάγον βλέπειν». Τό νὰ δείχνῃ τις πρόσωπον ὡς νὰ ἔφαγε θύμβραν, τοῦτ' ἔστι κατηφές, δυστηροστημένον, τό ἡμετ. κοινῶς νὰ κρομᾶ τὰς μύτες, νὰ κάμνῃ ζυνὰ μοῦτρα. Ἀριστφ. Ἀχ. 256 (ε)

Θυμελαία, ἡ. Θάμνος, κοντοκλάδι, τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς «κόκκος Κυθείας» εἶναι σφοδρὸν κινητικὸν τῆς κοιλίας.

Θυμέλη, ἡ (θύω). Κυρίως μέν, Βωμός, θυσιαστήριον· ἐν γένει δέ, δημοσία λαμπρά, μεγαλοπρεπὴς εἰσοδομή, π. χ. Τὸ Πρυτανεῖον, Παλάτιον δημόσιον τῆς κοινότητος, βουλεῖον, τό ἰταλ. μαγιστράτο. Αἰσχλ. ἔτι δὲ καὶ τὰ κολοσσιαῖα τείχη τῶν Κυκλώπων, Εὐρ. — 2) Ἐπὶ τῆς Ἀττ. θεάτρου σκηνὴν ὑψηλόν τι τετράγωνον, βαθμίδας ἔχον καὶ βωμῷ παραπλήσιον μέρος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀρχήστρας κείμενον, ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἵστατο ὁ χορηγός, ὥστε πάντες οἱ χορευταὶ εἶχον αὐτὸν πρὸ ὀφθαλμῶν ἐκεῖθεν τὰ κινήματα αὐτῶν διατάττοντα· ὅθεν 3) Παρὰ τοῖς μετέπειτα θεάτρον ἐν γένει, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 164. ἀφ' οὗ

Θυμελικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς θυμέλην, ἢ εἰς χορόν, ἐξαιρ. οἱ θυμελικοί, Οἱ ἐν τῇ θυμέλῃ χορευταί, ἀντιθ. τῷ σκηνικοί, εἰ ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἐμφανιζόμενοι, ὑποκριταὶ κυρίως.

Θυμέομαι, ἀντὶ τοῦ, θυμόομαι, πάνυ ἀμφβ. Valck diatr. σλ. 231.

Θυμηγερέω, ὦ (θυμός, ἀγείρω). Ἐμψυχόνομαι, δυναμόνομαι, κάμνω καρδίαν, συνέρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀναψύχω, ἀνακαίομαι, μόνον κατὰ μετχ. ἀόρ. γεν. θυμηγερέων, ἐν χρήσει, Ὀδυσ. Η, 283.

Θυμηδέω, καὶ μέσ. θυμηδέομαι, Εὐφραίνομαι, εἶμαι χαρούμενος, καλοκαρδισμένος· παρὰ τό

Θυμηδής, ὁ, ἡ (θυμός, ἡδός). Πᾶν ὅ,τι τέρπει, εὐφραίνει, ἡδύνει, χαροποιεῖ τὴν καρδίαν. Ὀδυσ. Π. 389. ἀφ' οὗ

Θυμηδία, ἡ. Ἡδονή, χαρά, εὐφροσύνη τῆς καρδίας.

Θυμήρης, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ θυμάρης. Ὀδυσ. Η, 362.

Θυμιάζω = θυμιάω.

Θυμίαμα, τό (θυμιάω). Ἄρωμα, εὐῶδες τι, ἐξ οὗ θυμιάζουσι, καπνίζουσιν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι ἐθυμιάσθη.

Θυμίασις, εως, ἡ. Τό νὰ θυμιάζῃ τίς τι. Θυμίασμα. — 2) Τό νὰ καπνίζῃ, ἐκδίδῃ ἀναθυμίασιν τίποτε.

Θυμιατήρ, ῆρος, ὁ. Τό σκεῦος, ἀγγεῖον δι' οὗ ὁποίου θυμιάζομεν τίποτε, θυμιατήρι.

Θυμιατήριον, τό = θυμιατήρ.

* Θυμιατήριος, α, ον. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς θυμίασιν, θυμίασμα.

Θυμιατίζω = θυμιάω. Γεωπονικ. ς' 12 καὶ 13.

Θυμιατικός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι καλόν, ἁρμόδιον, χρήσιμον εἰς θυμίασιν. 2) Ὅ,τι καπνίζει ἢ ἀναθυμιάζει πολύ, δυνατά.

Θυμιατός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι θυμιατισμένον, καπνισμένον· ὅ,τι εὐωδιάζει, ἐκδίδει εὐώδη καπνόν. ἐπίθ. ῥηματ. τοῦ

Θυμιάω, Μλ -άσω (θῦμα, θύω). Θυμιάζω, θυμιατίζω, καπνίζω τίποτε, κάμνω, ἀφίνω τι νὰ διαλυθῇ εἰς καπνὸν· καίω θυμίαμα εἰς τιμὴν τινος· μετὰ ὁστ. — 2) ἀμετβ. ἐπὶ πραγμάτων, Καπνίζει, ἐκβάλλει, ἐκδίδει ἀτμόν, καπνόν, ἀναθυμιᾶται (-υυ-, Μλ. θυμιάσω, -υ--)

Θυμίδιον, τό. Ὑποκρ. τοῦ θυμός (-υυυ)

Θυμικός, ή, όν. Ὅστις εἶναι ὀξύς, ὁρμητικός, ὀξύρροπος, ὀργίλος, θυμώδης· θαρραλέος, εὐτολμος.

Θύμινος, ίνη, ινον (θύμος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, ἑτοιμασμένον, καμωμένον μέ, ἢ ἀπὸ θύμον. (υυυ)

Θύμιον, τό, = σμίλαξ. — 2) = θύμος, σημ. 3. Ῥόγα τοῦ σύκου. (υυυ)

Θυμίτης, ου, ὁ (θύμος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον μὲ θύμον· «θυμῖται ἄλεκτρ» Ἄλας τριμμένον μὲ θύμον. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 1099. «Ἅλας θυμῖτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα», «θυμῖτης οἶνος» Ὁ μὲ θύμον κατεσκευασμένος.

Θυμοβαρής, ὁ, ἡ (θυμός, βάρος, βαρέω). Ὅ,τι βαρύνει, θλίβει, τὴν ψυχὴν καὶ καρδίαν· λυπηρόν.

Θυμοβορέω, Ἐπὶ μερίμνης, φροντίδος, λύπης καὶ τ. τ. ἐξαιρέτως. Τρώγει, κατατρώγει, καταθλίβει τὴν καρδίαν. Ἡσ. Ἔρ. 801. παρὰ τό

Θυμοβόρος, ὁ, ἡ (θυμός, βιβρώσκω, βορά). Ὅ,τι κατατήκει, κατατρώγει, καταμαραίνει τὴν καρδίαν. Ἰλιάδ. αἰεὶ ἐπίθ. τοῦ ἔρις.

Θυμοδακής, (θυμός, δάκνω). Ὅ,τι δάκνει, δαγκάνει, κατακαίει, καταλυπεῖ, καταπικραίνει τὴν καρδίαν. Ὀδυσ. Θ. 185.

Θυμοειδής, ὁ, ἡ (θυμός, εἶδος). Θυμώδης, ὀξύρροπος, ὀργίλος, θαρραλέος, εὐτολμος, ἄγριος, ἀψύς, συνήθ. ἐπίθ. τῶν ἵππων, πολλ. παρὰ Ξεν., ἀντιθ. τῷ εὐπειθής. Ξεν. Ἀπομν. 4, 2, 25. Ἱππ. 1, 8, 9, 12. Συμπ. 2, 10. καὶ τῷ βλάξ, Ἱππ. 9, 1. Ἐπῤῥ. θυμοειδῶς.

* Θυμοειδής, ὁ, ἡ (θυμός, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὡς θυμός, ὁμοιάζει μὲ θυμόν.

Θυμόεις, εσσα, εν (θυμός). Τόπος πλήρης, γεμάτος μὲ θυμούς.

* Θυμοίτης, ου, ὁ. Ὄνομ. κύρ. Τρωός τινος ἐντίμου, Ἰλιάδ. Γ. 146.

Θυμολέαινα, ἡ, θηλκ. τοῦ ἑπομ.

Θυμολέων, οντος, ὁ (θυμός, λέων). Ὅστις ἔχει καρδίαν, θάρρος, τόλμην λέοντος, λεοντόκαρδος, Ομ. ὡς τό, λεοντόθυμος.

* Θυμολιπής, ὁ, ἡ (λείπω) = λειπόθυμος.

Θυμόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ὅστις προφητεύει ἀφ' ἑαυτοῦ ἄνευ θείας ἐμπνεύσεως, προβλέπει, προγνωρίσκει ἐξ ἰδίας σκέψεώς του τὸ μέλλον· ἄρα ὅστις ἔχει προφητικὸν πνεῦμα, Αἰσχλ. Πέρσ. 224. «ταῦτα θυμόμαντις ὤν, σοὶ πρευμενῶς παρήνεσα» «ὠιαύτως καὶ θυμόσοφος, καὶ ψυχόμαντις», ἀντιθέτ. τῷ θεόμαντις.

Θυμομαχέω, Μλ. -ήσω (μάχομαι). Μάχομαι, πολεμῶ μὲ ὁρμήν, θάρρος, εὐτολμίαν, μὲ ἄφοβον καρδίαν· ἀφ' οὗ

Θυμομαχία, ἡ. Τό νὰ μάχηται, πολεμῇ τις

μὲ θυμόν, ὁρμήν, θαρραλεότητα, ψυχῆς ἀφοβίαν. Πολυαιν. Β'. κ. 19.

Θύμον, τό, = θύμος. (υι)

Θυμοβάλμη, ἡ. Ποτόν τι ἐκ θύμου, ὄξους καὶ ἅλμης κατεσκευασμένον. Διοσκορ. Ε'.

Θυμοπληθής, ὁ, ἡ (πλῆθος). Ὅστις εἶναι πλήρης θυμοῦ, κατὰ πολλὰ θυμωμένος, ὀργισμένος, καταθυμωμένος, γεμάτος θυμόν. Αἰσχυλ. Θῆβ. 688.

Θυμοραιστής, ὁ (θυμός, ῥαίω). Ὅστις φθείρει, ἀφανίζει τὴν ζωήν. «Θάνατος θυμορ.» Ἰλιάδ. Ν, 544. Π, 414. 580. «θήριον», Π, 591. Σ, 220.

Θυμός, ὁ. Καρδία, ψυχή· τὸ ζῶν καὶ ζωοποιοῦν· τὸ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ βουλόμενον, αὐτοκινούμενον καὶ νοοῦν· ἐξαιρ. ὡς ἀρχὴ ὁρμητικῶν, ἐνεργοῦν ψυχῆς παθῶν ἢ ἐπιθυμιῶν, ἀεὶ ἐν κινήσει καὶ τὰ πλείστα περιπαθῶς, εἰς σφοδρὰν κίνησιν ἐκνευούμενον· ὅθεν ὀρθῶς, ἐτυμολογούμενον παρὰ τὸ θύω «ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς», ὡς λέγει ὁ Πλάτ. Κρατύλ. σλ. 419 Ε. ἀπὸ Ὁμ. πάνυ εὔχρηστος λέξις. — 1) Καρδία, ψυχή, ὡς ζωὴ φαινομένη, ζωτικὴ δύναμις, ζωὴς ἀκμή, ζωῆς ῥώμη· ἔτι δὲ καὶ πηγὴ τῆς ζωτικῆς δυνάμεως· ἰδιαίτερον ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ὁμ. συνήθεις φράσεις· «θυμὸν ἀπαυρᾶν, ἀφελέσθαι, ἐξαίνυσθαι, ὀλέσαι». Τὸ νὰ ἀφαρπάσῃ τις τὴν ζωὴν ἢ τὴν ζωτικὴν δύναμίν τινος, τοῦτ' ἔστι νὰ τὸν φονεύσῃ· ὡσαύτως καὶ ἐξελέσθαι, Ὀδσ. Χ, 388. «λίπεν ὀστέα θυμός· τὸν λίπε θυμός». Ἡ ζωτικὴ δύναμις ἐλείψεν ἀπὸ τὰ ὀστέα τοῦ σώματός του· τὸν ἐφῆκεν ἡ ζωτικὴ δύναμις, τοῦτ' ἔστιν, ἀπέθανε, παρβλ. Ὀδσ. Κ, 163. «θυμὸν ἀποπνείειν· Ἐκπνέω τὴν ζωήν, ξεψυχῶ· ἐξ ἐναντίας δέ, «θυμὸν ἀγείρειν· Συνέρχομαι εἰς ἑμαυτόν, ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, ἐγκαρδιόνομαι — β') Κατὰ ταύτην τὴν καθαρῶς φυσικὴν σημασ., ἥτις τούτου ἕνεκα καὶ πρώτη στέρη, χρησιμεύει ἡ λέξις, θυμός καὶ εἰς δήλωσιν τῆς ζωτικῆς δυνάμεως τῶν ἀλόγων ζώων, Ἰλιάδ. Γ, 294. Μ 150. Ν, 704. καὶ ἀλλαχοῦ πολλ. παρὰ τῷ Ποιητ. — 2) Καρδία, ψυχή, ὡς βούλησις ἢ αὐχὴ δηλουμένη, ἀρα Ὀρεξις, ἐπιθυμία, ἀλίσκεσθαι, ἔφεσις, πόθος, παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἔρεξις βρώσεως καὶ πόσεως. Ὁμηρ. συντάξεις τῆς λέξ. πάνω, κελεύει, κέλεαι μὲ θυμός· «θέλε θυμὸν» μετὰ Ἀόριστ. Ἡ καρδία μου ὁρμᾶται, μὲ παρακινεῖ, θέλει, ὁ ἐστί, θέλω, εὔχομαι, ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, σπουδάζω, πασχίζω· ἀλλὰ καὶ «θέλε θυμῷ» Ἤθελε μὲ τὴν καρδίαν του, ἢ ἤθελεν ἡ καρδία του, ὡς τὸ ὄργανον τῆς θελήσεως· δὲ καὶ «ἵετο θυμῷ» Ἔφερεν εἰς τὴν καρδίαν· παρ' Ἡρότ. 5, 49. δὲ καὶ «θυμῷ βουλεύσαιμι· συνήθως «θυμός ἔστι μοι» Ἔχω ὄρεξιν, εὔχομαι, θέλω, «κατὰ θυμόν κατ' εὐχὴν, κατὰ κλίσιν· «οὐ κατὰ θυμόν, καὶ ἀπὸ θυμοῦ» Ὄχι κατ' εὐχὴν ἢ κλίσιν — 3) Καρδία, ψυχή· ὡς αἰσθησις ἐνεργοῦσα, ἐξαιρ. Ὀξεῖα, σφοδρὰ αἰσθησις· ἄρα πᾶσα σφοδρὰ τῆς ψυχῆς κίνησις, πάθος ἐν γένει, ὀξύτης, σφοδρότης, ὁρμή, χαλεπότης, παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. Ὀργή, ἀγανάκτησις, ἀγρία πολεμική θαρραλεότης, τόλμη. Ὁμηρ. συντάξεις τῆς λέξ. «θυμὸν ὀρίνειν» Διεγείρειν, ἐρεθίζειν τὴν καρδίαν, ἐπὶ παντοδάπῃ αἰσθήσεως καὶ παντὸς ψυχικοῦ πάθους, ἐξαιρ. εἰς συμπάθειαν, φόβον, θελκίαν, εἰς ὀργὴν, ὀχλήσαν· ἀπόφασιν· ἐξ ἐναντίας δέ «θέλγειν θυμόν» Ἡδύνειν, πρᾴνειν, τέρπειν, «ἡσυχάζειν τὴν καρδίαν». Ἀλλὰ «θυμὸν λαμβάνω» Ἐγκαρδιοῦμαι, Ὀδσ. Κ, 461. — β') Καρδία, ἐξαιρ. ὡς ὄργανον καὶ πηγὴ ἐνστίκτων αἰσθημάτων, κλίσεων, ἀγάπης· π. χ. «ἐκ θυμοῦ, ἢ θυμῷ φιλῶ» Ἀγαπῶ ἐκ καρδίας, καρδιακά, μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν, Ὁμ., παρβλ. Valck ἐν Θεοκρ. 2, 61. «ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ· Ἀγάπησέ μοι ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας, ἀγάπη τῆς ψυχῆς μου, τὸ παρ' ἡμῖν, καρδιά μου, ψυχή μου, ζωή μου, Ὅμ., καὶ ἀνάπαλιν «ἀπὸ θυμοῦ μοι εἶα Εἶσαι μακρὰν ἀπὸ τὴν καρδίαν μου, τοῦτ' ἔστι, δὲν σὲ ἀγαπῶ, Ἰλιάδ. Α, 562. «ἐκ θυμοῦ πίστοω Πίστω, εὐχαίνω ἀπὸ τὴν καρδίαν τινός, ὅ ἐστι μὲ ἀποστρέφεται, μὲ μισεῖ, Ἰλιάδ. Ψ, 595. παραβλ. ἀποθύμιος — 4) Ἐν γένει, ψυχικὴ διάθεσις, φρόνημα, γνώμη, π. χ. «ἔνα θυμὸν ἔχειν» Τὸ νὰ ἔχῃ τις τὰ ἴδια φρονήματα, τὴν ἰδίαν γνώμην· ὡσαύτως καὶ «ἕνα θυμὸν ἔχειν» Τὸ νὰ ἔχῃ τις ὁμοίαν γνώμην μὲ ἄλλον τινά, Ὅμ. «θέκετο δ' ἄρα σφίσι θυμὸς ὡς ἔμεν» Οὕτω τοῖς ἐφαίνετο εἰς τὴν καρδίαν των, οὕτως ἐστοχάζοντο, ὅτι εἶναι, Ὀδσ. Κ, 415 — 5) Στοχασμός, ἐνθύμησις, ἀτόφασις· «θέλεσκε θυμόν» Ἡ καρδία του ἦτον διῃρημένη, ἀμφίβολος, εἶχε δύω γνώμας, δύω στοχασμούς, Ὅμ. «θέτρός με θυμὸς ἔρυκεν· Ἄλλη τις ἀπόφασις, γνώμη μ' ἐκράτει ὀπίσω, Ὀδσ. Ι, 302. «οὐκ ἐς θυμὸν φέρεσκ· Δὲν μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, δὲν τὸν ἐνθυμοῦμαι, Σοφ. Ἠλ. 1347. — 6) Τοῖς ψυχικῆς τινος ἐνεργείας σημαντικοῖς ῥήμασι συντάσσει ὁ Ποιητ. τὸ θυμός, κατὰ δοτ. ὀργανικήν, θυμῷ, σπανιώτ. κατὰ θυμόν καὶ ἐν θυμῷ· πολλάκις δὲ χρῆται εἰς αὐτὰ τὸ θυμός, καὶ ὡς ὑποκείμενον, (subject) ἢ ὡς ἀντικείμενον (object)· ὅθεν «ἥλπετο γὰρ κατὰ θυμόν· ἥλπετο θυμῷ· ἥλπετο θυμός» κατὰ τὴν ἔννοιαν ὅλως ταυτοσήμαντα. Ὡσαύτως καὶ «ἐμὸν θυμὸν ἐπεῖδον», Ὀδσ. Ι, 33. καὶ «ἐπείδετο θυμόν». Κατὰ συνωνυμίαν δὲ συντάσσει τὸ θυμός, τῷ, φρήν κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν καὶ τῷ, μένος καὶ ψυχή· Ὡς σωματικὴ ἢ ἐν τῷ σώματι καθέδραν τοῦ, θυμός, λέγει ὅτε μὲν τὸ στῆθος, ὅτε δὲ τὸ διάφραγμα, «θυμὸς ἔνι στήθεσι, ἐν φρεσὶ θυμός». Ὁ πληθ. ἀριθ. οἱ θυμοί, ξένος ἐστὶ τῷ Ποιητῇ, παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογράφοις δὲ εὑρηται, ἐξαιρ. δὲ ὡς σφοδρότητος ὀργῆς σημαντικός, παρὰ Σφκ. Αἰ. 716. Lobeck.

Θύμος, ὁ, καὶ, θύμον, τό. (υν) Εἶδός τι εὐώδους φυτοῦ, Γερμαν. Thymian, quenel, λεγόμενον (παρὰ τὸ, θύω, εἴτε διὰ τὴν εὐωδίαν του, εἴτε διότι αὐτοῦ τὰ φύλλα ἔκαιον κατὰ πρῶτον ἐν ταῖς θυσίαις). «τὰ ἀπὸ τῶν θύμων ξύλα νηφάλια καλεῖσθαι, φησὶν ὁ Φιλόχορος· καὶ πρώτῃ ψηφὶν ὕλῃ πρὸς τὰς ἐμπύρους θυσίας ταύτῃ κεχρῆσθαι, ἐξ οὗ καὶ τοὔνομα λαβεῖν τὸν θύμον, ὡς παρὰ τὴν θυμίασιν καὶ τὴν θυνὴν πεποιημένης τῆς φωνῆς». 2) Βρῶμα, φαγητόν τε μὲ μέλι καὶ ὄξος, ξύδι, καὶ θύμον κατεσκευασμένον, τὸ ὁποῖον ἔτρωγον οἱ πτωχοὶ ἐν τῇ Ἀττ. Ἀρχαιολ. Πλούτ. 283. ἄλλοι δὲ νομίζουσιν αὐτό, ἤτοι πιθανῶς, κρομμύων, κρομμυείων εἴδός τι, ἄλλοι βολβός λεγόμ., ἴσως τὸ κατά τινας χώρας τῆς Ἑλλάδος σκορδάφι κοινῶς ὀνομαζόμενον. — 3) Σκορδόδες τὸ ἔκφυμα ἐν τῷ σώματι, διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ μὲ τὸν κάλυκα, μπουμπούκι, τοῦ ἄνθους τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ, ἄλλως σύκον ὀνομαζόμενον. — 4) Οἱ ἀδένες, παραδέγκαλα, τοῦ στήθους τῶν βυζίων ἀγεννήτων, ἢ νεογνῶν, νεογεννημένων ἀλόγων ζώων· ἐπὶ μόσχων δὲ, μοσχαρίων, τὰ γλυκάδια κοινῶς λεγόμενα.

Θυμοτοφέω, Εἶμαι θυμόστοφος. Νικήτ. Χρον. ΙΔ'. 4.

Θυμοτοφικός, ἡ, ὄν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, πρέπει, ὑπάγεται εἰς τὸν θυμόστοφον, εἶναι θυμοστόφου ἴδιον, Ἀρστφ.

Θυμόστοφος, ὁ, ἡ (θυμός, στοφός). Ὅστις εἶναι κατ' ἰδίαν του σύνεσιν, κατ' ἐμπειρίαν, οὐχὶ δὲ κατὰ θείαν ἔμπνευσιν σοφός, συνετός, ἢ ἐπιστήμων· ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐκ φύσεως σοφός, ἐφευρετικός, εὐμαθής· ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ ἀλόγων ζώων. Ἀριστοτ. Νικομ. 875.

Θυμοφθορέω, Κατατρώγω, καταφθείρω τὴν καρδίαν μου, διὰ μεριμνῶν, φροντίδων, φόβου· ἀγανακτῶ, στενοχωροῦμαι, θλίβομαι, Σοφοκλ. Τραχ. 142. παρὰ τὸ

Θυμοφθόρος, ὁ, ἡ (θυμός, φθείρω). Ὅ,τι κατατήκει, θλίβει, καταμαραίνει, καταπονεῖ, νεκρώνει τὴν καρδίαν, ἐξαντλεῖ τὰς ζωτικὰς δυνάμεις, ἀμουροῖ, ἐλαττώνει, ἐξαλείφει τὸ θάρρος, τὴν εὐτολμίαν, «κάματος, ἄχος». Ὀδσ. Δ, 716. Κ, 363. «νοσίαι», Ἡσιόδ. Ἔρ. 719. ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ἀνιαρόν, λυπηρόν, ἐδωνηρόν, Ὀδσ. Τ, 323. «θυμοφθόρα γράμματα» τὰ θανάτου καταδίκαστικὰ φέροντα, εἰ ὧν ἐσημαίνετο νὰ φονευθῇ ὁ αὐτὰ κομίζων ὑπ' ἐκείνου, πρὸς τὸν ὁποῖον τὰ ἔφερε, Ἰλιάδ. Ζ, 169. «θυμοφθόρα φάρμακα» Μαγείας τὸν νοῦν, τὸ λογικὸν διαταράττουσαι, παραφροσύνην προξενοῦσαι, ἢ κατὰ τὴν συνήθη σημασ., φονικὰ δηλητήρια· φαρμάκι Ὀδσ. Β, 329.

Θυμόω, ῶ (θυμός). Κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ, νὰ ὀργισθῇ, τὸν κινῶ εἰς θυμόν, ὀργήν, Πλάτ. Θυμόω, ὀργίζομαι· τινί καὶ εἴς τινα. Ἡρότ. 3, 52. ἔτι δὲ καὶ «θυμοῦμαί τινί τινος» Ὀργίζομαι διά τίποτε, Εὐρπ. Ὀρ. 741. «τὸ θυμούμενον» Θυμός, ὀργή, Θεόδ. 7, 68. Schaef. ἐν Δν. συνθ. σλ. 205.

Θυμοιδής, ὁ, ἡ (θυμός, εἶδος) = θυμοειδής. Ὀξύρροπος, ὀργίλος, εὐτολμος, θαρραλέος, ἀγριος. Ἐπίρρ. θυμοιδῶς.

Θύμωμα, τό. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ θυμώσῃ, ὀργίζηται τις. (– – υ)

Θύμωσις, εως, ἡ = θύμωμα, ἀμφβ. (– – υ)

Θυνέω, = θύνω, Κινοῦμαι μὲ ὀξύτητα, ὁρμητικῶς, μὲ σφοδρὰν ταχύτητα, ἐπὶ τοῦ Δελφίνος, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 210.

Θυννάζω, Μλ. -άσω (θύννος). Κεντῶ, τρυπῶ, συμβλίζω μὲ τὴν τρίαιναν τὸν θύννον. Τρπ. Κεντῶ, συμβλίζω τινὰ ἤτοι, μὲ τὴν τρίαιναν ὡς θύννον· «θυνάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους». Ἀριστοφ. Σφήκ. 1087.

Θυνναῖος, αία, αῖον. Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ θύννον· ἔτι δὲ καὶ θύνειος.

Θύνναξ, ακος. Ὑποκορ. τοῦ, θύννος.

Θυννάς, άδος, ὁ. Ὑποκορ. ἐκ τοῦ, θύννη· ἔτι δὲ καὶ θυννίς.

Θύννειος, α, ον = θυνναῖος, Schweigh. ἐν Ἀθην. Τ. 2. σλ. 314. «τὸ θύννειον», ὑπερ. κρέας, Κρέας θύννου. Ἀριστοφ. Ἱππ. 354.

Θυννευτικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὴν θήραν, φάρευμα τῶν θύννων· παρὰ τὸ

*Θυννεύω, Θηρεύω, φαρεύω, πιάνω θύννους.

Θύννη, ἡ. Τὸ θῆλυ τοῦ θύννος, θηλυκὸς θύννος.

Θυννίζω, Μλ. -ίσω, = θυνάζω.

Θυννίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ θύννος.

Θυννίς, ίδος, ἡ, = θυνάς.

*Θυννοθηραῖος, α, ον, = θυνευτικός· πιθανῶς ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρὰ Ἀθην. παρὰ τὸ

Θυννοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ὅστις θηρεύει, πιάνει θύννους.

Θυννολογέω, Ὁμιλῶ περὶ θύννων. Εὐστθ.

Θύννος, ὁ. Μεγάλου ἰχθύος εἴδός τι· ἐν τῇ μεσογ. θαλάσσῃ ἐπιπολάζει, καὶ πάνυ χρήσιμον εἰς βρῶσιν· εἶναι δὲ πλείονα εἴδη αὐτοῦ· ἔτι δὲ καὶ ἡ θύννος, ἄλλως δὲ συνήθ. θηλ. θύννη. Τὰ ἡμῖν γνωστὰ εἴδη αὐτοῦ εἶναι τὸ κοινοτ. λακέρδα, καὶ παλαμίδα, Ἰταλκ. τονίνα (παρὰ τὸ θύνω, διὰ τὰ πηδήματα καὶ τὰς ταχείας, ὁρμητικὰς κινήσεις, τὰς ὁποίας κάμνει εἰς τὴν θάλασσαν, Ὀππ. Ἁλ. 1, 181. Τινὲς δὲ θέλουσι προσθέσει καὶ ἐνὶ ν. γράφεσθαι τὴν λέξ. θύννος, ὅπερ καὶ ἐν χειρογρ. εὑρηται πολλάκις.)

Θυννοσκοπεῖον, τό. Τόπος, ὅπου ἱστάμενοι οἱ θυνοθῆραι παρατηροῦσιν τὸν θύννον· παρὰ τὸ

*Θυννοσκοπέω, Ἐνεδρεύω, παρατηρῶ θύννους· ἰδὲ θυννοσκόπος.

Θυννοσκοπία, ἡ. Τὸ νὰ ἐνεδρεύῃ, παραμονεύῃ τις θύννους διὰ νὰ τοὺς πιάσῃ.

Θυννοσκόπος, ὁ (σκοπέω). Παραμονεύων θύννους· ὅπερ ἐγίνετο ἐξαιρ. ἐν τῇ Σικελ. παραλείᾳ, ὅπου ἦσαν ἐπὶ τούτου κτισμένοι πύργοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἵστατο ὁ θυννοσκόπος καὶ ἐνεδρεύων εἰς τοὺς ἀγεληδὸν πλέοντας θύννους, ἐδηλοποίει εἰς τοὺς ἁλιεῖς τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν καὶ τὸ μέρος, πρὸς ὃ ἐφέροντο, διὰ νὰ στήνωσιν ἁρμοδίως τὰ δίκτυά των.

Θυννώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ θύννον, εἶναι ἐκ τοῦ γένους ἢ εἴδους τῶν θύννων. Τρπκ. Ὅστις εἶναι μωρός, ἠλίθιος.

*Θύνος, ὁ, ἤττον χρήσιμος παρεγχηματισμένος τύπος, ἀντὶ τοῦ θύννος.

Θύω, Μλ. -νῶ (θύω). Κινοῦμαι σφοδρά, ταχέως, ὁρμητικά, ὡσεὶ προμάχων, ἅμ πεδίονι, Ἰλιάδ. κατὰ μέγαρονα, Ὀδσ. ἐξαιρ. ἐπὶ μαχομένου ὅταν ὁρμῶσι διατρέχοντες τὸν τόπον τῆς μάχης· μετὰ μτχ. θύνον κρίνοντες Ἔτρεχον παντοῦ διατάττοντες τῶν πολεμιστῶν τὰς τάξεις, Ἰλιάδ. Β, 446. (– –)

Θυοδόκος, ὁ, ἡ (θύος, δέχομαι). Ὅστις δέχεται θυμιάτειν, ὁλοκαυτώσεις. Ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον τίθενται, βάλλονται θυμιάματα, ἀρωματικά.

Θυόεις, ὁ ἔσσα, ὄεν (θύος). Ὅ,τι μυρίζει ἀπὸ θυμίαμα, ἀναδίδει καπνόν, ἀτμὸν θυμιάματος· ὅ,τι εἶναι ἀτμῶδες, νεφοειδές, Ἰλιάδ. Ο, 153. ἐν τῷ Ἅμ. Δμτ., ἀεὶ ἐπίθ. τῆς Ἐλευσῖνος· παραβ. θυήεις.

Θύον, τό (θύω). Δένδρον τι, τοῦ ὁποίου τὸ ξύλον ἔκαιον διὰ τὴν εὐωδίαν του, Ὀδσ. Ε, 60. (πιθαν. οὐ διάφορον τοῦ θυία, ἰδὲ Voss. Virg. Georg. 2, 126. σλ. 319. — 2) = θύος, θέμα, πλακοῦς, ζωαρίων εἰς θυσίαν προσφερόμενον. Διον. Παρ. (υ υ)

Θύος, ους, τό (θύω). Θυμίαμα, Ἰλιάδ. Ζ, 270. — β') ἐν γένει, Θυσία, ἱερεῖον, θύμα, πόπανον. Ἰλιάδ. Ι, 499. ἅπαξ ἡ περὶ θυσίαν πρᾶξις, Ὀδσ. Ο, 261. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀρθ. — 2) Μανία, λύσσα, σπασμός, τὸ ἰταλ. κομβουλτίονη, Αἰσχύλ. ὡς τὸ θύω.

Θυσκιέω, (κιόω)· μόνον παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 87. περιβιβάζω θεοτκυείας, Στελλεῖς διατάττων νὰ προσφέρωσι θυσίας.

Θυσκόος, ου, ὁ. Ὅστις θυσιάζει, ἐκτελεῖ τὴν τελετὴν τῆς θυσίας, Ἱερεύς. Ὅστις προσφέρει, κάμνει θυσίαν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἢ ὑπὲρ ἄλλου, Ὀδσ. Φ, 145. Χ, 318. 321. Εὑρίσκεται δὲ καὶ θυοσκόος γραφόμ. (παρὰ τὸ, θύος καὶ κοέω, κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, κοέω Ἰων. ἀντὶ νοέω.)

*Θυοσκόπος, ὁ (σκοπέω). Ἱεροσκόπος, ὅστις μαντεύει, προφητεύει παρατηρῶν τὰ σφάγια ἢ τὴν φλόγα τῶν καιομένων σφαγίων.

*Θυοφόρος, ὁ, ἡ. Ὅστις προσφέρει θυμίαμα ἢ θυσίαν, ἀγκὶρ θυοφ.α Γρηγ. Ναζ.

Θυόω (θύος). Θυμιάζω, θυμιατίζω, καπνίζω τι μὲ εὐώδεις καπνοὺς· παρ' Ὅμ. μόνον κατὰ παθ. μετχ. παρκμ. θλίβιον τεθυωμένον εὐώδες, Ἰλιάδ. Ξ, 172. Κατὰ μετ. διάθ. δὲ, ὡς τὸ, θύω, Μαίνομαι, λυσσάζω, εἶμαι εἰς σφοδρότατον ἐρεθισμόν.

Θύπτης, ου, ὁ, = τυρός. Ἡσύχ. ἀντὶ τοῦ, παρὰ Κλήμ. Στρωμ. Ε'. χθύπτης.

Θύπτω. = τυρόω.

*Θύρα, ἡ. Ἰων. θύρη, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Θύρα, τόσον ἡ ἰδιαιτέρων οἰκημάτων, τουρκβ. ὀνόδαδων, ὡς καὶ ἡ τοῦ οἴκου πύλη, ἰταλ. συνηθ. πόρτα, πολλάκις παρ' Ὅμ., ὅστις τὰ πλείστα κατὰ πληθ. ἀρθ. χρῆται τῇ λέξ. ὁπλὴν θύραν, τὸ σύνηθ. τουρκβ. μὲ δύο κανάτια, ἐννοῶν, ὅπερ καὶ ῥητῶς ἐν Ὀδσ. Ρ, 267. διὰ τοῦ διαλίθου, ἐκφράζει. Ἐν Ὀδσ. Η, 88. εἰσὶν αἱ θύραι τῆς οἰκίας τοῦ Ἀλκινόου ἐπίχρυσοι, μαλαματοσμέναι. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐπίθετον τῶν θυρῶν παρὰ τῷ Ποιητ. ἐστὶ τὸ, φαειναί, ὅπερ ὅμως δύναται ἐκλαμβάνεσθαι ἐπίτης στιλπνῆς λειότητος τοῦ ἐξαιρέτου ξύλου, τὸ σύνηθ. ἰταλ. πολιεούρας, καὶ ἐπὶ τῶν μεταλλικῶν ποικιλμάτων, δι' ὧν στολίζονται αἱ θύραι· ἠέπι, ἢ παρὰ Πριάμοιο θύρῃσι Ἀντὶ ἐνδὸς ἐμπρὸς εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Πρ., Ἰλιάδ. Β, 788. Η, 348. Ἔτι δὲ θύραι λέγονται καὶ αἱ τοῦ ἁρματος τῆς ἁμάξης, Ξεν. Κρ. πολ. 6, 4. 9. Πολύβ. 10, 24. — Ὁ Ξεν. καὶ ἄλλοι ἱστοριογράφοι χρῶνται τῇ φράσει καὶ τοῦ βασιλέως θύραιν, ὅθεν, πίεται, ἢ φοιτᾶν ἐπὶ τὰς θύρας· ἐπὶ ταῖς θύραις εἶναι κλ. τ. τ. ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς βασιλικῆς αὐλῆς τῶν Περσῶν. Τὸ νὰ ἐμφανίζεταί τις πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ βασιλέως, διὰ νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ, ἢ διὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ διὰ τίποτε· καὶ ἐπὶ τὰς θύρας φοιτήσειεν Αἱ θεραπεῖαι, ὑπηρεσίαι ἐν βασιλικῇ αὐλῇ, αἱ τῷ βασιλεῖ τελούμεναι διακονίαι, Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 7. λέγει ὅμως ὁ Ξεν. Κυρ. Ἀνβ. 6, 5. 23. καὶ ἠέπι ταῖς θύραις τῆς Ἑλλάδος εἶναιν τὸ ἐγγὺς πλησίον τῆς Ἑλλ. εἶναι σημαίνων. Παρὰ τοῖς μεταγγ. δὲ, καὶ ἐπὶ ἀκροατῶν περιβλέπτων διδασκάλων, καὶ ἐπὶ ἐρασιῶν, ἰδὲ θυραυλέω, σημ. 2. — 2) Ἐν γένει, Εἴσοδος, ἔμβασις, εἰς σπήλαιον Ὀδσ. 1, 243. Μ, 256. Ν, 109. 370. ἐν πᾶσι τοῖς μαρτυρίοις αὐτοῖς κατὰ πληθ. ἀριθμ. — 3) Πανδήποτε θυροειδές, σχῆμα πλαισίου ἔχον, μακρουλοῦ τετραγώνου, ἐκ σανίδων συνηρμοσμένον. Σανίς, σανίδι, Ἡρόδ. 8, 51· ὅθεν, θυρτός, Ἀσπὶς μακρὰ, μακρουλή. Ὁ δὲ Ἀρστοτ. καλεῖ καὶ τὰ ὀστρακα τῆς κόγχης θύρας. — παρβλ. θύραζε, θύραθεν, θύρασι, θύρῃφι, θύρηθι. (υ –) ἀφ' οὗ

Θύραζε, Ἐπίρ. ἀπὸ τοῦ, θύραξε προκύψαν. Ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν, ἔξω ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν, Ἰλιάδ. Σ, 29. 416. Ὀδσ. Ο, 62. συνήθως δὲ, Ἔξω γενικῶς, Ὅμ. π. χ. κὲκ μηροῦ δόρυ ὥστε θύραζεν Ἐτρύπησε τὸν μηρὸν ὥστε εὐθὺς τὸ δόρυ εἰς τὸ ἄλλο μέρος, τὸν ἐτρύπησε πέρα πέρα, Ἰλιάδ. Ε, 694. κλιβανὶς ἀλὸς θύραζεν Πόρος ἔξω ἀπὸ τὴν θάλασσαν, Ὀδσ. Ε, 410. Ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηράν, Ἰλιάδ. Φ, 237. Ἔξω ἀπὸ τὸ πλοῖον, Σ, 447. κ. τ. τ. (υ – υ)

Θυράζω. Εὐγάζω τινὰ ἢ τίποτε ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν.

Θύραθεν, Ἐπίρ. Ἀπ' ἔξω πρὸς τὰ μέσα, ἐξωθεν· ἔξω. (υ – υ)

Θυραῖος, αία, αῖον, Ἔτι δὲ καὶ δικταλ. (θύρα) Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὴν θύραν, ἐξαιρ. Τὸ νὰ ἦναί τις ἢ τὸ ἔξω, ἐξωτερικόν. θυραῖός ἐστιν εἶναι ἔξω — ἐξωθεν, ἀπὸ ἔξω εἰς τὰ μέσα. — Ἀπὸν, ξένος, κατὰ θυραῖαν τὰ ἐκτός, τὰ ἔξω πράγματα.

*Θυρανοίξια, ων, τά, Ἐγκαίνια, Ἐκκλ.

*Θύρασε, Ἐπίρ. (θύρα) Εἰς, πλησίον, ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν· ὅθεν, ἔξω, Elmsl. ἐν Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 401. καὶ Εὐριπ. Μηδ. 466. Ἀρστφ. Θεσμ. 62. 792. Dind. ἐν Ἀρστφ. Εἰρ. 933. 1013. (υ – υ)

Θυραυλέω, (θύραυλος) Εἶμαι, διατρίβω ἔξω τοῦ οἴκου, εἰς ὑπαίθριον, ἀσκεπῆ, ἀνοικτὸν τόπον, εἰς τοὺς ἀγροὺς, κάμπους. Εἶμαι εἰς τὸν πόλεμον, διάγω εἰς τὸ στρατόπεδον. — 2) Διατρίβω ἐμπρὸς εἰς τὰς θύρας τινός, εἶμαι εἰς τὸ προπύλαιον, ἢ εἰς τὸ προθωμάτιον, τὸ ἰταλ. ἀντικάμερα μεγάλου τινὸς διὰ νὰ τὸν διακονῶ, ὑπηρετῶ, νὰ δείχνω τὴν εἰς αὐτὸν ὑπόκλισίν μου, τὸ ἰταλ. νὰ τὸν κάμνω τὴν κόρτε· ἐξαιρ. Ἐπὶ ἐρασιῶν, οἵ τινες διατρίβουσι τὴν νύκτα πρὸ τῶν θυρῶν τῶν ἐρασμίων των καὶ κάμνουσι μουσικὰς ἁρμονίας, τὸ ἰταλ. πατινάδας. Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 143, ἀφ' οὗ

Θυραυλία, ἡ. Τὸ νὰ ζῇ τις ἔξω τοῦ οἴκου, εἰς τοὺς ἀγροὺς, κάμπους, εἰς ὑπαίθριον τόπον, εἰς πόλεμον — 2) Τὸ νὰ διατρίβῃ τις εἰς τὸ προπύλαιον, ἢ εἰς τὸ προθωμάτιόν τινος διὰ νὰ δείχνῃ τὴν εἰς αὐτὸν ὑποκλισίν του.

Θυραυλικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς θύραυλον ἢ εἰς θυραυλίαν.

Θύραυλος, ὁ, ἡ. (αὐλή, θύρα) Ὅστις ζῇ, διατρίβει ἔξω τοῦ οἴκου, εἰς τοὺς ἀγροὺς, κάμπους, εἰς ὑπαίθριον τόπον, εἰς τὸν πόλεμον, εἰς στρατόπεδον. (υ – υ)

Θυρέασπις, ιδος, ἡ (θυρεὸς, ἀσπίς) Μεγάλη ὡς σανίς, σανίδι, ἢ ὡς θύρα ἀσπίς, Ἀναλεκτ. Α'. 226.

*Θυρεαφόρος, ὁ, ἡ = θυρεοφόρος, Lobeck ἐν Φρ. σλ. 657.

Θυρεοειδής, ὁ. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἀσπίδα, κατεσκευασμένον κατὰ τρόπον ἀσπίδος.

Θυρεός, ὁ. (θύρα) Λίθος, πέτρα ὡς θύρα εἰς ἔξοδον ἢ εἴσοδόν τινα τιθέμενος καὶ κλείων αὐτὴν, Ὀδσ. Ι, 240. 313. 340. — 2) παρὰ τοῖς ὕστερον, Μεγάλη, μακρὰ εἰς σχῆμα θύρας κατεσκευασμένη ἀσπίς· ἰδὲ θύρα, σημ. 3. ἀφ' οὗ

Θυρεοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω) Ὅστις φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ, κρατεῖ θυρεὸν ἤτοι ἀσπίδα.

Θυρεπανοίκτης, ου, ὁ. (θύρα, ἀνοίγνυμι). Ὅστις ἀνοίγει τὴν θύραν, ἐπθ. τοῦ Ἡρότητος φιλοσόφου, τῷ ὁποίῳ ἦσαν ἀνοικταὶ ἅπασαι αἱ θύραι, τοῦτ' ἔστι, τὸν ὁποῖον πάντες ἐδέχοντο, ἔβλεπον ἀσμένως, μὲ εὐχαρίστησίν των εἰς τοὺς οἴκους των, Διογ. Λρτ. 6, 86.

Θύρετρον, τό. = θύρα, Ὅμηρ. κατὰ πλθ. ἀριθμ. μόνον χρήσιμ. (υ υ)

Θυρηβόλιον, τό, κατὰ τὸν Ἐτυμολ. = ἐπαυλι.

*Θυρηβόλος, ὁ, ἡ = τέκτων, Σουίδ.

*Θύρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ θύρα, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

Θύρηθε, Ἐπίρ. Ἐπκ. ἀντὶ θύραθεν. Ἔξω ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν. Ὀδσ. Ξ, 352. (υ – υ)

Θύρηφι, Ἐπκ. δοτκ. τοῦ, θύρα. Ἀλλὰ καὶ Ἐπίρρμτκ., Ἔξω, Ὀδσ., ἀντιστ. τῷ ἔνδοθι, Ὀδσ. Χ, 220 (υ – υ.)

Θυρίδιον, ὑποκορ. τοῦ θύρα. Θυρίτσα, θυροπόλα, καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. πορτίτσα, πορτοπόλα.

*Θυρίς, ίδος, ἡ. Ὑπκρ. τοῦ, θύρα. ἐξαιρ. Παράθυρον, παραθύρι.

Θυροειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ θύραν, μὲ παράθυρον.

Θυροιγός, ὁ. (οἰγνυμι) Ὅστις ἀνοίγει τὴν θύραν, πορτάρης.

Θυροκοπέω, (θυροκόπος) Κτυπῶ, κρούω εἰς τὴν θύραν διὰ νὰ μ' ἀνοίξουν· ἐξαιρέτως δὲ εἰς τὴν θύραν τῆς ἐρασμίας, τῆς ἀγαπητικῆς. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Α'. 50. Μεταφορ. θυροκοπεῖν τὰ αἰτητήρια. Σουίδ. ἀφ' οὗ

Θυροκοπία, ἡ. Τὸ νὰ κτυπῇ, κρούῃ, τὸ σύνηθ. τσικαλίζῃ τις εἰς τὴν θύραν. Λιβαν. εἰς Ἀντίοχ.

Θυροκοπικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειον εἰς θυροκοπίαν, Ὅστις συνεθίζει νὰ θυροκοπῇ. Ἀλκίν.

Θυροκόπος, ὁ, ἡ. (θύρα, κόπτω) Ὅστις κτυπᾷ, τσικαλίζει τὰς θύρας, ἐξαιρ. ἐπαίτης, ζήτουλας, ζητιάνος, διακονάρης. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1206. θυροκόπος ἡλιόωνν

Θυροκρουστέω, ῶ. (κρούω) = θυροκοπέω. ὅθεν

Θυροκρούστης, ὁ. = θυροκόπος.

Θυροπηγία, ἡ. (πήγνυμι) Τὸ νὰ συμπήγῃ, κατασκευάζῃ, φτιάνῃ τις θύρας.

Θυροποιός, ὁ, ἡ. (ποιέω) Ὅστις κατασκευάζει θύρας, θυροκαστήρ, θυρᾶς.

Θυρόω, (θύρα) Πρωτοτεύω τόπον τινὰ μὲ θύρας, βάλλω θύραν, ἢ θύρας ποιῶ ὡσαύτως,

καὶ ᾠθοῦσαι θύρασιν Ἀριστφ. Ὀρ. 617. Παθ. Τόπος, οἶκος καὶ τ. τ. προμηθευόμενος μὲ θύρας. ἠξόδοις πολλαῖς τεθυρωμένοις. Λουκιαν. Ἱππ. 8.

Θυρσάζω, Λακν. θυρσάδδειν, θυρσαδδωΐν (θύρσος) Ἑορτάζω μὲ θύρσον τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου. Ἀριστφ. Λυσ. 1313.

Θυρσάριον, τό. Ὑποκρ. τοῦ, θύρσος. Πλούταρχ. προβλ. συμ. Α'. ά.

Θυρσαχθής, ό, ἡ. (ἄχθος) Ὅστις φέρει, βαστάζει, κρατεῖ θύρσον· ὅ,τι εἶναι φορτωμένον καταβαρυμένον μὲ θύρσον. Ὀρφ.

Θυρσοειδής, ό, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ θύρσον, φαίνεται ὡς θύρσος.

Θυρσόλογχος, ό, ἡ. (λόγχη) Λόγχη ἀπὸ θύρσον, τοῦτ' ἔστι περιτυλιγμένη μὲ θύρσον καὶ φύλλα ἀμπέλου. Στράβ. Δ'. καὶ Ἀθήν.

Θυρσομανής, ές, ό, ἡ. (μαίνομαι) Ὅστις εἶναι μανιόμενος, λυσσαμένος ἀπὸ θύρσον, παράφρων ἢ ἐνθουσιασμένος.

Θύρσος, ό. Ἔλαφρα τις ῥάβδος περιτυλιγμένη μὲ κισσοῦ καὶ ἀμπέλου φύλλα, τὴν ὁποίαν ἔφερον εἰς τὰς πανηγυρικὰς πομπὰς οἱ Ὀργιασταὶ τοῦ Βάκχου. Τὸ ἄνω ἄκρον, ἡ κορυφὴ αὐτῆς ἦτον ὡς ὁλάτης στρόβιλος, κώνος, κάρπος ἀπὸ ἔλατον. Ἐπιγράμμ. θύρσον χλοερὸν κωνοφόρον κάμακα. Κυρίως δὲ πᾶσα ἐλαφρὰ καὶ ἴση, ἴσια, ῥάβδος, κλάδος, καυλός, πικάδι, ἐξαιρέτ. τῶν πλατυφύλλων καὶ μακροφύλλων φυτῶν, τῶν ἐπείων οἱ καυλοὶ ἐκφύονται ἐξ ἑνὸς γενικοῦ κέντρου μὲ ἀμβλύς κώνου γραμμὰς παραπλήσιοι, ὡς ὁ κάρδηξ. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ποιητ. εὑρίσκεται ἡ λέξις καὶ κατὰ ἑτερογενῆ πληθ. ἀριθ. τὰ θύρσα, Jac. Ἀνθολ. Παλατ. σλ. 24. κατὰ πρῶτον δὲ ἀπαντᾶται ἡ λέξ. παρὰ τοῖς Τραγ. (ὡς πρωτότ. αὐτῆς δέχονταί τινες τὸ θέμα ΤΓΡΩ, ἀναβλαστάνω, φυτεύω, ἀφ' οὗ τύρβη, τύρσις, τύρσος· ἄλλοι δὲ ἐτυμολογοῦσιν αὐτὴν κιθαιρωνίτερον παρὰ τὸ, θύω, διότι ὁ θύρσος ἐνομίζετο ὡς σημεῖον Βακχικῆς ἐμπνεύσεως) ἀφ' οὗ.

Θυρσοτινάκτης, ου, ὁ (τινάσσω) Ὅστις τινάζει, σείει, ταράζει, κουνεῖ τὸν θύρσον. Ὀρφ.

Θυρσοφορέω, (θυρσοφόρος) Φέρω, βαστάζω, κουβαλῶ θύρσον ἢ τὴν Βακχικὴν βακτηρίαν. ἠιάσσουσ θυρσοφορεῖω. Εὐριπ. Βάκχ. 549.

Θυρσοφορία, ἡ. Τὸ νὰ φέρῃ, κρατῇ, κουβαλῇ τις θύρσον, παρὰ τὸ

Θυρσοφόρος, ό, ἡ. Ὅστις φέρει, κρατεῖ, βαστάζει, κουβαλεῖ θύρσον, ὅθεν, ἑορτάζει τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου.

Θυρσοχαρής, ό, ἡ. (χαίρω) Ὅστις χαίρει, ἀγαπᾷ νὰ φορῇ θύρσον, ἢ νὰ βλέπῃ θυρσοφόρους.

Θυρσόω, (θύρσος) Κάμνω, μεταβάλλω τι εἰς θύρσον, τὸ κάμνω νὰ φαίνεται ὡς θύρσος. Διόδ. Σικελ.

Θύρωμα, τό. (θυρόω) Τόπος, οἰκοδομή, δωμάτιον ἢ ἄλλο τι, τὸ ὁποῖον ἔχει θύρας. Ἡρόδοτ. 2, 169. 2) = θύρα. Πληθυντ. θυρώματα, τά. Δι' δικλίδες, τὸ τουρκιβ. τὰ κανάτια τῆς θύρας. (υ–υ).

Θυρών, ῶνος, ὁ. (θύρα) = πυλών. Τὰ ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας, τὸ προπύλαιον, ὁ τόπος ἔμπροσθεν εἰς τὴν θύραν, πύλην τοῦ οἴκου, Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 328. Οἰδ. Τ. 1242.

Θυρωρεῖον, τό. Τόπος ἢ οἴκημα ἐν ᾧ κατοικεῖ καὶ διατρίβει ὁ θυρωρός.

Θυρωρέω, ῶ. Εἶμαι θυρωρός, παρὰ τὸ

Θυρωρός, ό, ἡ. (θύρα, ὠρα, ἢ οὖρος) Ὅστις φυλάττει εἰς τὴν θύραν, πορτάρης. Κατὰ Πολυδ. δέ, ἐλέγετο θυρωρός, καὶ ὁ τὴν θύραν τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου κλείων· καλεῖται δὲ τις τῶν τοῦ νυμφίου φίλων καὶ θυρωρός, ὁ τῆς θύρας ἐφεστηκώς, καὶ εἴργων τὰς γυναῖκας βοηθεῖν τῇ νύμφῃ βοώσῃ.

Θύσαι, ῶν, αἱ (θύω) = θυιάδες. Αἱ μαινάδες, αἱ Βάκχαι, Λυκ. 106. (– – ;)

*Θυσαννηδόν, Ἐπῤῥ. (θύσανος) Κατὰ τρόπον θυσάνου, ὡς θύσανος.

Θυσανόεις, εσσα, εν, Ὅ,τι ἔχει θυσάνους, φούντας, εἶναι στολισμένον μὲ θυσάνους. Ὁ Ποιητ. χρῆται, διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, τῷ Ἐπικ. τύπῳ μόνον, θυσσανόεις, μόνον ἐν τῇ Ἰλιάδ. καὶ ἀεὶ ὡς ἐπίθ. τῆς Αἰγίδος. παρὰ τὰ

Θύσανος, ὁ. Κροσσός, φούντα· παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλιάδ. μόνον, οἱ κρεμάμενοι καὶ ἐν τῷ βαδίζειν κινούμενοι στολισμοὶ περὶ τὴν αἰγίδα, καὶ οἱ τῆς ζώνης, Ἰλιάδ. Β, 448, Ξ, 181. παρβλ. Ἡρόδ. 4, 189. Οἱ μαλλοί, τὸ μαλλὶ τοῦ χρυσοῦ δέρατος, Πινδ. Πυθ. 4, 411. Ὁ δὲ Ὄππ. ὀνομάζει καὶ τὰς πλοκάμους τῆς σηπίας, τὰ μακρυὰ καὶ λεπτὰ ποδάρια τῆς σουπιᾶς, θυσάνους, (ἀναμφιβόλως παρὰ τὸ, θύω, διὰ τὴν τῇ λέξει ἐγκειμένην κινήσεως ἔννοιαν.) (υυυ) ἀφ' οὗ.

Θυσάνουρος, ό, ἡ. (οὐρά) Ὅ,τι ἔχει οὐρὰν μαλλιαρὰν, πολύτριχον.

Θυσανώδης, ό, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ θύσανον, εἶναι κατεσκευασμένον, στολισμένον μὲ θυσάνους, κροσσοὺς, φούντας, κρόσια, κλόσια.

*Θυσανωτός, ή, όν. Ὡς ἀπό τινος ῥήματος θυσανόω ἐσχηματισμένη λέξις. Ὅ,τι ἔχει θυσάνους, φούντας.

Θύσλα, ων, τά. (θύω) Τὰ ἱερὰ σκεύη ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Βάκχου, θύρσοι, λαμπάδες, καὶ πᾶν ὅ,τι ἄλλο ἔφερον εἰς τὰς χεῖρας οἱ ὀργιασταί, Ἰλιάδ. Ζ, 134. δέ, Τὰ ἱερὰ σκεύη τῶν τιθηνῶν τοῦ Διονύσου, τὰ ὁποῖα ἔφερον αἱ τροφοὶ τοῦ Βάκχου — 2) Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. καὶ ἡ ἑορτὴ αὕτη τοῦ Βάκχου — 3) ἐν γένει, θυσία εἰς τιμὴν παντοειδήποτε θεοῦ ἢ ἥρωος τελουμένη, Ἀκφρ. 459. 720. 929. 1180.

Θυσία, ἡ. (θύω) Ἡ πρᾶξις τοῦ θυσιάζειν — 2) Τὸ θῦμα, ἱερεῖον, τὸ θυσιαζόμενον ζῶον, πολλάκις κατὰ πληθ. ἀρθμ. παρ' Ὁμ. Ἱμ. Δημ. 312. 368. Πιν. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ὁμηρ. θύεα· γενικῇ τε καὶ ὁστε. συντ. ἠθυσία θεοῦ· θυσία θεῷ Seidl. ἐν Εὐριπ. Ἠλ. 1132 — 3) Ἔτι δὲ καὶ ὁ καιρὸς τῆς θυσίας, ἡ ἑορτὴ τῆς θυσ. ἀφ' οὗ.

Θυσιάζω, Μέλ. ἀσω. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, θυσιάζω, σφάζω τι εἰς θυσίαν, ἠθοῦσα — 2) Θυσιάζω θεῷ, Προσφέρω θυσίαν εἰς τιμὴν θεοῦ τινος, ἐν γένει λατρεύω θεόν τινα, ἐξαιρ. τὸ νὰ κάμνῃ τις Βακχικὰς πομπάς, Διόδ. Σικ. 4. 3.

Θυσιάς, άδος, ἡ. = Βάκχη.

Θυσίασμα, τό. (θυσιάζω) = θυσία. παρὰ τοῖς Ο'.

Θυσιαστήριον, τό. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Βωμός, ὁ τόπος ὅπου ἐτίθετο καὶ ἐκαίετο τὸ θυσιαζόμενον ζῶον.

*Θυσιατήριον, τό = τῷ προηγμ. Boeckh ἐν Σχολ. Πιν. σλ. 312.

Θύσιμος, ό. (θύω) Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς θυσίαν. Ὅ,τι συνηθίζεται ἢ χρησιμεύει εἰς θυσίαν· ὅ,τι ἀξίζει νὰ θυσιασθῇ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 784. 785. (υυυ)

*Θύσις, εως, ἡ (θύω) Ἦχος, θόρυβος, ταραχή, τὸ ἰταλ. sovvosuoro, τουρκιβ. σιαματᾶς· βρασμός, ἠθύσις τοῦ θυμοῦ Πλάτ. (υυ)

Θυσκάριον, τό. Ὑποκρ. τοῦ θύσκη.

Θύσκη, ἡ. Σκεῦος ἐπιτήδειον εἰς θυμίασιν, θυμιάτισμα, θυμιατήρι.

*Θυσσανόεις, εσσα, εν, Ἐπικ. ἀντὶ θυσανόεις, Ἰλιάδ.

*Θύσσανος, Ἐπικ. ἀντὶ θύσανος.

Θυστάς, άδος, ἡ. = θυιάς. Ἐνθουσιῶσα, θείαν ἐμπνευσιν ἔχουσα, ἐξαιρ. μαινὰς, βάκχη. Ἔτι δὲ καὶ θυστάζουσα ἱέρεια, καλογραιά — 2) ὡς ἐπίθ. Γυνὴ ἐνθουσιασμένη, ἐξαιρ. βεβακχευμένη. ᾠθυστὰς βοᾷ ἢ εἰς τὴν θυσίαν γινομένη φωνή. Αἰσχλ. Θηβ. 275. ἠλιταίω ἢ ἐν τῇ θυσίᾳ προσευχή, Σφκλ.

*Θυτέος, εα, εον. Ἐπθ. ῥημ. τοῦ θύω. Ὅ,τι πρέπει, εἶναι διὰ νὰ θυσιασθῇ, Ἀριστοφ. Ὀρ. 1229. Πλάτ. Πολιτ. 2, σλ. 365. Ε.

Θυτήρ, ῆρος, ὁ. (θύω) Ὅστις θυσιάζει. Θυσιαστής. ἀφ' οὗ

Θυτήριον, τό. Σκεῦος εἰς θυμίασιν ἐπιτήδειον, θυμιατήριον — 2) = θῦμα. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 243.

Θυτήριος, ά, ὸν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ θῦμα ἢ εἰς τὸν θυτῆρα, θύτην.

Θύτης, ου, ὁ. = θυτήρ. (υ–)

Θυτικός, ή, όν. (θύω) = θυτήριος. Ἡ θυτική, ἡ ὑπακουομ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ θυσιάζειν, ἡ ἐπιστήμη τοῦ θυτῆρος.

*Θύψαι, Ἀπρμφ. ἀόρ. α'. ἐνεργ. τοῦ τύφω.

Θύψις, εως, ἡ (τύφω) Τὸ νὰ καίῃ, πυροπολῇ, καφαλίζῃ· τὸ νὰ φουσκώνῃ τίς τι· καύσιμον, καφάλισμα, φούσκωμα.

*Θύψω, Μλ. τοῦ τύφω.

Θύω, Μλ. θύσω, (– –) Ἀόρ. ἔθυσα· Πρκμ. τέθυκα (Δράκ. σλ. 46, 26. 87, 25.) παθ. ἀόρ. ἐτύθην (– –). Τοῦ μέτ. ἀορ. δέ, εὑρίσκεται μόνον ὁ μετχ. θύμενος (υυυ). Πρκτικ. παρ' Ἀθην. 14, σλ. 617. D. — Α) μεταβτ. Θυσιάζω, προσφέρω, κάμνω θυσίαν, σφάζω θῦμα. πάγματα θυοῖεν, Ὀδυσ. Ξ, 446. ἐν γένει, Δείκνυω τὸ σέβας, τὴν εὐλάβειάν μου πρός τινα θεόν· προσεύχομαι αὐτῷ, τὸν παρακαλῶ ἢ ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειάν του· δίδω θυσίας δεῖπνον, τράπεζαν, ἤτοι φιλεύω τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐθυσίασα, Ἰλιάδ. Ι, 219. Ὀδυσ. Ι, 231. Ο, 222. 260. παρὰ τοῖς μετέπειτα δέ, καὶ ἑορτάζω τι θῦμα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς θυσίας· μετὰ αἰτ., π. χ. ἠγάμου θύειν. Seidl. ἐν Εὐρ. Ἠλ. 1127. ἀσπάσιος καὶ εὐαγγέλια, διαβατήρια θύειν, ἢ μετ' ἐξόδου θύειν ἔτι δὲ καὶ, περί τινος. Μέσ. θύομαι, Διορίζω νὰ γένῃ θυσία· ἐπί τινος, καὶ περί τινος. — β') Ἐξαιρ. διορίζω, προστάζω νὰ σφάξωσι θῦμάτι, ἵνα μοι προφητευθῇ, ἢ ἵνα παρατηρήσω καὶ γνωρίσω ἐκ τῶν ἐντοσθίων του τὸ μέλλον, τὴν ἀποβασιν, τὸ ἀποτέλεσμα, πράγματός τινος καὶ τ. τ., ὅθεν — γ'). Ἐπὶ θυσκόπων, παρατηρῶ τὰ ἐντόσθια τοῦ σφαγίου καὶ μαντεύω, προφητεύω ἐξ αὐτῶν, δι' αὐτῶν — δ') ᾠθύομαι περί τινος, Θυσιάζω διὰ νὰ μάθω, γνωρίσω διὰ τῆς θυσίας σημεῖά τινα περί τινος μελετωμένης μοι πράξεως. Καταχρηστικῶς μετ' ἀπρμφ. ᾠθύομαι ἰέναι, Θυσιάζω διὰ νὰ πληροφορηθῶ ἂν πρέπῃ νὰ πηγαίνω ἢ οὐ Ξεν. Ἀνάβ. 2, 2, 3.

Β) ἀμετβ. Ἐπὶ παντοδήποτε σφοδρᾶς καὶ ὁρμητικῆς κινήσεως· Ἐπελαύνω, ἐφορμῶ, θορυβῶ, ἐπιφέρομαι μὲ βίαν, βαρυηχῶ, ἐπὶ σφοδρῶν ἀνέμων ἀήνεμος λαίλαπι, ἢ σὺν λαίλαπι θύουσ' Ὀδυσ. Μ. 400. 408. Ἐπὶ κυμαινομένων ποταμῶν, ἢ κλυδόνων, φορτούνας, Ἰλιάδ. Φ, 325. Ψ, 320. Ὀδυσ. Ν, 85 ποιόμαι θύουσα Μὲ ἐξογκούμενα, φουσκωμένα κύματα θορυβῶν, Ἰλιάδ. Φ, 234. Ἡσιόδ. Θογν. 109. 131. Ὡσαύτως καὶ ᾠδίπεδον αἵματι θύεν.α Τὸ ἔδαφος ἔβραζεν, ἄφριζεν, ἐκυματοῦσαν ἀπὸ αἷμα. τὸ κοινν., ἔτρεχαν τὰ αἵματα σὰν αὐλάκι, σὰν ποτάμι, Ὀδυσ. Δ. 420. Χ. 309. Ω, 184. ὅθεν ἐν γένει, Θορυβῶ, λυσσῶ, μαίνομαι. τρέχω ὁρμητικῶς, ἐφορμῶ. Ἐπὶ ἐμπαθῶς ἐπιφερομένων, κινουμένων ἀνθρώπων, Ἰλιάδ. Α, 342. πέγχεῖ θύουσ. Ἐλύσσα, ἔτρεχεν ὡς λυσσασμένος μὲ τὸ δόρυ εἰς τὴν μάχην, Ἰλιάδ. Λ, 180. Π, 699. Εἶμαι ἐνθουσιασμένος. Ταυτοσήμαντον ἐστι τό, θύω, καὶ τὸ Ἡσιόδειον θυνέω. Ἀμφότεραι αἱ σημασ. τῆς λέξεως προκύπτουσιν ἀναμφιβόλως ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πρωτοτύπου,

ὥστε μὴ ζητείσθω ἡ ἐτυμολογία αὐτοῦ ἐκ δυοῖν διαφόρων ῥημάτων. Ἡ ἀρχοτέρων τῶν σημασιῶν αὐτῶν συνακτικὴ ἔννοια φαίνεται νὰ ᾖναι ἡ τοῦ ἐκκαίειν, ἐκφλέγεσθαι, ἀναφλέγεσθαι, ἀναφέρεσθαι, ἀναπηδᾶν, ἢ ἐν τῇ πρώτῃ σημσ. μεταβατικῶς ἐσχηματισμένη, (καίω, καταφλέγω, καταφαίω, ἀνάπτω, ποιῶ τι νὰ καταφλέγεται, ἀποθυμιᾶται, ἐξατμίζεται) ἢ εἰς τὰ περὶ τὴν θυσίαν ἐξαιρέτως, καὶ μάλιστα τὴν διὰ θυμιάσεων καὶ ὁλοκαυτώσεων τελουσα. Τῆς δευτέρας σημασίας δὲ κυρία ἔννοιά ἐστιν ἡ τοῦ ψυχικῶς καίειν, φλέγειν, ἢ ἀποθυμιᾶν, μετενεχθεῖσα εἰς τὰς γενικωτέρας, δηλ. εἰς τὴν τῆς ὀξύτητος, τῆς ὁρμῆς, τῆς ὀργιλότητος, τῶν δεινῶν ἢ ὀξέων παθῶν. Αἱ ἀπὸ τούτου τοῦ πρωτοτύπου παραγωγαὶ εἰσὶ πλείσται· εἰς τὴν πρώτην σημασ. ὑπάγονται ἅπασαι αἱ λέξεις, ὅσαι τείνουσι τοῦτο μὲν πρὸς τὴν θυσίαν ἀμέσως, τοῦτο δὲ πρὸς τὰς τῇ θυσίᾳ ἀκριβῶς συνδεδεμένας θυμιάσεις, ἢ καπνίσεις· ἀλλὰ καὶ ἐν ταύτῃ ἐμφαίνεται πολλάκις ἡ μετὰ τῆς πρώτης σημσ. ἀκριβὴς συγγένεια αὐτῆς, ἐπειδὴ ἐν λέξεσιν οἷς, ὡς κνίσας, θυστὰς, θύσαιμι ὁλοῦται ἡ ἔννοια τῆς ἐμπαθῶς κινουμένης, σπασματώδους καρδίας οὐχ ἧττον ἢ ἡ τῆς θυσίας. Ἀπὸ τῆς δευτέρας σημσ. δὲ πηγάζουσιν ἅπασαι αἱ οὐκ ὀλίγαι δηλώσεις σωματικῆς κινήσεως ἢ περιπαθείας, ψυχικῆς ταραχῆς, ψυχικῶν παθῶν. Εἰς τὴν πρώτην σημσ. οὖν ὑπάγονται αἱ λέξεις κνίσηλή, θυσία, θυμέλη, θύσθλα, καὶ θύος, θυόω, θῦμα, θυμιάω εἰς πάλιν συνέχεται, διὰ τῆς ἐννοίας τοῦ εὐώδους καὶ τοῦ καπνοῦ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιάματος τὸ κνίσον, θυία, θύμωρ. Ἀπὸ τῆς δευτέρας δ' αὖ προκύπτει τὸ, κνιμός, θυμόω μετὰ πολλῶν αὐτοῖς συνδέτων· καὶ τὸ κνίσσος, θύσανος, θυεία, θύελλα, θύρσος.α Οὐ κατ' ἀκριβῆ συγγένειαν δὲ φαίνεται τὸ κνίω, θοός, σεύω, θυάω, θορεῖν, θοῦρος, θόρνυμι, ἰθύς, ἰθύω, ἐθύρω, αἰθύσσω.» (Τῷ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνστ. καὶ παρατ χρῆται ὁ Ποιητ. καὶ ὁ Ἡσό. πανταχοῦ μακρ. καὶ μόνοι ἐν ταῖς τρισυλλάβ. πλαγίαις πτώσεσι τῆς μτχ. θύων βρχ., Ὀδσ. Ο, 260. Ἰμ. Ἀπλ. 491. 509. Ἀλλὰ καὶ ὁ Σοφκλ. καὶ ὁ Ἀριστφ. χρῶνται αὐτῷ μακρ., πλὴν τοῦ παρ' Ἀριστφ. ἀπαρμφ. θύειν ἅπαξ μόνον ἐν Ἀχ. 790., ἐν τῇ ἑπομ. λέξει καὶ ὁ Εὐρ. Ἠλ. 1136. βρχ. χρῆται αὐτῷ, ὡσαύτως κεῖται βρχ. καὶ ἐν τοῖς κωμικ. λεγόμενοις παρὰ Meineckio Μενάνδρ. σελ. 254, Ὁ δὲ Πιν. χρῆται αὐτῷ, ὡς φαίνεται, κατὰ μὲν τὴν πρώτην σημσ. βρχ., κατὰ τὴν δευτέραν δὲ, μακρ., καθ' ὁ συνᾴδουσι τρόπον τινὰ καὶ αἱ παραγωγοὶ λέξεις, ὅπου γὰρ ἐπικρατεῖ διακεκριμένως ἡ ἔννοια τῆς θυσίας, ὡς ἐν τῷ κνιηλή, καὶ θυσίαιο τὸ υ ἐστὶ βρχ., ὅπου δὲ δηλοῦται μᾶλλον ἡ τῆς κινήσεως, τοῦ πάθους ἢ ἐν τῷ κνίσσω, θυάω, θυμόω μακρὸν κεῖται τὸ υ. Ἐν ταῖς μεταξὺ αὐτῶν δὲ μεσευούσαις διαφόροις λέξεσιν, ἡ προσωδία ἐστὶν ὡσαύτως διάφορος· ὅθεν ἡ ὑπαγωγὴ αὐτῶν εἰς γενικὸν ἀκριβῆ κανόνα ἐστὶν ἀδύνατος. Ἐν τῷ ἐνεργ. δὲ μέλ. καὶ ἀορ. ἐστὶ τὸ υ ἀεὶ μακρ., μόνον παρὰ Τιμολ. Ἐπιγρ. 3. κεῖται ἅπαξ ἐν τῷ μελ. βρχ., ἐν τῷ Ἐνεργ. παρατ. δὲ, καὶ ἐν τῷ παθ. ἀορ. ἀεὶ βρχ.).

Θυώδης, ὁ, ἡ (θύος, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς λιβανωτοῦ, θυμία· ὅ,τι εἶναι εὐώδες· πέφυκα. Ὀδσ. Ε, 264. Φ, 52. κατάλαμπω. Ὀδσ. Δ, 121. καὶ ἐν ὕμ. Ὁμ. πολλάκις.

* Θυώεις, εσσα, εν = θυόεις.

Θύωμα, τό (θυόω). Θυμίαμα, ἄρωμα, (υ-υ)

* Θυωνεύς, έως, ὁ, ἰδὲ Θυώνη.

* Θυώνη, ἡ, Ἐπθ. τῆς Σεμέλης, Ὁμ. Ἰμ. ἐ. 21. Herm. ἐν Πιν. Πυ. 3, 177. Valck. diatr. σλ. 154. ὅθεν ὁ Βάκχος προσαγορεύεται Θυωνεύς· σαφέστατα παρὰ τὸ θύω.

Θυωρίς, ίδος, ἡ· ὑπακουομ. τράπεζα, Τράπεζα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐγίνετο ἡ θυσία, γράφεται δὲ καὶ θειωρίς. Ζήν. Θυνηπόλιον. 2) Πολυδ. Δ'. 123. Ἀθήν. Ε'. ἀφ' οὗ

Θυωρίτης, ου, ὁ. Ὑπηρέτης, εἰς τὰς θυωρίτιδας τραπέζας. Λυκόφρ. 93. 2) = τραπεζίτης, τὸ ἰταλ. μπαγκιέρης, τουρκβ. σαραφης· παράβλ. τὸ ἑπμν.

Θυωρος, ὁ (θύω). Ἴπαν. τράπεζα, = θυωρίς. 2) Τράπεζα, κοινν. τραπέζι, φιλεῖ· τράπεζα, ἐπὶ τῆς ὁποίας τρώγομεν. 3) Τράπεζα ἡ τοῦ τραπεζίτου, ἰταλ. μπάγκα. 4) Ἐν γένει, παπαδήποτε τράπεζα.

Τὸ Θ μετὰ τοῦ Ω.

Θωή, ἡ. Διωρισμένη ποινή, τιμωρία ἠθικὴ ἐπιθήσομαι. Ὀδσ. Β. 192. κθωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν. Ἰλ. Ν. 660. τὴν ποινὴν, κατηγορίαν, τὸ ὄνειδος, τὸ ἔγκλημα, τὸ ἐπιτίμημα, τὸ ὁποῖον ἐπέθηκαν αὐτῷ οἱ Ἀχαιοί. 2) Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ, καὶ ἡ προσοδεῖσά τινι ποινὴ, ζημία, τιμωρία· (πιθανῶς παρὰ τὸ ΘΕΩ, τίθημι).

Θωκέω, = θακέω, Κάθημαι. παρὰ τὸ

* Θῶκος, ὁ. = θόκος. Κάθισμα, Ὁμ. 2) Συνεδρία· κάθισμα ἐν συμβουλίῳ, ἢ ἐν ἐκκλησίᾳ, συνελεύσει τοῦ λαοῦ, Ὀδσ. Β, 26. Ο, 468. Ἐπιρρηματικῶς δὲ, κθωκόνδε. Εἰς τὴν συνεδρίαν, Ὀδσ. Ε, 3. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. Ἐπκ. μόνον ἐν χρήσει, Βεμν. Λξ. 2. σλ. 111. κατ' ἐπτσ. δὲ, θόωκος, Ὀδσ.

* Θῶμα, τό, Ἰων. ἀντὶ θαῦμα· παρβλ. θωῦμα. ἀφ' οὗ.

* Θωμάζω, Ἰων. ἀντὶ θαυμάζω.

Θωμεύω, (θωμός). Σωρεύω, σωρόνω, θυμονιάζω, Ἡσχ. 2) = θωμίζω, Περιπλέκω εἰς τὰ δίκτυα, παγιδεύω, πιάνω. Ἡφστ. σλ. 56. Ὅπου μέντοι ὁ Gaisf. θυμιήσας ἔγραψε.

Θῶμιγξ, γγος, ὁ. Σχοινί, κοινν. τριχιά, δεσμός, κλωστή· χορδή, κόρδα, ἔξαιρ. ἡ χορδὴ τοῦ τόξου· βρόχος, βρόχι· μαστίξ, κυρίως τὸ λεπτὸν σχοινὶ τῆς μαστίγος, τουρκβ. καμτσικιοῦ. Εὕρηται δὲ γεγραμ. καὶ θῶμιξ, καὶ θῶμις, ἀφ' οὗ

Θωμίζω, Μλ-ξω, ἴσως δὲ καὶ θωρίσσω. Δένω, σφίγγω, δεσμεύω, βάλλω εἰς τὰ δεσμά. — 2) Μαστιγόνω, δέρνω μὲ τὴν μάστιγα, ἢ μὲ σχοινί.

* Θῶμισν, κατὰ συναίρ. ἀντὶ, τὸ ἥμισυ. Ἡσό. Ἔρ. 561.

Θωμός, ὁ. = σωρός, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 305.

* Θῶν, γεν. Θῶνος, ὁ. Ὀνομ. κύρ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ Θόων, Ὀδσ. Δ, 228.

Θῶος, ὁ (θωή). Ὑπεύθυνος, ὑπόδικος, ἔνοχος πταίσματός τινος, πταίστης.

Θωπεία, ἡ (θωπεύω). Κολακεία.

Θώπευμα, τό. Κολακευτικὴ ὁμιλία, κολάκευμα. ἀφ' οὗ

* Θωπευμάτιον, τό, ὑπκρ. τοῦ θώπευμα.

Θωπευτικός, ἡ, όν. Κολακευτικός, ὅστις συνηθίζει νὰ κολακεύῃ. Ἐπρρ. θωπευτικῶς.

Θωπεύω, (θώψ). Κολακεύω, εἶμαι κόλαξ, θεραπεύω, διακονῶ, ὑπηρετῶ, ὡς τὸ, θεραπεύω· μετὰ αἰτ· κκαιρόν. Προσφέρομαι, φέρομαι κατὰ τὰς περιστάσεις, τὸ κοινν. καθὼς τὸ καλεῖ ὁ καιρός. Ψευδοφωκυλ., ὅθεν καὶ 2) Ἀπατῶ· ἐπαινῶ εἰρωνικῶς, περιπαίζω.

Θωπικός, ἡ, όν (θώψ). = θωπευτικός. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1037.

* Θῶπλα, Ἀττ. συναίρ. ἀντὶ, τὰ ὅπλα. Ἀριστφ. Ὄρν. 452.

Θώπτω, Μλ, θώψω = θωπεύω· ἔξαιρ. κατὰ χαμερπῆ, αὐτιδαιὸν τρόπον· μετὰ αἰτ. Αἰσχλ. Πρμθ. 939. Σόφ. Ἀντιγ. 1φν. 212.

* Θώπω = θωπεύω, θώπτω· μόνον παρὰ Γραμμ.

Θωρακεῖον, τό. = θωράκιον, σημσ. 2. Αἰσχλ. Θηβ. 32.

Θωρακίζω, Μλ-ίσω (θώραξ). Ἐνδύω τινὰ, τὸν ὁπλίζω, ἁρματόνω μὲ θώρακα.

Θωράκιον, τό. Ὑπκρστ. τοῦ θώραξ. Μικρὸς θώραξ. 2) Ἐν γένει. Ὅπλον προφυλακτικόν, σκέπασμα τοῦ στήθους. Ἔπαλξις εἰς τὰ τείχη, τὸ τουρκβ. μπεδένια. Πρᾶγμα προφυλακτικὸν εἰς κακοκαιρίαν, προστέγισμα, γείσον, τὸ τουρκβ. τσιατί· τὸ ἐξέχον μέρος τῆς στέγης οἰκοδομῆς τινος· ἔξαιρ. 2) Ἡ πυργοειδὴς μηχανὴ ἐπὶ τὰ νῶτα ἐλεφάντων, ὅπου ἱστάμενοι στρατιῶταί τινες ἐμάχοντο. β'.) ἐπὶ πλοίων, τὸ κοινῶς σύνηθ. παπαφίγος, ἰταλ. γαμπία. γ'.) Ἔτι δὲ καὶ ὁ κορμὸς κορμένου δένδρου, τὸ κοινν. κούτσουρον. (— — υυ)

Θωρακισμός, ὁ (θωρακίζω). Τὸ νὰ θωρακίζηται, ἐνδυνάμενος τὸν θώρακα, ὁπλίζεται, ἁρματόνεται μὲ θώρακα.

Θωρακίτης, ου, ὁ. Ὅστις φορεῖ θώρακα· σι ὁπλοφορεμένος κοινόν.

Θωρακομάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ ἔχων τὰ στήθη του μὲ θώρακα προφυλαγμένα. (μα)

Θωρακοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει θώρακας· θώρακας ποιῶν.

Θωρακοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω) = θωρακίτης.

Θώραξ, ακος, ὁ. Ἰων. καὶ Ἐπκ. θώρηξ, θώρηκος. Τὸ σιδηροῦν ἔλασμα, σιδηρόπλακα, μὲ τὸ ὁποῖον καλύπτουσι, σκεπάζουν οἱ πολεμισταὶ τὸ στῆθος των ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ ἕως κάτω τοῦ ὀμφαλοῦ, πολλάκις ἐν Ἰλ. ἐν Ὀδ. δὲ οὐδαμοῦ· ἐν τῇ Ἰλ. σύνθ. ἐπίθ. αὐτοῦ τό, χάλκεος, διὰ τὴν ὕλην ἐξ ἧς κατασκευάζεται· «ποικίλος, παναίολος, πολυδαίδαλος» δὲ, καὶ λ. τ. τ. διὰ τὴν τεχνικὴν κατασκευήν τοῦ· «δίπλοος θώρηξ» διὰ τὴν διπλῆν ἐλάσματι κατασκευήν τοῦ, Ἰλ. Δ, 133. Τ, 415. ἡ ὁπότε συνίστατο εἰς δύω κομμάτια, τῶν ὁποίων τὸ μὲν ἐκάλυπτε τὸ στῆθος, τὸ δὲ, τὰ νῶτα καὶ συνεδέετο μὲ ὀχεῖς, θηλυκώματα, θηλυκοτάρια εἰς τὰ δύω πλάγια μέρη τοῦ σώματος. 2) Ὁ κορμός, τὸ κορμὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ ἕως περὶ τὰ αἰδοῖα, τὸν ὁποῖον ἐκάλυπτεν ὁ θώραξ. 3) Παρὰ τοῖς μεταγν. Ἰατροῖς, τὸ στῆθος, ἤτοι τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ ὁποῖον ἀσφαλίζεται ὑπὸ τῶν πλευρῶν καὶ χωρίζεται, διὰ τοῦ διαφράγματος, ἀπὸ τοῦ ὑπογαστρίου, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπεριλείεται ἡ καρδία καὶ οἱ πνεύμονες, τὸ κοινν. στηθοκάλαν λεγόμενον. — Προτομή, ἤτοι εἰκόνισμα, ἢ ἐκ γύψου ἄγαλμα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, ἢ καὶ μέχρι τοῦ στομάχου, τῶν βραχιόνων κατασκευαζόμενον, τὸ σύνηθ. Ἰταλκ. μπούστο. 5) Ποτηρίου εἶδός τι. Ἀριστφ. 6) Ἐν γένει, κτενιχῶν θώραξ. Τὸ ἐξώτατον στερεὸν μέρος πλατέος μέν, ἔνδοθι δὲ κοίλον καὶ μὲ χῶμα γεμάτον τείχους· ἐν γένει ὡς τό, θωράκιον, Ἔπαλξις, τουρκβ. μπεδένι. 7) Ὀνομ. κύρ. τινος ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Ἀλευάδων. Πιν. Πυ. 10, 100.

* Θωρηκοφόρος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ θωρακοφόρος.

Θωρηκτής, οῦ, ὁ = θωρακοφόρος, θωρακίτης Ἰλιά. ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀρθμ. καὶ τὸ πλείστα προσλήψει τοῦ, πύκα, Ἀπγαλῶς, καλὰ τεθωρακισμένος, σιδηροφορεμένος.

* Θώρηξ, ηκος, ὁ, Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ θώραξ. Ἰλιά.

Θωρήξεις, ωος, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι τις ὠπλισμένος, ἁρματωμένος μὲ θώρακα. 2) Τὸ νὰ πίνῃ τις ἄκρατον οἶνον· ἡ ἐκ τῆς τοιαύτης πόσιος γινομένη μέθυσις. παρὰ τὸ

Θωρήσσω, Μέλ. ξω· ὡς τό, θωρακίζω. Ἰλιάδ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ. θωρήσσομαι, Μλ-ήξομαι· ἀόρ. ἐθωρήχθην· ἀπμφτ. θωρηχθῆναι. Θωρακίζομαι, ὁπλίζομαι, ἁρματόνομαι μὲ θώρακα, ἐν Ἰλιάδ. πολλαχ., ἐν Ὀδύσσ. δὲ, ἅπαξ, Ψ, 369. «χαλκῷ ἐθωρήσσοντο» ἐν Ἰλιάδ. συνήθ. «τεύχεσι θωρηχθῆναι ἐς πόλεμον· καὶ, «πόλεμον μέτα» Τ, 329. «πρὸς τοὺς πολεμίους» Ἀριστοφ. Ἀχ. 1135. Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ ἐν γένει, Ὁπλίζω, ἁρματόνω — 2) Παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἐνεργ. καὶ = μεθύσκω, Μεθώ τινα, τὸν κέμνω νὰ μεθύσῃ, Θγν. 804. Συνήθ. κατὰ μέσ. διάθ. Πίνων ἄκρατον οἶνον μεθῶ, ὡς τό, μεθύω, μετὰ καὶ ἄνευ προσλήψεως τοῦ οἴνῳ, Θγν. 413. 470. 508. 880. καὶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 1133. Ἰων. ποιητ. Κατὰ ταύτην τὴν σημασ. φαίνεται συνεχόμενον τῷ, θώραξ, σημασ. 5. εἰς τὸν θέλοντα νὰ ἐκλάβῃ τὴν ἔννοιαν κωμικ. Θωρακίζομαι μὲ οἶνον (Riemer).

Θώς, θωός, ὁ, ἡ. Σαρκοβῶρόν τι θηρίον, τὸ ὁποῖον συνήθως τσιακάλι ὀνομάζουσι, «θαρσοῦσι θῶες» Ἰλιάδ. Λ, 474., μετὰ παρδάλεων καὶ λύκων ἀναφερόμενον Ἰλιάδ. Ν, 103. ἤτον δὲ καὶ ἕτερον εἶδος θωὸς μεγαλήτερον καὶ παρδαλόν τίγρις ἐν τῇ Ἑλλάδι ὀνομαζόμενον, παρ' ἡμῖν δὲ ὁ θὼς ὀνομάζεται ἀγριόγατος κοινότερον. Ἀριστοτ. Ζω. Ἱστ. 9, 44. Ἀρρ. Ἰνδ. σλ. 329. (πιθαν· παρὰ τὸ θοός).

Θώσσω, = θωρήσω. σημασ. 2., κατὰ μέσ. διάθ. ἐν Σφκλ. Παρ' Αἰσχυλ. ἑρμηνεύεται τὸ θώσθαι καὶ θώσασθαι κατὰ σημασ. τοῦ εὐωχεῖσθαι.

Θωυκτήρ, ῆρος, ὁ (θωύσσω). Ὅστις βοᾷ, φωνάζει, θορυβεῖ μὲ τὰς φωνάς του· φωναρᾶς, κράχτης, ζήτουλας.

Θωῦμα, τό. Ὡς τὸ θῶμα, Ἰων. ἀντὶ θαῦμα· πολλάκις θῶυμα ψευδῶς γραφόμενον· ἀφ' οὗ

*Θωυμάζω, ὡς τό, θωμάζω, Ἰων. ἀντὶ θαυμάζω, οὐχὶ δὲ θωυμάζω.

*Θωυμάσιος, ίη, ιον. Ἰων. ἀντὶ θαυμάσιος.

*Θωυμαστής, οῦ, ὁ, Ἰων. ἀντὶ θαυμαστής.

*Θωυμαστός, ή, όν. Ἰων. ἀντὶ θαυμαστός.

Θωύσσω, Μέλ. ξω. Κράζω, φωνάζω· ἐν γένει ἐκφέρω μεγάλην φωνήν· ἐπὶ κυνῶν, σκύλων. Ἠλαστεῖ, γαυγίζει, ἐπὶ κωνώπων, Βομβεῖ, βοΐζει, Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 887. κλ. τ. τ.

Θωῦτός, ή, όν. Ἐπικ. ἀντὶ θαυματός, θαυμαστός, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 165. ἀμφβ. ἀνάγν. (-ῦν)

Θώψ, θωπός, ὁ. Κόλαξ, ὁ διὰ κολακείας ἀπατῶν, ὅθεν ἀπατεών — 2) ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπίθ. «θῶπες λόγοις Καλλικευτικοὶ λόγοι, κολακευτικαὶ ὁμιλίαι, Πλάτ. (φαίνεται δὲ, ὅτι ὑπάγεται εἰς τὸ πρωτότ. θάομαι, θαυμάζω, θωμάζω, ὅθεν κυρίως ὅστις θαυμάζει, κυτάζει τι μὲ θαυμασμόν, χαίνων, χάσκωντας· ὅστις διὰ τὸ ὄφελός του, τό συνήθ. Ιταλ. interesso του, ἐπαινεῖ ὅλα ἂν καὶ οἱ ἐπαινεί του ὦσι καὶ ψευδεῖς).

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Θ.

Ι.

Ἐπεξεργασίᾳ ἁπλῶς ὑπὸ Γ. τοῦ Ῥουσιαδου.

Ι, ἡ Ἰῶτα, τὸ ἔννατον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ἄκλιτον· ὡς ἀριθμητ. σημεῖον ὀξυνόμ. μενί = 10, ὑπογραφ. δὲ, Ι = 10,000. Ἐκφέρεται δὲ ἀεὶ ὡς φωνῆεν, ἐνίοτε ὅμως παρὰ τοῖς ποιητ. συγχιρνᾶται τῷ αὐτῷ ἐπιφερομένῳ φωνήεντι εἰς μίαν συλλαβήν· αὕτη ἡ κρᾶσις καὶ ἀφασία αὐτοῦ μετὰ τοῦ ε, εὑρῆται παρ' Ὁμ. ἤδη· π. χ. «δὲ ἔναι ἐνὶ Θήβῃσι» Ὀδσ. Δ, 126. «οὐδέ τι πηδάλι ἐστίν» Θ, 558. Spitzn. de versu Her. σλ. 187. 190. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ παρὰ τοῖς μεταγνστ., ἰδὲ Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 585. Seidl dochm. σελ. 385. Ὅπου δὲ χρησιμεύει ὡς μακρ., ἐκφωνεῖται παραπλησίως τῇ αὐτῷ συγγενεῖ διφθ. ει, ὅθεν προέκυψαν οἱ ἀμοιβαῖοι τύποι εἶλω καὶ ἵλλω, εἶλη καὶ ἵλη. Τὸ βραχὺ Ἰῶτα τίθεται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ε, οἷον· ἑστία καὶ ἱστία· ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ χρησιμεύει εἰς παρέκτασιν βραχείας κυρίως συλλαβῆς διὰ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς ει διφθ. π. χ. εἶν, εἰς, ξεῖνος, κεινός, πνείω, ὑπείρ, θεαί, παραί, ἀντὶ ἐν, ἐς, ξένος, κενός, πνέω, ὑπέρ, διά, παρά· ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν λέξεων δὲ τίθεται ἀντὶ τοῦ γ, καὶ ἀνάπαλιν τὸ γ, ἀντὶ τοῦ Ἰῶτα, Βυμν. Λξ. 1. σελ. 180. 236. παραβλ. Alb. ἐν Ἡσχ. 2. σλ. 438.

Οἱ Ἀττ. εἰώθασι προσάπτειν τῇ ληγούσῃ πασῶν τῶν πτώσ. πάσης δεικτικῆς ἀντωνυμ. τὸ δεικτικὸν καλούμ. Ἰῶτα, ὅταν ἡ δεικτικὴ τῆς ἀντωνυμ. δύναμις ἀπαιτῇ ἔμφασιν καὶ οἱονεὶ δακτυλοδειξίαν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀντικειμένου· π. χ. οὑτοσί, αὐτηί, τουτί, ἐκεινοσί, ὁδί, ταδί, τουτογί, ταυταγί, τοσουτονί, τοσονδί, κ. τ. λ. ὡσαύτως καὶ ἐν πλείοσι τῶν δεικτικῶν Ἐπῤῥ. οἷον· οὑτωσί, ὡδί, ἐνθαδί, δευρί, νυνί. Τούτων δὲ τῶν λέξεων ὅσαι ἔχουσι τὸ σ πρὸ τοῦ ι, προσλαμβάνουσι τὸ ἐφελκυστικὸν ν. π. χ. οὑτοσίν, ἐκεινοσίν, οὑτωσίν· ἐν πᾶσαις δὲ, ἄνευ ἐξαιρέσεώς τινος, ἐστὶ μακρ. τὸ ἰῶτ. καὶ τονούμενον, Τῶν μακρῷ φωνήεντι ἢ διφθόγγῳ ληγουσῶν δὲ πτώσεων ἡ πρὸ τοῦ δεικτικοῦ Ἰῶτα ληκτικὴ συλλαβὴ ὡς βραχεῖα νομίζεται, π. χ. αὐτῇ, οὗτοι. Τῶν οὐκ ὀλίγων τῷ ι ληγόντων Ἐπῤῥ. ἡ προσῳδία ἐστὶν ἀδιόριστος καὶ εἰσέτι οὐδεμιᾷ γενικῷ κανόνι ὑπαχθεῖσα, Spitzn. de vers. Her. σελ. 47. παρβλ. Göttling. Theodos. σλ. 74. 229.

Ἐν ἑνὶ τῶν λέξεων τὸ Ἰῶτα τίθεται πρὸ τῆς ἀρκτικῆς συλλαβῆς αὐτῶν, π. χ. αὔω, ἰαύω· θύω, ἰθύω ἐν ἄλλαις δὲ προτίθεται τοῦ ἀρκτικοῦ Ἰῶτα τὸ λ, οἷον, ἰγδὴ, λιγδός. ἰκμάω, λικμάω.

Τὸ ὑπογεγραμμένον Ἰῶτα, ὠνόμαζον οἱ Γραμματ· προσγεγραμμένον, διότι τὸ πάλαι δὲν ὑπεγράφετο, ἀλλὰ προσεγράφετο τοῖς στοιχείοις, τὸ γὰρ ὑπογράφεσθαι αὐτὸ, περὶ τὸν ιγ'. αἰῶνα λέγεται ὅτι εἰσήχθη.

*Ι', ἡ ἴ δατινν. οὐδετ. γέν. ἀπαρχαιωθείσης τινὸς δεικτικ. ἀντωνυμ. ἰς, ἡ ἴς· ἀφ' οὗ χρῆται ὁ Σφκλ. ἐν τινι χορῳδίᾳ τῇ ὀνομστ· ἴ, τῇ δοτ. ἴν· ὁ Πινδ. νὶν αὐτῶν Αὐτῷ τῷ ἰδίῳ, Ἡσχ. παρὰ τῷ Σχλ. Παρ. Ἀπλ. Γδ. 1, 17. Τὸ ἰν, ὡς αἰτ. ἤτον Κύπριον, καθ' Ἡσχ. ἐξ αὐτοῦ ἐσχηματίσθησαν τὸ, τίς, σφί, σφίν, μίν, νίν· τὸ ἀρθμτκ. ἴα, καὶ ἴνα· (κατὰ J. H. Voss. ἐν Ὁμρ. Ἡμν. Δήμητ. 103. σελ. 36. παραβλ. Herm. ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 781. καὶ σλ. 788.

Boeckh. ἐν Πνδ. Πύθ. 4, 36. Ἀπ. Δύσκ. περὶ Ἀντωμ. σελ. 329. 366.

Γά, ἡ, Ἰωνικ. Ἰή, = βοή, Ἰωνή. Βοή, φωνή, κραυγή, ἀναβόησις, κλαγγή, ἦχος, τόνος, θόρυβος· ἐπὶ ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγ., Τουοῦται δὲ καὶ παροξυτ. ἰά· (υ-).

Γά, ἴης, ἴῃ, ἴαν· ἀρχαῖον Ἰων. θηλ. τοῦ ἷς, ἀντὶ μίᾳ. Ἰλιάδ. Δ, 437. Ν, 354. Φ, 569. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις· σπανιώτ. ἐν Ὀδύσ. τοῦ ἄρτεν. ἴος, εὑρῆται μόνον ἡ δοτικ., ἰδὲ ἴσῃ· (ὀνομστ. καὶ αἰτ. υυ)

*Ἰά, τό. Ἑτερογεν. πληθ. τοῦ ἰός. Βέλος. Ἰλιάδ. Γ, 68. (-υ)

*Ἰά, τό, Πλθ. τοῦ ἴον. Ἴτσι, τουρκβ. μανουσάκι· Τρω. Δμτ. 6· (υυ)

Ἰάζω, Μλ. ἰάσω (Ἰάς). Ὁμιλῶ, ἐνδύομαι, φρονῶ, πράττω, φέρομαι ἢ ζῶ ὡς οἱ Ἴωνες ἢ κατὰ μίμησιν τῶν Ἰώνων· ἔτι δὲ καὶ Ἰωνίζω· (ι)

Γαβοῖ, Κωμ. ἀναβόησις, ἀντὶ αἰβοῖ· Ἀριστφ. (ι)

Γαίνω, Μλ. ἰανῶ, ἀόρ. ἔηνα· παθτ. ἀόρ. ἐάνθην. Θερμαίνω, ζεσταίνω, ἐκπυρῶ, πυρόνω τι, ἠχαλκὸν ἀμφὶ πυρὶ Ὀδύσ. Θ, 326. οὐδωρ Η, 359 — β'.) Ἀπαλύνω, μαλάττω, κάμνω τι μαλακόν, ἀπαλὸν ἢ ῥευστὸν θερμαίνων, ζεστάνω, πυρόνωτάς τι. ἠκηρὸς ἰαίνεται Ὀδύσ. Μ. 175· — γ'.) Τρπκ. ἠθυμόν ἰαίνω Καταλύτω, ἠλαρύνω, καταπραύνω, κοιῶ εἰς συμπάθειαν, εὐσπλαγχνίαν τὴν καρδίαν, Ἰλιάδ. Ω, 119 — δ.) παρ' Ὅμ. συνδέστ. Τέρπω, εὐφραίνω, καθηδύνω, χαροποιῶ τὴν καρδίαν, Ἴτ. Δμτ. 435. Ἔτι δὲ καὶ ἠθυμόν ἰαίνω τινὰ Ὀδύσ. Ο, 379· ἐξαιρ. ἐν ταῖς συνταξ. κατὰ παθτ. διάθτ. οὐν φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἰάνθη, καὶ, θυμόν, κὴρ φρένας ἰάνθη, καὶ, φρεσὶν ἰάνθησαν. Μετὰ δοτ. δὲ, Χαίρω, εὐφραίνομαι ἐπί τι, διά τίποτε, Ὀδύσ. Τ, 537· ἠμέτωπον ἰάνθη· Τὸ παρ' ἡμῖν, Γέλασε τὸ πρόσωπόν του. Ἰλιάδ. Ο, 103. Τοῦτῃ τῇ μεταφορᾷ σημτ. τῆς λέξ. οὕτε ἡ κατ' ἔνοιαν ἀκμυντικῆς, θελκτικῆς χαρᾶς, τοῖς Ὁμηρικοῖς Ἥρωσιν ὅλως ξένης, οὔτε ἡ διὰ ὁρατοῦ ἢ βροχῆς ἀναζωπυρήσεως τῶν φυτῶν ἐξήγησις ἐστὶν ἀρκούντως ἀρμόδια· ἀλλὰ προκύπτει πολὺ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου αὐτῆς, Ἰάομαι, Ἐλληνόω, μετριάζω τοὺς πόνους πληγῆς τινος διὰ θερμασμάτων, ἤτοι θερμῶν κατακλασμάτων· ὅρα θερμαίνω, ἰατρεύω, ἀναψύχω, ὅθεν καὶ ὁ Β. Σμρν. χρῆται τῇ λέξει ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, Ἰάομαι· ἔστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ ποιητ. μόνοι χρτμ. (τὸ Ἰῶτα κοινῶς βραχ. ὅπου ἡ χρονικ. αὔξησις δὲν ἐπεκτείνει αὐτὸ ὡς ἐν Ὀδύσ. Π. 359. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τῷ Ποιητ. εὑρῆται ἁπαξ ὡς ἀρκτικὸν τοῦ σχόλου καὶ ἄνευ αὔξησ. μακρ. Ὀδύσ. Χ, 59. παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ πλειονάκις.

*Γαῖρα, ἡ. Ὀνομ. τῶν Νηρηΐδων τινός, Ἰλιάδ. Σ, 42. (υ-υ)

Γαιός, ἡ, ὄν (Ἰάς) = Ἰωνικὸς· ἡ Ἰαή, ὡ ὄπκ. διάλεκτος, ἡ Ἰωνική διάλ. Ἰαν. ἀνθλ. Πλατ. σλ. 76. Ἐπῇ Ἰαιῶς, Ἰωνικά, κατὰ τρόπον Ἰωνικόν· (υυυ)

Γάκχη, ἡ. Παρὰ Σικυωνίοις εἶδος στεφάνου, ἢ στεφάνωμα εὐώδες.

Γαιχηγωγός, ὁ (ἄγω, Ἴακχος). Ὅστις φέρει, βαστάζει ἢ κουβαλεῖ τὸ ἄγαλμα τοῦ Βάκχου εἰς τὰς πανηγυρικὰς Βακχικ. πομπάς (ι)

Γαιχάζω, = Ἰαιχέω. Φωνάζω, κραυγάζω, ἀλαλάζω, ἐξαιρέτως δὲ εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου· τὸ δὲ, πάφραστον Ἰαιχάζοντες κοιδὴν εἰωνοῖν· ἐν τοῖς Ὀρφικ. ἐπὶ τῶν φωνῶν τῶν πτηνῶν.

*Γαιχαῖος, αία, αῖον. Ἰαιχικός, Βακχικός, ὅθεν καὶ ἀλαλάζων, ἐκβακχεύων (ι)

Γαιχεῖον, τό. Ἱερὸν τοῦ Βάκχου· (ι)

*Γαιχέω, = Ἰαιχάζω. (ι)

*Γάιχος, ὁ, ἡ = Ἰαιχαῖος, Σφκλ. (υ-υυ)

Γαιχος, ὁ. Μυστηριώδες ὄνομα τοῦ Βάκχου, Valck. 8, 65 — β'.) Αἱ ἀγαλλιάσεις καὶ ἀλαλαγμοὶ κραυγαί, ἢ ὕμνος, ᾠδὴ ἀγαλλιάσεως εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου· παρὰ τό, ἰάχω, Ἰαχέω, Ἰαχή, ὅθεν κυρίως ὁ ἀγαλλιάσεως θεός· — 2) ὡς ἐπθ. Ἰσχυρός, ὁ, ἡ, ἔτι δὲ καὶ τραγικ. = Ἰάχιος, Ἰαχαῖος· (υυυ)

Γάιχω, = Ἰάχω. (υ--)

Γαλεμίζω, Μλ. -ίσω, Ἰων. ἰηλεμίζω (ἰάλεμος). Θρηνῶ, ὀλολύζω, ὀδύρομαι. Ἠχ. ἀφ' οὗ

*Γαλεμίστρια, ἡ. Γυνὴ θρηνοῦσα, ὀδυρομένη.

Γάλεμος, ὁ. Ἰων. Ἰήλεμος, Θρῆνος, λυπηρὸς ὕμνος, πένθιμος ᾠδή. Εὐριπ. Ἰκέτ. 281. Τρωάδ. 600. Ζήτ. Παροιμ. Ἰαλέμου ψυχροτέρου· Ἐπὶ ἀνθρώπων ὅλως ψυχρῶν καὶ ἀηδῶν, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων· ἐτυμολγ. συνήθ. παρὰ τὸ Ἰάλεμος, ὅστις ἦτον υἱὸς τῆς Καλλιόπης καὶ ποιητὴς ψυχρῶν, λυπηρῶν ᾠδῶν κριθεὶς ὅμως παρὰ τὸ ἰή ἢ Ἰαύ. — 2) ὡς ἐπίθ. Θρηνητικός, κλαυθμηρός, οἰκτρός, ἄθλιος· (υ-υυ)

Γάλλω, Μλ. ἰαλῶ, ἀόρ. ἴηλα, ἀπρμφ. Ἴηλαι (Ἵημι). Πέμπω, στέλλω, ῥίπτω, σφενδονίζω κοίστόν ἀπὸ νευρῆς· Ἰλιάδ. Θ, 300. 309. Τὸ πλεῖστον παρ' Ὅμ. ἐν τῇ συντάξει ἠέπ' ὀνείατα χεῖρας ἰαλοῦν ἠπλωνον τὰς χεῖρας των εἰς τὰ φαγητά, ὡσαύτως καὶ ἠέπὶ σίτῳ Ὀδύσ. Η, 376. τὸ δὲ ἠμέτέροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλεν ἠπλωνε τὰς χεῖρας του κατὰ τῶν ἑταίρων, τὸ ἡμέτ. ἔστηκασε χεῖρι νὰ τοὺς κτυπήσῃ, Ὀδύσ. Ι, 288. παρβλ. ἐπιάλλω· ἔτι δὲ καὶ ἠπερὶ χερσὶ δεσμὸν ἴηλεν ἔβαλε δεσμὰ εἰς τὰς χεῖρας, τὰς ἔδεσε, Ἰλιάδ. Ο, 19. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἠέπὶ δεσμὸν ἴήλειν Ὀδύσ. Ἀτυπῶ, φράσεις ἠτιμήσην ἴαλλω τινά· Ῥιζῶ, λοιδορῶ, ὀνειδίζω, ἀτιμάζω καταχρῶμαι, λυπῶ τινα μὲ ἄτιμον τρόπον, Ὀδύσ. Ν, 142. Παρὰ τοῖς μετάπειτα ἐξαιρ. ἠφωνήν, γλῶσσαν ἰάλλωσι φωνάζω, κύλακκν ἰάλλειν Ἑλληνικά, γαυγίζει· κύκνος ἰάλλων Πατῶ, βάλλω τὸν πόδα μου, κάμνω νὰ φαίνεται τὸ ἴχνος ἢ πατημασιάμου, κ. τ. τ. — 2) ἀμετβ. ὑπκ. ἑαυτόν, Στέλλω τὸ ἑαυτόν μου, τοῦτ' ἔστι τρέχω, πηδάω, πετῶ, Ἡσ. Θγν. 269. ἐν γένει, Κινοῦμαι ταχέως· παραβλ. Ἴπτω, σημ. 2. ἔστι δὲ ἡ λξ. ποιητ. μάλιστα Ἐπκ. — Ἀττικῶς δὲ ἠθέλε γράφηται θαυμάζοντες, ἴαλλω, ὡς ἐκ τοῦ συνήθ. ἐφιάλλω σηλοῦται· (Τὸ Ἰῶτα ἔστι βραχύ, ὅπου δὲν ἐπεκτείνεται διὰ τῆς παρ' Ὅμ. οὐδαμοῦ ἐν χρήσει αὔξησ. τοῦ ἁπλοῦ τύπου)

*Γάλμενος, ὁ. Κυρ. ὄν· στρατηγοῦ τινος τῶν Ἑλλήνων, Ἰλιάδ.

Γαλτός, ἡ, ὄν. Ἐπίθ. ῥματ. τοῦ ἴαλλω. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐπέμφθη· ἐστάλθη, ἐρρίφθη, ἐσφενδονίσθη. Αἰσχυλ. Χοηφ. 20. (υ-υ)

*Γαλυσός, ἡ· ἰδὲ Ἰήλυσός.

Γαμα, τό (ἰάομαι). Θεραπεία, ἰατρεία, ἰατρικόν. Πλατ. (υ-υ)

Γαμβειογράφος, ὁ (ἴαμβος, γράφω). Ὅστις γράφει ἴαμβους, λοίδορον ποίημα· ἐν γένει, λοίδορος, κακολόγος. Δμοσθ. (ε)

Γαμβεῖος, ὁ, ἡ (ἴαμβος). Ὅ,τι εἶναι ἰαμβικόν, εἰς ἴαμβους συγγεγραμμένον· τὸ ἰαμβεῖον, ἰαμβικὸς στίχος, ἰαμβικὸν ποίημα· (ι) ἀφ' οὗ

Γαμβειοφάγος, ὁ, ἡ = ἰαμβοφάγος· (ε)

*Γαμβέλεγος, ὁ, ἡ Ποίημα συνιστάμενον ἐξ ἰάμβου καὶ ἐλεγείου διστίχου, Ἡφαιστ. σλ. 91. Geirf.

*Γάμβη, ἡ. Δούλη, τὸ ἰταλ. σελάβα του Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας ἐν Ἐλευσῖνι, Ἑρμ. Δμτ. 105. ἀφ' ἧς, λέγεται, ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν αὐτοῦ τὸ ἰαμβικὸν μέτρον· (υ--)

Γάμβηλος, ὁ, ἡ = λοίδορος. Ἡσύχ. παρὰ δὲ Εὐσταθ. ἐν Ἰλιάδ. Λ. = ἴαμβος.

Γαμβιάζω, Μλ.-ίσω· = ἰαμβίζω.

Γαμβικός, ἡ, ὄν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς ἴαμβον.

Γαμβιστής, οῦ, ὁ (ἰαμβίζω). Ὅστις ὁμιλεῖ, ἢ γράφει, συγγράφει εἰς ἰάμβους. λοίδορος, ὑβριστής.

*Γαμβιογράφος, ὁ = ἰαμβειογράφος· (ε)

*Γαμβοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι συγγεγραμμένον, στιχουργημένον εἰς ἰάμβων τρόπον. Ἀριστό. Quint.

*Γαμβοποιέω, Κάμνω, συγγράφω ἰάμβους· παρὰ τό

*Γαμβοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ποιεῖ, ἢ στιχουργεῖ ἰάμβους.

Γαμβος, ὁ. Ἐν τῇ Μετρικῇ λέγεται ὁ ἐκ μιᾶς βραχυλείας καὶ μιᾶς μακρᾶς συλλβ. συγκείμενος πους, υ—· 2) Ἰαμβικὸς στίχος, τῷ ὁποίῳ ἐχρῶντο, ἐξαιρ. οἱ σκώπται καὶ λοίδοροι ποιηταί Ἀριστόλοχος καὶ Ἱππῶναξ, καὶ οἱ Τραγ. καὶ Κωμ. ἐν τοῖς διαλόγοις· — 3) Ἰαμβικὸν ποίημα, ἐξαιρ. λοίδορον καὶ χλευαστικόν· κατὰ ταύτην τὴν σημτ. ἐν πληθ. ἀριθμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· β'.) Εἶδός τι αὐτοσχεδίου, ἐξ ἀμπροόπτου, τὸ ἰταλ. ἀδ ἡμπροβίζο, δράματος, τὸ ὁποῖον παρίστανον οἱ αὐτοκάβδαλοι, τὸ ἰταλ. μπουφόνοι· (Τὴν μυστηριώδη ἐτυμλγ. τῆς λέξ. ἰδὲ παρὰ Ruhnk. ἐν Τιμ. Δμτ. 195. κατὰ τὸν Riemer δὲ, οὐ πάνυ πιθανῶς, παρὰ τό, ἰάπτω. (υ-υ)

Γαμβοφάγος, ὁ (φαγεῖν). Ὅστις κατατρώγει, καταπίνει ἰάμβους· παρὰ Δημοσθ. σκωπτικὸν ὄνομα τραγικοῦ τινος ὑποκριτοῦ, ὅστις ἔπρεπε νὰ ἀποστηθίζῃ πολλοὺς Ἰαμβικοὺς στίχους καὶ νὰ ἐκφωνῇ αὐτούς· (ε)

Γαμβύκη, ἡ. Μουσικόν τι ὄργανον τρίγωνον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔπαιζον, ἔψαλλον τοὺς ἰαμβικοὺς στίχους· πιθανῶς συγγν. τῷ Σαμβύκη. Ἡσύχ. καὶ Σουίδ· (ι)

*Γαμβώδης, ὁ, ἡ (ἴαμβος, εἶδος) = ἰαμβοειδής.

Γαμναί, ῶν, αἱ. Ἑλώδεις καὶ ὑγροὶ τόποι, βάλτοι, τὸ συνήθ. τουρκβ. μπαταλιά, κοινότερα λέξις ἀντὶ τοῦ εἰαμενή· (-υυ-) Νικανδρ. Θηρ. 29. 200. 537. 901.

*Γαμενός, ὁ. Κύρ. ὄνομ. ἐντίμου τινὸς Τρωὸς, Ἰλιάδ. (-υυυ)

*Ἰαμενοί, ῶν, οἱ = ἰαμεναί· (υ--)

*Γάν, Ἴανος, ὁ, ἐξαιρ. κατὰ πλθ. ἀρθμ. Ἴανες, κατὰ συναίρ. ἀντὶ Ἰάων, Ἰάονες. Ἴων, Ἴονες, Αἰσχύλ. (υ-)

*Γάνασσα, ης, ἡ. Νηρηΐδος ὄνομ. Ἰλιάδ. Σ, 47 (υυ-υ)

*Γανείρα, ης, ἡ. Νηρηΐδος ὄνομ. Ἰλιάδ. Σ, 44 — 2) Ὠκεανίδος ὄνομ., Ἴτ. Δμτ. 421. Ἡσ. Θγν. 356. (υυ-υ)

*Γάνθη, ἡ. Ὠκεανίδος ὄνομ. Ἴτ. Δμτ. 418. Ἡσ. Θγν. 349. (υ--)

*Γάνθην, ης, ἡ. Παθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ Ἰαίνω Ὅμ.

Γάνθινος, ίνη, ινον (ἴον, ἄνθος). Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα, τὴν βαφὴν ἴου, ἰτσιοῦ, τὸ ἰταλ. βιόλετον· παρ' Ἡσ. δὲ καὶ ὡς οὐσιαστ. Ἴανθον, τό = ἴον. (υ-υυ)

*Γάννα, ἡ. Θλκ. τοῦ Ἰάν. Ἰώνισσα, γυνή, γυναῖκα ἀπὸ τὴν Ἰωνίαν· (υ-υ)

Γάομαι, ὤμαι. Μέλ. ἰάσομαι. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἰήσομαι, Ἀόρ. ἰασάμην· μέσ. ἀποθ. τινά. Ἰατρεύω, Ἰλιάδ. Μ, 2. ὀφθαλμόνα Ὀδύσ. Ι, 525. ἀπολύτως δὲ κεῖται ἐν Ὀδύσ. Ι, 520. Ἀπὸ Πνδ. δὲ καὶ ὀστοῦν ἰᾶσθαι· κυρίως μόνον ἐπὶ ἰάτεως, ἰατρείας πληγῶν καὶ ἐξωτερ. σώματ. βλάβης· συγγν. τῷ, ἰαίνω, ὅπερ ἰδὲ· παρ'

Ὅμ. δὲ σπανίως εὑρηται. Παθ. Ἰατρεύομαι, μὲ ἰατρεύει τις· κατὰ ταύτην τὴν σημ. μόνον κατ' ἐνεστ., παρατ. καὶ ἀόρ. ἰάθην, Ἰων. ἰήθην, χρτμ. (--υ-) τὸ Ἰῶτα καὶ α, καθ' ὅλους τοὺς χρν. καὶ ἐγκλ. ἀφ' Ὅμ. ἀεὶ μακρ., μόνον παρὰ τοῖς ὑστέροις, ἐξαιρ. ἐν τῇ Ἀνθλγ. εὑρηται τὸ Ἰῶτα δίχρν.)

*Γαοναῦ. Κωμικοβάρβαρος διαστροφὴ ἀντὶ Ἰάονες, Ἀριστφ. Ἀχ. 104.

Γάονες, οἱ, Ἐπεκτασμ. τύπος ἀντὶ Ἴωνες. Παρ' Ὅμ. Ἰλιάδ. Ν, 685. καὶ Ἴμ. Ἀπολ. 147. καλοῦνται οἱ Ἴωνες τῆς Ἀττ. καὶ τῶν Μεγάρων, ἰδὲ Heyne ἐν Ἰλιάδ. Τ. 6. σλ. 287. οἱ δὲ Πέρσαι ἐκάλουν ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας Ἴωνας, Αἰσχλ. Περτ. 176. 561· (υ-υυ) σπανιώτερ. δ' χρήσιμ. ἡ λέξ. Ἰάων κατ' ἔνικ. ἀρθμ.

*Γαπετιονίδης, ου, ὁ, Ὁ υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ, πολλκ. παρ' Ἡσί. (υυ-υυ-) πατρωνυμ. τοῦ

*Ἰαπετός, ὁ, Κύρ. ὀνομ. ὁ πατὴρ τοῦ Προμηθέως καὶ τοῦ Ἐπιμηθέως, Ἰλιάδ. Θ, 479. καὶ Ἡσί. (-υυυ)

*Γαππαπαιάξ, Κωμ. Ἀλγηδόνος, πόνου ἐκφώνησις, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶ. πα-πα-παπά, Ἀριστφ. Θεσμ. 945.

Γάπτω, Μλ-ψω = Ἰάλλω. Πέμπω, στέλλω, ὡς τὸ παρ' Ὅμ. προΐαπτω, ὅστις τῷ ἁπλῷ τύπῳ μόνον ἐν τῇ συντξ. «κατὰ χρόα καλὸν ἴαπτε» ὑπκ. «χεῖρας, Ἑκτόριε, ἁπλόνῃ τὰς χεῖρας τῆς εἰς τὸ καλὸν εὐμορφον σῶμά τῆς καὶ τὸ ἀστραπίζῃ τὸ βλάπτῃ ἀπὸ τῆς μεγάλης λύπης τῆς κινουμένη. Ὀδ. Β, 376. Δ, 749. Παρὰ τοῖς Τραγ. δ' ἐξαιρ. «χερμάδα, βέλη ἐάπτων Ῥίπτω, σφενδονίζω πέτρας, τοξεύω· αὐτάνυτος λέγει καὶ ὁ Αἰσχλ. «πάνον ἐπ' ἀνδρὶ ἐάπτων Πέμπω ὄμνον πρὸς τὸν ἄνδρα, τοῦτ' ἔστι κάμνω καὶ ἠχῶ, ἀλουτῶ· ἐν γένει οὖν, Βάλλωτι εἰς κίνησιν, ὅθεν καὶ «ἐάπτω ὀρχήματα» Κάμνω τὰς τειρὰς, τὰς τάξεις τοῦ χοροῦ νὰ σείωνται, τινάζωνται, κινῶνται, Σφλ. Αἴ. 700. — β'.) Ἀπόνῃ. μὲν, ἀλλ' ὅλως παραπλήσιον τῷ «ἀτιμίᾳ τιν' ἰάλλω τινά» παρὰ Σφλ. «λόγοις ἐάπτω τινά» Ῥίπτω λόγους κακοὺς πρός τινα, τὸν ὑβρίζω, ἀτιμάζω, Αἴ. 501. ὅθεν ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀλεξνδρ. ποιητ. τὸ πλεῖστον Ἐγγίζω τινὰ ἐχθρικῶς, τοῦτ' ἔστι τὸν ὑβρίζω, βλάπτω, ζημιόνω, πληγόνω, λυπῶ· (Τινὲς ἐδέχθησαν καὶ ἕτερον τῷ ἐπτῷ, ἅπτω, βλάπτω συγγν. ῥῆμα ἄνευ λόγου, ἡ γὰρ παράγωγος σημ. αὐτῆ προκύπτει φυτικώτατα ἐκ τῆς κυρίας σημασίας τῆς λέξ. καὶ ἔχει τὴν βεβαίαν ἀνελλογίαν τῆς ἐν τῷ, ἰάλλω· — 2) ἀμετβ. = ἰάλλω, σημ. 2. Κινοῦμαι ταχέως, τρέχω, πετῶ, Αἰσχλ. Ἱκτ. 663. ὅπου ἀναμφιβ. ἀναπληροῦται διὰ τοῦ, ἑαυτόν· (υ--)

Γάπυξ, υγος, ὁ, Ἰων. Ἰήπυξ, Ὁ ἀρκτικοδυτικός, καὶ ἀκριβέστ. ὁ δυτικο-ἀρκτικοδυτικός ἄνεμος. ὁ παρ' Ἰταλοῖς Μίστρος. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 819. 821. 765. καὶ 69. ὁ ἐκ τῆς Ἰαπυγίας (τῆς νῦν ἐν Ἰταλίᾳ Καλαβρίας) πνέων, ἢ καὶ ὁ Πονέντες λεγόμενος· (ᾱ)

*Γάρδανος, ὁ, Ὀνομασία ποταμοῦ τινος ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, καὶ ἑτέρου ἐν Κρήτῃ, Ὅμ. (υ-υυ)

Γᾶς, ᾶδος, ἡ, Ἐπίθ. θηλκ. Ἰωνικῆ· — 2) ὡς οὐσιαστ. δὲ — α') ὑπκ. γυνή, Ἰώνισσα· — β'.) ὑπκ. γλῶσσα ἡ διάλεκτος, ἡ Ἰωνική γλῶσ. (υυ)

Γᾶσι, γ. πρόσωπον πληθυντ. τοῦ, εἶμι, Πορεύομαι, περιπατῶ, πηγαίνω, βαδίζω, Ἰλιάδ. Π, 160 (υ-υ) τὰ δὲ ἴασι (-υυ) ἀντὶ τοῦ εἰσί, παρὰ τὸ εἶμι, παρὰ Νεκδ. λῆν. 2, 2. ἀμφιβάλ. μέντοι ἡ ἀνάγνω.

Γᾶσι, γ. πρόσωπ. πληθ. ἐνρ. τοῦ Ἵημι, ἀντὶ, ἱᾶσι.

*Γασίδης, ου, ὁ, Πατρωνυμ. τοῦ Ἴασος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἰάσου, Ὀδσ. (-υυ-)

Γάσιμος, ο, ἡ (ἰάομαι). Ὅ,τι δύναται νὰ ἰατρευθῇ, ἐπιδέχεται ἴασιν, ἰατρείαν· (--υυ)

*Γασίνη, ἡ = ἰασιώνη (υυ--;)

*Γάσιος, ὁ = Ἰασίων, Ἡσί. Θγν. 970 (-υυυ)

Γασις, εως, ἡ (ἰάομαι). Θεραπεία, Ἰατρεία (--υ)

*Γασίων, ονος, ὁ, Κρής τις ἀγρότης, χωριάτης Κρητικός, τὸν ὁποῖον ἠγάπα ἡ Δημήτηρ Ὀδσ. Ε, 125· ἔτι δὲ καὶ Ἰάσιος παρ' Ἡσί. (-υυ-)

Γασιώνη, ἡ, Εἶδος φυτοῦ, λευκὰ ἄνθη φέρον. ἀκριβέστ. ἄγνωστον· κατά τινας δὲ ἡ ἑλξίνη, κοντάμπελος. Λατ. Convolvulus. Θεόφρ. Α'. 21. (-υυ--)

*Γασμέλαιον, τό, καὶ

Γάσμη, ἡ, Εἶδος ἐλαίου εὐώδους παρὰ Πέρσαις, Ἀέτιος Α'. καὶ Διοσκορ. Α'. 76. ἴσως τὸ παρ' ἡμῖν Ἰασουμέλαδον.

*Γασος, ὁ, Κύρ. ὀνομ. Ἰλιάδ., Ἀποίκιος Πελοποννησίου στρατηγοῦ οὕτως ὀνομαζομένου, ἐπωνομάζετο τὸ Ἄργος, Ἴασον Ἄρτος, Ὀδσ. Σ, 246 (-υυ)

Γασπίζω, Μλ-ίσω. Εἶμαι, φαίνομαι ὡς ἴασπις (ῑ) παρὰ τὸ

Γασπις, ιδος, ἡ. Εἶδος πολυτίμου λίθου. (υ-υ)

Γασπόνυξ, — υνχος (ὄνυξ). Πολυτίμου λίθου εἴδός τι· Εἶδος λίθου. Πλίν.

Γαστί, Ἐπίρ. (Ἰός). Κατὰ τὸν Ἰωνικὸν τρόπον, ἡ, κατὰ τὴν Ἰωνικὴν διάλεκτον. Ἰωνικῶς, Ἰωνικά (υ-υ) ἀφ' οὗ

Γάστιος, α, ον. Ἰωνικός. Μάξιμ. Τύρ. Α'. (υ-υυ)

Γασώ, όος, συναιρ. οῦς, ἡ (ἰάομαι). Ἡ θεὰ τῆς ἰαματικῆς δυνάμεως, τῆς ὑγείας τῆς ἀνθρώπου· ἄρα Ἰάσων, ονος, ὁ, (υ--) κυρίως ὅστις ἰᾶται, ἰατρεύει· (- - -)

Γατήρ, ῆρος, ὁ, Ποιητ. Ἐπκ. ἰητήρ., Ὅμ. «ἰητὴρ κακῶν» Ὀδσ. Ρ, 334. (- -, ἐν τῇ Ἀνθλγ. δὲ καὶ, υ- -)

Γατήριος, ία, ιον. Ἰαματικός, ὅστις ἢ ὅ,τι ἰατρεύει· «ἰατηρίαν» ὑπκ. τέχνη, Ἡ ἰατρική. (- - - υυ)

*Γατικός, ή, όν, = τῷ προηγμ. (- - υυ)

*Γάτο, γ. πρτπ. Ἑρρντ. τοῦ ἰάομαι, Ἰλιάδ. (- -υ)

Γατορία, ἡ. (ἰάομαι). Ἑλλκ. τέχνη, Ἡ Ἰατρική, Σφκλ. (- - υυ)

Γατός, ή, όν (ἰάομαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἰατρεύθη, εἶναι δυνατὸν νὰ ἰατρευθῇ, ἐπιδέχεται ἰατρείαν. (- -υ)

*Γάτραινα, ἡ = Ἰατρίνη, Ἱκτ. (- - -υ)

Γατραλείπτης, ου, ὁ (ἀλείφω). Ἰατρός, ὅστις ἰατρεύει δι' ἀλειμμῶν, ἀλείφεων, τρίψεων καὶ γυμνασμάτων τοῦ σώματος· ἀφ' οὗ

Γατραλειπτική, ἡ, ὑπκ. τέχνη, Ὁ τρόπος ἰατρείας, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται ὁ ἰατραλείπτης.

Γατρεία, ἡ (ἰατρεύω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ ἰατρεύῃ, ἰατρεύσῃ τίς τινα, ἢ τί. (- - - -)

Γατρεῖον, τό. Κατοικία, ἐργαστήριον ἰατροῦ, ἢ χειρουργοῦ. 2) Ὁ μισθὸς τῆς ἰατρείας, ἡ πληρωμή, τὴν ὁποίαν πληρόνομεν εἰς τὸν ἰατρόν, κοιν. Ἰατρευτικά. (- - -υ)

Γατρευτις, εως, ἡ = ἰατρεία (- - -υ) παρὰ τὸ

Γατρεύω, (ἰατρός). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· εἶμαι ἰατρός, μετέρχομαι τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην. Παθ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἰατρεύομαι, ἔχω ἰατρόν ὅστις μὲ ἰατρεύει, Πλάτ. Πολιτ. σλ. 296. C. (- - -)

Γάτρια, ἡ. Θηλκ. τοῦ Ἰατήρ. Ἰάτρισσα, (--υυ)

Γατρικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἰατρὸν ἢ εἰς τὴν ἐπιστήμην αὐτοῦ· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἰατρικήν, ἔμαθον, ἠξεύρει, ἠμπορεῖ νὰ ἰατρεύῃ· «ἡ ἰατρικὴ» ὑπκ. τέχνη· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἐπρρ. Ἰατρικῶς. (--υυ)

Γατρίνη, ἡ· = ἰατρία. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐξαιρ. ἡ μαῖα, μαμή. Lobeck ἐν Φρν. σλ. 651, (- - -)

*Γάτρειον, τό, = Ἰατραῖον (—υυ)

Γατρολογέω, (λέγω). Λέγω, ὁμιλῶ, ἢ πραγματεύομαι περὶ τῆς ἰατρικῆς. Διογ. Λαέρτ.

Γατρομαθηματικοί, οἱ. Οἱ ἰατροί, οἱ τινες μετήρχοντο τὴν ἰατρικὴν καὶ κατὰ ἀστρολογικὰς θεωρίας, ἐξαιρέτως, δὲ τοιοῦτοι ἦσαν οἱ κατὰ τὴν Αἴγυπτον πρίκλ. παράφρ. πτολεμ. σλ. 24.

*Γατρόμαια, ἡ (μαῖα). Ἡ μαῖα, μαμή. Ἐπιγρ. (—υ-υ)

Γατρόμαντις, εως, ὁ (μάντις). Ὅστις εἶναι καὶ ἰατρὸς καὶ μάντις, προφήτης· «ἱερεῶν Ἰατρόμαντις» Ψυχικός, τῆς ψυχῆς ἰατρός, Αἰσχλ. (--υ-υ)

Γατρον, τό. Ἰατρεῖον, σημ. 2 (—υ)

Γατρονίκης, ου, ὁ. Ὁ νικητὴς ὅλων τῶν ἰατρῶν. Πλίν. 29. Κεφ. ά.

Ἰατρός, ὁ. Ἰων. καὶ ἐπκ. Ἰητρός (ἰάομαι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις ἰατρεύει, μετέρχεται τὴν ἰατρικὴν τέχνην, καὶ ὁ χειρουργός, Ὅμ. «ἰητρὸς ἀνήρ», Ἰλιάδ. Μ, 514. — ἡ ἰατρός, Μαῖα, μαμή. (—υ, παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. δὲ καὶ υ-υ)

Γατροσοφιστής, οῦ, ὁ (σοφιστής). Ὅστις εἶναι σοφὸς εἰς τὴν ἰατρικὴν (—υυ—)

Γατροτέχνης, ου, ὁ (τέχνη). = Ἰατρός. Ἀριστοτ. Νεφ. 332. (—υ--)

Γατταταί, καὶ ἰατταταιάξ, σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, φεῦ, βαβαί, ἀλοίμονον. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1. (ῑ)

*Γάτωρ, ορος, ὁ = Ἰήτωρ, — ποιητ, ἀντὶ Ἰατρός. (- - -)

Γαῦ, Ἐπιφώνημα χαρᾶς, ὡς καὶ τὸ, ἰώ, τὸ παρ' ἡμῖν, ἐχοῦ! — 2) καὶ λύπης, ὡς τὸ, ἰοῦ, τὸ κοιν. ὀχ! — 3) ὡς ἀποκριτικὸν εἰς ἐπιφώνημά τι, ὁπόταν ὁ φωνηθεὶς ἀποκρίνεται, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, Ἐδῶ εἶμαι! ἀκούω! ἠξουσα! (υ-)

Γαυθμός, ὁ (ἰαύω). Ὁ τόπος ὅπου κοιμᾶται τις· κοίτη, φωλεός, τρόπις, διατριβή ἐξαιρ. τῶν ἀλόγων ζώων, τῶν θηρίων. — 2) Ὁ ὕπνος. (ῑ)

Γαυοί. Ἐπιφωνηματκ. = ἰοῦ, σημ. 1. (υ—)

Γαύω, (αὔω). Κοιμῶμαι, Ὅμ. ἐτι δὲ καὶ γενικῶς, κεῖμαι, διανυκτερεύω, ξενυκτίζω, περνῶ τὴν νύκτα κοιμώμενος, ἢ καὶ ἀγρυπνῶν· ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι, Ὅμ. «αὔτανοι νύκτας ἰαύεινα» Ἰλ. Ι, 325. ἐπὶ ἀλογ. ζώων Ὀδσ. Ι, 148. Μ, 16. ὅθεν ἐν γένει, Καταλύω, κοιμῶ, διατρίβω που — 2) μεταβτ. «ἰαύω πόδας» Ἀναπαύω τὸν πόδα μου, ἀφίνω τὰ ποδάρια μου νὰ ἀναπαυθοῦν, Εὐρπδ. μετὰ γεν. ὡς τὸ, παύω, Ἀνερ. (υ--)

Γαφέτης, ου, ὁ (ἀφίημι, ἰός). = Ἰοβόλος. Ἀνθολογ. (-υυ-)

*Γαχαίος, α, ον (ἰαχή). Βοῶν, κραυγάζων, φωναρᾶς, ἀμφβ. ἀνγν. παρὰ Σφκλ.

Γαχέω, Μλ-ήσω = Ἰάχω, Ἴμ. Δμτ. 20. ἀλλως δὲ σπανίως παρὰ τοῖς Ἐποπ., μᾶλλον δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν χρήσει, Herm. ἐν Ὅμ. Ἴμ. ιβ'. 18. ὁ ἐνστ. φαίνεται ὅτι οὐκ ἦν ὅλως ἐν χρ. παρὰ τοῖς Ἐποπ., Ἰων. ἀόρ. ἐαχον (υυυ-, ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. αὐ σπανίως καὶ μακρ. τόκ, Markl. ἐν Εὐρπ. Ἰφγ. Αὐλ. 1006. Elmsl. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1222, καὶ Εὐρπ. Ἡρκλ. 752. παράβλ. χ.)

Γαχή, ἡ (ἰάχω). Κραυγή, φωνή· ἐν Ἰλιάδ. πολεμικὴ κραυγὴ τῶν ὁρμώντων, καὶ οἰμωγὴ τῶν διωκομένων, φευγόντων — Πανδήποτε οἴμωγμα, ὀλοφυρμὸς ὀλολυγή, Ὀδσ. Λ, 43, ἐν γένει, Ὑψηλή, σφοδρά, μεγάλη, δυνατὴ φωνή, ἠχημα. Παρὰ τοῖς μεταγνττ. ἐξαιρ. Φωνὴ ἀγαλλιάσεως, ἀλαλαγμός, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, Θόρυβος, κρότος — 2) παροξυτονομ. Ἰάχη, ἡ, ὀνομ. Ὠκεανίδος, Ἴμ. Δμτ. 419. (υυ-, παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. δὲ, καὶ υ--, πολλάκις. Elmsl. ἐν Εὐρπ. Μηδ. 147. Βκχ. 149. καὶ Ἡρκλ. 752)

*Γάχημα, τὸ (ἰαχέω). Κραυγή, φώναγμα, τό-

κοιν. σκούξιμον, χούγιαγμα, θορύβημα, ἀλάλαγμα. (υυ-υ)

Γ'αχος, ὁ = ἰαχή, Ὀρφ. Τμν. (υυυ)

Γ'αχρός, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἐγένετο ἀπαλόν, μαλακόν, διελύθη, ἀνελύθη, ἔσηψε, σάπησε· σαπρόν. — 2) Τρπκ. εὐφρόσυνος, χαρεύμενος· Ὑπάγεται δὲ ἡ λέξ. εἰς τὸ πρωτότ. ἰαίνω, ὅπερ ἰδέ. (ῑ)

Γ'αχυῖα, ἡ. Μετοχὴ παρακ. τοῦ Ἴαχω, Ἰλ. Β. 316.

Γ'αχω, Μλ-ήσω. Παρκ. ἴαχα. Βοῶ, κραυγάζω, φωνάζω, κράζω, τὸ κοιν· σκούζω, χουγιάζω, παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐπὶ πολεμικ. κραυγῆς· παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ τὰ πλεῖστα, φωνὴ ἀγαλλιάσεως, ἀλαλαγμός — 2) ἐπὶ ἀψχ. πργμτ. Ἠχεῖ, θορυβεῖ, κροτεῖ, βροντῇ, κάμνει ταραχήν, κτύπον, θόρυβον, κρότον, ἦχον μεγάλον, ὀυτατόν· παρ' Ὁμ. ἐπὶ ῥόχθου, βαγμοῦ τῶν κυμάτων· ἐπὶ σφαραγοῦ κοινῶς. πριτσαλίσματος φλογῶν· ἐπὶ συριγμοῦ τοῦ εἰς νερὸν βουτιζομένου διαπύρου σιδήρου· ἐπὶ κλαγγῆς τῆς σάλπιγγος· ἐπὶ συριγμοῦ τῆς χορδῆς τόξου, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ βράχου ἀντηχοῦντος, Ὀδσ. Ι, 395. — 3) μεταφ. Κάμνω τι νὰ ἠχῇ, νὰ ἐκπέμπῃ ἦχον, βοήν, κρότον (ἡ πεθανὼς παρὰ τὸ, ἰά, τὸ Φωνή, προκύπτουσα λέξις συνέχεται τῷ, ἰαχέω, Ἰαχος, Ἰαχέω, ἰάζω, καὶ ἰαχή.)

*Γ'αωλκός, οῦ, ἡ Ἰλδ. Β, 712. Ὀδσ. Δ, 256. Τμ. Ἀπλ. 218. συνηθ. τύπος δὲ, Ἰωλκός, Παραθαλασσίου πόλεως τινος ἐνομασία ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη. (υυ-υ)

Γ'αων, ονος, ὁ = Ἴων, ἰδέ Ἰάονες. (υ--) ἀφ' οὗ

Γ'αωνίζω, Μλ. ἴσω = Ἰωνίζω.

Γ'αωνιστί, Ἐπῤῥ. = Ἰωνιστί.

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Β.

*Ἰβανατρίς, ίδος, ἡ (ἰβάνη). Τὸ σχοινί, εἰς τὸ ὁποῖον κρέμαται ὁ ἀμφορεὺς φρέατος κοινῶς. τὸ κακάβι, τουρκβ. κουβᾶς πηγαδίου.

*Ἰβανέω, Εὐγάζω νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι, ὡς τό, ἀντλέω, παρὰ τὸ

Ἰβάνη, ἡ, καὶ

Ἴβανος, ὁ. Ἀμφορεύς, κακάβι, τουρκβ. κουβᾶς μὲ τὸν ὁποῖον ἀντλοῦμεν νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι· παρβλ. ἴβηνος (ῑ)

Ἰβδη, ἡ. Τύλος, κουφοτύλι εἰς τὸν πυθμένα, πάτον τοῦ πλοίου, δι' οὗ χύνεται τὸ ἐκεῖ συρρέον, συναζόμενον νερόν, ἄλλως εὐδίαιος καὶ χείμαρος.

*Ἴβηνος, ὁ = ἰβάνη, ἴβανος· ἀφ' οὗ τιβήν, τίβηνος.

Ἴβηρ, ηρος, ὁ. Ἱσπανός, Σπανιόλος· (ῑ)

*Ἰβηρία, ἡ. Τὸ ἀρκτικοανατολικὸν μέρος τῆς Ἱσπανίας· ἀφ' οὗ

*Ἰβηρικός, ή, όν. Ἱσπανικός, Σπανιόλικος.

Ἰβηρίς, ίδος, ἡ. Εἴδός τι καρδάμου, ἀκριβστ. ἄγνστ. Διοσκορ. Δ'. 183. καὶ Β', 205.

Ἴβις, ιδος. Ἀττ. ἰβις, Ἰων. Αἰτ. ἴβιν, ἡ. Αἰγυπτιακόν τι λιμνόβιον ὄρνεον, τὸ ὁποῖον ζῇ εἰς τὰ νερά, εἰς τοὺς βάλτους, τρέφεται μὲ σκώληκας καὶ ἐνυδρόβια ζῶα, καὶ ἐτιμᾶτο ὡς θεῖον, εἶτι δὲ δύο τὰ εἴδη αὐτοῦ. Ἡρδτ. 2, 75. 76. (-υ)

Ἰβίσκος, ὁ. Διοσκορ. Γ'. 163. Εἶδος ἀγρίας μαλάχης, ἀγριομολόχα, ἄλλως ἀλθαία.

Ἰβύζω, ἰβυκινέω, Σαλπίζω, φυσῶ τὴν σάλπιγγα, τρομπέτα. ἰβυκτήρ, ὁ καὶ ἰβυκινήτης, Σαλπιγκτής, μόνον παρὰ τοῖς Γραμμτ., διαστωθέντες τύποι συγγενεῖς τῷ, ἰύζω ὀσκοῦντες (ῑ)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Γ.

Ἴγδη, ἡ. Γουδί, τουρκβ. χαβάνι, λέγεται δὲ καὶ λίγδος· ἀφ' οὗ

Ἰγδίζω, Μλ-ίσω. Κοπανίζω, στουμπίζω τι εἰς τὸ γουδί.

Ἰγδίον, τό· ὑποκορισ. τοῦ ἰγδίς, ἰγδη· μικρὸν γουδί, γουδάκι.

(Τόμ. β'.)

*Ἰγδης, ἡ· ἀρχαιότ. Ἀττ. τύπος, ἀντὶ ἰγδη, Lobeck ἐν Φρυχ. σλ. 165.

Γ'γδεσμα, τό (ἰγδίζω). Κοπάνισμα, στούμπισμα εἰς τὸ γουδί — 2) Εἶδος χοροῦ, ἀπὸ τοῦ κρότου τῶν ποδῶν καὶ τῶν λυγισμάτων τοῦ σώματος τὴν ὀνομασίαν αὐτοῦ λαβών, ἐν ᾧ ἔτριβον ἢ ἐπάτουν τὴν γῆν μὲ τὴν πτέρναν, ἢ ἐκίνουν τὴν πτέρναν, καθὼς τὸ γουδοχέρι ὅταν τρίβωσί τι εἰς τὸ γουδίον. λεξικ. χειρογρ. «ἰγδισμα, λύγισμα ὀρχηστικόν, ἐν ᾧ ἐλύγιζον τὴν ὀσφὺν ἐμφερῶς τῷ δοίδυκι· ὡς ὁ παρ' ἡμῖν συγκαθιστὸς λεγόμενος.

Γ'γδοκόπανον, τό (κόπτω). = ἰγδη.

Γ'γμαι, Μτχ. ἰγμένος, παρκμ. τοῦ ἱκνέομαι, ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνδετ. χρηστμ. ἀφῖγμαι.

Γ'γνητες, ων, οἱ· παρὰ Ῥοδίοις = αὐθιγενεῖς. Ἡσύχ. καὶ Ἀπολλών· Δύσκολ.

Γ'γνύα, ἡ. Ἰωνικ. καὶ Ἐπκ. ἀλλὰ καὶ Ἀττ. ἰγνύη, ἡ ἀγκύλη, τὸ ὑποκάτω, ἤτοι τὸ ὀπίσω μέρος τοῦ γόνατος, ὅπου γίνεται ἡ καμπή. Ἰλδ. Ν, 212. «ἰγνυῶν ὑφαίρεσις» ἐπὶ παλαιστῶν, τὸ νὰ κτυπᾷ ὁ παλαιστὴς τὴν ἰγνύαν τοῦ ἀντιπάλου του διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ πέσῃ κάτω, τὸ παλαιστικὸν τοῦτο μηχάνημα περιγράφεται ἐν Ἰλδ. Ψ, 726. (ἐσχηματισμ. παρὰ τὸ γόνυ, ὡς τὸ γνυξ καὶ πρόχυν. (---)

*Γ'γνύς, ύος = ἰγνύα. Τμ. Ἐρ. 152. ἡ αἰτικ· ἰγνύα, ἀντὶ ἰγνύν, παρὰ Θκρτ. (-υ)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Δ.

Ἴδα, ἡ. ποιητ. καὶ Ἰων. Ἴδη Ὀνομασία μεγάλου τινὸς ὄρους, βουνοῦ ἐν Φρυγίᾳ, οὗ μακρὰν τῆς Τροιάδος, πολλάκις ἐν, Ἰλδ. ὡσαύτως ὠνομάζετο καὶ ἄλλον ἐν Κρήτῃ, Ἰλδ. — 2) ὡς προσηγρκ. Πᾶν κατάδρυμον ὄρος, ἐξαιρ. παρ' Ἡρδτ., παρὰ τῷ ὁποίῳ κεῖται πολλάκις καὶ δρυμὸν, δάσος, ὕλη, σημαίνουσα ἡ λέξις, τὰ πλεῖστα κατὰ πληθ. ἀρθμ., π. χ. 4, 175. 7, 111. «ἴδη νὰ ὑπηγήσιμος» Ὕλα καλὰ, ἐπιτήδεια, ἁρμόδια εἰς κατασκευὴν πλοίων, Ἡρδτ. 5, 23. (--)

Ἰδαία, ἡ. Εἶδος θάμνου Αἰγυπτίου. Διοσκορ. Δ'. 147.

Ἰδαῖος, αία, αῖον (ἴδα). Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ ὄρους τῆς ἴδης, Ἰλδ. «Ζεὺς Ἰδαῖος» Ὁ ἐπὶ τῆς Ἴδης τιμώμενος. Ἰλδ, Π. 605. «Ἰδαῖα ὄρεα» πολλκ. παρ' Ὁμ. — 2) Κύρ. ὀνμ. πλειόνων Τρωαδιτῶν ἐν Ἰλδ. ἐξαιρ. κύρικός τινος. (—υ)

Ἰδάλιμος, ὁ, ἡ (ἴδος). Ὅ,τι προξενεῖ ἱδρῶτα, κάμνει τινὰ νὰ ἱδρώνῃ, εἶναι ἱδρωτικόν, «καῦμα» Ἡσδ. Ἔρ. 417. (-υυυ) — 2) = εἰδάλιμος. (υυυυ)

Ἰδάλλομαι, καὶ εἰδάλλομαι, = Ἰνδάλλομαι. Ἡσύχ.

Ἰδανικός, ή, όν (ἰδεῖν, ἰδέα). Πᾶν ὅ,τι ὑφίσταται, εἶναι εἰς τὴν φαντασίαν μόνον, δὲν ὑπάρχει πραγματικῶς, τὸ σύνηθ. Γαλλ. idéal, ἰντελεκτουέλ. (υυυυ)

Ἰδανός, (ἰδεῖν). Ὅστις εἶναι εὐσχήμων, εὐειδής, εὐπρεπής, τὸ κοινῶς φανταξόμενος, καλοκαμωμένος, εὐμορφοκαμωμένος. Καλλ. (υυυ)

*Ἴδας, ου, ὁ. Κύρ. ὀνμ. ἀφ' οὗ ἡ Ἐπκ. γεν. Ἴδεω, Ἰλδ. Ι, 558 (--)

Ἰδέ, Σύνδσμ., Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ τδέ, Καί, Ὅμ., παρὰ τοῖς Τραγ. σπάνιον μέν, οὐκ ἄχρηστον δέ· ἰδέ Passow mel crit. ἐν Αἰσχλ. Πέρτ. σλ. 43. (υυ, ὁ Ποιητὴς ὅμως τίθησι τὴν λέξιν τὰ πλεῖστα, ὥστε ἡ λήγουσα, ὅπου δὲν πάσχει ἐκθλιψιν, πίπτει εἰς τὴν ἄρσιν, καὶ διὰ τῆς θέσεως καὶ τῆς τομῆς λαμβάνεται ὡς μακρά. παρβλ. Voss, Τμ. Δμτ. 190. σλ. 60.)

Ἴδε, γ'. ἐνκ. πρσπ, ἀορ. β'. τοῦ εἴδον, Ἐπκ. ἄνευ αὔξσ. ἀντὶ εἶδε. Εἶδεν, Ὅμ. (υυ)

*Ἴδε, ἡ ἰδέ, Πρστκτ. ἀορ. εἶδον. Ἰδέ, κύταξε, Ἰλδ. Ρ, 179. Ὀδσ. Θ, 443. (υυ)

Ἰδέα, ἡ. Ἰων. ἰδέη (ἰδεῖν). Εἶδος, μορφή, βλέμμα, σχῆμα, τὸ φαινόμενον τῆς μορφῆς σώματος, προσώπου, Ὄψις, χρῶμα τοῦ προσώπου — β') ἐν γένει, τὸ ἑκτός, ὁ τρόπος, τὸ εἶδος, καθ' ὃν παρίσταταί τι, ὡς ποιεῖ, κάμνει τις τί ποτε, τὸ Λατν. species, Θεογν. 128. — γ'.) Ἔτι δὲ καὶ γενικῶς ὁ τρόπος, ἡ ἰδιότης, Ἡρδτ. 1, 203. «θανάτου» ὁ τρόπος τοῦ θανάτου, καθ' ὃν συμβαίνει ὁ θάνατος, Ὀδσ. 2, 19. 3, 62. 83. 102. 6. 76. καὶ ἄλλχ. — δ'.) Γένος, εἶδος. ε') Φιλοσοφικῶς δέ, μορφὴ τοῦ σώματος ἢ τοῦ προσώπου, θεωρία. 2) Τρόπος, συνήθεια, ἠθικότης, ὑπόθεσις, καιρός. Ἰσοκρατ. πρὸς Νικοκλ. «δοκιμάζειν τὰς ἀρετὰς ἐν ταῖς αὐταῖς ἰδέαις· α εἰς αὐτὰς τὰς ἰδίας περιστάσεις τοῦ καιροῦ. Κατάληψις, ἕξις, γνῶσις, ἀρχέτυπον, παράδειγμα, τύπος, τὸ ἰταλ. modello. Εὐκρινὴς, καθαρὰ, ἁπλῆ, ἀφηρημένη ἔννοια πράγματός τινος, τὸ ὁποῖον παραστήνεται εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἢ τὸ ὁποῖον σχηματίζει καὶ ζωγραφίζει μόνον ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἀντιθ. τῇ συγκεκριμένῃ — ζ'.) Παρὰ τοῖς ῥήτρ. Ἡ κατηγορία, αἰτία τῆς ὑποθέσεως τοῦ λόγου. (υυ-)

*Ἰδεῖν, ἀπρμφ. ἀορ. β'. εἶδον, Ἐπκ. ἄπκτσ. Ἰδέειν, Ὅμ. Δωρκ. ἰδέμεν, Πνδ. (ῑ)

Ἰδέρως, (ἰδεῖν, ἔρως). Ὅς τις ἐρωτεύεται εὐθὺς ὡς ἴδῃ τινα.

Ἰδεσκον, ες, ε. Ἰων καὶ Ἐπκ. κατ' ἐπκτσ. τύπος ἀντὶ ἴδον, εἶδον, Ἰλδ. Γ, 217. (ῑ)

Ἰδέω, Ἰων ἀντὶ ἰδῶ, Ὑποτκ. ἀορ. β'. εἶδον. 2) Ἐπκ. ὑπτκ. πρκμ. τοῦ οἶδα, ἀντὶ εἰδῶ, ἠξεύρω, Ἰλδ. Ξ, 235 ὅπου ἄλλοι εἰδέω δισυλλ. ἀναγινώσκουσι. (ῑ)

Ἴδη, ἡ. Ἰδὲ Ἴδα.

Ἴδηαι, β', ἐνκ. πρσπ. ὑποτκ. μέσ. ἀορ. β'. εἰδόμην, Ἐπκ. ἀντὶ ἴδῃ, Ὅμ. (ῑ)

Ἴδημι, = ἰδέω, βλέπω.

*Ἴδηθεν, Ἐπῤῥ. (Ἰδή). Ἀπὸ τὴν Ἴδαι, Ἰλδ. (--υ)

Ἴδησω, Δωρικ. ἀντὶ ἰδήσω. Μλ. τοῦ εἴδον. Θεόκριτ. Γ'. 37. «ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἄραγ' ἰδησῶ αὐτάν;» Παίζει τὸ δεξιόν μου ὀμμάτι· ἄραγε θέλει τὴν ἰδῶ; (ῑ)

Ἰδία, ἰδέ ἴδιος, σημσ. 5.

*Ἰδιαζόντως, Ἐπῤῥ. ἰδέ ἰδιάζω.

Ἰδιάζω, Μλ - άσω (ἴδιος). Εἶναι ἴδιον, ἰδιαίτερον, ξεχωριστόν. Εἶμαι διακεκριμένος, ξεχωριστμένος, μόνος, Ἡρόν., Εἶμαι μόνος μαζὺ μὲ τινα· τινί· ὅθεν Ἐπῤῥ. μτχ. ἰδιαζόντως, Ἰδίως, ξέχωρα, χωριστά, κατὰ μόνας — 2) Σχολάζω, ἔχω εὐκαιρίαν εἰς τὸ νὰ κάμω τι· τινί. — 3) Μέσ. Ἰδιοποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι, σφετερίζομαι, κάμνω ξένον τι ἐδικόν μου· μετὰ αἰτ. (ῑ)

*Ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος, Συγκρ. καὶ Ὑπρθ. τοῦ ἴδιος.

*Ἰδιασμός, ὁ (ἰδιάζω). Τὸ νὰ πράττῃ, προσφέρηται, πολιτεύηταί τις κατὰ ἴδιον, ξεχωριστὸν τρόπον· ἴδιωμα· ὅ,τι εἶναι ἄτοπον, παράδοξον, παράξενον.

Ἰδιαστής, οῦ, ὁ. Ξεχωρισμένος, ὅς τις ζῇ ξέχωρα, κατὰ μόνας, διὰ τὸν ἑαυτόν του. Διογ. Λαερτ, 1, 25.

Ἰδικός, ή, όν. = εἰδικός, τὸ Γαλλ. spécial. ἀντιθ. τῷ κοινός. Ἐπῤῥ. ἰδικῶς.

Ἰδιοβουλεύω, (ἴδιος, βουλεύω). Συμβουλεύω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν μου, συμβουλεύομαι μόνος μου, πράττω κατὰ τὴν ἰδίαν μου θέλησιν καὶ ἀπόφασιν, χωρὶς νὰ ἐρωτήσω ἄλλον τινά. Ἡρόδοτ. 1, 8, 4.

*Ἰδιοβουλέω, (ἴδιος, βουλή) = Τῷ προηγμ.

Ἰδιογενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὅστις, ἢ ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ἄλλο, ξεχωριστόν, διαφορετικόν γένος, ἀπὸ τὸ ἐδικόν του ἀπὸ τὸ ἴδιον γένος· ἀντιθ. τῷ κοινογενής.

Γ'διόγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὅστις ὁμιλεῖ ξεχωριστήν, διαφορετικήν, γλῶσσαν.

Γ'διογνωμονέω, ῶ. Ὁμιλῶ ἢ πράττω κατὰ τὴν ἰδίαν μου γνώμην καὶ θέλησιν· παρὰ τὸ

Γ'διογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὅς τις ὁμιλεῖ ἢ πράττει κατὰ τὴν ἰδίαν του γνώμην καὶ θέλησιν, δὲν ἀκούει συμβουλὴν ἄλλου τινός. αὐθάδης, ἰσχυρογνώμων, πεισματάρης.

Γ'διογονία, ἡ (γονή). Ἐπὶ πατέρων, ἄρσεν. ζώων. Τὸ νὰ γεννᾷ τις τέκνα τοῦ ἰδίου ἐδικοῦ του γένους. ἀντιθ. τῷ κοινογονία. Πλάτ.

Γ'διόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅ,τι εἶναι γεγραμμένον, ἐγράφη ὑπὸ τοῦ ἰδίου συγγραφέως, ἰδιοχείρως, μὲ τὸ ἴδιόν του χέρι.

Γ'διοθανέω, (θνήσκω, θανεῖν). Ἀποθνήσκω μὲ ξεχωριστὸν, διαφορετικὸν τρόπον θανάτου, ὄχι φυσικόν. Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ.

Γ'διοθηρευτικός, ή, όν (θηρεύω). Ὅστις θηρεύει, κυνηγεῖ διὰ τὸν ἑαυτόν του, διὰ ὄφελός του, διὰ χρῆσίν του.

Γ'διοθηρία, ἡ (θήρα). Τὸ νὰ κυνηγῇ τις, νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ κυνήγι διὰ ὄφελος ἐδικόν του, διὰ τὴν χρείαν του. Πλάτ. Σοφ.

*Γ'διόκοτος, ὁ, ἡ. Ἀντιθ. τῷ ἀλλόκοτος· ὅπερ ἴδε.

Γ'διόκριτος, ὁ, ἡ (κρίνω). Ὅστις ζῇ κατὰ τὴν ἰδίαν του θέλησιν, καὶ γνώμην.

Γ'διόκτητος, ὁ, ἡ (κτάομαι). Πᾶν ὅ,τι ἀπέκτησεν, ἐκέρδησέ τις μόνος του· Στράβ.

Γ'διολογέομαι, Μεσ. ἀπαθ. (ἰδιολόγος). τινί· Ὁμιλῶ μόνος, κατ' ἰδίαν, ξεχωριστὰ μετά τινος. Πλάτ. Τίμ. ἀφ' οὗ

Γ'διολογία, ἡ. Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μόνος μέ τινα ἄλλον μόνον, ξεχωριστὴ συνομιλία· ξεχωριστὴ ἀνάκρισις, σκέψις· Χαρίτων Δ', 6.

*Γ'διολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ὁμιλεῖ κατ' ἄλλον, ξεχωριστὸν τρόπον, ἢ ἐρευνᾷ, σκέπτεταί τι ἰδίως.

*Γ'διομήκης, ὁ, ἡ (μῆκος). Ὅ,τι ἔχει ἴδιον, χωριστὸν, διαφορετικὸν μῆκος, μάκρος.

Γ'διόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅ,τι ἔχει ἰδίαν, ξεχωριστὴν μορφὴν, ἴδιον σχῆμα.

Γ'διον, τό· ἰδέ ἴδιος σημ. 2. Ὅ,τι εἶναι χωριστὸν, ξεχωριστὸν, ἀνήκει εἰς τινα μόνον, εἶναι ἐδικόν του, κτῆμά του, τὸ ἰταλ. παρτικολάρε, προπριετά·

Γ'διοξενία, ἡ. Ἡ κατ' ἰδίαν φιλοξενία, ἡ γινομένη μεταξὺ ἰδιωτῶν ἀνθρώπων ἢ μὲ ἰδιώτην τινά· παρὰ τὸ

Γ'διόξενος, ὁ, ἡ (ξένος). Ὅστις εἶναι κατὰ φιλοξενίαν φίλος ἰδιώτου τινός, τὸ ἰταλ. πριβάτον ἀνθρώπου, ἀντιθ. τῷ πρόξενος. Ὅστις εἶναι κατὰ φιλοξενίαν ὅλης τῆς πόλεως ἢ τῆς πολιτείας φίλος. Εὐστάθ. «ἰδιόξενοι, οἱ μὴ δημοσίᾳ, ἀλλ' ἰδίᾳ ξένοι ἀλλήλοις.» Φάτ. Ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτὸν ξένος ὤν· πρόξενος δέ, ὁ ὅλης τῆς πόλεως ξένος, παρ' ᾧ καὶ οἱ πρέσβεις κατάγονται καὶ προσάγει τὰς πρεσβείας οὗτος πρὸς τὸ δημόσιον, καὶ τὰ ἄλλα διοικεῖ, καὶ διαπράττει ἐν τῇ πατρίδι τῇ ἑαυτοῦ τὰ τῇ πόλει ἐκείνῃ διαφέροντα, ἧς προξενεῖ.

Γ'διοπάθεια, ἡ (ἰδιοπαθής). Ἰδιαιτέρα, ξεχωριστὴ ψυχικὴ διάθεσις, τὸ νὰ αἰσθάνηται, ἀντιλαμβάνηται τί τι κατ' ἰδιαίτερον, χωριστὸν, διαφορετικὸν τρόπον· ἔτι δὲ καὶ ἀντιθ. τῷ, συμπάθεια. (α)

*Γ'διοπαθέω. Πάσχω ἢ αἰσθάνομαί τι αὐτὸς κατ' ἐμαυτόν· ἔχω ἰδιαίτερα, χωριστὰ πάθη, ἢ αἰσθήματα. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 260. παρὰ τὸ

Γ'διοπαθής, ὁ, ἡ (πάθος, παθεῖν). Ὅστις ἔχει ξεχωριστὴν ψυχικὴν διάθεσιν, ἢ ξεχωριστόν τι πάθος, ἢ ἰδιαίτερα, ξεχωριστὰ αἰσθήματα.

Γ'διοποιέω (ποιέω). Κάμνω τι ἰδιαίτερον, ξεχωριστόν, ἐδίδω τι εἴς τινα νὰ τὸ ἔχῃ ἐδικόν του. Μέτ. = ἰδιόω, ἰδιοῦμαι· ἀφ' οὗ

Γ'διοποίημα, τό. Πᾶν ὅ,τι ἔκαμέ τις ἐδικόν του, τὸ οἰκειοποιήθη, τὸ ἀσφετερίσθη.

Γ'διοποίησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἰδιοποιῆται, οἰκειοποιῆται, κάμνῃ τίς τι ἐδικόν του, τὸ νὰ σφετερισθῇ, κάμνῃ ξένον τι ἐδικόν του.

Γ'διοπραγέω (πράσσω). Πράττω, κάμνω ἰδιαίτερα, χωριστὰ, ἐδικά μου πράγματα· καταγίνομαι, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι διὰ τὸν ἑαυτόν μου χωρὶς νὰ μοί μέλῃ τί κάμνουν ἄλλοι — 2) Πράττω τι διὰ τὸν ἐμαυτόν μου, ἐξ ἰδίας μου θελήσεως, χωρὶς νὰ προτάζωμαι ἀπ' ἄλλον τινά. Διόδ. Σικ. καὶ Πολύβ. ἀφ' οὗ

Γ'διοπραγία, ἡ. Τὸ νὰ ἀσχολῆται, καταγίνηταί τις εἰς ἴδιας, ἐδικάς του ὑποθέσεις. Τὸ νὰ πράττῃ, κάμνῃ τι αὐτεξουσίως, αὐτοθελήτως, χωρὶς νὰ ἦναι προσταγμένος ἀπό τινα ἄλλον, ἀντιθ. τῷ κοινοπραγία.

Γ'διοπραγμονέω, = ἰδιοπραγέω· παρὰ τὸ

Γ'διοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πρᾶγμα). Ὅστις ἐπιμελεῖται, καταγίνεται εἰς ἐδικάς του ὑποθέσεις καὶ οὐχὶ εἰς ξένας· ὅς τις ζῇ ἢ φροντίζει μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ δὲν τῷ μέλει διὰ τοὺς ἄλλους. Διογ. Λαέρ. «ἡν δὲ φιλόκηπος σφόδρα καὶ ἰδιοπράγμων.»

Γ'διοπραξία, ἡ, = ἰδιοπραγία.

Γ'διοπροσωπέω (πρόσωπον). Ἔχω ἰδιαίτερον, ξεχωριστὸν πρόσωπον ἢ μορφήν. Ἀστρολογικὴ ἔκφρασις παρὰ Πρόκλῳ παράφρ. Πτολεμ.

Γ'διορρυθμία, ἡ. Ἴδιος, ξεχωριστὸς τρόπος τοῦ ζῆν· τὸ νὰ ζῇ τις κατὰ τὴν γνώμην του. Μάρκ. Ἐρημίτης· παρὰ τὸ

Γ'διόρρυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός). Ὅστις ζῇ, πολιτεύεται κατ' ἰδιαίτερον, ἐδικόν του, ξεχωριστὸν τρόπον.

Γ'διος, ία, ιον. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ δίγν. Ὅ,τι εἶναι ἴδιον, ξεχωριστόν τινος, ἐδικόν του, εἰς αὐτὸν μόνον ἀνῆκον· εἰς μόνον παρ' Ὅμ., Ὀδ. Γ, 82. Δ, 314. καὶ ἀμφοτεράκις ἀντιθ. τῷ δημιος. Οἱ Ἀττ. τιθέασι συνήθως τὸ ἴδιος ἐκ παραλλήλου τῷ, δημόσιος ἢ κοινός· ὁ δὲ Ἡρόδ. τίθησι καὶ ἴδιος καὶ ἱερός, Valk. ἐν Ἡρόδ. 6, 9. Ὁ ἴδιος = ἰδιώτης, τὸ Ἰταλ. πριβάτος, Wolf ἐν Δημ. σλ. 225. ἀντιθ. τῷ, πολιτικός. — 2) Ὅ,τι εἶναι κτῆμα τοῦ αὐτὸ κεκτημένου, εἶναι ἐκείνου μόνου, ὅστις τὸ ἔχει, καὶ δὲν ἀνήκει εἰς τινα ἄλλον, τὸ Ἰταλ. προπριετά, ἀντιθ. τῷ, ἀλλότριος· ὅθεν ὑπὸ ἰδίοις Κτῆμα ἀνῆκον μόνον εἰς ἐκείνον ὅστις τὸ ἔχει· «πράττω τὰ ἴδια» Καταγίνομαι εἰς τὰς ἐδικάς μου ὑποθέσεις, κοινότ. κυτάζω τὴν δουλειάν μου, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 441. — 3) Ὅ,τι εἶναι ξεχωριστὸν, διὰ τοῦ ὁποίου διακρίνονται δύω τινὰ ἢ πλείονα ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀντιθ. τῷ, κοινός· π. χ. «ἴδιος ἄνθρωπος» Ξεχωριστός, διαφορετικός, ὅμοιος μὲ τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι ἄλλος — 4) = κύριος· π. χ. ἴδια ὀνόματα, Τὰ κύρια ἀνθρώπων ἢ πραγμάτων ὀνόματα, ἀντιθ. τῷ περιέχοντα, διὰ τῶν ὁποίων περιγράφεται, περιφράζεται τι. — 5) Λογογραφικός, «ἴδιοι λόγοι» ἀντιθ. τῷ, ποιητής, Πλάτ. Πολ. 2. σλ. 336. Ε. — 6) Πλὴν τοῦ συνήθ. Ἐπῤῥ. ἰδίως, Ξέχωρα, χωριστὰ, κατὰ μόνας, μέ, ἢ κατὰ χωριστὸν τρόπον, χρησιμεύει πολλάκις καὶ τό, ἴδιᾳ κατ' Ἐπῤῥόμτα. σημ. ἀντιθ. τῷ, δημοσίᾳ· ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. «ἰδίᾳ φρενοῦν» ἀντὶ ἄνευ φρ.» Χωρὶς νοῦν, χωρὶς φρένας, χωρὶς σκέψιν, Ἀριστοφ. Βατρ. 102. Εἰς κίνδυνον ἢ ζημίαν τινὸς μόνον, τὸ ἰταλ. a spese sue, a ritto proprio. Λογογραφικῶς, ἀντιθ. τῷ, ὑπὸ ποιητῶν. Πλάτ. Πολ. 2. σλ. 363. Ε. — 7) Τὸ κτητικ. συγκρ. καὶ ὑπερθ. Ἰδιώτερος, ἰδιώτατος εὑρίσκεται παρὰ τοῖς ὑστέροις συγγραφεῦσι μόνον, οἱ ἄριστοι δὲ χρῶνται τῷ ἀπλ. Ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος. παρβλ. Thom. M. σλ. 466. (ωου)

Γ'διόστολος (στέλλω). Ὅ,τι ἠτοίμασαν, ἁρμάτωσέ τις μὲ ἐδικά του ἔξοδα, ναῦς ἰδιόστολος τὸ δέ, ἰδιόστολος ἔπλευσαν Ἐπαιδεύσαν εἰς ἐδικόν του, μὲ ἐδικά του ἔξοδα ἡτοιμασμένον πλοῖον. Πλούτ. Ἀθην. ΙΒ. «Συβαριτῶν δέ τις εἰς Κρότωνά ποτε βουληθεὶς διαπλεῦσαι, ἰδιόστολον ἐναυλώσατο πλοῖον, ἐφ' ᾧ οὐκ ἐμβήσεται ἕτερος.»

*Γ'διοσυγκρασία, ἡ. Ἰδιαιτέρα, ξεχωριστὴ μίξις, κρᾶσις τῶν χυμῶν, ἢ ἐκ τούτου προκυπτουσα ποιότης τοῦ σώματος, ὡς τὸ ἑξῆς.

Γ'διοσυγκρισία, ἡ. Ἰδιαιτέρα, ξεχωριστὴ σύνθεσις, ἡ ποιότης τοῦ σώματος καὶ τῶν χυμῶν αὐτοῦ. Διοσκορίδ. ς', παρὰ τὸ

Γ'διοσύγκριτος, ὁ, ἡ (συγκρίνω). Ὅ,τι εἶναι κατ' ἴδιον, ξεχωριστὸν τρόπον συνθεμένον, ἔχει ἐδικήν του ξεχωριστὴν σύνθεσιν καὶ σύστασιν. Στοβ.

Γ'διοσύστατος, ὁ, ἡ (συνίσταμαι). Ὅ,τι συνίσταται αὐτὸ καθ' ἑαυτό, κατὰ ξεχωριστὴν ἐδικήν του ὑπόστασιν. Ἐπίῤῥ. ἰδιοσυστάτως.

Γ'διότακτος, ὁ, ἡ· καθ' Ἡτύχ. = ἰδιόῤῥυθμος.

Γ'διότης, τητος, ἡ (ἴδιος)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἡ ξεχωριστὴ ὕπαρξις, ποιότης, ὁ ξεχωριστὸς τρόπος, ξεχωριστὸν ἰδίωμά τινος.

Γ'διοτροπία, ἡ. Ὅ,τι εἶναι, ἢ τὸ νὰ ἦναί τι κατ' ἰδιαίτερον, ἐδικόν του, ξεχωριστὸν τρόπον· παρὰ τὸ

Γ'διότροπος, ὁ, ἡ (τρόπος). Ὅστις ζῇ, προσφέρεται, πολιτεύεται μὲ ἐδικόν του, ξεχωριστὸν τρόπον, μὲ ἐδικάτου ἤθη, φρονήματα, κατὰ τὴν ἐδικήν του γνώμην. Ἐπίῤῥ. ἰδιοτρόπως.

Γ'διότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις τρέφεται, τρέφει τὸν ἑαυτόν του μὲ ξεχωριστὸν τρόπον, ἢ μὲ ἐδικά του, ξεχωριστὰ φαγητά. — 2) παρεξ. ἰδιοτρόφος, Ὅστις τρέφει τινὰ ἢ τι ἰδιαιτέρως, ξεχωριστὰ, μόνον.

Γ'διότυπος, ὁ, ἡ (τύπος). Ὅ,τι ἔχει ξεχωριστὸν, ἐδικόν του, ἢ εἶναι κατεσκευασμένον κατὰ ξεχωριστὸν τινα τύπον, Στοβ.

Γ'διοφεγγής, ὁ, ἡ (φέγγος). Ὅ,τι φέγγει, λάμπει μὲ τὸ ἐδικόν του φῶς, ἔχει ἐδικήν του, ξεχωριστὴν λάμψιν. Στοβ.

Γ'διοφυής, ὁ, ἡ (φυή). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ἰδίαν, ξεχωριστὴν φύσιν ἢ ποιότητα.

Γ'διόχειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὅ,τι εἶναι γεγραμμένον, συγγεγραμμένον μὲ τὸ ἴδιον χέρι τοῦ συγγραφέως· «τὸ ἰδιόχειρον» ἢ πρωτότυπος γραφή, τὸ χειρόγραφον τοῦ ἰδίου συγγραφέως. Ἐπῤῥ. ἰδιοχείρως.

Γ'διόω, ῶ (ἴδιος). Κάμνω τινὰ νὰ ἔχῃ τίποτε ἐδικόν του, διὰ τὸν ἑαυτόν του μόνον, κτῆμά του· ἴδιον ποιῶ, κάμνω τι ἴδιον. Μέτ. Ἰδιοῦμαι, Κάμνω τι ἐδικόν μου, οἰκειοποιοῦμαί τι, σφετερίζομαι, παίρνω ξένον τι καὶ τὸ κάμνω ἐδικόν μου. Προστολλῶμαι εἰς τινα καλόλου, τὸ κοινότ. γίνομαι ἕνα μὲ αὐτόν.

Γ'δρυσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἱδρύῃ τις, ἱδρώς, ἱδρῶτος. (– – υ) παρὰ τὸ

Γ'δύω, Μλ. -ύσω (ἕδος). Ἱδρύνω. Ὀδυσ. Τ. 204. «ἴδιον ὡς ἐνέηκα.» Ἵδρυσα, διὰ φόβον, ἀπὸ τὸν φόβον μου ἵδρυσα. Παρὰ τοῖς Λογογρ. συνήθως ἱδρύω. (– – –, ἐν Ὀδ. δὲ μόνον ἐστὶν ἡ παρλγ. βρχ.)

Γ'δίωμα, τό (ἰδιόω), ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅ,τι ἔχει τις ἢ τι ἴδιον, ξεχωριστόν, ὅ,τι εἶναι εἰς τινα ἢ εἴς τι ξεχωριστὸν ἐκ φύσεως. Ξεχωριστὴ, διαφορετικὴ ποιότης.

Γ'διωματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἴδιωμα.

Γ'δίωσις, ἡ (ἰδιόω). Τὸ νὰ κάμνῃ τις τίποτε ἐδικόν του, νὰ τὸ οἰκειοποιῆται· τὸ νὰ ἐκδικῆται, παίρνῃ πάλιν ὀπίσω τὸ κτῆμά του, τὸ ὁποῖον ἀδίκως στερήθη. — 2) Μόνωσις, διαχώρισις πράγματός τινος, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνήκει εἰς ὅλους, ἀλλὰ εἰς ἕνα μόνον, ἢ εἰς ὀλίγους τινάς, Πλάτ. Πολ. 5. σλ. 462. Β.

Ἰδιωτεία, ἡ. Τὸ νὰ ζῇ τις κατ' ἰδίαν, νὰ καταγίνηται εἰς τὰς ἰδίας του ὑποθέσεις, ἡ ζωὴ ἀνδρώπου, ὅστις δὲν ἔχει ἀκμάσιόν τι ἐπάγγελμα ἢ ἀξίωμα· ἰδιωτικὴ ζωή, — 2) = Ἰδίωμα· παρὰ τὸ

Ἰδιωτεύω, Εἶμαι ἰδιώτης, ζῶ ζωὴν ἰδιωτικήν, καταγίνομαι εἰς τὰς ἰδίας μου ὑποθέσεις, δὲν ἔχω πολιτικήν τινα ἀξίαν, δὲν ἀνακατόνομαι εἰς τὰ κοινὰ, εἰς τὰς πολιτείας τὰ πράγματα, τὸ Ἰταλ. πριβατιζάρω, ἀντιδ. τῷ ἄρχω· ἔτι δὲ καὶ, δὲν ἔχω τὰς γνώσεις, δὲν εἶμαι ἔμπειρος τῶν πραγμάτων, ὅσα πρέπει νὰ ἠξεύρῃ ὅστις πολιτεύεται, ἀνακατόνεται εἰς τὰ πράγματα τῆς πολιτείας· ὅθεν — 2) ἐν γένει, Εἶμαι ἄπειρος, ἀμαθὴς· τινός, καὶ τινί, ἔτι δὲ καὶ, τί, καὶ μετὰ διαφόρων προθσ. οἷον· κατά, περί, πρός — 3) Ἐξαιρ. Δὲν μετοχειρίζομαι γυμνικοὺς ἀγῶνας, ἀντιδ. τῷ, ἀγωνίζομαι· παρὰ τὸ

Ἰδιώτης, ου, ὁ (ἴδιος). Ὅστις ζῇ ἰδιωτικὸν βίον, τὸ Ἰταλ. πριβατιζάρει, ἀντιδ. τῷ πολιτικός, λειτουργός. Ὅστις ἔχει πολιτικόν τι ἀξίωμα, καταγίνεται εἰς τὰ τῆς πολιτείας. Ἕνας μόνος ἀνδρωπος, ἀντιδ. τῷ, πολιτεία, πολῖται, — 2) Ἕνας ἐκ τοῦ ὄχλου, ὅστις διὰ τὴν κοινὴν κλάσιν τοῦ λαοῦ, τῆς ὁποίας εἶναι μέλος, δὲν ἠμπορεῖ, δὲν τῷ εἶναι συγχωρημένον νὰ λάβῃ κάμμίαν λειτουργίαν, ἤτοι ἀξίαν τινὰ εἰς δουλεύσιν τῆς πολιτείας· πένης, πτωχός, χωρὶς τιμὴν καὶ ὑπόληψιν· ἐξαιρ. κατὰ πλησ. ἀριθμ. ἰδιῶται, Ὁ χυδὴν λαός, ὁ ὄχλος, ἀντιδ. τῷ, εὐπατρίδαι — 3) Ὅστις εἶναι ἄπειρος, ἀμαθὴς ὅλων τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, ὅσα πρέπει νὰ ἠξεύρωσιν οἱ πολιτευόμενοι· ὅθεν — 4) ἐν γένει, Ἀπαίδευτος, ἀμαθὴς, ἄπειρος, ἀδίδακτος, ἀνιδάκτος, λαϊκός, αὐτοσχεδιαστής, ὀνλ. ὅστις δὲν ἐμάθε, δὲν ἠξεύρει ἐντελῶς τὴν τέχνην ἢ τὴν ἐπιστήμην, τὴν ὁποίαν μετέρχεται — 5) Ἐξαιρ. Ὅστις δὲν καταγίνεται εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας καὶ τούτου ἕνεκα τοῦτο μὲν ἀμελεῖ διὰ τὴν ὑγείαν του, τοῦτο δὲ γίνεται ἀδέξιος, ἀφυής, σκαιός, ἀγεπιτήδειος, ἀντιδ. τῷ, ἀσκητής, ἀθλητής· ὅθεν κοινὸς, ποταπὸς ἄνδρωπος, διότι ἐκομίζετο ὡς κοινὸς, ποταπὸς ἀνατροφῆς· σημεῖον ὅταν ἠμέλει τις, δὲν κατεγίνετο εἰς τὰς ἀναγκαίας ἀσκήσεις τοῦ σώματος. — 6) Πολεμιστής, στρατιώτης ἀγύμναστος ἀκόμι εἰς τὰ τοῦ πολέμου, Ξεν. — β') Ἔτι δὲ κοινὸς στρατιώτης, ἀντιδ. τῷ, ἔνπειρος, ἀξιωματικός, τὸ σύνθ. ἰταλ. ἐρκιτάλος, Ξεν. Ἀνβ. 1, 3, 11. 3, 2, 32. καὶ Πολβ. 5, 6, 30. 10, 19, 4. — 7) Λογογράφος, ἀντιδ. τῷ, ποιητής. Ὅστις εἶναι ἄπειρος τῆς ποιητικῆς, ἐξαιρ. παρὰ Πλάτ. πολλάκις, ἰδὲ Heind. ἐν Φαιδρ. σλ. 258. D. — 8) Ἰδιῶται, ἀντιδ. τῷ, ξένοι. Ἀριστ. Βατρ. 460. — 9) Ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπθ., π. χ. Ἰδιώτης βίος, Ἡ ζωὴ τοῦ ἰδιώτου, ὅστις δὲν ἀνακατόνεται εἰς τὰ πολιτικά, Πλάτ. Πολ. 9. σλ. 578. C. ἀφ' οὗ

Ἰδιωτίζω, Μλ. -ίσω. Μεταβάλλω τι εἰς τὸν κοινὸν τρόπον, ἢ εἰς τὸ κοινὸν ἴδιωμα τῆς γλώσσης, Εὐστάθ.

Ἰδιωτικός, ἡ, ὸν. Πᾶν ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν ἰδιώτην (καθ' ὅλας τὰς σημσ. τῆς λέξ.) Ἐπῤῥ. ἰδιωτικῶς· ὅθεν, ὡς ἰδιωτικῶς τὸ σῶμα ἔχειν· Πῶς ἀμελεῖς τὴν ἄσκησιν τοῦ σώματός σου, τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν, Εἶσαι, ἢ θέλεις νὰ εἶσαι καθόλου ἀπελέκητος, Ξεν. Ἀπμ. 3, 12, 1.

Ἰδιώτις, ιδος, ἡ· θηλυκ. τοῦ, ἰδιώτης.

Ἰδιωτισμός, ὁ (ἰδιωτίζω). Ὁ τρόπος καθ' ὃν συνεθίζει νὰ πράττῃ, προσφέρηται, πολιτεύηται, ἐξαιρ. ὁμιλῇ ὁ ἰδιώτης, ἢ ὁ κοινὸς ἄνδρωπος· ἐν γένει. Τὸ κοινὸν ἴδιωμα τῆς γλώσσης, ὁ κοινὸς τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν· Ἔτι δὲ καὶ ὁ ἰδιωτικὸς τρόπος καθ' ὃν ὁμιλεῖται παρὰ τινὶ γλῶσσα, διάλεκτος καθ' ἑαυτήν. Διογ. Λαέρ. 2.

Ἰδιωφελής, ὁ, ἡ (ὠφελέω). Ὅστις κυτάζει μόνον τὸ ἰδικόν του ὄφελος, τὸ σύνθ. ἰταλ. ἰντερεσάτος, ἀντιδ. τῷ κοινωφελής. Στραβ.

Ἴδμεν, Ἰων. καὶ Δωρικ. ἀντὶ ἴσμεν, ἀ. πλθ. πρτπ. τοῦ οἶδα, Ὅμ. — 2) Ἐπκ. ἀντὶ εἰδέναι, Ἀπρμφ. τοῦ οἶδα, Ἰλιάδ. Α, 719. Ὀδσ. Θ, 213. εὐχρηστότ. δὲ, ἰδμεναι.

Ἴδμη, ἡ. Γνῶσις, ἐπιστήμη, ἐμπειρία· μόνον παρ' Ἡσχ.

Ἰδμοσύνη, ἡ. Γνῶσις, ἐμπειρία, εἴδησις, ἐπιστήμη, σύνεσις, ἐμπειρία, μάθησις, κατὰ πλθ. ὀρθμ. παρ' Ἡσί. Θεογ. 377. παρὰ τὸ

Ἴδμων, ονος, ὁ, ἡ (εἰδέναι, ἰδμεν). Ὅστις εἶναι ἐπιστήμων, εἰδήμων ἐμάθεν, ἐπίσταται, ἠξεύρει τι καλὰ καὶ τέλεια· μετὰ γεν.

Ἰδνόω, Μλ. -ώσω. Καμπυλόω, λυγίζω, λυγῶ, στραβόνω τι. Παθ. Λυγῶ τὸ σῶμα μου ἐμπρός, τὸ τουρβ. καμπουριάζω. Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ γ. ἐνκ. πρτπ. τοῦ παθ. ἀορ. ἰδνώθη καὶ τῇ μτχ. Ἰδνωθείς.

Ἴδοίατο, Αἰολ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἴδοιτο, Ὅμ.

* Ἰδομενεύς, έως, Ἐπκ. -ῆος, ὁ. Ὁ βασιλεὺς τῆς Βρήτης, τῶν πρὸ Τροιάδος ἀρίστων Ἡρώων τις· πολλκ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλιάδ. (— υυ —)

* Ἴδον, Ἐπκ. ἄνευ αὔξσ. ἀντὶ εἶδον· α'. ἐνκ. καὶ γ'. πλθ. πρτπ. ἀορ. β'., Ὅμ.

Ἴδος, εος, τό. Ἱδρώς, θερμότης ἱδρῶτα προξενοῦσα, ὅθεν καύσων, μεγάλη καῦσις, ζέστα ἐν καιρῷ καλοκαιρίου, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 397. (συγγν. τῷ, ὕδος, ὑδωρ.)

Ἴδοσαν, Ἀλξάνδρ. ἀντὶ ἴδον, παρὰ τοῖς LXX, ὡς τό. ἤλθοσαν, ἀντὶ ἦλθον, γ'. πλθ. πρτπ. ἀορ. β'.

Ἴδου. Πρστ. μσ. ἀόρ. εἰδόμην. — 2) ἰδού, ὀξυτ. Ἐπῤῥ. Βλέπε, κύταζε, ἰδέ, κύταξε! ἐδώ· ἐξαιρ. — α') ὡς παρομαρτοῦν ὄνομα ἢ προτροπάν τινα, ὡς τό, τῇ, τό κοινὸν. Νά, λάβε, πάρε, Ἀριστοφ. Εἰρ. 2. 5. 12. — β') ὡς χάριτος, ὑπηρεσίας, καταινέσεως, ὀνλωτικόν, τὸ κοινὸν. Νά, ἐ καλά, ἂς εἶναι, γίνεται, ἢ ἂς γένῃ κατὰ τὴν θέλησίν σου, καθὼς ἀγαπᾶς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 121. 157. — γ') ὡς ἰδιαιτέρα λέξις σκωπτικῶς, χλευαστικῶς ἐκφερομένη, ἐξαιρ. ἐν ἀποκρίσει, τὸ παρ' ἡμῖν σύνθ. κοιν. Κύταξε κύταξε! Ἀριστοφ. Ἱππ. 87, 344. Εἰρ. 197. Νφ. 873. Ἐκκλ. 133. Θεσμ. 218. Reisig conject. ἐν Ἀριστοφ. σλ. 93.

Ἰδρεία, ἡ, Ἰων. ἰδρείη (ἴδρις). Γνῶσις, ἐπιστήμη, ἐμπειρία, δεξιότης, ἐπιτηδειότης, ἄσκησις, ὑπολήψεις Ἰλιάδ. Π, 359.

* Ἰδρία, ἡ, Ἰων. ἰδρίη = τῷ προηγμ.

Ἴδρις, -ιος, Ἀττ. -εως, ὁ, ἡ· οὐδ. ἴδρι. (οἶδα, εἰδέναι, ἴδμεν) Ἐπιστήμων, ἔμπειρος, ἐπιτήδειος, ἴδρις ἀνήρ, Ὀδσ. Ζ, 233. Ψ, 160., μετὰ Ἀπρμφ. Ὀδσ. Η, 108., μετὰ γεν. Ἡσί. Ἀσπ. 351. Ἀλλ' ἐν Ἐρ. 780. τό, ἴδρις κεῖται ἀντὶ τοῦ, μύρμηξ, Ὁ προνοητικός, μύρμ., ὡσπερ ἐν Ἐρ. 526. πανόστεοσα Χωρὶς κόκκαλα, ἀντὶ τοῦ, πολύπους, παρβλ. ἀνδεμουργός· ἐν γένει, Συνετός, τοῦνεχής, φρόνιμος.

Ἰδρίτης, ου, ὁ· ἀντὶ, ἴδρις, Ἀναλέκτ. Α'. 418. Ἰδρίτα καὶ γαίης, ἰδρίτα καὶ πελάγεσσιν.

Ἱδρός, ὁ· ποιητ. ἀντὶ ἱδρώς· ὀφστ. ἱδρῶ, Ἰλιάδ. Ρ, 385. παραβλ. ἔρος, ἔρως. (_ υ) ἀφ' οὗ

Ἱδρόω, Μλ. ώσω, Ἱδρόνω, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλιάδ. Ἱδρόνω κοπιάζων, Ἰλιάδ. Σ, 372. διὰ φέρου, στενοχωρίαν, ἀγωνίαν, Λ. 119. Τοῦτο τὸ ῥῆμα, ὡς καὶ τὸ αὐτῷ ἀντιδ. ῥιγόω, πάσχουσιν ὀνομ. συναίρ. τοῦ ω εἰς ω, ἀντὶ εἰς ου καὶ οι, ὅθεν, ἱδρῶ ἱδρῶσα, Ἰλιάδ. Δ, 27. καὶ ἱδρῶν, Ἰππ. Τοῦτο μέντοι Ἰων. μόνον, διότι παρὰ Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 7. ἔχουσιν αἱ ἄριστοι ἐκδόσεις ἱδρεῦντι καὶ οὐχὶ ἱδρῶντι. (_υ—)

Ἱδρυμα, τό (ἱδρύω). Πᾶν ὅ,τι ἐτέθη, ἐβάθη κάτω πού ἤ πως, ἐστήθη στερεά, ἐστερεώθη, ἐθεμελιώθη, ἐκτίσθη. Κάθισμα, ἕδρα, οἰκοδομή, ναός, ὡς τό, ἕδος· παρ' Εὐρ. ἱδρυμα πόλεως Οἱ κάτοικοι πόλεώς τινος, οἱ ἀποκισμένοι πολῖται.

Ἱδρυμαι, = ἱδρύω, ἀμφβ. ἰδὲ ἱδρύω.

* Ἱδρύνω, = ἱδρύω· φαίνεται ἄχρηστον καὶ μόνον εἰς παραγωγ. τοῦ παθ. ἀορ. ἱδρύνθη, παρὰ τό, ἱδρύω, ἀποδεδειγμένον.

Ἵδρυσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ θέτῃ, βάλλῃ τίς τι κάτω, νὰ στήνῃ, στερεόνῃ, θεμελιόνῃ τι, ὅθεν καὶ τὸ νὰ κτίζῃ, οἰκοδομῇ, ἀφιερόνῃ τι (— υ, παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ — υυ, Jac. Αἰσλ. Πλάτ. σλ. 242.)

* Ἱδρυτέος, α, ον, ἐπθ. Ῥμτκ. τοῦ ἱδρύω, Πλάτ. νοῦς ἱδρυτέος ἐν πρέπει νὰ κάθηται τις ἀργός, Σχολ. Αἰ. 809.

Ἱδρυτός, ἡ, ὸν. Ἐπθ. ῥηματκ. τοῦ ἱδρύω, Ὅ,τι ἐτέθη, ἐστήθη, ἐβάθη πού στερεά, ἐθεμελιώθη, ἐκτίσθη, ἀφιερώθη, καθιερώθη.

Ἱδρύω, Μλ. -ύσω, παθ. ἀορ. παρ' Ὅμ. ἱδρύθην, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. οὐκ ἀτύνητος, Lobeck ἐν Φρυν. σελ. 37. Ἀττ. δὲ κυρίως, ἱδρύθην. Θέτω, βάλλω τι κάτω. προστάζω, βάλλω τινὰ νὰ καθεσθῇ, Ἰλιάδ. Ε. 151. Ο, 142. Ὀδσ. Γ, 37. Ε, 86. Παθ. Κάθημαι, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, κάθημαι ἀργός. — 2) Στήνω, στερεόνω, θεμελιόνω τι, ὅθεν, οἰκοδομῶ, κτίζω πόλιν βίαιον. Κτίζω οἰκίας· ἐξαιρ. κτίζω ναούς, στήνω ἀγάλματα, ἄρα καὶ καθιερόνω, ἀφιερόνω, Valck ἐν Ἱππ. 31. ἡρῴοις ἱδρυμένοις. Οἱ προπάτορες ἥρωες ἐν Ἀθήναις, τῶν ὁποίων τὰ ἀγάλματα ἦσαν καθιερωμένα, Λυργ. 1, 2. — β') Τρπκ. Κτίζω, οἰκοδομῶ κατοικήσεις. Ἐπί στρατοῦ. Στήνω στρατόπεδον, στρατοπεδεύω, βάλλω τὸ στρατεύμα εἰς τὸ στρατόπεδον. Παθ. πρκμ. ἵδρυμαι, Κάθημαι στερεά, κεῖμαι, ἵσταμαι, στρατοπεδεύομαι. Ἐπί χωρῶν, τόπων, τοποθεσιῶν, κεῖται, εὑρίσκεται. Ἐκ ταύτης τῆς κατὰ σημσ. ἐνστ., χρήσεως τοῦ παρκμ. προέκυψεν ἡ ἐποδοχή του, ἵδρυμαι ῥήματος, τοῦ ὁποίου ὅμως οὐχ εὑρηται που φανέρως παράδειγμα. — Μέσ. Κτίζω, οἰκοδομῶ τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου (παρὰ τὸ ἵζω, ὥσπερ ἕδρα παρὰ τὸ, ἕζω) (ύω, υ-, ύσω, --, ύθην, υ-, Jac. Αἰσλ. Πλάτ. σλ. 500. υμαι, υ-, ἀλλὰ καὶ ἵδρυται, Θεόκρ. Ἀπὸ Νόννου δὲ ἐχρῶντο καὶ ἐν τῷ Μλ. καὶ ἐν τῷ ἀορ. βρχ. τῷ υ. Jac. Αἰσ. Πλάτ. 242.)

* Ἱδρῶ, Αἰτ. τοῦ ἱδρώς, ἀντὶ ἱδρῶτα, καὶ ἱδρῷ, δοτ. ἀντὶ ἱδρῶτι. Ὅμ.

Ἱδρῶα, τῇ ἱδρῶτα, τά (ἱδρώς). Αἱ φουσκαλίδες, αἱ ὁποῖαι εὐγαίνουν εἰς τὸ σῶμα ἐξ αἰτίας τοῦ ἱδρῶτος.

Ἱδρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις ἱδρόνει, ἔχει τὸ σῶμα του κλίσιν εἰς τὸ νὰ ἱδρόνῃ. Ὅ,τι εἶναι συνδεδεμένον μὲ ἱδρῶτα, προξενεῖ ἱδρῶτα.

Ἱδρώς, ῶτος, ὁ (ἴδος). Ἱδρώς, ἱδρῶτας, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλιάδ, ἐπὶ τῆς ῥητίνης, ἢ κόμμιος τῶν φυτῶν· ἐν γένει δὲ χυλός, ὀπός, ὑγρότης. — 2) Τροπκ. Ὅ,τι κερδένεται, ἀποκτᾷ τις μὲ κόπον καὶ ἱδρῶτα. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 745. — Πρὸς τῇ συνήθει αἰτ. ἱδρῶτα, χρῆται ὁ Ποιητ. ἐν Ἰλιάδ. καὶ τῇ παρασχηματισμ. αἰτ. ἱδρῶ, παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡσαύτως χρησίμῳ, καὶ ἐν Ἰλιάδ. Γ, 385. τῇ δοτ. ἱδρῷ ἀντὶ ἱδρῶτι, ὡς παρὰ τὸ, ἱδρός. Οἱ Αἰολ. δὲ ἐχρῶντο τῇ λέξει καὶ κατὰ ὅλκ. γένος, Σχολ. Ἐκτ. Ἰλιάδ. Χ, 2. (_—)

Ἱδρωσις, σεως, ἡ (ἱδρόω). Τὸ νὰ ἱδρόνῃ τις, ἱδρῶμα.

Ἱδροτήριος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι γεννᾷ, προξενεῖ ἱδρῶτα.

* Ἱδρωτικός, ἡ, ὸν = τῷ προηγμ. Ἐπῤῥ. ἱδρωτικῶς.

Ἱδρώτιον, τό. Ὑποκορισ. τοῦ, ἱδρώς.

Ἱδρωτοποιέω, (ἱδρωτοποιός). Προξενῶ ἱδρῶτα, κάμνω τινὰ ἢτε νὰ ἱδρώσῃ· ἀφ' οὗ

Ἱδρωτοποιία, ἡ. Τὸ νὰ προξενῇ τις ἢτε ἱδρῶτα.

Ἱδρωτοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ ἱδρῶτα.

Ἴδυῖα, ἡ, Ἐπκ. μτχ. πρκμ. τοῦ οἶδα, ἀντὶ εἰδυῖα, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσδ. ἀεὶ ἐν τῇ συντξ. ἰδυῖῃσι πρακτίδεσσιν. – 2) Ὄνομ. Ὠκεανίδος, Ἡσδ. Θγν. 352. 960. (ῑ)

*Ἴδω, ὑπτκτ. ἀόρ. β. τοῦ εἶδον.

*Ἴδῶ, ὑπτκτ. ἀόρ. β'. τοῦ εἶδον, Ὅμ.

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Ε.

*Ἵε, ἵεν, Ἐπκ. γ'. ἑνκ. πρσπ. Πρτ. Ἰων. καὶ Ἀττ. τοῦ εἶμι, Ὅμ. (υυ)

*Ἴει, γ'. ἑνκ. πρσπ. Παρτ. Ἰων. καὶ Ἀττ. τοῦ ἵημι, Ὅμ. (υ–, σπανιώτ. ––, Ἰλδ. Γ, 221. Π, 152.)

Ἴείη, γ'. ἑνκ. προσπ. Εὐκτ. ἐνστ. τοῦ εἶμι, Ἐπκ. ἀντὶ ἰοι. Ἰλδ. Τ, 209. ὅπου ἄλλοι ἱείην, ψευδῶς γράφουσι. (ῑ)

*Ἱείς, ἱεῖσα, ἱέν, Μτχ. ἐνστ. τοῦ ἵημι, Ὀδσ. (ῑ)

*Ἱεῖσι, γ'. πλδ. πρσπ. ἐνστ. τοῦ ἵημι, Ἰλδ.

Ἵεμαι, Ἐνστ. παθτ. καὶ μέσ. τοῦ ἵημι.

Ἵεμαι, ἱέμην, Ἐνστ. καὶ Παρτ. μέσ. τοῦ εἶμι, Σπεύδω, οἴχομαι, φεύγω, πηγαίνω τρέχοντας, ὀγλίγωρα· οἱ λοιποὶ χρόνοι ἄχρηστοι.

Ἵεμεν, Ἐπκ. ἀπρμφ. ἐνστ. τοῦ ἵημι, ἀντὶ ἱέναι, Ἡσδ. Ἔρ. 598. (–υει)

Ἱέμεναι, Ἐπκ. ἀπρμφ. ἐνστ. τοῦ ἵημι, ἀντὶ ἱέναι, Ἰλδ. Χ, 206. (–υυ–)

*Ἱέμενος, η, ον. Μτχ. παθ. ἐνστ. τοῦ ἵημι, Ὅμ (ῑ)

Ἵεν, ἰδὲ ἵε.

*Ἵεν, Αἰολ. ἀντὶ ἵεσαν, γ'. πλθ. πρσπ. Παρτ. τοῦ ἵημι, Ἰλδ. Μ, 33. (υυ)

Ἴέναι, Ἀπρμφ. ἐνστ. τοῦ εἶμι, Ὅμ.

Ἴέναι, Ἀπρμφ. ἐνστ. τοῦ ἵημι, νεώτ. Ἀττ. τύπος.

Ἱεράγγελος, ὁ, ἡ (ἱερός, ἀγγέλλω). Ὅς τις μηνύει, κηρύττει ἑορτὴν, θυσίαν τινά.

Ἱεραγωγός, ὁ, ἡ (ἱερόν, ἄγω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ ἱερεῖον, ἢ θυσίας σκεύη.

Ἱερακιδεύς, έως, ὁ (ἱέραξ). Μικρὸς ἱέραξ, γερακοπούλι. (ῑ)

Ἱερακίζω, Μλ. –ίσω (ἱέραξ). Φωνάζω ὡς ἱέραξ, κράζω κόρακας, ἐάντε κολοιοὶ ἄνω πέτωνται καὶ ἱερακίζωσιν, Θεογράστ.

Ἱεράκιον, τό. Ὀνομασία βοτάνης, λαχάνου τινός, Ἱερακοβότανον. Δτκρδ. (ᾱ)

Ἱερακίσκος, ὁ. ὑποκορ. τοῦ, ἱέραξ.

Ἱερακίτης, ου, ὁ. Εἶδος λίθου. Πλίν. 37. 10. καὶ, 11.

*Ἱερακοβόσκος, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὅστις τρέφει ἱέρακας.

Ἱερακόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅ,τι ἔχει μορφὴν ἱέρακος.

*Ἱερακώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἱέρακα, φαίνεται ὡς ἱέραξ.

Ἱεραναγκη, ἡ. Ἱερὰ ἀνάγκη, τύχη, διορισμός, νόμος φυσικός· ἠπρόνοια καὶ ἱεραναγκη.

Ἱέραξ, ακος, ὁ. Ἰων. ἱέρηξ, καὶ συντολῇ ἴρηξ, ηκος, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἴρηξ. Ἱεράκι, γεράκι· κατά τινας μὲν παρὰ τὸ ἱερός· οἱ γὰρ ἱέρακες ὡς καὶ πάντα τὰ καταμένας πετῶντα ὄρνεα, οἰωνοί, ἐνομίζοντο ἱερά, τοῦτ' ἔστι τῶν ὁποίων τὴν πτῆσιν, πάταγμα παρετηροῦσαν καὶ ἐπροφήτευον ἐξ αὐτοῦ οἱ οἰωνοσκόποι· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, ἵημι, διὰ τὴν ὁρμητικὴν καὶ ταχεῖαν πτῆσίν του· παρβλ. κίρκος. 2) Εἶδός τι θαλασσίου πτηνοῦ, πτερωτοῦ, ἰχθύος. Πλίν. (υυ–)

Ἱεραοιδός, ὁ. Θεῖος ποιητής, ψάλτης. Ἡσύχ.

Ἱεράομαι, Μλ. –άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἱερός). Εἶμαι ἱερεὺς ἢ ἱέρεια· μετὰ γεν. τῆς θεότητος, Ἡρόδοτ. 2, 35. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτικῆς, Θκδ. 2, 2. Rubnk. ἐν Τιμ. σλ. 148. Ἐπιγραφ. «Γαλατῶν ὁ δῆμος ἱερασάμενος Καίσαρι σεβαστῷ».

Ἱεραπόλος, ὁ (πολέω). Ἡ ὑπερτάτη ἱερατικὴ ἀξία, ἀρχιερωσύνη, ἀρχιερεύς, ἐν τισι τῶν Ἑλλην. πολιτειῶν.

Ἱεραρχέω, ῶ. Εἶμαι ἀρχιερεύς, πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς τῶν ἱερέων, ἔχω τὴν ὑπερτάτην ἰσχύν, ἐξουσίαν εἰς ὅλα τὰ περὶ τὴν θρησκείαν, θείαν λατρείαν· παρὰ τό

Ἱεράρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὅστις εἶναι πρῶτος, κορυφαῖος τῶν ἱερέων, καὶ πάντων τῶν περὶ τὴν ἱερωσύνην πραγμάτων, ἀρχιερεύς· ἀφ' οὗ

Ἱεραρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱεράρχου.

Ἱεραρχικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἱεράρχην ἢ εἰς τὴν ἱεραρχίαν, Ἐπῤῥ. ἱεραρχικῶς.

Ἱερατεία, ἡ (ἱερατεύω). Ἱερωσύνη, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱερέως.

Ἱερατεῖον, τό. Τόπος, εἰς ὃν διατρίβει ὁ ἱερεύς. 2) Τὸ τάγμα τῶν ἱερέων, ὁ κλῆρος, οἱ ἱερεῖς. Ἑκαλ.

Ἱερατεύμα, τό, = ἱερατεία. Ἔτι δὲ καὶ ὁ κλῆρος, οἱ ἱερεῖς, τὸ ἱερατεῖον· παρὰ τοῖς Ο'. (υυ––υ)

*Ἱερατευματικός, ή, όν (ἱεράτευμα). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸ ἱεράτευμα. Schaef. ἐν Πλτχ. Μρκλ. 5.

Ἱερατεύω, = ἱεράομαι· μετὰ γεν. τῆς θεότητος. Ἔτι δὲ καὶ ὡς ἀποθ. κατὰ μέσ. διάθ. Ἱερατεύομαι, χρτμ.

Ἱερατικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἱερέα, ἢ εἰς τὴν ἱερατείαν. – 2) Ὅ,τι εἶναι διωρισμένον εἰς ἱερὰν χρῆσιν. Ἐπῤῥ. ἱερατικῶς.

*Ἱεραφορία, ἡ. Τὸ νὰ φέρῃ, κουβαλῇ τις τὰ ἱερά, θυσίας σκεύη· παρὰ τό

*Ἱεραφόρος, ὁ (φέρω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ τὰ ἱερά, ἢ τὰ θυσίας σκεύη.

Ἱέρεια, ἡ· θηλυκ. τοῦ, ἱερεύς. Καλογραῖα· «ἱερ. Ἀθηναίης» Ἰλδ. Ζ, 300.

Ἱέρεία, ἡ (ἱερεύω), = ἱερατεία.

Ἱερεῖον, τό. Τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον θυσιάζουσιν, τὸ τουρκβ. κερμπάνι· ἐν γένει σφάγιον, ζῶον διὰ σφάξιμον, Ὅμ., ὅστις ὅμως ἀεὶ τῷ Ἰων. τύπ. ἱερήϊον χρῆται. Ἀτυνήθως δὲ κεῖται ἐν Ὀδσ. Δ, 23. ἐπὶ θυσίας εἰς τιμὴν νεκρῶν, ἀνθ' οὗ, κατὰ τὸν Σχολ., εὐχρηστότερον τό, τόμιον ἢ ἔντομον· ὡς σφάγιον δέ, κατὰ πλθ. ἀρθμ. ἐξαιρ. χρτμ. Poppo ἐν Ξνφ. Κρ. π. 1, 4, 17.

Ἱερείτης, ου, ὁ, = ἱερεύς.

*Ἱερείτις, ιδος, ἡ, θλκ. τοῦ Ἱερείτης, Ἱέρεια, καλογραῖα. – 2) = ἱκέτις Ἠτχ. καὶ Αἰσχλ.

Ἱερεύς, έως, Ἰων. –ῆος, ὁ (ἱερός) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὁ τὰς τῷ θεῷ προσφερομένας θυσίας τελῶν, Ἰλδ., ὅστις ἠξεύρε καὶ νὰ προφητεύῃ διὰ τῶν φλογῶν τὰς ὁποίας ἐξέπεμπε τὸ καιόμενον θῦμα, Ἰλδ. Α, 62. Ξ, 221. Ὁ δὲ Ποιητ. χρῆται καὶ τῷ κατὰ συγκρ. τύπῳ ἱερεύς.

Ἱερεύσιμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον ἐπιτήδειον εἰς ἱερεῖον ἢ θυσίαν· παρὰ τό

Ἱερεύω (ἱερός). Ἁγιάζω, ἱερὸν ποιῶ τι· ἐξαιρέτως θυσίαν τινά, θυσιάζω, σφάζω τὸ θῦμα «βοῦς, ταύρους θεῷ» κλ. τ. τ. πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ τῇ μέσ. διάθ. ἀπαξ χρωμένῳ, Ὀδσ. Τ, 198. 2) ἐν γένει, Σφάζω, ἐξαιρ. εἰς πανηγυρ. συμπόσιον, Ὀδσ. Β, 56. «ἱερ. ξείνοιο» Εἰς τιμὴν τοῦ ξένου, τοῦ φίλου, τουρκβ. μουσαφίρη, Ὀδσ. Ξ, 414. καὶ ἀλλαχοῦ· «δεῖπνον ἱερεύειν» Ὀδσ. Ω, 415. – 3) Ἁγιάζω τι, τὸ κάμνω ἱερόν, ἅγιον, ὅθεν, ἀφιερόνω τι τῷ θεῷ, ἐπὶ παντοδηποτοῦν ἀφιερώματος ἢ πασηστήποτε θυσίας. – 4) Εἶμαι ἀρχιερεύς, πράττω τὰ τοῦ ἀρχιερέως, (Ὀδσ. Ξ, 94. τό, ἱερεύουσι, τετρατυλβ. ––––υ, ἀναγνωστέον.)

Ἱέρη, ἡ, = ἱέρεια· παρβλ. Μελλιέρη, καὶ, παριέρη.

Ἱερήϊον, τό. Ἰωνικ. ἀντὶ, ἱερεῖον.

*Ἱερηϊεύω, Ἰων. ἀντὶ ἱερατεύω.

*Ἱερία, ἡ, Ἀττ. ποιητ. τύπος ἀντὶ ἱέρεια, Εὐρπδ. Ἰφγ. Τ, 54. 1365. παρβλ. Elmsl. ἐν Εὐρπδ. Βκχ. 1112. Schaef. mel. σλ. 42. (υυυ–)

Ἱερίζω, Μλ. –ίσω. Ἁγιάζω, καθαρίζω, ἁγνίζω τι.

Ἱερίς, ίδος, ἡ, = ἱέρεια. Πλουταρχ.

Ἱεριστής, οῦ, ὁ (ἱερίζω). Ὅστις ἁγιάζει, ἁγνίζει, κάμνει ἅγιον, ἱερόν τι· νεωτέρα λέξις.

Ἱεροβοτάνη, ἡ (βοτάνη). Βοτάνη, χόρτον τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν εἰς ἁγνισμοὺς, καθαρισμοὺς καὶ ὡς βασκάνιον, τὸ Γαλλ. amulette, ἀμιουλέτ, ἐγκόλπιον, τουρκβ. χαμαγλί· ἄλλως δὴ καὶ περιστεραῶν, τὸ παρ' ἡμῖν σιδηροχόρταρον. (ᾱ)

Ἱερογλύπτης, ου, ὁ (γλύφω). Ὅστις κάμνει, ἐγχαράττει, σκαλίζει ἱερογλυφικὰ γράμματα· ἀφ' οὗ

Ἱερογλυφικός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι γεγραμμένον μὲ ἱερογλυφικὰ γράμματα· «τὰ ἱερογλυφικὰ» ὑπακ. γράμματα, Γράμματα, στοιχεῖα μορφὰς ζώων περιστάνοντα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὀν χρήσει παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἐγχαραττόμενα, ἢ καὶ ζωγραφιζόμενα ὑπὸ τῶν ἱερέων ἢ καὶ ὑπ' ἄλλων, διὰ προσταγῆς αὐτῶν εἰς δημόσια μνημεῖα, τό ἰταλ. monumenta.

Ἱερογλύφος, ὁ, = ἱερογλύπτης.

Ἱερόγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὅστις ἔχει θεῖον, ἱερὰν καὶ προφητικὴν γλῶσσαν. Παυσαν. Ἠλιακ.

Ἱερογραμματεύς, έως, ὁ (γραμματεύς). Παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις δευτερεύων ἱερεύς, ὅστις ἐξηγεῖ τὰ ἱερὰ ἔθιμα, προσέχων περὶ τῆς διατηρήσεως αὐτῶν ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ, ἤτον εἰδήμων τῶν ἱερῶν γραφῶν καὶ συμβόλων καὶ ἐξηγούσαν αὐτὰ εἰς τὸν λαόν· θεολόγος· ὁ Λουκ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ, ἐξηγητής.

Ἱερόγραφα, τά· καὶ ἱερογραφούμενα (γράφω). Συμβολικαὶ ἱερῶν πραγμάτων εἰκόνες, Διονύσ. Ἀρεοπαγ. ἀφ' οὗ

*Ἱερογραφέω, Εἰκονίζω, ζωγραφίζω ἱερά, συμβολικὰ εἰκονίσματα.

*Ἱερογραφία, ἡ. Συμβολικὴ ἱερῶν πραγμάτων ζωγραφία.

*Ἱερογραφούμενα, τά = ἱερόγραφα.

Ἱεροδάκρυς, υος, ὁ, ἡ· υ, τό (δάκρυ). Ἐπίθετον τοῦ λιβάνου, θυμιάματος· εἰρωνεί, ἱερὸν δάκρυ. Ἀθήν.

Ἱεροδιδάσκαλος, ὁ, ἡ (διδάσκω). Ὅστις διδάσκει τὰ περὶ τὴν θείαν λατρείαν· παρὰ Ῥωμαίοις Ποντίφεξ, Pontifex. Διονύσ. Ἁλικ.

Ἱεροδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὅστις δέχεται, λαμβάνει, παραλαμβάνει, ὅ,τι περιέχει θυσίας ἢ ἱερὰ σκεύη. 2) προπαροξτ. ἱερόδοκος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι παρελήφθη, ἐδέχθη ὡς θεῖον, ἱερὸν δῶρον ἢ ἀφιέρωμα. «Θεῶν λήμματα ἱεροδόκων» Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 364. Τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς τοὺς ναοὺς δεδεγμένα ἀφοσιώματα, ἀφιερώματα.

Ἱερόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὅστις ὑπηρετεῖ εἰς τὴν θεότητα, ὑπηρέτης, διάκονος τοῦ θεοῦ. Ἐν Κορίνθῳ δὲ καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι καὶ τόποις ἱερόδουλοι ἐλέγοντο καὶ οἱ θεότητί τινι διωριζόμενοι δοῦλοι καὶ δοῦλαι, σκλάβοι καὶ σκλάβαι, διωρισμένοι εἰς τὸ νὰ δουλεύωσιν ἐν τῷ ναῷ αὐτῆς. Hirt über die Hierodulen 1818.

Ἱεροθετέω, Διορίζω, διατάττω τὰ περὶ τὴν θείαν λατρείαν. Διονύσ. Ἀρεοπ. παρὰ τό

Ἱεροθέτης, ου, ὁ (τίθημι). Ὅστις διορίζει, διατάττει ἢ εἰσήγαγε τὰ περὶ τὴν θείαν λατρείαν, τὰ θρησκευτικὰ ἔθιμα. Διον. Ἀρεοπ.

Ἱεροθήκη, ἡ (θήκη). Θήκη, κιβωτὸς ἢ τόπου

μέρος περιέχον ἱερὰ πράγματα, ἢ σκεύη. Γλωσσαρ. Φιλοξ.

Γεροθυτέω, Θυσιάζω εἰς τοὺς θεούς· παρὰ τὸ

Γεροθύτης, ου, ὁ (θύω). Ἱερεὺς ὁ τὰς θυσιῶν προσφορὰς τελῶν. (ῡ)

Γερόθυτος, ὁ, ἡ (θύω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀφιερώθη ἢ ἐθυσιάσθη τῷ θεῷ· ἱερόθυτος θάνατος« Θάνατος, τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις ὑπὲρ ἱεροῦ τινος πράγματος, ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, Πλούτ. »Ἱερόθυτα, τὰ ὑπακουομ, ζῶα. Θύματα, τὰ θυσιασμένα τῷ Θεῷ. Ἀριστοτ. Οἰκον, Β'. 20.

Γεροκαυτέω (καίω). Καίω θυσίαν ἢ εἰς θυσίαν τινά. »Ἄνδρας ἱεροκαυτοῦνα«. Διόδ. Σικελ. Κ. 65. Πλουτ. Μὲ καίουσιν εἰς θυσίαν, μὲ θυσιάζουσι.

Γεροκήρυξ, υκος, ὁ (κήρυξ). Κήρυξ τῶν θυσιῶν, ὅστις συνάζει τὸν λαὸν εἰς τὰς θυσίας· ἐν γένει, ὑπηρέτης εἰς τὰς θυσίας. Παρὰ τοῖς Ἑκκλ. δὲ, ὁ τὰ ἱερὰ λόγια κηρύττων, διδάσκων ἐπ' ἀμβωνος.

Γεροκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὅστις ὑπηρετεῖ εἰς τὸν ναὸν, ἐπιμελεῖται, φροντίζει περὶ τοῦ ναοῦ, Ἡτίχ.

*Γεροκρυφίως, Ἐπρρ. Μυστικῶς, μυστηριωδῶς, Ἑκκλ.

Γερολογέω (ἱερολόγος). Ὁμιλῶ περὶ ἱερῶν πραγμάτων, λέγω ἱερὰ καὶ ἅγια λόγια· »ἱερολογεῖν ἐπὶ πρήγματεν. Λουκιαν. Συρ. 26.

Γερολογία, ἡ. Ὁμιλία περὶ ἱερῶν, θείων πραγμάτων, παρὰ τὸ

Γερολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ὁμιλεῖ περὶ ἱερῶν ἢ θείων πραγμάτων, ἢ λέγει ἱερὰς ῥήσεις, ἅγια ῥητά.

Γερομανία, ἡ (μανία). Ἱερὰ μανία, τὸ νὰ μαίνηται, ἐνθουσιᾷ τις περὶ ἱερῶν πραγμάτων, ἐξαιρ. ἐπὶ Βακχικῆς μανίας. Ἠλιμ. Ἀλεξ.

Γερομαντία, ἡ (μάντις) = ἱεροσκοπία. Ἡ διὰ τῶν ἱερείων μαντεία.

Γερομηνία, ἡ καὶ ἱερομήνια, τὰ (μὴν, μήνη). Κυρίως, ἱερὸς μὴν, ἢ ἱερὰ τις μηνὸς ἡμέρα· ὅθεν ἑορτὴ, ἑορτάσιμος ἡμέρα· οὕτω καλεῖ ὁ Δημοσθ. Μιδ. σλ. 175. τὰ Διονύσια, καὶ ὁ Πίνδαρ. ἐν Νεμ. Β', 4. τοὺς Νεμεσίους ἀγῶνας.

Γερομνημονέω. Εἶμαι ἱερομνήμων. Ἀριστοφ. παρὰ τὸ

Γερομνήμων, ονος, ὁ, ἡ (μνήμων). Ὅστις ἐνθυμεῖται, ἐπιμέλεται τὰ περὶ τὴν θυσίαν, εἶναι εἰδήμων τῶν ἐθίμων εἰς τὰς θυσίας· ὅθεν, ἕκαστος ὅστις ὑπουργεῖ εἰς τὰς θυσίας. 2) Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς λοιπαῖς Ἀμφικτυονίοις πόλεσιν, ὁ ἱερεὺς ἢ γραμματεὺς, ὅστις, πρὸς τῷ Πυλαγόρᾳ τῷ συμμαχικῷ πρέσβει κυρίως, ἐπέμπετο ἐξ ἑκάστης συμμάχου πόλεως εἰς τὸ Ἀμφικτυόνειον συνέδριον· παρβλ. Lefrone in Mem. de l'Acad. des inscript. T. 6. καὶ Φωτ. Λξ. 3) Ἐν Βυζαντίῳ ὁ πρώτιστος ἄρχων, ὅστις ἐφρόντιζε καὶ περὶ τῶν θυσιῶν καὶ περὶ τῆς δημοσίου θείας λατρείας. 4) Παρὰ Ῥωμαίοις, ὁ Ποντίφξ Pontifex.

Γερόμυρτος, ἡ = ὀξυμυρσίνη. Διοσκορ. Δ'. 146.

Γερομύστης, ου, ὁ (μύω). Ὅστις μυεῖ, κατηχεῖ τινα τὰ τῆς θείας λατρείας· κατηχητής.

Γερόν, τό· ἰδὲ ἱερός.

Γερονίκης, ου, ὁ (νικάω). Νικητής, ὅστις ἐνίκησεν εἰς τοὺς δημοσίους ἱεροὺς ἀγῶνας· τοὺς Ὀλυμπίους δηλ. καὶ Ἰσθμίους. (νι)

Γερονόμος, ὁ (νέμω) = ἱεροδιδάσκαλος. Διον. Ἁλικ.

Γερονουμηνία, ἡ (νουμηνία). Σχολ. Πινδάρ. Νέμ, Γ'. 4. Ἡ ἱερὰ νέα σελήνη, ἑορτὴ τῆς νέας σελήνης.

Γερόπλαστα, τὰ (πλάσσω) = ἱερόγραφα.

*Γεροπλαστία, ἡ = ἱερογραφία.

Γεροποιέω, (ἱεροποιός). Εἶμαι ἱεροποιός, θύω, ἢ φροντίζω περὶ τῶν θυσιῶν, ἢ περὶ τῶν ἱερῶν τελετῶν· »εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς ἱεροποιῆσαι, καὶ θῦσαι καὶ κατάρξαι τῶν ἱερῶν ὑπὲρ ἡμῶν«. ἀφ' οὗ

Γεροποιία, ἡ. Ἡ περὶ τῶν ἱερῶν τελετῶν ἢ θυσιῶν φροντίς, ἐπιστασία.

Γεροποιός, ὁ (ποιέω). Ὅστις φροντίζει περὶ τῶν ἱερείων καὶ θυσιῶν, διατάττει καὶ ἐκτελεῖ αὐτάς. 2) Ἐν Ἀθήναις δὲ ὠνομάζοντο ἱεροποιοὶ δέκα ἐκ τῶν ἰσοαρίθμων φυλῶν ἐκλελεγμένοι ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἐφρόντιζον διὰ νὰ ἦναι ἄμωμα, νὰ μὴν ἔχωσι κἀνὲν σφάλμα τὰ εἰς δημοσίους θυσίας διωρισμένα ἱερεῖα. Δημοσθ. κατὰ Μειδίου. »περιείδε δὲ ταῖς σεμναῖς θεαῖς ἱεροποιὸν αἱρεθέντα ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων τρίτον αὐτόν, καὶ καταρξάμενον τὰ ἱερά«. καὶ Φώτιος ἐν Λεξ. »ἱεροποιοί, ἄρχοντες κληρωτοί, δέκα τὸν ἀριθμόν, οἱ τάτε μαντεύματα ἱεροθετοῦσιν. ἐλέγοντο δὲ καὶ, Μιωμοσκόποι.

Γερόπολις, εως, ἡ (πόλις). Ἱερὰ πόλις.

Γερόπομπος, ὁ (πέμπω). Ὅστις πέμπει ἢ συνάζει τὸν ἱερὸν φόρον, δόσιμον· οὕτως ἐκαλεῖτο πρέσβυς τις, ὅστις ἔφερεν ἐκ τῆς Ἰουδαίας τὸν ἱερὸν φόρον εἰς Ῥώμην, Φίλ. Ἰουδ.

Γεροπρεπής, ὁ, ἡ (πρέπω). Ὅ,τι πρέπει, ἁρμόζει, ἁνήκει εἰς ἱερὸν τόπον, ἱερὰν τελετὴν ἢ εἰς ἱερόν τι πρόσωπον· εἶναι ἅγιον, σεβάσμιον· Ξνφ. Συμ. 8, 40. Ἐπρρ. ἱεροπρεπῶς.

Γεροπρόσπλοκος, ὁ = θεοπρόσπλοκος.

*Γερόπτης, ου, ὁ (ὄψομαι). Ὅστις παρατηρεῖ τὴν θυσίαν, τὸ θυσιασθὲν ζῶον, προφητεύει διὰ τῶν ἐντοσθίων αὐτοῦ. Δίων Κασ.

Γερός, ἀσύνθ. διτυλλ. παρ' Ἡσ. Ἔρ. 599. 807. καὶ ἔν τινι χρησμῷ παρ' Ἡρότ. 8, 77. ἱερὰ ἀκτή· Ἰων. δὲ καὶ Ἐπκ. ἱρός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι θεῖον, ἅγιον, τῷ θεῷ ἀφιερωμένον, θείαν τινὰ κοινωνίαν ἢ μετοχὴν ἔχον, Ὁμ. »ἱερὸν γένος ἀθανάτων« Ἡσ. Θγν. 21. »ἱερὸν λέχος« Τὸ ὁποῖον ἐπιβαίνει ὁ Ζεύς. 57. »ἱερὴ δόσις« Θεία δωρεά, θεῖον χάρισμα· ὅθεν καὶ, 93. »ἱερὸν ἦμαρ, ἱερὸν κύφαρον« ὡς θεοῦ ποιήματα. »ἱερὸς πόλεμος« Ὁ κατὰ ἱεροτύλων. Ὅθεν, ὅ,τι ἀποκλείεται τῆς κοινῆς χρήσεως, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει, δὲν τολμᾷ νὰ ἐγγίσῃ, πλησιάσῃ καθεὶς, ἀντιθ. τῷ, βέβηλος. Ὅπου δὲ τό, ἱερὸς προσκείται τῷ, ὅσιος, ἐκεῖνο μὲν ὑπάγεται εἰς τὸ θεῖον, τὸ δὲ ὅσιος εἰς τὸ ἀνθρώπ. δίκαιον, Buhnl. ἐν Τιμ. σλ, 196. 2) Ὅ,τι ἠγιάσθη, ἀφιερώθη· ἐπὶ ἐπιγείων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα τίθησι, βάλλει, στήνει, κατασκευάζει ὁ ἄνθρωπος εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ· κατὰ πρῶτον, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειον, χρήσιμον ἀμέσως εἰς θείαν λατρείαν, »δόμος, βωμὸς« Ἰλιάδ. »ἱερὰ δώματα« Τὰ τῷ θεῷ προσήκοντα, Ὀδσ. Κ, 426. ἐξαιρ. »ἑκατόμβη« Ὁμ. Δεύτερον, παιδιόθεν τοπικόν, πᾶς τόπος κατὰ τὴν φύσιν κατάστασίν του, 'καθ' ἣν ἐννοεῖται θεότητί τινι ἱερός· π. χ. »ἱεροὶ ποταμοί· ἱεραὶ βῆσσαι· ἱερὸν ἄλσος« Ὁμ. οὕτω καὶ Ἰλιάδ. Π, 407. ἐννοητέον τὸ »ἱερὸς ἰχθὺς« ὅστις ὡς ἔνυδρον ζῶον τῷ Ποσειδῶνί ἐστιν ἱερός· ὡσαύτως καὶ »ἱερὰ κύματα« Τὸ ὁποῖον, ὁ Valck ἐν Ἱππ. 1206. ἀντὶ τοῦ, μεγάλα, ἐξέλαβε. Τρίτον δὲ, πᾶσα χώρα, νῆσος, πόλις, ἀκρόπολις, πᾶν φρούριον· διότι ἕκαστον αὐτῶν ἦτον ἀφιερωμένον ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ προστασίαν θεοῦτινος· παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. »Ἴλιος, Πέργαμος, Θήβη, Κύβελη, πτολίεθρον, τείχεα«. Ἀλλ' Ἰλιάδ. Σ, 504. »ἱερὸς κύκλος« Ὁ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὑπὸ τοῦ Διὸς προστατευόμενος, τοῦτ' ἔστι τῶν δικαστῶν τὸ συνέδριον· »ἱερὴ ἐλαία« Ἥτις ἦν τῇ Ἀθηνᾷ ἱερά, Ὀδσ. Ν, 372. »ἱεραὶ ἄλωαι· ἱερὸν ἄλφιτον« διότι οἱ, τε ἀγροὶ καὶ ὁ σῖτος ἦσαν τῇ Δημτρ. ἱερά, Ἰλιάδ. Ε, 499. Α, 630. Ἡσ. Ἔρ. 599. 807. Ὁ Ποιητ. συντάσσει τὴν λξ. μετὰ γεν. »ἱερὸν Ἀθηναίης, Νυμφάων« Ὀδσ. Ζ, 322. Ν, 104. καὶ ἡ σύνταξ. αὕτη ἐπεκράτησε μᾶλλον, Wolf ἐν Λεπτ. σλ. 289. Οἱ δὲ μεταγνστ. συντάσσουσιν αὐτὴν καὶ δοτικ. πολλκ. ἀντὶ αἰτ. »ἱερὸν εἶναί τινι«. 3) ἐπ' ἀνθρώπων καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων, Σεβάσμιος, τίμιος, μεγαλοπρεπής, σεμνός· »ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο, ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο« Ὀδσ. ἂν μὴ ἐννοητέον κἀνταῦθα ὡς παρὰ Πινδ. »ἱεροὶ βασιλῆες« Οἱ ὑπὸ τοῦ Διὸς καταστηθέντες καὶ προστατευόμενοι. Τό δὲ »ἱερὸν τέλος, ἱερὸς στρατός« ἀντὶ τοῦ μεγαλοπρεπής, θαυμαστός, ἐξαίρετος, Ἰλιάδ. Κ, 56. Ὀδσ. Ω, 81. καὶ »ἱερὸς δίφρος« Ἐξαίρετος πολεμική ἅμαξα, Ἰλιάδ. Ρ, 464. 4) τὰ ἱερά, ὡς οὐσιστ., Θυσίαι, θύματα, ἱερεῖα, πολλκ. παρ' Ὁμ., ἐξαιρ. »ἱερὰ ῥέζω« Θυσιάζω, κάμνω θυσίαν· ὡσαύτως καὶ καθ' ἑνικ. ἀριθμ. Ἰλιάδ. Κ, 571. ἀλλὰ καὶ »ἱερὰ δίδωμι« Ὀδσ. Π, 184. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. τὸ ἱερὸν σημαίνει, παυδήποτέ τι θεῖον, ἅγιον, ἀφιερωμένον· θυσίαν, θῦμα, ναόν, τέμενος, τόπον ἅγιον· παρβλ. ναός, σημσ. 2. β'.) τὰ ἱερά, Ἡ θεία λατρεία, ἱερὰ τελετή· ἑορτή, πανήγυρις εἰς τιμὴν θεοῦ τινος· τὰ σπλάγχνα τῶν ἱερείων· τὰ ἐξ αὐτῶν συναγόμενα σημεῖα, ἢ σημασία καὶ ἡ ἐξήγησις αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἱεροσκόπων, ὅθεν, »ἀγαθά, καλά«. Εὐνοικά, εὐτυχίαν προσημαίνοντα· »τὰ ἱερὰ γίγνεται« ὑπκ. εὖ, ἢ παρατήρησις τῶν σπλάγχνων τοῦ ἱερείου σημαίνει καλόν, εὐτυχές τι· ὡσαύτως καὶ »προχωρεῖ χρηστά« Ἡρότ. 5, 44. ἀντιθ. τῷ, »τὰ ἱερὰ οὐ γίγνεται« »Δὲν δείχνουν καλὰ σημεῖα. 5) Παροιμ. »τὸν ἀφ' ἱερᾶς« τελειότερον δέ, »τὸν ἀφ' ἱερᾶς γραμμῆς λίθον, ἢ πεττὸν κινεῖν« κάμε τὸ ἔσχατον ἀπελπισμένου κίνημα, ἐπὶ ἀμηχανούντων καὶ εἰς ἔσχατην ἀνάγκην κατεστώτων, (»πάντα γὰρ ἦσαν αἱ γραμμαὶ ἐν τοῖς ἄβαξιν, εἰς ἔχρωτο ἐν τῇ πεττείᾳ, ὧν ἡ μέση ἱερὰ ἐκαλεῖτο· ἐπεὶ δὲ νικώμενος, ἐπ' ἔσχατον αὐτὴν ἔπτυε Εὐστθ.) Βρ. ἐν Ἀρστφ. Ἐκκλ. 987. Schaef, Βοω. σλ. 91— Ἐπρρ. ἱερῶς. (Κατὰ τὸν Hemst. παρὰ τὰ ἀφιερωμένα ζῶα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐλεύθερα καὶ βαδίζωσι παντοῦ, καὶ ὅθεν καὶ ἄνετοι ἐλέγοντο, ἄρα παρὰ τὸ, ἵημι·) (τὸ Ἰῶτα συνηθ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀεὶ βρχ., ὁ δὲ Ποιητ. χρῆται αὐτῷ, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, καὶ ὡς μακρ. ὅταν ἡ βραχ. ἡ λήγουσα τῆς λξ., ὡς ἐν ταῖς ἀρχαῖς στίχων, »ἱερὸν ἦμαρ· ἱερὰ ῥέζειν· ἱεροῦ ἀλφίτου ἀκτήν«, κ. τ. τ. ταύτην δὲ τὴν ἐλευθερίαν μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ μετέπειτα Ἔποπ. Ἐν τῷ ἱρός, τὸ Ἰῶτά ἐστιν ἀεὶ μακρ. ἐν ταῖς συνθέτ. δὲ, τὰ πλεῖστα βρχ. Οἱ ἑξαμτρ. ποιηταὶ ὅμως χρῶνται τῇ αὐτῇ ἐλευθερίᾳ ὡς καὶ ἐν τῷ ἁπλῷ τύπῳ· ἰδέ, π. χ. ἱερόφωνος.)

Γεροσαλπιγκτής, ὁ (σαλπιγκτής). Ὅστις σαλπίζει, φωνάζει μὲ τὴν σάλπιγκα, καθ' ὃν καιρὸν γίνεται ἡ θυσία. Ἐπιγραφ. Κανθλ. 34.

Γεροσκοπέω. Εἶμαι ἱεροσκόπος, παρατηρῶ τὰ σπλάγχνα τοῦ θυομένου ζώου, καὶ μαντεύω ἐξ αὐτῶν.

Γεροσκοπία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ἐπάγγελμα ἢ τὸ ἔργον τοῦ ἱεροσκόπου.

Γεροσκόπος, ὁ (σκοπέω). Ὅστις παρατηρεῖ τὰ σπλάγχνα, τὰ ἐντόσθια τοῦ θυομένου ζώου καὶ ἐξ αὐτῶν μαντεύει, ἐξηγεῖ καὶ προλέγει τὰ μέλλοντα· »θέτις ἱεροσκόπος ἀνδρῶν«. Ὀρφ. Ἅμν. 23. ἀντὶ προφήτης.

Γεροστεπτος, ὁ, ἡ (στέφω). Ὅ,τι χρησιμεύει εἰς στέφανον ἔντινι ἱερᾷ πράξει· »κλάδοισι μὲ τοὺς ὁποίους ἐστέφοντο οἱ ἱκέται, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 23. ὅπου παραλόγως ἀμφιβάλλεται, ἐροεστεπτος ἀναγινώσκεσθαι θελόντων τινῶν.

Γεροστολιστής, ὁ (στολίζω) = ἱεροστόλος.

*Γερόστολος, ὁ (στέλλω). Παρ' Αἰγυπτίοις, ἱερεύς τις ὅστις ἐγρόντιζε περὶ τῶν ἱερῶν ἀμφίων τῶν θείων ἀγαλμάτων, καὶ ἐν γένει νὰ παρασκευάζῃ τὰ περὶ τὴν θείαν λατρείαν. Πλτχ. Ἴτις καὶ Ὄσιρ. 3.

Γεροσυλέω, (ἱεροσύλος). Πλέπτω τὰ ἱερὰ πράγματα, διαρπάζω τοὺς ναούς. ἀφ' οὗ

Γεροσύλημα, τό. Συμβάσα ἱεροσυλία, διάρπαγμα τῶν ναῶν. 2) Τὰ κλαπέντα, διαρπασθέντα πράγματα τῶν ναῶν. (υ)

Γεροσύλησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κλέψῃ τις ἱερὰ πράγματα, νὰ διαρπάσῃ ναόν, ἐκκλησίαν τινά. (υ)

*Γεροσυλία, ἡ = τῷ προηγμ. Ξνφ. Ἀπλ. 25. παρὰ τό

Γεροσυλος, ὁ, ἡ (συλάω). Ὅστις κλέπτει τὰ ἱερά, ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, διαρπάζει ναόν, ἢ ἐκκλησίαν τινά. Ξνφ.

Γεράσυνα, τά. Ὅσα δίδονται συνήθως εἰς τοὺς ἱερεῖς ὡς ἀνταμοιβὴ τῶν κόπων των. Φιλ.

*Γεροσύνη, ἡ· ἰδὲ ἱεροσύνη.

Γεροτελεστής, ὁ (τελέω) = ἱερομύστης. ἀφ' οὗ

Γεροτελεστία, ἡ Μύησις, κατήχησις εἰς τὰ ἱερὰ πράγματα, εἰς τὰ περὶ τὴν θρησκείαν.

Γερότροχος, ὁ, ἡ (τρέχω) ἱερότρ. ἅρμαν. Ἁμαξα χρησιμεύουσα εἰς ἑορτάς, πανηγύρεις, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται μόνον εἰς ἱερὰ πράγματα. Ὀρφ. Ὕμν.

Γερότυπος, ὁ, ἡ Ὅ,τι ἔχει θεῖον, ἱερὸν τύπον ἢ εἰκόνα ἱεροτυποῦν. Διονύσ. Ἀρεοπ.

Γερουργέω, ἡ (ἱερουργός). Θυσιάζω, ἐκτελῶ θυσίας, ἐν γένει, ἱερὰς θρησκευτικὰς ὑπηρεσίας. ἀφ' οὗ

Γερουργία, ἡ. Τὸ νὰ θυσιάζῃ, ἐκτελῇ τις τὰ περὶ τὴν θυσίαν· ἐν γένει θεία, ἱερὰ ὑπηρεσία· λατρεία, θρησκεία· κατὰ πλθ. ἀρθμ. Ἡρόδ. 5. 83. 2) Τὸ ἀξίωμα, ἐπάγγελμα τοῦ ἱερουργοῦ.

Γερουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὅστις ἱερουργεῖ, θυσιάζει, τελεῖ τὰ περὶ τὴν θρησκείαν· ἐξαιρ. ὁ τὴν θυσίαν τελῶν ἱερεύς.

Γεροφαντέω. Εἶμαι ἱεροφάντης. 2) μεταβτ. Ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ ἱερά, θεῖα, μυστηριώδη πράγματα.

Γεροφάντης, ου, ὁ· θηλυκ. ἱεροφάντις, ιδος, ἡ (φαίνω). Ὅστις δεικνύει, φανερώνει, διδάσκει τὰ ἅγια τῶν θυσιῶν· ἐν γένει τὰ ἅγια τῆς θεολατρείας, ὡς τό, ἱερομνήμων, ὅθεν ὁ ἱερεὺς τῶν θυσιῶν. 2) Ὅστις μυεῖ, κατηχεῖ τινα τὰ θρησκευτικὰ μυστήρια, ἐξαιρ. ὁ προστάτης τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων.

Γεροφαντία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ἐπάγγελμα τοῦ ἱεροφάντου.

Γεροφαντικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, πρέπει, ἁρμόζει, ὑπάγεται εἰς τὸν ἱεροφάντην· Ἐπῤῥ. ἱεροφαντικῶς.

*Γεροφάντρια, ἡ· θηλυκ. τοῦ, ἱεροφάντης. Ἐπιγρμ.

*Γερόφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω). Ὅστις βαδίζει, πηγαίνει, συχνάζει εἰς ἱεροὺς τόπους, ἢ ὅστις περιπατεῖ ὡς ἅγιος· ἐπίθ. τῆς σελήνης κατὰ τὸν Baudini catal. Graec. Laurent. T. 2. σλ. 61. ἐν Μαξιμ. περὶ ἀπαρχῶν, ὅπου ὅμως ἱερόφοιτος γραπτέον.

Γεροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, βαστάζει ἱερεῖον, ἢ θυσίας σκεύη.

Γεροφυλάκιον, τό. Τόπος ἔνθα φυλάττονται τὰ ἱερά. (κ) παρὰ τό

Γεροφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὅστις εἶναι φύλαξ ἱερῶν πραγμάτων, φυλάττει, ἔχει ὑπὸ τὴν ἐφορίαν του τὰ ἱερὰ σκεύη. 2) = ἱεροδιδάσκαλος, ἱερομύστης (υ) Διον. Ἁλικ.

Γερόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ψάλλει ἱερὰ ἄσματα (ὁ Ἀλκμ. λφν. 12. ἔχει ἐν ἑξαμέτρ. τὸ Ἰώτα μακρ.)

Γερόχθων, ονος, ὁ, ἡ (χθών). Ὅ,τι εἶναι ἱερᾶς γῆς. Ἀνάλεκτ. Β', 301. ἱερόχθων βῶλος.

Γεροχρηστος, ὁ, ἡ· ἰδὲ χειροχρηστος.

Γεροψάλτης, ου, ὁ (ψάλλω). Ἱερὸς ψάλτης, ὅστις ψάλλει εἰς τὰς ἱερὰς τελετάς.

Γερόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὅστις ἔχει ἱερὰν, ἁγίαν ψυχήν.

Γερόω, ῶ (ἱερός). Ἱερόνω, ἁγιάζω, ἀφιερόνω τι, μυῶ, κατηχῶ τινά.

Γέρωμα, τος, τό. Ὅ,τι ἱερώθη, ἡγιάσθη, ἀφιερώθη, ἐθυσιάσθη· παρὰ τοῖς Ο'. Μακκαβ. Β'. ιβ'. 40.

Γεριόνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ἱερὸν, θεῖον ὄνομα. 2) κύρ. ἔνμ. πολλάκις παρ' Ἡρόδ. καὶ Ξνφ.

Γερωστί, Ἐπίρ. Κατὰ ἱερὸν, ἅγιον τρόπον.

*Γερώσυνα, τά· ἰδὲ ἱερώτυνος.

Γερωσύνη, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ ἀξίωμα, ἐπάγγελμα τοῦ ἱερέως. 2) Τὸ θῦμα, τὸ ἱερεῖον, Σχολ. Ἀριστφ. Εἰρ. 920.

*Γεράσυνος, η, ον = ἱερατικός· ἐξαιρ. τὰ ἱερόσυνα, Ἡμερίς, τὸ μοιράδι τὸ ὁποῖον ἐδίδετο εἰς τὸν ἱερέα ἐκ τῆς θυσίας· πλίδοται μάλιστα ἱερόσυνα κωλῆ, τὸ πλεῦρον, ἢ μίκραιρ' ἀριστερά. Ἀθην. 9. ἔτι δὲ καὶ τὰ τοῖς θεοῖς προσφερόμενα μέλη τοῦ θύματος· ἐν γένει ὅ,τι ἀφιερώθη, ἐθυσιάσθη θεῷ τινι.

Γεῦ. Χλευαστικόν, περιπαικτικόν, ἐπιφώνημα, Ἀριστοφ.

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Ζ.

*Ζάνη, ἡ. Ἱμάτιον, φόρεμα ἐξ αἰγὸς δέρματος, ἀπὸ 'γιδοτόμαρον, τὸ ὁποῖον ἐφόρουσαν οἱ Σάτυροι εἰς τὰ δράματα. Πολθ. 4, 118.

Ζάνω, (ἵζω). Κάθημαι, Ἰλθ. Κ, 91. Ὀδσ. Ω, 209. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, Καταλαβίζει, καταλάθεται, καταβαίνει, βουλίζει. 2) μεταβτ. Καθίζω, βάλλω, λέγω, προστάζω τινὰ νὰ καθήσῃ, Ἰλθ. Ψ, 258.

Ζῆμα, τό. Κάθεσμα, καθίσι, τὸ νὰ κάθηται, καθήσῃ τις· τὸ νὰ κατακαθήσῃ τι, κατακάθισμα, βούλισμα· τὸ νὰ βάλῃ, διορίσῃ τίς τινα νὰ καθήσῃ.

Ζω, Παρτ. ἵζον, Μλ. ἱζήσω, Ἀτ. ἕω. ἀμετβ. Κάθημαι, Ὅμ., ὅστις χρῆται καὶ τῇ μέσ. ἀκθ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. Ἐπὶ πολεμιστῶν, Κάθημαι εἰς τὴν ἐνέδραν, κοιντ. εἰς τὸ καρτέρι, Ἰλθ. Σ, 522. Στρατοπεδεύομαι, Ἰλθ. Β, 96. Κάθημαι στερεά, καλά, ἔχω καλὴν θέσιν, Ἡρόδ. 8, 52. 71. παρβλ. Ἰλθ. Ι, 87. ἵζον ἐν μέσοισιν Ἐκάθητο εἰς τὸ μέσον, εἰς τὴν μέσην· Ἰλθ. Τ, 15. ἵζω ἐς θρόνον Κάθημαι εἰς τὸ θρονί, σκαμνί, Ὀδσ. Θ, 469. ὡσαύτως καὶ ἵζομαι εἰς τὸν Valck ἐν Ἡρόδ. 8, 71. ἵζειν ἐπί τινι Ὀδσ. Ξ, 365. ἵζειν ἐπί τινος Ὀδσ. Γ, 359. ἔτι δὲ καὶ Κάθημαι σιωπῶν, ἥσυχος, Ἴμ. Ἐρ. 457. Ἐπὶ πραγμάτων, Κάθηται, καταλάθηται, καταλαβίζει, βουλίζει. Πλάτ. «δὶ ὁ καὶ ἄπορον γέγονε τοὐκεῖ πέλαγος, πηλοῦ καταβραχὺς ἐμποδὼν ὄντος, οὗ ἡ ἰκτὶς ἱζομένη παρέσχετον. 2) μεταβτ. Καθίζω, βάλλω, προστάζω, ἀφίνω, διορίζω τινὰ νὰ καθήσῃ «μή με ἐς θρόνον ἵζειν Ἰλθ. Ω, 553. Οὕτως ἀνέγνωσεν Ζηνόδ. καὶ ἐν Ἰλθ. Β, 53. «βουλὴν ἵζειν ὅπερ ἀποδέχεται καὶ ὁ Voss. Krit. Blät. I. σλ. 235. παρβλ. Ἀπλ. Ἑλ 2, 36. (ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεργτ. καὶ τῷ μέσ. ἐνεστ. καὶ παρτ. οἱ Ἀτ. λογογρ. δὲ προκρίνουσι τό, καθίζω· ἐτυμολγ. παρὰ τὸ Δρκ. ἵσδω.)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Η.

Γή. Χαρὰ ἀναβόησις, σπανίως δὲ λύπης, ἢ πόνου, ἐξαιρ. νὴ παιάνω, παρβλ. ἰήϊος. (υ-, ἀλλὰ καὶ --, Σχολτ. Ἀριστφ. Εἰρ. 452. παρβλ. ἰώ.)

Γή, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ, ἰά, φωνή, βοή, κλαγγή, ἦχος, φθόγγος, Ἡρόδ. 1, 85.

Γή, Ἰωνικ. ἀντὶ, ἰα, τοῦτ' ἔστι μία, μιά, μόνον παρὰ τοῖς ὑστέροις Ἴωσι λογογρ.

Γηθώ, ἡ (ἰαίνω). Χαρά, εὐφροσύνη, ἡδονή. Ἡσχ., ἐσχηματισμ. ὡς τό, ἀληθώ.

Γήϊος, α, ον· ἔτι δὲ καὶ ὄγν. (ἰή). Ὅστις παραπονεῖται, ἀδύρεται, παραπονιάρης· ἄθλιος, ταλαίπωρος, οἰκτρός· λυπηρός, ὀδυνηρός· νήϊος κάματοιο Ὀλιβεραὶ ἀδῖνες, πόνοι τῆς γέννας, Σφκλ. Οἰδ. Τ. 174. νήϊος βοά· ἰήϊον μέλος λυπηρά, οἰκτρά φωνή, οἰκτρά, ὀδυνηρά ψαλμῳδία, λυπηρὸν τραγῳδία, Εὐρπδ. 2) Ἐπθτ. τοῦ Ἀπολλωνος, παρβλ. ἰήϊος· πεθανὼς ὁ ἐν ἀλληθόσι καὶ ἀνάγκαις, ἢ ὡς Παιὰν διὰ τοῦ, ἰή ἐπικαλούμενος· ἄλλοι δὲ παράγουσι τὴν λέξ. παρὰ τό, ἱέομαι, ὁ ἰούμενος, ὅστις ἰατρεύει, θεραπεύει· καὶ ἄλλος πάλιν γράφουσιν ἰήϊος θανὼν. παρὰ τό ἵημι, Ὁ τοιοῦτος. Κατὰ τὴν ἑρμηνείαν δὲ τοῦ Ravenn, ἀναλογεῖ ἡ λέξ. τῷ, Κύκλος. (υ-υυ).

Γήκοπος, ὁ, ἡ (ἰή, κόπτω). Ὅστις κτυπᾷ τὸν πόνον, τοῦτ' ἔστι νικᾷ τὸν πόνον, τὴν λύπην, ἢ παρὰ τό, κόπος, Πλήρης λύπης καὶ πόνου, τοῦτ' ἔστι μὲ πόνους καὶ μὲ λύπην, κωμκ. λέξ. παρ' Ἀριστφ. Βτρχ. 1265. ἄλλοι δὲ ἐτυμολογοῦσιν, οὐχ ὑγιῶς, τὴν λέξ. παρὰ τό· ἰάομαι, Ὅστις ἰατρεύει λύπην καὶ ἀνάγκην.

Γήλα, Ἀπρμφ. ἰήλαι· Ἀόριστ. τοῦ ἰάλλω. Ὅμ.

Γήλεμος, ὁ, ἰηλεμίζω, ἰηλεμίστρια, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἰάλεμος κ. τ. τ. ἅπερ ἰδέ.

*Γηλυσός, ἡ, Ἰλθ. Β, 656. Ἀτ. Ἰαλυσός, Πόλις ἐν Ῥόδῳ ἀπὸ Ἰαλυσοῦ ἡρώός τινος οὕτω κληθεῖσα. (υ--υ)

Γῆμα, τό = ἕαρα. Ἰων. π. χ. Ἡρόδ. 3, 130.

Γημι, ῆς, ῆσι, γ'. πλθ. πρσπ. ἱέᾱσι, ἱᾶσι, ἱεῖσι, τοῦτο μόνον (τὰ ἱεῖσι). Ὅμρκ., Ἀπρμφ. ἱεῖναι, Ἐπκ. ἱέμεναι, Ὅμ. καὶ ἱέμεν, Ἡσδ., Μτχ. ἱείς· Ἐπτκτ. ἱῶ· ἐνκτ. ἱείης· Πρστκτ. ἱεῖ· Παρτατ. ἵην καὶ ἵουν· ὁ Ποιητ. χρῆται ἀπὸ τοῦ πρώτου τῷ ἵεν μόνῳ. Αἰολ. ἀντὶ ἵεσαν, γ'. πλθ. πρσπ., Ἰλθ. Μ, 33. ἀπὸ τοῦ ἄλλου δὲ, τῷ γ'. ἑνκ. πρσπ. ἵει, ἐπὶ τὸ πλεῖστον· Μλ. ἥτω· Ἀόρ. α'. ἧκα, Ἐπκ. ἔηκα, Ἰλθ. Α, 48. ἀόρ. β'. πλθ. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, καὶ αὐξτ. εἵμεν, εἵτε, εἵσαν, ὁ ἑνκ. ἀρθμ. ἐστὶ ἄχρηστος, καὶ ἀναπληροῦται διὰ τοῦ α'. ἀορστ. Ἀπρμφ. εἶναι. Μτχ. εἷς· Ὑπτκτ. ὦ, Κύκτ. εἶνι· Πρστκτ. ἕς· (ὁ Ποιητ. οὐ χρῆται ἀπ' αὐτοῦ τύπου τῷ ἀορστ. β'.) Παρκμ. εἷκα. Ὑπρστ. εἵκειν, ἄμφ. μεθομηρικά. Πλθ. καὶ μέσ. ἕνστ. ἕεμαι· Παρτ. ἕμην· ἀόρ. α'. πλθ. ἕθην, σπανιώτ. μετ' αὐξτ. εἵθην· μέσ. ἀόρ. α'. ἡεάμην· μέσ. ἀόρ. β'. ἕμην, καὶ αὐξτ. εἵμην· Παρκμ. εἷμαι, Ὑπρστ. εἵμην· (ἀπὸ τῆς πλθ. καὶ τῆς μέσ. ἀκθ. χρῆται ὁ Ποιητ., πλὴν τοῦ ἕντο γ'. πλθ. πρσπ. τοῦ μέσ. ἀόρ. β'. μόνον τῷ ἕνστ καὶ τῷ Παρτ.) Τὸ ἵημι, προκύπτει ἀπὸ τῆς συζυγίας του, τίθημι· ἐν πλείοσι συνθέσεσι δὲ ἐμφαίνεται διαφόρως ἡ λέξ· ἰδὲ ἀνίημι, ἀφίημι, καθίημι, μεθίημι, προίημι.

Κυρία σημσ. τῆς λέξ. ἐστι τό, Κινῶ, βάλλω τι εἰς κίνησιν, ἐξαιρ. εἰς ταχεῖαν, σφοδρὰν, βιαίαν κίνησιν. ὅθεν α) Πέμπω, στέλλω· ἀποστέλλω, διαπέμπω, ἀφίω, ἀπολύω, Ὅμ. ἐπὶ ἐμψύχων· ἀσυνήθως δὲ, νὲν παρηορίζησι Πηδάσου ἱεῖσι Πέμπει τὸν Πηδ. εἰς τὸ ζυγόσχοινον, τοῦτ' ἔστι ζεύγει αὐτόν, τὸν βάλλει, θέτει εἰς τὸν ζυγόν, Ἰλθ. Π, 152. ἔτι δὲ ἐξαιρ. ἐπὶ πάντων, ὅσα χορηγεῖ, πέμπει ὁ θεός, οἷον ἱκμένον οὖρον, σέλας, τέρας, ἔρσαν· Ὅμ. β'.) Πέμπω, ἐκβάλλω φωνὴν, κάμω τι νὰ ἠ-

χῷ, ἐξαιρ. ὄπα, Ἰλ. Γ, 152. 221. Ὀδ. Μ. 192. ἥδεται Ἰλ. 222. ἔτι δὲ καὶ ἱέναι φωνὴν, γλῶσσαν, στόμα· βάλλω εἰς κίνησιν τὴν φωνὴν, τὴν γλῶσσαν, τὸ στόμα μου, ὅ ἐστιν ὁμιλῶ, λέγω, φωνάζω, Ἡρό. 1. 57. 2. 2. ο. 16. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καταλιμπάνεται καὶ ἡ αἰτ. Wyll, cr. cp. σλ. 253. γ.) Βάλλω εἰς κίνησιν κείμενον, ἠρεμοῦν σῶμά τι, Ῥίπτω, σφενδονίζω, τοξεύω, ὀλίσθαν, πέτρον, βέλος, βέλεμνα, δόρυ, ἰόν, εἰστόνα Ὁμ. Ῥίπτω τι κατά τινος διὰ νὰ τὸν κτυπήσω· τινός, Ἰλ. Ν, 650. Σφκλ. Αἴ. 154. αἰτιατικῇ τοῦ πρσπ. κατὰ τοῦ ὁποίου ῥίπτει τις, Ξνφ. Ἀνβ. 1, 5, 12. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ παραλείπεται ἐν τοῖς τοιούτοις ἡ αἰτ., ὥστε τὸ ἵημι μόνον ἔχει τὴν μεταβ. δοκοῦσαν σημσ. τοῦ, ῥίπτω, σφενδονίζω, τοξεύω, Ὀδσ. Θ, 203, Ι, 499. Ἰλ. Β, 774. Ρ, 515. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτως καὶ λογογρφκ. Wyll. ap. cr. σλ. 161. δ'.) Ἀρίω, κάμνω τι νὰ ἐκτανθῇ, ἐξαπλωθῇ· ἐπὶ ὕδατος, Χύνω, κάμνω νὰ χύνηται, τρέχῃ που, νὰ ἀναβρύῃ, Ἰλ. Φ, 158. καὶ παραλείφει τῆς αἰτ. ἀμεταβ. δοκοῦν· ἡποταμὸς ἐπὶ γαῖαν ἵησιν ὕπαιθρον, ὕδωρ ὁ ποτ. στέλλει τὸ νερόν του ἐπὶ τὴν γῆν, ἀντὶ χύνεται, τρέχει ἐπὶ τῆς γῆς, Ὀδσ. Λ, 239. ὡσαύτως καὶ ἀκρήνη ἵησιν· Ἡ πηγὴ ἀναβρύει, Ὀδσ. Η, 130. ε'.) Τρπκ. ἐπὶ ἔργων πραγμάτων, ἐξαιρ. ἐπὶ κόμης, μαλλιᾶ τῆς κεφαλῆς· κκλ' δὲ κάρητος ἧκε κόμας· Ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κατεφέρετο, ἐκυματοῦτο κρεμαμένη ἡ κόμη, Ὀδσ. Ζ, 231. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ Ἡραίστου· ἀδεέρκης ἶε ἀμφὶ λόφοιν· Ἀρῆκε τρίχας, μαλλιά, νὰ κυματοῦν κρεμάμενα περὶ τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας, Ἰλ. Τ, 383. Χ, 316. Ἴσως ἐνταῦθα ἀνάγεται καὶ τὸ ἠφίρμακον εἶναι ἐν τινι· Ὀδσ. Κ, 317. ἐν τῷ, φάρμακον, πρέπει νὰ ἐννοηθῇ μὲ ῥευστόν. Παρακλήσιον καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ο, 19. ἡκε δὲ ποδοῖν ἄκμονας· ἦκε δύω Ἀρῆκε, ἄφησε νὰ κρέμωνται ἀπὸ τοὺς πόδας του δύω ἄκμονες, ἀμόνια, τουτ' ἔστι τοὺς ἐκρέμασε ἀπὸ τοὺς πόδ. ζ.) Ἀφίω τίποτε νὰ πέσῃ κάτω που ἢ πως, ἐξαιρ. ἠδέκρυσεν· Ὀδσ. Π, 191. Ψ, 33. παρβλ. Χ, 84. καὶ Ἰλ. Μ, 205. ἧκε φέρεσθαι· Ἀφῆκεν, ἄφησε νὰ πέσῃ, Ἰλ. Φ, 120. Ὀδσ. Μ, 442. η'.) Κατὰ μετ. διάλ. Κινοῦμαι, εἶμαι εἰς κίνησιν, ὁδεύω, διοίκομαι, βιάζομαι, ὁρμῶμαι, ἤτοι αἰσθάνομαι εἰς τὸν ἐκυτόν μου ὁρμήν, ἐπιθυμίαν τινά· ποθῶ, ἐπιθυμῶ, ζητῶ, εὐχομαί τι, πολλκ. παρ' Ὁμ. εἴτε ἀπολύτως, εἴτε μετὰ ἀπρμφ. κείμενον, ἔξαιρ. ἱέμαι θυμῷ, καὶ ἔστω θυμόφι· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν., μάλιστα ἐν τῇ Μτχ. ἱέμενος, Ἐπιθυμῶν, ποθῶν, ζητῶν ἐγκαρδίως, Ἰλ. Λ, 168. Ψ, 371. Ὀδσ. Κ, 69. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τόπου, Ἐπιθυμῶ νὰ πηγαίνω που· τὸ δὲ ἱέμενος ποτιμοῖο ῥοάων, Ὀδσ. Κ, 529. φαίνεται σημαίνον μόνον τὸ, Ῥίπτω τὸ βλέμμα, κυτάζω πρὸς τὸν ποτ., παρβλ. Nitzsch Ὀδσ. Α. 58. ἄλλως δὲ συνηθ. μετὰ Ἀπρφ. ἱεκάδε, ἐρεβός δὲ, πρόσω ἱέμενοιν, Ὁμ. ἱέμενος Τροίηνδε· Ὀδσ. Τ, 187. β'.) γ'. πλθ. πρσπ. μέτ. ἀορ. β'. ἔντο, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ, πολλάκις ὅμως κειμένῃ συντ. ἐπεὶ ποσίος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. Ἀφ' οὗ ἐστείλαν ἔξω τὴν ἐρεῖν φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, τοῦτ' ἔστιν, ἀφ' οὗ ἐχόρταναν τρώγοντες καὶ πίνοντες· Ἐνταῦθα ὑπαγουσί τινες καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Τ, 402. ἐπεὶ χ' ἕομεν πολέμοιο ἀνὰ· οὗ νέομεν καὶ ἕομεν εὔρηται γεγραμμένον, Ἐπειδὴ ἐχορτάσαμεν τὸν πόλεμον. Κατὰ γραμματικήν τινα παρέδοσιν ὅμως ὑπάγεται, ὡς Ἐπκ. ὑποστ. ἀντὶ ἕομεν, ἔμεν, εἰς τὸ, ἔω· παρβλ. Heyne ἐν Ἰλ. Τμ. 7. σλ. 695. Βτμν. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σλ. 86. καὶ Δξ. 2. σλ. 131. (Τὸ Ἰωτα τῆς προπαραλγ. ἐστὶ παρὰ τῷ Ποιητ. καὶ παρὰ τοῖς Ἐπικ. συνήθως βραχὺ ἐν γένει· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, μκρ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ποιητ. παρεκτρέπεται ἐκ ταύτης τῆς συνηθ. κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου ἐν τῷ, ἵεν, Ἰλ. Γ, 221. Π, 152., ἐν τῷ, ἱείσαι, Ὀδσ. Μ, 192. ἐν τῷ ἀπρμφ. ἱέμεν καὶ ἱέμεναι, καὶ ὅλως ἐν αὐτοῖς τύποις τοῦ ἐνστ. καὶ τοῦ παρτ. κατὰ παθτ. τε καὶ μέτ. διάστ. παρβλ. Βτμν. Ἑλλ. Γρμμ. 2. σλ. 427. ὡσαύτως καὶ ἐν ταῖς συνθέσεσιν αὐτῶν· παρβλ. Heyene Ἰλ. Τμ. 7. 409. Maltby ἐν Morell thesaur. prosod. σλ. 938. 6.)

*Ἴηνα, ἀόρ. α'. ἐνργ. τοῦ ἰαίνω· Ὁμ.

Γηπαιήων, ονος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκ τῆς ἐπικλήσεως ἰὴ παιάν· Τμ. Ἀπλ. 272. ἔτι δὲ καὶ ὕμνος τις εἰς τιμὴν αὐτοῦ ᾀδόμενος, Τμ. Ἀπλ. 500. 517. (ι) ἀφ' οὗ

Γηπαιωνίζω, Μλ.-ίσω. Ψάλλω τὸν ὕμνον Ἰηπαιήωνα, βοῶ, κραυγάζω, φωνάζω εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπλ. Ἰὴ παιάν, Ἀρστρ. Ἱππ. 410.

Γήσασθαι, Ἀπαρμ. ἀορ. Ἰων. τοῦ ἵσομαι, Ἰλ.

*Ἴησι, Ἐπκ. ἀντὶ ἔη, γ'. ἐνκ. πρσπ. Ἑπτκ. ἐνστ. τοῦ εἰμι, Ἰλ. Ι, 701.

*Ἰήσιμος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἰάσιμος.

*Ἴησις, ιος, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἴασις.

*Ἰησονίδης, ου, ὁ, Ὁ υἱὸς τοῦ Ἰάσονος, Ἰλ. πατρνμ. τοῦ

*Ἰήσων, ονος, ὁ· Ἀττ. Ἰάσων· ὀνομ. κύρ. Θεσσαλοῦ τινος στρατηγοῦ, καὶ ἀρχηγοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν, ἀπ' Ὁμ. ἠδη, περιφημότατος ἥρως. (υυ-)

*Ἰήτειρα, ἡ· Ἰων. θλκ. τοῦ ἰητήρ, Ὁμ.

*Ἰητήρ, ῆρος, ὁ· Ἰων. ἀντὶ ἰατήρ, Ὁμ.

*Ἰητορίη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἰατορία.

*Ἰητρός, ὁ· Ἰων. ἀντὶ ἰατρός, Ὁμ. καὶ Ἡρόδ.

Ἰήτωρ, ορος, ὁ· Ἰων. ἀντὶ ἰάτωρ.

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Θ.

Ἰθαγενής, ὁ, ἡ· ποιητ. Ἰθαιγενής (ἰθύς, γένος). Ὅστις ἐγεννήθη κατ' εὐθυτητα, τουτ' ἔστι ἐκ νομίμου γυναικός, γνήσιος, Ὀδσ. Ξ, 203. ὅπου κείται ὁ τύπ. Ἰθαιγενής καὶ ἄνευ οὐσιαστ., ἀντιθ. τῷ νόθος· ἐν γένει, εὐγενής, Αἰσχύλ. Περσ. 304. ἰθαγενέων πατέρων, παρ' Ἡρόδ. 2, 17. Ὅ,τι εἶναι αὐτοφυές, ἐγεννήθη, ὑπάρχει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐκ τῆς φύσεως, οὐχὶ κατὰ τέχνην· νοῦς ἰθαγενέα στέμματά ἐστι, ἀλλ' ὀρκτάν, Διὸς εἶναι αὐτοφυῆ, φυσικά, ἀλλὰ τεχνικά, διὰ τῆς τέχνης ἀνοικτά, σκαμμένα. 3) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐγεννήθη, εἰς τὸν τόπον ὅπου ζῇ, εὑρίσκεται, ὡς τό, αὐτόχθων. (ι) Περὶ ἀμφοτέρων τῶν τύπων ἰδὲ Lobeck ἐν Φρν. σλ. 648.

*Ἰθαιμένης, εος, συναιρ. ους, ὁ, Κύρ. ὀνομ. ἀντίμου τινὸς τῶν Λυκίων, Ἰλ. Π, 685. (υ-υ-)

Ἰθαίνω, = ἰαίνω, Ἡσχ.

*Ἰθάκη. Ἡ καὶ νῦν οὕτω ὀνομαζομένη νῆσος ἐν τῷ δυτικῷ παραλίᾳ τῆς Ἑλλάδος, ἡ πατρὶς τοῦ Ὀδυσσέως, πολλκ. παρ' Ὁμ. (υυ-) ἀφ' οὗ

*Ἰθάκηνδε, Ἐπῤῥ. κινητ. σημαντκ. Εἰς, πρὸς τὴν Ἰθάκην. Ὀδσ.

*Ἰθακήσιος, ία, ιον. Κάτοικος τῆς Ἰθάκης, Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ἀπὸ τὴν Ἰθάκην, Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ὀδσ.

*Ἰθακος, ὁ. Ἥρως τις προπάτωρ τῶν Ἰθακησίων, κτίστης τῆς Ἰθάκης, Ὀδσ. Ρ, 207. (υυυ)

Ἰθαρός, ά, όν. Ὅ,τι εἶναι καθαρόν, δὲν εἶναι θολόν, ἢ σκοτεινόν. Σιμμίας Ῥόδ. Πολεκ. ἀλλ' ἀπὸ κρουνὸν ἰθαρὸν κᾶμε κόμιζεν. παρβλ. ἠλαρός καὶ φιαρός. (υυυ)

Ἰθέα, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ ἰθεῖα· ἰδὲ ἰθύς. (-υυ)

Ἰθεῖαν, ὑπακουομ. ὁδόν. Τὸν ἴσιον δρόμον τῆς σειρᾶς στράτευ· ἰδὲ ἰθύς.

Ἰθέως, Ἐπῤῥ. τοῦ ἰθύς. (-υ-)

Ἴθι, Προστκ. τοῦ εἰμι. Πήγαινε, ἔλθε, ἔλα, φύγε, Ὁμ. - 2) ὡς τὸ ἄγε, ὡς Ἐπῤῥ. παρακελευσματκ. Ἔλα δά, τὸ τουρκβ. ἀϊτιστέ, Ἰλ. Δ, 362. Ἔτι δὲ καὶ, Φύγ' ἀπ' ἐδῶ, κρημνὸν ἀπ' ἐδῶ. (υυ)

Ἴθμα, τὸ (εἰμι). Ἴχνος, πάτημα, βῆμα, πατηματιά, περιπάτημα, βάδισμα, πάταγμα, ἐν γένει, Κίνησις, κατὰ πλθ. ἀρθμ. Ἰλ. Ε, 778. Τμ. Ἀπλ. 114. Ἰλ. Ε. 778.

Ἰθρίς, ὁ, Ἑκτορίας, εὐνοῦχος, Jac. Ἀνθλ. Πλτ. σλ. 175.

Ἰθύ, οὐδτ. τοῦ ἰθύς, ὅπερ ἰδέ.

Ἰθύβολος, ὁ, ἡ (βάλλω) παθτ. Ὅ,τι ἐρρίφθη, ἐπετυχήθη ἴσια, καλά. - 2) παροξυτ. ἰθυβόλος, ὅστις ῥίπτει, ἐπιτυχαίνει ἴσια. (-υυυ)

*Ἰθύγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμα). Ὅ,τι ἔχει εὐθείας, ἴσιας γραμμάς, τὸ ἰταλ. λίνιας. Ἀγαθ. Ἱστορ. 5. σλ. σλ. 153. (-υ-υ)

Ἰθυδίκης, ου, ὁ, ἡ (δίκη). Ὅς τις κρίνει ἴσια, ὀρθά, δίκαια. Ἡσίοδ. Ἔρ. 232. ἀντιθ. τῷ σκολιαὶ δίκαι. (-υυ-)

*Ἰθύδικος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. (-υυυ)

Ἰθυδρόμος, ὁ, ἡ (δραμεῖν). Ὅστις, ἢ ὅ,τι τρέχει ἴσια. (-υ-υυ)

Ἰθυθρίξ, τρίχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἴσιας τρίχας. (-υ-)

Ἰθυκάστος, ὁ, ἡ, ἰδὲ Ἰθυπτίων.

Ἰθυκέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὅστις πηγαίνει, πορεύεται, βαδίζει, περιπατεῖ ἴσια, τὸν ἴσιον δρόμον. (-υυ-υ)

Ἰθυπτίων, ὁ, ἡ, ἰδὲ Ἰθυπτίων.

Ἰθυκυφής, ὁ, ἡ (κύπτω). Ὅ,τι εἶναι ἴσια πρὸς τὰ ἔξω μέρη καμπύλον, καμπυλωμένον, λυγισμένον· ὅστις εἶναι κυφός, τουρκβ. καμπούρης, ἔχων ξωπεσχτὴν τὴν ῥάχιν (-υ-υ-)

*Ἰθύκυφος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. (-υυυ)

Ἰθύλορδος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἴσια πρὸς τὰ μέτα καμπύλον, κυρτόν, λυγισμένον. (-υ-υ)

Ἰθυμαχέω. Μάχομαι, πολεμῶ εἰς ἀνοικτὸν τόπον, εἰς πεδιάδα, τό ἰταλ. εἰς τὸν κάμπον· μετὰ δοτκ. (-υυυ-) παρὰ τό

*Ἰθυμαχία, ἡ. Μάχη ἀνοικτή, ἡ ἁποία γίνεται εἰς ἀνοικτὸν τόπον, εἰς πεδιάδα. (-υυυ-) παρὰ τό

*Ἰθύμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ εἰς ἀνοικτὸν τόπον, εἰς πεδιάδα, στῆθος πρὸς στῆθος. (-υυυ)

Ἰθυμβος, ὁ. Βακχικὸς ὕμνος καὶ χορός. Πολυδ. Δ. 101. καὶ 104.

*Ἰθύνοος, ὁ, ἡ (νόος). Ὅστις ἔχει ἴσιον, ὀρθὸν νοῦν, ὀρθὰ φρονήματα. (-υυυ)

Ἰθύνσις, εως, ἡ (ἰθύνω) = εὐθυνσις. (-υ)

Ἰθύντατα, Ἐπῤῥ. ὑπρθτ. τοῦ ἰθύς, Ἰλ. Σ. 508. Ἄρατ. 44.

Ἰθύντειρα, ἡ, θηλυκ. τοῦ ἰθυντήρ. (---υ),

*Ἰθυντήρ, ῆρος, ὁ (ἰθύνω). Ὅστις ἰσιάζει, κάμνει τι ἴσιον, διοικεῖ, κυβερνᾷ· ὡς τὸ εὐθυντήρ. (---) ἀφ' οὗ

Ἰθυντήριος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἄξιος, ἱκανὸς νὰ διοικῇ, κυβερνᾷ. Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς ἰθυνσιν. (---υυ)

Ἰθυντής, οῦ, ὁ, = Ἰθυντήρ. (ι)

*Ἰθύντωρ, ορος, ὁ = ἰθυντήρ. (ι)

Ἰθύνω, Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ εὐθύνω. Ἰσιάζω, κάμνω τι ἴσιον· ἐπὶ σταθμῶν ἰθύνω. Ἰσιάζω τίποτε κατὰ τὴν σταθμὴν, τὸ κοιντ. κατὰ παραφθορὰν σταθμῶν, τὸ ζυγὶ, τὸ σχοινὶ τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ τέκτονες διὰ νὰ κτίζουν ἴσια, Ὀδσ. Ε, 243. καὶ ἀλλαχοῦ. Κάμνω τι πάλιν ἴσιον, τὸ ξεπεστιάζω, μετατιθέω, Παθτ. Γίνομαι ἴσιος, ἰσιάζομαι, στέκομαι πάλιν ἴσια, ἀντὶ δ' ἰθυνθήτην· Ἐτέθησαν, ἐβάλθησαν, ἐστάθησαν πάλιν ἢ ἔστρεχαν πάλιν ἴσια ἕνας κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον, Ἰλ. Π, 475. - β'.) Εὐ-

ἰθύνω, ἱστάζω, κρατῶ, διώκωτε ἵστα, ὀρθά πρός τι ἢ πρός τινα, ἐναντίον τινός, ἠβέλος, ὀϊστόν, ἵππους, ἡμιόνους, ἅρμα, νῆα ἰθύνειν. Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέτ. διάθ. πάντῃ ἰθύνετον. Ὀδ. Χ, 8. παρβλ. Ε, 270. Ἀλλ' ἐν Ἰλ. Ζ, 3. μετὰ γεν. πάλλήλων ἰθυνομένων δούρατα. Ἐν ᾧ ἐκρατοῦσαν, ἔρριπτον τὰ κοντάρια ἵστα ἄνας κατὰ τοῦ ἄλλου ἀνάμεταξύ των· παρβλ. ἰθύς, Ἐπῴρμτκ. Πλ. Εὐθύνομαι, τρέχω, πηγαίνω, ὁρμῶ ἵστα, ὀρθὰ ἐναντίον τινός. - γ.) Διοικῶ, κυβερνῶ, κρίνω πάντ' ἰθύνειν. Ἰλ. Ρ, 632. Ἐπὶ δικαστῶν, κριτῶν, μύθους ἰθύνω λέγω, ὁμιλῶ, ἀποφαίνω, ὀρθὰ, ἵστα, δίκαια, ἢ κάμνω τὰ στραβὰ καὶ ἄδικα πάλιν ἵστα καὶ καλὰ, δίκαια, τὰ διορθόνω, Ἡσ. Ἔρ. 263. ἔτι δὲ καὶ Τιμωρῶ, παιδεύω τινά, πανάτωμι. Ἡρδτ. 2, 177. παρβλ. ἰθύω. (- - -, μόνον ἐν Ἐπγρ. ἀδσπ. 467, 3. υ - -)

Γθυπορέω, Μ. ῆτω. Πορεύομαι, βαδίζω, περιπατῶ, ὀρθὰ, ἵστα· (ῑ) παρὰ τὸ

Γθυπόρος, ὁ, ἡ (πείρω, πορεύομαι). Ὅστις πορεύεται, πηγαίνει, περιπατεῖ ἵστα. (ῑ) Ἀλλὰ

Γθύπορος, ὁ, ἡ, προπαροξύτ. (πόρος). Ὅ,τι ἔχει ἴσους πόρους, παράτματα, ἐξόδους, διάβας διὰ τοῦ ὁποίου εὐγαίνει, ἢ ἠμπορεῖ νὰ εὐγαίνῃ τι ἤτοι ἵστα, ὀρθά. (ῑ)

Γθυπτίων, ωνος, ὁ, ἡ. Μόνον ἐν Ἰλ. Φ, 169. ἡμελίην ἰθυπτίωνα ἐφῆκεν. Ἐπίθτ. τοῦ κονταρίου, τὸ ὁποῖον κατασκευάζετο συνήθως ἀπὸ ξύλον τῆς μελίας, τὸ κοινότ. μέλεγον καὶ ἀγριοκρανιά· ἐτυμολογεῖται ὀρθῶς παρὰ τὸ, πέτομαι. Πετᾷ, φέρεται ἵστα, κατ' εὐθεῖαν, παρβλ. Ἰλ. Τ. 99. οὐχὶ δὲ παρὰ τὸ, ΠΕΤΩ, πίπτω. Πηγαίνει ἵστα· ὁ Ζηνόδ. ἀνέγνω. ἰθυπτίωνα ἐτυμολογῶν αὐτὸ παρὰ τὸ, κτείς, κτηνῶν, Μὲ ἵστας ἴνας· ἄλλοι δὲ πάλιν ἀθέλουσιν ἀναγινώσκεσθαι ἰθυκέανος, ἢ ἰθυκέαστος, παρὰ τὸ, κεάζω, Εὔκολον νὰ σχισθῇ ἵστα· (τὸ, ἰθυπτίωνα, παρ' Ὅμ. ἔχει τὰς τέσσαρας συλλαβάς, πλὴν τῆς ληγούσης, μακράς.)

*Γθύρροπος, ὁ, ἡ (ῥοπή). Ὅ,τι κλίνει, βαίζει, ἔκλινεν, ἔβαίτεν ἵστα πρός τι μέρος. (ῑ)

Γθύς, ἰθεῖα, ἰθύ. Ἰων. καὶ Ἑτκ. ἀντὶ εὐθύς. Ὅ,τι εἶναι ἴσον, κινεῖται, φέρεται πρός τι μέρος ἵστα, πέγχος, βέλος Ἰλ. Ξ, 403. Τ, 99. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κατὰ κάθετον εὐθύντεως, ὅ,τι ἐκτείνεται ἵστα ἐπάνω, τὸν ἀνήφορον, εἶναι ὀρθὸν, ἀπότομον. - 2) τρπκ. Ὅ,τι εἶναι ὀρθόν, δίκαιον, ἀληθές, εἰλικρινές· ἡ ἰθεῖα ὑπακ. δίκη, Ἰλ. Ψ, 530. Δικαία κρίσις, ἀπόφασις κριτοῦ, παρβλ. Ἡσ. Ἔρ. 36. 226. Θγν. 86. ἀντιθ. τῷ σκολιός· ὡσαύτως καὶ πάλιν ἰθύνατα εἰπεῖν ἐπὶ δικαστῶν, Νὰ ὁμιλῇ ἵστα, τὸ δίκαιον, νὰ κρίνῃ δικαιότατα, Ἰλ. Σ, 508. οὐχὶ δὲ ὡς λέγει ὁ Heyne, Νὰ κατάζῃ, ἀξακολουθῇ τὴν κριπολογίαν του κατ' ὅλην τὴν ἀλήθειαν, μὲ τὰ σωστὰ, χωρὶς δόλον, ἐπὶ κρισολογουμένων. Συγκρτ. καὶ ὑπρθ. συνήθ. ἰθύτερος, ἰθύτατος, Θέογν. 1020. Ἐλκ. ἰθέα, ἀντὶ ἰθεῖα, Νικ. (-υυ) Κατ' ἐπῴρμτκ. σημτ. ἢ αἰτ. θηλκ. γεν. πτὴν ἰθεῖαν ὑπακ. ὁδόν· Ἵστα, κατ' εὐθεῖαν, ὀρθὰ, τὸν ἴσον δρόμον· πὲκ τῆς ἰθείης Ἀδόλως, παῤῥησίᾳ, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. ἵστα καὶ πέρα, ἵστα 'ς τὸ πρόσωπον, ἀνοιχτὰ, χωρὶς ὑπόκρισιν, χωρὶς δόλον, Ἡρδτ. 2, 161. ὡσαύτως καὶ πὶθείῃ τέχνῃ, Ἡρδτ. 9, 57. κατ' ἰθὺ εἶναιπ Τὸ νὰ ἤναί τις ἤτοι ἀντίπερα, ἵστα ἀντικρύ, τὸ Γαλλ. vis-à-vis. Ἡρδτ. 9, 51. - 2) ἰθὺς ὡς Ἐπῴρ. Ἵστα, ἵστα πέρα, ἵστα ἐναντίον τινός, ἔτι ἀνάμεσα, πολλκ. παρ' Ὅμ., τὰ πλεῖστα γενικῇ τοῦ πράγματος, πρός ὃ ἢ εὐθύντις, τὴν λέξ. συνιστάσσοντι πὶθὺς Δαναῶν· ἰθὺς Μενελάοιο καὶ λ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ πὶθὺς πρὸς τεῖχος πὶλδ. Μ, 137. πὶθὺς ἐπὶ τινος πὶ Wess. ἐν Ἡρδτ. 5, 64. πὶθὺς φρονεῖν ὡς τὸ πὶθὺς μεμαὼς πὶ Προθυμούμενος νὰ ὁρμήσῃ ἵστα κατ' ἐπάνω, Ἰλ. πὶθὺς μάχεσθαιπ Τὸ νὰ πολεμῇ τις ἀντικρύ, στήθος πρὸς στῆθος, εἰς ἀνοιχτὸν τόπον, εἰς τὴν πεδιάδα, Ἰλ. Ρ, 168. Τὸ ἰθὺ ἔμεινε καὶ μεθ' Ὅμ. ἐν ἐπῴρμτκ. χρήσει. (τὸ Ἰῶτα, καθ' ὅλα μακρόν, τὸ δὲ υ, βρχ.)

Γθύς, ύος, ἡ (ἰθύω) Τὸ νὰ πηγαίνῃ τις ἵστα, ὀρθὰ πρός τινα, ἢ πρός τι· εὐθεία, ἵστα, ἀφοβος ὁρμὴ ἐναντίον τινός, Ἰλ. Ζ, 79. Ἐν γένει, Σκοπός, ἐπιχείρησις, Ὀδ. Δ, 434. ὁδὸν, Ἔρεσις, ἐπιθυμία, εὐχή, κλίσις, πόθος, Ὀδ. Π, 304. Τμ. Ἀπλ. 549. Ἀλλ' ἐν Ἰλ. Φ, 303. Ὀδ. Θ, 377. πὰν ἰθύν, = ἀν' ὀρθόν. Ἵστα ἐπάνω, πρός τὰ ἄνω, ἵστα τὸν ἀνήφορον· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῇ αἰτ. (- -)

Γθυσκόλιος, ὁ, ἡ. (σκολιός) Ὅ,τι εἶναι, κεῖται ἵστα πρός τι μέρος κυρτωμένον, στραβωμένον, κυρτόν, τὸ ὁποῖον σχηματίζει ὀρθὴν, καμπὴν, γωνίαν. Ἱπποκράτης. (- - υυυ)

Γθυτένεια, ἡ. Ὀρθὴ, ἵστα διεύθυντις. (ῑ) παρὰ τὸ

Γθυτενής, ὁ, ἡ. (τείνω) Ὅ,τι ἐκτείνεται, ἐπλόνεται ἵστα, ἔχει εὐθεῖαν, ἵσιαν ἔκτασιν· εἶναι ὀρθόν, ἴσιον. πὶθυτενὴς ὁδὸς πὶ Ἐπῴρ. Ἰθυτενῶς. (-υυ-)

Γθύτης, τητος, ἡ. (ἰθὺς) = εὐθύτης (-υ-)

*Ἰθυτμής, ῆτος, ὁ, ἡ = τῷ ἐπμ. (ῑ)

*Γθύτομος, ὁ, ἡ (τέμνω) Ὅ,τι εἶναι ὀρθὰ, ἵστα κομμένον, ἢ διῃρημένον. ἴσιον (ῑ)

*Γθύτονος, ὁ, ἡ = ἰθυτενής. (ῑ)

Γθύτριχες, οἱ, αἱ, πληθυντ. τοῦ, ἰθύθριξ. Ἡρόδοτ. 70. πΟἱ μὲν γὰρ ἀπ' ἠλίου Αἰθίοπες, ἰθύτριχές εἰσι· οἱ δὲ ἐκ τῆς Λυβίης, οὐλότατον τρίχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπωνπ.

Γθυφαλλικός, ἡ, όν, καὶ Ἰθυφάλλιος, ὁ ἡ. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν ἰθύφαλλον· Ὁ ἀνήκων εἰς ἰθύφαλλον, ὁ ἐξ ἰθυφάλλου, ἐκ τοῦ

Γθύφαλλος, ὁ. (φαλλὸς) Κυρίως, τὸ ἐντεταμένον ἀνδρικὸν αἰδοῖον, τοὺς ἰθυφάλλους ἕτερον, κατὰ ἀρχαιοτάτην συνήθειαν, προπορευόμενοί τινες ἐν τοῖς ἑορταῖς τοῦ Βάκχου, καὶ ἄλλοι πάλιν εἶχον αὐτοὺς δεδεμένους περὶ τὸ σῶμα των· ὅτε δὲ ἐφάλλοντο καὶ ᾠδαί τινες κατ' ἰδιαίτερόν τι μέτρον ἐπιτηδευόμενοι, ἰδὲ Herm. el metr. σλ. 94. Ὡσαύτως ἐκαλοῦντο καὶ αἱ ᾠδαὶ αὐταὶ ἰθύφαλλοι Τοιαύτη τις συνήθεια λέγεται ὅτι, ἐπικρατεῖ καὶ εἰς πόλιν τινὰ τῆς Θεσσαλίας, τῆς ὁποίας πόλεως οἱ κάτοικοι εἶναι περίφημοι διὰ τὰς ἀστειότητάς των. — 2) Τρπκ. παρὰ Δημοσθ. λέγεται καὶ ὁ ἀσώτως ζῶν, διεφθαρμένος τὰ ἤθη. (- υ - υ)

Γθυφάνεια, ἡ. (φαίνομαι) Ἡ κατ' εὐθεῖαν πτῶσις, ἢ λάμψις τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός· τὸ νὰ φέγγῃ, πίπτῃ τὸ φῶς ἵστα εἴς τι μέρος. πκατ' ἰθυφάνειαν ὁρᾶται. Ἡλιοδώρ. Ὀπτικ. (- υ υ - υ)

Γθύω, Μλ. -ύτω (ἰθὺς, ἰθύνω) Φέρομαι, κινοῦμαι, ὁρμῶ κατ' εὐθεῖαν, ἵστα κατά τινος· πἰθυσε μάχην Ἤμαχη, ὁ πόλεμος ἐπροχώρησεν, ἐπῆγε, ἦλθε παρ' ἐμπρός, Ἰλ. Ζ, 2. μετὰ γενκ. πἰθυσε νεὼς ὁρμήσειν, ὀρθὰ, ἵστα πρὸς τὸ κράβι, Ἰλ. Ο, 693. Ἔτι δὲ καὶ, πἐπὶ τεῖχος ἰθύειν Ἰλ. Μ, 443. — Ἐφορμῶ, λυσσῶ — 2) Σπεύδω, ἐπιμελοῦμαι, καταγίνομαι μὲ μεγάλην προθυμίαν· φροντίζω ἐπιπόνως διά τι, ὁρμῶμαι πρός τι, ἑτοιμάζομαι νὰ μεταχειρισθῶ τι μετὰ Ἀπρμφ. Ὀδ. Λ, 591. Χ, 408. ὅθεν καὶ ἐπιθυμῶ, ποθῶ, εὐχομαι νὰ ἀποκτήσω, κατορθώσω τι. Ἡρδτ. 7, 82, (κατὰ τε τὴν σημτ. καὶ κατὰ τὸν τύπον φαίνεται πάνυ πιθανή συγγέν. τῆς λέξ. τῷ ἰθύω.) (- υ -, ἐν τῷ Μλ. δὲ καὶ ἀορ. κεῖται τόυ καὶ ὡς μκρ.)

Γθυωρία, ἡ εὐθυωρία. Ἵστα, ὀρθὴ θέσις, κατάστασις, διεύθυντις.

*Ἰθώμη, ἡ, Πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἰλδ. (υ - -)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Ι.

Ἰίζω, (ἰός) Ὁμοιάζει μὲ σκωρίαν, εἶναι, φαίνεται ὡς σκωρία, σκουριά. Διοσκορ. Ε', (- - -)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Κ.

Ἰκανοδοσία, ἡ. Ἱκανοποίησις, τὸ σύνηθ. ἰταλικὸν σοδισφακτζιόνη· τὸ νὰ διορθώσῃ πώς τις σφάλμα του ἢ ζημίαν, ἀτιμίαν τινα, τὴν ὁποίαν ἑκουσίως ἢ ἀκουσίως ἐπροξένησεν εἴς τινα. παρὰ τὸ

Ἱκανοδότης, ου, ὁ (δίδωμι) Ὅστις κάμνει ἱκανοδοσίαν, δίδει σοδισφακτιόνην. παρὰ τὸ

Ἱκανός, ἡ, όν. Ὅ,τι προσήκει, ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς ἢ διά τι — 2) συνήθως, Ὅ,τι εἶναι ἀρκετόν, φθάνει, ἀρκεῖ· ὅ,τι εἶναι χρήσιμον, ἐπιτήδειον, ὠφέλιμον εἴς τι· ὅς τις εἶναι εἰς κατάστασιν, δύναται, ἔχει τοὺς τρόπους, τὰ μέσα, τὴν θέλησιν, προθυμίαν νὰ κάμῃ τι. μετὰ ἀπρμφ. πἱκανὸς ζημιοῦνα εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ βλάπτῃ, ζημιόνῃ τινά· πἱκανὸς τεκμηριῶσαιπ Εἶναι πρόθυμος εἰς μαρτυρίαν, νὰ μαρτυρῇ, βεβαιόνῃ τι μὲ τὴν μαρτυρίαν του· ἔτι δὲ καὶ ἀπολύτ. Ἀξιόλογος, καλός, εὐπρεπής, πἱκανὴ γυνὴπ τὸ κοινότ. παρ' ἡμῖν Καλοὐτσικη γυναῖκα, εὐμορφούτσικη, εὐμορφούλα· πἐφ' ἱκανόνπ ὑπκ. χρόνου Ἀρκετὸν, ἀρκετούτσικον καιρόν· πἐξ ἱκανοῦπ ὑπκ. χρόνου, τὸ παρ' ἡμῖν, Ἀπὸ πολλῆς, ἀπὸ κάμποσον καιρόν· πτὸ ἱκανὸν ποιεῖνπ Τὸ νὰ κάμνῃ, δίδῃ τις ἱκανοποίησιν, τὸ σύνηθ. ἰταλ. νὰ σοδισφάρῃ τινά, νὰ τῷ δίδῃ σοδισφακτσιόνην. Ἐπῴρ. ἱκανῶς. Ἱκανά, ἀρκετά. ἀφ' οὗ πἱκανῶς ἔχωπ Ἔχω ἀρκετόν, μοὶ ἀρκεῖ, μοὶ φθάνει· εἰμὶ ἀρκετὰ βεβαιωμένος· πἱκανῶς ἔχω τινίπ Εἰμὶ ἀνώτερος, δυνατώτερος, ἀνδριώτερος παρά τινα. Πλάτ. (υυυ) ἀφ' οὗ

Ἱκανότης, τητος, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ νὰ ἤναί τι ἢ τις ἱκανός, ἀρκετός, ἐπιτήδειος, ἄξιος εἴς τι (ῑ)

Ἱκανόω Μλ. -ώσω (ἱκανός) Κάμνω τινὰ ἱκανόν, ἄξιον, ἐπιτήδειον εἴς τι. Πλάτ. ἱκανοῦμαι, Ἔχω τι ἀρκετόν, μοὶ ἀρκεῖ, μοὶ φθάνει τι· ὅθεν εὐχαριστοῦμαι μὲ τίποτε. μετὰ δοτκ. (ῑ)

Ἱκάνω, κατ' Ἐπκ. ἐπέκτσ. τύπος τοῦ ἵκω, Ἔρχομαι, πηγαίνω, φθάνω που, εἰς κάνένα τόπον, πάνυ εὐχρστ. παρ' Ὅμ. συντάσσοντι αὐτὸ αἰτιατικῇ τοῦ τόπου, τοῦ προσώπου, τοῦ πράγματος, πρός, εἰς τὸ ὁποῖον, ὅπου ἔρχεται, φθάνει τις, ἄνευ προθέσεως συνήθ., ἐνίοτε δὲ μετὰ τῆς εἰς, σπανιώτερ. ἐπί τι, Ἰλδ. Β, 17. Ὡσαύτως χρῆται καθ' ὅλα καὶ τῇ μέσ. διάθ., ἱκάνομαι, Ἰλδ. Κ, 118. Σ, 457. Ὀδ. Γ, 92. Δ. 322. Ψ, 7. 27. 36. 108. παρβλ. ἵκω, ἱκνέομαι (υ - -, μέσ. υ - υ -)

*Ἰκάριος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὁ πατὴρ τῆς Πηνελόπης, Ὀδσ. — 2) Ὁ υἱὸς τοῦ Δαιδάλου (-υυυ) ἀφ' οὗ

*Ἰκάριος, ία, ιον. Ἰκαρικός, ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν Ἰκάριον. πὀπόντοπ Μέρος τι τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ὅπου λέγεται, ὅτι ἐπνίγη ὁ υἱὸς τοῦ Δαιδάλου, Ἰλδ. Β, 145. (-υυυ)

Ἴκελος, η, ον. ποιητ. ἀντὶ εἴκελος, Ὅμοιος, παρόμοιος. μετὰ δοτκ. Ὅμ. Ἐπῴρ. ἰκέλως (υυυ) ἀφ' οὗ

Ἰκελόω, Κάμνω τι ὅμοιον, παρόμοιον μὲ ἄλλο τίποτε (ῑ)

Ἱκεσία, ἡ. (ἱκέτης) Ἡ δέησις, παράκλησις, παρακάλεσις ἱκέτου, ἔστις ζητεῖ βοήθειαν,

διαφέντεσιν, προστασίαν, σκέπην κατά τινος καταπρακτοῦ τοῦ· τό νά παρακαλῇ τίς τινα γονυπετῶς — 2) Ὡς ἐπίλ. παρά τό, ἱκέσιος = ἱκέτις. Εὐρ. Μηδ. 705. (–υυ– Ἐπκ. υυυ– – Ἀττ.) ἀφ' οὗ

Γκεσιάζω, = ἱκετεύω (–υυ– – Ἐπκ., υυυ– – Ἀττ.)

Γκέσιος, ία, ιον. Παρά τοῖς Τραγ. δέ δικτλκ. (ἱκέτης) Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τόν ἱκέτην· ἱκεσία γίγνομαι ἀντί ἱκέτις, Εὐρ. Μηδ. 708. «Ζεύς ἱκέσιος» Ἐπθ. τοῦ Διός ὡς προστάτου τῶν ἱκετευόντων. (–υυυ Ἐπκ., υυυυ Ἀττ.)

Γκεσταδόκος, ὁ, ἡ. (ἱκέτης, δέχομαι) Ὅς τις δέχεται, συγχωρεῖ τούς ἱκέτας. Αἰσχύλ. (ῑ)

*Ἱκετονίδης, ου, ὁ, Ὁ υἱός τοῦ Ἱκετάονος. πατρωνυμ. τοῦ

*Ἱκετάων, ονος, ὁ, Ὄνομ. κύρ. Ὁ ἀδελφός τοῦ Πριάμου, Ἰλιάδ. (υυ–)

Γκετεία, ἡ. Ἀρχαιότ. τύπος, ἀντί ἱκετεία. Poppo ἐν Θκδ. Τμ. 1. σλ. 243 (ῑ)

Γκέτευμα, τό. Τό νά ἱκετεύῃ τις, νά παρακαλῇ ὡς ἱκέτης· ὁ τρόπος τοῦ ἱκετεύειν. (ῑ) Πλούταρχ. Θεμιστ. 24.

Γκετευτικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τόν ἱκέτην, εἶναι ἴδιον ἱκέτου. Ἐπίρ. ἱκετευτικῶς. (ῑ) παρά τό

Γκετεύω, Μ. εὐτω. (ἱκέτης) Δέομαι, παρακαλῶ ἐπικαλούμενος, ζητῶν θερμῶς τήν βοήθειάν τινος, μετά αἰτ. Ὀδ. Δ, 530. (ὅπου προστίθεται καί ἀπαρέμφατον διά τοῦ, ἡμᾶς, ἀναπληρωτέον) ἐξαιρ. Προστρέχω, καταφεύγω ὑπό τήν σκέπην καί προστασίαν τινός· «ἱκετεύω τινά», ἐν τῇ Ὀδ. πολλάκις· καί εἰς τινα, Ἰλιάδ. Π, 574. Τό δέ «ἱκετεύω τινός» ἀμφίβ. L. Dind. ἐν Εὐρ. Ἰφγ. Αὐλ. 1242. ἐξαιρ. ἱκετεύω, παρακαλῶ τινα διά νά μέ καθαρίσῃ ἀπό τι ἁμάρτημα, κακούργημά μου ἤ ἀπό τινα ἔθνικόν καταδρομήν, διά μεσιτείας, θυσίας καί τ. τ. (υυ– –)

Γκετηριάζω, = Ἱκετεύω. (ῑ) παρά τό

Γκετήριος, ία, ιον. (ἱκέτης) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τόν ἱκέτην, ὡς τό, Ἱκετευτικός. ἐξαιρέτως — «ἱκετηρίαι», ὑπακουομ. τοῦ, ἐλαία, κλάδος, ἡ ῥάβδος, ὁ κλάδος ἐλαίας, τόν ὁποῖον κρατῶν εἰς χεῖρας ὁ ἱκέτης, κατέφευγεν ἐπικαλούμενος τήν βοήθειάν τινος κατά γινομένης τῷ ἀδικίας τινός Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Πλούτ. 383. «ἱκετηρία ἐστί κλάδος ἐλαίας ἐρίῳ περιπεπλεγμένος· οἱ γάρ ἱκετεύοντες ἐλαίας κατείχον κλάδους, ὅθεν «ἱκετηρίαν» λαμβάνω, τίθημι» παρ' Ἡρόδ. 5, 51. οὕτως καί «ἱκετηρίαν» τίθημι παρά τινι ἤ προβάλλομαι Προστρέχω εἰς τινα ἐπικαλούμενος τήν σκέπην, τήν προστασίαν, τήν βοήθειάν του. Δημοσθ. «οὐκ ἱκετηρίαν ἔθηκε τριήραρχος οὐδείς πώποθ' ὡς ἀδικούμενος παρ' ὑμῖν· καί «ἱκετηρίαν τίθημι ὑπέρ τινος» ἱκετεύω ἤ μεσιτεύω ὑπέρ τινος· «ἱκετηρίαν λαμβάνω» Δέχομαι τόν ὑπό τήν σκέπην μου καταφυγόντα ἱκέτην. (υυ–υυ)

Γκετηρίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτ. θηλκ. τοῦ ἱκετήριος. (ῑ)

Γκέτης, ου, ὁ. (ἵκω) Ὅς τις καταφεύγει πρός τινα καί τόν παρακαλεῖ θερμῶς ἐξαιτούμενος τήν ὑπερασπίσιν του· ὅς τις ἔρχεται πρός τινα ζητῶν τήν βοήθειάν του· ὁ δυστυχής, ὅστις ἐπικαλεῖται, παρακαλεῖ νά καθαρισθῇ ἀπό τινα μιαιφονίαν καί κρατῶν τά ἱκετήρια εἰς τάς χεῖρας του προσεκάθητο εἰς τινα βωμόν ἤ ἑστίαν, ὅπου δέν ἐδύνατο νά τόν βλάψῃ κανείς, Ὅμ. «κίνησ' ἱκέτην» Ἰλιάδ. Ω, 158. Ἐξ οὗ ἐσχηματίσθη ἐκπαλαι ἱερόν τε δίκαιον τοῦ ἱκετεύοντος, παραπλήσιον τῷ τῆς ξενίας, ὑπό τοῦ Διός προστατευόμενον, Ὀδ. Ι, 270. ὅθεν λέγεται ὁ ἱκέτης ἐν Ὀδ. Η, 165. αἰδοῖος· καί νομίζεται, θεωρεῖται, ὁμοίως ὡς ὁ ξένος, Ὀδ. Θ, 546. Τ, 134. Τοιουτοτρόπως ἐγεννήθη μεταξύ τοῦ ἱκετεύοντος καί τοῦ τόν ἱκέτην προστατεύοντος ἡ αὐτή ἀναλογία τῇ μεταξύ τοῦ ξένου καί τοῦ ξενίζοντος· ὅθεν καί — 2) Προστάτης, ὁ τόν ἱκέτην ὑπό τήν σκέπην του δεχόμενος, Ὀδ. Π, 422. ὥσπερ καί τό ξένος, τόν τε ξενιζόμενον καί τόν ξενίζοντα δηλοῦν. (υυ–) ἀφ' οὗ

Γκετήσιος, ία, ιον. Ἐπθ. τοῦ Διός ὡς προστάτου τῶν ἱκετευόντων, Ὀδ. Ν, 213. παρά τοῖς ὕστερον δέ = ἱκέσιος, ἱκετήριος ἐν γένει. (ῑ)

Γκετικός, ή, όν. = Ἱκετήριος. (ῑ)

Γκέτις, ιδος, ἡ. Τό θηλκ. τοῦ Ἱκέτης. (ῑ)

Γκετοδόκος, Ἱκετοδόχος, ὁ, ἡ. = Ἱκεταδόκος.

Γκετώσυνος, ὁ, ἡ. = Ἱκετήριος. ἀφ' οὗ τά «ἱκετώσυνα», ὑπακ. Ἱερά. Καθαρτήρια, λυτήρια· θυσία δέ ἧς καθαρίζεται τις φονέα τινά ὡς ἱκέτην προτερχόμενον.

Γκηαι, β'. ενικ. προσ. ὑστατ. δορ. β'. τοῦ ἱκνέομαι, Ἐπκ. ἀντί ἵκῃ, Ὅμ. (υ– –)

*Ἱκμαδώδης, ὁ, ἡ (ἰκμάς, εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὑγρόν, νοτερόν.

Γκμάζω, καί Ἰκμάνω (ἰκμάς) Ὑγραίνω, νοτίζω, μουσκεύω, κάμνω τι ὑγρόν, νοτερόν· ὅθεν Ἀπλούνω, ἀναλύω, ἀναλυόω, κάμνω τινά ἀναλυθῆ, ἀνελύτη, ὡς τό, ἰαίνω, ἀλλά μόνον διά ὑγρασίας, διά ῥευστοῦ τινος ἀναλύω, μαλακύνω τίποτε· ὁ Ἀπλ. Ῥδ. χρῆται καί τῇ μέσ. διαθ. μετά αἰτ. «δέμας ἰκμαίνομαι Ὑγραίνω τό σῶμά μου, ὅ ἐστιν ἀλείφομαι μέ εὐώδες τι, μέ ἔλαιον καί τ. τ.

Γκμαῖος, ὁ (ἰκμάς) Ἐπθ. τοῦ Διός. Ὁ ὑγραίνων, νοτίζων, διότι ἐπέμπε τήν βροχήν, ἔκαμνε νά βρέχῃ, ἄλλως ὑέτιος.

Γκμαλέος, έα, έον. Ἔτι δέ καί δικτλ. (ἰκμάς) Ὅ,τι εἶναι ὑγρόν, βεβρεγμένον, νοτερόν.

*Ἱκμάλιος, ὁ, Κύρ. ὄνομ. τεκτονός τινος, Ὀδ. Τ, 57 (–υυυ)

Γκμάς, άδος, ἡ. Ἰκμάδα, νοτιά, ὑγρασία, ῥευστότης, ἐπί ἐλαίου, λάδι, μέ τό ὁποῖον νοτίζονται, ἀλείφονται δέρματα, Ἰλιάδ. Ρ, 391. ἐξαιρ. ὑγρασία δι' ἱδρῶτος ἐξατμίσεως προξενουμένη, ἤ δι' ἐκθλίψεως, στραγγίσματος μέ σφίξιμον· «ἰκμάς Βάκχου» ὑγρασία τοῦ Βάκχου, ὁ οἶνος, τό κρασί.

Γκμαστία, ἡ. = Ἰκμάς.

*Ἱκμαστώδης = ἰκμενος. Ὅ,τι εἶναι ἤ φαίνεται ὑγρόν, νοτερόν, Σχολ. Ὀδ. Δ, 7.

Γκμάω, = λικμάω.

Γκμενος, μόνον ἐν τῇ συντάξει «ἰκμενος οὖρος» Ἄνεμος φορός, εὐημερία, καλός διά τούς πλέοντας, ταξειδεύοντας, τό σύνηθ. Ἰταλ. πρίμος, Ἰλιάδ. Α, 479. Ὀδ. Β, 420. Δ, 7. καί ἀλλαχοῦ. Ἀναμφιβόλως παρά τό ἰκμάς, ὡς ἐν Ὀδ. Ε, 478. «πάνεμοι ὑγρόν ἀέντες» ὑγρά, γλυκεῖα, καταψηκτική, τό Ἰταλ. φρέσκα, πνοή ἀνέμου, ἀντιθ. τῷ, ξηροί, ξηρατίαν διά τῆς πνοῆς των προξενοῦντες, σφοδροί ἄνεμοι ἤ κατά τόν Nitsch Ὀδ. Β, 420. γλίσχροι, δικπερασταικήν ὑγρασίαν φέροντες. Ἄλλοι δέ γράφουσιν ἴκμενος, δατομ. παρά τό ἱκνέομαι, Ὁ ἀκολουθῶν, ὅ ἐστιν ὀπισθεν πλέων ἄνεμος.

Γκμη, ἡ. (ἰκμάς) Εἶδος φυτοῦ ἐν ὑδατώδεσι τόποις φυόμενον. Θεόφραστ. Δ'. 11.

*Ἱκμιος, ὁ, ἡ = ἰκμενος. Ὅ,τι εἶναι ὑγρόν, νοτερόν.

Γκμόβολον, τό. (βῶλος) Ὑγρός βῶλος χώματος. Διοσκορ. Β'. 128.

*Ἱκμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὑγρᾶς ποιότητος, Σχολ. Πρμθ. 88.

Γκνέομαι, Παρ' Ὅμ. εἰς κατ' ἐνστ. ἀπαντώμενον. Ὀδ. Ι, 128. Ω, 339. Ἐπί τό πλεῖστον κατά Μέλ. ἵξομαι καί ἀόρ. ἱκόμην. Παρκ. ἵγμαι, μέσ. ἀποθ. (ἵκω) Ἔρχομαι, πηγαίνω, φθάνω, καταντῶ που· παρ' Ὅμ. μετά αἰτ. τοῦ τόπου, τοῦ προσώπου, τοῦ πράγματος, πρός ὁ ἤ ὅπου φθάνει, ἐρχεσαίτις· σπανιώτ. μετά τῆς εἰς καί ἐπί τι· ἔτι δέ καί, εἴς τινα, εἰς τόν οἶκόν τινος, Ὀδ. Τ, 372. Παρά τοῖς λογογρ. δέ, ἡ μετά αἰτιατ. ἁπλῶς ἄνευ προθέσ. συνταξ. τῆς λέξ. ἐπί σπαν. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ τύπῳ ἵκω συνήθ., ὅπερ ἰδέ· καί τοῦ ἀπ' αὐτοῦ παρηγμένου, ἱκάνω, οἱ δέ Λογογρ. ἐξαιρέτως τῷ συνθέτῳ τύπῳ ἀφικνέομαι. Ἰδιαιτέρα χρῆσις τῆς λέξ. — α') Ἔρχομαι πρός τινα ὡς ἱκέτης, ἐπικαλούμαι τήν βοήθειάν του ἱκετεύων, παρακαλῶν, μετά αἰτ. Ἰλιάδ. Χ, 123. Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 275. ὅθεν «θεόν θυέεσσιν ἱκνούμαιν» Ἐπικαλοῦμαι τήν βοήθειαν θεοῦ τινος διά θυσιῶν, Θκρτ. — β'.) Φέρομαι, κινοῦμαι κατά τινος ἐχθρικῶς, ὁρμῶ κατ' αὐτοῦ — γ.) Τείνει, προτείνει, ἀνήκει, ἁρμόζει τι. «ἡμέας ἱκνέεται» Εἰς ἡμᾶς ἀνήκει, Ἡρόδ. 9, 26. ἀλλά καί μετά τῆς ἐς, Ἡρόδ. 6, 57. «τό ἱκνεύμενον» Τό ἀνῆκον, προσῆκον, πρέπον, ἁρμόζον, Ἡρόδ. 9, 84 — δ'.) Ἐπί χρόνου, Ὀδ. Ρ, 497. «τό ἱκνεύμενος χρόνος» Ὁ μέλλων, ὁ ἐρχόμενος καιρός, ἤ καθώς ἄλλοι ὀρθότερον ἐξηγοῦσιν, Ὁ ἁρμόδιος, πρέπων καιρός, Ἡρόδ. 6, 86 — Χρησιμεύει δέ ἡ λέξ. ἐπί ἐμψύχων τε καί ἐπί ἀψύχων, π. χ. ἐπί πλοίων, ἐπί περιστάσεων, ἐπί αἰσθήσεων, ἤ λογισμῶν, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται εἰς τόν νοῦν ἤ εἰς τήν ψυχήν μου. Ἐπέρχομαι, ἔρχομαι, φθάνω· προσπίπτει, συμβαίνει, περιπίπτει, ἐγκατασκήπτει· παραβλ. ἵκω, δ'. (τό ἰώτα ἐν τῷ ἀόρ. βρχ., ἄν ἐν τοῖς χρόνοις τῆς ὁριστ. ἐγλ. μή γίνηται δι' αὔξ. μκρ. τῇ ὁποίᾳ οὐ χρῆται ἐπί τό πλεῖστον ὁ Ποιητ.) ἀφ' οὗ.

Γκνουμένως, Ἰωνικ. ἱκνεομένως, ἱκνευμένως, Ἐπρρ. μετχ. ἐνστ. τοῦ ἱκνέομαι. Κατά πρέποντα, ἁρμόδιον, ἀνήκοντα τρόπον· μόνον παρά τοῖς Ἰωσι λογογρ. χρήσιμον.

Γκρια, τά. Ἔτι δέ καί παροξ. ἰκρία Αἱ ἐξέχουσαι πλευραί τοῦ πλοίου, Ὀδ. Ε, 252. Περί τοῦ δυσχεροῦς τῆς κατ' ἀκρίβειαν ἐξηγήσεως τοῦ μαρτυρίου τούτου ἰδέ καί τάς ἐν τῷ, ἐπιγνωγικόν σημειωθέντα — β.) Τό ἐπί τάς πλευράς ταύτας κείμενον κατάστρωμα συνήθως, τό κοινότ. σκαλωσιά, Ὅμ. ὅστις χρῆται τῇ λέξ. ἀεί ἐν τῇ συντάξει «ἰκρία νηός», ἰκρία νηός, ἤ νηός ἐπ' ἰκριόφιν· ἐχρησίμευον δέ τά ἰκρία εἰς τό νά κοιμῶνται ἐπ' αὐτά κατακλινόμενοι οἱ ναυτιλλόμενοι, οἱ ταξειδεύοντες, Ὀδ. Γ, 355. Ν, 74 — 2) Παρά τοῖς μεταγνωστ. δέ εὑρίσκεται καί κατ' ἑνικ. ἀρθ., τό ἰκρίον ἤ ἰκρίον — α') Πᾶν ὑψωμένον, ὑψηλά, ὀρθά στημένον πρᾶγμα, οἷον δοκός, πάσσαλος, χάραξ, τά κοινότ. γρεωτιά, παλούκι, στύλος, σταυρός, καί τ. τ. — β'.) Πανδήποτε σανίδωμα, κρεβάτι, ἐξαιρ. ἐπί τοῦ ὁποίου δύνανται νά σταθῶσι ἤ νά καθίσωσι θεαταί διά νά βλέπωσιν. Ἀριστοφ. Θεσμ. 395. ὅπου ἄλλοι ἐθέλουσιν ὅτι ἡ λέξις σημαίνει τό ὑπερῷον, πρῶτον πάτωμα, ἀνώγειον, ὅπου κατοικοῦσιν αἱ γυναῖκες — γ'.) παρά Στραβ. δέ. Πύργος, τό σύνθ. Ἰταλ. τορρίνι.

*Ἰκρίδιον, τό, ὑπερστ. τοῦ ἰκριον.

*Ἰκριον, τό, ἴδε ἰκρια, σημ. 2.

Γκριοπηγός, ὁ, ἡ. (πήγνυμι) Ὅστις κατασκευάζει, στήνει ἰκρια σημ. 2. κ. β'.

Γκριόω, ῶ. (ἰκρια) Κατασκευάζω τι ἐκ ξύλων ἤ σανίδων, κατά τρόπον σανιδώματος, καταστρώματος· σανιδόω, καταστρώνω, στρώνω σανίδας τι μέ σανίδια.

Γκταῖος, = Ἱκετήριος. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 350. ἀμφίβ.

Γκταρ, Ἐπίρ. (ἵκω) Συγχρόνως κτύπημα ἤ ἐπιτυχημα δύω ἤ πλειόνων πραγμάτων ἐν ταυτῷ· τό νά κτυπῶσί που ἤ ἐπιτυχαίνωσί τι πίπτοντα ἤ ῥιπτόμενα δύω ἤ περισσότερα πράγ-

μκτα εἰς τὸν ἴδιον καιρόν ᾠεφκυοῖ ἕκαρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντοιν Ἡσ. Θγν. 691 — 2) Ἐπὶ τόπου. Εἷς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, ὅθεν, ἐγγύς, πλησίον, συμά, κοντά που, εἴς τι· μετὰ γεν. Αἰσχλ. Ἀγμ. 117. Εὐμ. 996. οὐδ' ἕκαρ βάλλειν τὸ κοινόν. Οὔτε ζυγόνει κἂν εἰς τὸ σημάδι, ὄχι, ἢ πολὺ ὀλιγώτερον νὰ τὸ κτυπήσῃ, ἐπιτυχῇ. (ἐπὶ τοξεύματος κυρίως, ἢ ῥίψιμον εἰς τὸ νυσσάνι.)

Ἱκτεράω = Ἰκτεριάω.

Ἱκτερίας, ου, ὁ. παρὰ Πλινίῳ λζ'. Ἰκτερίας λίθος. Εἶδος λίθου κιτρίνου.

*Ἰκτεριάω, (ἴκτερος) Ἔχω τὸν ἴκτερον ἢ πάσχω ἴκτερον, κιτρινάδαν.

Ἰκτερικός, ή, όν. Ὅς τις πάσχει ἀπὸ ἴκτερον, ἔχει τὴν κιτρινάδαν.

Ἰκτεριώδης, ὁ, ἡ. = Ἰκτερικός.

*Ἰκτερόεις, εσσα, εν = τῷ προηγμ.

Ἰκτερόομαι, παθτ. ἄνευ ἐργτ. διαθ. Γίνομαι κίτρινος, μὲ πιάνει, μ' ἔπιασεν ἡ κιτρινάδα. παρὰ τὸ

Ἴκτερος, Τὸ πάθος, ἡ ἀῤῥωστία κιτρινάδα. — 2) Εἶδος πτηνοῦ κιτρίου χρώματος, τὸ ὁποῖον βλέπων ὁ πάσχων ἔχουν τὴν κιτρινάδαν, ἰκτρεύετο· τὸ ἴδιον ἐνομίζετο καὶ περὶ τοῦ χαραδριοῦ· ἰδὲ αὐτό.

Ἰκτεριώδης, ὁ, ἡ. = Ἰκτεριώδης, Ἰκτερικός.

Ἱκτήρ, ῆρος, ὁ, = Ἱκτης. — 2) Ὅστις δέχεται, λαμβάνει ὑπὸ τὴν σκέπην του, βοηθεῖ, διαφεντεύει τὸν ἱκετεύοντα, Αἰσχλ. Ἱκτ. 174.

*Ἱκτης, ου, ὁ (ἱκέτης) Ὅστις ἱκετεύει, καταφεύγει εἰς τὴν ὑπεράσπισιν, παρακαλεῖ ζητῶν βοήθειαν, διαφέντευτιν. — 2) Ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπιθ. = ἱκετικός. ἀφ' οὗ

*Ἱκτήριος, α, ον = ἱκετήριος.

*Ἱκτωρ, ὁ. Ἔτι δὲ καὶ ἡ, Αἰσχλ. Ἱκτ. 661. καὶ κατὰ Herm. Verm. bei Lycophr. 1164. ἀντὶ ἱκέτις.

Ἰκτιδεύς, έα, εον. (ἰκτὶς) Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ τὴν ἰκτίδα. — 2) Ὡς οὐσιαστ. ἰκτιδεύς, ἡ, συναιρ. ἰκτιοῦ, ὑπκ. δορά, Δέρμα ἰκτίδος, νυφίτσας, τὸ ἠμιτουραβ. νυφιτσοτόμαρον. παραβλ. κτίδεος.

Ἰκτῖν, ῖνος, ὁ. καὶ Ἰκτῖνος, ου, ὁ. Εἶδος ἱέρακος. Τὸ παρ' ἡμῖν Περδικοείρακον, κοινῶς κληκλής, ἀνεμογάμης. Ὀκπιαν. Ἰξευτ. Α'. 5. — 2) Εἶδος λύκου. Ὀππ. (– –)

Ἰκτίς, ίδος, ἡ. Παρ' Ἀρίστοτ. δὲ Ἀχ. 88σ. καὶ — ίδος, ἡ. Τὸ ζῶον Νυφίτσα κοινότ. (– υ)

*Ἱκτο, γ'. ἐνν. πρτπ. Ἱκτρυντ. τοῦ ἱκνέομαι, Ἡσό.

Ἱκτορεύω. ποιητ. ἀντὶ ἱκετεύω. Ἡσύχ. ἐν Σοφοκλ. παρὰ τὸ

*Ἱκτωρ, ορος, ὁ = ἱκτήρ, ποιητ. ἀντὶ ἱκέτης.

Ἵκω, Παρτ. ἵκον, ἀόρ. ἵξον. πρωτότ. λέξ. τοῦ ἱκνέομαι, μόνον παρὰ τοῖς Ἐπκ. καὶ παρὰ τῷ Πινδ. ἀπαντωμένη ὅπου διὰ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖται βραχεῖα συλλβ. Boeck. κατ' ἀνάγν. ἐν Πινδ. Ὀλ. 4. 11. Ὁ Ποιητ. χρῆται τὰ πλείστα τῷ, ἵκω καὶ τῷ ἀπ' αὐτοῦ ἱκάνω, σπανιώτ. τῷ ἱκνέομαι. Ἀόρ. ἱκόμην, πάνυ σύχρτ. παρ' Ὁμ. κατ' Ὀριστ., Ἱποτακτ., Εὐκτ. καὶ Ἀπρμφ. ἔγκλ., ἅπαξ δὲ κατὰ Προστακτ., ἱκέσθω, Ἰλιάδ. Σ, 178. κατὰ μετοχ. δὲ οὐδαμῶς. Ἔχουσι δὲ οἱ τρεῖς αὐτοὶ τύποι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σημασ., ὅθεν τὴν παρ' Ὁμ. χρῆσιν αὐτῶν περιλαμβάνομεν ἐν τῷ πρωτοτύπῳ. Ἐκ τοῦ ἵκω δὲ, προέκυψε τὸ παρὰ τῷ Ποιητ. σπάνιον ἥκω.

Ῥιζικ. σημασ. τῆς λέξ. ἐστὶ τό, Ἔρχομαι, πορεύομαι, πηγαίνω, φθάνω, καταντῶ ἕως εἴς τι μέρος, ἕως εἴς τινα καιρόν που, κατὰ τοπικήν τε καὶ κατὰ χρονικὴν ἔννοιαν. Κατὰ πρῶτον οὖν ἐπὶ παντὸς ἐμψύχου, εἶτα δὲ ἐπὶ πάντων ἐν γένει, ὅσα δύνανται νὰ ἐννοῶνται ἐν κινήσει· παρ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ αἰτ. τοῦ τόπου, τοῦ προσώπου, τοῦ πράγματος, ὅπου πορεύεται, ἔρχεται, πηγαίνει τις, ὅπου, πρὸς τὸ ὁποῖον κινεῖται παντήποτε, ἄνευ προθέσεως· ἐνίοτε δὲ μετὰ τοῦ, οἴκαδε, Πηλείωνάδε καὶλ. τ. τ. Ἰλιάδ. Ι, 393. Ω, 338. καὶ μετὰ τῆς Εἰς, σπανιώτ. μετὰ τῆς Ἐπί, Μετά, Πρός, Κατά Τινός τι, ὡσαύτως σπαν. καὶ μετὰ δοτ. ἀντὶ τῆς αἰτ., Ἰλιάδ. Μ, 374. Ὀδυσ. Φ, 209. καὶ ἐν τῷ ἀνάπαλιν κινήσει, τοῦτ' ἔστι κατ' ἐπιστροφὴν ἀπόπλοον μετὰ τῆς Ἀπό, Ἐκ, Παρά τινος. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ προθέσεως ἢ ἄλλου τινὸς μορίου προσλήψεως, ὡς τό, κοστεῖν, Ὀδυσ. Λ, 104. — Ἰδιαιτέρα χρῆσις τῆς λέξεως — α'.) Ἐπ' ἀνθρώπων. Πηγαίνω, καταφεύγω πρός τινα ὡς ἱκέτης· ὡς τό, ἱκετεύω· μετὰ αἰτ'. καὶ εἰς τινα, Ἰλιάδ. Ξ, 260. Χ, 123. 417. Ὀδυσ. Π, 424. Ρ, 516. ἔξαιρ. κατὰ σὰ γούνατ' ἱκάνω· τὰ σὰ γούνατ' ἱκόμεθα Ἱκετεύων, θερμῶς παρακαλῶν προστρέχω εἰς τὰ γόνατά σου· ἐπειδὴ ὁ ὡς ἱκέτης πρός τινα καταφεύγων συνήθιζε νὰ ἐγγίζῃ, πιάνῃ τὰ γόνατα τοῦ, πρὸς ὃν κατέφευγεν, Ὀδυσ. Γ, 92. Ε, 449. Ι, 267. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἔτι δὲ καὶ ἔρχομαι, πηγαίνω, προστρέχω εἰς τινα ζητῶν τὴν σκέπην, τὴν βοήθειάν του, Ἰλιάδ. Σ, 406. Ἐξ ἐναντίας δὲ κατ' ἐχθρ. σημασ. κεῖς χεῖρας ἱκέσθαι Ἰλιάδ. Κ, 448. καὶ κατὰ παντοίας μεταφορὰς. π. χ. ἡβῆναι Ἰλιάδ. Ιι, 728. Ὀδυσ. Ο, 366. καὶ ἡβῆς μέτρον Ἰλιάδ. Λ, 225. Ὀδυσ. Λ, 317. Σ, 217. ἡγήρας οὐδόν Ὀδυσ. Ο, 246. Ψ, 212. ἡ λέθρου πείρατα Ἰλιάδ. Ζ, 143. τέλος μύθων, Ἰλιάδ. Ι, 56. — β'.) οὐρανόν, ἢ ἐς οὐρανὸν ἵκειν, ἱκάνειν Τὸ νὰ ὑψώνεται, σηκώνεται τις πρὸς τὸν οὐρανόν, πολὺ ὑψηλά· ἐπὶ πάντων ὅσα ὑψώνονται εἰς τὸν ἀέρα, π. χ. κονίσσῃ, καπνός· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀκινήτων πραγμάτων, π. χ. ἐπὶ ὑψηλῆς σκοπέλου, Ὀδυσ. Μ, 73. Ἔτι δὲ ἐπὶ πάντων ἐν γένει ὅσα ἐκτείνονται, διαδίδονται μακράν, ἔξαιρ. ἐπὶ φωτὸς καὶ ἠχου ἠλίου, σέλας· καὶ, αὐτή, ὁρμαγδός, κλέος, ἀγγελίη. Τροπκ. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν, ὅσα ᾠδάνουσι, κατανοῦσι εἰς τὸ ἄκρον, εἰς ἔσχατον βαθμόν, εἰς μεγίστην ὑπερβολὴν οὐβρίστε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει Ὀδυσ. Ο, 329. — γ'.) Ἐπὶ πλοίων, Ὀδυσ. Ι, 128. Μ, 68. Ἐπὶ περιουσίας, κτημάτων, θησαυρῶν κτήματα ἵκει Φρυγίην Ἔρχονται, φέρονται, μετακομίζονται εἰς τὴν Φρυγ., Ἰλιάδ. Σ, 292. οὔτι χεῖρας ἱκοίτου Ὅ,τι ἔλθῃ, πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τινος, τὸ κοινότ. ὅ,τι βάλῃ εἰς τὰ χέρι, Ὀδυσ. Μ, 351. ψυλέφ αὐχέν' ἱκάνει Ἡ φλέβα ἐκτείνεται, φθάνει ἕως εἰς τὸν αὐχένα, Ἰλιάδ. Ν, 547. ἠχαλκὸς ἵκετο χρόα τὸ κοινότ. Τὸ μαχαίρι ἔφθασεν ἕως εἰς τὸ κόκκαλον, Ἰλιάδ. Λ, 352. καὶλ. τ. τ. — δ'.) Ἐπὶ πάσης ἐδήποτε περιστάσεως, ἠχρεῖω ἵκει μεν τὸ ἡμέτερον, Μὲ πλακώνει ἡ ἀνάγκη· ἀλλὰ, καὶ ἄνευ αἰτ., ἀπολύτως, Ἰλιάδ. Κ, 142. — ὕπνος, γῆρας, μόρος ἱκάνει μεν Μὲ πλάκωσεν ὁ ὕπνος, τὰ γηράματα, ὁ θάνατος· ἠθέσφατα ἱκάνει μεν Οἱ χρησμοί, αἱ προφητεῖαι ἐκπληροῦνται, ἀληθεύουν εἰς ἐμέ, ἔρχονται εἰς τὸ κεφάλι μου, Ὀδυσ. Ι, 507. ἔξαιρ. ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων, αἰσθημάτων, ἐννοιῶν, στοχασμῶν, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται εἰς τὸν ἄνθρωπον, τὸν πειράζουν, τὸν ταράττουν. ὠμότητ', κῆδος, σέβας, ποθή, τάφος, πένθος, ἄχος, ἄλγος, ἄδος, χόλος ἱκάνει με· ἱκάνει φρένας καὶ θυμόν· ἱκάνει με φρένας πολλάκις παρ' Ὁμ., σπανιώτ. μετὰ ὀστ. τοῦ πρτπ., Ὀδυσ. Τ, 228., ἐνίοτε δὲ συντάσσει καὶ μετοχῇ τὴν λέξ. ὁ Ποιητ. οἰκάνω φεύγων, θέων, νέων, ἰών, δυνάμενον Ἔρχομαι τρέχων, πηλαλῶντας, κολυμβῶν, πορευόμενος, ἔτι δὲ καὶ μετὰ ἐπιθ. νωποτρόπον ἱκάνειν Ἰλιάδ. Ζ, 501. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις. (τὸ Ἰῶτα ἐν τῷ, ἵκω μὲν ἐστὶ παρ' Ὁμ. συνῃρ. μκρ., ἐν τῷ, ἱκάνω δὲ, ἀεί βρχ., ἂν ἐν τῷ παρατ. μὴ ἐπεκταθῇ δι' αὐξήσεως χρονικ., ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ, ἱκνέομαι ἔστι καθ' αὐτὸ βρχ., καὶ μόνον ἐν τῷ ὁριστικ. ἀορ., διὰ τῆς αὐτῆς αὐξη. μκρ., τὴν ὁποίαν Ἡσιόδ. παραλείπει ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Παρὰ Πινδ. δ' ἐξ ἐναντίας ἐν τῷ, ἵκω, ἀεί βρχ. Boeckh. v. I. Pind. Pyth. 2, 36.)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Λ.

Ἴλα, ἡ. Δωρκ. ἀντὶ Βλη. (– –)

Ἰλαδόν, Ἐπίῤῥ. (Ἰλη) Σωρηδόν, ἀγεληδόν, μὲ τὸν σωρόν, κοπάδι, Ἰλιάδ. Β, 93. ἐν γένει, Εἰς, μὲ πολὺ πλῆθος, Ἡσό. Ἔρ. 289. παρβλ. Βτμ. Λεξ. 2. σλ. 158. (– υυ)

Ἰλάειρα, ἡ. παρ' Ἐμπεδοκλ. Ἡ σελήνη, τὸ φεγγάρι. πιθαν. παρὰ τὸ Ἱλαρός. (υυ – υ)

Ἵλαθι, ἰδὲ ἵλημι.

Ἱλαμαι, σπανιώτ. παρεσχημτσμ. τύπος τοῦ ἱλάομαι, ἱλάσκομαι, Ὁμ. Ἰλ. κ'. 5. παρβλ. ἵλημι. (υ υ –)

*Ἱλάομαι, Ἐπκ. ἀντὶ ἱλάσκομαι, Ἰλιάδ. Β, 550. Ἀττ. ἱλέομαι. (υυυ –)

Ἵλαος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἱλαρύνει, κατεπραΰνει, ἐξιλεώνει· ἄστυ ἐπὶ θεῶν, Εὐμενής, εὔνους. ἵλεως, Ἰλιάδ. Α, 583. Ἐπ' ἀνθρώπων. Φιλόφρων, προσφιλής, φιλόκαλος, πρᾶος, ἐπιεικής, εὐεργετικός, συμπαθητικός, Ἰλιάδ. Ι, 639. Τ, 178. Ἐν γένει, Φαιδρός, εὔθυμος, Ὕμν. Δημτρ. 284. — Ἀττ. ἵλεως, ὁ, ἡ, ων, τὸ, παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἵλαρος. (Τὸ Ἰῶτα ἀεὶ μκρ. παρὰ τοῖς Ἐποπ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., Ἀλλὰ καὶ τὸ α εὑρίσκεται ἐνίοτε, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Α, 583. Ὕμν. Δημτρ. 204. καὶ Voss, ἐν Ἡσό. Ἔρ. 342. μακρὸν Thiersch. Γραμμτ. Ἑλλ. σλ. 288. πιθανῶς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τό, λεως, λαός, Μενέλεως, Μενέλαος, ἵλεως, ἵλαος.)

Ἱλαρία, ἡ. (Ἱλαρός) = ἱλαρότης (υυυ)

Ἱλάρια, ων, τά, ὑπκ. ἱερά, Χαρμόσυνος ἑορτή ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἑορταζομένη κατὰ τὴν ἰσημερίαν τοῦ ἔαρος. Μακροβ. Σατουρν. α'. 21.

Ἱλαρός, ά, όν. (ἵλαος) Φαιδρός, εὔθυμος, καλοκαρδισμένος. (υυυ) ἀφ' οὗ

Ἱλαρότης, ητος, ἡ. Φαιδρότης, εὐθυμία, καλοκάρδισμα. (ι)

Ἱλαροτραγῳδία, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ τραγικοῦ εἰς τὸ κωμικὸν μετακπεποιημένη τραγῳδία. ἐφευρεθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀγγλου Rhinthon (ι)

Ἱλαρόω, (ἱλαρός) Ἱλαρύνω, κάμνω τινὰ ἱλαρόν, χαρούμενον, τὸν καλοκαρδίζω. (ι)

*Ἱλαρύνω = τῷ προηγμ. (υυ – –)

Ἰλάρχης, ου, ὁ. (ἴλη, ἄρχω) Ὁ πρῶτος ἀρχηγὸς μιᾶς ἴλης, τάγματος ἱππέων, τό ἰταλ. κομαντάντες ἑνὸς σκαδρονίου καβαλλαρίας. (ι) ἀφ' οὗ

Ἱλαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱλάρχου.

Ἱλαροῤῥοέω, Εἶμαι ἱλαροῤῥοῦς. (ι)

Ἱλαροῤῥοία, ἡ, Τὸ ψάλτιμον, ἢ ἡ ᾠδὴ τοῦ ἱλαροῤῥοῦ. (ι)

Ἱλαροῤῥοῦς, ὁ. (ἱλαρός, ῥοῦς) Ψάλτης, ἢ ποιητὴς ἱλαρῶν, τερπνῶν, χαροποιῶν ᾠδῶν. (ι) Ἀθήν. ΙΔ'.

Ἱλάσιμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἱλαρύνει, καταπραΰνει, ἡμερόνει, ἐξιλεώνει τινά. (– υυυ) παρὰ τὸ

Ἱλάσκομαι, Μλ. ἱλάσομαι (ᾱ) Ἐπκ. Ἱλάσσομαι, Δρκ. ἱλάξομαι, καθ' αὐτὸ μόνον ῥημ. ἄνευ ἐνργ. διαθ. (ἵλαος) Ἱλαρύνω, ἱλεόω, ἐξιλεώνω τινά, παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπὶ θεῶν· ἠθέων, Ἀθήνην, Ἑκάεργον ἱλάσκεσθαι, ταύροις, μηλῆσι Ἐξιλεοῦν θεὸν τινα διὰ θυσίας, διὰ ὕμνων, θυσιάζοντας, ὑμνοῦντας, δοξολογοῦντάς τον, Ἰλιάδ. Α, 472. παρβλ. Β, 550. μετὰ μετχ. ἱλάσκομαι πέμπων τινί τιν Ἐξιλεοῦν, ξανακερδαίνω τὴν τύ-

νοιαν, τὴν φιλίαν τινὸς πάλιν, πεμπωνταὶ τῷ τι ὡς δῶρον, Πιν. Ὀλυμπ. 7. 9. Ἔτι δὲ καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἠδίκησε, ἔβλαψέ τις κατά τινα τρόπον, καὶ προσφέρωνται τοῖς θεοῖς οἰκείας τιμὰς μετὰ τὸν θάνατόν των τοὺς ἐξιλεώνει, Ἡρόδ. 5, 47 — 2) Τὸ παρὰ τοῖς μεταγνστ. κατὰ ἐνεργ. διάθ. ἱλάσκω, φέρει τὴν ἀμετβ. σημσ., Εἶμαι, γίνομαι εὔμενής, εὐνοῦς πρός τινα· ἰδὲ ἱλήκω. (τὸ Ἰῶτα μακρ. συνηθῶς· ἀλλ' ἐνίοτε καὶ παρ' Ὅμ. βρχ. Ἰλιάδ. Α, 100. 147. 448. Τῆμ. Δμτ. 204. ἀφ οὗ

Γλασμα, τὸ. Ἱλάσμα, ἐξιλέωμα. θυσία. (ι)

Γλασμός, ὁ. Ἐξιλασμός, ἐξίλασις, τὸ νὰ ἐξιλεώσῃ, ἀποστήσῃ τις πάλιν τὴν εὐνοιαν τινος, ἐξαιρετικῶς τῶν θεῶν. (ι) «Θεῶν ἱλασμόν». Πλούταρχ. Ὀρφ. Ἀργ. 552. «Ἱεροὶ ἱλασμοί».

Γλαστήριος, ία, ιον. καὶ, Ἱλαστικός, ή, όν = ἱλάσιμος. «τὰ ἱλαστικὰ ὑπὲρ ἱερά, θυσίαι εἰς ἐξιλέωσιν προσφερομένη· (τὸ πρῶτον Ἰῶτα μακρ.)

Γλάω, ἄχρηστον πρωτότ. τοῦ ἱλάομαι καὶ ἱλάσκομαι, ἄπερ ἰδέ.

*Ἱλέομαι, Ἀττ. ἀντὶ ἱλάομαι. (ι)

*Ἱλεόομαι, Ἀττ. ἀντὶ ἱλάομαι. ἱλάσκομαι, (ι)

Γλεός, ὁ, = εἵλεος, σημσ. 1 καὶ 2. (ι)

Γλεος, ὁ, ἡ, ποιητ. αἱτ. ἵλαος, ἵλεως (ι)

Γλεως, ω, ὁ, ἡ, ων, τό, Ἀττικ. ἀντὶ, Ἵλαος. (ι)

Γλέως, Ἐπίρ. τοῦ, Ἵλεος. Ἵλαρῶς, εὐμενῶς, εὐθύμως, ἱλαρῶς, εὐνοϊκῶς, (ι)

Γλη, ἡ = εἴλη (ἵλω, εἴλω) Ὅμιλος, ὄχλος, πλῆθος. ἐπὶ ἀλόγων ζώων, Ἀγέλη, κοπάδι· πανδημοτὶ πλῆθος ἀνθρώπων πολλῶν ὁμοῦ, ἐξαιρ. ἱππέων τάγμα εἰς 128 στρατιώτας συνιστάμενον, τὸ ἰταλ. squadroni, Γαλλ. escadron. Συνέλευσις πολλῶν εἰς συμπόσιον, Πιν. πανδημοτὶ σύστασις, συρροὴ πολλῶν ἀνθρώπων· ὡς τὸ ἵλλω, εἴλω, παρβλ. Βτμν. Λξ. 2. σλ. 158 (– –)

*Ἱλήδων, Ἐπῤῥ. = Ἱλαδόν. (ι)

Γλῆθι, Πρστκτ. τοῦ ἵλημι.

*Ἱλήϊον πεδίον, τό, Ἐπικ. ἀντὶ Ἴλειον (Ἴλος) Ἡ πεδιάς, ὁ κάμπος τοῦ Ἰλίου, τῆς Τρωάδος, ὅπου ἔκειτο θαμμένος ὁ Ἴλος, Ἰλιάδ. Φ, 558. (– – υ υ)

Γλήκω, (ἵλαος) Εἶμαι ἵλεως, εὐμενής, εὐνοϊκός. Ἐπὶ θεῶν, Ὀδυσ. Φ, 365. ὅπου κεῖται τὸ ὑποκτκ. ἱλήκησι· πρὸς τῷ ὁποίῳ φαίνεται ἐν χρήσει καὶ τὸ εὐκτ. ἱλήκοιμι. (ι)

*Ἱλημι = τῷ προηγμ., ἐκ τοῦ ὁποίου εὑρῆται χρήσιμον μόνον τὸ ποστκτ. ἵλησι, ὡς ἐπίκλησις θεότητος, Ἱλάσθητί μοι, ἐλέησόν με, Ὀδυσ. Γ. 330. Π, 184. (– – υ) καὶ ἱλάθι (– υ υ)

Γλιακός, ή, όν. Ἐξ Ἰλίου, ἐκ τῆς Τρωάδος, Τρωαδίτης, Ἐπιγράμ. (– υ υ υ)

Γλιάς, άδος, ἡ. Ἰλιαίτ. ὀλκ. τοῦ Ἰλιακός — 2) ὡς οὐσστ. — α) Ἰλιάς, ὑπκ. γυνή, Τρωάς, Τρωαδίτισσα — β'.) Ἰλιάς, ὑπκ. ποίησις, ἡ Ἰλιάς, ἡ Ὁμηρικὴ ποίησις περὶ τοῦ κατὰ τῆς Τρωάδος πολέμου τῶν Ἑλλήνων. Παροιμιακῶς, «Ἰλιὰς κακῶν» ὡς τὸ ἡμετ. ἄπειρα, ἄμετρα κακά, δυστυχίας μὲ τὸ φορτί, Δημοσθ. (– υ υ)

Γλιγγιάω, ῶ. Ζαλίζομαι, ἀντραλίζομαι, ἔχω ζάλην, ἀντράλιαν, Τρπκ. Εὑρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν, ἀπορίαν, δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω· δὲν ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς τὸ κεφάλι. Ἀριστφ. Ἀχ. 581. 1218 (– – υ υ –) παρὰ τό

Γλιγγος, ὁ (ἵλλω, εἴλω) Ζάλη, ταραχὴ τῆς κεφαλῆς, ὁπότε φαίνεται εἰς τὸν πάσχοντα, ὅτι ὅλα τὰ περὶ ἑαυτὸν στρεφογυρίζουν, ἀντράλια. 2) Ἕλιγμος, δίνη, στρόβιλος. Ἀπολλών. Δ'. 142. Τὸ στρεφογύρισμα, κουλούριασμα τοῦ ὀφεως, (– – υ)

Γλιγξ, ιγγος, ἡ. = τῷ προηγμ. Δίνη, γύρος, συστροφή, κουλούριασμα, ἀντράλια, ταραχὴ τῆς κεφαλῆς. (– –)

Γλιόθεν, Ἐπίρ. Ἐκ τοῦ Ἰλίου, ἀπὸ τὸ Ἴλιον, ἀπὸ τὴν Τροιάδα, Ὅμ. (– υ υ υ)

*Ἰλιόθι. Ἐν τῷ Ἰλίῳ, εἰς τὴν Τροιάδα, στάσεως, ἠρεμίας σημαντκ. «Ἰλιόθι πρὶν Ἐμπρὸς εἰς τὴν Τροιάδα.

Γλιον, τό. = Ἴλιος, παρ' Ὅμ. κατὰ εὐθ. γέν. ἅπαξ μόνον, Ἰλιάδ. Ο, 71. (– υ υ)

*Ἰλιονεύς, έως, Ἐπικ. — ῆος, ὁ. Ὀνομ. κύρ. ἐπίθετον τινος Τροιαδίτου, Ἰλιάδ. (– υ υ –)

Γλιοραίστης, ου, ὁ. (ἐρείω) Περιθρυτής, φθορεὺς τοῦ Ἰλίου. τῆς Τροιάδος.

*Ἴλιος, ή, Ἡ ὑπὸ τοῦ Ἴλου κτισθεῖσα μητρόπολις τῆς Τρωικῆς ἐπικρατείας, Τροιάς, Τροιάδα, Ὅμ. (– υ υ)

Γλλαίνω, (ἵλλος) Εἶμαι ἀλήθωρος, πάσχω ὀφθαλμὸς ἱλλαίνων, «Ὀμμάτι ἀλήθωρον, Ἱππκ. ὀφθ. Διαστρέφω τοὺς ὀφθαλμοὺς, κυτάζω μὲ τὰς ἄκρας τῶν ὀμμάτων, στραβοκυτάζω.

Γλλάς, άδος, ἡ. (ἵλλω, εἴλω) Σχοινὶ κλωσμένον, στραφογυρισμένον, τριχίν, συρτοσηλιά, ἱλλάρι, κατὰ πλ. ἀρθ. Ἰλιάδ. Ν, 572. Ἔτι δὲ καὶ ἑλλάς. 2) Εἶδος πτηνοῦ ὁμοίου τῇ κίχλῃ. Πλίν.

Γλλίζω. (ἵλλος) Βλεφαρίζω, στραβοκυτάζω, εἶμαι ἀλήθωρος, διάλοξος· μύω, ἤτοι ζαβίζω τὰ ὀμμάτια ὅταν κυτάζω, εἴτε ὡς μύωψ, κοντόφθαλμος, εἴτε δι' ἔρωτα τὸ κοιντ. κάμνω μὲ τὸ ὀμμάτι. παρβλ. ἱλλωπέω.

Γλλίς, ίδος, ἡ. θλκ. τοῦ ἵλλος. Ἀλήθωρη, διάλοξη.

Γλλος, ὁ. Ὀφθαλμός, ὀμμάτι· ὡς Ἰων. λέξις ὑπὸ τοῦ Πολλ. 2. 54, μόνον διαφερομένη, ἀναμφιβόλως παρὰ τό, ἵλλω, εἴλω, ἀφ οὗ δεν-ἵλλω,

Γλλός, ὁ (ἵλλω). Ὅστις στραβοκυτάζει, ἀλήθωρος, διάλοξος, «ἵλλος γεγένημαι προσθκῶν.» Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 853. τὸ κοιντ. ἐστράβωσαν τὰ ὀμμάτιά μου κυτάζοντας· ἄλλως στραβός.

Γλλω, Περιστρέφω, στρεφογυρίζω, φέρω ὀλόγυρα, κουλουριάζω, περιτυλίγω, κουβαριάζω τίποτε· δένω τι ὀλόγυρα εἰς τίποτε· φασκιόνω, περικυκλόνω. κυλίω τίποτε· διώκων συμμαζεύω πολλοὺς ἢ πολλὰ εἰς ὅλον τι· συνάγω, συναθροίζω εἰς ἓν ὅλον διάφορα· συσφίγγω, στοιβάζω, στοιβαρόνω τίποτε· στερεόνω, κάμνω τι στερεόν συμμαζόνοντας, συσφίγγοντάς το· «γῆ ἱλλομένη ἢ γῆ στρεφομένη περὶ τὸν ἄξονά της· οὐσαύτως καὶ ἥροτρα ἱλλόμενα» Τὰ ἀλέτρια, τὰ ὁποῖα, τελειόνοντες τὴν αὐλακιάν οἱ ὀργωταί, στρέφουσι πάλιν καὶ ἀρχίζουν ἄλλην αὐλακα, Σφκλ. Ἀντ. 134. ὅπου ὅμως ἐνεργητικῶς ἐκλαμβάνουσί τινες τὴν λέξιν, ἐξηγοῦνται. Τὰ τὴν γῆν ἀνατρέποντα· ὁ Ald. μέντοι ἔγραψεν ἐξ ἀξιοπίστου τινὸς χειρογράφου «πλλομένων ἀρότρων» ὅπερ νομίζεται ἀληθέστερον «ἱλλόμενος ἐμβλῶν Περικυκλούμενος, συνιθούμενος, στενοχωρούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους· οὐσαύτως καὶ «δεσμεῖς, ἀλυτοπέδητον ἱλλόμενος» Περιδεδεμένος, συνεστριγμένος, Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 69. — 2) ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Περιστρέφω τὰ ὀμμάτια, στραβοκυτάζω, κυτάζω ἀλήθωρα, διάλοξα, μὲ τὰς ἄκρας τῶν ὀμματίων, ζαβίζω τὰ ὀμμάτια, ἀεὶ μέντοι διὰ συνθέτων τύπων τῆς λέξεως. (εἴλω, εἰλέω, εἰλύω· ἑλλός, ἑλλαίνω, ἑλλιγγος, ἑλιγγιάω· ἑλλάς, ἑλλεδανός· ἕλιξ, ἑλίσσω· οὖλος, ἕουλος, οὐλαμός· ἕλη· παρβλ. Βτμν. Λξ. 2. σλ. 150.)

Γλλωδης, ὁ, ἡ (ἵλλος, εἶδος). Ἀλήθωρος, διάλοξος, ὅστις στραβοκυτάζει, ζαβίζει τὰ ὀμμάτια.

Γλλωπόω, ἱλλωπίζω, ἱλλώπτω· = ἱλλίζω, Διαστρέφω τὰ ὀμμάτια. στραβοκυτάζω, βλεφαρίζω, τὸ κοιντ. ζαβίζω, ζαβόνω τὰ ὀμμάτια, μυωπάζω, ἤτοι κυτάζω ὡς μύωψ, κοντόφθαλμος· κυτάζω μὲ ἐρωτικὸν βλέμμα· κυτάζω μὲ καταφρονητικόν, μὲ ἀλαζωνικόν, περιπελαστικὸν βλέμμα· ἔνιοι δὲ τὰ μέσα τῶν βλεφάρων καθέλκουσι, τὰ δὲ ἑκατέρωθεν ἀνασπῶσι καὶ ἅμα ἱλλώπτουσιν, οὓς καὶ αὐτοὺς μοιχικοὺς λόγων οὐκ ἂν ἁμάρτοις.» Ἀδαμαντ. φυσιογν. α. (ἐτυμολογεῖται δὲ ἡ λέξ. παρὰ τό, ἵλλω, καὶ ὤψ, ἐρθέτερον ὅμως ἄνευ συνθέσ. παρὰ τό, ἱλλός ἁπλῶς, Lobeck ἐν Φρν. σλ. 607.)

Γλλωσις, εως, ἡ (ἵλλω). Διαστροφή, τὸ νὰ διαστρέφῃ τίς τι, ἐξαιρ. τὰ ὀμματα, Ἱππκρ. Κωακ. ΙΑ'. «ἱλλωσις ὀφθαλμοῦ.»

*Γλος, ὁ. Ὁ κτίστης τοῦ Ἰλίου, τῆς Τρωάδος, Ἰλιάδ. = 2) καὶ ἕτερός τις ἐκ τῆς Ἐφύρας, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ὁ Ὀδυσσεὺς φάρμακα, Ὀδυσ. Λ, 259.

Γλυθμα, τος, τό. (εἰλύω). Φύλλον δένδρου Ἡσύχ.

Γλυόεις, ὄεσσα, ὄεν (ἵλυς). Ὁ,τι εἶναι γεμάτον ἰλύν, λουτήν, λάσπην, ἀκάθαρτον, ἀπαστρον, βορβορώδες, λασπώδες (– υ υ –)

Γλυός, ὁ. = εἰλυός, σημσ. 2. γράφεται δὲ καὶ ἵλυός. (– – υ) = ἑλυός, ἡ, ἵλυς, φωλεός, εἶδος τοῦ θηρίου αὐλίζεται.

Γλύς, ύος, ἡ. Λούτη, λάσπη, λύρα, ἀκαθαρσία, Ἰλιάδ. Φ, 313. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ τρύξ, κατακάθισμα λασπώδους ὑλης ὑγροῦ τινος εἰς τὸν πάτον τοῦ ἀγγείου του, ἀντιθέτ. τῷ πηλός, ἡ λάσπη ἐκ τῆς ὁποίας κατασκευάζονται τὰ κεράμεια ἀγγεῖα. Πίνακ. παρὰ τό, εἰλύω, ἵλλω (– –, τὸ υ παρ' Ὅμ. καὶ ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσι μακρ., παρὰ τοῖς μεταγνστ. δέ, καὶ βχρ. Λέων Τ. 39)

Γλυσπάομαι. ἱλύσπωμα, ἱλύσπασις· = εἰλυσπάομαι, εἰλύσπωμα, εἰλύσπασις.

Γλύω, (ἵλυς). Σπιλόνω, μολύνω, μιαίνω, τὸ ἰταλ. sporcare, τουρκιβ. μουρσπαρεύω τι, ἔτι δὲ καὶ λασπόνω, σκεπάζω τίποτε μὲ λάσπην. — 2) = εἰλύω (– υ –)

Γλυώδης, ὁ, ἡ = Ἰλυόεις (– υ – –)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Μ.

Ἴμα, τό· = εἷμα· φαίνεται ὅμως ἄχρηστον.

Ἵμα, ἡ. = Ἰμονία· ὁμφρ.

Ἱμαῖος, αία, αῖον (ἱμάω). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἀντλεῖν ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς· ἡμέλος ἱμαῖον.» Ἄσμα τραγῳδίας, τὸ ὁποῖον ἐτραγῳδοῦσαν οἱ ἀντληταί, ἐν ᾧ ἠντλουν, εὐγαζον ὕδωρ ἀπὸ πηγάδι (υ – υ) Ἀθήν. ΙΔ. «ἀείδει καὶ ποῦ τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον.»

Ἱμαλιά, ἡ. Ἀφθονία ἀλεύρου, πολύ, τὸ τουρκιβ. μπερεκέτι ἀπὸ ἀλεύρι· ἐν γένει, ἀφθονία τροφῆς· (οὐχὶ δὲ προσθήκη ἀλεύρου, ὡς ψευδῶς εἴρηται καὶ ταύτην τὴν λέξιν ἄλλος τις.) παρὰ τό

Ἱμάλιος, ία, ιον. Ὁ,τι εἶναι ἐν ἀφθονίᾳ, πολύ, περισσόν. Ἡσυχ.

Ἱμαλίς, ίδος. ἡ. Θεότης τις προστάτις τῶν μύλων — 2) Ἄσμα τῶν μυλωθρῶν, τραγῳδία τῶν μυλωνάδων. Δωρκ. λέξις.

Ἱμαντάριον, ὑποκορισ. τοῦ ἱμάς.

Ἱμαντελικτεύς, έως, ὁ (ἱμάς, ἑλίσσω). Σχοινοπλέκης, σχοινᾶς, ὅστις κλώθει σχοινία. — 2) Τρπκ. Σοφιστής, ὅστις ὁμιλεῖ μὲ σοφίσματα.

*Ἱμαντίδιον, τό, Ὑπερστ. τοῦ ἱμάς.

Ἱμαντινος, ίνη, ινον (ἱμάς). Ὁ,τι εἶναι κατεσκευασμένον μὲ ἱμάντας, λωρίδ, Ἡρόδ. 4, 189 (υ – υ υ)

Ἱμαντόδεσμος, ὁ (δεσμός). Δεσμός, δέμα, ἀπό, ἡ μὲ ἱμάντα, λωρί. — 2) ὡς ἐπθ. Ὅ,τι εἶναι δεμένον μὲ λωρί. Ἡσύχ.

Ἱμαντοπέδη, ἡ (πέδη). Δεσμός, ἢ θηλυά ἀπό ἱμάντα, λωρί. Ἀνάλεκτ. Β'. 473.

Ἱμαντόπους, ποδος, ὁ, ἡ (πους). Πτηνόν τι ἐνυδρον, μακροποδον, νεροπούλι. Ὀππιαν. ἰξευτ. Β'. ρ.

Ἱμαντώδης, ὁ, ἡ (ἱμάς, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὁμοιον, ὁμοιάζει μὲ ἱμάντα, λωρί.

Ἱμάντωμα, τό. Δέσιμον, κομπόδεμα μὲ λωρί. ἰδέ ἐντῷ ἑπομένω. Ἀριστ. 2.

Ἱμάντωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ δέῃ, κομποδένῃ, σφίγγῃ τίς τι μὲ λωρί — 2) Τὸ ζωνάρι ἀπό σταυρατὰ ξύλα, τὸ ὁποῖον βάλλουσιν εἰς τὰ τείχη οἱ οἰκοδόμοι.

Ἱμαοιδός, ὁ. (ἱμάω, ἀοιδός). Ὅστις ψάλλει, τραγῳδεῖ ἐν ᾧ ἀντλεῖ, εὐγάζει νερόν ἀπό πηγάδι.

Ἱμάς, ἀντος, ὀρθότερον-ἄντος, ὁ. Λωρί, Ἰλιάδ. Β, 262. Φ, 30. Χ, 397. ἐξαιρ. τὰ λωρία μὲ τὰ ὁποῖα ζεύγουν τοὺς ἵππους εἰς τὴν ἅμαξαν, Ἰλιάδ. Θ, 544. Η, 475. 489, 567. τὰ λωρία εἰς τὰ ὁποῖα κρέμαται ὁ σίφρος, ἡ καλέσσα, κεντημένα μὲ χρυσόν καὶ ἄργυρον. Ἰλιάδ. Ε, 727. τὸ λωρί τῆς μάστιγος, ἡ μάστιξ αὐτή, πλεγμένη μὲ λωρία, Ἰλιάδ. Ψ. 68., ἑπομένως δὲ ἐγένοντο βαρύτερκι καὶ κινδυνωδέστεραι αἱ μάστιγες προσηφθήσαν αὐταῖς καρφίον, καὶ ἐκαλοῦντο μύρμηκες. Τὸ λωρί, μὲ τὸ ὁποῖον ἔδεσιον τὴν περικεφαλαίαν ὑπό τὴν σιαγόνα, εἰς τὸ κατασάγωνον, Ἰλιάδ. Γ, 371. 375. ἔτι δὲ καὶ ἡ θελκτικωτάτη ζωνη τῆς Ἀφροδίτης, Ἰλιάδ. Ξ, 214. 219 ἐν Ὀδυσ. δέ, τὸ λωρί τῶν θυρῶν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐτραβοῦσαν τὸν σύρτην. διαδρομον καὶ τὸ τύλιγον εἰς τὴν κορώνην, Ὀδυσ. Α, 442, Δ, 802. Φ, 46 Παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. ἐξαιρ. τὸ λωρί μὲ τὸ ὁποῖον ἔδενον τὰς καρβατίνας, τὰ τσαρούχια, καὶ τὸ λωρί, μὲ τὸ ὁποῖον ἀντλοῦσαν νερόν ἀπό πηγάδι, τὸ ἄλλως ἱμονιὰ λεγόμενον· ἔτι δὲ καὶ τὸ λωρί ἢ κομμάτιον δέρματος, τὸ ὁποῖον ἐτάπαζε τὴν τρύπαν τοῦ κλειδίου, τῆς κλειδονιᾶς· χειρώτια, τὰ ὁποῖα ἐφοροῦσαν οἱ πυγμάχοι. Ἀπολλων Β. 27. Παυσανίας Ἀρκαδ. 20. ἡτοῖς πυκτεύουσιν οὐκ ἦν πω τηνικαῦτα ἱμὰς ἐξύς ἐπὶ τῷ καρπῷ τῆς χειρός ἑκατέρας, ἀλλὰ ταῖς μειλίχαις ἔτι ἐπύκτευον ὑπὸ τὸ κοῖλον ἑέοντες τῆς χειρός, ἵνα οἱ δάκτυλοι σφίσιν ἀπολείπωσι γυμνοί· ἐκ βοείας δὲ ὡμῆς ἱμάντες λεπτοί, τρόπον τινὰ ἀρχαῖον πεπλεγμένοι δι' ἀλλήλων ἦσαν αἱ μειλίχαι (πρωτότ. τῆς λέξ. ἐστί τό, ἵημι, ἀφ' οὗ καὶ τό, ἱμάω, ἀφίκω, κρεμῶ τὸν κάδον, τουρκβ. κοβῶ εἰς τὸ πηγάδι διὰ νὰ εὐγάλω νερόν· ἀπό τῆς σημασίας δὲ τοῦ λωρίου τῆς μάστιγος, παράγεται τὸ ἱμάσω, ἱμάτθλη, μαστιξ. (υ-, ὁ Ποιητ, μέντοι χρῆται καὶ τῷ Ἰῶτα μκρ τετράκις, Ἰλιάδ, Θ, 544, Η, 475. Ψ, 363. Ὀδυσ. Φ, 46, ἐν τοῖς περιγώγοις δὲ καὶ ἐν ταῖς συνθέτοις λέξεσι φαίνεται ἀεί βρχ.) περὶ δὲ τῆς πιθανῶς ὀρθοτέρας τονώσεως ἱμάντος καὶ τλ. ἰδέ Lobeck in Volfs. Anal. 3. σλ. 59. Dind. ἐν Ἀρστφ. Ἀχ. 724.

Ἱμάσθλη, ἡ. (ἱμάς, ἱμάστω). Τὸ λωρί τῆς μάστιγος, μὲ τὸ ὁποῖον κτυποῦν, ἡ ἀπό λωρία πλεγμένη μάστιξ, τουρκβ. καμτσίκη. Ὅμ. παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις κάθε λογῆς λωρί. (υ - -)

Ἱμάστω, Μλ. ἱμάσω (ᾱ). Μαστιγόω, κτυπῶ, δέρω τινὰ ἤ τι μὲ τὴν μάστιγα ἵππους, ἡμιόνους Ὅμ. ἠπληγὰς ἱμάστω τινάω Ὀδυσ. Ο, 17, ἠχείρω Τμ. Ἀπλ. 340. Τροπκ. ἠγάδανα Κτυπῶ τὴν γῆν μὲ κεραυνούς, Ἰλιάδ. Β, 782. παρὰ τό, ἱμάς, ἡ μάστιξ. (ῑ)

Ἱματανωπερίβαλλος, Ἀθήν. Δ'. Ὅς τις φορεῖ ἐπανωφόρεμα.

Ἱματηγός, ὁ, ἡ (ἱμάτιον, ἵμα, εἶμα, ἄγω). Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ ἱμάτια, φορέματα. Θεόφρ. περὶ Λίθ. ἠναῦς ἱματηγός.ἠ (-υ-υ)

Ἱματιδάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, ἱμάτιον, μικρόν ψόρεμα, φορεματάκι. (-υυυυυ)

* Ἱματίδιον, τό = τῷ προηγμ. (-υ-υυ)

Ἱματίζω, (ἵμα). Ἐνδύω, φορένω τινά. (-υ--)

Ἱματιοθήκη, ἡ (θήκη). Θήκη, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. ἀρμάρι, ἢ κιβώτιον, τό τουρκβ. σενδούκη, εἰς τὸ ὁποῖον φυλάττονται φορέματα· (τὸ ἀρκτ. Ἰῶτα μκρ.)

Ἱματιοκάπηλος, ὁ, ἡ (κάπηλος). Ὅστις πωλεῖ ἱμάτια, φορέματα. (ἵ μ τι)

Ἱματιοκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτω). Ὅς τις κλέπτει φορέματα. (ἵμ.)

Ἱματιομίσθης, ου, ὁ. ἡ (μισθός). Ὅς τις δίδει, δανείζει φορέματα μὲ μισθόν, τό τουρκβ. κιρᾶν. (ἵμ) Πολυδ. Ζ'. 78.

* Ἱματιομισθωτής, οῦ, ὁ (μισθόω). = τῷ προηγμ. (ἵμα)

Ἱμάτιον, τό, κατά τόν τύπον ὑπκρ. τοῦ, ἱμα· ἐν χρήσει = εἶμα. Φόρεμα, ἐξαιρ. ἐπανωφόρεμα παυδήποτε, οἷον τὰ συνήθ. Ἰταλ. καπότον, μαντέλλον· ἠὲν ἱματίοιεν τό σύνηθ. Ἰταλ. Τσιβίλε, ἰνκόυιτο· ὅταν τῶν ἐντίμων, ἢ τῶν ἀξιωματικῶν τις, ἢ βασιλεύς, ἡγεμών φορῇ τό συνηθες τῶν πολιτῶν φόρεμα καὶ ὄχι τό τοῦ ἐπαγγέλματός του. Πλουτχ. Καμλ. 10 — 2) Ἐν γένει, Ῥοῦχον, ὕφασμα, σκέπασμα, πάπλωμα, τραπεζόλιον ἢ τραπεζομάνδιλον· σκέπασμα τῶν ἵππων, τό κοινν. τσιόλι, σάτμα, τσιολτάρι· ὕφασμα, διά τοῦ ὁποίου στραγγίζομεν τίποτε, στραγγιστήρι, τσαντίλα κοινν. Ἡρδτ. 4. 23. ἠτοῦτο ἐπεὰν γένηται πέπον, σκαλεόυσιν ἱματίοισι.ἠ (-υυυ)

Ἱματιοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ φορέματα (ἵμα).

Ἱματιόπωλις, ιδος, ἡ. Θλκ. τοῦ προηγμ. ἠἀγορά ἱματιόπωλις.ἠ Παζάρι, ὅπου πωλοῦνται φορέματα (ἵμ.)

Ἱματιοφορίς, ίδος, ἡ (ἱμάτιον, φέρω). = Φάσκωλος. Ἀμμών. (ἵμα).

Ἱματιοφυλακέω, ῶ. Φυλάττω τά ἱμάτια. (ἵμα).

Ἱματιοφυλάκιον, τό. Τόπος, ἔνθα φυλάττονται τά ἱμάτια, φορέματα· (ἵμα)· παρά τό

Ἱματιοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Ὅς τις φυλάττει τά ἱμάτια. (ἵμ· τι)

Ἱματισμός, ὁ. Ἐνδυμασία, φορεσιά, φορέματα. Πλούταρχ. Ἀλεξ. 39. 2) Στρώματα, σκεπάσματα, ῥοῦχα. Θεόφρ. Χαρ. 23. (-υ-υ)

Ἱματιοποιία, καὶ ἱματοποιία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ νά κατασκευάζῃ, κάμνῃ, ψειάνῃ τις φορέματα. (ἵμ. τι.)

Ἱματουργικός, ή, ὄν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τό νά κατασκευάζῃ φορέματα· ὅ,τι ἀνήκει εἰς τήν ἱματοποιίαν· ἀφ' οὗ, ἱματουργική, ὑπκ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν ἱμάτια, ἡ ῥαπτική. παρά τό

Ἱματουργός, ὁ, ἡ. (ἔργω). Ὅς τις ψειάνει φορέματα· ὡς οὐτιαστκ. δέ, ῥάπτης. (-υ-υ)

Ἱμάω, Ἀττ. ἀπρμφ. ἱμῆν (ἱμάς). Σύρω, τραβῶ τι πρός τά ἄνω μέ λωρί, σχοινί· ἐξαιρ. εὐγάζω νερόν ἀπό τό πηγάδι· ἔτι δέ καὶ = βάλλω.(υυ—)

* Ἱμβραστίδης, ου, ὁ. Πατρωνυμ. Ὁ υἱός τοῦ Ἰμβράστου, Ἰλιάδ.

* Ἴμβριος, ὁ. Κύρ. ὄνομ. ἐντίμου τινός Τρωαδίτου, Ἰλιάδ.

* Ἴμβρος, ὁ. Ἡ Αἰολκ. νῆσος Ἴμβρος, οὗ μακρόν τῆς Λήμνου κειμένη, Ἰλιάδ.

Ἱμείρω, (ἵμερος). Μετά γενικ. ἐπιθυμῶ, ἐρέγομαι, ποθῶ, ἐρίζμαι. Ὀδυσ. Κ, 431. 555. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 31. ἔτι δέ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Σφκλ. Ἠλ. 1053. Ἐπί τό πλεῖστον κατά τήν αὐτήν σημτ.

Ἱμείρομαι, ἀποθ. μετά μέσ. καὶ παθ. ἀορ. συντασσόμενον δέ ἀπρμφτ. Ἰλιάδ. Ξ, 163. Ὀδυσ. Δ, 41. 49. καὶ μετά γεν. Ἰλιάδ. Ξ, 269. Ἡρδτ. 3, 123. 6, 120. Πλήν τῶν Ἑσπ. χρωνται τῇ λέξει καὶ οἱ Ἴωνες λογογρ., παρά τοῖς ὁποίοις εὑρηται καὶ ὁ ἀόρ. ἡμέρθην, Ἡρδτ, 7. 44. παρ' Ἱππκ. ἐξαιρ. κατά σημτ. ἀφροδισιασμοῦ, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδ. Ξ, 163. (τό Ἰῶτα ἀεί μκρ.)

Ἰμεν, ἀ πλθ. πρσπ. ἐνστ. εἶμι.

* Ἴμην, Ἐπκ. ἀπρμφ. τοῦ εἰμι ἀντί ἴέναι, πολλκ παρ' Ὅμ (υυ)

* Ἴμεναι, Ἐπκ. ἀπρμφ. τοῦ εἰμι, ἀντί ἴέναι, Ὅμ. (υυ-)

* Ἱμέρα, ἡ· ἀρχαῖος παρασχηματσμ. τύπος τοῦ ἡμέρα, κατά Πλάτ. Κρατ. σλ, 418. C. D.

* Ἱμεροδερκής, ὁ, ἡ (δέρκομαι). Ὅστις κυτάζει μὲ ἐπιθυμητικόν, ἐρωτικόν βλέμμα, τό κοινν. λυγόνει τά ὀμμάτια. Παῦλ. Σιλ. Ἀμβ. 275.

Ἱμερόεις, ἔσσα, ὄεν (ἵμερος). Ὅ,τι διεγείρει ἐμπνέει ἐπιθυμίαν, πόθον, ἐξαιρ. ἐπιθυμίαν ἀφροδισιασμοῦ, Ἰλιάδ. Ε, 429. Ξ, 170. ἔτι δέ καὶ ἐπί τερπνῆς ὠδῆς, ψαλμῳδίας, τραγῳδίου, καὶ ἐπί θεατρικοῦ χοροῦ, Ἰλιάδ. Σ, 570. 604. Ὀδυσ. Σ. 193. 304. μετά δοτ. Ὅ,τι ἕλκει, θέλγει, ἡδύνει τινά, Ὀδυσ. Κ, 398. Ρ, 519. παρβλ. μύθοτοι ὑποδύω, ἐρθότερον γάρ τό ἐξαρτᾶσθαι τήν δοτ. ἀπό τοῦ ῥήματος. ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι τερπνόν, χαρίεν, ἀξιέραστον· παρ' Ὅμ. μόνον ἐπί πραγμάτων, οὐχί δέ ἐπ' ἀνθρώπων χρήσιμον. (-υυ-)

Ἱμεροθαλής, ὁ, ἡ (θάλλω). Δωρκ. ἀντί ἱμεροθηλής. Ὅ,τι θάλλει, ἀνθεῖ, βλαστάνει τερπνῶς· ἐπί ἀνθέων. (ῑ)

Ἱμερόνους, ὁ, ἡ (νοῦς). Ὅστις εἶναι ἀξιέραστος διά τά φρονήματα, διά τήν καλήν ψυχήν του. (ῑ) Ὀρφ. Ἄμν.

* Ἱμερόομαι = ἱμείρομαι· μετά γεν. Ἱππκ. (ῑ)

Ἵμερος, ὁ. Πόθος, ἐπιθυμία, τήν ὁποίαν αἰσθάνεται τίς διά τινα ἄνθρωπον, ἢ διά τι πρᾶγμα· μετά γεν. Ὅμ. Ἄνευ πτωτικοῦ δέ, συνήθ. Ἐπιθυμία ἀφροδισιασμοῦ, Ἰλιάδ. Γ, 446, Ξ, 328. ἐν συντάξει, ἠφιλότης, καὶ ἵμερος.ἠ Ἰλιάδ. Ξ, 198. 216. ἠτίτου ἵμερος.ἠ Ἰλιάδ. Λ, 189. ἠγόου ἵμερος.ἠ παρ' Ὅμ. ὅθεν, Ὀδυσ. Δ, 113. καὶ μετά γεν. τοῦ ἀντικειμένου ἠπατρός.ἠ Παρ Πινδ. δέ, ἔλως ὡς τό, ἔρως, ἡ ἀγάπη, καὶ ὁ θεός τῆς ἀγάπης (κατά Hemst. παρά τό ἵεμαι. ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ.) (-υυ)

Ἱμεροφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ἔχει τερπνήν, γλυκείαν φωνήν. (ῑ) Θεόκριτ. ΙΗ'. 7.

* Ἱμέρρω, Αἰόλ. ἀντί ἱμείρω, Σπφ. (ῑ)

Ἱμερτός, ή, όν (ἱμείρω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ποθητόν, ἐπιθυμητόν, εὐκτόν· προξενεῖ, διεγείρει πόθον, ἐπιθυμίαν· ἄρα, χαρίεν, τερπνόν, Ἐπκ. ποταμοῦ, Ἰλιάδ. Β, 751. πλέξεσι Πινδ. μόνον ποιητ. χρτμ. (- - υ)

* Ἱμεροπής, ίδος, ἡ (ὤψ). Ἡ κυτάζουσα μὲ πόθον, μὲ ἐρωτικόν βλέμμα, Ἐμπδ. (-υ-υ)

Ἱμέω, παρά Σουίδ. = ἱμάω. ἀμφ.

Ἱμητήριον, τό (ἱμάω). Σχοινίον εἰ οὗ ἀνασύρουσι, εὐγάζουν νερόν ἀπό πηγάδι (ῑ)

Ἱμητός, ή, όν. Ὅ,τι ἐτράβηξεν, εὐγαλέτις κάτωθεν, ἀπό τό βάθος, ἐξαιρ. νερόν ἀπό πηγάδι (υ-υ)

Ἴμμεναι, ποιτ. ἀντί, ἴμεναι, ἴέναι, ἀπρμφ. τοῦ εἰμι, Ἰλιάδ. Τ, 365.

Ἱμονιά, ἡ (ἱμάς). Τό σχοινί εἰς τό ὁποῖον κρέμαται ὁ κάδος, τό τουρκβ. ὁ κουβᾶς πηγαδίου· ὁ τύπος ἱμονιά, ὀξυτ. οὐκ ἔστιν Ἀττ. (ῑ) ἀφ' οὗ

Ἱμονιοστρόφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὅστις περιστρέφει τήν ἱμονιάν. Ἀριστφ. Βτρ. 1297. (ῑ)

Τό Ι μετά τοῦ Ν.

Ἰν, Δοτκ. πτωσ. τῆς πάλαι πρσπκ, Ἀντωνυμ. ἵ, ἵς, ὅπερ ἰδέ. Πίνδ, πύθ. 4, 363. ἠοὐδ' ἀπίθησιν ἰν.ἠ Νέμ. 1, 99 ἠτόν ἐχθρόταστον φᾶσεν ἰν

δόσιν μόνον.κ Ἡτοιδ. οὐν αὐτῷ ἀντί, ἑαυτῷ.
* Γ'ν, Κρητικῶς ἀντί ἐν· ἀφ' οὗ τό Λατν. in, intus.
* Ι ν, ὁ = ἰς, Ἰτχύς, δύναμις· ἐλλείπουσιν ὅμως ὅλως παραδείγματα τοῦ καὶ κατά τό γένος πάνυ ἀμφιβόλου τόπου τούτου.
Γ'ν α, Σύνδ. διά νά, κοινῶν. γενικά, νά, Ὅμ. συντάσσεται — 1) μετά ὑποτ. Ἐγκλ. — α) κατ' ἔντν., Ὀδ. Α, 302. Β, 111. Ε, 91. Ἰλ. Β, 381 — β!) κατά Μελ., Ὀδ. Β, 307. Δ, 591. Ἰλ. Ο, 31. — γ!) κατά παρωχημ., εἰς δήλωσιν ἐνεστῶτος ἢ μέλλοντος πράγματος, Ἰλ. Α, 201. Ω, 264. 555. Ὀδ. Ε, 91. Ι, 356. ἢ εἰς δήλωσιν τῆς διαρκείας πράξεως ἢ περιστάσεώς τινος, Ὀδ. Γ, 77. ἐν τοῖς τοιούτοις πρόκειται τῷ ἵνα παρά τοῖς Ἕποπ. καὶ Ὀρτικ. ἐγκλ. ὀκοῦν ῥῆμα, ἐπειδή τό ὑποτακτ. ῥῆμα τρέπει πολλάκις παρ' αὐτοῖς τό η καὶ ω εἰς τό ε καὶ ο. π. χ. Ἰλ. Α, 365. Β, 232. Φ, 314. Ψ, 207. Ὀδ. Η, 165. ἐν τοῖς ὁποίοις καὶ αὐτοῖς ὁμοίως παραδείγματιν τό τῷ, ἵνα προστιθέμενον ῥῆμα οὐκ ἔστιν ὀρτικ. ἀλλ' Ἐπικ. ὑποτακ. ἐγκλιν. — 2) μετά εὐκτ. ἐγκλ. — α!) κατά παρωχημ., εἰς δήλωσιν ἀληθοῦς τινος παρωχηκότος πράγματος, Ὀδ. Γ, 1. 438. Ε, 1. 492. Ζ, 50. Ἰλ. Ε, 2, καὶ ἀλλχ. — β!) ἐνίοτε δέ καὶ κατ' ἔντν. εἰς δήλωσιν τῆς γνώμης ὅτι δύναται νά συμβῇ τι, οὐχί δέ ὅτι τοιοῦτο, πραγματικῶς ἤδελε συμβῇ, Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἡλ. 59. Herm. ἐν Σφκλ. Ἡλ. 57. — 3) κατά παρωχημ. ὁριστικ., εἰς δήλωσιν — α!) ὅτι ἤδελε συμβῇ τι ἀν συνέβαινε πρότερον ἄλλο τι — β!) Ὅ τι ἔμελλε νά γένῃ τι, τό ὁποῖον δέν εἶναι κατά τό παρόν, ἢ δέν δέλει εἶναι, μετά παρεμ. καὶ ὑπερτ. ὀρτικ. κατά παρεμβεβλημένην σημτ. τῆς διαρκούσης· μετά ἀόρ. ὀρτικ. δέ, κατά παρεμβεβλ. σημτ. τῆς τετελεσμένης πράξεως, Herm. Vig. σλ. 850., κατά Βρ. δέ, ἐν Ἀριστφ. Νεφ. 1466. καὶ μετά μέλλ. ὀρτικ. (οἱ μεταγενέστ. καὶ ἥττον ἀκριβολόγοι συγγραφεῖς παραβαίνουσιν οὐ σπανίως τούς κυρίους κανόνας τούτους ἐν τῇ χρήσει τῆς Εὐκτ. καὶ τῆς ὑπτκ. ἐγκλιν. Herm. ἐν Ὀρφ. σλ. 812) — 4) ἵνα, μή, Διά νά μή — α.) μετά ὑπτκ. Ἰλ. Β, 195. Ξ, 483. Τ, 180. Τ, 33. — β.) μετά εὐκτ. Ὀδ. Δ, 70. Ε, 490. Ἰλ. Ν, 670. Ἡ σύνταξ. τοῦ ἵνα μή μετά ὑπτκ. καὶ εὐκτ. ἐγκλ. ἔστιν ἡ αὐτή τῇ τοῦ, ἵνα. — γ.) ἀντί τοῦ, ἐάν μή, ἀνέγνω ὁ Ἡρόν. ἵνα μή. Ἰλ. Η, 353. ὁ στίχος ὅμως ἀπεκρίθη ὅλος, Ἰδέ Heyne Τμ. 6. σλ. 369. φαίνεται ὅμως κατά παραδόσεις τῶν Γραμμτ. ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ ἵνα ἀντί τοῦ ἐάν, ἔχει ἀληθῶς καὶ τοῦτο ἴσως διά τήν αὐτήν δύναμιν τῆς λέξεως καὶ ὡς σύνδεσμ. καὶ ὡς ἐπῤῥ. λαμβανομένης· ὅδεν περιττόν ἐστί τό γράφειν παρά Δεινρχ. ἐν Δημοσ. εἰσηγ. κατά τόν Στεφ. καὶ κατά τόν Reiske ἤν, ἀντί τοῦ διά πάντων τῶν χειρογράφων βεβαιωμένου ἵνα, τοῦ ὁποίου τήν ἀντικατάστασιν παρῃτήσατο καὶ ὁ Bekker — 5) μετά μορίων ἄλλων, ἵνα ἐή, Ἰλ. Η, 26. Ψ. 207. ἵνα περ, Ἰλ. Ω, 382. παρά τοῖς Ἀττ. δέ καί, ἵνα τί; ὑπακ. γένηται, Διά νά γένῃ, συμβῇ τίποτε; τοῦτ' ἔστι, διά τί; εἴτε ὡς ἀπόλυτος πεῦσις, ὡς ἐν Ἀριστφ. Ἐκκλ. 718. εἴτε ἐπιφερόμενον ῥῆμα ἔχον, Ἀριστφ. Εἰρ. 409. Herm. Vig. 849. Β) ἵνα, ὡς Ἐπῤῥ. — α) τοπικῶς, Ὅπου, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ παρά τοῖς Ἀττ., μετά γενικ. ὡς καὶ ἄλλα τόπου Ἐπῤῥ. οἷνα γῆς, χώρας καὶ τ. τ., Valk ἐν Ἡρόν. 2. 133. Σφκλ. Αἰ. 336. οἷνα τῆς πόλεως· Εἰς τό ὁποῖον μέρος τῆς πόλεως· οὐχ ὁρᾷς, ἵν' εἰ κακοῦ μ' Δέν βλέπεις τόν ἔσχατον βαθμόν τῆς δυστυχίας, ὅπου εἶναι, εἰς τόν ὁποῖον κατήντησας; Σφκλ. — β.) Ἐν τόπῳ κινήσεως σημαντικόν. Ποῦ, εἰς ποῖον, εἰς τί, εἰς τό ὁποῖον μέρος. Ὀδ. Δ. 821. Ζ, 55. ὡσαύτως καὶ παρά Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1311. 1315. κατά ταύτην τήν σημτ. ὅμως κεῖται τό ἵνα μόνον ὡς ἀναβάσεις οὐχί δέ ὡς πεῦσις κατ' αὐθύ. — γ.) χρονικῶς. Ὅτεν, κατ' ἣν εὐκαιρίαν, Ὀδ. Ζ, 27. Schaef. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Κ. 617 Τρχ. 1157. Ὁ Doederlein μέντοι ἐν Σφκ. Οἰδ. Κ. 817. ἀποδοκιμάζει τήν χρῆσιν ταύτην τῆς λέξ. καὶ ἀποδέχεται ἀντ' αὐτῆς τήν κατά τοπικήν σημτ. — δ'.) Ποιότητος ἢ τρόπου. Πῶς. Ὀδ. Θ. 313 αἱ κατά β, γ, δ. σημσ. τῆς λέξ. αὐταί ὅμως εἰσί σπανιώτατα. (Πρωτότ. τῆς λέξ. ἐστίν ἡ ἀρχαία πρωτοπκ. ἀντωνμ. ἵ ἢ ἵ ὥσπερ δέ τό ὑποτακτ. ἵνα ἀναλογεῖ πρός τό ὑποτακτ. ὅπως, οὕτω ἀναλογοῦσι τῷ Ἐπῤῥ. ἵνα, τά Ἐπῤῥ. ὅπου, ὅποι, ὁπόταν, ὅπως) (ν υ)
Γ'ναία, ἡ. = ἰς, δύναμις. Ἡσυχ.
Γ'ναίω, ῶ. = ἰνάω.
* — ἰνδα. Συνήθης ἐπῤῥήματα. καταλήξις ἐσχηματισμένη ἐκ λέξεων παιγνίου, παιγνιδίου τινός δηλωτικῶν· ὅθεν συντάσσεται συνήθ. τῷ, παίζειν, Πολδ. 9. 110. Θεογνωστ. παρά Bekk Ἀνέκδ. 3. σλ. 1353.
Γ'νδάλλομαι, ἀποθτκ. κατά ἔντν. καὶ παραπατ. μόνον ἐν χρήσει (εἶδος, εἰδάλιμος, εἰδάλλομαι) Καταφαίνομαι, γίνομαι ὀρατός, Ἰλ. Ψ, 460. τινί. Ἰλ. Γ, 213. Ὀδ. Γ, 246. Ἡμ. Ἀφρ. 179. κατά παρεμβεβλημ. σημτ. τοῦ φαίνεσθαι ἐν ὡρισμένῳ τινί σχήματι, εἴδει, ὡρισμένῃ τινί μορφῇ, ἐξαιρ. κατ' ὁμοιότητα τινί· ἐν γένει. Φαίνομαι, δοκῶ, ὁμοιάζω, δεικνύομαι, ἐμφανίζομαι, ὡς μοι ἐνδάλλεται ἥτορ· Καθώς μοί φαίνεται εἰς τήν καρδίαν μου, καθώς στοχάζομαι νομίζω, φαντάζομαι, Ὀδ. Τ, 224. ὅπου ὅμως καὶ ἐπί πάλιν παραστάσεως εἰκόνος τινός ἐν τῇ μνήμῃ χρησιμεύει· ἀφ' οὗ
Γ'νδαλμα, τό. Μορφή, ὁμοίωμα, εἰκών, φάντασμα, ὀφθῆτις, εἴσησις· ἀφ' οὗ
Γ'νδαλματίζω, Μλ-ίσω. Σχηματίζω, εἰκονίζω, μορφόω, ὁμοιόω τι· ὡς ἄλλῳ κάλλει τό πρόσωπον ἐνδαλματίσασα. Λιβάν, Δ'. σελ. 1069.
* Γ'νδαλμός, ὁ = ἔνδαλμα. Οὕτως ἐπωνομάζετο ποίημά τι τοῦ Φλικτίου Τίμωνος. Ἀνάλεκτ. Brunckii, 2, σλ. 76. περβλ. Δγ. Ἀρτ. 9. 65. 105.
* Γ'νδία, ἡ. Ἡ χώρα Ἰνδία.
* Γ'νδικοπλεύστης, ου, ὁ (πλέω). Ὅστις πλέει, ταξιδεύει εἰς τήν Ἰνδίαν.
Γ'νδικός, ή, όν. Ὅστις ἤ ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς Ἰνδίας, ἐν τῇ Ἰνδίᾳ. — 2) τό ἰνδικόν, χρῶμά τι βαθύ γαλάζιον, τό συνήθ. λουλάκι, ἰταλ. indigo, τό ὁποῖον νομίζεται ὅτι σχηματίζεται, γεννᾶται εἰς τόν ἰνδικόν κάλαμον· ἑτοιμάζεται κατασκευάζεται ὅμως καὶ ἐκ τοῦ λαχανοῦ Ἰσάτις λεγομένου. Διοσκορ. Ε'. 107. Πλίν. 35. 6. καὶ 35. 3 Vitruv. 7. 10.
Γ'νδολέτης, ου, ὁ (ἕλλυμι). Νικητής, φονεύς, ἐξολοθρευτής τῶν Ἰνδῶν.
* Γ'νδός, ὁ. Κάτοικος τῆς Ἰνδίας, Ἰνδιάνος· ἔτι δέ καὶ ὁ βασιλεύς τῶν Ἰνδῶν. — 2) ὡς ἐπθ. = Ἰνδικός.
* Γ'νδῶος, α, ον = Ἰνδικός.
Γ'νέω, καὶ ἰνάω, Ἀδειάζω, εὐκαιρόνω, παστρεύω, καθαρίζω, κενόνω τι· σπανία Ἰων. λέξις, ἀφ' ἧς παράγεται τό Λατν. in anis (υ υ —;) ἀφ' οὗ
* Γ'νημός, ὁ, Κένωσις, ἄδειασμα, καθάρισμα, πάστρευμα,
Γ'νησις, ἡ. = Ἰνημός. ἐρωτ. Γλωσ.
Γ'νίον, τό. (ἰς). Οἱ μυώνες εἰς τό ὀπίσω μέρος τῆς κεφαλῆς μέχρι τοῦ λαιμοῦ· ὁ τράχηλος, τό κυδάλιον πέρκνος, ζυγός, Ἰλ. Ε, 73. Ξ, 495. (-υ υ)
Γ'νις, ὁ. Τός τέκνον, παιδί. Ἡ ἶνις, θυγάτηρ, θυγατέρα. κορίτζι, ποιητ. ἐξαιρ. Τραγ. (πιθανῶς παρά τό ἰς)
Γ'νος, ἴνος καὶ ἰνός, ὁ = γίνος, ὅπερ ἴδε.
(Γ'νυμι) ὡς ἁπλοῦν οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει· ἴδε καθ' ἑνυμι.
Γ'νοειδής, ὁ, ἡ (ἰς, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι νευρώδες, ἰνώδες, ἔχει νεῦρα, ἴνας, ὁμοιάζει, φαίνεται ὡς νεῦρον, ἴνα. (ἰ).
* Γ'νώ, ὁός, συναιρ. οῦς. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου· παρά τοῖς μετέπειτα ὡς θελάσσ. θεά ὑπό τό ὄνομ. Λευκοθέα τιμωμένη. Ὀδ. καὶ Ἡσό. (- -)
* Γ'νωδής, ὁ, ἡ = ἰνοειδής. (ἰ)
* Γ'νωπος, ὁ. Ποτάμιον ἐν Δήλῳ, Ἡμ. Ἀπλ. 18 (- - υ)

Τό Ι μετά τοῦ Ξ.

Ἴξ, καὶ ἴ, ἡ, γεν. ἰός. Σκώληξ τις ἢ κάνθαρος βλάπτων τό ἀμπελόκλημα· ἴσως ἑτεροῖος τύπος τοῦ ἰψ. (τό Ἰῶτα ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσι μακρ.)
Ἰξάλη, (οὐχί δέ ἰξάλη). Δέρμα αἰγός, τό συνήθ. ἡμιτουρβ. 'γιδοτόμπρον· ἐσχηματισμ. ὡς τό, ἀλωπεκή, λεοντή καὶ τ. τ. παρά τό
Ἴξαλος, ὁ, ἡ. ἐπθ. τῆς δορκάδος, ἡ τοῦ αἰγόκερω, Ἀγριόγιδα, ἀγριοκαπρικον. Ἰλ. Δ. 105. ἰξάλου αἰγός ἀγρίου· οἱ τινές μέν ἐτυμολογ. τήν λέξ παρά τό, αἴσσω. οἱοσοί ἀντί ἀίξαλος· ἄλλοι δέ παρά τό, αἴσσω καὶ ἅλλομαι, καὶ ἑρμηνεύουσιν αὐτήν διά τοῦ, πηδητικός· καὶ ἄλλοι πάλιν παρά τό, ἰξός· οἱ μεταγενέστ. ποιητ. χρῶνται τῇ λέξει ἀντί τοῦ, εὐνοῦχος.
Ἴξευμα, τό (ἰξεύω). Τό ἰξευμένον, πιασμένον διά τοῦ ἰξοῦ, κυνήγιον.
Ἰξευτήρ, ῆρος, καὶ ἰξευτής, οῦ, ὁ (ἰξεύω). Ὅς τις μεταχειρίζεται τά ἰξόβεργα — 2) ὡς ἐπθ. ὅστις πιάνει πτηνά, πουλιά μέ τά ἰξόβεργα.
Ἰξευτήριος, ά, ή Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τόν ἰξευτήν, ἢ εἰς τό νά πιάνῃ τις πτηνά μέ ἰξόβεργα.
* Ἰξευτής, οῦ, ὁ = ἰξευτήρ.
Ἰξευτικός, ή, όν = ἰξευτήριος.
Ἰξεύτρια, ἡ. Θηλυκ. τοῦ ἰξευτήρ.
Ἰξεύω, Μ. εύσω. (ἰξός). Πιάνω πτηνά, πουλιά μέ τά ἰξόβεργα.
Ἰξία, ἡ· καὶ ἰξός, Εἶδος φυτοῦ φυόμενον ἐπί τῶν δρυῶν, ἐξ οὗ κατασκευάζεται ὁ ἰξός, ἤτοι ἡ κόλλα, δι' ἧς πιάνουσι πτηνά. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Β'. 23. 2) τό φυτόν χαμαιλέων καλούμενον, τοῦ ὁποίου δύω εἴδη διακρίνουσι οἱ παλαιοί, μέλαν καὶ λευκόν, Νικανδρ. ἀλεξ. 279. καὶ Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Θ'. 19. Διοσκορ. Γ'. 10. 3) = κιρσός· κιξία, ὅπαρ ἐνίοις λεγόμενος κιρσός, ἔστι δέ αἷμα κενοστηκός, ὀνομασθείς ἀπό τῶν δρυῶν, ἐν αἷς συστροφαί εἰσιν, ὅθεν ὁ ἰξός ἀπορρεῖ.κ Φώτ.
Ἰξίας, ὁ. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ ἰξώδης χυλός εἶναι φαρμακερός· ὡς τό, ἰξία, σημτ. 2. Διοσκορ. στ'.
Ἰξιβόρος, = Ἰξοβόρος.
Ἰξίνη, ἡ. Εἶδος θαμνώδους καὶ ἀκανθώδους φυτοῦ, ἐξ οὗ συνάζεται εἰδός τι μαστίχης. Θεόφρ. Φυτ. ἱστορ. ς'. 4. (- - -)
Ἰξιόεις, ἐσσα, όεν. Ὅ,τι κατασκευάζεται ἐκ τοῦ φυτοῦ Ἰξία λεγομένου· ἠποτόν ἰξιόεν.κ Νικανδρ. Ἀλ.
* Ἰξιόνιος, ία, ιον. Ἐπκ. ἐπθ. τοῦ Ἰξίων κάλοχος Ἰξιονίη.κ Ἰλ. Ξ, 317.
Ἴξις, ἡ ἴξις, εως, ἡ (ἵκω). Ἔρχομός, ἄφιξις, ἔλευσις· βάδισμα, περιπάτημα, πηγαιμός· φορά, ὁρμή· ἤκαθ' ἴξιν.κ Κατ' εὐθεῖαν, κατ' εὐθύ· τόπος, χωρίον, κλίμα· θέσις, χώρα, τόπος. Ἱππκρ.
Ἰξιφάγος, ὁ, ἡ = Ἰξοφάγος.
* Ἰξίων, ονος, ὁ. Θεσσαλός τις στρατηγός. (- - -)
Ἰξοβολέω. Εἶμαι ἰξοβόλος· πιάνω πτηνά μέ τά ἰξόβεργα. Ἀνάλεκτ. Β'. 154. πίδην μελέτην ἰξοβολῶν.κ παρά τό

Ἰξοβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅστις βάλλει, στήνει ἰξούς· ὡς οὐσιαστικὸν δὲ, ὀρνιθοθήρας.

Ἰξοβόρος, ὁ, ἡ (ἰξός, βορά, βιβρώσκω). Ὅστις τρώγει τὸν ἰξόν, ἤτοι τὸν καρπὸν αὐτοῦ. «κίχλη ἰξοβόρος.» — ὡς οὐσιαστ. ὁ, εἰδός τι μεγάλων κοτσύφων.

Ἰξοεργός, ὁ (ἔργω). Ὅστις μεταχειρίζεται τὰ ἰξοβόργα, πιάνει πτηνά, πουλιὰ μὲ τὰ ἰξόβεργα. Ἀνάλεκτ. Β'. 138.

* Ἴξομαι, Μλ. τοῦ ἱκνέομαι, Ὅμ.

Ἴξον, Ἐπκ. ἀόρ. τοῦ ἵκω. πολλάκις παρ' Ὅμ.

Ἰξός, ὁ. Τὸ φυτὸν ἰξός 2) Ὁ καρπὸς αὐτοῦ. 3) Ἡ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζομένη κόλλα, δι' ἧς ἁλίσκουσι τοὺς ἰξευτικοὺς καλάμους, τὰ ἰξόβεργα 4) Οὐτιδανός, φιλάργυρος, ἀνελεύθερος, αἰσχροκερδὴς ἄνθρωπος. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 309. — 5) ὡς τὸ, ἰξία. Πάθος τι σπασμῶδες τῶν φλεβῶν, ἄλλως κερσός λεγόμενον (συγγν. τῷ κισσός· ἴσως παρὰ τὸ ἴσχω· ὅ,τι κολλᾷ, προσκολλᾶται.)

Ἰξοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). = ἰξοβόρος. (1)

Ἰξοφορεύς, έως, ὁ, ἡ. Ἀνάλεκτ. Γ'. 235. καὶ

Ἰξοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ ἰξόν, ἰξόβεργα.

* Ἰξόθεν, Ἑπρρ. (ἰξύς). Ἀπὸ τὴν ὀσφύν, ἀπὸ τοὺς λαγόνας, λαγγόνια.

Ἰξύς, ύος, ἡ. Ὁ λαγών, τὸ λαγγόνι· τὸ μέρος ἐπάνω ἀπὸ τὰ λαγγόνια, μεταξὺ εἰς τὰ ἰσχία καὶ εἰς τὰς πλευράς, ὅπου ζώνεται τις «περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξύσι κατὰ ποιητ. συστολὴν τῆς δοτ. ἀντὶ ἰξύϊ, Ὀδσ. Ε, 231. Κ, 544. ἐπὶ ζώνης γυναικῶν, εἰς ἀμφότερα τὰ παραδείγματα ταῦτα. Ἔτι δὲ καὶ τὰ ἰδια ἰσχία. Τὸ δὲ ἐγγυτὰ πρὸς τὰ πλάγια καὶ πρὸς τὰ κάτω κείμενον μέρος, τὰ ἰσχία μετὰ τῶν γλουτῶν, τὰ λαγόνια μαζὺ μὲ τὰ κωλομέρια, ὀνομάζεται ὀσφύς. (ἴσως τῷ, ἰσχύς συγγν.) (τὸ υ ἐν μὲν τῇ ἐνκ. ὀνομστ. καὶ αἰτ., μακρὸν· ἐν ταῖς τρισυλλβ. πτώσεσι δὲ, βραχύ.)

Ἰοειδής, ὁ, ἡ (ἰξός, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸν ἰξόν, κολλᾷ καὶ σύρεται ὡς ἰξός, ὡς κόλλα — 2) Τρπκ. Αἰσχροκερδής, φιλάργυρος, ἀκριβός, παρβλ. γλοιός.

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Ο.

Ἰοβάκχεια, τά. Ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, παρὰ τὸ (1)

Ἰόβακχος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ μετὰ τοῦ Ἰώ ἐπικαλουμένου Βάκχου.

Ἰοβάπτης, ου, ὁ (ἰόν, βάπτω). Βαφεύς, ὅστις βάπτει, χρωματίζει πράγματα ὡς τὸ χρῶμα τοῦ ἰόν, ἰσιοῦ, τὸ ἰταλ. violetto. (1)

Ἰοβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὅ,τι εἶναι βαμμένον, χρωματισμένον ὡς τὸ ἰόν· σκοτεινογάλαζον. (1)

Ἰοβλέφαρος, ὁ, ἡ (βλέφαρον). Ὅστις ἤ ὅ,τι ἔχει σκοτεινογάλαζα, μελανὰ ὀμμάτια. (1)

Ἰοβολέω, Πλατω βέλη, σαίτας· σαιτεύω. — 2) φαρμακεύω, φαρμακόω. (1) παρὰ τὸ

Ἰοβόλος, ὁ, ἡ (ἰός, βάλλω). Ὅστις ῥίπτει, βέλη, σαιτεύει — 2) Ὅστις ἤ ὅ,τι ἐνάγει ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του φαρμάκι, φαρμακόνει. (1)

Ἰοβόρος, ὁ, ἡ (ἰός, βορά, βιβρώσκω). Ὅστις τρώγει φαρμάκι. (1)

Ἰοβόστρυχος, ὁ, ἡ (βόστρυχος) = Ἰοπλόκαμος.

Ἰόγλαυκος, ὁ, ἡ. Ἔτι δὲ καὶ τριτλ. (γλαυκὸς). Ὅστις ἤ ὅ,τι ἔχει σκοτεινογαλάζιαν, σκοτεινογάλαζον τὴν κόρην τῶν ὀφθαλμῶν· ἐν γένει, ὅστις ἔχει μελανὰ, σκοτεινογάλαζα ὀμμάτια. (1)

Ἰόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Ὅστις εἶναι δεδεμένος, πεπλεγμένος μὲ ἴα, ἴσια. (1)

Ἰοδνεφής, ὁ, ἡ (ἰός, νέφος, ὀνόφος). Ὅ,τι εἶναι βαθὺ γαλάζιον, ἐν γένει μελανοχρώματον, μελανόν, μαῦρον. «εἶρος» Ὀδσ. Δ, 135. Ι, 426 (1)

Ἰοδόκη, ἡ. Θήκη, δοχεῖον τῶν βελῶν, βελοθήκη· ὡς τὸ τουρκβ. καλάσκα. (1) παρὰ τὸ

Ἰοδόκος, ὁ (ἰός, δέχομαι). Ὅ,τι ἔχει, περιέχει βέλη, σαίτας «φαρέτρη» Ὀδσ. Φ, 1. — 2). Ὅ,τι περιέχει, ἔχει ἐν ἑαυτῷ φαρμάκι. (1)

Ἰοειδής, ές, ὁ, ἡ (ἰόν, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ ἰόν, ἤτοι· ἔχει τὸ χρῶμα ἰόν, εἶναι σκοτεινογάλαζον, τὸ ἰταλ. violetto., παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος τῶν θαλασσ. ὑδάτων, ἐν γαλήνης τε, Ὀδσ. Ε, 56. Ἰλιδ. Δ, 298. καὶ ἐν χειμῶνος, ἀνεμοζάλης καιρῷ, Ὀδσ. Δ, 107. «ἰοειδὴς κρήνη» Ἡσ. Θγν. 3. (1)

Ἰόεις, όεσσα, όεν. (ἰόν). Ὅ,τι ἔχει τὴν βαφήν, τὸ χρῶμα τοῦ ἰόν, εἶναι σκοτεινογάλαζον, μελανός, «σίδηρος» Ἰλιδ. Ψ, 850. Ἄλλοι δὲ ἑτυμολογοῦσι τὴν λέξ. παρὰ τό, ἰός, καὶ ἑρμηνεύουσιν αὐτὴν Ἰώδες, σκωριασμένον, ἤ ὅ,τι χρησιμεύει εἰς βέλη· τοιουτοτρόπως δὲ ἔπρεπε νὰ ᾖναι μακρ. τὸ Ἴωτα, παρβλ. Ἰόμωρος· ὁ δὲ Νικό. χρῆται τῇ λέξ. ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, ἰοειδής, ὡς ἐπὶ τῆς θαλάσσης (υ υ –)

Ἰόζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη). Ὅστις ἔχει, φορεῖ σκοτεινογάλαζον ζώνην (1)

Ἰοθαλλής, ὁ, ἡ (θάλλω). Ὅ,τι ἀνθεῖ ἴα, ἴσια, εἶναι γεμάτον μὲ ἴα. Ἀθην. «ἰοθαλὴς στέφανος.»

Ἰόκολπος, ὁ, ἡ (κόλπος) = ἰοζωνος· «πάισον ἄμμι ταν ἰόκολπον.» Ἀλκαῖος παρ' Ἀπολλ. Δυσκόλ. (1)

* Ἰολάεια, τά, ὑπκ. ἱερά. Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἰολάου. Φίλμ. Δξ. 105 (λα) παρὰ τὸ

* Ἰόλαος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ὁ ἀδιάλειπτος ἐπαθὸς τοῦ Ἡρακλέους, πολλάκις παρ' Ἡσ. (υ υ – υ)

Ἰολόχευτος, ὁ, ἡ (ἰός, λοχεύω). Ὅ,τι ἐγεννήθη ἀπὸ φαρμάκι (1). Πρόκλ. Ἀνάλεκτ. Β', 442.

Ἴομεν, Ἐπκ. ἀντὶ ἴωμεν, ἀ. πλθ. πρσπ. ὑπτκτ. ἐνστ. τοῦ εἶμι. Ἄς πηγαίνωμεν, ἔλα, ἐλᾶτε νὰ πηγαίνωμεν, Ὅμ. (υ υ υ, ἐνίοτε ὅμως χρῆται ὁ Ποιτ. ἐν τῇ ἄρσει, μκρ. τῷ Ἴωτα.)

Ἰομεγής, ές, ὁ, ἡ (ἰός, μίγνυμι). Ὅ,τι εἶναι μιγμένον, ἀνακατωμένον μὲ φαρμάκι, φαρμακωμένον (– υ υ –)

Ἰόμωρος, ὁ, ἡ. Πληθ. Ἰόμωροι, Ἰλιδ. Δ, 242. Ξ, 479. Ἐπιθ. τῶν Ἀργείων, κατά τινας μὲν, παρὰ τὸ, ἰός, ὡς τὸ, ἐγχεσίμωρος· Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ μὲ βέλη. Ἀλλὰ τὸ βέλος δὲν ἦτον τὸ σύνηθες ὅπλον τῶν Ἑλλήνων, ἔτι δὲ, ἔπρεπε τὸ Ἴωτα, τὸ ὁποῖον εἰς ἀμφότερα τὰ μαρτύρια κεῖται βραχύ, νὰ ᾖναι μακρόν· τὸ ὁποῖον ἀντιβαίνει καὶ εἰς πάσας τὰς ἀπὸ τοῦ, ἰός, γινομένας ἑρμηνείας· ὅθεν ἄλλοι δέχονται πρωτότ. τό, ἰόν καὶ τό, μόρος καὶ ἐξηγοῦσι τὴν λέξιν, Ὁ τὴν μοῖραν τοῦ ἰοῦ ἔχων, τοῦτ' ἔστι βραχύβιος, ὀλιγοχρόνιος, ὀλίγον διαρκεῖν, ὥσπερ τὸ εὐθὺς μηδαμινόμενον ἰόν· κατ' ἄλλους δέ, παρὰ τό, «ἰέναι ἐπὶ τὸν μόρον». Ὅστις τρέχει, πηγαίνει εἰς τὴν φθορὰν, εἰς τὸν ἀφανισμόν του· καὶ κατ' ἄλλους πάλιν σκωπτικῶς παρὰ τό, ἰά. Φωνή, κραυγή, καὶ μωρός, Ὅστις μωρολογεῖ, μάχεται μὲ τὸ στόμα, τό κοινῶ. μὲ παχὺ λόγια, τουτέστι ἀειλός· ἤ παρὰ τὸ μέρος· Ὅστις μόνον τὸ νὰ βοᾷ, φωνάζῃ ἔχει ἐκ φύσεως· ἤ παρὰ τό, μῶλος, Ὅστις μόνον μὲ τὸ στόμα, μὲ ἤπιους λόγους, οὐχὶ δὲ μὲ ὅπλα πολεμεῖ, τό τουρκβ. λαφαζάνης, τὸ ὁποῖον ἁρμόζει μάλιστα ἐν Ἰλιδ. Ξ, 479. ἐξαιρέτως. ὁ Riemer ἀποδέχεται τὴν ἐξήγησιν, Ὁ διὰ βελῶν μαχόμενος, ὡς σκωπτικὴν λέξιν, ἐπειδὴ ὁ μὲν ἀνδρεῖος ὁρμᾷ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μὲ ξίφος καὶ λόγχην, ἡ δὲ διὰ βελῶν μάχη τῶν δειλῶν καὶ τῶν βαρβάρων ἐστὶν ἰδία· ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν ἡ ἐξήγησις αὕτη ἐστὶν ἁρμοδία.

Ἰον, τό. Τὸ ἄνθος, λουλουδάκι ἴον, κοινότ. ἴτσι, τουρκβ. μενεξές, Ὀδσ. Ε. 72. «ἴον μέλαινα. Τὸ κοινὸν μελανὸν ἴτσι· «ἴον λευκόν», τὸ λευκόϊον, ἄπρον ἴτσιο· «ἴον κρόκεον. Τὸ βαθὺ κόκκινον ἴτσι· παρβλ. σίον. (υ υ) ἰδέ καὶ ἰός,

Ἰονθάς, άδος, ἡ. Ὅ,τι εἶναι μαλλιαρόν, τριχωτόν, Ἐπθ. τῆς δορκάδος, ἀγριόγιδας, Ὀδσ. Ξ, 50. (1) παρὰ τὸ

Ἰονθός, ὁ. Ἡ ῥίζα τῆς τριχός, ἡ ἰδία θρίξ, τρίχα. — 2) Εἰδός τι ἐξανθημάτων, τὰ ὁποῖα γίνονται εἰς τὸ πρόσωπον, ὅταν οἱ νέοι φθάνουσιν εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν. Πολυδ. Δ'. 194. ἔθεν λέγονται καὶ ἄκμαι, Κάσσιος προβλημ. 153. Ἀέτιος, Η', 13. (πιθαν. παρὰ τὸ ἀνθέω) (1)

* Ἰόνιος, α, ον (Ἰώ). Ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἰώ, ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν Ἰώ, ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ μετημβρινοῦ μέρους τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης ἐν χρήσει, ὅπου λέγεται ὅτι διέπλευσεν ἡ Ἰώ, Πίνδ. Πθ, 3, 121. Νέμ. 4, 87. 7, 97. Αἰσχλ. Πμθ. 837, παρβλ. Στφν. Βυζ. ἐν Ἰόνιον, καὶ Coll. not. orb. ant. 1. σελ. 1003. (– υ υ υ)

Ἰοπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὅστις ἤ ὅ,τι ἔχει πλοκάμους, πλεξούδας, ἰοβαφεῖς, καθὼς τὸ χρῶμα τοῦ ἰόν, Πίνδαρ. (1) = ἰοβόστρυχος.

Ἰοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὅστις πλέκει τι μὲ ἴα, ἴσια· ἀλλά. — 2) Ἰόπλοκος, ὁ, ἡ. προπαρξτ., ὅ,τι εἶναι πλεγμένον μὲ ἴα.

Ἰορκός, ὁ (ὁρᾷ, δορκάς). Ζῶόν τι ὅμοιον μὲ ἔλαφον, τὸ κοινῶ. ζαρκάδι,

Ἰός, ὁ (ἵημι). Ὅ,τι ἐρρίφθη, ἐτοξεύθη, ῥιγμένον, τοξευμένον, παρ' Ὅμ. ἀεὶ τὸ βέλος, ἤ σαίτα· χρῆται δὲ καὶ τῷ ἑτερογενεῖ πληθ. ἀρθ. τά Ἰά, ὁ Ποιτ. Ἰλιδ. Τ, 68. συγγενὲς τῷ βιός, Τό τόξον, δοξάρι. — 2) Σιωρία, σκωριά, Θέογν. 251. ἐξαιρ· ἤ τοῦ χαλκοῦ. — 3) Πανδήποτε δηλητήριον, φαρμάκι ἐκ ζωτικῶν, φυτικῶν ἤ ὀρυκτῶν, μεταλλικῶν πραγμάτων κατεσκευασμένον· Ἐπειδὴ δὲ ἡ σημ. αὕτη ἐξηγεῖται ἐκ τῆς ὡς εἰς τὰ τρία αὐτὰ εἴδη κοινῆς ἐννοίας τοῦ ἐκπέμπειν ἀφ' ἑαυτῶν, ἐκβάλλειν τι, ὠνόματεν, οὐκ ἀπεικότως, καὶ ὁ Πινδ. Ὀλ. 6, 80. τὸ μέλι «ἰὸς ἀμεμφοῦς μελισσᾶνος (τὸ Ἴωτα, μακρὸν· ἐν τῷ. ἰόν δὲ, Τὸ ἴτσι, ἐστὶ βραχύ. διατηρεῖται δὲ ἀκριβῶς ἡ διαφορὰ αὕτη καὶ ἐν ταῖς συνθέτοις λέξεσι).

Ἴος, Ἴα, Ἐπκ. ἀντὶ εἷς, μία· ἰδέ ἵα· ἐκ τοῦ ἄρσ. γένους εὕρηται μόνον ἡ δοτ. Ἰῷ, ἀντὶ ἑνί. Ἰλιδ. Ζ, 422 (1).

* Ἰόστεπτος, ὁ, ἡ (στέφω) = τῷ ἐπομ. (1).

Ἰοστέφανος, ὁ, ἡ (στέφανος). Ὅστις εἶναι ἐστεφανωμένος, φορεῖ στέφανον ἰόν, πλεγμένον ἀπὸ ἴτσια, Ἐπθ. τῆς Ἀφρδ. Ὕμν. Ὅμ. Ε, 18. τῶν Μουσῶν, Θέογν. 250. ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ἀθηναίων, Ἀριστφ. Ἱππ. 1334. Ἀχ. 645. (1)

Ἰότης, ητος, ἡ. Θέλησις, βούλησις, γνώμη, παρακίνησις, ἐντολή, ἀεὶ σχεδὸν ἐν δοτ., παρ' Ὅμ τὰ πλείστα «θεῶν ἰότητι». Κατὰ τὴν θέλησιν, ἀπόφασιν τῶν θεῶν, ἤ κατὰ τὴν ἐκ θεῶν εἱμαρμένην. τό κοινῶ., καθὼς εἶναι γραπτὸν ἀπὸ τὸν θεόν· μὲ τὴν βοήθειαν καὶ συνεργίαν τῶν θεῶν. Δύναμις τῆς θείας βουλήσεως. Ἐπὶ τῆς θείας εὐμενείας, ὅλως ὡς τό, ἕκητι, Ἰλιδ. Τ, 9. Ὀδσ. Η, 214. Λ, 341. Μ. 190. Π, 232. καὶ ἀλλαχοῦ· σπανιώτερ. ἐπ' ἀνθρώπων, «μητρὸς ἐμῆς ἰότητι». Κατὰ τὴν θέλησιν τῆς μητρός μου, Ἰλιδ. Σ, 366. «κακῆς ἰότητι γυναικός». Διὰ συνεργείας κακῆς γυναικός, Ὀδ. Λ,384. «μνηστήρων ἰότητι» Ὀδ. Σ,234. «ἀλλήλων ἰότητι». Μὲ μηχανήματα, πανουργίας μεταξὺ των, ἑνὸς ἑκατέρου τοῦ ἄλλου, ἀμοιβαίως, Ἰλιδ. Ε, 884. Κατ' αἰτιατ. δὲ μόνον Ἰλιδ. Ο, 41. «οὐδ' ἐμὴν ἰότητα» ἀντὶ ἐμῇ ἰότητι. ὁ Ἡσχ. ἐξηγεῖ τὴν λέξ. διὰ τοῦ, βουλήσει, αἰτίᾳ, ὀργῇ, χάριτι· (πιθαν. παρὰ τό, ἵε) (υ υ –).

Γοτόκος, ὁ, ἡ (ἰός, τίκτω). Ὅ,τι γεννᾷ, ἢ ἐκβάλλει, εὐγάζει ἀπό τόν ἑαυτόν του φαρμάκι. Ὀππιαν.

Γοτυπής, ὁ, ἡ (ἰός, τύπτω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐκτυπᾶται μέ βέλος, ἢ μέ φαρμάκι, ἐφαρμακωμένη (ῑ)

Γοῦ. Ἀλγηδόνος, πόνου· ὡς τό παρ' ἡμῖν, Οὐχ, ὄχ· ἢ καί δυσαρεσκείας. ἀναβόησις, συνήθως· κατ' ἐπανάλημψιν οἰοῦ Ἰοῦ· ἀπαντώτερον δέ ὡς τό, ἰώ, χαρᾶς, ἀγαλλιάσεως ἀναβόησις. Ἀριστφ. Ἱππ. 1102. Ἔτι δέ ὡς θαυμασμοῦ, Βρ. ἐν Ἀριστφ. Εἰρ. 317. Heind. ἐν Πλάτ. Γορ. σλ. 493. Β. Ἐνίοτε μετά γεν. Wytt. ep. cr. σλ. 251. Ἡ συνήθης τόνωσις τῆς λέξ. ἰοῦ, ὀξύτον, οὐ πάνυ ὀρθή, Dind. ἐν Ἀριστφ. Εἰρ. 317. 345. Ὀδε Σουίδ. ἐσέλκει τό μέν οἰοῦ ἰοῦ ἀλγηδόνος, πόνου, δυσαρεσκείας, τό δέ οἰοῦ ἰοῦ χαρᾶς ἀναβόησιν. (υ-)

Γουδαΐζω. Φρονῶ, ἀκολουθῶ τά τῶν Ἰουδαίων, μιμοῦμαι τούς Ἰουδαίους κατά τά ἤθη, γλῶσσαν, κ. τ. τ. ἢ εἶμαι ἀπό τό μέρος τῶν Ἰουδαίων.

Γουδαϊσμός, ὁ. Τά ἤθη καί ἡ θρησκεία τῶν Ἰουδαίων.

Γουλίζω, (ἴουλος). Ἀποκτῶ ἴουλον, χρυσιάζω, ἀρχίζουν νά φυτρώνουν τά γενειά μου. Τρυφιώδ. (υ--)

Γουλίς, ίδος, ἡ. Εἰδός τι ἰχθύων κόκκινον, κοκκινόψαρον (υ-υ)

Γουλόπεζος (πέζα). Ὅ,τι ἔχει πολλούς πόδας, πολλά ποδάρια, ὡς τό ἴουλος, σημαν. 4. (ῑ)

Γουλος, ὁ. Ὁ χνοῦς, τό χνοῦδι των γενείων, ἤτοι αἱ πρῶται τρίχες, ὅταν ἀρχίζουν νά εὐγαίνουν τά γένεια, συνήθ. κατά πλ. ἀριθμ. οἰουλοι ὑπό κροτάφοισιν, Τά γένεια ἐπί τάς παρειάς, κοντ. εἰς τά μάγουλα, τό ἰταλ. favoritа, Γερμ. Backenbart. ὅθεν ἀντιθ. τῷ, γένυς, Ὀδ. Δ, 319. 2) Τό δερμάτι ἀσταχύων, τό ὁποῖον καί οὖλος λέγεται, καί νομίζεται ὅτι ἐπονομάσθη ἀπό τῆς Δήμητρος Οὐλοῦ, Ἰουλοῦ ὅθεν καί ἴουλος, ὅμοιά τι, ὅμως εἰς τιμήν αὐτῆς. Ἀθην. ΙΔ'. καλᾶς γήϊδιον ἰούλουσιν. 3) Τό ἄνθος, λουλούδι ἀρτεμισίων φυτῶν. 4) Εἰδός τι ἐντόμων ζωυφίων, μέ πολλούς πόδας, διαφορετικόν τοῦ, ὀνίσκος, ὄνος πολύπους. Ἡσύχ. ἔχει οἰοῦλος καί ζῶον πολύπουν, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν Ὄνον· τινές δέ καί τόν ἐπί ταῖς ὑδρίαις γινόμενον, Ὄνον, πολύποδα, καί συστρεφόμενον, Ἰουλον καλοῦσιν. Ὁ δέ Φώτιος ἐν ἐν ταῖς ἀμπέλοις σκώληξ, πολύπουν δέ τι ζῶον — καί τό ἐπί ταῖς κορύναις ἄνθος, κ. τ. λ. Ὁ δέ Μοσχοπ. ὁ περί τα τείχη ἀνέρπων πολύπουν, καί ὁ Σχολ. Ἀπλ. Ἀρχ. Β. 979. οἱ λέγεται δέ Ἴουλος, καί ζῶόν τι, ὑπηρέτιον πολύπουν, ἑκατοντόπον γάρ ἔχει πολλούς πόδας ὥσπερ ἡ Σκολοπενδρα· ὁ δέ Θεόφραστος καί Ὄνον καλεῖ αὐτόνω· (παρά τό οὖλος. υ-υ)

Γουλαφυάω = ἰουλίζω.

Γουλή, οῦς, ἡ (ἴουλος, σημν. 2). Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, Θεά τῶν θραγμάτων. (ῑ)

Γουλώδης, ὁ, ἡ (ἴουλος, σημν. 4, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ τό πολύπουν ζωυφίον Ἰουλον. (ῑ)

Γόφ. Ἀηδίας, σικχασίας, συγχασιᾶς, συγχαμάρας ἀναβόησις, ὡς τό Γερμ. Pfui! τό Γαλλ. fi donc! Αἰσχλ. Ἱκέτ. 834. (υυ)

*Ἰοφόρος, ὁ, ἡ (ἰός, φέρω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι φέρει, ἔχει, περιέχει φαρμάκι. (ῑ).

Γοχαιρα. ἡ (ἰός, χαίρω). Ἡ χαίρουσα τοῖς βέλεσι, ἀγαπῶσα τά βέλη, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, παρ' Ὅμ. πάνυ εὔχρηστον. ἔτι δέ καί ὡς ὀνομαστ. Ἰοχέαιρα, Ἰλ. Φ, 480. Ὀδ. Δ, 198. 2) Παρά Νικανδρ. δέ, ἐπίθ. τοῦ ὄφεως (τό Ἰῶτα, παρά τοῖς Ἔποπ. ἀεί μακρ., μόνον παρά Πινδ. Πυθ. 2, 16, βρχ.)

Γόω, (ἰός, σημν. 2). Ἀφίνω, κάμνω τι νά σκωριάσῃ. Παθτ. Σκωριάζει τι, πιάνει σκωρίαν (-υ-)

Τό Ι. μετά τοῦ Π.

Ἰπνεύω, Μλ -εύσω (ἰπνός). Ξηραίνω, στεγνόνω, φρυγανίζω τι εἰς τόν ἰπνόν, τό ἰταλ. συνήθ. φούρνον.

Ἴπνη, ἡ. Εἶδος πτηνοῦ, τό ὁποῖον κτυπᾷ τάς φλοιάδας τῶν ξηρῶν δένδρων μέ τό ῥάμφος του· τό κοινότ. τσιμπλιτάρι, τσιπουλτάρι. λέγεται δέ καί ἴππα καί πιπώ.

Ἴπνιος, ία, ιον (ἰπνός). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἢ ψήνεται, φρυγανίζεται εἰς τόν ἰπνόν, εἰς τόν φούρνον, πίπνιαν 2) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τόν σταῦλον, ἢ εἰς τήν χρείαν, εἰς τό ἀναγκαῖον.

Ἰπνίτης, ου, ὁ. Ὅ,τι ἑτοιμάζεται, ψήνεται, φρυγανίζεται εἰς τόν ἰπνόν, Τιμόθεος παρ' Ἀθην. Γ. «Ἰπνίτης ἄρτος». Ψημένος εἰς τόν φούρνον.

Ἰπνοκαής, ὁ, ἡ (καίω). Ὅ,τι ἐκάη, ἐκαψαλίσθη, ἐφρυγανίσθη, ἐψήθη εἰς τόν φούρνον.

Ἰπνοκαύστης, ου, ὁ. Ὅστις ἀνάπτει, θερμαίνει, ζεσταίνει τόν φούρνον.

Ἰπνοκήϊον, τό. Ἡ τρύπα δι' ἧς ἀνάπτεται ὁ φούρνος.

Ἰπνολέβης, ητος, ὁ (λέβης). Ὁ λέβης, τό χάλκωμα, τουρκβ. καζάν, τό ὁποῖον εἶναι κτισμένον ὁλόγυρα ἐν εἴδει φούρνου καί ζεσταίνουσιν εἰς αὐτό νερόν, ἐξαιρέτως εἰς τό βαλανεῖον, ἤτοι εἰς τό λουτρόν χρήσιμον.

*Ἰπνολεβήτιον, τό, Ὑπκρστ. τοῦ ἰπνολέβης.

*Ἴπνον, τό. Φυτόν τι φυτρῶνον εἰς ἑλώδεις, βαλτώδεις τόπους.

*Ἰπνοπλάθης, ου, ὁ, καί

*Ἰπνοπλάθος, ὁ = ἰπνοπλάστης.

*Ἰπνοπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὅστις πλάττει, σχηματίζει τίποτε καί τό ψήνει, ξηραίνει εἰς τόν ἰπνόν, ὡς ὁ κεραμεύς, κεραμεάς, τσουκαλᾶς· ἀναγινωσκόμενον παρά Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 147. Α. Ὅπου ὁ Becker ἔχει ἐν τῷ κειμένῳ τήν λέξ. ἰπνοπλάθης. ἰδέ κορυπλάθος. (α)

Ἰπνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει ἰπνους, φούρνους. — 2) = ἰπνοπλάστης.

Ἰπνός, ὁ. Τό παρ' ἡμῖν ἐκ τοῦ ἰταλ. συνήθως φοῦρνος, στοῦα, Οὐγγαριστί σόμπα. ἐξαιρ. ὁ τῶν βαλανείων, διά τοῦ ὁποίου ζεσταίνουσι τό λουτρόν καί τό εἰς λούσιμον ἀναγκαῖον νερόν, Ἀριστφ. Σφκ. 141. Ὄρν. 436. 2) Λέβης, χάλκωμα, τουρκβ. καζάνι κτισμένον ὁλόγυρα ὡς φοῦρνος· ἡ ἑστία, παρεστία μαγειρείου· τό μαγειρεῖον· ἡ καπνοδόχη, τό τουρκβ. ὀτσιάκι, Ἀριστφ. Εἰρ. 841. Πλούτ. 816. ἄλλως καί φανός λεγόμενος. 4) = κοπρών. Ὁ τόπος ὅπου ῥίπτονται αἱ κόπροι. σταῦλος, τό τουρκβ. ἀχούρι· ἀναγκαῖον, χρεία (πιθαν. συγγε. τῷ, ἰπτομαι).

Ἰπνόω, (ἰπνός, σημν. 1). Ξηραίνω, στεγνόω, ψήνω, φρυγανίζω, καίω τι. Αἰσχλ. Πρμθ. 365. ὅπου οὐδεμιᾶς ἀλλοιώσεως χρεία.

Ἰποκτόνος, ὁ, ἡ (ἰός, κτείνω). Ὅστις φονεύει, σκοτώνει σκώληκας, σκωληκοφονευτής. (ῑ)

Ἶπος, ὁ, καί, ἡ (ἴπτομαι). Τό ξυλάκι, συνήθως σκάνταλος εἰς τήν μυῶπραν, ποντικοπαγίδαν, ξυλόγαται· ἔτι δέ καί ἡ μυῶπρα αὐτή. 2) Πᾶν ὅ,τι ὀλίβει, βαρύνει τινά· βάρος, φορτίον· πιεστήριον, κοντ. γαλάγρια, ἐξαιρ. τό πιεστήριον εἰς τό ὁποῖον πιέζουσι, σφίγγουν φορέματα οἱ κυφεῖς, Τρπκ. ὀνομάζει ὁ Πινδ· Ὀλ. 4, 11. Τό ὄρος τῆς Δίκτης νῆσος ἀνεμόεσσαν. Ἀνεμόεσσα παγίδα, ἡ τό τόν Τυφῶνα καταπιέζον φορτίον, μέγα βάρος· Ἀριστ. Πλούτ. 815. ἀφ' οὗ

Ἰπόω, ῶ. Θλίβω, πιέζω, βαρύνω, στενοχωρῶ τινα ἢ τι, Τρπκ. κοίφοραῖς ἰπούμενοιν. Θλιβόμενος ἀπό ὀστίματα, Ἀριστφ. Ἱππ. 920. (ῑ)

*Ἵππα. ἡ, ἰδέ ἵππη.

Ἱππαγρέται, ῶν, οἱ (ἵππος, ἀγείρω). Παρά Λακεδαιμόνιοι τρεῖς στρατηγοί, οἵτινες ἐκλέγοντες ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐφήβων τούς ἀξιωτέρους τριακοσίους, ἐσχημάτιζον δι' αὐτῶν, ὑπό τό ὄνομα ἱππεῖς, τούς σωματοφύλακας τῶν βασιλέων ἐν καιρῷ πολέμου. «Αἱροῦνται τούνων αὐτῶν οἱ Ἔφοροι ἐκ τῶν ἀκμαζόντων τρεῖς ἄνδρας· οὗτοι δέ Ἱππαγρέται καλοῦνται, τούτων δέ ἕκαστος ἄνδρας ἑκατόν καταλέγει, διαπαφηνίζων, ὅ,του ἕνεκα τούς μέν προτιμᾷ, τούς δέ ἀποδοκιμάζει, Ξνφ. Ἑλλην. 3, 3, 9.

Ἱππαγρος, ὁ = ἄγριος ἵππος.

Ἱππαγωγός, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὅστις ἄγει, κομίζει, μεταβιβάζει, φέρει, μεταφέρει ἵππους ἀπό ἕνα τόπον εἰς ἄλλον. ἐξαιρ. ἐπί πλοίων, καραβίων, τά ὁποῖα εἶναι διωρισμένα νά μεταφέρωσιν ἱππεῖς, καβαλλαρίαν ἀπό ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, «ναῦς, πλοῖα ἱππαγ.» Ἡρόδ. 6, 48. 95. 7, 97. Θκδ. 2, 56. 4, 42. 6. 43. Δημοσθ. Φιλ. 1. 18.

Ἱππάετος, ὁ (ἀετός). Εἶδος ἀετοῦ (ᾱ).

Ἱππάζομαι, Μλ -σομαι, μέσ. ἀπ. (ἵππος). Κυβερνῶ, ὁδηγῶ, διώκω ἵππους ὀχουμενος, καθήμενος εἰς ὄχημα, ἁμάξι, ἐπί ἁρματηλάτου, Ἰλιάδ. Ψ. 426. παρά τοῖς μετέπειτα, ἐξαιρ. κάθημαι ἐπί ἵππον, τό ἰταλ. καβαλλικεύω, Ἡρόδ. 4, 110. 114, Παθτ. ἐπί ἵππων, Καβαλλικεύεται, εἶναι καλός, χρήσιμος διά καβάλλαν, Ξνφ. Ἱππ. 3, 1. Τό δέ ἐνεργ. ἱππάζω, Κυβερνῶ, διώκω ἵππους, σπάνιον, καί μόνον παρά ποιητ. ἐν χρήσει.

Ἱππαιχμία, ἡ. Μάχη, πόλεμος δι' ἵππων, τοῦ ἱππικοῦ, τῆς καβαλλαρίας. Σχολ. Πινδ. Νέμ. Α', 24. παρά τό

Ἱππαιχμος, ὁ, ἡ (αἰχμή). Πίνδ. Νέμ. Α', 5. Ὅστις ἀγωνίζεται, μάχεται, πολεμεῖ ἐφίππος, καβαλλάρης.

Ἱππάκη, ἡ. Παρά τοῖς ὑστέροις δέ καί ἱππάκης, ου, ὁ. Τυρός, τυρί ἀπό γάλα ἵππων, παρά τοῖς Σκύθαις συνήθης. 2) Ἡ πυτία, πυτιά τῶν ἵππων. 3) Ὀσπρίων εἶδός τι αὐτοῦ καλούμενον. (ᾱ).

Ἱππακοντιστής, οῦ, ὁ (ἀκοντιστής). Στρατιώτης ἐφίππος λογχοφόρος, ἁρματωμένος μέ λόγχην, κοντάρι, καθώς οἱ παρά τοῖς εὐνομουμένοις Εὐρωπαίοις Οὐλάνοι λεγόμενοι.

Ἱππαλεκτρυών, όνος, ὁ (ἀλεκτρυών). Μυθικός τις, μέγας ἀλεκτρυών, πετεινός, ἐπί Περσικούς τάπητας, Ἀριστφ. Βάτ. 937. παραβαλ. Εἰρ. 1176.

*Ἱππαλέος, α, ον, ποιητ. ἀντί ἱππικός.

Ἱππαλίδας, ου, ὁ. Κατά ποιητ. ἐπέκτασ. ἀντί ἱππεύς, Θεόκρ. 24, 127. ἐσχηματισμ. ὡς τό, δραπετίδας, ἀντί δραπέτης, Schaef. ἐν Μοσχ. 1. 3. 2) Κατ' ἄλλους δέ, πατρωνυμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἱππάλου (ῑ)

Ἱππάνθρωπος, ὁ, ἡ (ἄνθρωπος) = κένταυρος.

Ἱππαπαί. Κωμικ. ἀναβόησις τῶν ἵππων παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 605. σχηματισθέν κατά τό, βυππαπαί· ἐπιφώνημα τῶν κωπηλατῶν.

Ἱππάρδιον, τό (πάρδος). Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Β'. 1. ἡ καμηλοπάρδαλις.

Ἱππάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἵππος, ἀλογάκι, πωλάρι. (ᾱ)

Ἱππαρμοστής, οῦ, ὁ (ἁρμοστής). Λακων. ἀντί Ἱππαρχος, τό συνήθ. ἰταλ. κομανταντής τῆς καβαλλαρίας.

Ἱππαρχεω. Εἶμαι ἱππαρχος. Ἡρόδ. 9, 20, 69.

Ἱππάρχης, ου, ὁ (ἄρχω) = ἵππαρχος. Ἡγεμών, διοικητὴς τοῦ ἱππικοῦ.

Ἱππαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ὀφίκιον τοῦ ἱππάρχου. Ξενοφ. — 2) Τάξις ἱππέων, μέρος καβαλλαρίας. Ἀρρίαν.

Ἱππαρχικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, ὑπάγεται, ἀναφέρεται εἰς τὸν ἵππαρχον ἢ εἰς τὴν ἱππαρχίαν. Ὅστις εἶναι γυμνασμένος, ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τὴν ἱππαρχίαν, ἐξαιρέτους, εἰς τὸ νὰ κομανδήρῃ καβαλλαρίας. «Ἱππαρχικόν ἐστιν. Εἶναι ἴδιον καλοῦ, ἐπιτηδείου ἱππάρχου. Ξενοφ.

Ἱππαρχος, ὁ (ἄρχω). = ἱππάρχης. Ξεν. Ὁ Ἵππαρχος, ἐξουσιαστής, ἢ ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ.

Ἱππάς, άδος, ἡ. Κυρίως ἰδιάκτερ. θηλκ. ἐπθ. τοῦ ἱππικός. Ἡρόδ. 1, 80. «ἱππὰς στολή». Ἱμάτιον, φόρεμα, τὸ Ἰταλ. οὐνιφόρμα ἱππέως, καβαλλαρίας.—2) ὡς οὐσιαστικ. δέ,—ά.) Τὰ ἑξῆς, Ἡ κλάσις, ἡ ἀξία τῶν ἱππέων, (τὸ ἰταλ. καβαλλιέρων· ἄσον, «ἱππάδα», ἢ εἰς ἱππάδα τελεῖν. Τὸ νὰ ἀνήκῃς εἰς τὴν κλάσιν τῶν ἱππέων, νὰ ᾖς καβαλλιέρης. Ἀρποκρ. καὶ Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 18. Δίων Κάσ. — β'.) = ἡ ἵππος. Τὸ ἱππικόν, οἱ ἔφιπποι στρατιῶται, καβαλλαρία.

Ἱππαστία, ἡ (ἱππάζομαι). Τὸ νὰ καβαλλικεύῃ τις καβάλλα, γυμνάτις εἰς τὴν καβάλλαν. «Ἱππασίαν ποιοῦμαι = ἱππάζομαι. — 2) = ἡ ἵππος,» Οἱ ἔφιπποι στρατιῶται, ἡ καβαλλαρία, Ξενοφ. Ἱππ.

*Ἱππασίδης, ου, ὁ. Πατρνμ. τοῦ, Ἵππασος, Ἰλιάδ.

Ἱππάσιμος, ὁ, ἡ. Ἔτι δὲ καὶ τρχν. παρ' Ἡρόδ. (ἱππάζομαι). Ἐπὶ τόπου· Ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, εὐρύχωρος, καλὸς διὰ καβαλλαρίαν, Ἡρόδ. 5, 63. 9, 13. ἀντθ. τῷ, ἄνιππος, Ἡρόδ. 2, 108. Τρπκ. «τοῖς κόλαξιν ἑαυτὸν ἀνεκῶς ἱππάσιμον». Πλούταρχ. Ἀλέξ. 23. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν. Ἀφητε τὸν ἑαυτόν του νὰ τὸν καβαλλικεύσουσιν οἱ κόλακες (α).

*Ἱππασμα, τὸ. Καβαλλίκευμα, τὸ νὰ καβαλλικεύῃ, ἐκβαλλικευτέτις.

*Ἵππασος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. ἐντίμου Τρωός τινος· Ἰλιάδ.

Ἱππαστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ ἱππαστής, οῦ, ὁ (ἱππάζομαι). Ἔφιππος, καβαλλάρης. — 2) ὡς Ἐπθ. Ὅστις ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς ἱππαστήν, εἰς τὸ ἱππικόν.

Ἱππαστί, Ἐπῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον ἱππέως, καβαλλιέρου. ὁ ἐστί, μὲ ἀνοικτὰ σκέλη.

Ἱππάστριαι κάμηλοι, αἱ. Κάμηλοι, καμήλες διὰ καβαλλίκευμα χρήσιμοι. Πλούταρχ. Εὔμεν.

Ἱππάφεσις, εως, ἡ (ἀφίημι). Τόπος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἄφιον νὰ τρέχωσιν ἄλογα καὶ ὀχήματα, ἁμάξια εἰς τὸν ἱππόδρομον, τὸ τουρκβ. εἰς τὸ ἄτ μεϊδάν. (α) Πολύβ

Ἱππεία, ἡ (ἱππεύω). Τὸ νὰ ἱππεύῃ, καβαλλικεύῃ τις, ἐπιτηδειότης τοῦ καβαλλικεύειν. Τὸ τρέξιμον τῶν ἵππων εἰς τὸ στάδιον, Σοφκλ. Ἠλ. 505. - 2) Τὸ ἱππικόν, ἡ καβαλλαρία. -3) Ἱπποτροφία, τὸ νὰ τρέφῃ, κρατῇ τις ἄλογα, ἵππων ἀγέλην, τὸ τουρκβ. ἐργκελέν· ὡς τὸ πωλεία. Στράβ. Ε'. σελ. 330.

Ἱππειος, α, ον (ἵππος). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ἵππον, ἢ ἀνήκει εἰς ἵππον. εἶναι ἀλογότριον ἠζυγόν, φάτνη, ἀπλήν. Ἰλιάδ. «κάπη» Ὀδσ. «ἱππειος λόφος». Ὁ λόφος, ἡ φούντα ἀπὸ ἀλογότριχας εἰς τὴν περικεφαλαίαν, Ἰλιάδ. Ο, 537. - 2) ἐπθ. τοῦ Ποσειδῶνος ὡς πλάστου, δημιουργοῦ τῶν ἵππων.

Ἱππελάτειρα, ἡ. Τό, θηλκ. τοῦ, Ἱππελατήρ. Ὀρφ. Ἄμν.

*Ἱππελατήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

*Ἱππελάτης, ου, ὁ (ἐλαύνω). Ὅστις διώκει, κυβερνᾷ, ἁμάζει ἵππους, ἱππαστής. (α)

Ἱππέλαφος, ὁ (ἔλαφος). Εἶδος ἐλάφου ἀκριβέστερον ἀπροσδιόριστον. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Β'. 1.

Ἱππεραστής, οῦ, ὁ (ἐράω). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἵππους.

Ἵππερος, ὁ. Ἱππομανία, τὸ νὰ μαίνηται, τρελαίνηταί τις δι' ἄλογα, κωμικῶς ἐσχηματισμένον ὡς τό, ἕτερος, ὕδερος κατὰ συνέμφασιν τοῦ ἀρχαίου ἔρος. Ἀρστρ. Νφ. 75. (οὐχὶ δέ, ἱππικὴ νόσος, ὡς ἄλλος τις ἐξηγεῖ τὴν λέξιν).

Ἱππευμα, τὸ (ἱππεύω). Τὸ ἱππάζεσθαι· καβαλλίκευμα, καβάλλα. Ὁδοιπορία, δρόμος δι' ἵππου, ἢ δι' ὀχήματος· τὸ νὰ ὁδοιπορῇ, στρατεύῃ τις μὲ ἄλογον, καβαλλάρης, ἢ ὀχούμενος, μὲ ἁμάξι.

Ἱππεύς, έως, Ἰων. -ῆος, ὁ (ἵππος). Ἱππαστής, καβαλλάρης, ἀντιθ. τῷ, πεζός, Ἰλιάδ. Β, 810. καὶ ἀλλαχοῦ· χρῆται δὲ ὁ Ποιητ. τῇ λέξει ἀεὶ ἐπὶ ἱππηλατῶν ἢ ἁρματηλατῶν, τὸ κοιν. ἁμαξάδων· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐφ' ἅρματος μαχομένων, Ἰλιάδ. Μ, 66. Ο, 258. 270. καὶ ἐπὶ τῶν ἁρματοδρόμων, Ἰλιάδ. Ψ, 262. ἐν Ὀδσ. δὲ οὐχ εὑρηται ποτε ἡ λέξ. - 2) Ἐν Ἀθήναις ἐσχηματίζον τὴν δευτέραν κλάσιν τῶν πολιτῶν κατὰ τὸν νόμον τοῦ Σόλωνος, οἱ ἱππεῖς, Ἀττ. ἱππῆς, οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νὰ ἔχωσιν ἐτήσιον εἰσόδημα 300. μεδίμνους, καὶ νὰ τρέφωσιν ἵππον ἀγωνιστήν, ἄλογον διὰ πόλεμον, καὶ δεύτερον ἅμα διὰ τὸν ἱππικόμον, τὸ τουρκβ. διὰ τὸν σαΐζην· ἐν καιρῷ πολέμου δὲ ἐσχηματίζετο ὑπ' αὐτῶν τὸ ἱππικόν, ἢ καβαλλαρία. - 3) Εἶδος καρκίνων, καραβίδων, καβούρων, οἱ ὁποῖοι τρέχουν, περιπατοῦν πολλὰ ὀγλίγωρα. - 4) Εἰδός τι κομητῶν.

Ἱππευσις, εως, ἡ (ἱππεύω). Τὸ νὰ ἱππάζηται, καβαλλικεύῃ τις ἵππον, καβαλλίκευμα.

Ἱππευτήρ, ῆρος, ὁ, καὶ Ἱππευτής, οῦ, ὁ, = ἱππαστήρ.

Ἱππεύω, Μ. εὐτω. Εἶμαι ἱππεύς, καβαλλάρης, ἢ ἁρματηλάτης, κυβερνῶ, διώκω τὰ ἄλογα ἁμάξης, ἁμαξᾶς· εἶμαι στρατιώτης εἰς τὸ ἱππικόν, εἰς τὴν καβαλλαρίαν, Ἡρόδ. 1, 136. 7, 84. 87. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὄνου καβαλλικεύω ὄνον, γομάρι· διατρίβω περὶ τοὺς ἵππους, καταγίνομαι εἰς ἄλογα, κάμνω δουλὲς μὲ ἄλογα, μεταχειρίζομαι ἄλογα. Τρπκ., ἐπὶ παντοιόποτε ταχείας κινήσεως, Ὁρμῶ, φέρομαι, κινοῦμαι βιαίως, ὁρμητικά, μὲ σφοδρότητα· π. χ. ἐπὶ ἀνέμου. Εὐρπδ. Φοιν. 219. - 2) Εἶμαι ἱππαστής, καβαλλάρης· ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ὡσαύτως κατὰ τὰς αὐτὰς σημτ., Ἡρόδ. 1, 27. 79.

Ἱππηγέτης, ου, ὁ (ἡγέομαι). Ὅστις ὁδηγεῖ, κυβερνᾷ, διώκει ἵππους, Ἐπθ. τοῦ Ποσειδῶνος· ποιητκ.

Ἱππηγός, ὁ, ἡ (ἄγω) = ἱππαγωγός.

Ἱππηδόν, Ἐπίρ. Κατὰ τρόπον τῶν ἵππων, ἀλογίτικα, ὡσὰν ἄλογον. - 2) Κατὰ τρόπον ἱππαστοῦ, καβαλλάρη. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 434. Ἀριστοφ. Εἰρην. 81.

Ἱππηλασία, ἡ (ἱππηλάτης). Τὸ νὰ κυβερνᾷ, διώκῃ τις ἵππους, διώξιμον τῶν ἀλόγων ὡς καβαλλάρης ἢ καὶ ὡς ἡνίοχος, ἁμαξᾶς

Ἱππηλάσιον, τό, = ἱππηλασία. Νικήτ. Χρονικ. Θ'. 1.

Ἱππηλάσιος, α, ον (ἐλαύνω) ὡς κατὸ. ἱππήλατος. Ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς ἱππηλασίαν «ἱππηλασίᾳ ὁδόν». Δρόμος, στράτα ἐπιτηδεία, καλὴ εἰς τὸ νὰ διώκῃ τις ἵππους, νὰ τρέχῃ, ὁδοιπορῇ τις μὲ ἵππους, μὲ ὄχημα, ἁμάξι. Ἰλιάδ. Η, 340. 439. (α)

*Ἱππηλάτα, ὁ, Ἐπκ. τύπος, ἀντὶ ἱππηλάτης, πολλάκις παρ' Ὁμ. (- - υυ)

Ἱππηλατέω, Διώκω ἵππον, ἵππους· ὡς καβαλλάρης, ὡς ἡνίοχος, ἁμαξᾶς.

Ἱππηλάτης, ου, ὁ (ἐλαύνω). Ὅστις διώκει, κυβερνᾷ ἵππους καβαλλικεύων, καθήμενος εἰς ὄχημα, ἢ μαχόμενος ἐφ' ἅρματος, ἀπὸ τὸ ἁμάξι, παρ' Ὁμ., ἀεὶ τῷ Ἐπκ. τύπῳ, ἱππηλάτα, χρωμένῳ, κεῖται ὡς τιμητικὸν ἐπίθετον ἐξαιρετῶν, ἀρίστων ἡρώων· παραβλ. ἱππότης. (α)

Ἱππήλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω). Ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον, χρήσιμον εἰς τὸ νὰ διώκῃ, κυβερνᾷ τις ἵππους· ὅπου δυναταί τις νὰ τρέχῃ, ὁδεύῃ ἔφιππος, ὀχούμενος, καθήμενος εἰς ὄχημα, ἁμάξι, Ὀδσ. Δ, 607. Ν, 242.

*Ἱππημολγία, ἡ (ἀμέλγω). Τὸ νὰ ἀμέλγῃ, ἁρμέγῃ τις, ἵππους, φοράδας.

Ἱππημολγοί, οἱ (ἀμέλγω). Ὅσοι ἀμέλγουν τὰς ἵππους. Σκυθικόν τι ἔθνος, οἱ ὁποῖοι, ὡς πάντες οἱ Σκῦθαι καὶ οἱ Τάταροι πίνουσιν ἵππων γάλα, Ἰλιάδ. Ν, 5. ὡς ἐπθ. δέ, ὅστις ἁρμέγει φοράδας, Ἡσιόδ. λφν. 17.

*Ἱππιάζω, Μλ. - άσω. Ὁμιλῶ, ζῶ, πολιτεύομαι ὡς ὁ σοφιστὴς Ἱππίας· ἐν γένει, Μιμοῦμαι τὸν Ἱππίαν, Φιλστρ. βίος Σφκλ. 2, 21.

Ἱππιάνακτ, κτος, ὁ (ἄναξ). Ἵππων ἡγεμών, ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ, τὸ ἰταλ. γκενεράλης, κομανδάντης τῆς καβαλλαρίας, Αἰσχλ. (-υυ-)

Ἱππιατρία, καὶ, Ἱππιατρεία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ ἰατρεύειν ἵππους.

Ἱππίατρος, ὁ (ἰατρός). Ἵππων ἰατρός. (ε)

Ἱππίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἵππος. Ἀλογάκι, πωλάρι. - 2) Ἰχθύων εἶδός τι. (- υυυ)

Ἱππικός, ή, όν (ἵππος). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ, ἢ ἀνάγεται, ἀνήκει εἰς ἵππον. 2) Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἱππάζεσθαι, ἢ εἰς τὸν ἱππέα· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, γυμνασμένος εἰς τὴν ἱππασίαν, καβάλλαν «ἢ ἱππικήν· ὑπκ. τέχνη, Ἡ τέχνη, ἐπιτηδειότης εἰς ἱππασίαν «τὸ ἱππικόν». Στρατευμα· ἐφίππων, καβαλλαρία· ἡ ἱππάς, ἡ τάξις τῶν ἱππέων, τὸ ἰταλ. τῶν καβαλλιέρων, Ἔτι δὲ ὠνομάζετο ἱππικόν, καὶ τόπος τις τέτταρα στάδια ἔκτασιν ἔχων, Πλούτ. Σολ. 23. «τὸ δὲ ἱππικὸν διάστημα τεττάρων ἢ σταδίων» Ἐπῤῥ. ἱππικῶς· ὑπερθ. ἱππικώτατα, Ὁμοίως, ὡς ὁ ἄριστος ἱππεύς, καβαλλάρης, Ξεν.

Ἱππιος, α, ον· ἔτι δὲ καὶ διπτλ. Boeckh. κατ' ἀνάγν. ἐν Πνδ. Ὀλ. 1, 101. (ἵππος). Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, ὑπάγεται εἰς ἵππον, εἰς ἱππασίαν, εἰς ἱππαστήν, καβαλλάρῃ, εἰς ἱππέα, καβαλλιέρον, 2) = ἱππειος ἐπθ. τοῦ Ποσειδῶνος· ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Σφκλ. Οἰδ. Κ. 1070.

Ἱππιοχαίτης, ου, ὁ (χαίτη). Ὅστις ἔχει φούντας ἀπὸ ἀλογότριχας, Φούντα κατασκευασμένη μὲ ἀλογότριχας «ἱππιοχ. λόφος». Ἰλιάδ Ζ, 549.

Ἱππιοχάρμης, ου, ὁ (χάρμη). Ὅς τις μάχεται ἐκ τοῦ ἅρματος, καθήμενος ἐπὶ τῆς ἁμάξης. Ἰλ. Ω. 257. Ὀδσ. Λ, 259. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δέ, ὅστις μάχεται, πολεμεῖ ἔφιππος, καβαλλάρης.

Ἱππίσκος, ὁ, Ὑπκρστ. τοῦ ἵππος. Ἀλογάκι, ἀλογόπουλον, πωλάρι, πωλαρόπουλον.

Ἱππόβαμων, ονος, ὁ, ἡ (βαίνω). Ὅστις πορεύεται, βαδίζει, περιπατεῖ, τρέχει ἔφιππος καβαλλάρης. Σοφκλ. Τραχ. 1095. «στρατός, ἱππόβαμων». Καβαλλαρία. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 299. - - 2) Τρπκ. Μεγαλορρήμων, κομπαστής, καυχησάρης. Ἀριστοφ. Βατρ. «ῥήματα ἱππόβαμονα». Ὑψηλόφρονα, ὑπερήφανα, κομπαστικά (α)

Ἱππόβατης, ου, ὁ, = Ἱππόβήτης. (α)

*Ἱππόβήτης, ου, ὁ (βαίνω). Ὅστις ἀναβαίνει, καβαλλικεύει ἵππον· καβαλλάρης, καβαλλιέρης. - 2) ἐπὶ ἵππων καὶ ὄνων, Βατευτής, βαρβάτον, τὸ τουρκβ. ἄτι, ὡς τό, ἐπιβήτωρ.

Ἱππόβινος, ὁ (βινέω). Κωμικ. διαστροφὴ τοῦ ὀνόματος Ἱππόνικος, δι' ἧς, τὴν σημσ. ἱππόπορνος, φέρει. Ἀριστοφ. Βάτρ. 429.

Γ'ιππβοσκός, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὅστις βόσκει ἵππους, Σουίδ.

Γ'ιππβότης, ου, ὁ (βόσκω). Ὅστις τρέφει ἵππους. Ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας προσηγορεύοντο ἱπποβόται οἱ ἀριστοκράται, διότι ἔτρεφον, ἐκρατοῦσαν εἰς τοὺς οἴκους των ἵππους. Wess. ἐν Ἡρόδ. 5, 77. 6, 100. 7, 155. παραβλ. ἱππεὺς, σημ. 2.

Γ'ιππόβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω). Τόπος ὅπου ἐβόσκηταν ἵπποι· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, καλὸς διὰ νὰ βόσκουν ἵπποι· ἔχει πολλοὺς ἵππους. Ὅμ., ὡς Ἐπθ. τῆς Τρίκκης, ἤτοι τῶν Τρικάλων, τῆς Ἠλιδος, καὶ ἐξαιρ. τοῦ Ἄργους, τὸ ὁποῖον παρεῖχε κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους τοὺς ἀρίστους ἵππους διὰ τῶν Δερναίων νομῶν

Γ'ιππβουκόλος, ὁ (βουκόλος). Βοσκὸς ἵππων, ὅστις βόσκει ἄλογα, Valck ἐν Φοιν. 28. Καλλ. Ἔλεγ. λφ. σλ. 75.

*Ἰππόβροτος, ὁ, ἡ (βροτός). Ὡς τό, ἱππάνθρωπος. Ἀλογάνθρωπος, ἄνθρωπος καὶ ἄλογον ἅμα· ἱππόκενταυρος.

Γ'ιππόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὅ,τι ἐβρώθη, ἐφαγώθη ἀπὸ ἄλογα· ἀλογοφαγωμένον.

Γ'ιππογέρανος, (γέρανος). Ἐπιβάτης, καβαλλάρης γεράνου· ὅστις καβαλλικεύει εἰς τὸν γέρανον, Λουκ.

Γ'ιππόγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὅ,τι ἔχει γλῶσσαν ἵππου.

Γ'ιππογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὅστις εἶναι ἔμπειρος τῶν ἵππων, γνωρίζει, ἠξεύρει νὰ διαλέγῃ τοὺς καλοὺς ἵππους· ἀλογογνωμοστής, τό τουρκβ. τσιαμπάσης. 2) Μεταφρ. Ὅστις μεγαλοφρονεῖ, τὸ κοινὸν κρατεῖ τὴν μύτην του ὑψηλά, ὡς τό, μεγαλογνώμων. Σχόλ. Σφκλ. Αἴ. 143.

Γ'ιππόγυπος, ὁ (γύψ). Ἐπιβάτης, καβαλλάρης γυπός. Λουκιαν. περὶ ἀλογ. Ἱστορ.

*Ἰπποδάμας, αντος, ὁ. Κύρ. ὀνομ. ἐντίμου τινὸς τῶν Τρώων. Ἰλιάδ. (-υυ-)

*Ἰπποδάμεια, ας, Ἐπκ. ης, ἡ. Κύρ. ὀνομ., πολλάκις παρ' Ὅμ. (-υυ-υ)

Γ'ιπποδαμαστής, οῦ, ὁ, καὶ Ἰππόδαμος, ὁ (δαμάω). Ὅ,τις δαμάζει ἵππους, ἱππαστής, καβαλλάρης· ἱππεύς, καβαλλάρος· αὐχρστ. παρ' Ὅμ. ἐπιθ. τῶν ἀνδρείων πολεμιστῶν, ἐξαιρ. τοῦ Πάτροκλου, τοῦ Νέστορος, τοῦ Τυδέως· ἀρετοῦντος καὶ τυμπάντων τῶν Τρώων· παρ' Ἡσ. ἀσπ. λφν. XXII. ἐπθ. τῶν Γεραιείων τῆς Μεγαρίδος. — 2) Ὄνομ. κύρ. Τρωός τινος ἐντίμου, Ἰλιάδ.

Γ'ιππέδεσμος, εἰκ, υ (δεσμός). Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον μὲ τρίχας ἵππου, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἠκόρυς ἱπποδέσμοιαι ἔστι δὲ τὸ ἐπλκ. γένος ἐν χρήσει κυρίως. Lobeck ἐν Φρν. σελ. 358.

Γ'ιππόδεσμα, ων, τά (δέω). Δεσμὰ τῶν ἵππων, σίδηρα, τὸ τουρκβ. κιουστέκια· χαλινοί, μόνον παρ' Εὐρ. Ἱππ. 1275.

Γ'ιπποδέτης, ου, ὁ (δέω). Ἱπποδέτης ῥυτήρ. Δωρ. διὰ τοῦ ὁποίου δένουν τὸν ἵππον καὶ σύρουν αὐτόν, τὸ ἰταλ. καπίστρι. Σφκλ. Αἴ. 240. 2) Ἐπθ. τοῦ Ἡρακλέους.

Γ'ιπποδιώκτης, ου, ὁ, Δρκ. ἱππολιώκτας (διώκω) = ἱππηλάτης, καβαλλάρης, ὀχούμενος, ἁμαξᾶς.

*Ἰπποδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὅστις δίδει ἵππους, χρημ. Σβλ. ἀόρβ.

Γ'ιπποδρομία, ἡ (ἱππόδρομος). Τὸ νὰ τρέχῃ τις ἱππικῶς, ἢ καὶ ὀχούμενος, καβαλλάρης, καθήμενος εἰς ὄχημα, ἁμαξ. Πλτ.

*Ἱππόδρομιον, τό = ἱππόδρομος. 2) Τὰ ἱππόδρομα. Τὸ νὰ τρέχῃ ἄλογον, τό τουρκβ. νὰ κατεύῃ· ἔστι δὲ κυρίως οὐδτ. τοῦ

Γ'ιππόδρομος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι δύναται, ἢ εἶναι διωρισμένον, εἰς ἱπποδρομίαν· ἱππόδρομος μήν. ἡ Κιλ' ἐν ἀγίνετο τὰ ἱππόδρομα· παρὰ τό

Γ'ιππόδρομος, ὁ (δραμεῖν, δρόμος). Στάδιον, τόπος διωρισμένος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ τρέχουν ἄλογα, τὸ τουρκβ. ἀτ μεϊδάν· καὶ εἰς τὸ νὰ ἀγωνίζωνται τρέχοντες ἐφ' ἁμάξης, Ἰλιάδ. Ψ, 330. Τὸν Ὀλυμπιακὸν ἱππόδρομον περιγράφει ὁ Παυσανίας ἐν Βιβλ. ς' Κεφ. 20. — 2) Τὸ τρέξιμον τῶν ἵππων, τουρκβ. κοτί, κόσυμα.

*Ἱππόδρομος, ὁ (δραμεῖν). Ὅστις τρέχει ἱππικῶς· Τάγμα τι ἱππικὸν παρὰ τοῖς Σικελοῖς, πιθανῶς διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ἵππων περίφημον, Ἡρόδ. 7, 158. Schaef. ἐν Γρηγ. Κορν. σλ. 31, 870. ὡς τὸ Γαλλικ. chasseur à cheval.

Γ'ιππόζωνη, ἡ (ζώνη). Ἡ ἵππος, φοράδα, ἡ ὁποία ἐβύζαξε μὲ τὸ γάλα της ὄνον.

Γ'ιππόθεν, Ἐπίρ. (ἵππος). Ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἀπὸ τὸ ἄλογον εἰς τὰ κάτω, ἀπὸ τὸ ἄλογον πρὸς τὰ κάτω

Γ'ιππόθηλης, ὁ (θηλάζω). Ὁ ὄνος, ὅστις ἐβύζαξε τὸ γάλα ἵππου, φοράδας, καὶ εἶναι διωρισμένος νὰ ὀχεύῃ, βατεύῃ τὰς ἵππους. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. ζ' 23.

Γ'ιππόθοος, ὁ, ἡ (θοός). Ὅστις τρέχει ἱππικῶς, τό τουρκβ. κοστούκι. — 2) Κύρ. ὀνομ. πλειόνων Τρώων, Ἰλιάδ. — 3) Ἱπποθόη, ἡ. Ὀνομ. Νηρηΐδος, Ἡσιόδ. Θεογ. 251.

Γ'ιππόθορος, ὁ (θορνυμι). Ὀχευτής, βατευτὴς τῶν ἵππων, φοράδων. ἐξαιρ. ὁ ὄνος ὅστις βατεύει φοράδας. Ἀνακρέων παρὰ τῷ Σχολ. Βίκτωρι εἰς Ἰλιάδ. Ω, 277. 2) Ἐπιθ. ἱππόθορος νόμος, Ἄσμα, τραγῳδία, τὸ ὁποῖον ἐτραγῳδοῦτον ἐν ᾧ ἐβάτευεν ὁ ὄνος τὴν ἵππον, Πλούταρχ. ταῖς δὲ ἵπποις μιγνυμέναις, οἷον ὑμέναιος, ἐπαυλεῖται νόμος αὐλῳδίας, ἱπποθόρον τοῦτον καλήσασιν οἱ μουσικοί. Κλήμ. παιδ. β', 4.

Γ'ιππόθυτέω (θύω), Θυσιάζω ἵππους.

Γ'ιπποιν, Ἐπκ. ἀντικ. ἀρθμ. τοῦ, ἵππος, ἀντὶ ἵπποιν, Ὅμ.

Γ'ιπποκάμπη, ἡ καὶ Ἱππόκαμπος, ὁ (κάμπτω). Ἱππόμορφον μυθολογούμενόν τι θαλάσσιον ζῶον, κυρτὴν ἰχθύος οὐρὰν φέρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνήθιζον νὰ παριστάνουν τοὺς θαλασσίους θεοὺς ἐποχουμένους. — 2) Εἶδός τι ἰχθύων, Αἰλιανὸς Ζῴων Ἱστορ. ιδ'. 20. παρβλ. κάμπος.

Γ'ιπποκάμπιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Ἱππόκαμπη. 2) Εἶδός τι ἐντίμου, σκουλαρικίου.

*Ἱππόκαμπος, ὁ· ἰδὲ ἱππόκαμπη.

Γ'ιπποκάνθαρος, ὁ (κάνθαρος). Εἶδός τι μεγάλου κανθάρου, Ἀλογοκάνθαρος· κωμικ. λέξ. παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 181.

Γ'ιππόκελευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὅστις ἐδοιπορεῖ, στρατεύει ἐφίππος, ἢ ὀχούμενος, καβάλλα ἢ μὲ ἁμάξι. Ἀρματηλάτης, φορτηγός, ἁμαξᾶς, ἀγωγιάτης, τουρκβ. κεραντζής. Ἰλ. Π, 126. 584. 830. Ἐπθ. τοῦ Πατρόκλου, τὸν ἐφ' ἅρματος μαχόμενον αὐτιθ. τῷ, πεζός θηλοῦν, ὡς τὸ ἱππεύς, ἱππότης, ἱππηλάτης. Ἄλλοι δὲ γράφουσιν, ἱπποκελεύστης.

Γ'ιππόκενταυρος, ὁ, ἡ (Κένταυρος). Τέρας τι ἐν Θεσσαλίᾳ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος, καὶ τὸ ἥμισυ ἵππος. Ξεν. Κυρ. π. 4, 3, 5. ἐμυθολογεῖτο γὰρ καὶ Ἰχθυοκένταυρος, ἰδὲ αὐτό. — 2) παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ ἐν γένει, Γέννημα, πλάσμα τῆς φαντασίας.

Γ'ιπποκομέω. Τρέφω, κρατῶ ἵππους, ὡς τὸ ἱπποτροφέω· ἐν γένει, Περιποιοῦμαι ἵππον ἢ μέγιστον κάνθαρον, κάπειτα τοῦτον ἱπποκομεῖν μ' ἠνάγκασεν. Ἀριστ. Εἰρ. 74. παρὰ τό

Γ'ιππόκομος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὅστις περιποιεῖται τρέφει, κρατεῖ ἵππους. — 2) ὡς οὐσιαστ. Ὑπηρέτης ἵππων, τὰ τουρκβ. σαΐζης· ἐξαιρ. ὁ ἐν πολέμῳ παρὰ τοῦ ἵππου τοῦ ἱππέως φροντίζων, περιποιούμενος, ἑτοιμάζων αὐτόν, Ἡρόδ. 3, 85. Θκδ. 3, 17. 7, 75. 78.

Γ'ιππόκομος, ὁ, ἡ (κόμη) = Ἱππόδασυς, Ὅμ. ἠκόρυς καὶ τριφάλεια ἱπποκόμοιο. Ἐπθ. τῆς περικεφαλαίας, Ἰλιάδ. Μ, 359. Ν, 132. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν Ὀδσ. δέ, οὐδαμοῦ.

Γ'ιπποκορυστής, οῦ, ὁ (κορύσσω). Ὅστις ἑτοιμάζει, ἐξοπλίζει ἵππους καὶ ἅρματα, πολεμικὰ ἁμάξια εἰς μάχην· παθητ. δέ, Ὅστις ὁπλίζεται, προμηθεύεται μὲ πολεμικοὺς ἵππους, τὸ ὁποῖον ἀναλογεῖ τῷ, χαλκοκορυστής· πάνυ ἱπποκορυσταί. Πολεμισταί, μαχηταί, ἱππεῖς, ἐφιπποι, ἐφ' ἵππων, ἀφ' ἵππων μαχόμενοι, Ἰλιάδ. Β, 1. Ω, 677. Ἐπίθ. τῶν Μαιόνων, Ἰλιάδ. Κ, 431. καὶ τῶν Παιόνων, Π, 287. Φ, 205. ἄλλοι δὲ γράφουσιν ἱπποκόρυστος, παρὰ τό, κόρυς, Ὅστις φορεῖ περικεφαλαίαν λόφον ἱππείων τριχῶν ἔχουσαν.

Γ'ιπποκόων, ωντος, ὁ. Κύρ. ὀνομ. Θρᾳκός τινος στρατηγοῦ, Ἰλιάδ.

Γ'ιπποκρατέω. Μλ-ήτω (κρατέω). Ἔχω τὴν δύναμιν μεγαλητέραν εἰς τὸ ἱππικόν. Εἶμαι ἀνώτερος, δυνατώτερος τοῦ ἐχθροῦ κατὰ τὸ ἱππικόν· νικῶ διὰ τοῦ ἱππικοῦ. Παθ. Νικῶμαι ὑπὸ τοῦ ἱππικοῦ, ἀπὸ τὴν καβαλλαρίαν τοῦ ἐχθροῦ. ἐφ' οὗ

Γ'ιπποκρατία, ἡ. Τό νὰ ἔχῃ τις περισσότερον, δυνατώτερον ἱππικὸν παρὰ ὁ ἐχθρός του· τὸ νὰ νικήσῃ τὸν ἐχθρὸν μὲ τὸ ἱππικόν, μὲ τὴν καβαλλαρίαν του. Ξενοφ. Κυροπ. 1, 4, 24.

Γ'ιππόκρημνος, ὁ, ἡ (κρημνός). Ὅ,τι εἶναι κατὰ πολλά, ὑπερβολικὰ κρημνώδες· ἡ ῥῆμα ἱππόκρημνον· Λέξις, λόγος βαρυφθόγγος, τραγικός, καυχησιακός, ἢ δεινότατος, ἐπικίνδυνος, αὐθάδης. Ἀριστοφ. Βατρ. 929. παραβλ. ἱπποβάμων.

Γ'ιπποκροτέομαι, Ὅ,τι ἠχολογεῖ, ἀντηχεῖ ἀπὸ τὰ βήματα, πατήματα, κτυπήματα τῶν ποδῶν τῶν ἵππων. παρὰ τό

Γ'ιππόκροτος, ὁ, ἡ (κροτέω). Ὅ,τι ἠχολογεῖ, ἀντηχεῖ ὑπὸ τοῦ κτύπου τῶν ποδῶν τῶν ἵππων Εὐριπ. Ἱππόλ. 229. Ἀτάλεκτ. Β'. 46. ἡ Συρία ἱπποκροτοῦσα· καὶ Πνδ.

Γ'ιππολάπαθον, τό (λάπαθον). Λαχάνου εἶδός τι· ἀλογολάπατον. Πλίν. 20. 21. (ξ)

Γ'ιππολείχην, ηνος, ὁ (λείχω). Εἶδός τι βρύου, ἀκριβέστ. ἀγνώστου· παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 945. ἵππειος λειχήν.

Γ'ιππολεχής, ὁ, ἡ (λέχος). Ἡ μὲ ἵππον συνουσιασθεῖσα, ἵππον τέξασα, Παυσαν. Ἀρκ. 42. ἱππολεχὴς Διώ.

*Ἱππολοφία, ἡ. Ἵππου χαίτη. παρὰ τό

*Ἱππόλοφος, ὁ, ἡ (λόφος). Ὅ,τι ἔχει, ἢ εἶναι στολισμένον μὲ τρίχας ἵππου ἠκόρυς. Ἐπιγρ. ἀδσπ. 194.

*Ἱππόλοχος, ὁ. Ὀνομ. κύρ. Τρωός καὶ Λυκίου τινός, Ἰλιάδ.

*Ἱππόλυτος (λύω). Ὅστις ἀπολύει, ξεζεύγει τοὺς ἵππους· ἀφίνει ἀπολυμένους τοὺς χαλινοὺς τῶν ἵππων. 2) Ὄνομ. κύρ.

*Ἱπτομανές, τό, ἰδὲ ἱπτομανής, σημ. 4.

*Ἱπτομανέω. Μλ-ήτω. Μαίνομαι διὰ ἵππους, ἀγαπῶ τοὺς ἵππους ὑπερβολικά. 2) Ἐπὶ ἀνθρ. ἵππων, φοράδων, αἱ ὁποῖαι θέλουν νὰ βατευθοῦν, τὸ κοινὸν σέρνουν· μετηνέχθη δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ἀσελγῶν ἀνθρώπων, ἐξαιρ. γυναικῶν. παρὰ τό

Γ'ιππομανής, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὅστις μαίνεται, λυσσαίνεται διὰ ἵππους, ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολὴν τὰ ἄλογα. — 2) Ἵππος, φοράδα, ἡ ὁποία θέλει νὰ ὀχευθῇ, βατευθῇ, συνηθ. ἡ ὁποία σέρνει. Τρπκ. ἐπ' ἀσελγῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα γυναικῶν. παρβλ. ἵππος. σημ. 5. — 3) ἡλεμῶν ἱπτομανής· Λειβάδι εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκονται βόσκουν πολλοὶ ἵπποι, Σφκλ. Αἴ. 143. κατ' ἄλλους δέ, διὰ τὸ ὁποῖον τρελαίνονται οἱ ἵπποι, τὸ ζητοῦν, τρέχουν εἰς αὐτὸ μὲ μι-

γάλην προθυμίαν, ὄρεξιν. — 4) ὡς οὐσιαστ. οἰκπομανές, ἐος, τόκ. Μανία, λύσσα, ἵππων. — α'.) Λέγεται ἐν Ἀρκαδίᾳ φυόμενον, τὸ ὁποῖον ζητοῦν οἱ ἵπποι ὡς μαινόμενοι, λυσσαπμένοι, Θεόφρ. 2, 47. Ἄλλοι δὲ ἐξηγοῦσι τὴν λέξ. διὰ τοῦ, φαγόντες αὐτὸ ἐλύσσαζον οἱ ἵπποι — β'.) Φάρμακόν τι χρήσιμον εἰς μαγικὰ ποτά, διὰ τῶν ὁποίων ἐμαίνοντο οἱ πόντες. Λέμφος, μυξώδές τι ὑγρὸν ῥέον ἐκ τοῦ αἰδοίου τῶν ἱππομανῶν φοράδων, καὶ εἰς μανίαν διὰ μαγικῆς ποτοῦ καταστρεφῆς τὸν πιόντα κινοῦν. Voss. Virg. Γρ. 3, 280. — γ'.) Μικρόν τι κρεῶδες ἐκφυμα, μαύρη μικρὴ φουσκαλίδα ἐπὶ τὸ μέτωπον τοῦ πωλαρίου ὅταν γεννηθῇ, τὸ ὁποῖον γλείφουσα ἡ μήτηρ κατέπινε. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστρ. 8, 23, 5. μετεχειρίζοντο δὲ αὐτὸ ὡσαύτως εἰς μαγικὰ ποτὰ ἑταιρισμοῦ καὶ γαμοκλοπίας. — 2) Ὑπερβολικὴ ἀγάπη ἵππων, τὸ νὰ μαίνεται, τρελαίνεταί τις δ' ἄλογα. ἀφ' οὗ

Ἱππομανία, ἡ. Τὸ νὰ μαίνεταί τις διὰ ἵππους νὰ ἀγαπᾷ μὲ ὑπερβολὴν τοὺς ἵππους, τὴν ἱππασίαν, τὴν ἱπποδρομίαν καὶ λ. τ. τ.

Ἱππομάραθρον, τὸ (μάραθρον). Ἄγριον, κυρίως μέγα, ὑφηλὸν μάραθρον, κοινῶς μάλαθρον· ἰδὲ ἵππος, σημ. 7.

Ἱππομαχέω (ἱππόμαχος). Μάχομαι ἔφιππος, πολεμῶ καβαλλάρης.

Ἱππομαχία, ἡ. Μάχη ἐφ' ἵππων, ἀφ' ἵππων, τὸ νὰ πολεμῇ τις καβαλλάρης, πόλεμος τῆς καβαλλαρίας. παρὰ τὸ

Ἱππόμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ ἔφιππος· στρατιώτης τῆς καβαλλαρίας — 2) Ὀνομ. κύρ. ἐντίμου Τρωός τινος, Ἰλιάδ.

Ἱππόμητις, ὁ, ἡ (μῆτις). Ὅστις εἶναι εἰδήμων τῶν ἵππων, τῆς ἱππικῆς, γνωρίζει τοὺς καλοὺς ἵππους, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὴν καβάλλαν. Πίνδ. Ἴσθμ. Ζ' 12.

Ἱππομιγής, ἐς, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὅ,τι ἔχει μικτὴν ἵππου καὶ ἀνθρώπου μορφήν.

Ἱππομολγία, ἡ = ἱππημολγία· παρὰ τὸ

Ἱππομολγός, ὁ, ἡ = ἱππημολγός.

Ἱππόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅ,τι ἔχει μορφὴν ἵππου, φαίνεται ὡς ἵππος, ὁμοιάζει μὲ ἵππον.

Ἱππομύρμηξ, ηκος, ὁ. Μυρμηκοκαβαλλάρης. Δουκιαν.

Ἱππονομεύς, έως, ὁ (νέμω). Ὅστις βόσκει ἵππους, ἀλογοβοσκός, τὸ τουρκιβ. χεργελατζής.

Ἱππονόμος, ὁ, ἡ (νέμω) = ἱππονομεύς. — 2) ἱππόνομος, ὁ, ἡ· προπαροξύτ. παλαιότ. ὅ,τι ἐβοσκήθη ἀπὸ ἵππους.

*Ἱππόνοος, ὁ. Κύρ. ὀνομ. Ἑλληνός τινος στρατηγοῦ, Ἰλιάδ. — 2) Ἱππονόη, ἡ. Ὀνομ. Νηρηΐδος. Ἡσιόδ. Θεογ. 251.

Ἱππονώμας, ου, ὁ (νωμάω). Ὅστις κυβερνᾷ, διοικεῖ ἵππους, Εὐριπίδ.

*Ἱππόνωμος, ὁ, ἡ (νωμάω) = τῷ προηγμ. Herm. ἐν Σφκλ. Αἴ. 226.

Ἱππόομαι, ἰδὲ ἵππος.

Ἱππόπεδη, ἡ (πέδη). Κυρίως δεσμὰ ἵππου, τὸ τουρκιβ. κιουστέκια. — 2) παρὰ Πρόκλ. εἰς Εὐκλ. Καμπύλη τις γραμμή, ἥτις συνδέεται μετὰ τῆς Κισσοειδοῦς· περὶ ἧς ὁ Πολυδ. λέγει. Πέδη δὲ ἱππασία, ἡ κυκλοτερής. Ἐπιμήκης δὲ πέδη, ἡ μῆκος τῷ κύκλῳ προστιθεῖσα.

Ἱπποπείρης, ου, ὁ (πεῖρα) = ἱππόμητις. Ἀλκαῖ. 59. ὁ Ἱπποπείρης, ἐπεμβάτης. Ἐπιτήδειος, ἐπιστήμων, ἱππεύς.

Ἱππόπηραι, αἱ (πήρα). Δισταὶ μόνον ἐν τῷ πληθ. ἀρθμ. οὐχὶ δὲ ἐνικῶς χρήσιμον.

Ἱππόπολος, ὁ, ἡ (πολέω). Ὅστις δαμάζει, ἡμερόνει τοὺς ἵππους, τὸ τουρκιβ. τιτιμπάζης· ἐπθ. τῶν Θρακῶν, Ἰλιάδ. Ν, 4. Ξ, 277. ἐν γένει, ὅστις ἠξεύρει νὰ μεταχειρίζεται τοὺς ἵππους, ἐπιτήδειος εἰς τὴν καβάλλαν, εἰς τὸ νὰ κυβερνᾷ ἄλογα μάξον.

Ἱππόπορνος, ὁ, ἡ (πόρνος). Ἀσελγέστατος πόρνος, ἀσελγεστάτη πόρνη· παράβλ. ἱππόβινος, καὶ ἵππος, σημ. 7.

Ἱππποσειδῶν, ῶνος, ὁ = Ἵππιος Ποσειδῶν.

Ἱππποπόταμος, ὁ (ποταμός). Ἵππος τοῦ ποταμοῦ, ζῶόν τι μέγα ἐν τῷ ποταμῷ Νείλῳ ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὑρισκόμενον. Ἡ περιγραφὴ αὐτοῦ παρ' Ἡρόδ. Β', 71.

Ἱππόπωλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πραγματεύεται μὲ ἵππους, πωλεῖ ἵππους· ἀλογοπραγματευτής.

Ἵππος, ὁ. Τὸ τετράπουν ζῶον ἵππος, κοινῶς ἄλογον. ἡ ἵππος, Φοράδα· πολλάκις παρ' Ὅμ., κατ' ἀμφότερα τὰ γένη χρωμένῳ τῇ λέξει, κατὰ τὸ θηλυ. ὅμως ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπειδὴ αἱ φοράδες εὑρέθησαν χρησιμώτεραι παρὰ τοὺς ἵππους εἰς τε τὴν ἁρματηλασίαν καὶ εἰς ὄχησιν, καὶ εἰς τὰς ἀγέλας αἱ φοράδες ἦσαν πολυαριθμότεραι ἢ οἱ ἵπποι· Ὅπου δὲ ἐθέλει ὁ Ποιητὴ νὰ δηλώσῃ ἰδιαιτέρως τὰς ἵππους λέγει «θήλειαι ἵπποι», Ἰλιάδ. Κ, 269. ἢ «ἵπποι θήλειαι» Λ, 681. Ὀδύσ. Δ, 636. ἐξ ἐναντίας δὲ «ἄρσενες ἵπποι» ἐν Ὀδύσ. Ν, 81. Ὁ πληθ. ἀριθμ. «ἵπποι» σημαίνει παρ' αὐτῷ πολλάκις τοὺς εἰς ἅρμα, ἅμαξαν ἐζευγμένους ἵππους, οὐ σπανίως δὲ καὶ τὴν ἅμαξαν αὐτὴν π. χ. «ἀφ' ἵππων». Ἐκ τοῦ ἅρματος, ἤτοι ἀπὸ τὸ πολεμικὸν ἁμάξι, Ἰλιάδ. Ε, 13, 19. «ἵππων ἐπιβητόμενος.» Ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ ἁμάξι, Ε, 46. «καθ' ἵππων ἄλτο», Ἐπήδησε ἀπὸ τὸ ἁμάξι, κάτω, Ε, 111. «τοὺς ἐξ ἵππων βῆσε». Τοὺς ἐξέβασε ἀπὸ τὸ ἁμάξι, Ε, 163. καὶ ἀλλαχοῦ. ἀντὶ τῷ, πεζοί, Ὀδύσ, Ξ, 267 ὁμοίως καὶ Ὀδύσ. Ι, 49. «ἵπποι τε καὶ ἄνδρες», Ἰλιάδ. Β, 554. Π, 167. Τ, 157. «ἠλκός τε καὶ ἵπποιο», Ἰλιάδ. Σ, 153. ὅπου σημαίνονται Ἥρωες μαχόμενοι ἐκ τῶν ἁμαξῶν, ἀντὶ τῷ, πεζός τρανός· τὸ γὰρ ἱππικόν, ἡ καβαλλαρία, δὲν ἀπαντᾶται πουθ' παρ' Ὅμ. Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις δέ, ἵπποι καὶ πεζοὶ σημαίνει τὴν καβαλλαρίαν καὶ τὴν πεζοῦραν. — 2) ἡ ἵππος, ἔφιππος στρατιώτης, καβαλλαρία, παρ' Ἡρόδ. κατὰ πρῶτον ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀεὶ κατ' ἐνικ. ἀρθμ., καὶ εἰς δήλωσιν πλήθους ἱππέων μάλιστα χρησιμεύοντα, π. χ. «χίλιοι, μυρίοι ἵπποι», 1000, 10000 ἱππεῖς, Ἡρόδ. 7, 41, 42. «ἵππος τρισμυρίων» Αἰσχ. Πέρσ. 313. «ἡ διακοσία ἵππος» Θυδ. 1, 62. — 3) Θαλάσσιός τις ἵππος, πιθανῶς ὁ ἱππόποταμος. — 4) Γυνὴ ἀσελγής. — 5) Τὸ αἰδοῖον ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν. — 6) Πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν, ὅταν ἀνοιγοκλείωνται ἀκαταπαύστως — 7) Ἐν συνθέσεσι σημαίνει ἡ λέξις ἵππος, ἐνίοτε, τὰ μέγα, ὑπέρμετρον, τεράστιον. παρ' ἡμῖν ἐφαρμόζεται συνήθως, ἡ ἰδέα αὐτὴ διὰ τοῦ, γομάρα, — ἰδὲ ἱππόκρημνος, ἱππομάραθρον, ἱπποσέλινον, ἱπποτυφία, ἱππόπορνος. παράβλ. βου-

Ἱππόσελινον, τὸ (σέλινον). Εἶδός τι πάνυ μεγάλου σελίνου. Ἀλογοσέλινον, γομαροσέλινον. Θεοφρ. Ζ'. 26.

Ἱππόσοας, ου, ὁ (τείνω). Ὅστις ἐλαύνει, διοικεῖ, βιάζει τοὺς ἵππους νὰ τρέχουσι. Πίνδ.

*Ἱππόσοος, α, ον (τείνω) = τῷ προηγμ. Πίνδ. Ὀλ. 3, 47.

Ἱππόστασία, ἡ· καὶ, ἱππόστασιον, τό, καὶ ἱπόστασις, εως, ἡ (στάσις). Τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. Σταῦλος, τουρκιβ. ἀχούρι. — 2) Ἀνάπαυσις τῶν ἵππων, ὁ καιρὸς κατ' ὃν βάλλονται οἱ ἵπποι εἰς τὸ ἱπποστάσιον, παύουν τοῦ νὰ δουλεύωσι. «Ἀελίου κνεφαῖα ἱπποστάσια». Ἡ ἑσπέρα, ἡ ὁποία φέρει ἀνάπαυσιν εἰς τοὺς ἵππους, Εὐριπίδ. Ἄλκ. 598. παρ' Εὐριπίδ. δὲ, Φαέθ. λφν. 1. τὸ ἀνάπαλιν «ἠλίου ἱπποστάσεις» Ἡ πρωΐα, ἡ αὐγή, ὅτε ζεύγουσι πάλιν τοὺς ἵππους, τοὺς ἐξαγαγοῦσιν ἀπὸ τὸν σταῦλον διὰ νὰ δουλεύσωσι.

Ἱππόστρατηγος, ὁ (στρατηγός). Στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ, τὸ σύνηθ. ἰταλ. γενεράλης, κομαντάντης τῆς καβαλλαρίας (α).

Ἱππόσυνη, ἡ (ἵππος). Ἡ τέχνη τοῦ κυβερνοῦντος ἵππους, τὸ νὰ ἠξεύρῃ τις νὰ κυβερνᾷ, διοικῇ τοὺς ἵππους, καὶ νὰ μάχηται ἐφ' ἅρματος, Ἰλιάδ. Δ. 303. Λ. 505. ἔτι δὲ καὶ κατ' πλθ. ἀρθμ., Ἰλιάδ. Π, 776. Ψ, 307. Ὀδύσ. Ω, 40· παρὰ τοῖς ὑστέροις δέ, ἡ τέχνη τοῦ ἱππάζεσθαι, τὸ νὰ ἐξεύρῃ τις νὰ καβαλλικεύῃ. 2) Τὸ ἱππικόν, ἡ καβαλλαρία, Ἡρόδοτ· 7, 141. — 3) Τόπος ἐπιτήδειος, εὐρύχωρος εἰς τὸ νὰ ἱππάζηται ἢ ὀχῆται τις· Εὐριπίδ. Ὀρέστ. 1383. (-υυ-) ἀφ' οὗ

Ἱππόσυνος, η, ον = ἱππικός, ποιητ. — 2) ὁ ἱππόσυνος, ἐπιτήδειος, καλός, ἄξιος ἱππεύειν, ἢ ἁρματηλάτης.

*Ἱππότᾳ, ὁ. Ἐπικ. τύπος, ἀντὶ ἱππότης, πολλάκις ἐν Ἰλιάδ. (-υυ)

*Ἱππωτάδης, ου, ὁκ. ἀρ, ὁ. Πατρωνυμ. τοῦ, Ἱππότης, ὁ υἱὸς τοῦ Ἱππότου Αἰόλος, Ὀδύσ.

Ἱππωτεύκτων, ονος, ὁ (τεύκτων) Ὅστις κατασκευάζει ἵππους. Ὁ κατασκευαστὴς τοῦ δουρείου ἵππου.

Ἱππότης, ου, ὁ (ἵππος). Ἡνίοχος, ἁρματηλάτης, ἁμαξᾶς· ἱππεύς, καβαλλάρης· ἱππεύς, καβαλλάρος· Ἡρόδ. 9, 49. 69, παρ' Ὅμ. ἀεὶ τῷ Ἐπικ. τύπῳ, ἱππότα χρωμένῳ, τιμητικὸν ἐπιπροσθέτων Ἡρώων, ἐξαιρ. τοῦ Νέστορος πάντοτε κατ' ὀνομαστικήν. — 2) ὡς ἐπθ. Ἱππικός, εἰδήμων τῆς ἱππικῆς ἐν γένει.

Ἱππότιγρις, ιδος, ὁ (τίγρις). Εἶδός τι μεγάλης τιγρίδος.

Ἱππότιλος, ὁ (τιλάω). Νόσος τῶν ἵππων, ὅταν πάσχωσι διάρροιαν, ἔχουν κίνησιν. Τιβέριος Ἱππιατρ.

*Ἱππότις, ιδος, ἡ, θλκ. τοῦ ἱππότης.

*Ἱππωτίων, ωνος, ὁ. Κύρ. ὀνομ. Φρυγός τινος στρατηγοῦ, Ἰλιάδ. (-υυ-)

Ἱππωτοξότης, ου, ὁ (τοξότης). Στρατιώτης ἔφιππος μὲ τόξον ὠπλισμένος. Ἡρόδ. 9, 49. Ἀριστφ. Ὄρ. 1175.

Ἱππωτραγέλαφος, ὁ (τράγος, ἔλαφος). Ἀλογότραγος, μυθώδές τι ζῶον, Ἀθήν.

Ἱππωτροφεῖον, τό. Τόπος, ὅπου τρέφονται ἵπποι, παρὰ τὸ

Ἱππωτροφέω, (ἱπποτρόφος). Τρέφω, κρατῶ ἵππους. Ἰσοκράτ. εγ'. «Τὸ ἱπποτροφεῖν τῶν εὐδαιμονεστάτων ἔργον ἐστίν». — 2) Μεταχειρίζομαί τι εἰς φορβήν, τροφὴν ἵππων. Διοδώρ. Σικ. Δ, 15. «πόαν ἱπποτροφοῦσι» ἀφ' οὗ

Ἱππωτροφία, ἡ. Τὸ νὰ τρέφῃ ἢ κρατῇ τις ἵππους, παρ' Ἀθηναίοις. ἐξαιρ. ἔτρεφον οἱ πλουσιοι ἵππους σταδιοδρόμους, διὰ τρέξιμον εἰς τοὺς ἀγῶνας· ἔτι δὲ καὶ πολεμιστηρίους, διὰ τὴν καβαλλαρίαν, εἰς χρῆσιν τῆς πολιτείας ἐν καιρῷ πολέμου. Heind. ἐν Πλάτ. Λυσ. σελ. 205. C. Ξενοφ. Οἰκον. Β', 6.

Ἱππωτροφικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὸν ἱπποτρόφον ἢ εἰς τὴν ἱπποτροφίαν.

*Ἱππωτρόφιον, τό = ἱπποτροφεῖον.

Ἱππωτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις τρέφει κρατεῖ ἵππους, Πίνδ.

Ἱππωτυφία, ἡ (τῦφος). Μεγάλη, ὑπερβολικὴ ἀλαζονεία, ὑπέρμετρος ὑπερηφανεία, τὸ κοινῶς ξυλοπερηφάνεια. Διογ. Λαρτ. καὶ Λουκ.

Ἱππουκρήνη, ἡ (κρήνη). Ἡ ἐπὶ τῶν Ἑλικωνιάδων Μουσῶν πηγή, τὴν ὁποίαν ἐποίησε νὰ ἀναβρύσῃ, ὡς μυθολογεῖται, ὁ Πήγασος κτυπήσας τὸ ἔδαφος μὲ τὴν ὁπλήν του ποδός του. Ἡσιόδ. Θεογ. 6.

Ἱππούραιον, τό = ἱπουρις.

Ἱππουρεύς, έως, ὁ. Εἶδός τι θαλασσίου ἰχθύος.

Ἱππουρις, ιδος, ἡ (οὐρά). Ὡς ἐπίθετον, Ἡ ἵππου οὐρὰν ἔχουσα, μὲ ἵππου οὐρὰν ἐστολισμέ-

νη, πάνυ εὔχρ. παρ' Ὅμ. ἐπίθετον τοῦ κόρυς, κυνέη καὶ τριφάλειαν ἐξαιρ. ἐν Ἰλ., μόνον κατ' ἐνκ. ἀρθμ. καὶ αἰτιατ. πτῶσιν, ἵππουριν. — 2) ὡς οὐσιαστ. θῆ, Ἵππου οὐρά, ἀλογοουρά. — β) Φυτόν τι λιμναῖον, κερατόφυλλον, ἴσως παρομοίας μὲ τρίχας ἵππου οὐρᾶς φέρον.

Ἵππουρος, ὁ, ἡ (οὐρά). Ὅ,τι ἔχει ἵππου οὐράν — 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ ἵππουρος — α') Θαλάσσιός τις ἰχθύς, θελαστόφαρον — β') = σκίουρος. — γ') Ἐντομόν τι, τό Ἰταλ. σύνῃθ. ἰνσέκτον, παρόμοιον μὲ μυῖαν, μυΐγαν, τριχίνην ἔχον οὐράν.

Ἱππόφαες, ἔος, τό. Φυτόν τι ἀκριβέστερον ἄγνωστον. Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ς' 1 καὶ 5. Διοσκορ. Δ', 162. Πλίν. 22, 12.

* Ἱππόφαιστον, τό. Φυτόν τι ἀκριβέστερον, ἄγνωστον.

* Ἱππόφεως, ω, ὁ (φέω). Φυτόν τι ἀκριβέστερον ἄγνωστον.

Ἱπποφοβάς, άδος, ἡ (φοβέω). Μυθικόν τι φυτόν, τό ὁποῖον φοβίζει τοὺς ἵππους. Πλίν. 24, 17.

Ἱπποφορβεύς, έως, ὁ = ἱπποφορβός.

Ἱπποφορβία, ἡ = ἱπποτροφία.

Ἱπποφόρβιον, τό = ἱπποτρόφιον, ἱπποτροφεῖον. Τόπος ὅπου τρέφονται ἵπποι· ἔτι δέ καὶ Ἀγέλη ἵππων, τό τουρκβ. ἐργκελές. Ἡρόδ. 4, 110.

Ἱπποφορβός, ὁ (φέρβω) = ἱπποτρόφος. Ὅστις τρέφει, κρατεῖ ἵππους.

Ἱπποχάρμης, ου, ὁ (χάρμη) = ἱππιοχάρμης. Πίνδ.

Ἱππόω, (ἵππος). Μεταμορφόω τίποτε εἰς ἵππον. Ἡρόδ. Μεταμορφόνεται τι εἰς ἵππον. Μέτ. Φαντάζομαι, ὅτι εἶμαι, ἢ φαντάζομαί τι ὅ,τι εἶναι ἵππος· ἀντιθ. τῇ ὄντως ὑπάρξει αὐτοῦ πάνθρωπον εἶναι καὶ ἵππον καὶ τοῖχον οὐ λέγουσιν, αὐτοὺς δὲ τοιχοῦσθαι καὶ ἱππούσθαι καὶ ἀνθρωποῦσθαιν. Πλούταρχ. 10, σλ. 607. Ἐπὶ τῶν Ἀκαδημαϊκῶν, οἱ τινες ἐφαντάζοντο μόνον τὴν παράστασιν τοῦ τοίχου, τοῦ ἵππου, καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ᾧ τά τοιαῦτα οὐκ ἦσαν πραγματικῶς.

* Ἱππός, ὁ, συναιρ. οῦς, ἡ. Ὀνομ. Ὠκεανίδος, Ἡσ. Θγν. 351.

Ἱππώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὡς ἵππος, φαίνεται παρόμοιον μὲ ἵππον.

Ἱππώς, ῶνος, ὁ. Τό σύνῃθ. σταῦλος, τουρκβ. ἀχούρι. — 2) Τόπος καθ' ὁδόν, ὅπου ἀλλάζουν οἱ ταχυδρόμοι τοὺς ἵππους, τό σύνῃθ. ἰταλ. πόστα, τουρβ. μενζίλ χανές. Ξεν. Κυρ. π. 8, 6, 17.

* Ἵππωνα, ἡ. Ἡ θεὰ τῶν ἵππων· Λατ. Epona Orell inscr. lat. 1, σλ. 239. nr. 1792 — 94. Equejas, παρβλ. Juvenal. 8. 157. καὶ Gaetano Cattaneo Fquejade. Mail. 1819. ἐξαιρ. παραγρ. 19.

Ἱππωνεία, ἡ (ἱππώνης) = ἱππωνία.

Ἱππωνέω (ἱππώνης). Ἀγοράζομαι, ἀγοράζω ἵππους.

Ἱππώνης, ου, ὁ (ὠνέομαι). Ὅστις ἀγοράζει ἵππους.

Ἱππωνία, ἡ. Τό νά ἀγοράζῃ τις ἵππους.

Ἵπταμαι, Μλ -πτήσομαι, παρ. ἔπτην, καὶ ἐπτόμην· μέσ. ἀποθ. μετά ἐνεργ. ἀορ. β', Πετῶ, ἀποτῶ. Ἀττικ. τύπος τοῦ πέτομαι. ὅπερ ἰδέ. Παρά τοῖς ὑστέροις ἀπό Λουκν, σχεδόν πάνυ εὔχρηστον. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 325.

Ἵστομαι, Μλ ἱσομαι μέσ. ἀποθ. Ἱστῶ. Ἐλίβω, στενοχωρῶ. συνήθ. κατά μεταφρ. σημασ. Τυραννῶ, προξενῶ παλαιπωρίας, μεγάλην δυστυχίαν, κακοπαθείας εἰς τινα. Μέγα ἴσασι λαὸν Ἀχαιῶν μεγάλας δυστυχίας, πολλά δεινά κατεστρώσασι τοὺς Ἀχαιούς, Ἰλιάδ. Α, 454. Π. 237. ὡσαύτως καὶ πτάχα ἵσται υἷας Ἀχαιῶν. Ταχέως, ὀλιγόρα θέλει τιμωρήσει μὲ δεινάς, βαρείας τιμωρίας τοὺς Ἀχαιούς, Ἰλιάδ. Β, 193. ἐν γένει, Βλάπτω, λυμαίνομαι, πληγόνω τινά, ἢ τίποτε, Θερτ. 30, 19. Ἡ ἐνεργ. διάθεσις φαίνεται ἄχρηστος παρά τοῖς ἀρίστοις τῶν συγγρφ. παραβλ. Βτμν. Λξ. 1, σλ. 285. (συγγν. τῷ, ἵπος, ἱπόω, ἀφ' οὗ ἐνίπτω, ἐνιπή, ἅπερ ἰδέ (υ - -).

* Ἱπύα, ἡ = σιπύα, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 301.

Ἵπωσις, εως, ἡ (ἱπόω). Θλῖψις, πίεσις.

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Ρ.

Ἱρά, τά. Ἰων. καὶ Ἐπικ., ἀντί ἱερά. Ὀμ. (- υ).

* Ἱρά, ἡ. Ἐπικ. καὶ Ἰων. Ἱρή. Πόλις ἐν Μεσσήνῃ, Ἰλιάδ. (- -).

Ἱραί, ἵραι καὶ ἶραι, ῶν, αἱ. ἀναγνωσκομ. ἐν Ἰλιάδ. Σ, 531. ἀντί εἶραι ἰδέ εἶρη (ι)

* Ἱραξ, ακος, ὁ. Κατά συναίρ., ἀντί ἱέραξ (ι)

Ἱράομαι, Ἰωνικ. ἀντί, ἱεράομαι.

* Ἱραφιώτης, ου, ὁ = Εἰραφιώτης.

* Ἱρέα, ἡ. Δρκ. ἀντί Ἱέρεια, Βαλογραία, καλογριά, Boeckh ἐν Πινδ. Πθ. 4, 5. ἀν μή γραπτέον ἱρία, παρά τό, ἱερία (- υ -)

* Ἱρέη, ἱρείη, ἱρηίη, ἡ Ἰων. ἀντί ἱέρεια, παρ' Ἡρόδ.

Ἱρεύς, ἀναγινωσκομ. ἀντί εἱρεύς (ι)

* Ἱρεύς, ῆος, ὁ, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀντί ἱερεύς, Ὀμ. (ι)

Ἱρεύω, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἱερεύω, Ὀδσ. Ρ, 181. Τ, 198. καὶ ἀλλαχοῦ. (ι)

* Ἱρηίη, ἡ, Ἰωνικ. ἀντί ἱέρεια, Ἡρόδ. 2, 53, 55.

Ἱρήϊον, τό. Ἰων. ἀντί ἱερεῖον (- - υ υ).

* Ἱρήν, ένος, ὁ. Ἡρόδ. 9, 85. Ἰων. ἀντί εἰρήν.

Ἱρηξ, ηκος, ὁ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντί ἱέραξ, Ὀμ. καὶ Ἡσ. (ι)

* Ἱρία, ἡ, ἰδέ ἱρέω.

Ἱρηνόμεκτος, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, ἀνακατωμένον μὲ τήν ἀλειφήν ἱρηνον (- υ υ - υ) παρά τό

Ἱρινος, η, ον (ἶρις, σημασ. 3). Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἀπό ἢ μέ τό φυτόν ἰρίδα· τό ἱρινον, ὑπκ. μύρον, Μύρον, ἀπό τό φυτόν ἰρίδα (- υ υ)

Ἱρισειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τήν Ἶριν, φαίνεται ὡς ἡ Ἶρις (- υ υ - -) παρά τό

Ἶρις, ιδος, ἡ. αἰτ. Ἶριν. κλτκ. Ἶρι. Ἡ θεά Ἶρις ἀγγελιαφόρος τῶν θεῶν, ἡ ὁποία φέρει τάς πρός ἀλλήλους βουλήσεις, προσταγάς, διαταγάς τῶν θεῶν, Ἰλιάδ. Η, 398. Θ, 144. ἐπί τό πλεῖστον ἀγγελιαφόρος τῶν θείων βουλήσεων καί προσταγμάτων πρός τούς θνητούς. Ἰλιάδ. Β, 786. Γ, 121. καί ἀλλαχοῦ. Ἐν Ἰλιάδ. Ψ, 198, δέ, τό ἀνάπαλιν, ἀγγελιαφόρος τῶν εὐχῶν τοῦ Ἀχιλλέως πρός τόν θεόν· ὡς ὑπουργική θεράπαινα τῶν θεῶν ἐμφαίνεται ἐν Ἰλιάδ. Ε, 353. 368. Τά Ὁμηρ. ἐπίθετα αὐτῆς σημαίνουσι παντοχοῦ ταχύτητα. ὠκέλλοπος, ποδήνεμος, πόδας ὠκέα, ταχεῖα, χρυσόπτερος κ.τ.λ. Ἐν Ὀδσ. οὐχ εὑρηταί ποτε, τό ὄνομα αὐτῆς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς μόνος ἐμφαίνεται ὁ ἄγγελος τῶν θεῶν, Böttiger Vasengem. 2. σλ. 113. Ὁ Ἡσ. Θγν. 780. καλεῖ αὐτήν θυγατέρα τοῦ Θαύμαντος. (ἐτυμλγ. συνήθ. παρά τό, ἐρῶ, εἴρω· Ἀγγέλλω, μηνύω· παραβλ. Ἴρος. ὁρτ. μέντοι παρά τό εἴρω, Συνάπτω, συνδέω, κατά Herm.) ἀφ' οὗ

* Ἶρις, ιδος, ὁ. Τό πολύχρουν, ποικιλόχρουν οὐράνιον τόξον, τό κοινῶς Δόξα, ἡ ὁποία φαίνεται εἰς τόν αἰθέρα ἐνίοτε μετά βραγδαίαν βροχήν ἐν καιρῷ καλοκαιρίου. Ἡ ὁποία ἐν τῇ Ἰλιάδ. ὥσπερ καί ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ ἐνομίζετο ὡς ἄγγελος τῆς θεότητος πρός τούς ἀνθρώπους, Ἰλιάδ. Δ, 27. ὅπου οἱ δράκοντες ἐπονομάζοντο ἰρίσσιν ἐοικότες διά τό ποικιλόχρουν τοῦ δέρματός των 2) Πᾶς ποικιλόχρους κύκλος περί τι σῶμα· οἷον περί τήν σελήνην, περί φλόγαν πυρός, λύχνου καί τ.τ. ἐξαιρ. ὁ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅστις μάλιστα καί ἶρις λέγεται. — 3) Εἶδος τι φυτῶν ὅμοιον μέ τό κρίνον, εὐώδη ῥίζαν ἔχον ἐξ ἧς κατασκευάζεται τό ἰρινον μύρον· κατά ταύτην τήν σημασ. ὀξυτονοῦσί τινες τήν λέξιν, Ἶρις, ἴδος γράφοντες, Νικ. Ἀλ. 406. Ἡ αἰτιατ. πτῶσις τῆς λέξ. κλίνεται καί ἶριν καί ἶρίν, καί ἰρίδα καί ἰρίδα· ἀφ' οὗ

* Ἰριώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μέ τήν Ἰρίδα, φαίνεται ὡς Ἶρις, οὐράνιον τόξον. Ἀριστ. Μετ. 3, 4 (- υ - -)

Ἱρμός, ὁ = εἱρμός, Ἡτχ.

* Ἱρο — συναιρ. ἀντί ἱερο —, ὅθεν ἀεί μκρ. τό Ἰῶτα, Ἰωνικ. τε καί Ἐπικῶς.

Ἱροδρόμος, ὁ (δραμεῖν) ποιητ. ἀντί ἱεροδρόμος. Ὅστις ἀγωνίζεται εἰς τούς ἱερούς, ἁγίους ἀγῶνας. Ἀσκλ. Β, 58. (ι).

* Ἱρόν, τό, Ἰων. ἀντί ἱερόν (- υ).

Ἱρουργία, ἡ. Ἰων. ἀντί ἱερουργία, Ἡρόδ. 5, 83. ἄλλοι δέ γράφουσιν ἱρουργίη.

Ἱρός, ή, όν, Ἰων. καί Ἐπικ. ἀντί ἱερός, Ὀμ. ὡσαύτως καί ἐν πάσαις ταῖς συνθέσεσιν αὐτοῦ. (ι)

Ἱρος, ὁ. Ὀνομ. ἐπαίτου, ζητεύλα τινός ἐν Ἰθάκῃ ὅστις ὠνομάζετο Ἀρναῖος κυρίως, καί οἱ μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης ἐπωνόμαζαν αὐτόν Ἶρον· Ὀδ' Σ, 5. πιθανῶς παρά τό Ἶρις, Ἀγγελιαφόρος, μηνυτής, ἐσχηματισ. — 2) Παρά τοῖς ὑστέροις, ἐν γένει, Πτωχός, ἐνδεής, ζητιάνος.

Ἱροφάντης, ου, ὁ. Ἰωνικ. ἀντί Ἱεροφάντης (ι).

* Ἱρωστί, Ἐπῤῥ. Ἰωνικ. ἀντί ἱερωστί. Κατ' ἱερόν, ἅγιον τρόπον.

* Ἱρωσύνη, Ἰωνικ. ἀντί ἱερωσύνη, Ἡρόδ. 4, 161, 6. 56.

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Σ.

* Ἴς, ἡ καί ἷς, θασν. ἀρχαία, ἄχρηστος δεικτ. Ἀντ. Οὗτος· ἀφ' οὗ τό Λατ. is, ea, id ἰδέ ἰ.

Ἷς, ἡ, γεν. ἰνός, αἰτ. ἶν. πλθ. ὀνομ. ἶνες. ἀτκ. ἶνας. Ῥώμη σωματική, τοῦ σώματος δύναμις, τό σύστοιχον τῶν νεύρων, εὐτονία, ἡ δύναμις τῶν μυϊκῶν, πολλάκις παρ' Ὅμ. καί ἐπί ἀψύχων, ἐξαιρ. ἐπί φυσικῆς δυνάμεως μεταφορ. τῇ λέξ. χρωμένῳ μετά τοῖς Ἐπτ. πέπτολις, μεγάλη, κρατερή, κραταιά, ἀπέλεθρος κ.τ.λ. 2) = βίη, μένος, σθένος, περιφραστικῶς. ἐξαιρ. ἱερή ἷς Τηλεμάχοιο κ.τ.λ. Ἡ ἱερά τοῦ Τηλεμ. δύναμις, ἀντί ὁ δυνατός Τηλεμ. Ὀδσ., ὡσαύτως καί ἷς Ὀδυσῆος κ.τ.λ. Ἰλιάδ. Φ, 720. καί ἀντιθ. ἐμφάσει ἷς βίης Ἡρακληείης κ.τ.λ. Ἡσ. Θγν. 332. — 3) Ἡ βία τῆς ζωτικῆς δυνάμεως, ἡ ἡ εὐτονία, Νεῦρον, τένων, μυών, τά νεῦρα τῶν μυῶν, τῶν ἁρμῶν, ἐξαιρ. τά νεῦρα τοῦ τραχήλου, Ἰλιάδ. Ρ. 522. ὅθεν, τό ἰνίον. Ἄλλως δέ χρῆται κατά ταύτην τήν σημασ., ὁ Ποιητ. τῷ πλθ. ἀρθμ. ἶνες. Ἰλιάδ. Ψ, 191. Ὀδσ. Λ, 219. Ἅπαξ δέ κατά τήν ἰδίαν σημασ. χρῆται καί τῷ, νεῦρα, Ἰλιάδ. Π, 316. ἡ ὁποία λέξις ἐγένετο ἐν ἐπικρατεστέρᾳ χρήσει παρά τοῖς μεταγνωστ. — 4) παρ' Ἱπποκρ. καί Ἀρτλ. αἱ ἶνες δηλοῦσι τάς σαρκώδεις ἶνας τοῦ κρέατος καί τοῦ αἵματος τῶν ζώων, παρά Θεοφρ. δέ καί τάς τῶν φυτῶν καί τῶν ξύλων (συγγν. τῷ ἶνες καί ἰσχύς) (τό Ἰῶτα ἀεί μκρ.)

Ἴσα καί ἴσα, ὡς Ἐπῤῥ. πλθ. ἀρθμ. τοῦ ἴσος, ἴσοι, ἅπερ. ἰδέ. Ὀμ.

Ἰσάγγελος, ὁ, ἡ (ἄγγελος). Ὅστις εἶναι ὅμοιος παρόμοιος, μέ ἄγγελον, φαίνεται ὡς ἄγγελος.

Ἰσάδελφος, ὁ, ἡ (ἀδελφός). Ὅστις εἶναι ὡς ἀδελφός πρός τινα, ἴσα μέ ἀδελφόν, ὡς νά ἦτον ἀδελφός του.

Ἰσάζω, Μλ. ἰσάσω (ἴσος). Ἰσάζω, καίνω τι ἴσιον, ὅμοιον μέ ἄλλο τι· ζυγιάζω τι, Ἰλιάδ. Μ, 435. Μέσ. Νομίζω, στοχάζομαι, κρατῶ τόν ἑαυτόν μου ἴσια μέ ἄλλον τινά, ὅμοιον μέ αὐτόν· τινί. Ἰλιάδ. Ω, 607. ἰσάσκετο Λητοῖ Παρά τοῖς ὑστέροις δέ καί, Εἶμαι, γίνομαι ἴσιος, ὅμοιος, Νίκανδρ. Θηρ. 286. Πολύβ. στ'. 29. (τά Ἰῶτα παρ' Ὅμ. μέν μακρ. παρά τοῖς Ἀττ. δέ ὅλως βραχ.)

Ἰσαῖος, αία, αῖον. ποιητ. ἀντί ἴσος. Καλλ. (–υ)

Ἰσαίω· ποιητ. ἀντί ἰσάζω. Ἰσάζω. Νικανδρ. (υ – –)

Ἰσάκις, Ἐπίρ· (ἴσος). Ἐξίσου, ἴσια τόσον, ἴσια τόσες φορές. (υυυ)

Ἰσάλη, ἡ· — ἠξάλη. Ἡσύχ.

Ἰσαμι, Δωρικ. ἀντί, ἴσημι, ὅπερ ἰδέ.

Ἰσάμιλλος, ὁ, ἡ (ἁμίλλα). = ἰσόπαλος, μετά δοτκ. (ᾱ)

Ἴσαν, Ἐπορεύοντο, ἐπήγαινον, γ'. πληθ. πρσπ. παρτ. τοῦ εἰμι· πολλάκις παρ' Ὅμ. (υυ) — 2) Ἐγίνωσκον, ἠξεύρον, γ'. πλθ. πρσπ. Ὑπρτ. Ἐπκ. τοῦ οἶδα, Ἰλιάδ. Σ, 405. Ὀδσ. Δ, 772. Ν, 170. Ψ, 152. (υυ)

Ἰσανδρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ὅστις εἶναι ὅμοιος μέ ἄνδρα, εἶναι φαίνεται ὡς ἀνήρ, ὁμοιάζει μέ ἄνδρα. — 2) Ὄνομ. κύρ. Ὁ υἱός τοῦ Βελλεροφόντου. Ἰλιάδ. (ῑ)

Ἰσάνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ὅ,τι εἶναι ὡς ἄνεμος κατά τήν σφοδρότητα· ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ τόν ἄνεμον, τοῦτ' ἔστι ἀσταθές, ὀλιγοχρόνιον. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 207. (ᾱ)

Ἰσάξιος, ία, ιον (ἄξιος). Ὅ,τι ἀξίζει ἴσα μέ ἄλλο τι. Ὅστις εἶναι μέ ἄλλον τινά ἴσος, ὅμοιος κατά τήν ἀξίαν. Πορφύρ.

Ἰσαπόστολος, ὁ, ἡ (ἀπόστολος). Ὅστις εἶναι ἴσος, ὅμοιος μέ τούς ἀποστόλους, Ἐκκλ.

Ἰσάργυρος, ὁ, ἡ (ἄργυρος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ ἄργυρον, φαίνεται ὡς ἀσήμι. Αἰσχύλ. Ἀγ. ς68.

Ἰσάριθμος, ὁ, ἡ (ἀριθμός). Ὅ,τι εἶναι κατά τόν ἀριθμόν, κατά τήν ποσότητα ἴσον μέ ἄλλο τι, μέ ἄλλα τινά.

Ἰσάρτητος, ὁ, ἡ (ἀρτάω). Ὅ,τι κρέμαται ἴσια, εἶναι ἴσια κρεμασμένον. Φίλ.

* Ἴασι, γ'. πλθ. πρσπ. τοῦ οἶδα, Οἴδασι, γινώσκουσιν, ἐπίστανται, ἠξεύρουν. Ὅμ. (υ–υ)

Ἰσάσκετο, γ'. ἐνκ. πρτπ. μέσ. παρτ. τοῦ Ἰσάζω, Ἐπκ. ἀντί ἰσάζετο, Ἰλ. Ω. 607. παραβάλλετο, ἐξισοῦτο, ἔβαλε τόν ἑαυτόν του ἴσια μέ τούς ἄλλους. (–υυ)

Ἰσάστερος, ὁ, ἡ (ἀστήρ). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ ἄστρον, λάμπει ὡς ἄστρον, Ἰώσηπ. Μακ. 17.

Ἰσάτις, ιδος, ἡ. Φυτόν τι, διά τοῦ ὁποίου βάπτουσι πράγματα γαλάζια. Θεόφραστ. περί Αἰσθήσ. Διοσκορ. Β'. 215. 217. Πλίν. 20. 7. (υυυ;) ἀφ' οὗ

Ἰσατώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ ἰσάτιδα

* Ἰσαύδης, ὁ, ἡ (αὐδή). Ὅστις ὁμιλεῖ ὡς ἄλλος τις, ὅμοια μέ ἄλλον τινά. Ὅστις ἤ ὅ,τι ἔχει ὁμοίαν φωνήν, ὅμοιον τόνον μέ ἄλλον τινά, μέ ἄλλο τί.

Ἰσαχῶς, Ἐπίρ. (ἴσος). Ἴσια τόσων λογιῶν, ἴσια κατά τόσας ἐννοίας, σημασίας, κατά τόσους τρόπους. (υυ–) Ἀριστοτέλ.

Ἴσειον, τό. Ὁ ναός τῆς Ἴσιδος. Ἴσεια, τά· ὑπακουομ. ἱερά, Ἑορτή τῆς Ἴσιδος. (ῑ)

Ἰσεννύω, (ἔνος). Ὅστις ἔχει τήν ἰδίαν ἡλικίαν μέ ἄλλον τινά, εἶναι ὁμήλιξ. συνομήλικός του. ἀμφβ. ἀναγινωσκ. παρ' Ἵππκ.

Ἰσηγορέω, συνιζ. κατά μέσ. διάθ. ἰσηγορέομαι (ἀγορεύω). Λαλῶ, ὁμιλῶ ἴσα μέ ἄλλον τινά, ἐξαιρ. ἔχω τήν ἰδίαν ἐλευθερίαν, τό ἴδιον δίκαιον νά ὁμιλῶ καί ἐγώ· ἀφ' οὗ

Ἰσηγορία, ἡ. Τό νά ἔχῃ τις τό ἐλεύθερον, τό δίκαιον εἰς τό νά ὁμιλῇ ἴσα, ἐξίσου μέ ἄλλον τινά, ἐξαιρ. περί δημοσίων πραγμάτων, περί τῶν, ὅσα ἀναφέρονται εἰς τήν πολιτείαν, περί δικανικῶν πραγμάτων, Ἡρόδ. Ε, 78. ἐπειδή δέ ἐν τῇ δημοκρατίᾳ τῶν Ἀθηναίων εἶχον ὅλοι οἱ ἐλεύθεροι πολῖται ἴσον δίκαιον, ἡ λέξις ἐχρησίμευε καί ἀντί τοῦ, ἰσονομία, ἡ ἐλευθερία.

Ἰσήλιξ, ικος, ἡ, ον. Ἰσήλιξ.

Ἰσῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἡλιξ). Ὅ,τι ἤ ὅστις εἶναι ἴσος, ὅμοιος μέ ἄλλον τινά, ἤ μέ ἄλλο τι κατά τήν ἡλικίαν, κατά τό μέγεθος, κατά τό ἀνάστημα τοῦ σώματος. Ξενοφ. Συμ. Η'. 1. ἰσήλικον τάφρον κατά βάθος.» Μαθημ. Παλ. σελ. 91.

Ἰσημερία, ἡ. (ἡμέρα). Ἡ ἰσότης τῆς ἡμέρας μέ τήν νύκτα, ὅταν ὁ καιρός τῆς ἡμέρας ἤναι ἴσος μέ τόν τῆς νυκτός, ἐξαιρ. τήν ἀνοιξιν· ἀφ' οὗ

Ἰσημερινός, ἡ, ὄν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τήν ἰσημερίαν. «ὁ ἰσημερινός» Ὁ μέγας κύκλος τῆς σφαίρας, ὅστις ἀπέχει ἐξίσου καί ἀπό τούς δύο πόλους. Ukert. alte Georg. 1, 2. σλ. 116.

* Ἰσημέριος, ία, ιον· καί

Ἰσήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Ὅ,τι ἔχει τάς ἴσας, τάς αὐτάς ἡμέρας, εἶναι τόσων ἡμερῶν, ὡς καί ἄλλο τι. — 2) = τῷ προηγμ. ὅ,τι ὑπάγεται εἰς τήν Ἰσημερίαν, συμβαίνει, γίνεται ἐν καιρῷ τῆς Ἰσημερίας. Θεόφρ. αἰτ. φυτ. δ'. 12. «ἰσήμερος πυρός.» Σιτάρι, τό ὁποῖον σπείρεται εἰς τόν καιρόν τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας.

Ἰσημι, Γιώσκω, ἠξεύρω, γνωρίζω· ἐξ οὗ ὅμως μόνον ὁ Δωρικ. ἐνστ. ἴσαμι εὑρηται παρά Πιν. καί Θερτ. β'. ἐνκ. πρτπ. ἴσης, γ'. ἐνκ. ἴσασι, ἀ. πλθ. ἴσομεν Πιν. Νμ. 7, 21. Μτχ. ἴσας, Πιν. 3, 52. Τούς ἐσκουντως εἰς αὐτό ὑπαγομένους τόπους ἴσμεν, ἴδμεν, ἴσασι, ἴσθι, ἴσαν, ἰδέ ἐν τῷ, οἶδα. (ῑ)

Ἰσήρετμος, ὁ, ἡ (ἐρετμός). ἐπί πλοίων. Μέ ὁμοιαν ἤ ἰσάριθμον κωπιά.

Ἰσήρης, ες, ὁ, ἡ (ἄρω). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον, ἴσια ἠρμοσμένον, συνηρμοσμένον, κατεσκευασμένον, καμωμένον, ὅθεν = ἴσος.

Ἰσήριθμος. ὁ, ἡ = ἰσάριθμος.

Ἴσθι, Προστακτ. τοῦ οἶδα. Γίνωσκε, ἠξεύρε, Ὀδσ., παρά τοῖς Ἀττ. δέ ἐπί τό πλεῖστον ἐν τῇ συντάξει μεθ' ἑαυτοῦ ὅτιν ἄνευ ἄλλου τινός ῥήματος, τῷ ὄντι, βεβαίως· ἔτι δέ καί μεθ' ἑαυτοῦ Ἔσο βέβαιος, ἠξεύρε καλά, πολλάκις ὡς παρέν-θεσις καθ' ἑαυτήν, ἀνεξάρτητον, Schaef. mel. σλ. ζ — 2) Προστακτ. τοῦ εἰμί, Ἔσο, νά εἶσαι, ἄς εἶσαι, Κύρπιδ. Ὀρ. 1320., συνδέτως δέ, ὑπάρισθι παρ' Ἡρόδ. 1, 118.

* Ἴσθμια, ων, τά, ὑπκ. ἱερά. Οἱ Ἰσθμοί ἀγῶνες, παρβλ. Ἰσθμιον, σημ. 3. ἀφ' οὗ

Ἰσθμιάζω, Μλ. -άσω, Ἑορτάζω τούς, παρευρίσκομαι, εἶμαι παρών εἰς τούς Ἰσθμικούς ἀγῶνας, ἀγωνίζομαι εἰς αὐτούς.

Ἰσθμιακός, ή, όν. = Ἰσθμικός.

Ἰσθμιάς, άδος, ἡ. Θηλ. τοῦ Ἰσθμιαστής.

* Ἰσθμιαστής, οῦ, ὁ (ἰσθμιάζω). Ὅστις εἶναι θεατής, συμπανηγυριστής, συνεορταστής τῶν ἰσθμιακῶν ἀγώνων.

Ἰσθμικός ή, όν. (ἰσθμός). Ὅστις ἤ ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ, ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τόν Ἰσθμόν.

Ἰσθμιον, τό (ἰσθμός). Πᾶν ὅτι ἀνήκει εἰς τόν λαιμόν ἤ εἰς τόν λάρυγγα, ἐξαιρ. περιδέραιον, λαιμοδαίτης, τό τουρκβ. γκιουρντάνι, Ὀδσ. Σ. 300. — 2) Ὁ λαιμός πίθου, πιθαρίου, οἰνοφορείου τό κοιντ. βασίνιον, ἤ εἴσοδος οἰνῶνος, τό κοιντ. ὑποδρομίου, μπουδρομίου, τό ἐνδοθι περιτείχισμα πηγαδίου, πασαδήποτε στενή εἴσοδος· ἔτι δέ καί ἀγγεῖον γαστρῶδες, ἤτοι τό ὁποῖον ἔχει κοιλίαν μεγάλην καί στενόν λαιμόν, Panofka in Nieb. Rhein. Mus. 2, 3. σλ. 451. — 3) τά Ἴσθμια, ὑπκ. ἱερά, Οἱ εἰς τόν Κορινθ. Ἰσθμόν πανηγυριζόμενοι ἱεροί ἀγῶνες. (κυρίως δέ, οὐδέτ. τοῦ ἰσθμιος)

Ἰσθμιονίκης, ου, ὁ (νικάω). Ὅστις ἐνίκησεν εἰς τούς ἰσθμιακούς ἀγῶνας, (– υυ – –)

Ἴσθμιος, ία, ιον· ἔτι δέ καί ὀξυν. (ἰσθμός). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τόν λαιμόν ἤ εἰς τόν φάρυγγα — 2) Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τόν Ἰσθμόν· εἶναι ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ· «τά Ἴσθμια» ὑπκ. ἱερά, Οἱ ἰσθμικοί ἀγῶνες, παραβλ. ἰσθμιον, σημ. 3.

Ἰσθμοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ τόν Ἰσθμόν, φαίνεται ὡς Ἰσθμός.

Ἰσθμόθι, Ἐπίρ. εἰς τόν Ἰσθμόν. Ἀνθολ.

* Ἰσθμοῖ, Ἐπίρ. = τῷ προηγμ. Πιν. παραβλ. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 837.

Ἰσθμός, ὁ, Λαιμός, φάρυγξ, λάρυγξ. ὅθεν πασαδήποτε στενή εἴσοδος, ἐξαιρ. τῆς στενόν μέρος, ὡς ἡλῶσσα μεταξύ δύο θαλασσῶν, τό ὁποῖον ἑνώνει χερσόνησόν τινα μέ τήν ἤπειρον ἔτι δέ καί στενή, ὀρεινή ὁφρύς. κορφοβούνι, ἀφ' ἑνός μέρους μόνον ὑπό τῆς θαλάσσης περικυκλουμένη, Διοσκ. Περιηγ. 23. — 2) ὡς κύρ. ὄνομ. δέ, τό στενόν μέρος τῆς Κορίνθου, διά τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Πελοπόννησος μέ τήν χέρσον τῆς Ἑλλάδος, τό κοιντ. Ἐξαμίλι λεγόμενον· ἔτι δέ καί κατά θηλ. γένος, ἡ Ἰσθμός, Πιν. Ὀλ. 8. 64. Νμ. 5, 69. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 789. (παρά τό, εἰμι, ἶμα, ὥσπερ καί δυσμή, δυσμή παρά τό δύω.)

Ἰσθμώδης, ὁ, ἡ = Ἰσθμοειδής.

* Ἴσι, γ'. πλθ. πρσπ. τοῦ εἰμί, ποιητ. ἀντί ἴασι, Θέογν. 716. κατά τόν Brunk. ἰδέ μέντοι καί Βεμν. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σλ. 429..

Ἰσιακός, ὁ, ἡ, Ὅστις ἤ ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τήν Ἴσιδα. — 2) ὁ Ἰσιακός, ὡς οὐσιαστ., Ἱερεύς τῆς Ἴσιδος. (–υυυ)

Ἰσίκιον, τό (– υυυ) καί

* Ἴσικος, ὁ. Βρῶμα, ψαγητόν τι, κατεσκευασμένον μέ λεπτολεπτισμένον κρέας, ὡς παρ' ἡμῖν τό τουρκβ. κιφτές· ἐσχηματισμ. ἐκ τοῦ λατν. insicium. Ἀθήν. «τά ἐκ σάρκων εἰς λεπτά κατακοπτόμενα καί μετά πεπερίδων συμπλαττόμενα».

Ἴσις, ιδος, ἡ, γεν. Ἴσιδος, Ἰων. Ἴσιος, ὀστκ. Ἴσι, αἰτ. Ἴσιν. Ὄνομ. θεᾶς τινος τῶν Αἰγυπτίων, ἥτις, κατ' Ἡρόδ. 2, 59. 156. παραβάλλεται τῇ τῶν πάλαι Ἑλλήνων Δήμητρι· ἐν τοῖς ὑστέροις χρόνοις ἐτιμᾶτο καί ἐν Ῥώμῃ, ἐξαιρ. ὑπό τῶν γυναικῶν· (ἡ ψευδής παροξύτονος τόνωσις Ἴσις εὑρηται καί ἤδη σπανίαν).

Ἴσκα, ῶν, αἱ. Τό σπογγώδες ἔκφυμα δένδρου τινός· τό κοιντ. δενδρομανιτάρια, δενδρομάνταρα· ἀφ' οὗ τό συνήθ. ἴσκα, ἴσκνα, μέ τήν ὁποίαν πιάνομεν φωτιάν. Παῦλ. Αἰγιν. στ. 49.

Ἴσκε, Εἶπεν, ὡμίλησεν, ἰδέ ἴσκω.

Ἰσκλος, = ὕσκλος.

Ἴσκω, Παρομοιάζω τι μέ ἄλλο τίποτε· τί τινι, Ὀδσ. Δ, 279. «φωνήν ἀλόχοισι» ἀντί «φωνήν φωνῇ ἀλόχοισι» Παρομοιάζει τήν φωνήν της μέ τήν φωνήν τῶν συζύγων των· «ἴσκε ψεύδεα πολλά λέγων ἐτύμοισι ὁμοῖα» Πολλά ψεύματα λέγων, τά ἔκαμνεν ὅμοια μέ τήν ἀλήθειαν, τοῦτ' ἔστιν ἠξεύρε νά τά παρασταίνῃ ὡς ἀλήθειαν, ὡς νά ἦσαν ἀληθινά, Ὀδσ. Τ, 203 — 2) Παρομοιάζω εἰς τόν νοῦν μου, ἤ στοχάζομαι, φαντάζομαι τι ὅμοιον μέ ἄλλο τίποτε, «ἐμέ σοί ἴσκοντες» Παρομοιάζοντές με μέ ἐσένα, θηλ. ἐνόμιζαν ὅτι σύ εἶσαι ἐγώ, «σ' ἐκρατοῦσαν δ' ἐμένα, Ἰλιάδ. Π, 41. ὡσαύτως καί «σέ τῷ ἴσκοντες» ἐνόμιζον, σ' ἐκρατοῦσαν ὅτι σύ εἶσαι ἐκεῖνος, θηλ. ἀντί ἐκείνου, Ἰλιάδ. Λ, 799. — ἀπολύτως. «ἴσκεν ἕκαστος ἀνήρ.» Καθείς, καθείας ἐφαντάζετο τίποτε, τοῦτ' ἔστι ψευδές τι ὡς ἀληθές, Ὀδσ. Χ, 31. ὅθεν, Νομίζω, στοχάζομαι, πι-

στείω· (παρὰ τὸ, ἴσος, ὡς καὶ τὸ ὡσαύτως ἐσχηματισμ. ἐίσκω παρὰ τὸ, ἔοικα·) — 3) ἴσκω, ἴσκεν· Τὸ εἰπεῖν, ἐλάλησεν, ἔλεγεν, εἶπεν, παρ' Ἀπλ. Ῥόδ., παρὰ Θερ., παρὰ Λυκ. καὶ παρὰ τοῖς ὑστέροις Ποιητ., παρ' Ὅμ. δέ, δύω μόνον παραδείγματα φαίνεται ταύτης τῆς ἐξηγήσεως χρῄζοντα, Ὀδσ. Τ, 203. καὶ Χ, 31. ἄλλα περὶ τοῦ πρώτου ἀναφέρουσιν οἱ τε Σχολιαστ. καὶ ὁ Εὐστθ. ὅτι ἡ λέξις ἐλήφθη ψευδῶς ἀντὶ τοῦ, ἔλεγεν, καὶ πρέπει νὰ ἐμνημονεύῃ διὰ τοῦ, εἰκάζειν· τὸ δεύτερον δὲ θέλουσιν οἱ νεώτ. Κριτικοὶ ὡς ἐπένθεσιν διαστικτικοῦ τινος, ὥστε διὰ παρεκλογὴν, ψευδῆ καὶ οὐκ ὀρθὴν ἐξήγησιν τοῦ Ὁμηρ. μαρτυρίου προένεγκαν ἢ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Ἐποπ. χρῆσις ἐκείνη τῆς λέξεως. Βτμν. Γραμμ. Ἑλλ. 2. σελ. 157. Δξ. 2. σλ. 83. ὅπου συμπεραίνεται ὅτι τὸ ἐν Ὀδσ. ἴσκε ἀναγνωστέον ὡς Παρατ. τοῦ, εἰπεῖν.

Ἴσμα, τό (ἴζω) = Ἵδρυμα. Λυκόφρ. 731.

*Ἴσμαρος, ἡ. Πόλις τῶν Κικόνων ἐν Θρᾴκῃ, Ὀδσ.

Ἴσμεν, ἀ. πλθ. προσ. τοῦ οἶδα, ἀνθ' οὗ τῷ, ἴδμεν ἀεὶ χρῆται ὁ Ποιητ.

Ἰσοβαθής, ὁ, ἡ (βάθος). Ὅ,τι εἶναι βαθὺ ἴσα μὲ ἄλλο τίποτε, τόσον βαθύ, ὅσον εἶναι καὶ ἄλλο τί.

Ἰσοβαλλίων, ὁ. Ὅστις ὁμοιάζει, φαίνεται, εἶναι ὅμοιος μὲ βαλλίωνα, τὸν ἐν κωμῳδίαις τὸ πρόσωπον μαστροποῦ ὑποκρινόμενον. Ἄσωτος, οὐτιδανὸς, ποταπὸς ἄνθρωπος. Κικερ.

Ἰσοβαρής, ὁ, ἡ (βάρος). Ὅ,τι εἶναι τόσον βαρὺ, ὅσον καὶ ἄλλο τίποτε.

Ἰσοβασιλεύς, έως, ὁ, ἡ (βασιλεύς). Ὅστις ὁμοιάζει μὲ βασιλέα, φαίνεται, εἶναι ὡς βασιλεύς. Πλούταρχ. Ἀλέξ.

Ἰσόβοιος, ὁ, ἡ (βοῦς). Ὅ,τι ἀξίζει ἴσα μὲ ἕνα βοῦν, ὅσα ἀξίζει ἕν βόδι.

Ἰσόγαιος, ὁ, ἡ (γῆ, γαῖα). Ὅ,τι ἔχει ὁμοίαν ἢ τόσην γῆν, τόπον ὡς καὶ ἄλλο τι· ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν γῆν.

Ἰσογενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι ὅμοιος, ἴσος μὲ ἄλλον τινὰ ἢ μὲ ἄλλο τι κατὰ τὴν γενεὰν ἢ κατὰ τὴν γένεσιν.

*Ἰσόγεως, ὁ, ἡ· ων, τό, γεω, εω, Ἀττ. ἀντ' ἰσόγειος.

Ἰσογονία, ἡ (γόνος). Ἴση, ὁμοία, παρόμοια γένεσις.

*Ἰσόγραφος, ἡ ἰσογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις γράφει τι ὅμοιον, ἀπαράλλακτον μὲ ἄλλο τίποτε· μετὰ δοτ. νίσογ. τάττιξιν ἀντὶ εὐφωνίας ὡς τάττιξ. Δίγν. Ἀρετ. 3. 7. ἐκ τοῦ Τιμ. Φλῆ.

Ἰσογώνιος, ὁ, ἡ (γωνία). Ὅ,τι ἔχει ἴσας, ὁμοίας γωνίας.

Ἰσοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ (δαίμων). Ὅστις εἶναι ὅμοιος μὲ θεὸν, ὁμοιάζει, εἶναι ἴσα μὲ τοὺς θεοὺς, Αἰσχ. Περ. 635. — 2) Ὅστις ἔχει ὁμοίαν μὲ ἄλλον τινὰ Μοῖραν, τύχην. Πίνδαρ. Νέμ. Δ'. 136.

Ἰσοδαίτης, ου, ὁ (δαίω). Ὅστις διανέμει, μοιράζει ἴσα, δίδει εἰς ὅλους ἴσας μερίδας ἢ δῶρα, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου καὶ τοῦ Πλούτωνος — 2) ἐξαιρ. ὅστις ἐπὶ τραπέζης δίδει ὁμοίας μερίδας εἰς τοὺς παρακαθημένους.

Ἰσόδενδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ δένδρον.

Ἰσοδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὅστις ἔχει, φυλάττει δίαιταν, τρόπον ζωῆς ὡς καὶ ἄλλος τις· ὅστις εἶναι ὁμοτράπεζος μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλους· ἢ τρώγει, ὅ,τι ἢ ὅσον τρώγει καὶ ἄλλος.

Ἰσόδομος, ὁ, ἡ (δέμω). Ὅ,τι εἶναι ἴσα, ὅμοια οἰκοδομημένον, κτισμένον — 2) ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ δέ, ὅ,τι εἶναι κτισμένον μὲ συμμέτρους, ὁμοίως μεγάλας πέτρας, ἀντιθ. τῷ ψευδοδόμος.

*Ἰσόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὅστις εἶναι ὅμοιος μὲ δοῦλον, σκλάβον, Σχλστ. Αἰσχλ. χοφ. 132.

Ἰσοδρομέω, Μλ-ήσω. Τρέχω, πηλαλῶ ἴσα, ὅμοια. Ἀριστοτ.

Ἰσόδρομος, ὁ, ἡ (τρέχω, δέδρομα). Ὅστις, ἢ ὅ,τι τρέχει, πηλαλεῖ ἴσα, ὅμοια. Πλάτ.

Ἰσοδυναμέω, Μλ-ήσω (ἰσοδύναμος). Εἶμαι ἰσοδύναμος, ἴσος, ὅμοιος κατὰ τὴν δύναμιν, περιουσίαν καθὼς καὶ ἄλλος τις· ἐπὶ λέξεων· Ἔχει τὴν ἰδίαν σημασίαν· ἐπὶ πραγμάτων. Ἀξίζει ἴσα μὲ ἄλλο τίποτε· ἀφ' οὗ

Ἰσοδυναμία, ἡ, Ἴση, ὁμοία δύναμις, ἰσχύς, ἐξουσία, περιουσία, σημασία, ἀξία, ἄξισμα.

Ἰσοδύναμος, ὁ, ἡ (δύναμις). Ὅστις εἶναι μὲ ἄλλον τινὰ ἴσος, ὅμοιος κατὰ τὴν δύναμιν, ἰσχύν, ἐξουσίαν, περιουσίαν· ὅ,τι ἔχει τὴν ἰδίαν σημασίαν, τὸ ἴδιον νόημα καθὼς καὶ ἄλλο τι· ἀξίζει ἴσα μὲ ἄλλο τίποτε. Ἐπῤῥ. ἰσοδύναμος (ῡ)

Ἰσοελκής, ὁ, ἡ (ἕλκω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἕλκει, τραβᾷ ἴσα μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλο τίποτε. Ὅ,τι εἶναι ἴσα βαρύ, ζυγιάζει τόσον, ὅσον καὶ ἄλλο τί. Νικανδρ.

*Ἰσοέτηρος, ὁ, ἡ (ἔτος)· Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τὴν ἰδίαν, ὁμοίαν ἡλικίαν μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλο.

Ἰσοζυγέω, Μλ-ήσω. Ζυγιάζω ἴσα, ὁμοία. Νίκανδρ. Θηρ. εἶμαι ἴσος κατὰ τὸ ζυγὸ, καθὼς καὶ ἄλλος τις ἢ ἄλλο τίποτε· παρὰ τὸ

Ἰσοζυγής, ὁ, ἡ· καὶ ἰσόζυγος, καὶ, ἰσόζυξ, γενν. — υγος, ὁ, ἡ (ζυγός). Ὅ,τι εἶναι ἴσα, ὁμοία ζευγμένον, ζευγαρωμένον — 2) Ὅ,τι ἔχει ἴσον βάρος μὲ ἄλλο τίποτε· ἐν γένει ἴσος, ὅμοιος.

*Ἰσόζυγος, ὁ, ἡ· καὶ

*Ἰσόζυξ, υγος, ὁ, ἡ = ἰσοζυγής.

Ἰσόθεος, ὁ, ἡ (θεός). Ὅς τις εἶναι ἴσος, ὅμοιος, παρόμοιος μὲ θεόν· παρ' Ὅμ. πάνυ εὐχρστ. ἐπθ. Ἰσχυρῶν, κραταιῶν, δυνατῶν, ἐνδόξων, περιβλέπτων ἀνδρῶν, οἱ ἀποῖοι ὑπερβαίνουσι κατὰ τὰς ἀρετὰς τῶν τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐξισοῦνται μὲ τοὺς θεούς.

Ἰσοεικός, ὁ, ἡ (εἰκός). Ὅστις εἶναι ἐκ τοῦ ἰδίου ἢ ἐξ ὁμοίου εἶναι, ἐκ τῆς αὐτῆς ἢ ὁμοίας φαμιλίας. Στοβ. Λόγ. 66. νίσοικος νυμφαιω

Ἰσοκαταλήκτος, ὁ, ἡ (καταλήγω). Ἐπὶ λέξεων. Ὅσαι ἔχουσι τὴν ἰδίαν λήγουσαν τὴν ὁποῖαν ἔχει καὶ ἄλλη τις ἢ καὶ ἄλλαι.

*Ἰσοκέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὅστις ὁδεύει, βαδίζει, περιπατεῖ ἴσην, ἴσιαν, ὁμαλὴν ὁδόν. Ἰ. Γαζ. 215.

Ἰσοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τὴν κεφαλὴν ὁμοίαν μὲ ἄλλον τινὸς τὴν κεφαλήν.

Ἰσοκίνδυνος, ὁ, ἡ (κίνδυνος). Ὅστις εἶναι, εὑρίσκεται εἰς ὅμοιον ἢ εἰς τὸν ἴδιον κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι καὶ ἄλλος τις — 2) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ κίνδυνον, φέρει ἐν ἑαυτῷ κίνδυνον, εἶναι κινδυνώδες· ὅστις ἀντίσταται εἰς τὸν κίνδυνον, τὸν καταφρονεῖ· παρὰ Θεόδ. 6, 34. Ὅστις διακινδυνεύει, ἀντιτάσσεται προθύμως, ἀφόβως εἰς τὸν ἐχθρόν. Παρὰ Θεόδ. στ'. 34.

Ἰσοκυνάμωμος, ὁ, ἡ (κυνάμωμον). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ κυνάμωμον, τὸ σύνθ. ἰταλ. μὲ κανέλλαν· φαίνεται, ὁμοιάζει ὡς κυνάμωμον· Πλιν 12. 20. (ῡ)

Ἰσοκλεής, έος, ὁ, ἡ (κλέος). Ὅστις ἔχει ἴσον, ὅμοιον κλέος, φήμην, δόξαν καθὼς καὶ ἄλλος τις.

Ἰσόκληρος, ὁ, ἡ (κλῆρος). Ὅστις ἔχει ἴσον, ὅμοιον κλῆρον, μοιράδι, κληρονομίαν, ἢ περιουσίαν καθὼς καὶ ἄλλος τις.

Ἰσοκλινής, ὁ, ἡ (κλίνω) Ὅ,τι κλίνει, βαίζει, ἴσα, ὅμοια.

Ἰσόκοιλος, ὁ, ἡ (κοῖλος). Ὅ,τι εἶναι ἴσα, ὅμοια κοῖλον, βαθουλὸν καθ' ἑαυτό, ἢ καὶ μὲ ἄλλο τι.

Ἰσοκόρυφος, ὁ, ἡ (κορυφή). Ὅ,τι ἔχει ἴσην, ὁμοίαν κορυφὴν, εἶναι ἴσα, ὁμοίως ὑψηλὸν, μεγαλῶς καὶ ἄλλοτι. νιπόλεις ἰσοκόρυφοι.« Διονύσ. Ἁλικαρν. Γ'. 9.

Ἰσοκρατής, ὁ, ἡ (κεράννυμι). Ὅ,τι εἶναι ἴσια, ὅμοια, ἐξίσου, συγκερασμένον, ἀνακατωμένον, μεμιγμένον.

Ἰσοκρατεία, ἡ (ἰσοκρατής). Ἴση, ὁμοία δύναμις, ἰσχύς, ἐξουσία, ἴσον κράτος τινὸς μὲ τὸ κράτος καὶ ἄλλου τινός.

*Ἰσοκρατέω, Ἔχω τὴν ἰδίαν, ἴσην, ὁμοίαν ἰσχύν, δύναμιν, ἐξουσίαν καθὼς καὶ ἄλλος τις.

Ἰσοκρατής, έος, ὁ, ἡ (κράτος). μετὰ δοτικῆς. Ὅστις ἔχει ἴσην, ὁμοίαν, τὴν ἰδίαν δύναμιν, ἰσχύν, ἐξουσίαν, τὰ ἴδια δίκαια καθὼς καὶ ἄλλος τις, Ἡρόδοτ. 4, 26 — 2) Κύριον ὄνομα.

*Ἰσοκρατία, ἡ = ἰσοκράτεια — 2) παρ' Ἡρόδ. 5, 92, 1. = ἰσονομία, δημοκρατία·

Ἰσόκριθος, ὁ, ἡ (κριθή). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν κριθὴν, μὲ τὸ κριθάρι, κατὰ σχῆμα, μέτρον, μέγεθος, τιμὴν, Πολβ.

Ἰσόκτιστος, ὁ, ἡ (κτίζω). Ὅ,τι εἶναι ἴσα, ὅμοια κτισμένον, κατεσκευασμένον, δημιουργημένον, Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Ἰσοκωλία, ἡ. Ἰσότης, ὁμοιότης τῶν κώλων ἢ μελῶν· παρὰ τὸ

Ἰσόκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἴσα, ὅμοια κῶλα, ἢ μέλη· κτὰ ἰσόκωλα Ὅμοια ἀλλήλοις ἀνάλογα ἢ ὁμοίως ἐσχηματισμένα κῶλα τοῦ λόγου.

*Ἰσολεχής, ὁ, ἡ = ὁμέλεχος. Ἀπολλ. Σοφ.

Ἰσολογία, ἡ. (λόγος) = Ἰσηγορία. Πολύβ.

*Ἰσολύμπιος, ὁ, ἡ (Ὄλυμπος). Ὅ,τι εἶναι ἴσον, ὅμοιον μὲ τὸν Ὄλυμπον. Ἑκτρμ.

Ἰσόλυρος, ὁ, ἡ (λύρα). Ὅ,τι ὁμοιάζει, εἶναι ὅμοιον μὲ λύραν, φαίνεται ὡς λύρα — 2) Ὅστις παίζει τὴν λύραν μὲ τὴν ἰδίαν ἐπιτηδειότητα καθὼς καὶ ἄλλος τις. Σχόλ. Σοφοκλ. Τραχ. 655.

Ἰσόμαλλος, ὁ, ἡ (ἐμαλός) = ἀγχώμαλος. Ξνφ, Ἀγσλ. 2, 9.

Ἰσόμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις εἶναι ἴσος, ὅμοιος, ἰσοδύναμος μὲ ἄλλον τινὰ εἰς τὴν μάχην, εἰς τὸν πόλεμον.

Ἰσομεγέθης, ὁ, ἡ (μέγεθος). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι τόσον μεγάλος, ὅσον εἶναι καὶ ἄλλος τις, ἢ ἄλλοτι· ἔχει τὸ ἴδιον μέγεθος, ἀνάστημα τοῦ σώματος.

Ἰσομερής, ὁ, ἡ (μέρος). Ὅ,τι ἔχει ἴσα μέρη, συνίσταται εἰς ἴσα, ὅμοια, εἰς τόσα μέρη, εἰς ὅσα καὶ ἄλλοτι — 2) = ἰσόμοιρος. Ἀλκίν. ὁ.

Ἰσομέτρητος, ὁ, ἡ (μετρέω). Ὅ,τι εἶναι ἴσα, ὅμοια μετρημένον.

Ἰσόμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ὅ,τι εἶναι ἴσον μὲ ἄλλο τι κατὰ τὸ μέτρον· ἔχει τὸ ἴδιον μέτρον, ἢ χωρεῖ τόσον, ὅσον καὶ ἄλλο τι. Ἐπῤῥ. ἰσομέτρως.

Ἰσομέτωπος, ὁ, ἡ (μέτωπον). Ὅστις ἔχει ἴσον, ἴσιον μέτωπον· ὅ,τι ἔχει τὸ ἔμπροσθεν μέρος του ἴσον, ὅμοιον.

Ἰσομήκης, ὁ, ἡ (μῆκος). Ὅ,τι εἶναι τόσον μακρὺ, ὅσον καὶ ἄλλοτι, ἔχει ὅμοιον, τὸ ἴδιον μάκρος.

Ἰσομήτωρ, ὁ, ἡ (μήτηρ). Ὅς τις εἶναι ὡς μήτηρ, ἐπέχει τόπον μητρός. Θεόκρ. Η'. 14.

Ἰσομιλήσιος, ὁ, ἡ (Μίλητος). Ὅστις εἶναι ὡς Μιλήσιος, ὁμοιάζει, φαίνεται ὡς κάτοικος τῆς Μιλήτου. Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ Μιλήσιον πρᾶγμα π. χ. νίσομιλήσιον ἔριον.« νίμάτιον ἰσομιλήσιον.« Διόδ. Σικ. ΙΒ'. 21.

Ἰσομοιρέω, Μλ-ήσω (ἰσόμοιρος). Ἔχω ἴσον, ὅμοιον μερίδιον, μοιράδι μὲ τό, ὅσον ἔχει καὶ ἄλλος τις· τινί καὶ πρός τινά τινος. νίσομοιρέω τινί κακῶν.« Διον. Ἁλ. στ'. 66.

*Ἰσομοιρής, ὁ, ἡ = ἰσόμοιρος. Δίγν. Ἀρετ. 8, 26.

Ἰσομοιρία, ἡ. Ἴση μοῖρα, ἢ μέρος, ἴσον δίκαιον.

Ἰσόμοιρος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Ὅστις ἔχει ἴσον, τὸ

ἴδιον, τόσον μερίδιον, μοιράδι, ὅσον καὶ ἄλλος τις, ἀπό, ἢ εἰς τίποτε, ἐξαιρ. εἰς περιουσίαν, πλούτῳ, δύναμιν, ἐξουσίαν, ἐλευθερίαν, εἰς δικαίωμα· ὅθεν ἐν γένει ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι ἴσος μὲ ἕλλον τινά ἢ μὲ ἄλλο τι· τῆς ἰσόμοιρος ἀήρ· Ὁ ἀὴρ ὅστις περιέχει τόσον τόπον, ὅσον καὶ ἡ γῆ, ἢ ὁ ὁποῖος ἀνήκει συμμέτρως εἰς ὅλην τὴν γῆν. Σφκλ. Ἠλ. 87.

*Ἰσόμορος, ὁ, ἡ (μόρος). = τῷ προηγμ. Ἰλδ. Ι, 209.

Ἰσόνειρος, ὁ, ἡ (ὄνειρος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ὄνειρον, ὡς ὄνειρον, κενόν, μάταιον, ἀνύπαρκτον.

Ἰσόνεκυς, υος, ὁ, ἡ (νέκυς). Ὅστις εἶναι ὡς καὶ ἄλλοι νεκροί· ἴσος, ὅμοιος μὲ νεκρόν, ὡς νεκρός· ὅστις ἀπέθανεν ὡς καὶ ἄλλος τις, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Εὐρίπ. Ὀρ. 200.

Ἰσονομέω, Μλ-ήσω (ἰσόνομος). Διανέμω, διαμοιράζω τίποτε ἴσα, ἐξ' ἴσου· ἀφίνω τινὰ νὰ ἔχῃ τὸ' ἴδιον δίκαιον εἴς τι ὡς καὶ ἄλλος τις· παθ. ἰσονομέομαι. Ἔχω τὰ ἴδια δίκαια, δικαιώματα, τὴν ἰδίαν ἐλευθερίαν, ὡς καὶ ἄλλος τις· συνήθης λέξις ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς δημοκρατίαις, ἐν ταῖς ὁποίαις ὅλοι οἱ πολῖται εἶχον ἴσα, τὰ αὐτὰ δίκαια, τὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν· ὅθεν, ζῶ εἰς ἐλευθερίαν, αὐτόνομοι πολιτείαν· ἀφ' οὗ

Ἰσονομία, ἡ. Ἰσότης τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν πολιτικῶν δικαίων ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς δημοκρατίαις — 2) Ἡ κατ' ἰσονομίαν διοικουμένη πολιτεία· διοίκησις· αὐτόνομος πολιτεία, δημοκρατία. Ἡρόδ. 3, 80, 5, 37.

Ἰσονομικός, ἡ, ὸν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν ἰσονομίαν· ἠσονομικός ἀνήρ· Ὁ ἐν ἰσονομίᾳ ζῶν ἐλεύθερος πολίτης, καὶ Ἐπίρ. ἰσονομικῶς. Πλάτ.

Ἰσονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὅ,τι διεμερίσθη, διενεμήθη, ἐμοιράσθη ἴσα, ὅμοια — 2) Ὅστις ἔχει εἰς πολιτείαν ἔχων μὲ ὅλους ἴσην ἐλευθερίαν καὶ ἴσα, ὅμοια, τὰ ἴδια δίκαια· ἐξαιρ. ἐπὶ πολιτῶν τῶν Ἑλληνικῶν δημοκρατιῶν.

Ἰσόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὅστις εἶναι ὅμοιος μὲ παιδί, ὡς παιδί.

Ἰσοπάλαιστος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἴσον μὲ μίαν παλαιστήν, παλάμην, τοῦτ' ἔστι φαρδὺ ἴσα μὲ μίαν παλάμην.

Ἰσοπαλαίω, Μλ-ήσω. Εἶμαι ἴσος, ὅμοιος, μὲ ἄλλον τινὰ κατὰ τὴν δύναμιν εἰς τὴν πάλην.

Ἰσοπαλής, ὁ, ἡ (πάλη). Ὅστις εἶναι ἴσος, ὅμοιος, ἰσοδύναμος μὲ ἄλλον τινὰ εἰς τὴν πάλην, εἰς τὸ πάλευμα· ἐνγίνει εἰς μάχην, εἰς ἀγῶνα· πκλαίει, μάχεται, πολεμεῖ, ἀγωνίζεται μὲ ἴσην δύναμιν, μὲ τὴν ἰδίαν τύχην. Ἡρόδ. 1, 82. 5, 49. ὅθεν ἐνγένει, ὅστις εἶναι ἴσος, ὅμοιος εἴς τι μὲ ἄλλον τινά. Ἐπίρ. ἰσοπαλῶς.

*Ἰσόπαλος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἰσοπαχής, ὁ, ἡ (πάχος). Ὅς τις ἢ ὅ,τι εἶναι τόσον παχύς, ἢ παχύ, ὡς καὶ ἄλλος ἢ ἄλλο τι· ἔχει τὸ ἴδιον πάχος, χόντρος.

Ἰσόπεδον, τό. Ἔλαφος, πεδιάς, τὸ ἰσλ. κόμπος, ἴσος, ὅμοιος· ἰσιάδι, ἰσίωμα. Ἰλδ. Ν, 142. κυρίως δὲ οὐδέτ. τοῦ

Ἰσόπεδος, ὁ, ἡ (πέδον). Ὅ,τι ἔχει, περιέχει τόσα ἔλαφος, τόπον ἴσον, ὅμοιον, ὁμαλόν· ἴσην, ὁμαλὴν ἐπιφάνειαν. Ἡρόδ. 4, 201.

Ἰσοπέλεθρος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἔχει, περιέχει τόσα πλέθρα, στρέματα, κατὰ μῆκος ἢ πλάτος, ὅσα καὶ ἄλλο τι, ἔχει τὴν ἰδίαν ἔκτασιν.

Ἰσοπενθής, ὁ, ἡ (πένθος). Ὅστις ἔχει ὁμοίαν, τὴν ἰδίαν λύπην, λυπεῖται, εἶναι ἴσα λυπημένος ὡς καὶ ἄλλος τις. Αἰσχύλ. Εὐμ. 785.

Ἰσοπεριμέτρητος, ὁ, ἡ (περιμετρέω) καὶ

*Ἰσοπερίμετρος, ὁ, ἡ (περίμετρος). Ὅ,τι ἔχει τὴν ἰδίαν περίμετρον, περιοχήν, ὡς καὶ ἄλλοτι. Εἶναι ἐπίσης ἐκτεταμένον ὁλόγυρα ὡς καὶ ἄλλο τι.

Ἰσόπετρος, ὁ, ἡ (πέτρα.) Ὅ,τι εἶναι ὡς πέτρα. Σοφοκ.

Ἰσόπηχυς, εος, ὁ, ἡ (πῆχυς). Ὅ,τι εἶναι μακρὸ ἢ πλατὺ ἕνα πῆχυν, μίαν πήχην· ἢ καὶ ὅτι συνίσταται εἰς τόσους πήχεις ὡς καὶ ἄλλο τίποτε.

Ἰσοπλατής, ὁ, ἡ (πλάτος). Ὅ,τι εἶναι ἴσον μὲ ἄλλο τι κατὰ τὸ πλάτος, φάρδος.

*Ἰσόπλατυς, ὁ, ἡ, υ, τό = τῷ προηγμ.

Ἰσοπλάτων, ωνος, ὁ. Ὅστις εἶναι ὅμοιος μὲ τὸν Πλάτωνα, ὡς ἄλλος Πλάτων. (α)

Ἰσόπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Ὅ,τι ἔχει ἴσα, ὅμοια, ἴσια πλευρά, πλάγια μέρη.

Ἰσοπληθής, ὁ, ἡ (πλῆθος). Ὅ,τι εἶναι τόσον πολύ, ὅσον καὶ ἄλλο τι. — 2) Ὅ,τι εἶναι ὅμοια, ἐξ ἴσου γεμάτον, ὡς καὶ ἄλλο τίποτε.

Ἰσοπολιτεία, ἡ. Ἰσότης τῶν δικαίων τῶν πολιτῶν, τὸ νὰ ἔχωσιν ὅλοι οἱ πολῖται τὰ ἴδια δίκαια, ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν νόμον χωρὶς τινος διαφορᾶς τῆς εὐγενείας, τῆς ἀξίας κ. τ. τ., ἐξαιρέτως ἐν δημοκρατουμέναις πολιτείαις. 2) Συνήθη μεταξὺ δύο πολιτειῶν περὶ ἰσονομίας τῶν πολιτῶν των, τοῦτ' ἔστιν, ὅτοι πολῖται τῆς μιᾶς διατρίβουσιν ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τῆς ἑτέρας νὰ ἔχωσι τὰ ἴδια δίκαια, τὰ ὁποῖα ἔχουσι καὶ οἱ αὐτόχθονες· παρὰ τὸ

Ἰσοπολίτης, ου, ὁ (πολίτης). Πολίτης ἰσονομούμενος, ἐξαιρ. ἐν δημοκρατουμέναις πολιτείαις. — 2) Ὅστις ἔχει τὰ ἴδια δίκαια, τὰ ὁποῖα ἔχουσιν οἱ αὐτόχθονες, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις municipii, Κοινοτήτων· ὅθεν, πόλις ἰσοπολῖτις· Ἡ κατὰ τὸ Ῥωμαϊκ. δίκαιον κυβερνουμένη. Ἀπ. (λε)

*Ἰσοπολίτις, ιδος, ἡ (πόλις). Ἰδὲ ἰσοπολίτης, σημ. 2.

Ἰσόπρεσβυς, ὁ, ἡ· υ, τό, γεν. εος (πρέσβυς). Ὅστις ἔχει τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἄλλου τινός, εἶναι ὁμήλιξ, συνομήλικός του. — 2) Ὅ,τι εἶναι ἰσόχρονον, ἤτοι τόσον παλαιόν, ὅσον εἶναι καὶ ἄλλο τίποτε, Αἰσχύλ. Ἀγ. 76.

*Ἰσόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ πτέρυγα· ταχύ, ὀγλίγωρον ὡς πτέρυξ. Ὅ,τι εἶναι ὡς πτερόεν, ὡς πτερυγωτόν· ὅ,τι ἔχει ἴσας ἀμφοτέρας τὰς πτέρυγας.

*Ἰσόπτωτος, ὁ, ἡ (πτῶσις). Ἐπὶ λέξ., Ἡ συμφώνους ὅλας τὰς πτώσεις ἔχουσα. Γραμμ.

Ἰσόπυρον, τό. Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. Δ'. 121. Πλίν. 27. 11.

*Ἰσορρέπης, ὁ, ἡ = ἰσόρροπος.

Ἰσορροπέω, Μλ-ήσω, (ἰσόρροπος). Ζυγιάζω, εἶμαι βαρὺς ἴσα μὲ ἄλλοτί.

Ἰσορροπία, ἡ, Ἡ. ἰσότης τῆς βαρύτητος ἢ τοῦ μέτρου, ἢ τῆς ἀξίας· τὸ νὰ ἦναί τι, βαρύ, νὰ μετρῆται, νὰ ἀξίζῃ τόσον, ὅσον καὶ ἄλλο τι.

Ἰσόρροπος, ὁ, ἡ. (ῥοπή). Ὅ,τι εἶναι κατὰ τὸ βάρος, ἢ κατὰ τὴν ἀξίαν, ἴσον, ὅμοιον μὲ ἄλλο τίποτε· ζυγιάζει, ἀξίζει ἴσα μὲ ἄλλο τι. Πλάτ. Φαῖδ. οὐτορρόπον γὰρ πρᾶγμα ὁμοίου τινὸς ἐν μέσῳ τεθὲν, οὐχ ἕξει μᾶλλον οὐδὲ ἧττον οὐδαμόσε κλιθῆναι, ὁμοίως δ' ἔχον ἀκλινὲς μένειν ἐν γένει, ὅστις εἶναι ἰσοδύναμος μὲ τινα, τόσον δυνατός, ὅσον καὶ ἄλλος τις· μετὰ δοτ. Ἡρόδ. 5, 91. ἔτι δὲ καὶ ὡς τό, ἴσος. Ἐπίρ. ἰσορρόπως.

Ἴσος, ίση, ίσον· παρὰ τοῖς Ἀττ. συνήθ. παροξυτ. ἴσος, ίση, ίσον. Ἐπκ. δὲ καὶ, ἔ ἴσος. Ὅστις ἢ ἕ,τι ἔχει τὴν ἰδίαν ποιότητα, δύναμιν, ὄγκον, ἤτοι τὸ ἴδιον σχῆμα, τὸν ἴδιον ἀριθμὸν ὡς ἄλλος καὶ ἄλλος ἢ ἄλλο τίποτε· παρ' Ὅμ. ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, ὅμοιος· συντάσσεται συνήθ. δοτ., εὑρίσκεται ὅμως πολλάκις καὶ ἀπολύτως κείμενον, π. χ. οἴσον θυμὸν ἔχω· Εἶμαι τῆς ἰδίας γνώμης, φρονῶ τὰ ἴδια, Ἰλδ. Ν, 704 Ρ, 720. Ἡ μετὰ γενικ. δὲ σύνταξις αὐτοῦ ἀντὶ μετὰ δοτ. μεθομηρ. ἐστὶ καὶ σπανίας χρήσεως. Ἡρόδ. 3, 37. Valck ἐν Ἱππ. 302. Herm. ἐν Σφκλ. Ἀντ. 485. Thom. Μαρ. σλ. 649. παρεβλ. ὅμοιος· τὸ δὲ οἴσον ὥσπερ ἐγὼ ἀντὶ ἴσον ἐμοί, μόνον παρὰ Σφκλ. Ἠλ. 532. εὑρηται· ἐν ἐφαρμοζούσαις ἐπαναφοραῖς δὲ πολλάκις, ἐπαναλαμβάνεται ἡ λέξις, οἴσοι πρὸς ἴσοιεν Σφκλ. Ἀντ. 142. παρβλ. Vessel ἐν Ἡρόδ. 1, 2. οἶνος ἴσως κυρίως ἐπὶ συγκράσεως, μίξεως τοῦ οἴνου· καὶ ἐκ τούτου μεταφορ. καὶ ἐπὶ παντὸς ὁήποτ' ἄλλου ἀναλόγως γινομένου συγκράματος ἢ μίξεως, Σχολ. Ἀρστφ. Ἀχ. 362. — 2) ἀξιοσημείωτος δ' ἐστὶν ἡ διὰ τοῦ, ἴσος συντομία τῶν φράσεων, ἐν αἷς τὸ ἀντικείμενον τῆς συγκρίσεως παραλείπεται, ὡς διὰ τοῦ ὑποκειμένου ἀναπληρωτέον, καὶ ἀντὶ τῆς δοτ. τοῦ πράγμ. τίθεται ἡ δοτ. τοῦ πρσπ. π. χ., Ἰλδ. Α, 163. νοῦ μέν σοί ποτε ἴσον ἔχω γέρας· ἀντὶ, οὐ μέν ἔχω γέρας τῷ σῷ γέρας ἴσον ὡσαύτως καὶ Ρ, 51. κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι ἀντὶ, κόμαι κόμαις χαρίτων ὁμοῖαι· αὕτη ἡ σύνταξις μνημονεύεται ἀπ' Ὁμήρου καὶ εἰς τοὺς μετέπειτα συγγρφ., καὶ ἀπαντᾶται καὶ παρὰ τοῖς Λογογρφ. οὐ σπανίως· Schaef. mel. σλ. 57. 134. Διον. Ἁλ. συντσ. σλ. 170. καὶ Σχολ. Παρ. Ἀπλ. Ῥά. 2, 477. σλ. 164 — 3) Ὅ,τι εἶναι ἴσα μεμερισμένον, διενεμήθη, ἐμοιράσθη ἴσα· οἴσα μοῖραι τὸ κοιν. σύνηθ. Ἰταλ. ἴσια πορτισίνη. Ἰλδ. Ι, 318. Ὀδσ. Τ, 282. ἔτι δὲ καὶ, ἴση ἁπλῶς, ἄνευ τοῦ, μοῖρα, Ἰλδ. Δ, 705. Μ, 423. Ὀδσ. Ι, 42. παρβλ. ἔσσος, ἔ., ὅτοῦ ἴσον καὶ τὰ ἴσαι· Τὸ ἴσον μέρος, μοιράδι· τὸ ἴσον μέτρον, ἢ τὸ ἀνάλογον ἤτοι ἴσον μετέχω τινὶ· Ἔχω μετοχήν, μετέχω ἀπὸ τίποτε τόσον, ὅσον μετέχει καὶ ἄλλος τις· κεῖ τὸ ἴσον ἀφικόμην τοῖ τῇ ἱππικῇ· Εἰς τὴν ἱππικήν, εἰς τὴν καβάλλαν ἐγενόμην, εἶμαι τόσον ἄξιος, ἠξεύρω νὰ καβαλλικεύω τόσον καλά, ὡς καὶ ἄλλος τις, ἴσα μὲ ἄλλον τινά, Ξνφ, Κρ. πΞΙ 1, 4, 5. — 4) Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ ἐπίτη. ἰσονομίας, ἰσότητος τοῦ δικαίου τῶν πολιτῶν αὐτονόμου πολιτείας, ὀθνεοπολιτεία ἐν τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις· Ἡ τῶν Ἀθην. δημοκρατία, Ξνφ. ἀπὸ ἴσου· Ἡ πολιτικὴ ἰσότης, ἡ ἰσονομία, τὸ δίκαιον, ἡ δικαιοσύνη, τὸ εἰκός, Valck ἐν Φοιν. 541 κεῖ' ἴσοις· Μὲ δικαίας, μετρίας συνθήκας· κεῖνος ἀνήρ· Ὁ δίκαιος ἀνήρ, Σφκλ. Φιλ. 685. παρβλ. Erf. ἐν Οἰδ. Τ. 673. κεῖτα πρὸς ἴσαν· Ὁμοῖον μὲ ὁμοῖον, τὸ νὰ κάμῃ ἢ δίδῃ τις τὸ ἴδιον μὲ τό, ὅ,τι τῷ ἔκαμε ἢ ἔδωκεν ἄλλος τις· ἢ ἴσην ὑπκ. τιμωρία, Ἡ εἰς τὸ σφάλμα ἀνάλογος, δικαίως πρέπουσα. κεῖσαι ὑπκ. φήφοι. — 5) Ἐπὶ τόπου. Ἴσιος, ὁμαλός, ἰσιάδι, ἰσίωμα· κεῖς τὸ ἴσον καταβαίνειν ἐπὶ στρατοῦ, στρατεύματος, Ξνφ. ἀλλὰ τό, κεῖν ἴσῳ προσιέναι· Τὸ νὰ πορεύωνται, ἐπέρχωνται, κινῶνται βάδην, μὲ ὅμοια βήματα οἱ στρατιῶται, Ξνφ, κεῖ ἴσοιν· Εἰς ἴσην ἀπόστασιν, διάστημα, εἰς ἴσα διαλείμματα· κεῖς τὸ ἴσον καταβαίνω, ἢ καθίστημαί τινι· Ἐναντιόνομαι, ἀντιπαρατάττομαι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ εἰς ἀνοικτὸν τόπον, εἰς πεδιάδα, μετὰ δοτ. κεῖν ἴσῳ προσίημι· Προχωρῶ μὲ τὸ στράτευμα βάδην, μὲ ὅμοια βήματα τῶν τάξεων — 6) Ἐπίρ. ἴσως. Ὁ Ποιητ. χρῆται ἐπέρματι. τῷ οὐδέτ. γεν. ἐνικ. ἴσον μετὰ δοτ. κεῖσον· Κηρίε ἴσα μὲ τὸν θάνατον, Ἰλδ. Γ, 454. κεῖσον ἐμοὶ βασίλευε· Βασίλευε καθὼς ἐγώ, ἴσα μὲ ἐμένα, Ἰλδ. Ι, 616. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πλῆ. ἀρθμ. ἴσα, Ἰλδ. Ε, 71. Ο, 439. Ὀδσ. Α, 452. Δ, 309. Ο, 520. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πάνυ εὔχρηστον τό, ἴσον καὶ ἴσα, Ὁμοίως, ἴσα· ἔλεγον δὲ καὶ κεῖτα καὶ Ὠσάν· κεῖτα καὶ ὀθρόμενοιν ὡσάν ἔνας ὅστις κλαίει

Πανσ. Συνήθως δὲ ἐστὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. τό, ἴσα, μέν, Ἰλιάν., τὸ δὲ ἴσως ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Περιεργαστικ. τοῦ Ἐπῤῥ. κατὰ ἴσα, ἐπὶ ἴσα, Ἰλ. Δ, 336. Μ, 436. ἀμφοτερήκις ἐπὶ ἀμφιβόλου, ἰσορρόπου, μάχης, ἀνὰ οὗ χρῆται ὁ Ἡρόδ. 1, 74, τῷ κεῖ ἴσης διαφέρειν τὸν πολεμοῦντα Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ πάνυ εὔχρηστον τό, ἐξ ἴσου κεῖ ἴσου εἰμί τινι. Τὸ κοινὸ, Εἶμαι ἴσα ἴσα μὲ κάνενα. — 7) Ἀττικ. συγκρατ., ἰσοπίτερος. Οἱ Ἀττ. χρῶνται τῇ λέξει ἐνίοτε καὶ ἀκκαλ· σπάνιον μέντοι τοῦτο. παραβ. ἰσσος. (τὸ Ἴσσα παρ' Ὅμ. μακρ. ἄνευ ἐξαιρέτ., βραχὺ δὲ ἅπαξ μόνον παρ' Ἡσ. Ἔρ. 754 ὅπου ὅμως ἀμφιβάλ. ἡ ἀνάγν. καὶ παρὰ Θεογν. 678. ὡσαύτως· ἀεὶ δὲ βραχὺ παρὰ Πινδ., δίχρονον δὲ, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, παρὰ τοῖς Ἀξιόφ. καὶ τοῖς μετέπειτα ποιητ., ὡσαύτως ἔχει καὶ ἐν ταῖς συνθέσεσι γενικῶς, πλὴν ὅ,τι ἐν αὐταῖς χρῶνται οἱ Τραγ., ἀμφιβ. ἐν τῷ, ἰσόθεος μακρ. τῷ Ἴσσα ἐνίοτε, κατ' Ὅμηρον. Ἰδὲ Αἰσχ. Πέρτ. 80. Σφκ. Ἀντ. 836. Ρορ. ἐν Εὐριπ. Ὀρ. 9.)

*Ἴσος, ὁ, Κύρ. ὄνομ. ἐντίμου τινὸς τῶν Τρώων, Ἰλιάδ.

Ἰσοσθένεια, ἡ, (ἰσοσθενής) Ἰσότης, σθένους, δυνάμεως, ἰσχύος.

Ἰσοσθενέω, Μλ. -ήσω, Εἶμαι ἰσοσθενής. παρὰ τὸ

Ἰσοσθενής, ὁ, ἡ. (σθένος) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἴσον σθένος, ἴσην δύναμιν, ἰσχύν, εἶναι τόσον δυνατός, ἰσχυρὸς, ὅσον καὶ ἄλλος τις, ἢ ἄλλο τίποτε. «Μικρὰ γὰρ ὀρθῆς ποιέει ἰσοσθενὴ κλοιοῦτῳ ποιήσειν. Δημόκριτ. Πκρ Ὀππιαν. Ἀλ. Ι', 406. μετὰ Γεν. Ἐπῤῥ. ἰσοσθενοῦς.

*Ἰσοσθενία, ἡ = ἰσοσθένεια.

Ἰσοσκελής, ὁ, ἡ. (σκέλος) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἴσα, ὅμοια τὰ σκέλη, ἤτοι τὰ ποδάρια ἀπὸ τοῦς γόνατα καὶ κάτω ἕως εἰς τὰς πατοῦσας· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τριγώνων, ὅσα ἔχουσι τὰ κλίνεια ἴσα ἓν μὲ τὸ ἄλλο· παρὰ Πλάτ. δὲ καὶ ἐπὶ ἀριθμῶν, ὅσοι εἰσὶν ἄρτιοι, ζυγὰ, ἢ καὶ ἴσοι πρὸς ἀλλήλους, ἀφ' οὗ

Ἰσοσκελία, ἡ. Ἰσότης, ὁμοιότης τῶν σκελῶν. Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ. 178.

Ἰσόσπριος, ὁ, ἡ. (ὄσπριον) Ὅ,τι εἶναι ἴσον, ὅμοιον μὲ κύαμον, κουκί· «νῆσος ἰσόσπριος». Ὁ σκαλήνη, τὸ σκαλήνι σπαρτοπόδαρον κοινῶς λεγόμενον, ὁ ὁποῖος συμμαζόνεται καὶ γίνεται ὡς κουκί. Σχολ.

Ἰσοστάθην, Ἐπῤῥ. (ἵστημι) Μὲ ἴσην δύναμιν, ἢ ἀντίστασιν. Σουίδ. ἐν τῷ, Ἀνταγωνιστής.

Ἰσοσταθμέω, Ἔχω ἴσον βάρος, ζυγιάζω ἴσα μὲ ἄλλο τίποτε. παρὰ τὸ

Ἰσοσταθμία, ἡ = ἰσορροπία.

Ἰσόσταθμος, ὁ, ἡ. (σταθμός) Ὅ,τι εἶναι βαρὺ ἴσα μὲ ἄλλο τίποτε, ἔχει τόσον βάρος, ὅσον ἔχει καὶ ἄλλο τί. Ὅστις ἔχει ἴσην δύναμιν μὲ τὴν δύναμιν ἄλλου τινός.

Ἰσοστάσιος, ὁ, ἡ. (στάσις) Ὅ,τι εἶναι ἴσον κατὰ τὸ βάρος, κατὰ τὸ ζύγι, ἐν γένει ἀντὶ τοῦ, Ἴσος. (α)

Ἰσοστατέω, ῶ. = ἰσοσταθμέω.

Ἰσόστοιχος, ὁ, ἡ. (στοῖχος) Ὅ,τι ἔχει ἴσους ἢ τόσους στοίχους, τόσας σειράς, τάξεις ἢ ἀράδας, ὅσας καὶ ἄλλο τίποτε, ἐν γένει = ἀντίστοιχος. Σχολ. Εὐριπ. Ἀνδρ. 745.

Ἰσόστροφος, ὁ, ἡ. (στρέφω) Ὅ,τι εἶναι ἴσα, ἴσα στρεμμένον, στρεμμένον, κλωσμένον — 2) (στροφή) Ὅ,τι ἔχει ἴσας, τόσας στροφὰς, ὅσας καὶ ἄλλο τίποτε· ἰδὲ στροφή.

Ἰσοσυλλαβέω, (ἰσοσύλλαβος) Ἐπὶ λέξεων, ὅσαι ἔχουσι ἴσην συλλαβήν· ἰδὲ ἰσοσύλλαβος.

*Ἰσοσυλλαβία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι λέξις τις ἰσοσύλλαβος.

Ἰσοσύλλαβος, ὁ, ἡ. (συλλαβή) Λέξις ἡ ὁποία ἔχει τόσας συλλαβὰς, ὅσας ἔχει καὶ ἄλλη τις· Λέξις, ἡ ὁποία εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις τῆς φυλάττει τὰς αὐτὰς συλλαβὰς, ὅσας ἔχει εἰς τὴν ὀνομαστικήν· ἀντιθ. τῷ, περιττοσύλλαβος. Ἐπῤῥ. ἰσοσυλλάβιος.

Ἰσοτάλαντος, ὁ, ἡ. (τάλαντον) = ἰσοστάσιος. (α)

Ἰσοτραχέω, Εἶμαι ἐξίσου ταχύς, τρέχω τόσον ὀλίγωρα, ὅσον καὶ ἄλλος τις. Ἡλιόδωρ. Η'. ἐκ του

Ἰσοταχής, ἐος, ὁ, ἡ. (τάχος) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τόσην ταχύτητα, ὀλιγωρόδον, ἢ τρέχει, κάμνει τι τόσον ὀλίγωρα, ὅσον καὶ ἄλλος τις ἢ ἄλλο τίποτε. Ἐπῤῥ. ἰσοταχῶς.

Ἰσοτέλεια, ἡ. Ἡ κατάστασις, ἀξία, τὸ δίκαιον τοῦ ἰσοτέλους. Ἰσότης εἰς τὰ δημόσια δοσίματα. Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 16.

Ἰσοτέλεστος, ὁ, ἡ. (τελέω) παρὰ Σοφ. Οἰδ. Ρ. 1221. λέγεται ὁ δοῦλος. «πίθεσθε ἰσοτέλεστος Ἀΐδου» πιθανῶς, ὁ συνεργὸς τοῦ Ἅδου, ὅστις ἀπεργάζεται, ἀποτελεῖ ἴσα καὶ ὁ Ἅδης· κατ' ἄλλους δὲ, ὁ ἴσα τῷ Ἅδῃ τιμώμενος, ἢ τιμητός.

Ἰσοτελής, ὁ, ἡ. (τέλος) Ὁ ἐξίσου τὰ κοινὰ ἤτοι τῆς πολιτείας τὰ βάρη βαστάζων. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο ἰσοτελεῖς οἱ μέτοικοι, οἱ τινες χωρὶς νὰ ὦσι πολῖται, κατηριθμοῦντο εἰς τὴν κλάσιν τῶν δευτερευουσῶν τῆς κλάσεως τῶν προξένων, καὶ δὲν εἶχον χρείαν προστάτου, καὶ δὲν ἐπλήρωνον μετοίκιον, ἐχρηματίζοντο ἀμέσως μὲ τὸν λαὸν καὶ μὲ τοὺς ἐν τέλει, τοῖς ἦτον ἐπιτεταμμένον νὰ ἔχωσιν ἔγγεια κτήματα, ἀνὰ ὧν ἐπλήρωνον τὰ κοινὰ δοσίματα ἴσα μὲ τοὺς ἀστοὺς, πολίτας, Boeckh Staatshaush. 2. σλ. 77. καὶ μόνον δὲν τοῖς ἐπετρέπετο τὸ νὰ δίδωσι τὴν ψῆφον των εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ τὸ νὰ τιμῶνται μὲ λειτουργησίας, ὡς περ οἱ ἀστοὶ, ἔτι δὲ δὲν κατεγράφοντο καὶ εἰς τοὺς καταλόγους τῶν ἀστῶν, οὔτε εἰς δῆμον ἢ εἰς φυλὴν τινα συγκατηριθμοῦντο. — 2) Ὅστις δαπανᾷ, ἐξοδεύει ἴσα μὲ ἄλλον τινά.

*Ἰσοτενής, ὁ, ἡ. (τείνω) Ὅ,τι εἶναι ἴσα, ὅμοια τανυσμένον, τεντωμένον. Παῦλ. Σιλ. Ἀμβ. 158. 230.

Ἰσότης, ητος, ἡ. (ἴσος) Τὸ νὰ ὦσι τι ἴσον, ἴσιον, ὁμαλὸν, σύμμετρον, ἀνάλογον. Δικαιοσύνη, ἐπιείκεια, μετριότης.

Ἰσοτιμία, ἡ. Ἴση, ὁμοία τιμὴ ἐξαιρ. ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ· τὸ νὰ τιμῶνται ὅλοι ἐξίσου, νὰ ἔχωσιν ἴσα, τὰ ἴδια δίκαια, δικαιώματα· νὰ λαμβάνωσιν ὅλοι, ὅσοι εἶναι ἄξιοι, ἄνευ διαφορᾶς λειτουργησίας, πολιτικῆς ἀξίας. παρὰ τὸ

Ἰσότιμος, ὁ, ἡ. (τιμή) Ὅστις τιμᾶται ἴσα μὲ ἄλλον τινὰ ἢ μὲ ἄλλους· ὅ,τι ἀξίζει ἴσα μὲ ἄλλο τίποτε. — 2) Ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ. Ὅστις ἔχει τὴν ἰδίαν τιμὴν, τὰ ἴδια δίκαια, τὰ ὁποῖα ἔχουσι καὶ οἱ ἄλλοι εἰς τὸ νὰ μεταχειρίζηται, πράττῃ ὅσα ἐπιτρέπουσιν οἱ καθεστῶτες νόμοι· καὶ εἰς τὸ νὰ γίνηται λειτουργὸς τῆς πατρίδος κατὰ τὴν ἀξίαν ἢ ἱκανότητά του ἄνευ διαφορᾶς τῆς καταστάσεως ἢ τῆς γενέσεως. Ἐπῤῥ. ἰσοτίμως.

Ἰσότοιχος, ὁ, ἡ. (τοῖχος) Ὅ,τι ἔχει ἴσους τοίχους.

Ἰσότονος, ὁ, ἡ. (τείνω, τόνος) = ἰσοτενής — 2) (τονόω, τόνος) Ὅ,τι ἔχει ἴσον τόνον ἢ τόνωσιν, εἶναι τονισμένον ἴσα, ὅμοια μὲ ἄλλο τίποτε. Ἐπῤῥ. ἰσοτόνως.

Ἰσοτράπεζος, ὁ, ἡ. (τράπεζα) Ὅ,τι εἶναι ἴσον, ὅμοιον μὲ τράπεζαν. — 2) Ὅστις ἔχει τὴν ἰδίαν τράπεζαν, τὰ ἴδια ψαγητά, καθὼς καὶ ἄλλος τις. (ε)

Ἰσοτριβής, ὁ, ἡ. (τρίβω) Ὅστις διατρίβει, μένει που, ἢ διατρίβει τὸν καιρὸν, καταγίνεται εἰς τι τόσον, ὅσον καὶ ἄλλος τις· μετὰ γεν. «σελμάτων ἰσοτριβῆς». Ὅστις κοιμᾶται ἅμα μὲ ἄλλους ἐπὶ τὰ ἐδάφια, ἐπάνω εἰς τὰ καθίσματα τῶν κωφηλατῶν. Αἰσχλ. Ἀγαμ. 1054.

Ἰσότυπος, ὁ, ἡ. (τύπος) Ὅ,τι ἔχει ἴσον, ὅμοιον τύπον, σχῆμα καθὼς καὶ ἄλλο τι· ἢ εἶναι ἴσα, ὅμοια τυπωμένον, ἐσχηματισμένον.

Ἰσοτύραννος, ὁ, ἡ. (τύραννος) Ὅστις εἶναι ἴσος μὲ τύραννον, προσφέρεται καθὼς τύραννος. «ἰσοτύραννος ἀρχῆς». Διονύσ. (κ)

*Ἰσόυλος, ὁ, ἡ (ὕλη) Ὅ,τι ἔχει τὴν ἰδίαν ὕλην, τὴν ὁποίαν ἔχει καὶ ἄλλο τίποτε, εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ τὴν ἰδίαν ὕλην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ ἄλλο τι.

Ἰσουργέω, Μλ. ήσω. Ἐργάζομαι, κάμνω τὸ ἴδιον, τὸ ὁποῖον κάμνει καὶ ἄλλος τις. παρὰ τὸ

Ἰσουργός, ὁ, ἡ. (ἔργω) Ὅστις ἐργάζεται, ποιεῖ, πράττει, κάμνει τὸ ἴδιον, ὅ,τι κάμνει καὶ ἄλλος τις.

Ἰσοῦψής, ὁ, ἡ. (ὕψος) Ὅ,τι εἶναι τόσον ὑψηλὸν, ὅσον καὶ ἄλλο τίποτε.

*Ἰσοφαής, ὁ, ἡ (φαίνομαι) Ὅστις, ἢ ὅ,τι φαίνεται ὡς καὶ ἄλλος τις, ἢ ἄλλο τί.

Ἰσοφαρίζω, (ἴσος, φέρω, ἄρα ἀντὶ ἰσοφερίζω) Ἐξισοῦμαι, νομίζω, στοχάζομαι, κρατῶ τὸν ἑαυτόν μου ἴσον μὲ ἄλλον τινὰ· φιλονεικῶ μετ' αὐτοῦ περὶ προτιμήσεως· τῷ ἀναντιόνομαι, ἀντιστέκομαι μὲ τόλμην, θαῤῥαλεότητα· μετὰ δοτ. Ἰλιάδ. Ζ, 101. Ι, 390. Φ, 411. ὅπου τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ γίνεται ἡ φιλονεικία κατ' αἰτ. κεῖται. — 2) Εἶμαι ἴσος, ὅμοιος, ὁμοιοῦμαι, ἐρριζόμαι μὲ τινα· μετὰ δοτ. Ἰλιάδ. Φ, 194. Ἡσό. Ἔρ. 492. — 3) μεταφ. Κάμνω τι ἴσον, ὅμοιον. Νικ. Θηρ. 572. παραβλ. ἀντιφερίζω (-υν--)

*Ἰσόφθογγος, ὁ, ἡ (φθόγγος) Ὅ,τι ἔχει τὸν ἴδιον φθόγγον, τόνον, τὴν ἰδίαν φωνὴν, καθὼς καὶ ἄλλο τί.

Ἰσοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω) Ὅστις ἢ ὅ,τι φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ, ἢ ἔχει τὴν ἰδίαν δύναμιν καθὼς καὶ ἄλλος τις ἢ ἄλλο τί. «βόας ἰσοφόρους». Οἱ ὁποῖοι τραβοῦν τὴν ἁμαξαν μὲ ἴσην δύναμιν, Ὀδ. Σ, 373. «οἶνος ἰσοφόρος». Τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ συγκεράσῃ, τὸ κοινὸ ὅστις σηκόνει ἄλλο τόσον νερόν· ἄρα δυνατός.

Ἰσοφυής, ὁ, ἡ. (φυή) Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι τῆς ἰδίας φύσεως, ἔχει τὴν ἰδίαν φύσιν, φυσικὴν κατάστασιν, καθὼς καὶ ἄλλος τις ἢ ἄλλο τί.

Ἰσοχειλής, ὁ, ἡ. (χείλος) Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ χείλη, ἢ μὲ περιστόμιον· ὅ,τι εἶναι στόμιον ἴσα μὲ τὰ χείλη του, Ξεν. Ἀναβ. 4, 5, 26. «νέμησαν τοῖς κρατῆρσι κρῖναι ἰσοχειλεῖς.»

*Ἰσόχειλος, ὁ, ἡ = τῷ προηγ.

Ἰσόχνοος, ὁ, ἡ. (χνόος) Ὅ,τι ἔχει ὅμοιον χνοῦν, μαλλί.

Ἰσόχορδος, ὁ, ἡ. (χορδή) Ὅ,τι ἔχει ἴσας, ὁμοίας χορδὰς, κόρδας — 2) Ὅ,τι ἔχει τόσας χορδὰς, ὅσας καὶ ἄλλο τί.

Ἰσοχρονέω, (ἰσόχρονος) Ζῶ, διαρκῶ ἴσα μὲ ἄλλον τινὰ ἢ ἄλλο τι· ἔχει τὸν ἴδιον ῥυθμὸν καθὼς καὶ ἄλλο τί.

Ἰσοχρόνιος, καὶ Ἰσόχρονος, ὁ, ἡ. (χρόνος) Ὅστις ἢ ὅ,τι ζῇ ἴσα μὲ ἄλλον τινὰ, ἢ μὲ ἄλλο τι· ὅ,τι διαρκεῖ τόσον, ὅσον καὶ ἄλλο τί· ὅ,τι ἔχει ἴσον, τὸν ἴδιον ῥυθμὸν καθὼς καὶ ἄλλο τίποτε. Ἐπῤῥ. ἰσοχρόνως.

Ἰσόχροος, καὶ συνοιρ. Ἰσόχρους, ὁ, ἡ. οὖν, τό, (χρόα) Ὅ,τι ἔχει τὸ ἴδιον χρῶμα, τὴν ἰδίαν βαφὴν καθὼς καὶ ἄλλο τί.

Ἰσόχρυσος, ὁ, ἡ. (χρυσός) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χρυσὸν, μάλιγμα, τιμᾶται, ἀξίζει ἴσα μὲ χρυσὸν — 2) Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ ὅμοιον, ἀπὸ ἓν εἶδος μαλίγματος.

Ἰσοψηφία, ἡ. Ἰσότης τῶν ψήφων, τό νά ἦναι αἱ καταφατικαί ψῆφοι ἴσαι, ἰσάριθμοι μέ τάς ἀποφατικάς. — 2) Τό νά ἔχῃ τις τό δίκαιον νά δίδῃ τήν ψῆφον, τήν γνώμην του, καθώς καί ἄλλος τις. παρά τό

Ἰσόψηφος, ὁ, ἡ. (ψῆφος) Ὅστις ἔχει ἢ δίδει τήν ψῆφον, τήν γνώμην του σύμφωνον μέ τάς ψήφους τῶν ἄλλων· ὅστις ἔχει τό δίκαιον νά δίδῃ, καθώς καί ἄλλος τις τήν ψῆφόν του — 2) Ἰσόψηφα, τά. Ἀρτεμίδ. Γ'. 34. καί Δ'. 26. Λέξεις ἢ ἔπη, τῶν ὁποίων τά στοιχεῖα ἐξ ὧν σύγκεινται ἀποτελοῦσιν ἀριθμόν σῶν ἄλλου τινός μοναδικοῦ στοιχείου. ὡς π. χ. τό ρ'. σημαίνει ἀριθμητικῶς τόν ἀριθμόν ἑκατόν καί τῶν λέξεων μένε, πέδαι, νέμε ἑκάστης τά στοιχεῖα ἀριθμητικῶς λογαριαζόμενα ἀποτελοῦσιν ὡσαύτως τόν ἀριθμόν ἑκατόν· διότι, μ=40, ε=5, ν=50, ε=5· ὅθεν 40 + 5 + 50 + 5 =100. ὡσαύτως καί τλ. Παραδείγματα τοῦ πολυπόνου αὐτοῦ σοφίσματος εὑρήσεις παρά Λεον. Ἀλεξ. ἐπη. 11. 13. 14. 16. 18. 21. 40.

Ἰσόψυχος, ὁ, ἡ. (ψυχή) Ὅστις εἶναι ἴσος, ὅμοιος μέ ἄλλον τινά κατά τήν ψυχήν, κατά τόν νοῦν, κατά τά φρονήματα· ἔχει τά ἴδια φρονήματα, τήν ἰδίαν καρδίαν.

Ἰσόω, ῶ. (ἴσος) Ἰσάζω, ἰσιάζω, τίποτε, κάμνω τι ἴσον, ὅμοιον μέ ἄλλο τί. Παθ. Γίνομαι ἴσος, ὅμοιος μέ ἄλλον τινά εἰς τίποτε· μετά δοτ. ἰσόομαί τινι ἀλγεσιν Εἶμαι ὅμοιος μέ τινα, ἔχω, πάσχω τά ἴδια πάθη, τούς ἰδίους πόνους, ὁμοίαν λύπην, Ὀδσ. Η, 212. Τό δέ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 263. ὀνυχας χεῖράετε ἰσώσαντοι ἴσασαν ἀναμεταξύ των τάς χεῖρας καί τούς ὄνυχάς των, τοῦτ' ἔστιν, ἐμαχοντο, ἐπολεμοῦσαν ἑνας κατά τοῦ ἄλλου μέ τά ὄνυχια καί μέ τούς γρόνθους. (–ν– Ἔπκ.)

*ΙΣΠΩ, Περιττῶς ἀποδεδειγμένον θέμα εἰς παραγωγήν τοῦ ἐνίσπω.

*Ἱστάνω, Σπάνιος καί μόνον παρά τοῖς μεταγενεστ. ἀπαντώμενος παρασχηματισμός τοῦ ἵστημι.

Ἵσασθαι, ἢ κλίλιον, Ἱστᾶσθαι, (ἴσος, ἴσα) ἔλεγον οἱ Λέσβιοι ἀντί τοῦ, Κληροῦσθαι, Ἡσύχ. ἐξ οὗ ἠρμήνευσάν τινες τήν ἐν τῇ Λέσβῳ πόλιν, Ἴσσαν. Ὁ δέ Σουίδ. ἐν Λ. Ἴσσα, λέγει, ὅτι αὕτη ἡ λέξις ἐπίθετον ἦν παρά Μενάνδρῳ ἀνδρώπου τινός, ὅστις ἐν τῷ κληροῦσθαι ἐξέβαλλε τόν κλῆρον ζ', ἢ τόν ἀριθμόν ἕξ, ὅστις ἦτον ὁ εὐτυχής.

*Ἰστάριον, τό, ὑποκορτ. τοῦ ἱστός.

Ἱστάω, Σπάνιος παρασχηματισμός τοῦ ἵστημι, Polav ἐν Θεμιστ. ον. 2. σλ. 46. ἄλλως δέ μόνον κατά τινας Ἰων. τύπους, οἷον τό, ἵστα, γ'. ἑνκ. προσπ. Παρατ. χρήσιμον.

Ἵστε, β'. πλθ. προσπ. τοῦ οἶδα. Ἠξεύρετε.

Ἱστέον, Ἐπθ. ῥμτκ. τοῦ οἶδα. Πρέπει νά ἠξεύρῃς, νά ἠξεύρῃ τις, νά ἠξεύρητε, ἠξεύρωμεν κλ.

Ἱστεών, ῶνος, ὁ = ἱστών.

Ἵστημι, παρατ. ἵστην. γ'. ἑνκ. προσπ. Ἐπκ. ἵστασκε, Ὀδσ. Τ, 574. Μλ. στήσω, ἀόρ. ἀ. ἔστησα, οὗ τό γ'. πλθ. προσπ. ἔστασαν κατ' Ἐπκ. συστλ. ἀντί ἔστησαν, ὡς τό, ἔπρασσε ἀντί ἔπρησσε, Ἰλιάδ. Β, 525. Ὀδσ. Τ, 182. Σ, 506. ἐξαιρ. Ἰλιάδ. Μ, 55 56 (διακριτέον τοῦ γ'. πλθ. προσπ. κατά ὑπερσυντ. ἕστασαν, δασυν.) Προκ. ἕστηκα, ὑπερσ. ἑστήκειν. καί Ἀττκ. ἐνίοτε, διπτῇ αὔξησ. εἱστήκειν. Ἀπό Ὁμ. εἰπέ πρός τούτοις πάνυ εὔχρηστοι οἱ ἰσοδύναμοι κατά συγκρ. τύποι τοῦ Προκ., πλήν τοῦ ἑνκ., ὁ δυικ. ἕστατον καί ὁ πλθ. ἕσταμεν, ἕστατε, ἀνθ' ὧν ἐν Ἰλιάδ. Δ, 243. 246. καί ἕστητε, γ'. πλθ. προσπ. ἑστᾶσι, ὑποτκ. ἑστῶ, Εὐκτ. ἑσταίην, Προστκ. ἕστασι, Ἀπρμφ. ἑστάναι, ὧπερ ὁ Ποιτ. ἐν τῷ Ἐπκ. τύπῳ ἑστάμεν καί ἑστάμεναι χρῆται, (ξ). Μτχ. ἑστώς, ἑστῶσα, ἑστώς, ἐν τῷ οὐδτ. γεν. ὅμως ὀρθ. ὁ τύπος ἑστός, τόν ὁποῖον ὁ γράφει ὁ Bekker ἐν Πλάτ. παρβλ. Dind. Ἀρστφ. Ἱππ. 567. καί ὑπό τοῦ Herm. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ. 633. σεγῇ ἀποδεδειγμένον· ὁ Alb. ἐν Ἡσχ. 1. σλ. 503. ἐξ ἐναντίας ἀπολογεῖται περί τοῦ τύπου ἑστώς ὡς προκριτωτέρου· ἰδέ καί τεθνεώς· ἡ γενική ἑστῶτος, Ἰων. ἑστεώς – ῶτος· ὁ Ποιητ. τῇ μέν ἑνκ. ὀνομτ. οὐδαμοῦ χρῆται, ἀλλά τῇ γεν. ἑστῇότος, τῇ αἰτ. ἑστῇότα, καί τῇ ὀνομτ. πλθ. ἑστῇότες, ὡς ἀπό τοῦ, ἑστῇώς· ὡσαύτως κατά ὑπρτ. τῶ δυικ. ἑστῇτον, ἑστάτην, καί τῶ πλθ. ἕστῇμεν, ἕστῇτε, ἕστῇσαν, πρό Πολβ. παρά τοῖς ὑστέροις μόλις χρῆσιμ. – Ἀόρ. β'. ἔστην μετά τοῦ Ἐπκ. παρεγχρηστμ. τύπου στάσκον, ες, ε, Ἰλιάδ. Γ, 217. Σ, 160. πρός τῷ γ'. πλθ. πρτπ. ἔστησαν, εὐχρττ. παρ' Ὁμ. ἔσταν καί ἀναυξ. στάν. (ξ) Ἀπό τοῦ ὑπτκ. στῶ, χρῆται τῷ β'. καί γ'. ἑνκ. πρτπ. στῆς, στῇ, ἀντί στῇς, στῇ, Ἰλιάδ. Ε, 598. Γ, 30. πρός τούτοις δέ καί τῷ ἀ. πλθ. πρτπ. στέωμεν, Ἰλιάδ. Χ, 231. Δ, 348, δισυλλβ. ἀναγινωσκόμ., καί τῷ στείομεν, Ἰλιάδ. Ο, 297. ἀντί στῶμεν· τέλος δέ τῷ ἀπρμφ. στήμεναι, ἀντί στῆναι, Ὀδσ. Ε, 414. Ἰλιάδ. Ρ, 167. — Παθ. ἵσταμαι, Παρτ. ἱστάμην, Μλ. σταθήσομαι, ἀόρ. ἐστάθην (ξ) Προκ. ἕσταμαι Ὑπρστ. ἑστάμην, μέσ. Μλ. στήσομαι, ἀόρ. ἀ. ἐστησάμην, Μλ. γ'. ἑστήξω καί ἑστήξομαι, ἐκεῖνο μέν παρά τοῖς πάλαι, τό ἑστήξομαι δέ παρά τοῖς μετέπειτα Ἀττ., Elmsl. ἐν Ἀρστφ. Ἀχ. 597. ὡς τό, τεθνήξω, τεθνήξομαι παρά τό, θνήσκω. Ὁ μέσ. Μλ. καί ὁ Ἀόρ. ἀ. εἶτ' ἐν Ὁμρκ. ὁ γ. Μλ. δέ παρά τοῖς ὑστέρας χρήσιμ., Ὁ ἐστάμην ἀόρ. β'. οὐχ εὑρηται παντοῦ· ἐλλειπής Ἐπκ. τύπος ἐστί τό, στεῦμαι, ὅπερ ἰδέ. — Ἐπθτ. ῥημτκ., στατός.

Οἱ χρόνοι τοῦ ῥήματος ἵστημι διαιροῦνται εἰς μεταβατικῆς καί ἀμεταβάτου σημασίας δηλωτικούς — Α) μετβ. Στήνω, σταίνω, κατ' ἐνεργκτ. ἐνσττ., Παρατ., Μελ. καί ἀόρ. ἀ. καί μέσ., ὧν ὁ μέσ. τό πλεῖστον κατά σημσ. τοῦ ἱδρύω, ἀνεγείρω, κτίζω, καί καθ' ὅλους τούς χρόνους τῆς παθτ. διαθέσεως· ἱδρύεται, ἀνεγείρεται, κτίζεται. — Β) ἀμετβ. Ἵσταμαι, στέκομαι, ἀόρ. β'. Παρκ. καί Ὑπρσντ. ἐνργ. ἕστηκα, καί ἑστήκειν κατά σημτ. ἐνσττ. καί Παρατ., Παθ. ἐνστ. καί Παρτ. μετά μέσ. Μλ., παρά τοῖς μεταγνστ. δέ καί Μλ. γ'. Θέλει σταθῶ. Ἀλλ' ὁ ἐνστ., ὁ Παρτ. καί ὁ μέσ. Μλ. κατά τε ἀμετβ. καί κατά μεταβ. σημτ.

Α) μεταβτ. Στήνω, σταίνω, προστάζω, διωρίζω νά στήσῃ τις τίποτε, νά βάλῃ τίπου ἤ πως, νά σταθῇ τις· ἐπί ἐμψύχων τε καί ἀψύχων, Ὁμ. Τάττω, βάλλω, παρατάττω, συντάττω στρατιώτας εἰς μάχην, Ἰλιάδ. Β, 525. Δ, 298. Π, 199. Παρά τοῖς μεταγνστ. ἐξαιρ. χορόν, ἀγῶνα ἵστημι Καθιστάνω, καταστήσαινω, διατάττω ἀγῶνας, δίδω, παρεστήνω χορόν θεατρικόν. — 2) Κάμνω, προστάζω νά σταθῇ τις ἤ τι, κοιντ. σταματῶ, ἐμποδίζω τόν δρόμον, τό τρέξιμον ἤ τήν κίνησίν τινος· παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. νῆας, ἵππους, ἡμιόνους, λαόν ὡσαύτως καί ἡμύλην Σταματῶ τόν μύλον, Ὀδσ. Τ, 111. ἐνίοτε δέ παραλείπει ὁ Ποιτ. καί τήν αἰτ. νῆας, ἵππους, ἢ ἡμιόνους Ὀδσ. Η, 4. Τ, 186. καθ' ἃ τό, στῆσαι δοκεῖ λαμβάνον τήν ἀμετβ. σημτ. τοῦ, στῆναι, ἵσταθαι, δι' οὗ καί ὁ Damm Λεξ. σλ. 2246. ἠπατήθη ἀμετάβατον καί τοῦ ἀορ. ἀ. τήν σημτ. νοήσας. Ἡ αὐτή χρῆσις παρετηρήθη καί ἐν τῷ ὅλως τῷ, ἵστημι ἀντιθέτῳ ῥήματι ἐλαύνω, σημσ. 1, β'. — β'.) Παρά τοῖς μετέπειτα, ἐν γένει Ἱδρύω, στερεόνω, κάμνω τι στερεόν, ἀμετακίνητον, ἀψίνω ῥευστόν τι νά πηκτώσῃ, νά ἀκλρομβωθῇ, κοιντ. κοπῇ. Τρπκ. ἵστησί τις τά ὄμματα Προσηλόνει, στηλόνει τούς ὀφθαλμούς εἴς τι, κυτάζει τι μέ ἀκίνητον βλέμμα, τό κοιντ. κάμνει τά ὄμματά του τέσπερα. — 3) Στήνω, βάλλω τίποτε που, ἐγχόκα, Ἰλιάδ. Ο, 126. πρός τιν Βάλλω τίποτε πλησίον που, τό ἀκουμβῶ εἴς τι, Ὀδσ. Α, 127. Ρ, 29. Παρά τοῖς ὑστέροις δέ καί δίκτυα, παγίδα, βρόχια στήνω — 4) Στήνω τι ὀρθόν, κτίζω. παρ' Ὁμ. ἀεί σχεδόν ἵστον ἵστημι Στήνω τόν ἱστόν, τό κοιτ. τόν ἐργαλεῖον, ἀργαλεῖον, διά νά ἀρχίσω νά ὑφαίνω τίποτε, ἐπί τό πολύ ὅμως, Στήνω τόν ἱστόν, ἤτοι τό κατάρτι εἰς τό πλοῖον· καί ἐπί τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ μέν ἀεί κατά μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐνργ. ἐπί τοῦ καταρτίου δέ κατά ἐνεργητικόν τε καί κατά μέσ. ἀόρ. Πρός τούτοις δέ, ἀκρητήρας στήσασθαιν Τό νά στήσῃ τις κρατ., κρατήρια, ὡς σημεῖον πανηγυρικοῦ συμποσίου, Ὀδσ. Β, 431. τινί. Εἰς τιμήν τινος, Ἰλιάδ. Ζ, 528. Παρά τοῖς μετέπειτα, ἐξαιρ. κατά μέσ. ἀόρ. ἀ. Ἐπί οἰκοδομῶν, ἀγαλμάτων, τροπαίων καί τ. τ. Παρά τοῖς Ἀττ. δέ πολλάκις ἵστημί τινα χαλκοῦν, χρυσοῦν, καί τ. τ. τοῦτ' ἔστι Στήνω τό ἄγαλμά τινος χρυσοῦν, χάλκεον καί τ. τ. τρόπαιον ἵστημι Ἀλλά τρόπαιον ἵστασθαιν Τό νά στήσῃ τις τρόπ. διά τόν ἑαυτόν του, εἰς τιμήν του. Στήνω, στερεόνω, κάμνω, κρατῶ τι ἀκίνητον· ἵστημι τό πρόσωπον Σεμνοπροσωπῶ, κάμνω, δείχνω σοβαρόν σχῆμα προσώπου, σουφρόνω τό μέτωπον. — 5) Ἀνεγείρω, ἐπεγείρω, ἀνακινῶ, κάμνω νά σηκωθῇ που, ἀναβῇ που, ἀρχίσῃ τι. πονίης ὀμίχλην Ἀντάρας ἀπό κοιλωρτον, Ἰλιάδ. Ν, 336. θυμόν Φ, 313. νεφέλας Ε, 523. Ὀδσ. Μ, 405. Τρπκ. ψυχοπόδας Κάμνω νά ἀρχίσῃ ἡ μάχη, Ὀδσ. Λ, 314. ὡς πρ. ἀμετβ. ψύλλοις ἵστηκεν Ἀρχίζει ἡ μάχη Ἰλιάδ. Σ, 172. Κατά μέσ. διάθ. δέ ἵσταμαι πόλεμον Ἀρχίζω τόν πόλεμον· ὡσαύτως καί ἵστησάμενος μάχην Ὀδσ. Ι. 54. πόλεμος ἵστασθαιν Ἡρδτ. 7, 9, 2. Ἔτι δέ καί ἐπί παθῶν καί ψυχικῶν διαθέσεων. πέρι στήσαιν Τό νά διεγείρῃ, κινῇ τίς τινα εἰς φιλοτεχίας, νά ἀρχίζῃ φιλν. νά γίνηται αἴτιος φιλοτεχίας, Ὀδσ. Π, 292. Τ, 11. ὡσαύτως καί μῆνιν, ἐλπίδας στήσαιν καίλ. τ. τ. Erf. ἐν Οἰδ. Τ. 692. βοήν ἵστημι Ἀρχίζω νά φωνάζω, καί τ. τ. — 6) Στήνω, βάλλω τι εἰς τό ζύγι, ζυγιάζω, Ἰλιάδ. Τ, 247. Χ, 350. Ψ, 232.

Β) ἀμετβ. Ἵσταμαι, στέκομαι, ἐπ' ἐμψύχων τε καί ἐπ' ἀψύχων. π. χ. ἐπί πλοίων, ἕπλων, καίλ. τ. τ. Ὁμ. ἐπί τό πολύ ἐπ' ἀλλήλοις ἀντιπαρατεταγμένων πολεμιστῶν ἀντίοι, ἤ ἐναντίοι ἕστασαν Ἰλιάδ., πολλάκις τό ἀληθώς ὑπάρχειν ἤ παρεῖναι σημαίνον, ἄρα τό, εἶναι κατ' ἐπίτασιν ὡς ἐν Ὀδσ. Η, 89. πάρτριος δέ σταθμοί ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῶν Ω, 203. μέσσοι ἐν ἀίδαο δόμοισι Οὕτω καί ἑστάτω ἀντί τοῦ, ἔστω κατ' ἐπτ. παρά Σφκλ. Αἴ. 1063. ὡσαύτως ἐν τῷ παρειμκ. πέπι ζυγοῦ ἵσταται ἀκμήν Τό κοιντ. παρ' ἡμῖν Ἀπό τήν τρίχα κρέμαται, ἤ καί, τό μαχαίρι ἔφθασαν εἰς τό κόκκαλον, Ἰλιάδ. Κ, 173. — β) Στέκομαι, πατῶ, στηρίζομαί που, ἐνίοτε μετά αἰτ. τοῦ τόπου· ἠτίκοτ' αἰθερίαν ἕστηκε πέτραν Εὐρ. Ἱκετ. 987. — 2) Στέκομαι, μένω, δέν κινοῦμαι, Ἰλιάδ. Δ, 348. Χ, 231. Ὀδσ. Ζ, 211. ἐξαιρ. κατά μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐπί τό πολύ· ἔτι δέ καί, ἐμπήγεται τί που, ἠδοῦρα ἐν γαίῃ Ἰλιάδ. Δ, 574. Ο, 317. — 3) Στέκομαι, μένω ἄργος, Ἰλιάδ. Ε, 485. Η, 480. ἐν γένει, Ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι, παύω ἀπό τίποτε. — 4)

Στέκεται, ἑστήκεί τι ὑψηλά, εἶναι ὑψηλά πρός τά ἄνω στερεά, ἀκίνητα σημαινόμενον ἀκρημονίου Ἰλιάδ. Μ, 55. ἠέρθεν τρίχεα Ω, 359. ὅσον καὶ ἐπί τῶν ὀφθαλμῶν ὀφθαλμοί ἑστασαν ἠνεμώνησαν, ἔμειναν ἀκίνητοι, Ὀδύσ. Τ, 221. Παρά τοῖς μεταγρστ., ἐν γένει Ναρκόνομαι, μένω ἀκίνητος, στέκομαι ὡς ἀνάισθητος, ὡς ξύλον, δέν κινοῦμαι ἀπό τόν τόπον μου· πηκτόνει τίπστε· εἶναι στερεόν, ἀσφαλές, ἀκλόνητον, ἀμετακίνητον, δέν κινεῖται παραμικρόν-5) Ἐγείρεται, ἀναφέρεται, σηκώνεται ὑψηλά, γίνεται, ἀναφαίνεται τι· μνοκίνη Ἰλιάδ. Β, 151. Ψ, 366. κεῦμαι Φ, 240. ὅσον καὶ ἀρχεται, ἀρχίζει κυρίως, κείμαι ἵσταται,» Ἰλιάδ. Ν, 333. Σ, 172. ἔξαιρ. ἐπί δηλώσεως χρόνου, ὁριστικοῦ τοῦ καιροῦ ἑβδόμος ἐστήκει μείς Ἀρχιτεν ὁ ἑβδόμος μήνας, Ἰλιάδ. Τ, 117. καὶ ὅτου μέν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο Ὅταν τελειώνῃ ὁ ἕνας μήνας καὶ ἀρχίζῃ ὁ ἄλλος, Ὀδύσ. Ξ, 162. Τ, 307. παρβλ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 782. ὡσαύτως καὶ ἡέρος νέον ἱσταμένοιο Ἀρχομένης πάλιν τῆς ἀνοίξεως, Ὀδύσ. Τ. 519. Κατά τό μετέπειτα Ἀττ. ἡμερολόγιον, καθιστάμενος, τό ἡμῆν ἱστάμενοιο σημαίνει τήν πρώτην δεκάδα, τάς πρώτας δέκα ἡμέρας τοῦ ἀρχομένου μηνός· τό ἡμῆν μετιόντα δέ, τήν δευτέραν δεκάδα, ἤτοι τάς ἡμέρας τοῦ μηνός ἀπό τῆς δεκάτης ἕως τῆς εἰκοστῆς· καὶ τό ἡμῆν φθίνοντα τήν τρίτην δεκάδα, ἤτοι ἀπό τῆς 20. μέχρι τῆς 30. Κατ' Ἡσιόδ. δέ, Ἔρ. 782. τό ἡμῆν ἱσταμένοιο σημαίνει τάς ἡμέρας τοῦ μηνός ἀπό τῆς πρώτης ἄχρι τῆς 15. ἀφ' ἧς ἤρχετο, ἄνευ παρεμβάσεως τοῦ τό μετιόν τό φθίνον μήνα οὕτως ἐνοήτεα καὶ παρά τῷ Ποιητῇ ἡ φράσις αὕτη. — β) μετά προκειμένου Ἐπιρρήματος, Διάγω, πράττω, προστρέφομαι, φέρομαι, πολιτεύομαι· π. χ. ἠρέμα, εὐλαβῶς, ἀγενῶς, ἀδίκως στήκειν Ἀττ.

*Ἱστίαια, ας, Ἐπκ. ης, ἡ. Πόλις τῆς Εὐβοίας, Ἰλιάδ. Β, 536. (ὅπου τριτυλλβ. ἀκαγνώστατα ἡ λέξις. — ∪)

Ἱστιάτωρ, ορος, ὁ, Ἰων. κυρίως ἀντί ἱστιάτωρ, παρ Ἡροδότῳ ὁ ἐπιστάτης τοῦ μετά τήν θυσίαν δείπνου. (α) Παυσαν. Ἀρκ. 13.

Ἱστίη, ἡ, Ἰων. ἀντί ἑστία, ὅπερ ἰδέ· ἐν Ὀδύσ. δέ εὑρίσκεται καὶ ἑστίη, φύλ. — 2) Ἱστίη, ἡ, Ἰων. ἀντί Ἑστία, Ἡσιόδ.

Ἱστιητήριον, τό, Ἰωνικ. ἀντί, ἑστιατήριον.

*Ἱστιητόριον, τό, Ἰων. ἀντί ἑστιατόριον, Ἡρόδ. 4, 35.

Ἱστιοδρομέω, (ἱστίον, δραμεῖν) Τρέχω, ταξειδεύω, πλέω μέ γεμάτα ἁρμενα, πανιά. Ἱππουρ.

Ἱστιοκώπη, ἡ, Πλοῦς, ταξεῖδι μέ πανιά καὶ μέ κωπιά. Πολυδ. Α'. 103.

Ἱστίον, τό. Κατά τόν τύπον μόνον ὑπάρχει τοῦ ἱστός, Παυδήποτε ὕφασμα, ὑφασμένον πρᾶγμα, Θεόδ. Κάλυμμα, σκέπασμα, στρῶμα, ἔνδυμα, ἱμάτιον, φόρεμα· παρ' Ὅμ. δέ, τά πλεῖστα κατά πληθ. ἁρμά, χρωμένῳ τῇ λέξει, σημαίνεται ἁρμενα, πανιά τοῦ καραβίου, σύν τοῖς ῥήμασι ὑπιστανύναι, ἀναπιστανύναι, ἐντίθεσθαι, ἀνερύειν, καὶ ἕλκειν Ὀδύσ. Β, 426. Ἔτι δέ καὶ ὑστέλλειν, μηρύεσθαι, καθελεῖν, Αὐτή ἡ παρ' Ὅμ. σημσ. τῆς λέξεως ἔμεινεν ἐπιφανεστέρα καὶ παρά τοῖς μαθ' Ὅμ. (— ∪∪) ἀφ' οὗ

Ἱστιοποιέω, (ποιέω) Ποιῶ, ὑφαίνω, ἁρμενα, πανιά καραβίου — 2) Προμηθεύω τό πλοῖον μέ ἁρμενα· ἀναῦν ἱστιοπ.» Στρβ.

Ἱστιορράφος, ὁ, ἡ, (ῥάπτω) Ὅστις ῥάπτει τά ἁρμενα, τά καραβίου πανιά· ὁ Ἀριστ. Θεσμ. 935. ὀνομάζει οὕτως Αἰγύπτιόν τινα λιποποιόν, ὑφαντήν, ἀλαζόνα, φαύστην καὶ ἀπατεῶνα ὑπεμφαίνων αὐτόν ἅμα (α)

Ἱστοβοεύς, έως, Ἰων. ηος, ὁ (βοεύς) Ὁ ῥυμός τοῦ ἀρότρου, τό κοινῶς σύνηθ. ἡ ῥοῦδα, τό μακρύ ξύλον τοῦ ἀλετρίου, Ἡσιόδ. Ἔρ. 437. — 2) Παροιμ. πίστεβοῆ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην κατά λέξιν, Εἰς τό παλαιόν ἀλέτρι βάλλε καινούριον κομπί, κεφαλάρι, τοῦτ' ἔστιν, εἰς τόν γέροντα δόσε νέαν γυναῖκα, ὡς τό παρ' ἡμῖν κοινῶς, Παλαιός γάτος ἀγαπᾷ τά τρυφερά ποντίκια.

*Ἱστοβόη, ἡ = ἱστοβοεύς.

Ἱστοδόκη, ἡ. (ἱστός, δέχομαι) καθ' Ἡσύχ. ἡ ἱστοδόκη, τό διά μέσου νεώς φράγμα, εἰς ὃ κατακλινόμενος ὁ ἱστός ἐντίθεται, Ἰλιάδ. Α, 434. κατ' ἄλλους δέ, ἡ τρύπα εἰς τήν ὁποίαν ἐμπηγόμενον στήνεται τό κατάρτι.

*Ἱστοδήκη, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἱστοκεραία, ἡ (κεραία) Ἡ ἀντένα, τό ξύλον εἰς τό ὁποῖον ἀνοίγουν τό πανί πλοίου· Ὀρφ. Ἀργ. 692.

Ἱστοπέδη, ἡ. καὶ ἱστοπεδής, ου, ὁ (πέδη) Σύλον, ἡ πάσσαλος, παλούκι, ἡ τρύπα εἰς τόν πάτον τοῦ καραβίου, εἰς τήν ὁποίαν ἡ μέ τό ὁποῖον ἐστερεοῦτο τό κάτω ἄκρον τοῦ καταρτίου ὅταν ἑστήνετο ὀρθόν, Ὀδύσ. Μ, 51. 162.

Ἱστοπόνος, ὁ, ἡ. (πονέω) Ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει εἰς τόν ἱστόν, ἐργαλειοῦ, ὑφαντής.

Ἱστόπους, ποδος, ὁ, (πούς) ἔξαιρ. πλθ. ἱστοπόδες = κελεόστες. Τά δύο μακρυά ξύλα εἰς τόν ἀργαλειόν παράλληλος κείμενα, τά κοινῶς ἀντιά, εἰς τό ἓν τῶν ὁποίων εἶναι τυλιγμένον τό στημόνι, καὶ εἰς τό ἄλλο τυλίγουν τό ὕφασμα.

Ἱστορέω, Μλ. -ήσω (ἵστωρ) Μανθάνω, πληροφορούμαι τι βλέπωντάς τα μέ τούς ἰδίους ὀφθαλμούς μου, ἡ ἐρωτώντας· διά τῶν αἰσθητηρίων, ἡ διά τοῦ νοός κατανοῶ, παρατηρῶ, διερευνῶ, ἐξετάζω, πληροφορούμαί τι· ὅσον, Γινώσκω, ἐπίσταμαι, ἡξεύρω, καταλαμβάνω, πολλάκις παρ' Ἡρόδ. καὶ τῇ μέσ. ἐιαθ. ἱστορέεσθαι αὐτί τῆς συνήθ. ἐνεργ. ἀπαξ χρωμένῳ, 1, 24 — 2) Ὅ,τι ἤκουσα, ἔμαθον, ἠρώτησα καὶ μοί εἶπέ τις τό διηγοῦμαι καὶ ἐγώ, τό ἐξηγῶ, τό κοινοποιῶ διά ζώσης φωνῆς ἡ ἐγγράφως. ἔξαιρ. ἐπί ἱστορικῶν πραγμάτων, τῶν ὁποίων τό βέβαιον καὶ ἀληθές ἐρευνήσας τις πρωτήτερα ἐξεύρεν, ἐπληροφορήθη. — 3) Μαρτυρῶ περί τινος πράγματος, τό ὁποῖον ἐπίσταμαι, ἡξεύρω ἀκριβῶς, ἡ περί τοῦ ὁποίου εἶμαι καλά πληροφορημένος, ὅτι οὕτως καὶ ὄχι ἄλλως ἔχει, μετά ὀστικῆς. Σημαίνει δέ ἡ λέξις πάσαν γνῶσιν καὶ μάθησιν, τήν ὁποίαν ἀποκτᾷ διά τῶν ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν αἰσθήσεων· ἐξαιρέτως ἅμα τό, Βλέπω, παρατηρῶ, κυττάζω, θεάομαι, διερευνῶ, ἐξετάζω, πυνθάνομαι, ἐρωτῶ ἀκριβῶς. Εὐρίπ. καὶ Σοφοκλ. μετέπειτα δέ διηγοῦμαί τινα ἐξ ὧν ἔμαθον ἡ εἶδον εἰς ἄλλους διά φωνῆς ἡ διά γραφῆς· ἡ Διέρχομαι, καταμανθάνω τόπους, καὶ τοῖς ἄλλοις παραδίδωμι διηγούμενος. Στράβ. — Ὡς εἰδήμων, καὶ ὡς ἵστωρ, ἤτοι ὡς εἷς τῶν εἰδότων (ὡς ἕνας ὅστις εἶδε, ἔμαθε καὶ ἠξεύρει) μαρτυρῶ τι· καὶ ἐντεῦθεν πιστοῦσι ἀλλήλοις, ὅτι οὕτως ἔχει· ταῦτα τά πράγματα εἴδουσι μεταξύ των ἀμοιβαίαι μαρτυρίαι καὶ ἀπόδειξιν. Ἐντεῦθεν ἔτι, ἱστόριον, τό, μαρτυρία, ἀπόδειξις. ἀφ' οὗ

Ἱστόρημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἰδέτις, ἔμαθεν, ἤκουσεν ἀκριβῶς· ἐρεύνησεν, ἐξέτασεν αὐτό ἡ περί αὐτοῦ καὶ ἐπληροφορήθη· ὅ,τι ἐδιηγήθη τις· τό πραγματικῶς συμβάν. — 2) = ἱστορία. Ἱστορία, διήγησις.

Ἱστορία, ἡ. Τό τά παρατηρήσῃ, ἰδῇ, κυτάξῃ, ἐρευνήσῃ, ἐξεύρῃ, πληροφορηθῇ τις τίποτε· ἐξεύρημα, ἔρευνα, ἐξέτασις, ἀνάκρισις, ἐρώτησις· ἔθεν, ἀγγελία, εἴδησις, τήν ὁποίαν ἤκουσεν, ἔμαθε, περί τῆς ὁποίας ἐπληροφορήθη μέ ἀκρίβειαν τό ἀληθές — 2) Διήγησις διά στόματος ἡ ἐγγράφως περί τινος πράγματος, συμβεβηκότος, τό ὁποῖον εἶδέ τις ἰδίοις ὀφθαλμοῖς, ἡ ἤκουσε, καὶ τό ὁποῖον διηγεῖται περαιτέρω κατά τήν γνῶσιν ἡ κρίσιν του περί αὐτοῦ· οὐκ' ἀκοήν λέγω, ἀλλ' ἱστορίαν.» Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ἱστ. 42. Λέγω, διηγοῦμαι οὐχί ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἤκουσα, ἀλλ' ἐκεῖνο τό ὁποῖον εἶδα μέ τά ὄμματά μου· ἔχει λόγια ἁπλῶς ἐξ ἀκοῆς, ἀλλά πράγματα μαρτυρημένα, τά ὁποῖα εἶδα· — 3) Ἡ ἱστορία, τοῦτ' ἔστιν σύμπασά τα ἡ ὑπόθεσις τοῦ παρελθόντος χρόνου, τῶν ὅσα συνέβησαν εἰς τόν παρασμένον καιρόν, καὶ ἡ ἐν μέρει διήγησις ἰδιαιτέρων συμβεβηκότων, καὶ διαδεδομένων λόγων.

Ἱστορικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τήν ἱστορίαν· — 2) Ὁ ἱστορικός, ὡς οὐσ. Ὅστις συγγράφει, συνεγράφεν ἱστορίαν· Ἐπρρ. ἱστορικῶς.

Ἱστοριογράφος, ὁ (γράφω) = τῷ προηγμ. σημ. 2. (α)

Ἱστόριον, τό. (ἵστωρ) Ἱστορική μαρτυρία· πρᾶγμα, συμβεβηκός, τό ὁποῖον ἐγένετο, συνέβη, τωόντι, τό ἰταλ. συνήθ. φάκτο, Γερμ. τάτζάχε, καὶ τό ὁποῖον χρησιμεύει εἰς ἀπόδειξιν ἡ εἰς σαφηνισμόν· ἀξιόπιστος, βεβαία ἀπόδειξις, ἐλεγχος ἀναμφισβήτητος.

Ἱστοριοσυγγραφεύς, έως, ὁ = ἱστοριογράφος, κατά συνήθη παρασημασίαν ὅμως ἀντιγραφέως, ὅστις ἀντιγράφει καὶ συνάγει ἱστορίαν τινά χωρίς νά ἔχῃ ἰδίαν γνῶσιν αὐτῆς ἡ νά ἐξερεύνησεν αὐτήν, τό λατ. compilator.

Ἱστορίς, ίδος, ἡ = ἱστορία, σημ. 3. Εὐστάθ.

Ἱστός, οῦ, ὁ (ἵστημι). Κατάρτι, Ὅμ. πιστόν στήσαι, στήσασθαι, ἀντιθέσθαι Τό νά στήσῃ, βάλῃ τις τό κατάρτι ὀρθόν εἰς τήν τρύπαν, εἰς τόν τόπον του· — 2) Ὁ ὑφαντικός ἱστός, κοινῶς, ἀργαλειός, ἀργαλειός· ὅ ἐστι τό ἀπ' ἐπάνω ξύλον, ἐπί τοῦ ὁποίου κρεμῶσι κατά κάθετον τό στημόνι, καὶ ὑφαίνουσι, καθώς π. χ. ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὑφαίνουσι τούς τάπητας, ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιρρόπως κειμένου εἰς τό Ἀνάτον κοινῶς Ἀφτί λεγόμενον, Ὀδύσ. ὅθεν πιστόν στήσασθαι Τό νά στήσῃ τις τόν ἀργαλειόν διά νά ἀρχίσῃ νά ὑφαίνῃ. Οἱ νεώτεροι ὠνόμασαν τόν ἀργαλειόν αὐτόν, Ἱστόν ὀρθόν, ἤχθη εἰς χρῆσιν ὁ παρ' ἡμῖν συνήθης ὁριζόντιος· — 3) Ὁ στήμων, τό στημόνι, εἰς τό ὁποῖον ὑφαίνουσιν· ἐν γένει τό ὕφασμα, τό ὑφασμένον κομμάτι· πολλάκις παρ' Ὅμ., τά πλεῖστα ἐν Ὀδύσ. ἀεί ἐν τῇ συντάξει πιστόν ὑφαίνειν ὁ δέ Θερτ. γράφει καὶ πιστόν καθελεῖν Τό νά ἀνάξῃ τις τό ὑφασμένον πρᾶγμα ἀπό τόν ἀργαλειόν· πιστός ἀρχόμενος.» Τό κομμάτι, τό ὁποῖον ἀρχηπέ τις νά ὑφαίνῃ, τό ὁποῖον εἶναι ἀκόμι εἰς τόν ἀργαλειόν. Παρά Πολβ. δέ, καὶ τό κομμάτι, τό ὁποῖον ὑφάνθη, ἐτελείωσε, καὶ ἠμπορεῖτις νά τό ἀνάξῃ ἀπό τόν ἀργαλειόν. πιστός πρός ἑκατομβῶν Ἀπό τῶν κατά κάθετον ὀρθῶν ἀργαλειῶν, τούς ὁποίους μεταχειρίζονται ἀκόμι ἐν Ἰνδίᾳ ὑφαίνοντες τούς τάπητας, προλθόν ἡ λέξις στήμων. Περί τῶν ἰδιαιτέρων μερῶν τοῦ ἀργαλειοῦ ἰδέ μίτος, ταῖρος, κανών, ἀντίον, ἀγνυθες· ἀφ' οὗ

*Ἱστότονος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὅ,τι εἶναι ταυσμένον, βαλμένον εἰς τόν ἀργαλειόν. Ἀριστφ. Ἐπρ. 1315.

Ἱστουργεῖον, τό. Ὁ ἀργαλειός· παρά τό

Ἱστουργέω, Εἶμαι ἱστουργός, ὑφαντής, ὑφαίνω. ἀφ' οὗ

Ἱστουργία, ἡ. Τό ὑφαίνειν, ἡ ὑφαντική τέχνη.

Ἱστουργικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τόν ἱστουργόν, ἡ εἰς τήν ἱστουργίαν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τήν ὑφαντικήν· ἡ ἱστουργική» ὑπκ. τέχνη, Ἡ ὑφαντική.

Ἱστουργός, ὁ, ἡ (ἱστός, ἔργω). Ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει εἰς τὸν ἐργαλειόν, ὑφαντής.

*Ἵστρος, ὁ. Ὁ ποταμὸς Δούναβις συνήθως ὀνομαζόμενος· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Θογ. 339.

Ἵστω, γ'. Ἐνε. πρεσ. προστκ. τοῦ οἶδα, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν τῇ πιστωτικῇ καὶ ὁμωτικῇ φράσει νίστω Ζεύς· Ὁ Ζεὺς ἠξεύρει, μάρτυς μου ὁ Ζεύς.

Ἱστών, ῶνος, ὁ (ἱστός). Ὁ τόπος, ὅπου κεῖται ὁ ἐργαλειός καὶ ὑφαίνουσι· ἔτι δέ, καὶ ἱστεών, Πολυδ. Ζ'. 28.

Ἵστωρ, ορος, ὁ (εἰδέναι). Ὅστις γινώσκει, ἐμαθεν, ἠξεύρει· ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἔμπειρος. Ἔτι δὲ καὶ ἡ ἵστωρ ἐξαιρ. Ὁ εἰδήμων τοῦ δικαίου καὶ τῶν νόμων· ἄδων, Διαιτητής, αἱρετός κριτής, Ἰλιάδ. Σ, 501. Ψ, 486. μετὰ γενε. Σοφοκλ. Ἠλ. 845. ὅπου κατὰ ἄθλ. κεῖται γένος· Μάρτυς, αὐτόπτης πράγματός τινος. Εὕρηται δὲ καὶ ἵστωρ γραφόμ. π. χ. Ἡσ. Ἔρ. 794.

Ἰσχάδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Ἰσχάς. (ε).

Ἰσχαδοκάρυα, τά (ἰσχάς, κάρυον). Ξηρά, σεσιγωμένα σῦκα μὲ ἀμύγδαλα ἢ καρύδια ἀνακατωμένα. Ἀρριαν. Ἐπίκ. Γ'. 9. (ῡ)

Ἰσχαδοπώλης, ου, ὁ· καὶ Θηλυκ. Ἰσχαδόπωλις, ιδος, ἡ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ σῦκα, πραγματεύεται μὲ σῦκα.

Ἰσχαδώνης, ου, ὁ (ὠνέομαι). Ὅστις ἀγοράζει σῦκα. Πολυδ. Ζ'. 198.

Ἰσχαιμος, ὁ, ἡ (ἴσχω, αἷμα). Ὅ,τι κωλύει, ἐμποδίζει, καταπαύει τὸ αἷμα, τὸ τρέξιμον τοῦ αἵματος.

Ἰσχαίνω, ποιητ. ἀντὶ ἰσχάνω, ἴσχω. Εὐριπ. Ὀρέσ. 292. ὅπου ὁ Porson ὡς ποιητ. τύπον τοῦ ἰσχναίνω νομίζει τὴν λέξιν· περὶ τοῦ ὁποίου ἐδύνατο νὰ παραβάλῃ τὸ παρ' Αἰσχλ. Προμ. 380.

Ἰσχαλέος, ἐα, εον. Ποιητ. ἀντὶ ἰσχνός. Ξηρός, στεγνός, κατάξηρος. Ὀδυσ. Τ. 233.

Ἰσχανάω, Ἐπκ. κατ' ἐπτσ. παρατεχνήματσμ τύπος τοῦ ἴσχω, Κωλύω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω, κρατῶ τι ἢ τινὰ ὀπίσω, Ἰλιάδ. Ε, 89. Ο. 723. Ὀδυσ. Ο. 346. Παθτ. κωλύομαι, ἐμποδίζομαι, μὲ ἐμποδίζει τις ἢ τίποτε, Ἰλιάδ. Μ, 38. ὅθεν, Βραδύνω, ἀργοπορῶ, διτάζω, Ἰλιάδ Τ, 234. Ὀδυσ. Η, 161· — 2) ἀμετβ. Μένω, ἐπιμένω εἴς τι, τοῦτ' ἔστιν ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι, ἀγαπῶ νὰ ἔχω, ἀπολαύσω, καταρδίσω τίποτε· μετὰ γενε. οἰτιχνίαν δρόμου, φιλότητος· Ἰλιάδ. Ψ, 300. Ὀδυσ. Θ, 288. ἔτι δὲ καὶ μετὰ ἀπρμφ. ἡμυῖε Ἰσχανάω ὁ κέστος· Ἡ μυῖα ἐπιμένει, ἐπιθυμεῖ νὰ δαγκάσῃ, τὸ κοινὸν τσιμπήσῃ, Ἰλιάδ. Ρ, 572. παραβλ. ἔχομαι καὶ ἀντέχομαι· (Ἡ ἐτυμολ. τῆς λέξ. κατὰ τὴν 2. σημτ. παρὰ τό, ἀχήν, ἠχήν, ἰχανάω, ἄνευ λόγου.)

Ἰσχανω, ποιητ. κατ' ἐπτσ. παρατεχνήματσμ. τοῦ ἴσχω, Κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω τίποτε, Ἰλιάδ. Ξ, 387. Ρ, 747. Ὀδυσ. Ι, 42. μετὰ γεν. Κωλύω, ἐμποδίζω τινὰ ἢ τι ἀπὸ τίποτε, Ἡσ. Ἔρ. 497. (ε)

Ἰσχάς, άδος, ἡ (ἰσχνός). Ξηρὸν σῦκον· — 2) Φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τιθυμαλίδος, κοινῶς γαλακτίδας — 3) Ἀποφύσεις ἐν εἴδει σύκου γινομένη εἰς τὸν πρωκτόν.

Ἰσχιαδικός, ή, όν (ἰσχίον). Ὅστις πάσχει, ἔχει πόνους εἰς τὰ ἰσχία. Διοσκορ. Α'. 351. — 2) Ὅ,τι εἶναι ἰσματικὸν εἰς τὸ πάθος αὐτό. Ὁ αὐτ. Β'. 205.

*Ἰσχιακός, ή, όν = τῷ προηγμ.

Ἰσχιάζω, πάσχω εἰς τὰ ἰσχία. ἀμφ. Ὁ Σουΐδ. Ἠτυχ. καὶ Φώτ. ἔχουσι τὴν λέξ. κατὰ τρπκ. σημτ. οἰτιχιάζεις ἐν τῷ βαδίζειν ἢ ἐν τῷ ἑστάναι ἐπὶ πολὺ ἑκατέρως ἑαυτὸν μεταφέρειν· Τὸ νὰ κινῇ τις τὰ ἰσχία ἐν τῷ βαδίζειν, τὸ κοινὸν νὰ σείῃ, ταράζῃ τὸν ὀπισθινόν, νὰ περιπατῇ ὑπερήφανα· καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν σχεδὸν ἐπί τινος ἐν λαμπρᾷ στάσεως, μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Προκόπιος ἐν τοῖς Ἀνεκδότοις, 9', οἰτιχιάζουσα βωμολόχος.

Ἰσχιάς, άδος, ἡ. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὰ ἰσχία· ὡς οὐσιαστ. δέ, ὑπκ. νόσος. Ὁ πόνος τῶν ἰσχίων· παρὰ τό

Ἰσχίον, τό, Κυρίως ἡ κλειδωσις τοῦ γόρου, ὁ ἐστὶν ἡ τρύπα εἰς τὴν ὁποίαν στρέφεται ἡ κορυφὴ τοῦ κοκκάλου τοῦ γόρου, τοῦ μηροῦ, ἤτις καὶ κοτύλη λέγεται, Ἰλιάδ. Ε, 305 — 2) συνεκδ. δέ, ὁ μηρός, τό μηρί, ἐξαιρ. τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ, κοινῶς κωλόμερα, Ἰλιάδ. Λ, 339. Ὀδυσ. Γ, 234. κατὰ πλθ. ἀρθμ., Ἰλιάδ. Θ, 340. Τ, 170. πιθαν· παρὰ τό, ἰσχύς, ἰσ. (συγγν. τῷ, ἕξις) ἀφ' οὗ

Ἰσχιορρωγικός, ή, όν (ῥώξ). Ὅστις εἶναι χωλός, κουτσός, κουτσαίνει εἰς τοὺς γόνους, τό κοινὸν, μετοκομμένος, ξεγοφιασμένος — 2) ἐξαιρ. ἐν τῇ Μετρικῇ ποιήσει ἰσχιορρωγικόν· Ὅστις ἔχει σπονδεῖον πόδα οὐκ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ, τοῦτ' ἔστι, τὸν δεύτερον, τέταρτον, ἕκτον, ἐξ οὗ χάνει τὸν ῥυθμὸν τοῦ· παραβλ. χωλίαμβος.

Ἰσχναίνω, Μλ - ανῶ (ἰσχνός). Ξηραίνω, στεγνόω, Ἡρόδ. 3, 24. Ξηραίνομαι, γίνομαι λυγνός, χάνω τὸ παχος μου· Τρπκ. ἠσφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ. Προμηθ. 382. εἰ μὴ ὀρθ. ἰσχαίνῃ, γράφεται.

Ἰσχνηλέος, ἐα, έον. = ἰσχαλέος. Ξηρός, λεπτός· ἄπαχος, λυγνός.

Ἰσχνανσις, εως, ἡ (ἰσχναίνω). Τὸ νὰ ξηραίνῃ, στεγνόνῃ, λεπτυνῇ, λυγναίνῃ τί τι. Τὸ νὰ γίνεται τι, ἤτις ξηρός, λυγνός· λύγνημα, τό τουρβ. ζκμπούνισμα.

Ἰσχνανστικός, ή, όν. Ὅτι εἶναι ἐπιτήδειον, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ προξενῇ ἰσχνανσιν.

Ἰσχνασία, ἡ. Ξηρασία, λυγνότης, λεπτότης Ἀριστοτ. Μετεωρ. 8, 6.

Ἰσχνοεπέω, (ἔπος). Ὁμιλῶ μὲ λεπτήν, λυγηρὰν φωνήν· ἢ μὲ λεπτολογίαν, μὲ ἀκρίβειαν, σοφιστικά, τό Ἰτελ. μὲ φιλέτσαν.

Ἰσχνολέσχης, ου, ὁ (λέσχη). Ὅστις εἶναι λεπτολόγος, φλύαρος, σοφιστής.

*Ἰσχνολογέω = ἰσχνοεπέω.

Ἰσχνολογία, ἡ = λεπτολογία, παρὰ τό

Ἰσχνολόγος, ὁ, ἡ (λέγω) = ἰσχνολέσχης καὶ λεπτολόγος.

Ἰσχνομυθέω, (μῦθος) = ἰσχνολογέω· ἀφ' οὗ

*Ἰσχνομυθία, ἡ = ἰσχνολογία.

*Ἰσχνοπάρειος, ὁ, ἡ (παρειά). Ὅστις ἔχει ἰσχνὰς, λεπτὰς, λυγνὰς παρειάς, τό χνῶτο. μαγουλα· λυγνὸν, ἄπαχυ πρόσωπον· (ῡ) Ψελλ.

*Ἰσχνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅ,τι ποιεῖ, κάμνει τινὰ ἢ τι ἰσχνόν.

Ἰσχνόπορος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὅστις ἔχει τοῦ σώματος τοὺς πόρους ἰσχνοὺς, λεπτοὺς, στενούς.

Ἰσχνός, ή, όν. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ἄπαχυς, λεπτός, λυγνός, ξηρός, — β'.) Ὅ,τι εἶναι λεπτόν, στενόν, στενωμένον, συστεγνωμένον — 2) Τρπκ. ἐπὶ συγγραμμάτων, ἢ καὶ ἐπὶ τοῦ προφορικοῦ λόγου· ὅ,τι εἶναι συγγεγραμμένον, εἰρημένον συνοπτικῶς, συντόμως, ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς, μὲ λεπτολογίαν, σοφιστικῶς· οἰτχνῶς εἰπεῖν· Τὸ νὰ λαλῇ, ὁμιλῇ τις μὲ ξηρὰς λέξεις, χωρὶς ῥητορικῆς εὐρυκρασίας, Πολβ. 1, 2, 6. ὡσαύτως καὶ οἰτχνῶς ἰδεῖν Λυκοῦ. 19. 2. (ἀναμφβ. παρὰ τό, ἴσχω, ἰσχανω, κατὰ σημτ. τοῦ συστέμνω, συστέλλω, περιορίζω· ἀφ' οὗ ἰσχανός· ἀφ' οὗ, Ἰσχναίνω, ἰσχαλέος, ἰσχάς.)

Ἰσχνοσκελής, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἰσχνά, λεπτά, λυγνά, ἄπαχα σκέλη.

Ἰσχνότης, ητος, ἡ (ἰσχνότης). Τὸ νὰ ἦναί τι ἤτις ἰσχνός, λεπτός, ξηρός, λυγνός, ἄπαχυς — 2) ἐν τῷ προφορικῷ λόγῳ, εἰς τὴν ὁμιλίαν. Τὸ νὰ μὴν ἐκφέρῃ, προφέρῃ τις, τὸ κοινὸν νὰ καταπίνῃ ἢ νὰ ἀφίνῃ στοιχεῖά τινα εἰς τὴν ὁμιλίαν του, νὰ ὁμιλῇ σφίγγων τὰ χείλη, ἀντιθ. τῷ, πλατειασμός· — 3) ἐν τῇ συγγραφῇ· Συντομία, σύνοψις, ἀκρίβεια, λεπτολογία.

Ἰσχνουργής, ὁ, ἡ (ἰσχνός, ἔργω). Ὅ,τι εἶναι λεπτά, τό ἰταλ. φίνα ἐξεργασμένον, δουλευμένον· Σχολ. Σοφοκλ.

Ἰσχνοφωνία, ἡ. Λεπτή, ἀδύνατος, σιγαλή φωνὴ ἐν τῷ λαλεῖν· τό νὰ ὁμιλῇ τις μὲ λεπτήν, ἀδύνατον, ἀγαλινὴν φωνήν — 2) Βατταρισμός, ψελισμός, τό κοινὸν τραύλισμα, τσίβδισμα εἰς τὴν ὁμιλίαν· παρὰ τό

Ἰσχνόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις λαλεῖ, ὁμιλεῖ μὲ λεπτήν, ἀδύνατον, σιγαλήν φωνήν. Τρπκ. Ὅστις συστελλόμενος, φοβούμενος, ἐντρεπόμενος ἐκφράζεται, ὥστε μόλις ἀκούεται ἡ φωνή του· θειλόφωνος, κίτιν. τῷ μεγαλόφωνος, λαμπρόφωνος· — 2) Βατταρίστης, ψελλός, τό κοινὸν τραυλός, τσιβδός· εἰ μὴ κρεῖττον γράφεσθαι τὴν λέξιν κατὰ ταύτην τὴν σημσ. Ἰσχόφωνος, Οὐτιστ. Ἰσχοφωνία· ἴδε Schweigh. ἐν Ἡρόδ. 4, 155.

Ἰσχνόω, (ἰσχνός). Κάμνω τινά, ἤτι ἰσχνόν, ξηρόν, λεπτόν, λυγνόν.

*Ἰσχομένως, Ἐπῤῥ. Μτχ. ἐνστ. παθτ. τοῦ ἴσχω, Ἀναχαιτισμένα, ἐμποδισμένα, Πλάτ. Κρτ. σλ. 415 C.

Ἰσχουρία, ἡ (ἴσχω, οὖρον). Τὸ νὰ κρατῇ τις, ἐμποδίζεται τὸ οὖρον, τὸ κατουρον, νὰ μὴν ἠμπορῇ τις νὰ κατουρῇ· δυσουρία.

Ἰσχοφωνία, ἡ. Βατταρισμός, ψελλισμός, ἤτοι τραύλισμα, τσίβδισμα εἰς τὴν ὁμιλίαν· παρὰ τό

*Ἰσχόφωνος, ὁ, ἡ (ἴσχω, φωνή). Βατταρίστης, ψελλός, ὅστις ὁμιλῶν τραυλίζει, τσιβδίζει, τραυλός, τσιβδός. Ἡρόδ. 4, 155. ὅστε ἔχουσι τοῦ φωσαῖνω, κατ' Ἀριστοτ. Ῥητ. 11, 35. παρβλ. ἰσχόφωνος, σημσ. 2.

Ἰσχυριείω, Ἐφτκ. ῥῆμα τοῦ, ἰσχυρίζομαι. Ἔχω ἐφεστιν, ἀγαπῶ νὰ ἰσχυρίζομαι, ἐπιμένω εἰς τι βεβαιοῦνται τα.

Ἰσχυρίζομαι, Μλ - ίσομαι, Ἀττ. — ιοῦμαι, Ἀόρ. ἰσχυρίσθην, μέσ. ἀποθτ. (ἰσχυρός) Ποιῶ, κάμνω τὸν ἑαυτόν μου ἰσχυρόν, δυνατόν, στερεόν, ἢ δείχνομαι τοιοῦτο· μάχομαι, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι, φιλονεικῶ ἀνδρείως, θαῤῥαλέως. Ἐπιμένω βεβαιόνων τι μὲ σταθερότητα· ἔτι δὲ καὶ πέποιθα, ἔχω σταθερὰν πίστιν, ἐμπιστοσύνην, ἀφιερόνομαι ὅλως, ἔχω ὅλας τὰς ἐλπίδας μου· εἴς τινα, εἰς τίποτε.

Ἰσχυρικός, ή, όν. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ὅμοιος μὲ ἰσχυρόν.

Ἰσχυρίτικος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ Ἰσχυρός, Μικρός ἰσχυρογνώμων.

*Ἰσχυριστέον, ἐπθ. ῥῆμτκ. τοῦ ἰσχυρίζομαι. Πρέπει νὰ ἰσχυρίζηται τις κλ. Π ἀτ. σλ. 635. Α.

Ἰσχυροβαλής, ὁ, ἡ (βέλος). Ὅ,τι εἶναι δυνατὸν πρὸς τὰ βέλη, δέν τό διαπερᾷ βέλος. ὅστις ἀντέχει εἰς τὰ βέλη, δέν φοβεῖται, δέν δειλιάζει. Ἀλκαῖος παρ' Ἀθην.

Ἰσχυρογνωμοσύνη, ἡ. Τό κοινὸν ἰσχυρογνωμία.

Ἰσχυρογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅστις ἔχει σκληρὰν, στερεὰν γνώμην, ἐπιμένει εἰς τὴν γνώμην του, δέν πείθεται, δέν ἀλλάζει τὴν γνώμην του, Δημ. Ἀρτ. 2, 24.

Ἰσχυρόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ἰσχυρά, δυνατα, στερεὰ δεμένος. Σχολ. Αἰσχλ.

Ἰσχυροπαθέω, = δεινοπαθέω. Σχολ. Ἀριστ. Φαιν. 71.

Ἰσχυροποιέω, = ἰσχυρόω, παρὰ τό

*Ἰσχυροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ποιεῖ, κάμνει τινὰ ἢ τι ἰσχυρόν, δυνατόν, στερεόν.

Ἰσχυροπότης, ου, ὁ (πίνω). Ὅστις πίνει πολύ.

Ἰσχυροπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πρᾶγμα). Ὅστις ποιεῖ, πράττει, κάμνει, κατορθόνει ἰσχυράς, ἀνδρείας πράξεις. Σχολ. Ὁμ. Ε. 403.

Ἰσχυρόῤῥιζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὅ,τι ἔχει ἰσχυρὰς, δυνατὰς ῥίζας.

Ἰσχυρός, ά, όν (ἰσχύω). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι δυνατὸς, δυναμούμενος· ἔχει μεγάλην, πολλὴν δύναμιν, ἰσχύν, ἐξουσίαν. Ὅ,τι εἶναι σκληρὸν, στερεὸν, διαρκές. Ὅστις εἶναι ὁρμητικὸς, βίαιος, δεινὸς, μέγας· κατὰ ἰσχυρόν. Μὲ φανερὸν, ἀνυπόστολον βίαν, ἀντθ. τῷ, δόλῳ, Ἡρότ. Ἐπῤῥ. ἰσχυρῶς. Δυνατὰ, σφοδρὰ, στερεὰ, βιαστικὰ, μὲ μεγάλην βίαν, ὁρμὴν, δύναμιν, σφοδρότητα.

Ἰσχυρόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχὴ) Γενναιόψυχος, μεγαλοκάρδος.

Ἰσχυρόω, (ἰσχυρὸς) Ποιῶ, κάμνω τινὰ ἢ τι ἰσχυρὸν, δυνατὸν, στερεόν· δυναμόνω, στερεόνω, ὀχυρόνω.

Ἰσχύς, ύος, ἡ, (ἴς, ἴσχω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Δύναμις σωματικὴ, Ἡσθ. ἔργ. 146. 823. Κράτος, ἐξουσία· στερεότης, διάρκεια, ἐξαιρ. δύναμις πολεμική (Τὸ υ ἐν μὲν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσιν ἀεὶ βραχ. ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ Ὀνομστ. καὶ ἐν τῇ αἰτ. ἰσχύν παρὰ Πινδ. Νεμ. 11, 41. παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, ὅλως μακρ., Αἰσχλ. Θηβ. 1077. Πέρσ. 12. Χοῆφ. 717. Σφκλ. Αἰ. 118.)

*Ἴσχυς, υος, ὁ, Ὀνομ. κύρ. Τμ. Ἀπλ. 210. Ἡσθ. λόγ. 29, 2. Πινδ. Πυθ. 3, 44. (κατ' αἰτιατ. ἰσχύν.

Ἰσχυτήριος, ία, ιον. Δυναμωτικὸς, δυναμωτικὸν· ὅστις ἢ ὅ,τι δίδει, προξενεῖ δύναμιν, ἐνδυναμόνει. Ἱππουρ.

Ἰσχύω, Μλ. -ύσω (ἰσχύς) Εἶμαι ἰσχυρὸς, δυνατὸς, ἔχω ἰσχὺν, δύναμιν, ἠμπορῶ, ἐπιμένω, διαρκῶ. (τὸ υ ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις μακρ. Σφκλ. Αἰ. 1409. Ἀριστφ. Σφκ. 376. Ὀρν. 488. 1607. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δέ, καὶ βραχ. ἐνίοτε κατ' ἔνστ. καὶ παρατ. Ἀσκλπ. ἐπη 19, 2.)

Ἴσχω, μόνον κατ' ἔνστ. καὶ παρατ. Ἴσχον, ἀπαιτούμενοι παρεσχηματισμένοι τύποι τοῦ ἔχω, κατ' ὡρισμένην σημ., Κρατῶ, κωλύω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω, πολλάκις παρ' Ὁμ., ἐνίοτε μέντοι καὶ Λαμβάνω, π. χ. ἀτέκνοιν, ἡ σύζυγός μου τίκτει, Ἡρότ. 5, 41. κατὰ μέσ. διάθ. Ἔχω, κρατῶ ἐν ἐμαυτῷ, κατέχω, ἐπέχω, παύομαι, στέκομαι, παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν τῇ ἐπιφωνήσει ἴσχεσθε Ἡρότ. εἰς τὸν ἑαυτόν σου, τοῦτ' ἔστι, χαλίνωσαι τὸ πάθος, τὸν θυμόν σου. Ἔτι δὲ καὶ κρατῶ τινὰς λόγους μου, σιωπῶ. Ὀδσ. Λ, 251. μετὰ γεν. ἴσχομαι τινοῖν Ἀφίσταμαι, τραβῶ χεῖρ ἀπό τίνος, παραιτοῦμαι, Ὀδσ. Σ, 347. Ω, 323. 581. τὸ δὲ πρᾶγμα ὡς ἤτον. Ξεν. Ἀναβ. 6, 3, 9.

Ἰσωνία, ἡ, (ἴσος, ὠνὴ) Ἴση, ὁμοία τιμὴ εἰς τὸ πώλημα ἢ ἀγόρασμα. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1227. — 2) Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἴσον, τὸ ἴδιον δικαίωμα καθὼς καὶ ἄλλος τις εἰς τὸ νὰ ὠνῆται, ἀγοράζῃ τίποτε. Πολυδ. Ζ'. 15.

*Ἰσωνυμία, ἡ Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι τὸ ἴδιον ἄλλου τινὸς ὄνομα. παρὰ τὸ

Ἰσώνυμος, ὁ, ἡ, (ἴσος, ὄνομα) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τὸ ἴδιον ὄνομα, ὀνομάζεται ὡς καὶ ἄλλος τις ἢ ἄλλο τίποτε, τὸ κοιτ. συνονόματος. Πινδ.

Ἴσως, Ἐπίῤῥ. παρὰ τὸ ἴσος. Ἴσα, ἴσια, σύμμετρα, παρόμοια, κατὰ ἴσον τρόπον. σπανιώτ.= ὁμοίως — 2) Ἐπιεικῶς, ἀνελόγιος, ἐξίσου, κατ' ἰσότητα, ἐξαιρ. τῆς πολιτικῆς ἰσότητος ἐν δημοκρατουμένοις χώραις. ὅθεν παρὰ τοῖς Ἀττ. ῥήτορι πολλάκις = δικαίως — 3) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὡς φαίνεται, πιθανῶς ἐνδεχομένως· βεβαίως, τῷ ὄντι, ἀναμφιβόλως· κατὰ ταύτην τὴν βεβαιωτ. σημ. πάνυ εὐχρστ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Schaef. ἐν Σφκλ. Τρχ. 301. Heind. ἐν Πλάτ. Φέδρ. σλ. 235. E. Doederl. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Ἀ. 657. Ἐν ἀριθμοῦ ὁρισμοῖς. Σχεδὸν, περίπου· ἐνίοτε δὲ· μετ' εὐκτ. ἐγκλ. ἀντὶ τοῦ, ἄν, Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἰφγ. Τ. 1025.

Ἰσωσις, εως, ἡ. (ἰσόω) Ἐξίσωσις, ἰσότης, ἰσιασις, τὸ νὰ ἐξισάζῃ, ἐξισώνῃ, ἰσάζῃ, ἰσιάζῃ τί τι, νὰ τὸ κάμῃ ἴσον, ὁμαλὸν, ὁμοιον.

Τὸ Ι. μετὰ τοῦ Τ.

*Ἰταλία, ἡ. Ἡ χώρα, ἡ ἐπικράτεια τῆς Ἰταλίας (ῡ υυ -) ἀφ' οὗ

*Ἰταλιάζω, Μλ. -άσω, Ζῶ, διατρίβω εἰς τὴν Ἰταλίαν.

*Ἰταλιδιώτης, ου, ὁ = Ἰταλιώτης, ποιητ.

*Ἰταλίς, ίδος, ἡ, θηλκ. τοῦ Ἰταλός. ποιητ.

*Ἰταλιώτης, ου, ὁ. Ἰταλός, Ἰταλιάνος, κάτοικος τῆς Ἰταλίας. Θουκυδίδ. 6, 15. 2) ὡς ἐπίθ. Ἰταλικὸς, ἐξαιρ. θηλ. Ἰταλὶς -ίδος, ἡ (ῡ υυ, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 505. ὡσαύτως καὶ Ἰταλίς, Ἰταλία· κυρίως ὅμως ἡ προτοῦ. ἐστὶ βραχεῖα.)

Ἰταλός, ὁ. Μόσχος, μοσχάρι, ἀφ' οὗ ἐθέλουσιν ὅτι ὠνομάσθη ἡ Ἰταλία. Βάῤῥων de Re Rustic. II. 5. Γέλλιος XI. 1. (υυυ)

Ἰταμεύομαι, μέσ. ἀποθ. Εἶμαι ἰταμὸς· Ζῶ, διάγω, προσφέρομαι, πολιτεύομαι ὡς αὐθάδης, ἀναίσχυντος, Ἰουλιαν. (υυ-υ-)

Ἰταμία, ἡ = ἰταμότης, παρὰ τοῖς Ο'. (ῑ) παρὰ τὸ

Ἰταμός, ή, όν (εἶμι, ἴτης). Τολμηρός, ἄπτοος, ἄφοβος, ἀπτόητος, ἀπόκοτος· συνθ. δὲ κατὰ φεκτκ. σημ. Αὐθάδης, ἀναίσχυντος, ὑβριστὴς, προπέτης· «χαρίτων» Εἰς τὸν ἀφροδισιασμὸν ἀναιδής. Ἐπῤῥ. ἰταμῶς. (υυυ) ἀφ' οὗ

Ἰταμότης, ητος, ἡ. Θρασύτης, ἀφοβία, ἀπτοησία· ὡς «ἰταμότης τῆς ψυχῆς». Πλούταρχ. Πουβλικ. Αὐθάδεια, ἀναισχυντία, προπέτεια. (ῑ)

Ἰτέα, ἡ, Ἰωνικ. ἰτέη καὶ ἰτείη, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ δένδρον ἰτέα, ἰτιά, Ἰλδ. Φ, 850. «ἰτέαι ὠλεστίκαρποι» διότι εἶναι ἄκαρποι, Ὀδσ. Κ, 510. 2) Ἀσπὶς ἐκ κλώνων ἰτέας πεπλεγμένη καὶ μὲ γύψον, δέρμα βοὸς ἢ μὲ χαλκὸν ἐπιπτυγμένη, τουρκβ. καπλαντισμένη, Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. δ'. 25. Εὐριπ. Ἱκέτ. 695. Τρωάδ. 1193. (-υ-) ἀφ' οὗ

Ἰτέινος, η, ον· ὡς παρ' ἡμῖν. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ ξύλον, ἢ πλεγμένον μὲ κλωνάρια ἰτέας, «ῥάβδοις» Ἡρότ. 4, 67. «σάκεα» Θερτ. (-υυυ)

Ἰτέον, Ἐπθ. ῥημτκ. τοῦ εἶμι. Πρέπει νὰ πηγαίνῃ τις, νὰ πηγαίνωμε, κλ.

Ἰτεών, ῶνος (ἰτέα), Τόπος κατάφυτος ἀπὸ ἰτέας. (-υ-)

*Ἰτήλος, η, ον. Ἐθέλουσιν ὅτι ἐχρῆτο ὁ Αἰσχλ. ἀντὶ τοῦ, ἔμμονος, Herm. opusc. 2. σλ. 64.

*Ἴτην, Ἐπκ. γ'. θνλκ. πρσπ. παρατ. τοῦ εἶμι. Ὅμ. (υ-)

Ἴτης, ὁ (εἶμι). Ὅστις πηγαίνει ἀφόβως, ἀπτοήτως, τολμηρῶς πρός τι ἐπιχείρημα ἢ πρός τινα κίνδυνον. Ἔτι δὲ καὶ φεκτκ. Θρασύς, αὐθάδης, ἀναιδής. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποιητ. μόνον τύπος ἀντὶ τοῦ ἰταμός. Πλάτ. ἐν Πρωταγόρ. δίδει τὴν παραγωγὴν αὐτοῦ· «ἴτας γε, ἐφ' ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἰέναι. (υ-)

Ἰτητέον, = ἰτέον, Ἀττ. (ῑ)

Ἰτητικός, ή, όν. Ἀριστοτ. Νικομ. Γ'. 11. = ἴτης, ἰταμός. (ῑ)

Ἰτθέλη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ διφθέρα. Ἡσυχ.

Ἴτρια, καὶ ἰτρία, τά. Εἴδος πλακοῦντος· κατ' Εὐστάθ. Πέμμα λεπτὸν, διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον, ἐξαιρ. εἰς θυσίας προσφερόμενον· ἢ τόνωσις τῆς λέξεως ἀμφίβλ., Elmsl. ἐν Ἀριστφ. Ἀχ. 1092. ἀφ' οὗ

Ἰτριοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ἴτρια τὸ σύνηθ. τουρκβ. μπουρεκτσής.

Ἴττω, Βοιωτικ. ἀντὶ, ἴστω, γ'. ἐνκ. πρσπ. προστκτ. τοῦ οἶδα· ἐξαιρ. «ἴττω Ζεύς», ἀντὶ ἴστω Ζεύς» Valck. ἐν Εὐρπδ. Φοιν. 1671. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 62. Α. ἔτι δὲ καὶ «ἴττω Ἡρακλῆς». Ἀριστφ. Ἀχ. 860.

*Ἰτυμονεύς, έως, Ἐπκ. ηος, ὁ. Κύρ. ὄνομ. ἐντίμου τινὸς Ἠλείου. Ἰλδ. (-υυ-)

Ἴτυς, υος, ἡ. Πᾶσα περιφέρεια, γύρος, χεῖλος στρογγύλων πραγμάτων, παρ' Ὁμ. κεῖ ἡ περιφέρεια τοῦ τροχοῦ, ἡ ἀψίς, Ἰλδ. Δ, 486. Ε, 724. (ἐν Ὀδσ. οὐκ εὑρίσκεται ἡ λέξ.) Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δέ, ἐξαιρ. ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος, τὸ χεῖλος τῆς ἀσπίδος, καὶ ἡ στρογγυλὴ ἀσπίς· «ἴτυς βλεφάρων» Τὸ κύρτωμα τῶν ὀφρύων· (πιθανῶς οὐ παρὰ τὸ ἴεναι, Τὸ περιπορευόμενον, ἀλλὰ παρὰ τὸ, ἰτέα. (υυ)

*Ἴτυς, υος, ὁ· Κύρ. ὄνομ. ἔτι δὲ καὶ τρισύλλαβ. ἴτυλος, Ὀδσ. Τ, 522. (συνθ. υυ, Blomf. ἐν Αἰσχλ. Ἀγ. 1112. ἐν τῷ δακτλ. ῥυθμῷ μέν τοι λαμβάνεται καὶ μακρ. τὸ υ, Σφκλ. Ἠλ. 148. Dind. ἐν Ἀριστφ. Ὀρ. 214.)

Ἴτων, γ'. ἐνκ. πρσπ. προστκτ. τοῦ, εἶμι. Ἄς πηγαίνῃ, Ὅμ., οἱ δὲ Ἀττ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἔστω. Ἄς εἶναι, καλὰ καλὰ, χρῆσται αὐτῷ· Σφκλ. Φιλ. 120. Elmsl. ἐν Εὐρπδ. Μηδ. 780. (υ-)

*Ἴτων, ωνος, ἡ· Ἰλδ. Β. 696. παρὰ τοῖς μετέπειτα συνθ. Ἰτώνη, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας. (ῑ)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Υ.

Ἰυγή, ἡ = ἰυγμός, ὁ. Φωνὴ, κραυγὴ, βοὴ· ἀλαλαγμός, Ἡρότ. 4, 43. ἐπὶ τῆς κραυγῆς τοῦ Φιλοκτήτου, Σοφκλ. Φιλ. 752. ἐπὶ τοῦ συριγμοῦ τοῦ Βασιλίσκου, Νικ. Θηρ. 404. καὶ ἐπὶ τοῦ τοῦ ὄφεως, Ὀππ. Ἁλ. 1, 565. (ἡ λέξις προκύψε πιθανῶς ἐκ τινος ἐπιφωνήματος, ἰδὲ ἰύζω) (- - - Ἐπκ. υ - - Ἀττ. Σφκλ. Φιλ. 752.)

*Ἰυγμός, ὁ (ἰύζω). Κραυγὴ, ἀγαλλίασις, ἀλαλαγμός, Ἰλδ. Σ, 572. ἄλλα καὶ οἰμωγὴ, στεναγμὸς, ὀρυγμὸς, ὀλολυγμὸς, ἐν γένει δυνατὴ, τραχὺ φωνὴ, θόρυβος. (- - υ)

Ἰυγξ, γγος, καὶ ἰυγὲ, ἡ. Τὸ πτηνὸν σείσουρα, καὶ σεισοπυγὶς, κοινότ. κωλοσοῦσα λεγόμενον, ἀπὸ τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἰυγξ ὀνομασθέν· τὸ ἐπάνω ἐκνοῦται αἱ μάγισσαι εἰς μετάλλινον τροχὸν καὶ περιστρεφουσαι τὸν τροχὸν μετεχειρίζοντο ὡς φίλτρον, ἤτοι βοηθητικὸν μέσον εἰς τὸν ἔρωτα, ἐξαιρέτως κατὰ ἀπίστου ἐραστοῦ διὰ νὰ ἀναζωπυρήσουν πάλιν τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν παραιτηθεῖσαν ἐρασμίαν του· ἰδὲ Θερτ. Εἰδλ. 2. Ἐπιγρ. ἀδεσπ. 113. Voss. Virg. Ecl. 8, 68. ὅθεν 2) Τρπκ. Θέλγητρον, χάρις ἐπαφροδισία, παιδιὰ ποτό τι ἐπαγωγικὸν, ἐρωτικὸν· ἀκατάστατος ἐπιθυμία, σφοδρὰ ἔφεσις. 3) Ὁ μαγικὸς τροχὸς ἐπὶ τὸν ὁποῖον περιστρέφετο δεδεμένη ἡ ἰυγξ. «ἔλκω ἰυγγα ἐπὶ τινα Γυρίζω τὸν μαγικὸν τροχὸν κατά τινος, διὰ νὰ τὸν κινήσω εἰς ἔρωτα νὰ ἀνάψω πάλιν τὴν φλόγα τοῦ ἔρωτος εἰς τὸ στῆθός του, νὰ τὸ κάμω νὰ ἀγαπήσῃ πάλιν τὴν παραιτηθεῖσαν ἀγαπητικήν του· (- - Ἐπκ. καὶ παρὰ Πιν. υ - Ἀττ. ἰδὲ Ἀριστφ. Λυσ. 1110.)

Ἰύζω, Μλ. ἰύξω, Κραυγάζω, φωνάζω δυνατὰ, Ἰλδ. Ρ, 66. Ὀδσ. Ο, 162. ἀμφοτεράκις ἐπὶ ζώων ἐκπτουμένων ὑπὸ σφοδρᾶς τινος φωνῆς, κραυγῆς· παρὰ τοῖς μεταγνστ. δέ, οὐ μόνον ἐπὶ ἀγαλλιάσεως, χαρᾶς, ἀλαλαγμοῦ φωνῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ θρήνου, ὀδυρμοῦ, ὀλολυγμοῦ· ἐν γένει, Προξενῶ σφοδρὸν θόρυβον, ταραχὴν διὰ τραχεῖας φωνῆς, σφοδροῦ ἤχου, τὸ κοινότ. σκούζω, χουλάζω· (παρὰ τοῖς φυσικοῖς φθόγγους ἢ ἀναφωνήσεις ἰή, ἰού, ἰώ ἀφ' οὗ καὶ τὸ οὐσιαστ. ἰά, ἰή, ἡ φωνή· (τὸ ἰώτα παρὰ τοῖς Ἐποπ. καὶ παρὰ τῷ Πιν. μακρ., παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ βραχ., Σφκλ. Τρ. 787.)

*Ἰυκτά, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἰυκτής, Θερ. (– – υ)

Ἰυκτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ ἰυκτής, ὁ (ἰύζω). Ὅστις φωνάζει, βοᾷ, κραυγάζει. Ἡράκτης· ἔτι δὲ καὶ ὁ Σαλπιγκτής.

*Ἰυκτής, οῦ, ὁ (ἰύζω). Ὅστις βοᾷ, κραυγάζει, φωνάζει δυνατά· φωναρᾶς ἐν γένει· ἔτι δὲ καὶ ψάλτης, τραγῳδιστής, αὐλητής, σαλπιγκτής. (ῑ)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Φ.

*Ἰφεύς, έως, ὁ. Κύρ. ὀνομ. ἐντίμου τινὸς τῶν Λυκίων, Ἰλδ. (– –)

Ἰφθιμος, ὁ, ἡ. ἔτι δὲ καὶ ἐπίκλικτ. Ὅστις εἶναι ἰσχυρός, δυνατός, ἀνδρείος, κραταιός, πολλάκις παρ' Ὅμ., τὰ πλείστα ἐπίθ. τῶν ἡρώων τῆς ποιήσεώς του· ἰφθιμοι ψυχαὶ Ἀνδρείαι, τουτ' ἔστιν ἀνδρείων ψυχαί, Ἰλδ. Α, 3. ἐξαιρ. ἐπὶ φυσικῆς δυναμέως, ὅθεν πολλάκις καὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων ἐπίθ., Ἰλδ. Γ, 336. Σ, 204. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐπίθ. ὁρμητικοῦ ποταμοῦ, Ἰλδ. Γ, 749. ἔτι δὲ καὶ γυναικῶν, ἰφθίμη βασίλεια, παρθένοι τε, ἄλοχοι καὶ τ. τ. κατὰ γενικὴν, τιμητικὴν σημασίαν γυναικὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ αἰῶνος ἁρμόδιον. Τῷ θηλ. γένει, ἰφθίμη χρῆται ὁ Ποιητ. ἐπὶ γυναικῶν κυρίως, τῷ δὲ, ἡ ἰφθιμος, ποιητ. μόνον ἐν τῷ, ἰφθίμους ψυχαὶ, ἰφθίμους κεφαλάς. 2) Ἰφθίμη, ἡ· Κύρ. ὀνομ. Ὀδσ. (πιθανῶς παρὰ τὸ ἰφι ἐτυμολογητέον ἀμέσως ὥστε τὸ -θεμος ἐννοεῖσθαι κλίσεως σιλλαβές· κατ' ἄλλους δὲ, ἐκ τοῦ ἰφι καὶ θυμός, ἢ ἐκ τοῦ ἰφι καὶ τιμή τυθέτον.)

Ἰφι, Ἐπιρρήματικ. Ἰσχυρῶς, κρατερῶς, ἀνδρείως, δυνατῶς, μὲ κράτος, μὲ ἐξουσίαν, μὲ βίαν, πολλ. παρ' Ὅμ., ἀεὶ μέντοι ἐν συντάξει μετὰ τῶν ῥημάτων μόνον· ἰφι ἀνάσσειν· ἰφι μάχεσθαι· ἰφι δαμῆναι· ὡσαύτως καὶ ἰφι κτάμενοιο Ἰλδ. Γ, 375. ποιητ. μόνον· ἐπὶ τὸ πολὺ κεῖται ἐν συνθέσει κυρίων ὀνομάτων, π. χ. τῶν παρ' Ὅμ. Ἰφιδάμας, Ἰφικλος, Ἰφινοος, Ἰφιτος, Ἰφιτίων, Ἰφιάνασσα, Ἰφιμέδεια καὶ τοῦ μεθομηρικοῦ Ἰφιγένεια· (ἔστι δὲ πιθαν. ἡ λέξ. παλαιὰ ἀστκ. πτῶσις ποιητ. τοῦ ἰς κυρίως· κατ' ἄλλους δὲ εὐθετ. τοῦ ἀρχαίου ἐπιθ. ἰφις.) ἀφ' οὗ

*Ἰφιάνασσα, ἡ· Κύρ. ὀνομ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμν. Ἰλ. Ι, 145. 287. παρβλ. τὸ ἐπόμ. (– υυ – υ)

*Ἰφιγένεια, ἡ, Ὀνομ. κύρ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμν. (– υυ – υ, ἅπαξ μέντοι καὶ Ἰφιγενείᾳ, Αἰσχλ. Ἀγμ. 1524. παρβλ. Dind. ἐν Ἀρστφ. λφν. σλ. 51.)

Ἰφιγένητος, ὁ, ἡ (γενέσθαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐγεννήθη, ἀτεφάνη μὲ ἰσχύν, δύναμιν, ἢ πῦρ ἰφιγένητον, Ὀρφ. (– υυ – υ)

*Ἰφιδάμας, αντος, ὁ· Κύρ. ὄνομα Τρωός τινος τῶν ἐντίμων, Ἰλδ. (– υυ –)

*Ἰφικλείδης, ου, ὁ, Πατρωνυμ. τοῦ, Ἰφικλος· Ἡσδ. Ἀσπ. 111. (– – – –)

*Ἰφίκλειος, εία, ειον, Ἐπικ. ἰφικλήειος, εία, ειον. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν Ἰφικλον, Ὀδσ. (τὸ ἄρκτ. ἰῶπα μνρ.) παρὰ τὸ

*Ἰφικλεύς, έως, Ἐπικ. -ῆος, ὁ = τῷ ἐπω., Ἡσδ. Ἀσπ. 54.

*Ἰφικρατίδες, αἱ. Σανδαλίων εἴδός τι ἀπὸ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Ἰφικράτους ὀνομασθέντων. (– υυυυ)

*Ἰφιμέδεια, ας, Ἐπικ. ης, ἡ· Κύρ. ὀνομ. Ὀδσ. (– υυ – υ)

*Ἰφίνοος, ὁ. Ὀνομ. κύρ. ἐντίμου τινὸς Ἕλληνος, Ἰλδ. (– υυυ)

Ἰφιος, α, ον (ἰφι). Ὅ,τι εἶναι δυνατόν, ἰσχυρόν, ἀκμάζον. Ἐπικ. ἐπίθ., τῷ ὁποίῳ δυσδεκάκις χρῆται ὁ Ποιητ. καὶ μόνον ἐν τῇ συντάξει ἰφια μήλων Πρόβατα δυνατά, παχέα, λιπαρά, καλοδρεμμένα. (– υυ)

*Ἰφις, ιδος, ἡ. Κύρ. ὀνομ. ἡ ἐρατμία τοῦ Πατρόκλου, Ἰλδ.

*Ἰφις, ιος, ὁ. Ὀνομ. κύρ. Θηβαίου τινὸς στρατηγέος, ὁ πατὴρ τοῦ Εὐπόλεμου, Εὐρπ. Ἱκτ. 1011.

*Ἰφιτίων, ωνος, ὁ. Κύρ. ὄνομα Τρωός τινος τῶν ἐντίμων, Ἰλδ. (– υυ –)

*Ἰφιτίδης, ου, ὁ. Ὁ υἱὸς τοῦ Ἰφίτου, Ἰλδ. (– υυ –) πατρωνυμ. τοῦ

*Ἰφιτος, ὁ. Κύρ. ὀνομ. παρ' Ὅμ. Ἑλλήνων τε καὶ Τρώων. (– υυ)

*Ἰφίων, ωνος, ὁ. Ὀνομ. κύρ. Πινδ. (– υ –)

Ἰφυον, τό. Εἴδός τι λαχάνου βρωτίμου (– υυ, Ἀρστφ. Θεσμφ. 910.)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Χ.

Ἰχθύα, Ἰων. ἰχθύη (ἰχθύς). Δέρμα ἰχθύος, τὸ χοδαικοτουρκβ. ψαρετόμαρον, τραχύ, κατεξηραμένον, ὡς βίτη, βιεί χρήσιμον εἰς τὸ νὰ ξύνωσι, ἀποξύωσι τὴν ἐπιφάνειαν πραγμάτων. Ἱππ.

*Ἰχθυάζω, Μλ. -άσω = ἰχθυάω. Ἀισλ.

Ἰχθυάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἰχθύς. Ἀθην. ς'. 4. Ψαράκι, μικρὸν ψάρι. (ᾱ)

Ἰχθυάω, Μλ. -άσω (ἰχθύς). Ἁλιεύω, πιάνω ψάρια, ψαρεύω, Ὀδσ. Μ. 95. Ἐπικ. παραλ. ἰχθυάασκον, Ὀδσ. Δ, 368.

Ἰχθυβολεύς, έως, ὁ. = ἰχθυβόλος, Ἡσδ.

Ἰχθυβολέω. Κτυπῶ μὲ τὸ καμάκι ψάρια.

Ἰχθυβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅστις ψαρεύει μὲ τρίαινα, ἢ μὲ ἅρπην, κτυπώντας τὰ ψάρια μὲ τὸ καμάκι.

Ἰχθυβόρος, ὁ, ἡ (βορά, βιβρώσκω). Ὅστις ἢ ὅ,τι τρώγει, κατατρώγει ψάρια· ψαροφάγος, ψαροφαγᾶς.

*Ἰχθύβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω). Τόπος, μέρος βοσκημένος ἀπὸ ψάρια, ὅπου ἐβόσκησαν ψάρια.

*Ἰχθυγόνος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅστις ἢ ὅ,τι γεννᾷ ψάρια, αὐξάνει τὴν γένεσιν τῶν ἰχθύων. Ἰω. Γαζ. 429.

Ἰχθύδιον, τό. Ὑπερ. τοῦ ἰχθύς. Μικρὸν ψάρι, ψαράκι, ψαρόπουλον (κατὰ Dawes misc. σλ. 214. – υυυ, ἀλλὰ μόνον παρ' Ἀρχστρ. Ἀθν. σλ. 111. C. παρ' ἄλλοις δὲ ἀεὶ – – υυ, Meineke ἐν Μνδρ. σλ. 160.)

Ἰχθυδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὅ,τι εἰςδέχεται ἢ περιέχει ψάρια.

*Ἰχθύη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἰχθύα.

Ἰχθυήματα, τά (ἰχθύα). Λίπη, λέπια ἰχθύων. 2) Ῥινίσματα, ῥινίδια πράγματός τινος ξυσμένου μὲ τὴν ἰχθύαν. Ἱππουρ.

Ἰχθυηρός, ά, όν (ἰχθύς). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς ἰχθύς· ψαρίτιον, ψαρίτικον, ψαρίδικον. Ἀριστοφ. Πλουτ.

*Ἰχθυία, ἡ (ἰχθύς). Ἁλιεία, ψάρευμα, τὸ νὰ ψαρεύῃ, πιάνῃ τις ψάρια.

*Ἰχθυίδιον, τό· ποιητ. Ὑπερστ. τοῦ ἰχθύς.

Ἰχθυικός, ή, όν = ἰχθυηρός· παρὰ τοῖς Ο'· πύλη ἰχθυικὴ. Β'. Παραλειπ. 15.

*Ἰχθυινός, ή, όν = ἰχθυηρός.

Ἰχθύκεντρον, τό (κέντρον). Ἅρπη, τρίαινα, καμάκι, καμάκι μὲ τὸ ὁποῖον πιάνουν ψάρια.

*Ἰχθυμέδων, οντος, ὁ (μέδων). Βασιλεὺς τῶν ἰχθύων.

*Ἰχθυόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ἰχθύων ἐξουσιαστής.

Ἰχθυοβολεύς, έως, ὁ = ἰχθυβολεύς.

*Ἰχθυοβολέω, = ἰχθυβολέω. παρὰ τὸ

*Ἰχθυοβόλος, ὁ, ἡ = ἰχθυβόλος.

*Ἰχθυόβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω). = ἰχθύβοτος.

Ἰχθυόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὅ,τι ἐβρώθη, κατεφαγώθη ἀπὸ ἰχθύς· ψαροφαγωμένον.

*Ἰχθυογόνος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). = ἰχθυγόνος.

Ἰχθυοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον, παρομοιάζει μὲ ἰχθύν, φαίνεται ὡς ψάρι· ἔχει τὴν ποιότητα, τὴν γεῦσιν ὡς νὰ ἦτον ἰχθύς, Ἡρόδ. 7,61. 2) Ὅ,τι ἔχει, περιέχει πλῆθος ἰχθύων.

Ἰχθυόεις, εσσα, εν (ἰχθύς) = τῷ προτγμ. παρ' Ὅμ. πολλκ., ἐξαιρ. δὲ ἐπίθ. τοῦ Πόντου· νῆχθυόεντα κέλευθα Ὁδοὶ ἰχθύων, τοῦτ' ἔστι Ναυτιλία. πλεύσιμον, ταξείδευμα εἰς τὴν θάλασσαν, Ὀδσ. Γ, 177. 2) Ὅ,τι συνίσταται εἰς ἰχθύς, εἶναι ἡτοιμασμένον, κατεσκευασμένον μὲ, ἢ ἀπὸ ψάρια.

Ἰχθυοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ἁλιεύς, ψαροκυνηγός, ψαρᾶς.

*Ἰχθυοθηρευτής, οῦ, ὁ (θηρεύω) = τῷ προτγμ. ἀφ' οὗ

Ἰχθυοθηρευτικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἁλιείαν, εἰς τὸ ψάρευμα· ἡ ἰχθυοθηρευτικὴ ὑπν. τέχνη, Ψαρική, ἡ τέχνη τοῦ νὰ ψαρεύῃ τις.

Ἰχθυοθηρευτήρ, ῆρος, καὶ, ἰχθυοθηρητής, οῦ, ὁ = ἰχθυοθήρας.

Ἰχθυοθηρικός, ή, όν = ἰχθυοθηρευτικός.

Ἰχθυόθηρον, τό· καὶ ἰχθυόθηρος, ὁ = κυκλάμινος. Φυτόν τι ἁρμόδιον, χρήσιμον εἰς ψάρευμα· τὸ παρ' ἡμῖν ψαροβότανον, Διοσκορ. Β'. 194.

Ἰχθυοκένταυρος, ὁ, ἡ (κένταυρος). Ἀνθρώπου καὶ ἰχθύος σύμμικτον μορφὴν ἔχων. ἐπίθετον τοῦ Τριτωνος, Σχολ. Λυκόφ. 34.

Ἰχθυοκόλλα, ἡ (κόλλα). Ψαροκόλλα, τὸ κοιν. τουτάλε, τσάλε, Διοσκορ.

*Ἰχθυοληιστήρ, ῆρος, ὁ (ληστής). Λῃστὴς τῶν ἰχθύων, ψαρολῃστής, Λ. Ταρστ. 91. ἐν τοῖς χειρογρ. ὅμως κεῖται Ἰχθυοσιληιστήρ, ὅπερ προκρίνει ὁ Lobeck ἐν Φρυ. σλ. 687.

Ἰχθυολκός, ὁ (ἕλκω). Ὅστις ἕλκει, σύρει, τραβᾷ ἔξω ἰχθύς, ψαρᾶς ὅστις ψαρεύει μὲ τὸ ἀγκίστρον.

Ἰχθυολογέω, (λέγω). Λαλῶ, ὁμιλῶ, πραγματεύομαι περὶ ἰχθύων· ἀφ' οὗ

Ἰχθυολογία, ἡ. Ἡ περὶ ἰχθύων ὁμιλία, πραγματεία, παρὰ τὸ

Ἰχθυολόγος, ὁ, ἡ. Ὁ περὶ ἰχθύων ὁμιλῶν ἢ πραγματευόμενος.

Ἰχθυολύμης, ου, ὁ (λύμη). Ψαροπαιοῦλα· κωμικ. ἐπίθ. ἀνθρώπου τινὸς ἀσμένως τοὺς ἰχθῦς τρώγοντος, ψαροφαγᾶς. Ἀριστοφ. Εἰρ. 814. (– υυ – –)

Ἰχθυομαντεία, ἡ. Μαντική διὰ τῶν ἰχθύων, τὸ νὰ μαντεύῃ, προφητεύῃ τις παρατηρῶν τὰ ψάρια· παρὰ τὸ

Ἰχθυόμαντις, εως, ὁ (μάντις). Ὅστις μαντεύει, προφητεύει διὰ παρατηρήσεων τῶν ἰχθύων, ἢ ἐκ τῶν ἰχθύων.

*Ἰχθυομέδων, οντος, ὁ (μέδων). = ἰχθυμέδων.

*Ἰχθυονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). = ἰχθυόμος.

*Ἰχθυοπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὅ,τι κρατεῖ, ἀγκυλόνει, καλὰ τὸν ἰχθύν, ἐπίθ. τοῦ ἀγκίστρου. Ἀισλ.

Ἰχθυοπώλαινα, ἡ (πωλέω). Ψαροπωλήτρια, ψαροῦ. Φερεκράτ. παρ' Ἀθην. ιδ'.

Ἰχθυοπωλεῖον, καὶ ἰχθυοπώλιον, τό. Τόπος ὅπου πωλοῦνται τὰ ὀψάρια· ψαροπάζαρον. τουρκβ. παρὰ τὸ

Ἰχθυοπώλης, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ἰχθύς, ψαρᾶς, ψαροπωλητής. ἀφ' οὗ

Ἰχθυοπωλία, ἡ. Τὸ νὰ πωλῇ τις ἰχθύς.

*Ἰχθυοπώλιον, τό, = ἰχθυοπωλεῖον.

Ἰχθυόρρυτος, ὁ, ἡ (ῥέω). Τόπος πλήρης, γεμάτος ἀπὸ ψάρια. Τιμοκλῆς παρ' Ἀθην. Β'.

Ἰχθυοτροφεῖον, τό (ἰχθυοτρόφος). Τόπος ὅπου τρέφονται, φυλάττονται τὰ πιασμένα ὀψάρια.

Ἰχθυοτροφικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, εἶναι ἐπιτήδειον, καλὸν εἰς τὴν τροφὴν, διατήρησιν, αὔξησιν, πολλαπλασιάσιν τῶν ἰχθύων· παρὰ τὸ

Ἰχθυοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις τρέφει, περιποιεῖται τοὺς ἰχθῦς, φροντίζει περὶ τῆς τροφῆς, διατηρήσεως, πολλαπλασιάσεως τῶν ἰχθύων.

Ἰχθυουλκός, ὁ, = ἰχθυολκός.

Ἰχθυοφαγέω, Μλ -ήσω (ἰχθυοφάγος). Τρώγω ἰχθύς, ζῶ ἀπὸ ψάρια, τρέφομαι μὲ ψάρια.

Ἰχθυοφαγία, ἡ. Τὸ νὰ τρώγῃ τις ἰχθύς, νὰ τρέφηται μὲ ὀψάρια· παρὰ τὸ

Ἰχθυοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὅστις τρώγει ἰχθύς, τρέφεται μὲ ψάρια. (ῑ)

*Ἰχθυοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅ,τι φέρει, γεννᾷ, ἔχει, περιέχει ἰχθύς. Ἰρηγ. Ναζ.

*Ἰχθυπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι) = ἰχθυοπαγής.

Ἰχθύπρωρος, ὁ, ἡ (πρῴρα). Πλοῖον ἔχον ἐπὶ τὴν πρῴραν ἰχθύος τύπον.

Ἰχθύς, ύος, ὁ. Ψάρι. Ὅμ. 2) κατὰ πλθ. ἀριθ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, καὶ ἀντὶ ἰχθυοπωλεῖον, ἀντὶ τῆς αἰττκ. ἰχθύν εὕρηται παρὰ τοῖς μεταγνστ. καὶ ἰχθύα· Πλθ. ὁμστ. καὶ αἰτ. ἰχθύας, ἰχθῦας, συνῃθ. δὲ κατὰ συναίρ. ἰχθῦς, παρ' Ὅμ. ἤδη ἐν Ὀδσ. (τὸ ῡ, ἐν μὲν τῇ ἑνν. εἰμστ. καὶ τῇ, ἰχθύν αἰτιατ., μακρ., Ἰλιάδ. Φ, 127. Ὁ δὲ Πνδ. μόνος χρῆται τῇ αἰτ. ἰχθῦν κατὰ βρχ. λήγτ. ἐν ταῖς τρισυλλβ. κτώσεσι δέ, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς παρὰ τὸ, ἰχθῦς παραγώγ. καὶ αὐτῷ συνῃθ. λέξεσι, βραχύ.)

*Ἰχθυσιληπτήρ, ῆρος, ὁ, ἰδὲ ἰχθυοληπτήρ.

*Ἰχθυοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν) = ἰχθυοφάγος. (α)

*Ἰχθυοφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὅ,τις ἢ ὅ,τι φονεύει τοὺς ἰχθύας.

Ἰχθυώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) = ἰχθυοειδής. Ἡρόδ. 7, 109. Ἐπῤῥ. ἰχθυωδῶς.

Ἴχμα, τό = ἴσμα. Ἡσύχ.

Ἰχνεύομαι, μέσ. ἀποθ. = ἰχνεύω, Πλτχ.

Ἰχνεία, ἡ (ἰχνεύω). Τὸ νὰ ἰχνεύῃ, ἐξετάζῃ, παρατηρῇ τις τὰ ἴχνη τινός.

Ἰχνελάτης, ὁ = ἰχνηλάτης. (ῑ)

Ἴχνευμα, τό. Ὅ,τι ἰχνεύσῃ, τοῦ ὁποίου τὰ ἴχνη ἐξεύρεν, ἀνεκάλυψε τις.

Ἰχνεύμων, ονος, ὁ, κυρίως. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἰχνεύει τίποτε. α) Αἰγυπτιακόν τι ζῶον τῇ ἰκτῖδι, μὲ τὴν νυφίτσαν παρόμοιον, τὸ ὁποῖον ζητεῖ καὶ εὑρὸν καταστρώγει τὰ ὠὰ τῶν κροκοδείλων. β'.) Πτηνόν τι τοὺς σκώληκας, καὶ γ'.) Σφηκῶν τι εἶδος τὰς ἀράχνας καταβιβρώσκον.

Ἰχνευσις, εως, ἡ = ἰχνεία.

*Ἰχνευτειρα, ἡ. Θηλκ. τοῦ ἰχνευτήρ. Ἐπιγρ. παρὰ Welcker syll. n. 32. 9.

*Ἰχνευτήρ, ῆρος, ὁ = ἰχνευτής.

Ἰχνευτής, ὁ. Ὅστις ἰχνεύει, ἐρευνᾷ, παρατηρεῖ τὰ ἴχνη τινός· κυνηγός· ἰχνευτὴς ὠνομα Σκύλος τοῦ κυνηγίου, τὸ τουρκβ. -ζαγάρι. 2) ὁ ἰχνεύμων, Ἡρόδ. 2, 67. παρὰ τὸ

Ἰχνεύω (ἰχνος) κυρίως, Ἐρευνῶ, ζητῶ τὰ ἴχνη τινός· ἐν γένει δὲ, ἐρευνῶ, ἀνερευνῶ, ἐξερευνῶ, ἀναζητῶ, κατασκοπῶ, ἔκειτο ἄλλοτε παρὰ Πνδ. Πυθ. 8, 48. ὅπου ὁ Boeckh νῦν ἰχνέων γράφει ὀρθότ. ὅμως φαίνεται τὸ ἰχνέων τοῦ Ἑρμάννου Hermann· τὸ δὲ ἰχνεύω πάνυ εὐχρηστον παρὰ Ξνφ. καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀττ.

*Ἰχνέω, ἰδὲ ἰχνεύω.

Ἰχνηλασία, ἡ (ἰχνηλάτης). Τὸ νὰ ἐλαύνῃ, διώκῃ, ζητῇ νὰ εὑρῇ τις τὰ ἴχνη τινός· τὸ νὰ ἐρευνᾷ, ἐξερευνᾷ, ἀναζητῇ, κατασκοπῇ τις τίποτε· ὡς τό, ἰχνηλατία.

Ἰχνηλατέω. Διώκω, ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη τινός· κατασκοπῶ τι· παρὰ τὸ

Ἰχνηλάτης, ου, ὁ (ἴχνος, ἐλαύνω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἰχνηλατεῖ· κατάσκοπος. (α) ἀφ' οὗ

*Ἰχνηλατία, ἡ = ἰχνηλασία.

Ἴχνιον, τό. Κατὰ τὸν τύπον Ἔποκρστ. τοῦ ἴχνος, Ὅμ. ἡμετ' ἰχνιά τινος βαίνων τὸ κοινότ. ἀκολουθῶ τινα εἰς τὴν ὁμπλὴν (ὁπλὴν) δὲν τὸν ἀφίνω ἀπὸ τὸ κοντόν· ἐν Ὀδσ. δὲ καὶ κατ' ἰχνιά τινος βαίνων.

Ἰχνοβάτης, ου, ὁ (βαίνω). Ὅστις ἀκολουθεῖ εἰς τὰ ἴχνη τινός. (ᾱ)

Ἰχνογραφία, ἡ (γράφω). Σχεδίασμα διὰ τοῦ ὁποίου παριστάνεται ἡ διαίρεσις τόπου τινός, ἢ ὁ τόπος τὸν ὁποῖον διαλαμβάνει πρᾶγμά τι κατὰ τὰ μέρη αὐτοῦ.

Ἰχνοπέδη, ἡ (πέδη). Δεσμὰ τῶν ποδῶν, τὸ σύνῃθ. τουρκβ. κιοστέκια, τρομπούκι.

Ἴχνος, εος, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, κοινότ. πατημασιά, ὁμπλή, τυρός, Ὀδσ. Ρ, 317. Ἡσό. Ἔρ. 682. Τρπκ. Βῆμα, βάδισμα, διασκέλι, περιπάτημα. Ποῦς, πέλμα, ποδάρι, πατοῦνα· πτέρνα. Ἀρρίαν. Ἰνδ. ἰχνη ὑποδημάτων. Τὸ χονδρὸν δέρμα, τὸ ὁποῖον προστίθεται εἰς τὴν πτέρναν τῶν ὑποδημάτων διὰ νὰ ἵσταται ὑψηλότερα τὸ ὀπισθεν μέρος αὐτῶν· ὡς τὸ σύνῃθ. τουρκβ. ἀλτσάδες. Ἀπρκτου παρούσης οὐκ ἐπιζητήσω τὰ ἴχνια. Παροιμία, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. Τὸν λύκον βλέπομεν καὶ τὸν τουρὸν γυρεύομεν. (παρὰ τὸ, ἕκω, ἱκέομαι· ὡς τό, ἵσμα παρὰ τὸ, εἰμι.) ἀφ' οὗ

Ἰχνοσκοπέω, (σκοπέω). Ἐρευνῶ τὰ ἴχνη τινός· κατασκοπῶ τι.

Ἰχνοσκοπία, ἡ = ἰχνεία.

Ἰχώρ, ῶρος, ὁ. Θεῖον ἢ τῶν θεῶν αἷμα· τὸ αἰθέριον αἷμα· παραπλήσιον ὑγρὸν εἰς τὰς φλέβας τῶν θεῶν, Ἰλιάδ. Ε, 340. ἀνώμλ. αἰτ. Ἐπκ. ἰχῶ, ἀντὶ ἰχῶρα, μόνον ἐν Ἰλιάδ. Ε, 416. ὡς τό, γέλω ἀντὶ γέλωτα καὶ ἱδρῶ ἀντὶ ἱδρῶτα. 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. Τὸ ὑδατῶδες τοῦ αἵματος ἱερουλιάρικον αἷμα· Ἰχὼρ ἐστὶν ἄπεπτον αἷμα, ἢ τῷ μήπω πεπέφθαι, ἢ τῷ διωρῥῶσθαι καὶ ὠτὸ ὑδατῶδες τοῦ αἵματος διὰ τὸ μήπω πεπέφθαι, ἢ διεφθάρθαι. Ἀριστοτλ. ἔτι δὲ καὶ ἔμπυον, καὶ αἱ κακοχυμίαι, καὶ ἀκάθαρτον, ἀπαστρον νερόν. (– –) ἀφ' οὗ

Ἰχωροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἰχῶρα, μὲ ἔμπυον. (ῑ)

Ἰχορροέω, (ῥέω). Ἐπὶ ἑλκῶν, πληγῶν. Χύνει, ἐκβάζει ἰχῶρα, ἔμπυον, ἐμπυάζει, τὸ κοινότ. μαζώνει. Διοσκορ. Γ. 26. (ῑ)

*Ἰχωρώδης, ὁ, ἡ = ἰχωροειδής. (ῑ)

Τὸ Ι μετὰ τοῦ Ψ.

Ἰ ψ, ἰπός, ὁ· πληθ. ἶπες, οἱ (ἵπτομαι). Σκώληξ, ἢ ἐντομόν τι, τὸ σύνῃθ. ἰταλκ. ἰσέκτο, τὸ ὁποῖον κατατρώγει τὰ κέρατα καὶ βλάπτει τὰς ἀμπέλους. Ὀδ. Φ, 395. ἔτι δὲ καὶ = ἰξ. (τὸ ἰῶτα μκρ. ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσι.)

Ἴψας, β'. ἐνκ. πρσπ. ἀορ. τοῦ, ἵπτομαι. Ἰλιάδ.

Ἴψος, καὶ ἰψός, ὁ, Τὸ ἐνόδρον φελλόδρυς, τοῦ ὁποίου τὸ ἔυλον χρησιμεύει ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς φελλούς, στουπώματα ἀγγείων, εἰς τὰ ὁποῖα βάλλονται πνευματώδη ὑγρά· κατ' ἄλλους δὲ, κισσός, ἄρα συγγενὲς τῇ λέξει ταύτῃ.

Τὸ Ι μετὰ τὸ Ω.

Ἰ Ω, ἄχρηστον πρωτότ. τοῦ εἰμι· ὥσπερ τὸ Ἐω. πρωτότ. τοῦ, εἰμί.

*Ἴω, Ἴποκτ. τοῦ, εἰμι, Ὅμ.

Ἰώ, Ἀναβόησις, χαρᾶς ἔξαιρ. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, ἐχοῦ! ἰουχά! σπανιώτ. λύπης, Graefe Mel. 108, 5. 2) Προσφώνημα ἢ ἐπιβόημα ἁπλῶς, ὡς τὸ κοινότ. Ἐ! ἀκούει! ἀκούε! τὸ Γαλλικ. he! hola! (υ –, ἀλλὰ καὶ – –, Seidel. dochm. σλ. 277.

*Ἰώ, Ἰοῦς, ἡ. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου βασιλέως ἐν Ἄργει. 2) Ὀνομασία τῆς σελήνης παρὰ τοῖς Ἀργείοις. (– –)

Ἰωγή, ἡ. Σκέπη, ἄμυνα, φύλαξις. Ὀδυσ. Ξ, 533. ἠβορέω ὑπ' ἰωγῆς. Σκέπη διαφέντευσις ἐναντίον τῆς πνοῆς, τοῦ φυσήματος τοῦ Βορέου· ὡς τό, σκέπας, ποιητ. παραβλ. ἐπιωγαί. (ῑ)

Ἰώδης, ὁ, ἡ (ἰός, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς σκωριά· ὅ,τι εἶναι σκωριασμένον, 2) Ὅ,τι εἶναι ὡς φαρμάκι, φαρμακερόν. (ῑ)

*Ἰώδης, ὁ, ἡ (ἰον, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἴον, ἴσι, τουρκβ. μενεξέν· ὅ,τι ἔχει χρῶμα ἴου, εἶναι γαλάζιον ὡς τὸ ἴσι, τὸ σύνῃθ. ἰταλ. βιολέτο. (ῑ)

Ἰωή, ἡ (ἰά, ἰώ). Κραυγή, βοή, φωνὴ τραχὺ ἀνθρώπων, Ἰλιάδ. Κ, 139. τῆς φόρμιγγος ὁ λαμπρὸς, ὀξὺς ἦχος, Ὀδσ. Ρ, 261. ὁ δόρυβος, κρότος τῆς πυοῆς τοῦ ἀνέμου, Ἰλιάδ. Δ, 276. Λ, 308. καὶ τῶν βημάτων ὁ κρότος, Ἡσό. Θγν. 682. (ῑ)

*Ἰῶκα, ἰδὲ τὸ ἑπόμ.

Ἰωκή, ἡ. Ἡ ἐν μάχαις ταραχὴ [τῶν διωκόντων καὶ τῶν διωκομένων, ὁ δόρυβος τῆς προσβολῆς, Ἰλιάδ. Ε, 521. ἐν τῇ αὐτῇ ῥαψῳδ. 740. ἐμφαίνεται προσωποποιημένη ἡ Ἰωκὴ μετὰ τῆς Ἔριδος καὶ τῆς ἀλκῆς. Εὕρηται δὲ καὶ ἡ αἰτιατ. τῆς λέξ. κατὰ μεταπλσμ. ἰῶκα ἀντὶ ἰωκήν, ὡς παρὰ τὸ, ἰώξ, Ἰλιάδ. Λ, 601. (ἐτυμολογοῦσι δὲ τὴν λέξ. τινὲς μὲν ὡς περ καὶ τὸ, ἰωχμός καὶ ἰωξις παρὰ τὸ δίω, διώκω, παράβλ. παλίωξις, προιωξις· τινὲς δὲ παρὰ τὸ ἐπιφωνηματικὸν ἰώ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰώ, ἐστὶ συγγν. τῷ δίω, διότι δύναται ἐκλαμβάνεσθαι τὸ ἰώ καὶ ὡς ἀποτροπτικός, ἀπελαστικός φεύγοντας. (ῑ)

*Ἰωλκός, ἡ, Ἀττ. τύπ. ἀντὶ Ἰαωλκός, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσό. Θγν. 997.

Ἰών, ἰωνγα, ἰδὲ ἀωτόρου τὸ τέταρτον ἰώ.

*Ἴων, ωνος, ὁ. Ὁ υἱὸς τοῦ Ξούθου, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης, ἀφ' οὗ προέκυψεν ἡ Ἰωνικὴ γενεά· ὅθεν 2) ὁ Ἴων, ἀπόγονος τοῦ Ἴωνος, οἱ Ἴωνες, τὸ Ἰωνικὸν ἔθνος. (υ–)

Ἰωνιά, ἡ· καὶ ἰωνία (ἰον). Ὁ τόπος ὅπου φύονται, φυτρώνουσι τὰ ἴα, ἴσια. (ῑ)

Ἰωνία, ἡ (Ἴων). Ἡ χώρα τῶν Ἰώνων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. (ῑ) ἀφ' οὗ

Ἰωνίζω, Μλ -ίσω. Λαλῶ, ὁμιλῶ, Ἰωνικά, ζῶ ὡς Ἴων, τοῦτ' ἔστι τρυφερῶς. Ἰωνικῶς ὁμιλῶ ἢ ζῶ, ὡς καὶ τὸ Ἑλληνίζω.

Ἰωνικός, ἡ, ὄν. Πᾶν ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τοὺς Ἴωνας, εἶναι Ἰώνων ἴδιον· Ἐπῤῥ. Ἰωνικῶς· Ἀρστφ. Θσμ. 163.

*Ἰώνιος, α, ον = Ἰωνικός.

Ἰωνίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτ. θλκ. τοῦ Ἰωνικός. 2) ὡς οὐσιαστ. ἐξαιρ. γυνή, ὑπκμ. Ἰώνισσα, καὶ γη ὑπκ. ἡ Ἰωνία.

Ἰωνίσκος, ὁ. Εἶδος ἰχθύος, ὅς τις καὶ, Χρυσόφρυς, λέγεται. Ἀθήν. Ζ'.

*Ἰωνιστί, Ἐπῤῥ. (Ἰωνίζω). Ἰωνικά, κατὰ τρόπον τῶν Ἰώνων· ὡς τὸ Ἰαστί.

Ἰωξις, εως, ἡ = ἰωκή. (υ – υ)

Ἴωρος, ὁ· καθ' Ἡσύχ. Ὀρειόν χωρίον. ὄρος, οἶκος, οἴκου φύλαξ. Ὁ Σουΐδ. ἔχει τὴν Παροιμίαν πούδ' ἐντὸς ἴωροῦ· καὶ ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἀθηναϊκὸς νόμος ἐξώριζε τοὺς φονεῖς ἐκτὸς Ἰωροῦ. Ἀπολλων. ὁ Δύσκ. ἑρμην. τὸ Ἰωρεί, διὰ τοῦ, Οἱ αὐτῆς τῆς πόλεως φύλακες, παράγων αὐτὸ ἐκ τοῦ ἰς καὶ ὥρα ὅρος.

Ἰῶτα, Ἰδὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν τῷ στοιχείῳ τούτῳ ἀρχομένων λέξεων· ἀφ' οὗ

*Ἰωτακίζω, Μλ -ίσω. Ἐκφέρω τρανῶς, κάμνω νὰ ἀκούηται δυνατὰ τὰ ἰῶτα εἰς τὴν προφορά μου· Spald. Quinctil. 1, 5, 32. ἀφ' οὗ

*Ἰωτακισμός, ὁ. Αὕτη ἡ σφαλερὰ προφορά.

*Ἰωτογραφέω (γράφω). Γράφω λέξιν τινὰ διὰ τοῦ ἰῶτα.

Ἰωχμός, ὁ = ἰωκή. Ἰλ. Θ, 89. καὶ 158. Ἡσό. Θγν. 683. Ὀππιαν. Ἀλ. Ε, 247. (– – υ)

Ἰῶψ, ἰωπος, ὁ. Ἰχθύων εἴδός τι, ἀκριβέστερον ἀγνωστον. (υ –)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ι.

Κ.

Ἐπεξεργασθὲν καὶ διορθωθὲν ὑπὸ Ν. Ἀργυριάδου.

Κ ἡ κ. Κάππα, ἄλλ. τὸ δέκατον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον κ', οὕτω γραφόμενον, σημαίνει εἴκοσι, καὶ ὑπογραφόμενον κ, οὕτω, σημαίνει εἴκοσι χιλιάδας. 2) Ἔτι δέ, συγγενὲς τῷ γ καὶ τῷ χ ἀπὸ τὰ ἀποῖα καὶ διακρίνεται κατὰ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ καὶ δυνατὴν προφορὰν, διὸ καὶ τὸ χνόος ἐλέγετο ὑπὸ τῶν πλτρ. Ἀττικῶν κνόος, τὸ γνάπτω, κνάπτω· τὸ ῥέγχω, ῥέγκω, καὶ ὑπὸ τῶν Ἰώνων τὸ χιτών, κιθὼν, τὸ δέχομαι, δέκομαι κ. τ. τ. οὕτως ἔγινε καὶ τὸ Γερμνκ. Knie ἐκ τοῦ Ἑλλ. γόνυ, πρβλ. Lobeck Phryn. p. 173. 307.

Κα, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ Ἰωνικοῦ κε, = τῷ Ἀττικῷ ἂν· συχνάκις παρὰ Θερτ.

Κάβαιστος, καὶ, κάβασος, ὁ, ἡ. Πολυό. ς'. 43. = ὅπλησμος, ἐκ τοῦ κάβος.

Κ̲αβάλλης, ου, ὁ· ἐργάτης ἵππος, (ἀγωγιάτικον ἄλογον). Ἀχρεῖος ἵππος. Ἀνάλεκτ. Β'. 6. καὶ Πλούταρχ. Ἀσιανὴ λέξις = τῷ Λτκ. caballus ὅθεν τὰ τῆς συνηθείας καβάλλα, καββαλάρης, καββαλικεύω.

* Καββαίνων, Πτκ. ἀντὶ καταβαίνων, παρ' Ἀλκμ. λφν, 34. εὕρηται δὲ καὶ κεβαίνων. Ἡφαιστ. σ. 44.

Κάββαλε, ἀντὶ, κάτβαλε· ὅ ἐστὶ κατέβαλε. κατ' ἀποκοπήν. Ἰλ. Ε, 3443.

Καββ̲αλικός, ἡ, ὀν· ἀντὶ, καταβαλικός, (καταβάλλειν). Ἐλέγετο ὁ κακὸς παλαιστής, ἡ πύκτης, ὁ καταβάλλων τὸν ἐναντίον. 113. Λκτκ. Πλούταρχ. καὶ ἡ τέχνη, Καββαλική, = γυμναστική. Γαλην. καὶ Ἀστωνίν. 2', 52. Ἀραγε δὲν παράγεται ἐκ τούτου τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ καββαλικεύω, ἀντὶ τοῦ, ἱππεύω, κ. τ. λ.

* Καββαλικώτερος, συγκρ. τοῦ πρτρ. ἀντὶ καταβαλικώτερος, τουτέστιν ὁ μᾶλλον ἑτέρου καταβάλλειν δυνάμενος. Μάρκ. Ἀντ. ζ'. 52. Ἰδ. Πλουτ. Δακων. ἀποθ. τὸ τέλος. Σημ. Κορ.

Καββάς, ᾶσα, ἀντὶ, κατβάς, ὅ ἐστὶ, καταβάς. Πινδ.

* Καββάσι, Δακων. = καταβῆθι.

* Κάβδελος· Ζ. αὐτοκάβδαλος. Ὡσαύτως κίβδηλος καὶ κάβος.

* Κ̲αβειραῖος, αία, αῖον (Κάβειροι) = Καβειρικός.

Κ̲αβειριάζομαι, Μιμοῦμαι τὰς συνηθείας, ἢ τὰ ὄργια τῶν Καβείρων, ἑορτάζω τὰ ὄργιά των. Στέφ. Βυζάντ.

* Κ̲αβειριάς, άδος. ἡ· ἰδιαίτρ. θηλκ. τοῦ Καβειραῖος.

Κ̲αβειρικός, ἡ, ὀν. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Καβείρων.

* Κ̲αβειρίς, ίδος, ἡ· = Καβειριάς.

* Κ̲αβειρίτης, ου, ὁ· = Καβειραῖος· ἐκ τοῦ

Κάβειροι, οἱ. Δαίμονες τινὲς, τιμώμενοι ὡς υἱοὶ τοῦ Ἡφαίστου ὑπὸ τῶν Πελασγῶν ἐν Λήμνῳ καὶ Σαμοθράκῃ, τῶν ὁποίων ἡ μυστηριώδης λατρεία ἐξετάθη ἐφ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ εὑρίσκετο καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, τοὺς ἐσχηματίζον νάνους μὲ μεγάλα αἰδοῖα, καὶ εἰς Ἑρμαφρόδιτον μορφήν. Αὐτοῖς ἀποδίδονται ἔτι καί τινα μυστήρια. Ἡρόδοτ Β'. 51. Γ'. 37. Ὁ Φώτ. ἔχει Κάβειροι, δαίμονες ἐκ Λήμνου διὰ τὸ τέλμημα τῶν γυναικῶν μετενεχθέντες· εἰσὶ δὲ Ἥφαιστοι, ἢ Τιτᾶνες. Ὁ Ἡσύχ. Κάβειροι, Καρεῖνοι, πάνυ δὲ τιμῶνται οὗτοι ἐν Λήμνῳ ὡς θεοί· λέγονται δὲ εἶναι Ἡφαίστου παῖδες. (Αἱ νεώτεραι ἐξετάσεις περὶ ταύτης τῆς λατρείας, ἥτις εἶναι πολλοῦ λόγου ἄξια πρὸς ἐντέλειαν τῆς Ἑλλνκ. Θρτκτκ. ἱστορίας εἶναι αἱ τοῦ Schelling. Ouwaroff. Creuzer καὶ Welcker Aeschyl. Trilogie Prometheus 1824. ὅθεν

* Κ̲αβειρώ, οῦς ἡ· = καβειριάς, καβειρίς.

Κάβηξ, καὶ κάβαξ, κος, ἡμαρτημ. γρφ. ἀντὶ, καύηξ. Σουίδ.

* Κ̲αβησόθεν. Ἐπρμ. ἀπὸ τὴν Κάβησον, πόλιν τῆς Θράκης ἐν Ἑλλσπντ.

Κ̲αβιόθυρα, τά. Μαθημ. Παλ. σελ. 47. Λτκ. ἐκ τοῦ Cavea καὶ θύρα· κλαβανή, (θύρα σηκωτή). Κιουπέγκε, Τουρκ.

Κάβος, ὁ· πιθανῶς εἶναι τὸ Ἑβραϊκὸν Κάβ. ἢν δὲ τοῦτο μέτρον σιτικὸν ἀναλογοῦν μὲ τὸν Ἑλληνικὸν χοῖνικα· ἴσως συγγν. τῷ κάδος.

Κά. Ἐπκ. ἀντὶ κατὰ πρὸ τοῦ γ. ».κὰ γόνυα ἀντὶ κατὰ γόνυ, Ἰλιδ. Τ, 458. τὸ ὁποῖον ὅμως ἴσως εἶναι καὶ τὸ μόνον πρθγμ. ἰδὲ ἐν τῷ, Κάκ.

Καγγαίνω, καγκαίνω. Ἰδὲ κάγκω.

Καγκ̲αλέος. Ἰδὲ κάγκανος.

Κάγκαμον, τό. Ἀσιατικόν τι κόμμι ἢ ξύλον σάκχαρον, πρὸς κάπνισμα, καὶ πρὸς ἰατρικὰ χρήσιμον. Διοσκορ. Α'. 23.

Καγκανέος, α, ον. ».καγκανέης ὕλης πολεκήτερεων. Μανέθ. Δ'. 374. = καγκάνου, ἢ, καγκάνης. Ἰδ. τὸ ἑξῆς.

Κάγκανον, τό. Παρὰ Γαληνῷ, Παύλῳ Αἰγιν. καὶ Ἀετίῳ, τὸ φυτὸν, ὅπερ ὁ Διοσκορ. Κακαλία, ὀνομάζει· ἢ σημασία, κατὰ τὸν Ἐτυμολ. εἶναι ἡ αὐτή· διότι ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κακαλεα, καταξεκαυμένα· οὕτω καὶ, καγκαλέος, καὶ, κάγκανος.

Κάγκανος, ον (καίω). Καύσιμος, ξηρός, στεγνός· παρ' Ὁμήρ. Ὀδύσ. Σ, 308. Τμ. Ἑρμ. 136. ».κάγκανα κάλαω καὶ 112. καὶ Ἰλ. Φ, 364. ».Ξύλα κάγκανα· ἀντὶ τοῦ, Ξηρὰ, καταξηρα· ὅπου τινὲς, ἄγανα, φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσαν. Ὁ Σουίδ. λέγει ».ἄγανον, τὸ κατεαγὸς ξύλον, ἢ τὸ φρυγανῶδες καὶ ἕτοιμον πρὸς τὸ κατεαγῆναι, εἰ δὲ τὸ ἀπελέκητον. Ἰδὲ κάγκω.

Κάγκω, Ξηραίνω, στεγνώνω. Λέξις, ἥτις, ὡς φαίνεται, ἐπλάσθη ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν πρὸς παραγωγὴν τῶν Ὁμηρ. κάγκανος καὶ πολυκαγκής· τὰ ὁποῖα ὅμως ἀνήκουσι ἀναμφιβόλως εἰς τὸ καίω, ὡς τὰ ἀανὸς καὶ ἀαλὸς εἰς τὸ ἀαίω· παρ' Ἡσυχ. κεῖται ».καγκαινόμενος, ξηρὰς τῷ φόβῳ ».καθὼς ἄλλοιον Αὔοις τῷ φέβῳ· μεταφορικῶς· ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, κάγκανος.

Καγχάζω, Μ. ἀπω. Δωρικ. -αξῶ καὶ διὰ τὸ μέτρον, καχαξῶ. Θερ. Εἰδ. 5. 142. Ἀόρ. ἐκάγχασα· ἀόρ. καὶ ἀμέτρως ἢ μεγαλοφώνως γελῶ· χαχαλίζομαι, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, χαίρω, εὐφραίνομαι· ».ἐπί τινι ».ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ μόνης τῆς αἰτιτκ ».ἄνευ πρθσ. 2) Περιγελῶ, περιπαίζω, καταγελῶ. Σοφοκλ. Αἰ. 200. ἰδὲ γαγγαλίζω.

Καγχαλάω, ῶ (καγχάζω). Μεγαλοφώνως γελῶ, ἀλαλάζω, μετὰ ὑπερηφανίας καὶ θριάμβου γελῶ· ὅθεν καὶ περιγελῶ, περιπαίζω. Ἰλιδ. Κ, 565. Παρὰ τοῖς μεγιστρ. μετὰ ὀυτκ. χαίρω καὶ γαυριῶ διά τι.

* Κάγχας, αντος, ὁ. Ὁ γελῶν διὰ τὸ παραμαρόν. Κωμικὸν προπ. τοῦ Δωρκ. Θεάτρου. Λτκ. cachinnator, ἰδ. Müllers Dorier. Τμ. 2. p. 357.

Καγχασμός, ὁ (καγχάζω). Ἔκχυτος, ἤτοι ἀθρόος γέλως· τὸ μεγάλως γελᾶν.

Καγχαστής, οῦ, ὁ. Ὀξτις μεγάλως γελᾶ. Περιγελαστής· ὅθεν

Καγχαστικός, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ γελᾶν, ἢ περιγελᾶν, γελαστής, περιγελαστής.

Καγχαλάζω, = καχλάζω. ὁ Ἡσύχ. ἑρμη. διὰ τοῦ, ἀθρόως γελῶ. Ἄρα ταύτον ἐστὶ τῷ, καγχάζω. Ὁ Στέφανος ἀναφέρει ἐκ τοῦ Ἀθηναίου Γ. τό, καγχλάζων, ὅπου νῦν, καγχάζων, κεῖται. Ἂν ὁ σχηματισμὸς εἶναι ὀρθὸς, βέβαια προκύπτει ἐκ τοῦ, καγχαλάω.

* Κάγχρυ, υος, τό = κάγχρυς.

Καγχρυδίας, ὁ. Ὁ ἐκ περφυγμένης, καφαλισμένης κριθῆς κατεσκευασμένος ἄρτος. 2) Εἶδος σίτου, παρὰ Θεοφραστ. Γ'. 26. ἐκ τοῦ

* Καγχρύδιον, τό. Τὰ ἄχυρα ἢ αἱ φλοῦδαις τῆς στεγνωμένης κριθῆς, κάγχρυς, συνθ. ἐν τῷ Πλθντκ. (υ)

* Καγχρυδεις, εσσα, εν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὅμοιος μὲ καφαλισμένην κριθήν. Ἰδ. τὸ ἀκλθ.

Κάγχρυς, υος, ἡ. Ἡ ἑψημένη ἤτοι καφαλισμένη καὶ ἐκλελεπισμένη κριθή, (τὸ ξεφλουδισμένον κριθάρι, τὸ κεσκέκι) ἀφ' ἧς ἔπειτα ἡ πτισάνη. Στράβ. ΙΕ'. ».πρόγεσθαι καθάπερ ἐν ἵππῳ τὰς κάγχρυας· ὅπου ἐσφαλμένως κέγχρους, κεῖται. 2) Ὁ νέος καρπὸς, ἢ ὁ σπόρος, ὀξτις φαίνεται εὐθὺς καθὼς πέσει τὸ ἄνθος, δένδρου τινὸς, ἢ φυτοῦ. 3) Καρπὸς τοῦ ῥασμαρίνου καὶ ἄλλων τοιούτων φυτῶν.

Καγχρυφόρος, ον. Ὁ κάγχρυν φέρων.

* Καγχρυώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὴν κάγχρυν. (ἐν τῷ 2 σημ.)

Κᾷγώ, ἀντὶ καὶ ἐγώ. Ἰλ. Φ. 108. Ἐν συχνῷ χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττκ. (α)

Κάδας, καὶ κινναμώμου. Ἡλιόδωρ. Γ. ὅπου, κασίας, ἀναγνωστέον.

Κάδ, ἐπκ. ἀντὶ κατὰ πρὸ τοῦ, δ. συχνότατα παρ' Ὁμρ. ἀλλὰ πάντοτε πρὸ τοῦ Συνδτμ. δέ, ὡς κάδδε καὶ οὐδέ ποτε πρὸ λέξεως ἀπὸ τοῦ ὁ ἀρχομένης, καὶ μόνον ὅταν τὸ κάδ ἀνήκῃ ὡς ἐπίρρημα εἰς τὸ ῥῆμα, (ὡς, κάδ' ἔβαλεν, ἀντὶ κάτω ἔβαλε. κάδ' ἔπεσε, ἀντὶ κάτω ἔπεσε· κάδ' δ' ἔδυσε, κάδ δ' εἶσαι· κ. τ. λ.) καὶ οὐδέ ποτε ὅταν ἡ κατὰ εἶναι τῷ ὄντι πρόθετις. Ἀλλ' ὁ Ἡσό. Ἔργ. 338. ἔχει καὶ ».κάδ δύναμιν. Ἡ γραφὴ, κάδδε καδδύναμιν, εἶναι ἐσφαλμένη.

Καδδίζω (κάδδος). Λκωνικ. διὰ ψήφων ἐκλέγω ἢ ἀπορρίπτω· ὅθεν κεκαδδίσθαι, Πλούταρχ.

Δικ. 12. ἢ, κεκαδδίσθαι, κεκαδδίχθαι, διὰ ψήφων ἐκλέγεσθαι ἢ ἀποῤῥίπτεσθαι.

*Κάδδιον, τό. = κάδιον. ἔῤῥτ. Δικν.

Κάδδιχος, ὁ. Μέτρον τέσσαρας χοίνικας χωροῦν.

*Κάδδος, ὁ. = κάδος. Τό ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἐσυνάζοντο αἱ ψῆφοι. Δίκαν.

Καδδραβάτην, ἀντί, κατεδραβάτην. Ποιητ. 3. ἀνῆκ. πρτπ. Ἐιργτ. Ἀορ. 2. ἐκ τοῦ Καταδραβάνω. Ὀδτ. Ο, 494.

Καδδύναμιν, ἀντί, κατὰ δύναμιν· ἰδὲ κάδ.

Καδδῦσαι, ἀντί, καταδῦσαι. Πλουτκ. Ὀνομτκ. τῆς ἑλλ. μτχ. τοῦ ἀορ. 2. τοῦ ῥμτ. καταδύω.

*Καδεμών. Δωρ. ἀντὶ κηδεμών.

*Καδεστής. Δωρ. ἀντὶ κηδεστής.

Κάδιον, τό, Ὁ μικρὸ κάδος.

*Κάδιχος, ὁ. Ὑπκρτκ. τοῦ κάδος.

Καδμεία, ἡ. Ἡ τῶν Θηβαίων ἀκρόπολις.

Καδμεία, καὶ, καδμία, ἡ· γῆ ἡ ἄμμος δι' ἧς κατασκευάζουσι διὰ τοῦ χαλκοῦ τὸν πάμφιλον, καὶ τὸν μαγνήτην. cadmia. Galmey.

Καδμεῖος, εία, εῖον, ὁ. Θηβαῖος, ἀπόγονος τοῦ Κάδμου. Πλουτκ. οἱ Καδμεῖοι. Ὅμρ. καὶ Ἡσὸ· «Καδμείῳ νίκην» Προμθ. νίκη πολλὰ ἀκριβά, μὲ ἰδίαν φόρεν ἠγορασμένη, ἀπεκτημένη· ὡς ἡ ἀμοιβαία τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. Valck. Ἡρδτ. 1, 166.

*Καδμείων, ωνος. Ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, Θηβαῖος.

*Καδμήτος, η, ον. Ἐπκ. καὶ Ἰωνκ. ἀντὶ Καδμεῖος.

Καδμηΐς, ίδος, ἡ. = καδμεία, τὸ ἄστυ τῶν Θηβῶν.—2) Ἐπίθετ. ἑλλ. τοῦ Κάδμεῖος. Τμν. Ὅμρ. 6, 57. Ἡσὸ. ἔργ. 164.

*Καδμία = Καδμεία. (γῆ)

Κάδμος, ὁ. Τίς ἦν τοῦ Ἀγήνορος, βασιλεὺς τῶν Φοινίκων, ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, ὅστις ἔκτισε καὶ τὰς Θήβας ἐν τῇ Βοιωτίᾳ περὶ τὸ, 2400. ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἔτος, ἢ 300. ἔτη πρὸ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, σχεδὸν 1550. πρὸ Χριστοῦ. Εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδουσι καὶ τὴν τῶν Γραμμάτων εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσκομιδήν. Ἡρδτ. 5, 58. 59.

Καδοποιός, ὁν. Ὁ τοὺς κάδους ἢ τὰς λαγήνους ποιῶν· ἐκ τοῦ

Κάδος, ὁ. Ἀγγεῖον διὰ νερὸ, κρασὶ, κ.τ.τ. ἀμφορεύς, λάγηνος, κουβᾶς· πρῶτον παρ' Ἡρδτ. 3, 20. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς ψήφους καθᾶτο. ἰδὲ καδδίζω, «πλακοῦν κάδου». Μαθημ. Πλὴ. 37. γράφεται καὶ κάδδος, ὡς παρὰ Πλάτ. Πολ. Γ'. «κάδοι εἰς ἀλλήλους ἁρμόττουσιν». Φαίνεται ὅτι προηλθὲ ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ, χάω, χάζω, χανδάνω, ἐχάδον.

Κάδουλος. Ἰδὲ ἐν τῷ, καδδοῦλος.

Καδύτας, Φυτόν τι τὸ ὁποῖον περιπλέκεται ἀπάνω εἰς ἄλλα φυτά. Θεόφρ. ἰδὲ κατύτας.

*ΚΑΔΩ, ἔχρτ. ἐξ οὗ ἐκφέρονται χρόνους τινὰς τὰ κάνομαι, κηδω καὶ χάζω.

Κάδωλοι, οἱ· ἡ, κάδουλοι, οἱ. Παιδία, τὰ ὁποῖα ὑπηρέτουν εἰς τὰς λατρείας τῶν Καβείρων, τὰ ὁποῖα Διονύσιος ὁ Ἁλικ. (Ἱστορ. Ῥωμ. Β'. 22.) παραβάλλει μὲ τὰ τῶν Ῥωμαίων Camilli.

*Κάειρα, ἡ. Ἑλλ. τοῦ Κάρ. Γυνὴ ἀπὸ τὴν Καρίαν. Ἰλδ. Δ, 142. 2) Ἐπίθετ. ἑλλ. ἀντὶ Καρική· ὡς «Κάειρα ἑστήκει» Ἡρδτ. 5, 87. (υ—υ)

*Καεῖς, μετχ. ἀορ. 2. πθτκ. ἐκ τοῦ κάω, καίω.

ΚΑΖΩ, Μ. ἀσω. Κοσμῶ, ἑτοιμάζω, καλλωπίζω, προβλέπω τὰ ἀναγκαῖα, εὐτροπίζω, παρασκευάζω· μόνον ἐν τῷ Πθτκ. Πρκμν. χρήσιμον. «Παντοίαις ἀροταῖς κεκασμένος. δόλοισι κεκασμένος φρουραῖς κέκασται». Εὐριπ. Ἠλ. 612. — 2) Ἰλ. Β. 530. «Ἐγχεῖ δ' ἐκέκαστο πανάλληκας· ἀντὶ τοῦ, Ὑπερέβαινον, ἐνίκα. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. «κέκασται ἱππεύειν· ἀντὶ τοῦ, ἐδύνατο νὰ διοικήσῃ· ἔδειν τὸ, κατὸς, ἐν τοῖς παλαιοῖς ὀνόμασιν, Ἰσκάστη, καὶ, Μηδικάστη. Ἰδὲ ἐν τοῖς ἑκωμάλοις.

Καήμεναι, ἐν Ἰλ. Ψ. 198. καὶ, 210. ἀντὶ τοῦ, Καῆναι, ἐκ τοῦ κάω, καίω· δύναται ὅμως νὰ σχηματισθῇ ὁ ἐνεστὼς ἐκ τοῦ κάημι, κάημαι, ὡς καὶ τὸ, ἀήμεναι, ἐν στίχ. 214. ἐκ τοῦ ἀήμαι.

Καθά, Ἐπίῤῥ. οὗ τὸ πλῆρες, καθ' ἅ, ταὐτὸν τῷ, καθὼς, συνήθως δὲ προτλαμβάνει καὶ τὸ, περ, οἷον, καθάπερ.

Καθαγιάζω, = καθαγίζω.

*Καθαγίζω, Μ. ίσω (ἁγίζω). Ἀφιερόω, ἱερόν ποιῶ, ἀδόλου ἁγιάζω, ἐξαιρέτως δὲ διὰ τοῦ καυσίμματος θυσίας τινός. Ἡρδτ. 1, 86. 7, 54. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κατακαίω, ἐπὶ θυσιῶν. «Ὅτ' οὖν καθαγίζοιεν τοῦ ταύρου τὰ μέλη». Πλάτ. ὁπότε αὐτοὶ ἤθελον κατακαύσῃ ὅλα τὰ μέλη τοῦ ταύρου. Ἐντεῦθεν ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, κατακαίω τὰ σώματα τῶν νεκρῶν· ἢ καθόλου ἀντὶ τοῦ, ἐνταφιάζω, θάπτω αὐτὰ ὑπὸ τὴν γῆν. Σοφκλ. Ἀντγ. 1081. — 2) Σημαίνει ἔτι καὶ τὸ καθαίρω, ἁγίζω τόπον τινὰ βεβηλωμένον, καὶ εἰς μετάνοιαν, ἢ πρὸς ἐξιλάσωσιν κακοπραγίας τινὸς προσφέρω θυσίας. lustrare, expiare.

Καθαγιασμός, ὁ. Ἀφιέρωσις, ἁγιασμός.—2) Κατάκαυσις, θυσία.—3) Ὁ ὑπὸ γῆν ἐνταφιασμός.—4) Ἡ ἐξιλάωσις. Ἰδὲ καθαγίζω.

*Καθαγιστμός, ὁ. = καθαγιασμός.

Καθαγνίζω, Μ. ίσω. Ἁγνὸν, καθαρὸν ποιῶ, ἀδόλου ἁγνίζω, καθαρίζω, παστρεύω ἀπὸ κακοπραγίαν τινά, ἐξιλεώνω. Σχολ. Εὐριπ. Ἰλδ. Δ, 115. = καθαγίζω — 2).

Καθαιμακτός, ὁν. Ὁ ὑπὸ αἵματος μεμολυσμένος, ἀδόλου αἱματωμένος, καὶ ὅστις ἐμβήκεν εἰς αἷμα· ὁ φόνου ἔνοχος· ἐκ τοῦ

Καθαιμάσσω, Μ. ἄξω (αἷμα, κατά). Αἱματώδη ποιῶ, μολύνω τινὰ δι' αἵματος· δι' ὅλου τινὰ αἱματωμένον ποιῶ.

*Καθαιματόω, = τῷ προηγμν. Ἀρτεμ. Θεμρρ. 695.

Καθαιμος, ὁ, ἡ. Αἱματωμένος, γεμάτος ἢ ἀδόλου αἷμα.

Καθαίρεσις, εως, ἡ (καθαιρέω). Κατάλυσις, καταστροφὴ, τὸ ἀδόλου ῥίψιμον κάτω πράγματός τινος· ἀφανισμὸς, ἐξολόθρευσις· παρ' ἰατροῖς, ἡ σύντηξις καὶ ἴχνωσις πρίσματός τινος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, φόνος, θάνατος.

*Καθαιρετέος, ία, έον. Ῥμτκ. Ἐπθτ. τοῦ ῥμτ. καθαιρέω. Ὁποῖος πρέπει νὰ κρημνισθῇ, νὰ ἀφανισθῇ.

Καθαιρέτης, ου, ὁ. Ὁς τις καθαίρει, καταστρέφει, ῥίπτει, κάτι τι· κάτω ἀφανιστής, ἐξολοθρευτὴς, νικητὴς, φονεύς. ὅθεν

Καθαιρετικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνῆκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς καθαίρεσιν, ἀφανιστικὸς, φονικός.

Καθαιρέω, ῶ. (κατὰ, αἱρέω) Ἰωνκ. καταιρέω, Μ. ήσω. Μ. 2. καθεῖλω, ἀορ. 2. καθεῖλον. Ἀπρμφτ. καθελεῖν (αἱρέω, ἀνμλ.) Καταβάζω, κλίτειν Ὀδτ. 1, 149. «ὥστε, ὀφθαλμοὺς καθελεῖν» κλεῖσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀποθανόντος, Ἰλδ. Δ, 453. Ὀδτ. Ω, 296. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμρ. ἔχει καὶ «κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλεῖν». 2) Καταβάζω μὲ ὁρμὴν, ἀδόλου ῥίπτω τι κάτω· καταλύω, καταστρέφω, νικῶ, φθείρω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, ἀφανὲς, ἄκυρον, ἢ οὐδὲν ποιῶ τι. Κατακρημνίζω, ὡς π. χ. τεῖχος τι. Ξενοφ. Κύρου. πδ. α. 20. «Τάχιστα γενέσθαι μηχανὰς εἰς τὸ καθαιρεῖν τὰ τῶν πολεμίων τείχη καὶ ἀντὶ τοῦ Φονεύω. θανατόω. Ὀδτ. Β, 100. Γ, 238. ὁ αὐτ. αὐτόθ. Δ'. γ'. 16. «Ἄνδρα ἐξ ὄψεως μήκους καθαιρεῖν· ἠπιωτέρως δὲ, ἀντὶ τοῦ, Χαυνόω, σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, ἐλαττόω, καταβάζω ἀπὸ ὕψος τι. π. χ. ἀπὸ τὸν θρόνον, ὅθεν, ἐκθρονίζω. Ἡρδτ. 2, 147. 7, 8, 1. πηγαίνω καὶ καταβάζω τιὼς βραβεῖον καὶ ἀνταμοιβὴν τοῦ ἀγῶνός μου. «καθαιρεῖν ἀγῶνα ἢ ἀγώνισμα» Ἀποκτῶ, ἀναβάζω καὶ παίρνω τι. Ἡρδτ. 7, 50, 2. ἔνθα μτφρκ. κατὰ τὴν παραβολὴν τοῦ Ἡσὸ. Ἔργ. 291. Καταβάζω τι κρεμάμενον. «καθαιρεῖσθαι τὰ τόξα» σπανιώτερον ἀντὶ τοῦ αἴρειν, παίρνω. «καθαιρεῖν ναῦς» παίρνω πλοῖον ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. Ἡρδτ. 6, 41. συχνάκις τὸ Μέσ. Παρὰ Δικανικοῖς, καταβιβάζω, καταπρίνω. Μενεκρ. Σοφ. Ἀντγ. 275.

Καθαίρω, Μ. ερῶ. Π. ηρκα. Ἀόρ. Α'. ἐκάθηρα, παρὰ τοῖς μτγνστ. καὶ ἐκάθαρα Ἀπρμφτ. καθῆραι, καθαρίζω, παστρεύω, λαγαρίζω, ξεγλουδίζω, καθαρὸν ποιῶ, σιουπίζω, πλύνω, κ.τ.τ. «χρόα, πρόσωπα, κρηπῖδας, θρόνους, τραπέζας» Ὅμρ. Ἀντστ. τῷ ἐκαίρειν. Ὀδτ. Τ, 263. «ἀλλὰ καὶ» «λύματα, ῥύπα, αἷμα καθαίρειν» ἀποπλύνω καὶ καθαρίζω τινὰ ἀπὸ αἷμα, λέρας κ.τ.τ. Ἰλδ. Ξ, 171. Π. 667. Ὀδτ. Ζ, 93. ὅθεν καὶ Θρηκεύτκ. «θεῖόν καθῆραι» καθαρίζω καπνίζοντας μὲ θειάφι. Ἰλδ. Π, 228. ὅθεν καθαρίζω ἐκ κακοπραγίας, ὅ ἐστὶν, ἐξιλεώω. Ἴλεων ποιῶ.—2) Παρὰ Θεοκρίτ. Ε'. 119. εἶναι ἀντὶ τοῦ, Μαστιγόω, τύπτω, δέρω τινὰ μὲ τὴν μάστιγα, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Τυπτω τινὸς τὴν πρωβιάν. «Καθαίρομαι γῆρας». Αἰσχύλ. ἀντὶ τοῦ, Ἐκδύομαι, καθ' Ἡσύχ. καθαρίζομαι ἐκ τοῦ γήρατος, καθὼς ὁ σίδηρος ἐκ τῆς σκωρίας· μένω καθαρὸς καὶ παστρικός. Πλάτ. Φαίδ. σ. 114. C. Πθτκ. εἶμαι παστρικὸς, παστρεύομαι.

Καθάλλομαι, Μ. καθαλοῦμαι, πηδῶ πρὸς τὰ κάτω, καὶ Μτφρκ. ἐπὶ ἀνομοζύλης, ἥτις διὰ μιᾶς ἐφορμῆ. Ἰλδ. Δ. 298.—2) παρὰ τοῖς Μτγστρ. καὶ μετὰ Γενικ. ἀντὶ τοῦ, Πηδῶ ἐχθρικῶς ἐναντίον τινός, πηδῶ κατά τινος, ἐφορμῶ.

Καθαλμής, ές, γεν. έος (ἅλμη). Λίαν ἁλμυρός. Νικανδρ. Ἀλεξ. 514.

Κάθαλος, ον, (ἅλς) Λίαν ἁλμυρός. καταλατισμένος. «Κάθαλα ποιεῖσθαι πάντα ἐπιφρασμένα». Δίφιλος παρ' Ἀθην.—2) ὁ Ποσείδιππος (Ἀθην. ι. δ'.) λέγει περί τινος μαγείρου «Κάθαλος, κατόξους. ὅλα τὰ ἁλατίζει, ἢ τὰ ἔκαμεν ἁλμυρά, ὅλα τὰ φθείρει διὰ τὸ πολὺ ἅλας καὶ ὄξος, ὡς καὶ ὁ Γρότιος, ἀντὶ τοῦ, καθ' ἅλος, καὶ κατ' ὄξος, ἀνάγιωστα.

Καθαμαξεύω, (κατὰ, ἅμαξα) Περιπατῶ, ὑπάγω εἰς δρόμον τινὰ μὲ τὸ ἁμάξι, ἐκβαίνω μὲ τὸ ἁμάξι εἰς δρόμον τινὰ· ταξιδεύω, καταπατῶ ὁδόν τινὰ διὰ τῆς ἁμάξης· ὅθεν Πλουτ. «Ὁδὸς καθαμαξευμένη», δρόμος κατατετριμμένος, καταπατημένος ἀπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης. «Σκώμματα καθαμαξευμένα», ταῦτόν ἐστὶ τῷ «Τὰ ἐξ ἁμάξης». ἰδὲ πομπεύω. Μεταφρ. ἀντὶ τοῦ μεταχειρίζομαι πρᾶγμα τι τόσον πολὺ ὥστε γίνεται ἀχρηστον, ἀποφλεῖς· ὅθεν παρ' Αἰλιαν. «Γύναιον καθαμαξευμένον» ὑπὸ παντὸς τοῦ τυχόντος· γυνὴ ἥτις στέκεται εἰς ὁποῖον τύχει καὶ τὴν καβαλλικεύει· ὅ ἐστὶ, ἢ μετὰ τοῦ τυχόντος συνευροκομμένη. Διονυσ. ὁ Ἁλικ. Γ'. 41. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Ἑωλος, Ὁ Εὐκάπ. ἔχει, «Κατεστόρεσεν εἰς τοσόν δὲ καὶ καθαμαξεῦσε ταῖς συμφοραῖς» ἀντὶ τοῦ, Κατέψερε, κατεκρήμνισεν, ἔφερεν εἰς φθορὰν, κρημνισμόν.

Κάθαμμα, τό (καθάπτω) Τὸ ἡνωμένον, συνδεδεμένον, θηλυκωμένον. ἄτμος, κόμπος. Εὐριπ· Ἱππόλ 676.

Καθαμμίζω, Μ. ίσω (ἄμμος) Σκεπάζω ἢ πασπαλίζω τι μὲ ἄμμον. Ἀριστοτ.

*Καθανύω, Ἀττκ. ἀντὶ καταυύω διάφρ. ἀνάγνω. παρὰ Σοφκλ. Ἠλεκτρ. 1451.

Καθάπαν, ἀντὶ, Καθ' ἅπαν. Ἐπίῤῥ. Δι' ὅλου, καθόλου, παντελῶς. (υυυ)

Καθάπαξ, Ἐπίῤῥ. (ἅπαξ) Μία φορὰ, καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ Παντελῶς, ἐξολοκλήρου, μὲ τὴν ὁλότητα. Ὀδυσ. Φ. 349. «Αἴκ' ἐξελοίμι καὶ καθάπαξ εἶδος δόμοιο τόξα φέρεσθαι· ὅπου ἔρμην. διὰ τοῦ συλλήβδην καὶ παντελῶς.

«Ἄτιμος ἔσται καθάπαξ». ὅηλ. Ἐνγένει, γενικῶς, καθόλου, παντελῶς. «Οὐδὲ καθάπαξ». Πολύβ. μήτε μίαν φοράν. (υ υ –)

Καθάπερ, Ἐπίρ. = Καθά, καθώς. Ἐτίθετο δὲ καὶ καθαπερεί, καί, καθαπερανεί, μετά τοῦ, εἰ, καὶ ἄν, παρομοίως, ὡς ἄν, ὡς ἄν νά.

Καθαπλόω, ῶ (ἁπλόω) Διόλου ἁπλόω, ταυτίζω· ἐξαπλόνω, ἐκτείνω, ἀναπτύσσω.

Καθαπτικός, ή, όν. Ὁ καθαπτόμενος, ὁ ἅπτων, ἐγγίζων, δάκνων. Πιαστικός, ἐγγιστικός, πειρακτικός, ἀγχανάρης. ἐκ τοῦ

Καθάπτομαι, (ἅπτομαι, κατά) Ἐγγίζω τινά. «Καθάπτεσθαί τινος τῇ μάστιγι· τύπτω, δέρνω τινά μὲ τὴν μάστιγα, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Ἐγγίζω, κτυπῶ τινα μὲ λόγους, λοιδορῶ, ὀνειδίζω, ἐλέγχω, περιγελῶ, περιπαίζω, κατηγορῶ, ὑβρίζω· σφόδρα λυπῶ τινα· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἐπιλαμβάνομαι, δυναστικῶς καὶ ἐχθρικῶς πιάνω, ἁρπάζω τινά· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Πιάνω τινὰ ἀπὸ τὰ μαλλιά. Συντάσσεται δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ γενικ. τοῦ πρτπ. καὶ μετὰ δοτικ. τοῦ πράγματος δι' οὗ τις καθάπτεται· ὡς «καθ. τινὸς μάστιγι καὶ αὕτη εἶναι ἡ μαθ' Ὅμρ. ἐπικρατήσασα σημτ. τῆς λξ. — 2) Παρ' Ὅμρ. ἀντὶ τοῦ ἀποτείνομαι πρός τινα μὲ λόγους, ὁμιλῶ· καὶ προσειμένου μὲν τοῦ «μαλακοῖς ἢ μειλιχίοις ἐπέεσσιν» ἀντὶ τοῦ Χαϊδεύω, καταπραύνω, μαλακύνω, ἡμερόω. Ἰλ. Α. 582. «Ἀλλὰ σύ τόν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν». προσκειμένου δὲ τοῦ «ἀντιβίοις ἢ χαλεποῖς ἐπέεσσιν» ἀντὶ τοῦ, ὑβρίζω, ὀνειδίζω, ἐπιπλήττω. Ὀδσ. Τ, 323. Ἡσ. Ἔργ. 334. ἀλλὰ καὶ χωρὶς τῆς δοτ. «καθάπτεσθαί τινα» Ὀδσ. Τ, 22. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ Ἰλ. Π, 421. Ὀδσ. Β, 39. 3) Παρ' Ἡροδοτ. Η'. 65. «Δημαρήτου τε καὶ ἄλλων μαρτύρων καταπτόμενος· ἔκραζεν, ἀνέφερεν εἰς μαρτυρίαν· οὕτω καὶ 6, 68. Ἐνεργητ. Καθάπτω, συνδέω, συρράπτω, δένω, κομποδένω· ὅθεν «Σῶμα ἐμὸν καθάψομαι σκευῇ πρεπόντως». Εὐριπ. Ἠλ. 203. ἀντὶ τοῦ, Καταστολίσω, κοσμήσω, ἐνδύσω· ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. «Ἡ κόρη καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς ὑφαντὸν ἀμφιβληστρόνα· ἐστέλισεν, ἔβαλε. Τὸ δὲ παρ' Ἀρρίαν. Ἐπίκ. Γ. 20. «Τοῦ τραχήλου καθάπτωνα». ἀμφ. ὅθεν.

Καθαπτός, ή, όν. ἡ κάθαπτος. Συνδεδεμένος. ἡρμοσμένος, ἐνδεδυμένος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1213. ὅπου ἄλλοι, κάθαπτος, ἀναγν.

Καθάπτω, Νεώτρ. ἐνεργ. τύπος εἰς τὸ καθάπτομαι. Δένω τι πρός τι, συνδέω, ἐπιρράπτω, κατηρμόζω, θηλυκόνω, εὐτρεπίζω, περιάζω. ἰδὲ ἐν τῷ, καθάπτομαι.

Καθάρειος, ον, = καθάριος. Ἐπίρ. Καθαρείως. ὅθεν

*Καθαρειότης, ητος, ἡ = καθαριότης.

*Καθαρευτέος, έα, έον. Διά νὰ καθαρισθῇ, ὅστις εἶναι, ἢ πρέπει νὰ καθαρισθῇ· «τινὸς» ἀπὸ τίποτε. Λουκ. περὶ συγγρφ. Ἱστρ. 6. Ἕμτα. Ἐπίθ. ἐκ τοῦ

Καθαρεύω, Εἶμαι καθαρός· ἁγνεύω, ἐν καθαρότητι διάγω· μετὰ Γενικ. «τινὸς» Heind. Πλτ. Φαίδ. σ. 58. Β.

Καθαρεύω, Εἶμαι καθάριος. ἀμφ. ἰδ. Valck. Ξεν. Ἀπμ. 2, 1, 22.

Καθαρίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. = καθαίρω. Γρηγόρ. Ναζ.

Καθάριος, ον, καὶ Ἐπίρ. Καθαρίως. Καθαρός, παστρικός· ὁ ἑαυτόν ἢ ἄλλο τινὰ ἢ πρᾶγμά τι καθαρὸν φυλάττων, ἔχων· ὁ τὴν καθαρότητα (πάστραν) ἀγαπῶν. Παστρικός, εὔμορφος, ἐξαίρετος, κόσμιος. Νεοτ. elegant. Ξενοφ. Κυροπ. Α'. γ'. 8. «οἱ τῶν βασιλέων τούτων οἰνοχόοι κομψῶς τε οἰνοχοοῦσι, καὶ καθαρίως ἐγχέουσι, καὶ διδόασι, τοῖς τρισὶ δακτύλοις ὀχοῦντες τὴν φιάλην, καὶ προσφέρουσιν». 2) Μεφρ. παστρικός, ἄδολος, ἀμιγής· μὴ ἀνακατωμένος, χωρὶς μίγμα, καὶ ἀνακατωσιά. ὅθεν

Καθαριότης, ή. Πάστρα, νοστιμάδα, κ. τ. τ. καὶ

Καθαρισμός, ὁ· ἡ κάθαρσις, καὶ ἡ πρὸς κάθαρσιν προσφερομένη θυσία. Λουκιαν. = Καθαρμός.

*Καθαριστήριον, τό. Ὁ τόπος ἐν ᾧ καθαρίζονται, ὁ πρὸς κάθαρσιν διωρισμένος τόπος.

Κάθαρμα, τό (καθαίρω). Τὸ ἐν τῷ καθαίρειν ἔξω ῥιπτόμενον, σκοπίδι, ἀποσκουπίδι, σκύβαλον, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα ἀπορρίπτονται ὡς ἄχρηστα ἢ ἀχρεῖα ἐκ τινος πράγματος, ὁπότε καθαρίζουσιν αὐτό· καθώς ἔτι καὶ τὰ ἐκ τῆς κοιλίας διὰ τοῦ καθαρσίου ἀποῤῥιπτόμενα. 2) τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἢ τὸ πρὸς ἁγνισμὸν καὶ κάθαρσιν προσφερόμενον ζῶον ἢ ἄλλο τι ὑλικὸν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν συνήθη τῆς θυσίας τελετήν, ἀπορρίπτουσιν ὡς μεμολυσμένον καὶ ἀκάθαρτον. 3) Μεταφορ. ὁ ῥυπαρὸς καὶ ἀπόβλητος, ὁ ἐπιβλαβὴς ἀνθρωπος τὸν ὁποῖον ὡς συγχαμερῆ, ὡς σκύβαλον τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, ἀποστρέφονται, καὶ καταφρονοῦσι. Δημοσθ. 4) Παρ' Ἀριστφ. Ἀχρ. 44. πιθανῶς τὸ διὰ θυσιῶν ἡγιασμένον, κεκαθαρμένον διαστήριον.

Καθαρμόζω, (κατά, ἁρμόζω). Καθόλου ἁρμόζω, συνάπτω, συγκολλῶ, τεριάζω, καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Τιθέτινι ἁρμόζω· ὡς «ἔγωγε ὑπὸ μίτρᾳ καθήρμοσται». Εὐριπ. Βάκχ. 917.

Καθαρμός, ὁ. Κάθαρσις, πάστρευμα, ἐξιλέωσις. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. ζ'. 35. ἐπίρ. ἡ πρὸς ἐξιλέωσιν γινομένη θυσία «καθαρμὸν τῆς χώρας ποιεῖσθαί τινα» φονεύειν τινὰ ὡς θῦμα ἐξιλεώσεως ὑπὲρ τοῦ τόπου. Ἡρόδ. 7, 197. Οὕτως ὠνομάζετο ὁ κατώτατος βαθμὸς τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων.

*Καθαρολογέω (λέγω). Ὁμιλῶ παστρικά, ἢ χωρὶς περιττολογίαν. Εὐστθ.

Καθαροποιέω, ῶ· (καθαρὸν ποιῶ), Καθαίρω.

Καθαρός, ρά, ρόν, παστρικός (ἀντίθ. τῷ ῥυπαρός). Ἀμιγής ἄλλου τινός, ἄσπιλος, ὅς τις δὲν εἶναι μεμιγμένος, λαγαρισμένος. «καθαρὸς Τίμων» ὁ παστρικός, γνήσιος Τίμων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1549. 2) «ἐν καθαρῷ» ὑπακουομ. τόπῳ· ὁ αὐτ. Ἐκκλησ. 320. εἰς παστρικόν, πλυμένον τόπον, ἢ εἰς τόπον ἄδειον, ὅπου δὲν εἶναι πολλοὶ ἄνθρωποι (ἀντίθ. τῷ πλήρης, μεστός). 3) «λόγος καθαρός» ἀντὶ τοῦ, Σαφής, ὡς καὶ τὸ «γνῶναι καθαρῶς». Ἀριστοφ. καὶ «μαθεῖν καθαρῶς». Διόδ. Σικ. ἀντὶ τοῦ Σαφῶς, ἀκριβῶς, καθ' Ἡσύχ. «καθαροὶ ψῆφοι». Δημοσθ. λογαριασμὸς ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ὑπάγουσιν ὅλα παστρικὰ καὶ κατὰ τάξιν. Σημαίνει δὲ καθόλου τὰ αὐτά, ἅπερ φυλάττει καὶ ἡ συνήθεια. 4) Παρ' Ἡροδότ. Δ'. 135. «τῶν τῷ καθαρῷ τοῦ στρατεύματος· μὲ τὸ ὑγιὲς μέρος τοῦ στρατεύματος, ἢ κατ' ἄλλους· τὸ ἀμιγὲς ἑτέρων ἐθνῶν· ὡς καὶ τὸ τοῦ Θουκυδ. Ε'. 8. «τῶν γὰρ Ἀθηναίων — τὸ καθαρὸν ἐξῆλθε· ὅπου ὁ Σχολ. φησιν. Οὐχὶ συγκλύδων, οὐδὲ ἐπικούρων, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν. «μόνος καθαρός». Πλάτ. Μενέξ. 17. οὐ μιξοβάρβαρον, ἀμιγὲς βαρβάρων. 5) παστρικός (ἐν ᾠδῇ, σμτ.) ἀκατηγόρητος, ὅστις δὲν ἔχει ἔπαινο τοῦ σπίλον, ἢ λεκέ τινα, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ κατηγορήσῃ διὰ τίποτε· «καθαρὸς θάνατος» τίμιος θάνατος, διὰ τῆς σπάθης, καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ σχοινίου, Ὀδσ. Χ, 462. (ἀντίθ. τῷ μυσαρός) Ἐπίρ. καθαρῶς, «ἁγνῶς καὶ καθαρῶς» Ὅμν. Ὅμρ. Ἀπλ. 121. Ἡσ. Ἔργ. 339. (τὸ καθαρὸς εἶναι πρωτότυπος λξ. καὶ δὲν παράγεται ἀπὸ τοῦ αἴρω, καθὼς οὐδὲ τὸ καθαίρω, τὸ ὁποῖον παρχ. ἀπὸ τοῦ καθαρός). ὅθεν

Καθαρότης, ητος, ἡ· Πάστρα, ἀμολυνσία, ἐλλειψις ῥυπαρότητος, καὶ ἐπὶ βίου καὶ φρονημάτων. Ἀμωμος, χρηστός.

Καθαρουργικός, ή, όν. Καθαρὰ κεκαυμένος. «καθαρουργικὴ γῦρις», καθαρόν, ἢ λαμπρῶς ἀλεσμένον ἄλευρον. Γεωπον. Κ'. 35. ἐκ τοῦ

Καθαρουργός, ον. (ΕΡΓΩ) Ὁ καθαρὸν ποιῶν, ἢ καθαρὰ ἐργαζόμενος, ὅς τις κάμνει παστρικὴν δουλειάν.

Καθαρπάζω, Μλ. Ἀττ. άσω, κοιν. άξω, (ἁρπάζω, ἀνμλ.) Βιαίως ἢ πρὸς τὰ κάτω ἁρπάζω.

Καθάρσιος, ὁ (καθαίρω) = καθαρτήριος, Ὁ καθαρίζων, παστρεύων, ἐξιλεώνων. Αἰσχλ. Εὐρ. 575. – 2) Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ καθαρισθῇ, παστρευθῇ, ἐξιλεωθῇ· ὡς «Καθάρσιον αἷμα· ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 682. – 3) «καθάρσιον, τόν· (ὑπακουομ. Ἱερόν, ἢ, Ἱερεῖον), Ἡρόδοτ. Α'. 35. ἢ πρὸς καθαρισμὸν προσφερομένη θυσία, τὸ εἰς θυσίαν ζῶον, καὶ τὸ ἀπορριπτόμενον σκύβαλον. Ἔπιμν. δὲ φάρμακον τὸ καὶ ἐν τῇ συνθ. λγμν. καθάρσιον.

Κάθαρσις, εως. ἡ (καθαίρω). Τὸ καθαρίζειν, πάστρευσις, ἐξιλέωσις.

Καθαρτήρ, ῆρος, ὁ. = καθαρτής. ὅθεν

Καθαρτήριος, ον. = καθαρτικός.

Καθαρτής, οῦ, ὁ (καθαίρω)· Ὅστις καθαίρει, καθαρίζει, παστρεύει, καὶ ἐξιλ. Ὅς τις ἀποδιώκει, ἀποστρέφει τόπον ἢ ἄλλο κακὸν διὰ θυσιῶν, κ. τ. τ. Ἱπποκρ. ὅθεν

Καθαρτικός, ή, όν· Ὁ ἐπιτήδειος, ὁ δυνάμενος, ἢ ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ καθαίρειν, παστρεύειν.

Καθαρύλλος, ον, ὑποκορ. τοῦ, καθαρός, (καθαρούτζικος). Ἄλεξις καὶ Εὔπολις παρ' Ἀθην. Γ'.

Καθαυαίνω, Ἀττκ. ἀντὶ καταυαίνω, διόλου ξηραίνω, ἢ ξηρὸν ποιῶ. Λουκιαν. ἰδὲ ἐν τῷ

*Καθαυτό, ἀντὶ καθ' αὐτό· ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. αὐτὸ καθ' ἑαυτό ἀπολύτως.

Καθαυτόν, ἀντὶ, καθ' αὐτόν· Ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, μόνος, κατ' ἰδίαν, ἰδίως· π. χ. ποιεῖν τι ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἢ θελουσίως, θελληματικῶς, χωρὶς ξένην παρακίνησιν· κατὰ τὸ θέλημά του· ἄνευ τινὸς ἄλλου βοηθείας· αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ.

Καθαύω, ἰδ. καταυστής. = καταύω εἰς τὴν σμτ. τοῦ ἀφανίζω.

Καθέδρα, ἡ· Τόπος ἐφ' ᾧ κάθηταί τις, θρόνος, θρονίον, σκαμνίον, (καρέγρα, ἢ καθέκλα) ὡς ἡ καθέδρα τῶν ναυτῶν, ἢ καθέδρα τοῦ διδασκάλου. – 2) καὶ ἡ χρεία, ἤτοι ὁ τόπος ἐφ' ὃν καθήμενοι χέζομεν. – 3) καὶ τὸ καθέζεσθαι, τὸ κάθισμα, ἢ στάσις ἤτοι ἢ κατάστασις τοῦ καθεζομένου· τὸ ἠσύχως καθέζεσθαι, ἀναπαύεσθαι, κεῖσθαι, ἀργοπορία, ἐπίσχεσις, διατριβή, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, μονή, κατοικία, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ κοίτη (γρέβι) ὡς π. χ. τοῦ λαγοῦ. Ξενοφ. Κυνηγ. Ὁ Φώτιος ἔχει. «Καθέδρα, τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τοῦ τελευτήσαντος οἱ προσήκοντες συνελθόντες ἐδείπνουν ἐπὶ τῷ τελευτήσαντι κοινῇ· ἐκαλεῖτο δὲ Καθέδρα, ὅτι καθεζόμενοι ἐδείπνουν καὶ τὰ νομιζόμενα ἐπλήρουνο· ὡς ἡ παρ' ἡμῖν λεγομένη Μακαριά.

Καθέζομαι, Μ. καθεδοῦμαι, καὶ καθεδήσομαι, Δγν. Ἀρτ. (ἕζομαι, ἀνμλ.) Βάλλω ἐμαυτόν ἐπί τι, ὁ ἐστί, κάθημαι, καὶ ἑπομένως κατοικῶ, μένω, διατρίβω, ἀργοπορῶ, κ. τ. τ. «ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ὀδσ. Ζ, 295. Α, 372. Κ, 378. πρβλ. 375. ἐὰν ἐνταῦθα δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγιωσθῇ, καθέζεο (οἱ Ἕλληνες. ἐνεργτκ. χρέοι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν ῥμτ. καθίζω, καθεδρύω, καθεῖσα, ἀντὶ τοῦ ἀχρτ. καθέζω).

Καθέηκα, Ἰωνικ. καὶ Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, καθῆκα, ἐκ τοῦ καθίημι. Ἰλδ.

*Καθεῖτο, Ἑπκ. 3. πλθ. πρτπ. τοῦ πρτκ. ἀντὶ, ἐκάθητο, ἐκ τοῦ κάθημαι. Ἰλδ.

Καθείμαρμαι, (εἱμαρμαι). Ὑπὸ τῆς τύχης

πρωωρισμένον εἶναι, μάλιστα δὲ πρὸς δυστυχίαν· ὡκαθειμαρμένος, ὁ διὰ τῆς εἱμαρμένης ἐναντίον τινὸς διωρισμένος. Πλούταρχ. Ἀλέξ. 52. ὡκαθειμάρθαι ὅλον τὸν βίον. Λουκιαν. Φιλοπ. 14. διὰ τῆς εἱμαρμένης διωρίσθη καὶ διεταχθη.

Καθειμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ Παθητ. Παρακ. τοῦ καθίημι· ἀφειμένως, ἐνδεδομένως, μὴ τεντωμένως· ἡμέρως, πρᾴως, τεταπεινωμένως, ἡσυχα, ἁπαλά.

Καθείργνυμι, καὶ καθειργνύω, Ἀττικ. ἀντὶ κατείργνυμι καὶ κατειργνύω, κλείω, περικλείω, ἀσφαλῶ, εἰς φυλακὴν βάλλω, περιλαμβάνω, διόλου κλείω.

*Καθείργω, Ἀττικ. ἀντὶ κατείργω = τῷ πρωτ. ὅδεν

Καθειρξις, ἡ. Ἀττικ. ἀντὶ κατειρξις. Κλεῖσιμον, ἀσφάλισμα, φυλάκωμα, περίκλεισις.

Καθεῖς, ἀντὶ, καθ' εἷς· μόνον ἢ μετὰ τοῦ προηγουμένου εἷς, ὡς παρὰ Μάρκ. ΙΔ'. ὡεἷς καθ' εἷς. Ἕκαστος, καθ' ἕνας ἀπὸ ἕνας ἕνας ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Εὐριπ. Λεωφάν. ὡἡμῶν δ' ὅτα καὶ τὰ σώματα ἐστὶ τὸν ἀριθμὸν, καθενὸς τοσοῦτος ἐστὶ καὶ τρόπους ἰδεῖν· (τινὲς ἀποδίδουσι τοῦτον τὸν στίχον εἰς τὸν Φιλήμονα).

*Καθεῖσα, Ἀορ. 1. ἀπὸ τὸν ἄχρ. ἐνστ. καθέζω (εἶσα). Ἔβαλα κάτω, ἔβαλα νὰ καθίσῃ τινὰ ἐπὶ θρόνου. Ἰλιάδ. Σ, 389. καθέλου, ἔβαλά τινα νὰ ἀποκάτω, νὰ κατοικήσῃ, νὰ μείνῃ, νὰ ἀργοπορήσῃ. Ἰλιάδ. Ε, 36. Ξ, 204. ὡτοκοὺς καθεῖσεν Ἔβαλε κατάτοκον. Ὀδύσ. Δ, 534. (οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ἀπὸ τοῦ καθιδρύω).

Καθεκάστην, ἡ. ὡκαθ' ἑκάστην· ὑπακουομ. ἡμέραν. Κάθε ἡμέραν, καθημερινῶς.

Καθεκούσιος, ον, = ἑκούσιος. παρὰ τοῖς Ἑβδομήκοντα.

Καθέκτης, ου, ὁ (κατέχω). Σηκωτὴ θήρα, κλαβὶν ἢ κιοπέγγι εἰς τοὺς περιστεριῶνας. Γεωπον. ΙΔ'. 6.

Καθεκτικός, ἡ, όν. Ὁ κρατῶν· ὁ στερεῶς ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω κρατῶν καὶ οὕτως ἐμποδίζοντινά.

Καθεκτός, ἡ, όν (κατέχω) καὶ Ἐπίρ. καθεκτῶς. Ὁ κρατημένος καὶ ἐμποδισμένος, ὅστις πρέπει ἢ εἶναι νὰ κρατηθῇ καὶ οὕτως ἐμποδισθῇ.

*Καθελεῖν. Ἀπρμφτ. τοῦ Ἐυργτ. Ἀορ. 2. καθαίλου εἰς τὸ ῥμ. καθαιρέω.

Καθελίσσω, (ἑλίσσω). Διόλου ἑλίσσω, περιτυλίσσω, τυλίγω ὁλόγυρα. Ἡροδότ. Ζ'. 76. ὡτὰς κνήμας βρέκοντι κατειλίχατον. Ἰωνικ. ἀντὶ, καθειλιγμένοι ἦσαν.

*Καθελκόω, ὡσω (ἑλκόω)...

Καθελκυσμός, ὁ. Ὁ πρὸς τὰ κάτω ἕλκυσμός. ἐκ τοῦ

Καθελκύω, ἡ. καθέλκω (ἕλκω, κατά). Σύρω, φέρω, τραβῶ πρὸς τὰ κάτω· καταβιβάζω, κατεβάζω· ὡτὰς ναῦς καθέλκειν. κατεβάζειν τὰ καΐκια ἀπὸ τὴν στεριὰν εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἀπὸ τὰ σκαριά τῶν. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 544. Ξεν. Ἀναβ. Η, 1, 19.

*Καθέλκω. ἰδὲ τὸ ἀντιτ.

Κάθεμα, τὸ (καθίημι). Τὸ πρὸς τὰ κάτω κρεμάμενον, τὸ ὁποῖόν τις ἀφίνει νὰ κρέμαται πρὸς τὰ κάτω (κρεμαστοῦλι ἢ κρεμαστάρι) ὡς π. χ. ἢ ἐπὶ τὸ στῆθος καταβαίνουσα τοῦ ἔρμου ἅλυσσος, κ. τ. τ. κοσμήματα. Οὕτω καὶ τὸ καθετήρ. Κλημ. Παιδ. Β'.

Καθέννυμι, (ἔννυμι). Ἐνδύω. ἰδὲ καταέννυμι.

Καθεφῆς, Ἐπίρ. = ἐφεξῆς· ὁ καὶ εὐχρηστότερον.

Κάθεξις, ἡ (κατέχω). Κράτησις εἰς τὰ ὀπίσω, ἐμπόδισις· τὸ στερεῶς κρατεῖν, ἔχειν· κατοχή, κράτησις, διατήρησις ἀσφάλεια. Θουκυδ. Γ'. Ἰλιάδ. κατέχω.

*Καθέξω, Μλ. τοῦ κατέχω ἐν Ὁμρ. ἤδη εὑρισκόμενος.

*Κάθερμα, τὸ = ἕρμα. 3. Mehlhorn Ἀνακρ. σ. 227.

Καθερπύζω, Μ. ύτω (ἑρπύζω). = καθέρπω.

*Καθέρπω, (ἕρπω). Κάτω ἢ πρὸς τὰ κάτω ἕρπω, ὑπάγω. Μτφρκ. καταβαίνω, ἀπολύομαι πρὸς τὰ κάτω· ἐπὶ τῶν πρώτων τριχῶν αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουν νὰ ἀναφαίνωνται εἰς τὰς παρείας. Ξενοφ. Συμπσ. 4, 23. Πρβλ. Ἀσκληπιάδ. Ἐπιγρ. 1.

*Κάθες. Προστακτ. Ἀορ. 2. ἐκ τοῦ καθίημι.

Κάθεσις, ἡ (καθίημι). Ἡ πρὸς τὰ κάτω ἄφεσις· ἀπόλυσις, τὸ ἐπὶ τὰ κάτω ἢ ἐπὶ τὰ μέσα ἔμπιγμα. 2) ἐκ τοῦ καθέζομαι, ἀντὶ τοῦ κάθισμα, τὸ καθέζεσθαι, (καθεστιό). Ἵδρυνσις, κατάστασις, οἴκησις ἢ καθέδρα.

Καθεσμός, ὁ. = κάθεσις, 2).

Καθεστηκότως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, καθεστηκώς, Μετοχ. τοῦ καθίστημι. Στερεῶς, στερεωμένως, θεμελιωμένως. 2) εἰταγμένως, ἐν χρήσει, νομοθετημένως. 3) ἠτυχῶς, τεταγμένως, ὡρισμένως, ἀφειμένως, στερεῶς, κ. τ. τ. ἰδὲ καθεστῶτα.

Καθεστήκω· ὅδεν ὁ Μέλ. καθεστήξω. Ἵστημι ἢ στήνω· στερεῶς, ἵσταμαι ἢ ὑπάρχειν ποιῶ. Σοφοκλ. ὡἔνθα μὴ καθεστήκει φόβος· ὅπου δὲν εἶναι φόβος.

*Καθεστηκώς, υῖα, ός. Μτχ. τοῦ Πρκμ. ἀπὸ τοῦ καθίστημι.

*Καθεστήξω, Μλ. 3. ἀμτβτ. σημτ. εἰς τὸ καθίστημι.

Καθεστῶτα, τά· ἀντὶ καθεστηκότα. Ἡ παροῦσα κατάστασις· τὰ παρόντα πράγματα· αἱ ἐν χρήσει συνήθειαι, τάξεις, διοίκησις, νόμοι, ἔθιμα, κ. τ. τ. τὰ ἐνεστῶτα, τὰ συνήθη, τὰ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὄντα. Πλούταρχ. Φωκ. ὡτὴν μέτρον τοῖς καθεστῶσι καιροῖς· εἰς τοὺς παρόντας χρόνους. ἰδὲ καθίστημι.

*Καθέτη, ἡ. ἰδὲ κάθετος.

Καθετήρ, ῆρος, ὁ (καθέω, καθίημι). Πᾶν ὅ,τι ἀφίνει τινὰς νὰ κρέμαται πρὸς τὰ κάτω· ἢ διὰ νὰ φθάσῃ ἕως εἰς τὸ βάθος τινός, διὰ νὰ ἐξετάσῃ διὰ τοῦτο τι· ὡς π. χ. τὸ σχοινίον δι' οὗ ἐξετάζουσι τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, (τὸ σκανδήλι)· ἢ τῶν χειρουργῶν μήλη, ἢ τὸ περιτιλυγμένον, τὸ στρεπτὸν πανίον, μαλλίον ἢ ξαντές (Charpie) δι' οὗ ἐμβάλλουσι τὸ ἰατρικὸν εἰς τὸ βάθος τῆς πληγῆς. οὕτω λέγει ὁ Ἱπποκρ. ὡμολοῦν ὠμολίνων καθετῆρι· παρὰ Γαλην. λέγεται ἔτι καθετήρ, καὶ τὸ ἴτιον καὶ λεπτὸν κυττῆρι δι' οὗ ποιοῦσιν ἐπίρριψίν τινα ἐν τῇ κύστει· ὁ ἐστὶ, σύριγξ. ἰδὲ καὶ, κάθετος, ἡ.

Καθετηρισμός, ὁ. Ἡ τοῦ καθετῆρος εἰσβολὴ, καὶ ἡ διὰ τούτου ἔρευνα, καὶ ἐξέτασις.

Καθέτης, ου, ὁ. = καθετήρ. Λέγεται ἔτι καὶ ἡ μέχρι τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης βαλλομένη ὁρμιὰ δι' ἧς ἀγρεύουσι τοὺς ἰχθύας, ἡ παρὰ τοῖς Βυζαντίοις καλουμένη βόλτα. Ἀρτεμιδ. Β'. 14.

Κάθετος, ον (καθέω, καθίημι). Ὁ ἐπὶ τὰ κάτω ἀφιημένος, βαλμένος, κρεμασμένος· ὡς νάμνος, βοῦς καθετοῖν· ἀφιημένος, βαλμένος εἰς τὸ βάθος (ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος) τῆς θαλάσσης ὡς θυσία τοῦ Ποσειδῶνος. – ὡὄρνιθες καθετοῖν. Σχολ. Εὐριπ. Φοίν. 115. αἱ, καὶ καθέται αἱ, ὑπὸ δὲ τῶν νεωτέρων πτερὰ καλοῦμεναι αἱ κλαβαναί. ὡμόλυβδος καθετοῖν· τὸ τεανδήλι δι' οὗ ἐρευνῶσιν οἱ ναῦται τὰ βάθη τῆς θαλάσσης· ὡἡ καθετοῖν, ὑπακουομ. γραμμή· παρὰ Γεωμέτραις, ἡ πρὸς τὰ κάτω κατ' εὐθεῖαν ἀγομένη γραμμή· ἔτι δὲ καὶ ἡ ὁρμιὰ ἢ μόλυβδον πρὸς τὸ τέλος πλησίον τοῦ ἀγκίστρου ἔχουσα, ἢ βόλτα. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Γ'. 77. καὶ 138. ὡτριχίνης καθέτοιν. Ἐπιγρ. ἥτις παρ' Ἀρτεμιδ. Ὀνειρ. Β'. 14. καθετήρ, καλεῖται.

Καθεύδω, Ὁμρκ. Πρστκ. καθεῦδον, Ἀττικ. καθηῦδον καὶ ἐκάθευδον. Μ. καθευδήσω, (εὕδω ἀνμλ.) (εὕδω, κατά). Κοιμῶμαι, ἀποκοιμῶμαι, Ὀδύσ. Ζ, 1. Ἡρόδ. 2, 95. εἰς ὕπνον καταλίνομαι, πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ· κεῖτομαι εἰς τὴν κλίνην, Ἰλιάδ. Α, 611. Ὀδύσ. Δ, 304. καὶ μάλιστα, ἐν φιλότητι καθεύδειν. Ὀδύσ. Η, 313. Μτφρ. ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι· εἶμαι ἐλεύθερος φροντίδων, ἀμελής, ὀκνηρός.

Καθεύρεμα, τό. = εὕρεμα. ἀμφ.

Καθευρίσκω, Μ. ήσω. = εὑρίσκω. Λουκιαν.

Κάθεφθος, ον. Λίαν ἢ καλῶς ἑψημένος, βρασμένος. ὡχρυσὸς κάθεφθος· καθαρισμένος, λαγαρισμένος. ἐκ τοῦ καθέψω.

Καθεψέω, = καθέψω, ὅδεν

*Καθεψής, ές. = κάθεφθος.

Καθέψησις, εως, ἡ (καθέψω). Ἡ μεγάλη ἕψησις, βράσις, ἢ διὰ τῆς μεγάλης βράσεως ἀνάλυσις σώματός τινος· χώνευσις.

Καθεψιάομαι, Μ. ήσομαι (ἐψιάομαι, κατά). = Ἐμπαίζω, περιπαίζω τινός. Ὀδύσ. Τ, 377. μετὰ γενικ.

Καθέψω, Μ. – ήσω (ἕψω, ἀνμλ.). Κατὰ πολλὰ βράζω, ἀφίνω τι νὰ βράσῃ τόσον πολὺ ὥστε νὰ ἀναλύσῃ, χωνεύω. Ἀριστοφ. Σφ. 795. διὰ τῆς βράσεως καθαρίζω. 2) Μτφρ. Καταπραΰνω, μαλακύνω, μετριάζω· συντεταγμ. μετὰ τοῦ πρᾴνειν. Ξενοφ. Ἱππικ. 9, 6. πρβλ. πέσσω, 4)

Κάθῃ, ἀντὶ, κάθησαι, 2. Ἀττικ. προσπ. τοῦ κάθημαι.

Καθηβάω, ῶ. = ἡβάω· ἀμφ.

Καθηγεμονικός, ἡ, όν. = ἡγεμονικός. ἐκεῖνο.

Καθηγεμών, όνος, ὁ, ἡ. = ἡγεμών, Ὁδηγός, ἀγωγός, ὅς τις δείχνει τὸν δρόμον εἴς τινα (κολαγουζῆς, Τουρκ.) ποδόστης. Ἡρόδοτ. Ζ'. 128. ὡκαλέσας τοὺς καθηγεμόνας τῆς ὁδοῦ, εἴρετο. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ διδάσκαλος, ἀρχηγός.

Καθηγέομαι, Μ. ήσομαι. Ἀπτκ. Μσ. (ἡγέομαι). Ὁδηγῶ, δείχνω ἕνα δρόμον. Ἰωνικ. καθηγέομαι. Ἡρόδοτ. Δ'. 125. ὡκαθηγέοντο οἱ Σκύθαι εἰς τὸν Ἀνδροφάγων τοὺς χώρους Ἡρόδ. Ε, 42. Η, 130. μετὰ μετχ. Η, 8. ὅδεν εἰσάγω, ὁδηγῶ εἴς τι, δίδω ὁδηγίαν ἢ διάταξιν εἰς τίποτε· μετὰ γενικ. τοῦ πρωτ. ὡτοῦ λόγου. Πλτ. Συμπσ. καθόλου, δείχνω ὡτινί τιν Weiss. Ἡρόδ. 7, 183. ἢ σύνταξις ἡ αὐτὴ τῇ τοῦ ἁπλοῦ, παρ' Ἀττικοῖς σημαίνει καὶ τὸ προηγέομαι, προπορεύομαι. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ὅδεν τὰ καθηγούμενα, παρ' Ἐπικτ. ὅδεν

Καθηγήτειρα, ἡ. θηλυκ. τοῦ καθηγητήρ.

*Καθηγητήρ, ῆρος, ὁ. καὶ

Καθηγητής, οῦ, ὁ. = καθηγεμών.

Καθηδύνω, (ἡδύνω, κατά). Λίαν ἡδύνω, κατηγλυκαίνω. καθόλου, γλυκύ, ἡδύ ποιῶ = τῷ ἁπλῷ.

Καθηδυπαθέω, (ἡδυπαθέω) Διόλου ἡδυπαθέω· φθείρω ἐμαυτὸν ἢ τὴν περιουσία μου εἰς τὰς ἡδονὰς· παρῳδῶ ἕλην μου τὴν ζωὴν ἀτώτως, κάθε λογῆς ἡδονὴν μετέρχομαι (ξεφαντόνω)· εἰς ἡδονὰς καταναλίσκω, κακῶς ἐξοδεύω. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. Γ'. 3. ὡΚῦρος ἔδωκέ μοι μυρίους δαρεικοῦς, οὓς οὐ καθηδυπάθησα· δὲν τοὺς ἔφθειρα εἰς τὰς ἡδυπαθείας (εἰς τὰ ζεύκια). παρὰ Σουιδ. καὶ μετὰ γενικ. ὡβίου καθηδυπαθεῖν.

Κάθηκον, οντος, τό (καθήκω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καθ' ἑαυτὸ πρέπον, ἀνῆκον, σύμφωνον, ἁρμόδιον· ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ὑποχρεωμένος τινὰς ἢ διὰ νόμου ἢ διὰ συνηθείας, ἢ δι' ἐπαγγέλματος, ἢ δι' ἀξίας καὶ τιμῆς, χρέος, ὑποχρέωσις τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ. Ξενοφ. ὡτὰ καθήκοντα ἀποτελεῖν· τὰ τεταγμένα χρέη ἐκπληρεῖν· τὸ νὰ κάμῃ τινὰς τὸ χρέος του. Officium Lat. Dovere, Ἰταλ. ἰδὲ καθήκω.

Καθηκόντως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. καθή-

κων. Κατὰ τὸ καθῆκον, κατὰ τὸ χρέος, πρέπον, προπόντως, ἁρμοδίως, χρεωστουμένως. ἰδὲ καθήκω.

Καθήκω. Μ. ἥξω (κατά, ἥκω). Φθάνω, ἔρχομαι μέχρι τινός, ἢ εἰς τι, ἢ ἐπί τι· ὡς ἡκαθήκει ὁ ἰτθμὸς εἰς τὴν θάλασσαν.α Ἡρόδ. 2, 32. φθάνει, ἐκτείνεται ἕως εἰς τὴν θάλασσαν. ἡκαθήκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος·α ἦλθεν, ἔφθασεν εἰς ἡμᾶς. Αἰσχύλ. ἐπὶ χρόνου· ἡ χρόνος καθήκειν ὁ καιρὸς φθάνει ἔρχεται. ἑορτὴς εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθηκούσης·α ἔφθασεν, ἔπεσε κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἑορτή τις· ἡκάμπτω μένει καθήκειν.α Αἰσχύλ. Χοηφ. 452. ἔρμην. διὰ τοῦ, εἰσβάλλειν, ἐπιχειρεῖν, βέλτιον δὲ τό, καταντᾶν, ἰδὲ ἐν τῷ, καθίκομαι. ἡτοῦ καθῆκον ἐκ Θεοῦ· τὸ ἐκ Θεοῦ ἐρχόμενον, καταβαῖνον. 2) ἀρκεῖ, εἶναι ἀρκετόν, ἢ ἱκανὸν ἐπιτήδειον διά τίποτε· ἡτινία 3) ἡκαθῆκων χρόνος·α ὁ ἀνήκων, ὁ ἁρμόδιος, ὁ διωρισμένος καιρός· ἡκαθήκουσαι ἡμέραι·α αἱ διωρισμέναι ἢ αἱ ἁρμόζουσαι ἡμέραι, ἢ ὁ συνηθισμένος καιρός· ἡκαθῆκε μοι·α ἀνήκει, προσήκει, ἁρμόζει εἰς ἐμέ, εἶναι τεταγμένον χρέος μου· ὅθεν τὸ, καθῆκον. Ἀλλ' Ἰωνικ. ἡτὰ κατήκοντα,α ἀντὶ τὰ καθήκοντα, παρ' Ἡρόδοτ. Ε'. 49. Α'. 97. Β'. 191. εἶναι ἀντὶ τοῦ αἱ παροῦσαι περιστάσεις μου, ἡ νῦν κατάστασίς μου, ἡ παροῦσα μορφὴ καὶ θέσις τῶν πραγμάτων. παρ' Πλάτ. εἰς Φαίδωνα. ἡκαθῆκε τὰ σκέλη·α ἀντὶ τοῦ συντονώτερον ἀνέλαβε σχῆμα καὶ σημειότερον. ἑρμ. Μτχ. καθηκόντως καθὼς πρέπει, ἢ κατὰ χρέος.

Καθηλιάζω (κατά, ἡλιάζω). Βάλλωτι εἰς τὸν ἥλιον διὰ νὰ ξηρανθῇ, ἢ λευκανθῇ, ἀσπρισθῇ 2) Ποιῶ τι διὰ τοῦ ἡλίου φωτεινόν, καθαρόν. Ἐπιγραμ.

Καθηλόω, ῶ (κατὰ ἡλόω). Συνδέω, στερεοῦω τι μὲ τοὺς ἧλους, τοῖς ἥλοις σφίγγω, καταπαρφόω· ὅθεν

Καθήλωσις, εως, ἡ. Ἡ διὰ τῶν ἥλων σύνθεσις καὶ στερέωσις· στερεὸν κάρφωμα.

Καθηλωτής, οῦ, ὁ. Ὅστις στερεῶς καρφόνει, καρφωτής.

Καθηλωτός, ή, όν. Μὲ καρφία στερεῶς καρφωμένος.

Κάθημα, τό· = κάθεμα. ἁμφ.

Κάθημαι, Ἀπρφτ. καθῆσθαι. Πρτκ. ἐκαθήμην. Ἀπθτκ. ἐν τῷ ἐστ. καὶ πρτκ. μόνον χρήσιμον (κατά, ἧμαι). Βάλλω ἢ ἀφίνω ἐμαυτὸν κάτω, κάθομαι· νὲν τινι, παρά τινι, ἐπί τινι, ἐπί τινος, καὶ, ἐς τινα·α Ὀδσ. Φ, 420. Πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 411. μάλστ. κάθημαι ἐν σιγῇ, ἡσύχως, μετ' ὀξιώματος ὡς ἐπὶ θρόνου. Ὀδσ. Π, 264. μάλιστα ἐπὶ τῶν ἐν δικαστηρίῳ καθημ. κριτῶν. Wolf. Λεπτ, σ. 387· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἡσυχάζω, εἶμαι ἀργός, ἢ ἀνίηρος· ἀργοπορῶ, ἐμποδίζομαι, μένω εἰς ἕνα τόπον ἀργοπορῶν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· ἔτι δὲ καὶ παραμένω, κάθημαι ἐνεδρεύων. Ἡρόδ. 2, 36, ὑπὸ Valck. προσμένω τίποτε. Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ χαμηλῶν καὶ κοίλων τόπων· οἵτινες κάθηνται τρόπον τινὰ πρὸ τῶν ὑψηλοτέρων, οἵτινες ἵστανται. καλλίμαχ. εἰς δῆλ. 168. αἰλιαν. Ζ, ἱστορ. ιε'. 12. Παρὰ τοῖς Ἀττικ. εἶναι ἐν συχνοτέρᾳ χρήσει τὸ σύνθετ τοῦτο παρὰ τὸ ἁπλοῦν ἧμαι· ἀσχολοῦμαι περί τι καὶ διατρίβω (Γαλλ. s'amuser à quelque chose) ὡς κοινῶς λέγομεν, Κόβηται ὁ δεῖνα καὶ μὲ κατηγορεῖ· ὡς ἐπὶ τὸ κλεῖστον ἐρωτηματικῶς, τί κάθησαι καὶ λέγεις; τῆς σημασ. ταύτης πρόχ. εὗρε, ὁ Κορ. εἰς Πλουτ. Ἀλεξ. 22. (ἰδὲ Πλτχ. Μέρ. Δ. σ. 419) ἀτὶν τοιαῦτα ἀνεῖδη προξενῶν κάθηται τί κάθηται καὶ μ' ἀνειδίζει οὕτω;

Καθημαξευμένως, Ἐπίρ. κατατετριμμένως, καταπεπατημένως, καταμεταχειρισμένως, μακρὰν λόγου ἀξίως· κ. τ. τ. ἰδὲ καταμαξεύω.

Καθημέραν, Ἐπίρ. ἀντί, καθ' ἡμέραν, καθημερινῶς· εἰς ἄλας κατὰ τάξιν τὰς ἡμέρας· ἡτὸ καθημέραν·α ἡ καθημερινὴ ἐργασία, δουλειά· τὸ καθημερούσιον.

Καθημερεία, ἡ. Πολύβ, ς'. 33. Τὸ διατρίβειν, περιῶν ὅλην τὴν ἡμέραν, ἢ τὸ καταγίνεσθαι, περᾶν τὸν καιρὸν ὅλης τῆς ἡμέρας περί τι· τὸ ἔργον τῆς ἡμέρας· ἐκ τοῦ

Καθημερεύω, (ἡμερεύω). Διατρίβω, περνῶ τὸν καιρὸν ὅλης τῆς ἡμέρας.

Καθημερινός, ή, όν· Ὁ καθ' ἡμέραν ἢ ὁ εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας γινόμενος, ἀποτελούμενος. (ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καθημερινή, ἡ ἐργάσιμος ἡμέρα, καθ' ἣν ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας ἐργάζονται· ἀντίκειται τῷ, ἑορτή.) Μτγνστρ. σχμτσμ. = τῷ ἐπημ.

Καθημέριος, ία, ιον· ἀλλὰ θεγενὲς· (ἡμέρα) = καθημερινός. Σοφοκλ. ἡμέρα καθημερία φθίνει σε·α κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν εἰς φθορὰν ἄγει. Ὁ Σχολ. Ἱλ. 1414.

Καθημεροβίος, ον, (βίος). Ὅστις ζῇ διὰμίαν καὶ μόνην ἡμέραν, καὶ δὲν φροντίζει διὰ τὴν αὔριον.

* Καθήραι, Ἀπρμφ. καὶ καθήρας, Μτχ. ἀορ. 1. ἐκ τοῦ καθαίρω, Ὅμρ.

Καθησυχάζω, Μ. άσω. Λίαν, ἀείλου ἡσυχάζω Πολύβ. Β'. 32.

Καθίγνυμι. Ἰδὲ καθίνυμι.

*Καθιδρός, ον = καθίδρως.

Καθιδρόω, ῶ (κατὰ καὶ ἱδρόω). Καταβρέχω μὲ τὸν ἱδρῶτα. 2) Λίαν ἱδρόω, καταιδρόνω.

Καθίδρυμα, τό, (καθιδρύω) = ἵδρυμα.

Καθιδρύνω, = καθιδρύω.

Καθίδρυσις, εως ἡ. = ἵδρυσις.

Καθιδρύω, καὶ, καθίδρυμι, Ἀορ. 1, Πθτκ. καθιδρύθην (ἱδρύω ἀμβλ.) Βάζω κάτω, βάζω τινὰ νὰ καθήσῃ. Ὀδσ. Τ, 257. Πθτκ. κατοικῶ, ἢ ἀποικῶ εἰς τόπον τινὸς Ἀρστφ. Ὄρ. 45 (ἡ προσωδία τῶν συλλ. ἡ αὐτὴ τῇ τοῦ ἁπλοῦ.)

Καθίδρως, ωτος, ὁ, ἡ· καὶ, καθιδρός, ὁ· (κατὰ καὶ ἱδρώς) Πλήρης ἱδρῶτος, γεμάτος ἀπὸ ἱδρῶτα· ἱδρωμένος, κουρασμένος, κεκοπιακώς, κεκμηκώς, κοπιασμένος. 2) Ἐνεργτκ. κουράζων, προξενῶν ἱδρῶτα.

Καθίεμαι. Ἰδὲ καθίημι.

Καθιερεύω, (ἱερεύω, κατά) Ἱερὸν ποιῶ, ἁγιάζω, ἀφιερόω, θυσιάζω.

Καθιερουργέω, τῷ πτρτ. Διόδωρ. Σελ.

Καθιερόω, = καθιερεύω.

Καθιέρωσις, εως ἡ· Ἱεροποίησις, ἀφιέρωσις, ἁγίασις.

Καθιζάνω, (ἱζάνω). Κάθημαι, κατοικῶ, μένω ὡς κάτοικος. Ὀδσ. Ε, 3. καὶ Πλάτ. φαίδρ. 5. ὅπου καθιζησόμεθα·α ὅθεν

Καθίζησις, εως, ἡ· Κάθισμα. καθίδρυσις, βάλσιμον.

Καθίζω, (ίσω, έζω, ίζω, κατά). Πρτκ. καθίζον, εὑρίσκεται δὲ καὶ ἐκάθιζον. Ὀδσ. Π, 408. Μ. καθίσω, Δωρ. κνεῖ καθίξω, Ἀττ. καθιῶ Ἀορ. 1. ἐκάθισα ἀλλὰ καὶ καθέσα, Θεόκ. 6, 66. 7, 82. Ἀρστφ. Βτρχ. 911. Ἐπκ. μετχ. καθίσας. Ὅμρ. τίθημι βάλλω τι κάτω ἢ ἐπάνω τινός, βάζω τινὰ νὰ καθήσῃ συχνὰ. παρ' Ὅμρ. ἀγορὰς καθίζειν συνάζω τὸν λαὸν εἰς συνέλευσιν, συγκαλῶ τὸν λαὸν εἰς συνέλευσιν ὅθεν παρὰ τοῖς Μτγνστρ. καθίζω δικαστήν τινα, ἢ, δικαστήριον·α διερίζω, κάμνω βάλλω τινὰ δικαστήν, ἢ βάλλω τοὺς δικαστὰς νὰ καθήσωσιν. ἡκαθίζω βουλήν·α συνάζω τὴν βουλήν, (κάμνω διβάσι). Διονύσ. Ἁλικ. καὶ ἐντεῦθεν καὶ καθόλου ἀντὶ τοῦ, στερεόνω, τίθημι στερεῶς, φέρω τινὰ εἰς κατάστασίν τινα, ἄρα ποιῶ, κάμνω, μετά τινος ἐπιθέτου ἢ μετοχῆς, ἡκλέοντας καθίζω.α κάμνω τινὰ νὰ κλαύσῃ. Κύρ. πδ. Β, 2, 14, 15. 3) οὐδετέρως = κάθημαι, κάθομαι, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Παρ' Ὅμρ. συχνάκις καὶ ἀντὶ Διατρίβω, ἀργοπορῶ, κατοικῶ, μένω καθήμενος, σταίνω εἰς κάποιον μέρος τὴν κατοικίαν μου, πίπτω, βυθίζομαι, ἐπὶ οἰκοδομημάτων. Νεώτρ. μετεχειρίσθησαν καὶ τὸ μέσον καθίζομαι εἰς ταύτην τὴν σημ. ἡκαθ. εἰς·α Valck Ἡρόδ. 8, 71.

Καθίημι, Μ. καθίσω, Ἀορ. 1. καθῆκα, Ἐπκ. καθέηκα, (ἵημι) Ἀφίνω τι κάτω ἢ ἐπὶ τὰ κάτω, βάλλω ἐπὶ τὰ κάτω· ἐμβάλλω, καταβάλλω, χαλῶ, καταβιβάζω. ἡείνον λαυκανίης καθέηκα·α Ἰλ. Ω. 642. καταβίβασα, ἀλλὰ ἡκαθίετε ἵππους ἐν δίνῃσι ῥίψατε τοὺς ἵππους εἰς τὰ κύματα, ὡς θυσίαν τοῦ ποταμίου θεοῦ. Ἰλιάδ. Φ, 132. Ῥίπτω κάτω, καταβυθίζω π. χ. τὸν καθετήρα· ὅθεν ἡκαθέσαι πείρας.α Αἰλιαν. δοκιμὴν ποιεῖν· ἢ μεταφορᾷ ἀπὸ τῆς μήλης ἢ ἀπὸ τοῦ σκαιβαλίου. Ἰδὲ ἐν τῷ, καθετήρ. 2) Εἰς τὸ βάθος ῥίπτω διὰ νὰ στερεωθῇ καὶ σταθῇ στερεά, ὅθεν στερεόνω, στερεόω, βεβαιόω καὶ ἀμετακίνητον ποιῶ. ἡσπονδὰς εἰ ἐμπύρων καθέσαι.α Εὐρίπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 6. νοῦ καθεῖτο τεῖχη.α Θουκυδ. Δ'. 108. Ε'. 52. καταβιβάζειν, μακρύνειν, ἐκτείνειν τὰ τείχη μέχρι τινός, ὡς καὶ τό, καθήκω. καὶ τὸ ἡκαθίημι τὸν πώγωνα·α ἀφίνω τὰ γένεια νὰ μεγαλώσουν· οὕτω καὶ τὸ ἡκαθεῖτο τὴν ὑπήνην·α μακρὸν εἶχε τὸ γένειον. ἡφωνὴν καθέσαι·α ἀφίνειν φωνὴν, φωνάζειν· χωρὶς καθεμένα τὰ ὁμαλά. Μέσ. στέλλομαι, πηγαίνω κάτω – 3) τίθημ., ἢ ἀποστέλλω, βάλλω εἰς ἀγῶνα ἡκαθέσαι ὁρμάτα, ἵππους, δράμα μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ εἰς ἀγῶνα καταβαίνω εἰς ἀγῶνα, νὰ ἀγωνισθῶ μέ τινα. καθόλου ἀποστέλλω κατά τινος. Μέσ. προετοιμάζομαι διὰ νὰ ἀρχίσω τὸν ἀγῶνα, κινοῦμαι κατά τινος ἐπί τινα Ἡρόδ. 7, 138. (Ἡ προσῳ. τῶν συλλ. ὡς εἰς τὸ ἁπλ. ἵημι.)

Καθικετεύω, Λίαν, θερμῶς ἱκετεύω, τὸ Μέσ. παρ' Εὐρίπ. Ὀρ. 317.

* Καθικμαίνω. = κατικμαίνω.

Καθικνέομαι, οῦμαι. Μέλ. ἕομαι. Ἀορ. καθικόμην. Ἀπθτ. Μέσ. Ἔρχομαι κάτω, ἐκεῖ, ἔθεν φθάνω, ἔρχομαι, ἐγγίζω μέχρι τινός, ἢ εἰς τι. Ἐπὶ λόγων λέγεται ὡς καὶ τό, καθάπτομαι· ἐπὶ κακοῦ ἠθικῶς ἀντὶ τοῦ, ὑβρίζω, λοιδορῶ, κ. τ. τ. ὡς ἡκαθικόμενος αὐτοῦ λοιδορίας.α ἀντὶ τοῦ, μαστιγόω, τύπτω, δέρνω· ὡς· ἡμάστιγι, ῥάβδῳ τινὸς καθικνέομαι·α ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ἦλθαν εἰς τὰ λόγια· ἦλθαν εἰς τὸ ξύλον, ἤ, εἰς ταῖς ἐυλαῖς, ἀντὶ τοῦ ἄρχισαν νὰ ὑβρίζωνται, νὰ δέρνωνται· ἡτῷ ἔξει καθικνέομαι·α κόπτω μὲ τὸ σπαθί. Σπάνιον δὲ τὸ παρὰ πασιν. Ε'. 18. νεῖς ὅλμους καθικνουμένας ὑπέρους·α οἱ μετὰ τῶν ὑπέρων ἐπὶ τῶν ὅλμων κτυπῶντες.

Καθίκομαι, = καθικνέομαι· ἔθεν ὁ Μέλ. καθίξομαι, καὶ ὁ ἀόρ. Β'. καθικόμην, σὺν τοῖς ἐκ τούτου παραγωμένοις ἐν χρήσει χρόνοις. ἡπάντος καθίκετό μευ μὲ εὐρε μ' ἐκυρίευσε λύπη. Ὀδσ. Δ, 342. καὶ ἡμᾶλα πάς με καθίκετο θυμὸν ἐνιπῇ πολλά μοῦ ἐγγίξει τὴν ψυχήν μου μὲ τὸν ὀνειδισμόν σου. Ἰλιάδ. Ξ, 104. ἔνθα· οἱ Ἀττ. Ἥκεται διὰ τὴν ἐν τῷ ῥήματι ἐνυπάρχ. κίνησιν, καὶ ὄχι διὰ μεταβατικὴν τινα δύναμιν τῆς λξ. ἐν τῷ πεζῷ εὐχρηστότρ. μετὰ γενικ. ὡς παρ' Αἰλιαν Ποικ. Ἱστορ. ΙΔ'. 3. ἡπικρότατα καθικόμενος αὐτοῦ·α ὑβρίζων, λοιδορῶν (ἐγγίζων μὲ τοὺς λόγους) αὐτὸν πικρότατα· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὑβρίσας· = καθάπτομαι, σωματικῶς καὶ ψυχικῶς.

Καθιλαρύνω, Διόδου ἢ λίαν ἱλαρύνω. Σουΐδ.

Καθιμάω, ῶ (ἱμάω, κατά). Δένω τι εἰς τὸ σχοινίον καὶ κρεμῶ, ἀφίνω αὐτὸ ἐπὶ τὰ κάτω· καταβιβάζω διὰ τοῦ σχοινίου· καὶ καθόλου, ἀφίνω τι κάτω καταβιβάζω (Ἀρστφ. Σφκ. 379. 396 ἔχει τὸ ι μακρόν.) ὅθεν

Καθίμησις, εως, ἡ· Ἡ ἐπὶ τὰ κάτω ἢ πρὸς τὰ κάτω ἄφησις. καταβίβασις, ἐξτ. διὰ σχοινίου τινός, Πλούταρχ.

Καθιμονεύω, (ίμων, ταὐτὸν τῷ, ίμάς, ἢ ίμονία) = καθιμάω. Ἡσύχ.

Καθίνυμι, Μέσ. καθίνυμαι καὶ καθίγνυμι, καθίγνυμα γραμν. = καθίζω, καθίζομαι. Ἱπποκρ. περὶ Γυναικ. οπου οἷς ἔτι κεῖται καὶ τό, καθίγνυσθαι. Τὸ ἁπλ. εὑρ. μόνον παρὰ Γλωσσ.

Καθιππάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀπτ. Μέσ. (κατὰ ἱππάζομαι) Τπάγω ἵππος, ἢ μετὰ ἱππασίας κατά τινος. «καθιππάσατο χώρην τὴν Μεγαρίδα.» Ἡρόδ. Θ'. 14. ἢ καθαλλαρία ἠρήμωσεν, ἠφάνισε τὸν τόπον τῆς Μεγαρίδος. 2) Ὑπάγω ἵππος εἰς πομπήν τινα· καὶ ἐντεῦθεν τό, καθίππαξις πομπῆς ὄνομα παρὰ Λακεδαιμονίοις. Ἡσύχ. ὡς ἡ παρὰ Γαλ. Cavalcade.—3) Μεταφορικ. «καθιππάσασθαι τῆς Φιλοσοφίας.» Διογ. Λαέρτ. ἀντὶ τοῦ ἐφορμᾶν κατὰ τῆς Φ. κατηγρ. τὴν Φ. ὑβρίζειν, καταπατεῖν διὰ λόγων· παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 728. καὶ 734. «καθιππάζεται νόμους· ἐπιστρέψειν νέος· κατατρέχω, καταπατῶ, ὑποτάσσω (καβαλλικεύω), ὡς καὶ τὸ «λὰξ πατεῖν.» παρ' Ἀθην. «ἑταίρας καθιππάζεσθαι· συνουσιάζεσθαι μὲ τὰς ἑταίρας· ὅθεν

Καθίππευσις, εως, ἡ. Τὸ ἱππεύειν, ὑπάγειν κατά τινος· ἐξβολή, μάχη διὰ ἵππων-2) ἡ ἐφ' ἱππων πομπή.

Καθιππεύω, (ἱππεύω) = καθιππάζομαι, 2) Ἡρωδιαν. ς'. 7. «οἱ ποταμοὶ καθιππεύονται· ἡμπορεῖ τις νὰ τοὺς περάσῃ καβάλα· δύναται τις ἵππος διαβῦσαι αὐτούς.

Καθιππικρατέω, Μ. ήσω. (ἱππικρατέω) Διὰ τῆς ἱππασίας, ἤτοι καβαλαρίας νικῶ. Πολυδ.

*Καθιππομαχέω, Μ. ήσω (ἱππομαχέω) = τῷ ἀντρ.

*Καθιπποτροφέω, Μ. ήσω. (ἱππτροφέω) Καταβιβάζω εἰς ἵππους.

Καθίπταμαι, καὶ, καθίπτημι· Πετῶ ἐπὶ τὸ κάτω ἰδὲ κατωπέτομαι.

Κάθεσις, εως, ἡ· Τὸ νὰ κάθηταί τις, καθεστώς· καὶ τὸ κάθισμα, τὸ σκαμνίον. 2) τὸ νὰ βάλῃ τίς τινα νὰ καθήσῃ.

Κάθισμα, τό (καθίζω). Τόπος ἐφ' ὃν κάθηταί τις. σκαμνίον, θρονίον, κ. τ. τ. καὶ τὸ καθέζεσθαι.

Καθιστάνω καὶ καθιστάω, ῶ· παρὰ τοῖς Μεταγνστρ. ἀντὶ τοῦ ἐρωτρ. καθίστημι.

Καθίστημι, (ἵστημι, κατά). Μ. καταστήσω, Ἀορ. 2 κατέστην, ἐνστ. Προστατ. καθίστα Ἰλιάδ. Ι, 202 καὶ καθίστη ἀντὶ καθίστασι. 1). Μεταβ. τίθημι κάτω, καταθέτω, ἐνθέτω «κρηνῆρα.» Ἰλιάδ. «πῆμα βάζω πλοίοντι εἰς τὸ ἀκρωτήριον.» Ὀδύσ. Μ, 185. συνεφμν. τῆς πρός τι κινήσεως. «Πύλον δὲ καταστήσαι τινα.» Ὀδύσ. Ν, 274. φέρω εὐγάζω τινὰ εἰς τὴν Πύλον. Μεταφρ. Διατάσσω, διορίζω, εἰσάγω, εἰσφέρω, ποιῶ τινὰ ὑπάρξῃ, νομοθετῶ, μάλιστ. ἐπὶ πολιτειῶν, βάλλω εἰς ἁρμονίαν, εὐταξίαν, καὶ καλὴν κατάστασιν· εἰς ἡσυχίαν καὶ τάξιν φέρω Wolf. ἐν Λεπτ. σ. 229. Φέρω τινὰ εἰς κατάστασίν τινα, ἐξτ. φέρω εἰς δύναμιν καὶ ὑπόληψιν, ἐνδυναμώνω. Πλτ. Πολιτ. 8. σ. 569. Α. «καθιστάναι τινὰ εἰς φόβον, εἰς δέος» Θεόδ. 4, 84. 108. ἐνίστε καὶ μετ' ἀπρμφ. «καταστῆσαι φεύγειν» Θεόδ. 4. 84. ὀφείλω καὶ μετὰ μτχ. «κλαίοντα καθιστάναι τινά» Ξενφ. Ἀναβ. Β, 1, 12. Πβτκ. Φαίνω, καταντῶ εἰς κατάστασίν τινα, εἶμαι εἰς κατάστασιν ἢ θέσιν τινά. Μέσ. διορίζω ἢ διατάσσω τι ἐλεύθερον δι' ἑαυτοῦ, π. χ. ἀρχηγόν. Ξενφ. Ἀνάβ. 3, 1, 30. 2) Ἀμτβ. ἵστημαι, ὑπάρχω ὡς Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 793. «τοιόνδε καθεστάναι ἵστημι στέρεος, ἥσυχος· ἐπίρρεπ. σημαν. εἶμαι ἀκίνητος, π. χ. περὶ ἱστάμενον ὕδατ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 872. «ἠτοῦμα καθεστηκὼς γαλήνη. Ἀριστοφ. Βατρχ. 1014. Μεταφρ. εἶμαι εἰς ἡσυχίαν καὶ εὐταξίαν· ὁ δόρυβος κατέστη ἡσύχασε. Ἡρόδ. 3, 80. ἐξετ. εἶμαι, ἐν συνηθείᾳ, συνηθίζομαι, ὅθεν «καθεστηκώς» ὁ ποιοῦντα ὑπάρχων· οἱ καθεστηκότες ἄνθρωποι μεταξὺ ἡλικίας, καὶ «ἡλικία καθεστῶσα» ἡ μεταξὺ ἡλικία· τὰ καθεστῶτα, ων, ἡ παροῦσα κατάστασις. συνηθισμένα, τὰ ὑπάρχοντα ἤδη καὶ ἐθη. ἐξετ. ἡ ὑπάρχουσα πολιτικὴ διοίκησις ἐπικρατείας τινός. Wolf, ἐν Λεπτ. σ. 234. Ἐπρ'. καθεστηκότως. — Εἰς τὴν Μεβτκ. σημαν. ἀνήκουσιν ὁ Ἐνστ. Πρτκ. Μλ. καὶ Ἀόρ. 1. Ἐκφρ. καὶ Μέσ. ὁλόκληρον δὲ τὸ Πβτκ. ὁ Παρμ. Ἐπρστλ. καὶ Ἐκφρ. Ἀορ. 2. εἰς τὴν Ἀμτβ. εἰς ἀμτρ. ὁ ἐνστ. Πρτκ. καὶ Μλ. Μέσ.

Καθιστήριον, τό (καθιστήρ καθίζω). Τόπος ἐφ' ὃν κάθηταί τις, κάθισμα· σκαμνίον. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 729.

Καθιστορέω, ῶ· κατ' ἐπίστ. τὸ ἱστορέω. Γεωπον ΙΒ'. β'. 31.

Καθό, ἀντὶ, καθ' ὁ· Ἀκολούθως, ἑπομένως, μετὰ τοῦτο, ἢ κατὰ τοῦτο· = καθά.

Καθοδηγέω, ῶ. Μ. ήσω, Δείχνω τὸν δρόμον εἴς τινα, ὁδηγῶ· αὐτὸν, κ. τ. τ. (ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ ἔτι σημαίνει καὶ τό, νουθετῶ, συμβουλεύω τινά.)

*Καθοδηγία, ἡ· = ὁδηγία.

*Καθοδηγός, ὁ· (ὁδηγὸς) = ὁδηγός, ἀρχηγός.

Κάθοδος, ἡ (ὁδός). Τὸ ὑπάγειν, πορεύεσθαι ἐπὶ τὰ κάτω ἢ καταβαίνειν, κατάβασις ἢ ἐπὶ τὰ κάτω ἄγουσα ὁδός, κατέβασμα. 2) Ἐπιστροφή, ἐρχομὸς εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ μάλιστα ἐξωρισμένου τινός. Δ, 61. Ξενφ. Ἑλλ. 1, Ἡρότ. 1, 22. 4, 4, 15. Ὁ Φωτιος ἔχει, καθόδοις, ἀγωγαῖς, περιόδοις· ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ κύκλοις.

*Καθοίμεθα. Εὐκτ. τοῦ κάθημαι. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 149.

Καθολικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ', καθολικῶς (κατὰ, ὅλος) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ὅλον, γενικῶς τὸ Συγκριτ. καθολικώτερος. Πολύβ.

*Καθολκεύς, έως, ὁ (καθέλκω). Ὅστις σύρει πρὸς τὰ κάτω.

Καθολκή, ἡ (καθέλκω). Τὸ σύρειν, τραβᾶν, ἕλκειν ἐπὶ τὰ κάτω. ἐξετ. ἐπὶ πλοίων· «καθολκὴ τῶν νεῶν· τὸ κατέβασμα τῶν πλοίων ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν. Μαθημ. Παλ. σελ. 216. «καθολκὴ καὶ καθολκὴ· ἀνέβασμα εἰς τὴν ξηρὰν καὶ κατέβασμα τῶν πλοίων εἰς τὴν θάλασσαν. Αἰνέστ.

*Καθολκός, ὁν (καθέλκω). Σύρων, ἕλκων πρὸς τὰ κάτω. Lobeck Φρύν. σ. 316.

Κάθολος, ον (ὅλος) Ὁ πολλὰ ἐν ἑαυτῷ περιλαμβάνων, ὁλόκληρος, Διόδωρ. Σικ. ΙΔ'. 13. «καθόλου δὲ τῶν οἴκων σὺν ὅλαις ταῖς συγγενείαις ἁρπαζομένων· ω καὶ ἐντεῦθεν τό, καθόλου, Ἐπιρρηματικῶς, Διόλου, καθολικῶς, γενικῶς, μὲ τὴν ὁλότητα, ὁλοτελῶς, ὁλοτελα, τὸ ὁποῖον πιθανῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ, καθ' ὅλου. Ξενφ. Ἱππ. 8, 1. «καθόλου γράφειν τὰς πράξεις· καὶ «τὴ τῶν καθόλου πραγμάτων σύνταξις.» Πολύβ. Ἡ γενικὴ Ἱστορία· «τοὺς καθόλου τῶν πραγμάτων λέγοντας.» Ἰσοκρ. πρὸς Νικοκλ. καὶ «τὴ καθόλου προσωδία» ἡ γενικὴ τῆς προσῳδ. διδασκαλία.

Κάθομα, ιζόντες, «παρὰ Σουίδ. ἐν Δ. Ἐπιρρεῖν· ἀντὶ τοῦ, ὁμοίως. ἰδὲ ὁμός. ἐν τοῖς Γεωπονικ. Γ. β'. 3. κεῖται καθομάδα, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

*Καθομάδα, ἰδὲ τὸ πργμ.

Καθομαλίζω, (ὁμαλίζω κατὰ) Διόλου ὁμαλίζω, ἰσιάζω. Μεταφρ. «ἤδη καθομαλίζειν· ω ἡμερόωσιν τὰ ἤδη. Πλούταρχ. Καίσ. 15.

Καθομηρίζω (κατὰ καὶ ὁμηρίζω) = ὁμηρίζω. Ἀριστοτελ. Δ'. 3. «καθομηρίζειν τινά· ω περιγράφω ἢ ὑμνῶ τινα μὲ Ὁμηρικοὺς στίχους, καθ' Ὅμηρον λέγω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, καθομηρεύω, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

*Καθομηρεύω = τῷ πργμ.

Καθομιλέω, ῶ (κατὰ, ὁμιλέω). Μετὰ Αἰτιαν. Κερδαίνω, λαμβάνω, πάσχω, ζητῶ· ἀποκτήσω τινὰ εἰς τὴν συναναστροφήν μου διὰ συνομιλίας, συναναστροφῆς, προσαρμόσεως, πολιτεύματος καὶ γλυκεῖαν λόγων μου· «τοὺς μὲν γνωρίμους καθομιλεῖν, τοὺς δὲ πολλοὺς δημαγωγεῖν.» Ἀριστοτ. τοὺς μὲν γνωρίμους νὰ κερδαίνῃ τις διὰ τῆς συναναστροφῆς, τὸ δὲ πλῆθος διὰ τῶν λόγων. Παρὰ Διοδ. Σικ. ΙΔ'. 70. ἐπὶ τῆς ἰδίας σημασίας μετὰ Δοτικ. ἀμφ. 2) καθομιλημένος· Πᾶν ὅ,τι ἔγινε τύνηθες εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἤτοι ἦλθεν εἰς κοινὴν χρῆσιν· καὶ πᾶν ὅ,τι ἐκ τῆς χρήσεως ἦλθεν εἰς παροιμίαν, πᾶν ὅ,τι καθολικῶς ἤτοι ἀπὸ ὅλους κοινῶς ὁμιλεῖται, ὡς π. χ. «καθομιλημένη γλῶσσα.» Πολύβ. Γ. 5. «δόξα καθομιλημένη· γνώμη, ἤτοι διὰ τῆς φήμης πανταχοῦ ἐξηπλωθη, ἤτοι ἔγινε κοινή.

Καθομολογέω Μ. ήσω (ὁμολογῶ, κατά.) Διόλου ὁμολογῶ, φανερῶνω, ὑποσχομαι, ἐγγυῶμαι μεθ' ὅρκου ἢ μετὰ βεβαιότητος νὰ δίδω πρός τινά τι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἀρραβωνίζω. συμβιβάζω. Πλούταρχ. «Ἰουλίαν Σκιπίωνι καθομολογημένην καὶ γαμεῖσθαι μέλλουσαν.»

Καθοπλίζω, Μ. ίσω (ὁπλίζω, κατά). Διόλου ὁπλίζω, ἁρματόω προετοιμάζω. Ὁμηρ. Σοφ. Ἰλ. 1074. 2) δι' ὅπλων καταχειρόω, νικῶ, βάζω· πολλὰ ἀμφίβολον.

Καθόπλισις, εως, ἡ· Ἡ δι' ὅλου ὁπλισις, ἁρμάτωμα, ἑτοιμασία. Ξενφ. Κ. Π. 8, 5, 6.

*Καθοπλισμός, οῦ, ὁ = τῷ πργμ.

Καθορατικός, ή, όν· Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βλέπειν ἐπὶ τὰ κάτω ἢ ἐφ' ὅλα τὰ μέρη· ὅστις βλέπει ἁπανταχοῦ, ἤτοι ὅλα τὰ πράγματα προσεκτικῶς, πολλὰ προσεκτικός, συνετός, ὀξύνους· ἐκ τοῦ

Καθοράω, ῶ Μλ - κατόφομαι, Ἀόρ. κατεῖδον, Ἀπρμφ. κατιδεῖν Πρκμ. καθεώρακα, (ὁράω) Πρὸς τὰ κάτω ἢ ἐπὶ τὰ κάτω ἐκ τινος ὑψηλοῦ τόπου βλέπω· «ἐκ τινος» Ἰλιάδ. Η, 21. Δ, 337. 2) Μεβτκ. Θεωρῶ τι ἀπ' ἐπάνω κάτω, παρατηρῶ τι, γνωρίζω, κατανοῶ· εἰς ταύτην τὴν σημ. μτχρζτ. ὁ Ὅμ. μόνον τὸ Μέσ. «καθορώμενος αἰανῶ» Ἰλιάδ. Ν. 4. ἐν τῇ Ὀδ. οὐχ' εὑρηται ἡ λξ. οὕτω καὶ Ξενοφ. Κυρου. π. Γ'. β'. 10. «ἐπεὶ δὲ τὰ ἄκρα εἶχον, καθεώρων τὰς οἰκήσεις· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ω. 291. «Τρῶας κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται· καθόλου δέ, ἀντὶ τοῦ, Προσεκτικῶς βλέπω, κυττάζω, θεωρῶ, παρατηρῶ. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. ζ'. 7. «τὸ μὲν πῦρ οἱ ἄνθρωποι ῥᾴδιως καθορῶσιν, εἰς δὲ τὸν Ἥλιον οὐ δύνανται ἀντιβλέπειν.» 3) «καθορᾶν τι ὄν τινα ἐννοεῖν τι διά τινος, συμπεραίνειν τι ἀπό τινος. Πλτ. 2. σλ. 376. Α. σπανίως μετὰ γεν. Ἀριστοφ. Ἱππ. 803.

Καθορίζω, Μ. ίσω, Ἀτ. ίῶ. (κατὰ ὁρίζω) Διορίζω, βάλλω ὅρους, σύνορα.

Καθοριστικός, ή, όν· Ὁ διορίζων, βάλλων ὅρια καὶ - 2) ὁ διωρισμένος, βέβαιος.

*Καθορμάω Μ. ήσω = ὁρμάω.

Καθορμίζω, Μ. ίσω. Ἀτ. ίῶ (κατὰ ὁρμίζω) Κατάγω, καταβιβάζω τὸ πλοῖον ἀπὸ τὸ πέλαγος εἰς τὸν λιμένα. Αἰσχύλ. Προμ. 973. Ἐπίκτ. Δ'. 13 Ἀράζω. ὅθεν καθόλου, Ἀρίω, στέλλω, ῥίπτω τι μετὰ. Αἰσχ. Προμ. 965. Μέσ. εἰσέρχομαι, εἰσπλέω εἰς τὸν λιμένα, ἀράζω εἰς τόπον» Θεόδ. 3, 32, 45. 7, 34.

Καθόρμιον, τό = ὅρμος, παρὰ τοῖς Ο'.

Καθοσιόω, ῶ (κατὰ ὁσιόω) = καθιερεύω. Ἀγιάζω, ἁγιερόω, θυσιάζω. «καθοσιούμενος μαχιμίνω.» Ἡρωδιαν. Ζ'. 96. ὡς τὸ Ἰτ. Consacrato, delicato, dedicato, ἀφιερωμένος· ὅθεν

Καθοσίωσις, εως ἡ· Καθιέρωσις, ἁγίασις, ἀφιέρωσις, θυσία. Λέγεται καθοσίωσις καὶ τὸ παρὰ Λατίνοις Crimen laesae majestatis.

Καθόσον, ἀντὶ, καθ' ὅσον, = καθό· Ὅσον, τόσον μακρὰν· τόσον, ὅσον· καθόσον ἐνδέχεται.

ποίόν τε ἐστί, συγχωρεῖν ὅσον εἶναι δυνατόν. ὅσον ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ. «προσῆγε τῷ τείχει, καθόσον πρὸς τὴν πόλιν αὐτοῦ ἐώρα», τόσον μακρὰν, ὅσον αὐτὸς ἔβλεπε τὴν πόλιν αὐτοῦ. Θουκυδ. Ζ. 37.

Καθότι, ἀντὶ, καθ' ὅ,τι· Ὡς καθὼς, μὲ ποῖον ἢ κατά τινα τρόπον· ἐπάνω εἰς τινα τρόπον, ἐπειδὴ πῶς, ὅπου, πόσον πολὺ ἢ μακρὰν, κ.τ.τ. Θουκυδ.

*Καθοῦ, ἀντὶ καθέστο. Μέτ. Πρτκτ. Ἀορ. 2. ἐκ τοῦ καθίημι.

Καθυβρίζω, Μ. ἴσω. (κατὰ ὑβρίζω) Λίαν ὑβρίζω, ὑβριστικῶς μεταχειρίζομαί τινα, ἢ ὑβριστικῶς φέρομαι κατά τινος. ἰδὲ ὑβρίζω· παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 153. μετὰ Δοτικ. ἄλλως δὲ μετὰ γεν. καὶ αἰτ.

Καθυγίεσις, εως, ἡ (καθυγιάζω) Ἡ διόλου, παντελὴς ὑγίασις· ἢ ἡ τῶν ἔρεων καθυγίασις· ἢ τελεία ἰατρία τοῦ προσώπου. Ἀντίγονος Καρίστρ. 187.

Καθυγραίνω, (κατὰ ὑγραίνω) Βρέχω, ὑγρὸν ποιῶ, καταβρέχω, ὄβρον.

*Καθυγρασμός, ὁ. Βρέξιμον, κότισμα.

Κάθυγρος, ον (ὑγρὸς) Λίαν ὑγρὸς· μουσκευμένος, βρεγμένος.

*Κάθυδρος, ον (ὕδωρ) Κατὰ πολλὰ ὑδατώδης, ἢ ὁ ὕδατα πολλὰ ἔχων· γεμάτος ἀπὸ νερά. «κρατὴρ καθύδρος.» Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 158. ποτήριον μετὰ ὕδατος, ἤτοι γεμάτον νερόν.

Καθυλακτέω, ῶ Μλ. -ήσω (ὑλακτέω) Ὑλακτῶ, γαυγίζω πρός τινα ἢ κατά τινος. μετὰ γενκ.

Καθυλίζω, Μ. ἴσω (ὑλίζω). Διόλου ὑλίζω, σακκελίζω, σταγγίζω, κοκκινίζω.

Καθυλομανέω, ῶ (ὑλομανέω, κατά) Λυσσάω, βλαστάνω πολὺ κατὰ τὴν ὕλην, ἤτοι κατὰ τοὺς κλωνοὺς, κατὰ τὸ ξύλον, καὶ κατὰ τὰ φύλλα· (ἐπὶ δένδρων) Ἱππκ.

Καθυμνέω, ῶ Μ. ἥσω. (ὑμνέω) = ὑμνῶ 2) Λίαν ἢ συχνὰ ὑμνῶ. Ἠλέανθ. Ἔμν.

*Καθύπαρ = καθ' ὕπαρ = ὕπαρ.

Καθυπάρχω, = ὑπάρχω μετ' ἐπιτρ. τινος Πλούταρχ.

*Καθυπείκω = ὑπείκω μετ' ἐπιτρ. τινος.

*Καθυπεμφαίνω, = ὑπεμφαίνω. Σημαίνω ὑποκεκριμένως.

Καθυπενδίδωμι, = ὑπενδίδωμι. Νικήτ. Χρον. στ. 2. ὑποχωρῶ, ἀφίνω, συγχωρῶ, παραχωρῶ.

Καθυπερακοντίζω, Μλ. ἴσω. = ὑπερακοντίζω. Ἀρστφ. Ὄρν. 829.

Καθυπερέχω, Μ. ἔξω. = ὑπερέχω Στοβ. Λογ. Α'. μετὰ γενκ. καὶ κατωτέρω μετὰ αἰτ.

Καθυπερηφανέω, = ὑπερηφανέω. Ὑποδεικνύω ἐμαυτὸν ὑπερήφανον κατά τινος. Εὐστάθ. «τινόσε»

Καθύπερθε, καὶ πρὸ φωνήεντ· καθύπερθεν. Ἐπίρ. (ὑπερθε) κυρίως, Ἄνωθεν, ἀπὸ τοῦ ἐπάνω ἐπὶ τὰ κάτω· ἀπ' ἐπάνω κάτω Ἰλ. Γ, 337. Χ, 196. Ὀδ. Μ, 442. μετὰ Γενκ. Ὀδ. Θ, 279. β) Πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος, πρὸς τὰ ἄνω, ἀνωτέρω, συχνάκις παρ' Ὅμ, «Φρυγίη καθύπερθεν ἡ ἄνω Φρ.» Ἰλ. Ω, 545. καὶ μετὰ γενκ. «καθύπερθε Χίου», Ὀρτυγίηςω ἐπάνω ἀπὸ τὴν Χ. τὴν Ὀρ. δηλ. πρὸς βορρᾶν τῆς χίου τῆς Ὀρ. πρὸς ἄρκτον. Ὀδ. Γ, 170. Ο, 404. Ἀντθ. τῷ ὑπένερθε, Ὀδ. Κ, 353. Παρὰ τοῖς Μτγιστρ. «καθύπερθε γενέσθαι» = ὑπεροχὴν λαβεῖν, κρατῆσαί τινος· κυρίως περὶ παλαιστοῦ, ὅστις ὑποβάλλει τὸν ἀνταγωνιστήν του, ἔρχεται ἐπάνω του. 2) ἐπὶ χρόνου, = πρότερον, πρὸ, μετὰ γενκ. Ἡρόδ. Ε, 28. πρβλ ἄνω.

Καθυπερτερέω, ῶ. Μ. ήσω = ὑπερτερέω. Εἶμαι ἀνώτερος· ὑπερτερῶ ἐκ τοῦ

Καθυπέρτερος, ἔρα, ερον. (ὑπέρτερος) Συγκρ. τοῦ καθύπερ, καθύπερθε. Ὑπερθετ. καθυπέρτατος ὑψηλότερος, ἀνώτερος, ὅστις ὑπερβαίνει, ὑπερτερεῖ κατὰ τὴν δύναμιν, κ. τ. λ. Ἡρόδοτ. Ζ'. 233. «ὡς δὲ εἶδον κατυπέρτερα τῶν Περσέων γινόμενα τὰ πρήγματα.»

*Καθυπηρετέω, Μ. ήσω. = ὑπηρετέω μετ' ἐπιτρ. τινος.

Καθυπισχνέομαι, οῦμαι· ἀνμλ. = ὑπισχνέομαι μετ' ἐπιτρ. Ὑπόσχομαι, ἀῤῥαβωνίζω, δίδω ὑπόσχεσιν περὶ τινος, ὡς καὶ τὸ, καθομολογέω.

Καθυπνής, ές. Ὅστις βαρέως κοιμᾶται, ἢ ἀγαπᾶ τὸν ὕπνον· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀμελὴς, ἀῤῥόντιστος.

Καθύπνιος, ον. (ὕπνος) Ὁ γινόμενος, φαινόμενος, εὑρισκόμενος εἰς τὸν ὕπνον. ἰδὲ ἐν τῷ, παράπτωσμα.

*Κάθυπνος, ον = καθυπνής.

Καθυπνόω, ῶ Μλ. -ώσω. Βαρέως, ἢ βαθέως κοιμῶμαι, εἰς ὕπνον τρέπομαι, ὑπνοκοιμῶμαι, Ἡρόδ. 7, 12, 15. καὶ Μέσ. 7, 14, 17. καὶ Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. α'.

Καθύπνωσις, εως, ἡ· Τὸ ὑπνοκοίμισμα. Ἀρστ. Προβλ. ΙΑ'. 17.

Καθυποβάλλω, (ὑποβάλλω ἀνμλ). Διόλου ὑποβάλλω, βάλλω τινὰ ὑποκάτω, ὑποτάσσω. Πλάτ. πίπτω, τὰ βάζω κάτω. 2) = ὑποβάλλω.

Καθυπογράφω, Μ. ἄψω = ὑπογράφω, μετ' ἐπιτρ. Εὐστάθ.

Καθυποδείκνυμι, = ὑποδείκνυμι· μετ' ἐπιτρ. Εὐστάθ.

*Καθυποδέχομαι, Μ. ξομαι (ἀνμλ.) = ὑποδέχομαι μετ' ἐπιτρ.

Καθυπόκειμαι, = ὑπόκειμαι. ἀμφ.

*Καθυποκλέπτω, Μ ψω = ὑποκλέπτω μετ' ἐπιτρ.

Καθυποκρίνομαι, = κατορχέω, καὶ, καταυλέω τινα· ὅ ἐστι, δι' ὑποκριτικῆς φωνῆς καὶ διὰ τεχνασμάτων ἀπατῶ τινα, καὶ ἀποκτῶ τὴν εὔνοιαν αὐτοῦ. Ὑποκριτικῇ φωνῇ καταγοητεύω τινά. Δημοσ. περὶ παραπρεσβ. «καί τοι καὶ περὶ τῆς φωνῆς, ἴσως εἰπεῖν ἀνάγκη· πάνυ μὲν γὰρ μέγα καὶ ἐπὶ ταύτῃ φρονεῖν αὐτὸν ἀκούω ὡς καθυποκρινόμενον ὑμᾶς· διὰ τῆς ὑποκρίσεως σᾶς κατεδούλωσε, σᾶς ἐμάγευσε καὶ σᾶς ἔκαμε νὰ τὸν ἀγαπᾶτε. 2) Ὀλύμπιος παρ' Εὐσεβ. Ε'. 26. «καθυποκρίνομαι τὰ μαντεῖα· εἰς τὰ μαντεῖα παίζω τὴν ῥόλλαν τῶν θεῶν, ὑποκρίνομαι ὅ,τι εἶμαι θεός· παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. στ'. κεῖται μετὰ τοῦ, διαφεύδω. 3) «καθυποκρίνεσθαι εἶναί τινα τὸ νὰ κάμνῃ τι ὡς νὰ ἦναί τι π. χ. Δουκικ. «καθυποκρίνεται Ἐνιπεὺς εἶναι· ἢ ὑποκρίνεται ὅτι εἶναι ὁ Ἐνιπεύς.

*Καθυποπίπτω, (ἀνμλ.) = ὑποπίπτω μετ' ἐπιτρ. Λογγ. (1)

Καθυποπτεύω, Ἀριστοτ. Ῥητ. εἰς Ἀλέξ. Ε'. «ἀδικημάτων καθυποπτευθέντων· τὰ ὁποῖά τινας μόνον ὑποπτεύεται εἴς τινα, ὅ ἐστιν, εἰς ὑποψίαν μόνον ἐλθεῖτων.

Καθύποπτος, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς ὑποψίαν ἐλθὼν παρὰ Πολυδ. Β'. 27. ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ καχύποπτος.

*Καθυποσαίνω, = ὑποσαίνω μετ' ἐπιτρ.

Καθυποστιβίζω, Μ. ἴσω = στιβίζω μετ' ἐπιτρ. ἰδὲ ἐν τῷ, καταβυρσίω.

*Καθυποστρέφω, Μ. ψω. = ὑποστρέφω μετ' ἐπιτρ.

Καθυποτάσσω, καὶ Ἀττκ. ἄττω. (ὑποτάσσω) Διόλου ὑποτάσσω.

Καθυποτοπέομαι, = ὑποτοπέομαι μετ' ἐπιτρ. ἰδὲ καχυποτοπέομαι.

*Καθυποτρέχω, (ἀνμλ.) = ὑποτρέχω μετ' ἐπιτρ.

Καθυπουργέω, Μ. ήσω = ὑπουργέω. μετ' ἐπιτρ.

*Καθυποφιθυρίζω, Μ. ἴσω. = ὑποφιθυρίζω μετ' ἐπιτρ.

Καθυστερέω, ῶ = ὑστερέω, Πολλὰ ὀργὰ ἔρχομαι, μένω ἢ στέκομαι ὀπίσω μετὰ γενκ. «τινόσε»

*Καθυστερίζω, Μ. ἴσω = τῷ πρτγμ.

Καθυφαίνω, Διόλου ὑφαίνω.

Καθύφεσις, ἡ, Ἡ διόλου ὕφεσις, ἀμέλεια, προδοσία τοῦ ἐπιστάτου τῶν πραγμάτων· κρυφὴ ἀνταπόκρισις μετὰ τοῦ ἀντιδίκου. Collusion, Γαλλ. καὶ

Καθυφετήρ, ῆρος, ὁ ἐπελόνακος, ὁ Ἐπιστάτης πράγματός τινος· ὅστις ἔχει κρυφὴν ἀνταπόκρισιν μὲ τὸν ἐχθρόν, ἤτοι εἶναι ἀγοικημένος μετ' αὐτοῦ, προδότης, ἄπιστος. Praevaricatur Colluxor, Λατ. ἐκ τοῦ

Καθυφίημι, (ὑφίημι). Μ. ὑφήσω. Ἐνδίδωμι, ὑποχωρῶ, ἀποτίθω, δίδω, ἢ ὑποβάλλω ἐμαυτόν τινι, ἀκολουθῶ τοῖς θελήμασιν αὐτοῦ ἀμελῶ τινι, προδίδω, ἐθελοκακῶ «τὴν τινὸς ἀφίω τὴν ὑποστήριξιν ἢ τὴν ἐπιστασίαν ἣν ἔχω ἐπί τι, καὶ φέρομαι τόσον ἀμελῶς, ὥστε δίδω χώραν εἰς τὸν ἐναντίον καὶ προχωρῶν αὐτὸς κερδαίνει καὶ ὠφελεῖται. Τούτῳ ἀντιστοιχεῖ τὸ Λατ. Praevaricari, ὅ ἐστιν, Ἔχω κρυφὴν ἀνταπόκρισιν (εἶμαι ἀγοικημένος) μετὰ τοῦ ἀντιδίκου μου, καὶ ὑποχωρῶ μὲ τρόπον ἵνα κερδήσῃ αὐτὸς τινί τι. ἐπὶ Ῥητόρων (ἀβουλάτων.) «πολλῶν πραγμάτων καιρὸν ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ». Δημοσ. «εἰ καθυφείμεθά τι τῶν πραγμάτων· ἐὰν ἡμεῖς ἀμελήσωμεν καὶ ἀφήσωμεν τὰ πράγματα εἰς τὸν ἐναντίον· ὁ αὐτ. «καθυφεῖκε τὸ πρᾶγμα, γραφάς, τὰ τῆς πόλεως· παρὰ Δεινοκρ. Θεοκρ. ἀφίεναι, παραιτεῖν τὰ πράγματα καὶ λαμβάνειν χρήματα διὰ τοῦτο. Ὁ Πολιαιν. Η'. κθ'. 1. ὀνομάζει τοὺς ἐν τῇ μάχῃ ἀμελεῖς στρατιώτας, «καθυφιεμένους ἐν ταῖς μάχεσι.» Μέτ. «καθυφίεσθαί τινα» ὑποκλίνω, ἢ ἐνδίδω εἴς τινα ἀτιλῶς καὶ ἀναξίως. Δημοσθ. Ὀλυν. 3, 8. «καθυφίεσθαι ἐν τινι ἀποκάμνω εἰς τίποτε, χάνω τὸ θάῤῥος καὶ τὴν ἐπιθυμίαν μου π. χ. «ἐν μάχαις»

Καθυφίστημι, = ὑφίστημι. μετ' ἐπιτρ. Ἰουλιαν. Λόγ. Ε'.

Καθυψηλός, ἡ, ὸν = ὑψηλὸς ἀμφ. παρὰ Διονυσ. Ἁλ. Β'. 43. τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν ὀρθότερον τὸ ἁπλοῦν, ὑψηλός.

Καθύω, Καταβρέχω. ἀμφ.

Καθωμηρευμένα, καθ' Ὅμ. εἰρημένα. ἰδὲ καθομηρίζω. Ἡσύχ.

Καθωραίζομαι, = ὡραίζομαι Λίαν ὡραίζομαι.

Καθ' ὥραν, Ἐν πάσῃ ὥρᾳ· κατὰ καιρὸν, εἰς κάθε ὥραν.

Καθώς, Ἐπίρ. = καθά, καθό, καὶ καθάπερ. (ὡς, κατά). Ὃν τρόπον, παρομοίως, κατὰ ποῖς.

Καί, Σύνδεσμ. συμπλεκτικόν. 1) συνδέει λξ. καπρτσ. Ἐξ ἀνακολουθίας συνδέει μετχ. καὶ πρχμν. ῥῆμα, Ἰλιάδ. Χ, 247. «ὡς φαμένη, καὶ κτήσατο» ἀντὶ «ὡς ἔφη καὶ κτήσατο». 2) Παρὰ τοῖς Πζγρφ. συνδέει τὸ τε — καὶ δύο λξ. ἢ πρτσ. ὅταν μεταξὺ τῶν δύο ἐνυπάρχῃ ἐσωτερικὴ τις συγγένεια· π. χ. «ἄρκτοι τε καὶ λέοντες ζῶα, τὰ ὁποῖα ὡς εἰς τὰ θηρία ἄμφω ἀνήκουσα συγγενῆ εἰσι πρὸς ἄλληλα. 3) ἀλλ' ὄχι μόνον λέξεις καὶ προτάσεις συνδέει, ἀλλὰ τίθεται καὶ πρὸς ἔμφασιν πρὸ μιᾶς μόνον λέξεως ἢ ἑνὸς μέρους τῆς περιόδ. καὶ τότε ἑξῆγ. ποτὲ μὲν πάλιν διὰ τοῦ καὶ, ποτὲ διὰ τοῦ ὡς καὶ π. χ. «τάχαιοι καὶ ἀναίνεον αἰτιόωντο» Ἰλιάδ. Λ, 654 καὶ Μ, 301 «κέλεται ἡ θυμός, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν ἐπιθυμεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ ὡς καὶ (ἢ καὶ εἰς αὐτὸν) εἰς τὴν στερεὸν καὶ ὠχυρωμένην κατοικίαν· οὐ μόνον — ἀλλὰ καὶ ὡς καὶ ἐν τῇ συνῃ· οἱ Ἀττκ. δὲ καὶ οὐ μόνον — ἀλλὰ, χωρὶς τὸν καὶ πρὸς περισσοτέραν ἔμφασιν, καὶ τοῦτο ὡς καὶ ἐν τῇ συν. 4) Μετὰ μτχ. ἢ ἐπιθ. ἑξῆγ. πολλάκις διὰ τοῦ, ἐν καὶ, ἀγχαλα, μὲ ὅλον ὅτι, ὅσον καὶ ἐν· π. χ. Ἰλιάδ. 1, 655 «Ἕκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι ἔοικε» = καίπερ ἢ καίτοι. Ἀλλὰ καὶ = ὅτε, ὡς «ἦν μοι ἦμαρ ἤδη

δεύτερον καὶ κατηγόρηνται Σοφκλ. Φιλ. 555. καὶ = καὶ ταῦτα, καὶ μάλιστα. καὶ = κἄν, τοὐλάχιστον. 5) μετὰ τά, ὅμοιος, ἴσος, ὁ αὐτός· τίθεται δ' καὶ ἀντὶ τοῦ, ὡς ἢ ὥσπερ ψιλόμησι ἐχρέωντο ὁμοίησι καὶ σὺν ἀντὶ ὥσπερ σύ. Ἡρόδ. 7, 50, 2. ἔνθα κυρίως ἔπρεπε νὰ ἦναι κἀκεῖνοι καὶ σὺ ἐχρέωντο ὁμοίησι γνώμησιν καὶ νοῦντα καὶ πάλαιν ἀντὶ καὶ νῦν ὥσπερ πάλαιν· 6) ἐπὶ ἀριθμήσεως ὅτε σμικρ. τὸ σχεδὸν καὶ ἐς ἑβδομήκοντα, αὐξανόμενος γίνεται καὶ ἐς ἑπτακαίδεκα πήχεα. Ἡρόδ. 2, 60, 68. — Ἀλλ' εἰς τὸν Ἕλληνα μαθητήν, ἡ καλλίστη καὶ ἀσφαλεστάτη ὁδηγός. καὶ ἐνταῦθα θέλει εἶσθαι ἡ μητρική του γλῶσσα, ἥτις μεγάλως θέλει τοῦ εὐκολύνει τὴν μάθησιν καὶ ἐντελῆ κατανόησιν τῆς τῶν προπατόρων του γλώσσης, ἐὰν μόνον ἠξεύρῃ καὶ θέλῃ νὰ ὠφεληθῇ τὰ ἐνδεχόμενα ὑπ' αὐτῆς, παραβάλλων ὀλ. πάντοτε τὴν νέαν μὲ τὴν παλαιάν, ὡς ὁ σοφὸς Κοραῆς συνεβούλευεν, καὶ εἰς τὰς ἐκδόσεις του ἠκολούθησε· μετὰ τοῦ, ἄν, κατὰ συγκοπ. γίνεται κἀν. ἰδέ. τοῦτο, ὁμοίως καὶ τὰ λοιπὰ ἐν τῇ τάξει τῶν γραμμάτων αὐτῶν. π. χ. καὶ γάρ, καὶ γε καὶ ταῦτα, κ. τ. λ.

Καιάδας, ου, ὁ. Παρὰ Λακεδαιμ. Βάραθρον, ὄρυγμα, ὅπου τοὺς κακοῦργους, ἢ τὰ νεκρὰ σώματα αὐτῶν ἔρριπτον. Παυσαν. Μεσσην. ΙΗ'. Στράβ. Ε', καὶ Η'. Εὕρηται δὲ καὶ, κεάδας. καιάτας, καὶ, καιέτας, γεγραμμένον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καιάτα, ὀρύγματα. ἢ τὰ ὑπὸ σεισμῶν καταβράγεντα χωρία.» Ὅρα καὶ Ἀμμών. ἐν Λέξ. Βάραθρον. (Συγγν. τῷ κοῖς καὶ καῖαρ)

* Καὶ ἄν, Ναί βέβαια, καὶ ἀόλου βέβαια, Ὀδυσ. ΣΤ. 300. Ἰλιάδ. Ε. 362 = τῷ Ἀττικ. κἄν.

Καῖαρ, ατος, τό. Ὄρυγμα, χάσμα, βάραθρον, τρῦπα εἰς τὴν γῆν, μάλιστα δὲ ἡ πάλαι ἐκ σεισμῶν προελθοῦσα. 2) Βάθος, γούρνα, κοίλωμα εἰς τὴν σφενδόνην ὅπου βάλλουσι τὴν πέτραν καὶ σφενδονίζουσιν αὐτήν. Ἀριστοτ. μηχαν. καὶ κίαρ, λεγόμ.

Καὶ γάρ, διότι, ἐπειδή. Βεβαιώνει τὸ καὶ καθ' ἑαυτὸ κυρίως μὴ ἀμφιβαλλόμενον· Ἰλιάδ. Γ, 188 Δ, 43. 58. Ὀδυσ. Σ. 260. κυρίως εἶναι ἐκ τοῦ καὶ γε ἄρα· συντεθειμένον. Μετ' ἔπιτ. καὶ πλείονος ἔμφ. καὶ γάρ δή· ἐπειδὴ τῷ ὄντι, ἀληθῶς λοιπόν· καὶ τῷ ὄντι λοιπόν· τὸ δὲ καὶ δὴ μόνον, σημαίνει σχεδὸν τὸ νῦν ἤδη τώρα, πρὸ μικροῦ· καὶ ἑπομένως τὸ καὶ γὰρ νῦν. καὶ γὰρ τοιοῦτ· καὶ ποιητ. καὶ γὰρ ῥα καθόλου ἐστὶ ταὐτὸν τῷ ἀντιτέρω· καὶ γὰρ δή· ἢ τῷ, τοιγαροῦν.

Καί-γε. Καὶ πρὸς τούτοις, καὶ ἀκόμη ἐπάνω εἰς αὐτά, καὶ μάλιστα. Εὐριπ. Φοίν. 1695. καὶ ξυνιστοῦμαί γε· οὕτως ἔστιν ἐπιτατικὸν καὶ ἐν Ὀδυσ. Α. 46. καὶ λίην κεῖνός γε δοιοὺς εἰλεῖται ὀλέθρους. Ναί βέβαια, καὶ μάλιστα αὐτὸς ἀπέδωκε θάνατον καθὼς τῷ ἔπρεπε, λίαν ἄξιος ὑπῆρχε τοῦ θανάτου, ἢ πολλὰ τῷ ἔπρεπε ὁ θάνατος· τὸν ὁποῖον ὑπέφερε. καὶ μάλα γε ἀστείας ἑορτῆς· καὶ μάλιστα. καὶ τῷ ὄντι ἀληθῶς. 2) Περιοριστικὸν τῆς καταφάσεως οἷον «Ἑλληνικόν τι τὸν ὁμόδον τιμᾶν ἀεί» λέγει ὁ Μενέλαος παρ' Εὐριπ. Ὀρ. 487. Ὅτε γίνεται ἡ ἀπόκρισις καὶ τῶν νόμων γε μὴ πρότερον εἶναι θέλειν.» Ναί, ἀλλ' ἔτι νὰ μὴ θέλῃ τὸν ἑαυτόν του νὰ ἦναι ἀνώτερον τῶν νόμων, τὸ γε τίθεται πάντοτε τοὐλάχιστον μίαν λέξιν μετὰ τὸ καί.

* Καὶ δέ. Καὶ μ' ὅλον τοῦτο, ἀλλὰ καί. Ἰλιάδ. Ξ, 364. λγτ. πρὸς τούτοις καὶ καὶ δέ τεν Ἰλιάδ. Τ, 28. καὶ δέκυν Ἰλιάδ. Χ. 420. καὶ δέκεν Ὀδυσ. Ο, 449. Ἰλιάδ. Ω, 370. Οἱ Ἀττικ. βάνουν συνδ. μίαν ἢ καὶ περισσ. λέξεις μεταξὺ τοῦ καί καὶ τοῦ δέ

* Καὶ δὲ καί, = τῷ προηγ. καὶ πρὸς τούτοις.

Καὶ δή, Σχεδὸν τώρα, πρὸ ὀλίγου, πρὸ μικροῦ, νῦν ἤδη· συγχέεται πολλάκις μετὰ τοῦ ἤδη. τὸ δὲ καὶ δὴ σημαίνει ἔτι καὶ τό, ἄρτιον, ἀς ὑποθέσωμεν. καὶ δὴ παρεῖκεν· εἶτα πῶς; Καλά, ἀς ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ παρέβλεψεν. Εὐρ. Ἑλ. 1065. οὕτω καὶ τό παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1065. καὶ δὴ δέδειγμαι· τίς δέμας τιμῇ μένειν Εὐριπ. Μηδ. 388. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. ζ'. 9. καὶ δὴ καὶ καὶ πρὸς τούτοις ἀκόμη, Ἰλ. Α, καὶ τέλος ἔτι, καὶ ὅτι ἀκόμη. Ἄρα ἔτι, καὶ λοιπόν ὅτι. Τοιοῦτον εἶναι κατὰ τὴν σημασίαν καὶ τό, καὶ δὴ οὖν.

Καὶ εἰ, Καὶ ἐάν, καὶ ἄν, καὶ ἀνίσως, ἐάν καὶ· ἀγκαλά, μ' ὅλον ὅτι.

Καιετάεις, εσσα, εν (καΐαρ, κεάδας). Χασματώδης, λακκώδης· ὅστις ἔχει πολλοὺς λάκκους, πολλὰ χάσματα ἢ βάραθρα καιετάεσσαν Λακεδαίμονα. ἐν Ὀδυσ. Δ. 1. ἀνέγνωσεν ὁ Ζηνόδοτος (ἔνθα τώρα κατὰ τὸν Ἀριστρχ. καιετώεσσαν γράφεται· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Καλλίμαχ. καιετάεντος ἀπ' Εὐρώτοιο εἶπεν. κατ' Εὐσταθ. ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, κοῖλον. Στρβ. Η'.

* Καίκι, καὶ κεν. Ἐπκ. ἀντὶ καὶ ἄν, κἄν. Ὁμρ.

Καικίας, ου, ὁ· Ὁ ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς θερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέων ἄνεμος. Ἀρκτοανατολικός. (Γραῖος). Ἀριστοτ.

* Κάϊκος, ὁ. Ποταμὸς ἐν Μυσίᾳ. Ἡσιόδ. Θογ. 343. (ῡ-ῠ)

Καὶ μάλα, Καὶ μάλα γε· καὶ μάλιστα πάνυ.

* Καὶ μᾶλλον, Ἀκόμη πολὺ περισσ. Ὁμρ.

* Καὶ μέν. Καὶ βέβαια, χωρὶς ἄλλο, ἀφεύκτως. Ἰλιάδ. Ι, 632.

Καὶ μὲν δή. καὶ μὲν δὴ καί· ἀλλ' ἔτι, καὶ πρὸς τούτοις ἀκόμη· καὶ ἐπάνω εἰς αὐτά, ἐκτὸς τούτων ἔτι.

Καὶ μήν, Καὶ τῷ ὄντι, βέβαια, καὶ ἔτι, καὶ πρὸς τούτοις, καὶ ἀκόμη, ἀλλ' ἔτι. 2) Συνήθως ὅμως ὅπόταν γίνεται ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου, κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἀλλά, ὅμως, ἀμμή, μὲ ὅλον ὅτι, μ' ὅλον τοῦτο, καὶ λοιπόν. 3) καὶ μὲν καί· ἀλλ' ἔτι ἀλλὰ καὶ ἔτι, ἀλλὰ προσέτι, καὶ ἀκόμη περισσότερον.

Καινίζω, Μ. ἴτω Ἀττ. ἰῶ (καινός). Ἀνανεόω, καινουργόω, νέον ἢ ἀσύνηθες ποιῶ τι. Σοφοκλ. Τραχ. 867. καὶ τι καινίζει στέγη· εἰς τὸν οἶκον ἀκολουθεῖ, γίνεταί τι ἀσύνηθες· κάτι παράξενον γίνεται εἰς τὸ ὀσπήτιον· ἢ ὁ οἶκος φαίνεται παρηλλαγμένος, ἀλλοιώτικος· 2) Καθαγιάζω, ποιῶ ἱερὸν ἅγιον, ὡς τὸ τῆς συνδ. ἐγκαινίζω ἢ ἐγκαινιάζω. Παρὰ Καλλιμ. «πρῶτος τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν· καθηγίασεν. Οὕτω καὶ τό, καίνιστον ζυγόνα· παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 1079. ἰδὲ καινόω.

Καινίς, ίδος, ἡ. Παρὰ Λουκιαν. ἡμάρτημ. ἀντὶ τοῦ, κοπίς· ἢ πρὸς σφαγὴν μάχαιρα.

Καίνισμα, τό. Τὸ ξανανεωμένον ἢ νέον γενόμενον. Μανέθ. Δ'. 191. «κεδροχαρεῖς σοφοεργὰ τέχνης καίνισμα· ἔχοντες· οἱ ποιοῦντες ἐκ ξύλων κέδρων νέους σφοῦς.

Καινεσμός, ὁ· Νεωτερισμός, ἀνανέωσις.

Καινιστής, οῦ, ὁ· Νεωτεριστής, ἀνανεωτής, ὁ καινίζων.

* Καινογραφέω, (καινός γράφω) Νέα καὶ ἀσύνηθη γράφω. Ἐμνοθ.

Καινοδοξέω, ῶ· παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 11. ὅτι μῖσος ἐκαινοδόξει τὴν ἐξουσίαν. Τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν. «ἐκαινοτόμει· ἀνενέωνε καὶ ἐδίδεν αὐτῇ μίαν νέαν διεύθυνσιν.

Καινοδοξία, ἡ, Ἡ ἐπιθυμία πρὸς ἀνανέωσιν· ἀμφ.

Καινολογία, ἡ. (λέγω) Νέα καὶ ἀσύνηθης ὁμιλία, νέος καὶ ἀσύνηθης τρόπος τοῦ λέγειν. Διονυσ. Ἁλικ.

Καινοπαθέω, ῶ· παρὰ Πλουτάρχ. μετὰ τοῦ, ὀδύρομαι· = ξενοπαθέω, καὶ, δεινοπαθέω. Νέα καὶ ἀνείκοντα πάσχω.

Καινοπαθής, ές. (πάσχω) Ὁ νεοϋποφερμένος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπαθέ τις ἄλλοτε ἀλλὰ πάσχει τώρα πρώτην φορά· ὅθεν = ἀνήκουστος, οὐ· «πήματα καινοπαθῆ· νέας δυστυχίας, νέα ἀνήκουστα πάθη. Σοφοκλ. Τραχ. 1277. ὅπου ἄλλοι καινοπαγῆ, ἀνεγνωσαν.

Καινοπηγής, ές, (πήγνυμι) Νεοκαμωμένος, νεοστυπωμένος, νεοπεπηγμένος. Αἰσχ. Θηβ. 648.

Καινοπήμων, ον, γεν. ονος (πῆμα) = καινοπαθής, ἢ ὁ ἐκ νέου, καὶ πάλιν πάσχων. Αἰσχυλ. Θηβ. 369. «καινοπήμων ὁμωιῶν· ἢ ἄρτι δυστυχήσασα. Ὁ Σχολ.

Καινοποιέω, ῶ· (καινοποιός) Νέον ποιῶ ἀνανεόω, ξαναζωόνω, ἐκ νέου ἐφευρίσκω· ὅτι καινοποιηθὲν λέγεις· τί νέα διηγήσαι; τί νέα λέγεις; Σοφοκλ. Τραχ. 837. ὅθεν

Καινοποιητής, οῦ, ὁ· Ὁ νέα ποιῶν, ὁ καινίζων, νέα ἢ καινοτομίας ἐφευρίσκων, ὁ νέα λέγων, ὁ νέας ἡδονὰς μηχανώμενος. Ξενοφ. Κυρου. π. 8, 8, 8.

Καινοποιία, ἡ. Τὸ νέον ποιεῖν, καινούργωσις, ἀνανέωσις, νέα ἐφεύρεσις, καινοτομία.

Καινοποιός, όν. (ποιέω) Ὁ νέα ποιῶν, ὁ ἀνανεώνων, καινουργόνων, νέα ἐφευρίσκων, καινοτόμος.

Καινοπραγέω, ῶ (πράσσω, πράγος). Νέα πράττω, ποιῶ, κάμνω· κάμνω νέα καὶ ἀσύνηθη πράγματα· κάμνω ἢ ζητῶ νὰ ἐφεύρω νεωτερισμούς. Συχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ, κοινοπραγέω.

* Καινοπραγία, ἡ. Νεωτερισμός, ἐπιθυμία τοῦ νεωτερίζειν.

Καινοπρέπεια, ἡ. (καινοπρεπής) Τὸ πρέπον, ἡ θεωρία τοῦ νέου, ἢ τοῦ νεωτερισμοῦ, τὸ πολίτευμα ἢ τὸ φαινόμενόν τινος νέου, ξένου ἀσυνήθους, καὶ ἀγνώστου ἀνθρώπου ἢ πράγματος, ἢ στενοχωρία καὶ δυσκολία ἀπείρου τινὸς εἰς τι ἀνθρώπου.

* Καινοπρεπεστέρως, Ἐπίρρ. Συγκρτκ. ἐκ τοῦ

Καινοπρεπής, ές, καὶ Ἐπίρρ. καινοπρεπῶς (πρέπω). Ὅστις ἔχει τὸ φαινόμενον ἢ τὸν πρέπον τοῦ νέου, νέος, ἀσυνήθης, παράξενος — 2) Ἐπὶ προσώπων, ἐκεῖνος ὅστις φέρεται, πολιτεύεται ὡς ξένος, νέηλυς, ἀσυνήθης, καὶ δὲν ἠξεύρει νὰ συμπεριφέρηται μὲ τὰ πράγματα. Πλούταρχ.

Καινός, ή, όν, Νέος, καινούριος, ξένος, παράξενος, ἀσυνήθης, νέηλυς, ἀγνώριστος, «νέκ καινῆς (ἀρχῆς)· ἐκ νέου, ἀπὸ τὴν ἀρχήν· «καινὰ πράγματα». Νεωτεριστοὶ «οὐδὲν καινότερον εἰσέφερε τῶν ἄλλων». Ξεν. Ἀπομν. 1, 1, 3. Ἐπίρρ. καινῶς.

Καινόσπουδος, ον (καινός, σπουδή). Ὅστις ἐπιθυμεῖ, ἀγαπᾷ τοὺς νεωτερισμούς, τὰ νέα, ἢ καινόσπουδοι. Λογγίν. Ε', ἡ ἐπιθυμία διὰ νέας μεταβολάς· ἢ τῶν νέων ἀγάπη, καὶ καταφρόνησις τῶν παλαιῶν.

Καινοσχημάτιστος, ον (σχηματίζω) καὶ

Καινοσχήμων, ον, γεν. ονος (σχῆμα). Ὁ καινὸν, ἀσύνηθες σχῆμα ἔχων, νεοσχημάτιστος. Εὐσταθ.

Καινόταφος, ον. Ἐν Ἀκίλεντ. Β'. 420. «σχῆμα καινόταφονι, ἀντὶ, σχῆμα καινοῦ τάφου·

Καινότης, ητος, ἡ (καινός). Τὸ εἶναι τοῦ καινοῦ, νέου, καινουργότης, ἀγνωριμία, ἀπειρία κ. τ. τ.

Καινοτομέω, ῶ. (καινοτόμος) Τέμνω, κόπτω, ἐκ νέου ἢ νέον τι πρᾶγμα. παρὰ Ξενοφ. Προσόδ. Δ'. 27. «καὶ μὴν καινοτομεῖν γε οὐδεν ἥττον ἐξεστι νῦν· ἀντὶ τοῦ καινὴν λατομίαν τέμνειν, ἀνοίγω ἕνα νέον μεταλλεῖον, κόπτω τὰς ἐν τοῖς μεταλλείοις πέτρας, καὶ ἀνοίγω λάκκους ζητῶν τὸν ἄργυρον ἢ χρυσὸν· καὶ ἐντεῦθεν — 2) καθόλου ἀντὶ τοῦ, ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω νέον τι, ἀνακαινίζω, καινουργόνω, νεωτερίζω, ἀλλάζω τι, μά-

λιστα ἐπὶ πολιτείας ἡ γλώσσης τινός καινὸν ποιῶ, ὅθεν

Καινοτόμημα, τό. Πᾶν ὅ,τι ἔγινεν ἐκ νέου, ἢ τὸ ὁποῖον ἐπεχείρησε νὰ νεώσῃ τις, νεωτέρισμα, καινὸν ἐπιτήδευμα, καὶ

Καινοτομία, ἡ. Νεωτερισμός· ἢ ἐκ νέου, ἢ νέα ἐπιχείρησις, ἀρχὴ· ἐκ τοῦ

Καινοτόμος, ον, καὶ Ἐπῤῥ. καινοτόμως (καινὸς, τέμνω). Ὅστις κάμνει καινοτομίας, νεωτερισμούς. καινότομος, δὲ καὶ Παθτ. Ὁ ἐκ νέου ἀρχισθεὶς, πραχθεὶς, νέος, ἀσυνήθης, ὁ νεωστὶ ἐν χρήσει ἐλθών.

Καινότροπος, ον (τρόπος). Ὁ καινοὺς, νέους τρόπους, συνηθείας, ἤθη ἔχων, ἢ τρόπου καινοῦ καὶ ἀσυνήθους ὤν, Ἀπο.

Καινουργέω, ῶ (καινουργός). Ξανανεώνω καινὸν, νέον ποιῶ τι. — 2) Νέα πράγματα ἐργάζομαι, ἢ ἀρχίζω νὰ κάμω, ἀνανεόω, καινουργόω, μεταβάλλω, νεωτερίζω, Ξεν. Ἑλλ. Ε, 2, 16. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ κατηγορίας, περὶ νεωτερισμῶν τῶν ἐν πολιτείᾳ τινὶ γινομένων. ἡ τὴν σαγήνην καινουργεῖν. Ἀλκίφρ. Γ, 3. κάμνειν καινούριαν τὴν σαγήνην. ὅθεν

Καινούργημα, τό. Τὸ νέον ἔργον ἀρχασθαι, ἀνανέωσις, μεταβολή, ἀνακαίνισις, τὸ ἐκ νέου γενόμενον.

*Καινουργής, ς, ές = καινουργός.

*Καινούργησις, εως, ἡ. Τὸ νέον ποιεῖν τι. ξανακαινούργωσις.

ΚΚαινουργία, ἡ = καινούργησις, καινουργισμός.

Καινουργίζω = καινουργέω, ὅθεν

Καινουργισμός, ὁ = Καινούργησις, καινούργημα, νεωτερισμός, ἀνανέωσις, μεταβολή.

*Καινουργιστός, ή, όν. Νεοκαμωμένος, ἀνανεωμένος.

Καινουργός, ὀν (ΕΡΓΩ). Ὅστις ἀρχίζει ἢ σκοπεῖ κάμῃ νέον ἤτοι καινούριόν τι· ὁ καινὸν ἔργον ποιῶν. Παραδοξοποιός, ὁ καινὰ καὶ ἀπροσδόκητα ἐργαζόμενος, ἢ σκοπῶν.

Καινοφανής, ές (φαίνομαι). Ὅστις φαίνεται καινουργὸς, νεοφανής· ὁ τὴν τοῦ νέου θεωρίαν ἔχων.

Καινόφιλος, ον (φιλέω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ νέα, τὰ καινούρια, ἢ τοὺς νεωτερισμούς. — 2) Ὁ καινὸς ἤτοι καινούριος φίλος. Ὁ Φώτ. ἔχει. καινόφιλον λέγουσι τὸν μὴ τοῖς αὐτοῖς φίλοις χρώμενον φίλον· ἄρα ὁ συχνάκις ἀλλάζων τοὺς φίλους.

Καινοφωνέω, ῶ (φωνή). Μεταχειρίζομαι νέας λέξεις.

Καινοφωνία, ἡ. Τὸ νέον, ἢ τὸ ἀσυνήθιστον τῶν λέξεων.

Καινόω, ῶ (καινός). Καινίζω, καινὸν ποιῶ τι· καινουργόω, μεταβάλλω. 2) Παρ' Ἡρόδ. Β', 100. ἠποιησαμένην οἴκημα ὑπόγαιον, καινοῦν τῷ λόγῳ = ἐγκαινίζω, ἐγκαινιάζω, ἀφιερόω τῷ Θεῷ. ἰδὲ καινίζω. — 3) Παθτκ. παρὰ Θουκυδ. Γ', 82. καινοῦσθαι τὰς διανοίας· ὅτι αἱ διάνοιαι αὐτῶν ἔγιναν ἐπιῤῥεπεῖς εἰς τοὺς νεωτερισμούς ἄρα, λαμβάνω κλίσιν, διεγείρομαι, γίνομαι ἐπιῤῥεπὴς πρὸς νεωτερισμούς.

*Καὶ νύκε. Καὶ τώρα ἔθελεν ἀκολουθήσῃ βέβαια τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, μετὰ τῆς Ὀρστκ. καὶ τοῦ μὴ εἰς τὴν ἐνν. πρότασιν. Ἰλιάδ. Γ, 373. Θ, 90. Ὀδυσ. Ω, 50. ἀλλὰ καὶ καὶ νύ κε ὄφελ. Ἰλιάδ. Γ. 530. Ψ, 490. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐνν. εἰμὶ εὑρηται καὶ τὸ εἶμι μόνον. Ὀδυσ. Δ, 317. καὶ τὸ κάλλιον Ὀδυσ. Δ, 630. Μ, 71. — 2) καὶ νύκον, μετὰ εὐτυκῆς, καὶ ἄνευ ἐνν. πρτσ. = καὶ τώρα (οὕτως) ἠδύνατό τις βέβαια νὰ κάμῃ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. Ὀδυσ. Ξ, 325, Σ, 294.

Καίνυμαι, ἄνευ Μλ. καὶ Ἀορ. Ἀπθτκ. ἐκ τοῦ καίνω, καίνυμι. Καταβάλλω, νικῶ, φονεύω, διαφθείρω, κόπτω τὸν νικηθέντα. ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, μετὰ τῆς αἰτκ. τοῦ προσπ. τὸ δὲ πρᾶγμα καθ' ὃ τίθεται ἐν ἀπρμφτ. ἐκαίνυτο φυλ' ἀνθρώπων κυβερνήσαιο ὑπερέβαινε ὅλους τοὺς ἀνθρπ. εἰς τὸ κυβερνᾶν. Ὀδυσ. Γ. 282. καὶ μετὰ δοτκ. τοῦ πργμτ. ἠτιά τινι, Ἡσόδ. Ἀσπ. 4. Πολλῷ εὐχρηστότερος ὁ Πρκμν. καὶ ὁ Τπρστλ. κέκασμαι, ἐκεκάσμην, Δωρκ. κέκαδμαι ἔχοντες σημσ. ἐνστ. καὶ Πρτ. καὶ πργμν. ἀμφτρ. ἀπὸ τοῦ ΚΑΖΩ· ἠκεκάσθαι τινὰ τιν ὑπερβαίνειν τινὰ εἰς τίποτε, κατά τι, Ἰλιάδ. Β, 530. Π, 808. Ὀδυσ. Τ, 305. καὶ μετὰ ἀπρμφτ. ἀντὶ τῆς δοτκ. ἅπαξ Ὀδυσ. Β, 158. — 2) Ἐνίοτε εὑρηται τὸ κέκασμαι μόνον, μετὰ τῆς δοτκ. τοῦ πργμτ. ἄνευ τῆς αἰτκ. τοῦ προσπ. καὶ τότε ἐνεργεῖται διὰ τοῦ, εἶμαι πρῶτος, ἔχω τὰ πρωτεῖα, εἰς τίποτε. Ἰλιάδ. Δ, 339. Ε, 54. Ὀδυσ. 1, 509. κ. τ. λ. κὴν Δαναοῖσιν, Ὀδυσ. Δ, 725. μετὰ δμωῇσιν Τ, 82. ἠπάντες ἐπ' ἀνθρώποισιν, Ἰλιάδ. Ω. 535. ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγενεστ. καὶ ἀντὶ τοῦ εἶμαι στολισμένος, προκεκοσμημένος, μέ τίποτε, Ἡσόδ. Ἔργ. 929. Πίνδ. Ὀλ. 1, 41. Ἐνίοτε καὶ μετὰ τοῦ ἀπρμφτ. μόνον. Εἶμαι ἐπιτήδειος, ἱκανὸς, εἶμαι εἰς κατάστασιν. Ἀπλ. Ῥδ. (Πιθ. ἀπὸ τοῦ καινω, κτείνω, ΒΕΝΩ.)

*Καὶ νῦν. Καὶ τώρα. Ὅμρ. ὅστις συνήθως μεταχειρίζεται τὸ καὶ νῦν ὅταν φέρῃ πρόημ. διά τι, τὸ ὁποῖον εἶπε προτήτερα γενικῶς. Ἰλιάδ. Α. 109. Β, 239. Ὀδυσ. Α, 35. καὶ νῦν ἤτοιμ. Ὀδ. Δ, 151. = αὐτὴν τὴν ὥραν, πρὸ ὀλίγου. Ὀδυσ. Ι, 105.

Καίνω, Μλ κανῶ. Ἀορ. 2. ἔκανον. Ἀπρμφ. κανεῖν. Πρσχμτσμ. τοῦ κτείνω ἢ κταίνω, φονεύω τὸν ἐν τῷ πολέμῳ πεσόντα, καὶ καθόλου, φονεύω. Πτκ. μάλιστα παρὰ τοῖς Τρχκ. ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττκ. λγγρφ. οὐκ ἀσυνήθως· ὅθεν

*Καίνων, ὁ. Ὄνομα σκύλου, Ξεν. Κυνηγ. 7, 5.

Καινῶς, Ἐπῤῥ. (καινός). Μὲ καινούριον τρόπον, ξένως, ἀσυνήθως. ἠκαινῶς εἰπεῖν, κατὰ τὸν νέον τρόπον, ἤτοι. μὲ νέας ἐκφράσεις καὶ ἰδιώματα· ἀντίθ. τῷ, ἀρχαίως εἰπεῖν ἠάρχαιοτρόπως, ἀρχαίοις ὀνόμασι χρῆσθαι. ἰδὲ ἐν τῷ καταπλήττομαι.

Καίνωσις, εως, ἡ (καινόω). Καινούργησις, νεωτερισμός, ἀνανέωσις.

Καίπερ, Σύνδεσμ. Μ' ὅλον ὅτι, ἀγκαλὰ καὶ, μετὰ Μτχ. ἠκαὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένωι. παρ' Ὁμήρ. ὅπου τὸ, καὶ περ, κεῖται ἀεὶ διαχωρισμένον ὑπό τινος λξ. ἅπαξ δὲ ἀδρτ., Ὀδυσ. Η, 224. Εἶναι ἐν χρήσει ἔτι καὶ εἰς τὸ πεζόν, πλὴν οὐχὶ δεδηγμένος ἠκαίπερ — ὄμωμοκ Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 714. καὶ ὄμωμοκ καίπερ Δυσερ. 18, 1. ἔστι δὲ = εἰ καὶ· παρ' Ἀπλ. Ἀργ. Β', 359. ἠτοῦ καὶ περ εὐχαιρότατοι· εἶναι ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, καὶ, ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, περ.

*Καὶ πῶς, = καὶ πῶς ἠμπορεῖ νὰ ἦναι τοῦτο δυνατόν, μετ' ἐκπλήξεως ἐρώτησις· παρὰ τοῖς Ἀττκ.

*Καί ῥα, φανερώνει παρὰ τοῖς Ἔπη. ἐν τῇ δυνήσει ἐλαφρὰν τινὰ μετάβασιν ἀπὸ μιᾶς πράξεως εἰς ἄλλην = καὶ τότε, καὶ οὕτω. Ἰλιάδ. Α, 360. 569. κ. τ. λ.

Καιρικός, ή, όν (καιρός). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν καιρόν, πᾶν ὅ,τι ἁρμόζει, τεριάζει εἰς τὸν καιρόν, ἢ φανερώνει τὸν καιρόν.

*Καίριμος, η, ον = καίριος, ἀμφ.

Καίριος, α, ον (καιρός). Παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἀκτλκτ. καὶ Ἐπῤῥ. καιρίως. 1) Ὁ ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ὤν· ὅστις εἶναι ἢ γίνεται εἰς τὸν καιρόν· χρήσιμος, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος, ὠφέλιμος εἰς τὸν προσήκοντα· ἤτοι εἰς τὸν πρέποντα καιρόν· συχνότατα παρὰ τοῖς Ἀττ. — 2) Εἰς τὸν πρέποντα τόπον, ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε γενόμενος, τὸν πρέποντα τόπον ἐπιτυχών, καὶ ἐντεῦθεν, ἐπὶ κτυπήματος, πληγῆς κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ, κτυπηθεὶς καθὼς πρέπει, ὁ ἐστὶν ἐπιτυχημένα. ἄρα, ἐπικίνδυνος, θανάσιμος, θανατηφόρος. Ξενοφ. Κύρου. π. Ε', δ'. 5. ἠπαίει αὐτὸν, καιρίας μὲν πληγῆς ἁμαρτάνειν· δὲν τὸν ἐπέτυχεν εἰς καλὸν τόπον, δὲν τῷ ἔκαμε θανατηφόρον πληγήν. παρ' Ὁμρ. ἀεὶ ἐπὶ τῆς 2. ταύτης σημσ. καὶ ἀεὶ ἐν οὐδτρ. καίριον, τόπος τοῦ σωμτ· ὅπου αἱ πληγαὶ γίνονται θανατηφόροι. Ἰλιάδ. Θ, 84, 526. νὺν καιρίῳ καὶ ἠκατα καίριον εἰς τὸ ἐπιπλέον τὸ κακὸν μέρος, Ἰλιάδ. Δ, 185. Λ, 439 (ἐν τῷ Ὀδυσ. ουχ' εὑρτ.) ἠκαιρίαν λαβεῖν. πληγῆναι ὑπνμν. πληγὴν = θανατηφόρως πληγωθῆναι· παρ' Ἡρότ. καὶ τοῖς ἀρίστοις Ἀττ, Schaef. L. Bos. p. 385. ἡ αὐχὴν ἐστι τῶν καιρίων· ὁ αὐχὴν εἶναι ἐν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μέρη τοῦ σωμτ. ἐπὶ τῶν ὁποίων αἱ πληγαὶ εἶσι θανατηφόροι. Πρβλ. ἀνταῖος. (τινὲς πργτ. τὴν λξ. μόνον εἰς τὴν 1. σημασ. ἀπὸ τοῦ καιρὸς εἰς δὲ τὴν 2. ἀπὸ τοῦ κηρ ἤτοι ὁ Ὅμρ. δὲν ἔχει τὸ οὐσιαστ. καιρός). ἰδὲ καὶ Ξεν. Ἱππικῆς ΙΒ', 2. καὶ 8. Ὁ Εὐρίπ. Ἀνδρ. 1116. ἀντὶ τοῦ, καιρία, νεῖς καιρὸν τυπεῖσ' εἰπεῖν, ὡς καὶ ὁ Φιλόστρατος Εἰκ. Γ, 10. ἠτοῦ εἰς καιρὸν τοῦ τραύματος. ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, καιρός, Ἀριθμ. 4.

Καιρομανέω, ῶ (μαίνομαι). Εἰς τὸν ὀρθὸν ἢ τὸν ἁρμόδιον καιρὸν ἐνθουσιάζω, εἴδω τινὰ στοχαστὴν εἰς τινα, παροτρύνω τινὰ εἰς τέχνην. Θεόφρ. Ἐπιγρ. 4, 4. ἀμφ. Ἀναλεκτ. Β', 158. ἠσὺ δὲ εἰς τέχνην ὁρμεῖ ἐκαιρομάνειμεν, ὅπου ἡ ἀκάγνωσις ἀκαιροῦμεις, ἐκ τοῦ καιροῦμαι, εἶναι ὀρθοτέρα.

Καιροτομέω, ῶ. Τρέφω τινὰ διὰ τὸν ἐπιτήδειον καιρόν, τὸν ὁδηγῶ, τὸν διευθύνω εἰς τὸν πρακτ. καιρόν.

Καιροπτία, ἡ. Παρ' Ἰωσήφ. κατὰ Ἀπ. Β', 11. διεφθαρμένη ἀνάγνωσις.

Καιρός, ὁ. Καθόλου λέγεται τὸ ὀρθὸν μέτρον, Ἡσόδ. Ἔργ. 696. ἡ ὀρθὴ καὶ ἀληθὴς ἀναλογία πράγματός τινος πρὸς ἄλλα, μάλστ. ὡς πρὸς τὸν χρόνον καὶ τὸν σκοπόν· ὡς παρὰ Λατν. τό, Modus ὅθεν 1) ὁ ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος καιρὸς πρὸς κατόρθωσιν ἢ ἐπχειρ. τινος καὶ διὰ πλησιεστρ. ὁριστμοῦ ἠκαιρὸς χρόνου εὐκαιρία, Opportunitas. 2) Ὁ ὑπὸ τῶν περιστάσεων φερόμενος ἐπιτήδειος καιρὸς εἰς τὸ πράττειν, ὁμιλεῖν κ. τ. τ. καὶ ἐντεῦθεν πάνυ καιροῦν ἀκαίρως, παράκαιρα, ἔξω τοῦ καιροῦ. Ἐντεῦθεν καὶ αἱ φρσ. πρὸ καιροῦ, καὶ, πρὸς καιρόν, Σοφ. Αἰ. 38. 1316. καὶ ἄνευ πρθσ. ἠκαιρόνα, Σοφ. Αἰ 34. εἰς τὸν ὀρθὸν ἢ εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρόν, ὅταν κάνεις ἔχῃ καιρόν, ὅταν τῷ ἔρχηται κλῆτρα, Wolff ἐν Ἀττ. σλ. 308. οὕτω καὶ νὺν καιρῷ, ἢ εἰς καιρόν· εἰς τὸν εὐτυχῆ βοηθητικὸν καιρόν (στὴ χαιρλήδι καὶ τὴν ὥρα) = opportune· ἠκατὰ καιρόν κατὰ τὰς περιστάσεις. κατ' εὐκαιρίαν. Ἡρότ. 1, 30. πρὸ καιροῦ λέγεται. Πλούταρχ. Δημοσθ. τὸ νὰ ὁμιλῇ τις ἀπρομελετήτως εἰς κάθε καιρόν, εἰς κάθε περίστασιν, ὅ ἐστιν, ἐκ τοῦ προχείρου καὶ μὴ κατὰ καιροῦν ὅπως τὸ φέρῃ ὁ καιρός = τῷ πργμν. ἡμεῖς τοσοῦτοι ὄντες μέγιστον ἔχετε καιρόν. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ', α'. 36. σεῖς ἔχετε τὴν μεγίστην εἰτρόν καὶ ἐνέργειαν. 2) Εἰς διωρισμένος, ὡμιλημένος, στερεὸς καιρός, ἤτοι ἡ διορία. — 3) Τὸ θεωρούμενον μέτρον εἰς τὰ πράγματα, ἐπιθυμίας, πάθη καὶ τὰς πράξεις αὐτῶν. νεμπίπλασθαι ὑπὲρ καιρόνω· ἀντὶ τοῦ, χορταθεῖν ὑπὲρ τὸν μέτρον. ἠυπὲρ καιρὸν σῖτον. φαγητὰ ὑπὲρ τὸ μέτρον. ἠμεῖζον τοῦ καιροῦ γαστήρ· ὑπὲρ τὸ μέτρον μεγάλη κοιλία. ἠπροσωτέρω τοῦ καιροῦ· πέραν τοῦ δέοντος, ὑπὲρ τὸ μέτρον. ἠκαιροῦ πλεονεκτεῖν· περισσότεροι τοῦ δέοντος ἠτοῦ ὑπερβάλλον τὸν καιρόν, ὑπὲρ μέτρον, ὑπὲρ τὸ δίκαιον καὶ συνηθ. — 4) Καιροί· ὡς τὸ παρὰ Λατίν. Tempora. αἱ περιστάσεις τοῦ χρόνου, τὰ περιστατικὰ καὶ ἡ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς περιστάσεις τοῦ χρόνου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακοῦ καὶ

ένν. Ξεν. Ἀναβ. 3, 1, 44. «ἔσχατος καιρὸς» ὁ μέγιστος κίνδυνος. Ὁ Ἱπποκράτ. κάμνει τὴν ἑρμηνείαν τοῦ, καιρὸς οὗτος. «χρόνος ἐστὶν, ἐν ᾧ καιρὸς· καὶ καιρὸς ἐν ᾧ χρόνος οὐ πολύς·» καὶ ἐντεῦθεν τὰ τοῦ χρόνου ὁρισμένου διάστημα· διὸ καὶ ὁ ἐνιαυτὸς διαιρεῖται εἰς τέσσαρας καιροὺς ἤτοι χρόνου διαστήματα. Λέγεται ἔτι δὲ καὶ ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας, ὅθεν τό, καλοκαιρία, καὶ, κακοκαιρία, ἐν τῇ συνηθείᾳ, καὶ παρὰ Στράβ. Ε', α' 12. «πέρων καιροῦ» ἀπὸ τῆς πρώτης τεμαχίας ἐξήρτηται ἔτι τὸ «καιρὸς χρόνου» τὸ ὁρὸν μέτρον, ἢ τὸ ἐποφελὲς καὶ ἐπιτήδειον μέρος τοῦ χρόνου. «οὐν καιρῷ εἶναί τινι (ἢ καὶ γίνεσθαι)» εἰς καιρὸν ἐπιτήδειον νὰ γίνεσθαί τις εἰς τινα βοηθὸς, ὠφέλιμος· νὰ βοηθῇ τινὰς τινι ὁπόταν τὸ καλῇ ἡ χρεία, ὅταν πρέπῃ. Ξεν. Ἑλλ. καὶ ἐντεῦθεν. «τὸ καίριον ποιεῖν ἐξέρω. Σοφοκλ. Φιλ. 525. = «οὐν καιρῷ εἶναί τινι», «τὰ ἔνδικα οὐ ποικίλων δεῖ ἑρμηνευμάτων, ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρόν». Εὐριπ. Φοίν. 481. τὸ δίκαιον πρᾶγμα ὀμιλεῖ μόνον τοῦ διὰ τὸν ἐπιτόνου. «οὐν καιρῷ» ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπρομελετήτως, καθὼς ἔτυχε λέγω τι. «κατὰ καιρὸν μὲν — δέω» ἔνιοτε, μερικαὶς φορᾶς. «παρὰ καιρὸν» καὶ «ἀπὸ τοῦ καιροῦ», παράκαιρα, ἔξω τοῦ πρέποντος καιροῦ. «κατὰ τὸν καιρὸν» κατὰ τὰς περιστάσεις, «παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν», παρ' εὐθὺς εἰς τὴν ἰδίαν στιγμὴν· (ἐν τῇ συνηθείᾳ τό, ἀπὸ καιροῦ, σημαίνει, τὸ ἐρχόμενον ἔτος, τὸν ἐρχόμενον χρόνον). «πρὸς καιρὸν» κατὰ τὰς περιστάσεις, «παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν» εἰς ὀλίγον χρόνου διάστημα. «εἰς καιρὸν τυπεῖν» ἀντὶ τοῦ, εἰς ἐπικίνδυνον τόπον, μέρος· Δικαστήριος. ἰδὲ ἐν τῷ, καίριος. — 5) «καιροὶ σωμάτων» ἡ φυσικὴ κατάστασις τοῦ σώματος θεωρουμένη εἰς τὸν μαλακὸν, τρυφερὸν καὶ σκληρὸν τρόπον τοῦ ζῆν, (εἰς τὴν δίαιταν.) Ἀριστοτ. Πολ. Ζ', 16. Ἔτι δὲ καὶ τό, ὄφελος, τὸ κέρδος. Εὐρ. Ἀνδρ. 130. «τίς σοι καιρὸς;» τί σοι ὠφελεῖς· τί κερδαίνεις; καὶ ἐντεῦθεν τό. «οὐν καιρῷ τινι γίγνεσθαι». Ξενοφ. Ἑλλην. νὰ γίνεσθί τις εἰς τινα ὠφέλιμος, χρήσιμος = «οὐν καιρῷ τινι εἶναι». Ὁ δὲ Φιλόστρ. εἰς Ἀπολ. ς', 18. «ἀντὶ τούτου ὑμῖν ἐν ἐν κέρδεσι γεωμένω εἶναι» ἰδὲ ἀνωτέρ. Ἀριθμ. 4. καὶ ἐν τῷ, καίριος. (Πβλ. συγγ. τῷ κάρη, κάρα κεφαλὴ ὅ,τι κτυπῇ, καὶ τυχαίνει τὸ σωστὸν καὶ ἁρμόδιον μέρος, ὅ,τι κτυπᾷ τὸ πρᾶγμα στὸ κεφάλι πρβλ. καίριος. Λατ. capitalis· οὕτως ἀντιστοιχεῖ καὶ τὸ tempora (οἱ μελίγγες) τῷ Ἑλλην. «τὰ καίρια» = τὰ μέρη τὰ θανάσιμα, δηλ. ὅπου αἱ πληγαὶ γίνονται θανατηφόροι).

Καῖρος, ὁ. Κατὰ τὸν Tibull. Α', ς' 79. Firmaque conductis, annecilt licia telis· μίτος, τὰ λεπτὰ σχοινία εἰς τοὺς ἱστοὺς (εἰς τὰ ὑφαντικὰ ἐργαλεῖα) δι' ὧν συνδέονται παραλλήλως τὰ στήμονια τῆς σειρᾶς εἰς τὰ ἀντία, τὰ ὁποῖα κεῖται εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ἐργαλείου, αὐτὴ λοιπὸν ἡ σύνδεσις τῶν στημονίων, καιρῶσαι (καὶ ἐν τῇ συνηθ. δίσσαι τὸ πανίον εἰς τὸν ἐργαλεῖον) λέγεται, ὅθεν καίρωμα, τὸ τὸ στερεῶς, συνδεδεμένον διὰ τοῦ καίρου εἰς τὸν ἐργαλεῖον στημόνιον, ἤτοι τὸ διαπλεκόμενον ἐν τῷ στήμονι σχοινίον ὑπὲρ τοῦ μὴ συγχεῖσθαι τοὺς στήμονας· ἢ κατὰ Φώτ. «καιρώματα», τὰ διεχωρισμένα τῶν στημόνων πλέγματα· ὅστις ἔχει ἔτι, «καῖρος σειρὰ τις ἐν ἱστῷ, δι' ἧς οἱ στήμονες διείργονται». Ὁ δὲ Εὐστάθ. καίρωμα, τὸ μίτωμα ἢ τὸ διάπλεγμα τὸ μὴ ἐῶν τοὺς στήμονας συγχεῖσθαι, εἴτουν ἡ διαπλοκὴ τοῦ θιάσματος, ἐν ᾗ οἱ στήμονες καθίστανται· ἡ δὲ πρᾶξις, καίρωσις ὅθεν ἡ ὑφαίνουσα γυνὴ ἤτοι ἡ ὑφάντρια, καιρωστὴς, ἡ, καιρωστρὶς, παρὰ Καλλιμάχῳ λέγεται (συνήθως ἐκλμβιν. τὸ καῖρος ὀλίγ. ἀλλ' ἰδὲ Ἡσύχ. Τ, 2. σλ. 110.) ὅθεν

Καιροσέων ὀδόντων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον. Ὀδ. Η, 107. Ἐπί τινος ἐκ λίνου τέτου πυκνοτάτου ὑφάσματος, ὥστε τὸ ὑγρὸν ἔλαιον δὲν ἐδύνατο νὰ διαπερᾶσῃ, τὸ ὁποῖον τινες ἀντὶ καιροσσῶν, ἐκ τοῦ καιρόεις, ἐκλμβιν. Ἄρα, εὐ κεκαιρωμένων, ἢ μεμιτωμένων, καλῶς ὑφασμένων. Τινὲς φαίνεται ὅτι ἔγραψαν, κροσσωτῶν· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν διὰ τοῦ «τὰς παρυφὰς τῶν ἀμπεχόνων». Ἐντεῦθεν φαίνεται ὅ,τι ἀνήκει ἔτι καὶ ἡ ἄλλη ῥῆσις τοῦ Ἡσυχίου, «κηροσσαίων, παλαιῶν».

Καιροσκοπέω, ῶ (καιρὸς, σκοπέω). Σκοπέω, παραφυλάττω, προσμένω τὸν καιρὸν, παραφυλάττω νὰ εὕρω εὐκαιρίαν.

Καιροτηρέω, ῶ (τηρέω) = καιροσκοπέω, καιροφυλακτέω.

Καιροφυλακέω, ῶ (φυλακή). Ἐπιτηρῶ, παραφυλάττω τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν· προσμένω νὰ εὕρω εὐκαιρίαν. «καιροφυλακεῖν τὴν πόλιν». Δημοσθ. «καιροφυλακεῖν τὴν χρῆσιν». Ἀριστοτ. Πολ. Η', 3. προσμένειν τὸν πρὸς χρῆσιν ἐπιτήδειον καὶ ἁρμόδιον καιρόν.

*Καιροφυλακία, ἡ. Τὸ παραφυλάττειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν, τὸ προσμένειν εὐκαιρίαν.

Καιροφυλακτέω, ῶ = καιροφυλακέω, Λουκ. καὶ Ἀπο. Μητνστρ. λξ.

Καιρόω, ῶ (καῖρος). Ὅθεν καίρωμα, τό, καίρωσις, ἡ, καιρωστὴς, καὶ, καιρωστρὶς, ἡ. ἰδὲ ἐν τῷ, καῖρος, τό.

*Καῖσαρ, αρος, ὁ. Ὁ Καῖσαρ, καὶ = Αὐτοκράτωρ.

*Καισάρειος, εία, ειον. Αὐτοκρατορικὸς, τοῦ Καίσαρος.

*Καισαρεύω. Εἶμαι Καῖσαρ, ἢ, Αὐτοκράτωρ, πολιτεύομαι, ὡς τοιοῦτος.

*Καιτάκες, συνῤῥ. ἀντὶ καιτάκες. Βουτμ. Λεξίλγ. 2. p. 95.

Καὶ ταῦτα, Ἐπίῤῥ. καὶ μάλιστα, καὶ βέβαια, τῷ ὄντι· κυρίως, ἰδίως, ἐξαιρετικὰ, ἀγκαλὰ μ' ὅλον ὅτι· «καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα· μετὰ μακρὸν λόγον, ἢ μακρὰς ἀποδείξεις = Ἔτσι πηγαίνει τὸ πρᾶγμα, οὕτως, ἔχει.

*Καίτε, ἰδὲ καὶ, σημ. 2.

Καί τοι, σχεδὸν = καὶ μὴν, μ' ὅλον τοῦτο. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προσλαμβάνει καὶ τὸν γε, ὡς, «καὶ τοι γε· καὶ μ' ὅλον ὅτι, μὲ ὅλον ὅτι, ἀγκαλὰ, κ. τ. τ. καὶ λοιπόν, Ἡρόδ. 8, 53.

Καίω, Ἀττικ. κάω (α) Προστ. ἔκαιον, Ἀττ. ἔκαον, Μλ καύτω, μεθ' Ὅμρ. ἀορ. 1. παθ. ἐκαύθην, καὶ μεθ' Ὅμρ. ἀορ. 2. ἐκάην (ε). Ὅμρ. Οἱ Ἐπῖ. ἔχουσι διπλοῦν ἀορ. 1. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἔκηα, ἐκήαμην, καὶ, ἔκεια, ἐκειόμην ἀπὸ τοῦ πρώτου εὑρίσκεται παρ' Ὅμρ. 3. ἐνε. παρτ. ἐνεργ. Ὀρστ. ἔκης, κῆν, Ἰλιάδ. Φ, 349. 3. ἐνε. καὶ πλῦ. εὐκτ. κήαι, κήαιεν, Ἰλιάδ. Φ, 336. Ω, 38. 1. πλῦν. ὑπτκτ. κήαιμεν, Ἰλιάδ. Η, 377, 306. Ἀπρμρ. κῆαι, Ὀδύσ. Ο, 97. 3. πλῦστκ. Ὀρστ. μετ. κήαιτο, Ἰλιάδ. Ι, 88. μτχ. κηάμενος, Ἰλιάδ. Ι, 231. ἐκ τοῦ ἔκεια μόνον ἐν Ὀδύσ. Ἔργ. μτχ. κείοντες, Ι. 231. Ν, 26. προστκ. κείον, Φ, 178. μτχ. μέσ. κειάμενος, Π. 2. Ψ, 51. Οἱ Ἀττ. ποιηταὶ ἔχουσι καὶ ἔκεια, μτχ. κέας, Ἀρστφ. Εἰρ. 1133. Σοφκλ. Ἠλ. 757. (ἴδὲ προ τοῦ Hermann τὸ ἐπ. κείας ἔκειτο). Ῥμτκ. ἐπῦστ. καυτὸς, καυστὸς, καυστέος. Ὡς Ἐπικ. πρχμτρ. τοῦ Ἐστ. ἐκλμβυσ. τὸ κῆω καὶ κέω ἀλλ' ἀμφτρ. ταῦτα εἶναι ἄχρηστα. καὶ τὸν Ἐπικ. Πρτ. ἔκηον μετέβαλε καὶ αὐτὸν εἰς τὸ ἔκαιον ὁ Βόλφιος ἐν Ὀδ. Ι, 553. — 1) Καίω, ἀνάπτω, εἰς φλόγα ἢ εἰς πῦρ βάλλω, πυροβολῶ «πῦρ, πυρὶ» Ὅμρ. — 2) Κατακαίω, διὰ τοῦ πυρὸς ἀφανίζω· «ἡμῆρα, μηρία, ὀστέα, νεκροὺς, δένδρεα, ὕλην» κ. τ. τ. Ὅμρ. — Μτφρκ. = urere. Προξενῶ κακοπαθείας πόνον, πληγώνω, βλάπτω, ἐγγίζω πειρακτικὰ, ἀφανίζω. μάλιστα ἐπὶ ἀριμυτάτου ψύχους. Valli Adon. p. 224. C. — 4) Μέσ. ἀνάπτω πῦρ διὰ χρῆσίν μου, δι' ἐμαυτόν. Ὅμρ. — 5) Παθ. Ἀνάπτομαι, κατακαίομαι, πάσχω φωτιά, φλογίζομαι, γίνομαι διάπυρος, ἀνάπτω καὶ μτφρκ. «καίεσθαί τινος», ὑπακουομ. ἔρωτι, καίομαι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον ἔχω πρός τινα. Ἀθην. Π'. «Μίμνερμος ἐκαίετο Ναννοῖς· ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἤτοι ἐράτο, ὠιρίγετο. Ruhnk. ep. cr. p. 29. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Θεοκρίτ. Δ', 59. «κεκαῦσθαί τινος.» ἰδὲ ἐν τῷ, κνίζω.

Κάκ, ὅ ἐστι κάτ, τὸ κατ' ἀποκοπὴν, κατὰ, (ὡς τὸ, πάρ, ἀντὶ, παρὰ) τροπῇ τοῦ τ, εἰς κ, πρὸ τῶν ἀπὸ κ ὀρχομένων λέξ., οἷον «κάκ κεφαλῆς» καὶ «κάκ κεφαλῆς» καὶ «κάκ κόρυθα» Ἰλιάδ. Δ, 351. καὶ «κάκ κορυφῆνα» Ἰλιάδ. Θ, 83. Πρβλ. κάγ, καὶ, κάδ.

Κάκ, ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐκ. Ἡσόδ. Θεογ. 447. ἔρρτ. παρὰ τοῖς Ἀττ.

*Κάκα, ἡ = κάκη.

Κακάβη, ἡ· κάκαβος, ἡ· κακάβιον, τό, = κατκάβη, κάκκαβος, κακκάβιον. καὶ, κάκαβος. ἰδὲ κακκάβη.

*Κακαγγελέω, (κακάγγελος). Φέρω κακὰς εἰδήσεις. Δημοσθ. «ἀτιθτ. τῷ εὐαγγελέω, ὅθεν

Κακαγγελία, ἡ. Ἡ κακὴ ἀγγελία, εἴδησις. Ἀντίγον. ΙΒ'. — 2) Κακολογία, καταλαλιὰ· παρ' Ἱππκρ. ὅπου ἄλλοι ὀρθότερον, καταγγελία, ἀναγιγνώσκουσι.

Κακάγγελος, ον (κακὰ ἀγγέλων). Ὁ κακὴν ἀγγελίαν φέρων, ὁ δυστυχίας τινὸς ἄγγελος. Πλούτ.

Κακάγγελτος, ον (αγγέλλω). Κακῶς καὶ δυστυχῶς εἰδοποιηθείς. Σοφοκλ. «ὄχος κακάγγελτον», ἤ διὰ τινος δυστυχοῦς, κακῆς ἀγγελίας προξενηθεῖσα λύπη.

Κάκαλα, τά· = τείχη. Αἰσχύλ. καθ' Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Κακαλία, ἡ. Εἶδος χόρτου. Διοσκορ. Δ'. 123. ἴσως τὸ παρὰ Λιν. Tussilago, ἢ Cacalia ἰδὲ κάγκανον.

Κακανδρία, ἡ (κακὸς, ἀνήρ). Δουλία, ὀλιγοψυχία (ἀκαρδία). Εὐριπ. καὶ Σοφκλ. παρ' Ἡσύχ. ὄνομα ἐπὶ κακῷ.

Κακανδέω, ῶ. παρὰ Πλουτάρχ. «κακανδεῖν τὴν ψυχήν». ἀντὶ τοῦ, ἐμπλοκίζειν, ἐνδυναμώνειν. ἀμφ. καὶ διεφθαρμ. τινὰ χειρόγρ. ἔχουσι, κακουδεῖν, ἀντὶ, κατακοῦν, γαργαλίζειν, διεγείρειν, ἀναψύχειν. ἰδὲ καὶ κατακοὰ, ἡ.

*Κακανθήεις, εσσα, εν (κακὸς, ἄνθος). Κακῶς ἀνθῶν, μὲ βλαβερὸν, φαρμακερὸν ἄνθος.

Κακάω. Χέζω, κάμνω τὴν χρείαν μου· (ὅθεν ἡ ἐντῇ συνηθείᾳ βρωμική λέξις, κακά, ἀντὶ τοῦ, σκατόν.) Ἀριστοφ. καὶ κακκάω.

Κακελπιστέω, ῶ (ἐλπίζω). Κακὰς ἐλπίδας ἔχω, κακόν τι φοβεῖσθαι, προσμένειν. Ἀρρίαν Ἐπίκτ. Δ', 5. ἐκ τοῦ

Κακελπιστής, οῦ, ὁ. Ὁ κακὰς ἐλπίδας ἔχων.

Κακέμφατος, ον· καὶ Ἐπίῤῥ. κακεμφάτως (ἔμφατος, κακός). Ὁ κακῆς φήμης ὤν. ἄδοξος, δυσλεής· καὶ 2) ὁ κακὴν σημασίαν ἔχων, ἀμφίβολος.

Κακεντρέχεια, ἡ. Δόλος, πονηρία. ἐκ τοῦ

Κακεντρεχής, ές (ἐντρεχής). Ὁ κακῶς ἐντρεχὴς, δόλιος, πονηρός· ὁ μὲ δολιότητα ἀπατῶν. Πολύβ. Δ', 87. Ἐπῤῥ. κακεντρεχῶς.

*Κακεργασία, ἡ (ἐργάζομαι). Κακὴ ἐργασία ἢ χώνευσις.

Κακεργάτης, ου, ὁ· καὶ κακεργάτις, ἡ· Ὁ κακὰ ἐργαζόμενος· καὶ

Κακεργέτης (ΕΤΓΩ) ὁ καὶ κακεργέτις, ἡ. Ὁ κακὰ ἔργα πράττων· ἐργαζόμενος, ὁ τῶν κακῶν ἐργάτης.

*Κακεργέτις, ιδος, ἡ. Ἡ κακὰ ἔργα πράττουσα.

*Κακέρως, ωτος, ὁ (κακὸς, ἔρως). Ἡ πεισόερατία. Εὐστθ. σ. 315.

Κακεστώ, οῦς, ἡ (κακός, εἰμί). Τὸ ἐναντίον τοῦ εὐεστώ. κακῶς εἶναι, διάκειεθαι. Ἡτύχ.

Κακέσχατος, ον (ἔσχατος). Ὁ εἰς τὸ ἔσχατον, ἄκρον κακός, ἢ διεφθαρμένος τὰ ἤθη. οὗπνος δὲ πεῖναν τὴν κακέσχατον δαμᾷ. Γνωμ.

Κάκη, ἡ (κακός). Κακία, ἀχρειότης, πεῖγμα, ὁ ἀχρεῖος καὶ οὐτιδανὸς χαρακτὴρ, τὸ ἀχρεῖον φέρτιμον, πολίτευμα, Ἀρτεμ. Ὀν. 544. Ἀετ. Πλτ. Ν. 5, 8. σ. 8. καὶ μάλιστα πολεμιστοῦ τινος, ὅθεν, φόβος, δειλία, Πλάτ. Φίλ. σ. 173. C. πολλάκις παρ' Εὐριπ. 2) ἀχρεία καὶ κακὴ κατάστασις, κακουχία, ἀσθένεια, ἀμέλεια, δυστυχία. Εὐριπ. Μηδ. 1057. παρὰ Πλάτ. Νομ. Η'. ἰσοδυναμεῖ τούτῳ σχεδὸν τῷ τῆς συνηθείας κάκιωμα.

Κακηγορέω, ῶ (κακήγορος). Κακῶς λέγω, κακολογῶ, ὑβρίζω, καταλαλῶ· ὅθεν

Κακηγορία, ἡ. Κακολογία, καταλαλιά, ὕβρις, κ. τ. τ.

*Κακηγορίον, δίκη. Ἐγκάλεσμα εἰς τὸ κριτήριον διὰ συκοφαντίαν ἢ ὕβριν τινά, διὰ λόγους ὑβριστικοὺς καὶ ἀδίκους ὅπου κατὰ τοῦ ἐγκαλοῦντος ἐλέχθησαν.

Κακήγορος, ον· καὶ Ἐπίρ. κακηγόρως, (κακός, ἀγορεύω). Ὁ κακῶς λέγων, ὁμιλῶν, κακολόγος, ὑβριστής, καταλαλητής· Πίνδ. τὸ Συγκρ. κακηγορίστερος, καὶ τὸ Ὑπερ. κακηγορίστατος. Πολυδ. Β', 127.

*Κακήθης, ές. Ποιητ. ἀντὶ κακοήθης.

Κακηπελέω, (πέλομαι) Εἶμαι ἀχαμνὸς, εὑρίσκομαι εἰς κακὴν κατάστασιν, δὲν τὰ πάγω καλά. ἡ μτχ. κακηπελέων μόνον ἐν χρήσει. ἐσχατισμ. ὑπὸ τοῦ Νικάνδρου κατὰ τὸ Ὅμηρ. ὀλιγηπελέων ὅθεν

*Κακηπελία, ἡ. Τὸ κακῶς ἔχειν, τὸ νὰ ἦναί τις εἰς κακὴν κατάστασιν. ἀντὶ τῷ εὐηπελία.

*Κάκης, ου, ὁ. Ἄρτος τις τῆς Αἰγύπτου. Στράβ. 17., ὅπου εἰκάζει ὁ Κορ., Κόικες.

Κακία, ἡ. (κακός) Ἡ δειλία, ἀνανδρία· καθόλου δὲ ἡ ἀνικανότης, ἀχρηστία, ἀνεπιτηδειότης. —2) Κακὴ, ἀχρεία κατάστασις δυστυχία, ὅτε καὶ ἀντίκειται τῷ, εὐδαιμονία, ὡς Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ἀ. 26. καὶ, 29. οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μισοῦντες, ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσί με Κακίαν.=Οὕτω τάττει καὶ ὁ Θουκυδίδ. (Γ. 53.) τὸ, ἡδονὴ, ἀπ' ἐναντίας τοῦ, κακία· ἄρα, δυσαρέσκεια, λύπη, πίκρα. —3) Κακοήθεια, φαυλότης, ἐλάττωμα, δολιότης, πονηρία, ἀχρεία κατάστασις τῆς γνώμης, κάκη. ἔλλειψις ἀρετῆς.-4) Ἀτιμία, ὕβρις, ἀδοξία, ζημία. -5) Μῖσος, ἔχθρα, δυσμένεια, κάκητα. — Ἀττικὸν ἐτμλγ. τῆς λέξεως ἔχει ὁ Πλάτ. ἐν τῷ Κρατύλ. σ. 415. β. (ὁ Ὅμηρ. δὲν ἔχει τὴν λέξιν ἀλλὰ μετχζτ. πάντοτε τὸ κακότης.)

Κακιζότεχνος, ον, (κακίζω, τέχνη) Ὁ πάντοτε κακίζων εἰς τὸ τέχνημα ἢ ἐξεργάζεται, ὁ μηδήποτε εὐχαριστούμενος εἰς αὐτὸ, ἀλλὰ καταφρονῶν καὶ κατηγορῶν αὐτὸ ὡς μὴ καλῶς ἐξειργασμένον. Οὕτω καλεῖται παρὰ Πλινίῳ (34. 19. 35. 8.) Ὁ ἀκριβέστατος καὶ ἐπιμελέστατος τεχνίτης Καλλίμαχος· ὁ δὲ Βιτρούβιος (40. 8.) ἀντὶ τούτου τὸ μετριώτερον, κακότεχνος, μετεχειρίτθη ἰδ. καὶ Πλουτ. 1, 26, 7. Τὰ χειρόγρφ. τοῦ Πλτ. ἐνθα ἀνωτέρω ἔχουσι κατατηξίτεχνος, ἢ, κατατηξίτεχνος εἰ ὧν τὸ πρῶτον δύναται νὰ ἦναι ἡ ἀλήθης γραφὴ; ὡς ἁρμόζουσα μεγάλως εἰς τὴν μεγίστην ἀκρίβειαν, ἥτις ἀποδίδεται εἰς τοῦτον τὸν τεχνίτην. δηλ. κάκαλίων, ποιῶν ἀδύνατον τὴν τέχνην. πρβλ. Διονυσ. Ἁλικρ. Περὶ Ἰσχ. Δημοσθ. Τ. 6. σ. 1114. Ω.

Κακίζω, Μ. ίσω (κακός) Ἐνεργητ. Ὑβρίζω, ὀνειδίζω, κατηγορῶ, κακὸν ἀποδεικνύω τινά. Μέσ. κακίζομαι.=ῥαθυμῶ, ἀποδεικνύω ἐμαυτὸν ῥάθυμον, δειλὸν· ἢ πράττω, πολιτεύομαι ὡς δειλὸς, ἀνανδρος, ἄκαρδος. Ἰλ. Ω. 214. κάκιζε οὐ ἐ κακιζόμενόν γε κατέκταν. οὐ δειλιῶντα αὐτὸν. τὸν κτλ. ἀορ. μὴ κακιτθῶ ἔχει Εὐριπ. Μηδ. 1246. 2) Ἐν τῇ συνηθείᾳ σημαίνει ἐνεργητ. τὸ, διεγείρω τινὰ εἰς κακίαν. Οὐδετέρ. δὲ ἀντὶ τοῦ λαμβάνω διάθεσιν ἔχθρας, μίσους, ἢ ἀποστροφῆς κατά τινος, κακιοῦμαι, καὶ κακίζομαι, λέγουσα.

Κακίμηνος, ον, = Ἀτυχής. Ἡτύχ. ἀμφ.

*Κακιότερος, Ἀνμλ. Συγκρ. τοῦ κακός, ἀντὶ κακίων. Στράτων.

Κακισμός, ὁ. (κακίζω) Λοιδορία, κακολογία, ὕβρις, ὀνειδισμός. Στράβ. Θ'.

*Κάκιστος, η, ον. Ἀνμλ. Ὑπρθτ. τοῦ κακός. Ὅμηρ. (ε)

Κακίων, ονος, ον. Ἀνμλ. Συγκριτ. τοῦ, κακός. Ἡρόδ. Ζ. 104. Ὅμηρ. (Τὸ Ι παρὰ μὲν ἡμῖν. καὶ τοῖς Ἐπιπ. βραχὺ παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. Ποιητ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρὸν, παρὰ τοῖς Μετρικοῖς. κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου.)

Κακκάβα, καὶ, κακκάβη, ἡ. Ἡ πέρδιξ, ἕνεκεν τῆς φωνῆς αὐτῆς· παρὰ τὸ κακκαβίζειν, κατ' ὀνοματοποιΐαν. 2) Ἀγγεῖον τρίπουν χάλκινον ἢ πήλινον πρὸς μαγείρευμα, κ. τ. τ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. κακκάβα ζέουσαν. βράζουσα. Ἀθήν. λέγεται ἔτι, κάκκαβος, καὶ κάκκαβος. Ὁ Φώτ. ἔχει κακκάβην δεῖ λέγειν, οὐχὶ κάκαβον. σημαίνει δὲ τὴν χύτραν· ἔστι δὲ λοπαδώδες, ἔχον ἐξ αὐτοῦ τρεῖς πόδας.=Ἰδὲ καὶ σκάπτω. (—υ) ὅθεν

Κακκαβίζω, Μ. -ίσω. Κακκαρίζω ὡς αἱ πέρδικες. ἰδὲ καὶ κακκαβίζω καὶ κακκάζω.

*Κακκάβιον, τό. Ὑπερττκ. τοῦ κακκάβη, (-υυυ)

Κακκαβίς, ίδος. ἡ. Θηλκ. τοῦ κακκάβη, θηλυκὴ πέρδιξ. 2) = κακκάβης, (τὸ ἀγγεῖον). κακκαβάκι.

Κάκκαβος, ἡ. ἰδὲ κακκάβα. Τὸ δὲ ὁ κάκκαβος εἶναι πολλὰ ἀμφ.

Κακκάζω, Μ. -άσω. Κακκαρίζω, μίμησις τικτουσῶν ὀρνίθων φωνῆς. καθ' Ἡτύχ. κατὰ δὲ Πολυδ. τῶν περδίκων. Πρβλ. κακκαβίζω.

*Κακκάλεα, ἀντὶ καγκάλεα.

*Κακκάμιον, ου, τό. διορθώνει ὁ Κορπιθ. τὸ τ. Ἡτχ. κακκώνιον, ἐκ τοῦ κάκκη καὶ ἀμμίον. σημ. δὲ κοπροδόχον ἀγγεῖον. Ζ. Πλουτ. Μέρ. Γ. σ. 14.

Κακκάω. ἰδὲ. κακκάω.

*Κακκεῖαι, Ἐπκ. Ἀπρμφ. Ἀορ. 1. Ἐνργτ. ἀντὶ κατακείαι, ἐκ τοῦ κατακείω. Ὀδυσ. Λ. 74.

Κακκείω, ἀντὶ, κατακείω, ὁ ἀντὶ κατάκειμαι. κατακειτόμενος. Ἰλιάδ. Α. 605. καὶ Ὀδυσ. Α. 424. οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν. =κατακείοντες ἠτοίμουν· ὑπῆγαν νὰ κοιμηθοῦν.

Κακκεφαλής, ἀντὶ, κατὰ κεφαλῆς, Ἐνταῦθα μὲ τὸ νὰ ἦναι δύο λέξεις ἔπρεπε νὰ ἀναγνωσθῇ διεστραμμένως, οἷον, κὰκ κεφαλῆς. Ἰλιάδ. Σ. 24. ἰδὲ. ἐν τῷ, κὰκ.

Κάκκη, ἡ. Ἡ ἀνθρώπινος κόπρος, κακκὰ σκατά, ἀποπάτημα. Ἀριστοφάν.

Κακκῆαι, ἀντὶ κατακῆαι = κατακεῦται. Ὀδυσ. Λ. 74. ἀλλὰ μὲ κακκῆας σὺν τεύχεσιν. ὅπου κεῖται ἀντὶ τοῦ, κατάκαυτον. Κάλλιον ὅμως κακεῖαι ὅπερ ἰδέ.

Κακκονέω. ἰδὲ. κακκνέω.

Κακκόρυθα, ἀντὶ, κατὰ κόρυθα· ὅπου γραπτέον, κὰκ κόρυθα. Ἰλ. Λ. 351.

Κακκορυφήν, ἀντὶ, — κατὰ κορυφήν. γράφ. κὰκ κορυφήν.

Κακκρύπτω, ἀντὶ, κατακρύπτω. Ἡτέ. Θγν. 473.

*Κακκυνηγέτις, εδος, ἡ, ἀντὶ κατακυνηγέτις· ἢ κυνηγός. οὕτω γρφ. ὁ Wellauer ἐν Αἰσχλ. Εὐμ. 222. κατὰ τὸν Κοδ. τ. Μιδ.

*Κακκώνιον, σκαφίον. Ἡτχ. ἰδὲ κακκάμιον.

Κακοανάστροφος, ὁ, ἡ, Ὁ μὴ εὐανάστροφος.

Κακοβάκχευτος, ον, = κακῶς βακχεύων Σχολ. Εὐριπ.

Κακόβιος, ον, (βίος) Κακὸν, ἀχρεῖον, οὐτιδανὸν, ἐνδεῆ, περίλυπον, βίον ζῶν. Ἡρόδ. 4. 95. Ξνφ. Κ. Π. 7, 5. 24.

Κακοβλαστέω, ῶ. Κακῶς ἢ δυσκόλως βλαστάνω, ἢ ἀποβαίνω.

Κακοβλαστής, ές, ές, Ὁ κακῶς ἢ δυσκόλως βλαστάνων.

*Κακόβλαστος, ον (βλαστάνω) = τῷ πργμν.

Κακόβλητος, ον, (βάλλω) Ὁ κακῶς ἐσφαλμένος, ἢ ματαίως βιφθείς. Σουίδ.

Κακοβουλεύω, καὶ Μετ. κακοβουλεύομαι. Πράττω ὡς κακόβουλος, βλάπτω κακὴν συμβουλὴν, πράττω ἀνόητα. Παθητικ. παρ' Εὐριπ. Ἰων. 877.

Κακοβουλία, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ ἢ ἡ κατάστασις τοῦ κακοβούλου. κακὴ βουλὴ ἢ συμβουλὴ, ἀνοησία, τρέλα. ἢ διὰ τοῦτο προελθοῦσα κακὴ κατάστασις.

Κακόβουλος, ον, (βουλὴ) — 1) Ὁ κακὴν βουλὴν, στοχασμὸν ἐν ἑαυτῷ ἔχων· ὁ κακὰ βουλευόμενος, — 2) Ὁ κακὴν συμβουλὴν βλάπτων, μωρὸς, ἀνόητος, τρελός. Ἀντθτ. τῷ εὔβουλος Ἐπίρ. κακοβούλως. ὅθεν.

*Κακοβουλοσύνη, ἡ. Πτκ. ἀντὶ κακοβουλία.

Κακόγαμβρος, ον, (γαμβρός) Ὁ δυστυχὴς διὰ τὸν, ἢ κατὰ τὸν γαμβρόν. Εὐριπ. Ἡρσ. 260.

*Κακογαμία, ἡ. (κακόγαμος) Δυστυχὴς ἢ ἐναντίον τῶν νόμων γενόμενος γάμος.

Κακογαμίου, καὶ, κακογαμίας δίκη· Ὁ ἐστὶ, κακοῦ γάμου δίκη, κρισολογία ἕνεκεν δυστυχοῦς, κακοῦ, ἢ ἐναντίου τῶν νόμων γάμου. Ὅρα περὶ τούτου τοῦ γάμου Ξενοφ. Λακεδαιμ. Πολιτ. καὶ Πλούταρχ. εἰς Λυκοῦργ.

Κακόγαμος, ον, (γαμέω) Ὁ δυστυχῶς ὑπανδρευμένος, κακοῦπανδρευμένος. ἡγάμος κακόγαμος, ἢ δυστυχὴς ὑπανδρεία.

Κακογείτων, ονος, ον, (γείτων) Κακὸς, ἀχρεῖος ἢ δυστυχὴς γείτων, ἐνοχλητικὸς εἰς τὸν γείτονα ἀστόνος κακγν. Σοφκλ. Φλκτ. 692. ἀνασταυραμοὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι παροῖ γείτονες εἰς τὸν σταιάζοντα· ἀλλ' ὁ Λέσχιγγ. ἐξηγεῖ ὀρθότερον ἔτσι διὰ τοῦ γείτονα, σύντροφος τῆς δυστυχίας.

Κακογένειος, ον, (γένειον) Ὁ κακὸν, ἀχρεῖον, ἢ λεπτὸν γένειον ἔχων. Σουίδ. ἐν Λ. Εἰστρατιήναι.

Κακογενής, ές, ές, (γένος). Ὁ ἐκ κακοῦ γένους καταγόμενος ἀντίκειται τῷ, εὐγενής.

Κακογλωσσία, ἡ. Ἡ κακὴ γλῶσσα, ὁμιλία, καταλαλιά. Σχολ. Πινδ. Πύθ. Δ'. 504 ἐκ τοῦ

Κακόγλωσσος, ον, (γλῶσσα) Ὁ κακὴν καὶ δυστυχίας προξενοῦσαν γλῶσσαν ἢ ὁμιλίαν ἔχων· ὁ καταλαλητής — 2) ὁ κακὰ προμηνεύων. Εὐριπ. Ἑκάβ. 657.

Κακογνωμονέω, περί. (κακογνώμων) Κακὴν γνώμην ἔχω περί τινος. Νικήτ. Χρον. Γ'. 8. Ἔχω κακὸν σκοπόν.

Κακογνωμοσύνη, ἡ. Κακὴ γνώμη, στοχασμὸς, κακὰ φρονήματα, κακὴ συμβουλή. Αἴσωπ. Μύθ. 286. ἐκ τοῦ

Κακογνώμων, ονος, ον, (γνώμη) Ὁ κακὸν σκοπὸν ἢ στοχασμὸν ἔχων, κακόγνωμος. —2) φθονερὸς, ἐχθρός.

Κακόγονος, ον, (ΓΕΝΩ) Ὁ διὰ θλίψεις καὶ δυστυχίας γεννημένος. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ.Τύρ. 27.

Κακογύναιος, ον. (γυνὴ) Ὅς τις εἶναι δυστυχὴς μὲ τὰς γυναῖκας. Προκλ. παράφρ. σ. 228.

Κακοδαιμονάω, ῶ. (κακοδαίμων) Εἶμαι κατατεθλιμμένος ἢ κυριευμένος ἀπὸ τινα κακὸν δαίμονα· πράττω ἢ φέρομαι ὡς δαιμονισμένος, μαινόμενος.=δαιμονάω. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ἀ, 5.

Κακοδαιμονέω, Δυστυχὴς, κακότυχος εἰμί. ἔχω ἢ ὑποφέρω δυστυχίαν, δυστυχῶ. Ὁ Δημοσθ. Χρον. σ. 93. συνδέει τοῦτο μετὰ τοῦ ὑπερβάλλειν ἀνοίκν. Ἐνταῦθα γρφ. ἄλλοι κακοδαιμονῶσι.

Κακοδαιμονία, ἡ. Δυστυχία, κακοτυχία, συμφορά. Ξυφ. — 2) Ἐκ τοῦ κακοδαιμονάω, τὸ νὰ ἦναι τις κυριευμένος ἀπὸ δαίμονα τινὰ κακόν, μανία. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. γ'. 18.

Κακοδαιμονίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. ιῶ. Κακοτυχίζω, νομίζω, ἢ κρατῶ τινὰ διὰ δυστυχῆ. Ἀντίκειται τῷ, εὐδαιμονίζω.

*Κακοδαιμονικός, ἡ, όν. Ὁ δυστυχίαν φέρων. Διογν. Λαρτ. 7, 104.

Κακοδαιμονιστής, οῦ, ὁ. ἰδέ. Νουμηνιαστής.

Κακοδαιμονία, ἡ = κακοδαιμονία, Πτκ.

Κακοδαίμων, ονος, ον (δαίμων). Ὅστις ἔχει κακὸν δαίμονα, δυστυχής, κακότυχος, καὶ ἐπὶ ἤθ. σμ. = τλήμων, μωρός, οὐδαμινός. Ἐπ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 1168. Ἐπίρ. κακοδαιμόνως, 2) Ὁ κακὸς δαίμων. Ἀρρίαν. Ἐπίκ. Δ' 4.

Κακοδάκρυτος, ον (δακρύω). Ὁ κακῶς κλαίων, ἢ κλαυθείς.

Κακοδεκτεύω. Κακῶς δέχομαι. Ἡσύχ.

*Κακόδερμος, ον (δέρμα). Μὲ ἀχρεῖον δέρμα.

Κακοδιδασκαλέω, ῶ (διδάσκαλος). Κακῶς διδάσκω. Σέξτ. Ἐμπ. κτοὺς νέους κακοδιδασκαλεῖν Διδάσκω τὰ κακά, τὰς κακοηθείας.

Κακοδιδασκαλία, ἡ. Ἡ κακὴ διδασκαλία.

Κακοδίκια, ἡ (δίκη). Κακὴ δίκη· κακὴ κρίσις, ἤτοι ἀπόφασις τοῦ κριτοῦ, κακῶς διοικηθεῖσα δίκη Κριτοῦ.

Κακόδμος, ον (ὀδμή). Ὁ κακὴν ὀδμὴν ἐκδίδων, βρωμερός.

Κακοδόκιμος, ον (δόκιμος). Ὁ κακῶς δοκιμασμένος, ἀποβρίμμενος. Ἀλκιν.

Κακοδοξέω, ῶ (κακόδοξος). Εἶμαι ἢ μὲ ἔχουσιν εἰς κακὴν δόξαν, φήμην, Ξυφ. Ἀπομν. 1, 7. 2, 3, 6, 17. — 2) Ἔχω κακὴν, ἢ ἐναντίαν γνώμην, Ξυφ. ὅθεν

Κακοδοξία, ἡ. Κακὴ ὑπόληψις, φήμη, δυσφημία. — 2) Κακὴ καὶ ἐναντία γνώμη, ἢ διδασκαλία.

Κακόδοξος, ον (δόξα). Κακῆς φήμης ὤν· δύσφημος, κατηγορημένος. Ξυφ. Ἀγησ. 4, 1. καὶ ὁ κακὴν δόξαν, διδασκαλίαν ἔχων. — 2) ἄδοξος. Θέογν. 195.

Κακόδουλος, ον (δοῦλος). Κακὸς, ἀχρεῖος δοῦλος. Δουν.

*Κακοδρομία, ἡ (δρόμος). Δυστυχὴς δρόμος, ἢ ταξείδιον. Ἐπιγρ. ἀδεσπ. 396.

Κακόδωρος, ον (δῶρον). Ὁ πρὸς δυστυχίαν, ἢ δυστυχὴ δῶρα στέλλων. Σουΐδ. Ὁ πρὸς δυστυχίαν χαρισθείς.

Κακοειδής, ές, ές (εἶδος). Ὁ κακὸν εἶδος ἔχων, ἄσχημος.

Κακοειμονία, ἡ. Ἡ κακὴ καὶ ἀχρεία φορεσιά. ἐκ τοῦ

Κακοείμων, ονος, ον (εἷμα). Ὁ κακὰ ἱμάτια περιβεβλημένος, κακοενδεδυμένος, Ὀδυσ. Σ, 41.

Κακοελκής, ές (ἕλκος). Μὲ κακὰς πληγάς· ὄχθους κακοελκέας. Μανέθ. Α'. 54. ἐκφύματα (πρίσματα) ἐμπυαμένα.

Κακοέπεια, ἡ. (ἔπος) κακὴ, ψευδὴς, ἐσφαλμένη ὁμιλία, ἔκφρασις. — 2) Λοιδορία, ὕβρις, κακολογία, ἐπιθυμία καὶ συνήθεια τοῦ κακολογεῖν καὶ λοιδορεῖν.

Κακοεπής, ές, ές, Κακοὺς λόγους ἐμιλῶν.

*Κακοεργασία, ἡ. = κακεργασία.

Κακοεργέω, ῶ. Κακὰ ἐργάζομαι. Πτκ.

*Κακοεργής, ές = κακοεργος. Πτκ.

Κακοεργία, ἡ. Πτκ. ἀντὶ κακουργία· τὸ κακῶς ποιεῖν, πράττειν, κακὴν πρᾶξιν. Ὀδυσ. Χ. 374. (ἐνθα τὸ Ι μακρὸν ἔχει ὁ Ὅμρ.) ἐκ τοῦ

Κακοεργός, ὁν, (ἔργον). Ὁ κακὰ ἔργα ἐργαζόμενος. Κακοεργὸς γαστήρ. Ὀδυσ. Σ. 54. ἡ κακὴ πεῖνα· ἐκ τοῦ δι' αὐτὴν τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἐπὶ πολὺ κακουργεῖν. Ὁ Εὐσταθ. Πρβλ. Κακοῦργος.

Κακοζηλία, ἡ. Ἡ δυστυχὴς καὶ ἀνεπιτήδειος καὶ κακὴ μίμησις. — 2) Μίμησις κακῶν καὶ ἀχρείων πραγμάτων, δυσφήμων ἰδιωμάτων, καὶ μὴ δοκίμων λέξεων, κ. τ. τ. Ἀντίκειται τῷ, Εὐζηλία. Δημήτ. Φαλ.

Κακόζηλος, ον, (ζῆλος) καὶ Ἐπίρ. Κακοζήλως· ὁ κακὸν καὶ δυστυχῆ ζῆλον ἔχων· ὅς τις μιμεῖται τινὰ δυστυχῶς, ἀνεπιτηδείως καὶ ψυχρῶς, ἤτοι ὑπερτείνει τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως. — 2) Ὁ ἔχων ζῆλον εἰς οὐτιδανὰ, ἀχρεῖα, καὶ ἀξιοκατάκριτα πράγματα. «Τὸ κακόζηλον» ἡ κακὴ κρίσις καὶ ἐκλογὴ τοῦ καλοῦ, δηλ. τὸ μιμεῖσθαι οὐτιδανὰ καὶ ἀχρεῖα παραδείγματα, ἢ κακὰς ἰδιότητας εἰς παραδείγματα καλά. Ἀντίκειται τῷ εὐζήλος.

Κακοζοία, Πτκ. = κακοζωία, ἡ, Δυστυχὴς, ταλαίπωρος ζωή.

*Κακοζωία = τῷ ἀντρ. ἐκ τοῦ

Κακόζωος, ον, (ζωή) Ὁ κακῶς, Δυστυχῶς, ταλαιπώρως ζῶν.

Κακοήθεια, ἡ. (κακοήθης) Ἡ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων ἀχρειότης καὶ διαφθορά. Ξυφ. Κυνηγ. 13, 16. — 2) Κακοτροπία, ἀχρειότης, κακία, ἀπάτη, πανουργία. Λέγεται καὶ ἐπὶ νόσων, ἢ ἐπὶ τὸ χεῖρον τροπή. Παρ' Αἰσχίν. «Αἱ κακοήθειαι λεγόμεναι· ταύτον ἐστὶ τῷ ἀλλαχοῦ «ἀντίθετα ἐπιβεβουλευμένα καὶ κακοήθειαν, τεχνάσματα, μηχαναὶ, ἀπατηλαὶ καὶ δόλιαι ὁμιλίαι.

Κακοήθευμα, τὸ. Κακὴ, πονηρὰ πρᾶξις, ὁμιλία. Πλούταρχ. Πομπ. 37. ἐκ τοῦ

Κακοηθεύομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. Κακῶς, δολερῶς καὶ ἀχρείως πράττω, ὡς κακοήθης πολιτεύομαι. Σχολ. Ἀριστοφ.

Κακοήθης, ες, ες (ἦθος) καὶ Ἐπίρ. κακοήθως. Ὁ διεφθαρμένος κατὰ τὰ ἤθη, ὅστις ἔχει κακὸν ἦθος, ἀχρεῖον χαρακτῆρα, ὅστις στοχάζεται κακῶς, ἢ κακὴν καὶ ἀχρεῖαν γνώμην ἔχει. Κακότροπος, δόλιος, ἀπατηλός, ὁ τὴν κακίαν κεκρυμμένην ἐν ἑαυτῷ ἔχων. Ἐπὶ δὲ νόσων, ἀντὶ τοῦ, πονηρὰ, σκληρὰ, δυσίατος. Ἀντθ. τῷ εὐήθης.

*Κακοηθία, ἡ Πτκ. ἀντὶ κακοήθεια.

Κακοηθίζομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. Κακοτρόπως, καὶ κακογνώμως, καταβιβάζω τινὰ ἀπὸ τὴν τιμήν του· τὸν ἀτιμάζω διὰ τῶν κακῶν φρονημάτων ἢ τοῦ ἀχρείου χαρακτῆρός μου, καταισχύνω τινὰ τὸν κάμνω περιγέλοιον. «κακοηθιζομένους τὴν φιλοσοφίαν» Στοβ. Ἐκλ. Ἠθικ. σ. 40. καὶ παρ' Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Γ', 16. εὕρηται συνταταγμένον μετὰ τοῦ κώπτειν καὶ γελοιάζειν. καὶ ἐν Δ', ς'. 31. «κακοηθισάμενος ἄλλοιν».

Κακοηχής, ές (ἦχος). Ὁ κακῶς ἠχῶν. Γρμτκ.

*Κακόηχος, ον = κακοηχής.

Κακοθαλπής, ἐος, ές, (θάλπω). Ὁ κακῶς θάλπων.

*Κακοθανασία, ἡ. Κακὸς ἢ δυστυχὴς, φοβερὸς θάνατος· ἐκ τοῦ.

Κακοθάνατος, ον. Ὁ κακῶς βασανισμένος, ἢ δυστυχῶς ἀποθνήσκων. — 2) Ὁ κακὸν καὶ ἀχρεῖον θάνατον φέρων, προξενῶν, ἢ εὑρίσκων, Πλούταρχ.

*Κακοθελεία, ἡ = κακοθελία.

Κακοθελής, ἐος, ές (θέλω). Ὅστις θέλει τὸ κακὸν, κακογνώμων, κακοθελητής, ἐχθρικός, χαιρέκακος, καὶ ὁ πρὸς τὸ κακὸν θέλησιν, κλίσιν ἔχων. Θεόφιλ.

Κακοθελία, ἡ. Θέλησις, κλίσις πρὸς τὸ κακόν.

Κακόθεος, ον (θεός). Θεόφρ. παρὰ Πορφυρ. Ὁ κακοὺς θεοὺς ἔχων, ἢ ὅστις κρατεῖ, νομίζει αὐτοὺς ὡς κακούς. — 2) Παρὰ τῷ Σχολ. Σοφοκλ. = δύσθεος, καὶ κακοδαίμων.

Κακοθερμεία, ἡ. Κακὴ ἰατρεία. Ἱπποκρ.

Κακοθημοσύνη, ἡ. Παρ' Ἡσθ. Ἔργ. 472. τὸ ἐναντίον τοῦ, εὐθημοσύνη· ἢ διὰ τῆς ἀφροντιστίας ἀταξία, ἀμέλεια· ἐκ τοῦ

Κακοθήμων, ονος, ον (τίθημι). Τὸ ἐναντίον τοῦ, εὐθήμων. Κακὰ θεμένος, εἰς κακὴν θέσιν, εἰς κακὴν τάξιν, ἄτακτος. — 2) Κακὴν τάξιν ἔχων ἢ ἀκολουθῶν, ἄφρων τε, ἄτακτος. — 3) Εἰς κακὴν κατάστασιν.

Κακοθηνέω, ἀντίθετ. τῷ, εὐθηνέω. Εἰς κακὴν κατάστασιν εἶμαι. Ἀδύνατος, ξηρὸς, ἄκαρπος εἶμαι, δὲν εὐφωστῶ, δὲν καρποφορῶ. Ἀριστ. Ἱστρ. Ζώων. 6, 19. Ἔπρεπε νὰ λεχθῇ, κακοσθενεῖν ἰδὲ εὐθηνέω.

Κακόθρονος, ὄθρονος, ον, ον (θρόνος). Κακῶς ἠχῶν, ὁμιλῶν. — 2) Ὁ δυστυχὴς προμαντεύων, Σοφκλ. Δί. 137. «λόγος κακόθρονος». — 3) Ὁ συκοφαντῶν, ἀδίκως κατηγορῶν.

Κακοθυμέω, Εἶμαι κακόθυμος.

Κακοθυμία, ἡ. Τὸ ἐναντίον τοῦ εὐθυμία. — 2) Παρὰ Πλουτάρχ. μετὰ τοῦ Μίσος, συνταταγμένον, ἀντὶ τοῦ κακογνωμία, ἀντιπάθεια, ἔχθρα, ἐκ τοῦ

Κακόθυμος, ον (θυμός). Ὁ κακὸν στοχασμὸν, γνώμην ἔχων. Κακόγνωμος, ἀντιπαθὴς, ἔχθρος, κακότροπος. καὶ 2) Ὁ κακὴν διάθεσιν (κακὸν κέφι) ἔχων. Ἀντίκειται τῷ, εὔθυμος.

Κακοθυμοσύνη, ἡ = κακοθυμία. Ἡσθ.

*Κακόθυτος, ον (θύω). Κακῶς θύων.

Κακοίλιος, ἡ. Τὸ κακὸν, δυστυχὲς Ἴλιον. Κακοίλιος οὐκ ὀνομαστὴ· Ὀδ.Τ. 260, 597. Ψ, 19. ὡς τὸ Αἰνόπαρις κ. τ. τ. (υυ-υυ).

Κακοκαρπία, ἡ. Ἡ κακὴ κατάστασις τῶν καρπῶν, ἀκαρπία· ἐκ τοῦ

Κακόκαρπος, ον (καρπός). Ὁ κακὸν καρπὸν ἔχων, ἢ ὁ ἐκ κακοῦ καρποῦ ὤν, ἄκαρπος.

Κακοκέλαδος, ον (κέλαδος) = δυσκέλαδος. Ἡσίοδ. Ἔργ. 194. Κακῶς ἠχῶν, ἢ καὶ ὑβριστικός.

Κακοκέρδεια, ἡ. Ἀχρεῖον, κακὸν, ἢ ἐπιβλαβὲς κέρδος. — 2) Αἰσχροκέρδεια, Ἡσίοδ. Θεογ. 225. ἐκ τοῦ

Κακοκερδής, ές, (κέρδος) Ὁ μὲ κακὸν, ἀχρεῖον τρόπον κερδαίνων, αἰσχροκερδής.

Κακοκλεής, ἐος, ές = Δύσφημος. Κακοφημισμένος.

*Κακόκνημος. Δωρκ. = κακόκνημος.

Κακόκνημος, ον, (κνήμη) Ὁ κακὰς, ἀχρεῖας κνήμας ἔχων. Ἐπίθ. τοῦ Πανός. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, κακόφθαρτος καὶ κακόστιτος. Θεόφρ. Δ'. 65.

Κακοκοίμητος, ον, (κοιμάομαι) Ὁ κακῶς κοιμώμενος. Γραμ.

Κακοκρισία, ἡ. Κακὴ κρίσις, τὸ κακῶς, καὶ μὴ ὑγιῶς κρίνειν. Πολύβ.

*Κακόκριτος, ον (κρίνω) = δύσκριτος.

Κακοκτερής, ές παρ' Ἡσυχ. = τῷ

Κακοκτέριστος, ον (κτερίζω, κτερείζω) παρὰ τῷ Σχολ. Σοφοκλ. Ὁ κακῶς τεθαμμένος, κακοθαμμένος· ἄθαπτος.

*Κακόλεκτρος, ον, (λέκτρον) = κακόγαμος.

*Κακολεμέριστος, ον = τῷ ἐπμ. Σχολ. Σοφκλ. Οἰδ. Τύρ. 422.

Κακολίμενος, ον, (λιμήν) Ὁ κακὸν λιμένα ἔχων.

Κακολογέω, ῶ (κακολόγος) Κακοὺς λόγους λέγω, ὑβρίζω, λοιδορῶ, κατηγορῶ, συκοφαντῶ κ. τ. τ. ὅθεν

Κακολογία, ἡ· Τὸ ὁμιλεῖν, λέγειν κακοὺς λόγους, κακὴ ὁμιλία, ὕβρις, κατηγορία, συκοφαντία κ. τ. τ.

Κακολογικός, ἡ, όν· Ὁ φύσει κακολόγος, ὁ εὐαρεστούμενος εἰς τὸ κακολογεῖν.

Κακολόγος, ον (λέγω) Ὁ κακολογῶν, ὑβρίζων, κατηγορῶν, συκοφαντῶν, καὶ ὁ εὐαρεστούμενος εἰς ταῦτα. Πίνδ. κ. τ. τ.

Κακομαθής, ἐος, ές (μανθάνω) Ὁ κακῶς, βαρέως μανθάνων· ὁ ἀνεπιτήδειον φύσιν πρὸς μάθησιν ἔχων, καὶ ὁ κακῶς μαθὼν, κακομαθημένος, κακὴν μάθησιν ἔχων.

Κακομανθάνω, Κακῶς μανθάνω.

Κακόμαντις, εως, ὁ, ἡ Κακὸς μάντις, ὁ δυστυχίαν προφητεύων. Αἰσχύλ.

Κακομαχέω, ῶ (μάχη) Κακῶς μάχομαι, ἀποδειλιόω ἑμαυτὸν εἰς τὴν μάχην ἀμελῆ, ἀναιδρον, ἢ δολερόν.

Κακομέλετος, ον, ὁ, ἡ (μέλος, κακός). Αἰσχύλ. Περσ. 932. Ὁ ἐπὶ δυστυχίᾳ ψέλλων, ὁ δυστυχίαν προμαντεύων (μήπως πργτ. ἀπὸ τοῦ μελετάω).

Κακομετρέω, ῶ (κακόμετρος) Κακῶς, οὐκ ὀρθῶς μετρῶ. Δουκιαν. ὅθεν

Κακομέτρητος, ον, Ὁ κακῶς, μὴ ὀρθῶς μετρηθείς· κακομετρημένος. Εὐστάθ.

*Κακομετρία, ἡ· Κακόν, ἄχρεῖον, ψεύτικον μέτρημα ἢ μέτρον· ἐκ τοῦ

Κακόμετρος, ον, (μέτρον) Ὁ κακῶς, μὴ ὀρθῶς μετρῶν· ἢ ὁ κακὸν, μὴ ὀρθὸν μέτρον ἔχων. Λέγεται καὶ ἐπὶ στίχων. 2) Ὁ κακῶς μὴ ὀρθῶς μετρημένος.

Κακομηδής, ές, ές (μῆδος) Δόλιος, ἀπατηλὸς, κακόγνωμος, ὁ κακὰ ἐν ἑαυτῷ βουλευόμενος. Ὅμηρ. Ὕμν. Β'. (Ἑρμ.) 389.

Κακομήτηρ, ερος, ἡ· Κακὴ μήτηρ, ἢ ἡ δυστυχὴς κατὰ τὴν μητέρα· ἀμφ.

Κακομήτης, ου, ὁ· = τῷ κακομηδής, καὶ, κακόβουλος. Εὐριπ. Ὀρ. 1403.

*Κακόμητις, ιος (μῆτις) = τῷ πργμ. ὅθεν

*Κακομητίη, ἡ. Πανουργία, δόλος Ποιητ.

Κακόμητος, ὁ, ἡ· (μῆτις) Ὁ κακομήτης. Ὀρφ. ἀμφ.

Κακομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (μήτηρ) Ὁ κακὴν ἢ δυστυχῆ μήτερα ἔχων. = ἀμήτωρ Γραμμ.

Κακομηχανάομαι, ῶμαι· Μεταχειρίζομαι μηχανὰς καὶ δολιότητας, κακῶς μηχανῶμαι, ἀπατῶ διὰ μηχανῶν. «Τὴν ἄλλην βλακείαν κακομηχανώμεναι.» Ἐλέγ. Παιδ. Γ. μετερχόμεναι τὴν ἄλλην δυστυχῆ τέχνην τῆς ἡδυπαθείας. Ἀμφ. ὑπὸ πολλῶν.

*Κακομηχανέω, ῶ (κακομήχανος) Πονηρῶς, δολερῶς, πράττω, πονηρὰ τεχνάζομαι· ὅθεν

Κακομηχανία, ἡ· Δόλιος, ἀπατηλὴ μηχανὴ, πρᾶξις· τὸ δολίως φέρεσθαι· κακῶν ἐφεύρεσις, ἐφευρετικὴ κακία, ἡ διὰ μηχανῆς, καὶ δολιότητος πρᾶξις. Λουκιαν.

Κακομήχανος, ον, (μηχανή). Ὁ κακὰς μηχανὰς ἐφευρίσκων· ἀπατηλὸς, δόλιος· κακόβουλος, κακὰ ἐργαζόμενος. Ὅμηρ. Ἰλιάδ. Ζ, 344. Ι, 257. Ὀδ. ιι, 418.

Κακομιλία, ἡ (ὁμιλία) ἀντὶ, κακομ. Κακὴ ὁμιλία, ἤτοι συναναστροφὴ μετὰ κακῶν καὶ ἀχρείων ἀνθρώπων. Διόδ. Σικ. 18'. 12 Ὁ δὲ Lobeck Φρυχ. 8. 677. προκρίνει τὴν γρφ. κακοομιλία.

Κακομίμητος, ον, (μιμέομαι) Καὶ Ἐπίρ. κακομιμήτως. Ἀριστοτ. Ποιητ. Κστ'. ὁ κακῶς μιμούμενος τινά.

Κακόμισθος, ον, (μισθός) Ὁ κακὸν μισθὸν δίδων, ἢ λαμβάνων. Σχολ. Αἰσχύλ.

Κακομοιρία, ἡ (κακόμοιρος) Δυστυχὴς μοῖρα, κακοτυχία, κακομοιρία. Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 862. ὅθεν

Κακομοίριος, ον, ἡ (Σχολ. Εὐριπ. Φοίν. 158) καὶ

Κακόμοιρος, ον (μοῖρα) Ὁ κακὴν μοῖραν ἔχων· κακότυχος, δυστυχής.

*Κακόμορος, ον (μόρος) = τῷ πργμ.

Κακομορφία, ἡ κακὴ μορφὴ, ἀσχημότης· ἐκ τοῦ

Κακόμορφος, ον (μορφὴ) Ὁ κακὴν μορφὴν ἔχων, ἄσχημος.

Κακομουσία, ἡ. παρὰ Πλουτ. Ἡ ἀχρεία, διεφθαρμένη μουσική· ἐκ τοῦ

Κακόμουσος, ον. (Μοῦσα) Σχεδὸν ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ἀμουσος· Κακὸς, ἀχρεῖος κατὰ τὸν ὕμνον, κατὰ τὴν μουσικήν.

Κακόμοχθος, ον, (μόχθος) Ὁ κακῶς ἢ ματαίως μοχθῶν, ὁ δυστυχὴς κατὰ τὰ ἔργα, καὶ τοὺς μόχθους. Μὲ κακὸν, δυστυχῆ, ματαιον, τρόπον.

Κακονοέω, ῶ (κακόνοος) Κακὰ νοέω, στοχάζομαι. Ἀντίκειται τῷ, εὐνοέω. Ἐχθρεύομαι.

Κακόνοια, ἡ (κακόνοος) Κακὸς στοχασμὸς, κακογνωμία, ἔχθρα. δολιότης. Ἀντίκειται τῷ, εὐνοια.

Κακονομέομαι, Ὠνελ. Δ'. Ἀπθτκ. ὡς Πθτ. ἄνευ ἐιργτκ. Κακοκυβερνῶμαι, κακοδιοικοῦμαι. «Πολιτείας εὐνομουμένης τε καὶ κακονομουμένης.» Εἰς μίαν καλῶς ἢ κακῶς διοικουμένην πολιτείαν· ἔπου ἄλλος, καλοκοιομουμένης, ἔχουσιν.

Κακονομία, ἡ. Ἀχρεία, κακὴ νομοθεσία, ἢ ἡ διὰ κακῶν νόμων διοίκησις. Ξενοφ. ἀνομία ἀντιτ. εὐνομία.

Κακόνομος, ον (νόμος) Ὁ κακοὺς νόμους ἔχων, ὁ κακοῦ συστήματος, διοικήσεως, καὶ ἠθῶν ὤν. Ἡροδοτ. 1, 65. Ἀντιτ. εὔνομος.

Κακόνους, ον, καὶ συναλ. κακόνους, ουν, Ἀττ. Πλθτ. κακόνοος, (νόος, νοῦς) Ὁ κακὸν νοῦν, σκοπὸν ἔχων· κακόβουλος, κακογνώμων· ἀντίκ. τῷ εὔνους. ἐχθρικὸς «τινὶ» Ξενοφ. Ἀβρ. 25, 16. 27. Ἀπμν. 2, 2, 9. ὑπερθετ. κακονουστατος. Δημοσθ. Ἐπίρ. κακονόως, Ἀττ. κακόνως, σπάνιον.

Κακονύμφευτος, ον, (νυμφεύω) Ὁ δυστυχὴς κατὰ τὸν γάμον, κακοδαιμονούμενος· καὶ

*Κακόνυμφος, ον (νύμφη) = τῷ πργμ.

Κακόνως. Ἐπίρ. μὲ κακόνοιαν.

Κακοξενία, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ, κακοξενία· ἐκ τοῦ

*Κακόξεινος, ον. Ἰωνικ. ἀντὶ κακόξενος. Τὸ ἀπμλ. Ἐπικ. Σγκρτκ. κακεξεινότερος. Ὀδυσ. Τ, 376.

Κακοξενία, ἡ. Ἡ κακὴ δεξίωσις τῶν ξένων. ἀφιλοξενία· ἐκ τοῦ

Κακόξενος, ον, (ξένος). Ὅστις κακῶς δέχεται τοὺς ξένους, ὁ μὴ φιλόξενος, ὅ ἐστιν, ὁ ἐχθρικῶς κατὰ τῶν ξένων, ἢ φίλων τῆς τραπέζης φερόμενος, καὶ 2) ὁ δυστυχὴς μὲ τοὺς ξένους του. Ὀδυσ. Τ. 378. «Οὔτις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος.» κακῶν ξένων ὑποδοχεύς. Ὁ Σχολ.

Κακοξύνετος, ον, (ξυνετός). Ὁ πρὸς τὸ κακὸν συνετὸς, δόλιος, ἀπατηλός. Θουκιδ.

Κακοοινία, ἡ (οἶνος) Γεωπον. Ε'. 43. Κακὴ κατάστασις, ποιότης τοῦ οἴνου, ἔλλειψις οἴνου. Ἀντίθετ. τῷ εὐοινία.

Κακοπάθεια, ἡ (κακοπαθής). Πάθος, φροντὶς, δυστυχία, κόπος, κούρασις, ταλαιπωρία· τὸ κακῶς πάσχειν.

Κακοπαθέω, ῶ· Κακῶς ἢ κακὰ πάσχω· δυστυχίαν, θλῖψιν, πάθος, βλάβην, ζημίαν, κόπον, ταλαιπωρίαν ὑποφέρω, κακοπαθένω. Ξενοφ. Ἀνθηγον. Κυρουστ. 57. «ὑπὸ τοῦ καπνοῦ κακοπαθεῖν· τὸ ὁποῖον ὁ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 40. «πονεῖν ὑπὸ τοῦ καπνοῦ» εἶπεν.

Κακοπαθής, ές, ές, (πάθος, πάσχω) Διον. Ἁλικ. καὶ Φίλ. Μηχαν. καὶ Ἐπίρ. κακοπαθῶς. Ὅστις κακοπαθέει ἢ πάσχει κακὰ, δυστυχὴς, ταλαίπωρος, κ. τ. τ. καὶ

*Κακόπαθος, ον = κακοπαθής.

Κακοπαρθενεύτως, Ἐπίρ. = ἀπαρθενεύτως. Σχολ. Εὐριπ.

Κακόπαρθενος, ἡ (παρθένος) = ἀπάρθενος παρθένος. «Εὐριπ. Κακὴ, ἐχθρικὴ, δυστυχὴς, ταλαίπωρος παρθένος· ὡς τὸ, βίος ἀβίωτος. «Μοῖρα κακοπάρθενος.» Σχολ. ἐν τοῖς Ἀναλέκτ. δυστυχὴς μοῖρα τῆς παρθένου. 2) ὡς ἐπίθετ. Ὁ μὴ ἀνύπαν, μὴ πρέπων εἰς παρθένον.

Κακόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ (πατὴρ, πατρὶς) Ὁ ἐξ ἀχρείας, οὐτιδανῆς, δυστυχοῦς πατρίδος, ἢ οὐτιδανοῦ, ἀγενοῦς καὶ δυστυχοῦς πατρὸς ὤν. Θεόγν. 195.

Κακοπετὴς, ές (πέτομαι). Ὁ κακῶς πετῶν, δύσκολος εἰς τὸ πέτεσθαι. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 15. ὅπου ὁ Αἰλιαν. Δ'. 47. κακοπαθὴς, φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσε.

Κακόπηρος, ον (πήρα). Ὁ κακὴν πήραν ἔχων. Ἐτυμολ.

Κακόπιννς, ές (πίνος). Καταλαιρωμένος. Μτφρκ. ῥυπαρὸς, οὐτιδανός. Σοφοκλ. Αἴ. 381.

Κακοπιστία, ἡ. Κακὴ πίστις, ἀπιστία.

Κακόπιστος, ον (πιστός). Ὁ κακὴν πίστιν ἔχων.

Κακόπλαστος, ον (πλάσσω), καὶ Ἐπίρρ. — πλάστως. Ὁ κακῶς ἐσχηματισμένος κακοπλασμένος, τὸν ἐποῖον κακῶς ἐφαντάσθη, ἐφεῦρεν ἢ ἐπλασέ τις εἰς τὸν νοῦν του. Παρὰ τῷ Σχολ. Λυκόφ. ἐξ Ἑρμογένη. Ὁ λίαν περιπλακώμενος.

Κακοπλοέω. Κακῶς ἢ δυστυχῶς πλέω· κακὸν πλοῦν (ταξείδευμα εἰς τὴν θάλασσαν) ἔχω.

*Κακόπλους, ον, συνστ. κακόπλους, ουν (πλέω). Ὁ κακῶς ἢ δυστυχῶς πλέων.

*Κακοπλώω, Ἰωνικ. καὶ Πτκ. ἀντὶ κακοπλοέω.

Κακόπνοος, ον, Ἀττκ. κακόπνους, ουν (πνοή). Κακῶς ἢ δυσκόλως ἀναπνέων· ἐ κακὴν ἢ βαρεῖαν πνοὴν ἔχων.

Κακοποιέω, ῶ (κακοποιός). Μετὰ Αἰτιατ. κακῶς ποιῶ τινά, ὅ ἐστι, βλάπτω, ζημιῶ, φθείρω· π. χ. «τὴν βασιλέως χώραν.» Ἐρημώνω, καταπορθῶ, ἀφανίζω, ἐχθρικῶς φέρομαι πρὸς τινα, τὸν μεταχειρίζομαι ὡς ἐχθρόν. Ξενοφ. Ἀπμν. 3, 5, 26. 2) Ποιῶ κακόν τι εἰς τινα, τοῦ κάμνω κάποια κακόν· «τινά τι». 3) Οὐδετ. κακὰς ποιῶ πράξεις, κακῶς ποιῶ τὰ πράγματά μου, Ξενοφ. Οἰκον. Γ'. 11. ὅθεν

Κακοποιητικός, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ ποιεῖν κακόν, ζημίαν· εἰς τὸ ἀφανίζειν, ἢ κακῶς μεταχειρίζεσθαι τινά.

Κακοποιός, ὁν. Ὁ κακὰ ποιῶν· ὁ βλάπτων, ζημιῶν, φθείρων· ὁ βλαβερὸς, ἐπιζήμιος. Πλάτ.

Κακοπολιτεία, ἡ (πολιτεία). Κακὴ πολιτεία, κακὴ διοίκησις, ἢ κατάστασις τῆς πολιτείας. Πολύβ. ΙΕ'. 21.

Κακοπονητικός, ἡ, ὁν (πονέω). Ὁ μὴ ἱκανὸς, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ πόνους καὶ κακοπαθείας. Ἀριστοτ. Πολ. 2'. 16. «κακοπονητικὴ ἕξις τοῦ σώματος.» ἢ κατάστασις σώματός τινος, τὸ ὁποῖον ἐξεστενώθη νὰ ἐργάζηται.

Κακόπορος, ον (πόρος). Δυστυχὴς, κακοτυχὴς, κακόμοιρος.

Κακόπους, οδος, ὁ, ἡ, πουν, τὸ (πούς). Ὁ κακοὺς, ἀδυνάτους, ἢ ἀσχήμους πόδας ἔχων. Ξενοφ.

Κακοπραγέω, ῶ. Μ. ήτω, (κακοπραγής). Κακῶς πράττω· εἶμαι δυστυχὴς εἰς τὰ ἐπιχειρήματά μου, δυστυχῶ εἰς τὰς πράξεις μου. καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ, Δυστυχῶ, εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν, πηγαίνω ἄχαμνά.

Κακοπράγημα, τὸ. Δυστυχία, δυστυχὴς πρᾶξις, ἢ ἐπιχείρησις. Νικήτ. Χρον. δ'. 4.

Κακοπραγής, ές, ές (πρᾶγος). = κακοεργής. Δυστυχὴς, καὶ ἐξετ. εἰς τὰς ἐπιχειρσ. του. Ἡτύχ. ὅθεν

Κακοπραγία, ἡ· Δυστυχὴς, ταλαίπωρος πρᾶξις, ἢ ἐπιχείρησις. καθόλου δὲ, Δυστυχία, δυστυχὴς κατάστασις.

Κακοπραγμονέω, ῶ (κακοπράγμων) = κακομηχανάομαι· Μὲ κακίαν, μὲ δόλους, ἢ πανούργως ποιῶ τι. Πολύβ.

Κακοπραγμοσύνη, ἡ· Κακομηχανία, κακία, δόλος, πανουργία.

Κακοπράγμων, ον. γενικ. ονος (πρᾶγμα. πράσσω) Ὁ κακῶς πράττων, = κακομήχανος, πανοῦργος, γεμάτος ἀπὸ μηχανὰς καὶ ἀπάτας (γεμάτος ἀπὸ διαβολιαῖς). Ξενοφ. Ἑλλην. Ε'. β'. 30. (26.)

Κακοπρόσωπος, ον (πρόσωπον). Ὁ κακὸν ἢ ἄσχημον πρόσωπον ἔχων, κακὸς, ἄσχημος. Σχολ. Πινδάρ.

Κακόπτερος, ον (πτερόν). Ὁ κακὰ πτερὰ ἔχων, κακῶς ἐπτερωμένος, κακῶς πετῶν.

*Κακορράπης, ές = κακορράφος.

Κακορραφία, ἡ. Δολιότης, ἀπάτη, κακομηχανία, δυστροπία, κακαβουλία, πανουργία· δυστυχία, ἡ βλάβη τις, συρραπτομένη, καὶ προετοιμαζομένη ἀπὸ κακίας, Ἰλ. Ο, 16. Ὀδ. Β, 236. ἢ ἀπὸ ἀνοησίας. Ὀδ. Μ, 26. ἐκ τοῦ

Κακορράφος, ον (ῥάπτω). Ὁ κακὰ ῥάπτων· παρ' Ἡσ. Κακοποιός, κακοπράγμων, δόλιος, ἀπατηλός, πανοῦργος, ὁ ἑτοιμάζων δολιότητας καὶ δυστυχίας διά ἄλλον τινά. Ἐκ τοῦ κακορραφέω φαίνεται ὅτι προέκυψε τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ἔχω ῥάμματα διὰ τὴν κάπα σουν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐκλαμβανόμενον.

*Κακορρήκτειρα, ἡ. Θηλ. τοῦ

Κακορρήκτης, ου, ὁ (ῥήγω) = κακοῦργος. Κακοποιός. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 595.

Κακορρημοσύνη, ἡ, = κακολογία, Ὕβρις ἡ κλίσις εἰς τὸ ὑβρίζειν· ἐκ τοῦ

Κακορρήμων, ονος, ον (ῥῆμα). Ὁ κακῶς ἐκφραζόμενος, ἢ ὁμιλῶν· μὴ γυμνασμένος εἰς τὴν προφορὰν. 2) Συκοφάντης, λοίδορος, ὑβριστής, κακολόγος. 3) Ὁ δυστυχίας προμηνύων, λέγων, ἀγγέλλων. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1166.

Κακορρήσω, ῶ (ῥήσω) = κακολογέω, κακοὺς λόγους ἐκφέρω, Ἀρστοφ. ἔθεν, Ὑβρίζω, καταβρίζω, ἀτιμάζω, μετ' αἰτια. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 896. καὶ Ἀχαρν. 577· ἔθεν

Κακορρόθησις, ἡ, = κακολογία.

Κακόρρυγχος, ον, (ῥύγχος). Ὁ κακόν, ἀχρεῖον, ἄτιμον ῥύγχος ἔχων. Παιδίον κακόρρυγχον. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Γ. κβ'. 77. παιδίον πρόσωπον μαίμουν ἔχον.

*Κακόρρυθμος, ον. Γαλ. Η 258. D. ἐπὶ πυγμοῦ, ὅστις δὲν φυλάττει ῥυθμόν.

Κακορρύπαρος, ον (ῥυπαρός) = κακόπινος. Σχολ. Σοφοκλ. Πολλὰ ῥυπαρὸς, μουρτιάρης.

Κακός, ἡ, ὄν· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ἡρόδοτ. Ζ. 39. Ὦ κακὲ ἄνθρωπε. 1) Ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν καταστάσεων ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων πραγμάτων· κακὸν, ἀχρεῖον, ἄχρηστον, μὴ ἱκανὸν, ἐπιπόλαιον, ἐλλιπὲς· ἐν γένει, μὴ ἔχον ὅλα ἐκείνα, ὅσα ἔπρεπε νὰ ἔχῃ, διὰ νὰ ἦναι ἐκεῖνο, ὅπου ὡς ἐκ τῆς φύσεως ἢ τοῦ προσδιορισμοῦ του ἔπρεπε νὰ ἦναι· κακὸν εἰς τὸ εἶδός του· ἐπὶ πρωτ. παρ' Ὅμ. μάλιστ. κακὰ εἵματα· ἀχαμνὰ φορέματα· ὅπου θεωρεῖται μόνον τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον πράγματος ἢ προσώπου τινός· ἄτιμος, ἀχρεῖος, βδελυρός· ἀντιθ. τῷ καλός. Ἐπὶ πρτπ. α) Μὴ ἱκανὸς εἰς ἐργασίαν τινά, ἀνάξιος, χωρὶς νὰ θεωρῶνται ποιῶς τὰ ἤθη αὐτοῦ τοῦ πρτπ.· ὡς κακοὶ κωμῆται, Ὀδ. Ρ, 246. κακὸς ἀλήτης κακὸς ἀγύρτης, δηλ. ὅστις δὲν ἠξεύρει καλὰ τὴν τέχνην του, δὲν εἶναι ἄξιος εἰς τὸ ἐπάγγελμά του. Ὀδ. Ρ, 573. πρβλ. Ὀδ. Θ, 214. Ρ. 217. ἐξαιρτ. ἐπὶ ποιημάτων, καὶ ἐν γένει ἐπὶ ἀνδρῶν· = δειλὸς· φαβητσίαρης, ἀδύνατος, μικρόκαρδος, μὴν ἄξιον διὰ πόλεμον· συχνότ. παρ' Ὅμ. ὅστις καὶ τὸ συνδέει μὲ τὸ ἀνάλκις καὶ ἀνήνωρ. β) Ὁ ἐξ ἀγενῶν προγόνων ἢ ἐκ ποταπῆς γενεᾶς ὤν, μὴ εὐγενὴς, ποταπὸς, ἰδιώτης, καὶ πτωχός. Ὅμ. συνήθως ἀντιθ. τῷ ἀγαθός, παρ' Ὅμ. καὶ ἐσθλός. — 2) Ἐπὶ ἠθικῶν σημαν. περὶ τοῦ χαρακτῆρος ἢ τῶν φρονημάτων· κακὸς, ἀχρεῖος· ἔρτ. χαμερπὴς, οὐτιδανός, τοῦ οὐδενὸς ἄξιος, ἢ κακοῦργος, ἄχαμνος, κακόηθης, κακοφημισμένος, ἄγριος, δόλιος, σκληρὸς, φιλόνεικος· καθόλου δέ, ἐναντίος τῆς ἠθικῆς, ἄμοιρος πάσης ἀρετῆς, καὶ μέτοχος πάσης κακίας. — 3) Ἐπὶ τῶν ἐπενεργειῶν ἐξωτερικῶν πραγμάτων ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τῶν καταστάσεων καὶ τῶν τυχῶν αὐτοῦ. Ὅμ. κακὸν γίγνεσθαι περί τινα· κακῶς πολιτεύομαι πρός τινα· ἄρα τρόπον τινὰ ἐν Ἐυρυτ. χρήσει κακοποιὸς, φθοροποιὸς, πονηρὸς, πρόξενος δυστυχιῶν, δυσμενὴς· καὶ Πίνδ. ἀτυχὴς, ὄλβιος, δυστυχὴς, ὀλιβερὸς, ἀξιολύπητος, συχνότ. παρ' Ὅμ. μετὰ τοῦ, δαίμων, μοῖρα, αἶσα, κῆρες, μόρος, οἶτος, πῆμα, κήδεα, θάνατος, νόσος, ἕλκος, φάρμακα, ὀδύνη· χόλος, ἔρις· πόλεμος, κυδοιμὸς, κλόνος, πόνος, κόναβος, φυγὴ· μῦθος, ἔπος, ἔργον· ἦμαρ, νύξ, ἄχλυς, ἄελλα, θύελλα· μάλιστα περὶ προμαντεύσεων, προγνώσεων, οἰωνῶν καὶ πάντων τῶν ἀνηκόντων εἰς ταῦτα. Ἀπαίσιος, μὴ εὐτυχὴς, δυστυχὴς, δυστυχίας προμηνύων, κακῶν πρόδρομος, κακὰ συνεπιφέρων, παρ' Ὅμ. μετὰ τοῦ, ὄνειρ, ὄρνις, σῆμα, ἔπος, ἦμαρ. — 4) Τὸ κακὸν καὶ τὰ κακὰ ὡς οὐσιαστ. Δυστυχία, βλάβη, ζημία, φθορὰ, ὄλεθρος, θλῖψις, λύπη. Ὅμ. σωματικὰ κακὰ, ἀρρωστίαι, πληγαί, Ὀδ. Ρ, 884. Ἡρόδ. Ζ, 203. Εὐριπ. Ἑκ. 375. καὶ ἐπὶ ἠθικῆς σημαν. τὸ κακὸν καὶ ἄδικον, ἢ κακία, ἢ κακοήθεια, ἢ ἀχρειότης, ἢ κακεντρεχία, ὀπτ. κακὰ Δειλία. Ξενοφ. Ἀνβασ. 3, 1, 25. κακοποιεῖν τινα· κακόν τι ἔρδειν ἢ ῥέζειν τινά Ἰλ. Β, 195. Γ, 351. Δ, 31. Ω, 370. κ. τ. λ. καὶ πολλὰ Ὀδ. Ξ, 289. παρὰ Δογγρ. κακόν τι ποιεῖν τινα· σπουδ. τινὰ Πίνδ. κακὸν πάσχειν ὑπό τινος. — 5) Ἐπίρρ. κακῶς, Ὅμ. — Ἀττικ. ἐκφράσεις κακῶς ποιῶ τινα, Κακομεταχειρίζομαί τινα, τὸν πειράζω, τὸν ἐνοχλῶ, τὸν βλάπτω, τὸν τυραννῶ· κακῶς ποιεῖν τινα· Βλάπτω, ἀφανίζω, διαφθείρω τι, προξενῶ εἰς αὐτὸ ζημίαν· τὸ δέ, κακῶς ποιῶ τινά τινα· Προξενῶ εἰς τινα κακόν τι. Ἀλλὰ τὸ κακῶς ποιῶ ἄνευ πτωτ. = Εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν, ἀχαμνά, δὲν τὰ πηγαίνω καλὰ, τὸ ὁποῖον λγτ. καὶ κακῶς πράττω σπουδ. κακῶς πάσχω ὁ Φιλόστρατος χρῆται τούτῳ καὶ ἐπὶ ἀσελγοῦς καὶ ἡδονικοῦ πολιτεύματος· π. χ. εἰς Ἀπολλ. ζ'. 42. κακῶς εἶδεν Συχνάκις συνδέεται τὸ Ἐπίρρ. μὲ τὸ Ἐπίθ. κακὸς κακῶς, κακὰ κακῶς κ. τ. τ. Bergl. Ἀρστοφ. Ἱππ. 2, 189. 190. Εὐριπ. Κύκλ. 268. Τηρόστ. κάκιστα Ἀρστοφ. Βατρχ. 1456. — 6) α) Τὸ Ὁμλ. Συγκρτ. κακώτερος, Ὅμ. Ἀπολ. Ἀργν. γ. 421, καὶ τὸ Τηρόστ. κακώτατος, μεθ' Ὅμ. εἰσὶ δίολον ἔπος τοῦ πεζοῦ λόγου. β) Τὸ ἀνωμ. Συγκρτ. κακίων, ον, Τηρόστ. κάκιστος, η, ον, παρ' Ὅμ. τε καὶ τοῖς Ἀττικ. οὐ κάκιστοι οὐτιδανοί· ἀντὶ κάκιστον τινος, ἢ, ἐν τινι τὸ χείριστον, τὸ ἀπόρριμμα ἀπό τινος. Συγκρτ. κακιότερος, μόνον παρὰ Στράτ. 6, 6. πρβλ. Jac. AP. p. 733. Ἀλλὰ καὶ, χείρων, χείριστος καὶ, ἥσσων, ἥκιστος εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ Συγκρτ. καὶ Τηρόστ. τοῦ κακός. — 7) Ἐν ταῖς συνθέσεσι φανερώνει ἐνίοτε ἐλάττωμά τι προερχόμενον ἀπὸ τὸ πάρα πολὺ ἀπὸ τὴν περίσσειαν, ὑπερβολὴν μιᾶς ἰδιότητος, καὶ τότε ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ, ἄγαν. συνήθως ὅμως φανερώνει μόνον, ὅτι πρᾶγμά τι, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ ἦναι καὶ καλὸν, εἶναι κακὸν, ἀρκεῖ ἐπὶ τὸ πλεῖστον συμφωνεῖ μὲ τὴν σημασ. τοῦ ἐνὸς — συνυπκμ. καὶ τῆς σημασ. τοῦ ἐπιβλαβοῦς, τοῦ φθοροποιοῦ, δυστυχοῦς. Συχνάκις ὅμως φανερώνει καὶ ὅτι πρᾶγμά τι ἐλλείπει τοῦ δέοντος, δὲν εἶναι ὅσον πρέπει, εἶναι ὀλιγώτερον ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε νὰ ἦναι.

*Κακόσημος, ον (σῆμα) κακὰ προμηνύων.

Κακόσινος, ον (σίνομαι). Δίαν, κατὰ πολλὰ βλαβερὸς, καταπολλὰ βεβλαμμένος. Ἱππουρ.

Κακοσιτία, ἡ. Ἔλλειψις ὀρέξεως τοῦ φαγεῖν, ἐκ τοῦ

Κακόσιτος, ον (σῖτος). Ὁ κακῶς ἢ ὀλίγον τρώγων, ἤτοι μὴ ἔχων ὄρεξιν πρὸς τὸ φαγεῖν. 2) Ὁ ἀχρεῖος, οὐτιδανὸς φαγητὰ τρώγων, ἀχαμνὰ τεθραμμένος, ὄδεν ἰσχνός. Ἀρρίαν. Κυνηγ. Η'. 2.

Κακοσκελής, ές, ές (σκέλος). Ὁ ἀχρεῖος, ἄσχημα, ἢ ἀδύνατα σκέλη ἔχων.

Κακοσκηνής, ές (σκῆνος). Ὁ κακόν, ἀχρεῖον, ταλαίπωρον, ἀσθενὲς σωμάτιον, σῶμα ἔχων. Πρωταγ. 34, 7. Ἀνάλεκτ. Β'. 150. Ἄνηρ κακοσκηνής.

Κακοσμία, ἡ. Κακὴ ὀσμὴ, δυσωδία, κακὸς βρῶμος· ἐκ τοῦ

Κάκοσμος, ον (ὀσμή). Ὁ κακὴν ὀσμὴν ἔχων, ἐκδίδων, βρωμερός.

Κακόσπερμος, ον (σπέρμα). Ὁ κακὸν, ἀχρεῖον ἢ ὀλίγον σπέρμα, σπόρον ἔχων, ἢ φέρων.

Κακόσπλαγχνος, ον (σπλάγχνον). Ὁ κακὰ σπλάγχνα ἔχων, δειλός. ἰδὲ σπλάγχνον.

Κακοσπορία, ἡ (σπεῖρα). Ἀχρεία ἢ ἀνεπιτήδειος σπορά. Ἀνάλεκτ. Γ'. 246.

Κακοσσόμενος, οῦτας ἀόριστ. τινὲς ἐν Ἰλ. Α. 105. ἀντὶ, κακὰ ὀσσόμενος, ὁ ἐστὶ, κακῶς ὀσσόμενος, δεινὸν καὶ ὀργίλον ὑποβλεπόμενος. Ὁ Σχολ. κακῶς ὑποβλεψάμενος. Ἀπολλών. Λεξ. Δεινῶς ἐμβλεψάμενος. Ἡσύχ. — ἀγριοκαύτακτος.

*Κακοστασέω, Κακῶς ἵσταμαι, εἶμαι ἀκατάστατος· ἐκ τοῦ

*Κακοστασής, ές (ἵσταμαι). Κακῶς ἱστάμενος, ἀκατάστατος. Ἀντιθ. τῷ εὐστασής.

Κακοστατέω, ῶ (στάτης). Κακῶς ἵσταμαι. Νικανδρ. Θηρ. 431. ἐπὶ δὲ ἀέρων. ἐν Στίχ. 269. ἀντὶ τοῦ, ἀκατασταστέω, ἀκατάστατος εἰμί.

Κακοστένακτος, ον (στενάζω). Ὁ κακῶς στενάζων. Σχολ. Αἰσχύλ. Ὁ πολλὰ ἢ βαθέως ἀναστενάζων.

Κακοστομαχέω, ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὸν στόμαχον, πάσχω ἀπὸ κακοστομαχίαν. Σέξτ. Ἐμπειρ. ἐκ τοῦ

Κακοστομαχία, ἡ. Ἡ διαφθορὰ, χαλασμὸς τοῦ στομάχου, ὁπότε κακῶς γίνεται ἡ χώνευσις· ἐκ τοῦ

Κακοστόμαχος, ον (στόμαχος). Ὅστις ἔχει ἀσθενῆ, ἀδύνατον τὸν στόμαχον. 2) Ἐνεργητ. Ὁ τὸν στόμαχον κακὸν, ἀσθενῆ, ἀδύνατον ποιῶν. Ἐπὶ φαγητῶν, τὰ ὁποῖα φθείρουσι τὸν στόμαχον, ἢ δυσκόλως χωνεύουσιν. Ἀντίκειται τῷ εὐστόμαχος.

Κακοστομέω, ῶ (κακόστομος). Ἔχω κακὸν στόμα, ὅ ἐστιν, ὑβρίζω, λοιδορῶ, κακῶς ὁμιλῶ περί τινος. Καὶ μετὰ Αἰτιατ. παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 528. (597.) ἔχω κακὴν προφορὰν· ὄδεν

Κακοστομία, ἡ. Κακολογία, ὕβρις. 2) Κακὴ ὁμιλία, ἔκφρασις, κακὴ προφορά.

Κακόστομος, ον (στόμα). Ὁ κακὸν στόμα ἔχων, ὅ ἐστιν, ὁ κακοὺς λόγους ἐκφέρων, ὁμιλῶν, κακολόγος, ὑβριστής, συκοφάντης, φιλοκατήγορος, κ. τ. τ. 2) Κακῶς προφέρων. 3) Κακὴν ἔκφρασιν ἔχων, κακόφωνον, μὴ εὔφωνον, δηλ. ὅ,τι δὲν ἐκφωνεῖται καλῶς, εἶναι δυσκολοπρόφερτον καὶ ἀηδὲς εἰς τὸν ἀκούοντα.

Κακόστρωτος, ον (στρώνυμαι). Ὁ κακὰ ἐστρωμμένος, κακοστρωμμένος· κακῶς διεσπορπισμένος, παπαλισμένος, λιθοστρωμμένος. Κακὴν κλίνην, ἢ κατάλυμα ἔχων· παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 565.

Κακοσύμβουλος, ον. Κακὸς σύμβουλος, ἀμφ.

Κακοσύνετος, ον = κακοξύνετος.

Κακοσυνθεσία, ἡ. Ἡ κακὴ σύνθεσις. 2) Κακὸς σύνδεσμος, συμμαχία. 3) παρ' Ἡσ. καὶ τισιν ἄλλοις τῶν Γραμτικῶν. ἐξηγεῖται διὰ ταύτης ἡ λξ. κακορραφία. — Αἱ δύο πρῶται σημασ. δὲν ἐβεβαιώθησαν μέχρι τοῦδε ἀπὸ παράδειγμά τι· ἐκ τοῦ

Κακοσύνθετος, ον (συντίθημι). Ὁ κακῶς συνθεμένος. Λκν. Ἐπίρ. κακοσυνθέτως.

Κακοσύστατος, ον. Ὁ κακὴν σύστασιν ἔχων.

Κακοσφυξία, ἡ (σφύζω). Κακὸς σφυγμὸς· ἄτακτον κτύπημα τοῦ σφυγμοῦ.

Κακοσχήμων, ονος, ον (σχῆμα) καὶ Ἐπίρρ. κακοσχημόνως. Ὁ κακὸν σχῆμα ἔχων, ἀπρεπὴς, ἀνάρμοστος. Πλάτ. Νόμ. Ε'. κακοσχημονέστατα· ἀπρεπέστατα.

*Κακοσχολεύομαι = κακοσχολέω.

Κακοσχολέω, Μ. ήσω (κακόσχολος). Κακῶς μεταχειρίζομαι ἢ ἐξοδεύω τὸν καιρόν, τοῦ κάκου χάνω ἢ μεταχειρίζομαι τὸν καιρόν μου· ἀργὸς ὢν ἀτακτῶ, καὶ ποιῶ ἀνόητα ἔργα· ἐκ τῆς ἀργίας συνηθίζω τὸν ἐμαυτόν μου κακῶς, ὅ ἐστι, γίνομαι ῥάθυμος, ἀνόητος, κ.τ.τ. Πλούταρχ. ἀπὸ παιδάρια τοῦ κακοσχολεῖν ἀνείργουσιν.

Κακοσχολία, ἡ. Ἡ κακὴ χρῆσις τῆς ἀργίας μετὰ τῶν αὐτῇ ἑπομένων, χαμὸς τοῦ καιροῦ εἰς ἄπαια πράγματα.

Κακόσχολος, ον, καὶ Ἐπίῤῥ. κακοσχόλως. (σχολή). Ὅστις κακῶς μεταχειρίζεται τὴν σχολὴν, ἀργίαν του· ὅστις χάνει τὸν καιρόν του εἰς ἄπαια καὶ ἀνωφελῆ πράγματα. 2) Ἐνεργ. ὁ ἐπὶ κακῷ ποιῶν σχολάζειν. Αἰσχύλ. Ἀγ. 201. «Κακόσχολοι ποιεῖν· αἱ προξενοῦσαι κακὴν ἀργοπορίαν. Ὁ ἐμποδίζων, ἀργοπορῶν τινά. Ἀναλεκτ. Β'. 266.

Κακόταχτος, ον. Ὁ κακῶς τεταγμένος. ἀμφ.

*Κακοτεκνία, ἡ. Ἀντθτ. τῷ Εὐτεκνία. Δυστυχία μὲ τὰ παιδία· τὸ νὰ ἔχῃ τις κακὰ παιδία.

Κακοτελεύτητος, ον (τελευτάω). Ὁ κακῶς τελευτήσας, ἢ ὁ κακῶς τελευτῶν. Σχόλ. Αἰσχύλ. Ὃν τινα κακῶς ἐτελείωσαν.

Κακοτέρμων, ον (τέρμα). Ὁ δυσκόλως ἢ δυστυχῶς καταπαύων· κακὸν τέλος ἔχων. Ποιητ. Παλ. περὶ χόρτων· «ψυχμὸς κακοτέρμων».

Κακοτεχνέω, ῶ (τεχνέω). Κακοτεχνίας ἐπιτηδεύομαι ἢ μετέρχομαι· εἶμαι δολερὸς, ἢ πονηρός. Ἡρόδ. 6, 74. «εἰς τινὰ φέρομαι μὲ πανουργίας καὶ πονηρίας πρός τινα· ἐξηρ. ψευδομαρτυρῶ. 2) Μεταφ. διὰ πανουργιῶν ἀπατῶ, ἀποπλανῶ, παραμορφώνω, νοθεύω, διαφθείρω. 3) Ἐπιτηδεύω πολὺ ἢ ἀνάρμοστα· θέλων νὰ δείξω ἔλην τὴν τέχνην μου χαλνῶτι χειροτέρα· καλλωπίζω τι τόσον ὥστε γίνῃ ἀηδές· ἄρα = κακοπραγμονέω, κακομηχανεύομαι. Δημοσθ.

*Κακοτεχνής, ές, = κακότεχνος.

Κακοτεχνία, ἡ. Δολιότης, ἀπάτη, πονηρία, κακία, πανουργία, ψευδὴς καὶ ἐπίπλαστος τέχνη, νόθευσις, καπηλία. Δικα. ψευτιά, ψευδομαρτυρία. 2) Κακὴ, ἀχρεία τέχνη. «κακοτεχνίας σημεῖον τὸ παρὰ τοῖς ὄχλοις εὐδοκιμεῖν». Ἀθην. 3) Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον τέχνη ἢ καλλωπισμὸς πράγματός τινος, ὥστε φθάνει εἰς ἀηδίαν. Διαφθορὰ τῶν τεχνῶν. Δημήτρ. Φαλ. § 27. ὁ αὐτὸς §. 28. ἔχει καὶ τὸ κακοτεχνεῖν, τεχνεύειν ὑπὲρ τὸ δέον τι.

*Κακοτεχνίζω. Μ. ίσω, = κακοτεχνέω.

Κακοτέχνιον, τό, = κακοτεχνία. «Κακοτεχνίου δίκη, καὶ, κακοτεχνιῶν, καὶ, ἑλεῖν τινὰ κακοτεχνίαν, δίκης ὄνομά ἐστιν, ἣν εἰσήσαν οἱ λέγοντες μάρτυρες ψευδομαρτυρεῖν, κατὰ τῶν παρασχομένων τοὺς ψευδομάρτυρας».

Κακότεχνος, ον (τέχνη). Ὁ κακὰς τέχνας μεταχειριζόμενος· ἀπατηλὸς, δόλιος, πονηρὸς, κακότροπος. «Δόλος κακοτέχνοις». Ἰλ. Ο. 15. Ὁ ἐπὶ κακῷ τεχνιτεύμενος δόλος, πονηρία, τέχνευμα. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀπατηλὸς, ὅστις ἀπατᾷ (γελᾷ) τοὺς ἀνθρώπους μὲ πανουργίας καὶ ψευτιαῖς, ψεύστης, κάπηλος, νοθευτής. 2) «Κακότεχνοι ᾠδαὶ καὶ κακόζηλοι». Πλούταρχ. κακῶς, ἀχρείως ἢ καθ' ὑπερβολὴν ἐπιτηδευμέναι· ὡς «κίνημα, καὶ, σχῆμα κακοτεχνότατον» κατὰ πολλὰ, καθ' ὑπερβολὴν ἐπιτηδευμένον. Ἀναλεκτ. Β'. 87. καὶ 208. Ἀνμλ. Συγκριτ. Ἀττικ. κακοτεχνότερος. Λουκιαν. ἐξ ἑκ τοῦ κακοτεχνής, ἀλλ' εἰς τὸ ὑπρτ. πάλιν τὸ ὁμλ. κακοτεχνότατος, ἐν χρήσει.

Κακότης, ητος, ἡ (κακός). Ἀχρειότης, ἀναξιότης, ἀχρηστία, ἢ πρὸς μεταχείρισιν πράγματός τινος ἢ προσώπου ἀνικανότης, ἀναξιότης· μλστ. ἐπὶ ἀνδρῶν, στρατιωτῶν, δειλία, ἀκαρδία, ἀνικανότης εἰς πόλεμον. Ἰλιάδ. Β, 368. Ο, 721. Ὀδυσ. Ω, 455. 2) Ἠθικὴ ἀχρειότης, ἔλλειψις ἀρετῆς, κακία, πονηρία, χαμέρπεια, αὐτιδικότης, ἀδικία, κακουργία, Ἰλιάδ. Γ, 366. 3) συνθ. Δυστυχία, ταλαιπωρία, ἀθλιότης, συμφορὰ, βλάβη, κακὸν, ἐξαρτ. ἢ ἐν τῷ πολέμῳ ταλαιπωρία. Ἰλιάδ. Δ, 382. Μ, 332. καὶ Ἡρόδ. Ε, 7.

*Κακοτροπεύομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. = τῷ ἐπμν.

Κακοτροπέω, Μ. ήσω (κακότροπος). Κακῶς πράττω, κακοτρόπως, δολερῶς φέρομαι πρός τινα = κακοπραγμονέω, κακοτεχνέω. Πολύβ. Ε'.

Κακοτροπία, ἡ. Τὸ κακοτρόπως φέρεσθαι καὶ πολιτεύεσθαι. «Φθονερὰ κακοτροπία· φθονερὸς τρόπος τοῦ στοχάζεσθαι, κακογνωμία· ἐκ τοῦ

Κακότροπος, ον (τρόπος)· καὶ Ἐπίῤῥ. κακοτρόπως. Ὅστις μεταχειρίζεται κακοὺς τρόπους. Ἄρα, κακογνώμων, κακοήθης, πονηρὸς, ἀπατηλὸς, ψεύστης, δόλιος, πανοῦργος, ἀχρεῖος κατὰ τὰ ἤθη.

Κακοτροφέω, ῶ (κακότροφος). Κακῶς τρέφω τινά. 2) Οὐδτ. τρέφομαι κακῶς, ὅθεν ἔχω, ἢ λαμβάνω κακὴν τροφήν. Οὕτω καὶ Πθτκ. ὅθεν ὁ ἐνεργτκ. Ἀορ. 1. τῆς Μτχ. κακοτροφήσας καὶ ὁ Πθτκ. κακοτροφηθείς τῆς ἰδίας εἰσὶ σημασίαι.

Κακοτροφία, ἡ. Ἀχρεία τροφὴ, ἢ φαγητὸν ἐκ τοῦ

Κακότροφος, ον (τρέφω). Ὁ κακῶς τρέφων. 2) Ὁ κακῶς ἐτρεμμένος.

*Κακοτρεία, ἡ (ὄσσα, -ττα) = κακοφημία, βλασφημία. Φώτ.

Κακοτυχέω, ῶ. Εἶμαι κακοτυχὴς, δυστυχῶ. Θουκυδ. ἐκ τοῦ

Κακοτυχής, ές, ές (τύχη). Ὁ κακὴν τύχην ἔχων, δυστυχὴς, κακότυχος· ὅθεν

Κακοτυχία, ἡ. Κακὴ τύχη, δυστυχία.

Κακοῦποινόητος, ον (ὑποινοέω). Πολλὰ ὑποπτος.

Κακουργέω, ῶ, Μ. ήσω (κακουργός). Κακὰ ἔργα, ὅ ἐστι, κακουργίας πράττω, κακοποιῶ, μεταχειρίζομαι κακίας, πανουργίας, δολιότητας, ἀπατῶ, βλάπτω, ζημιῶ, π. χ. Ἵππος τις, ὅστις κλωτσᾷ, κτυπᾷ μὲ τοὺς ὀπισθίους πόδας του. Ξενοφ. Οἰκον. Γ. 11. «καὶ ἵππος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἦν κακουργῇ, τὸν ἵππέα κακίζομεν· ἂν ῥίπτῃ κλωτσᾷ». Ἐπὶ ἐχθροῦ, ὅστις ἀφανίζει, ἐρημόνει τόπον τινά. Ὁ αὐτ. Ἑλλην. Ε'. δ'. 42. «καταδρομὰς δὲ ποιούμενος ἐκακούργει τὴν χώραν». Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Δ'. ἡ. 7. Ἐν τῷ συνδιαλέγεσθαι καὶ φιλονεικεῖν μεταχειρίζομαι σοφίσματα, καὶ ἀπατηλὰ ἐπιχειρήματα. Wolf εἰς Δπτν. σ. 334. Καθ' ὅλας τὰς σημασ. μετ' αἰττκ. ὅθεν,

Κακούργημα, τό. Ἡ κακὴ, ἀχρεία πρᾶξις, τὸ κακὸν ἔργον, κακοπραγία, κακία, ἀπάτη, καὶ ἡ προξενηθεῖσα ζημία.

Κακουργία, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ, ἢ τὸ πολίτευμα τοῦ κακούργου, κακία, ἀπάτη, δολιότης, ἀχρεία πρᾶξις, αὐθάδεια, ζημία, βλάβη, βλάψιμον.

Κακοῦργος, ον, καὶ Ἐπίῤῥ. κακούργως (κακὸς, ἔργον). Ὁ κακὰ ἐργαζόμενος, ὁ κακὰ ἔργα πράττων, ὅστις κάμνει κακὰ· κακὸς, ἀχρεῖος, φθορεὺς, ἄδικος, κακότροπος, ἀπατηλὸς, δόλιος, παραχοποιὸς, ὑβριστὴς, ἄτιμος, κ.τ.τ. Ξενοφ. Ἱερ. Γ. 4. 2) Ἐπιβλαβὴς, ἐπιζήμιος, ὅστις φέρει ζημίαν. «Κακοῦργον εἶναί τινος βλάπτειν τινά».

Κακουχέω, ῶ. (ἔχω) Κακὰς ἔχω, κακῶς μεταχειρίζομαί τινα· κατατυραννῶ, βλάπτω, ζημιῶ, καταθρέχω. Θουκυδ. ὅθεν

Κακουχία, ἡ. Κακομεταχείρισμα, ἐπὶ πργμτ. βλάβη. «Κακουχία χθονίων». Αἰσχύλ. Θήβ. 670. ἐρήμωσις τῆς γῆς· καὶ Πλάτ. Πολ. Γ. Τὸ κακὰ πάσχειν ὑπὸ ἀνθρώπων, Φθορὰ, ζημία, βλάβη τόπου, χώρας τινὸς, ὁπότε εἰσβάλλει ὁ ἐχθρός. Ἡ διὰ τούτου προξενηθεῖσα κακὴ κατάστασις ὅσον ἐσωτερικῶς, τόσον καὶ ἐξωτερικῶς (κατὰ τὸ ἔνδυμα) τοῦ σώματος· ἄρα, ἀθλιότης, ταλαιπωρία, κούρασις, ἀσθένεια, ἀμέλεια, ἀθεραπευσία, πτωχία, ἔνδεια, κ.τ.τ.

Κακόφατις, ιδος, ἡ (φάτις). Ἡ κακὴν φάτιν ἔχουσα, ἢ κακοηχοῦσα, ἢ κακὰ προφητεύουσα. Αἰσχύλ. Πέρσ. 939.

Κακόφατος, ον (φημί). Τὸ κακῶς ἠχοῦν, κακόηχον, ἔτι δὲ = κακέμφατος. Ὁ κακὴν σημασίαν, προφητείαν ἔχων. 2) Τὸ κακόφατον· ἢ κακοφωνία. Πάσα λξ. κακὴς, αἰσχρὰς, σημασ.

Κακοφημέω, = κακολογέω.

Κακοφημία, ἡ. Κακὴ φήμη, δυσφημία, ἢ κακὴ εἴδησις περί τινος. 2) Ἐνεργ. κακολογία, ἐκ τοῦ

Κακόφημος, ον (φήμη). Ὁ κακὴν φήμην, κακὸν ὄνομα ἔχων, δύσφημος. 2) Ὁ κακὴν σημασίαν ἔχων. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. κ. 3. Ἐν Ὀδυσ. Β. 35. 3) Ὁ εἰς κακὴν φήμην φέρων τινά, κακολόγος. Ἑπόμ. κακοφήμως.

Κακόφθαρτος, ον (φθείρω). Διόλου, παντελῶς, εἰς τὸ ἄκρον διεφθαρμένος.

Κακοφθορεύς, έως, ὁ. = τῷ ἐπμν. Πτκ. Νικανδρ. Ἀλεξ. 465. καὶ

Κακοφθόρος, ον (φθείρω). Ὁ κατὰ πολλὰ ἢ παντελῶς φθείρων, βλαβερὸς, θανατηφόρος. Νικανδρ. Θηρ. 795.

Κακόφλοιος, ον (φλοιός). Ὁ ἀχρεῖαν φλοῦδα ἔχων. Νικανδρ. Ἀλεξ. 331. «Κόνυζα κακόφλοιος· ἐν τοῖς αὐτοῦ σημ. ἢ δυνατὰ, βαρέως μυρίζουσα, ἢ βρωμοῦσα.

Κακοφραδής, ές, ές (φράζομαι). Ὁ κακῶς διανοούμενος, στοχαζόμενος, ὅστις ἔχει κακὸν σκοπὸν εἰς τὸν νοῦν του, κακόβουλος, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ μωρὸς, ἀνόητος. Ἰλ. Ψ. 483. Ὅπου ἄλλοι διὰ τοῦ κακολόγος, ἑρμηνεύ. Ἀπολλών. Γ'. 936. Πτκ. μόνον· ὅθεν

Κακοφραδία, ἡ. Κακὴ διάθεσις, κακὰ ἤθη, κακία· κακὸς ἢ μωρὸς σκοπός. Νικανδρ. Θηρ. 348. μωρία, ἀνοησία. Πλουτκ. Τμν. Ὅμρ. Δμτρ. 227. Πτκ.

*Κακοφραδοσύνη, ἡ = τῷ πρηγμν. Πτκ. ἐκ τοῦ

Κακοφράδμων, ον, γενικ. ονος = κακοφραδής. Πτκ.

*Κακόφραστος, ον = κακοφραδής.

Κακοφρονέω, ῶ (κακόφρων). Κακῶς φρονῶ, κακῶς ἢ μωρῶς στοχάζομαι. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1184. Ἀντίκειται τῷ εὐφρονέω.

Κακοφροσύνη, ἡ. Κακὸν φρόνημα, κακία, μωρία, ἀνοητία· ἐκ τοῦ

Κακόφρων, ονος, ον (φρήν). Ὁ κακῶς φρονῶν, στοχαζόμενος, μωρὸς, ἀνόητος, πονηρός.

Κακοφυής, ές, ές (φυή). Ὁ κακὴς φυῆς, φύσεως, μορφῆς, κακῆς σμτκ. ἢ πνευματικῆς καταστάσεως ὡς· μλστ. κακῆς αὐξήσεως, ἢ κακοῦ ἀναστήματος· 2) (φύω) κακῶς ἢ δυσκόλως γεννῶν, ὅ,τι κακῶς ἢ δυσκόλως γεννᾶται· ὅθεν

Κακοφυία, ἡ. Ἡ κακὴ φύσις, μορφὴ, αὔξησις, ἀνάστημα σώμτ.

Κακοφωνία, ἡ. Κακὴ φωνὴ, ἢ προφορὰ, ἀχρεῖος, ἄνοστος, σκληρὸς ἦχος· ἐκ τοῦ

Κακόφωνος, ον (φωνή). Ὁ κακὴν, σκληρὰν, ἄνοστον φωνὴν, ἢ προφορὰν ἔχων. Ἐπίῤῥ. κακοφώνως, μὲ κακοφωνίαν.

Κακόχαρτος, ον (χαίρω). Ὁ ἐπὶ κακοῖς χαίρων, ὅστις χαίρεται εἰς τὸ κακὸν τοῦ ἄλλου χαιρέκακος. Ἡσό. Ἔργ. 28. 198. 2) Τὸ ὑποκείμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ κακοὶ χαίρονται. Ἡσίοδ. Ἔργ. «Ἔρις κακόχαρτος· τὴν ὁποίαν οἱ κακοὶ ἀνθρωποι χαίρονται νὰ τὴν βλέπουσιν.

Κακοχράσμων, ονος, ον, = κακοχρήμων, Θεόκριτ. Δ'. 22. πτωχὸς, ἐνδεής.

*Κακοχρήμων, ον, γεν. ονος, (χρῆμα). Πτωχὸς, ἐνδεής.

Κακοχροέω, ῶ. (κακόχροος) Εἶμαι κακόχροος, ἔχω κακὸν χρῶμα.

Κακόχροια, ἡ. Ἀχρεῖον χρῶμα, κακὴ βαφή. ἐκ τοῦ

Κακόχροος, ον, συναλ. ὄχρους, ουν, (χρόα) Ὁ κακὴν χρόαν ἔχων· ὁ κακῆς βαφῆς ὤν, χλωμός, ἐκχρωματισμένος, ἐβαμμένος, καθόλου, ἀσχήμος.

Κακόχυλος, ον, (χυλὸς) Ὁ κακὴ χυλοῦ ὤν· ὁ κακὸν χυλὸν ἐκείδων.

Κακοχυμία, ἡ. Κακὸς χυμὸς, ἡ κακὴ κατάστασις, ἡ ἐπισώρευσις τῶν κακῶν χυμῶν.

Κακόχυμος, ον, (χυμὸς) Ὁ κακοὺς χυμοὺς ἔχων 2) Ὁ κακὸν χυμὸν γεννῶν.

Κακόψογος, ον, (ψέγω) Ὅστις ἀγαπᾷ, ἢ ἔχει ἰδίωμα νὰ ψέγῃ, νὰ περιγελᾷ, καὶ νὰ καταλογῇ τοὺς ἀνθρώπους· ὁ ἐκ κακίας καὶ χαιρεκακίας κατηγορῶν. Θέογν. 287.

Κακοψυχία, ἡ. Δειλία, ἀνανδρία, ἀκαρδία. Ἀντίκ. τῷ εὐψυχία. ἐκ τοῦ

Κακόψυχος, ον, (ψυχὴ) Μικρόψυχος, δειλὸς, ἀνανδρος. Ἀντίκειται τῷ, εὐψυχος.

Κακόω, ῶ. Μ. ώσω. (κακὸς) Κακῶς μεταχειρίζομαι, εἰς κακὴν φέρω κατάστασιν, κακοποιῶ κακομεταχειρίζομαι, ποιῶ δυστυχῆ, Ὅμρ. ὅστις πάντοτε περὶ προσπ. τὴν λέξιν μτχρζτ. παρὰ τοῖς Μτγστρ. καὶ περὶ πραγμάτων. Βλάπτω, προξενῶ βλάβην ἢ ζημίαν, ζημιόνω, ἀφανίζω, φθείρω, ἐρημώνω. Αἰσχλ. Πρμθ. 974. Ὀδσ. Δ, 754. Π, 212. Μέσ. κακόομαι, κακοπαθέω, κακῶς ἔχω, διάκειμαι· πάσχω, ἢ ὑποφέρω κακὰ, ἢ δυστυχίας. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. α. 35. ἢ Ἐκακώθη γὰρ ὑπὸ τῆς πορείας (ὁ ἵππος) ἢ Ἐκακοπάθησεν, ἐταλαιπωρήθη, ἦλθεν εἰς κακὴν κατάστασιν. β) Φθείρομαι ἢ κακακωμένος ἅλμῃ παραμορφωθεὶς, δύσμορφος γενόμενος ὑπὸ τοῦ θαλασσίου ὕδατος. Ὀδσ. Ζ, 137.

Κακτάμεναι, κατὰ Συγκ. ἐκ τοῦ, Κατακτάμεναι, ἀντὶ, κατακτάναι. ἐκ τοῦ κατακτείνω. Ἡσό. Ἀσπ. 453.

Κάκτανε, κατὰ Συγκ. ἐκ τοῦ 3. ἑνικ. πρτπ. τοῦ Ἀορ. β. κατέκτανε, ἢ ἐκ τοῦ Πρστκτκ. Ἀορ. 2. κατάκτανε Ἰλ. Ζ. 164.

* Κάκτεινε, Ἐπικ. 3. ἑνικ. τοῦ Πρτκ. ἐκ τοῦ κτείνω, ἀντὶ κατέκτεινε.

Κάκτος, ὁ. καὶ, ἡ. Ἀκανθῶδές τι φυτόν. Θεόκριτ. Γ. 4. ἢ Ὥσπερ εἰς ποίμνας, ἃς τὸν πόδα κάκτος ἔτυφεν. Ὅρα Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ς. 4. καὶ Ἀθήν. Β'. 27. = κινάρα. ἢ τῷ Λατ. Carduus, κάρδος.

Κακύνω, = κακόω. Κακὸν ἢ ἀχρεῖον ποιῶ, ἀφανίζω. Εὐρπδ. Πθτκ. Γίνομαι κακὸς, δειλόω ἐμαυτὸν κακὸν ἢ δειλὸν, παραβλέπω, δὲν ἐκτελῶ τὸ χρέος μου. — 2) = κακίζω. Ἐβρίζω, περιγελῶ, καταφρονῶ. Εὐρπ. Ἐκ. 251.

Κακχάζω, = κεχγάζω.

Κακχεῦται, ἡ, κακχεῦαι, Ἐπικ. ἀορ. 1. ἀπρμφ. ἀντὶ, κατακχεῦαι.

Κακώδης, εος, ες, (ὄζω) Ὁ κακῶς ὄζων, βρωμώδης, δυσώδης. ὅθεν

Κακωδία, ἡ. Κακὴ ὀσμὴ, βρῶμα, δυσωδία.

Κακωλεθρος, ον. (ὄλεθρος) Ὁ λίαν, ὁ δεόλου ὄλεθρος, πολλὰ βλαβερός Σχόλ. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 496.

Κακώνυμος, ον. (ὄνομα) = δυσώνυμος.

Κάκωσις, εως, ἡ. (κακόω) Κακὴ μεταχείρισις, κακοπραγία, ἔλλειψις πρώτης τινὸς καλῆς καταστάσεως, δυσμορφία, θλῖψις, ταλαιπωρία, κακὴ κατάστασις, ἀθλιότης, ζημία, ἐρήμωσις, παραμόρφωσις, βλάβη, φθορὰ, ἧττα, νόσος, κ. τ. τ. ἢ κακώσεως δίκη, δίκης ὄνομά ἐστιν ταῖς τε ἐπηλύσεις κατὰ τῶν γεγαμηκότων, καὶ κατὰ τῶν παίδων τοῖς γονεῦσι, καὶ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῖς ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν. Φώτ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κάκωσις, δεινωσις, ταπείνωσις.

Κακωτικός, ἡ, ὄν. (κακόω) Ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ προξενήσῃ ζημίαν, ἐπιβλαβὴς, ἐπιζήμιος. τινὸς Γραμμ.

* Καλαβίδια, ων, τὰ. Ἰδὲ τὸ ἀκλ.

Καλαβίς, ἡ, Καλλαβίς, ίδος, ἡ. Εἶδος χοροῦ, Ἀθήν. ὅθεν καλαβίδια, τὰ. Ἡ ἑορτὴ τῆς Δερεατίδος Ἀρτέμιδος ἐν Λακεδαιμονίᾳ· καὶ, καλαβοῦται, χορεύειν ἐν ταύτῃ τῇ ἑορτῇ. Ὁ μὲν Παυσανίας (Λακων. Γ'. 20.) τὴν πόλιν ταύτην Δέρριον, λέγει, ἔνθα Ἀρτέμιδος ἄγαλμα ἐν ὑπαίθρῳ Δερριάτιδος. Ὁ δὲ Στέφανος Βυζάντιος ἔχει ἢ Δέρρα, τόπος Λακωνικῆς· τὸ ἐθνικὸν, Δερραῖος, ἢ Δερρεάτης, ἀφ' οὗ ἢ Δερρεάτιδος Ἀρτέμιδος ἱερόν.

* Καλαβόομαι, Μ. ώσομαι, χορεύω τὸν ἀντρ. χορόν.

Καλαβρίζω, ὅσω, καλαβρισμὸς, ὁ. ἰδὲ. κολαβρίζω.

* Καλαβρισμός, ὁ. ἰδ. κολαβρισμός.

* Καλάβροψ, ἡ. Παρὰ τοῖς Μτγστρ. ἀντὶ Καλαύροψ.

Καλαβώτης, ὁ. = ἀσκαλαβώτης.

* Καλαθηφόρος, ον, (κάλαθος, φέρω) Ὁ κουβαλῶν, βαστῶν καλάθι.

Καλάθιον, τό. Ὑπεκορ. τοῦ κάλαθος. Μικρὸν καλάθι, καλαθάκιον.

* Καλαθίς, ίδος, ἡ, καὶ

* Καλαθίσκος, ὁ, ὑπερτ. τοῦ κάλαθος.

Καλαθισμός, ὁ. Ἀθήν. ΙΔ'. Εἶδος χοροῦ, ἢ τρόπος χειροτονίας ἐν τῷ χορεύειν· πρέπει ἔμως, Καλαθίσκος νὰ λέγηται, καθὼς ὁ αὐτὸς ἐν Βιβλ. Θ'. ἔχει, καὶ Πολυδ. Δ'. 105. καὶ Ἡσύχ.

Καλαθοειδής, ἐς, ές, (εἶδος) καὶ Ἐπίρ. καλαθοειδῶς, Ὁ τὸ εἶδος, σχῆμα τοῦ καλάθου ἔχων, ὁ ὡς ὁ πλεγμένος κάλαθος ὤν.

* Καλαθοποιός, ὁν, (ποιέω) Ὅστις κάμνει καλάθους.

Κάλαθος, ὁ. Ὁ διὰ τῶν καλάμων ἢ ἄλλου τοιούτου κυκλοειδῶς πεπλεγμένος κόφινος. (καλάθι, κοφίνιον), τὸ ὁποῖον φέρουσι διὰ χειρῶν βαστάζοντες ἐν αὐτῷ καρπούς, ἢ καθ' Ἡσύχ. Σκεῦος γυναικεῖον, εἰς ἔριον παράθεσιν. — 2) = Ψυκτήρ, Ἡσύχ. καὶ — 3) Ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἀναλύουσι καὶ χύνουσι σίδηρον. — 4) Μέρος τοῦ στύλου (κολωνίας). Ἀθήν. Ε'. — 5) Εἶδος ποτηρίου.

Καλαίνος, ἡ, καλλαίνος, η, ον. Ὁ τὸ χρῶμα τοῦ λίθου κάλαις λεγομένου ἔχων. Ὅ ἐστιν, ὁ θαλάσσιον χρῶμα ἔχων, καθαροπρασινος. Λατιν. Venetus, κατὰ τὸν Σαλμάσιον Exercit. Γ. 167. — 2) κυανοκύτρινον, ποτὲ μὲν κυανοῦν, ποτὲ δὲ κύτρινον φαινόμενον, ὡς τὰ πτερὰ τοῦ παγωνιοῦ, τοῦ πετεινοῦ, καὶ ἄλλων πτηνῶν, καθόλου, Ἡραίως χρωματοποικίλλων (ἀλλάζων τὰ χρώματα ἄλλοτε ἄλλως κατὰ τὰς προσβολὰς τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων) Μεγαλοπρεποῦς χρωματοποικίλσεως, ἀλλὰ καὶ Πορφυροῦς. Καθ' Ἡσύχ. ἢ χρῶμα καλλαίνον (ὅπου καλαίνον, κεῖται) ἔστιν, Αἰγυπτιακή τις βαφή. ἰδὲ κάλλαια. Παρὰ Μαρτιάλῃ τό, Calainae, ἀντὶ τῷ Albae. Οἱ Γραμματικοὶ ἑρμην. τὸ, κάλλη, διὰ τοῦ, ἄλφη, καὶ, πορφυρὰ ἱμάτια, φέροντες εἰς μαρτυρίαν ἐξ Αἰσχύλ. τό, Ἐν ποικίλοις κάλλεσι. Ὁ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ψ. ἀναφέρει ἢ χιτὼν καλλάσσων ἄνευ τινὸς ἑρμηνείας, ἢ ὁποία ῥῆσις οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, εἰμὴ, ποικίλλων (περβάλλων) τι ἔνδυμα, ὑποκάτω τῶν ἄλλων φορούμενον, ἐκ τοῦ Κάλλος, παραγόμενον, ὡς καὶ ὁ Μαλίαγρος (Ἐπίγραμ. 113.) τῷ Ἀλέκτορι ἢ καλλαίνων πτέρυγων δίδεται. Ὁ Σουΐδας ἀναφέρει ἢ κέραμος καλαίνεσκε ἄνευ τινὸς ἑρμηνείας· καὶ τοῦτο πρέπει νὰ ᾖναι ἢ Τὰ σκεύη τὰ Ἀλεξανδρινικὰ, τὰ καλλαινὰ καλούμενα, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Γαληνὸς ἐν τῷ περὶ Συνθέτ. Φαρμ. Α'. 5. ὅπου, τὰ μέλανα, κεῖται. Ὁ Ἀέτιος (ς'. 65.) ἀντὶ τούτου ἢ Τὰ καλαικὰ ὄστρακα ἔχει. Παρὰ Γαληνῷ (ἔνθ. ἀνωτέρ. 9.) Ὁ Ἀπολλώνιος λέγει ἢ Ὄστρακον καλαίνεσκε· ὁ δὲ Ἰωάννης Δαυρέντιος ἐν τῷ περὶ Mensibus. p. 46. καὶ 73. ἑρμην. τό, καλλαίνος, διὰ τοῦ Venetus, καὶ σιδηρόβαφος. Παρὰ Διοσκορ. Ε'. 163. εἶναι τὸ, τερεβινθίζων, καὶ, καλλαίνον χρῶμα, ἐν καὶ τὸ αὐτό. — Ὁ δὲ ἡμέτερος Ὁρανὴς (Σημειωσ. εἰς Μάρκ. Ἀντων. α, ε.) λέγει Τὸ βένετον τὸ καὶ καλλαίνον λεγόμενον, ἄλλως ἄλλως ἐξηγησαμένων, ἔοικεν εἶναι τὸ παρ' ἡμῖν ὀνομαζόμενον Γαλάζιον· καὶ γὰρ τὰς αὐτῷ κεχρωσμένας ἐσθῆτας, καλλαίζειν καὶ γαλλαίζειν ἔλεγον, ὡς φησὶν Ὀδύσσιος.»

Κάλαις, ἡ, κάλλαις, Callais, Εἶδος λίθου, κυανοκύτρινον, θαλάσσιον, ἢ οὐράνιον χρῶμα ἔχοντος.

Καλαμάγρωστις, εως, ἡ, (κάλαμος, ἄγρωστις) Εἶδος ἀγρώστιος (ἀγρωστίδος) χειτρὴν καλάμην ἐχούσης, βούλαρος, ἢ ἀβούλαρος. Διοσκορ. Δ'. 31.

Καλαμαθίας, ου, ὁ, ἡ. (κάλαμος), Πλήρης καλάμων, γεμάτος ἀπὸ καλάμια, καλαμώδης. Δίων Κάσ. ἢ Τόπος καλαμαθίας.

* Καλαμαία, ἡ. Εἰς τοὺς μτγστρ. = καλάμη. Σχόλ. Θκρτ. 1, 52.

Καλαμαῖος, αία, αῖον. (καλάμη) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κάλαμον ἢ εἰς τὴν καλάμην, καὶ ὁ ἐν τῷ καλάμῃ ζῶν, διατρίβων. — 2) καλαμαία, ἡ εἶδος ἀκρίδος, ἢν καὶ Μάντιν, καλοῦσι, Θεόκρ. Γ'. 18. ὡς ἡ τοῦ Διον. Mantis oratoria, ἢ religiosa.

* Καλαμαιών, Ὁ ὄγδοος μὴν τῶν Κυζικηνῶν, ἀρχόμενος κατὰ τὰ τέλη Ἀπριλλίου.

Καλαμάομαι, Ἀπτκ. Μέσ. (καλάμη) Καλάμας ἢ ἀστάχυας συλλέγω, σταχυλογῶ, κορφολογῶ, σταφυλολογῶ, σπειρολογῶ. Καθέλου δὲ, μετὰ τὸν συνήθη θερισμὸν, τρυγητὸν, καὶ παντὸς ἄλλου καρποῦ συλλογὴν, συνάζω τὰ ἐναπολειφθέντα λείψανα αὐτοῦ· ὅθεν καὶ τρπκ. μετὰ πόνου καὶ κόπου συνάζω, τὰ ἀπομεινάρια συναθροίζω ἀφ' οὗ ἄλλοι ἐσύναξαν προτέρα τὰ καλλίτερα. ἢ Ἐὰν ἐλαιολογήσῃς, οὐκ ἐπιστρέψῃς καλαμήσασθαι τὰ ὄπισθε αὐτοῦ, Δευτερον. ΚΔ'. ἢ καλαμώμενος ὄπισθε τρυγητῶν. Ἡσαΐας ΚΔ'. ἢ κεῖνος γὰρ ἐθέρισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι. Πλούταρχ. Ἀντίγον.

Καλαμάριον, τό. (κάλαμος) Θήκη ἐν ᾗ βάλλομεν τοὺς καλάμους, τὰ κουδίλια, καθόλου δὲ, γραφεῖον θήκη, ἐν ᾗ περιέχονται ὅλα τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα. Ἱερώνυμ.

Καλαμαύλης, ἡ, καλαμαυλητὴς, ὁ. (αὐλέω) Ὅστις φυσᾷ, παίζει τοὺς ἐκ καλάμων αὐλούς. Ἀθήν.

Καλαμεύς, έως, ὁ. Ὅστις ἀγρεύει (πιάνει) ἰχθύας μὲ τὸ καλαμίδιον. Παγκράτης παρ' Ἀθην.

Καλαμευτής, ὁ. Ὅστις θερίζει, κόπτει τὴν καλάμην, θεριστής. Θεόκρ. Ε'. 111. 2) Ὁ ἁλιεύς, ψαρᾶς, καλαμεύς. Ἀλκαῖος.

Καλαμεύω, (καλάμη) Κόπτω, θερίζω τὴν καλάμην, ἢ ἁπλῶς, τρυγῶ. — 2) (κάλαμος) Ἀγρεύω (πιάνω) ἰχθύας, ψαρεύω μὲ τὸν καλαμον.

* Καλαμεών, ῶνος, ὁ = Καλαμών.

Καλάμη, ἡ. Ὁ μακρὺς κυλὸς, ἤτοι ἢ καλαμιὰ καὶ τὸ ἄχυρον τῶν σπερμάτων, τῶν σπαρτῶν, οἷον σίτου, κριθῆς, κ. τ. τ. Ἰλιάδ. Τ, 222. ἢ Οὐκ ἄνευ πυρὸς καλάμης θυσίας τὰ ἱερεῖα. Ἡρόδ. Δ'. 33. — 2) Μεταφορ. δὲ, καὶ τὸ Δείψαιον παντὸς πράγματος· ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸν θερισμὸν, εἰ θερισταὶ μόνον τοὺς στάχυας θερίζουσι καὶ συνάζουσι, τὸ δὲ ἐπίλοιπον τοῦ σπαρτοῦ, ἤτοι τὴν καλαμὴν, τὴν παραιτοῦσι, ἀφήνουσιν. Οὕτω κεῖται ἐν Ὀδυσ. Ξ. 214. τὸ ἢ Ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' οἴομαι εἰσορόωντα γινώσκειν· ὅπου τὰ γεγηρακότα σώματα παραβάλλονται μὲ τὴν σταχυολογίαν· καθὼς κάλλιστα εἶπε καὶ ὁ Σχολ. ἢ Καλάμην, τὸ γῆρας, τὸ λείψανον ὥσπερ τοῦ ἢ σώματος, κατὰ μεταφο-

ραν· ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἔνεστιν νοῆσαι τὸ κάλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, οὕτως καὶ ἐκ πρεσβυτικοῦ σώματος τὴν ἀρχαίαν ἕξιν κατανοήσαιμι· ὡς καὶ ἐν Ἰλ. Τ. 222. »καλάμην χροϊ χαλκὸς ἔχευεν«. Τὸ δὲ »Ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι Συμπεραίνω ἀπὸ τὰ λείψανα, ἀπὸ ἐκείνου ὁποῦ ἔμεινε. — 3) Καλάμη κυρίως τὸ ξυλῶδες τῶν ἀσταχύων, ἀλληγορικῶς, τὰ σώματα τῶν ἀνῃρημένων. Ὁ δὲ Εὐστάθ. συντομώτερον λέγει. »Καλάμη, Μεταφορ. τὰ σώματα τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων, καὶ τὰ ὑπὸ γήρως διεφθαρμένα«. Παραβάλ. καὶ τὸ παρ' Ἀριστοτ. Ῥητορ. Γ. 10. Τὸ παλαιὸν χρηστήριον ὀνομάζει τὸ λείψανον »Ῥήτου καλάμην« τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα »Σῶμα Ῥήτου, εἶπεν. Πολυαιν. ς'. 53. »Ἐπὶ καλάμης ἀρούειν, ἀχαμνίζειν, ἀδυνατίζειν τὸ χωράφιον διὰ τῆς ἀδικόπου σπορᾶς, τὸ ὁποῖον τέλος πάντων ἀντὶ καρποῦ, καλάμην μόνον φέρει. Παροιμ. ὡς ἡ τῆς συνηθ.»Βυζάνειν τινὰ ἕως εἰς τὸ κόκκαλον.« Λυσίας — 4) = Λινοκαλάμη, λινάριον, κεῖται παρὰ Καλλιμ. ὅπου ὁ Σχολ. τοῦ Πινδάρ. (Πύθ. Δ'. 376.) καὶ, »Λινουργῆσαι τὴν καλάμην«, λέγει.

*Καλαμηδόν, Ἐπίρρ. Ὡσὰν κάλαμος, εἶδος θραύσματος ὀστέου. Παῦλ. Αἰγ. 6. 89.

Καλαμητομία, ἡ. Ὁ θερισμός, τὸ κέφαλαιον τῆς καλαμίας, τὸ θέρος, ὁ θερισμός. Ἀνάλεκτ. Β'. 117. ἐκ τοῦ

Καλαμητόμος, ον, (τέμνω), Ὁ τὴν καλάμην τέμνων, θεριστής.

Καλαμήτρια, ἡ. (καλαμάομαι) Ἡ σταχυολόγος, ἡ συνάζουσα τοὺς ἐναπολειφθέντας στάχυας, ἡ ταῖς καλαμαῖς. Πλουτ. Ἰδὲ καλαμάομαι.

*Καλαμητρίς, ίδος, ἡ = τῷ πρωτ.

Καλαμηφάγος, (φαγεῖν). Ἡ τὴν καλάμην ἢ τὸν κάλαμον τρώγουσα, ἤτοι. θερίζουσα. Ἀνάλεκτ. Γ'. 87.

Καλαμηφορέω. Καλάμην φέρω, παρὰ Θεμιστ. ΚΓ'. Φέρω τὸ σύστημον tessera Λατιν. Γραμματίδιον, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ ἐδείχνεν ὁ ἐπιφέρων, ἐλάμβανε γεννήματα) τῶν γεννημάτων, διὰ νὰ λάβῃ γεννήματα. Ἰλιδ. κάλαμος, σημ. 4. ἐκ τοῦ

Καλαμηφόρος, ον, (φέρω) Ὁ καλάμην φέρων.

Καλαμίζω, Μ. ίσω (κάλαμος) Φυσῶ τὸν καλάμινον αὐλόν. (παίζω τὸ συράβλιον) συραυλίζω. Ἀθην. Ιξ'.

*Καλαμίνθη, ἡ, καὶ

Καλάμινθος, ἡ. (καλός, μίνθα) εἶδος φυτοῦ εὐώδους, εἰς πολλὰ εἴδη διαιρουμένου, ἐξ ὧν ἓν καὶ τὸ κοινῶς ἀγριοηδύοσμον. Διοσκορ. Γ. Mentha, nepeta, nipotelia. Ἔστι δέ, πόα τις ὁμοία ἡδύοσμῳ. ὅθεν

Καλαμινθώδης, εος, ες, (εἶδος) Ὅμοιος τῇ καλαμίνθῃ, ἢ γεύματος ἀπὸ καλαμίνθης.

Καλάμινος, ίνη, ινον. (κάλαμη) Ὁ ἐκ καλαμίας κατασκευασμένος. — 2) (κάλαμος) Ὁ ἐκ καλάμου κατεσκευασμένος, ἀπὸ καλάμινον, καλαμίσιος. Ἡρόδ. Ε'. 101. ὡς καὶ, »καλάμινον πλέγμα καὶ »καλάμινος αὐλός«· τὸ Συραύλιον. καὶ »καλαμ. ἱστία Ἀκν. ἀλιθ. ἱστρ.

Καλάμιον, τό. ὑποκορίστικ. τοῦ κάλαμος, ἢ καλάμη, καλαμάκιον. Ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ, αὐτὸς ὁ κάλαμος· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, καλαμίς.

Καλαμίς, ίδος, ἡ. (κάλαμος) Τὸ καλάμιδιον, τὸ καλαμίδιον, (κάλαμος ἀλιευτικός). — 2) Σίδηρόν τι μὲ τὸ ὁποῖον κατοίμενον ἰούλωνας (ἑκατόστρωνας) τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Ἐλέγετο οὕτως, ἐπειδὴ κοῦφον, ὅμοιον καλάμῳ ἦν. Λατιν.κ. Calamistrum. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου ἔχει ἔτι, καμαΐς, καμαρίς, καὶ καλυβ. — 3) Ἐργαλεῖον εἰ οὗ ἔβαλλον τὸ στίμμι εἰς τὰ ὀφρύδια. Ἡσύχ. ἐν Λέξ. καλλιβαντες. — 4) Παρὰ Συνεσ. Φαλάκρ. σελ. 65. καὶ 66. εἶναι τὸ, κάλαμος, ἐργαλεῖόν τι πρὸς καλλωπισμὸν τῶν τριχῶν ἐπιτήδειον. »καλαμόντινα ἔχουσιν ἀεὶ ἐν αὐτῇ τῇ κόμῃ ὀξείουσιν αὐτήν, ὅταν ἢ σχολήν· καὶ ἡ τῷ καλάμῳ καλλύνων τὴν κόμην· τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. κοσμάριόν τι περὶ τοὺς πλοκάμους, λέγει, σχεδὸν = κτένιον. — 5) = καλαμάριον. — 6) = καλαμῶν. Τόπος ἐν ᾧ φυτρώνουσι πολλὰ καλάμια, θάμνος ἀπὸ καλαμαῖς, καὶ κλίνη ἀπὸ καλαμαῖς. — 7) Ὀδοντοκαθαριστήριον. — 8) καλάμι μὲ ἰξούς. Παῦλος Αἰγ. ς'. καλεῖ »καλαμίδας ἀπὸ πτερῶν χηνείων, τὰ ἀπὸ τῶν χηνείων πτερῶν κονδύλια, τὰς ἐκ τῶν πτερῶν γραφίδας. — 9) πλέκτα καλαμίδες, κάλαμοι διὰ νὰ ἐπιτίθενται αἱ ἐκ γύψου σκεπαστραί.

Καλαμίσκος, ὁ. = καλαμιον. Ἀρετῶν. Ἀχρν. 1034.

Καλαμίτης, ου. ὁ. = καλαμαῖος. 2) Ἥρως τις ἐν Ἀθήναις. Δημοσθ. 270. ὅθεν

Καλαμῖτις, ιδος, ἡ Θλκ. τ. πρωτ. = καλαμαία. — 2) Παρὰ Δεωνίδ. Ταραντινοῦ Ἐπιγρ. 65. εἶδος Ἀκρίδος.

Καλαμοβόας, ου, ὁ. (βοάω) Ὅστις φωνάζει μὲ τὸν κάλαμον, ἢ φυσᾷ, παίζει αὐτόν. -2) παρὰ Πλουτάρχ. Χλευαστικόν τι ἐπίθετον τοῦ Σιδωνίου Ἀντιπάτρου, ὅστις ἐφιλονείκει μόνον διὰ γραφῆς (ἐβόα μόνον διὰ τοῦ καλάμου, κονδυλίου) μετὰ τοῦ Καρνεάδου.

Καλαμογλυφέω, ῶ. Κόπτω τοὺς καλάμους, φκιάνω τὰ κονδύλια. καλάμους γλύφω. ἐκ τοῦ

Καλαμογλύφος, ον, (γλύφω). Ὅστις γλύφει, κόπτει, φκιάνει τὰ κονδύλια διὰ γραφίδας. καὶ

Καλαμογλυφίς, ίδος, ἡ. Τὸ κονδυλομάχαιρον.

Καλαμογραφία, ἡ. (γράφω) Ἡ διὰ τῶν καλάμων γραφή, τὸ γράφειν. Μανέθ. Δ'. 72.

Καλαμοδύτης, ου, ὁ. (δύω) Εἶδος πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον κρύπτεται εἰς τὰ καλάμια, Αἰλιαν, ς'. 46.

Καλαμοειδής, ές, ές, (εἶδος) Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς καλάμης, ἢ τοῦ καλάμου ὡς, ὅμοιος αὐτῷ, πλήρης καλάμων.

Καλαμόεις, έεσσα, έεν· Ἀπὸ κάλαμον, ἢ πλήρης καλάμων. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1038.

*Καλαμοκοπεῖον, τό, (κόπτω) Μάχαιρα, διὰ τῆς ὁποίας κόπτουσι καλάμια.

Καλαμοκόπιον, τό. (οὐχὶ καλαμοκόπον. ὡς καὶ τό, χερτοκόπιον) τόπος (κλαμῶν) ὅπου κόπτουσι τὰ καλάμια. Γεωπον. Β. ς. 31.

Κάλαμος, ὁ. Καλάμι, καὶ ὡς ἐκ τῆς κυριωτέρας αὐτοῦ χρήσεως α) Τὸ καλάμινον βέλος, τὸ ὁποῖον κατεσκευάζετο ὄχι ἀπὸ τὸ κοῖλον (κούφιον) καλάμι, ἀλλ' ἀπὸ τὸ μὲ ψύχαν, ἐντερώνην, ἢ μυελὸν γεμάτον, τὸ τῆς συνθ. τσιποκάλαμον. ὅθεν καὶ »Κάλαμος κατπός, καὶ, μεστοκάλαμος« ἐλέγετο· ἔτι δὲ καὶ »Τοξικός, καὶ, βελίτης« καὶ ὡς ἐκ τῆς πατρίδος του »Κρητικός« Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. 12. (Calamus Cnassius παρ' Ὀρατίῳ) β) Ὁ καλάμινος αὐλός, ἢ φλόερα, ἢ συρίγκτρα, ἢ συραύλι. Εἰς ταύτην μόνον τὴν σημασ. μεταχρῶν. τὸν λέξιν ὁ Πίνδαρος. Ὀλ. 10 (11). 99 »σὺν καλάμοιο βοᾷν« Νμ. 5, 71. γ) Ἡ ἐκ καλάμου γραφίς, τὸ καλάμιον κονδύλι, τὸ ὁποῖον πολὺν καιρὸν ἐμτχρῶ. ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν συνήθους πτεροῦ, ὡς καὶ τώρα ἀκόμη τὸ μεταχρῶν. οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ ἡμέτεροι Μουστεκοί. Ὅθεν ἔπειτα ἔμεινε τὸ ὄνομα κάλαμος καὶ εἰς τὸ παρ' ἡμῖν κονδύλιον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι πλέον καλάμινον δ) Ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, Ῥάβδος ἰξευτική, ἢ ἰξόβεργα. 2) = καλάμη. Ὁ τοῦ σίτου ὑψηλός, μακρὸς καυλός, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ὅμοιον τῷ καλάμῳ, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ γινόμενον ἄχυρον. Λατιν. Culmus 3) Κάθε φυτόν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι μήτε θάμνος, μήτε δένδρον. Πεῦκ. Ἀνθρ. 1, 51, 1.-4) Ῥάβδος μετρική ἐκ καλάμου καὶ αὐτὴ γεωμένη, καὶ διωρισμένον τι μέτρον 6 ἢ πήχεων. 5) Ῥάβδος ἁλιευτική, ἤτοι τὸ καλαμίδι τῶν ψαράδων. 6) Καὶ χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον ἢ μήλη. 7) Κατὰ τὴν 4 ἑκατοντ. ἀπὸ Χριστοῦ σύστημόν τι, τὸ ὁποῖον ὅστις εἶχεν ἐλάμβανε γέννημα. Πρβλ. καλαμηφορέω. Καθόλου δέ, πᾶν τὸ ἐκ καλάμου κατεσκευασμένον ἐργαλεῖον. Μετεχειρίζοντο ἔτι τὸν κάλαμον, ὡς καὶ τὴν καλάμην εἰς σκέπασμα ὀρόφων, καθὼς καὶ τὴν σήμερον οἱ χωρικοί. Ἡρόδοτ. Ε'. 101. »Ἔσαν ἐν τῇ Σάρδεσι οἰκίαι, αἱ μὲν πλεῦναι, καλάμιναι, ὅσαι δὲ αὐτέων καὶ πλίνθιναι ἔσαν, καλάμου εἶχον τὰς ὀροφάς.« Ἰδὲ ἔτι, καὶ, καλαμίς. Ἀριθμ. 2. καὶ κάμαξ.

Καλαμοστεφής, ές, ές, (στέφω). Ὁ ἐστεφανωμένος ἢ σκεπασμένος μὲ κάλαμον, ἢ μὲ καλάμην. Βατρχμ.

Καλαμοτύπος, ον (τύπτω) Ὁ ἰξευτής, ὁ διὰ τῶν ἰξοβέργων τύπτων τὰ πτηνά.

Καλαμοφθέγγης, ου, ὁ. (φθέγγομαι) Ὅστις διὰ τοῦ καλάμου φθέγγεται, ὅς τις παίζει, φυσᾷ τὸν αὐλόν, τὴν καλάμην, τὸ συράβλι, τὴν σύριγγα.

Καλαμοφθόγγος, ὁ. (φθέγγομαι) = καλαμοφθέγγης. 2) Ὅς τις ἐψάλη, ἐπαίχθη μὲ τὸν αὐλόν. Ἀριστοφ. Βατρ. 232.

Καλαμοφόρος, ον, (φέρω). Ὅς τις φέρει κάλαμον, ἢ καλάμην. Ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, κάμαξ.

Καλαμόφυλλος, ον (φύλλον) Καλάμου φύλλα ἔχων. Καλαμόφυλλον δὲ, τὸ φύλλον τοῦ καλάμου.

Καλαμόω, ῶ. (κάλαμος) Δένω μετὰ καλάμων ἓν συντετριμμένον ὀστοῦν, βάλλω σανίδια ἢ καλάμια ὀλόγυρα εἰς ἓν τσακισμένον κόκκαλον ποδὸς ἢ χειρὸς, καὶ τὸ δένω διὰ νὰ ἰσιωθῇ. Γαλην. ὡς καὶ τὸ, Ναρθηκίζω· τὸ δὲ

Καλαμοῦσθαι, λέγεται ἐπὶ φυτῶν ὁπόταν ἐκβάλλουσι, βλαστάνουσιν, ἀποκτῶσι, καλάμην, ὁπόταν καλαμόνουσι. Θεόφρ.

Καλαμυρίζω, παρ' Ἀθην. Ἰδὲ καλαβρεύομαι.

Καλαμώδης, ες. Ὅμοιος καλάμῳ, γεμάτος ἀπὸ καλάμια, ὁ ἐπὶ τὸν ὁποῖον εἶναι φυτρωμένα καλάμια. = καλαμοειδής.

Καλαμών, ῶνος, Ὁ τόπος ὅπου εἶναι φυτρωμένα πολλὰ καλάμια καὶ καλαμεῶν λ. μ.

Καλαμωτή, ἡ. Ὁ ἑκατέρωθεν περὶ τὰ χείλη τῶν πλοίων ἐκ καλάμων ἢ ἄλλης τινὸς τοιαύτης ὕλης γινόμενος φραγμός. Εὐστάθ. καὶ τραπεζωτίδες τι πλέγμα ἐκ καλάμων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνατρέφουσι τοὺς τῆς μετάξης σκώληκας, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. Εἶδος ἐσχάρας, εἶπε.

*Καλάνδαι, ῶν, αἱ. Αἱ τῶν Λατιν. Calendae, Διονυσ. Ἁλικ. καὶ Πλούταρχ. (Ἰδὲ Λατιν. Γραμματ. τοῦ Ι. Ἀναστασ. Παλλαντίου ἐκδοθεῖσαν ἐν Βιέννῃ τῷ 1834. σ. 315.)

Καλάνδρα, ἡ. ἢ καλανδρος, ὁ. Ὀππιανν ΙΞ. γ', 15. Εἶδος κορυδαλοῦ

*Καλάνε, ἀντὶ καλῆ, λέγει ὁ Τριβαλλὸς ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1662.

Καλαπόδιον, τό. = καλόπους, καὶ καλοπόδιον.

*Καλάπους, οδος, ὁ. = τῷ πρωτ.

Καλάσιρις, ιος, ἡ. Παρ' Αἰγυπτίοις ἐλέγετο ἓν μακρὸν λινοῦν φόρεμα, ἔχον ὑποκάτω φούντας μικρὰς, ἤτοι κλωστία. Ἡρόδοτ. Β'. 18. Ἰδὲ κιθών. Ὁ δὲ Δημόκριτ. παρ' Ἀθην. τὸ θέλει καὶ ὡς Περσικόν.

Καλαυρίτης λιθάργυρος. εἶδος ἀργυρίτου λί-

ου ἐν Καλαυρίᾳ κυρίσκομένου. Διοσκορ. Ε'. 107.
*Καλαυρόπιον, τό. Ἱποκρστ. τοῦ Καλαύροφ. 2) Ἄρτμδ.
Καλαύροφ, οπος, ἡ. ποιμενική τις ῥάβδος μικρον ἑκατέρωθεν ὑπόκαμβος, ἣν ἀφιᾶσιν ἐπὶ τὰ τῆς ἀγέλης ἀποσκιρτῶντα· κατ' ἄλλους δέ, κατὰ τὸ ἕτερον μέρος (ὀπὶ τὸ δια μέρος) ῥοπὴν, κυρτωμα ἔχουσα, ὡς ἡ τῶν νῦν ποιμένων Στραβολέκα, καλουμένη. Ἰλ. Ψ. 845. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 974. παρὰ τοῖς Μεταγνστ. καὶ καλαύροφ.
*Καλέσκον, ες, ε. Ἰωνκ. Πρττκ. τοῦ καλέω, Ἰλ. Μέσ. καλέσκετο, Ἰλιά. Ο, 338.
Καλέσης, ὁ. παρὰ Ξενοφ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κασᾶς.
Κάλεσις, εως, ἡ. Ἡ κλῆσις. Διον. Ἁλ. Δ'. 18. Ἰδὲ ἐν τῷ, Κλῆσις.
Καλεστίχορος, ον, καὶ, καλεστίχορος, ον, Πτκ. (καλέω, χορός) Ὅστις καλεῖ τὸν χορόν, ἢ ὁ προσκαλῶν, διεγείρων εἰς τὸν χορόν. Ὀρφ. Ἅμν.
Καλέω, ῶ. Μ. ἔσω, Μέσ. ἔσομαι καὶ Ποιητ. ἔσσω, ἔσσομαι. Ἀττ. καλῶ. καὶ Μέσ. καλοῦμαι, Ἀόρ. ἐκάλεσα, Ποιητ. κάλεσα. Μέσ. Ἀόρ. ἐκαλεσάμην, Ποιητ. καλεσσάμην. Παρακ. κέκληκα. Παθητ. κέκλημαι. Εὐκτ. κεκλήμην. Ἀόρ. ἐκλήθην. Μέλ. κληθήσομαι. καὶ ὁ Β'. κεκληήσομαι. Ἰων. Παρατ. καλέσκον. ὅθεν τὸ Λατιν. Calo, Calare. καλῶ, κράζω, κράζω νά ἔλθῃ πλησίον, προσκαλῶ, καὶ ὅταν ὁ λόγος ᾖ περὶ πολλῶν συναθροίζω, συνάζω εἰς συνέλευσιν, συγκαλῶ. Ὅμρ. θεοὺς ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεούς. «Καλῶ εἰς ἀγορήν, εἰς Ὄλυμπον, εἰς ἕ, Ὀδ. Α, 90. Ἰλ. Α, 402. Ψ, 203. καὶ ἀΑγορήν δε, δάλαμόν δε, δάνατόν δε, οἶκόν δεν Ὅμηρ. καὶ χωρὶς προθ. μετ' Αἰττκ. «Κεκλήατο βουλήν» Ἐπροσκαλέσθησαν εἰς συμβούλιον. ἀντὶ ἐκέκληντο. Ἰλ. Κ, 195. Μετὰ Ἀπαρμφ. = Προσκαλῶ, παρακινῶ τινα εἰς τίποτε, τὸν παροτρύνω νά κάμῃ τίποτε. «συμμητιάσασθαι» Ἰλ. Κ, 197. Συχνάκις παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἀόρ. Μέσ. καλεσασθαίτινα. Προσκαλῶ τινὰ εἰς ἐμαυτόν, τοῦ μηνύω νά ἔλθῃ πρὸς ἐμέ. Ἰλ. Α, 54. 270. Γ, 161. Καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. εὑρίσκεται συχνάκις ἀντὶ τοῦ καλεῖν τὸ Μέσ. καλεῖσθαι ἐπὶ τῆς σημασ. Ἐπικαλοῦμαι, προσαγορεύω, κράζω κατ' ὄνομα, ὀνομάζω, δίδω ὄνομα εἴς τινα ἢ εἴς τι. Αἰσχλ. Χοηφ. 199. 213. Εὐμν. 488. Ἑρμν. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 228. Παθτκ. Εἶμαι προωρισμένος, ἀπὸ τὴν μοῖραν, ἐκλελεγμένος, ἢ διωρισμένος μόνον ἐν Ὀδ. Ζ, 244. — Ἐξαιρτ. α) Προσκαλῶ, ἢ παρακαλῶ τινα νά ἔλθῃ εἰς τὴν τράπεζαν ἢ εἰς τὸν οἶκόν μου. Ὀδ. Κ, 231. Γ, 382. μετὰ τοῦ δέμας δε, Ὀδ. Λ, 187. ἀλλ' ἐν Ἰλ. οὐδαμοῦ. Παρὰ τοῖς Μεταγενεστ. συχνάκις προτασσόμενον τοῦ ἐπὶ δεῖπνον. β) Παρὰ τοῖς Δικολόγοις, Προσκαλῶ ἔμπροσθεν τοῦ κριτοῦ, ἐγκαλῶ, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ εἰς δίκην vocare in jus. ἐπὶ τοῦ Κριτοῦ, Προσκαλῶ, μηνύω τινὰ νά παρρησιασθῇ ἔμπροσθέν μου διὰ νά κριθῇ. 2) Φωνάζω κατ' ὄνομα, καλῶ ἢ ἐπικαλοῦμαί τινα ὀνόματι, ὅθεν καθόλου Ὀνομάζω, Ὅμηρ. «Καλεῖν τινὰ ἐπώνυμον, καὶ, ἐπίκλησιν ὀνομάζω τινὰ μὲ τὸ παρώνυμα, τὸ ἐπίθετον, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς, τὸν κράζω ὀνόματι, Ὅμρ Ζ. Ἐπίκλησις, καὶ, Ἐπώνυμος. Καὶ μετὰ δοτικῆς Αἰττκ. «Τινὰ τι καλεῖν» Ἰλ. Ε, 306. καὶ «Ὀνομ' ὅτι σκεῖοι καλεοντ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον σέ ἔδοσαν. Ὀδυσ. Θ, 550. Οὕτω καὶ Αἰττκ. «Τοῦτό με ἐκάλουν» οὕτω μέ ὠνόμαζον. Schaef. Δογγ. σ. 389. «Καλεῖν κατά τι, ἀπὸ τινος, ἐπί τινος» Παρονομάζω κατά τι, διά τι, ἀπὸ τι. Παθτκ. Ὀνομάζομαι, καὶ ἐν τῷ Πρμν. εἶμαι ὠνομασμένος, ὅθεν, λέγομαι, μὲ ὀνομάζουν, μὲ λέγουν, ἔχω τὸ ὄνομα, συχν. παρὰ Ὅμρ. ὁ καλούμενος ὁ οὕτως ὀνομαζόμενος, Ἀττκ. Παρὰ Ποιητ. παθητικ. ἐκλαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ, εἶμαι, εἰμί, ὑπάρχω. δεῖτε κυρίως ὀνομαζόμεθα ἐξ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον εἴμεθα, ἢ φαινόμεθα νά εἴμεθα. Ἰλ. Δ, 61. Ὀδυσ. Η, 313. κ.τ.λ. «τῇ κεκλημένῃ ἦν» ἔδελον εἶναι καὶ ὀνομάζεται θυγάτηρ σου. Τμν. Ὅμρ. Ἀπλ. 324. Οὕτω καὶ «πατρὸς κεκλῆσθαι» Πινδ. Πύθ. 3, 119. Σοφ. Ἠλ. 366. Καὶ Ἡσιόδ. Ἔργ. 141 122. καὶ 715. Θεογν. 410. Καλλίμαχ. Τμ. εἰς Δία 20. καὶ εἰς Δῆλον, 231. «Μόνος ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατος καλέεσθαι». 3) ἐπὶ ἀφύκνου Ἀπαιτεῖ, ζητεῖ, χρειάζεται. ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συνθ. «Ὅπως τὸ καλέσει ὁ καιρός».
*Κάλη, ἡ, καὶ, κεκλήκης, ου, ὁ. Δωρ. καὶ Ἀττκ. ἀντὶ κνῆλη, κνηλήτης.
Κεκλήμεναι, Ποιητ. ἀντὶ, καλεῖν. ἐκ τοῦ καλέω. Ἰλ. Κ, 125. ὅθεν, κεκλήμενος, ἀντὶ, καλούμενος, τὸ ὁποῖον καὶ ἀμφιβάλλεται, ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸ Παθητικόν, ὁ σχηματισμὸς τούτου εἰς μι, δὲν εὑρίσκεται.
Καλήμερος, ον. (καλός, ἡμέρα) Ὁ καλῆς, εὐτυχὴς ἡμέρας ἔχων ὁ ἐστὶν, εὐτυχὴς Ἀκολ.
*Κάλημι, Αἰολ. ἀντὶ καλέω. Σαπφώ. Ἔγραφον δὲ καὶ κάλλημι, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀκριβῶς δὲν κρίνει τοιοῦτον ὀρθὸν ὁ Schaef. ἐν Διον. π. Σύνθ. σ. 352.
*Καλήτης, ου, ὁ. Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ κνηλήτης.
*Καλητορίδης, ου, ὁ. Πτρμκ. Ὁ υἱὸς τοῦ Καλήτορος. Ἰδ. Ἰλ. Ν, 541. Ο, 419.
Καλήτωρ, ορος, ὁ. (καλέω) Ὅς τις καλεῖ, προσκαλεῖ, φωνάζει τινὰ νά ἔλθῃ. Κοάστης, Calator, Λατιν. ἢ φωνάζει πρὸς συνέλευσιν. Ἰλ. Ω, 577. «Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος». ὅπου ὁ Σχολ. φησὶν «Ἐπίθετικῶς τὸν κήρυκα (καλήτορα) ἀπὸ τοῦ βοᾶν καὶ συγκαλεῖν τὸν ὄχλον» τὸν ὁποῖον ὁ Ποιητ. κατατέρω ἐν στίχ. 701. «Ἀστυβοώτην» λέγει, ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἄστει βοᾶν.
Καλιά, ἡ. Ἰωνκ. καλιή. ἑλληνικὸν κατοικία, καλύβη. Ἡσιόδ. Ἔργ. 503. μᾶλιστα Σιτοδόχειον, σιτοφυλακεῖον. ὡς ἐν στίχ. 301. καὶ 307. ὡς καὶ Ἀρτεμίδ. Β'. 29. ὀνομάζει, ταῦτα, σιροὺς, καπέτους, καὶ καλιάς. Καθόλου, κατοικία, διατριβή, μονή, κοίτη τῶν ὀρνίθων, φωλεὰ τῶν πτηνῶν. Ἡρόδοτ. καὶ ἑπομ. Ἐπὶ θεῶν, ἀντὶ τοῦ, Σπήλαιον, ναός, ἱερὸν τέμενος, (ξύλινα τινα περίφρακτα ἀγάλματα θεῶν). (συνθ. υ – –, ἀλλὰ παρὰ τῷ Ψευδοφωκλ. 80. καὶ υ υ –) (ἴσως ἐκ τοῦ κάλυν, ἐὰν καὶ ἡ βραχύτης τῆς ἀρτιακῆς συλλαβῆς ἀντιλέγει εἰς τὴν ἐτυμλγ. ταύτην.) ὅθεν
Καλιάς, άδος, ἡ. = καλιά. Διον. Ἁλικ. Β'. 57. Sacellum, Capelle.
Καλίδιον, τό. Μικρὰ καλιά. Ἱποκοριστ. τοῦ καλιά.
*Καλίζομαι, τό ἁπλοῦν εἰς τό, Προκαλίζομαι. Ὀππ. κυν. δ'. 539.
Καλίκιοι, οἱ. Παρὰ Πολυβ. Α. 56. τό Λατιν. Calcei, παπούτζια, ὑποδήματα κοντά. Ἴδε κάλτιος.
Καλινδέω, ῶ. Βυλίω Συνθ. Παθτκ. καλινδέομαι, μετὰ Μέσ. Μ. ήσομαι, καὶ Ἀλινδέομαι = κυλινδέομαι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον διαφέρει μόνον κατὰ τὴν φωνήν. Κυλίομαι, περιστρέφομαι, περιτρέχω, περιφέρομαι ἑλίγγια εἴς τι, συχνάζω εἰς τινα τόπον. «ἐν τῇ στοᾷ τῇ» Ἡροδ. Γ, 52. – Τερπκ. Ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι διὰ παντός, ἀδιακόπως εἴς τι «ἐν τινι» Ξενοφ. Κυρ. Α'. δ', 5. ὅθεν
*Καλινδήθρα, ἡ. = κυλινδήθρα.
*Καλίνδησις, εως, ἡ. = κυλίνδησις. Ἀλκίφρ. 3. ἐπ. 42.
Καλινος, ίνη, ινον. (κάλυν) Βύλινος. Λυκόφ. 141[6]. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, καλινοί, δεκίδες.
Καλιός, ὁ. ἡ καλιός, ὁ. Καλύβη, κατοικία. 2) = κύφων, καὶ, διστρωτήριον. Ἡσύχ. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 476. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Κάλιον, βακτηρίδιον, καὶ, καλιῶσαι, πατάξαι. Ντρ. Λεξ.
*Καλιστρέω, ῶ. Μ. ήτω. Ἰωνκ. ἀντὶ καλέω ἀλλὰ μετ' ἐπτσ. Ἁρπκρ. ἐκ Δημοσθ. Καλλίμ. Ἄρτ. 67.
*Καλίω, ομαι = κυλίω. Ἡσύχ.
*Καλλαβίς, ίδος, ἡ. Ἰδ. καλαβίς.
Κάλλαια, τά. Οἱ πώγωνες, ἤτοι τα γένεια τῶν ἀλειτρυόνων, (τὰ λερία, τὰ χαρχάλια τοῦ πετεινοῦ) Palea, Λατιν. Ἀριστ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 49. Ἀριστοφ. Ἱππ. 495. εὑρίσκεται ἔτι καὶ, κάλλεα, ἐκ τοῦ κάλλος. παρ' Αἰλιαν. ὅς τις ἔτι ἅπαξ ἐν Ε'. 5. κάλλη, ἔχει. Σημαίνει ἔτι καὶ τά ἐπάνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ τά κρυπτά πτερά τῆς οὐρᾶς του. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Καὶ πᾶν τὸ πορφυρεοειδές χρῶμα εἶναι δὲ τά ποικίλα· καὶ παρ' Αἰγυπτίοις, χρῶμα κλαπνὸν (γρ. καλλάϊνον). τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ μύρου. «Καλλαί, τά βαπτά ἔριαν. (πιν. ἐκ τοῦ κάλλος, κάλλαι.)
Καλλαίνος. Ἰδέ καλάϊνος.
*Κάλλαις, ιδος, ὁ. Ἰδ. Κάλλις.
Καλλαφρίας, ὁ. Ὀπτικν. Ἁλ. Α'. 105. = Γαλλαφρίας, εἶδος ἰχθύος, Μπακαλᾶς, Κόπανος, Gadus Morbua. Λιν.
*Κάλλεα, τά. Συναλφ. κάλλη. = Κάλλαια.
Καλλείβομαι, κατ' ἀποκ. ἀντὶ, καταλείβομαι.
*Καλλείπω, Ἐπκ. ἀντὶ καταλείπω. Ὅμηρ.
*Κάλλι - Οὕτως ἀρχίζουσι μέγα πλῆθος λέξεων, ἐν αἷς εἰς τὴν κυρίαν ἔννοιαν τῆς ἁπλῆς προσπαικούεται καὶ ἡ ἔννοια τοῦ ὡραίου. Ἰδ. τάς ἄλλ. λξ.
*Καλλίαρος, ου. Πόλις τῆς Ἀκρ. (– υυυ)
Καλλίας, ὁ. (κάλλος) = Πίθηκος, (μαίμου), παρ' Ἀθηναίοις, ὡς λέγει Δείναρχ. «Οἱ τοὺς καλλίας ἐν τοῖς οἴκοις τρέφοντες». παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις, Καλλίαρ, ἐλέγετο. Ἐπὶ τῇ λέξει ταύτῃ παίζει ὁ Πινδ. ἐν Πύθ. Β'. 132. 2) Κύρ. Ὄνομα.
Καλλιβλέφαρος, ον. Βλέφαρον. Ὁ καλά, ἤτοι ὡραῖα βλέφαρα ἔχων. «Τὸ καλλιβλέφαρον» ὑπακουσμ. Φάρμακον, τό ποιοῦν ὡραῖα τά βλέφαρα, ἤτοι ὡραῖον βαφὴν εἰς αὐτά διδόν. Γαλην.
Καλλιβόας, ου, ὁ. (βοή) Ὁ καλῶς κράζων, βοῶν, ἠχῶν. «Αὐλὸς καλλιβόας». Ἀριστοφαν. Ὄρν. 682. Σοφοκλ.
Καλλίβοτρυς, υος, υ. (βότρυς) Ὁ καλοὺς βότρυς φέρων. «Νάρκισσος καλλίβοτρυς» Σφκλ.
Καλλίβωλος, ον. (βῶλος) Ὁ καλὸν, καρποφόρον βῶλον, ἔδαφος γῆς ἔχων. Εὐριπ. Ὀρέστ. 1382.
Καλλιγάληνος, ον. (γαλήνη) Ἡ καλὴν γαλήνην ἔχουσα, ὁ ἐστὶ, ἥμερον, χαρίεν, ὡραῖον, ἥσυχον καὶ θελκτήριον πρόσωπον. Εὐριπ. Τρῳ. 837.
*Καλλίγαμος, ον. (γάμος) Εὐτυχῶς ὑπανδρευθείς, ἢ ὑπανδρεύων.
*Καλλιγένεθλος, ον. (γενέθλη) Ὡραίως γεννηθείς, ἀπὸ καλὸν γένος καὶ μορφήν. 2) Ἐργ. ὁ καλά καὶ ὡραῖα γεννῶν, ἢ προάγων. Πρόκλ. Τμν.
Καλλιγένεια, ἡ. Τό θηλυκ. τοῦ καλλιγενής. ἡ ἀπὸ ὡραίου, καλοῦ γένους τὴν καταγωγὴν ἔχουσα, ἢ ἀπὸ καλὴν γένναν οὖσα, καλογεννημένη. 3) Ἡ καλὰ καὶ ὡραῖα γεννῶσα. Μήτηρ ἀξιολόγων πραγμ. παρὰ Πλουτάρχ. λέγεται ἡ Δήμητρα, κατ' ἄλλους δέ, ἡ Γῆ. καὶ κατ' ἄλλους δούλη τῆς Δήμητρ. Ἀπολλ. λφν. σ. 398. ὑπὸ Heyn. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. παράβαλ. μετὰ τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφ. 306.

*Καλλιγενής, ές. (ΓΕΝΩ) Ἀπὸ καλὴν γενεάν.
Καλλιγέψυρος, ον. (γέφυρα) Ὁ καλὴν, ὡραίαν γέφυραν ἔχων. Εὐριπ. Ῥῆσ. 348.
*Καλλίγιον. Ἰδ. κόλπος.
Καλλίγλουτος, ον. (γλουτός) Ὁ καλοὺς, ὡραίους γλουτοὺς (κωλομέρεια) ἔχων. Νίκανδρ. παρὰ Ἰωλ. Ἀλεξ. Σελ. 33. = καλλίπυγος.
*Καλλίγνωτος, ὁ. Κύρ. Ὀνομ.
Καλλίγονος, ον. (ΓΕΝΩ) Ὁ ἐκ καλοῦ γόνου, γένους ἢ γενεσεως ὤν. = καλλιγένεθλος.
Καλλιγραφέω, ῶ. Μ. ἡσω. (καλλιγράφος) Καλῶς, ὡραίως, γράφω, συγγράφω, ἢ ζωγραφίζω. 2) Μέσ. Καλλωπίζω, ὡραίζω τὸ πρόσωπον, ψιμυθιόω, φυκασιόω, ὅθεν
Καλλιγραφία, ἡ. Τὸ καλῶς, ὡραίως γράφειν. καλὴν, εὔμορφον γράφιμον· καλὴ γραφή. καλὴ συγγραφή. Καλὸν ὕφος. 2) Ψιμυθισμός.
Καλλιγράφος, ον. (γράφω) Ὅς τις καλῶς, ὡραίως γράφει, ἢ ζωγραφίζει· ἐξαιρ. λέγεται, ὅς τις ἀντιγράφει τὰ βιβλία μὲ καλλιγραφίαν.
(Καλλιγύναιξ, αικος), ὁ, ἡ. (γυνὴ) Ὁ ὡραίας γυναῖκας, εὔμορφα κοράσια ἔχων. ὁ πολλὰς ὡραίας ἔχων. Παρ' Ὅμρ. Ἐπιθ. τῆς Ἑλλ. καὶ τῆς Σπάρτης. Ὁ Ὅμρ. μεταχρ. μόνον τὴν Αἰτιατ. καλλιγύναικα. Ὁ Πίνδ. τὴν Δτκ. Ἡ δὲ Ὁμοιστ. ὡς φαίνεται, δὲν ἦτο ποτὲ ἐν χρήσει. Μόνον Πτκ.
Καλλιδένδρος, ον. (δένδρον) Ὁ καλὰ, ὡραῖα δένδρα ἔχων.
*Καλλιδίκη, ης, ἡ. Θυγάτηρ Βασιλέως τινὸς τῆς Ἐλευσῖνος, Ὁμηρ. Ὕμν. Δημτρ. 109. 146. (– υυ –)
Καλλιδίνης, ου, ὁ. (δίνη) Ὁ καλὰς δίνας ἔχων, ὁ ὡραίως ῥέων, ἢ ὡραῖα ῥεῖθρα ἔχων. Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαν. 368. (– υ – –)
Καλλιδίφρος, ον. (δίφρος) Ὁ καλὸν, ὡραῖον δίφρον (ἁμάξι, ἢ κάθισμα ἐπὶ τῆς ἁμάξης) ἔχων, καὶ δι' αὐτοῦ ἁμαξεύων. Εὐρ. Ἐν. 467.
Καλλιδόναξ, ακος, ὁ, ἡ. (δόναξ) Ὁ καλοὺς, ὡραίους δόνακας ἔχων, καὶ καλῶς διὰ τῶν δονάκων ὑμνηθείς, τρέφων πολλὰ καὶ καλὰ καλάμια «τοῦ καλλιδόνακος Εὐρώτα» Εὐριπίδ. Ἑλλ. 499.
Καλλιέθειρα, ἡ. (ἔθειρα) Ἡ καλὴν κόμην, καλὰ, εὔμορφα μαλλιὰ ἔχουσα.
Καλλιέλαιος, ἡ. Ὑπακουομ. Ἐλαία, καλὴ, ἥμερος, καρποφόρος ἐλαία. Ἀντίκειται τῷ, Ἀγριέλαιος. 2) Ἔλαιον Ἐπιθετ. ὁ, ἡ. Ὁ καλὸν καὶ πολὺ ἔλαιον ἔχων, ἐνδίδων.
Καλλιέπεια, ἡ. (καλλιεπής) Τὸ καλῶς ὁμιλεῖν, γράφειν, ψάλλειν.
Καλλιεπής, ές, ές. (ἔπος) Ὅς τις ὁμιλεῖ, ψάλλει πολλὰ εὔμορφα. Ἀριστοφ. Θεσμ. 49. καὶ 60.
Καλλιεπέω, ῶ. Μ. ἡσω. (καλὸς, ἔπος) Ὁμιλῶ μὲ εὔμορφα λόγια, μὲ ὡραίας καὶ ἀθήρας λέξεις, καλῶς ὁμιλῶ, ἢ ψάλλω, ἢ συγγράφω. «Κεκαλλιεπημένοι λόγοιν. ἀντὶ τοῦ, κεκαλλωπισμένοι. Πλάτ. Παρὰ Θουκιδ. ς'. 83. ὅπου νῦν «Καὶ οὐκ ἄλλῳ ἐπόμεθαν, κεῖται, εἰς ἕνα ὀρθὸν ἀντίγραφον εὑρίσκεται ἡ ἀληθὴς γραφή «Καὶ οὐ καλλιεπούμεθαν. τὸ Μέσον ἀντὶ Ἐνεργητικοῦ.
Καλλιεργέω, ῶ. Καλῶς, ἢ ἐπιτηδείως ἐργάζομαι, δουλεύω, ὡραῖον ἔργον ποιῶ, ἐξεργάζομαι, καταγίνομαι εἰς τὸ νὰ κάμω τι εὔμορφον.
Καλλιεργία, ἡ. Ἡ ὡραία, καλὴ καὶ ἐπιτηδεία ἐργασία.
Καλλίεργος, ον. (ΕΡΓΩ) Ὁ καλὸν ἔργον ἐξεργαζόμενος, ὅ τις καλλιεργεῖ, ἐπιτηδείως ἐργάζεται τι. 2) Ὁ καλῶς δουλευθεὶς, καλῶς καὶ ἐπιτηδείως ἐξεργασθεὶς, κατασκευασθεὶς, ἐκτελεσθεὶς.
Καλλιερέω, ῶ, Μ. ἡσω. (καλὸς ἱερόν), Καλῶς τὰ ἱερὰ ποιῶ. Λέγεται ἐπὶ θυσίας, ὁπότε αὐτὴ εἶναι δεκτὴ εἰς τοὺς θεοὺς, καὶ τὰ ἐν τοῖς ἐντοσθίοις τοῦ ζώου εὑρισκόμενα σημεῖα ἀποδεικνύουσιν, ὅτι εἶναι σύμφωνα μετὰ τοῦ ἐπιχειρήματος, ὅ ἐστιν, εἶναι κατὰ σκοπὸν, πρὸς ὄφελος καὶ εὐτυχίαν. ὅθεν, θυσιάζω μὲ καλοὺς οἰωνοὺς, ἀπολαμβάνω καλὰς προμαντείας περί τινος ἐπιχειρήματος litare, perlitare. Μετὰ Ἀπορεμφ. Ἡροδ. ς'. 76. «Ἀπιόμενος δ' ὧν ὁ Κλεομένης ἐπὶ τὸν ποταμὸν (Ἐρασῖνον), ἐσφαγιάζετο αὐτῷ καὶ, οὐ γὰρ εὐθαμῶς ἐκαλλιέρει διαβαίνειν μιν. Δὲν ἤθελε καλὰ σημεῖα διὰ νὰ ἀπεράσῃ τὸν ποταμόν, τὰ σημεῖα τοῦ προελεγον δυστυχίαν ἂν ἀπεράσῃ τὸν ποταμόν. Καὶ ἀμτβτ. «Καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο» δηλ. τὰ ἱερὰ εἰς τοὺς τὰς θυσίας προσφέροντας δὲν ἦσαν εὐτυχῆ τὰ σημεῖα. Ἡρόδ. 7, 134. Ἐξ ἐναντίας «Καλὰ ἐκρίνετο τὰ ἱερά». Ἡρόδ. 9, 36. καὶ «Καλλιερησάντων τῶν ἱερῶν Ἀφοῦ ἔγιναν αἱ θυσίαι μὲ εὐτυχῆ σημεῖα. Ἡρόδ 9, 19. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. ὁ. 22. «Τῇ δὲ ὑστέρᾳ θύσαντες ἐκαλλιέρησαν». ἔγιναν καλὰ τὰ ἱερά. Λέγεται καὶ Μέσ. ὁ Ἀόρ. καλλιερήσασθαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. Ξενοφ. ὅθεν
Καλλιέρημα, τό. — Καλὰ ἱερά. Ἡ εὐτυχίαν καὶ ὄφελος προμηνύουσα θυσία, εὐπρόσδεκτος θυσία.
Καλλιζυγής, ές, ές. (ζεύγνυμι) Ὁ καλὸν ζυγὸν ἔχων, ὁ καλῶς ἐζευγμένος. Εὐρ. Ἀνδρ. 277.
Καλλίζωνος, ον. (ζώνη) Ὁ καλὴν ζώνην ἔχων, ὁ καλῶς, εὔμορφα ἐζωσμένος. Ἰλ. Η, 138.
Καλλιθέμεθλος, ον. (θέμεθλον) Ὁ καλὲν θεμέλιον ἔχων, ὁ καλὰ (εὔμορφα) τεθεμελιωμένος.
Καλλίθριξ, τριχος, ὁ, ἡ. Ὁ καλὰς, ὡραίας τρίχας, μαλλιὰ ἔχων. Ἐπὶ προβάτων ἐν Ὀδυσ. Ι. 386. καὶ ἐπὶ Ἵππων. Ἰλ. Ψ, 525.
Καλλιθυτέω, ῶ. Καλῶς, ἢ εὐτυχῶς θύω, προσφέρω καλὴν, ὡραίαν τινὰ θυσίαν. ἐν Ἀναλέκτ. Ε'. 224. ἀκάπρουν ἐκ τοῦ
Καλλίθυτος, ον. (θύω) Ὅς τις καλῶς, ὡραίως, ἢ εὐτυχῶς ἐθυσίασεν, ἢ ἐθυσιάσθη, καλοθυσιασμένος. Εὐριπ. «Καλλίθυτος βωμὸς». ἐπὶ τῷ ὁποίῳ ὡραῖαι θυσίαι φέρονται, τίθενται.
Καλλικαρπέω, ῶ. (καλλίκαρπος) Καλοὺς, ὡραίους ἢ πολλοὺς καρποὺς φέρω.
Καλλικαρπία, ἡ. Τὸ φέρειν, ἢ βαστάζειν καλοὺς, ὡραίους καρποὺς. Ἡ εὐτυχὴς καρποφορία, καὶ ἡ ὡραιότης τῶν καρπῶν. Τὸ νὰ ἦναί τις προβλεμμένος μὲ ὡραίους καρπούς.
Καλλίκαρπος, ον. (καρπὸς) Ὁ καλοὺς, ὡραίους ἢ πολλοὺς καρποὺς φέρων. Πλούταρχ.
Καλλικέλαδος, ον. (κέλαδος) Καλῶς κελαδῶν, ἠχῶν. ὁ καλὸν, νόστιμον κελάδημα ἔχων, εὔφωνος.
Καλλικέρως, ωτος, ὁ, ἡ. (κέρας) Ὁ καλὰ, ὡραῖα κέρατα ἔχων.
Καλλικοίτη, ἡ. (κοίτη) connuba Ἀριστοφ. Α' 12. σμφ. Πολλάκις κεῖται ὡς συνιστικὸν τοῦ
Καλλίκοιτος, ὁ, ἡ. Ὁ καλὴν κοίτην ἔχων. ἀμφότερ.
Καλλίκοκκος, ον. (κόκκος) Ὁ καλοὺς κόκκους φέρων, ἢ ἔχων.
Καλλικολώνη, ἡ. Ὡραῖος λόφος, ὄνομα τόπου ὑψηλοῦ, κοντὰ εἰς τὴν Τρῳ. ἐν Ἰλ. Τ, 53, 151.
Καλλίκομος, ον. (κόμη) Ὁ καλὴν, ὡραίαν κόμην ἔχων, Ἰλ. Ι, 449. Ἐπιθ. ὡραίων γυναικῶν. 2) Ἐπὶ φυτῶν = Καλλίφυλλος.
Καλλικοταβέω, ῶ. = καλῶς κοταβίζω, καὶ κατὰ τοῦτο νικῶ. Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. Ἰδ. Κότταβος.
Καλλίκρεας, κρέως, τό. (κρέας) Καλὸν, νόστιμον κρέας. Ὁ Θεόφιλ. Πρωτοσπαθ. μετεχειρίσθη τοῦτο ἀντὶ τοῦ, Μεσεντέριον.
Καλλικρήδεμνος, ον. (κρήδεμνον) Ὁ καλὸν, ὡραῖον κρήδεμνον ἔχων. Ὀδυσ. Δ, 623. «Κλκρ. ἄλοχος.»
*Καλλίκρηνος, ον. (κρήνη) Καλὴν ἔχων πηγήν.
Καλλίκρουνος, ον. (κρουνὸς) Ὁ καλοὺς κρουνοὺς, πηγὰς ἔχων. «Δίρκη καλλίκρουνος.» Νικτ. Χρον. Γ'. ά.
Καλλίκτυπος, ον. (κτυπέω) Ὁ καλὸν κτύπον, ἦχον ἔχων, ὁ καλῶς ἠχῶν. Εὐριπίδ. Βάκχ. 129.
*Καλλιλαμπέτης, ου, ὁ. (λάμπω) Ὁ καλῶς λάμπων. Ἀνακρ.
Καλλιλεκτέω, ῶ. (λέγω) = Καλλιλέγω. Σέξτ. Ἐμπ. Δγν. Δρτ. 5, 66. ὅθεν
Καλλιλεξία, ἡ. Παρ' Ἡσυχ. Συμπλκ. εἰς Ἐπίκτ. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 52. = Καλλιλεπεία.
Καλλιλογέω, ῶ. (λέγω) Καλῶς ὁμιλῶ, ἐκφράζομαί τι, καλοὺς λόγους λέγω, Μέσως. εὔμορφα καὶ ἐπιτηδείως ἢ προσφυῶς καὶ ἁρμοδίως ὁμιλῶ. Παρὰ Διον. Ἁλικρ. Η'. 37. κεῖται μετὰ τοῦ, Κρουσεύεσθαι, καὶ σημαίνει τό, Ὁμιλῶν ὡραίους καὶ καλοὺς λόγους ὑποκρυπτω κακὴν καὶ ἀχρείαν ἔννοιαν καὶ σημασίαν· ὅ ἐστι, μὲ νόστιμον, μὲ εὔμορφον τρόπον ὑφίζω, περιπαίζω κ.τ.τ. ὅθεν
Καλλιλογία, ἡ. Καλὴ, γλυκεῖα, νόστιμος ὁμιλία, ἔκφρασις, προφορά, Εὐγλωττία.
*Καλλιμάρτυς, υρος, ἡ. Ἡ καλὴ μάρτυς. Ἐκκλησ.
*Καλλίμαχος, ὁ. Κύρ. Ὀνομ. παρὰ Πινδάρ τὸ πρῶτον.
Καλλίμητρος, ον. ὁ. (μητρὸς) Ὁ καλοὺς, ὡραίους μητροὺς ἔχων. ὅστις ἔχει εὔμορφα μηρά.
Καλλίμορφος, ον. (μορφὴ) Ὁ καλὴν, ὡραίαν μορφὴν ἔχων, Εὔμορφος. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαν. 925.
Κάλλιμος, ον. (κάλλος) Ποιητ. ἀντὶ καλὸς. Ὀδ. Δ, 639. «Πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.» Πρῶτα κωπηλασία, μετέπειτα δὲ καλὸς ἄνεμος. ὅπερ εἰς παροιμίαν ἐλθόν, σημαίνει τό, Πρῶτα κόπος, ἔπειτα ἡσυχία καὶ ἀνάπαυσις. Ὀδυσ. Δ, 130. «Κάλλιμα δῶρα. λίαν καλὰ, κάλλιστα. «χρέα, ὅπα κάλλιμον.» Ὀδυσ. Λ. 29. Μ, 192.
Καλλίνεος, ον. (νάω) Ὁ καλὸς ῥέων, τρέχων. Ὁ καλὸν ὕδωρ ἔχων. Ὁ ὡραῖος, ἐυαγὴς ὕδωρ ἔχων. Εὐριπδ. Ἄλκ. 589. Μηδ. 835. Ἀπολλών. Ἀργ. Α'. 1228. «Πηγὴ, Κρήνη καλλίνεος.» καλὰ νάματα ἔχουσα.
Καλλίνικος, ον. (νίκη) Ὁ καλὴν νίκην ἔχων. Ὅς τις καλῶς ἐνίκησεν, ἢ νίκην κακὴν ἀπέκτησε. καλὸς, ἔνδοξος νικητής. Πίνδ. Π. 1, 63, 11, 70. 2) Καθωραΐζων, στολίζων τὴν νίκην, ἢ δοξάζων, πανηγυρίζων π. χ. «στέφανος καλλίνικος» καὶ «καλ. ὕμνος» Πίνδαρ. Νμ. 4, 26. Τὸ καλλίνικον Πανηγυρισμός, Ἑορτασις τῆς νίκης. Πίνδ. Νμ. 3, 31. Ἰδ. καὶ Εὐριπδ. Βακχ. 1150 Μηδ. 44. Ἠλέκτ. 865.
*Καλλινος. Ἰδ. Κάλλινος.
Καλλιοινία, ἡ. (οἶνος) Ἡ ὡραιότης, καλωσύνη τοῦ οἴνου. Γεωπον. 3) Πλουσία παραγωγὴ, καρποφορία τοῦ οἴνου.
Κάλλιον, τό. Οὐδέτ. τοῦ, Καλλίων, Συγκρ. τοῦ, καλὸς. καλλίτερον, ὡραιότερον. καὶ Ἐπιρρήματι. ἀντὶ τοῦ, καλλίτερα, ὡραιότερα, λαμπρότερα. Ὅμρ. παρὰ τ. Ἀττικ. συνθ. καλλιόνως. Πλάτ. Θεαίτ σ. 169. Ε. Ἐν τινι λεξικῷ Χειρογρ. εὕρηται. «Κάλλιον, λυπρὸς ναὸς ἐξ αὐτοσχεδίου γινόμενος.» καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πολυδ. Η'. 10. «Μητίχου κάλλιον.» Δικαστηρίόν τι ἐν Ἀθήναις. καὶ, «Μητίχου τέμενος.» καὶ, «Μητίχειον.» ἀπὸ τοῦ οἰκοδομήσαντος αὐτὸ ὀνομασθέν.

Καλλιόνυμος. Ἐπίθ. ἐκ τοῦ, Καλλίων, Συγκρ. τοῦ καλός, καλλιώτερα, καλλίτερα. Ἰδ. τ. πρηγν.

Καλλιόπη, ἡ. (ὀπ) Ἡ καλὴν φωνὴν ἔχουσα· καὶ ὄνομα μιᾶς τῶν ἐννέα Μουσῶν, τῆς ἐφέρου καὶ ἐφευρετοῦ τῆς Ποιητικῆς. Ἡσ. Θεογ. 79. Τμν. Ὁμηρ. 31, 2. Λγτ. καὶ Καλλιόπεια.

*Καλλιότερον, ἀντὶ κάλλιον. Θεό. 4, 118.

Καλλιουλος, ὁ. Τμος ἐγκωμιαστικὸς εἰς τὴν Δήμητρα. Ἀθήν. = Ἰουλος.

*Καλλιουργέω, ῶ. Στολίζω, κοσμῶ. Θεμίστ. σ. 251.

Καλλιόω, ῶ. (καλλίων) Καλλίτερον ποιῶ τι, καλλιτερεύω, ποιῶ τι ὡραιότερον. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Καλλύνω. ἀμφ.

Καλλιπαιδία, ἡ. Ἡ καλῶν παιδίων κτῆσις, καὶ ἡ τῶν παιδίων ὡραιότης. ἐκ τοῦ

Καλλίπαις, αιδος, ὁ, ἡ. (παῖς) Ὁ καλὰ, ὡραῖα παιδία ἔχων. 2) Τὸ ὡραῖον, εὐμορφον παιδίον.

*Καλλιπέρεος, ον. Νεώτερ. σχηματισμὸς ἀντὶ Καλλιπαρῆος.

Καλλιπάρῃος, ον. (παρειά) Ἰωνικ. ἀντὶ, Καλλιπάρειος, ον. Ὁ καλὰς παρειὰς ἔχων. Ὅστις ἔχει εὐμορφα μάγουλα. Ἰλιά. Α, 143. Ἐπίθ. ὡραίων γυναικῶν.

Καλλιπάρθενος, ον. (παρθένος) Ὁ καλὰς παρθένους, (εὐμορφα κοράσια) ἔχων. καὶ 2) ὁ καλὸς, καθαρὸς, ἢ ὡραῖος ὡς ἡ παρθένος (εὐμορφος ὡς τὸ κοράσιον) – Ἐπίθετον τοῦ, Δέρη, καὶ, Ῥεία, παρ' Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1574. Ἐλένη. 1. Ἔτι δὲ καὶ ἡ καλὴ, ὡραία, καθαρὰ παρθένος.

Κάλλιπε. Κατὰ συγκοπ. τοῦ Κατέλιπε, ὡς καὶ τὸ, κάλλιπον, κάλλιπε. Ἰλ. Μ, 93. Τὸ ἀπαρέμφ. καλλιπέειν, ἀντὶ καταλιπεῖν, Ὀδ. Π, 296.

Καλλιπέδιλος, ον. (πέδιλον) Ὁ καλὰ πέδιλα ἔχων. Ὅστις ἔχει εὐμορφα παπούτσια. Ὅμηρ. Ἥμν. Ἑρμ. 57. Πτκ. μόνον.

Καλλίπεπλος, ον. (πέπλος) Καλὸν πέπλον ἔχων. Ἐπίθετον τῶν γυναικῶν, τῶν καλὸν ἐπανωφόριον ἐχουσῶν, καλῶς ἐνδεδυμένων, καλοφορεμένων. Πινδ. Πτκ. μόνον.

Καλλιπέτηλος, ον. (πέτηλον) Ὁ καλὰ πέταλα, φύλλα ἔχων. Ἐπιγραμ.

Καλλίπηχυς, εος, υ. (πῆχυς) Ὁ καλοὺς πήχεις, βραχίονας (εὐμορφα πράτσα) ἔχων. Εὐρ. «Καλλίπηχυς βραχίων.»

Καλλιπλόκαμος, ον. (πλόκαμος) Ὁ καλοὺς, ὡραίους πλοκάμους ἔχων, ἢ ὁ καλῶς, ὡραίως πεπλεγμένους, ἐστολισμένους αὐτοὺς ἔχων. Ἰλ. Ξ, 325. Ἐπίθ. ὡραίων γυναικῶν. Ὅμηρ.

Καλλίπλουτος, ον. (πλοῦτος) Ὁ καλὰ, ὡραῖα πλούτη ἔχων. Ὁ ἐστολισμένος μὲ καλὰ πλούτη. Πινδ. Ὀλ. 13. 159.

Καλλίπνοος, ον. καὶ συκλ. ἵπνους, ουν. (πνέω) Ὁ καλῶς πνέων, φυσῶν, ἢ ἀναπνέων· ὁ καλῶς ἀναπνέων, εὐωδιάζων, καλὸν ὄζον ἐκδίδων. ὡς «Αὖλος καλλίπνοος.» Ἀθήν.

Καλλίπολις, εως, ἡ. (πόλις) Καλὴ, ὡραία, εὐμορφος πόλις. Μητρόπολις. Παρὰ Πλάτ. Πολ. Ζ, ὅπου νῦν «Καλλίστη πόλις» κεῖται. 2) Ὡς Ἐπίθ. ὁ, ἡ. Ὁ καλὰς, ὡραίας πόλεις ἔχων.

Κάλλιπον. Κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ κατέλλιπον. Ὅμηρος.

*Καλλίπους, ον. (πούς) Καλῶς ἢ ὡραίως εἰργασμένος.

Καλλιπότημος, ον. (ποταμός) Ὁ καλοὺς, ὡραίους ποταμοὺς ἔχων. ἢ ὁ ἀπὸ καλοῦ ποταμοῦ ὤν. Εὐριπ. Φοίν. 648. «Καλλιποτάμου ὕδατος νοτὶς Δίρκας.»

Καλλιπρόβατος, ον. (πρόβατον) Ὁ καλὰ, ὡραῖα πρόβατα ἔχων.

Καλλιπρόσωπος, ον. (πρόσωπον) Ὁ καλὸν, ὡραῖον, εὐμορφον πρόσωπον, ἢ καλὴν θεωρίαν ἔχων.

Καλλιπρῴρος, ον. (πρῴρα) Ὁ καλὴν, εὐμορφον πρῴραν ἔχων, ἐπὶ πλοίων, ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων = Καλλιπρόσωπος.

Καλλιπτόλεμος, ον. Καλὸς, ἀνδρεῖος πολεμιστής. ἀμφβλ. Αὕτη ἡ λέξις ἔκειτο ποτὲ ἐν Ἐπιγραμ. Ἀνάλεκτ. Β'. 147. «Καλλιπτολέμων ὅπου νῦν δεύτερα μέσως «Κάλλιπτόλεμον» ἵσταται.

Καλλίπυγος, ον. (πυγή) Ὁ καλὴν, ὡραίαν πυγήν, ἢ καλοὺς γλουτοὺς ἔχων. Εἰς τὴν ἱστορ. τῶν τεχνῶν γνωστὸν ἄγαλμ. τῆς Ἀφροδίτης. Μυλλέρου Ἀρχαιολογία. σ. 499.

*Καλλίπυλος, ον. (πύλη) Μὲ ὡραίας πύλας

Καλλίπυργος, ον. (πύργος) Ὁ καλῶς πυργωμένος, ἢ καλοὺς, δυνατοὺς πύργους, ἢ καλὰ τείχη ἔχων· καθέλου δὲ, στερεός, ἐχυρὸς ἢ ὑψηλός. Εὐριπ. Βάκχ. 1200. «Καλλίπυργον ἄστυ.» Καὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 102, «Σοφία καλλίπυργος.» ἀντὶ τοῦ, Τῴνλη.

*Καλλιπύργωτος, ον. (πυργόω) = τῷ προκγμ.

Καλλίπωλος, ον. (πῶλος) Ὁ καλοὺς, ὡραίους πώλους ἢ ἵππους ἔχων. Πίνδ. Ὀλ. ΙΔ'. 2.

Καλλιρέεθρος, ον. (ῥέεθρον, ἀντὶ, ῥεῖθρον) Ὡραίως ῥέων. Ἐπὶ καλοῦ ὕδατος. «καλῥρ. κρήνη.» Ὀδ. Η, 107. Πτκ. μόνον.

Καλλίροος, ον. καὶ Συκλ. Καλλίρους, καὶ, Καλλιρόη, ἡ. Ὁ καλῶς ῥέων, ὁ καλὸν ῥεῦμα, ἢ καλὰ ῥεῖθρα ἔχων. Ὀδ. Ε, 441. Γ, 296. Πτκ. ἀντὶ Καλλίῤῥοος. Τμν. Ὁμρ. Δμτρ. 419. Ἡσ. Θεογ. 238, 351, 981.

Καλλιῤῥημονέω, ῶ. (καλιῤῥήμων) = Καλλιλογέω.

Καλλιῤῥημοσύνη, ἡ. = Καλλιλογία παρὰ Λουκιαν. καὶ ἀντὶ τοῦ, Κομπασμός, μεγαλληγορία ἐκ τοῦ

Καλλιῤῥήμων, ονος, ον. (ῥῆμα) Ὁ ὡραίως ὁμιλῶν. Ὁ καλὰ ῥήματα, καλοὺς λόγους, καλὰς ἐκφράσεις προφέρων.

Καλλίῤῥοος, ον. Συκλ. καλλίῤῥους, ουν, (ῥέω) Ὡραίως ῥέων ὕδωρ, κρουνός. Ἰλ. Β, 752. Μ, 35. Χ, 147. Ἀνθ. Καλλίροος.

Καλλιστεύνης, ἐος, ἐς. (στῆθος) Ὁ καλὸν στῆθος ἔχων, δυνατός. Ὡραῖος διὰ τῆς δυνάμεως, μὲ δύναμιν στολισμένος. Πτκ. μόνον.

Καλλιστῆθεος, ον. (στῆθος) Ὁ καλὸν στῆθος ἔχων. Ἐπίθετ. τοῦ Δρόμου. Εὐριπ. Ἰφιγ. 437.

Καλλιστεῖον, τό. (καλλιστεύω) Τὸ βραβεῖον τῆς ὡραιότητος, τοῦ ὡραίου (κατὰ τὸ κτλ.) τῆς ἀρετῆς, τῆς χρηστοπρεπείας. Καλλιστεῖα, τά. Ἡ περὶ ὡραιότητος ἔρις καὶ φιλοτιμία. ἀλλὰ μεγρκ. καὶ = ἀριστεῖα. βραβεῖον, ἀνταμοιβή, βραβεῖον τῆς νίκης. Σοφκλ. Αἴ. 430.

Καλλίστευμα, τό. Τὸ βραβεῖον ἢ ἡ προτίμησις τῆς ὡραιότητος, τὸ νὰ ἦναι τινὰς κατὰ τὴν εὐμορφίαν ἀνώτερος ἄλλου τινός. ἀντὶ τοῦ, Καλλιστος, ἴστη, ιστον. Εὐριπ. Φοίν. 223. Τὸ ὡραιότατον. ἐκτοῦ

Καλλιστεύω. καὶ Μέσ. (κάλλιστος) = Καλλιστος, Καλλίστη εἰμί. Εἶμαι ἢ νομίζομαι ὁ ὡραιότατος, εὐμορφότατος. Ἔτι καὶ μετὰ Γενικ. Ἡροδότ. 8, 134. καὶ 6, 61. 7, 180. Εἶμαι ὁ κάλλιστος τῶν ἄλλων. «Ὅπου καλλιστευομένα Πιερία, μουσεῖος ἕδρα.» Ὅπου ἡ Πιερία, ἐκεῖ καὶ ὁ κάλλιστος τῆς μούσης ἔρως. Εὐριπίδ. Βάκχ. 403. «Δῶρα κ' καλλιστεύεται τῶν ὑῶν.» Μηδ. 946. τὰ ὁποῖα δῶρα νομίζονται τὰ κάλλιστα.

Καλλιστέφανος, ον. (στέφανος) Ὁ καλὸν στέφανον, (στεφάνι, κορώναν) ἔχων. Ἐπίθετ. τῆς Δμτρ. Ὅμν. Ὁμρ. 252. 296. Ἐπὶ πόλεων, Ὁ καλὰ τείχη, ἢ περιχαρακώματα ἔχων. 2) Ἐνεργ. ὡς οὐσιατκ. ἐκαλεῖτο οὕτω ἡ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ ποτὲ οὖσα Ἀγριελαία, ἀφ' ἧς ἔλαμβανον τοὺς στεφάνους. Ἀριστοτ. Ἀθην. 52. σημ.

Κάλλιστος, ἴστη, ιστον. Ὑπερθετικ. τοῦ, Καλός. Πάνυ, λίαν καλός, πολλὰ καλός.

*Καλλιστρέω, ῶ. ἢ Καλλιστράω. Ἰωνικ. ἀντὶ Καλέω.

Καλλιστρούθια σῦκα. Εἶδος σύκων τὸ εἶδος τῶν στρουθίων τῶν καλουμένων κυδωνίων ἐχόντων. Ἀθήν. Γ'.

*Καλλιστώ, οῦς. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Λυκάονος. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος.

*Καλλίστως. Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ καλλιστος. Ἀλεξ. Τρ. σ. 431, 478, 509. κτλ.

Καλλισφυρος, ον. (σφυρόν) Ὁ καλὰ, ὡραῖα σφυρὰ ἢ πόδας ἔχων. Ἡσιόδ. Θεογ. 536. Ἰλ. Ι, 553. Ἐπίθ. ὡραίων γυναικῶν.

*Καλλιτέα, ἡ. Ἡ καλὴ ἰτέα. Ἡσύχ.

Καλλιτεκνία, ἡ. Τὸ ἔχειν, ἢ γεννᾷν ὡραῖα, καλὰ παιδία. ἐκ τοῦ

Καλλίτεκνος, ον. (τέκνον, καλὸς) Ὅστις ἔχει, ἢ γεννᾷ καλὰ, ὡραῖα παιδία.

Καλλιτεχνέω, ῶ. (καλλίτεχνος) Καλὴν, εὐμορφον τέχνην ἐργάζομαι. (εὐμορφα δουλεύω.)

*Καλλιτέχνης, ου, ὁ. Ὁ ὡραίως ἐργαζόμενος, δουλεύων.

Καλλιτεχνής, ὁ ἡ. = Καλλίτεχνος. Ἀνθ. ΙΗ'.

Καλλιτεχνία, ἡ. Τὸ ὡραίως ἐργάζεσθαι, δουλεύειν. Ἡ ἐπιτηδειότης, ἢ ὡραιότης τῆς τέχνης, ἢ τοῦ ἐξεργασθέντος πράγματος. Ἐκ τοῦ

Καλλίτεχνος, ον. (τέχνη) Ὅστις ἐξεργάζεται, δουλεύει τι πολλὰ ὡραῖα. Ὁ καλὴν τέχνην δουλεύων, ἐξεργαζόμενος. Στράβ.

*Καλλιτόκεια, ἡ. Ἱστορ. Ποιητ. Ἐπιθ. τοῦ, Καλλιτόκος. = τῷ Ἀριστοτόκεια. Ὀππιν.

Καλλιτόκος, ον. (τίκτω) Ὁ καλῶς γεννῶν, εὔτοκος. Ὁ καλὰ, ὡραῖα, παιδία, τέκνα, γεννήματα ἔχων.

Καλλιτοξος, ον. (τόξον) Ὁ καλὸν, ὡραῖον τόξον ἔχων. Εὐριπ. Φοίν. 1183.

Καλλιτράπεζος, ον. (τράπεζα) Ὁ καλὴν, ὡραίαν, λαμπρὰν (μὲ πλουσιοπαροχα φαγητὰ) τράπεζαν ἔχων. Ἀθήν.

*Καλλιτρίχιον, τό. = Καλλίφυλλον.

Καλλίτριχος, ον. Νεώτερ. τύπος ἀντὶ τοῦ, Καλλίθριξ. Ὁ καλὰς τρίχας ἔχων, ἢ ποιῶν. Διοσκορ. Α'. 179.

*Κάλλιφ', ἀντὶ καλλιπε, σ. ε. κατέλιπε. Ἰλ.

Καλλίφαρος, ον. (φάρος) Ὁ ὡραίως ἐνδεδυμένος, μὲ ὡραίαν στολήν. Εὐριπ.

Καλλιφαγγής, ἐος, ἐς. (φάγγος) Ὁ καλὸν φάγγος, φῶς ἔχων· ὁ ὡραίως φωτίζων. Εὐριπ.

Καλλίφθογγος, ον. (φθόγγος) Ὁ καλὸν φθόγγον ἔχων.

Καλλίφλοξ, γος, ὁ, ἡ. (φλὸξ) Ὁ καλῶς φλογίζων, ὡραίως καίων ἢ φωτίζων, ὁ καλὴν φλόγα ποιῶν, ἔχων, ἀποδίδων. Εὐριπίδ. Ἰων. 706. «Πέλανον καλλίφλογα ἐπὶ πυρὶ καταγίσας.» ἀντὶ τοῦ πολὺ Καλλιφεγγῆς.

*Καλλιφυής, ές. (φυή) Ὡραίως πεφυκότος. Ὡραίου ἀναστήματος, ὡραίου σχήματος. Νόνν.

Καλλίφυλλον, τό. = Καλλίτριχον καὶ Ἀδίαντον. Εἶδος χόρτου. ἐκ τοῦ

Καλλίφυλλος, ον. (φύλλον) Ὁ καλὰ, εὐμορφα φύλλα ἔχων. Ἀνακρ.

Καλλιφυτεύτος, ον. (φυτεύω) Ὁ καλῶς φυτευμένος. Νικήτ. Χρον. ΚΑ'. 9.

Καλλιφωνία, ἡ. Ἡ καλὴ φωνή, ἢ ὁμιλία. ἐκ τοῦ

Καλλίφωνος, ον. (φωνή) Ὁ καλὴν φωνὴν, ἦχον, ὁμιλίαν ἔχων. Ὡραίως ὁμιλῶν ἢ ἠχῶν.

Καλλίχειρ, ειρος, ὁ, ἡ. (χείρ) Ὁ καλὰς, ὡραίας χεῖρας ἔχων. «Ὠλένας καλλίχειρας.» Χαιρέμ. παρ' Ἀθην. ἐγκάλας μετὰ ὡραίων χειρῶν.

Καλλιχέλωνος, ον. (χελώνη) Ὀβολὸς ἔχων χελώνην ἐπικεχαραγμένην. Ἡσύχ. εὐρίως, ὁ ἔχων ὡραίαν χελώνην.

Καλλίχθυς, υος, ὁ. (ἰχθύς) Ὡραῖος ἰχθύς. Εἶδος ἰχθύος, ὅς τις ἄλλως Ἀνθίας λέγεται.

Καλλίχοιρος, ον. (χοῖρος) Ὁ καλοὺς χοίρους γεννῶν, ἢ ἔχων.

Καλλίχορος, ον. (χορός) Ὁ καλοὺς χορεὺς ἔχων, ἢ ἀπὸ καλοῦ χορεῦ τιμώμενος, καὶ καλῶς χορεύων. «Παιὰν καλλίχορος. Εὐρπ. Ἡρακλ. 690. 2) Ἔτι δὲ = τῷ, εὐρύχωρος, ἐπὶ τόπων καὶ πόλεων, εὔφροσύνων καὶ ὡραίων. Ὀδσ. Λ, 530. καὶ Ἥμν. ΙΔ'. 2. «Πανοπῆος καλλιχόρου.» Καλοὺς τόπους ἔχούσης. Πίνδ. Πύθ. 12, 45. πρβλ. εὐρύχωρος. Τὸ παρ' Ἡσυχ. Καλλίχορος, εἶναι ἡμαρτημ. ἀνάγνωσ.

*Καλλίχορος, ὁ. Φρέαρ παρὰ τῇ Ἐλευσν. ἱερόν. Ὅμηρ. Ἥμν. Δημητρ. 273.

Καλλίων, ον, Γεν. ονος. Συγκρτ. τοῦ καλός. Ὅμ.

Καλλιώνυμος, ον. (ὄνομα) Ὁ καλόν, εὔμορφον ὄνομα ἔχων. 2) Εἶδος ἰχθύος, ὅστις ἄλλως, Οὐρανοσκόπος λέγεται.

Καλλιώτερος. Συγκριτκ. τοῦ καλός. Θεογνιδ. Δ'. 118.

Καλλονή, ἡ. (κάλλος) Ὡραιότης, εὐμορφία, εὐπρέπεια. Ἡροδ. 3, 106. Πλτ. Νομ. 12. Σπανιότερ. τύπος, ἀντὶ τοῦ εὐχρηστοτέρου Κάλλος. Θεόφρ. καὶ ἐπὶ φυτῶν.

*Καλλοποιεία, ἡ. = Καλλωπισμός, Ἥμν.

Κάλλος, εος, Ἀττ. ους, τό. (καλός) Ὡραιότης, εὐμορφία, ἡ ἐμφαινομένη συμμετρία οὐ μόνον εἰς τὸ πρόσωπον, ἀλλ' εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος, μετά τινος εὐαρίστου χρώματος, Ὅμ. ὅστις μεταχεῖρ. τοῦτο ἐπί τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Μετ' Ὅμηρ. καὶ ἐπὶ ζώων, φυτῶν, καὶ πραγμάτων. Ὀδσ. Σ, 192. «Κάλλει μὲν οἱ πρῶτα προτώπατα καλὰ κάθηρε ἀμβροσίῃ, οἷῳ κυθέρεια χρίεται.» Ἐδῶ ἐννοοῦνται διὰ τοῦ Κάλλος ἐξ αἰτίας τοῦ τελευταίου ῥήματος, εὐῶδές τι μύρον· ὡς ἐποίησε καὶ αὐτὸς ὁ Voss ἐν Ἥμν. Ὅμ. Δήμητρ. 276. Ἀλλὰ παρ' Ὅμρ. ὑποτίθεται τὸ κάλλος ὡς σωματικόν τι καθ' ἑαυτὸ ὑφιστάμενον, τὸ ὁποῖον οἱ θεοὶ δύνανται νὰ τὸ ἐνδύσωσι τοὺς ἀνθρώπους ὡς φόρεμα καὶ πάλιν νὰ τοῖς τὸ ξεινδύσωσι, καὶ τὸ χρίομαι ἔχει καλῶς, ὡς τιθέμενον ἐπὶ παντὸς, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται ἢ ἀνήκει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ σώματος, καὶ ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ μύρου. Οὕτω καὶ «Κάλλει τε στίλβων καὶ εἵματι» Ἰλιὰ. Γ, 392. πρβλ. Ὀδσ. Ζ, 237. 2) Τὸ ὡραῖον, ὡραῖόν τι πρᾶγμα, καὶ πληθυντκ. κάλλεα, καὶ, κάλλη. τὰ ὡραῖα, ἢ ὡραῖος, εὔμορφα χρωματισμένα, καὶ βεβαμμένα σώματα, ἱμάτια, Αἰσχλ. Ἀγαμ. 932. ἐντέχνως εἰργασμένα πράγματα, τεχνουργήματα. π. χ. «Κάλλεα κηροῦν ὡραίας κηρίδρας. Μελέαγρ. Ἐπιγ. 110. «Κάλλη ἱερῶν.» Ἡ μεγαλοπρέπεια, ὁ καλλωπισμὸς τῶν ἐκκλησιῶν. Δημοσθ. Ὀλ. 2. σ. 35. β) Ἡ ὡραία, ἡ καθὼς λέγομεν καὶ ἡμεῖς, ἡ ὡραιότης τ. ε. ὡραία γυνή. Λουκν. εἰκόν 2. πληθυντ. ὡραῖαι μορφαί. Οὕτω λέγει καὶ ὁ Τερέντιος, Εὐνοῦχος. 2, 3, 70. 3, 5, 18. forma, ἀντὶ puella formosa. Προβλ. Κάλλαια.

Καλλοσύνη, ἡ· Πτκ. ἀντὶ κάλλους. Εὐριπ. Ἑλ. 389.

Καλλόσυνος, η, ον. Πτκ. ἀντὶ καλός. Εὐριπ. Ὀρ. 1387. Ὡραῖος.

Καλλόφυλλος, ον (φύλλον)· ταυτόν τῷ, καλλίφυλλος.

*Καλλύνησις, εως, ἡ = καλλονή. Σχολ. Ἡσιόδ. Ἄσπ.

Καλλυντήρ, ῆρος, ὁ (καλλύνω). Ὅς τις καλλύνει, κάμνει ὡραῖον, στολίζει, καθαρίζει, παστρεύει. ὅθεν

Καλλυντήριος, ον. Ὅστις ἀνήκει, ἔχει κλίσιν, ἢ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ καλλύνῃ. Καλλυντήριον, τό· ἀντὶ τοῦ, στολισμός, καλλωπισμός. Καλλυντήρια, τά· ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν δεκάτην ἐνάτην τοῦ θαργηλιῶνος μηνός. Ὁ Φώτιος ἔχει, «καλλυντήρια καὶ πλυντήρια ἑορτῶν ὀνόματα. Γίνονται μὲν αὗται θαργηλιῶνος μηνός, ἐνάτῃ μὲν ἐπὶ δέκα καλλυντήρια· δευτέρᾳ δὲ φθίνοντος τὰ πλυντήρια. Τὰ μὲν πλυντήρια φησὶ διὰ τὸν θάνατον τῆς Ἀγραύλου ἐντὸς ἐνιαυτοῦ μὴ πλυθῆναι ἐσθῆτας, εἰθ' οὕτω πλυθείσας, τὴν ὀνομασίαν λαβεῖν ταύτην· τὰ δὲ καλλυντήρια, ὅτι πρώτη δοκεῖ ἡ Ἀγραύλος γενομένη ἱέρεια τοὺς θεοὺς κοσμῆσαι, δι' ὃ καὶ καλλυντήρια αὐτῇ ἀπέδειξαν· καὶ γὰρ τὸ κοσμεῖν καὶ λαμπρύνειν ἐστίν.

*Καλλυντής, οῦ, ὁ, = καλλυντήρ.

Κάλλυντρον, τό. Κάθε ἐργαλεῖον δι' οὗ καλλύνομεν, καλλωπίζομεν, στολίζομεν, ὡραῖον ποιοῦμέν τι· κοσμητήριον. Ἄρα ἔτι καὶ τὸ σάρωθρον, ἢ σκοῦπα. 2) τῷ, καλλυντήριον· ὁ στολισμός, μλστ. ὁ γυνκ. τ. κεφαλῆς. ἐκ τοῦ

Καλλύνω, (καλός). Ὡραῖον, εὔμορφον, παστρικὸν ποιῶ τι· καλλωπίζω, ὡραίζω, στολίζω, κοσμῶ, λαμπρύνω, εὐτρεπίζω, παστρεύω, σκουπίζω, σαρόω. Μτφρκ. θέλω νὰ σκεπάζω τίποτε, διὰ τὸ ὁποῖον ἐντρέπομαι. Σοφκλ. Ἀντγν, 926. θέλω νὰ ἀποδείξω τι καλόν. Παθητικ. καὶ Μέσ. καλλύνομαι· καλλωπίζω, στολίζω ἐμαυτόν· ποιῶ τὸν ἐμαυτόν μου εὔμορφον· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Καυχῶμαι, ἢ ἐμαυτὸν ἐπαινῶ, τιμήν τινα ἀναφέρω εἰς ἐμαυτόν· νομίζω τι διὰ τιμήν μου, σεμνύνομαι. ἐπί τινι.

*Κάλλων, ωνος, ὁ. Ζ. κάλλαιν.

Καλλωπίζω, Μ. ίσω (ῶῳ). Τὸ πρόσωπον εὔμορφον ποιῶ· εἶδος καλὴν ἢ ὡραίαν ὄψιν, θεωρίαν, καὶ τ. λ. ὡς καὶ τό, καλλύνω· Πλάτ. Μέσ. Ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι, κομαρῶω, καλλωπίζομαι, ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι, μεγαλορρημονῶ, σεμνύνομαι διάτι· τινὶ ἢ ἐπί τινι. Νομίζω τι ὡς τιμήν μου. ὅθεν

Καλλώπισμα, τό. Στόλισμα, κόσμημα, ὡράϊσμα καὶ καλλωπισμὸς τῆς ὁμιλίας.

Καλλωπισμός, ὁ. Τὸ καλλωπίζειν, στολίζειν, παστρεύειν· ἀλλὰ καὶ 2) = καλλώπισμα.

Καλλωπιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις καλλωπίζει, στολίζει, φκιασιδώνει, εὔμορφίζει ἄλλους ἢ ἑαυτόν. Ἰσοκράτ. Δημόν. «εἶναι βούλου τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής.» Καλλωπίστρια, ἡ· ἐκ τοῦ, καλλωπιστήρ, ἐκείνη ἥτις καλλωπίζει, στολίζει, εὔμορφίζει ἄλλας ἢ τὴν ἑαυτήν της.

Καλλωπιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καλλωπίζειν. = καλλυντήριος.

Καλλωπίστρια, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, καλλωπιστής.

Καλοβάθρον (καλόν, βαίνω). Πατερίτσα. πατῆκι. Ζήτ. ἐν τῷ ἑπομένῳ. Echasse fa, Γαλλικ.

Καλοβάμων, γεν. ονος, ον (κᾶλον, βαίνω). Ὁ ἐπὶ τοῦ ξύλου βαίνων, ἤτοι περιπατῶν, καλοβαθριστής. Μανέθ, Δ'. 287. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ παρ' Ἀρτεμιδ. (Γ. 15.) Κωλοβάθρου, λεγόμενον· ἔστι δὲ τοῦτο ξύλον μακρὸν ἔχον καὶ ἕτερον ἐν τῷ μέσῳ πλαγίως κείμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πατοῦντες δύνανται νὰ περιπατήσῃ μετ' αὐτοῦ, καθὼς καὶ μὲ τοὺς ἰδίους τοὺς πόδας· ὅθεν, καλοβαθρίζω, περιπατῶ ἐπὶ τῶν τοιούτων ξύλων· καὶ, καλοβαθριστής, οῦ, ὁ. Ὁ ἐπὶ τοῦ τοιούτου ξύλου περιπατῶν, Gralator, Λατ. Che va su i trampoli, Ἰταλ. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ παρ' Πολυδ. Δ'. 104. «οἱ δὲ γύπωνες ξυλίνων κώλων ἐπιβαίνοντες, ὠρχοῦντο».

*Καλοβάτης, ου, ὁ = καλοβάμων.

*Καλόβιος, ὁ, ἡ. Ὅστις περιῇ καλὴν ζωήν. Παῦλ. Ἀλεξ. Ἀποστ. Μ. 2.

Καλογνώμων, ονος, ον, (καλός, γνώμη). Ὁ καλοὺς, εὐγενεῖς στοχασμοὺς καὶ φρονήματα ἔχων. καλόγνωμος. Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ.

Καλοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ. Καλὸς διδάσκαλος, ἢ ὁ τῶν καλῶν διδάσκαλος. ὁμφ.

*Καλοεργός, ὁν. Κάμνων καλὰ ἢ ἀγαθά. Μανέθ. 4, 291.

Καλοήθης, ες (ἦθος). Ὁ καλὸν ἦθος, ἢ καλὴ ἦθη ἔχων. Ἀντίκ. τῷ κακοήθης· Ἀντωνίν. Α'. 1.

Καλοθρίξ, τριχος, ὁ, ἡ = καλλίθριξ. Γραμματ.

Καλοιώνιστος, ον (οἰωνίζομαι). Ὁ καλοὺς οἰωνοὺς ὤν. μὲ καλὰ σημεῖα· Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 721.

Καλοκἀγαθία, ἡ. Τὸ ἰδίωμα καὶ ἡ ἀρετὴ τοῦ καλοκἀγάθου· ἀγαθότης, εἰλικρινεία, δικαιοσύνη, ἐμπιστοσύνη.

Καλοκἀγαθικός, ή, όν· κυρίως. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, πρέπει εἰς τὸν καλοκἀγαθὸν· «προαίρεσις καλοκἀγαθική». Πολύβ. Ζ'. 12. ἀλλὰ παρὰ Πλουτάρχ. καὶ ἄλλοις κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ, καλοκἀγαθός.

Καλοκἀγαθός, ον. Ὁ καλὸς καὶ ἀγαθός· καθόλου δὲ ἐκφράζει τὸν καλὸν καὶ τίμιον ἄνθρωπον, τὸν γενναῖα καὶ εὐγενῆ φρονήματα ἔχοντα. τὸν ἄνδρα, καθὼς πρέπει νὰ ἦναι. Ἄρα, ἀγαθός, τίμιος, εἰλικρινής, ὁ καθαρὰν καὶ ἄδολον καρδίαν ἔχων· ὁ πρὸς τὸ καλὸν πάντοτε κλίσιν ἔχων. καλοπροαίρετος, ὁ πρὸς τὸ καλὸν προαίρεσιν ἔχων. Ἐνίοτε δὲ ἐκλαμβάνεται ἰδιαιτέρως καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀνδρεῖος, γενναῖος, ὡς καὶ τό, Ἀνδραγαθία. 2) Ἐξαιρέτως δὲ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσιν ἐλέγοντο καλοκἀγαθοί, οἱ παρὰ Λατίν. Optimates, οἱ ἐκ καλοῦ γένους (καλῆς φαμιλίας) καταγόμενοι· οἱ εὐγενεῖς, οἱ καλὴν ἀνατροφὴν καὶ παιδείαν ἔχοντες· οἱ ἐκ μεγάλου γένους ὄντες, ἤτοι οἱ Πατρίκιοι. παρὰ τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖτο νὰ ἦναι τὸ ἐξωτερικόν τους ἀνάλογον μὲ τὸ ἐσωτερικόν. Ὁ Ξενοφ. (Κυρουπ. Α'. ε'. 11.) μεταχειρίζεται ἔτι τὸ «καλὰ καγαθὰ ἔργα», ἀντὶ τοῦ καλὰς καὶ ἀγαθὰς πράξεις, ἐπιχειρήματα. Ὁ Πλάτ. ἐν Γοργ. 46. συνάπτων τοῦτο μετὰ τοῦ «φρόνιμον ἄνδρα περὶ γῆν καὶ καλὸν καὶ ἀγαθόν», δηλοῖ τὸν, Γεωργικόν, τὸν ἐπιτήδειον δηλαδὴ καὶ καλὸν γεωργόν, τὸν τὰ περὶ τὴν γεωργίαν ἐπιμελούμενον. Συχνότατα ἀνελύετο εἰς τὸ καλὸς καὶ ἀγαθός. Ὁ τοιοῦτος καλοκἀγαθὸς ἐπιφανής ἐστι.

Καλοκοπέω, ῶ (κᾶλον, κόπτω). Κᾶλα, ἤτοι ξύλα κόπτω. Ἡσυχ.

Καλολογία, ἡ· = καλλιλογία. ὁμφ.

Καλομάσχαλος, ὁ, ἡ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 9. Ἐσφλμν. ἀγνοῦ. ὅπου ὁ Πίνιος, κοιλομάσχαλος, ὀρθῶς ἀνέγνωσεν.

Καλόμορφος, ον, = καλλίμορφος.

Κᾶλον, τό, Ξύλον. μᾶλστ. δὲ ξηρὰ ξύλα διὰ καύσιμον. ἢ στεγνὰ ξύλα πρὸς κατασκευὴν τραπεζῶν κ. τ. τ. Ἥμν. Ὅμ. Ἑρμ. 112. Ἡσιόδ. Ἔργ. 429. Συν�. πλθντ. «Πέλλ' ἐπικαμπύλα κᾶλα». καὶ Ἴων παρ' Ἀθην. «Καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας». ὅπου πρότερον, κῶλα, ἔκειτο. ἔθεν, κᾶλινος, ξύλινος· πρβλ. καὶ κῆλον. (Ἀπὸ τοῦ καίω, κάω, κυρίως τὸ καύσιμον, τὸ πρὸς καύσιμον χρησιμεῦον, ἀντὶ καίελον· ὡς δᾶλος, ἀπὸ τοῦ, δαίω).

*Καλόν, ὡς Ἐπίρ. Ζ. Καλός.

Καλοπέδιλα, τά. Παρὰ Θεοκρίτ. ΙΕ'. 103. ἀντὶ, καλὰ πέδιλα· ὡραῖα παπούτσια.

Καλοποδίον, τό. Σκυτοτομικὸν ἢ σκυτικὸν (παπουτσίδικον) ἐργαλεῖον, ὁ ξύλινος πους· καλαπόδιον, καλούπιον. Πλάτ. Συμπ. 15. «Ἔχωσι τοιοῦτον ὄργανον, οἷον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τὸν καλόποδα λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας». Γαλην. Θεραπευτ. Θ'. «ἐκεῖνοι μὲν οὔτε ζητοῦσιν οὔτε ἴσασιν· ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐνὶ καλάποδι πάντας ὑποδέουσιν» ὡς τὸ τῆς συνηθείας νεῖς ἕνα καλοῦπι τὰ ἀπερνῶσι (ἢ τὰ βάλλουσιν) ὅλαι. Ὑποκρ. τοῦ καλόπους.

Καλοποιέω, ῶ. Καλόν, ὡραῖον ποιῶ· καλῶς πράττω, καλὸν ποιῶ. ἄμφ.

*Καλοποιός, ὁν (ποιέω). Καλῶς ποιῶν, ἢ πράττων.

Καλόπους, οδος, ὁ (κάλλος, πούς). Ὁ ξύλινος ποῦς, τὸ καλοῦπι τῶν ὑποδηματάδων, γράφεται καὶ καλάπους, καὶ καλαπόδων. Ζήτ. ἀνωτέρω.

*Καλόπους, οδος, ὁ, ἡ, πουν, τό, γενικ. ποδος, (καλός, πούς). Μὲ καλὰ ποδάρια.

Καλοπρόσωπος, ον = καλλιπρόσωπος.

Καλορρημοσύνη, ἡ = καλλιῤῥημοσύνη. Σχολ. Ὁμήρ.

Καλός, ή, όν· ταυτὸν τῷ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ὡραῖος, Ἀπὸ Ὅμρ. συχνότατα ἐν χρήσει, ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, φυτῶν, πραγμάτων, ἐν συντόμῳ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς, ἐπὶ παντὸς ὑποπίπτοντος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· ὅθεν, ὡραῖος κατὰ τὴν θέαν. «Καλὸς δέμας» Ὅμρ. ὡραῖος κατὰ τὸ εἶδος, τὸ σῶμα· καὶ παρὰ τ. Ἀγγρ. «καλὸς τὸ εἶδος» οὐχὶ σπανίως καὶ μετ' ἀπρμφτ. ὡς «καλὸς εἰσοραάσθαι» κ.τ.τ. Ὅμρ. Ὅταν ὁ Ὅμρ. μτχρζτ. τὴν Λξ. ἐπὶ ἀνδρῶν, τὴν συνδέει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ τὴν ἡμίγραμ. Ἰλιάδ. Φ, 108. Ὀδσ. Ζ, 276. Α, 301. Γ, 199. Εὑρίσκεται δὲ παρ' Ὅμρ. καὶ ὡς ἐπίθτ. ἰδιοτέρων μελῶν τοῦ σώματος, ἢ ὅπλων, σκευῶν, δώρων, οἰκοδομημάτων, τοποθεσιῶν, τόπων. Πολλάκις πρέπει καὶ νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τοῦ θελκτικός, ἐρασμιος, φιλεκές, χαριτωμένος, ἡδονικός· «Τὸ καλόνω ὡς τὸ κάλλος. Ἡ ὡραιότης· ὅθεν «τὰ ἐν ἀνθρώποις καλά· «καλὸν χωρίον» ὡραῖος, ἡδονικὸς τόπος, ὡραία, θελκτικὴ τοποθεσία· «τὰ καλὰ» παρὰ τοῖς Ἀττικ. λέγονται αἱ ἀπολαύσεις, τὰ θέλγητρα, αἱ ἡδοναὶ τῆς ζωῆς, ὅτι νόμιζε τὴν ζωὴν ὡραίαν, καὶ ἡδονικήν· οὕτως ἔχει ἤδη ὁ Ἡρόδ. Ι, 207. Schneid. Σενφ. Κυ. 7, 2, 13. ὅταν «καλὰ πάσχω», ὡς τὸ «εὖ πάσχω» εὑρίσκομαι καλά. Ἐπὶ θυσιῶν, εὐτυχεῖς, εὐτυχίας προλέγουσαι. 2) Ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὴν χρῆσιν· ἐπιτήδειος, χρήσιμος, ἁρμόδιος, ὠφέλιμος, καλὸς πρὸς διωρισμένον τινὰ σκοπὸν «λιμένα» Ὀδσ. Ζ, 263. Ἐν συγκρίσεσι χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. μάλιστα εἰς τὰς ἀκολούθους ἐκφράσεις. «ἐν καλῷ» ὑπκτ. τόπῳ ἢ χρόνῳ. Εἰς τὸν πρέποντα καιρὸν ἢ τόπον, καὶ μετὰ τ. γενικ. «ἐν καλῷ τινος» ἁρμόδιος, ἱκανός, καλὸς διὰ τίποτε· «ἐν καλῷ τοῦ πολέμου» εἰς τόπον πολὺ ἐπιτήδειον διὰ πόλεμον. Θκδ. Γ, 92. Πλουτ. Ζ, 18. Οὕτω καὶ «καλόν» εἰμι, ἢ, πρός τι καὶ εἰς καλόν, ἢ, εἰς καλλίστοιο εἰς τὸν ἁρμόζοντα καιρόν. Σοφ. Πλάτ. Εὐθύδ. σ. 275. B. Bornem. Ξενφ. Συμπτ. 1, 4. πρβλ. 5. καλῶς. 3) Ἐξωτερικῶς καὶ πρὸς χρῆσιν ἐπιτήδειος, χρήσιμος, ἁρμόδιος, ὠφέλιμος. Ζήτ. Ἀγαθός. 2) Ἠθικῶς, λέγεται ὁ χρηστοήθης, καλοήθης, πρέπων, τίμιος, δίκαιος· καὶ ἀντεύθεν ἀντὶ τοῦ, εὐγενής, ἐξαίρετος, ἀξιέπαινος, θαυμάσιος· παρ' Ὅμρ. τὸ οὐδτρ. μόνον «καλόν», καὶ, οὐ καλόν ἐστιν» πρέπει, ἁρμόζει ἢ δὲν πρέπει, δὲν ἁρμόζει· παρὰ τοῖς Ντρ. ἐπὶ πάντων τῶν ἐξωτερικῶν ἰδιοτήτων, ἐξαίρετος, ἔντιμος, ἐπαινετός. Τὸ καλὸν τὸ ἠθικῶς ὡραῖον, ἡ ἀρετή, ἡ τιμιότης· οὕτω καὶ τὰ καλὰ = τὸ καλόν, τὸ ἔνδοξον, τὸ ἔντιμον, καὶ ἐπαινετόν· ἀλλὰ καὶ = αἱ καλαί, εὐγενεῖς, ἔνδοξοι, γενναῖαι πράξεις, ὅτε καὶ τὰ καλὰ ἔργα λγτ. καὶ ἀντίστ. τῷ τὸ αἰσχρὸν ἢ τὰ αἰσχρά· τὸ δὲ τὰ καλά τινος = τὰ προτερήματά τινος· πρβλ. Καλοκἀγαθός. 4) ὁ καλός ἢ καλή, καὶ χωρὶς δὲ ἄρθρου = ὁ ἐρώμενος, ἢ ἐρωμένη· ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. «Μίνησε κὶ ὁ καλός μου νὰ πάγ' στὴ ξενιτειά» Μὲ ταύτην τὴν προσθήκην ἐνέγραφον συνήθως οἱ ἐρώμενοι τὰ ὀνόματα τῶν ἐρωμένων τους εἰς δένδρα, εἰς θύρας καὶ παραθύρα. Σχολ. Ἀριστ. Ἀχρ. 104. Σφκ. 98. Creuzer Platin de pulcro, p. XXV. β) τὸ καλόν = καλῶς. Valck Θεοκρ. 3, 3. Jac. Καλλιμ. ἐπ. 8. Πλτρχ. Ἐρωτ. Ἀλλν. π. ἱστ. Γ. 10. 5. Ἐπρ. καλῶς, Ὡραίως, εὐπρεπῶς, κοσμίως, ἡδονικῶς, εὐαρέστως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως ἐξ ἠθικ. σημασ. ἁρμόδιος, πρέπων, καθὼς ἀνήκει, καθὼς εἶναι τὸ πρέπον. Ὀδσ. Β, 63. Ὁ Ὅμρ. μτχρζτ. παντοῦ τὸ καλόν καὶ καλὰ ὡς ἐπρ. μαλστ. «Καλὸν δείδιεν» ἐνδόξως, ἐξαίρετα, ἐντίμως. «Καλῶς ἔχειν» Εὐρίσκομαι καλά, χαίρομαι ἄκραν ὑγείαν, εὐδοκιμῶ, πηγαίνω καλὰ εἰς τίποτε, εἶμαι εἰς καλὴν κατάστασιν. Στέκεται καλά, ἁρμόζει, προσφέρει τιμήν. «Καλῶς ἔχειν» εἶναι καλά, πηγαίνει καλά, καλὰ καὶ ἄγια· ὡς συγκατάνευσις καὶ συναίνεσις· καὶ ὅταν θέλωμεν νὰ φανερώσωμεν εἴς τινα, ὅτι πρέπει νὰ παύσῃ· φράσις, εἶναι ἀρκετόν· ὅθεν καὶ πολιτικῶς καὶ κοσμίως ἀποβάλλοντες, ἢ μὴ δεχόμενοί τι καλὰ καλά, τὸ τῆς συνθ. ἀλλὰ καὶ πάνυ καλῶς, ἀμέλει καλῶς, κάλλιστα. Παρὰ τοῖς Ἀττ. συχνότατα εἰρωνικῶς, καὶ μετὰ πολιτικῆς ἀρνήσεως, ἀποδοκιμάσεως, Bergl. Ἀριστ. Ἱππ. 344. Σχολ. Ἀριστ. Βατρχ. 511. 515. Εὐρ. 1225. Θκρτ. 15, 3. Casaub. Δγν Δρτ, 2, 76. — «Καλῶς γίγνεσθαι» πηγαίνει, ἀποβαίνει καλῶς. «Καλῶς ποιεῖν» μετὰ Μτχ. Καλὰ κάμνεις, ὅπου, ὅτι· ἢ ἔχεις δίκαιον, ὅπου, ὅτι... Μετὰ τ. γενικ. «καλῶς τινος καθίστασθαι, κεῖσθαι, ἔχειν» Εἶμαι εἰς καλὴν κατάστασιν διὰ τίποτε, Εἶμαι, πηγαίνω καλὰ διὰ τίποτε, ὡς πρὸς αὐτό. Συχνὰ συνδέεται καὶ τὸ εὖ, ὡς, «εὖ καὶ καλῶς» Συχνὰ εὑρίσκεται καὶ τὸ «καλὴ καλῶς» Ἀριστ. Ἀχρ. 254. Εὐρ. 1330. Ἐκκλ. 730. ὡς καὶ τὸ Λατιν. bella belle. Πλαύτ. 6) Παραθετικά· Συγκρ. Καλλίων, ον, Ὅμρ. ὅστις ἀγαπᾷ νὰ τὸ ἐνώνῃ μὲ τὸ, ἀμείνων, καὶ, μείζων. Ὑπρθτκ. κάλλιστος, η, ον. Ὅμρ. τὸ σπάνιον καλλιώτερος (τὸ καὶ τῆς συνθ.) ἔχει ὁ Θκδ. 4, 118. ἀλλ' ὁ Lobeck ἐν Φρυνχ. σ. 136. τὸ λέγει ἴδιον μόνον τῶν μετριστρ. 7) Ἐν ταῖς συνθέσεσιν μτχρζτ. οἱ ἄριστοι Συγγραφ. πάντοτε τὰς ἀρχικὰς συλλ. καλλι- μόνον οἱ πολλὰ Ντρ, μάλιστα δὲ Γρμτκγρ. καλο- (κατὰ τὸν Doederl. συγγν. τῷ καινός· ἀστείαν ἐτμλγ. δίδει ὁ Πλτ. Κρατ. σ. 416.) Β.) [Παρ' Ὅμρ. καὶ τοῖς ἀρχαίοις Ἰαμβγρφ. ἔχει τὸ καλὸς τὴν πρώτην συλλβ. πάντοτε μακραν, ἀλλὰ παρ' Ἡσδ. δὶς ἔχει αὐτὴν βραχεῖαν· Ἔργ. 63. Θγν. 585. παρὰ Πινδ. καὶ τ. Ἀττκ. ἔχει αὐτὴν συνθ. βραχεῖαν, ἐξρμν. σπανίων τινῶν χωρίων τῶν Τραγικῶν. Αἰσχ. 6. Ἀλ. 14. σ. 632. C. Herm. Σοφ. Φιλκτ. 1287. παρὰ τοῖς Ἑλγ. ἐπιγρ. καὶ τοῖς Βουκολικ. ποιηταῖς διφορεῖται κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, ἐν τῇ θέσει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βραχεῖα. Jac. AP. p. 761. Εἰς τὰς ἐλλείψεις συνθ. ἐκ τοῦ καλὸς εἶναι τὸ Α πάντοτε βραχύ.)

Κάλος, ὁ· συνηθέστρ. τό. Ἀττ. κᾶλως, ω, ὁ. Σχοινίον, σχοινὶ τοῦ καραβίου. Ὀδσ. Ε, 260. πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. πλουτκ. (υυ)

*Καλόστροφος, ὁ (κάλως, στρέφω). Ὁ στρέφων τὸ σχοινί.

Καλοσύμβουλος, ον. Ὁ καλὴν συμβουλὴν δίδων· Πρόκλ. παράφρ.

Καλότης, ητος, ἡ = κάλλος. Πλούταρχ. Σπν. Λξ.

Καλοτιθήνος, ον (τιθήνη). Καλοτροφος, ὁ καλῶς τιθηνῶν, καὶ ὁ καλῶς τιθηνούμενος, (κακοκέρης.

Καλοτύπος, ὁ = δρυοκολάπτης. Ἡσύχ.

*Καλούφαντος, ον (ὑφαίνω). Ὡραίως ὑφασμένος. Σχολ. Σοφ. Τρχν. 603.

*Καλοφόρος, ον (κάλον, φέρω). Ὅστις φέρει ξηρὰ ξύλα.

Καλόφρων, ονος, ον (φρήν). = εὔφρων. Καλογνώμων. Ἡσύχ.

Καλπάζω, Μ. άσω (κάλπη). Κοσσεύω, πηλαλῶ. Λέγεται ἐπὶ ἵππου, ὁπότε τρέχει εἰς τὰ τέσσαρα, ὡς λέγομεν, ὁ ἐστὶ πηδητικῶς τρέχει. Γαλ. Galoper. Ζήτ. κάλπη, ἡ· καὶ, παρακαλπάζω.

Κάλπασος, ἡ. Ζήτ. κάρπασος.

Κάλπη, ἡ. Τὸ τρέξιμον, κόσσευμα, πηλάλημα τῶν ἵππων. «ἀγὼν κάλπης» ἐν Ὀλυμπίοις ἀγῶνες ἱππικός, ὁπότε ὁ ἀγωνιστὴς ἐφ' ἵππου τρέχων, ἀφ' οὗ ἐπλησίαζεν εἰς τὸν σκοπὸν (εἰς τὸ σημάδι) ἐπηδοῦσε κάτω, καὶ πιάνων τὴν ἵππον ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, ἐπλησίαζε δρομαίως μετ' αὐτῆς εἰς τὸ σημεῖον. Παυσαν. Ἠλιακ. Β'. 9. ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἵππος, κάλπη, καὶ, κάλπις, λέγεται. 2) = κάλπις. Σταμνὶ διὰ νερόν, φιάλη.

*Κάλπιον, τό. Ὑπκρστκ. τοῦ κάλπις.

Κάλπις, ιδος, ἡ. Τρία, στάμνος, σταμνίον διὰ νερόν· ἀντλημα, κουβᾶς. Ὀδσ. Η, 20. Ἔμν. Ὅμρ. Δμτρ. 107. ἐν Ὀδσ. ἡ Ἀττκ. κάλπιν παρὰ Πινδ. κάλπιδα. Ἔτι δὲ, καὶ εἶδος ποτηρίου, φιάλη ἐν ᾗ ἐῤῥίπτοντο αἱ ψῆφοι ἐν τῷ ψηφηφορεῖν. Jac. ap. p. 309. καὶ Στάμνος, ἡ ἀγγείου τι εἶδος κεφαλὴν ἔχον, ἐν ᾧ ἐναποτίθεσαν τὴν ἐν τῶν κεκαυμένων νεκρῶν σωμάτων στάκτην. Πλούταρχ. Μαρκελ. Παρὰ τοῖς Ντρ. καὶ κάλπη. Ἡ λέξις εἶναι κατά τινας συγγενὴς τοῦ, καλύβη, ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ, κοῖλος, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι πολὺ ἀμφβ.)

*Κάλπος, ὁ = κάλπις. Σπανιώτρ. τύπος.)

Κάλτιος, ὁ. Ὅθεν τὸ Λατιν. Calceus, τὸ Ῥωμαϊκὸν ὑπόδημα, τὸ ὁποῖον οἱ λοιποὶ Ἕλληνες ἐνδόδημα κοίλον ἔλεγον· ἐπειδὴ καὶ τοῦ, κάλτιος, κυρίως εἶναι Σικελικόν. Σαλμάσ. εἰς Τερ. Πολυδ. Ζ'. 90. Εὑρίσκεται ἔτι καὶ, καλτίκιος, καὶ, καλίκιος, παρὰ Πλουτάρχ. γεγραμμένον· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κάλτσα, καὶ κάλτσα, ἡ· τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῶν ἐξ ἐρίων ἢ ἐκ βόμβακος ὑποδημάτων λέγεται.

Καλύβη, ἡ (καλύπτω). Οἰκίσκος χωρικός, καὶ πᾶν ἀγροτικὸν οἰκοδόμημα· μικρὸν καὶ ποταπὸν ὀσπιτάκιον, σκηνή· τσαρδάκι, οἰκίσκος ἐπάνω εἰς τοὺς στύλους. Ἡρόδοτ. Κ, 16. Ἔτι δὲ, ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Παστάς, καὶ, Θάλαμος. Ἀπολλών. Ἀργ. Α'. 775. «νύμφαι ἐργόμεναι καλύβησιν. Ἐλέγετο ἔτι καὶ ὁ ἐν τοῖς θεάτροις οἰκίσκος, ὅπου ἐκεῖνοντο οἱ ὑποκριταί.

Καλύβιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, καλύβη. Διον. Ἁλικ.

Καλυβίτης, ου, ὁ (καλύβη). Ὁ ἀπὸ τῆς καλύβης ὤν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καλύβην· ὁ ἐν καλύβῃ κατοικῶν. Στράβ. Ζ'.

Καλυβοποιέω, ῶ (ποιέω) καὶ, καλυβοποιοῦμαι, καλύβην ποιῶ.

Κάλυβος, ὁ = καλύβη. Ἡσύχ.

*Καλύβω. Θεματικὸν τοῦ καλύπτω τ. ὁ. Ζ.

*Κάλυδναι, ῶν, αἱ. Νησιωτικαὶ τοῦ Ἀρχιπελάγους, ἴσως αἱ Σποράδες. Ἰλιάδ. Β, 677. (υ – –)

*Καλυδναῖος, = ἀρχαῖος. Ἡσύχ.

*Καλυδών, ῶνος, ἡ. Περίφημος πόλις τῆς Αἰτωλίας. Ἰλ.

*Καλύκειος. Ἐπθτ. ἐκ τοῦ κάλυξ.

Καλύκιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, κάλυξ.

Καλυκοστέφανος, ον (στέφανος). Στέφανος ἐκ καλύκων ἢ ἐκ ῥόδων συνδεμένος. Ἀνθολογ. Ὁ ἔχων τοιοῦτον στεφ.

Καλυκώδης, εος, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κάλυκι, ἢ ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ κάλυκος ὤν. Θεόφρ. Γ'.

Καλυκῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ἡ τὸ πρόσωπον ῥόδῳ ὅμοιον ἔχουσα, τῆς ὁποίας ἡ ὄψις, τὸ πρόσωπον, εἶναι ὡσὰν τριαντάφυλλος. Ὁμήρ.

Ἴμν. Δήμητρος, 8, 420. Ἀφροδίτης 285. καὶ Ὀρφ. ἐν Ἴμν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, καλύκωπος, εὐόφθαλμος.

Κάλυμμα, τό (καλύπτω). Σκέπασμα, πᾶν ὅ,τι καλύπτει, σκεπάζει τι, μάλστ. α) Γυναικεῖοι τινὲς στολισμοί, κουκούλιον, (κουκούλα, κασκιούλα) σκέπασμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 530. καὶ Ἰλιάδ. Ω, 93. περὶ τῆς λυπημένης Θέτιδος «κάλυμμ' ἕλε δῖα θεάων κυάνεον, τοιοῦτον ἐνεδύοντο ἐν καιρῷ λύπης δι' ἀποθανόντα αὐτῇ τῶν «κεχηδεμνα. Ἴμν. Ὁμρ. Δμτρ. 42. πρβλ. καλυπτρα. Ὁ Δικαίαρχος (Hudsoni p. 16.) «ἀναφέρει περὶ τῶν γυναικῶν τῶν Θηβῶν οὕτω· «τὸ τῶν ἱματίων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κάλυμμα τοιοῦτόν ἐστιν, ὥστε προσωπιδίῳ ἔοικεν πᾶν τὸ πρόσωπον κατειληφέναι· οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ διαφαίνονται μόνοι, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη τοῦ προσώπου πάντα κατέχεται τοῖς ἱματίοις· φοροῦσι δ' αὐτὰ πάντα λευκά». Ἄρα τὸ κάλυμμα ἐνταῦθα οὐδὲν ἄλλο ἐστίν, εἰμὴ ἓν μέρος τοῦ ἱματίου, οἱάν ἐνεῖνο τῆς κάππας, τὸ κουκούλιον ἢ κασκιούλα, λεγόμενον, τὸ ὁποῖον περισκεπάζει ὅλον τὸ πρόσωπον ἐκτὸς τῶν ὀφθαλμῶν, καθὼς καὶ τὸ Μαμοῦκι τῶν γυναικῶν. β) στρογγυλόν τι ἐλκτὸν τῶν ἐλαιῶν· ἐν εἴδει σάκκου. γ) τὸ κρανίον, ὡς σκέπασμα τοῦ ἐγκεφάλου. δ') ἡ τέφρα, ἡ πέπσα τῶν καρπῶν. ε) ὁ τύμβος, ὁ τάφος, τὸ μνημέρι.

Καλυμμάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κάλυμμα.

(Κάλυξ, υκος, ἡ (καλύπτω). Ἄνθος ῥόδου μεμυκός· ἢ ἄνθος ῥόδου μήπω ἀνοιχθέν (βομβούκι). Κατ' ἀρχὰς ἐλέγετο κάθε λεβὸς, ἐξώφυλλον, ἐπικάρπιον, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει τὸν σπόρον, καρπόν, τὸ βλάστημα ἢ τὸ ἄνθος τοῦ φυτοῦ· ὅθεν παρ' Ὁμρ. Ἴμν. Δμτρ. 428. «κάλυκος λοχεύματα» καὶ παρ' Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 1402. «πορφυρὸς κάλυκος ἐν λοχεύμασιν». ὁπότε ὁ σπόρος ἐβάλλετο φύτρον, ἤτοι ἀρχόμενον νὰ φυτρώσῃ. πρβλ. Σοφ. Οἰδ. τ. 25. «Γῆς ἐχούσης πολὺν καὶ καλὸν ἐν κάλυκι στάχυν». Πλούταρχ. Εὐρ. 6. «Πάντ' ἐν γαίᾳ ἐκ κάλυκος αὐξανόμενα». Ἀριστοφ. Ὄρν. 1065. «Κάλυκες ἔγκαρποι γαίας», Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 25. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἑκείνη ἡ θήκη τοῦ φυτοῦ, ἥτις περιλαμβάνει τὸ ἄνθος, τὸ ὁποῖον ἡ συνήθεια, Βομβύλιον καὶ βομβούκιον, λέγει, διὰ τὸ ἔχειν τὸ εἶδος τοῦ βόμβυκος. Ὁ Ὀππιαν. ἐν Κυνηγ. Α'. 123. διακρίνει τὰ κάλυκες, καὶ Ἀνθεκ· καὶ ὁ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 22. «Ἐν κάλυκι ἀνθεῦν». λέγει. Ἄρα λέγεται καὶ τὸ, ἀνοίγειν ἀρχόμενον ἄνθος. 2) Παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Σ. 401. κάλυκες. = κόσμημά τι γυναικεῖον, ἢ λεγομένη τιάρα, ἥτις, περιλαμβάνει τοὺς πλοκάμους, ἢ εἰς ἣν καταλείπεται ἡ περόνη· περὶ τῶν ὁποίων δὲν εἶναι τι περισσότερον γνωστὸν, ἐκτὸς ὅτι ἦσαν μετάλλινοι, ὡς ἐνομιζόμενοι «ἔργα Ἡφαίστοιο» ἴσως εἴδος σκουλαρικίων ὁμοιαζόντων μὲ κάλυκας· καὶ Ἴμν. Ἀφρόδ. σ. 7. 164. (υ—) τὸ ὑπὸ κάλυκα. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὑπὸ τὴν ἐλαιδα.

* Καλυπτειρα, ἡ, ὡς τὸ καλύπτρα. Σκέπη, κυρίως δὲ Θηλ. τοῦ ἑπμ.

Καλυπτήρ, ῆρος, ὁ (καλύπτω). Κάλυμμα, σκέπασμα, σκεπαστή. 2) Καὶ τὸ κεραμίδιον εἰ οὗ σκεπάζουσι τοὺς ὀρόφους τῶν οἰκιῶν. Διονύσ. Ἁλικ. ε'. 92. ὅθεν

Καλυπτήριον, τό. Ἐπίθημα, πῶμα, σκέπασμα, κάλυμμα, σκεπαστή, μ. τ. τ. ἐκ τοῦ καλυπτήριος. Οὐδέτ.

Καλυπτός, ή, όν. Ῥητ. Ἐπιτ. ἐκ τοῦ καλύπτω. Σκεπαστός, σκεπασμένος. 2) Περίστ. ὤν, περιεκλῶν τι, περιδεδεμένος περιεπιβεβλημένος περίστ. Σοφ. Ἀντιγ. 1011. ἔνθα ὁ Βρ. ἐσφαλμ. ἐδηγεῖ Σκεπαζόμενος, καλυπτόμ.

Καλυπτρα, ἡ. Σκέπασμα· πᾶν ἀνοιγόμενον καλύπτρα. Αἰσχυλ. Χοηφόρ. 807. ἐκ τοῦ περικαλύπτειν τὸ σκότος. Ἰδίως δὲ ἐλέγετο ἓν γυναικεῖον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, πολλὰ λεπτόν, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπον, ἀλλ' ἐδύνατο διὰ τούτου καὶ νὰ βλέπωσι (καθὼς π. χ. ἡ σκέπη, τὸ Ζαβόνιον) Ἰλ. Χ, 406. «--ἡ δὲ ἰὼ μήτηρ τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην τηλόσε». Ὀδσ. Ε, 232. Κ, 545. Πρβλ. κάλυμμα, κρήδεμνον. ἐν καιρῷ δὲ λύπης ἦν αὕτη μαύρη, ὡς ὁ Πολυκτ. Γ', ζ', 3. λέγει «καλύπτραν ἔχων μέλαιναν». Παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 760. «καλύπτρης ἐρύσειν». = πέπλῳ. 2) «δίφρεα καλύπτραν» = Σκέπος περιστεκπάζον, ἢ νυξ. Αἰσχυλ. ἐκ τοῦ

Καλύπτω, Μ. ψω. Σκεπάζω, κρύπτω· περικαλύπτω, περιλαμβάνω. Ἰλ. Π. 735. «Πέτρον περὶ χεῖρ' ἐκάλυψεν». περιέλαβεν, ἐπιασεν ὅλην τὴν πέτραν μὲ τὴν χεῖρα του. «Τέλος θανάτοιο, γαῖα ἐκάλυψ' νιν ὁ θάνατος, ὁ τάφος τὸν ἐσκέπασε. Ὁμρ. Ὀδσσ. καὶ μετφρ. ἐπὶ βαθείας λύπης, κατελαλυπημένης ψυχῆς τὴν λξ. μετχρζτ. «Πένθος, ἄχος κεφάλῃ ἐκάλυψ' ἐνί». Ἡ συνθ. Σύντξ. τινά τινι καλύπτειν Σκεπάζω τινὰ μὲ τίποτε· καὶ μετὰ δοτικῆς Αἰτκ. «τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν». Ἰλ. καὶ τινί τι «κάλυψεν οἱ πτύγμα πάλλευκ' ἐξέπλωσεν ἐπ' αὐτὸν ὡς σκέπην τὴν διπλὴν τῆς σκέπης». Ἰλ. Ε. 715. καὶ «πᾶσιν οἱ κάλυψεν» Ἰλιάδ. Φ, 321. «οὕτω καὶ ὑμῖν ἐμφύτοις», καὶ, προσθετικὸς καλύπτειν βάζω πρό τινος ἢ περί τινα· «τὴν ἀσπίδα μου διὰ νὰ τὸν ὑπερασπισθῶ». Ἰλ. Ρ, 132. Χ, 313. Μέσ. Σκεπάζομαι μὲ τίποτε «πέπλῳ καὶ «ἐν τινι» Ὁμρ. καὶ ἄνευ πτωτ. Ὀδσ. Κ, 53. 2) Μετφρ. = ἀμαυρόω. Σκοτίζω, ἀτιμάζω, ἀμαυρόω τὴν τιμήσοτιος. Ὑπερβαίνω· ἀλλὰ καὶ, ταπεινόω, ῥίπτω εἰς δυστυχίαν, ποιῶ δυστυχῆ. Σοφ. Οἰδ. Κ, 385. (Συγγ. τῷ Κελύφη, κέλυφος, κρύπτω, κλέπτω· Πρβλ. Doederl. Lat. Synon. 1. p. 21. 4. p. 69.)

Καλχαίνω, (κάλχη). Κυρίως, φαίνομαι πορφυροῦς, σκοτεινοκόκκινος, μελανοκόκκινος, ἢ μελας, σκοτεινός. ἑρμ. Ἔχω τὴν ἀπορίαν, φαίνομαι, ὡς ἡ κυμαινουμένη θάλασσα. Εἶναι δὲ ἐν χρήσει μόνον ἡ μτφρ. σημασ. Εἶμαι εἰς σκοτεινὴν καὶ ταραγμένην διάθεσιν, κατὰ βάθος μεμφομαι, εἶμαι εἰς βαθεῖς στοχασμοὺς, μεγάλως στοχάζομαι, συλλογίζομαι περί τινος· μεγάλην καὶ βαθεῖαν στέρησιν ποιοῦμαι, ἀγωνιῶ περί τινος· συλλογίζομαι νῦν μὲν οὕτω, νῦν δὲ ἄλλως. φοβοῦμαι· ἀμφί τινι Εὐριπ. Ἡρακλ. 40. καὶ Μτβτκ. μετὰ τῆς Αἰτκ. στοχάζομαι, ἔχω τι κατὰ νοῦν, καὶ τὸ στοχάζομαι, κάμνω περὶ αὐτοῦ κρίσεις. Σοφ. Ἀντιγ. 20. καὶ μεγάλως ἐπιθυμῶ. Ἀνακρ. 1457. Νίκανδρ. Θηρ. 641. «καλχαίνεται» πορφυροῦς βάπτεται, ὅπου νοῦν, Πορφυρεύεται, κατὰ Γλῶσσ. κεπτ. Πρβλ. Πορφύρω.

Κάλχη, καὶ χέλκη, ἡ. Ὁ κόκκος τῆς πορφύρας, ἥτις ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης ἀνιοῦσα, βάπτει τὴν καλλίστην πορφύραν. 2) Ὁ κυκλος αὐτῆς, ἤτοι ἡ πορφυρὰ βαφή. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 391. Ζήτ. ἐν τῷ, Χρυσάνεμον· παραβαλ. καὶ τὸ τοῦ Στράβ. ΙΒ'. Σελ. 802. 3) Εἰς τοὺς Ἰωνικοὺς στύλους λέγεται ὁ ἑλικοειδὴς ἢ σπειροειδὴς κυτὼν κατὰ κορυφὴν στέφανος, Voluta, Λατιν. Ἐπιγραφ. Χανδλερίου Ἀττικ. Σελ. 38. «Τὰς κάλχας τὰς ἐπὶ τοῖς ἐπιστυλίοις ἐξεργάσασθαι». (Συγγν. αὐτ. τὸ Λατ. cochlea.)

* Κάλχινον, τό. Χρῶμα πορφύρας. Σχολ. Νικάνδρ.

Καλχίς, ἡ· = χαλκίς. Παρθέν. 13. ἀμφ.

* Καλχόφρηνος, ον (φρήν). Ὁ ἐκπηγάζων ἀπὸ τὰς κογχύλας τῆς πορφύρας. Αἰσχυλ. Λφν.

Καλώδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, κάλως· μικρόν, ἢ λεπτόν, λεπτόν, σχοινίον, τριχιά. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 898. Παρ' Ἀριστοτελ. κεῖται «Ὅρα μὴ ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνοντες τὸ καλώδιον». ὡς τὸ τῆς συνηθείας «μὴ τραβᾷς τὸ σχοινίον τόσον πολὺ διὰ νὰ μὴ κοπῇ». μεταφορικ.

Καλωπός, ή, όν (ὤψ). Ὅστις ἔχει ὠραίαν ὄψιν, εὔμορφον πρόσωπον.

* Καλῶς, Ἐπρμ. ἐκ τοῦ καλός· ὅπερ ἰδέ.

Κάλως, γεν. κάλω, Αἰτ. κάλων, ὁ. Σχοινίον χονδρὸν τοῦ πλοίου, παράγγι, γούμενα. Κάθε σχοινίον, κάθε τριχιά. «Ἀπὸ κάλω πλεῖνα». Θουκυδ. = Ῥυμουλκέω, τραβῶ, σύρω τὸ πλοῖον ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν μὲ τὸ σχοινίον αὐτὶ μὲ τὰ κωπία. ἀπὸ τῆς ξηρᾶς, μὲ τὸ Γουδέκι. Πρμθ. «Πάντα κάλων κινεῖν, ἐντείνειν, ἐξιέναι, ἀνασείειν. βάλλειν ὅλας τὰς δυνάμεις, πασχίζειν μὲ κάθε τρόπον, μέσον, διὰ νὰ βάλῃ εἰς κίνησίν τι. Kuster ἐν Ἀριστφ. Ἱππ. 766. «Σείειν κάλωσι ἁπλῶσι τὰ πανιά. Πλάτ. εἰς Σίσυφ. «Πάντα κάλων ἐφέντεσιν. ἐντείναντες ἢ κινήσαντες. Παροιμ. ἐπὶ τῶν πάσῃ προθυμίᾳ χρωμένων. Παρῆκται δὲ ἀπὸ τῶν τὰ σχοινία ἢ τὰ ἄρμενα χαλώντων ναυτῶν. ὁ Ὅμρ. καὶ ὁ Ἡρόδ. μετχρζντ. τὸν Ἰωνικ. τύπον, ὁ κάλος μάλστ. πλθντκ. κάλοι, κάλους. Ὁ δὲ Ἀπλ. Ῥόδ. ἔχει καὶ τὸ πλθντκ. κάλωας. (υ—) ὅθεν

Καλωστρόφος, ον (στρέφω). Ὅστις στρέφει, στρίβει τὰ σχοινία, τὰ παράγγια, ταῖς τριχιαῖς σχοινάς, (χαλάτζης, Τουρκ.) Πλούταρχ. Περικλ. 12.

* Κάμ, Ἐπ. κατὰ συγκρ. ἀπὸ τῆς κατὰ πρὸ τοῦ μ. «κάμ μένω», Ὀδσ. Τ, 2. Ἡσδ. Ἔργ. 441. «κάμ μέσσονι». Ἰλιάδ. Λ, 172.

Καμαείας, ου, ὁ (κάμαξ). Παρὰ Θεοφράστ. Η'. Εἶδος σίτου, τοῦ ὁποίου ὁ κάλαμος γίνεται πολλὰ ὑψηλός, καὶ διὰ τοῦτο τὸν κουρεύουσιν, ὁ δὲ καρπὸς πολλὰ μικρός.

Καμάκινος, ον (κάμαξ). Ὁ ἐκ τῆς κάμακος κατασκευασμένος· ὅθεν εὔθραυστος. Ξενοφ.

* Καμάκιον, τό, Ὑποκορστκ. τοῦ ἀκλ.

Κάμαξ, κος, ἡ, καὶ, ὁ. Κάμακι, Ἓν κομμάτι ἀπὸ ξύλον μακρόν, ὀρθῶς ἱστάμενον, καθὼς π. χ. τὰ ξύλα τὰ ὁποῖα στυλόνομεν τὰ κλήματα, καὶ τὰς ἀναδενδράδας· καὶ ἑπομένως, Δόρυ, κοντάρι, ῥάβδος, βέργα, λούρος, στύλος, παλοῦκι, σταυτοσιά· κ. τ. τ. ἐκ τοῦ καμάω, σφενδονίζω· ὅθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, καμάσσομαι, πτερύσσομαι. Ἡσδ. Ἀσπ. 298. Ἰλ. Σ. 563. «Μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν· Ἐστήκασι δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσιν· ὅπου ὁ Σχολ. φησι. «Πᾶσα δὲ ἐκεχάρακτο ἡ ἄμπελος. κάμαξιν οὖν στύλοις, ἃ εἰσι ξύλα ὀρθά, παρεπεπηγότα ταῖς ἀμπέλοις· ἢ καὶ Ἡσύχ. τὰ ὑποβαστάζοντα τὰς ἀμπέλους ξύλα. Ἦσαν ἔτι οἱ κάμακες καὶ δοράτια ἱππικά, καθὼς π. χ. τὰ τῶν Ἀσιανῶν Δορυφόρων, λεγόμενα. Φαίνεται ὅτι σημαίνει ἡ λέξις ῥαβδοειδές βλάστημα διωρισμένου φυτοῦ τινος, ἢ ἰσχυρόν τι εἶδος καλάμου, καθὼς καὶ τῷ ὄντι ὁ Ἡσύχ. τὸ, κάμακες, διὰ τοῦ, καλάμους ἐρεῖς, ἑρμηνεύουν, αἵτινες ἦσαν Δοράτια μακρὰ ἐκ μεστοκαλάμου· ὅθεν καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. α'. 2. Καλαμοφόροι, οἱ τὰ τοιαῦτα δοράτια φέροντες· εἴτε ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Ἱππικ. ΙΒ'. διαιρεῖ τὸ «Καμάκιον δόρυ» ἀς ἀσθενὲς καὶ εὔθραυστον, ἐκ τοῦ «ἀμαυρὸν παλτὸν· παρ' ἡμῖν δὲ κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῆς προστεκελλημένης τῇ τριαίνῃ ῥάβδου, εἰ ἧς ἀγρεύουσι οἱ ἰχθύες.

Καμάρα, ἡ. Ὡς καὶ ἐπὶ τῇ Συνθ. κάθε τοξοειδὲς κτήριον, Θόλος· καὶ ἑπομένως κάθε δωμάτιον, τοῦ ὁποίου ὁ ὄροφος εἶναι τοξοειδής, ἤτοι ἔχει θόλον· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, δωμάτιον, οἴκος, κελλάριον, ἀφ' οὗ τὸ Λατινικ. Camara, τὸ Ἰταλ. Camera, καὶ τὸ Γαλ. Chambre. Γερμ. Zimmer. Ὁ Φώτιος ἔχει. «Καμάριον, κοιτῶν, καμάρα (εἰρωνικῶς ἢ θόλος) ἔχων· καὶ πάλιν. Καμάριον, δῶμα καμαρωτόν· καὶ ὅλως ἡ

καμάρα, Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα. Ἐντεῦθεν κάθε τόπος, ὅστις ἔχει τοιοῦτον καμαρωτὸν ἤτοι τεθολωμένας σκέπασμα· ὡς π. χ. παρ' Ἡροδότ. Δ'. 199. μία τοιουτοτρόπως σκεπασμένη ἅμαξα. «Πολλὰ δὲ (γυναῖκες) ἐπὶ ζευγέων ἐν καμάρῃσι ἐλάσσασαι· καὶ παρὰ Στράβ. ΙΔ'. Σελ. 708. πλοιάριόν τι ὑποκίτιον πλατύ, ἀνωθεν δὲ τοιουτοτρόπως σκεπασμένον, καθὼς καὶ τὰ ἐν τῇ Βενετίᾳ, Γόντολαι, λεγόμενα· παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ζ'. κε'. 5. ταυτὸν ἐστὶ τῷ, κοιτῶν. Παρ' ἰατροῖς καὶ τὸ κοῖλον τοῦ ὠτός. (υυ—) ὅθεν

*Καμαρεύω. Θολόω, ποιῶ τι ὡς καμάραν, συνάζω καὶ βάλλω τι εἰς τὴν καμάραν. Ἰδ. καμαρόω.

*Καμάρινα, ἡ. Λίμνη κ. πόλις τῆς Σικελίας· ὅθεν ρημ. ἡμὴ κίνει Καμάριναν, ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων· ἐπὶ πράγμ. συγχαμερῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι καλήτερον νὰ σιωπῶνται.

Καμάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, καμάρα.

Καμαροειδής, ές, ές (εἶδος). Ὁ καμάρας εἶδος ἔχων.

Κάμαρος, ὁ. Ζήτ. κάμμαρος.

Καμαρόω, ῶ· Μ. ώσω (καμάρα). Ποιῶ τι ὡς καμάραν· καμάρᾳν ποιῶ· (ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται οὐδετέρως, καμαρόεται, ἀντὶ τοῦ, Ἐκβρύνομαι, καὶ Ἀκαίζομαι· μεταφορ. ἐκ τοῦ καμαρωτὸν ποιεῖν τὸ σῶμα.) Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, καμαρεύω, σωρεύω, συνάγω, φιλοποιῶ, περίζω· ὁ ἐστί, φέρω, συνάζω, βάλλω εἰς τὴν καμάραν. = ἐνκαταμείνω.

Καμαρῶς, ἡ· = ἡμερέδιμος. Αἰολικ. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ, καμάστης, καὶ, καμαστής, ἀντὶ τούτου ἔχει.

Καμάρωμα, τό. Τὸ τοξοειδὲς κτήριον, θόλος.

Καμάρωσις, εως, ἡ. Ἡ τοῦ θόλου κύρτωσις. Τὸ ποιεῖν κυρτόν.

Καμαρωτός, ή, όν. Ῥητ. Ἐπιθ. ἐκ τοῦ καμαρόω. Ὁ καμάραν ἤτοι τοξοειδῆ τοῖχον ἔχων· ὁ μὲ καμάραν κτισθείς.

Καμασῖνες, ἡ καμασῆνες, ων, οἱ. Ἰχθύες, ἐφάρια. Ἐμπεδοκλ. Δγτ. ἔτι καὶ καμαστῆναι.

Καμάσσω, καὶ Καμασσύω. Σείω, Δονέω, βαστῶ τι μετέωρον καὶ τὸ τυράζω, τυάσσω· ἐκ τοῦ κάμαξ, ὡς καὶ τὸ δονέω, ἐκ τοῦ δόναξ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, καμάσαι, σεῖσαι· ἐκ τοῦ καμάω, ἤ, καμάζω· καὶ, καμάσσυται, πτερύσσεται· καὶ, κάμασσε, βάρυνε· ὅθεν, κάμασιον, καὶ κουμάσιον, τὸ τῶν ὀρνίθων οἴκημα.

*Καματηδόν, Ἐπῤῥ. (κάματος). Κοπιαστικῶς.

Καματηρός, ά, όν. Ἐπίθ. καματηρῶς (κάματος). Ἐπιμελής, ἐπίπονος, ὅστις εἶναι ἱκανὸς ἢ ἀγαπᾷ τὰ ἐργάζεται, νὰ κοπῇ, νὰ πονῇ, δουλευτόρης, δυνατός, γερός, παρ' Ἡροδότ. Δ'. 135. «Οἱ καματηροὶ τῶν ἀνδρῶν. ὅπου ἀπ' ἐνωτίας κεῖται τὸ, Ἀτδενής. 2) Κοπιαστικός, βαρύς, ὁ κόπον, κάματον καὶ κούρασιν προξενῶν, ἀδυνατίζων· «γῆρας» Ὅμ. Ἴλιν. Ἀγρ. 247. 3) «Καματηρὸν ἀτμὸν ψυσιώντες», παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. Β'. 87. Κοπιασμένην καὶ βαρεῖαν ἀναπνοὴν ἀναπνέοντες (ὡς τὸ τῆς συνηθ. Λαχανιάζω). Ὡς καὶ παρ' Ἀρρίαν. «Καματηροὶ καὶ πνευστιῶντες». κεκοπιακότες, κουρασμένοι. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἄλλιος, ταλαίπωρος, δυστυχής, ἡ τοιοῦτος. Ἡρόδ. 4. 155. Ζήτ. κάματος· ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ ὁ ἐργάτης βοῦς, καὶ ὁ τῆς μετόξης σκοῦπος, καὶ καματηρὴ (ἡμερ.) ἡ μὴ ἑορτάσιμος.

Κάματος, ὁ (κάμω, κάμνω) ἐργασία (δουλειά). Πόνος, κόπος, μόχθος, ταλαιπωρία, ἀθλιότης, νόσος. 2) Ἡ τῶν μελῶν ἔκλυσις, κούρασις, κοπίασις, ἀδυναμία καὶ νέκρωσις τῶν μελῶν ἢ ὅλου τοῦ σώματος ἀπὸ τινα μεγάλον κόπον. Συγγ. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ε. 811. 3) καὶ ἡ μετὰ κόπου ἀπεκτημένη περιουσία. Ὀδ. Ξ. 417. Καθ' ὅλα = πόνος. (υυυ) ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· ἀφ' οὗ καὶ τὸ Ἡμερόκαμάτον· ὃ ἐστιν, ἡ πληρωμή, ὁ μισθὸς τοῦ κόπου, τῆς δουλείας τῆς ἡμέρας, ὅστις πληρώνεται εἰς τοὺς ἐργάτας· ὅθεν

Καματόω, ῶ· = κάμνω, κοπιάω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, καματῶν, κοπιῶν.

Καματώδης, εος, ες (εἶδος). Ὁ κάματον, κόπον προξενῶν, κοπιαστικός, κουραστικός. Ἡσί. Ἔργ. 586. Κόπον, ταλαιπωρίαν, ἐργασίαν, ἢ ἀδυνάτειαν προξενῶν. 2) Πόκ. Κακοπιαχώς, ἀποκαμών, ἀδυνατισμένος, δυστυχής, ἄῤῥωστος, φιλόσθενος, ὅστις εἶναι πάντοτε ἄῤῥωστος.

Καμβαίνω, Ἐπκ. ἀντὶ, καταβαίνω. Βίων. Εἰδύλ. Δ'. 9. ὅπου, βαμβαίνω, ἔγραψαν τινες, πολλὰ ἀμφίβολον· ὡς καὶ ὅλαι αἱ λοιπαὶ λέξεις, ἐν αἷς ἡ κατὰ πρὸ τοῦ β, μτβλτ. εἰς κάμ. Ἔπρεπε νὰ ἦναι καββαίνω κ. τ. λ.

Κάμβαλον, ἀντὶ, κάββαλον, ὅ ἐστί, κατόβαλον. ἀμφ.

Καμβατηθείς, = καταπονηθείς. Ἡσύχ. ἀμφ.

Κάμβει, ταυτὸν τῷ, Παύεται. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ, κάμμει, καθέζει, ἔχει.

*Καμβολία, ἡ· = καταβολία. Κακολογία, λοιδορία. Ἡσύχ.

Καμβός. Ζήτ. Γαμψός.

Καμβρίζω, ἀντὶ, καταβρίζω, ἀμελῶ. Ἡσύχ.

*Κάμβιω. Θεματικὸν τοῦ κάμπω, κάμπτω, κλίνω γόνυ, κάθημαι, ἡτυχάζω· ὅθεν τὸ κάμβει.

*Κάμε, ἀντὶ ἔκαμε· ἐκ τοῦ κάμνω. Ὅμ.

*Κάμειρος, ου, ἡ. Πόλις τῆς Ῥόδου. Ἰλ. Β. 656. (υ—υ)

*Καμεῖται, γ'. ἑνικ. πρσπ. τοῦ Μέλ. ἐκ τοῦ κάμνω. Ἰλιάδ. Β, 389.

Καμέω, ἀντὶ τοῦ Ἐνεστ. κάμω, ἀφ' οὗ ὁ Μέλ. καμήσω, κέκμηκα, κ. τ. λ.

Καμηλεῖος, εία, εῖον (κάμηλος). Ὁ ἐκ τῆς καμήλου, ἀπὸ κάμηλον.

Καμηλέμπορος, ὁ (ἔμπορος). Κυρίως, ὁ μὲ καμήλους ταξιδεύων παρὰ Στράβ. ΙΔ'. σελ. 1170. Ὁ ἐπὶ καμήλων (ἤτοι μὲ τὰ καμήλια) φέρων τὰς πραγματείας του.

Καμηλήλασία, ἡ (ἔλασις). Ἡ ἔλατις, δίωξις, ἢ καβαλίκευμα τῶν καμήλων. ἐκ τοῦ

Καμηλήλατης, ὁ (ἐλάτης, ἐλαύνω). Ὅστις διώκει ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν τὰς καμήλους, καμηλάρης· ἢ ὁ καβαλάρης τῶν καμήλων.

Καμηλίζω, Μ. ίσω. Τῇ καμήλῳ ὁμοιάζω, ἢ μιμοῦμαι τὴν κάμηλον. Ἡλιόδ. Αἰθ. Γ'. σελ. 495.

Καμηλίτης, ου, ὁ· = καμηλοπόρος. Καμηλάρης, ὅστις γνωρίζει, ἐπιμελεῖται τὰς καμήλους· παρ' Ἡλιόδ. Γ'. σελ. 401. Ὁ ἐπὶ τῇ καμήλῳ καθήμενος, ὁ καβαλάρης τῆς καμήλου.

*Καμηλοβόσκος, ον (βόσκω). Ὁ καμήλους τρέφων, ἔχων, διατηρῶν.

*Καμηλοκόμος, ον (κομέω). Ὁ ἐπιμελούμενος, περιποιούμενος, βοσκῶν καὶ ἔχων καμήλους.

Καμηλοπάρδαλις, εως, ἡ. Εἶδος τετραπόδου ζώου ὁμοίου τῇ καμήλῳ κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος καὶ τῇ παρδάλει κατὰ τὸ ποικίλον δέρμα· ἢ παρ' Ἄραψι Γιῤάφφε (Giraffe) λεγόμενη.

Κάμηλος, ὁ· τὸ ἄρσεν. καὶ, Κάμηλος, ἡ· τὸ θηλυκ. Ἡ καμήλα. Εἶδος τετραποδου ζώου μακρὸν πόδας ἔχοντος, μακρὸν λαιμὸν, μικρὰν κεφαλὴν, κοντὰ αὐτία (ὦτα), καὶ ἓν εἶδος κεμπούρας ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχιν του. Τὸ Θηλ. λγτ. καὶ περιληπτικῶς ὡς καὶ τό, ἡ ἵππος ἀντὶ τοῦ ὅλαι αἱ κάμηλοι ὅταν εὑρίσκωνται εἰς ἓν στρατεύμα, ἔτι δὲ καὶ ὡς Θηλ. ἐπίκοινον. Ἡρόδ. 1. 80. 3. 103. 7. 125. 2) Ἰδ. Κάμηλος.

*Καμηλοσφαγέω, ῶ. Καμήλους σφάζω, θυσιάζω. ὅθεν

*Καμηλοσφαγία, ἡ. Τὸ σφάζειν, θυσιάζειν καμήλους.

Καμηλοτροφέω, ῶ (τρέφω). Καμήλους τρέφω, ἐπιμελοῦμαι.

Καμηλωτή, ἡ· ὑπόμ. δορά. Δέρμα τῆς καμήλου· ὡς, Μηλωτή, τὸ δέρμα τοῦ προβάτου.

Κάμηλος, ὁ. Τὸ παχὺ σχοινίον ἐν ᾧ δεσμοῦνται τὰς ἀγκύρας οἱ ναῦται, Πράγγι, γουμένα. Ματθ. ΙΘ'. 27.

*Καμηνάτος, α, ον, = καμηνιαῖος.

Καμηνεία, ἡ (καμηνεύω). Τὸ ἐν τῇ καμίνῳ ἀναλύειν, ἢ περὶ τὴν κάμινον καταγίνεσθαι πρὸς ἀνάλυσιν τινός. Ἢ τὸ πῦρ τῆς ἀναλούσης τι καμίνου. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Ε'. 10.

Καμινεύς, έως, ὁ, καὶ Καμινευτής, καὶ καμινευτήρ, ὁ· τὸ θηλυκ. καμινεύτρια, ἡ (καμινεύω). Ὅστις καταγίνεται περὶ τὴν κάμινον, ἤτοι ὁ παρὰ τῇ καμίνῳ ἐργαζόμενος, ὅστις δουλεύει εἰς τὸ καμίνι, τὸν φοῦρνον, εἰς τὴν φωτιὰν, ὁ ἐστί, ψήνει, καψαλίζει, μαγειρεύει, ἀναλύει, καίει· μάλιστα δὲ ὁ ἐργαζόμενος τὰ μέταλλα καὶ ὁ χαρακτής. «αὐλὸς καμινευτήρ». Οὕτω καλεῖται ὁ Ἀγαθοκλῆς, ἐτραμεύς, καὶ καμινεύς. Διόδ. Σικ. Κ, 53. ἐκ τοῦ

*Καμινευτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

*Καμινευτής, οῦ, ὁ. Ἰδ. καμινεύς.

*Καμινεύτρια, ἡ· Θλκ. τ. καμινευτήρ.

Καμινεύω, (κάμινος). Ψήνω, βράζω, καίω, ἀναλύω τι εἰς τὴν κάμινον, ὁ ἐστί, περὶ τὴν κάμινον καταγίνομαι, ἑτοιμάζω τι.

Καμινεία, ἡ· = καμινεία.

Καμινειαῖος, εία, αῖον. Ἀνήκων εἰς τὴν κάμινον. Ἔξοδ. Ο'. «Αἰθάλη καμινειαία· αἰθάλη ἀπὸ τὸ καμίνιον.

*Καμίνιον, Ὑπκστκ. τοῦ κάμινος.

Καμινίτης ἄρτος. «Ψωμὶ ἀπὸ τὸν φοῦρνον, ἤτοι ὁ εἰς τὴν κάμινον ἑψημένος ἄρτος.

*Καμινόθεν. Ἐπῤῥ. Ἀπὸ τὴν κάμινον.

Καμινοκαύστης, ὁ (καίω). Ὅστις καίει τὴν κάμινον.

Κάμινος, ἡ. Τὸ καμίνιον, φοῦρνος εἰς ὃν ψήνουσι χωμίον, ἢ καίουσι τὰ πήλινα ἀγγεῖα, ἢ ἀναλύουσι τὰ μέταλλα, ἢ ἐργάζονται τὰ σίδηρα, ἢ μαγειρεύουσι, κ. τ. τ. ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ἐπ. Ὅμ. 14. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις ἢ ἐν τοῖς δωματίοις κάμινος πρὸς θερμασίαν οὐκ ἦν ἐν χρήσει. ὅθεν

Καμινῶ, οῦς, ἡ· ἐν Ὀδυσ. Σ. 27. «Γρηῒ καμινοῖσ· καμινευτρίᾳ, φρυγούσῃ κριθάς. Ὁ Σχολ. Λέγεται ὅμως ἐπί τινος γραὸς πλησίον τῆς καμίνου καθημένης, τὸ ὁποῖον καὶ διαφόρως ἐξηγεῖται· ποτὲ μὲν διὰ τοῦ, καμινευτρία, ποτὲ δὲ διὰ τοῦ, κεραμεκία, καὶ ἄλλοτε διὰ τοῦ, Αἰθαλόδης, ῥυπαρὰ (μουτζουρωμένη). Τὸ πιθανώτερον ὅμως φαίνεται, ὅτι εἶναι πρμδ. ἐπὶ ἀδιαντροπῶς φλυαρούντος ἀνθρώπου.

Καμινώδης, ες (εἶδος) ἀντὶ, καμινοειδής, ὁμοιος τῇ καμίνῳ.

Κάμμα, τό. Ζωμαρικὸν μὲ φύλλα δάφνης. Παρ' Ἀθην. Δ'. «Κάμματα, ἄλφιτα ἐστὶν ἐλαίῳ δεδευμένα· κάπτειν αὐτοὺς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐν φύλλοις δάφνης, παρ' ὃ καὶ καμματίδας προσαγορεύουσι τὰ φύλλα αὐτοῦ.

Κάμμαρος, Cammarus, gammarus. Εἶδος καραβίδας. Ἐπίχαρ. καὶ Σώφρων παρ' Ἀθην. ζ'. ὅπου τὰ Λεξικογραφικὰ, καθὼς καὶ ὁ Κύστελ. κάμμαρος, ἔχουσιν· εἶδος καρίδας. Κατὰ τὸν Βάῤῥωνα Π, Ρ. 3. 11. 3. καὶ Κολουμέλλαν, 8. 15. 6. καὶ, 8. 17. 4. εἶναι ἡ τοῦ Λιναίου Cancer Pulex, ἡ ἔμπιον αὐτῆς εἶδος. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, καμάρους, διὰ τοῦ, Ἐρυθρὰς καρίδας· ὁ αὐτὸς ἔχει, κόμμαρα, καὶ κομμάρια, καρίδες, ὅπου προσθέτει ἔτι ἡ λέξις εἶναι Μακεδονική. Πρβλ. κάραβος, Σκάραβος.

Καμμάρῳαι, ἀντὶ, Κατμάρῳαι. Ἡσύχ.

*Καμματίδες, ων, οἱ. Τὰ φύλλα τῆς δάφνης εἰς τὸ κάμμα, ἔπερ ἴδε.

*Κάμμαι, ἀντὶ Κάμβει, ἤγ. καθέζει. Ἡσύχ.
Καμμέν, Ἑσφλμν. γραφὴ ἀντὶ Κάμμεν. Ἐπκ. ἀντὶ, κατὰ μέν. Ἡσίοδ. Ἔργ. 411. Ἰδ. Κόμ.
Καμμένειν, ἀντὶ, Καταμένειν. Ἡσύχ.
*Κάμμερος, κ. Κέμμερος, ὁ = ἀχλύς, ὁμίχλη. Ζ. Κίμμερος.
Κάμμες, Αἰολ. καὶ Δωρκ. ἀντὶ, καὶ ἄμμες, Δωρικ. ἀντὶ, καὶ ἡμεῖς.
*Καμμίξας, Ἐπκ. Μετχ. Ἀορ. 1. ἐκ τοῦ Καταμίγνυμι, ἀντὶ, καταμίξας· διάφορ. ἀνγιν. ἐν Ἰλδ. Ω, 529. ἔνθα ὁ Wolf. κ' ἄμμιξας ἀντὶ, ἀναμίξας, ἐκ τοῦ Ἀναμίγνυμι ἔχει.
Καμμονίη, ἡ (ἀντὶ, καταμονή, ὡς καὶ τὸ, καββαλεῖν, ἀντὶ, καταβαλεῖν) ἡ ἐπιμονή, καρτερία, σταθερότης ἐν τῷ μάχεσθαι, καὶ ἡ ἐκ ταύτης νίκη. Ἰλ. Χ. 257. Ψ. 661. Ἀποστολ. Λεξ. «καμμονίην νίκην, τὴν ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας, καλοῦσιν Αἰολεῖς». Οὕτω καὶ ὁ Εὐστάθ.
Κάμμορος, ον, Ἐπκ. ἀντὶ, κακόμορος (κατ' ἄλλους ἀντὶ κατάμορος, ἤγ. ἀπερρίμμενος καὶ ἐγκαταλελειμμένος τρόπον τινὰ εἰς τὴν κακὴν μοῖραν του) κακόμοιρος, ταλαίπωρος, ἄθλιος, δυστυχής. Ὀδ. Β, 351. Ε, 160. κ. λ. π. παντοῦ ἐπὶ ἀνθρπ. (ἐν Ἰλδ. οὐχ εὑρίσκεται ἡ Λξ.) ἀφ' οὗ παρ' Ἡσυχ. καὶ ῥῆμα καμμορέω, κακοπαθῶ· καὶ, κομμορεύων, μοχθῶν. 2) Κάμμορον, παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 40. καὶ Διοσκορ. Δ'. 77. ταυτὸν τῷ, Ἀκόνιτον. 3) παρ' Ἱπποκράτ. τὸ, Κάμμορον, εἶναι, καταψυκτικόν τι ἰατρικόν, πιθανῶς ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ, Κώνειον. 4) Κάμμορος, ὁ. = Κάμμαρος.
Καμμύω, Ἐπκ. καὶ Πτκ. ἀντὶ Καταμύω· ἐκ τῶν Ἀττκ. μόνον ὁ Ξεν. Ε. π. 8, 3, 28. μτχρζτ. τὴν λέξιν. Lobeck Φρύνχ. σ. 339. ἀλλ' ὁ Poppo γράφει Κατεμύων. Εὕρηται δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ο'.
Κάμνω, Μέτ. Μέλ. καμοῦμαι, β'. ἐνκ. καμεῖ, Σοφ. Τρχν. 1215. Ἀορ. ἔκαμον Ἀπρμφ. καμεῖν, Ἐπκ. Ἑπτκτκ. κατ' ἀναδίπλασ. κεκάμω, κεκάμῃς, κεκάμωσι, Ὅμρ. Μέτ. Ἀόρ. Ἐκαμόμην. Πρκμν. κέκμηκα, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμρ. μτχρζτ. μᾶλιστα τὴν Ἐπκ. μτχ. κεκμηώς, κεκμηῶτι, κεκμηῶτα, ἀλλὰ πλότκ. κεκμηότας. 1) Ἀμτβτ. διὰ τῆς ἐργασίας κοπιάζω, ἀποκάμνω, ἀποστάζνω, ἀπαυδῶ. Ὅμρ. «Κάμνειν γυῖα, χεῖρας, ὤμους· Ἀτονίζω κατὰ τὰ μέλη, τὰς χεῖρας, ἢ κατὰ τὸν ὦμον. Κουράζομαι, κοπιάω, ὑπὸ τοῦ κόπου ἀδυνατίζω. Ἰλ. Β. 389. «---περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται. Κοπιάσει δὲ ἡ χεὶρ αὐτοῦ βαστάζουσα τὸ δόρυ. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ'. δ'. 47. «Σὺ μὲν γὰρ ἐφ' ἵππου ὀχῇ, ἐγὼ δὲ χαλεπῶς κάμνω τὴν ἀσπίδα φερουσα· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Νοσῶ, ἀσθενῶ, ἀῤῥωστῶ. Ξενοφ. Κυροπ. Α'. ς'. 16. «τοῦ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ κάμνειν τὸ στράτευμα, τούτου σοὶ δεῖ μέλειν. Καθόλου δὲ = πάσχω, ὑποφέρω πόνους καὶ ταλαιπωρίας. Ξενοφ. Ἀποκάμνω ἢ ἡττῶμαι εἰς μάχην τινά. Πίνδρ. Πύθ. 1, 151. «Μήδειοι κάμνον καὶ 156. «πολεμίων κάμοντωνα Αἰσχ. Θήβ. 212. β) Κοπιάζω, βάνω τὰ δυνατά μου, ἀγωνίζομαι, ἱδρώνω ἐπὰν στῇ δουλειά. Ἰλδ. Θ, 22. 448. μετὰ τ. μτχ. «οὐκ ἔκαμον ταύνων». Δὲν ἐκοπίασα πολὺν καιρὸν διὰ νὰ ταύνσω τὸ τόξον, τ. ε. τὸ ἐτάνυσα χωρὶς κόπον, ἤγ. εὐκόλα. Ὀδσ. Φ, 426. γ) Συχνάκις ἑνοῦται μὲ μτχ. ἄλλου ῥήματος, ὡς κάμνει πολεμίζων, ἐλαύνων, ἐρεθίζων, δακρυχέουσα, θύουσα· αὐτὸς ἢ αὐτὴ κοπιάζει, ταλαιπωρεῖται, ἐν ᾧ πολεμεῖ, λάμνει, ἐρεθίζει, κλαίει, καὶ τρέχει· ἤγ. αὐτὸς ἢ αὐτὴ πολεμεῖ, χωπηλατεῖ, μαλώνει, κλαίει, ἢ τρέχει ἕως ὅτου κουράζεται, ἀποκάμνει. Ὅμρ. Παρὰ τοῖς Λγγρ. καὶ μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς δυσαρεσκείας, τῆς ἀποστροφῆς, τῆς ἀειλίας, ἢ ἀργοπορίας. «Μὴ κάμῃς ποιῶν, ἤ, λέγων». Μὴν ὀκνεύσῃς νὰ τὸ κάμῃς ἢ νὰ τὸ εἰπῇς. Εἰπέ το, ἢ Κάμετο μὲ εὐχαρίστησιν, καὶ ὄχι μὲ δυσαρέσκειαν, ἀμέσως καὶ δίχ' ἀναβολῆς. Οὕτω καὶ παρὰ Ποιητ. «Μὴ κάμνῃς λέγων». Εὐρπδ. Ἰφγ. Αὐλ. 1142. Ὅθεν = εὐρίσκω τι ἐνοχλητικόν, βδελύσσομαι, δὲν τὸ θέλω πλέον κ. τ. τ. — δ) «Οἱ καμόντες, Κεκμηκότες, Ἐπκ. Κεκμηότες καὶ συχνότρ. Κεκμηῶτες· ἐξαιρέτως λέγονται οἱ Νεκροί, οἱ ἀπεθαμμένοι, οἱ Τεθνεῶτες. Ὅσοι ὑπέφερον τὰ βάρη καὶ τὰς κακοπαθείας τῆς ζωῆς, καὶ τώρα πλέον ἔπαυσαν καὶ ἔλαβον τέλος τὰ πάθη των. Ὅμρ. κεκμηκότες καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. Απ. χ. Αἰσχλ. Ἑπτ. 164. Πλτ. Νομ. 4. Ἀρστ. Ἠθκ. 1, 11. Θουκυδ. Γ, 59. Ἰλδ. Γ 278. Ψ, 72. Κατὰ δὲ τὸν Βουττμν. ἐν Λεξλγ. 2, σλ. 237. σημν. τοῦτο, τοὺς ἀποκαμόντας, ἀτονίσαντας, ἀδυνατίσαντας, καὶ ἐλέγετο κατ' εὐφημίαν πρὸς ἀποφυγὴν τῆς λυπηρᾶς λξ. θανόντες, τεθνηκότες, καὶ κατ' αὐτὸν δὲν ἐκφράζει τὴν καθ' αὐτὸ διάλυσιν καὶ φθορὰν, ἀλλὰ μόνον τὸν κατώτατον βαθμὸν τῆς ζωῆς, τὴν πρὸ τοῦ θανάτου κατάστασιν. Παρὰ δὲ Εὐρπδ. Τρδ. 96. εἶναι τὸ «Κεκμηκότων = τῷ Dii manes τῶν Ἀτν. Αἰσχιαί, τὰ πνεύματα τῶν ἀποθανόντων. — Ὁ Πρκμν. μτχρζτ. πάντοτε εἰς ἀμτβτ. σημασ. — 2) Μτβτκ. Μετὰ κόπου καὶ πόνου ἐργάζομαι, ἐκτελῶ, ποιῶ τι· μετὰ κόπου διέρχομαι, διαπερῶ ἢ φέρω εἰς κατάστασιν, ἀποτελῶ τι. Ἐπὶ πασῶν τῶν τεχνῶν, μᾶλιστα δὲ ἐπὶ τῆς τῶν μετάλλων ἐργασίας. Αἰσχλ. Εὐμ. 870. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, κάμνω, φκιάνω. Ἀπολ. Ἀργ. 1, 111. «Νῆα θοὴν κάμεν καὶ 1322. Ὀδσ. Ο, 105. ἀλλὰ καὶ «Κάμε τεύχεα». Ἰλδ. Β, 101. Θ, 195. β') Διὰ τῆς ἐργασίας ἀποκτῶτι· μὲ πόνους καὶ ταλαιπωρίας τὸ ἀπολαμβάνω. Ἐν τῇ ὁποίᾳ σημασ. ὁ Ὅμρ. τὸν Μέτ. Ἀορ. μτχρζτ. Ἰλδ. Σ, 341. «Τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα». Μετὰ κακοπαθείας καὶ πόνου ἐκτησάμεθα. ὁ Σχολ. σχεδὸν ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. «ἔκαμα χρήματα». Ὡς τὸ ἐργάζομαι παρὰ Πλάτ. Ἱππ., καὶ Ξενοφ. «νῆσον ἐκάμοντον Ἐδούλευσαν, ἐκαλλιέργησαν, ὠργῶσαν πρὸς ὠφέλειάν τους τὴν νῆσον, Ὀδσ. Ι, 130. γ) μετὰ μόχθου καὶ πόνου ἐλίγω. Ταλαιπώρως ζῶ· ὅθεν τὸ Κάματος, ὅπερ ἴδε.
Κάμοί, ἀντὶ, Καὶ ἐμοί. Ἰλδ. Φ, 110.
*Κάμορος, ἀντὶ, Κόμαρος.
Καμπαλέος, ἑα, ἑον (καμπή) = καμπτός.
Καμπεσίγουνος, ον (κάμπτω, γόνυ). Ὁ τὸ γόνυ κάμπτων. «Κρεμνὸς καμπεσίγουνος· ἢ ταπεινοῦσα, καταβάλλουσα. Ζήτ. Γόνυ, καὶ καμψίπους.
Καμπεσίγυιος, ον (κάμπτω, γυῖον). Ὁ τὰ γυῖα, τὰ μέλη κάμπτων. «Καμπεσίγυια παίγνια· κοῦκλαι, μαριονέται. Κλήμ. Ἀλεξ.
Καμπέστρια, τὰ. Ἱέρων. Μαθημ. σιδηραῖ τινες κυρταὶ πλάκες.
Κάμπη, ἡ (κάμπτω). Κάμπια (εἶδος σκώληκος πολυπόδος καὶ τριχωτοῦ, τὰ φύλλα τῶν δένδρων τρώγοντος) καὶ λέγεται οὕτω διὰ τὸ κάμπτεσθαι ἐν τῷ πορεύεσθαι. Κυρίως, παρ' Ἀριστ. Ζ. πορείας, Θ'. λέγεται ἡ τοῦ Δινναίου. Phal. Geombrumata. Πρβλ. καμπή.
Καμπή, ἡ (κάμπτω). Λύγισμα, κύρτωμα, καὶ τὸ μέρος ἔνθα γίνεται τὸ λύγισμα. 2) ἐν τῷ Δρόμῳ, = Καμπτήρ. Εὐρ. Ἠλ. 659. «πάλιν τὸν μῦθον εἰς καμπὴν ἄγω· Ὅπου ὁ Σχολ. φησὶ. Καμπή, συστροφή· ἐνταῦθα δὲ τὸ τέλος, μεταφορικῶς παρὰ τῶν δρομέων, οἳ τὸν δρόμον τελευτῶντες εἰς βαλβίδας κάμπτουσι τοὺς ἵππους «καμπὴν ποιοῦνται· Ὅθεν καὶ Καμπτήρ, ἡ νύστα. Λέγεται δὲ ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος. Πρβλ. Καμπτήρ.
Κάμπιμος, ίμη, ιμον (καμπή). καὶ κάμπειος, ῆ, κάμπιος. Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. καμπυλωτός, ὁ δυνάμενος καμπυλωθῆναι, καὶ ὁ καμπὰς ἔχων. «δρόμοι κάμπιμοι». Εὐρ. Ἰφιγ. Ταυρ. 81. κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Ἐφ. 904. = Δίαυλοι.
*Κάμπος, εος, τὸ. Πλάντκ. μάλστ. κάμπη. Θαλάττιόν τι τετρατῶδες ζῶον. Κῆτος, βάλανα. Λυκόφρ. 414. ὅθεν Ἱππόκαμπος.
Καμπτήρ, ῆρος, ὁ. Κύρτωμα, λύγισμα, στράβωμα· ἢ κορυφὴ τῆς γωνίας ἔνθα γίνεται τὸ λύγισμα τῶν πλευρῶν. Γωνία. Ξενοφ. Κυροπ. Ζ'. ά. 2) ἡ καμπὴ τοῦ δρόμου, ἤτοι τοῦ σταδίου. Ἀριστοτ. Ῥητορ. Γ'. ϛ. «διόπερ ἐπὶ τοῖς καμπτῆρσιν ἐκπνέουσι καὶ ἐκλύονται· καὶ ἐντεῦθεν «βίου καμπτήρ». Ὅταν αἱ δυνάμεις ἀρχίζουν νὰ ὀλιγοστεύουν παρὰ Στοβ. Λογ. 263. Ζήτ. κάμπτω, καὶ καμπή, ἀρθμ. 2.
*Καμπτικός, ή, όν. Ὁ εἰς λύγισμα ἀνήκων. «καμπτικὴ κίνησις· Ἡ κίνησις τοῦ λυγίζειν. Ἀριστ. Ι, 466.
Καμπτός, τή, τόν (κάμπτω). Καμπύλος, καμπουρωτός, λυγισμένος, στραβός. 2) ὁ δυνάμενος καμπυλωθῆναι.
Κάμπτρα, ἡ. = κάμψα. (κυρίως δέ, ἀντὶ τοῦ κάπτρα. ἐκ τοῦ, κάπω).
Κάμπτω, Μέλ. κάμψω. Λυγῶ, λυγίζω, καμπύλον, κυρτὸν ποιῶ τι. Ἰλδ. Δ, 486. Ω, 274. ἐξρτ. Γόνυ, γούνατα, ἡ κῶλα κάμπτειν. Ἰλ. Η. 115. Τ, 72. ἀντὶ τοῦ, Καταλύεσθαι, λυγίζειν τὰ γόνατα καὶ πρὸς ἀνάπαυσιν καθέζεσθαι. ἀλλὰ καὶ «γούνατα χεῖράς τεν· Ἐλύγισε τὰ γόνατα καὶ τοὺς βραχίονας, ἤγ. ἀποκαμὼν ἐτράπη εἰς ἡσυχίαν. Ὀδσ. Ε, 453. Αἰσχύλ. Προμηθ. 32. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 19. καὶ ἄνευ τοῦ γόνατα, ἐν στίχ. 85. καὶ ἐντεῦθεν «πᾷ κάμψω»; Εὐρίπ. Ἑκ. 1079. ποῦ νὰ καθήσω; ποῦ νὰ στραφῶ; ποῦ νὰ γυρίσω; ποῦ νὰ εὕρω τόπον ἀναπαύσεως; β) Παρὰ τοῖς Ντρ. «γόνα κάμπτειν· Γονυπετῶ, κλίνω τὸ γόνυ, ἐπὶ ἱκεσίᾳ ἢ ἐπὶ τιμῇ. γ) Στρεβλόω, στραβόνω, καμπουρόνω. 4) γυρίζω, γυρίζω τι πρὸς τὰ μέσα. Συνχν. Χωρὶς Λίττκ. Γυρίζω, ἐπιστρέφω· ἐξρτ. εἰς τὸ ἔξωτατον τέλος τοῦ σταδίου γυρίζω περὶ τὸ τέρμα, καὶ ἐπιστρέφω περιτρέχω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· ἔνθα καὶ πρέπει νὰ ἐννοῶμεν ἔξωθεν «ἅρμα, ἤ, ἵππους». Πρβλ. κάμπη ἀρθμ. 2. Ὅθεν «κάμπτω τινὰ Στρέφω ὁλόγυρα εἴς τι, ὅθεν, περιπλέω, περιέρχομαι κ. τ. λ. «ἀκρωτήριον κάμπτειν· πλέειν, περᾶν εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ ἀκρωτηρίου, πλέειν ὁλόγυρα, γυρίζειν ἀπ' ὀπίσω. Εὐρίπ. Βάκχ. 1223. «κάμπτειν εἰς ὄρος». Ἐπιστρέφειν, γυρίζειν εἰς τὰ ὀπίσω, ἐπιστρέχεσθαι· ὡς καὶ ἐν Ῥήσ. 235. «κάμψεια πάλιν θυμέλας οἴκων πάτρας». Ἐν Ἑλέν. 1682. καὶ Ἠλ. 956. «βίον κάμπτειν». Κεῖται Μεταφορ. ἀναφερόμενον εἰς τὸν καμπτῆρα τοῦ σταδίου, ὡς καὶ τὸ «καμπτὴρ βίου· Πλησιάζει εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς. Τὸ παρ' Εὐριπίδ. Ἰφιγ. Ταυρ. 814. Μέτον. «ἐγγὺς τῶν ἐμῶν κάμπτῃ φρενῶν· εἶναι ἀντὶ τοῦ, Πλησιάζεις εἰς τὴν καρδίαν μου. Παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. «εἰ τις κάμψειέ τινα κάμπην». Ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, εἰ κελαπτμένη τῇ φωνῇ τὴν ᾠδὴν ἀνενέγκοιτο». Ὅθεν παρὰ Σουΐδ. «ᾠδὰς κάμπτειν». Λυγίζειν καὶ στρέφειν. δ) Μτφρκ. «κάμπτειν τινὰ· Τὸν κλίνω, τοῦ γυρίζω τὸ κεφάλι, τὴν γνώμην, τὸν νοῦν, τὸν καταπείθω, τὸν μαλακύνω, τὸν κινῶ εἰς ἔλεος· καὶ = Ἀπάγω ἀπό τινος ἤγ. τὸν μεταπείθω, τὸν κάμνω νὰ μὴ κάμῃ ἐκεῖνο ὁποῦ εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του νὰ κάμῃ· καὶ καθόλου. Ὁδηγῶ, κινῶ· ἀλλὰ, καὶ = Ταπεινόνω, κάμνω τινὰ νὰ σκύψῃ, νὰ καταβάσῃ τὸ κεφάλι. Πίνδρ. Πύθ. 2, 94. «ὑψιφρόνων τιν' ἔκαμψε βροτῶν». 2) Ὀδσ. Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω. Γυρίζω καὶ βλέπω πρὸς τὰ ὀπίσω μου. β) Εἶμαι καμπύλος (καμπούρης) Εἶμαι λυγισμένος. (Συγγν. τῷ, Γκάμπτω, γαμψός).

Καμπελαύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὁ καμπύλον αὐχένα ἔχων (στραβολαίμης).

Καμπυλέω, παρ' Ἱππόκρ. καὶ Ἀρετ. Ἰων. = κάμπτω. ἀμφβ. ἴσως, Καμπύλλω, ἐγράφη ποτε.

Καμπύλη, ἡ, ὑπακούετ. βακτηρία. Κυρτή, στραβή βακτηρία, (στραβελέα). Φιλοξέν. Γλωσ. καὶ Πλούταρχ. «καμπύλη γραμμή». Ἡ κυρτή, στραβή, τοξοειδής.

Καμπυλιάζω, = κάμπτω, Σουΐδ. ἀφ' οὗ τὸ ἐν τῇ συνηθ. καμπουριάζω. Ἐνεργητ. καὶ Οὐδετ.

*Καμπυλίζω, Μ. ἴσως = τῷ ἀκολ.

*Καμπύλλω. Ἰωνικ. ἀντὶ κάμπτω, λυγίζω, στραβόνω, κυρτόνω.

Καμπυλόγραμμος, ον (γραμμή). Ὁ ἐκ καμπύλων γραμμῶν συνιστάμενος ἢ ἐστιγματισμένος.

Καμπυλοειδής, ές, ές (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ καμπύλου ἔχων, κυρτός, στραβός.

Καμπυλόεις, ὄεσσα, ὄεν. Ποιητ. = καμπύλος.

Καμπυλόπρυμνος, ον (πρύμνα). Ὁ καμπύλην πρύμναν ἔχων.

Καμπυλόρριν, ινος, ὁ, ἡ. Ὁ καμπύλην, κυρτὴν τὴν ῥῖνα ἔχων, γερακομύτης. καὶ

*Καμπυλόρρινος, ον (ῥίν) = τῷ πρηγν.

Καμπύλος, λη, λον (κάμπτω). Κυρτός, στραβός, καμπουρωτός, λεβός, Ὅμρ. ἔρρτ. Ἐπθτ. τοῦ τόξου· τοξοειδής, δοξαρωτός, ὅστις εἶναι ὡσὰν τὸ δοξάρι. 2) καμπύλη, ἡ. Ἰδ. αὐτό.

Καμπυλοσαλπισταί, εἰ. Οἱ φυσῶντες τὰ στραβὰ κέρατα, τὰς τρομπέτας. Φιλόξεν. Γλωσ.

Καμπυλότης, τητος, ἡ. Τὸ σχῆμα, τὸ εἶδος τοῦ καμπύλου· κυρτότης, στρεβλότης.

Καμπυλόχρως, ωτος, ὁ, ἡ. Ἐλλήν. Στρωμ. Ε. «κεκρίσθαι καμπυλόχρωσιν. = ἀρότρους. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, καμπελόχρις, ἀρότρους.

Κάμπω. Ζήτ. ἐν τῷ, κάμπτω.

*Καμῦς, ἡ Καμμῦς, ὁ. Ὀνομ. κύριον καὶ ὑποκρ. ὡς Διονῦς. Ἐλληνικ. Καμῦ, ὡς, Διονῦ.

Κάμψα, ης, ἡ· καὶ κάψα, καὶ κάμπτρα. Κίστη, θήκη, θύλαξ (κλίφι, Τουρκ.) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκφράζει κάλαθόν τινα, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον πεπλεγμένον ἀγγεῖον. Ἐνίοτε δὲ μεταχειρίζονται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ ξυλίνου τινος κιβωτίου. Ἄρα, Κιβωτός, σεντούκι (κούφαρον, μπαούλι), ἀφ' οὗ τὸ Λατ. Capsa· ὅθεν τὸ Ἑπικερ. Καμψίον. Τριῶν παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ κάμπτω, κυρίως ὅμως ἐκ τοῦ, κάπω, (κάβω, καύω, ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθ. καβός, γαβός, καὶ γκαβός, ὁ τὸ ὑγρὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐστερημένος, καὶ κοῖλον ἢ κενὸν τὸν τόπον αὐτοῦ ἔχων· καὶ τὸ Λατιν. Cavo, κυλόω καὶ κάμπτω). καὶ Capio, περιλαμβάνω (τὸ νὰ εἶναί τι κοῖλον, ὥστε νὰ περιλαμβάνῃ, νὰ πέρνῃ μέσα τι). Τὸ μ εἶναι κατὰ παρένθεσιν, καθὼς καὶ πρὸ τοῦ β, καὶ πρὸ τοῦ π, γίνεται, ὡς π. χ. κύμβη, ἀντὶ κύβη, κύβος. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἔτι καὶ τό, κῦφος.

Καμψάκης, ου, ὁ· καὶ Καψάκης (κάπτω). Ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Ἰουδίθ Κεφ. Γ'. 5. κεῖται «καμψάκης ἐλαίου». Ἀντὶ τοῦ, Ἀγγεῖον ἐν ᾧ εἶχον ἔλαιον, λαδικόν. Καὶ κυβέλιον. Ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἐτίθεντο ὑγρά. Στόμνα. Κατὰ τὸν Ὀριβάσιον ὁ ξέστης ἐχώρει (ἑπερνε μέσα) εἰκοσιτέσσαρας οὐγγίας ὕδωρ, καὶ ἦτον ὅμοιος μὲ δύο ἡμίνας. = ὁδὲ καμψάκης ἐχώρει τέσσαρας ξέστας. ἢ 8. ἡμν. ἢ 96. οὐγγίας.

Καμψιδίαυλος, ον, (δίαυλος, κάμπτω). Ὁ τὸν δίαυλον τρέχων καὶ ἐν ταύτῳ κάμπτων, περιστρεφόμενος περὶ τὸ τέρμα. Μεταφορικ. παρ' Ἀθην. ΙΔ'. Ταχέως ἄνω καὶ κάτω τρέχων.

Καμψικίζω, Μ. ἴσω = Βαρβαρίζω. Ἡσύχ.

Καμψίον, τό. Ὑποκοριστικὸν τοῦ κάμψα.

Καμψίουρος, ον, (κάμπτω, οὐρά). Ὁ τὴν οὐρὰν κάμπτων. ἔρρτ. δὲ ἐλέγετο οὕτω ὁ σκίουρος.

Καμψίπους, οδος, ὁ, ἡ, πουν, τό (πούς). Λυγίζων τὸν πόδα, Ποιῶν τινα νὰ πέσῃ, ῥίπτων κατὰ γῆς, ταπεινώνων, παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 793. «ἐρινεὺς καμψίπους». = Καμψίγουνος, ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ «μὴ κάμπτουσα τῶν κολαζομένων τοὺς πόδας· εἰωθεῖ ἡ συμποδίζουσα καὶ μὴ ἐῶσα φυγεῖν, οὓς τιμωρεῖται».

Κάμψις, εως, ἡ (κάμπτω). Λύγισμα, κυρτωσις, στράβωσις, ἐπιστροφή.

Καμψόδινος, ον (ὀδύνη). Ἀνθολογ. ὀδυνηρός, ὅστις ἐκ τοῦ πόνου εἶναι ἢ γίνεται κυρτός.

Καμψός, ψή, ψόν = γαμψός (ἐκ τοῦ κάμπτω). Λυγισμένος, κυρτός, στραβός.

Κάμω. Ζήτ. κάμνω. Ἰλ. Σ, 341. «τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα». Ἀντὶ τοῦ, μετὰ κόπου κτῶμαι, κερδαίνω.

*Κάμων, ωνος, ὁ = σκαμωνία. Πτκ.

Κάν, = Καὶ ἄν, καὶ ἐὰν ἀκόμη, καὶ μ' ὅλον ὅτι, καὶ πρὸς τούτοις, προτάσι. Ἡσί. Ἔργ. 359. «ἂν ὅμως». «κἂν εἶα». Καὶ ἐὰν ἔτι «κἄν — κἄν». Εἴτε, εἴτε. Ὁπόταν τό, κἄν, εἶναι ὑποθετικὸν συντάσσεται Ὑποτακτικῇ Ἑλλήνων· ἄλλως δὲ καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν, ὡς καὶ ἐν, Ἀν. 2) παρὰ τοῖς Ἀττικ. εὕρηται τὸ κἄν ἐνίοτε πρὸ τοῦ εἰ, ἐλλειπτικῶς, ὥστε ἐκ τοῦ πρημ. κώλου πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ ῥῆμα ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὸ κἄν π. χ. Πλτ. Νομ. 1. σ. 646. Β. «πῶς δ' οὐκ ἀκουσόμεθα; κἄν, (ἤτοι, ἀπὸ κοινοῦ τό, ἀκούσαιμεν) εἰ μηδενὸς ἄλλου χάριν, ἀλλὰ τοῦ θαυμαστοῦ». Ἐνθα δὲν πρέπει νὰ γράφηται «κἀν εἰ». Πρβλ. Heind. Πλτ. Σοφ. σ. 247. Δ. 3) κἄν, καὶ κἄν = «καὶ ἐν». Καὶ εἰς.

*Κάν, Συντετμημένον κατὰ πρὸ τοῦ ν «κὰν νόμον» ἀντὶ κατ' νόμον, δηλ. κατὰ νόμον. Πίνδ. Ὀλ. 8, 103.

Κανάβευμα, τό. Παράδειγμα, σχέδιον (μοντέλλ). Ζήτ. Κάναβος. σημ. 2.

Κανάβινος, η, ον. Εἰς τὸ σχέδιον ἀνήκων, εἰς τὸ σχεδιάζειν χρήσιμος. Ζήτ. ἐν τῷ ἑπομένῳ.

Κάναβος, ὁ. Τὸ ξύλον, περὶ ὃ τὸ πρῶτον οἱ πλάσται τὸν κηρόν, τὸν γύψον, ἢ τὸν πηλὸν τιθέασιν, ἐπότε θέλουσι νὰ σχηματίσωσι (νὰ πλάσσωσιν) ἄγαλμά τι. Ἄρα, Καλοῦπι, Modele. 2) Σχέδιά τινα ἀνατομικὰ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, εἰς τὰ ὁποῖα κυρίως, παρεστήνοντο αἱ μεγάλαι φλέβες· καὶ Σκελετόν, ὅθεν, Μεφρ. 3) οἱ λεπτοὶ καὶ ἄσαρκοι ἄνθρωποι, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ σῶμα παρατηροῦνται ὅλαι αἱ φλέβες. 4) πηγαὶ εἰς πολλοὺς ῥύακας διῃρημέναι. Αὕτη ἡ σημασία προέκυψεν ἐκ τινος σκοτεινοῦ νοήματος, παρ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Γ'. 5. καὶ Γενέσ. Β'. 6. Τὸ Γαλλικὸν Canevas, ἐκφράζει παρομοίως, σχέδιόν τι, καὶ ἔτι τὸ ἀρχαῖον καὶ χοντρὸν πανίον, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια, Κανναβᾶν, λέγει. Ἐντεῦθεν «κηρὸς καναβινός». Κηρὸς δὲ οὗ κατασκευάζουσι τὰ παραδείγματα. «σῶμα καναβινόν». Λεπτὸν καὶ ἄσαρκον σῶμα, σχεδὸν ὡς σκελετόν. 5) Εἴδωλον, πρόπλασμα (Modèle) Σχέδιον τὸ ὁποῖον οἱ Ἀγαλματοποιοὶ καὶ οἱ Ζωγράφοι ἔχοντες ἐμπροσθέν των, σχηματίζουσι ἢ ζωγραφίζουσι κατὰ τοῦτο τὸ νέον. Ἄρα, Εἴδωλον (Modèle) ἐκ πηλοῦ ἢ ἐκ κηροῦ, ἢ ἐξ ἄλλου τινὸς τοιούτου· ἢ Σχέδιόν τι διὰ γραμμῶν, καθὼς τὰ τῶν Ζωγράφων· καὶ ἐντεῦθεν προκύπτουσιν ἔτι αἱ ἄλλαι σημασίαι. (Πρβ. ἐκ τ. Κάννα).

Κανάζω, Μ. ἄξω. Κτύπον, κρότον ποιῶ· ἠχῶ, βοῶ, κραυγάζω. Ἐβγάζω τόνον ἢ ἦχον τινά· ἔρρτ. ποιῶ κρότον ὡς ὅταν καταιβάζῃ τις τίποτε ὑγρὸν βιαίως εἰς τὸν λάρυγγα, τὸ καταπίνω· ὅθεν Καταπίνω, πίνω ὡς τὸν πάτον. Ἐκκαναξαι, ἐκκενώσαι, ἀπὸ τοῦ κενοῦ θορυβήσαι· ταχέως ἀποπίνειν τὸ ποτήριον μετά τινος ἤχου τοῦ φάρυγγος. Ἰταλ. Tracannare, καὶ Ἐγκαναξαι, μετὰ κρότου, ἤχου ἐγχύσαι. Ἐπεγκαναξαι, προσεγχύσαι· «ἐπεκάναξε τὸν λάρυγγα». Μετὰ ἤχου καὶ κρότου ἐπῆλθεν, ἤτοι ἐγουργούλισε τὸν λάρυγγα. Ἡσυχ. Εὐριπ. Κύκλ. 157. Ἀριστοφ. Ἱππ. 105. Ἀλκίφρ. Γ'. 36. Αἰλιαν. Ἐπ. 4. καὶ = Ταράσσω, διὰ κραυγῆς καὶ κτύπων ἐνοχλῶ, συγχύζω, φέρω εἰς ἀταξίαν καὶ ταραχήν. (πβν. πρττπ. λξ. τοῦ, καναχή, καναχίζω). Ἐν μεγίστῃ δὲ χρήσει ἐν ταῖς συνθέσ. Διακανάζω, ἐγκανάζω, ἐπεγκανάζω, ἐν κανάζω.

Κάναθρον, τό (κάνη). Κυρίως, ὁ τῶν ἀμαξῶν κάλαθος· ὅ ἐστι, τὸ ἐπὶ τῆν ἄμαξαν ἐπιτιθέμενον πλέγμα, ἐφ' ᾧ τίθενται τὰ φορτία. Κανάθρα· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἄμαξα ἢ τοιοῦτον κάλαθον ἔχουσα. Ξενοφ. Ἀγησ. Η'. 7. «ἐπὶ πολιτικοῦ κανάθρου κατῆγε εἰς Ἀμύκλας ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ». Τοιοῦτο καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἀγησ. 19. Γράφεται ἔτι καὶ κάνναθρον. Ζήτ. καὶ ἐν τούτῳ· ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, χαντής, ὁ, ἔχει.

Κάναστρον, τό. = κανοῦν, κάνεον, (κάνη) κυρίως, πλεγμένον τι καλάθιον οὐχὶ τοσοῦτον βαθύ. Κάνεστρον, πανέρι. 2) Ὀστράκινον ἤτοι πήλινόν τι ἀγγεῖον, τρυβλίον, πινάκι. Ἐπιγρ. Ὅμρ. 14, 3. ἔνθα ὁ Wolf κανάστρα τονίζει. ὅθεν, Κανιστραῖα, κοῖλα ἀγγεῖα, Σουΐδ. ὁ δὲ Πολυδ. Γ'. 36. ἔχει ἔτι καὶ, Κάνυστρον.

Καναυτᾶνες, Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ΙΖ'. 17. Ζήτ. καυσάκη.

*Καναχᾶς, ᾶ, ὁ. Κύρ. ὄνομ. ἀντὶ Καναχής.

Καναχής. ἐπίρ. Μετὰ κρότου, ἠχητικῶς. κυρίως εἶναι οὐδέτερ. τοῦ καναχής, ὅπερ ἰδέ.

Καναχέω, ῶ. Μ. ήσω. Θόρυβον, βοήν, κτύπον προξενῶ, βοίζω, ἠχολογῶ, ψοφῶ, κωδωνίζω ὡς ὁ χαλκός, ἐρειχαλκεῖ. Ὀδσ. Τ. 469. «ὡς οἱ ἐόντες, τρίζω τοὺς ὀδόντας. 2) ἤχον ἀφίημι. Ἀπολλων. Δ'. 907. «Μέλος ἀοιδῆς καναχεῖν.» ἀφήνω τὴν φωνήν μου νὰ ἠχήσῃ.

Καναχή, ἡ. (καναχέω) Κτύπος, ψόφος, ἦχος, βοή, ἦχος τοῦ σιδήρου Ἰλιάδ. Π, 105. Κρότος τῶν ποδῶν τῶν ἡμιόνων. Ὀδσ. Ζ, 82. «Καναχὴ ὀδόντων.» τρίξιμον τῶν ὀδόντων. Ἰλιάδ. Τ, 365. Ἡσί. Ἀσπ. 164. Πλάτων 160. «καναχαὶ αὐλῶν» ἦχος τῶν αὐλῶν. Πίνδ. Πυθ. 10, 60. οὕτω καὶ ἐκκ. παρὰ Σοφ. ὅθεν

*Καναχηδά. Ἐπίρ. Μὲ κτύπον, ψόφον, βρόντον, τόνον, ἦχον. Ἡσί. Θεογν. 367. Πίνδαρ. Νμ. 8, 25. (υυ — υ)

Καναχηδόν. Ἐπίρρ. Μετὰ κτύπου, ψόφου, ἠχητικῶς.

Καναχήπους, οδος, ουν, τό. (πούς) ἐπὶ ἵππων, οἵτινες εἰς τὸ πάτημα προξενοῦν ἦχον διὰ τῶν ποδῶν αὐτῶν. Ὀππιαν. Κυνηγ. Β'. 441.

Καναχής, ές, ές. (καναχέω) Αἰσχύλ. Χοηφ. 150. «Δάκρυον καναχές.» δάκρυον συντροφευμένον μὲ στεναγμοὺς, φωνὲς καὶ ἐδυρμούς. Παρὰ Νικάνδρ. «Βάτραχοι καναχεῖς» οἱ φωνοῦντες, βοῶντες, θόρυβον προξενοῦντες. Καθόλου δὲ, Φωνῶν, ἠχῶν, κροτῶν κτλ.

Καναχίζω, Μ. ἴσω. = καναχέω. Ἰλ. Μ, 36. Ὀδσ. Κ, 399. Ἡσί. Ἀσπ. 373. Πρωτότυπον τούτου φαίνεται ὅτι εἶναι τό, κανάζω, κανάζαι.

Καναχός, ἡ, ὁν. = καναχής.

*Κάνδαυλος, ὁ. Ὄνομά τι τοῦ Ἄρεως Λκφρ. 328.

Κάνδαυλος, ὁ. καὶ, κανδύλας, ὁ. καὶ κανδύλη, ἡ. Εἶδος Λυδικοῦ ἐστεναπτμένου ἀρτύματος. Ζωμός τις, Σώσι, Sauce. τὸ ὁπ. ἐγίνετο πολλῶν εἰδῶν, Πλούταρχ. προβ. Συμπ. Δ'. 1. ὁ Φώτ. ἔχει, Κάνδυλος, σκευασία ὀφοποιεῖν μετὰ γάλακτος καὶ στέατος καὶ μέλιτος· ἔνιοι δὲ διὰ κρέως καὶ ἄρτου καὶ τυροῦ. Οὕτως Ἀρστφ. ὁ δὲ Εὐστάθ. λέγει, ὅτι ἐσκευάζετο δ' ἄρτου, Φρυγίου τυροῦ, ἀνίσου τε, καὶ ζωμοῦ πίονος ἐ-

φοῦ κρέκτος συνόντος, περὶ οὗ φησὶ καὶ Ἀλέξις παρ' Ἀθην. «Ὡς κανδαύλου ἂν παραθῶσι, προτιτάσθω τοὺς δακτύλους.» θέλεις φάγῃ καὶ τὰ δάκτυλα, ἢ κοινότερον, θὲ γλύψῃς καὶ τὰ δάκτυλα.

Κανδήλα, ἡ. καὶ κανδήλιον, τό. Τοῦτον τῷ, λαμπτὴρ, φανὸς, λύχνος ὅθεν, Κανδηλάπτης, ὁ τὰς κανδήλας ἀνάπτων. Προέκυψε δὲ ἡ λέξις ἐκ τοῦ κάω, κάνδω, κανδάρω, κάνδαρος ὁ ἀνθραξ καὶ Ἡσύχ. ὡς καὶ κατ' Κύπριοι. ἐν Ἰλ. Δ. (σελ. 437, 12. Ἐκδ. Ῥώμ.) ἐκ Παυσ. Λεξ. «Ἐκ τοῦ καίειν καὶ ἀκίειν, Κανδάνων, ὁ Ἄρης, διὰ τὴν καυστειρὰν μάχην καὶ τὴν ὀπὶδα ὁ βέλτιον ὅμως ἐκ τοῦ κάω, κάνδω, ὅπερ = κάω, καὶ Ἕλκιον, κανδέλκιον, κάνδηλα, κανδήλιον. Πρ' Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Η, σελ. 1571. 22. κεῖται καὶ ἐν ἀποσπασμάτιον τοῦ Δεινοστ. Ἀθην. ἀναφέρον τὴν λέξιν

Κανδύκη, ἡ. = Κάνδυς. Περσικόν τι ἐπανωφόριον χιτῶν Περσικός.

Κανδύλη, ἡ. = Κάνδυλος.

*Κάνδυλος, ὁ. Ἰδ. Κάνδυλος.

Κάνδυς, υος, ὁ. Μηδικὸς καὶ Περσικὸς χιτὼν χειριδωτός, τὸ παρὰ τοῖς Τούρκ. Μπανίσιον, λεγόμενον. Ξενοφ. Κύρου. Α'. γ'. 2.

Κανδύταλις, ιδος, ἡ. καὶ Κανδυτάλη. Κανδύτανις, καὶ Κανδυτάνη, ἡ. Ἱματιοθήκη, τόπος ὅπου τὰ πολυτελῆ ἱμάτια ἔβαλλον. Ἡσύχ. Φώτ. καὶ Πολυδ. Ζ'. 79. Γ'. 637. οὗτος ὁ τελευταῖος λέγει, ὅτι ἡ λέξις εἶναι Περσική. Ἀμφίβολ. μέντοι ἡ γραφή.

*Κανδυτάνη, ης, ἡ. Ἰδ. τ. πρτρμν.

Κάνειον, τό. Ἰωνικ. ἀντὶ Κάνεον. κανίστρον, πανέρι, ἢ τρυβλίον, πινάκι. Ὀδυσ. Η, 355. 2) Σκέπασμα ἀγγείου τινος.

Κάνεον, τό. Σπιτρ. κάνειον. Ὀδυ. Ἀττικ. Σερ. Κανοῦν, τό. (κάνη) Καλάθιον, τὸ ἐκ καλάμου πεπλεγμένον κανίστριον, καλάθιον, πανέριον. Ἔτι δὲ καὶ πήλινόν τι ἀγγεῖον ἢ ἐξ ἄλλης τινὸς ὕλης κατασκευασμένον, πινάκιον, τρυβλίον, καὶ καθόλου πᾶν ἀγγεῖον ἐφ' οὗ ἐφέρετο τι. Ὀδυσ. Η, 355. «Κάνεια χρύσεια.» Ἡ φράσις Ἐνήρκεται τὰ κανᾶ.» κεῖται ἐν τῷ, Ἐνάρχεσθαι. Ἐν τῷ κανέῳ ἦσαν αἱ ὅλαι, ἢ ὁλοχύται, ὁ πίλινος, καὶ τὰ στέμματα, τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο εἰς τὰς θυσίας. Ὀδυσ. Γ, 441. Ἀρστοφ. Εἰρ. 948. Εὐρπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1567.

Κάνη, ἡ. Σπάνιος τύπος ἀντὶ κάνα ὅθεν

Κάνης, ητος, ἡ. Σκεπαστή, σκέπασμά τι ἢ ψάθα ἐκ καλάμων πεπλεγμένον, = Κάνα· γράφεται ἔτι καὶ κάννης. Τοιαῦτα πεπλεγμένα ψαθία ἔφερον αἱ Ἀττικαὶ γυναῖκες μεθ' ἑαυτῶν ὁπότε ἐξέρχοντο τῆς οἰκίας, τῶν ὁποίων ὁ νόμος τοῦ Σόλωνος διορίζει τὸ μέγεθος, ὡς ἕνα πῆχυν. Πλούτ. εἰς Σόλ. 21.

Κανήτιον, τό. Ὑπκρ. τοῦ κάνης. Μικρὰ κάνης.

Κανηφορέω, ῶ. Κάνεον φέρω ὅθεν, κανηφορία, ἡ. καὶ, κανηφόρος, ὁ, ἡ. Κατὰ Φώτιον. «Κανηφόροι, παρθένοι αἱ τὰ κανᾶ φέρουσαι τῇ Ἀθηνᾷ ἐν τῇ τῶν Παναθηναίων πομπῇ· αὗται δὲ τῶν ἀστῶν καὶ τῶν εὐγενῶν ἦσαν.» Ἐν Ἀθήναις ποτὲ εἶχον εἰς μεγάλην τιμὴν παρθένον τινὰ, ἥτις μετὰ τὸν δέκατον χρόνον τῆς ἡλικίας της ἐκλέγετο εἰς τὸ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πομπὴν τῶν ἑορτῶν τῆς Δήμητρος, τοῦ Βάκχου, καὶ τῆς Ἀθηνᾶς φέρουσα τὸ κάνεον ἐν ᾧ ἦσαν τὰ μυστήρια, ἢ ἐφ' ᾧ ἐπέκειντο τὰ πρὸς τὴν θυσίαν ἐπιτήδεια αὐτῶν τῶν θεῶν. Ἡ τοιαύτη Παρθένος λοιπὸν, Κανηφόρος, ἡ. ἐκαλεῖτο, καὶ ἡ πρᾶξις, Κανηφορία. Αὕτη ἐπορεύετο ἐν τῇ πομπῇ λευκὰς ἔχουσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτῆς διὰ τοῦ ἀλφίτου. Ζήτ. Ἄλφιτον. (Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 732.) Ἐκράτει εἰς τὴν ἑτέραν χεῖρα αὐτῆς καὶ ἐν ὁρμαθὸν σίκων ξηρῶν. (ἐ αὐτ. Λυσιστρ. 647.) Ὀπισθεν αὐτῆς ἀκολουθῶν τις ἐβάστασε τὸ σκιάδιον (ἀνθήλιον). Ὁ αὐτ. Ὀρνιθ. 1551. Οἱ τεχνῖται ὅμως παραστήσουσι τὰς Κανηφόρους ἔχουσας ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ βαστάζουσας τὸ Κάνεον. Εἰς τὴν ὁποίαν παράστασιν ἐφημίσθησαν μάλιστα ὁ Πολύκλειτος καὶ ὁ Σκόπας. Πρβλ. Müllers Archaeol. p. 590. 592.

*Κανηφορία, ἡ. Τὸ φέρειν τὰ ἅγια κάνιστρα. Ἰδ. κανηφορέω.

*Κανηφόρος, ον. (κάνη, φέρω) Ὁ βαστάζων καλάθιον. Ἰδ. Κανηφορέω.

*Κανθάρεος, ον. Ἐπίθετ. εἴδους κλήματος ἀμπέλου. ἔστιν «Κανθαρῖτης οἶνος» Θεόφρ. Ἱστ. φ. 2, 20.

Κανθαρίζω, Μ. ἴσω. = Ταυρίζω. Τρέμω. Γραμματικῆ.

Κανθάριον, τό. Ὑποκορτ. τοῦ κάνθαρος.

Κανθάρις = Κανθάρεος. Εἶδος ἀμπέλου. Θεόφρ. Β'. 20.

Κανθαρίς, ίδος, ἡ. Εἶδος κανθάρου. Λιν. Cantharis, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται οἱ ἰατροὶ εἰς τὰ βεζικατόρια λεγόμενα. 2) Ζωοφυές τι λυμαντικὸν σίτου, ἀμπέλου, καὶ κήπων.

Κανθαρίτης οἶνος. Οἶνος ἐκ τῆς ἀμπέλου Κανθάρεος λεγομένης.

Κάνθαρος, ὁ. Εἶδος ζωυφίου, τὸ ὁποῖον ὑποσκεπάζει τὰ πτερά αὐτοῦ διὰ τινων πλακῶν, καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διατρίβον, σφαίρας ἐκ τῆς κόπρου τῶν ζώων κυλίει, Scarabaeus Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Γ'. 15. «Ὁ κάνθαρος ἄθλιον ζῷόν ἐστι, σπείρει δὲ εἰς τὴν σφαῖραν ἣν κυλίει.» Πρ' Αἰγυπτ. εἶχε θεῖαν τιμὴν. 2) Εἶδος ποτηρίου. 3) Εἶδος ἰχθύος τῆς θαλάσσ. 4) Εἶδος πλοιαρίου, μάλιστα παρὰ Λεσβίοις Ἀριστοφ. Εἰρ. 143. Πρβλ. Κάραβος. 5) Σημεῖόν τι μέλαν ἐπὶ τῆς γλώσσης τοῦ βοὸς Ἄπις λεγομένου, τὸν ὁποῖον ἐτίμων οἱ Αἰγύπτιοι.

Κανθαρόλεθρος, ὁ. (ὄλεθρος) Θάνατος, ἀφανισμὸς τῶν κανθάρων. Ἐλέγετο οὕτω τόπος τις, ὅπου οἱ κάνθαροι ἐφθείροντο. Στράβ. Ζ'.

Κανθήλια, ων, τα. (κάνθος) Τὰ σάγματα, τὰ σαμάρια τῶν φορτικῶν ζώων, ἐπὶ τῶν ὁποίων φορτόνονται τὰ βάρη. 2) Μεγάλα καλάθια (λύγινα πλέγματα, κόφινοι, γαλίκια) εἰς ἃ περὶ τὸν τρύγον φέρουσι τοὺς καρπούς ἢ τὰς σταφυλὰς, τὰ ὁποῖα ἔτι καὶ, Κανθίκια, λέγονται. Γεωπον. Γ'. 11. Ἀρτεμίδ. Δ'. 6.

Κανθήλιος, ὁ. (κάνθος) Μεγάλος ὄνος διὰ σαμάρι. διὰ φόρτωμα· ὁ τὰ βάρη φέρων ὄνος, κατ' ἀρχὰς βέβαια ἐπιθ. ὅθεν σύνθ. μετὰ τοῦ ὀνος. Πλάτ. Γοργ. σ. 299. Β. Συμπο. σ. 221. Ε. Ruhnk Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2. 37. Κυρ. 7. 5. 6. Πλάτ. 2) Μωρὸς, ἀμαθὴς, ἀνάξιος ἀνθρωπος. (γομάρι, γαίδαρος) Ζήτει Κάνθων.

Κανθίας, ῶν. = κανθήλια.

Κανθίς, ίδος, ἡ. Μικρὰ ὄνος. Ὑποκορ. τοῦ ἐπμ.

Κάνθος, ὁ. Ὄνος, γαίδαρος διὰ φόρτωμα.

Κανθός, ὁ. Ἡ γωνία τοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἀναστμ. Εἰσαγ. «Τὰ δὲ ἐντὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ πάντα, καθ' ἃ αἱ συμφύσεις τῶν βλεφάρων, Κανθοὶ καλοῦνται· ὁ μὲν πρὸς τὴν ῥίνα ὁ μέγας, μικρὸς δὲ ὁ πρὸς τὸ οὖς. Παρὰ Καλλιμ. καὶ Ὀρφ. Ἀργ. 931. καὶ αὐτὸς ὁ ὀφθαλμὸς, «Ἀλλοτρίοις ἀμφ' ὀστοῖσιν ἀναιδέα κανθὸν ἐλίσσων.» 2) Ὁ ξύλινος τὸν τροχὸν τῆς ἁμάξης κατέχων σίδηρος, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρ. Ἐπίστωτρον, ἐν Ἰλ. Ε, 725. λέγει.

*Κανθύλη, ἡ. Πρίσμα, πρίσιμον, πληγή. Αἰσχύλ. Σκλαμ. λφ. 197.

*Κανθώδης, ες. (κανθός) Καμπύλος, γωνιώδης. Καλλιμ. λφ. 204.

Κάνθων, ωνος, ὁ. (κάνθος) Μεγάλος ὄνος, γαίδαρος, = Κανθήλιος, ὃς πολὺ ἀπὸ τῶν Κανθηλίων, τῶν ἐπιτιθεμένων αὐτῷ ἐπιφανῶν ξύλων, τουτέστι, σαγμάτων, ὀνομάζεται οὕτως· ὅθεν Κανθήλιος, Πλάτ. Συμπο. 37. οἱ βραδεῖς εἰς τὸ νοῆσαι καὶ ἀφυεῖς, χονδροί. 2) Ταὐτὸν τῷ, Κάνθαρος. Ἀριστοφ. Εἰρ. 82. Κωμ.

Κανίας, ὁ. (κάνη) Ἐκ καλάμων πεπλεγμένος κάλαθος. Ἡσύχ.

*Κανίκλειον, = Κάνειον. Εἰς τοὺς μεταγεν. = Καλαμάριον.

Κανίσκιον, τό. καὶ, Κάνιστρον, τό. = Κάναστρον. Ὑποκορ. τοῦ Κανίας, καλαθάκιον, πανερόκιον, πινάκιον.

*Κάνιστρον, τό. Ἰδ. τ. πρτμν.

Κάνιτρον, τό. Ὑποκορτ. τοῦ Κανίας. = Κανίσκιον. Ἡσύχιος.

Κάννα, ης, ἡ. καὶ Κάννη, Κάνη. Σκέπασμα ἢ σκεπαστή τις ἐκ καλάμων ἢ βούρλων, ὡς ψάθα πεπλεγμένων. Κυρίως δὲ ὁ κάλαμος, νεροκαλάμιον, ὅθεν τὸ Λατιν. Canna. Παρὰ Σουΐδ. «Κάνναις καὶ καλάμοις χρῶνται οἱ Νομάδες εἰς τὴν σκηνοποιΐαν.» Ἔπρεπεν ὅμως νὰ γράφηται, Κάνα, καθὼς ἀποδεικνύουσι τὰ ἐκ τούτου Κάνεον καὶ Κάναθρον παράγωγα. 2) Πᾶν τὸ ἐκ καλάμων ὡς ψάθα πεπλεγμένον καὶ χρήσιμον διὰ σκέπασμα, ἢ ὡς δεσμὸς, δι' οὗ περιφράττουσιν ἢ σκεπάζουσιν ἀγαλμά τι, ἢ βάλλουσιν εἰς τὰ ἄκρα τοῦ πλοίου, κ. τ. τ. ὡς περιφράγματα, Ψίαθοι, σκιάδια, πανέρια καὶ δέρβεις. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 394. Πολυδ. Γ'. 184. τὰ ὁποῖα ἄλλως καὶ γέρρα καλοῦνται. Ἡ συνήθεια Καλαμωτὴ, ταύτην καλεῖ.

Καννάβινος, ίνη, ινον. Ἀπὸ κανάβιον. (– υ υ υ) ἐκ τοῦ

Κάννάβις, ιος, ἡ. (κάννα) Τὸ κανάβιον. Φυτὸν λίαν παραπλήσιον εἰς οὗ καὶ ἐσθῆτες γίνονται ἧς τὸ σπέρμα δυμώμενον ἱδρῶν ποιεῖ πάντας. Φώτ. Λέγεται ἔτι καὶ Κόναβος· Ἡρόδ. α, 74. 2) Τὸ ἐξ αὐτοῦ ἡτοιμασμένον στουπίον. 3) Ἐνδυμα, φόρεμα ἀπὸ κανάβιον. Ἡρόδοτ. Δ'. 74. Ὅς τις ὅμως ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ τὴν γενικ. ἰδέα, καὶ τὴν αἰτιατ. ἰδα ἔχει. Ζήτ. καὶ Κάναβος.

Κάνναθρον, τό. = Κάναθρον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Κάναθρα, ἀστράβη, ἢ ἅμαξα. πλέγματα ἔχουσα, ἐφ' ὧν πομπεύουσιν αἱ παρθένοι ὅταν εἰς τὸ τῆς Ἑλένης ἀπίωσιν. Ἔνιοι δὲ ἔχειν εἴδωλα ἐλάφων ἢ γυπῶν.» ὁ δὲ Πλούτρχ. Ἀγσ. «Κάναθρα δὲ καλοῦσιν εἴδωλα γυπῶν (ἴσ. γυπῶν) ξύλινα καὶ τραγελάφων, ἐν οἷς κομίζουσι τὰς παίδας ἐν ταῖς πομπαῖς.»

*Κανεύσας, Ἐπκ. ἀντὶ Κατανεύσας. διάφ. ἀνάγν. Ὀδυσ. Ο, 464. παραληφθεῖσα εἰς τὸ κείμενον ὑπὸ Βολφίου.

Κάννη, ἡ. = Κάννα.

Καννηποιός, ὁν. (κάννης, ποιέω) Ὅς τις ποιεῖ, πλέκει, κάμνει τὰς κάνας, ψάθας, ἤτοι τὰ τοιαῦτα σκεπάσματα καὶ περιφράγματα. Πολυδ. Γ'. 184. Ζήτ. Κάνης.

*Κανόμον, Κακῶς γραφμ. ἀντὶ Κὰν νόμον, δηλ. κατὰ νόμον. Πίνδ.

Κανωτός, ἡ Κανωτός, ἡ, ὁν. (κάννα) Ὁ ἐκ κάνης ἢ καλάμων κατεσκευασμένος.

Κανονάρχης, ὁ. Ὁ κανόνος ἀρχόμενος· ὁ διεγείρων τοὺς μουσικοὺς πρὸς τὸ ψάλλειν τοὺς κανόνας. Οὗτος λέγει, ἀναγινώσκει, πρῶτος ἐκ τοῦ βιβλίου, ὁ δὲ ψάλτης ἀκούων αὐτοῦ, ψάλλει τὰ λεχθέντα.

Κανονίας, ου, ὁ (κανών). Ἄνθρωπος· παρ' Ἱπποκρ. ὁ μακρὸς καὶ λεπτὸς ἄνθρωπος, ὁποῦ εἶναι σὰν βέργα, σὰν κυπαρίσι, σὰν λιγῆρι. ad amussim factus· ἐκ τοῦ Κανών

Κανονίζω, Μ. ἴσω (κανών). Κατὰ τὸν κανόνα ποιῶ, σημειῶ, κρίνω, ἀποδεικνύω ἢ διευθύνω τι· κρίνω καὶ ἀποφαίνω τι ὡς κανόνα· θεσπίζω. 2) Παρὰ τοῖς Γραμτικ. ἐφαρμόζω τι εἰς κανόνα. ἐξρ. ἀκανονίζεται πηγαίνει κατὰ τὸν κανόνα, εἶναι ἐμαθόν. 2) Παράτ. Ἐκκλτχ. Διὰ τινων κανόνων διατάττω· κανόνας καὶ τάξιν βάλλω, διὰ κανόνων θεσπίζω· δέχομαι εἰς τὸ κανονικὸν τῶν ἀ-

γων συνόδων. Εἰς ἀγράφους κανόνας ψηφισθέν «κανονισμένα βιβλία» τά τῆς ἱερᾶς Γραφῆς, τά ὁποῖα διά κανόνων συνοδικῶν ἐπεκυρώθησαν ὡς γνήσια.

Κανονικός, ή, όν. (κανών) Ὁ κατά τόν κανόνα γενόμενος, ἤ κατά κανόνα ὤν. 2) «Κανονική τέχνη» κατά Πρόκλον εἰς Εὐκλείδην σελ. 12. εἶναι ἡ τάξις τῶν κανόνων καταστομῆς ἀνευρίσκουσα.» ἤ καταμετρῶσα τούς τόνους ἀπάνω εἰς τήν τοιαύτην κλίμακα (εἰς τήν σάλπιγγα) κατά τάς διαφόρους ἁρμονίας. Ἄρα, ἡ θεωρητική μουσική· ἡ τῆς μουσικῆς θεωρία. «Κανονικοί, οἱ» θεωρητικοί μουσικοί. 3) Κανονισμένος. «Κανονικά βιβλία» τά κανονισμένα. «Κανονικά γράμματα» τά ὑπό τῶν ἐπισκόπων πρός τούς Χριστιανούς γραφόμενα περί τινος ζητήματος ἐκκλησιαστικοῦ· ἔτι δέ καί τά συστατικά ἤ ἀπολυτικά γράμματα. Ζωναρ. Λέγονται ἔτι Κανονικοί οἱ ἐν τῷ Κανόνι ἐξεταζόμενοι, οἷον οἱ κληρικοί, οἱ μονηχοί, καί μοναχαί. Βασίλ. 4) «Κανονικόν» ὡρισμένος τις φόρος πρός τούς ἀρχιερεῖς καί ἱερεῖς ὑπό τῶν ἐνοριτῶν δεδόμενος. Βασιλικ.

Κανόνιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Κανών. = σταμίν. Πολυδ. Α'. 92. 2) Παρά Σουίδ. καί Σύγγραμμα, βιβλίον, γραμμάτιον.

Κανονίς, ίδος, ἡ. Ἐν Ἐπιγράμ. Φιλίππου 17. «Κανονίς ὑπάτη.» = Κανών, (λυσάλ). Κατά Σουίδ. = ἐργαλεῖον καλλιγραφικόν.

Κανόνισμα, τό. Πτχ. = Κανών. Ἀνάλ. Β'. 52. «Σελίδων κανόνισμα φιλόρθιον.» (λυίρισμα)

Κανονισμός, ὁ. Τό κανονίζειν, τό διορίζειν, ἤ οἰκοδομεῖν κατά κανόνα. 2) Παρά Μανέθ. Α'. 399. Δ'. 151. καί 292. ἀποδεικνύει ἓν μέρος τῆς οἰκίας, συντεταγμένον ὑπ' αὐτοῦ, Θρηγκοί.

Κανοῦν, τό. Ἀττικ. Συνηρμ. ἀντί κάνεον

Κανυστινός, ή, όν, ὑπακουσμ. Φαινόλης. Ἀθην. Γ'. φαινόλης κατασκευασμένος ἀπό τριχῶν, μαλλίων τῆς Κανυστίου πόλεως.

*Κάνυστρον, τό = Κανίστριον. Ὑποκορτ. τοῦ Κανίς.

*Καν, Ἀπρμφ. Ἀορ. 2. ἐκ τοῦ Καίω.

*Καν, Μέλ. τοῦ Καίω.

Κάνω. Ἰδ. ἐν τῷ, Καίω

*Κανωβίζω. Ἰδ. Κάνωβος. ὅδεν

*Κανωβικός, ή, όν. ἀνήκων εἰς τόν Κάνωβον. Στράβ. 17. σ. 795.

*Κανωβισμός, ὁ. Ἰδ. τό ἀνάλ.

Κάνωβος, καί, Κάνωπος, ὁ. Πόλις ἐν τῇ κατωτέρῳ Αἰγύπτῳ, διαβόητος διά τήν τρυφήν τῶν ἐγκατοίκων της· καί ἐντεῦθεν, κανωβίζω, τρυφηλῶς ζῶ, καί κανωβισμός, ὁ, ὁ τοιοῦτος τρόπος τοῦ ζῆν. Στράβ. 12'.

*Κανών. Μτχ. Ἀορ. 2. ἐκ τοῦ Καίω. Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. καί Πυθ. Λφ.

Κανών, όνος. ὁ (κάνη, κάννα). Κυρίως λέγεται πᾶν ἰσιον ξύλον, διά τοῦ ὁποίου κρατεῖται τι ἴσια, ἤ ἵστανται ὀρθά, στερεά· καί ἐντεῦθεν παρ' Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 650. «Ἀμαμπρᾶ ἀκτῖς ἡλίου κανών σαφής·» αἱ ἴσιαι, αἱ κατ' εὐθεῖαν ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου κατά τό μεσημβρ. Κάθετος. 2) Εἰς τήν ζυγαρίαν, λέγεται ἡ στάθμη, ἤτοι τό ἀπάνω τῆς τριπαλάγης καί εἰς ἰσότητα ἄγον, τό ὁποῖον ἄλλως Πῆχυς λέγεται. Ἀριστοφ. Βάτρ. 799 ἀλλά καί Ἡ ἀνωμαλοστάθμη βαρυτόνα, ἤ καί γλωσσ. κοινῶς λεγ. 3) τό ἴσον ξύλον ἤ ἡ γωνία (νέρμα) τῶν τεκτόνων, δι' οὗ ἀπερθοῦσι καί ἰσάζουσι τά στρεβλά καί λοξά μέρη τῶν ἄλλων. Παρατιθέντες γάρ τόν κανόνα τοῖς παρ' αὐτῶν ἐργαζομένοις, ὁ αὐτός, εἰ τινα εὑρίσκουσιν ἐν αὐτοῖς λοξότητα, εἰσοχάς τε καί ἐξοχάς, εἰς εὐθύτητα ἀποξέουσι, καί ὀρθοῦσι τό ἐργαζόμενον. 4) τό ἐργαλεῖον τῶν καλλιγράφων, δι' οὗ σύρουσι καί σημειοῦσι τάς γραμμάς διά νά γράφωσιν, ἴσια, (ῥίγα, λυίρ, λυσάλ). Ἀναλεκτ. Β. 496. 5) Τά πλαγίως κείμενα ξύλα εἰς τήν ἀσπίδα ἀντί τοῦ ὀχάνου διά νά κρατῆται στερεῶς. Ἰλ. Θ. 193. καί Ν, 407. ἤ τά δύο σταυροειδῶς ἐπί τῆς ἀσπίδος τιθέμενα ξύλα, ἐπί τά ὁποῖα ἠπλώνετο τό δέρμα, τό ὁποῖον ἔτχημα τῆς ἐπιφάνειαν τῆς ἀσπίδος. β) Ῥάβδος, κάλαμος, ὡς μετρικά ἐργαλεῖα. Ῥάβδος μετρική. 7) Μτφρκ. Κάθε πρᾶγμα, τό ὁποῖον διορίζει τό μέτρον, τόν τρόπον, τό ὀρθόν, τήν τάξιν τινός· ἤ πᾶν ὅ,τι εἶναι διωρισμένον κατά τινα τρόπον ἤ μέτρον, ἤ ῥυθμόν. Regula. Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρός περισσότερον διορισμόν, καί διορίζει σχέσεις τινάς καί ἀναφοράς. καί μᾶς χρησιμεύει ἀντί παράδειγμ. Στάθμη, παράδειγμα, νόμος, κανών, πρωτότυπον. Οὕτως ὠνομάζετο ἄγαλμά τι τοῦ Πολυκλείτου «Κανών» διότι ἀνεγωρίσθη καί ἀπεδέχθη ὡς κανών καί πρότυπ. τῆς ἀποτελούσης τήν ὡραιότητα συμμετρίας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Οὕτω καί παρά Μουσικοῖς ἐλέγετο «Κανών» τό μονόχορδον, καθ' ὁ διωρίζοντο ὅλαι αἱ λοιπαί σχέσεις τῶν τόνων. Οὕτως ἐλέγοντο ἀξιώματά τινα ἐπικεκυρωμένα μάλιστ. εἰς τούς Ῥητ. καί Γραμματικ. Κανόνες καί «κανόνες χρονικοί» χρονολογικοί τινες κυριώτεραι περίοδοι, αἱ ὁποῖαι ὑπετίθεντο σταθεραί καί βέβαιαι, καί κατ' αὐτάς ἠριθμοῦντο τά μεταξύ κείμενα διαστήματα. 8) Κανόνες παρά τοῖς Ἀλεξάνδρ. Γραμματικ. ὠνομάζοντο αἱ Συλλογαί τῶν ἀρχαιοτέρων Ἑλλήνων συγγραφέων, τάς ὁποίας ἀνεγνώριζον ὡς πρότυπ. ἄξια μιμήσεως. Ruhck hist. crit. orat. Graec. p. XCIV. Ἰλιάδ Ψ. 761. «ὡς ὅτε τίς τε γυναικός ἐυζώνοιο στήθεός ἐστι κανών, ὃν τ' εὐμάλα χερσί τανύσσῃ πηνίον ἐξέλκουσα παρέκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴτχει στήθεος·» τινές ἑρμηνεύουσι τοῦτο διά τοῦ κάλαμος μίτων, περί ὃν εἱλεῖται ὁ μίτος ὁ ἱστουργικός. Ὁ Εὐστάθιος ἀπορῶν λέγει. «ἔοικε δέ ξύλον εὐθύ εἶναι ὁ ῥηθείς κανών τορευτόν οἷα εἰκός, ὁμώνυμον τῷ ἀπορθοῦντι τά ξεόμενα κανόνι· χρήσιμον γυναιξίν ἤ κλώθειν ἤ ἄλλως νῆμα ἑλκειν ἐν τῷ πρό τοῦ στήθους ἤ κρατεῖσθαι ἤ ἵστασθαι· σαφές γάρ τι οὐκ ἐτύχομεν γνῶναι ἀπό τοῦ μαθεῖν κάλαμον μίτων τόν κανόνα εἶναι, ἤ ἐργαλεῖον ἀτρακτῶδες εἴτε ἠλακατῶδες. Τανύεται δέ χερσίν ὁ τοιοῦτος κανών, ἀντί τοῦ, τεταινυσμένος εἰς ὀρθόν ἵσταται· καί διά τό ἐξελκόμενον ἀπ' αὐτοῦ πηνίον τανύεσθαι, εἴρηται.» ἄρα, κατ' Εὐστάθιον εἶναι ὁ ἐν τῇ σαίτᾳ κάλαμος, ἐφ' οὗ περιτυλίσσεται τό φάδιον, ἤτοι τό ματοῦρι· ἤ καί αὐτή ἡ ἰδία σαίτα. Οὕτω τάσσει καί ὁ Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφ. 822. τό ἀντίον καί κανών, ἀμφότερα ὡς ὑφαντικά ἐργαλεῖα· ὡς καί Πολυδ. ἐν Ζ'. 36. Φαίνεται ἄρα ὅτι ὁ κανών ἐνταῦθα οὐδέν ἄλλο εἶναι, εἰμή ἡ ὑπό τῶν ὑφαντῶν καλουμένη Σαίτα, ἡ τόν κάλαμον μετά τοῦ πρός ὑφανσιν νήματος περιέχουσα, ἥτις καί μέχρι τῆς σήμερον ὑπό τινων Κανόνι λέγεται. Παρά Πλουτάρχ. εὑρίσκεται ἔτι καί τις ἀξιόλογος ῥῆσις· «κανόνων διάθεσις καί ἀνέγερσις ἀγνοοῦσιν» ἐκ τῆς ὁποίας δύναται νά συμπεράνῃ τις, ὅτι πολλοί κανόνες ἦσαν εἰς ἓν ὑφαντικόν ἐργαλεῖον, διά τά ποικίλα χρώματα τῶν νημάτων. 10) Παρά τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς λέγεται Κανών, σύναξίς τις βιβλίων, ἤ διατάξεων, τά ὁποία ἡ ἐκκλησία ἐδέχθη ὡς στάθμην, διεύθυνσιν. καί νόμον, διά τήν καλήν ἁρμονίαν καί εὐταξίαν αὐτῆς, διαταγή, θέσπισμα. Χρυσόστομ. τό κανών οὔτε πρόσθεσιν, οὔτε ἀφαίρεσιν δέχεται, ἐπεί τό κανών εἶναι ἀπόλλυσιν Μεταφορκ. ἤ τοῦ Θεοῦ διδασκαλία. Παῦλ. πρός Γαλατ. ϛ'. 16. «Καί ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν» ἔνθα ὁ Θεοδώρ. «Κανόνα ἐκάλεσε τήν προκειμένην διδασκαλίαν, ὡς εὐθύτητα κοσμοῦσαν», καί μήτε ἐλλείπουσα τι, μήτε περιττόν ἔχουσα.» Οἰκουμέν. Ὅσοι τῷ κανόνι καί τῇ διδαχῇ ταύτῃ ἀρκεσθῶσιν Θεοδώρ. «Κανόνα ἐκάλεσε τό εὐαγγελικόν κήρυγμα· ὁ δέ κανών εὐθύτητος ὅρος, οὐδενός προσδεόμενος.» Θεοφύλακτ. «Τῷ αὐτῷ κανόνι· τῇ αὐτῇ πίστει, τῷ αὐτῷ ὅρῳ» Ηλμ. Στρμ. ϛ'. «Κανών ἐκκλησιαστικός, ἡ συνοδία καί συμφωνία νόμου τε καί προφητῶν τῷ κατά τήν τοῦ κυρίου παρουσίαν παραδεδομένῃ διαθήκῃ» β) Θέσπισμα, διάταγμα Συνοδικόν. Σωκράτ. ἐκκλ. ἱστρ. α, 13. «Τότε οἱ ἐν τῇ Συνόδῳ ἐπίσκοποι καί ἄλλα τινά ἔγγράφαντες ἃ Κανόνας ὀνομάζειν εἰώθασιν, αὐδις κατά πόλιν τήν ἑαυτῶν ἐχώρησαν.» λέγονται ἔτι οὗτοι καί νόμοι. Σωζόμ. ἐκκλ. ἱστορ. ἀ. 23. γ) Τμῆμα, κατά τήν τάξιν τῶν ὠδῶν τοῦ ψαλτηρίου. Ζωναρ. «Κανών λέγεται, ὅτι ὡρισμένον καί τετυπωμένον ἔχει τό ἔμμετρον ἑνιαυτοῖς συντελούμενον.» δ) Τό τάγμα τῶν κληρικῶν· ὅθεν τό «Οἱ ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενοι» ἀντί τοῦ «οἱ ἐν κλήρῳ τεταγμένοι» οὕτω καί τό «Ὁ ὑπό κανόνα ὤν» καί «Ἀλλότριος τοῦ κανόνος ἔσται» τοῦ κλήρου, τοῦ τάγματος. ε) Φόρος, δόσιμον. Ἀθανάσ. ἀπολογ. β'. «Ὡς ἐμοῦ κανόνα τοῖς Αἰγυπτίοις ἐπιβάλλοιτο» ὅπερ ὁ Σωζόμ. ἐν β' 21. «Ὡς φέρον ἐπιτελεῖν Αἰγύπτιοις λέγει» οὗτοι τό Κανονικόν. σημ. ζ. 11) Παρά τοῖς νεωτέροις λέγεται καί τι πυροβόλον χοντρόν καί μακρύ ἐργατον, εἰς μάχας καί πολιορκίας χρήσιμον, Κανόνι ἰταλ. Canon. 12.) Παρά Γραμματικοῖς ὁ, Κανών ἐστί νόμος ἀπαράβατος καί μέτρον ἀδιάφευστον πάσαν πρόσθεσιν καί ἀφαίρεσιν μηδαμῶς ὑποδεχόμενον· ἤ λόγος ἔντεχνος ἀπευθύνων ὁμοιότητι πρός τό καθόλου τό διεστραμμένον τῶν λέξεων.

Κάνωπον, τό· Τό ἄνθος τῆς κουφοξυλιᾶς. Sambucus Παῦλ. Αἰγιν. Ξ'.

*Κάνωπος, ὁ. Ἰδ. Κάνωβος.

Κανωτός, ή, όν (κάνης, κάνη, κανόω). Ἀριστοφ. Σφῆκ. Σχολ. 840. «Ἀγγεῖον κανωτόν.» = πλεκτόν. Ἰδ. Κανωτός.

*Κάξ. Συλφ. ἀντί Καί ἐξ.

*Κάος, κ Κόος = Χάος. Πρβλ. Κώς.

*Κάπ, Ἐπκ. συντετμμ. κατά πρό τοῦ π, «κάπ πεδίον» Ἰλιάδ. Ζ, 201. Α, 167. καί πρό τοῦ φ «κάπ φάλαρα» Ἰλιάδ. Π, 106.

*Καπαέξεται, ἀντί, καί ἐπαέξεται,

Καπακτώσαμεν. ἀντί, καιεπακτώσαμεν, ὁ ἐστί, κατησφαλίσαμεν.

Καπάνεξ, ακος, ὁ., (καπανη) = Καπάνη, ἀρθμ. 2

Καπάνη, ἡ (κάπη). Ἡ φάτνη, κυρίως τό κατά μετάδοσ. Παχεῖ τῆς συνθ. 2) Θεσσαλική τις ὅμαξα· ἀντί ἁπλῆν· ἐντεῦθεν. Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. Γ'. «καί τά Θετταλικῶν μέν πολύ καπανικώτερα δεῖπνα,» εἶπεν, ἀντί τοῦ, λαμπρότερα, μεγαλήτερα· παίζων μέ τήν λέξιν διά τάς λαμπρᾶς καί μεγάλας ἁμάξας τῶν Θεσσαλῶν. ὁ ἐστίν, ἁμαξικά. 2) Παρά Πολυδ. Α'. 142. εἰσί, «καπάνεις οἱ· τά εἰς ἀμφοτέρων τῶν μερῶν δύο ξύλα, ὅπου κάθηται ὁ ἁμαξᾶς· τό δέ ὀπισθεν αὐτῶν πλαγίως κείμενον, καπάνη, λέγεται. Ὅλον τοῦτο τό κάθισμα ἦτο σκεπασμένον (καπλατισμένον) μέ δέρμα, καί τό ὑποκάτω μέρος αὐτοῦ, ὅπου εἶναι ἡ συνάρμοσις τῶν κυριωτέρων ξύλων τῆς ἁμάξης, ἤτοι δεδεμένον μέ λωρία· καί ἐντεῦθεν λέγει ὁ αὐτός «ἡ μεν ἱμάντωσις τοῦ δίφρου τόνος καλεῖται. 4) Περικεφαλαία ἐκ τριχῶν ἤ δέρματος. (Ἐντεῦθεν ἑρμηνεύονται καί τά τοῦ Ἡσυχίου, καπανα, πρ πεδόνες· καί Καπαλιστάς, δινηλάτας· ὡς καί τό, καπαλίζει, ξευγηλατεῖ· ἀντί καπανιστάς, καί καπανίζει.)

*Καπανιάδης, ου, ὁ. Ἐπκ. Πατρωνυμικόν ἐκ τοῦ Καπανεύς. Ὁ υἱός τοῦ Καπανέως. Ἰλιάδ. Ε, 109.

*Καπανίτης, ῆς, ου. Ἐπκ. Ἐθνικ. ἐκ τοῦ Καπανεύς· Ἀπό τόν Κπ. εἰς αὐτόν ἀνήκων, ἀναφερόμενος. Ἰλιάδ.

Καπηνικός, ή, όν (καπάνη). Εἰς ἅμαξαν ἀνήκων 2) Μτφρκ. ὑψηλόφρων, μεγαλοπρεπής, πομπώδης. Ἀρστφ. Ἰδ. Καπάνη

Κάπεστα, ἀντί, καὶ ἔπεστα.

Καπέτις, ιδος, ἡ = χοινιξ. Πολύαιν. Πρβλ.

Κάπετος, ἡ (σκάπτω,) ἀντί, σκάπετος. Λάκκος ἐσκαμμένος, τάφρος. Ἰλ. Ο, 356. τάφος. Ἰλ. Ω. 79 »—ἐς κοίλην κάπετον θέσαν.« Καθέλου. Βαθύλωμα, κοιλότης χωρηματικά, χάσμα, σπήλαιον, τρύπα. Ἰλ. Σ, 564. καὶ παρὰ Σοφ. Αἰ. 1165

Κάπη, ἡ (κάπτω). Φάτνη (παχνίον) μετὰ τροφῆς διὰ τὰ ζῶα. Ἰλ. Θ. 434. Ὀδ. Δ, 40. καὶ τὰς δύο φοράς Πλουτ. Καὶ τοὺς μὲν (τοὺς ἵππους) κατέθεσαν ἐπ' ἀμβροσίῃ τε κάπῃ τε φάτνας, παρὰ τὸ ἐν αὐταῖς ἑστηκότας τοὺς ἵππους κίνεῖν, ὁ ἐστιν, ἐσθίειν. Ὁ Σχολ. »κάπηθεν« ἐκ τῆς φάτνης· πέρα ἀπὸ τῆ φάτνη.

Καπηδόλος, Ἰδ. Ἐγκαφιδόλος.

Καπηλεία, ἡ (καπηλεύω)). Ἡ μεταπώλησις, ἤτοι ἡ πραγματεία τῆς μεταπράσεως διφόρων πραγμάτων λιανικῶς πωλουμένων, καὶ μάλιστα τοῦ οἴνου.

Καπηλεῖον, ἡ, καπήλιον, τό· Τὸ ἐργαστήριον τοῦ καπήλου, τόπος δηλονότι, ὅπου πωλοῦνται λιανικῶς τὰ πράγματα· »καπηλεῖον μεταβολικόν.« Ἡρακλείδ. Ποντικ. Ἠπειρῶται λέγεται ὁ οἰκίσκος ἐνθα πωλεῖται ὁ οἶνος, ὡς καὶ ἐν τῆ συνηθείᾳ. Λατ. Taberna, ταβέρνα, κρασοπωλεῖον.

Καπηλευτής, οῦ, ὁ (καπηλεύω)· = Κάπηλος· ὅθεν

*Καπηλευτικός, ή, όν· ὡς τὸ καπηλικός. Πλατ, Νμ. 8. σ. 842. C. Καθὼς ὁ κάπηλος.

Καπηλεύω, (κάπηλος). Εἶμαι κάπηλος, ὅ ἐστι, μεταπιπράσκω, μεταπωλῶ τὰ πρὸς τροφὴν καὶ πόσιν· ἐξαιρέτως δὲ Οἰνοπωλῶ, τὸν οἶνον πιπράσκω, πωλῶ κρασί. 2) Ἔχω διὰ πώλημα, πραγματεύομαι, καπηλεύω, ἀπό ζῶα ἔνα, μοναδικά, λιανικά πωλῶ, πωλῶ κάθε τι διὰ νὰ ἀπολαύσω χρήματα· καπηλεύειν βίον, μαθήματα δίκας, εἰρήνην, χρυσίον, Ἡρόδ. Αἰσχροκερδῶ διὰ μέσου τούτων »τὴν μάχην.« Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 547. φεύγω μὲ ἀπατηλὸν τρόπον, ὑποχωρῶ ἀποφεύγων τὴν μάχην. 3) Καθέλου δὲ, ἀντὶ τοῦ, νοθεύω, κιβδηλεύω, διαφθείρω· καὶ μάλιστ. τὸν οἶνον. Ψευδῶς ὀνομάζω τι· καὶ ἐντεῦθεν τὸ κα καπήλευτος γνώμη.« Valk ἐν Ἱππερ. 952.

*Κάπηλη, ἡ· Ὁ τόπος, ὅπου ὁ κυβερνήτης κάθηται· πάστηλος, περὶ ἀν κατείληται τὰ σχοινία· καὶ τὸ ἐν τῆ πρύμνῃ κοίλωμα, ἔνθα οἱ κωπαὶ πάντα ἀποτίθενται. Ἡσύχ.

Καπηλικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. Καπηλικῶς· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ εἶναι ἴδιον εἰς τὸν κάπηλον· ὁ εἰς τὸ καπηλεύειν ἐπιτήδειος· ἀπατηλός, πανοῦργος. Ἀρστφ. »καπηλικοῖς χρήσθαι τοῖσι Αἰσχροκερδῶ μὲ τίποτε, τὸ μεταχειρίζομαι διὰ νὰ συνάζω δι' αὐτοῦ αἰσχρὰ κέρδη. π. χ. »τῷ κάλλει πραγματεύομαι, πωλῶ τὴν ὡραιότητά μου.

Καπήλιον, τό· = Καπηλεῖον.

Καπηλίς, ίδος, ἡ· καὶ Κάπηλις· τὸ θηλ. τοῦ, κάπηλος· Καπήλιστα. Ἀριστοφ.

Καπηλοδύτης, ου, ὁ (δύω). Ὁ ἐν τῷ καπηλείῳ πάντοτε ἐρχόμενος, κείμενος, διατρίβων.

Κάπηλος, ὁ (κάπτω, κάπη). Κυρίως, ὁ τὰ πρὸς κάπην (τροφὴν) πιπράσκων· ὅθεν, μεταπράτης, μεταπωλητής· ἔστι δὲ διάφορος τοῦ ἐμπόρου, διότι ὁ μὲν ἔμπορος πωλεῖ τὸ πρᾶγμα ὅλον ὁμοῦ, ὁ δὲ κάπηλος ἀγοράζων αὐτὸ ἐκ τοῦ ἐμπόρου, μεταπωλεῖ αὐτὸ λιανικῶς. Ὁ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἢ τοῦ ἐμπόρου ἀγοράζων καὶ πωλῶν αὐτὸ ἐν τῆ χώρᾳ· κατὰ ψηστ καὶ Πλάτ. Πολ. Β. »καπήλους καλοῦμεν τοὺς πρὸς ὠνὴν τε καὶ πρᾶσιν διακονοῦντας, ἱδρυμένους ἐν τῆ ἀγορᾷ· τοὺς δὲ πλανήτας ἐπὶ τὰς πόλεις ἐμπόρους· καὶ Σοφ. Κπ. 4, 5, 42. ἐντεῦθεν παρ' Ἡροδότ. Σιτοκάπηλος, βιβλιοκάπηλος, ἱματιοκάπηλος, κ. τ. τ. Ἠπειρῶτος δὲ λέγεται, ὁποιος πωλεῖ τὸν οἶνον, Κρασοπώλης· ὁ τὸν οἶνον χέων, χειρῶν· ἢ κατὰ Πλάτ. εἰς Γοργ. 156. ὁ οἶνον παρασκευάζων. Καὶ ἐπειδὴ οὗτοι οἱ μεταπωληταὶ διαφθείρουσι καὶ κιβδηλεύουσι τὰ πωλούμενα πράγματα, ἀπατῶντες τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ κερδήσωσι χρήματα περισσότερα, διὰ τοῦτο ἡ λέξις σημαίνει. 1) Πανοῦργος, δόλιος, νοθευτής, κιβδηλευτής, ὡς ἐπθτ. ἀπατηλός· καὶ Πθτκ. νοθευμένος. Αἰσχύλ. »κάπηλα τεχνήματα« καὶ Δημοσθ. »εἰδὸ κάπηλος ἔστε ποιηρίας καὶ παλιγκάπηλος καὶ μεταβολεύς« Ἰδ. ἐν τῷ, καπηλεύω.

Καπήρια, τά· Εἶδος πλακουντος, ὅστις ἄλλως, Καπύρια, γράφεται.

Καπηστόν, τό, (κάπη) Ἡ ἐν τῆ φάτνῃ τροφὴ τῶν ζώων, παράβλημα ἀλόγων.

*Κάπί. Ἀντί καὶ ἐπί

Κάπια, ων, τά· Τὰ κρέμμυα· ὅθεν τὸ Λατ. Caepa.

Καπίδη, ἡ (κάπτω). Ἀγγεῖον μέτρου χωροῦν ἀττικὰς δύο χοίνικας, παρὰ τοῖς Πέρσαις μάλιστα. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ε. 6. »ἡ δὲ καπίδη δύο χοίνικας ἀττικοὺς ἐχώρει· ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχ. Καπέτις, Χοίνιξ. Κατὰ τὸν Πολυαιν. Δ'. γ. 32. Καπέτις, ιδος, ἡ· = τῷ ἀττικῷ χάνικι.

*Καπίστριον, τό. Τὸ καὶ ἐν τῆ Σοφ. καπίστρι.

Καπνουγής, ὁ· = καπνόμαντις· Ὁ ἐκ τοῦ καπνοῦ μαντεύων. Ἐπιγραφ.

Καπνείω, Πτκ. ἀντὶ τοῦ, Καπνέω, Καπνίζω. Νικόφ. Θηρ. 36.

Καπνέλαιον, τό (ἔλαιον). Ἡ ῥητίνη. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν τῆ Κιλικίᾳ, διὰ τὸ αὐτόῤῥυτος εἶναι. Γαλην. κατὰ τόπ. Β'.

Κάπνη, ἡ. = Καπνοδόκη. »ὀπτανείου κάπνη.« Ἀθήν. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 143. Ἰδ. ἐν τῷ, Ὀπή.

*Καπνηλός, ὁν (καπνός). Καπνώδης, καπνισμένος· ἔχων ἐδμὴν ἢ γεῦσιν καπνοῦ. Νικόφ. Θηρ. 36.

Καπνίας, ου, ὁ (καπνός). καπνισμένος, πλήρης καπνοῦ, γεμάτος ἀπὸ καπνόν. 2) ποῖος καπνίας.« Οἶνος τις, τοῦ ὁποίου ἡ γεῦσις ἦτον ὡς ἡ τοῦ καπνοῦ ὀσμή· διότι ἐκερᾶτο εἰς τὸν καπνόν, καὶ μένων καὶ πολυκαιρόν ἐγίνετο παλαιός καθέλου δὲ ἀντὶ τοῦ Καλός, Νικανδρόδης, παλαιός· ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Σφῆκ. 151. λέγει ὅτι καὶ εἶδός τι σταφυλῆς ἦν, καπνία λεγομένη, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγίνετο ὁ καπνίας οἶνος. Περὶ τοῦ ἑτέρου εἴδους τῆς ἀμπέλου, καπνιος, λεγομένης, ἀναφερομένης εἰς τὸ τῶν βοῶν χρῶμα, ὅρα Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Β'. 4. Ἀριστοτ. ζωων γενέσ. Δ'. 4.

Καπνιάω, ῶ· Καπνίζω. »σμῆνος καπνιῶν« Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 131· καπνίζω τὸ μελίσσιον 2) Οὐδετ. καπνὸν ἢ ἀτμὸν ἀφίημι, ἐκλίδω. Πλούταρχ.

Καπνίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ. Καπνὸν ποιῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ἀντὶ τοῦ ἀνάπτω πῦρ, κάμνω φωτιάν. Ἰλ. Β, 399. Καπνίζω κρέας· κάμνω καπνὸν μὲ ἀρώματα κ. τ. τ., καπνίζω μὲ τὸ θυμιατήριον· »καπνίζειν αὐτοὺς ὀφοποιουμένους.« Δημοσθ. »καπνιστὰν τε κατὰ κλιτίας καὶ δείπνου ἔλυτο.« Ἰλ. Β. 399. Παθητ. Πάσχω ἀπὸ τὸν καπνόν, γίνομαι καπνός καὶ ἐξωφθαλμοὶ καπνίζονται μᾶλλον πάσχουσι περισσότερον ὑπὸ τοῦ καπνοῦ. Ἀριστοτ. Προβλ. ΛΑ'. 6.

Καπνίον, τό· Μικρός, ὀλίγος καπνός· ὑποκορ. τοῦ Καπνός.

Κάπνιος, ἡ καὶ Καπνία· μετά, ἡ καὶ ἄνευ τοῦ ἄμπελος. Εἶδος κλήματος μὲ μελανόδη καὶ ὅμοια καπνῷ σταφυλία. Ἰδ. ἐν τῷ, καπνίας.

Καπνισις, εως, ἡ (καπνίζω). Τὸ καπνίζειν· ὅθεν καὶ

Καπνιστμα, τος, τό· Ὁ καπνός, τὸ θυμιατήριον, αἱ ὕλαι δι' ὧν καπνίζομεν, καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ καπνίζειν. Ἐπιγράμ.

Καπνιστός, ή, όν (καπνίζω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καπνισμένον, ἢ ἐξηράνθη εἰς τὸν καπνόν· ὡς »κρέατα καπνιστά« 2) Πᾶν ὅ,τι ἔγινεν εὐῶδες διὰ καπνοῦ. »ἔλαιον καπνιστόν« κεκαυμένον δὲ ἀρωμάτων καὶ διὰ τοῦτο εὐῶδες ἔλαιον. Ἀέτιος.

Καπνοβάτης, ὁ· παρὰ Στράβ, Ζ'. ὅπου, καπνοπάται, ἐπιδιόρθωσαν, ὅ ἐστιν, οἱ καπνοῦ δαπανισταί, οἱ συχνάκις τὸν καπνὸν μεταχειριζόμενοι· ὡς καὶ τό, Σκυροπάτιδες.

Καπνοδόκη, ἡ. Ἰωνικ. καὶ Ἀττ. Ἡρόδ. 4. 103. Πρβλ. Lobeck Φρύνιχ. σ. 307. = Καπνοδόχη. (καπνός, δέχομαι) καπνοδόχος, ὀπή τις (τρύπα) κατὰ τὸ μέσον τῆς ὀροφῆς, δι' ἧς ἐκφέρεται ὁ καπνός. Τοιοῦτος ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καθὼς καὶ τὴν σήμερον εἰς τὰς τῶν χωρικῶν καὶ πτωχῶν οἰκίας, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσήρχοντο καὶ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἰς τὸ δωμάτιον, ὁ παρὰ τοῖς Μακεδόσι τὰ νῦν φέγγος λυμν. καθὼς μαρτυρεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτ. Η'. 137. Ἦν γὰρ κατὰ τὴν καπνοδόκην εἰς τὸν οἶκον ἐσέχων ὁ ἥλιος.« Παρὰ τοῖς κατωτέροις γίνεται σωληνοειδής, καὶ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς χωρεῖ ὡς πυργίδιον εἰς τὸ ὕψος, τὸν ὁποῖον οἱ Τοῦρκοι Μποχαρὶ λέγουσι

*Καπνοδοχεῖον, τό = τῷ πργμν. καὶ

*Καπνοδόχη, ἡ (δέχομαι). Ἰδ. Καπνοδόκη.

Καπνοδόχος, ον (δέχομαι). Ὁ τὸν καπνὸν δεχόμενος. = Καπνοδόκη.

Καπνόμαντις, ὁ. = Καπνουγής.

*Καπνοπάτης, ου, ὁ. Ἰδ. Καπνοβάτης.

Καπνοποιός, ὁν (ποιέω). Ὁ καπνὸν ποιῶν, καπνίζων.

Καπνός, ὁ. Καπνός, ἀτμός, (ἀναθυμίασις) ἀπὸ τῶν καιομένων ξύλων, ἢ καὶ ἄλλων σωμάτων ἐξερχόμενος. Ἰλ. Α. 315. ἐκ τοῦ, Κάπω, ὅθεν, κάπος, καὶ, κάφω. ἀφ' οὗ παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Ε'. 698. »—κακῶς κεκαφηότα θυμὸν« ἢ δυσκόλως ἀναπνέουσα ψυχή. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔστι, κακύστιον, ἐκπνέων, καὶ ἀκολούθως, κάπυστα, πνέοντα· ὅθεν καπυρός, ξηρός. Παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν Α. Καφηρεύς, ἀναφέρεται, κεκαφηότα νίκη, ἀντὶ Πνευστιῶντα· παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 414. κεῖται, κεκαφηότα, ἀντὶ, ὀλιγοψυχοῦντα. Ὀππιαν. κυν, Δ. 206. »νηῦς κεκαφηότα« ἀντὶ τοῦ κεκμηκότα, κουρασμένα, κοπιασμένα μέλη. Κόιντ. Σμυρν. ε'. 523. »ψυχὴν οὔτι καπυστὸν« ὡς καὶ τὸ »ἀπεκάπυσσε ψυχὴν« ἀντὶ τοῦ Ἀπέπνευσε, παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Χ. 467. 2) Χόρτου εἶδος. 3) Μτφρκ. Ἀπάτη, μάταιοι ὑποσχέσεις.

Καπνοσφράντης, ου, ἡ — τής, οῦ, ὁ. (ὀσφραίνομαι). Ὁ καπνὸν ὀσφραινόμενος· παροιμιακῶς παρ' Εὐσταθ. ὁ ψευδωλός, ἀκριβὸς ἄνθρωπος.

Καπνοῦχος, ὁ. Ὁ καπνὸν ἔχων, καπνοδόχος ἀμφ.

Καπνόω, ῶ (καπνός). Καπνίζω. Ποιῶ καπνόν, ποιῶτι καπνόν, Κατακαίω. Πίνδ. Πθ. 5. 111. »καπνωθεῖσαν πάτραν ἐπεὶ εἶδον Ἀφ' οὗ εἶδαν τὴν πατρίδα τους νὰ καλύπτηται ἀπὸ τὰς φλόγας. Παθητικ. διὰ πυρὸς φθείρομαι, εἰς καπνὸν ἐξατμίζομαι. Εὐριπ. Τρωάδ. 8. καὶ, 585, »πόλις ἡ νῦν καπνοῦται.« Οὐδετ. = καπνιάω.

Καπνώδης, ες (καπνός, εἶδος). Καπνοειδής, ὁ καπνοῦ εἶδος ἔχων· εἴληπται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Σκοτεινός.

Κάπος, καὶ Κάφος, ὁ. Αἰολ. ἀντὶ Κάπυς. παρὰ Γραμματικοῖς εὑρίσκεται μόνον ἀντὶ τοῦ πνεῦμα, ἀναπνοή· ἢ δὲ τοῦ Εὐριπ. Φοίν. 858. ῥήσις

δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα· διότι ἐκεῖ ἀναγινώσκουσι τινες κάπος ὁδοῦ κ. ἀντὶ καὶ ἄπος. (Ἐκ τούτου πράγουσιν ἔτι οἱ γραμματικοὶ καὶ τὸ, κῆπος, ὅ ἐστιν, ὁ περιπεφυτευμένος τόπος.) λέγεται ἔτι κάπος, καὶ ὁ τοῦ φοίνικος φλοιός, ἐν ᾧ κέκριπται ὁ καρπὸς καὶ ἡ πρώτη ἔκφυσις, ἢ τις ἄλλως Σπάθη, λέγεται.

Κάππα, Ἰδ. ἀντὶ τοῦ Β.

*Καππαδόκης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Καππαδοκίας. Σπ. Καππάδοξ., οκος. ὁ· ἔθεν

*Καππαδοκίζω. Φέρομαι ὡς Καππαδόκης. ἤγ. ἀκινήτως, δειλῶς, ἢ αἰσχροκερδῶς πράττω, πολιτεύομαι. Πάτ. Γίνομαι Καππαδόκης, λαμβάνω τὰ ἤθη τοῦ Καππαδόκου.

*Καππάδοξ, οκος. ὁ. = Καππαδόκης.

Καππάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ κάππαρις.

*Κάππαρις, εως, ἡ. Τὸ φυτὸν κάππαρις, καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς. Θεόφρ. Φυτ. Αἰτ. Γ. ἀ.

Καππαύω, συγκρ. ἀντὶ, Καταπαύω.

*Καππεδίον, κάλλιον, Κάπ πεδίον = Κατὰ πεδίον.

Κάππεσον, ες, ε. συγκρ. ἀντὶ, Κατέπεσον, σες, σε, Ὅμρ.

Καππεφόρος, ου (κάππα, φέρω). Ὁ τὰ σημεῖα, Κ. ἐπ' αὐτῷ φέρων, ὁ σημειωμένος μὲ τὸ κάππα = Καππατίας Ἀρστφ. Νεφ. 15. Ἰδ. Κάππα.

Καππυρίζω, ἀντὶ Καταπυρίζω. Πιάνω φωτιά, ἀνάπτω καὶ καίομαι· μένει παρὰ Θεοκρ. Β'. 24. ὅπου ὁ Βαλκεναίριος, κάππυρος εὖσα· δηλ. κατάπυρος οὖσα· ἀνέγνωσε· χωρὶς ὅμως εὔλογον αἰτίαν.

Καππώτας, α, ὁ. Ἰδ. ἐν τῷ, Λεύς.

*Καπρᾶ, ἡ. Συρστ. ἀντὶ Καπρεά. Ἀσέλγεια. Πατχητιαπρός. Ἡσύχ. Παραβλ. Bach Φιλετ. λόγ. 32.

*Κάπρα, ἡ. Ἡ γίδα, παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς. ὅθ. καὶ καπρὶ ἐν τῇ συνῃθ.

Καπραινα, ἡ. Θηλκ. τοῦ κάπρος· ἀγρία, σῦς ἀγρία γαυρούνα, σκρόφα. — 2) Μεταφορικ. ἡ πρὸς τὰ ἀφροδίσια κατωφερής, ἤτοι ἀκόλαστος γυνή.

Καπραίω, καὶ, καπριάω, ῶ. Καπρίζω, καπρόζω (κάπρος). Κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν ἀγρίων συῶν, ὁπόταν ἔχουσι ὄρεξιν σαρκικῆς μίξεως, ὅ ἐστιν, ὀργῶσι πρὸς τὰς μίξεις. Κάπρον ὀρίγομαι. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. »Καὶ αἱ ὗες δὲ ὅταν ἔχωσι πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμητικῶς, ὁ καὶ καπρίζειν καλεῖται. — 2) Μεταφορικ. καὶ ἐπὶ ἀκολάστων καὶ ἀσελγῶν γυναικῶν· ὡς τὸ παρὰ Σμυρναίοις γαυριάω, τὸ ὁποῖον καὶ κατὰ παραφθορὰν τοῦ καπριάω ἐσχηματίσθη· ὅθεν καπρῶσα γυνὴ, ἡ γαυριῶσα, ἡ μίξεως ὀρεγομένη. Ἀριστοφ. Πλουτ. 102. Ἡ συνήθεια ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τούτου τὸ, καυλόω· καὶ, καυλόνω, μεταχειρίζεται, τὸ μὲν παρὰ τὸν κάπρον, τὸ δὲ παρὰ τὸν καυλόν.

Καπρεά, ἡ, καὶ, καπριά, ἡ. Παρὰ Σουίδ. καπρέαι· παρ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. Θ', 50. Καπριαί· τὰ ἐν τῇ μήτρᾳ τῶν σκροφῶν καὶ καμήλων ὠοφόρα ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα ἀποτεμνόμενα ἄγονον καὶ ἀσυνουσίαστον ἀποκαθιστῶσι τὸ ζῶον.

Καπρεῖος, α, ον (κάπρος). Ἀπὸ κάπρον, ὅμοιος μὲ κάπρον.

*Καπριά, ἡ = καπρεά.

Καπριάω = καπράω. Ἀριστοτ.

*Καπρίζω = καπράω.

*Καπρινός. Χοιρινός. μετφρ. ἀτελγής, ἀκόλαστος.

Κάπριος, ὁ. Μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ σῦς. Πτκ. ἀντὶ, κάπρος. Ἰλιάδ. Λ. 239. »σῦς κάπριος Ρ, 202. Ἰλιάδ. Α, 414. Μ, 42. — 2) Ἐπίθετ. = καπρεῖος, ἀπὸ κάπρον. Ἡρόδ. Γ', 59. »Νέες καπρίους πρώρας ἔχουσαι, ὁμοίας κάπρῳ, ἤτοι τὰς κάπρον εἰς τὴν πρῴραν ἔχουσαι.

Καπρίσκος, ὁ. Ὑποκορτ. τοῦ κάπρος. — 2) Ὄνομα ὀψαρίου τινος, τὸ ὁποῖον φωνάζει ὡς κάπρος.

Κάπρος, ὁ. Ὁ ἀρτεμικὸς χοῖρος, σύαγρος, ἀγριοχοιρουσι, (καπρὶ) Ὅμρ. ὅστις καὶ »σῦς κάπρος« ἔχει, Ἰλιάδ. Ε, 783. — 2) Τὸ τῶν ἀρρένων αἰδοῖον, = πόσθη. — 3) Θαλάσσιος ἰχθὺς ὡς κάπρος φωνάζων.

Καπροφόνος, ου (φονεύω). Ὁ τοὺς κάπρους φονεύων. Ἀιθλ.

Καπρώζω = καπράω, κατ' Εὐστάθ. »Ἀσχέδωρος νεμόμενος καπρώζεται· παρ' Ἀθην.

Καπτήρ, ῆρος, ὁ. Παρὰ Θεοφράστ. αἰτ. φυτ. Β', 6. γήινός τις σωλὴν· ἀμφ. Ἴσως κακογράφη ἀντὶ Καλυπτήρ.

Κάπτω, Μλ κάψω. Χανδὸν ἐσθίω, ταχέως ἢ μετ' ὀρέξεως τρώγω, ἢ καταπίνω· ἐξ οὗ τὸ τῆς συνῃθ. Χάφτω καὶ τὸ Γερμ. schnappen. — (τροπῇ τῶν ἀσπάνων εἰς ψιλά) ὅθεν, κάπη καὶ βουκάπη, ἢ φάτνη. Ὁ Ἀριστοτέλης τὸ μεταχειρίζεται ἐπὶ τῆς πόσεως τῶν πτηνῶν, »κάπτειν ὕδωρ« λέγων· ἐπὶ δὲ τινων ζώων τό, λάψει. Ζώων Ἱστορ. Η, 6. καὶ ἐπὶ ἑτέρων τό, σπάσειν καὶ ἐπὶ ἄλλων τό »κάψει πίνειν«. Τιμοκλῆς δὲ ὁ Ἡρακλεώτης μεταχειρίζεται τὴν λέξιν κοδόλου ἀντὶ τοῦ, πίνειν. »Μὰ τὸν Διόνυσον, σὺ κάπτεις ἴσον, ἴσον. Σηραίνει δὲ περισσοτέραν ἐπιθυμίαν τροφῆς παρὰ τὸ φαγεῖν, Ἀρστφ. Εἰρ. 7. (Πρωτότυπον τούτου εἶναι τό, κάπω). Ζήτ. ἔτι, ἀνακάπτω, καὶ, ἐγκάπτω.

*Καπύη. Πόλις τῆς Ἰταλίας, τὴν σήμερον Καπουα.

Καπύρια, ων, καὶ, καπυρίδια, τά. Τὰ πρὸς κατασκευὴν ἐρετικῶν φαγητῶν ἐπιτήδεια. Ἀθήν. Γ', σλ. 113.

*Καπυρίδια, ων, τά. Ἰδ. τὸ πρῳμν.

Καπυρίζω, Μλ. -ίσω. Ξηρὸν, στεγνὸν, παστρικὸν, ἱερὸν, ἠωὸν, ἀέρα ἀναπνέω. Κοδόλου, τρυφῶ, σπαταλῶ, ἀσωτεύω, καλοζῶ· ἀλλὰ καὶ = γελῶ. Στράβ. ΙΖ', καὶ Βιβλ. ΙΔ'. »Τρυφητὴς καὶ καπυριττῶν· ἐκ παραλλήλου, Ζήτ. κανόν. Παρὰ Θεοκρ. Β', 24. »Καπυρίσκεται· ἀναγινώσκουσι τινὲς »Κάπυρος οὖσα· ὁ ἐστὶ »Κατάπυρος οὖσα· ἀδόλου δερμῆ. Ζήτ. καπυρός.

Καπυριστής, οῦ, ὁ. Ὁ εἰς σπαταλὴν ἐκδοτος. Ζήτ. καπυρίζω.

Καπυρός, ά, όν. Ὁ εἰς τὸν ἀέρα ἐξηραμένος, ξηρὸς, στεγνός. Ὁ Ἀριστοτ. (Προβλ. ΚΑ', 3.) μεταχειρίζεται τοῦτο ἐπὶ τοῦ Ἀλεύρου. Παρὰ Θεοκρίτ. Β'. 85. »Καπυρὰ νόσος· φλογώδης, καυστή, πεπυρωμένη ἀποδόσεια, ἔρως. Ἀρρωστία, ὁποῦ ψαίρει, ἀφανίζει, ξηραίνει τινα. »Καπυραὶ χαίταιν· ἔ, 16. ξηρὰ ἢ κατεξηραμένα ἄνθη. — 2) Μτφρκ. περὶ τόνου, λιγυρὸς, λιγὺς, ὀξὺς, παστρικὸς, βροντώδης. »Καπυρὸν γελᾶν« ἀντὶ τοῦ ξηροκακαγχάζεσθαι ὡς τὸ »κραμβιλέος γέλωσι, ὅηλ. ξηρὸς γέλως· οὕτω ἀποδίδεται καὶ εἰς τοὺς Ποιητάς. »Καπυρὸν στόμαν« Ζ, 37. = φωνὴ λιγυρὰ, καὶ βροντοφωνος· οὕτω καὶ παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 536. »Κραμβότατον στόμαν· ταυτὸν τῷ κομψόν, εὐχρὸν. »Καπυρὸν συρίζω. Λουκιαν. λίαν καλὸς· ἢ νόστιμα ψάλλω, φυσῶ τὴν σύριγγα. Ὁ Ἀθήναιος τάσσει τό, Σπουδαῖος, ἀπεναντίας τοῦ, ὠδὰς καπυρωτέρας. ὅθεν = ἀστεῖαι ὠδαί. Ἄλλοι ἐξηγοῦσιν εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας. Λεπτός, ἀγχίνους, πρέπων, ἀφελής. Πρβλ. Κραμβαλέος (ὄχι ἀντὶ καταπυρος, ἀλλ' ἐκ τοῦ κάπω, καπύω, ἐκ τῆς ξηραντικῆς δυνάμεως τῆς τοῦ ἀέρος πνοῆς, ὡς τὸ αὔος ἀπὸ τοῦ ἄω, ἄημι. Πρβλ. Herm. de emend. graec. Grammat. pag. 59. ὅθεν

Καπυρόω, ῶ. Ξηρὸν ποιῶ, ξηραίνω, Παθ. Ξηραίνομαι, καταξηραίνομαι, γίνομαι ξηρός. »Τοῦ μὴ κατὰ τὰς νεφελὰς καπυρούσθαι τὴν ὕλην μὴ ἐστιζομένην. Στράβ. Δ', ἐὰν νὰ μὴ ἤθελε ξηρανθῇ τὸ ξύλον καὶ σχισθῇ, ἤτοι χαρμάδας ἀποκτήσῃ. Ἐνταῦθεν τὸ τῆς συνηθείας καπυρίζω, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

Καπυροτρώγονα κάρυα. Παρ' Ἀθην. Β', ἀμφίβολος σημασία καὶ ἀνάγνωστις.

*Καπυρώδης, ες (εἶδος). Εἴδους ἢ θεωρίας ξηρᾶς. Ξηρὸς, Φυτ.

*Κάπυς, υος, ὁ. Κύρ. ὄνομ. Ἰλιάδ. Τ, 239.

Καπύω, Μλ -ύσω (κάπω). Ἀναπνέω, φυσῶ. »Ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν· ἐξέπνευσε τὴν ψυχὴν, Ἰλιάδ. Χ, 467. ἐνθα ὅμως ὁ λόγος εἶναι οὐχὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀγῶνος πρὸ τοῦ θανάτου, περὶ δυσπνοίας καὶ ἀσθματος — anima magebat. Πρβλ. Κοΐντου Σμυρν. 6, 523. Σπάνιοι λέξεις καὶ τῶν ποιητῶν ἰδία (τὸ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βραχύ). Ἰδὲ κάπνιδ., καὶ, κάπος.

Καπφάλαρα, Ἰλιάδ. Π, 186. ὅπου πρέπει διεστιγμένως, καπ φάλαρα, νὰ ἀναγινώσκηται.

ΚΑΠΩ. Ἀπηρχαιωμένη πρωτπ. λέξις, ὅθεν τό, κεκαφηὼς, Ἰλιάδ. Ε, 698. Ὀδυσ. Ε, 468. καὶ κάπυω. ἰδὲ κάπνιδ., καὶ κάπος.

Κάπων, ωνος, ὁ. Ὁ ἐκτομίας ἀλέκτωρ, κοπώνι.

* Κάρ. Σπεμμν. Κατὰ πρὸ τοῦ ρ, »κὰρ ῥόον«, Ἰλιάδ. Μ, 33. »κὰρ ῥαν«. Ἰλιάδ. Τ, 421.

Κάρ, Φαίνεται ὅτι ἦτο ἀρχαῖος τύπος τοῦ κάρη, κάρα, κεφαλή. Ἔμεινε δ' ἐν χρήσει μόνον τὸ Ἐπὶ κὰρ· ἐν Ἰλιάδ. Π, 392. κελλίτερον ὅμως τό, ἐπικάρ, συνθέτως, ὡς καὶ τό, ἀνακάρ. ταῦτον ἐστὶ τῷ, κατώκαρα, κατακέφαλα.

* Κάρ. Φαίνεται ὅτι ἦτον ἀρχαία λέξις ἀντὶ τοῦ θρίξ, μᾶλλον τῆς κεφαλῆς· συγγν. τῷ κάρα ἐξ οὗ, Ἰλιάδ. Ι, 378. »Τίω δέμιν ἐν κηρὸς αἴσῃ, τὸν τιμῶ ἴσα μὲ μίαν τρίχα. Τὸν ἔχω σὰν μιὰ τρίχα. ἤγ. διὰ κάτι ἐπότε. (Ἡ παρωχ. αὕτη δὲν εἶναι μὲν πολλὰ ἀσφαλής, μ' ὅλον τοῦτο εἶναι πᾶν, ὅτι ἔχει τὴν ἰδίαν πρτπ. λέξιν μὲ τὸ Ἀκαρής, ὥστε τὸ οὐν κερὸς αἴσῃ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Ἀτκ. nec hilum. Τῶν παλαιῶν, τινὲς μὲν τὸ ἐξέλαβον Δωρκ. ἀντὶ κηρὸς = τὸν ἐκτιμῶ, τ. ε. τὸν μισῶ, ἴσα μὲ τὸν θάνατον· ὡς τὸ »μισον ἀπέχθετο κηρὶ μελαίνῃ«, Ἰλιάδ. Γ, 454. τινὲς δὲ ἔγραψαν οὐν Καρὸς αἴσῃ. Τὸν ἐκτιμῶ ὡς ἕνα Κάρα ἤγ. τὸν καταφρονῶ· ἐπειδὴ καὶ οἱ Κᾶρες κατεφρονοῦντο, ὡς μισθωτοὶ ὄντες, στρατιῶται (μὲ λευφὲς)· ἀλλ' ἀμφότερα σφάλλουσι κατὰ τοὺ μέτρου, ἐπειδὴ καὶ τὸ κὰρ = κὴρ, καὶ τὸ Κὰρ ἔπρεπε νὰ ἔχωσι μακρὸν α. Καὶ ἐκτὸς τούτου οἱ Κᾶρες μόλις μετὰ τὸν Ὅμρ. ἤρχισαν νὰ γίνωνται μισθωτοὶ στρατιῶται.)

Κάρ, ρός, ὁ. Πλουτκ. Κᾶρες· Ὁ ἐκ τῆς Καρίας ὢν (ἔστι δὲ αὕτη ἐπαρχία ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.) Ἰλιάδ. Β', 867. Μετ' Ὅμρ. κατεφρονοῦντο ὡς μισθοφόροι καὶ ἐπὶ μισθῷ στρατευόμενοι. Valck Ἡρόδ. 5, 66. Hemst. Ἀρστφ. Πλουτ. »ἐν Καρί, ἤ, ἐν τῷ Καρὶ κινδυνεύειν«. Πρμθ. ἐπὶ κινδύνων, τοὺς ὁποίους τις ἀποβάλλει ἐφ' ἑαυτοῦ διὰ τοῦτον, ὅτι θυσιάζει τι κατωτέρας τιμῆς πρᾶγμα. Ἐξρτ. τὴν ζωὴν ἑνὸς μικροῦ λόγου ἄξιον ἀνόρός ἀντὶ τῆς ἐδικῆς του. Μυαρτ. Εὐρπ. Ἡλ. 647. καὶ ἐπὶ τοῦ διὰ ξένης βοηθείας ἐπιχειρουμένου νὰ πράξῃ τι. Πρβλ. Ruhnk praef. Ἡτχ. π. 7. Cic. pro Flacc. 27. οὕτω καὶ »δεῖ ἐν Καρὶ τὴν πεῖραν γίγνεσθαι« Πολύβ. 10, 32, 32, 11. ὅθεν καὶ »ἐν τῷ Καρὶ καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἑαυτῶν σώμασι κινδυνεύειν« Ἀριστείδ. 1. σλ. 163. (Τὸ α μόνον παρὰ τοῖς Νεωτάτοις βραχύ. Iac. A. Π. p. 441) Θλκ. Κάειρα.

Κάρα, τό. Ἀττ. καὶ παρ' Ὅμρ. Ἰωνικ. κάρη, τό. Ἔστι δὲ ἄλλοτε. Ἡ κεφαλὴ, ζώων τε καὶ ἀνθρώπων, Πτκ. μόνον. Πολλάκις παρ' Ὅμρ. καὶ μόνον ὀνομτκ. καὶ αἰτκ. ἑνικ. παρ' Ἡσί. Θγν. 42. »Ἤχεῖ δὲ κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου«. Ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. σπν. εἰς ταύτην τὴν σημασ.

Παρὰ τοῖς Ἀττ. Ποιηταῖς εἶναι ἐν χρήσει ὡς καὶ τὸ κεφαλή πρὸς δηλ. περιφράσεως φανέρωσιν προσώπου τινος. «Ζηνὸς κάρα, Ἰοκάστης κάρα» κ. τ. τ. — Εἰς τὸ Κάρη ὡς εἰς δηλκ. τῆς α΄. κλίσεως (κατὰ τὴν εἰς τρεῖς κλίσεις διαίρεσιν) ἐσχημάτισαν ἔπειτα οἱ Νεώτεροι τὰς ἑλλειπούσας πτώσεις κάρης, κάρῃ, κάρην λέγοντες. Θέογν. 1024. Μόσχ. 4, 74. Valck. λῆν. Καλλιμ. σλ. 130. οὕτω καὶ εἰς τὸ κάρα, τὴν ἐτκ. κάρα, Σοφ. Οἰδ. Ρ. 564. Ἀντιγ. 1272. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα χωρὶς ὑπάρχει «ἐμὼ κάρα» δὲν ἠλλάχθησαν βέβαια παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ γένος. Αἰτκ. κάρα. Αἰτκ. 94. Schneid. Παρ' Ὅμ. δὲ Γεν. Δμτρ. 12. εὕρηται καὶ ἡ ὁμαλὴ σιρμ. Ἐπκ. ὀνομτκ. πλθντκ. κάρα, διότι εἰς χωρὶς ὡς τὸ Ἰλιάδ. Κ. 259. κάρη ἢ Σοφκ. Ἀντιγ. 391. «δὲν ἔχομεν κάμμίαν αἰτίαν εἰ μὴ νὰ βιασθῶμεν νὰ ἐλλάβωμεν τὸ Ἀττκ. κάρα ὡς πλθντκ. — Ἐκτὸς τούτου ἀνήκει εἰς τὸ κάρη καὶ ἡ Ἐπκ. Γενκ. κάρητος καὶ ὀστ. κάρητι, Ἰλιάδ. Ο, 57. Ὀδύσ. Ζ, 230, Ψ, 157. Ἐκ τούτου ἔγιναν ἔπειτα οἱ ἐκτκμ. τύποι καρήατος, καρήατι, Πλθντκ. καρήατα, Ἰλιάδ. Ρ, 437. Χ, 205. Ψ, 44. τῶν ὁποίων χωρὶς κάμμίαν αἰτίαν ὑπέθεσαν ὀνμτκ. μηδαμοῦ ἀπαντωμένην κάρηρ, ὥστε ὁποῦ τὸ κάρητος γίνεται ἀπὸ τοῦ κάρη κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, καθ' ἣν καὶ τὸ σώματος ἀπὸ τοῦ σῶμα, μέλιτος ἀπὸ τοῦ μέλι κ. τ. λ. (εἰς τὸ κάρη, κάρα, ἀνήκει καὶ τὸ κάρηνον, κάρανος, ἴσως δὲ καὶ τὸ κράτα.) Παρὰ τοῖς ὑστέροις, καὶ, κάρα, ἡ, εὑρίσκεται.

*Καρβίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κάραβος καθ' ὅλας τὰς σημασίας του Η' συνήθεια δὲ ἐξέλαβε τὴν λέξιν μόνον ἐπὶ τῶν μεγάλων πλοίων.

Καραβίς, ίδος = κάραβος, Καραβίδα θαλάσσιον, Ἀλεξ. Τραλλ.

Καραβοειδής, ές, ές (εἶδος). Ὅμοιος τῷ καράβῳ.

Καραβοπρόσωπος, ον (πρόσωπον). Ὁ τὸ πρόσωπον τοῦ καράβου ἔχων· καραβοπρόσωπος ἢ καυθαροπρόσωπος Λουκ.

Κάραβος, ὁ. Εἶδος καυθάρου, κυρίως ὅμως ὁ ἐν τοῖς ξηροῖς ξύλοις εὑρισκόμενος. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Δ΄. 7. — 2) Εἶδος θαλασσίου καρκίνου ἀκανθώδες σῶμα (κεφάλαιον) ἔχοντος, ὁμοίου τῷ ὀστακῷ, μεγαλητέρου ὅμως τῆς καραβίδος· ὁ παρὰ Λατίν. Carabus, Ἰταλ. Locusta, καὶ Γαλ. Langouste, λεγόμενος. Ἀνν. cancer homarus. — 3) Εἶδος πλοίου, Ἰσίδωρ. Θ΄, 31. Πρβλ. καυθαρος.

Καραβώδης, ες, ες = καραβοειδής. Ὁ τὸ εἶδος τοῦ καράβου ἔχων, ἢ ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ καράβου ὤν.

*Καραγός, ὁ. Ὁ διὰ τῶν ἀραξῶν καὶ τριβόλων καὶ τῶν ἄλλων μηχανῶν γιγόμενος περιορισμὸς εἰς ἀσφάλειαν τοῦ στρατοῦ. Δεκν. αὐτοκρ. 1

*Καραδάλη, ἡ = ἀρμενοδήκη. Ἡσυχ.

Καραδοκέω, ῶ (κάρα, δοκέω). Προσεκτικῶς κυττάζω ὀλόγυρά μου διὰ νὰ ἴδω τινά, καιροφυλακτῶ, τὸ κεφάλαιον τοῦ πράγματος ἐπιτηρῶ, ἐπιζητῶ καὶ ἐπισκοπῶ ὅπως χωρήσῃ· προσμένω, καρτερῶ, ἀπαντιχάνω, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, ἐλπίζω, ἐκδέχομαι, Ἡρόδ. 7, 163. Εὐριπ. ἐκ τοῦ, κάρα, δοκέω, δοκεύω· κυρίως, μὲ σηκωμένην κεφαλὴν (εἰς ὕψος ἀνατεταμένην) παρακολουθῶ, ἐπιτηρῶ, προσέχω νὰ ἴδω τι, προσεκτικῶς παρατηρῶ, Ἡρόδ. Ζ, 131. «καραδοκήσουσα τὴν μάχην ἢ πεσεῖσαν». Ἱππκ. καὶ Ἀριστφ. Ἱππ. 668. ὅθεν

Καραδοκία, ἡ. Τὸ προσμένειν τι, ἀπαντοχή, προσοχή, ἐπιτήρησις, ἐλπίς, κ. τ. τ.

Καραβαράω, καὶ, καραιβαρέω = καρηβαρέω. Εὐστάθ. καὶ Λουκ. Λεξιφ. ἀμφ.

Καρακάλλιον, τό, καὶ, καράκαλλος Σκούφια, κουκούλλα, Γλωσσάρ.

Καράμβιος, ὁ = κάραβος, σημασ. 1. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε΄, 19.

*Καρανιστήρ, ῆρος, ὁ. Αἰσχύλ. Εὐμν. 177. καὶ

Καρανιστής, οῦ, ὁ (κάρα). Ὁ τὴν κάραν κτυπῶν, ὁ τὴν ζωὴν κοπτίζων, ὁ ἀποκεφαλίζων. «Καρανιστὴς μόρος, δίκην». Εὐριπ. Ἑλένη. 817.

*Κάρανον, τό. Δωρκ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ κάρηνον.

Κάρανος, ὁ (κάρα). Ἡγεμών, κεφαλή, κορυφαῖος, πρῶτος. Αἰσχύλ. Χοηφ. καὶ Σοφ. Ἑλένη. Α΄, ά, 3. «Καταπέμπω Κῦρον, κάρανον τῶν ἐς Βαστωλὲς σπουδαζομένων, τὸν ὁποῖον ἐν τῇ Ἀναβάσ. Α΄, ά, 2, καὶ Θ, 7. Στρατηγόν, εἰπεῖν ἐκ τοῦ κάρα, ὡς τὸ κάρηνον ἐκ τοῦ κάρη· ὅθεν

Καρανόω, ῶ. Τελειόω, ἐκτελῶ, ὡς τὸ κεφαλαιόω. Αἰσχύλ. Χοηφ. 526. 701. Λόγος καρανούσθω· ἀντὶ, κεφαλαιούσθω, τελεσθῇ, τελειόνει, ἀποτελεῖται· τειοῦτον καὶ τὸ ἐν στίχ. 703

Καρατομέω, ῶ (καρατόμος). Τὴν κάραν τέμνω, τὴν κεφαλὴν κόπτω, ἀποκεφαλίζω, Εὐριπ. «τινάω»

Καρατομία, ἡ. Τὸ καρατομεῖν, τὸ τῆς κεφαλῆς κόψιμον. Σχολ. Λυκόφρ. ἐκ τοῦ

Καρατόμος, ον (κάρα, τέμνω). Ὁ τὴν κάραν τέμνων· ὅστις κόπτει τὴν κεφαλὴν, ἀποκεφαλιστής. Τὸ δὲ

Καρατόμος, ον. Ποιητικ. Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἔκοψαν τὴν κεφαλὴν· ἀποκεφαλισμένος. — 2) Κομμένος ἀπὸ τὴν κεφαλὴν. «Καρατόμοις χλιδαῖς» τοῖς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τετμημένοις βοστρύχοις. Σφκλ. Ἠλεκτ. 52.

*Καρβάζω, καὶ

*Καρβαΐζω = βαρβαρίζω. Ἡσύχ. Μήπως προῆλθεν ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνθ. καρβαριώτης;

*Καρβάν, ᾶνος, ὁ = κάρβανος.

Καρβανίζω = βαρβαρίζω, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Κάρβανος, ον = βάρβαρος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 124. Ἀγαμν. 1018. «Καρβάνα αὐδάνα βαρβαρικὴν, ξένην, φωνὴν, ὁμιλίαν. Δράγε, δὲν προκύπτει ἐκ τούτου καὶ ἡ λέξις, καρβάνιον, ἥτις οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, εἰμὴ πλῆθος πραγματευτῶν μετὰ πραγματειῶν περιερχομένων ὁμοῦ ἐκ τόπου εἰς τόπον, ὡς ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς ἔθνεσι συνηθίζεται; ἢ δὲν ὑπονοεῖ τάχα καὶ ὁ Ποιητὴς τὴν τούτων φωνήν;

*Κάρβασα, ων, τά. Πανία καραβίου ἐκ λίνου κατεσκευασμένα. Ἰδ. κάρπασος.

Καρβατίνη, ἡ. Ἀγροτικὸν ὑπόδημα, μονόδερμον, ἐξ ὠμοῦ δέρματος κατεσκευασμένον, τὸ ἰδιωτικῶς, τσαρουχιον, λεγόμενον, Ξεν. Ἀναβ. Δ΄, ε΄ 14. «Καὶ γὰρ ἦσαν, ἐπειδὴ ἀπέλιπε τὰ ἄρχεια ὑποδήματα, καρβατῖναι, πεποιημέναι ἐκ τῶν νεοδέρτων βοῶν». Γράφεται ἔτι καὶ, καρπατίνη. Κυρίως δὲ ἐπίθετ. τοῦ ἀκλίν.

*Καρβάτινος, ίνη, ινον. Ἀπὸ ὠμὸν δέρμα· δερμάτινος· ὅθεν «καρβάτιναι οἰκίαι· σκηναὶ δερμάτιναι. Μόμτ. παλ. σ. 191.

Καρβατιών, ῶνος, ὁ. Τοξευτικὴ μηχανή, ἀμφ. «Βάλλειν ἐκ τῶν καρβατιώνων λίθοις ὡς μεγίστοις». Φίλ. Μαθημ. παλ. σλ. 92. ὅπου τὰ χειρόγρ. Καβαττιώνων, καρβατιώτων, καὶ, καρβατιώνων. ἔχουσιν. Ἐκ τῆς ῥήσεως ὅμως τῆς ἐν σελ. 101. «Καρβατῖναι δὲ σοι οἰκίαι, καὶ, ἐκ τῶν καρβατινῶν βάλλουσιν» φαίνεται, ὅτι πρέπει καὶ αὐτὸ, καρβατιών, νὰ διορθωθῇ, ὁ ἐστὶν, ἐκ τῶν καλυβῶν, τῶν ἐκ βοείων δερμάτων ἐπὶ τὰ ὕψη κατεσκευασμένων.

Καρδαμάλη, ἡ. Εἶδος ἄρτου. Ἀθην. Γ΄, Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ μάζα· ὁ δὲ Φώτ. ἔχει «καρδαμάλη, μάζα ἐκ καρδάμου μεμαγμένη, βρῶμα γιγόμενον Περσικῶν· οἱ δὲ καρδαμάλη λέγουσιν».

Καρδαμίζω, Μλ -ίσω (κάρδαμον). Εἶμαι ὅμοιος τῷ καρδάμῳ· ὁ ἐστὶ πικρός, ἢ ξυνός φαίνομαι, δριμὺ βλέπω, ἄλλως δὲ, «καρδαμοῦν βλέπειν» λέγεται. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 624. «Τί καρδαμίζεις; τί περὶ καρδάμων τόσον ὁμιλεῖς; ἐπὶ ἀνοφελῶν φλυαρῶν».

Καρδαμίνη, ἡ. Εἶδος χόρτου ὁμοίου τῷ καρδάμῳ, τὸ ὁποῖον ἄλλως Ἰβηρὶς καὶ Λεπίδιον, λέγεται.

Καρδαμίς, ίδος, ἡ = καρδαμίνη. Τινὲς ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, σισύμβριον, καὶ ἄλλοι διὰ τοῦ ἰβηρίς.

Καρδαμολύφος, ον (γλύφω). Ὁ κόπτων, σχίζων, κάρδαμον, δηλ. φιλάργυρος, ἀκριβός, μικρολόγος καὶ ὡς οὐσιαστκ. ὡς τὸ κυμινοπρίστης, Κωμ. λξ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1357.

Κάρδαμον, τό. Χόρτου εἶδος, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια οὕτω καλεῖ Nasturtium. ἐξαιρέτως ἔτρωγον τοῦτο οἱ Πέρσαι, τὸ ὁποῖον καὶ ἐκ τοῦ Περσικοῦ Chartam, παράγεται· ὅτι δὲ ἔτρωγαν τοῦτο ὡς τὸ ἥμιτρ. σπάνι κεκαυσιμένον, ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ῥήσεως τοῦ Πολυαίνου, Δ΄, γ΄, 32. «καρδάμου κεκομένου καὶ σεσημένου λεπτοῦ· ἀλλὰ τοῦτο ἐννοεῖται περὶ τοῦ σπόρου αὐτοῦ. «Κάρδαμον βλέπειν» = καρδαμίζειν, ὁ ἐστὶ, ὀριον βλέπειν. Ἀριστφ. Θεσμ. 824.

*Καρδαμοῦλη, ἡ. Πόλις ἐν Μεσσηνίᾳ. Ἰλ. (- υυ -).

Καρδαμύττειν. Συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν, ὁ ἐστὶ, Καρδαμίζειν.

Καρδάμωμον, τό. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Θ΄, 7. Διοσκ. Α΄. 5. Εἶδος ἀρώματος. Kardamum Πλίν.

Κάρδαξ, ακος, ὁ. Σύν. Πλήθ. κάρδακες, οἱ παρὰ τοῖς Πέρσαις εἶδος στρατιωτῶν, Κορνήλ. Νέπως εἰς Δάτην, 8. κατὰ Αἴλιον δὲ τὸν Διονύσιον. Οἱ μισθοῦ στρατευόμενοι βάρβαροι. Πρβλ. Κύρ.

Καρδία, ἡ, Ἰων. καρδίη καὶ ποιητ. κραδία, κραδίη, τὸν τελευταῖον τοῦτον τύπον μεταχρζτ. ἐρωτ. ὁ Ὅμ. «καρδίη» ἔχει μόνον εἰς ἕνα στίχον τῆς Ἰλιάδ. Β, 452. ὅστις ἐπαναλμβιτ. δύο ἀκόμη φορᾶς (ἀνμβλ. συγγεν. τῷ Κέαρ.) Ἡ καρδία ὡς ἡ κεφαλὴ, ἀρχὴ, καὶ πηγὴ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος καὶ τοῦ σφυγμοῦ· ἐπμν. δὲ καὶ τῆς ζωῆς, Ἰλιάδ. Κ, 94. Ν, 282, 442. — 2) Μεφρκ. ἡ καθέδρα τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ὀρέξεων, τῶν παθῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων, μάλιστα δὲ τῆς δυνάμεως. Ἰλιάδ. Β, 452. τοῦ θυμοῦ Ἰλιάδ. Ι, 646. τῆς ἀνδρείας καὶ θειλίας Ἰλιάδ. Α. 225. Μ, 247. Φ, 547. τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης. Ἰλιάδ. Α. 395. Β, 10. Ψ, 47, Ὀδύσ. Δ, 598. Ρ, 489. καὶ Ἀριστ. Ὁρμὴ, κλίσις φυσικὴ, ἐπιθυμία, ἀλλὰ καὶ ἡ καθέδρα τοῦ νοός, τῆς δυνάμεως τοῦ συλλογίζεσθαι, καὶ ἀποφασίζειν· φρόνησις, καὶ ἀφροσύνη. Ἰλιάδ. Κ, 444. Φ, 441. ὁρᾶ Διάθεσις, ψυχὴ καθέλου. Ὁ Ὅμ. συντάσσει πολλάκις «κραδίη καὶ θυμὸς» Πρβλ. τὸ ταὐτοσήμαντον Ἡτορ. — 3) Τὸ ἀνώτερον στόμιον τοῦ στομάχου· καὶ Καθόλου ὁ στόμαχος. — 4) ὁ μυελὸς, ἡ ψυχὴ, ἡ καὶ κοινῶς λγμ. καρδία τῶν φυτῶν, τὸ καὶ ἐγκάρδιον λγμ. Θεόφρ. Ἱστ. φ. 3, 17 (ἐνίοτε διεύλλβ. Αἰσχλ. ἑπτ. Θηβ. 244. Ἱκτ. 75) ὅθεν

Καρδιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καρδίαν. 2) = καρδιολγής. Ἐπίθ. Καρδιακῶς.

Καρδιαλγέω, Κυρίως, πάσχω πόνον εἰς τὴν καρδίαν· συνήθως ὅμως, ἀντὶ τοῦ, Πάσχω εἰς τὸν στόμαχον. Ζήτ. Καρδιώσσω· ἐκ τοῦ

Καρδιαλγής, ές, ές (ἄλγος). Ὁ καρδιαλγίαν πάσχων· ὅστις ἔχει πόνον εἰς τὸν στόμαχον· ὅθεν

Καρδιαλγία, ἡ. Καρδόπονος. Σύν. ὁ εἰς τὸ στόμιον τοῦ στομάχου πόνος, ὅστις προέρχεται ἀπὸ κακοχυμίας τῶν φαγητῶν, καὶ ἑτέρων ὑγροτήτων· ὅθεν

Καρδιαλγικός, ή, όν. Ὁ εἰς καρδιαλγίαν ἀνήκων· ὁ προξενῶν αὐτὴν, ἢ ὁ πάσχων ὑπ' αὐτῆς, ὁ συνδεδεμένος μὲ αὐτήν. Ἐπρ. καρδιαλγικῶς.

*Καρδιᾶτις, ιδος, ἡ. Οὕτως ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς Πυθαγορείους ἡ πεντάς. Θεολογ. Ἀριθμ. σ. 32.

Καρδιάω, ῶ = καρδιαλγέω, καὶ, καρδιώσσω· πάσχω ἀπὸ πόνον τοῦ στομάχου· ὅθεν καρδιόωνται· παρὰ Νικάνδρ.

Καρδίνημα, τό· Ἑτυμολ. Ἀνάγν. ἀντὶ, κορδίνημα, ἤ σκερδίνημα.

*Καρδιοβολέομαι. Κτυποῦμαι, ἤ πληγόνομαι εἰς τὴν καρδίαν, πάσχω ἀπὸ τὴν καρδίαν, καὶ Μετρικῶς λυποῦμαι. Ἔχω στενοχωρίαν καὶ θλῖψιν τῆς ψυχῆς. Ἡσυ. ἐκ τοῦ

Καρδιοβόλος, ον (βάλλω). Ὁ τὴν καρδίαν βάλλων, κτυπῶν, πληγώνων· καθόλου, ὁ ἐπενεργῶν εἰς τὴν καρδίαν· π. χ. ὀφθαλμοὶ κ. τ. λ.

Καρδιογνώστης, ου, ὁ (γιγνώσκω). Ὁ τὰς καρδίας γνωρίζων· ὁ ἐστὶν, ὁ γνωρίζων τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ κεκρυμμένα, ἤτοι τοὺς διαλογισμοὺς, Πρξ. Ἀποστολ. Α'. 24.

Καρδιόδηκτος, ον (δάκνω). Ὁ κατατρώγων, ὁ δάκων, ὁ θλίβων τὴν καρδίαν. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1482. ἔπου καρδίᾳ δηκτῷ κεῖται.

Καρδιοπονέω, ῶ (πονέω). Πόνον εἰς τὴν καρδίαν ἔχω, μάλιστ. ἀπὸ ἀγωνίαν. Ἐκκλησ.

Καρδιουλκέω, ῶ (ἕλκω, καρδία). Τὴν καρδίαν τοῦ σώματος ἕλκω· τροβῶ, σύρω δεῦρο τὴν καρδίαν τοῦ ἱερείου διὰ νὰ τὴν περιτειλίξω μὲ πάχος καὶ νὰ τὴν καύσω. Λουκιαν. ὅθεν

Καρδιουλκία, ἡ. Τὸ ἑλκύειν τὴν καρδίαν τοῦ ἱερείου, καὶ κατακαίειν αὐτήν. Κλήμ. Ἀλεξ.

Καρδιουργέω, ῶ. Ζήτ. ἐν τῷ καρδιόω = καρδιουλκέω.

Καρδιοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φυλάττων τὴν καρδίαν· ἤ περὶ τὸ στῆθος ἀσπὶς, ἥτις ἐφύλαττε καὶ διεκυβέρνευε τὴν καρδίαν. Πολύβ. ς'. 28. κατὰ Σουίδ. ἡν οὗτος ἠχέλκωμα σπιθαμιαῖον, ὃ προσετίθεντο πρὸ τῶν στέρνων.

Καρδιόω, ῶ· καὶ καρδιοῦμαι, = καρδιουλκέω· ὅθεν ὁ Ἐτυμολ. καὶ Σουίδ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἀναφέρουσι τὸ, καρδιωσάμενος· καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. ὅτι τὸ ἑρμην. διὰ τοῦ καρδιεργεῖν, ἐπὶ τῶν ἱερείων· ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ, καρδιουλκεῖν, ἀν ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ὀρθή.

Καρδιωγμός, ὁ, = καρδιαλγία· ἔστι δὲ ὄρεξις τῆς καρδίας, ἤτοι τοῦ στόματος τῆς γαστρὸς, τοῦ στομάχου· ἐκ τοῦ

Καρδιώσσω, καὶ, - ώττω, = καρδιάω, καὶ καρδιαλγέω· ἀλγῶ τὴν καρδίαν, πάσχω ἀπὸ τὸν στόμαχον· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ, καυτιῶν. Ἡσυχ.

Καρδοπεῖον, τό. Σκέπασμα τοῦ σκαφιδίου, (τῆς καρδόπου) 2) = Παυσικάκη. Πολυδ. Γ. 112.

Καρδοπογλύφος, ον (γλύφω). Ὁ τὰς καρδόπους γλύφων τεχνίτης· ἐκ τοῦ

Κάρδοπος, ἡ. Ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ κάμπτρα, ὅπου (ἤ ἐν' ἤ) τὰ ἄλευρα μαλάσσουσιν. Ἡσυχ. τὸ σκαφίδιον, ὅπου ζυμόνεται τὸ ψωμον, καὶ κάθε ξύλινον κοῖλον (βαθουλὸν) ἀγγεῖον ὡσὰν τὸ σκαφίδιον· καθόλου δὲ, σκάφη, κάνκιον, ξυλεπιπάκα. Ἐπιγρ. Ὁμ. 15, 6. = μάκτρα, Ἀριστοφ. Βάτρχ. 1170.

*Κέρκιον, τό. Πτκ. ἀντὶ Κάρα, κάρη, Νικάνδρ. σπάνιος καὶ σχεδὸν ἀμφβ. λέξ.

Κάρη, τό. Ἰων. καὶ Ὅμρ. ἀντὶ Κάρα. κεφαλὴ. (ἄκλιτον). Ἰλ. Χ. 74. ὁ Καλλίμαχ. εἶπε κόνιν τε κάρηνα θηλυκ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ζήτ. Κάρα.

ΚΑΡΗΑΡ, ἄχρστ. ἐνστ. ἀφ' ἧς ἀόριστ. παρήγαγον τινὲς τοὺς ἑξῆς τύπους κεκάρηκα, κεκάρηται, κεκάρηται. Ἰδ. κάρα.

*Καρηβάρεια, ἡ, = καρηβάρησις· ἐκ τοῦ

Καρηβαρέω, ῶ, Μ. ήσω (βαρὺς, κάρη). Ἔχω βαρὺ κεφάλι, βάρος ἔχω εἰς τὴν κεφαλὴν· πονῶ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ μέθης οἴνου. Ἀττ. καρηβαρῶ.

*Καρηβαρής, ές. Μὲ βαρεῖαν κεφαλὴν, ὅστις ἔχει βάρος εἰς τὴν κεφαλὴν· ὅθεν

Καρηβάρησις, ἡ. Πόλεμον παρὰ Μακρόβ. 5. 15. = καρηβαρία, καὶ καρεβάρεια.

Καρηβαρία, καὶ καρηβάρεια, ἡ. Τὸ τῆς κεφαλῆς βάρος, κεφαλόπονος. «Ὀζαλίη βάκτρου καρηβαρίαν· ἡ βαρεῖα κεφαλὴ (τὸ βαρὺ κεφάλι) τοῦ ῥόζου ἔχοντος ῥοπάλου· ὅθεν

Καρηβαρίαω, = καρηβαρέω. Ἀριστοφ. παρὰ Πολυβ. Β'. 41.

Καρηβαρικός, ή, όν. Ὁ ἔχων καρηβαρίαν. 2) Ὁ καρηβαρίαν προξενῶν.

Καρηβαρίτης οἶνος. Ὁ καρηβαρίαν προξενῶν οἶνος.

Καρηβοάω, ῶ. Ὑπὸ ἦχον καὶ βοὴν τὴν κεφαλὴν ἀλγῶ, καὶ ἠλαγγιῶ· πονῶ τὸ κεφάλι ἀπὸ ταῖς φωναῖς.

Καρηκομόωντες, οἱ (κομάω). Συχνάκις παρ' Ὅμρ. ἐπίθετ. τῶν Ἀχαιῶν· οἱ τὴν κεφαλὴν γεμάτην ἔχοντες ἀπὸ μαλλιά, καὶ μὴ κόπτοντες αὐτὰ ἀπ' ἔμπροσθεν, ὡς οἱ Ἄβαντες, οἵτινες, διὰ τοῦτο καὶ «Ὀπισθεν κομόωντες», λέγονται. Ἰλ. Β. 11. ὅπου ὁρα καὶ τὸν Σχολ. (Τὸ ῥῆμα καρηκομάω δὲν εὑρίσκεται ἐκτὸς ταύτης τῆς Μτχ. ἤτις ὅμως ἠτο καλήτερον νὰ γραφῆται διὰ τοῦτο καὶ διχρημένως κάρη κομόωντες.)

*Καρήναι. Ἀπρμφ. Ἀορ. 2. Πστκ. ἐκ τοῦ κείρω.

Κάρηνον, τό. Παρ' Ὅμρ. πλθντκ. πάντοτε κάρηνα (κάρη). Κορυφὴ, κεφαλή. Ἐπὶ ζώων καὶ ἀνθρώπων, παρ' Ὅμρ. ὅστις καὶ ἐν περιφράσει μτχρζτ. τὴν λξ. «ἀνδρῶν κάρηνα» = ἄνδρες, Ἰλ. Π, 500. «νεκύων κάρηνα», Ὀδσ. Κ, 521. «βοῶν κάρηνα», καθὼς καὶ τὸ τῆς συνθ. Πεντακόσια κεφάλια πρόβατα, βόδια κ. τ. λ. ἀντὶ Πεντακόσια πρόβατα, βόδια κ. τ. λ. Ἰλ. Ψ, 260. 2) Ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους· ἡ ἄκρα τοῦ βουνοῦ· παρ' Ὅμρ. ἔρτ. «Ὀλύμποιο κάρηνα», Ἰλ. Α, 44. 3) Καὶ ἐπὶ πόλεων, τὰ ὑψηλότερα αὐτῶν μέρη, τὰ τείχη, οἱ πύργοι, τὰ παλάτια, αἱ ἀκροπόλεις. Ἰλ. Β, 117. Ι, 29. ἄρα πᾶν τὸ ὑψηλότερον καὶ ἀνώτατον.

Κάρητι, καὶ κάρητος. Δοτικὴ καὶ Γενικ. ἐκ τοῦ, κάρη. Ὅμρ. Ζ. κάρα.

*Καρθμός, ὁ· ἀντὶ Σπαρθμός.

*Καριδάριον, τό. Ὑποκορστκ. τοῦ καρίδ.

Καρίδιον, τό. Ὑποκορισμ. τοῦ, καρίδ.

Καριδόω, Μ. ώσω (καρίς). Καμπυλόνομαι ὡς ἡ καρίδα. Ἀθην. Γ'. «Καριδοῦ τὸ σῶμα· κάμνει τὸ κορμί του ὡσὰν τὴς καρίδας, ἤτις κυφὴ, κυρτὴ καὶ καμπύλη, λέγεται.

*Καρίεντο, Λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστφ. Θσμφρ. 1210. ἀντὶ χαρίεν.

*Καρίσο, Λέγει ὁ σκύθης παρ' Ἀριστφ. Θσμφρ. 1190. ἀντὶ χαρίσω.

Καρίζω, Μ. ίσω (Κάρ). Τὰ τῶν Καρῶν φρονῶ ἤ πράττω ὡς οἱ Κᾶρες.

Καρικουργής, ές, ές (ΕΡΓΩ). Ὁ ὑπὸ τῶν Καρῶν ἐξεργασθείς.

Καρικός, ή, όν. Ὁ ἀπὸ τῆς Καρίας· ἔστι δὲ ἡ Καρία, ἐπαρχία τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. 2) «Τὸ καρικόν· εἶδος χρίσματος, ἐλαίου τινος. 3) «Καρικὴ μοῦσα», καὶ «Καρικὸν μέλος· ᾠδὴ, ὕμνος ἐπιτάφιος. Ζήτ. ἐν τῷ Καρίνη.

*Καρίμοιρας, ἐ, ἡ. Ζήτ. Κάρ.

Καρίνη, ἡ Ἡ εἰς τὴν ἐκφορὰν τῶν νεκρῶν θρηνῳδὸς· θρηνήτρια, μοιρολογίστρια (ἐντεῦθεν τὸ «Καρικὴ μοῦσα» ὁ ἐπιτάφιος θρῆνος, ἤτοι τὸ Μοιρολογιόν τραγούδι). Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Καρίναι, θρηνῳδοὶ μουσικαὶ, αἱ τοὺς νεκροὺς τῷ θρήνῳ παρεπέμπουσαι πρὸς τὰς ταφὰς, καὶ τὰ κηδη· παρελαμβάνοντο δὲ ἀπὸ Καρίας, καὶ τοὺς ἀλλοτρίους νεκροὺς ἐπὶ μισθῷ ἐθρήνουν». Μένανδρ. καὶ Ἀθην. Δ. Λατιν. Practica.

*Κάριος, α, ον, = Καρικός.

Καρίς, ίδος, Ἀττ. ίδος, ἡ. Εἶδος θαλασσίου καρκίνου, μακρὸν ἀλλὰ μικρὸν σῶμα ἔχοντος, τὴν ὁποίαν καὶ ἡ συνήθεια, καρίδα, λέγει· ταύτης διάφορα εἴδη εἰσὶν, ὡς, καρὶς κυφὴ ἡ τοῦ Λιν. Cancer squilla. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Δ'. 2. (Σιν. καὶ κατ' ἐξοχὴν Ἰων. - -, Ἀττ. - ν)

Καριστί, Ἐπίρ. (Καρίζω) Κατὰ τὸν Καρικὸν τρόπον, εἰς τὴν Καρικὴν διάλεκτον. Στραβ. ΙΔ'.

*Καρίων, ωνος, ὁ. Κυρίως μικρὸς μισθοφόρος ἀπὸ τὴν Καρίαν· καὶ ἐντεῦθεν συνήθως, ὄνομα δούλων, παρὰ τοῖς Ἕλλησι Κωμῳδοῖς, ὡς ἐν Ἀριστφ. Πλουτ. καὶ παρὰ Πλαύτῳ mil. glor.

Καρκαίρω, Ἠχῶ, κροτῶ, ταρασσομαι, σείομαι, τρεμετίζομαι. Ἰλ. Τ. 157. «- - κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν· ἐκινεῖτο, αὐτήχει, ἡ ἐκραδαίνετο, ἐσείετο, ὁ Σχολ. Κυρίως ἐκφράζει τὸν τρόμον, κλόνον, σεισμὸν τῆς γῆς καὶ τὴν ἐκ τούτου προξενουμένην βοήν. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, γαργαίρω.

Κάρκαρον, τό. Παρὰ Σύρροις ἡ εἰρκτὴ, τὸ δεσμωτήριον· παρὰ δὲ Ῥόδιοις, = Μάνδρα· ὅθεν τὸ Λατ. Carcer.

Κάρκαρος, ὁ. Ζήτ. κάρχαρος.

Καρκινᾶς, ᾶδος, ἡ = καρκίνιον.

Καρκινευτής, οῦ, ὁ. Ὁ τοὺς καρκίνους κυνηγῶν, ἀγρεύων, πιάνων. Ἀρτεμίδ. Β'. 14. ὡς καὶ τὸ, πορφυρευτής· ἐκ τοῦ

Καρκινεύω, Καρκίνους ἀγρεύω.

Καρκίνιον, τό· ὑποκορ. τοῦ καρκίνος· Μικρὸς καρκίνος.

*Καρκινοβαίτης, ου (βαίτη). Ἐνδυόμενος ὡσὰν κεραβίς, μὲ ἐρυθροῦν κάλυμμα.

Καρκινοβάτης, ου, ὁ (βαίνω). Ὡς ὁ καρκίνος πορεύομαι· περιπατῶ ὡς ὁ κάβουρας. Ἀριστόνυμος παρ' Ἀθην. Ζ'. ὁ Ἐτυμολ. ἀντὶ τούτου, καρκινοβαίτης, ἔχει.

Καρκίνος, ὁ. Ζῶον θαλάσσιον ἢ ποτάμιον, ὁ κάβουρας, τσαγανός· κυρίως ὁ ἔχων δέκα πόδας, ὁ ἐστὶν, ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἀνὰ πέντε, καὶ ὑποκάτω αὐτοῦ τὴν οὐρὰν γυρισμένην ἐπὶ τῇ κοιλίᾳ ἔχων. Cancer, Λιν. τούτου τὰ ἐπίθετα ἴδε ἐν τῇ Βατραχομυομαχ. στίχ. 285. Τὸν ἔτερ. Πλουτκ. «τὰ καρκίνων ἔχει ὁ Φαινίας ἐπιγρ. 3, 5. 2) Ἀστερισμός τις ἐν τῷ οὐρανῷ. 3) Πάθος τι περὶ τὸ σῶμα, καὶ μάλιστα περὶ τοὺς μαστοὺς τῶν γυναικῶν γινόμενον, τὸ καὶ καρκίωμα, λεγόμενον. 4) Εἶδος πυράγρας (μασσία) τῶν χρυσοχόων μάλιστα. Ἀνθολογ. καὶ ἄλλο εἶδος ἔτι τοιοῦτον εἰς ἧς ἐπίκειται πέτρας καὶ τὰς ἐσήκωναν ὑψηλὰ· παρωνομασθεῖσα ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῶν μεγάλων ποδῶν τοῦ ζώου, οἷ ὧν πιάνει, κρατεῖ καὶ σφίγγει τι. Λατιν. Forfices. Γαλλ. Louve. Αἰνέας πολ. 32. ἔτι δὲ ἐσήκωναν διὰ τούτου τοῦ καρκίνου καὶ τὴν βάλανον εἰς ὕψος, ἐκβάλλοντες αὐτὸν ἀπὸ τὴν κλειδωνιὰν τῶν θυρῶν. Αἰνέας αὐτ. 20. 5) Εἶδος ἀλύσσων, Εὐριπ. Κύκλ. 605. 6) Εἶδος διαβήτου (ἔργαλον) ὃ τις ἄλλως, κίρκινος, λέγεται. Λεόντιος. «Διὰ τοῦ διαβήτου τοῦ λεγομένου «καρκίνου». 7) Καὶ στίχος ἔμμετρος κατ' ἀναποδισμὸν· ἤτ. τὸν ὁποῖον εἴτε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἴτε ἀπὸ τὸ τέλος τὸν διαβάσῃ τις εὐγαίνουν αἱ ἴδιαι λέξεις. (Τὸ Ι τὸ εὐρίσκω (ὁ Πασσώβ) ὡς εἰς ὅλας τὰς παραγωγὰς καὶ συνθέσεις παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἀεὶ βραχυ, τὸ ὁποῖον βεβαιώνει καὶ ὁ Ἐτυμλ. Μ. σ. 488, 5. Μὲ ὅλον τοῦτο ἄλλοι Γραμτικρ. π. χ. ὁ Ἀρκάδ. σ. 65, 16. θέλουσι νὰ γράφωμεν καρκῖνος, τὸ ὁποῖον καὶ εὑρίσκεται συνήθως εἰς τὰς ἐκδόσεις τῶν Λγγρφ., καὶ ἴσως προῆλθε μόνον ἐξ ἐναλλαγῆς ἐκ τοῦ ἰχίνος, ἐν ᾧ ἄλλοι ὡς ὁ Schneider ἐν Ἀριστλ. προκρίνουσι δικαίως τὸ καρκῖνος· τὸ δὲ κάρκινος διόλου ἐσφαλμένον· ὅθεν

*Καρκινόχειρες, ων (χείρ). Οἱ μὲ καρκίνων κέρατα εἰς τὰς χεῖρας. Λιν. σλξ. Ἱστρ

Καρκινόω, ῶ. Μ. ώσω (καρκῖνος). Πείθω τι ὅμοιον τῷ καρκίνῳ (κάμνω τι ὡσὰν κάβουρας)· εἶδος καμπυλόνω, στραβώνω. 2) Προξενῶ τὸ πάθος τοῦ καρκίνου. 3) Θεόφρ. αἰτ. φυτ. Α'. 13. «Δι

ρίζαι καρκινοῦνται· ὁπότε αὗται μεταξὺ τῶν περιπλέκονται καὶ περιτελοῦνται.

Καρκινώδης, ες, ες (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ καρκίνου ὤν.

Καρκίνωμα, τό (καρκινόω). Δυσίατον πάθος τι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περὶ τὰς μήτρας καὶ περὶ τοὺς μαστοὺς τῶν γυναικῶν γινόμενον· ἔστι δὲ σκλήρωμα μετὰ φλεγμονῆς ἐπαλγές· ἐλκούμενον δὲ ὑπέρυθρον ἢ πελιδνὸν γίνεται.

*Καρκώ, ἡ. = λαμία, Ἡσ. (ἄρα ἀντὶ καρχώ).

*Κάρμορος, ὁ, ἡ. = κερμοιρος. Ἡσ.

Καρναβάδιον, τό, = κάρος, κύμινον.

Κάρνεια, καί, κάρνεα, τά. Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος, ἥτις ἐωρτάζετο ὑπὸ τῶν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ Δωρικῶν φυλῶν, ἐξαιρέτως δὲ ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων. Ὁ μὴν κατὰ τὸν ὁποῖον ἐωρτάζετο αὕτη ἡ ἑορτὴ ἐκαλεῖτο καρνεῖος μήν. Θουκυδ. Ε'. ὅστις ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν τῶν Ἀθηναίων, Μεταγειτνιῶνα, τὸν ἡμέτερ. Αὔγουστον. Ἔπιπτον ἄρα εἰς τὸν καιρὸν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Ἡροδότ. Ζ'. 206. καὶ Η'. 72. καὶ οἱ νικηταὶ τούτου τοῦ καρνείου ἀγῶνος, καρνεονίκαι, ἐκαλοῦντο. Μουσο Spartia 1, 2. σλ. 214.

*Καρνεονίκαι, ῶν, οἱ. Ἰδ. τὸ πρῳν.

Κάρνον, τό. Ἡ Γαλατικὴ σάλπιγξ. Διόδωρ. Σικ. Ε'. 30. καὶ

*Κάρνυξ, ὁ, = τῷ πρῳν.

Κάροινον, τό· καὶ, καρύϊνον, καί, κάρυνον, τό. Γλυκὺς τις καὶ βραστμένος (ἑψημένος) οἶνος· Παλλάδιος.

*Κάρον, τό. Ἰδ. κάρος.

Κάρος, καί, κάρον, τό. Διοσκορ. Γ'. 66. τὸ κύμινον (χόρτος), Ἰταλ. Caro. Γαλ. Carvi. τὸ τοῦ Λιν. Carum Carvi.

Κάρος, ὁ. Ὁ βαθὺς ὕπνος, τὸ νὰ κοιμᾶται τις ὡς νεκρός· σχεδὸν = καταφορά. Λήθαργος, σκότωσις. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 203.

*Καρύϊνον, τό, καὶ καρύϊνος, ὁ. Ἀμάλθιον. Λτν. carruca.

Καρόω, ῶ. Μ. ώσω (κάρος). Βάλλω τινὰ εἰς βαθὺν ὕπνον, προξενῶ βαρεῖαν κεφαλὴν καὶ χαυνότητα εἰς τὸ σῶμα· σκοτίζω τὴν κεφαλήν, ζαλίζω· ποιῶ τινὰ ὡς ἠμιθανῆ. Πθτκ. Πίπτω εἰς βαρὺν καὶ βαθὺν ὕπνον.

*Κάρπαθος, ἡ. Νῆσος μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κρήτης· ὁ Ὅμρ. Ἰλ. Β, 676. ἔχει διὰ τὸ μέτρον· κράπαθος. Ὁ συνήθης τύπος εὕρηται κατὰ πρῶτον Τμν. Ὅμρ. Ἀπλ. 43.

Κάρπαι, αἱ. Θεοφρ. αἰτ. φυτ. Γ'. 22. Εἶδος σκωλήκων, ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν ἐλαιῶν εὑρισκομένων.

Καρπαία, ἡ. Εἶδος μιμητικοῦ τινος χοροῦ, εἰς ὃν παριστᾶται χωρεύοντές τις, ὅ τις παλαίει μετά τινος λῃστοῦ· ὡς ὁ Ξενοφ. ἐν Ἀναβ. ς'. ά. 7. »Μετὰ τοῦτο Αἰνῆνες καὶ Μαγνῆτις ἀνέστησαν, οἳ ὠρχοῦτο τὴν καρπαίαν καλουμένην ἐν τοῖς ὅπλοις. Ὁ μὲν παραθέμενος τὰ ὅπλα, σπείρει καὶ ζευγηλατεῖ πυκνὰ μεταστρεφόμενος, ὡς φοβούμενος· λῃστὴς δὲ προσέρχεται· ὁ δ' ἐπιδὰν πρεσβύηται, ἁπαντᾷ ἁρπάσας τὰ ὅπλα, καὶ μάχεται πρὸ τοῦ ζεύγους· (καὶ οὗτοι ταῦτ' ἐποίουν ἐν ῥυθμῷ πρὸς αὐλόν), καὶ τέλος ὁ λῃστὴς δήσας τὸν ἄνδρα καὶ τὸ ζεῦγος ἀπάγει, ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ ζευγηλάτης τὸν λῃστὴν· εἶτα παρὰ τοὺς βοῦς ζεύξας, ὀπίσω τὼ χεῖρε δεδεμένον ἐλαύνει· Ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσε, καρπαία, ὄρχησις Μακεδονική.

*Καρπαλέος, ὅθεν καρπαλέον = κάρπωμα. Ἡσ.

Καρπάλιμος, ον. Ἐκ τοῦ ἁρπάζω, ἀντὶ ἁρπάλιμος· καὶ Ἐπίρρ. καρπαλίμως. Ταχύς, ὀγλίγγρος· βίαιος, ὁρμητικός. Ἰλ. Π. 342. καὶ Α. 359. Ἐπθτ. ποταμῶν

Καρπάσινος, ίνη, ινον. Ἐκ λεπτοῦ λιναρίου τῆς Ἱσπανίας. Ζήτ. κάρπασος, ἡ.

Κάρπασος, καί, κάλπασος, ὁ. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ χυλὸς εἶναι φαρμακερός, ὅ τις ὄλως, ὀποκάρπασος, ἢ καρπάζου ὀπός, καλεῖται. Ζήτ. ὀποκάρπαστον· καὶ

Κάρπασος, ἡ. Εἶδος λεπτοτάτου λινοῦ (φίνον λινάρι) Ἱσπανικοῦ. Carbasus, Λατ. ὅθεν καρπάσινος. Ὁ ἐκ τοῦ τοιούτου λινοῦ κατεσκευασμένος χιτών. Σουΐδ. ἐν Λ. Ἀμοργίς, Διονυσ. Ἀρχ. Β'. 68. Στράβ. Ζ'. »Ἐφαπτὶς καρπασίνη». Πρβλ. κάρβατα.

*Καρπατίνη, ἡ. Ζήτ. κερβατίνη.

Καρπεία, ἡ (καρπεύω). Ὠφέλεια, ἀπόλαυσις, κέρδος, εἰσόδημα, εἰσοδιά. Νίκανδρ.

Κάρπευμα, τό, = καρπός, ἀπόλαυσις, Σωσιβίου ἀποσπάσμ. ἐκ τοῦ

Καρπεύω, καὶ ἐξαιρέτως κατὰ Μέσ. διάθ. καρπεύομαι (καρπός). Ὠφελοῦμαι, κερδαίνω, καρπὸν ἀπολαμβάνω, κατὰ Εὐριπ. διάλεξιν κεῖται παρὰ Πολυδ. Ζ'. 149. ἐξ Ἡσιόδου.

*Καρπησία, ἡ. Ἰδ. τ. ἑπμ.

Καρπήσιον, τό· καὶ καρπησία, ἡ. Ἀρωματικόν τι ξύλον ξύλον φερόμενον μάλιστα ἀπὸ τὴν Ἀσίαν, τὸ ὁποῖον ὁ Γαλῆνος κατὰ πρῶτον οὕτως ὠνόμασε, καὶ μετεχειρίσθη ἀντὶ τοῦ, ἄσαρον, καί, φοῦ, Γαλην. κατὰ τόπ. καὶ ἀντιδότ.

Καρπίζω, Μ. ίσω (καρπός). Τοὺς καρποὺς συνάγω, τοὺς καρποὺς ἀποδρέπομαι καὶ προσεδεύομαι (συνάζω τὴν εἰσοδίαν)· καθόλου δέ, δηρίζω, τρυγῶ. Δεικτορ. Γ'. 37. 2) »Καρπίζομαι» ἀπολαμβάνω τῶν καρπῶν, ὠφελοῦμαι, κερδαίνω. 3) »Καρπίζεσθαι γῆν· ἀδυνατίζειν, ἀχαμαίζειν ὑπὸ τῶν καρπῶν. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Η'. 9. ἐξ ἐναντίας τό, καρπίζειν, σημαίνει τὸ, καρποφόρον ἢ εὔκαρπον ποιεῖν. Εὐριπ. Βάκχ. 402. καὶ Ἑλέν. 1344. »καρπίζουσα ἀρότοισιν». Οὐδετέρως δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ, διότι λέγομεν »καρπίζει τὸ δένδρον, τὸ χωράφιον ὁ ἐστι, καρπὸν φέρει. — 4) Ἀντὶ τοῦ, καρφίζω, κηρύττω ἐλεύθερον τινὰ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῆς ῥάβδου καρπὶς λεγομένης, κατὰ τὴν συνθ. τῶν Ῥωμαίων.

*Καρπίζω. Μ. ίσω (καρπίς), = vindicare in libertatem. Ἰδ. τ. πρῳν. ἀρθμ. 4.

Κάρπιμος, ίμη, ιμον (καρπός). Καρποφόρος, ὠφέλιμος· ὁ καρπὸν φέρων. Ἀνάλεκτ. Β'. 146. »Ἀκροδρύου παντὸς κάρπιμοιν. »Τὰ κάρπιμα ὥριμοι καρποὶ τῆς γῆς.

Καρπίον, τό. παρὰ Κτησίᾳ Ἰνδικ. 28. ἴσως = καρυόφυλλον, τὸ ὁποῖον ἑλληνιστί, μυροφόρα, ἔπρεπε νὰ λέγηται.

Καρπίς, ίδος, ἡ. Κερφίς, ἡ ῥάβδος, ἥτις παρὰ Ῥωμαίοις βινδίκτα (Vindicta) λέγεται, μεθ' ἧς ὁ ἄρχων ἢ ὁ πραίτωρ τὴν τοῦ ἐλευθερωμένου κεφαλὴν ἔπαιον φάσκοντες· »Φαμὲν τὸν παρόντα ἄνθρωπον εἶναι ἐλεύθερον καὶ πολίτην Ῥωμαῖνα. Profitemur hunc praesentem hominem esse liberum et civem Romanum. Πλίν. Ἐπιστ. Ζ'. 16. καὶ Ἀρμενόπολ.

*Καρπισμός, ὁ (καρπίζω) = emancipatio. Ἰδ. τὸ πρῳν. ὁρθ. 3.

Καρπισμός, ὁ (καρπίζω). Ἡ τῶν καρπῶν σύναξις. 2) Ὄφελος, κέρδος, εἰσόδημα. — 3) Ἀντὶ τοῦ, καρφισμός· ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος δοθεῖσα διὰ τῆς καρπίδος ἐλευθερία. Ζήτ. καρπιστής.

Καρπιστεία, ἡ· ἀντὶ τοῦ, καρφιστεία, ὅπερ = καρπισμός, Ἀπελευθέρωσις.

Καρπιστής, οῦ, ὁ (καρπίς). Ἀντὶ τοῦ, καρφιστής. Ὁ διὰ τῆς καρπίδος ἐλεύθερον κηρύττων τινά, Vindex. Ὁ Τερτουλλιανὸς καὶ Βαλεντῖνος συνάπτουσιν ἐκ παραλλήλου τό, Lytroten et Carpisten, ὅ ἐστι, λυτρωτὴν καὶ ἀπελευθερωτήν. Ὁ Ἐπιφάνιος ἔχει »Ὁροδίτης χαριστήριος, μεταγωγεύς, καρπιστής. Ὁ Χαρίσιος ἑρμην. τό, καρπιστία, διὰ τοῦ vindiciae. Παρὰ Κλήμεντ. Στρωμ. Ε'. εἶναι τὸ καρπισμός, ἐστὶ τοῦ, ἀνθρωποδισμός. Ζήτ. κ-ί, κάρφος.

Καρποβάλσαμον, τό (βάλσαμον). Ὁ καρπὸς τοῦ βαλσάμου.

Καρποβριθής, ές (βρίθω), Νικήτ. Χρον. ΙΑ'. 9. ὁ βρίθων καρποῖς, ὁ φορτωμένος ἀπὸ καρπούς.

Καρποβρωτος, ον (βιβρώσκω). Ὁ βρωσίμους (φαγωσίμους) ἢ καταφαγωμένους καρποὺς ἔχων. Δευτερον. 20. ὑμν.

Καρπογένεθλος, ον (γενέθλη), = καρπογόνος. Ἀνθολ.

Καρπογονέω, ῶ (καρπογόνος). Καρπὸν γεννῶ, φέρω.

Καρπογονία, ἡ. Ἡ τῶν καρπῶν γένεσις, καρποφορία· ἐκ τοῦ

Καρπογόνος, ον (ΓΕΝΩ). Ὁ καρπὸν γεννῶν, φέρων, καρποφόρος.

Καρπόδεσμα, ων, τά (δεσμός). Ὁ δεσμὸς τοῦ καρποῦ τῆς χειρός, τὰ βραχιόλια. Λουκιαν. Λεξιφ. ὅθεν

Καρποδέσμιος, ον. Ὁ ἐπὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς δεσμόν, ἢ βραχιόλια ἔχων, Ὠραπόλ. Ἱερογλ. Β'. 78. ἐπὶ ταύρου.

Καρποδότειρα, ἡ· θηλυκ. τοῦ, καρποδοτήρ, ὅπερ ἰδέ.

Καρποδοτέω (καρποδότης). Καρπὸν δίδω. Νικήτ. Χρον. Β'. 7.

*Καρποδοτήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

*Καρποδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁ δίδων ἢ φέρων καρπούς.

Καρπολογέω, ῶ (καρπολόγος). Λέγω, δερίζω, τρυγῶ, συνάζω τοὺς καρποὺς ἀπὸ τῶν φυτῶν.

Καρπολογία, ἡ. Ἡ τῶν καρπῶν σύναξις. Γεωπον. Γ'. 78. ἐκ τοῦ

Καρπολόγος, ον (λέγω). Ὁ τοὺς καρποὺς συλλέγων, συνάζων. Πολυαίν. Γ. ι. 9.

Καρπομανής, ές (μαίνομαι). Ὁ πολὺν ἤτοι κατὰ κόρον καρπὸν φέρων, γεννῶν· ὡς καὶ τό, ὑλομανής· ὅθεν

Καρπομανία, ἡ. Ἡ μεγάλη καρποφορία.

Καρποποιός, ὁν (ποιέω). Ὁ καρπὸν ποιῶν, γεννῶν ἢ δίδων. »Δήμητερ καρποποιόε». Εὐριπ. Ῥῆσ. 963.

Καρπός, ὁ. Τὰ γεννήματα τῶν δένδρων, φυτῶν, καὶ τῆς γῆς, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὴν τροφὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων· ἐξαιρέτως δὲ, »Καρποὶ» λέγονται τὰ γεννήματα τῶν χωραφίων, τὰ σπαρτά, οἷον σῖτος, κριθή, ὄσπρια, κ. τ. λ. τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμρ. πληθυστέρον διορίζει διὰ τοῦ »ἀρούρης». Μεταχειρίζεται δὲ τὸν ἑνικ. μόνον, ὡς Ἰλ. Ζ, 142. »καὶ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν· ἐντεῦθεν καὶ παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. Δ', 8. »Γῆν πλήρη δένδρων καὶ καρπῶν». Ζήτ. ἐν τῷ, εὔκαρπος. Πᾶν γιγόμενον, πᾶσα γένημα· ὅθεν ἰδιαιτέρως. α) Καρποὶ σωματικοί, οἷον, τέκνα Ruhnk. Τμν. Ὅμρ. Δμτρ. 23. β) Πνευματικοὶ καρποί, στοχασμός, φρόνησις, »Καρποὶ φρενῶν» Πίνδ. Νμ. 11, 50. Ὀλ. 7, 15. Πύθ. 2, 135. Νμ. 10. 22. γ) Κεφάλαιον, καρπός, ὠφέλεια, κέρδος, ἀπέβασις· ἀποτέλεσμα πράξεως τινός, »Εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου». Αἰσχύλ. Θῆβ. 603. ἐν ᾗ προφητεία πληρωθῇ (ἐν ᾗ τῇ). »Ἐπέων καρπὸς οὐ κατέφθιτο». Πίνδαρ. Ἰσθμ. Η', 101. 2) Τὸ σπέρμα, ὁ σπόρος. Θεόφραστ. Φ. Ἱστορ. Α', 3. »Καρπὸς δ' ἐστὶ τὸ συγκαίμενον σπέρμα μετὰ τοῦ περικαρπίου». 3) Μέρος τῆς χειρός, ὅ ἐστι, τὸ ἀπὸ τοῦ πήχους μέχρι τοῦ σχήματος τοῦ μεγάλου δακτύλου, ἤτοι τὸ ἔπάνω μέρος τῆς παλάμης ἀπὸ τῆς κλειδώσεως τοῦ πήχεως μέχρι τῆς ἀρχῆς τῶν δακτύλων, τὸ ὁποῖον συνηθίζουσι νὰ φιλῶσι. Ἰλ. Σ. 594. 4) Παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β'. 22. »Καρπὸν μνλῶν ἐυανθέων· ταῦτ' ἐστὶ τῷ Ὁμηρ. »Οἰδὸς ἀωτοιο». ἐν Ἰλ. Ν, 599. τὸ ἔριον, ὁ μαλλός. (ἐκ τοῦ κάρ-

ψω, κάρφος. Κυρίως τὸ ἐξηραμένον, στεγνόν, ἀρα τὸ ὡρίμον.)

*Καρποσπόρος, ον (σπείρω). Ὁ σπείρων καρπους, γεννήματα.

Καρποτελέω. Καρπὸν τελῶ, φέρω, τελειόω, ὡρίμον ποιῶ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 888. ὅπου ἄλλαι ἐκδόσεις »Καρποτελῆ γῆν ὀρθότερον ἔχουσιν, ἀντὶ τοῦ, ἡ καρπὸν τέλειον ἤτοι ὡρίμον φέρουσα, ἢ τὸν καρπὸν τέλειον ἀποτελοῦσα. ἐκ τοῦ

*Καρποτελής, ές (τελέω). Καρπὸν τέλειον ἢ ὡρίμον ποιῶν· ἢ καρπὸν φέρων, προστίμων. Ἱδ. τὸ πρῶιμ.

*Καρποτόκεια, ἡ. Καρπους γεννῶσα. Νόνν. Διον. 21, 26.

Καρποτοκέω, ῶ. Τίκτω, γεννῶ, φέρω καρπόν.

Καρποτοκία, ἡ. Ἡ τῶν καρπῶν γέννησις, καρποφορία. Θεόφρ. ἐκ τοῦ

Καρποτόκος, ον (τίκτω). Ὁ καρπὸν τίκτων, γεννῶν, φέρων.

Καρπότροφος, ον (τρέφω). Ὅστις τρέφεται μὲ καρπόν. 2) Ἐνεργητ. ἀδ., καρποτρόφος, ὁ καρπους τρέφων, φέρων, γεννῶν· ἔτι δὲ καὶ ὁ μὲ καρπους τρέφων.

Καρποφάγος, ον (φαγεῖν). Ὁ καρπους τρώων· ὁ ἐκ τῶν καρπῶν ζῶν.

*Καρποφθόρος, ον (φθείρω). Ὁ ἀφανίζων τους καρπους.

Καρποφορέω, ῶ (καρποφόρος). Καρπὸν φέρω.

Καρποφορία, ἡ. Τὸ καρπὸν φέρειν, γεννᾶν, εὐκαρπία. ἐκ τοῦ

Καρποφόρος, ον (φέρω). Ὁ καρπὸν φέρων, γεννῶν. Πίνδ.

Καρποφυέω, ῶ (φύω). Καρπὸν φύω, καρποφορέω.

Καρποφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ τοὺς καρπους φυλάττων. Ἀνθολ.

Καρπόω, ῶ· Μ. ώσω (καρπός). Καρπὸν ποιῶ, ἢ προάγω, φέρω, κάμνω καρπόν. »Ὕβρις ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης«. Αἰσχύλ. Πρσ. 818. Μτφρ. καὶ Ἐπτ. Θήβ. 602. ἐνθα μτχρτ. παρομοίως καὶ τὸ Ἐκκαρπίζομαι. Σπανιώτερ. ἀντὶ τοῦ φέρω τὸν καρπόν, τὸ ἀποτέλεσμα πράξεώς τινος. 2) Προσφέρω καρπους εἰς θυσίαν. »Τοῖς θεοῖς τὰ νενομισμένα ἱερὰ καρπώσειν«. Διοδωρ. Ἐπιτροπ. καὶ παρὰ τοῖς Ο'. Λευιτικ. Β', 11. Μέσ. καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω τὸν καρπόν, τὸ κέρδος, τὸ ὄφελος ἢ τὴν ζημίαν πράγματος τινος· ὡς καὶ τὸ Ἀπολαύειν, ἐπὶ καλῆς καὶ κακῆς ἐννοίας. »Καρποῦσθαι τὴν χώραν ἢ τὴν γῆν« ἐπὶ ἐχθρῶν, οἵτινες περιουσίν, ἁρπάζουσι τοὺς καρπους καὶ τὰ εἰσοδήματα τόπου τινος, βυζκίνουν τὸν τόπον. Ξενοφ. Καὶ μτφρκ. »Καρποῦσθαι βασιλέων ἄλοχα διὰ φρενῶν«. Αἰσχ. Ἐπτ. Θῆβ. Πτκ. Γίνομαι καρπός, αὐξάνω. »Τὰ ῥιζόφυτα καρποῦσθαι τὴν Ὀκελλ. Αὔξησαν, ἤλθαν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ νὰ κάμωσι, νὰ δώσωσι καρπόν.

*Καρπύκη, ἡ. Ἰνδικὸν φυτὸν ὅμοιον τῷ βουγλώσσῳ, Πλούτ. περὶ Ποταμ.

*Καρπυρός, = καρφυρός.

*Καρπώ, οῦς, ἡ. Ζ. Θαλλώ.

Κάρπω. Ζήτ. κάρφω.

Καρπώδης, ες, ες (εἶδος). Κίρπιμος, ὠφέλιμος.

Κάρπωμα, τό (καρπόω). Ὁ καρπός. »Σπάζοντα καρπώματα«. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1014. μᾶλλον δὲ ὥριμοι καρποί, ἕτοιμοι νὰ πέσωσιν ἀπὸ τοῦ δένδρου· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ὄφελος, κέρδος, εἰσόδημα. 2) Προσφορά, θυσία, ἁγιασμός, ὅρκος εἰς τὸν θεόν.

*Καρπώνης, ου, ὁ (καρπός, ὠνέω). Ὁ ἀγοράζων καρπους, ἢ μᾶλλον ὁ ἀγοράζων ὁλόκληρον συγκομιδὴν καρπῶν ἀπὸ κυρίου ὑποστατικοῦ. Spon, Voyage de la Grèce. Tom. II. p. 274.

Καρπώσιμος, ον, Ἐκ τοῦ ὁποίου τινὰς δύναται νὰ ἔχῃ καρπόν, κέρδος, ὄφελος. »Τὰ καρπώσιμα τῆς γῆς«. Ἀθην. οἱ καρποὶ τῆς γῆς, τὰ φαγώσιμα δηλαδή.

Κάρπωσις, εως, ἡ. Χρῆσις, μετοχείρισίς τινος. Ὠφέλεια ἀπ' αὐτοῦ. 2) Προσφορὰ καρπῶν ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ καθόλου, τὸ θυσιάζειν, ὡς τὸ καρπωμα.

Καρπωτός, ὄν, (καρπός, 3). Ὁ ψαύων ἕως εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρός. »Καρπωτὸς χιτώνα, χιτώνιτις, τοῦ ὁποίου αἱ χειρίδες (τὰ μανίκια) ψαύουσιν ἕως εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρός.

*Κάρβαξον, ἀντὶ κράξον, Κυπρ. (σημειωτέον ὅτι ἄλλας περιπτώσεις, ὡς κολάπτω ἀντὶ γλάπτω, γλάφω κ. τ. λ.)

Καρρέζω, ἀντὶ, καταρέζω, κατὰ συγκοπήν »Καρρέζουσαν«, ἀντὶ, καταρρέζουσα. Ἰλ. Ε, 424. Ἰδ. καταρρέζω.

*Κάρροθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ καλλίτερον τόπον ἢ μέρος.

Κάρρον, τό. Ἅμαξα, ἅρμα, ὄχημα, ἢ ἁμαξάκι μὲ δύο τροχοὺς· παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν τὸ Ἰταλ. Carro, καὶ Carretta, καρρέττα. καρρόττα κοινῶς.

Κάρρων, ονος, ον. Κρείττων, βελτίων, καλλίτερος, δυνατώτερος, ἰσχυρότερος. Λέξις Δωρική ἐκ τοῦ, κάρτος, κάρτα, κρατύς, ἀνωμάλως σχηματισθεῖσα· ἀντὶ τοῦ Ἰωνικ. κρεσσων, Ἀττικ. κρείττων. »Ἄμμες δὲ γ' ἐστόμεθα πολλῷ κάρρονες«. Ζήτ. ἐν τῷ, Χορός. Τὸ ὁμαλὸν τούτου εἶναι, κάρτιστος, ἢ, κράτιστος, ἐν τῷ Ὑπερθετ. τὸ ὁποῖον ἔτι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συνήθες. Ὁ Δημόστιος παρὰ Σουίδ. ἐν Δ. κάρρων, ἔχει »Κάρροθεν«. ἀπὸ καλλίτερον τι μέρος.

Καρσία, ἡ. Ἡ πλαγία διεύθυνσις. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Κάρσιος, ία, ιον· καὶ Ἐπίρ. καρσίως· ὁ καὶ συνηθέστερον, = ἐγκάρσιος, καὶ ἐπικάρσιος. Γρηγορ.

Κάρσις, εως, ἡ (κείρω). Κούρευσις, κούρευμα, κόψιμον, περικοπή.

Κάρτα, Ἐπίρ. (κάρτος). Λίαν, ἄγαν, καταπολλά, μεγάλως. καὶ τὸ κάρταν »Τὸ πολὺ πολύ, εἰς τὴν ἰσχυρὸν βαθμόν. Ἡρόδ. 6, 52. 8, 27. ὡς Ἀριστ. τοῦ Κεῖοι. Ἔνιοτε κεῖται καὶ ὡς καταφατικόν, ἀντὶ τοῦ, πάνυ, βεβαιότατα, ἀληθέστατα, ἀναμφιβόλως, ὅτε καὶ συνηθέστερ. τὸ καὶ κάρτα· ἐξαιρέτως δὲ παρὰ τοῖς Ἴωσιν. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ, κάρρων, καὶ κάρτιστος, ἢ κράτιστος.

Καρτάζομαι, παρ' Ἡσυχ. = καρτύνομαι, διεσχυρίζομαι, διαμάχομαι· καὶ

*Καρταίνω, = καρτύνω.

Καρταίπους, ωδος, ουν. = κραταίπους, ὑπανουρ. Ταῦρος. Πίνδαρ. Ὀλυμ. Β'. 114.

Καρταλάμιον, τό· ὑποκορίστ. τοῦ, κάρταλος.

Κάρταλλος, καὶ κάρταλος, ὁ. Πλεκτόν τι ἀγγεῖον, κάλαθος, κόφινος, παρὰ τοῖς Ο'. κατὰ Σουίδ. κόφινος ὀζυς τὰ κάτω.

Κάρταμον, ἐρπετὸν. Νικήτ. Χρον. Θ'. 5. ἀμφ.

Καρτεραίχμης, ου, ὁ (αἰχμή). Δυνατός, γενναῖος ἐν τῇ αἰχμῇ· ἀνδρεῖος μαχητής, πολεμιστής. = κρατεραίχμης.

Καρτεραύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Καρτερός, δυνατός κατὰ τὸν αὐχένα. Ὁ δυνατὸν λαιμὸν ἔχων. = κρατεραύχην.

Καρτερέω, ῶ, Μ. ήσω (καρτερός). Καρτερός εἰμί· εἶμαι δυνατός, ἀνδρεῖος, γενναῖος. 2) Διαρκῶ, ἀνέχομαι, ὑπομένω, ὑποφέρω, βαστῶ μὲ ἀνδρίαν καὶ ὑπομονὴν· ποιῶ τι ἀδιακόπως καὶ σταθερῶς· μετὰ αἰτιατ. πτωσ. σπανιώτερ. πρός τιν. 3) Ὁ Αἰλιαν. π. Ἱστορ. Ιβ'. 13. ἔχει »καρτερεῖν ἀπὸ τοῦ ὕπνου« ἀντὶ τοῦ, Ἐγκρατεύεσθαι, ἀπέχεσθαι. 4) Μετὰ Μτχ. »καρτερῶ πειρώμενος, ὑπομένω, βαστῶ τὴν πεῖραν κ. τ. λ. (Ἡ συνήθεια μεταχειρίζεται τοῦτο ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, Προσμένω, ἀναμένω.) ὅθεν

*Καρτέρημα, τό. Πολίτευμα μετὰ σταθερότητος· γενναῖαι πράξεις, ἀπόδειξις ὑπομονῆς καὶ ἀνοχῆς. Σταθερότης· Ἐγκράτεια.

Καρτέρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ὑποφέρῃ, ὑπομένῃ τις μὲ γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν. Ὑπομονή, γενναιότης, σταθερότης, ἐξαιρέτως εἰς ἀντὶ τοῦ, Ἀνοχή, Ἐγκράτεια.

*Καρτερία, ἡ· = καρτέρησις, ὅθεν

Καρτεριάζομαι, Μ. ασομαι καὶ Δακων. καρτεριάσδομαι· = καρτερέω. Ἡσυχ. ἐν Δ. Οὐ καρτεριάζει.

Καρτερικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. καρτερικῶς. Ὁ ἀντέχων, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν καὶ γύμνασιν εἰς καρτερίαν· ὅστις δύναται νὰ ὑποφέρῃ τι μὲ γενναιότητα. Ξενοφ.

Καρτεροβρόντης, ου, ὁ (βροντή). Ὁ δυνατός, ἰσχυρὸς εἰς τὰς βροντάς, ὁ δυνατὰ βροντῶν. Πίνδαρ.

Καρτερόθυμος, ον (θυμός). Ὁ σταθερὸς καὶ ὑπομονητικός· παρ' Ὁμήρ. καλεῖται ὁ Ἡρακλῆς. ὁ Ἀχιλ. καὶ ὁ Τυδεύς, καὶ οἱ Μυσοί. Ἰλ. Ε, 277. παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 225. »Ἔρις καρτερόθυμος· σκληρά, πεισματική. Καθόλου, δὲ = ταλαπείρων. Ἡσιόδ. Θεογ. 378, 476.

Καρτεροπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ ἰσχυρὸς, δυνατὸς πλήσσων, κτυπῶν. Διόδ. Σικ. Ε'. 33.

Καρτερός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. καρτερῶς· (κάρτος) = κρατερός. Κραταιός, δυνατός, ἰσχυρός, ἀνδρεῖος, γενναῖος, σταθερός, παράμονος, ὅστις ἀντέχει, βαστᾷ εἰς τοὺς κόπους καὶ πόνους, γερός· ὁ κρατῶν καὶ ἰσχύων μετ' ἀπρμφ. Ἰλ. Ν, 383. καὶ νέον πολέμου Ἰλ. Ι, 53. Μετέπειτα δὲ συνθ. μετὰ Γενικ. ὁ δύναμιν καὶ κράτος ἔχων· ὁ ἐστίν, ὁ ἐξουσίαν καὶ κυριότητα ἢ δεσποτείαν ἔχων εἰς τὰς χεῖρας του, ὁ κύριος πράγματός τινος ὤν. Ὀδσ. Ο, 533. Ἀρχιλ. λφ. 89. Θεοκρ. Ο, 94. Πράγματι ἐν ἑαυτῷ ἔχων, ἐξουσιάζων, ἀρα Νικητής· καὶ ἐντεῦθεν Μεταφ. ὅστις ἐξουσιάζει, νικᾷ τὰ πάθη του, εἶναι κύριος τῶν παθῶν του. Ἄρα, Ἐγκρατής, ὑπομονητικός, ὅστις ὑποφέρει μὲ ὑπομονὴν, δὲν ἐνδίδει εἰς τοὺς κόπους, πρᾶος, ἀτάρακτος. Ὅμηρ. ἐπὶ ἀνθρώπων ἔβρτ. ἀλλὰ καὶ »καρτερά ἔργα« Ἰλ. Ε, 872. βίαια, σκληρά, ὀλέθρια, ἀποτρόπαια, βδελυρά, ἔργα, ἀνοσιουργίαι. »Καρτερὸς ὅρκος« σταθερός, φοβερὸς ὅρκος. Ἰλ. Τ, 108. Ὀδσ. Δ, 253. καὶ ἐν Ἰλ. Π, 517. »Ἕλκος καρτερόν« ἀντὶ τοῦ, μεγάλη, δυνατή ἢ βαρεῖα πληγή· ὅθεν »Καρτερὰ ἔργα· τὰ βίαια, σκληρά, ἰσχυρά, ὀλέθρια, ἀφανιστικά. Συγκρίν. »Καρτερώτερος τυφῶ μάχη«. Αἰσχύλ. Θήβ. 502. καθόλου, = δυνατός, στερεός, διαρκής, »τὸ καρτερόν« ὡς οὐσιαστικ. = καρτερία. Ἡρόδ. 1, 212. 3, 65. »τὸ καρτερόν τῆς τόλμης« = ἡ μεγίστη τόλμη. Τὸ δὲ »κατὰ τὸ καρτερόν« ὡς ἐπρμ. ὑπρλτκ. Δυνατώτατα. Ἀριστ. Ἀχρν. 622. Τὸ ὑπρλτκ. καρτερώτατος ἔχει ὁ Αἰσχ.

Καρτεροῦντως, Ἐπίρ. Ἐκ τῆς Μετοχ. Ἐστπ. τοῦ καρτερέω· Μὲ γενναιότητα, ἀνδρίαν καὶ ὑπομονὴν, μὲ καρτερίαν.

Καρτεροφρων, ονος, ον (φρήν) = κρατεροφρων.

Καρτερόχειρ, ος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ καρτερὸς κατὰ τὰς χεῖρας· μὲ δύναμιν καὶ ὁρμὴν πολεμῶν. Ὅμηρ. Ἥμν. Ζ', 3. Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως.

Καρτεροψυχία, ἡ. Σταθερότης, γενναιότης. ἀμφ.

Καρτερόω, ῶ (καρτερός) · = κρατύνω.

Καρτερώνυξ, υχος, ὁ, ἡ. Ἡ, καρτερώνυχος, ου, Ὁ καρτερούς, ἰσχυρὸς ὄνυχας ἔχων.

*Καρτερωνυχος, ον (ὄνυξ)· = καρτερώνυξ.

*Κάρτη, ἡ· Κυπρ. = βοῦς καὶ γυνή. 2) ἔνδυμα, πιθανῶς, δερμάτινον· καὶ κάρτη τὸ αὐτό. Ἡσυχ.

Καρτιστος, = κράτιστος. Ἰλ. Α, 266.

Καρτον, τό (κείρω)· παρ' Ἀθην. Θ', 3. εἶδος θανείου, πιθανὸν ὅμως ὅτι ἡ ἀνάγν. εἶναι ἐσφαλμ. ἀντί, καρωτόν. παρὰ Γάλ. Carotte· ἐν τοῖς Γεωπον. Β', ς'. 32. εἶναι, κάρτον, τό Porrum sectivum, τὸ ὁποῖον ὁ Γαλην. Μεθοδ. ΙΒ'. »Κρόμμυον καρτόνω εἶπε.

Καρτός, ή, όν (κείρω). Κουρευμένος, κεκομμένος· ἐπιτήδειος ἢ πρέπων διὰ κούρευμα, κόψιμον. Ζήτ. ἐν τῷ πρίμν.

Κάρτος, εος, τό· Ἐπκ. καὶ Ἰων. = κράτος, ἰσχύς, δύναμις, ἐξουσία, ἀνδρία, γεννικότης· παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡρόδ. ὅθεν

Καρτύνω, Ἐπκ. ἀντὶ κρατύνω, κραταιὸν ποιῶ, ἐνδυναμόνω, δυνατόν, στερεόν, ἀνδρεῖον, γεννᾶιον ποιῶ· = ἰσχυρίζω. Μέσ. κρατύνομαι· = ἰσχυρίζομαι. ὁ Ὅμηρ. μτχρζτ. μόνον τὸ Μέσ. Ἐνδυναμώνω τι δὲ ἐμέ, πρὸς ὄφελός μου· »ἐκρατύναντο φάλαγγας» ἐνεδυνάμωσαν τοὺς στίχους. τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν, Ἰλ. οὕτω καὶ »χεῖρας ἐκρατύνατον» ἐνεδυνάμωσαν, καθώπλισαν τὰς χεῖρας των, Θεοκρ.

Καρύα, ἡ. Ἡ καρυά, ἡ καρυδιά (δένδρον). ὅθεν

Κάρυον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς καρύας, τὸ καρύδιον, (κοκόσια).

Καρυάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ κάρυον, καρυδάκι.

*Καρυάτιδες. ων, αἱ. Αἱ γυναῖκες, ἢ αἱ παρθένοι τῶν Καρυῶν, πόλεως τῆς Λακωνικῆς. 2) Εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν λέγονται οὕτω σχήματα γυναικεῖα, τὰ ὁποῖα ὑπεβάλλοντο ὡς στῆλαι (υυ-υυ) εἰς δοκοὺς (γρεντιαῖς, περασταῖς) καὶ εἰς ἄλλα βάρη.

Καρυατίζω, Μ ἴσω. Χορεύω τὸν καρύου λεγόμενον χορόν. Τοιοῦτον χορὸν ἔκαμον οἱ Λακεδαιμόνιοι κατ' ἔκαστον χρόνον ἐν Καρυαις, εἰς τιμὴν ἑορτῆς τῆς Ἀρτέμιδος. Παυσαν. Λακ. Λουκιαν. περὶ Ὀρχήσ.

*Καρυατίζω, Μ. ἴσω (κάρυον) Παίζω καρύδια.

Καρύδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, κάρυον, ἢ τοῦ, καρύα.

*Καρύη, ἡ· ἀντὶ καρύα.

Καρυηδόν, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ καρύου, ὡσὰν καρύδιον. Οὕτω καλεῖται ἅγμός τις ὀστέου τινος, ὁπόταν τὸ ὀστοῦν συντριβῇ εἰς πολλὰ μικρὰ μέρη· ἄλλως δὲ καὶ Ἀλφιτιδόν, λέγεται.

Καρυηρός, ά, όν (κάρυον). Ἀπὸ καρύδιον, ἢ ἀπὸ καρυδιάν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ καρύδιον, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καρυδίων ὤν.

Καρυΐνη, ἡ· ταυτὸν τῷ, κάρυινον, ἢ τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἐβράζετο.

Καρύϊνον, τό· Ζήτ. κάρυινον.

Καρύϊνος, η, ον· = καρυηρός. Θεόφρ. περὶ ἀκοῆς. »Τὸ καρύϊνον χρῶμα ἐκ χλωροῦ καὶ κυανοειδοῦς».

Καρυίσκος, ὁ· Ὑπκστκ. τοῦ καρύα, καὶ, κάρυον. 2) Ποτήριον ἔχον τὸ εἶδος τοῦ κάρυου. Ἐξοδ. ΚΕ', 33.

Καρυκάζω, = καρυκεύω. Ἡτύχ.

Καρυκεία, ἡ (καρυκεύω). Ἡ ἑτοιμασία φαγητοῦ τινος διά τινος περιέργου καὶ ἐκλεκτοῦ ζωμοῦ· καθόλου δέ, ἡ τεχνικὴ καὶ ὀρεκτικὴ ἑτοιμασία τῶν φαγητῶν, ἤτοι ἡ διὰ τῆς καρύκης· Ἡ ἡδύτης, τὸ ἄρτυμα τῶν ζωμῶν.

Καρύκευμα, τό. Καρύκη, δι' ἧς καρυκεύουσι τὰ φαγητά.

Καρυκεύω. Ἑτοιμάζω τὰ φαγητὰ διὰ τῆς καρύκης. Μτφρ. καλλωπίζω ἐπιτηδείως διήγησιν τινὰ ἐκ τοῦ

Καρύκη, ἡ· κατὰ Γαλην. Λύδιόν τι ἔδεσμα ποικίλον ἐξ αἵματος κατασκευαζόμενον· κατὰ δὲ τὸν Ἡτύχ. »Περίεργος ζωμός, βρῶμα Λύδιον, ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον». Ἄρα, βαθὺς καὶ σκοτεινοῦ χρώματος ἦν. (Σῶσι, Sauce). Καθόλου δὲ λέγεται κάθε ἡδύσμα καὶ ἄρτυμα τῶν φαγητῶν διὰ ζωμοῦ καὶ ὄξους, ἢ λεμονίου, ἢ ὠοῦ ἢ καὶ ἄλλων ἀρωμάτων κατεσκευασμένον, ἵνα διεγείρῃ καὶ θέλξῃ τὴν ὄρεξιν. ὅθεν

Καρύκινος, η, ον. Ὁ τὸ χρῶμα ἢ τὸ εἶδος τῆς καρύκης ἔχων· αἱματοειδής, κόκκινος ὡς τὸ αἷμα, ὁ βαθὺ ἤτοι σκοτεινόν, κόκκινον χρῶμα ἔχων. Ἱπποκρ. Παρὰ Ξενοφ. Κυροπ. Η'. γ'. 3. τὸ χρῶμα, καρύκινον, διακρίνεται ἐκ τῶν, Φοινικίς, Πορφυρίς, καὶ, Ὀρκινός.

Καρύκιον, τό· = καρύκευμα. ἅμφ.

Καρυκοειδής, εος, ές (εἶδος) = καρύκινος.

Καρυκόν, τό· ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, καρικόν. Ἱπποκρ.

Καρυκοποιέω, ῶ· = καρυκεύω. Ἀρστφ. Ἱππ. ἐκ τοῦ

Καρυκοποιός, ὁν (ποιέω). Ὁ τὴν καρύκην ἢ τὰ καρυκεύματα τῶν φαγητῶν ποιῶν. Ἄρα, Μάγειρος.

Κάρυμνον, τό· Ζήτ. κάρυινον.

Καρυμνός· Ζήτ. ἐν τῷ, καρυοβαφής.

*Κάρυξ, καρύσσω. Δωρ. ἀντὶ κήρυξ, κηρύσσω.

Καρυοβαφής, ές, ές (κάρυον, βάπτω). Ὅστις εἶναι βαμμένος μὲ τὰ κάρυα, ἤτοι μὲ τὰ ἐξώφλοια τῶν καρυδίων. Ἄρα, μελανοβαφής, μαῦρος.

Καρυοκατάκτης, ου, ὁ (κάρυον, κατάγνυμι). Τὸ ὄργανον, δι' οὗ κατάγνυμεν (τσακίζομεν) τὰ καρύδια. 2) Εἶδος πτηνοῦ, κοκκοθραύστης.

Καρυοκοκκύμηλα, τά. Κοκκύμηλα ἐμφυλλιασμένα ἐπάνω εἰς τὴν καρύαν. Nucipruna. Πλίν. 15. 13.

Κάρυον, τό. Κάθε εἶδος καρυδίων, ὅ ἐστιν, ὅσα εἴδη καρπῶν ἐκ δένδρων ἔχουσι σκληρὸν τὸ ἐξώφλοιον, κάρυα, λέγονται, ἐξαιρέτως δὲ λέγεται τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, καρύδιον καὶ κοκόσια. Παρ' Ἱπποκρ. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. »κάρυον πλατύ» καὶ Θεοφρ. Φ. Ἱστορ. Ε'. 7. »κάρυον Εὐβοϊκόν», τὸ κάστανον. 2) Ὁ λεβόδης ἐσωτερικὸς κόκκος κάθε ὀπώρας, κοκκούτζιον. 3) Ὁ καρπὸς ἤτοι ὁ κόκκος τῆς κοκκουναρίας, τὸ κοκκουνάριον. Θεόφρ. αἰτ. Φυτ. Α'. 23. 4) Ἐν τῇ Μηχανικῇ λέγεται σῶμά τι σφαιροειδές, ἐν ᾧ περιτειλύσσεται τὸ σχοινίον ἐν σχήματι καρυδίου. Μαθηματ. πελ. σελ. 44. Ζ. καὶ Τροχαλία.

*Καρυονάυτης, ου, ὁ (ναύτης). Ὁ πλέων ἐπὶ καρυδίου· καρυδοναύτης. Λεν. ἀλθ. ἱστρ.

Καρυόπος, ὁ. Ὁ ὀπὸς τοῦ καρύου.

Καρυόφυλλον, τό (φύλλον). Τὸ φύλλον τῆς καρύας. 2) Καὶ ἰνδικόν τι φυτόν, τοῦ ὁποίου καὶ ὁ καρπὸς καρύου φύλλον καλεῖται, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Μοσχοκάρυον, λεγόμενον. Παῦλ. Αἰγιν. 7.

Καρυόχρους, ουν (χρόα) · = καρυοβαφής.

*Κάρυστος, ἡ. Πόλις Εὐβοίας· ὅθεν πέτρα ἐν Καρύστῳ· ἥτις γνέθεται νῆμα, ἐκ τοῦ ὁποίου ὑφαίνεται τὸ ἄκκυστον πανίον, Πλούτ. περὶ τῶν ἐκλελ. χρηστ. §. 43.

Καρυτίζομαι, = εὐφραίνομαι· παρ' Ἡτυχ. Παρὰ Νικήτ. Χρον. Θ'. 4. Φαίνεται ὅτι εἶναι παιδιά, παιγνίδιόν τι διὰ τῶν καρυδίων· καὶ = καρυατίζω.

Καρυώδης, εος, ες (κάρυον, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καρύων, ὅμοιος τῷ καρύῳ· ὅστις εἶναι ὡσὰν καρύδιον.

Καρυωτικός, ή, όν· = καρυωτός. Στράβ. ΙΓ'.

Καρυῶτις, ιδος, ἡ. Caryotis, Πλίν. ΙΕ' 18. εἶδος φοινίκων (χουρμάδων) ὁμοίων τῷ καρύῳ. Λέγεται ἔτι καὶ, »καρυωτὸς φοίνιξ». Palmula caryota· ἐκ τοῦ κάρυον. Τοῦτο τὸ εἶδος τῶν φοινίκων ἐφυλάσσετο μόνον, ὅπερ καὶ ἄνευ κόκκου ἦν, ἦσαν δὲ τούτου τρία εἴδη· νικολαΐ, ἀδελφίδες, καὶ, πατητοῖν.

*Καρυωτός, ὁ »φοῖνιξ» Ἰδ. τὸ πρῖμν.

Καρφαλέος, α, ον (κάρφω). Ξηρός, στεγνός, κατακεκαυμένος, κατάξηρος. Ποιητ. Ὀδυσ. Ε, 369. ἐπὶ τοῦ ἤχου »καρφαλέον ἀσπὶς αὐτοῦ ἔβγαλε ξηρὸν ἦχον. Ἰλ. Ν, 409. Μεταφορ. δὲ ὡς καὶ τὸ, Λύος, ἀντὶ τοῦ, Διψασμένος, ἐνδεής, πτωχός· παρὰ Στοβαίῳ. 2) ἐνεργ. Ξηραίνων, στεγνώνων, κατακαίων »πῦρ» Νικάνδρ.

Καρφέματιον, τό (ἁμάω, κάρφος). Ὀργανόν τι, δι' οὗ θερίζουσι, ἢ ἀφ' οὗ θερίζωσι συνάζουσιν εἰς ἓν τοὺς ξηροὺς ἢ ὡρίμους στάχυας· σχεδὸν ὡς τὸ Δκτιν. Merga.

Καρφεῖον, τό· ὑποκορισ. τοῦ κάρφη. 2) Παρὰ Νικάνδρ Ἀλεξ. 118. = κάρπος.

Κάρφη, ἡ· = κάρφος. ἐξερ. στεγνὸν στάχυ, ἢ καλάμι. Ξεν. Ἀναβ. 1, 5, 10.

Καρφηρός, ά, όν (κάρφος). Ἀπὸ τσάκια, ἢ ξηρὰ καλάμια. Ζήτ. καρφυρός.

Καρφίζω· Ζήτ. ἐν τῷ καρπίζω.

Καρφίον, τό· ὑποκορισ. τοῦ κάρφος, ὡς καὶ τὸ καρφεῖον.

Καρφίς, ίδος, ἡ. Καρφίτσα, καρφοβελόνη. = καρπίς.

Καρφίτης, ου, ὁ (κάρφος). Ὁ ἐκ τῆς ξηρᾶς καλάμης (καλαμῆς) κατεσκευασμένος. »Θαλαμος καρφιτης· ἢ φωλεὰ τῆς χελιδόνος. Ἀνθολογ.

Καρφοειδής, ές, ές (κάρφος, εἶδος). Λεπτὸς ἢ ἐλαφρὸς ὡς τὸ κάρφος, ὅ ἐστιν ἢ καλάμη τῶν σπαρτῶν, ἢ ἐν ξυλάριον· ὅμοιος μὲ κάρφος.

Καρφολογέω, ῶ (κάρφος, λέγω). Κάρφη λέγω, συνάζω, συναθροίζω, καλαμιάν, ξυλάρια, κλωνία, φλοκοὺς, κ. τ. λ. ὡς ἐν τῷ κάρφος ὅθεν

Καρφολογία, ἡ. Τὸ νὰ συνάζῃ, νὰ κόπτῃ τινὰς τὰ κάρφη, τὰ ἄχυρα, τὰ κλωνία. τοὺς φλοκοὺς, καὶ τ. τ. καθὼς κάμνουσι καὶ οἱ ἀνήσυχοι ἀσθενεῖς, ὅταν ἔχωσι μεγάλην θέρμην. Γαλην.

Κάρφος, εος, τό (κάρφω). Ἡ λέξις καθόλου σημαίνει κάθε λογῆς ξηρὸν σῶμα, ἐξαιρέτως δὲ, τὸ λεπτὸν ξύλον καὶ ξηρόν, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἰδιωτικῶς, Τσάκινον, λεγόμενον, οἷον, τὸ ἐκ τινος φυτοῦ κεκομμένον κλωνάριον, καλάμη, ἄχυρον, κ. τ. τ. Ἡρόδ. 3, 14. ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Κίρρος, ἄχυρον, χόρτος, καραία ξύλου λεπτή· καὶ »Κάρφη, ξύλα λεπτὰ καὶ ξηρά· ὅ ἐστι, Ξύλα μικρὰ καὶ ξηρά, ξυλαράκια, (τσάκινα, τσακνάκια, κλωναράκια), ἢ ἄχυρα, καλαμάκια ἐκ σπαρτῶν ἢ χόρτων. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, »Κάρφη», φρυγάνα, ὅ ἐστι, κάθε τμῆμα ξύλου ἢ χόρτου ὁπλ. κλωνάρι ἀποκεκομμένον ἔκτινος, τὸ ὁποῖον φέρει καὶ σύρει ὁ ἄνεμος. Ὁ Λουκιαν. ἐν Ἑρμοτ. 33. τάσσει ὡς συνώνυμον τούτου τὸ, Φρύγανον, ὅπου ἐκ παραλλήλου κεῖται »ἀνωτέρω τὸ, κάρφος. Μετὰ τοιαῦτα κάρφη, οἷον ξυλαράκια, ἄχυρα, καλάμας ξηρὰς χορτ. καὶ τ. τ. κάμνουσιν αἱ χελιδόνες καὶ ἄλλα διάφορα πτηνὰ τὴν αὐτῶν φωλεάν, ἥτις ἐντεῦθεν »Καρφίτης θαλαμος» καὶ »Κυναῖκι καρφυρᾶν» καλεῖται· καὶ παρ' Ἀριστοφάν. Ὄρν. 631. λέγει ἐν πτηνόν »Εἰσελθετ' εἰς νεοττιὰν γε τὴν ἐμὴν καὶ τὰμὰ κάρφη, καὶ τὰ παρόντα φρύγανα». 2) Ὁ Πολύβιος, ς'. 36. ὀνομάζει, κάρφος, καὶ τὸ, Πινακίδιον, ἐφ' ᾧ εἶναι γεγραμμένον τὸ σύνθημα τῶν στρατιωτῶν. 2) Καλεῖται ἔτι καὶ ἡ ῥάβδος, δι' ἧς ὁ ἄρχων ἐκήρυττε τὸν θοῦλον ἐλεύθερον· = καρφίς, καρπίς. Ζήτ. ἐν τῷ, καρπιστής. 4) Ὁ Νίκανδρ μεταχειρίζεται τὸ, κάρφος, καὶ καρπεῖον, καρπός, ὡς ἐν Ἀλεξιφ. 230. »Μηλίοις ἄγρια κάρφη· καὶ Θηριακ 893. »Κίρρεα ὁρμίνοιον. (Ἀμφότερα ἄρα αἱ σημασίαι αὗται ἀποδεικνύουσι τὴν ὀρθότητα τῆς παλαιᾶς παρατηρήσεως, ὅτι τό, καρπός, καὶ κάρφος, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχουσιν.) Ὁ Διοσκορ. ἐν Γ', 27. 29. καὶ 40. καὶ ἑπομένως ἐν Δ'. 8. ὀνομάζει, Λεπτόκαρφα, ἑλεῖα τὰ φυτὰ, τὰ ὁποῖα βλαστάνουσι καὶ ἐκφύουσι λεπτὰ καὶ ἀδύνατα κλωνία ἢ καλάμας· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύ-

χιος ἁρμην. τό, καρπεῖς, διά τοῦ Βλαστήμασι, κάρπη, διά τοῦ, Σπέρματα, καὶ καρπία, διά τοῦ, κλωνία. Ἡ συνήθεια ἐξέλαβε τό Ἀποκαρπωτ. τοῦτου καρφίον, ἀντί τοῦ, Ἥλος. ὅθεν

*Καρφόω, = κάρφω, Φιλ. Θησ. ἐπ. 75, 6.

*Καρφώσω, = κάρφω, Ἡσύχ.

*Καρφωτός, ά, όν, = καρφηρός. ἀμφβ.

Κάρφω, Μ. κάρφω, παρ' Ἡσυχ. Ποιητικόν ῥῆμα, τά ὁποῖον οἱ παλαιοί Γραμτικοί. ποτέ μέν διά τοῦ Σωστῶ, Συστέλλω· ποτέ δέ διά τοῦ Μακρίνω, Σκραίνω, ἐξηγοῦσι· ὁ Ὅμ. ἔχει αὐτό μόνον ἐν τῇ Ὀδ. Ν. 308. καὶ 430. «Κάρφω μέν χρόα καλόν ἐπί γναμπτοῖσι μέλεσσιν, καὶ «Κάρφε μέν οἱ χρόα κα. Συστέλλω τήν ἐπιφερμίδα τῶν μελῶν· ὅηλ. ποιῶ ῥυτιδωμένην, ἄρα μακραίνω, ξηραίνω. Ἡ πρώτη σημασία πρέπει νά εἶναι τό, Θερμός, καυστικός, ξηρός εἰμί, καὶ ἐντεῦθεν τό, Λεπτύνω, στεγνόω, ξηραίνω, ζαρωμένον, ῥυτιδώδη ποιῶ· ἀφήνω νά ξηρανθῇ, νά γίνῃ ὡς κάρφος· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, Ἐκλείπειν τῆς προτέρας μορφῆς ἤ τοῦ προτέρου χρώματος ποιῶ. Δύσμορφον καὶ δύστροπον ποιῶ. Ὁ Ἡσίοδ. ἐν Ἔργ. 7. ἔχει «Ζεύς ἀγχόσε καρφεῖν· ὅπου ἁρμην. διά τοῦ, Εὐτελῆ καὶ ταπεινόν ποιεῖ· καὶ 577. «Ἥλιος χρόα καρφεῖν· ὁ ἥλιος ξηραίνει, καταναλίσκει, μαραγγιάζει τό δέρμα. Ὅθεν «Καρφαλέος δίψῃ, ἄτταχος, ἥλιον· ξηρός, στεγνός, κατάξηρος, καμόνος ἀπό τήν δίψαν. Ὁ Νίκανδρ. ἐν Ὀνομ. 691. καλεῖ, καρφαλέον, τό πῦρ, διότι ξηραίνει, καταναλίσκει· ἐν Ἰλ. Ν. 409. κεῖται «Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπίς αὐτοῦ. ὁ Εὐστάθ. ἁρμην. διά τοῦ, Σκηρόντι φοφήσαντος· (ἐπί ἡχου ξηροῦ τινος σώματος κτυπηθέντος) ὡς τοῦ ὀρνιθος πλῆκτρον μέν οὐ ποιήσαντος, ἐπιπολῆς δέ (τῆς ἀσπίδος) ἐραμόντος. Ὁ Νίκανδρ. ἐν Ἀλεξιφ. 383. «Τειρόμενος κεκμάτοις κάρφουσιν. ἐκφράζει τήν ξηρασίαν καὶ τήν δίψαν. Πῶτε. Μαραίνομαι, γίνομαι ἰσχνός, φθείρομαι, ἀφανίζομαι, καταξηραίνομαι, ὡς ὁ Νίκαδρ. ἐν Ὀνομ. 328. ἔχει «Ἀνύλεη περί χροΐ καρφομένη δρίξῃ· ὅπου εἶναι περισσότερον, παρά, κατεξηραμένη· ὅθεν τό «Ὑποκαρφεται ἐπί ξηρασίας. πιθανόν φαίνεται, ὅτι τό κάρφω ἔχει τήν αὐτήν παραγωγήν μέ τό Ἁρπάζω, Ἅρπη, ὅθεν ἤ καί αὐτό καὶ πρώτη σημασία Συναρπάζω, συστέλλω. Ἐπειδή δέ ἡ συστολή ἐπιφανείας τινός γίνεται ἐξαιρτ. ἀπό τοῦ πυρός, διά τοῦτο προῆλθεν ἐκ τούτου καὶ ἡ σημασ. τοῦ Ξηραίνω· ὅτε ὅμως ἡ ἔνεκα τῆς θερμότητος εἶναι μόνον κατά τύχην συνεπεσουμένη, μή ἐνυπάρχουσα ὅμως κυρίως εἰς τήν λέξιν, ἀλλά μόνον εἰς τινα παράγωγα ἐπικρατήσασα· ἐξετ. ἐν τῷ Κάρφος. Οὐσιώδης ὅμως ἐξ ἐναντίας εἶναι ἡ δευτέρα σημασ. ἡ τοῦ Συνάζω, συλλέγω, ἀφαιρῶ, ἀερίζω, τρυγῶ, συνάζω τά κάρπη, ἡ ἁποία σημασ. φαίνεται κυρίως εἰς τό καρπός, καρπίζω κ. τ. λ. ἐάν καὶ ὅν πρέπῃ καὶ ἐντεῦθεν τά ἀποκλείομεν ἀιόλου καὶ τήν συνυπακμ. ἐνιοιαν τῶν ὡρίμων καὶ διά τοῦτο στεγνῶν καρπῶν. Ἐντεῦθεν ἐξηγτ. καὶ ἡ ὑπό τόν ἀρθμ. 3. σημασ. τοῦ καρπός, ὡς προελθοῦσα ἐκ τοῦ κρατεῖν, ἤ, ἁπτεσθαι· ὡς τό Λτικ. carpus ἐκ τοῦ carpo· Συγγν. τῷ κάρφω εἶναι τό μάρπτω καὶ κείρω. Ὁ Σχηματσμ. κάρπω εἶναι ἄχρηστος.

Καρφώδης, εος, ες (εἶδος) = καρφοειδής. Ὁ τό εἶδος τοῦ κάρφου ἔχων.

*Καρχαλέος, α, ον (κάρχαρος). Τραχύς, ξηρός. Ἰλ. Φ. 541. «Δίψῃ καρχαλέοιο, ξηροί ὑπό δίψης· ὡς καὶ Ἀπολλών. Ἀργ. Δ'. 1442. ὅπου ἄλλοι καρφαλέοι, ἀνάγν. Τό κάρχαλος, καρχαρέος, καὶ, καρχώδης, παρ' Ἡσυχ. = τραχύς. 2) ὀξύς, κακός, παρωργισμένος, ἀγκαυιάρης, asper, ἐν τῇ ὁποίᾳ σημασ. ἀναγινώσκουσι τινες καὶ καρχαρόος· π. χ. Ὁ Ἀπολλών. ἐν Γ'. 1058. ἔχει «Καρχαλέοι κύνες· ὅπου ὁ Ἐτυμολ. καρχαρέοι, ἔχει· περί οὗ Ζήτ. ἐν τῷ, κάρχαρος.

Καρχαρέος, α, ον. Ζήτ. ἐν τῷ ἀνωτέρω. ἀρθμ. 2.

*Καρχαρίας, ό, ἡ. Ἰχθύς ποιός, καὶ κήτους θαλασσίου εἶδος. Σκυλόφαρος, ἡ θαλάσσιος κύων διά τήν ὀξύτητα τῶν ὀδόντων του οὕτως ὀνομασθείς. Canis Carcharias.

Καρχαρόδους, οντος, ό, ἡ (κάρχαρος, ὀδούς). Ὅστις ἔχει ὀξεῖς, σουβλιρούς τούς ὀδόντας, καθώς π. χ. ὁ σκύλος, καὶ τά τοιαῦτα ζῶα, καὶ οὐχί πλατέα καὶ πυκνά ὡς ὁ ἄνθρωπος. Ἰλ. Ν. 198. Η. 360. «Κυνῶν καρχαροδόντων· ὀξεῖς καὶ ἐπικαμπεῖς ὀδόντας ἔχοντων. Ὁ Ἀριστοτ. ἐν τῷ περί Ζώων μορίων Θ'. λέγει· «Χαυλιόδοντα (ζῶα) μέν λέγονται ὅσα ἔχουσι τούς ὀδόντας ἐξεστηκότας τοῦ στόματος, οἷον ἐλέφας καὶ χοῖρος, καρχαρόδοντα δέ, ὅσα ἐντός μέν ἔχουσι τούς ὀδόντας, ἀλλ' ὀξεῖς καὶ οἷον κεκαραγμένους, οἷον λέων, πάρδαλος, λύκος, κύων. Καθόλου δέ ὀξύς, κοπτερός, ἁρπακτικός Ἡσθ. Θγν. 180. Οὐδέτερον καρχαρόδουσιν ἄγει ὁ Ἀριστοτ. Μερ. ζώ. 3, 1. ἐάν ἡ ἀνάγνωσις ἔχῃ ὀρθῶς.

*Καρχαροδών, οντος, ό, ἡ· = τῷ πργμ.

Κάρχαρος, ον. κυρίως, Μέ δόντια, μέ χαράγματα. ἐξετ. μέ κεκαραγμένα, ὀξέα δόντια. Καθόλου δέ Τραχύς, ὀξύς, σουβλιρός, Μτφρκ. ἀγκαυιάρης, ὁρμητικός, κακός, ὡς ὁ κύων. (τό κάρχαρος, ἔχει τήν αὐτήν ἀρχήν μέ τό χάρω, χαράσσω, ὀξύνω· ὅθεν Χαρᾷ, τό ὀξύ καὶ σουβλιρόν πελέκι· καὶ καρχαρίας, ὁ θαλάσσιος κύων, τόν ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. λέγει, καρκῶ, λάμια· ἤ κάλλιον συνιδέτως, καρκελάμια.)

*Καρχαρώδης. Διόρθωσις εἰς τόν Ἡσύχ. ἀντί καρχώδης.

Καρχηδονιάζω, ὡς τό, Βοιωτιάζω. Ἔχω, κρατῶ τό μέρος τῶν Καρχηδονίων, τά τῶν Καρχηδονίων φρονῶ.

Καρχηδόνιος, ό. Ὁ ἐκ τῆς Καρχηδόνος ὤν. 2) Εἶδος πολυτίμου λίθου. Carbunculus.

*Καρχηδών, ονος, ἡ. Περίφημος πόλις τῆς Λιβύης. 2) πολύτιμός τις λίθος. Karfunkel Γερμ.

Καρχήσιον, τό. Εἶδος ποτηρίου, τοῦ ὁποίου ἡμέτερη ἦτο στενωτέρα ἑκατέρων τῶν ἄκρων. 2) Εἰς τό κατόπτριον τῶν πλοίων λέγεται τό ἐπάνω μέρος, ἤτοι τό ἄκρον αὐτοῦ, ὅπου στερεοῦται ἡ ἀντένα. Ὁ Πολυδ. λέγει περί τούτου «Τό πρός τῇ κερκίδι (λέγεται) ἠλακάτη, καὶ θωράκιον, καὶ καρχήσιον. ὁ Γαληνός «Τό ἐπ' ἄκρῳ τοῦ ἱστίου τῷ ἔχοντι τροχηλίαν· καὶ καρχήσιον ἐπ' αὐτοῦ, κάλοι οἱ τεταμένοι. ἄλλοι δίδουσιν, ὅτι λέγεται τό θωράκιον ἤτοι παρ' Ἰταλ. Calcese καὶ Γαλ. Calcet. λεγόμενον. Σχολ. Ἀπολλ. Α'. 565. Εἰς ταύτην τήν τελευταίαν σημασίαν ἐπιστηρίζεται ἡ ῥῆσις τοῦ Λουκιαν. (Πλοῖον ἤ Εὐχαί. 9.) «Ἐπικαθήσαι τῷ καρχησίῳ καὶ κατευθύνει τήν ναῦν ἐπί τά λαιά εἰς τό πέλαγος· καὶ (Ἔρωτ. 6.) «Τόν ἱστόν ἐκ τῶν μαστοκείλων ἀπόρριπτε καρχήσιον τό κέρας προτεστείλαμενον· καὶ ἐντεῦθεν καλοῦνται τινα σχοινία καὶ κάμιλοι, καρχήσιοι. Ἔτι δέ καὶ οἱ τῶν χειρουργῶν δεσμοί, αἱ φασκιαί. Ὁ Ἡσύχ. λέγει, ἔτι ὅτι καὶ ἐργαλεῖόν τι τεκτονικόν δελτοειδές, ἤτοι τρίγωνον, οὕτως ἐκαλεῖτο. Ὁ Ἱέρων ἐν τοῖς Μαθημ. παλ. σελ. 129. οὕτω λέγει. «Τό καρχήσιον πῆμά ἐστιν ἐκ τεσσάρων τείχων συμπεπηγός, ὧν οἱ μέν πλάγιοι τμήματα ἔχουσιν, κ. τ. τ. ὅπου, χαλκίσιον, ἐσφαλμ. κεῖται· καὶ ὁ Φίλ. αὐτόθ. σελ. 74. «Καρχήσιον εὐμηκες. . ἐν ᾧ ἡ σύριγξ ἐπολεύετο· καὶ ὁ Σχολ. Πινδάρ. Νεμ. Ε'. 94. «Καρχήσιον, ἐν ᾧ τόν ἱμάντα ἐνείρουσι . . τό ἀνώτατον τῆς κερκίδος· τοῦτο τό ἱστίον προσανατείνουσιν ὅταν θέλωσι δαμιλεῖ τῷ ἀνέμῳ χρῆσθαι οὐριοδρομοῦντες. 3) Μηχανή δέ τις ἀνεβάζουσι τά φορτία εἰς τό κατάβιον. Vitruv. 10, 5, 10.

*Καρχήσιος, ὁ· Συνθ. πλθντκ. οἱ καρχήσιοι. Τά σχοινία τοῦ καταβίου. 2) τά σέμματα τῶν χειρουργῶν. Ἰδ. τ. ἀνωτ.

Κάρω, Μέλ. κάρσω· = κείρω. Ἀχρηστος πρωτότυπος λέξις, ἀπό τῆς ὁποίας παράγουσι συνήθως τόν Πτκ. Πρκμ. κέκαρμαι, καὶ τόν Ἀόρ. ἐκάρην. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, κάρφω.

*Καρώδης, ες (κάρος, εἶδος). Νυστάζων, βαθύν ὕπνον προξενῶν, ὅμοιος μέ τόν ὕπνον τοῦ θανάτου. Ἀντράλαν ἔχων, ἤ προξενῶν, ζαλισμένος. Ἱππακρ. σ. 265.

*Καρωδῶς, Ἐπίρ. τοῦ πρτρ. Ἀλέξ. Τραλλ. 12. σ. 775.

Καρωσις, εως, ἡ (καρόω). Σκότωσις τῆς κεφαλῆς μετά ὕπνου, ζάλης, βάρους, ἤ πόνου συστρεφομένη.

Καρωτίδες, ων, αἱ· καὶ, καρωτικαί ἀρτηρίαι (κάρωσις). Αἱ τόν ὕπνον προξενοῦσαι, ἤ δι' ὧν τρέχει τό αἷμα, καὶ κτυπᾷ εἰς τούς σφυγμούς, αἱ ἀρτηρίαι τῆς κεφαλῆς ἤ τῶν μηνίγγων. Ἰδ. τ. πργμ.

Καρωτικός, ή, όν (καρόω). Ὁ κάρωσιν προξενῶν, καὶ εἰς βαθύν ὕπνον φέρων, καθώς π. χ. τό Ἀφίνιον.

Καρωτός, ή, όν. Κεφαλωτός, κεφαλήν ἔχων· παρ' Ἀθην. Θ'. τό καρωτόν· = κάρτον, ἤ ῥίζα τῆς παστορινάκης, ἤτοι τοῦ δαύκου. Carotte, Γαλ.

*Κᾶς, Σιτρμν. ἀντί Καί ὁς. Παρά τοῖς Κωμικ. ὡς παρ' Ἀρίστφ. Ἀχ. 184. Ὀρν. 649. Βατρχ. 1529. Παρά τοῖς Τργκ. Κεῖς. Ἀλλά Κῆς οὐδαμοῦ εὑρίσκεται.

Καταλβάζω (καταλβή). Φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς πόρνη, ἤ εἶμαι πόρνη. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφηκ. 1164. 2) Μτφτκ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 355. «Καταλβάσω τούς ἐν Πύλῳ στρατηγούς. Ὁ Σχολ. Δοιδορήσω, ἤτοι ὅμως ἐκφραστικῶς τοῦ Κλέωνος ὑπερηφανείας, μεγαλορρημοσύνης καὶ ἀναιδείας ἔμπλεως, ὡς τό χυδαϊκόν Ὑπάγω νά τούς γαμήσω τήν μάνα· καὶ ἄλλην τινα ὅμως ἔννοιαν ἐκλαμβάνει τοῦτο ὁ Ἕρμιππος παρά τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1164. Περιπατῶ ὑπερήφανα ἤ καμαρωτά (παράζω τόν κῶλον μου) ὡς ἡ πόρνη· ὡς τό, Διασαλκώνιστος.

Καταλβάς, άδος, ἡ. Ἡ ἐπί μισθῷ χαρίζουσα πόρνη. Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 1106. καὶ

*Καταλβή, ἡ· = τ. ἀντρ. Συγγεν. τ. καταύρα, καταυρός, καταωρίς, κάσπα· ὅθεν

Καταλβιον, τό. Πορνοστάσιον.

Κάσαμον, τό· = κυκλάμινος. Διοσκορ.

Κάσας, ου, ὁ, ἡ κασής, ἤ κάλλιον, κασής, ὁ, παρά Ξενοφῶντι Κυρουπ. Η'. γ'. 6. πολύτιμόν τι σκέπασμα τοῦ ἵππου ὑφαντόν ἤ ἐκ δέρματος, ἐπί τοῦ ὁποίου κάθηται ὅταν ἱππεύωσιν, ὅπερ εἰσάτι καὶ παρά τοῖς Τούρκοις κασᾶς, καὶ, χασᾶς, λέγεται. «Κάσας ἐφιππεύειν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Κάσας, ἀμφιτάπης πιλωτός· καὶ ἔτι «Κάστον, ἱμάτιον, τριχῶν καὶ πυκνῶν περιβόλαιον. Ὁ δέ Ἀρχάδ. «Τό δέ κάστος, ἀπό τοῦ κάστος γίνεται κατά πλεονασμόν τοῦ σ, ἐστί δέ εἶδος τινός ἱματίου οὕτω καλουμένου· ἄλλοι δέ κασής τό πιλωτόν ἱμάτιον. Πιθανόν ὅμως, ὅτι γίνεται ἐκ τοῦ, κάς, κώς, κῶας, τό δέρμα· ἀφ' οὗ τό, κάτυμα, κάτυμμα, καί, κατεύς.

Καταύρα, ας, ἡ· καὶ

*Καταυρός, άδος, ἡ· = καταλβή, Πόρνη· ὅθεν

Καταυρεῖον, τό· καὶ, καταύριον, τό. Οἴκημα, ἐν ᾧ αἱ πόρναι· Πορνοστάσιον. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1285. Παρ' Ἀρτεμιδ. Α'. 81. κεῖται «Ἑτέρας ταῖς ἐπί καυστηρίοις ἐστώσαις· ἀναγνωστ. καταυρίοις· = καταλβίοις.

Καταυρίς, ίδος, ἡ. = Κασαύρα. ἰδὲ Κασαλβάς.

Κασία, ἡ. = Κασσία. Ἡρδτ.

Κασιγνήτη, ἡ. Ἡ ἀδελφή. Ἀταδέλφη. Ὅμρ. Θηλκ. τοῦ Κασίγνητος. Εὐριπ.

Κασιγνητικός, κή, κόν. Ἀδελφικός. ἐκ τοῦ

Κασίγνητος, ὁ (κάσις γεννάω). = Γνήσιος κάσις· ὁ γνήσιος, ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφός. παρ' Ὁμήρ. 2) Ὁ τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς υἱός. Ἰλδ. Ο, 545, Π, 456. 3) Συγγενής. Ἔτι δὲ = Ἀδελφός. καὶ Ἐπιθετ. «κασίγνητον κάρηνον» Εὐριπ. Ὀρ. 237. Σοφοκλ. Ἠλκτρ. 1164. Καθόλου δὲ Κασίγνητος, η, ον = ἀδελφικός, ξυγγενικός, ἀγαπημένος, σύμφυτος, ὁμοιος ἐπὶ ὁμοίων, ἢ εἰς ἓν ἡνωμένων πραγμάτων. Πρβλ. Ἀδελφός.

Κασιόπνους, ουν, γενκ. ου. (κασία, πνέω). Ὁ πνέων, μυρίζων ὡς κασία. Ἀντφ. Κωμ. εἰς Ἀθν. σ. 449.

Κασις, ιος, ὁ, καὶ, ἡ· Ἀδελφός, ἀδελφή· ἐξ· Αἰσχλ. Ἱκέτ. 496. Εὐριπ. Ἑκ. 361. καὶ 943. Ἄλκ. 410. Λυκόφ. 399. Καθ' Ἡσυχ. 2) Ὡς τὸ Κασίγνητος = ἡλικιώτης, ἀλλ' = καὶ Ἀνεψιός, ἤτοι ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς υἱός· 3) παρὰ τοῖς Λακεδ. τὸ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγέλης παιδίον.

Κάτσα, ἡ. = καταλβάς· ἐντεῦθεν τό, κατάκατσα, κατωφερής, διόλου ἄστοχος. Καλλίμ. παρὰ Σουίδ. καὶ Ἐτυμολ. ἐν Λ. Ψεῦρ.

*Κασσάνδρα, ἡ. Ἰωνκ. καὶ Ἐπκ. Κασσάνδρη. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου. Ὅμρ.

Κασσία, ἡ. Διοσκορ. Α'. 12. Πλίν. 12. 19. ἀρωματικός τις φλοιὸς ὡς ἡ κανέλλα, ἐκ τοῦ ὁποίου, εἰς ἐλλείψιν κανέλλας, διπλῆν δόσιν ἐλάμβανον. Ὁ Ἡρδτ. 2, 86. καὶ 3, 110. ἔχει κασσίη. «Κασσία σύριγξ. Cassia fistula, πιθανῶς καλεῖται οὕτω, διότι, Ἀφ' οὗ ἐξηραίνετο, εἰς σωλῆνας μετεσχηματίζετο. Ζήτ. Κεντάμωμον.

*Κασσιέπεια, ἡ. Κύρ. ὄνομ. Κυρίως. Θηλκ. τοῦ κασσιεπής, Στολίζων μὲ λόγους καὶ ἔπη.

Κασσίζω, Μλ. ίσω. Εἶμαι ὅμοιος κατὰ τὴν θεωρίαν, ὀσμήν, ἢ γεῦσιν μὲ τὴν κασσίαν. Διοσκορ. Α'. 13.

*Κασσιτερίδες, ων, αἱ. Αἱ εἰς τὰ ἔσχατα ἄκρα τῆς δυτικῆς Εὐρώπης κείμεναι νῆσοι, ἐξ ὧν ἐφέρετο εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ κασσίτερος Ἡρδτ. 3, 115. Κατὰ τινας ἡ νῦν Βρεττανία.

Κασσιτέρινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ κασσιτέρου κατασκευασμένος, καλαίνος. «Ἄγγεῖον κασσιτερινόν.» Γαλην.

Κασσιτεροποιός, ὁ (ποιέω). Ὁ τὸν κασσίτερον ποιῶν, χύνων. Πρόκλ. παραφρ. σελ. 251. = κασσιτερουργός.

Κασσίτερος, ὁ, Ἀττκ. Καττίτερος. Εἶδος μετάλλου, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Καλαί, λεγόμενον. Λατ. Plumbum album. ἐν Ἰλδ. Σ. 474. Μαλακύνεται διὰ τοῦ πυρὸς ὡς ὁ χαλκός, ὁ χρυσὸς καὶ ἄργυρος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀκμονος διὰ τῆς τφύρας ἐξεργάζεται. «Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, κασσίτερόν τε, καὶ χρυσὸν τιμήεντα, καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα θῆκεν ἐν ἀκμωθέτῳ μέγαν ἄκμονα, κ. τ. λ.» (Ζήτ. ἐν τῷ Χοάνη) καὶ μάλιστα ἦσαν αἱ κνημῖδες ἐκ κασσιτέρου κατεσκευασμέναι, ὅστις ἐν στίχ. 613. Ἐκεῖνος, λέγεται. «Τεῦξε δὲ οἱ κνημῖδας ἐπηετανὸν κασσιτέροιο· λαμπροῦ, δηλαδή, εὐχύτου, ἁπαλοῦ. Παρομοίως καὶ ἐν Ἰλ. Φ. 592. ἐμποδίζει ἡ κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο τὸ χάλκειον ἔγχος, ἠχοῦσα ἀπὸ τοῦ κτύπου. «Σμερδαλέον κονάβησε.» Εἰς τὴν πρώτην ῥῆσιν ἐν Ἰλ. Σ. 565. εἶναι ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἡ ἀμπελος, περιφραγμένη μὲ φραγμὸν τινα ἐκ κασσιτέρου·· περὶ δ' ἄρκας ἔλασσεν κασσιτέροιο· Αἱ ἐπίταυτη βόες ἦσαν ἐζηργασμέναι ἀπὸ χρυσοῦ καὶ κασσιτέρου, ὡς ἐν στίχ. 574. «Αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο, κασσιτέρου τε». Εἰς τὸν θώρακα τοῦ Ἀγαμέμνονος (ἐν Ἰλ. Δ. 24) ἦσαν πολλοὶ «Ὀίμοιο δρόμοι, ζῶναι, περιφέρειαι (ῥάβδοι, ἀράδες), δέκα δηλ. «ἐκ μέλανος κυάνοιο· δώδεκα ἐκ χρυσοῖο· καὶ «εἴκοσι κασσιτέροιο·» καὶ περὶ τὴν μακρὰν ἀσπίδα (στίχ. 39). δέκα χάλκεοι κύκλοι ἦσαν, ἐν δὲ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἑπτὰ κασσιτέροιο, λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνοιο·» ἐν Ἰλ. Ψ. 561. ὑπόσχεται ὁ Ἀχιλλεὺς νὰ δώσῃ ἕνα θώρακα χάλκεον καὶ περὶ χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται· τοῦ ὁποίου ὁ γύρος, ὁ κύκλος, ἢ ἄκρα ἦτον ἀπὸ λαμπρὸν κασσίτερον· ὅπου καὶ ἡ λέξις ἀμφιδεδίνηται, κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ «Χεῦμα κασσιτέροιο· διὰ νὰ σημαίνῃ τὴν τοῦ χαλκείου θώρακος κασσιτέρωσιν, ἀλλὰ τὸν ἐκ κασσιτέρου περὶ τὰ ἄκρα τοῦ θώρακος κύκλον. Ἐν Ἰλ. Τ. 270. συνίσταται ἡ ἀσπὶς τοῦ Αἰνείου ἀπὸ πέντε πτυχὰς (φύλλα μετάλλων ἕνα ἐπάνω τοῦ ἄλλου) δύο ἐκ χαλκοῦ, δύο ἐκ κασσιτέρου, καὶ ἓν ἐκ χρυσοῦ· ὅπου ὁ Ποιητὴς οὕτω λέγει. «Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο, Τὴν δὲ μίαν, χρυσείην· καὶ «Δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς ἦσαν· ... χρυσὸς γὰρ ἐρύκανεν· μὲ τὸ ὑπόλοιον οὐδὲν ἄλλο ὑπονοεῖ, εἰ μὴ, ὅτι αἱ δύο πτύχαι, αἵτινες ἦσαν ἐκ κασσιτέρου, κατεῖχον τὸ ἐσώτερον μέρος τῆς ἀσπίδος, αἵτινες καὶ οἷς βάσις τῶν χαλκείων ἔκειντο· ἡ δὲ ἐκ χρυσοῦ πτυξ ἦτις καὶ ἐκράτησε (ἐμπόδισε) τὴν λόγχην, ἀφ' οὗ διεπέρασε τὰς ἐκ χαλκοῦ δύο πτύχας, εὑρέθη πιθανῶς ὑπὸ τῶν δύο τοῦ κασσιτέρου. Εὑρίσκεται ἔτι παρὰ τῷ Ποιητῇ ἐν Ἰλ. Ψ. 503. «Ἅρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε». Ἐκ τοῦ ἐπιθέτου ἑαυτοῦ, δὲν δύναται τινὰς νὰ συμπεράνῃ μετὰ βεβαιότητος, ἀλλ' ἐκ τῶν λοιπῶν ῥήσεων φαίνεται, ὅτι ὁ κασσίτερος ἐμαλακύνετο εἰς τὸ πῦρ, ἐσφυρηλατεῖτο εἰς πτύχας, καὶ ἐξ αὐτῶν κνημῖδαι κατεσκευάζοντο· διότι, ἂν ὁ τοῦ Ὁμήρου κασσίτερος ἦτο μαλακὸς ὡς ὁ ἡμέτερος, βεβαία ἀχρεῖα ἀνθίστασιν ἠθελεν ἔχῃ εἰς τὰς προσβολὰς τῶν λογχῶν· ὅθεν καὶ μεγάλη ἀμφιβολία εἶναι, καὶ ζήτημα· ἂν ὁ Ὅμηρος ὑπὸ τὸ ὄνομα κασσίτερος, τὸ ἡμέτερον καλαίνον, ἐννοῇ, ἢ τὸ Ῥωμαϊκὸν Stannum, ὅπερ καὶ πιθανώτερον, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ κοινῶς Μαιδέρι λεγόμενον, καθὼς οἱ περισσότεροι πιθανολογοῦσι, καὶ καθὼς ὁ Στράβ. περὶ τούτου ἢ περὶ ἄλλου τινὸς ὁμοίου, λέγει ἐν Βιβλ. Γ. «Ἴδιον ἐστι μέταλλον ὀρυκτοῦ μολύβδου· παραμίσκεται δέ τε καὶ τούτῳ τοῦ ἀργύρου μικρόν, οὐχ ὥστε λυσιτελεῖν ἀποκαθαίρειν αὐτόν. Ὅρα διεξοδικῶς τὰς Ἰωάννου Βεκμάνου συνεισφορὰς εἰς τὴν ἱστορ. τῶν ἐφευρέσεων. Τόμ. Δ'. Τμῆμ. Γ. — (Τὸ πιθανώτερον ὅμως εἶναι ὅτι ὁ παρ' Ὅμρ. ἐκ κασσιτέρου οὗτος ὁπλισμὸς, δὲν ἦτον ὅλος ἐκ κασσιτέρου ἀλλὰ μόνον ἡ ἐπιφάνεια αὐτοῦ, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὅμως εὑρίσκετο σκληρότερόν τι μέταλλον. — Πρβλ. Χρύσεος. Ἰδ. Ἀριστοτ. Πτκ. 17. Ἐν τῇ Ὀδσ. ἐὰν ἀπαντᾶται ἡ λέξις.

Κασσιτερουργός, ὁ (ΕΡΓΩ). Ὁ ἔργα ἐκ κασσιτέρου, ἢ ὁ τὸν κασσίτερον ἐργαζόμενος, ὅστις κάμνει καλαίνα (καλαΐνια) ἀγγεῖα.

Κασσιτερόω, ῶ· Μ. ώσω. Γαιόω, γαιόνω μετὰ κασσιτέρου τὰ χάλκεα ἀγγεῖα· ὅθεν παρὰ Διοσκορ. Α'. 88. «Λέβης κεκασσιτερωμένος· τέυξερης γανωμένος.

Κάσσυμα, καὶ Ἀττκ. κάττυμα, τό (κασσύω). Τὸ χονδρὸν καὶ σκληρὸν δέρμα τὸ ὁποῖον βάλλεται ὑποκάτω τῶν σανδαλίων, καὶ ὑποδημάτων, πόρι, πέλμα· ἢ καὶ τὰ ἐκ τούτου ὑποδήματα, (κεσσελές, ὁ). Κυρίως δέ, Πᾶν ὅ,τι ἐκ δέρματος συνεῤῥεμένον ἐστί. Παρὰ τοῖς Παλ. Μαθηματ. σελ. 102. «Μέσον τῶν ὑποδημάτων τοῦ ἐμβλήματος καὶ κασσύματος». Ἰδὲ ἐν τῷ, Ἔμβλημα. 2) Μεταφορικ. Μηχάνημα, μηχανορραφία, συστεύασμα, δολοπλοκία, δολιότης, ἐμπέρδευμα ὑποθέσεων, Intrigue, Γαλλ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 3) Παρὰ Πλουτάρχ. περὶ Μουσικ. «Κάσσυμα καλλύματα. εἶδος μουσικοῦ τρόπου ἢ σχήματος τῶν κιθαρῳδῶν. (Κυρίως — ⏑ ⏑· ἀλλ' ἐν Ἀριστφ. Ἱππ. 315. καὶ — ⏑ ⏑)

*Κασσύῤῥοος, συγκοπ. ἀντὶ κατασύῤῥοος.

Κασσύω, καὶ Ἀττικ. καττύω (κυῖς, κύας, κάσας). Κυρίως, Ῥάπτω, συῤῥάπτω δέρματα, καθὼς π. χ. ὁ σανδαλιῤῥάφος, (παπουτζής)· καὶ ἐντεῦθεν 2) Μεταφορικ. συντίθημι συστεύω, δολοπλέκω, μηχανήματα, ἢ δόλους περιπλέκω, κάμνω μηχανορραφίας· κάμνω ἐμπερδεύματα. Ἀριστοφ. Ἱππ. Καὶ ἐντεῦθεν παράγουσι τὴν λέξιν καὶ ἐκ τοῦ κατὰ καὶ σύω.

Κασσωρεῖον, καὶ

*Κασσωρίς, ίδος, ἡ· = κασωρεῖον, κασωρίς. Πόρνη, πορνοστάσιον.

*Κάστανα, ἡ. Πόλις ἐν Ποντῷ καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ· τὴν ἐν Θεσσαλ. γράφει ὁ Ἡρδτ. καὶ Κισσαναίαν. 7, 183, 188. ὅθεν

*Κάστανα, ων, τά. Ὁ καὶ παρ' ἡμῖν οὕτω λεγόμενος καρπός.

*Καστανάια, ων, τά = Κάστανα. Σπαν. ἐν τῷ ἔνκ. τό καστάνειον.

Καστάνεια, καὶ, καττανία, ἡ. Τὸ τὰ κάστανα φέρον δένδρον, ἡ Καστανιά· καὶ πόλις ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας καὶ ἐν Ποντῷ, ἥτις καὶ, Κατσαναία, Ἰωνικ. γράφεται. Ἡρδτ. Ζ', 183. (Τινὲς καὶ κάστανα, ἡ. γράφ.) ὅθεν

Καστανεικός, ή, όν. Ὁ ἐκ καττάνου, ἢ ὁ ἐκ τῆς πόλεως Κάστανα. Διόδ. Σικ. Β', 5. «Κάρυον καστανεικόν· τὸ κάρυον τῆς καστανείας, ὅ ἐστι τὸ κάστανον· ἐν Βιβλ. Γ', 19. ἀντὶ τούτου, «καστανοῦν κάρυον» κεῖται.

Καστανεών, ῶνος, ὁ. Τόπος γεμάτος ἀπὸ καστανιαῖς. Δάσος ἀπὸ καστανιαῖς. Γεωπον. Γ', ιε', 7.

Κάστανον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς καστανίας (τοῦ δένδρου). Θεόφρ. «Τῶν δὲ καστάνων, τὸ μὲν παρδινόν, τὸ δὲ λώπιμον, τὸ δὲ μαλακόν, τὸ δὲ γυμνωλιόνιον. Ποιητικῶς, κάστηνον, Νίκανδρ. ἀλεξιφ. «κάρυον κάστηνον· ἀντὶ, κάστανον· ὁ αὐτὸς αὐτόθ. «δυσλεπίδος καρύοιο, τὸ καστανὶς ἔτρεφεν αἰεὶ· ὅπου ὁ Σχολ. φησί. Κάστανα, πόλις τῆς Θεσσαλίας, ὅθεν τὰ καστάνια, ἀπὸ τῆς καστανίας γῆς, ἤτοι τῆς περιχώρου τῆς πόλεως. Λέγεται τὰ κάστανα ἔτι, Εὐβοϊκὰ κάρυα· καὶ Διὸς βάλανος.

*Κάστόν. Ἀττκ. σκλφ. ἀντὶ Καὶ ἑστόν Ἀριστφ. Ὄρν. 320.

Κᾶστην, ἀντὶ, Καὶ ἑστην.

Καστόρειος, ά, ή. Πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἐκ τοῦ Κάστορος, ἢ ἐφευρέθη ὑπ' αὐτοῦ. Πᾶν ὅ,τι ἔχουν εἰς τιμὴν τοῦ Κάστορος· ὡς «καστόρειον μέλος» Τὸ ὁποῖον οἱ Δάκωνες ἐν μάχαις ὑπὸ τοῦ ἐμβατήριον ῥυθμὸν ἐψάλλοι. Πολυδ. Boeck expl. Pind. Pyth. 2, 57. καὶ de metr. Pind. 3, 15. σ. 276.

*Καστόρειος, ον, (κάστωρ) = Καστόριος. Ἀπὸ καστόρχι.

Καστόριαι, ων, αἱ καὶ, Καστορίδες κύνες· εἶδος λαγωικῶν ὑπὸ τοῦ Κάστορος τὸ πρῶτον μεταχειρισθέντων. Ξενοφ. κυνηγ. Γ'. ά. «Ἔχουσι δὲ αἱ καστόριαι τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην, ὅτι Κάστωρ ἤσκησε τῷ ἔργῳ, μάλιστα αὐτὰς διεφύλαξεν» Παρ' Ὀππιαν. ἁλιευτ. Α'. 3, 6 Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. Θ'. 50. Τζέτζ. Χιλ. ς'. 47. καὶ 341. Φιλόπ. Α'. Γενέσ. εἰσὶ «καστορίδες, αἱ· θαλάσσια τινὰ ζῶα, ἴσως αἱ ψῶκαι. Παρὰ τοῖς Ο'.

Καστορίζω, Μ. -ίσω. Ὁμοιάζω κατὰ τὴν ὀσ-

μην, ἢ κατὰ τὴν γεῦσιν ὡσὰν τὸ καστόριον. ἐκ τοῦ

Καστόρεον, τό. Ὁ ὄρχις τοῦ κάστορος ζώου, Castoreum, καστόρχιον, κατὰ τὸν Διοσκορ. Β'. 28. «Τοὺς ὄρχεις τοῦ κάστορος, καστόρειον ὀνομάζουσιν. Ἔστι δὲ τοῦτο κυρίως, οὐχὶ, ὡς οἱ παλαιοὶ ἐνόμιζον, ὄρχις, ἀλλ' ὕλη τις βαρεῖαν ὀσμὴν ἔχουσα, καὶ παρ' ἰατροῖς εὔχρηστος, γινομένη ἐν τινι σακκίῳ πλησίον τῶν γεννητικῶν μορίων τοῦ ζώου. Κυρίως οὐδτρ. τοῦ

Καστόριος, ία, ιον. (κάστωρ) Πᾶν ὅ,τι προέρχεται, ἢ γίνεται ἐκ τοῦ κάστορος ζώου· ὡς νομίσματα καστόρεια, τὰ ἐκ τῶν τριχῶν τούτου τοῦ ζώου κατασκευαζόμενα. Ἀμβρόσιος περὶ Ἱερωσ. Δ'. Ἰσίδωρ. 10. 23. Κλαυδιαν. Ἐπιγρ. 92.

*Καστορίς, ίδος, ἡ. Ζ. Καστόριαι.

Καστόρυμαι, ἀντὶ, καταστόρυμαι, ὡς τὸ, καρδέζω. Ὀδυσ. Ρ. 32. «Κώεα καστορύσα θρόνοις ἔνι».

*Καστορύσα. Ἐπι. ἀντὶ καταστορύσα. Μτχ. θηλ. Ἐνστ. τοῦ καταστόρυμαι. Ὀδυ. Ρ, 32.

*Καστός, ρηματ. τοῦ κάζω, μόνον εἰς κύριον ὄνομ. Ἰόκαστος κ. τ. τ. καὶ εἰς τὸ Λαστεία. caelum. καὶ μεταγεν. εἰς τὸ Καστεία = ἀγιστεία. Μαρῖν. βίῳ Πρόκλου.

Κάστωρ, -ορος, ὁ. Ὁ ἐν τῇ μυθολογίᾳ γνωστὸς υἱὸς τοῦ Τυνδάρου (ἢ τοῦ Διός) καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Πολυδεύκους καὶ τῆς Ἑλένης. Ἀπολλόδ. Γ'. 10. ἰδέ, Διόσκουροι. — 2) Ἀμφίβιόν τι ζῶον τετράπουν, τὸ πλεῖστον ἐν ὕδασι σὺν ἰχθύσι καὶ καρκίνοις τρεφόμενον. Τοῦτου τὸ οἰκημα τεχνικώτατον.

Καφύτας, ου, ὁ, καὶ Καφύτα παρ' Ἡσυχ. Συριακόν τι βοτάνιον (χόρτον). καὶ παρὰ Θεοφράστ. αἰτ. Φυτ. Β'. 23. «Τὸ συριακὸν βοτάνιον ὁ καλούμενος καφύτας· ὡς καὶ παρὰ Πλινίῳ 16. Τμῆμ. 92. ὅπου ἄλλοι Cassyias, ἔχουσιν, ἀφ' οὗ ὁ Δικαίος ἐσχηματίσθη τε, Gascula.

Κάτχεθε, ἐν Ἰλ. Δ. 701. Ἐπι. ἀντὶ τοῦ, κατέσχεθε, κατὰ συνιζ. ὅ ἐστι, κατέσχεν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὅτι, κάτχετο, ἀντὶ τοῦ, κατέχετο, ἢ κατέσχετο.

Κατωφείον, τό. Περιστάσιον. ἐκ τοῦ

Κατωφεύω, παρὰ Λυκόφρ. 772. = πορευόμαι. ἐκ τοῦ

Κατωφίς, ίδος, ἡ. (κάτω) Λυκόφρ. 1386. «Κόρη κατωφὶς» ἡ πόρνη, διὰ τὸ κάτω, ὅ ἐστι, κοσμῆσαι τὴν ὥραν οὐ δεόντως. Κύριλλ.

Κατωφίτις, ἡ. = Κατωφίς, ἡ πόρνη, παρ' Ἱππώνακ. ἰδέ, κατωφ.

Κατά, πρόθετ. μετὰ γενικῆς καὶ αἰτιατικῆς. Ἡ πρώτη σημασία εἶναι τὸ Κάτω. (Ἐνίοτε τινὲς, ὅτι οἱ ποιηταὶ συντάσσουσι τὴν Κατὰ καὶ μετὰ ὀνομ. πλειονάκις ἀπάτιν κακῶς ἐννοοῦντες χωρία, π. χ. Ὀδυ. Α, 238. Β, 425. Ο, 299. «Κατὰ συφορὸν ἔεργον» καὶ «Κατὰ δὲ πρότονοιν ἔδησαν» ἔνθα ἡ πρόθεσις δὲν ἀνήκει εἰς τὰ Οὐτιστ. ἀλλ' εἰς τὰ ῥήματ. χωριζομένη ἀπ' αὐτῶν διὰ τῆς τμήσεως ἀντὶ ὑπερβολῆς κατέργον, προτόνοις κατέδησαν Herm. Vig. p. 860.) Ποιητικ. σχηματσμ. Κατά εὑρηται μόνον ὑπὸ τοῦ Ἀπολλ. Δυσκ. ἀναφερόμενοι.

Α'.) Κατὰ γενικῆς σημαίνει, 1) Κίνησιν ἄνωθεν ἐπὶ τὰ κάτω· ὡς Ὅμ. Ἰλ. Α, 44. Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο κορήνων καὶ «Κατ' Ἰδαίων ὀρέων, κατὰ πέτρης, καθ' ἵππων» ἀλλὰ καὶ «Δάκρυα κατὰ βλεφάρων ῥέεν» Οὕτω καὶ «Κατ' ἄκρης Ἄπ' ἐπάνω κάτω. συνυπονοουμένης καὶ τῆς ἄνωθεν ἕως κάτω ἐκτάσεως, ὅθεν διόλου, πέρα πέρα, Ἰλ. Ν, 772. Ἡρόδ. 6, 18. ἄλλοιός ἐξηγοῦσι, Ἀπὸ ὑψηλά, ἀπὸ τὸ ὕψος κάτω, καὶ ἐπειδὴ αἱ ἀκροπόλεις ἦσαν εἰς τὰ ὑψηλότερα μέρη τῶν πόλεων, ἀναρχίζουσαι ἀπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Ἀλλ' ἰδ. Ὀδυσ. Ε, 313. Πρβλ. Κατάκρας, καὶ, Κρήθεν. — 2) Διεύθυνσιν ἐπί τι κατωτέρω κείμενον, Κάτω εἰς, παρ' Ὅμ. ἔξρτ. ἐπὶ τῶν ἀποθνησκόντων «κατ' ὀφθαλμῶν νέχυ' ἀχλὺς» Σκότος τοῦ θανάτου ἐχύθη, ἐβυθίσθη, ἔπεσεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του· οὕτω καὶ «Κατ' ὀφθαλμῶν χέε ἀχλὺς, κατ' ὀφθαλμῶν νὺξ ἐκάλυψε, καί, κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξαι νὰ βυθίζῃ, νὰ ῥίπτῃ, καὶ νὰ κρατῇ τὰ ὄμματα προσηλωμένα κατὰ γῆς, ἐπὶ βολῆς «Κατὰ γαίης ὤχετο» ὅθεν καὶ ἐπὶ τῆς ἀποχωρισθείσης ψυχῆς, «ψυχὴ κατὰ χθονὸς ὤχετο» ἐπῆγεν ὑποκάτω τῆς γῆς. Ἰλ. Ψ, 100. Σοφ. Ἀντιγ. 24 οὕτω καὶ «Δῦναι, ἢ, εἶναι κατὰ γῆς» ἀλλὰ καὶ «ὁ κατὰ γῆς ὁ ἀποθανών, ἐνταφιασθείς, Ξενοφ. Κυρ. 4, (Γ') 6, 5. «Κατὰ χειρός, καὶ, κατὰ χειρῶν διδόναι» ὅηλ. ὕδωρ. = χύνειν νεῦρον διὰ νίψιμον, εἴδεν νίψιμον. Ἀπολλόδ. 2, 7, 6. — 3) Καθόλου, Κίνησιν ἢ διεύθυνσιν πρός τι πέρας, ἢ τέρμα πρὸς ἐκεῖ, ἐδέκει κ. τ. τ. Ἐπὶ τῆς ὁποίας σημασ. συνθ. μετ' αἰτιατικῆς συντάσσεται Ὀδυ. 6, 102. 9, 330 καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. «Τοξεύειν κατά τινος, κατὰ σκοποῦ» κ. τ. τ. «Κύκλεσθαι, ἢ, ὁμόσαι κατὰ τινος» Ὀρκίζομαι εἰς τίποτε, ἐπάνω εἰς τίποτε. Τάσσω τε ὀρκιζόμενος εἰς τίποτε, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο δι' ἐκτάσεως, ἢ ἐπιθέσεως τῆς χειρὸς ἐπ' αὐτό. Διάφορον τούτου εἶναι τὸ «εὐχεσθαι κατὰ βοός, καθ' ἑκατόμβης, κατὰ χιλίων χιμαίρων» Ὅμηρ. ὑπόσχεσθαι, τάζειν εἰς θεὸν θυσίαν, βοός, ἑκατόμβης, κ. τ. λ. Ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 660. «Πείσειν κατά τινος» ἀντὶ πρός τι. «Κατὰ κόρρης» = ῥαπίζω. «τὰ δάκρυα καταστάζει κατὰ τῶν πέπλων πίπτουν ἐπάνω εἰς τὰ ἱμάτια· ὅθεν — 4) Μτφρκ· σημαίνει, ἀναφορὰν, ἔκτασιν ἐπὶ ὅλον τι «λέγειν κατά τινος» = ὡς πρός τι, διάτι, ἢ περί τινος ὁμιλεῖν, Ξενοφ. Πρβλ. Math. Ἑλλην. Γρμτ. 2, σ. 1151. Πλάτ. Μένων. «ἐὰν κατὰ παντὸς τὸ ὁποῖον ἀνήκει, ἀρμόζει, ἀναφέρεται εἰς ὅλα, καὶ ἐν Ἰων. «κατὰ πάντων τῶν τεχνῶν» ἀναφερόμενον εἰς ὅλας τὰς τέχνας. «Τάττειν κατά τινος» Βάζω ὑποκάτω εἰς τι, συναριθμῶ εἰς κλάσιν τινα, φέρω εἰς μίαν κατηγορίαν, εἰς ἕνα κατάστιχον. Schoef. Διονυ. περὶ Συνθ. σ. 423. — 5) Παρὰ τοῖς Ἀττικ. συχνότατα ἐπὶ ἐχθρικῶν ἀναφορῶν καὶ ἐπιβλαβῶν ἐπενεργειῶν = ἐναντίον «λέγειν, εἰπεῖν, ψευδεσθαι κατά τινος» ὁμιλῶ ἐναντίον τινος, πρὸς βλάβην του, κ. τ. τ. ἔξρτ. «Λόγος κατά τινος» ὅθεν αἱ ἀνήκουσαι ἐνταῦθα συνθέσεις «κατηγορεῖν, καταλέγειν» μετὰ γεν. τοῦ Προσπ. συντάσσονται. — 6) Μετ' ἐπίρ. ἐν περιφράσει ἀντὶ τοῦ ἐπιρρήματος. ἔξρτ. εὐχρηστον τὸ «Κατ' ὅλον, καὶ, κατὰ παντὸς» ἀντὶ «ὅλως, παντοῖως. — 7) Παρὰ Λουκιαν. «Κατ' ἱερῶν τελείων ἑστιῶν, τὸ ὁποῖον ἀλλαχοῦ παρ' αὐτῷ, «ἐφ' ἱερῶν, ἢ, ἀφ' ἱερῶν τελείων» κεῖται· ὅ ἐστι, νὰ κάμῃ, νὰ δώσῃ ἐν μέγα καὶ πολυτελὲς συμπόσιον μετὰ θυσίας.

Β'.) Κατὰ αἰτιατικῆς σημαίνει — 1) Τόν τόπον εἰς ὅν, ἢ δι' οὗ διευθύνεταί τι νὰ ὑπάγῃ, ἢ κινεῖται εἰς αὐτόν· ἐπὶ ἠρεμίας, καὶ ἐπὶ ἐκτάσεως ἕως εἰς τινα τόπον, ἐπὶ κινήσεως, ἢ διευθύνσεως ἐπὶ τέρμα τι. εἰς, κοντὰ εἰς, πλησίον, εἰς τὸν τόπον τοῦ, πρός, ἀπὸ μέτα πέρα, διὰ μέσου, μάλιστα παρ' Ὅμ. συχνότατα. π. χ. «Κατὰ γαῖαν Ἑλλάδα, Ἀχαιΐδα, Ἴλιον, Τροίην — Κατὰ κέλευθον, ὁδὸν, κώπα, πόντον, ῥέεθρα, ὕλην — Κατὰ πτόλιν, ἄστυ, οἶκον, μέγαρα, δώματα — Κατὰ λαὸν, δῆμον, πληθὺν, ὅμιλον, ἀνδρώπους — Κατὰ πόλεμον, ὑσμίνην, μόθον, κλόνον — Ἔξρτ. συχνάκις «Κατὰ στρατὸν, κατὰ νῆας, κατὰ κλισίας» ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς σημασίας, κατ' ἔκτασιν τοῦ ὅσον κρατεῖ τὸ διὰ τοῦ πτωτικοῦ σημαινόμενον. «Κατὰ τὴν πόλιν» διὰ τῆς πόλεως, πέρα πέρα, εἰς ὅλην τὴν πόλιν. Οὕτω καὶ «Κατὰ τὴν χώραν» Οὕτω μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. τὴν κατὰ καὶ διὰ νὰ σημαίνῃ τὸν τόπον, ὅπου ἔγινε πληγή τις. «Βάλλειν, νύσσειν, οὐτᾶν κατὰ στῆθος, γαστέρα, λαπάρην, ἰσχίον, μηρὸν, ἧπαρ, ἦμον, αὐχένα, χεῖρα» κ. τ. τ. ἀλλὰ καὶ «βάλλειν κατ' ἀσπίδα, αἰγίδα, κατὰ ζώνην, κατὰ ζωστῆρα, Ῥίπτω, τοξεύω κατὰ τῆς ἀσπίδος κ. τ. τ. «Βέλος κατὰ καίριον ἤλθεν» κτύπησεν εἰς ἀχαμοῦ μέρος. Ἰλ. Λ, 439. Ἐκτὸς τούτου πρέπει νὰ σημειωθῇ καὶ τὸ παρ' Ὅμ. ἐν συχνῇ χρήσει ὑπάρχον «κατὰ θυμὸν» εἰς τὴν καρδίαν, εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν ψυχὴν· καὶ «κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν» Πρβλ. ὅμως σημασ. 4. Παρὰ Λογγῖν. «κατὰ νοῦν» καὶ εἰς τούτους τοὺς τοῦ τόπου διορισμοὺς ἐμφαίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἡ ἔννοια τοῦ κάτω, πρὸς τὰ κάτω καὶ οὕτω ἡ κατὰ εἶναι ἀντθτ. τῇ Ἀνά, ὡς τὸ κάτω τῷ Ἄνω. π. χ. «κατὰ ῥόον» σημαίνει τὸ κάτω καθὼς τρέχει ὁ ποταμός· τὸ δὲ «Ἀνὰ ῥόον» ἐπάνω, τὸ ἐναντίον παρὰ καθὼς τρέχει ὁ ποταμός, ὅηλ. τὸν ἀνήφορον. Ἡρόδ. 2, 96 Ὅθεν καθόλου σημαίνει ἀπροσδιορίστως τὸν τόπον χωρὶς νὰ φανερώνῃ ἀκριβέστερα στερεόν τι καὶ ἀμεταβίβαστον σημεῖον, ἢ ἔκτασιν καὶ ἐξάπλωσιν τινὰ ἐπάνω εἰς, ἢ, διὰ μέσου διαστήματός τινος, καὶ εἶναι = τῷ Ἐνώπιον, ἀπέναντι, ἀντικρύ. Θεόδ. Β, 30. «Κεῖται δὲ ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν καὶ Λευκάδα» καὶ Ἡρόδ. 3, 14. 1, 80. 8, 85. «Κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίους ἐτάχατο Φοίνικες — κατὰ δὲ Λακεδαιμονίους Ἴωνες» «Οἱ κατά τινα οἱ ἱστάμενοι ἀντικρὺς εἰς τινα, οἱ πλησίον εἰς τινα ὄντες κ. τ. τ. ἔνθα ἐνοεῖται τὸ τεταγμένον «κατὰ γῆν, καὶ, κατὰ θάλατταν» διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης· ἢ ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, κατὰ τὴν ἐπιφάνειάν των. «Τὰ κατὰ τὸν οὐρανὸν» Ὅσα εἶναι, ἢ γίνονται εἰς τὸν οὐρανόν. ὅηλ. τὰ φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ. — 2) Σκοπόν τινα, καὶ θέλησιν, συμφωνίαν μέ τι. π. χ. «Κατὰ μοῖραν, ἢ κατ' αἶσαν, καὶ κατὰ κόσμον» Καθὼς πρέπει. Ἀντθ. τῷ «παρὰ μοῖραν» κ. τ. λ. Ἰδ. καὶ ἄρθρ. 4. «Κατὰ νόον, νοῦν, κατὰ θυμόν· καθὼς στοχάζεται τινάς, καθὼς θέλει, καθὼς ἔχει εἰς τὸν νοῦν του, εἰς τὴν καρδίαν του. «Κατὰ τὰς Θεμιστοκλέους ἐντολάς». Ἡρόδοτ. Η'. 85. καθὼς παρήγγειλεν, ἢ καθὼς ἤθελεν, καθὼς ἦτον ὁ σκοπὸς τοῦ Θεμιστ. ὅ ἐστι, = διὰ τὰς ἐντολὰς. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Πλάτ. εἰς Ἀλκιβ. Α'. «Τὴν τοιαύτην βοήθειαν καλὴν μὲν λέγεις, κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ σώματος οὗς εἶπας· ὅσον ἀπορλέπει εἰς τὴν, ἢ ὡς πρὸς τὴν ἐπιχ. «Κατὰ θεόν· ταὐτὸν τῷ κατὰ τύχην, κατὰ θεῖαν βουλήσιν καὶ νεῦσιν, ἢ διὰ μέσου τοῦ θεοῦ, εὐκαίρως, εὐπίστως, ἀνελπίστως, ἐκ τοῦ παραχρῆμα. Ἀριστοφ. — 3) Τὸ ἕνεκεν, Ἡρόδοτ. Θ'. 30. καὶ 38. «Κατὰ τε τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων, καὶ «κατὰ τὸ κέρδος» ἕνεκεν τοῦ μίσους, διὰ τὸ μίσος· καὶ ἐντεῦθεν συχνάκις κεῖται μετὰ τῶν ῥημάτων, τὰ ὁποῖα κίνησίν τινα σημαίνουσι, διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἔνοιαν αὐτῶν, ὡς παρ' Ἡροδοτ. Β'. 152. «Ἀναγκαίῃ κατέλαβε Ἰωνάς τε καὶ Κᾶρας κατὰ λῃστὴν ἐκπλώσαντας» ἀπενεχθῆναι εἰς Αἴγυπτον· ἕνεκεν λείας, ἤτοι διὰ νὰ λεηλατήσωσι. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Η' 83. «Τριήρης, ἢ κατὰ τοὺς Αἰακίδας ἀπεδίμησεν· τῶν Αἰακιδῶν ἕνεκα· ἤτοι, διὰ νὰ ἐπικαλεσθῶσι τοὺς Αἰακίδας, καθὼς ἐν τῷ §. 64. αὐτόθ. ἀριδήλως φαίνεται. οὕτω καὶ «Κατὰ χρέος ἐλθεῖν» Νὰ ἔλθῃ τις διὰ χρησμόν, διὰ νὰ λάβῃ χρησμόν. Ὀδυσ. Λ, 429. «Ἐλθεῖν κατά τινα» Νὰ ἔλθῃ τις διὰ νὰ λάβῃ τι μαζύ του,

ὡς καὶ ἡ μετὰ μετ' Αἴτια. Wess ἐν Ἡρόδ. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ Θουκυδ. Δ', 87. »Οἱ κατὰ τὴν ἠμετέραν κακίαν τὸ ἠττᾶσθαι προτεγένετο.« Ἕνεκεν τῆς ἠμετέρας δειλίας, ἤτοι διὰ τὴν δειλίαν καὶ ἀνανδρίαν ἡμῶν· ὁ ἐστιν, Ἐξ αἰτίας τῆς δειλίας ἡμῶν· καὶ τὸ Ὁμηρικόν. »Ἤ τι κατὰ πρῆξιν — ἀλάλητοσι.« Ὀδυσ. Γ. 72.—4) Ἔκφρασιν ὁμοιότητος καὶ ἰσότητος τινός, παραβολῆς, ἀναλογίας, συμφωνίας, καὶ δυνάμεως. Ἡρόδοτ. Α'. 121. »Πατέρα τε καὶ μητέρα εὑρήσεις, οὐ κατὰ Μιθραδάτην τε τὸν βουκόλον, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· οὐχ' ὁμοίους, ἀλλὰ διόλου διαφορετικοὺς ἀπὸ τὸν Μιθρηδ. καὶ Θουκυδ. Β'. 62. »Ὁ κατὰ τὴν τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς γῆς χρείαν.« καὶ Πλάτ. Πολ. Η'. »Ἀπιστοῦμεν μὴ κατὰ τὴν ὀλιγαρχουμένην πόλιν ὁμοιότατον τὸν φειδωλὸν τε καὶ χρηματιστὴν τετάχθαι. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ ἐν Γ. ἐν Συμπόσ. καὶ Γοργ. καὶ παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 102. καὶ τὸ »Λευκὸς κατὰ χιόνα· ἄπιστος ὥσὰν τὸ χιόνι. οὕτω καὶ »Κατὰ τρόπον λέγειν« Πλατ. Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις ἀναλόγως μὲ τὸ πρᾶγμα. »Κατ' εὔνοιαν« Μὲ φιλοπροσωπίαν, ἀπὸ εὔνοιαν. »Κατὰ τρόπον κρίνειν« Τὸ νὰ ἀποφασίζῃ τι, προσηκόντως, καὶ ἀναλόγως μὲ τὸ πρᾶγμα. Στοβ. »Κατὰ τὴν ξυμμαχίαν, κατὰ τὰ συγκείμενα« Κεῖται ἀπιστεῖ ἡ ξυμμαχία, κὶ συνθῆκαι, Ἴδε καὶ πρόθ. 2. »Τὰ κατὰ πόλεμον ὅλα ὅσα ἀναφέρονται εἰς τὸν πόλεμον, ἐ πόλεμος καὶ τὰ εἰς αὐτὸν ἀναφερόμενα. »Τὰ κατὰ τὴν πόλιν Ὅλα ὅσα ἀνήκουν εἰς τὴν πόλιν, ὡς πρὸς τὴν πόλιν, αἱ σχέσεις καὶ ἡ κατάστασις τῆς πόλεως. »Κατά γ' ἐμὲ« Ὅσον ἐκ μέρους μου, τὸ κατ' ἐμέ. »Κατά τινα« ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. »Τὸ κατὰ τοῦτον, εἴκαιν Ὅσον τὸ ἐκ μέρους του, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ. »Κατὰ τοῦτον Κατ' αὐτό, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἢ κατ' αὐτὴν τὴν γνώμην. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ σύνταξις τῆς κατὰ μὲ οὐδέτερ. ἐπίθετ. »Κατὰ μικρόν, κατ' ὀλίγον« ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. »Κατὰ πολὺ« μὲ μεγάλην διαφορὰν κ.τ.τ. Ἐνταῦθα καὶ τὸ »Κατ' ἐμαυτόν« καὶ τὸ »Κατ' ἐμέ« καὶ τὸ »κατὰ τὸν ἠμέτερον τρόπον· παρομοίως οὐτὸν κ' ἐμέ, καθὼς ἐγώ, ἤτοι, ὅμοιος ἐμοῦ. Πλάτ. Συμπόσ. Ὅτε δὲ κεῖται μετὰ ἄρθρου τινος, τότε ὑπακούεται ἡ Ἑπιρρατικὴ Μετοχή, ὡς π. χ. »Οἱ κατ' ἀγορᾶν· οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ ὄντες. »Οἱ κατ' ἡμᾶς, ἄνθρωποι τῆς ἠμετέρας καταστάσεως, οἱ ὁμοιοί μας, οἱ τοῦ ἠμετέρου χαρακτῆρος ὄντες. Καὶ μετὰ Συγκριτικοῦ. »Μείζων ἢ κατ' ἄνθρωπον.« Πλάτ. Πολ. Β'. περισσότερον παρὰ ὅ,τι ἀναλογεῖ, ἢ συνηθίζει νὰ εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον, παρὰ ὅ,τι εἶναι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ δυνάμεως Ἡρόδοτ. Δ'. 95. »Βαθύτερα ἢ κατὰ Θρῄκας« ὁ ἐστίν. Ἢ οἷα Θρῆκες ἔχουσιν· παρὰ ὅ,τι ἔχουσιν οἱ Θρᾶκες. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 598. »Τί γὰρ μεῖζον ἢ κατὰ ἄνθρωπον νοσεῖν; τί περισσότερον ἀρ' ὅσον, ἢ ἀρ' ὅ,τι ἀνήκει, ἀναλογεῖ, ἢ εἶναι δυνατὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον; Εὐριπ. Μηδ. 673. »Σοφώτερ ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη« ἀντὶ τοῦ, ὥστε ἄνδρα συμβαλεῖν· καὶ »μείζω ἢ κατ' ἐμὲ« καὶ τὸ ἐξευρεῖν Πλάτ. ἐνθ. πρότασις καὶ ἀπρμφ. Πολλάκις κεῖται ἢ πρόθ., Θουκυδ. Ζ'. 75. »μείζω ἢ κατὰ δάκρυα· τὸ ὁποῖον ὁ Ἡρόδοτ. εἶπε ἠμείζω κακά, ἢ ὥστε ἀκαλαίστους. Οὕτω καὶ τὸ »κατ' ὀν τρόπον« κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, παρομοίως. »Δεινὸς κατὰ λόγον«, μάχας εἰς τὴν Ῥητορικήν· δυνατὸς εἰς τὸ λέγειν, ὅτε καὶ παραλείπεται ἡ Κατά, οἷον, Ὀν τρόπον, Δεινὸς τὸν λόγον. Οὕτω καὶ τὸ »κατ' Ἡρόδοτον κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδ. ἢ Κεῖται διηγεῖται ὁ Ἡρόδ. ἢ Μετὰ τοῦ Ἡροδότου εἰπεῖν, Κεῖται λέγει, ἢ κεῖται ἔγραψεν ὁ Ἡρόδ. Οὕτω καὶ »κατ' ἐμαυτόν« κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, ἢ μέθοδον· ἢ καὶ κατὰ τὴν δύναμίν μου. Πλάτ. Συμπόσ. κ'. 9. τοιοῦτον καὶ τὸ »κατὰ τοῦτον« κ. τ. λ. — 5) Χρόνου διορισμόν. Ἡρόδοτ. Ζ'. 137. »Κατὰ τὸν πόλεμον.« εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρόν, ἐν ᾧ ἐγίνετο ὁ πόλεμος. »κατὰ Κροῖσον« ὁ αὐτ. Α'. 67. 131. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Κροῖσου. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. ε'. 10. Οὕτω καὶ »Κατὰ τὸν βίον, κατὰ τὴν εἰρήνην, κατὰ τοὺς Τρωικοὺς χρόνους« κ. τ. τ. »Οἱ κατ' ἐκείνους ἀνθρωποι· οἱ σύγχρονοι αὐτῶν· οὕτω καὶ τὸ »Οἱ κατ' ἡμᾶς« οἱ σύγχρονοι ἡμῶν. »Οἱ κατὰ τὸν Πλάτωνα« μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ γεγενημένοι, οἱ σύγχρονοι τοῦ Πλάτ. »Οἱ κατά τινα. Οἱ σύγχρονοί του. Ἡρόδ. Β, 134. Ε, 4. ε'. 58. Η, 17. οὕτω καὶ τὸ »Κατὰ καιρόν· εἰς τὸν διωρισμένον καὶ προσήκοντα χρόνον. — 6) Τὸ Σχεδόν, Περί που. Ἡρόδοτ. Β'. 143. »Κατὰ ἑξακοσία ἔτεα καὶ χίλια· σχεδὸν 1080 χρόνους. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν ε'. 44 79. 117. »Ἀπέθανον τῶν βαρβάρων κατὰ ἑξακισχιλίους καὶ τετρακοσίους ἄνδρας· σχεδόν, ἤτοι 6400. ἄνδρας. Ὅσον καὶ »κατ' οὐδένα = Σχεδὸν τίποτε. Β, 101. — 7) Ἰδιοτέρων δὲ χρῆσιν ἔχει ἡ Κατὰ ἐν τοῖς ἀριθμητικοῖς ὀνόμασι τοῖς κλιομένοις Διανομητικοῖς ἢ Δεκαετικοῖς, ὁπόσα ἀριθμός τις κάθε φορὰν εὑρίσκεται τόπον, ὅτε καὶ ποσοῦ μέρος διωρισμένον σημαίνει, ὡς παρ' Ἡροδότ. Ζ'. 104. »Λακεδαιμόνιοι, κατὰ μὲν ἕνα μαχόμενοι, οὐδαμῶν εἰσὶ κακίονες ἀνδρῶν· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Ἕνας μὲ ἕνα· ἢ ἕνας καὶ ἕνας. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Θουκυδ. Δ'. 32. »Διόστητον κατὰ δεκαστύας· ὁ ἐστίν, ἀνὰ δεκαστύας· οὕτω καὶ τὸ »καθ' ἑκάστη.« Ἀριστοφ. Ὄρν. 1079. καὶ ἄνευ ἀριθμητικοῦ ὀνόματος, ὡς τὸ »Οἱ Κερκυραῖοι κατὰς τε καὶ κατ' ὀλίγας (ναῦς) προσπίπτουσιν· ἀπ' ὀλίγας· ἤτοι κάθε φορὰν ἀπὸ ὀλίγα πλοῖα· οὕτω καὶ τὸ »κατὰ μῆνα, κατ' ἐνιαυτόν, καθ' ἡμέρα«. Κάθε μῆνα, κάθε ἡμέρα· ἐνίοτε παρέλειπται καὶ τὸ, ἕκαστος, ὡς »κατὰ πόλεις, κατὰ κώμας ἑκάστας«. Ἡρόδοτ. Α'. 195. εἰς κάθε πόλιν, εἰς κάθε κώμην. »Κατ' ἐν συλλέγειν, ἄγειν« ἐπὶ τὸ αὐτὸ συλλέγειν, καὶ ὁμοῦ γίνεσθαι ποιεῖν, εἰς ἓν σῶμα φέρειν. — 9) Συχνάκις μετὰ τῆς πτώσεως αὐτῆς ἔχει ἐπιρρηματικὴν σημασίαν· ὡς παρ' Ὁμήρ. »Κατὰ μοῖρα«. Ἰλ. Π. 367. καὶ Τ. 266. ἀντὶ τοῦ, πρεπόντως, Ἁρμοδίως, Ἀνηκόντως, καθὼς τυχαίνει. »Κατὰ μικρόν· ὀλιγάκις, οὕτω καὶ τὸ »κατ' ὀλίγον· ἀπ' ὀλίγον. »Καθ' ἡσυχίαν, κατὰ τάχος« = ἡσύχως ταχέως. Ἡρόδ. 1, 9. 124. 7. »κατὰ κράτος βεβίως, μετὰ δυναστείας, μὲ βίαν καὶ δύναμιν· δόλου, ὁλοτελῶς. »Κατὰ μέρος« ὡς καὶ τὸ »κατ' ἰδίαν, ἰδίως, ξεχωριστά, ἀμοιβαίως. »Κατὰ πόδα« ἀκολούθως, ἀπὸ κοντά, κατόπι (εἰς τὸ κοντά). Ὅτε καὶ τὸ ὀπίσω, σημαίνει Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. α'. 20. »Κατὰ τὸ ἰσχυρόν«, σφοδρῶς, βιαίως, δυναστικῶς· ὅτε καὶ ἐπίτασιν σημαίνει. — 10) »Καθ' ἑαυτόν« μόνος, μὲ τὸν ἑαυτόν του, ἢ διὰ τὸν ἑαυτόν του, οὕτω καὶ »κατὰ σφᾶς« μόνος τους. Πλάτων, καὶ »Οἱ καθ' αὐτοὺς Ἕλληνες« Θεοδ. 1, 138. »Ἐνίοτε παρέλειται καὶ τὸ, αὐτός, οἷον »αὐτὸς καθ' ἑαυτόν.« Ὁ ἴδιος, μόνος του πρὸς τὸν ἑαυτόν του. — Τίθεται δὲ ἡ Κατὰ καὶ μετὰ τὸ πτωτικὸν καὶ τῶν δύο πτώσεων, ἀλλὰ μὲ ἀναβιβασμένον τόνον Κάτα.

Γ'. Κατά, Ἄνευ πτωτικοῦ, τίθεται ὡς Ἐπίρρ. εἰς ὅλας τὰς ἀναφερθείσας κυρίας σημασίας, ἐξαιρετ. ὡς τὸ κάτω. Πρὸς τὰ κάτω, Ἀπ' ἐπάνω κάτω, συχνάκις παρ' Ὅμηρ. Πολλάκις δὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ πάλιν ὡς Ἐπίρ. καὶ τότε ἀποδίδεται εἰς τὸ ῥῆμα. Ὅταν δὲ ἐπιφέρηται τῷ ῥήματι, μεταβάλλεται διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου εἰς τὸ κάτα. Ἰλ. Ρ, 91. Ὀδυσ. 1, 6.

Δ'. »Κατά ἐν συνθέτοις σημαίνει — 1) Τὸ κάτω, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐπάνω εἰς τι, κατὰ γῆς Καταβαίνω, καταβάλλω, καταπλέω, καταπέμπω, καταπίπτω, κατάκειμαι. — 2) Τὸ ἐναντίον, ἐναντίαν κίνησιν, ἢ διεύθυνσιν. »Κατάδω, καταβληχώμαι, καταβαύζω, καταβοάω — 3) Ἐχθρικήν, ἐπιβλαβῆ, ἐπὶ κακῷ γινομένην ἐνέργειαν. Κατηγορέω, κατηγορέω, καταλέγω, καταλαλέω, κατακρίνω, καταψηφίζομαι· ὡς ἐν τῷ Α'. ἀρθρ. ς. Σπανιώτερ. πρὸ Οὐσιαστ. »κατάδικη.« — 4) Ἐπίτασιν τῆς σημασ. τοῦ ἁπλοῦ. Κατακόπτω, κατέρχομαι, καταλέγω, ἐκλέγω μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν, καταβρέχω, κατατείνω· οὕτω καὶ πρὸ οὐσιαστικῶν καὶ ἐπθ. ὡς »κατάδηλος«. Ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ ἐνάντιον. — 5) Δίδει ἐνίοτε εἰς ἀμτβτ. ῥῆμα μεταβατικὴν σημασ. π. χ. »Καταβοάω, καταβρηνέω«.

Ε'. Περὶ τοῖς Ποιητοῖς, καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις ἐποποιοῖς, εἰς τινας σπανίους περιστάσεις, μεταβάλλεται ἡ κατὰ πρὸ τοῦ γ εἰς κάγ, πρὸ τοῦ δ εἰς κάδ, πρὸ τοῦ κ εἰς κάκ, πρὸ τοῦ μ εἰς κάμ, τοῦ ν εἰς κάν, τοῦ π καὶ φ εἰς κάπ καὶ πρὸ τοῦ ῥ εἰς κάρ, ἰδὲ ταῦτα ἐν οἰκείῳ τόπῳ. Τινὲς ἐνώνουσιν εἰς ταύτας τὰς περιστάσεις τὴν προθ. μὲ τὴν ἐπμν. λέξιν »κεγγόνου, κεδέδ, κεκκαρλῆς, κεππαδίον, κεπφαλαρ, κεῤῥα, κεττάδε, κεττόνω κ.τ.τ, ἀλλ' ἐναντίον καὶ τῆς ἀναλογίας τῆς γλώσσης καὶ τῆς φύσεως τῆς προθέσεως. Πρβλ. Buttm. ausf. Gr. Gramm. 1. p. 91. 2. p. 298. Εἰς σύνθετα δὲ ῥήματα μεταβάλλεται ἐνίοτε ἡ κατὰ πρὸ μὲν β εἰς καβ πρὸ δὲ θ εἰς κατ, πρὸ τοῦ λ εἰς καλ, καὶ πρὸ τοῦ ρ εἰς καρ. »κεκίβδηλε, [κάτθανε, κεκλίπε, κεκρέξουσα, πρὸ τοῦ στ, καὶ σχ, ἀποβάλλεται ὁλόκληρος ἡ δευτέρα αὐτῆς συλλαβή ὡς »καστορνύσα, κάτχεθε ἀντὶ καταστορνύσα, κατέσχεθε. Ἀλλὰ ταῦτα εἶναι μόνον σπάνια τινὰ παραδείγματα, μάλιστα παρ' Ὅμηρ. ἀπαντώμενα, τὰ ὁποῖα ἡ μετέπειτα καλλιεργηθεῖσα γλῶσσα δὲν κατεδέχθη νὰ μεταχειρισθῇ. (υυ, Εἰς τινας συνθέσεις μετὰ τῶν τοῦ βαίνω ἁπλῶν μεταβάλλεται εἰς Κάτατ διὰ τὸ μέτρον. οἷον »κατιβάτης, καταιβατόω κ. τ. τ. Πρβλ. καὶ Παρά.)

Κᾶτα, κατὰ Συγκοπ. ἀντὶ, καὶ εἶτα, ἐν χρήσει κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐρωτήσεως τινὸς μεθ' ὁρμῆς καὶ πάθους.

*Κατά, Ἰων. ἀντὶ καθ' ἅ. Ἡρόδ. Πρβλ. Koen. Γρηγόρ. Κορινθ. σ. 400. καὶ Struve quaest. Herodot. 1. σ. 34.

Κατάβα, ἀντὶ τοῦ, Κατάβηθι. Ἀριστοφ. Βατρ. 35. (υυυ)

Κατεβάδην, Ἐπίρ. (καταβαίνω) Κάτω, ἢ πρὸς τὰ κάτω καταβαίνων, ἀντίκ. τῷ, Ἀναβάδην. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 411. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Κάτω τοὺς πόδας ἔχων.

Καταβασμός, ὁ. Τὸ πρὸς τὰ κάτω καταβαίνειν. — 2) Κατηφορικὸς τόπος, ἤτοι κατήφορος. — 3) Τόπος τις μεταξὺ τῆς Ἀφρικῆς καὶ Αἰγύπτου. ἰδὲ καταβασμός, ἐκ τοῦ

Καταβαίνω, Μέλ. καταβήσομαι. Πρεμν. — βέβηκα, Ἀόρ. κατέβην, ὅθεν καταβείομεν, Ἐπικ. Ἐπτατκ. ἀντὶ καταβῶμεν, Ἰλ. Η, 97. κατάβα, Ἀττικ. Πρστατ. ἀντὶ κατάβηθι, Ἀριστοφ. (υυ—) Μέτ. Ἀόρ. κατεβησάμην, ἐκ τοῦ ἀπίου ὁ Ὅμηρ. ἀδιαφόρως μετχρζτ. καὶ τὸ κατηβήσατο καὶ τὸν ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. τύπον κατεβήσετο. Πρστατκ. καταβήσετο, Ἰλ. Ο Ὅμηρ. μτχρζτ. καὶ τοὺς δύο ἀορίστους· (βαίνω. Ἀνμλ.) Κυρίως, Ἔρχομαι, ὑπάγω ἀνωθεν πρὸς

τὰ κάτω. Κατέρχομαι, καταβαίνω, Ὅμρ. συνήθως «καταβαίνειν» ἐκ τινος εἰς τιν ἄλλα καὶ μετὰ τῆς γενικ. μόνης Ἰλ. Ω. 329. «ἐπεὶ οὐ πόλιος κατέβαινε. ἀφ' οὗ κατέβησαν ἀπὸ τῆς πόλιν, καὶ ἤλθον εἰς τὸ πεδίον. Οὕτω καὶ «εἴφρου καταβαίνειν» Ἰλ. Κ, 109. καὶ μετὰ τῆς Αἰτικ. χωρὶς πρθτ. «θαλάμου κατεβήσατο» Ὀδτ. Β, 337. Κατέβη κάτω εἰς τὸν θαλαμόν του. Διόλου διάφορος ὅμως εἶναι ἡ Αἰτιατικὴ «κλίμακα κατεβήσατο» = Κατέβη τὴν σκάλαν. Ὀδτ. Λ, 330. ὁμοίως καὶ «κατέβαινε ὑπερῴοιο» Κατέβαινεν ἀπὸ τοὺς δύο θαλάμους της. Ὀδτ. Σ, 206. Ψ, 85. καὶ «Ἕστον ἐφόλκιον καταβῆναι» καταβαίνειν ἐπὶ τοῦ τημωνίου, ἐπάνω εἰς τὸ τημώνι. Ὀδτ. Ξ, 350. — 2) Εἰς ἰδιαιτέρας ἀναφορὰς, παρατηρουμένης πάντοτε ἀκριβῶς τῆς θέσεως τοῦ τόπου, ὅταν τις ἀπὸ ὑψηλότερα εἰς κατωτέρα κείμενον ἔρχηται τόπον· ὅθεν α) Ἀπὸ τὴν μεσόγειον, ἢ ἀπὸ τὰ ἐνδότερα ἐπικρατείας τινὸς εἰς τὴν θάλασσαν ἔρχομαι, καὶ ἔρτ. ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἐνδοτέρω τῆς Ἀσίας μερῶν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἐρχομένων. Ἡρότ. — β) Πορεύομαι εἰς τὸν κατωτέρω κείμενον τόπον τῆς μάχης, καὶ εἰς τὸ στάδιον· μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ «εἰς ἀγῶνα» Σοφκλ. γ) Ἐπὶ Ῥητόρων. καταβαίνω ἀπὸ τὸ ὑψηλὰ κείμενον βῆμα, σπανίως μετὰ προσθήκης τοῦ, βήματος. Wolf. ἐν Ἀντν. p. 373. — 3) Μτφρ. α) «Καταβαίνειν εἴς τιν Εἰς τὴν ὁμιλίαν καταντῶ εἴς τι, ἔρχομαι νὰ ὁμιλήσω περί τινος, ἐπιχειρίζομαί τι. Ἡρότ. Α, 116. συνηθ. μετὰ Μτχ. Α, 90. «Λέγων δὲ ταῦτα κατέβαινεν αὐτὸς παρακαλέων· ἄρχετε πάλιν νὰ παρακαλῆ· τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ ἐν §. 118. αὐτόθ. καὶ Θ'. 94. «Εἰς ὃ κατέβαινον συλλυπούμενοι τῷ πάθει» β) Ταπεινοῦμαι, καταβαίνω εἴς τι γ) «Εἰς τοὺς χρόνους καταβαίνειν Πίπτειν εἰς τὸν ἴδιον καιρόν, Ἀριστοτ. καθόλου δὲ, ταυτόχρονον ἢ σύγχρονον εἶναι τινι» εἴς τιν Ἀριστοτέλ. «Δεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς συζεύξεως κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰς τοὺς χρόνους τούτους καταβαίνειν· πρέπει νὰ συμφωνῇ, νὰ τεριάζῃ μὲ τοὺς χρόνους τούτους. — Μτφρτκ Καμνω τινὰ νὰ καταβῇ, τὸν καταιβάζω, τὸν ταπεινώνω. Πίνδρ. Πύθ. 8, 111. «Δαίμων δὲ παρίστχει, ἄλλοτ' ἄλλον ὑπερθε βάλλων, ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει». Σπανίως Πθτκ. «ἵππος ταχὺ καταβαίνεται» Ξενο. Ἱππικ. ΙΑ'. 7. «ἡλίγωρα ἐκαβαλλικεύεται, ὀλίγωρα καταβαίνει τις ἀπὸ αὐτοῦ. Πρβλ. τὸ ἀντίθετ. Ἀναβαίνω.

Καταβακχεύομαι, ὡς Πθτκ. (βακχεύω) Διόλου βακχεύομαι, πίπτω εἰς τὴν βακχικὴν μανίαν· παρὰ Σουίδ. ἐν Λ. Βακχεῦον. Εὐριπ. Βάκχ. 109. «καταβακχεύεσθε δρυὸς ἐν κλάδοις.» ἀντὶ, καταβακχευεσθε, λάβετε ἐν τῇ βακχικῇ μανίᾳ κλάδους δρυὸς εἰς τὰς χεῖρας. Τὸ ἐνεργητικὸν ἔχει μόνος ὁ Εὐμάθιος.

* Καταβακχιόομαι, ὡς Πθτκ. (βακχιόω) Εἶμαι ἐνθουσιασμένος τῶν βακχικῶν ἐνθουσιασμῶν, ἰδ. ἀνωτέρω.

Καταβάλλλω, Μ. βαλῶ, Ἀόρ. κατέβαλον (βάλλω, Ἀνμλ.) Κάτω βάλλω, τίθημι, βάλλω, ῥίπτω τι κάτω, μετὰ βίας καὶ ἀυπαστείας ἢ ὁρμῆς ῥίπτω, βάλλω τι κατὰ γῆς, ἢ ἔνδον τινος. Ἀπορρίπτω. Ὅμρ. — β) Καταιβάζω, ἀφίνω τι νὰ πέσῃ, Ἰλ. Ε, 343. Θ. 249. ὅθεν ἐπὶ κολακευόντος (χαιδεύοντος) σκύλου «Οὔατα κάββαλεν Κατέβασε τ' αὐτιά, Ὀδτ. Ρ, 302. ἀλλὰ καὶ «τὰς ὀφρῦς, τὰ βλέφαρα καταβάλλειν» Καταιβάζειν τὰ μάτια. Εὐρτ. Κύκλ. 166. τὸ δὲ «πρῶτον ἰούλου ἀπὸ κροτάφων καταβάλλειν» Θεόκρ. 15, 85. = Ἀφίνω τὰ πρῶτα γένεια τῶν παρειῶν νὰ κυματοῦνται τὸν κατήφορον. (ὁ Ὅμρ. μτχρζτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν Ἐπν. Ἀόρ. Κάββαλε, ἀντὶ Κατέβαλε.) — γ) Νικῶ, ἐπαινόω τινά, τὸν βάλλω ὑπεκάτω μου. Φονεύω, ἀποκτείνω, σφάζω, θανατόω. Ξενοφ. «πάντεσσι καὶ πολλοὺς αὐτῶν κατέβαλον», καὶ Ἡρότ. — δ) Καταλύω, καθαίρω, ἀφανίζω, χαλνῶ. «Ἐξουσίαν, πολιτείαν καταβαλεῖν». ε) Φέρω εἰσόδημα, ἀδίω, εὐγάζω ὡς εἰσόδημα. Ἡρότ. Β, 149. «ἡ δὲ τότε τοὺς ἐξ μῆνας ἐς τὸ βασιλήϊον καταβάλλει ἀπ' ἡμέρης ἑκάστης τάλαντον ἀργυρίου ἐκ τῶν ἰχθύων» ὅθεν καὶ Ἐστίνω, καταπίπτω, πληρόνω. «Ἀργύριον, δραχμὴν, τάλαντον, πορθμία, ζημίαν καταβαλεῖν. ζ.) Κάτω φέρω, μετακομίζω, καὶ ἔρτ. φέρω εἰς τὰ παραθαλάσσια. Ἡρότ. 7, 25. ζ) Ἀπορρίπτω, ἀποδοκιμάζω, καταδικάζω. ὅθεν «οἱ καταβεβλημένοι» Οἱ ἀπορριμμένοι, καταφρονημένοι, χαμερπεῖς. Ἰσοκρ. — η) Ἀφήνω, ἢ ἐνεργῶ νὰ πέσῃ τι ὑποκάτω ἢ, ἔνδον τινός· ὡς «καταβάλλειν τῇ γῇ σπέρματα», ἀντὶ τοῦ, σπείρειν. «Καταβάλλε ἐνὶ ποντῳ, βάλλε μέσα εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ μεταφρ. «καταβάλλω σε εἰς συμφοράν». — 2) Μέσως. Καταβάλλομαι, βάλλω ἐμαυτόν, ἢ ἐκ τῶν ἐμῶν τί, ἢ ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ κάτω. Θεμελιόνω, ῥίπτω, βάλλω θεμέλιον, ἀρχὴν ποιῶ· ἀρχίζω, ὡς, «καταβάλλομαι λόγους». Πλάτ. κτίζω, ἀποκαθίστημι, συνίστημι. κτίστης, δημιουργός, ἀρχηγός, κτίτωρ γίνομαι τινός, stifton, Γερμαν. ὡς «καταβάλλεται βιβλιοθήκην» παρ' Ὀκέλ. Ε'. «Μετὰ πάσης σπουδῆς καὶ προσοχῆς δεῖ καταβάλλεσθαι. Τὸ θεμέλιον εἰς τὴν γένεσιν τῶν παίδων πρέπει νὰ βάλλεται μὲ μεγίστην προσοχήν. «Τὴν Κυρηναίαν καταβάλετο φιλοσοφίαν». Στράβ. ΙΖ'. ἐστόστησεν, ἐθεμελίωσε.

Καταβαπτίζω, Μ. ίσω, Ἀτκ. ίσω (βαπτίζω) Μέτα ἢ ὑποκάτω βουτῶ, διόλου βαπτίζω. Πνίγω, καταποντίζω. Χρωματίζω, καὶ Πθτκ. Πνίγομαι, καταποντίζομαι, ἀφανίζομαι. «Τὸ ζῆν μοι καταβαπτισθήσεται». Ἀλκίφρ. Β'. 3.

Καταβαπτιστήριον, τό. Τόπος ἔνθα καταβαπτίζονται. ἀμφ.

Καταβαπτιστής, οῦ, ὁ. (καταβαπτίζω) Ὅς τις καταβαπτίζει, ἢ πνίγει.

Καταβάπτω, Μ. ψω, (βάπτω) = καταβαπτίζω, βουτῶ τι μέτα εἴς τι, διόλου βάπτω· Χρωματίζω. Λουκιαν. εἰκ.

Καταβαρέω, ῶ. Μ. ήσω (βάρος) Διὰ τοῦ βάρους θλίβω, μεγάλως ἢ διόλου βαρύνω, καταπλακόνω, ἐπιφορτίζω, ἐνοχλῶ.

Καταβαρής, ές, (βάρος) Λίαν, πολλὰ βαρύς. Δίων ἀμφ. ἴσως ἀντὶ τούτου πρέπει νὰ γράφεται κατάβαρυς Lobeck Φρύνιχ. σ. 540. Κάσ.

Καταβάρησις, εως, ἡ. (καταβαρέω) ἢ διὰ τοῦ μεγάλου βάρους γινομένη θλῖψις· μεγάλον βάρος, πείραξις, ἐνόχλησις, καταπίεσις.

Καταβαρύνω, = Καταβαρέω.

* Κατάβαρυς, υ, Ἰδ. Καταβαρής.

Καταβασανίζω, Μ. ίσω. Λίαν, μεγάλως βασανίζω. Ἱπποκρ.

Καταβάσιον, τό = Κατάβασις. Σουίδ. ἐν Λ. Περδικίων. Εἴσοδος, ἔμβασμα, κατέβασμα εἴς τι ὑπόγειον, σπήλαιον, ἢ ὁδὸς ἢ φέρουσα εἰς ὑπόγειόν τι σπήλαιον, — 2) Ἡ ὁδὸς, ὁ δρόμος, ἢ πορεία πρὸς τὰ κάτω. — 3) = Καταβαθμὸς, κατήφορος, κατηφορικὸς τόπος. Δημήτρ. Φαλήρ. §. 228.

Καταβάσιος Ζεύς. = Καταιβάτης. ἀμφ.

Κατάβασις, εως, ἡ, (καταβαίνω) Τὸ καταβαίνειν, μάλιστα ἀπὸ τῆς μεσογείου ἢ ἀπὸ τῶν ἐνδοτέρω χωρᾶς τινὸς πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἀντθ. τῷ Ἀνάβασις. β) Ὁ δρόμος, ἢ ὁδὸς, ἢ ἡ πορεία πρὸς τὰ κάτω, ἢ εἰσοδοιπορία ὑπόγειόν τι σπήλαιον. γ) Κατήφορος, κατηφορικὸς τόπος. ἰδέ. Καταβάσιον.

Καταβασκαίνω. Μ. ανῶ. Λίαν, διόλου βασκαίνω.

Καταβασμός, ὁ. Αἰσχύλ. Προμ. 810. Ἰωνικ. ἀντὶ Καταβαθμός.

* Καταβατέον. Ὑμτκ. Ἐπθτ. τοῦ Καταβαίνω. Πρέπει νὰ καταβῶμεν, νὰ καταδεχθῶμεν. Πλάτ. Πολιτ. 7. σ. 520. C.

Καταβατεύω. Ὁ Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 480. ἑρμην. διὰ τοῦτου τὸ, καταστείβω· Πατῶ, περιπατῶ ἐπάνω.

Καταβάτης, ου, ὁ. (καταβαίνω) Λέγεται ὁ ἀπὸ τοῦ ἅρματος μαχητὴς, πολεμιστὴς, ὅς τις ἔτι καταβαίνει ἀπ' αὐτοῦ, καὶ πεζὸς πολεμεῖ. Πλάτ. Κριτ. — 2) = Καταβάτης.

* Καταβατός, ή, ὴ, (καταβαίνω) Καταβαίνων, κατηφορικὸς, κρημνώδης.

Καταβαύζω, Μ. ξω (βαύζω) Κατὰ τινος βαύζω. Ἀναλεκτ. Α'. 246. «Ὁ καὶ τοκέων καταβαύζειν· ὅς τις ἔτι ἐγαύγισε καὶ τοὺς γονεῖς του. ἰδέ. Βαύζω.

Καταβαυκαλάω, καὶ Καταβαυκαλέω. Διὰ ᾠδῶν τινῶν ἀποκοιμίζω τινά· καταβαυκαλήσεις ᾠδῶ. Αἰλιαν. Ζῴων Ἱστορ. ΙΔ'. 20. ἐκ τοῦ

* Καταβαυκαλέω, = τῷ πρωτ. ὅθεν

Καταβαυκάλησις, εως, ἡ. Τὸ ἀποκοιμίζειν τινὰ διὰ τινῶν ᾠδῶν, ἢ τῶν τιθηνουσῶν ᾠδὴ· τὸ πρὸς ἀποκοίμησιν τῶν βρεφῶν τραγουδεῖν τῆς βοζαστρας. Ἀθήν. ΙΔ'. Ἐν τοιούτοις εἶναι καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτ. Εἰδ. ΚΔ'. 7. «εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὰ καὶ ἐγέρσιμοι ὕπνοι. Εὕδετ' ἐμὰ ψυχά, οὐ' ἀδελφεώ, εὖσκα τέκνα. Ὄλβιοι εὐνάζεσθε, καὶ ὄλβιος ἀῶ ἰδοιτο».

Καταβαυκαλίζω, Μ. ίσω. = Καταβαυκαλάω. Σουίδ. καὶ Φάτ. 2) ὁ Σωκρτ. παρ' Ἀθην. Λείψ. ΙΑ'. μεταχειρίζεται τοῦτο αὐτὸ τοῦ, καταπίνειν, ἐκ τοῦ Βαύκαλις, εἴδος ποτηρίου, παραγράφειν.

Καταβδελύσσομαι, Ἀπθτκ, Μέσ. Λίαν, διόλου βδελύσσομαι.

Καταβεβαιόω, (βεβαιόω). Λίαν, διόλου βεβαιόω, στερεόνω, ὀχυρόνω. Μέσ. στερεῶς ἐξασφαλίζω τι· ἀσφαλῶς καὶ σταθερῶς βεβαιῶ τι. ὅθεν

Καταβεβαίωσις, εως, ἡ. Λίαν, διόλου βεβαίωσις.

Καταβεβλαστημένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μτχ. τοῦ παθητ. παρκ. τοῦ, Καταβλαστάνω, ἀντὶ τοῦ, Ἀμελῶς, βραδέως, ὀκνηρῶς· ἀμφ. παρ' Ἀριστοφ. Πλοῦτ.

* Καταβείομεν, Ἐπκ. 1. πλθντκ. προσπ. τοῦ Τπτκτ. Ἀόρ. 2. ἐκ τοῦ Καταβαίνω, ἀντὶ καταβῶμεν. Ἰλ. Κ, 97.

Καταβελής, ές, (βέλος). Διόλου γεμάτος ἀπὸ βέλη. Διον. Ἀλ. Β'. 42.

Κατάβημι. Ζήτ. Καταβαίνω.

* Καταβῆναι, Ἐπκ. καταβήμεναι. Ἀπρμφτ. ἀόρ. 2. τοῦ Καταβαίνω. Ὅμρ.

* Καταβήσεο, β'. ἐνκ. Πτκτκ. μέσ. Ἀόρ. τοῦ ῥμτ. Καταβαίνω. Ἰλ.

Καταβήσομαι, εἰς Ἐνεστῶτα ἐκ τοῦ Μέλ. τοῦ καταβαίνω, ἔχει ὁ Ἡσίοδ. ἐν Θεογ. 757. Ὅμρ. Ἰλ.

Καταβησόμην, = Κατεβησάμην· ἀφ' οὗ τό, καταβήσεο· προστκτ. Ἰλ. Ε. 109. ἀντὶ τοῦ, κατάβηθι. Ἰδ. Καταβαίνω.

Καταβιάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀπθτ. Μέσ. (βιάζομαι). Λίαν, διόλου βιάζω, στενοχωρῶ, καταπονῶ· εὑρηται καὶ Πλάτων. «ἀπ' ἐκείνου καταβιάζεται». Πλούταρχ. Θησ.

Καταβιβάζω, Μ. άσω (βιβάζω). Πρὸς τὰ κάτω φέρω, ἀάγω, ἢ ἀγίνω τι νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὰ κάτω. Ποιῶ, κάμνω τινὰ ἐλθῇ, ὑπάγῃ, κατέλθῃ, ῥιφθῇ, ἀφεθῇ τι πρὸς τὰ κάτω. Ἡρότ. 1, 87. «ἐς κοίλην νῆσον». Ἡρότ. 8, 1. Φέρω, διώκω, ἢ ῥίπτω κάτω. Ξενο. Ἑλλνικ. 4. 6.

5. 7. ἀφ' οὗ τὸ κατὰ παραβόλαν ἐν τῇ συνηθείᾳ, Καταβάζω ἢ κάλλιον Καταιβάζω. ὅθεν

Καταβιβασμος, ὁ. Τὸ καταβιβάζειν, καταβασμός, κατέβασμα, τὸ ῥίπτειν πρὸς τὰ κάτω.

*Καταβιβαστέος, ία, έον. Ῥητκ. Ἐπθτ. τοῦ Καταβιβάζω. Ὅ,τι πρέπει νὰ φερθῇ κάτω. Πλάτ. Πολιτ. 7. σ. 539. Ε.

Καταβιβρώσκω, Μ. καταβρώτω, Ἀόρ. κατέβρων (βιβρώσκω, Ἀνμλ.) Κατατρώγω, καταπίνω. Ἴμν. Ἀπλ. 127. ὁ Ἀόρ. Καταβρώξειε, Διονυσ. Πργτ. 604. πρέπει νὰ διορθωθῇ «καταβρόξειεν» Ὅπερ ἰδέ.

*Καταβινέω, Μ. ήσω, = Βινέω. Ἀριστφ. Θσμφρ. 1215. ἀμφ.

Καταβιόω, ῶ. Μ. ώσομαι (βιόω, Ἀνμλ.). Διάγω, περνῶ τὴν ζωήν μου. Περνῶ τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου, ἢ τελειόνω αὐτήν. ὅθεν

Καταβιωσις, εως, ἡ. Ἡ διαγωγὴ τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς· καὶ ἡ ἐκπλήρωσις αὐτῆς.

Καταβλακεύω, (βλακεύω). μετὰ Αἰτιατ. Ἀμελῶτε, ἐξ ἀμελείας (ἀπὸ ἀμέλειαν) παραβλέπω, ἢ ψείρου, χαλνῶτε· «τὶν» Ξνφ. Ἀνβτ. 7, 6, 16. Ζήτ. Καταδειλιάζω. Μέτ. Καταβλακεύομαι. Εἶμαι, ἢ γίνομαι ῥᾴθυμος, ἀμελής, ὀκνηρός. Πράττω ἢ φέρομαι οὕτω.

Καταβλάπτω, Μ. ἀψω. Λίαν βλάπτω. Ἴμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 93.

Καταβλέπω, Μ. βλέψω. Κυττάζω, βλέπω πρὸς τὰ κάτω. Βλέπω τι προσοχτικῶς, καὶ ἐξετάζω αὐτό· ὅ ἐστι, κατὰ πρόσωπον βλέπω. Πλούταρχ.

*Καταβλέω, ὅθεν ὁ Πρκμν. τοῦ Καταβάλλω.

Καταβλημα, τό (καταβάλλω). Πᾶν ὅ,τι καταβάλλει, ῥίπτει, ἢ βάλλει ὑποκάτω τινάς, καὶ Ἰδιωτρ. α) Προσκήνιον, παραπέτασμα. β) Βάσις, θεμέλιον, καὶ τὸ τεθεμελιωμένον, ἐπεστηριγμένον ἐπ' αὐτῶν. γ) τὸ ἐπιτεθέν, ἢ ἐπιχρεμασθέν· πᾶν ὅ,τι ῥίπτει, ἢ βάλλει τινάς ἐπί τι. Πᾶν ὅ,τι κρεμᾷ, ἢ ἀφήνει τινὰς νὰ κρέμανται πρὸς τὰ κάτω. Ἰταλ. Πολυδ. Δ'. 127. καὶ 131.

Καταβλής, ῆτος, ὁ (καταβάλλω) = Ἐπιβλής. Μάνδαλος. Ἡσύχ. ὅς τις ἔτι ἔχει καὶ, Κάβλης, μάνδαλος τῶν θυρῶν, Πάφιοι.

Καταβλητικός, κή, κόν (καταβάλλω). Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταβάλλειν. ἐξαιρτ. εἰς τὸ νὰ σηκώνῃ τὸν ἐναντίον ἀπὸ τὴν σέλλαν, καὶ νὰ τὸν ῥίπτῃ κάτω ἀπὸ τὸ ἄλογον. Ξενφ. Ἱππκ. 8, 11.

Καταβλημαίομαι, Μ. ήσομαι. Ἀπθτκ. Μέτ. Λίαν, διόλου βλημαίομαι. Θεόκριτ. Ε'. 42.

Καταβλώσκω, Μ. καταμολοῦμαι, Ἀόρ. κατέμολον, (βλώσκω, Ἀνμλ.) Διαπερῶ, πηγαίνω πέρα πέρα. Κατέρχομαι. Ζήτ. Βλώσκω. Ὀδυσ. Π. 466. μετὰ τῆς Αἰτκ. «πάτον».

Καταβοάω, ῶ. Μ. ήσομαι, Ἰωνκ. βώσομαι (βοάω, Ἀνμλ.) μετὰ γενικ. Λίαν βοῶ, μεγάλως φωνάζω. Τβρίζω, ὀνειδίζω, Κατηγορῶ, κακολογῶ, ἐναντίον τινος φωνάζω, Ἡρδτ. 4, 85. 2) Μετὰ Αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, Φωνάζω τόσον δυνατά, ὥστε δὲν ἀκούεται διόλου ἡ φωνὴ τοῦ ἐναντίου. Ἀριστοφ. Ἀχρν. 711. Ἱππ. 286. «καταβοήσομαι βοὴν σεν». Ζήτ. Κατακράζω. 3) Θρηνῶ διά τι «κατεβοᾶτο ἐσημέραιν» Νικόλ. Δμσκν. σ. 232. Ἐκδ. Κορ. ὑπεμμνήσκετο, ἐνεθυμίζετο μὲ βοάς. ὅθεν

Καταβοή, ῆς, καὶ, Καταβόησις, ἡ. Τὸ μεγαλοφώνως βοᾶν, κραυγὴ κατά τινος, ὅ ἐστιν, ὕβρις, ὀνειδισμός, κατηγορία, κακολογία, παράπονον.

*Καταβόησις, εως, ἡ. Ἰδ. τὸ ἀντρ.

Καταβολάς, άδος, ἡ. = Κλάδος. Ἡσύχ. ἐν τῇ συνηθείᾳ δέ, ὁ κλάδος δένδρου τινός, τὸν ὁποῖον καταβάλλουσι, (παραχώνουσιν) εἰς τὴν γῆν ἐπὶ βλαστήσει νέου φυτοῦ.

Καταβολεύς, έως, ὁ. Ὅς τις καταβάλλει, πληρωτής. Γλωσσ. 2) «Ἀγῶνος καταβολεύς». Ὁ θεμελιωτής. Σχολ. Πινδ. Ὀλ. Γ'. 1. Stifter, Γερμ. Fondateur, Γαλ. ἐκ τοῦ

Καταβολή, ἡ (καταβάλλω). Τὸ ῥίπτειν κάτω. 2) Ἡ βάσις τοῦ θεμελίου, θεμέλιον, κεφάλαιον, ἢ ἀρχὴ· «αἰτίας καὶ θεμελιῶν» Ἐκτινος συγγενικῆς αἰτίας καὶ θεμελιωδοῦς σφάλματος τῆς γενεᾶς, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχον καὶ οἱ γονεῖς αὐτοῦ. Πλούταρχ. Τιμολ. «οὐκ καταβολῆς ποιεῖσθαι τὴν ἀνακάλυψιν». Ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τὸ θεμέλιον, (ἀπὸ θεμελίου). Πολυβ. Α'. 36. «καταβολὴν ποιοῦμαι». Βάλλω θεμέλιον, κάμνω ἀρχήν. 3) ἔκτισις, ἀπόκτησις, πληρωμή, ἀπόδοσις, εἰσφορὰ ἀργυρίου. Τὸ χρεών, τὸ καθῆκον. Κατάλυσις, καθαίρεσις, φόνος, τὸ βάλλειν, ῥίπτειν κάτω. Ὁρμή. Κατακυρίευσις, Καταπλάκωσις, «καταβολὴ πυρετοῦ». Ἡ περιοδικὴ λῆψις τοῦ πυρετοῦ, Πρβλ. Καταβολέω· καὶ ἐντεῦθεν, Πᾶν τὸ ἐκ περιόδου γινόμενον. Πλάτ. Γοργ. 4) Πάθος τι ὀφθαλμικόν, συνήθως παρὰ τοῖς τῶν Ἰατροῖς Kataract λεγόμενον. Πλτρχ. Τιμολ. 37. Ζήτ. Καταβάλλω.

Καταβολικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς καταβολήν. ἀμφ.

Καταβόλος, ὁ (καταβάλλω). = Καταβάλλων. ἀμφ. Κατὰ τὸν Σχολ. Θουκυδ. Α'. 30. λόγος τις. Τόπος ἐν ᾧ ἄραζαν τὰ πλοῖα.

Καταβομβέω, ῶ (βομβέω). Λίαν βομβῶ. Ἀγαθίας Ἱστορ. Β'. «τῇ σάλπιγγι καταβομβέων». Περιηχῶ μὲ τὴν σάλπιγγα.

Καταβορβόρωσις, εως, ἡ (βόρβορός, βόρβορος). Ἡ διόλου βορβόρωσις, καταλέρωσις διὰ τοῦ βορβόρου.

*Καταβόρειος, ον (Βορέας). Κάτω τοῦ Βορέως, ὁ ὀπίσθεν ἔχων τὸν Βορέαν, ἐξασφαλισμένος ἀπ' αὐτοῦ, μὴ ὑποκείμενος εἰς αὐτόν· ὅθεν πρὸς νότον ἐστραμμένος, πρὸς μεσημβρίαν κείμενος, Ἀντθτ. τῷ πρόσβορρος.

Καταβόρρος, ον (Βορέας, κατά). = Καταβόρειος. Ἀντθτ. Παράβορρος, καὶ Πρόσβορρος, παρ' Ἀριστοτ. Οἰκον. Α'. «Κατάβορρος οἰκία». Ἡ ἐκ τοῦ ὀπισθεν αὐτῆς ἔχουσα τὸν Βορέαν, ἐμπροσθεν δὲ τὸν νότον· ἢ πρὸς νότον βλέπουσα· ἐπειδὴ καὶ τό, Πρόσβορος σημαίνει τὸν πρὸς Βορέαν κείμενον. Ἄρα, ὡς τὸ «κατὰ ποταμόν».

Καταβοσκέω, ῶ· ἐξ οὗ ὁ Μέλ. τοῦ Καταβόσκω.

*Καταβόσκω, Μ. βοσκήσω (βόσκω, Ἀνμλ.) Ἐπὶ τοῦ ποιμένος, Ἀφήνω τὰ κτήνη νὰ φάγωσι ὅλον τὸν χόρτον λειβαδίου τινός. Μέσ. Καταβόσκομαι· διόλου βόσκω, τρώγω. Κατατρώγω τι. Καλλίμ. Ἄρτεμ. 125. «κτήνεα φίν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πόχνη». Τό δέ ἐν Ἰλ. Κ. 162. «— ζύλοχον καταβοσκομένοιν». Ἀντί, κατά τινα ὑλώδη καὶ σύδενδρον τόπον βοσκομένων.

Καταβόστρυχος, ον (βόστρυχος). Καλῶς ἢ διόλου πεπλεγμένος, ὁ πολλοὺς βοστρύχους (πλεξούδας) ἔχων. Ἀριστοφ. Β'. 19. ὅθεν

*Καταβοστρυχόω. Πλέκω, κάμνω πολλοὺς βοστρύχους, προβλέπω τι μὲ πολλοὺς βοστρύχους.

Καταβουκολέω, ῶ (βουκολέω). Διόλου ἢ κακῶς βουκολέω. Ἀποπλανῶ, παροδηγῶ, ἀπατῶ.

Καταβραβεύω, (βραβεύω). Κατακρίνω, καταδικάζω. Δημοσθ. κατὰ Μειδ. 25. Ὁ Φώτ. ἔχει Καταβραβευέτω, παραλογιζέσθω, κατακρινέτω, καταγωνιζέσθω. Λεξικ. χειρόγρ. Καταβραβεύειν, ἐπηρεάζειν, καὶ ἀποστερεῖν τοῦ βραβείου. Παρακρίνειν.

Καταβραχύ, ἀντί, κατὰ βραχύ. Ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον· ἀλλὰ καὶ «καταβραχυ». Lobeck Φρύνχ. σ. 540.

*Καταβραχύνομαι, Εἶμαι βραχύς, ὀλίγος, ἢ μικρός. Φιλόστρ. Ἔκκ. Ἱστ. 10, 11.

Καταβρέμω, = περιβρέμω, περιηχῶ, καταβροντῶ. Ἀνακρ. ς'. 5.

*Καταβρενθύομαι. Ἀπθτκ. μόνον ἐν τῷ Ἐνστ. καὶ Πρτ. ἐν χρήσει· = βρενθύομαι μετ' ἐπιτάσεως.

Καταβρεξις, ἡ· Μαλάκωσις (μούσευμα) σώματος τινός, μένοντος χρόνον τινὰ εἰς ὁποιονδήποτε ὑγρόν.

Καταβρέχω, Μ. βρέξω (βρέχω). Διόλου ἢ λίαν βρέχω, ὑγραίνω, μαλακύνω σῶμά τι εἰς ὑγρόν, μουσεύω. Μτφρκ. «καύχημα σεῦ καταβρέχειν». Νὰ βρέχωμεν τὰ καυχήματά μας μὲ σιωπήν, ἤγ. νὰ σιωπῶμεν, καὶ οὐχὶ νὰ καυχώμεθα. Πίνδ. Ἴσθμ. 5, 65.

Καταβρίζω, Μ. βρίξω (βρίζω). Διόλου βρίζω, ἀποκοιμοῦμαι, Κατακοιμοῦμαι. Ἡσύχ. ὅστις ἐμνήσθη ἔτι καὶ τοῦ κατ' ἀποκοπήν, Καμβρίζω. 2) Μτβτκ. Ἀμελῶτε.

Καταβρίθω, Μ. ίσω, (βρίθω). = Καταβαρύνω, διὰ τοῦ βάρους, (ἢ διὰ τὸ πολὺ βάρος) ἐπὶ τῇ πλάστιγγι τῆς ζυγαριᾶς κείμενον, βαρύνω πρὸς τὰ κάτω τὸ ἓν μέρος αὐτῆς· καὶ Οὐδετ. Σταθμῷ ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, μτφρκ. «δῶρα μὲν πάντας κε καταβρίθοι βασιλῆας». Θεόκρ. ΙΖ'. 95. ὅπου ἄλλοι ἐσφαλμ. Καταβεβρίθει, ἔχουσι. Πρκμν. Καταβέβριθα, εἶμαι φορτωμένος βαρειὰ μὲ τίποτε «τινί». Ἡσί. Ἔργ. 236.

Καταβροχθίζω, = Καταβροχθίζω. Ἱπποκρ. ἀμφ.

*Καταβρόκω, ἢ Καταβρόχω. Καταπίνω· ὅθεν «καταβροξειε», καταβροχθείς». Ὀδτ. Δ, 222.

Καταβροντάω, Μ. ήσω (βροντάω). Σφοδρῶς βροντῶ· διὰ τῶν βροντῶν φοβίζω, τρομάζω, ἐκπλήττω ποιῶ τινά. Ζήτ. Καταστράπτω.

*Καταβρόξειε, γ'. ἑνκ. Ἐξετκ. Ἀορ. 1. Ἐνργτ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου Καταβρόχω (συγγν. τῷ Βιβρώσκω). Καταπίνω «φάρμακον» Ὀδτ. Δ, 222. ἐνθα ὅμως οἱ Σχολ. θέλουν νὰ τὸ ἀποδώσωσιν εἰς τὸ Καταβρέχω. Οὕτω καὶ «καταβρόξειεν» Ὀδτ. Μ. 240. Ἡ γραφὴ «Καταβρώξειεν» εἶναι ἐσφαλμένη. Πρβλ. Buttm. Lexilg. 2. p. 121. Ἀόρ. τῆς Μέτχ. Καταβρόξας, Ἀπλν. Ῥδ. Ἐκτὸς τούτου εὑρίσκεται παρὰ Λυκοφ. καὶ ὁ Πθτκ. Ἀόρ τῆς Μτχ. Καταβροχθείς.

Καταβροτόω, ῶ (βρότος). Μετὰ αἵματος μολύνω. ἀμφ.

Καταβροχή, ἡ (καταβρέχω). Τὸ καταβρέχειν, ὑγραίνειν, μουσεύειν πέρα πέρα.

Καταβροχθίζω, Μ. ίσω (βροχθίζω). Καταπίνω καὶ κατατρώγω, Ἀριστφ. Ὄρν. 505. ὅθεν.

Καταβροχθισμός, ὁ, ἡ. Ἐνέργεια τοῦ καταπίνειν, καὶ κατατρώγειν.

Καταβρόχω, καταπίνω, ἀφ' οὗ τό, Καταβρόξειεν, Ὀδυσ. Δ. 222. καὶ, καταβροχθείς Λυκόφ. 55. καὶ 742. Ἰδ. Καταβρόξειε.

Καταβρύκω, Μ. ύξω (βρύκω). Βιαίως, ἢ σφοδρῶς δάκνω, καταδάκνω, κατατρώγω.

*Καταβρυχάομαι, Ἀπθτκ. μετὰ μέτ. μλ. = ήσομαι, καὶ πθτκ. ἀορ Καὶ

Καταβρύχω, Μ. ύξω (βρύχω). Λίαν βρύχω, οὐρλιάζω. 2) Κτυπῶ τοὺς ὀδόντας μὲ τφοδρότητα.

*Καταβρύω, (βρύω). Πλουτοπαρέχω, θαυμάζω, ἢ πρασινίζω. Εὔβουλος παρ' Ἀθη. 11. p. 471. Δ.

Κατάβρωμα, τό. Κατφάγωμα, φαγητόν ἀμφ.

*Καταβρώξειε. Ἰδ. Καταβρόξειε.

Καταβρωσις, εως, ἡ (καταβιβρώσκω). Τὸ καταβιβρώσκειν.

Καταβρώσκω, καὶ καταβιβρώσκω (βρόω).

Διόλου τρώγω, κατατρώγω, καταπίνω· ὅδεν τα, κατέβρως. Ὅμηρ. Ἴλ. Ἀπόλ. 127.

*Καταβρώσω, Μέλ. τοῦ καταβιβρώσκω.

Καταβυθίζω, Μ ίσω (βυθίζω). Ὑποκάτω βουτῶ, φέρω ἢ βάλλω τι εἰς τὸν βυθόν, πνίγω, βουλῶ, βουτῶ. ὅδεν

Καταβυθισμός, ὁ. Ὁ διόλου βυθισμός, πνιγμὸς, βούλιτμα.

Καταβυρσόω, ῶ (βυρσόω). Περικαλύπτω, σκεπάζω (καπλατίζω) τι μὲ δέρμα. ὅδεν

Καταβύρσωσις, ἡ. Τὸ διὰ τῆς βύρσης περικάλυμμα.

Κατάγαιος, ον (γαῖα). = Κατάγειος. Ὁ ἐπὶ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ὤν. Ἡρόδ. Δ'. 175. ὀστρουθοὶ κατάγαιοι. Οἱ στρουθοκάμηλοι· διὰ τὸ διατρίβειν ἐπὶ τῆς γῆς, διότι αὐτοὶ δὲν δύνανται νὰ πετῶσι· ἐντεῦθεν καὶ τὸ κατώτατον μέρος τῆς οἰκίας, τὸ ἐπὶ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ὄν, τὸ Κατώγειον, ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον· ὅ καὶ ἀντίκ. τῷ Ἀνώγειον· καὶ ὁ ὑποκάτω τῆς γῆς ὤν, ὑπόγειος. Ἡρόδοτ. Δ'. 95. ὡκαταβὰς κάτω εἰς τὸ κατάγαιον οἴκημα.

Καταγαίω, ῶ. Λίαν γαιόω, γανωμένον ἢ λαμπρὸν ποιῶ τι. Ἠλιμ. Ἀλιεῦ.

*Καταγαπάω, Μ. ήσω. Τὸ Ἀγαπάω μετ' ἐπτσ. Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Ἀρτ. 10, 94. 116. Schaef. Πλουτ. 5. p. 28.

*Καταγαργαλίζω, Μ. ίσω. Τὸ γαργαλίζω μετ' ἐπιτάσεως.

Καταγγελεύς, έως, ὁ. = Ὁ καταγγέλλων, κατάγγελος.

Καταγγελία, ἡ. Φανέρωσις, εἰδοποίησις. 2) κατηγορία, αἰτίασις, (μαρτυρόμενα), ἔγκλεισμα. Ζήτ. Κατάγγελία. ἐκ τοῦ

Καταγγέλλω, Μέλ. ελῶ (ἀγγέλω). Κηρύττω, μηνύω, φανερόνω πόλεμον καταγγέλλειν. Κηρύττειν πόλεμον τινί. 2) κατηγορῶ, αἰτιάω, (μαρτυρεύω, ἢ μαρτυρεύω) ἐγκαλῶ, διαβάλλω, προδίδω. Ἡρωδιαν. Ε'. 7.

Κατάγγελος, ὁ, ἡ (ἄγγελος). Ὅς τις μηνύει, φανερόνει, φέρει εἰδήσεις, κήρυξ, μηνυτής. 2) καὶ ὁ ἐγκαλῶν, κατηγορῶν, διαβάλλων, προδότης. ὅδεν

Καταγγελτικός, κή, κόν. Ὁ καταγγέλλων, κηρυστῶν. Ἠλιόδ. Γ'. τελ. 128.

Κατάγγελτος, ον. Κηρυγμένος, εἰδοποιημένος, φανερωμένος διὰ μηνυμάτων καὶ εἰδήσεων. 2) Προδεδομένος, διαβεβλημένος, κατηγορημένος, ἐγκαλεσμένος. Θουκυδ. Ζ'. 48. ἡτοῖς πολεμίοις καταγγέλτους γίγνεσθαι.

Καταγγίζω, Μ. ίσω (ἄγγος). Βάλλω, ἢ χύνω εἰς τὸ ἀγγεῖον. Μεταγγίζω. Διοσκορ. Ε'. 22.

Κατάγειος, ον (γεα, γῆ). = Κατάγαιος, Ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἢ ὑποκάτω τῆς γῆς ὤν· ἐπίγειος, ἢ ὑπόγειος. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ἐ. 25. καὶ δὲ οἰκίαι ἦσαν κατάγειοι, τὸ μὲν στόμα ὥσπερ φρέατος, κάτω δὲ εὐρύχειον. Ὑπόγειοι, μέσα εἰς τὴν γῆν ἐσκαμμένοι.

*Καταγέλα, ἡ. Κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα πλαστῆς τινος πόλεως, ἀναλόγως μὲ τὸ Σικελικὸν Γέλα Ἀριστφ. Ἀχαρν. 606. Πρβλ. Ἀθην. 7. σ. 310.

Καταγελάσιμος, ον. Τὸ γελάσιμος μετ' ἐπιτάσεως, Διόλου γελοιώδης.

Καταγέλασμα, τό (καταγελάω). Περιγέλασμα, περιγέλοιον.

Καταγελαστικός, κή, κόν. καὶ Ἐπίρ. καταγελαστικῶς. Ὁ ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ καταγελᾶν (περιγελαστής).

Καταγέλαστος, ον. καὶ Ἐπίρ. Καταγελαστῶς· Περιγελασμένος, ἄξιος περιγελάσματος, γελοῖος. Πλάτ. ἐκ τοῦ

Καταγελάω, ῶ. Μ. άσομαι, καὶ άσω, (γελάω). Μετὰ Γενικ. Κατά τινος γελῶ, σκώπτω, περιπαίζω, περιγελῶ. Ὁ Ἡρόδοτ. συνάπτει τοῦτο συχνάκις καὶ μετὰ Δοτικ. 7, 9, 5. 3, 37. 38. 2) καὶ ἀμτβτ. = Γελῶ. Ξενοφ. Ἀνβρ. 1, 9, 13.

*Κατάγελος, ὁ, ἡ (ἀγέλη). Τόπος γεμάτος ἀπὸ ἀγέλας. Ἡρωδ. Ἐπιμ. σ. 206.

Κατάγελως, ωτος, ὁ (γέλως). Τὸ καταγελᾶν, περιγέλοιον. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 75 ὑπὸ καταγέλωτος τῆς πράξεως. Πλάτ. Κρίτ. 5. τὸ πλέον ἀξιοκατάγελαστον, τὸ πλέον γελοιῶδες τοῦ πράγματος.

Καταγέμω, Λίαν γέμω, εἶμαι γεμάτος ἀπό τι, δαψιλῶς ἔχωτι. Εἶμαι καταφορτωμένος μὲ αὐτό τινος. Μόνον ἐν τῷ Ἐνστ. καὶ Πρττκ. ἐν χρήσει.

Καταγεύω, (γεύω). Ὑπερβαίνω κατὰ τὴν γεῦσιν. Παρὰ Σουΐδ. Καταγευθείς, τῇ γεύσει νικηθείς. Μέσ. Γεύομαι μὲ ἀκρίβειαν, ἐξετάζω, ἐρευνῶ ἀκριβῶς. Μετὰ γενικ.

Καταγεωργέω, ῶ. Διόλου γεωργῶ, σπείρω, φυτεύω, καλλιεργῶ τὸ χωράφιον. 2) Εἰς γεωργίαν μεταχειρίζομαι. Στράβ. Θ'.

Καταγεωτής, ἡ, καταγεωστής, ὁ (γῆ). Ὁ ὑπὸ τὴν γῆν φέρων· θάπτων τοὺς τελευτῶντας. Νεκροθάπτης. Οἰκοῦσι δὲ οὗτοι ἔξω τῶν πόλεων. Ἡσύχ.

Καταγήραιος, ον, παρὰ Διον. Ἁλικ. Β'. 46. καὶ καταγήραια σώματα. = Κατάγηρως. ἀμφ.

Καταγηράσκω, ἡ, καταγηράω, λίαν γηράσκω, γίνομαι γέρων. παμπάλαιος, Ὀδσ. Τ, 360. 2) περνῶ, διάγω τὸ γηράς μου, ἢ περνῶ ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς μου ὥστε φθάνω εἰς τὸ γῆρας. Τὸ Ἀπαρεμφ. καταγηράναι, εἶναι ἐκ τοῦ, καταγηράνω.

*Καταγηράω, Ὀδσ. 1, 510. Μ. άσομαι, (γηράω, γηράσκω, Ἀνμλ.) = τῷ πρτμν.

Κατάγηρως, ων, γενικ. ω, (γῆρας). Λίαν γηραιός, πολλὰ γέρων.

Καταγιγαρτίζω, Μ. ίσω (γίγαρτον). Ἐκβλίβω, ἐκβάλλω τὸ γίγαρτον, 2) παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 275. ἐπὶ ἀσχήμου καὶ ἀναιδοῦς ἐννοίας, ἀντὶ τοῦ, Βλάπτω τὴν τιμὴν κόρης τινός. Γίγαρτον γὰρ ἔτι καὶ τό, Αἰδοῖον.

*Καταγίγνομαι, Προκριτοτέρα γραφή, παρὰ τὸ καταγίνομαι, ὅπερ ἴδε.

*Καταγιγνώσκω, Προκριτοτέρα γραφὴ παρὰ τὸ καταγινώσκω, ὅπερ ἴδε.

*Καταγίζω, Μ. ίσω, ίσῶ. Ἰωνικ. ἀντὶ καθαγίζω, ἁγιάζω, ἱερώνω. Ἡρόδ. 1, 86. Λουκ. Μάλ. Μέσ. Καθαρίζομαι, Ἡρόδ. 1, 198.

Καταγινέω, Ἰωνικ. = Κατάγω· ἐκ τοῦ Ἀγινέω ἀντὶ, Ἄγω· ἐν Ὀδυσ. Κ. 104. ---ἅμαξαι -- ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην. Κατέφερον, κατω ἔφερον, ἐιουβαλοῦσαν

Καταγίνομαι, Μεταγενέστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ παλαιοτέρου Ἀττικοῦ καταγίγνομαι (Γίνομαι, Ἀνμλ.) Εὑρίσκομαι, εἶμαι, διατρίβω, ποιοῦμαι, κάποιος τόπον Δάγω, περνῶ τὸν καιρόν μου ἐπί τι· ἐνασχολοῦμαι, σύνειμι ἡπερί τι, καὶ περί τινος. Δημοσθ. 2) Ἔρχομαι, ὑπάγω πρὸς τὰ κάτω, κατοντῶ· εἰς βυθὸν καταγίνεσθαι. Πλούταρχ.

Καταγιγνώσκω, Μεταγενέστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ παλτρ. Ἀττικοῦ καταγιγνώσκω. = Γιγνώσκω, κατὰ ταύτην τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι ἡ, κατά, σημαίνει κακήν τινα καὶ ἀχρείαν ἢ μετὰ πονηρίας παρατήρησιν· ἡτί τινος ὡς ἡκαταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους. Ἀριστοφ. Ἱππ. 46. ἡπ' οὗ μὲ πονηρίαν ἐπαρατήρησεν, ἐκατάλαβε τοῦ γέροντος τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὸν χαρακτῆρα, καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυροπ. Α'. γ'. 10. καὶ, Η'. ἑ. 9. ἡκαὶ πῶς δὴ τοῦτο κατέγνωκας; Καὶ καθόλου, παρατηρῶ, ἐννοῶ, συνιστῶ. τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπιβλαβοῦς, τοῦ γελοίου, τοῦ μὴ πρὸς καλὸν ὄντος ἡκαταγιγνώσκω αὐτὸς ἐμαυτοῦ. Τὸ αἰσχύνομαι μόνος μου εἰς ἐμαυτόν. Ξενοφ. β') γνωρίζω, ἐνοῶ ὀρθῶς καὶ ἀκριβῶς, ἀγχεύρίσκω, εὑράζω στὸ φανερόν. Αἰλιαν. ζωολ. Ἱστορ. Ιστ. 36. ἡκαταγνῶναι τὸ μέγεθος. γ') ἐπὶ κακοῦ, ἢ διεστραμμένως κρίνω, κακὴν ἢ σφαλερὰν ἰδέαν ἔχω περί τινος. Καθόλου, σταχάζομαι, κρίνω, νομίζω, ἀλλὰ πάντοτε ἐπὶ κακοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον. Καταφρίνω· ἀνλ. κ. τ. τ. 3) ἡκαταγινώσκω τινὸς ἀδικίαν. Ἔνοχον ποιῶ, κατηγορῶ, ἐπιφορτίζω εἴ τινα ἀδικίαν τινά· ῥίπτω ἀδικίαν τινα ἐπί τινα. Συνηθέστρ. ὅμως μετὰ αἰττκ. τοῦ πρσπ. καὶ γενικ. τοῦ πργμτ. ἡτινα τινος Σπανιώτρ. ἡτινά τινα καὶ ἡτινά τινος. Lobeck. Aj. p. 341. καὶ Φρυνχ. p. 475. Ἀλλὰ καὶ μόνον ἀντὶ τοῦ Ὑποπτεύομαί τινα διά τι. Ἡρόδ. 6, 2. τὸν νομίζω κακόν, τὸν καταφρονῶ ἡτινός. ἡΑγνοιαν καταγινώσκειν τινος. Νομίζειν τινα ἀνόητον καὶ ἀμαθῆ. 3) ἡκαταγινώσκω δίκην· ἀποφασίζω, κόπτω τὴν κρίσιν διὰ τῆς ἀποφάσεως, καὶ μάλιστα ἐναντίον τινός, τὸν ὁποῖον καὶ καταδικάζω. Ἀριστοφ Ἱππ. 1360. μ' ὅλον τοῦτο παρ' Αἰσχυλ. Εὐμ. 560. 543. πόσος ἂν εὐ καταγνωσθῇ δίκην. κεῖται μόνον ἡ γενικὴ ἰδέα τοῦ, Ἀποφασίζειν, Κρίνειν, ἐπὶ τῆς διὰ τῆς κρίσεως ἀποφάσεως. ὅδεν. 4) καταρίνω, καταδικάζω, ἀποφασίζω τινα ἔνοχον. ἡκαταγινώσκω τινὰ θανάτου. Τὸν καταδικάζω εἰς θάνατον. Διοδρ. Σικελ. ὡς τὸ Λατιν. aliquem mortis damnare. ἡθανάτου αὐτοῦ καταγνώσθη. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. ἡ. 1. 5) ὁ Ἡσύχ. ἔχει καταγνώσκω, μέμφομαι. Πλάτ. Θεαίτ. ἡμὴ τοίνυν ῥᾳδίως καταγινώσκωμεν τὸ μηδὲν εἰρηκέναι τὸν ἀποφηνάμενον ἐπιστήμην, ὃ νῦν σκοπούμεν. Ἀντί, μὴ καταγινώσκωμεν τοῦ ἀποφηναμένου τὸ εἰρηκέναι ἢ, ὅτι μηδὲν εἴρηκε.

Καταγκυλόω, ῶ. Ἀγκυλωτόν, κυρτὸν ποιῶ· ἀμφ.

Καταγλαΐζω, Μ. ίσω. Λίαν ἀγλαΐζω.

Καταγλισχραίνω, Μ. ανῶ. Λίαν γλισχραίνω.

Καταγλυκαίνω, Μ. ανῶ (γλυκαίνω). Λίαν γλυκαίνω, ἡτὴν ἀκοὴν καταγλυκαίνειν. Διὰ τινος εὐαρέστου ἤχου κολακεύειν ἢ γαργαλίζειν τὴν αἴσθησιν τῆς ἀκοῆς ἢν χορδαῖς καταγλυκαίνεσθαι. Ἀθήν. ΙΔ'. ἡδέως, εὐαρέστως παίζειν.

Καταγλυφή, ἡ (γλύφω). Ἡ κατὰ βάθος γλυφή.

*Καταγλωσσαλγέω, Ὁμιλῶ μὲ μεγίστην αὐθάδειαν. Τὸ γλωσσαλγέω κατ' ἐπίτασιν.

Καταγλωττίζω, Μ. ίσω, Ἀττκ. ίττω (γλωττίζω). Περιέργως καὶ ἐρωτικῶς, ἤτοι μετὰ τῆς προσεγγίσεως τῆς γλώττης φιλῶ τινα, (καθὼς π. χ. φιλοῦνται οἱ περιστεραί). Ζήτ. Καταγλωττίσμα. 2) διαβάλλω, κατηγορῶ, φλυαρῶ, κινῶ τὴν γλῶσσαν μου, ἤτοι ὁμιλῶ ψευδῶς ἐναντίον τινός. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 379. ἡδιέβαλε, καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζε μου. 3) ἡκαταγλωττίζω τινα. Κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, ἀποστομώνω τινά. Ἀριστοφ. Ἱππ. 352. καὶ Θεσμοφ. 131. κατὰ Μέσην ὀδόντων. Νουμένιος παρ' Εὐσεβ. προπαρ. ΙΔ'. 6. 4) ἡποιήματα καταγλωττισμένα, καὶ κατάγλωττα Πλήρη, γεμάτα ἀπὸ γλῶσσας, ἤτοι σπανίας λέξεις. Ζήτ. Γλῶσσα. ὅδεν

Καταγλώττισμα, τό· Εἶδος αἰσχροῦ, καὶ περιεργοτέρου φιλήματος, ὅταν ἀνλ. ὁ ἄνηρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ τῷ τῆς γυναικὸς ἐμβάλλῃ στόματι. Ἀριστοφ. Νεφ. 57. 2) Ἡ χρῆσις τῶν γλωσσῶν, ἤτοι τῶν σπανίων λέξεων. Ἰδ γλῶσσα.

*Καταγλωττισμός, ὁ. = τῷ πρτμν.

Κατάγλωττος, ον. (γλῶσσα) «Ποιήματα κατάγλωττα.» Ζήτ. ἐν τῷ, Καταγλωττίζω. ἀριθμ. 4. Ἀνθολ. καὶ Διονν. Ἁλικ. στ'. 2) Παρὰ Γελλίῳ. Α'. 15. Ὁ γλώσσος, ὁ ἀδόλεσχος.

Κάταγμα, τό. (κατάγω) Τὸ ἐξεσμένον, λα-

κεκαρισμένον, καὶ ἕτοιμον διὰ νὰ γνεσθῇ μαλλίον, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ Μύρυμα, καλεῖται. Σοφ. Τρχ. 695. Πλάτ. Πολιτικ. 23. «Τὸ περὶ τὴν ἱππικὴν ἔργον μηκυνθέν τε καὶ σχὸν πλάτος, λέγομεν εἶναι κάταγμά τι.» Λέγεται ἔτι καὶ τὸ μαλλίον ἐγνεσμένον νῆμα, ἡ κλωστή.

* Κάταγμα, τό (κατάγνυμι). Ἐρείσμα, τσάκισμα, σύντριμμα κοκάλου. Ἱππουρ.

* Καταγματικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς κάταγμα. Γαλην. Χ. 152.

Καταγνάπτω, Μ. φω. (γνάπτω) Τσουκρανίζω. Valck καὶ Schweigh ἐν Ἡρότ. 3, 108. Εὐρ. Τρωιάδ. 1252. «Ἐλπίδας βίου ἐπί σοι κατέγναφε.» ὅπου ἀναγνωστ. Κατέγναμψε, ἐκ τοῦ Γνάμπτω· κεκμηκόω, λυγίζω, καὶ στερεῶς δένω· ἵνα ᾖ ὁ νοῦς.» Εἰς σὲ ἢ εἰς τὴν ἰδικήν σου ζωὴν ἤτε στερεῶς δεμένη ἡ ζωή αὐτῆς. Τὸν σχηματισμὸν καταγνάφω, ἀναφέρει ὁ Βαλκεναίριος ἔν τινος ἀντιγράφου.

* Καταγνάφω = Καταγνάπτω.

* Καταγνόω, ἡ – ώω, κ. – γνωμι. Δίδουσι χρόνους εἰς τὸ Καταγιγνώσκω.

Καταγνυμι, καὶ, Καταγνύω. Μέλ. ἄξω. Ἀόρ. Κατέαξα (ἄγνυμι, Ἀνωμ.) = Κατάσσω. Συντρίβω, θραύω, τσακίζω, Ἰλιάδ. Ν, 257. Ὀδυσ. Ι, 233. καὶ τὰς δύο φορὰς ἐν Ἀόρ. - β) Μετὰ γενικ. Πλάτ. Γοργ. σ. 520. D. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1166. Εἰρ. 71. Σφηκ. 1428. «τῆς κεφαλῆς» ἔνθα ὁ Elmsley νοεῖ ἐξωθεν τὸ ὀστοῦν, Κάλλιον ὅμως νὰ ἐκληφθῇ ἡ γενική, ὡς διαιρετική (συνεκδοχική), ὅηλ. νὰ ἐννοῆται ἐξωθεν τὰ μέρος. γ) Ποιῶ σαθρόν, εὐθραυστον, ἀδυνατίζω· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τοῦτο τὸν ἐτσάκισε πολύ. Πρὸς εὐκολωτέραν διάκρισιν ἀπὸ τοῦ κατάγω εὑρίσκεται παρὰ τοῖς Ἀττικ. καὶ Μέλ. Κατεάξω, καὶ Ἀόρ. Μετοχ. Κατεάξας. καὶ Π3ν. Ἀόρ. Ἀπαρμφ. Κατεαγῆναι. Heind. Πλάτ. Φαίδ. σ. 86. D. Γοργ. σ. 470. D. Καὶ τὸ τοῦ Ἡσ. δὲ «Κευάξαις» Ἔργ. 668. 695. εἶναι τῶν ἀρχαίων Ἐπικ. ἐκκ. β'. πρσπ. Ἐὰν τὰ. Ἀόρ. 1. ἀντὶ Κατέξαις, διὰ τοῦ Διγάμματος ἀπὸ τοῦ «Κατεάξαις» γενόμενον, Πρβλ. εὐάδον ἐν τῷ Ἀιδάω. Παρακμ. Μετοχ. Κατεαγώς, ὡς τὸ Λατν. fractus καὶ ὡς τὸ τῆς συνηθείας τσακισμένος = ἀδυνατισμένος, κομμένος, ἀποσταμένος. Ἀόρ. 2. Παθτκ. Κατεγῆ. Κατεγείη, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 928 944. Κατεαγὼς τὰ ὦτα, Ζήτ. ἐν τῷ, Ὠτοκάταξις.

Καταγυπόω. (γυπόω) Ἀδυνατίζω, ποιῶ ἀνίσχυρον. Ζήτ. Γυποπτός, καὶ Καταγυπόω.

Καταγυμι. Ταυτόν τῷ, Καταγιγνώσκω.

Καταγνωσις, εως, ἡ. (καταγιγνώσκω) Μέμψις, κατηγορία, ὀνειδισμός, καταδίκασις, κατάκρισις. κ.τ.τ. Ζήτ. καταγιγνώσκω. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. ἡ. 1. «Τὴν κάτγνωσιν τοῦ θανάτου πρόπατα καὶ ἀνδρωδέστατα ἐνεγγόν.» τὴν εἰς θάνατον ἀπόφασιν. ὅηλ.

Καταγνωστός, ὄν. (καταγιγνώσκω) Κατακεκριμένος, καταδεδικασμένος, ὠνειδισμένος, κατηγορημένος· ἢ ἄξιος κατακρίσεως, καταδικάσεως, καὶ κατηγορίας.

Καταγογγύζω, Μ. ύσω. (γογγύζω) Γογγύζω κατὰ τινος.

Καταγοητεύω, (γοητεύω) Λίαν, διόλου γοητεύω, μαγεύω· καὶ Μεταφρ. κακῶς γοητεύω, ἀπατῶ, μετὰ πανουργίας καὶ δολιότητος πλανῶ τινα. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. ζ. 9. Ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ καταγοητευθέντας ὑπ' ἐμοῦ φέρειν εἰς Φάσιν.» Ἐπιθετέον, ὅτι ἐγὼ σᾶς ἀπατῶ μὲ πανουργίας διὰ νὰ σᾶς φέρω εἰς τὸν Φάσιν ποταμὸν καὶ Κ.π. 8, 1, 40. Μετ' Αἰττκ.

Κατάγομος, ον. (καταγέμω) Πλήρης γόμου, γεμάτος ἀπὸ φορτωμα. Διόλου φορτωμένος. Διόδ. Σικ. Ε'. 35.

Καταγομφόω, ῶ. (γομφόω) Διόλου γομφόω, κατακαρφόω, (καθηλόω)· στερεὸν ποιῶ τι διὰ τῶν γομφῶν (καρφίων)

Καταγοράζω, Μ. άσω. (ἀγοράζω) Ἀντὶ τοῦ δανεισμένου ἀργυρίου ἀγοράζω· διὰ τὰ ἄσπρα, τὰ ὁποῖα ἐδανείσθη εἰς τινα πέρνω πρᾶγμα. «φορτίαν» Δημοσθ. πρὸς Φορμ. 7. ὅθεν

Καταγορασμός, ὁ. Τὸ νὰ ἀγοράζῃ, νὰ πέρνῃ τινὰς πρᾶγμα ἀντὶ τῶν δεδανεισμένων χρημάτων. 2) Κοινόλου = Ἀγορασμός. Διόδ. Σικ.

Καταγορευσις, εως, ἡ. = Κατηγορία. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Καταγορεύω, (ἀγορεύω). Φανερόω (μαντεύω), εἰδοποιῶ κρυφά τι, μηνύω, προδίδω. 2) Ἴσως καὶ = Κατηγορέω. Θουκιδ.

Κατάγραπτος, ον. (καταγράφω) Διόλου γεγραμμένος, ἐξωγραφισμένος, σημειωμένος. Ζήτ. Καταγραφεῖς. Παρ' Ἡσυχ. κεῖται, καὶ ἀντὶ τοῦ, Ποικίλος. Γεωπν. Γ. 14, 47, καὶ 60.

Καταγραφή, ἡ. Γραφή, σημείωσις, ζωγραφία, χάραγμα, γραμμή, ἢ σχέδιόν τινος ἐν τινι, ἢ ἐπί τι, ἄρα, περιγραφή. Γραφὴ τοῦ ὀνόματος τινὸς εἰς τὸν κατάλογον, κατάστιχον. Πλούτρ. 2) Τὸ κατάστιχον ἢ ὁ κατάλογος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι γεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν στρατιωτῶν, ἢ ἄλλων τινῶν, καὶ αὐτὸ τὸ Καταγράφειν, συνάζειν στρατιώτας. Πολύβ. 3) Ἡ δικαστικὴ ἤτοι ἡ τοῦ κριτηρίου ἐπιβεβαίωσις καὶ ἡ εἰς τὸν κώδηκα γραφὴ πωλημένου τινὸς πράγματος, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ νέου κτήτορος. Mancipatio Λατιν. Χαρίτων Ἀφρ. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Καταγράφειν, Mancipare, κατὰ γλῶσσαν. 4) Ἐξαιρέτως λέγεται ἡ ζωγραφία ἐκείνη, ἥτις παριστᾷ τὸ ἥμισυ πρόσωπόν τινος, ὅ ἐστι τὸ μέχρι τῆς ῥινὸς μέρος, ὡς ὅταν πλαγίως βλέπῃ τις· τὸ παρὰ Γάλ. Profil λεγόμενον. Πλάτ. Συμπ. 11. «Ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις καταγραφῇ ἐκτετυπωμένοι, διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥῖνας γεγονότες.»

Κατάγραφος, ον. = Κατάγραπτος, ἐξαιρέτως δὲ ὁ εἰς καταγραφὴν Profil ἐζωγραφισμένος. Ὅρα ἀνωτ. ἀριθ. 4.

Καταγραφω, Μ. ψω. (γράφω) Γράφω, σημειῶ τι, χαράττω, ἐν τινι ἢ ἐπί τι. Πλούτρ. «Νόμους καταγράφοντες εἰς ξυλίνους ἄξονας.» σχεδιάζω, περιγράφω. 2) Γράφω, ἢ περνῶ εἰς τὸν κατάλογον, εἰς τὸ κατάστιχον, εἰς τὸν κώδηκα, ἢ εἰς τὸν λογαριασμόν τι, ὅθεν συνάζω τὰ ὅπα μοι χρειαστοῦσι. 3) Γράφω στρατιώτας καὶ συνάζω αὐτούς, ὅ ἐστι, Στρατολογῶ. 4) Γράφω τι εἰς τὸν κώδηκα διὰ βεβαίωσιν. Ἰδὲ Καταγραφή, ἀριθ. 3. Πλούτρ. ὅθεν 5) Μεταφρ. ἐλπίζω, προσμένω τι ὡς βέβαιον. Αἰλιαν. Ἱστ. ζώων, Ζ'. 11. «Κατέγραφεν ἔξειν δεῖπνον.» ἐλογάριασε, ὅτι θέλει ἔχει καὶ τυμπόσιον. Σουίδ. «Κατεγράφων ἑαυτῷ λύτρα πλείστα.» 6) Καταζωγραφίζω, καταστολίζω μὲ ζωγραφίας. 7) Σχεδιάζω, ποιῶ καταγραφὴν κατὰ τὴν σημασ. 4. Γαλ. profiler. Πουτν. 1, 28, 2. 8) Ζουγραφίζω, γραττουνῶ, ξεσχίζω διὰ τῶν ὀνύχων. Ἡρόδ. Γ'. 108. ἐπὶ σκυμνῶν, καὶ Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. Γ. 3. «Τοῖς ὀνυξὶ τὰς μήτρας καταγράφουσι.»

Καταγρίω, ῶ. = Καθαιρέω, καὶ, Καταλαμβάνω, Ἡσύχ. «Ὅτα πάνυχος ἄ σφι καταγρεῖ.» Σαπφώ, παρὰ Διονυσ. τῷ Δυσκόλῳ.

Καταγρυπόω, ῶ. (γρυπόω) Λίαν γρυπόω. Ὁ Πλούτρχ. ἐκφέρει, «αὐστηρὸν καὶ καταγρυπωμένον.» αὐστηρὸς καὶ ὑβριστικός. ὑπερήφανος, ἀλαζών. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, Γρυπός, καὶ, Γρυπνός, διὰ τοῦ, Στυγνός, Κατηφής, καὶ, Ἐγγυπωμένον, ταλαίπωρον, κατηφές. Ὁ Φώτ. ἔχει «Κατεγυπωμένους, νωθρούς, ἀνάνδρους.» Ζήτ. ἐν τῷ, Γυποπτός.

Καταγυιόω, ῶ. Λίαν ἀσθενῆ ποιῶ, ἀδυνατίζω τινά. Ἱπποκρ. Τὸ γυιόω κατ' ἐπίτ.

Καταγυμνάζω, Μ. άσω. (γυμνάζω) Λίαν γυμνάζω, διὰ τῆς γυμνάσεως ποιῶ ἵνα συνεθίσῃ τίς τι. 2) Διὰ τῆς γυμνάσεως ἢ εἰς τὰ γυμνάσματα ἐξοδεύω, ἀπόλυμι, χάνω τι. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει «Κατεγυμνάσατον καὶ ἐξηγεῖ «ἐπὶ γυμνασίαν ἀνάλωσον.»

Καταγύναιξ, αικος. καὶ, Καταγύναιος, καὶ, Καταγύνης, ὁ. Γυναικώδης. 2) Ὁ δόλου ἐκδοτος εἰς τὰς γυναῖκας. Ἀρχαῖ. καὶ σχεδὸν ἄχρηστον.

* Καταγύνατος, ου, (γυνή) = Καταγύναιξ, τοῦ ὁποίου ὅμως καταγύναιξ ἢ ὄνομα τι οὐδαμοῦ εὑρίσκεται, αἱ δὲ λοιπαὶ πτώσεις καὶ αὐταὶ πολλὰ ἀμφίβολοι εἰσί.

* Καταγύνης, ου, ὁ. = Καταγύναιος.

* Καταγχω, Μ. ἄγξω. (ἄγχω) Πνίγω, συσφίγγω. ὅθεν 2) ἐμποδίζω, ἀνακαιτίζω.

Κατάγω, ἀντὶ τούτου εἶναι ἐν χρήσει ὁ Ἐνεστώς, καταγνύω, καὶ κατάγνυμι, καὶ κατάσσω, ἀφοῦ τὸ κατέαξα, κατέαγα, καὶ κατεαγμένος, Συντρίβω, τσακίζω, μετ' ἐπιτάσεως.

Καταγω, Μέλ. ἄξω. Ἀόρ. κατήγαγον (ἄγω, Ἀνωμ.). Φέρω, ὁδηγῶ, σύρω πρὸς τὰ κάτω. Ὅμηρ. π. χ. εἰς τὸν ᾅδην. Ὀδυσ. Ω, 100' καθόλου δὲ φέρω εἰς τι μέρος, ὥστε ἡ πρόθεσ. γίνεται διόλου ἀσήμαντος. Ἰλιάδ. Ζ, 53. Ὀδυσ. Τ, 163. μ' ὅλον τοῦτο πάντοτε ὑπενοεῖ. Ἀπὸ μέρους ἀνωτέρου εἰς κατώτερον· ὅθεν ἐξαιρ. φέρω πρὸς τὰ παραθαλάσσιον. Ἰλιάδ. Ε, 26. Φ. 32. ἐπὶ θαλασσίων ἀνέμων, ὅταν πέρνουν ἕνα πλοῖον καὶ τὸ ἀποπλανοῦν, τὸ ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν δρόμον του. Ὀδυσ. Τ, 186. «Καὶ γὰρ τόν Κρήτην δε κατήγαγεν ἠὲ ἀνέμοιο, ἐμμεῖον Τροίην δε, παραπλάγξασα Μαλειῶν.» 2) Κατεβάζω, τραβῶ, καὶ ἐξαιρ. τὸ νῆμα, τὴν κλωστὴν ἀπὸ τὴν ῥόκαν, ὅπότε γνέθω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ γνέθω, ὅθεν, κάταγμα, τό. Τὸ νῆμα, τὸ φαΐ. Λουκιαν. «Ἐρίκ ἔβαινε καὶ τὴν κρόκην κατήγει.» καὶ «Κρόκην κατάγουσα καὶ στήμονα κλώθουσα.» 3) Φέρω ὀπίσω π. χ. φυγάδα εἰς τὴν πατρίδα του, ἐξωσμένον βασιλέα εἰς τὸν θρόνον του, καὶ ἀποδιωγμένον ἀξιωματικὸν εἰς τὴν ἀξίαν του. Θουκιδ. 4) «Κατάγω τὴν ναῦν.» εἰς τὸν λιμένα ἄγω, φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα μετὰ τὴν τελείωσιν τοῦ πλοῦ. Δημοσθ. ἀντίκ. τῷ, ἀνάγω· καὶ ἐντεῦθεν Μετ. κατάγεσθαι, ἐμβαίνειν, ἔρχεσθαι, καταβαίνειν εἰς τὸν λιμένα· ὁ Ὅμηρ. μετχρτ. μόνον τὸ μέσον κατάγεσθαι. ἀντὶ τοῦ ἀράζειν, ἐπὶ πλοίων, Ὀδυσ. Γ, 178. Π, 322. καὶ ἐπὶ ἐπιβατῶν, Ὀδυσ. Γ, 10. ἀλλὰ καὶ ὡσὴ κατάγεσθαι· Ὀδυσ. Κ, 140. καὶ ἔτι «Κατάγομαι ὡς αὐτόν, εἰς τὴν εἰείαν.» καταλύω, κοιμῶμαι παρ' αὐτῷ. 5) Ἐπὶ ναυτῶν λέγεται ἔτι «Κατάγειν τὰ χρήματα εἰς Χίον.» φέρειν τὸ φόρτωμα (τὸν γόμον τοῦ πλοίου) εἰς τὴν Χίον· καὶ ἐντεῦθεν «Κατεγόμενα, τά,» αἱ πραγματεῖαι, αἱ ὁποῖαι εἰσάγονται εἰς τόπόν τινα διὰ τῶν πλοίων. 6) «Κατάγειν τὰ πλοῖα.» παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', ἡ. 34. καὶ Δημοσθ. περὶ Κίρ. 65, 19. Ἀλεξιν. Σύμμ. σ. 227. σημαίνει ἔτι βιάζειν τὰ πλοῖα διὰ νὰ κατέβωσι, νὰ ἐμβωσιν εἰς τινα λιμένα, καὶ ἐκεῖ νὰ πωλήσωσι τὰς πραγματείας αὐτῶν, ἢ νὰ πληρώσωσι τελώνιον· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ἀντὶ τοῦ, βιαίως ἁρπάζω τὸ πλοῖον τινός, καθὼς π. χ. ἁρπάζουσιν οἱ πειραταὶ (οἱ κουρσάροι) Πολβ. Ε'. καὶ Πλούτρ. Κάμ. 8. «Ἐληΐζοντο καὶ κατήγων τοὺς ἐμπόρους.» παρ' Αἰλιαν. π. ἱστ. ἰδ', γ. «Εἰς ἐκκλησίαν κατάγειν.» = εἰσάγειν. 7) Μεταφρ. παράγω, ἕλκω, ἢ ἔχω τὸ γένος μου ἀπὸ τινος· εἶμαι ἀπὸ τὴν γενεὰν τινος, ἔχω τὴν καταγωγήν· «Οἱ κατάγομενοι ἀπὸ γένους.» Ἡρόδ. Δ'. Ἀλλὰ καὶ = ἐκδέτω, διηγοῦμαι, διαπτύσσω. Ὅθεν

*Καταγωγεῖον = καταγωγή, καταγώγιον.

Καταγωγή, ἡ. Τό πρός, ἤ ἐπί τά κάτω φέρειν, ἤ ἔρχεσθαι, τό καταβαίνειν, ἔχειν ἤ ἕλκειν τό γένος· ἐκεῖνος γενεᾷ· ἔρχομός, κατέβασμα εἰς τινα τόπον. 2) Ἡ εἴσοδος τοῦ πλοίου εἰς τόν λιμένα, κατάπλους. Τόπος, εἰς τόν ὁποῖον ἀράζουσι τά πλοῖα, ἤ ξεφορτώνουσι, φέρουσι τάς πραγματείας, ἤ εἰς τόν ὁποῖον καταλύουσι, κοινεύουσι οἱ ὁδοιπόροι ἐπί τῇ ὁδοιπορίᾳ· ὅθεν κατάλυμα, πανδοχεῖον. Ἡροδ. Α, 181. «Μεσοῦντος δέ τῆς ἀναβάσιος ἐστί καταγωγή» = καταγώγιον· διατριβή, τόπος διατριβῆς, κατοικία, καταφύγιον, τρόπα, εἰς ἣν κρύβεταί τις, σπήλαιον, φωλεά· ὡς Λόγγ. ἐπί τῆς καλιᾶς τῶν πτηνῶν «Καταγωγή» εἶπε. 3) Ἐπιστροφή, ἔρχομός, ἤ φέρτιμον τινος εἰς τό ἐπίκω, κάθοδος, ὡς «Καταγωγή τῶν φυγάδων.» ἤ ἐκ τῆς ἐξορίας εἰς τήν πατρίδα ἐπιστροφή τῶν διωγμένων· ἰδ. κατάγω ἀριθ. 3. 4) Τό ἕλκειν, ἐντείνειν τό τόξον, ἤ ἄλλο τι ὄργανον χρήσιμον εἰς τό τοξεύειν καί βάλλειν.

Καταγώγιον, τό. Τόποι καταλύματος, κατάλυμα, πανδοχεῖον, (κονάκι, χάνι, Τουρκ.) 2) «Τά καταγώγια.» ἑορτή τῆς ἐκ τοῦ πλόου εἰς τόν πρῶτον λιμένα, ὅθεν ἐξῆλθον· δηλ. ἐπιστροφῆς· Ἰδέ ἀναγώγια.

Καταγωγίς, ἡ. Φιλ. Μαθημ. σελ. 74. σχοινίον τι, δι' οὗ σύρουσι, καί καταβιβάζουσί τι πρός τά κάτω. 2) Τό μέρος τοῦ τόξου, τό ὁποῖον χρησιμεύει πρός τάνυσιν τῆς χορδῆς.

*Καταγωγός, ὁν. Σύρων πρός τά κάτω, καθέλκων. 2) Μετφρ. μαγεύων, ἐπειδή οἱ μάγοι ἐνομίζοντο, ὅτι ἠδύναντο νά καταβιβάζωσι τήν σελήνην ἀπό τόν οὐρανόν.

Καταγωνίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀττικ. ιοῦμαι, Ἀπτκ. Μέσ. (ἀγωνίζομαι) Νικῶ εἰς τόν ἀγῶνα, καταδυναστεύω, ὑποτάσσω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ἀνώτερος γίνομαι τινός· ὅθεν

Καταγώνισις, εως, ἡ. καί καταγωνισμός, ὁ. Καταπολέμησις, νίκη εἰς τόν ἀγῶνα, ὑπεροχή, καταδυνάστευσις κ.τ.τ.

*Καταγωνισμός, ὁ. = τῷ προηγμ.

Καταδάζομαι. Διανέμω, διαμερίζω, διαμοιράζω, καταξεσχίζω, ἤ κατατρώγω· Ἰλιάδ. Χ, 354. «Κύνες τε καί οἰωνοί κατά πάντα δάσονται.» 2) Μερίζω, μοιράζω, δίδω μέρος τινί ἀπό τινος. Πίνδ. Ἡρακλ. τελ. 265. «Κατεδασάμεθα» Ἀχρτ. δίδει δέ χρόνους εἰς τό καταδέω.

Καταδαίνυμι, = καταδαίω, Μ. δαίσω, (δαίνυμι, Ἀνομλ.) Φιλεύω, τρέφω τινά. Μέσ. καταδαίνυμαι, κατατρώγω. Θεόκρτ. Δ', 34. «Λέων ἐγδώσοντα μένος κατεδάσατο μάσδας.» ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, καταδάσσασθαι, καταβίβρωσται· ἐκ τοῦ καταδάομαι. παρ' Ἡροδ. Ζ'. 215. ἤ τοῦ Ἄλδου ἔκδοσις ἔχει, καταδέδασται, ὅπου νῦν, κατεδέδεκτο, κεῖται, ἀντί τοῦ, δεδειγμένον ἦν. ἐκ τοῦ δαίω, δάω, μανθάνω, ἤ γινώσκω.

*Καταδαίω, Μ. δάσομαι, (δαίω, 2. Ἀνομλ.) = τῷ ἀχρήστῳ· καταδάζομαι.

Καταδάκνω, Μ. δήξομαι. (δάκνω, Ἀνομλ.) Λίαν δάκνω. Βατρχ 45.

*Καταδακρυχίων, ουπα. Ψευδής γραφή ἀντί «Κατά δάκρυ χέων,» κ.τ.λ.

Καταδακρύω. Λίαν δακρύω, κλαίω διά τι. Ξενφ. Κυρουπ. Ε'. «Καταδάκρυσε τήν ἑαυτοῦ τύχην» 2) Δακρύων, κλαίων ποιῶ, φέρω τινά εἰς δάκρυα.

*Καταδακτυλίζω, Μ. ίσω, (δακτυλίζω) Δείχνω τι μέ τό δάκτυλον, μετά Αἰτιατ. 2) = συμαλίζω, κτυπῶ μέ τόν δάκτυλον εἰς τήν μύτην, καταφρονῶ. 3) = παιδεραστέω. Ἰδέ τό ἀκόλουθον.

Καταδακτυλικός, ἡ, όν. (καταδακτυλίζω) Ἀριστφ. Ἱππ. 1381. ἐπιτηδειος εἰς τό καταδακτυλίζειν, τό ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. Σουίδ. καί Φώτ. ὡς συνώνυμον τοῦ, σιφνιάζω, καί σκιμαλίζω, ἐκλαμβάνουσιν, ὅ ἐστί, τό ἀσχημόνως καί ἀκολάστως ψηλαφᾶν, καί ἅπτεσθαι τῷ δακτύλῳ τῆς τῶν παίδων πυγῆς. Κατά ταύτην λοιπόν τήν ἔννοιαν παίζει τήν λέξιν ὁ κωμικός· ἄλλως δέ ὁ σχολ. Ἀριστφ. ἐν Εἰρ. 548. μεταχειρίζεται τοῦτο ἀντί τοῦ, σκιμαλίζω.

Καταδαμάζω, Μ. άσω. (δαμάζω) Διόλου δαμάζω, νικῶ, καταβάλλω, ταπεινόνω.

*Καταδάμναμαι, (δάμναμαι) = τῷ προηγμ. Ἴλιον. Ὅμρ. Ἔρρ. 137.

Καταδάνειος, ον. (δάνειον) Ἐπιφορτισμένος ἀπό χρέη, κατεχρεωμένος. «Οὐσία καταδάνειος.» Διόδ. Σικελ. 17, 100. περιουσία, κτήματα, ὑποστατικά εἰς μεγάλα χρέη ὑποκείμενα· ὅ ἐστιν, ἐπάνω εἰς τά ὁποῖα ἔλαβε τινάς δανεικά χρήματα, καί τά ἔχει ὡς ἐνέχυρον εἰς τό χρέος του.

Καταδάομαι. = καταδαίομαι.

Καταδαπανάω, Μ. ήσω. (δαπανάω) Διόλου, ἤ κακῶς δαπανάω, κακῶς ἐξοδεύω, κακῶς μεταχειρίζομαι τήν περιουσίαν μου, κατεξοδεύω, φθείρω. ὅθεν

Καταδαπάνη, ἡ. Τό μεγάλως ἤ κακῶς ἐξοδεύειν τά κακά ἔξοδα, ἤ τῆς περιουσίας φθορά.

Καταδάπτω, Μ. δάψω. (δάπτω) Κατακόπτω, καταξεσχίζω, κατεσθίω, κατατρώγω. Ἰλιάδ. Χ, 339. «Μήμε ἔα παρά νηυσί κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν.» Ὀδσ. Γ, 259 2) Μετφρ. «καταδάπτεται ἦτορ.» Ὀδσ. Π, 92. = «Δαίεται ἦτορ.»

*Καταδαρδάπτω, Κατ' ἐπέκτασιν ἀντί καταδαπτω.

Καταδαρθάνω, καί, καταδαρθέω, καί, καταδάρθω, Μέλ. δαρθήσομαι, Ἀόρ. κατέδαρθον, Πτκ. κατά μετάθεσιν, καθέδρθον, Ὅμηρ. ὁ ὁποῖος Ἀόρ. ἐνίοτε μεταβάλλεται εἰς τόν παθτ. τύπον καταδάρθην. Ἀπλν. Ῥδ. Β', 1229. Μτχ. καταδαρθείς, Ἀριστφ. Πλουτ. 300. (δαρθάνω, Ἀνομλ.) Κοιμῶμαι βαθυά. Ὀδσ. Ο, 493. «Καθόρα δέ τήν οὐ πολλόν ἐπί χρόνον» ἀντί καταδαρθέτην, κατεκοιμήθησαν· καί ἀντί τοῦ, ὑπάγω, ἤ πλαγιάζω νά κοιμηθῶ, εἰς ὕπνον τρέπομαι. Ξενφ. Ἀγησ. Ὀδσ. Ε, 47. ἔνθα εὑρίσκεται «Καταδαρθάω.» Ἴποτκ. Παθτκ. Ἀόρ. τά δέ λοιπά μετχρζ. ὁ Ὅμηρ. κατ' ἐξοχήν τόν Ἐνεργ. Ἀόρ. Ἐπί συγκοιμήσεως ἀνδρός μετά γυναικός μετχρζ. τήν λέξιν ὁ Ὅμηρ. Ὀδσ. Θ, 296. τόν σχηματισμόν καταδαρθάω, ἔχει ὁ Χαρίτων, τόν Ἀόρ. Β', ἔχει ὁ Ἀριστφ. συχνάκις ἐν ταῖς Νεφέλ. 28. «Ἔκτου ὦ δαιμόνιε καταδαρθεῖν τί με.» Ὁ σχολ. παρατηρεῖ, ὅτι οἱ Ἀττικοί παροξυτόνως, καταδάρθειν, προφέρουσιν, ἐπιφέρων καί τό, κυρίως δέ τό ἐπί δέρματος κοιμᾶσθαι.

Καταδείδοιμαι. = καταφοβέομαι. Ἡσύχ.

*Καταδεέω. Δίδει χρόνους εἰς τό καταδέω τό ἐλλείπω.

Καταδεής, ές. (καταδέω, δεήσω) Ἐλλειπής, ἀτελής, μή σῶος, ὅστις ὑπερτερεῖται ἀπ' ἄλλον κατά τόν ἀριθμόν, ἤ τό μέγεθος τινός, ὁ ἐστίν εἶναι ὑποδεής, ταπεινότερος, μικρότερος, ὀλιγώτερος. συντάσσεται δέ ὡς συγκρίτ. μετά γενικ. εὑρίσκεται καί συγκρ. καταδεέστερος.

*Καταδεώς. Ἐπίρ. τοῦ καταδεής.

Καταδεῖ, ἀπρόσ. Ἐλλείπει, ἐλλείπουσι. «Καταδεῖ δύο νηῶν εἰς τόν ἀριθμόν.» Ἡρόδ. ἐλλείπουσιν ἀκόμη δύο νῆες, διά νά γίνῃ σωστός ὁ ἀριθμός. Ἰδέ καταδεέω.

Καταδείδω, Μέλ. δείσομαι. Λίαν φοβοῦμαι, καταφοβέομαι. Ἀριστοφ. Εἰρ. 759. «Οὐ καταδείσας» δέν ἐφοβήθην. 2) Φοβίζω τινά μεγάλως, τόν κάμνω νά τρομάξῃ.

Καταδείκνυμι, καί, καταδεικνύω, Μέλ. δείξω. Διόλου δεικνύω, δείχνω, φανερόν ποιῶ. Ἡρόδ. Ζ'. 215. «Ἐκ τε τόσου δή καταδέδεκτο ἐοῦσα οὐδέν χρηστή.» ἀντί τοῦ, μανθάνω. Ἰδέ ἐν τῷ, καταδαίνυμαι· παρά τῷ Δίων. Κατ. καί ἀντί τοῦ, δημοσίως ἀποδεικνύω, διδάσκω, εἰσάγω, εἰσφέρω, εἰσβάλλω.

Καταδειλιάζω, Μέλ. άσω. Ἀπό φόβον καί δειλίαν παραβλέπω, χαλνῶ, ἀμελῶ, κακοκάμνω τι. μετά Αἰτιατ. «Οὔτε καταβλακεύσαμεν τά τούτου, οὔτε μήν καταδειλιάσαμεν οὐδέν, ἐφ' ὅ,τι ἡμᾶς παρεκάλεσε.» Ξενφ. Ἀναβ. Ζ'. ς'. 22. Πρβλ. καταβλακεύω. Καί

*Καταδειλιάω, ῶ. Μ. άσω = τῷ προηγμ.

Καταδειπνέω, Μέλ. ήσω. (δειπνέω) Καταβιβρώσκω, κατατρώγω. Πλουτ. ὅθεν

*Καταδείπνον, τό, = Δεῖπνον. Μανέθ. 4, 200.

Καταδένδρος, ον. (δένδρον). Πλήρης δένδρων, γεμάτος ἀπό δένδρα· Τόπος, ὅπου εἶναι φυτευμένα δένδρα.

Καταδέομαι, Μ. δεήσομαι, Ἀπτκ. Μέτ. μετά Μέσ. Μέλ. χρειάζομαι μεγάλως, ἔχω μεγάλην ἀνάγκην τινός, ὅθεν λίαν, μεγάλως παρακαλῶ. Πλάτ. Ἰδ. Καταδέω, δεήσω.

Καταδέρκομαι, Ἀπτκ. Μέσ. (δέρκομαι, Ἀνομλ.). Βλέπω, θεωρῶ πρός τά κάτω. Τμν. Ὅμρ. Δμτρ 70. Μτβτκ. ἀνωθεν ἐπί τά κάτω θεωρεῖν, παρατηρεῖν, βλέπειν τι μετά προσοχῆς καί παντοχόθεν. Ὀδσ. Δ, 16. οὐδέποτ' αὐτούς Ἥλιος φαέθων καταδέρκεται ἀντιβολήσας Ποιητικ. = Κατορῶ.

Καταδερματόω, ῶ. Μετά δέρματος περικαλύπτω, σκεπάζω (καπλατίζω) τι.

Κατάδεσις, εως, ἡ (καταδέω). Τό διόλου ἤ στερεῶς δένειν τι, ἁπλῶς τό δεσμεύειν τι εἴς τι.

Καταδεσμεύω, (δεσμεύω). Διόλου, στερεῶς, σφιχτά δένω, συνδέω, ἀλυσσοδένω.

*Καταδεσμέω = Καταδεσμεύω.

Κατάδεσμος, ὁ, (δεσμός). Ὁ στερεός δεσμός, τό δέσιμον, τό σύνδεσμα. 2) Τό μαγεύειν, ἤτοι ἡ μαγεία, ἤτις γίνεται διά τινος εἰς κόμπον δεσμοῦ. Ὁμαγικός οὗτος δεσμός, κόμπος. Ἀετ. ἐν Πλάτ. Πολιτ. 2, 7. σ. 364. C. Ἀμπόδεμα, Κομπόδεσμος, ἀφ' οὗ ἐν τῇ συνηθείᾳ, καί Κομποδέω, ῥῆμα· καί Κομπόδεμα, ἡ πρᾶξις.

Καταδέτης, ὁ. Ἀπολλόδ. Μαθημ. Σελ. 15. «κάμακας δι' ἀλλήλων καταδέτῃ ἐξευγμένους·» ἀντί τοῦ, Δεσμῷ· ὅπου τά Χειρόγρ. Καταδέτους, ἔχουσιν, ἀντί τοῦ Δεδεμένους.

Κατάδετος, ον (καταδέω). Διόλου ἤ στερεῶς δεδεμένος. Συνδεδεμένος.

Καταδεύω, (δεύω). Διόλου ὑγραίνω, μουσκεύω ψωμόν οἴνῳ· Ἰλιάδ. Ι, 490. Ἡσί. Ἔργ. 558. 2) Ἀφίνω τι νά ὑγρανθῇ, νά μουσκευθῇ, τό βάλλω νά μουσκεύθῃ. Ἡσί. Ἔργ. 548.

Καταδέχομαι, Ἀπτκ. Μέσ. (δέχομαι, Ἀνομλ.) Μετά χαρᾶς δέχομαι, συγκατανεύω, στέργω εἰς τι, μετά ταπεινώσεως δέχομαί τι· 2) Δεξιοῦμαι, φιλικῶς δέχομαι 3) Δέχομαι, λαμβάνω, πέρνω τι ἐπάνω μου, ἐπιχειρῶ τι. 4) Πάλιν δέχομαι, ὅτε καί ἰσοδυναμεῖ τῷ Ἀναδέχομαι. Δημοσθ. σελ. 1317. (ἔκδ. Ῥείσκ.). ἤ δέχομαι πάλιν τόν ἐπιστρέφοντα εἰς τήν πατρίδα φυγάδα, Ἰσοκρ. 5) Ἐπί βρωμάτων καί ποτῶν ἀντί προσφέρομαι, τρώγω, ἤ πίνω Ἱππκρ. 1221. D.

Καταδέω, Μ. δήσω, (δέω, Ἀνομλ.) Στερεῶς συνδέω, σφιχτά δένω, σφιχτά ἑνόνω, τίθημι, βάλλω σύνδεσμον τινά· δεσμόν, δέμα, δέσιμον ἤ κόμπον βάλλω, Κομποδέω. Ὅμρ. μέν δεσμῷ καταδῆσαι Ὀδσ. Ο, 443. 2) Ἐγκλείω, ἀποκλείω «ἀνέμοις κέλευθα» Ὀδσ. Ε, 383. Κατέσχεν, ἔκαυτε τάς πνοάς τῶν ἀνέμων. Η, 29. οὕτω καί «ἡμοί κατέδησε κέλευθα» Η, 272. Πρβλ. Ξ, 61. ὅθεν = ἐμποδίζω, κατέχω, σταματῶ. 3) Λέγεται δέ καί ἐπί πληγῆς, Δένω τήν πληγήν μέ δέμα 4) Μαγεύω τινά διά τοῦ μαγικοῦ κόμπου (δεσμοῦ). Ἰδέ Κατάδεσμος, ἀριθμ. 2. Ἀμποδέω. 5) Μτφρ. Καταχρίνω, καταδικάζω, διότι τοιοῦτος

κατὰ τοὺς νόμους τῶν Ἀθηναίων, ἐτίθετο εἰς δεσμά. Valck ἐν Ἡρόδ. 4, 68. »ἢν μὲν καὶ οὗτοι καταθήσωσιν ἐπιορκήσαντες« καὶ 2, 174. »ὅσοι μὲν ἀπέλυσαν μὴ φόρα εἶναι — ὅσοι δέ μιν κατέθησαν φόρα εἶναι.« Οὕτω τάσσει καὶ ὁ Ἀντιφῶν τό, Καταλαβεῖν, στερεῶς, σφιχτὰ κρατεῖν, ἀπεκαντίας τοῦ, ἀπολύσαι, ἀφῆσαι, συγχωρῆσαι. Πρβλ. Καταλαμβάνω.

Καταδέω, Μ. δεήσω, (δέω, Ἀνομ.) = ἐνδέω, καὶ, ἐπιδέω. Δεόμαι, ἐλλείπω, πάσχω ἔλλειψιν, ἐνδειαν, ἔχω χρείαν, μοὶ ἐλλείπει τι. 2) Ἄπροσπ. Καταδεῖ, Λείπει. »καταδέουσαι μυῆς χιλιάδος, ἑνδεκα μυριάδες« ἔλλειπε μία χιλιάς τοῦ νὰ εἶναι ἑνδεκα μυριάδες πολλαί· ὁ ἐστί, μία χιλιὰς ὀλιγώτερον· (ὅπερ ἐστὶ κυρίως, ἑκατὸν ἑνὸς χιλιάδες). Ἡροδότ. »τριάκοντα μυριάδες καταδέουσαι τῶν« ἔλλειπαν 4 μυριάδ. ἀπὸ τῶν τριάκοντα, ὅπερ ἐστίν, Εἰκοσιεξ μυριάδ. 3) Καθόλου δὲ = Καταδεής εἰμί. Εἶμαι κατώτερος τινός. Εἶμαι ἢ ἵσταμαι ὀπίσω αὐτοῦ, »τινός εἰς τιμὴ ὑποτάσσομαι αὐτῷ. ὑπερτείνομαι ὑπ' αὐτοῦ. ὑποχωρῶ. »ἀνδρὸς ἰδιώτου καταδεέστοι εἰς εὐδαιμονίαν.« Παυσαν. Η'. 33. »καταδεεῖς εἰσὶν εἰς ὅσα ἀφορᾶσι πρὸς εὐδαιμονίαν, καλὴν κατάστασιν. Μέτ. Καταδέομαι, ὅπερ ἰδ.

Καταδεῶς, Ἐπίρ. τοῦ, καταδεής· Ἐλλειπῶς, κατωτέρως, ὑποδεεστέρως.

Καταδηλόω, (δηλόω). Δίολου δηλόω, λεηλατῶ, πορθῶ, ἀφανίζω, κατερημάζω, κουρεύω ἐχθρικόν τινα τόπον.

*Καταδηλέομαι, Ἀπθ-ν. Μέτ. (δηλέομαι). Ἀφανίζω, καταφθείρω, βλάπτω μεγάλως.

Καταδήλος, ον (δῆλος). Λίαν δῆλος, δίδλου σαφής, φανερός. Ξενοφ. καὶ Πλάτ Τίμ. σ. 62. Α. Ἀπολ. σ. 38. Ε.

*Καταδήλως, Ἐπίρ. τοῦ κατάδηλος. Πολυδ.

Κατάδημα, τό. Ἀριστοτ. προβλ. ΙΒ'. 2. Τὸ μεταξὺ δύο τινῶν διάστημα. ἀμφ.

Καταδημαγωγέω, ῶ. Μ. ήσω (δημαγωγέω). Διὰ μέσου δημαγωγικῶν μηχανημάτων καὶ πανουργιῶν φέρω εἰς τὰ θελήματά μου τὸν λαόν· ὅπερ ἐστί, μεταχειρίζομαι πανουργοὺς τρόπους διὰ νὰ ἐξαπατήσω τὸν λαόν, νὰ λάβω τὴν εὔνοιαν αὐτοῦ, καὶ νὰ τὸν φέρω εἰς τὰ θελήματά μου. Διὰ δημαγωγικῶν τεχνασμάτων νικῶ. Πλούταρχ. εἰς Θησ. 35.

Καταδημοβορέω, ῶ. Μ. ήσω (δημοβόρος). Κακῶς ἐξοδεύω, φθείρω, καταδαπανῶ, καταπτώσω τὴν περιουσίαν τοῦ λαοῦ, ἢ τὰ δημόσια πράγματα. 2) ἐν Ἰλ. Σ. 201. ἐπὶ τοῦ ἰδίου λαοῦ. »—λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι« ὅστω αὐτὰ (τὰ κοινὰ δηλ.) τῷ πλήθει καταναλῶσαι.

Καταδημοκοπέω, ῶ. Μ. ήσω. Διὰ τῆς πρὸς τὸν λαὸν κολακείας κερδαίνω, καὶ διαφθείρω αὐτόν· σχεδὸν ὡς τό, ἐκδημοκοπέω· παρὰ Χίοις. Ἐπιστ. παραβάλ. καὶ τὸ τοῦ Ἀππιαν εἰς Μιθρηδάτ. 19.

Καταδημομερίται, μερίται τῷ δήμῳ. Ἡσυχ.

Καταδηόω, ῶ. = Καταδηιόω.

Καταδηριάομαι, Ἀπθτκ. Μέτ. Λίαν ἐρίζω, φιλονεικῶ, μάχομαι. Ἰλ. Π. 96. Ἔνθα τώρα γράφεται ὀρθότερον διῃρημένως.

Καταδιαιρέω, ῶ. Μ. ήσω. (διαιρέω, Ἀνομ.) Ἐχωρισμῶ, ἢ ὡς λάμπρα διαιρῶ, καταμερίζω, διαμοιράζω. Πολύβ. Β'. 45. Μέτ. Μοιράζομέσθε τι ποτε. ἠλ. μοιράζομεν μεταξύμας.

Καταδικάζω, ῶ· Ὡς δικαστὴς ἀποφασίζω κατά τινος, καταδικάζω, καταχρίνω· μετὰ γενικ. οὕτω καὶ Μέτ. Δημοσθ. κατὰ Καλλικ. 2.

Καταδιαλάσσω, καὶ — άττω. Μ. ἄξω. Πάλιν διαλάσσω. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1284. ἐξιλεώνω, φιλτίζω.

Καταδιασπλεκόω, ῶ· = Σπλεκόω, καὶ διαπλεκόω μετ' ἐπιτάσεως. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1082.

Καταδιδάσκω, Μ. ἄξω (διδάσκω. Ἀνομ.) κακῶς διδάσκω· ἀπατηλὰς διδασκαλίας εἰσφέρω· παρὰ τοῖς Ο'.

Καταδιδόω, ῶ. = Καταδίδωμι.

Καταδιδράσκω, Μ. δράσομαι (διδράσκω, Ἀνομ.) φεύγω, ἀποφεύγω· παρὰ τοῖς Ο'.

Καταδίδωμι, Μ. δώσω (δίδωμι). Διαιρῶ, διαμοιράζω, δίδω. 2) Οὐδετέρ. ἀντὶ τοῦ, Ἐκδίδω ἐμαυτόν, χύνομαι εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ ποταμῶν. Ἡρόδοτ. Δ'. 85. »Ἡ Προποντὶς καταδιδοῖ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον.

*Καταδιηγήσις, ἡ = Διήγησις, ἀπαρίθμησις.

Καταδιίστημι, Καταχωρίζω, ξεχωρίζω, ξεχωριστὰ βάλλω· = Διίστημι μετ' ἐπιτάσεως.

Καταδικάζω, Μ. άσω, (δικάζω). Κυρίως, Δίκην, ἀπόφασιν ποιῶ κατά τινος, καταχρίνω, καταγινώσκω, κρίνω, ἀποφασίζω τινὰ ὡς ἔνοχον, πταίστην· μετὰ γενικ. τοῦ πρπ. καὶ αἰτκ. τοῦ πργμτ. »καταδικάζω σου ζημίαν, θάνατον« ἀποφασίζω διὰ τῆς κρίσεως, ἵνα ὡς ἔνοχος πταίσματος τινὸς πληρώσῃς ζημίαν, ἢ ἵνα θανατωθῇς· μ' ὅλον τοῦτο λέγεται καὶ »καταδικάζω τε θανάτῳ« τὸ ἀποφασίζω εἰς θάνατον· ἀλλὰ σπανιώτερον τοῦτο ὡς καὶ τὸ μετὰ γενικ. πρπ. καὶ πργμτ. Παυσ. 6, 3, 3. Lobeck. Φρυνιχ. σ. 475. Μέτ. Καταδικάζομαι. Νικῶ τὸ ἔγκλημα, ὁ ἐστί, κερδαίνω τὴν κρίσιν, καὶ ποιῶ τινα κατεδικασθῆναι· ὡς παρὰ Παυσ. 6, 3. »Ὡς χρημάτων καταδικάσαιτο ὁ Λέων ἑκατέρου τῶν Ἑλλανοδικῶν ὅτι ὁ Λέων ἀπέδειξε πταίστας καὶ τοὺς δύο Ἑλλανοδίκας, καὶ τοὺς ἑκατδίκασε διὰ τοῦ κριτηρίου νὰ πληρώσωσι ζημίαν. 2) Ἀμεταβτ. Ἐξηγῶ, λέγω δι' ἀποφάσεως· ὅθεν

Καταδικαστής, οῦ, ὁ, Ὅστις καταδικάζει, καταχρίνει τινά· ἢ ὃς τις κερδαίνει τὴν κρίσιν κατά τινος· ὅ ἐστιν· ὃς τις νικᾷ τὴν δίκην καὶ αἴτιος τοῦ καταδικασθῆναι τὸν ἐγκαλημένον γίνεται.

Καταδίκη, ἡ. Κατάκρισις, ἡ διὰ τοῦ κριτηρίου ἀπόφασις κατά τινος, ποινή· ὅθεν

Κατάδικος, ον (δίκη). Καταχειριμένος, ὁ καταδίκης ἄξιος, »καταδίκιος ψυχῆς, θανάτου« ἀποφασισμένος διὰ τοῦ κριτηρίου ὡς πταίστης, κακοῦργος, διὰ φυγήν, ἐξορίαν, ἢ διὰ θάνατον. Διόδ. Σικ.

Καταδικόω, = Καταδικάζω. ἀμφ.

Καταδιφθερόω, ῶ (διφθερόω). καλύπτω, σκεπάζω (καπλατζῶ) τι μὲ διφθέρας, δέρματα· ὡς καὶ τὸ καταβυρσόω.

Καταδιφάω, Μ. φήσω (διφάω, Ἀνομ.). Λίαν διψῶ· ἐκ Ξενοφ. 2). Προξενῶ δίψαν, κάμνω τινὰ νὰ διψήσῃ.

Καταδιώκω, Μ. ώξω (διώκω). Πίπτω, τρέχω ὀπίσθεν τινός, καὶ διώκω, κυνηγῶ αὐτόν. Καταδρέχω.

Καταδοκέω, ῶ. Μ. δόξω (δοκέω). Ἀνομ.) = Καταδοξάζω, νομίζω, ἡγοῦμαί τι, ἢ πιστεύω, στοχάζομαί τι περί τινος, τὸ ὁποῖον δὲν εἰκάζω. Ἔχω τινὰ εἰς ὑποψίαν, τὸν ὑποπτεύω. »τινὶ« Ἡρόδ. 9, 99. καὶ 6, 16. »πάγχυ σφέας καταδοξάντες εἶναι κλωπάς« (τοὺς Χίους). 2) Καθόλου = δοκέω. Στοχάζομαι, νομίζω, δοξάζω. μετ' Αἰτκ καὶ Ἀπρμφ. ἀλλὰ καὶ μετ' Αἰτκ. μόνης. Ἡρόδ. Πρβλ. Καταφρονέω. 3) Πθτκ. Καταδοκοῦμαι· Νομίζομαι ὑπό τινος· κάποιός τις στοχάζεται τι περί ἐμοῦ, ἤτοι μὲ ἔχει εἰς ὑποψίαν. μετ' Ἀπρμφ. »αὐτός καταδοκηθεὶς φονεὺς εἶναι.« Ἀντιφῶν· τὸν ὑποπτεύθησαν ὡς φονέα.

Καταδολεσχέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀδολεσχέω). Μετὰ Γενικ. λίαν, ἢ ἐμπροσθεν τινός ἀδολεσχῶ, φλυαρῶ, διὰ τῶν ἀδολεσχιῶν μου γίνομαι βαρετὸς εἰς τινα· ἰδὲ ἀδολεσχέω.

Καταδοξάζω, Μ. άσω = καταδοκέω· Ἔχω κακὴν γνώμην, ἢ στοχασμὸν (δέξκι) ἢ ὑποψίαν τινὰ κατά τινος, κακῶς κρίνω. Ἰάμβλ. Πυθ. Α'. 27. Συμπεραίνω, στοχάζομαι, νομίζω, πιστεύω τι περί τινος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ὀρθόν· τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι οὕτω καθὼς ἐγὼ τὸ στοχάζομαι· κακῶς δοξάζω· στοχάζομαι περί τινος. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. ζ'. 30. 2) Καθόλου δὲ, πιστεύω τι περί τινος Διονύσ. Ἁλικ. ζ'. 10. 3) Λίαν δοξάζω· περίφημον ποιῶ τινα.

*Καταδουλίζω, Μ. ίσω, = Καταδουλόω, ὅθεν

Καταδουλεσμός, = καταδούλωσις· Χανδλερ. Ἐπιγραφ. σελ. 150. καὶ ἀκολούθ. »ἐφάπτεσθαι τινός ἐπὶ καταδουλισμῷ« τὸν ἐξαγορασμένον σκλάβον πέρνειν πάλιν ὀπίσω ὡς ἴδιον.

Καταδουλόω, ῶ· καὶ καταδουλόομαι, οῦμαι (δουλόω). Δοῦλον ποιῶ τινά, σκλαβένω, ὑποτάσσω, καταβοβάλλω τινὰ εἰς τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας, »κῶ. Ζητῶ νὰ λάβω ὡς ἴδιόν μου τὸν ἐξαγορασμένον σκλάβον. Ἰδ. τὸ ἀντρ. 2) Ποιῶ τινά, ἵνα ἔχῃ δουλικὰ φρονήματα, ἀμελῆ, ἀνηρόν, ἀνανδρον, ἀκαρδον ποιῶ. »οἷσι οὐτι — μᾶλλον καταδουλοῦσθαι ἀνθρώπους τοῦ ἰσχυροῦ φόβου« Ξενοφ. κυροπ. Γ'. ά. 23. ὅθεν

Καταδούλωσις, εως, ἡ. Τὸ κατέκαν, ὑποτάσσειν, δοῦλον ποιεῖν τινά, σκλάβωσις.

*Κατάδουπα, ων, τά. Ἰδ. Κατάδουπος.

Καταδουπέω, ῶ. Μ. ήσω (δουπέω, Ἀνομ). Πίπτων καταγῆς κουδωνίζω, ἠχῶ, ἤχον, φόφον ποιῶ· ὅθεν τό· »κατέδουπεν,« μετὰ ἤχου κάτω ἔπεσεν. Ὁ Ἡτύχ. ἑρμην. τό, κατέδουπον, διὰ τοῦ, ἐτεθνήκεσαν, ἔπεσαν κάτω, καὶ ἀπέθανον. 2) ἀντὶ τοῦ, ξεκουφαίνω, ξιπάζω, ζαλίζω τινὰ διὰ τοῦ ἤχου, κρότου· ἔχει ὁ Νικήτ. ἐν Χρον. Β'. 7. ὅθεν

Κατάδουπος, ὁ· ἢ κάλλιον κατάδουποι, οἱ· Τὰ ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ ἔθνη· ἢ, κατάδουπα, τὰ· τόπος ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ, ὅπου ὁ Νεῖλος ἀπὸ τῶν πετρῶν ἀνωθεν πρὸς τὰ κάτω πίπτων, προξενεῖ μεγάλον κρότον· καταρράκτης. Ἡρόδ. 2, 17.

Καταδοχή, ἡ (καταδέχομαι). Ἡ ἐκ δευτέρου πάλιν δεξίωσις, ἢ ἐκ τῆς ἐξορίας ἀνακάλεσις, καὶ δεξίωσις. Πλάτ. Νομ.

Καταδρθέω, ἰδὲ καταδρθόνω.

*Καταδραθῶ. Ὑπτετκ. Ἀόρ. 2. τοῦ καταδρθόνω, Ὅμρ. Ὀδ. Ε, 471.

*Καταδραμεῖν. Ἰδ. Κατατρέχω.

Καταδράμω, ἀφ' οὗ τό, κατέδραμον· ἰδὲ κατατρέχω.

Καταδρέπω, Μ. δρέψω (δρέπω). Δίδλου δρέπω, κόπτων συνάζω. Ἡρόδ. 8, 115.

Καταδρομέω, = Κατατρέχω· ἀμφ.

Καταδρομή, ἡ (κατατρέχω). Τὸ τρέχειν κατόπιν τινος, ἢ κατ' ἐπάνω τοῦ ἐχθροῦ, τὸ κυνηγεῖν τινά. Ἔφοδος, ὁρμητικὴ κίνησις κατά τινος· (γερούσι, Τουρκ.) ἐπιδρομή, λεηλάτησις, ἁρπαγή, κουρεύμα τῶν ἐχθρικῶν τόπων· »καταδρομὴν ποιεῖσθαι τινος.« Πολύβ. 12. 23. καὶ Μτφρκ. ἐπιδρομή διὰ λόγων, ἀντιλογία, σφοδρὰ κατηγορία, καὶ ἔκφρασις τῆς δυσαρεσκείας. 2) Παρ' Αἰλιαν. ζῴων Ἱστορ. Β'. 9. »καταδρομὴ δόμου« ὁ οἶκος, εἰς ὃν καταφεύγει τις νὰ γλυτώσῃ ἀπό τινα κίνδυνον· καταφυγή, κρύπτρα, κρυφὸν καταφύγιον· ὅθεν

Κατάδρομος, ὁ, ἡ· ὁ Σουετώνιος, εἰς Νέρωνα 11. τὸ στάδιον εἶπεν· οὕτως ἠρμήνευσε τὴν λέξιν καὶ αὐτὸς ὁ Βουδαῖος, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς· διότι ἐν τοῖς θεάτροις ἐλέγετο κατάδρομος, σχοινίον τι ἄνωθεν ἐπὶ τὰ κάτω πλαγίως φερόμενον, ἐφ' ᾧ οἱ σχοινοβάται ἀνεβοκατέβαινον, καθὼς μαρτυρεῖ καὶ Δίων ὁ Κασ. περὶ τοῦ Νέρωνος λέγων· »ὅτε δὴ καὶ ἔλθοιμι ἀνήχθη εἰς τὴν ἀνωτάτω τοῦ θεάτρου ἀψῖδα· καὶ ἐκεῖθεν ἐπὶ σχοινίων κατέδραμεν ἀναβάτην φέρων«

σχεδὸν ὡς τὸ, ἐπίδρομος. 2) Ἐπιθετ. Ὁ ἐφ' ὅλα τὸ μέρη τρέχων, ὁ ἐπὶ τὰ κάτω φερόμενος δρόμῳ, κατωφερής· καὶ ὁ παντοχόθεν κατατρεχόμενος· «Μαλερὰ μέλεθρα πυρὶ κατάδρομα.» Εὐριπ. Τροιαδ. 1300. = Κατακεκαυμένα.

*Κατάδρομος, ου, Ἰδ. ἀντρ. ἀρθρ. 2.

Κατάδρυμα, τό· καὶ καταδρυμμα (καταδρύπτω). Κατάξεστρα. Εὐριπ. Ἰκετ. 51. «χειρῶν κατάδρυμα·» τὸ ξεσχίζειν, ζουγρανίζειν, κατασπαράττειν. Οὕτως ἔχει καὶ ὁ Ἡσυχ. ἐκ τοῦ, δρύμα, δρυμέστω, ἐκ τοῦ, δρύπτω.

Κατάδρυμος, ον (δρυμός). Πλήρης δρυμῶν, γεμάτος ἀπὸ δάση.

Καταδρύπτω, Μ. δρύψω, (δρύπτω). Κατασπαράττω, καταξέω, καταξεσχίζω, ζουγρανίζω. «πικρεὶς καταδρύπτω.» Ἡσιόδ. Ἀσπ. 243.

Κατάδρυφάσσω, Μ. ἄσω, (δρυφάσσω). Περιφράζω, περικλείω, στερεόν καὶ ἀσφαλὲς ποιῶ. Δυκοῦρ. 239. ὅπου ἄλλοι, καταδρύφραξε, ἀναγν. ἰδὲ δρυφάσσω.

*Κατάδυμι. Ἰδ. Καταδύω.

Καταδυναστεία, ἡ· Ἐνέργεια, ἡ χρῆσις τῆς δυναστείας, ἡ τῆς ἐξουσίας καὶ κυριότητος κατά τινος, τὸ καταλίβειν καὶ βιάζειν τοὺς ὑπηκόους· ἐκ τοῦ

Καταδυναστεύω, (δυναστεύω). Ἐνεργῶ, μεταχειρίζομαι τὴν δύναμιν, ἐξουσίαν, καὶ κυριότητα μου κατά τινος· βιάζω καὶ καταλίβω αὐτόν. Ξενοφ. Συμπ. μετὰ Αἰτιατ. «μὴ με καταδυναστεύσῃ· μὴ μεγάλως με βιάσῃ· μετὰ γεν. ἀντὶ τοῦ, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου τινὰ καὶ καταλίβω αὐτόν· «τῶν πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν καταδυναστεύειν.» Opprimere, Ἰταλ.

*Καταδύνω, = Καταδύω. Ἀμτβτ. Ἴμν. Ὅμρ. Ἑρμ. 237. ἐν συχνῇ χρήσει παρὰ τοῖς Λογογρ.

*Καταδύσεο· προστκτ. τοῦ καταδυσόμην, ἀντί, καταδυσάμην. Πρβλ. καταβήσετο.

Κατάδυσις, ἡ· Δύσις ἐν ὕδατι. βύθισις, καταποντισμός, βούλισμα, βούτημα. 2) Σπήλαιον, τρύπα, κρύπτη, κρυφὸν καταφύγιον, ὁ λάθριος τόπος καὶ βαθύς, ψωλεός.

Καταδυσόμην, ὅθεν τὸ, καταδύσεο, ἀντὶ τοῦ, καταδυσάμην. Ἰλ. Σ. 134. εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ.

Καταδυστυπέω, ῶ· Λίαν δυσωπῶ, ποιῶ τινα κόπτειν ἀπὸ ἐντροπήν, καὶ τὸν φέρω εἰς ἄλλους καλητέρους στοχασμοὺς· τὸν διορθώνω, τὸν φέρω εἰς τὸ ὀρθὸν ἰδὲ δυσωπέω.

Καταδύω, Μ. δύσω, Ἀόρ. 1. Κατέδυσα. Ἀόρ. 2. Κατέδυν (δύω, Ἀνομλ.) Ἐνεργ. Καταποντίζω, βυθίζω, εἰς βυθὸν φέρω, βουλῶ· «καταδύουσι μίαν ναῦν.» Κυρίως σημαίνει τὸ «καταδ. ναῦν·» μόνον ὁπόταν ναῦς τις πολεμικὴ κρούεται καὶ κτυπᾶται ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐχθρικῆς, καὶ διὰ τοῦ σφοδροῦ τούτου κτυπήματος τρυπᾶται καὶ ἀνοίγει τοιουτοτρόπως, ὥστε ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐπιδιορθωθῇ· καὶ οὕτω μὴ δυνάμενη νὰ ἐμποδίσῃ τὰ ὕδατα, βυθίζεται ἕως εἰς τὸ χεῖλος αὐτῆς, ὁ ἐστὶ, γεμίζει νερόν· καθὼς ἀποδεικνύει ἡ ῥῆσις τοῦ Θουκυδ. ἐν Α'. 50. «οἱ Κορίνθιοι τὰ σκάφη μὲν οὐκ εἶλκον, ἀναδούμενοι τῶν νεῶν, ἃς καταδύσειαν.» καὶ ὁ Σχολ. ἐσημείωσε· καὶ ἡ τοῦ Ξενοφ. Ἑλλην. Α'. ς'. 36. «ἤθελε—πλεῖν ἐπὶ τὰς καταδεδυκυίας ναῦς καὶ τοὺς ἐπ' αὐτῶν ἀνθρώπους.» καὶ Μτφρκ. «καταδύω τινὰ τῷ ἄγειν τὸν βυθίζω εἰς λύπας καὶ φροντίδας. Ξενοφ. Κηδ. 6, 1, 37. 2) Οὐδετ. ἐξαιρέτως ὁ σχηματ. καταδύνω ἀπὸ δὲ τοῦ Καταδύω τὸ Μέσ. μετὰ τοῦ ἐνεργ. Ἀορ. 2. Πρκμ. καὶ Ὑπερσυντλ. ὑποκάτω βουτῶ, βουλῶ· ὑπάγω εἰς τὸν βυθὸν, εἰς τὸν πάτον· καταβυθίζομαι, πίγομαι· «κατέδυ ἡ ναῦς.» «ἐβούλισεν, ἐβυθίσθη, ἐπήγη·» καὶ ἐνεδύετο· «κατέδυ ἥλιος.» καὶ «καταδύντα ἥλιον.» «ἅμ' ἠελίῳ καταδύντι.» παρ' Ὁμήρ. ἐπὶ τῆς τοῦ ἡλίου δύσεως· ἀντὶ τοῦ, ἐβασίλευσεν, ἔδυ, ἐκρύφθη ὁ ἥλιος ὑποκάτω τοῦ ὁρίζοντος, ἀλλ' ἀεὶ ὁ Ἐνεργτκ. Ἀόρ. 2. Μετὰ ταῦτα δὲ καὶ «Ἥλιος καταδυόμενος.» Ἴμν. Ὅμρ. Ἑρμ. 197. ὅθεν 3) Ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα βαθέως βουτῶσι, βουλοῦσιν, εἰς βάθος ἐμβαίνουσι· «πόλιν κατὰ τέφρας πολλῆς καταδεδυκός.» καὶ «καταδύσῃς πίχμης εἰς βάθος.» Πλούταρχ. 4) καταδύομαι, καὶ, καταδύομαι, ὑπάγω κρυφίως εἴς τι μέρος, κρύπτομαι· μετ' Αἰτιατ. «μηχανήματα καταδύσαι ὁμίλου.» Ὀδυσ. Ο. 327. ὡς καὶ τὸ, ὑποδύομαι, καὶ ὑποδύομαι· κρυφίως ὑποκρύπτειν καὶ μιγνύειν ἑαυτοὺς μεταξὺ τοῦ ὁμίλου τῶν μνηστήρων· ὡς τὸ τῆς συνῃ. Κρυφίως χώνομαι μετὰ εἰς ἄλλους. Σπανιώτρ. ὁ Μέσ. Ἀόρ. «καταδύσασθαι ὁμίλου.» Ἰλ. Κ. 517. «Καταδύτω μάλον Ἄρηος.» Ἰλ. Σ, 134. «μάχην καταδύμενοι ἀνδρῶν.» Ἰλιάδ. Ρ, 241. σημαίνει μόνον τὸ Ὑπάγειν, ἐμβαίνειν ἐν τῷ μέσῳ τῆς μάχης, εἰσέρχομαι. Οὕτω καὶ «δόμον, πόλιν καταδύειν σπανιώτρ. «καταδύσαι.» Τεύχεα καταδύειν ἐνδυσάμενα τὰ ὅπλα, τὴν στρατιωτικὴν στολήν. Ἰλ. Ζ, 504. Ὀδυσ. Μ, 228. καὶ «καταδύσασθαι.» Ἰλ. Η', 103. «σπάργανα κατέδυσεν.» Ἴμν. Ὅμρ. Ἑρμ. 237. καὶ «καταδυσόμεθ' εἰς Ἀΐδαο δόμους.» ἢ καταβώμεν εἰς τὸν Ἅδην. Ὀδυσ. Κ, 174. «καταδύονται εἰς φάραγγας.» κρύπτονται, χώνονται. Ξενοφ. Κυνηγ. 5) Μτφρκ. Κρύπτομαι ἀπὸ ἐντροπήν. «νῦν μυχῷ τοῦ συμποσίου ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς.» Λουκιαν. καὶ Ξενοφ. Κηδ. 6, 1, 35. «καταδύεσθαι δὲ ὑπὸ τῆς αἰσχύνης.» Ἀναβάσ. Ζ'. ς'. 8. «κατὰ τῆς γῆς καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἀκούων ταῦτα.» ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ ὑπ' αἰδοῦς· «Καταδ. ἔν τινι, κατά τινος, εἴς τινι.» ἔρρτ. ὁ Πρκμ. Κατεδέδυκα καὶ τὸ Μέσ. Δημοσθ. σελ. 578. «οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κατέδυ, καὶ μίτριον παρέσχεν ἑκυτόν.» καὶ σελ. 616. «παρακάθηται καὶ οὐ καταδύεται τοῖς πεπραγμένοις.» καὶ «καταδύομαι ἀτενίσαι.» κ. τ. λ. ἀντὶ τοῦ αἰσχύνομαι, Τοιοῦτόν τι ἐστὶ καὶ τὸ τοῦ Ζωσίμου, Ε'. 50. «Οἱ πρέσβεις κατεδύοντο ἐπὶ τῇ ἀγνοίᾳ.» (Περὶ τῆς προσῳδίας ἰδ. Δύω, παρ' Ὅμρ. τὸν ἀεὶ μακρόν.)

Κατάδω, Μλ. -ᾄσω, συνθ. -ᾄσομαι, Ἰωνικ. κατεείδω (ἄδω). «Ἀνιῶν, καὶ κατᾴδων, καὶ καταγελῶν.» Λουκ. = ἐπάδω, ψάλλω, τραγουδῶ κατ' ἔμπροσθεν τινός, «τινα.» — 2) Τραγουδῶ εἰς τινα ἢ στὴ γίνομαι εἰς αὐτὸν ἐνοχλητικὸς καὶ βαρετός· τὸν ξεκουφαίνω μὲ τὰ τραγούδιά μου· «τινός, ἀλλὰ καὶ, τινά.» Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Α', 20. — 3) Μετὰ Αἰτιατ. καταπραΰνω, ἡμερόω, ἰατρεύω διά τινος ἐπῳδῆς, ὁ ἐστὶν, ὕμνου, ᾠδῆς, ἢ μαγευτικοῦ τινος λόγου. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 1337. «Ἀνωδίνωξε, καὶ κατᾴδε βάρβαρα μέλη ματεύουσαν.» Παρ' Ἡρόδ. Ζ', 191. καὶ μετὰ Δοτικ. «Καταείδοντες γοῦν τῷ ἀνέμῳ οἱ μάγοι, ἐξορκίζοντες. καθὼς ἔτι συνάττει καὶ τὸ, καταγελάω. οὕτω καὶ ἡμέλη κατάδειν τραγῳδεῖν.» = 4) «Κατᾴδειν τόπον, ἤ, χωρίον· Γεμίζω τόπον τινὰ μὲ τὰ τραγούδιά μου· τὸν καταψάλλω, τὸν κάμνω νὰ ἀντηχῇ. «Τὸ δεῖπνον κατᾴδειν· ψάλλειν, τραγουδεῖν· εὐάρεστον καὶ εὐρρόσυνον ποιεῖν τὸ δεῖπνον διὰ τῶν ὕμνων, τραγουδίων. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. 7, 2.

Καταδωροδοκέω, Μλ. -ήσω, (δωροδοκέω). Λίαν δωροδοκῶ, διόλου φθείρω τινὰ διὰ τῶν δώρων, Ἀριστοτ Πολ. Β', Πστκ. δωροδοκοῦμαι, ὅθεν λαμβάνω δῶρα ἀπό τινος. Ἀριστφ. Βατρχ. 854. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. τὸ Ἐνεργτκ. Ἀριστοφ. Σφκ. 1036.

Καταείδω, Ἰωνικ. καὶ Ποιητ. = κατᾴδω.

Καταειλύω, Λίαν, διόλου εἰλύω.

Καταειμένος, η, ον. Μετοχ. τοῦ Παθητ. παρακ. τοῦ, καταέννυμι, καθέννυμι. Ἐνδεδυμένος. φορεμένος, σκεπασμένος. Ὀδ. Ν, 351. «—Ὅρος καταειμένον ὕλῃ· καταπεπασμένον, δι' ὅλου κεκαλυμμένον. Παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. Α', 939. «—ἰσόμοιρος καταειμένος.» Ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ «καταβρεγμένος, καταπεπασμένος, καὶ, κεκαλυμμένος· ὀρθοτέρα ὅμως φαίνεται ἑταῖρε ἡ τοῦ Ἡσυχ. «Καταειμένος, ἀναγν. ἀντὶ ἐγράφη ποτὲ «καταειμένος.» — 2) Ἐκ τοῦ καθέκω, ἀφημένος πρὸς τὰ κάτω, κρεμαμένος εἰς τὰ κάτω. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ', 830. «—βαιὰς μὲν ἀνήφατο χερσὶ ἑταῖρας. Αἱ δὲ ἀτιμηλὴ καταειμέναι ἠερέθοντο.» (Παρὰ Παύλῳ Σιλ. παρόμοιοι τινες τε «καταειμένον ὄμμασι.» ἀπὸ τοῦ καταείδω, μὲ ὀλίγην ὅμως πιθανότητα.

*Καταείνυον, Ἐπκ. Πρτκ. τοῦ καταείνυμι. Ἰδ. Ψ, 135.

Καταείομαι = καταφέρομαι, ἤ κατέρχομαι, ἰδὲ ἐν τοῦ, εἶμι.

Καταείσατο, γ', ἐνκ. Μέσ. Ἀορ. 1. Ἐπκ. ἀντὶ καθείσατο, ἐκ τοῦ καθέζω πάσου καταείσατο.» Ἰλ. Λ, 358. κατηνέχθη, κατήλθε.

Καταέννυμι, Πτκ. ἀντὶ καθέννυμι (ἕννυμι, Ἀνομλ.). Περιβάλλω, ἐνδύω, φορέω, διόλου καλύπτω, σκεπάζω. ἐν Ἰλ. Ψ, 135. «—νεκυν καταείνυον ἀρτίβα ὡς ἀπὸ τοῦ εἵνυμι, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐκτὸς τούτου μόνον παρ' Ἡρόδ. ἐν τῷ ἀπρμφ. «πέπλοισι τοῖσι καταείνυον.» ὅπου ἄλλοι, καταείλυον, ἀναγν. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Β', 673. «Νηοὺς κάπῳ καταείνυον.» καὶ παρ' Ἀπολλ. Α', 939. «καταειμένοις.» Παρ' Ὅμρ. μόνον ἐν τῇ μτφρκ. σημασ. «Ὄρος καταειμένον ὕλῃ.» Ὀδ. Ν, 351. Τ, 431. καὶ ἐν τοῖς Ἴμν. ἑρμν. τοῦ ἀνωτέρου Ἰωνικ. «καταείνυον.»

*Καταεννύω = καταείνυμι.

Καταζαίνω (ἀζαίνω). Λίαν, διόλου ἀζαίνω ἢ ἀζαίνω, καταξηραίνω, κατάξηρον ποιῶ. Ὀδ. Λ, 586. «Δένδρεα καταζήνασκε.» Βάζω τινὰ ξηρανθῇ.

Καταζάω, Ἀπρμφ. καταζῆν. (ζάω, Ἀνομλ.) = καταβιόω.

Καταζεύγνυμι, καὶ, καταζευγνύω. Μλ. -ύξω (ζεύγνυμι, Ἀνομλ.) Συζεύγνυμι, ἤ ζεύγνυμι, δένω τὰ ζῶα εἰς τὸν ζυγόν, εἰς τὴν ἁμαξαν. Καθόλου, δένω, σφίγγω, στενοχωρῶ. Ἡρόδ. 8, 22. — 2) Καταλύω, κουφίζω, ἡσυχάζω, κάθομαι ἢ ξεκουράζομαι, ἀναπαύομαι καὶ ἐπαύομαι, ἐπὶ μὲν στρατοῦ, ἀντὶ τοῦ στρατοπεδεύω, ἐπὶ δὲ ἀποικίας, ἀντὶ τοῦ ἀποικέω.

Καταζευγοτροφέω, ῶ, Μλ. -ήσω (ζευγοτροφέω). Διὰ τὸ ἔχειν, τρέφειν, ἤ κρατεῖν ἵππους διὰ ζεύξιμον, ἢ ἡμιόνους διὰ νὰ σύρωσι τὴν ἅμαξαν καταξοδεύω, καταδαπανῶ, φθείρω τὴν περιουσίαν μου· Φθείρω τὴν περιουσίαν μου εἰς τὸ τρέφειν ζεύγη. Ἠσαΐας. «Οὐ μὴν οὐδὲ καταιπποτρόφηκας, οὔτε καταζευγοτρόφηκας.»

Καταζεύξις, εως, ἡ (καταζεύγνυμι). Σύζευξις, ζεύξιμον. Πλούταρχ. — 2) Κατάλυσις, κόπωμα, ἀνάπαυσις, στρατοπέδευσις.

Καταζηνάσκω. Ὀδ. Λ, 583. ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ, καταζάω, ἤ, καταζαίνω.

*Καταζωγραφέω. Μλ. -ήσω (ζωγραφέω) = ζωγραφέω.

Καταζωμεύω, (ζωμεύω). «Τὸ γάλα.» Ἡσυχ. = τυρεύω, ἤ, ὥσπερ ζωμὸν ἐκροφέω.

Καταζώννυμι, καὶ, καταζωννύω, Μλ. -ζώσω (ζώννυμι, Ἀνομλ.) Περιζώνω, διόλου ἢ σφιχτὰ ζώνω. ὅθεν

Καταζώστης, ὁ. Ζώνη τις, ἢ λωρίον δι' οὗ στερεῶς ζώνεται, ἢ δένεται τι· ὁ τὰ σκεύη ἢ τὰ ἐφίππια τῷ ἵππῳ καταζωννύων ἱμὰς ἢ ἴγλα· ὅθεν

Καταθαλαττόω, (θαλαττόω). Διόλου πλημμυρίζω, σκεπάζω τι μὲ τὴν θάλασσαν, εἰς θάλασσαν ποιῶ. — 2) Παρὰ τῷ Σχολ. Λυκοφρ. 712. ἀντὶ τοῦ, ῥίπτω εἰς τὴν θάλασσαν.

Καταθάλπω, Μλ. -ψω. Λίαν, διόλου θάλπω. Δημ. Ἀρτ. 7, 152.

Καταθαμβέω, ῶ. Θάμβος, καὶ φόβον προξενῶ· παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Νουμ. 15. «Χειροήθης,

καὶ κατατεθαμβημένη τὴν δύναμιν θαυμάζουσα· Ἐκ τοῦ μέσου, καταθαμβέομαι, κυριεύομαι ἀπὸ θάμβος καὶ φόβον. «κατατεθαμβημένοι καὶ μακαρίζοντες» ὁ αὐτ. εἰς Φάβ. 26. «Κατατεθαμβημένος τὸν Ἀνοίβαν», φοβούμενος, δειλιῶν.

* Καταθανεῖν, Ἀπρμφ. Ἐνεργτκ. ἐκ τοῦ καταθνήσκω.

Καταθάπτω, Μ. ψω (θάπτω, Ἀνμλ.) Παραχώνω, ὑποκάτω τῆς γῆς θάπτω. Ἰλ. Τ. 228. Ω, 611.

Καταθαρρέω, καὶ, καταθαρσέω, ῶ· Μετά γενικ. εἶμαι θαρραλέος, ἀνδρεῖος, τολμηρός κατά τινος, ὡς «καταθαρρῶ τῶν πολεμίων» 2) μετὰ Αἰτιατ. Τολμηρῶς καὶ αὐθαδῶς ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω τι· ὅ ἐστι, δὲν προτέχω, δὲν φοβοῦμαι, δὲν τὸ ἔχω διὰ οὐδέν. 3) μετὰ Δοτικ. ἀντὶ τοῦ, ἐμπιστεύομαι, ἀφήνω ἐμαυτόν ἐπί τι· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Καταθαρσύνω (θαρσύνω). Θαρρετὸν ποιῶ τινα· παροξύνω, διεγείρω αὐτὸν κατά τινος.

Καταθεάομαι, Μ. ᾱσομαι Ἀπθ. Μέσ. (θεάομαι, Ἀνμλ.) κυρίως, Ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω βλέπω. 2) Προσεκτικῶς θεωρῶ, κυττάζω τι, τὸ ζυγιάζω καλὰ μὲ τὸν νοῦν μου.

* Κατάθειο, 2. ἐνκ. Εὐκτκ. Μέσ. Ἀορ. 2. ἐκ τοῦ κατατίθημι. Ἡσό.

Καταθείομαι, ἀντὶ τοῦ καταθῶμαι· ἐκ τοῦ, κατατίθημι. Ἰλ. Χ. 111.

* Καταθείομεν, Ἐπκ. 1. πλθντκ. Ὑπτκτκ. Ἐνργτκ. Ἀορ. 2. ἐκ τοῦ κατατίθημι, ἀντὶ καταθῶμεν, καταθῶμεν. Ὀδσ.

Καταθέλγω, Μέλ. ξω (θέλγω). = κατακηλέω· Καταμαγεύω, πρῶον καὶ ἥμερον ποιῶ, καταπραύνω, διὰ μαγειῶν. Ὀδυσ. Κ. 213. ὅθεν

Καταθελξίς, εως, ἡ· Καταπραύνισις, ἡμέρωσις διὰ τινος μαγείας, μάγευσις.

* Κατάθεμα, τό, = Κατανάθεμα. Ν. Δθ ὅθεν

Καταθεμαρτίζω, Μ. ίσω. Οὕτως ἔχουσιν ἀντίγραφα τινα τοῦ Ματθαίου, Κεφ. Κζ. 74. ἀντὶ καταναθεματίζω· καθὼς ἀναφέρει καὶ Στέφ. ὁ Κρῆτα ἐξ Ἰουστίνου μάρτ. τό, καταθεμα, καταθεματισμός· ἀντὶ, καταναθεμα, καταναθεματισμός κ. τ. λ.

* Καταθεματισμός, ὁ Ἰδ. τό πργμν. Ν. Δθκ

* Καταθεξῆς, ἀντὶ Κατὰ τὸ ἑξῆς. ἐπιγρφ.

Κατάθεος, ον (θεός). Εὐσεβής, θεοσεβής. Κατὰ θεόν. Πολυδ. Α'. 20.

Καταθεραπεύω, Λίαν θεραπεύω.

Καταθέρω, Λίαν θέρω. Σχολ. Σοφοκλ. Τρ. 191.

Καταθεσίον, τὸ (κατατίθημι). Ἡ καταθεσις· καὶ τόπος, εἰς ὃν κατατίθεταί τι πρὸς φύλαξιν ἀμφ.

Κατάθεσις, εως, ἡ (κατατίθημι). Τό τιθέναι, βάλλειν τι κάτω, ἢ ἐπί τι, ἢ ἐνώπιον τινός. 2) Προσφορά, πληρωμή. 3) Παράτασις, ἀνάπτυξις. 4) Τό δίδειν, ἐμπιστεύεσθαί τι εἰς τινα πρὸς φύλαξιν. 5) τό ἐκδύεσθαι.

Καταθέω, Μ. θεύσομαι, (θέω, Ἀνμλ.). Τρέχω κάτω, ὁρμῶ, βιαίως πίπτω πρὸς τὰ κάτω· ἐπὶ πλοίων, εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα. 2) Μτβτκ, Διατρέχω, διαπερῶ, διαπερῶν ἐρημώνω, διαγουμίζω, μετ' αἰτκ. 3) Μτφρκ. Παρὰ Πλάτ. εἰς Θεαίτ. 22. Ἐν τῷ φιλονεικεῖν ἀποδεικνύω τινὰ ψεύστην, καὶ καταισχύνω αὐτόν. Μετ' Αἰτκ.

Καταθεωρέω, ῶ. Μ. ήσω (θεωρέω). Ἀπ' ἐπάνω βλέπω, παρατηρῶ. ταυτόν τῷ, καταθεάομαι. Φίλ.

Κατάθηαι, Εὐκτκ. ἀντὶ, καταθέη, κατάθῃ. ἐκ τοῦ, κατατίθημι.

Καταθήγω, Μ. ήξω (θήγω). Λίαν θήγω, ὀξύνω, ἀκονῶ. 2) παροξύνω, διεγείρω, ἐγκαρδιόνω.

Κατάθηκη, ἡ, (κατατίθημι). Τό τεθημένον, ἢ βαλμένον κάτω· = Παρακατάθηκη. Ἱστορ.

Καταθηλύνω, (θηλύνω). Διόλου θηλύνω, γυναικώδη ποιῶ τινά. «κατατεθηλυσμένος πρὸς αὐτοῦ» διόλου διεφθαρμένος διὰ τῶν ἡδονῶν, Λουκιαν.

Καταθήπω. Ἄχρηστος Ἐνστ. ἐξ οὗ ὁ παρακείμ. κατατέθηκα.

Καταθλάω, Μ. άσω (θλάω), Διόλου συντρίβω, κατατσακίζω.

Καταθλέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀθλέω). Νικῶ εἰς τοὺς ἀγῶνας. Πλούταρχ.

Καταθλίβω, Μ. ψω (θλίβω). Λίαν, διόλου θλίβω, συντρίβω διὰ τῆς θλίψεως. Θεόφρ. «τὰς ἀδάς, ἢ τοὺς ἀνθρακας καταθλίβειν» 2) Μτφρκ. Καταπιέζω, τυραννῶ· ὅθεν

Καταθλιψις, εως, ἡ. Τό καταθλίβειν. 2) τό ὑποτάσσειν, καταπιέζειν.

Καταθνήσκω, Μ. καταθανοῦμαι, Ἀορ. κατέθανον, Ἐπκ. κάθανον, Πρκμ. κατατέθνηκα, Μτχ. κατατεθνηκώς, παρ' Ὅμρ. πάντοτε, κατατεθνηώς, ῶτος. Ἀπρμφ. κατατεθνάναι, Ἐπκ. κατατεθνάμεν, Ἰλδ. (θνήσκω, Ἀνμλ.) = Θνήσκω. Ἰλδ. Χ. 355. Ὅμρ. μτχρζτ. ἐξρτ. τὸν πλθντκ τοῦ Πρκμν. τῆς Μτχ. ὡς οὐσιαστκ. ἀντὶ τοῦ οἱ νεκροί, οἱ ἀποθαμένοι. Συνδέει δὲ πολλάκις καὶ, τό νεκρούς καὶ νέκυας μὲ τό κατατεθνηώτας.

Καταθνητός, ή, όν. = Θνητός. Ὅμρ. Ἰλδ. Ε. 901. Τό θηλκ. μόνον ἐν τοῖς Ὕμνοις.

Καταθοινάω, ῶ. Μ. ήσω, καὶ ᾱσω (θοινάω) Κατατρώγω.

Καταθολόω (θολόω). Διόλου θολόω, θολόν, σκοτεινόν ποιῶ.

Καταθορέω, Πρὸς τὰ κάτω ἢ κατέναντι τινὸς πηδῶ· = Καταθρώσκω. «ἀπὸ τῶν ἵππων καταθορόντες» Ἡρόδοτ. πηδήσαντες κάτω ἀπὸ τοὺς ἵππους. Ἀπρμφτ. Ἀορ. Καταθορεῖν.

Καταθορυβέω, ῶ. Μ. ήσω (θορυβέω). Θόρυβον ποιῶ κατά τινος, ἀλλὰ καὶ, προφέρω, λέγω τι μὲ θόρυβον, καὶ φιλονεικίαν, μετ' Αἰτκ. «τὴν ἀπὸ ἁμάξης πομπείαν πᾶσαν κατεθορύβει» Νουμήνιος παρ' Εὐσεβ Προπαρ. ΙΔ'. 16. ἐπέφερεν, ἢ μετεχειρίσθη κάθε λογῆς ὕβρει, καὶ αἰσχρολογίας ἐναντίον αὐτῆς. Παρὰ Πολυδ. Η'. 158. 2) Φέρω ῥήτορα τινὰ εἰς σιωπὴν διὰ θορύβων, μετ' Αἰτκ.

Καταθρασύνω, = καταθαρσύνω.

Καταθραύω, (θραύω). Διόλου θραύω, φέρω τι εἰς τρίμματα.

Καταθρέω, ῶ. Μ. θρήσω, (ἀθρέω). = Καθορᾶω, καὶ, καταθεώμαι.

Καταθρηνέω, ῶ. Μ. ήσω (θρηνέω). Λίαν θρηνῶ, διά τι, μετὰ Αἰτιατ. Ἀπτικιαν. Δυποῦμαι δι' αὐτό. Κακοτυχίζω τινα.

Καταθροέω, Μ. ήσω (θροέω). Πολυδ. Η'. 154. = καταθορυβέω. Καί

* Καταθρυλλέω, ἢ ὀρθότρ. καταθρυλέω, Μ. ήσω (θρυλλέω) = Καταθορυβέω.

* Κατάθρυπτος, ον. Πολλὰ ἁπαλός, τρυφερός, ἢ τρυφηλός. Λαμπρὰ στολισμένος. Ἀθήν. 12, σ. 555. ἐκ τοῦ

Καταθρύπτω, Μ. ψω, (θρύπτω, Ἀνμλ.). Λίαν, διόλου θρύπτω, κατασυντρίβω, καταπιέζω. Κάμνω διόλου ἁπαλὸν ἢ εὔθραυστον, ἁπαλύνω, ὥριμον ποιῶ. 2) Μτφρκ. Διόλου ἐκθηλύνω, γυναικώδη, τρυφηλὸν ποιῶ.

Καταθρώσκω, Μ. θροῦμαι, Ἀορ. 2. κατέθορον, Ἀπρμφ. καταθορεῖν, (θρώσκω, Ἀνμλ.). = Καταθορέω· κάτω, ἢ εἰς τὸ πέραν πηδῶ, «τὴν αἱμασιὰν καταθρώσκειν» Ἡρόδοτ. Μετ' Αἰτκ.

Καταθυμέω, ῶ. Μ. ήσω. Λίαν, διόλου ἀθυμῶ. Ξενοφ.

Καταθύμιος, ον, ἡ, καὶ-ία, ον, παρ' Ἡρδτ. (θυμός) καὶ Ἐπίρ. Καταθυμίως, Ὁ ἐν τῇ διανοίᾳ, ἐν τῇ καρδίᾳ ὤν· «καταθύμιόν μοι ἐστί τιν καὶ ἡμηδέ τι τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω.» Ἰλ. Κ. 383. μὴ στοχάζεσαι, μὴ βάλλῃς ποτὲ τὸν θάνατον εἰς τὸν νοῦν σου. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ρ. 201. 2) Ὁ κατ' εὐχήν, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ τινάς, τὸν ἔχει εἰς τὸν νοῦν του, ὁ ἀρέσκων τῇ ψυχῇ, ἡδύς, θυμήρης, εὐάρεστος. Ὀδσ. Χ, 392. Ἡρδτ. 5, 39.

Καταθυμοβορέω, ῶ. Μ. ήσω. Ζήτ. Θυμοβορέω. Τρώγω τὴν καρδίαν μου, τὸν ἐμαυτόν μου, τρώγομαι. «Ζωὴν καταθυμοβορεῖν» Τὸ νὰ ἀπερνᾷτις τὴν ζωήν μὲ φροντίδας, αἱ ὁποῖαι τρώγουν τὴν καρδίαν, ὁ χτικιάζουσι τὸν ἄνθρωπον. Πυθαγόρ.

Καταθύω, (θύω ἀνμλ.) Θυσιάζω, σφάζω, κατατρώγω. 2) «καταθύεσθαι τινὰ διά τινος μαγικῆς θυσίας βιάζειν τινὰ· καταγοητεύειν, κινεῖν αὐτὸν εἰς ἔρωτα, Θεόκριτ. Β'. 3.

* Καταθωπεύω, ἡμερώνω μὲ κολακείας. Ἀγαθί. βιβλ. ς.

Καταθωρακίζω, Μ. ίσω. Διόλου θωρακίζω.

* Καταί. Σπάνιος Πτκ. τύπος ἀντὶ κατά. Ἀπολ. Δύσκλ. περὶ Συντξ. σ. 309, 28.

Καταιβασία, ἡ. Πτκ, ἀντὶ Κατάβασις. 2) παρὰ Πλουτάρχ. Καταιβασίαι, εἰσὶν αἱ ἀστραπαὶ καὶ βρονταί· ἀλλὰ καὶ τὰ διὰ μαγείας γινόμενα φαινόμενα· ὡς καὶ Ζεὺς καταιβάτης» ὁ βροντῶν καὶ ἀστράπτων.

Καταιβάτιος, ον. «πῦρ καταιβάσιον» πῦρ ἀστραπῆς. Νικήτ, Χρον. ΙΘ'. 5.

Καταίβασις, εως, ἡ, Πτκ. = κατάβασις.

Καταιβάτης, ου, ὁ. Πτκ. ἀντὶ καταβάτης, Ὁ καταβαίνων, καὶ ὁ ἐν βροντῇ καὶ ἀστραπῇ καταβαίνων, «Ζεὺς» ὁ βροντῶν καὶ ἀστράπτων. Παρ' Αἰσχλ. Πρμθ. 359. καὶ ὡς ἐπίθ. τῆς ἰδίας ἀστραπῆς. «καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνεῖν φλόγα» ἐντεῦθεν τὸ «πληγεὶς καταιβάτης» ἀντὶ, κεραυνῷ. Νικήτ. Χρον. ΙΒ'. 2 6) «Ἀχέρων καταιβάτης» Εὐριπ. Βάκχ. 1340. πρὸς τὸν ὁποῖον καταβαίνουν οἱ νεκροί· ἢ ὃς τις βαίνει, βέ πρὸς τὰ κάτω. γ) «Ἀπόλλων καταβάτης» Σχολ. Εὐριπ. Φοίν. 1416. τὸν ὁποῖον παρακαλεῖ τινὰς διὰ τὴν εἰς πατρίδα αὐτοῦ κάθοδον, ὁ εἰς τὴν πατρίδα κατάγων.

Καταιβάτις, ιδος, ἡ, Ἡ καταβαίνουσα. ἐπίθετ. τοῦ, κελεύθου, καὶ οἴμος, παρ' Ἀπολλων. Ῥόδ. καὶ Νόν. ἀντὶ τοῦ, κατωφερής· ὁδός, κατηφορικὸς δρόμος. ἢ ὁ πρὸς τὰ κάτω φερόμενος. 2) Ἐνεργητ. ἢ πρὸς τὰ κάτω φέρουσα· «σελήνην» ἢ τὴν σελήνην καταβιβάζουσα διὰ τῆς μαγείας. Πτκ. παρβλ. καταιβασία.

Καταιβητός, ή, όν. Πτκ. ἀντὶ, καταβατός. Δι' οὗ κατάβασις ἀνθρώποις ἐστί· δι' οὗ δύνανται τινὲς νὰ κατέβῃ. Ὀδυσ. Ν. 110. «θύραι καταιβαταὶ ἀνθρώποισι.»

Καταίγδην, Ἐπίρ. (καταίσσω) Μετ' ὁρμῆς καὶ βίας τρέχων κατά τινος Ἀπολλών, Ῥόδ. Α'. 64.

Καταιγιδώδης, ες. (καταιγίς, εἶδος). Ὅμοιος τῇ καταιγίδι.

Καταιγίζω, Μ. ίσω (καταιγίς) Καταιγίδα προξενῶ. Ἐφορμῶ μετὰ βίας καὶ ὁρμῆς κατά τινος, «ἔρως με καταιγίζει» με ταράττει, ἐφορμᾷ μὲ βίαν ἐπάνω μου. Πθτκ. Ταράσσομαι, φέρομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τὰς καταιγίδας, καὶ τρικυμίας· ὅθεν

Καταίγιος, ον = καταιγιδώδης· ἀμφ.

Καταιγίς, ίδος, ἡ (αἴγις, 2) ἐπιφορὰ ἀνέμου σφοδροῦ· μεγάλη ταραχὴ τοῦ ἀέρος, ἥτις φέρεται ἄνωθεν ἐπὶ τὰ κάτω· ἀνεμοζάλη, ἀνεμοστρόβιλος, ὡς τό, Αἰγίς. Ζήτ. ἐπαγίζω· «Ἀριστοτελ. Κόσμ.» Τῶν γε μὴν βιαίων πνευμάτων καταιγὶς μὲν ἐστὶ πνεῦμα ἄνωθεν πίπτον ἐξαίφνης.» 2) Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ζάλη, (φουρτοῦνα) χειμὼν· καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. «καταιγὶς πραγμάτων.» Νικήτ. Χρον. Γ'. 7. καὶ «κατ. παθῶν.»

Καταιγισμός, ὁ· Ὁ Ἐπίκουρος ἐκάλεσε τὸν σωματικὸν πρὸς ἡδονὴν ἐρεθισμὸν οὕτως. Ἀθην. παρὰ Πλουτάρχ. μετὰ τοῦ, Χειμῶνες, ἢ ζάλη τοῦ ἀέρος, φουρτοῦνα· = Καταιγίς.

Καταιδέω, ῶ. Μ. ήσω (αἰδέομαι) Κατισχύνω,

καταστροφιάζω· »κατήδεσαν αὐτόν·« παρὰ Σουΐδ. καὶ Ἡσυχ. »τῶν καταιδεῖται δυναμένων· Ἡλιόδ. Δ'. πᾶν ὅ,τι δύνασαι νὰ τὸν ἐμποδίσῃς διὰ τῆς αἰσχύνης καὶ ἐντροπῆς. 2) Μέσ. καταιδέομαι, Μ. ἔσομαι· αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι ἔμπροσθεν τινός. ὅθεν τὸν σέβομαι· »τινάω φέρω, ἢ ἔχω σέβας, καὶ αἰδῶ πρὸς αὐτόν. Ἀρστφ. Νεφ. μετωνομ. ἐπίτι.· »τιν«

Καταιθαλόω, ῶ (αἰθαλόω). Καίω τι, ὥστε γίνεται αἰθάλη, στάκτη, σποδός, ἀλείφω τι μὲ τὴν αἰθάλην, καὶ τὸ κάμνω μαῦρον. Ἀριστφ. Ὄρν. Η 234. 1240. 2) Φαβίζω τινά, τὸν κάμνω νὰ τὰ χάτῃ. Ἀριστφ. Ὄρν. 1253.

Καταιθύσσω, Μ. ύσω. Αἴνω, πάνυ αἰθύσσω. συνωνυμ., Ἀνωθεν ἐπὶ τὰ κάτω· ὅθεν ὁ Ἡσύχ. »καταιθυξ, ὄμβρος, ὁ καταιθύσσων·« ἐκ τινος Τριγκοῦ. »πλόκαμοι νώτων καταιθύσσουσι.« Πίνδαρ. Πύθ. Δ'. 147. ἐκυμάτιζον περὶ τὸν νῶτον. »ἠνθιανὸς τεὰν καταιθύσσει ἐστίαν· αὐτόθ. Ε'. 13. καθαρός, γαληνός περιαστράπτει, καταφωτίζει τὸν οἶκον, τὴν φαμιλίαν σου.

Καταίθω, (αἴθω). Κατακαίω, καταφλέγω. 2) Μεφρτ. Γεμίζω μὲ ἤχους καὶ κραυγαῖς. Κάμνω νὰ ἀντηχῇ καὶ νὰ ἀντιχρεῖ Λυκόφρ. 248.

Καταικίζω, Μ. ίσω (αἰκίζω). Κακῶς μεταχειρίζομαι, καὶ διὰ τῆς κακῆς μεταχειρίσεως δυσμορφόω. Καθόλου, ἀφανίζω, ἀγνώριστον ποιῶ, ἐπὶ κακισμένων καὶ σκουριασμένων ὅπλων. Ὀδυσ. Π, 290. Τ, 9. Ζήτ. Αἰκίζω.

Καταίνεσις, εως, ἡ· Συμφωνία, συγκατάθεσις, ἔπαινος, 2) ὑπόσχεσις. 3) ἐγγύησις, ἀρραβών· ἐκ τοῦ

Καταινέω, Μ. έσω. Πτκ. ήσω (αἰνέω, Ἀνμλ.) συγκατατίθημι, στέργω, συμφωνῶ, ἐπαινῶ, Ἡρόδοτ. Γ'. 53. »καταινέσαντος τοῦ παιδὸς ἐπὶ τούτοισι· Ἀντστ. Ἀναίνομαι. Συγκατανεύω, δίδω τὸν λόγον μου. Ὑπόσχομαι »τινί τι« ἄλλα καὶ μετ' Ἀπρμφ. Πίνδ. 3) Ἱστρ. Δίδω τὸν λόγον μου, ἐπὶ ὑπανδρείας· ἀρραβωνιάζομαι. 4) »Καταινεῖν τινα τάγεσι· Κηρύττω, ἀποφασίζω, ἐκλέγω τινὰ ἀρχηγόν. Αἰσχλ.

Καταίξ, ικος, ἡ (αἴξ.). = Καταιγίς· »Θοὴ βορέου καταίξ· »παρὰ Σουΐδ. »ἀνέμοιο καταίκες·« Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 1376. (υ—, Γενικ. υ—υ)

Καταιονάω, καί, —έω, ῶ. Μ. ήσω, (αἰονάω) χύνω ἐπίτι· καταβρέχω· ὅθεν

*Καταιόνημα, τό. Τὸ χυθέν, τὸ ὡς ἰατρικὸν χυνόμενον ὕδωρ. Αἰλ. ἱδ. ξ. 8, 22.

Καταιόνησις, εως, ἡ· Κατάχυσις, καταβροχή.

*Καταιρέω, Ἰων. ἀντὶ Καθαιρέω. Ἡρόδ.

Καταίρω, Μ. ερῶ, (αἴρω, Ἀνμλ.) Κυρίως, φέρω κάτω, = κατάγω· 2) συνήθως ὅμως οὐδετ. ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι, καταβαίνω, εἰς τὸν λιμένα εἰσέρχομαι, ἀράζω. Πολυβ. Ε'. »κατῆρε μετὰ τοῦ στόλου εἰς Κόρινθον· καὶ ἀντὶ τοῦ καταλύω, κοινῶ, φθάνω, ἔρχομαι εἰς τόπον τινά, ἢ εἰς τὸ κατάλυμα καὶ στρατοπεδεύω, ἀναπαύομαι.

Κατ' αἶσαν, κατὰ τὸ προσῆκον, κατὰ τὸ πρέπον. Ἰλ. Γ. 59.

Καταιτιάνομαι, Μ. σθήσομαι. Ἀπθτκ Μέσ. (αἰτιάνομαι, Ἀνμλ.) = Αἰτιάνομαι κατ' ἐπίτασ. Σοφοκλ.

Καταίσιμος, ον, = αἴσιμος. Ἡσύχ.

Καταισιμόω, ῶ· ὡς τό, ἀναισιμόω. Ἀθήν. Γ. »καταισιμοῦν πῶμα·« κατεξοδεύειν, πίνειν ὅλον. Ἰωνικ. ἀπὸ τοῦ αἴσω. Τὸ ἁπλοῦν αἰσιμόω οὐδαμοῦ εὑρῆται.

Καταίσιος, ον, = Αἴσιος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1596. »ἔργον οὐ καταίσιον.«

Καταίσσω, Μ. ίξω (αἴσσω). Μετ' ὁρμῆς τρέχω πρὸς τὰ κάτω, ἢ ἐναντίον τινός· κρημνίζομαι, πηδῶ, ῥίπτομαι κάτω· ἀντίκ. τῷ ἀναίσσω· 2) Μτβτ. Διαπερῶ μὲ βίαν, διατρέχω, ἀπερῶ ὡς ἀπότομος, μὲ μεγάλην ταχύτητα καὶ ταραχήν· μετ' Αἰσχ. Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀμμων. »γρὴν φρονεῖν κόσμον ἅπαντα καταίσσουσα θοῇσι·« (Ἐπκ. υ—, Ἀττκ. συνθ. υυ—)

Καταισχυμμός, ὁ (καταισχύνω). Ἐντροπή, ἐντρέπισμα· τὸ διὰ ὑβριστικῶν ἢ ὑπερβολικῶν λόγων ἐντρέπεσθαι ποιεῖν τινα. Κλήμ. Ἀλεξ.

Καταισχυντήρ, ῆρος, ὁ· Ὁστις καταισχύνει, ὑβρίζει, ἐντροπιάζει τινά. Καὶ

*Καταισχυντής, οῦ, ὁ, Αἰσχύλ. = τῷ ἀντρ. ἐκ τοῦ

Καταισχύνω, (αἰσχύνω). Ὑβρίζω, ἀτιμάζω, ἐντροπιάζω. Ὀδυσ. Ω, 507. »πατέρων γένος καὶ 812. »δαίτας Ὀδυσ. Π, 293. Τ, 12. Παρὰ Πινδ. Ὀλ. 10, 10. »Ἀμὸν κατήχησε βαθὺ χρόος· »Μὲ ἐπέπληξε, μὲ ἔκαμε νὰ ἐντραπῶ διὰ τὸ μέγα χρέος μου. Προξενῶ ἐντροπὴν εἰς τινα, δεικνύομαι ἀνάξιος αὐτοῦ »τινάω Ξενοφ. Ἀνβτ. 3, 2, 14. Ἀλλὰ καὶ καταισχύνω τινα, τὸν κάμνω νὰ ἐντραπῇ. Πλάτ. Πολιτ. σ. 268. D. Μέσως, καταισχύνομαι, ἐντρέπομαι, ἀτιμάζομαι. Συστέλλομαι ἀπό τινα, μετὰ Αἰτιατ.

Καταίσχω, ἐν Ὀδυσ. Ι. 122. Πτκ. ἀντὶ Καταίσχω, Ἀκ' χω

Καταιτιάομαι Μ. ά'σομαι. Ἀπθτκ. Μέσ. (αἰτιάομαι). Ὑπὸ αἰτίαν βάλλω τινά, κατηγορῶ· ῥίπτω σφάλμα τι ἐπάνω εἰς τινα· ἔνοχον ποιῶ· ὀνειδίζω, μεμφομαι. Ἐν τῷ Πθτκ. Ἀορ. 1. καὶ ἐν Πθτκ. σημασ. »καταιτιαθείς· Ὁ κατηγορηθείς, ἐγκαλεσθείς. Θκδ. 6, 60.

*Καταιτίασις, εως, ἡ. Οὐσστκ. τοῦ προτέρ. Μαρκ. Ἀντ. ά. 16.

Καταίτυξ, υγος, ἡ. Εἶδος περικεφαλαίας κατωφερούς, ὡς πρὸς τὴν αὐλωπίδα τὴν ἀνάτασιν ἔχουσα, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο εἰς τὴν ὁρμὴν (γιουρούσι) τῆς μάχης, διὰ τὸ χαμηλὴν καὶ ἄνευ φαλοῦ καὶ λόφου εἶναι. Ἰλιόδ. Κ, 258. »— ἀμφὶ δὲ ὁ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκε ταυρείην, ἀφαλόν τε, καὶ ἄλοφον· ἥτε καταίτυξ κέκληται· ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.» ἀπὸ τοῦ, κάτω καὶ (τεύχω) τετύχθαι, ὡσανεὶ κάτω τευκτή.

*Καταιχμάζω, Μ. άσω. (αἰχμάζω) Καταφρονεύω, καταστοχάζω, καταψάττω.

Καταιωρέομαι, ῶς Παθτκ. (αἰωρέω) Αἰωροῦμαι, κρεμαμαι πρὸς τὰ κάτω. Εἰς τὸν ἀέρα πλέω, κρέμαμαι. Ἡσίοδ. Ἀσπ. Ἡρ. 225. »Θύσανοι δὲ κατωιωροῦντο φαεινοί

Καταλαγχάζω, Μ. άσω. (λαγχάζω) Καταγελῶ, μεγάλως λαγχάζω, γελῶ, μετὰ Γενικ. Ἀνθολ.

*Καταλαθῆμεν, Δωρικ. καὶ Λακων. ἀντὶ καταλαθεῖν, ἐκ τοῦ καταλαίω.

Καταλαίθω, Πτκ. ἀντὶ καταλαίω. Ὀρφ. Ἀργ. 569. ἀμφ.

*Καταλαιέμεν, Ἐπκ. Ἀπρμφ. Ἐνεστ. Ἐυρ. ἀντὶ καταλαίειν, ἐκ τοῦ καταλαίω. διάφορος ἀναγν. ἐν Ἰλιόδ. Η, 408

Καταλαίνω, (λαίνω) = καταλεαίνω, φονεύω· ἐξαιρ. παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Γ'. ά. 2. κ. λ. π. ἐν συχνῇ χρήσει.

Καταλαίριος, ον. Θανατηφόρος· = λαίριος Ἰλ. Λ, 439. »Ὁ οἱ οὔτι βέλος καταλαίριον ἤλθε.« ὅπου λάλλιον διεστραμένως «Κατὰ λαίριον.» ἀντιῖνα ἢ «Εἰς λαίριον τόπον ἤλθεν.»

Καταλαίω, Ἀττικ. λαῶ, Μέλ. αύσω, Ἐπικ. Ἀόρ. 1. κατέκηα. (λαίω, Ἀνμλ.) Διόλου καίω. Ἰλιόδ. Ι, 211. »Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἔκαη.» ἀφ' οὗ ἐκάησαν τὰ ξύλα, ὀφ' οὗ ἔγινεν ἡ φωτιά. Παρ' Ὅμηρ. ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπὶ καταλαύσεως τῶν θυσιῶν, καὶ τῶν νεκρῶν σωμάτων. »Κακκείειν· Ἐπκ. Ἀπρμφ. Ἀόρ. 1. ἀντὶ καταλαῖται. Ὀδυσ. Δ, 74. ἔθεν

*Καταλαλαυμενίτης, ου, ὁ. »Οἶνος· Ὁ γινόμενος εἰς τὰς ὑπωρείας Ἡφαιστείων ὀρῶν. Στρβ. Ζ. Δαυνία.

Καταλαλέω, ῶ. (λαλέω, Ἀνμλ.) Κράζω τινά πρὸς τὰ κάτω, ἔξω, ἢ πρὸς ἐμέ. 2) Πρὸς ἐπιστροφὴν καλῶ, ἢ πρὸς βοήθειαν.

Καταλαλλύνω. Διόλου, πάνυ καλλύνω, Καθαραίζω, στολίζω.

Καταλάλυμμα, τό. Σκέπασμα, κάλυμμα. ἐκ τοῦ

Καταλαλύπτω, Μέλ. ψω. (καλύπτω) Διόλου καλύπτω, σκεπάζω, κρύπτω. 2) Διὰ προφάσεων κρύπτω τι. ὅθεν

Καταλαλυψις, ἡ. Τὸ κρύπτειν, σκεπάζειν τι. 2) Πρόσχημα, προφασις.

Καταλαμαρόω, (καμαρόω). Παρ' Ἡσυχ. Καταλαβρύνω. λίαν καμαρόνω· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. κυρίως δέ, ποιῶ τι καμαρωτόν· καμάραν, θόλον ποιῶ.

Καταλάμπτω, Μέλ. μψω. (λάμπτω) Πρὸς τὰ κάτω λαμπτω, λυγίζω· κυρτόν, καμπύλον ποιῶ, καμπουρόνω. Πλάτ. Τίμ. ὁ δὲ Στρβ. Ε'. »Τποιούμενος συνιόμω λίθω καταλαμφθέντας.» καὶ ἀλλαχοῦ »φαλίδας καταλαμφθέντας·« ἐπὶ κυρτῶν, καμαρωτῶν, ἤτοι καμάραν, θόλον ἐχόντων τοίχων, κ. τ. τ.

Καταλαμψις, εως, ἡ. Ἡ ἐπὶ τὰ κάτω λάμψις, λύγισις, κύρτωσις.

Καταλαπηλεύω (καπηλεύω). Πάνυ, διόλου καπηλεύω, πωλῶ ὡς κάπηλος. 2) νοθεύω.

Καταλαρδιος, ον (καρδία). Ὁ πρὸς τὴν καρδίαν, ἢ κατὰ τὴν καρδίαν ὤν, ὁ ἕως εἰς τὴν καρδίαν φθάνων. »καταλάρδιος πληγή.« Ἡρωδιαν. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθ. Ἐπίρ. Καταλαρδα. 2) = καταθύμιος. Καθὼς θέλει ἡ καρδία τινός, ἢ ἐπιθυμία του.

Καταλάρπιον, τό· = Καρπός. Ἡ φλοῦδα, τσέφλα τοῦ καρποῦ· ἐκ Θεοφρ. ἀμφ.

Καταλαρπος, ον (καρπός). Καὶ Ἐπίρ. καταλάρπως. Καρποφόρος, πλήρης, γεμάτος καρπῶν. Πλουσίος· ὅθεν

Καταλαρπόω, ῶ. Θυσίαν καὶ ἑορτ. ἐκ καρπῶν καταλαίω, καταφλέγω· παρὰ τοῖς Ο'. ὡς καὶ τό, ὁλοκαρπόω· ἀντί, ὁλοκαυτόω· ὅθεν

Καταλάρπωσις, εως, ἡ· Τὸ θυσίαν καταλαίειν, καὶ τὸ κεκαυμένον ἱερεῖον· ἐπὶ θυσιῶν ἐκ καρπῶν· παρὰ τοῖς Ο'. ὡς καὶ τὸ ὁλοκάρπωμα, ἀντί, ὁλοκαύτωμα. 2) Ἡ στάκτη τῆς κεκαυμένης ἐκ καρπῶν θυσίας.

*Καταλαρυκεύω, Συνέσ. σ. 2. »Ἡ μαγειρική καταλαρυκεύουσα.« Διὰ τεχνικῶν μέσων κατασκευάζω νόστιμα τὰ φαγητά.

Καταλάρφω, (λάρφω). Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 80. καταξηραίνω 2) Μτφρκ. καταναλίσκω, κατατρώγω, Ζήτ. ἐν τῷ, λάρφω.

Καταλασσα· = λάσσα.

Καταλαυμα, τό (καταλαίω). Τὸ ἀναμμένον, καταλελαυμένον, πυρκαιά, ἢ τὸ καταλαιόμενον, δαυλός. 2) καὶ ἡ ἐκ τοῦ καυσίματος γινομένη φυσαλίς. Λουκιαν.

*Καταλαυματόω. Βάλλω εἰς φωτίαν, ἀνάπτω, καταλαίω.

Καταλαυσις, εως, ἡ (καταλαίω). Τὸ καταλαίειν.

Καταλαυτης, ου, ὁ. Ὁ καταλαίων.

Καταλαυχάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι. Ἀπθτκ. Μέσ. (καυχάομαι)) μετὰ Γενικ. καυχῶμαι κατά τινος. Καταφρονητικῶς μεταχειρίζομαι τινά.

*Καταλαύω, δίδει χρόνους εἰς τὸ καταλαίω.

Καταλεάζω, Μ. ασω = Κεάζω.

*Καταλεαίνω = τῷ πρημν. Αἰλιαν.

*Καταλεῖται, Ἐπκ. Ἀπρμφ. Ἀορ. 1. Ἐυρ. τοῦ ρμτ. καταλαίω, Ὀδυσ. Κ, 533. Λ, 46.

Καταλειέμεν, Ἰωνικ. ἀντί, καταλεῖειν, καταλεῖειν, καταλέγειν. Ἰλιάδ. Η. 408. ἔνθα ὁ Wolf καταλήμεν, ἄλλοι καταλαιέμεν, ἀναγινώσκουσι.

Καταλείμαι, Ἀπθτκ. Μέσ. ἐκτός τοῦ Ἐνεστ. καὶ Πρτ. ἐν τῷ Μέλ. μόνον χρήσιμον (κεῖμαι, Ἀνμλ.) Κάτω κείμαι, κείτομαι, καταλείτομαι = κα-

ταχλίνεμαι α) ἐπὶ ἀσθενῶν, ὅθεν τὸ ἐν τῇ Συνδ. «κατάκειτοῦ ὁ ἀσθενής». β) ἐπὶ τῶν ἄρτων ἐπιδίπτων, ὅ ἐστι, κατημένων ἐν τῇ τραπέζῃ. Πλάτ. πολ. Β'. «ἐπὶ κλινῶν κατακείσθαι» καὶ Συμπορ. 2. «ἐεῦρο παῖ ἐμὲ κατάκειτο» καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, εἶμαι ἐξαπλωμένος, καθεύδω, ἢ κάθημαι. Ἰλ. Γ. 677. καὶ Ω. 10. 2) Κεῖμαι κρυμμένος, Ὀδ. Τ, 439. Κεῖμαι φυλαγμένος, εὑρίσκομαι. Ἰλιάδ. Ω. 527. Ἡσ. 306. ὅθεν 3) Κεῖμαι ἐξαπλωμένος, κάθημαι ἀργός, εἶμαι ἀφρόντιστος, περὶ οὐδενὸς μελεμοι. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ', α. 14. 4) «Τὸ κατακείμενον» Τὸ πρὸς τὰ κάτω ἢ πρὸς τὰ παραθαλάσσια κείμενον.

Κατακείρω, Μέλ. -ερῶ (κείρω). Κατακόπτω, κατακουρεύω 2) Συνδ. = καταναλίσκω, καταδαπανῶ, μὲ τὴν ὁλότην κόπτω· διόλου φθείρω, πρὸς ἀφανισμὸν κόπτω, λεηλατῶ, «βίοτον, οἶκον, μῆλα» Ὀδ. Δ. 686. Χ, 36. Ψ, 356. Ἰδὲ ἐν τῷ, Κείρω. Ἀριθμ. 4.

Κατακείω, = κατακαίω. Ἰδὲ ἐν τῷ κέω. 2) (κείω) Ἐφετικὸν ἐκ τοῦ κατάκειμαι. Ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ πλαγιάσω. Καὶ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ κατάκειμαι, πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ. Ἰλ. Ω. 527. Ὀδυσ. Η. 188. «νῦν μὲν δειπνήσαντες κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες· καθευδήσατε, κατακοιμηθῆτε, πλαγιάσατε νὰ κοιμηθῆτε. «κακκείοντες» ἀντὶ κατακείοντες. Ὅμρ.

*Κατακεκαυμένη, καὶ — μενίτης, ὁ. Ζ. κατακαίω.

*Κατακεκράκτης, ου, ὁ (κατακράζω). Ὁ καταφωνάζων, ὁηλ, ὁ μὲ τὰς φωνάς του καταπιγάζων τοὺς ἄλλους. Ἀρτεμ. Ἱππ. 305. κατὰ Herm. καὶ Dind.

Κατακελευσμός, ὁ· Προσταγή, μεγαλόφωνον φώνημα, φωνή, κραυγὴ ἐγκαρδιωτική καὶ διεγερτική, ἐγκαρδίωμα· ἐκ τοῦ

Κατακελεύω, (κελεύω). Προστάζω, παραγγέλλω, μεγαλοφώνως κελεύω, ἐγκαρδίζω, διὰ κραυγῶν ἐπὶ τὸ πρόσω χωρεῖν ποιῶ. Δίδω τὸ σημεῖον (τὸ τάκτον) εἰς τοὺς κωπηλάτας. Ἀριστοφ. Βάτρ. 208. Ἰδ. Κελευστής· ἐκ τοῦ

Κατακελευστής, Ὁ κατακελεύων, ὁ τὸ σημεῖον τοῦ κωπηλατεῖν (τὸ τάκτον) δίδων, τοῦ νὰ κωπηλατῶσι· ὁηλ. ἀργότερα, ἢ ταχύτερα.

Κατακενόω, ῶ, Λίαν κενόω.

Κατακεντάννυμι, Σπανιώτρ. τύπος ἀντὶ κατακεντῶ. Διατρυπῶν πέρα πέρα τρυπῶ, σουβλίζω· διόλου κεντῶ, φονεύω, τιτρώσκω. Λουκιαν. Φιλόπ. 4. ὅθεν

*Κατακεντάω, Καὶ

*Κατακεντέω, Μ'. ήσω (κεντέω) Ἰδ. Κατακεντάννυμι.

Κατακέντημα, Τό· τὸ τιτρώσκειν, σουβλίζειν, διατρυπᾶν. 2) τὸ διατρυπηθέν, τρωθέν, σουβλισμάδα, ἢ τρύπα. Πλάτ. Τίμ.

*Κατακεντίζω, Μ. ίσω, = Κατακεντέω. Διατρυπῶ, κατατοξεύω, τρυπῶ, σκοτώνω μὲ τὴν σούγλαν. Αἰλ. Ἱδ. ζ. 7. 2.

Κατακεντρόω, ῶ (κεντρόω). Διὰ τοῦ κέντρου κεντῶ, κτυπῶ, σουβλίζω· καλύπτω τί μὲ κέντρα, ἢ ποιῶ τι κέντρα ἢ μυτηρὰς ἄκρας ἔχειν. Διόδ. Σικ.

Κατακέομαι, = κατάκειμαι

Κατακεράννυμι, Μ. άσω, (κεράννυμι, Ἀνμλ.) Μιγνύω, ἀναπτόνω, συγκεράω, μετριωτέραν ποιῶ τὴν δύναμιν τινὸς διὰ τινος μίξεως· ὅθεν

Κατάκρασις, εως, ἡ· Μίξις, μετρίασις ἰσχυροῦ τινος.

Κατακερασιτικός, ή, όν· Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς κατακέρασιν, μίξιν· ἐπικερασιτικός.

*Κατακεραυνοβολέω, (βάλλω) = τῷ ἑπμν.

Κατακεραυνόω, (κεραυνόω). Ῥίπτω τι κάτω διὰ τοῦ κεραυνοῦ, κτυπῶ, φονεύω μὲ τὸν κεραυνόν.

*Κατακεράω, Δίδει χρόνους εἰς τὸ κατακεράννυμι.

Κατακερδαίνω, Μ. ανῶ, καὶ ήσω (κερδαίνω). Ἔκαστον κέρδους ἀμελῶ, παραβλέπω, ἢ ὀλίβω τι. Ξενοφ. Οἰκον. Δ'. 7.

Κατακερματίζω, Μ. ίσω, Ἀττκ. ιῶ (κερματίζω). Κατακόπτω τι εἰς κέρματα, μικρὰ μέρη, καταθραύω, κατακομματιάζω, κατακιαιρῶ, μερίζω τι εἰς λεπτὰ κομμάτια· ἐπὶ δὲ μεγάλων νομισμάτων, ἀντὶ τοῦ, χαλνῶ, μεταλλάττω αὐτό· δίδω π. χ. μίαν δραχμὴν, καὶ λαμβάνω λεπτά. Δίδω ἕνα γρέσιή φλωρίον, καὶ λαμβάνω μικρά, παράδες ὁηλ. ἢ τι τῶν τοιούτων Ἰδὲ κέρμα.

Κατακερτομέω (κερτομέω). Λίαν, διόλου κερτομέω, ὑβρίζω, ὀνειδίζω· μετὰ Αἰτκ. καὶ Γενικ. Πολυαιν. Α'. λδ'. 2, Σπανίως μετὰ Δοτκ.

Κατακέφαλα, Ἐπίρ. ἀντὶ, κατὰ κεφαλῆς· ἀνάποδα, μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον ἢ πρὸς τὰ κάτω. Γεωπον. Γ. 30. καὶ ἀντὶ τοῦ, κατ' εὐθείαν εἰς τὴν κεφαλήν.

Κατακεχύαται, Ἰωνικ. ἀντὶ, κατακέχυνται.

Κατακηέμεν, ἐπκ. Ἀπρμφ. Ἐνστ. ἐν Ἰλιάδ. Η, 408. ἀντὶ, κατακαίειν.

Κατακηλέω, ῶ. Μ. ήσω (κηλέω). Καταμαγεύω, καταγοητεύω, καταπραΰνω, καταθέλγω· κηλεῖσθαι γὰρ λέγεται, τὸ ὑπὸ αὐλῶν θέλγεσθαι. 2) Ἰατρεύω, θεραπεύω δὶ ἐπωδῶν· ὅθεν

Κατακηλητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατακηλεῖν, καταθέλγειν.

*Κατακήομεν, Ἐπκ. 1, Πλουτκ. Ἀστκτ. Ἀορ. 1. τοῦ ῥήμτ. Κατακαίω, ἀντὶ κατακήομεν, Ἰλιάδ. Η, 333. «πάτερ κατακήομεν αὐτούς.»

*Κατακηπεύω = κηπεύω.

Κατακηρόω, ῶ (κηρόω). Διόλου κηρόω, περικαλύπτω μὲ τὸ κηρίον, κηρόνω. Ἡρόδοτ. Α'. «κατακηρώσαντες τὸν νεκυν γῇ κρύπτουσι· καθὼς π. χ. τὴν σήμερον κηρόνουσι τὰ αὐγοτάραχα, οὕτω καὶ οἱ Πέρσαι ἐκήρωσαν τὰ νεκρὰ σώματα, ἵνα μὴ σήπωνται. Βαλσαμόνω.

Κατακηρύσσω, καὶ Ἀττκ. --ρύττω Μ. ύξω (κηρύσσω). Διὰ τοῦ κήρυκος εἰδοποιῶ, φανερόνω, ἢ προστάζω, ἀπαγορεύω τι. 2) Πλούταρχ. εἰς Σύλ. Παράλ. «ὃς ἐν ψανερῷ ποτὲ τοῦ δήμου περιεστῶτος, οὐσίαν μεγάλην διαπιπράσκων τιμῆς τῆς τυχούσης εἰς ἕνα τῶν φίλων ἐκέλευε κατακηρύσσειν» ἐπὶ τοῦ κήρυκος (τελάλι) ὁπότε πωλεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιβεβαιῶν λέγει, ὅτι ἐπωλήθη τὸ πρᾶγμα διὰ τόσην τιμὴν εἰς τὸν δεῖνα, ὡς τὸ τῆς συνηθ. «καλὰ πωλημένον εἰς τὸν δεῖνα.»

Κατακήρωσις, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ κηροῦ περικάλυψις, ἄλειψις.

Κατακινέω, ῶ. Μ. ήσω. Τὸ κινέω κατ' ἐπίτασιν· ὅθεν

*Κατακίνησις, εως, ἡ. Τὸ κίνησις κατ' ἐπίτασιν.

Κατακιρνάω, ῶ (κιρνάω, Ἀνμλ.) Καὶ

*Κατακίρνημι, Πτκ. ἀντὶ κατακεράννυμι.

Κατακισσηρίζω, Μ. ίσω (κισσηρίζω). Τρίβω, ἢ σκλιβόνω, ὑαλίζω τι μὲ τὴν κίσσηρι, ἐλαφρόπετραν.

Κατάκισσος, ον (κισσός). Πλήρης κισσοῦ· περικυκλωμένος, γεμάτος ἀπὸ κισσόν. Ἀνακρ. ζ'.

Κατακκίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. Προσποιοῦμαι, καμόνομαι (κάμνω τσακίσματα). = ἀκκίζομαι κατ' ἐπίτασιν.

Κατακλάζω, Μ. ξω. Δωρικ. ἀντὶ κατακλείζω. Κατακλείω, κλειδόνω, ἀσφαλίζω. Θεόκριτ. 18, 5. Η'. 84. «νίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν μναστῆρας Ἑλένᾳν ἀνεώτερος Ἀτρέως υἱός» ἀντὶ τοῦ κατέκλεισε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον

Κατακλαίω, Ἀττκ. κλαύσω, Μ. κλαύσομαι (κλαίω, Ἀνμλ.). Λίαν κλαίω, θρηνῶ. 2) Παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 66. «Ὃν τινα οὐ κατέκλαυσε· τὸν ὁποῖον οὐ διήγειρεν εἰς δάκρυα· ὅπου ὁ Ἐρρίκ. Στέφαν. «Οὐ κατέκλαυσεν ἀνέγν. 3) «Μέλλεις ἡμῶν κατακλαίειν. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Γ'. 24. καὶ Α'. 23. Θέλεις νὰ κλάψῃς ἐμπροστὰ ἐν ἡμῶν.

Κατάκλασις, εως, ἡ (κατακλάω). Κατασύντριψις, θραῦσις, κατατσάκισμα· ὁ ἀγμός. 2) Παρ' Ἱπποκρ. Στρεβλότης, στράβωσις, στραμβουλισμα. 3) Κατὰ τὸν Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΑ'. 23. ἔστι διάφορον τοῦ, Ἀνάκλασις· ἐκεῖνο μὲν σημαίνει τὴν πρὸς τὰ ὀπίσω ἐπιστροφὴν μετὰ τὸ κτύπημα σώματός τινος, ἢ τὸ Ἀναπήδημα· τοῦτο δὲ, τὸ πρὸς ἄλλο τι σῶμα κτύπημα καὶ τὸ μετὰ ταῦτα σύντριμμα καὶ διασκόρπισμα. Ἐπὶ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου.

Κατάκλαυσις, εως, ἡ (κατακλαίω). Τὸ κατακλαίειν.

*Κατακλαύω, Μ. αύσω. Δίδει χρόνους εἰς τὸ — κλαίω.

Κατακλάω, Μ. άσω (κλάω, Ἀνμλ.). Διόλου θραύω, καταθραύω, συντρίβω, κατατσακίζω. Ἰλ. Ν. 608. «Κατεκλάσθη δ' ἐπὶ κωλῷ ἔγχος.» 2) Μτφρκ. Ἐγγίζω, εἰς συμπάθειαν διεγείρω, παρακινῶ. «Ἐμοὶ κατεκλάσθη ἦτορ. Ὀδυσ. Δ. 538. ὡς τὸ τῆς συνηθ. «Ἐτσακίσθη, ἢ ἐράγισθη, ἐπόνεσεν, ἐκόπη ἡ καρδία μου, Συχνάκις ἐν Ὀδ. καὶ μετὰ προσκειμένης Γενικ. «Ἡμῖν κατεκλάσθη φίλον ἦτορ δυσαίτων». Ι, 256. Ἐπὶ λύπης, ἢ καὶ ἐπὶ ἐκπλήξεως. Καλλίμχ. εἰς Δῆλον, 102. Παρὰ τοῖς Μτγνστρ. καθόλου = Ἀδυνατίζω, ἀτονίζω, κατακόπτω, ἐκθηλύνω, ἀπαλύνω. (Τὸ α καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βραχύ.)

*Κατακλάω, Ἀττκ. ἀντὶ Κατακλαίω. (υυ – –)

Κατακλείζω. Ζήτ. Κατακλείω.

Κατακλείς, ίδος, ἡ (κλείς). Εἶδος κλειδαριᾶς, κλειδωνιᾶς, ἢ κλειδότρυπας. Ἀριστοφ. Ψῆφ. 154. 2) Κατὰ Πολυδ. ἢ σύνδεσις, κλείδωσις τῆς ὠμοπλάτης μετὰ τοῦ στήθους. Ὁ Ἡρωδιαν. Δ'. 13. ἀντὶ τούτου μεταχειρίζεται τὸ, Σφαγή. 3) Παρὰ Κικέρ. Ἀττικ. Θ'. 18. Ἡ συρραγὴς, τὸ τέλος, ἢ ἀπόφασις.

Κατάκλεισις, εως, ἡ (κατακλείω). Τὸ κατακλείειν, κλείδωμα, ἀσφάλισμα, φυλάκωμα· καὶ

Κατάκλειστος, ον. Ὁ κατακεκλεισμένος, ἀσφαλισμένος, φυλακωμένος· καὶ ὁ ἄξιος τοῦ νὰ κλεισθῇ, νὰ φυλαχθῇ· ἐκ τοῦ

Κατακλείω (κλείω). Διόλου, ἢ παντοχόθεν κλείω, κλειδόνω, περικλείω, κλείω τινὰ μέσα εἰς τι, π. χ. εἰς τὸ τεῖχος (εἰς τὸ κάστρον), καὶ πολιορκῶ. Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. «Κατακλείω ἐμαυτὸν εἰς ἔρυμα» «νόμῳ κατακλείειν» διὰ νόμου ἐντὸς ὁρίων τινῶν κατέχω, ἀναγκάζω, βιάζω. Δημοσθ. Φιλιπ. 1, 33. σ. 49, 15. 2) Μτφρ. Ἀποφασίζω, ἐπιτραγίζω, τελειόνω.

Κατακληΐζω, Μ. ίσω. Ἰωνικ. ἀντὶ, κατακλείω, καὶ, κατακλείζω. Κλειδόνω διόλου, κατακλειδόνω, περικλείω. 2) Διόλου, παντοχοῦ, ἢ πάνυ κλείζω, περίφημον ποιῶ· δὶ ὑμνῶν ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.

Κατακληΐς, ίδος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ κατακλείς. Τόπος ἔνθα κλείομέν τι, φυλακή. Καλλίμχ.

Κατακληροδοτέω, ῶ. Μ. ήσω (κληροδοτέω). Διὰ τοῦ κλήρου δίδω, διαμοιράζω, = κατακληρουχέω.

Κατακληρονομέω, ῶ. Μ. ήσω (κληρονομέω). Διὰ τῆς κληρονομίας λαμβάνω, ἀποκτῶ, κυριεύω τι ὡς κληρονομίαν. ἢ ὡς κληρονόμος. β) Ποιῶ τι εἰς κληρονομίαν, ὡς κληρονομίαν δίδω, 2) Κατακληρόω, διαμερίζω, παρὰ τοῖς Ο'.

Κατακληρουχέω, ῶ. Μ. ήσω (κληρουχέω). Μὲ κλήρους διαμερίζω· λέγεται ἐξαιρέτως ἐπὶ τῆς διαμοιράσεως γῆς τινος ὑπὸ τῶν ἀποικιῶν κυριευομένης. Ὁ Διόδ. Σικ. ἐν Ιβ'. 2. ἀντὶ τούτου μετεχειρίσθη τὸ κατακληρεύω. 2) Μὲ κλῆρον λαμβάνω, λαμβάνω εἰς κληρουχίαν.

Κατακληρόω, (κληρόω). Διὰ τοῦ κλήρου με-

ρίζω, μοιράζω. Μέσως καταληροῦμαι, διὰ τοῦ κλήρου ἐκλέγομαι· ἢ λαμβάνω, πέριω τι εἰς μερίδιόν μου διὰ τοῦ κλήρου.

Κατακλησία, καὶ, κατάκλησις, ἡ (καταλέω). Ἡ συγκάλεσις τῶν πολιτῶν, τῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς ἔξω τῆς πόλεως οἰκούντων. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ «κατάκλητος ἀλίω· σύνοιξίς τις τοῦ πλήθους. Πο. Ἡρακλ. "Ὁρα Ἀρμῶν. ἐν Λ. Ἐκκλησία. Ὁ Ἴουχ. ἔχει, κατακλησία, ὅταν τῶν μετοίκων τι δέῃ πρᾶγμα ἐπικρίνας, κατακλησίας ἕνεκεν τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκούντων.

* Κατάκλησις, εως, ἡ. Ἰδ. ἀντρ.

* Κατάκλητος, ον (καταλέω). Συγκαλεσμένος.

Κατάκλιμα, τό· Παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. ΙΕ'. 3'. 3. ἡμερτ. ἀνάγν. ἀντὶ, περιάλειμμα.

Κατακλινής, ές (κατακλίνω). "Οστις κείται εἰς τὴν κλίνην, κατάκειτος, ἀσθενής, ἐξαιρτ. ὅστις κάθηται εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ τρώγει. 2) Ὁ ἔχων κλίσιν, κατωφερής, κατηφορικός.

Κατακλινοβατής, ές. Λουκιαν. Τραγεπ. 197. Ἡ περὶ τοὺς κραββάτους ἐρχομένη, ἢ φέρουσα τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὰ κραββάτια· ἐπίθετ. τῆς νόσου.

Κατακλίνω (κλίνω). Κλίνω, καμπυλόω, πλαγιάζω τι πρὸς τὰ κάτω· κεῖμαι γαίῃ· Ὀδσ. Κ, 165. τίθημι, βάλλω κάτω ἐπὶ τὸ ἔδαφος παρὰ τῇ τραπέζῃ, ἢ ἐπάνω εἰς τὸν κράββατον (εἰς τὸ στρῶμα)· καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν, τοὺς ὁποίους κατέβετον εἰς τοὺς ναοὺς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τοῦ Σαραπίδος, τῆς Ἴσιδος, διὰ νὰ ἰατρευθῶσι διὰ τοῦ ἐκεῖ ὕπνου (βλέποντες ὄνειρον). «Νύκτωρ κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ· Ἀριστοφ. Πλουτ. 411. 662. Πρβλ. ἐγκοιμάομαι. Μέσως, κατακλίνομαι· κλίνω ἢ πλαγίως βάλλω ἐμαυτὸν πρὸς τὰ κάτω, κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν, ἢ πίπτω εἰς τὸν κράββατον ὡς ἀσθενὴς, ἢ ἁπλῶς, πλαγιάζω, κεῖτομαι κατὰ γῆς. Πλάτ. Φαίδρ. 6. «Ἐκεῖ σκιά τ' ἐστὶ καὶ πνεῦμα μέτριον, καὶ πόα καθίζεσθαι, ἤ, ἐὰν βουλώμεθα κατακλιθῆναι· ὡς τὰ τῆς συνηθ. «Νὰ ἐξαπλωθῶμεν ἐπάνω εἰς τὰ χόρτα». Τοῦτο ἀντιστοιχεῖ τὸ Λατιν. Accumbo, ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀκουμβῶ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. «Κατακλινόμενος ἐπὶ ταῖς κοίταις». Ἀθήν. «Κατακλίνεσθαι ἐπὶ δείπνῳ». Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. Θ'. «Κατακλίνεται εἰς γόνατα· κάθεται εἰς τὰ γόνατα, γονατίζει· καὶ Παθητικ. «Κατακλίνομαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς· ὅθεν

Κατάκλισις, εως, ἡ. Τὸ κατακλίνειν, ἢ κατακλίνεσθαι, πλαγίασμα, πρὸς ὕπνον, ἢ βρῶσιν, κάλισμα. «Γάμου κατάκλισιν». Ἡρόδοτ. 6. 129. τὸ συμπόσιον ἐν οἷς ἐκτελεῖται ὁ γάμος, εἰς τὸ ὁποῖον παρακαθῆνται οἱ καλεσμένοι τοῦ γάμου. ἢ ἡ συγκείμησις, ὁ συμφυὴς κράββατος.

Κατάκλιτον, τό (κατακλίνω). Κράββατος, κοίτη, καθέδρα, σκάμνος, τόπος ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατακλίνεται, κάθηται, ἀκουμβῶ, ἀναπαύεται τινάς.

* Κατακλυδωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπθτκ. Μέτ. Τὸ Κλυδωνίζομαι κατ' ἐπίτασιν. Κυμάν. 7. καὶ 8.

Κατακλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Ἔθετος γεμίζω τι, πλημμυρεῖν ποιῶ, σκεπάζω, κολύπτω τι διὰ τοῦ ὕδατος, ἢ βάλλω τι ὑποκάτω τοῦ ὕδατος, διόλου πνίγω, καταποντίζω, βυθίζω. Εὐρίπ. Ὀρέστ. 344. «Ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς. Ἀλλ' δὲ λαίφος ὡς τις ἀκάτου ἐπὶς πνοῇσι δείμασι, κατέκλυσε, δεινῶν πόνων, εἰς πέντου, λάβροις ἐλβρίοις κύμασιν. 2) Ἀποπλύνω, ἐκπλύνω, ἐπιπλύνω· κατιβρέχω, Ξενοφ. Κυνηγ. Ε. 1. «Οἱ ἱδρῶτες καταπλύουσι τὰ ἴχνη». Περὶ Ἀρετοφ. Εἰρ. 843. «Τὴν πυέλον κατάκλυζε καὶ θέρμαν' ὕδωρ· πλύνον, ἢ γέμισον τὴν πύελον. 3) Μεταφορ. Ἐπιπωρεύω, ὑπερπερισσεύω, πλημμυρῶ. Γεμίζω τινὰ ἀπὸ τίποτε «τινόζω «Πάνυ μικρὰ πορίσαντες κατακλύσειαν ἂν ἀφθονίᾳ τὴν ἐμὴν ἀπάνην». Ξενοφ. Οἰκον. Β'. 8. «τὴν Φρυγῶν πόλιν χρυσῷ ῥέουσαν ἥλπισας κατακλύσειν ἀπάταισιν». Εὐρίπ. Τρωάδ. 994. «Νῦν μέν τοι τὸ βασιλικὸν χρυσίον ἐπιπέκλυκε τὴν ἀπάνην αὐτοῦ». Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. τώρα λοιπὸν τὸ βασιλικὸν χρυσίον ἐπροξένησε μεγάλην ἀφθονίαν εἰς τὰς ἀπάνας του· «ταῖς πολυτελείαις περὶ τὰ θέατρα τὰς πρὸ ἑαυτοῦ κατέκλυσε φιλοτιμίαις». Πλούταρχ. Καίσ. 5. ἀντὶ τοῦ, ὑπερέβη, τὰς ἐξέπλυνε, τὰς ἐξήλειφεν ἀπὸ τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων. Ζήτ. ἐπικλύζω· ὅθεν

Κατάκλυσις, εως, ἡ. Πλημμύρησις, ἐπισώρευσις· καὶ

Κατάκλυσμα, τό, = κλυστήρ. Ἱπποκρ. καὶ

Κατακλυσμός, Πλημμύρα ὕδατος, καταπλάκωσις, πνίξιμον, γέμισμα τόπου τινὸς διὰ τοῦ ὕδατος· περίσσευμα, ἐξχείλισμα ὕδατος. Diluvio. Ἰταλ. ἐπισώρευσις.

Κατάκλυστρον, τό. Τόπος, εἰς ὃν τὸ βρόχινον νερὸν συναγόμενον λιμνάζει. Γλωσ. Φιλοξ.

Κατακλῶθες, οἱ (κατακλώθω). Μοῖραι, αἱ κατακλώθευσαι, ἐν Ὀδυσ. Η, 197. «Ἄστα οἱ αἶσα, κατακλῶθές τε βαρεῖαι γενόμεθ' νήματ' ἐλίξαι· ἐπὶ, ἢ Κλωθὼ καὶ αἱ λοιπαὶ μοῖραι, τὰς ὁποίας ἔπλαττον οἱ Ἕλληνες γνεθούσας τὴν κλωστὴν τῆς ζωῆς ἑκάστου ἀνθρώπου· ὅπου ἄλλοι «αἶσα κατακλῶθησι βαρεῖαι· ἀνέγν. ἀλλ' ἄνευ εὐλόγου αἰτίας.

* Κατακλώθω (κλώθω). Γνέθω, κλώθω, ἐξρτ. ἐπὶ τῶν μοιρῶν.

Κατακναίω, ῶ· καὶ κατακναίω (κνάω, Ἀνμλ.). Καταξέω, καταξεστίζω διὰ τῶν ὀνύχων, εἰς μικρὰ τμήματα, ἢ χωρίσματα σχίζω. Διοσκορ. Β'. 149. «σπλωπακίας κατακνησθείσας· διαιρεθείσας, διαχωρισθείσας εἰς μικρὰς σχισμάδας. Παρὰ Λουκιαν. Ἰκύρ. 91. = κατατέμνω· ἀλλὰ καὶ = ἐμβολιάζω. Παρὰ Θεμιστ. Λόγ. ΛΒ'. ἀντὶ τοῦ, βασανίζω, τυραννῶ, θλίβω· «κατακναίοντα ἑαυτόν». Πθτκ. αἰσθάνομαι κνισμοὺς, καὶ ἐξρτ. ἀσελγεῖς.

* Κατακνήθω (κνήθω), = κατακνάω.

Κατακνιδεύω, (κνίδη). Εἰς κνισμὸν φέρω διὰ τῆς κνίδης (τσικνιδίζω), ἀμφ. καὶ ἄνευ παραδείγματος.

Κατακνίζω, Μ. ίσω (κνίζω) = κατακνάω. 2) Γαργαλισμόν, κνισμόν, ξυσμόν, καύσιμον (ὡς ἡ κνίδη, τσικνίδα) προξενῶ. 3) Μεταφορ. χωρατεύω, ἀστειζόμενος πειράζω τινὰ, ἐρεθίζω, διεγείρω αὐτὸν εἰς ζηλοτυπίαν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, εἰρωνικῶς ὁμιλῶ κατά τινος· μὲ εἰρωνικὸν τρόπον κεντῶ τινα· ὡς τὸ τῆς συνηθ. Ῥίπτω πετριαῖς. Ζήτ. κνάω. καὶ, κνίζω· ὅθεν

Κατακνισμός, ὁ· = κνισμός. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 195.

Κατακνώσσω. Κοιμῶμαι, ὑπνώττω. Ζήτ. ἐν τῷ κνώσσω. Εἰς Ἀπολλών. Ἀργ. Γ'. 690. ὁ Βρύγκιος ἔγραφεν εἰς Ἀόριστ. Α'. «Τοῖα κατακνώσσα λεύσσω ὀνείρατα· ὅπου οἱ Ἐκδόσ. «κατακνώσσουσαν· Ἡ δὲ τοῦ Βακκίου ἀνάγν. «κατακνώσσασα λεύσσω ἔστιν· ἢ ἀκριβεστέρα. 2) Κοιμώμενος ἀμελῶ τι = κατακοιμάω. 2.

Κατακοιμάω, ῶ. Μ. ήσω (κοιμάω). Εἰς ὕπνον τρέπω, φέρω, ἀποκοιμίζω, Ἡρόδ. 8, 134. 2) Κοιμώμενος ἀμελῶ τι, κοιμώμενος ἀπερισκέπτω· «κατακοιμήσαντος τὴν φυλακήν». Ἐπειδὴ ἀπεκοιμήθη καὶ ὁ καιρὸς ἔπρεπε νὰ φυλάττῃ. Πρβλ. Κατακοιμίζω. 3) Μεταφρ. Ἡμερώνω, καταπραύνω, καθησυχάζω, ἀναπαύω. Μέτ. ἀποκοιμῶμαι, κοιμῶμαι, συγκοιμῶμαι. Ἰλ. Β. 355. «παρὰ τινι Ἐν τῷ Ἰλ. καὶ ἐν τῷ Ἀορ. «Κατακοιμηθῆναι.

Κατακοιμητής, τοῦ, ὁ = κατακοιμιστής· ἀμφ.

Κατακοιμητικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ κατακοιμίζειν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος.

Κατακοιμίζω, Μ. ίσω (κοιμίζω). Φέρω εἰς ὕπνον, ἢ βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ· καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, καθησυχάζω, καταπραύνω, ἀναπαύω, φέρω εἰς λήθην. 2) «Φυλακὴν κατακοιμίζω· ἀποκοιμῶμαι ἐπάνω εἰς τὴν φυλακὴν, ἤτοι ἐν τῷ καιρῷ τοῦ φυλάττειν. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 2. «κατακοιμίζειν τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον· Νὰ κοιμᾶσαι τὸν πλέον καλήτερον καιρὸν τῆς ἡμέρας. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ά. 30. 5) Νυστάζειν ποιῶ τινα, ἀποκοιμίζω· ὅθεν

Κατακοιμιστής, Ὅστις φέρει τινὰ εἰς τὸ κραββάτιον διὰ νὰ κοιμηθῇ, ὅστις κοιμίζει τινὰ· ὑπηρέτης, ὁ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος. Πρβλ. Κοιτωνίτης.

Κατακοινόω (κοινόω). Ποιῶ κοινὸν, ὅθεν, μεταδίδω· «τὰ τῆς πόλεως Μοιράζομαι μὲ ἄλλον τινὰ τὰ κοινά, τὰ ἐξοδεύω, τὰ τρώγω μαζύτου. Αἰσχίν.

Κατακοινωνέω, ῶ (κοινωνέω)· παρ' Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. «Κατακοινωνήσαντες τὰ τῆς πόλεως ἰσχυράν· καταλαλήσαντες, ἐξειράντες, τὸν κόκκον ἐξοδεύσαντες τὰ τῆς πόλεως διὰ ἀπάτης καὶ κέρδους ἰδιαιτέρου.

Κατακοιρανέω, ῶ. Μ. ήσω (κοιρανέω). Προστάζω, ἐντέλλομαι ὡς ἐξουσιαστής. Κατακυριεύω, ἐξουσιάζω, διοικῶ ὡς κύριος καὶ ἐξουσιαστής. Ζήτ. ἐν τῷ, κοιρανέω.

Κατάκοιτος, ον (κοίτη). Ὁ εἰς τὴν κοίτην κείμενος· ὅστις κοιμᾶται εἰς τὴν κοίτην. Ἰσαῖος· παρ' Ἀθην.

Κατακολλάω, Μ. ήσω (κολλάω). Σφιγγὰ, στερεῶς κολλάω.

Κατάκολλος, ον (κόλλα). Ὁ μετὰ κόλλας μεμιγμένος, ἢ ἐκ κόλλας κατεσκευασμένος. Λίνεας Τακτ. 32. «Μέλαν κατάκολλον».

* Κατακολλυβίζω, Μ. ίσω (κόλλυβος) Μεταβάλλω εἰς μικρὰ χρήματα. Χαλιῶ κάνεν φλωρὶ ἢ ἄλλο τι μεγάλον νόμισμα, καὶ πέρνω μικρότερα· ὡς τὸ κατακερματίζω.

Κατακολουθέω, ῶ, Μ. ήσω. Κατόπι τινος ὑπάγω, ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη, ἢ τὰ θελήματα αὐτοῦ, ὑπακούω, ὑποτάσσομαι. Μετὰ Δοτκ.

Κατακολούω, Λίαν, πάνυ κολούω.

Κατακολπίζω, Μ. ίσω (κολπίζω). Ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι εἰς κόλπον τινα. Θουκυδ. Η'. 92. ὅθεν, κατακόλπισις, εως, ἡ· τὸ εἰσέρχεσθαι, ἐμβαίνειν εἰς τὸν κόλπον, εἰς τὸν λιμένα· παρὰ Σουίδ. εἶναι συντεταγμένον μετὰ τοῦ, ἐπιβάθρα, καθὼς καὶ παρὰ Πολυβ. ΔΔ'. 12. Παρὰ Νικήτ. Χρον. ΚΑ'. «κατεκολπίζοντο νήσοις· εἶναι ἀντὶ τοῦ, Ἀράζω, ῥίπτω τὴν ἄγκυραν.

* Κατακολπισις, εως, ἡ. Ἰδ. ἀντρ.

Κατακολυμβάω, ῶ, Μ. ήσω (κολυμβάω). Διόλου κολυμβῶ, βουτῶ· ὅθεν

Κατακολυμβητής, οῦ, ὁ. Ὅστις κολυμβῷ, βουτῷ εἰς τὸ βάθος, βουτηστής.

Κατακομάω, Μ. ήσω (κομάω). Διόλου κομάω· ἔχω μακρὰ μαλλιά, ἤτοι μύστακα κατακομᾶν ἤθελον. Προκόπ. Ἀνεκδ. Ζ'. ἤθελον νὰ κουρεύωσι, καὶ νὰ μεγαλώσῃ μεγάλους οἱ τρίχες τοῦ μύστακος, καθὼς π. χ. τὰ παρὰ Τουρκ. Γιασταλίδικα μυστάκια νὰ ἔχωσι.

Κατακομιδή, ἡ. Τὸ φέρειν πρὸς τὰ κάτω, καταφορὰ, κατέβασμα· Ἑβρ. ἐξαγωγὴ ἀπὸ τόπου τινὸς, ἀντιθ. τῷ Ἀνάληψις. Εἰσαγωγή· «χαλεπωτέρας ἐξουσι τὴν κατακομιδὴν τῶν ὠραίων, καὶ πάλιν ἀνάληψιν ὡς ἡ βάλαττα τῷ ἠπείρῳ δίδωσιν. Θουκυδ. Α'. 120. 2) Τὸ φέρειν ὀπίσω.

Κατακομίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ίῶ (κομίζω). Πρὸς τὰ κάτω φέρω. 2) Φέρω ὀπίσω. Ἡρωδιαν. Μέσως, κατακομίζομαι· φέρω ἐμαυτὸν ὀπίσω, ἐπιστρέφω, γυρίζω, ἔρχομαι ὀπίσω. Ἔτι δὲ καὶ

ἀντὶ τοῦ, Μοὶ φέρουν ὀπίσω, ἢ λαμβάνω ὀπίσω τι ἐπὶ τῇ ἐμαυτοῦ ὠφελείᾳ, Αἰσχίν.

Κατάκομος, ον (κόμη). Ὁ διασκορπισμένην, πολλὴν, καὶ πρὸς τὰ κάτω κρεμαμένην ἔχων τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Εὐρ. Βάκχ. 1185. Ὁ πολλὰ ἔχων μαλλιά· ἐπὶ φυτῶν = δασύφυλλος.

Καταχομψεύομαι (κομψεύομαι). Κομψῶς ὁμιλῶ περί τινος ἢ κατά τινος. Βασίλ.

Κατᾳχονά, ᾶς. Δωρικ. παρ' Εὐρ. Ἱππόλ. 821. «κατακονὰ μὲν οὖν ἀβίωτος βίοτος· ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, καταφθορά, λείπει δὲ τό, κατέλαβέ με. Ὁ δὲ νοῦς· καταφθορὰ ζωῆς ἀβιωτοποιὸς κατέλαβέ με, θάνατος δηλαδή· ἐκ τοῦ, κατακένω, κατακαίνω, ἄλλοι ὅμως ἀναγιν. κατακονᾷ, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, καταναλίσκει, ἵνα ᾖ οὕτως «μαραίνει με ἡ δυστυχία τοῦ βίου· ἐκ τοῦ

Κατᾳχονάω, ῶ. Λίαν ἀκονῶ, ὀξύνω, καταδήγω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κατατρίβω, φθείρω, καταναλίσκω, μαραίνω.

Κατᾳκονδυλίζω, Μ. ίσω (κονδυλίζω). Λίαν, σφοδρῶς κονδυλίζω, διὰ τοῦ κονδύλου, διὰ τοῦ γρόθου ἢ διὰ τοῦ κολάφου κτυπῶν συντρίβω. Αἰσχίν.

Κατᾳκοντίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ἀκοντίζω). Τὸ κατακόπτειν, τὸ εἰς μικρὰ τμήματα, ἢ κομμάτια κόψιμον, χώρισμα, διαίρεσις, καὶ τὸ διόλου κόψιμον τινός· δένδρων κατακοπὴ. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Β'. 18.

Κατάκοπος, ον. Ὁ εἰς μικρὰ κομμάτια κομμένος· κατακεκομμένος, κατακεχωρισμένος. 2) Ὁ ὑπὸ τῶν βοτρύων καταφωγένος. 3) Συντετριμμένος, πεποιημένος, κουρασμένος, ὑπὸ κόπου καὶ παιδείας ἀδυνατισμένος, κεκοπιακώς· «κατάκοπος καὶ τετρυμένος ἐκ πορείας· κομμένος ἀπὸ τὸν δρόμον. Πλούταρχ. Ἐυμέν. 15. ἐκ τοῦ, Κόπος.

Κατακόπτω, Μέλ. ψω (κόπτω). Διόλου, ἢ εἰς μικρὰ κομμάτια κόπτω, κατακομματιάζω, εἰς τμήματα διαιρῶ, χωρίζω. 2) Κατατρώγω, ἐπὶ βοτρύων (σητῶν) αἱ τὰ ἱμάτια κατατρώγουσι, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 731. ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. 3) Κόπτωτι καὶ πίπτει κάτω, κόπτω διὰ τοῦ ξίφους, θανατόνω. Ξενοφ. Ἱππαρχ. Δ'. 5. «Χρήσιμον δὲ — καὶ τὸ ἀναμένειν ἐπὶ ταῖς διαβάσεσιν, ὡς μὴ κατακόπτωσι τοὺς ἵππους οἱ τελευταῖοι, τὸν ἡγεμόνα διώκοντες». 4) Καταπονῶ, κουράζω, κεκοπιακότα ποιῶ τινά, ἀδυνατίζω, κάμνω νὰ ἐκλείψωσι, νὰ κοπώσιν αἱ δυνάμεις του. Ῥαβδίζω, ξυλίζω, σφοδρῶς δέρνω τινά. Μέσως, κατακόπτομαι· λίαν κόπτω ἐμαυτόν, κ. τ. λ. Μετὰ Αἰτιατ. λυποῦμαι, θρηνῶ, ὀδύρομαι, διότι συνήθως κλαίοντες ἔτυπτον ἐν ταὐτῷ τὸ στῆθος. ἐν τῷ Πθτκ. Ὁ Μετ' ὀλγ. Μέλ. =τῷ ἀ. Μέλ. μετ' ἐπιτάσ. Ξενφ. Ἀνβσ. 1, 5, 16.

Κατακορέννυμι, καὶ, κατακορεννύω, Μέλ. έσω (κορέννυμι, Ἀνμλ.). Πάνυ, καταπολλὰ χορτάζω τινά.

Κατακορέως, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ

Κατακορής, ές, = κατάκορος, (κόρος). Ἐνεργ. Ὁ λίαν χορτάζων τινά. 2) Παθητ. λίαν χορτασμένος, «πτινὸς σπανιωτρ. «πτινὶα γεμάτος σχεδὸν μέχρις ἀηδίας. 3) Ἐπὶ χρωμάτων ἀντὶ τοῦ, Σκοτεινός, βαθὺς, ἀμιγής. Πλάτ. Τίμ. «Χρῶμα ὅμοιον ῥόδῳ κατακορέστατον· ὡς τὸ παρὰ Λατ. Saturatus». 4) Ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες μετέρχονται ὑπερμέτρως πρᾶγμά τι, ἢ πρᾶξιν τινα, ἀντὶ τοῦ, Ὑπέρμετρος, πλεονάζων· «κατακόροις καὶ περιέργοις ἐρουργίαις». Πλούταρχ. Ἀλέξ. 2.

Καταχορμάζω, Μ. άσω (χορμάζω). Εἰς κορμοὺς, κούτσουρα, κομμάτια κόπτω, κατακόπτω, εἰς μικρὰ τέμνω τὰ ξύλα.

*Καταχορμίζω, = τῷ πρημν.

Κατάκορος, ον (κορέννυμι, κόρος)· καὶ Ἐπίρ. κατακόρως, = κατακορής.

Κατάκορρος, παρ' Ἀριστοτ. Οἰκ. ἠμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, καταβόρρος.

Κατακοσμέω, ῶ, Μ. ήσω (κοσμέω). Διατάττω, καλλωπίζω, εἰς τάξιν φέρω, ἢ βάλλω. «δρόμον» Ὀδυσ. Χ. 440. (Μέτ.) «οἴστὸν ἐπὶ νευρῇ», Ἰλιάδ. Δ, 118. ὅθεν ἑτοιμάζω, ὁρδινιάζω, ὁπλίζω, ἁρματόνω. Πολύβ. Γ'. 114. «κατεκοσμοῦντο πρὸς τὴν ἐκείνου γνώμην». Πλούταρχ. εἰς Ῥωμ. ἀντὶ τοῦ, διευθύνεν ἑαυτοὺς, διευθύνοντο. 2) Εἰρηνεύω, καθησυχάζω, ἡσυχίαν προξενῶ. Πλτρχ. εἰς Δυκοῦργ. καὶ Νουμ. 14. οὕτως ἐκφέρει συντεταγμένον καὶ ἐν Βρουτ. 13. «κατέχειν τὴν διάνοιαν καὶ κατακοσμεῖν» ὅθεν

Κατακόσμησις, ἡ. Τὸ φέρειν ἢ βάλλειν εἰς τάξιν, διάταξις, διαταγὴ, ἑτοιμασία, ὅπλισις, ἁρμάτωσις, καὶ τὰ λοιπά.

Κατακοττᾳβίζω, Μ. ίσω, «πτινόω, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. ς'. 111. «παίζω τὸν κότταβον ἐν συμποσίῳ εἰς τιμὴν τινὸς τῶν παρὰ τῇ τραπέζῃ καθημένων, ὀνομάζων αὐτὸν ἐν ταυτῷ, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, Πίνω διὰ τὴν ὑγείαν τινος. Ζητ. Κότταβος.

Κατᾳκουσις, εως, ἡ (κατακούω.) Τὸ ἀκούειν, ἄκουσμα, ῥῆμη, ὁ ἀδόμενος λόγος. Ἀρριαν. Ἀναβ. Ε'. 7.

Κατακουστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἀκροάζεται, ἀκούει, ἢ κρυφίως ἀκούει. ἐκ τοῦ

Κατᾳκούω, Μ. σομαι. Κυρίως δυνάμει τῆς, κατὰ, εἶναι ἀντὶ τοῦ, ἀκούω κρυφίως τί λέγει τινάς, ἀπακροάζομαι, προσεκτικῶς ἀκούω, καὶ κατὰ παραφθορὰν, ἀφκροάζομαι, παραφυλάγω κρυφίως ν' ἀκούσω τι διὰ νὰ τὸ προδώσω· οὕτω λέγει ὁ Θουκ. ἐν Γ'. 22. «Ἀντεπαρεγγοῦντος τοῦ ἀέρος οὐ κατακουσάντων αὐτοὶ δὲν ἤκουσαν, δὲν παρετήρησαν τὴν διάβασιν τῆς τάφρου καὶ τὸν εἰς τὰ τείχη ἐρχομὸν τοῦ ἐχθροῦ, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσωσιν ἐν καιρῷ. 2) Καθόλου δὲ = ἀκούω, μετὰ γενικ. ἀκούω, καταλαμβάνω, ὑποτάσσομαι, ἀκροάζομαι, κατ' ἐπίτασιν τῆς, κατά· ἀλλὰ καὶ μετὰ Δοτικ. εἶμαι εὐπειθὴς, ὑπήκοος εἴς τινα. Ἡρόδοτ. 3, 88. Θουκ. 3. 22.

Κατᾳκρᾳδάω, Μ. ήσω. (κραδάω)=Κατασείω, ἐκσείω. Πολβ. Ιθ'. ά. 16. «ἔνθα ἄλλοι κατακρατῶ ἀναγιωσκουσι.

Κατακράζω, Μέλ. κατακεκράξομαι. (κράζω, Ἀνμλ.) Πρὸς τὰ κάτω κράζω, ὑπερβάλλω τινὰ κατὰ τὴν κραυγήν. Μετ' Αἰτιατ. Ἀριστ. Ἱππ. 287. ὡς καὶ τὸ, καταβοήσομαι, ἐν Ἀχάρν. 711. καὶ Ἱππ. 86.

Κατάκρας, Ἰωνικ. κατάκρης. Ἐπίρρ. ἀντὶ κατ' ἄκρας, Ἰωνικ. κατ' ἄκρης, (ἄκρα) Ἄνωθεν ἐπὶ τὰ κάτω. Ὀδυσ. Ε'. 313. «Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης.» ὅπου ὁ σχολ. ἑρμην. ἔπαισεν, ἐνέκρουσεν, ἔπληξε κατὰ κεφαλῆς, ἢ ἀντὶ τοῦ ὅλον, ὁ ἐστὶ, κατὰ κεφαλὰ. Μετὰ ταῦτα μεταχειρίζ. τὴν λέξιν ὁ Ὅμηρ. καὶ ἐπὶ τῆς τῆς Τροιάδος ἁλώσεως καὶ ἐρημώσεως. «Αἴρειν, πέρθειν, πυρὶ σμύχειν κατ' ἄκρης.» ὡς καὶ Ἡρόδ. στ'. 18. καὶ 82. «Τὴν Μίλητον αἱρέουσι κατ' ἄκρης.» ἐπειδὴ καὶ αἱ μεγάλαι πόλεις εἶχον προκειμένην ἄκραν τινὰ, (λόφον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο τὸ κάστελλον) τὴν ὁποίαν ἄστυ, ἀκρόπολιν καὶ κεφαλὴν ἔλεγον, ἥτις ἀφ' οὗ ἐκυριεύετο μεθ' ὁρμῆς, ἡ πόλις ἔπρεπε νὰ θεωρῆται ὡς αἰχμάλωτος, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατεκρημνίζετο· ἐνταῦθα ἀνήκει ἡ τοῦ Ἡσυχ. ἑρμην. τὸ ἐξ ἑρόδου, καὶ τὸ αἰρνίδιον. παραβάλ. καὶ τὸ τοῦ Θουκ. ἐν Δ'. 112. «Βρασίδας μὲν οὖν καὶ τὸ πλῆθος εὐθὺς ἄνω καὶ ἐπὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως ἐτράπετο, βουλόμενος κατ' ἄκρας καὶ βεβαίως ἑλεῖν αὐτήν» Πρβλ. κατάκρησεν.

Κατάκρᾳσις, εως, ἡ. = κατακέρασις.

Κατακρᾳτέω, ῶ, Μ. ήσω. (κρατέω) Μετὰ Γενικ. Στερεῶ, σφικτὰ κρατῶ, βαστῶ, ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου, ἢ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· νικῶ, καταδυναστεύω, ὑποτάσσω, βιαίως φέρω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, κατακυριεύω, ὀπίσω κρατῶ τι, ἐμποδίζω ὁρμὴν τινα. 3) Ἀμετβτ. ἐπικρατῶ, ὑπερτερῶ, ὑπερνικῶ, ὑπερέχω. Ἡρόδ. 7. 129. διέρχομαι, προχωρῶ εἰς πρᾶγμά τι, τὸ ἐννοῶ καλῶς. ὅθεν

Κατακρᾳτήσεις, εως, ἡ. Τὸ κατακρατεῖν.

Κατακρᾳτητικός, κή, κόν. Ὁ κατακρατῶν, ἐμποδίζων, ἡσυχάζων, κ. τ. τ.

Κατακρᾳτικός, κή, κόν. = κατακραστικός. Ἰδὲ ἐν τῷ, ἐπικρατικός.

Κατακρᾳτᾳς. Ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ, κατὰ κράτος· ὅσον εἶναι δυνατόν, μὲ δύναμιν, ὁρμὴν, ἐφόδον. μὲ ὅλην τὴν ἰσχὺν, καθ' ὅλας τὰς δυνάμεις· ἰσχυρῶς, ἀνδρείως, προθύμως. Θουκ. Α'. 118. ἐξ ὁλοκλήρου, δι' ὅλου, παντελῶς, σφόδρα.

Κατακραυγάζω, Μ. άσω. (κραυγάζω) Μετὰ Γενικ. = κατακράζω.

*Κατακρέμαμαι. (κρέμαμαι, Ἀνμλ.) Κρέμαμαι εἰς τὰ κάτω.

Κατακρεμάννυμι, καὶ, κατακρεμαννύω. Μέλ. άσω, (κρεμάννυμι, Ἀνμλ.) Διόλου κρεμάω, κάμνω τι νὰ κρέμαται πρὸς τὰ κάτω. Ἴμν. Ὁμ. 27, 16. Παθητκ. κρεμασμένος ἵσταμαι πρὸς τὰ κάτω, ἢ εἰς τὸν ἀέρα, μετεωρίζομαι. ὅθεν

Κατακρέμαστος, ον. Ὁ διόλου κρεμασμένος· ὁ πρὸς τὰ κάτω κρεμασμένος, ὁ κατακρεμάμενος.

Κατακρεμάω, ῶ. = κατακρεμαννύω. – πρωτότπ. τοῦ κατακρεμάννυμι.

*Κατακρεμής, ές. = κατακρέμαστος.

Κατακρεουργέω, ῶ, Μέλ. ήσω. (κρεουργέω) Κατακόπτω, λιανίζω τι ὡς ὁ μάγειρος τὰ κρέατα. Ἡρόδοτ. Ζ'. 181.

Κατακρῆθεν, ἢ, κατάκρηθεν. Ἐπίρρ. ἀντὶ, κατ' ἄκρηθεν, ἢ κατὰ κεφαλῆς, ἐκ τοῦ ΚΡΑΣ, ὅθεν καὶ κατὰ κρῆθεν εὑρηται· ἀπ' ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω, ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἀπὸ τὸ κεφάλι κάτω. Ὀδυσ. Δ, 588. Ἴμν. Ὁμηρ. Δημτρ. 182. Ἡσιόδ. Θεογ. 574. – Μεταφρ. ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ ποδάρια· καθόλου, διόλου, ἐξ ὁλοκλήρου. Ἰλιάδ. Π, 548. «Κατάκρηθεν λάβε πένθος.» σημαίνει μεγάλον καὶ σφοδρὸν πένθος, τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσε τοὺς Τρῶας· ὡς τὸ κατ' ἄκρης. (πιθανωτέρα εἶναι ἡ ἀπὸ τοῦ κρῆθεν παραγωγὴ, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται καὶ μετὰ τὴς ἀπὸ ὡς ἀρχαία τῶν Ἕλλ. Γενικ. τοῦ ΚΡΑΣ παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 7. ἐν ᾧ τὸ ἄκρηθεν δὲν εὑρίσκεται πουθενὰ· ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως ἀδιάφορος ἐστὶν ἡ παραγωγὴ, ἰδὲ ἐν τῷ κρῆθεν.

Κατακρημνάω, Μ. ήσω. καὶ, κατακρήμνημι, = κατακρεμάω, καὶ, κατακρεμαννύω. Ἀριστοφ. Νεφ. 376. ἐπὶ τῶν κρεμαμένων νεφελῶν μετεώρων, καὶ εἰς βροχὴν κλινουσῶν· τὸ Παθτ. Ἴμν. Ὁμρ. 6, 32.

Κατακρημνίζω, Μέλ. ίσω. (κρημνίζω) Κατὰ κρημνοῦ ῥίπτω· ῥίπτω τι ἀπὸ τι κρημνώδες καὶ ὑψηλὸν μέρος πρὸς τὰ κάτω, κάτω κρημνίζω. ὅθεν

Κατακρημνιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις κρημνίζει, ῥίπτει πρὸς τὰ κάτω.

Κατάκρημνος, ον. (κρημνός) Κρημνώδης τόπος, κατήφορος, λίαν κρημνός. Βατρχ. 154.

Κατάκρης. Ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ κατάκρας.

Κατακριβόω. Λίαν ἀκριβόω.

Κατακριδεύω. Ἰδὲ ἐν τῷ, κριδόω.

Κατάκριμα, τό. Κατάκρισις, καταδίκη, ἀπόφασις θανάτου ἢ καταδίκης, ἢ ἀποφασισθεῖσα ζημία. Διονσ. Ἀλεξ. ἐκ τοῦ

Κατακρίνω, Μ. ινῶ. (κρίνω) Καταδικάζω, ἐ-

ναντίον τινός κρίνω, ἀποφαίζω τινὰ ὡς καταδίκον εἰς θάνατον, ἔνοχον πτώματός τινος ἀποδεικνύω τινά. Ξενοφ. Ἀπομν. «Τινὰ» ἡ δὲ παιδεία τίθεται ἐν Ἁρμῷ. Ἡρόδ. 6, 85. οὕτω μετ' Αἰτιατ. καὶ Ἁπαρμ. ἀλλὰ καὶ «Τινὶ θανάτου» ἀποφαίζω τινὰ εἰς θάνατον καὶ μετὰ διττῆς Αἰτιατ. τοῦ προσπ. ὁηλ. καὶ τῆς ποινῆς πορβλ. καταγιγνώσκω. Πλάτ. «Καταχρίνεται μοι, ἢ, καταχρίνομαι τῷ καταδικάζομαι, μὲ καταδικάζουν εἰς τίποτε. ὅθεν

Κατακρίτιμος, ον. Κατάδικος, καταδικασμένος, ἀποφασισμένος εἰς θάνατον. Ἀρρίαν. περίπλ. Ἐρυθρ. ἄξιος, ἡ ὅστις πρέπει, νὰ καταδικασθῇ.

Κατάκρισις, εως, ἡ. Τὸ καταχρίνειν, ἡ ἐναντίον τινὸς κρίσις καὶ δικαστικὴ ἀπόφασις ἔνοχῆς πτώματός τινος.

*Κτάκριτος, ον. Καταδικασμένος, ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. Καθόλου = καταχρίσιμος.

*Κατακροαίνω, (κροαίνω) Πατῶ, καταπατῶ, διατρέχω. Γρηγ. Ναζ. Ἐπίγ. 6, σ. 770.

Κατακροάομαι, ῶμαι, Μ. ᾱσομαι. Ἀποθετ. Μέσ. = ἀκροάομαι. ἀμφ.

Κατακροτεῖλίζω, Μέλ. ίσω. (κροτειλίζω) Λίαν, ἢ κατά τινος κροτειλίζω, περιηχῶ, περιθορυβῶ τινα.

Κτακροτέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (κροτέω) Λίαν κροτῶ, θορυβέω, ἢ ἐπαινῶ, κατευφημῶ, Ἡσύχιος. ὅθεν

Κατάκροτος, ον. (κρότος) Ὁ λίαν κεκροτημένος, καταφημισμένος. «Κατάκροτος ἠχή.» Ἡλιόδ. Α'. σελ. 55. κατὰ τὸν Κορᾶν, = θορυβώδης.

Κατακρουνίζω, Μ. ίσω. (κρουνίζω) Κρουνίζω, ῥέω πρὸς τὰ κάτω, ῥέω, χέω πρὸς τὰ κάτω. 2) Παρ' Ἄθην. ἀντὶ τοῦ, καταστόζω, καταστάλαζω, χύνω ἢ στάζω εἰς σταλαγματίας τι ἐπί τι.

Κατάκρουσις, εως, ἡ. (κατακρούω) Ἡ πρὸς τὰ κάτω κρούσις, κτύπημα. Ἀριστοφ. Προβλ. Γ'. 24. καὶ

Κατακρουστικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατακρούειν. «Ὄλος κατακρουστικός.» Ἀριστοτ. Προβλ. Γ'. 18. ἀντίκ. τῷ, ἐπιπολαστικός, ὅστις καταβάλλει, ῥίπτει κάτω τὴν ἐπιπολάζουσαν καὶ ἀναδυομένην θερμότητα καὶ ἐσμὴν ἄλλου τινὸς εἴνου· καὶ εἰτεῦθεν κεῖται ἐν Γ'. 24. «Κατάκρουσις τῆς ἐπιπολῆς τοῦ θερμοῦ.» ὅπου ἐν 12. ἡμαρτημ. παράκρουσις, κεῖται. ἐκ τοῦ

Κατακρούω, (κρούω) Πρὸς τὰ κάτω ἢ πρὸς τὰ ἔνδον κρούω, κτυπῶ· διώκω, σπρώχνω. «Ἐπιούσιον κατακρούειν.» Γεωπον. Γ. 24. καὶ, 61. κτυπῶ ἐπάνωθεν τὸ παλοῦσι ἢ τὸν ἥλον διὰ νὰ ἐμβῇ. 2) Κατατρίβω, συντρίβω κτυπῶν τι διὰ τοῦ ἰγδίου, ἢ διὰ τοῦ φλεβοτόμου μαχαιριδίου, ὅ ἐστι, κατασχίζω τὸ δέρμα· ἄρα, ἀνοίγω τρύπαν τινα, ἢ σχίζω (σχίζω) τὸ δέρμα. (καθὼς π. χ. ὅταν πέσωσιν αἷμα) ὅθεν = ὀμβολεύζω. 3) Παρὰ Πλάτ. Νομ. Η'. «Κατακρούων ὠκειώτατα.» ἐπὶ μελιττῶν, τὰς ὁποίας πιάνουσιν, ὅταν φεύγωσι. ὅπου ἄλλοι διὰ τοῦ, ἀπατῶν, παρακρούων, καὶ ἄλλοι ὀρθότερον διὰ τοῦ, κτυπῶν, κρούων σιδηρᾶ τινα σκεύη σεισοποιεῖται, πιάνει αὐτάς, ἑρμηνεύουσι.

Κατακρύπτω, Μ. ψω. (κρύπτω Ἀνμλ.) Κρύπτω, σκεπάζω. " μηρ. 2) Ἀμετβ. κρύπτομαι, Ὀδύσ. Η, 205. Μετφρ. ὑποκρύνομαι, προσποιοῦμαι. Ὀδύσ. Δ, 248. ὅθεν

Κατακρυφή, ἡ = κατάκρυψις. Σοφκλ. Οἰδίπ. Κολ. 217. 2) Κρυφὸς τόπος, κρυφάνα, τόπος καταφυγῆς. 3) Μετφρ. καταφύγιον.

Κατακρύφω, = κατακρύπτω. Ἡσίοδ. Σμυρν. Β'. 477.

Κατάκρυψις, εως, ἡ. Τὸ κατακρύπτειν, τόπος εἰς τὸν ὁποῖον κρύπτουσι πράγματα, κρυφάνα. τόπος κρυφός, εἰς τὸν ὁποῖον κατεφεύγων τινὰς κρύπτεται, καταφύγιον. Σοφκλ. Ἔτι δὲ καὶ ἡ ὑποκρισία, τὸ ἑαυτὸν κρύπτειν.

Κατακρώζω, Μ. ώξω. (κρώζω) Λίαν κρώζω, φωνάζω. ἐπὶ κοράκων καὶ κολοιῶν, Ἀριστφ. Ἱππ. 1020. ὅπου πρότερον, κατακράζω ἔκειτο.

*Κατακτείνω, Μέλ. ανῶ, Ἀόρ. κατέκτανον. = κατακτείνω.

*Κατακτάμεν, καὶ, κατακτάμεναι. Ἐπκ. Ἀόρ. 2. Ἐνεργ. Ἀπρμφ. τοῦ ῥμτ. κατακτείνω. Ὅμρ. ἔξαιρ. Ἰλιόδ.

Κατακτάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ἀποθετικ. Μέσ. (κτάομαι, Ἀνμλ.) Διόλου κτῶμαι (ἀποκτῶ) ἐν τῷ Πρκμ. = τὸ ἀπεκτημένον κυρίευω, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου. Σοφκλ. 2) Μετφρ. καὶ ἐπὶ ἀκροατῶν, Αἰλιαν. Π. Ἱστορ. Γ'. 8. ὡς καὶ τὸ, Ἀικτάομαι.

*Κατακτάς, Ἐπκ. Μτχ. Ἐνεργ. Ἀόρ. 2. τοῦ ῥμτ. κατακτείνω, Ὅμρ. Πθτκ. Κατακτάμενος, Ὀδύσ.

Κατακτεατίζω, Μ. ίσω (κτεατίζω). Λίαν κτεατίζω. Ἐν τῷ Πρκμ. Ἔχω τὸ ἀποκτηθέν. Μέσ. Κατακτεατίζομαι. = Κατακτάομαι. Ἀπολλ. Γ'. 136.

Κατακτείνω, Μ. κτενῶ. Ἰων. κτανῶ, Ὅμρ. κτανέω, Ἀόρ. 1. κατέκτεινα, Ἀόρ. 2. κατέκτανον, Πθτκ. κατεκτάθην, Ποιητ. Ἀόρ. κατέκταν, ας, ε, Ἀπρμφ. κατακτάμεν, καὶ, κατακτάμεναι. Μετχ. κατακτάς. Πθτκ. Ἀόρ. κατεκτάμην, Μετχ. κατακτάμενος. Ὀδύσ. Ὁ Ὅμρ. μετχρζ. ἀδιαφόρως ὅλους τούτους τοὺς Ἀορ. κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου (κτείνω, Ἀνμλ.) Διόλου κτείνω, φονεύω. Ὅμηρ. πάντοτε ἐπὶ ἀνθρώπων «Κάκιστον Ἐπικ. Προστατ. Ἀόρ. 2. Ἐνεργ. ἀντὶ κατέκτανε, Ἰλ. Ζ, 164.

Κατακτενίζω, Μ. ίσω. (κτενίζω) Λίαν κτενίζω καλλωπίζω, περιζύω, τιμαρεύω. ὅθεν

*Κατακτενισμός, ὁ. Τὸ συχνὸν κτένισμα, διόλου κτένισμα.

Κατάκτενος, ον. (κτείς) Καλῶς κτενισμένος, καλλωπισμένος. «Κατάκτενος κόμη.» Ἡσύχ. εὐμορφοκτενισμένη.

*Κατάκτημι. = κατακτάω.

Κατάκτης, ου, ὁ. (κατάγω) Ὅστις κατάγει, φέρει πρὸς τὰ κάτω, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω· ὅστις καταβάζει μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, ἢ εἰς τὴν πατρίδα. 2) Ἐκ τοῦ κατάγνυμι, ὅστις συντρίβει, τσακίζει.

Κατάκτησις, εως, ἡ. (κατακτάομαι) Ἀπόκτησις, ἀπόλαυσις, τὸ ν' ἀποκτήσῃ τίς τι, καὶ νὰ τὸ ἔχῃ, νὰ τὸ κρατῇ εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Πολβ. στ'. 48. ἐπιβεβαίωσις, διαφέντευσις, κατακράτησις.

Κατακτός, τή, τόν. (κατάγω) Πᾶν, ὅ,τι ἀφήνεται, ἢ εἶναι διὰ νὰ φέρῃ, τραβίξῃ, σύρῃ τινὰς πρὸς τὰ κάτω. 2) (κατάγνυμι) Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως συντρίβεται, τσακίζεται· θραυστός. Fragilis, Λατ.

Κατάκτριξ, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, κατάκτης κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας· ἀλλὰ καὶ = ἐριουργός, γνέστρια. Ἡσύχ. βέλτιον ἔμως, ἢ στιβάκτρια, ἢ τὰ ὅρια τινάσσουσα.

Κατακτυπέω, ῶ, Μ. ήσω. (κτυπέω, Ἀνμλ.) Διόλου κτυπῶ, κροτῶ, θορυβῶ, ἢ κτυπῶν συντρίβω, χαλῶ, διατεμαχίζω. «Κατεκτύπουν ἡμῶν οἱ ἄνεμοι.» Ἀλκίφρ. Α'. 23. οἱ ἄνεμοι μετὰ βοῆς ἐκτύπουν ἐναντίον εἰς ἡμᾶς

Κατακυβεύω. (κυβεύω) Καλῶς κυβεύω, χάνω εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων, κακοεξοδεύω εἰς τοὺς κύβους.

Κατακυβιστάω, ῶ, Μ. ήσω. (κυβιστάω) Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 54. μετὰ τοῦ, κατορχέομαι, συνταγμ. Ἀπὸ χαρὰν, καὶ διὰ νὰ περιπαίξω τινὰ χορεύων κάμνω τραλλάδες, ἢ σταφύδες, κατρακυλίσματα.

Κατακυδρόω. Λίαν κυδρόω, τιμῶ. Νικήτ. Χρον. Ε'. 3.

Κατακυκάω, ῶ, Μέλ. ήσω. (κυκάω) Διόλου κυκάω, ἀναλύω, καὶ μιγνύω. Ἱπποκρ.

Κατακυκλόω. Πανταχόθεν κυκλόω.

Κατακυλινδέω, Μ. ήσω. καὶ κατακυλίνδω, καὶ κατακυλίω. Κυλίω, ῥίπτω πρὸς τὰ κάτω. Πθτκ. κατακυλίομαι, ἐπὶ τὰ κάτω κυλίομαι, πίπτω κάτω, κατρακυλῶ. Ἡρόδοτ. Ε'. 16. καὶ Ξενοφ. Κυροπ. Ε'. «Ἀπὸ τῶν ἵππων κατακεκυλισμένων.» ἐρριμένων κάτω.

*Κατακυλίνδω, (κυλίνδω) = κατακυλινδέω. καὶ

*Κατακυλίω, Μέλ. ίσω. = κατακυλινδέω.

*Κατακυματόω. (κυματόω) Κτυπῶ, κάμνω κύματα, σκεπάζω μὲ κύματα.

Κατακυμβαλίζω, Μέλ. ίσω. (κυμβαλίζω) Διὰ τοῦ κτυπήματος, διὰ τοῦ ἤχου τοῦ κυμβάλου εὐφραίνω, ἢ καὶ κατακαφεύω (ξεκουφένω) τινὰ· ὡς καὶ τὸ κατακυλέω. Ἰουστίν. Μάρτ.

*Κατακυπτάζω, Μέλ. άσω. (Θαμιστικὸν ἢ ἐπαναληπτικὸν τοῦ κατακύπτω. ὁηλ. πολλάκις κατακύπτω.) Σώφρων παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 263.

Κατακύπτω, Μ. ψω. (κύπτω) Πρὸς τὰ κάτω ἢ λίαν κύπτω, Ἰλιόδ. Π, 611. Ρ, 527. Παρὰ τοῖς μετγνστρ. ἐξαιρ. ἀντὶ τοῦ ἐκτείνω, ἐξαπλώνω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἔξω καὶ πρὸς τὰ κάτω· βλέπω ἢ ὑπάγω πρὸς τὰ κάτω, ἢ μέσα εἰς τι μὲ τεντωμένην ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κεφαλὴν καὶ καμπυλωμένον σῶμα. «Ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος.» Λουκιαν. εὐθὺς κύτε, ἀφοῦ ἔβαλε μόνον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ μέσα ἕως εἰς τὸ ἥμισυ τῆς τρύπας. «Κατακύψας εἰς τὸ ἄστυ προσεκήρυττε.» ἔβαλε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐφώναζεν, ἢ κατέβη εἰς τὸ ἄστυ καὶ ἐφώναζε· ἀντίκ. τῷ, ἀνακύπτω.

Κατακυριεύω, Βιαίως, ἢ μετὰ δυνάμεως κυριεύω, διόλου ἐξουσιάζω, καταβάλλω, νικῶ. Ψαλμ. Θ'. 33.

Κατακυρόω. (κυρόω) Ἐπιβεβαιῶ, δίδω τὸ χέρι μου εἰς σημεῖον συμφωνίας. (ἐπὶ ὠνῆς) Ἰώσηπ. παρ' Ἡσυχ. καὶ ἀντὶ τοῦ, κατακρίνω. Οὕτως ἔχει καὶ ὁ Εὐριπδ. Ὀρ. 1006. τὸ κατακυρωθεὶς ἀντὶ τοῦ κατακριθείς.

*Κατακυρτόω. Τὸ κυρτόω κατ' ἐπίτασιν.

Κατακωκύω, Μ. ύσω. (κωκύω) = καταθρηνέω· Ἡσύχ.

Κατακωλύω, Μ. ύσω. (κωλύω) Ἐμποδίζω, μετ' Ἀπαρμφ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1088. σταματῶ, κρατῶ ὀπίσω.

Κατακωμάζω, Μ. άσω. (κωμάζω) Ἐφορμῶ, μὲ ὁρμὴν καὶ βίαν ἐμβαίνω. Μετὰ Δοτικ. Εὐριπδ. Φοίν. 355. «Δώμασι κατεκώμασε τὸ δαιμόνιον.» Ἐπὶ δυστυχίας, ἀντὶ τοῦ, σφοδρῶς ἐπῆλθε· τῶν κακῶν ἀχὴ εἰς ἐμὲ ἔσκηψεν (ἀνάγν. σκῆψεν).

Κατακωχή, ἡ. (κατέχω) = κατοχή, κατάσχεσις. Παρὰ Πλάτ. ἐπὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἐμπνεύσεις. Ἰδὲ ἀνακωχή, καὶ κάτοχος.

Κατακωχίμος, ον. Ὅς τις κρατεῖ ἑαυτόν, ἢ ἀφήνει τὸν ἑαυτόν του νὰ κυριευθῇ. «Ποιήσαι κατακώχιμον ἐκ τῆς ἀρετῆς.» νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἔχῃ κλίσιν εἰς τὴν ἀρετήν. Ἀριστοτ. Νικομ. Γ'. «Πρὸς τὴν ὁμιλίαν τῶν γυναικῶν.» καὶ Πολιτ. Β'. ἀντὶ τοῦ, κατωφερής, ἐπιδεκτικός, ἔχων κλίσιν εἰς τι. «Τινός, ἀλλὰ καὶ, πρός τι.»

*Καταλαβεύς, έως, ὁ. = πάσσαλος. Ἡσύχ. Φώτιος.

Καταλαβέω, ὅθεν τό, καταλελάβηκε = καταλαμβάνω.

Καταλαγνεύω, ὅθεν παρ' Ἡσυχ. καταλαγνευθείς, εἰς ἡδονὰς κατεσχεθείς, βυθισθείς, παραδοθείς. Ἰδὲ λαγνεία.

Καταλαζονεύομαι, Ἀπθτ. Μέσ. (ἀλαζονεύομαι) Ἀλαζονεύομαι κατά τινος ἢ περί τινος

πράγματος. Ἰσοκράτ. ἀλαζονικῶς, κομπαστικῶς διηγοῦμαι. Πλούταρχ. Λουκουλ. 22.

Καταλαθιστής, ὁ. (ἀλαθίζω) Ἐξηγητής. Ἡσύχιος.

Καταλακτίζω. Κατά τινος λακτίζω, κλωτσῶ. Γλωσσ.

Καταλαλέω, ῶ. (λαλέω) Γίνομαι βαρετὸς εἰς τινα μὲ τοὺς λόγους μου, καταβλίβω, ξεκουφαίνω αὐτὸν μὲ τὴν πολυλογίαν μου· μετὰ Γεν. 2) Μετὰ Αἰτιατ. κακῶς λαλῶ κατά τινος, κατηγλωττίζω τινά, κατακρίνω, κατηγορῶ, Πολύβ. 3) Δι' ὁμιλίας κερδίζω τινά, σημ. τὸν εὐχαριστῶ, τὸν κάμνω νὰ μὲ ἀγαπήσῃ, τὸν καταπείθω, τὸν καθησυχάζω μὲ τὰς φλυαρίας μου. »Τινά.« 4) Λέγω τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε νὰ εἴπω, ἔπρεπε νὰ τὸ φυλάξω μυστικόν, καὶ ἐγὼ τὸ προδίδω ἐξ αἰτίας τῆς φλυαρίας μου. Ἀριστῴ. Βατρ. 750. ὅθεν

Καταλαλιά, ἡ. Κατηγορία, κακολογία.

Κατάλαλος, ον, Ὁς τις καταλαλεῖ, κακῶς ὁμιλεῖ κατά τινος, κατήγορος.

Καταλαμβάνω, Μέλ. ήσομαι, (λαμβάνω, Ἀνμλ.) Προφθάνω, ὁ ἐστὶ τρέχω κατόπι τινός, τὸν φθάνω καὶ τὸν πιάνω. Ἰλ. Μ, 225. 2) Πιάνω, ἁρπάζω, πιάνω καὶ κρατῶ σφικτά. Ὅθεν ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω. Ἡρόδ. Α'. 46. »Ἑαυτόν.« Κρατοῦμαι ὀπίσω, ἐμποδίζομαι. Ἡρόδοτ. Γ, 36. ὅθεν δένω, δένω σφιχτά, δένων σφίγγω τι, συσφίγγω· ὡς »Ἱμᾶσι καταλαμβάνει.« καὶ μεταφρ. ὑποχρεώνω, οἷον »Ὅρκῳ καταλαμβάνω τινά.« δ' ὅρκου δένω, ὑποχρεώνω· ὅθεν »Καταλαβεῖν αὐξανομένην τὴν δύναμιν.« 3) Κυριεύω, ἐξουσιάζω, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου λαμβάνω, κατέχω, καὶ Μέσ. κυριεύω δι' ἑαυτόν, προλαμβάνω, ἁρπάζω τι προτήτερα· ὅθεν ἐπὶ συγγραφέων διηγοῦμαι, τ' ἐδιηγήθην τι πρὶν νὰ τὸ διηγηθῇ ἄλλος. Ἡρόδ. 6, 55. 4) Ἐπ' αὐτοφώρῳ πιάνω. 5) Εὑρίσκω, ἐννοῶ, πιάνω μὲ τὸν νοῦν, σημ. ἐφευρίσκω, δι' ἐμπειρίας μανθάνω· σχεδὸν ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 6) Δέχομαι, διορίζω τι διὰ νόμου, συγκαταριθμοῦ καὶ αὐτὸ εἰς τὰ διὰ τοῦ νόμου διατατόμενα. Ἀριστοτ. Πολιτ. 7, 2, 6. ἔκδοσ. Κοραῆ. 7) Ἀκυρόνω, σηκώνω, καταπαύω τι. »Καταλαμβάνω διαφορᾶς.« = ἐξισάζω, καταπαύω. Valck ἐν Ἡρόδ. 7, 9, 2. Πρβλ. 3, 128. »Ἐρίζοντας« τοὺς καθησυχάζω, τοὺς κάμνω νὰ παύσουν τὰς φιλονεικίας των. 8) Τριτοπρσπ. = ἀποβλέπει· »Καταλαμβάνει τὴν πόλιν« ἀποβλέπει τὴν πολιτείαν, μέλει τὴν πολιτείαν. Wytt. ep. cr. σ. 201. 9) »Καταλαμβάνει (ἡ τύχη).« συμβαίνει, τυχαίνει, ἀκολουθεῖ, κατὰ τύχην, ἢ κατὰ συμβεβηκός, ὅθεν »Τὰ καταλαβόντα = τὰ συμβάντα, ὅ,τι μοὶ συνέβη. Ἡρόδτ. 9, 49. Οὕτω καὶ μετβτκ. »Καταλαμβάνει με.« Μοὶ συμβαίνει· »Καταλαμβάνει μ' ὁ τὸν συμβαίνει. Μετ' Ἀπαρμφ. Ἡρδ. 2, 152, 105. »Κατέλαβε ἐκλιπεῖν τὴν χώραν πᾶσαν ὑπὸ ὀφίων.« 8, 38. »Καὶ σφέας (τοὺς παῖδας) καταλαμβάνει πάντας ἅμα σοὶ στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα.« ὡς τὸ Ἀττκ. »Συμβαίνει μοι.« »Καταλελάβηκε ἐμέ, τοῦτο ἐς ὑμᾶς ἐκφήνω.« κατήντησα, μοὶ ἤλθε, παρεκινήθηκα, ἠτάνθην, ὅτι πρέπει νά... Ἡρόδ 3, 65. Ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως, καὶ ἄνευ πτωτικοῦ. Ἡρόδ. 6, 120. »Ἔχοντες πολλὴν σπουδὴν καταλαβεῖν νὰ προφθάνουν· ὡς καὶ ὁ Ἡροδιαν Α'. 15 »Ἐπεὶ κατέλαβον αἱ ἡμέραι.« ἀφ' οὗ ἔφθασαν, ἔπεσον, ἦλθον αἱ ἡμέραι. 10) Συναπαντῶ. 11) Παρ' Ἡροδτ. Γ'. 127. »Καταλαμπτέος ἐστὶν ἡμῖν θανάτῳ.« ἄξιος εἶναι, ἢ πρέπει νὰ πιασθῇ, καὶ νὰ συρθῇ εἰς θάνατον. Ἴσως δὲ δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ »Πρέπει νὰ τὸν προλάβωμεν μὲ τὸν θάνατον.« τοῦτο μοὶ φαίνεται πιθανώτερον διὰ τὸ προηγούμενον πρὶν ἢ καὶ πρέπει νὰ καταδικασθῇ ἀπὸ ἡμᾶς εἰς θάνατον· κατὰ τὸ καταδέω, σημασ. 5. μὲ ὀλίγην ὅμως πιθανότητα. Ὁ δὲ Πασσόβ. εἰς τὸ Λεξικόν του λέγει

*Καταλαμπτέος, ία, έον. Ῥημτκ. Ἐπίθτ. ἐκ τοῦ καταλαμβάνω, Ἰωνικ. ἀντὶ καταληπτέος. Ὅς τις πρέπει νὰ ἐμποδισθῇ, νὰ καταπαυθῇ.

*Καταλαμπρος, ον. Λίαν λαμπρός, Ἡσύχ.

Καταλάμπω, Μλ-λάμψω (λάμπω). Διόλου λάμπω, φωτίζω. »Ὧν ὁ ἥλιος καταλάμπει.« Πλάτ. Πολ. στ'. πρὸς τὰ ἀποῖα ὁ ἥλιος φαίνεται καὶ φωτίζει αὐτά. ἀλλὰ καὶ μετ' Αἰτκ. 2) Οὐδετ. λίαν λάμπω, εἶμαι λαμπρός, ἀστράπτω, Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἑλ. 531. Λάμπω ἀντικρύ, ἢ ἐναντίον τινός. Πλάτ. Πολιτ. 8. σ. 110. μεταγενεστ.

*Καταλαμψις, εως, ἡ. Ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἐκ τοῦ ἀπέναντι λάμψις.

Καταλανθάνω, λίαν λανθάνω. Χαρίτ.

*Καταλαψις, εως, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ Καταλήψις. Τίμ. Λοκρ.

Καταλγέω, Μλ-ήσω (ἀλγέω). Λίαν ἀλγέω, σφοδροὺς πόνους αἰσθάνομαι. Σφκλ. Φιλ. 368. Παρὰ δὲ τοῖς Λογογρ. κατὰ πρῶτον παρὰ Πολβ. Γ. 80. 4

Καταλγύνω, Σφοδροὺς πόνους προξενῶ, πολλὰ λυπῶ, λίαν ἀλγύνω· »τινά«

Καταλεαίνω, (λεαίνω). Λίαν λεαίνω, τρίβω, ὑαλίζω· 2) Μεταφρ. Ἀπομακρύνω, σηκώνω ἀπὸ τὸ μέσον ὅλας τὰς ἀνωμαλίας, καὶ ὅλα τὰ ἐμπόδια.

Καταλέγω, Μλ-ξω (λέγω, Ἀνμλ.). Ἐκλέγω, διαλέγω· μετὰ γενκ. Ἡρόδ. 7, 6. 2) καταστίχω, εἰς τάξιν βάλλω, γράφω, περνῶ τι εἰς τὸν κατάλογον, εἰς τὸ κατάστιχον· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ πολιτῶν, οἵτινες διορίζονται εἰς ἐκδουλεύσεις πολεμικάς· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ στρατολογῶ, συνάζω στρατιώτας, ἐκ τῶν ὁποίων συστήνω ἕνα στρατόν, Recruter, Γαλ. ἐντεῦθεν, κατάλογος, τὸ κατάστιχον, τὸ δευτέρι ἐν ᾧ εἶναι γεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν εἰς πολεμικὰς ἐκδουλεύσεις ὡρισμένων πολιτῶν. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἱππότρωξεν κατέλεξε τοὺς πλουσιωτάτους.« Ξενοφ. Ἀγησ. Α'. 24. Ἑλλην. Γ'. δ', 16. 3) Πρός τι, ἢ ἐπί τι, ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις μετρῶ, λογαριάζω, ἀριθμῶ, συναριθμῶ, συχνάκις παρὰ τοῖς Ἀττκ. »εὐεργεσίαν κατέλεγεν· τὸ ἐμετρεῖτο ὡς μίαν εὐεργεσίαν. Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. στ'. 27. 4) Παρ' Ὁμήρ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, τίθημι, βάλλω κάτω, ὁ ἐστί, βάλλω ἢ φέρω εἰς τὴν κοίτην τινὰ νὰ κοιμηθῇ· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μέσως, »καταλέγομαι« πλαγιάζω ἢ κεῖμαι εἰς τὸ στρῶμα, εἰς τὸ κρεβάτι, κοιμοῦμαι· εἰς ταύτην τὴν σημασ. μεταφρ. ὁ Ὅμ. κοινὰ εἰς τὸν ἀ. Ἀόρ. κατελεξάμην συχνότατα καὶ τὸ 3. ἑνικ. προσπ. κατέλεκτο ἐκ τοῦ κατὰ συγκοπὴν Ἀορ. Κατελέγμην· καὶ τὴν Μετχ. καταλέγμενος, Ὀδυσ. Ἀπρμφτ. καταλέχθαι, Ὀδυσ. οὕτω. Ἰλ. Ι. 658. »ἐνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο· 5) Ἀπὸ στόματος λέγω, ὀνομάζω, διηγοῦμαι, παριστάνω, ἀπαριθμῶ, μετρῶ. Ἐντελῶς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀπαγγέλλω. Συχνάκις παρ' Ὅμρ. καὶ πάντοτε ἐν τῷ Μέλ. ἢ Ἀορ. 1. Ἔργτ. κατέλεξα, συχνάκις μετὰ τοῦ εὖ καὶ ἀτρεκέως ἀλλὰ καὶ καταλέξει τινά, θέλει διηγηθῇ περί τινος, Ὀδυσ. Δ, 832. — παρ' Ἡροδοτ. στ. 53. καταλέγοντι τοὺς ἄνω αἰεὶ πατέρας· καὶ »καταλεγομένους ὀρθῶς = τῷ γενεαλογεῖν. ἀπαγγέλω, ἀριθμῶ τὴν γενεαλογίαν μου εἰς συνεχῆ καὶ ἀδιάπαυστον σειράν.

Καταλείβω, Μ. ψω (λείβω). Χύνω ἐπὶ τὰ κάτω, ἢ ἐπί τι, κάμνω τι νὰ στάζῃ εἰς κόμπους ἐπί τι. — Μέσ. καὶ Παθτκ. χύνομαι κάτω, καταστάζω, καταρέω· Ἡσιόδ. Θογν. 786. »ἐκ πέτρης καταλείβεται.« καὶ Ἰλιάδ. Σ, 109. 2) Ἀναλύω διαφθείρω, καταναλίσκω. Εὐριπ. Ἀνδρομαχ. 130. »δέμας ἀειείλιον καταλείβων· ὡς καὶ τὸ κατατήκω.

Καταλειμμα, τό (καταλείπω). Ἀπομεινάριον, λείμμανον.

Καταλειπτος, ον (καταλείπω). Ὅστις ἔμεινεν, ἐπαρίτσευσεν ἀπό τι ὡς ἀπομεινάριον, λείμμανον.

*Καταλειπτος, ον (καταλείφω). Διόλου ἀλειμμένος, χριστμένος. Ἀρστφ.

Καταλείπω, Μλ-ψω (λείπω). Ἀφήνω τι ὀπίσω, ὀπισθέν μου ἀφήνω, μετὰ θάνατον ὡς κληρονομίαν ἀφίνω, εἴρτ. ἐπὶ μισενόντων, ἀναχωρούντων, καὶ ἐπὶ ἀποθνηκόντων. Ὅμρ 2) Ἐγκαταλείπω, ἀφήνω ὀπίσωμου, ἀφήνω τι ἀπὸ βίαν, ὅταν φεύγω· οὕτω ἔχει Ὅμρ ἐπὶ φευγόντων, εἰς φυγὴν τρεπομένων· »πολλοὺς καταλείψομεν.« Θὰ ἀφήσομεν πολλοὺς εἰς τὸν τόπον, θὰ χάσωμεν πολλοὺς εἰς τὸν πόλεμον. Ἰλιάδ. Μ, 226. Ἀφήνω λοιπόν, ἀφήνω τι καὶ δὲν τὸ πειράζω, τὸ ἀφήνω ἥσυχον, ἀνεγγύατον· δὲν τὸ κάμνω· τὸ παραπτῶ. 3) Παραχωρῶ, ἀφήνω τι εἰς τινα νὰ κάμῃ μὲ αὐτὸ ὅπως θέλει· »τινί τινα Ὀδυσ. Γ, 1371 Ε, 344. »τχεδίην ἀνέμοισι κάλλιπεν ἀφῆσε τὸ πλοῖον εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων· 4) Ἐλλείπω, διαλείπω, Μεσ' Ὅμηρ. 5) Ἀφήνω νὰ γίνῃ τι, στέργω, τὸ δέχομαι· μετ' Ἀπρμφ. ὡς τὸ λείπω καὶ, ἐάω. Αἰλν. πκλ. Ἱστρ. 12, 21, — Μέσ. Ἀφήνω ὀπίσω· β) »Καταλείπομαι ἑαυτῶν διάκτηρ. φυλάττω τι δι' ἑαυτόν· Πθτκ. μετὰ Μέσ. Μλ. Ἀπομένω, μένω λοιπόν, σημ. ὡς λείψανον, ἀπεμείνασιν. Ἐπιμένω, μένω σταθερὸς εἴς τι· β) Μένω, ἐπίκειμαι, εἶναι νὰ γίνῃ, τριτοπροσώπως, δὲν μένει ἄλλο παρ' αὐτό. Ὁ Ὅμρ. μτχρζτ. καὶ τοὺς Ἔπκ. τύπους καλλείπω, καλλείφω, κάλλιπον.

Καταλειτουργέω, ῶ Μλ-ήσω (λειτουργέω) Κακῶς λειτουργέω, κακομεταχειρίζομαι τὸ ἀξίωμα τῆς λειτουργίας· ἐξοδεύω, κακομεταχειρίζομαι τὸ ἔχειν μου εἰς τὴν διοίκησιν τῶν δημοσίων ἀρχῶν· ἰδὲ λειτουργέω.

Καταλείφω, Μλ-ψω (ἀλείφω). Διόλου, ἢ ἐπάνω, ἀλείφω, χρίω. Ἵππκρ.

Καταλειψις, εως, ἡ (καταλείπω). Τὸ καταλεῖπειν, παραιτεῖν ὀπίσω, ἀφήνειν· ἐνατομεινάριον, λεῖψανον.

Καταλεπτολογέω, Μλ-ήσω (λεπτολογέω). Διόλου λεπτολογέω, ἢ εἰς λεπτολογίας μεταχειρίζομαι τὴν ὁμιλίαν· κρίνω σοφιστικῶς καὶ μὲ δολερὰν φλυαρίαν· μὲ πανουργίας καὶ σοφίσματα ἀφανίζω, καταχρημίζω »πνευμόνων πόνον.« Ἀριστοφ. Βάτρ. 828.

Καταλεπτύνω, (λεπτύνω). Διόλου λεπτύνω. Σχόλ. Ἀπολ. Β'. 197.

Καταλευκαίνω, Μλ-ανῶ (λευκαίνω). Λίαν λευκαίνω, καταστρίζω. Αἰνέας Τακτ. 31. »καταλευκῶσαι πινάκιον· μετὰ γύψου, ἢ μετά τινος ἄλλης λευκῆς ὕλης ἀπ' ἐπάνω ἀλείψαι· 2) Μεταφρ. ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω. Κύριλ. Ἀλεξάνδρ.

*Καταλευκος, ον. Κάτασπρος. Κωνστ. Μανασ. Χρονικ. σ. 20. Βενετ.

*Καταλευκόω, = καταλευκαίνω

Καταλεύσιμος, ον. Ἄξιος λιθοβολίας· ἐκ του

Καταλεύω, (λεύω). Λιθοβολῶ, διὰ τῆς λιθοβολίας θανατόνω τινά. Πλάτ. Ἡρδ. 1, 107. 9, 5. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 235. Λυκούργ. 17, 4. 2) Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τοῦτο ἔτι καὶ διὰ τοῦ, εἰς τὰ μέταλλα βάλλειν, ῥίπτειν τινὰ εἰς τὰ μεταλλεῖα, ἢ εἰς τὰς λατομίας διὰ τὰ δουλεύῃ ἐκεῖ ὡς κατάδικος.

Καταλέω, ῶ· Μλ-έσω (ἀλέω, ἀνμλ.). Διόλου ἀλήθω, εἰς τὸν μύλον κατατρίβω, ἀλήθω. »κατὰ πυρὸν ἄλεσαν.« Ὀδυσ. Τ, 109. καὶ Ἀθήν. ὅθεν τὸ, κατήλεσαν, παρ' αὐτῷ.

Καταλήγω, Μ. ξω. (λήγω). Παύω, τελειόνω Ζήτ. καταληκτικός.

Καταλήθομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. (λήθομαι, ἀνμλ.) Λίαν, διόλου, λησμονῶ. Ἰλ. Χ. 589. μετὰ γενκ.

Καταληίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀπθτκ. Μέσ.

(λήξομαι). Διόλου λεηλατῶ, κατερημόω, κουρσεύω, διαρπάζω.

Καταληκτικός, ή, όν (καταλήγω). Ὁ παύων, ὁ τελειῶν, τελειώνων· καὶ καταληκτικὸς οὕτω λέγεται στίχος, τοῦ ὁποίου λείπει εἰς τὸ τέλος μία, ἢ καὶ περισσότεραι συλλαβαί, καὶ ὅταν λείπῃ ἀκέραιος πούς «βραχυκατάληκτον» λέγεται· ὅταν δὲ λείπῃ εἰς πούς καὶ πρὸς τούτοις καὶ μέρος τι τοῦ προηγουμένου «ὑπερκατάληκτον» λέγεται· (παρβλ. καὶ τὴν λατινικὴν γραμματικὴν τοῦ Ἰατροῦ Ἀναστασίου Παλλαντίδου ἐκδοθεῖσαν ἐν Βιέννῃ τῷ 1314. σλ. 344). = Ἐπίρ. καταληκτικῶς Τελευταίον, χωρὶς ἄλλο, ἀποκλειστικῶς, πατρικά πατρικά. Λιτωνίν. Θ'. 42. «μὴ καταληκτικῶς ἔδωκας;» «καταληκτικῶς ἔχειν περὶ ταύτα.» Ἀρρίαν. Ἐπικ. Β'. 23. οὕτω λέγει καὶ ὁ Ἀρρίαν. Δ'. ὁ'. 14. «Αὐτοῦ καταλήγομεν, μαθεῖν, τί λέγεται· «ἐσῶ μένομεν, στεκόμεθα ἡμεῖς καὶ μακρύτερα δὲν ἀρεινῶμεν, δὲν γυρεύομεν ἄλλο τίποτε.

Καταληξις, εως, ἡ (καταλήγω) Τέλος, κατάπαυσις καὶ ἐξαιρτ. ἡ τελευταία συλλβ. στίχου τινός.

*Καταληπτέος, ία, έον. Ῥμτκ. Ἐπῃτ. τοῦ καταλαμβάνω· Πρέπει νὰ ληφθῇ, νὰ πιασθῇ, π. χ. τόπος τις κ. τ. λ.

Καταληπτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. Καταληκτικῶς (καταλαμβάνω). Ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸ νὰ καταλάβῃ, ἐννοήσῃ, ἢ νὰ φθάσῃ, πιάσῃ τι.

Καταληπτός, ή, όν. Ῥμτκ. Ἐπῃτ. τοῦ καταλαμβάνω· καὶ ἐπίρ. καταληπτῶς· ὁ ἀνήκων εἰς κατάληψιν, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ καταλάβῃ, φθάσῃ, πιάσῃ, ἐννοήσῃ τινάς· εὔκολος εἰς τὸ νὰ τὸν καταλάβῃ τινάς· 2) Παρ' Εὐριπ. Ἱππόλ. 1347. «πένθος θεόθεν καταληπτον· φαίνεται ὅτι κεῖται ἐνεργητ. τὸ ὁποῖον συνέβη, ἠκολούθησεν εἰς ἡμᾶς ἀπὸ Θεοῦ, ἤτοι διὰ τῆς θείας βουλῆς· ὅθεν = ἐφορμῶν, κατέχων, κυριεύων.

Καταληρέω, ῶ, Μλ-ήσω (ληρέω) Μετὰ γενικ. ἐμπροσθεν ἢ ἐναντίον τινὸς φλυαρῶ. Ἰουλιαν. Ἐπιστ. ΦΘ'. 2) Μετ' Αἰτικ. «καταλήρησα τὴν ἐξωμίδα· μὲ τὰς τρέλας, μὲ τοὺς χωρατάδες, ἢ μὲ τὰς μωρολογίας μου ἔχασα τὴν ἐξωμίδα. Ἀθήν. Ιγ'.

Καταληψιμος, ον. Ὅστις δύναται νὰ καταληφθῇ, ἐννοηθῇ, νὰ κρατηθῇ, πιασθῇ, ἢ νὰ καταφθάσῃ. Ἀντιφ. ἀντίλ. τῷ, Ἀπολύσιμος· ἐν τοῦ

Κατάληψις, εως, ἡ (καταλαμβάνω) Τὸ καταλαμβάνειν, φθάνειν, προφθάνειν, πιάνειν, σφιχτὰ κρατεῖν 2) Τὸ κυριεύειν, ὑπ' ἐξουσίαν ἔχειν, λαμβάνειν, «κατάληψις χωρίων» κυριεύσις τόπων. Πλάτ. Πολιτ. Τ. σ. 526. D. τὸ κρατεῖν, πιάνειν, αἰχμαλωτίζειν, ὡς αἰχμάλωτον πέριειν. 3) Νόησις, γνῶσις, εὕρεσις, αἴσθησις, τὸ ἐν νῷ λαμβάνειν. 4) Κράτησις, προσβολή, κυρίευσις νόσου τινός, κατοχή. 5) Παρὰ μουσικοῖς, καὶ ἡ ἐπιμονή, ἀγωγοπορία (βάσταξις) ἑπίτινα τόνον, φωνή. Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 317.

Καταλιθάζω, Μ. άσω (λιθάζω) Λιθοβολῶ, ῥίπτω πέτρας κατά τινος.

Καταλιθοβολέω, ῶ, Μ. ήσω (λιθοβολέω) Λίθους βάλλω κατά τινος, λιθοβολῶ.

Κατάλιθος, ον (λίθος) Πλήρης λίθων, γεμάτος ἀπὸ πέτρας κοινάς, ἢ εὐγενεῖς, πολυτίμους.

Καταλιθόω, (λιθόω) = λιθοβολέω. Δημοσθ.

Καταλειμπάνω, = καταλείπω.

Καταλιπαίνω, Μλ-ανῶ (λιπαίνω) Λίαν λιπαίνω, παχύν ποιῶ τινα· τρέφω τινὰ νὰ παχύνῃ.

Καταλιπαρέω, Μ. ήσω (λιπαρέω) Λίαν λιπαρέω, ἱκετεύω.

*Καταλίπω, Δίδει χρέους εἰς τὸ καταλείπω.

Καταλίσκω, Ἡροδοτ. Β'. 174. «πολλὰ μὲν δὴ κατηλίσκετο· ὅπου ἄλλοι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας «καὶ ἡλίσκετο· ἀναγν. ἐκ τοῦ, Ἁλίσκω.

*Καταλιγχώζω, Γλείφω μὲ τὴν γλῶσσαν.

Καταλιχνεύω, (λιχνεύω). Λίαν, ἢ κακῶς λιχνεύω· ἀπὸ λαιμαργίαν κακοζοεύω.

Καταλλάγδην, Ἐπίρ. (καταλάσσω). Κατ' ἐναλλαγήν, ἀμοιβαίως, ἀνάποδα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, τὴν ἀντί τινος διδομένην ὠφελείαν.

Καταλλαγή, ἡ (καταλλάσσω). Ἐναλλαγή, ἀλλαξιά πράγματός τινος. Ἀρριαν. Οἰκον. Β'. «τῶν νομισμάτων τὴν καταλλαγὴν» τὸ παρ' Ἰταλ. Cambio· καὶ τουρκ. Σαραφλίκ. Καὶ τὸ ἐκ τῆς ἀλλαγῆς κέρδος τοῦ τραπεζίτου. Δίφιλος παρ' Ἀθην. στ'. 2) Εἰρήνη, φιλία, ἐξιλέωσις.

Καταλλάκτης, ου, ὁ (καταλλάσσω) Ὅστις εἰρηνεύει, φιλιώνει, ὁ εἰρήνης πρόξενος, ὁ μεσίτης· 2) Παρὰ Ντρ. ὅστις ἀλλάζει τὰ νομίσματα, σαράφης, ἀργυραμοιβός. Cambiatore. Ἰταλ.

Καταλλακτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς καταλλαγὴν, εἰρήνευσιν, εὔκολος εἰς εἰρήνευσιν, ἐξιλέωσιν. 2) Ὁ εἰς ἀλλαγὴν νομισμάτων ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων.

Καταλλάσσω, καὶ Ἀττ. ἀττω. Μ. άξω (ἀλλάσσω) Ἐναλλάσσω, ἀλλάζω, κάμνω ἀλλαγήν, ἀλλαξιάν. — Μέσ. «νομίσματα καταλλάττομαι» ἐπὶ τῇ ἐμαυτοῦ ὠφελείᾳ ἀλλάζω τὰ νομίσματα, κάμνω τὸν σαράφην, Gambiare, ἰταλ. 2) Ἐξιλεόω, εἰρηνοποιῶ, κάμνω νὰ μεταβάλῃ τινὰς τὴν ἔχθραν εἰς φιλίαν. Μεσιτεύω, ἐμβαίνω εἰς τὸ μέσον διὰ νὰ φιλιώσω δύο ἀντιφερόμενα μέρη. Μέσ. μετὰ μέσ. καὶ Παθ. Ἀορ. Φιλιώνομαι μέ τινα «τινὶ καὶ πρός τινα» ὅθεν Ἡρόδ. Α'. 61. «καταλλάσσετο τὴν ἔχθρην τοῖσι στρατιώτῃσι· εἰρήνευσε, κατεπραύνεν, ἐξιλέωσεν ἑαυτόν, καὶ ἐφιλιώθη μὲ τοὺς στρατιώτας· τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Σοφκλ. Αἰ. 744. «ὡς καταλλαχθῇ χόλου.» παρβλ. διαλάσσω.

Καταλληλος, ον (ἀλλήλων) Καὶ Ἐπίρ. καταλλήλως· ὅστις ἵσταται, κεῖται ἀμοιβαίως, ἀπ' ἐναντίας ἄλλου τινός· «καταλληλα σημεῖα· καταλλήλοι πόροι» Ἀριστοτ Προβλ. Ισ'. 13. ἀμοιβαίως πρὸς ἀλλήλους ἀντικείμενοι, καὶ ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, ὁ μετ' ἄλλου τινὸς ἀμοιβαίως προσηρμοσμένος, κατὰ τάξιν βαλμένος. 2) Καθόλου δὲ ἀντίκειται τῷ, παράλληλος, καὶ σημαίνει τὸ, ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, σύμφωνος, ἀντίστοιχος· ὁ σύμφωνον ἀναφορὰν καὶ ἀναλογίαν ἔχων μετ' ἄλλου τινός Σύγχρονος. Πολύβ.

Καταλληλότης, ητος, ἡ. Τὸ ἁρμόζειν, συμφωνεῖν, ἀντιστοιχεῖν· σύμφωνος, ἁρμοδία συνέχεια, ἐπιτήδειος ἀναλογία, ἀκολουθία, τάξις.

Καταλοάω, Μ. ήσω (ἀλοάω) Διόλου θραύω, συντρίβω, κατατσακίζω, ἀλονίζω, παιδεύω, δέρω, τζαλαπατῶ, φονεύω, θανατόω. Αἰσχύν. «κατηλόησαν τοὺς ὁμήρους» ἰδὲ ἀλοάω. Λουκ. Ἰκαρομ. 15. «τεύχω χρυσῷ τὴν ὀφρύν κατηλοημένος» διατεθρυμμένος.

Καταλογάδην, Ἐπίρ. (λόγος) Πεζῶς, τὰ πεζῶ τῷ λόγῳ γραφόμενα, εἰς τὸ πεζόν. In prosa, Ἰταλ. Πλάτ. Λύσ. 3. ἀντί τοῦ, εἰς διαλόγους, κατὰ διαλόγους.

Καταλογεύς, έως, ὁ (καταλέγω, 2) Ὅστις ἐκλέγει τοὺς πολίτας, καὶ καταγράφει αὐτούς. Ὁ καταγράφων εἰς τὸν κατάλογον τοὺς στρατεύσθαι δυναμένους, ἢ τοὺς συνεισφορὰς φέροντας· ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, κατάλογος.

Καταλογέω, ῶ (ἀλογέω) Λίαν ἀλογέω, καταφρονῶ, εἰς οὐδὲν λογίζομαι· δὲν τιμῶ, δὲν μετρῶ· ἀμελῶ, δὲν φροντίζω. μετὰ γενικ. παρὰ Στοβ. Λόγ. 133. παρὰ δὲ Ἡρόδ. Α'. 144. Γ' 121. μετὰ Αἰτιατ. «τὸν νόμον κατηλόγησε» κατεφρόνησεν, εἰς οὐδὲν ἐλογίσατο, (δὲν ἐμέτρησε τὸν νόμον διὰ τίποτε), τὸν κατεπάτησε· ἐν δὲ Α'. 84. καὶ μετὰ γενικ.

Καταλογή, ἡ (καταλέγω 2) Ἐκλογή, καὶ εἰς τάξεις διαίρεσις, ἢ καταγραφὴ εἰς τὸν κατάλογον· 2) Παρ' Ἡσυχ. ἔτι «τὸ τὰ ἄσματα μὴ ὑπὸ μέλη λέγειν» ἄρα τὸ ἀναγινώσκειν ᾠδήν τινα καὶ μὴ ψάλλειν αὐτήν.

Καταλογία, ἡ. Ἐσφλμν. ἀναγν. ἀντί, καταλόχεια.

Καταλογίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀττ. ιοῦμαι, Ἀπθτκ. Μέσ. (λογίζομαι) Συγκαταλέγω, συναριθμῶ, περνῶ εἰς τὸν ἀριθμόν, εἰς τὸ κατάστιχον· βάλλω, γράφω τι εἰς τὸν λογαριασμόν, λογαριάζω, κάμνω λογαριασμόν. Λουκιαν. «εὐεργεσίαν καταλογιῶ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει» θέλεις τὸ λογαριάσει ἀκόμη ὡς εὐεργεσίαν εἰς ἡμᾶς, ὕστερα ἀπὸ ὅλας ταύτας τὰς ὕβρεις, θέλεις μᾶς γνωρίσῃς καὶ χάριν διότι τόσον μεγάλως σὲ ὑβρίσαμεν. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ μεταξὺ εἰς τοὺς ἄλλους ἀριθμῶ, λογαριάζω. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. β'. 1. «Ἐν τοῖς ἀδίκοις καταλογίζεσθαι τοὺς ἀχαρίστους» βάλλειν εἰς τὴν τάξιν, εἰς τὸν ἀριθμόν. 2) Κατὰ τὴν σειρὰν, ἤτοι τάξιν διηγοῦμαι, κατὰ τὴν τάξιν τῆς καταγραφῆς λέγω. 3) Συλλογοῦμαι, ἀναλογίζομαι, στοχάζομαι. Ἀππιαν. ὅθεν

Καταλογισμός, τὸ καταλογίζεσθαι, συναρίθμησις, λογαριασμός· ἀρίθμησις, ἀριθμός.

Κατάλογος, ὁ (καταλέγω). Ἡ ἀπαρίθμησις, ἢ ἡ καταγραφὴ τῶν προσώπων, οἵτινες ἐκλέγονται διά τινα ὑπηρεσίαν, καὶ ἐξαιρέτως διὰ τὰς λειτουργίας ἐν Ἀθήναις, καὶ διὰ τὰ πολεμικά. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὴν λέξιν διὰ τοῦ, «ἡ ἀναγραφὴ τῶν ὀφειλόντων στρατεύεσθαι, καὶ ἐξαρίθμησις» Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1366. «πίναξ, ἐφ' ᾧ ἐνέγραφον τῶν στρατευομένων τὰ ὀνόματα.» Ὁ Φωτ. λέγει ἐν λέξ. καταγραφεύς, «Ἀθήνησι τινὲς ἦσαν καταλόγων διδόντες τῶν ὀνομάτων τῶν τὰ κοινὰ διοικεῖν δυναμένων πράγματα. Οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ συγγραφεῖς ἐκαλοῦντο, ὅτι ἐνέγραφόν τινας ὡς χρὴ μετέχειν τῆς πολιτείας» ἐντεῦθεν ἡ ἀπογραφή, ἐκλογὴ καὶ συναξις τῶν ἀνδρῶν διὰ τὰς πολεμικὰς ὑπηρεσίας. Θουκυδ. στ'. 26. «καταλόγους ποιεῖσθαι», ὡς τὸ γαλ. Faire les recrues, la recrue· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος χρόνος καθ' ὃν γίνεται ἡ καταγραφὴ αὕτη, καὶ συναξις τῶν στρατιωτῶν, καὶ ἡ ἰδία πολεμικὴ ἐκδούλευσις, ὑπηρεσία· ἐντεῦθεν τὸ «οἱ ἐν καταλόγῳ» οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸν πολιτικὸν κατάλογον· καὶ «οἱ κατὰ λόγον» ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα ἐνεγράφη εἰς τὸν κατάλογον, δηλ. ἀφ' ὅ,του δουλεύει τις τὸ κοινόν· «οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον» οἱ γέροντες, οἵτινες δὲν εἶναι πλέον ἱκανοὶ διὰ τὸ στρατιωτικόν, οἱ πεπαυμένοι τοῦ στρατεύεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, ἡ κατὰ τάξιν καταγραφή, κατάστιχον, δεφτέρι.

Καταλοιδάω, ῶ. Μ-ήσω. ταυτόν τῷ, καταλοιδῶ.

*Καταλοιδορέω, ῶ. Ἐπιτκ. τοῦ λοιδορῶ. Εὐμάθ. 8.

*Κατάλοιπος, ον (λοιπός). Λειπόμενος, μένων, περισσεύων.

Καταλοχίζω, Μ. ίσω (λοχίζω). Διόλου λοχίζω, κάμνω αὐλακιαῖς, καταυλακίζω· καταξύω, ξεσχίζω διὰ τῶν ὀνύχων· = ἐρύπτω. Εὐριπ. Ἱκέτ. 825. «κατὰ μὲν ὀνυξὶ νῆλοχίσμεθα· ἀντὶ τοῦ, ὀνυξὶ μὲν κατηλοχίσμεθα.

Καταλούω, (λούω, ἀμλ.). Διόλου λούω, πλύνω, ξεπλύνω, πλύνω τι τόσον πολύ, ὥστε ἀποβάλλει τὸ χρῶμα αὐτοῦ· 2) Ἀριστοφ. Νεφ. 840. «καταλούει μου τὸν βίον» «καταλίσκει, φθείρει, κατεξοδεύει τὴν περιουσίαν μου.

Ὁ κωμικὸς ἐνταῦθα παίζει τὴν λέξιν εἰς τὸ ἀνωτέρω, λουσόμενος.

Καταλοφάδια, Ἐπίρ. (λόφος). = κατὰ λόφον· ἐπάνω εἰς τὸν αὐχένα, εἰς τὸν τράχηλον. Ὀδυσ. Κ. 169. »βὴν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·« ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὤμων βαστάζων, Εὐσταθ. (ἐν Ὀδυσ. υ-υυ-υ πρβλ. συβόσιον) ἰδὲ καὶ, λόφος.

Καταλόχεια, ἡ = λόχος, παραλειπ. Π'. ὅπου ἄλλοι, καταλογία, ἀνέγνωσαν.

Καταλοχίζω, Μ. ἴσω. Εἰς λόχους διαιρῶ, ἢ συνάγω· παρὰ Πολυδ. Α'. 173. κεῖται, καταλοχῆσαι, ἀντὶ, καταλοχίσαι· ἀμφ. ὅθεν

Καταλοχισμός, ὁ, Ἡ εἰς λόχους διαίρεσις. Παρὰ Πλουτάρχ. Πομπ. 15. ἀντὶ τοῦ, στρατολογία, σύναξις στρατιωτῶν· κατάλογος τῶν λόχων.

Κατάλοχος, ὁ = λόχος· πάνυ ἀμφ. Ἰδ. Poppo Θεόδ. Μ. 1, 1. p. 244.

Κατάλσης, ες (ἄλσος). Γεμάτος ἀπὸ ἄλση, ἢ ὁ ἄλση ἔχων. Στράβ. Ε'.

Καταλυγίζω, Μ. ἴσω, Στρέφω, δεσμεύω, δεύλου λυγίζω. Ἡσύχ.

Καταλυκουργίζω, Μ. ἴσω· »τινός«. Φέρω, εἰσάγω κατά τινος τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου. Ἀλκίφρ. Β'. 1.

Κατάλυμα, τὸ (καταλύω). Δωμάτιον, καμάρα, (ὁδοῦ, τζίμερ, κάμερα), κατοικία, οἴκημα· καταγώγιον, πανδοχεῖον· Μάρκ. ΙΔ'. 14. Λουκ. Β'. 7. Ζώσιμ. Δ'. 48. τὸ παρὰ Τούρκ. κονάκ, ἢ χάνι. Ζήτ. καὶ, κατάλυσις. Ὁ Εὐσταθ. λέγει. »Κατάλυμα, ὁ τῆς ξενοδοχήτρας τόπος, ἐν ᾧ τὰ ἵππεζύγια, ἢ τὰ φορτία λύονται.

Καταλυμαίνομαι. Λίαν λυμαίνομαι, ἐρημόω· φθείρω, βλάπτω. Ξενοφ. Οἰκον.

Καταλυμακόω, Πίν. Ἡρακλ. Α'. 9. Λίαν ἀγριόω, κακῶς αὐξάνειν ποιῶ.

Κατάλυμανσις, εως, ἡ. Μεγάλη φθορά, βλάβη. Ἐρήμωσις.

Καταλύσιμος, ον. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ καταλύσῃ, φθείρῃ, χαλάσῃ τινάς· ὁ δυνάμενος εὐκόλως καταλυθῆναι.

Κατάλυσις, εως, ἡ (καταλύω). Διάλυσις, φθορά, ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις, καταστροφή ὅθεν ἔξρ. α) Τελείωσις, τελευτή, τέλος Ξενοφ. »Πολέμου κατάλυσιν« καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Θάνατος. β) Τέλος τῶν ἐχθροπαθειῶν, ἐξίστωσις, ἐξιλέωσις, φιλίωσις, εἰρήνη. γ) τὸ κοιμᾶσθαι, κάμνειν κονάκι παρά τινι· ὅθεν δ) Καταγώγιον, Πανδοχεῖον. Ἡρόδοτ. Ε', 52. »Σαλαμίνιοι παντοχῇ εἰσὶ βασιλήϊοι καὶ κατάλυσιν κάλλιστοι«, ὅτι οἰκουμένης τε ἡ ὁδὸς ἁπασα καὶ ἀσφαλέστατα. Τοιοῦτον τί ἐστι καὶ τὸ τοῦ Εὐριπ. Ἠλ. 393. »Δεξώμεθα εἴσω καταλύσεις«. φιλικὰς δεξιώσεις, κονάκια· τοῦρκος κονστοτοιχεῖ τῷ Τουρκικ. Χάνι, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κονάκ, Hotel· Γαλ. Ζήτ. κατάλυμα.

Καταλυσσάω, καὶ, . . λυττάω. Μ. ήσω. Λυσσάω κατά τινος· ἢ διόλου λυσσασμένος εἰμί· ἀμφ.

Καταλυτήριον, τὸ = κατάλυμα.

Καταλυτής, οῦ, ὁ. Ὁ καταλύων, φθείρων. Ὁ διαλύων.

Καταλύτης, ὁ. Ὁ ξένος, ὅστις ἔρχεται καὶ κατοικεῖ ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ κατάλυμα· πάροδος, Μισαφίρης, Τουρκ. Πολύβ. Ε'. 15. Πλουτ. εἰς Σύλ. 25.

*Καταλυτος, ὁ = καταλύτης.

Καταλύω, Μ. ύσω (λύω). Διέλου, ὁλοτελῶς λύω, ὁ ἐστὶ, Διαλύω, ξεχωρίζω τι ἀπὸ τοῦ συνεχοῦς δεσμοῦ αὐτοῦ, καταβάλλω, καταστρέφω, καθαιρέω· ἐκ θεμελίων χαλῶ, φθείρω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. Ἰλ. Β, 117. »Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα, πολλὰς ἀκροπόλεις κατέτρεψεν, ἐρήμωσε. Παρὰ τοῖς Μεγιστρ. ἔξρ. = Ἀπολύω τὰς συνελεύσεις, τὰς διαλύω, ἀφήνω τοὺς συνελθόντας νὰ χωρισθῶσι, νὰ ὑπάγῃ ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια. »Καταλύειν τὴν στρατιάν«. Ἀφήνομαι ἀπὸ ἐκστρατείαν τινά, ἢ τὴν τελειώνω Καὶ ἀντὶ τοῦ καταπαύω, παύω, ἢ παυσθαι ποιῶ· ὡς »Καταλύω τὴν φυλακήν, τὸν πόνον« οὕτω καὶ παρ' Ἀθην. Ι'. Στοβ. καὶ Ἰσοκράτ. »Καταλύω τὴν θεωρίαν« καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Τελειόω, φέρω εἰς τέλος· ὡς »Καταλύω τὸν πλοῦν, τὸν πόλεμον, τὸν λόγον, τὸν βίον« καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Αἴρω ἐκ μέσου, θανατόω· »Καταλύω τινὰ τῆς ἀρχῆς«. Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. ς'. 9. ταυτὸν τῷ, Παύω τινὰ τῆς ἀρχῆς, κάμνω νὰ παύσῃ τινὰς ἀπὸ τοῦ νὰ βασιλεύῃ, ἐκβάλλω, καθαιρέω αὐτόν. Οὕτω καὶ τὸ »Πύκτης ὢν κατέλυσεν« ἔπαυσε τοῦ νὰ εἶναι πύκτης. Ὅθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ Ἀφανίζω, μηδενίζω, ἀναιρῶ, ἀκυρώνω· π. χ. »δῆμον, νόμον, δημοκρατίαν«. Ἐπὶ ζώντων, ἀντὶ τοῦ Φονεύω· ἀλλὰ καὶ μόνον ἀντὶ τοῦ Σμικρύνω, ὀλιγοστεύω· καὶ ἔξρ. τελειώνω ἐχθροπαθείας, τὰς καθηστυχάζω, καταπαύω φιλονεικίας, παραιτῶ ἢ καταπαύω πολεμόν τινα· κ. τ. τ. Θεόδ. 5. 25. 8, 53. ὅθεν, Μέσ. Διαλλάττομαι, ἐξιλεοῦμαι, φιλιόνομαι μετά τινος· Θεόδ. 1, 81. 4, 16. 5, 15. 17. Πρβλ. Poppo Θεόδ. 1, 1. σ. 245. Οὕτω καὶ τὸ Ἐνεργτ. ἀμεταβάτως. »Καὶ δεῖται αὐτοῦ μὴ πρόσθεν καταλῦσαι πρὸς τοὺς ἀντιστατιώτας, πρὶν ἂν αὐτῷ συμβουλεύσηται«. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. α'. 10. »Καταλύομαι τινός· ἀπολύω ἐμαυτὸν ἀπό τινος, ὅ ἐστι παραιτοῦ, ἀφήνω, ἀξιώμα ἢ ἐπάγγελμά τι· ὅθεν »Εἰς ἀρετὴν καταλυσάμενοι βίον· οἱ ἀποθανόντες, οἱ τελειώσαντες τὸν ἑαυτῶν βίον εἰς ἀρετήν. Εὐριπ. 2) Κάτω λύω. Λύωντι ἀπό τινος, ἀφήνω αὐτὸ νὰ πέσῃ ἐπὶ τὰ κάτω, καταβιβάζω Ἀπολύω, ἐκ τοῦ δεσμοῦ ἐλευθερόω· Ὀδυσ. Δ, 28. »Σφῶϊν καταλύσομεν ὠδέας ἵππους· ἀποζεύξομεν, λύσομεν τοῦ ἅρματος, καὶ ἐντεῦθεν Οὐδετ. ἀντὶ τοῦ, Ξενοδοχοῦμαι, Ἐπιστρέφω, ἔρχομαι εἰς τὸ κατάλυμα. »Καταλύω ἐν τόπῳ τινί, ἢ, παρά τινι« ὅτε καὶ προτυπακούεται τὸ, »Πορείαν, ἢ, Ὁδόν« τελειόνω τὸν δρόμον, παύω τὴν πορείαν, καὶ κατάγομαι εἰς οἴκημα, ὅ ἐστὶν εἰς τὸν ἀναπαυτήριον τόπον, κονσύω, κάθημαι νὰ ἡσυχάσω, νὰ ἀναπαυθῶ ἀπὸ τὴν ὁδοιπορείαν, ἢ ἀπὸ τοὺς κόπους. Ξενοφ. Ἀναβ. Α', Γ, 19. »Πρὶν καταλῦσαι τὸ στράτευμα πρὸς ἄριστον«. 3) Παρὰ τοῖς Ἑκλησ. »Καταλύσω« ἀντὶ τοῦ, Λύω τὴν νηστείαν, παύω τοῦ νηστεύειν, τρώγω, εὐωχοῦμαι.

Καταλωβάω, ῶ· Μ ήσω (λωβάω). Διέλου λωβάω, κολοβόω. Πολύβ. ΙΕ', 33.

Καταλωφάω, Μ. ήσω (λωφάω), καὶ καταλωφέω, ῶ. Παύσαι ποιῶ, ἐμποδίζω, κρατῶ, τελειόω, καθησυχάζω. Ἀπολλών. Γ', 616. »Κούρην δ' ἐξ ἀχέων ἀδινὸς κατελώφεον ὕπνοι«. 2) Οὐδετέρ. ὡς καὶ τὸ, λωφάω, καταπαύω, καθηστυχάζω.

Καταμάγειον, τὸ (καταμάσσω). Ἔρεσμά τι ἐν τοῖς λουτροῖς (πανίον) διὰ τρίψιμον, σρούγγισμα· (πεστεμάλι) Ἀρτεμίδ. Α'. 64.

Καταμαγεύω, (μαγεύω). Διόλου μαγεύω.

*Καταμαθέω. Δίδεις χρόνους εἰς τὸ καταμανθάνω.

*Καταμαθηματικεύομαι τὴν φύσιν. Διαφθείρω τὴν φυσικὴν ἐπιστήμην διὰ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἐφαρμογῆς τῆς μαθηματικῆς μεθόδου, καὶ ἀποδείξεως. Ἐπίπληξις κατὰ Πλάτωνος (κ. Νεύτωνος!)

Καταμάθησις, εως, ἡ (καταμανθάνω). Μάθησις, κατάληψις, γνῶσις, τὸ νὰ μάθῃ τίς τι καλῶς καὶ νὰ τὸ καταλάβῃ, ἢ νὰ γνωρίσῃ. Ἑρμογ.

Καταμαθητικός, ή, όν (καταμανθάνω). Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καλῶς μανθάνειν, καταλαμβάνειν, γνωρίζειν. Πολυδ. Θ'. 154.

Καταμαίνομαι, ὡς Παθτκ. (μαίνομαι). Κατά τινος μαίνομαι.

*Καταμαχαιρίζω, Μ. ίσω. Εὐλογῶ, καλοτυχίζω Εὐσταθ.

Καταμάκτης, ὁ (καταμάσσω). Ὅστις καταμάσσει, ἀποσπογγίζει.

Καταμαλακίζω, Μ. ίσω· Ἀττκ. ίῶ. (μαλακίζω). Λίαν μαλακίζω, μαλακὸν ποιῶ τινά. Μέσως, »Εἶμαι μαλακός, νωθρός, ὀκνηρός, ἀμελής«. Ξενοφ. Οἰκον. ΙΑ'. 12. »Ὀρθῶς δὲ ἐπιμελουμένῳ καὶ μὴ καταμαλακιζομένῳ μᾶλλον εἰκὸς τὸν οἶκον αὐξεσθαι« τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοτ. μεγ. Ἠθικ. Β', 6.

Καταμαλάσσω, Ἀττ. καταμαλάττω, Μ. άξω (μαλάσσω). Μαλακύνω, κατακρατύνω, ἀπαλύνω, ἐγγίζω,

Καταμαλδύνω, Λίαν ἀμαλδύνω· Κόϊντ. Σμυρν. ΙΔ', 73.

*Καταμαλθακίζω, Μ. ίσω, = τῷ πρχμ.

*Καταμαλθάσσω, Μ. άξω· = τῷ πρχμ.

Καταμανθάνω, Μ. μαθήσομαι (μανθάνω, Ἀνμλ.). Καλῶς, ὀρθῶς μανθάνω, κατανοῶ, καταλαμβάνω, γνωρίζω, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, θεωρῶ, παρατηρῶ, κυττάζω, ἐξετάζω, ἐρευνῶ· Ξενοφ. Πλούταρχος· καὶ Ἡρόδ. 7, 146.

Καταμαντεύομαι, Ἀπτκ. Μέσ. (μαντεύομαι). Μαντεύω. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Μαντεύομαι, χρησμολογῶ περί τινος. ἢ κατά τινος· μετὰ Γενικ. παρ' Ἀθην. καὶ Δοτ. παρ' Ἀππιαν. Πουνικ. Η', 77. 2) Προμαντεύω, ἐννοῶ, ἀπειλέω· μετ' Αἰτιατ.

Καταμαραίνω, Μ. ανῶ (μαραίνω). Διόλου μαραίνω, ἀδύνατον, ἀσθενῆ ποιῶ τινα. Πλατ. Μαραίνομαι, μαραγγιάζω· ἐπὶ πληγῶν, ὅταν συμπίπτουν, ἐλαττοῦνται, ἔρχονται κοντὰ νὰ κλείσουν. Ἱπποκρ. σ. 80. G.

Καταμαργάω, Ἰωνικ. καταμαργέω· Μ. ήσω (μαργάω). Ἀπὸ φθόνου μανικὸς γίνομαι, εἶμαι λυσσασμένος. Ἡρόδοτ. Η', 125. »Φθόνῳ καταμαργέωνι« ὅπου πρότερον, καταμαρπτέω, ἡμαρτημ. ἔκειτο.

Καταμάρπτω, Μέλ. ψω (μάρπτω, Ἀνμλ.). Καταλαμβάνω, καταπιάνω, αἰφνιδίως φθάνω, καὶ πιάνω τινά. Ἰλ, Ζ, 364. καὶ ἔξρ. ἐπὶ διωκόντων, ὅταν φθάνωσι, πιάνωσιν ἐκείνους, ὁποῦ διώκουσι. Ἰλ. Ε, 65. Π, 598.

Καταμαρτυρέω, ῶ· Μ. ήσω (μαρτυρέω). Κατά τινος, ἢ κακῶς μαρτυρῶ· ἀποδεικνύω τινὰ ὡς πταίστην, ὡς ἔνοχον πταίσματός τινος· μετὰ Γενικ. Δημοσθ. 2) Ἀλλ' ὁ Διόδ. τάττει τοῦτο καὶ μετὰ Αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, καταχρίνω, καταφρονῶ, ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω. Παρ' Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. καὶ Παθητ. Ἐλέγχομαι διὰ μαρτύρων, ἢ μαρτυριῶν. »Ὁ δὲ κρινόμενος καταμεμαρτύρηται ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ βίου καὶ τῆς ἀληθείας«.

Καταμασάομαι, καὶ, καταμασσάομαι, Μ. ήσομαι· Ἀπτκ. Μέσ. (μασάομαι). Διόλου μασῶ, κατατρώγω.

Καταμάσσω, Μ. άξω (μάσσω). Ἀποσπογγίζω· Παλαίφ. ΝΒ'. 2. τὸ ὁποῖον ὁ Νόννος, Ἀπομάσσω, εἶπε.

Καταμαστεύω. Ἐπιζητῶ, προθύμως γυρεύω νὰ εὕρω τι, ἰχνηλατῶ, πάνυ μαστεύω. Συνέσ.

*Καταμαστίζω, Μ. ίσω, Ἀττκ. ίῶ. Κτυπῶ μὲ τὴν μάστιγα, ἢ δαίρω εἰς τὸ πρόσωπον. Φιλόστρ. Ἔκκλ. Ἱστρ. 10, 6.

Καταμαστεύομαι, καταματτεύομαι, καὶ, καταμάττομαι (ματέω, μάσσω). Παρ' Ἱπποκρ. μετὰ τῆς προσκολλημένης Δοτικ. ὡς, Πτερῷ, κ. τ. τ. Βάλλω σῶμά τι μέσα εἰς ἄλλου τινὸς τρύπαν διὰ νὰ ἐγγίξω, ἐρεθίσω, ἀποπλύνω, ἀποσπογγίσω, κ. τ. τ. αὐτό, καθὼς π. χ. κά-

μνουσιν οἱ χειροῦργοι διὰ τῶν πτερῶν, κ. τ. τ. ὁπόταν θέλωσι νὰ παστρεύτωσι τὴν τρύπαν πληγῆς τινος. Ὁ Νίκανδρ. ἐν Ἀλεξιφ. 516. λέγει »Χεῖρα καταμματέων· βάλλε τὴν χεῖρα μέσα. Ὅθεν, = γαργαλίζω, φαύω. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Μάστω.

*Καταμαχέομαι, οῦμαι· καὶ

Καταμάχομαι, Μ. αχοῦμαι· Ἀπτκ. Μέσ. (μάχομαι, Ἀνμλ.). Λίαν μάχομαι, καταθλίβω, καταυκῶ.

Καταμέω, ῶ· Μ. ήσω (ἀμάω). Ἐπιστρεύω, ἐπιστυράγω, ἐπάω τινός, ἢ προσέτι σωρεύω· Ἰλ. Ω, 165. »...Τὴν καταμήσατο χερσὶν ἑῇσιν. ὅπου ὁ Εὐστάθ. φησι. Καταμήσασθαι, ἀντὶ τοῦ, Συναγαγεῖν κατὰ μίμησιν τῶν ἀμώνων. Ὁ Ὅμρ. μεχρῖτ. μόνον τὸ Μέσον.

Καταμβλακεύω (ἀμβλακεῖν). Ἀμελῶ· Ζήτ. Ἀμβλακεῖν.

Καταμβλέω, ῶ· ἀντὶ τοῦ, καταμβλύνω. ἀμφ.

Καταμβλύνω, (ἀμβλύνω). Λίαν, ὁλόλου ἀμβλύνω, ἀμβλὺ ποιῶ. Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. Δ'. κεῖται, κατημβλυνομένον, ἀντὶ, κατημβλυμένον, ἐκ τοῦ, καταμβλύνω.

*Καταμβλυνόω, = τῷ πργμ. ὅπερ ἰδέ.

Καταμβώ· Ζήτ. ἐν τῷ, Ὀπισκμβώ.

Καταμεγαλαυχόω, ῶ. Λίαν μεγαλαυχῶ, ἢ μεγαλαυχῶ κατά τινος. Ἡσύχ.

Καταμεγαλοφρονέω, ῶ· Μ. ήσω (μεγαλοφρονέω). Λίαν μεγαλοφρονῶ, ἀλαζονικῶς καταφρονῶ· »τινός». Κλημ. Ἀλεξ.

Καταμεθύσκω, Μ. μεθύσω (μεθύσκω, Ἀνμλ.) Μὲ ἄφατον οἶνον λίαν μεθύω, ἤτοι 'μεθυσμένον ποιῶ τινά. Πολύβ. Ε'. λθ'. 2. καὶ Ἡρόδ. 1, 106.

*Καταμεθύω, (μεθύω, Ἀνμλ.). Εἶμαι μεθυσμένος, μεθῶ.

*Καταμείβομαι, ὡς Μέσον (ἀμείβομαι). Ἀποκρίνομαι. Διόδ. Σικελ. 15, 6.

Καταμειδιάω, ῶ· Μ ά σω (μειδιάω). Καταγελῶ, περιγελῶ, περιπαίζω· »τινός». Ἰωσήφ. πόλ. Ἰουδ. Γ', ζ', 33. »Θανάτου καταμειδιᾶν».

Καταμειλίττομαι, καὶ Ἀττκ. -ττομαι. Μέλ. ξομαι. Ἀπτκ. Μέσ. (μειλίσσομαι). Καταπραΰνω, ἐξιλεώνω.

Καταμείλιττε, Ἐπίρ. (μειλίττε). Μὲ κατακοκμμένον τρόπον, εἰς μικρὰ τμήματα, εἰς κομμάτια κομμένα τὰ μέλη. ἀπὸ κομμάτι, κομμάτι. Ἄρατ. 624. (παρὰ τοῖς Ἐπκ. υ – υυ – υ)

Καταμελετάω, ῶ· Μ. ήσω (μελετάω). Λίαν μελετῶ, γυμνάζομαι, διὰ συνεχοῦς γυμνάσεως μανθάνω, ἐν τῇ γυμνάσει κρατῶ, νικῶ. Πλάτ.

Καταμελέω, ῶ· Μ. ήσω (ἀμελέω). Λίαν ἀμελῶ, Ἀφίνω χωρὶς φυλαξίν τι· διὰ τῆς ἀμελείας γίνομαι προξενος κακοῦ τινος. 2) Δὲν προσέχω, δὲν ἔχω τὸν νοῦν μου. Σοφοκλ. Αἴ. 45.

Καταμελιτόω, ῶ (μελιτόω). Ἀλείφω τι μετὰ μέλιτος, ἢ γλυκὺ ποιῶ τι μὲ τὸ μέλι. 2) Μτφρκ. Κάμνω ἡδύ, νόστιμον, εὐόρεκτον, θελκτικόν· θέλγω, εὐφραίνω. »Τὴν λόχμην καταμελιτοῦνα». Ἀριστοφ. Ὄρν. 224. πληροῦν, γεμίζειν τὴν λόχμην μὲ ὕμνους ὡς ἂν τὸ μέλι γλυκεῖς.

Καταμέλλω, Μ. μελλήσω (μέλλω, Ἀνμλ.). Λίαν μέλλω, πολλὰ ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω τὸν καιρόν, δὲν θέλω νὰ ἐπιχειρήσω τίποτε· παρὰ Πολυβ. συχνάκις ἐπὶ δειλῶν πολεμιστῶν, οἵτινες φοβούμενοι τὸν κίνδυνον, ἢ τὴν μάχην, ἀναβάλλουσι τὸν καιρὸν καὶ δὲν ἔρχονται εἰς πόλεμον μετὰ τοῦ ἐχθροῦ. Συγχέεται συχνάκις μετὰ τοῦ, καταμελέω.

Κατάμεμπτος, ον. Λίαν μεμπτός, μισητός, καταφρονεμένος, ὀνειδισμένος· καὶ ὁ μέμψεως ἄξιος. Σοφοκλ. ἐκ τοῦ

Καταμέμφομαι, Μ. μφομαι, Ἀπτκ. Μέσ. (μέμφομαι). Μέμφομαι, ὀνειδίζω, καταφρονῶ, ὑβρίζω, κατηγορῶ, ἔνοχον πταίσματος ποιῶ, μετὰ Δοτικ. ἢ καὶ Αἰτιατ. Πινδ. ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας, Ὑβρίζω τινὰ διά τι τίθενται ἑνάμα ἀμφότεραι αἱ πτώσεις »Τινά τινων Θκδ. »Καταμέμφεσθαι ἑαυτόν· κατηγορῶ, ἠλυποῦμαι τὸν ἑαυτόν μου.

Κατάμεμψις, εως, ἡ. Μέμψις, ὀνειδισμός, ὕβρις, δυσαρέσκεια. Θουκυδ.

Καταμένω, (μένω, Ἀνμλ.). Ὀπίσω μένω, ἐπιμένω, μένω σταθερός. 2) Ἀργοπορῶ, διατρίβω. Ζω.

Καταμέρτω, Μ. ῥω (ἀμέρτω). Διόλου ἀμέρτω, μὲ τὰ δάκτυλα κόπτω. Πολυδ. Α'. 125.

Καταμερίζω, Μ. ίσω, Ἀττκ. ιῶ (μερίζω). Διόλου μερίζω, εἰς τμήματα κόπτω, διαμερίζω, διαμοιράζω.

Καταμερίς, ἡ. Τμῆμα, μέρος ἑκάστου. ἀμφ.

*Καταμέρισις, εως, ἡ. Ἡ διαμοίρασις, διαμερισμός, διαιρεσις, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογν. Λρτ. 10, 100.

*Καταμερισμός, ὁ· = τῷ πργμ. Ο'.

Καταμέρος, κυρίως. Κατὰ μέρος. ἐπίρ. Μὲ διαιρετικὸν, ἢ μεριστικὸν τρόπον· ξεχωριστά, εἰς τμήματα, εἰς μέρη. Διοσκορ. καὶ ἀντὶ τοῦ, κατὰ μόνας.

Καταμέστεος, ον· Πτκ. ἀντὶ μεστός. Πλήρης, λίαν μεστός, γεμάτος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 45.

*Κατάμεστος, ον. Τὸ μεστὸς κατ' ἐπίτασιν. Σχολ. Βοκτ. Ἀρστφ. Ἱππ. 977.

*Καταμεστόω, Μ. ώσω (μεστόω). Καταγεμίζω, γεμίζω ἕως ἐπάνω. Ἀρστφ. παρὰ Πλτρχ. περὶ Μουσ. σ. 1142. Α'.

Καταμετρέω, ῶ· Μ. ήσω (μετρέω). Διόλου μετρῶ· μετρῶ κάτω, ἤτοι τὴν ἐπιφάνειαν τινός. Δίδω τι εἰς τινα διὰ μέτρου· »τινί τινα» Ἡρόδ. 3, 91. Στράβ. ὅθεν

*Καταμέτρημα, τό· = τῷ ἐπμν. Ἐπίκουρ. παρὰ Διογν. Λρτ. 10, 59.

Καταμέτρησις, εως, ἡ. Ἡ τῆς ἐπιφανείας τινός μέτρησις.

Καταμήκης, ες. Λίαν μακρός· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐξ Ἡροδότ. Δ'. 72. ὅπου νῦν »Κατὰ τὰ μήκια ξύλων ὀρθότερον κεῖται.

Καταμηλόω, ῶ (μηλόω). Τῇ μήλῃ χρῶμαι· βάλλω τὴν μήλην μέσα εἴς τι, διὰ νὰ ἐξετάσω δι' αὐτῆς αὐτό. Ἀλλὰ καὶ ἐμβάζω τι ὡς μήλην, π. χ. τὸν δάκτυλόν μου μέσα εἰς τὸν λαιμὸν (καθὼς οἱ ἰατροὶ τὴν μήλην εἰς τὸ βάθος τῆς πληγῆς) διὰ νὰ ξεράσω. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1150. »Ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν ἄτ' ἂν κεκλόφωσί μου, κημὸν καταμηλῶν· ὅπου ἀντὶ τοῦ, δακτύλου, τὸν κημὸν ἔταξεν, δηλ. τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ οἱ δικασταὶ τὰς ψῆφους ἔβαλλον. Ἄρα, θέλω καταδικάσει αὐτόν, καὶ τόσον θέλω τὸν βιάσει, ὥστε νὰ ξεράσῃ ὅλα, ὅσα αὐτὸς ἔκλεψεν. Ὁ Φώτ. ἔχει »Μηλῶσαι· καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὸ μήλην καθεῖναι· ἢν δὲ καὶ παροιμία τις ἐπὶ τῶν τὰ ἀσήμα τεκμαιρομένων. Λέγεται δὲ, καταμηλοῦν, καὶ τὸ βάπτειν ἔρια, ὅταν πιέζηται κινούμενα.

Καταμήνιος, ον (μήν). Ὅστις εἰς κάθε μῆνα γίνεται, μηνιαῖος. »Τὰ καταμήνια» ἢ περὶ τὸν καθ' ἕκαστον μῆνα διὰ τῆς ῥοῆς γινομένη κάθαρσις τοῦ αἵματος εἰς τὰς γυναῖκας. Menstrui, Ἰταλ. ὅθεν

Καταμηνιώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τοῖς καταμηνίοις τῶν γυναικῶν, εἰς ταῦτα ἀνήκων.

Καταμήνυσις, εως, ἡ. Εἴδησις, φανέρωσις, μαρτυρία, κατηγορία, προδοσία, ἐγκάλεσις εἰς τὸ κριτήριον. ἐκ τοῦ

Καταμηνύω, Μ. ύσω (μηνύω). Εἰδοποιῶ, φανερώνω, μαρτυρῶ, εἴδω εἴδησιν περί τινος, προδίδω. μετὰ Αἰτκ. Ἡρόδ. 7, 30. 2) Παραπονοῦμαι διά τινα. = κατακηρύσσω, Ξενοφ. Ἀναβ. Β', β', 20. »Ὅς ἂν τὸν ἀφιέντα τὸν ὄνον εἰς τὰ ὄκλα καταμηνύσῃ, ὅτι λήψεται μισθὸν τάλαντον ἀργυρίου· καὶ μετὰ Γενικ. ἐν Ἑλλ. Γ', γ', 2. »Μέλα σου ψευδομένου καταμήνυσιν. Ἀκουσιεῶς, ἀντὶ, Σοῦ ψευδομένου καταμήνυσιν. Σὲ κατακήρυξεν, ἀπέδειξεν, ὡς ψεύστην, ὡς νόθον.

Καταμιαίνω, Μέλ. ανῶ (μιαίνω). Λίαν ἢ διόλου μιαίνω, μιαρόν, ἀκάθαρτον ποιῶ. Πίνδ. Πθτκ. καταμιαίνομαι, καταλερώνομαι. ζῶ μὲ λέρας, καὶ ἐν πένθει εἶμι, πένθιμον στολὴν ἀναλαμβάνω, πενθοφορῶ. Ἡρόδοτ. 6, 58.

Καταμίγνυμι, καὶ, καταμιγνύω. Μέλ. ίξω (μίγνυμι, Ἀνμλ.). Λίαν μιγνύω, ἀνακατόνω. Ἀριστοτ.

Καταμικρόν, ἐπίρ. Κυρίως, κατὰ μικρόν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον· κατὰ μέρος, ἀγάλι ἀγάλια.

Καταμιμέομαι, Μ. ήσομαι (μιμέομαι). Μιμοῦμαί τι διὰ νὰ τὸ περιπαίξω, νὰ τὸ κάμω γελοιώδες· »τὰς σπουδαίας κινήσεις». Διονυσ. Ἁλικ. Ζ', 72. Διὰ σατυρικῶν μιμήσεων καὶ σοβαρῶν παραστάσεων καὶ κινήσεων διαφθείρω, καὶ γελοιώδες ποιῶ.

Καταμιμνήσκομαι, = μιμνήσκομαι. ἀμφ.

Κατάμιξις, εως, ἡ (καταμίγνυμι). Μίξις, ἀνακάτωσις.

Καταμίσγω, = καταμίγνυμι. Τὸ Μέσ. ἔχει, Ὅμηρ. Ἴλ. ΙΗ'. 26.

Καταμισθοδοτέω, ῶ, Μ. ήσω (μισθοδοτέω). Εἰς μισθοὺς, πληρωμὰς κατεξοδεύω, εἰς τὸ δίδειν μισθοὺς φθείρω. Διον. Ἁλικ.

Καταμισθοφορέω, ῶ, Μ. ήσω (μισθοφορέω). Εἰς μισθοὺς διαφθείρω. »Μὴ καταμισθοφορούσας συνεξαναλωθῇ τοῖς χρήμασιν. Διον. Ἁλικ. Δ'. 23. διὰ νὰ μὴ θέλῃ κατεξοδεύσῃ ὁμοῦ καὶ τὰ ἰδιά της χρήματα εἰς τοὺς ὑπερμέτρους μισθοὺς τοὺς εἰς ξένους στρατιώτας διδομένους.

Καταμνημονεύω (μνημονεύω). Εἰς ἐνθύμησιν φέρω, ἔχω εἰς τὴν μνήμην, καλῶς ἐνθυμοῦμαι. »Εἴτε γραφάμενος κατεμνημόνευσας». Πλούταρχ.

*Καταμνηστεύομαι, ὡς Μέσ. (μνηστεύω). Προξενῶ εἰς γάμον, μεσιτεύω εἰς γάμον.

Καταμολίσκω, = τῷ παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 822. καταβλώσκω. Σοφοκλ.

*Καταμολύνω (μολύνω). Λερώνω.

Κατάμομφος, ον (μομφή) = τῷ κατάμεμπτος. 2) Ἐνεργητ. ὁ ἐλέγχων, ὀνειδίζων, παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 149.

Καταμόνας, ἐπίρρ. Κυρίως, Κατὰ μόνας, μοναδικῶς, κατ' ἰδίαν, χεχωρισμένως, καθ' ἑαυτόν, ξεχωριστά· εἰς μοναχός. Θκδ.

Καταμονή, ἡ (καταμένω). Διατριβή, ἀργοπορία. Πολύβ. Γ'. 70.

Καταμονομαχέω, Μ. ήσω (μονομαχέω). Εἰς τὴν μονομαχίαν νικῶ.

Κατάμονος, ον (καταμένω). Ὁ ἀπομένων, ἀργοπορῶν, διαρκής, παντοτεινός. Πολυβ.

Καταμόσχευσις, εως, ἡ. Ἡ διὰ τῆς μεταφυτεύσεως, δηλ. διὰ παραφυάδων πλήθυσις.

Καταμοσχεύω, (μοσχεύω). Ἐπαυξάνειν ποιῶ διὰ τῆς μεταφυτεύσεως· δηλ. διὰ παραφυάδων, καταβολάδων.

Καταμουσόω. (μουσόω). Λίαν μουσόω, καλλωπίζω· διὰ τῆς παιδείας ἢ ποιητικῆς στολίζω. Ἰουλιαν. Ἐπιστ. Δ.

Κατάμπελος, ον (ἄμπελος). Κατάφυτος ἀπὸ κλήματα, γεμάτος ἀπὸ ἀμπέλους· πλούσιος οἴνου.

Καταμπέχω, (ἀμπέχω, Ἀνμλ.). Ἐνδύομαι, περιβάλλομαι. 2) Περικαλύπτω, ἐνδύω, σκεπάζω. Εὐριπ. Ἑλ. 859. Πλούταρχ. »τὰ κράνη καταμπέχειν», καλύπτειν.

*Καταμπίσχω, = τῷ πργμ. ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ Ἀορ. κατήμπισχον ἐν χρήσει.

Καταμυθολογέω, Μ. ήσω (μυθολογέω). Διηγοῦμαι μύθους, »τινά» εὐφραίνω, ἡδύνω τινὰ διὰ τῶν μύθων, διὰ τῆς μυθολογίας. Φιλόστρ. Ἡρωϊκ. Α'.

*Καταμυκτηρίζω, Μ. ίσω (μυκτηρίζω). Περιγελῶ, καταγελῶ.

*Καταμύνομαι, ῶς Μέσ. (ἀμύνομαι). Ἐκδικοῦμαι. Αἰλιαν. Ἰδτ. ζ. 5, 11.

Καταμυρίζω, (μυρίζω). Χρίω, ἀλείφω μὲ μύρον. Κύριλ. κατὰ Ἰουλιαν. καὶ Ἑμν.

Κατάμυσις, εως, ἡ (καταμύω). Τὸ κλείσιμον τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τῷ κοιμᾶσθαι, ἢ εἰς τὸν θάνατον.

Καταμύσσω, καὶ Ἀττ. ύττω. Μέλ. ξω (ἀμύσσω). Γραμμὰς ποιῶ διὰ τῶν ὀνύχων, ζουγρανίζω· διὰ τοῦ ζουγρανίσματος πληγόω. Μέσ. »Κατεμύξατο χείρεσσι Ἐζουγράνισε τὸ χέρι της. Ἰλιδ. Ε, 425. Πρβλ. Ἡρόδ. 4, 71. καὶ »Ἀμυχὰς μεγάλας κατεμύξαντεσι. Ἀθήν. Δ'. ὅπου πρότερον, κατανύξαντες, ἔκειτο.

Καταμυττωτεύω, (μυττωτεύω). Ἀριστοφ. Εἰρ. 247. »Ἐπιτρίψεσθε καταμυττωτευμένα· σεῖς θέλετο διόλου γένει, μεταβληθῆ εἰς μυττωτόν, διὰ τῆς τρίψεως, Σκευρόων δίκην κατατετριμμένων, κοπανισμένων εἰς τὸ ἰγδίον.

Καταμύω, Μ. ύσω (μύω). Κλείω, ἀσφαλῶ τὰ ὄμματα μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ »βλεφαρα, ὀφθαλμοὺς κ. τ. τ. Ἀνειγοσφαλῶ, ἢ κάμνω νεῦμα μὲ τὰ μάτια· τὰ συχνοσφαλῶ καὶ μάλιστα ἀπὸ φόβον ἢ κόπον· ἄρα κοιμῶμαι, ἀποθνήσκω. Παρὰ Ποιηταῖς συχνάκις ἐν τῷ Ἐπκ. τύπῳ καμμύω Βατρχμ. 192. (Τὸ υ ἐν μὲν τῷ Ἐνστ. καὶ Πρτκ. δίχρονον, ἐν δὲ τῷ Μέλ. καὶ Ἀορ. ἀεὶ βραχύ, ὥστε ἡ συλλαβὴ ἐγίνετο μακρὰ μόνον διὰ τῆς ἀναδιπλώσεως τοῦ σ. Πρβλ. Μύω.)

Καταμφιέννυμι, Μ. έσω, Ἀττκ. ῶ. Ἐνδύω, φορένω, σκεπάζω, περικαλύπτω.

*Καταμφίζομαι. Διαιροῦμαι, διακόπτομαι. Εὐσταθ.

Καταμωκάομαι, ῶμαι. Μ ήσομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. (μωκάω). Καταγελῶ, περιγελῶ, σκώπτω, χλευάζω »τινός καὶ

*Καταμωκεύω, = καταμωκάομαι.

Καταμώκησις, εως, ἡ (καταμωκάομαι). Περιγέλοιον, χλευασμός.

Καταμωλύνω. Λίαν μωλύνω, καταπαύω. Ἱπποκρ. Ζήτ. Μωλύνω.

Καταμωλωπίζω, Μ. ίσω (μωλωπίζω). Διόλου μωλωπίζω, γεμίζω μὲ πληγές. Σουϊδ.

Καταμωμέομαι, Μ. ήσομαι Ἀπθτκ. Μέσ. (μωμέομαι). Λίαν μωμέομαι· πολλὰ κατηγορῶ. Κύριλ. κατὰ Ἰουλιαν.

Καταμωραίνω, Μ. ανῶ (μωραίνω). Διόλου μωραίνω, ζῶ, ἢ ἐξοδεύω εἰς μωρίας, ἀτοπίας, καὶ πάθη. Χαιρέμων παρὰ Στοβ. Λόγ. 118.

Καταναγκάζω, Μ. άσω (ἀναγκάζω). Λίαν ἀναγκάζω, βιάζω, καταθλίβω, στενοχωρῶ, συσφίγγω. Εὐριπ. Βάκχ. 643. »Ὅς ἄρτι δεσμοῖς ἦν κατηναγκασμένοις. παρ' Ἱπποκρ. κεῖται ὡς καὶ τό, Διαναγκάζω, τὰ ἐξηρθρωμένα μέλη ἢ ὀστέα ἐμβάλλω πάλιν εἰς τὸν τόπον των διὰ καταθλίψεως καὶ βίας. 2) Παρὰ Θουκυδ. ἀντὶ τοῦ Πιέζω, θλίβω, βιάζω, δυναστεύω. 3) Ἀναγκάζων τινὰ λαμβάνωτι, 4) Παρὰ Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ, βασανίζω, παιδεύω, θλίβω. »Τὸ σῶμα καταναγκάζειν· ὅπου κεῖται συντεταγμένον τὸ ποιεῖν καὶ μοχθεῖν. ὅθεν

*Καταναγκασις, εως, ἡ. Τὸ ἀναγκάζειν, βάλλειν πάλιν εἰς τὸν τόπον των τὰ ἐξηρθρωμένα (εὐταλμένα) μέλη, ἢ ὀστέα.

Καταναγκη, ἡ. Βίαιος ἀνάγκη, δυναστεία, βία, θλίψις, στενοχωρία, βίαιον μέτρον. »Ἐρωτικαὶ καταναγκαι. ἐρωτικὰ φάρμακα, ἢ φίλτρα. Συνέσ. καὶ ἐντεῦθεν ἔτι. 2) τὸ εἰς τοῦτο χρήσιμον ψυτόν, τὸ χόρτον δηλ. δι' οὗ κατεσκεύαζον τὰ εἰς ἔρωτας ἐπιτήδεια φάρμακα. Διοσκορ. Δ'. 134.

Καταναθεμα, τό (ἀνάθεμα). Κατάρα. ὅθεν

Καταναθεματίζω, Μ. ίσω. Λίαν ἀναθεματίζω, καταρῶμαι. Ν. Δθ.

Καταναιδεύομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. (ἀναιδεύομαι). »Τιόξιν, Ἀναιδῶς, ἀδιάντροπα μεταχειρίζομαι τινά, ἀναιδῶς φέρομαι κατά τινος. Εὐσταθ.

*Καταναιδίζομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. = τῷ πρηγν. ὅθεν

Καταναιδιστήρ, ῆρος, ὁ. Ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος. Μανέθ. Δ'. 235. λίαν ἀμφ.

*Καταναιετάω, ῶ. Κατοικῶ· Εὐσ. Εὐαγγ. Προπαρ. 5, 31. σ. 225.

Καταναισιμόω, ῶ (ἀναισιμόω). Καταχράομαι, κακῶς μεταχειρίζομαι, καταναλίσκω· Ἱππ.

Καταναισχυντέω, ῶ, Μ. ήσω· = καταναιδεύομαι.

*Καταναίω, (ναίω, Ἀνμλ.) Κατοικῶ, πηγαίνω ποθεινὰ νὰ κατοικήσω, κάμνω ἀποικίαν. Τό Μέσ. ἔχει ἔλαττάς σημασ. τοῦ Ἐνεργτκ. Ἀπολ. Β. 520. 2) Ἐπκ. Ἀόρ. κατένασσα, Μτβτκ. Ἔβαλα τινὰ νὰ κατοικήσῃ, ἀποίκισα, ἔβαλλα εἰς τι μέρος κατοίκους, ἐγέμισα ἀπὸ κατοίκους· ὁ δὲ Αἰσχύλ. Εὐμ. 918. μτχζτ. τὸ Μέσ. κατανασσαμένη ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ κατοικίζω· μετὰ τῆς εἰς καὶ ὑπὸ μετὰ Γενκ. Ἡσδ. Ἔργ. 170. Θην. 620. (ἐνστ. κατανάω ποτὲ δὲν ὑπῆρξε.)

Καταναλείχομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. Διόλου λείχω, ἀγλείφω.

Καταναλίσκω, Μέλ. ώσω (ἀναλίσκω, Ἀνμλ.) Διόλου ἀναλίσκω, καταδαπανῶ, κακῶς φθείρω, κατεξοδεύω, κατατρώγω. Ξενοφ. καὶ Λκργ. 22, 2.

*Καταναλόω. Σπάνιος Ἐνστ. ἀντὶ καταναλίσκω.

*Καταναλωσις, εως, ἡ. Τὸ καταναλίσκειν, διαφθείρειν· κατεξόδευσις, φθορά, χαμός.

*Καταναρκάομαι, Πθτκ. (ναρκάω). Διόλου μουδιάζω. »καταναρκῶνται τὸ σῶμα κυριεύονται ἀπὸ νάρκην, ἀναισθησίαν, Ἱπποκρ. σ. 816. Foese.

Καταναρκάω, Παῦλ. Ἀπόστ. μετεχειρίσθη τοῦτο μετὰ Γενικ. καὶ κατὰ τὸ ἰδίωμα τῆς γλώσσης θέλει νὰ εἴπῃ. Ἐκ ῥαθυμίας ἀμελῶ, ῥαθύμως καὶ ἀμελῶς κατά τινος φέρομαι, μὲ ὀκνηρίαν, νάρκην ἐνεργῶ, πράττω.

Καταναστύλλω, (στύλλω). Ἀνησυχάζω, εἰς ἀνησυχίαν φέρω, καταθλίβω, καταβαρύνω, πειράζω. Αἰτών. Μῦθ. 293.

Καταναστω, Μ. νάξω (νάσσω, Ἀνμλ.). Στερεῶς πατῶ, κτυπῶ, καταπερόνω, καταπατῶ. »Κατανάξαντες τὴν γῆν. Ἡρόδοτ. 2'. 36.

Καταναυμαχέω, ῶ· Μ. ήσω (ναυμαχέω). Μάχομαι ἐπὶ τῆς θαλάσσης μὲ τὰ πλοῖα, καὶ νικῶ, κερδαίνω τὴν νίκην. μετ' Αἰττκ.

Καταναύω, Ἄχρηστον θέμα τοῦ καταναίω, ὅπερ ἰδέ.

Καταν δραφάσσω, = καταχτείνω. Ἡσύχ. Ὅς τις ἔχει ἔτι, Ἀνδραφάσσειν, κατ' ἄνδρα ἐφάπτεσθαι· καὶ, Ἀνδραφυστεῖν, φεύγειν, ἢ ἐπὶ φόνῳ διώκειν.

Καταν δρίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. (ἀνδρίζω). Ἀνώτερος ἀνδρός τινος γίνομαι, καταπαλαίω, νικῶ, καταβάλλω, μετὰ Γενικ.

Καταν δρολογία, ἡ (κατ' ἄνδρα λέγω). Κατ' ἄνδρα συλλογή· σύναξις, στρατολογία ἄνδρα πρὸς ἄνδρα. Β'. Μακαβ. 12.

Καταν εμνιεύομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. = νεανιεύομαι. Ἡσύχ.

Καταν ίσσομαι. Ἐσφ'μν. ἀντὶ καταν ίσσομαι.

Καταν εμέσησις, εως, ἡ (νεμεσάω). Δυσαρέσκεια. Ρλημ. Παιδ. Α'. Indignatio, Λατ.

*Καταν εμόω (ἀνεμόω). Διαφυσῶ· Πθτ. Φυσοῦμαι, μὲ φυσᾷ ὁ ἄνεμος.

Καταν έμω, Μ. νεμῶ (νέμω, Ἀνμλ.). Διαμοιράζω, μοιράζω. Ἡρόδ. 5, 69. καὶ ἔτρ. διαμοιράζω μέρος γῆς διὰ βοσκὴν τῶν κτηνῶν, ἔθεν 2) Μὲ τὰ κτήνη, ζῶα, καταγίνομαι, ἐκβάλλω, ὑπάγω αὐτὰ εἰς τὴν βοσκήν. 3) Μέσ. κατανέμομαι, μετ' ἄλλου τινὸς μοιραζόμεθά τι· κτῶμαι, εἰς τὴν ἐξουσίαν μου λαμβάνω, καρποῦμαι, Δημοσθ. 4) Διαχωρίζω, διαιρῶ. 5) Ἀφήνω τὰ κτήνη νὰ βόσκουν ἐπί τινος τόπου. Μέσ. καταβόσκω, κατατρώγω, λέγεται ἐπὶ ζώων καὶ πυρός.

Καταν εόμαι, καὶ Συνλφ. καταν εῦμαι, Ἀπθτκ. Μέσ. (νεόμαι, Ἀνμλ.). Ἔρχομαι, πηγαίνω κάτω. 2) Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω. Ὁ ἐνστ. εὑρίσκεται συχνάκις ἐν τῇ σημασ. τοῦ Μέλλοντος.

Καταν εύσιμος, ον (καταν εύω). Τὸ ὁποῖον δύναται τινὰς νὰ τὸ κάμῃ, νὰ καταν εύσῃ, νὰ στέρξῃ.

Καταν εύσις, εως, ἡ. Τὸ καταν εύειν, στέργειν· ἐκ τοῦ

Καταν εύω, (νεύω). Πρὸς τὰ κάτω νεύω, τὴν κεφαλὴν σκύπτω, κάμνω νεῦμα. Ὅμρ. ὅθεν σκύπτων τὴν κεφαλὴν ὁμολογῶ, ὅτι δέχομαί τι, στέργω, εἴδω τὸν λόγον μου, ὑπόσχομαι. »τινί τιω ἀλλὰ καὶ μετὰ Ἀπρμφτκ. Μέλ. Ἰλιδ. Κ. 393. Ν. 369. Παρ' Ὅμρ. συνήθως. »Ὑπεσχέτο καὶ κατένευσεν ὑπεσχέθη, καὶ ἐβεβαίωσε τὴν ὑπόσχεσιν του μὲ τὴν κατάνευσιν τῆς κεφαλῆς, ἔτρ. ἐπὶ τοῦ Διός. Καθόλου δέ, εἴδω σημεῖόν τι διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς. Ὀδσ. Ο, 464. καὶ ἐντελῶς »Κεφαλῇ, ἢ, κρατὶ καταν εύειν. Ὅμρ. Μέλ. καταν εύσομαι, Ἰλιδ. Α, 524. Καν εύσας, Ἐπκ. ἀντὶ καταν εύσας, Ὀδσ. Ο, 469. Κόιντ. Σμυρν. Β'. 148. »Ὑποσχεσίην καταν εύμενοι· ἐδώκαμεν τὴν ὑπόσχεσίν μας, τὸν λόγον μας. 2) Κλίνω πρὸς τὰ κάτω, σκύπτω. Γεωπον. Β', δ', 2. καὶ Ἐνεργητ. παρὰ Πολυδ. Α'. 205. »Τὴν κεφαλὴν καταν εύειν· χρεμνῶ, βαίζω, πρὸς τὰ κάτω ποιῶ τὴν κεφαλήν, (Κατανεύων, ἀπαξ. Ὀδσ. Ι, 490.)

Καταν εφόω, ῶ (νεφόω). Ὁλοτελῶς σκεπάζω μὲ τὰ νέφη· διόλου σκοτίζω, συννεφιάζω.

*Καταν έω, Σπανιώτρ. τύπος ἀντὶ καταν ήω.

Κατάνη, ἡ. Κατὰ τὸν Πλούταρχ. εἰς Διονύσ. 58. = τυρόκνηστις, Σικελικῶς.

Καταν ῆσαι, Ἀπρμφ. Ἀορ. 1. τοῦ καταν έω. ἐπισωρεῦσαι· ἐξ Ἡροδότ.

Καταν ήχομαι, Μ νήξομαι· Ἀπθτκ. Μέσ. (νήχομαι). Κάτω, καθὼς τρέχει ὁ ποταμός, πρὸς τὰ κάτω νήχομαι, πλέω.

*Καταν ήω, Μ. ήσω (νάω, νήω, Ἀνμλ.) Ἐπισωρεύω, στρωματηδὸν ἐπιβάλλω. Ἡρόδ. 6. 97. Σπανιώτρ. καταν έω.

Καταν θίζω, Μ. ίσω (ἀνθίζω) ηχρώμασιν. Διόδ. Σικ. βάπτω, στολίζω τι μὲ χρωματισμένα ἄνθη, ποικίλλω ποιῶ.

*Καταν θρακίζω, Μ. ίσω (ἀνθρακίζω) καὶ

Καταν θρακόω, (ανθρακόω). Ἀνθολογ. Κὶς ἀνθρακας μεταβάλλω, καίω τι καὶ τὸ κάμνω κάρβουνα. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1602. »— ἅπαν κατηνθρακώθη. 2) Διόλου, ἤτοι ὁλοτελῶς καίω, καταφλέγω. Εὐριπ. Κύκλ. 659. »Ὄμμα· κατηνθρακωμένα· ὀφθαλμοῦ σέλας.

Καταν ίζω, Μ. ψω (νίζω, Ἀνμλ.). Ποτίζω, βρέχω· ἐπ' ἐπάνω τινὸς χύνω, ῥαντίζω, ὑγραίνω, μουσκεύω· = καταν ίπτω· Ἱπποκρ.

*Καταν ικάω, Μ ήσω. Τὸ νικάω κατ' ἐπίτασιν. Διόλου, κατὰ κράτος νικῶ. Σοφκλ. Λεξικ.

Κατάν ιμμα, τό (καταν ίζω). Τὸ ἐπάνω τινὸς χυνόμενον ὕδωρ διὰ πλύσιμον, νίψιμον, ἔπλυμα. Ἀθήν. Α'. τὸ ὁποῖον ὁ Εὐσταθ. καταν ισμα, ἀναφέρει.

Καταν ίπτης, ου, ὁ. Ὁ καταν ίπτων, ὅστις χύνει νερόν, καὶ νίπτεται, πλύνεται, βρέχεται, ῥαντίζεται τινάς. Ἑτυμολ.

Καταν ίπτω, Μ. ψω. Σπανιώτρ. Ἐνστ. ἀντὶ τοῦ καταν ίζω.

Καταν ίσσομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. (νίσσομαι). Ἔρχομαι, ἢ πηγαίνω κάτω. 2) Ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω. Πρβλ. καταν είσσομαι.

Καταείσταμαι, ὡς Μέσ. μετά τῶν Ἐνεργτικῶν Ἀορ. κατανέστην, καὶ, Πρμν. κατανέστηκα (ἀνίσταμαι). Μετά Γενικ. ἀνίσταμαι, σηκώνομαι κατά τινος, ἀπ' ἐναντίας ἀείσταμαι. Ἐναντιοῦμαι, ἀποστατῶ, σηκώνω κεφάλι, ἀντιστέκομαι, διά τι, Πολυβ.

Καταείφω, Μ. φω (νίφω). Διόλου νίφω, σκεπάζω τι μέ τό χιόνι. καταχιονίζω. Ἀρστφ.

Καταναόω, ῶ· Μ. ήσω (ναόω). Παρατηρῶ, θεωρῶ, διά τοῦ νοός. Γνωρίζω, καταλαμβάνω, ἐννοῶ, μανθάνω. Ἡρδτ. 2, 94. Συλλογίζομαι, στοχάζομαι, ζυγιάζω τι μέ τόν νοῦν μου. 2) Παρ' Ἱππουρ. Οὐδετ. Εἶμαι εἰς τόν ἐμαυτόν μου, εἰς τόν νοῦν μου. εἶμαι εἰς τάς φρένας μου, εἰς τά λογικά μου· ὡς καὶ τό καταφρονέω. ὅθεν

Κατανόημα, τό. Τό ὁποῖον ἐπαρατήρησαν, ἐθεώρησε τινάς διά τοῦ νοός· θεώρημα, παρατήρημα. 2) Κατανόημα χρηματιστικόν = τῷ Γαλλ. Spéculation. Ἀριστοτ. Πολ. Α, δ, 5. Ἐκδ. Κοραῆ.

Κατανόησις, εως, ἡ. Θεώρησις, παρατήρησις· καταλήψις, γνῶσις.

*Καταννοήτεον, Ἑρμν. Ἐπιτ. τοῦ καταιοέω. Νά ἐννοήσωμεν, νά αἰσθανθῶμεν, νά γνωρίσωμεν, νά καταλάβωμεν. Πλάτ. Πολιτ. σ. 305. C.

Κατανοητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἤ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τό κατανοεῖν· ὀξύνους, λίαν νοητικός.

*Κατάνομαι, ὡς Πθτκ. (ἄνω). »Πολλά κατάνεται πολλά θά τελειώσουν, θά πάγουν ἐπάνω εἰς αὐτό, θά φαγωθοῦν. Ὀδσ. Β, 58. Ρ, 537. Τό Ἐνεργ. κατάνω, Τελειώνω, ἑτοιμάζω, οὐχ εὑρηται.

Κατανομιστεύω, (νομιστεύω). Μεταβάλλω τί εἰς νομίσματα. Ἰώσηπ. πόλ. Ἰουδ. Α'.

Κατανομοθετέω, ῶ· Μ. ήσω. Ἐξ ἐναντίας ἤ κατά τινος εἴδω νόμον. Πλάτ.

*Κατάνομος, ον (νόμος). Κατά τόν νόμον, ἔννομος, νόμιμος. Ἀντθτ. τοῦ παράνομος.

Κάτανος, ὁ. Τήγανον, τηγάνι· ὅθεν τό Λατιν. Catinus.

Κατανοστέω, ῶ· Μ. ήσω (νοστέω). Ἐπιστρέφω, ὀπίσω γυρίζω. Πολύβ. Δ'. 17.

Κατανοσφίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀττ. ιοῦμαι, ῶς Μέσ. (νοσφίζομαι). Κρυφίως κλέπτω, οἰκειοποιοῦμαι. Διον. Ἄλικ.

Κατανοτίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (νοτίζω). Τηγανίζω, βρέχω. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 832.

Κατανουθετέω, ῶ· Μ. ήσω. Διά νουθεσίας ἀδηγῶ καὶ διδάσκω τινά. Συνέστ. τό νουθετέω κατ' ἐπίτασιν.

Κάταντα, Ἐπίρ. ἀπό τοῦ κατάντης. Πρός τά κάτω· εἰς τόν κατήφορον. Ἰλιάδ. Ψ, 116. »Πολλά δ' ἄνωθε, κάτωθε, πάρωθέ τε, δόχμαθ', ἤλθον. αὐτοί ἐπέρασαν μίαν πολλά μακρυνήν ὁδόν, ἀνωφερῆ (ἀνήφορον), κατωφερῆ (κατήφορον), πλαγίαν καὶ λοξήν. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἄνωθε.

Καταντάω, ῶ· Μ. ήσω (κατά, ἀντάω). Φθάνω, ἔρχομαι εἰς τινα ὡρισμένον τόπον, τελειωνῶ, τελειόω ἐμαυτόν· φέρω τέλος εἴς τι, ἤ φέρω αὐτό μέχρι τινος. Φθάνω μέχρι τινος καὶ ἐξρτ. κατά τήν ὁμιλίαν, ἤ κατά τήν διήγησιν, φθάνω εἰς διωρισμένον τινα σκοπόν »Εἰς, ἤ, ἐπίτινα Καταπαύω. 2) Ἀπροσώπ. δέ, ἀντί τοῦ, Συμβαίνει, τυχαίνει, ἀκολουθεῖ. 3) Ἔτι δέ καὶ ἀντί τοῦ, Ἐπιστρέφω. Πᾶσαι αὗται αἱ σημασ. παρά Πολυβ. ὅθεν

Κατάντημα, τό. Τό ὁποῖον συνέβη, ἔγινεν, ἠκολούθησε. Τό ἀποτέλεσμα, τό τέλος. Ἰουστίν. Μαρτ. καὶ Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1026. Ἀπόβασις, τέλος. Ἔκβασις, συμβαμα. ἰδ. καὶ κατάντεω.

*Κατάντην. »Οὔτε ἄντην, οὔτε κατάντην. Θεμίστ. ἰδ. τό ἐπμν.

Κατάντης, ες (ἄντα). Ὅστις ὑπάγει πρός τά κάτω· κατήφορος, κατωφερής· Θεόφρ. 2) Μτφρ. ἔχων κλίσιν, ἐπιρρέπης.

Καταντήστειν, (ἀντί, ἀντάω). Ἐπίρ. κατέναντι, ἐξ ἐναντίας, ἐναντίον, ἀντικρύ. Ὀδυσ. Τ, 387. ὅπου ἄλλοι, κατ' ἀντήστειν, καταντήσειν, καί, κατ' ἀντήσειν, ἀνέγνωσαν.

Καταντία, ἡ (κατάντης). Κατωφερής θέσις. Ἱπποκρ.

*Καταντίαν. Ἐπίρ. = κάτωθε, Ὄππν.

Καταντιβολέω, ῶ· Μ. ήσω. Λίαν ἀντιβολῶ. Ἰώσηπ.

Καταντικρύ (ἀντικρύ). Ἴσια κάτω· Κυρίως, κατά ἀντικρύ. Ὀδυσ. Η, 558. »Καταντικρύ τέγεος πέσεν Λ, 64, (καί εἰς τά δύο χωρία τό υ ἐν τῇ ἄρσει μακρόν). 2) Παρά τοῖς Ἀττικ. κατ' εὐθείαν, ἀντικρύ, ἴσια ἀντικρύς, μετά Γενικ. Lobeck Φρύνχ. σ. 444.

*Καταντίος, α, ον = ἐναντίος. Ἀντικρυνός· ἔθεν τό Ἐπίρρ. καταντίον μετά Γενικ. Ἡρδτ. 6, 103. 118. 8, 52. καί μετά Δοτικ. 7, 33. Ἄνευ πτωτικοῦ παρά Σοφκλ. Ἀντιγ. 512. Ἀλλά καί καταντίᾳ = κατάντα.

*Καταντιπέρας, Ἐπρμ. (ἀντιπέρας) = καταντικρύ, μετά Γενικ. Ξενοφ. Ἀνάβασ. 1, 1, 9. 4, 8, 3.

*Καταντιπνέω, Μ. εύσω = ἀντιπνέω (Ἀνμλ.)

*Καταντλάζω, ἀντί καταντλέω. ὅπερ ἰδέ.

Καταντλέω, ῶ· Μ. ήσω (ἀντλέω). Ἐπάνω τινός χύνω, »πίτινος ὅθεν Μτφρκ. καταφορτώνω, καταπλακώνω τινά μέ τίποτε, τόν ἐπισωρεύω. »Καταντλεῖν λέγον τινός· »Γέλωτα κατ. τινός· = καταγελῶν, κ. τ. τ. Ἀριστ. Πλάτ. Πολιτ. 1, 17. σ. 344. D. Heind. Λυσ. σ. 204. D. καταχέω, κατηγορῶ. Ἀριστοφ. 2) Βρέχω, ποτίζω, χύνω, ἀπ' ἐπάνω, ὑπεραντλῶ, μέ νερόν καταβρέχω, μουσκεύω, βάλπω, θερμαίνω τε· λέγεται ἐπί θερμῶν ἐπιθεμάτων εἰς τι ὑγρόν μουσκευμένων, τά ὁποῖα τίθενται ἐπί τοῖς ἕλκεσι. »Κατ. τινά, ἤ, τί. Διοσκορ. Τόν σχηματισμόν καταντλάζω. »Ζωμόν βρομέοντα καταντλάσουσι. ἔχει ὁ Ἀθήν. Γ'. ὅτι καί ἑρμην. τοῦτο διά τοῦ, καταμίγνυε· ὅθεν

Κατάντλημα, τό. Τό ἐπάνω τινός χυνόμενον ὕδωρ. καί τό ἐν τῷ θερμῷ ὕδατι βεβρεγμένον κατάπλασμα, ἐπίθεμα· ἤ διά τοῦ θερμοῦ ὕδατος θάλψις. Διοσκορ. Fomentum. Λατ.

Κατάντλησις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ καταντλεῖν.

Κάταντλος, ον, = ὑπέραντλος. Πολυδ. Α'. 113.

Καταντυγώδης, ες (εἶδος). Ὁ κατά τόν τρόπον τοῦ ἄντυγος ὤν, στρογγυλός. Νικήτ. Χρον. ΙΖ', 2.

Καταντυκτικός, ή, όν (κατανύσσω). Ὁ κατανύσσων, καταδάκνων, καταλυπῶν, κατατρώγων· ὁ ἀνήκων ἤ ὁ ἐπιτήδειος εἰς κατάνυξιν· Σουίδ. ἐν Λ. Γοερόν.

Κατάνυξις, εως, ἡ (κατανύσσω). Ἡ διόλου νύξις, διατρύπησις, κέντησις· καί ἡ πρόξενος, αἰτία, σφοδρόν τινος πόνου τῆς καρδίας, ἤ λύπης τινός. Θερμότης τῆς καρδίας μετά πόνου καί λύπης πρός μετάνοιαν ὡς καί ἐν τῇ Σουίδ. Compunzione, Ἰταλ.

Κατανύσσω, καί, Ἀττκ. κατανύττω, Μέλ. ύξω (νύσσω). Διατρυπῶ, σουβλίζω, κεντῶ, ἐγγίζω, κατατρώγω, φθείρω, ἀφανίζω, Μτφρκ. ἐρεθίζω, εἰς δάκρυα διεγείρω, λυπῶ, εἰς κατάνυξιν φέρω. Πθτκ μετά Πθτκ. καί Μέσ. Μέλ. κυριεύομαι, κατέχομαι σφοδρῶς ὑπό πόνου, ἤ ἄλλου ὁποιουδήποτε ὀδυνηροῦ αἰσθήματος. Ζήτ. ἐν τῷ, καταμύσσω.

Κατανυστάζω, Μ. άσω, καί άξω (νυστάζω). Διόλου νυστάζω, ἀρχίζει νά μέ κυριεύῃ ὁ ὕπνος. 2) ἐνεργητ. Εἰς ὕπνον φέρω τινά· κάμνω νά νυστάζῃ, ἀποκοιμίζω. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ΙΓ'. 22. ΙΔ'. 20.

Κατανύω, καί Ἀττ. Κατανύττω, Μ. κατανύσω (ἀνύω). Ἐκπληρῶ, τελειοῦω, τελειόω, εἰς τέλος φέρω. β) προσκειμένου, ἤ προσυπακουομένου, Ὁδόν. Τελειόω δρόμον τινά· ὅθεν ὅταν ἡ Αἰτκ. λείπῃ φαίνεται ὡς Ἀμπβτ. καί ἐξηγεῖται, Φθάνω, καταντῶ, ἔρχομαι εἰς τόπον τινά, κοινοῦμαι συνθενά, »εἰς καί ἐπί τινα. Wesseel ἐν Ἡρδτ 6, 140. Πρβλ. 7, 183. Διόδ. 14, 103. Παρά Ποιηταῖς καί μετ' Αἰτκ. τοῦ τόπου ἄνευ προθέσ. ἀλλ' ἀσύνηθες »κατήνυσαν προξένουσι ἔντ. »δόμους. Σοφκ. Ἠλεκτρ. 1451. ἐντελῶς παρά Ξενοφ. Κυρουπ. Η', ς. 17. »τεθνάμενος γάρ, πόσην ἂν ὁδόν ἵππος κατανύοι τῆς ἡμέρας ἐλαυνόμενος». Πόσον δρόμον ἡμερούσε νά κάμῃ, νά πάρῃ τήν ἡμέραν. γ) τελειώνω, ἀφανίζω, φονεύω τινά· μετ Αἰτκ. δ) Πθτκ. Ἐκπληροῦμαι, τελειοῦμαι, ἐπί ὀνείρων καί χρησμῶν, »τό τέρας κατηνύσθη εἶναι. αὐτί, Ἐτελεύτα· ἤ σημασία τοῦ τέρατος ἐπαυσεν, ἐτελείωσεν. Δαμάσιος παρά Φωτίῳ.

Κατάνω, »τά δέ πολλά κατάνεται. Ὀδυσ. Β, 58. Καταναλίσκεται, φθείρεται Ἰδ. Κατάνομαι.

Κατανωτιαῖος, αία, αῖον (νῶτος). Ὅστις κεῖται, φέρεται ἐπί τῶν νώτων, ἐπάνω, ἤ ὀπίσω εἰς ταῖς πλάταις. Νωτοφόρος.

Κατανωτίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. (νωτίζω). Κατά τῶν νώτων φέρω, ὀπίσθεν ἤ ἐπάνω εἰς ταῖς πλάταις φέρω. Πλούταρχ. φ. σελήν· καί Νικήτ. Χρον. Ε'. 4. καί ἐντεῦθεν. 2) Μτφρκ. Καταφρονῶ, ταῖς πλάταις μου γυρίζω· ὅθεν »καταιωνίσσαι πάντος δικαίου». Δικαίαρχ. ἀντί τοῦ, καταφρονεῖται· ὡς καί Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. »τήν σύλληψιν καί κόλασιν καταιωνίζεται». Ἀντί τοῦ, καταφρονεῖ.

*Κατανωτιστής, οῦ, ὁ. Ὁ καταφρονητής. Ἰδέ τό πρμν.

Καταξαίνω, (ξαίνω). Διόλου ξαίνω, κατατρίβω, καταγχίζω, καταζουγραφίζω, κατακέπτω, κατατελεκῶ. Διόδ. Σικ. ΙΖ. 71. »πέτρα κατεξεμένη Βράχος κατατελεκημένος, εἰς βάθος κομμένος. »τά ὅπλα κατέξανται. Ὁ αὐτ. ΙΖ'. 97. κατατρίβησαν, ἄχρηστα ἔγιναν. 2) »πληγαῖς καταξαίνειν τό σῶμα». Καταμαστίζειν, καταδέρειν, καταβασανίζειν. Ὁ Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 320. λέγει. »εἰς φοινικίδα καταξαίνειν». Μαστίζειν, δέρειν τόσον, ὥστε νά κοκκινίσῃ, νά αἱματώσῃ τό δέρμα (ὥστε φοινικοῦν ποιῆσαι τό σῶμα). Παίζων τήν λέξιν ἐπάνω εἰς τό, Ξαίνειν τά μαλλία, καί γνεθειν αὐτά διά τήν τῶν πορφυρῶν ἱματίων κατασκευήν. Οὕτω καί »πέτρους καταξαίνοντες». Εὐριπ. Ἰετδ. 503. »κατεξάνθαι βολαῖσι». Φοίνισ. 1152. ἀλλά »πέτρα κατεξαμένη». Ἰδ. ἀντρ. τό παρόμ. 3) »πόνοις καταξαίνειν». Δι' ἐργασίας (δουλείας) θλίβειν, βασανίζειν, ἀδυνατεῖν. Εὐριπ. Τρωάδ. 755. (ἐπί ξηρασίας, λεπτύνσεως καί λιγνότητος τοῦ σώματος, τῆς διά τῆς θλίψεως καί λύπης γινομένης. Παρθέν. Ἔρωτ. 17.) »δακρύοις καταξαίνεσθαι». Εὐριπ. Τρωάδ. 508. »δάκρυσι παρειάς καταξαίνειν». Ἀντίπατρ. Ἐπιγρ. »τῇ βαρύτητι τῶν ἔργων κατέξαινον τήν ταλαιπωρίαν». Διόδ. Σικ. ὅπου ἁπλῶς σημαίνει μόνον τό, Ἠσθάνοντο τήν ταλαιπωρίαν διά τῆς βαρύτητος τῶν ἔργων. Πθτκ. Ἀφανίζομαι, κατατρίβομαι. Ὅθεν Μαρκίνομαι, σώνομαι, τό Λτνκ. atterere καί atteri.

Καταξενόω, (ξενόω). Δέχομαι ὡς φίλον. Ὅθεν τό, κατεξενωμένος, παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 702. ὅστις ἦλθεν, ἐκόνευσεν ὡς ξένος εἴς τινα, καί ἐδεξιώθη.

Καταξέω, Μ. έσω (ξέω). Διόλου ξέω, κατατρίβω, καταζουγραφίζω, ἀποξέω· καί διά τούτου, Ἀσχημίζω, παραμορφώνω. 2) τεχνικῶς ξύω ἤ πελεκῶ, κόπτω τι, ἤ τελίζω τι μέ τορευτι-

κὴν, ξυστικὴν ἐργασίαν, (καθὼς π. χ. ἡ τῶν Ταλιαδούρων). Ἀριστοτ. Θαυμασ. 104.

Καταξηραίνω, Μ. ανῶ (ξηραίνω). Δίαν, ἡ διόλου ξηραίνω.

Κατάξηρος, ον (ξηρός). Δίαν, διόλου ξηρός.

Καταξιοπιστεύομαι, (κατὰ, ἀξιόπιστος). Πολύβ. ΙΒ'. 17, 1. μετὰ Γενικ. ἀμφιβάλλω, ἢ κακὴν ὑπόληψιν ἔχω εἰς τὴν ἀξιοπιστίαν τινός. Ἄλλως, Ζητῶ τυφλὴν πίστιν πρός ζημίαν τινός. Ὠφελοῦμαι ἀπὸ τὴν ἀξιοπιστίαν, ὁποῦ ἔχω διὰ νὰ βλέφω τινά. Λέγω ἀπίθανα κατά τινος. Πρβλ. καὶ Lobeck. Φρυνχ. σ. 567.

Κατάξιος, ον. Τὸ ἄξιος κατ' ἐπίτσ. ητινέσω. Ὅθεν, καταξίως, Ἐπίρ. παρὰ Πολυβ. καὶ Σοφοκλ. Κατὰ τὴν ἀξίαν, κατ' ἀξίαν. ὅθεν

Καταξιόω, ῶ. Δίαν ἀξιῶ, ἄξιον κρατῶ, νομίζω· ἄξιον ποιῶ, Τιμῶ, σέβομαι ητινάω καὶ Μέσ. ἐν χρήσει. Ἄνευ πτώσεως. ηνν δίκη προσεῖδε καὶ κατηξιώσατοιω, Ἀντὶ, Προσιδεῖν κατηξιώσατο. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 669. 2) παρὰ Πολυβ. ἀντὶ τοῦ, Δέομαι, ἐπιθυμῶ. 2) παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1095. = Διορίζω, ὁποφαίνω. ὅθεν

*Κάταξις, εως (κατάγνυμι). Τὸ συντρίβειν.

Καταξίωσις, εως, ἡ (καταξιόω). Τὸ ἄξιον νομίζειν, τιμὴ, σέβας, 2) ἀξία, ἀξίωμα. Πολύβ.

Καταξυράω, Μ. ήσω (ξυράω). Διόλου ξυράω, ξυρίζω, ξυραφίζω, κουρεύω, κόπτω. Ἀθήν. καὶ Νεόλ. Δαμασκ. ηκατεξυρημένος τε καὶ καθυπεστιβισμένοιω. Διόλου ξυρισμένος, ξυραφισμένος, μὲ στίμμι ἀλειμένος, ζωγραφισμένος, καὶ ὡς ἄνθρωπος παρεστημένος.

*Καταξυσις, εως, ἡ (καταξύω). Τὸ ξύειν, τσουγρανίζειν.

Καταξυσμός, ὁ. Τὸ καταξύειν, διόλου ξυσμός. Τετορτυμένον τε τέχασμα.

Καταξύω, Μ. ύσω (ξύω). = Καταξέω.

*Κατόξορος, ον = Κατήορος, Ἀμφβ.

*Καταπαγιδεύω (παγίς). Περιτριγυρίζω μὲ παγίδας, Βάζω παγίδας εἰς τινα.

*Καταπαγίωσις, Ἐπίρ. (πάγιος). Πολλὰ στερεά, ηπόλιν κ. οἰκεῖνω. Τὸ νὰ κατοικῇ τις εἰς μίαν πόλιν ὡς σταθεράν, ἀμετάβλητον, καὶ παντοτεινὴν κατοικίαν του. Ἴστρτ.

Καταπαιδεραστέω, ῶ (παιδεραστέω). Διὰ τῆς παιδεραστίας καταναλίσκω, διατρίβω τὸν καιρόν. Ἰσαῖος. Πρβλ. καταπορνεύω.

Καταπαίζω, Μ. παίξομαι, καὶ παιξοῦμαι (παίζω, Ἀνμλ.) Διόλου παίζω, ἐπί τι ἀστεΐζομαι, χωρατεύω, περιπαίζω, περιγελῶ· μετὰ Γενικ. Ἀριστοφ. καὶ Ἀρποκρ. ἐν Λ. Βωμολοχεύεσθαι.

Καταπαίω, (παίω, Ἀνμλ.). Ἐπάνω τινὸς κτυπῶ, κατακτυπῶ· παρ' Ἡσυχ. Μαστίζω, τιμωρέομαι.

Καταπακτός, τή, τόν (καταπήγνυμι). Ἡροδοτ. Κ'. 16. ηθύρα καταπακτή. = Καταπηκτή· θύρα ἥτις πίπτει, κλείει ἀπ' ἐπάνω, καθὼς π. χ. ἡ Κλαβανή, τὸ Κιουπέγκι. Ζήτ. Καταβρακτός.

Καταπακτόω, ῶ. Δίαν, διόλου πακτόω.

*Καταπαλαιόομαι, οῦμαι. Γίνομαι καθ' ὑπερβολὴν παλαιός, ἄχρηστος. Γαλην. XII. 208. B.

Καταπαλαίω, (παλαίω). Καταβάλλω, νικῶ τινὰ εἰς τὴν πάλην, καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, κατακρατῶ, νικῶ, καταγωνίζομαι Πλάτ. Πολ. B.

*Καταπάλλω, (πάλλω). Ταράσσω πρὸς τὰ κάτω, Πθτκ. Αἰωροῦμαι, τινάσσομαι, πηδῶ πρὸς τὰ κάτω. Καταβαίνω, ἐφορμῶ. ηούρανοῦ ἐκ κατέπαλτοιω. Ἰλιάδ. Τ, 351. Ἐπκ. Σχκ. ἀντὶ Κατεπάλλετο. Ἐὰν θελήσῃ τις νὰ τὸ παρδέῃ ἀπὸ τοῦ Κατεφάλλομαι, πρέπει νὰ τὸ τονίσῃ Κατεπάλτο. Πρβλ. Ἀνέπαλτο.

Καταπανυχίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπθτκ. Μέσ. (πανυχίζω). Περνῶ ὅλην τὴν νύκτα ἄυπνος, διατρίβω τὸν καιρόν, ἐξρτ. εἰς τὰς παννυχικὰς καὶ ἑορταστικὰς ἀγρυπνίας, διανυκτερεύω. Θεοφ. Φ. Ἱστορ. Κ'. 1. καὶ Ἐνεργητ. παρ' Ἀλκίφρ. Α'. Ἐπιστ. 39. ηΤοὺς ἑραστὰς κακῶς κατεπανυχίσαμεν. Τοὺς ἔκαμαν νὰ ἀγρυπνήσωσιν ὅλην τὴν νύκτα.

Καταπανουργέω, (πανουργέω). Μετὰ Γενικ. Πανούργως φέρομαι κατά τινος. 2) ὁ Σουίδ. ὁμοιος ἐκφέρει τοῦτο μετὰ Αἰτιατ. καὶ τότε σημαίνει τό, Ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὰς πανουργίας. Ἀπατῶ ἐκεῖνον, ὅς τις πάσχει μὲ τὰς πανουργίας του νὰ μ' ἀπατήσῃ.

Κατάπαρσις, εως, ἡ (καταπείρω). Διατρύπησις.

Κατάπασμα, τό. Βύνις τις ἰατρική, καὶ πᾶν ὅ,τι πάσσεται ἐπί τινος ἐκ τοῦ

Καταπάττω, καὶ, Ἀττ. άττω. Μέλ. άσω. καὶ άξω (πάσσω). Κατά τινος πάσσω, πασσίζω σκόνι τινα ἐπί τινος, μετὰ Γενικ. πρστ. καὶ Αἰτιατ. πργμτ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 99. ηλεπτὴν τέφραν καταπάσαιω. Πασπαλίσας, διασκορπίσας, ῥίψας.

Καταπαστος, ον. Διόλου πασσισμένος, πασπαλισμένος· Κατάμεστος, πλήρης, πεποικιλμένος, ἢ κεντημένος. Ἀριστοφ. Ἱππ.

*Καταπαταγέω, Μ. ήσω. Τὸ παταγέω, κατ' ἐπίτασιν.

Καταπατέω, ῶ. Μ. ήσω (πατέω). Διόλου πατῶ· στερεῶς πατῶ, ἢ πατῶντι συντρίβω αὐτό. Ἡρόδ. 7, 173. Πθτκ. Ἡρόδ. 7, 123. β) Μτφρκ. μὲ τοὺς πόδας πατῶ, (τζαλαπατῶ), καταφρονῶ, εἰς οὐδὲν λογίζομαί τι, δὲν τιμῶ μετὰ Γενικ. ὅθεν

*Καταπάτημα, τό. Τὸ πατηθέν, καταπατηθέν.

Κατάπατησις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ καταπατεῖν.

Κατάπαυμα, τό (καταπαύω). Τὸ ὁποῖον καταπαύει· ἡσυχία, Ἀνάπαυσις ἀπό τι ηγόσου. Ἰλιάδ. Ρ, 38. 2) Παῦσις, τέλος.

Καταπαύσιμος, ον. = Καταπαυστικός. Γρηγ. Ναζ.

Κατάπαυσις, εως, ἡ (καταπαύω). Ἡ διόλου παῦσις, ἡ τῆς ἡσυχίας αἰτία· τὸ παύειν, ἡσυχάζειν ποιεῖν, ἡσυχία, τέλος. 2) καθαίρεσις, ἀφαίρεσις ἀξίας τινος ἀπό τινος. Ἡρόδ. 5, 38. 6, 67. ὅθεν

Καταπαυστικός, κή, κόν. Ὁ καταπαύων, ὁ εἰς ἡσυχίαν φέρων, πᾶν, ὅ,τι κάμνει, ἐνεργεῖ διὰ νὰ καταπαύσῃ τι. ἐκ τοῦ

Καταπαύω, (παύω) Παύειν ποιῶ, κάμνω νὰ παύσῃ τι· τελειόω, εἰς τέλος φέρω, ἀποκόπτω, εἰς ἡσυχίαν φέρω, ἡσυχίαν προξενῶ, ἀναπαύω, ἡσυχάζω, καταπραΰνω, ηχόλον θεῶνιω. Ὀδσ. Δ, 583. ημηνιθμένω. Ἰλιάδ. Π, 62. ηπόλεμονιω. Ἰλιάδ. Η, 36. ηΈγχος κατέπαυσε σεω. Ἰλιάδ. Π, 618. καὶ ἰδτο. Κάμνω τινὰ νὰ ἀφεθῇ ἀπό τι. Τὸν κρατῶ ὀπίσω, τὸν ἀποτρέπω, τὸν ἐμποδίζω ἀπὸ τίποτε ητινὰ ἀφροσυνάων, ἀγνωμοσύνης ἀλεγεινῆς. Ἰλιάδ. Χ, 457. Ὀδσ. Ω, 457. Ἄνευ γενικ. Ἐμποδίζω, βαστῶ εἰς χαλινόν. Ὀδσ. Β, 168. 244. Ἰλιάδ. Ο, 105. Παρὰ τοῖς Μεγιστ. = καθαιρέω, καταιβάζω τινα ἀπὸ ἀξίωμά τι. Ἡρόδ. 6, 71. 7, 105. καὶ Πολύβ. μετὰ γενικ. ηκαταπαῦσαι τινά, καὶ, παυσθῆναι τῆς βασιλήιης, τῆς ἀρχῆς, τῆς τιμῆςιω Ἡρόδ. 1, 150. 4, 1. 6, 64. Πθτκ. καὶ Μέσ. Παυω, ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι. Παύω, τραβῶ χέρι ἀπότι ητινός.

Καταπειθής, ές. Ὅστις καταπείθεται, ὑπήκοος, εὐπειθής, ἐκτοῦ

Καταπείθω, Μ. πείσω (πείθω). Πείθεσθαι ποιῶ· κάμνω τινὰ νὰ πεισθῇ, πληροφορῶ, παραχιῶ. Πθτκ. μετὰ Μέσ. Μλ. Καταπείθομαι, πείθομαι, πληροφορεῦμαι, α) Πιστεύω, εἶμαι βέβαιος. β) παρακινοῦμαι, ὑπακούω, ἀκολουθῶ τινά.

Καταπειλέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀπειλέω). Δίαν ἀπειλῶ, ἢ ἐξ ἐναντίας, κατά τινος ἀπειλῶ, φοβερίζω ηέπηιω. Λέγω φοβεριστικοὺς λόγους. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 690. 659.

Κατάπειρος, ον (πεῖρα). Καταπειρασμένος· ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἐξ Ἀριστοτέλ. Πολ. Η'. 1.

Κατάπειρα, ἡ (πεῖρα). Δοκιμή.

Καταπειράζω, Μ. άσω (πειράζω). Δοκιμάζω· πεῖραν, δοκιμὴν ποιῶ· συνυπακουομένης τῆς σημασίας, ἀι δύναμαι ν' ἀπατήσω, νὰ ὠφεληθῶ, κ. τ. τ. τινά. Δυσίας. ητὴν ὑμετέραν ψῆφον καταπειράσοντεσιω. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν Δ. Προσαναπαυσόμενος, ητῆς ἐλπίδος καταπειράζεσιω. Δοκιμάζειν τὴν ἐλπίδα. ὅθεν

Καταπειρασμός, ὁ. Δοκιμὴ, ἐξέτασις.

Καταπειρατήρ, ῆρος, ὁ· παρ' Ἡροδότ. Β'. 5. καὶ Ἡσυχ. Ἰωνικ. Καταπειρητήρ, ὁ, Τὸ Σκαφίδιον τῶν ναυτῶν, οἱ οὗ δοκιμάζουσι τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἄλλως, Βολίς, λέγεται· ἐκ τοῦ, Καταπειράω, δοκιμάζω τὰ κάτω, ἢ τὰ βάθη. Ἰσίδωρος Orig. Ιθ'. 4. Catapirates linea cum massa plumbea, qua maris altitudo tentatur.

*Καταπειρατηρία, ἡ. Ἰωνικ. Καταπειρητηρίη. = τῷ πργμ. Ἡρόδ. Β, 5.

Καταπείρω, Μ. περῶ (πείρω). Διατρυπῶ, σουβλίζω, κατακεντῶ.

Καταπελματόω, ῶ (πέλμα). Διόλου πελματόω. ηΣανδάλια παλαιὰ καὶ καταπεπελματωμένα. καταμπαλωμένα. Ἰδ. καταπελτόω.

Καταπελτάζω (πελτάζω). Κυριεύω τι μὲ ἔλαφρα ὡπλισμένους στρατιώτας. Ὁ Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 160 μτχρζτ. τὸ καταπελτάζομαι ὡς Ἀπθτκ. Μέσον. ηΚαταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην· θέλουσι κατακοντίσει, καταπολεμήσει καὶ ἀλώσει ὡς πελτασταὶ ὅλην τὴν Βοιωτίαν.

Καταπελταφέτης, ου, ὁ (ἀφίημι). Ὅστις ἀφήνει, ῥίπτει τὸ βέλος ἀπὸ τοῦ καταπέλτου.

Καταπέλτης, ου, ὁ (πάλλω). Πολεμική τις μηχανὴ μετὰ νευρᾶς, δι' ἧς ἔρριπτον τὰ δόρη, βέλη, κ. τ. τ. 2) Καὶ εἶδος βασανιστηρίου, ἐν ᾧ ἐξαρθροῦσι τὰ μέλη οἱ δήμιοι. Ἡσύχ. καὶ Χαρίτ. Γ'. 4. ὅθεν

Καταπελτικός, ή, όν. Πᾶν, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν καταπέλτην, ἢ ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ καταπέλτου ὤν. 2) παρὰ Πολυβ. ηΤὰ καταπελτικά. προσυπακουομ. Ὀργανα, ἀντὶ τοῦ, οἱ καταπέλται.

Καταπελτόω, ήμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, καταπελματόω.

Καταπέμπω, Μ. ψω (πέμπω). Στέλλω, ἀφήνω, βυθίζω, ὠθῶ πρὸς τὰ κάτω εἰς ἔρεβος. Ἡσί. Θεογ. 515. 2) ἀποστέλλω. 3) εἰσπέμπω. ηΤὸ πνεῦμα εἰς τὸν αὐλὸν καταπέμπειν. Πολυδ.

Καταπενθέω, Μ. ήσω (πενθέω). Δίαν πενθῶ, θρηνῶ, κλαίω.

Καταπεπαίνω, Δίαν πεπαίνω. Γλώσσ.

*Καταπεπτηυία, Ἐπκ. Θηλκ. Μτχ. Πρκμ. τοῦ ῥμτ. καταπτήσσω, Ἡσί. Ἀσπ. 265.

Καταπέπτω. Διόλου πέπτω, βράζω, χωνεύω. Πίνδ.

Καταπεπυκασμένως, ἐπίρ. Πανούργως, ἐκ τῆς τοῦ Πθτκ Πρκμ. Μετοχ. τοῦ καταπυκάζω.

*Κατάπερ, Ἰωνικ. ἀντὶ καθάπερ, Ἡρόδ. Πρβλ. Struve quaest. Herodot. 1. p. 34.

Καταπεραιόω, ῶ (περαιόω). Ὑπερτίθημι, εἰς τὸ πέραν φέρω, Εὐστάθ. ὅθεν

Καταπεραίωσις, εως, ἡ. Ὑπέρθεσις. ἢ εἰς τὸ πέραν φορά, πέρασις. Εὐστάθ.

Καταπέρδω, Συνθ. ἐν τῷ Μέσ. Πέρδομαι, Ἀόρ. κατέπαρδον, Πρκμ. καταπέπορδα, (πέρδω, Ἀνμλ.). Ἀπέναντι τινὸς πέρδω· κλαίω ἔμπροσθεν τινός. μετὰ Γενικ. 2) Παρὰ τοῖς Κωμικ.

Μτφρκ. Καταφρονῶ, ὑβριστικῶς καὶ μὲ καταφρόνησιν μεταχειρίζομαι »τοῦ ξιφουργοῦ Ἀρστφ. εἰρ. 551. »τῆς πενίας« Ἀρστφ. Πλτ. 618. Ἐπικρατ. Ἀθήν. 2. σ. 59. Ἡ ἰδία μεταφορὰ ἐφυλάχθη καὶ ἐν τῇ Συνθ. ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Λατίνοις oppedere = contemnere. Hor. sat. 1, 9, 70.

Καταπερίειμι, = περίειμι, μετὰ Γενικ. παρὰ Πολυβ. ΙΒ'. 67. ἀντὶ τοῦ, ὑπερβαίνω, ὑπέρτερος εἰμί.

Καταπερίξυσις, εως, = κατάξυσις, ἡ, περίξυσις. Σχολ. Ὁμήρ.

Καταπεροιάω, ῶ, Μ. ήσω (περοιάω). Διὰ τῆς περόνης στερεώνω, καρφώνω, Πολύβ. ς'. 23.

Καταπερπερεύομαι, κατὰ Σουίδ. χαριεντίζομαι· = περπερεύομαι.

*Καταπέσσω, Ἀττ. πέττω, Μ. πέψω, (πέσσω, Ἀνμλ.). Καταβράζω, χωνεύω· »Καταπ. χάλκον Βαττῶ ἐν ἐμαυτῷ τὸν θυμόν, τὸν βράζω μέσαμον Ἰλιάδ. Α, 81. »Καταπ. ὄλβον« χωνεύω τὴν εὐτυχίαν, ὑποφέρω, τὴν ἀπολαμβάνω ἐν ἡσυχίᾳ. Πίνδ. Ὀλ. 1, 87.

Καταπετάννυω, μι, καὶ καταπετανύω, Μ. άσω (πετάννυμι). Καταφλίπτω, σκεπάζω· ἐξαπλόω, ὅθεν παρὰ Ξενοφ. Κυροπ. Η'. γ. 12. καὶ, 16. »Ἵπποι καταπεπταμένοι φοινικίσι ἱματίοις.« Μὲ ἀπ' ἐπάνω ἐξαπλωμένα ἱμάτια σκεπασμένοι· δηλ. ὡς καὶ τὸ τοῦ Πλουτάρχ. εἰς Θησ. 25. »Ὅσον ἂν τόπον ἐπίσχῃ καταπετασθὲν τὸ τῆς νεὼς ἱστίον.«

Καταπετάομαι, = καταπέτομαι

Καταπέτασμα, τό (κατὰ πετάννυμι). Κάλυμμα, σκέπασμα, στρῶμα, περιπέτασμα, (περδές.)

*Καταπέτομαι (πέτομαι, Ἀνμλ.). Κάτω, πρὸς τὰ κάτω πετῶ.

Καταπετροκοπέω, ῶ, Μ. ήσω (πετροκοπέω). Εἰς τὸ κόψιμον, σύντριμμα τῶν πετρῶν καταστυντρίβω, διαθραίω. 2) παρὰ Διοδ. Σικ. Ι'. 60. καταστυντρίβω, καταστυλίζω εἰς τὰς πέτρας.

Καταπετρόω, ῶ (πετρόω). Λιθοβολῶ, πετροβολῶ, πέτρας ῥίπτω κατά τινος· (πέτρωσε τινὰ μὲ τὰς πέτρας) Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. γ'. 2. 2) Κρημνίζω κατὰ πετρῶν, κατακρημνίζω.

Καταπεττω, Ἀττ. ἀντὶ — ἔστω· ὅπερ ἴδε.

Καταπέφνω, Ἀχρηστος ἐνστ. τοῦ Θεμτ. Πέφνω· ἐκ τοῦ ὁποίου ἔστιν ἐν χρήσει μόνον ὁ Ἀόρ. Κατέπεφνον. Ἐφόνευσα, ἐσκότωσα. Ὅμρ. Ἡ Μτχ. τοῦ Ἀορ. τονίζεται ὡς Μτχ. Ἐνεστ. καταπέφνων, Ἰλιάδ. Ρ, 539. φονεύω, θανατόω. Ἰλ. Γ. 281.

Καταπεφρονηκότως, Ἐπίῤῥ. καταφρονητικῶς, μὲ καταφρονητικὸν τρόπον. ἐκ τοῦ Πρκμ. Μετοχ. τοῦ ῥμτ. καταφρονέω.

*Καταπεφρονημένως. Ἐπίῤῥ. Μτχ. Πθτ. Πρκμ. τοῦ ῥμτ. Καταφρονέω. Καταφρονημένα.

Καταπήγνυμι, καὶ, καταπηγνύω, Μ. ήξω (πήγνυμι, Ἀνμλ.). Ἐμπήγνυ τί, ἢ φυτεύω κατὰ γῆς. »ἐπὶ χρυσοῦ« Ἰλιάδ. Ζ, 213. Στερεώνω τι μέσα. Ἰλιάδ. Η, 441. Ι, 350. Πθτκ. μετὰ Πρκμν. καὶ Ἀορ. Ἀ. 2., Ἵσταμαι στερεά, εἶμαι στερεὰ ἐμπηγμένος »ἐν γαίῃ« Ἰλιάδ. Λ, 378. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 2) Πήγνυσθαι ποιῶ τι· κάμνω τί νὰ πήξῃ, ἢ νὰ παγώσῃ. Πθτκ. μετὰ Πρκμν. καὶ Ἀορ. Ἀ. 2, Παγώνω, γίνομαι πάγος.

Καταπηδάω, ῶ. Μ. ήσω, (πηδάω). Ἐπὶ τὰ, ἢ πρὸς τὰ κάτω πηδῶ.

Καταπηκτός, = καταπακτός.

Καταπημαίνω (πημαίνω). Καταβλάπτω, ζημιῶ, λαβόνω, μετὰ Αἰτκ.

Καταπήξ, ῆγος, ἡ Κατάπηξ, ηγος, * (καταπήγνυμι). Τὸ ἐν τῇ γῇ κτυπημένον παλοῦκι, δοκός, πάλος, κ. τ. τ. Σουίδ. καὶ μαθημ. παλ. σελ. 41. 2) = ἐπίπηξ, βλαστός, καυλός, διὰ ἐμφυλλισμένη, Γεωπον. Γ. 65. 3) παρ' Ἰωσήπ. πόλ. Ἰουδ. ς'. Ε'. ἐν μέρει τῆς θύρας, ὁ μάνδαλος, ἴσως, = ἐπιβλής.

Κατάπηρος, ον (πηρός). Διόλου πηρός, χωλός, κολοβός, συντετριμμένος (κατατσακισμένος).

Καταπήσσω, ταυτὸν τῷ καταπήγνυμι.

Καταπιαίνω (πιαίνω). Λίαν πιαίνω, παχύνω πολύ.

Καταπιέζω, Μ. έσω (πιέζω). Καταθλίβω, καταζουλίζω, καταπατῶ, καταστρέγγω· ὅθεν

Καταπίεσις, εως, ἡ· τὸ καταπιέζειν.

Καταπιθανεύω (πιθανεύομαι). Διὰ πιθανότητος καταπείθω, διεγείρω, καὶ ἐνδυναμόω τινά. Σέξτ, ἐμπ.

*Καταπικραίνω. Τὸ πικραίνω 'κατ' ἐπίτσ.

Κατάπικρος, ον (πικρός). Λίαν πικρός, στιφός.

*Καταπιλέω, Μ. ήσω (πιλέω). Καταπαριτυλίγω, κατασκεπάζω· κυρίως, συμμαζώνω, συμπεριπλέκω, πυκνὰ συμπιέζω, συμπυκνώνω.

Καταπίμελος, ον (πιμελής). Λίαν παχύς.

Καταπιμπλάω, καταπίμπλημι, καὶ, καταπιπλάω, καταπίπλημι, (πίπλημι, Ἀνμλ.). Μέλ. — πλήσω· ἐκ τοῦ, καταπλέω, καταπλάω. διόλου πληρόω, γεμίζω.

*Καταπίμπλημι, Ἰδ. τὸ πρῶτον.

Καταπιμπράω, καὶ, καταπίμπρημι, Μ. πρήσω (πίμπρημι, Ἀνμλ.). Κατακαίω, ἀνάπτω, φλογίζω.

Καταπίνω, Μέλ. πίομαι, (πίνω, Ἀνμλ.). Τρώγω, ἢ πίνω ἐπὶ τὰ κάτω, καταβιβάζω διὰ τοῦ φάρυγκος εἰς τὸν στόμαχον τὸ φαγητόν, καὶ τὸ ποτόν. Ἡσ. Θογν. 459. 467. Ἡρδτ. 2, 93. Μτφρκ. »Καταπίνω, Εὐριπίδην« Τὸν συνηθίζω πολλὰ, τὸν κάμνω δίδιον ἐδικόν μου, συνήθη. Ἀρστφ. Ἀχαρ. 484. ὡς τὸ Λτνκ. imbibere. Ἀλλὰ καὶ καταφθείρω διὰ τοῦ φαγητοῦ καὶ ποτοῦ. Αἰσχίν. »Τὴν πατρῴαν οὐσίαν καταπίνειν« καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κάπτω, ὁλόκληρον χάφτω, εἰς τὴν κοιλίαν μου βάλλω.

Καταπίπλημι, Πτκ. ἀντὶ Καταπίμπλημι. Ζήτ. Καταπιμπλάω.

Καταπιπράσκω, Μ. καταπεράσω, Ἀττκ. περῶ, (πιπράσκω, Ἀνμλ.). Πωλῶ

Καταπίπρημι, Πτκ. ἀντὶ Καταπίμπρημι.

*Καταπιπτόω. — Ζήτ. ἐν τῷ Ὑποπιπτόω.

Καταπίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Ἀόρ. κατέπεσον, Ἐπκ. κάππεσον, Ὅμρ. (πίπτω, Ἀνμλ.). Πίπτω κάτω, ἢ ἐπὶ τὰ κάτω. Ἀριστοφ. Νεφ. »ἐπ' ὀλίγον καταπεσοῦσα· »ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ εἰς γῆν, εἰς φρέαρ.« Καὶ μεταφορ. »τῷ θυμῷ καταπίπτουσι· χάνω τὸ θάῤῥος, τὴν καρδίαν, ἀπελπίζομαι· »καταπίπτομαι φρονήσει· ὑποπίπτω, καταπλακόνομαι, βυθίζομαι. 2) Ξεπίπτω, δυστυχῶ, γίνομαι δυστυχής. 3) Τὸ καταπτωτικὸν πάθος ἔχω, σεληνιάζομαι· Λουκιαν. Τόξ. (ι)

Καταπιστόω, καὶ —πιττόω (πιστόω). Διόλου πιστόνω. ἀλείφω μὲ τὴν πίσσαν, καὶ κάλωτε. Heind. Πλάτ. Γοργ.

Καταπιστεύω (πιστεύω). Πιστεύω, ἐμπιστεύομαι.

Καταπιστόω, ῶ· = πιστόω. δίδω ἐγγύησιν, πίστιν· »ὑπέρ τινος πρός τινα«. 2) Πρὸς βλάβην καὶ διὰ κακὸν τινὸς πιστεύω, Δίων Κασ. Μέσως, καταπιστόομαι, σύμαι· ἐγγυῶμαι ἐμαυτόν, γίνομαι ἐγγυητὴς εἴς τινα διά τι· ὅθεν

Καταπίστωσις, εως, ἡ. Ἡ δὶ ἐγγυήσεως βεβαίωσις, πίστωσις. Πλούταρχ. Πελοπ. 18.

*Καταπιττόω. Ἰδ. Καταπιστόω.

Καταπίττωμα, τό (καταπιττόω). Πίσσωμα, τὸ διὰ τῆς πίσσης ἄλειμμα· ἔτι δὲ καὶ ἡ πίσσα. Νικήτ. Χρον. Ιθ'. 9. ὅθεν καὶ

Καταπιττωσις, εως, ἡ. Τὸ διὰ τῆς πίσσης ἀλείφειν.

Καταπιτύσκω, καὶ, καταπιτύω. Ζήτ. ἐν τῷ, καταπυτίσκω.

Καταπίω, = καταπίνω· κυρίως ὅμως ἐνεργητ. ὡς καὶ τὸ, Πίω.

Καταπλαγής, ές (καταπλήσσομαι). Τρομαγμένος, δειλός, = καταπληής· ὅθεν

Καταπλαγία, ἡ. Φόβος, τὸ χάνεσθαι ἀπὸ τὸν φόβον.

Καταπλασις, εως, ἡ (καταπλάσσω). Τὸ καταπλάσσειν, ἀλείφειν, βάλλειν ἔμπλαστρον. Ἱπποκράτ. ἐκ τοῦ

Καταπλασμα, τό· ἔμπλαστρον, (μπλάστρι.) Τὸ καταπλαττόμενον· οἷον, ἄλειμμα, χρίσμα, ἀλειφή, κ. τ. τ. ἐκ τοῦ

Καταπλάσσω, καὶ, Ἀττκ. —λάττω, Μ. άσω (πλάσσω). Ἀλείφω, χρίω μετὰ ἀλειφῆς ἢ ἰατρικοῦ, ἢ ἄλλου ἀλείμματος τινός. Ἡρόδοτ. Δ. 75. βάλλω ἔμπλαστρον, ἐπίθεμα, καὶ Ἰατρεύω δὶ αὐτῶν· ἀπ' ἐπάνω ἀλείφω, χρίω, στουπόνω· »καταπλάττειν τὰ ὦτα κηρῷ«. Πλούταρχ. ὅθεν

Καταπλαστός, στή, στόν. Ὁ ἀπ' ἐπάνω χρισμένος, ἀλειμμένος, ἢ ὁ εἰς τὸ χρίειν ἐπιτήδειος. 1) Πεπλασμένος, πεποιημένος, ψευασμένος, ψευδής, μὲ ὑποκρίσεως παρεστημένος. Μένανδρος παρὰ Σουίδ. ἐν Λ. Ἀπαμφιέσαντες.

Καταπλαστύς, ύος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ καταπλασμα. Ἡρόδοτ. Δ'. 75.

Καταπλέκω, Μ. ξω (πλέκω). Διόλου πλέκω, κομβοδένω, κυρίως ὅμως, Περιπλέκω, ἐμπλέκω, πλέκω μαζὶ τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου· καὶ Μεταφορ. Ἐμπερδεύω· ὡς »τινὰ προδοσίᾳ« Ἐμπερδεύω τινὰ εἰς τὴν ὑποψίαν τοῦ ὅτι εἶναι προδότης. Ἡρδτ. 8, 128. Μτφρκ. Τελευτῶνα. Ἡρόδοτ. 4, 205. »οὐκ εὖ τὴν ζόην κατέπλεξεν· δὲν ἐτελείωσε καλῶς τὴν ζωήν· ὡς τὸ »διαπλέκειν τὸν βίον« ἀντὶ τοῦ, Διάγειν. »Καταπλέξας τὴν ῥῆσιν« ὁ αὐτ. 8, 83. ἐπεσφράγισεν, ἐτελείωσε τὸν λόγον. Ζήτ. ἐν τῷ, Καταπλήσσω.

Καταπλεονεκτέω, ῶ, Μ. ήσω (πλεονεκτέω). Ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὰς πανουργίας· ἀπατῶ, γελῶ τινὰ μὲ πανουργίας καὶ κερδαίνω· »τινός«. Ἱπποκρ. 2) Καθόλου, Ἔχω προτερήματα ὑπὲρ ἄλλου τινα, τὸν ὑπερβαίνω, τὸν ἀπερνῶ· »τινός«.

Κατάπλεος, ον, ἀλλὰ καὶ τριακατάληκτον (πλέος). = κατάπλεως, πλήρης, πολλὰ γεμάτος. »Κατάπλεος γίγνομαι ἀπό τινος« Γεμίζομαι, μουρδαρεύομαι ἀπό τι.

Καταπλέω, Μ. πλεύσομαι (πλέω, Ἀνμλ.). Πλέω κάτω, ἢ πρὸς τὰ κάτω, δηλ. Ἀπὸ τὴν μετέωρον θάλασσαν, ἀπὸ τὸ πέλαγος, πλέω πρὸς τὸ περιγιάλιον, ἀράζω, εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα. Ὀδσ. 1, 142. ὅθεν καὶ πρὸς τὰ κάτω τοῦ ποταμοῦ, ἢ καθὼς τρέχει ὁ ποταμός, κατὰ τὸ ῥεῦμα πλέω. Ἡρδτ. 1, 185. 2) Ἐπὶ τὰ ὀπίσω, ἢ εἰς τὸ πέραν πλέω, διαπλέω, πλέω, κολυμβῶ, Ἡρδτ. 1, 165. 9, 98. καὶ Πλούταρχ. Λούκουλ. Ζήτ. Κατάπλους.

*Καταπλεως, ων, Γενικ. ω, Ἀττκ. ἀντὶ Κατάπλεος.

Καταπληγμός, ὁ = κατάπληξις. Ἐκκλησ. 21.

Καταπλήθω, Μέλ. ήσω, (πλήθω, Ἀνμλ.). Διόλου πληρόω, γεμίζω. Εἶμαι διόλου γεμάτος ἀπό τι »τινός«, σπανιώτρ. τινίν.

Καταπληκτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. Καταπληκτικῶς (καταπλήσσω). Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς κατάπληξιν. Φόβον, ἢ θαυμασμὸν προξενῶν.

Καταπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (καταπλήσσω). Καταπεπληγμένος, κατατρομασμένος, καταπεφοβισμένος, καὶ ὁ ὑπ' αἰδοῦς δειλός. Ἀριστοτ. μεγ. ἠθικ. Δ'. 30. Νικομαχ. ΙΑ'. 7. Χαμένος τὸν νοῦν, μωρός.

Κατάπληξις, εως, ἡ. Φόβος, δειλία, τρόμος, θαυμασμός, τὸ χάσιμον τοῦ νοῦς, τῶν αἰσθήσεων, τῶν δυνάμεων, τὸ ὡς κεραυνωμένος γίνε

σθαι. 2) Ἡ τοῦ καταπλήττειν ἐνέργεια, τὸ ποιεῖν τινα καταπλῆγα.

Καταπλήσσω, καὶ Ἀττ. ήττω, Μ. ξω (πλήσσω, Ἀνμλ.). Κυρίως, Κτυπῶ τινὰ καὶ πίπτει κάτω. Μεταφορ. εἰς ἔκπληξιν, θαυμασμόν, εἰς φόβον καὶ δειλίαν βάλλω τινά, τρομάζω. Πλτκ. Καταπλήσσομαι, π. χ. Ἰλ. Γ. 31. »Κατεπλήγη φίλον ἦτορ· κατεπλάγη, ἐφοβήθη, ἐδειλίασε, ὁ Σχολ. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ μετχρζτ. εἰς τὴν σημασ. ταύτην τὸν Ἀόρ. Κατεπλάγην. Ἐν ταύτῃ τῇ χρήσει εἶναι καὶ ὁ Πρκμν. Καταπεπληγώς, παρὰ Δινσ. Ἀλκρν. ἀρχ. 6, 25. Πλουτ. 5. σ. 34. »Καταπλήττομαί τινα, ἤ, τιν Διά τινα ἢ ἀπό τι τρομάζω, φοβοῦμαι, ἐκπλήττομαι, κυριεύομαι ἀπὸ θαυμασμόν, συχνάκις παρὰ τοῖς Ἀττκ. Ἀλλὰ καὶ Μέσως, Καταπλήττομαι τινά· φοβίζω, τρομάζω τινὰ δι' ἄλλου ἢ διὰ τῆς παρουσίας μου· Διόδωρ. Σικ. Κ'. 107. »Καταπλήξάμενος τοὺς ἔνδον παρέλαβε τὴν πόλιν· διὰ τὸν φόβον καὶ τὴν τρομάραν τῶν ἐγκατοίκων ἔλαβε τὴν πόλιν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του. Διονύσ. Ἀλικ. εἰς Δυσ. »Ὀνομάτων γλωσσημματικῶν καὶ ξένων χρήσει, καὶ τῶν οὐκ εἰωθότων σχηματισμῶν τῇ διαλλαγῇ, καὶ τῇ ἄλλῃ κακοφωνίᾳ καταπλήττόμενος τὸν Ἰδιώτην· ἀντὶ τοῦ, Εἰς θαυμασμὸν βάλλειν τινὰ διά τινος.

Καταπλιγμέω, Μ. ήσω (πλίγμα). Ἐπὶ παλαιστῶν, πεδοκλόνω τὸν μαχητήν, καὶ τὸν ῥίπτω κάτω, Ζήτ. ἐν τῷ, Πλίσσω.

Καταπλοκή, ἡ (καταπλέκω). Πλέξιμον, κομβόδεμα, ἐμπλοκή. 2) Ἐν τῇ Μουσικῇ (Πτολεμ. ἁρμον. Β'. 12.) ἡ συμπλοκὴ τόνων πολλῶν, οἱ τινες ἁρμονικῶς ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου καταβιβάζουσι τὸν ἦχον (δηλ. εἶναι κατεόντες.) ἀντίκ. τῷ, ἀναπλοκή· αὐτόθ.

Κατάπλοος, καὶ συναλφ. κατάπλους, ὁ (καταπλέω). Ὁ πρὸς τὰ κάτω πλοῦς, πλεύσιμον, κολύμβημα ἢ ἁρμόνισμα· προτόρμησις, κατάβασμα τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα· Τόπος εἰς ὃν καταβαίνουσιν ἐκ τοῦ πελάγους τὰ πλοῖα καὶ ὁράζουσι. Ἐπιστροφή, ἐρχομὸς εἰς τὰ ὀπίσω πλοίου, ἢ στόλου.

Καταπλουτέω, ῶ, Μ. ήσω (πλουτέω). Λίαν πλουτῶ· εἶμαι καταπολλὰ πλούσιος, καὶ μετὰ αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, εἶμαι πλούσιος κατά τι.

Καταπλουτίζω. Μ. ίσω, Ἀττκ. ιῶ (πλουτίζω). Λίαν πλουτίζω, ποιῶ πλούσιον.

Καταπλουτομαχέω, ῶ, Μ. ήσω (πλοῦτος. μάχομαι). Διὰ πλούτου καταμάχομαι, νικω. Διόδ. Σικ. Ε', 38.

*Κατάπλυμα = κατάπλυσις· ἐκ τοῦ

Καταπλύνω, (πλύνω). Μέλ. υνῶ, Χύνω νεροὺ ἐπί τι, ἢ καὶ πλύνω αὐτό, ἀποπλύνω, ξεπλύνω. Πλτκ. Ξεπλύνομαι, ἀμαυρώνομαι. Μεταφορ. »Νῦν δ' ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα.« Θεόφρ. τώρα ὅμως τὸ πρᾶγμα, ἡ τιμὴ ἀπάλωσεν, ἐγήρασεν, ἐξέπεσεν, ὠλιγόστευσε, καθὼς π. χ. παλαιόνει καὶ ξεβάπτεται, τρίβεται, ξεπλύνεται, ἐν χρωματισμένον καὶ παλαιὸν φόρεμα· ὅθεν

Καταπλυσις, εως, ἡ. Τὸ ἀποπλύνειν, ξεπλύνειν. Ξενοφ.

Καταπλύω, Πτκ. καὶ Ἰωνκ. ἀντὶ καταπλύνω. Συχν. παρ' Ἡρόδ.

*Καταπνείω, Πτκ. ἀντὶ καταπνέω. Ἴμν. Ὁμρ. Δμτρ. 239.

Καταπνευμα, τό. Τὸ καταπεπνευσμένον, τὸ ὁποῖον ἐφύσησεν, ἢ ἐφύσησε τινὰς διὰ τοῦ φυσήματος. »Λωτοῦ καταπνευσμα.« Εὐριπ. Φοίν. Ὁ ἐκ λωτοῦ αὐλός.

Καταπνέω, Μέλ. εύσω (πνέω, Ἀνμλ.). Ἐπάνω τινὸς φυσῶ, ἐμφυσῶ, κατά τινος πνέω, πανταχόθεν πνέω, διαφυσῶ· ψυχόραν μετρίοις ἀνέμων ἡδυπνόοις αὔραις καταπνέειν.« Εὐριπ. Μηδ. 837. Καὶ καθόλου = πνέω.

Καταπνίγω, Μέλ. ξω. καὶ πνιξοῦμαι, (πνίγω, Ἀνμλ.). Λίαν ἢ διόλου πνίγω· ὅθεν

Καταπνιξις, ἡ. Ἡ διόλου πνῖξις, πνίξιμον.

Καταπνοή, ἡ (καταπνέω). Τὸ καταπνεῖν. Πίνδαρ. Πυθ. Ε'. 161.

Καταπνοος, ον, συνῃφ. νους, ουν, Ὅς τις καταπνέεται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὁ παντοχόθεν καταπνεόμενος. Πολυδ. Α'. 240.

Καταπόδα, καὶ καταπόδας, Ἐπίρ. ἀντὶ κατὰ πόδα, κατὰ πόδας. Κατόπι, ἐπάνω εἰς τὴν πατημασιάν, καταπόδι, (εἰς τὸ κουντό,) παρ' εὐθύς. Ἰδὲ ἐν τῷ πούς. (Ὁ Φώτ. ἔχει. Παρ' αὐτὰ, κατὰ τάξιν· ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ, κατ' ἀξίαν, ὀπίσω.)

Καταπόδρα, ἡ (καταπίνω). Τὸ κάτω μέρος τοῦ φάρυγγος, καταπιῶναι. Παῦλ. Αἰγιν.

Καταποικίλλω, (ποικίλλω). Διόλου ποικίλλω, ἢ διαφορετικῶς ποικίλλω ποιῶ· ἐπὶ δὲ ζωγράφων, ἀντὶ τοῦ, καταζωγραφίζω. Πλάτ. Καλλωπίζω, διαφόρως ποιῶ.

Καταπολαύω, (ἀπολαύω, Ἀνμλ.). Κατὰ κόρον ἢ κακῶς ἀπολαμβάνω. Ἱππιατρ.

Καταπολεμέω, ῶ. Μ. ήσω (πολεμέω). Εἰς τὸν πόλεμον βιάζω τινά. Διὰ τοῦ πολέμου ἀδυνατίζω, ἢ καταβάλλω, νικῶ τινά· ὅθεν

Καταπολέμησις, εως, ἡ. Τὸ καταβάλλειν, νικᾶν διόλου τινὰ εἰς τὸν πόλεμον, ἢ διὰ τοῦ πολέμου ἀδυνάτισις καὶ νίκη κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

*Καταπολιορκέω, Μ. ήσω = Πολιορκέω.

Καταπολιτεύομαι, Ἀπτκ. Μέσ. (πολιτεύω). Διὰ τῶν πολιτικῶν μέτρων καὶ ἐπιχειρημάτων εἰς τὴν διοίκησιν τῶν πολιτῶν ὑποδέσεωσ βιάζω καὶ νικῶ, ἤτοι καταβάλλω τινά, φέρω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, »Καταπολιτεύομαι τὸν δῆμον·« μεταχειρίζομαι τὴν πολιτικήν μου κακῶς, ὅ ἐστι, πρὸς ἰδικόν μου ὄφελος, καὶ γελῶ, ἀπατῶ, ὑποτάττω, ἐξουσιάζω τὸν δῆμον. Πολυδ. Δ'. 36. »Τὴν πλεονεξίαν.« Πλούταρχ. Λυκουργ. 9, διὰ πολιτικῶν ἑτοιμασιῶν εὑρίσκω καιρὸν νὰ καταπολεμήσω, κατασιγάσω, καταπαύσω τὴν πλεονεξίαν.

Καταπολύ, Ἐπίρ. ἀντὶ κατὰ πολύ· Κατὰ πολλά, λίαν, παρὰ πολύ· διὰ πολλά, ἢ εἰς πολλά.

Καταπομπεύω (πομπεύω). Εἶμαι, ἢ εὑρίσκομαι καὶ ἐγὼ εἰς πομπὴν τινά, πομπὴν ὅγω. Περιφέρω τινὰ μὲ παράταξιν· μετ' Αἰττκ. 2) Καυχῶμαι κατά τινος, κομπάζω· μετὰ Γενικ. Λουκιαν.

Καταπονέω, ῶ, Μ. ήσω (πονέω). Δι' ἐργασίας, ἢ κόπου, κουράζω τινά· κάμνω τινὰ νὰ κουρασθῇ, ν' ἀποκάμῃ ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον, καταβαρύνω, ἀσθενῆ ἢ ἀδύνατον ποιῶ· καὶ ἐντεῦθεν 2) ἀντὶ τοῦ, καταβάλλω, κατατροπώνω· ὅθεν

Καταπόνησις, εως, ἡ. κούρασις, κοπίασις, ἢ διὰ τοῦ κόπου ἀδυναμία.

Κατάπονος, ον (πονέω). Διόλου πονεμένος, κακοπιασμένος, κουρασμένος, κοπιασμένος. Πλούταρχ. Σύλ. 29. καὶ εἰς Μάρ. 45. 2) κοπιαστικός, ὁ αὐτ. εἰς Τιμολ. 36. »Ἐκβεβιασμένος καὶ καταπόνοις ἔοικε τὰ ζωγραφήματα.«

Καταποντίζω, Μ. ίσω, Ἀττκ. ιῶ, (ποντίζω). Βυθίζω, φέρω, ἢ ῥίπτω τινὰ εἰς τὸν βυθόν, εἰς τὸν πάτον τῆς θαλάσσης· καθόλου δέ, Ἐπὶ τὰ κάτω βυθίζω, πνίγω. Ἰωσηπ. ἀρχ. Η'. ζ'. 5. »Εἰς βόρβορον καταποντίζειν·« πνίγειν τινὰ εἰς τὴν θάλασσαν· ὅθεν

Καταποντισμός, ὁ. Τὸ εἰς τὴν θάλασσαν πνῖξιμον, βύθισμα.

Καταποντιστής, οῦ, ὁ. Ὅς τις βυθίζει, πνίγει τινὰ εἰς τὴν θάλασσαν, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ πειρατῶν.

Καταποντόω, ῶ· = καταποντίζω, Ἡρόδ. 3, 20. Πλάτ. καὶ Ἀππιαν.

Καταποπέρδω. Σουΐδ. ἐν τῷ Μέσ. Καταποπέρδομαι, (ἀποπέρδω, Ἀνμλ.).=Καταπέρδω μετὰ Γενικ.

Καταπορεύομαι, Ἐπὶτὰ κάτω πορεύομαι· ἔρχομαι, ὑπάγω πρὸς τὰ κάτω. 2) ἐπιστρέφω, κατέρχομαι, ἐπιστρέφω ἐκ τῆς ἐξορίας εἰς τὴν πατρίδα. Πολβ.

Καταπορέω, Μ. ήσω, = ἀπορέω, παρ' Ἱπποκρ. »Ἢν κατηπορηθῇ ἢ ἀμεληθῇ·« ἂν ἀπὸ ἀμάθειαν, ἀπειρίαν, ἢ ἀμέλειαν παραβλέψωσι τὴν ἐξάρθρωσιν.

Καταπορθέω, Μ. ήσω, (πορθέω). Λίαν, ἢ διόλου πορθέω, καταλεηλατίζω, ἐρημώνω, κατεξουσιάζω.

Καταπόρευσις, εως, ἡ. Ἡ διὰ τῆς πορείας προξενουμένη βλάβη καὶ φθορὰ τῶν ὑπαρχόντων· ἢ κατάχρησις τῆς πορείας· ἐκ τοῦ

Καταπορεύω, (πορεύω). Κακῶς καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον πορεύω· φθείρω τὰ ὑπάρχοντά μου, ἢ βλάπτω ἐμαυτόν διὰ τῆς πορείας. 2) διὰ τῆς πορείας ἀτιμάζω γυναῖκα τιμίαν τινά. 3) Φέρω, ἢ διοδεύω γυναῖκα τινὰ εἰς πορείαν, ἢ εἰς τὸ πορνοστάσιον. Ἡρόδοτ.

Καταπορνοκοπέω, ῶ, Μ. ήσω (πορνοκόπος). Φθείρω τὰ ὑπάρχοντά μου μετὰ πορνῶν. Πολυδ. Γ'. 117.

*Καταπορσαίνω, Ὅμρ. Ἵμν. Δμτρ. Ἡ κατὰ ἀποδτ. εἰς τὸ Δώματα. Ζ. τὸ ὁπλοῦν.

Καταπορσύνω, Μέλ. υνῶ. Ξενοφ. Κουρουπ. Α'. ς'. 17. ὁμῳβλ. ἀιόγν. ἀντὶ, πορσύνω.

Κατάποσις, εως, ἡ (καταπίνω). Ἡ πρᾶξις τοῦ καταπίνειν τὰ φαγητὰ καὶ ποτά. 2) ὁ φάρυγξ, καταπιῶναι, ἐσωφάγος. Διοσκορ.

Καταπότης, ου, ὁ. Ὅς τις καταπίνει, φαγᾶς.

Καταπότιον, τό· καὶ, κατάποτον, τό· Πᾶν ὅ,τι καταπίνεται· π. χ. ἓν σφαιρίδιον (χάπι) ἢ ποτόν. Ἰατρ. κυρίως εἶναι οὐδέτερον τοῦ, κατάποτος, ὁ ἐπιτήδειος, ἢ διωρισμένος, ἀνήκων εἰς τὸ καταπίνεσθαι.

*Κατάποτον, καὶ κατάποτος. Ἴδ. τὸ πρῶτον.

*Καταπότρα, = καταπόδρα.

Καταπόω, ἴδε καταπίνω.

Καταπραγματεύομαι, Ἀπτκ. Μέσ. (πραγματεύομαι). Ἐφευρίσκω μέσα, καὶ μεταχειρίζομαι αὐτὰ ἐναντίον τινός· μετὰ Γρηγ. Ναζ. »τοῦ λιμοῦ«

Καταπρακτικός, ἡ, ὀν· καὶ Ἐπίρ. κτικῶς (καταπράσσω). Ὅς τις εἶναι ἱκανός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ φέρῃ τι εἰς πρᾶξιν, εἰς κατάστασιν, εἰς ἔργον, ἢ εἰς τέλος· νὰ τὸ τελειώσῃ.

Καταπρανής, ες, Δωρκ. ἀντὶ καταπρηνής.

Κατάπραξις, εως, ἡ. ἐκτέλεσις, ἐκπλήρωσις, τὸ διόλου βάλλειν εἰς πρᾶξιν. »Ἐντολῶν κατάπραξις.« Ἐλκῆμ. Ἀλεξ.

Καταπράσσω, καὶ Ἀττ. — ττω. Μ. ξω (πράσσω). Ἐκτελῶ, ἐκπλήρω ἐνεργῶν, διόλου πράττω, ἀποτελειόνω ἐπιχείρημά τι· ἢ ἀπολαμβάνω, ψθάνω, ἀποκτῶ τὸν σκοπόν μου. Μέσως, ἀντὶ τοῦ, κτῶμαι, ἀποκτῶ. Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ. ἑ. 76. »Ἀρχὴν καταπράξαι,« ἀντὶ, καταπράξασθαι.

Καταπραύνσις, εως, ἡ. Ἡμέρωσις, ἡμεροποίησις, ἡσυχία.

Καταπραύνω, (πραΰνω). Καθησυχάζω, ἡμεροποιῶ.

Κατάπρεμνος, ον (πρέμνον). Καθ' Ἡσύχ. = κατάκλαδος, κυρίως, πολυπρεμνος.

Καταπρεσβεύω, (πρεσβεύω). »Τινός.« Πολυβ. ΙΓ'. 11. δέχομαι καὶ φέρω, ἢ ἄγω πρεσβείαν τινὰ πρὸς τινα.

Καταπρήθω, Μέλ. πρήσω (πρήθω). = καταπίμπρημι, κατακαίω.

Καταπρηνής, ές, (πρηνής). Κατωφερής, κατηφορικός, κατήφορος, ἢ ἐπὶ τὰ κάτω φερόμενος, ἢ κρεμάμενος, κατεστραμμένος. Ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν καταχρεμάμενος, κατακλινόμενος. »Κατα-

πρηνεῖ χειρίω. Ἰλ. Π. 792. Ο, 114. καὶ Ὀδύσ. Ν. 164. 199. μὲ ἀνοικτὴν παλάμην. Πρβλ. καὶ Ὀδ. Τ, 467.

Καταπρηνίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τινὰ κάτω ἀπὸ τινὰ κρημνὸν, ἢ κατηφορικὸν τόπον, κατακρημνίζω. Ἐπιγράμ.

*Καταπρηνόω, = τῷ ἀντρ.

*Καταπρηνόω, Ἰωνικ. ἀντὶ Καταπραύνω.

Καταπρίω, (πρίω) Διόλου πρίω, καταπριονίζω. Ἱππόκρ. Ζ, 36. Κατακόπτω, καταδάκνω, διαχωρίζω μὲ τοὺς ὀδόντας, μὲ τὸ πρίονιον. »Τοῖς ὀδοῦσι καταπρίων

Καταπροδίδωμι, Διόλου προδίδω, εἰς προδοσίαν, ἢ εἰς κίνδυνον βάλλω τινά. Λουκιαν.

*Καταπροδίδωμι, Μ. δώσω (προδίδομι) Προδίδω, ἐγκαταλείπω, παραιτῶ. Ἀριστοφ. Σφκ. 1080.

Καταπροιήμι, (προιῆμι) Ἐχθρικῶς, ἢ μετ' ὀργῆς ῥίπτω, ἀφήνω τι κατά τινος· μετὰ Γενικ. καὶ ἐντοῦθεν Μέσως, καταπροιέμαι· ἀποῤῥίπτω, καταῤῥοῶ. »Καταπροιεῖσθαι ἀλλήλων ἀντὶ τοῦ. παραιτεῖσθαι, ἀπόστοι γίνεσθαι. Προκόπ. Ἀνέκδ. Β'. (Περὶ πρωτοῦ. ἰδ. τὸ Ἵημι.)

Καταπροίξομαι, Ἀττικ. χωρὶς σημείων διαιρέσεως, καταπροίξομαι. Μέλλων ἄνευ λοιπῶν χρόνων, παρὰ τὸν Ἀόρ. 1. Καταπροίξαιτο, παρὰ Θεμιστ. λογ. 14. ἀρχ. ἀλλ' ἀμφιβλ. (προΐξ) Κυρίως, Μάταιος, εἰς τὰ χαμένα, ἀγλ. χωρὶς ἀντάμοιβὴν, ἢ παιδείαν ποιεῖν τι. Ἔστι δὲ ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ κακοῦ, πάντοτε ἐπὶ διαβεβαιώσεων καὶ μετὰ τῆς ἀρνήσεως ἢ κάλλιον, καταπροίσσομαι, ματαίως προτείνω, ἀωρεὰν δίδωμι, χαρίζω τὸ σφάλμα τινός. ὅθεν Μέλ. καταπροίξομαι. Ἐνίοτε μετὰ Γενικ. τοῦ πάσχοντος τὴν ἀδικίαν πρστ. »Ἐμοῦ δ' ἐκείνος οὐ καταπροίξεται Ἀρχίλ. λόγ. 23. Ἀριστοφ. Νεφ. 1340. Σφκ. 1396. »Οὐ καταπροίξει ἐμοῦ. — 2) μετὰ Μετοχ. »Οὐ λωβητάμενος ἐμὲ καταπροίξεται Ἡρόδ. 3, 156. »Οὐ καταπροίξεται ἀποστάντεα Δὲν θὰ μείνουν ἀτιμώρητοι διὰ τὴν ἀποστασίαν τους. Ἡρόδ. 5, 05. Πρβλ. 7, 17. Ἀριστοφ. Σφκ. 1366. Θεσμφ. 566, Ἱππ. 435. »Οὐ καταπροίξει ποιήσας· μὴ, στοχάζεσαι, ὅτι τὸ κάμνεις ματαίως, ἐγὼ βέβαια θέλω τὸ ἐκδικήσῃ εἰς ἄλλον καιρόν — 3) Καὶ ἀπολύτως »Οὐ δωρεὰν γελάσεις, ὁ ἐστὶ, ματαίως καὶ ἀπαιδεύτως καταφρονήσεις. Δὲν θέλεις μείνει ἀπαίδευτος· ὡς τὸ, »οὐ κατὰ πρᾶξιν ποιήσας ἔσῃ. Ἡρόδοτ. 3, 56. 4, 105. καὶ Ἀριστοφ. Οὕτως καὶ οὐ καταπροίξεσθαι ἔφην Ἡρόδ. 3, 36. ὡς καὶ ἐν τῇ τοῦ λαοῦ τῶν Ἀθην. γλώσσῃ οὐδὲ καταπροίξειν — Κατὰ πρώτην φορὰν φαίνεται νὰ μετεχειρίζετο τὴν λέξιν ὁ Ἀρχίλοχος, συχνότατα εὑρίσκεται παρὰ τοῖς Ἰωσι, καὶ ἔβρτ. παρ' Ἡρόδ. Παρὰ τοῖς Ἀττικ. τὴν μετεχειρίζετο μόνον ὁ κοινὸς λαός. ὅθεν ἔβρτ. παρ' Ἀριστοφ. καὶ μόλις εἰς πολλὰ μετγνστρ. συγγραφεῖς ἔγινεν ἡλέξις κοινή. Valck ἐν Ἡρόδ. 3, 36. Lobeck Φρύνχ. σ. 169.

Καταπρολείπω, Μέλ. ψω, (προλείπω) Διόλου παραιτῶ, ἀφήνω ὀπίσω, ἀφήνω, ἢ βάλλω τινὰ εἰς ἀνάγκην, εἰς κίνδυνον. Ἀπολλών. Ἀργ. Γ. 1164. »Ὅσι τοὺς γε καταπρολιπὼν ἐλιλάσθην.

Καταπρονομεύω, Διόλου προνομεύω.

Καταπροτερέω, ῶ. Μ. ήσω (προτερέω) μετὰ Γενικ. Λίαν προτερέω, εἶμαι πρότερος, ἀνώτερος τινος κατὰ τὰ προτερήματα, ὑπερβαίνω τινά. Διόδωρ. Σικ. ιζ'. 35. καὶ Πολύβ.

Καταπροχέω, Μέλ. εύσω. Παρ. κέχευκα. (προχέω, Ἀμλ.) καταχέω, κατὰ πολλὰ χύνω. »τί τινος π. χ. »Δάκρυα παρειῶν Ἀπλν. Ρ'. 3. 1118. προσυπακουομ. τοῦ ἐπὶ τι, ἢ κατὰ τι, ἢ τὸ ἐναντίον, ἐνώπιον.

Καταπρωκτίζω, Μ. ίσω (πρωκτός) = καταπυγίζω. Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1155.

Καταπρωκτος, ον, (πρωκτος), = καταπυγος, Ἀριστοφ. ἐκλησ. 364.

Καταπτηχών, ούσης, ὁ. Μετχ. Ἀόρ. 2. τοῦ ῥμτ. καταπτήσσω. Ὁ κρυπτῶν, σκύπτων, φοβίζων ἑαυτόν· ὁ κρυφίως ἕρπων. Αἰσχλ. Εὐμν. 240. ἔνθα πρότερον ἐσφλμν. καταπτηχὼς ἀνεγνώσθη.

Καταπτάω, ῶ. Συνηθέστερον τὸ, καταπτημι. μέσως, καταπταμαι. μέλ. -ήσομαι, ἐπὶ τά, ἢ πρὸς τὰ κάτω πετῶ. Λουκιαν.

Κατάπτερος, ον. (πτερόν) Λίαν πτερωτὸς, ὁ πτερὰ ἔχων. Αἰσχύλ. Προμ. 797. ὅθεν

*Καταπτερόω, κάμνω τι νὰ πτερὰ, τῷ δίδω πτερὰ, τὸ κάμνω πτερωτόν.

*Καταπτήσσομαι, Μ. τοῦ καταπέτομαι.

Καταπτήσσω, Μ. ξω, Πτκ. Ἀόρ. 2. κατέπτην. 3. ὀνίκ. πρστ. καταπτήτην. Ἰλιάδ. Θ, 136. Πρκμ. κατέπτηκα, καὶ κατέπτηχα, Πτκ. Πρκμ. καταπεπτηώς, υῖα. ός. ὅθεν »ἡλιῶ καταπεπτηυῖαι Ἡσόδ. Ἀσπ. 265. (πτήσσω) Ἐκπλήττομαι, μένω ἐκστατικὸς, σκύπτω, καταφοβίζομαι Ἰλιάδ. Θ, 136. πρβλ. Ὀδσ. Θ, 190 κρύπτομαι, ἕρπω κρυφίως. Ἰλιάδ. Χ, 191. καθέλου δὲ, εἶμαι δειλὸς, φοβιστόρης, ἐντρεπαλὸς, καταφοβισμένος, πράττω ἢ ὁμιλῶ ὡς τοιοῦτος. ἔβρτ. συχνάκις ἐν τῷ Μέσ, διόλου εἰς τὴν σημασ. τοῦ ἐνεργτκ. ἀλλὰ καὶ μετ' Αἰτκ. »καταπτήσσομαί τινα, ἢ, τινι φοβοῦμαι ἀπό τινα, ἢ ἀπό τι. Ἡλιόδ. Θ'. »καταπτηχέναι τὴν ἐπέλευσιν. = Ὥστε φοβεῖσθαι τὴν ὅσον οὔπω ἀπειλουμένην ἐπέλευσιν· ὡς τὸ καταπλήσσομαι. πρβλ. Καταπτώσσω.

Καταπτίσσω, Μ. ίσω (πτίσσω) Διόλου πτίσσω, συντρίβω, κοπανίζω. Πλούταρχ.

Καταπτοέω, ῶ. Μ. ήσω (πτοέω) Λίαν φοβίζω, τρομάζω. Γεωπον. Β'. β'. 5.

*Κατάπτομαι, ἀντὶ Καθάπτομαι, Ἡρόδ.

*Καταπτόω, Μ. ώσω. Δίδει χρόνους εἰς τὸ καταπίπτω.

Κατάπτυστος, ον, (καταπτύω) Διόλου ἐμπτυσμένος, (ψυσμένος), ἐξουδενημένος, ἄξιος ἐμπτυσμοῦ, μίσους καὶ ἀποστροφῆς, συκχαμερός. Δημοσθ. καὶ Εὐριπ. Τρωάδ. 1024. Ὁ Ἀναπρέων ἔχει καὶ θηλυκ. καταπτύστην. Πολυδ. Β'. 103.

Καταπτυχής, ές, (πτυχή) Ὁ πολλὰς πτυχὰς ἔχων. Θεόκριτ. ΙΕ'. 35. »Καταπτυχὲς ἐμπεριόνευμαι. Ἄρα, φαρδύ, μακρύ· τὸ πολλὰς διπλωσεῖς ἔχον.

Καταπτύω, Μ. ύσω, (πτύω) μετὰ Γενικ. κατά τινος πτύω, ἐμπτύω, ψύω ἐπί τινος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ συκχαρίας, ὅθεν ἀντὶ τοῦ, Συκχαίνομαι. ἀποστρέφομαι. Lobeck Φρύνχ. σ. 17.— 2) Μετ' Αἰτκ. καταπτύω, γεμίζω τινὰ ἀπὸ πτυσίματα.

Κατάπτωμα, τό. (καταπίπτω) Τὸ ὁποῖον ἔπεσεν, ἐκρημνίσθη κάτω, κρέμισμα, ἐρείπιον, — 2) Τὸ ἐπεσμένον εἶναι, ἢ ἀδύνατος καὶ ἀθλία κατάστασις· μεγάλη ἀδυναμία τοῦ ἀσθενοῦς.

Κατάπτωσις, εως, ἡ. (καταπίπτω) Τὸ κάτω πίπτειν, κρημνίζεσθαι, ἢ ἐπὶ τὰ κάτω πτῶσις, πέσιμον.

Καταπτώσσω, = καταπτήσσω. Σκύπτω, εἶμαι δειλὸς, φοβοῦμαι. Ἰλιάδ. Δ, 224. 340. Ε, 254. 476.

Κατάπτωτος, ον, (καταπίπτω) Ὁ κάτω πεσμένος, ἢ πίπτων.

Καταπτωχεύω, (πτωχεύω) Διόλου πτωχὸν ποιῶ τινα. Πτκ. »Τύχαι καταπτωχευμέναι· πάμπτωχαι περιστάσεις τῆς τύχης, εἰς τὰς ὁποίας καταντᾷ τινὰς νὰ ζητῇ, νὰ διακονεύῃ. Διον. Ἁλικ. Θ'. 51. »Τῶν μὲν ἐν δόξῃ καταπτωχευμένων εἰς θέατρα καὶ δεῖπνα καὶ φιλαρχίαν, αὐτοὶ ἐξόδευσαν κακῶς τὴν περιουσίαν των καὶ ἔγιναν πάμπτωχοι. Πλούταρχ. Κικέρ. 10.

Καταπυγέω, ὁ Σουιδ. ἔχει καταπυγῶν, καταστελγαίνων. ἀμφ. = καταπυγίζω.

Καταπυγής, ές, ὁ καταπύγων, ὁ μέσος δακτυλος, καὶ ὁ κατωφερής. Ἡσύχ.

Καταπυγίζω, Μ. ίσω = πυγίζω, κατ' ἐπίτασιν. Σχόλ. Ἀριστοφ.

Κατάπυγος, ον, = καταπύγων. ὅθεν

Καταπυγοσύνη, ἡ. ἀσέλγεια, ἐξαιρέτως δὲ, ἢ εἰς τὸ παρὰ φύσιν· ἀρσενοκοιτία. Ἀριστοφ. Νεφ. 1023.

Καταπυγόσυνος, η, ον = καταπύγων. Ὁ ἀσελγὴς περὶ τὴν πυγήν. Ὁ Κρατῖνος (Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 24.) ἐπὶ γυναικείου γένους καὶ καταπυγοσύνην πολλαχῆ κυνοπιδαν λέγει.

Καταπύγων, ονος, ὁ, ἡ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 644. Θεσμφ. 220. οὐδετ. καταπύγον, καὶ πτκ. καταπυγών, ῶνος, ὁ (πυγή) ὁ λίαν ἀσελγὴς, καὶ μάλιστα εἰς τὸ παρὰ φύσιν, ὅ ἐστι περὶ τὴν πυγήν. ἀρσενοκοίτης, (κολομπαρᾶς). Ἔτι δὲ καὶ ὁ εὐρυπρωκτος, ὁ καταπεπορευμένος, ὁ τὴν μιαρὰν ταύτην πρᾶξιν πάσχων. Αἱ πλάγιαι πτώσεις εἶναι ὀρθότερον νὰ γράφωνται διὰ τοῦ ο. Ἰδ. Lobeck Φρύνχ. σ. 195. Τὸ Ἀνμλ. Συγκρ. καταπυγωνέστερον. Ἀριστοφ. Λυσ. 776.

Καταπυθω, Μ. ύσω (πύθω) Σήπεσθαι ποιῶ. κάμνω τι νὰ σαπῇ, νὰ γίνῃ σάπιον, ἀφήνω τι νὰ καταπαπῇ. Τμν. Ὁμρ. Παθητικ. Σήπομαι, σάπιος γίνομαι, σαπίζω. Ἰλ. Ψ, 328. »Ξύλον, οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ.

Καταπυκάζω, Μ. ίσω (πυκάζω) Πυκνὸν ποιῶ, καλὰ γεμίζω, ἢ σκεπάζω τι.

Κατάπυκνος, ον, Λίαν πυκνὸς, ἢ πολλὰ στερεὸς, ἢ πλήρης. Ἱπποκρ. »Κατάπυκνος κοιλίαν.

Καταπυκνόω, ῶ. διόλου πυκνόω, πυκνὸν ἢ γεμάτον ποιῶ. Ἐπισωρεύω, ἐνδυναμώνω, πληθύνω, ὅθεν

*Καταπύκνωσις, εως, ἡ. Ἐνδυνάμωσις, Ἐπισώρευσις, αὔξησις, πλήθυνσις. Δειν. Ἀλ. Ἡ πυκνοτάτη πύκνωσις. Ἀλκίφρ. 3. 55.

Καταπυκτεύω, (πυκτεύω) πυκτεύων νικῶ.

Καταπυρίζω, (πῦρ) κατακαίω, διόλου πυρώδες ποιῶ. Ἀνάπτω, ἀμφ.

Κατάπυρος, ον, (πῦρ) Ὅλος πῦρ, κόκκινος ὡς τὸ πῦρ. Λίαν θερμός. — 2) Ἀνημμένος, καίων.

Καταπυρπολέω, ῶ. Μ. ήσω (πυρπολέω) διόλου πυρπολέω, ἀφανίζω διὰ τοῦ πυρός, κατακαίω, φλογίζω. Ἀριστοφ. Θεσμφ. 243.

*Καταπυρρος, ον (πυρρός) Πολὺ κόκκινος, κατακόκκινος.

Καταπυτίσκω, (πυτίσκω) Καταῤῥαντίζω, διὰ τοῦ ῥαντίσματος ψεκάζω. Ἱπ.

Καταπώγων, ον, γενικ. ονος (πώγων) ὁ μακρὰν γένειον ἔχων, γενάτος. Διόδ. Γ'. 63.

Καταπωλέω, Πωλῶ. Κύριλ. Ἀλεξάνδρ.

Κατάρα, ἡ. κακὴ ἀρά, ἢ κατά τινος ἀρά. ἰδὲ Ἀρά.

Καταραθυμέω, Μ. ήσω. = καταῤῥαθυμέω.

Καταραίζομαι, ὡς Πτκ.

*Καταραιρημένος, Ἰωνικ. Μτχ. Πρκμ. Πτκ. ἐκ τοῦ καθαιρέω, ἀντὶ καθῃρημένος. Ἡρόδ.

Καταρακόω, = καταῤῥακόω,

Καταράκτης, ου, ὁ, κάλλιον καταῤῥάκτης. Τὸ ἀνωθεν κάτω φερόμενον, πιπτόμενον ὕδωρ. Πτῶσις, πέσιμον, κρέμισμα τῶν ὑδάτων μεγάλου τινὸς ποταμοῦ ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ καὶ πετρώδους μέρους ἐπὶ τὰ κάτω. — 2) παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ζ'. 7. φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ τῶν ποταμῶν, διορυγμάτων, καναλίων, κλείθρον, ἤτοι τὸ τοῦτο εἶδος θύρας, δι' οὗ ἀνοίγουσι καὶ κλείουσι τὸ ῥεῦμα αὐτῶν. ἰδὲ. Καταῤῥάκτης — 3) Παρὰ

Διοδώρ. Σικ. 12. 97. λέγεται ἡ τοῦ ὕδατος σφοδρὰ περιστροφή, ἡ δίνη. — 4) Εἶδος θύρας ἐπὶ τὰ κάτω κλειούσης, κλαβανή, ἡ καὶ «θύρα καταῤῥακτὴ καὶ ἐπιῤῥακτὴ» λεγομένη. Πλουτ. εἰς Ἄρατ. 26., Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. καταπακτός. Ἡρόδοτ. Ε. 16. — 5) Τὸ ὀπισθεν τῆς θύρας συρόμενον ἐκ τοῦ τείχους ξύλον, δι' οὗ κλειδόνουσι, καὶ ἀσφαλίζουσι τὴν θύραν. «Κλεῖθροις καὶ μοχλοῖς καρτεροῦς ὄντας καταῤῥάκταις». Πλούταρχ. Ἀντων. 77. ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ Διάδρομος. — 6) Εἶδος θαλασσίου ὀρνέου, τὸ ὁποῖον ὁρμητικῶς ἐπὶ τὰ κάτω φέρεται. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 12. Peleconus bassanus. Λιν.

*Καταῤῥακτικός, ή, όν (καταῤάσσω) Σφοδρῶς κτυπῶν. Ὁρμητικός Ἑρμ. Καταρακτικῶς.

Καταῤῥόομαι, ῶμαι. Μ. ώσομαι, Ἰων. ήσομαι, Ἀπστ. Μέσ. (ἀῤῥόομαι, ἀνμλ.) Εὐχομαί τι εἰς τινα, καὶ ἐξρτ. κακόν τι «Ἀλγεά τινι» Ὀδσ. Τ, 330. χωρὶς Δοτκ. μόνον μὲ τὴν Αἰτκ. τοῦ πργμτ. «Πολλὰ κατηῤάτου εὔχετο νὰ γίνουν πολλὰ κακὰ, ἕκαμνε μεγάλας κατάρας. Ἰλ. Ι, 454. Μετ' Ἀπρμφ. «Καταῤῥῶται δ' ἀπολεσθαι» Τὸν καταῤῥῶται νὰ χαθῇ, νὰ ἀφανισθῇ, Θέογν. 277. Μόνον μετὰ δοτκ. τοῦ πρσπ. Καταῤῥῶμαί τινα, Ἀρστφ. Βτρχ. 746. ἐν δὲ τῇ Ν. Δόκ. εὑρίσκεται ἀντὶ τῆς Δοτκ. ἡ Αἰτκ. ὡς καὶ ἐν τῇ Συνδ. ὅθεν

Καταράσιμος, ον, ἄξιος κατάρας, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ καταῤάται τινάς. (υ – – υ υ) ἐκ τοῦ

Κατάρασις, εως, ἡ. τὸ καταῤάσσαι, κατάρα. (υ – – υ)

Καταῤάσσω, καὶ Ἀττκ. άττω, Μ. ξω (ἀῤάσσω) ταυτόν τῷ, καταῤῥήγνυμι. κρεμνίζω, ῥίπτω κάτω συντρίβων, σαρίζω.

Κατάῤῥατος, ον, (καταῤόομαι) Κατηραμένος, ὁ ὑπὸ κατάραν ὤν, ἄξιος κατάρας. Ἀρστφ. Εἰρ. 33. (Ἐπκ. υ – – ν, Ἀττκ. υ υ – υ, Herm. Σοφκλ. Οἰδ. Τύρ. 1337. Seidl. dochm. σ. 71.)

Καταραψῳδέω, Μ. ήσω = φλυαρέω. Ἡσύχ.

Κατάρβυλος, ον, (ἀῤβύλη) παρὰ Σοφοκλ. «Χλαῖνα καταῤβυλος.» = Ποδήρης, ἡ μέχρι τῶν ὑποδημάτων φθάνουσα.

Καταργέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀργέω) Ἀμελῶ, δὲν κάμνω τι, δὲν ὠφελοῦμαι ἀπ' αὐτό, δὲν τὸ μεταχειρίζομαι πρὸς ὄφελός μου «τοὺς καιροὺς» ὅθεν — 2) Ἀφήνω ἀμεταχείριστον, ἄχρηστον, ἀργόν, ἀφήνω τι νὰ ἡσυχάσῃ, δὲν τὸ κινῶ. Εὐρπ. Φοίνισ. 760. «Ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρας» Διὰ νὰ μὴ σταυρώσωμεν τὰ χέρια, νὰ τὰ ἀφήσωμεν ἀργὰ καὶ ἀνενέργητα. Διὰ νὰ μὴν ἐμποδίζωμεν τὸ ἔργον τῶν χειρῶν μας, δηλ. τὸν πόλεμον. — 3) Ἀφαιρῶ ἀπὸ τινος τὸ εἶναι ἐνεργὸν ἢ ἔχειν τὸ κῦρος, ἀνηρῶνω, καταπαύω, σηκώνω, ἐξαλείφω.

*Καταργητέος, τέα, έον. Ῥμτκ. Ἐπίθ. τοῦ πργμν.

*Καταργίζω, Μ. ίσω (ἀργός) Ἀφήνω τι νὰ βραδύνῃ, ἢ νὰ διστάζῃ, Αἰσχλ. Ἑπτ. Θηβ. 376. κατὰ Herm. «Οὐ καταργίζει πόδαν» ἀντὶ τοῦ ἀκατανοήτου «οὐκ ἀπαρτίζει πόδα.»

Κάταργμα, τό. (καταῤχω Μέτ.) Πληθυντ. παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Θησ. 21. αἱ ὡς θυσίαι προσφερόμεναι ἀπαρχαί. — 2) Θυσία καθαρά, = πρόθυμα. Πᾶν, ὅ,τι πρὸ τῆς θυσίας προσφέρεται, ἢ δὲ οὐ καθαγιάζεται τὸ θῦμα· τὸ παρὰ Ῥωμαίοις mola salsa. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταῦρ. 40. καὶ, (2 33) 244. ἰδέ. καταῤχόμαι.

Κατάργυρος, ον, (ἄργυρος) ὁλόλου ἀργυροῦς, ἠργυρωμένος, ἀσημωμένος, ἢ ἀσήμενος, ὅθεν

Καταργυρόω, ῶ. Ὁλόλου ἀργυροῦν ποιῶ, ἀσημόνω ἢ χρυσόνω, μετ' ἀργύρου ἐπαλείφω, γανόω τι. 2) Μτφρκ. «Κατηργυρωμένος» Ὁ δὲ ἀργυρίων ἀγορασθείς, ἤτοι δωροδοκηθείς. Σοφοκλ. Ἀντ. 1077.

Καταρδεύω, (ἀῤδεύω) βρέχω, ὑγραίνω, ποτίζω, = Καταῤδω. ὅθεν

Καταρδευτος, ον, βεβρεγμένος, μουσκευμένος, ὑγρός, ποτισμένος.

Καταῤδω, (ἄῤδω) = Καταῤδεύω. καὶ μεταφορ. ταυτόν τῷ, εὐφραίνω, καὶ ἐξρτ. ἐπισωρεύω, καταπλακώνω μ' ἐπαίνους Ἡσύχ. ἐξ Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 658. παράλληλον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ τοῦ Πινδάρ. Ἰσθμ. ς'. 94.

Καταρέζω, = Καταῤῥέζω.

*Καταρέομαι, ἡ καταρέωμαι, Ἰων. ἀντὶ καταῤάομαι, Ἡρόδ. 2, 39.

Καταρέσκω, (ἀρέσκω. Ἀνμλ.) Λίαν ἀρέσκω. Μέσ. καταρέσκομαι, ὅθεν. Καταρέσαντος, ἀντὶ καταινέσαντος· ἐν χειρογράφ. Ἡροδότ. Γ'. 53.

Κατάρης ἄνεμος. Ὁ ἀνωθεν καταπίπτων, ὁρμητικός, ἄνεμος. Ἀνεμοστρόβιλος. Ὁ συνεστραμμένος καὶ καταῤῥάπτων. Εὐστάθ. ἐξ Ἀλκαίου καὶ Σαπφοῦς λφ. 94. (καταῤῥήγνυμι) ὅπου ἄλλοι, κατόρτης, ἐκ τοῦ, καταίρω, ἀναγινώσκεσθαι παραινοῦσι.

Καταῤόρω, (ἀῤόρω) διαλύω τὰ ἄρθρα.

Καταρρηγηλός, λή, λόν. (ῥηγέω). Λίαν ῥηγηλός, φρικτός, φοβερός, μυστητός. Ἀντθ. τῷ φίλος, Ὀδυσ. Ξ. 226. (ἐν Ὀδσ. υ – – – υ)

Καταριθμέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀριθμέω) ἐμπροσθεν τινος ἀριθμῶ, μετρῶ, ἀριθμοῦμαι, μεταξὺ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀριθμῶ. συναριθμῶ, κυρίως ὅμως, λογαριάζω τι ἐμπροσθεν τινος, δείχνω, παραστήσω αὐτῷ τὸν λογαριασμόν, ἢ λογαριάζω καθ' ἕνα ξεχωριστά. ὅθεν

Καταρίθμησις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ καταριθμεῖν.

*Καταριπίζω (ῥιπίζ) καταφυσῶ, καταπνέω. Εὐμαθ. 7.

Καταριπτάζω, καὶ, καταρίπτω, Ἰδ. καταῤῥίπτω.

Καταριστάω, ῶ. Μ. ήσω, (ἀριστάω) διὰ τοῦ ἀρίστου φθείρω, κατεξοδεύω εἰς τὸ ἄριστον, εἰς τὸ γεῦμα. Ἀθήν. Γ'. ς'.

Καταριστεύω, ἀποδεικνύω ἐμαυτὸν ἄριστον, ἀνδρεῖον κατά τινος. (κάμνω παλληκαριάν, μπραβούραν). Πολυδ. Α'. 176.

Καταρκέω, ῶ. Μ. ήσω. = ἀρκέω κατ' ἐπίτασιν, Ἡρόδ. καὶ Εὐριπ.

Καταρκής, ές, = τέλειος, ἀσφαλής. Ἡσύχ. ὅπου ἡμαρτημ. καταρχής, κείται.

Καταρκτικός, ή, όν. (κατάρχω) Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτηδειος εἰς τὴν ἀρχήν, ἢ εἰς τὸ καταρχειν. «Αἴτιον καταρκτικόν». Πλούταρχ.

*Καταρμόζω, Ἰων. ἀντὶ, καθαρμόζω.

*Καταρνέομαι, Ἀπστ. μετὰ μετ. Μέλ. ήσομαι καὶ Πστκ. Ἀορ. (ἀρνέομαι) Ἀρνοῦμαι, Σοφκλ. Ἀντ. 442.

Καταρόω, ῶ. (ἀρόω) διόλου ἀρόω, αὐλακίζω, σύρω, τραβῶ αὐλακιαῖς, ἀροτριῶ (κάμνω χωράφι), Σπείρω. Ἀριστοφ. Ὄρν. 582. Μεταφορ. Γεννῶ.

*Καταῤῥαγείς, εῖσα, έν. Μετχ. ἀορ. 2. πστκ. τοῦ καταῤῥήγνυμι.

Καταῤῥαγή, ἡ. Τὸ ἔσχισμα, τὸ σχάσμα. Τὸ ἐσχίζειν. = καταῤῥηξις.

Καταῤῥαθυμέω, ῶ. Μ. -ήσω (ῥαθυμέω) διὰ ῥαθυμίας καὶ ἀμελείας ἀμελῶ, παραβλέπω χάνω, ἀμελῶ τι. Πστκ. «τὰ καταῤῥαθυμηθέντα» τὰ ἐξ ὀλιγωρογνωμίας, ἀφροντισίας ἀμεληθέντα, ἢ ἀπορριφθέντα». Δημοσθ. Φιλ. 1, 7. 2) Ἁμαρτ. «Καταῤῥαθυμήσαντες ὑστερίζουσιν· δι' ἰδίαν ἀμέλειαν, ἀφροντιστίαν καὶ ὀκνηρίαν μένουσιν ὀπίσω. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ'. ε'. 13. — 3) Εἶμαι ὁλόλου ἀμελής, ἢ ὀκνηρός.

*Καταῤῥαίζω, Μ. ίσω. Καταπρκύνω, πόνον. Κύρλ. Ἀλεξνδρ.

Καταῤῥαίνω, (ῥαίνω) Μ. ανω. Ραντίζω, βρέχω ἀπ' ἐπάνω.

Καταῤῥακόω, (ῥακόω) Καταξεσχίζω, κάμνω παλιοῦρι, ἢ ῥάκος. Σοφκλ. Τρχν. 1103.

*Καταῤῥακτήρ, ῆρος, ὁ. Σπανιώτρ. τύπος τοῦ καταῤῥάκτης.

Καταῤῥάκτης, ου, ὁ. (Καταῤῥήγνυμι) = καταῤάκτης. — 2) Παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1590. «Καταῤῥάκτης ὁδός». Ἐπθτκ. = οὐδὸς Δρόμος κατωφερὴς καὶ κρημνώδης.

Καταῤῥακτός, τή, τόν. (καταῤῥήγνυμι) Καταπίπτων «καταῤῥακτὴ θύρα» Πλούτρχ. πρὸς Ἡγεμόν. ἀπαλότ. 7. Κλαβανή. Ἰδ. καταῤάκτης.

*Καταῤῥαντίζω, Μ. ίσω = καταῤῥαίνω.

Καταῤῥάπτω, Μ. ψω. (ῥάπτω) διόλου ῥάπτω, συῤῥάπτω. σηκόλω, συνδέω. ῥάπτω ἐπάνω εἰς τίποτε «τινὶ» π. χ. χρυσὸν καὶ λίθους εἰς τὴν ζώνην (σιλιάχι) Πλούτρχ. Ἀντών. 81. — 2) Μτφρκ. Μηχανῶμαι, προετοιμάζω μὲ δόλον τι «μόρον τινὶ» Αἰσχλ. Κύμν. 26. ὅθεν

Καταῤῥάσσω, καὶ, Καταῤῥάττω, Μέλ. ξω. = καταῤῥήγνυμι, καὶ, καταῤῥήσω, Μετὰ βίας καὶ ὁρμὴν ῥίπτω, κρεμνίζω ἐπὶ τὰ κάτω. ἰδέ ἐν τῷ, καταῤῥήγνυμι.

Καταῤῥαφή, ἡ. (καταῤῥάπτω) Τὸ συῤῥάπτειν, ἢ ἁπλῶς ῥάπτειν. — 2) Ἡ πρὸς τὸ κάτω ῥαφή. — 3) Μτφρκ. παρὰ Παύλῳ Αἰγιν. ε'. καλεῖται οὕτως ἡ ἄνοιξις πληγῆς, ἢ οἰδήματος τινος, ὁπότε γίνεται ὑποκάτω τῶν ὀμματοφύλλων, ὅτε δὲ ἀπ' ἐπάνω, καλεῖται Ἀναῤῥαφή· ὁπότε καὶ ἡ πληγὴ κλείει ἀπ' ὑπάνω, ἢ ἀπὸ κάτω.

Καταῤῥαφος, ον. (ῥαφή) Ὁ διόλου ἐῤῥαμένος, ἢ διὰ ῥαφῆς συνδεδεμένος. συνηρμοσμένος καὶ ὅστις εἶναι ἐκ ῥάκους ἀπὸ ῥαφαῖς, καταμπαλωμένος.

Καταῤῥαψῳδέω, ῶ, Μ. ήσω. (ῥαψῳδέω) Ἀδολεσχῶ, φλυαρῶ, = καταραψῳδέω.

Καταῤῥέζω, Μ. ξω. (ῥέζω, Ἀνμλ.) Ἐπὶ τὰ κάτω ῥέζω, χαιδεύω τι μὲ τὸ χέρι ἀνωθεν ἐπὶ τὰ κάτω, ἢ τραβῶ τὰ φύλα βλασταρίου τινός, καὶ οὕτω καταβάλλω αὐτά· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ καταφαύω. «Καταῤῥέζειν ἀκάνθας» ῥίπτω κάτω τὰς ὀρθὰς ἀκάνθας. Ὀππιαν. Ἁλ. Δ'. 611. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, χαιδεύω, καταπραΰνω, ἡμερόω ποιῶ. «Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν» Παρ' Ὅμρ. πολλαχοῦ· ἐν Ἰλ. Ε, 424. κεῖται, «– – τοὺς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησε, τῶν τινα καῤῥέζουσα.» ἀντὶ, καταῤέζουσα, καταψῶσα τῇ χειρὶ, χαιδεύουσα· ὅθεν προέκυψε τὸ Γαλλικ. Caresser.

Καταῤῥεμβεύω. (ῥεμβεύω) Πλανῶν περιφέρω τινά, παρὰ τοῖς Ο'.

Καταῤῥεπής, ές. Ὁ ῥέπων, κλίνων πρὸς τὰ κάτω, κατωφερής, κατηφορικός. Ὁ ἐπὶ τὰ κάτω, ἢ ἐπὶ τὸ ἓν μέρος κλίνων. ἐκ τοῦ

Καταῤῥέπω, Μ. ψω. (ῥέπω) Ἐπὶ τὰ κάτω ῥέπω ἐμαυτόν, κλίνω πρὸς τὸ ἓν μέρος, (βαίζω) κάθως π. χ. ἡ πλάστιγξ τῆς ζυγαριᾶς. Πολύβ. «Ἵνα μὴ νεύῃ, μηδ' ἐπὶ πολὺ καταῤῥέπῃ, ἀλλ' ἰσορροποῦν καὶ ζυγοστατοῦμενον.» 2) Μεταφτκ. καταβιβάζω μὲ ὁρμὴν, κατακρημνίζω. Σοφκλ. Ἀντιγ. 1158.

Καταῤῥέω, Μ. ῥεύσομαι, καὶ ῥυήσομαι. (ῥέω, Ἀνμλ.) Ἐπὶ τὰ κάτω, ἢ πρὸς τὰ κάτω ῥέω, χύνομαι. Ἰλ. Δ, 149. Ε, 870. «Καταῤῥυεῖσα ἐπὶ ἀνθρώπου», = καταπεσών. Ἀριστοφ. Εἰρ. 71. Μετφρκ. ὀλίγον κατ' ὀλίγον πίπτω, ὀλιγοστεύω, χαλῶ, σαρίζομαι, ἀναλίσκομαι, διεφθείρομαι, ἀπὸ μεταφορὰς τοίχου τινὸς παλαιοῦ, ὅταν ὑπὸ τῆς παλαιότητος καὶ τοῦ χρόνου αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ διαβιβρώσκηται καὶ ἀναλίσκεται. Ξενοφ. «Καταῤῥέω, ἢ καταῤῥέομαι ἱδρῶτι» καταιδρώνω, σταζει ὁ ἱδρῶτας ἀπ' ἐπάνω μου. «Καταῤῥεῖ εἰς τινα» παρὰ Θεφρ. 1, 5. ἀντὶ τοῦ, πίπτει εἰς αὐτόν. ἢ τοῦ δίδεται.

Καταῤῥήγνυμι, καὶ καταῤῥηγνύω, Μέλ. ῥήξω. (ῥήγνυμι, Ἀνμλ.) Ἐπὶ τὰ κάτω σχίζω, συντρίβω, κρημνίζω, σαρίζω, σπάω, κάτω ῥίπτω, κατεδαφίζω, φέρω τι εἰς ἔκρηξιν. «Καταῤῥῆξαι τὴν γαστέρα, νὰ ἀνοίξῃ τις διὰ καπαρτικῶν τὴν ἐστουπωμένην καὶ ὑπὸ ἐμφράξεων πάσχουσαν κοιλίαν. Καθόλου δέ, φέρω τι εἰς ἔρμην, εἰς κίνησιν, εἰς ἐκβολήν· βιαίως ἐκβάλλω, ἐκχέω τι. Οὕτω «Πολλοὺς κατέῤῥηξεν ἡμῶν γέλωτας.» Ἡσύχ. Πάτκ. καὶ ἐξαιρ. ἐν τῷ Ἀορ. κατεῤῥάγην, = κρημνίζομαι, πίπτω κάτω, ἐπὶ βροχῆς, ἐπὶ καταῤῥακτῶν κ. τ. τ. καὶ μάλιστα ξεσχίζω, ξεσκάω, ἀναπηδῶ, ξεσπῶ, ἐξαφνα γίνομαι· οἷον «Πόλεμος κατεῤῥάγη.» ὁρμητικῶς ἐκινήθη, ἐξέσπασε. Ἀριστφ. Ἱππ. 640. ἀλλὰ καὶ «Ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατεῤῥάγη.» Ἀριστφ. Ἀχαρν. 528. Οὕτω καὶ «ἡ γαστὴρ κατεῤῥάγη» Αἰλιαν. ζ. Ἱστρ. 3, 18. ἐπί τινος σφοδρᾶς διαῤῥοίας· καὶ «κατεῤῥάγημου δάκρυον.» Σοφοκλ. «γέλωτος πολλοῦ καταῤῥαγέντος.» Ἀθήν. βιβλ. Ε'. ὅθεν

Καταῤῥηκτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ὁ ἐπιτήδειος εἰς καταῤῥήξιν· ὁ κίνησιν κοιλίας προξενῶν· καὶ

Καταῤῥήξις, εως, ἡ (καταῤῥήγνυμι). Ἱπποκρ. «κοιλίης καταῤῥήξις» ἡ σφοδρὰ διάῤῥοια, κίνησις τῆς κοιλίας, ἡ διὰ τῆς τέχνης γινομένη, καὶ ἡ ὑπὸ πάθους τινός.

Καταῤῥήσσω, καὶ— ῥήττω. = καταῤῥήγνυμι.

Καταῤῥητορεύω, (ῥητορεύω). Ὁμιλῶ, λέγω, ῥητορεύω κατά τινος. 2) καταβάλλω τινὰ μὲ τὰ λόγια, νικῶ τινὰ εἰς τὴν ὁμιλίαν καὶ τὸν κάμνω νὰ σιωπήσῃ· διὰ τῶν λόγων ξεκουφαίνω, κουράζω τινά. Ἡρόδοτ. καὶ ἀντὶ τοῦ, καταπείθω.

Καταῤῥιγέω, ῶ. Μ. ήσω. Λίαν ῥιγέω. Ἀπολλων. αρχ. Γ'. 1151.

Καταῤῥιζόω, ῶ (ῥίζα). Γεμάτος ἀπὸ ῥίζας, καλῶς ῥιζωμένος· ὅθεν

Καταῤῥιζόω, ῶ (ῥιζόω). Ῥιζόνω, εἰς τὸ βάθος ῥίζας ἀποστέλλω ποιῶ. Ἱπποκρ. καὶ Πλάτ. Τίμ. σ. 73. Β.

Καταῤῥικνόω, ῶ (ῥικνόω). Ὅθεν παρὰ Σουίδ. «κατεῤῥικνωμένος» Κατεξηραμένος, καταζαρωμένος, ῥυτιδωμένος, καμπυλος, στραβός.

Καταῤῥινάω, ῶ· ἡ, καταῤῥινέω, διόλου ῥινίζω, ξέω, μὲ τὸ ῥινίον, ῥινάριον καλλωπίζω, ἢ λεπτόν, ὁμαλὸν ποιῶ τι. Μεταφορ. λεπτὸν καὶ φιλὸν ποιῶ τι, λεπτύνω. Ἀριστοφ. Βάτρ. 901. ὅπου τινὲς ἐκδόσ. καταῤῥινίζω, ἔχουσι· παραλληλον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ τοῦ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 761.

*Καταῤῥινέω (ῥινέω). Καὶ

*Καταῤῥινίζω, Μ. ίσω. Ἰδὲ καταῤῥινάω.

*Καταῤῥινόω (ῥινός). Βαπλατίζω μὲ δέρμα ἢ μὲ πετσί.

Καταῤῥιπτάζω, Μ. άσω. Κάτω ῥίπτω, κρημνίζω, κατεδαφίζω, διασκορπίζω, ῥίπτων κάτω συντρίβω, ῥίπτω μέτα.

*Καταῤῥιπτάω, Μ. ήσω, καὶ

*Καταῤῥίπτω, Μ. ῥίψω (ῥίπτω, Ἀνμλ.). Ἰδὲ καταῤῥιπτάζω.

*Καταῤῥοή, ἡ (καταῤῥέω). Τὸ πρὸς τὰ κάτω, ἢ κάτω ῥέειν.

Καταῤῥοιζέω, Μ. ήσω (ῥοιζέω). Λίαν ῥοιζέω. Κρτῶ πρὸς τὰ κάτω.

Καταῤῥοιζόμαι, Μ. ίσομαι (καταῤῥοος). Καταῤῥοῦν ἔχω, εἶμαι συναγχωμένος· ὅθεν

Καταῤῥοϊκός, ή, όν· καὶ, καταῤῥοϊτικός· (καὶ ἴτι, καταῤῥοητικός, ἀμφ. μέντοι). Πᾶν ὅ,τι ἔρχεται ἀπὸ καταῤῥοῦν, ὁ εἰς καταῤῥοῦν ἀνήκων.

Καταῤῥοος, οι, σλφ. ῥρους, ουν (καταῤῥέω). Ὁ ἐπὶ τὰ κάτω ῥέων, καταῤῥοή, συναγχή, τὸ ἐκ τῆς κεφαλῆς καταβαῖνον ὑγρόν. τὸ καταῤῥέειν, ὅταν ὕλη τις ἀσθενείας ἐπαπλώνηται, καὶ καταῤῥέῃ εἰς μέρος τι τοῦ σώματος· οὕτω δὲ λέγεται κυρίως, ὁπόταν ἡ ῥοή, τὸ ὑγρόν, καταβαίνῃ εἰς τὸ στόμα. Κόρυζα, δέ, ὁπόταν καταβαίνῃ εἰς τὴν μύτην (ῥίνα). Βράγχος, ὁπόταν εἰς τὸν λάρυγκα, ὅτε καὶ ὁ ἀσθενὴς βραγχιάζει, ἢ σβραχνὰ ὁμιλεῖ. Σταφυλή, ὁπόταν ὁ σταφυλίτης πίπτῃ, καὶ, Ἀντιάδες ὁπότε φυσιάουσιν αἱ βαλανίδες τοῦ λαιμοῦ.

Καταῤῥοπία, ἡ. Ἡ ἐπὶ τὰ κάτω ῥοπὴ, κλίσις, ἡ κατηφερεκὴ διεύθυνσις, κατήφορος, ξεπεσμὸς· ἐκ τοῦ

Καταῤῥοπος, ον (καταῤῥέπω). = Καταῤῥεπής. Γαλην. Παρ' Ἱπποκρ. ὁ ὀλιγοστεύων, ξεπεύτων,

Καταῤῥος, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἱπποκρ. ἀντὶ τοῦ, καταῤῥοος.

Καταῤῥοφέω, ῶ. Μ. ήσω (ῥοφέω). Ἐπὶ τὰ κάτω ῥοφῶ, καταπίνω.

Καταῤῥυώδης, ες Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ καταῤῥυῶν. Ὁ ὑπὸ τῆς καταῤῥοῆς, συναγχῆς, πάσχων.

*Καταῤῥύνῆναι, Ἀπρμφ. Ἀορ. 2. Πάτκ. τοῦ ῥμτ. καταῤῥέω.

*Καταῤῥυής, ές (καταῤῥέω). = Καταῤῥέων, Καταπίπτων· ὁ καταχεόμενος, καὶ παθητικῶς ὁ κατεχυθείς. Μεταφορ. ὁ γυμνωθείς, γυμνὸς στεγνός. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1010.

Καταῤῥυθμίζω, Μ. ίσω (ῥυθμίζω). Φέρω εἰς ἁρμόδιον καὶ πρέπουσαν μορφὴν, εἰς συμμετρίαν, ῥυθμὸν (τάκτον) μέτρον, ἢ εὐφωνίαν, εἰς τὴν ὀρθὴν σχέσιν, ἢ συμμετρίαν τῶν μερῶν· «τὰ κατεῤῥυθμισμένα τῶν λεγομένων.» Λογγίν. Μ'. 2. τὰ ὁποῖα παρεστήσησαν καὶ ἐσχηματίσθησαν κατὰ τὸν ῥυθμὸν, κατὰ τὸ μέτρον, καὶ τὸν κανόνα τῆς εὐφωνίας.

*Καταῤῥύθμος, ον (ῥυθμός). Ὁ εἰς συμμετρίαν, ἢ εὐρυθμίαν ὢν. Ῥυθμικὸς, εὔμορφος, εὐφωνος· «πάντα τὰ καταῤῥύθμα.» Λογγίν.

Καταῤῥυπαίνω, Μέλ. ανῶ· καὶ καταῤῥυπόω, ῶ (ῥύπος). Διόλου ῥυπαίνω, λερώνω.

Καταῤῥυτος, ον (καταῤῥέω). Πᾶν ὅ,τι ἀνωθεν ἐπὶ τὰ κάτω χύνεται, πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐπάνω του ῥευστὰ ὕδατα. 2) Ὁ πανταχόθεν ὑπὸ ὑδάτων περιῤῥεόμενος, βρεχόμενος. Ἐπὶ τοῦ Αἰγυπτίου δέλτα παρ' Ἡρόδ. 2, 15. Γεμάτος ἀπὸ ἱερὰ τρεχάμενα, ἀρδευτιμος 3) Μεταφορ. Ἀφθονος, περισσός· καὶ Μτβτκ. ὁ ἔχων ἀφθονίαν, περίσσειαν. Ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, κεραμωτὸς· ἐκ τοῦ

Καταῤῥύω, = καταῤῥέω, — ῥυήσω, — ῥύγμι.

*Καταῤῥωγής, ές ὅθεν — ῥῶγεα = Καταῤῥώξ.

Καταῤῥωδέω, ῶ, Μ. ήσω (ἀῤῥωδέω). Φοβοῦμαι, δειλιάω ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τινός· μετὰ Αἰτιατ. Ἡρόδ. 7, 38. 139.

Καταῤῥώξ, ῶγος, ὁ, ἡ (καταῤῥήγνυμι). «Πέτρα καταῤῥώξ· ἡ ὑπὸ τῶν κυμάτων καταῤῥαγεῖσα, κατασχισθεῖσα, καταφαγωθεῖσα, κρημνώδης γενομένη = ἀπόῤῥωξ. Τὸν σχηματισμὸν, καταρωγέα, ἔχει ὁ Ἡσύχ. καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, γῆν τινα πρὸς φυτείαν ἀμπέλων εὐθετον.

Καταρσις, εως, ἡ (καταίρω). Ἔρχομός, ψάσιμον, ἄραγμα. — 2) Ὅρμος, ὁ ἐπιτήδειος εἰς καταγωγὴν τόπος· ὁ ἐστὶν εἰς τὸ νὰ κατέῃ, νὰ ἀράξῃ. ἢ νὰ εἰσπλεύσῃ τινάς. «Κατάρσεις ἐπιφορουμ.» Πλούταρχ. Πομπ. 65. ἀπάγγιον, τόπος ὑποκάτω τοῦ ἀνέμου, ὁ ἐστὶν, ὅπου διά τινος ὑψηλοῦ ἀκρωτηρίου κόπτεται (ἐμποδίζεται) καὶ δὲν ψυσᾷ ὁ ἄνεμος. Ὁ Αἰλιαν. Π. Ἱστορ. Θ', 17. συνάπτει τὸ, καταρσεις, μετὰ τοῦ, ὅρμοις. καὶ, καταγωγαῖς.

Καταρτάω, ῶ, Μλ -ήσω (ἀρτάω). Ἀρτῶ, κρεμῶ, ἁρμόζω τι ἐπί τι, ἢ πρός τι, ἐξαρτῶ. — 2) «Χρημα καταρτημένον· πρᾶγμα καλῶς διατεθειμένον, ἀναπαυτικόν, ἁρμόδιον, εὔχρηστον καὶ ἀναλόγως μὲ τὸν σκοπὸν κατασκευασμένον. Ἡρόδ. 3, 80. Οὕτω καὶ «καταρτημένον» λέγεται. Νὰ ὁμιλῇ τις τακτικόν, εὔτακτον, καὶ φρόνιμόν τι. Ἱπποκρ. Πρβλ. καταρτίζω, καὶ καταρτύω· ὅθεν

Καταρτησις, εως, ἡ. Ἡ ἐπί τι, ἢ πρός τι ἄρτησις, κρέμασις, ἁρμοσις.

*Καταρτία, ἡ. Ἰδ. κατάρτιος.

Καταρτίζω, Μλ -ίσω (ἄρω, ἀρτίζω). Ἀπαρτίζω, ἑτοιμάζω, ἕτοιμον, τέλειον ποιῶ, διευθύνω, ἄρτιον ποιῶ, εἰς καλὴν κατάστασιν φέρω. Φέρω τι πάλιν εἰς τὸν τόπον του, τὸ ἀντικατασταίνω Ἡρόδ. 5, 106. Βάλλω τὸ ἐξηρθρωμένον, ἐκβληθέν μέλος πάλιν εἰς τὸν τόπον του. Φέρω πάλιν ἓν πρᾶγμα εἰς τάξιν ἢ εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν. Ἐπιδιορθόνω, εἰς τάξιν βάλλω. ἀνατείνω, ἀνεγείρω, ἁρμόζω, ἐξιλεόω, καταπραύνω, κ. τ. τ.

*Καταρτίον, τό. Ἰδ. τ. ἐπμν.

Καταρτιος, ή. παρ' Ἀτεμιδ. Γ', 34. ὁ ἱστὸς τοῦ πλοίου· ὅ ἐστι τὸ εἰς ὕψος ἀνατεταμένον χονδρὸν ξύλον ἐφ' ᾧ κρεμᾶται τὰ ἁρμενα· παρ' αὐτῷ, ἐν Β', 58. κεῖται, καταρτία, ἡ, παρὰ δὲ Ἑλλήν. Ἀλεξ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, καταρτιον, τό.

Καταρτισις, εως, ἡ (καταρτίζω). Τὸ καταρτίζειν, τελειοποίησις, ἑτοιμασία, ἀνόρθωσις, ἁρμοσις, καλὴ κατάστασις, ἐξιλέωσις, κ. τ. λ. ὡς ἐν τῷ, καταρτίζω.

Καταρτισμός, ὁ = καταρτισις.

Καταρτιστήρ, καὶ, καταρτιστής, οῦ, ὁ (καταρτίζω). Ὁ καταρτίζων, διευθύνων, ἑτοιμάζων, τελειοποιῶν. Ὁ ἀναπαυτίζων, ἀποκαθιστάνων, φέρων εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν. Θεμίστ. Λογ. Α'. Ὁ εἰς τάξιν φέρων, ἐξιλεώνων, εἰρηνοποιῶν, ὁ αἱρετὸς κριτής, δικαστής. Ἡρόδοτ. 4, 161. 5, 28. 106.

*Καταρτύζω = καταρτύω. Σουίδ.

Καταρτυσις, εως, ἡ. Ἡ διόλου ἄρτυσις, σκευασία, παρασκεύασις, ἑτοιμασία, διεύθυνσις, τάξις, ἀγωγή, ἀνατροφή. Ὁ Πλούταρχ. Θεμ. 2. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, παιδεία, ἰδὲ παιδαρτάω· ἐκ τοῦ

Καταρτύω, Μλ -ύσω (ἀρτύω). Διόλου ἀρτύω, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω (ἐπὶ φαγητῶν) τέλειον, σωστὸν ποιῶ, ἐκπληρῶ. 2) Διατάττω, εἰς τάξιν βάλλω, φέρω· μετ' εὐταξίας, ἢ μετὰ τάξεως, ἐκτελῶ, ἑτοιμάζω, διατίθημι. «Καταρτύεται νόος ἀνδρὸς» τὸ φρόνημα, ὁ νοῦς τοῦ ἀνδρὸς εἰρμάζει, ἔρχεται εἰς τάξιν, καθησυχάζει, ἐλευθεροῦται ἀπὸ τὰς ταραχὰς. καὶ τὰς τρικυμίας τῆς νεότητος· καὶ «ἵππον χαλινῷ καταρτύειν». Καταδαμάζειν, χειραγωγεῖν διὰ τοῦ χαλινοῦ· «ἵππος καταρτυθείς» ὁ δεδαμασμένος, χειροήθης, καὶ ἥμερος γενόμενος. Σοφ. Ἀντ. 478. — 3) Κατηρτυκώς, Μτχ. ἐνεργτκ. Πρκμ. ἐν Ἀμπτ. σημασ. Ὁ ἐν τάξει ὤν· ὅθεν Παρὰ Φιλοστρ. εἰς Ἀπολλ. Ζ', 23. καλοῦνται «κατηρτυκότες ἵπποι· οἱ ἵπποι καὶ ὄνοι, ὁπότε αὐτὰ τὰ ζῶα ἀλλάξωσι τοὺς ὀδόντας, καὶ γίνωσιν ἐπιτήδεια εἰς μεταχείρισιν. Ἄρα, μεγάλα, τέλεια κατὰ τὴν ἡλικίαν (εἰς τὸν καιρὸν των) εἰς τὸ νὰ φορτώνωνται, ἢ νὰ καβαλλικεύωνται, καὶ ἐντεῦθεν παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 470. «Κατηρτυκὼς ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου Μεταφορ. τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Σχολ. διὰ τοῦ τέλειος τὴν ἡλικίαν. ἡρμόν. «Τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ κατηρτυκέναι». Φιλοστρ. εἰς Ἀπολλ. Ε', 33. 4) Μεταφορ. παρ' Εὐριπ. Δεῦρ. 167. «νῦν δ' ἀμβλὺς εἰμί, καὶ κατηρτυκὼς κακῶν· ἀντὶ, εἰμὶ συνηθισμένος, ἢ ἐσυνείθισα εἰς τὰς δυστυχίας.

Καταρύημι, καὶ, καταρυέω = καταῤῥέω.

Καταρχαιρεσιάζω, Μλ -άσω (αρχαιρεσιά-

ζω). Ἐν ᾧ πρόκειται νὰ ἐκλέξω διά τινα ἀρχὴν ἄρχοντα, ἀμελῶ τινα καὶ δὲν τὸν ἐκλέγω. Δίδω τὴν ψῆφον ὑπὲρ ἄλλου τινός.

Καταρχάς, Ἐπίρ. κυρίως, κατ' ἀρχάς, εἰς τὴν ἀρχήν, ἐξ ἀρχῆς. Λέγετ. δὲ καὶ τὸ καταρχάς, Δημοσθ.

* Καταρχή, ἡ (ἀρχή). Ἀρχή. 2) Πληθντκ. καταρχαί, λέγονται αἱ πρῶται θυσίαι ἀπό τινος = αἱ ἀπαρχαί. 3) = Σπονδή.

Κατάρχω, Μλ -ξω (ἄρχω). Ἀρχὴν ποιῶ, ἀρχίζω, ἀρχηνῶ, βάλλω χέρι· ὅθεν τὸ παρὰ Χίοις, καταρχίζω. Μετά Γενικ. ὁδοῦ κατάρχειν· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ, 1019. προηγοῦ, προπορεύου, ὕπαγε ἐμπροστά, καὶ δείξον μοι τὸν δρόμον. Οὕτω καὶ Μέτ. μετ' Αἰτιτκ. Εὐρηδ. Ὀρ. 949. — 2) Κυριεύω, ἐξουσιάζω, γίνομαι κύριος τινός, τὸν κατακαγκάζω, τὸν βιάζω· μετά Γενικ. σπανίως μετ' Αἰτιτκ. ἡ φιλοτιμία, κατῆρχε τὴν ἡλικίαν· Διόδ. Σικελ. ΙΔ', 74. ἀμφβλ. μέντοι. — 3) Μέτ. κατάρχομαι, ἐπὶ θυσιῶν ἀποδεικνύει τὰ ἔσχατα, καὶ τὰς συνηθείας, δι' ὧν ἐν ταῖς θυσίαις ἐποίουν τὴν ἀρχὴν αὐτῶν· καὶ ἐντεῦθεν ὅτι τό, Θύω, θυσιάζω, καὶ πολλὰς ἄλλας πράξεις ἐκτελῶ, αἱ τινες ἐν τῷ θύειν συμβαίνουσι· μετά Γενικ. οἷον κατάρχομαι τῶν ἱερῶν. Δημοσθ. Ὁ Ὅμηρος ἐχρήσατο τοῦτο καὶ μετὰ Αἰτιατκ. οἷον κχέρνιβα τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο· Ὀδσ. Γ, 445. (Ἐκτὸς τοῦ χωρίου τούτου δὲν μετεχειρίσθη ὁ Ὅμηρος ἄλλοῦ τὴν λέξιν)· ἄρχισε τὴν πρᾶξιν τῆς θυσίας μὲ τὸ νίψιμον τῶν χειρῶν του, καὶ μὲ τὸ πασπάλισμα τῶν οὐλοχυτῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ζώου. Παρκηλλον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ ἐν τοῖς Σχολ. τοῦ Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 40. κκατάρχομαι οὐλοχύτας, τουτέστι προθύματά τινα, ὡς ἔθος ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ἐξ οὐλῶν, ἤγουν κριθῶν, ἀλφί μεμιγμένων· οἱονεί τινας ἀπαρχὰς ἐπιχέω τοῖς βωμοῖς· ὅπου ὁ Εὐριπ. φησι· κκατάρχομαι μέν, σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει.κ 'Ο αὐτὸς ἐν στίχ. 244. λέγει κχέρνιβας καὶ κατάργματα· δι' ὧν τὸ θῦμα ἡγιάζετο, καὶ ἐν στίχ. 621. ἁγιάζεται (ἁγνίζεται) διὰ τοῦ μετὰ τοῦ ὕδατος βαντίσματος. Τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ Λουκιαν. κκαὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κατάρχεται αὐτῶν· Ἐκ τοῦ παρθγμτ. τούτου καὶ τοῦ ἀντρ. τοῦ Ἑρηδ. φαίνεται, ὅτι τὸ κατάρχομαι λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ καθαγιάζω, εὐλογῶ, διορίζω δηλ. μόνον τὸ ζῶον πρὸς θυσίαν, ἀλλὰ δὲν τὸ σφάζω μόνος. Αὕτη ἡ πρᾶξις ἐκαλεῖτο κυρίως, κθύειν τὸ θῦμα.κ Ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, ἐνάρχομαι. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ κατάρξασθαι διὰ τοῦ, τῶν τριχῶν τοῦ ἱερείου ἀποσπᾶσαι, ἐπὶ τοῦ κουρεύματος τῶν τριχῶν ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ πρὸς θυσίαν προσφερομένου ζώου, τὰς ὁποίας ἔρριπτον εἰς τὸ τῆς θυσίας πῦρ, ὡς ἀπαρχὴν τινα· ὡς καὶ ἐν Ἰλιδ. Γ, 273. κεῖται. κἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχακ· ἀλλ' ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ὀρν. 959. λέγει· κμὴ κατάρξῃ τοῦ τραγοῦ καὶ ὁ Εὐριπ. ἐν Ἄλκ. 75. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, σφάζω, ἐπὶ τῆς σφαγῆς τοῦ θύματος. κΣτείχω δ' ἐπ' αὐτὴν ὡς κατάρξομαι ξίφεικ· καὶ ἐπειδὴ τὸ κκατάρχεσθαι τῶν ἱερῶνκ ἐλέγετο καὶ ἐπὶ τῆς σφαγῆς τοῦ θύματος, ἀντὶ τοῦ, σφάζω, κτυπῶ διὰ τοῦ πελέκεως· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Λουκιαν. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν Μεταφορ. κσκυτάλην λαβὼν οὐ πρόκμου κατήρξατοκ· μὲ ἐκτύπησε μὲ τὴν σκυτάλην, καὶ μὲ καθηγίασε παρομοίως τοῖς θυσιαζομένοις ζώοις καὶ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς καθιερώσεως. Πλτρχ. περὶ τοῦ ἀκούειν. κὡς περ ἐν τελετῇ κατηγμένης αὐτοῦ φιλοσοφίαςκ. Ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ Σύρω τοὺς ἁγίους χορούς, δηλ. εἶμαι πρῶτος τοῦ χοροῦ, ἐν τῇ ὁποίᾳ σημασ. μετεχειρίσθησαν οἱ Νεώτεροι καὶ τὸ Ἐυρχτκ. Valck Φοιν. 543. 576.

Κατάσαρκος, ον (σάρξ). Πλήρης σαρκός, γεμάτος ἀπὸ κρέας, παχύς, καλοθρεμμένος, χονδρός. — 2) Ἐν τῇ συνηθείᾳ, καὶ ἀντὶ τοῦ, γυμνός· ὅθεν

Κατασαρκόω, ῶ. Σαρκώδη, παχύν, χονδρὸν ποιῶ τινα.

Κατασάττω, Μλ -ξω (σάττω). Ἐπί τι στερεῶς θλίβω, στουπώνω, ἢ πατῶ.

Κατασβέννυμι, Μλ -σβέσω, καὶ, κατασβεντόω (σβέννυμι, Ἀορ.) Διόλου σβεννύω, σβύνω κπῦρκ Ἰλιδ. Φ, 381. Ἀριστοφ. κτοὺς λύχνουζ κατασβέσαικ καὶ Μτφρκ. παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 952. κτὴν θάλασσαν κατασβέσαικ εἰκυκλῆσαι, ξηρὰν ποιῆσαι· ὡς καὶ κπᾶσβεττος πόρος Ὠκεανοῦ κατεσβέσθηκ. ἐν Προμηθ. 532. καθησυχάζω, ἐξαμβλύνω. Μετά Δοτικῆς Αἰτιατ. κκατασβεννύναι τινὰ βοήνκ. Σβύνω, καταπαύω τὰς φωνὰς τινός. Σοφοκλ. Αἴ. 1148. Ἀφανίζω. — Πθτκ. μετὰ τοῦ Ἀμτβτ. Ἀορ. κατασβῆναι. σβύνω, καταπαύομαι, τελειώνω· ὅθεν

Κατάσβεσις, ἡ. Ἡ σβέσις, σβύσιμον. Ἡσυχία, γαλήνη. Ἀφανισμός.

Κατασβέω· ὅθεν τό, κατασβεννύω, καὶ, -σβέννυμι, εὐχρηστα μόνον εἰς τὸν Ἐνεστῶτα.

* Κατασβολόω (ἀσβολόω). Κάμνω, μεταβάλλω τι εἰς στάκτην, ἢ καπνιάν. — 2) Μτφρκ. ἀφανίζω.

Κατάσειστς, εως, ἡ. Τὸ κατασείειν, τὸ διὰ τοῦ σείειν διαπερνᾶν τι, ὡς ἀπὸ τὸ κόσκινον. Τὸ σείειν τὰς χεῖρας· καὶ τὸ καταταράζειν. Ἰδὲ κατασείω.

Κατασείω, Μλ -σείσω (σείω, Ἀορ.) Σείω, διασείω, κουνῶ, κλονίζω, κουνῶν ῥίπτω τι κάτω, σπράζω, σαλεύω τὸ δένδρον, καὶ πίπτουσιν οἱ καρποὶ αὐτοῦ. — 2) Ταράττω. — 3) Τρομάζω, εἰς τρόμον καὶ φρίκην βάλλω. — 4) Κατασείειν τινὶ τὴν χεῖρακ· κουνῶ, σείω τὴν χεῖρα διὰ νὰ δώσω σημεῖον τι εἰς τινα διὰ τῆς κινήσεως τῆς χειρός, π. χ. κάμνω σημεῖον εἰς τινα μὲ τὴν χεῖρα διὰ νὰ σιωπήσῃ. Ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς κκατασείω τινίκ· δίδω σημεῖόν τι εἰς τινα (κάμνω νεῦμα) διὰ τῆς κινήσεως τῆς χειρός. Ξενοφ. Κυρου. π. Ε', δ', 4. 4. Αὐτοί τε ἐδίωκον καὶ τῷ Γαβάτᾳ κατέσειον. — 5) Ἀναγκάζω τινὰ νὰ πίῃ ἕως οὗ νὰ μεθύσῃ, τὸν μεθῶ. Casaub. Ἀθήν. 10. σελ. 431, C. κΚατασείειν δ' ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις ὑποκιπτόντων τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν καρπούς κατασείοντωνκ· νὰ πίῃ δηλ. τινὰς τόσον πολύ, ὥστε νὰ κλονίζεται, νὰ τρέμῃ, νὰ πέσῃ ἀπὸ τὴν μέθην. Πρβλ. Meinecke Μένανδρ. σλ. 4.

* Κατασεύομαι, (σεύω, Ἀορ.) Κάτω, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω ὁρμῶ, τρέχω, σπεύδω. κΚῦμα, κατέσσυτο ῥέεθραικ τὸ κῦμα ὑσπευδε, ἔτρεχε, ἐπέστρεφε πάλιν μὲ βίαν καὶ κρότον εἰς τὸ στρῶμα τοῦ ποταμοῦ, Ἰλιδ. Ψ, 382. Πτκ. κατασεύομαι, Νόνν.

Κατασέω, ἡ, κατασήσω (σήω). Διόλου σήω, κοσκινίζω. Γεωπον. ΙΒ', 17.

Κατασημαίνω, Μλ -νῶ (σημαίνω). Κατασημειῶ, σημεῖον βάλλω, σημαδεύω. Ἐπισφραγίζω, σφραγῖδα βάλλω ἐπί τι, βουλόνω. Μέσως βουλώνω τι διὰ νὰ τὸ φυλάξω, νὰ τὸ κρύψω. Ξενοφ. Κυρου. π. Η', β', 16. κγράψαντες δὲ καὶ κατασημηναμένους τὴν ἐπιστολὴν δοῦναικ. ὅθεν

Κατασημαντικός, ἡ, όν. Διόλου σημαντικός, Λογγῖν. ΛΒ'. 5. Σαφῶς σημειωμένος.

Κατασήπω (σήπω). Σήπεσθαι ποιῶ, ἀφήνω τι νὰ σαπίσῃ. Ξενοφ. Κυρουπ. Η', β', 21. Παθητκ. Σήπομαι, σαπίζω, εἰς ἣν σημασ. ἀνήκει καὶ ὁ 2. Πρκμ. κατασέσηπα.

* Κατασθενέω, Μλ. -ήσω (ἀσθενέω). Ἀδυνατίζω.

Κατασθμαίνω, (ἀσθμαίνω). Χρεμετίζω, φυσῶ κατά τινος, πρός τι. κχαλινὸν ἵπποικ. Αἰσχύλ. Ἵππος, ὅστις ὀσμᾶται τὸν χαλινόν· φυσῶν τὸν γεμίζει μὲ ἀφρόν.

Κατασιγάζω, Μλ -άσω (σιγάζω). Προστάζω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, εἰς σιωπήν, σιγήν καὶ ἡσυχίαν φέρω, ἀδυνατίζω, μαραίνω.

Κατασιγάω, Μλ -ήσω (σιγάω) = κατασιγάζω. — 2) Ἔτι δὲ καὶ Οὐδετέρ. ἀντὶ τοῦ, διόλου σιγάω, σιωπῶ. Πλάτ. Φαίδρ.

Κατασιδηρόω, ῶ (σιδηρόω). Διόλου σιδηρόω, σιδηρόνω, περικαλύπτω τι (καπλατίζω) μὲ σίδηρον, διόλου σιδηροῦν ποιῶ. Διόδ. Σικ.

Κατασικελίζω, παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 946. μετὰ τοῦ Τυρί, ἀντί, Σικελικὸν τυρὸν ἢ κατὰ τὸν Σικελικὸν τρόπον κατατρώγω.

Κατασιλλαίνω, (σιλλαίνω). Χλευάζω, διασύρω, περιγελῶ.

Κατάσιμος, ον = σιμός. Γλωσσαρ.

Κατασιναίζω, Μλ -άσω = τῷ ἀκολθ. Ἀμφ. Ἀναγν. παρὰ Θερτ. 30, 32. κΚαί μεν κατεσίναζεκ ἔνθα τὸ Παλατ. χειρόγρφ. κκαί μεν σίναζε κραντήρκ ἔχει.

* Κατασίνομαι, Ἑλλειπτικῶν Ἀπθτκ. (σίνομαι). Βλάπτω, ζημιῶ.

Κατασιτέομαι, ῆσμαι, Μλ -ήσομαι Ἀπθτ. Μέσ. (σιτέω). Κατεσθίω, κατατρώγω.

Κατασιωπάω, ῶ Μλ -ήσω (σιωπάω). Διόλου σιωπῶ — 2) Κατασιωπάω, καὶ, κατασιωπάομαι = κατασιγάω. Πολύβ. ΙΒ'. 29. εἰς σιωπὴν φέρω, προστάζω νὰ σιωπήσῃ τινάς. — 3) Δίων. Χρυσ. Λόγ. 32. ἀντὶ τοῦ, διὰ τῆς σιωπῆς νικῶ, ἢ καταισχύνω τινά. — 4) Κατασιωπᾶν πρός τι. Δημοσθ. σιωπᾶν πρός τι, εἰς τι· ὅθεν

* Κατασιωπή, ἡ. Βαθεῖα σιωπή. Ἐπιγρφ. παρὰ Boeck Ath. Staatshausb. 2. pag. 398. καὶ Osann auctar. pag. 91. ἀμφβ.

Κατασκάζω, = σκάζω, ἀμφ.

Κατασκαίρω, Ἐπί τι, πρός τι, ἢ ὑπέρ τι, σκαίρω, πηδῶ.

Κατασκάπτω (σκάπτω). Διόλου, ὁλοτελῶς σκάπτω, λάκκον ποιῶ, καταχώνω, παραχώνω. — 2) Ἐξρτ. καταιρημνίζω, ἐκ θεμελίων σκάπτω, ῥίπτω κάτω, διασκορπίζω, ἀνατρέπω, ἐξολοθρεύω. Δημοσθ. πολίσιν, ἱερά, πόλιν κ. τ. τ. Ἡρόδ.

Κατασκαριφάω, ῶ. Μλ -ήσω (σκαριφάομαι). Ζουγκανίζω, καταξεσχίζω, σκαλίζω. Ἀθήν. ἐπὶ τῶν ὀνύχων τῶν ὀρνίθων.

Κατασκαφή, ἡ (κατασκάπτω). Τὸ κατασκάπτειν, λάκκος ἐσκαμμένος, παράχωμα, ἐκθεμελίωσις, ῥίψιμον κάτω, κρήμνισμα, διασκορπισις, τείχους τινός ἀνατροπή, καθαίρεσις, ἐξολοθρευμός. κΦρυγῶν κατασκαφάικ. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 92. — 2) Παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 920. κθανόντων κατασκαφαίκ οἱ τάφοι. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1010. καὶ 1039.

Κατασκαφής, ές. Κατεσκαμμένος, παραχωμένος, ἐξολοθρευμένος. — 2) κΟἰκήσεις κατασκαφεικ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 891. = κατασκαφή, ὁ τάφος.

Κατασκεδάζω, κατασκεδάννυμι, κατασκεδαννύω, καὶ, κατασκεδάω, Μλ -σκεδάσω (σκεδάννυμι, Ἀορ. σκεδάζω). Ῥίπτω, διασκορπίζω, κασπαλίζω τί, χύνω κατά τινος, ἢ ἐπί τινος. Ἐπιχέω, ἢ καταχέω· κτί κατά τινοςκ. συνθ. κτί τινοςκ. Pierx Moer. σελ. 286. κὕδωρ τινος κατασκεδάκ βρέχειν τινὰ μετὰ ὕδατος, χύνειν νερὸν ἐπάνω εἰς τινα. Ὁ Φώτιος ἔχει κθέος ἦν Θρᾴκιον ἐν τοῖς συμποσίοις, ἵνα ὅταν πίωσι τοῦ οἴνου οἱ σύμποται ὅσον δύνανται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου καταχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν, ὅπερ ἔλεγον κατασκεδάζειν· οὕτως Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ', γ', 32. κπάντας ὡς εὐθὺς συνέπιον καὶ συγκατεδάσατο αὐτοῦ τὸ κέρας.κ καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. κὕβριν τινὸς κατασκεδάκ ἀντὶ

Κατασκεδάννυμι, καὶ, κατασκεδαννύω, καὶ, κατασκεδάω, Μλ -σκεδάσω (σκεδάννυμι, Ἀορ. σκεδάζω). Ῥίπτω, διασκορπίζω, κασπαλίζω τί, χύνω κατά τινος, ἢ ἐπί τινος. Ἐπιχέω, ἢ καταχέω· κτί κατά τινοςκ. συνθ. κτί τινοςκ. Pierx Moer. σελ. 286. κὕδωρ τινος κατασκεδάκ βρέχειν τινὰ μετὰ ὕδατος, χύνειν νερὸν ἐπάνω εἰς τινα. Ὁ Φώτιος ἔχει κθέος ἦν Θρᾴκιον ἐν τοῖς συμποσίοις, ἵνα ὅταν πίωσι τοῦ οἴνου οἱ σύμποται ὅσον δύνανται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου καταχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν, ὅπερ ἔλεγον κατασκεδάζειν· οὕτως Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ', γ', 32. κπάντας ὡς εὐθὺς συνέπιον καὶ συγκατεδάσατο αὐτοῦ τὸ κέρας.κ καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. κὕβριν τινὸς κατασκεδάκ ἀντὶ

τοῦ, ὑβρίζειν, Παρβλ. καταντλέω. — 2) Διασκορπίζω, διόλου σκεδάζω, ὅθεν καὶ, ἐξοπλίσαι· ἀπ' ἀλλήλων διώκω, ἀποδιώκω, ὅθεν — β) Διασκορπίζω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, γ) Ἐναντιοῦμαι εἰς ψῆφον τινά, τὸ ἐναντίον ἀποδεικνύω, ἀναιρῶ τὸ ψηφισθέν.

Κατασκελετεύω (σκελετεύω). Διόλου σκελετεύω, ὁλοτελῶς εἰς σκελετὸν ποιῶ, τὰς σάρκας κατατρώγω, φθίνω. Λεγεῖν. ς'. νεκρὰ φυσικὰ ἔργα, παντὶ δεινότερα καθίστανται, ταῖς τεχνολογίαις κατασκελετευόμενα. Ἄρα, ξηραίνω, ξηρὸν, λεπτὸν, ἄπαχες, ἄνευ κρέατος ποιῶ τι, καταξηραίνω, σκληρύνω, μαραίνω. »Κατασκελετεύειν ἑαυτὸν ἐν παιδεύματιν». Πλουταρχ. φθείρειν, μαραίνειν ἑαυτὸν διὰ τῆς ἐμμενοῦς σπουδῆς, μεθ' ἧς καταγίνεται τινάς. — 2) Καθαρίζω σκελετὸν ἀνθρώπου τινός.

*Κατασκελετέω = τῷ πρχμν. Σχολ. Αἰσχ. Πρμθ. 431.

Κατασκελής, ές. Κατεξηραμένος, ξεφαχισμένος, κατάξηρος καὶ ἄνευ κρέατος ὡς τὸ σκελετὸν, σκληρὸς, ἄπαχς, λυγνὸς, ἄσαρκος, ὡς ἡ φθισικὸς, καὶ Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἄχαρις, ἐπὶ ἐκφράσεων. Διονύσ. Ἁλ. εἰς Ἰσοκρ. 3. ἐκ τοῦ

Κατασκέλλω, (σκέλλω, Ἀνμλ.) = κατασκελετεύω, Αἰσχλ. Προμ. 480. — 2) Ἀμτβ. Πρκρν. κατέσκληκα. Εἶμαι διόλου ξηρὸς, στεγνὸς, ἰσχνὸς, ξεφαχισμένος, ἄπαρκος, σκληρὸς, στερεὸς, τραχύς.

Κατασκεπάζω (σκεπάζω) = τῷ ἁπλ.

Κατασκέπτομαι, (σκέπτομαι). Διόλου σκέπτομαι, στοχάζομαι, παρατηρῶ, θεωρῶ, κυττάζω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, κατασκοπεύω. Πλτρχ.

*Κατασκέπω = κατασκεπάζω.

Κατασκευάζω, Μλ -άσω (σκευάζω). Ἑτοιμάζω, ἕτοιμον, τέλειον ποιῶ, ἀπεργάζομαι, ἀποτελῶ, οἰκοδομῶ, φκιάνω, εἰς τάξιν βάλλω· πλάττω, ἐφευρίσκω, τεχνάζομαι. Διορίζω, διατάττω, προστάζω, παραγγέλλω. Ἁρμοτόνω, στολίζω, καλλωπίζω· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου ἀντὶ τοῦ, διδάσκω. Πλουτ. εἰς Περικλ. 16. »οὐ πεφυκὼς ἢ κατασκευασμένος ὑπὸ τοῦ Περικλέους εἰς οἰκονομίαν». Καθόλου δὲ, στερεῶς καὶ ἀμεταβλήτως διατάττω, διορίζω, συστήνω τι, ἀποδεικνύω, ἀποκαθίστημι· ὡς »πολιτείας, νόμους· ἢ δημοκρατίαν κατασκευάζειν», »κατασκευάζ. πρόφασιν». Ἐξευρίσκω μίαν πρόφασιν, πανουργεύομαι, προφασίζομαι, ψεύδομαι. Μέσως, κατασκευάζομαι, ἑτοιμάζω διὰ ἐμαυτὸν ἢ ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ· παρὰ Θουκυδ. Β', 17. Δ', 75. καὶ Η', 24. κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἑτοιμάζω κατοικίαν διὰ τὸν ἐμαυτόν μου, ἐκλέγω τόπον τινὰ διὰ κατοικίαν μου. Ἀποικέω, εἰς ἀποικίαν ἐκλέγω τόπον τινὰ, ἢ ὑπάγω νὰ κατοικήσω εἰς τόπον τινὰ ὡς ἄποικος, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ καταβάλλω τὰ σκεύη μου, καταιβάζω τὰ πράγματά μου. Παράλληλον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ Λυσίᾳ, σελ. 754. καὶ ἐν Δεοφ. 3. »τέχνην μυρεψικὴν κατασκευάζομαι διενοῦνω ἐμαυτὸν, προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, καμόνομαι, ὅτι εἰμὶ μυρεψός. Λυσίας παρ' Ἀθην. σελ. 611. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Γ', β'. 24. »ἀλλὰ κατασκευάζεσθαι, ὡς αὐτοῦ που οἰκήσοντας»· ὅθεν

Κατασκευασέω, Ἑφτκ. τοῦ κατασκευάζω. Ἐφίεμαι, ἀγαπῶ, θέλω, ἢ ἔχω σκοπὸν νὰ κατασκευάζω. Ξνφ. Ἑλλην. Β', γ', 38. ἀμφ. ὅπου ἄλλοι, κατασκευάζων, καὶ ἄλλοι, κατεσκευάζεν, ἀναγινώσκ.

Κατασκεύασμα, τὸ (κατασκευάζω). Τὸ κατασκευασμένον, ἡτοιμασμένον, φκιασμένον, ἑφτ. οἰκοδόμημα, δωμάτιον, κάμερα (ὀνόμ.), μηχανὴ, τεχνάσμα. — 2) Παρὰ Πολυβ. Πλημμυρ. κατασκευάσματα, τὰ· ἀντὶ τοῦ, τὰ κινητὰ πράγματα τῆς οἰκίας, οἷον, ὑφάσματα, ἀγγεῖα, ἐργαλεῖα, μηχαναὶ, ἐφόδια, κ. τ. τ. τὰ σκεύη, τὰ ἐπιπλα. Les utensiles, Γαλ. le supellettili, Ἰταλ. — 3) Ἰατρικὸν, βοηθητικὸν μέσον, κατανόημα, σόφισμα, ἐφεύρεμα. Ἀριστοτ.

Κατασκευασμός, ὁ = τῷ ἀνωτέρ. ἑφρτ., Μέσον, ἐφεύρεσις. Δημοσθ.

Κατασκευαστής, οῦ, ὁ. Ὁ διατάσσων, ἑτοιμάζων, οἰκοδομῶν, ἐφευρίσκων, προξενῶν, προσάγων· ὅθεν

Κατασκευαστικός, ή, όν, καὶ, Ἐπίρ. -στικῶς. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτηδειος εἰς τὸ κατασκευάζειν, κ. τ. λ.

Κατασκευαστός, ή, όν. Διὰ τῆς τέχνης κατασκευασμένος, φκιασμένος, κ. τ. λ. ἰδὲ κατασκευάζω.

Κατασκευή, ἡ. Κάθε τεχνικὴ ἑτοιμασία, ἐκτέλεσις· ἢ πρᾶξις τοῦ κατασκευάζειν (ἰδὲ κατασκευάζω)· καὶ τὸ κατεσκευασμένον, καὶ ἐντεῦθεν, ἢ πρὸς οἰκοδομὴν, καὶ ἐκτέλεσιν πράγματός τινος ὕλη. Στράβ. Ε', διάταξις, εὐταξία, καλλωπισμὸς, (καὶ ἐπὶ λόγων) τέχνη. »Ἁπλοῦν καὶ ἄνευ κατασκευῆς». Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ε', 38. ἀντὶ τοῦ, χωρὶς τέχνης τινὸς· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὰ εἰς κατασκευὴν ἐπιτήδεια σκεύη, ἐργαλεῖα, ἐπιπλα, ἐφόδια βασιλέως, ἢ στρατηγοῦ. Ἡρόδ. 9, 82. ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ Ἀττικ. συνηθ. »παρασκευὴν ἔχουσι καθόλου» = ἐφόδια, κ. τ. τ. παρὰ Θουκυδ. Α', 10 = κατασκεύασμα.

Κατάσκεψις, εως, ἡ (κατασκέπτομαι). Τὸ κατασκέπτεσθαι, παρατήρησις, θεωρία, ἔρευνα, κατασκόπευσις.

Κατασκέω, ῶ. Μλ -ήσω (ἀσκέω). Λίαν ἀσκέω. 2) Λίαν, ἀκριβῶς, ἢ ἐπιμελῶς ποιῶ, ἐκτελῶ, κάμνω τι. »Δίαιτα ἀκριβὴς καὶ κατηγκημένη». Πλούταρχ. Ἀγησίλ. 33. ἀκριβὴς, καὶ ἐπιμελὴς διαγωγὴ τῆς ζωῆς.

Κατασκηνάω, ῶ. Μλ -ήσω καὶ, κατασκηνάομαι, ῶμαι = κατασκηνόω. Πλάτ. Πολιτ. Γ'.

*Κατασκηνέω, Μλ -ήσω (σκηνέω) = κατασκηνόω, ὅθεν ὁ Ἀορ. κατεσκήνησα παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. 3. 4, 32. 7, 4, 11. Ἑλλην. 4, 5, 2,

Κατασκηνόω, ῶ (σκηνόω). Στήνω τὰς σκηνὰς, τὸ στρατόπεδον· (βάλλω ταῖς τέντας) στρατοπεδεύω, ὑπάγω εἰς τὰς σκηνὰς, ἤτοι εἰς τὸ στρατόπεδον, κάθημαι ἢ εἶμαι ὑποκάτω εἰς τὴν σκηνὴν διὰ νὰ ἡσυχάσω, ἢ ὑπάγω καὶ κατοικῶ εἰς τινα τόπον, καὶ βάλλω ἐκεῖ τὴν σκηνήν μου, στήνω τὴν τέντα μου, κονεύω. Ξενοφ. ὅθεν

Κατασκήνωμα, τὸ. Κατοικία ὑποκάτω τῶν σκηνῶν. Αἰσχυλ. Χοηφ. 998. παραπέτασμα, σκέπασμα. Ὁ αὐτ. Εὐμ. 631. ἐπὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ κεῖται τὸ ἠφάρος παρασκήνισεν. ἀμφ. σημασ.

Κατασκήνωσις, εως, ἡ. Τὸ στήνειν τὰς σκηνὰς, ἢ διὰ τῶν σκηνῶν γινομένη κατοικία, στρατοπέδευσις, ἢ ὑπὸ τὰς σκηνὰς ἀνάπαυσις. Πολύβ. ΙΑ', 26. — 2) Σκηνὴ, στρατόπεδον, κατοικία.

Κατασκήπτω, Μλ -ψω (σκήπτω). Σχεδὸν = τῷ, ἐπισκήπτω, κατακτυπῶ, μεθ' ὁρμῆς καὶ βίας ἐξέρχομαι καὶ πίπτω, ἢ ἐμπίπτω, φέρομαι, ἐκρήγνυμι κατά τινος· κείς τι, εἰς τινα. Ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ βροντῶν, ἀστραπῶν, πυρώνων, πολεμικῆς ὀργῆς καὶ κινήσεως παθῶν καὶ νόσων, ὡς τὸ ἀποσκήπτω. Ἡρόδ. Ζ', 134. »τοῖσι Λακεδαιμονίοισι μῆνις κατέσκηψεν». — 2) Μεταφ. »κλίνω πρέμν, ἀποψαύω ὑπέρ τινος· ὅθεν — 3) Θουκυδ. Β, 49. »κατέσκηπτε γὰρ (ἡ νόσος) καὶ εἰς τὰ αἰδοῖα, καὶ εἰς ἄκρας χεῖρας, καὶ εἰς πόδας· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, κέκβαινεν, ἢ ἐκτυποῦσεν. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, λαμβάνω τέλος, ἢ ἔκβασιν, ἀποβαίνω, καταντῶ. »Ὁ πόλεμος εἰς τοῦτο τὸ τέλος κατέσκηψεν Διονύσ. Ἁλ. Γ', 84. »κατέσκηψεν εἰς ὠμότητα». Παρθέν. 18. — 4) »Ἱκετεύω καὶ κατασκήπτω λιταῖς». Σοφοκλ. Οἰδίπ. Κολ. 1011. ἀντὶ τοῦ, ἱκετεύω, δέομαι, παρακαλῶ, καταπλακώνω τινὰ μὲ δεήσεις· ὡς καὶ τὸ ἐπισκήπτω. 5) »Πρὶν κατασκῆψαί τινα· ἀντὶ, »εἰς τινα». Εὐριπ. Μηδ. 93. ὅπου ὁ Σχολ. ἡρμήν. διὰ τοῦ, βλάψαι, ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ, τοῦ σκήπτου, οἷον κεραυνῶσαι. Μέσως, κέγνωσαν αὐτοῦ πνεῦσαι μὲν αὐτόνω, Ἡλιόδ. Η', ἀντὶ τοῦ, κατασκηνῶσαι· ὅθεν

Κατάσκηψις, εως, ἡ. Ἡ πρὸς τὰ κάτω μεθ' ὁρμῆς φορὰ, πτῶσις. Ἡ μεθ' ὁρμῆς ἔξοδος, ἔφοδος, ἐξέλασις, ἔκρηξις. Ἔκβασις, τέλος, κ. τ. τ. ὡς ἀνωτέρ.

Κατασκιάζω, Μλ -άσω (σκιάζω). Διόλου σκιάζω, ἴσκιον ποιῶ, περικαλύπτω, σκεπάζω. Ἡσιόδ. Θογ. 116. »κατὰ δ' ἐσείσαν βελέεσσι Τιτῆνας· ὅθεν »κόνει κατασκιάζει τινὰ» ἀντὶ τοῦ ἐνταφιάζει, παραχώνει τινὰ». Σοφοκλ. Οἰδ. Β. 406. »κατεσκίασεν ἄνωθεν σαρξὶ τὰ ὀστᾶ». Πλάτ. ἐσκέπασε τὰ κόκκαλα μὲ τὸ κρέας. Καὶ

*Κατασκιάω, Πτκ. ἀντὶ, κατασκιάζω. Ὀππ. Μ, 436.

Κατασκίδναμαι (σκίδναμαι). Πτκ. ὡς Παθτκ. τοῦ κατασκεδάννυμι, ὅπερ ἰδὲ

Κατάσκιος, ον (σκιά). Ὁ πανταχόθεν σκιὰν ἔχων. Ὁ παχὺς, χοντρὸς, ἴσκιον ἔχων. Ἡρόδ. Σκιοῦσα σκεπασμένος μὲ τίποτε ντύσιν Ἡσιόδ. Ἔργ. 514. μετὰ ταῦτα καὶ ντύσιν. — 2) Μεταβτκ. ἄνωθεν ἐπὶ τὰ κάτω σκιάζων, ποιῶν ἴσκιον, Αἰσχυλ. Ἑπτ. Θηβ. 390. Ἀρστφ. Ἀχ. 965.

Κατασκιρρόω, (σκιρρόω). Γράφεται καὶ μὲ ἓν ρ. Λίαν σκιρρόω, πολλὰ σκληρὸν ποιῶ.

Κατασκιρτάω, Μλ -ήσω (σκιρτάω). Πηδῶ ἐπάνω εἰς τι, ἢ πατῶ ἐπάνω εἰς αὐτὸ, σκιρτῶ, ἐκπηδῶ καὶ μάλιστ. μωρῶς καὶ ἀνοήτως πηδῶ ἐπάνω. Πλούτρχ. 91, σλ. 158. »ὁδὸν ὅπτα κατασκιρτᾶν τοῦ βήματος». Ὅθεν ἀντὶ τοῦ καταφρονῶ, χλευάζω, καταφρονητικῶς περιπαίζω, ντύνεσθ. Πολύαιν. 8, 23, 7. ὡς καὶ τὸ κατορχέομαι.

Κατασκλήμι, ὅθεν Παρακ. Κατέσκληκα, Εἶμαι διόλου κατεξηραμένος, σκληρὸς, κατάξηρος, τραχὺς, λυγνὸς, ἄπαχς, κατασκελής. »Βύρσα ξηρὰ καὶ κατεσκληκυῖα». Πλούταρχ. δέρμα καταξηραμένον· παρὰ Σουίδ. εὑρίσκεται Κατεσκληκτυμένος, ἀντὶ τοῦ, ἐξίτηλος, τεταλαιπωρημένος, ἀμφ. ἐκ τοῦ, σκέλω, σκέλλω, σκελέω, σκέλημι, σκλῆμι.

Κατασκόπευσις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ κατασκοπεύειν. ἐκ τοῦ

Κατασκοπεύω (σκοπεύω), Ἀκριβῶς θεωρῶ, παρατηρῶ, κυττάζω· ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ τόπου ἐπὶ τὰ κάτω σκοπεύω, βλέπω. Ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἀκριβῶς διὰ νὰ μάθω τι περὶ τινος· παραφυλάγω νὰ ἰδῶ τι, καὶ νὰ δώσω εἴδησιν περὶ τούτου. Εἶμαι κατάσκοπος· Καὶ

*Κατασκοπέω, καὶ ὡς Μέσ. κατασκοπέομαι, ἐν χρήσει (σκοπέω) = τῷ πρχμν. ὅθεν

Κατασκοπή, ἡ = κατασκόπευσις, παρατήρησις, ἐξέτασις, παραφύλαγμα, παραμόνευμα. Σφκλ. Φιλκτ. 45.

*Κατασκόπησις, εως, ἡ = τῷ πρχμν.

Κατασκοπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασκοπεύειν.

Κατασκόπιον, τὸ. Ὁ τόπος ἐπὶ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ κατασκόπευσις, καὶ πλοῖόν τι εἰς τὸ κατασκοπεύειν ὡρισμένον. Κικέρ. Ἀττ. 5.

Κατάσκοπος, ον. Ὅστις κατασκοπεύει· Ὁποιος παρατηρεῖ, βλέπει, ἐξετάζει, ἐρευνᾷ ἀκριβῶς τι· ὁποιος παρατηρεῖ, καὶ παραφυλάττει νὰ ἰδῇ τι, καὶ νὰ δώσῃ εἴδησιν περὶ τούτου. — 2) ὡς Οὖτις. Δόλιος ἐξιχνευτής, δολερὸς (σπιόνος, τζιασίτης), ἐξετάστης, ἐρευνητής.

Κατασκορπίζω, Μλ -ίσω (σκορπίζω). Διό-

λου, ἢ κακῶς σκορπίζω, ἀπ' ἀλλήλων χωρίζω, βίπτω. Διόδ. Σικ.

Κατασκυθρωπάζω, Μλ -άσω (σκυθρωπάζω). Μετά γενικ. φέρομαι, ἀποδεικνύω ἑμαυτόν σκυθρωπόν κατά τινος ἢ πρός τινα· παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. ΙΑ'. ε', 6. ἀντί τοῦ, λίαν σκυθρωπάζω.

*Κατασκυθρωπάω, Μλ -ήσω = τῷ πργμν.

*Κατασκυλεύω (σκυλεύω). Λαφυραγωγῶ, κουρτεύω, πέρνω τι μαζύ μου ὡς λάφυρον.

Κατασκύλλω (σκύλλω). Καταπτίζω, λίαν ἢ διόλου σκύλλω. Κλήμ. Παιδαγ. Γ'.

Κατασκώπτω, Μλ -ψομαι (σκώπτω). Κακῶς σκώπτω, περιπαίζω «τινά» Ἡρδτ. 2, 123.

Κατασμικρίζω, Μλ -ίσω = καταμικρύνω. Ἀριστ. Νικομ. Η' 13.

Κατασμικρολογέω, ῶ. Μλ -ήσω (σμικρολογέω). «Μή καταμικρολόγει πλουσίην τήν φύσιν ἐοῦσαν· μή μέμφου, μή κατηγόρει τήν φύσιν ὡς φειδολόν, ἥτις εἶναι τόσον πλουσία, Δημόκρ. Ἐπιστολ. εἰς Ἱπποκρ. Ἄρα κατηγορῶ τινα ὡς φειδολόν, σμικρολόγον.

Κατασμικρύνω, Μλ -υνῶ (σμικρύνω). Λίαν, ὁλοτελῶς σμικρύνω, μικρόν, εὐτελές ποιῶ τι. Πθτκ. Μικρότερος, ἢ ἀδυνατώτερος γίνομαι.

Κατάσμυρνος, ον (σμύρνα). Ὁ ὀσμήν σμύρνας ἔχων. Διοσκορ. Α, 28.

Κατασμύχω, (σμύχω, Ἀνμλ.). Διόλου σμύχω, κατακαίω, Ἱλδ. Ι, 653. Κυρίως, διά τινος καπνώδους πυρός. καὶ Μτφρκ. κατατρώγω, καταμαραίνω. Θεοκριτ. Γ, 17. «Ὃς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἱκάνει. Πθτκ. καταφλέγομαι, καταμαραίνομαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ ἐξτρ. Μτφρκ. Φθείρομαι, σώνομαι, τυραννοῦμαι ἀπό τό κρύφιον πῦρ τοῦ Ἔρωτος. παρ' Ἡλιοδώρ. Ζ'. σλ. 342. «στετηρός τι καὶ κατεσμυγμένον ὑποβλέφασαν· μέ καταφρονητικόν καὶ πικρόν χαμογέλοιον· ἂν ἡ ἀναγνώσις εἶναι ὀρθή· ἰδέ σμύχω.

Κατασμώχω (σμώχω). Κατατρίβω. Νίκανδρ. Ἀλέξ. 331.

Κατασοβαρεύομαι, Ἀπθτκ. Μέτ. (σοβαρεύομαι). Μετά γενικ. Ἀποδεικνύω ἑμαυτόν, φαίνομαι, ἢ φέρομαι πρός τινα σοβαρός, ὑπερήφανος, ἀλαζών. Δειρτ.

Κατασοβέω, ῶ. Μ. ήσω (σοβέω). Λίαν σοβέω καταδιώκω. Ἡσύχ. «εἰς φρέαρ κατασοβεῖν· Παρθέν. ΙΔ. κάτω ἢ μέσα εἰς τό φρέαρ διώκειν, φυγαδεύειν.

Κατασοφίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀπθτκ. Μέτ. Πολλῶ σπανιώτρ. τό ἔνργ. κατασοφίζω (σοφίζομαι) διά σοφισμάτων ἀπατῶ, νικῶ τινά. Πάσχω νά ἐφεύρω σοφίσματα, δόλους, πανουργίας, μηχανάς (διαβολικαῖς) τέχνας διά νά ἀπατήσω τινά, ἢ νά ἀποφύγω τι. Πλτχ.

*Κατασοφισμός, ὁ. Ἡ διά τῶν σοφισμάτων ἀπάτη, νίκη.

Κατασοφιστεύω, (σοφιστεύω). Μετά γενικ. φιλονεικῶ, μάχομαι κατά τινος διά σοφισμάτων. 2) μετά Αἰτ. νικῶ τινά διά τῶν σοφισμάτων.

Κατασπάζομαι, Μ. άσομαι Ἀπθτκ. Μέτ. (ἀσπάζομαι) Λίαν ἀσπάζομαι, ἀγκαλιάζω, γλυκοφιλῶ· ἐγκαρδίως ἢ φιλικῶς χαιρετῶ, δέχομαι, ἢ μεταχειρίζομαι τινά. Πλτχ. Κοριολ. 9. Ἀντων. 85· Ἡλιοδ. σλ. 187.

Κατασπαθάω, ῶ, Μ. ήσω (σπαθάω). Διόλου ἢ κακῶς σπαθάω, κακῶς ἐξοδεύω, εἰς τάς ἡδυπαθείας, καὶ ἀσωτείας ἠθείρω.

Καταπαράσσω, καὶ Ἀττ. άττω. Μλ -ξω. (σπαράσσω). Λίαν ἢ διόλου σπαράσσω, κατατεμαχίζω, σχίζω τάς σάρκας.

Κατασπασις, εως, ἡ (κατασπάω). Τό κατασπᾶν, ἢ ἐπί τά κάτω τράβιξις, κατέβασις, ἢ σχίσις· καὶ

Κατάσπασμα, τό. Τό ἐπί τά κάτω ἑσπασμένον, τραβιγμένον, σχισμένον.

Κατασπασμός, ὁ = κατάσπασις· ὅθεν

*Κατασπαστικός, ή, όν. Εἰς τό κατασπᾶν ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων.

Κατασπαταλάω, ῶ, Μ. ήσω (σπαταλάω). Ἀναλέκτ. Β'. 309. ἀφανίζω, φθείρω τήν ζωήν μου καὶ τήν περιουσίαν μου εἰς τάς τρυφάς, εἰς τά ξεφαντώματα.

Κατασπάω, ῶ, Μ. άσω (σπάω). Ἐπί τά κάτω σπάω, σύρω, τραβῶ, ἢ σχίζω· «κατασπᾶν τινα τῶν τριχῶνι Τραβῶ τινα ἀπό τά μαλλιά. Ἀριστφ. Λυσιστρ. 725. «γάλα κατασπάω· «κάμνω νά ἐλθῇ νά κατέβῃ τό γάλα εἰς τόν μαστόν, εἰς τόν βυζί. Ἀριστοφ. Ἱππ. ὅπου ὁ Σχολ. φησιν· ἰδίως ἐπί τῶν θηλαζόντων βρεφῶν κατασπᾶν λέγουσι καὶ ἐφέλκειν τό γάλα. 2) Λέγεται ἔτι καὶ ἀντί τοῦ, καταπίνειν· ὡς «κατασπᾶν τάς σύριγγας· «Ἀριστφ. Ἱππ. 718. 3) Ἀντί τοῦ καταβιβάζω, πρός τά κάτω σύρω, φέρω. Ἡρδτ. 7, 193. «κατασπάσαντες τας νῆας, ἔπλεον· κατεβίβασαν αὐτάς εἰς τήν θάλασσαν. 4) Ἀντί τοῦ βραχύνω, μεταχειρίζομαί τι ὡς βραχύ ἐν τῇ προφορᾷ = τῷ Λατιν. corripere. Schaef. Διονυσ. περί Συνθτ. σλ. 282.

*Κατασπειράω, Μ. ήσω (σπειράω). Συμπεριστρέφω, συμπεριτυλίγω, συμπεριδέω· «ὡς κατεσπειραμένον» παρά Διογ. Λρτ. 10, 101. ἑρμηνεύεται ὑπό τινων, Ποιητόν τεχνητόν φῶς.

Κατασπείρω, (σπείρω). Πασπαλίζω, διασπείρω, διαφημίζω, σπείρω, σπόρον ῥίπτω· καὶ μεταφορ. γεννῶ, Εὐριπ. Ἡρακλ. 498. Τοιοῦτον καὶ τό παρά Πλουτάρχ. εἰς Δίωνα, 25.

Κατάσπεισις, εως, ἡ. Χύσιμον τῆς σπονδῆς, σπονδή, βρέξιμον, ἢ ῥάντισμα διά τῆς σπονδῆς, ἢ τοῦ ἡγιασμένου ὕδατος. 2) Θυσία, προσφορά, ἁγιασμός, ἀφιέρωσις. 3) Ὁ Πλούταρχ. Σερτών. 14. ὀνομάζει οὕτω τήν ὑπηρεσίαν καὶ θεραπείαν ἐκείνων, οἵ τινες ἀφιέρωναν ἑαυτούς εἰς τινα στρατηγόν, καθώς οἱ παρά τοῖς παλαιοῖς Γάλλ. Soldurii (σολδούριοι) λεγόμενοι. Ἦσαν γάρ οὗτοι τάξις τις ἀνθρώπων, οἵ τινες ἀφιέρωναν δούλους ἑαυτούς εἰς τινα ἡγεμόνα ἢ ἀξιωματικόν, μετά τοῦ ὁποίου ἀπελάμβανον ὅλα τά ἀγαθά τῆς ζωῆς, ἐξήρχοντο μετ' αὐτοῦ εἰς τούς πολέμους, καὶ ὡς ἀδιαχώριστοι φίλοι ἐθέγον τήν ζωήν αὐτῶν, καὶ τέλος μετ' αὐτοῦ ἀπέθνησκον· Καίσαρ. πόλ. Γαλλ.

Κατασπένδω, Μ. σπείσω (σπένδω, ἀνμλ.) Σπονδήν χέω· «τόν οἶνον κατασπένδω· «διά τῆς σπονδῆς χύνω, ἐξοδεύω τόν οἶνον, ὅθεν 2) Διά τῆς κατασπείσεως, ἐπιχύσεως τῆς σπονδῆς, ἁγιάζω, ἀφιερώνω· καὶ καθόλου, ἀφιερώνω, θυσιάζω, ἁγιάζω· «πρόβατα κατεσπεισμένα.» Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξανδρ. 50. τά ὁποῖα ἤδη διά τῆς ἐπιχυσείσης ἐπ' αὐτῶν σπονδῆς ἡγιάσθησαν, καὶ πρός θυσίαν ἀφιερώθησαν. Συνθ. «κατασπένδειν τινί τι, ἢ καί, τινά τινι = τιμῶ τινα διά θυσιῶν, ποιῶ εἰς αὐτόν θυσίας. Εὐριπδ. Ὀρ. 1237. σπανιώτρ. «κατασπένδειν τινάν ἐνταφιάζω τινά διά δακρύων. Ἀνθλγ· παράλληλον τούτῳ ἐστί καὶ τό ἐν προβλ. συμπ. Η. 8. καὶ «κατασπένδειν ἑαυτόν.» Πλούταρχ. Σερτ. παρά δέ Λογγῖν. Α'. «ἔρωτι ὦ παῖδες κατέσπεισθε.» Ἡγιάσθητε, εἴσθε ἡγιασμένοι, καθιερωμένοι.

Κατασπέρχω, Μ. ξω (σπέρχω). Κατεπείγω, βιάζω = κατασπεύδω. Θουκυδ. Δ'. 129. «ὄψει καὶ ἀκοῇ κατασπέρχον.»

Κατασπεύδω, Μ. σω (σπεύδω). Λίαν σπεύδω· ἐνεργ. = κατεπείγω, καὶ, κατασπέρχω· ἀναγκάζω, βιάζω, ἐπί τά πρόσω χωρεῖν ποιῶ, παρακινῶ, ἐπιταχύνω, στενοχωρῶ. 2) Οὐδετέρ. βιάζομαι, ἐπιμελοῦμαι, μέ ζέον ἐπιχειρῶ τι, σπεύδω, ὀγλιγωρεύω· παρ' Ἀρτεμιδ. Ε'. 78. «κατασπεύδων ἀγωνοθέτης.» κεῖται ὡς καὶ τό, σπεύδω, εἶμαι ἀπό τό μέρος τινός· ὅθεν

Κατάσπευσις, εως, ἡ. Ταχύτης, βία, ὀγλιγωροσύνη.

Κατασπιλάζω, Μ. άσω (σπίλος). Λίαν, ἢ διόλου, σπιλάζω, σπίλον ποιῶ ἐπί τι, μολύνω, λερώνω. 2) Κατακρύπτω, σκεπάζω, Ἐτυμολ. παρά τοῖς ὕστερον σημαίνει τό, αἰφνιδίως ἔρχομαι, καὶ πλακώνω τινα· «τινα (καθώς π. χ. αἱ σπιλάδες εἰς τήν θάλασσαν) «ὁ δέ ἀπροσδοκήτως τοῖς βαρβάροις κατεσπίλατεν· Θεοφύλ. Σιμοκρ. Ζ'. 3. καὶ, Δ'. 5. «πνεύματος λάβρου κατασπιλάζοντος.» Εὐσέβ. καὶ Κύριλ. κατά Ἰουλιαν. σλ. 185.

Κατασπλεκόω, ῶ = κατελαύνω, σπλεκόω. Ἡσύχ.

Κατασποδέω, Μ. ήσω (σποδέω). Ἀριστοφ. Θεσμ. 560. «τόν ἄνδρα πελέκει κατεσποδήσεν· «τόν ἔκοψε, τόν ἔρριψε κάτω μέ τόν πέλεκυν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διά τοῦ, κατελάν. ἰδέ σποδέω· λέγεται ἔτι καὶ ἐπί τῶν ἐν τῇ μάχῃ πιπτόντων μαχητῶν, κατασποδεῖσθαι. Αἰσχύλ. Θῆβ. 811.

*Κατασποδόω, Νεώτρ. τύπος ἀντί κατασποδέω.

Κατασπορά, ἡ (κατασπείρω). Τό κατασπείρειν, σπορά.

Κατασπουδάζω, Μ. άσω· καὶ ἐν τῷ Μέσ. κατασπουδάζομαι, χρήσιμον (σπουδάζω) = σπουδάζω· μετά γεν. δε, «κατεσπουδασάμην τοῦ υἱοῦ» εἶπε ἀντί τοῦ, ἐκοπίασα πολλά διά τόν υἱόν. Πθτκ. ἀντί τοῦ εἶμαι σπουδάζων, σοβαρός, ἐνεργητικός, ἐνασχολημένος. Ἡρδτ. 2, 173. «κατεσπουδάσθαι ἀεί· τό προϋπνμα ἐνεργεῖν, καταγίνεσθαι πάντοτε περί τι· ὅθεν «ὑφαστήριος καὶ κατεσπουδασμένος λίαν· παρά Προκοπ. ἀντί τοῦ, ἐπιχειρηματικός, καὶ θερμός· «δῆμος κατεσπουδασμένος· «ὁ αὐτ. ἀνέκδ. 76. ἀγαπητός, εὐνοϊκός, πρόθυμος· καὶ Ἡρδτ. 2, 174. «κατεσπουδασμένος ἀνήρ» ὀσπουδαῖος, καὶ μεγάλως, ἐνασχολημένος.

*Κατασσεύομαι, Πτκ. ἀντί καταστεύομαι, Νόνν.

*Κάτασσυτος, ον (κατασσεύομαι). Καταπίπτων, ἐπί τά κάτω σπεύδειν, κατά τινος πίπτων, ἐφορμῶν.

Κατάσσω, Κέλτος παρ' Ὠριγέν. Ζ'. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἐνιήλιε· Νεώτρ. τύπος ἀντί τοῦ κατάγω, κατάγνυμι, καὶ, καταγνύω, ὅπου τινές καὶ, κατάσσω, εἶπον· ὁ Ἀρτεμίδ. μετεχειρίσθη συχνάκις τήν λέξιν.

Κατασταγμός, ὁ, ἡ. Ἡπράξις τοῦ καταστάζειν, ὁ ἐπί τι σταλαγμός· ἐκ τοῦ

Καταστάζω, Μλ. άξω (στάζω). Στάζω ἐπί τι, ἢ ἐπί τά κάτω 2) Οὐδετέρ. ῥέω, χύνομαι, σταλάζω, τρέχω, βρέχω ἐπί τά κάτω. Εὐριπ. Ἑλ. 991. Ἰφ. Ταυρ. 72. παράλληλον τούτῳ ἐστί καὶ τό ἐν Ἑκάβ. 241. καὶ Ἱκέτ. 587. καὶ παρά Ξενοφ. Κ. 6, 1, 2. «δάκρυα καταστάζοντα.»

Καταστασμεύω, (σταθμεύω). Φέρω, βάλλω εἰς τόν σταθμόν, ἐπί ζώων, φέρω αὐτά εἰς τόν σταῦλον, εἰς τήν μάνδραν. Εἰς τόν σταθμόν βαστῶ, φυλάττω, κλείω. Στράβ. Ιστ. 2) Ἐπιφορτίζω, καταβαρύνω, καταθλίβω μέ ἐνοικίτους στρατιωτῶν, μέ κονάκια, ἐπιβάλλω εἰς τινα κονάκια.

Καταστασμίζω, Μ. ίσω (σταθμίζω). Ζυγιάζω, κατά τό ζύγιον διαρῶ, μοιράζω· ὅθεν

Καταστασμισμός, ὁ. Τό ἀκριβῶς ζυγιάζειν ἢ κατά τό ζύγιον διαιρεῖν, μοιράζειν.

Καταστελάω (σταλάω) = καταστάζω, Πτκ.

Κατάσταλσις, εως, ἡ (καταστέλλω). Ἡ εἰς τά ὀπίσω δίωξις, χρήσις, ἀργοπορία, ἐμπόδιον, ἡσυχία, καταπράυνσις, καταθλίψις, καταδάμασις· ὅθεν

*Καταστελτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς καταστολήν.

Καταστομίζω, Μ. ίσω (στόμος). Ἐπί οἴνου· τραβῶ τόν οἶνον ἀπό τό βαρέλι, καὶ τόν βάλλω εἰς ἄλλα μικρότερα ἀγγεῖα στόμινους θηλ. κ. τ. τ, μεταγγίζω αὐτόν· «ὁ κατεστομισμένος οἶνος θάττον ἕλκει τάς τῶν παρακειμένων ὀσμάς, διά την ὀλιγότητα καὶ τό γυμνόν·» ὁ εἰς μικρά ἀγγεῖα μεταγγισμένος οἶνος, λαμβάνει τήν ὀσμήν τῶν

παρκειμένων αὐτῷ σωμάτων, διὰ τὴν ὀλιγότητα τῆς ποσότητός του, καὶ διότι δὲν εἶναι σκεπασμένος. Θεόφραστ. Αἴτ. φυτ. Β'. 25. Πολυδ. Ἡ. 262. παρ' Ἀθην. Β'. κεῖται, «κατεστεμμένοι λάγυνοι·» λάγυνοι ἐκ τῶν ὁποίων μετήγγισαν τὸν οἶνον.

*Καταστα μνισμός, ὁ. Τὸ καταστα μνίζειν.

Καταστασιάζω, Μ. ἄσω (στασιάζω). Σχηματίζω ἐναντίαν φατρίαν εἰς τὴν πολιτείαν, Δι' αὐτῆς καταπαύω, κατατροπώνω, καταπιέζω, ἐμποδίζω ἐπανάστασίν τινα, ἢ δόλους καὶ μηχανορραφίας, ἢ στασιασμούς· ἢ Νικῶ τὸν ἐναντίον μου, ἢ τὴν ἐναντίαν φατρίαν, δι' ἀντιπολιτεύσεως. Πτκ. νικῶμαι ἀπὸ φατρίαν τινα. Ξεν. Ἑλλην. 1, 6, 4 ὅθεν

*Καταστασιαστικός, ή, όν = ἐπαναστατικός, φατριαστικός.

Κατάστασις, εως, ἡ (καθίστημι). Μτβτκ. τὸ καταστήσαι, καθιστάνειν, στερεῶς τιθέναι. Διάταξις, διορισμός, θέσις, τάξις, παραγγελία, ἐρμηνία ἡχορῶν Ἀριστφ. Θεσμφ. 958. τὸ φέρειν, βάλλειν, διορίζειν τινα εἴς τι ἐπάγγελμα· ἐκλογὴ πολίτου τινὸς Ἀθηναίου εἰς τὴν ἱππικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ τὸ διδόμενον αὐτῷ ἀργύριον ἐκ τοῦ δημοσίου ἀναλώματος (ἐκ τῆς κάσσης) διὰ τὰ ἐφόδια, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Ἁρποκρ. καὶ Φώτ· «ἔλεγον ἡ κατάστασις ἀργύριον εἶναι, ὅπερ οἱ καταστάδιοι ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου, ἐπὶ τῷ καταστάσει·» οὕτω Λυσίας, ἀλλὰ καὶ Ἐὐπολις φησιν· «οὐκ ἐσωφρόνησας, ὦ πρεσβύτα, τὴν κατάστασιν τὴν δὲ λαμβάνων ἄφνω, πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἱππικήν·» ἀπεδίδετο δὲ τὸ ἀργύριον ὑπὸ τῶν ἱππευσάντων, ὅτε ἀντ' αὐτῶν ἕτερος καθίστατο· ἀπῄτουν δὲ αὐτὸ οἱ φύλαρχοι.— Μεταξὺ τῶν Ἀθηναίων ἱππέων ἐν καιρῷ εἰρήνης. Boech Staatsh. 1. p. 269. ἔστι δὲ, ὑποδοχὴ, εἰσαγωγὴ τῶν πρεσβέων ἐν τῇ ἐκκλησιαζούσῃ πρὸς ἀκρόασιν τῆς πρεσβείας των. Γελλ. Audience. Ἡρόδ. 3, 46. 8, 141. 9, 9 «τῆς ὑπάτης καταστάσιος μελλούσης ἀσπίδιον καὶ καθόλου = εἰσαξις, παράστασις· β) Ἀμτβτ. στάσις, θέσις εἰς τὴν ἐποίαν εὐρίσκεται τις, καθὰ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. Ἡρόδ. 2, 173. 5, 92, 2. καὶ ἀλλαχοῦ. Θέσις ἡ κατάστασις, καὶ ποιότης τῶν πραγμάτων. Ἰδιότης, τάξις, καὶ ἰδέα. Διοίκησις, πολιτεία, τρόπος τοῦ διοικεῖσθαι, (Constitution) Ἡρόδ. 2, 173. Ξενοφ. Ἑλλν. 2, 3, 17. «κατάστασις λοιμικὴ» κατάστασις, καιρὸς ἀνώμαλος· «νυκτὸς ἐν καταστάσει» Εὐρηδ. Ῥῆσ. εἰς τὸν καιρὸν τῆς νυκτός. Ἰδὲ κάτοστημα. β) Ἀναπαυσις, ἡσυχία, οἴκησις, κοίτη.

*Καταστατέος, ία, έον. Ῥμτκ. Ἐπίτ. καθίστημι. Νὰ διαταγῇ, στερεωθῇ, διορισθῇ, ἐκλεχθῇ, ἀναγορευθῇ, ἐντεθῇ. Πλάτ. Πολιτ. 3, τλ. 414. Α. Ξενοφ. Κηδ. 8, 1, 3.

Καταστάτης, ου, ὁ (καθίστημι). Ὅστις βάλλει εἰς τάξιν, εἰς καλὴν θέσιν, στάσιν, τὰ πράγματα· ὁ διορίζων, παραγγέλλων. Ἔτι δὲ καὶ ὁ ἀποκαθιστάνων, εὐτρεπίζων, ὁ πάλιν φέρων, βάλλων τι εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν. Σοφοκλ. Ἠλ. 72.

Καταστατικός, ή, όν. Ὁ ἑκάστου, ἢ εἴς τινα κατάστασιν ὤν. 2) Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτηδειος εἰς κατάστασιν, εἰς βεβαίαν στάσιν, θέσιν, εἰς ἡσυχίαν, καταπραΰνσιν, ἀνάπαυσιν· «ἐννοιαι καταστατικαί·» αἱ ἀναπαύουσαι ἐπιλογικῶς τὰ προειρημένα.

Καταστεγάζω, Μ. ἄσω (στεγάζω). Καλύπτων σκεπάζω, στέγην (σκεπαστήν) βάλλω, ἐπίτι. Ἡρόδ. 471. παρὰ Διοδ. Σικ. Β'. 8. γέφυραν βάλλω ἐπί τι· ὅθεν

Κατάστεγασμα, τό. Τὸ σκεπασμένον, τὸ στέγην ἔχον. 2) Στέγη, σκέπασμα, σκεπαστή, Ἡρόδ. 22, 155. «τὸ δὲ κατάστεγασμα τῆς ὀ-

ροφῆς, ἄλλος ἐπικέεται λίθος, ἔχων τὴν παρωροφίδα τετράπηχυν.»

*Κατάστεγνος, ον (στεγνός). Κατασκεπασμένος, πυκνὰ σκεπασμένος.

*Καταστεγνόω, ῶ (στεγνόω). Πυκνῶς σκεπάζω, = καταστεγάζω, Γεωπονικ. Ἡ'. 18' 7. «κῆποι διὰ κεραμίδων μολυβδαίνων καταστεγνωμένοι.» Ἀθην. ἰδὲ ἐν τῷ, ἀποστεγνόω.

Κατάστεγος, ον (στέγη). Ὁ στέγην ἔχων, σκεπασμένος· «οἰκίαι κατάστεγοι» Ἡρόδ. 2, 148. ἔνθα παράβαλλε τοὺς σχολιαστάς, καὶ ἑρμηνευτάς.

*Καταστεγόω, Καταστεπάζω, κρύπτω.

Καταστείβω, Μ. ψω (στείβω). Πατῶ, καταπατῶ. Σοφοκλ. «πέδον καταστείβω.»

Καταστείχω, Μ. ξω (στείχω). Πτκ. = κατέρχομαι.

Καταστέλλω, Μλ. στελῶ (στέλλω). Ἐπί τά, ἢ πρὸς τὰ κάτω στέλλω, τίθημι, βάλλω· «τὸν πλόκαμον ἐξεστηκότα καταστελοῦμεν.» καταβιβάσομεν. Εὐριπ. Βάκχ. 930. 2) Ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω, περιορίζω· 2) Ἡσυχάζω, καταπραΰνω· «τὸν δόρυβον τῇ χειρὶ καταστέλλωνα·» παρὰ Σουίδ. Ἰδὲ ἐν τῷ, καταστολή, καὶ, ἀναστέλλω. 3) Ἐνδύω, περικαλύπτω, ἑτοιμάζω, ἁρματόω. Βάζω εἰς τάξιν, διατάσσω, προστάζω.

Καταστενάζω, Μ. ἄσω. Λίαν, ἢ ἐπί τι, ἢ κατά τινος στενάζω· μετ' Αἰττκ. Νικήτ. Χρον. ΙΔ'. 2. 2) γενικ. στενάζω ὑπέρ τινος, διά τινα. Καὶ

*Καταστένω, (στένω) = τῷ πρχμν.

Καταστερίζω, Μ. ίσω (ἀστερίζω). Καταστερον ποιῶ, πολλοὺς ἀστέρας, ἢ ἀστερίσκους ποιῶ ἐπί τι, εἰς ἀστέρας μεταβάλλω, στολίζω τι μὲ ἀστέρας. 2) Μεταξὺ τῶν ἀστέρων βάλλω, τάσσω τινά· ὅθεν

Καταστέρισις, εως, ἡ· καὶ συνηθέστερον.

Καταστερισμός, ὁ. Τὸ ἀστέρας ποιεῖν· ἢ μεταξὺ τῶν ἀστερων τάξις, ἢ εἰς ἀστέρας μεταβολή, ἢ τῶν ἀστέρων ὑπό τι σχῆμα σύνταξις· καὶ Βιβλίον τι τοῦ Ἐρατοσθένους ὑπὸ τὸ ὄνομα καταστερισμοί, τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύει ἀστερισμούς, καὶ διηγεῖται τοὺς ἀστρονομικοὺς μύθους.

Κατάστερος, ον (ἀστήρ). Πλήρης, γεμάτος, ἀστέρων· ὁ ἀστράπτων ὡς ἀστήρ· ὅθεν

Καταστερόω, ῶ = καταστερίζω.

Καταστεφανόω, ῶ. Ἐπί τι στέφανον βάλλω, στεφανόω.

Καταστεφής, ές. Ὁ ἐστεφανωμένος, στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχων. Σοφοκλ. Ὁ σκεπασμένος· ἐκ τοῦ

Καταστέφω, (στέφω) = καταστεφανόω. 2) Σκεπάζω.

Καταστηλιτεύω, (στήλη) Διά τινος δημοσίου προγράμματος, ἐγγεγραμμένου ἐπί τινα στήλην, δημοσιεύω τι πρὸς καταισχύνην. Σημαίνει τινὰ εἰς τὸ μέτωπον διά τινος κεκαυμένου σιδήρου, διὰ νὰ τὸν βλέπῃ ὁ κόσμος· καθὼς ἔτι βάλλω τινα εἰς τὸν στύλον ὡς κακοῦργον, διὰ νὰ τὸν βλέπῃ ὁ κόσμος· ὡς τὸ τῆς συνηθ. «κεβάλλω τινὰ εἰς τὸ παζάρι, ἢ βάλλω τινὰ εἰς τὸν γάϊδαρον.» 2) Καθόλου δέ, πομπεύω, κατακαλῶ, ὑβρίζω, ἐντροπιάζω, ἀτιμάζω, θεατρίζω.

*Καταστηλογραφέω, Μ. ήσω = στηλογραφέω.

Καταστηλόω, ῶ (στηλόω). Στήλας βάλλω, πλήρες στηλῶν ποιῶ τι, στήλας ἀνεγείρω, στολίζω τι διὰ τῶν στηλῶν, καθὼς π. χ. μνημεῖόν τι· ἢ σημειῶ διὰ τούτων τὰ μίλια, τὸ μῆκος τοῦ δρόμου. Πολύβ. ΛΔ'. 12.

Κατάστημα, τό (καθίστημι). = κατάστασις· ἰδιότης, ποιότης, καὶ μάλιστ. τῆς ἀτμοσφαίρας. Πλτρχ. περὶ Πεταμ. «κατάστημα τῷ θερινῷ δηλ. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θέρους· καὶ Κ

Ὁ Πολύκν. Ε'. 18'. 3. μετεχειρίσθη τοῦτο ἀντὶ τοῦ, χειμών· ὅθεν

Καταστηματικός, ή, όν. Ὁ εἰς κατάστασιν ἀνήκων, ἥσυχος· καλῶς διατεθειμένος. Πλούταρχ. Γράκ. 2.

Κατάστημος, ον (στήμων). Πλήρης στήμονος· γεμάτον, ἀπὸ δυνατὸν στημόνι, ἐπὶ πυκνοῦ ὑφάσματος.

Καταστηρίζω, = καταστηρίπτω. Ἱππ. ὅθεν καταστηριγμοί, παρὰ Σουίδ. ἐν Λέξ. Ἱππαρχος, καὶ Ἐρατοσθένης, ἡμαρτημ. ἀντὶ τοῦ, καταστερισμοί. 2) Μτβτκ. ὑποστηρίζω, ὑπερασπίζομαι.

Καταστιγής, ές = κατάστικτος. Φιλοστέργ. Γ'. 11.

Κατάστιγμα, τό. Τὸ κατεστιγμένον, τὸ κεντήματα, ἢ στίγματα ἔχον· ἀμφ. ἐκ τοῦ

Καταστίζω, Μ. ξω (στίζω). Μετὰ στιγμάτων, κεντημάτων, ἢ στιγμῶν σημειῶ, σκεπάζω τι· διόλου ποικίλλω, κατάστικτον ποιῶ· ὅθεν

Κατάστικτος, ον. Ὁ πλήρης στιγμάτων ὤν· ὁ σημειωμένος, σκεπασμένος μὲ στίγματα, κεντήματα, ἢ στιγμάς· διόλου ποικίλλος διὰ κεντημάτων, κεντημένος· Πολυδ. Ε'. 55. «ὁ δὲ κατάστικτος χιτὼν ἐστὶν, ὁ ἔχων ζῶα ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα.

Καταστίλβω, Μ. ψω (στίλβω). Λίαν, ἐπί τι, ἢ κατά τινος στίλβω, ἀστράπτω, λάμπω, φωτίζω. 2) Ἐνεργητ. «πρὴν καταστίλψον σέλας ὑψόθεν·» Ὅμηρ. Ἴλιν. εἰς Ἄρην. 10. = ἀποστέλλω.

*Καταστοιχειόω, = τῷ κλλ. ὅθεν «τόπος καταστοιχειωμένος» στοιχειώδης ἰχνογραφία, ζωγραφία. Ἐπίκουρ. Διογν. Λαρτ. 10, 35.

Καταστοιχίζω, Μ. ίσω (στοιχίζω). Διδάσκω τὰ πρῶτα στοιχεῖα, τὰς πρώτας ἀρχάς. Πλτρχ.

Καταστολή, ἡ (καταστέλλω). Ἡ πρᾶξις τοῦ καταστέλλειν, κράτησις εἰς τὰ ὀπίσω, ἐμπόδιον, ἀργοπορία, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ. 2) Καταβιβασμός, ἄφημα τοῦ ἐνδύματος ἕως κάτω. π. χ. «καταστολὴ περιβολῆς.» Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 5. καταβιβασμὸς τοῦ ἐνδύματος ἕως κάτω· ἐπὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν καὶ πλατέων ἐνδυμάτων, τὰ ὁποῖα σύρονται μέχρι γῆς. Ἄρα, ἡ τῶν μακρῶν ἐνδυμάτων στολή, ἐνδυμασία, καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἱππ. διακρίνεται ἐκ τοῦ, Περιστολή. 3) «Καταστολὴ πρὸς οὐδὲν ἐκπεπτωκυῖα πάθος ἐν τῷ λέγειν· ὁ ἥσυχος καὶ σκεπτικὸς ἐν τῷ ὁμιλεῖν τρόπος (ἦθος, φέρσιμον). Ὁ Ἀρρίαν· εἰς Ἐπίκτ. Β'. 10. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, αἰδώς, καὶ ἡμερότητα, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· ἀλλ' ἐν Β'. 21. ἔχει «ἔρχομαι καταστολὰς ποιήσας ὡς σοφός·» ἀντὶ τοῦ, λαμβάνεις τὸ σχῆμα καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ φιλοσόφου· ὁ αὐτὸς ἐν Γ. κγ'. 16. ἔχει «κατέσταλται» ἐφρονίμευσεν, ἔγινε φρονιμώτερος· Ἄρα, = καταπραΰνσις, ἡσυχία, πραότης, ἡσυχον καὶ μεγαλοπρεπὲς στάσιμον κ. τ. τ. 4) Ἐν τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ κεῖται καθόλου ἀντὶ τοῦ, ἔνδυμα, φόρεμα, ἐνδυμασία, φορεσία. Παῦλ. πρὸς Τιμ. Α'. β'. 9.

Καταστολίζω, Μ. ίσω (στολίζω). Διόλου ἢ ἕως κάτω στολίζω, ἐνδύω, φορέω. Πλούταρχ.

Καταστομίζω, Μ. ίσω· = ἐπιστομίζω. Πλούταρχ. Ἀριστ. 4. «ἀλλ' οὐχὶ καὶ βεβαία ἀνάγνωσις.

Καταστομίς, ίδος, ἡ (στόμα). Μέρος τι τοῦ αὐλοῦ πρὸς τῷ στόματι. Ἡσύχ. ἴσως τέ, Τφόλμιον.

*Καταστομόω, ῶ· Εὐμαθ. 4. Ζ. τὸ ἁπλοῦν.

Καταστοναχέω, ῶ· Μ. ήσω (στοναχέω). Λίαν, ἢ πικρῶς ἀναστενάζω, θλίβομαι, παραπονοῦμαι, ὀδυ. διά τι.

*Καταστοναχίζω, Μ. ίσω (στοναχίζω) = τῷ πρχμν.

Καταστορέννυμι, καὶ καταστορεννύω. Μλ.

ἑστω, ἐκ τοῦ καταστορέω, (στορέννυμι, Ἀνμλ.). Ἐπὶ τὰ κάτω, ἢ ἐπὶ τὴν γῆν ῥίπτω· φονεύω, σκοτόνω, στρώνω, ἐξοπλίνω ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Ἡρόδοτ. 8, 53. σκεπάζω ,,τινά τινιν π. χ. ,,Ἕκτορα λάεσσι κατεστόρεσαν Ἰλιάδ. Ω. 798. Πρβλ. Ὀδύσ. Ρ, 32. ,,Ἐπεὶ δέ σφι πάντες κατέστρωντον, ἐστρώθησαν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐφονεύθησαν· καὶ Θ'. 69, 76. ,,Ἑκατόντες δὲ κατεστόρεσαν αὐτέων ἑξακοσίους· παρέλληλον τούτῳ ἔστι καὶ τὸ τοῦ Ξενοφ. Κυρουπ. Γ', γ', 28. 64. Εὐριπ. Ἡρακλ. 1000. Μεταφορ. ,,καταστορεῖν τὴν θάλασσαν· ἡσυχάζειν, καταπραΰνειν γαληνίζειν τὴν κυματοῦσαν καὶ τεταραγμένην θάλασσαν. Οὕτω καὶ ,,καταστ. τὸν θυμόν. ὡς καὶ τὸ, Στρωννύω.

*Καταστόρνυμι (στορνυμι, Ἀνμλ.) = τῷ πργμ. ,,Ἡώιοι καστορνῦται Ἐπιχ. θηλκ. τῆς Μετχ. τοῦ Ἐιστ. ἀντὶ καταστορνῦσα. = Προβάτων δορὰς καταστρωννύουσα, Ὀδύσ. Ρ, 32.

Καταστοχάζομαι, Μ. ἀσομαι, Ἀπτκ. Μέσ. (στοχάζομαι). Μετὰ Γεν. κατὰ σκοποῦ βλέπω, κατὰ σκοποῦ βάλλω, σκοπεύω, βάζω τι μὲ τὸ ,,μάτι· ἀποβλέπω, ἀποκαίζω· ὅθεν

Καταστοχασμός, ὁ. Τὸ καταστοχάζεσθαι, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Συμπέρασμα, καὶ

Καταστοχαστής, οῦ, ὁ. Ὁ,τις καταστοχάζεται, (ἀπεικαστής, ἀπεικαστάνος), παρὰ Σουίδ. ἐν Λεξ. Προφητεία.

Καταστοχαστικός, ἡ, ὀν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτηδειος εἰς τὸ καταστοχάζεσθαι.

Καταστραγγίζω. Διόλου στραγγίζω.

Καταστράπτω, Μέλ. ψω (ἀστράπτω). Διόλου, ἢ σφοδρῶς ἀστράπτω. Ῥίπτω πρὸς τὰ κάτω ἀστραπάς. Σοφκλ. Τρχν. 437. 2) Μτβτκ. διὰ τῆς ἀστραπῆς φωτίζω, λαμπρύνω, ἢ διὰ τῆς ὑπερβαλλούσης ἀστραπῆς σκοτίζω, τρομάζω. Θεμίστ. Λόγ. ΚΖ'. ὅ,τις καὶ τό, καταβροντῶ, ἀντὶ τοῦ, διὰ τῆς βροντῆς ἐκπλήττω, τρομάζω τινά, μεταχειρίζεται.

Καταστρατεύομαι, Ἀπτκ. Μέσ. (στρατεύομαι). Ἐξέρχομαι κατά τινος εἰς πόλεμον, ἐκβαίνω νὰ πολεμήσω τινά, καταπολεμῶ αὐτόν· μετὰ Γενικ. Κλημ. Ἀλεξ. 2) Διαπερῶ, περιέρχομαι, διαβαίνω τόπον τινὰ μὲ πόλεμον, ὡς πολεμιστής· μετ' Αἰτκ. ,,γῆν, χώραν, κ. τ. τ. ,,Καταστρατευμένος ἐκ πολλοῦ τὸν πόντον· ὅ,τις περιῆλθε (περιηγήσατο) ὅλον τὸν πόντον ὡς στρατιώτης. Χίων Ἐπιστ. Β'.

Καταστρατηγέω, ῶ· Μ. ήσω (στρατηγέω). Διά τινος στρατηγήματος ἀπατῶ, ἢ νικῶ τινὰ διὰ πανουργιῶν ἀπατῶ. Πλούταρχ.

Καταστρατοπεδεία, ἡ. Τὸ καταστρατοπεδεύειν. Αἰλιαν. Π. Ἱστορ. Θ'. ἐκ τοῦ

Καταστρατοπεδεύω, (στρατοπεδεύω). Κάτω στρατοπεδεύω, καθίζω, ἢ εἰς καταγώγιον φέρω τὸν στρατόν, βάλλω τοὺς στρατιώτας εἰς τὰ κονάκια διὰ νὰ ἀναπαυθῶσι. Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'. Β'. 8. ,,Ὁ δὲ Κῦρος καταστρατοπεδεύτας τοὺς ἑαυτοῦ, ὅπου ἔδοκει τὸ ἐπιτηδειοτατον εἶναι τῆς πόλεως, μένει ἐπὶ τοῖς ὅπλοις παρήγγειλε καὶ ἀριστοποιεῖσθαι. Μέσ. καταστρατοπεδεύομαι, ὑπάγω, ἢ ἐμβαίνω εἰς τὰ κονάκια, εἰς τὰ κουαρτήρια. Λέγεται, ὁπόταν οἱ στρατιῶται ὑπάγουσιν εἰς τινὰ πόλιν καὶ διαμοιράζονται εἰς τὰ ὀσπήτια. συχνάκις παρὰ Ξενοφ.

Καταστρεβλόω, ῶ (στρεβλόω). Λίαν στρεβλόω, βασανίζω, παιδεύω. Πλούταρχ. 2) Σραμπουλῶ (ποδάρι ἢ χέρι) εὐγενίζω μέλος τι, ψυείρω.

Καταστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Διόλου στρέφω· ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος στρέφω, τρέπω, γυρίζω, στρέφω, μεταβάλλω· ἐπὶ τὰ κάτω στρέφω, γυρίζω, ἀναποδογυρίζω, κατακυλῶ, (κατρακυλῶ), καταπατῶ. Ὅμηρ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλ. 73. ,,Μὴ νῆσον ἀτιμήσῃ ποσσὶ καταστρέψας. καὶ Ἱστρ. παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. 12'. 10. λέγεται καὶ ἐπὶ χωραφίων, ἀντὶ τοῦ, στρέφω ἐπὶ τὰ κάτω, φέρω τὸ ἀπ' ἐπάνω ὑποκάτω, γυρίζω τὸ χῶμα, καθὼς π. χ. ὅταν σκάπτωμεν ἢ ὀργώνωμεν τὴν γῆν. ,,Ἄλλος γενομένης ὑπὸ τοῦ σπέρματος, καταστρέψῃς αὐτὸ πάλιν, τοῦτο γίνεται σῖτος τῇ γῇ· τὸ ὁποῖον μικρὸν ἀνωτέρω ἐν κεφ. 15', 12. ,,Πόαν ἀναστρεφομένην, εἶπε· καὶ ἐντεῦθεν 2) ἀντὶ τοῦ, Σκορπίζω, ἀναστρέφω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. Ἀριστοφ. Ἱππ. ,,Πόλιν καταστρέφειν· ἀναποδογυρίζεις· καὶ 3) Καθόλου, ἀντὶ τοῦ, τελευτῶ, τελειόνω, καταπαύω, φέρω ἢ ἔρχομαι εἰς τέλος, Ἐνεργητ. καὶ Οὐδετ. ὡς παρὰ Παυσαν. ,,Τοῦ ἐνιαυτοῦ καταστρεφόντων λήγοντος, ἐπὶ τὸ τέλος ὄντος, ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ὁ χρόνος, καὶ Πολβ. 4, 2, 8. ,,Καταστρέφω τὸν βίον· τελειόνω τὴν ζωήν, ἀποθνήσκω. Λέγεται ἔτι καὶ ἄνευ τοῦ, βίον. Πλούταρχ. εἰς Δημοσθ. 30. οὕτω καὶ τὸ ,,Καταστρέφω τὸν λόγον. Πρβλ. καὶ σημασ. 7 4) Μέσως, καταστρέφομαι, ὑποδουλόω, ὑποτάσσω, φέρω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, πορθῶ, καταξουσιάζω. Θουκυδ. Δ', 65. ,,Ἐξὸν αὐτοῖς τὰ ἐν Σικελίᾳ καταστρέψασθαι· καὶ παρ' Ἡροδ. συχνάκις. 1, 6, 64. 2, 181. 8, 88. καὶ ἀλλαχοῦ. ,,Κατεστραμμένος πολλὴν γῆν· καταστρεφόμενος τοῦ βασιλέως χώραν. Ἀλλὰ καὶ Πθτκ. Ὑποδουλοῦμαι, καταξουσιάζομαι ὑπ' ἄλλου Ἡρδτ. 1, 68. 130. 141. καὶ ἀλλαχοῦ. 5) Ἀνακαλῶ, φέρω ὀπίσω· ἢ Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· παρὰ Λιβαν. 6) Παρ' Ἀριστοτ. Ἠθ. Γ'. 9. ,,Κατεστραμμένη λέξεις, αἰτία, τῇ, Εἰρομένῃ· ὅπου ὁ αὐτὸς ἑρμηνεύων αὐτὰς φησι· ,,ἔστι δὲ ἡ μὲν κατεστραμμένη, ὁμοία ταῖς τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ἀντιστρόφοις, καὶ ἡ ἐν περιόδοις· Εἰρομένη δέ, ἢ οὐδὲν ἔχει τέλος καθ' ἑαυτήν ὃν μὴ τὸ πρᾶγμα λεγόμενον τελειοῦσθαι. Ἔστι δὲ αὕτη διὰ τὸ ἄπειρον· τὸ γὰρ τέλος πάντες βούλονται καθορᾶν, κ. τ. λ. Οὕτω καὶ ,,Καταστρέφειν τὴν σύνταξιν καὶ μάλιστ. ἐπὶ παρεκτροπῶν τοῦ συνήθους. Διόδ. 11, 37. ,,Κατεστραμμένοι χορδεῖν· καταπολλὰ ἐστραμμένοι, κλωθογυρισμένοι, στριμμένοι. Ἀριστοτ. 7) παρ' Εὐριπ. Ἱππολ. 477. ,,Νοσοῦσα δ' εὖ πως τὴν νόσον καταστρέφουν· καλῶς σεαυτὴν διάθες, γενναίως φέρε αὐτήν, καὶ ἐπὶ πέρας ἄγε, καλῶς πέρασον, τελείωσον.

Καταστρηνιάω (στρηνιάω). Φέρομαι μὲ ἀλαζονείαν, καὶ ὑπερηφανείαν κατά τινος ,,τινόσ Ν. Δτκ.

Καταστροφή, ἡ (καταστρέφω). Ἡ ἐπὶ τὰ κάτω στροφή, ἀναποδογυρισμός. 2) Γυρισμός, στροφή, μεταβολὴ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος. 3) ,,Νῦν καταστροφαὶ νέων θεσμίσιν· ἢν γίνονται μεταβολαὶ τῶν νόμων, ὅ ἐστιν, ἀνατρέπονται οἱ παλαιοί, καὶ γίνεται νέα νομοθεσία. Αἰσχυλ. Εὐμ. 481. = ἀνατροπή. 3) Ἔκβασις, τέλος, π. χ. ,,τοῦ βίου· τὸ τέλος τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος. Θουκυδ. Β'. 42. καὶ Σοφκλ. ἀλλὰ καὶ ἄνευ, τοῦ βίου. Καὶ Ἱστρ. ἐν τοῖς δράματι λέγεται καταστροφή, ὅταν διὰ τῆς στροφῆς τῆς πράξεως, ἄρχεται ἡ λύσις τοῦ δράματος. 4) Ἡ ὑποδούλωσις, καθυπόταξις. Ἡρόδ. 1, 6. 91. 4, 167. 6, 27.

Καταστροφικῶς, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῆς καταστροφῆς, τῆς στροφῆς, τοῦ τέλους, ἐξαιρέτως ἐν τῇ Τραγῳδίᾳ.

Καταστρωμα, τό. Τὸ ἐπάνω μέρος τῆς νεώς, ἐν ᾧ ἑστῶτες ναυμαχοῦσιν. Ἡρδτ. 8, 118. 119. Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 4. 7. Ἡσύχ. τὸ παρ' Ἰταλοῖς καβέρτα τοῦ καραβίου. Σκέπασμα, κοίτη, στρῶμα. Θεόφρ. Χαρακτ. ΚΒ', 2. ἐκ τοῦ

Καταστρώννυμι, καὶ καταστρωννύω, Μέλ. στρώσω (στρώννυμι, Ἀνμλ.). = καταστορέννυμι. ὅθεν

Καταστρωσις, εως, ἡ. Ἡ ἀπ' ἐπάνω, ἢ κάτω τινὸς στρῶσις, στρώσιμον, σκέπασις, τὸ καταστρώσιον.

*Καταστυγέω, Μ. ήσω (στυγέω, Ἀνμλ.). Ἀόρ. κατέστυγον. Ἀμτβτ. Εἶμαι λυπημένος, ταραγμένος, τρομαγμένος. Τρομάζω. Ἰλιάδ. Ρ, 694. Ἐκπλήττομαι, τρομάζω διά τι, ἢ ἀπό τι, φρίττω, ἀνατριχιάζω, ἀποστρέφομαι, Ἰλιάδ. Ρ. 694. καὶ μετ' Αἰτκ. ,,Κατά δ' ἔστυγον αὐτήνν. Ὀδύσ. Τ, 113. κατεπλάγησαν, ἐφοβήθησαν, ἐξεπλάγησαν· ἢ γὰρ Στὺξ ἐκπληκτική ἐστιν. Ἀμβρ. — Τὸ ἔστυγον αὐτήν, ἀντὶ τοῦ ἔφριξαν, κατά τό, ,,στυγεῖν δὲ καὶ ἄλλοσε Ἰλιάδ. Α. 186. Ἰστέον δὲ ὅτι πάλαι μὲν φρίκην ῥιγεδανὴν ἐδήλου τὸ στυγεῖν, οἱ δὲ ὕστερον καὶ ἀντὶ τοῦ μισεῖν αὐτὸ λαμβάνουσι, διὰ τὸ ἐπακολουθοῦν μῖσος τοῖς στυγουμένοις. Εὐστθ. 2) Ἀόρ. 1. ,,Κατέστυξαν. Μτβτκ. Φοβερόν ποιῶ τινα, Ποιῶ νὰ φοβοῦνται τινά, Παρὰ δὲ Ποιητ. καὶ ἐν τῇ α'. σημασ.

Καταστυγνάζω, Μ. ἀσω. Λίαν στυγνάζω, θλίβομαι, εἶμαι λυπημένος, κατηφής. Σχόλ. Ἀπολλων. Δ'. 8. ἐκ τοῦ

Κατάστυγνος, ον (στυγνός) Θλιμμένος, λυπημένος, κατηφής. ὅθεν

*Καταστυγνόω. Κατὰ πολλὰ θλίβω, λυπῶ τινά. Σχολ. Εὐριπ. Ὀρντ. 1317.

Καταστύζω, ὅθεν ὁ α'. Ἀόρ. εἰς τὸ καταστυγέω, σημασ. 2.

Καταστυφελος, ον (στυφελός). Λίαν στυφελός, σκληρός, καταξῆρος. Ἡσίοδ. Θεογν. 806. ὅπου ,,Τό δ' ἔεστι καταστυφέλου διὰ χώρουν· βέλτιον ἐκφράζεται συνθέτως ,,Κατέεστι στυφελοῦ διὰ χώρουν. Ὕμν. Ὀρφ. Ἑρμ. 124. οὕτω καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Ἰφ. Ταύρ. 1429. ,,Πέτρας καταστύφλουν.

*Καταστυφλος, ον (στυφλός) = τῷ πργμ.

Καταστύφω, Μ. ψω (στύφω). Στυφὸν καὶ ξυνὸν ποιῶ. ,,Τὸ αὐστηρὸν καὶ κατεστυμμένον. Πλούταρ. Κάτ. μικρ. 46. ἡ στυφὴ καὶ ξυνὴ οὐσία, ἡ σκληροποιός, ἀγριότης. Πθτκ. καὶ Μέσ.

Καταστωμύλλω, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καταστωμύλλομαι (στωμύλλω). Μετὰ Γενικ. καὶ ἄνευ, Μὲ εὐκολον γλῶσσαν ὁμιλῶ πολλά· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ψαλιδίζει ἡ γλωσσάμου, κόπτει πολλά. ,,Οἷα κατεστωμύλατο οὐκ ἀκαιρεῖν. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 451. μὲ πόσην εὐκολίαν καὶ ἐπιτηδειότητα ῥητορείας, καθ' ἡμῶν ἢ κατὰ πρόσωπον ἐλάλησεν. ὁ αὐτ. Βάτρ. 1160. ,,Ὦ κατεστωμυλημένον· ὦ φλύαρε, ὦ φαφαρά.

Καταστυβωτέω, Μ. ήσω (συβωτέω). ,,Τὴν ψυχήν. Πλούταρχ. παχύνω, παχεῖαν ποιῶ τὴν ψυχήν, ὡς ἐν τῷ χοίρῳ· τὸ ἁπλοῦν Συβωτέω, εὑρίσκεται μόνον παρ' Ἡσυχίῳ ὡς ἑρμηνεία τοῦ, Τοπολέω.

*Καταστυλάω, Μ. ήσω. Ἐπιτατκ. τοῦ στυλάω. Εὐμαθ. 4.

*Καταστυλλογίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπτκ. Μέσ. (συλλογίζομαι). Κάμνω συλλογισμὸν κατά τινος. Ἀριστοτ. Ἀναλυτ. Προτ. 2, 19.

Καταστύομαι, Ἔμπροσθεν, ἢ ἐπί, ἢ κατά τινος σύομαι, ὁρμῶ, πηδῶ, ὁρμητικῶς κινοῦμαι. Ἰλ. Φ, 331. Ἰδ καταστύομαι.

Καταστυρίττω, Μέλ. ξω. Μετὰ Γενικ. Κατά τινος συρίττω, περιπαίζω· ἄλλως δὲ ἀντὶ τοῦ, συρίττω, συρίζω, συραβλίζω, κατ' ἐπίτασιν.

Καταστύρω, (σύρω). Πρὸς τὰ, ἢ ἐπὶ τὰ κάτω σύρω, ἕλκω, τραβῶ, ἢ σχίζω· σύρω τι ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, σβαρνίζω. 2) Λεπλατῶ, ἐρημώνω, κουρσεύω. Ἡρόδοτ. 5, 81. 6, 33. ,,Κατά μὲν ἔτυραν Φοίνικες. Ὁ Πολύβ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ Ἐπιτρέχειν. Πθτκ. καταπίπτω, καταῤῥέω, ἐπὶ ποταμῶν.

Καταστρεγή, ἡ. Ἡ διόλου σφαγή, ἀποκεφάλισις. ἐκ τοῦ

Καταστράζω, ἢ, -αττω. Μέλ. ξω (στάζω).

Διόλου σφάζω, ἀποκεφαλίζω, φονεύω, κατακόπτω· Ἡρόδ. 1, 43. 8, 123. Ξενοφ. Ἀνάβ. 4, 1, 17. ὅθεν

Καταστρακτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταστρατεῖν.

Καταστραλίζω, Μ. ίσω (ἀσφαλίζω). Στερεόν, ἢ ἀσφαλὲς ποιῶ τι, σφικτὰ δένω. »Τοὺς πόδας πέδαις καταστραλίζειν».

*Καταστρέττω, (σφάττω) = κατασφάζω.

Καταστρενδονάω, ῶ· Μ. ήσω (σφενδονάω). Μετὰ Γενικ. κατά τινος σφενδονάω· ῥίπτω πέτρας μὲ τὴν σφενδόνην ἐναντίον τινός, πετροβολῶ. 2) Μετ' Αἰτιατ. Φονεύω, κρημνίζω τινὰ ἢ τι, μὲ τὴν σφενδόνην.

Καταστρηνόω, ῶ (στρηνόω). Στερεόνω, (τζιβιεύνω), στερεῶ καρφώνω τι, Ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Τρυφιόδωρος ἀντὶ τοῦ, καθηλόω, ἔχουσι. 2) Σωγλεύω, στενοχωρῶ.

*Καταστρηνόω (τρηνόω). Ἑνώνω, προσαρμόζω μὲ σωῆνα, δένω στερεά. Ἵππακρ.

Καταστρίγγω, Μ. γξω, (τρίγγω). Λίαν τρίγγω, σφικτὰ δένω, βλίβω. Ἰώτηπ.

Καταστραγίζω, Μ. ίσω (σφραγίζω). Διόλου σφραγίζω, βουλόνω· ἐπίτι σφραγίδα βάλλω.

Καταστρώζω, Μ. όσω (στρώζω). Σχίζω, ζουγρανίζω, ἀμυχὰς ποιῶ· καταούττω, μὲ τὸ νυστέρι σχίζω, ἀνοίγω φλέβαν τινά Ἰδ. Σχάζω. ὅθεν

Κατάσχασμα, τό. Τὸ γινόμενον σχίσμα διὰ τοῦ νυστερίου, ζουγρανισιά, πληγή.

Καταστχασμός, ὁ. Ἡ πρᾶξις τοῦ σχίζειν, ἢ κεντεῖν, πληγόνειν· ἐξαιρετικὸς δὲ διὰ τοῦ νυστερίου, Φλεβοτομία, Ἀμπόλεισμα.

*Καταστχαστέον· Ῥητ. Ἑλλ. ἐκ τοῦ καταστχάζω. Ἰδ. σχάζω.

Καταστχάω, Μ. άσω (σχάω). Ἀφήνω ὀπίσω, ἢ παρακάτω, καταβιβάζω.

Καταστχεδιάζω, Μ. άσω. Μετὰ Γενικ. παρ' Ἰωάνν. πολ. Ἰουδ. Γ', ἢ, 9. = καταφλυαρέω, καταφλύδρομαι.

Καταστχέθω, (σχέθω). Ἕτερος σχηματισμ. τοῦ, κατέχω, ἀπὸ τοῦ Ἀορ. 2. καταστχεῖν γενόμενοι· Αἰσχύλ. Ἱκέτ. »Χειρὶ καταστχέθειν». κρατεῖν, βαστᾶν. »Θορικὸν δὲ κατέσχεθον ἔπλεον πρὸς Θορικόν». Ὅμ. Ὁμ. Δημτρ. 126. — Κάσχεθε, ἐπικ. ἀντὶ κατέσχεθε. Ἰλιάδ. Λ, 702. Σοφκλ. Ἠλ. 704. Ἀστγ. 1200.

*Καταστχεῖν, Ἀπρμφ. Ἀορ. 2. Ἐνεργ. τοῦ ῥμτ. κατέχω.

Κατάστχεσις, εως, ἡ (κατέχω). Ἡ διόλου κράτησις, βαστάξις, ἐμπόδιον, ἀργοπορία, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, κατοίκησις, διατριβή. 2) καταπράτησις, καταφυρίευσις, εἰς τὰ ὀπίσω κράτησις. 3) κατοχή, φανατισμός.

Καταστχετλιάζω, Μ. άσω (σχετλιάζω). Μετὰ Γενικ. δυσαρεστοῦμαι, ἢ ἀγανακτῶ κατά τινος.

Κατάστχετος, ον (κατέχω). Πτκ. ἀντὶ κάτοχος. Ὁ ἐν καταστχέσει ὤν, κατακυριευμένος, κατακρατημένος, προληπτικός, δαιμονιζόμενος, ὁ κατεχόμενος ὑπό τινος δαιμονίου, ἐνθους, (φανατικός, Fanatique). »Ἀνὴρ ἐνθουμῶν κατάστχετος». ἐνθουσιασμένος ὑπὸ τῶν νυμφῶν, ὡς καὶ τὸ κάτοχος. Πινδαρ. »Μήτι κατάστχετον καλύπτει καρδίαν». ἀντὶ τοῦ, Μανιώδες. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1253. Οὕτω καὶ ὑμαυλίας κατάστχα.

Καταστχέω, = κατέχω, καὶ κατόστχω. Ἡρόδοτ. Η', 43. »Κατέστχον τὰς νῆας εἰς Σαλαμῖνα». ἀντὶ τοῦ, Ἀραξα», προσώρμισαν.

Καταστχηματίζω, Μ. ίσω, Ἀττικ. ιῶ (σχηματίζω). Σχηματίζω, ὑπὸ σχῆμα καὶ μορφὴν φέρω, ἐνδύω, μορφόνω.

Καταστχημονέω, ῶ· Μ. ήσω (ἀσχημονέω). Μετὰ Γενικ. Λίαν ἀσχημονῶ, ἀσχημόνως πράττω· ἀπρεπῶς καὶ ἀσχημόνως μεταχειρίζομαί τινα· ἀσχημόνως κατά τινος φέρομαι.

Καταστχίζω, Μ. ίσω. Διόλου σχίζω, κόπτω, ξεσχίζω, εἰς συντρίμματα φέρω τι, οἷον ξύλα, ἐνδύματα, κ. τ. τ. »Τὰς θύρας καταστχίζειν». Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 1, 10. Δημοσθ. Μέσ. »Τὰς πύλας, τὸν μοχλόνω, Ἀρρίαν. συντρίβειν, τζαλίζειν. ὅθεν

Κατάστχεσις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ καταστχίζειν, ξεσχίσιμον, κατακόψιμον· καὶ

Κατάστχισμα, τό. Τὸ κατεξεσχισμένον, κατακομμένον· τὸ διὰ τῆς καταστχίσεως γενόμενον τμῆμα.

Καταστχολάζω, Μ. άσω (σχολάζω). »Χρόνον τινα». Σοφοκλ. Φιλοκτ. 127. διατρίβω, περνῶ τὸν καιρὸν ἀμελῶς καὶ ἀργῶς. 2) »Καταστχολάζειν τινός». κατά τινος φλυαρεῖν. Ἀθήν.

Καταστχολέω, Μ. ήσω· = ἀσχολέω. Βασίλ.

Κατάστχω, = κατέχω.

Καταστωρεύω, (σωρεύω). Λίαν σωρεύω.

Καταστωτεύω, καὶ | Μέσ. καταστωτεύομαι (ὁ καὶ εὐχρηστότερον). Δὶ ἀστοῦ ζωῆς καταφθείρω· διὰ τῶν ἀστωτειῶν φθείρω τὴν περιουσίαν μου. Ἰωάνν. Π Ἰουδ. Δ', δ', 3,

Καταστώχω, (στώχω). Διόλου καταστρίβω, ἀλέσω. Ἡρόδοτ. 4, 75. ὅθεν »Καταστωχόμενον». τὸ καταστεστριμμένον. αὐτόθ.

*Καταστάκερος, ον. Λίαν ταχερός. Ξενοκράτ.

Καταστάμνω. Δωρικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ, καταστάμνω.

Καταστανύω, Μ. ύσω (τανύω) = καταστείνω.

Κατάστασις, εως, ἡ (καταστάσσω). Τὸ καταστάσσειν, βάλλειν, φέρειν, γράφειν τι εἰς τὸν τόπον, εἰς τὴν τάξιν, ἢ εἰς τὴν στάσιν του.

Καταστράσσω, καὶ -ττω· Μ. άξω. Λίαν, διόλου ταράττω, συγχίζω, εἰς ἀταξίαν καὶ σύγχυσιν, καὶ ἀνησυχίαν φέρω.

Καταστρατρόω, ῶ (ταρταρόω). Ῥίπτω, ἢ κρημνίζω εἰς τὸν Τάρταρον. Ἀπολλόδ. καὶ Σέξτ. Ἐμπειρ.

Κατάτασις, εως, ἡ (καταστείνω). Τάνυσις, πρὸς τὰ κάτω ἐξάπλωσις, ἢ διὰ τῆς τανύσεως διεύθυνσις, ἐμβολὴ στρεβλοῦ, εὐγαλμένου τινὸς μέλους. Σύντασις, τὸ νὰ βάζῃ τις ὅλα τὰ δυνατά του. 2) τὸ πρὸς τὰ κάτω σύρειν, πρὸς τὰ κάτω τανύσειν.

Καταστάσσω, καὶ -τάττω. Μ. άξω (τάσσω). Εἰς τάξιν βάλλω, παρατάσσω· »στρατιὰν» Ξενοφ. Κυρ. 5, 3, 8. φέρω, βάλλω τι εἰς τόπον, εἰς στάσιν τινα· καταλέγω, καταγράφω, συναριθμῶ, εἰς τὸν κατάλογον περνῶ. 2) »Καταστάσσεσθαι τοῖς φυλέταις ὑπὲρ τοῦ ὀφλήματος». Δείνοαρχ. ἀπόδειξιν καὶ βεβαιότητα διδόναι.

Καταταχέω, ῶ· Μ. ήσω (τάχος). Ὑπερβαίνω, ἐξαπερνῶ τινὰ εἰς τὴν ταχύτητα· ταχέως τρέχω κατόπιν τινός καὶ τὸν προφθάνω. μετὰ Αἰτιατ. ἢ καὶ Ἀπορεμ. ἀντὶ τοῦ προφθάνω, ἔρχομαι, ἢ ποιῶ τι προτήτερα, ὀλιγωρότερα ἀπὸ ἄλλον τινα. Πολύβ. Β', 18. γ', 16. »Κατετάχησε γὰρ αὐτοὺς Ἀννίβας». 2) καθόλου = Ταχέως ἔρχομαι, ἢ ποιῶ.

Καταταχύνω, (ταχύνω) = καταταχέω.

Κατατέγγω, Μ. γξω (τέγγω). Διόλου τέγγω, βρέχω, ὑγραίνω, μαλακύνω, μουσκεύω. Ζήτ. Τέγγω.

Καταταβρηκότως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχικ. παρακ. Τολμηρῶς, μὲ θάρρος καὶ πεποίθησιν· ἐκ τοῦ, καταθαρρέω.

*Κατατέθηπα, (τέθηπα) Πρκμ. μὲ σημασ. Ἐνεστ. θαυμάζω τινα, τὸν θεωρῶ μὲ ἔκπληξιν καὶ θαυμασμόν. Ἀόρ. κατέτηχον. Οἱ λοιποὶ χρόνοι οὐκ εἰσὶν ἐν χρήσει.

*Καταταθνηώς, ῶτος. Ὅμρ. Μετχ. Πρκμ. τοῦ ῥμτ. καταθνήσκω.

Κατατείνω, Μ. τενῶ, Πρκμ. τέτακα (τείνω). Λίαν τείνω, καταπολλὰ τεντόνω, τανίζω, τανῶ. Ἡρόδ. 1. 189, 36. Ἐκτείνω, ἐξαπλόνω ἐπίτι, ἐξαπλόνω. Βασανίζω. Ἔτι, διευθύνω, βάλλω εἰς τὸν τόπον του διὰ τῆς τανύσεως τὸ ἐστρεβλωμένον μέλος. 2) Φέρω ὀπίσω, τανύζω πρὸς τὰ ὀπίσω· κρατῶ, ἐμποδίζω, χαλινόω, βαστῶ εἰς τὰ ὀπίσω, καταδαμάζω· (ἐπὶ ἱππίων ἵππων τῶν συρόντων τὴν ἅμαξαν). Πλούταρχ. Πομπ. 13. 3) Πρὸς τὰ κάτω τανύζω, καταπιέζω, καταθλίβω, στενοχωρῶ, βιάζω, κάτω ῥίπτω. Πλτρχ. Περικλ. 15. — 4) Μτφρκ. Ἐντείνω, ἐπιτείνω, βάζω ὅλα τὰ δυνατά μου. Πλτκ. »Λόγοι κατατεινόμενοι». »Λόγοι ἐναντίοι ἀλλήλων· οἵ τινες ἀνθίστανται, πολεμοῦσιν, ἀναιροῦσιν ἀλλήλους. Εὐρπδ. Ἑκάβ. 132. »Κατατείνομαι ὑπὸ τῆς βασάνου, ὑπὸ τῆς ποδάγρας, ὑπὸ τῶν πόνων» = τυραννοῦμαι, βιάζομαι, θλίβομαι. »Δρόμημα κατατεταμένον» βιασμένον. 5) Ἀμτβτ. Ἐκτείνω ἐμαυτόν, ἐξαπλοῦμαι, τανύσσομαι πρός τι· ὅθεν α) Κατείνομαι, κεῖμαι κατ' ἔκτασιν, ἐκτεινόμενος φθάνω εἰς τι »πρὸς ἐσπέρην». Ἡρόδ. 7, 113. πρβλ. 8, 37. 9, 15. Ξενοφ. Ἑλλν. 4, 4, 7. Φθάνω ἕως εἴς τι· »ἐπὶ τινα». »Κατατείνει ἄχρι τῆς θαλάσσης». φθάνει ἕως εἰς τὴν θάλασσαν. β) Μετὰ βίας, καὶ ὁρμῆς, ἢ ταχέως πορεύομαι, ὑπάγω, Ἐπιθυμῶ, ἢ ἔχω σκοπὸν πρός τι· ἐπιθυμῶ νὰ προχωρήσω. »Κατατείνω ἐπὶ τὸν λιμένα». γ) Ἐπιστηρίζομαι εἴς τι, ἀνθίσταμαι, ἐναντιόνομαι εἰς τι. δ) Βαθύλου, βάζω τὰ δυνατά μου, κοπιάζω μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις μου. »Κατατείνων φεύγειν ὅσον δύναται, βιαίως, ὅσον τάχος. — Τὸ δὲ »Κατατείνας λέγω, ἐρῶ» = Μακρὸν διεξελεύσομαι λόγον· θὰ μακρύνω τὸν λόγον μου. — »Αἱ ἐπιθυμίαι παύονται κατατείνουσαι» ὁπόταν πολλὰ τεινωθῶσι.

Κατατειχίζω, Μ. ίσω· = ἐντειχίζω. ἡμπρτ. ἀνάγν. ἐκ Ξενοφῶντ. Ἀγησ. Β'. 10. ὅπου ἄλλος, ἀνατειχίζειν, ἀνάγν. ἀλλ' ἴσως, »Ἃ ἐνετετείχιστον ἐγράφη ποτε.

Κατατειχογραφέω, μετὰ Γενικ. Στράβ. ΙΔ'. γράφω εἰς τοὺς τοίχους τι κατά τινος· (πασκουίλια γράφω)· κάλλιον ὅμως τό, καταστοιχογραφέω.

*Κατατελέα, Ἰδ. τὸ ἀκλ.

Κατατελής, ές, ὁ, ἡ. Ὅθεν τό, κατατελέα, ἐξ Ἡροδότ. καὶ Ἀρρίαν. ἀναφερόμενον, τὸ ὁποῖον ἔρμην. διὰ τοῦ, Ἀναλώματα, τὰ συνέδρια τῶν ἐν ἀρχαῖς, τὰ λειφανα. Ἀλλὰ παρ' Ἡροδότ. Α', 103. Ζ', 211. Θ', 20. καὶ 22. καθὼς καὶ παρ' Ἀρρίαν. »Κατὰ τέλεα ὀρθῶς κεῖται διϊσταμένως· ὅπου σημαίνει τό, κατὰ τάξεις, κατὰ στίφη, κατ' ἴλας. Turmatim. Λατ, Par compagnies, Γαλλ.

Κατατεμαχίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (τεμαχίζω). Εἰς τεμάχια, τμήματα, κομμάτια κόπτω. Νικήτ. Χρον. ΙΑ'. 3.

Κατατέμνω, Μ. τεμῶ, Ἀόρ. κατέταμον (τέμνω, Ἀνμλ.). Διόλου τέμνω, εἰς τμήματα διαιρῶ, εἰς κομμάτια κόπτω· καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορικ. διαιρῶ, ξεχωρίζω, χωρίζω· καὶ ἐπομένως, κατακόπτω, φονεύω. »ὡς τὸ κατατρούω». Παρὰ Ξενοφ. Προσόδ. Δ', 27. τὸ »Κατατετμημένον» ἀντίκ. τοῖς »Ἀτμήτοις» ἐπὶ μεταλλείων, τὰ ὁποῖα τινὰς ἔκαψε καὶ ἐδούλευσε· καὶ »Ἀτμήτων τὰ μὴ πω ἐκαμμένα καὶ δουλευμένα· ὅθεν τό, καινοτομεῖν. ἀντὶ τοῦ, σκάπτειν τὰ μεταλλεῖα καὶ ἐκβάλλειν τὴν ἀργυρίτιν. καὶ, Ἐπικατατέμνειν, παρ' Ἀριστοτέλ. ἀντὶ τοῦ, καταχρύσειν.

Κατατέρπω. Λίαν, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον τέρπω.

*Κατατετραίνω, Ἀττ. ἀντὶ καταστιτρίνω.

Κατατεύχω, = καταστυγχάνω, ἀμφ.

Κατατεφρόω, ῶ. Μετὰ τέφρας, σταλάτης σκεπάζω· Στράβ. ς'.

*Κατατεχνικῶς (τεχνικός). Καθ' ὑπερβολὴν τεχνικῶς, ἐπιστημονικῶς· λίαν ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Πλτρχ. Περικλ. 2. ἀντὶ καὶ τεχνικῶς.

Κατατεχνολογέω, ῶ· Μ. ήσω (τεχνολογέω). Τεχνικώς πραγματεύομαι, διορίζω, περιγράφω. Γρηγ. Ναζ.

Κατάτεχνος, ον, καὶ Ἐπίρρ. κατατέχνως (τέχνη). Πλήρης τέχνης, γεμάτος ἀπὸ τέχνην, ἐπίδοξος τεχνευμένος· Ἰδ. Müllers Archaeol. prog. 103. τὸ Ἐπίρ. κατατεχνικῶς. παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Περικλ. 5. ὁ Στέφαν. μετέβαλ. εἰς τὸ ὀρθότερον, κατατέχνως.

Κατατήκω, Μέλ. ξω (τήκω). Διόλου τήκω, ἀναλύω. Ὀδυσ. Τ. 206. «Ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπέλοισιν ὄρεσσιν, ἣν τ' εὖρος κατέτηξεν. Θεόκρ. Ἐπιγρ. «Ὀπᾶς δάκρυσι κατατήκεσθαι· καταλύειν, φθείρειν· καθόλου δὲ σημαίνει τό, Σμικρύνω, ἀδυνατίζω· κατ' ὀλίγον φθείρω. Διονυσ. Ἁλιε. ς'. «Τὰς τέχνας εἰς ταῦτα κατατήκεσθαι. ἐξοδεύειν, κακομεταχειρίζεσθαι τὴν τέχνην εἰς ἕνα τοιοῦτον ἄθλιον καὶ κοπιαστικὸν τρόπον. Πλάτ. Ἀναλύω. «Χιὼν κατατήκεται· Ὀδυσ. Τ, 205. καὶ Μτφρκ. «κατατήκομαι ἠτορι, ἀπὸ ἐπιθυμίας καὶ πόθου τινός· καταμαραίνομαι, σώνομαι, τυραννοῦμαι. Ὀδυσ. Τ, 136. κατατήκομαι ἔρωτα τινός, Θεόκρ. 14, 20.

*Κατατηξίτεχνος, ον. Ἰδ. κακιζοτεχνος.

Κατατίθημι, Μ, καταθήσω. Τίθημι, ἵστημι, βάλλω, θέτω κάτω. Μετὰ τῶν, ἐπί, κατά, ἐν τινος· ἐν, ἐπί, παρά, ὑπό τινι· εἰς, καί, ὑπό τι, Ὅμρ. Ἰλ. Γ, 293. «Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς, τοὺς ἔβαλε κάτω ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Πολλάκις συνοπαμν. τοῦ διά νά τὸ φυλάξω. «Ἀεθλοῦνα Διορίζω βραβεῖόν τι. Ὀδυσ. Τ, 572. «Κὶς Ἰθάκην» ἀπὸ τὸ πλοῖον ἐκβάλλω εἰς τὴν ξηράν, ἐκτίθημι. Ὀδυσ. Π, 230. 2) Ἀποτίω, πληρόνω, βάλλω τὰ ἀργύρια κάτω, (πληρόνω πεσίνι), ὡς «Κατατίθημι χρήματα, μισθὸν, τιμὴν, κ. τ. τ. καὶ ἰδιωτ. πληρώνω τὸ ὅ,τι χρεωστῶ· ἔθεν Μτφρκ. κρατῶ τὸν λόγον μου. Ἐκπληρώνω, ὅ,τι ὑποσχέθην. Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 227. Ἀλλ' ἴσως κάλλιον νὰ ἐξηγήσῃ, ποῦ θὰ βάλεις τὰς, ἤ τί θὰ κάμῃς μὲ τὰς ὑποσχέσεις σου· Ἐξοδεύω, μεταχειρίζομαι. 3) Κατατίθεμαι, ἀποβάλλω ἀπὸ τὸν ἐμαυτόν μου, ἀφήνω, παραιτῶ, ἀποφορτίζομαι, βάλλω κάτω τι, τὸ ὁποῖον ἔχω ἐπάνω μου. Ὅμρ. ἐπὶ νεκροῦ, Ἐνταφιάζω, παραχώνω. Ὀδυσ. Ω, 190. 4) Βάλλω κάτω τι διὰ τὸν ἐμαυτόν μου ἢ ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ· ἢ τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς ἐμέ· ὡς π. χ. «ἐπὶ δόρτοιν» Ὀδυσ. Σ, 45. καὶ ἔξερ. Ἐπαυρούντινα· ἢ ὡς παρακαταθήκην. Ἀλλὰ καὶ δίδωσι εἴς τινα νὰ μοῦ τὸ φυλάξῃ· καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. «Δοκέοντες μεγάλην χάριτα καταθήσεσθαι. Ἡροδότ. 6, 41. ἐπίστευον, ὅτι ἤθελον φέρῃ εἰς τὸν ἑαυτόν των, ἢ ἤθελον τοὺς γνωρίζει μεγάλην χάριτα. «Τῇ πόλει χάριν καταθέσθαι. Ἀντιφῶν, νὰ γίνωσιν ἄξιοι, ὥστε νὰ τοὺς γνωρίζῃ χάριν ἡ πόλις (νὰ κάμωσι μέρεια). «Ἔχθραν φαινεῖν πρὸς ἐκείνον καταθέσθαι, Λυσίας· νὰ ἐπιστύρωσι, νὰ ἐπιφέρωσι διὰ τοῦτο ἔχθραν εἰς τὸν ἑαυτόν των. «Ἀ μὴ κατέθου μὴ ἀνέλοιν» παροιμία, ὡς ἡ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Ὅπου δὲν ἔβαλες μὴ ἀπλώνῃς· ἢ «Ὅπου δὲν ἔδωκες μὴ γυρεύῃς». 5) Δίδω εἰς ἐμαυτόν, ἤτοι λαμβάνω θέσιν, σχέσιν, ἢ ἀναφορὰν τινὰ πρός τινα «Κατατίθεμαι τινὰ ἐν ἀμελείᾳ· δὲν φροντίζω δι' αὐτόν. «Κατατίθεμαι εἰς τὸ ἴδιον θέτω, ἢ μεταχειρίζομαί τι δι' ἐμαυτόν. — Συχνάκις ἀπαντῶνται παρ' Ὅμρ. οἱ Ἑπκ. τοῦ Ἀορ. τύποι, κάθεμεν, κάθετε, κάθεσαν, καθέμεν, καθέμεθα, καθέσθην, καθέμενοι, ἀντὶ κατέθεμεν κ. τ. τ. — Κατεθείομεν, Ἑπτκτκ. Ἀορ. ἀντὶ καταθῶμεν, Ὀδυσ. καταθείομαι, Ἑπτκτκ. Ἀορ. Μέσ. ἀντὶ καταθῶμαι, Ὅμρ.

Κατατιλάω, (τιλάω). Μετὰ Γενικ. καταχέζω, κατακουτζουλῶ, κατατσιρλίζω. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1050. ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς κατά.

Κατατίλλω, (τίλλω). Διόλου τίλλω, μαδῶ, ἐκβάλλω βιαίως τὰς τρίχας, ἢ τὰ πτερά. Ἀριστοφ.

Κατατιτραίνω, Ἀττκ. καὶ, κατατιτράω, Μ. τρήσω (τιτράω, Ἀνμλ.). Διόλου τρυπῶ.

Κατατιτρώσκω, Μέλ. κατατρώσω (τιτρώσκω, Ἀνμλ.). Καταπληγόνω, γεμίζω τινὰ μὲ πληγάς.

*Κατατιτύσκω (τιτύσκω). Σκοπῶ, σημαδεύω τι. στοχεύω.

Κατατοιχογραφέω, ῶ. Μ. ήσω. Μετὰ Γενικ. Κατὰ τῶν τοίχων, ἢ εἰς τοὺς τοίχους γράφω τι κατά τινος, γράφω ὕβρεις εἰς τοὺς τοίχους ἐναντίον τινός, γρίφω πασκβίλια. Scriver pasquinate, Ἰταλ. Στράβ. ΙΔ'. σλ. 992. ὅπου ἡμαρτ. κατατειχογραφέω, κεῖται· ὅθεν

Κατατοιχογραφία, ἡ. Τὸ εἰς τοὺς τοίχους κατά τινος γράφειν. Pasquille, pasquinade, Γαλ. Σατυρική (χλευαστική) τις γραφὴ κολλημένη εἰς τοὺς τοίχους κατά τινος.

Κατατοκίζω, Μ. ίσω (τοκίζω). Ἀφανίζω τινὰ μὲ τὰ διάφορα τῶν ἄσπρων. «Ἀπαντας Αἰγινήτας κατατοκίζων ἀναστάτους ἐποίησεν. Μαρκελλῖν. εἰς βίον Θουκυδ. διὰ τῶν τόκων ἐκ τοῦ δανεισμένου κεφαλαίου τῶν χρημάτων ἔφερε τοὺς Αἰγινήτας εἰς μεγαλωτάτην πτωχίαν, τοὺς ἔκαμε νὰ διακονεύωσι, νὰ παρωσι τὸν τρουβᾶν καὶ νὰ περιέρχωνται ζητοῦντες ἐλεημοσύνην. ὅθεν 2) Πλάτ. «Κατατοκιζόμενοι, οἰκ. Ἀριστοτ. Πολιτ. οἱ διὰ τῶν μεγάλων τόκων ἐκ τῶν δανείων χρημάτων εἰς πενίαν καὶ χρέη ἐμπετόντες.

Κατατολμάω, ῶ. Μ. ήσω (τολμάω). Φέρομαι πρός τινα μὲ τόλμην, αὐθάδειαν· μετὰ Γενικ. «Κατατολμῶ τῆς θαλάσσης», ῥιψοκινδυνεύω, ἐμβαίνω μὲ κίνδυνόν μου εἰς τὴν θάλασσαν. «Κατατολμῶ τοῦ καλῶς ἔχοντος». Δαμβάνω δὲ ἐμαυτόν περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι πρέπει. Τολμῶ ὑπὲρ τὸ δέον. Πολύβ. 40, 6, 9. 2) Τὸ τολμάω κατ' ἐπίταιν, μετ' Ἀπαρεμφάτου.

Κατατομή, ἡ (κατατέμνω). Τὸ κατατέμεσθαι, κατακόπτειν· κόψιμον, χαραγματιά, ἐγχάραξις, «Ἐπέγραψαν ἐπὶ τὴν κατατομὴν τῆς πέτρας». Φιλόχορος παρ' Ἁρποκρατ. καὶ ὁ Πολυδ. Δ', 123. καλοῦσι οὕτω καὶ μέρος τι τοῦ θεάτρου. «Λεῖα ἐκπεποιημένα ἄνευ καταγραφῆς». Χαιδλερ. Ἐπιγρ. 2) = καταγραφή.

Κατάτονος, ον (κατατείνω). Ὁ παρακάτω κατεβασμένος, χαμηλὸς τόνος. Πρὸς τὰ κάτω τανυσμένος, ἢ διευθυνόμενος. Βιτρούβ. Γ', 15. 2) Ὀλιγώτερον ὑψηλὸς παρὰ ὅσον ἔπρεπε νὰ εἶναι.

Κατατοξεύω, (τοξεύω). Κατά τινος τοξεύω, κτυπῶ, διατρυπῶ τινὰ μὲ τὸ δόξάρι, σκίτεύω. «τινά». Ἡρόδ. 3, 36. ἀλλὰ καὶ «Τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς κατατόξευσεν, διὰ τοῦ ῥιψίματος τῶν βελῶν ἔφερε τὸν λοιμόν (τὴν πανούκλαν) μεταξὺ εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς, τοὺς ἐφόνευσε διὰ τοῦ λοιμοῦ. Λουκιαν. 2) Διὰ τῶν τόξων φθείρω, ἐξοδεύω.

*Κατατραγεῖν, Ἀπρμφ. Ἀορ. 2. Ἐνεργ. τοῦ ρμτ. Κατατρώγω.

*Κατατραγῳδέω, Μ. ήσω (τραγῳδέω). Παριστάνω, περιγράφω τι τραγικῶς, ἢ μετὰ πομπῆς καὶ ὑπερβολικῶς.

Κατατραυματίζω, Ἰων. κατατρωματίζω· Μ. ίσω, Ἀττκ. ίῶ (τραυματίζω). Διόλου, πέρα πέρα πληγόνω· κατακαλύπτω μὲ πληγάς. Ἡρόδ. 7, 212. Θκδ. 7, 80. 2) Λέγεται καὶ ἐπὶ βεβλαμμένων καὶ κατατρυπημένων ἐν τῷ πολέμῳ πλοίων. Θουκυδ. Ζ, 41. Η', 9.

Κατατράω, ῶ· = κατατιτράω.

Κατατρέπω, Μ. ψω (τρέπω, Ἀνμλ.). Καὶ ἐξαιρέτως κατὰ μέσην διάστασιν, κατατρέπομαι, εἰς φυγὴν τρέπω τινά, διόλου γυρίζω αὐτὸν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ τὸν βάλλω εἰς φυγήν.

Κατατρέχω, Μ. δραμοῦμαι· Ἀόρ. κατέδραμον (τρέχω, Ἀνμλ.). Ἐπὶ τὰ κάτω τρέχω, μὲ ὁρμῆς τρέχω κατά τινος, κατόπι τινὸς πίπτω, καὶ ἐχθρικῶς διώκω αὐτόν· Ἡρόδ. 7, 192. Ξενοφ. Ἀνβ. 7. 1, 13. πανταχόθεν τρέχω· περιτυκλόω, πειράζω (ἀτταχίρω) τὸν ἐχθρόν· ἐπιδρομὰς ποιῶ, (κάμνω γερούσι). Δι' ἐπιδρομῶν κατεξουσιάζω, κυριεύω. Πλούταρχ. Περικλ. «Κατέδραμον τὴν χώραν». 2) Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ κριτολογίας, ὁπότε ὁ ἐχθρὸς ἐμπροσθεν τοῦ κριτηρίου διὰ στόματος, ἢ διὰ γραφῆς πιάνει τινὰ, διαστύρει, κατηγορεῖ καὶ περιπαίζει αὐτόν. μετὰ Γενικ. τοῦ Πρτκ. σπανιώτρ. «Κατά τινος». 3) Διατρέχω, διέρχομαι, περιτρέχω. 4) Μτφρ. ἐπιθεωρῶ, παρατηρῶ, βλέπω.

Κατάτρησις, εως, ἡ (κατά, τράω). Ἡ διόλου (πέρα πέρα) τρύπησις. 2) Τρύπα, χάσμα, στόμιον.

Κατατριακοντουτίζω, Μ. ίσω (τριακοντούτης). Κωμικὴ τις λέξις ἐκ τοῦ «τριακοντούτιδες σπονδαὶ» τὴν ὁποίαν ἀνακωχὴν ὁ Ἀριστοφ. παρίστησεν ἐπὶ σκηνῆς ἐν τῇ μορφῇ καὶ τῷ σχήματι πορνῶν. ἀναιδῆ τινα καὶ ἀσελγῆ ἔννοιαν ἔχουσα κατὰ τὸ ἀκοντίζω, δηλ. πεταίνω. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1391.

Κατατριβή, ἡ· = ἐντριβή. Τρίψις, φκασίδωμα. Ἡλιμ. Ἀλεξ. ἐκ τοῦ

Κατατρίβω, Μέλ. ίψω (τρίβω). Διόλου τρίβω, εἰς λεπτὰ τμήματα φέρω τι· τρίβων φθείρω. 2) Μτφρκ. Ἐλαττόω, σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, ἀναλίσκω, ἐξοδεύω, φθείρω, π, χ. τὸν καιρόν, τὴν περιουσίαν, τὰ φορέματα παλαιώνω. κ. τ. τ. Ξενοφ. Οἰκον. Α'. 22. καὶ, ΙΒ'. 10. Θεογν. 55. Καταπονῶ, καταβαρύνω, καταθλίβω, καταπιέζω. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 37.

Κατατρίζω, Μ. ίσω. Λίαν τρίζω· λέγεται ἐπὶ τῆς λεπτῆς καὶ ὀξείας φωνῆς τῶν μυῶν καὶ ἄλλων ζώων. Βατραχομυομ.

Κατατρίχιος, ον (θρίξ). Λεπτὸς ὡς ἡ τρίχα. Ἡσύχ.

Κατάτριψις, εως, ἡ (κατατρίβω). Ἡ διόλου τρίψις.

Κατατροπόομαι, οῦμαι. Διώκω, εἰς φυγὴν βάλλω, κτυπῶ τινα, νικῶ. Αἴσωπ. 145. Ζητ. Τροπόω.

Κατάτροπος, ον (κατατρέπω). Γυρισμένος· πρὸς τὰ κάτω ἐστραμμένος· κρημνώδης. = κατάντης· ὡς καὶ τό, Πρόστροπος, = ἀνάντης. Ἡσύχ. ἔστις ἔτι καὶ κάτροπος, ἀντὶ τούτου ἔχει. Πιθανῶς ἀντὶ τοῦ κατάροπος.

Κατατροχάζω, Μ. άσω = κατατρέχω.

Κατατρόχαστος, ὁ, ἡ. Ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ περάσῃ ἅμαξα. ἁμαξ.

*Κατατροχίζω, Ἰτκ, σημαίνει, Ἐκκυλίω τοῦ τροχοῦ. Σχολ. Ἀπλν. Ῥοδ. 1, 572.

*Κατατρυγάω, Μ. ήσω (τρυγάω). Τρυγῶ, θερίζω.

Κατατρύζω, Μ. ύσω (τρύζω). Ἀνάλεκτ. Β'. 223. μετὰ Γενικῆς· Μὲ φωνὰς ἢ ὁμιλίας καταβαρύνω τινά. «ἄλλων κατατρύζοντες». Καταφλυαροῦντες.

Κατατρυπάω, ῶ. Μ. ήσω (τρυπάω). Διόλου τρυπῶ.

Κατατρυφάω, ῶ. Μ. ήσω. Λίαν τρυφάω, σπαταλῶ. «Κατατρυφῶ τοῦ λόγου, τοῦ διηγήματος». Γρηγ. Ναζ. εἴς τινα διήγησιν ἐντρυφῶ, ἐκτείνω τὴν διήγησιν, καὶ ἰδιαιτέρως ἀρέσκομαι εἰς αὐτήν· ἔτι δὲ = ἐντρυφάω.

Κατατρύχω, Μ. ύξω (τρύχω, Ἀνμλ.). = κατατρίβω. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, καταπονῶ, κοπιάζω, κουράζω, ἀδυνατίζω, καταναλίσκω, καταδαπανῶ, ἐλαττόω, καταπιέζω. Ἰλ. Ρ. 225. «Δώροισι καὶ ἐδωδῇ λαοὺς κατατρύχωσι· καταδαπανῶ, ἀνιῶ, εἰς ταλαιπωρίαν ἄγω· ὁ ἐστί· καταπονῶν τοὺς Τρῶας ἀναγκάζω παρέχειν τοῖς

συμμάχοις δωρεὰς καὶ εὐωχίας· ὁ Σχολ. γίνομαι ὀχληρός, βαρετὸς εἰς τὸν λαόν, ἢ θλίβω τὸν λαὸν μὲ τὴν ἀπαίτησιν τῶν δώρων καὶ εὐωχιῶν. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ο. 308. καὶ Π. 84. Ξενοφ. Κυρουπ. 5, 4, 3. 6. Θεοκριτ. Α'. 78. Ζήτ. Τρύχω, καὶ Τρύω.

*Κατατρύω (τρύω) = τῷ πρῆμν.

Κατατρώγω, Μ. τρώξομαι, Ἀορ. 2. Κατέτραγον, ἀλλὰ καὶ Ἀορ. 1. Κατατρώξαντες, Τίμων. λφν. 7. (τρώγω, Ἀνμλ.) Διόλου, μὲ τὴν ἐλότητα, ἤτοι τὰ πάντα τρώγω.

*Κατατρωματίζω, Ἰωνικ. ἀντὶ κατατραυματίζω. Ἡρόδ.

Κατατυγχάνω, Μ. τεύξομαι (τυγχάνω, Ἀνμλ.) = Ἐντυγχάνω· μετὰ Γενικ. Ἐπιτυχαίνω, ἢ φθάνω τὸν σκοπόν, ἀποκτῶ. Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τι.

Κατατυραννεύω, (τυραννεύω). Μετὰ Γενικ. κατεξουσιάζω, κυριεύω διὰ τυραννικῆς ἐπικρατείας, ἢ δυνάμεως, βιάζω καὶ καταθλίβω τινά, λέγω τυραννῶ. Στράβ.

*Κατάτυρος, ον (τυρός). Τυρώδης, σὰν τυρί, μεταβαλμένος εἰς τυρί.

Κατατυφλόω, (τυφλόω). Διόλου τυφλόω.

Κατατωθάζω, Μ. άσω. μετὰ Γενικ. = Τωθάζω. Ἡλιόδ. Ε'. σ. 265. ἔκδ. Κοραῆ.

Καταυαίνω, (αὐαίνω). Καταξηραίνω, κατάξηρον ποιῶ.

Καταυγάζω, Μ. άσω (αὐγάζω). Ἐπίτε φωτίζω, λαμπρύνω, λάμπω. Ἡλιόδ. Ε'. «Χαρίκλειαν στολὴ χρυσοῦφεῖ καταυγάζουσαν, Ἥτις ἀστραπτεν, ἔλαμπεν ἐν τοῖς χρυσοκεντημένοις ἐνδύμασι. 2) Μτβτ. Λαμπρύνω, φωτίζω. Μέσ. Βλέπω, θεωρῶ, ὅθεν

Καταυγασμός, ὁ. Λάμψις, φώτισις.

Καταυγαστειρα, ἡ. Ἐκ τοῦ ἐπμν. ἡ λαμπρύνουσα, φωτίζουσα, λάμπουσα.

*Καταυγαστήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ λαμπρύνων, φωτίζων.

*Καταύγεια, ἡ. Λαμπρότης. Ἀριστέας Φιλοκρ.

Καταυδάω, Μ. ήσω (αὐδάω). Πτκ. ἀντὶ κατειπεῖν· φανερόω, λέγω πρός τινα εἴδησιν τινά, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 86. ὅθεν

Καταύδησις, εως, ἡ. Κραυγή, τὸ μεγαλοφώνως ὁμιλεῖν, ἢ φανέρωσις. Ἱπποκρ.

*Καταυθαδιάζομαι, Μ. άσομαι = τῷ ἐπμν.

Καταυθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπθτκ. Μέσ. Ἰσχυρογνώμων, αὐθάδης, ἰδιότροπος εἶμι, ὁμιλῶ οὕτως, ἢ γίνομαι κατά τινος τοιούτος. Μετὰ Γενικ. Σουίδ. ἐν Α. Ἐπεστρυφήσαντες.

Καταῦθι, Ἐπίρ. Δωρ. ἀντὶ τοῦ, καταυτόθι. Ὀδυσ. Κ. 567. Φ. 55. ἐστφλμν. ἀντὶ κατ' αὐθι. Παρευθύς, ἢ αὐτοῦ, εἰς τὸν τόπον.

Καταυλακίζω, Μ. ίσω. = καταλακίζω, αὐλακιὰς ποιῶ.

Καταυλέω, ῶ. Μ. ήσω (αὐλέω). Λαλῶ πρός τινος τὸν αὐλὸν ἤτοι ἀυλῶ. 2) ᾄδω, θέλγω, καταβαμβῶ, κυριεύω, νικῶ τινὰ διὰ τοῦ αὐλοῦ. Εὐριπ. Ἡρακλ. 871. «χορεύσωσε καὶ καταυλήσω χόρῳ. Ἐπὶ τῆς ἁρμονικῆς κινήσεως μαινομένου τινός· ὡς τὸ τῆς συνηθείας. «θέλω σὲ κάμει νὰ πηδήσῃς ὡς τρελός, καὶ ἐνταῦθεν. 3) «καταυλούμενον διάγειν. Περᾶν τὴν ζωὴν μόνον μὲ τὴν ἡδονὴν τοῦ φυσᾶν τὸν αὐλόν. «νῆστις κατηυλεῖτο, καὶ κατεφάλλετο». Ἠχολόγει ὅλη ἀπὸ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ καὶ τῆς κιθάρας. Πλούταρχ. Ἀντών. 56. Οὕτω καὶ τὸ, καταρχέομαι, καὶ καταυποκρίνομαι. ὅθεν

Καταύλησις, εως, ἡ. Τὸ φυσᾶν, παίζειν τὸν αὐλόν· τὸ περιηχεῖν, ἠχήλογεῖν, βαρύνειν τινὰ διὰ τοῦ φυσήματος τοῦ αὐλοῦ. Τὸ ἡδύνειν ἢ εὐφραίνεσθαι διὰ τοῦ αὐλοῦ.

Καταυλίζομαι, Ἀπθτκ. μετὰ Μέσ. Μλ. καὶ Ἀορ. Πτκ. τε καὶ Μέσ. (αὐλίζομαι). Εἰς καταγώγιον, ἢ εἰς αὐλὴν ἔρχομαι, (κάμνω κονάκι). καταστρατοπεδεύω. Πλούταρχ. Πουβλικ. Ξενφ. Ἀνβσ. 7, 5, 9.

Κάταυλος, ὁ, ἡ· καθ' Ἡσύχ. Καταυλημένος καὶ καταπεπταμένος.

Καταύστηρος, ον (αὐστηρός). Λίαν αὐστηρός, δριμύς, ἀψύς, σοβαρός, σκληρός. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Α'. 25.

Καταυστής, ὁ· παρ' Ἡσυχ. = Καταδυστής. Ὁ αὐτ. ἔχει ἔτι, Καταῦσαι, καταυλῆσαι· ὁ δὲ Φώτ. Καταντλῆσαι· καὶ ἐξῆς ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Καθαῦσαι, ἀφανίσαι, ὁ Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Ε. ἀναφέρει ἐξ Ἀλκμᾶνος «ἠὲν Μοῖσαν καταυσεις.» Ἀντὶ τοῦ, Ἀφανίσεις.

Καταυτίκα, Ἐπίρ. ταυτὸν τῷ, Αὐτίκα, ἐκ Θεοκρίτου Γ'. 21. «ἀλλ' αὐτόθι βέλτιον ἀναγιν. «κατ' αὐτίκα τίλαιν.

*Καταυτό, ἢ κατ' αὐτό. Ἐπίρ. Εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ χρόνου, ἢ τόπου, ἀηλ. εὐθὺς, ἢ αὐτοῦ. Ἡρωόν. 1, 12, 7.

Καταυτόθι, Ἐπίρ. = Αὐτόθι. Ἰλ. Φ. 201. Πρέπει ὅμως νὰ γράφηται Κατ' αὐτόθι.

Καταυχάομαι, ῶμαι, = καταλαυχάομαι, ἐκ τῆς Ἐπιστ. Ἰακώβ. Β'. ἀρφ.

Καταυχένιος, ία, ιον· ἡ, — ένιος, ον (αὐχήν). Ὁ ἐπὶ τοῦ αὐχένος, ὁ ἐπάνω τοῦ αὐχένος ὤν. Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 392. «καταυχενίους λυταμένη πλοκάμους».

*Καταυχέω, Μ. ήσω (αὐχέω). Μεγάλως καυχῶμαι, γαυριῶ, ὑπερηφανεύομαι διάτι. Μετὰ Δοτκ. «πλήθει καταυχήσας νεώνων. Αἰσχύλ. Πέρσ. 351. ἀντὶ τοῦ, Λίαν αὐχήσας.

Κάταυχμος, ον (αὐχμός). Λίαν ξηρός, κατάξηρος, «τὸ κάταυχμον τῆς ὑδρεύσεως». Θεοφυλάκτ. Σημοκρ. Ε'. 4. ἢ τοῦ ὕδατος ἔλλειψις ἕνεκεν τῆς ξηρότητος τῆς γῆς.

Καταύω, διόλου αὔω, καταλαίω, καυφαλίζω. Ἀφανίζω. Ζήτ. Καταυστής.

*Καταφαγᾶς, οῦ, καὶ, ᾶ, ὁ. Καὶ

Καταφαγάς, άδος, ὁ, ἡ (καταφαγεῖν). Πολυφαγάς, λαίμαργος, ἀχόρταγος. Πολυδ. ς'. 40. Αἰσχ. καὶ Μενάνδρ. Περὶ τῆς ὀρθότητος τῶν τοιούτων σχηματισμῶν ἰδὲ Lobech. Φρύνχ. ρ. 433. Ζήτ. Κατωφαγάς.

Καταφαγεῖν, Ἐνεργτκ. Ἀπρμφ. Ἀορ. 2. τοῦ ῥμτ. Κατεσθίω, ἐκ τοῦ ἀχρήστου Καταφάγω. = Κατατρώγειν, καταπίνειν. 2) διὰ τοῦ τρώγειν ἀφανίζειν, διαφθείρειν τὴν περιουσίαν κ. τ. τ.

Καταφαίνω, καὶ καταφαίνομαι (φαίνω, Ἀνμλ.) = Φαίνω, καὶ Φαίνομαι. Ἡροδότ. 1, 58. 3, 69. 7, 51. «ἐς θυμὸν ὧν βαλεῦ καὶ τὸ παλαιὸν ἔπος, ὡς εὖ εἴρηται, τὸ μὴ ἅμα ἀρχῇ πᾶν τέλος καταφαίνεσθαιν». Τμν. Ὁμρ. Ἀπλ. 431.

*Καταφαμίζω, Μέλ. ίσω. Δωρκ. ἀντὶ Καταφυμίζω.

Καταφανεία, ἡ. Τὸ διόλου φαίνεσθαι, καθαρότης, σαφήνεια. ἐκ τοῦ

Καταφανής, ές, ὁ (καταφαίνω). Ὁρατός, φανερός, σαφής, καθαρός, ἔς τις κεῖται εἰς τὸ φανερόν, καὶ τὸν βλέπει ὁ καθ' εἷς, πρόδηλος. Ξενοφ.

Καταφαντάζω, Μ. άσω. Παραστήνω εἰς τὸ φανερόν.

*Καταφαντικός, ἡ, όν. Ἐπίρ. — κῶς. Ὁ καταφαίνων· ἢ ὁ καταφάσκων.

*Καταφαντος, ον. Ἀλλὰ καὶ

Καταφαστός, ἡ, όν (καταφημι). Ὁ εἰς κατάφασιν, βεβαίωσιν ἐπιτήδειος, ἁρμόζων ἀντίκα. τῷ, Ἀποφαστός, ὁ εἰς ἄρνησιν ἐπιτήδειος. Διογ. Λαέρτ. Ζ'. 65. ἀντὶ τοῦ, Ὁρατός.

Καταφανῶς, Ἐπίρ. τοῦ, Καταφανής, ὁρατῶς, φανερῶς, προδήλως.

Καταφαρμακεύω, διά τινος ἰατρικοῦ, ἢ μαγείας, ἢ μὲ φαρμάκι ἀλείφω, ὅθεν α) μαγεύω, βιάζω, καταχυρεύω, β) φαρμακόω, βλάπτω τινά. γ) διόλου φαρμακεύω, γοητεύω. Πλάτ. Φαίδρ. 44. καὶ δ) ἰατρεύω.

Καταφαρμάσσω, καὶ —άττω. Μ. ξω. = καταφαρμακεύω. Ἡρόδοτ. Β'. 181. «ὦ γύναι κατά με ἐφάρμαξας». Ὡς τὸ τῆς συνηθ. κατά με φαρμάκωσες, με κατεμάγευσες.

Καταφασις, εως, ἡ (καταφημι). Τὸ καταφάσκειν· βεβαίωσις, πρόσρησις διὰ συγκαταθέσεως. Οὐ ἐναντίον τό, Ἀπόφασις.

Καταφάσκω, = καταφημι.

Καταφαστίζω, Μ. ίσω. Ἐπιβεβαιῶ, μετὰ συγκαταθέσεως ἢ ὅρκου ὁμολογῶ, λέγω τὸ ναί, ὑποσχόμαι, τάζω. Πλούταρχ. Σόλ. 25. «τὸν ἀγορᾶ πρὸς τῷ λίθῳ καταφατίζων, εἴτε παραβαίη τῶν θεσμῶν, ἀνδριάντα χρυσοῦν ἰσομέτρητον ἀναθήσειν ἐν Δελφοῖς».

Καταφαστικός, ἡ, όν (καταφημι) καὶ Ἐπίρ. Καταφατικῶς. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς κατάφασιν. Ὁ καταφάσκων.

Καταφαυλίζω, Μ. ίσω. Φαῦλον, ποταπὸν ποιῶ, σμικρύνω τὴν ὑπόληψιν, τὴν τιμήν, ἐξευτελίζω.

*Καταφαύω, Μ. σω. = Καταλάμπω. Εἶναι δὲ λέξις τοῦ παρακμάσαντος Ἑλληνισμοῦ, ὡς καὶ τὸ τοῦ Ἀποστόλου (πρὸς Ἐφεσ. ε'. 4). Ἐπιφαύω. Κοραῆς ἐν Πλουτ. Μέρ. Δ.σ. 353.

Καταφέγγω, Μ. καταφέγξω. Διόλου φέγγω, φωτίζω, λαμπρύνω. 2) σκοτίζω, θαμπόνω μὲ τὸ πολὺ φῶς. Λογγῖν. ΛΔ'. 5.

Καταφέρεια, ἡ. Κατήφορος, ἢ ἐπὶ τὰ κάτω φορά. ἐκ τοῦ

Καταφερής, ές (καταφέρομαι) καὶ, Κατωφερής, ὁ, ἡ. Ὁ ἐπὶ τὰ κάτω φερόμενος, ὑπάγων, κατηφορικός, κρημνώδης. «καταφερὴς ἥλιος». Ὁ ἐπὶ τὰ κάτω κλίνων, ὑπάγων, καταβαίνων, ἤτοι δύων (βασιλεύων) ἥλιος. Ἡρόδοτ. 2, 63. 2) Μεφρκ. Ὁ κλίτιν, ἢ ἐπιθυμίαν τινὰ ἔχων πρός τι, ὁ ὁρμητικῶς πρὸς τὰ πάθη φερόμενος, λάγνος· ὁ εὐκόλως εἴς τι ἐλάττωμα, καὶ μάλιστα εἰς τὰ σαρκικὰ πάθη πίπτων. Λαέρτ. Πρβλ. Κατάφορος.

Καταφέρω, Μ. κατοίσω, καὶ Μέσ. κατοίσομαι (φέρω, Ἀνμλ.) Ἐπί τι, ἢ πρός τὰ κάτω, εἰς τὸν κατήφορον, ἢ εἰς τὸν βυθόν, ἢ εἰς τὰ ἔνδον φέρω, καταβιβάζω. «ἄχος με κατοίσεται Ἅιδος εἴσω». Ἰλιάδ. Χ, 415. (Ἀλλαχοῦ δὲν ἀπαντᾶται παρ' Ὁμρ.) «καταφέρω τὴν πληγήν». Τὴν πληγήν, τὸ κτύπημα φέρω ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα, ὁ ἐστί, Κτυπῶ, μαστιγόω. Τὸ δὲ «καταφέρειν πλέοντας εἴς τινα τόπον». Φέρω, σύρω, διώκω τοὺς πλέοντας πρὸς τόπον τινά. β) καταιρῶ, κρημνίζω, κατασύρω, ῥίπτω κατὰ γῆς, κάμνω νὰ πέσῃ. γ) πληρόνω, μετρῶ κάτω, ὡς τὸ καταβάλλω, καὶ τό, κατατίθημι. Πίπτοντες, Καταφέρομαι, ἔρχομαι, ὑπάγω, ἢ πίπτω κάτω, ἢ μέσα εἴς τι· ἐκπίπτω, ἢ γλυστρῶ, καὶ πίπτω, Βυθίζομαι, βουλῶ, εἰς τὸν βυθόν, εἰς τὸν πάτον ὑπάγω. Ἔρχομαι, καταντῶ, φθάνω, εἰς τὸν λιμένα, ἤτοι ἀράζω, προσορμίζομαι· ἐξαιρέτως δέ, κλίσιν ὁρμητικὴν ἔχω πρός τι, εἶμαι παραδεδομένος, π. χ. εἰς τὰ πάθη ἐπί τινι ἀλλὰ καὶ ἐπί τι, ἄρα, Χωρίς νὰ θέλω, ἢ κατὰ τύχην τύρομαι, ἢ φέρομαι εἴς τι· «ὡς καταφέρομαι εἰς καρον, εἰς ὕπνον». Πίπτω εἰς βαθὺν ὕπνον, καὶ μάλιστα, εἰς λήθαργον, ὅθεν τό, καταφορά. — Μετὰ Γενικ. «καταφέρομαι τινός πολλάκις». Ἀντὶ τοῦ, Ἐλέγχω, ὑβρίζω, ὀνειδίζω, ἐναντίον ἢ κατόπι τινός φέρομαι. Οὕτω δὲ καὶ τὸ Ἐνεργτκ. Καταφέρω, «τινός τινα». Παρὰ Πλουτάρχ. «Ὁ λύκος καταφέρεται». Καίει πρὸς τὰ κάτω.

Καταφεύγω, Μ. ξομαι (φεύγω, Ἀνμλ.) Ἐπὶ τὰ κάτω, ἢ ὑποκάτω τινός, ἢ ἐπί τινα φεύγω, διά ν' ἀποφύγω κίνδυνον τινά· προστρέχω, καταφυγὴν λαμβάνω ἐπί τινα. «καταφεύγειν ἐπὶ

τὸν, ἡ, πρὸς τὸν, ἡ, εἰς τιν. Ἡρότ. 2, 113. 5, 46. ὅθεν

Καταφευξις, εως, ἡ. = Καταφυγή. Θουκυδ.

Καταφημι, μετὰ συγκαταθέσεως, ἤτοι κλίσεως τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ κάτω ὁμολογῶ, βεβαιῶ, λέγω τὸ Ναί, ὑπόσχομαι, τάζω. 2) τὸ Ἀπαρέμφ. Καταφᾶναι, ἔχει ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τοῦ, κατειπεῖν· καὶ, καταφαντικός, ἀντὶ τοῦ, καταφατικός, ἐκ τοῦ, καταφαίνω· ἀντίκ. τῷ Ἀνάφημι, καὶ Ἀπόφημι.

Καταφημίζω, Μ. ίσω (φημίζω). Φήμην τινὰ περί τινος, ἢ κατά τινος ἐξαπλόνω, μετὰ Γενικ. 2) πανταχοῦ φημίζω, λέγω τι εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Πλούταρχ. Κικέρ. 41. Πολύβ. Ἱστ. 12. ||κατεφάμεξέ μιν καλεῖσθαιω. Πίνδαρ. Ὀλ. ς'. 94. καὶ τὸ ἐκήρυξε πανταχοῦ, ὅτι οὕτως ὀνομάζεται. Καταπεφήμισται. Ἐδόθη λόγος, ἐφημίσθη.

Κατάφημος, ον (φήμη). Κακῶς φημισμένος, δυσφημισμένος.

Καταφθάνω, προφθάνω, καταπλαπόνω. ||τινά|| (ἀνω, --, Ἐπκ. υ -, Ἀττκ.).

Καταφθατοῦμαι, παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 395. ||καταφθατουμένη, ἀντὶ, καταφθάνουσα, κατακτωμένη, Διαπερῶσα, ἀπερῶσα μὲ βίαν ἀπ' ἐπάνω. ἀμφ. κυρίως ἐκ προκαταλήψεως, καθ' Ἡσύχ.

Καταφθείρω, Μ. φθερῶ. Διόλου, παντελῶς φθείρω.

*Καταφθινέω. Παρ' Ἀρρν. Ἐπικτ. Δ'. 11, 25. ||τὴν κόμην κατεφθινηκώς||. Ἀμελημένην ἔχων τὴν κόμην του.

Καταφθινύθω, = καταφθίω, διόλου, παντελῶς φθείρω, φθίνω, καταναλίσκω, Τμν. Ὁμρ. Δμτρ. 354. (υ - υυ -)

*Καταφθίνω, = καταφθίω. Συνθ. Ἀμετβτ. Λαμβάνει τοὺς χρόνους του ἀπὸ τὸ Παθητκ. τοῦ καταφθίω. (ίνω, - - Ἐπκ. υ - Ἀττκ.)

*Καταφθίω, Μ. ίσω, Πρκμ. Ἐνργτκ. Κατεφθίνκα, Πθτκ. κατέφθιμαι. Ὑπρσυτλ. κατεφθίμην, ὁ ὁποῖος Συγκρ. γίνεται Ἀόρ. Μτχ. καταφθίμενος, καὶ Ἀπρμφ. καταφθίσθαι (φθίω, Ἀνμλ.) Ἐνργτκ. Ἀφανίζω, διὰ τῆς φθίσεως ἢ κατ' ὀλίγον, φθείρω, καταναλίσκω, κατατρώγω, μηδενίζω, φονεύω. Ὀδσ. 5, 341. 2) Οὐδτ. καὶ Πθτκ. Ἀφανίζομαι, χάνομαι, φθιτικὸς γίνομαι, καταμαραίνομαι, ἀποθνήσκω. Ὁ Ὅμρ. ἔχει ἐν ταύτῃ τῇ σημασ. μόνον τὸν κατὰ Συγκρ. Ἀόρ. ||τῆλε κατέφθιτοιω αἱ ζωοτροφίαι, τὰ ἐφόδια τοῦ δρόμου ἐσώθησαν, ἐφαγώθησαν. Ὀδτ. Δ, 363. ||οὐς καταφθίσθαι ὠφελεῖν. Ὦ εἴθε νὰ ἐχάνουσον, νὰ ἠφανίζουσον. Ὀδτ. Β, 163. Συνθ. ἐν τῇ Μτχ. Ἀφανισμένος, ἀποθαμένος, φονευμένος. Ἀλλὰ καὶ ||νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν|| Ὀδσ. Λ, 491. παρ' Αἰσχύλ. Πέρτ. 375. ||ἐγγὺς κατέφθιτοιω. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐξέλιπε. — Ὁ ἐνστ. Καταφθίω εὑρῆται μόνον παρ' Ὅμρ. ὁ Μέλ. Καταφθίσω, καὶ ὁ Ἀόρ. Κατέφθισα δὲν λαμβάνονται οὐδέποτε ἐν οὐδτρ. σημασίᾳ. (Τὸ Ι. ἐν μὲν τῷ ἐνστ. βραχὺ, ἐν δὲ τῷ Μέλ. καὶ Ἀορ. 1. μακρόν, καὶ ἐν τῷ Πρκμ., Ὑπρσυτλκ., καὶ κατὰ Συγκρ. Πθτκ. Ἀορ. πανταχοῦ βραχύ).

Καταφθορά, ἡ (καταφθείρω). Τὸ καταφθείρειν, ἢ καταφθείρεσθαι· ἡ παντελὴς φθορά, ἀφανισμός, ἐξολοθρευμός, βλάβη, ζημία, θάνατος, φόνος. Παραμόρφωσις, ἀμορφία, δυσμορφία, ἀτίμωσις, καταισχύνη, ἀτιμία.

*Καταφίημι, (ἀφίημι, Ἀνμλ.) Ἀφήνω τι νὰ γλυστήσῃ πρὸς τὰ κάτω· ||τὸ δόρυ διὰ χειρός||. Ἀφήνω τὸ δόρυ νὰ ἐγκλυστήσῃ καὶ νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ χέρι μου. Πλάτ. Λάχ.

Καταφιλέω, ῶ. Μ. ήσω. Διόλου, γλυκὰ, ἢ ἐγκαρδίως φιλῶ. Ξενοφ.

Καταφιλοσοφέω, ῶ. Μ. ήσω. Μετὰ Γενικ. κατά τινος φιλοσοφῶ, συλλογίζομαι. Βασίλ. καὶ παρ' Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Δ'. 6. 167. ||πάνυ πτώσεως||. 2) Λίλιαν. ζώων Ἱστορ. ς'. 56. ||Καταφιλοσοφοῦσι τῶν Ἰνδῶνιω. Περὶ τῶν Ἐλεφάντων, τοὺς ὁποίους οἱ Ἰνδοὶ διὰ τῆς σκέψεως, καὶ τῶν πανουργιῶν ὑπερβαίνουσι, καὶ ἐξαπατῶσιν αὐτούς. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. Διὰ τῆς σιγῆς νικῶ.

Καταφλάω, = Κατακόπτω. Ἡσύχ.

Καταφλέγω, Μ. ξω. Ὁλοτελῶς φλογίζω, καίω. ||πυρὶ|| Ἰλιάδ. Χ, 512. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 18. Πθτκ. Κατακαίομαι, ἀνάπτω. ὅθεν.

Καταφλεκτος, ον. Διόλου φλογισμένος, κατακεκαυμένος.

Καταφλεξίπολις, ὁ, ἡ. Ὅστις καταφλέγει τὰς πόλεις. Ἀνθολ.

Καταφλεξις, εως, ἡ. Κατάκαυσις.

Καταφλογοειδής, ὁ, ἡ. Ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πλουτάρχ. ἀντὶ τοῦ, Φλογοειδής.

Καταφλυαρέω, ῶ. Μ. ήσω. Μετὰ Γενικ. κατά τινος φλυαρῶ· βαρύνω τινὰ, ἢ γίνομαι βαρετὸς εἴς τινα μὲ τὰς φλυαρίας μου. Στράβ. ΙΒ.

Καταφοβέω, ῶ. Εἰς φόβον καὶ τρόμον βάλλω τινά. Πθτκ. μετὰ Μέσ. μέλ. Λίαν φοβοῦμαι, εἰς μεγάλον φόβον πίπτω. Ἀριστοφ.

Καταφοβος, ον (φόβος). Λίαν πεφοβισμένος, γεμάτος ἀπὸ φόβον. Μετ' Αἰτκ. ||τινά||, ἢ τίν. Πολύβ. 1, 39, 12. 2, 21, 6. 3, 107. 15. 5, 42, 4. ||καταφοβος ὢν τοὺς Κελτούς||. Ἀντὶ τοῦ, καταφοβούμενος. Πρβλ. Φόβος.

*Καταφοιβάζω. Ἐπιτατκ. τοῦ Φοιβάζω.

Καταφοινίσσω, Μ. ξω. Ποιῶ ὁλοτελῶς κόκκινον, κοκκινίζω, βάφω τι κόκκινον.

Καταφοιτάω, καὶ Ἰωνικ. Καταφοιτέω, Μ. ήσω. πρὸς τὰ κάτω ὑπάγω, παραγίνομαι, καταβαίνω, κατέρχομαι· ἢ ὑπάγω ἐπὶ τὰ ἐπάνω εἴς τινα. Ἡρόδοτ. 7, 125. ||καταφοιτέοντες οἱ λέοντες τὰς νύκτας, τὰς καμήλους ἐκεράιζον μούνας||.

Καταφονεύω, ὁλοτελῶς φονεύω. Δίων Κάσ. καὶ Ἡρόδ. 1, 106. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις.

Καταφονος, ὁ, ἡ. Ὁ ἄξιος φόνου πράξας. Ζήτ. Φόνος.

Καταφορά, ἡ (καταφέρω). Ἡ ἐπὶ τὰ κάτω φορά, τὸ πρὸς τὰ κάτω φέρεσθαι, φέρσιμον, κατέβασμα, π. χ. ||ὄμβρων καταφορά||. Τὸ πέσιμον τῆς βροχῆς· οὕτω καὶ τὸ μεθ' ἑρμῆς πέσιμον, τὸ διὰ τῆς σπάθης κτύπημα. ||τραῦμα ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς||. Πλούταρχ. Δίον. 34. βαθείας δηλ. πρὸς τὰ κάτω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μάχη. 2) Ἐνεργητ. τὸ ἐπὶ τὰ κάτω, ἢ κάτω ῥίπτειν, μαστίγωσις, κτύπημα, δαρμός, κόψιμον, σπαθιά, κ. τ. τ. 3) ||ἡλίου καταφορά||. = Διάληψις ἡλίου· δύσις, βασίλευμα, Δίον. Ἁλίκ. Β'. 43. 4) ἐπὶ δὲ Ὕπνου, = κάρος, βαθὺς ὕπνος· ὡς καὶ τὸ Καταφέρεσθαι· εἰς βαθὺν ὕπνον, εἰς λήθαργον πίπτειν.

Καταφορέω, ῶ. Μ. ήσω. = Καταφέρω. Φέρω τι τὸν κατήφορον, μάλιστα ὀψάρια, ἐπὶ ποταμοῦ. Ἡρόδ.

Καταφορικός, ἡ, ὸν (καταφορά). καὶ Ἐπίρ. Καταφορικῶς· πᾶν ὅ,τι γίνεται μὲ καταφοράν. Ἄρα, ὁ ὁρμητικὸς καταπίπτων, φερόμενος· καθόλου δὲ, Ὁρμητικός, Σφοδρός, βίαιος, ταραχώδης. 2) καροτικός, ὁ εἰς κάρον, ὕπνον βαθὺν καταπίπτων, ὁ μετὰ βαθέως ὕπνου, μετὰ ληθάργου συνδεδεμένος, καθόλου δὲ, ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς καταφοράν.

Καταφορος, ον (καταφέρω) = τῷ συνηθεστέρῳ, καταφερής, καὶ Εὐκατάφορος. 2) παρ' Ἀριστοτ. προβλ. ΚΓ'. 41. κεῖται τὸ, κατάφορον, ἀπεναντίας τοῦ, Γαληνίζον. Ἄρα, ἀνήσυχος, τεταραγμένος. Πρβλ. Φρύνχ. σ. 2, 39. Lobeck.

Καταφορτίζω, Μ. ίσω. Μεγάλως ἢ βαρέως φορτίζω.

Καταφορτικός, ἡ, ὸν. Ἐνοχλητικός, βαρύς. 2) παρ' Ἡσυχ. = Σφοδρός· ἴσως ἐγραφη ποτὲ, καταφορικός.

Καταφορτος, ον (φόρτος). Καταφορτωμένος· μετὰ Γενικ. Ἰώσηπ.

Καταφραγμα, τό (καταφράσσω). Σκέπασμα, περίφραγμα, παραπέτασμα, χαράκωμα, ὀχύρωμα.

Καταφραζομαι, Μ. άσομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. μετὰ Πθτκ. Ἀορ. (φράζω, Ἀνμλ.). Θεωρῶ, παρατηρῶ, στοχάζομαι, βουλεύομαι, ἐννοῶ. Ἡσιόδ. ἔργ. 248. καὶ Ἡρόδ. 4, 76.

Καταφρακτης, ου, ὁ (καταφράσσω). Ὁλοσίδηρος θώραξ.

Καταφρακτος, ον. Καταφραγμένος διόλου, ἤ ἐστιν, ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν τεθωρακισμένος, σκεπασμένος μὲ σίδηρον, ὡς, ||ναῦς||, ||ἵππος κατάφρακτος||. Πάνοπλος, Κλιβανάριος. Ὅρα τὴν περιγραφὴν τῆς καταφράκτου ὁπλίσεως παρ' Ἡλιοδωρ. Αἰθιοπ. Θ'. 15.

Καταφράσσω, καὶ Ἀττκ. - - ττω, Μ. ξω. Σκεπάζω, καλύπτω, περιφράττω, διαφράζω· διὰ τινος καλύμματος σκεπάζω, φυλάττω, ἢ στερεόω, (διχυθεντεύω). Ὀχυρώνω τι.

*Καταφρονέστερον. Μὲ περισσοτέραν καταφρόνησιν. Ἰσαῖος, σ. 195. Συγκρτκ. οἱονεὶ ἐκ τοῦ καταφρονής, τὸ ὁποῖον ὅμως οὐχ εὑρηται. Ἐκ τοῦ

Καταφρονέω, ῶ. Μ. ήσω (φρονέω). Μετὰ Γενικ. κακῶς φρονῶ κατά τινος, ὅ ἐστιν, ὑβρίζω, ἀποστρέφομαι· μεταχειρίζομαι τινὰ μὲ καταφρόνησιν ||τινόσ||. Ὡς τὸ καταγιγνώσκω, ἀλλὰ καὶ ||τινά||. Ἡρόδ. 8, 10. Θκδ. 6, 34. ὅθεν. 2) δὲν τιμῶ, δὲν ψηφῶ, στοχάζομαί τι διὰ τὸ οὐδέν. Δὲν τὸ ἐπιθυμῶ, δὲν τὸ ἐπιχειρίζομαι. Δὲν τὸ φοβοῦμαι. ||ὃς τοῦ κινδύνου καταφρόνησε παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομεῖναιω. Πλάτ. Ἀπολογ. 16. 3) παρ' Ἡροδοτ. 1, 59. 8, 10. Φρονέω, ἔχω κατὰ νοῦν, σκοπεύω τι· στοχάζομαι, συλλογίζομαί τι· μετ' Αἰτκ. καὶ καθόλου στοχάζομαι, κρίνω, νομίζω, δοξάζω, ὑπολαμβάνω· μετ' Ἀπρμφτ. Ἡρόδ. 1, 66. Πρβλ. Κατανοέω καὶ καταδοκέω. 4) παρ' Ἱπποκρ. κεῖται ἀντὶ τοῦ, Εἶμαι, ἢ ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν μου, εἰς τὰ λογικά μου· ἀντίκ. τῷ, Παραφρονέω. Πλούταρχ. δεισιδαιμ. 3. ||ἐξιστάντες οὐ καταφρόνησανιω. Δὲν ἤλθον εἰς νοῦν, δὲν ἐστοχάσθησαν. ὅθεν

Καταφρόνημα, τό. = καταφρόνησις. Ἡ ἐκ τῆς καταφρονήσεως προερχομένη θρασύτης, αὐθάδεια. Θάρρος, καὶ ἀνδρεία. τὴν ὁποίαν αἰσθάνεταί τις ἐμπρὸς εἴς τινα, ὅταν συναισθάνηται τὴν ὑπὲρ τοῦτον ὑπεροχήν του

Καταφρόνησις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ καταφρονεῖν, ὕβρις.

Καταφρονητής, οῦ, ὁ. Ὅς τις καταφρονεῖ.

Καταφρονητικος, ἡ, ὸν. Καὶ Ἐπίρ. καταφρονητικῶς. Ὁ ἔχων κλίσιν, ὁ ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταφρονεῖν, εἰς οὐδὲν λογίζεσθαί τι· ὁ καταφρονῶν. Παρ' Ἀππιαν. Πολ. Β. 46. κεῖται ἡμαρτ. ||καταφρονικῶς καὶ ἀφρόνωνιω.

Καταφρονις, εως, ἡ (φρόνις) = καταφρόνησις. Ζήτ. Φρόνις.

Καταφροντίζω, Μ. ίσω, Ἀττκ. ιῶ. Διόλου σπουδάζω, μελετῶ, καταδαπανῶ τὸν καιρὸν εἰς τὴν σπουδὴν, παιδεύω· παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 859. κωμική τις ἔκφρασις ἀντὶ, τοῦ ἐξόδευτα, ἢ τὸ ἐπάλιωσα εἰς τὸ σπουδάζειν. 2) παρὰ δὲ Πολυβ ἀντὶ τοῦ, Λίαν φροντίζω.

Καταφρύγμα, τό, ἀλαζονεία. ἐκ τοῦ

Καταφρυάττομαι, Μ. άξομαι. Ἀπθτκ. Μέσ. κυρίως λέγεται ἐπὶ ἵππου, ὅς τις φρυάττει, ἐναυτιοῦται εἰς τὸν χαλινόν, καὶ καταδάκνει αὐτόν. Ὅθεν Μτφρκ. 2) Πολιτεύομαι, φέρομαι ὑπερηφάνως καὶ ἀλαζονικῶς ἐναντίον προσώπων ἢ

πραγμάτων, καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ. Σχολ. Αἰσχυλ. Ἀγ. 599. Ἀντωνίν. Ζ'. γ. 9. καὶ 14.

Καταφρύγω, Μ. ξω. Καφαλίζω, καταδήνω, καταφλέγω, καταξηραίνω. Ἀριστοφ. Νεφ. 396.

*Καταφρύσσω, Ἀττικ. — ττω. = τῷ πρῳμν.

Καταφυγγάνω, = καταφεύγω. Ἡρόδοτ. ς'. 18. «οὗτοι δὲ ὡς ἐδιώκοντο καταφυγγάνουσι πρὸς τὴν Μυκάλην».

Καταφυγή, ἡ (καταφεύγω) καὶ τὸ ἐκ τούτου Ὑποκορ. Καταφύγιον, τό· τόπος εἰς ὃν καταφεύγει τινὰς διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ κίνδυνον τινά, ἢ νὰ εὕρῃ βοήθειαν εἰς καιρὸν ἀνάγκης.

Καταφυλεδόν, Ἐπίρ. (φυλή, φῦλα). Ἀντὶ κατὰ φυλάς, κατὰ ἔθνη. Ἰλ. Β. 668. Ὀππιαν. Ἀλ. Γ. 644.

Καταφυλάσσω, καὶ Ἀττικ. ἄττω. Μ. ξω. Πάνυ, ἢ καλῶς φυλάττω. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 482.

Καταφυλλορροέω, ῶ. Μ. ήσω. Λίαν φυλλορροέω· ἀποβάλλω, ἢ ῥίπτω τὰ φύλλα, μαραίνομαι, μαραγγιάζω. Πίνδαρ. Ὀλ. ΙΒ'. 22. «τιμὰ καταφυλλορρόησε ποδῶν».

*Κατάφυλλος, ον (φύλλον). Πλούσιος, γεμάτος ἀπὸ φύλλα, ἀπὸ λαχανικά.

Καταφυξιμος, ον (καταφεύγω). Πρὸς ὃ, ἢ πρὸς ὃν δύναται νὰ καταφύγῃ τινάς· ἐκ Πλουτάρχ.

*Καταφύομαι, ὅθεν, κατέφυ, καταφυής. Ἡσύχ.

Καταφυσάω, ῶ. Μ. ήσω. Μετὰ Γενικ. κατά τινος, ἤτοι ἐπί τι φυσῶ, μετὰ Αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, φυσῶν ῥαντίζω, ὡς τὸ Τουρκ. Πουσκιουρδίζω. Ἐμφυσῶ.

Καταφύτευσις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ καταφυτεύειν, φύτευσις. ἐκ τοῦ

Καταφυτεύω, Κατὰ σειράν, ἢ πυκνῶς φυτεύω, μεταφυτεύω, διὰ τῆς μεταφυτεύσεως ἐξαπλώνω, πληθυνόῃναι ποιῶ.

Κατάφυτος, ον (φυτόν). Λίαν πεφυτευμένος, πλήρης φυτῶν, γεμάτος ἀπὸ φυτά, δένδρα· σύνδενδρος τόπος.

*Καταφυτουργέω, Μ. ήσω. = φυτουργέω, ἐμφυτεύω.

Καταφωνέω, Μ ήσω. Διηχῶ, ἠχολογῶ, διὰ τῆς φωνῆς γεμίζω, π. χ. «τὸ ἄλσος». Γρηγόρ. Ναζιαν. ὡς τὸ Κατᾴδω. παρ' Ἡσυχ. ταυτόν τῷ, Τερπόσσω.

Καταφώνησις, εως, ἡ. Τὸ γεμίζειν τὸν ἀέρα διὰ τῆς φωνῆς, τὸ μεγάλως φωνάζειν.

Καταφωράω, ῶ. Μέλ. ἄσω (φωράω). Ἐπ' αὐτοφώρῳ πιάνω, πιάνω τινὰ ἐπάνω εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς κλοπῆς, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἀποδεικνύω, ἐξελέγχω, ἐκβάλλω εἰς τὸ φανερόν, καταφανὲς ποιῶ. Θουκυδ. Α'. 82. «ἐπιβουλεύοντας μὴ καταφωρᾶσθαι». καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Κατηγορῶ, ὑπεύθυνον ποιῶ, καταδικάζω. Φίλ. εἰς Ἰώσ. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Ἀνακαλύπτω, ἐξετάζω, συλλογίζομαι, στοχάζομαι, παρατηρῶ, κατανοῶ, Ξενοφ. Κυροπ. Η. ζ. 17. «—ἀλλ' εἰς διεπράττετο, τούτοις αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) ὡς οὖσαν κατεφωράτειν». Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἐρευνῶν, ἐπιζητεῖν.

Κατάφωρος, ον (φώρ). Ὁ ἐπ' αὐτοφώρῳ πιασμένος, κατεγνωσμένος. 2) ἀποδεδειγμένος, δι' ὅλου φανερός, σαφής.

Καταφωτίζω, Μ. ίσω. Δι' ὅλου φωτίζω, καταλαμπρύνω.

Καταχαίνω, Μ. ανοῦμαι. Λίαν χαίνω, μετὰ Γενικ. χλευάζω, περιπαίζω, μυκτηρίζω, περιγελῶ τινὰ μὲ ἀνοικτὸν στόμα, ἢ μὲ μέγαν γέλωτα, χάσκω κατά τινος· ὅθεν, καταχήνη.

Καταχαίρω, (χαίρω, Ἀνομλ.) Κακῶς, ἢ κατά τινος χαίρω, χαίρω εἰς τὴν δυστυχίαν τινός. Ἡρόδοτ. 7. 239. «πάρεστι δὲ εἰκάζειν εἴ τε εὐνοίᾳ ταῦτα ἐποίησε, εἴ τε καὶ καταχαίρων». καὶ 1, 120. = Χαιρεκακῶ, εἶμαι χαιρέκακος.

Καταχαλαζάω, ῶ. Μ. ήσω. Χάλαζαν ῥίπτω κατά τινος, διὰ τῆς χαλάζης βλάπτω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Λιθοβολῶ «λίθους τινός». Λουκιαν. μετὰ Γενικ.

Καταχαλάω, Μ. άσω. Ἐπὶ τὰ κάτω χαλῶ, καταβιβάζω, πρὸς τὰ κάτω ἀφήνω. Ἰησ. Ναυ. Β'. «διὰ θυρίδος αὐτοὺς κατεχάλασεν».

Καταχαλκεύω, Μ. εύσω. Σφυροκοπῶ. «τὸν σίδηρον καταχαλκεύειν». Ἐξεργάζομαι, δουλεύω τὸν σίδηρον διὰ τοῦ πυρὸς ὡς ὁ χαλκεύς. καὶ κάμνω ἐξ αὐτοῦ ἐργαλεῖα. Ἀναλύω. 2) Πλούταρχ. Λύσ. 17. «τὸν τόπον κατεχάλκευσαν θυρίσιν». Ἐφύλαξαν, ἔκλεισαν τὸν τόπον μὲ σιδηρᾶς θύρας. Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην.

Κατάχαλκος, ον (χαλκός). Δι' ὅλου χαλκοῦ, σκεπασμένος (καπλατισμένος) μὲ χάλκωμα· πλήρης χαλκοῦ, γεμάτος χάλκωμα, σκεπασμένος μὲ χαλκωματένια ὅπλα, θωρακισμένος. Εὐριπ. Φοίν. 110. «κατάχαλκον ἅπαν πεδίον· γεμάτον ἀπὸ ὁπλισμένους, θωρακισμένους. ὅθεν

Καταχαλκόω, ῶ. Καταχαλκῶ, σκεπάζω (καπλατίζω) μὲ χάλκωμα· δι' ὅλου χαλκοῦν ποιῶ. Ἡρόδ. 6, 50. Διοδ. Σικ.

Καταχαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Μετὰ Αἰτιατ. Κατὰ χάριν, ἢ χαριζόμενος τοῖ ποιῶ τι· κάμνω τι διὰ χατήρι, ἢ ἀπὸ εὔνοιαν «τὰ δίκαια καταχαρίζομαι». Πλάτ. ὁμιλῶ τὸ δίκαιον κατὰ τὴν ἀρέσκειάν μου, ἢ κατὰ χάριν. «τὰληθὲς τοῖς πολίταις καταχαρίζεσθαι». Αἰλιαν. Π. Ἱστορ. ΙΔ'. 15. «κρύπτω τὴν ἀλήθειαν διὰ (τὸ χατήρι) τὴν ἀρέσκειαν τῶν συμπολιτῶν». «Καταχαρίζομαι τὸν ἀγῶνα». Χάριν τινὸς παραιτῶ, χαρίζω κρισολογίαν τινά, τὴν ὁποίαν διὰ τῆς κρίσεως ἠμποροῦσα νὰ κερδήσω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Παραχωρῶ, συγχωρῶ, ἀφήνω τὴν χάριν τινός· ἀντὶ τοῦ Καθόλου δὲ ἀντιστοιχεῖ τῷ ἰδιωτικῷ. «κάμνω τὸ χατήρι τινός». ἐνίοτε δὲ σημαίνει καὶ τό, χαρίζω ἐκ τῶν ἐμῶν· ἢ, δι' ὅλου χαρίζω τὰ ἐμά. ὅθεν

Καταχαριστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ καταχαρίζεσθαι, χάριν δίδειν, ὅστις κάμνει τὸ χατήρι τοῦ ἄλλου, ἐλευθέριος, πρόθυμος εἰς τὸ νὰ χαρίζῃ.

*Καταχαριτόω, = χαριτόω.

Κατάχαρμα, τό (καταχαίρω). Ἡ ἐπὶ ταῖς δυστυχίαις τῶν ἄλλων χαρά, πικρὸν περιγέλοιον. Θεόγν. 1053. (1107.) «Ἐχθροῖς κατάχαρμαι». ἢ ἐπὶ τῇ βλάβῃ τοῦ ἄλλου χαρά· ἢ τὸ χαρᾶς πρόξενον τοῖς ἐχθροῖς.

Καταχάσκω. Ἀνοίγω τὸ στόμα μου μὲ ἐπιθυμίαν, χάσκω μὲ λαχτάραν πρός τι· μὲ ἐπιθυμίαν μεγάλην ζητῶ, ἢ προσμένω τι. Νικήτ. Χρον. Δ'. 6. Θ'. 11. μετὰ Γενικ.

Κατάχασμα, τό· = χάσμα. Πλούταρχ. Προβλ. Συμπ.

Καταχασμάω, ῶ· Μ. ήσω· καὶ, καταχασμάομαι, = καταχαίνω. 2) Ἀνοίγω, σπάω ἐμπαυτόν. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Δ'. 14. ἐπὶ ὀστρίων. ὅθεν

Καταχάσμησις, εως, ἡ· = καταχήνη. Περιγέλοιον.

Καταχέζω, Μ. έσω (χέζω, Ἀνομλ.) Κατά τινος χέζω, χέζω ἐπί τι, ἢ δι' ὅλου. Ἀριστοφ. Νεφ. 173. 174. μετὰ Γενικ.

Καταχειρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπθτκ. Μέσ. (χειρίζω). Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. «Ἀγῶνα καταχειρίζομαι». Μὲ σκοπόν, ἢ κατὰ σκοπόν τινα παραιτῶ, ἀφήνω κρισολογίαν τινά· ὅπου, καταχαριζόμενος, ἡμαρτημ. κεῖται. 2) παρὰ Δίων. Κασ. κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἀποκτείνω, φονεύω· ὡς τὸ Διαχειρίζομαι.

Καταχείριος, ον (χείρ). Παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. Α'. 1189. «Ἑρμῆς καταχείριος». Σύμφωνος, ἁρμόζων εἰς τὴν χεῖρα, ἢ ὁ κατὰ τὴν χεῖρα (κατὰ τὸ χέρι) ὤν, εὐχερής.

Καταχειροτονέω, ῶ. Μ. ήσω. μετὰ Γενικ. = καταψηφίζομαι. «Θάνατον τινὸς καταχειροτονεῖν». Κατακρίνειν, καὶ καταδικάζειν τινὰ διὰ τῆς καταχειροτονίας εἰς θάνατον. (Πάντοτε ἐννοεῖται ὡς διὰ τῶν ψήφων ὅλου τοῦ πλήθους γινόμενον, καὶ οὐχὶ μερικῶν κριτῶν). ὅθεν

Καταχειροτονία, ἡ. Ἡ διὰ ψηφοφορίας τοῦ δήμου, ἢ τοῦ πλήθους καταδίκη, καταψηφισμός, κατάγνωσις. «Ἡ καταχειροτονία ἐγένετο οὕτως. Ἔλεγεν ὁ κήρυξ, π. χ. Ὅτῳ Μηδίας δοκεῖ ἀδικεῖν, ἀράτω τὴν χεῖρα· εἶτα οἱ θέλοντες ἐξέτεινον τὰς χεῖρας, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο πρώτον καταχειροτονία. Εἶτα πάλιν δεύτερον ἔλεγεν ὁ αὐτὸς κήρυξ. Ὅτῳ μὴ δοκεῖ ἀδικεῖν Μηδίας, ἀράτω τὴν χεῖρα· καὶ ἐξέτεινον τινες, καὶ ἐκαλεῖτο, Ἀποχειροτονία· καὶ λοιπὸν ὑψοῦμεν πᾶσας τὰς χεῖρας ὁ κήρυξ, τῶν τε προτέρων καὶ καταχειροτονούντων, τῶν τε ὑστέρων καὶ ἀποχειροτονούντων· καὶ ὅσοι ἂν ἦσαν πλείονες, ἐκείνων καὶ ἡ γνώμη ἐκράτει. Σχολ. Πλάτ. εἰς Ἀξίοχ.

Καταχεύω, καὶ ὡς Μέσ. Καταχεύομαι, Ἡσί. Ἔργ. 544. Ἀόρ. 1. Ἐπκ. Κατέχευα. = Καταχέω, Ὅμρ.

*Καταχέω, Μ. χεύσω, Ἀόρ. 1. κατέχεα, Ἐπκ. κατέχευα (χέω, Ἀνομλ.). Μετὰ Γενικ. ἀπ' ἐναντίας, ἀπέναντι, ἐπάνω τινός, ἔνδον, ἢ πρὸς τὰ κάτω χέω, χύνω, βρέχω· κατά τινος χύνω, ἐπιχέω, ἐγχέω, κυρίως ἐπὶ ῥευστῶν. «Ἔλαιόν τινι χαιτῶν καταχ.» Ἰλ. Ψ. 282. Καθόλου δὲ, καταστορνύω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνυπκμν. τοῦ πλουσιοπαρόχως, λίαν. «Καταχ. χιόνα, νιφάδας, φιάλας» Ὀδ. Τ. 206. Ἰλ. Μ, 158. Π, 459. Ῥίπτω κάτω «καταχ. θυσθλαν» Ἰλ. Ζ, 134. «Καταχ. ὅπλα εἰς ἀντλίαν» Ὀδ. Μ, 411. «καταχ. τεῖχος εἰς ἅλας Κρημνίζω τὰ τεῖχη μέσα εἰς τὴν θάλασσαν. Ἰλ. Η, 461. Καταστέλλω, καταρίπτω, ἐξαπλώνω ἐπάνω εἰς τι. «Καταχ. ἀχλύν, ἐμίχλην τινὶ» Ὀδ. Η, 42. Ἰλ. Γ, 10. πρβλ. 8, 50. «Καταχ. πέπλον ἐπ' οὐδεῖ» Ἀφήνω τὸ φόρεμάμου νὰ κυματίζῃται ἐπὶ τοῦ κατωφλίου. Ἰλ. Ε, 734. «καταχ. χάριν τινὶ» συχνάκις ἐν Ὀδ. Δίδω εἰς τινα θελγητρα· οὕτω καὶ Ἰλ. Β. 670. «Πλοῦτον κατέχευε Κρονίων». Κατέπεμψεν, ἔβρεξεν· καὶ ἐν Ἰλ. Ψ, 408. «Σφῶϊν ἐλεγχίην καταχέῃν». Αἰσχύνην ἐπιπωρεύτῃ, δυσδόξ ἐπιβάλλῃ. πρβλ. Ὀδ. Ξ, 38. καὶ Λ. 433. Χ, 453 Ἀναλύω, ὡς καὶ ἐν τῇ Συνηθείᾳ τὸ Χύνω. Ἰδὲ κατωτέρω τὸ μέσ. Νεώτρ. μτχρτ. συνήθως τὴν Γενικ. τοῦ προσώπου ἀντὶ τῆς Ὅμρ. Δοτ. Ἀριστφ. Ἱππ. 1097. ἀλλὰ καὶ «τί τινος». Χύνω τίποτε ἐπάνω εἰς τι. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 246. 1040. Μέσ. Ἀφήνω τι νὰ κατῤῥέῃ, νὰ κυματίζῃται πρὸς τὰ κάτω· καὶ ἔπτρ. «Καταχεῦσθαι χαίτην». Ἀλλὰ καὶ Ποιῶ τι ῥευστόν, ἀναλύω ὡς παρ' Ἡροδότ. Α'. 50. «Καταχαίμενος χρυσόνω, Ἀλλὰ Β', 75. «Αἱ ἄκανθαι (τῶν ὀφίων) κατακεχύσθαι». Πλουτίως κεχυμένα, διεσκορπισμένα εἰσὶν. — Ὁ Ὅμρ ἔχει μόνος τὸν Ἐπκ. Ἀόρ. Κατέχευα, καὶ ἅπαξ, Ὀδ., Μ, 411. τὸν καὶ αὐτὸν μόνον παρὰ τοῖς Ἐπ. ἐν χρήσει κατὰ συγκοπὴν Πθτκ. Ἀόρ. Κατέχυτο.

Καταχήνη, ἡ (καταχαίνω). Λοιδορία, χλεύη, περιγέλοιον. Ἀριστφ. Σφηκ. 575. Ἐκκλ. 631.

Καταχηρεύω. Μ. εύσω. «Τὸν βίον». Δημοσθ. διάγω, περνῶ τὴν ζωήν μου ὡς χήρος, ἢ ὀρφανός.

Καταχής, ές. Δωρικ. ἀντὶ, Κατηχής (ἠχός). Ὁ δυνατὰ ἠχῶν. Θεόκριτ. Α'. 7.

Καταχθέω, Μ. ήσω. Καταβαρύνω, καταφορτίζω. Νεώτρ. λέξις. Ἱώσηπ. ἐκ τοῦ

Καταχθής, ές (ἄχθος). Καταβεβαρυμένος, φορτωμένος μέ τι. «Καρποῖς καταχθής». Μὲ καρπούς καταφορτωμένος. Ἀρατ. 1044.

Καταχθομαι, ὡς Πθτκ. Λίαν ἄχθομαι, καταβαρύνομαι, καταφορτίζομαι, αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν βεβαρυμένον. Παραπονοῦμαι, κλαίομαι, λυποῦμαι διά τι.

Καταχθόνιος, ον, (χθών) Ὁ ὑπὸ γῆν ὤν, Ὅμηρ. Ἰλ. Ι, 457. «Ζεὺς κατάχθ.» Ὁ Πλούτων. 2) γήϊνος, ἐπίγειος.

Καταχλαινόω, ῶ. Ἐνδύω, περιβάλλω, κυρίως, ἐνδύω τινὰ μὲ τὴν χλαῖναν.

Καταχλευάζω, Μ. άσω. Λίαν χλευάζω, μυκτηρίζω, περιγελῶ, περιπαίζω.

Καταχλιδάω, ῶ. Ἰωνικ. Καταχλιδέω, Μ. ήσω. (χλιδή) μετὰ Γενικ. Ἀθην. Ε. καυχῶμαι, ἐπιδεικνύω ἐμαυτὸν κατά τινος, ἢ ἐπίδειξιν ποιῶ διὰ τῆς λαμπρότητος τῶν ἐνδυμάτων μου καὶ τῆς ἡδυπαθείας μου.

Κατάχλοος, ον, (χλόη) Λίαν, διόλου χλοερός, πράσινος. Ἑρωτικαν. Γλωσ. Ἱπποκρ. ὁπου νῦν, Κατάχολος, κεῖται.

Κατάχλυσις, εως, ἡ (ἀχλύω) Ἡ διὰ τῆς ἀχλύος (κατεχνιᾶς) σκότωσις, κατεχνιᾶς περίχυσις. Σκότισμα.

Κατάχολος, ον, (χολή) Κίτρινος ὡσὰν ἡ χολή.

Καταχορδεύω, (χορδεύω), Κατακόπτω τὰς χορδάς, τὰ ἔντερα, ὡς οἱ ἀλλαντοποιοί. «Ἑαυτὸν μαχαίρᾳ κατεχόρδευεν· ἐκτυπήσῃ μὲ τὴν μάχαιραν εἰς τὰ ἔντερα, καὶ τοιουτοτρόπως ἐφόνευσεν ἑαυτόν. παρὰ Σουΐδ. παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ παρ' Ἡροδοτ. ς. 75. «Τὴν γαστέρα καὶ τὸ παρὰ Νικητ. Χρον. Ε. 6. «Ἐκχορδεύειν.» Μτφρκ. παρὰ Θεμιστ. Λόγ. ΙΑ'. «Ἐν ταῖς βατάνοις τὰ κατάχορδα· κατακόπτειν, κατεξεστίζειν, καταβαστάζειν. Ὁ Φωτ. ἔχει «κατεχορδεύθη, κατηδύνθη, κατεβομβήθη, ὅλος τῇ χορδῇ γέγονεν.

***Καταχορδέω**, Μ. ήσω (χορδή) ἰδ. τὸ πρῶτον.

Καταχόρευσις, εως, ἡ. Παρὰ Πολυδ. Δ'. 84. ὁ ἐκ τῆς χαρᾶς διὰ τὴν ἀποκτησθεῖσαν νίκην. ἢ δὲ ἄλλο τι γινόμενος χορός. ἐκ τοῦ

Καταχορεύω. Ἀπὸ τὴν χαρὰν μου διάτι χορεύω. Σουΐδ. Ὁ δὲ κατεχόρευε τῶν Ῥωμαϊκῶν συμφορῶν· ἐχόρευε ἀπὸ τὴν χαρὰν του, καὶ ἐπερίγελα τὰς Ῥωμαϊκὰς δυστυχίας· ὡς καὶ τὸ, καταρχόομαι, καὶ, καταχαίρω.

Καταχορηγέω, ῶ. Μ. ήσω. ὡς χορηγός, ἢ ἐν τῇ χορηγίᾳ, καταναλίσκω, ἐξοδεύω. ἰδ. Χορηγία. Πλούταρχ. Καθόλου δέ, ἀντὶ τοῦ, πολὺ ἐξοδεύω, ἐλευθερίως προσφέρω, δίδω, χαρίζω, καταδαπανῶ, Πλούταρχ. Κύμν. 13. Λυσιμ. 9.

Καταχόω, = Καταχώννυμι, εἰς ὃ καὶ δίδει τοὺς χρόνους.

***Καταχραίνω**, καὶ Καταχραίνομαι, Μέτ. (χραίνω) Καταῤῥαντίζω. Jacobs Λεωνίδ. Ἐπιγρ. 8, 9, 9.

Καταχράω, Μέτ. Καταχράομαι, — ρῶμαι. Μ. ήσομαι. τὸ Ἐνεργητ. κεῖται μόνον παρ' Ἡροδοτ. ἀπρομπ. Κατάχρη, καταχρήσθω, κατάχρα· εἶναι ἀρκετόν, θέλει εἶναι ἀρκετόν, ἀρκεῖ, ἀρκετὸν γενήσεται. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ χρησιμεύω, ἐμβαίνω, ἢ εἶμαι εἰς τόπον τινός. «Ἀντὶ λόφου ἢ λοφιᾶ κατέχρα· ἐχρησίμευεν. Ἡρόδοτ. Ζ'. 70. πρβλ. Χρῆ, καὶ Ἀποχράω. — 2) Καταχρῶμαι, μετὰ Δοτικ. χρειάζομαι, ἢ μεταχειρίζομαί τι εἰς τι πρᾶγμα. «Μὴ τὶν «Οὐκ ὀρθῶς κατακέχρηται δωρεᾷ». Πλατ. Ἐθν. Κάμνω τι εἰς ἓν πρόσωπον, ἢ πρᾶγμα, τὸ μεταχειρίζομαι, τὸ κάμνω ὅ,τι θέλω. «Καταχρήσασθέ μοι, εἰ δοκῶ τοιοῦτος εἶναι· κάμετε εἰς ἐμὲ (ἢ μετ' ἐμέ) ὅ,τι θέλετε, ἂν ἐγὼ φαίνομαι ἄξιος κατὰ τοῦτο· αὐτὸ ἀξίω, ὁηλ. Αἰσχίν. 3) Καταναλίσκω, καταδαπανῶ, κακῶς χρῶμαι, κακοεξοδεύω· μετὰ Αἰτιατικ. «Ἀργύριον κατεχρήσαντο.» Λυσίας. 4) Κακομεταχειρίζομαι, κακῆν, ὑπὲρ τὸ μέτρον χρῆσιν κάμνω εἰς πρᾶγμά τι, καταχρῆται ποιῶ, κακῶς μεταχειρίζομαί τινα, ἢ τι. «Φαίη ἂν τις καταχρώμενος» προσυπακούομ. τῷ οἰόμενος· ὃ ἐστὶ καταχρηστικῶς, εἰς μὴ κυρίαν σημασίαν, ὁηλ. Στράβ. Ε'. Πρβλ. Καταχρηστικός. 6) Ἐπὶ ἐμψύχων, Φονεύω, σκοτώνω «κατεχρήσατο λέοντα». Ἡρόδοτ. 6, 135. Πθτκ. Φονεύομαι.

Καταχρέμπτομαι, Κυρίως βέβαιν μόνον εἰς τὸν Ἀόρ. **καταχρησθῆναι** Ἡρόδ. 9, 120. καὶ εἰς τὸν Πρεμ. Κατακεχρῆσθαι. Ἱπποκρ. Πυρκ. 74. μετὰ Γενικ. κατά τινος χρέμπτομαι, καταπτύω, πτύω τινὰ κατὰ πρόσωπον. Ἀριστοφ. Ἀπθτκ.

Κατάχρεος, ον, καὶ Ἀττικ. Κατάχρεως, ων, (χρέος) πλήρης χρεῶν, γεμάτος, καταφορτωμένος ἀπὸ χρέη, καταχρεωμένος. Ἀθην. «Διὰ τὴν τοῦ βίου πολυτέλειαν κατάχρεοι ἐγένοντο».

***Κατάχρη**, Καὶ

***Καταχρήσει**. Ἰδ. Καταχράω, σημασ. 1.

Κατάχρησις, εως, ἡ. (καταχρόομαι) μεταχείρισις, χρῆσις. 2) Κακὴ μεταχείρισις, ἀδικος, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον χρῆσις. Λέγεται καὶ ἐπὶ λέξεως, ὅταν τινὲς μεταχειρίζηται αὐτὴν εἰς μὴ κυρίαν σημασ. Ζήτ. ἐν τῷ, καταχράομαι. Ἀριθ. 4.

Καταχρηστικός, ή, όν. καὶ Ἐπίῤῥ. Καταχρηστικῶς· Ὁ κακῶς μεταχειριζόμενος, ὁ ἀδίκως χρώμενος, ὁ καταχρῆσιν ποιῶν, ὁ εἰς μὴ κυρίαν σημασίαν, τόπου, λαμβάνων, ὁ καταχρώμενος, ἐν Ἐυρητ. καὶ Πθτκ. σημασ. Στράβ. Ζ'. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, καταχρηστικῶς, ὅταν καταχρῆται τις ἀπὸ πράγματος εἰς πρᾶγμα καταστοχαζόντως, ὅ ἐστι, μὲ ἄδικον, ἤτοι μὲ μὴ ὀρθὴν χρῆσιν, μὲ μὴ ὀρθὴν καὶ κυρίαν σημασίαν, ἔνοιαν.

Κατάχρεσις, εως, ἡ. (καταχρίω) ἡ γινομένη χρῖσις ἐπί τι σῶμα, χρῖσις, μύρωμα, ἄλειμμα.

Κατάχρισμα, τό. (καταχρίω) Τὸ ὁποῖον χρίεται, χρίσμα, ἄλειφή, μύρον.

Κατάχριστος, ον. διόλου χρισμένος, ἀλειμμένος, μυρωμένος. ἐκ τοῦ

Καταχρίω, Μ. ίσω. Μετὰ χρίσματος, μύρου, ἀλείφω. χρίω, ἀλείφω τε ἐπί τι, ἢ τί διά τινος χρίσματος. Γαλην.

Καταχρόω, = Καταχρώζω.

Καταχρυσος, ον, (χρυσός) χρυσωμένος, 2) ὁ πλήρης χρυσοῦ, γεμάτος ἀπὸ μάλαγμα, ὡς «γῆ καταχρυσος». Πολυδ. Ζ'. 97. Πρβλ. ἐπίχρυσος, καὶ, Περίχρυσος.

Καταχρυσόω, ῶ. Διόλου χρυσοῦν ποιῶ, ἐπ' ἐπάνω χρυσόνω, μαλαγματόνω, χρυσὸν ἐπιβάλλω. Ἡρόδοτ. 99. 56. «Λέγεται Πολυκράτεα ἐπιχώριον νόμισμα κόψαντα πολλὸν μολύβδου, καταχρυσώσαντα, δοῦναι σφι.» καὶ ἀλλαχοῦ.

Καταχρώζω, καὶ, **Καταχρώννυμι**, ἢ, **Καταχρωννύω**, Μέλ. ώσω. Χρωματίζω, βάπτω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ῥυπόω, λερόω. τὸ χρῶμα ἀφαιρῶ, ἢ σκεπάζω αὐτὸ διὰ τοῦ ῥύπου. Εὐρίπ. Ἑκάβ. 910. «Κατὰ δ' αἰδάλω κέχρωται· διὰ τοῦ καπνοῦ ἀπεμελανώθης, ἔχασε τὸ χρῶμα του.

***Καταχύδην**, Ἐπίμ. (χύδην) ἀντὶ ἀμυστί, Ἀθην. σ. 447. ἐξ Ἀνακρ. = Μὲ τὸ κεφάλι.

Κατάχυμα, τό. (καταχέω) τὸ ἐπάνω τινος χυνόμενον, μάλιστα δὲ, ὑγρὸν μὲ τὸ ὁποῖον περιχύνουσι ἐν τῷ ἐκβαίνειν ἐκ τοῦ λουτροῦ. Πρβλ. Κατάχυτμα.

Κατάχυσις, εως, ἡ. (καταχέω) τὸ χύνειν ἐπί τι, ἢ ἐπάνω τινος χύσις, πότισμα, βρέξιμον, νίψιμον 2) Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀγγεῖον, ἐξ οὗ καταχέουσι, χύουσι.

Κατάχυσμα, τό. Πᾶν ὅ,τι χύνεται ἐπάνω τινός, καὶ τὸ καταχεόμενον κατὰ τῶν ἔφων ὑπότριμμα. Ἀριστοφ. Ὄρν. 539. 1624. ὡς τὸ κάτχυμα. Ἐκαλοῦντο δὲ ἐξαιρέτως καταχύσματα, τὸ κίρνα, σῦκα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα τραγήματα, τὰ ὁποῖα, ὅταν εἰσέρχετο εἰς τὸν οἶκον νέον παλλάβον τινα ἢ νύμφην, ἔῤῥιπτον καὶ διεσκόρπιζον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, ὡς σημεῖον δεξιώσεως, καὶ καλοῦ οἰωνοῦ τοῦ ἐλευσομένου πλούτου, καὶ εὐλογίας εἰς τὸν οἶκον. Παρὰ Ῥωμαίοις ὁ νυμφίος ἔῤῥιπτε κάρυα ἔμπροσθεν τῆς νύμφης, καὶ ἐντεῦθεν παρ' αὐτοῖς τὸ Spargo, marite, nuces. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «καταχύσματα, τραγήματα, ἔθος γὰρ εἶχον κατὰ τῆς κεφαλῆς κάρυα, καὶ ἰτάλας καταχέειν τῶν νεωνήτων δούλων, περὶ τὴν ἑστίαν καθεσάντων, κατεχεῖτο δὲ καὶ τοῦ νυμφίου· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ζωμοῦ. Ὁ δὲ Φώτιος, «ἔθος ἦν Ἀθήνησιν, ὅτε νεωνήτος οἰκέτης εἰσήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, τὸν δεσπότην ἢ τὴν δέσποιναν παντεσμίας, ἰτάλων, καὶ καρύων πλῆθος καταχεῖν αὐτοῦ, ἃ καταχύσματα ἐκάλουν· φασὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πρώτον πρεσβευόντων, καὶ ἐπὶ τῶν θεωρῶν τοῦτο γίγνεσθαι, ὅτε πρῶτον τοῦτο ἐποίουν». Ἐντεῦθεν ἄρα καὶ ἡ συνήθεια παραλαβοῦσα, καταχέει ἐπὶ τοὺς νεονύμφους τραγήματα, κριθάς, βαμβακόσπορον, κ. τ. τ. ὡς σημεῖον εὐλογίας, καὶ εὐδαιμονίας τῆς εἰς τὸ ἑπιόν ζωῆς αὐτῶν· ὅθεν τὸ Ἐπιθαλαμιστικ.

Καταχυσμάτιον, τό. Παχὺς τις ζωμός, ἄρτυμα (σῶτι, ἐξελί), τὸ ὁποῖον χύνεται ἐπὶ τῶν φαγητῶν.

Καταχύτλον, τό. (καταχύω) Τὸ ἀγγεῖον εἰς οὗ καταχέουσι. Τὸ παρὰ Τουρκ. Ἰμπρίκ, ἰμπρίκιον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «τὸ βαλανευτικὸν σκαφίον.» Τὸ ἀγγεῖον ὁηλ. μὲ τὸ ὁποῖον περιχύνουσι οἱ λουόμενοι. Ἰδ. κατάχυμα.

Καταχυτρίζω, Μ. ίσω = ἐγχυτρίζω, κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. σφῆκ. καὶ Ἐτυμολ. = καταβλάπτω.

Καταχύω, = καταχέω.

Καταχωλεύω, χωλὸν (κουτὸν) ποιῶ. — 2) Οὐδετέρ. = χωλαίνω, εἶμαι χωλός, κουτσαίνω. Γρηγόρ. Ναζ.

***Καταχωλος**, ον = χωλός.

Καταχωνεύω, ὁλοτελῶς χωνεύω, ἀνελίω.

Καταχώννυμι, καὶ, **καταχωννύω**, μέλ. καταχώσω. = καταχόω, παραχώνω, ὑποκάτω χώνω, κρύπτω ὑπὸ γῆν, σκεπάζω, γεμίζω μὲ χῶμα, κατάχωσιν ποιῶ.

***Καταχωρέω**, Μ. ήσω. Παραχωρῶ, ἢ παραδίδω τι εἰς τινα. «τινί τινος» Διογ. Λρτ. 5, 71.

Καταχωρίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. (χωρίζω) Κατὰ χώραν φέρω, βάλλω τι εἰς τόπον ἢ τάξιν τινά, ἐξωχωριστὰ βάλλω καθ' ἓν εἰς τὸν τόπον του, συνάζω. Ξενοφ. Κ. πό. 2, 2, 2, 8. 5, 3. Ἀνβρ. 6, 5, 6. καὶ ἀλλαχοῦ — 2) Μτφρκ. καταγράφω, ἐγγράφω, σημειώνω, ἄρα = καταστήσω, διατάττω, καὶ καταγράφω. ὅθεν

Καταχωρισμός, ὁ. τὸ καταχωρίζειν, βάλλειν τι εἰς τὸν τόπον του, κατάταξις, καταγραφή, σύνταγμα.

Καταχωσις, εως, ἡ. (καταχώννυμι) παράχωμα, ἢ διὰ τοῦ χώματος, ἢ ἄλλου τινὸς χῶσις, σκέπασις, καταχωσιά. Γεωπον. Δ'. γ'. 2.

Καταψαίρω, = καταξέω. παρ' Ἡσυχ. = κινέομαι.

Καταψάλλω, Ψάλλων, κτυπῶν, παίζων τὴν κιθάραν ἡδύνω. Ὁ Πλούταρχ. ἐν Προβλ. Συμπ. συνάπτει τοῦτο μὲ τὸ, καταυλεῖν. Πθτκ. Ἀντηχεῖ τόπος τις ἀπὸ τὸ λάλημα τῆς κιθάρας. ἰδὲ καταυλέω.

Καταψάω, ῶ. Μ. ήσω. Ἐπίτινος ψάω, ἠτοῦ χωρὶς τρίβω, ἠρέμα διὰ τῆς χειρὸς ψαύω, χαϊδεύω, τὸν ἵππον, τὸ παιδίον, διὰ νὰ κολακεύσω ἢ νὰ ἡμερώσω αὐτά, μετ' Αἰτιατ. Ἡρόδοτ. 6, 61. Ἀριστοφ. Εἰρ. 75. Ξενοφ. Ἀπολ. 28. ὡς τὸ καταῤῥέζω, ἰδὲ καὶ καταψήχω. — 2) Ὁμαλὸν ποιῶ τι. Πολυδ. 4, 23.

Καταψεκάζω, Μ. άσω. ψεκάδας, σταλαγματίας ρίπτω επί τι, ραντίζω, βρέχω.

Καταψελλίζω, Μ. ίσω, (ψελλός) τραυλίζω. ητην φωνήν κατεψελλισμένος. Φιλόστρ. Εἰκόν. Α'. 25. τραυλήν εμιλίαν έχων, (μπελτέκης).

Καταψεύδομαι, Μέλ. εύσομαι. ψεύματα ομιλώ, πλάττω. ητίν Λέγωτι περί τινος ψευδώς, πλαστούς και ψευδείς λόγους λέγω κατά τινος. ητί τινος Πλάτ. Πολ. Β'. και 3, 15. 7, 22. καθόλου, ομιλώ ψευδές τι, και μη ορθόν περί τινος πράγματος. — 3) Ψευματώ ητινάω. Λέγω εἰς τινα ψεύματα, τον απατώ.

Καταψευδομαρτυρέω, ώ. Μ. ήσω. μετά Γενικ. ψευδή μαρτυρίαν λέγω κατά τινος. Δημοσθ. Μέσ. Φέρω ψευδομάρτυρας πρός υπεράσπισιν μου.

Κατάψευσις, εως, ή. (καταψεύδομαι) ο κατά τινος ψευδής, και πλαστός λόγος, το καταψεύδεσθαι. Στράβ. Α'.

Κατάψευσμα, τό. ή μη αληθής, ήτοι ή ψευδής, και πλαστή διήγησις, ομιλία, έφρ. το κατά τινος ψεύδος λεχθέν Άρριαν. Έπίκτ. Β'. 20.

*Καταψευσμός, ό = κατάψευσις.

*Κατάψευστος, ον. Ψευδώς ειρημένος, πεπλασμένος, μυθώδης ηθηρία κατάψευστα Ηρόδ. 4, 191. κατά Reiz και Schaef.

Καταψέφω, παρ' Ήσυχ. ηκαταψεφεί, κατασκοτίζει, ψεφάς γάρ, το σκότος· παρά τό, ψεφάσθαι, τό μεταμελείσθαι, και οίον σκότος περιτιθέναι τοίς λεγομένοις, τό καταψεφείν, ότι δε και τό Φρυνίζειν ούτω λέγουσι.

Καταψηφίζομαι, Μ. ίσομαι, ώς Μέσ. μετά Γενικ. κατά τινος ψηφίζομαι, καταψήνω, καταδικάζω, ταύτόν τώ καταχειροτονέω. Ξενοφ. και Δημοσθ. — 2) ώς Πλάτ. = καταδικάζομαι, ίδεν

*Καταψήφισις, εως, ή, και

*Καταψήφισμα, τό = καταψηφισμός.

Καταψηφισματέον, Δημόκριτ. παρά Στοβ. λόγ. ΜΛ'. πρέπει νά καταψηφίζη τινός· εκ τού καταψηφισμάζω, ή μάω· άν ή ρήσις είναι ορθή. και

Καταψηφισμός, ό, ή διά των ψήφων γινομένη κατάκρισις, καταδίκη.

Καταψήχω, Μ. ήξω. = καταψάω. Εύριπ. Ίππολ. 110. έτι δε και αντί τού, επιτρίβω, συντρίβω, διαρρώ, σμικρύνω, κάμνω εἰς μικρά τμήματα, κατακόπτω, καταμερίζω, καταπρίω, κρικνίζω. Σοφοκλ. Τραχ. 696. ηκατέψηκται χθονίω, κατεπρίσθη, κατεπριονίσθη. Πρβλ. καταρρίζω.

Καταψιθυρίζω, Μ. ίσω Ψιθυρίζω πρός τινα κατά τινος, διαβάλλω, βάλλω μυκαριαλλίκια πρός τινα ένάντιον τινός, συκοφαντώ τινά εἰς τινα ητινός πρός τινα Πλούταρχ.

Καταψιλόω, ώ. διάλου ψιλόν, γυμνόν, ή φαλακρόν ποιώ τινα.

Καταψοφέω, ώ. Μ. ήσω. = δηχέω. ηκαταψοφεῖν τάς εκκλησίας ψιθυρίσματα. Κλημ. Άλεξ. ηχλογεῖν ποιεῖν τάς εκκλησίας από τόν ήχον τών ψιθυρισμάτων. ητί τινα Πρβλ. καταφωνέω.

Καταψυκτικός, ή, όν (καταψύχω) Ο ανήκων ή επιτήδειος εἰς κατάψυξιν· ο καταψύχων, δροσίζων.

Κατάψυκτος, ον, (καταψύχω) Κατεψυγμένος, καταπαγωμένος, κρυωμένος, κρύος, δροσερός, καταψυχός. Ον πρέπει νά καταψύξη τις.

Κατάψυξις, εως, ή. Η ενέργεια, ή ή πράξις τού καταψύχειν, δρόσισμα, κρύωμα, πάγωμα.

Κατάψυχρος, ον, Λίαν ψυχρός, κρύος.

Καταψύχω, Μέλ. ξω. Κρύον, ψυχρόν ποιώ δροσίζω, ανάψυχήν δίδω διά τού δροσισμού, ή τής ψύχρας. — 2) Διάλου ψυχρόν ποιώ, καταπαγώνω, κρυόνω. — 3) σημαίνει έτι και τό διάλου ξηρόν ποιώ διά τής ψύχρας, καταξηραίνω, ώς Πλούταρχ. ηπράγματα ξηρά και κατεψυγμένα· ούτω και το ηξύνη κατεψυγμένη καταπαγωμένη, κατάξηρος υπό τού πάγου, και τής ψύχρας.

Κατάωρος, ον, Τό άωρος κατ' επίτασιν, παρ' Εύριπ. Τρωάδ. 1040. ηΤέκνων δε πλήθος εν πύλαις δάκρυσι κατάωρα στένειν· όπου άλλοι, κατάωρα, παράωρα, κατήφορα, κατ' άκρας, και κατ' ακρα, ανέγνωσαν. Φαίνεται όμως, ότι τό, κατάωρα κείται επίρρημ. και σημαίνει τό, κατά ώραν, κατά ηλικίαν· ή τό, δι' όλης τής ώρας, αδιακόπως, αμφ. μόνον· ίσως, Πάρωρα, εγγράφη ποτέ, ό και πιθανώτερον.

Κατέαγα, και, Κατέαξα, ό Άττικ. Παρακείμ. και αόρ. εκ τού, κατάγω, κατάγνυμι, ή, κατάστω. Συντετρίβην (εστακίσθην), είμαι συντετριμμένος, τοιουτοτρόπως εσχηματίσθη και τό, κατέαγην, κατεαγήναι, Πλάτ. Αόρ. και, κατέαξα, Οδυσ. Ι. 283. Ενεργητ. συνέτριψα, ίδε εν τοίς ανωμάλοις.

*Κατεαγώς, ώτος, και Ίωνικ. κατεηγώς. μετχ. τού 2. Παρακ. τού ρήματ. κατάγνυμι. Ο τσακισμένος, συντετριμμένος, παρά Διονυσ. Σινωπ. ιε'. ηΚατεαγότες ανθρωποιοι θηλυδρίαι.

*Κατεάσσω, Νεώτρ. τύπος τού Κατάσσω. Αίσχ.

Κατέκται, Ίωνικ. αντί, κάθηνται.

Κατεβλακευμένως, Επίρ. εκ τού παρακείμ. τής παθητ. μετοχής τού καταβλακεύω. Αριστοφ. αμελώς, αφροντίστως, οκνηρώς.

Κατεγγυάω, ώ. Μ. ήσω. Εγγύησιν ποιώ, δίδω, υπόσχομαι, τάζω, αρραβωνίζω, π. χ. ηΤήν κόρην κατεγγυώσι Πολυβ. Ε'. 15. β) Αναγκάζω τινά εἰς εγγύησιν, και ασφαλή βεβαίωσιν. ένεν, ηκατεγγυήσας αυτόν πρός είκοσι ιτάλαντα, τόν εβίασε νά δώση εγγύησιν διά 20. τάλαντα. ηΚατεγγυώ τινά πρός δίκην λαμβάνω παρά τινος εγγύησιν διά την υπό τών κριτών αποφασιζομένην κατ' αυτού ποινήν. Μέσως, κατεγγυώμαι, ώμαι, εγγυάω εμαυτόν, εγγυητής γίνομαι, αρραβωνίζομαι, δι' άλλου τινός δίδω υπόσχεσιν νά υπακούσω μετά τινος. β) Μεταφορικ. Βεβαιόνω, εξασφαλίζω πράγματι δι' εμαυτόν, τό λαμβάνω, τό κατακυριεύω πρός χρήσιν μου. π. χ. ηΚατεγγυώμαι τήν υπόθεσιν αποφασίζω νά εξετάσω εγώ μόνος μου ιστορικόν τι αντικείμενον, τό εκλέγω και τό διορίζω δι' εμέ. Πολύβ. ένεν.

*Κατεγγύη, ή. Εγγύησις, υπόσχεσις, αρραβώνισμα, Δημοσθ. ένεν

Κατεγγυητικά, ών, Τά πρός εγγύησιν (κόρης τινος αρραβώνα) διδόμενα. ανήκοντα· τά πρός εγγύησιν και αρραβώνα διδόμενα γράμματα. Τό προικοσύμφωνον. — 2) Εορτή επί τώ αρραβώνι γινομένη.

*Κατεγγύς, Επίρ. Λίαν εγγύς, πλησιέστατα. Επίγρμ.

Κατεγκαλέω, ώ. Μ. έσω. = εγκαλέω, κατηγορώ.

Κατέγκειμαι, Στρυμόνομαι, πολλά πλησίον τινός κείμαι, θλίβω, στενοχωρώ· παρ' Ίππουρ. γυν. νόσ. αντί τού, κατακείμαι. αμφ.

Κατέγκλημα, τό. = επίκλημα. Εγκάλεσμα, κατηγορία διά κριτηρίου.

Κατεγκονέω, ώ. Μ. ήσω. Επείγομαι, βιάζομαι.

Κατεγνυπωμένως. ίδε γνυπετός. Νωθρώς.

Κατεγχαίνω, Μέλ. ανώ. μετά δοτικ. χλευάζω, περιγελώ. Αριστοφ.

Κατεγχέω, Μ. χεύσω. κατά τινος εγχέω, χερνώ, χύνω μέσα. Ηρόδ. 3, 96. και Αθήν.

Κατεγχλιδάω, ώ. Μ. ήσω. μετά Δοτικ. αστεϊσμάτα (τσακίσματα) κάμαρώματα, ή αλαζονείαν μετέρχομαι, μεταχειρίζομαί τινα υπερήφανα, κάμνω αλαζονείαν ητινί = εντρυφάω. Αθήν. Π'.

Κατεδαφίζω, Μ. ίσω, Αττ. ιώ. Επί τό έδαφος ρίπτω, κρημνίζω τι έως θεμελίων, κάμνωτι ίσα μέ τό έδαφος τής γής, αφανίζω.

Κατεδω, = κατατρώγω. Μέλ. κατέδομαι. και κατεδέσω. Παρακ. κατεδήδοκα και Αττικ. κατέδηδα (εδω, Αορ.) Αριστοφ. Σφήκ. 834. και Αἰσχύλ. ηΟ τά πατρώα κατεδηδοκώς. Ο καταφαγών την πατρικήν ουσίαν. ηΠολλήν πάνυ ουσίαν κατεδήδοκεν· κατέφαγεν. Ο αυτ. Ο Όμρ. μεγχρ. τήν λέξιν εἰς μέν τήν κυρίαν σημαιν. μόνον επί ζώων, σκύλων, μυών, και σκωλήκων. εἰς δε τήν Μτφρκ. σημαιν. έχει ποίκιλ. βίοτον, κτήσιν κατ.α συχνάκις εν τή Οδυσ. Άλλα και ηθυμόν κατέδεινα. Ίλ. Ζ. 202. = καταθυμοβορεῖν, κατατρώγειν τήν καρδίαν. Μτφρζτ. δε τόν ένστ. μόνον και τό 3. πρόσπ. τού Μέλ. κατέδονται.

Κατεηγώς, Ίωνικ. αντί, κατεαγώς.

Κατεθίζω, Μ. ίσω. Συνεθίζω τινά εἰς τι. Πολύβ. Δ'. 21. τινά τινι, αλλά και τινί τι.

Κάτει, 2. πρσπ. ένικ. ενστ. εκ τού, κάτειμι.

Κατειάδιον, τό. παρ' Αρεταίω, Ε'. 2. = καθετήρ. εκ τού, κατίημι, Ίωνικ. αντί, καθίημι. ίδε εν τώ, κατιάς.

Κατείβω, Πτκ. αντί καταλείβω. Αφήνω, κάμνω νά ρέυσή κάτω, χύνω ηδάκρυ κατείβετον Οδυσ. Φ, 86. Μέσ. Καταρρέω, χύνομαι κάτω παρ' Όμρ. επί δακρύων, και επί ταχέως καταρρέοντος ύδατος. Ίλ. Ω. 794. ηΘαλερόν κατείβετο δάκρυ παρειών· καταφέρετο, κατέρρει, και Ίλ. Φ. 281. ηύδωρ κατειβόμενον καταρρέον. Άλλα και Μτφρκ. — 2) Τήκω, διαφθείρω, ανάλυω ηαίών κατείβετον Ήζωή του εμαραίνετο, εφθείρετο, κατέρρεε. Οδυσ. Ε, 152.

*Κατειδέναι, Απρμφ. τού κατοιδα, όπερ ίδέ.

Κατείδον, Απρμφ. κατιδεῖν. Μτχ. κατιδών, Αόρ. 2. τού ρήματ. καθοράω. Επί τά κάτω βλέπω, παρατηρώ, κυττάζω, προσεκτικώς θεωρώ. Απ' εναντίας πρός τά κάτω βλέπω. Ίλ. Δ. 508. Γ, 167. Κατανοώ, παρατηρώ, ότι γίνεταί τι. Πλάτ. Σοφ. 16. ηκατειδότας. βεβαίως εξεύροντα, γνωρίζοντα. ηΟύ κατειδώς· ου συνείς, μή γνωρίσας, χωρίς νά εξεύρη. Εύριπ. Μηδ. 995. Μέσ. Αόρ. 2. Κατειδόμην, απρμφ. κατιδέσθαι. Πρκ. Μτχ. κατειδώς, καλώς γνώσκων. Ίδ. κάτοιδα.

Κατείδωλος, ον, πλήρης ειδώλων, γεμάτος από ειδωλα. Πράξ. Αποστ. ΙΖ'. 16. ως καίτοι, κατάμπελος.

Κατεῖον. Ίδε εν τώ, ἔω, τό κορεύομαι.

Κατεικάζω, Μ. άσω. Διάλου εἰκάζω. Κυρίως μέν, ποιώ τι όμοιον μέ τι, συνήθως όμως αντί τού, προμαντεύω, απεικάζω, συμπεραίνω και μάλιστα πρός κακόν τινος, ώς τό εν Ηροδότ. 6, 112. ηΤαύτα μέν νύν οἱ βάρβαροι κατείκαζον· ταύτα εσυμπέρανον, απείκαζον (ένοιωθαν), προέβλεπον τά των Αθηναίων και την περί αυτούς ζημίαν. Τοιούτον και τό εν 9, 100. ηΜή και πρίν κατεικαζούσης τά γενόμενα. Πλάτ. κατεικάζομαι τινί τι. Μιμούμαι τινά, γίνομαι όμοιος μέ τινα κατά τι. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 338.

Κατεικής, ές, = Επιεικής. Ησύχ.

Κατειλέω, ώ. Μ. ήσω. διάλου ειλέω, τυλίττω, περιτυλίσσω, κουβαριάζω, συμμαζόνω, περιμαζόνω, σμικτά στρυμόνω, και περικλείω. Ηρόδοτ. Α'. 116. ηΚατειληθέντες εἰς τό άστυ. Τοιούτον και τό εν παραγρ. 190. περιμαζωχθέντες και περικλεισθέντες, εταραβίχθησαν μέσα. Ο Ησύχ. έρμην. διά τού, συσχεθέντες, καταβληθέντες. Ο αυτ. έχει κάκι Καταείλει.

συνέστελλον· καὶ, κατειλεῖν, κατέχειν, καταβαλεῖν· καὶ, κατείλεα, τὰ ἐσώτερα οἰκήματα. Ἑρυθραῖος.

Κατείλημμαι, Ἀττικ. παθητ. παρακ. ἐκ τοῦ, καταλάβω, -λήβω, -λαμβάνω.

Κατείλησις, εως, ἡ. (κατειλέω) περιτύλιξις, περιμάζωξις, στρύμωσις, πύκνωσις.

Κατειλίσσω, Ἰωνικ. ἀντὶ, καθελίσσω. Ἡρόδ. 7, 181. ὅθεν

Κατειλίχατο, Ἰωνικ. ἀντὶ, κατειλιγμένοι, ἢ κατειλιγμένοι ἦσαν. Ἡρόδ. 7, 76.

Κατείλλω, = Κατείργω, καὶ, κατακλείω, κατειλέω. Ἴαπικρ.

Κατείλοχε, Ἀττικ. ἀντὶ, κατεκλέλοχε, ἐκ τοῦ καταλαγχάνω.

Κατειλυσπάομαι. ῶμαι. Πάτ. μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ Πρττκ. ἐν χρήσει (εἰλυσπάομαι) Διέλου εἰλυσπῶμαι, κυλίομαι, κατακυλῶ. Ἀριστοφ. Δυσιστρ. 722.

Κατειλύω, ἕτερος τχηματισμ. τοῦ κατειλέω, Ἡρδ. 2, 8. τυλίττω, περικαλύπτω. Ἰδὲ ἐν τῷ, κατείννυμι.

*Κατείλω, = Κατειλέω.

Κατειλωτίζω, Εἰς Εἴλωτα ποιῶ, σκλαβόνω, ὑποτάττω. Σουίδ.

Κάτειμι, Ἐπὶ τὰ κάτω ἔρχομαι, καταβαίνω Ὅμρ. καὶ ἔξρτ. Εἰς τὸν ᾅδην καταβαίνω. Ἰλδ. καὶ εἰς τὴν θάλασσαν, Ὀδσ. Ο, 504. Ἐπὶ ποταμοῦ = καταῤῥέω. Ἰλδ. Δ, 492· ἐπὶ πλοίου = καταπλέω, πλέω ἀπὸ τὸ πέλαγος πρὸς τὸ περιγιάλι. Ὀδσ. Π, 472. — 2) Ἐπιστρέφω, ἔρχομαι πάλιν, ἐπανέρχομαι. Ὀδσ. Ν, 267. παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἐπὶ κατιόντων, εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστρεφόντων φυγάδων. Ἡρόδ. 1, 62. Καθέλου δὲ ἀντὶ τοῦ Ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα, ὡς καὶ ἐν τῇ Συνθ. τὸ καταβαίνω. Νὰ καταβῶμε στὴν πατρίδα. Ἰδὲ ἐν τῷ, εἶμι.

Κατεῖναι, Ἰωνικ. ἀντὶ, καθεῖναι. Ἀπρμφ. Ἀορ. 2. τοῦ καθίημι.

Κατείνυμι. Ἰδὲ ἐν τῷ, κατείννυμι.

*Κατεῖπον, Ἀπρμφ. κατειπεῖν. (εἶπον, Ἀνμλ. ἀπὸ τοῦ ἔπω ἀχρήστου.) Ὁμιλῶ κατά τινος, ἐναντίον τινός· μετὰ γενικ. ὅθεν Ἐγκαλῶ, κατηγορῶ ἐπὶ κριτηρίου. — 2) Λέγω ἐλεύθερα, καὶ ἄνευ συστολῆς, φανερώνω, προδίδω, ὁμολογῶ. μετ' Αἰττκ., ἀλλὰ καὶ μετὰ Γενικ. Πλάτ. Θεαίτ. σ. 149. A. Locull. Ξενοφ. Ἐφεσ. σ. 184.

*Κατείργνυμι. Ἰδ. τὸ ἀκόλουθον.

Κατείργω, καὶ Κατείργνυμι, καὶ Κατειργνύω (ἔργω, εἴργω) Μ. ξω. Διώκω μέσα, εἰσάγω, ἐγκλείω, περικλείω, περιτυλίγω, περιβάλλω, κλείω, φυλακώνω, συμπιέζω, τρέπω, διώκω εἰς τὰ ὀπίσω, Ἡρόδ. 5, 63. »Εἰς τὰς νέας κατέῤῥαψαν, ἔβιασαν αὐτοὺς καὶ ἐμβῆκαν εἰς τὰ πλοῖα. — 2) Καθ. Βιάζω, ἀναγκάζω, στενοχωρῶ. Θουκυδ. Α'. »Ἀλλ' ἀεὶ καθεστῶτος τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατοῦ κατείργεσθαι. Τοιοῦτο καὶ τὸ ἐν Δ'. 98. Ἡρόδ. 6, 102. Ἰωνικ. κατέργω.

*Κάτειρξις, εως, ἡ. Τὸ ἐγκλείειν, κλείειν, περικλείειν, περιτυλίγειν, περιβάλλειν, περιλαμβάνειν.

*Κατειρύω, Ἰωνικ. ἀντὶ κατερύω Ἡρόδ. 8, 96.

Κατειρωνεύομαι, Ἀπτκ. Μέσ. μετὰ Γενικ. κατά τινος εἰρωνεύομαι· μεταχειρίζομαι τὴν εἰρωνείαν ἐναντίον τινός, διὰ νὰ περιπαίξω, ἢ νὰ ἀπατήσω αὐτόν. Ἀπατῶ, ἢ περιγελῶ τινὰ διὰ ὑποκρίσεως, καὶ εἰρωνείας, καὶ ἐντεῦθεν τινὲς ὕβρεις. — 2) Διὰ τοῦ, καθυποκρίνομαι, δολεύομαι, δι' ὑποκρίσεως κρύπτω· μετὰ Αἰτιατ. Πλούταρχ. Φωκ. 29. »Ἰδιώτου προσώπου, καὶ φαυλότητι χλαμυδίου, καὶ διαίτης εὐτελοῦς, κατειρωνευόμενος τὴν ἐξουσίαν· μετεσχημάτιζε, καὶ ὑπέκρυπτε τὴν ἐξουσίαν, καὶ ἐλευθερίαν του.

*Κατεισάγω, Μ. ἄξω (εἰσάγω, Ἀνμλ.) Φανερώνω, ἐκβάλλω τι εἰς τὸ φῶς πρὸς ζημίαν μου, προδίδω. π. χ. »μωρίαν Πελλαδ. 71, 2.

Κατεκλησία, ἡ. Παρὰ Πολυδ. σύναξις τοῦ πλήθους, ἢν ἐξαίφνης ἐποίουν, μείζονος χρείας ἐπιλαβούσης.

Κατεκλάξατο, Δωρικ. Ἀόρ. Α'. Μέσ. ἐκ τοῦ, κατακλαίζω, = κατακλαίω,

Κατεκλάσθης, Δωρκ. = κατεκλείσθης. Θεόκρ.

Κατεκλύω, Μ. ύσω. διέλου ἐκλύω, ἀδυνατίζω, ἀσθενῆ ποιῶ. Πολύβ.

Κατεκπλύνω, = καταπλύνω.

*Κατέκτα, = Κατέκτεινα. Ζ. Κατακτάω καὶ Κατακτείνω.

Κατέκτᾳθεν, Αἰολικ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ, κατεκτάθησαν. ἐκ τοῦ, κατακτείνω. 3. πλθντκ. τοῦ Παθ. Ἀορ. 1. Ἰλδ.

*Κατεκτελέω, = Ἐκτελέω. Ἐπιγρ. ἐν τῇ συλλγ. τοῦ Welch. 9, 12.

Κατεκφεύγω, Μ. ξομαι. ταχέως φεύγω, ἀποφεύγω. φεύγω διὰ νὰ γλυτώσω. Εὐριπ. Κύκλ. 438.

*Κατέλαιος, ον (ἔλαιον) Ἐλαιώδης, ὁ περιέχων πολὺ λάδι.

*Κατέλασμα, τό. Τὸ πρὸς τὰ κάτω ἱππεύειν.

Κατελαύνω, Μ. άσω, Ἀττκ. Κατελῶ (ἐλαύνω, Ἀνμλ.) Ἐπὶ τὰ μέσα, ἢ καὶ κάτω ἐλαύνω, διώκω, σπρώχνω νὰ ἐμβῇ, ἢ νὰ καταβῇ τι — β) Βάζω κάτω, καὶ θέρνω. »τινὰ Θερτ. 5, 116. γ) = Βιαίν, ὡς τὸ Ἐλαύνω, 1. ε. Μετὰ Γενικ. παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 711. »Κατελάσας τῆς Ὀπώρας· ὡς καὶ τὸ, ἐπιβαίνω, καβαλικεύω, καβαλικεύσας (ἐπὶ συνουσίας) τὴν Ὀπώραν· ἀλλὰ καὶ μετ' Αἰττκ. δ) ὡς Ἀμτβτ. ἐπὶ τὰ κάτω ἱππεύω, ἢ ἁμαξεύω· ἀλλ' ἐνοεῖται καὶ ἐνταῦθα τὸ, »ἅρμα, ἢ, ἵππους — 2) Οὐδετ. Ἐπίτινος, ἢ κατά τινος ἐλαύνω, τρέχω, ἱππεύω, ἁμαξεύω »τινὸς» Καὶ μετφρ. Καβαλικεύω τινά, δηλ. τὸν κατηγορῶ, τὸν ἐπιπλήττω κ. τ. λ. ὡς τὸ Ἀτνκ. invehi in aliquem.

Κατελέγχω, Μ. ξω. Λέαν, φανερά, κατὰ πρόσωπον ἐλέγχω. Ἔχει ὅλας τὰς σημασ. τοῦ ἁπλοῦ, Ἡσό. Ἔργ. 716. »Σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἰδέα· Τὸ ἐξωτερικόν σου ἂς μὴ ἀποδεικνύῃ ψεύστην τὸ ἐσωτερικόν σου. δηλ. τὰ σχήματα τοῦ σώματός σου, αἱ χειρονομίαι σου, τὰ κινήματά σου, ἢ μορφή σου, καὶ οἱ λόγοι σου νὰ μὴν ἦναι ἐνάντια καὶ ἀνόμοια τῶν φρονημάτων, καὶ τοῦ νοός σου· ἢ νὰ μὴν ἐντροπιάζουν τὸ φρόνημά σου. Πρβλ. Τυρτ. 1, 9. Οὕτω μὲν ὁ Passow· ἄλλοι δ' ἄλλως ἐξήγησαν. π. χ. Ἂς μὴ σὲ συγχύζῃ τὸ φαινόμενον. Λξκ. τοῦ Riemer ὑπὸ Κούμα.

Κατελεῖν, Ἰωνικ. ἀντὶ καθελεῖν.

Κατελέω, ῶ. Τὸ ἐλέω κατ' ἐπίτ. Εὐσπλαγχνίζομαι. Διόδ. Σικ. »τινά».

Κατέλευσις, εως, ἡ. Ἐπὶ τὰ κάτω ἔλευσις, ἔρχομός, ἐπιστροφή.

*Κατελεύσομαι, Μέλ. τοῦ κατέρχομαι. Ὀδσ. 1, 303.

*Κατελθεῖν, Ἐπκ. κατελθίμεν, Ἀπρμφ. Ἀορ. 2. τοῦ κατέρχομαι, Ὅμρ.

Κατελίσσω, Ἰωνικ. ἀντὶ, καθελίσσω.

*Κατελκύω, Ἰωνικ. ἀντὶ καθελκύω.

*Κατελόμενος, ελοῦσα. Ἰωνικ. ἀντὶ καθελόμενος, κ. τ. λ.

Κατελπίζω, Μ. ίσω. Ἡρόδοτ. Η'. 136. = Ἐλπίζω βεβαίως. Πέποιθα. μετὰ Ἀπρμφτκ. Μέλ. Ἡρόδ. 8, 136. ἐνίοτε δὲ ὡς παρὰ Πολυβ. ἔχει συνυπακουομένην καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ, καταφρονεῖν. ὅθεν

Κατελπισμός, ὁ. = Ἐλπίς. Βεβαία ἐλπίς. παρὰ Πολυβ. Γ'. 72. ὅπου τινὰ ἀντίγραφα, κατεπελπισμός, ἔχουσιν· ἀντὶ τοῦ, ἐλεγκτέρου, δέλεαρ, ὅπερ καὶ προτιμώτερον.

Κατεμβλέπω, Μ. ψω. κατὰ πρόσωπον ἐμβλέπω. Τὸ ἐμβλέπω κατ' ἐπίτ.

Κάτεμεν, ἐν Ὀδυσ. Ι. 72. Ἰωνκ. 1. πλθντκ. Ἀορ. 2. Ἐνεργτκ. τοῦ ῥμτ. καθίημι· ἔνθα ἔμως ὁ Βόλφιος διετήρησε τὴν συνθ. γραφὴν κάθεμεν.

Κατεμέω, ῶ, Μ. έσω· μετὰ Γενικ. Καταῤῥιῶ, ἐμετὸν ἐκβάλλω κατά τινος. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, Δυσφημίζω. Ἀρστφ.

Κατεμματέω, = Ἐμματέω, ἐμματεύω, Νικάνδρ. Ζήτ. Καταματεύομαι.

Κατεμπάζω, Μ. άσω (ἐμπάζομαι)· παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 695. κατὰ τὸν Σχολ. ἀντὶ τοῦ, καταλαμβάνω, κατεπείγω, ἢ κατοπάζω.

Κατεμπεδόω. Τὸ ἁπλ. κατ' ἐπίτ. »ὅρκοις τινά». Νικήτ. Χρον. Ε'. 4. βάλλω τινὰ νὰ κάμῃ ὅρκον, διὰ νὰ ἐμπιστευθῶ, ἀφεθῶ εἰς τὴν πίστιν του.

*Κατεμπίπρημι = Ἐμπίπρημι. Συνυπακουομένης τῆς ἐννοίας τοῦ καταφλέγειν. L. Dind. ἐν Εὐρ. Ἡρακλ. μαινομ. 1151.

Κατεμπρήθω, Μέλ. πρήσω· καταφλέω, καταφλογίζω.

Κατεναίρω, Μ. ερῶ. Σπάνιον ὅμως τὸ Ἐνεργτκ. τοῦ ἁπ. τὸν Ἀόρ. Κατήναρον ἔχει ἅπαξ ὁ Σοφκλ. Ἀντιγ. 871. »Θανὼν ἔτ' οὖσαν κατήναρέν μοι Κύχρηστότερον τὸ Μέσ. Κατεναίρομαι ἀναιρῶ, φονεύω. »Κατενήρατο χαλκῷ Ὀδσ. Λ, 519. καὶ παρὰ Νικάνδρ.

*Κατέναντα, Ἐπῤῥ. Καὶ

Κατέναντι, Κατεναντίον, καὶ, Κατεναντία. Ἐπιῤῥ. (κυρίως ὅμως Οὐδετ. τοῦ Κατεναντίος). Ἀντικρύ, ἐναντίον, ἐμπροσθεν, ἀγκάντια »τινὶ» Ἰλ. Φ. 564. καὶ »τινός» Ἡσό. Ἀσπ. 73.

*Κατεναντίος, α, ον (ἐναντίος). Ἐναντίον, ἀγκάντια, ἀπέναντι, ἐμπροσθεν, ἐνώπιον.

Κατεναρίζω, Μ. ξω. = κατεναίρω. Σοφοκλ. Αἰ. 26.

*Κατένασσε, Ἐπκ. 3. ἑνκ. Ἀορ. 1 τοῦ Ῥμτ. Καταναίω, Ἡσό.

Κατενδεής, ές, = Ἐνδεής.

*Κατένεγξις, εως, ἡ (καταφέρω, κατενεγκεῖν). Καὶ

Κατενέγκω, = καταφέρω, καὶ, καταφορά· »εἰς ὕπνον κατενεχθέντες· Τραπέντες, ἐλθόντες, πλησιάσαντες νὰ κοιμηθῶσι.

Κατενεχυράζω, Μ. άσω. Εἰς ἐνέχυρον βάλλω· ὅθεν

Κατενεχυρασμός, ὁ. Τὸ εἰς ἐνέχυρον βάλλειν.

Κατεννήοθε, = Ἐπῆλθε. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 269. »πολλὴ δὲ κόνις κατεννήοθεν ὤμοιιν. Κονιορτὸς ἔκειτο, ἐσκέπαζε, ἐπέκειτο εἰς τοὺς ὤμους· καὶ ὡς Πλάντκ. Ἐμν. Ὅμρ. Δμτρ. 280. »Κόμη κατεννήοθεν ὤμοιιν Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ἐσκέπαζον τοὺς ὤμους, ἔνθα ὁ Franke ἀποδέχεται τὸν ἑνκ. τύπον· ἐκ τοῦ, Θέω, τὸ τρέχω, καὶ μετὰ τῆς ἐν, Ἐνθέω, καὶ κατὰ μετάθεσιν, Ἐνέθω, Μέλ. ἐνέσω, Παρακ. ἤνεκα, καὶ Μέσ. ἤνεθα, καὶ Ἀττκ. Ἐνήνοθα, ἐνήνοθας, ἐνήνοθε, καὶ μετὰ τῆς Κατά, Κατεννήοθεν, ἐπέτρεχον. Τὸ ἁπλοῦν Ἐνήνοθε οὐχ εὑρηται. Ὁ Σχολ. πιθανώτερα δὲ ἡ ἐκ τοῦ, ἔω, παραγωγή. Ζήτ. Ἀνεννήοθε· καὶ, Ἀνήνοθε.

Κατενθεῖν, Δωρικ. ἀντὶ, Κατελθεῖν.

Κατενιαύσιος, ον (ἐνιαυτός). Χρονικός, κατ' ἔτος. Ἀξία τις ἐν τῇ Γέλᾳ τῆς Σικελίας.

Κατεννύω. Ζήτ. Καταεννυμι.

Κατεντείνομαι, Ἐπτκ. τοῦ ἁπλ. = Κατατείνομαι. Ἀντωνῖν.

Κατεντευκτής, οῦ, ὁ (κατεντυγχάνω) Κατηγορος, Ἰώβ. 7.

Κατεντρυφάω, Μ. ήσω. Ἐπτκ. τοῦ ἁπλοῦ, = κατεγχλιδάω.

Κατεντυγχάνω· Μ. τεύξομαι. »Τινί Τι.

νάς· προσκαλοῦμαι πρός τινα κατά τινος· κατηγορῶ, ἐγκαλῶ τινα εἰς τινα. Βασίλ.

*Κατεντύνω (ἐντύνω). Ἐναντίον ἑτοιμάζω. = Ἐντύνω.

Κατενώπα, καὶ, Κατένωπα, Ἐπίρ. (ἐνωπή)· ἐν Ἰλ. Ο. 320. μετά Γενικ. = Κατεναντίον, ἀντικρύ, κατά πρόσωπον. Ὁ Ὅμηρ. μεταχρῆσ. οὕτω καὶ τό ἐνωπῇ, καὶ ἐνωπαδίως. Ὀρφ. Λίθ. ΙΑ'. 120. καὶ, 16'. 8. »Ὀφεῶν κατένωπα δύναστεύω· ἀντί τοῦ, Ἐναντίον.

Κατενώπιον, Ἐπίρ. = Κατενώπα, καὶ, Κατέναντι.

Κατεξανάστασις, εως, ἡ (κατεξανίστασθαι). Ἡ κατά τινος ἐξανάστασις, τό νά σηκωθῇ τινος κατ' ἐπάνω τινός· ἐπανάστασις (ῥεμπελιόν), ἀπείθεια, ἀνδίστασις, καταφρόνησις. Ἰάμβλ. Πυθ. ς. 158. 2) Ἡ λήθη, τό λησμονεῖν· ὅθεν

Κατεξαναστατικός, ή, ὄν. Ὁ ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος εἰς κτῆν. ἡ ὁ πρόξενος κατεξαναστάσεως· μετά Γενικ. Ἀντωνίν. Η'. 39.

Κατεξανίσταμαι, μετά Ἀορ. 2. Ἐνεργ. Κατεξανέστην· κατά τινος ἐξανίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, σηκώνομαι ἐναντίον τινός, μετά Γενικ. Ἐτοιμάζομαι, ἁρματόνομαι, μάχομαι ἐναντίον τινός, ἤ μετά τινος. Πλούταρχ. Φωκ. 10. Ἀνδίσταμαι (σηκώνω κεφάλι, ῥεμπελεύω) κατά τινος. »Κατεξ. τοῦ μελλοντοῦς. Εἶμαι ταραγμένος διά τό μέλλον, ἤ ζητῶ νά προφυλαχθῶ, νά ἀποφύγω τό μέλλον. Πολυβ. λφ'. Ἱστρ. 5. μετά Γενικ. = Ἐπανίσταμαι.

*Κατεξενωμένος, ὁ. Ὁ ἐλθών καὶ φιλοφρονηθείς, τόν ὁποῖον ἐδέχθη τις εἰς τόν οἶκόν του ὡς φίλον (μυστικῶς). Αἰσχύλ. Χοηφ. 695.

Κατεξεράω, Μ. ἄσω· κτενίζω τό φλέγμα. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Γ'. 13. καὶ 21. Ξερώ, χέζω, κατάπτυω, κατουρῶ, ἐκβάλλω, ἀπορρίπτω ἀπό τόν ἑαυτόν μου ἐναντίον τινός. Ζήν. Ἐξεράω.

Κατεξετάζω, Μ. ἄσω. Λίαν, ἤ ἀκριβῶς ἐξετάζω. Πανάιετ.

*Κατεξευμαρίζω, Μ. ίσω. Τό ἐξευμαρίζω κατ' ἐπίτ.

Κατεξουσιάζω, Μ. άσω. Μεταχειρίζομαι, ἤ μετέρχομαι τήν ἐξουσίαν, δυναμίν μου κατά τινος. Μετά Γενικ. Ματθ. Κ'. 25. ὅθεν

Κατεξουσιαστικός, ή, όν. Ὁ εἰς μεταχείρισιν, καὶ ἐκτέλεσιν τῆς δυνάμεως, ἐξουσίας, ἀνήκων, ἤ ὁ φανερῶν καὶ ὑποσημαίνων αὐτήν. »Ῥάβδος ἀρχική καὶ κατεξουσιαστική. Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδ. Α'. εἰ ἤς ἀποδεικνύεται ἡ διοίκησις καὶ ἐκτέλεσις τοῦ ἐξουσιαστικοῦ ἐπαγγέλματος. Τό παράσημον τῆς ἐξουσίας.

Κατεξούσιος, ον· ἀντί τοῦ, Αὐτεξούσιος· ἀμφ.

Κατεπαγγελία, ἡ. Ὑπόσχεσις, ὁπότων ὁηλ. τινός δίδω τόν λόγον του εἰς τι· ἐκ τοῦ

Κατεπαγγέλλομαι (ἐπαγγέλλω). Πάνυ, ἤ βεβαίως ὑπόσχομαι, δίδω τόν λόγον μου, πρός χρῆσιν τινά ὑπόσχομαι. »Κατεπαγγέλλεται διδάσκειν. Αἰσχίν. ἐπαγγέλλεται νά διδάσκῃ, νά κάμῃ τόν διδάσκαλον εἰς τινα τέχνην. »Τῇ φιλίᾳ τήν πολιτείαν κατεπαγγέλλεται. Πλούταρχ.

Κατεπάγω, Μ. άξω. Κατά τινος ἐπάγω. Πλούταρχ. »Πᾶσι τήν τιμωρίαν κατεπάγειν, = Ἐπιτίθημι, ἐπιφέρω, ἐπιβάλλω.

Κατεπάδω (ἐπάδω)· μετά Γενικ. ἐτοίμου τινός ᾄδω, ἐμπροσθεν τινός τραγουδῶ, ἤ λέγω, ὁμιλῶ ἀδιακόπως. »Κατεπῴδουσα συνεχῶς τοῦ βασιλέως τήν τοῦ Καίσαρος εἰς αὐτόν εὐνοιαν. 2) Παρά Σουίδ. μετά Αἰτιατ. ἀντί τοῦ, Γοητεύω, μαγεύω, κατακραύνω, δι' ἐπῳδῶν καὶ γοητευμάτων βιάζω, κερδίζω, φέρω ὑπό τήν ἐξουσίαν μου, ἡμερόνω τινά.

Κατεπαίρομαι, ὡς Πλάτ. (ἐπαίρω, Ἀμλ.). Κατά τινος σηκόνομαι, ἤ ἐπαίρομαι, ἀλαζονεύομαι. Μετά Γενικ.

Κατεπακολούθημα, τό· ἡμερ. ἀναγν. ἀντί, Κατ' ἐπακολούθημα. Κλήμ. Ἀλ.

Κατεπάλληλος, ον = Ἐπάλληλος, μεταβλητός. Σχόλ. Ἀπολλων.

*Κατεπάλλομαι, Ἰωνικ. ἀντί Κατεφάλλομαι· Εἰς ὕψος ἅλλομαι, ὑψηλά πηδῶ. Ὀππιαν. Καὶ

Κατεπάλμενος, Ἐπικ. κατά συγκ. Μτχ. Ἀορ. 2. τοῦ ῥμτ. κατεφάλλομαι. Ἰλιάδ. Δ, 94.

*Κατέπαλτο, Ἐπικ. κατά συγκ. 3. ἑνικ. Πλάτ. Ἀορ. ἐκ τοῦ καταπάλλω. Ἰλιάδ. Τ, 351.

*Κατεπαγείρω (ἐγείρω, Ἀμλ.). Παροξύνω, διεγείρω, ἐξυπνῶ, τινά κατά τινος.

Κατεπείγω, Μ. ξω. Λίαν ἐπείγω, βιάζω, ἀναγκάζω, Ἡρόδ. 8, 126. Ἐπιταχύνω, ποιῶ τι σπουδαίως, θλίβω, στενοχωρῶ, »τά κατεπείγοντα. Τά βιάζοντα, στενοχωροῦντα, τά ἀναγκαῖα, τά χρειώδη· ὅθεν ἀνάγκη, χρεία. πρβλ. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 12. Μέσ. Ἔχω κατεπείγουσαν, δηλ. μεγάλην καὶ σφοδράν ἐπιθυμίαν τινός· ὡς ὁ Πολύβ. ἐν 5, 37. καὶ, 11, 5. λέγει· »κατεπείγεσθαι τινός». Χρείαν, ἀνάγκην ἔχειν πράγματός τινος καὶ καταγίνεσθαι εἰς ἀπόκτησίν του. 2) Οὐδέτ. Σπεύδω, βιάζομαι. Ξενοφ. Ἑλλην. 4, 2, 11. ὅθεν

*Κατέπειξις, εως, ἡ. Μεγάλη βία, ἐπιτάχυνσις· »κατέπειξις φωνῆς» ταχεῖα, ὀγλίγωρος ὁμιλία. Διογ. Λαρτ. 7, 113.

Κατεπεισόδιος, = Ἐπεισόδιος. ἀμφ.

Κατεπελπισμός. Ζήτ. Κατελπισμός.

Κατεπευφημίζω, Μ. ίσω. Ἀφιερώνω τι εἰς τινα, δίδων εἰς αὐτό τό ὄνομα τοῦ πρός ὃν ἀφιεροῦται· »τινί τι». Πλούταρχ. Εὐμ. 13. »Θρόνον Ἀλεξάνδρῳ κατεπευφημισμένον». Ζήτ. Ἐπιφημίζω, καὶ Κατεπιφημίζω.

*Κατεπιβαίνω (βαίνω, Ἀμλ.). Διόλου ἐπάνω ἀναβαίνω.

Κατεπιγάστριος, ον, = Ἐπιγάστριος.

Κατεπιδείκνυμαι, ὡς Μέσ. Ἐπίδειξιν ποιοῦμαι κατά τινος, καυχῶμαι. Ἀντωνίν. ΙΑ'. 13.

*Κατεπιδηλόω, ῶ. Φανερόνω, ποιῶ δῆλον.

*Κατεπιθλίβω, Μ. ίψω. Μεγάλως θλίβω, πιέζω.

*Κατεπιθύμιος, ον (ἐπιθυμέω). Ἀξιοεπιθύμητος, ὁ ἐπιθυμίας καὶ εὐχῆς ἄξιος.

Κατεπίθυμος, ον (ἐπιθυμέω). Ὁ μεγάλην ἐπιθυμίαν ἔχων τινός.

*Κατεπίκειμαι, Κεῖμαι, ἤ ἡσυχάζω ἐπάνω εἰς τι, Εὐμάθ. Ἴσμην. σ. 44.

*Κατεπικλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Καταπλημμυρῶ. Εὐμάθ. 7.

Κατεπιλαμβάνω, λίαν, διόλου ἐπιλαμβάνω· παρά τοῖς Ο'.

Κατεπιορκέω, ῶ, Μ. ήσω. Δι' ἐπιορκίας ἐπιμελοῦμαι, πράττω, διεξέρχομαι, ἤ κινῶ. Δημοσθ.

*Κατεπιστήπτω, Μ. ψω (στήπτω). Παραγγέλλω, ἐπιφορτίζω τι εἰς τινα· τινί τι.

*Κατεπιστηδευμα, τό. Ἐπιστηδευμένη ἔκφρασις· ὁηλ. βεβιασμένη, ἤ πολλάκις μεταχειρισθεῖσα ἔκφρασις· ἐκ τοῦ

Κατεπιστηδεύω, παρά Διονυσ. Ἁλικ. ἐπί ἐκφράσεως, ἥτις γίνεται μετά παραπολλά μεγάλης ἐπιμελείας καὶ τέχνης, ἤ εἶναι καταβεβαρυμένη ἀπό ἠναγκασμένην, καὶ ἄκαιρον γλαφυρότητα καὶ τέχνη.

*Κατεπιτίθημι, Μ. κατεπιθήσω. Ἐπιτίθεμαι, ἐπιβάλλω. Εὐμάθ. ἐν τοῖς κατ' Ἰσμήνην καὶ Ἰσμηνίαν, 8.

*Κατεπιτρέχω. Τρέχω ἐναντίον τινός. Εὐμάθ. 3.

Κατεπιφεύγω, Μέλ. ξομαι, = καταφεύγω. Δίων Κασ.

*Κατεπιφημίζω, Μ. ίσω (φημίζω). Ἀφιερώνω, καὶ ὀνομάζω τι κατά τινα. Δίδω εἰς τι τό ὄνομα τοῦ εἰς ὃν ἀφιεροῦται. Πολύβ. καὶ Πλουτ. Ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ ἄτο ἐν χρήσει καὶ τό Κατεπευφημίζω.

Κατεπιχειρέω, ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω χεῖρα ἐπί τι, εἰς τό χέρι βάλλω, πιάνω, ἐπιπίπτω, μετά Γενικ. Εὐσταθ.

*Κατεπιχέω, Μ. χεύσω (χέω, Ἀμλ.). Χύνω τι ἐπάνω εἰς τι.

*Κατεπιχρώννυμι, Μ. χρώσω (χρώννυμι. Ἀμλ.). Ἐπιζωγραφίζω, πρός τούτοις, ἤ ἐπάνω ζωγραφίζω. Εὐσταθ.

Κατέπω, »Κατεπεῖν τινός· κατά τινος λέγειν, κατηγορεῖν, διαβάλλειν· καὶ μετά Αἰτιατ. δείκνυμι, φανερόνω, ἐγκαλῶν καὶ προσκαλούμενος εἰδοποιῶ, ὁμολογῶ. »Εἰ μέν οὖν μοι συνοίσει κατεπιόντι τήν ἀλήθειαν». Ἰσοκράτ. Ἰδ. Κατείπον.

Κατεράω, Ἐπί τά ἔξω, ἐπί τά κάτω, ἐπί τά μέσα πχύνω, ἐκ τινος ἀγγείου χύνω μέσα εἰς τό ἄλλο.

Κατεργάζομαι, Μ. ἄσομαι. Ἀπθτκ. Μέσ. Διόλου ἐργάζομαι, πράττω, ἐνεργῶ, ἀποτελῶ, φέρω εἰς κατάστασιν, εἰς τέλος. 2) Νικῶ, καταβάλλω, καταποντῶ, φονεύω. »Κατεργάζεσθαι ἑαυτόν» = Αὐτόχειρα γίνεσθαι καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. ς'. 4. »Ὁ παῖς κατειργάσατο τόν λέοντα». Καθόλου, καθυποβάλλω, ὑποτάττω, Ἡρόδοτ. ς'. 2. »Σαρδῶ τήν μεγίστην νῆσον κατεργάσασθαι· τοιοῦτο καὶ τό ἐν Η'. 100. »τήν Ἑλλάδα κατεργάσασθαι». β) Ἐπί καλοῦ δέ, ἀντί τοῦ, καταπείθω, φέρω τινά εἰς τά θελήματά μου, κερδαίνω αὐτόν, τόν κάμνω νά κλίνῃ πρός τι, παρακινῶ αὐτόν εἰς τι. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. γ'. 11. »Εἴ τινα τῶν γνωρίμων βούλοιο κατεργάσασθαι, ὁπότε θύοις, καλεῖν σε ἐπί δεῖπνον· νά τόν κάμῃς νά σέ καλέσῃ εἰς τό δεῖπνον· καὶ κατωτέρω, 16. »Τούς δέ καλούς κἀγαθούς ἀνθρώπους προσφιλῶς χρώμενος μάλιστ' ἂν κατεργάσαιο· ἤθελες τούς κερδήσῃ. γ) Ἐπί πραγμάτων· »κατεργάζομαί τι· κερδαίνω τι ἐπί τῇ ἐμαυτοῦ ὠφελείᾳ, διά τόν ἐμαυτόν μου. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. ς'. 18. »Εἰ οὖν ἐπιθυμεῖς εὐδοκιμεῖν τε καὶ θαυμάζεσθαι ἐν τῇ πόλει, πειρῶ κατεργάσασθαι ὡς μάλιστα τό εἰδέναι, ἃ βουλεύει πράττειν· πάσχεται νά κερδήσῃς εἰς τόν ἑαυτόν σου, νά ἀποκτήσῃς, ὅ ἐστι, νά μάθῃς, τό εἰδέναι, τήν γνῶσιν, ἐπιστήμην, νά μάθῃς διά νά ἐξεύρῃς, σχεδόν ὡς καί ἐν τῇ Συνθ. κάμε νά ἐξεύρῃς, νά κάμῃς τρόπον, ἤ καί ἁπλῶς, κάμε νά ἐξεύρῃς. Ἔτι δέ ἀντί τοῦ, Ἐξεργάζομαι, καλλιεργῶ καὶ δουλεύω, ἀποτελειόνω, ἕτοιμον ποιῶ, κατασκευάζω· ἐξ οὗ καὶ τό ἐν τῇ Συνθ. ἀργάζω. 2) Ἐπί φαγητῶν = Χωνεύω. Ξενοφ. Ἀπομν. 3) Ἐν Πλάτ. σημασ. εὑρίσκεται ὁ Πλάτ. Ἀόρ. 1. »Κατειργάσθην Ἐνικήθην, ἤ ἐκερδήθην· παρ' Ἡρόδ. 9, 108.

Κατεργάσω, παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 563. Κατεργάζομαι, Ἀττικ. ἀντί τοῦ, κατείργω.

Κατεργασία, ἡ (κατεργάζομαι). Ἡ πρᾶξις, κατασκευασία, ἐργασία (δουλία)· ἑτοιμασία, ἀποτελεσίωσις, τελειοποίησις, κέρδος, ἀπόκτησις, ἐξεργασία, πόρις, χώνευσις, κ. τ. τ. ὡς ἐν τῷ κατεργάζομαι.

*Κατεργαστέον, Ῥμτκ. Ἐπίθ. τοῦ κατεργάζομαι. Πρέπει νά κατορθώσωμεν, νά ἀποτελειώσωμεν, χωνεύσωμεν, κερδήσωμεν κ. τ. λ. Ἰδ. κατεργάζομαι.

Κατεργαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἤ ὁ ἐπιτήδειος εἰς κατεργασίαν.

Κατεργαστός, στή, στόν. Κατεσκευασμένος, ἐξηργασμένος μετά πόνου καὶ ἐπιμελείας. Τινές δέ κατέργαστος γράφουσι.

Κατεργός, ὁν (κατά, ἔργον). Δουλευμένος, ὠργωμένος· παλαιωμένος, τετριμμένος. 2) Ἐξοδ. Λ. 16. καὶ ὁ ὑπό τοῦ ἔργου (ἀπό τήν δουλειάν) ἀδυνατισμένος. Λγτ. καὶ Κάτεργος.

Κατέργω, παρ' Ἡροδότ. ς'. 103. κεῖται, κατέργοντες, Ἰωνικ. ἀντί Κατέργοντες.

Κατερεθίζω, Μ. ίσω. Λίαν, διόλου ἐρεθίζω.

Κατερείδω, Μ. σω. Ἀπ' ἐναντίας ἐρείδω, στήνω, στερεῶς στηλόνω. 2) Οὐδέτ. = Ἐφορμῶ, ἀκουμβῶ, στυλώνομαι ἐπάνω εἰς τινα ἤ εἰς τι· »κατερείσαντος ἀνέμου». Βιαίως ἐπιπεσόντος· ὡς τό κατασκήπτω. Δίων Λόγ. εδ'.

Κατερειπτός, όν. Κατεδραυσμένος, κατεσχισμένος, κατατετριμμένος, ὡς ἔρειγμα κομμένος. Γρτ. καὶ Κατέρειπτος· ἐκ τοῦ

Κατερείκω (ἐρείκω, Ἀνμλ.). Διόλου ἐρείκω, καταδραύω, κατασχίζω, κατεξεσχίζω· π. χ. φορέματα, ἐνδύματα, σκέπας, πρὸς ἔκφρασιν καὶ φανέρωσιν τῆς λύπης· συνηθέστερ. ἐν τῷ Μέσ. Ἡρόδ. 3, 66. »κατερείκοντο τὰ ἐσθῆτος ἐχόμενα·» ἐξέσχιζον τὰ ἐνδύματα αὐτῶν· καὶ »Χερσὶ καλύπτρας κατερειπόμενοι». Αἰσχύλ. Πέρσ. 537. 2) Κατατρίβω, κατακόπτω εἰς τὸν μῦλον, ἔρειγμα ποιῶ. 3) Μτφρ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 649. »τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερείξαι· διὰ νὰ ξεσπάσῃ τὸν θυμόν μου.

*Κατερειπόω = κατερείπω. Νεώτρ. καὶ σπάνιος τύπος.

Κατερείπω, Μ. ψω, Κατακρημνίζω. Ἡρόδ. 7, 140. εἰς ἐρείπιον ποιῶ, φέρω. Ἐρημόω, ἀφανίζω. 2) Οὐδέτ. Ἀορ. 2. Κατήρειπον, καὶ 2. Πρκμν. Κατερήρειπα. = Καταπίπτω, πίπτω, ἀφορμῶ, πίπτω ἀπὸ παλαιότητα, ἀφανίζομαι. Ἰλιάδ. Ε, 92. Ξ, 55. Πτκ. Ζήτ. κατερήριπε· παρὰ Φωτ. εὑρίσκεται καὶ, κατερειπώθη, ἐκ τοῦ, κατερειπόω. Ζήτ. κατερειπόω.

Κατερεύγω, Μ. ξω· μετὰ Γενικ. Ἐναντίον τινὸς ἐρεύγομαι, ἢ ἐκπτύω. Ἀριστοφ. Σφῆκ.

Κατερεφής, ές = κατηρεφής. ἀμφ.

Κατερέφω, Μ. ψω. Σκεπάζω, ὄροφον ἐπιβάλλω. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 1075.

Κατερέω (ἐρέω, κατά), Ἰωνικ. ἀντὶ κατερῶ· Μέλ. τοῦ ἀορ. κατεῖπον. Θέλω φανερώσει, εἰδοποιήσει, κατηγορήσει, ἐγκαλέσει, διαβάλῃ· μετὰ Γενικ. καὶ Αἰτιατ. »Αὐτὸς ἐγὼ σφέας κατερέω πρὸς τὸν μάγους». Ἡρόδοτ. Γ'. 71. ἐγὼ μόνος θέλω σᾶς ἐγκαλέσει, σᾶς προδώσει εἰς τὸν μάγον· σπανιώτερ. »τινά τινι». Ἡ κυρία καὶ πρώτη σημασ. εἶναι, Θέλω ὁμιλήσει κατά τινος. 2) Λέγω, λέγω τι ὡς διωρισμένον, βέβαιον· ἀπαγγέλλω, διηγοῦμαι.

Κατερήριπε, Ἰλ. Ξ, 55. ἀντὶ, κατήριπε. Παρκκ. τοῦ κατερείπω· »τεῖχος κατερήριπεν· κατηρέχθη, κατέπεσεν, ἐρημώθη, ἔπεσε. Παρὰ Ποιητ. μόνον.

Κατερητύω, Μ. ύσω. Ὀπίσω κρατῶ, κωλύω, ἐμποδίζω, κατέχω. Ἰλιάδ. Ι, 465. Ὀδύσ. Ι, 31. Τ, 545. Μουσαίος, 300.

Κατεριθεύομαι, Ἀπτκ. Μέσ. διόλου ἐριθεύομαι, διὰ μηχανεύματων νικῶ, καταβάλλω τινά. Ζήτ. Ἐριθεύομαι.

Κατεριπτός, ὁν = κατερειπτός, κατέριπτος. Ἀρστφ. Βτρχ. 506. Γρτ. δὲ καὶ

Κατεριπόω, = κατερείπω· παρὰ Σουΐδ. καὶ παρ' Ἡλιοδ. Θ'. »Κατηρειπωμένου». Νεώτρ. τύπος.

Κατερίπωσις, εως, ἡ. Κρέμνισις. Σουΐδ.

*Κατέρνης, ες (ἔρνος). Ὁ πολλοὺς κλάδους ἔχων.

*Κατέροτα, Αἰολ. — ἔρυτα. Ἐπίρρ. ἀντὶ καὶ ἄλλοτε· ἐκ τοῦ ἐτερρῶτα, ἀντὶ ἑτερῶθε. Ἰδ. Κατερῶτα.

Κατερυθραίνω, Καταβάπτω ἐρυθρῷ βάμματι, κοκκινίζω. Ἡσύχ.

Κατερυθριάω, ῶ, Μ. άσω. Λίαν, διόλου ἐρυθριάω. ξηροκοκκινίζω ἀπὸ ἐντροπήν. Ἡλιόδ.

*Κατέρυθρος, ον, Πολλὰ ἐρυθρός. Θεοφύλακτ. Ἐπιστ. ις.

Κατερυκάνω, Πτκ. ἀντὶ, κατερύκω, = κωλύω, ἐμποδίζω. Ἰλιάδ. Ω. 218.

*Κατερύκω, Μ. ξω. Ἀόρ. κατερύκεκον (ἐρύκω, Ἀνμλ.), = τῷ πρηγν. Ὅμηρ.

Κατερύω, Μ. ύσω. Ἐπὶ τὰ, ἢ πρὸς τὰ κάτω σύρω, τραβῶ· καθελκύω. Ὀδυσ. Ε. 261. »— τὴν γε (νῆα) κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν· τὴν κατεβίβασεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐν τῷ Ὀδύσ. ἐπὶ ταύτης μόνον τῆς σημασίας.

Κατέρχομαι, Ἀπτκ. Μλ. Κατελεύσομαι, Ἀόρ. κατῆλθον, Πτκ. κατήλυθον, Ἀπρμφ. κατελθεῖν (ἔρχομαι, Ἀνμλ.). Εἰς τὰ κάτω, ἢ ἐπὶ τὰ κάτω ἔρχομαι, ὑπάγω, καταβαίνω· καὶ ἔβρτ. εἰς τὸν Ἅδην, ἢ εἰς τὰ κατωτέρω κείμενα παράλια. Ὅμηρ. Καθίλου, Ἀπὸ ὑψηλότερον τόπον εἰς χαμηλότερον ἔρχομαι· καὶ ἐπὶ ἀφύχων = Πίπτω, καταπίπτω. Ὀδύσ., Ι, 484. 541. ἐπὶ ποταμοῦ, πλημμυρεῖ, ξεχειλίζει, ὡς καὶ ἐν τῇ Σουΐδ. καταιβάζει καταίβασε. »Κατέρχεται ὁ Νεῖλος». Ἡρόδ. 1, 19. 2) Ξαναέρχομαι· ἐπιστρέφω, ἔρχομαι ἢ πηγαίνω ὀπίσω. Ὀδύσ. Δ, 188. παρὰ τοῖς ὕστερον ἔβρτ. ἐπὶ τῆς ἀπὸ τῆς ἐξορίας ἐπιστροφῆς, Γυρίζω ἀπὸ τὴν ἐξορίαν. Οὕτω κατὰ πρώτον παρ' Ἡρόδ. 5, 30. πολλάκις παρὰ Θεόδ. Πρωτ. καὶ Ῥήτρ. καὶ Εὐρπδ. Φοίνισ. 1011. Σοφκλ. Ἀντιγ. 200. Πρβλ. Κάτειμι καὶ κιθλ. Ἐπιστρέφω, καταβαίνω στὴν πατρίδα. 3) Μτφρ. Ἐν τῇ ὁμιλίᾳ καταντῶ εἰς τι, φθάνω εἰς τὸ νὰ ὁμιλήσω περί τινος.

Κατερῶτα, Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, Καὶ ἑτερῶθε, καὶ ἄλλοτε, ἄλλως δὲ καὶ, Αἰολικ. Σαπφώ, παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. περὶ Συνθέσ. 23. ἐκ τοῦ, Ἑτερῶτα, ἀντὶ τοῦ Ἑτερῶθε· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κατέροτα, καὶ ἄλλο τι, ὅπου προτιμητέον τὸ Αἰολικ. Κατέροτα.

Κατεσθίω, Μ. κατέδομαι = Κατατρώγω. Ὅμηρ. ὅστις πάντοτε τὸ μτχρζτ. ἐπὶ τεράτων, δρακόντων δηλ., Δελφίνων, ἐπὶ τῆς Σκύλλης κωμῳδῶν κατεσθίειν τινάς Ξενοφ. Ἀνβσ. 4, 8, 14. Ἀόρ. Κατέφαγον, Ἀπρμφ. Καταφαγεῖν.

*Κατέσθω, Πτκ. ἀντὶ Κατεσθίω.

*Κατέσκληκα, Ἀμτβτ. Πρκμν. τοῦ Κατασκέλλω. Κατεξηράνθην, εἶμαι κατάξηρος.

Κατεσπευσμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, Κατασπεύδω, Μὲ βίας καὶ ταχύτητα, ταχέως, ἐγλίγορα, ἐν τάχει.

Κατεσπουδασμένος, καὶ Ἐπίρ. -σμένως (κατασπουδάζω). Σπουδαίως, ἐπιμελῶς. »Δέησις κατεσπουδασμένη· ἐπίθετμος. Διονύσ. Ἁλικ.

*Κατέσσυμα, τό. Πλούτ. 12. σ. 14. Ἀμφ. ἀνάγνωσις καὶ σημασ. ἐὰν δὲν πρέπῃ νὰ γραφῇ Κάσσυμα.

*Κατέσσυτο, Ἐπκ. 3. ἑνκ. Ἀορ. Πθτκ. κατὰ Συγκπ. ἐκ τοῦ Κατασεύομαι, Ἰλιάδ.

Κατέστεθεν, Αἰολικ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ, Κατεστάθησαν. Ἡσιόδ. Θγν. 674.

Κατεστεώς, Ἰωνικ. ἀντὶ, Καθεστεώς, καθεστηκώς· ὡς τό, καθεστήκεε, καθεστήκεε.

Κατεστραμμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, Καταστρέφω, Ἀνάποδα, ἀνακοδογυρισμένα.

Κατεστράφατο, Ἰωνικ. ἀντὶ, Κατεστραμμένοι, ἢ — μένα ἦσαν.

Κατεσχεδόω (ἐσχεδόω). Μὲ τὴν ἐσχάραν, πέτσαν, ἐπιδερμίδα, καλύπτω τὴν πληγήν. Ἡσύχ.

*Κατευαρεστέω, ῶ. Ἰγνάτ. Ἐπιστ. 3, σ. 56. = Εὐαρεστῶ.

Κάτευγμα, τό (κατεύχομαι). Εὐχή, τάξιμον, τάμμα. Αἰσχύλ. Χοηφ. 216. »Κατεύγματα· καὶ ἐν Θήβ. 694. ἀντὶ τοῦ, Κατάρα. 2) Ἀνάθημα, ἀφιέρωμα. Σοφκλ. Οἰδ. Τ. 920.

Κατευδαιμονίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ. Λίαν, πάνυ εὐδαιμονίζω. Ἰώσηπ. πολ. Ἰουδ. Α'. λγ'. 8.

Κατευδοκέω, Μ. ήσω. Μετὰ Δοτικ. συγκατανεύω, στέργω, ἀρέσκομαι, εἶμαι εὐχαριστημένος μέ τι, ἢ ἐπαινῶ τι. Πολύβ.

Κατευδοκιμέω, Μ. ήσω· παρὰ Διοδ. Σικ. μετὰ Γενικ. ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν εὐδοκίμησιν, τὴν καλὴν ὑπόληψιν, τὸν ἔπαινον, καὶ τὴν δόξαν.

*Κατεύδω, ἀντὶ καθεύδω, λέγει ὁ Σούθης παρ' Ἀρστφ. Θεσμφ. 1193.

*Κατευημερέω, Μ. ήσω. Μετὰ Γενικ. = Κατευδοκιμέω.

Κατευθεκτέω, Μ. ήσω (εὐθεκτος). Κυκόλως, ἢ καλῶς ἅπτομαι, ἐπιτυγχάνω. Μακκαβ. Β'. ιδ'. 43.

Κατευθύ, Ἐπίρ. κυρίως, κατ' εὐθύ, κατ' εὐθεῖαν, ἴσια πρός τι, ἴσια ἔξω, ἢ ἴσια ἀντικρύ. Ξενοφ. Συμπ. Ε'. 2. Τὸ αὐτὸ καὶ Κατευθύς.

Κατευθυντήρ, ῆρος, ὁ. Καὶ

*Κατευθυντής, οῦ, ὁ (κατευθύνω). Ὁ κατευθύνων, εὐθύ ποιῶν τι, ἢ ὑψώνων, ἐγείρων, ἢ διορθῶν· ὅθεν

Κατευθυντηρία, ἡ. Προσυπακουομ. τοῦ Ῥήματος, ἡ. κυρίως θηλκ. τοῦ, Κατευθυντήριος· = στάθμη· ἔστι δὲ ἡ στάθμη, ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ᾧ κανονίζεται τὸ ξύλον (πτέφνη).

Κατευθύνω, Εὐθύνω τι πρός τι, ἰσιάζω, κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν φέρω, διευθύνω, διοικῶ, κυβερνῶ· ἴσια ὁδηγῶ· π. χ. »Κατευθύνω τὸ σκάφος· κυβερνῶ τὸ πλοῖον, βάλλω τὴν πρῴραν του νὰ ὑπάγῃ ἴσια ἐπάνω εἰς τι σημεῖον. Ὅθεν Κρίνω, κατηγορῶ, παιδεύω, τιμωρῶ. »Κατευθύνειν αὐτοῦ τὸν εὐθυνον». Πλάτ. Νομ. ΙΒ'. = Καταδικάζειν. 2) Οὐδετέρ. »Κατευθύνειν». Προσυπακουομ. Βίον, εὐτυχῶς ζῶ, ἢ, εὐτυχὴς εἰμί· παρὰ τοῖς Ο'. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Εὐοδοῦμαι. Κυρίως δὲ ἀντὶ τοῦ Διευθύνομαι ἴσια ἐπίτι, θηλ. τρέχω ἴσια πρὸς αὐτό, ἐφορμῶ· ὅθεν μὴ πτήσει ἔρθιος ἐπὶ τοὺς πολεμίους κατευθύνεται». Πλούταρχ. ἴσια, ὀρθὰ κατ' ἐπάνω πρὸς τοὺς ἐχθρούς πετᾷ.

*Κατευθύς, Ἐπίρ. = κατευθύ.

*Κατευθυσμός, ὁ (κατευθύνω) Διοίκησις, κυβέρνησις. Ἡλίμ. Παιδ. 1, 7, σ. 130.

Κατευκαιρέω, ῶ. Μ. ήσω. Εὑρίσκω, κατανοῶ καλὴν εὐκαιρίαν διάτι. Κάμνω τι εἰς καλὴν εὐκαιρίαν. Πολύβ. ΙΒ'. 4, 13. »Κατευκαιρήσας ἀπάγειν· εἰς καλὴν εὐκαιρίαν (ὁπόταν εὑρίσκεν ἁρμόδιον καιρόν) τὴν ἀπομακρύνει.

Κατευκηλέω, Μ. ήσω. (εὐκηλος) καταπραΰνω, καθησυχάζω, ἡσυχον ποιῶ. Ἀπολλών. Ἀργ. Δ'. 1059.

Κατευκτικός, ή, όν. καὶ Ἐπίρ. Κατευκτικῶς. Ὁ εὐχόμενος, ἢ καταρώμενος.

Κάτευκτος, ὁ, (κατεύχομαι). Ἡ ἐπί τινι εὐχῇ ὑπόσχεσις, τάμμα· ταγμένος, ἢ τὸν ὁποῖον ἐξήτησέ τις, ηὔξατο εἰς τὸν ἑαυτόν του. — 2) Καταραμένος. Ἡσύχ.

Κατευλογέω, Μ. ήσω. Λίαν, διόλου εὐλογῶ.

Κατευμαρίζω, Μ. ίσω. καθ' Ἡσύχ. Σουΐδ. καὶ Φωτ. = κατευχειρίζω, εὐκολύνω, εὐχειρον, ἐπίκεδον ποιῶ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, κατεξευμαρίζοντος, κατευθύνοντος, εὐκολον ποιοῦντος. = τῷ ἁπλ. μετ' ἐπιτάσεως.

Κατευμεγεθέω, Μ. ήσω (εὐμεγέθης) μετὰ Γενικ. καθ' Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. = καταδυναστεύω. Νικήτ. Χρον. ΚΑ'. 9. καὶ Κύριλ. κατὰ Ἰουλιαν. Ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὸ μέγεθος, ἢ τὴν δύναμιν.

Κατευνάζω, Μ. άσω. Εἰς εὐνὴν (εἰς τὸ στρῶμα), εἰς τὴν κλίνην, ἢ εἰς ὕπνον φέρω. Ἀποκοιμίζω. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, καθησυχάζω, εἰς ἡσυχίαν φέρω, καταπραΰνω. = Καταπαύω. »Μόχθων κατευνάζων». Ἀνάλεκτ. Β'. 101. Πθτκ. Πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ. Ἰλιάδ. Γ, 448. Πηγαίνω νὰ ἡσυχάσω, ἡσυχάζω. ὅθεν

Κατευνασμός, ὁ. Τὸ εἰς εὐνὴν, ἡσυχίαν, ὕπνον φέρειν, καθησύχασις. Πλτρχ.

*Κατευναστήρ, ῆρος, ὁ = Κατευναστής. ὅθεν.

Κατευναστήριος, ον, (κατευναστήρ, ἀντὶ, κατευναστής) = Κατευναστικός. — 2) Τὸ κατευναστήριον, Ὁ κοιτών, τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ κοιμώμεθα.

Κατευναστής, οῦ, ὁ. Ὁ κατευνάζων, εἰς ἡσυχίαν φέρων, καταπραΰνων· ἔτι δὲ = Κατακοιμιστής.

Κατευναστικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ κατευνάζειν ἁρμόδιος, ἢ ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, γυμνασμένος.

*Κατευνάστρια, ἡ. Ἰδιαίτερ. τυπος Θηλκ. τοῦ κατευναστής. Μοσχόπ. εἰς τὰ Ἔργ. τοῦ Ἡσιόδ. 464.

Κατευνάω, ῶ. Μ. ήσω. (εὐνάω) Ἰλιάδ. Ξ, 245. 248.

Τὸ δὲ Πᾶτκ. Ὀδσ. Δ, 414. 221. = Κατευνάζω, καὶ Κατευνάζομαι. ἔδεν

*Κατευνήτειρα, Θλκ. τοῦ ἑκμν.

*Κατευνητής, οῦ, ὁ = Κατευνάστης.

Κατευοδόω, ῶ. Λίαν, διόλου εὐοδόω, ὡς Ἐνεργητ. ἡ Οὐδέτ. εὐτυχή τινα δρόμον, ἢ ἐξακολούθησιν, πρόοδοι, ἐγγυῶμαι, ἢ ἀφίνω τινὰ ὑπάγῃ ἐμπροστά, νὰ εὐξήσῃ. »Κατευοδοῦμαιν. ἔχω εὐτυχῆ ὁδόν, ὑπάγω, φθάνω καλῶς, εὐτυχῶς καταλύω τὴν ὁδοιπορίαν μου. »Κατευοδοῦται ἡ ὁδὸς ἡμῶν· ὁ δρόμος (τῆς ταξείδι) ἡμῶν εἶναι εὐτυχής· καθόλου δὲ, καλῆς, εὐτυχῆ πρόοδον ἔχω εἰς τὰ ἐπιχειρήματά μου, ὁ, ἐστὶν, ἐκβαίνειν, ἢ ὑπάγοιν καλά. ἔδεν

Κατευόδωσις, εως, ἡ. καὶ, Κατευόδιον, τό. Εὐτυχὴς πρόοδος, καλὴ ἔκβασις τοῦ δρόμου, τοῦ ἐπιχειρήματος, τὸ νὰ κάμῃ τινὰς εὐτυχῶς τὴν ὁδοιπορίαν του, τὸ ταξείδιον, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Κατευορκέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἀληθῶς, ἢ πανηγυρικῶς, δημοσίως ὁρκίζομαι εἰς τινα θεόν. Γοργίας παρ' Ἀριστοτλ. Ῥητ. Γ'. 3. ὅπου ἀντὶ τοῦτου καὶ, κατευορκίζω, κεῖται.

*Κατευορκίζω, Μ. ίσω = Κατευορκέω, ὅπερ ἰδέ.

Κατεύοροφος, ήμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἀντιπάτρ. Ἐπιγρ. 19. ἀντὶ, κατ' εὔοροφος.

*Κατευπαθέω, Μ. ήσω (εὐπαθέω) Ζῶ μὲ τρυφὴν καὶ ἀσωτείαν.

Κατευπορέω, ῶ. Μ. ήσω. = Εὐπορέω, ἔχω ἀρκετὰ μέσα, συνυπακουομένης τῆς σημασίας τοῦ, κατά τινος. Διόδ. Σικ. 12'. 45.]

Κατευρύνω, διόλου εὐρύ ποιῶ, ἐξαπλόω, φαρδύνω, πλατὺ καὶ φαρδὺ ποιῶ. Ξενοφ. Ἱππ. 3, 4. ἀμφ.

Κατευστοχέω, Μ. ήσω = Κατευτυχέω. φθάνω τὸν σκοπὸν (τὴν πιὸ τὸ σημάδι), εὐτυχῶς ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, εὐτυχὴς εἰμὶ εἴς τι πτῶσιν Διόδ. Σικ.

Κατευτελίζω, Μ. ίσω, Λίαν εὐτελίζω. ἐξευτελίζω. Πλούταρχ.

Κατευτονέω, ῶ. Μ. ήσω. Πολὺν τόνον, δύναμιν ἔχω, Λίαν εὐτονέω. Ἱπποκρ.

Κατευτρεπίζω, Μ. ίσω. Λίαν, διόλου εὐτρεπίζω. φέρω πάλιν εἰς καλὴν τάξιν. Ξενοφ. Ἱερωσυν. Η. ς'. 14. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 510.

Κατευτυχέω, ῶ. Μ. ήσω. μετὰ Γενικ. Εὐτυχὴς εἰμὶ κατά τι πρᾶγμα, ἢ ἐναντίον τινός.

Κατευφημέω, ῶ. Μ. ήσω. Λίαν εὐφημῶ, ἐπαινῶ, εὐχὰς καὶ εὐφημίας ἀποδίδω. Συγχαίρομαί τινα. παρὰ Πλουτάρχ. μετὰ Αἰτιατ. τοῦ προσπ.

Κατευφραίνω, Μ. ανῶ, Λίαν, διόλου εὐφραίνω. Λουκιαν.

Κατευχειρίζω, Μ. ίσω. = Κατευμαρίζω. Σουΐδ.

Κατευχή, ἡ. Εὐχή, προσευχή. — 2) »Μετὰ τὰς σπονδὰς καὶ τὰς νενομισμένας κατευχάς· τὰς ἐπίτοις εὐχῇ ὑποσχέσεις, τάγματα. Πλούταρχ. Δίων, 24.

Κατεύχομαι, Μ. ξομαι. Ἀπτκ. Μέσ. Εὔχομαι, παρακαλῶ, ἐξαιτοῦμαι κτίω ἀλλὰ καὶ μετ' Ἀπρμφ. Ἡρότ. 1, 132. β) Ὑπόσχομαι ὁρκιζόμενος ἑαυτῷ πρὸς βεβαίωσιν τῆς ὑποσχέσεώς μου εἰς τινα θεόν, ἢ καὶ εἴς τι πρᾶγμα τῶν ἐμῶν· μετὰ Δοτικ. πτώσιν γ) Κατά τινος εὔχομαι, = Καταρῶμαι πτώσιν ἀλλὰ καὶ πάρα τινι. Volck Φοιν. 70. δ) Προσεύχομαι, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς θεοὺς τοῦ Ἅδου, παρὰ τοῖς Τρῳκ. — 4) Ἐαυχοῦμαι, φαντάζομαι, ὑπερηφανεύομαι ἐκεῖνο πτῶσιν ἀλλὰ καὶ μετ' Ἀπρμφ. παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. καὶ Θεοκριτ. Α'. 97.

Κατευωχέω, ῶ. Μ. ήσω. (εὐωχῆ) Τρώγω πολὺ εἴς τι συμπόσιον, ὥστε χορταίνω. (κάμνω ξεῦκι) ὁ Ἀριστοτ. Εὐδημ. Γ'. 1. συνάπτει τὸ, μεθύων, μετὰ τοῦ, κατευωχηκώς· συνήθως ὅμως, κατὰ μέσην διάθεσιν, κατευωχοῦμαι ὡς παρ' Ἡρότ. 1, 216. καὶ Πλούταρχ. — 2) παρὰ Ἑλλ. Ἀλεξ. κεῖται καὶ ἐνεργητικ. ἀντὶ τοῦ, Φιλεύω, εὐωχίαν δίδω.

*Κατεφάλλομαι, (ἐφάλλομαι, Ἀνμλ.) Πρὸς τὰ κάτω, ἢ ἐπάνω εἰς τι πηδῶ, καταπηδῶ, καὶ ἐφορμῶ εἴς τινα· κκατεπάλμενος« Μτχ. Ἀορ. 2. συγκρ. Ἰλιάδ. Λ, 94.

Κάτεφθος, ον, = κάθεφθος. Ἀθήν. Η'.

Κατεφίστημι, Κατά τινος, ἢ πρός τινα ἐφίστημι. Μέσ. μετὰ Ἀορ. 2. Πρκμ. καὶ Τρφυστλ. ἐνεργτ. Ἀριστοτ. ἵστομαι ἐναντίον τινος, ἀνθίσταμαι εἰς τινα· παρρησιάζομαι ὡς ἐναντίος του.

Κατεχθραίνω, Ἔχθραν ἔχω κατά τινος, ἢ πρός τινα, ἐχθραίνομαι, μισῶ. Ἰουλιαν. Λόγ. ε'.

Κατεχμάζω, Μ. άσω (ἐχμάζω) Κρατῶ, πιάνω, ἐμποδίζω. Ἡσύχ. ἔστις ἔχει καὶ »κατέχμασεν« ἀντὶ, καταφάνεσον, πιάσας προκύψει ἐκ τοῦ, κατεκχμάζω. ἰδὲ ἔτι, κατοχμάζω.

Κατέχω. Μέλ. κοθέξω, ἢ, κατασχήσω. (ἔχω, Ἀνμλ.) ἐνεργτκ. Κρατῶ, πιάνω, σταματῶ, ἀρκετεύω, τὸ βαστῶ σφικτὸ, καὶ δὲν τὸ ἀφίνω. Ἰλιάδ. Ο, 186. Ὀδσ. Γ, 284. Ο, 200. — β) Ἐμποδίζω, κωλύω, Ὅμρ. οὕτω καὶ Πᾶτκ. »ἠέρι κατέχεντο« ἐμποδίζοντο ἀπὸ τὴν κατεχεκιαν. Ἰλιάδ. Γ, 368. 644. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' Αἰττκ. Caiet. ἐν Στοβ. Ἀιθλ. 1. σ. 531. Meinecke ἐν Μενάνδρῳ σ. 417. ἀλλὰ καὶ μετὰ Γενικ. συχνότατα μετ' Ἀπρμφ. ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ ὡς τε μὴ καὶ τοῦ Ἀπρμφ. Ξενοφ. Ἀπμν. 2, 6, 11. γ) Κατακρατῶ, κατέχω, ἔχω ὑπεκάτω μου, σκεπάζω, συχνάκις παρ' Ὅμρ. »Νὺξ κάτεχ' εὐρανόθεν« Νὺξ κατεῖχε, ἐσκέπαζε τὸν οὐρανόν. Ὀδσ. Ν, 269. οὕτω καὶ Πᾶτκ. »οὐρανὸς ἠερέεσσι κατέχετο« Ὀδσ. Ι, 145. καὶ »κατασχομένη ἑαυτῷ« Ἰλιάδ. Γ, 419. καὶ Μέσ. »πρόσωπον κατέχετο ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν της, Ὀδσ. Τ, 361. ἐνεργ. ἐπὶ τοῦ χώματος τοῦ καλύπτοντος καὶ κατέχοντος τοὺς νεκρούς. Ἰλιάδ. Γ, 243. Τ, 332. Ὀδσ. Α, 301. 549. καὶ ὡς φεβερισμὸς »πρὶν καὶ τινα γαῖα κοθέξαι πολλοὺς δὲ σκεπάσει ἀκόμη γῆ ἕως οὗ νὰ γίνῃ τοῦτο. Ἰλιάδ. Π, 629. Ὀδσ. Ν, 427. Ο, 81. Καθόλου δὲ = Κρύπτω, κρατῶ τι κεκρυμμένον. — δ) Βαστῶ, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, κυριεύω, εἶμαι κύριος τινός. Καταχυριεύω, κατακτῶμαι, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου λαμβάνω, κατεξουσιάζω, πέρνω, ἢ κάμνω τι ἐλεύθερον μου. Σουΐδ. μετὰ Γενικ. παρὰ Πολβ. Διοδ. Σικ. καὶ Ἀππιαν. ἀλλὰ καὶ μετ' Αἰττκ. κατὰ διαφόρους λόγους καὶ τρεπολογίας. π. χ. Δεσμεύω, ἀλυσσοδένω· καὶ ἐνεργ. Μτφρκ. »φόβος κατέχει τινὰ« ὁ φόβος τὸν καταχυριεύει, τὸν δεσμεύει. Οὕτω καὶ »ἔχθρὰ Φάλαρις κατέχει φάτιν« Πινδ. Πυθ. 1, 187. »Λάβα κατέχει αὐτόν« Νέμ. 8. 42. καὶ »ὄλβιος, ὃν φᾶμαι κατέχει· ἀγαθαῖ« Ὀλυμ. 7, 18. ἔνθα τὸ κατέχοντ' εἶναι ἀντὶ τοῦ, κατέχοντι, Δωρκ. ἀντὶ κατέχουσι. »Κατέχω τινὰ ἐπί τινιν Δεσμεύω, βαστῶ τινα προσκολλημένον εἴς τι, τὸν βαστῶ ἐκλ. προσεκτικὸν εἰς αὐτό. Σοφκλ. Αἰ. 142. »Κατέχω τὸ θέατρον καταγοητεύω, εὐφραίνω εἰς ἄκρον τοὺς θεατὰς· τοὺς κάμνω εὐχαρεῖς, τοὺς κερδίζω εἰς ἑαυτόν, ἐξασφαλίζω τὴν πρός με εὐνοιάν τους. »Τοιαῦτα κατέχει τὸν ὄχλον τοιαῦτα ὑφεύγματα, ἢ τοιαύτη ψυχικὴ διάθεσις δεσμεύει, ἢ καταχυριεύει τὸν λαόν. »Κατέχω τὸ στρατόπεδον δυσφημίαις καταχυριεύω, ἢ γεμίζω τὸ στρ. μὲ τρόμους, φωνὰς, ἢ κηρύγματα δυστυχίας. Σοφκλ. Φιλοκ. 10. Ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, Dav. Schulz ἐν Ἡρότ. 6, 129. Ἐπὶ θεότητος τινὸς λέγεται ἀντὶ τοῦ, κυριεύω, ἐνθεον ποιῶ, ἐμπνέω, φωτίζω. καὶ ἐξρτ. τὸ Παθητκ. Πλάτ. Ἰων. »Πάντες γὰρ οἱ τε τῶν ἐπῶν ποιηταὶ οἱ ἀγαθοὶ, οὐκ ἐκ τέχνης, ἀλλ' ἔνθεοι ὄντες καὶ κατεχόμενοι, πάντα ταῦτα τὰ καλὰ λέγουσι ποιήματα«, κυριευμένοι, ὑπὸ θεοῦ πεφωτισμένοι, κάτοχοι ὄντες. Τοιοῦτο καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Συμπ. Α'. 10. ἔνθα κεῖται καὶ ἡ περιγραφὴ αὐτοῦ. παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 48. »μανέντι καὶ κατασχομένῳ«. Σπανίως ἀντὶ τοῦ ἐξαπλώνω κατὰ γῆς, ἐκλ. φονεύω. — Ὁμοίως σπάνιος εἶναι καὶ ὁ Μέσ. Ἀορ. »Κατεσχόμην« παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἐν Πᾶτκ. σημασ. τοῦ Κυριεύομαι, ἵσταμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός. Πλάτ. Φαίδρ. σ. 244. Ε. Εὐριπ. Ἱππλ. 27. Ἑλέν. 42. — 2) Ἀμετβτ. ἀντὶ τοῦ Σταματῶ, ἐμποδίζομαι, κρατοῦμαι, παύω, π. χ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, Ἀρστφ. Ἐρ. 935. — β) Προσορμίζω, ἐλλιμενίζω, καταβιβάζω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα. πιάνω εἰς τινα ξηράν, καὶ ἀράζω· ὡς ἐν Ὀδσ. Γ. 284. »Κατέσχεν εἰς Δῆλον, εἰς Σαλαμῖνα«. Ἡρόδ. Η'. 40. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, καταλύω, (κουεύω), ὡς καὶ τό, κατάγομαι. Εὐριπ. Ἰων. 551. »Προξένων δ' ἐν τῷ (οἴκῳ) κατέσχεν«. Διατρίβω πουθενά, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Μέσ. Ἡρόδ. 8, 117. Ἐνταῦθα ἀνεπλήρουσι συνήθως διὰ τοῦ ἅρμα, ἢ ναῦν Πρβλ. Κατοχέω. — γ) Γίνομαι, ἀκολουθῶ, συμβαίνω· »τὸ κατασχήσειν«. Σοφκλ. Ἠλ. 303. ἀντὶ τοῦ, ἔξει, θέλει προκόψει, εὐτυχῶς προχωρήσει. Ἀφίσταμαι, ὑπάρχω, ἐπικρατῶ ὡς »ὁ λόγος κατέχει« λόγος ἐπικρατεῖ, λέγεται. »Τὰ κατέχοντα πρήγματα« αἱ ὑπάρχουσαι, καθεστῶσαι καὶ ἐπικρατοῦσαι σχέσεις, αἱ συμβᾶσαι περιστάσεις, τὰ συμβαίνοντα, Ἡρόδ. 6, 40. ἔθεν καὶ ἀντὶ τοῦ διαρκῶ, ἐξακολουθῶ νὰ ὑπάρχω, νὰ ἐπικρατῶ, ἐκλ. ὁλονέα ἐπικρατῶ, ἐπιστηρίζομαι, μένω στερεὸς εἴς τι, δὲν ἀφίνομαι ἀπ' αὐτὸ, δὲν ἀποκόπτομαι, ἐνίοτε καὶ μετὰ τῆς Μτχ., ὡς »κατέχει διώκων« ἐξακολουθεῖ νὰ κυνηγᾷ, δὲν παραιτεῖται ἀπὸ τὸ νὰ κυνηγᾷ, πρβλ. Schweigh. Ἡρόδ. 6, 41. — δ) Κυριεύω, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, ἀξίζω περισσότερον, Θεόγν. 262. — δ) Μέσ. ἀντὶ τοῦ Βαστῶ δι' ἑαυτόν, κρατῶ, σφετερίζομαι, οἰκειοποιοῦμαι, »τὸ χρήματα«, Ἡρόδ. 7, 164. — β) Περιέχω, περιλαμβάνω, Πολύβ. 9, 21, 7. γ) Βαστῶ ἐμπροσθά μου, σκεπάζομαι, κρύπτομαι, μένω κρυμμένος.

Κατέψησις, εως, ἡ. = Καθέψησις, Διόδ Σικελ. ἐκ τοῦ

*Κατέψω, = Καθέψω (Ἀνμλ.)

Κατέω, = Κάτειμι. Ἰδὲ ἐν τῷ, ἔω, τὸ πορεύομαι.

Κατηβολέω, ῶ. Μ. ήσω. Ὑπὸ θέρμης, παρεξυσμοῦ, κυριεύομαι· πίπτω εἰς λιποθυμίαν, λιποθυμῶ, Νικανδρ. Ἀλεξ. ἐκ τοῦ

Κατηβολή, ἡ. (καταβολή, 2.) Κατοβολή, θέρμης καταχυρίευσις, ἢ τοῦ πυρετοῦ περίοδος καὶ ἑρμή, καὶ ἡ ἱερὰ νόσος· λιποθυμία, λιποψυχία· τὸ ἐπιβάλλον, μερίς, μερίδιον, καὶ τέλος, ἀπόδοσις τῶν χρεῶν, τὸ καθῆκον, θυσία, τελετή, τὰ νομιζόμενα. Ὁ Γαλην. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, περιοδικὴ ἀρχὴ τῶν παρεξυσμῶν.

*Κατηβολίς, ίδος, ἡ, = Κατηβολή, παρὰ Γαλν.

Κατηγεμών, όνος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ, Καθηγεμών. Ἡρόδ.

Κατηγέομαι, Ἰων. ἀντὶ, Καθηγέομαι, Ἡρόδ.

Κατηγορέω, ῶ. (ἀγορεύω) Πρός τινα, ἢ κατά τινος ὁμιλῶ· λέγω, ὁμιλῶ πρός τινα περὶ ἑνός, ἢ κατά τινος· κακὸς λέγω περί τινος, ὑβρίζω, ἐλέγχω, διασύρω αὐτόν· ὅτε δὲ ἐπὶ κριτηρίου

λέγεται, σημαίνει τό, προσκαλοῦμαι περί τινος, ἐγκαλῶ, παραδίδω τινά εἰς τό κριτήριον, ὡς ἔνοχον πταίσματος ἤ ἀδικίας τινός, Μετά γενικ. τοῦ πρσπ. καὶ Αἰτ. τοῦ πργμ. Ἀναφέρω, διαβάλλω, ὁμολογῶ εἰς τόν κριτήν, ἀγορεύω· καὶ ἐντεῦθεν 2) ἀντί τοῦ, ἀποδεικνύω, φανερόνω, δίδω μέ σημεῖα νά γνωρίσῃ, νά καταλάβῃ τίς τι. εὐγάζω τι εἰς τό φανερόν, προδίδω, μετ' Αἰτ. τοῦ πράγμ. Ξενοφ. Κυροπ. Α'. δ'. 3. »Ἐμφαίνεταί τι αὐτοῖς (τοῖς νέοις) νεαρόν, ὁ κατηγορεῖ τήν ὀλιγοστίαν. – 2) Ἐν τῇ λογικῇ ἀντί τοῦ, Λέγω περί τινος προσώπου ἤ πράγματος, βεβαιῶ, παραστήνω βεβαίωσιν τινά, ἤ ἀξίωμα. — Παθητ. Κατηγορεῦμαι, ὑπό κατηγορίαν εἰμί, εἶμαι ὑπ' εὐθύνην, ἤ ἐγκαλεσμένος εἰς τό κριτήριον. ὅθεν

Κατηγόρημα, τό. Ἡ αἰτία τῆς δίκης, ἤ τῆς κατηγορίας (ἐδαβᾶς, Τουρκ.) κακούργημα, πταῖσμα, ἔνοχή, αἰτία, δι' ἣν ἐγκαλεῖται τινάς εἰς τό κριτήριον. Διονυσ. Ἁλ. Ιά'. 12. »Κατηγόρημα τρόπωνι. Δημοσθ. ἐκεῖνο τό ὁποῖον ὡς αἰτίαν εὑρίσκει τις εἰς τόν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου διά νά τόν κατηγορήσῃ. 2) Παρά Κικέρ. Tuscul. Δ'. 9. καὶ τοῖς Γρμτικγρ. τό, κατηγορούμενον, ἤ κατηγορία, Praedicatum, Λατ. καὶ

Κατηγορία, ἡ. Κακολογία, ἔλεγχος κατά τινος, ἐγκάλεσμα εἰς τό κριτήριον, αἰτία τῆς κρισολογίας, εὐθύνη, ἔνοχή πταίσματος, ἕνεκεν τοῦ ὁποίου καὶ ἐγκαλεῖται τινάς εἰς τό κριτήριον. »Κατηγορίας ἔχωμι· ἀντί τοῦ, κατηγορούμαι. Δημοσθ. καὶ ἐντεῦθεν 2) ἀντί τοῦ, Μέσου εἰ οὗ γνωρίζεταί τι. ἀπόδειξις, φανέρωσις. Παρά Φιλοσοφ. Ἡ ἰδιότης, τήν ὁποίαν ἀποδίδουσιν εἰς τι πρᾶγμα, ἤ πρόσωπον, ἤ ὀνομάζουσιν, ἀναφέρουσι περί αὐτοῦ. Adtributum, Λατ. Praedicat, Γ' attribut. Γαλλ. καὶ Praedicamenta, Λατ. αἱ δέκα κατηγορίαι τοῦ Ἀριστοτέλους. καὶ

Κατηγορικός, ή, όν. καὶ Ἐπίρ. Κατηγορικῶς· Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς κατηγορίαν· ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τό νά ἐγκαλῇ εἰς τό κριτήριον, νά βάλλῃ τινά ὑπ' εὐθύνην. 2) Ὁ ἀνήκων, ἁρμόδιος, εἰς κατηγορίαν, Praedicat, ἤ ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κατηγοριῶν ὤν.

Κατήγορος, ὁ, ἡ. (κατηγορέω) Ὁ κατηγορῶν.» Ὁ δέ κατήγορος (πέφυκε) μηνύειν τούς ἐνόχους τοῖς ἐκ τῶν νόμων ἐπιτιμίοις καθεστῶτας. Λυκοῦργ. κατά Λεωκρ. 2) Προδότης, Λυκόφρ. 58.

Κατήκοος, ον, (κατακούω) Ὅς τις προσεκτικῶς ἀκούει, ἀκροᾶζεται. 2) Ὅς τις δουλικῶς ὑπακούει, πειθαρχικός, εὐπειθής, ὑποκείμενος, καὶ ὡς οὐσιστ. ὑπήκοος ἐξουσίας τινός Sudlito, Ἰταλ. ραγιάς, Τουρκ. Παυσαν. Ἀττ. »Ἀθηναῖοι κατήκοοι ὄντες. — 3) ὡς Οὐσιστ. Ὑπακουστής, ὅς τις κρυφίως ἀκροᾶται (ἀφιεράζεται) νά ἀκούσῃ τι διά νά τό εἰπῇ εἰς τινα, κατάσκοπος. (μανταταύρης, σπιῶνος). Ἡρόδοτ. καὶ Δίων Κάσσ. 4) Ὅστις ἐπακούει, ἀκούει, »εὐκωλῆτιν Ἀνθλγ.

Κατήκω, Ἰωνικ. ἀντί, καθήκω. Ἡρόδοτ. Η'. 40.

Κατῆλιψ, ιφος, ἡ. Παρ' Ἀριστοφ. Βάτραχ. Τινές ἑρμην. διά τοῦ, μετόδμη, μετότειχον, δοκός, ἤ ὑπό τινος βασταζουσα τόν ὄροφον, ἰκρίωμα τό ἐν τῷ οἴκῳ, καὶ ἄλλοι διά τοῦ, μετόδμον, ἤ κλίμακα· πιθανῶς ὅμως, τό ἀνωτερον πάτωμα τοῦ οἴκου, ὅπερ ἐστί τό ταβάνι Τουρκ. λεγόμενον. Παρά Θεοκρίτ. Δ'. 56. καλεῖται, ἀνάλιπος, ἀνήλιπος, ἀνάλιπος, ὁ ἀνυπόδετος, ὁ ἄνευ ὑποδημάτων ὤν· Παράγεται ἐκ τοῦ, Ἥλιψ, ὑπόδημα (παπούτσιον). Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, κατάλιψ, μετόδμη. Ζήτ. Νήλιπος.

Κατηλογέω, Μ. ήσω. Ἰωνικ. ἀντί, καταλογέω, Ἡρόδ. 3. 121. Ἰδ. Καταλογέω.

Κάτηλυς, ηλυδος· ὁ, ἡ. (κατέρχομαι, κατελύσομαι) κατήφορος, κατηφορικός, ὁ ἐπί τά κάτω φέρων. Νόν. »Κατήλυδα πέζαν ὀδεύοντα. »ὅθεν

Κατηλυσία, ἡ. καὶ

*Κατήλυσις, εως, ἡ. Τό ἐπί τά, ἤ πρός τά κάτω ἔρχεσθαι, πορεύεσθαι, κάθοδος, κατέλευσις, ὁδός, δρόμος, ἔρχομός εἰς τά κάτω. Ἄρατ. 536.

Κατηλωκυΐα, Ἰωνικ. ἀντί, καθηλωκυΐα, ἐκ τοῦ, καθαλόω, ἀντί, καθαλίσκω.

*Κάτημαι, Ἰωνικ. ἀντί, Κάθημαι.

Κατῆμαρ, Ἐπίρ. ἀντί τοῦ, κατ' ἦμαρ, κάθε ἡμέρα, καθημερινῶς.

Κατημελημένως, Ἐπίρ. Μέ τήν ὁλότην ἠμελημένως, ἀφροντίστως, ἀμελῶς. Ζήτ. καταμελέω.

Κατημύω, Μ. ύσω. (ἠμύω, Ἀνμλ.) Ἐπί τά κάτω κλίνω, ὀηλ. καταπίπτω, βυθίζομαι. 2) Μετβτ. ἐπί τά κάτω κλίνω, βυθίζω, ἀφήνω τι νά βυθισθῇ, ἤ νά κλίνῃ πρός τά κάτω. Ἀπολλών. Ἀργ. Β'. 862. Κατήμυσαν θυμόν ἀχέεσσιν, ἐστύγασαν ταῖς λύπαις, (ἔχασαν τό θάρρος) κατεκλίθηταν. Ζήτ. Ἠμύω.

Κατηναγκασμένως, Ἐπίρ. Βεβιασμένως, μέ ἀναγκαστικόν, καὶ βίαιον τρόπον. Ζήτ. καταναγκάζω.

Κατήνεμος, ον, (ἄνεμος) Ὁ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, ἤ κατέναντι τοῦ ἀνέμου κείμενος, ὁ ἐκτεθειμένος ἤ ὑποκείμενος εἰς τόν ἄνεμον.

Κατήνοχα. Μέσ. Παρκ. τοῦ κατενέκω, ἤ κατενέγκω.

Κάτηξις, εως, ἡ. Ἰωνικ. ἀντί, κάταξις. θραῦσις, σύντριψις, (τζάκισμα). 2) ἀντί τοῦ, κάθηξις, ἐπιστροφή, ἐπάνοδος ἀμφ.

Κατήορος, ἡ Κατήορος, ον, (αἰωρέω) = Ἐπήορος· μετέωρος, κρεμασμένος εἰς τόν ἀέρα πρός τά κάτω.

*Κατηπειγμένως, Ἐπίρ. τῆς Μετχ. τοῦ Παθτκ. Πρμν. τοῦ ῥμτ. Κατεπείγω, Ταχέως, βιαστικά.

Κατηπιάω, ῶ. Μ. άσω (ἠπιάω) Διόλου ἤπιον ποιῶ, καταπραΰνω, καταγλυκαίνω, Ἰλ. Ε. 417. »Ἄλθετο χείρ, ὀδύναι δέ κατηπιόωντο βαρεῖαι.

Κατήρεε, Ἰωνικ. ἀντί, Καθήρει.

Κατηρεμέω, ῶ, Μ. ήσω. (ἠρεμέω) Διόλου ἤρεμον, ἥμερον ποιῶ. καθησυχάζω. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. ά. 23. Τόν κατωτέρω σχηματισμόν ἔχουσι τινά Χειρόγρ. πιθανῶς παραγραφ. 24. κατηρεμίσθησαν, ἀντί, κατηρεμήθησαν· καὶ παρά Πλουτάρχῳ.

*Κατηρεμίζω, Μ. ίσω = τῷ προηγμ.

Κατηρεφής, ές (ἐρέφω) Σκεπασμένος ἀπ' ἐπάνω, κατεστεγασμένος, καλῶς ὠροφωμένος, ἤ περιστεγασμένος, ὁ ὀροφήν ἔχων, »πεσέοιν Ὀδσ. Ν, 349. χθαμαλόν, κατακαλύπτον καὶ κατατέγον ὀηλ. – »σηκοίν, Ἰλδ. Σ, 589. »σμήνεσιν Ἡσδ. Θγν. 594. »μέγα κῦμα κατηρεφές», μέγα καὶ μέ ὀροφήν καὶ θόλον (καμάρα) κῦμα, Ὀδσ. Ε, 367. οὐ μόνον τό ὑψηλόν ἁπλῶς, ἀλλά καὶ τό καλύπτον δίκην ὀρόφου, ἤτοι ἐοικός ὀρόφῳ, τό καλύψαν τήν τε σχεδίαν, καὶ τόν ἄνδρα Κύπριδ. ὡς καὶ τό »κῦμα κυρτόν». Μετά δέ τῆς ὀστκ. »Δάφνησι κατηρεφέα» ἀντί τοῦ Κατεσκεπασμένον ἀπό δάφνας, ἤ κατάσκιον ἀπό δάφνας, τό ἐσκιασμένον οἱονεί ὀρόφῳ ταῖς δάφναις, Ὀδσ. 1. 183. Ἡσδ. Θγν. 788. ὅθεν καθόλου, Ἐσκεπασμένος, κεκαλυμμένος, κατάσκιος, ἔνθα οἱ Νεώτρ. συντάσσουσι καὶ γενικῇ. »Δόμος κατηρεφής». Εὐριπ. Ἱππ. 468. ἐπί δένδρων, τό πυκνά φύλλα ἔχον, κατάσκιον, πολύφυλλον. »δρῦν πόδα ἤ κατηρεφῆ». Αἰσχύλ. Εὐμ. 289. κομπόλον, κυρτόν ἐν τῷ καθεζεσθαι· ὃ ὅν πρέπῃ νά ἀναγνωσθῇ κατηρεπῆ». 2) Μεταφορ. Πλήρης, γεμάτος ἀπό τι. »τράπεζα κατηρεφής». Ἀθήν. Δ'. σκεπασμένη μέ φαγητά. Παραπλήσιον τούτῳ ἐστι καὶ τό παρ' Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 874.

Κατήρης, ες (ἄρω). Ἑτοιμασμένος, ἁρματωμένος, ἕτοιμος, τέλειος· προκισμένος, προβλεμένος μέ τίποτε »τινί». Εὐριπ. Ἰκέτ. 110. Ἰφιγ. Ταυρ. 1346. ἐν Ἠλέκτ. 498. »Κατῆρες ὁσμῇ». = εὐθυσμίας. καὶ ἐξρτ. Ὁ κώπας (κωπία) ἔχων. Ἡρόδοτ. 8, 21. »Πλοῖον κατῆρες», ἔνθα φαίνεται συγγενές μέ τό πρωτότυπον ἐρέσσω· ὡς καὶ τό, Τριήρης. Ζήτ. καὶ συνήρης.

*Κατήρειπε, 3. ένκ. Ἀορ. 2. τοῦ ῥμτ. κατερείπω, Ἰλδ. Ε, 92.

Κατήρκται, Παρακείμ. παθητ. τοῦ, κατάρχω.

*Κάτηρυς, ὁ, ἡ (ἐρύω). »Ἄμπελοι κατηρυεῖς», Ἡσύχ. κλήματα ἀμπέλου κρεμάμενα κάτω διά τό βάρος τῶν σταφυλῶν.

*Κατήφεια, ἡ· Ἰωνικ. καὶ Ὁμρκ. κατηφείη, (κατηφής). Κυρίως τό καταιβάζειν τά ὄμματα· ὅθεν καθόλου, ἀντί τοῦ σκυθρωπότης, λύπη, αἰδώς, ταπείνωσις, στυγνότης τοῦ προσώπου· αἰσχύνη, ὀνειδος. Ἰλ. Γ, 51. Μετά τοῦ ὀνειδος ἐν Ἰλδ. Π, 498. Ρ, 556.

Κατηφέω, ῶ· Μ. ήσω. Κατηφής εἰμί, κατήφειαν ἔχω, ἤ κατηφής γίνομαι. Ἰλ. Χ. 293. Ὀδσ. Π, 342. ἐκ τοῦ

Κατηφής, ές. Κυρίως, Μέ καταιβασμένα ὄμματα, ὅθεν καθόλου ἀντί τοῦ, σκυθρωπός, λυπημένος, ἐντροπιασμένος, ταπεινωμένος. Τινές παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, κάτω τά φάη (ὄμματα) ἔχοντες· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πλούταρχ. ὁρίζει τήν κατήφειαν οὕτως »λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν». Ὁ δέ Σχολ. τοῦ Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ρ. 556. φησί »κατωπίνη ἀπό τοῦ, κάτω τούς ὤπας ἔχειν τούς ἐπί τοῖς αἰσχροῖς κατηφεῖς γινομένους.» Ἄρα, ταύτόν ἐστί τῷ, κατωπός, καὶ, κατωπιάω.

Κατηφία, ἡ. Καὶ Ἰωνικ. κατηφίη = κατήφεια. ὅθεν

Κατηφιάω, ῶ Μ. άσω. Ἀφ' οὗ Μετοχ. κατηφιόων = κατηφέω.

Κατηφάων, ονος, ὁ. Ὁ Πρίαμος ἐν Ἰλ. Ω. 253 ὀνομάζει οὕτω τούς υἱούς αὐτοῦ, »κακά τέκνα κατηφόνες· ἐποιείδιστοι, ἀναίσχυντοι, κατηφεῖς ἄξια πράττοντες· ὁ Σχολ. Ὅρα καὶ Εὐστάθ. παρεκβατικώτερον· κυρίως ὅμως ὡς ἐμοί δοκεῖ, θέλει νά εἰπῇ· κακά τέκνα, τά ὁποῖα προξενεῖτε εἰς τούς γονεῖς αἰσχύνην καὶ λύπην. Τινές ἐξέλαβον τοῦτο ὡς Ἐπίθ. ἀντί τοῦ, Ἀναίσχυντοι· καὶ ὁ Κράτης, κατηφές, ἀνέγνωσεν· ὁ δέ Ἀρίστταρχος ἐξέλαβε τό, κατηφόνες, ἐπί θηλυκ. ἐνοίας ἐκ τοῦ, κατήφειαι.

Κατηχέω, ῶ, Μ. -ήσω (ἠχέω). Ἀντιχῶ, ἠχολογῶ, περιηχῶ. γεμίζω ἀπό ἦχον καὶ κρότον· ὅθεν μετ' Αἰτκ. ὡς τό κατᾴδω καὶ καταυλέω, ἀντί τοῦ Καταγοητεύω, εὐφραίνω, ψυχαγωγῶ, ἤ ἐκκωφόω, ξεκωφαίνω. »Μετροις κατᾴδουσι, καὶ μύθοις κατηχοῦσι τούς ἀκουόντας». Καταγοητεύουσι καὶ καθηδύνουσι τούς ἀκούοντας διά τῶν ἐμμέτρων στίχων, καὶ καλῶς ἠχούντων ἤτοι εὐρύθμων μύθων. Λουκιαν. 2) Συνήθως ὅμως σημαίνει τό, διά ζώσης φωνῆς διδάσκω, νουθετῶ, μανθάνω τινά τι, καὶ ἐξαιρέτως τά δόγματα θρησκείας τινος, καὶ τά μυστήρια αὐτῆς· ὅθεν κατηχούμενος, ὁ διδασκόμενος τά δόγματα θρησκείας τινός· ἀλλά καὶ ἀντί τοῦ, εἰδοποιῶ, δίδω τήν εἴδησιν· 3) ἐξ ἐναντίας ἠχῶ, δέν συνηχῶ, δέν συμφωνῶ, εἰς τόν ἦχον, ὅθεν, Διαφωνῶ, παραφωνῶ, κάμνω διαφωνίας, καὶ ἀπηχίας, χαλνῶ τό, ἦχον. Παρά Vitruv.. 5, 8. »Τόποι κατηχοῦντες.» οἱ καταβάλλοντες, ἤτοι ἐκ τῶν ἄνω ἐπί τά κάτω διακεκομμένως ῥίπτοντες τόν ἦχον· ἀντίκ, τῷ, Συνηχοῦντες· ὅθεν

Κατήχημα, τό. Ἀντήχημα, ἀπήχημα, κατηφωνία.

Κατηχής, ές (ἠχος). Ἠχῶν, ἢ ἠχολογῶν ἀπότι, δυνατῶς ἠχῶν. 2) Ἀντηχῶν, ἐξ ἐναντίας ἠχῶν. Καταχής.

Κατήχησις, ἡ. Ἡ διά τοῦ ἤχου γνώτευσις, μάγευσις, ἢ ἐκκίφωσις. 2) Τό διδάσκειν, διδασκαλία, νουθεσία. Ἱππκρ. γνῶσις. Διον. Ἁλικ.

Κατηχητής, οῦ, ὁ. Ὅστις διδάσκει, ἢ νουθετεῖ. Ὁ διδάσκαλος, κατά τήν ἀρχαιοτάτην τοῦ διδάσκειν μέθοδον, καθ' ἣν ὁ διδάσκαλος ἐπαναλάμβανε τό διδασκόμενον (τό μάθημα) ἕως οὗ νά δυνηθῇ ὁμαθητής νά τό εἴπῃ καί αὐτός, νά τό ἀποστηθίσῃ.

Κατηχητός, ον. Ὅστις διδάσκεται, ἢ ἐδιδάχθη.

*Κατηχίζω, Μ. ίσω, = κατηχέω, 2· ὅθεν

Κατηχισμός, ὁ. Ἡ διδασκαλία, τό δόγμα, τό ὁποῖον διδάσκεταί τις.

Κατηχιστής, οῦ, ὁ = κατηχητής· ὅθεν

Κατηχιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τό νά κατηχῇ, νά διδάσκῃ.

Κατηχουμένια, ἡ, Κατηχουμενεῖα, τά. Τόποι ἐνθα ἵσταντο οἱ κατηχούμενοι. Τά κατηχούμενα, κοινῶς.

Κατηχούμενος, μετοχ. τοῦ, κατηχέομαι, ἰδέ κατηχέω. Ὅστις διδάσκεται τάς ἀρχάς, τά δόγματα, καί τά μυστήρια θρησκείας τινός.

Κάτθανε, κατά Συγκ. ἐπκ. ἀντί, κατέθανε, ἐνκ. Ἀορ. 2. τοῦ Γμτ. καταθνήσκω, Ὁμρ. Ἰλ. ἀλλά καί παρά τοῖς Ἀττκ. Ποιητ. Εὐρπδ. Κύκλ. 201.

*Κατθάφαι, Ἐπκ. ἀντί καταθάψαι, ἀπρμφ. ἀορ. 1. Ἐνργτ. τοῦ ῥμτ. καταθάπτω, Ἰλ.

*Κατθέμεν, κάτθεμεν, κάτθετε, κάτθεσαν, κατθέμεθα, κατθέσθην, κατθέμενοι, Ἐπκ. ἀντί καταθεῖναι, ἀπρμφ. ἀορ. 2. ἐνεργτ. κατέθεμεν, 1. πλθντκ. Ἀορ. 2. ἐνεργτ. τοῦ ῥμτ. κατατίθημι, κ. τ. τ. Ὁμρ.

*Κάθεο, Ἐπκ. Προστκτκ. ἀορ. 2. μέσ. τοῦ καταθίθημι, ἀντί κατάθεο, κατάθου.

Κατιάπτω, Μ. ψω (ἰάπτω). Διαφθείρω, χαλκῶ, βλάπτω, Παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐν τμήσει ὡς Ὀδσ. Β. 376. κατά χρόα καλόν ἰάπτων, ἰδέ Ἰάπτω.

Κατιάς, άδος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντί, καθιάς, παρά Πολλ. Λέξ. στ'. 73. καί 74. χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον διά κόψιμον, ἢ διαίρεσιν. Ζήτ. κατειάδιον.

Κατίασι, Ἰωνικ. ἀντί, κάτεισι, 3. πλθντκ. ἐνστ. τοῦ ῥκάτειμι, εἰμι.

*Κατιᾶσι, Ἰωνκ. 3. πλθντκ. ἐνεργτ. ἐνστ. τοῦ καθίημι, Ἰωνκ. κατίημι, ἀντί καθιᾶσι.

*Κατιδεῖν, ἀπρμφτ. τοῦ ἀορ. 2. κατείδον· καί

*Κατιδέσθαι, ἀπρμφτ. τοῦ μέσ. ἀορ. 2. κατειδόμην, ἰδ. καθορᾶν.

*Κατ' ἰδίαν, ὡς Ἐπίρρ. χωριστά, μυστικά.

Κατίζω, Ἰωνικ. ἀντί, καθίζω.

*Κατίημι, Ἰωνκ. ἀντί καθίημι, Ἡρδτ.

Κατιθύ, Ἐπίρ. ἀντί κατ' ἰθύ, κατευθύ, τά ἴσια ἀπό πέρα, ἀντικρύ. Μετά γενκ. λέγτ. δέ καί κατιθύς· (υ-υ)

Κατιθύνω, Ἰωνκ. καί Ἐπκ. ἀντί κατευθύνω.

Κατικετεύω, Ἰωνκ. ἀντί, καθικετεύω. Ἡρδτ.

*Κατικμάζω, Μ. άσω = τῷ ἐπμν.

Κατικμαίνω, (ἰκμαίνω). Βρέχω, ὑγραίνω, ὑγρόν, μαλακόν ποιῶ τι. Δυκόφρ. 1055.

Κατιλλαίνω, (ἰλλαίνω). Κυττάζω τινα περιπαικτικῶς μέ τήν ἄκραν τοῦ ὀφθαλμοῦ, χλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ διά τοῦ παιξίματος τῶν ὀμματίων· μετά Δοτκ. Παρβλ. κατιλλώπτω· ὅθεν

Κατιλλαντής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐπί χλευασμῷ βλέπει, ὅστις γαλλιουρίζων τά ὄμματα χλευαστικῶς βλέπει, ὅστις γαλλιουρίζει, ἤτοι κλείων τά ὄμματα βλέπει ἀπό τά πλάγια μέρη. Ἀριστ. Φυσιογν. οἱ κατιλλαντοί ὠραῖσταλίω ὅπου, κατιλλαντωρίαν τε, ἔκειτο.

Κατίλλω, (ἴλλω) = κατείλω, Ὁ Παυσαν. ἑρμην. τό κατείλαδα νύκτα διά τοῦ, κατίλλουσαν, καί τοῦτο πάλιν διά τοῦ, καθείργουσαν. Παρ' Ἱππκρ. ἑρμην. ὁ Ἑρωτιαν. τό ἠφουσαι κατείλλουσαι διά τοῦ, κατεχόμεναι· ὁ δέ Διοσκορ. τό, κατίλλειν, διά τοῦ, κατείργειν, κατακλείειν· ὅστις καί κατίλλουσαι, ἀνέγνωσαν. Ὁ Γαλην. διά τοῦ, κατακλειόμεναι, ἐνειλούμεναι, δεδεμένα· ἰδέ ἔτι, κατείλω, καί, ἀμφίλλω.

Κατιλλώπτω, (κατά, ἰλλώπτω). Σκαρδαμύττω, βλέπω μέ σκαρδαμυκτικά ὄμματα (γαλλιουρίζω) πρός τι. α) διά νά θεωρήσω αὐτό ἀκριβῶς ὅθεν Ἀκριβῶς θεωρῶ, προσεκτικῶς βλέπω, κυττάζω. Αἰσχύλ. παρά Πολυδ. Α'. 20. Εὖ κατιλλώπας ἀθρεῖν παίζω τό ὄμμα καθώς οἱ τά τοῦ ἔρωτος ἀσκοῦμενοι (κάμνω μέτ' ὀμμάτι, κάμνω νεῦμα εἴς τινα ἠτοιμ ὅθεν Ἐρωτικῶς βλέπω, ἢ παίζω τό ὄμμα, κάμνω ὀμμάτι. Φιλήμ. παρά Ἠλήμ. Ἀλ. ἠτῇ θεραπαίνῃ κατιλλώπτων.α Ἀνθολ. ἠκατιλλώπτων Πρίαποιε· ὁ ἐρωτικά, καί ἀπελγῆ βλέμματα ἔχων· βλέπω τινα περιπαικτικῶς μέ τήν ἄκραν τοῦ ὀμματιοῦ, τόν περιπαίζω καταμύττων καί παίζων τά ὄμματα· καί ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κατιλλάνθη, κατεμυκτηρίσθη, ἰδέ ἐγκατίλλω, καί, ἐπιλλίζω.

Κατιλύω, Μ. ύσω (ἰλύω). Ἰλύν ἐπιχέω, καλύπτω, σκεπάζω, γεμίζω τε μέ λάσπην, κόπρον, ἀκαθαρσίαν, λούνην. Ξενοφ. Οἰκ. ΙΖ'. 13. (υ-υ-)

*Κατίμεν, Ἐπκ. ἀπρμφ. ἐνεργτκ. ἐνστ.] τοῦ ῥμτ. κατειμι, ἀντί κατιέναι, Ἰλδ. Ξ, 457.

*Κατιμονεύω, Ἰωνκ. ἀντί καθιμονεύω.

Κατιόω, ῶ (ἰός). Ἐπιπαλύπτω τι μέ ἰόν, ἀφήνω τι νά σκουριάσῃ, καταῤῥύπωσι, σκουριάζειν ποιῶ. Ἰάν. Ἐπιστ. Ε'. 3. Πλτκ. σκουριάζω, λαμβάνω ῥύπους ἰοῦ.

Κατιππάζομαι, Ἰωνκ. ἀντί, καθιππάζομαι.

Κατιρόω, Ἰωνκ. ἀντί, καθιερόω. Ἡρδτ.

Κατίστασθαι, κατιστέατο, Ἰωνκ. ἀντί, καθίστασθαι, καθίσταντο. Ἡρδτ.

*Κατίστημι, Ἰωνκ. ἀντί καθίστημι, Ἡρδτ.

Κατισχναίνω, Ποιῶ τι ἰσχνόν, λιγνόν, ἠκρόν. Αἰσχύλ. Εὐμ. 134. Προμ. 269. κατατρώγω, ἀδυνατίζω, σμικρύνω, γράφτ. δέ καί κατισχαίνω.

Κάτισχνος, ον (ἰσχνός). Λίαν ἰσχνός, λιγνός, καταξηρός, ὅθεν

Κατισχνόω, ῶ = κατισχναίνω. Ἰώσηπ. Ἀρχ. Β'. ἐ. 5.

Κατισχύω, Μ. ύσω. Ὑπερβαίνω τινά εἰς τήν δύναμιν· ὅθεν καταβιάζομαι, καταβάλλω, κατακρατῶ, νικῶ, ὑπερτερῶ, μετά γενκ. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ἐ. 19. 2) Παρά Διονυσ. Ἁλικ. μετά Δίτιατ. Βίαν προξενῶ εἴς τινα, διά βίας καί δυναστείας βλάπτω, κακομεταχειρίζομαι, ἀδικῶ τινά. β) ὁ ἀντ. ἐν σ. 65. χρῆται τῇ λέξει καί ἀντί τοῦ, ἐνδυναμόω ἠτινα, ἢ, τίν 3) Ἀπολύτως καί ἄνευ πτωτικοῦ, ἀντί τοῦ, ἔρχομαι εἰς τάς δυνάμεις μου, λαμβάνω δύναμιν, ἐνδυναμόομαι, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 346. ἠκατίσχυσε δέμας· τό σῶμά της ἔλαβε δυνάμεις· ὅθεν καί ὑπερέχω, ἔχω, ἢ λαμβάνω ὑπεροχήν, ἢ κατακρατῶ, διατηρῶ αὐτήν· (τό ῡ μακρόν καθ' αὐτό, παράβλ. ὁμῶς Ἰσχύω)

Κατίσχω, (ἴσχω). Ἕτερος σχηματισμ. τοῦ, κατέχω, Ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω, κρατῶ στερεῶς, Ἰλδ. Ψ, 321. Μέσ. Βαστῶ, κρατῶ κοντάμου, Ἰλδ. Β. 233. ἠήτ' αὐτός ἀπονόσφι κατίσχεαι· 2) Κέκτημαι, ἔχω εἰς τήν κτῆσιν μου· κατοικῶ, μοῦ ποίμνησιν κατασχεῖν· Ἠνῆσος δέν κατοικεῖται, δέν σκεπάζεται μέ ποίμνια, δέν βόσκεται, δέν χρησιμεύει εἰς βοσκήν τῶν ποιμνίων, Ὀδσ. Ι, 122. 3) Κατά τινος κρατῶ, διευθύνω πρός τι ἠνῆα εἰς πατρίδα γαῖαν· Ὀδσ. Δ, 456. 4) Ἀμτβτ. παρ' Ἡροδότ. 3, 28. ἠκατίσχει σέλας ἐξ οὐρανοῦ ἠι ἀντί τοῦ, κατέρχεται, καταβαίνει.

Κατιτήριος, α, ον (κάτειμι). Ὁ εἰς τόν ἐπί τά κάτω ἔρχομόν, ἢ ἐπιστροφήν ἀνήκων, ἁρμόδιος. ἠκατιτήριαι προσυπακουομ. Ἱερά, Θυσία διά τήν εὐτυχῆ ἐπιστροφήν· ἢ ἐπί καλῷ δωτία. Ἡσυχ.

*Κατιχνηλατέω, Μ. ήσω = ἰχνηλατέω· Ζητῶ διά τῶν ἰχνῶν νά εὕρω, ἐξετάζω κατόπιν τά ἴχνη.

*Κάτοδος, ἡ. Ἰωνκ. ἀντί κάθοδος. Ἡρδτ.

Κατοδύνάω, ῶ. Μ. ήσω (ὀδυνάω). Μεγάλον πόνον, μεγάλην ὀδύνην προξενῶ, παρά τοῖς Ο'. Πλτκ. Αἰσθάνομαι σφοδρόν πόνον.

Κατοδύρομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. Λίαν ὀδύρομαι, κλαίω.

Κατόζω, Μ. ζήσω (ὄζω, ἀμλ.). Καταβρωμῶ. Ἀρίστων. Ἐπίκ. Δ'. κά. 16. ἠκατόζων σεαυτοῦ ἠι προξένει βρῶμαν μόνος εἰς τόν ἑαυτόν σου.

Κατοιάδες αἶγες, (οἰς). Αἱ ἐν ταῖς ποίμνιαις ἡγούμεναι τῶν προβάτων αἶγες, Παυσ. 9, 13, 2.

*Κάτοιδα, καί ἀπρμφτ. κατειδέναι (οἶδα, ἀμλ.). Γινώσκω καλῶς, ἀκριβῶς γινώσκω, Σοφ. Ἀντγ. 1064. παρβλ. κατείδον.

Κατοίκησις, εως, ἡ (κατοίκομαι). Ὑπερηφανία, ψευτασία· ὁ Πλούταρχ. συνάπτει τοῦτο μετά τοῦ, μεγαλαυχία.

Κατοικάς, άδος, ἡ. Ἰδιαίτρ. Ποιητκ. Θηλκ. τοῦ κατοικίδιος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 60. καί, 535. ὅστις ἐν τοῖς Θηρ. 557. ἀντί τούτου, κατοικίς, εἶπε.

Κατοικεσία, ἡ = κατοίκησις.

Κατοικέσια, ίων, τά. Γ'πακουομ. Ἱερά. Ἐνιαυσίός τις ἑορτή εἰς μνήμην τοῦ ἐρχομοῦ, ἤτοι κατοικήσεως εἴς τινα τόπον. Γρηγ. Ναζ. ἐκ τοῦ

Κατοικέω, ῶ. Μ. ήσω (οἰκέω). Ἔχω τήν κατοικίαν μου εἰς τινα τόπον· κατοικῶ, μάλιστα ἀφ' οὗ ἄφησα τόν προτητερινόν τόπον τῆς κατοικίας μου, καί κατοίκησα ἐκ νέου εἰς τόπον τινά. ἠΟἱ τόποι κατοικοῦνται· οἱ κάτοικοι τόπου τινός. Πλτκ. Ἀποικῶ, ἀποφασίζω νά κατοικήσω ποῦ τινά, ἐκλέγω τόπον τινά ὡς κατοικίαν μου, ὅθεν ἐν τῷ Πλτκ. πρκμν. ἁπλῶς, ἀντί τοῦ κατοικῶ, Ἡρδτ. 4, 8. ἠκατοικημένον τήν Ἕλληνες λέγουσι Ἐρυθραίαν νῆσον,ιι καί 116. ἠπικέμενοι δέ ἐς τούτον τόν χῶρον ἐν τῷ νῦν κατοίκηνται, οἴκησαν τοῦτον καί 5, 49· ὅθεν

Κατοίκησις, εως, ἡ. Τό κατοικεῖν. 2) Κατοικία, διατριβή, καί ὁ κατοικημένος τόπος. Ἀθήν.

Κατοικητήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ κάτοικος· ὅθεν

Κατοικητήριον, τό. Ἑνμν. χωρίον = κατοικία. Ν. Διαθ. Κυρίως δέ οὐδτρ. τοῦ

Κατοικητήριος, α, ον. Τόπος κατοικημένος, ἢ ἐπιτήδειος εἰς κατοικίαν.

Κατοικία, ἡ. Οἰκία, εἰς τήν ὁποίαν κατοικεῖ τις (κονάκ. Τουρκ.) εἰς τήν πόλιν, ἢ εἰς τούς ἀγρούς, ἀγροκήπιον, ὑποστατικόν, χωρίον (τζιφτζλίκ) ἀποικία, παροικία, ἢ σύστασις ἀποικίας καί κληρουχία. Στράβ. πολλαχοῦ.

Κατοικίδιος, ον. Ἀλλά καί τριχατάληκτον (οἰκία). Ὅστις εὑρίσκεται ἢ ἀνήκει εἰς τήν οἰκίαν, οἰκιακός, π. χ. ὄρνις κατοικίδιος· ἢ εἰς τούς οἴκους διατρίβουσα ὄρνιθα.

Κατοικίζω, Μ. ίσω, Ἀττκ. ιῶ (οἰκίζω). Εἰς κατοικίαν φέρω, φέρω τινά ἀπό τινα τόπον διά νά κατοικήσῃ εἰς ἄλλον. Ἀριστοφ. Βίρ. 250. ἠεἰς φῶς ἡλίου κατοικίζειν.ιι Εὐριπ. Ἱππόλ. 617. φέρω, ἐκβάλλω εἰς τό φῶς. 2) ἠΚατοικίζω πόλιν, ἠγουν φέρω ἀνθρώπους ἀπ' ἄλλους τόπους διά νά κατοικήσωσιν, ἀποικίαν, ἐγκατοίκους φέρω, αὐξάνω τούς ἐγκατοίκους πόλεως, ἢ γῆς τινος καί οὕτω γίνομαι αἴτιος τοῦ νά καλλιεργηθῇ ὁ τόπος, ὡς π. χ. θέλει γίνῃ τώρα εἰς τήν

Ἑλλάδα. Ἀριστοφ. Ὄρν. 196. Εὐριπ. Φοίν. 645. 3) Φέρω πάλιν ἐπίσω εἰς τὴν κατοικίαν, κάμνω τινὰ πάλιν νὰ ἐπιστρέψῃ· ὡς τὸ κατέρχομαι ἐξ ἐνάντ. ἀντὶ τοῦ ἐπιστρέφω. Αἰσχλ. Εὐμ. 753. Μέσ. ἑτοιμάζω εἰς ἐμαυτὸν στερεὰν κατοικίαν, κατοικῶ πουθενὰ μὲ ὅλον τὸν οἶκόν μου, Θκδ. 2, 17. — ὁ ἀορ. εὑρηται χωρὶς διαφορᾶν τῆς σημασ. ἔν τε Πδτκ. καὶ Μέσ. τύπῳ.

Κατοικίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτρ. Ποιητκ. θηλ. τοῦ κατοικίδιος. Ἰδ. Κατοικίς.

Κατοίκισις, εως, ἡ. (κατοικίζω). Τὸ κατοικεῖν τόπον τινά, φέρειν ἀποικίαν διὰ νὰ κατοικηθῇ τόπος τις. ἀποικία, καλλιέργεια τοῦ τόπου διὰ προσπορίσεως νέων κατοίκων.

*Κατοικισμός, ὁ = τῷ πρηγμ.

Κατοικιστής, οῦ, ὁ. Ὁ κατοικίζων, ὅστις φέρει ἀποικίαν, συνάζει ἀνθρώπους, καὶ τοὺς φέρει νὰ κατοικήσωσι τόπον τινα, καὶ οὕτω καλλιεργεῖ αὐτόν. Ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς ἀποικίας, ἡ πολιστὴς πόλεως τινός.

Κατοικοδομέω, ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω, οἰκοδομῶ, κατοικίαν ἀνεγείρω ἐπὶ τόπου τινός, μετ' Αἰττκ. 2) Δι' οἰκοδομήσεων κακοεξοδεύω, καταναλίσκω τὰ χρήματά μου, Schaef. appar. Demosth 3. pag. 607. καὶ Plut. 4. p. 327. 3). Εἰς οἴκημα, ἡ δι' οἰκήματος κατακλείω, καὶ ἀποκτείνω. Ἰταῖος. ἰδὲ ἐγκατοικοδομέω.

Κατοικονομέω, ῶ. Μ. ήσω. Οἰκονομικῶς, ἢ φειδωλῶς διαιρῶ, διαμερίζω, διατάσσω, διοικῶ. Menager, Γαλλ. Πλούταρχ.

Κάτοικος, ον (οἶκος). Ὅστις κατοικεῖ εἰς οἰκίαν, ἢ τόπον τινά, καὶ ὡς οὐστκ. Ὁ ἐγκάτοικος.

Κατοικοφθορέω, ῶ, Μ. ήσω (οἰκοφθορέω), Διόλου φθείρω, ἀφανίζω οἰκίαν τινά· ὅ ἐστι, κάμνω νὰ χάσῃ ὅλην τὴν περιουσίαν αὐτῆς, χαλῶ, ἐξολεθρεύω μίαν φαμιλίαν, ἕνα ὀσπήτιον, μετ' αἰττκ. «Κατοικοφθόρησε τὴν πόλιν· ἔφθειρεν, ἀφάνισε τὴν πόλιν, ὡς τὸ τῆς συνηθ. Ἐκάλασεν, ἀφάνισε τὴν χώραν, τὴν πολιτείαν. Πλούταρχ. Ἀλκ.

Κατοικτείρω, Συλλυποῦμαι, συμποιῶ, λυποῦμαι, «τινά» Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 13. 2) Ἀμτβτ. Αἰσθάνομαι, ἢ δεικνύω οἶκτον καὶ συμπάθειαν, Ἡρδτ. 7, 46.

*Κατοικτίζω, Μ. ίσω (οἰκτίζω) = τῷ προηγμ. Συμπάθειαν ἔχω, συλλυποῦμαι, συμπονῶ, ἀποδεικνύω πρός τινα τὴν συμπάθειάν μου. μετ' Αἰττκ., Αἰσχ. Εὐμ. 119. καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 384. «ὅπου θεοὶ τοὺς σοὺς πόνους κατοικτοῦσιν· ὅπου ἡ συμπάθεια τῶν θεῶν δίδει φέρῃ τέλος εἰς τὰ πάθησου, καὶ ἀντὶ τοῦ Εἰς συμπάθειαν, καὶ κατάνυξιν κινῶ, διεγείρω. Μέσ. δὲ ἀντὶ τοῦ Προσκαλοῦμαι, παρακινοῦμαι, διὰ νὰ κινήσω τὴν συμπάθειαν τῶν ἄλλων, Ἡρδτ. 3, 156. ὅθεν

Κατοίκτισις, εως, ἡ. Τὸ προσκαλεῖσθαι, παρακινεῖσθαι, ἢ τὸ συμπάσχειν, ἢ τῆς συμπαθείας ἀπόδειξις.

*Κατοίκτρισις, ἡ = τῷ πρηγμ.

Κατοιμώζω, Μ. ώξομαι. Λίαν, ἢ ἐπί τι οἰμώζω, στενάζω.

Κάτοινος, ον, (οἶνος). Πλήρης οἴνου, μεθυσμένος· ὅθεν

Κατοινόω, Δίδω τινὶ οἶνον νὰ πίῃ, ὥστε νὰ μεθύσῃ.

Κατοίομαι, Ἀπθτκ. Νομίζω ἐμαυτὸν μέγαν, ὑπερηφανεύομαι, φαντάζομαι, παρὰ τοῖς Ο'. Ἀβακούμ. β'. ὅθεν, κατοίησις.

Κατοίσεται, κατάξει· ὁ Ἡσύχ. Ὁ δὲ Σχολ. κατοίσει, ἀποκομίσει. Ἰλ. Χ. 425. κυρίως ἐκ τοῦ, καταφέρω· ἰδὲ ἐν τοῖς Ἀνωμαλ. Φέρω.

Κατοιστρέω, Διόλου οἰστρέω, ἐσφλμ. ἀναγν. παρ' Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 77. «καθ' Ἑλλάδα οἰστρήσας». Εἰς κίνησιν καὶ ἀποστασίαν βάλλω. Ἰδὲ Herm. ἐν τῇ φιλολογικῇ ἐφημερίδι τῆς Λειψίας (Leipziger Litteratur Zeitung) 1819. ἀρθμ. 247. σ. 1974.

Κατοίχομαι Μ. ήσομαι. Ἀπθτκ. Μέσ. Πρὸς τὰ κάτω πορεύομαι, ὑπάγω, κατεύθυνομαι, ὅθεν ἀποθνήσκω· (ἐ Ἐνεστώς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχει σημασίαν παρακειμένου)· ὅθεν, κατοιχόμενοι, οἱ· οἱ προκατελθόντες, οἱ τεθνεῶτες, οἱ νεκροί, οἱ ἀποθανόντες. Πλούταρχ. «Πλασμοὺς προσφέρειν τῶν κατοιχομένων· ὡς καὶ τὸ οἱ θνήσκοντες ἀντὶ οἱ θανόντες.

Κατοιωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀττκ. ιοῦμαι, Ἀπθτκ. Μέσ. Οἰωνὸν λαμβάνω, ἢ ἔχω. Συμπεραίνω ἔκτινος. Φάλαρ.

Κατοκλάζω, = κλάζω, καὶ Μέσ. ἐν χρήσει, Στράβ. 3, σλ. 47.

Κατοκνέω, ῶ, Μ. ήσω. Ἐξ ἀμελείας καὶ ὄκνου, ἢ φόβου παραιτῶ, ἀμελῶ τι. 2) Λίαν ὀκνέω, δειλιῶ, φοβοῦμαι.

Κατοκωχή, ἡ = κατοχή, 3. Πλάτ. Φαίδρ. «κατοκωχή τε καὶ μανία ἀπὸ Μουσῶν· ἐνθουσιασμός, ἐμπνευσις τῶν Μουσῶν· ὅπου ἄλλοι, κατακωχή, καὶ κατοχή. ἀναγνώστ.

Κατόλεθρος, = κατώλεθρος· ἀμφ.

Κατολιγωρέω, ῶ, Μ. ήσω. Λίαν ἀμελῶ, μετά γενικ. Πολύβ.

Κατολισθαίνω, Μλ -ήσω. Ἐπὶ τά, ἢ πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὸ ἔνδον γλυστρῶ, πίπτω, βυθίζομαι, καταφέρομαι, κατέρχομαι, καταντῶ, φθάνω μέσα, εἴς τι.

Κατολολύζω, Μλ -ύξω (ὀλολύζω). Κατά τινος ὀλολύζω, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1126. «γένει κατολολύζων = τῷ μετὰ ταῦτα «ἐπορθιάζω δώματιν. Μὲ λυπηρὰς φωνὰς, καὶ στεναγμοὺς καταρῶμαι τινά.

Κατολοφύρομαι. Ἀπθτκ. Μέσ. (ὀλοφύρομαι). Λίαν ὀλοφύρομαι, κλαίω.

Κατομβρέω, Μλ -ήσω. Λίαν ὀμβρέω, βρέχω, «Τὸ κατομβρῆσαν ὕδωρ· τὸ βρεχόμενον, τὸ νερὸν τῆς βροχῆς. Θεοφύλ. Ἐπιστ. ὅθεν

Κατομβρία, ἡ (ὄμβρος). Ἡ ὑπερβολικὴ βροχή, ἡ πλημμύρα.

Κατομβρίζω, Μλ -ίσω = κατομβρέω. Γεωπ. Β', η', 4.

Κάτομβρος, ον (ὄμβρος). Λίαν, διόλου βεβρεγμένος, ἢ ὁ εἰς τὴν βροχὴν ὑποκείμενος, ἐκτεθειμένος.

Κατόμνυμι, καὶ κατομνύω, καὶ κατόμνυμαι, Μέσ. Μλ κατομοῦμαι, Ἀορ. κατόμοσα (ὄμνυμι, ἀνμλ.). Ὀμνύω, διά τινος ὅρκου ἐνδυναμόνω, ἰσχύν δίδω, ἢ βεβαιώνω τι· «τινί τι» Ἀριστοφ. Ὄρν. 447. «κατόμνυμαι τῆς κεφαλῆς τῶν θεῶν· κάμνω ὅρκον, ὀμνύω, ὡς τὸ τῆς συνηθ., μὰ τὸν θεόν, μὰ τὸ κεφάλι μου· ἔτι δὲ καὶ μετὰ Αἰτιατ. «θεοὺς κατομόσαιν. Τὸ νὰ ἐπικαλῆται τις τοὺς θεοὺς μάρτυρας τῶν λόγων καὶ τοῦ ὅρκου του. — 2) Ὀμνύω ὡς κατήγορος τινος τὸν διωρισμένον ἀπὸ τοὺς νόμους ὅρκον, ὅτι δηλ. ἡ κατηγορία μου εἶναι δικαία, καὶ δὲν προῆλθεν ἀπὸ πόθος τι. ὅθεν μετὰ γενικῆς σημαίνει τό, κατά τινος μετὰ βεβαιότητος καὶ καταφάσεως ὀμνύειν, καὶ κατηγορεῖν αὐτόν, καὶ ἐν τῷ Μέσ. Ἡρδτ. 6, 65. «Δημαράτου κατόμνυται· ἀντίθ. τῷ ἀπόμνυμι.

Κατομφάλιος, ον (ὀμφαλός). Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ὀμφαλοῦ ἢ τοῦ ἀφεδρῶνος, ὡς καὶ τὸ κατομέδιος. Νίκανδρ. Θηρ. 290. «κατομφάλιος τετάνυσται οὐρά».

Κατονειδίζω, Μλ -ίσω. Λίαν, ἢ κατὰ πρόσωπον ὀνειδίζω· ὅθεν

*Κατονειδιστήρ, ῆρος, ὁ = ὀνειδιστήρ.

Κατονεύομαι, (ὀνεύω). Διὰ τῆς περιστροφῆς τῆς μηχανῆς Ὄνος καλουμένης ἐκτείνω, ἐξαπλώνω. Γαλην. Γλωσσ.

Κατονέω, καὶ, κατόνημι, ἰδὲ ἐν τῷ, κατονόω

*Κατονίνημι, Μλ -ήσω (ὀνίνημι, ἀνμλ.) Ὠφελῶ. Μέσ. Ἔχω ὄφελος, ὠφελοῦμαι, ἀπολαμβάνω, τινός. Ἀριστοφ. Ἐκλ. 917.

Κατονομάζω, Μλ -άσω. Ὀνομάζω, δίδω ὀνομά τινος εἴς τινα. — 2) Λέγω, ὅτι τοῦτο εἶναι τοῦ δείνος, ἢ ἀνήκει εἰς τὸν δεῖνα· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, κατεγγυάω, ἀρραβωνιάζω. Πολύβ. Ε', 43. «Περθέναν οὖσαν, γυναῖκα τῷ βασιλεῖ κατωνομασμένην· καὶ ἀντὶ τοῦ, διορίζω, ἀφιερόω, ἀγιάζω.

Κατόνομαι, (ὄνομα, ἀνμλ.). Κατηγορῶ, καταφρονῶ, νομίζω τι ὀλίγου ἄξιον, μετ' Αἰττκ. Ἡρδτ. 2, 136, 172. ἰδὲ καὶ κατανόω.

*Κατονόμαξις, εως, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ κατονομασία, Ἀρχιμήδ.

Κατονομασία, ἡ (ὀνομάζω). Ὀνομασία ἀπό τινος, ἤτοι εἰς τὸ ὀνομάτινος, Διορισμός, ἀφιέρωσις, καθιέρωσις.

Κατονόω, ῶ. Συνηθεστέρως δὲ, κατόνομαι, ἐκ τοῦ, ὄνομαι. Καταφρονῶ, ὀνειδίζω, ἐλέγχω, μέμφομαι· παρ' Ἀράτ. 1142. «τῶν μηδὲν κατόνησον. Ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, καταμεμψάμενος· ἄρα, αὐτός, κατόνησο, ἀνέγνωσε, καθὼς ἔτι καὶ ἐν τισι χειρογράφοις κεῖται· ἐν ἄλλοις ὅμως, κατόνησε· ὁ πρῶτος σχηματισμός, κατόνησο, ἔπρεπε νὰ προκύπτῃ ἐκ τοῦ, κατονέω, κατόνημι, καθὼς ἔτι ὁ Ἄρατος καὶ ἐκ τοῦ, ποτέω, πεπόνησο, ἐσχημάτισεν· ἀλλ' εἶναι καλλίτερον νὰ ἀναγνωσθῇ, κατόνισσον καθὼς καὶ ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Β', 36. «μὴ με κατονισσῆς· ἔχει ὅπου καὶ ἡ ἑρμηνεία τούτου εἶναι τό, καταμέμφεσθαι.

Κάτοξος, ον (ὄξος). Διὰ τοῦ ὑπερβολικοῦ ὄξους ὑπὲρ τὸ μέτρον ξυνός γενόμενος· ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, κάθαλος.

Κατοξύνω, Λίαν ὀξύνω, πολλὰ ὀξύ, σουβληρόν, ἢ ταχύ, σφοδρόν ποιῶ τι· βιάζω, ἐπιταχύνω. Ἀθην.

Κάτοξυς, εῖα, υ. Λίαν ὀξύς, σουβληρός, κοπτερός, καὶ μεταφρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, πολλὰ ὀξεῖα, λαμπρά, βροντώδης, διαπεραστική· καὶ ἐπὶ χρώματος, πολλὰ λαμπρόν. Ὀξύς, ταχύς, σφοδρὸς εἰς τὸ ὑπάγειν, προχωρεῖν. — 2) «Κατοξὺ νόσημα» Ἱπποκρ. Ἀφορ. 1, 2. Καθ' ὑπερβολὴν ὀξεῖα ἀρρωστία, παύουσα εἰς 4 — 7. ἡμέρας. Γαλην. 8, 489.

Κατοπάζω, Μλ -άσω (ὀπάζω). Ἀκολουθῶ, κατόπιν ὑπάγω, ἀποδιώκω, διὰ τῆς διώξεως ὑπερνικῶ, καταβάλλω. Ἡσό. Ἔργ. 325. = διώκω· ἐκ τοῦ

Κατόπιν, κατόπισθε, καὶ πρὸ φωνήεντος, κατόπισθεν· ἄνευ πτώσεως. Πλάτ. πολ. Β'. «γένος κατόπισθεν λείπεσθαι», καὶ Ὀδσ. Φ, 116. καὶ μετὰ Γενικ. ἀντὶ τοῦ, ὀπίσω, ὄπισθεν, ἀπ' ὀπίσω, κατὰ πόδας, καταπόδι, ἀπὸ κοντά, ἢ εἰς τὸ κοντό, Ἰλιάδ. Ψ, 505. «γίγνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν». Ὀδσ. Χ, 92. Δ, 6. Μ, 148, καὶ Ἀριστοφ. Πλούτ. «ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ». — 2) Ἐπὶ χρόνου σημαίνει τό, μετά, ὕστερον, μετέπειτα· ὡς Ὀδσ. Χ, 40. καὶ Ω, 546. «ὄρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν· ἔνθα ὁ Εὐστάθ. εἰς τὸ μέλλον ἑρμηνεύει, ἐντεῦθεν καὶ τὸ «κατόπιν ἑορτῆς· τὸ ὁποῖον καὶ εἰς παροιμίαν ἐλήφθη, ἐπὶ τῶν ὑστερούντων τινὸς καλοῦ καὶ μὴ παραγινομένων εἰς δέον, ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας. «Ἀπέρασε τὸ πανηγύρι». Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ μετ' Ὅμηρον ἐν χρήσει κατόπιν· τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθ. χρήσιμον. «κατόπι τῆς ὥρας». καὶ ἐντεῦθεν τὸ κατόπιν χρόνος· ὁ μετὰ ταῦτα καιρός, ὁ ἑπιὼν χρόνος, εἰς τὸ ἑξῆς, εἰς τὸ μέλλον. (Τοῦτο τό, κατόπιν, ἀνόπιν, καὶ μετόπιν, εἶναι ἐκ τοῦ, ὄπις, τοῦτο δὲ πάλιν ἐκ τοῦ ἔπω, ἀκολουθῶ, ἐντεῦθεν τό «κατ' ὄπιν» εἰς τὸ ἐρχόμενον, εἰς τὸ μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ ἐ-

πιόν. Ἐκ τοῦ, ἔπω προεύπτει ἔτι τό, ὀπάζω καὶ κατοπάζω).

Κατοπτάω, ῶ. Μλ -ήσω, Λίαν ὀπτάω, κατοπολλὰ ψήνω. Ψήνω, βάλλω τι εἰς τὴν θέρμην διὰ νὰ σκληρυνθῇ. «Κατοπτῶν τὰ κέρατα». Ἀρστοτ.

Κατοπτευτής, οῦ, ἡ (κατοπτεύω). Τὸ κατοπτεύειν, ἀφ' ὑψηλοῦ τόπου βλέπειν, παρατηρεῖν, παραμονεύειν.

* Κατοπτευτήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ παραμονεύων, παρατηρῶν· ὅθεν

Κατοπτευτήριος, ον. Ὁ εἰς τὸ κατοπτεύειν ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων. Ὁ παραμονεύων, κατοπτεύων. Κατοπτευτήριον, τό = σκοπιά. Σχλ. Εὐρ. Φοιν. 239. τὸ ὁποῖον παρὰ Στράβ. Θ'. «κατοπτήριον, κεῖται».

Κατοπτεύω (ὀπτεύω). Ἀκριβῶς ἀφ' ὑψηλοῦ τινος τόπου βλέπω, κυττάζω, θεωρῶ, παρατηρῶ τι καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κατασκοπεύω, παραφυλάττω, παραμονεύω νὰ ἰδῶ τι, καὶ νὰ τὸ μαρτυρήσω, νὰ τὸ προδώσω, καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, ἀκριβῶς ἐξετάζω, ἐρευνῶ νὰ μάθω τι ὀρθῶς διὰ νὰ τὸ φανερώσω εἰς τινα. Ἀρρίαν. Κυνηγ. 15 καὶ 20. «ἐκπέμπουσιν εἰς τὰ χωρία τὰ ὑποπτα τοὺς κατοπτεύοντας», ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ ἐλεγχω, καταλαμβάνω, τυμπεραίνω τι· παρὰ Σιμ. Οἰκον. Γ', 8. «ὑπὸ λουτροῦ κατοπτευθῆναι· ἐπὶ ἐκείνων, οἵτινες πλύνονται καὶ ἀλείφονται εἰς τὸ λουτρόν, καὶ ἐκ τούτου γίνονται ὠχροί, προδίδοντα» δηλ. ὑπὸ τοῦ λουτροῦ.

Κατοπτήρ, ῆρος, ὁ (ὀπτήρ). Ὅστις κατοπτεύει, κατάσκοπος. Ὅμρ. Ἴλ. Β'. 372 Παρατηρητής, Αἰσχ. Ἑπτ. Θ. 41. — 2) Χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκτείνουσι τὸ ἔντερον τοῦ πρωκτοῦ, Ἱππερ. 884. D. τοῦ Γαλην. τὸ γλωσσ. τὸ ἐγχεῖ διὰ τοῦ ἑρεθιαστολεύς· ὅθεν

Κατοπτήριος, ον. Παραμονεύων, κατασκοπεύων, ἐξετάζων = κατοπτευτήριος, Στρβ. Θ.

Κατόπτης, ὁ = κατοπτήρ, Ἴλ. Ὅμηρ. Ἔρμ. 372.

* Κατόπτησις, εως, ἡ (ὀπτάω). Τὸ κατοπολλὰ ψήνειν.

Κατόπτητος, ον. Λίαν ἐψημένος, διόλου ὀπτός.

Κατοπτία, ἡ = κατόπτευσις, ἀμφ. ἴσως ἀντὶ τοῦ, σκοπιά.

Κατοπτίλλεταί μοι = δοκεῖ μοι, Δῖος παρὰ Στοβ. Δόγ. 64. ἐκ τοῦ Δωρκ. ὀπτίλος· ἀφ' οὗ ἔτι καὶ τό, ποτοπτίλλουσιν, ἀντί, προποπτίλλουσιν, καθὼς ἐπὶ τῶν ἐπιφανῶν ἔταξεν αὐτὸν ὁ Ῥουσσίνος ἀντὶ τοῦ, ποτοκέλλουσι. Ἰδὲ Γρηγ. Κορινθ. ἐκδ. Κοσν. σλ. 248.

Κατόπτομαι = κατοπτεύω.

Κατοπτός, ον (ὄψομαι). Ὁρατός, ὅστις φαίνεται, βλέπεται, ἢ δύναται νὰ τὸν ἴδῃ τινάς. 2) Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, κατόπτητος, ἐκ τοῦ κατοπτάω· ἀμφ.

Κατοπτρίζω, Μλ -ίσω, Ἀττ. ιῶ (κάτοπτρον). Δείχνω τι εἰς τὸν καθρέπτην, ἀποδεικνύω, παραστήσω τι ὡς εἰς καθρέπτην. Πλούταρχ. «Κατοπτρίζων ὁ ἥλιος τὴν ἴριν». Μέσ. κατοπτρίζομαι, βλέπω, παρατηρῶ ἐμαυτὸν εἰς τὸν καθρέπτην· παρὰ τοῖς Ἑβδομήκ. τὸ ἐν αἰσθήσει φαντάζεσθαι, καὶ ὁρᾶν

Κατοπτρικός, ή, όν, καὶ, Ἐπίρ. -κῶς (κάτοπτρον). Ὁ ἀνήκων, ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸν καθρέπτην. «Κατοπτρικῇ ὑπακούομ. Τέχνη, ἡ, ἐπιστήμη, ἢ περὶ τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς διδασκαλία, κατά τινα δηλ. λόγον ἀναπαλλώνται ὑπὸ τοῦ καθρέπτου καὶ παραστήσουσι εἰς τὰ ὄμματα ἡμῶν τὸ εἴδωλον τοῦ ἀντικειμένου.

* Κατόπτρις, ἡ = κάτοπτρον, Ποιητ.

* Κατοπτροειδής, ές (εἶδος). Ὅμοιος κατόπτρῳ· ὡσὰν καθρέπτης, ἢ ὡσὰν εἰς καθρέπτην. Στοβ.

Κάτοπτρον, τό. Ὁ καθρέπτης, σῶμά τι ὑάλινον, ἢ μετάλλινον, τό ὁποῖον διὰ τῆς ἀναπαλλάσσεως τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς παραστήνει εἰς τὰ ὄμματα ἡμῶν τὸ εἴδωλον τοῦ ἀντικειμένου. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἦταν οἱ καθρέπται ἐκ μετάλλου, καὶ ἔστι. ἐκ χαλκοῦ· οἱ περιφημότεροι ἦταν οἱ Κορίνθιοι. «Τί τυφλῶ καὶ κατόπτρῳ». Παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐχόντων τι καὶ μηδεμίαν χρῆσιν αὐτοῦ δυναμένων ποιῆσαι, παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 317. τινὲς ἐκδόσ. ἔχουσι, κάτοπτρον, ἀντὶ κάτοπτον, ὁ Ἡσύχ. ἐσημ. καὶ κάτοπτρον, ἀντί, ἀόρατον.

* Κατοράω, Ἰων. ἀντὶ καθοράω, Ἡρόδ.

Κατοργανίζω, Μλ -ίσω (ὄργανον). Ἐν Ἀναλέκτ. Β. 138. «τῆς ἐρημίας κατοργανίζειν· εὐφραίνω, ἡδύνω τὴν ἐρημίαν, δηλ. διὰ παιγνιδίων ἢ τραγουδίων κάμνω τὴν ἐρημίαν ὑποφερτὴν, καὶ τρόπον τινὰ ἀρεστὴν καὶ προσφιλῆ».

* Κατοργάς, ἡ = ὀργάς τ. ε. ἄρουρα.

Κατοργάω = ὑπερκαμάζω. Ἡσυχ. καὶ Φώτ.

Κατοργιάζω, Μλ -άσω (ὄργιάζω). Εἰς τὰ ὄργια, ἢ μυστήρια, καθοδηγῶ τινα, ἢ τὸν καθαγιάζω, τὸν ἑτοιμάζω διὰ τὰς ἑορτὰς ταύτας· Διδάσκω τινὰ τὰς ἑορτὰς ταύτας· ποιῶ τινὰ ἐνθουν, τὸν ἐνθουσιάζω διὰ ταύτας τὰς ἑορτάς. Πλουτ. καὶ ἐν τῷ Μέσῳ.

Κατορθόω, ῶ (ὀρθόω). Ὀρθόν, ἴσιον ποιῶ· σηκόνω, στήνω τι ὀρθὸν· ὀρθῶς κρατῶ τι· διορίζω, διατάττω, παραγγέλλω, εἰς τάξιν, ἤτοι εὐταξίαν, βάλλω· ὀρθὸν ἢ καλὸν ποιῶ τι· εὐτυχῶς, ὀρθῶς, ἢ καλῶς ἀποτελῶ ἢ φέρω εἰς ἔκβασιν, εἰς τέλος, ἢ εἰς κατάστασίν τι· π. χ. ὁδόν, Δημοσθ. Τιμοκρ. σλ. 703. Πάτμ. Ἀποτελεσθῶμαι εὐτυχῶς, εἶμαι εἰς εὐταξίαν, εἰς καλὴν κατάστασιν, ἢ ἰδιότητα, εἶμαι καλῶς διατεθειμένος, παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 510. «κατώρθωσαι φρενός· ἐτελείωσας, ἀπεράσιτας καλῶς καὶ γενναίως; — 2) Ἀμτβτ. Εἶμαι ὀρθός, καὶ ἐν γένει εἶμαι εἰς καλὴν κατάστασιν, Ἰσοκρ. Παγγ. 48. 69. 124. Beckh. παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1487· «κατορθοῦντος φρένων», δηλ. κυβερνῶντος, καὶ διοικοῦντος τοὺς στοχασμοὺς κατ' ἀρέτειαν, ὀρθὸν καὶ γενναῖον φρόνημα ἔχοντος· τινὲς δ' ἐξηγοῦσι καὶ διὰ τοῦ, ὀρθὰς τὰς φρένας ἔχοντος· ὅθεν

Κατόρθωμα, ατος, τό. Τὸ ὀρθῶς, ἢ καλῶς, γεγενημένον, πεπραγμένον. Ἄρα, ἡ καλὴ καὶ ὀρθὴ πρᾶξις, ἢ εὐτυχὴς καὶ ἀνδρεῖος πεπραγμένη καὶ τετελεσμένη πρᾶξις, ἀνδραγάθημα, καὶ ἐν γένει πᾶν εὐτυχῶς ἀποβάν. — 2) Παρὰ τοῖς Στωικοῖς λέγεται τὸ καθόλου ἐντελὲς καθῆκον, recte factum παρὰ Κικέρ.

Κατόρθωσις, εως, ἡ. Τὸ ἴσιον, ἢ ὀρθὸν ποιεῖν, ἐπιδιόρθωσις, εὐτυχὴς ἐκτέλεσις, κ.τ.λ. — 2) Παρὰ τοῖς Στωικοῖς, ἐξηγεῖ τὴν λέξιν ὁ Κικέρων διὰ τοῦ Λατιν. recta effectio. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀρετῆς.

Κατορθωτής, οῦ, ὁ. Ὅστις κατορθοῖ, φέρει εἰς τέλος, ἢ εἰς καλὴν κατάστασίν τι, ὁ διορθωτής· ὅθεν

Κατορθωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς κατόρθωσιν, καὶ διόρθωσιν.

* Κατορούω (ορούω). Κινοῦμαι ὁρμαίως πρὸς τὰ κάτω, καταβαίνω μὲ ὁρμήν, Ἴλ. Ὅμρ. Ἀμτρ. 342.

* Κατοροφώω = ἐροφόω.

Κατορρωδέω, ῶ. Μλ -ήσω (ὀρρωδέω). Πτοοῦμαι, φοβοῦμαι, μετὰ Αἰτιατ. Ἡρόδ. — 2) Καὶ ἄνευ πτώσεως, ἀπὸ τινος φοβοῦ ἀγωνιῶ, ἵσταμαι εἰς ἀμφιβολίαν. καὶ ἐὰν θέλω νὰ ἐκτελέσω τι, μικροψυχῶ, σκιάζομαι, Ἡρόδ. 6, 9.

Κατορυκτός, ή, όν (κατορύσσω). Διόλου ὀρυκτός, ὑπὸ τὴν γῆν παραχωμένος, κεκρυμμένος.

Κατόρυξις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ κατορύσσειν, ἐκ τοῦ

Κατορύσσω, καὶ Ἀττκ. -ύττω, Μλ -ξω Πάτμ. Μ. κατορυχήσομαι, Ἀρστφ. Ὄρν. 394. (ὀρύσσω). Διόλου ὀρύσσω, σκάπτω, λάκκον ποιῶ, Σκεπάζω, καλύπτω, παραχώνω ὑποκάτω τῆς γῆς· ὅθεν

Κατορυχή, ἡ = κατόρυξις· ἔτι δὲ καὶ αὐτός ὁ λάκκος, ὁ τάφος, ἢ τὸ χαντάκι, λαγούμι· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κατορυχας, θησαυρούς.

Κατορφνάω, ῶ, Μλ -ήσω (ὀρφνη). Σκοτεινὸν ποιῶ. Ἡσύχ.

Κατορχέομαι, Μλ -ήσομαι Ἀπτκ. Μέσ. Διὰ τῆς ὀρχήσεως καὶ τῶν χειρονομιῶν αὐτῆς εὐφραίνω τινά, μαγεύω καὶ γοητεύω αὐτόν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, βιάζω, κατεξουσιάζω, ὑποχείριον ποιῶ αὐτὸν διὰ τῆς ὀρχήσεως μετ' Αἰτκ. Λουκιαν. — 2) «Τινός· καταπαίζω, μεταχειρίζομαι τινὰ καταφρονητικῶς, καὶ ἀτίμως. Κυρίως δὲ, ἐπιχειρεκαῶν χορεύω διὰ νὰ λυπῶ καὶ νὰ πικραίνω τὸν δυστυχήσαντα. Ἰδὲ ἔτι καὶ, κατακυβιστάω· — 3) Ἀμτβτ. ἀντὶ τοῦ Δίαν ὀρχοῦμαι, καταπολλὰ χορεύω. Στράβ. ΙΔ'.

Κατοχίτης, ίνος. Οἶνος ἐκ ἐψημένων σύκων παρὰ Κυπρίοις κατασκευαζόμενος. Διοσκορ. Ε'.

Κατόσσομαι, Ἀπτκ. Μέσ. ἐν τῷ Ἐυστ. καὶ Πρτκ. μόνον χρήσιμον (ὄσσομαι). Κατοπτεύω. Ἀνάλεκτ. Β', 1. «ὀφθαλμοὶ πάντα κατοσσόμενοι». Θεωροῦντες δηλ.

* Κατότι, ἐπίρρ. Ἰωνικ. ἀντὶ καθότι, καθ' ὅ,τι, Ἡρόδοτ.

Κατουδάϊος, ον (οὖδας). Τὸ γῆν, ὑπόγειος. Τμν. Ὅμρ. Ἔρμ. 112. «γίγαντα ἐπὶ τοῦ γίγαντος, Βριάρεω, Καλλιμ. Δῆλ. 142. 2) Ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπίγειος, ὡς τὸ καταχθόνιος, καὶ κατάγειος.

Κατουλάς, άδος, ἡ· νυξ = ὁλόνυξ· σκοτεινὴ νύκτα. Ἀπολλών. Ἀργον. Δ'. 1695. καὶ Σοφοκλ. ἐν Ναυπλ. παρὰ Φωτίῳ. Τινὲς γράφουσι, κατειλάς, ἐκ τοῦ εἴλω, ἐν ᾧ τὸ κατουλάς πρτ. ἀπὸ τοῦ Οὖλος, ὅλος. Ἡ σημασ. ὅμως μένει ἡ αὐτή, δηλ. τὸ πυκνόν, καὶ ὡς συνήθως λέγομεν, ψηλαφητὸν σκότος, ερέβεα νυκτ. — ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει, κατουλάδα, τὴν κατόλεθρον, ἢ ζοφώδη καὶ συστροφὰς ἔχουσαν ἀνέμων· καὶ, κατειλάδα, ἡμέραν χειμερινὴν, καὶ, εἰλάς, σκοτεινὴ, καὶ, εἰλύ. μέλαν· καὶ ἐξῆς. ἔλυστα, ἄμπελος μέλαινα· ἑλίβοτρυς, ἀμπελόεσσα μέλαινα.

Κατουλόω, ῶ. Κάμνω νὰ γίνῃ οὐλή, δηλ. Ἰατρεύω τὴν πληγήν, ὥστε νὰ μένῃ μόνον τὸ σημεῖον της. Ἀνάλεκτ. Β'. 221. Πάτμ. Γίνομαι οὐλή, ἰατρεύομαι, κλείω, ἐπὶ πληγῶν· ὅθεν

Κατουλωτικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ κατουλόειν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος.

Κατουρανόθεν, ἠμαρτημ. ἀνάγν. ἐξ Ὀρφέως Λίθ. Καραλ. 92. ἀντὶ κατ' οὐρανόθεν πτερόεντα.

Κατουράω, Μ. ήσω (ουράω). Οὐρῶ κατά τινος ἢ τινά· κατουρῶ· τινός ὅθεν 2) μεταφορ Μεταχειρίζομαι τινὰ καταφρονητικῶς καὶ ἀτίμως, διὰ νὰ δείξω πρὸς αὐτὸν τὴν καταφρόνησίν μου.

Κατουρίζω, = Μ. ίσω (ουρίζω) = ἐπουρίζω. Διώκω τι πρὸς τὸ τέρμα, πρὸς τὸν σκοπόν του, ἐπὶ βοηθητικοῦ καὶ οὐρίου ἀνέμου· ἀλλὰ καὶ ἀμτβτ. κατ' οὖρον πλέω. Σοφοκλ. Τραχ. 827. ἰδὲ ἐπουριάζω.

Κατουρόω, ῶ (ουρόω). Κατ' οὖρον πλέω, πρῦμνον ἄνεμον ἔχω, ἢ οὐρίῳ ἀνέμῳ χρῶμαι. Πολύβ. Α'. 61. «ἐπεκράμενον τοὺς ἱστοὺς καὶ κατουρώσαν».

* Κατουτάω, Μ. ήσω = οὐτάω.

Κατοφείλω, = ὀφείλω, ἐκ Δημοσθ.

* Κατοφρυάομαι, Μλ -ήσομαι = τῷ ἐπιν.

Κατοφρυόομαι, ὡς Πάτμ. μὲν ἀντὶ τοῦ Ἔχω ὀφρύδια, εἶμαι προβλημένος μὲ ὀφρύδια. «Κατωφρύωνται μᾶλλον». Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλων.

Γ'. 8. ἔχουσι δυνατώτερα ἀπὸ τὸ σύνηθες ὀφρύδια. Ἰς ἀπστκ. δὲ Μεσ. ἀντὶ τοῦ Ὑπερηφάνως ἀνέλκω τὰς ὀφρύς· σημαίνω ὑψηλὰ τὰ ὀφρύδια· ἄρα ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι, μεγαλοφρονῶ· καὶ μετὰ γενικῆς, ἀντὶ τοῦ ὑπερηφάνως κατά τινος φέρομαι.

Κάτοχα, ων, τὰ (κατέχω). Ὁ κάτοχος (τὸ χερούλι, μανίκι) τοῦ τρυπάνου, τῆς ἀρίδας. Ἡσυχ. ὅς τις ἔτι καὶ, κατοχάνης, καὶ κάτοχος, ἔχει.

Κατοχεύς, έως, ὁ· ὅς τις στερεῶς κρατεῖ, ἢ ἐμποδίζει· ἡ πυλάων ὁ μοχλός, ὁ διάδρομος, τὸ κλεῖθρον, ὁ μάνδαλος τῆς θύρας, Καλλιμ.

Κατοχούω, (ὀχεύω). Πρὸς ὀχείαν ἀφίημι, ἀφήνω τὰ βατευθῆ τὸ ζῶον. Λευιτικ. ΙΘ'. 19.

Κατοχή, ἡ (κατέχω). Τὸ στερεῶς κρατεῖν, κατάληψις. «Τὴν κατοχὴν καὶ μνήμην τῶν διαδοθέντων.» Πτολεμ. περιοχάτησις, θλῖψις, κώλυτις, ἐμπόδιον. 2) τὸ κατακρατεῖν, κατέχειν, κέκτησθαι, ὑπ' ἐξουσίαν ἔχειν, κατακυριεύειν, καταστρέφειν, ὑπερνικᾶν, καὶ ἔξρτ. 3) Ἡ κατάστασις ἐμπνευσμένου, ἐνθουσιασμένου τινός, ἤ τοι κατακυριευμένου ὑπό τινος πνεύματος, ὅ ἐστι κατεχομένου τινός, μανία, ἐνθουσιασμός, ἐμπνευσις, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πλούταρχ. Ἀλεξ. 2. συνεκφέρει «Κατοχὰς καὶ ἐνθουσιασμούς.» Ἰδὲ κατακωχὴ· καὶ κάτοχος, 2. 4) καὶ ἀσθένειά τις, ἤ τις ἄλλος, κάτοχος, καὶ, κατάληψις, λέγεται· ὁπότε δηλ. κοιμᾶται τινὰς μὲ ἀνοικτὰ ὄμματα, καθὼς π. χ. ὁ λαγωός.

Κατόχιμος, ον = κάτοχος· Ὁ κατακυριευμένος ὑπό τινος θεότητος ἤ πνεύματος, ἐνθους, ἐμπνευσμένος· καὶ καθόλου ἐπὶ κτήσεως, κατακυριεύσεως κτήματος τινός. Λευιτικ. ΚΕ'. 46. «Ἵνα κατόχιμον γένηται τὸ χωρίον, καὶ ἀναγκασθῇ τῷ ὁρφανῷ ἀποστῆναι.» Διὰ νὰ ληφθῇ, νὰ κυριευθῇ, νὰ κρατηθῇ.

Κατόχιον, τό· Ἰατρικόν τι ἤ μέτον εἰς τὸ στερεῶς κατακρατεῖν, κωλύειν. Διοσκορ. Ε'. 161.

Κατοχμάζω, Μ. ἀτω. τὸ ὀχμάζω κατ' ἐπίτασιν. Στερεώνω, σφιγκτὰ δένω. Ὀππιαν. Ἁλ. Ε'. 226, ἴδε κατεχμάζω.

Κάτοχος, ον, καὶ Ἐπίρ. κατόχως (κατέχω). Ὅς τις κατέχει, στερεῶς κρατεῖ. βραστῇ, κωλύει. β) Παθητικ. Ὁ στερεῶς κρατούμενος, ἐμποδιζόμενος· ἤ 2) ὁ κατακυριευμένος ὑπό τινος πνεύματος, θεότητος, ἤ πάθους. Ἔνθους, ἐμπνευστός, ἐνθουσιασμένος. Εὐριπ. Ἐκάβ. 1075. 3) τὸν ἀποῖόν τις κατέχει, ἔχει ὡς κτῆμά του, κυριευμένος, βεβιασμένος, ὑποτεταγμένος, ὑπήκοος, Αἰσχύλ. Πέρτ. 222. ἤ καὶ ὁ ἔνδοτος, ὁ ἔχων κλίσιν, ὁ παραδεδομένος εἴς τι, οἷς, «Ἄρει κάτοχος· παραδεδομένος, ἔνδοτος εἰς τὸν Ἄρην. 4) Καὶ ὁ κατακυριευμένος ὑπὸ τοῦ πάθους κάτοχος, κατοχή, καὶ κατάληψις λεγομένου, ὅς τις δηλ. κοιμᾶται μὲ τὰ ὄμματα ἀνοικτά. καὶ ὡς οὐσιαστκ. ἡ κάτοχος, αὐτή ἡ ἰδία ἀσθένεια, πρβλ. κατοχή. 4. 5) ἔτι δὲ καὶ οἱ ἐπὶ τοῖς μνήμασι τιθέμενοι λίθοι. Ἰων. Β'. 6.

*Κατοφέ, Ἐπίρ. Πολλὰ ἀργὰ τὸ ἑσπέρας, Ἀλέξ. Τραλλ, 2. σ. 147.

Κατόψιος, ον (ὄψις). Ὀρκτός, ὁ πρὸ τῶν ὀμμάτων κείμενος. 2) μετὰ Γενικ. ὀλίγον ἀντικρύ) κείμενος, ἤ ἱστάμενος. Εὐριπ. Ἱππόλ.

*Κάτοψις, εως, ἡ (ὄψις). Θεωρία.

*Κατόψομαι (ὄψομαι). Μέλ. τοῦ καθοράω, Ἀόρ. κατεῖδον, Θέλω θεωρήσει, παρατηρήσει, ἐξετάσει, ἀνακαλύψει, παραμονεύσει, κατασκοπεύσει κ. τ. τ.

Κατοφοφαγέω, ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω τὴν περιουσίαν μου εἰς τὰ φαγητά· ἰδὲ ὀφοφαγέω· ὅθεν

Κατοφοφαγία, ἡ. Τὸ φθείρειν τὴν περιουσίαν εἰς τὰ φαγητά.

Κατρεύς, ὁ. Αἰλιαν. Ζ, Ἱστορ. ΙΖ'. 23. Εἶδος Ἰνδικοῦ ταῶ· παγὼν τῆς Ἰνδίας.

*Κάττα, ἡ. Ἡ γάττα, ἡ γαλῆ. Λέξις ἤτις ὡς φαίνεται, ἄρχισε νὰ ἦναι ἐν χρήσει σχεδὸν περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης ἀπὸ χρ. ἑκατονταετηρίδος, καὶ ἤ τις, σώζεται καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἐν Χίῳ καὶ Σμύρνῃ, ἔνθα ἀντὶ ἡ γάττα, ὁ Κάτης λέγουσι.

Καττάδε, Δωρικ. ἀντὶ, κατὰ τάδε· κάλλιον ὅμως νὰ γράφηται κατ' τάδε, παρὰ Θεόδ. 5, 77.

*Καττάνυσαν, Ἐπκ. ἀντὶ κατετάνυσαν, 3. πλθ. ἀορ. ἀ. ἐνεργ. τοῦ ῥήμ. καταταύω, Ἴμν. Ὁμερ. 6, 34.

Καττίτερος, ὁ, Ἀττκ. ἀντὶ, κασσίτερος.

Κάττυμα, τό. Ἀττκ. ἀντὶ κάσσυμα.

Καττύπτεσθαι, συγκ. τοῦ, κατατύπτεσθαι.

Καττύς, ύος, ἡ. Ἀττκ. ἀντὶ κασσύς, Ἀπότριμμα (τμῆμα) δερματίου, βαλλόμενον εἰς τὴν στειλεάν, ὅταν μὴ σφίγγῃ τὸ στελεόν. Κομμάτιον δέρματος. Ἡσυχ. καὶ Φωτ. ὅθεν.

*Καττύω, Ἀττκ. ἀντὶ κασσύω.

Κατύπερθε, Ἰωνικ. ἀντὶ, καθύπερθε, Ἡρόδ.

*Κατυπέρτερος, η, ον. Ἰωνικ. ἀντὶ καθυπέρτερος, Ἡρόδ.

Κατυπνόω, Ἰωνικ. ἀντὶ, καθυπνόω.

Κάτω (κατά). Ἐπίρρ. Πρὸς τὰ κάτω ὡς ἐν Ἰλιάδ. Ρ, 136. «κάτω ἕλκεται σύρεται πρὸς τὰ κάτω. Ὀδυσ. Ψ, 91. «ἤστο κάτω ὁρόων» Βλέπων πρὸς τὰ κάτω. Εἰς τὴν σημασ. ὅμως ταύτην εὑρίσκεται σπανίως παρὰ τοῖς λογογρ. καὶ μόνον παρὰ τοῖς ὑστέροις, ἀλλὰ καὶ παρὰ Δημοσθ. ἤδη. 2) Ἀντιθ. τῷ ἄνω ἐπὶ σπουδαίως, κάτω· ὡς Ἡσιόδ. Θεογ. 301. «Ἔνθα δὲ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ» συνήθης παρὰ τοῖς λογογρ. σημασ. οἱ κάτω δηλ. οἱ ὑπὸ γῆν, οἱ ἀποθανόντες, ἤ οἱ παρακάτω, οἱ εἰς χαμηλὰς καὶ μᾶλλον πεδινὰς θέσεις, καὶ ἐξαιρέτως, οἱ εἰς τὰ παραθαλάσσια κατοικοῦντες· ἀντίκ. τῷ «οἱ ἄνω,» οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς ἠπείρου, ὅ ἐστι, μακρὰν ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἤ εἰς ὑψηλοτέρας, καὶ μᾶλλον ὀρεινὰς τοποθεσίας· ὅθεν «Κάτω πορεύεσθαι» ἀντὶ τοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν. «Ἄνω καὶ κάτω» ἤ «ἄνω κάτω» ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐπὶ ἐκφράσεως ἄκρας συγχύσεως· «κάτω νόμος» ὁ ἑπόμενος νόμος, ἤ πληθυστέρα ἀκόλουθος ῥῆσις τοῦ νόμου, Δημοσθ. «Κάτω διαχωρεῖ τινι» ἔχει διάῤῥοιαν, καὶ ἐπὶ βαθμῶν, ὡς «τέως μὲν κάτω ἐτέτακτο» ἦτο κατωτέρου βαθμοῦ. β) Ἐπὶ τοῦ χρόνου, ἀντὶ τοῦ οἱ μετέπειτα, ὡς «Οἱ κάτω τοῦ χρόνου γεγενημένοι.» Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Γ. 22. οἱ μετὰ ταῦτα, οἱ μεταγενέστεροι· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, χρόνου, αὐτόθ. ΙΑ'. 10. καθὼς καὶ «οἱ ἄνω τοῦ χρόνου» οἱ προγενέστεροι, οἱ πρόγονοι· αὐτόθ. Γ. 50. 3) Μετὰ γενικ. κάτω ἀπό, ἤ ὑποκάτω ἀπό, Εὐριπ. Κύκλ. 447. «πετρῶν ὡσαὶ κάτω τὸ Ζωγκριτ. κατώτερος· τὸ ὑπερθ. κατώτατος· ὅθεν Ἐπίρ. κατωτέρω, καὶ, κατωτάτω.

Κατωβλέπων, οντος, ὁ (βλέπω). Ὑπακουομ. Ταῦρος, παρ' Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ζ'. 5. καὶ, Ἀθην. Ε'. «Κατώβλεπον, οντος, τό, ὑπακουομ. Θηρίον. καὶ Ἀρχέλαος παρ' Ἀθην. Θ'. Κατωβλεξ ωπος, ὁ, καὶ παρὰ Πλιν Η'. 21. Κατωβλέπας· ὁ κάτω βλέπων ταῦρος· εἶδος ζώου τῆς Ἀφρικῆς εἴτ' ἄγνωστον παρὰ τοῖς Νεωτέροις, μεγάλην καὶ ἐπὶ τὰ κάτω κρεμαμένην ἔχον τὴν κεφαλήν.

Κατωγείος, ον, Ἀττκ. κατώγεως, ων, γενικ. ω, = κατάγειος.

Κατωδυνάω. ἀντὶ, κατοδυνάω· ἀμφ.

Κατώδυνος, ον (ὀδύνη). Ὁ μεγάλην ὀδύνην ἔχων.

Κάτωθε, καὶ πρὸ φωνήεντος κάτωθεν· ἐπίρρ. Ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἄνω· ἔτι δὲ 2) καὶ ἀντὶ, ἐκεῖ κάτω, καὶ 3) μετὰ Γενικ. ὑποκάτω ἀπό, παρακάτω ἀπό

Κατωθέω, ῶ. Μ. κατώσω (ὠθέω, ἀνομλ.). Ἐπὶ τὰ, ἤ πρὸς τὰ κάτω ὠθῶ, σπρώχνω, ἤ ῥίπτω.

Κατωκάρα, Ἐπίρ. κυρίως, κάτω κάρα· Μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον. Κατακέφαλα, κάτω τὴν κεφαλὴν ἔχων, Ἀντιθ· Ἀνάκαρ. (υ-υ-)

Κατωκισθεν, Δίολικ. ἀντὶ, κατωκίσθησαν.

Κατωλεθρος, ον. Διεφθαρμένος, ἀμφ.

*Κατωμαγουλον, τό. Τὸ ὑποκάτω ἀπὸ τὸ μάγουλον μέρος, ὁ πώγων, Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 304.

Κατωμάδιος, ία, ιον (κατά, ὦμος). Ὅς τις εὑρίσκεται, εἶναι ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους, φέρεται ἐπὶ τῶν ὤμων· 2) Ἀπὸ τοὺς ὤμους, ὡς Ἰλ. Ψ. 431. «Δίσκος κατωμάδιος.» Ὁ ἀπὸ χειρὸς ἄνω τεινομένης ἐπὶ τῶν ὤμων ἀφιέμενος (ῥιπτόμενος) δίσκος, δηλ. τὸν ὁποῖον θέλοντες νὰ ῥίψουν, ἀνέτεινον τὴν χεῖρα ἐπὶ τοὺς ὤμους, διὰ νὰ τὸν σφενδονίσουν οὕτω μακρότερον, ὡς κάμνουσι καὶ τώρα ἀκόμη, ὅσοι θέλουν νὰ ῥίψουν τὴν πέτραν.

*Κατωμαδίς, ἐπίρρ. = τῷ ἐπμν.

Κατωμαδόν, Ἐπίρ. (ὦμος). Κατὰ τῶν ὤμων, ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ὤμους, «Κατωμαδὸν ἐλαύνειν» Ἰλ. Ο, 352. καὶ Ψ, 500. Νὰ κτυπῷ τοὺς ἵππους τις μὲ ὁρμὴν, ὑψώνων δηλ. τὴν χεῖρα του, ἕως ὑπὲρ τοὺς ὤμους του, καὶ οὕτως ἀπὸ τῶν ὤμων του πρὸς τὰ κάτω καταφέρων τὰ κτυπήματα. 2) Ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους, εἰς τὰς πλάτας. Περὶ τοὺς ὤμους.

Κατωμίζω, Μ. ίσω (ὠμίζω). Βάλλω τοὺς ὤμους ὑποκάτω τινός, καὶ κρατῶ, ἤ σηκόνω αὐτόν, ἐπὶ τῶν ὤμων φέρω· βάλλω τοιουτοτρόπως εἰς τὸν τόπον του τὸ ἐξαρθρωμένον μέλος τοῦ σώματος.

Κατωμίς, ἡ. Ἰδὲ κατωτίς.

Κατωμισμός, ὁ (κατωμίζω). Τὸ βάλλειν τὸν ἐκβεβλημένον ὦμον, ἤ καὶ πᾶν ὅ,τι ἄλλο μέλος τοῦ σώματος εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ, ὁπότε τινὰς μὲ τὸν ὦμόν του κρατεῖ εἰς τὸ ὕψος τὴν ἐξαρθρωμένην χεῖρα, ἤ τὸ μέλος ἐκεῖνο.

Κατωμεστής, ὁ κίππος. Ὁ ἔμπροσθεν ἀπὸ τῶν ὤμων ῥίπτων ἐπὶ τὴν γῆν τὸν ἐφίππον ἵππος. Ἡσύχ.

Κάτωμος, ον. Ὁ χαμηλοὺς ὤμους ἔχων.

Κατωμοσία, ἡ (κατόμνυμι). Ὅρκος κατά τινος, ἤ μαρτυρία δι' ὅρκου κατά τινος, ὁ ὅρκος δηλ. τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κάμῃ κάθε κατήγορος ὅταν ἤθελε νὰ ἐγκαλέσῃ τινὰ εἰς τὸ κριτήριον, ἀγωγή, ἐγκάλεσμα. Ἡρόδοτ. 6, 63. 2) Ὅρκος ἐπάνω εἰς τινα θεόν.

*Κατώμοσις, εως, ἡ = τῷ πργμ.

Κατωμοτικός, ή, όν. Ἐκ τοῦ κατώμοτος, ου, (κατόμνυμι). «Ὅρκος κατώμοτος» ὅρκος, τὸν ὁποῖον κάμνει τινὰς εἰς τὸ ὄνομα ἑνὸς τινός, ἐπικαλούμενος αὐτὸν εἰς μαρτυρίαν, ὅς τις γίνεται διὰ τοῦ «Νή, ἤ καὶ μὰ Δία, κ. τ. λ.» καὶ ἐντεῦθεν τὰ τοιαῦτα μόρια, τὸ Νή, ἤ τὸ Ναί μά, κ. τ. λ. λέγονται κατωμοτικά. ἐπειδὴ καὶ εἶναι ἐν χρήσει εἰς τὸν κατώμοτον ὅρκον. Τὸ δὲ μά, ἤ τὸ οὐ μά, λέγονται ἀπωμοτικά, ἐπειδὴ καὶ εἶναι ἐν χρήσει εἰς τὸν ἀπωμοτικὸν ὅρκον· λέγεται λοιπὸν, κατωμοτικὸς ὅρκος, ὁπότε κάμνει τινὰς ὅρκον, π. χ. ὅτι βέβαια θέλει πράξει τι. Ἀπωμοτικὸς δὲ, ὁπότε βέβαια δὲν θέλει πράξει αὐτό· ὁ μὲν πρῶτος δηλαδὴ σημαίνει τὸ ναί, ὁ δὲ δεύτερος τὸ οὐ. Ἐπίρ. κατωμοτικῶς, μὲ κατωμοτικὸν, ἤ τοι καταφατικὸν ὅρκον.

*Κατώμοτος, ον. Ἰδ. τὸ πργμ.

Κατωνάκη, ἡ (κάτω, νάκος). Εἶδος ἀνδρικοῦ καὶ γυναικείου δουλικοῦ ἱματίου ἔχον ὑποκάτω λωρίδα τινὰ νάκους ἤτοι προβατείου δέρματος, Ἀριστφ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμῆν. Ἱμάτιον ἔχον ἐκ τῶν

κάτω μερῶν νάκος προσερράμενον, ὅ ἐστι μηλωτή· Δοκοῦσι δὲ τοῦτο ἀμφιεσασθαι Ἀθηναῖοι τῶν περὶ Πεισίστρατον τύραννον ἐκπαυσασάντων, ἵνα ὑπὸ εὐτελείας μὴ κατίωσιν εἰς τὸ ἄστυ οἱ πολῖται· ὅθεν

Κατωνακοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κατωνάκην φορῶν. Ἀθην. ς'. «Κατωνακοφόρους καλεῖσθαι παρὰ Σικυωνίοις, δούλους τινάς, παραπλησίους ὄντας ἐπικυάκτοις.»

Κατωπιάω, ῶ, Μ. άσω (κάτω, ὤψ.). Καταιβάζω τὰ ἔμματα, καὶ καθόλου, εἶμαι κατηφὴς καὶ ἐντροπιασμένος, πρβλ. κατηφιάω. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Η'. 24. ἐκ τοῦ

*Κατωπός, ὁν (κατά, ὤψ). Μὲ καταιβασμένα ὄμματα· καὶ καθόλου, περίλυπος, κατεντροπιασμένος, πρβλ. κατηφής.

Κάτωρ, ορος, ὁ. Διεφθαρμένη τις λέξις ἐν τοῖς τοῦ Ὁμήρ. Ἔμν. 6, 55. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, κάζω, κάκωμαι, καὶ ἕρμην· διὰ τοῦ κάστωρ, κάρανος· ὁηλ. ἐξουσιαστής, κύριος· ἄλλοι δ' ἀναγινώσκουσιν ἄκτωρ.

Κατώρα, Ἰωνικ. ἀντὶ, καθώρα, ἐκ τοῦ καθοράω.

Κατωραίζομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, καθωραίζομαι, ὅπερ = σεμνύνομαι. Ἡσύχ.

Κατωρής, ές, καὶ κατωρίς, = κάτω ῥέπων. Ἡσύχ. ἐν ταῖς Ἐπιγραφ. τοῦ Χανδλερ. μέρ. Β'. 4. 1. μετὰξὺ τῶν ἄλλων στολισμάτων καὶ κατωρέδες (ὅ ἐστι, κατωρῆη) δύο ἀναγινώσκεται· σημαίνει δ' ὡς φαίνεται χρυσᾶ δέματα εἰς τὸν στέφανον τοῦ ἀνδριάντος τῆς θεᾶς Νίκης.

*Κατώρυγος, ον = κατώρυχος, ἀμφ.

Κατώρυξ, υχος, ὁ, ἡ (κατορύσσω). Κατωρυγμένος, εἰς τὴν γῆν μέσα βαλμένος· κάτω εἰς τὸ βάθος τεθειμένος, ὡς θεμέλιον βαλμένος. Ὀδυσ. Ζ. 167. καὶ Ι. 185. «κατωρυχέεσσι λίθοισιν ἔνθα ὁ Σχολ. «Κατωρυχέες, οἱ κατορωρυγμένοι, ὅ ἐστιν εὖ τεθεμελιωμένοι· ἢ ὧν τὸ μὲν κατορώρυκται, τὸ δὲ ὑπερφαίνεται.» 2) Παραχωμένος, κατακεχωσμένος, ὅθεν ὑπόγειος, ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 452. «Κατώρυχες ἔνοικοι οἱ εἰς τοὺς λάκκους, εἰς τὰς τρυπας, εἰς τὰ σπήλαια κατοικοῦντες, οἱ ἐγκατοικοι τῶν ὀπῶν τῆς γῆς. 3) Ὡς οὐσιαστ. ἡ κατώρυξ, ὁ λάκκος, τὸ χάσμα, τὸ σπήλαιον, ἡ ὀπὴ τῆς γῆς, ὡς Σοφ. Ἀντιγ. 774. καὶ Εὐριπ. Ἑκάβ. 992. «Χρυσοῦ παλαιαὶ κατώρυχες·» τὸ ὁποῖον ἕρμην· ὁ αὐτὸς κατωνέρ. ἐν στίχ. 1133. διὰ τοῦ «Βεκρυμμένας δήκας χρυσοῦ·» παρ' Ἀράτ. κατώρυχα, Ἤπίρ. ὑποκάτω τῆς γῆς. = Καταβολάς, Παραφυάς (Ἡ Δοτικ. κατωρυχέεσσι, ἀντὶ κατωρυχέσι. Ποιητικ.)

*Κατωρύομαι, Μ. ύσομαι, Ἀπόκ. Μέτ. (ωρύομαι) Λίαν ὠρύομαι, Ἀπολλόδ. γ'. 4.

*Κατωρυχής, ές. Ἰδ. Κατώρυξ.

*Κατώρυχος, ον = Κατώρυξ.

*Κατώτατος, η, ον. Ἐπίθ. τοῦ

*Κατωτάτω, Ἐπρόθετ. ἐπίρρ. ἀπὸ τοῦ Κάτω. Ἡ σημασία τῶν εὐκόλως νὰ ἐννοηθῇ.

Κατωτερικός, ή, όν. Ὁ πρὸς τὰ κάτω φέρων, καὶ ἐπὶ Ἰατρικῶν ἀντὶ τοῦ, κινητικός. Ἱππακρ.

Κατώτερος, α, ον· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐπὶ δὲ χρόνου ἀντὶ τοῦ μεταγενέστερος, νεώτερος, ἐπίθ. τοῦ

*Κατωτέρω, Συγκρτικ. ἐπίρρ. ἀπὸ τοῦ Κάτω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅθεν

*Κατωτέρωθεν, περισσότερον ἀπὸ κάτω, ἀπὸ βαθύτερα.

Κατωτίς, ίδος, ἡ (οῦς). Παρ' Ἡσυχ. «Κατωτίδες, ἅπερ οἱ νομεῖς κατὰ τῶν ὤμων φοροῦσι δέρματα,» (κατσιούλα, κουκούλα, τὰ ὠτα καλύπτουσα) πιθανῶς ὅτι, κατωμίς, ἐγράφη ποτε.

Κατωφαγᾶς, οῦ, ἡ, ᾶ, ὁ (φαγεῖν). Ὅστις ἔχει πάντοτε κρεμασμένην τὴν κεφαλὴν κάτω καὶ τρώγει, πολυφαγᾶς. Ἀριστοφ. Ὄρν. 288. ὅπου παίζει μὲ τὴν λέξιν ἐνοῶν τὸ, κατωφαγᾶς· καὶ εἰ αὐτοῦ τὸ Σκατοφάγος.

Κατωφελής, ές, (ὄφελος) Λίαν ὠφέλιμος ἀμφ

Κατωφέρεια, ἡ. Τόπος κατηφορικός, κατήφορος, ἐπὶ τὰ κάτω ῥοπή, κλίσις· καὶ μετφρκ. ἐπιθυμία, κλίσις.

Κατωφερής, ές (φέρομαι). Καὶ Ἐπίρ. κατωφερῶς· Ὁ κάτω φερόμενος, ὁ ἐπὶ τὰ κάτω κλίσιν ἔχων, κατήφορος, 2) Μτφρκ. ὁ ἔχων κλίσιν πρός τι, ὁ εὐκόλως ὑποπίπτων εἰς τι, πρβλ. καταφερής.

Κατώφορος, ον (φέρομαι). Ὁ ἐπὶ τὰ κάτω φερόμενος, κινούμενος.

Κατωχάνης, ου, ὁ = κάτοχα, τά. Ἰδὲ καὶ κατοχάνης.

Κατωχριάω, ῶ, Μ. άσω, σπανιτρ. κατωχράω· Ὠχρός, χλωμός γίνομαι, χλωμαζω· ὁ Δουκιανὸς ἐν Φιλοπ. 28. ἔχει τὸ παθητικ. κατωχρωμένος.

*Καυαλέος, καὶ Καυαλής, ἐκ τοῦ καύω, ὡς αὐαλέος καὶ αὐαλής ἐκ τοῦ αὔω, Ἡσύχ.

Καύαξ, ακος, ὁ· καὶ Ἰωνικ. Καύηξ, ηκος, καὶ ἐν Ὀδσ· κηξ, καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον Καύης, καὶ κάβηξ. Λυκ. Ceyx, καὶ Gauia Ἀδδηφάγον τι θαλάσσιον πτηνόν, ὁ λάρος, γλάρος.

Καυάξαις, Ἡσιόδ. Ἔργ. 666. καὶ 695. ἀντὶ καταξαις, ἐκ τοῦ, κατάγω, κατάγνυμι, ἤ, κατάσσω, συντρίβω· ἐκ τούτου γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ, ἄγω, ῥῆμα ἐγράφετο ποτὲ διὰ τοῦ διγάμματος Ϝαγω, τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα μετήχθη εἰς υ· ὅπερ καὶ ἐλάμβανε τὸν τόπον τοῦ πρὸ αὐτοῦ τ (ἐν τῷ, ΚατΡαξας). Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὸ δίγαμμα μετεβάλλετο εἰς υ καὶ εἰς τὸν τόπον εὐαδεν, κ. τ. λ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, καυάζοντα, ἀποσχάζοντα, ὅ ἐστι, κατάσσοντα.

Καυβμός, ὁ (καίω). Τὸ καίειν, ἡ πυρκαϊά· ἰδιαιτερ. δὲ ἀσθένειά τις ἢ πάθος τῶν δένδρων ὑπὸ τῆς μεγάλης τοῦ ἡλίου θερμότητος προερχόμενον = καυμός.

*Καυκαλίας, ὁ. Πτηνόντι, Ἡσύχ.

Καυκαλίς, ίδος, ἡ. Εἶδος κηπευτικοῦ φυτοῦ, καυκαλίδρα, Caucalis. Παρὰ Διοσκορ. Β'. 169. καλεῖται ἔτι καὶ, καῦκος, ὅθεν παρῆκται ἡ καυκαλίς, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Ἡσυχ. ἐσημείωσε, καθὼς ἔτι καὶ, καυκαλίας, ὄρνις ποιός, 2) = βαυκαλίς.

Καυκαλόω, Ἀρεταῖος. Β'. 11. ἀντὶ, βαυκαλόω· ἀμφ.

Καύκαλον, καὶ, καυκάλιον, = βαυκάλιον· ὅθεν ἐν τῇ συνηθ. ἀντὶ τοῦ κοίλον· καὶ ἐξαιρέτως τὸ κρανίον.

*Καυκίδες, ων, αἱ = βαυκίδες· Ἰδ. Καυκίς.

Καυκίζομαι, Μ. ίσομαι παρ' Ἀθην. Δ'. = βαυκίζω.

*Καυκίον, τό. Τὸ καυκί. Ἀνάλ. καὶ Σχολ. Ἀριστφ. Νεφ. 597.

Καυκίς, ἡ· = βαυκίς, καὶ Πληθ. καυκίδες, αἱ· Εἶδος γυναικείου ὑποδήματος.

Καυκόν, τό· παρ' Ἡσυχ. κυλίον καὶ ἄγριον λάχανον.

*Καῦκος, ὁ = καυκαλίς.

Καυλέω, Μ. ήσω (καυλός). Καυλὸν ἐκφέρω. Θεόφρ. ὅθεν ἐν τῇ συνηθ. καὶ ἐπὶ ἀσελγῶν ἀνθρώπων· ἀντὶ τοῦ, ὀχείας ἐπιθυμεῖν, καὶ ἀνατεταμένον ἔχειν τὸ αἰδοῖον.

Καυληδόν, Ἐπίρ. (καυλός). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ καυλοῦ· παρ' Ἰατροῖς, καλεῖται «Καυληδὸν κάταγμα, καὶ, σικυηδόν, καὶ, ῥαφανηδόν·» ὁπότε θραύεται (τσανίζεται) ἐν ὀστοῦν, ἢ ξύλον, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἀγκίδας, ἢ ἶνας, ἀλλ' ὁ τόπος τῆς θραύσεως μένει λεῖος, καθὼς π. χ. καὶ ἡ συνήθεια λέγει· «Ἐκόπη ὡσὰν τὸ ἀγκουρι, ἢ ὡσὰν ῥεπάνι·» καὶ οἱ Γάλ. Comme un navet.

Καυλίας, ου, ὁ. Ὅστις ἐγίνεν ἀπὸ καυλὸν, ὡς καὶ τὸ ῥιζίας.

*Καυλίζω, Μ. ίσω. Χαρακώνω, στηρίζω, ὡς καὶ τὸ ἀποκαυλίζω.

Καυλικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν καυλὸν ἢ ὁ ὅμοιος αὐτῷ.

*Καύλινος, η, ον. Ὅστις ἐγίνεν ἀπὸ καυλόν, πρβλ. καυλίας.

Καυλίον, τό· καὶ, καυλίσκος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ, καυλός, Μικρὸς καυλός. 2) παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Η'. εἶδος θαλασσίου φυτοῦ. 3) ἐν τῇ συνηθ. = βάλανος, τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου.

*Καυλίσκος, ὁ = Ἰδ. τὸ πργμ.

Καυλοκινάρα, ἡ. Γεωπον. Η'. 31. Ὁ καυλὸς τῆς κινάρας· ἀμφ.

Καυλομυκήτες, ων, οἱ (μύκης). Οἱ καυλοὶ τῶν μανιταρίων· παρὰ δὲ Δουκιανῷ ἀλλῃ. Ἱστορ. οἱ μακρὸν καυλὸν ἔχοντες μύκητες· καυλομανιτάρια.

Καυλοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τοὺς καυλοὺς πωλῶν.

Καυλός, ὁ, στελεὸν (στειλειάρι). Ἐν δὲ τῇ Ἰλ. πάντοτε σημαίνει τὸ σῶρον τοῦ δόρατος, τὸ ἐμβαλλόμενον εἰς τὸ σίδηρον τῆς ἐπιδορατίδος. Ἰλ. Ν. 162. καὶ τὸ ξύλον, τὸ ξυστὸν τοῦ δόρατος, οὕτω καὶ Ξενοφ. Κυνηγ. 10, 3. μόνον ἐν Ἰλ. Π, 338. σημαίνει τὴν λαβήν, τὸ μανίκι τοῦ ξίφους «ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐρραίσθη· ἐν δὲ τῇ Ὀδσ. δὲν ἀπαντᾶται ἡ λέξις δίδυμον, ἀλλὰ καὶ «καυλὸς πτεροῦν ὁ κορμὸς τῶν πτερῶν, Πλάτ. Φαίδρ. σ. 251, 13. καὶ Ἀριστοτ. καὶ ἐντεῦθεν 2) ἀντὶ τοῦ, στέλεχος, ὁ τρυφερὸς βλαστὸς φυτοῦ τινός, καὶ ὁ κορμὸς αὐτοῦ. 3) τὸ τοῦ αἰδοίου πρόμηκες (ἤτοι ἡ βέργα αὐτοῦ) δι' οὗ τὸ ἐκ κύστεως ὑγρὸν ἐπιρρεῖ· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἡ βάλανος αὐτοῦ, Νίκανδρ. = πόσθη. (Ἐκ τοῦ αὐλός· πᾶν γὰρ ἐπίμηκες αὐλὸς λέγεται, τὸ κ δασέως κείμενον).

*Καυλοτομέω, ῶ. Εὐνουχίζω, Θεοφάν. παρ' Ἀλεμ. εἰς Προκόπ. σ. 60.

Καυλώδης, ες (εἶδος). Ὁ καυλὸν ἔχων, ἢ ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καυλῶν ὤν.

Καυλωτός, ή, όν. Ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ καυλοῦ ὤν, ἢ ὁ καυλὸν ἔχων. «Τευτλίον καυλωτόν.» Ἀθην.

Καῦμα, τό (καίω). Θέρμη, ζέστα, κάψιμον, κατάκαυμα, πύρωσις· καὶ ἰδιατρ. ἡ θερμότης τοῦ θέρους, Ἰλ. Ε, 865. Ἡσιόδ. Ἔργ. 417. ἐνίοτε δὲ καὶ πληθυντ. Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 9. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις· καὶ ἡ καῦσις τοῦ ψύχους 2) καὶ ἡ θέρμη τοῦ παροξυντικοῦ. 3) καὶ μτφρ· Τὸ πῦρ, ἡ φωτιὰ τοῦ ἔρωτος.

Καυμασία, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, καυσία.

Καυμαχτηρός, ά, όν· = καυστηρός· Καυστός, καίων, θερμός, πυρός.

Καυματίας, παρὰ Διογ. Λαερτ. Ἰδὲ 154. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, κλιματίας.

Καυματίζω, Μ. ίσω. Διὰ τοῦ καῦματος ξηραίνω. Πάτκ. καυματίζομαι, πάσχω ἀπὸ τὴν μεγάλην καῦσιν τοῦ ἡλίου, τῆς θέρμης, κ. τ. τ. ἰδρωτοποιοῦμαι

Καυματόω, = καυματίζω.

Καυματώδης, ες (εἶδος) = καυματηρός.

Καυμός, ὁ = καυβμός.

Καυνάκη, ἡ· ἡ, καυνάκης, ὁ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1137. καὶ, 1149. Βαβυλωνική, ἢ Περσική τις γοῦνα, ἐκ δερμάτων μυῶν τινων ἢ γαλῶν. Ἀρρίαν. Ἀναβ. ς'. 29. «Καυνάκας πορφυροῦς ὑποστρώματα·» ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ καυνάκαι, διὰ τοῦ στρώματα, ἢ ἐπιβόλαια ἐτερομαλλῆ· ὁ Φώτ. ἔχει, καύνακας· ἔνδυμα ποιόν· ὁ δὲ Αἴλιαν. Ζῴων. Ἱστορ. ΙΖ. 17. «Καυνάκας,» τὸ ὁποῖον τινὲς, εἰς τὸ, καυνάκας, οὐχ' ὑγιῶς ἔφερον, παράξαντες αὐτὸ ἐκ τοῦ, καῦμα καὶ νάκος· ἔστι

δὲ κυρίως ἡ λέξις Περσική, ἥτις σημαίνει λαμπρόν τι καὶ μεγαλοπρεπές, ἢ ἔντιμον ἔνδυμα, δι' οὗ ἐνδύουσι τὸν εἴς τι ἀξίωμα τιμώμενον, ἢ προβιβαζόμενον, τὸ ὁποῖον καὶ παρὰ τοῖς Τούρκ. καυκτὰν καὶ συγκοπῇ καυφτὰν, ἢ καφφτὰν, λέγεται. ἄρα, ὀρθοτέρα ἡ τοῦ Δίλιανοῦ ἀνάγνωσις.

*Καυνάκης, ου, ὁ = καυνάκη.

Καυνιάζω, Μ. άσω. Τὸν κλῆρον σύρω, κληρόω. Ἀριστοφ.

Καῦνος, ὁ· = κλῆρος, λαχνός. Πολλὰ σπάνιος λέξις.

Καυρός, ά, όν. Κοῦφος ταῖς φρεσίν, εἰδωλεῖ αὔρος τις ὢν· βέλτιον δὲ τὸ γαῦρος· ὁ Φώτιος ἑρμηνεῖ διὰ τοῦ, κακός· λῦν. Σοφοκλ.

Καυσαλίς, ίδος, ὁ (καίω), Καυσαλίδα, φλύκταινα, φυσκαλίδα· ὁ Ἡσύχ. καὶ καυχαλίς, ἔχει.

*Καύσησις, εως, ἡ (καίω). Τὸ κατακαίειν, πυροῦν· καύσιμον.

Καυσθμός, ὁ, ἀντὶ τοῦ, καυθμός· ἀμφ.

Καυσία, ἡ. Σκιάδιον, πῖλος, Μακεδονικόν τι κάλυμμα τῆς κεφαλῆς μὲ πλατὺ πτερύγια, τὰ ὁποῖα ἐφύλαττον τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὴν καύσιν τοῦ ἡλίου, (ὅθεν ἴσως καὶ τὸ ὄνομα.) (καππέλλα). Ἡ τῶν βασιλέων εἶχε ἕνα ἢ δύο δισμοὺς, ἥτις καὶ ἐκαλεῖτο, Διαδηματοφόρος, καὶ δίμιτρος καυσία.

Καύσιμος, ον (καίω). Ὅστις εὐκόλως καίεται, ἢ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ καῇ, Ξενοφ. Ἀνάβασ. 6, 3, 9. 13. «Καύσιμος ὕλη» ξύλα διὰ καύσιμον, ἐκ τοῦ

Καῦσις, εως, ἡ (καίω). Ἡ ἐνέργεια τοῦ καίειν, θέρμη, ζέστα, διὰ τοῦ πυρός, ἢ τοῦ ἡλίου προξενουμένη· τὸ κατακαίειν, ἢ πυρκαϊά· «τῶν ἱρῶν» Ἡρόδ. 2, 40. 2) Ἔτι δὲ καὶ ἡ διὰ τῆς ἐπαλείψεως θερμοῦ γενομένη λειότης. Vitruv. Ζ'. 9. ὅθεν

Καυσόομαι, οῦμαι. Πάσχω ἀπὸ τὴν καίουσαν θέρμην, ζέστην, ἢ ἀπὸ τὸν παροξυσμόν. Καυσοῦμαι. ἐκ τοῦ

Καῦσος, ὁ· = καῦμα. Εἰς ταύτην δὲ τὴν σημασ. λέγετ. καὶ καῦσος, τὸ. Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ. 2) Εἶδος ὄφεως, ὅστις ἄλλως καὶ δίψας λέγεται, τοῦ ὁποίου τὸ δάγκασμα προξενεῖ μεγάλην φλόγωσιν, καὶ ὑπερβολικὴν δίψαν. 3) Κεκαυμένον ἔδαφος τῆς γῆς, κατεξηραμένος τόπος, ὅστις φαίνεται ὡς στάκτη. «Πῶρος ἐν τοῖς καύσοις λεγομένοις ἐπισπειρόμενος». Ἀθήν. παρ' Ὀρείβασ. Κολλ. Α'. 2. 4) Ὁ πυρετὸς, ἢ θέρμη.

Καυστειρός, ά, ον· = καυστηρός. Ὁ καίων, θερμαίνων, ἔμπυρος, θερμὸς, διάπυρος. «Μάχη καυστειρή». Ἰλ. Δ. 342. Μ. 316. δεινή, καυστική = δηλητής.

*Καυστέον, Ῥητ. ἐπιτ. τοῦ ῥήμ· καίω, Πρέπει νὰ καύσωμεν.

*Καυστήρ, ῆρος, ὁ· = καυτήρ. ὅθεν

Καυστηριάζω, Μ. άσω. = καυτηριάζω.

*Καυστήριον, τό· = καυτήριον.

Καυστηρός, ά, όν· = καυστειρός.

Καύστης, ου, ὁ (καίω). Ὅστις καίει, ἢ κατακαίει.

Καυστικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -ῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ κατακαίειν, θερμαίνειν, ζεσταίνειν, ἢ κατατρώγειν, φθείρειν.

Καυστός, ή, όν (καίω). Κεκαυμένος, καμμένος. Ἐπιτήδειος διὰ καύσιμον, ὅστις καίεται.

Καύστρα, ἡ. Ὁ τόπος, ὅπου καίουσι τὰ νεκρὰ σώματα, ἢ ἄλλα τινά. Στράβ. Ε'. Λατιν. Bustum, ustrina.

*Καύσω. Μέλ. τοῦ καίω.

Καυσώδης, ες (καῦσις, εἶδος). = καυματώδης.

Καύσωμα, τό (καυσόω)· = καῦσος, καῦμα.

*Καύσων, ωνος, ὁ· = τῷ πρημν. 2) Ἄνεμος, ὅστις κατακαίει καὶ ξηραίνει τὰ φυτὰ κ. τ. τ. 3) Τὸ σιδήριον, ἤτοι τὸ ὄργανον ἐκεῖνο, δι' οὗ καίοντες τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς στρεπτὰς κατσαρὰς ποιοῦσιν αὐτάς.

Καυτήρ, ῆρος, ὁ. Ὅστις καίει, καύτης, ὁ κατακαίων, Πίνδρ. 2) = καυτήριον, τὸ σίδηρον δι' οὗ καίουσι τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς κ. τ. τ.

Καυτηριάζω, Μ. άσω. Μετὰ ἐμπύρου σιδήρου καίω, ὅ ἐστι, σημειόνω τι ποιῶ διὰ τοῦ κεκαυμένου σιδήρου ἐπάνω εἰς τὰ ζῶα ἢ εἰς ἄλλα τινὰ σώματα. Στράβ. Ε'. σελ. 215. ἐκ τοῦ

Καυτήριον, τό (ὑπακουομ. σιδήριον). Σιδήριόν τι, ἔχον ἐπ' αὐτῷ σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ καυθῇ, καὶ γίνῃ ἔμπυρον, σημειοῦσι δι' αὐτοῦ τὰ ζῶα, ἢ ἄλλα τινὰ σώματα. 2) Καὶ αὐτὰ τὰ ἴδια κεκαυμένα σημεῖα, τὰ στίγματα. Ζήτ. ἔτι καὶ, καυτήριον. Κυρίως δὲ Οὐάτρ. τοῦ

*Καυτήριος, α, ον· = καυστικός.

Καύτης, ου, ὁ· = καύστης, καυτήρ. «Τριεσπέρειος καύταιω· Ὅστις ἔκαυσε τὸν Ἡρακλῆν, Φιλοκτήτης, Δοσιάδ. ἀρ. 2.

Καυτικός, ή, όν· = καυστικός.

*Καυτός, ή, όν· = καυστός.

Καυχάεσαι, Ποιητ. ἀντὶ, καυχᾶσαι, = καυχᾷ, Β'. προσ. ἐνικοῦ ἐνστ..

*Καυχαλίς, Ζ. καυσαλίς.

Καυχάομαι, Μ. ήσομαι, Ἀπστ. Μέσ. Ποιητ. = εὔχομαι, εὐχετάομαι, περὶ ἐμαυτοῦ λέγω, ἢ ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω ἐμαυτόν. Κομπάζω, ἐπαιρόμαι, μεγαλορρημονῶ. Πίνδρ. Μετὰ τοῦ ἀπρμφτκ. Ἀορ. Ἡρόδ. 7. 39.

Καυχάς, άδος, ἡ. Ἐκείνη, ἥτις καυχᾶται, καυχησιάρισσα.

Καύχη, ἡ· = καύχησις, Πίνδρ.

Καύχημα, τό. Ἐπαινος ἑαυτοῦ, τὸ καυχᾶσθαι, καὶ τὸ ἀντικείμενον, περὶ οὗ καυχᾶται τινάς. Πίνδρ. ὅθεν

Καυχηματίας, ὁ. Ὁ καυχησιάρης. Σχόλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 40.

Καύχησις, εως, ἡ (καυχάομαι). Τὸ καυχᾶσθαι, κομπασμός.

Καυχητής, οῦ, ὁ. Καυχησιάρης, ὅστις ἐπαινῶν τὸν ἑαυτόν του θέλει νὰ δείξῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι εἶναι μέγας ἢ ἄξιος· ὁ μεγάλα πράγματα περὶ ἑαυτοῦ λέγων.

(Καύω), ἄχρστ. ἐξ' οὗ ὁ Μέλ. καύσω. τοῦ ῥμτ. καίω.

(Καφόω), ῶ· ἄχρστ. ὅθεν «Κεκαφηότα θυμόν» Ἰλ. Ε, 698. Ζήτ. κεκαφηώς καὶ καπνός.

Καφουρά, ἡ. Ἀραβική λέξις, κάμφορα, εἶδος ἀνατολικοῦ κεμμιδίου, τοῦ ὁποίου ἡ ὀσμὴ εἶναι κατὰ πολλὰ ὀξεῖα καὶ σφοδρά. παρ' Ἀετίῳ καὶ Σιμεὼν Σήθ.

Καφώρη, καὶ, σκαφώρη, ἡ. Ἀλώπηξ, ἀλεπού. Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. Ζ'. 47. ὑπὸ Schneid.

Καχάζω, Μ, άξω, Δωρκ. ἀντὶ καγχάζω. ὅθεν

*Καχασμός, ὁ = καγχασμός. Ἀριστφ. Νεφ. 1072.

Καχεκτέω, ῶ. Μ. ήσω (καχέκτης). Καχεξίαν ἔχω, κακῶς διάκειμαι κατὰ τὸ σῶμα, εἶμαι ἀχαμνὰ κατὰ τὴν ὑγείαν μου. 2) Ἐπὶ ἠθικῆς σημασ. Εὑρίσκομαι εἰς κακὴν διάθεσιν, καὶ ψυχικὴν κατάστασιν. Κακῶς διάκειμαι, κατὰ τὴν ψυχὴν, καὶ κατὰ τὸ ἠθικόν, κακῶς τὴν ἕξιν διατίθεμαι. Ἔχω κακὰ, καὶ ἐχθρὰ φρονήματα. ὅθεν

Καχέκτημα, τό. Ἡ κακὴ ἕξις, διάθεσις, ἢ κακὴ κατάστασις. Νικήτ. Χρον. Δ'. 10.

Καχέκτης, ου, ὁ (κακός, ἔχω, ἕξω). Ὅστις ἔχει, ἢ πάσχει καχεξίαν, εἶναι εἰς κακὴν κατάστασιν τοῦ σώματος, τῆς ὑγείας, τῆς περιουσίας του, ὅλου τοῦ ἐξωτερικοῦ, καὶ τῆς ψυχῆς, ὁ κακῶς φρονῶν, κακῶς στοχαζόμενος. Ὁ Πολύβ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, στασιώδης, καὶ, κινηταὶς, ὅπου σημαίνει τὸ, ἐνδεής, καθὼς καὶ ἐν ΙΓ'. 2. τό, καχέκταις ἀντίκ. τῷ, εὐπόρεις.

*Κάχεκτος, ον = τῷ πρημν. ἀμφ.

Καχελκής, ές, γενικ. έος (κακός, ἕλκος). Ὁ κακὸν, ἤτοι δυσίατον ἕλκος ἔχων. Ἱππακρ.

Καχεξία, ἡ (καχέκτης). Ἡ κακὴ ἕξις, ἢ τὸ κακῶς ἔχειν· ἢ κακὴ διάθεσις καὶ κατάστασις τοῦ σώματος, τῆς ὑγείας, τῆς ψυχῆς, τῶν ψυχικῶν δυνάμεων, τοῦ νοός, κ. τ. τ. λέγεται ἐπὶ φυσικῆς καὶ ἠθικῆς καταστάσεως. Τὸ νὰ ἔχῃ τις κακὰ καὶ ἐχθρικὰ φρονήματα, κακὴν διάθεσιν κ. τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ ἡ κακὴ κατάστασις τῶν τυχηρῶν περιστάσεων, τῆς περιουσίας κ. τ. τ.

Καχεταιρεία, ἡ (κακός, ἑταῖρος). Κακὴ ἑταιρεία, κακὴ συντροφία· τὸ νὰ ἔχῃ τις καὶ νὰ συναναστρέφηται μὲ κακοὺς συντρόφους. Θεογν. 1171.

Καχήμερος, ον (κακὸς, ἡμέρα). Ὁ κακὰς ἡμέρας ἔχων, ὁ κακῶς ζῶν. Ἀνθολ.

Καχλάζω, Μ. άσω (χλάζω). Κρότον, ἦχον, ψόφον ἀποτελῶ. Πίνδρ. Ὀλ. 7, 2. ταραττόμενος βράζω, ἠχῶ, χοχλάζω, καθὼς π. χ. τὰ εἰς τὲ παραθαλάσσιον προσερρόοντα κύματα· τὸ βράζον ὕδωρ, ἢ καταπίπτουσα βροχή, ὁ ἐγχεόμενος οἶνος κ. τ. τ. Valck Ἱππολ. 1210. πρβλ. κανάζω, καὶ, παφλάζω. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Διονυσ. Ἀλ. ς'. μτφρκ. Ἀναβράζω, ἀντηχῶ, ἀντιφωνῶ, ὡς «Νᾶμα πλούσιον καὶ τὰς μεγάλας κατασκευὰς καχλάζειν». Ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ καὶ ὑψηλοῦ ἤχου τοῦ λόγου, ὅστις μὲ ὁρμὴν ἡδέως καὶ σεβαρῶς ῥέει, ὡς τὸ λαμπρὸν νᾶμα ποταμοῦ τινος. ὅθεν

Καχλαίνω. Μετὰ ἤχου καὶ κρότου κινῶ.

Κάχλασμα, τό. Ἡ μετὰ ἤχου κίνησις, καὶ ταραχὴ, ἀναβρασμὸς, ἔμπαρτις τοῦ βράζοντος ὕδατος, χοχλασμὸς, κρότος τῶν ῥηγνυμένων κυμάτων, κ. τ. τ.

Καχλασμός, ὁ· = κάχλασμα. Ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀνάβρυσις πηγῆς τινός, ἢ ἀναβρύουσα πηγή.

Κάχληξ, ὁ· καὶ, κάχλιξ, Πέτρα μικρὰ, λιθάριον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, καὶ μάλιστα εἰς τὸ βάθος τοῦ στρώματος τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Θουκυδ. ἐν Δ'. 26. μεταχειρίζεται τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης εὑρισκομένων λιθαριδίων. Ὁ Στράβων ὅμως ἐν Δ'. σελ. 182. ἐπὶ ποταμῶν μόνον, ὅστις καὶ ψῆφος, λέγεται. Ἐπὶ τῶν τῆς θαλάσσης φαίνεται, ὅτι κυριολεκτεῖται ὁ Χάλιξ. Ἐλήφθη δὲ ἡ λέξις καὶ εἰς τὸ νὰ σημαίνῃ τὰς ἰδίας ὀχθὰς τῶν ποταμῶν, καὶ τὰ παραθαλάσσια. (Παράγ. δὲ κατά τινας μὲν ἀπὸ τοῦ καχλάζω, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ κάλχη, κόχλος, κόγχος). Ζήτ. καὶ, κόχλαξ.

Καχορμεσία, ἡ (κακὸς, ὅρμισις). Κακὴ ὅρμισις, δυστυχὴς εἰσέλευσις (ἐμβασμα) ἀραγμα εἰς τὸν λιμένα. Ἀνάλεκτ. Β'. 122. 2) Δυστυχὴς μὲ τὸ πλοῖον στάσις, Jacobs del epigr. 11, 59, 6.

Καχρυδίας, ου, ὁ (κάχρυς) = καγχρυδίας.

*Καχρύδιον, τό. Ὑπκρστκ. τοῦ κάχρυς.

Καχρυδεὶς, εσσα, εν· = καγχρυδεὶς. Ὅμοιος μὲ πεφρυγμένην, καφαλισμένην, κριθήν. ἐκ τοῦ

Κάχρυς, υος, ἡ. = καγχρυς, ἢ πεφρυγμένη κριθή. Θεόφρ. Γ'. 7.

Καχρυφόρος, ον· = καγχρυφόρος.

Καχρυώδης, ες· = καγχρυώδης.

Καχυποπόητος, ον (κακὸς, ὑποποιέω). Παρὰ Πολυδ. Β'. 57. ἐκ Πλάτ. ἀμφ. = τῷ ἑπομένῳ.

Καχύποπτος, ον (κακὸς, ὑποπτος). Ὁ διὰ πάντα ὑποπτος· ὁ πάντα κακόν τι ὑποπτεύων, Ἀρστφ. λφν. 627. Πλάτ. Πολιτ. 3. Ἀριστοτ. Ῥητορ. 2, 13. 2) Παθητ. ὁ ὑπὸ κακῆς ὑποψίας ὤν, τὸν ὁποῖον ὑποπτεύεται τινὰς εὐκόλως, ὁ πολλὰ ὑποπτος. Ζήτ. ἐν τῷ, ταχύποπτος.

Καχυποτοπέομαι, Ἀπτκ. Μέσ. μετὰ μέσ. Μέλ. ήσομαι (ὑποτοπέομαι). Κακὰ ὑποτοπέομαι, ὑποπτεύω, κακὰ πράγματα συμπεραίνω,

στοχάζομαι, ὑπονοοῦμαι. Ἀλλὰ καὶ διῃρημένως «κάχ' ὑποτοπείσεσθαι». Ἀριστοφ. Βάτραχ. 968. ὅθεν

Κεχυπότοπος, ον, = κεχύποπτος. Ὁ κακὴν ὑποψίαν ἔχων, ὁ κακὰ ὑπονοούμενος, στοχαζόμενος. Ἐν Πλατ. Φαίδρ. 38. ὑπὸ τοῦ Bekker παραδεχθέν.

Κέφα, ἡ, καὶ Καφάνης, ὁ· καὶ Ὑποκορ. Καφάκιον, τό. Θήκη, κίστη (κλίφι) κουτίον, σεντούκιον, ἁρμάρι, σεπέτι, (μπουλί) δοχεῖον, ἀγγεῖον, ἡ θήκη τις εἰς ἣν ἐμβάλλομέν τι. Ζήτ. Κάμφα. — Καφάνης, ὁ· κεῖται μόνον παρὰ τοῖς Ο'. ἐν Γ'. τῶν Βασιλ. Κεφ. 17. Καφάκιον δέ, παρ' Ἡσυχ. ὅστις καὶ διὰ τοῦ, γλωσσόκομον, ἑρμηνεῖ· καὶ παρὰ Θεοφράστ. αἰτ. φυτ. Α'. 7. ὅπου πρότερον, Ἀξρίχοις, ἔκειτο, καὶ ὁ Κασαυβῶνος εἰς τό, Ἀρρίχοις, ἔτρεψε.

*Καφάκης, ου, ὁ. Καὶ

*Καφάκιον, τό. Ὑπερστεῖα τοῦ Κέφα, ὅπερ ἰδέ.

Καφιδρώτιον, τό (κάπτω, ἱδρώς) Ὑφασμάτι ἤτοι μανδίλιον διὰ τὸν ἱδρῶτα, σουδάριον· Πολυδ. Ζ'. 71. καθ' Ἡσύχ. εἶδος χιτωνίσκου.

Καφικηέλλος, ον = ἐγκαφικέλλος, Ἡσύχ.

Κάψις, εως, ἡ (κάπτω). Τὸ καταπίνειν, χάψειν, χαψιά· τὸ βιαίως καὶ ἐγλίγωρα καταπίνειν τι· λέγεται δὲ ἐπὶ φαγητῶν καὶ ποτῶν. Ἀριστοφ. «Κάψει πίνειν·» ἰδέ, κάπτω.

*Καφός, ὁ, ἡ κάφος, κ. κάσσος, τό Ἀτικ. capsus = μολγός.

Κάω, Ἀττικ. ἀντὶ, καίω, κάομαι, Μέλ. Β'. καήσομαι. Ἀορ. Β'. ἔκαην· ἐσφαλμένως γράφτ. κάω.

Κάω, τὸ πρωτότυπον τοῦ καίνω, καὶ κτάω, τὸ φονεύω.

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Ε.

Κε, πρὸ συμφώνου, καὶ, κεν, πρὸ φωνήεντος, ἐπιρ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ λογογραφικοῦ ἄν, Ὅμηρ. ἔστις ὅμως συχνάκις καὶ τὸ ἄν μεταχειρίζεται, προστιθεὶς ἐνίοτε εἰς αὐτὸ καὶ τὸ κε, ἄνκε ὑπλ., καθὼς νεώτεροι ἐπιρ. κεν ἄν ἔχουσιν, Ἰδ. Ἄν Η, 1. Ὁ Herm. Ἐμν. Ὅμηρ. Ἔρμ. 288. δοξάζει, ὅτι τὸ κεν τίθεται καθ' ἑαυτό, διὰ νὰ φανερώσῃ πρᾶγμά τι ὡς ἀβέβαιον, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐπίρρημα τινὰ εἰς τὴν τοῦ ῥήματος ἔγκλισιν, ὅταν δὲ τὸ ἄν εἶναι συντεταγμένον μὲ τὸ αἰ, εἰ, ἐπεί, ὅτε, ὁπότε, τότε ἡ ἔγκλισις τοῦ ῥήμ. κρέμαται οὐχὶ τοσοῦτον ἀπὸ τὰ μόρια ταῦτα, ὅσον ἀπὸ τὸ ἄν· ἔστι δὲ τὸ κε ἀεὶ ἐγκλιτικόν. Οἱ Δωρεῖς λέγουσι κα, ἔστι δὲ τὸ κε συγγενὲς τῷ γε Δωρ. γα.

*Κεάδας, ἡ = καιάδας, ἐκ τοῦ κεάζω ὅπερ ἰδέ.

Κεάζω, Μ. ὁ σω (κέω, κείω). Διασχίζω, διαχωρίζω, διακόπτω, ἀπ' ἀλλήλων χωρίζω, κυρίως μὲν ἐπὶ τοῦ σχίζειν τὰ ξύλα, Ὅμηρ. ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ἀστραπῆς, κατακαίω, κατασυντρίβω, Ε, 132. καὶ Η, 250. «νῆα δὲ οἱ ἀρητὴ κεραυνῷ Ζεὺς ἔλασε ἐκέασεν· «Ἠερόφοιτ ἐκεάσθη κατεσυντρίβη, διῃρέθη, διεχωρίσθη, Ἰλ. Π, 412. καὶ ἀλλαχοῦ, 2) συντρίβω, τρίβω τι εἰς μικρὰ τμήματα. Νικανδρ. Ποιητικ. μόνον, ὅθεν κέαρον, σκέπαρνον, κέασμα, κεάζω, σκεάζω,

*Κεαίνω, Σπανιώτερ. τύπος τοῦ κεάζω, Ποιητικ.

Κεάνωθος, ὁ· Εἶδος ἀγρίου ἀκανθώδους φυτοῦ. Serratula arvensis. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. 11.

Κεῆρ, ἔαρος, τό· καὶ κατὰ συναλ. κῆρ, καρδία· καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ γνώμη, νοῦς, σκοπός, στοχασμός, φρόνημα, διάθεσις, Πίνδ. καθ' Ἡσύχ. οἱ Πάφιοι κορδία, ἀντὶ, καρδία, ἔλεγον, ὅθεν τὸ Λατιν. Cor. ἐκ τοῦ, κεαρ, κῆρ, κᾶρ, κάρ· παρ' Ὁμήρῳ, ὅστις πάντοτε τὸ κῆρ ἔχει, εἶναι τοῦτο, ἡ καθέδρα τῆς χαρᾶς, τῆς λύπης, τῆς ὀργῆς, τοῦ θάρρους καὶ ἄλλων πολλῶν ψυχικῶν παθῶν. Ἐντεῦθεν ἔτι «Θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ.» Ἰλιάδ. Χ. 504. καὶ, Τ. 319 «Ἐμὸν κῆρ ἀκμήνον πέσιος καὶ ἐόντος·» ἡ λυπημένη μου καρδία μετεῖ καὶ ἀποστρέφεται τὰ φαγητὰ καὶ ποτά· ὡς καθέδρα τῆς γνώμης, τοῦ σκοποῦ, τοῦ στοχασμοῦ, καὶ καθόλου τοῦ νοῦς, εἶναι ἐν Ἰλιάδ. Β. 851. Π. 554. «Δαίμων κῆρ·» καὶ ἐν Ὀδ. Η 82. Σ. 343. «Πολλὰ δὲ οἱ κῆρ ὥρμαινε·» καὶ ἐνταῦθεν ἐν Ἰλ. Ο. 52. «Κατ' ἐμὸν καὶ σὸν κῆρ» κατὰ τὴν ἐμὴν καὶ σὴν γνώμην, κατὰ τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ ἀρέσκον.

Κέαρον, τό (κεάζω). Εἶδος ἀξίνης = σκέπαρνον.

*Κέασμα, τό (κεάζω). Τὸ διακεκομμένον καὶ διαχωρισμένον, διεσχισμένον τμῆμα = Κλάσμα, Ἡσύχ.

Κέαται, Ἰωνικ. ἀντὶ, κεῖται, ὡς καὶ

Κέατο, ἀντὶ, κεῖτο· παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Δ. 658. καὶ Ν. 763. ἀλλὰ καὶ παρὰ Μητροστρ. Ἰωσιν.

Κέβλη, ἡ κεβλή, κατὰ Συγκ. ἀντὶ, κεβαλή, κεφαλή· Μακεδόν· καὶ Ἀλεξανδρινῶν· ὅθεν

Κεβληγονος, ον (κέβλη, γόνη). Ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ τὸν γόνον, τὸν σπόρον ἔχων, φέρων· παρὰ Νικάνδρ. «Μήκων κεβληγόνος»

Κεβλήπυρις, ἀγνωστόν τι πτηνόν· παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 303.

*Κέβλος, ὁ, ἀντὶ κέφαλος, Ὁ οὕτως ὀνομαζόμενος ἰχθύς.

Κεβριόνης, ου, ὁ. Ὄνομα πτηνοῦ τινός, Ἀριστοφ. Ὄρν. 556.

Κεγχρελέτης, ου, ὁ (κέγχρος, ἀλέω). Ὅστις ἀλέθει τὸν κέγχρον.

Κεγχραμιδώδης, ες (εἶδος). Πληθ. τὰ κεγχραμιδώδη. Ἐκ τοῦ εἴδους, ἡ τῆς θεωρίας τῶν κεγχραμίδων.

Κεγχραμίς, ίδος, ἡ = κέγχρος, 2. Τὸ ἐντὸς τοῦ σύκου σπερμάτιον, συκόσπορος. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Ε'. 25. Frumenta ficl. Ὁ τῆς ἐλαίας κόκκος.

*Κέγχραμος, ὁ Ζ. κύγχραμος.

Κεγχρείοισιν, Ἄρατ. 986. Ποιητικ. ἀντὶ κέγχροις.

Κεγχρεών, ῶνος, ὁ (κέγχρος). Τόπος ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ ἡ ἀργυρῖτις ἐκαθαίρετο κέγχρος· καὶ ἡ ἀπὸ τῶν ἀργυρίων ἀναφερομένη ἄμμος· παρὰ Δημοσθ. Πανταίνετ. «Κἄπειτα ἔπεισε τοὺς ἐμοὺς εἰς τὸν κεγχρεῶνα καθεζεσθαι·» ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸ καθαρτήριον (τόπος ἐν τοῖς μεταλλουργείοις) ὅπου τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διέψυχον· ἢ ὅπου τὰ μέταλλα ἐγίνοντο ὡς κόκκοι· ἰδὲ ἐν τῷ, χαλκεῖον.

Κεγχραῖος, αία, αῖον (κέγχρος). Ὁ κέγχρου μέγεθος ἔχων· ἤτοι, μεγάλος, ὡς ἂν τὰ κεγχρί, ἢ ὁ ὡς κεχρὶ ὤν· ὅθεν

Κεγχρίας, ου, ὁ. Ἐκ τοῦ εἴδους, ἢ τῆς θεωρίας τῶν κέγχρων· καὶ ἰδιωτικ. 1) κέρπης·» ἐξάνθημά τι ἐπὶ τοῦ δέρματος, ὡσὰν τὸ κεγχρί. 2) εἶδος ὄφεως, ὁ καὶ κεγχρὶς, κεγχριδίας, κεγχρίνης.

Κεγχρίδίας, ου, ὁ. Εἶδος ὄφεως, ὡς, καὶ κεγχρίας, 2.

*Κεγχρίνης, ου, ὁ = κεγχρίας, 2.

Κέγχρινος, ίνη, ινον (κέγχρος). Ὁ ἐκ κέγχρου, ἤτοι ἀπὸ κεγχρὶ κατεσκευασμένος· ὅθεν κεγχρίνη, ἡ, κεγχρίνη, ζωμός τις ἐκ κέγχρου βεβρεγμένος· τὸ ἐκ κέγχρου δηλ. ἔψημα· καθὼς π. χ. ὁ παρὰ Τουρκ. Μπουζᾶς. Ἡσύχ. ὅστις ἔχει καὶ κεγχρεωπώλης, τὸ ὁποῖον ἑρμηνεῖ διὰ τοῦ, τραγημάτοπώλης.

Κεγχρὶς, ίδος, ἡ. Εἶδος μικροῦ πολυποικίλλου ἰέρακος. 2) Πτηνόν τι μικρὸν, τοῦ ὁποίου ἡ ἡδίστη τροφὴ εἶναι ἡ κέγχρος. 3) Εἶδος ὄφεως· ἰδὲ κέρχνη, καὶ, κέρχω.

Κεγχρίτης, ου, ὁ· καὶ—ῖτις, ιδος, ἡ, Ὅμοιος κέγχρῳ, πλήρης μικρῶν κόκκων «Λίθος κεγχρίτης.» Miliaris lapis. 2) «Κεγχρῖτις ἰσχάς·» τὰ ξηρὰ σῦκα μὲ τὸν σπόρον των, τὰ ὁποῖα ἔτι καὶ, κεγχραμίδες, λέγονται. 3) βοτάνη τις, Ψευδοπλούτρχ.

Κεγχροβόλος, ον (βάλλω). Ὁ κέγχρον βάλλων, ῥίπτων, σκορπίζων.

Κεγχροειδής, ές (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος, ἢ τὸ μέγεθος τοῦ κέγχρου ἔχων.

Κέγχρος, ὁ, ἡ. Κεγχρίον (κεχρί). Σπερμάτιον μελίνῃ ἐμφερές. Πλουτκ. συνῴ. ὡς περ ἔχει ἤδη ὁ Ἡσό. Ἀσπ. 398. 2) Τὸ ἐντὸς τοῦ σύκου σπέρμα, τὰ σπειρία τοῦ σύκου διὰ τὸ ὅμοια τῷ κέγχρῳ εἶναι. 3) Πᾶν κοκκοειδὲς, καὶ ἰδιαιτρ. Οἱ κόκκοι τῶν μετάλλων. 4) τὰ ωά (αὐγὰ) τῶν ὀφρίων. Ἡρόδοτ. Β'. 93. «Τῶν γὰρ ωῶν ἀπορρήγνυσι κατ' ὀλίγους τῶν κέγχρων, οἱ δὲ κέγχροι οὗτοι, ἰχθύες· ἐκδὲ τῶν περιγενομένων, καὶ μὴ καταπιεσμένων κέγχρων, οἱ τρεφέμενοι ἰχθύες γίνονται· Πρβλ. τὸ συγγενὲς κέρχνος, τὸ ὁποῖον εὕρηται παρὰ Πολυδ. ς'. 61. ὅθεν

Κεγχροφόρος, ον. (φέρω) Ὁ κέγχρον φέρων, γεννῶν.

Κεγχρώδης, ες. = κεχρειδής.

Κεγχρώματα, ων, τά. Οἱ μικροὶ λόφοι, τὰ ὑψώματα, ἢ αἱ τρύπαι ἐν τῇ περιφερείᾳ, ἢ ἐν τῷ χείλει τῆς ἀσπίδος. Εὐριπ. Φοιν, 1401. Ἰδὲ ἐν τῷ, κεχρωώματα.

Κέγχρων, ονος, ὁ. Ἀνεμός τις εἰς τὸν Φᾶσιν ποταμὸν ἐπιπνεόντων. Ἱπποκρ. Ἀέρ. Τόπ. Η'.

Κεδάζω, καὶ κεδάννυμι, Μέλ. κεδ'σω, Ποιητ. ἀντὶ σκεδάννυμι (κεάζω) Διαμερίζω, διαχωρίζω, σχίζω, διαιρῶ, ἀπ' ἀλλήλων χωρίζω, διασκορπίζω, καταξεσχίζω. Παρ' Ὁμήρ. ὅς τις ὅμως δέ μετεχρῖτ. τὸν Ἀνεστ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ ζώων, ἐξαιρ. «Ἐκέδασσε φάλαγγας» διεχώρισε, καὶ διεσκέδασε τὰς κεκλεισμένας στίχας τῆς μάχης, Ἰλιάδ. Ρ, 285. οὕτω καὶ «κεδασθείσης ὑσμίνης» ὅταν, ἢ ἀφ' οὗ διεχωρίσθη ἡ μάχη, δηλ. ὅταν ὄχι πλέον σειρὰ στρατιωτῶν μὲ σειράν, ἀλλ' ἄνηρ μὲ ἄνδρα ἐμάχοντο, Ἰλ. Ο, 328. Π, 306. σπανιώτερ. ἐπὶ ἀψύχων. διαχωρίζω, σχίζω, κατακομματιάζω «Χείμαρρος ἐκέδασσε γεφύρας» ἔρριψε κάτω τὰς γεφύρας, τὰς διεχώρισε Ἰλ. Ε, 88.

*Κεδαίω. Νεώτερ. τύπος ἀντὶ τοῦ κεδάζω.

*Κεδάννυμι. Ἰδὲ ἐν τῷ κεδάζω.

*Κεδάω. = κεδάζω. Ἀπλ. Ῥδ.

Κέδματα, ων, τά. Αἱ χρονιώτεραι ἐκ ῥεύματος διαθέσεις, ἤτοι νόσοι περὶ τὰ ἄρθρα· ῥευματισμοί, καὶ οἱ ἐκ τούτων προερχόμενοι πολυκαιρινοὶ πόνοι, καὶ μάλιστα περὶ τοὺς μηροὺς· ἢ περὶ τὰ αἰδοῖα. Ἱπποκρ. ὁ Ἀρεταῖος μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ, ἀνεύρισμα· ὅρα τὸν Ὁρανῆν εἰς τὸν Ἱπποκρ. περὶ ἀέρων, τόπων. §. 108. σελ. 340. ὅθεν

Κεδματώδης, ες. (εἶδος) Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κεδμάτων, ἢ ὅμοιος αὐτοῖς, ἢ ὁ πάσχων ἀπὸ τὰ κέδματα.

Κεδνός, νή, νόν. (πιθν. ἀπὸ τοῦ κήδομαι, κῆδος) Ἐνεργ. φροντιστικὸς, συνετὸς, φρόνιμος, στοχαστικὸς, νουνεχὴς, ἀξιόπιστος, πιστὸς, συχν. παρ' Ὁμήρ. ὅστις μεταχειρίζετ. τὴν λέξιν πάντοτε ἐπὶ τοιούτων προσπ. εἰς οὓς ἦτο ἐπιφορτισμένη ἡ πιστὴ ἐντέλεστις ἐργασίας, ἢ ὑποθέσεώς τινος, ἐπὶ ἡγεμόνων, γονέων, οἰκοδεσποινῶν, θεραπαινῶν· ἐπὶ πραγμάτ. μόνον ἐν τῇ φράσει «Κεδν' εἰδυῖα νουνεχὴς, ἔμπειρος εἰς τὸ ἐπιμελεῖσθαί τι, Ὀδυσ. 2) Παθητικ. ὁ διὰ τὸν ὁποῖον γίνεται φροντὶς καὶ ἐπιμέλεια, ὁ ἄξιος φροντίδος καὶ τιμῆς, πολύτιμος, ἀξιοσέβαστος, σεμνὸς, σεβάσμιος, κόσμιος, τίμιος· «Οἱ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν οἵτινες τῷ ἑτέρῳ οἱ σεβαστότατοι καὶ φίλτατοι, Ἰλιάδ. Ι, 586.

οὕτω καὶ »Ὃς μοι κήδιστος κεδνότατός τε, Ὀδσ. Κ, 225. Ὅλα τὰ λοιπὰ Ὁμρκ. χωρὶς ἐξηγοῦνται κάλλιον κατὰ τὴν ἐνεργητκ. σημσ. 3) Ἀπὸ τοῦ Πινδάρου εὑρηται ἡ λέξις καὶ παρὰ ποιηταῖς οὐχὶ σπανίως ἐν τῇ Παθητκ. σημσ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων· ἄξιον, ἀκριβὲς, πολύτιμον. Ὀλυμπ. Η, 105. »Κεδνὰν χάριν.« ἐντιμον, ἀξιοτίμητον δόξαν καὶ τιμήν. »Θέλουσα δρᾶν τι κεδνὸν βαρβάρους.« Εὐριπδ. Ἰφγ. Αὐλ. 371. καὶ »Κεδνοὺς λόγους.« Ἄλκ. 39. καὶ »Κεδνόν τι πράσσειν,« Τρωάδ. 678. ἀντὶ τοῦ εὐτυχὴς εἶμι· καὶ ἐπὶ ἀγγελιῶν = εὐτυχὴς, αἴσιος, ἀρεστός, Ἰήσ. 272. »Κεδνοὺς λόγους.« καλὰς, ἀγαθὰς εἰδήσεις· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Αἰσχύλ. ἐν γένει τάσσει τό, κεδνὰ, ἀπεναντίας τοῦ, κακὰ· (ὁ Buttm Lexilg 1. σ. 276. κρίνει τὸ κεδνὸς συγγν. τῷ καθαρὸς, ὡς τὸ ψεδνὸς τῷ ψαθαρός.)

Κεδρέλαιον, τό. (κέδρος, ἔλαιον) Τὸ ἐκ τῶν κέδρων σταλάζον ἔλαιον, κατράμι, πίσσα ῥευστή.

Κεδρελάτη, ἡ. (ἐλάτη) Ἡ μεγάλη κέδρος. Πλίν. ΚΔ'. 5.

Κεδρία, ἡ. Τὸ ἐκ τῶν κέδρων ξύλον, καὶ τὸ ἐκ τούτων ἔλαιον (ῥητίνη, πίσσα.)

*Κεδρίνεος, α, ον. = κέδρινος.

*Κέδριον, τό. = κεδρέλαιον.

Κεδρὶς, ίδος, ἡ. Ὁ καρπὸς τῆς κέδρου, κεδρόκοκκον. Ἀριστφ. Θσμφρ. 486.

Κεδρίτης, ου, ὁ. »οἶνος.« Ὁ ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς κέδρου κατεσκευασμένος, εἴς ὃν ἐτέθη μέσα κέδρος.

Κεδρόμηλον, τό. Διοσκορ. προοίμ. Α'. Θηριακ. ὅπου πρέπει νὰ λέγῃ, κιτρόμηλον.

*Κέδρον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς κέδρου.

Κέδροπα. Ἰδὲ ἐν τῷ, χέδροψ.

Κέδρος, ἡ. Τὸ γνωστὸν δένδρον κέδρος, Διοσκρ. καὶ Θεόφρ. τὸ τοῦ Διν. Pinus cedrus. Τούτου τοῦ δένδρου τὸ εὐῶδες ξύλον ἐκαίετο ὡς θυμίαμα καὶ κάπνισμα, Ὀδσ. Ε, 69. πρβλ. θύον. 2) Ἓν εἶδος ἀρκεύθου, οὗ τινος ὁ καρπὸς, ἀρκευθὶς λέγεται Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 12. Διοσκορίδ. Α'. 105. Juniperus oxycedrus Λιν. 3) Πᾶν ὅ,τι ἐκ τοῦ ξύλου τῶν δύο τούτων φυτῶν γίνεται, καλεῖται κέδρος· ὡς, λάρναξ. παρὰ Θεοκρ. Ζ'. 80. καὶ ἐντεῦθεν, κέδροι, παρ' Εὐριπ. Ἄλκ. 366. οἱ σοροὶ, (συντοῦκια διὰ τὰ νεκρὰ σώματα) »Κέδρινοι δόμοι« αὐτόθ. 158. ξύλινα κιβώτια.

Κεδροχερής, ές. Ἰδὲ καίνισμα.

Κεδρόω, ῶ. Χρίω, ἀλείφω, βαλσαμόω μὲ τὸ ἔλαιον τῆς κέδρου. Διόδ. Σικελ.

Κεδρῶν, ῶνος, ὁ. Τόπος περιέχων κέδρους, ὅασος ἐκ κέδρων.

Κέδρωστις, εως, ἡ. = λευκάμπελος. Διοσκρ. Δ'. 184.

Κεδρωτός, τή, τόν. (κεδρόω) Ὁ ἀλειμμένος μὲ τὸ ἔλαιον τοῦ κέδρου. 2) Ὁ ἐκ κέδρου κατεσκευασμένος. Εὐριπ. Ὀρέστ. 1511.

*Κέεσθαι, κέεται, Ἰωνικ. ἀντὶ κεῖσθαι, κεῖται, ἐκ τοῦ κείμαι.

*Κεάμενος, Ἐπικ. Μετοχ. Μέσ. Ἀόρ. 1. τοῦ ῥημτ. καίω, ἀντὶ καυσόμενος, Ὀδσ. καὶ

Κείαντες, Ἐπικ. Ἀόρ. Α'. = καύσαντες. Ὀδσ.

Κείαται, κείατο, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. 3. πλθντκ. ἀντὶ κέαται, κέατο, τ. ε. κεῖται, ἔκειντο, Ὁμ.

Κεῖθεν. Ἐπίρ. Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ, ἐκεῖθεν. Ὁμηρος.

Κεῖθι. Ἐπίρ. Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ, ἐκεῖθι, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον. Ὁμηρ. 2) = κεῖσε, πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἡσιόδ. ἔργ. 39. Isc. AP. σ 49.

Κείμαι, κεῖται, κεῖται. Ἰωνικ. κέεται, Ἡρόδ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ νεώτεροι καὶ κέαται ἔχουσι. 3. πλθντκ. κεῖντο, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ὁμηρ. καὶ οἱ Ἴωνες κείατο καὶ κέατο ἔχουσι, ἐξ ὧν τὸ τελευταῖον μόνον παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς νεωτέρ. Ἰωσιν εὑρίσκεται, ἀλλὰ καὶ τὸ κέονται ἔχει ὁ Ὁμηρ. ὡσαύτως εὕρηται καὶ 3. πλθντκ. τοῦ Παρτκ. ἐκείμην, ἔκειντο, Ὁμηρκ. καὶ Ἰωνικ. κείατο καὶ κέατο, ἀλλὰ καὶ κέσκετο, Ὀδυσ. Φ, 41. Ἀπαρμφτ. Ἐνεστ. κεῖσθαι, Ἰωνικ. κέεσθαι, Ἱπποκρ. Μετχ. κείμενος. Ὑποτκτκ. κέωμαι, κέῃ, ὡς 3. ἐνικ. ὁ μὲν Βόλφιος ἐν Ἰλιάδ. Τ, 32. καὶ Ὀδσ. Β, 102. κῆται ἔγραψε, ὁ δὲ Βουτμάνος ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ Γραμματικ. σ. 567. ἐγείρει μᾶλλον τὸν παλαιὸν Ὑποτακτκ. τύπον κεῖται, Εὐκτκ. κοίμην, Προστκ. κεῖσο, κείσθω, κ. τ. λ. Ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ κεῖται οἱ Ἑλληνοποιοὶ μετεχειρίζοντο καὶ τὸ κεῖται, φαίνεται ἐκ τοῦ Ὁμηρκ. ὕμνου εἰς Ἑρμῆν, στίχ. 254. Μ. κείτομαι — ἐφατικὸν κείω, ὅπερ ἰδέ.

Κείτομαι, κατάκειμαι, ἐπὶ τε ζώων καὶ ἀνθρώπων, πρὸς τούτοις δὲ καὶ ἐπὶ παντοφόρου. Εἶμαι πλαγιασμένος κατὰ γῆς, ὅθεν καθόλου, εὑρίσκομαι εἰς τόπον τινα, ἀλλὰ πάντοτε ὑπεμφαινομένης διαρκείας τινός· καὶ οὕτως ἰδιατρ. σημαίνει 1) Κείτομαι κοιμώμενος, κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι, Ἰλιάδ. Ξ, 340. »Ἐνθ' ἔμεν κείοντες κοιμηθησόμενοι, δηλ. ἐν συχνῇ χρήσει, ἀπὸ Ὁμήρ. 2) Κείτομαι ἀργὸς, καὶ ἀκίνητος, ἀναπαύομαι, εἶμαι ἀκίνητος, ἀργὸς, καὶ ἀπράγμων, Ἰλιάδ. Ι, 556. Β, 688. Η, 230. Σ, 121, 178. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἡσυχάζω, κάθημαι ν' ἀξιοπρεπῶς. 3) Κείτομαι ἀδύνατος καὶ ἀπρακτὴς διὰ τὸ γῆρας, ἢ ἀποσταμένος, ἀῤῥωστος, πληγωμένος, ἢ λυποθυμημένος, Ἰλιάδ. Β, 721. Θ, 537. Λ, 659. Ο, 240. Σ, 485. Ὀδσ. Ε, 457. 4) Κείτομαι νεκρὸς, ὡς λείψανον δηλ. καὶ νεκρὸν σῶμα, ὡς τὸ Λκτν. jacoro, συχνάκις παρ' Ὁμρ. 5) εὑρίσκομαι εἰς δυστυχίαν, καὶ μάλιστα διαρκῆ καὶ πολυχρόνιον, Ὀδσ. Α, 46. Φ, 88. Σφκλ. Φιλκτ. 183. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ καὶ ἐπὶ πόλεων, αἵτινες κατεδαφίσθησαν καὶ ἠφανίσθησαν, ἀντιθτ. τῷ ἵσταμαι, Jac. Αἰσχλ. σ. 561. 6) Κείτομαι ἠμελημένος, ἀπερίμμενος, καταφρονημένος, Ἰλιάδ. Ε, 685, 848. Σ, 338. Ὀδσ. Ρ, 296. Τ, 130. ὅθεν 7) Ἰδιατρ. ἐπὶ νεκρῶν, μένω ἄθαπτος, καὶ ἀνεκτάφιστος, Ἰλιάδ. Τ, 82. ἐνίοτε δὲ καὶ προσκειμένου τοῦ ἄθαπτος καὶ ἀκηδής. 8) Ἐπὶ τόπων, χωρίων, νήσων καὶ πόλεων, Ὀδσ. Η, 244. »Ὠγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖται« καὶ Ι, 25. Κ, 196. Ν, 235. ἀλλὰ καὶ ἐν περιφράσει »ἐν τῇ γῇ κείμενα ἐστὶ τὰ Σοῦσα« ἀντὶ τοῦ κεῖται, Ἡρόδ. 6, 49. 9) Ἐπὶ πραγμάτων, εὑρίσκομαι, εἶμαι, ἢ κατέχω τόπον τινα, »Δίφρος, θρῆνυς κεῖται« Ὀδσ. Ρ, 331, 410. »Εὐνὴ« Ὀδσ. Π, 35. πρβλ. Θ, 277 οἶκος, Ὀδσ. Ω, 358. καὶ ἀντὶ τοῦ διὰ πάντα εὑρίσκεσθαι εἰς τόπον τινά, ὡς »κέσκετο μνῆμα« Ὀδσ. Φ, 41. ἔνθα ὁ τύπος κέσκετο αὐξάνει τὴν ἔννοιαν τῆς διαρκείας. Καθόλου ἀντὶ τοῦ, εἶμαι βαλμένος, θεμένος, στέκομαι, καὶ ἐπὶ τῆς εἰς τὸν τοῖχον κρεμασμένης λύρας, Ὀδσ. Θ, 255. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ κριοῦ κρεμαμένου Ὀδυσσέως, Ὀδσ. Ι, 434. ἐν τῷ Ὀδσ. τίθεται ἡ λέξις συχνότατα ἐπὶ πραγμάτων· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων »πένθος ἐνὶ φρεσὶ κεῖται, λύπη κατέχει τὴν ψυχήν, Ὀδσ. Ω, 423. ἐν συχνῇ παρ' Ὁμρ. χρήσει ἐστὶν ἡ ἐκφρασις »Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, κρέμαται ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, στέκεται εἰς τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ. Παρὰ τοῖς ὕστερον »Ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόματι, θέλω εἶμαι εἰς τὸ στόμα τῶν Ἑλλήνων, δηλ. πολὺν καιρὸν, διηνεκῶς, Αἰσχλ. 10) Ἐπὶ ἕξεων καὶ περιουσίας, ἐπὶ ὑποστατικῶν καὶ κτημάτων, εἶναι ἐναποτεθειμένα, φυλαγμένα, καὶ προβλεμμένα, συχνάκις παρ' Ὁμρ. καὶ μάλιστα »Κτήματα, κειμήλια κεῖται ἐν δόμοισι«, σπανιώτερον ἐπὶ τῶν μὴ κινητῶν κτημάτων· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ καὶ ἐπὶ ἀφιερωμάτων, τὰ ὁποῖα ἐτίθεντο, ἢ ἐκρεμῶντο εἰς τοὺς ναοὺς »Ἀνάθημα κεῖται θεῶν« κ. τ. τ. 11) Εἶμαι διωρισμένος, διατεταγμένος, ἀποφασισμένος, ὡς, »Κεῖται ἀεθλοῦν« ἐδιωρίσθη, ἐξετέθη τὸ βραβεῖον, Ἰλιάδ. Ψ, 273. ὕστερον δὲ ἰδιατρ. »Κεῖται νόμος« ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει νόμος, Ἀριστφ. Βατρχ. 761. καὶ, »Κεῖται ὄνομα«, τὸ ὄνομα διωρίσθη, ἐτέθη, ἐδόθη, καὶ μένει, Valck. Ἡρόδ. 7, 200. ἀλλὰ καὶ μόνον τὸ κεῖσθαι, χωρὶς τοῦ, ὄνομα, Πλάτ. Κρατύλ. σ. 392. D. 12) Κατακαύω, ξεκαύτω, ὀλιγοστεύω, καταπραύνομαι, χάνω τὴν ἐξύπνοτα, καὶ σφοδρότητά μου, Σοφ. Οἰδ. Κ, 510. 13) »Κείμαι ἐν τινι«, Ἀφίνομαι, ἀφιερώνομαι, ἐπιστηρίζομαι εἴς τινα, δηλ. ἔχω εἰς αὐτὸν ὅλην μου τὴν ἐλπίδα, ἀλλ' ἐν τῷ οὐδετρ. γένει »Κεῖται ἔν τινι (πράγματι)« ἀντὶ τοῦ, κρέμαται ἀπὸ αὐτό. Schaef. Διονσ. περὶ Συνθ. σ. 3, 29 — Ὁ Ὁμηρ. μεταχειρ. μετὰ τὸ κείμαι ἐξκιρτ. τὰς προθσ. ἐν, ἐπὶ, παρὰ, πρὸς, ὑπό τινι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τινος· σπανίως κεῖμαι τόπον χωρὶς πρόθσ. Σοφ. Φιλκτ. 145. Παρὰ τοῖς Νεωτρ. εὕρηται καὶ »Κείμαι εἴς τινα« Εὐριπ. Ἰφγ. Ταυρ. 605. Ἀγαθ. ἐπιγρ. 51, 6. Ἐπιγρμ. ἀδέσπ. 677, 3.

Κειμηλιάρχης, ου, ὁ. (κειμήλιον, ἄρχω) Ὁ ἐπιστάτης τῶν κειμηλίων, ὁ θησαυροφύλαξ. ὅθεν

Κειμηλιάρχιον, τό. Συλλογὴ, ἢ ἀποθήκη τῶν κειμηλίων, τόπος ἔνθα φυλάττονται τὰ κειμήλια. ἐκ τοῦ

*Κειμηλίαρχος, ὁ. = κειμηλιάρχης.

Κειμήλιον, τό. (κείμαι, σημασ. 9) Πᾶν σπάνιον, καὶ πολύτιμον σῶμα, πρᾶγμα, ἢ δῶρον, τὸ ὁποῖον τινὰς φροντιστικῶς καὶ ἐπιμελῶς φυλάττει, καὶ ἀποταμευμένον καὶ ἀποκείμενον ὡς θησαυρόν, ἢ πρὸς ἐνθύμησιν κρατεῖ, Ὁμρ. ὅς τις ἐννοεῖ διὰ ταύτης τῆς λέξεως ἐξκιρτ. πολυτίμους ἐκ μετάλλου ἐργασίας, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Ζ, 47. Ι, 330. Ψ, 818. Ὀδσ. Δ, 613. Ἀντίθτ. τῶν κινητῶν κτημάτων, τῶν ποιμνίων, »Πρόβασιν« Ὀδυσ. Β, 75. πρβλ. Δ, 600. »Δῶρον ὅσοι κειμήλιον ἔσται«, τὸ ὁποῖον θέλει σοὶ μένει διὰ παντὸς πολύτιμον κτῆμα, καὶ πολλοῦ ἄξιον ἐνθύμημα, Ὀδυσ. Α, 311. οὕτω καὶ Εὐριπδ. Ῥησ. 656. »Μέγιστον ἐν βίῳ κειμήλιον κρίνας σεαυτὸν καὶ ἀλλαχοῦ· Ἐπὶ ἀκινήτων κτημάτων, ἀγρῶν, καὶ λοιπῶν γηπέδων φαίνεται, ὅτι δὲν ὑπῆρξε πώποτε εἰς χρῆσιν. Ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτερον τοῦ

Κειμήλιος, ον. (κείμαι, σημσ 9.) Πᾶν ὅ,τι κεῖται, καὶ ὡς πολύτιμον πρᾶγμα φυλάττεται, καὶ τιμᾶται. Πλάτ. Νομ. Β'. ὅθεν

Κειμηλιόω, ῶ. Φυλάττω, ἐναποταμεύω τι ὡς σπάνιον, καὶ πολύτιμον. Νικήτ. Χρον. Γ'. 8. ὅθεν

Κειμηλίωσις, ἡ. Ἡ ἐναποταμίευσις καὶ φύλαξις τῶν κειμηλίων.

Κείνη, ἀντὶ, ἐκείνη. (ἐκεῖ) Κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον, ἢ τὸν δρόμον, Ὀδσ. Ν, 111.

Κεῖνος, κείνη, κεῖνο. Ποιητκ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ, ἐκεῖνος, παρ' Ὁμρ. ὁ συχνότερος τύπος εἶναι ὁ, κείνη, ὅπερ ἰδέ. Ἐνίοτε εὕρηται τὸ κεῖνος καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. ποιητ. ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Λογογρ. Σοφ. Αἴ. 219. Elmsl. Εὐρ. Μηδ. 88. Lobeck Φρύνιχ. σ. 7. Ast. Πλάτ. Νομ. σ. 22. Bornem. Ξενοφ. Συμπσ. 4, 12. 2) Οἱ δὲ Κρῆτες ἔλεγον οὕτω τὸν ἐρωμένον, τὸν ἀγαπητικόν.

Κενὸς, ἡ, ὸν. Ἰωνικ. καὶ Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, κενὸς. Ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμρ. Ἰλιάδ. Δ, 181. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡροδ. ἰδὲ Wess. ἐν Βιβλ. 7, 131. ὅθεν

*Κενόω, Ἰωνικ. ἀντὶ, κενόω, ἀδειάζω, ποιῶ ἄδειον.

*Κείνως, Ἐπίρ. Ἰωνικ. ἀντὶ, ἐκείνως, Κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον, Ἡρόδ. Α, 120

Κεῖπος, ὁ. Εἶδος πίτυκος. Ἰδὲ καὶ κῆπος.

*Κείρα, ἡ κεῖρα, ἡ. = ἡλικία, παρὰ τοῖς μεταγενεστερ. λέξις σχηματισθεῖσα ἴσως ἀπὸ τὸ καιρός.

Κειρία, ἡ. Ταινία, δεσμός, δέμα, φασκιά, δι' ἧς περιδέουσι τὰ βρέφη, ἢ ἄλλως σπάργανον καλουμένη. 2) Σχοινίον τι, ὃ οὐ δεουσι (δεσμοῦσι) τὰς σανίδας τῶν κρεβατίων κ.τ.τ. Ἀριστφ. Ὄρν. 816. Ἰδὲ Ἐνηρία. Τινὲς λέγουσιν ἔτι καὶ γράφουσι, κειρία, παράγοντες τοῦτο ἐκ τοῦ, κεῖρος, ὁ' χειρουργ. Παλ. σελ. 157.

Κείρκε, ἐος, ἡ. Εἶδος ὀρνέου χερταίου, καὶ θαλαττίου. Circe.

Κειρύλος, ὁ. Παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 310. κωμικὴ παραμόρφωσις τοῦ, κηρύλος, ἀποτεινομένου φηλ. τοῦ κωμικοῦ πρὸς τὴν λέξιν κείρω.

Κείρω, Μέλ. κερῶ, Αἰολ. καὶ Ἐπικ. κέρσω, Ἀόρ. ἔκερσα, Παθητ. Παρκμ. κέκαρμαι, Παθτ. Ἀόρ. ἐκάρην, κυρίως μὲν, Ἀφαιρῶ, λαμβάνω, πίρνω μέρος ἀπό τινος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀποκόπτω, κουρεύω. «Σοί τε κόμην κερεεῖν.» Ἰλιάδ. Ψ, 146. καὶ Μέσ. αὐτόθ. στίχ. 46. καὶ Ὀδύσ. Δ, 198. Ω, 46. «Κείρασθαί τε κόμην.» καὶ «Κείροντά τε χαίτας.» Ἡρόδ. Γ, 127. ἐκούρευον, ἔκοπτον τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, τὸ ἐπαίσιον ἔκαμνον εἰκαιρον πένθους καὶ δυστυχίας, καθὼς καὶ ὁ ἴδιος Ὅμηρος ἐν Ὀδύσ. Δ, 197. εἰπὼν «Τοῦτό νυ καὶ γέρας οἷον ἐέζωσεν βροτοῖσι, κείρασθαί τε κόμην, βολέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. ἀλλὰ καὶ ἀνεν πτωτικοῦ κείρομαι = κουρεύομαι, μόνος μου, ἢ καὶ ὑπὸ τοῦ κουρέως, Ἰλ. Ψ, 136 παρὰ δὲ Ἡρόδ. Δ, 34. «Κείρασθαί τινι.» ἀντὶ τοῦ, εἰς τιμὴν τινος. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ξυραφίζω, καὶ ἐντεῦθεν μεταφορικ. «Ἡμετέρας βουλαὶς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν.» ἀντὶ τοῦ, ἐκτήσατο. 2) Κόπτω, θερίζω, τρυγῶ, κλαδεύω, ἀποτέμνω, κατακόπτω. «Δοῦρ' ἐλάτης κείραντες.» Ἰλ. Ω, 450. περικόψαντες, σχίσαντες, καὶ μεταφορικ. = ματαιόω, μηδενίζω, ἐξουθενῶ, ὡς «Μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει.» Ἰλ. Ο, 467. Π, 120. ἀποκόπτει καὶ ἐμποδίζει. 3) Διὰ τῶν ὀδόντων ἀποκόπτω, ὀμφαιρῶ, βόσκω, κατατρώγω. Ἰλ. Λ, 559. «Κείροντες βαθὺ λήιον.» τοῖς ὀδοῦσι κόπτοντες, ἀπλήστως ἐπίοντες· ἀλλὰ καὶ «Δημὸν κείρ.» Φ, 204. καὶ ἐντεῦθεν ἐν Ὀδύσ. Λ, 577 «Οὐ γὰρ δέμας πεπρημένω ἦπαρ ἔκειρον.» διὰ τῶν βαμμῶν κατεσχίζον, καὶ κατέτρωγον τὸ ἧπαρ. Ἰδὲ ὑποκείρω, ὅθεν μετφρκ. 4) Ἁρπάζω, λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ, ἀγανίζω, ἐπὶ πόλεων καὶ χωρίων, Ἡρόδ. 8, 65. «Οὐδ' ὅρα τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὄντες κερουσι.» οὕτω καὶ τὸ «Τὴν τροφὸν τε καὶ μητέρα κείρειν.» καὶ «Κτήματα κείρειν.» Ὅμηρ. Ὀδύσ. Β, 312. Χ, 369 καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ, κτήματα, Ὀδύσ. Α, 378. Β, 143. οὕτω καὶ τὸ, «Κατακείρετε οἶκον.» καὶ Ἡρόδ. 8, 32. «Πάντα ἐπάγλεγον καὶ ἔκειρον.» ἔπου ὁ Ξενο. «Κόπτειν καὶ κάειν.» λέγει. Ἰδὲ ἐν τῷ, καρφόω. 5) Ἔτι δὲ καθόλου = σμικρύνω, ἐλαττώνω, π. χ. «Δόξαν τινος.» ἀμαυρώσειν, σμικρύνειν, ἐλαττώσειν τὴν δόξαν τινος, Αἰσχυλ. 6) Ἀσυνήθης εἶναι ἡ ἔκφρασις «Κείρειν οἶνον» = φονεύειν, Σοφοκλ. Αἰ. 55. 7) Εὕρηται δὲ καὶ «Οὖρος κείρειν.» ἀποκόπτω, κόπτω ὅλον τὸ ὄμβρος τοῦ βουνοῦ, καὶ οὕτω τὸ κόμνω φαλακρίζω, καὶ φαίνεται τὸ ἔδαφος ἐλεύθερον, Ἡροδ. 7, 131. ἐὰν δὲν θέλῃ τις νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι ἔκοπτον καὶ τοὺς βράχους τοῦ ὄρους θέλοντες νὰ κάμωσι δρόμον — Ὁ Ὅμηρ. μεταχρζ. τὸν Μ. τοῦ Ἀπαρεμφ. κερέειν, Ἐνεργτκ. Ἀόρ. ἔκερσα, καὶ Μέσ. Ἀόρ. κεράσσαι. Κατὰ τὸν Φρύχ. τὸ μὲν κείρασθαι ἦτο συνήθως ἐν χρήσει ἐπὶ ἀνθρώπων, τὸ δὲ καρῆναι ἐπὶ προβάτων, ἔτι δὲ καί, ὡς αὐτὸς λέγει, ἐπὶ ἀτίμου κουρᾶς, ἔνθα ἰδὲ τὸν Lobeck (συγγενὲς τοῦ κείρω εἶναι τὸ ξύρω. Buttm. Lexil. 2. σ. 264. ἔτι δὲ καὶ τὸ κορέω, κόρος, καὶ κορέννυμι.)

*Κεῖς, συναλφ. ἀντὶ καὶ εἰς, παρὰ τοῖς Τραγικ. παρβλ. κάς.

Κεῖσε. Ἐπίρ. Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἐκεῖσε, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, Ὅμηρ. παρ' ᾧ δὲν εὑρίσκεται τὸ ἐκεῖσε. Παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 1224. καὶ Β'. 718. κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἐκεῖ.

Κεισεῦμαι, Δωρικ. ἀντὶ, κεισοῦμαι = κείσομαι, ἐκ τοῦ κεῖμαι.

*Κεισός, Λακωνικ. ἀντὶ κιστὸς, ὡς κεῖσα, ἀντὶ κίστα.

*Κειτοὐκείτος, ὁ. Τωθαστικὸν ἐπωνύμιον τοῦ Γραμτκ. Οὐλπιανοῦ, ἐπειδὴ εἰς πᾶσαν λέξιν ἠρώτα. «Κεῖται ἢ οὐ κεῖται;» ὅηλ. εὑρίσκεται γραμμένον, ἢ ὄχι· Ἀθην.

Κείω, Ἐπικ. ἀφτικ. τοῦ κεῖμαι. Θέλω, ἐπιθυμῶ νὰ κεῖτωμαι, νὰ πλαγιάσω, νὰ κοιμηθῶ, Ὅμηρ. συχντ. ὡς μετοχ. «Βῆ κείων ἐν δόμῳ καὶ τὸ, κακκείων. Ἰλιάδ. Α, 606. Ψ, 58. «Οἱ μὲν κατακείοντες ἔβαν.» ἐπορεύθησαν κατακοιμηθησόμενοι. Παρ' Ὅμηρ. ἔτι ὁ Ἐνεστ. ἔχει σημασ. Μέλ. κεῖσω καὶ ἐν τῷ, εἶμι. Ἀραρ. 1000. «Ἦχί τε κείουσιν.» ὅπου αὐτοὶ κοιμῶνται. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ συνουσίας, Ὀδύσ. Θ, 315. Ἰδὲ κέομαι.

Κείω, καὶ κατακείω, Ποιητκ. ἀντὶ τοῦ, καίω, καὶ, κατακαίω, ἀμφβ.

Κείω, = κεκίζω, σχίζω, Ὀδύσ. Ξ, 425. ἀλλοῦ δὲν εὑρίσκεται.

Κεκαδήσομαι, Ἐπικ, Μλ. τοῦ κηδόμαι, ὅθεν «Κεκαδησόμεθα» Ἰλ. Θ, 352.

*Κεκαδήσω, Ἐπικ. Μέλ. τοῦ κήδω, μὲ μεταβτκ. σημασ. Ὀδύσ. Φ, 153, 170.

Κεκαδμένος, Δωρικ. ἀντὶ, κεκασμένος Ἰδὲ κάζω.

Κεκαδοντο. Ἐπικ. 3. πληθντκ. Ἀόρ. τοῦ ῥήμ. χάζομαι, Ἰλ. Ο, 574.

*Κεκαδών, Ἐπικ. Μετχ. Ἀορ. χρόνου τοῦ ῥήμτ. κηδω, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ χάζομαι Ἰλιάδ. Δ, 334.

Κεκαμω, κεκάμωσι, Ἐπικ. ἀναδιπλασιασμ. τοῦ Ὑποστακτκ. Ἀορ. 2. τοῦ ῥήμ. κάμνω Ἰλιάδ. Α, 168. Η. 5.

*Κεκανονισμένως. Ἐπίρ. ἐκ τοῦ κανονίζω.

*Κεκαρμένος. Μετχ. Παθτκ. Παρκμ. τοῦ ῥήμ. κείρω.

*Κέκασμαι, Ἀπαρεμφ. κεκάσθαι, Μετοχ. κεκασμένος, Παρκμ. τοῦ καίομαι, Ὅμηρ.

Κεκαυτηριασμένος, Μετοχ. Ὁ μὴ ὑγιᾶ τὴν συνείδησιν ἔχων. ἐκ τοῦ, καυτηριάζω.

Κεκαφηώς, Μετοχ. Παρκμ. ἐξ ἀχρήστου πρωτοτύπου καφέω, συγγενὲς τῷ κάπτω καὶ καπύω, = πνευστιῶ, ἀσθμαίνω, μόνον ἐν τῇ φράσει· «Ζώγρει κεκαφηότα θυμόν.» καὶ, «Δαμάσσ' κεκαφηότα θυμόν.» τὴν πνευστιῶσαν καὶ ζωτικὸν ἐπιθυμοῦσαν ἀέρα, μόλις ἀναπνέουσαν, τῷ θανάτῳ πλησιάζουσαν, καὶ τὰς τελευταίας αὐτῆς δυνάμεις καταβάλλουσαν ψυχὴν, Ἰλιάδ. Ε, 698. καὶ Ὀδύσ. Ε, 468. Ἰδὲ κάπνος, καὶ, κάπος.

Κεκεύθει, 3. ἐνικ. πρόσπ. τοῦ Ἐνεργτκ. Ὑπερσυντλ. τοῦ κεύθω. Σιμωνίδ. 102. ἢ Ἀνάλεκ. Α'. 145.

Κεκινδυνευμένως, Ἐπίρ. Μὲ κίνδυνον, μὲ ῥιψοκίνδυνον τρόπον, ἐκ τῆς Παθητκ. Μετοχ. τοῦ, κινδυνεύω.

Κεκινέαται, Ἰωνικ. ἀντὶ, κεκίνηνται.

Κέκλαμμαι, ἀντὶ τοῦ, κέκλεμμαι, ἐκ τοῦ, κλέπτω.

Κεκλασμένως, Ἐπίρ. Συντετριμμένως, τσακισμένα, ἐκ τῆς Παθητκ. Μετοχ. τοῦ Παρακ. τοῦ ῥήμ. κλάω.

*Κέκλετο. Ἐπικ. 3. ἐνικ. τοῦ Ἀορ. τοῦ ῥήμ. κέλομαι. Ὅμηρ.

Κεκλήαται, Ἰωνικ. ἀντὶ, κέκληνται. καὶ

*Κεκλήατο, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. 3. πληθντκ. τοῦ Παθητκ. Ὑπερσυντλ. τοῦ ῥήμ. καλέω, ἀντὶ, ἐκέκληντο, Ἰλιάδ. Η, 185.

*Κεκληγα, Μετχ. κεκληγώς, β'. Παρακμ. τοῦ ῥήμ. κλάζω, Ὅμηρ. ὅς τις μεταχρζ. πρὸς τούτοις καὶ ἄλλην μετοχ. τὴν κεκληγοντες ὡς ἀπὸ Ἐνεστ. κεκλήγω.

Κέκληκα, ἀντὶ, κεκάληκα, ἰδὲ καλέω.

*Κέκλημαι, Ἀπαρεμφ. κεκλῆσθαι, Μετχ. κεκλημένος, Παθτκ. Μετχ. τοῦ ῥήμ. καλέω, Ὅμρ.

Κεκλίμται, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ, κέκλινται, ἐκ τοῦ, κλίνω.

*Κέκλιτο, Ἐπικ. 3. ἐνικ. τοῦ Παθτκ. Ὑπερσυντ. τοῦ ῥήμτ. κλίνω, Ὅμρ.

*Κεκλομένος, Ἐπικ. καὶ καθέλου ποιητικ. Ἀορ. Μετχ. τοῦ ῥήματος κέκλομαι παρ' Ὅμρ. Ἔχει δὲ διπλῆν σημασ. μετὰ Δοτκ. = κελεύω, παροξύνω, ἐγκαρδίνω, παρακινῶ. «Κεκλόμενοι ἀλλήλοισιν.» Ἰλιάδ. Θ. κ.τ.τ. μετὰ Αἰτιατκ. δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ, καλέω, καλῶ, ὀνομάζω· «Κέκλετο Ἥφαιστον.» Ἰλιάδ. Σ, 391. καὶ Ὕμν. Ὅμηρ. Δημτρ. 21. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Ἐπεκέκλετο Ἐρινύας.» Ἰλ. Ι, 454. ἀντὶ τοῦ, ἐπικαλοῦμαι. «Ἐπικεκλομένα οἶον πόρτιν.» Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 41. καὶ Σοφκλ. Οἰδ. Τ, 159. καὶ, «Κέκλετο αὐτὸν ἐπώνυμον ἔρυκος.» Πίνδ. Ἴσθμ. στ'. 77. ὠνόμαζεν αὐτὸν κατὰ τὸ ὄνομα ὄρνιθός τινός. (τοῦ Ἐνεστ. κέκλομαι, καὶ κέκλω, ἢ κεκλέω, ἐὰν γνωρίζει ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα.

*Κέκλυθι, κέκλυτε, Ποιητκ. ἀντὶ, κλῦθι, κλῦτε, Ὅμηρ. ἰδὲ κλύω.

Κεκμακώς, Δωρικ. ἀντὶ, κεκμηκώς. ὅθεν

*Κέκμηκα, α'. Ἐνεργτ. Παρκμ. τοῦ ῥήμ. κάμνω, Ἰλιάδ. ὅθεν

Κεκμηκότως, Μὲ κόπον, ἐπιπόνως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ Παρκμ. τῆς Παθτκ. Μετχ. τοῦ, κάμνω.

*Κεκμηώς, ότος, καὶ ῶτος. Ἐπικ. Μετοχ. τοῦ Ἐνεργτ. Παρκμ. τοῦ ῥήμτ. κάμνω, ἀντὶ, κεκμηκώς. Ὅμηρ.

Κεκοινωνημένοι. Κοινὴν ἔχοντες τὴν οὐσίαν.

Κεκολασμένως, Μὲ κολασμένον, ἤτοι τιμωρητικὸν τρόπον, χαληνωμένα, μετριασμένα, ἐπίρ. ἐκ τοῦ Παρακμ. τῆς Παθτκ. Μετχ. τοῦ, κολάζω.

Κέκονα, κέκονε, Πακμ. τοῦ, κένω, ὅπερ = Κτένω, κτείνω.

*Κεκονιμένος, Μετχ. Παθτκ. Παρκμ. τοῦ ῥήμ. κονίω, κεκόνιτο, 3. ἐνικ. τοῦ Ὑπερσυντλ. Ἰλιάδ.

*Κεκοπώς, Μετοχ. Ἐνεργτκ. Παρακμ. τοῦ ῥήμ. κόπτω, Ὅμηρ.

*Κεκόρημαι, Ὁριστκ. καὶ κεκορημένος, Μετχ. Παθητκ. Παρακμ. Ἰωνικ. τοῦ ῥήμ. κορέννυμι, Ὅμηρος.

*Κεκορηώς, ότος, Ἐπίρ. καὶ Ἰωνικ. Μετοχ. Ἐνεργτκ. Παρακμ. τοῦ κορέννυμι, ὅθεν ὁ ἐπικὸς κεκορήοτε, ἐν Ὀδύσ. Σ, 372.

Κεκορυθμένος, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. Μετχ. Παθητκ. τοῦ κορύσσω, ἀντὶ, κεκορυσμένος Ὅμρ.

Κεκοτώς, ότος, Ἐπικ. Μετχ. τοῦ Ἐνεργ. Παρακμ. τοῦ ῥήμ. κοτέω. Ὅμηρ.

Κεκράαντο, καὶ, κεκράαντο. Ἐπικ. 5. πληθ. τοῦ Παθτκ. Παρκμ. καὶ Ὑπερσυντλ. τοῦ ῥήμτ. κραίω. Ὀδύσ.

Κέκραγα, Μέσ. Παρακμ. τοῦ, κράζω, ἀφ' οὗ τὸ, κεκράγω, ὅθεν.

Κέκραγμα, τό. Ἀριστοφ. Εἰρ. 685. καὶ

Κεκραγμός, ὁ. Εὐρίπ. Ἰφ. Αὐλ. 1357. Βοή, μεγάλαι φωναί, φώναγμα, κραυγή.

Κεκράγω, (κράζω, κέκραγα). Φωνάζω, κράζω.

Κέκρακα, Ἀττκ. Παρακμ. ἀντὶ, κεκέρακα, ἐκ τοῦ, κεράω, κεράννυμι.

Κεκράκτης, ου, ὁ. (κράζω) Ὅς τις κράζει, φωνάζει, κράχτης, ἡ ὁ ποιῶν ταραχήν, ὁ θορυβῶν, φωνακᾶς. Ἀριστοφ.

Κεκραμένως, Μεμιγμένως, ἀνακατωμένως, μετριασμένως. Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Παρκμ. τῆς Παθτ. Μετχ. τοῦ, κεράννυμι.

*Κέκραξ, ὁ. = κεκράκτης, Δρακ. σ. 51.

Κεκραξεδάμας, αντος, ὁ. (κράζω, δαμάω) Κωμική τις σύνθετις παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 596. ὡς καὶ τὸ τοξοδάμας. = κεκράκτης. Ὁ πάντας διὰ τῶν κραυγῶν του δαμάζων, ἐπίθετ. τοῦ, Κλέωνος.

*Κεκράξομαι, συνήθ. Μέλ. τοῦ κράζω.

Κέκραχθι, = κράξον, φώναξαι. Ἀττικ. παρὰ Ἀριστοφάνους.

Κέκρηγα, ὅθεν, κεκρηγότα, Ἰωνικ. ἀντὶ, κεκραγότα. Ἡσύχ.

Κέκρηται, κέκρητο, ἀντὶ, κεκέρασται, ἐκεκέρατο. Ἰωνικ. ἐκ τοῦ, κεράω, κεράννυμι

Κέκριγα, ὅθεν, κεκριγώς, β'. Παρακ. τοῦ κρίζω.

*Κεκριμένος, Μτχ. τοῦ πθτκ. πρκμ. τοῦ ῥήμτ. κρίνω, Ὅμρ. ὅθεν

Κεκριμένως, Ἐπίῤ. Μὲ διακριτικὸν τρόπον· κεχωρισμένως, μὲ διάκριτιν, δηλ. γνωρίζοντας τὴν διαφορὰν. 2) ἀπεφασισμένως διὰ τῆς κρίσεως, εὐκρινῶς, μὲ κρίσιν.

*Κεκρίς, μεταθέσει ἀντὶ κερκίς.

*Κεκροτημένως, Ἐπῤῥ. τῆς μετχ. τοῦ πθτκ. πρκμ. τοῦ ῥήμτ. κροτέω. Συνδεδεμένα, συγκροτημένα. 2) Μεταφρ. Καλῶς μεμορφωμένως, τετορνευμένως, εὐφραδῶς, εὐλάλως, ἐπὶ τῆς ὁμιλίας.

*Κεκρυμμένος, Μετχ. τοῦ πθτκ. πρκμ. τοῦ ῥήμτ. κρύπτω, Ὀδσ. ὅθεν Κεκρυμμένως, ἐπίῤῥ. Μυστικῶς.

Κεκρυφαλοπλόκος, ον (πλέκω). Ὅστις πλέκει τὸν κεκρύφαλον.

Κεκρύφαλος, ὁ (κρύπτω). Γυναικεῖος κόσμος δετὸς περὶ τὴν κεφαλὴν· ἦν δὲ οὗτος πλεκτὸς ὡς δίκτυον, εἰ οὗ αἱ γυναῖκες ἐκάλυπτον τὴν κόμην καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν συγκρατοῦσαι τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλ. Χ. 469. ἀναφέρει τούτον μετὰ τῶν Ἀμπυξ, Ἀναδέσμη, (τῶν ὁποίων ὅμως πολλὰ διάφορος εἶναι ὁ κεκρύφαλος) καὶ, τοῦ Κρήθεμνον, ὡς καθημερινὸν καὶ σύνηθες τῶν γυναικῶν ἐν τῷ οἴκῳ κεφαλοδέσμιον. Ἀνάλεκτ. Β'. 13. »Στρεπτῶν ἄμματα κεκρυφάλωνα. 2) ὁ δεύτερος στόμαχος, ἤτοι ἡ κοιλία τῶν μηρυκαζόντων ζώων, διὰ τὸ εἶναι ὁμοίαν τῷ δικτύῳ, ἡ καὶ Γαλ. le bonnet. 3) ἓν μέρος τῶν λωρίων τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων, τὸ ὁποῖον φέρεται ἀπὸ τοῦ μετώπου καὶ ὑποκάτω τῶν οὔτίων. Ξενοφ. Ἱππ. ς. 8. 4) ὁ τῶν δικτύων καὶ βροχίων σάκκος. Ξενοφ. Κυνηγ. ς. 7. 5) καὶ τὸ νυκτερινὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ἤτοι ὁ πλεκτὸς σκοῦφος. Le bonnet, Γαλλ.

Κεκρύφαται, Ἰωνικ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ, κεκρυμμένοι εἰσὶν, Ἡσό.

*Κεκτημένος, Μετχ. πθτ. πρκμ. τοῦ ῥήμτ. κτάομαι. Ὅστις ἀπέκτησε καὶ ἔχει. »Κοινὸν τύχη, γνώμη δὲ τῶν κεκτημένων.

*Κεκτῆσθαι, Ἀπρμτκ. πρκμ. τοῦ ῥήμτ. κτάομαι, Ἡσό.

*Κεκύθωσι, Ἐπκ. 3. πλθντκ. Ὑπτκτκ. ἀορ. 2. τοῦ ῥήμτ. κεύθω μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ, Ὀδσ. Ζ, 303.

Κελαδεινός, ή, όν (κέλαδος). Ὅστις κελαδεῖ, ἠχεῖ (ζουζουνίζει), θορυβώδης. Ἰλ. Ψ. 209. »Ζέφυρος κελαδεινός. Ἐν Ἰλ. Φ. 511. καλεῖται ἁπλῶς ἡ Ἄρτεμις »κελαδεινή». Παραπλησίως δὲ καὶ ἐπθτκ. ἐν Π. 183. Τ. 70. καὶ ἀλλαχοῦ· ἡ θόρυβον κατὰ τὰς ἄγρας ποιοῦσα.

*Κελαδεννός, ά, όν. Δωρκ. ἀντὶ κελαδεινός, Πίνδ.

Κελαδέω, Μ. ήσω (κέλαδος). Θόρυβον, ἠχον ποιῶ, βοῶ, μορμορυγτὸν ποιῶ, καθὼς π. χ. ὁ ποταμὸς, ὅταν ὁρμητικῶς ῥέῃ, ἡ τὸ ὕδωρ πηγῆς τινος ὅταν τρέχῃ. Κραυγάζω, μεγαλοφώνως φωνάζω, βοίζω, ἠχολογέω. Ἐπὶ τοῦ θορυβοῦντος πλήθους, Ἰλ. Θ. 542. »Ἐπεὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν. Μετὰ θορύβου ἐβόησαν, ἠχησαν, οὕτω καὶ Ἰλδ. Ψ, 809. 2) Μετβτκ. Κάμνω νὰ ἠχήσῃ τι, Ἀείδω, τραγουδῶ τὰς πράξεις τινός, ἠχῶ, μέλπω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω· ὡς καὶ τὸ, κηρύττω. ἔρτ. παρὰ Πινδ. ἐν συχνῇ χρήσει· ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐπικαλοῦμαι. Εὐρίπ. Ἰφ. Ταυρ. »Πόσιν κελαδεῖς ἀεὶ μολπαῖς· καὶ ἀντὶ τοῦ λαλῶ, ἐπὶ τῆς φλυάρου χελιδόνος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 683. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Εὕρηται δὲ μόνον παρὰ Ποιηταῖς. ἴδε καὶ τὸ κελάδω. ὅθεν

Κελάδημα, τό. Ἠχημα, ἠχολόγημα, μορμορυγτὸς τοῦ ὕδατος· φωνή, κραυγή, βοή, θόρυβος, λάλημα τῶν πτηνῶν, ὕμνος, ᾠδή, ἐγκώμιον, Ποιητκ. Εὐρίπ. Φοίν. 221.

Κελαδήτης, ου, ὁ· καὶ, Κελαδήτις, ιδος, ἡ. ἠχοῦσαι Παρὰ Πινδάρ. Νέμ. Δ'. 140. ἡ καθαρῶς ἠχοῦσα φωνή, καὶ = Κελαδεινός. Παρὰ Ποιηταῖς μόνον.

*Κελαδιστικός, ή, όν. Ὁ κελαδῶν.

Κελαδόδρομος, ον (κέλαδος, δρόμος). Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις μετὰ κραυγῆς καὶ θορύβου κυνηγεῖ, Ποιητκ. Ὀρφ.

Κέλαδος, ὁ (κέλλω, καλέω, κέλομαι, κελαρύζω). Ἡ βοὴ τῶν ὑδάτων, ὁ βρασμὸς, καὶ ἡ ταραχὴ τῶν κυμάτων. Αἱ ἐν τῷ κυνηγεῖν καὶ πολεμεῖν βοαὶ καὶ κραυγαὶ, κραυγὴ, βοὴ, θόρυβος. Ἰλ. Ι 543. Ἦχος μουσικὸς, μελῳδία, μέλος. Ποιητκ.

Κελάδω, ὅθεν τὸ, κελαδέω. Ἠχῶ, θορυβῶ, ἐπὶ τῶν κυμάτων τῶν ποταμῶν καὶ τῆς θαλάσσης, Ἰλδ. Σ, 576. Φ, 16. »Κελάδοντα ποταμὸν, πόντον καὶ ἐπὶ τοῦ Ζεφύρου, Ὀδσ. Β, 421. καὶ »Κελάδοντος ἀήτεω». Ὀππιαν. Κυνηγ. Α'. 106. Ποιητκ. Ὁ Ὅμρ. μεταχρζτ. μόνον τὸν Ἐνεστ. τῆς Μτχ. κελάδων, οντος, ωσαύτως δὲ καὶ οἱ μεταγενέστεροι Ἐπικοί. ὅθεν

*Κελάδων, οντος, ὁ. Ποταμός τις τῆς Ἠλίδος, ἡ τῆς Ἀρκαδίας, Ἰλδ. Η, 133.

Κελαινεγχής, ές (ἔγχος, κελαινός). Ὁ μέλας καὶ αἱματωμένον ἔγχος (κοντάρι) ἔχων, Πίνδαρ.

Κελαινεφής, ές (νέφος). Ὁ σκεπασμένος μὲ μαῦρα σύννεφα, ὅθεν Σκοτεινός, μέλας, μαῦρος. »Αἷμα». Ὅμηρ. Ἰλ. Δ. 140. »πεδίον». Μαύρη, καρποφόρος γῆ, πεδιάς, Πίνδαρ Πρβλ. Ἰοδνεφής. 2) ἐν συχνῇ χρήσει παρ' Ὁμήρῳ καὶ τοῖς μεταγενεστέροις ποιηταῖς ὡς ἐπίθετον τοῦ Διός, καὶ ἐν τῇ προσφωνήσει ὡς ὄνομα μόνον »κελαινεφέα». Ὀδσ. Ν, 147. ἔνθα τινὲς μὲν ἑρμηνεύουσι ἐνεργτκ. διὰ τοῦ, ὁ μελαίνων τὰ νέφη, ὁ μαυρίζων τὰ σύννεφα· ἄλλοι δὲ, μάλιστα τῶν νεωτέρων τινὲς, παράγουσι τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Κέλλω, καὶ ἑρμηνεύουσι· ἐπὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ τοῦ, Νεφεληγερέτης, καὶ, Ὀρτιγεφής· διὰ τοῦ ὁ ἀγείρων καὶ εἰς τὸ εἶναι φέρων τὰ νέφη, καὶ εἰς κίνησιν βάλλων αὐτά. Οὕτως ἤθελεν ἔχομεν δύο σημασιῶν κελαινεφής. Ἀλλὰ τί φυσικώτερον καὶ ἁπλούστερον παρὰ τὸ νὰ ὀνομάζωμεν τὸν θεὸν τῶν βροχῶν καὶ τῶν καταιγίδων, θεὸν κεκαλυμμένον μὲ μαῦρα καὶ σκοτεινὰ σύννεφα; – Ἔστι δὲ ἡ λέξις Ποιητκ. μόνον.

Κελαινεάω, ῶ (κελαινός). Κελαινὸς εἰμὶ, εἶμαι μελανός, μαῦρος. Ποιητκ. ὅθεν ἡ Ἐπκ. Μετχ. Κελαινεών.

*Κελαινόβρωτος, ον (βιβρώσκω). Μαῦρος καὶ ψαγωμένος. Ἴσως δὲ κάλλιον, Μαῦρος διὰ τὸ δάγκασμα, »ἠπκρν» Αἰσχ. Πρμθ. 1033.

*Κελαινόῤῥινος, ον (ῥινός). Μὲ μαῦρον δέρμα, Ὀππιαν. Παρὰ δὲ Σοφκλ. εὕρηται καὶ ὁ πλθντ. κελαινόῤῥινες. Ποιητκ.

Κελαινός, νή, όν. Ποιητκ. Μελανός, μαῦρος, σκοτεινός, ζοφώδης. Συχνάκις παρ' Ὅμρ. καὶ ἐξαιρτ. Ἐπθτ. τοῦ αἵματος, ἀλλὰ καὶ τοῦ νυκτὸς, κύμα, λαῖλαψ, χθών, δέρμα, καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς ὕστερον ὅλα τὰ ἐν τοῖς καταχθονίοις καὶ ἐν τῷ Ἅδῃ, καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν φωτίζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου = Φρικώδης, τρομερὸς (ὡς Πρωτότπ. ὑποθέτουσι τὸ κμέλας, ἐξ οὗ ἔγινε τὸ κελαινὸς καὶ μέλας, καθὼς, κατὰ τὸν Γραμτκ. Πέμφιλον κατά τινα διάλεκτον ἐλέγετο κμέλεθρον, ἀντὶ μέλαθρον πρβλ. Buttm. Lex. 2. σ. 263.) Φαίνεται, ὅτι εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ πεζὸν, Μέλας, καὶ Μέλαινα, καὶ μὲ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Μελανός. ὅθεν

Κελαινότης, ητος, ἡ. Μελανάδα, μαυράδα, ἡ μελανὴ βαφή.

Κελαινοφαής, ές (φάος). Ὅστις φαίνεται ὡσὰν μελανός· μελανόχρους, σκοτεινός, μαῦρος »πόρφυραι». Ἀριστοφ. Βάτρ. 1331.

*Κελαινοφαινής, ές (φαίνομαι). Ὁ φαινόμενος μαῦρος, ὁ μαύρην θεωρίαν ἔχων, Ποιητκ.

Κελαινόφρων, ον, γενκ. ονος (φρήν). Ποιητκ. Ὁ μελανὴν, ἤτοι μαύρην φρένα ἔχων, ὀδλιος, κακότροπος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 462.

Κελαινοχρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ μελανὸν σῶμα, δέρμα, χρῶμα ἔχων, μαῦρος. Ποιητκ.

Κελαινώπης, ου, ὁ, Δωρκ. Κελαινώπας, ὁ Θηλκ. κελαινῶπις, ιδος, ἡ, Πίνδ. Πύθ. 1, 13. (ῶψ). Ὁ μελανὴν θεωρίαν ἔχων, μαῦρος, σκοτεινός, τρομακτικός, φοβερός. »Κελαινώπαν δυμόνα». Σοφοκλ. Αἰ. 793. (955) ἀντὶ τοῦ, φοβερὸν, κακότροπον. Ποιητ.

*Κελαινωψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ῶψ) = τῷ πρτμν. Ποιητκ.

Κελαρύζω, ης, ἡ »κορώνη» ἡ κρώζουσα, θορυβώδης, κράζουσα, Ἁπλν. Γθ. Ζήτ. Λακέρυζα. ἐκ τοῦ

Κελαρύζω, Δωρκ. Κελαρύσσω, Κελαδέω. Λέγεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἀφιλῶς καταῤῥέοντος ὕδατος, Ἰλδ. Φ, 261. Ὀδσ. Ε, 325. Ἐπὶ τοῦ καταχεομένου αἵματος, Ἰλδ. Λ, 813. καὶ οὕτω ἐπὶ παντὸς ἀφιλῶς ἐκχεομένου, καὶ ἀναβρύοντος ὕδατος. Ὁ Σουίδ. ἔχει »ὡς ᾠάρυξ ἐκελάρυζεν». Ἐθορύβει, βοῆν, καὶ ἦχον ποιὸν ἀπετέλει. β) λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς καὶ κραυγῆς τῶν ζώων. γ) καὶ τελευταῖον καθόλου ἀντὶ τοῦ Θορυβῶ, κάμνω θόρυβον, καὶ ταραχήν. Ποιητκ. (Συγγενεύει δὲ τῷ κέλαδος, κελαδέω). ὅθεν

Κελάρυξις, εως, ἡ, Κελάρυσμα, τό· καὶ, Κελαρυσμός, ὁ. = Κελάδημα. Ὀππιαν. Κυν. Δ'. 306. καὶ καθόλου ἀντὶ τοῦ, Θόρυβος ταραχή, Ποιητκ.

Κελέβειον, καὶ, Κελέβιον, τό. Ἰωνικ. Κελεβήϊον, ὑπκρστκ. τοῦ κελέβη. Ἀντίμαχος παρ' Ἀθην. καλεῖ ἔτι καὶ ἀγγεῖόν τι μετὰ μέλιτος. Ἄρα, ὁ παρὰ Τουρκ. Χοκᾶς.

Κελέβη, ἡ. Ποτήριον, κυκεῖον, ἀγγεῖον διὰ νερὸν, κουβᾶς, λεκάνη, θερμοποτὶς (φιλτζάνι ἢ Φιλιζάνι), καὶ τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἀγγεῖον, κόγχη. Ἀθην. ΙΑ'. Θεόκριτ. Β'. 2. Ὁ Εὐφορίων παρὰ τῷ Σχολ. Θεοκρ. λέγει »κελεβὴν Ἀλυβηΐδαν». Ἀντὶ, ἀργυρῆν. (Πράγτ. ἀπὸ τοῦ χέειν λοιβὴν. Ἴσως ἔχει τὴν ἰδίαν ἀρχὴν μὲ τὸ κύπελλον).

*Κελεβήϊον, τό. Ἰωνικ. ἀντὶ Κελέβειον.

Κελέοντες, ων, οἱ (κᾶλον, κῆλον) οἱ. = Ἰστόποδες. Ὁ Θεόκριτ. ἐν ΙΗ'. 33. φησιν. »Οὐτ' ἔτι δαιδάλεω πυκινώτερον ἄτριν ἰστῷ κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἅταμ' ἐκ κελεόντων». Ἐκ

τοῦ ὁποίου φαίνεται, ὅτι μακρόν τι ξύλον ἦν, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ ἐδέετο τὸ ὕφασμα, καὶ ὁ ποὺς ἦν τοῦ ἀρότου ἐργαλείου, καθὼς καὶ ὁ Φώτ. ἔχει. κελέοντες, οἱ ἱστόποδες, καὶ πάντα τὰ μακρὰ καὶ ὀρθὰ ξύλα. Ἀριστών. Διβεράλ. 10. παρὰ τῷ Ἐτυμολ. καλοῦνται ἔτι, Βρίκελλοι, καὶ ἐν ἄλλοις, Ἀμφικέλεμοι.

Κελεός, ὁ. Πτηνόν τι μικρὸν εἰς τὰ δάση διατρίβον. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Η. 3. ὅπου ἡμαρτημ. Κολίος, κεῖται· ἔστι δὲ ὁ τοῦ Λιν. Picus viridis. Γαλ. Le pivert (pic vert).

Κελευθαῖος, εία, ον (κέλευθος). Εἰς τὸν δρόμον ἀνήκων, = Ἐνόδιος. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ, Κελεύθω, ὅθεν ἔτι καὶ

Κελευθαίω, = Ὁδεύω. Ἡσύχ. ὅθεν

Κελευθήτης, ου, ὁ. = Ὁδίτης. Ἀνάλεκτ. Α'. 236. ὀρθότερον ὅμως, Κελευθίτης, πρέπει νὰ γράφηται.

Κελευθιάω, ῶ. Ζήτ. Κελευτιάω.

Κελευθοποιός, ὁν (ποιέω). = Ὁδοποιός. Αἰσχύλ. Κύρ. 12. Ποιητκ.

Κελευθοπόρος, ὁ, ἡ. = Ὁδοιπόρος. Ἀνθολ. Ποιητκ.

Κέλευθος, ἡ, τοῦ ὁποίου ἑτερογενὴς πληθυντκ. παρὰ Ποιηταῖς, κέλευθα, τά. Ὁδός, δρόμος μονοπάτι, διεύθυνσις κινουμένου τινὸς σώματος, τόπος διὰ ξηρᾶς, ὅσον καὶ διὰ θαλάσσης, Ὅμρ. παρὰ τῷ ὁποίῳ ἀπαντᾶται συχνάκις τὸ νύγρα καὶ ἰχθύεντα κέλευθα ἐπὶ τῶν ταξειδίων τῶν θαλασσοπλόων, ἀλλὰ καὶ πάνεμον κέλευθα. Ὀδυσ. Ε, 383. Κ, 20. καὶ κελεύθοι νυκτός τε καὶ ἡματόεν. Οἱ δρόμοι τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός· ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ νὺξ καὶ ἡ ἡμέρα τελειοῦσιν ἀμοιβαίως τὸν κυκλικὸν δρόμον των, Ὀδυσ. Κ, 86. Τὸν τόπον, πρὸς ὃν ἡ διεύθυνσις, ἐξέφραζον εἰ ὕστερον διὰ τῆς γενικ. Σοφ. Φιλοκτ. 43. 2) τὸ περιέρχεσθαι, τὸ ταξειδεύειν καὶ ὁδοιπορεῖν, τὸ ταξείδιον, διά τε ξηρᾶς καὶ θαλάσσης. Τὸ ἀναχωρεῖν, μετοίκιον, Ὅμρ. καὶ ἐξαιρετ. τὸ ἔρχεσθαι, φαίνειν εἴς τι μέρος, ὁ ἔρχομός, ἡ προχώρησις, εἰσχώρησις, Ἰλιάδ. Δ, 504. 3) Μεταφρκ. Διαγωγή, πολίτευμα, ζωή, ἠθῶν κέλευθοι. Ἰλιάδ. Γ, 406. ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ, Μέσα καὶ ὁδοί, ὁ τρόπος δηλ. διὰ τοῦ ὁποίου ζητοῦμεν νὰ φθάσωμεν εἴς τι, νὰ τὸ κατορθώσωμεν δηλ. Πίνδρ. πρβλ. οἶμος. Ποιητκ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 346. καὶ Πίνδαρ. Νέμ. Η'. 60. (Κατά τινας μὲν ἀπὸ τοῦ κέλλω, κελεύω, ἀλλὰ τὸ πιθανώτερον ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω). ἔθεν

Κελεύθω, ἀφ' οὗ ὁ Ἡσύχ. τὸ κατὰ συγκοπ. Κλεύσομαι, καὶ Κλευσόμεθα, ἔχει· ταυτόν ἐστι τῷ, Πορεύομαι. Ἰλ. Ψ. 244. κείσόκεν αὐτὸς Ἀΐδη κεύθωμαιν. Ὅπου οἱ πλείστοι, κλεύθωμαι, ἀντὶ τοῦ, κελεύθωμαι, ἀνέγνωσαν· καθὼς καὶ ὁ Σχολ. Κλεύθωμαι ἀνέγν. καὶ νῦμφὴν· διὰ τοῦ πεῖς ἀδοῦ τὴν κέλευσιν, ὁ ἐστὶ τὴν ὁδόν. ποιήσομαι· συγκέκοπται γὰρ ἀπὸ τοῦ, κελεύθομαι, καὶ σημαίνει τὸ πορεύομαιν. Ζ. Κλεύθω.

Κέλευμα, τό. = Κέλευσμα, Σοφ.

Κέλευσις, εως, ἡ (κελεύω). Τὸ προστάζειν, ἐπιτάττειν, παροτρύνειν. 2) προσταγή, ἐπιταγή.

Κέλευσμα, τό (κελεύω). Φωνή, κραυγή, φώναγμα πρός τινα περί τινος προσταγῆς, ἢ διαταγῆς, καὶ ἐξαιρέτως τοῦ Κελευστοῦ ἐν τοῖς πλοίοις, τοῦ ἀρχιστρατήγου, τοῦ ἁρματηλάτου (ἁμαξᾶ) διὰ νὰ βιάσῃ, ἐγκαρδιώσῃ τοὺς κωπηλάτας, τοὺς στρατιώτας, τοὺς ἵππους· ἐπιταγή, προσταγή, ἐντολή, προτροπή, πρόσκλησις. Ἐξαιρέτως δὲ ὁ τρόπος, ἢ ὁ ῥυθμός, τὸν ὁποῖον δίδει ὁ κελευστὴς ἐπὶ τοῦ πλοίου, καὶ καθ' ὃν ἐκωπηλάτουν. Blomf. Αἰσχύλ. Περσ. 403.

Κελευσμός, ὁ. Προσταγή, ἐπιταγή διὰ φωνῆς, κραυγῆς.

*Κελευσμοσύνη, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ κελευσμός, κέλευσμα, Ἡρότ. Δ, 157.

Κελευστάρχωρ, ορος, ὁ, ἡ (κελεύω, ἀνήρ). Ὅστις προστάζει, ὁ ἐστὶ δίδει προσταγὰς εἰς ἄνδρας, ὅστις ἔχει ἐξουσίαν ἐπάνω εἰς αὐτούς. Ἀπολλόδωρ. σελ. 126. ὅστις ἔτι καὶ ἐν σελ. 38. Κελεύτωρ, ἀντὶ τοῦ Κελευστής, ἔχει. Ποιητκ.

Κελευστής, οῦ, ὁ (κελεύω). Ὅστις προστάζει, ἐπὶ τὰ πρόσω βιάζει, ἀναγκάζει, παρακινεῖ, ἢ ἐξουσιάζει, διοικεῖ, Blomf. Αἰσχύλ. Περσ. 403. ἐπὶ τῶν πλοίων λέγεται, ὅστις δίδει τὸν ῥυθμὸν εἰς τοὺς κωπηλάτας, ἤτοι τὸ σημεῖον τοῦ τρόπου τοῦ κωπηλατεῖν, καὶ ἐπομένως ἀναγκάζει καὶ παρακινεῖ αὐτοὺς διὰ τινῶν παρακελευστικῶν φωνῶν. Ξενοφ. Οἰκον. ΚΑ'. 3. ποῖον καὶ ἐν τριήρει, ἔφη, ὅταν πελαγίζωσι, καὶ δέῃ περᾶν ἡμερίους πλοῦς ἐλαυνόντας, οἱ μὲν τῶν κελευστῶν δύνανται τοιαῦτα λέγειν καὶ ποιεῖν, ὥστε ἀκουῶν τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὸ ἐθελοντὰς ποιεῖν. Ἐκάθητο οὗτος ὁ Κελευστὴς ἐν τῷ πλοίῳ ἐφ' ὑψηλοῦ τινος τόπου κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας σφῦραν τινά, τὴν ὁποίαν κτυπῶν ἐπί τινος σώματος ἐδίδε τὸ σημεῖον τοῦ ῥυθμοῦ εἰς τοὺς κωπηλάτας, τίνι τρόπῳ νὰ ὑψώνωσι, καὶ νὰ καταβιβάζωσι τὰς κώπας αὐτῶν, καὶ πόσον ταχέως, ἢ ἠρεμᾶ νὰ κινῶσιν αὐτάς. Martial.

Κελευστιάω, ῶ· καὶ, κελευτιάω. Ἐκ τοῦ κελευστής· ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου, κελευστικῶς ἔχω· εἶμαι πάντοτε εἰς προστακτικὴν καὶ παρακινητικὴν ἰδέαν· ὡς καὶ τό, Πευστιάω, ὁ ἄρρωστος ἀναπνέω. Ἄρα, συνεχῶς, ἀδιακόπως προστάζω· παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ν. 125. καὶ Μ. 265. ὅπου ἄλλοι μὲν κελευστιάω, ἄλλοι δὲ, κελευθιάω, ἐκ τοῦ, κέλευθος, ἀντὶ τοῦ, Πορεύομαι, καὶ ἄλλοι ἔτι, κελευτιάω, ἀνέγνωσαν.

Κελευστικός, ἡ, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κελευστὴν· καὶ ὁ δύναμιν, ἢ ἐξουσίαν ἔχων εἰς τὸ νὰ προστάζῃ.

Κελευστός, στή, στόν (κελεύω). Προσταγμένος, ἐπιτεταγμένος, ζητημένος.

*Κελεύστωρ, ορος, ὁ = κελευστής. Ποιητκ.

*Κελευτιάω, ῶ. Θεμιστικὸν τοῦ κελεύω. Ἰδ. κελευστιάω.

*Κελεύτωρ, ορος, ὁ = κελευστής, Ποιητκ.

Κελεύω, (κέλλω). Κυρίως μὲν, εἰς κίνησιν βάλλω, διώκω, ὠμάστιγι κελεύεινα. Ἰλιάδ. Ψ, 642. ἔθεν ἀντὶ τοῦ παρορμῶ, παροτρύνω, προτρέπω, ἐρεθίζω, παρακινῶ, ἐπὶ τὰ πρόσω πορεύεσθαι ποιῶ, ἐγκαρδιόω, ζητῶ, ἐπιθυμῶ, ἀπαιτῶ τι ἀπό τινα, ἐπιτάσσω, προστάζω, συχνάκις παρ' Ὅμρ., καὶ μάλιστα μὲν ἐπὶ ἀρχόντων, ἀνωτέρων καὶ ἀνωτατωτέρων, ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἐπὶ ἰσοτίμων καὶ ὁμοίων, ἐπὶ συμβουλευόντων, ἢ παραστρυνόντων φίλων, σπανιώτατα δὲ ἐπὶ κατωτέρων, ἀντὶ τοῦ Εὔχομαι, ἐπιθυμῶ, παρακαλῶ, ἱκετεύω, Ὀδυσ. Κ, 17. 345. Ἰλιάδ. Ω, 500. οὕτω καὶ κέλομαι, Ὀδυσ. Λ, 71. — Πολλάκις εὑρίσκεται τὸ κελεύω καθ' ἑαυτό, ὡς ἐν τῷ Ὁμηρικῷ ὠδῇ σὺ κελεύεις συχνάκις μὲ μόνον τὸ ἄπαρμφτ. ἀλλὰ καὶ κελεύω μὴ ποιεῖν. Ἐμποδίζω νὰ κάμῃ, Ἀττκ. Ὅταν δὲ προστίθεται καὶ τὸ πρόσωπον, τότε ἐκφράζεται τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τῆς Δοτκ. κελεύω τινεῖν. Φωνάζω τινὰ διὰ νὰ διεγείρω, ἐγκαρδιώσω αὐτὸν πρός τινα ἐργασίαν· διὰ φωνῆς παρακελεύομαι· ἔθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, Προστάζω, ἐπιτάσσω, προστακτικῶς λέγω τι πρός τινα, ἐπὶ τῆς ὁποίας σημασ. τίθεται οὐχὶ σπανίως ἡ Δοτκ. μετὰ τοῦ Ἀπρμφ., ἡ ὁποία σύνταξις εὑρίσκεται καὶ παρ' Ὅμρ. ἤδη, π. χ. Ἰλιάδ. Β, 50. Ι, 658. Ὀδυσ. Β, 5. Ι, 488. Σπανίως ὅμως εἶναι ἐν χρήσει μόνον ἡ Αἰτκ. τοῦ προσώπου, κελεύω τινά, ἀντὶ τοῦ Παροτρύνω, βιάζω τινὰ εἴς τι, τὸν προστάζω νὰ κάμῃ τι. Ὀδυσ. Ι, 278. Λ, 507. ἔτι δὲ σπανιωτέρα εἶναι ἡ διπλῆ Αἰτκ. τοῦ προσω. δηλ. καὶ τοῦ πράγμ. κελεύω τινά τινι. Ἐγκαρδιόω, ἢ παροτρύνω τινὰ εἴς τι. Ἰλιάδ. Δ, 286. Τ, 87. Ἐν πλείστῃ δὲ χρήσει ἐξ ἐναντίας, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἐπικρατοῦσα εἶναι ἡ Αἰτκ. τοῦ προσω. μετὰ ἀπρμ. Ἀπρμφ. ὡς κελεύω σε ἐς πλῆθιν ἰέναι. Σὲ συμβουλεύω, σὲ παρακινῶ νὰ ὑπάγῃς μεταξὺ τοῦ πλήθους, Ἰλιάδ. Γ, 30. πρβλ. Δ, 781. Ξ, 62. τὴν ἐποίαν Αἰτκ. ἔπειτα ἤρχισαν νὰ τὴν νομίζωσιν ἀπαρεμφατικὴν, ἐν ᾧ κυρίως εἶναι ἐν τρίτου τοῦ ῥήματος. πρβλ. κέλομαι.

Κελεών, ὁ, ἄχρηστος Ἐκκ. τοῦ κελεόντες.

Κέλης, ητος, ὁ (κέλλω). Ὁ πρὸς ἱππασίαν ἵππος, καὶ πρὸς ἀγῶνας ἐπιτήδειος. Ὀδυσ. Κ. 371. ἵππος κέλητα. Ἵππος διὰ καβαλλικεύμ. ὁ ἄζυξ, καὶ κατὰ μόνας ἐλαυνόμενος, ὁ ἀρμικός, (ἄλογον τῆς καβάλας, ἢ διὰ καβαλλικεύμ.) παρὰ δὲ Πινδ. ἄνευ τοῦ ἵππος· παρὰ τὸ κέλλειν, τὸ τρέχειν, ἢ βαδίζειν. Ἐκ τοῦ Αἰολικοῦ κέλητ, ὁ Ῥωμύλος ὠνόμασε τοὺς ἱππεῖς αὐτοῦ Celeres· καὶ τὸ Λατιν. Celsus, ἀντὶ τοῦ Equus καὶ ὁ Φέστος παράγει ἐκ τοῦ, κέλης, Κοεν. Γρηγρ. Κορίν. σ. 306. 2) Μικρόν τι πλοιάριον ὑφ' ἕνος ἐρεττόμενον, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κέλητος ἵππου, ὡ εἰς ἀνὴρ ἐπιβαίνει, ἕνα πάγκον ὀνλ. μὲ κωπία ἔχον, καὶ ταχέως ἐλαυνόμενον celex, celex, Ἡρότ. 8, 94. 3) τροπικῶς δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον μόριον, Εὐστοθ. Ὀδυσ. Ε, 371. Ἀριστφ. Λυσιστρ. 60. 4) σχῆμά τι Ἀφροδισιακόν, Ἰδ. Κελητίζω, 3.

*Κελήσομαι, Μ. τοῦ κέλομαι, Ὀδυσ.

*Κελητιάζω, Μ. ἄσω, = κελητίζω, Ἡσύχ.

Κελητίζω, Μ. ίσω (κέλης). Καβαλικεύω (ἱππεύω) ἕνα μόνον ἵππον· καθόλου δὲ = Ἱππεύω. Ἰλ. Ο, 679. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἱππεύσας κελητίζειν εὖ εἰδώσιν. 2) Ἀγωνίζομαι ἐν τῇ ἱππασίᾳ, ἐξαιρετ. ἐπὶ ἀσκήσεως τινος ἐν τῷ ἱππεύειν, ἱππεύειν κελητίζειν ἐν ᾗ ἔτρεχον πολλοὶ ἵπποι εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, καὶ ὁ ἱππεὺς δρομαῖος ἐπήδα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἐπὶ τὸν ἕτερον. 3) συνουσιάζομαι εἴδός τι ἀσελγοῦς συνουσίας, Βρ. Ἀριστφ. Λυσ. 60.

Κελήτιον, τό. Ὑποκορ. μικρὸς κέλης.

*Κελλάς, ἡ κέλλας, ὁ μονόφθαλμος.

Κελλός, καὶ Κελλόω, παρ' Ἡσυχ. = Στρεβλός, πλάγιος, Πλαγιάζω. Ζήτ. ἐν τῷ, κυλλός.

Κέλλω, Μέλ. κέλσω. Ἀόρ. ἔκελσα. Μεταβτκ. Κινῶ, εἰς κίνησιν βάλλω, διώκω, τὸ Λατιν. cello, percello καὶ pello· ὁ Ὅμρ. τὸ μεταχρίτ. μόνον ἐν τῇ Ὀδυσ. ἐπὶ τοῦ Ἀορ. πάντοτε καὶ ἐν τῇ συντάξει νῆα κέλσαιν. Νὰ φέρῃ, νὰ σπρώξῃ τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, εἰς τὴν ξηράν, ποτὲ μὲν προσκειμένου τοῦ ψαμμάθοιτι, Ὀδυσ. Ι, 546. Μ, 5. ποτὲ δὲ ἄνευ αὐτοῦ, Ὀδυσ. Κ, 511. Λ, 20. ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἐν χρήσει, μάλιστα δὲ τὸ κέλλειν ναῦν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ πόδα, ἀντὶ τοῦ Βαδίζω, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἠλέκτρ. 130. Ἀργεῖ κέλσας πόδ' ἀλάτοιν. 2) Ὀδετ. ἀντὶ τοῦ, Βαδίζω, Τρέχω πρός τι, ὑπάγω, κινοῦμαι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν· καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ πλοίου, ὁπόταν ὑπάγῃ πρὸς τὴν ξηράν, καταβαίνῃ εἰς τὸν λιμένα, ἀντὶ τοῦ, Προορμίζομαι, ἀρίζω, Ἀπολλν. Ἀργν. 2, 1091. ὡς τό κελσάσκοντι κνισῶν. Ὀδυσ. Ι, 149. καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐν συχνῇ χρήσει τὸ κέλλει ἢ κεῖται ἀντὶ τοῦ προορμίζεται, ἀράζει, ψάλλει εἰς τὸν λιμένα. (Εἰς τὴν ῥίζαν κέλλω ἀνήκουσι τὸ κίλλω, ὁ κέλλω, κέλης, κελεύω, κελευθος, κέλομαι, ἴσως δὲ καὶ τὸ καλέω. Ἴδε κέλομαι, 2.)

*Κέλομαι, Μ. κελήσομαι, Ἀόρ. κεκλόμην, καὶ ἐκεκλόμην, παρ' Ὅμρ. Ἰλιαίτ. 3. ἔνκ. κέκλετο, Μετχ. κεκλόμενος (κέλλω) Ποιητκ. ἀντὶ τοῦ Κελεύω. Βάλλω εἰς κίνησιν, παροτρύνω,

παρακινῶ, ἐνθαρρύνω, συμβουλεύω, προστάζω, κελλάειν παρ' Ὅμ. ἀσυνθ. κίνητο κηρός, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἰῷ· Τὸ κηρὶ ἀνέλυτον, ἐπειδὴ τὸ ἠνάγκαζε μεγάλη δύναμις, Ὀδ. Μ, 175. Ὁ Ὅμρ. τὸ συντάσσει παρομοίως καὶ μὲ τὸ κελεύω, Μὲ Δοτκ. τοῦ προσπ. καὶ Ἀπρμφ., Μὲ Δοτκ. μόνον, Μὲ Αἰττκ. τοῦ προσπ. καὶ Ἀπρμφ., Μὲ Αἰττκ. μόνον, Μὲ Ἀπρμφ. μόνον, καὶ τελευταῖον εὑρηται καὶ ἀπολύτως, δηλ. αὐτὸ καθ' ἑαυτό. Παρατηρητέον, ὅτι ὁ Ὅμρ. συνήθως τὴν Δοτκ. μὲ Ἀόρστ. συντάσσει, ὁσκις ἔπειτα ἔχει τὴν σημασ. τοῦ Ἐφώνεξα, ἐκραξα, ὠνόμασα· τυχαίως πρόσκειται καὶ τὸ μακρὸν αὔσας. 2) Τὸ κέλομαι διαφέρει τοῦ κελεύω κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐνίοτε μεταβαίνει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ καλέω, ὅθεν α) Κράζω, κράζω νὰ ἔλθῃ, ἢ Ἡφαίστοιο, Ἰλιὰ. Σ, 391. πρβλ. ἐπικέλομαι. β) Κράζω ἐξ ὀνόματος, ὅθεν, ὀνομάζω, Πίνδ. Ἴσθμ. 6, 77. (Οἱ Ἕνετοι κέκλω, κέκλομαι, καὶ κέλω, οἱ τινες ἀπαντῶνται ἀκόμη εἰς τὰ συνήθη λεξικά, εἶναι ξένοι τῆς Ἑλλνικ. γλώσσης.)

Κέλσαι, Ἀόρ. Α'. Ἀπαρεμφ. ἐκ τοῦ, Κέλλω, Ὀδ. Κ, 511.

Κελτιστί, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον, ἢ κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Κελτῶν· ἦσαν δὲ οἱ Κελτοὶ γένος παλαιὸν τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Γαλλίας κατοικοῦν. Ἐντεῦθεν παρὰ Καλλιμ. Ἅμν. εἰς Δῆλ. ἡ Κελτὸς Ἄρης· ἡ πολεμικὴ δύναμις τῶν Κελτῶν, ἥτις ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Βρέννου ἐφώρμησε ποτὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὅρα Διόδωρ. τὸν Στρεβ. καὶ Πολύβ.

Κελύφαινον, τό· = κελύφη (γλύπω, γλύφω, γλυπτω, κελύφω). Λέπυρον, λέπισμα, κάθε κεῖλον περικαλυμμα, ἐξώφλοιον (τσώφλοιον) τοῦ αὐγοῦ, καρυδίων, καστάνων, ὀσπρίων, ὀστρακοδέρμων, κ. τ. λ· ὅθεν

Κελυφανώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κελύφῳ, τῷ ἐξωφλοίῳ. Σχόλ. Ἀριστ. 923.

*Κελύφη, ἡ = κελύφαινον. Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας, κλύφι ἢ κλούφι.

*Κελύφινος, ίνη, ινον. Ἀπὸ λέπια, ἢ κλούφια.

*Κελύφιον, τό. Ὑπκρτκ. τοῦ κελύφη, κέλυφος.

*Κέλυφος, εος, τό = κελύφη. 2) Μικρὸν καὶ παλαιόν τι πλοιάριον, Ἀντίφλ. ἐπιγρ. 41, 7. ὅθεν

*Κελυφώδης, ες = κελυφανώδης.

Κέλω, ὅθεν, κέλομαι Παρορμῶ, ἐγκαρδιόω, προστάζω. Ὅμηρ.

Κέλωρ, ωρος, ὁ = υἱός. Λέξις τῶν ἀρχαίων Ποιητῶν. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 1033. καὶ Λυκοφρ. 495. Πολυδ. Η'. 19. ὅθεν παρ' Ἡσυχ. κελώριον, παιδίον. 2) Ἀντὶ τοῦ Φωνή· ὅθεν

Κελωρύω, Κράζω, βοῶ. Ἡσύχ. ἴσως κεῖται ἀντὶ τοῦ, κελαρύζω· ὁ Ἐτυμολ. παράγει τὸ κέλωρ, ἐκ τοῦ κέλω, κελεύω.

Κεμαδοσπόρος, ον (σπείρω). Ὅς τις κυνηγεῖ, ἢ ξυστκρίζει τὰς ἐλάφους, Ποιητκ. ἐκ τοῦ

Κεμάς, άδος, ἡ. Ἓν, εἰσέτι ἀδιόριστον, εἶδος ἐλάφου, ἢ δορκάδος. Ἰλιὰ. Κ, 361. Ποιητκ. Ὁ Ἀπολλών. ἐν Λεξ. ἔχει ἡ Κεμὰς τῶν ἀπαξ εἰρημένων· οἱ μὲν, ἐλάφου γένος, οἱ δὲ, δορκάδος. Ἔτι δὲ καὶ ἡ δορκὰς, ἡ Ἠουθῆς δειλότερον κεμάδος. Ἀνάλεκτ. Β'. 65. καὶ 119. ἔστι δὲ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ Ἔλαφος, ὡς Εὐριπ. ἐν Ἰφ. Ταυρ. 176. καὶ Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. ΙΔ'. 14. ἀποδεικνύουσι· κυρίως εἶναι ἡ τοῦ Λιν. Antilope Pygarga.

*Κεμαστῖνες, = καμαστῖνες.

Κέμμα, τό (κέω, κείμαι). Κοίτη, τόπος ἔνθα κεῖται, κοιμᾶται τινάς, φωλεός. Κέμματα θηρίων μελέων μυκτῆρσιν ἐρευνῶν. Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. ὅπερ ἀλλαχοῦ, Τέρματα, κεῖται· καὶ τὰ Χειρόγραφα, ἀντὶ τούτου, κλέμματα, κείματα, καὶ, σκέμματα, ἔχουσι.

*Κεμμάς, άδος, ἡ. Ποιητκ. ἀντὶ κεμάς. Κοΐντ. Σμυρν.

Κεμφάς, ἀντὶ, κεμάς· ἀμφ.

Κέμφος, καὶ κέμπρος, ὁ, = κέπφος.

Κεν, ἐπομένου φωνήεντος ἀντὶ τοῦ Κε, Ὅμρ.

*Κεναγγέω, Μ. ήσω, Ἰωνκ. κενεαγγέω, ὅπερ ἰδέ.

Κεναγγής, ές (κενός, ἄγγος). Ὁ κενὰ, ἄδεια ποιῶν τὰ ἀγγεῖα· ὁ ἀδειάζων, εὐκαιρόνων τὰ ἀγγεῖα· ὅθεν ἀντὶ τοῦ, Ὁ ἀδειάζων τὸν στόμαχον, ὁ πεῖναν προξενῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 196. ὅθεν

Κεναγγία, ἡ, = κενεαγγεία.

Κεναγορία, ἡ (κενός, ἀγορεύω). Κενοὶ, ματαιοι λόγοι, φλυαρίαι, κομποῤῥημοσύνη.

Κεναανδρία, ἡ (κενός, ἀνήρ). Ἔλλειψις, ἄδειαστις ἀνδρῶν. Αἰσχύλ. Πέρσ. 429. ἐκ τοῦ

Κέναανδρος, ον (ἀνήρ). Κενός, ἄδειος, ἤτοι ἐλλειπὴς ἀπὸ ἄνδρας, ὁ κενὸς ἀνδρῶν. Ἔνθα δὲν εἶναι ἄνδρες.

Κεναυχής, ές, = κενεαυχής, Ποιητκ. Πλούταρχ.

Κένδυλα, ων, τά, καὶ κένδυλα, ἡ, καὶ κενδύλη, ἡ = σχίνδυλα.

Κεναεγγέω (κενεός, ἄγγος). Κενὰ, ἄδεια ἀγγεῖα ἔχω, δι' ἐλλείψεως ἢ πείνας· καὶ ἐντεῦθεν ἐξαιρέτως ἀντὶ τοῦ, Νηστεύω, ἢ πεινῶ, Ἱπποκρ. ὅθεν

Κενεαγγεία, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ, κενεαγγία, ἡ. Κενότης τῶν ἀγγείων· ἐξαιρέτ. Νηστεία, πεῖνα.

*Κενεαγγία, ἡ = Κεναγγία, ὅθεν

Κενεαγγικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κενεαγγείαν, ὁ συνδεδεμένος μὲ τὴν κατάστασιν τῆς κενότητος τῶν ἀγγείων, τῆς πείνης, ἢ τῆς νηστείας, Ἱπποκρ. Κπρμ. κενεαγγικῶς.

Κενεαγορία, ἡ (ἀγορεύω). = Κεναγορία· ματαία, κενὴ ἀγορία, ὁμιλία, καύχησις· λόγια, ὁμιλία τοῦ σέρος. Πλάτ.

Κενεαυχής, ές (αὐχη). Ὁ κενὰ καὶ ματαια καυχώμενος· ὅς τις καυχᾶται εἰς κενὰ, καὶ ματαια πράγματα. Ἰλ. Θ, 230. Ποιητκ.

Κενέβριος, ον, καὶ, κενέβριος, ον (ἀφ' οὗ, κενέβρεια, ἡ ἀγορά, τὸ παζάρι, ὅπου πωλοῦνται τὰ κενέβρια), = Νεκριμαῖος, καὶ, Θνησιμαῖος. Ἀπεθαμένος, ψάφιος· ἐξαιρ. ἐπὶ ζώων, κηρέας κενέβριοιν. Κρέας ἀπὸ ψοφίμια, ἤτοι θνησιμαῖα ζῶα. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ς. 2. Πολυδ. ς. 55. καὶ μάλιστα πληθυντκ. Τὰ κενέβρεια, τὰ ψοφίμια. Ἀριστφ. Ὄρν. 541. ἀλλ' ὁ Φοῖτ. ἔχει ἡ Κενέβρια, ἐν οἷς τὰ νεκριμαῖα καὶ τοὺς ἀπέργους ὄνους κατακόπτουσι, καὶ τὰ θνησιμαῖα· δηλ. τὸ κασαπιό, τὸ παζάρι, ὅπου πωλοῦνται τὰ τοιαῦτα.

Κενεγκράνεος, ον (κρανίον). Ὁ κενὸς κατὰ τὸ κρανίον, ὁ μὴ ἔχων μυελὸν, ἐγκέφαλον. Σχολ. Juvenalis. XV. 23.

Κενεμβατέω, ῶ. Μέλ. ήσω (ἐμβάτης). Κενῶς ἐμβατέω, ἐσφαλμένως πατῶ· ἡμαρτημένον βῆμα, πάτημα ποιῶ· ματαίως πατῶ, εἰς κενὰ βαίνω, κενὰ ἐπιχειρῶ. Γαλην. καὶ Πλούταρχ. λέγεται καὶ ἐπί τινος ὀργάνου (τῆς χειρκ. μήλης) τὸ ὁποῖον εἰς τινα κρυφὸν τόπον τίθεται διὰ νὰ κατακόψῃ τι, ὁπόταν δὲ τοῦτο ἐξέλθῃ εἰς κενὸν καὶ κοῦφον, ἢ μαλακὸν τόπον, τότε αἰσθάνεται τοῦτο ὁ ὑπουργὸς, καὶ λέγει ὑπὸ ὄργανον κενεμβατεῖν· θλίβεις, καὶ ὠθεῖ, ὅθεν· ἡμέχρι κενεμβατήσεως· ἕως ὅτου αὐτὸς αἰσθάνεται, ὅτι αὐτὸ εἰς τὸ κενὸν, κοῦφον, ἢ μαλακὸν, καὶ ψαχνὸν κρέας ὠθεῖ, κτυπῷ.

*Κενεμβάτησις, εως, ἡ. Τὸ ἐσφαλμένως πατεῖν, τὸ λάθος· τὸ ἐσφαλμένον καὶ ἡμαρτημένον βῆμα. Ἰδ. καὶ ἀνωτέρω.

*Κενεολογία, ἡ = κενολογία, Μάξιμ. Τύρ. 23, 1.

Κενεός, ή, όν. Ἰωνκ. ἀντὶ κενός· ὅπερ ἰδέ. περ' Ὅμρ. ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. ὅθεν

*Κενεότης, ητος, ἡ = κενότης.

*Κενεόφρων, ον, γενκ. ονος (φρήν). Ὁ κενὰς φρένας ἔχων· ὁ μάταιος καὶ κενὰ φρονῶν, ὁ ματαιόφρων, κουκουτέμυαλος, Θέογν. 233. 847. Ποιητκ.

Κενεών, ῶνος, ὁ (κενός). Πᾶν κενὸν, ἄδειον διάστημα· καὶ μάλιστα ὁ περὶ τὸν λαγόνα τόπος, ἤτοι τὸ μαλακὸν καὶ κοῦφον μέρος, τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τῶν μηρῶν, τὸ ὀστέα μὴ ἔχον· ὁ ἐστὶ, τὸ μέρος τῆς κάτω κοιλίας, τὸ ὁποῖον ἄλλως, Λαγόνες, καὶ Λαπάρα λέγεται, Ὅμρ. ?) Ἡ κοίλη κοιλία ἀγγείου τινός. καὶ αὐτὸ τὸ Ἀγγεῖον. Νόν. Διον. ΙΒ'. ἠλαφυρῷ κενεῶνι. 3) Τὸ κοῖλον τοῦ οὐρανοῦ διάστημα, ὁ φάρυγξ, ἡ χαράδρα, ἡ τρύπα σπηλαίου τινός, ἡ ἄβυσσος τῆς θαλάσσης, τὸ ἀμπάρι τοῦ πλοίου, κ. τ. τ.

Κενεωπρησις, ὁ, ἡ. Ὁ Στέφανος ἀναφέρει τὴν λέξιν ὡς νόσον τινὰ τῶν ἵππων· καὶ ἐν τοῖς Ἱππιατρικ. πολλαχοῦ κεῖται, Κενόπρησις· ἀλλ' ἡ ὀρθοτέρα ἀνάγν. εἶναι, κενεόπρησις, ἐκ τοῦ, πρήθω, καὶ, κενεὸν, καὶ σημαίνει τὸ φούσκωμα, πρῆξιμον, οἴδημα τῶν λαγόνων. Inflatio laterum.

Κενήριον, τό (κήριον), = κενοτάφιον.

Κενοβουλία, ἡ (βουλή). Κενὴ, ματαία βουλή.

Κενογάμιον, τό (γάμος). Κενὸς, καὶ ἄδειος γάμος, φαινόμενον καὶ θεωρίαν μόνον γάμου ἔχων, χωρὶς νὰ ἦναι καὶ τῷ ὄντι τοιοῦτος. Ἀστεῖος σχηματισμὸς κατὰ τὸ Κενοτάφιον, Ἀχιλ. Τάτ. 4, 14.

Κενοδοντίς, ίδος, ἡ. ἰδιαίτρ. θηλυκ. τοῦ κενόδους, οντος, ὁ, Ὅς τις ἔχει ἐκβλημένα τὰ ὀδόντια· ὁ κενὸς ὀδόντων. Ἐπιγράμ. Φαν. Δ'.

Κενοδοξέω, ῶ, Μ. ήσω (κενόδοξος). Κενὴν, ματαίαν, ἀσεμελίωτον δόξαν, γνώμην ἔχω. Πρόκλ. παράφρ. Πτολεμ.

Κενοδοξία, ἡ. Κενὴ καὶ ματαία δόξα, γνώμη δηλ. ἢ καὶ ψήμη, ὄνομα, ὑπόληψις οὐδαμινὴ καὶ ματαία, ἢ καὶ, Ματαία καὶ μωρὴ δόξης ἐπιθυμία, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· ἐκ τοῦ

Κενόδοξος, ον (δόξα). Ὁ πλήρης κενοδοξίας, ὅς τις εἶναι γεμάτος ἀπὸ ματαίαν δόξαν, καὶ ὑπερηφανίαν· ὅς τις πάσχει νὰ ἀποκτήσῃ μόνον δόξαν, καὶ ἐπαίνους διὰ τῶν κατορθωμάτων του, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

*Κενοδόξως, Ἐπίρ. τοῦ πρχμ.

*Κενόδους, οντος, ὁ, ἡ (ὀδούς). Ὁ μὴ ἔχων ὀδόντια.

Κενοδρομέω, ῶ, Μ. ήσω (δρόμος). Κενῶς, ματαίως, ἢ ἄνευ συντρόφου τρέχω. Πρόκλ. παράφρ. 163. Τοῦ κάκου, εἰς τὰ χαμένα τρέχω.

Κενοκοπέω, ῶ, Μ. ήσω (κόπτω). Ἀλωνίζω ἄδεια ἄχυρα, δηλ. Μωρολογῶ, ματαίως βαττολογῶ, φλυαρῶ, ὡς καὶ τὸ κενολογέω. Χρύσιππος παρὰ Πλουτάρχ.

*Κενόκρανος, ον (κρανίον). Μὲ κενὴν κεφαλὴν, χρησμ. Σιβύλ.

Κενολογέω, ῶ, Μ. ήσω (κενολόγος). Κενοὺς λόγους λέγω, περὶ ματαίων πραγμάτων ὁμιλῶ· ὅθεν

Κενολογία, ἡ. Ματαιος, καὶ ἀνωφελὴς ὁμιλία. ἐκ τοῦ

Κενολόγος, ον (λέγω). Ὁ κενὰ λέγων, ὁ μάταια, καὶ ἀνωφελῆ, λέγων, ὁμιλῶν· φλύαρος (φαρφαρᾶς).

*Κενοπάθεια, ἡ. Κενὴ, πάσχουσα μόνον κατάστασις. Κατάστασις, ἡ διάθεσις, καθ' ἣν ἔχομεν ἀπατηλὰ αἰσθήματα· ἐκ τοῦ

Κενοπαθέω, ῶ, Μ. ήσω (πάθος). Ἔχω κενά τινα, ψευδῆ, καὶ ἀπατηλὰ αἰσθήματα, εἰς ἃ δὲν ἀντιλογεῖ πραγματικόν τι ἀντικείμενον, Βασιλ. Παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. προκύπτει συχνάκις ἡ λέξις, καθὼς καὶ αἱ ἐκ ταύτης παράγωγοι κενοπάθημα, καὶ, κενοπάθεια.

*Κενοπάθημα, τό. Κενὴ, ἀπατηλὴ αἴσθησις.

Κενόπρισις. Ζήτ. ἐν τῷ κενεώπρισις.

*Κενορρημοσύνη, ἡ (ῥῆμα), = κενολογία.

Κενός, νή, νόν. Ἄδειος, εὔκαιρος, Ἀντστ. τοῦ πλέως, πλήρης, Ὅμρ. (ὅστις ἅπαξ μόνον μεταχρῆτ. τὸν τύπον κενός, Ὀδσ. Χ, 249. ἄλλαχοῦ ὅμως πάντοτε τὸ κενός, ἅπαξ δὲ καὶ τὸ Ἴωνν. κεινός ἔχει. Ἰλδ. Δ, 181.) 2) Ἄδειος, μὲ ἄδεια χέρια, ἄπρακτος, ματαιος, τοῦ κάκου, εἰς τὰ χαμένα, Ἰλδ. Β, 298. Ὀδσ. Ο, 214. κενεὰς χεῖρας ἔχοντες Ὀδσ. Κ, 42. κεῖς κενόνω τοῦ κάκου, ἀνωφελῶς. 3) Ματαιος, οὐδαμινός, οὐδενὸς ἄξιος, ἀνύπαρκτος, χωρὶς βάσιν καὶ θεμέλιον, κοῦφος, κούφιος, ὡς, κενὰ εὐγματα λόγια τοῦ ἀέρος, ἐπροπερχόμενος, Ὀδσ. Χ, 249. 4) Ἀργός, μὴ ἐνασχολημένος εἰς τίποτε. 5) γυμνός, ἔρημος, ἠγωνιωμένος, ἀδικημένος· ἐστερημένος τινός, ἀφ' οὗτινος ἥρπασε τί τι, ἔτι δὲ καὶ ὁ ἐγκαταλελειμμένος, μεμονωμένος. Ἐπῤῥ. κενῶς, ἔρτ. ἀντὶ τοῦ Χωρὶς αἰτίαν, ἄνευ λόγου. — Κατὰ τοὺς ἀρχαίους Γραμματ. ἐγίνετο τὸ Σύγκρ. καὶ Ὑπερθ. εἰς ότερος καὶ ότατος, μὲ ὅλον τοῦτο εὑρίσκεται καὶ τὸ ἐμαλὸν κενώτερος, κενώτατος. Ἴδε Σχολ. Εὐρπδ. Ἑκάβ. 576. Matth. πρβλ. Στενός.

Κενοσοφία, ἡ. Κενή, ματαία, ἀνωφελὴς σοφία, ἡ τὸ νὰ νομίζῃ τις τὸν ἑαυτόν του σοφόν· ἐκ τοῦ

Κενόσοφος, ον (σοφός). Ὁ κενὴν, ματαίαν, ἀνωφελῆ σοφίαν ἐν ἑαυτῷ περιέχων. Ὁ κατὰ φαντασίαν σοφός, ἤγ. ὅστις νομίζει τὸν ἑαυτόν του σοφόν.

Κενοσπουδέω, ῶ, Μ. ήσω (κενόσπουδος). Σπουδάζω, διώκω, ἡ μετὰ σπουδῆς μετέρχομαι ματαία, καὶ ἀνωφελῆ πράγματα· ζητῶ, ἐπιθυμῶ μηδετιποτένια (οὐδαμινὰ) πράγματα. Ἰώσηπ. παρ' Ἀντιοχ. Δ'. 32. κεῖται κενὰ σπουδάζοντας ἀντὶ κενοσπουδάζοντας.

Κενοσπουδία, ἡ. Τὸ καταγίνεσθαι, ζητεῖν, ἐπιθυμεῖν, διώκειν ματαία καὶ ἀνωφελῆ πράγματα· ματαία σπουδή, ματαιοπονία· παρὰ Διον. Ἁλικ. ξ'. 70. κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ματαιότης· ἐκ τοῦ

Κενόσπουδος, ον (σπουδή). Ὅς τις διώκει, ἐπιθυμεῖ, σπουδάζει ν' ἀποκτήσῃ (ἢ τιμᾷ) ματαία, καὶ ἀνωφελῆ πράγματα· παρ' Ἀρτεμιδ. Δ'. 84. κεῖται καὶ τὸ Ἐπῤῥ. Κενοσπουδῶς, Ματαίως, εἰς τὰ χαμένα.

Κενοτάφιον, τό. Κενὸς τάφος, μνημεῖον, τὸ ὁποῖον δὲν περιέχει τὸ νεκρὸν σῶμα. Τοιαῦτα μνημεῖα ἔκαμνον οἱ παλαιοὶ εἰς τὰς πατρίδας ἐκείνων, οἵτινες ἀπέθνησκον εἰς ξένους τόπους, πρὸς τιμὴν, καὶ ὡς βραβεῖον τῶν ἀρετῶν τους, ὡς ἔκαμαν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τὸν Κορῆν. Virgil. Aen. Γ'. 304. Σχόλ. Εὐριπ. Ἑκάβ. 522. Μαρκελ. εἰς βίον Θουκυδ. 15.

Κενοτάφος, ον. Ὁ διὰ κενοταφίου τιμηθείς· ἀμφ.

Κενότης, ητος, ἡ (κενός). Τὸ εἶναι τοῦ κενοῦ· τὸ κενὸν διάστημα, οὐδαμινότης, ματαιότης.

*Κενοτομέω (τέμνω). Κατηγόρομαι εἰς κενὰ, καὶ οὐδαμινὰ πράγματα· ἀμφ.

Κενοτομία, ἡ, = κενοσπουδία· ἀμφ. καὶ ἄνευ παραδγ. Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Καίσ. 6. ἀντὶ τοῦ, κενοτομεῖν, πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, καινοτομεῖν.

Κενοφροσύνη, ἡ. Κενὸν καὶ ματαιον φρόνημα, ματαιοφροσύνη, ματαιότης· ἐκ τοῦ

Κενόφρων, ον, γενικ. ονος (φρήν). Ὁ κενὸς, καὶ ματαίας φρένας, ἢ φρονήματα ἔχων, ματαιόφρων.

Κενοφωνέω, ῶ, Μ. ήσω (κενόφωνος). Ματαίως, εἰς τὰ χαμένα φωνάζω, ὁμιλῶ. Νικήτ. Χρον. Α'. 9. ὅθεν

Κενοφωνία, ἡ. Κενὴ, ματαιος ὁμιλία, ματαιολογία· κεῖ τῆς αἰτίας κενοφωνίαν· ματαιος φλυαρία περὶ ὑποθέσεως, καὶ ἀρχῆς τινος. Διοσκορ. προοίμ. ἐκ τοῦ

Κενόφωνος, ον (φωνή). Ὁ κενὴν φωνὴν ἐκβάλλων, ὁ ματαια, ἢ ματαίως ὁμιλῶν, ἠχῶν.

Κενόω, ῶ (κενός). Κενὸν, ἄδειον ποιῶ· ἐκκαθαίρω, ἀδειάζω, γυμνόω, ἐξαντλῶ· κενὸν, ματαιον ἀποτελῶ, ἀποδεικνύω τι. Πλάτ. Κενοῦμαι, ἢ οὐδαμινὸς γίνομαι, ἀφανίζομαι, γίνομαι ἀφανής.

Κέντασε, Ἐπκ. Ἀπαρεμφ. Ἀορ. Α'. τοῦ κεντέω, ὡς ἀπὸ τοῦ ΚΕΝΤΩ. Ἰλ. Ψ, 337. κίππον κέντασε· τῷ κέντρῳ πλῆξε, κεντρίσας. 2) Ἄλλα καὶ Πρστκτ. Μέσ. Ἀορ. 1. τοῦ Κεντέω.

Κέντασε, Δωρικ. ἀντὶ, κέντησε, Ἐκέντησε, ἐκ τοῦ, κεντέω.

*Κενταύρειον, τό = κενταύριον.

Κενταύρειος, εία, ειον. Ὁ ἐκ τῶν Κενταύρων ὤν· ὁ ἀνήκων, πρέπων εἰς τοὺς Κενταύρους.

Κενταυρίδης, ου, ὁ. Ὁ ἀπὸ τῶν Κενταύρων ἐκβλαστήσας, φυτρώσας, γεννηθείς, ἢ τὸ γένος ἔχων· κίππος Κενταυρίδης. Λουκιαν. ὁ Θεσσαλικός· διότι ἐν Θεσσαλίᾳ ἐφάνησαν οἱ Κένταυροι.

Κενταυρικός, ή, όν· καὶ Ἐπῤῥ. Κενταυρικῶς, = κενταύρειος, ἔτι δὲ καὶ ὁ κατὰ τὸν Κενταυρικὸν τρόπον ζῶν, ὅθεν ἀντὶ τοῦ Ἄγριος, χονδρός, χωριάτης· ὅρα Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 38.

Κενταύριον, καὶ, κενταύρειον τό, καὶ, κενταυρίς, ἡ. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Θ'. ιβ. Πλίν. ΚΕ'. 6. καὶ, κενταυρίη, ἡ. Ἱπποκρ. Β', περὶ παθ. σελ. 154. Εἶδος φυτοῦ, (τὸ χόρτον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, καλούμενον) τοῦ ὁποίου ὁ Διοσκορ. ἐν Γ'. 8. καὶ 9. δύο εἴδη περιγράφει· τὸ ἐν Κεφ. 8. εἶναι τὸ τοῦ Λινναίου Centaurium majus. τὸ δὲ παρὰ Θεοφρ. Α'. 10. 14. καὶ Γ'. 5. Πλίν. ΚΕ'. 4. καὶ 6. εἶναι τὸ τοῦ Λινναίου, Centaurea Centaurium· τὸ δὲ μικρὸν εἶδος τούτου, τὸ ὁποῖον περιγράφει ὁ Διοσκορ. ἐν Γ'. 9. Θεόφρ. Θ'. 4. ὅπου καὶ «Πένας λεπτόφυλλον» καλεῖται. Πλίν. ΚΕ'. 6. εἶναι ἡ τοῦ Λιν. Gentiana centaurium.

*Κενταυρὶς, ίδος, ἡ = τῷ πρχμν.

Κενταυρίσκος, ὁ, ὑποκορ. Μικρὸς Κένταυρος.

Κενταυροκτόνος, ον (κτείνω). Ὁ κτείνων, φονεύων τοὺς Κενταύρους.

Κενταυρομαχία, ἡ (μάχη). Ἡ τῶν Κενταύρων μάχη.

Κενταυροπληθής, ές (πλῆθος). Πλήρης Κενταύρων. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαινομ. 1273.

Κένταυρος, ὁ. Ἀγρία τις Θεσσαλῶν φυλή, κατοικούντων μεταξὺ τοῦ Πηλίου καὶ τῆς Ὄσσης, καὶ ἀφανισθέντων εἰς τινα μάχην μὲ τοὺς πλησιοχώρους Λαπίθας, Ἰλδ. Λ, 832. Ὀδσ. Φ, 295. Ἡσδ. ἀσπ. 184. πρβλ. Φήρ. 2) Κατὰ τὴν μυθολογίαν (παρὰ Πινδ. Πύθ. 2, 85.) ὁ Κένταυρος ἦτον κατὰ τὸ ἥμισυ, ἤτοι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἕως εἰς τὴν κοιλίαν, ἄνθρωπος, ἀπὸ δὲ τῆς κοιλίας καὶ κάτω Ἵππος, καὶ ἐκατοικοῦσεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν· ὅθεν καὶ Ἱπποκένταυρος. Πιθανῶς, ὁ μῦθος προῆλθεν ἐκ τῆς πρώτης θεωρίας ἀφ' οὗ εἶδον τὸν ἱππέα ἄνθρωπον. Ἡ Ἱστορία παρὰ Παλαιφάτῳ. Ἐπειδὴ δὲ ἐφημίζοντο ὡς ἀσελγεῖς καὶ μίθυσοι, διὰ τοῦτο μετεχειρίζοντο οἱ Ῥωμ. τὴν λέξιν κένταυρος ἀντὶ τοῦ Παιδεραστής, ἔτι δὲ καὶ διὰ νὰ σημαίνωσι τὰ γεννητικὰ μόρια τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν (πιθανῶς ἀπὸ τοῦ ταῦρος καὶ κεντέω. Ὁ κεντῶν τὸν ταῦρον, ἐκ τῶν ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους ἤδη χρόνους ἐπικρατησάντων ταυροκαταφίλων).

*Κεντάω, ἀντὶ κεντέω, μόνον παρ' Ἀριστοτ.

Κεντέω, Μ. ήσω, Ἐπκ. Ἀπρμφ. Ἀορ. 1. κέντεκι, ὡς ἀπὸ τοῦ ΚΕΝΤΩ, Ἰλδ. Ψ, 337. Κεντῶ, κεντρίζω, σουβλίζω, διὰ τοῦ κέντρου πλήττω, ὠθῶ· ὅθεν ἀντὶ τοῦ διώκω, κεντρίζω τοὺς ἵππους κ. τ. τ. Ἰλδ. Ψ, 337. καὶ Πίνδ. Ἴδε κέντρον. β) Τυραννῶ, βασανίζω, Ξενφ. Ἀνβσ. 3, 1, 29. Ἑλλην. 3, 3, 11. 2) Σουβλίζω, διαπερῶ, διατρυπῶ μὲ τὸ σουβλί, Ἐκβάλλω τὰ ὄμματα τινὸς μὲ τὸ σουβλί. Εὐριπ. Ἑκάβ. 1170. «— ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων πόρπας λαβοῦσαι, τὰς ταλαιπώρους κόρας κεντοῦσιν, αἱμάσσουσιν· ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ φονεύω· μάλστ. παρὰ τοῖς Τργκ. π. χ. ὁ αὐτ. αὐτόθ. 1148. καὶ 387. Σοφοκλ. Αἰ. 1245. (Ἐντεῦθεν καὶ τὸ κεντῶ τῆς συνθ. ἀντὶ τοῦ, ἐξεργάζομαι, δουλεύω τι μὲ τὴν βελόνην, ποικίλον ποιῶν αὐτὸ, ἢ πλέκω πρβλ. καὶ κεστός. Ἐκ τοῦ κεντῶ, προέκυψεν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, κεντάριον, κενταύριον, τό· τὸ ξύλον εἰ οὗ κεντῶμεν, τὸ ὄρν. ἐνδέχεται δὲ καὶ ἐκ τοῦ, κεντός· ἀναλογικώτερον μέντοι τὸ πρῶτον.) Παράγεται δὲ ἡλέξις κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Rost ἀπὸ τὸ κενός, ἤγ. ποιῶ κενὸν διάστημα· ὅθεν

Κέντημα, τος, τό. Σουβλίον, ἄνασα, κορυφή, μήτη, σουβλιόν τι εἰ οὗ κεντῶμεν. Ἔτι δὲ καὶ τὸ διὰ τοῦ κεντήματος γινόμενον στίγμα· (ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ τὸ διὰ τῆς βελόνης ἐξειργασμένον, δουλευμένον, ποικιλμένον, κεντημένον, ἢ διὰ τοῦ κεντήματος ἐξεργασία.)

Κεντηρία, ἡ. Ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, κενταύριον. Θεόφρ. Θ'. 1.

Κέντησις, εως, ἡ. Τὸ κεντᾶν, σουβλίζειν.

Κεντητήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ κεντητής, ὅς τις κεντᾷ, σουβλίζει· καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ Θηλυκ. Κεντήτρια, ἡ· Ἥτις κεντᾷ. ὅθεν

Κεντητήριος, ον, Ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸ κεντᾶν, ἢ ὁ διὰ τοῦτο ἐξειργασμένος. «Κεντητήριον, τὸ» τὸ σουβλί, κεντρί, ἢ βελόνη, ὡς καὶ τὸ κέντρον.

Κεντητικός, κή, κόν. = τῷ ἀνωτέρω.

Κεντητός, τή, τόν. (κεντέω) Κεντημένος διὰ τοῦ κέντρου, ἢ διὰ τῆς βελόνης. Κεντημένος, πεποικιλμένος. Ἐπίκτ. 39.

Κεντίζω, Μ. ίσω = Κεντέω, ἀμφβ.

*Κεντόω, Σπάνιος σχηματισμὸς τοῦ κεντέω, Ἡρόδ. 3, 16.

Κεντρήεις, ήεσσα, ήεν. (κέντρον) Ὁ κέντρον ἔχων, κεντρώνων, σουβληρός.

Κεντρηνεκής, ές, (κέντρον, ἠνεκής) Ὁ διὰ τοῦ κέντρου ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν βιαζόμενος· ὁ τοῖς κέντροις κεντούμενος, πειθόμενος. Ἰλ. Θ, 398. Ε, 752. «Κεντρηνεκέας ἵππους», Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, εὐπειθεῖς, ταχεῖς, καὶ δεινεκῶς κεντριζομένους, καὶ τοῖς κέντροις εἰκοντας καὶ πειθομένους.

Κεντρίζω, Μ. ίσω = Κεντέω. Διὰ τοῦ κέντρου πλήττω, σουβλίζω.

Κεντρίνης, ου, ὁ. Εἶδος ἀκανθώδους βελανίνης. Ἀθην. Ζ'. 2) εἶδος κανθάρων ἢ σφηκῶν. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Β. κεφ. τελευτ.

Κέντριον, τό. Ὑπκρστκ. τοῦ κέντρον. Τὸ κεντρί. καὶ 2) Ὁ τόπος, εἰς ὃν κεντᾶται ὁ ἵππος διὰ τοῦ κέντρου. Ἱππιατρ. ὅθεν

Κεντριόω, ῶ. = Κεντρίζω. Ἱππικρ.

*Κεντρίς, ίδος, ἡ = κέντρον, 2) = διφύς.

Κεντρίσκος, ὁ. Εἶδος ἰχθύος ἐν τῷ ποταμῷ Λύκῳ εὑρισκομένου, καὶ ὡς ἡ ἔγχελυς ἀλιευόμενου, Θεόφρ. ἴσως = τῷ Κεστρίνος, κεστρίσκος.

*Κεντριστής, ὁ (κεντρίζω) = Κέντωρ, Ἡσύχ.

*Κεντρίτης, ου, ὁ = Κεντρίνης. Αἰλ. Ζ. ἱστορ. 1, 55.

Κεντροβαρής, ές, (κέντρον, 2. βάρος) Ὁ πρὸς τὸ κέντρον (εἰς τὴν μέσην) τὸ βάρος ἔχων. Ἐντεῦθεν. «Κεντροβαρικά, τά» ἐν βιβλίοις τοῦ Ἀρχιμήδους, τὰ ὁποῖα διδάσκει πῶς νὰ εὑρίσκῃ τινὰς τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος σώματος τινός.

Κεντροδήλητος, ον, (δηλέω) Ὁ διὰ τοῦ κέντρου βλάπτων. πληγώνων, κεντρίζων. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 579.

Κεντρομυρσίνη, ἡ. (μυρσίνη) Ἡ κέντρα, ἀκάνθια ἔχουσα μυρσίνη, ἥτις ἄλλως καὶ ὀξυμυρσίνη λέγεται. Θεόφρ. Γ. 17.

Κέντρον, τό. (κεντέω) Μύτη, σουβλί. Κάθε πρᾶγμα, τό ὁποῖον κεντᾷ, σουβλίζει. ὅθεν ἰδιωτρ. α) Τό κεντρί, δι' οὗ κεντοῦσι τοὺς βόας, βουκέντρον, βουαίντρι. ἢ τό περί τήν πτέρναν σιδήριον, (μαχμοῦζι) ᾧ νύσσουσι οἱ ἵπποι, καὶ τά λοιπά ἀχθοφόρα ζῶα, Ὅμρ. Ἰλ. Ψ, 387. 430. ἐντεῦθεν καὶ τά τῶν ἀλεκτρυόνων πλήκτρα. Ἀριστοφ. «Πρός κέντρα λακτίζειν». Εὐρίπ. Βάκχ. 794. ἐναντίον τῶν κέντρων λακτίζειν· κλοτζᾶν, ὅταν σουβλίζηται. β) Παρά Παυσαν. Γ. 10. καί ὁ ἧλος, καρφίον, δι' οὗ συνδέονται σίδηρα τινά, καθώς π. χ. τό τοῦ ψελιδίου καρφίον, τό ὁποῖον μετά τό καρφωθῆναι, ἀμβλύνεται καὶ ἀπό τά δύο μέρη. γ) Εἶδός τι μάστιγος παρ' Ἡρόδ. 3, 130. δ) Ἀγκάθι, ἀκανθα. ε) Τό μεταλίτατον μέρος παντός πράγματος, π. χ. κύκλου τινός, σφαίρας, κ. τ. λ. «Κάτοπτρον ἀκριβές (κατά) τό κέντρον». Λουκιαν. πῶς δεῖ Ἱστορ. συγγρ. καθόλου λεῖος καὶ ἀρρήκτης. ζ) Ἐν τοῖς ξύλοις καὶ λίθοις, ὁ σκληρός ῥόζος, ὁ ἐν τῷ μέσῳ ὡς ὕλος κείμενος. Πλίν. Ἰζ'. 59. ΛΖ'. 2. Inveniuntur in quibusdam, sicut in marmore, centra, idest, duritia clavo similis, inimica serris. κατά ταύτην τήν ἔννοιαν μετεχειρίσθη τήν λέξιν πρό τοῦ Πλινίου καὶ ὁ Θεόφραστ. η) Τό τοῦ ἀνδρός αἰδοῖον. «Εἰς οὐχ ὁπίν τρυμαλιήν τό κέντρον ὠθεῖν». 7) Μεταφορ. πᾶν τό ἐρεθίζον, διεγεῖρον, παροξύνον· θέλγητρον, διεγερτήριον· καὶ ἐπί λόγων πειρακτικῶν.

*Κεντρομανής, ές (μαίνομαι) Ὁ μαινόμενος, λυσσῶν μέ τό κέντρον, ὁ ἀμέτρως καὶ ὑπερβολικῶς κεντρῶν, Ἀνθλγ.

Κεντροπαγής, ές, (πήγνυμι) Ὁ κεντῶν, σουβλίζων, κεντρόων, ἐμπήγων τό κέντρον. Ἀνάλεκτ. Γ'. 115. καί, 174.

*Κεντροτυπής, ές (τύπτω) Πληκ. Κτυπημένος, λαβωμένος μέ τό κέντρον. Ἐπιγράμ.

Κεντροτύπος, ον, (τύπτω, κέντρον) Ἐργτ. Ὁ διά τοῦ κέντρου κτυπῶν, σουβλίζων.

*Κεντροφόρος, ον (φέρω) Ὁ φορῶν, ἢ φέρων, κέντρον, Ὀππιαν.

Κεντρόω, ῶ. (κέντρον) Ὡς κέντρον ποιῶ τι· ὁπλίζω, ἁρματόω τινα μέ κέντρα. 2) Κεντρόνω, κτυπῶ μέ τό κέντρον, μέ τό κεντρί 3) παρά δέ Πτολεμ. παράφρ. ἀντί Τάσσω, βάλλω τι εἰς τό κέντρον.

Κεντρώδης, ες, (κέντρον, εἶδος) Σουβλερός, κυρίως = κεντροειδής. Ὅμοιος τῷ κέντρῳ· καὶ ὁ κέντρα ἔχων.

Κέντρων, ωνος, ὁ· ὅθεν τό Λατ. Cento, (κεντόω) ὁ ἐκ πολλῶν τμημάτων συνεῤῥαμμένος χιτών· καὶ ἐντεῦθεν, κέντρωνες, καὶ, ἡμηρόκεντρα, καὶ ἡμηροκέντρωνες, καλοῦνται ποιήματα τινά, τά ὁποῖα ἐκ διαφόρων στίχων τοῦ Ὁμήρου εἰς ἓν συνελλέχθησαν καὶ συνεῤῥάφησαν. 2) Παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 450. κεῖται ὡς ἐπίθετον ψαύλου, μοχθηροῦ, καὶ ἀπατηλοῦ τινος· τό ὁποῖον ὁ Σχολ. ἑρμην. ἔτι καὶ διά τοῦ, Σάγμα. Ζ. Κέντρον, γ. πρβλ. Μαστιγίας, βάραθρος.

Κέντρωσις, εως, ἡ. (κεντρόω) Τό κεντᾶν, κεντρώνειν, σουβλίζειν διά τοῦ κέντρου, κέντρωμα· τό κεντᾶν τις πουθενά κέντρα, δηλ. κάμνη πράγματι νά ἔχῃ κέντρα· καὶ τό ἵστασθαι, πάσσειν, βάλλειν τι εἰς τό κέντρον, εἰς τό μεσαίτατον μέρος τινός. Πρόκλ.

Κεντρωτός, τή, τόν. (κεντρόω) Κεντημένος, κεντρωμένος. 2) Ὁ κέντρα ἔχων. Ἀριστοτέλ.

Κεντυρίων, ωνος. Ὁ παρά Ῥωμαίοις, Centurio, ταγματάρχης ἑκατοντάδος. = τῷ Ἑλληνικῷ, ἑκατόνταρχος. Εὐνγγ.

*ΚΕΝΤΩ, Ἀχρστ. πρωτότυπος ῥίζα τοῦ Κεντέω· ἀφ' ἧς παράγουσι συνήθως τό Ἐπκ. Ἀπρμφ. κέντσαι, ἀντί κεντῆσαι.

Κέντωρ, ορος, ὁ. Ὅς τις κεντᾷ, παροξύνει, διά τοῦ κέντρου ἀναγκάζει, ἢ παροτρύνει. Ἰλ. Δ, 391. Ε'. 102. «Κέντορες ἵππων· οἱ ἵππους πλήσσοντες, ἐπί τά πρόσω χωρεῖν ποιοῦντες διά τοῦ κέντρου. Ποιητκ.

Κένωμα, τό. (κενόω) Τό ὁποῖον ἐκενώθη, εὐκερώθη, 2) Τό κενόν διάστημα, τό μεταξύ δηλ. δύο πραγμάτων ὄν. 3) Ἡ τσέφλα, τό ἐξωφλοῖον. Βατραχομ. «Φρόγδην ἀμφοτέροισι κενώμασι χεῖρας ἔπηκεν· ὅπου νῦν «Ἐν ὠμοῖσι κεῖται· τά κενά, καὶ ἄδεια, ἤτοι εὐκαιρα κυύκαλα, ὄστρεα. 4) Ἐκεῖνο, ὅπου ἐξεβλήθη, ἀδειάσθη ἀπό τινος, ἢ κόπρος.

Κένωσις, εως, ἡ. Ἀδειασις, εὐκαίρωσις, ἡ πρᾶξις τοῦ κενώματος, κένησις τῆς κοιλίας. Διοσκορ.

Κενωτικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ δύναμιν ἔχων εἰς κένωσιν. «Φάρμακον κενωτικόν». Γαλην. ἀντί, κινητικόν.

Κέομαι, Ἐπκ. καὶ Ἰωνικ. παρακτηματισμός τοῦ Κείμαι, ἀπό τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρόδ. ἔχει τό γ. ἐνικ. κέεται, ὁ Ὅμρ. τό γ. πληθντκ. κέονται, καὶ ὁ Ἱππκρ. τό Ἀπρμφ. κέεσθαι. Τό α. πρόσωπον εἶναι ἄχρηστον.

*Κεπφαττελεβώδης, ες, (εἶδος) Ἀρχέστρ. Ἀθν. 4. σ. 163. D. κατά τόν Bentel. ἀπό τοῦ κέμφος, καὶ τοῦ ἀτέλεβος. = κεπφώδης.

Κεκπφόομαι, οῦμαι. Ἀρήνω ἑμαυτόν κούφως καὶ μωρῶς εἰς τό νά ἀπατῶμαι, θελκίζομαι, φέρομαι ὡς τό πτηνόν κέπφος.

Κέπφος, ὁ, Θηλίστιόν τι πτηνόν κουφότατον ἐκ τοῦ γένους Procellaria, Διον. τό ὁποῖον εὐκόλως καὶ μωρῶς διά τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης θελκίζεται, καὶ ἀγρεύεται, καὶ ὑπό τοῦ ἀνέμου εὐχερῶς ἄγεται. 2) Ἐντεῦθεν λέγεται οὕτω καὶ κούφος ἄνθρωπος, τόν ὁποῖον εὐκόλως ἀπατῶ τις, μαμακοῦθος, Ἄρστφ. (Κατά τούς παλαιούς Γραμματ. π. χ. τόν Σχολ. Ἀρστφ. Εἰρ. 1065. συγγενές τῷ κούφος καὶ κωφός). ὅθεν

*Κεπφώδης, ες (εἶδος) Ὅμοιος, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κέπφων, ὅθεν Μωρός.

Κέρα, ἡ. Ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Θ'. 15. ἀντί κέρας, καθώς ἔτι καὶ παρ' Ἡσυχ. ἐκ τοῦ Σταφυλίνος, γίνεται δῆλον, τό ὄνομα τῆς ῥίζης αὐτοῦ.

Κέρπα, Ἰων. ἀντί, κέρατα. Ἰλ. Ρ. 521.

Κεραβάτης, ου, ὁ. = Κεραβάτης.

Κεραελκής, ές, (κέρας, ἕλκω) Ὁ διά τῶν κεράτων ἕλκων, σύρων, τραβῶν, καθώς π. χ. ὁ βοῦς, ὁ σύρων τό ἄροτρον. 2) Ὁ ἔχων, φέρων βαρέα κέρατα, σχεδόν ὡς καὶ τό Ἐλκεσίπελος. 3) Ὁ μέ τά κέρατα πρός τήν γῆν σύρων. = Τραχελάτης. Ἡσύχ. Ζήτ. Κεραλκής.

Κεραία, ἡ. (κέρας) Κέρατον, καὶ τό ὅμοιον μέ κέρατον πέρας, ἢ ἄκρα, ἢ ἐξέχον μέρος πράγματος τινος, καὶ ἰδιωτρ. α) Τό σκέλος τοῦ διαβήτου. Σεξτ. Ἐμπ. Γ. 53. β) Τό πλάγιον ξύλον τοῦ ἱστοῦ ἐν τοῖς πλοίοις, οὗ ἐξάπτεται ἡ ὀθόνη, ἤτοι ᾧ προσδέδεται τά ἄρμενα, Λατιν. Ἀντένα. Ἀπολλών. Ἀργ. Δ'. 890. γ) Τά ὠσάν κέρατα τῆς σελήνης. δ) Τά κέρατα τῆς καραβίδος. ε) Ὁ ἐπάνω συλλαβῆς, ἢ λέξεως τινός τόνος. Πλούταρχ. «Περί συλλαβῶν καὶ κεραιῶν· ἀλλά καὶ αἱ ἀποκοπαί τῶν ταχυγράφων· καθόλου δέ ἀντί τοῦ Γραμμή, βέργα. ζ) «Ἐκ κεραίας διεῤῥαμμένα· ἐπί πλοίου, ὁπότε δέχεται τόν ἄνεμον ἀπό τά πλάγια μέρη, καὶ οὐχί ἀπό τήν πρύμνην. Ἄρα οὖς τό, Ὀρτυγία ἁρμενίζειν. Ζήτ. ἐν τῷ, Ποῦς, ἀριθμ. 5. «Τό διά πάσης κεραίας δίκοον πτερόν καὶ νοερόν». Διον. Ἁλ. εἰς Δείνάρχ. 7. παροιμιακῶς, ἀντί τοῦ, τό δίδυμον, ἀπανταχοῦ, διερχόμενον, ἐκτεινόμενον, ἐπί περιγραφῶν ἀξιολόγων, δηλ. ὁποῦ περιγράφουν τό πρᾶγμα, καθώς πρέπει σχεδόν δι' ἑκάστης συλλαβῆς, δι' ἑκάστης λέξεως. 2) Τό κατασκευασμένον ἀπό κέρατον, καὶ ἰδιωτρ. τό κεράτινον τόξον.

Κεραΐζω, Μ. ἰσω Διεπράξω, λεηλατῶ, πορθῶ, κουρσεύω, διαφθείρω, διόλου ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, «πόλιν, σταθμούς ἀνθρώπων». κ. τ. τ. Ὅμρ. Ἰλ. Ε. 557. καί ἀλλαχοῦ. καὶ Ἡρόδ. Α', 115. «Οἶδα τοῦ ξείνου κεραϊσαν καὶ ἐν Β', 121. «Τούς γάρ κλέπτας οὐκ ἀνιέναι κεραΐζοντας», ἐπειδή οἱ κλέπται δέν ἔπαυον ἀπό τοῦ νά διαρπάζωσι τούς θησαυρούς. Κατά ταύτην τήν σημασίαν ἐκλαμβάνουσιν ἔτι καὶ τό, κείρειν, καὶ, καταείρειν. Ζήτ. κείρω, ἀριθμ. 4. 2) Ἐπί ἐμψύχων, ἀντί τοῦ Ἀναιρῶ, ἀποκτείνω, κόπτω, φονεύω, θανατόνω, «ἐγώ δ' ὄπισθεν κεραΐζων» Ἰλ. Φ, 129. καὶ «Τρῶας κεραΐζω καὶ ἄλλους» Ἰλ. Β, 861. ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Ζ', 125. μεταχειρίζεται ἔτι τήν λέξιν καὶ ἀντί τοῦ Πνίγω, θανατόω. καθώς π. χ. οἱ λύκοι πνίγουσι τά πρόβατα. «Οἱ λέοντες τάς καμήλους ἐκεραΐζον μούνας» 3) Ἐπί πλοίων, ἀντί τοῦ Καταβυθίζω, Ἡρόδ. 8, 86. (οὐχί ἀπό τοῦ κέρας, ἀλλ' ἀπό τοῦ κείρω).

Κεραίνω, ἐν Ἰλ. Ι. 203. τινές ἀνάγν. Κέραιν, ἀντί, Κέραιε.

Κεραιοῦχος, ον (κεραία, ἔχω) Ὁ κρατῶν τήν κεραίαν. «Κεραιοῦχος κάλωμα· τό σχοινίον ἐκεῖνο, τό ὁποῖον κρατεῖ, καὶ διοικεῖ, ἤτοι ἀνεβοκατεβάζει τήν κεραίαν, ἤτοι τήν ἀντένα· ὁ παρά τοῖς ναύταις, μπότζος, λεγόμενος· ὅς τις ἄλλως καὶ, κερουλκός, λέγεται· κατά τό ἐμοί δέ δοκοῦν, κερουλκός, λέγεται ὁ περί τό τέλος τῆς κεραίας κίλιος, τόν ὁποῖον ἡ συνήθεια, ἁπλῆν, λέγει. Ἐντεῦθεν μεταφορικ. ἀντί τοῦ, διοικητής. Ἡσύχ.

Κεραίρω, Ἐσφλμ. ἀνάγν· ἀντί Κεραίω, Ἰλ. Ι, 203.

Κεραΐς, ίδος, ἡ. Ἡ κεραΐζουσα, διαρπάζουσα, ἀναιροῦσα· ἐκ τοῦ Κεραΐζω.

*Κεραΐς, ίδος, ἡ (κέρας) Σκολιή τις τά κέρατα βλάπτων, καὶ κατατρώγων. Ὀθνν. Φ. 391. ὅπου τινές ἀντί, κεῖρα ἵπος ἔδοιεν» ἀναγινώσκ. «κεραΐδες ἔδοιεν».

*Κεραΐς, ίδος, ἡ (κέρας) Πρόβατον ἡλικίας τινος. Λυκόφρ. 1517. Λτνστ. bidens.

*Κεραϊσμός, οῦ, ὁ. (κεραΐζω) Ἐρήμωσις, ἀφανισμός, Διονσ. Ἄλκρν.

Κεραϊστής, οῦ, ὁ. (κεραΐζω) Πορθητής, διαφθορεύς, κλέπτης. Ὅμηρ. Ἐμν. Ἑρμ. 336. «Διεπρήσιος κεραιστήρα· ἔνθα καὶ κεῖται ὅλη ἡ περιγραφή ταύτης τῆς λέξεως.

Κεραΐτις, ιδος, ἡ. Εἶδος χόρτου, Διοσκορ. Β, 124. Τό ἄλλως, βούκερας, καὶ, τῆλις, λεγόμεν. Faenum Graecum. Διον.

*Κεραίω, Ἐπκ. ἀντί κεράω, πρωτότ. τοῦ κεράννυμι, Ἀνακατώνω, κερνῶ, «Ζωρότερον κέραιε Ἀνακάτωνε τό κρατί μέ ὀλιγώτερον νερόν, κέρνα περισσότερον ἀκράτο κρασί, Ἰλ. Ι, 203. Ἴσως τό μόνον χωρίον, ὅπου εὑρίσκεται ἡ λέξις αὕτη, ἔνθα ἀναγνωσταν τινές κέραινε καὶ κέραιρε.

Κεραλκής, ές, (κέρας, ἀλκή) Ὁ ἐν τοῖς κέρασιν ἀλκήν ἔχων. «Βοῦς κεραλκής· ὁ δύναμιν ἔχων εἰς τά κέρατα, δι' ἧς σύρει τό ἄροτρον. Ἐκ τούτου γίνεται, ὅτι ὁ ζυγός πρό τῶν κεράτων ἐτίθετο.

*Κεραμαῖος, αία, αῖον (κέραμος) = κεράμειος, κεράμεος. Πολύβ. Γ. 44. ἀμφ.

*Κεράμβηλον, τό. Κήπου προβασκάκιον ἢ φόβιστρον, τό ὁποῖον ἱστῶσιν οἱ ἀγροφύλακες πρός φόβον ὀρνέων (σκιαντζάρον).

Κεράμβηλος, καὶ, Κεράμβυξ, ὁ. Cerambyx. Διον. Εἶδος κανθάρου, μεγάλα κέρατα ἔχοντος, (κεραταῖς). Ἀντώνιος Διβερ. ΚΒ'.

*Κεραμβυξ, υκος, ὁ = κεράμβηλος (Πιθανῶς ἐκ τοῦ κάραβος ὑπονομ. καὶ τοῦ κέρας)

*Κεραμεία, ἡ. (κεραμεύω) Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κεράμια· καὶ ἡ ἐμπορεία αὐτῶν. Φορτία κεραμείων σκευῶν. Σκεύη κεραμέως. Ἀθην. 6. 482.

Κεραμεικός, ὁ. Τόπος, πλατεῖα, (πιάτζα) τοῦ κεράμου καλούμενος. Παυσαν. Ἀττ. Γ. Ἐν Ἀθήναις δύο ἦσαν κεραμεικοί, ὁ μὲν ἔνδον τοῦ τείχους τῆς πόλεως, ὁ δὲ ἔξω, ἔνθα καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ τελευτήσαντας ἔθαπτον δημοσίᾳ, καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον. 2) Ἐπιθέτ. = Κεραμεικός. Ξενοφ. Συμπ. Ζ'. 2. «Τροχὸς κεραμεικός» ὁ τῶν τὰ πήλινα ἀγγεῖα ἐργαζομένων, ἀμφβ. πρβλ. Lobeck Φρύνχ. σ. 147. ὅθεν.

Κεραμεῖον, τό. (κεραμεύω) Τὸ ἐργαστήριον τῶν κεραμέων, τόπος ἔνθα κατασκευάζουσι τοὺς κεράμους, ἢ πιπράσκουσιν αὐτοὺς, κεραμιδάριον. Ἀθην. καὶ Πλούταρχ. ὁ Λίσχίν. Ἠθ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, ἐπαύλιον.

Κεράμειος, εία, ειον (κέραμος). Ἀπὸ κέραμον κατεσκευασμένος, πήλινος, χωματένιος, καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν κέραμον, ἢ εἰς τὸν κεραμέα.

*Κεράμεος, ον, συνῆρ. κεραμοῦς, οῦν, = τῷ πρτμ.

*Κεραμεοῦς, οῦν. Προκριτώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ κεράμειος, Lobeck Φρύνχ. σ. 147.

Κεραμεύς, εως, ὁ. (κέραμος) Ὁ κατασκευάζων τὰ πήλινα ἀγγεῖα, κεραμιδάρης, τσουκαλᾶς. Ἰλ. Σ. 601. Ἡσ. Ἔργ. 25.

*Κεραμευτής, οῦ. ὁ = κεραμεύς, μόνον παρὰ τοῖς πολλὰ Μεταγνστρ.

Κεραμευτικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν κεραμέα, ἢ εἰς τὴν κεραμείαν. Κεραμευτική, ὑπκουομ. τέχνη· Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κεράμους, ἐκ τοῦ

Κεραμεύω, (κέραμος) Εἶμαι κεραμεύς. κεράμους κατασκευάζω. «Τὰ τρυβλία κακῶς κεραμεύει, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς» εἶπεν ὁ Ἀριστοφάν. Ἐκκλησ. 253. περὶ τοῦ Κεφάλου, ὃς τις υἱὸς ἦν κεραμέως.

*Κεραμήϊος, η, ον, Ἰωνν. καὶ Ἐπν. ἀντὶ κεράμειος, Ἐπγρ. Ὁμρ. 14, 14.

*Κεραμηΐς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτρ. Ἐπν. θηλν. τοῦ Κεράμειος.

*Κεραμία, ἡ = κεραμεία. Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κεράμους, Πλάτ. Λάχ. σ. 187. B. Heind. Γοργ. σ. 514. E. ἀμφ.

Κεραμιδόω, ῶ. (κεραμίς) Σκεπάζω, καλύπτω μὲ κεραμίδας, κεραμιδόνω. 2) Ἐν πολέμῳ σημαίνει ἡ λέξις, κεραμιδῶσαι, τὸ κρατεῖν τοὺς στρατιώτας ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τὴν ἀσπίδα δίκην σκεπαστῆς. Ἀπολλών. Λεξ. Σάκος (Τὸ Ἰῶτα Ἀττκ. βραχύ)

*Κεραμικός, ἡ, ὁν = κεράμειος.

Κεράμινος, η, ον. = Κεράμειος. Χωματένιος, πήλινος, ὑπὸ τοῦ κεράμου κατασκευασμένος, Ἡρόδοτ. 3, 96. 4, 70.

Κεράμιον, τό. Πήλινον, χωματένιον ἀγγεῖον πρὸς χρῆσιν ὕδατος, οἴνου, φαγητοῦ, κ. τ. τ. Ἡρόδ. 3, 6. Ξενοφ. Ἀνάβ. 6, 1, 9. Κυρίως δὲ Ἀττκ. τοῦ κέραμος, ἢ οὐδτρ. τοῦ ἑνικ.

Κεράμιος, ία, ιον. = Κεράμειος. Ξενοφ. Ἀνάβ. 3, 4, 4.

Κεραμίς, ίδος, ἡ. Ἀττκ. ίδος (κέραμος). Ὡς Ἐπίθετ. «κεραμὶς γῆ» Πηλός, χῶμα ἐπιτήδειον διὰ πήλινα ἀγγεῖα. 2) Ὡς Οὐσιαστικ. κεραμίδα, δι' ἧς σκεπάζομεν τοὺς οἴκους, Ξενοφ. Ἑλλνκ. 6, 5, 9. ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ κεραμίδων σκεπαστή. 3) = Κεράμιον. Ἀγγεῖον ἐκ χώματος κατεσκευασμένον. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, ἀποστέρομαι.

Κεραμίτης, ου, ὁ. καὶ, Κεραμῖτις, ιδος, ἡ· Γῆ ἐπιτήδειος πρὸς κατασκευὴν πηλίνων ἀγγείων, κυρίως, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν κέραμον. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Πλάτων ἐν Νομ. Η'. σ. 844. Β. περὶ τῆς ὀρύξεως τοῦ φρέατος «Μέχρι τῆς κεραμῖτιδος» λέγει· ὁ Κλημ. ἐν Στρωμ. Α'. «παρθένιον γῆν» εἶπε.

Κέραμον, τό. Πήλινον ἀγγεῖον. Κέραμα δέ, περιληπτικῶς ἔλεγον οἱ παλαιοί, ὅλα τὰ ἀναγκαῖα τῆς τραπέζης ἀγγεῖα, καὶ αὐτὰ τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἄρα χωρὶς νὰ διακρίνωσι τὴν ὕλην. Ἀθην. 5.

Κεραμοποιός, ὁν, (ποιέω) Ὁ κεράμους ποιῶν, κεραμοῦς.

Κεραμοπωλεῖον, τό. Ἀγορά, τόπος ἔνθα πιπράσκουσι, πωλοῦσι τὰ πήλινα ἀγγεῖα. ἐκ τοῦ

Κεραμοπωλέω, ῶ, Μ. ἤτω. Κεράμους, πήλινα ἀγγεῖα, πωλῶ· ἐκ τοῦ

Κεραμοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τοὺς κεράμους πωλῶν.

Κέραμος, ὁ. Ἡ πρὸς κατασκευὴν πηλίνων ἀγγείων γῆ, κεραμίς. Ἐπγρμ. Ὁμρ. 14. 2) Ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐκ χώματος κατεσκευασμένα ἀγγεῖα, καὶ σκεύη, οἷον πιθάριον, λαγήνιον, σταμνίον, πινάκιον, κεραμίδα, κεραμίδιον, κ. τ. τ. ὅ ἐστι, πᾶσα ἡ τῶν κεραμέων ἀγγείων ὕλη ἰδέ καὶ ἐν τῷ, Κέραμον. Ἐν Ἰλιάδ. Ι, 465. Ἡ στάμνα, ὁ ἀμφορεύς, τὸ πήλινον ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἔβαλλον τὸν οἶνον. Συχνάκις παρ' Ἡρόδ. 3) Δεσμωτήριον, φυλακὴ παρὰ Κυπρίοις. Τινὲς οὕτως ἐξηγοῦσι καὶ τὸ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ε, 387. «χαλκεῖον δ' ἐν κεράμῳ· ὅπου ὁ Σχολ. φησί. Χαλκεῖον ἀγγεῖον, πίθον, ἢ δεσμωτήριον· οἱ γὰρ Κύπριοι τὸ δεσμωτήριον, κέραμον, καλοῦσι. (Κατά τινας μὲν ἀπὸ τοῦ Κεράννυμι, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ ΕΡΑ. terra.)

*Κεραμουργός, ὁν (ΕΡΓΩ) = κεραμοποιός.

Κεραμόω, ῶ. Διὰ κεραμίδων σκεπάζω τὴν στέγην, κεραμιδόνω. Μαθημαν. παλ. στλ. 81. «οἰκία ὀριγκουμένη καὶ κεραμουμένη.» Ἀριστοτέλ. Φυσικ. Ζ'. 3. ὅθεν

Κεραμωτός, ή, ὸν. Ὁ κεραμωμένος ἀπὸ πήλινα ἀγγεῖα, σκεύη, ἢ κεραμίδας· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κουρατάνιον, τὸ ὁποῖον κατασκευάζεται διὰ κεραμίδων κοπανισμένων καὶ ἀσβέστου. Ὁ μὲ κεραμίδα σκεπασμένος· «στὸ κεραμωτόν, ἤ, κεραμωτὴ στέγη» Ἢ μὲ κεραμίδας σκεπασμένη σκεπαστή. ἢ ἐκ κεραμίδων σκεπαστὴ οἰκίας τινὸς. Πολύβ. τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. «στέγην κεραμωτὴν» λέγει.

Κεράννυμι, καὶ κεραννύω, Μ. κεράσω, καὶ Ἀττκ. κερῶ, Ἀόρ. ἐκέρασα, Μέσ. Ἀόρ. ἐκερασάμην, μετὰ βραχέος α, ἔθεν ἐπκ. καὶ κεράσσω, ἐκέρασσα, ἀλλ' ὁ κατὰ συγκοπὴν Μέσ. Ἀόρ. ἐκρασάμην, ἐνεργτ. Πρκμ. κέκρακα, Πθτκ. Πρκμ. κεκρᾶμαι, Πθτκ. Ἀόρ. ἐκρᾶθην, ἦσαν δ' εἰς χρῆσιν καὶ οἱ τύποι κεκέρασμαι, καὶ ἐκεράσθην, Lobeck Φρύνχ. στλ. 582. Ὁ Ὁμηρ. μεταχρζτ. ἐξ αὐτῶν τῶν χρόνων μόνον τὸν Ἐνεργτκ. Ἀόρ. καὶ τὸν μὴ κατὰ συγκοπὴν Μέσ. Ἀόρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ Ἐπκ. διπλασιαζόμενον σ, ἐκτὸς δὲ τούτων ἐν Ἰλ. Δ, 260. καὶ τὸν Ὑπτκτκ. Ἐνστ. κεράοντα, ὡς ἀπὸ τοῦ κέραμαι, ἐν Ἰλ. Ι, 203. τὸν σχηματισμὸν κεράω, καὶ οὐχὶ σπανίως καὶ τὸν σχηματισμ. κεράω. Ἐν τῇ μετὰ τῆς ἐπὶ δὲ συνθέσει καὶ τὸ ἐνεργτ. Ἀπρμρ. Ἀόρ. 1. κρῆναι· «οἶνον ἐπικρῆναι» Ὀδυσσ. Η, 164. Πρβλ. καὶ κιρνάω, κίρνημι. — Μιγνύω, ἀναπτύσσω, καὶ ἐξαιρέτως τὸν οἶνον μετὰ τοῦ ὕδατος, τὸν ὁποῖον πίνουσιν εἰς τὴν τράπεζαν· (ἢ ὁ καὶ ἡ τοιαύτη μίξις, κρασίον, ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, οἱονεὶ κεκερασμένος οἶνος· καὶ ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον, ἀντὶ τοῦ, οἶνος, κρασίον, λέγομεν) ἐν συχνῇ χρήσει παρ' Ὁμρ. ὅστις μεταχρζτ. πολλάκις τὸ Μέσ. π. χ. «ὅτε οἶνον ἐνὶ κρητῆρι κέρωνται.» Ἰλ. Δ, 260. ὅποταν αὐτοὶ κιρνῶσι, μιγνύωσι τὸν οἶνον ὕδατι ἐν τοῖς μεγάλοις ἀγγείοις. Πρβλ. καὶ Ὀδυσ. Γ'. 332. Θ, 470. Ω, 364. ἔτι δὲ καὶ «κρητῆρα κεράσσαιεν» ἀντὶ τοῦ, γεμίζειν μὲ οἶνον ὕδατι μεμιγμένον φιάλην τινα, Ὀδυσ. Γ, 393. Σ, 423. Οἱ ὕστερον λαμβάνουσι τὴν λέξιν ἀντὶ Κερνάω, ἐκχέω, βάλλω οἶνον εἰς τὸ ποτήριον, καὶ δίδω τινὶ νὰ πίῃ, καὶ ἐπὶ ἀκράτου οἴνου, Ὀδυσ. Ε. 93. «—κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν· καθὼς ἔτι καὶ τὰ ἐκ τούτου σύνθετα, ἐπικρήτω, κ. τ. τ. παρ' Ὁμήρ. 2) Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Συγκερνῶ, μετριάζω διὰ μίξεώς τινος· ἐπὶ τοῦ ὕδατος τοῦ λουτροῦ, Ὀδυσ. Κ, 362. καὶ Μετφρ. ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων, καταστάσεων, κ. τ. τ. Ἰδέ Πινδρ. Πύθ. 10, 65. Προάγω, ἐκτελῶ νόστιμον τινα μεταβολὴν, καὶ ποικιλίαν Μιγνύω καὶ συγκερνῶ τὰ ἀντικείμενα κατ' ἀρέσκοντα τρόπον· ὅθεν μετριάζω, ἐξισῶ, φιλιόνω, ἑνόνω, συνδέω. Κατὰ τὸν Εὐσταθ. πρωτότυπον τούτου ἐστὶ τὸ, Κέρας· εἰς κέρας γὰρ ἐγχέοντες ἔπινον, πρὸ τοῦ εὑρεθῆναι τὴν τῶν ποτηρίων χρῆσιν, ἰδ. κέρας, 3. β.

Κέραξ, ακος, ὁ = κόραξ, Ἡσύχ.

Κεραξόος, ον (ξέω, κέρας). Ὁ τὰ κέρατα ξύων, ὑαλίζων, κόπτων, πελεκῶν, ὁ ἐξεργαζόμενος ἐξ αὐτῶν τόξα, καὶ ἄλλα ὄργανα «κεραοξόος τεκτονικὴ κερατουργός.» Ἰλ. Δ, 110.

Κεραός, ά, όν, παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἀκαταλήκτ. (κέρας). Ὁ κέρατα ἔχων, κεραταῦς, κερατωμένος, κερατόρρυς· «κέρα» Ἰλ. (Γ. 24) «κέρνεα» Ὀδυσ. Δ, 85, 2) Ὁ ἀπὸ κέρατα κατεσκευασμένος, κεράτινος.

Κεραοῦχος, ον, (ἔχω) = κεροῦχος.

Κέρας, τό, γενν. κέρατος, Ἐπκ. κέραος, καὶ συνῆρ. κέρως, Ἰωνν. κέρεος, Δοτκ. κέρατι, κέρᾳ, κέρι, Δυϊκ. κέρκε, κέρᾳ, καὶ κεράοιν, κερῶν, Πθτκ. Ὁμρτ. κέρατα, κέρᾳ, γενν. κεράων, κερῶν, Δοτ. κέρασι, Ἐπκ. κεράεσσι, (Μεταγενέστεροι Ἐπκ. ἔχουσι καὶ τοὺς κατ' ἐπέκτασιν τύπους κεράτος, κεράτα, εἰς τοὺς ὁποίους, κατ' ἐσφαλμένην μίμησιν τοῦ Ὁμρκ. κράατα, λαμβάνεται ἡ παραλήγουσα, μακρά, τὸ ὁποῖον ὁ Εὐρπδ. Ἀνακρ. καὶ Ὀρφ. ἀκολουθοῦσι καὶ ἐν τοῖς κέρατα, κέρατα καὶ κέρασα. Εἰς τὸν Ὁμρ. τὸ α εἶναι πάντοτε βραχύ, ἐκτὸς συνκρίσεων ἔχει ὁ Ὁμρ. μόνον τὴν Δοτκ. κέρᾳ, καὶ τὸν Πθτκ. κέρα, ὅμως μόνον πρὸ φωνήεντος. ἄρα καὶ ἐν τούτοις τὸ α βραχύ· Μεθ'. Ὁμρ. φαίνεται ὅτι ἐν τῷ κέρατα, ἐλαμβάνετο ἡ παραλήγουσα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρά, ἰδε Herm. ἐν Σοφοκλ. Τρχν. 516. καὶ Mehlhorn ἐν Ἀνακρ. 24, 1. στλ. 102). Τὸ σκληρόν, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἐξῦ μέρος ζώων τινῶν, τὸ ὁποῖον ἐκφύεται ἐκτεταμένως ἀπὸ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν, καὶ ὡς ὅπλον αὐτὸ μεταχειρίζονται. Κέρατον, τό. Παρ' Ὁμρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν κεράτων τῶν βοῶν· ὡς σύμβολον ἀδρανείας, καὶ ἀκινησίας τῶν ὀφθαλμῶν «ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν, ἠὲ σίδηρος, ἀτρέμας ἐν βλεφάροισιν» Ὀδυσ. Τ. 211. 2) Κέρατον, ὡς ὕλη, ἐξ ἧς πρὸς τοῖς ἄλλοις κατεσκεύαζον ἔτι οἱ Παλαιοί, ποτήρια, τόξα, καὶ μουσικὰ ὄργανα. Ὁμηρ. Ὀδυσ. Τ, 563. ὅθεν ἀναφέρονται θύραι ἀπὸ κέρατα, πρβλ. καὶ Φ, 393. Καὶ αὐτὰ τὰ ἐκ κεράτων κατεσκευασμένα, καὶ ἰδιαιτρ. τὸ τόξον, Ἰλ. Λ, 385· καὶ Λυκόφρ. 564. «ἐν χάρμασι μαιβώσας κέρασι καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἰδιαιτρ. α) Μουσικὰ ὄργανα, κέρας ἐμπνευστόν, καὶ ἐξαιρέτως, ὁ Φρυγικὸς αὐλός, ἢ ὡς ἀπὸ τοῦ σχηματόεντος, ἢ διότι ἦτον σύνθετος μετά τινος κέρατος, τὸ ὁποῖον ἔκειτο ὑποκάτω διὰ νὰ ἐκδίδῃ τραχύν τινα, καὶ βαρὺν τόνον. «Αὐλῶν οὐς μόγχου λοξὸν ἐκάμψε κέρας.» Ἀνάλεκτ. Γ'. 184. καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καλεῖται ὁ αὐτὸς καὶ κερκτόρος αὐλός. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ, Κεραύλης. Τὴν ἑτοιμασίαν, καὶ ἐξεργασίαν τῶν κεράτων διὰ τῆς καύσεως γινο-

μένην διδάσκει ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν τῷ περὶ Ἀκουστῶν. β) Κεράτινα ποτήρια, ἐσκαπασμένα ἔξωθεν μὲ μέταλλον, ἢ καὶ διόλου μεταλλινα ποτήρια σχῆμα μόνον κέρατος ἔχοντα. 4) Τὸ βοειον κέρατον, τὸ ὁποῖον τίθεται εἰς τὸ ῥάμμα, ἐξ οὗ εἶναι δεδεμένον τὸ ἀγκιστρον διὰ νὰ μὴ τρώγωσιν οἱ ἰχθῦς τὸ ῥάμμα τοῦ ἀγκίστρου, ἀφ' οὗ καταπίωσι τὸ ἄγκιστρον, Ἰλιάδ. Ω, 81. Ὀδυσ. Ν, 253. 5) Ὁ βραχίων ποταμοῦ τινος, ἡ κέρας Ὠκεανοῦ Ἡσιόδ. Θεογ. 789. ἡ κέρας Νείλου Πίνδαρ. λῦν. 84. ἡ ὁποία ἔκφρασις λέγεται, ὅτι ὑπῆρξεν αἰτία τοῦ ὅτι μετέπειτα ἐσχημάτιζον τοὺς ποταμίους θεοὺς μὲ κέρατα ταύρων. εἶναι δὲ καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἐξηγήσεις. 6) Ἡ πτέρυξ στρατοῦ τινος παρατεταγμένου εἰς μάχην. Ὁ διοικητὴς τούτου, Κεράρχης, ἐκαλεῖτο. Ὅρα Ἀρρίαν. καὶ Αἰλιαν. ἐν τοῖς Τακτικοῖς. Τὸ δὲ παρ' Ἡρόδ. 6. ἐπὶ κέρας καὶ παρὰ Θουκυδ. καὶ Ξεν. ἐπὶ κέρως καὶ εἰς κέρας ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν γραμμὴν, εἰς τὴν λίνιαν, ὅ ἐστι, κατὰ τάξιν, κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, εἰς κατόπι τοῦ ἄλλου· καὶ ἔθρ. ἐπὶ πλοίων, Valk Ἡρόδ. 6, 12. 14. ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ, εἰς τὰς πτέρυγας, εἰς τὰ πλευρά, εἰς τὸ δεξιὸν, ἢ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στρατοῦ, Ξενοφ. Ἑλλην. 6, 5, 16. οὕτω καὶ κατὰ κέρας Ξενοφ. Ἀνάβασ. 4, 8, 6. εἰς κέρας ἄγω Ἀρριανὸς τοὺς στρατιώτας νὰ πορεύωνται κατὰ σειράν, καὶ κατὰ τάξιν κατὰ κέρας ἐπιδέσθαι Ἐφορμῶν ἐκ πλαγίου κατὰ τῶν ἐχθρῶν. 8) Μεταφορ. καὶ ἀντὶ τοῦ, Δύναμις, Δόξα, ὑπεροχή. 9) = πέσθη. 10) Παρ' Ἀρτεμιδωρ. Β'. 12. καί τι ἀστεῖον κεῖται, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. «Ὅτι ἡ γυνή σου πορνεύσει, καὶ κατὰ τὸ λεγόμενον, Κέρατά σοι ποιήσει.» Σοὶ βάλλει τὰ κέρατα· σὲ ἀτιμάσει δηλ. διὰ τῆς μοιχείας· προῆλθε δὲ ἡ παροιμία, ὡς ἐγὼ νομίζω, ἀπὸ τοῦ Ἄμμωνος, τοῦ ἐλθόντος πρὸς τὴν μητέρα Ἀλεξάνδρου μετὰ κεράτων, ἔθεν καὶ τὸ κερατίας, καὶ κερατᾶς· ἐντεῦθεν καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὁ ἀνὴρ τῆς μοιχευθείσης γυναικός, Κερατᾶς, καὶ κερατοφόρος, λέγεται, Becco cornuto. Ἰταλ. 11) = κερατίνη. Εἶδός τι σοφίσματος.

Κεράς, ἄδος, ἡ. Ποιητικ. Θηλ. τοῦ Κεραός. Κεκερατωμένος. 2) = Κεραΐς.

Κεράς, Ἐπίρ. (κεράννυμι). Ἀνακατωμένα ἀμφβ. —«Ἐκ δ' ἔχεον κελέβην, μετὰ δ' αὖ κεράς ἠφύσατ' ἄλλοιο· παρὰ Σοφοκ. ἀντὶ «ἀπὸ τοῦ κεράσματος ἄλλο ἠντλησεν· βέλτιον δὲ ἀντὶ τοῦ «Ἠφύσατο δ' αὖ ἄλλο μετάκερασε· θερμὸν ὕδωρ, ἤγουν.

Κερασβόλος, ον (βάλλω). Κυρίως μὲν, ὁ ἐπάνω εἰς τὸ κέρας ῥίπτων, καὶ Πλάτ. ὁ ἐπάνω εἰς τὸ κέρας ῥιπτόμενος, πίπτων, παρὰ Θεοφράστ. περὶ Φυτ. Δ'. 14. τὰ μὴ ῥαδίως ἐφόμενα (τὰ μὴ βραστερά) ὄσπρια. Κερατβόλα ὄσπρια, (ἢ σπέρματα) ἀτέρμονα γίνεται· εἴρηται δὲ οὕτως (κατὰ χωρικόντινα μῦθον) ἀπὸ τοῦ τὴν κατασπορὰν, καὶ τὸ ἄροτρον τοῖς κέρασι τῶν βοῶν βεβλῆσθαι καὶ ἀντιτύπτειν, ὅ ἐστι, κατὰ τῶν κεράτων ἐν τῷ σπείρεσθαι βαλλόμενα (πίπτοντα), ἄτηκτα καὶ ἀνέφητα μένει. Γεωπον. Β'. 19. 2) Μεταφορ. παρὰ Πλάτ. Νομ. Θ'. 8. Ὁ ἀνεξιλέωτος, σκληρὸς, τὴν γνώμην, καὶ ἀπαιδὴς ἄνθρωπος.

*Κερασέα, ἡ, καὶ

Κερασία, ἡ = κέρασος, τὸ δένδρον κερασιά. Γεωπον.

Κεράσιον, τό, Ὁ καρπὸς τῆς κερασιᾶς. Θεόφ. Γ'. 13.

Κέρασμα, τό (κεράννυμι). Κάθε μεμιγμένον ποτόν· καὶ τὸ κεκρασμένον, μίγμα, κυκεών, ἔτι δὲ καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ κερνᾶν, ἐκ τοῦ Κεράω.

Κέρασος, ὁ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ, ἡ. Τὸ ποιοῦν τὰ κεράσια δένδρον, ἡ κερασιά. Θεόφρ. Γ'. 13. Πλίν. ΙΕ'. 25.

Κεράστης, ου, ὁ, καὶ, Κεράστις, ἡ (κέρας). Ὁ ἔχων κέρατα, Αἰσχύλ. Προμ. 674. καθόλου δὲ = κεραός. Ὡς Οὐσχ. δὲ ὁ κεράστης, Εἶδος καυθάρου τὰ σῦκα βλάπτοντος. Θεόφ. Φυτ. Ἱστορ. Ε'. 5. Cerastes· καὶ ὁ ἐν τοῖς ξύλοις μεγάλος σκώληξ· καὶ Εἶδος ὄφεως κέρατα ἔχοντος, Πλίν. Η'. 23. ΙΑ'. 37.

*Κεραστής, οῦ, ὁ, Θηλ. κεραστίς, ίδος, ἡ (κεράννυμι). Ὁ μιγνύων, ὁ κεραστής.

*Κεράστις, ἡ. Θηλ. τοῦ κεραστής.

*Κεραστίς, ίδος, ἡ. Θηλ. τοῦ Κεραστής.

*Κεραστός, ή, όν (κεράννυμι). Κερασμένος, ἀνακατωμένος.

*Κερασφορέω, Φέρω, ἔχω κέρατα, Γαλην. 2, 243. ἐκ τοῦ

Κερασφόρος, ον, (κέρας, φέρω). Ὁ κέρατα φέρων, ἔχων. Κεραός. 2) Μετὰ τοῦ ἀνήρ Ὁ φορῶν κέρατα, κερατᾶς, Ἰδ. Κέρας, 10.

Κεραρχής, ου, ὁ (ἄρχω). Κατ' Αἰλιανόν. Τακτ. ΙΒ'. Ὁ ἐκατοντάρχης τριακοντάδος ἐλεφάντων· ὅθεν

Κεραρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ κεραρχου.

*Κερατᾶς, ᾶ, ὁ. Ὁ φέρων κέρατα. Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ χλευαστικὸν ὀνόματοῦ ὑποφέροντος τὴν μοιχείαν τῆς γυναικός του. Ἰδ. Κέρας, 10.

Κεραύλης, ου, ὁ (κέρας, αὐλέω). Ὁ διὰ τῶν κεράτων αὐλῶν. Ζήν. Κέρας, ἀριθ. 5.

*Κερατέα, ἡ. Ἀντὶ τοῦ ἑπμν.

Κερατεία, ἡ. Τὸ ποιοῦν τὰ κεράτια (ξυλοκέρατα) δένδρον. Ξυλοκερατεία. Πλίν. ΙΘ. 12. Κ'. 17. κεῖται δὲ ἐν τοῖς Γεωπονικ. ΙΔ'. 1. καὶ Κερατέα, ἡ, εὕρηται δὲ καὶ, Κερατία, Ceratonia siliqua. Διον.

Κεράτειος, ον. Ὅμοιος τῷ κέρατι, = κερατοειδής, καὶ, κεράτινος.

*Κερατηφόρος, ον = κεραφόρος.

*Κερατία, ἡ = κερατεία.

*Κερατίας, ου, ὁ = κεραός, κερατᾶς. Ἰδ. Κέρας. 10.

Κερατίζω, Μ. ίσω. Διὰ τῶν κεράτων κτυπῶ. Αἰσπ. Μυθ.

Κερατίνης, ου, ὁ = κερατίνη, Διογ. Δρτ. 2, 108.

Κερατίνη, ἡ. Σάλπιγξ, Λατ. Buccina· καὶ σόφισμα, ψευδὴς συλλογισμὸς, δι' οὗ ἀποκρούεται τινὰς τὸν ἀντικείμενον. Διογ. Λαέρτ. Β'. 208. Quintil. A'. 1. 6. Senec. Ἐπιστ. ΜΕ'. 7. Κυρίως δὲ Θηλ. τοῦ Κεράτινος.

Κεράτινος, ίνη, ινον (κέρας). Ἀπὸ κέρατον κατεσκευασμένος. Ξεν. Ἀνάβασ. 6, 1, 2. καὶ ἡ ἐκ κεράτων σάλπιγξ. «λόγοι κερατινοι· τὰ σοφίσματα, δι' ὧν ἀποκρούομεν τοὺς ἐναντίους.

Κεράτιον, τό. Ὑπκρ. τοῦ, Κέρας, Μικρόν, κέρκιον, κερατάκιον. 2) Ὁ καρπὸς τῆς κερατείας, Ξυλοκέρατον Siliqua. Διον. 3) Βάρος τι, τὸ ἕκτον μέρος τοῦ μέτρου τοῦ ὀνομαζομένου scrupulum. Λατιν. siliqua. 4) = τέλις, Foenum graecum. Calumella, Ε'. 1. 20.

Κερατεύω, ῶ. Διὰ τῶν κεράτων ἀποκρούω, κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα· κερατοφόρον ποιῶ τινά.

*Κερατίς, ίδος, ἡ = κερατίνη, Διογ. Δρτ, 7. 44. 82.

*Κερατιστής, οῦ, ὁ (κερατίζω). Ὁ κτυπῶν μὲ τὰ κέρατα.

Κερατίτης, ου, ὁ. Θηλ. κερατῖτις, ιδος, ἡ, = Κερατοφόρος. 2) Ὁ σχῆμα κεράτου ἔχων.

Κερατογλυφος, ον (γλύφω) Ὁ γλύφων, δουλεύων κέρατα = κερατοξόος.

Κερατοειδής, ές (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κέρατι· ὁ τὸ εἶδος τοῦ κέρατος ἔχων. 2) Ὁ ἠχὼν ὅμοιος μὲ τὸν ἠχον τῶν κεράτων, Διονυσ. Ἀλεξν. Συνθ. σλ. 170. Ἰδ. Κέρας, 3. α.

*Κερατοξόος, ον = κεραοξόος.

Κερατοποιός, ὁν (ποιέω). Ὁ δουλεύων τὰ κέρατα. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τούτου τό, κεραοξόος.

Κερατόπους, ὁ, ἡ, πουν, τό, γεν. ποδος (πούς). Ὁ κέρατα ἀντὶ πόδας ἔχων.

Κερατουργός, ὁν, (ΕΡΓΩ). Ὁ τὰ κέρατα ἐξεργαζόμενος = κερατοποιός.

Κερατοφορέω, ῶ. Φέρω, ἔχω κέρατα, κέρατα φορῶ· ἐκ τοῦ

Κερατοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κέρατα φέρων, φορῶν, ἔχων, κερατᾶς = κεραφόρος.

Κερατοφυέω, ῶ. Ἐκφύω, ἐκβάλλω κέρατα· ἐκ τοῦ

Κερατοφυής, ές (φύω). Ὁ ἐκφύων, ἐκβάλλων κέρατα. Ἀθήν.

Κερατόφωνος, ον (φωνέω). Ὁ διὰ τοῦ κέρατος ὁμιλῶν, φωνῶν, ἠχῶν, ἢ ὁ ἠχῶν ὡς κέρας. Ἀθην. ΙΔ'.

Κερατόω, ῶ (κέρας). Εἰς κέρατον ποιῶ, μεταβάλλω, ποιῶ τι σκληρὸν ὡς τὸ κέρατον. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ΙΒ'. 18.

*Κερατώδης, ες = κερατοειδής.

Κερατών, ῶνος, ὁ. Πλούταρχ. εἰς Θησ. Βωμὸς ἐν Δήλῳ ἐκ κεράτων συνηρμοσμένων, ὅπου ὁ Στέφανος καλλίων Κερατῶν, ἀντὶ, Κερατόεις, ἀναγινώσκεσθαι ἠθέλε.

Κερατωνία, ἡ = κερατέα.

*Κερατῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Κερατωμένη θεωρίαι, ὁ θεωρίαν ἔχων κεράτων.

Κεραύλης, ου, ὁ = κεραύλης.

Κεραύνειος, ον, (κεραυνός). Ἀπὸ τὴν βροντὴν, ἢ τὸν κεραυνὸν, ὁ εἰς τὸν κεραυνὸν ἀνήκων, ὁ ῥίπτων τὸν κεραυνόν· π. χ. «Κεραύνειος Ζεύς» = κεραύνιος.

Κεραυνίας, ου, ὁ. Ὁ κεκεραυνωμένος. Ἡσύχ. «λίθος κεραυνίας· κεραυνόπετρα, ἀστραποπελέκιον.

Κεραύνιον, τό. Ὑπερτικ. τοῦ κεραυνός. 2) Εἶδος ὑδνων, τὰ ὁποῖα ἐλέγοντο, ὅτι ἐμεγάλωνον κατὰ τὰς βροντὰς, καὶ ἀνεμοζάλας. Tuber. Λατ. 3) Σημεῖόν τι τῶν Κρητικῶν, τὸ ὁποῖον μεταχειριζόντα πρὸς φανέρωσιν διεφθαρμένων χωρίων, Διογ. Λρτ. 3, 66.

Κεραύνιος, ία, ιον. Ἀλλὰ καὶ διακατάληκτον· Ἀπὸ τῶν κεραυνῶν, ὁ ἀνήκων εἰς κεραυνόν· = κεραύνειος.

Κεραυνοβάλλομαι, Κεραυνῷ βάλλομαι, κτυπῶμαι ἀπὸ τὸν κεραυνόν.

Κεραυνοβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, καὶ

*Κεραυνόβλητος, ον (βάλλω). Ὁ κτυπημένος διὰ τοῦ κεραυνοῦ, κεκεραυνωμένος· ὅθεν 2) Μεταφρ. ἀντὶ τοῦ ἐκπεπληγμένος, ἔκθαμβος, σὰν νὰ τὸν κτύπησε κεραυνός.

Κεραυνοβολέω, ῶ, Μ. ήσω (κεραυνοβόλος). Κεραυνοὺς βάλλω, ῥίπτω, διὰ τοῦ κεραυνοῦ κτυπῶ· ὅθεν

Κεραυνοβολία, ἡ. Τὸ βάλλειν, ῥίπτειν κεραυνοὺς, ἢ κτυπῶν διὰ τῶν κεραυνῶν· ἢ τῶν κεραυνῶν βολή, ῥίψις.

Κεραυνοβόλειον, τό. Ὁ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ κτυπηθεὶς τόπος, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία βολή, τὸ κτύπημα. πέσιμον τοῦ κεραυνοῦ.

Κεραυνοβόλος, ον (βάλλω). Ὁ κεραυνοὺς βάλλων, ῥίπτων, καὶ δι' αὐτῶν κτυπῶν· ἄλλα

Κεραυνόβολος, ον, Πλάτ. Ὁ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ βληθεὶς, κεκεραυνωμένος.

Κεραυνοβρόντης, ὁ (βροντέω). Ὁ βροντῶν καὶ ἀστράπτων· Ἀριστοφ. Κίρ. 876. ὡς τὸ Βροντηπτικέραυνος.

Κεραυνομάχης, ου, ὁ (μάχομαι). Ὁ διὰ τῶν κεραυνῶν μαχόμενος. Μελέαγρ. ἐπιγρ. 38.

*Κεραυνοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ ἀπὸ τὸν κεραυνὸν κτυπημένος, κεραυνωμένος, φονευμένος.

Κεραυνός, ὁ. Ἀστραπόβολος, ἀστραποπελέκυον, βροντὴ μετὰ ἀστραπῆς ἐκ τῶν νεφῶν βιαίως ἐξερχομένη. Ἡ ἀστραπὴ σφοδρὰ κατοῦσα ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ τὰ περιτυχόντα φλογίζουσα, Ὅμρ. ἐξ ἐναντίας δὲ ἡ βροντὴ καθ' ἑαυτὴν ἐλέγετο ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ βροντή, ἡ δὲ ἀστραπὴ καθ' ἑαυτὴν ἀστεροπή, ἡ στεροπή. Ἀριστοτ. Κόσμ. ποτὲ δὲ ἀστράψαν ἀναπυρωθὲν βιαίως ἄχρι τῆς γῆς θεατέον, κεραυνὸς καλεῖται. »Κεραυνὸς κατασκήπτειν. Ὁ κεραυνὸς κτυπᾷ πουδεινά, πίπτει κεραυνός· ὁ Ἡσίοδ. ἐν Θεογον. 690. 854. Ψ, 141 λέγει, ὅτι οἱ Κύκλωπες ἐχάλκευον τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός, Ἰλ. Φ, 198. (ἴσως ἐκ τοῦ κείρω, καὶ αὔω).

Κεραυνοσκοπεῖον, τό (σκοπέω). Κατὰ Πολυδεύκ. Δ', 123. καὶ, 130. Μηχανή τις ἐν τοῖς θεάτροις, δι' ἧς ἐμιμοῦντο τὴν βροντὴν, καὶ τὴν βολὴν τοῦ κεραυνοῦ. Ἰδὲ βροντεῖον. Κυρίως δὲ, τόπος τις, ἐξ οὗ παρατηροῦσι τὰς βροντάς.

Κεραυνοσκοπέω, ῶ. Τοὺς κεραυνοὺς σκοπέω· ὅθεν

Κεραυνοσκοπία, ἡ. Παρατήρησις, καὶ ἐξήγησις τῶν κεραυνῶν, καὶ βροντῶν· ἡ διὰ τῶν κεραυνῶν μαντεία.

*Κεραυνοῦχος, ον (ἔχω). Ὁ κρατῶν καὶ διοικῶν τὸν κεραυνὸν »Ζεύς.

Κεραυνοφαής, ές (φάος). Ὁ λάμπων ὡς ἡ ἀστραπὴ· ὁ λάμψιν ἀστραπῆς ἔχων. Εὐριπ. Τρωάδ. 1103.

Κεραυνοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κεραυνοὺς φέρων, ἡ βαστῶν.

Κεραυνόω, ῶ (κεραυνός). Μὲ τὸν κεραυνὸν κτυπῶ, φονεύω, ἐκστατικὸν ποιῶ τινά· ὅθεν παρὰ τοῖς ὕστερον = καταδικάζω. Ἀρτεμίδ. Β', 9. ποτοὺς καταδικασθέντας ἐν τῇ συνηθείᾳ κεραυνοῦσθαι φαμέν, ὅτι ἡ καταδίκη ὡς κεραυνὸς ἐπ' αὐτοὺς καταβαίνει· ὅθεν

Κεραύνωσις, εως, ἡ. Τὸ διὰ τοῦ κεραυνοῦ κτύπημα, καὶ ὁ διὰ τοῦ κεραυνοῦ φόνος.

Κεράω, Ἐπκ. παρασχημτσμ. τοῦ κεράννυμι, ὅπερ ἰδὲ Συχνάκις παρ' Ὅμρ.

Κεραία (κέρας). Πολιβ. ΙΗ', 7. 9. Ἵσταμαι εἰς τὰ κέρας, εἰς τὴν πτέρυγα τοῦ στρατεύματος. Ἐντεῦθεν τὸ ὑπερκεράν, καὶ, περικεράν.

*Κεράων, ὁ. Ἥρως τις λατρευόμενος ἀπὸ τοὺς μαγείρους τῆς Λακεδαίμονος.

Κεραῴ, ῷπος, ὁ, ἡ (κέρας, ὤψ). Κερατωμένης θεωρίας, ὁ φαινόμενος σὰν κέρατον· »σελήνην. Μάξιμ. στιχ. 337. = κερατοειδῆ

*Κερβέρειοι, οἱ. Παρ' Ἀστρ. Βατρχ. 287. Ἑλληνικὸν ὄνομα κωμικῶς πεπλασμένον κατὰ συνέμφασιν τοῦ κέρβερος,

Κέρβερος, ὁ. Ὁ φυλάττων τὴν πύλην τοῦ ᾅδου κύων. Κατὰ τὸν Ἡσ. Θογ. 311. ἦτον υἱὸς τοῦ Τυφάωνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, καὶ εἶχε πεντήκοντα κεφαλάς, παρὰ τοῖς ὕστερον συνηθ. ἐνομίζετο ὡς ἔχων τρεῖς κεφαλάς. Παλαίφ. 40. Ἀπολλόδωρ. Β'. 5. Ἐν τῇ Ὀδσ. Λ, 623. καὶ Ἰλιάδ. 368 ἀπαντᾶται χωρὶς νὰ ὀνομάζεται ἀκόμη ἡ μορφήτου, μήτε ν' ἀναφέρηται τὸ ὄνομά του.

Κερβολέω, ῶ, Μλ -ήσω, καὶ, σκερβολέω, = κερτομέω.

Κερδαίνω, Μλ -ανῶ, κερδανέομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ κερδανοῦμαι, Ἀπρμφ. Ἀόρ. κέρδηνα, Ἰων. κερδήσαι, Ἐπγρμτ. Ὅμρ. 14, 6. Μή Ἀττικ. Μλ κερδήσω, Ἰων. καὶ κερδήσομαι, Ἡρόδ. 3, 72. καὶ Ἀπρμφ. Ἀόρ. κερδῆσαι (κέρδος) Κέρδος ἀποκτῶ, χρηματίζομαι, πορίζομαι, ὠφελοῦμαι ἀπό τινος, διόλου ἐμὲν ποιῶ τι, καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ λαμβάνω μέρος ἀπό τινος, σύρω, φέρω τι πρὸς ἐμαυτόν· ὡς π. χ. »Κακὰ κερδαίνων· Κάμνω κακὰ, καὶ ἄδικα κέρδη. Αἰσχροκερδῶ, Ἡσ. Ἔργ. 354. καὶ »ὀνειδος κερδαίνειν· ὄνειδος ἀντὶ μισθοῦ λαμβάνειν, ἀποκτᾶν· οὕτω καὶ »πένθος, ἄκρυα, κερδαίνειν Ἡρακλ. Μαινομ. 522. Ἀντὶ τῆς Αἰτκ. εὕρηται καὶ ἡ Δοτκ. Ἡρόδ. 8, 60, 3. Συχνότατα ἐν χρήσει τὸ »κερδαίνειν ἔκ τινος, καὶ, ἀπό τινος. Δαυείζω, ἡ δίδω χρήματα μὲ μεγάλον διάφορον, αἰσχροκερδῶ, πάσχω μὲ κάθε λογῆς τρόπον, πῶς νὰ ἀπολαύσω μεγάλα καὶ ἄδικα κέρδη. Ἐπινοῶ τρόπους τοῦ κερδαίνειν. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀπολαύω, καὶ, καρπόομαι. Εὐριπ. Ἡρακλ. 959. »--δεῖ σε κατθανεῖν κακῶς καὶ κερδανεῖν ἄπιστα. »Πολλῶ σὺν κέρδει ἀποτίσεις τάς σὰς εἰς τὸν Ἡρακλῆ καὶ ἡμᾶς ὕβρεις. ὁ ἐστὶ, διὰ τοῦ θανάτου σου θέλεις τὰ πληρώσει ὅλα· Ἰδ. ἐμπολάω.

Κερδαλέη, ἑης, καὶ, συνκλ. -ελῆ, -λῆς = ἀλώπηξ. Ἰδ. καὶ κερδῶ· κυρίως ἡ πονηρὰ, πανοῦργος. Ἀρχίλοχος παρὰ Δίων. Χρυσ. Λόγ. ΞΔ'. παρὰ Γρηγ. Ναζ. τὸ ἅρμα, ἡ δορὰ, ἡ γοῦνα τῆς ἀλώπεκος, ὡς τὸ λεοντῆ· κυρίως δὲ Θηλυκ. τοῦ

Κερδαλέος, ἑα, έον, καὶ Ἐπίρ. -λέως (κέρδος). Ἐπικερδής, ὠφέλιμος, κέρδους πρόξενος· »βουλήν, Ἰλιάδ. Κ, 54. — 2) Ἐπὶ ἀνθρώπων Ὅστις διώκει, ἀγαπᾷ, κυνηγεῖ τὸ κέρδος. Πανοῦργος, ὕπουλος, ἀπατηλὸς, δόλιος. Φρόνιμος, γνωστικὸς, συνετός, Ὅμρ. ὅθεν

Κερδαλεότης, ητος, ἡ. Φρόνησις, συνετότης· ἡ πανουργία, δολιότης, ὑπουλότης.

Κερδαλεόφρων, ον, γενικ. ονος (φρήν). Ὁ κέρδους φρόνημα ἔχων, δολιόφρων· ὁ πρὸς τὸ ἑαυτοῦ κέρδος φρονῶν. Ὁ περὶ τὰ κέρδη τὸν νοῦν ἔχων = κερδαλέος. Ἰλιάδ. Α, 149.

*Κερδαντήρ, ῆρος, ὁ (κερδαίνω). Ὁ τὸ κέρδος διώκων, φιλοκερδής.

*Κερδαντός, ή, όν (κερδαίνω). Κερδημένος. ἀποκτημένος.

Κερδάριον, τό. Ὑπερστκ. τοῦ κέρδος., Μικρὸν κέρδος.

Κερδάω, ὅθεν τό, κερδήσαι, ἰδὲ κερδαίνω.

*Κερδεία, ἡ-ία, ἡ-έα, ἡ. Φιλοκέρδεια, δολιότης.

Κερδέμπορος, ὁ, ἡ. Ὁ ὁδῶν τὰ κέρδη εἰς τοὺς ἐμπόρους, ἢ εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ. Ὀρφ. Ἅμν. 27.

Κερδέω, ῶ = κερδάω, κερδαίνω.

Κερδητικός, ή, όν = κερδαλέος, Γλώσσ.

*Κερδία, ἡ (κέρδος) = Φιλοκερδία, μόνον παρὰ τοῖς Γραμματ.

Κέρδιστος, ίστη, ιστον. Ὑπερθετ. τοῦ κερδίων χωρὶς θετικοῦ, ἀπὸ τοῦ κέρδος γενόμενον. Ὁ πανουργότατος, δολιώτατος, Ἰλιάδ. Ζ, 153. — 2) Ὁ ὠφελιμώτατος, καὶ καθόλου, ὁ κάλλιστος.

*Κερδίων, ον, γενικ. ονος. Συγκρτκ. ἄνευ θετικοῦ ἐκ τοῦ κέρδος. Ὠφελιμώτερος, ἐπικερδέστερος, καὶ καθόλου, καλήτερος. Ὁ Ὅμρ. μεταχρζτ. μόνον τὸ Οὐδτρ. καὶ πάντοτε εἰς τὴν φρασιν »μοι δέ κε κέρδιον εἴη ἢ ἠναὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν. 2) Πανουργότερος, πονηρότερος, δολιώτερος. Συνετώτερος, φρονιμώτερος.

Κερδογαμέω, ῶ. Ἕνεκεν κέρδους γαμῶ· ἀμφ.

Κέρδον, τό. Ὅπερ ἄλλως, στρουθίον, λέγεται Διοσκορ. Β', 193. ἴσως συγχέεται μὲ τὸ Δακτ. Gerdius, κερδαρίκα.

Κέρδοπα, ἰδὲ ἐν τῷ χέδροψ.

Κέρδος, εος, τό. Πᾶν τὸ πρὸς ὠφέλειαν ἐρχόμενον, ἕκαστος πορίζομενον, διάφορον, ὄφελος, ὠφέλεια. »ὅπῃπως κέρδος ἔῃκ. Ἰλιάδ. Κ, 225. Εὐριπ. Κύκλ. 310. »-- πολλοῖσι γὰρ κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἠμείψατο. — 2) Σύνεσις, φρόνησις, ἐπίνοια ἐπωφελής· τέχνασμα, πανουργία, στρατήγημα, Ὅμρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντ. ἀπάτη, δολιότης, τρόπος ἐπιτηδείος εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ τινάς τι. »κέρδεα εἰδέναι, ἢ, ἐπίστασθαι· Νὰ ἠξεύρῃ τινὰς νὰ ἐπινοῇ πανουργίας καὶ δολοπλοκίας, Ὅμρ. »Κακὰ κέρδεα βουλεύειν· Ὀδ. Ψ, 217. = 3) Φιλοκερδεία. (Παράγεται ὑπό τινων μὲν ἀπὸ τοῦ ἔρδω, ἔργον, παρ' ἄλλων δὲ ἀπὸ τοῦ κείρω. Ἰδὲ καὶ παρὰ Πλατ. Κρτλ. κωμικήν τινα καὶ ἀστεῖαν παραγωγήν).

Κερδοσυλλέκτης, ου, ὁ (συλλέγω). Ὁ συλλέγων τὰ κέρδη, ὅστις ζητεῖ νὰ κερδήσῃ παντοῦ. Νικήτ. Χρον. Ἱστ. 2.

Κερδοσύνη, ἡ (κέρδος) = κερδαλεότης, Ἰλιάδ. Χ, 247. Ὁ Ὅμρ. μετχρζτ. μόνον τὴν Δοτκ. κερδοσύνῃ καὶ πάντοτε ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ Δολίως, μὲ πανουργίαν. Συνετῶς, φρονίμως, Ποιητικ.

*Κερδοφόρος, ον (φέρω). Ὁ φέρων κέρδος.

*Κερδύφιον, τό. Ὑποκρστκ. τοῦ κέρδος.

Κερδύφιον, ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ, κερδύφιον, τό, μικρὸν κέρδος.

Κερδῶ, ὅος, καὶ συνλφ. οῦς, ἡ (κέρδος) = κερδαλέη, ἀλώπηξ, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, πανοῦργος, ὕπουλος, δόλιος. 2) = Γαλῆ. Ἀρτεμίδ. Γ', 28.

Κέρδων, παρὰ Δημοσθ. καὶ Διβαν. κεῖται ὡς ὄνομα δούλου (σκλάβου) τινός· ἐντεῦθεν τὸ Δακτ. Cerdo ὁ Βάδυσσος, χειροτέχνης, ὅστις δουλεύει διὰ κέρδος.

Κερδῷος, α, ον, (κέρδος). Ὁ κέρδος φέρων, ἢ δίδων. Ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ. — 2) (κερδῶ) Ὅμοιος τῇ ἀλώπεκι· ὅστις πολιτεύεται ὡς ἡ ἀλεπού, πανοῦργος. Γρηγόρ. Ναζ.

Κέρεα, τά. Ἰωνικ. ἀντὶ, κέρατα, κέραα· ἐκ τοῦ κέρας, ὅθεν

Κεραλκής, ές, Ποιητ. ἀντὶ, κεραλκής, Ὁ ἀλκὴν, δύναμιν ἐν τοῖς κέρασιν ἔχων, ὁ διὰ τῶν κεράτων ὑπερασπιζόμενος. Ἀπολλών. Ἀργ. Δ', 469.

*Κερεῖν, Ἰωνικ. Ἀπρμφ. Μέλ. τοῦ κείρω, ἀντὶ κερεῖν, Ἰλιάδ. Ψ, 146.

Κερητίζω, παρὰ Πλουτάρχ. ἀμφ. ίσως, ἀντὶ τοῦ, κελητίζω, ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κερητίζει, βασανίζει.

Κερεῖς, Ἀόρ. Α'. παθητ. ἐκ τοῦ, κέρω, κείρω.

Κέρθιος, ὁ. Εἶδος πτηνοῦ. Certhia. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Θ', 17.

Κερκέτης, ου, ὁ Ἡμερὰ ἀγκυρα. — 2) Παρ' Εὐσταθ. ἐν Ἰλιάδ. Φ. ὁ Παυσανίας φησὶ »Δελφὶς ὁ καλούμενος κερκέτης, μηχάνημα ἐστὶ σιδηροῦν ὁ ἐξαρτᾶται τῆς νεώς ὅταν ἡ ἄνεμος πρὸς τὸ ἀντέχειν· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἁρμὴν· καὶ ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 759. τοὺς δελφῖνας διὰ τοῦ, ἐξάρτημα τῶν νεῶν, ἀγκυρώματα. Ἰδὲ Δελφίν, σημασ. 3.

Κερκίδιον, τό. Μικρὰ κερκίς.

Κερκιδοποιική, καὶ, κερκιδοποιητική, ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν κερκίδας.

Κερκιδοποιός, ὁν (κερκίς, ποιέω). Ὁ τὰς κερκίδας ποιῶν.

Κερκίζω, Μλ -ίσω. Ὑφαίνω, κτυπῶ τὸ ὕφασμα μὲ τὴν κερκίδα.

*Κερκιθαλλίς, ἡ. Πτηνόν τι κατὰ τὸν Ἡσύχ. ὁ ἐρωδιός.

Κερκίς, ίδος, ἡ. Ἡ σαῖτα, ἡ τὸ κτένιον τῶν ὑφαντῶν. Ὀδυσ. Ε, 62. »ἱστὸν ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδι ὑφαίνων· τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Βιργίλιος μετέφρασε διὰ τοῦ Pecten (textorius) Τὸ δὲ ἐν Ἰλιάδ. Χ, 448. »ἀμφὶ δὲ οἱ ἔκπεσε κερκίς· θέλουσιν, ὅτι σημαίνει τὴν ὑφαντικὴν σαῖταν, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ὁμήρου ἦτον ἐν χρήσει ὁ ὀρθῶς ἱστάμενος ἐργαλεῖος, καὶ μήτε ἡ σαῖτα, μήτε τὸ κτένιον ἦτον ἐν χρήσει, διὰ τοῦτο ἐγὼ καλλιον ἐννοῶ διὰ τοῦ κερκίς, τὴν σπάθην, τὴν ὁποίαν ἀνεβοκατεβάζοντας ἐκτύπουν τὸ ὕφασμα· καὶ ἐνταῦθα ἄρα ἀνήκει καλλιον τὸ »χρυσῇ κερκίδι· Ὀδ. Ε, 62. παρὰ εἰς τὴν σημασ. Σαῖτα, Navette. — 2) Καὶ αὐτὸ τὸ ὑφαινόμενον ὕφασμα, ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. Εὐριπ. Ἑκάβ. 1153. Ἀριστοτ. Ποιητ. Ἱστ. 7. »κερκίδος φωνὴ· τὸ

ὁποῖον Ἀχιλλεὺς ὁ Τάτ. Ε', ἐκφράζει οὕτως· νῦν γὰρ Φιλομήλας τέχνη σιωπῶσαν εὑρηκε φωνήν, ὑφαίνει γὰρ πέπλον ἀγγελον, καὶ τὸ δράμα πλέκει ταῖς κρόκαις, καὶ μιμεῖται τὴν γλῶτταν ἡ χεὶρ, καὶ Πρόκνης τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ τῶν ὤτων μηνύει, καὶ πρὸς αὐτὴν ἃ πέπονθε τῇ κερκίδι λαλεῖν. — 3) Ξύλινόν τι τοιβλιρὸν καρφίον, πάσσαλος, πασσούλιον. — 4) Μακρόν τι ξύλον, δι' οὗ ἀνακτόνουσί τι. — 5) Τὸ μακρὸν καὶ μεγάλον κόκκαλον τῆς κνήμης, ἤτοι ὁ κάλαμος τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ γόνατος ἕως κάτω. Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξανδρ. τὸ ὀπίσω καὶ ἡ συνήθεια, σαίτων, λέγει. Radius. — 6) Εἶδος αἰγύρου (δένδρον), τὸ Τουρκιστὶ, Καβάκ, καβάκιον (Populus tremula, Linn.) λεγόμενον. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Ζ', 5. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Γ', 14. καὶ ἐν, Α', 18. ὅπου τινὲς ἐκδόσεις κικίς. καὶ ἄλλαι, κερκίς, ἔχουσι· παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν Α. κερκίς. — 7) Πλῆκτρον, δι' οὗ κτυποῦσι τὰς χορδὰς, τὸ παρὰ Τουρκ. Μεσδρέκ. — 8) Παρὰ μαθηματικοῖς, ἡ ἀπὸ τῆς γραμμῆς τοῦ κύκλου μέχρι τοῦ κέντρου ἐρχομένη γραμμὴ, ἡ ἡμιδιάμετρος. Radius mathematicus. — 9) Μέρος τι τοῦ θεάτρου, ἔνθα τὰ καθίσματα τῶν θεατῶν ἀποτελοῦσι σχῆμα σφηνός. Cuneus. ὑπὲρ τὴν κερκίδα καθιζούσας θεωρεῖν. Πολυδ. Θ'. 44. τὸ ὁποῖον ὁ Καταβιὼν ἐν Θεοφρ. Χαρακτ. Ε', ἡμαρτημ. ἠρμήνευσεν. ἀνάλημμα καὶ τὴν ἐπ' αὐτῷ κερκίδα καὶ τὸ βῆμα. Ἐπιγρ. Χανδλερ, Νς'. 10. — 10) Κτένιον διὰ τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς. Ἀπολλών. Ἀργ. Γ', 46. κόμας ἀκόσμει χρυσείῃ διὰ κερκίδι. Φαίνεται ὅτι προήχθη ἐκ τοῦ, κρέκειν, ἐκ τοῦ φόρου, τὸν ὁποῖον προξενεῖ τὸ κτένιον τοῦ ὑφαντοῦ, ἢ τοῦ φόρου τῶν φύλλων τοῦ καβακίου. (Ἴσως ἀπὸ τοῦ κέρκω, κρέκω).

Κέρκιστις, εως, ἡ (κερκίζω). Τὸ ὑφαίνειν· κυρίως δὲ, τὸ διὰ τοῦ ὑφαντικοῦ κτενίου κτυπᾶν τὸ ὕφασμα. Ἀριστοτ. Φυσ. Ζ', 3. ὅθεν

Κερκιστικὴ, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ ὑφαίνειν, ὑφαντική.

Κερκίων, ἡ. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. 3. Ξένον τι πτηνὸν, τὸ ὁποῖον καὶ ἐν 14. καὶ 15. Κερκορώνη, καλεῖται.

Κερκοπίθηκος, ἡ (κέρκος). Ὁ κέρκον ἔχων πίθηξ· μαίμοῦ μὲ οὐράν.

Κερκορώνη, ἡ. Ἰδὲ κερκίων.

Κέρκος, ἡ. Οὐρὰ τῶν ζώων. Ἀριστοφ. Ἱππ. οἰδοῦ δέχου κέρκον λαγῶω. — 2) Παρ' Ἡτυχ. ἠρίδιόν τι τὰς ἀμπέλους βλάπτον. — 3) Τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρὸς = πόσθη. Ἀρστφ. Θεσμφ. 236. — 4) Παρ' Ἀλκμάνι, ταυτον τῷ, χαλκῆ θύρα, ἤ, σκεῦός τι ὥσπερ τρίπους, Ἐτυμολ. μέγα.

Κερκουρος, ἡ, κερκοῦρος, ὁ. Εἶδος ἐλαφρῶν πλοιαρίων παρὰ Κυπρίοις ἐν χρήσει. Πλίν. Ζ', 56. — 2) Θαλάσσιός τις ἰχθὺς, Ὀππιαν. Ἁλ. 1. 141.

Κερκοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κέρκον φέρων, ὁ οὐρὰν ἔχων.

Κέρκω, σπανιωτ. σχηματισμὸς τοῦ, κρέκω.

Κερκώπειος, ον. Ὅμοιος τῷ κέρκωπι, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν κέρκωπα· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, πανοῦργος, ἀπατηλὸς, ὕπουλος. Συνέσ.

Κερκώπη, ἡ, καὶ, κέρκωψ, ὁ. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. Γ, 44. καὶ Λιβάν. Δ'. εἶδος τέττιγος.

Κερκωπίζω, Μλ -ίσω (κέρκωψ). Κάμνω τὴν μαίμοῦν· ὅ ἐστι, μιμοῦμαι τὴν μαίμοῦν. καὶ ἰδιωτικ. Ἀπατηλὸς, πανοῦργος, ἢ ἀσελγὴς εἰμὶ· κάμνω χορτάδες ὡς ἡ μαίμοῦ, μωκίζω.

Κέρκωσις, εως, ἡ (κέρκος, κερκόω). Ἔκφυσίς τις εἰς τὸ στόμα τῆς μήτρας γινομένη. Παῦλ. Αἰγιν. ς'. 70.

Κέρκωψ, ωπος, ὁ (κέρκος). Φυλή τις λῃστικῶν καὶ δολερῶν ἀνθρώπων τῶν ἀρχαιοτάτων μυθικῶν χρόνων. — 2) Εἶδος πιθήκων μακρὰν οὐρὰν ἐχόντων, τὸ ὁποῖον περιγράφει ὁ Ὀβίδιος Μεταμορφ. ΙΔ'. 90. Πρβλ. τίτυος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, πανοῦργος, ἀπατηλὸς, ὕπουλος, ἀσελγὴς, μῖμος, μαστιφόρος. — 3) = κερκώπη.

Κέρμα, τὸ (κείρω). Ἓν τμῆμα ἀργυρίου, νόμισμα, λεπτὴ, λεπτὴ μονέδα, καθὼς π. χ. ἄστρον, παρᾶς, σολίδι, κ. τ. τ· Πλούταρχ. Λυσανδρ. 17. ὧν κερμάτων ἕκαστα μὲν ὀβολοὺς καλεῖσθαι· δραχμὴν δὲ τοὺς ἓξ ὀβολοὺς· τοσοῦτον γὰρ ἡ χεὶρ περιεδράττετον. Καθόλου δέ, Πᾶν τὸ ἐκτινὸς ἀποτμηθὲν, ἢ διαιρεθὲν εἰς μικρὰ τμήματα σῶμα· ὅθεν

*Κερμαδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁ ἀλλάσσων τὰ νομίσματα, σαρράφης. Ὁ μὲ μεγάλους τόκους δανείζων.

Κερματίζω, Μλ -ίσω (κέρμα). Εἰς μικρὰ, λεπτὰ τμήματα, κομμάτια, θραίω, κατακόπτω, λιανίζω. — 2) Εἰς κέρματα κόπτω, ὁ ἐστι, κόπτω τι εἰς μικρὰ νομίσματα, κάμνω τι εἰς μονέδας· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀλλάζω, χαλνῶ μεγάλον τι νόμισμα εἰς μικρά.

Κερμάτιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ κέρμα.

Κερματιστὴς, οῦ, ὁ (κερματίζω) = κερματοδότης, καὶ κολλυβιστής. Ὅστις ἀλλάζει τὰ ἀργύρια, (σαράφης, κομπίστας, Wechsler). Παρὰ Νικήτ. Χρον. Η'. 2. ὁ ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ δανείζων χρήματα, (μαμελετζῆς, Τουρκ.)

Κέρνος, ου, ὁ· ἡ κέρνος, εος, τὸ. ἡ, κέρνιον, τὸ. Κατὰ τὸν Ἀθην. ΙΑ'. σλ, 476 καὶ 478. ἀγγεῖον κεραμοῦν (πινάκιον πλατὺ) ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς κοτυλίσκους κεκολλημένους, ἐν οἷς ἦσαν διάφοροι ὀπῶραι, ἃς πρὸς θυσίαν ἔφερον· δι' ὃ καὶ ὁ φέρων τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἱερεὺς, κερνοφόρος, ἐλέγετο. Νικανδρ. Ἀλεξφ. 217. καὶ τὸ φέρειν αὐτὸ ἐν τῇ πομπῇ, κερνοφορεῖν. — 2) Τὰ κέρνα, καὶ, αἱ κέρναι. αἱ δύο ἐξοχαὶ τῶν κοκκάλων τῆς ῥάχης. Πολυδ. Β', 180.

*Κερνοφορέω, Μλ -ήσω, Ἰδ. κέρνον.

*Κερνοφόρος, ον (φέρω). Ἰδ. κέρνον.

Κεροβάτης, ου, ὁ (κέρας, βαίνω). Ἐπίθετ. τοῦ Πανός. Ἀριστοφ. Βάτρ. 230. ὑπὸν κεροβάτης· ὁ μετὰ κεράτων βαίνων, ἢ ὁ πόδας τράγου ἔχων, ἢ ὁ τὰ ἀκρωτήρια, ἤτοι τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων βαίνων, περιπατῶν.

Κεροβόας, ου, ὁ (βοάω). Ὁ ὠτὰν κέρατον ἠχῶν. Ἀναλεκτ. Β', 212. ἠλωτὰς κεροβόας· αὐλὸς ἐκ λωτοῦ κερατίνην βοὴν ἔχων, ἢ ὑποκάτω αὐτοῦ κέρατον ἔχων. Ἰδὲ κέρας, ἀριθμ. 3, α.

Κερόδετος, ον (δέω), Μὲ κέρατον ἢ εἰς κέρατον δεμένος. Εὐριπ. Ἠλ. 33. ὀτοῦν κεροδέτοιν. Ἡνωμένον, συνδεδεμένον.

Κεροειδὴς, ές (εἶδος). Ὁ τοῦ κέρατος τὸ εἶδος ἔχων, ὅμοιος τῷ κέρατι.

Κεράεις, εσσα, εν (κέρας). Ὁ ἔχων κέρατα = κεραός. Καλλίμ. Ἄρτεμ. 113. κεραέες ὀχεῦν· ἅμαξα συρομένη ὑπὸ κερατοφόρων ζώων. — 2) = κερατοειδὴς. Ὠσὰν κέρατον, κεράτινος, μὲ κέρατον ἐσκεπασμένος.

Κεροίαξ, ακος, ὁ (κέρας, οἴαξ). = κεραιοῦχος. Τὸ σχοινίον, δι' οὗ διοικοῦσι τὴν κεραίαν. Μπότζος, ἡ ἁπλῆ. Λουκιαν. πλοῖον ἢ εὐχ. 4. ἐπὶ τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς διαβεβηκότα τῶν κεροειδῶν ἐπειλημμένων· παρὰ Νικήτ. Χρον. ΙΓ', 4. ἐπὶ τῶν κεροειδῶν καθεζόμενοι.

Κεροπλάστης, ου, ὁ (κέρας, 3. πλάσσω). Ὁ μὲ τὸ κτένι στολίζων, ὁ κατσαράς τὰς τῆς κεφαλῆς ποιῶν τρίχας. Ἡσύχ. Πολυδ. Β', 22. καὶ Ἀρχίλοχ. παρὰ Πλουτάρχ.

Κεροστρωτος, ον (κέρας, στρώννυμι, στορέννυμι). Μὲ κέρας ἐστρωμμένος παρὰ Πλινίῳ ΙΑ', 37. καὶ Ἰοκοῦνδος εἰς Βιτρούβιον. Δ', ε', 6. Forium ornamenta cerostrota.

*Κεροτυπέω, Μλ -ήσω (τύπτω). Κτυπῶ, ἢ ὠθῶ μὲ τὰ κέρατα.

Κερουλκὶς, ίδος, ἡ. Κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Θεοκρίτ. Ἡ ἀπὸ τῶν κεράτων εἑλκομένη. Ἰδιωτ. Θηλυκ. τοῦ

Κερουλκὸς, ἡ, ὸν (ἕλκω, κέρας). Ὁ ἀπὸ τῶν κεράτων, ἢ μὲ τὰ κέρατα ἕλκων. Ἰδ. κεραυλκὴς. — 2) Κερουλκὸς κάλωσιν· τὸ χονδρὸν σχοινίον, δι' οὗ σύρουσι, τραβῶσιν, ἤτοι ἀνεβάζουσι τὴν κεραίαν, ἀντέναν (μπότζος) Ἰδ. κέρας. — 3) Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις σύρει, ἢ τεντόνει τὸ κεράτινον τόξον· καὶ ἐντεῦθεν Πίνδ. ὡς ἐπίθ. αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τόξου. Εὐριπ. Ὀρέστ. 268. κόδε τόξα μοι κερουλκὰ ἐκ κεράτων σκευαζόμενα. Κατὰ τὸν Σχολ. καὶ ὁ Σοφοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. πρβλ. Β', 5, καλεῖ, κερουλκοὺς, πιθανῶς τοὺς τοξότας.

Κερουτίας, ου, ὁ (κέρας). Κυρίως ὁ φέρων, ἔχων κέρατα, ἀλαζὼν, ὑπερήφανος· ἐκ τοῦ

Κερουτιάω, ῶ (κέρας). Κυρίως ἐπὶ ζώων, τὰ ὁποῖα ἐπιστηρίζουσι ἐπάνω εἰς τὴν δύναμιν τῶν κεράτων αὐτῶν, ἢ τὰ ὁποῖα ὑπερηφάνως σηκόνουσιν εἰς ὕψος τὰ κέρατα, καὶ τὸν λαιμὸν αὐτῶν· καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵ τινες ὑπερηφάνως ἀνατείνουσι τὴν κεφαλὴν δίκην τῶν κερατοφόρων ζώων, καὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὸ κεφάλι τους, ἢ τὴν μύτην τους πολλὰ σηκωμένην, καθὼς λέγει καὶ ἡ παροιμία, οἱ ὁποῖοι ὑπερηφανεύονται καὶ καυχῶνται μεγάλως διὰ τὰ προτερήματά τους. Ἀριστοφ. Ἱππ. ἰδὲ κορυπτιάω, καὶ κορωνιάω.

Κερουχὶς, ίδος, ἡ. Ἰδιωτ. θηλυκ. τοῦ κερούχος. Θεόκριτ. Ε', 135.

Κερούχος, ον (ἔχω). Ὁ κέρατα ἔχων. — 2) = Κεραοῦχος καὶ Ἰκετρ. κερούχος κάλωσιν. Σχοινίον ἐπιστηριζόμενον εἰς τὴν κεραίαν τοῦ πλοίου.

Κεροφόρος, ον (φέρω). — Κερατοφόρος, κερατοφόρος, Εὐριπ. Βάκχ. 690.

*Κερόχρυσος, ον (χρυσός). Ὁ χρυσᾶ κέρατα ἔχων.

Κερόω, (κέρας). Λυγίζω, ποιῶ ὠτὰν κέρατον. Ἀρατ. Διοσημ. 48. κεροῦσι σελήνην.

Κέρσας, Ἐπκ. Μτχ. ἀόρ. α'. τοῦ, κείρω. Ἰλιὰ. Ω, 450.

*Κέρσε, Ἐπκ. ἀντὶ ἔκερτε, 3. ἑνικ. ἀόρ. α'. τοῦ ῥήμτ. κείρω, Ὅμρ. Ἰλιὰ.

Κέρσιμος, ον (κέρω, κείρω). Κυρίως μὲν ὁ κειρόμενος· ἀλλὰ τινὲς παρέβαλον τὸ, κέρσιμον, μὲ ἐκεῖνο τὸ ἐν Ἰλιὰ. Ω, 81. Ὀμηρικὸν κέρας βοὸς καλούμενον, τὸ ὁποῖον συρίγγιον ἦν ἐκ κέρατος προτιθέμενον τοῦ ἀγκίστρου, πρὸς τὸ μὴ ἀποτρώγεσθαι τὴν ὁρμὴν ὑπὸ τῶν ἰχθύων. Ἰδ. κέρας, 4. ὅπου ὁ Σχολ. Βίκτωρ φησὶν· οἱ δὲ τὸ κέρσιμον ἤ (ἴσ. ὁ) πρὸς τοῖς ἄκροις τῶν καλάμων βάλλουσι πρὸς τὸ καταμίγνυσθαι τῷ βάρει τῶν ἰχθύων. Ἐγὼ εὑρίσκω παρομοίως εἰς τὸν Ἡτύχ. γέρσιμον, ἄκρον, ἀλευτικοῦ καλάμου, τὸ ὁποῖον φαίνεται διὰ τὸ τραχὺ, κέρσιμον, καὶ, κέρσυμον, ἀντὶ γέρσιμον, ἠπιωτέρως ἐρρέθη· τὸ πρᾶγμα ὅμως καθ' ἑαυτὸ δὲν εἶναι σαφὲς· ἴσως ποτὲ εἰς αὐτὴν τὴν ἀνωτέρω ῥῆσιν ἀντὶ τοῦ κπρὸς τὸ καταμίγνυσθαι· ἐγράφη κπρὸς τὸ κατάγεσθαι, ἢ κατάγνυσθαι· ὅπερ καὶ ὀρθότερον.

*Κερτόμεος, ον. Σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ Κερτόμιος.

Κερτομέω, Μ. ήσω (κέρτομος) Ἐρεθίζω, πειράζω, τοῖς λόγοις δάκνω, λυπῶ, πικραίνω. κτινὰν Ὀδυσ. Π, 87. Σ, 350. Χωρὶς πτωτικὸν, Ἐρίζω, περιγελῶ, χλευάζω, πειράζω, ἐγγίζω, λέγω λόγους ἐγκωμιαστικοὺς, Ὀδυσ. Σ, 153. Ἰλιὰ. Π. 261. Αἰσχυλ. Προμ. 986. Συνήθ. κερτομέειν ἐπέεσσιν καὶ κερτομέων ἀγορεύειν Ἰλιὰ. Β, 156. πρβλ. Ὀδυσ. Ν, 326. μετα

τῆς Αἰττκ. τοῦ πράγματος «Παραιβόλα κερτομέουσιν Ἴμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 56. ὅθεν

Κερτόμησις, εως, ἡ. Ἐρεθισμός, πείραγμα, περιγέλασμα, ὕβρις, ἀτιμία, πίερασις.

*Κερτομία, ἡ = τῷ προμ. Παρ' Ὁμρ. ἀείκοτε πληθυντικῶς. Ἰλιδ. Τ, 202. 433. Ὀδσ. Τ, 263.

Κερτομίας, ὁ. Ὅς τις πειράζει τινα μὲ ἐρεθιστικοὺς καὶ χλευαστικοὺς λόγους, περιγελαστής· παρ' Ἡσυχ. ἀν δὲν εἶναι ἡ Αἰτιατ. πληθ. τοῦ, κερτομία, ἡ.

Κερτόμιος, ον. Πειράζων, ἐγγίζων, περιγελῶν, ὑβρίζων, ἀτιμάζων. Ἰδ. Κέρτομος. Ὁ Ὁμρ. μετχρζτ. μόνον τὸν Πληθντκ. οὐδέτρ. «Κερτομίοις ἐπέεσσι προσαυδᾶν, ἐρεθίζειν, περιφρονεῖν» ἀλλὰ καὶ «κερτομίοις προσαυδᾶν» χωρὶς τοῦ ἐπέεσσι, Ἰλιδ. Α, 539. Ὀδσ Ι, 474. ἄρα τὰ κερτόμια ὡς οὐσιαστικόν.

Κέρτομος, ον. (κέαρ, τέμω, τέμνω) = τῷ παραγώγῳ Ὁμηρικῷ, κερτόμιος, Κυρίως, Ὁ κόπτων, καὶ λυπῶν, πικραίνων τὴν καρδίαν ὡς καὶ τὸ Δακέθυμος. ὅθεν, Ὁ πειράζων, πικραίνων τινὰ διὰ χλευαστικῶν, περιγελαστικῶν, καὶ ὑβριστικῶν λόγων· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, χλευαστής, σκώπτης, ἐρεθιστικός, ὑβριστικός, ὀνειδιστικός, μεμπτικός, εἰρωνευτικός, κατήγορος, κακολόγος «Κέρτομα βάζειν» Ἡσδ. Ἔργ. 790. τὸ παρ' Ὁμρ. «κερτομίοις προσαυδᾶν» ἀλλὰ καὶ «χορεῖ κέρτομον» Ἡρόδ. 5, 83. 2) Ἰδιάζει δὲ εἰς τὸν τύπον τοῦτον ἡ σημασ. τοῦ Δι' ἀπάτης πικραίνω, λυπῶ. ὅθεν Ἀπατηλός, πανοῦργος, ἀπατεών, πόνηρος, Ἴμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 334. «Κέρτομος χαράκ. Εὐρίπ. Ἄλκ. 1128 ἡ ἀπατῶσα, γελῶσα, «Κέρτομος ἁρμονίαν. Ἀνάλεκτ. Β'. 190. Ἐπί τινος ἡδικοτέρας σημασίας μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ Αἰλιαν. παρὰ Σουίδ. «Μετὰ χορείας γαμηλίου τε καὶ κερτόμου». Θελγοῦσης ἀνλ.

Κερχαλέος, ἐα, ἐον. (κέρχω) Ξηρός, τραχύς, καὶ σκληρός, βραγχαλέος. ἐκ τοῦ

Κερχάω, = Κέρχω.

*Κερχίνη, ἡ = Κεγχρίνη. Ἰδ. Κέγχριος.

Κερχνηλέος, ἐα, ἐον = Κερχαλέος.

Κερχνασμός, ὁ. Ξηρότης, καὶ τραχύτης τοῦ λαιμοῦ, βραγχίασμα, ἡ βραγχώδα· τὸ κερχνῶδες πάθος. Γαλην ἐκ τοῦ

Κερχνάω, ῶ. = Κερχάω, καὶ Κέρχω.

*Κερχνέω — Κέρχω.

Κέρχνη, ἡ. καὶ. Κερχνίς, καὶ κεχνίς, ἡ, παρ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 305. Ὀρνέου εἶδος, οὕτως ὀνομαζόμενον διὰ τὴν βραγχώδη φωνήν του· ἤτις ἄλλως, Κεγχρίς, καὶ, Κέγχρηις, λέγεται. Tinnunculus.

*Κερχνηΐς, ίδος, ἡ. καὶ

*Κερχνής, ῆδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. τύποι τοῦ Κέρχνη, Διόδορ ἐν Ἀρετῆ. Ὀρν. 306. 592.

Κέρχνος, ὁ. (κέρχω) Τραχύτης τοῦ φάρυγγος, βραγχώδα, ἡ ὁ ἐν τῷ πνεύματι ψόφος. Ἀλέξανδρ. Τραλλιαν. ἐν Κ. σελ. 243. «Οὔτε ψόφον τινά, οὔτε κέρχνον ὑπομένουσιν» 2) Διὰ μεταθέσεως τῶν στοιχείων = Κέγχρος.

Κερχνόω, ῶ, καὶ, Κέρχνω. = Κέρχω. ὅθεν

Κερχνώδης, ες (εἶδος). Ξηρός, τραχύς, βραγχαλέος.

Κέρχνωμα, τό. Ξηρότης, τραχύτης, βράγχνη, ἡ βραγχώδα.

Κερχνωτός, τή, τόν. (κερχνόω) Ξηρός, τραχύς, βραγχαλέος.

Κέρχω, (ὅθεν, Κερχάω, κερχέω, κερχύνω, κέρχνω, κερχνάω, κερχνέω, κερχνόω) Μετβτκ. Ξηρόν, τραχύ, ἡ βραγχώδη ποιῶ. 2) Συνθ. Ἀμτβτ. καὶ Πλθτκ. ἀντὶ τοῦ Εἶμαι ξηρός, τραχύς, βραγχιασμένος· καὶ ἐντεῦθεν «κερχαλέον, ὑποτυρίζειν· ἐπί τινος βραγχιασμένης φωνῆς, ὁπόταν ἡ τραχεῖα ἀρτηρία εἶναι ξηρά, τραχεῖα, ἡ εἰς καιρὸν συνάγχης εἶναι γεμάτη φλέγμα. Ἡ λέξις φαίνεται, ὅτι προέκυψεν ἐκ τοῦ, κρέκω, τρύζω· ὅθεν τὸ κερκίς, ἡ σπάθη, τὸ κτένιον, ἡ ἡ πεῖτα τῶν ὑφαντῶν, ἥτις ἔνθεν κἀκεῖθεν περιφερομένη τριγμόν τινα λιγυρὸν ἀποτελεῖ. Ὁ τοιοῦτος τριγμὸς παρατηρεῖται καὶ εἰς τὴν ὁμιλίαν ἑνὸς βραγχαλέου· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι φαίνεται, ὅτι ἔχει καὶ τὸ ὄνομα τὸ πτηνὸν κερχνὴ καὶ κερχνηΐς. Συγγενεύει δὲ μὲ τὸ Κέρχαρος, καρχαλέος, καρφαρέος. ὅθεν.

Κερχώδης, ες. = Κερχαλέος.

Κέρω. Ἄχρηστος πρωττπ. τοῦ κείρω καὶ τοῦ κεράννυμι κατὰ τὴν δόξαν τινῶν.

Κερῶ, β'. Μέλ. τοῦ κείρω. 2) Ἀττκ. Μέλ. τοῦ Κεράννυμι.

Κεροδόε, ὁ. (κέρας, 3. α. ὀδή) Ὅς τις φυσᾷ, πλίζει τὸ κέρας.

*Κεροωνέα, καὶ Κεροωνία, ἡ. Ἰωνκ. ἀντὶ Κερατέα, κερατωνία. Κερατέα. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Δ'. 2. Πλίν. Η'. 8.

*Κέρωνται, Ἐπκ. 3. πληθντκ. Πθτκ. Ἐνστ. τοῦ Κεράννυμι, ὡς ἀπὸ τοῦ Κέραμαι, μόνον ἐν Ἰλιδ. Δ, 260.

Κεροῶνυξ, υχος, ὁ, ἡ. (κέρας, ὄνυξ) Ὁ κεράτινα ὄνυχα, ἢ πατοῦναν ἔχων. Διονύσ. Περιηγ. 995. «Κεροίνυχα Πᾶν γεραίρωνα».

*Κέρως, ων. Κατὰ συνλφ. ἀντὶ Κερκός, ἀμφβ.

Κεροωτυπέω, ῶ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 666. Διὰ τῶν κεράτων κτυπῶ, ἐμπρίζω = Κεροτυπέω. ἀμφβ.

*Κές, Ζ. ἐν τῷ Κάς.

Κέκεατο. Ἰωνκ. 3. ἑνκ. παρατατκ. τοῦ κείμαι, κεῖμαι. «Κέκεατ' ἐνὶ μεγάροισιν· ἔκειτο, ἐκείτατο. μόνον ἐν Ὀδσ. Φ, 41.

Κεκλίον, τό. Στυπεῖον (στουπί) Τὸ ἀποκτένισμα τοῦ λινοῦ. Ἡσύχ. οὕτω λέγει καὶ ὁ Ἡρώδης παρὰ Στοβαίῳ Λόγ. οζ'. σελ. 453. «Ἢ ταῖσι μηλολόνθαις ἄμματ' ἐξάπτων τοῦ κεκλίου μοι τὸν γέροντα λωβῆται· αὐτὸς δεῦρο βάμματα ἀπὸ στυπεῖον εἰς τοὺς κανθάρους, καὶ τοιουτοτρόπως διαφθείρεμου τὸ φόρεμα.

Κεστός, ἡ, ὸν. (κεντέω, κέντρα) Κεντητός, ποικίλος καὶ ὡραίως κεντημένος. Ἰλ. Ξ, 214. «Κεστὸς ἱμάς· ὁ τῆς Ἀφροδίτης περὶ τὸ στῆθος, ἢ τὴν μέσην ζωστήρ, ὅστις ἐδίδεν εἰς τὰς φορούσας αὐτὸν ὅλα τὰ γυναικεῖα θέλγητρα. Πρβλ. Πολύκεστος. 2) Οἱ Νεώτρ. ἐλάμβανον τὸ κεστὸς ὡς Οὐσιαστκ. ἀντὶ τοῦ ζώνη, λωρίον, ὅμμα, ἐξαιρέτως δὲ ἡ ζώνη τῆς Ἀφροδίτης.

Κέστρα, ἡ. (κεντέω, κέντρα) Καθ' Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. Γ. 169. καὶ 183. ς' 50. ἓν εἶδος σφύρας, ἥτις ἀπὸ μὲν τὸ ἓν μέρος ἦτο σουβλερὰ καὶ ὀξεῖα, ἀπὸ δὲ τὸ ἄλλο χοντρὴ καὶ ἀμβλεῖα, ἥτις καὶ Κροτοφὶς λέγεται. 2) Τὸ σουβλὶ τῶν ὑποδηματοῤῥάφων, τὸ τσαγκαροσούβλιον, Μαθημ. παλ. σελ. 140. Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς σημασίας ταύτης φέρουσιν εἰς μαρτυρίαν τὴν ῥῆσιν τοῦ Σοφοκλέους «κέστρα σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν ἐλοῦσα». 3) Ὡς ὅπλον, = Κέντρος· τὸ παρὰ Τοῦρν. κιλεύγκι, λεγόμενον 4) Ὡς ἰχθύς, διακρίνεται ὑπό τινων ἀπὸ τοῦ, σφύραινα, καθὼς ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 338. σημειοῦ· ὅπου τὸ «κέστραν τεμάχη μεγάλαν ἀγαθάνω· ἀριθμεῖται μεταξὺ τῶν ὀρεκτικῶν φαγητῶν· ὁ σχολιαστὴς ἐνταῦθα ἔχει καὶ τὴν ἀνάγνωσιν, κεστρέαι, καὶ λέγει, ὅτι εἰς τοὺς χρόνους τοῦ ὠνόμαζον κεστρεῖς, τοὺς κεφάλους· ὁ Φώτ. ἔχει «κέστραν», τὴν μόρραιναν. Παρ' Ἀθηναίῳ, Ζ' σελ. 323. παραβάλλεται ἡ κέστρα (Ἀττικ. τὴν ὁποίαν οἱ ἄλλοι, σφύραιναν ἔλεγον) μὲ τὴν βελόνην, καὶ σαυρίδα. ὁ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ Θ'. 2. ἀναφέρει ἁπαξ μόνον τὴν σφύραιναν. Οἱ νεώτεροι φυσιολόγοι θέλουσιν, ὅτι ἡ κέστρα ἔστιν ἡ τοῦ Δινναίου Esox Spyraena, ἔστι δὲ κυρίως ἡ παρ' ἡμῖν λεγομένη ζαργάνα.

Κεστρεύς, ὁ. = Κεστρεύς. Ἡσύχ.

Κεστρέα, ἡ. = Κέστρα, 4. Σχολ. Ἀριστφ.

Κεστρεύς, έως, ὁ. Εἶδος θαλασσίου ἰχθύος. ἐκ τοῦ σχήματος τῆς κέστρας ἀρθμ. 2. παρωνομασθέν· ὁ παρὰ Πλινίῳ Mugil καλούμενος, τὸν ὁποῖον, ὡς λέγουσι, πάντοτε εὕρισκον μὲ κενὸν στόμαχον, καὶ ἐντεῦθεν ὠνομάσθη καὶ, νηστις, ἀφ' οὗ καὶ σκωπτικῶς ἐρρέθη ἡ λέξις Κεστρεὺς καὶ ἐπὶ ἀδηφάγων, καὶ πεινώντων ἀνθρώπων. Ὅρα παρ' Ἀθηναίῳ, Ζ'. σελ. 300. ὅθεν

Κεστρεύω, Εἶμαι νηστικὸς ὡς ὁ κεστρεύς, πεινῶ, νηστεύω. Ἡσύχ.

*Κεστρινίσκος, ὁ. Ὑπκρστκ. τοῦ

Κεστρῖνος, ὁ. = Κεστρεύς, Ἀθην.

Κεστρίτης, ου, ὁ. ποίησις, Ὁ διὰ τοῦ κέστρου κατεσκευασμένος οἶνος.

Κέστρον, τό. Εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ. Διοσκορ. Δ'. 1. τὸ τοῦ Διον. Betonica officinalis. 2) (κεντέω) Μυτηρόν, σουβληρόν τι σιδήριον, δι' οὗ γράφουσι, χαράττουσι, κεντοῦσι τὰ μέταλλα, τοὺς λίθους, κ. τ. τ.

Κέστρος, ὁ, καθ' Ἡσύχ. ἡ πρώτη ἔκφυσις (τὸ φύτρον) τῶν σπερμάτων 2) (κεντέω) Ὀξύ, σουβληρόν σίδηρον, σουβλίον, δι' οὗ γράφουσι, χαράττουσι, δουλεύουσι τὰ μέταλλα, τοὺς λίθους, καὶ τὰ τοιαῦτα. 3) Ἡ ἐν τῇ γλώττῃ τραχύτης. 3) = Κεστροσφενδόνη. Σουίδ.

*Κέστρος, εος, τό. Ἰχθύς τις, ἴσως = Κεστρεύς.

Κεστροσφενδόνη, ἡ. Πολεμική τις μηχανὴ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Περσέως ἐφευρεθεῖσα, δι' ἧς ἔρριπτον ὡς διὰ σφενδόνης πέτρας κατὰ τῶν ἐναντίων. Πολύβ. Ἡ περιγραφὴ ταύτης παρὰ Λιβίῳ, ΜΒ'. 65.

*Κεστροφύλαξ, ὁ Ἐπιστάτης τῶν κέστρων.

Κεστρόω, ῶ. (κέστρον) Γράφω, σκαλίζω τι διὰ τοῦ κέστρου. 2) ὡς κέστρον ποιῶ τι, σκλ. σουβληρόν. ὅθεν

Κέστρωσις, εως, ἡ. Τὸ γράφειν, σκαλίζειν διὰ τοῦ κέστρου. Πλίν. ΔΚ'. 40. καὶ 41. ΙΑ'. 37. ὅπου ἄλλοι ἄλλως ἑρμηνεύουσι.

Κεστρωτός, ή, όν (κεστρόω) Ὁ σουβληρός, μυτηρὸς γεόμενος. «κεστρ. ξύλον» Ὀξύ, σουβληρόν τι ξύλον, καὶ κατὰ κορυφὴν κεκαυμένον, τὸ ὁποῖον ἐμπίγεται εἰς τὴν γῆν, καθὼς π. χ. ὁ πάλος., Ἡσύχ.

Κευθάνω, Ποιητ. ἀντὶ κεύθω. Ἰλ. Γ, 453. «Οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκευθάνεον· οὐ γὰρ ἂν διὰ φιλίαν αὐτὸν ἔκρυπτον.

Κεύθμα, τό. (κεύθω) = Κευθμός. Θέογνις, 237.

Κευθμός, ὁ. (κεύθω) = Κευθμών, Ἰλιδ. Ν, 28. Κρυφὸς τόπος, κρύφτρα, φωλεός, εἰς ὃν καταφεύγει τινὰς ἢ κρύπτεται. Κατάδυτις, πυθμήν, βάθος, τρύπα, κοίλωμα, χάσμα γῆς, Ὀδυσ. Κ, 283. «Σὺς πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες· οἱ κρύφιοι τόποι, ὅπου αὐτοὶ κρύπτονται, καὶ συγκεκλεισμένοι εἰσίν· αἱ πυκναὶ μάνδραι αὐτῶν. 1) Παρ' Αἰσχύλ. Ἐύμν. 772. = Ἄδυτον, Τόπος ἱερὸς, ἅγιος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ πατήσῃ τις.

*Κευθμωνοχαρής, ές. Ὁ ἀγαπῶν τοὺς κευθμῶνας. Ποιητκ.

Κεῦθος, εος, τό (κεύθω) = Κευθμών. Σουίδ. «κεύθεα γαίης» Τὰ κρύφια βάθη τῆς γῆς, τὰ ἐνδότατα αὐτῆς μέρη. Ἰλιδ. Χ, 482. Ὀδσ. Ω, 204. Ἡσιόδ. Θεογ. 300. 334. Πίνδρ. Νεμ. 10, 105. καὶ ἀλλαχοῦ. Ποιητκ.

Κεύθω, Μέλ. κεύσω. Πρκμν. κέκευθα, Ἀόρ. 2. ἔκυθον, ἐξ οὗ ὁ ἐπκ. κατ' ἀναβλλ. Ὑπτκτκ. Πρκμ. κεκύθω, Ὀδσ. Γ, 303. Κρύπτω, φυλάττω μυστικῶν, νὰ μὴ τὸ ἴδῃ, ἢ τ. ἀκούσῃ

τις, ἔχω μέτα μου κλειτμένοι, περιέχω, Ὅμρ. Πότε κίμαι κεκρυμμένος, ἢ Ἀΐδι κεύθεσθαιν Τὸ νὰ ἦναι τις κρυμμένος εἰς τὸν Ἅδην, ὁηλ. νὰ κεῖται εἰς τὸν τάφον, νὰ ἦναι παραχωμένος, Ἰλιδ. Ψ, 244. 2) Ἰδιωτρ. Κρατῶ τι κεκρυμμένον εἰς τὴν καρδίαν, ἄρα τὸ σιωπῶ, τὸ φυλάττω μυστικόν, Ὅμρ. ἔστις οἱ ἐπὶ τὸ πλεῖστον προσεῖδητι καὶ τὰ νόῳ, νοήμασι, θυμῷ, ἢ ἐνὶ φρεσὶν ἢ Οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βροτὴν οὐδὲ ποτήταν· τὸ τρωγειν καὶ πίνειν ὑπὲρ τὸ μέτρον σᾶς κάμνει ὑπερηφάνους, εὐφραινομένους. Ὀδύσ. Σ, 408. 3) Μὲ ἀπλῆν Αἰτία. ἢ Κεύθει τινὰ τὶν Τὸ νὰ βαστᾷ τίς τι κρυφὸν ἀπὸ τινα, Ὀδύσ. Γ, 187. 4) Ὁ Προμ. ἔχει τὴν τοῦ Ἑστι. σημασ. Ἔχω τι κεκρυμμένον, ἢ ἐγκεκλεισμένον ἐν ἐμαυτῷ, Ἰλιδ. Χ, 118. ὁ δὲ Ὑπρτιτλ. τὴν τοῦ Πρτπ. Ὀδύσ. Ι, 348. 4) Παρὰ τοῖς Τραγ. ἐνίοτε καὶ Ἀμετβτ. Εἶμαι κεκρυμμένος, ἢ παραχωμένος, Σοφοκλ. Αἰτιγ, 911. ἢ Μήτρος δ' ἐν Ἅδου καὶ πατρὸς κτανεῖν ὀστεῦν. Οἰδ Τύραν. 977. ἢ Θανὼν κεῦθεν κάτω ὀὴ γῆς ἀντὶ τοῦ, κρυπτεται, εὐτω καὶ Αἰ. 634. καὶ ἐξεῖρτ. ἐν τῷ Προμ. Αἰσχλ. Ἑπτ. 595. Σοφ. Ἠλεκτρ. 868. Εὑρηται δὲ παρὰ Ποιητοῖς μόνον. (Συγγενὲς τῷ Κύω, κυέω) Κυτηρίς, ἡ. Παρὰ Θεοφράστ. Ἱστορ. Φυτ. Θ'. 1. πιθανῶς ἀντὶ, κεντάριον, τό.

Κεφαλαία, ἡ. (κεφαλὴ) Ἐρριζωμένος καὶ παλαιὸς πόνος τῆς κεφαλῆς. Κεφαλαλγία ἐπιπαρατοῦσα, καὶ πολυχρόνιος. Γαλην.

Κεφάλαιον, τό. Ἰδ. ἐν τῷ κεφαλαῖος.

*Κεφαλαῖος, εία, αῖον (κεφαλὴ) Ὁ ἀποβλέπων τὴν κεφαλὴν, ἀνήκων εἰς αὐτὴν, ἢ σχηματίζων αὐτὴν· καὶ συνθ. Μετφρ. Ὁ κεφαλαιώδης, ὁ καθ' αὐτό· ὅθεν τὸ οὐδέτερ. ὡς Οὐσιαστικ. Τὸ κεφάλαιον ἀντὶ τοῦ Τὸ κυριωδέστερον, Τὸ καθ' αὐτὸ, τὸ ἀξιολογώτερον. ὅθεν σχεδὸν = τῷ κεφαλὴ, ὅθεν καὶ ἢ Τὸ κεφάλαιον τῆς ῥαφανίδος· τὸ κεφάλι τοῦ ῥαπανίου. Ἀριστ. Νεφ. 987. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀρχὴ, κεφαλὴ, ἄκρον, κορωνὶς, κορυφὴ. ἢ Ἐπιτιθέναι ὥσπερεὶ κεφάλαιον τοῖς ἔργοις. Δημοσθ. ἢ τῷ λόγῳ Πλουτάρχ. = τῷ, ἀκολουθῶν τῷ ἔργῳ, τῷ λόγῳ ἐπιτιθέναι, δηλαδὴ ἀποτελοῦν αὐτά· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἡ καθ' αὐτὸ αἰτία, ἡ κυρία ὑπόθεσις, ὁ κύριος σκοπὸς, ἢ περιληπτικὸν λεχθέντων, ἢ τὸ συνηγμένον, σκοπὸς, Θουκιδ. Δ'. 50. ἢ Πολλῶν ἄλλων γεγραμμένων, κεφάλαιον ἢν οὐ γινώσκειν, ὅτι βούλονται. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν ς'. 6. ἢ Λέγοντες ἄλλα τε πολλὰ, καὶ κεφάλαιον, εἰ Συρακούσιοι κ. τ. τ. καὶ κυρίως, καὶ πρὸ πάντων, ὅ ἐστιν, ἢ κυρία, ἢ καθ' αὐτὸ ὑπόθεσις, τὸ πρῶτον καὶ κυριώτατον ζήτημα, τὸ κατ' ἐξοχὴν, τὸ ἐξαίρετον. Ἐντεῦθεν ἢ πολλὰ παρεῖς τὰ μέγιστα κεφαλαιώτατα· ὁ αὐτὸς ἐν ς'. 91. ἐγὼ θέλω ἀναφέρει μόνον τὰ κυριώτερα, τὴν καθ' αὐτὸ αἰτίαν· ὡς καὶ τό, ἢ κεφαλαιοῦντες ἐκ πολλῶν· ἐν Η'. 53. συνάγοντες, συναθροίζοντες, φέροντες ἐκ τῶν πολλῶν εἰς μαρτυρίαν τὰ κυριώτερα· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ ἀριθμητικῇ τὸ συνηγμένον ἐκ διαφόρων ἀριθμῶν, ἢ ἐκ διαφόρων μονάδων εἰς ἕν, τὸ παρ' Ἰταλ. Σοῦμμα, κεφάλαι, καὶ Τουρκ. Σερμαγιές, ὅ ἐστιν, ὅλη ἡ περιουσία εἰς ἓν συναχθεῖσα, ἀριθμηθεῖσα. Ἐντεῦθεν ἢ βραχυνάτω δ' ἐν κεφαλαίῳ τῷ δ' ἐν μαθοιτεν· ὁ αὐτ. ἐν Α'. 36. θέλω ἀναφέρει ἐν συντόμῳ τὴν κυρίαν αἰτίαν, ἐκ τῆς ὁποίας θέλετε μάθῃ, καταλάβῃ. ἢ Τὰ τοῦ δικαίου κεφάλαια, Α'. 46. ἢ ὑπόθεσις, τὸ θέμα· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, περίληψις, ἐπιτομὴ τῶν κυριωτέρων, Ξενοφ. Ἀγησ. ΙΑ'. 1. ἢ Βούλομαι δὲ καὶ ἐν κεφαλαίοις ἐπαναλαβεῖν τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ· παρ' Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Κουιντιλιανοῦ Γ'. 11. καὶ 27. ἢ Ἐν κεφαλαίῳ, ἢ ἐπὶ κεφαλαίων εἰπεῖν· ἐν περιλήψει, τὰ κυριώτερα. Ἐντεῦθεν παρὰ Λουκιαν. ἢ Ἐν κεφαλαίῳ εὐφραίνεσθαι, ἀντὶ, τῷ ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν. παρ' αὐτῷ ἔτι ἀπὸ κεφαλαίου τῆς ὀργῆς· ἢ κυρία, καὶ καθ' ἑαυτὸ αἰτία τῆς ὀργῆς· παρ' αὐτῷ κεῖται ὅτι ἀκόντα τὰ κεφάλαια τῶν μαθημάτων ἀντὶ τοῦ, τὰ προάστεια τῆς φιλοσοφίας· παρ' Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. ἢ Τὰ καλούμενα κεφάλαιαι· αἱ σύντομοι, καὶ σοφαὶ γνῶμαι, τὰ ἀποφθέγματα. Λέγεται ἔτι καὶ Ἐπιρρημ. ἀντὶ, τοῦ, καθόλου, γενικῶς. Πλάτ. εἰς Γοργ. 49. Πλούταρχ. Περικλ. ἢ Ὅ,τι περ κεφάλαιον· ὅ,τι ἐξαίρετον, καὶ μάλιστα λόγου ἄξιον· ἀλλ' ἐντεῦθεν γελοίως πέπαικται ἡ λέξις πρὸς τὸ μέγεθος τῆς κεφαλῆς τοῦ Περικλέους.

Κεφαλαιόω, ῶ. Εἰς κεφάλαια φέρω, συνάγω, φέρω εἰς ἕν, εἰς ἐπιτομὴν, σύνοψιν φέρω, συντέμνω, συναριθμῶ, συνάπτω, (συμμορῶ). 2) Ἐν τῇ Ν. Δ'. = Κεφαλίζω. Φονεύω.

Κεφαλαιώδης, ες, (εἶδος) καὶ Ἐπίρ. Κεφαλαιωδῶς. Ὁ εἰς κεφάλαια ἀνήκων, συνοπτικὸς, ἐπίτομος, κ. τ. λ. ἢ Κεφαλαιωδῶς εἰπεῖν. Συντόμως, περιληπτικῶς.

Κεφαλαίωμα, τό. (κεφαλαιόω) Ἡ εἰς ἓν συνηγμένη ποσότης, ἡ σοῦμμα. Ἡροδοτ. Γ. 159. ἢ Ὥστε πέντε μυριάδων τὸ κεφαλαίωμα ἠλθεν.

*Κεφαλαίωσις, εως, ἡ. Σύναψις πολλῶν ἐνοιῶν ὑπὸ μίαν καθολικὴν καὶ κυρίαν, Σχολ. Σοφκλ. Οἰδ. Ἀ. 912.

Κεφαλαλγέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, ἔχω πόνον εἰς τὴν κεφαλὴν· πάσχω ἀπὸ κεφαλοποιον. ἐκ τοῦ

Κεφαλαλγής, ές, (ἄλγος) Ὅς τις ἔχει πόνον εἰς τὴν κεφαλὴν, ἢ ὁ κεφαλαλγίαν πάσχων. 2) Ἐνεργητ. ὁ κεφαλαλγίαν προξενῶν, ὁ κεφαλοποιον φέρων. Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. γ'. 15. ἢ Καὶ ἦν καὶ παρὰ πότον ἡδὺ μὲν, κεφαλαλγὲς δέ. ὅθεν

Κεφαλαλγία, καὶ, Κεφαλαργία, ἡ. Τὸ τῆς κεφαλῆς ἄλγημα, κεφαλόπονος, πονοκέφαλος.

Κεφαλαλγικός, κή, κόν. Ὁ εἰς κεφαλαλγίαν ἀνήκων, ὁ κεφαλαλγίαν πάσχων, ἢ ὁ κλίσιν καὶ διάθεσιν εἰς τοῦτο τὸ πάθος ἔχων. ἐκ τοῦ

*Κεφαλαλγός, ὄν = Κεφαλαλγής.

*Κεφαλαργής, ές καὶ Κεφαλαργία, ἡ. Οὕτως ἐπρόφερον οἱ ὕστεροι ἀντὶ Κεφαλαλγής, κεφαλαλγία, Schaef. Γρηγρ. σ. 158.

Κεφαλή, ἡ. Τὸ ἀνώτατον, καὶ ἐξαίρετον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, καὶ παντὸς τῶν ζώων, τὸ ὁποῖον περιέχει τὸν ἐγκέφαλον, εἶναι ἡ καθέδρα τῶν αἰσθητηρίων, καὶ ἐξωρίζεται ἀπὸ τὸ λοιπὸν σῶμα διὰ τοῦ λαιμοῦ· κοινῶς κεφάλι, τό. Ὅμρ. ἢ Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς· Ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως τὰ ποδάρια, ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω, Ἰλ. ἢ Κατὰ κεφαλῆς· παρ' Ὅμρ. ἢ Κὰκ κεφαλῆς· Ἀπὸ τὴν κεφαλὴν καὶ κάτω, ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι· παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἀντὶ τοῦ Κατακέφαλα, μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον, ἀνάποδα. ἢ Κατὰ κεφαλῆς φυτεύειν, μὲ τὴν κορυφὴν πρὸς τὰ κάτω φυτεύειν· καταβολάδα τινά. Ζήτ. Κατακέφαλα. ἢ Ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ, ἐπὶ κεφαλῆς ταὐτόσημον τῷ κατὰ κεφαλῆς· καὶ ἐξαίρετ. ἐπὶ παντὸς κάτω ἐρριμμένου, ἢ καθόλου ἀναποδιζόντος. Παρὰ δὲ Δημοσθ. ἢ Μὴ αὐθὶς ἐπὶ κεφαλῆς εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, ἀντὶ τοῦ, ταχέως σπεύδειν· ὡς τὸ τῆς συνηθ. Μὴ τρέχῃς αὐθὶς εἰς τὸ κριτήριον. ἢ Εἰς κεφαλὴν σοι. Πλάτ. καὶ Ἀριστοφ. ἐπὶ καταπαρεμένου καὶ βλαπτομένου τινός, ἢ εἰς τὴν κεφαλὴν σου ἔλθοι τὸ δεινόν· τουτέστι, σεαυτῷ μάντευσε ὅπερ εἶπας δυσχερές, ὡς τὸ κοινόν, ἢ εἰς τὸ κεφάλι σου νὰ ἔλθῃ ὁηλ. ἡ κατάρα. 2) Ἡ κυρυφὴ, ἡ κεφαλὴ, ὡς τὸ εὐγενέστατον μέρος τοῦ ἀνθρώπου, Ὀδύσ. Δ. 343. Ἰλιδ. Α, 55. Η, 77. Σ, 114. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ ἐξαίρετ. ἐν ταῖς προσρήσεσι ἢ φίλη, ἢ θεία κεφαλὴ, ἢ ὀλβιόκεφαλε μου, ἀκριβέμου, πολύτιμε μου! Ἰλιδ. Θ, 281. Ψ, 94· καὶ παρὰ Λογογράφοις, ὡς τὸ Λατιν. carum caput. Ἀντιθ. τοῦ ἢ Κακὴ κεφαλὴ Ἄθλιε, ταλαίπωρε, Μηδαμινέ, ἀχρεῖε! 3) Ὡς κυρία, καθέδρα τῆς ζωῆς σημαίνει εἰς πολλὰς φράσεις τὴν ἰδίαν ζωήν. ἢ Κεφαλῇ περιδείσαν Φοῖβοῦμαι διὰ τὴν ζωήν μου, διὰ τὸ κεφάλι μου. Ἰλιδ. Γ, 242. ἢ Ἀπέτεισαν σὺν σφῇσι κεφαλῇσιν Τὸ ἐπλήρωσαν μὲ τὴν ζωήν τους, ἔχασαν τὴν ζωήν τους δι' αὐτὸ, Ἰλιδ. Δ, 162. ἢ Παρθέμενοι κεφαλὰς ἢ Βάζοντες δι' αὐτὸ εἰς κίνδυνον τὰς κεφαλάς των, τὴν ζωήν τους, Ὀδύσ. Β, 237. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐν Γ, 74. ψυχὰς εὑρηται. 4) Τὸ καθ' αὐτὸ τέλος, τὸ ἄκρον, τὸ ἀνώτατον, ἢ μακρότατον τέλος, ἢ μύτκα, ἢ κορυφὴ ὁποιουδήποτε πράγματος. Εἰς ταύτην τὴν σημασ. ἠδύνατό τις νὰ ἀποδώσῃ καὶ τὸ Ὅμρ. ἢ Ὑπὲρ κεφαλῆς· ἐὰν τοῦτο δὲν ἐξηγεῖτο ἱκανῶς καὶ ἀπὸ τὴν πρώτην σημασ. ἀλλὰ τὸ τοῦ Θεοκρ. 8, 87. ἢ Ὑπὲρ κεφαλῆς πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ, Ἐπάνω ἀπὸ τὸ χείλος τοῦ ἀγγείου. 5) Μετφρ. Ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγὸς, ὁ κορυφαῖος. Ἡ καθ' αὐτὸ ὑπόθεσις, αἰτία, κ. τ. τ. Τὸ ἐκ τῆς συνάψεως, ἢ συναριθμήσεως ποσοτήτων τινῶν προκύπτον γενικὸν κεφάλαιον, ἢ καὶ ἡ γενικὴ καὶ ὁλικὴ συνόψεις τινός, Τὸ κεφάλαιον.

Κεφαλληγερέτης, ου, ὁ. (ἀγείρω) Σκωπτικὸν (περιπαιστικὸν) ὄνομα τοῦ Περικλέους, σχηματισθὲν κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν, νεφεληγερέτης, ἀντὶ τοῦ, χονδροκέφαλος, μεγαλοκέφαλος, (κεφαλὰς), πλατυκέφαλος. Κρατῖνος παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Περικλ. 3. Ζήτ. Κεφάλαιον.

*Κεφαλιδόω, Ἐπρμ. Ὅταν κεφαλὴ, ἀμφιβ.

Κεφαλίτης, ου, ὁ λίθος, Ὁ τῆς γωνίας λίθος, ἀκρογωνιαῖος, ἀγκωνάριον. Ἡσύχ. ἀμφιβάλλεται δὲ ὑπὸ τοῦ Lobeck ἐν Φρυνιχ. σ. 700.

*Κεφαλῆφι, Ἐπικὴ Γενικὴ, καὶ ἢ Κεφαλῆφιν, Ἐπκ. Δοτκ. τοῦ Κεφαλὴ, Ὅμρ.

Κεφαλίζω. Μ. ίσω. Κτυπῶ εἰς τὸ κεφάλι· ὅθεν καθόλου, ἀντὶ τοῦ Φονεύω. Ζήτ. Κεφαλισμός.

Κεφαλικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς κεφαλὴν. ἢ Φάρμακα, ἔμπλαστρα κεφαλικὰ· τὰ ἁρμόζοντα εἰς τὴν κεφαλὴν. Ἀποβλέπων εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐπιπεπλῶν, ἢ ἀφανίζων, φθείρων αὐτὴν· ὅθεν καὶ τὸ Ἐπρμ. Κεφαλικῶς. ἢ Κολάζειν κεφαλικῶς. Ἡρωδιαν. Β'. 13. ἀποτέμνειν τὴν κεφαλὴν (κόπτειν τὸ κεφάλι), ὡς τὸ τῆς συνηθείας, παιδεία κεφαλική.

Κεφαλίνη, ἡ. Κατὰ Πολυδ. Β'. 107. τὸ κατώτατον μέρος τῆς γλώττης τὸ πρὸς τὸν φάρυγκα· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, γεῦσις, ἢ καθέδρα ταύτης τῆς αἰσθήσεως.

Κεφαλῖνος, ὁ. Εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ὅς τις ἄλλως Βλεννίας, λέγεται. Ἀθην. Ζ'.

Κεφάλιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κεφαλὴ. Μικρὰ κεφαλὴ, κεφαλάκιον.

Κεφαλίς, ίδος, ἡ. Ὑπερτικ. τοῦ κεφαλὴ. Μικρὸν κεφάλιον, ἢ μικρὰ κεφαλὴ. ἢ Σκορόδου κεφαλὴ· τὸ κεφάλι τοῦ σκόρδου. 2) Τὸ ἀνώτατον, ἢ ἀρχώτατον μέρος πράγματός τινος. Ἡ κορυφὴ αὐτοῦ. 3) Σκέπασμά τι τῆς κεφαλῆς. 4) Μέρος τῶν ὑποδημάτων, καὶ σανδαλίων. (ἡ μύτη τοῦ παπουτσίου). 5) = Κεφαλὴ, Πολλὰ. Παρὰ Πολυκλ. Γ. 9. 38. ἢ Κεφαλίδας ἐνήπτου ἑκάστης νεώς, καὶ εὐθὺς ἀνείλκυσεν

αὐτὰς τετροπωμένας· κατὰ τὸν Λέοντα Τακτικ. Β'. Τμῆμ. 190. = Σχοινία, καλώδια, ἐρείσματα.

Κεφαλισμός, ὁ. Παρ' Ἀριστοτ. Τοπικ. ἡ. 12. κεῖται. κεφαλισμοί· Κατ' Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. εἶναι ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν ἁπλῶν ἤτοι ἑνὸς μονάδων μέχρι τῶν Δέκα. ἄρα. τὸ παρ' ἡμῖν ἡμία ἢ μία, μία, ἢ πρωπαίδεια, ὃ ὁ Πυθαγόρειος πίνακα ὡς ἐκ τοῦ, κεφαλίζω, Πρβλ. Συγκεφαλαίω, καὶ συγκεφαλίω.

Κεφαλίτης, ου, ὁ, λίθος = Κεφαλήτης.

Κεφαλιῶται, ῶν, οἱ. πληθ. Πρῶτοι, ἀρχηγοί, ἐπίτιμοι. Ὀλυμπ. παρὰ Φωτίῳ.

Κεφαλοβαρής, ές (βάρος) Ὁ βαρεῖαν κεφαλὴν ἔχων. 2) Ἔργτκ. Ὁ βαρύνων τὴν κεφαλήν.

Κεφαλοδέσμιον, τό. Ὑποκορισ. τοῦ

*Κεφαλόδεσμος, ὁ (δεσμός) Δεσμὸς τῆς κεφαλῆς, ὀρνιθοπτίου, δι' οὗ περιδέουσι τὴν κεφαλήν.

*Κεφαλοειδής, ές, (εἶδος) Ὡτὸν κεφαλή, ἔχων τὸ σχῆμα τῆς κεφαλῆς.

Κεφαλόθλαστος, ον, (θλάω) Ὁ ἐθλασμένην, ζουλωμένην κεφαλὴν ἔχων· καὶ ὡς Οὐσιαστικ. »Τὰ κεφαλόθλαστα. Θεόφρατ. Φυτ. Ἱστορ. Θ'. Κεφ. τελευταῖον, τὰ εἰς τὴν κεφαλὴν ζουλίγματα, τὰ σημεῖα ἤτοι. τῶν θλάσεων.

Κεφαλοκρούστης, ου, ὁ, (κρούω) Ὁ κρούων, κτυπῶν, ἢ κεστῶ, διαπρῶν τὴν κεφαλήν. Οὕτως ἐλέγετο ἀνωνύμως τις οἶνος· καὶ ἓν εἶδος φαλαγγίου, τὸ ἄλλως, κρανοκολάπτης.

Κεφαλόμακτρον, τό. (μάκτρον) Ὕφασμα, μανδήλιον, δι' οὗ ἀποπογγίζουσι τὴν κεφαλήν.

Κεφαλόρριζος, ον, (ῥίζα) Ὁ κεφαλὰς, ἢ κόμπους περὶ τὴν ῥίζαν ἔχων, ὁ κεφαλοειδὴ τὴν ῥίζαν ἔχων.

Κέφαλος, ὁ. Εἶδος θαλασσίου ἰχθύος μεγάλην κεφαλὴν ἔχοντος. Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. Ε'. 11. ἡ. 2.

*Κεφαλοτομέω, ῶ, Μ. ἡσω. Τέμνω, κόπτω τὴν κεφαλήν, ἀποκεφαλίζω. ἐκ τοῦ

Κεφαλοτόμος, ον, (τέμνω) Ὁ τέμνων τὴν κεφαλήν.

*Κεφαλοτρύπανον, τό (τρυπάω). Ὁ τρυπῶν τὰ κρανία, τὰς κεφαλὰς, Γαλην.

Κεφαλώδης, ες, = Κεφαλοειδής. Ὁ τὸ εἶδος, ἢ τὸ σχῆμα τῆς κεφαλὴς ἔχων.

Κεφαλωτός, τή, τόν. Ὁ κεφαλὴν ἔχων. καὶ ἐξαιρτ. ἐπὶ ῥυτῶν, οἷς τὸ στόρδον, τὸ πρᾶσον κ. τ. λ. »Τὸ κεφαλωτὸν πρᾶσον· ἢ καὶ μόνως, κεφαλωτόν, τὸ πρᾶσον, Porrum capitatum, Λατ. ἄλλως δὲ, καὶ, γηθυλλὶς, λέγεται. Ἀθην. Θ'. Ἀρτεμίδ. Α'. 69. Τινὲς ὠνόμασαν οὕτω καὶ τὸν Θύμον. Διοσκορ.

*Κεχαλασμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μτχ. τοῦ Πθτκ. Πρκμ. τοῦ ῥήμ. Χαλάω, Ἀπολυμένα, χαλαρά, Γαλην.

*Κέχανδε, Πρκμ. τοῦ χανδάνω, ὅθεν ἡ Μετοχικὴ Αἰτκ. κεχανδότα, Ὀδυσ. Δ, 96. καὶ 3. ἑνικ. τοῦ Ὑπερτλκ. Ἐπε. κεχάνδει, Ἰλιάδ. Ω, 192.

Κεχανδότα, Ὀδυσ. Δ. 96. καὶ Ἰλ. Ψ, 268. ἀντὶ τοῦ Χωρούντα. Ζήτ. τὸ πρῆμν.

Κεχανία, τά. Τὰ αὐτόματα κεχηνότα σῦκα. (Σχιζίτκ.) Ἡσύχ.

Κεχαρηκα, Ἐνεργτκ. Πρτμν. τοῦ Χαίρω.

*Κεχάρημαι, Πθτκ. πρκμ. τοῦ Χαίρω. Πρκμ. τῆς μετχ. Κεχαρημένος, Ἴμν. Ὁμρ. 6, 10.

*Κεχαρησόμεν, Ἐπκ. Ἀπρμφ. Ἐνεργ. Μέλ. τοῦ ῥήμ. χαίρω, Ἰλιάδ. Ο, 98.

*Κεχαρήσεται, Ἐπκ. 3. ἑνικ. Μέσ. Μέλ. τοῦ ῥήματος Χαίρω. Ὀδυσ. Ψ, 266.

*Κεχάρητο, κεχάρητο, Ἐπκ. 3. ἑνικ. καὶ πλθντκ. Πθτκ. Ὑπερτλκ. τοῦ ῥήμ. χαίρω, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 65. Ἴμν. Ὁμρ. Δημτρ. 458.

*Κεχαρηώς, Ἐπκ. Μτχ. ἐνεργτκ. Πρκμ. τοῦ ῥήμ. χαίρω, Ἰλιάδ. Η, 312.

Κεχαρισμένος, ένη, ένον. Πρκμ. μτχ. τοῦ Χαρίζομαι. Ἡδύς, νόστιμος, θελκτικός, ἀγαπητός, ἐράσμιος, χαρίεις, χαριτωμένος· μετὰ χάριτος πάντα ποιῶν, ἄριστος, ἐξαίρετος. Ὅμρ. Ἐκτὸς δὲ τούτου εὑρίσκεται παρὰ τοῖς Ἀττικ. καὶ Ἐπῆρ. κεχαρισμένως, Πλάτ. καὶ Ἀριστφ. Συγκριτκ. κεχαρισμενώτερος, καὶ Ὑπερτκ. κεχαρισμενώτατος, καὶ Ἐπῆρ. κεχαρισμενώτατα Ξενοφ. Ἱππαρχ. Α', 1.

*Κεχαριτωμένος. Μετχ. τοῦ Πθτκ. Πρκμ. τοῦ ῥήμ. χαριτόω, Καὶ

Κεχαριτωμένως, Ἐπίρ. = Κεχαρισμένως. Χαριτωμένα. Σχόλ. Ἀριστοφ.

*Κεχαροίατο, Ἐπκ. 3. πλθντκ. Μέσ. Ἀορ. 2. τοῦ ῥήμ. χαίρω, Ὅμρ.

*Κεχήνα, β'. Πρκμ. τοῦ χαίνω, ὅθεν

Κεχηνώς, οῖ· παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 1263. καλοῦνται οὕτω κατὰ κωμ. παρεκτρμτσμ. οἱ Ἀθηναῖοι, οἵτινες ἀπὸ ἀμελείας, μικρὰν περιέργειαν ἔστασαν πάντοτε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν, ἤτοι ἔχασκον, ἤγουν, κεχηνῶς, ὅς τις μωρὸς χάσκει, ἤτοι ἵσταται μὲ στόμα ἀνοικτὸν καὶ ἀκυμαστικῶς βλέπει, ἢ προσμένει τι.

Κεχηνότως, Ἐπίρ. χάσκοντας, μὲ ἀνοικτὸν στόμα. ἐκ τοῦ Παρκκ. τῆς Μετοχ. τοῦ, χαίνω, κεχηνα.

*Κεχηνώς, Μτχ. Πρκμ. τοῦ Χαίνω, Ἰλιάδ. Π, 400.

Κέχλαδα, Μέσ. παρακείμ. τοῦ, χλάζω.

Κεχλαδάω, καὶ, κεχλοιδιάω. Ζήτ. κεχλιδάω, καὶ, κεχλοιδιάω.

Κεχλαδώς, Μετχ. β'. Πρκμ. τοῦ ῥήμ. χλάζω, Πίνδ. Ὀλυμπ. 9, 3. ὅστις ἐν Πυθ. 4, 318. ἔχει τὴν ἀστυνόμη Πλθντκ. Αἰτκ. κεχλάδοντας.

Κεχλίαγκα, Παρακείμ. τοῦ χλιαίνω.

Κεχλιδώς, Μετχ. β'. παρακ. τοῦ χλίω.

*Κεχολωμένος, Μτχ. Πθτκ. Πρκμ. τοῦ χολόω, Ὅμρ.

Κεχολώσομαι, μετ' ὀλίγον Μέλ. τοῦ χολόω, Ὅμρ.

*Κεχρημένος, Μτχ. Πρκμ. τοῦ χολόω, Ὅμρ.

Κέχυμαι. Πλθντκ. Παρακείμ. τοῦ χέω, Ὅμρ.

*Κεχυμένως. Ἐπῆρ. Μετχ. Πθτκ. Πρκμ. τοῦ χέω. Μὲ ἐλευθερότητα, ἀπλῶς. Λατ. effuse.

*Κέχυτο, κέχυτο, 3. Πλθντκ. Ὑπερτλκ. τοῦ ῥήμ. χέω, Ὅμρ.

Κεχωρίδαται, Ἰωνικ. 3. Πλθντκ. Πθτκ. Πρκμ. ἐκ τοῦ χωρίζω.

Κέω, Ἐπκ. παρεκτρμτσμ. τοῦ κείω, ἐφαρτικοῦ τοῦ κεῖμαι, μόνον ἐν Ὀδυσ. Η. 342. »Ὀρθὸ κέων ὑπαγε νὰ πλαγιάσῃς, νὰ κοιμηθῇς.

Κέω, Παρεκτρμτσμ. τοῦ κείω, κεκίω. Σχίζω, ὅθεν τὸ κείων, ἐν Ὀδυσ. Ξ, 425.

Κέω, Παρεκτρμτσμ. τοῦ κείω, πολλὰ ἀμφβλ.

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Η.

Κῆ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, πῆ, ἤ, πεῖ· ἐξ ἐναντίας τὸ ἐγκλιτικὸν, κη, εἶναι ἀντὶ τοῦ που, συχνάκις παρ' Ἡρόδ.

Κῆα, Ἐπκ. ἀπαρέμφ. Ἀόρ. Α'. τοῦ κείω, Ὀδυσ. Ο, 97. Ἀλλὰ κεῖνα παροξυτόνως, 3. ἑνικ. Ἐνεστκ. Ἀόρ. 1. τοῦ ῥήμ. κείω, Ἰλιάδ. Φ, 336.

*Κηάμενος, Ἐπκ. Μτχ. Μέσ. Ἀόρ. α'. τοῦ ῥήμ. κείω, Ἰλιάδ. Ι, 234.

Κῆβος, ὁ. Εἶδος πίθηκος μὲ οὐρὰν, ὅς τις εἶναι παρδάλεος. Simia diana, Λιν. ὁ δὲ γαλαζοκόκκινος λέγεται ὑπὸ τοῦ Λιν. Simia mona ἢ rubra.

Κῆγχος, Κατὰ Ἀπολλῶν. τὸν δύσκολον προῆλθεν ἐκ τοῦ κῆ, ἀντὶ τοῦ, πῆ, καὶ ἄγχος, κατὰ συναλοιφὴν, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. καὶ, κῆχος, ἔγραψε, καὶ τὸ »ποῖ κῆχος· διὰ τοῦ »ποῖ γῆς· ἤγουν. Αὐτὸς ἔχει ἔτι καὶ »ποῦ κῆχος· ὁ δὲ Ἐτυμολ. »ποῖ κῆγχος· ὅς τις φέρει καὶ μαρτυρίαν »ποῖ κῆχος; εἰς τὸν οὐρανόν; ἐξ Ἀριστοφ. »ποῖ κῆχος εὐθὺ Σικελίας; καὶ ἐκ Φερεκράτους παρομοίως »ποῖ κῆχος· ὅλως τὸ ἐρμην. διὰ τοῦ, ποῖ γῆς· ὁ Ἀπολλῶν. λέγει ὅτι τὸ, κῆχος, εἶναι λέξις Ἰωνική.

Κήγω. Δωρικ. ἀντὶ κάγω, ἤγουν. καὶ ἐγώ.

Κηδαίνω, Ἕτερος τύπος τοῦ κηδω, ὀλιγώτερον χρήσιμος. Ἡσύχ.

*Κήδαλος, ὁ = Αἰδοῖος.

Κηδεία, ἡ. (κῆδος) Φροντὶς, ἐπιμέλεια· ἰδιαιτέρως δὲ ἐπὶ νεκροῦ ἀντὶ τοῦ, ἐκφορὰ, ταφὴ, ἐνταφιασμός. 2) Συγγένεια, ἀγχιστεία, οἰκειότης κατ' ἐπιγαμίαν. Συμπεθεριὰ. Εὐριπ. Ἱκέτ. 134. »Οὐκ ἔγγυη ἔτυμφα κηδείαν δόμοιν.

Κήδειος, ου. (κῆδος) Ὡς καὶ τὸ κεδνός. Ἄξιος τῆς ἡμετέρας φροντίδος, πρεσοχῆς, ἀξιοσέβαστος, ἀγαπητός, προσφιλής, ἀκριβὸς, πολύτιμος. »Κήδειοι κασίγνητοι». Ἰλιάδ. Τ, 294. τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἐξηγοῦσι, Ἄξιοι τοῦ νὰ ἐνταφιασθῶσιν ἀπὸ ἡμᾶς. 2) Συγγενικὸς, ἀδελφικὸς, οἰκεῖος. »Θρῖξ κήδειοιν. Αἰσχύλ. Χοηφ. 223. στίχ. 85. »Κήδειοιν χρόαν· ἀντὶ τοῦ συγγενικάς. 3) Ἐνεργτκ. Φροντίζων, ἐπιμελούμενος, ἐμφροντὶς. »Κήδειοι τροφαὶ παίδων». Εὐριπ. Ἴων. 487. φροντιστικαὶ, ἐπιμελεῖς θεραπεῖαι.

*Κηδεμονεύς, έως, ὁ = Κηδεμών, Ἀπλν. Ῥῆ.

Κηδεμονία, ἡ. (κηδεμών) Φροντὶς, ἐπιμέλεια, θεραπεία, ἐπιστασία, πρόνοια, ἔνοια.

Κηδεμονικός, κή, κόν. καὶ Ἐπίῤῥ. Κηδεμονικῶς· Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον, ἢ πρέπον, ἁρμόζον, ἀνῆκον εἰς τὸν κηδεμόνα. Ἄρα, ὁ φροντίζων, καὶ ἐπιμελούμενος περί τινος, φροντιστικὸς, ἐπιμελητὴς, θεραπευτικὸς, κ. τ. λ. ἐκ τοῦ

Κηδεμών, όνος, ὁ. (κηδέω) Ἐπιμελητὴς, φροντιστὴς, βοηθὸς, προστάτης, ἐπιστάτης, ὡμαλιστὰ προστήκει τὸ φροντίζειν. Ἐν τῇ Ἰλ. πάντοτε ἀντὶ τοῦ ἐνταφιαστὴς, νεκροθάπτης, Ψ, 163. 624. (Ἐν τῇ Ὀδ. οὐχ' εὑρηται) καὶ εἰς Θηλκ. ἡ κηδεμών, Σοφκλ. 2) = Κηδεστὴς, συμπέθερος καὶ ἐξαιρτ. γαμβρός. Εὐριπ. Μηδ. 992. Ἀπολλῶν. Ἀργ. Α', 271. »Οὐκ εἰσὶν ἔτ' ἄλλοι κηδεμονῆες» ὅπου ὁ Σχολ. φησὶ· »κατὰ πλεονασμὸν ἀπὸ τοῦ κηδεμόνες· οὕτω δὲ λέγονται οἱ κατὰ γάμον οἰκεῖοι κηδεστοί, καὶ »κηδόμενοι· οὕτω καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. Γ'. Α'. 17. »Ὅς καὶ τοῦ ὁμομητρίου καὶ ὁμοπατρίου ἀδελφοῦ, καὶ τεθνηκότος ἤδη ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν χεῖρα, ἀνεσταύρωσεν· ἡμᾶς δὲ, οἷς κηδεμὼν μὴν οὐδεὶς παρεστιν, τί ἂν οἰόμεθα παθεῖν; Ἐπὶ τῶν ἐξ αἵματος συγγενῶν δὲν ἐτάθη κατά, Valck ἐν Φοινισ. 341.

Κήδεος, ου, = Κήδειος, ὡς τὸ Κήλεος, καὶ κήλειος, μόνον ἐν Ἰλ. Ψ, 160. »Οἵτε μάλιστα κήδεος ἐστὶ νέκυος.» = κηδεύσιμος· ὅπου ἄλλοι ἀνέγν. Κηδεὸς, καὶ ἄλλοι ἐνόησαν ἠδὲ κήδεος, ἐκ τοῦ, κῆδος. Ὅρα Εὐστάθ. αὐτόθι. Ὁ Ἐτυμολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὁ φροντίδος καὶ κηδεμονίας ἄξιος, = καὶ κηδεύσεως, τουτέστι, ταφῆς.

*Κήδεσκον, κηδέσκετο, Ἰωνικ. κατ' ἐπέκτ. Πρτκ. τοῦ κήδω, Ὀδυσ.

Κηδεστής, οῦ, ὁ. (κηδέω) Ὁ φροντίζων, ὁ ἐπιμελητὴς, καὶ ἐξαιρτ. ὁ τὰ τοῦ ἐνταφιασμοῦ φροντίζων, καὶ τὸ λείψανον ἐνταφιάζων. 2) Πᾶς ὁ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖος, καὶ καταχρηστικῶς συγγενὴς, συμπεθερὸς, ἰδιαιτέρως δὲ λέγεται ὁ πεθερὸς, καὶ ὁ γαμβρός· ὁ ἐστὶ, καὶ ὁ δίδων καὶ ὁ λαμβάνων τὴν κόρην. Ξενοφ. Παρ' Ἡρακλ. Ἐπιστ. Β'. Δημοσθ. κατὰ Ἀριστοκρ. 154. σ. 671. πρβλ. κηδεμών, ἔστω.

Κηδεστία, ἡ. Ἡ ἐξ ἐπιγαμίας συγγένεια, συμπεθεριά, ὅθεν

Κηδεστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἀποβλέπων εἰς κηδεστίαν.

Κηδέστρια, ἡ. θηλ. τοῦ κηδεστήρ, αὐτὶ τοῦ κηδεστής. Πεθερά, ἡ συμπεθέρα. Ἀνδραδέλφη, γυναικαδέλφη.

*Κηδέστωρ, ορος, ὁ = κηδεστής· ἐπιμελητής, Ποιητκ.

Κήδευμα, τό (κηδεύω). = κῆδος, φροντίς, ἐπιστασία, ἐπιμέλεια· καὶ β) ἐξαιρτ. ἡ περὶ νεκροῦ τινος φροντίς, ὅθεν ἐνταφιασμός, ταφή. 2) Ἡ ἐξ ἐπιγαμίας συγγένεια, συμπεθεριά, β) καὶ αὐτή ἡ ἰδία ὑπανδρία, ὁ γάμος. »Νομίμοις κηδεύμασι συναιρεῖσθαι.« Πλουτ. 3) Ὁ μὲ τὸν ὁποῖον συμπεθεριάσαμεν, ὁ διὰ γάμου συγγενὴς ἡμῶν γενόμενος, Βρ. Σοφκλ. Οἰδ. Τ. 85.

Κηδευτής, οῦ, ὁ = κηδεμών, κηδεστής. Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΘ'. 48. ἐκ τοῦ

Κηδεύω, (κῆδος). Φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, κοσμῶ, στολίζω, μετ' Αἰτ. Εὐρπ. Μηδ. 887. »Νύμφην κηδεύειν« ἀντὶ τοῦ Τιμᾶν, θεραπεύειν, περιποιεῖσθαι. β) ἰδιαιτέρως δὲ ἀντὶ τοῦ Ἐνταφιάζω, τὰ πρὸς ταφὴν νεκροῦ τινος σώματος φροντίζω· μετ' Αἰτκ. 2) Συμπεθεριάζω. »Κηδεύσασα κατὰ νόμον τὴν παῖδα.« Ἐπιστολ. Φαλάρ. ἀντὶ τοῦ, ὑπανδρεύσασα, περὶ τοῦ γάμου τῆς παιδός φροντίσασα. β) Συνδ. Οὐδετ. »Κηδεύω τινί« ἀντὶ τοῦ, συμπεθεριάζω, συμπέθερος γίνομαι μετά τινος· διὰ τοῦ γάμου συγγενεύω, ἀγχιστεύω. »Κηδεύσαντες« Εὐρπ. Μηδ. 367. Δι' ἐπιγαμίας συγγενεῖς γενόμενοι, συμπεθεριάσαντες. Μετ' Αἰτκ. καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπανδρεύομαι τινά· »Κήδευσον λέχος τοῦτο.« Σοφοκλ. Τραχ. 1227. Αἰσχύλ. Προμ. 890. »Κηδεῦσαι καθ' ἑαυτόν· ἀνὰ ἐκλέξῃ πεθερούς ἐκ τῆς ἰδίας καταστάσεως, ἐκ τῶν ὁμοίων του· ἰδὲ κῆδος.

Κηδέω, Μ. ήσω = κηδεύω, 2. 2) = κήδω, ἀνιῶ, λυπῶ. Ἰλιάδ. Ω, 240. Ἐκ τοῦ κηδέομαι, ὅπερ = κήδομαι, εἶναι ὁ Προστακτ. Α'. ἀόρ. κήδεσαι, παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 127.

Κηδέστατος, ἐν τοῖς τοῦ Νικάνδρ. Θηρ. 3. ἀναγινώσκει ὁ Ἡνικίνιος κατὰ τὴν τοῦ Σχολ. ἁρμην. Προσφιλέστατε, ἀντὶ κυδίστατε· ὅπου ἄλλοι κηδέστατε ἀνέγνωσαν.

Κήδιστος, η, ον, ὑπερθετ. καὶ, κηδίων, ον, γενικ. ονος, Συγκρ. ἐκ τοῦ κῆδος, ἀντὶ τοῦ κηδεῖος· ἄρα, ἀφιλέστατος, προσφιλέστατος, φίλτατος, ὁ τὰ μάλιστα τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς φροντίδος μας ἄξιος. Μετὰ τοῦ Φίλτατος, ἐν Ἰλιάδ. Ι, 642. μετὰ τοῦ κεδνότατος, Ὀδύσ. Κ. 225. 2) Ἐν Ὀδύσ. Θ, 583. σημαίνει τὸ »Κήδιστοι« τοὺς πλησιεστέρους κατ' ἐπιγαμίαν συγγενεῖς. Τὸ κηδίων εὑρίσκεται μεθ' Ὅμηρ. μόνον.

Κήδομαι, ὡς παθητ. τοῦ κήδω. Φροντιστικὸς εἰμί, λυποῦμαι, ἀνιῶμαι, ἐνοιαζόμαι, πικραίνομαι, ἄχθομαι, δυσχεραίνω. Ὀδ. Ξ, 461. »Ἐπεὶ ἐο κήδετο λίαν.« ἐπὶ τῆς σημασ. ταύτης καὶ ἡ Μετχ. κηδόμενος, ένη, ενον β) ὡς Μεσ. μετὰ Γενικ. ἀντὶ τοῦ Φροντίζω, θεραπεύω, περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι τινά, ἢ ἔχω τὴν φροντίδα, τὴν ἔνοιαν τινός. Ἰλιάδ. Α, 55. »Κήδετο Δαναῶν.« Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. εὑρίσκεται παρὰ τοῖς Ἕπτα ὁ μεθομηρικὸς β. Πρμιν. κέκηδα, ἐν σημασ. Ἐνεστῶτος ὡς καὶ παρὰ Τυρτ. »Πᾶσα κέκηδε πόλις θυμῷ· Ὅλη ἡ πόλις ἐκινδύνευσε ἀπὸ λυπηράν τινα ἐπιθυμίαν, καὶ πόθον· καὶ ὁ Μ. κεκαδήσομαι, ὅστις εὑρίσκεται καὶ ἐν Ἰλιάδ. Θ, 353. »Οὐκέτι Δαναῶν κεκαδήσομαι.«

Κῆδος, εος, τό. Φροντίς, λύπη, πίκρα, ἄχθος, ἔνοια, Ὅμηρ. »Οὐ κῆδος ἐστί τινος.« Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μᾶς μέλῃ διὰ τίποτε· ὅθεν »Τῶν ἄλλων οὐ κῆδος.« Ὀδ. Χ, 254. περὶ τῶν ἄλλων οὐδὲν μᾶς μέλει· δὲν ἔχομεν κόπον, ἢ φόβον διὰ τοὺς ἄλλους. Διακρίτ. τοῦ Ἄχος ἐν Ὀδύσ. Δ, 108. β) ἰδιαιτέρως δὲ ἀντὶ τοῦ, πένθος, λύπη δι' ἀποθανόντα τινά, Ἰλιάδ. Δ, 270. Ε. 156. Χ, 272. καὶ Πίνδαρ. Πύθ. Δ'. 190. ὅθεν ταφή, ἐνταφιασμός· ὡς καὶ τὸ κηδεία· γ) Τὸ φροντίδος, ἢ λύπης, καὶ πίκρας πρόξενον, ἀνάγκη, δυστυχία, ταλαιπωρία, Ὅμηρ. 2) συγγένεια κατ' ἐπιγαμίαν, συμπεθεριά, καὶ ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Ἀττικ. Οὕτως ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ τὸ κῆδος καὶ ἐν Ἰλιάδ. Ν, 464. ἐὰν χωρίς ὡς τὰ τῆς Ἰλιάδ. Ο, 245. καὶ Π, 518. δὲν ἔκαμνον πιθανωτέραν τὴν πρώτην σημασίαν. 3) Κυρίου δὲ πᾶν ἀντικείμενον φιλεστόργου φροντίδος, ἢ καὶ ἐπιπόνου, καὶ μεγάλης σπουδῆς, καὶ θεραπείας, ὡς τὸ Λατιν. cura.

Κηδοσύνη, ἡ = κῆδος, 1. Ἀπολλών. Ἀργον. Α'. 277. καὶ Γ'. 462. »Κηδοσύνῃσι καὶ Δ'. 1473. »Νόστου κηδοσύνῃσι.«

Κηδόσυνος, ον. Ἐμφροντις, φροντίζων, καθόλου = κηδεῖος. Ἐπιμελούμενος, ἀμφβλ. ἀνάγν. παρ' Ἀπλν. Ῥδ. 3, 65. ἀλλ' ἀναμφίβολος παρ' Εὐριπδ. Ὀρεστ. 1015. Ποιητκ.

Κηδόω, Μ. κηδήσω (κῆδος). Ἐμφροντιν, ἐνοιαστμένον ποιῶ τινά· λυπῶ, πικραίνω, στενοχωρῶ, θλίβω, Ἰλιάδ. Δ, 458. »—κῆδε δ' ἑ θυμόν.« ἐλύπει· καὶ Ω, 542. »—σέ τε κήδω, κήδε σὰ τέκνα = λυπῶν· ἔτι εὐχρηστοτέρα εἶναι παρ' αὐτῷ ἡ σημασ. τοῦ κακόω, βλάπτω· βλάβην, ζημίαν, δυστυχίαν προξενῶ, φέρω μετ' Αἰτκ. »Χειμὼν μῆλα κήδει.« Ὁ. Ρ. 550. πρβλ. Ε, 404. Ω, 542. Ὀδύσ. Ι, 402. Ψ, 9. καὶ ἀλλαχοῦ· Ὁ Μέλ. Κεκαδήσω, τὸν ὁποῖον ὁ Βοῦττμαν. ἀποδίδει εἰς τὸ χάζομαι, ἀνήκει ἴσως καλλιον εἰς τὸ κήδω. »Πολλούς τ' δὲ τόξον κεκαδήσει θυμοῦ καὶ ψυχῆς.« »Πολλοὺς δὲ τοὺς λυπήσει διὰ τὴν ζωήν τους, δηλ. θὰ τοὺς ἀφαιρέσει τὴν ζωήν, τὴν ὁποίαν καθεὶς μὲ λύπην στερεῖται, Ὀδύσ. Φ, 153. 170. οὕτω καὶ ἡ Μετχ. τοῦ Ἀορ. »Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν.« Ἰλιάδ. Λ, 334. 2) Ποτε. Ζ. κήδομαι.

Κῆδωκε, Δωρκ. ἀντὶ καὶ ἔδωκε.

Κηδωλός, ή, όν. Ὁ τῶν ὅλων κηδόμενος. Σουΐδ. ἀμφ.

*Κῆεν, ἐπκ. 3. ἑνκ. ἐνεργτκ. Ἀορ. ἀ. τοῦ ῥήμτ. καίω, Ἰλιάδ. Φ, 349.

Κηθάριον, τό = κηθίς. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 674. Καὶ

*Κηθίδιον, τό. Πολλ. 7, 205. 10, 150. Καὶ

*Κήθιον, τό = κηθίς.

*Κηθίς, ίδος, ἡ. Ἀγγεῖον (πλέγμα τι κανισκώδες) ἐν ᾧ ἐνέβαλλον τὰς ψήφους ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν δικαστῶν, = κημός. 2) = Φιμός. Εἶδος ποτηρίου, ἐν ᾧ ἐτάρασσον (ἀνακάτωναν) τοὺς κύβους πρὶν νὰ τοὺς ἐκχύσωσιν. Ὁ Φώτ. ἔχει· »Κήθιον, πλεκτόν τι σύστημα, εἰς ὃ ἐντιθέντες τοὺς ἀστραγάλους βάλλουσιν.« Ὁ Ἀθην. ΙΑ'. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ χάω, χαδεῖν, χαιδάνω τὸ χωρέω, »Παρὰ τὸ χεῖσθαι, τὸ χωρεῖν τοὺς ἀστραγάλους. Νεώτερον δὲ τινες ἀπὸ τοῦ χέω· πιθανωτέρα ὅμως ἡ παραγωγὴ τοῦ Ἀθ.)

Κῆκ, Δωρκ. ἀντὶ τοῦ κάκ. θηλ. καὶ ἐκ· ὡς καὶ τὸ

*Κῆκα ἀντὶ καὶ αἴκα.

Κηκαδέω, ῶ· παρ' Ἡσυχ. = κηκάζω, ἀμφ.

*Κηκάζω, Μ. άσω. Τῥίζω, ὀνειδίζω, ἐλέγχω, κακολογῶ, λοιδορῶ, χλευάζω, κακῶς ποιῶ, βλάπτω, καθόλου δὲ = κακίζω. Λυκ. ἐκ τοῦ

Κηκάς, άδος, ἡ. Ἰωνικ. Ἀπὸ τοῦ κακός, κακή, ἡ κάλλιον κακωτική, καὶ κακολόγος. Νίκανδρος Ἀλεξιφ. 185. »Ὅτε βότρυν ἔτιλατο κηκὰς ἀλωπηξ.« ἡ βλαπτική, κακοποιός, κακωτική· Καλλίμαχ. »κηκαδὶ σὺν γλώσσῃ.« κακολόγῳ, δυσφήμῳ, ὑβριστικῇ, χλευαστικῇ, λοιδόρῳ.

Κηκασμός, ὁ (κηκάζω). Ὕβρις, κακολογία, λοιδορία, χλευασμός. Λυκόφρ.

Κηκίβαλος, ὁ Εἶδος θαλασσίου κοχυλίου. Ἀθήν. Γ'. ἀμφ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κηκοβαυλίτιδες, κοχυλίου τι γένος μέλαν, τὰ Μυδία.

Κηκίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, κηκίς, 2. Μικρὰ κηκίς.

Κηκιδοφόρος, ον (κηκίς, φέρω). Ὁ κηκίδια φέρων, βαστάζων· ἐκ τοῦ

Κηκίς, ίδος, ἡ (Ζ. κίκις). Πᾶν τὸ ἀναβρύον, καὶ ἀναπηγάζον. Ἡ ἀναφερομένη ὑγρασία, τὸ ἀναβλύζον, καὶ ἀναπηδοῦν ὕδωρ, ἀτμός, ἐξάτμισις, καπνός, ἀχνός. Ἐπὶ ἀναβλυζόντος ὕδατος, ἱδρώτος (κακιόσαι, ἱδρῶν ἀρχόμενοι. Ἡσύχ. ἀντὶ, κηκίουσαι) ἢ ἀναπηδοῦντος, καὶ ἀναβαίνοντος καπνοῦ, ἀτμοῦ, ἀχνοῦ, καὶ, ἀναθυμιάσεως· »Κηκὶς πισσήρης φλογός.« Αἰσχύλ. Χοηφ. 265. καὶ αἵματος, »Φόνου κηκὶς.« αὐτόθ. 1009. »Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο.« ἡ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξερχομένη ἀναλελυμένη παχύτης, ἢ τοι ἡ τῆς ἐλαιώδους ὑγρασίας ἀνάδοσις. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1007. »Πορφύρας κηκίδα.« ὀνομάζει ὁ Αἰσχύλ. εἰς Ἀγαμ. 968. τὸ ὑγρὸν, τὸν χυλὸν τῆς πορφύρας, τὸ βάμμα. 2) Ὁ καρπὸς τῆς ὀρυός, ὁ ἐν τῇ συνηθ. ὑποκοριστικῶς, κηκίδιον, τό, λεγόμενος, τὸ καὶ εἰς μέλαιναν βαφὴν συντελοῦν· ἔστι δὲ τοῦτο ἀπόφυσίς τις σφαιροειδὴς προξενουμένη ἐκ τῶν ἀναβλυζόντων ὑγρῶν, ὅπερ ζωῦφια καὶ ἔντομά τινα κεντοῦσι τοὺς βλαστοὺς, ἢ τὰ φύλλα τῆς ὀρυός. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. »Κυπαρισσίνη κηκίδα.« Λουκιαν. Τραγοπ. 158. τὸ κυπαρισσόμηλον· ὅθεν

Κηκίω, Ἐκπηγάζω, ἀναβρύω, ἀναβλύζω, ἀναπηδῶ, ἀναπηδῶ· ἐπὶ πηγῆς, ἱδρῶτος, ἀτμοῦ, καπνοῦ· ἰδὲ ἐν τῷ, κηκίς. »Θάλασσα κηκίε πολλὴ ἀν' στόμαν πολὺ νεῦρο τῆς θαλάσσης ἐξεπήγαζεν, ἀνεπήδα ἀπὸ τὸ στόμα, Ὀδύσ. Κ, 455. Ἐκπηγάζω ἀπό τι, »τινός.« Σοφοκλ. Φιλ. 696. ἔνθα ἵσταται τὸ Μέσ. Ἀπολλών. Α'. 542. »Ἀφρῷ ἐκήκιε ἅλμη.« καὶ Δ'. 1188. »Ἀπὸ κηλῖδι κήκιε λιγυρὸς θυέων.« ἀνεπήδα, ἀνέβαινον ὁ ἀπὸ τῶν καιομένων θυσιῶν γιγνόμενος καπνός· τινὲς τὸ παράγουσιν ἀπὸ τὸ κίω, μὲ ἀφομοίωσιν σημαντικὸν ἀναδιπλασιασμόν (τὸ ι εἶναι βραχὺ μὲν παρὰ τοῖς Ἕπτα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. συχνάκις μακρόν, π. χ. »Κηκίδιον αἷμα« Σοφ. Φιλκτ. 284. »Κηκιομένου« 696.)

*Κήλας, ὁ. Πτηνόν τι.

Κηλαίνω, ἕτερος τύπος τοῦ κηλέω. Ἡμερον ποιῶ, καταπραΰνω, εὐφραίνω, θέλγω, κολακεύω, χαιδεύω.

Κηλάς, άδος, ἡ. »Νεφέλη.« Σύννεφον, τὸ ὁποῖον προμηνύει ἄνεμον καὶ ὄχι βροχήν, ἄρα στεγνόν, ξηρόν, καὶ οὐχὶ ὑγρὸν σύννεφον. »Αἱ κηλάδες νεφέλαι θέρους ἄνεμον σημαίνουσι· Θεόφραστ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Κηλὰς, νεφέλη ἄνυδρος, καὶ ἡμέρα χειμερινή· καὶ αἴξ ἐν τῷ μετώπῳ σημεῖον ἔχουσα τυλοειδές.« ἄρα, »Κηλὰς ἡμέρα.« ἡ χειμερινή, ἀνεμώδης δηλ. καὶ ταραχώδης. 2) »Κηλὰς αἴξ.« ἡ σημεῖόν τι, ἢ ὠχρότητα τινὰ ἐν τῷ μετώπῳ ἔχουσα, (γκώτα). Πρβλ. Κηκίς.

Κηλάστρα, ἡ· καὶ παρ' Ἡσυχ. καὶ κήλαστρος, ἡ· καὶ κήλαστρον, τό· παρὰ Θεόφρ. Γ'. 4. καὶ Ε'. 8. Φυτόν τι ἀειθαλές. Celastrus. Λατ.

Κήλεος, ον, Ἰωνικ. ἀντὶ κήλιος, μόνον ἐν Ἰλιάδ. Ο, 744. »Σὺν πυρὶ κηλέῳ.«

*Κήλεον, τό = κῆλον. Λῦν. Ἡσιόδ.

*Κήλεος, ον (καίω). Καυστικός, φλογιστικός, ἀναδιδοὺς φλόγας, λάμπων, διάθερμος, κόκκινος ἀπὸ τὴν φωτιάν, συχνάκις παρ' Ὅμηρ πάντοτε »πυρὶ κηλέῳ καὶ θείῳ« ἐν τῷ τέλει τοῦ στίχου ἐκτὸς τοῦ 217. στίχου τῆς Θ· ῥῆσ. τῆς Ἰλιάδ. ἔνθα ἵσταται ἐν τῇ μέσῃ, ἄρα εἰς ὅλα τὰ

λωπὰ χωρὶς πρέπει ν' ἀναγινώσκεται τὸ κηλέω διὰ τῆς συνιζήσεως ὡς δισύλλαβον. Σπανιώτερ. τύπος κήλεος, Ἰλιάδ. Ο, 744. ὡς τὸ κήδεος, καὶ κήδειος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ κηλιός, καύσιμος, ξηρός.

Κηλέστης, ου, ὁ. Ὁ ἡμερόνων, καταπραύνων, θέλγων, εὐφραίνων, γοητεύων, ἀπατῶν· ἐκ τοῦ

Κηλέω, ῶ. Μ. ἤτοι. Καταψυχάζω, ἡμερίνω, καταπραύνω. Ποιῶ τινα, ἤ τι ἥσυχον, μαλακόν. Μαλακύνω, σμικρύνω· »Κακὰ κηλεῖν» Ματριάζω, ὀλιγοστύνω, ἤ ἀποστρέφω, ἀποδιώκω δυστυχίαν τινα. 2) Διὰ μαγειῶν καταπραύνω, καταγοητεύω, θέλγω, εὐφραίνω, τέρπω, καὶ ἐξαιρτ. Διὰ μουσικῆς καὶ ᾠδῶν, μαγειῶν, ἤ κολακευτικῶν λόγων μαγεύω, ποιῶ ψίλον, καὶ εὐοιστόν πρὸς ἐμέ, φέρω τινα ἀπὸ τὸ μέρος μου, ἀλλὰ καὶ Διὰ θωπευτικῶν λόγων θελκάζω, ἐξαπατῶ, παραδηγῶ, ἐπὶ ἀγρίων καὶ ἀνημέρων ἀνθρώπων, ἤ ζώων· ἀντὶ τοῦ χαλιδεύω, ἡμερώνω, τιθασεύω, χειροήθη ποιῶ· ἀλλὰ καὶ ἐπισωματικῶν πόνων καὶ ἀσθενειῶν, ἀντὶ τοῦ Διὰ μαγειῶν, καὶ ἐξαιρτ. διὰ μυστηριωδῶν τινων λόγων, καὶ ὕμνων. ἀνῆλ. ἐπῳδῶν, καταπραύνω, ἤ θεραπεύω. Ὁ Φώτιος ἔχει· τὴν Μστχ. κηλούμενος, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, φλεγόμενος, τερπόμενος, οἷον αὐλοῖς καὶ ᾠδυφωνίαις. (Τινὲς μὲν λαμβάνουσιν ὡς πρωτότυπ. τὸ κηλος, ἥμερος, ἥσυχος, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν εὑρίσκεται πουθενά, ἄλλοι δὲ παράγουσιν ἀπὸ τοῦ καίω, καὶ ἐξηγοῦσιν ὡς τὸ Ἰκάνω, Ἰονεο. Πιθανῶς ὅμως πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἡ ἰδία αὐτὴ λέξις ὡς πρωτότυπ).

Κήλη, ἡ· καὶ Ἀττικ. κάλη. Πρίσμα εἴς τι μέρος τοῦ σώματος, χελώνη, σγάρα ἤ ἀγκοῦσα τοῦ λαιμοῦ, σπάσμα περὶ τὰ αἰδοῖα, ἐντεροκήλη. (Ἴσως ἀπὸ τοῦ χαλάω)

Κηλητόων, ὄνος, ἡ (κηλέω). Μυθικόν τι ὄν, διὰ γλυκέων καὶ θελκτικῶν ᾀσμάτων γοητεῦον, καὶ θέλγον τοὺς ἀκούοντας, ὡς καὶ αἱ Σειρῆνες τοῦ Ὅμρ. χωρὶς τὴν κακίαν ὅμως τῶν τελευταίων. Παρὰ Πινδ. πλθντκ. Κηλητόονες.

Κηλητμός, ὁ (κηλέω). Ἡσυχία, ἠρεμία, καὶ ἐξαιρτ. ἡ δι' ἡδυνικῶν θελγήτρων καὶ τέρψεων προξενουμένη. Σιωπή ἀπὸ ἔκστασιν καὶ χαράν, Ὀδ. Α, 335. Ν, 2. Τέρψις, χαρά, θέλγητρον. Γοήτευμα.

*Κήλητρον, τό. Μέσον πρὸς καταπραύνσιν καὶ καθησύχασιν. Μαγικὸν μέσον πρὸς καταπραύνσιν ἤ κατάπαυσιν κακοῦ τινος· = Θέλκτρον.

Κηλήκτας, α, ὁ (κηλέω). Δωρικ. ἀντὶ κηλητής, κηλητωρ. Πλούτχ.

Κήλημα, τό (κηλέω). Τὸ τεθελγμένον, ἀπατημένον. 2) Τὸ ὁποῖον θέλγει, θέλγητρον, τέρψις, γοήτευσις, ἀπάτη.

Κήλησις, εως, ἡ (κηλέω). Τέρψις, χαρά, ἤ δι' ἀκοῆς, ἤτοι δι' ᾠδῆς θέλξις, ἡδονή, τέρψις, πεισθὼ μετὰ τέρψεως, γοήτευσις, θελκάστις.

Κηλήτειρα, ἡ· θηλυκ. τοῦ

*Κηλητήρ, ῆρος, ὁ = κηλητής.

Κηλητήριον, τό. Θελκτήριον, μέσον εἰς τὸ θέλγειν, καὶ καταπραύνειν· κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Κηλητήριος, ία, ιον (κηλητήρ). Καὶ διακτέλλετ. = κηλητικός. Ὁ καταπραύνων, ἐξιλεώνων, μαγεύων, γοητεύων. Εὐριπ. Ἡρακλ. 535. »Χοὰς κηλητηρίους» τοὺς πραυνούσας τὰς ψυχάς.

Κηλήτης, ου, ὁ (κήλη) Ὅστις ἔχει περὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ πρίσμα, ὄγκωμά τι, ἐξαιρέτως δὲ σγάραν, ἄγκοῦσαν περὶ τὸν λαιμόν, ἤ σπάσμα περὶ τὰ αἰδοῖα· ἐντεροκήλης, σπασμένος. Ἀττικ. Καλήτης.

*Κηλητής, οῦ, ὁ (κηλέω). Ὁ καταπραύνων, καταψυχάζων, καταγοητεύων, ἐξαπατῶν.

Κηλητικός, ή, ὸν (κηλέω). Ὁ πρὸς θέλξιν, τέρψιν, χαράν, κήλησιν ἀνήκων, ἐπιτηδειος.

*Κήλητρον, τό = κηλητήριον, Ἡσύχ.

Κηλήτωρ, ορος, ὁ = κηλητής. Ὁ δι' ᾠδῶν, καὶ ᾀσμάτων θέλγων, ἡδύνων, γοητεύων, ἐξαπατῶν.

*Κηλιδιάω, (κηλίς). Εἶμαι κηλιδωμένος, ἀπαστρος.

Κηλιδόω, ῶ (κηλίς). Κηλίδας ποιῶ, λερόνω· ὅθεν

Κηλιδωτός, ή, όν· Λερωμένος, κηλιδωμένος, ἀπαστρος.

*Κηλιές, ἐν. Ζ. ἐν τῷ κήλεος.

Κηλίς, ίδος, ἡ. Ῥύπος, λέρα, (λεκές, Τουρκ.) ῥύπος, ἤ ῥύπου σημεῖον, ψεγάδι, εἶδος αἰσχρὸν ἐν ἱματίῳ, μολυσμός, σπίλος· εἴληπται δὲ ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ, ὕβρις, ὄνειδος, ἀτιμία, μῶμος, πρᾶξις ἀνῆλ. ἐντροπῆς καὶ ἀτιμίας πρόξενος, Ξενοφ. Ἑλλην. Ε'. ά. 9. (7) »Ὁ Δερκυλλίδας -- ἐστάθη τὴν ἀσπίδα ἔχων· ὃ δοκεῖ κηλὶς εἶναι τοῖς σπουδαίοις τῶν Λακεδαιμονίων» παρ' Ἡρωδιαν ς'. 9. κεῖται συντεταγμένον μετὰ τοῦ τιμωρία, ἀντὶ τοῦ, ἔλεγχος, ὀνειδισμός ἄτιμος. »Τιμωρίας τε καὶ κηλίδας πάσας αὐτοῖς ἀνῆκεν» (ἐκταῦθα κατὰ τὸ ἐμοὶ δοκοῦν ἡ κηλὶς σημαίνει τὸ προφανῶς ἄτιμον πταῖσμα). Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἔτι τοῦτο διὰ τοῦ, ἕλκος, οὐλή, πληγή· καὶ φαίνεται, ὅτι ἀναφέρεται εἰς τὴν τοῦ Αἰσχύλ. Εὐμ. 790. φήσιν »Βροτοφθόρους κηλίδας.» (Παράγουσι τινὲς ἀπὸ τοῦ καίω).

Κήλον, τό· Ἀττικ. κᾶλον (καίω). Κάθε στεγνόν, καὶ διὰ τοῦτο ταχέως καὶ εὐκόλως καιόμενον τμῆμα ξύλου. γραστιά, ῥάβδος, παλοῦκι κ. τ. τ. καὶ ἰδιωτικ. 2) Ὁ ξύλινος καυλὸς τοῦ βέλους, τὸ ἴδιον βέλος, καὶ ἔπειτα πληθντκ. »κήλα» Ἰλιάδ. Α, 53. 383. »Τὰ δ' ἐπώχετο κῆλα θεοῖο πάντη δι' στρατόν» καὶ ἐν Μ. 280. »Πεφαυσκόμενος τὰ ἀ κῆλα» φανερωτέρων, ἐμφανιζόμενος τὰ αὐτοῦ σημεῖα καὶ βέλη. Εἰς τὸν Ὅμρ. ἐνοοῦνται πάντοτε βέλη Θεοῦ τινος, τοῦ μὲν Ἀπόλ. ἐπιδημίαι, πανώλη· τοῦ δὲ Διός, βροχή, χάλαζα, χιών, καταιγίς. Παρομοίως ὀνομάζονται κῆλα Διόθεν ἤ βροντή καὶ ἀστραπή παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 708. καὶ ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 486. »Χρύσεα κῆλα Ἠελίου» κεῖται, ἀντὶ τοῦ, ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου. 3) Παρὰ Πινδ. Πύθ. 1. 21. ἐξηγεῖται ψευδῶς = κήλημα.

Κηλόνειον, καὶ κηλόνιον, τό· = κηλώνειον, καὶ κηλώνιον.

(Κηλός) ἰδὲ κηλέω ἐν τῷ τέλει.

*Κηλοτομία, ἡ. Τὸ τέμνειν τὴν κήλην (σπάσμα) Πολλ. Αἰγ. 6, 613. ἐκ τοῦ

*Κηλοτόμος, ον (κήλη, τέμνω). Ὁ τέμνων τὴν κήλην, τὸ σπάσμα.

Κηλόω, ῶ. Καίω, καταφλέγω. Ζήτ. κήλειος. 2) = κηλέω, καταθέλγω, ἡδύνω, εὐφραίνω, ἐξαπατῶ, θελκάζω. Σπανιον. Ἐν τῷ τοῦ Ἑρμάνου Λεξικῷ σελ. 539. τὸ κηλῶσαι, ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἀμβλῶσαι, ἐπὶ τῶν ἐμβρύων.

Κήλων, ονος, ὁ. Ὁ ἀγκυστής, βαρβάτος· ζῶον θηλ. ἀρτενικόν, τὸ ὁποῖον ἔχουσιν ἐπὶ τούτου διὰ νὰ βατεύῃ τὰ θηλυκὰ εἰς τὰς ἀγέλας ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ ὄνου λέγεται. Μεταφορικῶς, καὶ ὁ θερμὸς εἰς συνουσίαν ἄνθρωπος, Ἀσελγής· »κήλων Πᾶνα». Κρατῖνος παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν Λ. Βαβάκτης. 2) = κηλώνειον.

Κηλώνειον, καὶ, κηλώνιον, τό· καὶ Ἰωνικ. κηλωνήιον, Ἡρόδ. 1. 193. Σῦλον ἐν ᾧ ἕλκεται τὸ ὕδωρ· τὸ ἐν τοῖς φρέασιν (εἰς τὰ πηγάδια) ἀνανεῦον καὶ κατανεῦον ξύλον, καὶ εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ διά τινος σχοινίου τὸν κουβὰν ἔχον, δι' οὗ ἀνασύρουσι τὸ ὕδωρ. Γεράνιον. Ἡρόδοτ. ς'. 119. »Ἀντλέεται κηλωνηίῳ» ἐκ τοῦ

Κηλωνεύω (κήλων). Διευθύνω, καὶ βάλλω, ἤ σταίνω τι ὡς τὸ κηλώνειον. Ἑρμ. Πεσυμ. σλ. 174.

Κηλωνήιον, τό. Ἰωνικ. ἀντὶ κηλώνειον.

*Κηλώνιον, τό· = κηλώνειον.

Κηλωστά, καὶ, κηλωτά, τά (κηλέω). Δυκόφρ. 1387. »Κηλ. νυμφεῖαι· τὰ πορνεῖα, πορνοστάσια.

Κήμαυτόν, Δωρικ. ἀντὶ, Καὶ ἐμαυτόν.

*Κήμέ, Δωρικ. ἀντὶ, Καὶ ἐμέ.

Κημός, ὁ (ἴσως ἀπὸ τοῦ ΧΑΩ). Πλέγματι κωνοειδὲς σιδηροῦν περιτιθέμενον ὅλῳ τῷ στόματι τοῦ ἵππου, διὰ νὰ μὴ ἐμπορῇ νὰ δαγκάσῃ, ὁπόταν ἄνευ χαλινοῦ μὲ μόνον τὸ καπίστρι ἀγνται. Ξενοφ. Ἱππ. Ε. 3. παρ. Αἰλιαν. Π'. 9. »κημοὶ κεντρωτοῖοι. Οἱ κέντρα ἔχοντες» παρ' Ἀρρίαν. Ἰνδ. Ιϛ'. καλεῖται ἔτι, Φιμός, καὶ, Πνιγεύς. 2) Εἶδος φαρεκαφίνου. 3) Πλεκτόν τι ἀγγεῖον ὡς κόφινος, ἤτοι ὁ κάδος τῶν δικαστῶν, ἐνθα ἔβαλλον τὰς ψήφους, ἤ τοὺς κύβους, ἤ κατὰ Φώτ. Πλέγμα κωνοειδές, οἱ οὗ καθίασιν οἱ δικασταὶ τὴν ψῆφον εἰς τὸν κάδον. 4) Στολίδιόν τι τῶν γυναικῶν. — Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Κημός, πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐν ᾧ λαμβάνουσι τὰς πορφύρας (φαρεκαφίνους)· ἔστι δὲ ὅμοιον κῆμῷ, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ θέλκτρ. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ τῶν δικαστῶν ὑδρίᾳ πεπλεγμένον πῶμα παρόμοιον χώνῃ (ἤτοι κῆμῷ)· καὶ ὁ παρατιθέμενος τοῖς ἵπποις, εἰς ὃν αἱ κριθαὶ βάλλονται· καὶ γυναικεῖον προκόσμημα· καὶ εἶδος χαλινοῦ. Ἔστι δὲ = κήθιον, κηθόριον. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1147.

*Κῆμος, ἡ. Μαγικόν τι φυτόν.

Κημόω, ῶ (κημός). Βάλλω, περιτίθημι τὸν κημὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου. Ξενοφ. Ἱππ. Ε'. 3. »τὸν ἵππον κημοῦν» ὅθεν

Κήμωσις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ βάλλειν τὸν κημὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου.

Κήν, Δωρικ. ἀντὶ Κήν, θηλ. Καὶ ἐν. Ἀλλὰ Κῆν ἀντὶ Καὶ ἄν.

Κῆνος, Αἰολικ. ἀντὶ κεῖνος, ἐκεῖνος. Σαπφώ. Δωρικ. Τῆνος.

Κῆνσος, ὁ. Ἐκ τοῦ Λατιν. Census. Τίμημα, ὁ ἐκ τοῦ τιμήματος τῶν ὑπαρχόντων διδόμενος ἐτήσιος φόρος· ἐπικεφάλαιον (κεφαλικόν). Ματθ. ΚΒ'.

Κήνυγμα, τό. Ἀμφβ. ἀντὶ τοῦ κίνυγμα, ὅπερ ἰδέ· ἐκ τοῦ

*Κηνύσσομαι, ἀμφβ. ἀντὶ κινύσσομαι, ὅπερ ἰδέ.

Κῆξ, ἡ, γενικ. κηκός, = κήτξ. Ὀδ. Ο, 478. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ »Ὀρνεον θαλάσσιον, παραπλήσιον χελιδόνι, ἔνιοι δὲ λάρον αὐτὸν λέγουσιν, οἱ δὲ Αἰτωλικά». Ὁ Ἡσύχ. προστίθησι καὶ τὸ »οἱ δὲ κέφφον· οἱ δὲ διαφέροντα ἀλλήλοιν». Ζήτ. καύκξ.

*Κήομεν, Ἐπικ. 1. πλθντκ. ὑπτατκ. Ἀορ. 1. Ἐοργτκ. τοῦ ῥμτ. Καίω, ἀντὶ κήωμεν, Ἰλιάδ. Η, 377. 396.

Κηπαία, ἡ. Εἶδος χόρτου ὁμοίου τῇ γλιστρίδι. Διοσκορ. Γ'. 168. Sedum cepaea, Λιν. 2) Ἐπακουομ. θύρα, Ἡ εἰς τὸν κῆπον φέρουσα ὀπισθεν τῆς οἰκίας θύρα. Δημοσθ.

Κηπαῖος, αία, αῖον (κῆπος). Ἐκ τοῦ κήπου, ὁ εἰς τὸν κῆπον βλαστήσας, ἤ εἰς τὸν κῆπον ἀνήκων, ἀπὸ τὸν κῆπον.

Κῆπε, Δωρικ. ἀντὶ καὶ εἶπε· οὕτω καὶ

Κῆπεί, ἀντὶ καὶ ἐπεί, κἀπεί· καὶ

Κῆπειτα, ἀντὶ καὶ ἔπειτα, κἔπειτα.

Κηπεία, ἡ (κηπεύω). Ἡ ἐπιμέλεια τῶν φυτῶν εἰς τὸν κῆπον, τὸ περιποιεῖσθαι, φυτεύειν τὰ φυτὰ εἰς τὸν κῆπον. Πλάτ.

Κήπευμα, τό (κηπεύω). Τὸ εἰς τὸν κῆπον φυτευθέν, καὶ ἐπιμεληθέν φυτόν, φυτὸν τοῦ κήπου, Ἀριστφ. Ὄρν. 1097.

Κηπεύς, έως, ὁ (κηπεύω). Ὁ τῶν κήπων κηδόμενος, ἐπιμελούμενος. Κηπουρός (μπαχτζεβάνης, Τουρκ.) Δεωνίδ. Ταραντιν. καὶ Ἐπιγράμ.

*Κηπεύσιμος, ον. Ὅ,τι καλλιεργεῖται, ἤ δύναται νὰ καλλιεργηθῇ εἰς τὸν κῆπον.

*Κηπευτής, οῦ, ὁ = κηπεύς.

Κηπευτός, τή, τόν. Εἰς τὸν κῆπον φυτευμένος, καλλιεργημένος, ἡ ὅστις φυτεύεται, καλλιεργεῖται εἰς τὸν κῆπον· ἐκ τοῦ

Κηπεύω (κῆπος). Φυτεύω φυτὰ εἰς τὸν κῆπον, καὶ περιποιοῦμαι αὐτά. Εὐρ. Ἱππόλ. 78. «Αἰδοῖος δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοισι· ποτίζει καὶ γεωργεῖ τὸν λειμῶνα· καὶ Τροιάδ. 1175. «οὐ πόλλ' ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα βόστρυχον». Μεταφορικ. περιποιήθη.

*Κηπί, Δωρικ. ἀντὶ κἀπί, ἀντλ. καὶ ἐπί.

*Κηπίδες, ων, αἱ (κῆπος). «Νύμφαιαι Νύμφαι τῶν κήπων».

Κηπίδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, κῆπος.

Κηπίον, τό. Ὑπκρστκ. τοῦ κῆπος. Μικρὸς κῆπος. 2) Ἔτι δὲ = κῆπος, ἀριθ. 2. Οὐχὶ τοσοῦτον ὀρθὸς ὁ τοιοῦτος, κήπιον.

*Κηπίς, Ζ, κηπίδες.

*Κηπίων, ωνος, ὁ. Κύρ. ὄνομ. 2) Παλαιόν τι ἅσμα, ἢ τρόπος ᾠδῆς.

Κηποκόμας, ου, ὁ (κομέω). Ὅστις κουρεύει τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ κατὰ τὸν τρόπον κῆπον λεγόμενον. Λεξις κωμικ. παρ' Εὐστθ.

Κηποκόμος, ὁ (κομέω) = κηπουρός. Ἡσύχ.

Κηπολόγος, ον (λέγω). Ὁ ἐν τῷ κήπῳ ἐμπλεών, ἢ διδάσκων. Ἐπίθετον τοῦ Ἐπικούρου. Ἀνέλεκτ. Β'. 53.

Κηποποιία, ἡ (ποιέω). Τὸ κήπους φυτεύειν, ἢ τοῦ κήπου φυτεία. Γεωπον. ΙΒ'. 2.

Κῆπος, ὁ. Περιφραγμένος τις τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον φυτεύουσι καὶ περιποιοῦνται διάφορα ἥμερα φυτά, τὰ μὲν πρὸς ὠφέλειαν, οἷον καρποφόρα, τὰ δὲ καὶ πρὸς ἡδονήν, οἷον ἀνθοφόρα (μπαχτζές, Τουρκ.)· ἐξαιρέτως δὲ ἐνθα φυτεύονται τὰ λαχανικά, ἤτοι τὰ πρὸς μαγειρίαν καὶ τροφὴν ἐπιτήδεια φυτά (μποστάν, Τουρκ.). Λέγεται καὶ ὁ ἄνευ φυτῶν περιφραγμένος τόπος, ὡς παρὰ Πινδάρ. Ὀλύμ. Γ'. 43. Ὁ φιλόε. ἤτοι ὁ γυμνὸς φυτῶν τόπος τῶν ἀγώνων, καὶ ἡ Ὀλυμπία, Κῆπος, λέγεται· παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ ἐν Ὀλ. Θ'. 40. Πύθ. Ε'. 32. Θ'. 91. Ἐν Ὀδυσ. Δ 737. κεῖται κῆπος πολυδένδρεος. Περιφραγμένος τις τόπος, καὶ φυτευμένος μὲ πολλὰ δένδρα. παράλληλον τούτοις ἐστὶ καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Η. 129. Ω. 246. καὶ 337. Ἰλιάδ. Φ, 285. Ζήτ. ἐν τῷ, κῆπος. Λέγεται ἔτι καὶ ἡ Φυταλιά. «Κῆποι Ἀδώνιδος» λέγονται φυτάρια τινα, ταχὺ ἀναβάλλοντα ἔσω χύτρας, ἢ ἀβίλιχου, καὶ ὅλως κυρίου τινός, καὶ ταχὺ ξηραινόμενα, διὰ τὸ καὶ τὸν Ἄδωνιν βραχυβίου γενέσθαι οὕτω λεγόμενον. Εὐστάθ. ἐν Ὀδ. Δ. καὶ ἐντεῦθεν παροιμιῶδ. ἐπὶ παντὸς θελγήτρου ταχὺ παρερχομένου, καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλου πράγματος ἐπιπολαίου, καὶ ῥαπτοῦ, ματαίου. Σχολ. Θεοκρ. 15, 113. Ζήτ. καὶ Ἀδώνια. «Οἱ ἀπὸ τῶν κήπων· λέγονται οἱ ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ἐπικούρου φιλόσοφοι, διότι οὗτος ἔν τινι κήπῳ ἐδίδασκε. 2) Τρόπος τις τοῦ κόπτειν τὴν κόμην (τὰ μαλλιά) τῆς κεφαλῆς, ἢ εἶδος κουρᾶς. Ζήτ. μέχαιρα, 1. β. καὶ μοιχός, 2. Ὁρα καὶ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 807. Πολυδ. Β'. 29. Θ'. 13. 3) Εἶδος πιθήκου. Ὁρα Στράβ. Βιβλ. 16. καὶ 17. σελ. 775. καὶ 812. καὶ Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. 17, 8. Γραφτ. καὶ κεῖπος. 4) Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἤτοι τὸ ἐφήβαιον αὐτοῦ, τὸ ἐπείτιον. Διογέν. Λαέρτ. ΙΑ'. 12. «Ἀνασύρας αὐτῆς, τὸν κῆπον ἐθεάτατο· καὶ ἐντεῦθεν τό, Μανιόκηπος, ἢ· ἡ περὶ μῆνες μαμηνία γυνή.

Κηποτάφιον, τό (τάφος, θάπτω). Τάφος ἐν τῷ κήπῳ.

*Κηποτύραννος, ὁ. Ὁ τύραννος τοῦ κήπου. Ἐπθτ. τοῦ Ἐπικουρείου Φιλοσφ. Ἀπολλοδώρου, Διογ. Λ. 10, 24.

Κηπουργία, ἡ (ΕΡΓΩ) = κηπουρία· ὅθεν

Κηπουργικός, ή, όν = κηπουρικός.

Κηπουρέω, ῶ, Μ. ήσω (κηπουρός). Εἶμαι κηπουρός, ἐργάζομαι, καταγίνομαι εἰς τὰ τοῦ κήπου· ὅθεν

Κηπουρία, ἡ. Ἡ ἐργασία τοῦ κήπου, τὸ καταγίνεσθαι περὶ τὸν κῆπον.

Κηπουρικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὴν κηπουρίαν, ἢ εἰς τὸν κηπουρόν. Ὁ κλίσις, ἢ ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς τὸ νὰ φυτεύῃ, νὰ ἐπιμελῆται τὸν κῆπον· ἐκ τοῦ

Κηπουρός, ὁ (κῆπος, οὖρος). Ὁ φύλαξ, ἢ ἐπιστάτης τοῦ κήπου· καὶ ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει, γεωργεῖ, φυτεύει, ἐπιμελεῖται τὸν κῆπον (μπαχτζιβάνης, Τουρκ.). Ὁ Εὐφορίων παρ' Ἑλλαδίῳ, σελ. 14. καλεῖ τὸν φύλακα τῶν ἑσπεριδίων μήλων, κηπουρόν.

*Κηποφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ καὶ ἐπιστάτης τοῦ κήπου. Ἐπιγρ.

Κηπωρία, ἡ (Πολυδ. Ζ'. 141.), κηπωρέω, κηπωρικός, καὶ, κηπωρός· = κηπουρία, κηπουρέω, κ. τ. λ. ἐκ τοῦ, Ὥρα, καὶ, κῆπος, παρηγμένα.

Κήρ, ἡ, γενικ. Κηρός, Αἰτικ. Κῆρα. Ἡ θεὰ τοῦ θανάτου, καθόλου Θεὰ δυστυχίας, ἀλλὰ καὶ θεὰ τῆς τύχης, εἱμαρμένη, μοῖρα, ἢ ἐξαιρτ. βίαιον θάνατον ἐπιφέρουσα, συχνάκις παρ' Ὅμρ. ὅστις ποτὲ μὲν τὸν ἑνικ. ποτὲ δὲ τὸν Πληθυντικ. Κῆρες μεταχρζτ. Συνήθη ἐπίθετα «μέλαινα, ὀλοή, κακή». Ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς προσθήκης «Κήρ, ἢ, Κῆρες θανάτοιο». Συνοδευομένη ἀπὸ τὴν Ἔριδα καὶ τὸν Κυδοιμὸν παρίσταται εἰς τὸν τόπον τῆς μάχης, Ἰλιάδ. Σ, 535. Ἐὰν ἄνθρωπός τις ἔμελλε νὰ τελειώσῃ μὲ βίαιον θάνατον, τὸν ἐλάμβανεν εἰς τὴν γενικήν του ἀκόμη ἡ ἰδία του Κήρ, ἤτις τὸν ἐκυρίευε κατὰ τὸν προωρισμένον καιρόν, Ἰλιάδ. Ψ, 79. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἔμελλε ν' ἀποφασισθῇ περὶ τοῦ Ἀχιλ. καὶ τοῦ Ἕκτρ. τίς ν' ἀποθάνῃ πρότερον, βάλλει ὁ Ζεὺς δύο Κῆρας εἰς τὴν πλάστιγγα, Ἰλιάδ. Χ, 210. Μόνος ὁ Ἀχιλ. εἶχε δύο Κῆρας, ἐκ τῶν ὁποίων τῷ ἦτο συγχωρημένον νὰ ἐκλέξῃ τὴν μίαν. Ἰλιάδ. Ι, 411. Ἄρα κυρίως ὑπῆρχον τόσαι Κῆρες, ὅσοι ἄνθρωποι ἔμελλον νὰ τελειώσωσι μὲ βίαιον θάνατον, ὅθεν μυρίαι, Ἰλιάδ. Μ, 326. «Κῆρες Ἀχαιῶν, Τρώεσσι», Ἰλιάδ. Θ, 73. Ἔτι δὲ λέγεται Κήρ, καὶ ἡ φθορά, τὴν ὁποίαν προξενεῖ εἰς τοὺς ἰχθῦς τὸ ἀγκιστρον, Ἰλιάδ. Ω, 82. Παρ' Ἡσιόδ. Θογ. 217. 220. ἐμφανίζονται αἱ Κῆρες, ὡς τιμωρηταὶ καὶ ἐκδικηταὶ θεότητες. Μετὰ ταῦτα ἔγινεν ἡ ἔννοια τῆς λέξεως ὀλίγον γενικωτέρα, Θεὰ δυστυχίας καὶ φθορᾶς, χωρὶς νὰ ἐνοῆται ἀναγκαίως θάνατος. Ἡ Κὴρ δύναται νὰ παρομοιασθῇ μὲ τὴν Ἄτην, καὶ τὰς Ἐρινύας, ἀλλ' οὐχὶ μὲ τὴν Αἶσαν οὐδὲ μὲ τὴν Μοῖραν, διότι αὗται δὲν φέρουσι πάντοτε δυστυχίαν. Εὐρπδ. Ἠλεκτρ. 1252. Φοίν. 957. Αἰσχύλ. Θηβ. 1034. 2) Ὡς πρτγρ. Ἡ μοῖρα τοῦ θανάτου, ὁ ἴδιος θάνατος, καὶ ἐξαιρτ. ὁ βίαιος. Παρ' Ὅμρ. κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Βολφίου ἅπαξ μόνον, Ἰλιάδ. Α, 228. «τὰ δέ τοι κὴρ εἰδεται εἶναι· Αὐτό σοι φαίνεται θάνατος. Μὲ ὅλον τοῦτο καὶ εἰς τοιαῦτα Ὅμρ. χωρίς, ὡς εἶναι τὸ συχνάκις ἀπαντώμενον, Φόνον καὶ Κῆρα φέρειν, θάνατον καὶ Κῆρα φυγεῖν, κ. τ. τ. θέλουσι τινὲς προκριτωτέραν τὴν διὰ τοῦ Πρτγρ. τῆς διὰ τοῦ Κυρ. ὀνομ. ἐξήγησιν. Συχνάκις ἀπαντᾶται παρὰ τοῖς Ὕστερον, συνθ. εἰς γενικωτέραν σημασ. Μοῖρα, εἱμαρμένη, καὶ ἐξαιρτ. Σκληρά, βαρεῖα, καὶ δυστυχὴς μοῖρα, Ἀτυχία, κακοτυχία, ταλαιπωρία, πάθος, συμφορά, θλῖψις· βλάβη, ζημία, ἐλάττωμα φυσικόν, τοῦ σώματος πήρωσις. Ἔλλειψις, ἀποβολή τινος· καὶ ἐπὶ Ἠθικῆς σημασ. Ἀτέλεια, ἀδυναμία, ἔλλειψις ἀρετῆς, ἐλάττωμα, πταῖσμα. Ἀντθτ. τῷ Ἀρετή. Διονυσ. Ἁλικ. Ἀρχ. 8, 61. Παρὰ Σοφκλ. Τρχν. 454. «Κὴρ οὐ καλή» Ἀχρεία τις, καὶ ἀσχημίζουσα κηλίς, μόλυσμα, ἀκαθαρσία.

Κήρ, γενικ. κῆρος, τό, Κατὰ συνίζ. ἀπὸ τοῦ Κέαρ. Ἡ καρδία, ἡ ψυχή, ἡ ζωή, Ὅμρ. (ὅστις δὲ ἔχει διόλου τὸν τύπον κέαρ) ἔστι δὲ παρ' αὐτῷ καθέδρα τῆς θελήσεως καὶ ἐπιθυμίας ἡμετέρων καὶ ἐμόν κῆρ». Κατὰ τὴν ἐδικήν σου καὶ τὴν ἐδικήν μου καρδίαν, καθὼς σὺ καὶ ἐγὼ θέλομεν, φρονοῦμεν, Ἰλιάδ. Ο, 52. καὶ ἰδιαιτρ. Καθέδρα τῶν παθῶν, τοῦ θυμοῦ, τοῦ μίσους, τῆς λύσσης, τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς εὐνοίας, καὶ τῆς χαρᾶς, ὅθεν «θελέων ἐμπλησάμενος κῆρ», Ἰλιάδ. Χ, 503. πρβλ. Τ, 519. καὶ τῆς λύπης, καὶ μάλιστ. ἐν τῇ συντάξει «ἀχνύμενος κῆρι» τῆς ἀνδρείας, τῆς δυνάμεως, καὶ τῆς σταθερότητος, σπανιώτρ. τῆς φρονήσεως καὶ συνέσεως, τῶν φρονημάτων καὶ τῶν ἀποφάσεων, καὶ τότε ἐξαιρτ. ἐν τῇ συντάξει· «Πολλὰ δὲ οἱ κὴρ ὠρμαίνεν», Ὀδυσ. Η, 82. Σ, 344. «λάτριον κῆρι Ζ. ἐν τῷ Δίοιος. Κυρίως μὲν περὶ τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς τοῦ λέοντος, Ἰλιάδ. Μ, 45. Ὡς ταυτοσήμαντον τοῦ νόος εὑρῆται ἐν Ἰλιάδ. Ο, 52. Συνθ. «Κὴρ ἐνὶ στήθεσσι» ἀλλὰ καὶ «ἐν θυμῷ», Ἰλιάδ. Ζ, 532. καὶ «κρεστὶν ἤτιμε», Ὀδυσ. Σ, 344. Συχνὴ παρ' Ὅμρ. ἡ ἐπόμτκ. χρῆσις τῆς δοτ. «κῆρι» ὡς τό κηρόθι Εἰς τὴν καρδίαν, ἐκ καρδίας, Ἰλιάδ. Ι, 117. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως πρὸς περισσοτέρων ἐμφατικὸν πέρι κῆρι εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας, Ἰλιάδ. Δ, 46. Ν, 119. 206. 430. Ὀδυσ. Ε, 36. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔνθα τὸ πέρι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ συνίζηται, ἢ νὰ ἐξηγῆται ὡς πρόθεσις, συχνότατα μετὰ τοῦ φιλῶ, Πρβλ. Κηρόθι.

Κηραίνω (κήρ). Βλάπτω, φθείρω, πληγώνω, ἀφανίζω, ῥίπτω εἰς δυστυχίαν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1012. 2) (κῆρ), Οὐδετ. ἀντὶ τοῦ, Μεριμνάω, φροντίζω, Φροντιστικός εἰμί, μεριμνῶ κατὰ τὴν ψυχήν, ἀγωνιῶ πρὸς τὸ κέαρ, τινός, ἢ, περί τινος καὶ μόνον Αἰτικ. Φίλων ἐν βίῳ Μωσέως. «Περὶ ἃς κηραίνουσι, καὶ δυσθανατοῦσιν οἱ θεατρομανοῦντες». 3) Ὀργίζομαι, θυμώνω, ἀγανακτῶ. Ἔχουσι δὲ τὴν λέξιν ἐπτὰ Εὐρπδ. Ἱππολ. 223. «Τίνος ὦ τέκνον τάδε κηραίνεις; καὶ ἐν Ἡρακλ. 518. «Ποῖ' ἔνειρα κηραίνουσ' ὁρῶν; καὶ ὁ Σοφοκλ. ἐν Τραχ. 29. καὶ Πλούταρχ. ἀρετ. φιλοσ. Β'. 4. «ἐν ᾧ τὰ περίγεια κηραίνεται· τῇ φθορᾷ ὑπόκειται, ἢ ὑποκείμενα εἰσὶ τῇ φθορᾷ, καὶ τῷ ἀφανισμῷ.

Κηραμύντης, ου, ὁ. Ὁ κῆρα ἀμύνων. Λυκόφρ. 668. = Ἀλεξίμορος, Ἀλεξίκακος.

Κηράνθεμον, τό· παρὰ Διοσκορ. Ε'. 17. = Κήρινθος, καὶ Ἐριθάκη, εἶδος κηροῦ.

Κηραφίς, ίδος, ἡ. Νικανδρ. Ἀλεξ. 303. καὶ παρ' Ἡσυχ. «κηραφὶς κάραβος» = καραβίς. Θαλάσσιόν τι ὀστρακόδερμον ζῶον. Locusta. Ζήτ. κάραβος.

Καρχαρίας, ου, ὁ (κηρός, ἀχάτης). Ὁ ξανθὸς ὡς ὁ κηρὸς ἀχάτης. Πλίν. ΔΖ'. 10.

Κηρεία, ἡ = κηρία, Ἡσύχ.

Κηρέλαιον, τό. Ἀλειφή τις, ἢ χρῖσις ἐξ ἐλαίου καὶ κηροῦ, κηραλοιφή. Ὀρειβάσ.

*Κηρεμβροχή, ἡ (κηρός, ἐμβράχω). Ἐπίδεσμος ἐμπλαστρον μὲ κηρίον, Ἀλεξ. Τραλ. 11. σ. 635.

Κηρέσιος, ον (κήρ). Ὀλέθριος, νοσητήριος· θανατηφόρος. Ἡσύχ.

Κηρεσιφόρος, ον (κήρ, φέρω). = Ὀλέθριος. Νικήτ. Χρον. ΚΑ'. 3. Θανατηφόρος.

Κηροσσεφόρητος, ον (Κήρ, φορέω). Ἰλ. Θ. 527. «Ἐξέλασαν ἐνθένδε κύνας κηροσσεφορήτους· τὸ ὁποῖον ὁ αὐτὸς Ὅμηρ. ἀκολουθῶν ἑρμην. διὰ τοῦ «κύνες κῆρες φορέουσιν· τοὺς ὑπὸ εἱμαρμένης ἠγμένους, μοιροφορήτους· ὑπὸ τῆς κακοτυχίας, δυστυχίας μετενηνεγμένους, ἐνθάδε ἐφερμένους.

Κηρία, ἡ. Δεσμός, ταινία, φασκιά, κ. τ. τ. καὶ

ἐξαιρτ. οἱ ὧν περιτυλίσσουσι τοὺς νεκρούς. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1035. μὴν περὶς γέ που τῶν κηρίων. Πρβλ. καὶ Κειρία.

Κηριάζω, Μ. ἀπω (κηρίον). Φαίνομαι ὡσὰν κηρίον, ὁμοιάζω μὲ κηρίθραν, παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 15. καί, Θ'. 38.

*Κηρίνη, ἡ = κηρίων, 2.

Κήρινθον, τὸ παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. 5'. 7. Ἄνθος τι ἐκρινοῦ· ἐξ ἐναντίας παρ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Θ'. 40. Κηρίνθος, ὁ = Ἐρυθάνη. Τὸ Λατ. Cerinthe, φαίνεται συγγενές μετὰ τοῦ Θεοφρ. κηρίνου.

Κήρινος, ίνη, ινον (κηρός). Ἀπὸ κηρίον, κηρίνεος. ὁ ἐκ κηροῦ. «Γυναῖκες κηρίναι» καλοῦνται ἐκεῖναι, αἵτινες φκιασιδώνονται, ἐπειδὴ εἰς τὸ φκιασίδι τῶν παλαιῶν ἀνεκατώνετο κηρίον, Ὀβιδ. Τέχνη τοῦ ἐρᾶν. 3. 199. Φιλόστρατ. Ἀπολλ. ΙΑ'. 2. καὶ Ἐπιστολ. 4. Ὁ Πλάτ. εἰς Θεαιτ. «κήριον ἐκμαγεῖον» ἔχει, ἀντὶ τοῦ, Εἰκών, ἄγαλμα ἐκ κηροῦ. 2) Ὁ ἔχων χρῶμα κηρίου, ὠχρὸς ὡς ὁ κηρός.

Κηριοειδής, ές (κηρίον, εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὸν κηρόν, ἢ μὲ τὴν κηρίθραν.

Κηριοκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτω). Ὅστις κλέπτει τὴν κηρίθραν, ἤτοι τὴν μελιττόπιταν, Θεόκριτ.

Κηρίον, τὸ (κηρός). Ἡ κηρίθρα, ἡ μελιττόπιτα τῶν μελισσῶν, ἥτις συνίσταται ἐκ πολλῶν οἰκίσκων, ἐν οἷς περιέχεται τὸ μέλι, ἑανυμ. Τμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 559. Ἡσιόδ. Θεογ. 597. Ἡρόδ. 2. 92. Σοφ. πλάστικ. καὶ τὸ ἴδιον μέλι. 2) Εἶδος νόσου, ἐξανθήματα ὁμοιάζοντα μὲ ψώραν, ὡς ἐ Ἀχώρ, ἀλλ' ἔτι ἐπιστατικώτερα.

*Κηρεύομαι, Βλάπτω, ἀφανίζω. Ἴδε κηρόω, ἀπὸ τοῦ κηρ.

Κηρεπωλής, ὁν (ποιέω). Ὁ κηρίον, ἤτοι κηρίθραν ποιῶν.

Κηρίς, ίδος, = κιρρίς.

Κηρίτης, ου, ὁ, «λίθος». Ὅμοιος τῷ κηρῷ. Πλίν. ΛΖ'. 10. Cerites.

Κηριτρεφής, ές (τρέφω, κήρ). Ὅστις ἐγεννήθη διὰ κακὴν τύχην, ἤτοι διὰ δυστυχίαν, ἢ διὰ θάνατον, ὀνομ. Ἡσιόδ. Ἔργ. 418. ἀλλὰ τὸ «κηριτρεφὲς Πελάγοιτος» εἰς τὸν χρησμὸν παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. Φοίν. 641. ἄλλην τινὰ σημασίαν ἔχει.

Κηρίφατος, ον (κήρ, ΦΑΩ, ΦΕΝΩ, πέφαμαι). Ὁ ὑπὸ τῆς μοίρας φονευθείς, καὶ ἔφρ. μὲ βίαιον θάνατον ἀποθνήσκων, Ποιητκ.

Κηριώδης, ες = κηριοειδής. Ὅμοιος τῷ κηρίῳ, ὅστις ὁμοιόζει μὲ τὴν κηρίθραν, ἢ μελιττόπιταν· «ἄνθος κηριῶδες»· ὁ στέφανος, ἢ κεφαλὴ τοῦ ἄνθους, ἥτις εἶναι παρόμοιος τῷ κηρίῳ συνθεμένη ἐκ πολλῶν οἰκίσκων, ἤτοι μικρῶν ἀνθέων, καθὼς π. χ. τοῦ Ἡλιοτροπίου. Θεόφραστ.

Κηρίων, ωνος, ὁ (κήρ). Διὰ ταύτης τῆς λέξεως ἐξέφρασεν ὁ Πλούτρχ. τὴν Λατινικὴν Cereus, ἥτις σημαίνει, Λαμπάδα, ἢ φάκλαν (δᾶδα) ἐκ κηροῦ. 2) Παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτίῳ, Μύστιξ τις, ἥτις ἄλλως καὶ, κηρίνη, λέγεται.

Κηρογονία, ἡ (γονή). Γένεσις, σχηματισμὸς τοῦ κηροῦ, ἢ τοῦ κηρίου, τῆς κηρίθρας. Ἰώσηπ.

Κηρογραφέω (κηρογράφος). Γράφω, ζωγραφίζω μὲ τὸν κηρόν.

Κηρογραφία, ἡ. Ἡ μετὰ κηροῦ ζωγραφία· ἔργον τοῦ.

Κηρογράφος, ου (γράφω). Ὁ γράφων, ἢ ζωγραφίζων μὲ τὸν κηρόν. Ἀλλὰ

Κηρόγραφος, ον. Ποιητ. Ὁ μετὰ κηροῦ γεγραμμένος, ἢ ζωγραφισμένος.

*Κηροδέτης, ου, ὁ, Δωρ. κηροδέτας, = κηρόδετος, Εὐριπ. Ἰφιγ. Τ. 1095. (1125) Seidl.

Κηρόδετος, ον (δέω). Ὁ δεμένος, ἢ στερεωμένος μὲ κηρόν.

Κηροδομέω, ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω, οἰκοδομῶ μὲ τὸν κηρόν. Φωκυλίδ. παρὰ τῷ Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 449.

Κηροειδής, ές (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὸν κηρόν· ὡσὰν τὸ κηρί, κηρένιος.

Κηροθεν, Ἐπίρ. (κήρ). Ἐκ καρδίας, ἀπὸ τὴν καρδίαν.

*Κηρόθι, Ἐπρμ. (κήρ). Εἰς τὴν καρδίαν, μὲ τὴν καρδίαν, Ὁμρ. ὅστις πάντοτε μετὰ τοῦ μᾶλλον συνδέει «κηρόθι μᾶλλον», Ἀκόμη περισσότερον εἰς τὴν καρδίαν, Herm. Τμν. Ὁμρ. Ὁμνρ. 302. παρ' Ὁμρ. μετὰ τοῦ φιλεῖν, ἀπέχθεσθαι, χώσασθαι, χολώσασθαι, Ποιητκ.

Κηροπηγής, ές (πήγνυμι). Ἀπὸ κηροῦ, ἢ μετὰ κηροῦ συμπεπηγμένος, συγκεκολλημένος. Ἐπιγρ.

Κηροπήγιον, τὸ. Κανδήλιον, σιανδάνι, σκεῦός τι στυλοειδὲς, ἐφ' ᾧ βάλλουσι τὸ κηρί, καὶ καίει.

Κηρόπισσος, ὁ (πίσσα). Χρίσμα τι, ἢ ἀλοιφὴ ἐκ κηροῦ καὶ πίσσης, μὲ τὴν ὁποίαν ἠλείφοντο οἱ παλαισταί, τὴν ἐμεταχειρίζοντο δὲ καὶ εἰς ἰατρικά, Ἱπποκρ. Ζήτ. ἔτι καὶ, Πισσόκηρος.

Κηροπλαστέω, ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω, σχηματίζω ἀγάλματα ἀπὸ κηρόν, ἢ πλάττω τι ὡς κηρόν. Ἀθήν. παρὰ Διόδωρ. ΙΖ'. 75. κάμνω (πλάττω) κηρίον, κηρίθρας, ὡς αἱ μέλισσαι· ἐκ τοῦ

Κηροπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὁ ἐκ κηροῦ ἀγάλματα πλάττων. Ὁ πλάττων, σχηματίζων τὸν κηρόν. Καὶ κοινῶς ἀντὶ τοῦ Γλύπτης, ἀγαλματοποιός, ὁ πλάσσων σχήματα, καὶ μορφὰς ζώων, καὶ ἀνθρώπων κ. τ. λ. Πλάτ. Τίμ. 74. C. ὅθεν

Κηροπλαστικός, ή, όν. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν κηροπλάστην, ἢ εἰς τὴν κηροπλαστίαν· «κηροπλαστικὴ, ἡ». Ἡ τέχνη τοῦ πλάττειν τὸν κηρόν. Ὀκελλ. Β'.

Κηρόπλαστος, ον (πλάσσω). Ὁ ἐκ κηροῦ πεπλασμένος, καμωμένος ἀπὸ κηρί, κηρένιος.

Κηροποιέω, ῶ, Μ. ήσω. Κηρὸν ποιῶ, κάμνω κηρί, ἢ κηρίθρας.

Κηροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ τὸν κηρόν, κηρᾶς.

Κηρός, ὁ. Ὕλη μαλακή, καὶ ἑανθή, ἔργον τῶν μελισσῶν, ἥτις μένει ἀφ' οὗ ἀποβάλωσιν ἐξ αὐτῆς τὸ μέλι, Κηρί. Ὀδυσ. Μ. 48. 173. 175. 2) Πλάστκ. οἱ κηροί. Καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζομένη λαμπάς, τὸ κηρί. Ἠλειόδωρ. Θ'.

Κηροτέχνης, ου, ὁ (τέχνη), = κηροπλάστης. Ἀνακρ. Γ. 9.

Κηροτρεφής, ές, = κηριτρεφής· πολλὰ ἀμφβ.

Κηροτρόφος, ον (κήρ, τρέφω). Ὁ τὸν θάνατον τρέφων, φέρων· θανατηφόρος. Ἀλλὰ

*Κηροτροφος, ον (κηρός, τρέφω). Τπὸ κηροῦ τεθραμμένος. Ἀπὸ κηρί, ἢ εἰς τὸ κηρὶ γεννηθείς, προαχθείς.

Κηρουλκός, ὁν (κήρ, ἕλκω). Ὁ εἰς ὄλεθρον σύρων, εἰς φθορὰν φέρων. Ὁ φθορὰν ἐπιφέρων. Λυκόφρ. 407.

Κηροφορέω, ῶ. Μλ -ήσω (κηρός, φέρω). Κηρὸν φέρω, βαστῶ, κουβαλῶ, ἐκβάζω, εἴδω.

*Κηροφόρος, ον. Ὁ φέρων κηρίον, Ἐτυμολογ. Μ.

Κηροχιτών, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὁ τὸν χιτῶνα ἐκ κηροῦ ἔχων. Ἀνθολογ. «κηροχίτων λαμπάς». Λαμπάδα μετὰ κηροῦ περικεκαλυμμένη.

*Κηρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ ἔχων.

Κηροχυτέω, ῶ, Μλ -ήσω. Χύνω, ἀναλύω κηρόν, πλάττω, σχηματίζω, ζυμόνω καθὼς τὸν κηρόν. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 56. «πλάττει καὶ κηροχυτεῖ τὰν ψυχάν» παρὰ Στοβ. Λόγ. 141. ἐκ τοῦ

Κηρόχυτος, ον (κηρός, χέω). Ὁ σχηματισμένος, φτιασμένος ἀπὸ ἀναλυμμένον κηρί, «Μείλιγμα κηρόχυτον» Ἀθήν. Γ'. ἀντὶ «μείλιγμα τῆς σύριγγος τῆς κηροδέτου.»

Κηρόω, ῶ (κηρός). Κηρόνω, περικαλύπτω, καπλατίζω, ἀλείφω τι μὲ κηρί. — 2) Ποιῶ, μορφώνω τι ἐκ κηροῦ.

*Κηρόω (κήρ). Βλάπτω, φθείρω, ἔτι δὲ καὶ κηριόομαι, Γραμματ.

Κηρύβεια, ων, τὰ = κυρήβια, ἐμφβ.

Κήρυγμα, τὸ (κηρύσσω). Ἡ κεκηρυγμένη, φωναγμένη διὰ τοῦ κήρυκος, καὶ γνωστὴ γενομένη εἰδήσις, προσταγή, καὶ ἡ προκεκηρυγμένη ἀνταμοιβή, ἀντιμισθία, μισθός. Ἡρόδ. 8, 41. Σπουρ. Ἑλληνικ. Ε', ἐ. 11. «κηρυγμάτων μεγάλων γενομένων τοῖς πρώτοις ἀναβάσιν» ἔτι δὲ καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ κηρύττειν, πρεσβεία.

Κηρυγμός, ὁ = κήρυξις. Σχολ. Βενετικ. ἐν Ἰλιάδ. Ψ. 575.

Κηρύκαινα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, κήρυξ. Ἐκείνη ἥτις ὡς κήρυξ κηρύττει, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 713. — 2) Γυναῖκες τινὲς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, αἵ τινες ἔπειτον τὰ φυλάκια (ἀριθμ. 3.) ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, καὶ τὰ ἔρριπτον εἰς τὴν θάλασσαν.

Κηρυκεία, ἡ. Ἰωνικ. κηρυκήη (κηρυκεύω). Τὸ ἄξίωμα, καὶ ὀφφίκιον τοῦ κήρυκος, ἔτι δὲ καὶ ἡ πρεσβεία.

*Κηρυκειοειδής, ές (κηρύκειον, 2. εἶδος). Σχῆμα ἢ μορφὴν κηρυκείου ἔχων.

Κηρύκειον, τὸ. Ἰωνικ. κηρυκήιον. Ῥάβδος τις, τὴν ὁποίαν ἔφερον ἀνὰ χεῖρας οἱ κήρυκες. Μίαν τοιαύτην φέρει ἀνὰ χεῖρας καὶ ὁ Ἑρμῆς, Ἡροδοτ. 9, 100. (Caduceus, Λατν.) περὶ τῆς ὁ Σουΐδ. λέγει «κηρυκεῖον, ξύλον ἔχον ἑκατέρωθεν δύο ὄφεις περιπεπλεγμένους καὶ ἀντιπροσώπους ἀλλήλοις κειμένους»· ἣν δὲ τοῦτο ἔτι καὶ σύμβολα φιλίας. — 2) Καὶ ἡ πληρωμή, ὁ μισθὸς τοῦ κήρυκος. Πανδέκτ. Α', ἡ. 8. — 3) Καὶ ἡ πέτρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνέβαινεν ὁ κήρυξ διὰ νὰ κηρύττῃ. Βλ. λίθος.

Κηρύκειος, εία, ειον (κήρυξ). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, πρέπει εἰς τὸν κήρυκα, ἢ εἶναι ἴδιον αὐτῷ, ἢ ἀποβλέπει αὐτὸν· «τὰ κηρύκεια». Ἐνδύματα δὲ ὧν ἐκαλύπτοντο οἱ ἱκέται.

Κηρύκευμα, τὸ (κηρυκεύω) = κήρυγμα, πρεσβεία. Αἰσχλ. Θηβ. 653.

Κηρύκευσις, εως, ἡ = κηρυκεία· ὅθεν

Κηρυκευτικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ κήρυκος, ἢ εἰς κήρυγμα.

Κηρυκεύω (κήρυξ). Κήρυξ εἶμι· ἔχω, ἢ ἐκπαλῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κήρυκος, ἢ τοῦ ἐν ταῖς θυσίαις ὑπηρέτου· ὅθεν — 2) Ἐνεργτκ. κηρύττω, κοινοποιῶ, γνωστοποιῶ «τινὶ τὶ» «ἐλευθέροις νῦν ἐσθλὰ κηρυκευέτω». Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 236. περὶ τοῦ Ἑρμοῦ ὡς κήρυκος τῶν θεῶν· αὐτὸς μᾶς κηρύττει εὐτυχίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἔστω ἡμῖν ἀγαπητός.

Κηρυκήη, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ κηρυκεία, Ἡρόδ.

*Κηρυκήιον, τὸ. Ἰωνικ. ἀντὶ κηρύκειον, Ἡρόδ.

Κηρυκικός, ή, όν (κήρυξ) = κηρύκειος.

Κηρύκινος, ίνη, ινον = κηρύκειος· παρὰ Σουΐδ. «ῥάβδος κηρυκίνη» = κηρύκειον.

Κηρύκιον, τὸ = κηρύκειον. — 2) Ὁ θαλάσσιος κοχλίας, κήρυξ, 2. — 3) Ἀλειφή τις διὰ τὰ ὄμματα. Ἀλεξ. Τραλλ. 2, σλ. 131. (Τὸ μακρὸν, ἀλλ' ὁ Νεῦρκ. ἐπιγρ. 31, ς. καὶ Λέξικ. Σοφ. ἐπιγρ. 9. λαμβάνουσι αὐτὸ βραχύ)· ὅθεν

Κηρυκιοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κηρύκειον φέρων, βαστῶν.

Κηρυκτής, οῦ, ὁ (κηρύσσω). Ποιητκ. ἀντὶ Κήρυξ.

*Κηρυκώδης, ες (εἶδος). Ὁ τὸ σχῆμα, ἢ τὴν μορφὴν τοῦ θαλασσίου κοχλίου κήρυκος, (σημ. 2) ἔχων

Κηρύλος, ὁ Ἀττκ. κειρύλος. Θαλάσσιόν τι πτηνὸν, τὸ ὁποῖον τινὲς νομίζουσιν, ὅτι εἶναι ὁ ἀρρὴν τῶν Ἀλκυόνων. Ἀντίγον. Καρύστ. 27.

Κήρυξ, ρυκος, ὁ. Κήρυξ, ἀπεσταλμένος, πρέ-

*Κηπεντής, οῦ, ὁ = κηπεύς.

Κηπευτός, τή, τόν. Εἰς τὸν κῆπον φυτευμένος, καλλιεργημένος, ἡ ὅστις φυτεύεται, καλλιεργεῖται εἰς τὸν κῆπον· ἐκ τοῦ

Κηπεύω (κῆπος). Φυτεύω φυτὰ εἰς τὸν κῆπον, καὶ περιποιοῦμαι αὐτά. Εὐρ. Ἱππόλ. 78. «Αἰδὼς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις· ποτίζει καὶ γεωργεῖ τὸν λειμῶνα· καὶ Τροιάδ. 1175. «δν πόλλ' ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα βόστρυχον». Μεταφορικ. περιεποιήθη.

*Κήπῃ, Δωρικ. ἀντὶ κάπῃ, ὀνλ. καὶ ἐπί.

*Κηπίδες, ων, αἱ (κῆπος). «Νύμφαιν Νύμφαι τῶν κήπων».

Κηπίδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, κῆπος.

Κηπίον, τό. Ὑπερτκ. τοῦ κῆπος. Μικρὸς κῆπος. 2) Ἔτι δὲ = κῆπος, ὁρισ. 2. Οὐχὶ τοσοῦτον ὁρᾶς ὁ τοιοῦτος, κήπιον.

*Κηπίς, Ζ, κηπίδες.

*Κηπίων, ωνος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. 2) Παλαιόν τι ἅσμα, ἡ τρόπος ᾠδῆς.

Κηποκόμας, ου, ὁ (κομέω). Ὅστις κουρεύει τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ κατὰ τὸν τρόπον κῆπον λεγόμενον. Λεξις κωμικ. παρ' Εὐστθ.

Κηποκόμος, ὁ (κομέω) = κηπουρός. Ἡσύχ.

Κηπολόγος, ον (λέγω). Ὁ ἐν τῷ κήπῳ ὁμιλῶν, ἡ διδάσκων. Ἐπίθετον τοῦ Ἐπικούρου. Ἀνάλεκτ. Β'. 53.

Κηποποιία, ἡ (ποιέω). Τὸ κήπους φυτεύειν, ἡ τοῦ κήπου φυτεία. Γεωπον. ΙΒ'. 2.

Κῆπος, ὁ. Περιφραγμένος τις τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον φυτεύουσι καὶ περιποιοῦνται διάφορα ἥμερα φυτά, τὰ μὲν πρὸς ὠφέλειαν, οἷον κηποφόρα, τὰ δὲ καὶ πρὸς ἡδονήν, οἷον ἀνθοφόρα (μπαχτζές, Τουρκ.)· ἐξαιρέτως δὲ ἔνθα φυτεύονται τὰ λαχανικά, ἤτοι τὰ πρὸς μαγειρίαν καὶ τροφὴν ἐπιτήδεια φυτά (μποστάν, Τουρκ.). Λέγεται καὶ ὁ ἄνευ φυτῶν περιφραγμένος τόπος, ὡς παρὰ Πινδάρ. Ὀλύμ. Γ'. 43. Ὁ φιλόε. ἤτοι ὁ γυμνὸς φυτῶν τόπος τῶν ἀγώνων, καὶ ἡ Ὀλυμπία, Κῆπος, λέγεται· παρακλήπτον τοῦτο ἔστι καὶ τὸ ἐν Ὀλ. Θ'. 40. Πύθ. Ε'. 32. Θ'. 91. Ἐν Ὀδυσ. Δ 737. κεῖται «κῆπος πολυδένδρεος». Περιφραγμένος τις τόπος, καὶ φυτευμένος μὲ πολλὰ δένδρα, παραλλήλου τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Η, 129. Ω. 246. καὶ 337. Ἰλιάδ. Φ, 385. Ζήτ. ἐν τῷ, κῆπος. Λέγεται ἔτι καὶ ἡ Φυταλιά. «Κῆποι Ἀδώνιδος» λέγονται φυτάρια τινα, ταχὺ ἀναβλαστάνοντα ἐσω χύτρας, ἢ ἀρβίλιον, καὶ ὅλως κοφίνου τινός, καὶ ταχὺ ξηραινόμενα, διὰ τὸ καὶ τὸν Ἄδωνιν βραχύβιον γενέσθαι οὕτω λεγόμενον. Εὐστθ. ἐν Ὀδ. Λ. καὶ ἐστεύδεν παροιμ. ἐπὶ παντὸς θελγήτρου ταχὺ παρερχομένου, καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλου πράγματος ἐπιπολαίου, καὶ φθαρτοῦ, ματαίου. Σχολ. Θεοκρ. 15, 113. Ζήτ. καὶ Ἀδωνία. «Οἱ ἀπὸ τῶν κήπων· λέγονται οἱ ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ἐπικούρου φιλόσοφοι, διότι οὗτος ἔν τινι κήπῳ ἐδίδασκε. 2) Τρόπος τις τοῦ κόπτειν τὴν κόμην (τὰ μαλλία) τῆς κεφαλῆς, ἢ εἶδος κουρᾶς. Ζήτ. μάχαιρα. 1. β. καὶ μοιχός, 2. Ὅρα καὶ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 807. Πολυδ. Β'. 29. Θ'. 13. 3) Εἶδος πιθήκου. Ὅρα Στράβ. Βιβλ. 16. καὶ 17. σελ. 775. καὶ 812. καὶ Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. 17, 8. Γραφτ. καὶ κεῖπος. 4) Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἤτοι τὸ ἐφήβαιον αὐτοῦ, τὸ ἐπείσιον. Διογέν. Λαέρτ. ΙΑ'. 12. «Ἀνασύρας αὐτὸς, τὸν κῆπον ἐθαύμαζεν· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Μανιόκηπος, ἢ· ἡ περὶ μίξεις μανικὴ γυνή.

Κηποτάφιον, τό (τάφος, θάπτω). Τάφος ἐν τῷ κήπῳ.

*Κηποτύραννος, ὁ. Ὁ τύραννος τοῦ κήπου. Ἐπθτ. τοῦ Ἐπικουρείου Φιλοσφ. Ἀπολλοδώρου, Διογ. Δ. 10, 24.

Κηπουργία, ἡ (ΕΡΓΩ) = κηπουρία· ὅθεν

Κηπουργικός, ή, ὄν = κηπουρικός.

Κηπουρέω, ῶ, Μ. ήσω (κηπουρός). Εἶμαι κηπουρός, ἐργάζομαι, καταγίνομαι εἰς τὰ τοῦ κήπου· ὅθεν

Κηπουρία, ἡ. Ἡ ἐργασία τοῦ κήπου, τὸ καταγίνεσθαι περὶ τὸν κῆπον.

Κηπουρικός, ή, ὄν. Ἀνήκων εἰς τὴν κηπουρίαν, ἢ εἰς τὸν κηπουρόν. Ὁ κλίσιν, ἢ ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς τὸ νὰ φυτεύῃ, νὰ ἐπιμελῆται τὸν κῆπον· ἐκ τοῦ

Κηπουρός, ὁ (κῆπος, οὗρος). Ὁ φύλαξ, ἢ ἐπιστάτης τοῦ κήπου· καὶ ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει, γεωργεῖ, φυτεύει, ἐπιμελεῖται τὸν κῆπον (μπαχτζεβάνης, Τουρκ.). Ὁ Εὐφορίων παρ' Ἑλλαδίῳ, σελ. 14. καλεῖ τὸν φύλακα τῶν ἐσπεριδίων μήλων, κηπουρόν.

*Κηποφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ καὶ ἐπιστάτης τοῦ κήπου. Ἐπιγρ.

Κηπωρία, ἡ (Πολυδ. Ζ'. 141.), κηπωρέω, κηπωρικός, καὶ, κηπωρός· = κηπουρία, κηπουρέω, κ. τ. λ. ἐκ τοῦ, Ὥρα, καὶ, κῆπος, παραγόμενα.

Κήρ, ἡ, γενκ. Κηρός, Αἰτκ. Κῆρα, Ἡ θεὰ τοῦ θανάτου, καθόλου Θεὰ δυστυχίας, ἀλλὰ καὶ θεὰ τῆς τύχης, εἱμαρμένη, μοῖρα, ἡ ἐξαιρτ. βίαιον θάνατον ἐπιφέρουσα, συχνάκις παρ' Ὅμρ. ὅστις ποτὲ μὲν τὸν ἐνκ. ποτὲ δὲ τὸν Πλθντκ. Κῆρες μεταχρῆτ. Συνήθη ἐπίθετα ἠμάλαινα, ὀλοή, κακή. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς προσθήκης «Κήρ, ἡ, Κῆρες θανάτοιο». Συνοδευομένη ἀπὸ τὴν Ἔριδα καὶ τὸν Κυδοιμὸν περίπτατε εἰς τὸν τόπον τῆς μάχης, Ἰλιάδ. Σ, 535. Ἐὰν ἄνθρωπός τις ἔμελλε νὰ τελειώσῃ μὲ βίαιον θάνατον, τὸν ἐλάμβανον εἰς τὴν γέννησίν του ἀκόμη ἡ ἰδία του Κήρ, ἤτις τὸν ἐκυρίευε κατὰ τὸν προωρισμένον καιρόν, Ἰλιάδ. Ψ, 79. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἔμελλε ν' ἀποφασισθῇ περὶ τοῦ Ἀχιλ. καὶ τοῦ Ἕκτρ. τίς ν' ἀποθάνῃ πρότερον, βάλλει ὁ Ζεὺς δύο Κῆρας εἰς τὴν πλάστιγγα, Ἰλιάδ. Χ, 210. Μόνος ὁ Ἀχιλ. εἶχε δύο Κῆρας, ἐκ τῶν ὁποίων τῷ ἦτο συγχωρημένον νὰ ἐκλέξῃ τὴν μίαν, Ἰλιάδ. Ι, 411. Ἄρα κυρίως ὑπῆρχον τόσαι Κῆρες, ὅσοι ἄνθρωποι ἔμελλον νὰ τελειώσωσι μὲ βίαιον θάνατον, ὅθεν μυρίαι, Ἰλιάδ. Μ, 326. «Κῆρες Ἀχαιῶν, Τρώων», Ἰλιάδ. Θ, 73. Ἔτι δὲ λέγεται Κήρ, καὶ ἡ φθορά, τὴν ὁποίαν προξενεῖ εἰς τοὺς ἰχθὺς τὸ ἄγκιστρον, Ἰλιάδ. Ω, 82. Πρὸ Ἡσιόδ. Θογν. 217. 220. ἐμφανίζονται αἱ Κῆρες, ὡς τιμωρητικαὶ καὶ ἐκδικητικαὶ θεότητες. Μετὰ ταῦτα ἔγινον ἡ ἔννοια τῆς λέξεως ὀλίγον γενικωτέρα, Θεὰ δυστυχίας καὶ φθορᾶς, χωρὶς νὰ ἐννοῆται ἀναγκαίως θάνατος. Ἡ Κήρ δύναται νὰ παρομοιασθῇ μὲ τὴν Ἄτην, καὶ τὰς Ἐρινύας, ἀλλ' οὐχὶ μὲ τὴν Αἶσαν οὐδὲ μὲ τὴν Μοῖραν, διότι αὗται δὲν φέρουσι πάντοτε δυστυχίαν. Εὐρπδ. Ἠλεκτρ. 1252. Φοίν. 957. Αἰσχύλ. Θηβ. 1034. 2) Ὡς πρτγρκ. Ἡ μοῖρα τοῦ θανάτου, ὁ ἴδιος θάνατος, καὶ ἐξαιρτ. ὁ βίαιος. Παρ' Ὅμρ. κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Βολφίου ἅπαξ μόνον, Ἰλιάδ. Α, 228. «τά δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι· Αὐτό σοί φαίεται θάνατος. Μὲ ὅλον τοῦτο καὶ εἰς τοιαῦτα Ὅμρ. χωρία, ὡς εἶναι τὸ συχνάκις ἀπαντώμενον, Φόνον καὶ Κῆρα φέρειν, θάνατον καὶ Κῆρα φυγεῖν, κ. τ. τ. θέλουσι τινὲς προκριτωτέραν τὴν διὰ τοῦ Πρτγρκ. τῆς διὰ τοῦ Κυρ. ὀνμ. ἐξήγησιν. Συχνάκις ἀπαντᾶται παρὰ τοῖς Ὕστερον, συνθ. εἰς γενικωτέραν σημασ. Μοῖρα, εἱμαρμένη, καὶ ἐξαιρτ. Σκληρά, βαρεῖα, καὶ δυστυχὴς μοῖρα, Ἀτυχία, κακοτυχία, ταλαιπωρία, πάθος, συμφορά, θλῖψις· βλάβη, ζημία, ἐλάττωμα φυσικόν, τοῦ σώματος πήρωσις. Ἔλλειψις, ἀποβολή τινος· καὶ ἐπὶ Ἠθικῆς σημασ. Ἀτέλεια, ἀδυναμία, ἔλλειψις ἀρετῆς, ἐλάττωμα, πταῖσμα. Ἀντθτ. τῷ Ἀρετή. Διονσ. Ἀλεξν. Ἀρχ. 8, 61. Παρὰ Σοφκλ. Τρχν. 454. «Κὴρ οὐ καλὴν Ἀχρεῖα, καὶ ἀστχημίζουσα κηλίς, μόλυσμα, ἀκαθαρσία.

Κῆρ, γενκ. κῆρος, τό. Κατὰ συνθ. ἀπὸ τοῦ Καρ. Ἡ καρδία, ἡ ψυχή, ἡ ζωή, Ὅμρ. (ὅστις δὲν ἔχει θόλου τὸν τύπον κάρ) ἔστι δὲ παρ' αὐτῷ καθέδρα τῆς θελήσεως καὶ ἐπιθυμίας «μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ». Κατὰ τὴν ἐδικήν σου καὶ τὴν ἐδικήν μου καρδίαν, καθὼς σὺ καὶ ἐγὼ θέλομεν, φρονοῦμεν, Ἰλιάδ. Ο, 52. καὶ ἰδιαιτρ. Καθέδρα τῶν παθῶν, τοῦ θυμοῦ, τοῦ μίσους, τῆς λύσσης, τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς αὐσόιας, καὶ τῆς χαρᾶς, ὅθεν «θαλίων ἐμπλησάμενος κῆρ», Ἰλιάδ. Χ, 501. πρβλ. Τ, 319. καὶ τῆς λύπης, καὶ μάλιστ. ἐν τῇ συντάξει «ἀχνύμενος κῆρ τῆς ἀνδρείας, τῆς δυνάμεως, καὶ τῆς σταθερότητος, σπανιώτρ. τῆς φρονήσεως καὶ συνέσεως, τῶν φρονημάτων καὶ τῶν ἀποφάσεων, καὶ τάτε ἐξαιρτ. ἐν τῇ συντάξει· «Πολλὰ δέ οἱ κὴρ ὠρμαινεν», Ὀδσ. Π, 82. Σ, 344. «λάστιον κῆρα Ζ. ἐν τῷ Δάνιος. Κυρίως μὲν περὶ τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς τοῦ λέοντος, Ἰλιάδ. Μ, 45. Ὡς ταυτοσημάντον τοῦ νόος εὑρηται ἐν Ἰλιάδ. Ο, 52. Συνθ. «Κὴρ ἐνὶ στήθεσσιν» ἀλλὰ καὶ «ἐν θυμῷ», Ἰλιάδ. Ζ, 532. καὶ «φρεσὶ ἠΐσιν», Ὀδσ. Σ, 344. Συχνὴ παρ' Ὅμρ. ἡ ἐπόμτκ. χρῆσις τῆς δοτ. «κήρι» ὡς τὸ κηρόθι Εἰς τὴν καρδίαν, ἐκ καρδίας, Ἰλιάδ. Ι, 117. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμοῦ πρὸς περισσοτέρων ἔμπασιν πέρι κῆρι εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας, Ἰλιάδ. Δ, 46. Ν, 119. 206. 430. Ὀδσ. Κ, 36. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐὰν τὸ πέρι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τονίζηται, ἢ νὰ ἐξηγῆται ὡς πρόθεσις, συχνότατα μετὰ τοῦ φιλῶ, Πρβλ. Κηρόθι.

Κηραίνω (κήρ). Βλάπτω, φθείρω, πληγώνω, ἀφανίζω, ῥίπτω εἰς δυστυχίαν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1012. 2) (κῆρ), Οὐδετ. ἀντὶ τοῦ, Μεριμνάω, φροντίζω, Φροντιστικὸς εἰμί, μεριμνῶ κατὰ τὴν ψυχήν, ἀγωνιῶ πρὸς τὸ κέρ, τινός, ἢ, περί τινος καὶ μόνον Αἰτκ. Φίλων ἐν βίῳ Μωσέως. «Περὶ δὲ κηραίνουσι, καὶ δυσκατατοῦσι οἱ θεατρομανοῦντες». 3) Ὀργίζομαι, θυμώνω, ἀγανακτῶ. Ἔχουσι δὲ τὴν λέξιν ἤτε Εὐρπδ. Ἱππολ. 223. «Τίπτ' ἐ τέκνον τάδε κηραίνεις; καὶ ἐν Ἡρακλ. 518. «Ποῖ' ἔνειρα κηραίνουσ' ὁρᾶς; καὶ ὁ Σοφοκλ. ἐν Τραχ. 29. καὶ Πλούταρχ. ἀρέτα. φιλοσ. Β'. 4. «τὸν ὦ τὰ περίγεια κηραίνεται· τῇ φθορᾷ ὑπόκειται, ἢ ὑποκείμενα εἰσὶ τῇ φθορᾷ, καὶ τῷ ἀφανισμῷ.

Κηραμύντης, ου, ὁ. Ὁ κῆρα ἀμύνων. Λυκόφρ. 668. = Ἀλεξίμορος, Ἀλεξίκακος.

Κηράνθεμον, τό· παρὰ Διοσκορ. Ε'. 17. = Κηρίνθος, καὶ Ἐριθάκη, εἶδος κηροῦ.

Κηραφίς, ίδος, ἡ. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 393. καὶ παρ' Ἡσυχ. «κηραφὶς καράβοιο· = καραβίς Θαλάσσιόν τι ὀστρακόδερμον ζῶον. Locusta. Ζήτ. κάραβος.

Καραχάτης, ου, ὁ (κηρός, ἀχάτης). Ὁ ξανθὸς ὡς ὁ κηρὸς ἀχάτης. Πλίν. ΑΖ'. 10.

Κηρεία, ἡ = κηρία, Ἡσύχ.

Κηρέλαιον, τό. Ἀλειφή τις, ἢ χρῖσμα ἐξ ἐλαίου καὶ κηροῦ, κηραλειφή. Ὀρειβάσ.

*Κηρεμβροχή, ἡ (κηρός, ἐμβρέχω). Ὑγρὸν ἔμπλαστρον μὲ κηρίον, Ἀλέξ. Τραλ. 11. σ. 635.

Κηρέσιος, ον (κήρ). Ὀλέθριος, νοσητήριος· θανατηφόρος. Ἡσύχ.

Κηροστιφόρος, ον (κήρ, φέρω). = Ὀλέθριος. Νικήτ. Χρον. ΒΑ'. 3. Θανατηφόρος.

Κηροσσιφόρητος, ον (Κήρ, φορέω). Ἰλ. Ο, 527. «Ἐξελάων ἐνθάδε νῦν κηροσσιφορήτους· τὸ ὁποῖον ὁ αὐτὸς Ὅμηρ. ἀκολούθως ἑρμην. διὰ τοῦ νοῦς κῆρας φορέουσιν· τοὺς ὑπὸ εἱμαρμένης τηκομένους, μοιροφορήτους· ὑπὸ τῆς κακοτυχίας, δυστυχίας μετενηνεγμένους, ἐνθάδε ἐφερμένους.

Κηρία, ἡ. Δεσμός, ταινία, φασκιά, κ. τ. τ. καὶ

ἐξαιρετ. δι' ὧν περιτυλίσσουσι τοὺς νεκρούς. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1035. κηΐν περιῆς γέ που τῶν κηρίων. Πρβλ. καὶ Ἠειρία.

Κηριάζω, Μ. ἀτω (κηρίον). Φαίνομαι ὡσὰν κηρίον, ὁμοιάζω μὲ κηρίδραν, παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 15. καὶ, Θ'. 38.

*Κηρίνη, ἡ = κηρίον, 2.

Κηρίνθιον, τό· παρὰ Θεαφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. 7. Ἄνθος τι ἐαρινὸν· ἐξ ἐναστίας παρ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Θ'. 40. Κηρίνθος, ὁ = Ἐρινάκη. Τὸ Λατ. Cerinthe, φαίνεται συγγενὲς μετὰ τοῦ Θεαφρ. κηρίνθιον.

Κήρινος, ίνη, ινον (κηρός). Ἀπὸ κηρίον, κηρίνεος. ὁ ἐκ κηροῦ. ἡ γυναῖκες κηρίνεων καλοῦνται ἔνιοι, αἵτινες ψιμυθιοῦνται, ἐπειδὴ εἰς τὰ ψιμύθιά τῶν παλαιῶν ἀνεκατώνετο κηρίον, Ὀβίδ. Τέχνη τοῦ ἔρω. 3. 199. Φιλόστρατ. Ἀπολλ. ΙΑ'. 2. καὶ Ἐπιστολ. 4. Ὁ Πλοτ. εἰς Θεαίτ. κηρίνων ἐκμαγείων ἔχει, ἀντὶ τοῦ, Εἰκών, ἄγαλμα ἐκ κηροῦ. 2) Ὁ ἔχων χρῶμα κηρίου, ἀχρὸς ὡς ὁ κηρός.

Κηριοειδής, ές (κηρίον, εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὸν κηρόν, ἢ μὲ τὴν κηρίδραν.

Κηριοκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτω). Ὅστις κλέπτει τὴν κηρίδραν, ἤτοι τὴν μελιττόπιτταν, Θεόκριτ.

Κηρίον, τό (κηρός). Ἡ κηρίδρα, ἡ μελιττόπιττα τῶν μελισσῶν, ἥτις συνίσταται ἐκ πολλῶν οἰκίσκων, εἰς οἷς περιέχεται τὸ μέλι, ἰσνία. Ἕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 550. Ἡσί. Θεογ. 597. Ἡρόδ. 2. 92. Σοφ. πλουτοκ. καὶ τὸ ἴδιον μέλι. 2) Εἶδος νόσου, ἐξανθήματα ὁμοιάζοντα μὲ φύκια, ὡς ὁ Ἄχωρ, ἀλλ' ἔτι ἀνιαρότερα.

*Κηρόεσμαι, Βλάπτω, ἀφανίζω. Ἴδε κηρόω, ἀπὸ τοῦ κηρ.

Κηριοποιός, ὁν (ποιέω). Ὁ κηρίον, ἤτοι κηρίδραν ποιῶν.

Κηρίς, ίδος, = κηρίς.

Κηρίτης, ου, ὁ, πλίθομαι. Ὅμοιος τῷ κηρῷ. Πλίν. ΔΣ'. 10. Ceriten.

Κηριτρεφής, ές (τρέφω, κήρ). Ὅστις ἐγεννήθη διὰ κακὴν τύχην, ἤτοι διὰ δυστυχίαν, ἢ διὰ θάνατον, θνητός. Ἡσίοδ. Ἔργ. 418. ἄλλα τε κηριτρεφὲς Πελάσγοιτοιν· εἰς τὸν χρηστὸν παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. Φοίν. 641. ἄλλην τινὰ σημασίαν ἔχει.

Κηρίφατος, ον (κήρ, ΦΑΩ, ΦΕΝΩ, πέφαμαι). Ὁ ὑπὸ τῆς μοίρας φονευθείς, καὶ ἔφρ. μὲ βίαιον θάνατον ἀποθανών, Ποιητ.

Κηριώδης, ες = κηριοειδής. Ὅμοιος τῷ κηρίῳ, ὅστις ὁμοιάζει μὲ τὴν κηρίδραν, ἢ μελιττόπιτταν· ἄνθος κηριῶδες· ὁ στέφανος, ἢ κεφαλὴ τοῦ ἄνθους, ἥτις εἶναι παρομοίως τῷ κηρίῳ συνθεμένη ἐκ πολλῶν οἰκίσκων, ἤτοι μικρῶν ἀνθέων, κατὰ τὸν π. χ. τοῦ Ἠλιοτροπίου. Θεόφραστ.

Κηρίων, ωνος, ὁ (κήρ). Διὰ ταύτης τῆς λέξεως ἐξέφρασεν ὁ Πλούτρχ. τὴν Λατινικὴν Cereus, ἥτις σημαίνει, Λαμπάδα, ἢ φάκλαν (δᾶδα) ἐκ κηροῦ. 2) Παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτίῳ, Μύστιξ τις, ἥτις ἄλλως καὶ, κηρίνη, λέγεται.

Κηρογονία, ἡ (γονή). Γένεσις, σχηματισμὸς τοῦ κηροῦ, ἢ τοῦ κηρίου, τῆς κηρίδρας. Ἰώσηπ.

Κηρογραφέω (κηρογράφος). Γράφω, ζωγραφίζω μὲ τὸν κηρόν.

Κηρογραφία, ἡ. Ἡ μετὰ κηροῦ ζωγραφία· ἔργον.

Κηρογράφος, ου (γράφω). Ὁ γράφων, ἢ ζωγραφίζων μὲ τὸν κηρόν. Ἄλλα

Κηρόγραφος, ον. Πάτρ. Ὁ μετὰ κηροῦ γεγραμμένος, ἢ ζωγραφισμένος.

*Κηροδέτης, ου, ὁ, Δωρ. κηροδάτας, = κηρόδετος, Εὐριπ. Ἰφιγ. Τ. 1095. (1125) Seidl.

Κηρόδετος, ον (δέω). Ὁ δεμένος, ἢ στερεωμένος μὲ κηρόν.

Κηροδομέω, ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω, οἰκοδομῶ μὲ τὸν κηρόν. Φωκυλίδ. παρὰ τῷ Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 449.

Κηροειδής, ές (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὸν κηρόν· ὡσὰν τὸ κηρί, κηρέινος.

Κηροθεν, Ἐπίρ. (κήρ). Ἐκ καρδίας, ἀπὸ τὴν καρδίαν.

*Κηρόθι, Ἐπόμ. (κήρ). Εἰς τὴν καρδίαν, μὲ τὴν καρδίαν, Ὅμρ. ὅστις πάντοτε μετὰ τοῦ μᾶλλον συνδέεται κηρόθι μάλλον. Ἀκόμη περισσότερον εἰς τὴν καρδίαν, Herm. Τρν. Ὅμρ. Ὅμτρ. 304. παρ' Ὅμρ. μετὰ τοῦ φιλεῖν, ἀπέχθεσθαι, χώσασθαι, χολώσασθαι, Ποιητ.

Κηροπηγής, ές (πήγνυμι). Ἀπὸ κηροῦ, ἢ μετὰ κηροῦ συμπεπηγμένος, συγκεκολλημένος. Ἐπιγρ.

Κηροπήγιον, τό. Κανδήλιον, σιανδάνι, σκεῦός τι στυλοειδές, ἐφ' ᾧ βάλλουσι τὸ κηρί, καὶ καίει.

Κηρόπισσος, ὁ (πίσσα). Χρίσμα τι, ἢ ἀλοιφὴ ἐκ κηροῦ καὶ πίσσης, μὲ τὴν ὁποίαν ἠλείφοντο οἱ παλαιοί, τὴν ἐμεταχειρίζοντο δὲ καὶ εἰς ἰατρικά, Ἱπποκρ. Ζήτ. ἔτι καὶ, Πισσόκηρος.

Κηροπλαστέω, ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω, σχηματίζω ἀγάλματα ἀπὸ κηρόν, ἢ πλάττω τι ὡς κηρόν. Ἀθήν. παρὰ Διοσκορ. ΙΖ'. 75. κάμνω (πλάττω) κηρίον, κηρίδρας, ὡς αἱ μέλισσαι· ἐκ τοῦ

Κηροπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὁ ἐκ κηροῦ ἀγάλματα πλάττων. Ὁ πλάττων, σχηματίζων τὸν κηρόν. Καὶ κοινῶς ἀντὶ τοῦ Γλύπτης, ἀγαλματοποιός, ὁ πλάσσων σχήματα, καὶ μορφὰς ζώων, καὶ ἀνθρώπων κ. τ. λ. Πλάτ. Τίμ. σ. 74. C. ὅθεν

Κηροπλαστικός, ή, όν. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν κηροπλάστην, ἢ εἰς τὴν κηροπλαστίαν· κηροπλαστική, ἡ· Ἡ τέχνη τοῦ πλάττειν τὸν κηρόν. Ὀλυμπ. Β'.

Κηρόπλαστος, ον (πλάσσω). Ὁ ἐκ κηροῦ πεπλασμένος, καμωμένος ἀπὸ κηρί, κηρέινος.

Κηροποιέω, ῶ, Μ. ήσω. Κηρὸν ποιῶ, κάμνω κηρί, ἢ κηρίδρας.

Κηροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ τὸν κηρόν, κηρᾶς.

Κηρός, ὁ. Ἅλη μαλακή, καὶ ξανθή, ἔργον τῶν μελισσῶν, ἥτις μένει ἀφ' οὗ ἀποβάλωσιν ἐξ αὐτῆς τὸ μέλι, Κηρί. Ὀδυσ. Μ, 48. 173. 175. 2) Πλάστρ. οἱ κηροί. Καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζομένη λαμπάς, τὸ κηρί. Ἡλιόδωρ. Θ'.

Κηροτέχνης, ου, ὁ (τέχνη), = κηροπλάστης. Ἀνακρ. Γ'. 9.

Κηροτρεφής, ές, = κηριτρεφής· πολλὰ ἀμφβ.

Κηροτρόφος, ον (κήρ, τρέφω). Ὁ τὸν θάνατον τρέφων, φέρων· θανατηφόρος. Ἄλλα

*Κηροτροφός, ον (κηρός, τρέφω). Τὸ κηροῦ τεθραμμένος. Ἀπὸ κηρί, ἢ εἰς τὸ κηρὶ γεννηθείς, προσχθείς.

Κηρουλκός, ὁν (κήρ, ἕλκω). Ὁ εἰς ὅλεθρον σύρων, εἰς φθορὰν φέρων. Ὁ φθορὰν ἐπιφέρων. Λυκόφρ. 407.

Κηροφορέω, ῶ. Μλ -ήσω (κηρός, φέρω). Κηρὸν φέρω, βαστῶ, κουβαλῶ, ἐκβάλω, εἴδω.

*Κηροφόρος, ον. Ὁ φέρων κηρίον, Ἐτυμολογ. Μ.

Κηροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὁ τὸν χιτῶνα ἐκ κηροῦ ἔχων. Ἀνθολογ. κηροχίτων λαμπάς, Λαμπάδα μετὰ κηροῦ περικεκαλυμμένη.

*Κηρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ ἔχων.

Κηροχυτέω, ῶ, Μλ -ήσω. Χύνω, ἀναλύω κηρόν, πλάττω, σχηματίζω, ζυμόνω καθὼς τὸν κηρόν. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 56. κηλάσται καὶ κηροχυτεῖ τὰν ψυχάν· παρὰ Στοβ. Λόγ. 141. ἐκ τοῦ

Κηρόχυτος, ον (κηρός, χέω). Ὁ σχηματισμένος, φτιασμένος ἀπὸ ἀνάλυμμένον κηρί. «Μείλιγμα κηρόχυτον· Ἀθήν. Γ'. ἀντὶ «μείλιγμα τῆς σύριγγος τῆς κηροδέτου.»

Κηρόω, ῶ (κηρός). Κηρόνω, περικαλύπτω, καταπλαστίζω, ἀλείφω τι μὲ κηρί. — 2) Ποιῶ, μορφώνω τι ἐκ κηροῦ.

*Κηρόω (κήρ). Βλάπτω, φθείρω, ἔτι δὲ καὶ κηριόομαι. Γραμματ.

Κηρύβια, ων, τά = κυρήβια, ἄμφβ.

Κήρυγμα, τό (κηρύσσω). Ἡ κεκηρυγμένη, φωναγμένη διὰ τοῦ κήρυκος, καὶ γνωστὴ γενομένη εἴδησις, προσταγή, καὶ ἡ προκεκηρυγμένη ἀνταμοιβή, ἀντιμισθία, μισθός. Ἡρόδ. 8, 41. Ξενοφ. Ἑλληνικ. Ε', ὁ'. 11. «κηρύγματων μεγάλων γενομένων τοῖς πρώτοις ἀναβᾶσιν· ἔτι δὲ καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ κηρύττειν, πρεσβεία.

Κηρυγμός, ὁ = κήρυξις. Σχολ. Βενετικ. ἐν Ἰλ. Φ, 575.

Κηρύκαινα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, κήρυξ. Ἐκείνη ἥτις ὡς κήρυξ κηρύττει, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 713. — 2) Γυναῖκες τινὲς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, αἵ τινες ἔπαρσιν τὰ φυλάκια (ἀριθμ. 3.) ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, καὶ τὰ ἐόρτιστον εἰς τὴν θάλασσαν.

Κηρυκεία, ἡ. Ἰωνικ. κηρυκηΐη (κηρυκεύω). Τὸ ἀξίωμα, καὶ ὀφφίκιον τοῦ κήρυκος, ἔτι δὲ καὶ ἡ πρεσβεία.

*Κηρυκειοειδής, ές (κηρύκειον, 2. εἶδος). Σχῆμα ἢ μορφὴν κηρυκείου ἔχων.

Κηρύκειον, τό. Ἰωνικ. κηρυκήΐον. Ῥάβδος τις, τὴν ὁποίαν ἔφερον ἀνὰ χεῖρας οἱ κήρυκες. Μίαν τοιαύτην φέρει ἀνὰ χεῖρας καὶ ὁ Ἑρμῆς, Ἡρόδοτ. 9, 100. (Caduceus, Λατιν.) περὶ τῆς ὁ Σουΐδ. λέγει «κηρύκειον, ξύλον ἔχον ἑκατέρωθεν δύο ὄφεις περιπεπλεγμένους καὶ ἀντιπροσώπους ἀλλήλοις κειμένους· ἢν δὲ τοῦτο ἔτι καὶ σύνθημα φιλίας. — 2) Καὶ ἡ πληρωμή, ὁ μισθὸς τοῦ κήρυκος. Πανδέκτ. Α', ἡ. 8. — 3) Καὶ ἡ πέτρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνέβαινεν ὁ κήρυξ διὰ νὰ κηρύττῃ. Βλ. λίθος.

Κηρύκειος, εία, ειον (κήρυξ). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, πρέπει εἰς τὸν κήρυκα, ἢ εἶναι ἴδιον αὐτῷ, ἢ ἀποβλέπει αὐτὸν ἢ τὰ κηρύκεια. Ἐνδύματα δὲ ἂν ἐκπλύτοιτο οἱ ἱκέται.

Κηρύκευμα, τό (κηρυκεύω) = κήρυγμα, πρεσβεία. Αἰσχλ. Θήβ. 653.

Κηρύκευσις, εως, ἡ = κηρυκεία· ὅθεν

Κηρυκευτικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ κήρυκος, ἢ εἰς κήρυγμα.

Κηρυκεύω (κήρυξ). Κήρυξ εἰμί· ἔχω, ἢ ἐκτελῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κήρυκος, ἢ τοῦ ἐν ταῖς θυσίαις ὑπηρέτου· ὅθεν — 2) Ἐργτκ. κηρύττω, κοινοποιῶ, γνωστοποιῶ τινί τι «ἐλευθέροις νῦν ἐσθλὰ κηρυκεύσαιμι. Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 236. περὶ τοῦ Ἑρμοῦ ὡς κήρυκος τῶν θεῶν· αὐτὸς μᾶς κηρύττει εὐτυχίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἔστω ἡμῖν ἀγαπητός.

Κηρυκήΐη, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ κηρυκεία, Ἡρόδ.

*Κηρυκήΐον, τό. Ἰωνικ. ἀντὶ κηρύκειον, Ἡρόδ.

Κηρυκικός, ή, όν (κήρυξ) = κηρύκειος.

Κηρύκινος, ίνη, ινον = κηρύκειος· παρὰ Σουΐδ. «ῥάβδος κηρυκίνη» = κηρύκειον.

Κηρύκιον, τό = κηρύκειον. — 2) Ὁ θαλάσσιος κοχλίας, κήρυξ, 2. — 3) Ἀλοιφή τις διὰ τὰ ὄμματα. Ἀλέξ. Τραλλ. 2, σλ. 131. (Τὸ μακρὸν, ἀλλ' ὁ Νικηρ. ἐπιγ. 31, ς. καὶ Λέων Σοφ. ἐπιγ. 9. λαμβάνουσιν αὐτὸ βραχύ)· ὅθεν

Κηρυκιοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κηρύκειον φέρων, βαστῶν.

Κηρυκτής, οῦ, ὁ (κηρύσσω). Ποιητ. ἀντὶ Κήρυξ.

*Κηρυκωδής, ες (εἶδος). Ὁ τὸ σχῆμα, ἢ τὴν μορφὴν τοῦ θαλασσίου κοχλίου κήρυκος, (σημ. 2) ἔχων

Κηρύλος, ὁ Ἀττικ. κειρύλος. Θαλάσσιόν τι πτηνὸν, τὸ ὁποῖον τινὲς νομίζουσιν, ὅτι εἶναι ὁ ἄρρην τῶν Ἀλκυόνων. Ἀντίγον. Καρύστ. 27.

Κήρυξ, ρυκος, ὁ. Κήρυξ, ἀπεσταλμένος, πρέ-

σβυς, διαλαλητής. Καθόλου, Δημόσιός τις ὑπηρέτης τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς, ἐν εἰρήνῃ τε καὶ ἐν πολέμῳ. Ὑπηρέτης τῶν βασιλέων καὶ ἀρχιστρατήγων εἰς δημοσίους ὑπηρεσίας, καὶ ἔξρτ. διὰ νὰ μεταφέρῃ πρεσβείας, ἢ νὰ κηρύξῃ καὶ νὰ γνωστοποιήσῃ τι ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, ἀπεσταλμένος, ἄγγελος, πρέσβυς, ἔντιμος ἐκείνοις ἀξία, τῆς ὁποίας παρ' Ὅμρ. μόνον ἐλεύθεροι ἀξιοῦνται, Ατνκ. praeco, caduceator, legatus, Ἰλιάδ. Α, 321. 116. Δ, 685. Ἔργον αὐτῶν ἦτο νὰ συγκαλῶσι τὸν λαὸν εἰς τὰς συνελεύσεις, Ἰλιάδ. Β, 50. 96. 437. 441. Ι, 10. Ὀδσ. Β. 6. Θ, 8. καὶ νὰ διατηρῶσι ἐν αὐταῖς τὴν εὐταξίαν, καὶ ἡσυχίαν, Ἰλιάδ. Β, 280. Σ, 503. Ἀλλὰ καὶ οἱ μαχόμενοι διεχωρίζοντο διὰ τῶν κηρύκων ἀπ' ἀλλήλων, Ἰλιάδ. Η, 274. καὶ ἀλλ. ἔξρτ. δὲ ἦσαν εἰς αὐτοὺς ὡς ἐν ταῖς θυσίαις ὑπηρέται, ἐπιφορτισμένοι νὰ φροντίζωσι πάντα τὰ εἰς τὰς δημοσίους θυσίας ἀνήκοντα. Ἰλιάδ. Γ, 245, 248. 274. Ὀδσ. Τ, 276. Ἔτι δὲ ὑπηρετοῦσαν καὶ εἰς τὰ συμπόσια, τὰ ὁποῖα ἐδίδοσαν οἱ ἡγεμόνες εἰς καιρὸν θυσιῶν, ἑορτῶν, ἢ καὶ ἄλλων ἀξιολόγων περιστάσεων, Ἰλιάδ. Η, 183. Σ, 558. Ψ, 39. καὶ συχνότατα ἐν τῇ Ὀδύσσ. Ἐπειδὴ δὲ ὅλαι των αἱ ὑπηρεσίαι ἦταν δημόσιαι ὀνομάζονται καὶ αὐτοὶ δημιουργοί, Ὀδσ. Τ, 135. Τὰ παράσημά των ἦταν ῥάβδοι, σκῆπτρα, Ἰλιάδ. Σ, 505. Ψ, 567. Ὀδσ. Β, 38. Παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐν τοῖς Ἡρωϊκοῖς ἤδη χρόνοις ἐνομίζοντο οἱ κήρυκες ἱεροί, καὶ ἄθικτοι, ὡς ὑπὸ τὴν ἄμεσον προστασίαν τοῦ Διὸς ἱσταμένοι, καὶ διὰ τοῦτο ἐσεβάζοντο ἐν αὐτοῖς τὰ ἐνικα διακώματα, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὀνομάζονται παρ' Ὅμρ. θεῖοι, Διὶ φίλοιν, Ἰλ. Δ, 192, Θ, 517. «Διὸς ἄγγελος, ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν», Ἰλιάδ. Α, 334. Η, 274. Διὰ τοῦτο καὶ ἦταν συνήθως ἀκόλουθοι τῶν ἡγεμόνων, ἢ συνώδευον κατὰ προστασίαν αὐτῶν ἄλλους, ὅταν ἔπρεπε νὰ γένωσι διαπραγματευταὶ μὲ τοὺς ἐχθροὺς, ἢ μὲ ξένους λαοὺς, διότι ἡ συνοδία τοῦ κήρυκος ἐξηυφάλιζε τὸν συνοδευόμενον, Ἰλιάδ. Ι, 170. Ω, 149, 178. Ὀδσ. Ι, 89. Κ, 59. 102. Τῶν θεῶν κήρυξ ἦτον ὁ Ἑρμῆς, Ἡσ. Ἔργ. 80 Θγν. 939. Τὸ θηλκ. ἡ κήρυξ ἔχει μόνον ὁ Νόν. 4, 11. Τὸ σύνηθες εἶναι κηρύκαινα. «Οἱ κήρυκες» = τῷ, κηρύκων ἀγών. Φιλόστρατ. — 2) Εἶδος θαλασσίου κοχλίου, Ceryx καὶ Murex, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστρ. ε, 10. τοῦ ὁποίου τὸ ὄστρεον μετεχειρίζοντο οἱ κήρυκες, καθὼς καὶ τὸ κέρας ὡσὰν σάλπιγγα, φωνάζοντες δι' αὐτοῦ τὸ πλῆθος εἰς σύναξιν παρ' Ἀθην. Β'. φαίνεται, ὅτι τὸ ὄστρεον τοῦ κοχλίου τούτου ἦτον ἀκανθωτόν, καὶ ἐντεῦθεν 3) Ἐν Ἀναλέκτ. Β', 237. «κήρυξ φρουρητὸς αὐτοφυεῖ σκόλοπιν» λέγεται μεταφορ καὶ ὁ τῆς οἰκίας ἀλεκτρυών (ὁ πετεινός)· διότι καὶ αὐτὸς φωνάζει ὡς κήρυξ τὴν νύκτα, καὶ ἐγείρει τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὸ ἔργα αὐτῶν. — 4) Παρὰ τοῖς Ἑκκλ. Ὁ ἱεροκήρυξ, ὁ κατηχητής, ὁ κηρύττων τὸν λόγον τοῦ θεοῦ (κῆν. παραγωγὴ ἀπὸ τοῦ γηρύω, γῆρυς) (Τὸ υ εἰ μακρόν, μόνον εἰς τὴν ἑνκ. Ὀνομτκ. τὸ ἐκλαμβάνουσι μερικοὶ ἀρχαῖοι Γραμματ. ὡς πάντοτε βραχύ, καὶ διὰ τοῦτο γράφουσι καὶ κήρυξ, ἀλλ' ἐν τῷ Λεξικῷ τούτῳ διετηρήθη ὁ τονισμὸς τοῦ Βολφίου).

Κήρυξις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ κηρύττειν, εἰδοποίησις ἐκ τοῦ

Κηρύσσω, καὶ Ἀττκ. κηρύττω, Μλ -ξω (κήρυξ). Πρέσβυς, ἢ κήρυξ εἰμί. Ἔχω τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κήρυκος, «κηρύσσων γήρασκεν ἀπέρασε τὴν ζωήν του ὡς κήρυξ, Ἰλιάδ. Ρ, 325. Φωνάζω ὡς κήρυξ, Ἰλιάδ. Β, 438, 444. Ὀδσ. Β, 8. καὶ μετὰ Αἰττκ. «λαὸν ἀγορὴν δὲν Συγκαλῶ τὸν λαὸν εἰς τὴν συνέλευσιν», Ἰλιάδ. Β, 51. Ὀδσ. Β, 7. «πόλεμόν δεν Ἰλιάδ. Β, 443. «κηρύσσειν τινὰ ἢ κράζω τινὰ νὰ ἔλθῃ πλησίον, τὸν φωνάζω, Ἀριστοφ. Ἀχρ. 756. «ἐγὼν δὲ κηρύξω γα Δικαιόπολιν, Ὅπα Δικαιόπολις; ἢ λῆς πρίασθαι χοιρία; β') Συχνάκις ἀπρπ. «κηρύσσειν διαλαλοῦν, εἰδοποιοῦν διὰ τοῦ κήρυκος, Poppo Ξνφ. Ἀνάβ. 3, 4, 36. — 2) Παρὰ τοῖς ὕστερον καθόλου, κοινοποιῶ δημοσίως, καὶ μεγαλοφώνως, γνωστοποιῶ. Σοφκλ. Ἠλέκ. 606. «κηρύσσε μ' εἰς ἅπαντας». εἰπὲ μεγαλοφώνως εἰς ὅλους περὶ ἐμοῦ· κήρυξέ με εἰς ὅλους· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ἀντὶ τοῦ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, ὑμνῶ. Γίνομαι κήρυξ τῶν πράξεών μου. β') ἔξρτ. Διαλαλῶ τι δημοσίως διὰ τοῦ κήρυκος, ὅτι εἶναι διὰ πώλημα, ἐκβάλλω τι εἰς τὸν τελάλην. γ') Ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ, μεγαλοφώνως ἐπικαλοῦμαι, φέρω εἰς μάρτυρα, «θεοὺς», Εὐρπδ. Ἑκβ. 146. — 3) Παρὰ τοῖς Ἑκκλστκ. ἀντὶ τοῦ βάλλω διδαχήν, διδάσκω ἐπ' ἐκκλησίας, ἢ δημοσίως. Ἔστι δὲ, συγγν. τῷ γηρύω, γαρύω, Λατιν. Garrio. (ὅθεν τὸ, γαρίζω, ἐν τῇ συνηθείᾳ) ἐπειδὴ συχνάκις τὸ γ συγχέεται μετὰ τοῦ κ ὡς καὶ παρὰ Λατιν. τὸ c μετὰ τοῦ, g.

Κηρώδης, ες (κηρός, εἶδος) = κηροειδής.

Κήρωμα, τό (κηρόω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐκ κηροῦ κατεσκευασμένον (ἀπὸ κηρὶ φκιασμένον), ἢ μετὰ κηροῦ περικεκαλυμμένον (μὲ κηρὶ καπλατισμένον)· ὅθεν ἰδιαίτερ. α') Ἡ κηρωμένη γραφική τράπεζα. Βλ. Ἡρδτ. 7, 239. β') = κηρωτόν, ἐμπλαστρον ἐκ κηροῦ. γ') ἐξαιρέτως δὲ ἐλέγετο μία τις ἀλειφὴ τῶν νεωτέρων παλαιστῶν κατὰ τοὺς καιροὺς τῶν Καισάρων, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τόπος, εἰς ὃν ἐγίνετο ὁ ἀγὼν τῆς πάλης. Ὁ Πλούταρχ. συνεφέρει τὸ, «παλαίστρας καὶ κηρώματα» ὡς καὶ ὁ Πλίν. ΛΕ' 2 καὶ 13. Senec. brev. vit. 12· ὅθεν

Κηρωματικός, ή, όν. Ἀλειμένος μὲ τὴν ἐκ τοῦ κηροῦ ἀλειφήν. Ceromaticum Collum, Juv. Γ', 68.

Κηρωματίζω, Ἀλείφω μὲ τὸ κήρωμα· ὅθεν

Κηρωματιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἀλείφει μὲ τὸ κήρωμα, ὡς καὶ τὸ ἀλείπτης. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 490.

Κηρών, ῶνος, ὁ (κηρός), Τὸ κυψέλιον, κυβέλιον, κουβούκλιον, κουφίνιον τῶν μελισσῶν, ἐν ᾧ συνάζεται ὑπ' αὐτῶν τὸ κηρὶ καὶ τὸ μέλι. Σχολ. Ἀριστ. Ἐκκλ. 737.

Κήρωσις, εως, ἡ (κηρόω), Τὸ κηρόνειν, περικάλυψις, καπλάτισμα μὲ τὸ κηρί.

Κηρωτή, ἡ = κηρωτόν.

*Κηρωτοειδής, ές (κηρωτόν, εἶδος). Κατὰ τὸ εἶδος, τὸν τρόπον τῆς κηρωτῆς, Γαλην. σιδ. φαρμ. Τμ. 2. σλ. 99.

Κηρωτός, ή, όν (κηρόω). Κηρωμένος, περικεκαλυμμένος, ἢ ἀνακατωμένος μὲ κηρί. Κηρωτόν, τό. Πηρωμένον τι ἐμπλαστρον, τὸ ὁποῖον χρίουσι μὲ ἔλαιον, ἢ κόμμι, ἢ χυλὸν φυτοῦ τινός, καὶ τὸ κολλῶσιν ἐπί τινος πονημένου μέλους, μουσιαμᾶς, Τουρν. Κηρωτή, ἡ· λέγεται ἔτι καὶ ἀλειφητὴς μαστίχης στερεότητος, ὁ ἐστὶ μεταξὺ ἐμπλάστρου καὶ ἀλειφῆς, κηρελειφή, Ἀρστφ. Ἀχρ. 1176.

Κής, Δωρκ. ἀντὶ, καὶ εἰς.

*Κήτα, ἡ = καλαμίδη, Ἡσχ.

*Κῆται, 3. ἑνκ. Ὑπτκτκ. τοῦ ῥμτ. κεῖμαι, ἀντὶ κίηται, Ἰλιάδ. Τ, 32. Ὀδσ. Β, 102. Κατὰ τὸν Βόλφιον, ὁ δὲ Βούτμν. προκρίνει τὸ κεῖται Βλ. κεῖμαι.

Κητεία, ἡ (κητεύω). Ἡ ἄγρα, τὸ κυνήγι τῶν μεγάλων τῆς θαλάσσης ἰχθύων, τῶν κητῶν, θύννων κ. τ. λ.

Κήτειος, εία, ειον (κῆτος), Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ κῆτος, ἢ εἶναι ὅμοιον αὐτῷ, ὁ ἀπὸ κήτους ὤν, καθόλου. Ὁ εἰς ἄκρον μέγας, τεραστώδης. 2) Ἀλλ' ἐν Ὀδ. Λ, 521, «πέτραι Κήτειαι ψυλῆς τῶν Μυτῶν».

*Κητεύω (κῆτος). Πιάνω μεγάλους ἰχθῦς τῆς θαλάσσης, κήτη, θύννους κ. τ. τ.

Κήτημα, τό. Τὸ ἀλιευόμενον κρέας τοῦ κήτους, τὰ ὁποῖον ἄλλως, Ὠμοτάριχος, λέγεται. Ἀθήν. Γ'.

*Κητήνη, ἡ. Πλοῖον ἴσον, καὶ ὅμοιον μὲ κῆτος.

*Κητία, ἡ = κητεία.

Κητόδαρπος, ον (δάρπον). Πᾶν ὅ,τι δίδει τροφὴν εἰς τὸ κῆτος, ἢ τοῦ κήτους τροφή. Λυκοφρ. 954.

*Κητοθηρία, ἡ (θήρα). Κυνήγι τῶν μεγάλων κητῶν, — 2) Ἀποθήκη τῶν εἰς τοῦτο ἀναγκαίων σκευῶν καὶ ἐργαλείων.

Κῆτος, εος, ους, τό. Ἡ λέξις κυρίως σημαίνει κάθε μεγάλον ὀψάριον, τέρας τῆς θαλάσσης, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κῆτος, θαλάσσιος ἰχθὺς παμμεγέθης, Ὅμρ. Ἔτι δὲ παρὰ Μεταγνστρ. λέγεται καὶ τὸ καλούμενον, βαλλένα, ἢ φάλαινα Cete, cetacei pisces, Λατ. balena, Ἰταλ. Ἔτι δὲ καὶ ἡ φώκη (φόκια) ἐν Ὀδσ. Δ, 446. καὶ 452. Ἐπὶ μεγάλων ποταμίων ἰχθύων ἐγράφετο πρότερον παρ' Ἡρδτ. Δ, 53. «κητεά τε μεγάλα ἀνάκανθα, τὰ σύνταλαίους καλέουσι, παρέχεται (ὁ Βορυσθένης) εἰς ταρίχευσιν· τὰ ἀκαίρα αὐτὰ βέβαια εἶναι ἡ μουρούια, ἢ τὸ Μιρτίν, (acipenseris species) λεγόμενα, ἐξ ὧν καὶ τὰ ταριχευτὰ ὠά, ἤτοι τὸ χαβιάριον, ἀλλὰ τώρα γράφουσι ὀρθότερον κτίνεα. — 2) Ἀστρον τι, ἢ ἀστερισμὸς ἐν τῷ ζωδιακῷ, pistrix. — 3) Ἐν ταῖς συνθέσεσι νομίζουσι τινες, ὅτι σημαίνει βαθύτητα, ἢ κοιλότητα τινά, ἀντὶ τοῦ Βάραθρον, χάσμα, σπήλαιον, τὴν ὁποίαν σημ. ὁ Βουτμν. κρίνει πρωτότυπον καὶ πρώτην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προῆλθε ἔπειτα ἡ ὀνομασία τῶν μεγάλων ἐκείνων θαλασσίων χασμάτων, δηλ. τῶν κητῶν, ἐνθα λαμβάνεται πρωτότυπον τὸ ΧΑΩ, χάσκω, χαίνω, Πρβλ. κητώεις, καὶ κύτος.

*Κητοτρόφος, ον (τρέφω). Ὁ τρέφων κῆτη.

*Κητοφάγος, ον (φαγεῖν). Τρώγων κῆτη, Παυτν. 10, 12.

Κητοφόνος, ον (φονεύω). Ὁ τὰ κῆτη, ἤτοι τὰ μεγάλα ὀψάρια φονεύων.

Κητόω, (κῆτος). Κάμνω κῆτος· Πθτκ. γίνομαι κῆτος· ὅθεν τό, κητούμενος, Αἰλ. Ε. Ἱστ, ΙΔ', 23. εἰς κῆτος ηὐξάνετο.

Κητώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κήτει, ἢ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κήτους, μεγάλος ὡς τὸ κῆτος.

Κητώεις, ώεσσα, ώεν. Εὕρηται παρὰ τοῖς κλασσικοῖς μόνον ὡς Ὅμρκ. ἐπθ. τῆς Λακεδαίμονος, Ἰλιάδ. Β', 581. Ὀδσ. Δ, 1. «Λακεδαίμων κητώεσσα κατὰ τινας μὲν ἀπὸ τοῦ κήτους ἐν τῇ συνθ. σημαν Τερατώδης, πολλὰ μεγάλος, εὐρύχωρος, κατ' ἄλλους δὲ ἡ λέξις κῆτος εἶχεν ἐν ταύτῃ τῇ λέξει τὴν σημτ. τοῦ καίρ. Βάραθρον, σπήλαιον, χάσμα, ὥστε τὸ κητώεις εἶναι ἀντὶ τοῦ κοιλοτάτης, καὶ σημαίνει τὴν κοίλην βαθυλίν θέσιν τῆς Λακεδαίμονος μεταξὺ τῶν βουνῶν Ταυγέτου καὶ Παρθενίου, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ὀνομζτ. εἰς τὰ δύο Ὅμρκ. χωρία καὶ κοίλη. Τούτην τὴν ἐξήγησιν προκρίνει καὶ ὁ Nitsch ἐν τῇ Ὀδσ. ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ὁ Buttm. ἐν λεξιλ 2, σλ. 96, ἐξηγεῖ «πολλὰ κοίλα ἔχουσα πολλὰ βάραθρα θηλ. καὶ σπήλαια, καὶ ἐκλαμβάνει τὸ Λακεδαίμων ὄχι ὡς ὄνομα τῆς πόλεως, ἀλλ' ὅλης τῆς χώρας. — Ὁ δὲ Κοΐντ. Σμυρν. ΙΒ'. 310. «Ἵππος κητώειος = πολυχανδής, μεγαλώτατος, φαρδὺς καὶ πλατύς, χοντρότατος ἔχει

Κητῶος, ώα, ῶον = κήτειος.

Κηύ. Διὰ κράσεως καὶ συνῳ. ἀντὶ τοῦ, καὶ εὐ.

Κηΰξ, υκος, ὁ. Ἀλίμαργόν τι θαλάσσιον πουλίον, πρβλ. κήξ καὶ καυκῆ.

Κῆφ', κῆνα. Δωρικ. ἀντὶ, καὶ ἔφη, καὶ ἔφα. Θεόκριτ.

Κηφήν, ῆνος, ὁ. Εἶδος μελισσῶν ἀκέντρων ἐν τῇ κυψέλῃ μετὰ τῶν μελισσῶν εὑρισκομένων, οἵτινες ἀργαὶ μέντοι κατεσθίουσι τὸ μέλι ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν ἄλλων τρυγόμενοι, ὅθεν καὶ ὡς σύμβολον τῶν ἀδικαίτων ἀργῶν ἐκλαμβάνεται, οἱ τινες ἀργοὶ μένοντες ἁρπάζουσι τὰ μὲ κόπους ὑπ' ἄλλων ἀπκτηθέντα, οἰκειοποιούμενοι τὰ εἰς ἄλλους ἀξιωτέρους ἑαυτῶν ἀνήκοντα, Ἡσ. Ἔργ. 306. Θγν. 593. ---ὅς κεν ἄργος ζώῃ, κηφῆνεσι κοθούροις εἰκελος ἄρχειν, οἵτε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀργοὶ ἐσθοντες. Πλάτ. Πολιτ. Ὁ μὴ δυνάμενος δρᾶν τι, ὁ ἀργός, μὴ ἐργαζόμενος, ἀλλὰ τοὺς ἀλλοτρίους ἀκαλίσκων κάμάτους. Ξεν. Κυρουπ. Β', β', 25. ἐμὲ μὲν τινες βλακείᾳ καὶ ἀπορίᾳ μόνον κακοὶ ὄντι τούτους ἐγὼ νομίζω, ὥσπερ κηφῆνας, δαπάνῃ μόνον ζημιοῦν τοὺς κοινωνοῦντας. Παρὰ Πλουτ. ἐπὶ πεκαιδευμένων, εἴτινες κλέπτοντες οἰκειοποιοῦνται τὰς ἰδέας, ἢ τὰ συγγράμματα ἄλλων. Ἐπειδὴ δὲ οἱ κηφῆνες ἦσαν ἄκεντροι, ἐλέγοντο καὶ κολοῦροι ἢ κόθουροι, δηλ. μὲ οὐρὰς κεκολοβωμένας, ὅθεν καὶ μετωνυμ. λέγονται οὕτω καὶ πτηνά, τοῦ ἁπαίων τὰ πτερὰ τῆς οὐρᾶς καὶ τῶν πτερύγων ἔπεσον ἀπὸ τὸ γῆρας καὶ τὴν ἐξασθένισιν, ὅθεν καὶ κοθόλου, μάλιστα δὲ παρ' Εὐρπ., ἀντὶ τοῦ ἐξηντλημένος, ἀδυνατισμένος, γέρων, ἀνίκανος εἰς ἐργασίαν, Εὐριπ. Βάκχ. 1362. κόρνις κηφῆνι καὶ Τρωάδ. 191, κδουλεύτω γραῦς ὡς κηφῆνι.

*Κηφῆνες, οἱ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Περσῶν πρὶν νὰ λάβωσι τὸ ὄνομα Πέρσαι, Ἡρόδ. 7, 61. Ἀπολλόδ. 2, 4, 5.

Κηφήνιον, τό. Μικρὸς κηφήν, τὸ γέννημα αὐτοῦ. — 2) Ἔτι δὲ καὶ οἱ οἰκίσκοι αὐτῶν. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. α', 46.

Κηφηνώδης, ες (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κηφήνων ὤν, ὅμοιος αὐτοῖς.

Κῆφα, ἡ κῆφη Δωρικ. ἀντὶ, καὶ κῆφη ἀπὸ τοῦ ἅπτομαι. Θεόκρ.

Κῆχος, ἰδὲ κῆχοι.

Κηώδης, ες. Ὡς ἀπὸ εἰς τὴν φωτίαν ἐρριμμένου θυμίαμα ἀτμίζων, καπνίζων, ἀχνίζων, τεθυμιαμένος, εὐώδη ὀσμὴν ἀκέδιον, εὐώδης, Ἰλ. Ζ, 483. κκόλπος. (Συνήθης παραγωγὴ ἀπὸ τοῦ καίω, καίω καὶ ὄζω, ἀλλ' ὅμως τόσον ὁ ταυτοσήμαντος τόπος κηώδες, ὅπου καὶ τὸ ἀναλόγως σχηματισθὲν θυώδης μᾶς κινοῦσι νὰ ἐκλάβωμεν ὡς πιθανόν, ὅτι ἡ πρωτότυπος λέξις εἶναι παλαιὸν Οὐσστ. κηος = θυος, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν αὐτὴν συγγένειαν πρὸς τὸ καίω, ἢν παρὰ Λατν. τὸ fragro πρὸς τὸ Πάγρο).

*Κηώδεις, εσσα, ον = κηώδης. Εὐώδης, παρ' Ὅμρ. πάντοτε ὡς ἐπθτ. τοῦ θάλαμος. Ἰλ. Ζ, 288. Γ, 382.

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Ι.

Κιάθω, Ἀττκ. ἀντὶ κίω, πορεύομαι.

Κίββα, ἡ = κίβισις.

*Κίββη, ἡ. Βλ. ἐν τῷ κίβδηλος.

Κιβδηλεία, ἡ (κιβδηλεύω). Ψεῦδος, ἀπάτη, ψευτιά, δόλωσις, κόθευσις (καλπιζανλίς, Τουρκ.)

Κιβδήλευμα, τό. Ἡ πρᾶξις τοῦ κιβδηλεύειν· ἐκ τοῦ

Κιβδηλεύω (κίβδηλος). Νοθεύω, δολόνω καὶ ἔβρτ. τὸν χρυσὸν, τὸν ἄργυρον, τὴν πραγματείαν, καὶ διὰ τούτου τοὺς ἄλλους ἀπατῶ (καλπικον ποιῶ τι). — 2) Μτφρκ. Ὁμιλῶ, ἢ πράττω τι μὲ δόλον, καὶ πανουργίαν, διὰ νὰ ἀπατήσω τινά. Εὐριπ. Βάκχ. 475. κεὐ τάδ' ἐκιβδήλευσαμεν.

Κιβδηλία, ἡ (κίβδηλος). Νόθευτις, δόλωσις καὶ ἔβρτ. τῶν νομισμάτων τοῦ ἀργύρου, χρυσοῦ, πραγματείας, κ. τ. τ. (καλπιζανλίς). Μτφρκ. κκιβδηλία βίου Ἀριστοτ. Ὀρν. 158. ὅθεν δόλος, ἀπάτη, ψευτιὰ ὅθεν.

Κιβδηλιάω, ῶ. Μλ. -ήσω. Κυρίως μὲν ἔχω τὴν θεωρίαν, φαίνομαι ὡς κίβδηλον νόμισμα, ὡς κάλπικον μάλλγμα· ὅθεν Μτφρκ. κύτρινος, χλωμός φαίνομαι, ὠχρὸς εἶμ' ἔχω, ἢ πάσχω ἀπὸ κυτρινάδον. Ἀριστοτ. Προβλ. Β'.

*Κιβδηλίς, ίδος, ἡ. Βλ. ἐν τῷ κίβδηλος.

Κίβδηλος, ον. Νενοθευμένος, δολωμένος, μεμιγμένος, μὴ γνήσιος, μὴ καθαρός, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ χρυσοῦ, Θεογν. 119. εἶτα δὲ καθόλου, ἐπὶ νομισμάτων, ἐπὶ πραγματειῶν καὶ τ. τ. τὰ ὁποῖα εἶναι μεμιγμένα μετ' ἄλλης τινὸς ὕλης, δι' ὧν ἀπατῶσι τοὺς ἄλλους οἱ διδόντες αὐτὰ εἰς αὐτοὺς ὡς καθαρά. — 2) Μτφρκ. α'). ἐπὶ ἀνθρώπων εἰς ἤθκ. σημασ. ἀντὶ τοῦ, ἀπατηλός, δόλιος, ὁ μὴ καθαρὰν ἔχων τὴν συνείδησιν, καὶ μάλιστα ἐν τῷ πραγματεύεσθαι, καὶ πολιτεύεσθαι, Θεογν. 117. 959. β') Νόθος, μὴ γνήσιος ὡς ἐκ μέρους τῆς γεννήσεως, καταγωγῆς. γ') Συνωνυμεῖ μὲ τὸ Τουρκοβάρβαρον, κάλπικος, καὶ, καλπιζάνος. Καθόλου δὲ, ἀπατηλός, ὁ ἀπατῶν, Θεογν. 123. καὶ Ἡρόδ. 1, 6, 66, 75. κκίβδηλος χρησμῳδὸς· ἀπατηλός, ἀμφίβολος, ὁ διπλὴν ἔννοιαν, ἤτοι δύο σημαινόμενα ἔχων· κκοὶδὲ π. χ. ὁ παρ' Ἡρόδ. κκροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην δύναμιν καταλύσει κ. τ. τ. κὰν κιβδήλῳ τόδε. Εὐριπ. Ἡλ. 550. τοῦτο εἶναι ἀμφίβολον καὶ ἀβέβαιον· Ὁ Χαιρέλειος ἐν τῇ συνάξει τῶν Ἐπιγραφ. μέρ. Β', ἀριθμ. 4. 2. ἔχει κΣπατῆρες κίβδηλοι, καὶ, κκίβδηλοι ἀκοαὶ· ἀπατηλαὶ ὁμιλίαι· κκίβδηλον κακὸν οἱ δοῦλοι, οἱ σκλάβοι εἶναι πάντοτε ἀπατηλοὶ καὶ ἄχρεῖα γενεά. Ὁ Φώτ. ἔχει κκίβδηλον μὲν ἐστὶ, ὅταν ἔχῃ ἐπιφάνειαν ὡς ἀστεῖον, ἡ δὲ μοχθηρὸν τῷ τρόπῳ. (Πρωτότυπον τοῦτου κρίνεται ὑπὸ τῶν περισσοτέρων Γραμματ. ὅτι ἐστάθη τὸ κίβδος, κίβδη, ἡ κιβδηλίς, ἢ τὸ ὁποῖον σημαίνει, ἢ τὴν μεταλλικὴν σκωρίαν τοῦ χρυσοῦ, ἢ ἄλλην τινὰ ἀκαθαρσίαν, ἥτις μεμιγμένη μετὰ τοῦ χρυσοῦ νόθον ἀποτελεῖ αὐτὸν, αὕτη δὲ ἀόρατος μένει, καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσχ. εὑρίσκεται κκίβδης, κακοῦργος, ἀπάτηλος, χειροτέχνης, καὶ παρὰ Πολυδ. Ζ, 99. κιβδολοί, κιβδοῦλοι, ἢ καθὼς τὰ χειρόγραφα, καὶ ὁ Φώτιος ἔχουσι, κιβδόνες = μεταλλεῖς· καὶ ὁ Μοῖρις ἔχει, κιβδωνες, ἀντὶ, μεταλλεῖς, ὡς Ἀττικ. Κατὰ τὸν Ἐλστάθ. Ὀδσ. Γ, 38. σλ. 1462, ἀπὸ τῶν νενοθευμένων νομισμάτων τῶν Χίων, ἄρα ἀντὶ χίβδηλος.)

*Κίβδος, ἡ. Βλ. ἐν τῷ κίβδηλος.

Κίβεσις, κίβησις, κίβυσις, κύβισις, κύβεσις, κυβηστία, καὶ κίββα, ἡ = πύρα, δισσάκι, τρουβᾶς, τσέπη, σακκούλα. Ἡσθ, Ἀπο. 224. (Σπάνιος λέξις παρὰ Κυπρίοις, συγγν. τῷ κύμβη, κιβωτός.)

Κιβώριον, τό. Θεόφρστ. Φυτ. Ἱστορ. Δ', 10. Διοσκορ. β'. 128. Ἀθήν. Γ', σλ. 72. Στράβ. ΙΖ'. σλ. 1151. Στέφαν. Βυζάντ. ἐν Λ. Ἀκη. Τὸ περικάρπιον, τὸ ἐξώφλοιον, τὸ ὁποῖον περιέχει τὸν σπόρον, Κύαμος Αἰγυπτιακὸς λεγόμενον, τοῦ ὁποίου ἔτι καὶ ἡ ῥίζα, κολοκασία, λέγεται. Nymphea nelumbo. — 2) Ποτήριον κατασκευαζόμενον ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς κολοκασίας. Ἐν τῇ συνηθείᾳ, κιβώριον, καὶ κιβούριον, λέγεται ὁ τάφος.

*Κιβωτάριον, τό. Γενικτκ. τοῦ κιβωτός.

Κιβώτιον, τό, καὶ, κιβωτάριον, Γεωπον. ΙΗ'. 21 Μικρὰ κιβωτός, σεντουκάκι.

*Κιβωτοειδής, ές (εἶδος), Κιβωτῷ ὅμοιος. Ἡσχ.

Κιβωτοποιός, ὁν (ποιέω). Ὁ κιβωτὸν, ἢ κιβώτια ποιῶν ἐκ τοῦ

Κιβωτός, ἡ. Σάλινον σεντούκιον, ἢ τερίνος, κίστη. Βλπ. καὶ κίβιστις (--υ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1006. Σφκ. 1056. υ-υ, κατὰ πρώτον παρὰ Γρηγ. Ναζιαζ.)

*Κίγκαλος, ὁ. Βλπ. ἐν τῷ κίγκλος.

Κιγκλίζω, Μλ. -ίσω (κίγκλος). Συνεχῶς, καὶ ταχέως ταράττω, κινῶ, κουνῶ τι, καθὼς ὁ κίγκλος τὴν οὐρὰν. Καθόλου δὲ κινῶ συχνὰ καὶ ταχέως, σαλεύω, κουνῶ, σείω· ὅθεν Μτφρκ., ἀλλάσσω, μεταβάλλω. κΟὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν· τὸν δὲ κακὸν κινεῖν· Θέογν. (297) 503. εἰς μίαν εὐτυχῆ κατάστασιν καὶ καλὴν ζωὴν πρέπει τινὰς νὰ μένῃ ἥσυχος, καὶ νὰ μὴ μεταλλάττῃ αὐτὴν συχνά. Μέσ. κιγκλίζομαι, κινῶ, σείω, ταράττω τὸν κῶλόν μου, ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. ἐπὶ ἵππων. ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, κίγκλος.

Κιγκλίς, ίδος, ἡ. Διπλῆ θύρα, ὁ ἐστὶν, ἡ μετὰ τὴν κυρίαν, κάγγελα (παρὰδὲ καγγελωτός) περίβολος, περίκλεισμα· = ἐρύκακα· ἐν Ἀθήναις εἶχον τοιαύτας θύρας εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δικαστηρίου. — 2) Παρ' Ἰουλιαν. Καίσ. 25. κεῖται κκιγκλίδες διαλεκτικαὶ· ἀντὶ τοῦ, σοφίσματα· ὀπίσω τῶν ὁποίων δηλ. κρύπτει τις, ὡς ὀπίσω κιγκέλλων τὸν ἀληθῆ νοῦν του, καὶ τὴν καθ' αὑτὸ γνώμην του, διαλεκτικαὶ πανουργίαι. Ἀλλὰ κάλλιον ἴσως νὰ ἐξηγηθῇ κατὰ τὸ ἐν τῇ συνθ. καγγελια, δηλ. δίλογοι, περιστροφαί, σοφίσματα (Κατὰ τὸν Doederl. ἐκ τοῦ κύκλος).

Κιγκλίσις, εως, ἡ (κιγκλίζω). Ἡ συχνὴ καὶ ταχεῖα κίνησις, κούνημα· καθόλου, κίνησις.

*Κιγκλισμός, ὁ = τῷ προηγμ.

Κίγκλος, ὁ. Πτηνόν τι εἰς τὰ ὕδατα διατρίβον καὶ τὴν οὐρὰν αὐτοῦ πυκνῶς καὶ ταχέως κινοῦν, ὡς ἡ σεισοπυγίς, καὶ, σείουρα. Pica. Ἐνόμιζον, ὅτι τὸ πτηνὸν τοῦτο δὲν ἔκαμνε φωλεάν, ἀλλ' ἐγέννα εἰς τὰς φωλεὰς ἄλλων πτηνῶν, καὶ ἐντεῦθεν ἡ παροιμία κπτωχότερος κίγκλου· ἐντεῦθεν τὸ κιγκλίζω, σείω, κινῶ ταχέως καὶ συνεχῶς, καὶ ἐξαιρέτως, τὴν πυγήν, ταράττω, κουνῶ τὸν κῶλον. Οὕτω κεῖται παρὰ Θεοκρίτ. Ε', 117. κεὐ πόκαν (ἔνιοι, ποτε) κιγκλίζοιν, ἐπὶ τοῦ ἀπελγοῦς κινήματος τοῦ κώλου ἐν τῷ τῆς συνουσίας καιρῷ. Παρὰ Σουΐδᾳ εὑρίσκεται γεγραμμένον, κίγκλος, καὶ κίγκαλος. Ἐντεῦθεν φαίνεται, ὅτι ἀνήκει καὶ ἡ ῥῆσις τοῦ Πλουτάρχου κστροβεῖς σεαυτὸν κιχλίου βίον ζῶν διὰ τὴν μικρολογίαν· ὅπου ἴσως πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, κίγκλου.

*Κιγχάνω, Ἀττκ. ἀντὶ κιχάνω, Herm. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1451. Monk Εὐρ. Ἱππλ. 1442. Matth. Εὐρ. Ἄλκστ. 493.

Κίδαλον, τό. Κρομμύδι (;) ἰδὲ ἐγκεφαλίδαλος.

Κίδαρις, εως, ἡ. Εἶδος Περσικοῦ πίλου, ἢ φακιολίου, ἤτοι περιθήματος τῆς κεφαλῆς, καὶ ἔβρτ. τῶν βασιλέων (καβούκι). Πολυδ, Ζ', 53. Curtius Γ', γ', 19. γράφεται ἔτι, καὶ, κίτταρις, ἢ κίτταρις· ἔστι δὲ διαφορετικὴ τοῦ, τιάρα, ὅτι ἱσταμένη εἰς τὸ ὕψος ἐπελέωνον εἰς ἐξῆ· ὡς βεβαιοῖ ὁ Στράβ. ἐν βιβλ. ΙΑ'. σλ. 797. κτὴν κίδαριν ὥσπερ οἱ βασιλεῖς ἐπαρόμενοι. Πλούταρχ. Θεμιστκλ. 29. ἔβαλεν ὀρθὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὴν κίδαριν ὡς οἱ βασιλεῖς. — 2) Χορόστις τῶν Ἀρκάδων.

Κιδαρεύω (κίδαρος). Εἶμαι, πολιτεύομαι δολίως, πανούργως.

Κιδάρη, ἡ. Ἡ ἀλώπηξ, κυρίως δὲ Θηλκ. τοῦ κίδαρος.

*Κιδάρεος, ον = κίδαρος.

Κιδαρος, η, ον. Πανοῦργος, ἀπατηλός, δόλιος, ἐπιτήδειος, ἐξαιρέτως, Κιδάρη, ἡ. Ἡ ἀλώπηξ, ὡς καὶ κερδαλέη· (εὑρίσκεται καὶ κινδάρη, κινδάριος, κινδαρεύω, καὶ σκίνδαρος, Παρ' Αἰλιαν. Ζωων Ἱστορ. Ζ', 47. διαφθαρμένως, σκίνδαμος. Εἶναι δὲ συγγενὲς τῷ κίνδος, καὶ διὰ

τοῦτο πρέπει νὰ ληφθῇ ὡς πρωτότυπόν του τὸ κινέω)

Κίδνᾳμαι, Πάτα. τοῦ μὴ ἐν χρήσει Ἐνργτα. κίδνημι, Ποιητκ. ἀντὶ σκεδάννυμαι, ἐξαπλόνομαι, ἢ διασκορπίζομαι, ὑπ' ἄλλων ἢ καὶ ὑπ' ἐμαυτοῦ. Ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ὅστις διασκορπίζει τὸ φῶς του ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, ὑπεὶρ ἅλα, πᾶσαν ἐπ' αἶαν κίδναται Ἠώς Ἰλ. Θ, 1. Ψ, 227. (Τὸ κίδναμαι ἔχει λόγον πρὸς τὸ σκίδναμαι, ὡς τὸ κεδάζω πρὸς τὸ σκεδάζω).

*Κίδνη, ἡ. Καφαλισμένη χριστή. Ἡσύχ.

Κιδνός, νή, νόν. = Λειδνός. Ἀσθενής, ταπεινός, ἄδοξος, ἀθαρσής, μόνον παρ' Ἡσχ.

Κιθάρα, ἡ. Ὄργανον μουσικὸν χορδὰς ἔχον. Νεώτερος τύπος, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμρ. ἔχει πάντοτε κίθαρις, μόνον ἐν Ὅμρ. Ἅμν. Ἑρμ. 509. 515. γράφουσι τινὲς Κιθάρη. 2) = Κίθαρος, στῆθος. 3) Πλευρά. ὁ Ἡσύχ. ἔχει κίθαρος, στῆθος, πλευρά· οὕτω κεῖται καὶ ἐν τοῖς Ἱππιατρικ. σελ. 135. ἢΑίτε κιθάραι παρ' ἑκάτερα τοῦ κοτοῦ· ὅπου ἄλλος τις παρ' αὐτοῖς λέγει ἠτάτε ὀστᾶ τῶν πλευρῶν· ὁ Ἑρωτικ. ἑρμην. διὰ τοῦ, θώραξ, ἔνθα προστίθησι ἢπαρά. Δωριεῦσιν οὕτως ὁ θώραξ καλεῖται. Ἐκ τούτου προήχθη κατὰ παραφθορὰν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, κιφάρι, καὶ, κουφάρι.

Κιθαρῳδός, ὁ. Ποιητκ. ἀντὶ κιθαρῳδός, Ὁ Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1318. (1278) ἐσχημάτισε τὸ ὑπερθετικὸν, κιθαροιδότατος.

Κιθαρίζω, Μ. ἰσω (κίθαρις). Παίζω, κρούω τὴν κιθάραν. Ἰλιάδ. Σ, 570. συχνάκις ἐν τοῖς Ὅμρκ. Ἅμν. Καθόλου ἀντὶ τοῦ Παίζω ὀργανόντι μὲ χορδάς, ὅθεν ἢλύρῃ κιθαρίζειν· Ἅμν. Ὅμρ. Ἑρμ. 423. καὶ Ξεν. Συμπσ. 3, 1. ἔνθα τίθενται ἀμφότερα χωρὶς διάκρισιν· ἐπὶ τῆς φόρμιγγος, Ὅμρ. Ἅμν. Ἀπλ. 515. Πλάτ. κιθαρίζομαι, παίζομαι εἰς τὴν κιθάραν, ἐπὶ ὕμνου, τὸν ὁποῖον εὐκόλως παίζουσι μὲ τὴν κιθάραν· ὡς ἠκιθαρίζομενον ποίημαν.

Κιθάριον, τὸ ὑποκορ. τοῦ κίθαρις. Μικρὰ κιθάρα.

Κιθαρις, ιος, ἡ. Αἰττκ. κίθαριν = κιθάρα, Ὅμρ. ὅστις δὲν ἔχει διόλου τὸν τύπον κιθάρα, Καλλίμ. εἰς Ἀπολλ. 19. — 2) Ἡ τέχνη τοῦ παίζειν τὴν κιθάραν, ἢ κιθαρῳδία. Ἰλ. Γ, 53. Ν, 731. Ὀδτ. Θ, 248. ἢ ἄλλως κιθαριστύς. — Ἡ κίθαρις συγχέεται πολλάκις μὲ τὴν λύραν. Ἀλλ' ἢ μὲν εἰομίζετο εὕρημα τοῦ Ἑρμοῦ, ἢ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Κιθάρισις, εως, ἡ (κιθαρίζω). Ἡ πρᾶξις τοῦ κιθαρίζειν· τὸ παίξιμον τῆς κιθάρας.

Κιθάρισμα, τὸ (κιθαρίζω). Ἦμνος, τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον παίζεται μὲ τὴν, ἢ ἐπάνω εἰς τὴν κιθάραν. Πλάτ. Πρωταγ. ἢεἰς τὰ κιθαρίσματα ἐντείνοντες τὰ ποιήματα· βάλλειν εἰς φωνὰς (εἰς νότας) τραγούδια διὰ τὴν κιθάραν.

*Κιθαρισμός, ὁ = κιθάρισις.

*Κιθαριστήρ, ῆρος, ὁ = κιθαριστής, ὅθεν

Κιθαριστήριος, ία, ιον = κιθαριστικός.

Κιθαριστής, οῦ, ὁ (κιθαρίζω). Ὅστις κιθαρίζει, ἤτοι παίζει τὴν κιθάραν, Ἅμν. Ὅμρ. 24, 3. Ἡσί. Θγν. 95. Κατὰ νεωτέραν διάκρισιν, ὁ μὲν κιθαριστὴς μόνον ἔπαιζε τὴν κιθάραν, ὁ δὲ κιθαρῳδὸς καὶ ἐτραγῴδει ἐπ' αὐτῆς. Κατ' ἄλλους πάλιν ὁ κιθαριστὴς ἔπαιζε τὴν λύραν, καὶ ἐτραγῴδει ἐπ' αὐτῆς, ὥστε τὸ κιθαριστὴς καὶ τὸ λυρῳδὸς ἠθελεν εἶσθαι κατ' αὐτοὺς λέξεις ταυτόσημοι· ὅθεν

Κιθαριστικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅτι ἀνήκει, ἁρμόζει, ἢ εἶναι ἴδιον εἰς τὴν κιθάραν, ἢ εἰς τὸν κιθαριστὴν· καὶ ὁ ἐπιτηδειος, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ παίζειν τὴν κιθάραν· ἢ κιθαριστική, δηλ. τέχνη. Ἡ τέχνη, καὶ ἢ ἐπιτηδειότης τοῦ κιθαριστοῦ, Πλάτ. καὶ

*Κιθαριστικῶς, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ πρχμ.

Κιθαρίστρια, ἡ, καὶ

*Κιθαριστρίς, ἡ. Θηλκ. τοῦ κιθαριστήρ, κιθαριστὴς ἢΗ τὴν κιθάραν παίζουσα.»

Κιθαριστύς, ύος, ἡ. Τὸ παίζειν τὴν κιθάραν, καὶ ἢ τέχνη τοῦ παίζειν αὐτήν, ἢ κιθαρῳδία, Ἰλ. Β. 600. Ἰων.

Κίθαρος, ὁ = θώραξ, 3. στῆθος. πρβλ. χέλυς 2) Εἶδος ἰχθύος, ἱεροῦ τῷ Ἀπόλλωνι, Ἀριστ.

Κιθαρῳδέω, ῶ, Μλ -ήσω. Παίζω τὴν κιθάραν, καὶ ἐν ταὐτῷ τραγῳδῶ· ὅθεν

Κιθαρῳδησις, εως, ἡ. Τὸ παίζειν τὴν κιθάραν, καὶ τραγῳδεῖν ἐν ταὐτῷ.

*Κιθαρῳδία, ἡ = τῷ πρχμ. ὅθεν

Κιθαρῳδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν κιθαρῳδόν, ἢ εἰς τὴν κιθαρῳδίαν· ὁ ἐπιτήδειος, κλίσιν ἔχων εἰς τὸ κιθαρῳδεῖν.

Κιθαρῳδός, ὁ (κιθάρα, ἀοιδός, ᾠδός). Ὅστις παίζει τὴν κιθάραν, καὶ τραγῳδεῖ ἐν ταὐτῷ. Πρβλ. κιθαριστής.

Κιθών, ῶνος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ, χιτών. Ἡροδότ. Β', 81. ἢενδεδύκασι δὲ (οἱ Αἰγύπτιοι) κιθῶνας λινεοῦς περὶ τὰ σκέλεα ἐηριωμένους, οὓς καλέουσι καλασίριες· ὁ αὐτ. ἐν Α', 8. ἢΑμα κιθῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή. — 2) Παρ' Ἡσυχ. τὸ πῶμα τοῦ πίθου· ἴτως ἀντὶ τοῦ, χηθίον.

Κίκαμα, ωνος, τὰ. Εἶδος χορταρίων. Νίκανδρ. Θηρ. 841. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κικαμία, τῷ λαχάνῳ καυκαλίδι ὅμοιόν τι· ὁ Εὐστάθιος ἐν παραφράσ. ἀντὶ τούτου κίχυμος, ἔχει

*Κικαμία, ων, τὰ = κίκαμα.

*Κίκειν, Ἀπρμφ. σπανίου Ποιητκ. Ἀορ. ἔκικον. Βλπ. ἐν τῷ κίκω.

*Κίκη, ἡ. Συνουσία, καὶ ἢ τῶν αἰδοίων δυσῳδία, Ἡσύχ.

Κίκι, εως, τὸ. Ἄλλως δὲ Σιλλικύπριον, καὶ Κρότων λέγεται, Ricinus communis. Διον. Εἶδος δένδρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸν καρπὸν ἐκβάλλουσιν ἐν κινηταῖς ἔλαιον, Διοσκορ. Δ' 164. Πλίν. ΙΚ'. 7. ΙΓ' 4. ὁ Ἡρόδοτ. Β. 94. ἔχει τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ, ἔνθα ὅμως κίκι τονίζεται· οὕτω καὶ Πλάτ. Τιμ. σλ. 60. Α.

Κίκινος, ίνη, νον (κίκι). Ὁ ἐκ τοῦ κίκεως ὤν, ἢ κεκαμμένος ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ κίκεως· ἠκίκινον ἔλαιον. Διοσκορ. Α', 38.

Κίκιννος, καὶ, κικινος. ὁ. Τὸ περιστρεμμένα, κατεσκευασμένα δακτυλιωδῶς μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, οἱ βόστρυχοι, Λατιν. Cincinnus, Ἰταλ. Riccio.

*Κικίρρος, καὶ, κικκός, ὁ. Θηλκ. κικκά, Ὁ πετεινός. Κοινῶς κόκουτας, οἱ Θετταλοί.

Κικίς, ἡ, ἰδὲ κηκίς.

Κικκαβαῦ, παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 262. ἐκφράζει τὴν φωνὴν, τὸ λάλημα τῆς γλαυκός, ἤτοι τῆς κουκουβάιας.

Κικκάβη, ἡ. Γλαῦξ, κουκουβάία, Σχολ. Ἀριστοφ. Πρβλ. κακκάβη, ὅθεν

Κικκαβίζω, Μλ -ίσω. Φωνάζω ὡς ἢ κουκουβάία. Ἀριστ. Λυσιστρ. 761. ἢὑπὸ τῶν γλαυκῶν κικκαβιζουσῶν φείσω· ὅπου νῦν ἐσφαλμ. κακκαβιζουσῶν, κεῖται.

Κίκκος, ὁ. Τὸ τῶν καρπῶν λέπος, ἢ φλοῦδα, καὶ μάλιστα ὁ ὑμήν, ὁ διαχωρίζων τοὺς τῶν ῥοιῶν κόκκους· παρ' Ἡσυχ. ἡμαρτ. κικαίος, κεῖται· ἐπειδὴ καὶ οἱ Λατῖνοι ὀρθῶς Ciccus, τὸ ἐφύλαξαν· ὅθεν καὶ παροιμία παρ' αὐτοῖς Ciccum non interduim. ἐπὶ ἐλαχίστων καὶ οὐτιδανῶν πραγμάτων, ὡς τὸ Ἰταλ. μπαγατέλλα, Bagatella, cosa de niente, Z. Τέττιξ.

Κικλήσκω, Ἰων., ἀντὶ καλέω. Κράζω, προσκαλῶ, φωνάζω, καὶ ἔξρτ. πρὸς βοήθειαν, ἢ εἰς συμπόσιον, καλῶ, Ὅμρ. ὅθεν ἀντὶ τοῦ ἐπικαλοῦμαι, ἱκετεύω, δεομαίτινος, Ἰλ. Ι, 569. Κράζω, προτρωνῶ, Ἰλ. Ψ, 221. — 2) Ὀνομάζω, δίδω εἰς τινα, ὄνομά τι, Ὅμρ. ἔτι δὲ καὶ κικλήσκω, ἢ, ἐπίκλησιν, κικλήσκεσκον, Ἰλ. Η, 138. Ι, 11. μόνον ἐν τῷ Ἐνστ. καὶ Πρτκ. ἐν χρήσει.

Κικλισμός, ἡμαρτημ. ἀντὶ, κιχλισμός.

Κικυβαυλίτιδες, ἰδὲ ἐν τῷ, κηκίβαλος.

Κικράω, καὶ, κίκρημι, Δωρικ. ἀντὶ κεράννυμι, κιρνάω.

Κικυμίς, ίδος, ἡ, καὶ

*Κίκυμος, ὁ, καὶ κίκυβος. Γλαῦξ, κουκουβάία, = κικκάβη· ὅθεν

Κικυμώττω = ἀμβλυώττω. Δὲν βλέπω τόσον καλῶς, ὅ ἐστι βλέπω ὡς ἢ κουκουβάία (γλαῦξ). Ἐνταῦθα φαίνεται, ὅτι ἀνήκουσι καὶ τὰ παρ' Ἡσυχίῳ, κυβήκαις, γλαυξί, κύβα, κύμα, κίκυμα. Ἐκ τοῦ κύβα ἴσως καὶ τὸ κύμβα, καὶ κυμβευταί, ὀρνιθας καὶ ὀρνιθευταί, ἴτως οἱ διὰ τῶν γλαυκῶν θηρευταὶ τῶν πτηνῶν.

Κίκυς, ἡ. Ἀρχαιοτάτη καὶ σπάνιος, Ποιητ. λέξις. Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσ. Λ, 392. περὶ τοῦ νεκροῦ Ἀγαμέμνονος. ἢΑλλ' οὐ γὰρ οἱ ἔτ' ἦν ἰς ἔμπεδος, οὐδέ τι κίκυς, οἵη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν· τινὲς ἔρμην. διὰ τοῦ, δύναμις, ἢ μετὰ δυνάμεως κίνησις· ἢ ἢ τοῦ παρουσάθαι δύναμις, παράγοντες τοῦτο ἐκ τοῦ κίω, ἄλλοι δὲ γράφουσι, κηκίς, ἢ κηκύς, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἰκμάς, ἐκρέουσα ὑγρασία, αἷμα. Ταύτην τὴν ἑρμην. ἠκολούθησε καὶ ὁ Αἰσχύλ. ἐν Σισύφῳ, ὅστις περὶ τῶν τεθνεώτων εἶπεν· ἢοἷς οὐκ ἔνεστι κίκυς (γράφ. κηκύς) οὐδ' αἱμορρυτὸν φλέβιον. Ὁ Σουίδ. ἔχει ἔτι, κίκυς. ὁ, Ἰσχυρός, δυνατός· καὶ, κικύω, ἰσχύω, ταχύνω. Ἐκ τούτου προύπτει ἔτι καὶ τὸ ἄκικυς, ὁ, ἢ ἀσθενής, ἀδύνατος, τὸ ὁποῖον παρ' Ἱπποκρ. ἐν χειρουρ. καὶ ἄκηκυς, γράφεται· ἰδὲ κηκίς.

(Κίκω). Τούτου εὑρίσκεται μόνον ὁ σπάνιος Ποιητκ. Ἀορ. ἔκικον, ἀπρμφ. κικεῖν, καὶ ὁ Δωρικ. Ἀόρ. 1. ἔκιξα, μσν. ἐκιξάμην. Ποιῶ τινὰ πορεύσεται, βάζω εἰς κίνησιν, φέρω, ῥίπτω, κρημνίζω, Σύγγρ. τῷ κίω, εἰς τὸ ὁποῖον δίδει τὴν Μετβτκ. σημασ. καὶ τῷ σείειν, Ἰσοκ. Ἀγ. σ. 829. Ἄλλοι δὲ λαμβάνουσι τὸ κίχω ὡς ἐνεστῶτα τῶν ἀνωτέρω χρόνων.

Κιλικάζω, Μ. ίσω καὶ μέσ. Κιλικίζομαι (Κίλιξ). Πολιτεύομαι, πράττω ὡς οἱ διὰ τὰς λῃστείας των διαβόητοι Κίλικες, δηλ. ἀσπλάγχνως καὶ ἀπίστως, καὶ ἔξρτ. Φονεύω εἰς τὸν καιρὸν τῆς μέθης, καὶ καθόλου, Μιμοῦμαι τοὺς Κίλικας.

Κιλίκιον, τὸ. Χοντρόν τι ὕφασμα, φόρεμα, καὶ σκέπασμα ἐκ τριχείων, ἢ αἰγείων τριχῶν συντιθέμενον, τραγόκαπα, ἢ Σάκκαμα. Καθ' αὐτὸ δὲ, ἀπὸ τρίχας αἰγῶν τῆς Κιλικίας. Λατ. cilicium.

Κιλικισμός, ὁ (Κιλικίζω). Τὸ πολίτευμα τῶν Κιλίκων· ἰδιαιτέρως δὲ κατὰ μὲν Σουίδ. παρὰ Θεοπόμπῳ Ἱστορ. ὁ ἐκ παροινίας φόνος, κατὰ δὲ Φώτ. ὁ ἐκ παρανομίας φόνος.

Κιλλακτήρ, ῆρος, ὁ (κίλλος, ἄγω). Ὁ τοὺς ὄνους ἄγων, ὀνηγός, ὀνηλάτης, Πολύδ.

Κιλλαμαρύζω, (κίλλω, ἀμαρύζω). = Κατιλλώπτω. Ἡσυχ. ὅς τις ἔτι καὶ ἀμαρύττας, Αἰολικ. ἀντὶ ὀφθαλμούς, ἔχει.

*Κίλλης, ου, ὁ = κίλλος. Ὁ ὄνος, Ἡσύχ.

Κιλλίβας, αντος, ὁ (κίλλος, βαίνω). Θρονίον, ὑποθέμα τι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐτίθεντο αἱ ἀσπίδες, ἠκιλλίβαντες ἀσπίδων. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1122. 2) ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσε τοῦτο ἀντὶ τοῦ Τραπεζῶν βάσις. 3) παρὰ Βίτωνι Μαθημ. παλ. σημαίνει τὸ Ὑποθέμα, ἐφ' ᾧ τίθεται ἢ μηχανή, δι' ἧς ῥίπτουσι τὰ βέλη. 4) παρὰ Πολυδ. Α'. 144. ἓν μέρος τῆς βάσεως τῆς ἁμάξης. Οὕτω ὑπῆρχεν ἐν χρήσει καὶ ἢ λέξις ὄνος ἐπὶ ὑποθεμάτων φερόντων βάρη. 5) Ὁ ἀκρίβας τῶν ζωγράφων, Πολύδ. 7, 129.

*Κιλλικύριοι, οἱ = κυλλύριοι.

Κίλλιξ, ικος, ὁ (κυλλός). Βους μὲ στραβὰ καὶ κυρτὰ κέρατα. Βοῦς τὸ ἓν κέρας ἔχων ἀπεστραμμένον. Ἡσύχ.

Κίλλιος, ία, ιον (κίλλος). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὄνον· ἀπὸ τὸν ὄνον, ὁμοιος μὲ τὸν ὄνον· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὄνου. ηχρῶμα κίλλιον. ἐκ τοῦ

Κίλλος, ὁ. Δωρικ. ὁ ὄνος, γαίδαρος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὅτι καὶ, κίλλαι, Ἀστράγαλοι ἐξ ὄνων.

Κιλλός, ή, ὸν. = Κίλλιος.

Κίλλουρος, ὁ (κίλλω, οὐρά). = Σεισοπυγίς.

*Κιλλύριοι, καὶ κιλλίριοι, εἰ. Βλπ. κυλλύριοι.

Κίλλω, Ἀρχαία τις λέξις, ἐξ ἧς τὸ Λατιν. cillo, cello, percello, ταυτόσημον τῷ κέλλω, κίλλω, Καταβάλλω. Φαίνεται ὅμως, ὅτι σώζεται μόνον εἰς τινας ἐλίγας συνθέσεις, Valck. Ἡρότ. 7, 155.

Κιμβάζω, Μ. άσω. = ὀκλάζω, Ὀκιμβάζω, Σκιμβάζω. Βάθημαι σταυροπόδι, ἢ εἰς τὰ γόνατα χωλαίνω, κουτζαίνω, εἰς τὰ κούτζα ὑπάγω. Διατρίβω, ἀργοπορῶ.

Κιμβεία, ἡ, καὶ κιμβία, = κιμβικεία.

Κιμβερικόν, τὸ· ὑπακουομ. Ἱμάτιον. Εἶδος γυναικείου φορέματος. Ἀριστοφ. Λυσ. 45. 52.

*Κιμβέριον, τὸ = κιμβερικόν.

*Κιμβία. ἡ = τῷ ἑπμ.

Κιμβικεία, ἡ, καὶ

*Κιμβυκία, ἡ. Ῥυπαρὰ φιλαργυρία. Παλλαδ. Λαυσαϊκ. ἐκ τοῦ

Κιμβεύομαι. Εἶμαι φιλάργυρος καὶ εἰς τὰ παραμικρά. Κυριεύομαι ἀπὸ ῥυπαρὰν φιλαργυρίαν κατὰ τὴν παρμ. Δὲν δίδω μήτε τὸν ἄγγελόν μου νερόν. Νικήτ. Χρον. ΙΒ', 3, ζ, 9. ἐκ τοῦ

Κίμβιξ, ικος. ὁ. Ὁ λίαν μικρολόγος περὶ τὰ χρήματα (ὅστις ἀκριβεύεται καὶ εἰς τὸ παραμικρόν, δὲν δίδει οὔτε τὸν ἄγγελόν του νερόν) αἰσχροκερδής, φιλάργυρος, ῥυπαρός. Ἀριστοτ. Ἠθικ. Α', 25. Νικομ. 4, 3. νέστι δὲ τῆς ἀνελευθεριότητος εἴδη πλείω· οἷον κίμβικας τινας καλοῦμεν, καὶ κημωνοπρίστας, καὶ αἰσχροκερδεῖς, καὶ μικρολόγους· ἔτι δὲ = μικρολόγος (;) Ἀθήν. Ζ'. ὅπου, κίμιξ, κεῖται,

Κιμωλία, ἡ, Μετὰ, καὶ ἄνευ τοῦ γῆ, Λευκόν τι χῶμα, γῆ λευκή, ἡ εἶδος βώλου, ἐκ τῆς κυκλάδος νήσου Κιμώλου, παρονομασθεῖσα, κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 725. περιέχει αὐτὴ ἡ γῆ νάτρον, ὅ ἐστιν, αὕτη εἶναι φυσικὸν Σαπούνι, καὶ διὰ τοῦτο ἐν Ἀθήναις τὴν μεταχειρίζοντο πολλὰ οἱ κουρεῖς καὶ βαλανεῖς.

*Κινάβαρι, εως, ἡ, εος, τὸ = Κινναβαρι.

Κινάβρα, ἡ. Ἡ δυσωδία τῶν τράγων, Γράσος. ηΤράγον πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα. Δουκικ. εἰς κατηγορ. 10. 2) Ἡ τῶν μυσχαλῶν δυσωδία. 3) κάθε δυσωδία, βρῶμα. ὅθεν

Κιναβρόω, ῶ. Κινάβρας ἀπόζω, βρωμῶ ὡς ὁ τράγος. ηΑἰγῶν κινάβρωντων. Ἀριστοφάν. Πλούτ. 294. Καθόλου δὲ, Βρωμῶ.

*Κινάβρευμα, τὸ· ὡς καὶ τὸ κινάβρα. Τὸ ὡς τράγος βρωμῶν.

*Κινάδιον, τὸ. Ὑπκρτκ. τοῦ κίναδος. Ἀρπκρτ. καὶ Σουίδ.

Κίναδος, εος, τὸ (κινέω). Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζονται τὴν λέξιν ταύτην ὡς ὕβριστικὴν ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ, ἀλωπηξ, πανοῦργος, ἐπειδὴ καὶ παρὰ Σικελοῖς ἡ ἀλωπηξ, κίναδος, ἐλέγετο· ὅθεν συνθ. ηπέπτριπτον κίναδος. = Παιπάλημα. Μαριόλος, τετραπείρατος εἰς τὰς πανουργίας του, Σοφ. Αἴ. 103. ἐξ ἐναντίας Ὁ Κιάρ. Λόγ. Η'. ἐκλαμβάνει τοῦτο ἀντὶ τοῦ, Bellua, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡσύχ. Κίναδος, θηρίον, ὄφις· ὡς τὸ Ἰταλ. Bestia. Φαίνεται ἔτι, ὅτι σημαίνει, ὡς καὶ τό, Κινώπετον, κάθε θηρίον τετραπόδων, καὶ ἑρπετῶν φαρμακερὸν, καὶ ὄφιν· ἐπειδὴ καὶ ὁ Δημόκριτ. παρὰ Στοβ. Λόγ. 45. λέγει. ηπερὶ κινάδεων τε καὶ ἑρπετέων. Παρὰ Θεοκρίτ. Ε'. 25. κεῖται τὸ ἀρτικ. ηκαὶ πῶς, ὦ κίναδ' εὐ τάγ' ἔσσεται. Ἀλλὰ τὸ χωρίον τοῦτο φαίνεται ὑποπτον.

Κιναδίζω, Μ. ίσω = Κινέω, μόνον παρ' Ἡσυχ. ὅθεν

*Κινάδισμα, τό. Κίνησις, ὁ διὰ τῆς κινήσεως γινόμενος θόρυβος, ητίποτ' κὐ κινάδισμα κλύω πέλας οἰωνῶν, αἰθὴρ δ' ἑλαφραῖς πτερύγων βιπαῖς ὑποσυρίζειν; Αἰσχύλ. Πρμθ. 124. (υυ-υ)

*Κινάδω = κινέω, Γραμμτκ.

Κιναιδεία, καὶ Κιναιδία, ἡ. Τὸ ἀναιδὲς καὶ ἀπόλαστον πολίτευμα, καὶ ἡ ἄτιμος πρᾶξις τοῦ κιναίδου. Παρὰ φύσιν ἡδονή. Παρὰ Δημητρ. Φαλ. 97. Κιναιδείαι, τὰ σεσυῆ τοῦ κιναίδου ὡς τύμπανα, κ. τ. τ. παρ' Ἀρτεμιδ. Β'. 12. ηπλέκειν κιναιδείαι, ἀμφ. στμ.

*Κιναιδεύομαι = κιναιδίζομαι.

*Κιναιδία, ἡ = κιναιδεία.

Κιναιδίζομαι, Μ. ίσομαι (κίναιδος). Πράττω, πολιτεύομαι, ἢ ὁμιλῶ ὡς κίναιδος. ὅθεν

Κιναίδισμα, τό. Ἄτιμος, αἰσχρὰ πρᾶξις, ἡ ὁμιλία.

*Κιναιδογράφος, ον (γράφω). Ὁ περὶ αἰσχρῶν καὶ ἀπολῶν πραγμάτων γράψων, Γραμτκ.

Κιναιδολογέω, ῶ. Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἀναιδεῖς, καὶ ἀτίμους λόγους. ἐκ τοῦ

Κιναιδολόγος, ον (λέγω). Ὁ ἀναιδεῖς, ἀτίμους λόγους, ὁμιλῶν, ἢ ἀναιδῆ διηγήματα γράψων, Ἀκολασίας γέμοντα βιβλία. συγγράψων. Αἰσχρόρρημων.

Κιναιδος, ὁ. = Καταπύγων. Ὁ μετὰ ἀρρένων συνευρισκόμενος, ὅ,τε ἐνεργῶν, καὶ ὁ πάσχων τὴν ἀρσενοκοιτίαν. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Ἀσελγής, ἀναιδής, ὡς τὸ παρὰ Τεύρν. Πούστ, Πούστης, Bagascione, Bardasea, Ἰταλ. 2) Θαλάσσιός τις ἰχθύς, Schneid. Ὀππν. Η, 1, 127. (ὄχι ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὴν αἰδῶ, ἀλλὰ ὡς καὶ τὸ κίναδος, ἀμέτως ἀπὸ τοῦ κινέω = βινέω, χωρὶς τινος συνθέσεως).

Κιναιδώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κιναίδῳ, ἀσελγής.

*Κινάκη, ἡ = ἀκινάκης. Ἐτυμ. Μ. ἐκ Σοφκλ.

Κίναμον, τό. = Κίνναμον, κανέλλα. Νικανδρ. Θηρ. 947.

Κινάμωμον, τό. = Κιννάμωμον.

Κινάρα, ἡ. Εἶδος φυτοῦ γνωστοῦ, ἤτις ἐκ τοῦ μέσου αὐτῆς ἀφίνει τὸν κυκλον, καὶ κατὰ κορυφὴν ἔχει τὸν καρπὸν ὅμοιον θαλασσίῳ ἐχίνῳ. Ἀγκινάρα. Ὀρα Columella, Γ. 235.

*Κιναρηφόρος, ον (γαγεῖν). Ὁ κατατρώγων τὰς ἀγκινάρας.

*Κίναρχος, Ἄψυχος, δειλός. Ἡσύχ.

Κιναχύρα, ἡ (κινέω, ἄχυρον). Εἶδος σακκίου, σακκούλας, ἢ κοσκίνου τινὸς ἐν τῷ μύλῳ, ἔνθα ἀχυρίζεται τὸ ἄχυρον ἐκ τοῦ ἀλεύρου. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 730.

Κινδαλισμός, ὁ· καὶ, Κίνδαλος. Ζήτ. Κυνδαλισμὸς, καὶ κύνδαλος.

Κίνδαξ, ακος, ὁ, ἡ = σκίνδαξ. Κινητὸς, εὐκίνητος, Ἡσύχ. 2) ὡς οὐσιαστκ. ὁ κίνδαξ = κίνδυνος, Φώτ.

*Κινδαφός, ὁ = σκινδαφός.

Κινδύνευμα, τό (κινδυνεύω). Ἐπικίνδυνον πρᾶγμα, ἢ ἐπιχείρημα, τόλμημα, ῥιψοκινδύνευμα, Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. ηπτὸ κινδύνευμα γίνεται καλόν. Ὁ αὐτὸς παρὰ Στοβ. τίτ. 46. ηπτὰ κινδυνεύματα αἰνεῖν· καὶ παρὰ Φιλοστρ. Σοφιστ. προοίμ. τολμηρὸς, καὶ ἐπικίνδυνος λόγος, διὰ δοκιμήν τινα λεγόμενος. Τολμηρὰ δοκιμή.

Κινδυνευτής, οῦ, ὁ. Ὅς τις κινδυνεύει, ἐμβαίνει, ἢ βάλλει τὸν ἑαυτόν του εἰς κινδύνους, ῥιψοκίνδυνος. ὅθεν

Κινδυνευτικός, κή, κόν. Ὁ εἰς τὰ τολμῶν ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων, τολμηρός, ῥιψοκίνδυνος. 2) ἐπ πραγμάτων. Ἐπικίνδυνον, ῥιψοκίνδυνον.

Κινδυνεύω, Μέλ. εύσω. Τολμῶ. Παραδίδω, ἢ βάλλω ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον, μετὰ τῆς Αἰττκ. κινδυνεύω κίνδυνον ὑπιβάλλω ἐμαυτὸν εἰς κινδυνόν τινα, ῥίπτομαι εἰς τινα κίνδυνον· καὶ ηπὴν ψευδομαρτυρίαν κινδυνεύω. Βάλλω ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον τοῦ κατηγορηθῆναι ἐπὶ κριτηρίου ἕνεκεν τῆς ψευδοῦς μαρτυρίας, Δημοσθ. ηδιὰ τῶν πολιτευομένων τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει. Ὁ αὐτ. διὰ τῶν ῥητόρων καὶ βουλευτῶν ἐμβαίνει ἡ πόλις εἰς μεγάλον κίνδυνον, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μετὰ κινδύνου δοκιμάζω, καὶ μετ' ἀπρμφ. ηκινδυνεύσομεν αὐτῷ βοηθεῖν. Πλάτ. Θεαίτ. 57. ὃς δοκιμάσωμεν, νὰ ἰδῶμεν ἂν ἠμπορέσωμεν νὰ τὸν βοηθήσωμεν. καὶ ηκινδυνεύω ποιεῖν τόδε. Ὅπερ οὐ θέλω ποιεῖν ἀνλονότι, ὑπὸ τῆς ἀνάγκης συνελκόμενος ποιῶ. Ἐν δεινῷ, ὅ ἐστιν εἰς κίνδυνον εἰμί, ἐν πολέμῳ, ἢ ἐπὶ κριτηρίου. Ἐπιχειρίζομαι ἐπικίνδυνόν τινα ἐπιχείρησιν, ῥιψοκινδυνεύω. ηκινδυνεύω περί τινος πρός τινα, Δημοσθ. καὶ ὑπέρ τινος κινδυνεύω ἀντί. 2) Φαίνομαι, ὅτι εἶμαι εἰς κίνδυνον, κυρίως ὅμως, κίνδυνον ὑποπτεύομαι, εἰς κίνδυνον ἐμβαίνω, ὥστε νὰ κάμω νὰ πιστεύσῃ τινὰς μετ' Ἀπρμφ. ηοὐ γὰρ ἄλλο εἰ κινδυνεύσεις ἐπιδεῖξαι σὺ μὲν χρηστός τε καὶ φιλάδελφος εἶναι, ἐκεῖνος δὲ φαῦλος τε καὶ οὐκ ἄξιος συνεργασίας; Ξενοφ. Ἀπμν. 2, 3, 17. τί ἄλλο, ἢ ἠθέλεν ἔρθῃς εἰς κίνδυνον νὰ ἀποδείξῃς, ὅτι σὺ εἶσαι χρηστός, κ. τ. λ. ηΕὶ δ-μοῦ, ὅτι κινδυνεύεις δυσταρεστότερος εἶναι τῶν τε οἰκετῶν καὶ τῶν ἀρρωστούντων, αὐτόθ. Γ. ιγ'. 3. στοχάσου, συλλογίσου καλά, ὅτι θέλεις ὑποπέσει εἰς κίνδυνον εἰς τὸ νὰ σὲ στοχάζωνται δυσαρεστότερον ἀπὸ τοὺς δούλους, ἢ ὡς ἰδιογνώμονα (ὡς πεισματάρην) καθὼς τοὺς σκλάβους, καὶ ἀρρώστους, ηκινδυνεύουσιν οἱ ἄνθρωποι οὕτω γενέσθαι. Κοντεύουν νὰ φανοῦν γόητες, Πρότ. 4, 105. Συχνάκις ὅμως δύναται νὰ τὸ μεταφράσῃ τινὰς διὰ τοῦ, Φοβοῦμαι, Φόβος ἐστί, Φαίνεται, π. χ. ηκινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν. Ξενοφ. Ἀπμν. 4, 2, 34. ἡ εὐδαιμονία φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ πλέον ἀσυμβόλητον καλόν. 3) Ἐγγυεῖμαι, ἐγγύω. Πλάτ. Ἱππ. ηοὖν δή, ὦ Ἱππία, κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις. Ὡς τὸ τῆς συνῃ Κοντεύω νὰ τὸ μάθω, ἢ Φαίνεταί μοι, ὅτι ἐκατάλαβα. Ὁ Σχολ. τοῦ Πλάτ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, Ἐγγύζω, ἢ Ἐγγυς εἰμί, ὡς τὸ τῆς συνῃθείας, κινδυνεύω νὰ πιστεύσω, ἢ κοντεύω νὰ πιστεύσω. Παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. ς'. Δ'. 6. ητῶν Θηβαίων οἱ πρεσβευτὰς ἐλογίζοντο — εἰμὴ ἔχει ὁ δῆμος ὁ Θηβαίων τὰ ἐπιτήδεια, ὅτι κινδυνεύοι καὶ ἡ πόλις αὐτοῖς ἐλευθία γενέσθαι. Εἶναι ὡς τὸ παρὰ Θουκυδ. Η'. 91. ηΦάσκων (ὁ Θηραμένης) κινδυνεύσειν τὸ τεῖχος τοῦτο καὶ τὴν πόλιν διαφθεῖραι. Ἀντὶ τοῦ, ὅτι κινδυνεύοι, κίνδυνος ἔστω, μὴ ἡ πόλις ἐλευθία γένοιτο, μὴ τὸ τεῖχος τοῦτο — διαφθείρεται. 4) Ἐκτελῶ, μὲ ἰδίον μου κίνδυνον, ἐπιχειρίζομαι, δοκιμάζω νὰ πράξω τι μετ' Ἀπρμφ. ἢ μετ' Αἰττκ. 5) Ὑπτκ. Κινδυνεύομαι, ἐν κινδύνῳ γίνομαι, ἔρχομαι, ψθάνω, καταπίπτω εἰς κίνδυνον, μετ' Ἀπρμφ. Θουκυδ. Β'. 35. ηκαὶ μὴ ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι, αὐτὸ καὶ χείρον εἰπόντι πιστευθῆναι. Τὸ ὁποῖον τινες ἀναλύουσιν οὕτω· ηκαὶ μὴ ὑφ' ἑνὸς ἀνδρὸς πολλῶν ἀρετὰς εἰς κίνδυνον καθίστασθαι, ὥστε ἢ ὦ, ἢ χείρον περὶ αὐτῶν εἰπόντι πιστευθῆναι. ὅθεν ηκα κεκινδυνευμένα, τὰ ὁποῖα μετὰ κινδύνου ἐπιχείρησε τινάς, αἱ μετὰ κινδύνου, ὅλ. ἐπικίνδυνοι πράξεις. ἐκ τοῦ

Κίνδυνος, ὁ. Τόλμημα, ῥιψοκινδύνευμα, τὸ τολμᾶν, ἢ κινδυνώδη ἐπιχειρεῖν, ὡς πρᾶξις· ἐν

βίπτειν ἑαυτόν εἰς κίνδυνον. 2) καὶ ὁ ἴδιος κίνδυνος, ὡς ἀντκμν. καὶ ἐξρτ. ἐν τῷ πολέμῳ, ἢ ἐπὶ κριτηρίου, ὅθεν καὶ ὁ κίνδυνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμβάλλομεν τινὰ διὰ τῆς ἐπὶ κριτηρίου κατηγορίας, ἢ ἰδία κατηγορία, ἢ ὁμιλία τοῦ κατηγόρου. Τολμηρὰ πρᾶξις, ἢ ἐπιχείρησις, ἢ δοκιμή, τὴν ὁποίαν τις κάμνει, ὅπως τύχῃ, ὅπου τὸ βγάλ' ἢ ἄκρα, ὡς κοινῶς λέγομεν· κάθε εἶδος κινδύνου, μάχη, πόλεμος, ἔξοδος, ἢ θυσία, τὴν ὁποίαν κάμνει τις διὰ ν' ἀπαλλάσσῃ τὸν σκοπόν του, ἢ τόλμη ἐν τῷ παίζειν τοὺς κύβους, ἢ ἄλλα τοιαῦτα τυχηρὰ παίγνια, ὅθεν κινδυνον ἀναρρίπτωμεν ὡς καὶ τὸ κύβον ἀνῤῥ. Βλπ. Ἀναρρίπτω, 2. ἀλλὰ καὶ κινδύνους ποιεῖσθαι. Εἰς κίνδυνον εὑρίσκεσθαι, κινδυνός ἐστιν μετὰ ἐπμν. ἀπρμφ. ἢ μετὰ τοῦ μὴ καὶ τῆς Ἔπτκτκ. ἢ Εὐκτκ. κινδυνεύουν νὰ εἶναι φόβος μήπως... κίνδυνος περί τινος = φόβος, ὑποψία. — Ὁ Ὅμρ. καὶ ὁ Ἡσ. ὅσν ἔχουσι διόλου τὴν λέξιν ταύτην, (καὶ ἐπμν. οὐδὲ τὰς ἀπ' αὐτῆς παραγομένας) ἡτις ἄρχησε μόλις ἀπὸ τοῦ Θεόγνιδ. Πινδρ. καὶ Ἡρόδ. νὰ γίνῃ εἰς χρῆσιν (ἴσως ἀπὸ τοῦ κινέω, ὥστε ἡ χρῆσις τῆς λέξεως φαίνεται νὰ προῆλθεν ἀπὸ τοῦ ῥίπτειν ἐν τῷ κυβεύειν. ὅθεν

Κινδυνώδης, ες (εἶδος). Ἐπικίνδυνος, ὁ κίνδυνον φέρων, προξενῶν, ἐπαπειλῶν· ἢ ὁ μετὰ κινδύνου συνδεδεμένος.

Κινέω, ῶ. Μ. ἤτω (κίω). Κυρίως μὲν ἀντὶ τοῦ, Ποιῶτινα νὰ περιπατήσῃ, Ὀδσ. Ω, 5. ντῇ β' ἄγε κινήσαιμι, Ὅθεν καθόλου, εἰς κίνησιν βάλλω, ἐκβάλλω ἐν πρᾶγμα ἀπὸ τὴν στάσιν, ἢ ἡσυχίαν του· ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν ποιῶ τι, διεγείρω, παρακινῶ, παρορμῶ, κουνῶ, σείω, ταράττω, κλονῶ, Ὅμρ. ὅστις μεταχρῆσ. τὴν λέξιν ἐπὶ τε ἐμψύχων καὶ ἐπὶ ἀψύχων. Πολλὰ συχνάκις μεταχρῆσ. τὸ κάρη κινεῖν ὡς σημεῖον ὑπερηφανείας, ἢ τοῦ μόλις κατεχομένου, κρυπτομένου θυμοῦ, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Κουνῶ τὸ κεφάλι. Διασείω στερεόν τι, ἢ μεταβάλλω, μετατρέπω αὐτό, ἀλλάζω τὴν τάξιν, ἢ τὴν θέσιν αὐτοῦ, Ἀποτελῶ, ποιῶ τι, ὡς ηγέλωτα κινεῖν ὅθεν Ἐπιχειρῶ, βάλλω χέρι, ἀρχὴν ποιῶ, ἀρχίζω ἕνα πρᾶγμα, καὶ ἐντεῦθεν ηκινεῖν τὴν ῥητορικήν. Σπαλδίγγιος παρὰ Κουϊντιλλιανῷ, Γ. ἀ. 8. Εἶμαι, ἢ γίνομαι αἰτία, προξενῶ τι, δίδω ἀφορμὴν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἐρεθίζω, ἐρεθίζω, σκαλίζω. Πλούταρχ. εἰς Νουμ. 9. ηκαὶ τὸ κινεῖν διὰ μαστιγίων, μειρακιώδους ἐστὶ φιλονεικείας. Εἰς πάθη βάλλω τινά, διεγείρω, παρακινῶ, ἐγείρω, θέλγω. Ταράττω, φέρω εἰς σύγχυσιν καὶ ταραχήν, φέρω τινὰ εἰς στάσιν, ἐπαναστατῶ. ηεἰς ἄκρον κινεῖν. Κάμνω τινὰ νὰ κλάψῃ. — Πθτκ. μετὰ μέσ. Μέλ. κινήσομαι ἀλλ' ἐνίοτε καὶ Πθτκ. Μ. κινηθήσομαι, Πλάτ. Πολιτ. ἢ Ἀόρ. ἐκινήθην. Βάλλομαι εἰς κίνησιν, καὶ ἐξρτ. ὑπάγω Ἰλιάδ. Α, 47. ηαὐτοῦ κινηθέντος ὅθεν καθόλου, Κινῶ ἐμαυτόν, ταράσσομαι, βάλλω ἐμαυτὸν εἰς κίνησιν, ἢ ἐμβάλλω εἰς κίνησιν, Ἰλιάδ. Ν, 144. ηκινήθη δ' ἀγορή. Ἐκινήθη, ἐταράχθη ηκίνηθεν φάλαγγες. — 2) = Βινέω, καὶ ἐξρτ. παρ' Ἀριστφ. ὅθεν οἱ κινούμενοι = κίναιδοι, Σχολ. Ἀριστφ. Νεφ. 1095. Πρβλ. Κίνυμαι, κινύσσω (- υ - ἀλλὰ τὸ Ι. κανῶς καὶ ἐν τῷ κίω εἶναι καὶ εἰς πολλὰς παραγωγὰς βραχύ, οἷον κίναδος, κίναιδος, κινάβρα, κινώπατον καὶ ἄλλαχοῦ). ὅθεν

Κινήμος, ὁ. = Κίνησις, Ποιητ. Πίνδ. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθ. Κινημός.

Κίνηθρον, τό. = Κίνητρον. Πολυβ.

Κίνημα, τό. Τὸ κινηθέν. 2) κίνησις, ἀνησυχία, ταραχή, σύγχυσις. Μεταβολή, ἀλλαγή· καὶ ἐξρτ. ἐπὶ τῶν κινημάτων τῶν μιμεῖσθαι χορευτῶν.

Κίνησις, εως, ἡ. Τὸ κινεῖν. 2) ἡ μεταβολὴ τῆς θέσεως, ἢ τοῦ τόπου, κατὰ ἐνεργητικὴν καὶ παθητικὴν σημασίαν· ἢ κίνησις, Ξενοφ. Κυνηγετ. 10, 12. ἢ ἐπὶ τὰ πρόσω χώρησις, ὁρμή, ἐλατήριον, ἀρχή, ἐπιχείρησις, γνώμη, ἀπόφασις, μεταβολή. 2) ηκίνησις λέξη σαρκικῶς. Εἰς τὴν Κυρηναϊκὴν αἵρεσιν ἐλέγετο τὸ ἡδωτατον ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον ἦτο διαφορετικὸν ἀπὸ τὴν Ἐπικούρειον ἤρεμον Ἡδονήν, μόνον κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς κινήσεως.

Κινησιφόρος, ον (φέρω). Ὁ κίνησιν φέρων, ὁ κινῶν. Ὀρφ. Ὕμν. Φυσ. στίχ. 21.

*Κινησίφυλλος, ον (φύλλον). Ὁ κινῶν τὰ φύλλα, Σχολ. μκρ. Ἰλιάδ. Β, 632.

Κινησίχθων, ον, γενικ. ονος (χθών). Ὁ τὴν χθόνα, τὴν γῆν κινῶν. Σχολ. Σοφοκλ.

Κινητέος, ία, έον. Ὅστις πρέπει νὰ κινηθῇ. Ἀριστοτ. Πολιτ. ηβίᾳ κινητέος εἰς μάχην.

Κινητήρ, ῆρος, ὁ. = Κινητής. Ὁ κινῶν, εἰς κίνησιν βάλλων, κλονῶν, ταράττων, σείων, διεγείρων, ἀναστατῶν. Ὕμν. Ὅμρ. 21, 2. ὅθεν

Κινητήριος, ρία, ριον. Ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς κίνησιν, ὁ εἰς τὰ πρόσω χωρεῖν ποιῶν, ὡς τὸ κινητικός. ηΒουλάτην μύωπα, κινητήριον. Διεγερτήριος, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 308.

*Κινητής, οῦ, ὁ. = Κινητήρ.

Κινητιάω, ῶ. Μ. ἀσω = Κινητιάω. Πλάτ. Κωμικ. παρ' Ἀθην. Γ. σελ. 442.

Κινητικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος, ὁ κλίνων, ἢ δύναμιν ἔχων εἰς τὸ κινεῖν, εἰς κίνησιν βάλλειν, διεγείρειν, παρορμῶν, ἐγείρειν, ἐρεθίζειν· διεγερτικός, παραχοποιός, ἀναστατικός. Πολύβ. Β. Ξενοφ. Οἰκον. 10, 12. ντὰ κινητικὰ παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, Πράγματα ἀξιοεπιθύμητα.

*Κινητός, ή, όν (κινέω). Κινημένος, ἢ δυνάμενος νὰ κινηθῇ.

Κίνητρον, τό. Κατὰ συγκ. ἀντὶ κινητήριον, ὄργανόν τι, εἰ οὗ κινοῦσι, ταράττουσιν, ἀνακατώνουσί τι. Πολυβ. Ζ'. 169.

Κίννα, ἡ. Εἶδος ἀγρώστεως (ἀγριάδος). Κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Κιλίκων. Διοσκορ. Δ'. 82. Παρὰ τοῖς σήμερον Ἰατροῖς λέγεται ὁ Περουβιανὸς φλοιός. Cortex peruvianus, τὸ δὲ δένδρον, Cinchona, Λιν.

Κιννάβαρι, εως, καὶ εος, τό. Ἀττκ. τιγγάβαρι. Σύνθετός τις μεταλλικὴ ἐν θείου καὶ ὑδραργύρου, κόκκινον χρῶμα ἔχουσα, ἐξ οὗ ὁ ὑδράργυρος σκευάζεται. Θεόφραστ. περὶ Λίθ. ηγίνεται δὲ καὶ Κιννάβαρι, τὸ μὲν αὐτοφυές, τὸ δὲ κατ' ἐργασίαν. Cinabre naturel, καὶ artificiel. Γαλ. 2) Φυτική τις κόκκινος βαφὴ συνωδευμένη μὲ τὴν ῥητίνην, ἤτοι τὸ δάκρυ δένδρου τινός, τὸ ὁποῖον ἔτι καὶ Αἷμα δράκοντος, λέγεται. Διοσκορ. Ε'. 109. καὶ, Κιννάβαρι Ἰνδικόν. (Λατιν. μόνον Indicum). Ἀρρίαν. περίπλ. ηΓίνεται ἐν αὐτῇ (τῇ Διοσκορίδι νήσῳ) καὶ κιννάβαρι, τὸ λεγόμενον Ἰνδικόν, ἀπὸ τῶν δένδρων ὡς δάκρυ συναγόμενον. Λέγτ. ἔτι καὶ ηαἷμα δράκοντος Ζ. Τιγγάβαρι. ὅθεν

Κιννα βαρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τὸ χρῶμα, ἢ κλίνω πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ κιννα βάρεως. Διοσκορ. Ε'. 59.

Κιννα βάρινος, ίνη, ινον. Εἰς κιννάβαρι κατεσκευασμένος, ἢ τὸ χρῶμα τοῦ κιννα βάρεως ἔχων.

*Κιννα βάριος, ον = τῷ πρηγν.

Κιννάβευμα, τό = τῷ ἐπμν.

*Κίννα βος, ὁ. Πρωτότυπον, κατὰ τὸ ὁποῖον δουλεύουσιν οἱ ἀγαλματοποιοί, καὶ οἱ ζωγράφοι, ἄρα παράδειγμα, modell τῶν ἀγαλματοποιῶν, σχέδιον, ἢ ἀρχέτυπον carton τῶν ζωγράφων. Καθόλου Σχέδιον, πρόπλασμα. Πρβλ. Κάνναβος.

Κιννα μολόγος, ὁ (λέγω, κίνναμον). Ὁ συνάζων κινάμωμον. Πτηνόν τι Ἰνδικόν, τὸ ὁποῖον κατασκευάζει τὴν καλιάν αὐτοῦ ἐκ τῶν συναχθέντων κλαδίσκων τοῦ κινναμώμου. Πλίν. Γ. 33. τὸ ὁποῖον παρ' Ἀριστοτέλ. Ζῴων Ἱστορ. Θ'. 13. καὶ Αἰλιαν. Β'. 34. καὶ, ΙΖ'. 21. Κιννάμωμος, λέγεται. Ὅρα Ἡρόδοτ. ἐν Γ'. 111.

Κίννα μον, τό. Νεωτρ. τύπος ἀντὶ κινάμωμον.

Κιννα μωμίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τῷ κινναμώμῳ. Διοσκορ. Ε'. 139.

Κιννα μώμινος, ἢ κιναμώμινος. Ὁ ἐκ τοῦ κινναμώμου κατεσκευασμένος, ἢ ὅμοιος κατὰ τὸ χρῶμα αὐτοῦ, Καινελλί· ἢ ὁ κιννάμωμον περιέχων.

*Κιννάμωμον, τό. Καινέλλα, ὁ Ἡρόδοτος ἐν Γ'. 111. λέγει ηταῦτα τὰ κάρφεα, τὰ ἡμεῖς ἀπὸ Φοινίκων μαθόντες, κινάμωμον καλόμεν. δηλ. οἱ Ἕλληνες ἔλαβον τὸ φυτὸν τοῦτο διὰ τῶν Φοινίκων ἀπὸ τῆς Ἀραβίας μὲ τὸ ἴδιον τοῦτο ὄνομα, τὸ ὁποῖον αὐτὸς μεταφράζει κάρφη λεπτά, ξηρὰ κλαδάκια. Ἴδε καὶ Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. Θ'. 13. Ὁ Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 947. ἔχει κίναμον, ἀντί, κίνναμον· ὡς καὶ Διονυσ. Περιηγ. ηκάκκρασίων κιναμώμινα λέγει. Ἐκ τοῦ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. Θ'. 5. βλέπει τινάς, ὅτι τὸ κινάμωμον ἐκ πολλὰ λεπτῶν κλαδίσκων συνεστάμενον ἦν, καὶ διέφερεν ἀπὸ τὴν κασίαν ἢ κασσίαν, ἥτις πωλεῖται εἰς καλαμίσκους, συγκειμένη ἐκ ξύλων καὶ κλαδίσκων ξυλουδισμένων (ὅρα καὶ περὶ ταύτης Ἡρόδοτ. Γ'. 110.) Ὁ μῦθος λέγει περὶ ταύτης, ὅτι τὰ κάρφη, ἤτοι οἱ κλαδίσκοι ταύτης βάλλονται εἴς τι δερμάτινον σάκκος, ὅπου κατατρώγονται ὑπὸ πτηνοῦ σκώληκος. Τοῦτον τὸν σκώληκα πιθανῶς ἔνιοι ὁ Ἱστορικὸς ἔχει ηκασιοφόρος, ὁ ἐν κασσίᾳ γενόμενος σκώληξ. Ἡ κασσία αὕτη ἢ τῶν ἀρχαίων, ἐστὶν ἡ ἐν τῇ συνηθείᾳ καννέλλα λεγομένη, ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ Cannella, τὸ ὁποῖον ἐξελληνιζόμενον σημαίνει καλαμίσκος, παρὰ τὸ, κάννα, ἐξ οὗ καὶ τὸ Ἰταλικόν· ἐδόθη δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὸν φλοιὸν αὐτόν, διὰ τὸ συριγγώδες γίνεσθαι δίκην καλάμου, ὅθεν ἐπιθετικῶς καὶ κασσία σύριγξ, Συρίγγιον, καὶ Συριγγίς, Cannella cassia, καλεῖται παράτσι. Οἱ ὕστερον ἔλεγον καὶ κίναμον. ὅθεν

*Κιννάμωμος, ὁ = κιναμολόγος.

Κιννα μωμοφόρος, ον (φέρω). Ὁ τὸ κινάμωμον φέρων, καινελλοφόρος.

Κίνυγμα, τό (κινύσσομαι). Τὸ κινηθέν, ἢ τὸ κινούμενον, κινητόν τι, ἢ κινούμενον μετέωρον σῶμα, σκιά, εἴδωλον, φάντασμα. Αἰσχύλ. Προμηθ. 157. ηλίθεριον κίνυγμα· ὅπου Χειρογρ. τινὰ μετὶ τοῦ Ἡσυχ. Βήνυγμα, ἔχουσι· ὁ ὁποῖος τύπος ὅμως ἀμφιβλτ. Πρβλ. Αἴωρημα.

Κίνυμαι, Ἀχρηστον, ἐντεῦθεν

*Κίνυμαι, Ποιητκ. καὶ ἐξαιρτ. Ἔπκ. Πθτκ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου Κίνυτκ. Κίνυμι, = κινέω. Ὑπάγω, κινοῦμαι, Ὅμρ. καὶ ἐξρτ. ἐν Ἰλιάδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐς πόλεμον κίνυντο φάλαγγες· Τὰ πλήθη, τὰ τάγματα ἐκινοῦντο διὰ τὸν πόλεμον, πέλαγον κινούμενον Ἀνακατωμένον, ταραγμένον λάδι, Ἰλιάδ. Ξ, 173. Ὁ Ὅμρ. μεταχρῆσ. μόνον τὸν Ἐνεστ. καὶ Πρτκ. καὶ ἀναπληροῖ τοὺς λοιποὺς χρόνους ἀπὸ τοῦ Κινέομαι, ἐκ τοῦ ὁποίου πάλιν μόνον τὸν Ἀόρ. κινηθῆναι ἔχει. Τὸ ἐνεργτκ. Κίνυμι φαίνεται, ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ἐν χρήσει (- υ -)

Κινύρα, ἡ. Ἀσιανόν τι ὄργανον μουσικόν, ἑπτὰ χορδὰς ἔχον, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ πλήκτρου κρουόμενον οἰκτρόν, καὶ λυπηρόν τινα ἦχον ἐκέδιδε, ὅθεν καὶ ὀρθῶς ἀπὸ τοῦ Κινυρός, κινύρομαι, παράγτ. (υυ-) Πίνδαρ. Πύθ. Β'. 27. ὅθεν

Κινύρομαι, Ἀπθτκ. Μόνον ἐν τῷ Ἐνεστ. καὶ Πρτκ. χρήσιμον (κινυρός) Κλαίω, θρηνῶ, ὀδύρομαι. 2) Μτβτκ. Κλαίω διά τινα, τὸν θρηνῶ. Καλλίμ. εἰς Ἀπόλλ. 20. νοῦ δὲ Θήτις

Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ.» Ἐπὶ παντὸς λυπηροῦ, δυστυχίαν μηνύοντος τόνου, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 123. «χαλεπεῖ κινύρεται φόνῳ» οἱ ὑφοῦντες, ἠχοῦντες (κωδωνίζοντες) χαλκοῖ κηρύττουσι τὸν φόνον, τὸν σκοτωμόν. (υ-υ-)

Κινυρός, ά, όν. Θλιβερός, ὁ κλαίων, θρηνωδῶν. Ἰλ. Ρ, 5. «μήτηρ κινυρὴ» θρηνητική, οἰκτρόφωνος. Πρβλ. Μινυρός.

*Κινύσσομαι, Γίνομαι σκιά, ἡ φάντασμα, Ἡσύχ. Πρβλ. Κηνύσσομαι.

Κινύσσω, Σπάνιος ἰδιαίτερ. τύπος τοῦ Κινέω Αἰσχύλ. Χοηφ. 193. ὅπου ἄλλοι μετὰ τοῦ Ἡσυχ. κηνύσσω, ἔχουσιν.

*Κινώ, οῦς, ἡ. Δωρκ. ἀντὶ Κίνησις.

Κινώπετον, τό. Ἀγρίον, φαρμακερόν, ἢ ἄλλως ἐπιβλαβές, φοβερὸν ζῷον, θηρίον, καὶ παρὰ Νικάνδρ. ἐξαιρ. οἱ ὄφεις, καὶ τὰ ἑρπετὰ θηρία. (Ὄχι ἀπὸ τοῦ Κινέω, καὶ, πέσον· ἀλλ' ἄνευ συνθέσεως ἄμεσως ἀπὸ τοῦ Κινέω, ὡς τὸ ἑρπετὸν ἀπὸ τοῦ ἕρπω, καὶ προβλητὸν ἀπὸ τοῦ προβάλλω. Συγγν. τῷ Κινῴ καὶ Κινόβαλον, ἅπερ πρβλ.)

*Κινωπεστής, οῦ, ὁ = κινώπετον, ὡς τὸ ἑρπηστὴς ἀντὶ τοῦ ἑρπετόν, Νίκανδρ. Θηρ. 14. ἐνθα φενδὼς Κινωπεστὴς ἀναγινώσκεται.

Κιξαλλεία, ἡ (κιξάλλης) = Δηστεία· ὁ Ἡσύχ. τὸ ἕρπειν· διὰ τοῦ, Πᾶσα κακοτεχνία· ἐκ τοῦ

Κιξαλλεύω, Κιξάλλης εἰμί, ληστεύω, κλέπτω· ἐκ τοῦ

Κιξάλλης, ου, ὁ. Ὁ ἐν τῇ ὁδῷ λῃστής, κλέπτης, ὅστις παραφυλάττων εἰς τοὺς δρόμους ἐγγυμνώνει τοὺς διαβάτας. Βαγαμπούνδος. Ἰταλ. Κεστιντζής, Τουρκ. Δημοκρατ. ἐν Φιλοστ. Ποιημ. σελ. 171. «κιξάλλην καὶ λῃστὴν πάντα κτείνων τις ἄθιος ἀν εἴκα ἔστι δὲ λέξις. Ἰωνικ. Γράφτ. καὶ κιξάλης, κισσάλης, ἢ κιστάλης (πιθ. ἐκ τοῦ κιστοῦ).

Κιόκρανον, τό = κιονόκρανον, Ἐπιγρφ.

*Κιονιδόν, Ἐπῴ. (κίων). Κατὰ τὸν τρόπον τῶν κίονων.

Κιονικός, ή, όν (κίων). Ὁ ἐκ τοῦ κίονος ὤν, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς κίονα· 2) (κοχλίας, 2.) Ὁ ἔχων κλίσιν, ὑποκείμενος εἰς ἀσθενείας τῆς κοχλίας, τοῦ γαγγραινώνος.

Κιόνιον, τό. Ὑποκορίστικ. τοῦ κίων. Μικρὰ στήλη. 2) παρὰ Διοσκορ. Β'. 6. εἶναι κιόνιον, ὁ ἀτρακτος, ἤτοι τὸ μέσον τῶν πορφυρῶν καὶ κοχλίων, περὶ οὗ ἡ ἐλιξις ἐστὶ τοῦ ὀστράκου.

*Κιονίς, ίδος, ἡ. Ὑπκρστκ. τοῦ κίων, Μικρὰ στήλη. 2) Ὁ σταφυλίτης τοῦ λαιμοῦ, collumella.

*Κιονίσκος, ὁ. Ὑπκρστκ. τοῦ κίων, Μικρὰ στήλη.

Κιονοειδής, ές (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τοῦ κίονος ἔχων, ὅμοιος μὲ τὴν κολώνναν.

Κιονόκρανον, τό (κίων, κρανίον). Ἡ κεφαλὴ τῶν κιόνων, τὸ κεφάλι τῆς κολώνας. Ξεν. Ἑλλ. 4 (5), 4, 5 «βουλευομένων δὲ, τί χρὴ ποιεῖν, πίπτει τὸ κιονόκρανον ἀπὸ τοῦ κίονος, οὔτε σεισμοῦ, οὔτε ἀνέμου γενομένου.» Ἐν ταῖς Ἐπιγραφ. τοῦ Χανδλιρ. μέρ. Β'. 29. κεῖται ἀντὶ τούτου, κιόκρανον, καθὼς καὶ ὁ Πολυδ. Ζ. 121. ἔχει. Ζήτ. Κρίκρανον, καὶ, Ἐπικρανίτις.

Κιονοφορέω, ῶ (κιονοφόρος). Κίονας φέρω.

*Κιονοφορία, ἡ. Τὸ φέρειν στήλας, ἐκ τοῦ

*Κιονοφόρος, ον (φέρω). Φέρω τὰς στήλας.

Κιρκαία, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, Circaea, Διοσκορ. Γ'. 134. 2) Ὁ Ἀπολλόδωρ. Γ'. ά. 5 διαφέρει «κιρκαία ῥίζα» ἐς μαγικόν τι μέσον.

Κίρκη, ἡ. Εἶδος πτηνοῦ ἀδιορίστου εἰσέτι. Αἰλιαν. ζῴων Ἱστορ. Δ'. 5.

*Κιρκηλαῖα, ἡ (κίρκος, 3. ἐλαύνω). Τὸ ἐλαύνειν τὸν κίρκον, ἢ τὸν τροχόν, Βλπ. Τροχός, 3.

Κιρκήλατος, ον (κίρκος ἐλαύνω). Ὁ ὑπὸ τοῦ κίρκου καταδιωκόμενος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 61.

Κιρκήσια, ων, τά. Ὑπκκεισμ. Ἀγωνίσματα, τὰ παρὰ Λατίν. Ludi Circenses· τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο εἴς τινα τόπον ἐν Ῥώμῃ περιφραγμένον κυκλικῶς μετὰ τείχους, ὅστις καὶ Circus, ὠνομάζετο. Ὁ δρόμος, τὸ τρέξιμον ἤτοι εἰς αὐτὰ τὸ ἐξαίρετον ἀγώνισμα.

Κίρκινος, ὁ (κίρκος, 3). Ὁ κύκλος, Circinus· ἔτι δὲ ὁ καὶ Καρκίνος. Σέξτ. Ἐμπ. Γ. 53.

Κίρκος, ὁ. Εἶδος ἱερακος, ὅστις μεταιωρούμενος ὁπόταν πετῇ κύκλον σχήματα ποιεῖ. Ἰλ. Ρ, 757. καὶ Χ, 136. Ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τὸ πέτασμάτου ἐμένεινον τὰ μέλλοντα, διὰ τοῦτο λέγεται καὶ ταχὺς ἄγγελος τοῦ Ἀπόλ. Ὀδσ. Ο, 526. Ὡς ἐπῖτ. κίρκῃ κίρκοιν Ὀδσ. Ν, 87. Ζήτ. καὶ Ἱεραξ. 2) Κύκλος, γύρος, δακτυλίδιον, κρικέλα = κρίκος, κατὰ μετάθεσιν. Ἀνάλεκτ. Β'. 52. καὶ ἐντεῦθεν αὐτοῦ, Τέξον εἰς τὴν ἀποίαν σημαν. ἐ Ὅμρ. καὶ ἄλλοι μετχρῆντ. τὸν τύπον κρίκος Circinus circulus. 3) Ὁ παρὰ Λατίν. Circus, δημόσιόν τι θέατρον, ἐν ᾧ ἐγίνοντο οἱ ἀγῶνες· ἰδὲ Κιρκήσια.

Κιρκόω, ῶ. Περιλείω, περικυκλόω· δίνω τι στρογγύλως, εἰς σχῆμα κρίκου φέρω, περιδίνω, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Circino, = κρικόω. Αἰσχύλ. Προμ. 74.

Κιρνάω, ῶ, καὶ, Κίρνημι. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ποιητκ. παρασχμτσμ. τοῦ κεράννυμι· Ἀνακατώνω, μιγνύω, ἑέρτ. οἶνον μὲ νερόν· ὁ Ὅμηρ. ἔχει καὶ τοὺς δύο τύπους μόνον ἐν τῇ Ὀδσ. «οἶνον ἐκίρνα» Η, 182. Κ, 356. Ν. 53. καὶ ἀπὸ τοῦ κίρνημι, τὸ ἐνκ. 3. τοῦ πρττκ. «κίρνη οἶνον» Ξ, 78. Π, 52. Μετχ. «κιρνὰς οἶνον» Ξ, 14. Κύρπδ. Ἐκβ. 219.

*Κιρρᾶς, άδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. Ποιητκ. Θηλκ. τοῦ Κιρρός.

Κιρρίς, ίδος, ἡ. Εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ὅστις ἄλλως καὶ κηρίς, λέγεται. Ὀππιαν. Ἁλ. Α'. 129.

*Κιρροειδής, ές (εἶδος, κιρρός). Ὠχρόν, ξανθόν, ὑποκιτρίνου χρώματος, καὶ θεωρίας. Φιλόστρ. Εἰκν. 1, 12. Ἀλτὴν. 7. σλ. 281.

Κιρρός, ά, όν. Πυρρός, ὠχρός, ξανθός, ὑποκίτρινος. «Οἶνος κιρρὸς» τὸ παρ' ἡμῖν, ἀσπρον κρασί. Γαλην. ἀντίκ. τῷ, οἶνος αἰθοψ. Ἰλ. Α, 462.

Κίρσιον, τό. Εἶδος ἀγριοκινάρας. Carduus, Λιν. τὸ ὁποῖον θέλουσιν, ὅτι ὠφελεῖ ἐναντίον εἰς τὴν ἀσθένειαν κιρσός, Διοσκορ. Δ'. 119.

Κιρσοειδής, ές (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος, τὸ σχῆμα, τὴν φύσιν, ἢ τὴν θεωρίαν τοῦ κιρσοῦ ἔχων.

Κιρσοκήλη, ἡ (κιρσός, κήλη). Αὔξησις, φουσκωμα τῶν ἀγγείων εἰς τὰ αἰδοῖα τῶν ἀνδρῶν, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς ὄρχεις· πρίξιμον τῶν φλεβῶν τῶν περὶ τὰ αἰδοῖα. Ramex varicosus. Κέλσ. Ζ'. 18.

Κιρσός, ὁ varix. Οἴδημα φλεβῶν περὶ τὰ αἰδοῖα, ὁ ἐστὶ πάθος τι περὶ τὰ αἰδοῖα, ὁπότε πρίσκονται αἱ φλέβες αὐτῶν, καὶ μάλιστα τῶν ὄρχεων, τῶν σκελῶν, καὶ τῶν γλουτῶν· καθόλου δὲ εἰς τὰ ὑποκάτω μέρη τοῦ σώματος, γινόμενον. Ἀττ. κρισσός, Δωρικ. κριῖός· καλεῖται ἔτι καὶ, Ἰξία, 3. ἡ. Ὅρα Ξενοφ. ἐν τῷ περὶ Ἱππικ. Α'. 5. τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Σύγκαυμα, λεγόμενον.

Κιρσώδης, ες = κιρσοειδής.

Κις, ὁ, γενκ. κιός, αἰτκ. κίν. Ὁ ἐν τῷ σίτῳ καὶ τῇ κριθῇ, κ.τ.λ. ἢ ἐν τῷ ξύλῳ γινόμενος σκώληξ, Θεόφρ. Curculio. Κατὰ τοὺς Γραμτκ. τὸ μὲν κὶς σημαίνει τὸν ἐν τῷ ξύλῳ σκώληκα, τὸ δὲ σῆς τὸν ἐν τῷ μαλλίῳ, τὴν μόλιτταν, βότρυδαν. (Τὸ Ι ἐν μὲν τῇ Ὀνομστ. καὶ Αἰτ. ἑνκ. μακρὸν, ἐν δὲ τῇ γενκ. καὶ ταῖς λοιπαῖς πτώσεσι βραχύ).

Κίσηρις, εως, ἡ = κίστηρις. Εἶδος ἐλαφρᾶς πέτρας πολλὰς τρόπας ἔχουσης, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης πλεούσης, ἥτις εὑρίσκεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅπου εἶναι κρατῆρες. Ἐλαφρόπετρα. Ἡ νῆσος Σαντορίνη ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, εἶναι ὅλη σχεδὸν μία τοιαύτη πέτρα.

*Κισηροειδής, ές (εἶδος) = κισσηροειδής.

Κίσθαρος, ὁ, καὶ

*Κίσθος, ὁ = κίστος.

Κίσσα, ἡ Ἀττκ. Κίττα. Εἶδος πολυλάλου, ἤτοι φλυάρου πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον μιμεῖται κάθε φωνήν. Pica glandaria. 2) Ἡ ἐπιθυμία, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν αἱ ἐγκυστρωμέναι γυναῖκες εἰς τὸ νὰ φάγωσιν ἀσυνήθη τινά, καὶ ἔκταστα φαγητά· καὶ συχνάκις ἐναντίαν τοῦ λογικοῦ· καὶ ἡ ἀνδία, τὴν ὁποίαν ἔχουσι εἰ ἄλλά τινα. Διοσκορ. Α'. ὅθεν

Κισσαβίζω, Μ. ἰσω. Ἀττκ. κιττᾰβίζω. Ὡς ἡ κίσσα φωνάζω. Πολυδ. Ε'. 90.

*Κισσάλης, ου, ὁ = κιξάλης.

Κισσάμπελος, ἡ· καὶ

*Κισσάνθεμον, τό. Κατὰ τὸν Διοσκορ. Δ'. 139. τὸ φυτόν, ὅπερ ἄλλως Ἑλξίνη λέγεται· Καλεῖται ἔτι καὶ ἓν εἶδος κυκλαμίνου, κισσάν, θεμον καὶ κισσόφυλλον, διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν φύλλων. Διοσκορ. Β'. 195.

Κισσαρος, ὁ = κίσσος. Διοσκορ. Α'. 126.

Κισσάω, ῶ, Μ. ήσω. Ἀττκ. κιττάω (κίσσα. 2) Ἔχω τὴν ὁρμητικὴν, καὶ συχνάκις ἐναντίαν τῆς φύσεως καὶ τοῦ λογικοῦ ἐπιθυμίαν καὶ ὀρεξιν φαγητῶν τινῶν, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν αἱ ἐγκυστρωμέναι γυναῖκες. Γλίχομαι, μεγάλην ἐπιθυμίαν ἔχω πρός τι, Ὀρέγομαι. Ἀριστοφ. Εἰρ 497. «κιττῶντες τῆς εἰρήνης» παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ ἐν Σοφῇ. 349. μετὰ γενκ. ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ἐν Ψαλμ. Ν'. «καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου» τὸ ὁποῖον οἱ ἑρμηνευταὶ διὰ τοῦ, Μεθ' ἡδονῆς, ἢ μετὰ μεγάλης ὀρέξεως συνέλαβέ με, ἑρμην.

*Κισσεύς, έως, ὁ. Ἐπθτ. τοῦ Βάκχου, ἐκ τοῦ κισσός, ὁ μὲ κισσὸν ἐστεφανωμένος.

Κισσήεις, εσσα, εν (κισσός). Νίκανδρ. Θηρ. 510. = κίσσινος.

Κισσηρεφής, ές (ἐρέφω). Μὲ κισσὸν ἐσκεπασμένος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι φυτρωμένος κισσός.

Κισσήρης, ες (κισσός). Ὁ κισσὸν ἔχων, ἤτοι ὁ κατάφυτος ἀπὸ κισσόν. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1132.

Κισσηρίζω, Μ. ίσω. Λέξιν ποιῶ, ὑλίζω τι διὰ τῆς κισσήρεως. Νικόλ. Δαμασκ. ἐκ τοῦ

Κίσσηρις, εως, ἡ = κίσηρις. Ὁ Κορακῆς, ἐν Ἠθ. Νικομ. Ἀριστ. σλ. 234. «σημείωσον, ὅτι κοινῶς λέγεται τὴν σήμερον κισσάριον, καὶ ὅτι σώζεται ἐξ αὐτοῦ καὶ ῥῆμα, κισσαρίζω καθαρίζω· (ἐπῖτ. ἀπὸ τοῦ κὶς διὰ τὴν κατατρυπημένην, τρόπον τινὰ καταφαγωμένην ἐπιφάνειάν της· ὅθεν

*Κισσηροειδής, ές (εἶδος). Ὅμοιος τῇ κισσήρει = τῷ ἑπμν.

Κισσηρώδης, ες. Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς κισσήρεως.

Κισσητός, ή, όν = κισσωτός, (κισσόω). Ἐστεφανωμένος μετὰ κισσοῦ, Κιστάθ. ἀμφβλ.

Κισσοβαφής, ές (βάπτω). Βαμμένος, χρωματισμένος μὲ χρῶμα κισσοῦ,

Κίσσινος, ίνη, ινον (κισσός). Ὁ ἐκ τοῦ κισσοῦ κατασκευασμένος, ἀπὸ κισσόν.

Κισσίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, κισσός.

Κισσόβρυος, ον (βρύω). Ὁ βρύων κισσοῦ, γεμάτος ἀπὸ κισσόν, ἐστεφανωμένος μετὰ κισσοῦ. Ὀρφ. Ὑμν. Βάκχ. 4.

Κισσοδέτας, ου, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ κισσοδέτης

(δέω). Ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, ὁ μετὰ κισσοῦ δεδεμένος, ἢ ἐστεφανωμένος, Πίνδαρ. παρὰ Διον. Ἁλικ. περὶ Συνθέσ. σ. 306. Schoel ἐνθα τινὲς μὲν κισσόδετος, η, ον, ἄλλοι δὲ κισσοδέτας ἀναγινώσκουσι, ἐν ᾧ χειρόγραφόν τι κισσοδακής, ές, ἔχει πρβλ. δὲ κηροδέτης.

*Κισσόδετος, ον. ἀλλὰ καὶ τρικατάλκτ. (δέω). Δεδεμένος μὲ κισσόν.

Κισσοειδής, ές (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κισσοῦ ἔχων. Ἐπίρ. κισσοειδῶς.

Κισσοκόμης, ον, ὁ (κόμη). Ὁ μετὰ κισσοῦ τὴν κόμην ἐστεφανωμένην ἔχων. »Διόνυσος« Ὅμηρ. Ὕμν. Ιθ'. (25) 1.

Κισσόπληκτος, ον (πλήσσω). Ὅστις ἐπλήχθη, ἐκτυπήθη μὲ τὸν κισσόν, ἢ ὁ μετὰ θύρσου (ὅστις τὴν περιτυλιγμένος μετὰ κισσοῦ) πεπληγμένος, ὁ ἐστὶν, ὁ εἰς Βακχικὴν μανίαν καταντήσας, βεβακχευμένος. »Μέλαν κισσόπληκτα« οἱ Διθύραμβοι. Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. ΙΔ'.

Κισσοποίητος, ον, Ὁ ἐκ κισσοῦ πεποιημένος· ἀπὸ κισσὸν κεκαμωμένος. Λυκεκν Βάκχ.

Κισσός, καὶ Ἀττκ. Κιττός, ὁ. Εἶδος φυτοῦ ἀειθαλοῦς, τοῦ ὁποίου τὸ βλάστημα στερεῶς ἑλίσσεται περὶ τὰ πλησίον αὐτοῦ φυτά. Hedera, helix. Λατιν. οἱ χωρικοὶ ὀνομάζουσι τοῦτο καὶ, βρουσλιαιν. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 22. καὶ Θ'. 5. Εἶναι δὲ δύο εἴδη κισσοῦ, πρὸς τὰ ἄνω ἀναβαίνοντος, μέλας, Ὅμηρ. Ὀδ. 6, 40. καὶ λευκός, καὶ ἓν εἶδος κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐξαπλουμένου, ἕλιξ. Οἱ καρποί του σχηματίζουν σταφυλὴν κόρυμβος, ἤτοι δὲ ἱερὸς τοῦ Βάκχου, ὅθεν συχνάκις ὡς στολίδι τῶν ποιητῶν (συγγν. τῷ ἰδός) ὅθεν

Κισσοστέφανος, ον, καὶ

*Κισσοστεφής, ές (στέφανος, στέφω). Ὁ μετὰ κισσοῦ ἐστεφανωμένος, ἢ ὁ στέφανον ἐκ κισσοῦ ἔχων, »κισσοστέφανος Βάκχος« ἐπιγρμ.

*Κισσοφάγος, ον (φαγεῖν). Ὁ τρώγων κισσόν. Τὸν καρπόν, ἢ τὰ φύλλα τοῦ κισσοῦ τρώγων.

Κισσοφορέω, Μ. ήσω. καὶ Ἀττκ. Κιττοφορέω, ῶ. Κισσὸν φορῶ, ἐστεφανωμένος εἰμὶ μετὰ κισσοῦ. Στέφω ἐμαυτὸν καὶ τὸν θύρσον μὲ κισσόν, καθὼς ἔκαμνον π. χ. αἱ Βάκχαι, καὶ ὅλοι οἱ λοιποί, οἵτινες ἐόρταζον τὸν Βάκχον· ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ Κυριεύομαι ἀπὸ Βακχικὸν ἐνθουσιασμόν. ἐκ τοῦ

Κισσοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κισσὸν φέρων, ὁ μετὰ κισσοῦ ἐστεφανωμένος, καθὼς οἱ ἑορτασταὶ τοῦ Βάκχου. Ἀριστοφ. Θεσμ. 988. ὅθεν Μετφρκ. = βακχικός.

Κισσόφυλλον, τό. Τὸ τοῦ κισσοῦ φύλλον. 2) Εἶδος κυκλαμίνου, κλιματόφυλλον, ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ κισσοῦ παρωνομασθέν. Βλπ. κισσάμπελος, Διοσκορ. Β'. 195. ἔτι δὲ καὶ μηχανική τις ἔκφρασις. Μαθηματ. παλ. σελ. 70.

*Κισσοχαίτης, ου, ὁ (χαίτη) = κισσοκόμης.

Κισσοχαρής, ές (χαίρω). Ὅστις ἔχει χαρὰν εἰς τὸν κισσόν· ὁ ἐπὶ κισσῷ χαίρων, ὁ ἀγαπῶν τὸν κισσόν. Ὀρφ.

Κισσοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὁ μετὰ κισσοῦ ἐνδεδυμένος, ἢ ἐστεφανωμένος. Ὀρφ. λίθ.

Κισσόω, καὶ Ἀττκ. κιττοω, ῶ (κισσός). Μετὰ κισσοῦ στεφανόω, ἢ περιτυλίσσω. Εὐριπ. Βάκχ. 205.

Κισσύβιον, τό. Ποτήριον, κανκίον ξύλου, καὶ ἐντεῦθεν, κάθε χωρικὸν, καὶ ἀφελὲς ποτήριον, Ὀδύσ. Ι, 346. Ξ, 78. Π, 52 ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ μίαν λαβὴν (χειρούλι) σπανίως μὲ δύο, Θερτ. 1, 27. ὑπὸ Kiesling. 2) Παρὰ Θεοφυλ. Ἐπιστ. Ποιμενικόν τι ἀγγεῖον, εἰς ὃ ἀρμόζουσι τὰ πρόβατα, καρδάρι (κυρίως, Ἀγγεῖον ἀπὸ ξύλον κισσοῦ. Παρ' Εὐριπ. Κύκλ. 390. ἀναφέρεται ποτηρίοντι ἐκ κισσίνου ξύλου τρεῖς πήχεις πλατύ, καὶ τέσσαρες βαθύ.)

Κισσώδης, ες, (κισσός, εἶδος). Ἰδὲ κισσοειδής. Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κισσοῦ ἔχων. καὶ 2) ἢ τὸ πάθος κίσσαν ἔχουσα γυνὴ, ἢ κισσῶσα. Διοσκορ. Ε'. 12.

*Κισσωτός, ή, ὄν (κισσόω). Μὲ κισσὸν ἐστεφανωμένος, ἢ περιδεμένος.

Κιστέρνα, ἡ. Δάκκος φρέατος, εἰς ὃν συνάγεται τὸ βρόχινον ὕδωρ, τὰ τῆς συνθ. Στέρνα, Ἡσύχ.

Κίστη, ἡ. Ἐδεσματοθήκη, ἀγγεῖον ἐκ σανίδων κατεσκευασμένον εἰς ὑποδοχὴν ἐδεσμάτων, οἱ δὲ, κιβωτὸς ἱματίων καὶ χρημάτων. Σουίδ. ὡς καὶ ὁ Φώτιος ἔχει κιστίτης, καὶ κιστίς, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖται, ἢ ἱμάτιά τινα, ἤγουν κιβώτια· ὁ Ἡσύχ. ἔχει κίστη, ἀγγεῖον πλεκτόν, εἰς ὃ βρώματα ἐνετίθετο, καὶ ἱμάτια· ἢ κιβωτὸς, ἢ κάλαθος. Ὀδύσ. Ζ. 76. »μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθη μειλοσιεῖ· ἐδωδήν· κυθέλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Σειτοῦνιον· συχνάκις παρ' Ἀριστοφ. π. χ. Ἀχαρν. 1099. ὅθεν

Κιστηφόρος, ον (φέρω) = κιστοφόρος. Ποιητ.

Κιστίς, ίδος, καὶ Κίστις, ιδος, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ κίστη, κωμικῶς σχηματισθὲν μὲ ἀμφίβολον συνέμφασιν τοῦ κύστις, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1138.

Κίστος, ὁ. Ἀκανθοφόρον τι φυτὸν Cistus Λατ. τὸ μὲν ῥοδοειδὲς ἄνθη φέρον κίστος ἀῤῥὴν τὸ δὲ λευκὰ κίστος θῆλυς. Διοσκορ. Α'. 126. ὅθεν

*Κιστοφάγος, ον (φαγεῖν). Ὁ κίστον τρώγων.

Κιστοφόρος, ον (κίστη, φέρω). Ὁ κίστην φέρων· ἔσται δὲ τὰς κίστας ἱερὰς εἶναι Διονύσου καὶ τῶν θεῶν. Φώτ. 2) παρὰ Δημοσθ. περὶ Στεφάν. 79. Νόμισμά τι ἐφ' ἑαυτῷ ἐγκεχαραγμένην κίστην ἔχον, ἀξίαν σχεδὸν δύο δραχμῶν ἔχον.

Κίτρις, εως, ἡ. = Κίδαρις. Κτησίας Περσ. 47.

*Κιτρία, ἡ. καὶ

Κιτρία, ἡ. Νεώτερ. τύπος ἀντὶ κιτρία. Κιτριά, τὸ ποιοῦν τὰ κίτρα δένδρον, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ, κίτριον, λέγεται, καθὼς ἔτι καὶ ὁ καρπός αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον οἱ παλαιοὶ, καὶ μῆλον μηδικόν, ἔλεγον, καὶ ἡ συνήθεια τοῦτον, κίτρον, λέγει· ὁ καρπὸς οὗτος ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ κιτρόμηλον, Γεωπον. Γ. ζ'. 11. καὶ ος'. 6. Ζήτ. κεδρόμηλον, καὶ τὸ δένδρον κιτρόφυτον, Γ. ή. 2. καὶ τὸ φύλλον, κιτρόφυλλον. Θ'. 8. ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ κίτρινος, ε, ή. ὁ τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου ἔχων· ἀντὶ τοῦ, ξανθός, ὠχρός.

*Κιτρινοειδής, ές (εἶδος) Τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου ἔχων, ὠχρὸς ὡς τὸ κίτρον. ἐκ τοῦ

*Κίτρινος, η, ον (κίτρον) Τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου ἔχων, ὠχρὸς ὡς τὸ κίτρον. Ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ.

*Κίτριον, τό. Βλ. Κιτρία. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἡ φλοῦδα τῆς κιτριᾶς.

*Κίτρον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς κιτριᾶς, τὸ ἄλλως μῆλον Μηδικὸν λεγόμενον, τὸ καὶ κιτρόμηλον, Lobeck Φρύν. σ. 469.

*Κιτρόφυλλον, τό (φύλλον) Φύλλον τοῦ κίτρου.

*Κιτρόφυτον, τὸ (φυτὸν) Ἡ κιτριά.

*Κίττα, ἡ. Ἀττκ. ἀντὶ κίσσα.

Κιττᾳβίζω, Ἀττκ. ἀντὶ κισσαβίζω.

Κιττάριον, τό. = Κυττάριον, Διοσκορ. Γ'. 19.

*Κίτταρις, εως, ἡ = κίδαρις.

*Κιττάω, Ἀττκ. ἀντὶ κισσάω.

*Κιττός, ὁ, Ἀττκ. ἀντὶ κισσός.

*Κιττοφάγος, ὁ, ἡ. Ὁ κισσὸν τρώγων, Λόγγ.

Κιτών, ῶνος, ὁ. Ἰωνικ. καὶ Δωρικ. καὶ ἐπικ. Σικελικ. ἀντὶ χιτών, Koen. Γρηγ. Κορ. σ. 341.

Κιχάνω, Οἱ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος γενόμενοι χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ ἀχρήστου ἐν τοῖς Ὁριστικοῖς τύπου κίχημι, Ὅμηρ. Ἰπικτικ. κιχείω, εὐκτικ. κιχείην, Ἀπρμφ. κιχεῖναι, Ἐπικ. κιχήμεναι, Μετχ. κιχείς καὶ Μέσ. κιχήμενος. Κατὰ τὸ κίχημι κλίνεται καὶ ὁ Πρκτικ. ἐκίχην, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμηρ. ἔχει τὸ 1. καὶ 2. πλθντκ. ἐκίχημεν καὶ κιχήτην, τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται ἔτι ἐν Ὀδύσ. Ω, 284. τὸ 2. ἐνικ. ἐκίχεις, ὡς τὸ ἐτίθουν, ἐτίθεις, χωρὶς νὰ ἦναι ἀνάγκη νὰ παραδεχθῶμεν ἐνσττ. κιχέω. Μέλ. κιχήσομαι. Ἀόρ. ἔκιχον, καὶ χωρὶς αὔξησιν κίχον, Μετχ. κιχών. Μέσ. ἀόρ. ἐκιχησάμην· ὅλοι οἱ Μέσ. τύποι ἐν ἐιρχτκ. σημασ. Ἀπαντῶ, φθάνω τινὰ τρέχων κατόπιν αὐτοῦ· καταλαμβάνω, προφθάνω, ἀποκτῶ, εὑρίσκω τὸ ζητούμενον, συχνάκις παρ' Ὅμηρ. »Ποσὶ κιχάνειν τὸ νὰ φθάνῃ τίς τινα τρέχων, Ἰλιάδ. Ζ, 228. Φ, 605.« »δουρὶ Νὰ τὸν φθάνῃ μὲ τὸ κοντάρι, Ἰλιάδ. Κ, 370. Κυθόλου δὲ, Ἀπαντῶ εἰς τὴν μάχην τὸν ἐναντίον μου, καὶ ὁρμῶ κατ' αὐτοῦ »ἄστυ« πυριεύω τὴν πόλιν, Ἰλιάδ. Φ. 128. »τέλος πολέμοιο« φθάνω τὸ τέλος τοῦ πολέμου, Ἰλιάδ Γ, 291. ἐνίοτε καὶ ἐπὶ πραγμάτων »βέλεϊ κιχήμενον« τὸ φθάνον, καὶ κτυποῦν βέλος, Ἰλιάδ. Ε, 187 Οὕτω καὶ »τέλος θανάτοιο κιχήμενον« Ὁ καταφθάνων, καταπλακώνων θάνατος, Ἰλιάδ. Λ, 451. ὁ Ἀττκ. τύπος εἶναι κιχάνω, ὅπερ ἰδέ. Ὁ Ὅμηρ. τὸ συντάσσει πάντοτε μὲ τὴν Αἰτκ., οἱ ὕστερον ἔστιν ὅτε καὶ μετὰ Γενκ. (Κιχάνω, παρὰ μὲν Ὅμηρ. καὶ τοῖς Ἐπικ. υ – –, παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἐν τῷ Ἐνστ. – υ –, εἰς τοὺς λοιπούς ὅμως τύπους καὶ παρ' Ἀττκ. τὸ ι βραχύ.)

*(Κιχέω) ἰδὲ Κιχάνω.

Κιχήλη, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ αἰχλη. Ἀριστοφ, Νεφ. 339.

(Κίχημι.) Ζήτ. Κιχάνω.

Κίχησις, εως, ἡ. (κιχάνω) Τὸ καταλαμβάνειν τὸ διωκόμενον, πρόφθασμα, λῆψις, ἀπόκτησις τοῦ ζητουμένου.

Κίχητος, εος, ἐστὶ ὁ Ἀγγεῖον, εἰς ὃ ἐμβάλλεται ὁ λιβανωτὸς, θυμιατήριον. Παρὰ Κυπρίοις. Ἡσύχ. (Συγγν. τῷ κηθίς)

Κίχλη, ἡ. Εἶδος πτηνοῦ φαγωσίμου, αἴχλα. Turdus. Ὀδύσ. Μ, 468. 2.) Ἰχθύς τις θαλάσσιος ὅμοιος τῷ πτηνῷ κατὰ τὸ χρῶμα. Ἀρτεμίδ. Α'. 14.

Κιχλίζω, Μ. ίσω. Γελῶ, μειδιῶ, χαμογελῶ, κυρίως ἐκφράζει τὸν λεπτὸν, χαρίεντα, καὶ εὐφρόσυνον γέλωτα τῶν κερασίων τῶν ἐρωτευμένων, τῶν εὐφραινομένων, χαροπῶν· ὅτι παρὰ τὴν κίχλην τὸ ὀρνίθιον λέγεται. 2) Κίχλας τρώγω· ὅθεν Μετφρκ. εὐωχοῦμαι, λιπαρῶς, πλουσίως τρώγω, σπατάλω. Ἀριστοφ. Νεφ. Ἡ συνήθ. ἐπὶ τῶν πλουσίων τραπεζῶν, ἢ ἐπὶ τῶν ἀῤῥοδισιάζων, »πέρδικας τρώγειν«, λέγει.

Κιχλίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κίχλη.

*Κιχλίσκω, Σπανιώτερ. τύπος τοῦ κιχλίζω.

Κιχλισμός, ὁ (κιχλίζω) Ὁ λεπτὸς, καὶ χαρίεις γέλως τῶν κερασίων. 2) Τὸ κίχλας τρώγειν. Εὐωχία, σπατάλη, Θοιν. Ἀριστοφ. Βλπ. Κίχλη.

Κίχορε, τά. Λαχανίδια ἄγρια, ῥαδίκια. Ζήτ. κιχώρη.

*Κιχορεια, ων, τὰ. καὶ

*Κιχόρια, ων, τὰ = κίχορα.

Κίχρημι, Μ. χρήσω, Ἀόρ. ἔχρησα, Μέσ. κίχραμαι, Μ. χρήσομαι, Ἀόρ. ἐχρησάμην, κατὰ τὸ ἵστημι, μὴ Ἀττκ. καὶ κιχράω (χράω) Δανείζω, δίδω δανειακὰ »τινί τινι« Ἡρόδ. 3, 58. Μέσ κίχραμαι, περιω δανειακὰ, δανείζομαι ἀπό τινα, ἐπίτε χρημάτων, καὶ γενικῶς ἐπὶ παντὸς, τὸ ὁποῖον τις δανείζεται.

Κιχώρη, ἡ. καὶ

*Κιχώριον, τό. Εἶδος ἀγρίου λαχάνου, ῥαδίκιον. Cichorium. Ἀριστοφ. ἔθεν

Κιχωριώδης, ες. (εἶδος) Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κιχώρης ὤν, ἢ ὅμοιος αὐτῇ.

(Κίχω) Ἄχρηστ. πρωτότυπ. τοῦ Κιχάνω.

Κίω, Ποιητικὸς τύπος ἀντὶ τοῦ Ἴω, εἶμι, Πορεύομαι. Ἐν τῷ Ἑνστ. τῆς Ὀρρτκ. ἄχρστ., ἀλλὰ τοιοῦτον εὐχρηστότερος παρ' Ὅμρ. καὶ ἄλλοις ποιηταῖς ὁ Ἐνστκ. κίοιμι. Μετχ. κιών, κιοῦσα (τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι Μετχ. ἀορ. ἀλλὰ τονίζεται μόνον ὡς τὸ ἰών) καὶ ὁ Πρτκ. ἔκιον, καὶ χωρὶς αὐξήσεως κίον. Οἱ λοιποὶ χρόνοι δὲν ἀπαντῶνται. Τὸ κίω φαίνεται, ὅτι προῆλθεν ἀπὸ τοῦ Ἰῶ Θέμτ τοῦ εἶμι, ἀπὸ τοῦ κίω προῆλθε τὸ κιάω, κινέω, καὶ τὸ Λατκ. cio, cieo. Παρ' Ὅμρ. πανταχοῦ σχιδὸν ἐπὶ τῆς κυρίας σημασ. Πορεύομαι, ἐπὶ θεῶν, ἀνθρώπων, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκβαίνω, πορεύομαι ἔξω, χωρίς τινος προσθήκης, Ἰλιά. Β, 509., καὶ ἐπὶ πλοίων (Τὸ Ι ἀεὶ βραχύ)

Κίων, ονος, ὁ, Ἰωνικ. δὲ καὶ Ἀττκ. ἡ. Παρ' Ὅμρ. ὅστις ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἐν τῇ Ὀδύσ. οἷς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θηλκ. ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἄρσνκ. Ὀδύσ. Θ, 66. 473. Τ, 38. Ἡ στήλη, πολλῶνα, ἢτοι θερμὰ λουτρὰ ἄχω ἐπὶ κιόνων. Ἐράτης παρ' Ἀθην. ς. ἐπὶ ὑδραγωγίων ὑποστηριγμένων διὰ κολωνῶν. Ὅμρ. συνθ. αἱ στῆλαι, αἱ ὁποῖαι ὑποστηρίζουν τοὺς δοκοὺς τῆς στέγης τοῦ μεγάλου ἀνωγέου, ἐντεκτορίου, Ὀδύσ. Τ, 38. Ἐπὶ μιᾶς τούτων κάθηται ἡ κυρία τοῦ οἴκου (οἰκοκυρὰ) Ὀδύσ. Ζ, 307. ἐπὶ ἄλλης ὁ οἰκοκύρης, Ὀδύσ. Ψ, 90. ἐπὶ ἄλλης ὁ φαίστης (ἀοιδὸς) Ὀδύσ. Θ, 66. 473. εἰς ἄλλην πάλιν ἐπακουμβίζει ὁ εἰς τὸ ἐστιατήριον εἰσερχόμενος τὴν λόγχην του, Ὀδύσ. Α, 127. Ρ, 29. Ἔτι δὲ κρεμᾶται καὶ τὸ τόξον ἐπὶ στήλης, Ἴμν. Ὅμρ. Ἀπλ. 8. Ἐξ ἐνωτίου δὲ ἐν Ὀδσ Χ, 466. σημαίνει πελεκύσκον τι εἰς τὸ παραθαλάσσιον, ἐκ τοῦ ὁποίου δένουσι τὰ πλοῖα, καὶ ἐν Ὀδύσ. Η, 53. ὁ Ἄτλας νέχει κίονας μακρὰς, αἱ γαῖαν καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν διείργουσι, διαιροῦσι. Πρβλ. Ἡρόδ. 4, 184. Ἡσιόδ. Θεογ. 779. διὰ τοῦτο μετεχειρίσθησαν ἔπειτα τὸ κίων συχνάκις μετφρκ. ἐπὶ ὅλων τῶν ὑψηλῶν βουνῶν. 2) Ἡ ἐπὶ τοῦ μνήματος πέτρα, συνθ. στήλη, διότι πολλάκις εἶχε τὸ σχῆμα στήλης. 3) Καὶ ἡ ἐν στόματι σταφυλή, καὶ μάλιστα ἡ πριτμένη, ἥτις καὶ, κιονίς, λέγεται. Ἡ Ῥοῦφος Ἐφέσ. Ι Α'. 56. Ἡ Ἐπὶ τῆς ἐπιγλωττίδος ἄνωθεν ἐκκρεμὴς ἐπίκειται ἡ κιονίων. 4) Τὸ τῆς ῥινὸς διάφραγμα, τὸ τὰ τρυπήματα διαιροῦν, τὸ τραγανὸν τῆς μύτης. (Τὸ Ι ἀεὶ μακρόν)

Τὸ Κ. μετὰ τοῦ Λ.

Κλαγγάζω, Ἰδιάτρ. τύπος τοῦ κλάζω, ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν γεράνων.

Κλαγγαίνω, καὶ

*Κλαγγάνω, Ἕτερος τύπος τοῦ κλάζω. Κυρίως ἐπὶ τῆς κυνῶν φωνῆς ἐν τῷ κυνηγίῳ ὄντων. Αἰσχλ. Εὐμ. 126. καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ὀρνίθων. Ὁ τύπος κλαγγάνω παρὰ Ξενοφ. Κυνηγτκ. 6, 23. ἐπὶ κυνῶν.

*Κλαγγέω, = κλάζω. Ἐπὶ τοῦ γαυγίσματος τῶν κυνῶν, Θεόκρ.

Κλαγγή, ἡ. (κλάζω) Ἦχος, τόνος. Παρ' Ὅμρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ἀνάρθρος καὶ συγκεχυμένη κραυγὴ πολλῶν ὁμοῦ ἀνθρώπων, καὶ ἰδιατρ. τῶν μαχητῶν ἐν τῷ πολέμῳ, καθόλου. Ἡ συγκεχυμένη ταραχὴ, καὶ κραυγή, ὁ θόρυβος, τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ μέγα τι πλῆθος λαοῦ. Αἱ φωναὶ, καὶ τὸ θορυβῶδες κτύπημα τῶν πτερύγων τῶν πτηνῶν, καὶ μάλιστ. τῶν γεράνων, Ἰλιά. Γ, 3. Ὀδύσ. Δ, 605. ἡ κραυγὴ τῶν χοίρων, Ὀδύσ. Ξ, 412. ὁ ἦχος, τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ τόξον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκτοξεύεται τὸ βέλος, Ἰλιά. Α, 49. ἔπειτα δὲ καὶ ὁ ἦχος τοῦ ἐκσφενδονισθέντος, καὶ διὰ τοῦ τόξου βεκίως ἀφεθέντος βέλους, ὁ κρότος τῆς σάλπιγκος, αἱ κραυγαὶ, ἢ αἱ φωναὶ τῶν ζώων, Ἴμν. Ὅμρ. 27, 8. τὸ γαυγίσμα τῶν σκύλων, Ξενοφ. Κυνηγτκ. 4, 5, 5, 19. 6, 17. καθόλου δὲ Ἀνάρθρος φωνὴ, προερχομένη ἀπὸ ζώων φωνὰς, καὶ ἀπὸ τὴν κίνησιν ἀψύχων ὄντων, θόρυβος, κρότος, φλοίσβος, κ. τ. λ. οὐδέποτε ὅμως ἐπὶ ἀνάρθρου ἀνθρωπίνου φωνῆς, ὅθεν

Κλαγγηδόν, ἐπίρ. Μετὰ κλαγγῆς, βοῆς. Ἰλ. Β', 463. Ποιητκ.

*Κλαγγόν, Ἐπῤῥμ. = κλαγγηδόν, Βαβρ. ἀλλ' ὡς φαίνεται πρέπει νὰ λέγηται κλαγγτόν.

Κλάγγω, Κρίνεται ταυτότημον τοῦ Κλάζω, ὁ Ἑνστ. κλάγγω φαίνεται, ὅτι δὲν ἦτο ποτὲ εἰς χρῆσιν, ἐὰν καὶ παρ' Ἡσιόδ. ἀσπ. 406. πρότερον κλάγγοντε ἐγράφετο, ἔνθα τώρα τὸ κλάζοντε ἀπεκατεστήθη. Πιθανῶς ἠπατήθησαν ἀπὸ τὸν ἀνωμλ. Μέλ. κλάγξω νὰ δεχθῶσι καὶ Ἑνστ. κλάγγω ὡς πρωτότυπον τοῦ κλάζω) Εἰς τὰ ἀκόλουθα παρόμοιμ. ὑποτίθεται ὡς ἐνεστὼς τὸ Κλάγγω. Ἰλιά. Κ, 276. Ἀλλὰ κλάγξαντος (τοῦ ὄρνιθος) ἄκουσαν· φωνήσαντος, φθεγξαμένου· καὶ ἐπὶ βελῶν, ἐν Ἰλ. Α, 46. Ἐκλάγξαν δ' ἄρ' εἰστόλοι· ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσαν, ἐβρόντησαν, ὡς καὶ τὸ παρὰ Πινδάρ. Πυθ. Δ'. Ζεὺς ἔκλαγξε βροντάων· βροντὴν ἀπετέλεσε. Ζήτ. Κλάζω.

Κλαγγώδης, ες, (κλαγγὴ, εἶδος) Ὅμοιος μὲ κλαγγήν. Παρ' Ἱπποκρ. Φωνήτις, ἥτις διά τινος νόσου μεταβάλλεται εἰς τραχύν τινα τόνον ὅμοιον μὲ ἐκείνον τῶν γεράνων, ἢ ἄλλων πτηνῶν.

Κλαγγερός, ρά, ρόν, (κλάζω, κλαγεῖν) Ἠχῶν, φωνητικός, κλαγγὴν ποιῶν, φωνάζων, θορυβῶν, θορυβώδης. Ἐπίγρ. τῶν γεράνων κλαγγερῶν γεράνωσι. Ἐπιγράμμ.

Κλαγκτός, τή, τόν. (κλάζω) = τῷ πργμ. Φωνὴ κλαγκτή. ταὐτὸν τῷ κλαγγή. Ἀθήν. Α'.

Κλάδα, κατὰ μετάπλτ. ἀντὶ, Κλάδον, καὶ κλάδας, ἀντὶ κλάδους ἔχει ὁ Ἡσύχ. καὶ Αἰλιαν. παρ' Εὐσταθ. ἐν Ὀδυσ. σελ. 1400 Νίκανδρ.

Κλαδαρόμματος, ον, (κλαδαρὸς, ὄμμα) Μὲ λυγωμένα, μαλακὰ, ἐρωτικὰ βλέμματα. Ὁ αὐστειστος κατὰ τὰ ὄμματα, ὁ παίζων αὐτά, ἐπί τινος μαλακῶς, καὶ ἐρωτικῶς, ἢ χαριέντως βλέποντος.

Κλαδαρόρυγχος, ον, (ῥύγχος) Ὁ κτυπῶν τὸ ῥάμφος. Εἶδος τροχίλου, ὅς τις κτυπᾷ μὲ τὸ ῥάμφος (μύτην) τὰ δένδρα. Τπιμβλητάρα. Αἰλιαν. ζ'. ἱστρ. 12, 15. πρβλ. Τροχίλος. Ζ. κλαδάω.

Κλαδαρός, ρά, ρόν, (κλάω) Συντεθλασμένος, συντετριμμένος, ὅς τις εὐκόλως θραύεται, συντρίβεται, εὔθραυστος. Ἀθήν. Α'. Κάμακες κλαδαραίω. καὶ παρὰ Πολυβ. ς'. 25. Λεπτὰ καὶ κλαδαρά. 2) Ἐντεῦθεν παρὰ Κλήμεντι Παιδαγ. Γ'. σελ. 293. καὶ, 294. Κλαδαρὸν περιβλέπειν. Τὸ νὰ κυττάζῃ τις ἀλόγυρα του, ἢ τὸν ἑαυτόν του μὲ λιγυρὰ, ἐρωτικὰ ὄμματα, καὶ κλαδαρὰ ὄψεις Τὰ λιγωμένα, θελκτικὰ, χαρίεντα, ἐρωτικὰ βλέμματα. πρβλ. Κλαδαρόμματος. (Ἐκ τοῦ κλαδάω, = Σείω κατά τινας)

*Κλάδας, Κατὰ μετάπλτ. πλθντκ. Αἰτκ. τοῦ Κλάδος.

Κλᾶδας, Δωρικ. ἀντὶ κλεῖδας. πλθντ. αἰτκ. τοῦ κλεὶς.

Κλαδάσσω, Κινῶ, κλονῶ, σείω, = Κλαδάω, ὅθεν κλαδασσόμενον Σοφοκλ. ταραχθὲν αἷμα. Ἐμπεδοκλ.

Κλαδάω, Κλάδον ἀφαιρῶ, κόπτω, = Κλαδεύω. 2) (κλάδος) = κλαδάσσω, Σείω, κινῶ, κλονῶ, ταράσσω.

Κλαδεία, = Κλάδευσις.

*Κλάδευσις, εως, ἡ (κλαδεύω) Τὸ κόπτειν τοὺς κλάδους, καὶ ἐξρτ. τὸ κλάδευμα τῶν ἀμπέλων. Γεωπον.

Κλαδευτήρ, ῆρος, ὁ. (κλαδεύω) Ὅς τις κόπτει, κλαδεύει τοὺς κλάδους. ὅθεν

Κλαδευτήριον, τό. Μαχαίρα, δι' ἧς ἀποτέμνομεν, κόπτομεν, ἤτοι κλαδεύομεν τοὺς κλάδους. ἐκ τοῦ

Κλαδεύω, (κλάδος) Ἀποκόπτω τοὺς νέους κλάδους, τὰς παραφυάδας, ἢ τὰ φύλλα τῶν δένδρων, καὶ ἐξρτ. περιτέμνω τὰς ἀμπέλους, τό καὶ ἐν τῇ συνθ. Κλαδεύω.

Κλαδεών, ῶνος, ὁ = Κλάδος, ὅθεν παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 923. Κλαδεῶσι.

Κλαδί, ἀντὶ, κλάδῳ. ἐδ. κλάδος. Ἐν Ἀττκ. Σχολίοις νέῳ μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω, ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων, ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην, ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιητάτην. Μιμνήσθη τοῦ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτων νέος, τὸ φιλέκδικον σπαθίμου θὲ σκεπάσω μὲ μυρτίνη· Οὕτω μετέφρασέ τις τῶν νῦν ποιητῶν μας.

*Κλᾶδί, Δωρικ. ἀντὶ κλειδί.

*Κλᾶδίον, τό. Ὑπκρστκ. τοῦ κλάδος.

Κλαδίσκος, ὁ. Μικρὸς κλάδος, Ὑποκρ. τοῦ Κλάδος, ου, ὁ. (κλάω) Τὸ βλάστημα, ἤτοι ὁ νέος βλαστός, ὅς τις καθ' ἕκαστον χρόνον βλαστάνει ἀπὸ τῶν δένδρων, καὶ τὸν ὁποῖον κόπτει τινὰς, καὶ ἐμφυλλιάζει, ἤτοι ἐγκεντρίζει αὐτὸν εἰς ἄλλα φυτά, καθόλου, παραφυὰς, νέα φύλλα, βλαστάρι, = κλών. 2) Μεταφορικ. τέκνον, ἀπόγονος, γέννημα. Τινὲς τῶν Ποιητῶν εἶπον ἔτι καὶ, κλαδί, κλάδα, καὶ παρ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 239. Κλάδεσι, κλαδέεσσι, πλθντκ. αἰτκ. κλάδας, ὡς ἀπὸ Ὀνομτκ. ΚΛΑΣ. ἀντὶ, κλάδῳ, κλάδον, κλάδοις, κλάδους, ὅθεν

Κλαδοῦχος, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ, κληδοῦχος.

*Κλαδοῦχος, ον (ἔχω) Ὁ ἔχων νέα βλαστάρια, κλωνάρια.

Κλαδώδης, ες, (κλάδος, εἶδος) Ὁ πολλοὺς κλάδους ἔχων.

Κλαδών, όνος, ὁ. = Κλάδος. Ἡσύχ. κυρίως ὑποκρστκ. τοῦ κλάδος.

Κλάζω, Μ. κλάξω, ἀόρ. 1. ἔκλαγξα, πρκμ. μὲ σημασ. ἐνεστ. κέκλαγγα, καὶ κέκληγα. Ποιητκ. ἀόρ. 2. ἔκλαγον, ἀπαρμφ. κλαγεῖν, Δωρ. ἀόρ. 1. ἔκλαξα. Ὁ Ὅμρ. μεταχρῆστ. ἐκ τούτων μόνον τὸν Ἑνστ., ἀόρ. 1 καὶ πρκμ. κέκληγα, μετὰ διπλῆς Μετχ. Κεκληγώς, ότος, θηλ. καὶ Κεκληγυῖα, ότος, ὡς ἀπ' ἄλλου τινὸς ἑνστ. Κεκληγω. Τὸ κεκληγὼν εἶναι μόνον ποιητικόν. Ὁ ἀόρ. 2. ἔκλαγε εὑρσκτ. ἐν Ὅμρ. Ὕμν. 18, 14. — Ἠχῶ, φωνάζω, κροτῶ, θορυβῶ, κραυγάζω. καθόλου, Ποιῶ, ἐκβάλλω κλαγγὴν, ἐπὶ παντὸς ἀνάρθρου τόνου, καὶ ἦχου. Παρ' Ὅμρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς ἀγρίας, θορυβώδους, καὶ συγκεχυμένης κραυγῆς ἑνὸς, ἢ περισσοτέρων ἀνθρώπων, καὶ ἐξρτ. ἐν τῇ τον Πρκμ. Μετχ. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ κρουγμοῦ, καὶ τοῦ θορυβώδους τῶν πτερύγων ἦχου, ἐπὶ πτηνῶν, Ἰλιά. Κ, 276. Μ, 207. Π, 429. καὶ ἐξρτ. τοῦ γερανοῦ, Ἡσιόδ. ἔργ. 451. ἐπὶ τοῦ γαυγίσματος τῶν σκύλων, Ὀδύσ. Ξ, 30. Jac. AP. σ. 563. ἐπὶ τοῦ κρότου τῶν βελῶν ἐν τῇ φαρέτρᾳ, Ἰλιά. Α, 46. ἐπὶ τοῦ ἦχου τοῦ ἀέρος, Ὀδύσ. Μ, 408. Ἀσυνθ. Τραχουσῶ, φαλλω, Ὅμρ. Ὕμν. 18, 14. Μετὰ ταῦτα ἐξρτ. ἐπὶ πασῶν τῶν φωνῶν τῶν ζώων, καὶ ἐπὶ τοῦ ἦχου τοῦ ῥιπτομένου, καὶ πετῶντος βέλους· ἐπὶ τῆς ἀνάρθρου φωνῆς τῶν ἀνθρώπων μόνον ὅταν ἔχωσι ἐν ταὐτῷ ἡ ἔννοια τοῦ Μεγαλο-

φωνος λέγω, κράζω, κραυγάζω, Αἰσχλ. Ἀγμ. 209. 2) Ἑνρητκ. Ποιῶ νὰ ἠχήσῃ, »Ζεὺς ἐκλαγξε βροντῶν Πίνδρ. Πυθ. 4. 40. πρβλ. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 388. Ἀγμ. 48. (Οἱ τύποι κλάγω, καὶ κλάγγω δὲν εὑρίσκονται)

*Κλάζω, μέλ. κλάξω, Δωρικ. ἀντὶ κληΐζω, κλείω. Σφαλῶ, σφαλνῶ, κλειδώνω.

Κλαΐς, γενικ. κλαΐδος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, κλῆς κλεῖς.

Κλαΐστρον, τό. Δωρικ. ἀντὶ, κλεῖστρον, Εὕρηται δὲ καὶ κλαίστρον, Πίνδρ.

Κλαίω, καὶ Ἀττικ. Κλαῖω. (-- ἀλλὰ χωρὶς ὑπογεγραμμένον Ἰῶτα) Μ. κλαύσομαι καὶ κλαυσοῦμαι, τὸ τελευταῖον Δωρικ. μάλιστα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1801. σπανιώτρ. κλαιήσω, καὶ Ἀττικ. κλαήσω, ἀόρ. ἔκλαυσα, πρκμ. κέκλαυμαι καὶ κέκλαυσμαι. Ὁ Ὅμρ. μετχρζτ. μάλιστα τὸν Ἑνστ. Πρτ. ἐνίοτε δὲ καὶ τὸν Μ. κλαύσομαι καὶ τὸν Ἀόρ. — 1) Ἀμτβ. Κλαίω, δακρύω, δάκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν χύνω, θρηνῶ, Συχνάκις παρ' Ὅμρ. ἐπὶ πάσης ἐκφράσεως τοῦ πόνου, τοῦ θρήνου, τῆς λύπης, καὶ ἐξρτ. διὰ τοὺς νεκρούς, ἤτοι μετὰ λόγων, ἢ καὶ οὐχὶ »αὐτὸν κλαίοντα ἀρήνω» Θέλω τὸν ἀποσταλεῖ» κλαίοντα, ἤγ. θέλω τὸν διώξει διὰ πληγῶν, Ἰλιάδ. Β, 263. καὶ ἐντεῦθεν ἡ παρ' Ἀττικ. συχνοτάτη ἔκφρασις, κλαύσεται, θὰ τὸ μετανοιώσει, θὰ τὸν βγῇ ξυνὸν, ἀπὸ ταῖς μύτσις, θὰ λάβῃ πληγὰς ἐὶ αὐτὸ κ. τ. τ. οὕτω καὶ κλάειν σε ποιήσω· καὶ κλάειν, ἢ κλαίειν λέγω σοι. Εὔχομαί σοι δυστυχίαν καὶ πόνον καρδίας· οὐ ἐναντίον τό, »χαίρειν, λέγω σοι· εὔχομαί σοι χαρὰν. κλαίων ἀπολλάξεται, θέλει, ἢ πρέπει νὰ τοῦ βγῇ ξυνὸν, νὰ τὸ μετανοήσῃ· κλαίοντα καθιστάναι τινά, νὰ κάμῃ τίς τινα νὰ κλαύσῃ. ὑστερωτέρα ὑπερβολικὴ ἔκφρασις εἶναι ἢ αἵματι κλαίειν, Νὰ χύνῃ θερμὰ, αἱματηρὰ δάκρυα. 2) Μεταθτκ. Ὀρνιθολογῶ, κλαίω διά τινα, ἢ διά τι, κατ' ἐξιρτ. διὰ νεκρόν τινα, τινὰ παρ' Ὅμρ. πολλάκις. Τὸ μέσ. κλαίομαι εἶναι σπάνιον εἰς τοὺς παλαιοτέρους συγγρφ. ἀλλ' εὑρίσκεται ἤδη εἰς τὸν Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 903. ὅθεν

Κλαιωμιλία, ἡ (ὁμιλία) Ἡ μετὰ δακρύων ὁμιλία, συνναστροφή. Ἀντιθτ. Ἀναλέκτ. Β'. 389. »Κλαιωμιλίᾳ, καὶ γελωμιλίᾳ κεχρημένοι».

Κλαμβός, βή, βόν. = κολοβός. Ἱπποκρ. Τ. στερωτρ. λέξις, πιθανῶς ἀπὸ τοῦ κλάω, τὸ θραύω.

*Κλαμυστέω, = Βοάω, καλέω. Ἡσύχ. ὅς τις ἔτι, κλαμμύειν, κηρύσσειν, ἔχει. Φαίνεται ἐκ τοῦ κλάζω, παραγόμ. ἀφ' οὗ καὶ τὸ Λατιν. Clamo.

Κλάνιον, τό. = ψέλιον βραχιόνων Λέγτ. καὶ κλανίον, Ἡσύχ. καὶ Σουιδ.

Κλάξ, ακός, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ, κλεὶς, κλειδί.

Κλαξῶ, Μ. τοῦ Δωρ. κλάζω ἀντὶ κληΐζω. Πλάτ.

Κλάπαι, ῶν, αἱ. = Καλόβαθρον. τὰ τῶν καλοβατῶν βάθρα, καὶ παρὰ Δίωνι Κασ. ΟΖ'. 4. τὰ ἐκ ξύλων σανδάλια, (γαλόζκες). ἐκ τοῦ Λατιν. Clava.

Κλαπείς, κλαπῆναι. Μτχ. καὶ Ἀπρμφ. Ἀόρ. β'. παθητ. τοῦ κλέπτω.

Κλαρίας, ὁ, Ζήτ. Κελλαρίας.

Κλαρίον, τό. Δωρικ. ἀντὶ κληρίον, πλθντκ. κλαρία, καταγραφαὶ χρεῶν, ὁμολογίαι.

*Κλάριος, ον (κλῆρος) Δωρικ. ἀντὶ τοῦ μὴ ἀπαντωμν. κλήριος, ὁ διὰ τοῦ κλήρου διαμερίζων, μοιράζων, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 361. »Ζεὺς κλαρίοις».

Κλαρονομέω, κλῆρος, κλαρόω, Δωρικ. Ζήτ. κληρονομέω, κλῆρος, κληρόω, κ. τ. λ.

*Κλαρῶται, ῶν, οἱ (κλῆρος) Σκλάβοι, χωρικοὶ τῆς Κρήτης, οἵτινες ὡς καὶ οἱ Εἵλωτες τῆς Σπάρτης, εἰργάζοντο μέρος γῆς, ὁποῦ τοῖς ἐδίδετο, πρὸς ὄφελος τῶν ἐλευθέρων κυρίων τους.

*Κλασυχενεύομαι, = τῷ ἐπμν. Πλτρχ. Ἀλαβ. 1.

Κλασυχενίζομαι, Μ. ἰσομαι, (κλάω, αὐχήν) Κεκλασμένον, ἤτοι λυγισμένον, κυρτὸν φέρω. ἔχω τὸν αὐχένα, ὡς οἱ μαλακοὶ, καὶ τρυφηλοὶ (στραβολαιμίζομαι).

Κλασιβῶλαξ, ακος, ὁ, ἡ. (κλάω, βῶλαξ) Ὁ κλῶν, συντρίβων τοὺς βώλακας. Ἀνάλεκτ. Γ'. 44. ἐκ τοῦ

Κλαστις, εως, ἡ. (κλάω) Σύντριψις, θραῦσις, τσάκισμα, ἐξρτ. κάμπελων κλάστις. Θεόφρ. τὸ θραύειν, ἀφαιρεῖν τοὺς ἀχρείους βλαστοὺς, καὶ τὰ φύλλα τοῦ κλήματος, βλαστολόγημα.

Κλάσμα, τό. Τὸ τεθραυσμένον τμῆμα, τὸ τσακισμένον κομμάτι ἔκ τινος, θραῦσμα, σύντριμμα, τσάκισμα. Frammento, Ἰταλ.

Κλασμός, ὁ. = Κλάσις.

Κλαστάζω, Μ. ἄσω = κλάω. Θραύω. τσακίζω, ἐξαιρέτως δὲ, τοὺς τρυφεροὺς καὶ ἀχρήστους βλαστοὺς τῶν ἀμπέλων, βλαστολογῶ. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, Ταπεινόω. Ἀριστοφ. Ἱππ. 166.

Κλαστήρ, ῆρος, ἡ. Κλάστης, ου, ὁ. (κλάω) Ἀμπελουργός, ὅς τις βλαστολογεῖ τὰς ἀμπέλους. Ἡσύχ. ὅθεν

Κλαστήριον, τό, ὑπακουομ. Δρέπανον, Μάχαιρα, δι' ἧς καθαρίζουσι, ἢ βλαστολογοῦσι τὰς ἀμπέλους, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 166. Δρέπανον, ᾧ κλαδεύουσι καὶ ξύλα καὶ κλήματα ἐν ταῖς ἀμπέλοις.

*Κλάστης, ου, ὁ = κλαστήρ.

*Κλαστός, ή, όν (κλάω) Συντετριμμένος, τσακισμένος.

Κλαυθμονή, ἡ. = Κλαυμονή, Πολυδ. Β'. 64.

Κλαυθμός, ὁ. (κλαίω) Τὸ κλαίειν, δακρύειν, κλαύσιμον. Ἰλ. Ω, 717. καὶ ἐξρτ. ἐν Ὀδσ.

*Κλαυθμυρεάω, Ὀππιαν. = τῷ ἐπμν.

Κλαυθμυρίζω, Μ. ἴσω (κλαίω) Κλαίω, θρηνολογῶ, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ βρεφῶν. καὶ ἐν τῷ Μέσῳ. Ἡσύχ. καὶ Φωτ. ὅθεν.

Κλαυθμυρισμός, ὁ = Κλαυθμός. Ὀππιαν. Κυν. Δ'. 248.

Κλαυθμώδης, ες, (κλαυθμός, εἶδος) Ὅμοιος τῷ κλαυθμῷ. καὶ ὁ κλίσιν εἰς τὸ κλαίειν ἔχων. Ἱπποκρ.

Κλαυθμών, ῶνος, ὁ. Ὁ τόπος τοῦ κλαυθμοῦ, ὅ ἐστιν, ὅπου κλαίουσι. 2) παρ' Ἰουδ. Β'. 1. = Κλαυθμός.

Κλαῦμα, τό. (κλαίω) Τὸ κλαίειν, οἱ θρῆνοι, ἡ θρηνῳδία, τὸ ὁποῖον εἶναι ἄξιον θρήνου καὶ κλαυθμῶν. Τὸ ὁποῖον κλαίει, ἢ ἔκλαυσε τινὰς, ἢ ἀντὶ τοῦ κλαυθμοῦ. »Πολλῶν αὐτῷ κλαυμάτων ἄξια εἰργάσαντο· πολλοῦ δαρμοῦ, ἢ πολλῶν ῥαβδισμάτων ἄξιος ἐγένετο.

Κλαυμονή, ἡ. = τῷ προηγμ. Ὁ Πλάτ. Νομ. Ζ'. ἔχει καὶ κλαυθμονή.

Κλαυμυρίζομαι. = Κλαυθμυρίζομαι.

*Κλαύσαρα, κρᾶσις ἀντὶ κλαύσει ἄρα, οὕτως ἔγραψεν ὁ Dind. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 532. πρβλ. Πλοῦτ. 876.

Κλαύσασκε, Ἰωνικ. προστακτ. τοῦ κλάω, κλαίω.

*Κλαῦσε, Ἐπκ. ἀντὶ ἔκλαυσε. Μετχ. κλαύσας, Ὅμρ.

Κλαυσεῖται, Δωρικ. Μέσ. Μέλ. ἀντὶ, κλαύσεται.

*Κλαυσείω, Ἐφετκ. τοῦ κλαίω. Ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κλαύσω, Συνέσ.

Κλαυσιάω, ῶ. (κλαῦσις) Ἔχω κλίσιν εἰς κλαυθμόν, θέλω νὰ κλαύσω, εἶμαι κλαυσιάρης, Λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν τριζόντων θυρῶν, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1099.

Κλαυσιγέλως, ωτος, καὶ, ω ὁ (κλαίω, γέλως, Ὁ μετὰ κλαυθμοῦ μεμιγμένος γέλως. Ξενοφ. Ἑλλην. Ζ, β'. 9. »Ἐνθα δὴ θεασαίσθαι παρῆν ἐπὶ τῆς σωτηρίας τοὺς μὲν ἄνδρας δεξιουμένους ἀλλήλους, τὰς δὲ γυναῖκας πιεῖν τε φερούσας, καὶ ἅμα χαρᾷ δακρυούσας· πάντας δὲ τοὺς παρόντας τότε γε τῷ ὄντι κλαυσίγελως εἶχεν». Γέλοια μὲ δάκρυα. παραπλήσιον τούτῳ εἶναι καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ζ. 484. »Δακρυόεν γελάσασα» μετὰ δακρύων γελάσασα. Πολύδ. 2, 64.

Κλαυσίθυρος, ον, (κλαίω, θύρα) Ἐπίθετον τραγουδίου τινός, τὸ ὁποῖον ὁ ἐρωμένος μετὰ δακρύων ἐτραγουδοῦσεν ἔμπροσθεν τῆς θύρας τῆς σκληρᾶς ἐρωμένης του.

Κλαυσίμαχος, ον. (μάχη) Ὁ ἐν τῇ μάχῃ, ἢ ἕνεκεν τῆς μάχης κλαίων, ἢ κλαύματα προξενῶν, ὅ ἐστι, πολεμικός. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1292.

Κλαύσιμος, η, ον. Ὁ ἄξιος κλαυθμοῦ, καὶ ὁ κλαυσιάρης, ὅστις πάντοτε θέλει νὰ κλαίῃ. Γλωσσάρ. ἐκ τοῦ

*Κλαῦσις, εως, ἡ (κλαίω) Τὸ κλαίειν.

*Κλαύσομαι, Μ. τοῦ κλαίω, Ἰλιάδ.

*Κλαυσοῦμαι, Δωρικ. Μ. τοῦ κλαίω, ἀντὶ κλαύσομαι.

*Κλαυστήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ κλαίων.

Κλαυστικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ κλίσιν ἔχων εἰς κλαυθμόν. Ἑκβρμ. Κλαυστικῶς ὅθεν Κλαυστικῶς ἔχω, Μοὶ ἔρχεται, ἐπιθυμῶ νὰ κλαύσω.

*Κλαυστός, ή, όν = κλαυτός.

Κλαυσῶ, Δωρικ. ἀντὶ, κλαύσω, ἐκ τοῦ, κλάω, - κλαίω.

Κλαυτός, τή, τόν. (κλαίω) Ὅστις ἔκλαυσεν, ἢ τὸν ὁποῖον ἐκλαυσαν. 2) Ὁ εἰς τὸ κλαίειν κλίσιν ἔχων, κλαυσιάρης.

Κλάω, Ζ. Κλαίω,

Κλάω, Μέλ. ἄσω. (υ -) Ἐπκ. κλάσσω, ἀόρ. 1. ἔκλασα, μετχ. ἀόρ. 2. κλάς, ὡς ἀπὸ τοῦ κλῆμι, ἀόρ. 1. πθτκ. ἐκλάσθην, πρκμ. πθτκ. κέκλασμαι. Θραύω, συντρίβω, τσακίζω, ἀποκόπτω, ἐπὶ φύλλων, καὶ βλαστῶν, καὶ ἐξρτ. κλᾶν ἄμπελον = κλαδεύω, Ὀδυσ. Ζ'. 127.

*Κλεαινός, ή, όν = κλεεινός, Ἡσύχ.

Κλέβδην, καὶ Δωρικ. Κλεβδὴν, Ἐπίρ. (κλέπτω) Μὲ κλεπτικὸν τρόπον, κλεφτάτα, κρυφίως. Ἀπολλών. Δύσκολ.

Κλεεινός, νή, νόν. Ποιητκ. ἀντὶ κλεινός. Περίφημος, γνωστός, ὀνομαστός, ἐξακουστός.

*Κλεεννός, ά, όν. Δωρικ. ἀντὶ κλεινός, Πίνδρ.

Κλεηδών, όνος, ἡ. Ἰωνικ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ κληδών. ὅπερ ἰδέ. Φωνὴ, φήμη, ἀδόμενα. Ἐν τῇ Ὀδσ. Λέξις τις, ἢ ὁμιλία ἐμπεριέχουσα προφητείαν τινά, Ὀδσ. Σ, 117. Ω, 120. πρβλ. φήμη, ἀλλὰ κληδών, ἐν τῇ Ὀδσ. (Ἐν τῇ Ἰλιάδ. εἶν ἀπαιτεῖται ἡ λέξις)

*Κλεῖα, Πτκ. συνστ. ἐκ τοῦ κλέος, ὄνμ. καὶ αἰτκ. πλθντκ. τοῦ κλέος, Ἡσό.

Κλειδίον, τό. ὑποκορ. τοῦ κλεὶς. Μικρὰ κλεὶς, κλειδάκιον, ἢ κλειδάριον· ἔτι δὲ καὶ τὸ κάλυμμα τρύπας τινὸς μουσικοῦ τινος ὀργάνου, ἢ μηχανῆς, ἐπιγλωττὶς. Soupape, Γαλ. Venti, Γερ. Animella, Ἰταλ. 2) Παρ' Ἀνατόμ. τὸ συγκλεῖον καὶ συνδέον ὀστοῦν τὸν θώρακα μετὰ τῆς ῥάχεως. Clavicula.

Κλειδοποιός, ὁν. (κλεὶς, ποιέω) Ὁ τὰ κλειδία ποιῶν, κλειδαρᾶς.

Κλειδοῦχος, ον, (ἔχω) Ὁ τὰς κλεῖς ἔχων, φέρων, ὅποιος ἔχει τὰ κλειδιά. Κλειδοκράτωρ.

Κλειδοφύλαξ, ακος. ὁ, ἡ. (φύλαξ) Ὅστις φυλάττει τὰ κλειδιά. Δουκιαν. Ἐρωτ.

Κλειδόω, ῶ (κλεὶς). Κλειδώνω. Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφήκ. παρ' Εὐριπ. Ἠλέκτ. 987. τινὲς δέλουσι, κλῃδοῦν, ἀντὶ πληροῦν, ἀναγιν· ὅθεν

Κλειδώμα, τό = κλεῖθρον. Σουίδ. καὶ ἡ πρᾶξις τῆς κλειδώσεως.

Κλείδωσις, εως, ἡ. Τὸ κλειδοῦν, κλείδωμα. Σουίδ. ἐν Λ. γέμφιος· καὶ ὁ τόπος, εἰς ὃν συναρμόζονται τὰ κόκκαλα.

Κλείζω, Μ. ίσω, Δωρικ. ίξω (κλέος). Ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, μετ' εὐφημίας διηγοῦμαι. Πίνδαρ Ὀλυμ. Α'. 226. (176.)

Κλειθρία, ἡ. Ἡ τρύπα τῆς κλειδαριᾶς, εἰς ἣν ἐμβαίνει τὸ κλειδί ἀνοίγει τὴν θύραν. Λουκιαν. Νεκυομ. ἄλλοι ἑρμῆν. τοῦτο, θυρίς, παραθυράς, βέλτιον ὅμως τὸ παρὰ Τουρκ. μασγάλι. χάσμα, καὶ ἀντὶ τοῦ καφάσι.

* Κλειθρίδιον, τό. Ὑπερτκ. τοῦ κλειθρία.

Κλειθριώδης, ες (κλειθρία, εἶδος). Ὅμοιος τῇ κλειθρίᾳ, ἢ ὁ πολλὰς κλειθρίας ἔχων.

Κλεῖθρον, τό (κλείω). Κλειδαριά, ἔμβολον, μοχλός, ἢ μάνταλος, δι' οὗ ἀσφαλίζουσι τὰς θύρας· ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἀσφαλισμένη, κλειδωμένη θύρα· Εὐριπ. Ὀρέστ. 1577. «Οὐκ ἂν φθάνοιτε κλεῖθρα συμπεραίνοντες μόχλοις· καὶ, 1597. «Μοχλοῖς ἄραρε κλεῖθρα· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰφιγ. Αὐλ. 345. Ἔσω τε κλείθρων· ἔνδον κεκλεισμένων θυρῶν· ὅθεν

Κλειθροποιός, ὁν (ποιέω). = κλειδοποιός.

Κλειστός, ἡ, ὁν (κλείω). Ἐνδοξος, ὀνομαστός, ἐπιφανής, φανερός, περίφημος, ἐξάκουστος, κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. σύνηθες Ἐπιθ. πόλεων, ἔθνη, τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τῶν Θηβῶν Valck. Φοίνισσ. 1746. σπανιώτερ. ἐπιθ. ἀνθρώπων, Σοφ. Αἰ. 215. παρὰ τοῖς Ἀττικ. συχνάκις εἰρωνικ. 2) παρὰ Ἡρηνίν ἔτι καὶ ἁ ἐρώμενος παῖς· ἢ καθ' Ἡσύχ. Ὁ εἰς τὰ παιδικὰ ἐπὶ κάλλει ἁρπαζόμενος παῖς. Στράβ. Γ. καθὼς παρ' Ἀττικ. τὸ καλὸς καὶ παρὰ Δωριεῦσι τὸ ἀείτης.

Κλειῖται, Δωρικ. ἀντὶ, κλεῖται, ἐκ τοῦ, κλείζω.

Κλεῖος, τό, Ποιητικ. ἀντὶ κλέος· ὅθεν, κλεῖα, ἀντὶ, κλέα. Ἡσό. Θογν. 100.

Κλεὶς, εἰδός, ἡ. Αἰτιατ. κλεῖδα, Ἀττικ. κλεῖν, πληθυντκ. κλεῖδες, κλεῖδας, συρισ. κλεῖς, Ἰωνικ. κλῆς, γενικ. κλῃδός, αἰτ. κλῆδα, κ. τ. λ. (Ὁ Ὅμρ. μετχρζτ, μόνον τὸν Ἰωνικ. τύπον) Ἀρχαῖον Ἀττικ. κλής, γενικ. κλῃδός, ἔνθα μήτε ἡ εἰς ν αἰτικ. μήτε ἡ ἐν τῷ πληθυντκ συναίρσ. γίνονται· κυρίως πᾶν, τὸ εἰς κλείδωσιν χρησιμεῦον, ὅθεν τὸ κλειδίον, ἤτοι τὸ σιδηροῦν ὄργανον, δι' οὗ ἀνοίγομεν, καὶ ἀσφαλίζομεν μίαν κλειδαριάν· καὶ ἡ κλειδαριά, ἤτοι ἡ μηχανὴ ἐκείνη, μεθ' ἧς διὰ τοῦ κλειδίου κλειδώνομεν, καὶ ἀσφαλίζομεν θύραν τινά, ἢ ἄλλο τι· παρ' Ὁμήρ. σημαίν. τὸ κλεὶς α) τὸ καθ' αὐτὸ κλειδίον, ἐκ χαλκοῦ, καὶ μὲ βαφὴν ἀπὸ ἐλεφάντινον ὀστοῦν, κόπιν. Ὀδσ. Φ, 6. εὑρίσκετο εἰς τὸ ἔξω μέρος τῆς θύρας, περιστρέφετο ὅταν ἤθελον νὰ κλείσωσι τὸ δωμάτιον, διὰ τῆς περιστροφῆς ἔκλειετο ἡ θύρα διὰ τοῦ ἔσω εὑρισκομένου ὀχέως (διὰ ἑρμοῦ) καὶ μετὰ τοῦτο ἐνβάλλετο τὸ κλειδίον· ὅταν πάλιν ἤθελον νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὸ δωμάτιον, ἔβαλλον τὸ κλειδίον εἰς τὴν τρύπαν του, ἐν δὲ κλῃδ' ἦκε, Ὀδσ. Φ, 47. καὶ τὸ περιέστρεφον αὐτοῦτος πρὸς τὰ ὀπίσθεν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐσπρώχνετο πάλιν ὀπίσω ὁ ὀχεύς, καὶ ἠνοίγετο ἡ θύρα· ἡ πρᾶξις αὕτη, ὡς ἀναμφιβόλως μὲ βίαν τινὰ γινομένη, λέγετ. ἀνακόπτειν ὀχῆας καὶ θύρετρα κλῃδὶ πλήσσειν, Ὀδσ. Φ, 47. 50. ἀλλὰ καὶ καθόλου, θύρας οἰγνύναι, Ἰλιάδ. Ζ. 89. Ἡ λαβὴ τοῦ κλειδίου τῶν ἀρχαίων δὲν ἦτο καὶ αὐτὴ πολλὰ διάφορος ἀπὸ τὴν τῶν νῦν κλειδίων· ὅστις ἤθελε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν ἔσωθεν, ἔβγαζε τὸ κλειδί, καὶ διὰ τινος λωρίου, τὸ ὁποῖον ἦτο δεμένον εἰς τὴν κορώνην, (ὅπερ ἰδὲ) ἐτραβοῦσε, καὶ ἐσπρωχνε τὸν διάδρομον, καὶ οὕτως ἔκλειε τὴν θύραν (ἐκ τοῦ Δωρκ. κλᾶς προῆλθε τὸ Λατιν. clavi) Ἴδε περὶ τούτων τὸν Εὐσταθ. Ὀδσ. Φ, 47. καὶ ἐξῆς β) Ἰλιάδ. Ω, 455. «Ἐπιβλὴς εἰλάτινος,» ὁ μοχλός, ὁ σύρτης, τὸν ὁποῖον ἐπιρρήσει, ἐπιβάλλει, σπρώχνει, κινεῖ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν τινὰς καὶ ἀσφαλίζεται ἡ θύρα· εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ «Μεγάλη κλὶς θυράων» τὴν ὁποίαν ἠνοιγον· «Θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσεσκον Ἀχαιοί, τρεῖς δ' ἀνοίγεσκον μεγάλην κλῃδὶ θυράων» ἴσως ἓν καὶ τὸ αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ ἐν Ὀδσσ. Δ. 802, «Κλῃδὶ δὲ παρὰ ἱμάντα» μὲ τὸ «Παρὰ σταθμοῖο κλῃδὰ» ἐν στίχ. 838. πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας κείμενος μοχλός, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ τέλος (πρὸς τὰ ὀπίσω ὀηλ. αὐτοῦ συρομένου) ἐκρέμετο ὁ ἱμὰς· ἰδὲ ἐν τῷ, ἱμὰς· ἴσως ἀνήκει ἔτι ἐνταῦθα καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ξ, 168. «Θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρτε κλῃδὶ κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῶγεν» πρβλ. καὶ Ἰλιάδ. Μ, 456. «Μία κλὶς ἐπαρήρει δύο ὀχεύσιν» ἐν τῇ Ὀδσ. σημαίνει τὸν μικρότερον σύρτην τῆς θύρας, ὅστις ἐτραβᾶτο πρὸς τὰ ἔξω οἱ ἱμάντες, καὶ οὕτως ἔκλειεν ἔσωθεν τὸ δωμάτιον, Ὀδσ. Δ, 802. καὶ 838. ὅθεν «Ἐπιτείνειν κλῃδὰ ἱμάντι» Ὀδσ. Α, 442. καὶ «Θύρας κλῃδὶ κλῃίσσαι,» Ὀδσ. Φ, 241. γ) Ἐντεῦθεν αἱ ἐπικαμπεῖς ἄκραι (τὰ τέλη) τῶν περονῶν, πορπῶν, ἐν Ὀδσσ. Σ, 293. «Περόνας χρύσειας, κλῃῖσιν εὐγνάμπτοις ἀραρυῖας· ἰδὲ Ἱμάς, καὶ, βαλανάγρα. 2) κλεῖδες, αἱ· τὰ μεταξὺ τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ λάρυγγος ὀστέα. Jugulum· τὸ συνδέον τὸν θώρακα μετὰ τῆς ῥάχεως ὀστοῦν, τὸ κλειδοκόκκαλον, τὸ ὁποῖον κεῖται ἐκεῖ, ὅπου τελειώνει ὁ λαιμός, καὶ ἄρχονται αἱ πλάται καὶ τὸ στῆθος, Ἰλ. Φ, 117. «Τύψε κατὰ κλῃδὰ παρ' αὐχένα» Τὸ καὶ σφαγή, ὑστερώτερ. λάκκος, συχνάκις ἐν τῇ Ἰλιάδ. τρόπον τινὰ τὸ μεταξὺ λαιμοῦ, καὶ στήθους κλειδίον «Κλῃῖς ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε» Ἰλιάδ. Θ, 325. πληθντκ. Ἰλιάδ. Χ, 324. ἢ κλῃῖδες ἀπ' ὤμων αὐχὴν' ἔχουσιν παρὰ τοῖς Ἀττικ. συνδ. πληθντκ. κλεῖδες, ἀλλὰ παρὰ Σοφ. Τρχν. 1038. ἐνικῶς (ἐν τῇ Ὀδσ. τὸ κλῃῖς οὐν εὑρίσκεται εἰς τὴν σημσ. ταύτην). 3) Τὰ καθίσματα τῶν ναυτῶν, τὰ σέλματα, οἱ πάγκοι, ἴσως διότι αἱ λαβαὶ τῶν κοπίων ὁμοιάζουν μὲ τὰς λαβὰς τῶν κλειδίων, ἀεὶ πληθντκ. συχνάκις ἐν τῇ Ὀδσ. συνδ. «Ἐπὶ κλῃῖσι, ἤ, ἐπὶ κλῃῖδεσσι καθίζειν» Β, 419. Θ, 37. ἐν τῇ Ἰλιάδ. μόνον μίαν φορὰν, Π, 170. 4) Ὁ κόλπος, τὸ στενόν, ὁ πορθμὸς τῆς θαλάσσης, τρόπον τινὰ τὸ κλειδί (ὡς καὶ τῷ ὅτι ἐν τῇ συνδ. λέγομεν) ἢ εἴσοδος εἰς θάλασσαν, ἢ ξηράν τινα, ὅθεν τὸ Κλειστοῦρα· Εὐριπ. Μηδ. 213. «Πόντου κλῃῖδα ἀπέραντον» τὸ στενὸν τοῦ πόντου (μπογάζι). Ὁ Ἑλλήσποντος· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Διονυσ. Περιηγ. 1036. «Κλῃῖδες γαίης Ἀσιήτιδος· (κλεὶς, κλῆς, κλῃῖς, συγγν. τῷ clavis) (Τὸ Ι ἐν τῷ Ἰωνικ. τύπῳ κλῃς καθ' ὅλας τὰς πτώσεις μακρόν).

* Κλεῖς, συνῃρ. ὀνομ. καὶ αἰτιατ. κλεῖδες, κλεῖδας, ἐκ τοῦ κλείς.

Κλεισίαι, αἱ· καὶ, κλεισιάδες, αἱ (κλίνω). Πυλῶνες, αἱ πλατεῖαι θύραι ἀγροτικοῦ τινὸς οἰκήματος, ἢ αὐλῆς· συνήθως ὅμως γράφεται διὰ τοῦ, ι, κλισίαι, καὶ κλισιάδες. Ὁ Διονύσ. Ἁλικ. Ἄρχ. Β'. 26. ὀνομάζει οὕτω καὶ τὰς κλεῖς, τὰ κλειδία. ἰδὲ τὸ ἐπμν.

Κλείσιον, τό· = κλίσιον. «Τῶν ἄλλων τότε θυρῶν εἴσω τῆς οἰκίας εἰς τὸ κλείσιον ἀνοιγομένων, ἐκείνης μόνης τῆς οἰκίας ἐποίησαν ἐκτὸς ἀπέγεσθαι τὴν αὐλειον· ὅπως αἰσθησις ἔξω γένοιτο τοῖς προσερχομένοις, ἢ προπεστῶσι, καὶ μὴ καταλαμβάνοιτο προιούσαις ταῖς κλεισιάσιν εἰς τὸν στενωπόν.» Πλούταρχ. Ποπλ. 20. ὅπου κατὰ τὴν περιγραφὴν, τὸ κλείσιον, ταυτόν ἐστι τῷ, αὐλαί, ἢ τὸ μετὰ τὴν θύραν ἀμέσως τῆς οἰκίας μέρος· ἐντεῦθεν, κλεισιάδες, κυρίως αἱ μεγάλαι θύραι (πόρται) αἱ εἰς τὴν αὐλὴν ἄγουσαι τὸν εἰσερχόμενον.

Κλεισμός, ὁ· Συνηθέστερον ὅμως τό, κλισμός· ὁ Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. Γ. 47. ἔχουσι κλεισμόθρονος.

Κλείσουρα, ἡ (κλείω). Ὑστερωτρ. λέξις· ἰδὲ κλειστοῦρα.

Κλειστός, ἡ, ὁν (κλείω). Κεκλεισμένος, περιειργμένος, καὶ ὅστις εἶναι δυνατὸν νὰ κλεισθῇ· ὅστις κλείεται. Θευκυδ.

Κλεῖστρον, τό (κλείω). Κλειδαριά, μοχλός, μάνδαλος, δι' οὗ κλειδόνουσι τὴν θύραν. Λουκιαν.

Κλεισώρεια, ἡ (κλείω, ἔρος). παρὰ Σουίδ. ἐκ Θεοφυλάκτ. Σημωκρ. Ἱστορ. Ζ'. 14. καὶ Εὐσταθ. κλέσουρα, ἔστι τὸ Λατιν. Clausura. Τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων· δρόμος στενὸς μεταξὺ ὄρων βουνῶν. ἐν ᾧ καὶ ὀχύρωμά τι πρὸς διαφύλαξιν τοῦ στενοῦ.

Κλειτόπωλος, ὁ, ἡ, = κιλυτόπωλος· ὅμῳ.

Κλειτοριάζω, Μ. άσω. Ἀκολάστως ἁπτομαι τῆς κλειτορίδος. Γαργαλίζω, ψηλαφῶ, μαλάσσω, πιάνω, χαϊδεύω τὴν κλειτορίδα, καὶ διὰ τοῦτου τοῦ γαργαλισμοῦ διεγείρω τὴν πρὸς συνουσίαν ἐπιθυμίαν.

* Κλειτορίζω, Μ. ίσω, = τῷ ἀνωτρ.

Κλειτορίς, ἡ. Προβεβλημένον τι κρεατῶδες μέρος κατὰ τὸ μέσον τοῦ γυναικείου αἰδοίου ὥσπερ ῥάξ πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος κείμενον, τοῦ ὁποίου ἡ ψηλάφησις, καὶ ὁ γαργαλισμὸς διεγείρει τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ τὴν ὁρμὴν πρὸς συνουσίαν, κουτσούλι· ἄλλως δὲ νύμφη, ἡ, καὶ μύρτον, λέγεται.

Κλειτός, ἡ, ὁν (κλείω). Γνωστός, ὀνομαστός, περίφημος, ἔνδοξος, ἐξάκουστος· «Ἐπίκουροι» πολλάκις ἐν τῇ Ἰλιάδ. «Βασιλῆες» Ὀδσ. Ζ, 54. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαίρετος, ἀξιέπαινος, θαυμαστός, «Κλειτὴ ἑκατόμβη» πολλάκις ἐν τῇ Ἰλιάδ. ὡς Α, 447. Ἐπθ. πόλεως, Ἰλιάδ. Ρ, 307. Περὶ τοῦ τοιστμοῦ τῶν ἀπὸ τοῦ κλειτός συνθέτων, ἰδὲ Buttm. Lexilg. 2. σ. 253. πρβλ. τὸ σχεδὸν ταὐτοσήμαντον κλυτός. 2) ἀντὶ κλιτός, ἀπὸ τοῦ κλίνω, ψευδὴς γραφή.

* Κλεῖτος τό, Ποιητκ. ἀντὶ κλιτύς, Ἄλκμ.

Κλείω, Μέλ. είσω. Πθτκ. πρκμ. κέκλεισμαι, καὶ κέκλειμαι, πθτκ. ἀόρ. ἐκλείσθην. Ἀσφαλίζω, σφαλῶ, κλειδόνω, διὰ κλείθρων ἀσφαλίζω· ἐντεῦθεν τό, κλῃίω, κλῃίζω, ποιητικ. τὸ ὁποῖον καὶ μόνον μετχρζτ, ὁ Ὅμρ. ὅθεν ἀρχαιοπρεπῶς κλῄζω, ὅπερ. ἰδὲ. «Ὄρκοις κεκλῄμεθα» Εὐριπ. Ἑλ. 983. ἐμπεφραγμένοι, ἤτοι δεδεμένοι ἐσμὲν ἰδὲ ὅρκων· μετὰ ὅρκου ἐδέσμεθα· καὶ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 957.

Κλείω, Ποιητκ. ἀντὶ κλέω (κλέος). Ποιῶ γνωστόν, ἢ περίφημον, κηρύσσω, ἐπαινῶ, δοξάζω, ὑμνῶ, θεολογῶ, Ὀδσ. Α, 338. Ρ, 418. Ἡσό. Ἔργ. 1. Θογν. 105. Ἐκ τοῦ τύπου κλέω μεταχειρίζεται ὁ Ὅμρ. μόνον τὸ Πθτκ. κλέομαι, γίνομαι γνωστός, ἢ περίφημος Ὀρφ. Λίθ. Β'. 5.

Κλειώ, ους, εοῦς, ἡ. Ὄνομα μιᾶς τῶν Μουσῶν· κυρίως ἡ κυρήσσουσα, ὑμνοῦσα, Ἡσό. Θογν. 77. Πίνδ. Νμ. 3, 145. Ὑστερον ἐλαμβάνετο ὡς Μοῦσα τῆς ἐποποιΐας καὶ τῆς ἱστορίας.

Κλέμμα, τό (κλέπτω). Ἡ κλοπὴ, κλοπιά, τὸ κλεμμένον, κρυφίως ἁρπαγμένον πρᾶγμα. Ξενοφ. Οἰκον. ΙΔ'. 5. «Γέγραπται γὰρ ὀμνύουσθαι ἐπὶ τοῖς κλέμμασι, καὶ δεδέσθαι, ἤν τις ἁλῶ ποιῶν, καὶ θανατοῦσθαι τοὺς ἐγχειροῦντας» καὶ ἐντεῦθεν καθόλου 2) κάθε κρυφὴ, ὑπουλος καὶ ἀπατηλὴ πρᾶξις· δόλος, πανουργία, ἀπάτη. 3) καὶ ἡ κρυφία τοῦ ἔρωτος ἐκτέλεσις· ὅθεν

Κεμλμάδιος, α, ον = κλοπαῖος, καὶ, κλοπι-

μαῖος. Κλεψιμαῖος, κλεμμένος, κλεψιμιό, τὸ ὁποῖον ἔκλεψε τινάς· »Ἐάν τις κλεμμάδιον ὁτιοῦν ἀποδέχηται·« Πλάτ. Νομ. ΙΒ'. Ἐκ ταύτης τῆς ῥήσεως ἐσφαλμένως τινὲς ἐδέχθησαν ὡς Ἐπίρ. τὸ κλεμμαδόν· ἀντὶ κλεπτικῶ τῶ τρόπω, καὶ ἄλλοι ὡς Ὑποκορ. τοῦ κλέμμα.

*Κλεμμαδόν, Ἰδὲ τὸ πργμ.

Κλεμμαστικός, ή, όν (κλέμμα). Ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τὴν κλοπήν, κλεπτικός, ἀπατηλός, δόλιος.

Κλεμματιστής, οῦ, ὁ (κλεμματίζω). Κλέπτης, ὡς Οὐσστκ. κλεπτικός· ὡς ἐπθτ. Νικήτ. Χρον. Η'. 2.

Κλέμμυς, υος, ἡ· χελώνη. Ἀντών. Λιβερ. 32. (– –;)

*Κλέομαι, Πθτκ. τοῦ ἀχρστ. Ἐνργτκ. κλέω· Γίνομαι γνωστός, ἢ περιφημος, ἐν τῷ Παρττκ. Εἶμαι περίφημος, ἔνδοξος, Ὀδσ. Ν, 299. ἐκλεο, ἐπκ. συγκ. ἀντὶ ἐκλέεο Ἰλδ. Ω, 202.

*Κλεόμβροτος, ον (κλέω, βροτός). Ὁ ποιῶν περιφήμους, ἢ δοξάζων τοὺς ἀνθρώπους, ὡς τὸ ἐναρίμβροτος, τερψίμβροτος, κ. τ. τ.

Κλέος, τὸ (κλέω). Φήμη, λόγος, εἴδησις ἀδόμενα, λόγοι ἐπισφαλεῖς καὶ ἀβέβαιοι, οἵτινες λέγονται περί τινος, συχνάκις παρ' Ὅμρ. σὸν κλέος, Τὰ περὶ σοῦ λεγόμενα, ἢ φήμη σου, τὸ ὄνομά σου, Ὀδσ. Ν, 415. οὕτω καὶ μετὰ Γενκ. »κλέος Ἀχαιῶν« τὰ περὶ τῶν Ἀχαιῶν λεγόμενα, ἢ εἴδησις, Ἰλδ. Λ, 227. πρβλ. Β, 325. Ν, 364. ὡς ἀντίθτ. τοῦ εἰδέναι, τῆς βεβαιότητος, »ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν,« Ἰλδ. Β, 486. 2) Φήμη, δόξα, συχνάκις παρ' Ὅμρ. συνθ. »Κλέος ἐσθλόν, κύρ, μέγα·« ἀλλὰ καὶ χωρίς τινος προσθήκης σημαίνει πολλάκις, καλὸν ὄνομα, ἔπαινον, δόξαν, Ἰλδ. Δ, 197. Η, 91. Ι, 413. καὶ »Ἀείδε κλέα ἀνδρῶν·« Ἰλ. Ι, 189. καὶ, 520. φάλλε, ὕμνει τὰς διὰ φήμης ὀνομαστὰς πράξεις τῶν ἀνδρῶν, τῶν προγενεστέρων· καὶ ἀλλαχοῦ· ἐπὶ κακοῦ δὲν εὑρίσκεται ἀιόλου παρ' αὐτῷ, ἀλλ' ὁ Πίνδρ. Νμ. 8, 62. ἔχει ἤδη »Δύσφημον κλέος« κακὸν ὄνομα· »Κλέος εἶναι τινεῖν τὸ νὰ προξενῇ τι εἰς τινα τιμήν, νὰ τὸν κάμνῃ τιμήν, Ἰλδ. Χ, 514. συνθ. ἔκφρασις περὶ μακρὰ ἐκτεταμένης δόξης, »Κλέος οὐρανὸν ἵκει, κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει Ὀδσ. Θ, 74. Ι, 20. Τ, 198. Πληθντκ. »Κλέα ἀνδρῶν ἀείδειν, καὶ ἀκούειν νὰ λέγῃ ἢ ν' ἀκούῃ τινὰς τὰς λαμπρὰς πράξεις περιφήμων ἀνδρῶν, Ἰλδ. Ι, 189. καὶ Ὀδσ. Θ, 73. ἀντὶ τούτου ἔχει ὁ Ἡσδ. Θγν. 100. καὶ κλεῖα ὡς ἀπὸ τοῦ κλεῖος· ἐκτὸς τῆς ὀνμ. καὶ αἰτ. ἑνκ. καὶ πλθντκ. δὲν φαίνεται νὰ μετχειρίσθησαν ἄλλαι πτώσεις τοῦ κλέος.

Κλέπος, εος, τὸ (κλέπτω). = κλέμμα· Σόλων παρὰ Πλουτ. Η'. 32. καὶ Σχόλ. Αἰσχύλ. Προμ. 400. »Οἴχεται τὸ κλέπος αὐτὸς ἔχων.«

Κλεπτάριον, τό. Μικρὸς κλέπτης· ἀμφ.

Κλεπτέλεγχος, ον (κλέπτης, ἔλεγχω). Ὁ ἀνακαλύπτων, ἐξεκεπάζων, ἢ ἀποδεικνύων τὸν κλέπτην. Διόδ. Σικ. Ε'. 161.

Κλεπτήρ, ῆρος, ὁ. Σπανιώτρ. τύπος ἀντὶ τοῦ κλέπτης. Μανέθ. Α'. 311.

Κλέπτης, ου, ὁ (κλέπτω). Ὅστις κλέπτει, κρυφῷ τῷ τρόπῳ ἁρπάζει τὰ ξένα πράγματα· κλέφτης· Ἰλ. Γ'. 11. ὅθεν καὶ ὑπερθετικ. κλεπτίστατος. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 2) Καθόλου, ὅστις πράττει τι κρυφίως, ἢ δολίως· ὁ Ἀλκίφρ. ἐν Γ', Ἐπιστ. Κ'. ὀνομάζει τὸν ψηφοπαίκτην οὕτω, διότι ταχίως καὶ ἀνεπαισθήτως κλέπτει τὰς ψήφους ἐκ τῆς παροψίδος.

Κλεπτίδης, ὁ· = κλέπτης· Κωμικὸς τύπος ὡς πατρωνκ. Κλεπτοσυνός, καθὼς καὶ διαβολογυνός, πρβλ. καὶ Κλωπίδης· παρὰ Πολυδ. Η'. 34.

Κλεπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κλέπτην· ἢ ὁ κλίσιν καὶ ἰδίωμα ἔχων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κλέπτειν· »Κλεπτικὴ,« ἢ· ὑπακουομ. Τέχνη· ἢ τέχνη τοῦ κλέπτειν. Εὐριπ.

*Κλεπτικῶς, Ἐπρμ. τοῦ πργμ.

*Κλέπτις, ιδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ κλέπτης· Κλέπτισσα.

*Κλεπτίστατος, η, ον, κωμκ. Ὑπρθτκ. τοῦ κλέπτης, ὡς καὶ τὸ ποτίστατος τοῦ πότης = κλέπτης, κλεπτικός, Ἀρστφ. Πλουτ. 27.

Κλεπτός, ή, όν (κλέπτω). = κλεπτικός· ὡσὰν κλέπτης, κλεφτάτα, κρυφίως. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 935. καὶ, 933. 2) κλεμμένος, τὸν ὁποῖον ἔκλεψέ τις.

Κλεπτοσύνη, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ κλέπτου, κλεψιά, ἢ τέχνη τοῦ κλέπτειν, ἢ ἀπατεών· καθόλου δὲ, ὑποκρισις. ὑπουλότης, πανουργία, ἀπάτη, δολιότης. Ὀδυσ. Τ, 396.

Κλέπτρια, ἡ. Θηλκ. τοῦ, κλεπτὴρ. Κλέπτισσα. Γρηγ. Ναζ.

Κλέπτω, Μέλ. ψω, Συνθ. Μέσ. Μ. κλέφομαι, πρκμ. κέκλοφα, πθτκ. πρκμ. κέκλεμμαι, παρὰ τοῖς Ἀττκ. καὶ κέκλαμμαι, ἀορ. 1. πθτκ. ἐκλέψην· ἀόρ. 2. πθτκ. ἔκλαπην, ἀπρμφ. κλαπῆναι, μετχ. κλαπείς. Κρυφίως, ἢ βιαίως ἁρπάζω τὰ ξένα, τὰ ἀλλότρια πράγματα, κρυφίως πράττω τι, μετὰ κλοπῆς ἐργάζομαι, κλέφτω· ἁρπάζω, ἢ βάζω τι κατὰ μέρος χωρὶς νὰ μὲ καταλάβουν Ὅμρ. καὶ Ἡσδ. παρὰ τοῖς ὁποίοις ὅμως δὲν ἐλλαμβάνεται ἡ λέξις μετὰ ἠθικῆς τινὸς κατηγορίας, ἀλλὰ μάλιστα μετ' ἐπαίνου διὰ τὴν πανουργίαν καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα, διὰ τοῦτο παρ' αὐτοῖς κλέπτουσι καὶ Θεοί, ὡς ὁ Ἑρμῆς, Ὅμρ ὕμν. Ἑρμ. 18. ἡμίθεοι, ὡς ὁ Ἀγχίτης. Ἐπὶ ἀνθρώπων ἀντὶ τοῦ, ἁρπάζω, πέρνω μαζύμου, Πίνδρ. Πύθ. 4, 445· »Κλέψε Μηδείαν« »Κλέπτω γάμον δώροις« ἀπολαμβάνω διὰ τῶν δώρων, Θεόκρ. 2) ἀπατῶ, γελῶ, »πάρφασις ἔκλεψε νόον κολακεῖαι ἐγέλασαν, ἀπάτησαν τὸν νοῦν, Ἰλδ. Σ, 217. Ἡσδ. Θγν. 613. ἐν Ἰλ. Α. 132. »Μὴ κλέπτε νόῳ·« εἶναι ἀντὶ τοῦ μὴ παραλογίζου τῇ διανοίᾳ, μὴν ἔχῃς με τὸν νοῦν σου·« ἀπατήτης, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ παροδηγῶ, ξεγελῶ, ξεμαυλίζω, Πίνδαρ. Πύθ. Γ'. 54. »Τὸν οὐ βροτός, οὐ θεὸς κλέπτει ἔργοις· »Κλέπτεται αἰδὼς κέρδει·« Πινδρ. Νέμ. Θ'. 79. »Κλέπτει σοφία παρ' ἀγάθοισι μύθοις·« αὐτόθ. Ζ'. 34. οὕτω καὶ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 55. »Λόγῳ κλέπτοντες·« ἀπατῶντες, παραλογιζόμενοι· καὶ Ἀντιγ. 1218. 3) Ὡς τὸ συγγενὲς κρύπτω. Σκεπάζω, φυλάττω κρυφὸν, καλύπτω, κρύβω, Πίνδρ. Ὀλ. 6, 60. »Κλέπτοισα θεοῖσ γάνοιν« Πύθ. 4, 171. »Κλέπτων θυμῷ δείμαν« Σοφ. Τρχν. 437. Φιλκτ. 51. »Τόθ' οὐχὶ κλεπτέοιν« Εὐριπ. Ἱκέτ. 415. »Εἶτα διαβολαῖς νέαις κλέψας τὰ πρόσθε σφάλματα·« ἤ) καθόλου, ποιῶ τι κρυφίως καὶ μὲ ἐσωτερικὴν κρυφὴν κακίαν, καὶ ἐξετ. ἐπμν. ἀπρμφ. οὕτω καὶ μετὰ τῆς Μετχ. »Κλέπτων ποιεῖν Τὸ κάμνει κρυφίως, λάθρα, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Κξεκλέψθη·« ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἔφυγεν· ὡς καὶ τὸ παρὰ Σοφοκλ. »Κλοπαν ποδοῖν ἀράσθαι·« λάθρα φυγεῖν. Λέγεται ἔτι καὶ ὁπόταν ταχέως, καὶ ἀνεπαισθήτως γίνεταί τι· καὶ ἐντεῦθεν τὸ »Ταὐτὸν ἦν ψήφοις τε παίζειν τὴν ὄψιν κλεπτούσης τῷ τάχει τῆς μεταβέσεως·« ἐπὶ τῶν ψηφοπαικτῶν· καὶ »Οὐδὲ κλέπτομαι φρένας πράξειν τι κεδνόνι« ἀντὶ τοῦ, ἀπατῶμαι, παραλογίζομαι· ὡς τὸ τῆς συνηθ. δὲν ἔχασα τὸ μυαλά μου. Εὐριπ. Τροιάδ. 677. Παρ' Ἡρόδ. 7, 49. 2. »προβαίνει τὸ πρόσω κλεπτόμενος« Ἀπατηθεὶς προχωρεῖ, θηλ. τὸν γελοῦν ὥστε νὰ προχωρήσῃ· »μύθους κλέπτειν« Διαβάζω, ἐφευρίσκω κρυφὰ ψεύματα, Σοφ. Αἰ. 189. (Πιθν. συγγεν. τῷ καλύπτω, καὶ τῷ παρ' Ἡσυχ κλέπω· ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. clepo.)

Κλέτας, τὸ· κατ' Εὐστάθ, Ὀρεινή, τραχεῖα, ἐξοχή. Λυκόφρ. 703. »Ὑψηλὸν κλέτας·« ὅπου ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, ἀκρώρεια, κλιτύς· ὁ Ἡσύχ. φαίνεται, ὅτι ἀνάγν. κλέπος, καὶ ἀμφότερα ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, νοτερόν, δασύ, ὑψηλόν, πηλώδες· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν σκλέπα, ἢ· τὸ ἐξ ὑγροῦ εἰς τραχὺ μεταβεβλημένον τι, καὶ μάλιστα τὴν ἐπὶ τῶν πετρῶν ἀπβεστώθη καὶ θραυστὴν ὕλην.

Κλεύθω, ἀντὶ τοῦ κελεύθω. Οὕτως ἀνέγνωσαν ἀρχαῖοί τινες Γραμμτκ. ἐν Ἰλδ. Ψ. 244.

Κλεψίαμβος, ὁ· Ἀναφέρεται παρ' Ἀθην. Δ'. καὶ, ΙΔ'. ὡς μουσικόν τι ὄργανον καὶ μελῳδία τις. Πολυδ. Δ'. 59. ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Κλεψίαμβοι, μέλη τινά, παρὰ Ἀλεμάνι.«

*Κλεψιγαμέω, Μ, ήσω (κλεψίγαμος). Πορνεύω, συνουσιάζομαι κρυφίως μὲ ξένην γυναῖκα, ὅθεν

Κλεψιγαμία, ἡ· Ἡ πρᾶξις τῆς κλεψινύμφου.

Κλεψίγαμος, ον (κλέπτω, γάμος). Ὁ παραβαίνων τὰ πρὸς τὴν γυναῖκάτου γαμικὰ χρέη· καὶ = κλεψίνυμφος.

Κλεψιμαῖος, εία, αῖον· = Κλοπιμαῖος, »Κλεψιμαῖος, ἢ ἐμπορικοί·« Παλλάδ. Λαυσ. 2) Κρυφίως γενόμενος.

Κλεψίνοος, ον, καὶ συναλ. Κλεψίνους, ουν (νοῦς). Ὁ τὸν νοῦν κλέπτων, ἀπατῶν· ἀπατηλός, δόλιος.

Κλεψίνυμφος, ον (νύμφη). Ἡ κρυφίως ὑπανδρευομένη. Λυκόφρ. 1116. 2) Μοιχεύτρια, ἢ τὴν κοίτην τοῦ ἀνδρὸς μιαίνουσα, παραβάλλ. μὲ τὸ γαμοκλέπος.

Κλεψιποτέω, ῶ. Κρυφίως, ἢ κλεφτάτα πίνω, ἢ ἐν τῷ πίνειν ἀπατῶ, ὅ ἐστι, φειδομένως (καμόνομαι ὅτι) πίνω καὶ φειδαίζω τὸν συμπότην. Πολυδ. καὶ Σουίδ. ἐκ τοῦ

Κλεψιπότης, ου, ὁ (πίνω). Ὁ κρυφίως, ἢ τοι κλεφτάτα πίνων. 2) Ὁ ἐν τῷ πίνειν ἀπατῶν τὸν συμπότην. Σουίδ.

Κλεψίῤῥυτος, ον, (ῥέω). Εἰς τὸ κρυφὸν ῥέων· ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει »Κλεψίῤῥυτον ὕδωρ·« τὸ τῆς κλεψύδρας ὕδωρ· οὕτως ἐκαλεῖτο δηλαδή, πηγή τις ἐν Ἀθήναις, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ὑποκάτω τῆς γῆς κρυφίως φερόμενον ἐθεωρεῖτο πάλιν εἰς τινα ἄλλον τόπον· ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Λυσ. 912, καὶ Σφῆκ. 855.

Κλεψίτοκος, ον (κλέπτω, τόκος). Ὁ κρυφίως τίκτων, γεννῶν· ὁ κρύπτων τὴν γέννησιν· Ὀππιαν.

Κλεψίφρων, ον, γενκ. ονος (φρήν). = κλεψίνοος· Τμν. Ὅμρ. Ἑρμ. 413.

Κλεψίχωλος, ον (χωλός). Ὁ τὴν χωλότητα κρυπτων, ὁ κρυφίως χωλαίνων, Λουκιαν Ὠκύπ. 33. ὅπου ἄλλοι, κλεψίχολος, ἀναγν.

Κλεψύδρα, ἡ (κλέπτω, ὕδωρ). Ὡρολόγιον διὰ τοῦ ὕδατος, σκεύασμά τι ὡρονομικόν, ἢ τοι ὄργανον, ἐν ᾧ αἱ ὧραι μετροῦνται· τοιοῦτον τι καὶ τὸ παρὰ Γαληνῷ περὶ Ψυχ. σφαλμ. Κεφ. Ε'. ἦν δὲ αὕτη ἀγγεῖον στενώτατον μὲν λαιμὸν, πλατὺν δὲ καὶ τρύπιον πάτον ἔχον, μικροτάτην ὀπὴν ἔχον περὶ τὸν πυθμένα, ὅπερ ἐν τῷ διακστηρίῳ μετὸν ὕδατος ἐτίθετο, καὶ εἶον ῥεῖν, ἄχρι τῆς ὀπῆς, πρὸς ὃ ἔλεγον οἱ ῥήτορες· ὅ ἐστι, τοσοῦτον χρόνον διήρκει ἡ ὁμιλία τοῦ ῥήτορος, ὅσον καὶ ἡ ῥύσις τοῦ ὕδατος. 2) Πηγή τις ἐν Ἀθήναις καὶ Μεσσηνίᾳ, Παυσαν. Δ'. 31. τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐκρατεῖτο, ἔστιβε πρὸς καιρόν· διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐμπεδῶ ἐλέγετο. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1192. ἰδὲ ἔτι καὶ κλεψίῤῥυτος.

Κλέω (κλέος). Ὅθεν κλέομαι, ἐν Ὀδ. Ν, 299. οὐδέποτε κλείομαι· Ὁ Ὅμηρος ἀντὶ τούτου λέγει πάντοτε κλείω, γνωστὸν, ὀνομαστὸν, περίφημον ποιῶ, εἰδοποιῶ, κηρύττω τὰς ἀρετὰς τινός, εὐφημῶ, ἐγκωμιάζω, δοξάζω, ἐπαινῶ, ᾄδω, ὑμνῶ τὰς ἀριστείας τινός· κλέομαι, Πθτκ. γίνομαι, εἰμὶ δεδοξασμένος, ὀνομαστός, περίφημος· ὅθεν τὸ »Ἔκλεο·« ἐν Ἰλ. Ω, 202. ἀντὶ τοῦ, κλέος εἶχες· τὸ ἐνργτκ. κλέω φαίνεται, ὅτι δὲν

ὑπῆρξεν εἰς χρῆσιν· τὸ κλήσω καὶ κέκληκα ἀνήκουσι εἰς τὸ συγγενὲς καλέω, καὶ τὸ κέκλε το εἰς τὸ κέκλομαι· καὶ τὸ κλύω εἶναι συγγενὲς μόναν εἰς τὴν ἐκκλησίαν σημασ. Ἀκούω, διὰ τοῦτο τὰ Ῥηματκ. Ἐπιθ. κλειτὸς καὶ κλυτός, καὶ ἑρμ. παρ' Ὅμ. ἀδιαφόρως μεταχειρίζονται.

Κλῆδες, Ἀττ. ἀντὶ, κλεῖδες· ἴδε κλεῖς.

Κλῆδην, Ἐπίρ. (καλέω). Κατ' ὄνομα, Ἰλ. Ι, 11. «Κλῆδην εἰς ἀγορὴν κεκλήκειν ἄνδρα ἕκαστον·» ὀνομαστὶ καλοῦντας· κατ' ἕνα δηλ. εἰς τὸ ὄνομάτου· πρβλ. ὀνομακλήδην.

Κληδονίζω, Μ. ίσω, (κληδών). Κηρύττω, ἐξαπλώνω φήμην, ἢ λόγου τινα· 2) Κληδόνα δίδω, ποιῶ, δηλ. δίδω προφητείαν, οἰωνὸν, προμάντευμά τι, ἢ κήρυξιν· ὅθεν Μέσ. κληδονίζεσθαι, μαντεύεσθαι, ἀπὸ ἀκοῆς τὰς μαντείας δέχεσθαι· ἴδε κληδών, ἀριθ. 2. ὅθεν

Κληδόνισμα, τὸ (κληδονίζομαι). = κληδών· ἀριθ. 2. Δόθεῖσα, ἢ ληφθεῖσα προμάντευσις.

Κληδονισμός, ὁ· Τὸ κληδονίζεσθαι, ἢ πρᾶξις δηλ. ὁπόταν τινὰς προσέχῃ ἐπί τινα κληδόνα· τὸ παρατηρεῖν. ἢ προσέχειν εἰς προμάντευσίν τινα, ἐνυπάρχουσαν εἰς τόνον, ἦχον, ἢ φωνήν τινα, εἰς καιρὸν πράξεώς τινος, ominatio. Ἡ προμάντευσις, ὁ οἰωνός.

Κληδός, ὁ = χληδός· παρ' Ἡσυχ. ὁ σωρός· καὶ 2) Κλήδα, τὰ, ἐκ τοῦ κλήδος, οἱ ψραγμοί· ἐ Στέφανος παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ κληΐζω, καὶ γράφει κλῆδος, ἀλλὰ τοῦτο κεῖται ἀντὶ τοῦ, χληδός.

Κληδουχέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἔχω, κρατῶ, βαστῶ τὰς κλεῖς, τὰ κλειδιά, ὡς ἐπιστάτης, ὡς ἱερεύς, κ. τ. τ. τῆς θεᾶς· Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1463. ἐκ τοῦ

Κληδοῦχος, ον (κλῆς, ἔχω). Ὁ ἔχων, κρατῶν, βαστῶν, φέρων τὰ κλειδιά· ὡς Οὐσστκ. ὁ κληδοῦχος, ἐπιστάτης, ἔφορος, ἱερεύς· ἐνίοτε καὶ ἐπὶ θεῶν, οὕτω π. χ. ἐλέγετο ὁ ἔρως «Κληδοῦχος Κύπριδος» Valck Ἱππ. 535. = κλειδοῦχος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 294. «Κληδοῦχος Ἥρας·» Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 442.

Κληδών, όνος, ἡ. Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. κλεηδών, Ἐπικ. καὶ, κληηδών, (κλέος). Λόγος, εἴδησις, φήμη, κ. τ. λ. «Κληηδὼν πατρὸς» εἴδησις περὶ τοῦ πατρός, Ὀδσ. Δ. 317. Ἡρόδ. 9, 101· ὅθεν καὶ = δόξα κλέος. 2) = μαντεία, οἰωνός, οἰωνισμός, μεγάλη τις φωνὴ, ἥτις προσημαίνει τι· λόγος μαντικός· ὡς καὶ τὸ φήμη, Ὀδσ. Σ, 117. Τ, 120. (καὶ τὰς δύο φορὰς ἐν τῷ Ἰωνικ. τύπῳ κληηδὼν) Ἡρόδ. 5, 72. 3) Τὸ φωνάζειν, ὀνομάζειν = κλῆσις, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 236. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 561. Ἠγραφῇ κληδὼν μετὰ ὑπογεγρμν. Ἰώτα δὲν εἶναι τοσοῦτον ὀρθή.

Κλῄζω. Μ. σω = κληΐζω, κλείζω, κλείω. Εἰδοποιῶ, εὐφημῶ, ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ, περίφημον ποιῶ, ὑμνολογῶ, Ἴμν. Ὅμ. 31, 18. 2) καλῶ, ὀνομάζω· Ἀριστοφ.

* Κλῄζω. = κληΐζω, κλείω· Κλειδώνω, σφαλνω.

Κληηδών, όνος, ἡ. Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κληδών, Ὀδσ. Δ, 317.

Κλήθρα, ἡ, καὶ Ἰωνικ κλήθρη, καὶ, κλῆθρος, ἡ· Εἶδος δένδρου, τὸ ὁποῖον γεννᾶται εἰς ὑδατώδεις τόπους, σκληρὸν καὶ τὸ ξύλον ἔχον, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Σκλήθρον, καλούμενον· Betula alnus. Λιν. Ὀδ Ε, 64. 239. Τὴν ἐκ τοῦ κληΐζω, κλείω, τούτου παραγωγὴν εὐκολύνει ὁ Πλίν. ἐν 16, 37. οὕτωσί λέγων· «Alni sepibus muniunt contraque erumpentium amnium impetus riparum muro in tutelararis excubant.

Κλῆθρον, τό, Ἀττικ. ἀκό τοῦ Ἰωνικ. κλήθρον, = κλεῖθρον (κλῄζω). Ἡ κλειθριά, ἢ τοι ὁ μοχλός, ὁ μάνδαλος, ὃ οὗ κλειδόνουσι, καὶ ἀσφαλίζουσι τὴν θύραν· ὅθεν τὸ Λατιν. Clathra.

Κλῆθρος, ἡ = κλήθρα.

Κληΐζω Μ. ίσω, Ἐπικ. ἀντὶ κλῄζω, κλείω· Κλειδώνω, σφαλνῶ, Ὀδσ. ιωθ. «κληΐσσαι θύρας» καὶ «Ἐκλήϊσσεν ὀχῆας» Ὀδσ. Ω, 166. Ἀλλ' ἴδε Buttm. Γρμτκ. 2. σ. 169.

* Κληΐζω, Μ. ίσω, Ἰωνικ. ἀντὶ κλῄζω, ἀπὸ τοῦ κλέος· Ποιῶ γνωστόν, ἢ περίφημον, ἐπαινῶ, ὑμνῶ.

* Κληΐθρη, ἡ. Ἰωνικ, ἀντὶ κλειθρία, Φερεκύδ. παρὰ Διογ. Λρτ. 1, 122.

* Κληΐθρον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ κλῆθρον, Ἴμν. Ὅμ. Ἑρμ. 146.

Κληΐς, ίδος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ κλεὶς, ὁ μόνος παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει τύπος, ἴδε κλεὶς.

* Κληΐσκω, Ἕτερος τύπος τοῦ κλείω κατ' ἐπέκτ. Κλειδώνω, σφαλνῶ, Ἱππκρ.

* Κληϊστός, ή, ὄν (κληΐζω, κλέος) = κλειστός· Περίφημος, ὀνομαστός.

Κληϊστός, ή, ὄν (κληΐζω). Ἰωνικ. ἀντὶ κλειστός, κεκλεισμένος. Ὀδυσ. Β, 344. «Σανίδες κληϊσταί·» αἱ ἐπικεκλεισμέναι θύραι, ἢ κλείθροις ἠσφαλισμέναι. Ὁ διὰ κλείσιμον ὤν.

Κληΐω, Μ. ίσω, Ἰωνικ. ἀντὶ κλῄω, κλείω· κλειδώνω (Τὸ Ι μακρὸν ἐστί, Βλ. Buttm. Γρμ. 2, σ. 169.)

Κλῆμα, το (κλάω). = Κλέδος, καὶ, κλών· βλαστός, κλωνάρι, τὸ ὁποῖον κόπτομεν διὰ νὰ τὸ ἐμβολιάσωμεν εἰς ἄλλον κορμόν, Ξενοφ. Οἰκον. 19, 8. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται τὸ βλάστημα τῆς ἀμπέλου, κλιματίς, palmes. Τοιαύτην ῥάβδον ἔφερον εἰς χεῖρας οἱ ἑκατόνταρχοι τῶν Ῥωμαίων, ὡς σημεῖον τῆς ἀξίας των. Πλούταρχ. εἰς Γάλβ. καθόλου δὲ λέγεται κάθε τοιοῦτον εἶδος, καθὼς π. χ. τὸ βλάστημα τῆς κολοκύνθης, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα εὐκόλως λυγίζονται, καὶ εὐκόλως θρύπτονται· ὅθεν

Κληματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κλῆμα, κ. τ. λ.

Κλημάτινος, ίνη, ινον· Ὁ ἐκ κλήματος πεποιημένος, ἀπὸ κλῆμα ὤν, κληματένιος· Θέογν. «Φλοῖῳ κλημάτινος.»

Κλημάτιον, τό. Μικρὸν κλῆμα, κλημαράκιον· καὶ

Κληματίς, ίδος, ἡ· Ὑποκορ. τοῦ, κλῆμα· Τὰ λεπτὰ βλαστήματα τῆς ἀμπέλου· καθόλου κάθε λεπτὸν βλάστημα, κλωναράκι, τὸ ὁποῖον περιτυλίσσεται ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα· παρὰ Διοσκορ. Δ'. 7. Πλιν. ΚΔ'. 15. Φυτόν τι, τοῦ ὁποίου τὰ βλαστήματα εἶναι ὅμοια τῶν κλημάτων. Vinca minor. Λιν. ἔνθ.

Κληματίτης, ου, ὁ, καὶ Θηλ. κληματῖτις, ιδος, ἡ· Ὅμοιος τῷ κλήματι, ἢ ταῖς κληματίσι· ὁ κληματίδας ἔχων. 2) ὡς Οὐσστκ. ἡ κληματῖτις παρὰ Διοσκορ. Δ'. 182. καὶ Πλιν. ΚΔ'. 10. φυτόν τι, τὸ ὁποῖον εἰλίσσεται ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα. Clematis vitalba, Λιν. παρὰ Θεοφρ. Ἱστορ. Φυτ. Ε'. 10. καλεῖται, ἀτραγένη.

Κλημαστόεις, όεσσα, όεν. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 53». «Τέφρα κλημαστόεσσα·» = κληματίνη.

Κληματόω, ῶ (κλῆμα). Ἐβγάζω, φέρω κλήματα, Σοφοκλ. «Κεκλημάτωται χώρος·» ὁ τόπος ἐβλάστησε κλήματα. ἐγέμισεν ἀπὸ κλήματα· παρὰ Θεοφράστ. Αἰτ. Φυτ. Β'. 14. κεῖται «Κληματοῦσθαι·» κληματίδας ἐκβάλλειν, βλαστάνειν.

Κληματώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κλήματι, ὀπαν κλῆμα, ἢ ὀπαν κλημαρίδα.

Κληρικός, ή, όν (κλῆρος). Ὁ εἰς τὸν κλῆρον, ἤτοι εἰς τὸ ἱερατεῖον ἀνήκων· ὁ ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ ἱερατείου ὤν. Ἐκκλησιαστικ.

Κληρίον, τό· ὑποκορ. καὶ ταυτόσημ. τοῦ κλῆρος. 2) Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἀγησ. Ἀγιδ. 13. εἶναι, κληρία, Δωρικ. ἀντὶ, κληρία, τὰ χρεωστικὰ βιβλία, εἰς τὰ ὁποῖα γράφει τινὰς τοὺς χρεωφειλέτας του, ταυτέρι, κατάστιχον· ἢ ὁμολογίαι τοῦ χρέους, γράμμα χρεωστικόν.

Κληροδοσία, ἡ. Μερισμὸς, μοιρασία διὰ τῶν κληρων. 2) κλῆρος, μερὶς, κληρονομία· ἐκ τοῦ

Κληροδοτέω, ῶ Μ. ήσω. Δίδω, μερίζω διὰ τοῦ κλήρου, μοιράζω μὲ τὸν λαχνὸν. 2) κληρονομίαν ἀφίνω, κάμνω τινὰ κληρονόμον μου· ἐκ τοῦ

Κληροδότης, ου, ὁ (κλῆρος, δίδωμι). Ὅστις μοιράζει, δίδει τι μὲ τὸν λαχνὸν, κλῆρον. 2) Ὁ κληρονομίαν ἀφίων. Ἰσαῖος.

Κληροθεσμοθετέω, ῶ· ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ, κλήρῳ θεσμοθετέω. Πλούταρχος.

Κληρονομέω, ῶ, Μ. ήσω (κληρονόμος). Λαμβάνω μερίδα διὰ τοῦ κλήρου, πέρνω μερτικὸν μὲ τὸν λαχνὸν· «Τῆς ἐπιγραφῆς τῶν ἐκβαινόντων πλείστον κληρονομήσειν·» Πολύβ. Β'. 21. Καθόλου ἀντὶ τοῦ λαμβάνω τὸ μέρος μου, καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ κληρονομίας, ὅθεν α) λαμβάνω κληρονομίαν, κληρονόμος εἰμί, μετὰ Γενικ. τοῦ πργμτ. «Τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν·» Ἰσοκρ. β) Εἶμαι κληρονόμος τινος ἀνδρός, τινός, ὑστερώτρ. καὶ ἀντὶ τοῦ κληρονομῶ τινά, μετ' Αἰτκ. σπανιώτρ. τινά τινος, Lobeck Φρύνχ. σ. 129. γ) Μετὰ Αἰτιατ. σημαίνει καὶ τό, ἀφίνω, κάμνω τινὰ κληρονόμον μου. Παροιμ. 13, 22. 3) Παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ καθόλου = Λαμβάνω, ἀποκτῶ, μετ' Αἰτ. ὅθεν

Κληρονόμημα, τό. Κλῆρος, μερίδιον, τὸ ὁποῖον ἐκληρώθη, ἐκληρονομήθη, ἐμερίσθη διὰ τοῦ κλήρου. Λουκιαν. 2) Τὸ διὰ κλήρου δοθέν, μοιρασθέν.

Κληρονομία, ἡ (κληρονομέω, 2) Τὸ κληρονομεῖν. 3) τὸ διὰ τοῦ κλήρου ληφθὲν μερίδιον· καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀφίνει τινὰς μετὰ θάνατον εἰς τινά· ὅθεν

* Κληρονομιαῖος, αία, αῖον. Ἀπὸ κληρονομίαν· τὸ ὁποῖον ἔχει τις ἀπὸ κληρονομίαν, Εὐστάθ.

Κληρονομικός, ή, όν. Ὁ εἰς κληρονομίαν ἀνήκων, τὴν κληρονομίαν ἀποβλέπων.

Κληρονόμος, ον (κλῆρος, νέμομαι). Ὅστις διὰ τοῦ κλήρου λαμβάνει τι· 2) Ὅστις λαμβάνει τὸ μερίδιόν του ἀπὸ τὴν κληρονομίαν ἀπεθαμμένου τινός.

Κληροπαλής, ές, (πάλλω). Ὅστις διὰ τῆς τεινάξεως τῶν κλήρων, δηλ. διὰ τοῦ κλήρου μερίζεται, ἢ πρέπει νὰ μερισθῇ, Ὅμηρ. Ἴμν. Β 129. 2) Ὁ διὰ κλήρου ἐκλεχθείς.

Κλῆρος, ὁ, Λαχνός, τὰ σημεῖα τοῦ λαχνοῦ. Ὅμρ. Ἦταν δὲ κατὰ τοὺς ἀρχαίους τούτους χρόνους τὰ σημεῖα ταῦτα, πετράκια, (λιθαράκια), ὀστρακα, κλωναράκια, ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε τοιοῦτον, κλάσμα, ὅθεν τὸ κλῆρος πιθανὸν ἀπὸ τοῦ κλάω· παρ' Ὅμρ. ῥίπτονται οἱ κλῆροι εἰς περικεφαλαίαν τινά, ἐν ᾗ ταράσσονται ἀφ' οὗ πρῶτον ἕκαστος ἐσημείωνε τὸ ἰδικόν του, Ἰλ. Η, 175. «—οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος·» (Ὑστερώτρ. μετεχειρίζοντο εἰς τοῦτο ἰδιαίτερόν τι ἀγγεῖον τὴν κληρωτίδα) Οὕτινος τὸ σημεῖον ἔπιπτεν ἐν τῷ σείεσθαι ἔξω τῆς περικεφαλαίας, ἐπὶ τούτου ἔπιπτεν ὁ κλῆρος, ὅθεν «κλῆρους ἐμβάλλεσθαι, κλῆρους ἐν κυνέῃ πάλλειν, κλῆρος ἐξέθορε, ἢ, ἐκ κλῆρος ὄρουσεν» Ἰλ. Γ, 316. 325. Ψ, 352. 861. Ὀδσ. Κ, 206. «Ἐπὶ κλῆρους ἐβάλοντο» Ὀδσ. Ξ, 209. «Κλῆρῳ ποπαλάχθαιν» Ὀδσ. Ι, 331. «κλῆρον λαχεῖν» Ἰλ. Ω, 400. Ἡρόδ. 3, 83. καὶ ἡ σημειωμένη δέλτος, τὸ σημείωμα, ἢ ψῆφος. Εὐριπ. Φοίν. 845. «Κλῆρους τέ μοι φύλασσε. περὶ ὧν ὁ Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Γ. σελ. 414. 41. «Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις καὶ μαντικάς τινας ψήφους κλήρους καλεῖ, ἃς φασὶ δέλτοις παρεσημειοῦντο, ἔνθα πτήσεσιν ὀρνίθων καὶ

λοιποῖσι. Κλήροις θεοπροπέων, = divinans per sortes, Πίνδ. Πύθ. 4, 338. Μαντευόμενος, μαντεύων διὰ τῶν κλήρων, περὶ οὗ ὁ Ἡσύχ. ἐν Δ. Φρυκτὸς δελφὶς ἠρώτα τοῖς κλήροις μαντευόμενοι ἐν Ὀλυμπίᾳ πρβλ. Wess. Ἡρότ. 4, 67. Tacit. Germ. 10. Ἐστερώτρ. ὠνομάσθησαν καὶ οἱ κῦβοι κλῆροι, διότι καὶ αὐτοὶ ἔκρινον, καὶ ἀπεφάσιζον περὶ ἀμφιβόλων. β) ἡ κλήρωσις, τὸ ἐβγάζειν τοὺς κλήρους, ῥίπτειν λαχνόν, μετ' Ομ. γ) τὸ ἐβγαλμένον σημεῖον. 2) τὸ κληρωθέν, τὸ διὰ λαχνοῦ δοθὲν εἰς τινα, Κληρονομία, ὑποστατικά, τὸ διὰ τοῦ λαχνοῦ, ἢ ἐκ κληρονομίας ἀπεκτημένον μερίδιον τόπου, Ἰλιάδ. Ο, 498. «Κλῆρος ἀκήρατος». Ὅπου καὶ ὁ Σχολ. σημειοῦ. «Χωρικὴ περίκτησις καὶ οὐσία, ἐπεὶ οἱ πρῶτοι καταλαβόντες χώραν κλήρῳ αὐτὴν διενέμοντο». Ὅ ἐστιν, ἡ χώρα, ἡ γῆ, ὁ τόπος, τὸν ὁποῖον διὰ τοῦ λαχνοῦ ἔλαβε τινὰς εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Ὀδυσ. Ξ, 64. Ἡσί. Ἔργ. 37. 343. Ζήτ. Κληρούχος. ὅθεν καθόλου, Χωραφιά, ἀγροί, Ἡρότ. 1, 76. 9, 94. καὶ τὸ διὰ λαχνοῦ δοθὲν κτῆμα, ὑπούργημα. 3) Σκολήξ τις ἐν τοῖς σμήνεσι τῶν μελισσῶν γινόμενος βλαπτικὸς αὐτῶν, ὅστις ἄλλως καὶ Πορεύστης, λέγεται. Ἀριστοτ. Ἱστορ. Ζώων. Η'. 27. 4) ὁ Φώτ. ἔχει ἔτι «κλῆρος Ἑρμοῦ, συνήθεια ἀρχαία· ἔβαλον οἱ κληροῦντες εἰς ὑδρίαν ἐλαίας φύλλον, ὃ προσηγόρευον Ἑρμῆν, καὶ πρῶτον ἐξῆρον τοῦτο, τιμὴν τῷ θεῷ ταύτην ἀποτίνοντες· ἐλάγχανε δὲ ὁ μετὰ τὸν θεόν». Εὐριπίδης ἐν Λείλῳ μνημονεύει τοῦ ἔθους τούτου. 5) παρ' Ἐκκλησιαστ. καὶ τὸ σύστημα τῶν διακόνων καὶ πρεσβυτέρων, καὶ πάντων τῶν εἰς ἐκκλησιαστικὴν ὑπηρεσίαν τεταγμένων.

Κληρουχέω, ῶ. Μ. ήσω (κληροῦχος). Διὰ τοῦ κλήρου λαμβάνω τι, καὶ κατέχω αὐτό· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπί τινος τμήματος γῆς, χώρας, τὸ ὁποῖον λαμβάνει ἄποικός τις εἰς κατοικίαν, καὶ κτῆσιν, διότι ἡ μὴ κυρίους ἔχουσα, ἢ κατακτηθεῖσα γῆ διῃρεῖτο εἰς τόσα ἔτα τμήματα, ὅσος ἦτον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποίκων, οἱ ὁποῖοι ἔρριπτον ἔπειτα λαχνόν, καὶ οὕτως ἔπαιρναν, ὁ καθεὶς τὸ μέρος του. Ὅθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ Εἶμαι ἄποικος, ἢ κληροῦχος, Ἡρότ. 6, 103. 2) Διορίζω νὰ λάβῃ τίς τι εἰς κληρουχίαν, εἰς κληρουχίας διαιρῶ. Διονύσ. Ἁλικ. Θ'. 37. ὅθεν

Κληρουχία, ἡ. Ἐκεῖνο τὸ μερίδιον, τὸ ὁποῖον ἔλαβε τινὰς διὰ τοῦ κλήρου. Τὸ λαμβάνειν, καὶ κυριεύειν διὰ τοῦ κλήρου ἓν μέρος τῆς μεριζομένης γῆς. Ἡ κατακυρίευσις τόπου τινὸς διὰ τινος ἀποικίας, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἀποικία· Περὶ τῆς κληρουχίας τῶν Ἀθην. ἴδε Boeckh Πολιτ. Οἰκον. Ἀθ. 1. σ. 456. ὅθεν

Κληρουχικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν, ἢ ἀποβλέπει τὴν κληρουχίαν.

Κληροῦχος, ον (κλῆρος, ἔχω). Ὅστις διὰ τοῦ κλήρου, ἢ ἁπλῶς διὰ διαιρέσεως τινὸς ἔχει, ἔλαβεν, ἀποκτᾷ, ἢ κυριεύει τι· ἐξαιρέτως λέγεται ἐκεῖνος, ὅστις ἔλαβεν εἰς μερίδιον μέρος τι ξένης γῆς, ὡς ἄποικος, τὴν ὁποίαν διὰ πολέμου ὑπέταξαν. Ἡρότ. 5, 77. Καὶ ὁ ἀρχηγὸς ἀποικίας τινός, ὁ τὴν γῆν κατὰ κλήρους διαιρῶν. Ὁ Φώτ. ἔχει «κληροῦχοι ἐκαλοῦντο, οὓς Ἀθηναῖοι ἔπεμπον ἐπὶ τὰς πόλεις ἃς ἐλάμβανον, κλήρους ἑκάστοις διανέμοντες· καὶ οἱ παρὰ τῶν Ἀθηναίων εἰς τὰς πόλεις, ἃς ἐλάμβανον πεμπόμενοι εἰς τὸ διανεῖμαι τοὺς κλήρους ἑκάστοις, ἢ δὲ κληρουχία αὕτη, διανομὴ τῆς χώρας ἦν». Διονύσ. Ἁλικ. Η'. 75. «γῆ κληροῦχος». Ἀντὶ τῶν κληρούχων. Μεταφορ. καθόλου, Ὁμερίδιον ἔχων, μετέχων, μετὰ γενικ. Σοφοκλ. Αἴας 508. «πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον μητέρα». Τὴν πολλῶν ἐτῶν οὖσαν.

Κληρόω, ῶ (κλῆρος). Ῥίχνω τὸν λαχνὸν «δύο μοῖρας διελόντα κληρῶσαι τὴν μὲν ἐπὶ μονῇ, τὴν δὲ ἐπ' ἐξόδῳ ἐκ τῆς χώρης... λαχόντας δὲ αὐτῶν τοὺς ἑτέρους ἐξιέναι ἐκ τῆς χώρης», κ. τ. λ. ὅθεν καὶ μετβτκ. μετ' Αἰτκ. ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ λαχνοῦ ἐκλέγω. «οὓς ἐκλήρωτε πάλαι». Εὐριπ. Ἴων. 416. ἐξ ἐναντίας. «ὃς ὁμῶν κληροῖς». Αὐτόθ. 908. καὶ Μηδ. ἀντὶ τοῦ, ἐκδίδω, λέγω χρησμοὺς· καὶ ἐντεῦθεν. 2) ἀντὶ τοῦ, Μερίζω, μοιράζω διὰ τοῦ κλήρου τινί τι, Πίνδ. Ὀλ. 8, 19. Μέσ. Κληρουμαι, μετὰ Αἰτιατ. λαμβάνω διὰ τοῦ λαχνοῦ, Ξενοφ. Κυβ. 1, 6, 19. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, κατακρατῶ, κατακυριεύω, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου λαμβάνω. Παρὰ Διον. Περιηγ. 1173. «ἐκλήρωσαντο ἑκάστῳ μοῖραν ἔχειν πόντοιο». εἶναι ἀντὶ τοῦ, Ἐκλήρωσαν. Πθτκ. Μὲ μοιράζουν διὰ τοῦ λαχνοῦ. 3) παρὰ τοῖς Ἑκλστικ. Συγκαταλέγω εἰς τὸν κλῆρον, εἰς τὸ ἱερατεῖον. ὅθεν

Κλήρωσις, εως, ἡ. Τὸ ῥίψιμον τοῦ λαχνοῦ, διαμοίρασις, καὶ ἡ διὰ τοῦ λαχνοῦ ἐκλογή.

*Κληρωτήρ, ῆρος, ὁ = κληρωτής. ὅθεν

Κληρωτήριον, ὑπακουομ. Χωρίον. Τόπος, εἰς ὃν γίνονται αἱ ἐκλογαὶ διὰ τῶν κλήρων· καὶ 2) ὅπου οἱ ἐκλελεγμένοι βουλευταί, καὶ δικασταὶ ἐν τῷ θεάτρῳ κάθηνται. Πολυδ. 3) = κληρωτής, ἡ. Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 681. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, κληρωτὴ ἀρχή. Πολυδ. Γ. 61. καὶ Πλούταρχος.

Κληρωτής, οῦ, ὁ (κληρόω). Ὁ ῥίπτων τὸν λαχνόν, ὁ μερίζων διὰ τοῦ λαχνοῦ, καὶ ὁ διὰ τούτου ἐκλέγων.

Κληρωτί, ἐπίρ. Διὰ τοῦ κλήρου, μὲ τὸν λαχνόν.

Κληρωτικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτηδειος εἰς τὸ ῥίπτειν τὸν λαχνόν, μοιράζειν, ἢ ἐκλέγειν διὰ τοῦ λαχνοῦ.

Κληρωτίς, ίδος, ἡ (κληρόω). Ἀγγεῖον, καδίσκος, εἰς ὃν καθίεσαν (ἐβάλλον μέσα) τοὺς κλήρους, λαχνούς· ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν δικαστῶν ἐν Ἀθήναις. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 672. καὶ 750.

Κληρωτός, τή, τόν· καὶ Ἐπίρ. Κληρωτῶς, (κληρόω). Ὁ διὰ τοῦ κλήρου μεμερισμένος, ὁ ὑπὸ κλήρου βεβλημένος, καὶ ὁ διὰ τῶν κλήρων ἐκλελεγμένος, διωρισμένος, συγκεχωρημένος. 2) Ὁ διὰ τοῦ κλήρου ληφθείς, ἀποκτηθείς.

Κληρωτρίς, ίδος, ἡ. = Κληρωτίς. Γλωσσ.

*Κλής, ηδός, ἡ. Αττκ. ἀντὶ κλεὶς, ὅπερ ἰδέ.

Κλῆσις, εως, ἡ (καλέω). Ὀνόματα, φώνημα τινὸς ἀπὸ τοῦ κυρίου ὀνόματος, Κριτηρ. 46. 4. Ἐπιγρ. ἀδέσπ. 709, 4. 2) κάλεσμα, προσκάλεσμα. Ξενοφ. Ἑλλην. Α'. ζ'. 13. «Ἠναγκάσθησαν ἀφιέναι τὰς κλήσεις· ἢ ὡρισμένη, ἢ εἰς τάξιν ἀγωγή, κατηγορία, δίκη· ἢ εἰς τὸ κριτήριον ἀναγωγή, ἔγκλημα, ἢ δοθεῖσα μαρτυρία. 3) προσκλητὶς εἰς τὸ συμπόσιον, Ξενοφ. Συμπσ. 1, 7. 4) Διονύσ. ὁ Ἁλικ. Δ'. 20. καλεῖ «κλήσεις, καὶ καλέσεις» τὰς τάξεις καὶ διαιρέσεις τῶν πολιτῶν, τὰς Λατιν. classes, καὶ τὰς τούτων διὰ τοῦ κλέσματος συναθροίσεις, καὶ ἐντεῦθεν παράγεται ὀρθῶς τὸ Λατιν. Classis, ἐκ τοῦ κλῆτις, Δωρικ. Κλᾶσις.

*Κλῆσις, εως, ἡ (κλῄζω, κλείω). Τὸ κλείειν, κλεισθώνειν. Κλείσιμον, ἀποκλεισμός. Θεόδ. 7, 70. 2) ἡ κλεισθωνιά.

Κλῆσον, ἀντὶ, κλῆτον, ἐκ τοῦ, κλῄζω. Ἀριστοφ. καὶ ἄνευ τοῦ ὑπογεγραμ. ι' ἐκ τοῦ καλέω.

*Κλήσω, Μ. τοῦ κλῄω, ἢ κλῄζω.

*Κλητέος, ία, έον, Ρμτκ. Ἐπθτ. τοῦ καλέω. Νὰ κραχθῇ, νὰ ὀνομασθῇ.

*Κλήτευσις, εως, ἡ. Ζ. κλητεύω.

Κλητεύω, (καλέω, κλητός). Καλῶ, ἐγκαλῶ, ἐνάγω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον. «Κλητεῦται τὴν δίκην». Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΘ'. 13. 2) κλητὴρ εἰμί. Ἀριστοφ. Νεφ. 1220. Σφκ. 1414. Βλ. κλητήρ, 2. 3) Ἐγκαλῶ τινὰ εἰς τὸ κριτήριον, ὅστις παραιτεῖται τοῦ νὰ εἶναι μάρτυς, καὶ βιάζω αὐτὸν νὰ πληρώσῃ τὴν παιδείαν. Ὁ Φώτ. ἔχει «κλητεῦσαι, κοινῶς μὲν τὸ κλητῆρα δίκης γενέσθαι. ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν μαρτύρων λέγεται τὸ κλητεῦσαι, καὶ ἐκκλητεῦσαι μετὰ τῆς προθέσεως, ὅταν μὴ ὑπακούσωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἐφ' οἷς καλοῦνται· ἐπιτίμιον δὲ ἦν κατὰ τῶν ἀλόντων δραχμαὶ χίλιαι». Δημοσθ. «ἀναγκάσω αὐτὸν ἢ μαρτυρεῖν, ἢ ἐξόμνυσθαι, ἢ κλητεύσω αὐτόν». Λατιν. Denunciare testimonium.

Κλητήρ, ῆρος, ὁ (καλέω). Ὁ καλῶν, φωνάζων, προσκαλῶν εἰς σύναξιν, = κῆρυξ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 622. 2) ὁ μάρτυς, τὸν ὁποῖον καλεῖ τις εἰς τὸ κριτήριον, ἢ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ὡς μαρτυρίαν ἀναφέρει τις εἰς τὴν ἀγωγήν, ἀναφορὰν, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸ κριτήριον· ὁ προσκαλούμενος ὡς μάρτυς εἰς τὸ κριτήριον, ὁ εἰς μαρτυρίαν κλητός. Subscriptor. «Κλητῆρα ἐπιγράφεσθαι». Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «κλητήρ, ὁ εἰς δίκην καλῶν, ὁ κλητεύων, καὶ ὁ μαρτυρῶν, τοῖς καλοῦσιν εἰς δίκην». Ὁ Φώτ. «κλητῆρες, οἱ ἄνδρες, δι' ὧν εἰς τὰς δίκας προκαλοῦνται οἱ δικαζόμενοι τινὲς· ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προκλήσεως. Ἐν ῥητορικῷ Λεξικῷ χειρογράφῳ κεῖται, κλητῆρες, οἱ εἰς δίκην καλοῦντες, καὶ κλητεύοντες, μαρτυροῦντες τοῖς καλοῦσιν αὐτοὺς εἰς δίκας· καὶ τὸ Μαρτυρήσεις, Κλητεύσεις. Κλητῆρες δὲ ἦσαν ἄνδρες, δι' ὧν τὰς δίκας προσκαλοῦνται οἱ δικαζόμενοι· ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας, ὡς περ μάρτυρας τῆς προσκλήσεως, ἵνα μὴ ἀπρόσκλητοι αἱ δίκαι εἰς τὰ δικαστήρια εἰσάγωνται, μηδὲ ἐκλίπῃ τὴν δίκην ὁ κατηγορούμενος». Μία τοιαύτη δίκη ἄνευ κλητῆρος, μάρτυρος, ἐκαλεῖτο ἀπρόσκλητος δίκη». 3) ὄνος, γάδαρος διὰ φόρτωμα. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 189. καὶ 1350. ὅθεν τὸ Λατιν. Clitellae.

Κλητικός, κή, κόν. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὸ καλεῖν, ὀνομάζειν. 2) παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς λέγεται κλητική, ἡ πέμπτη πτῶσις, διότι μεταχειριζόμεθα αὐτὴν, ὁπότε θέλομεν νὰ φωνάξωμεν, νὰ καλέσωμεν τινὰ εἰς τὸ κύριον αὐτοῦ ὄνομα.

Κλητός, τή, τόν (καλέω). Ὁ κληθείς, καλεσμένος, φωνηθείς, κραγμένος· ὁ ἐξ ὀνόματος κεκλημένος, ὅθεν κατάθυμος, ἐπιθυμητός, Ὀδυσ. Ρ, 386. «Οὗτοι γὰρ κλητοί γε βροτῶν πτωχοί θ' οὐκ ἄντες καλέοιο». Ὠνομασμένος, ὅθεν ἐκλελεγμένος, Ἰλιάδ. 1, 165. «κλητοὺς ὀτρύνομεν». Ἔπειτα καὶ ἀντὶ τοῦ ἐγκαλεσμένος, προσκεκλημένος πρὸ τοῦ κριτηρίου. 2) ἐπίλεκτος, ἔνδοξος, ἐπιφανής.

Κλήτωρ, ορος, ὁ (καλέω). = Κλητὴρ 1, καὶ 2. 2) καλήτωρ, ὑπηρέτης τοῦ δικαστηρίου, ὃς τὸ προσκαλεῖ τοὺς δικαζησομένους εἰς τὸ κριτήριον.

Κλῄω, ἀντὶ, κλῄσω, κλείω. Κλεισθώνω.

Κλιβάδιον, τό. Ἀντὶ, κλυβάδιον. = Ἐλξῖνη.

Κλιβανεύς, έως, ὁ (κλίβανος). Ὁ ἀνάπτων τὸν φοῦρνον, ψωμᾶς. Μενάν. Α'. 81. = Κατάφρακτος· παρὰ τῷ Φιλωνῷ ἐν Γλωσ. Νομ. κεῖται «κλιβανάριοι, ὁλοσίδηροι. Κλίβανα γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι τὰ σιδηρᾶ καλύμματα καλοῦσιν, ἀντὶ τοῦ, Καλυβίνα». Clibanarius, Λατ. Cuirassier, Γαλ.

Κλιβανίτης, ου, ὁ. Ἄρτος ἑψημένος (ὀπτημένος) εἰς τὸν κλίβανον. Ζήτ. ἐν τῷ, Κριβανίτης.

Κλιβανοειδής, ές (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τοῦ κλιβάνου ἔχων.

Κλίβανος, ὁ. Ἀττκ. κρίβανος. Ἐν ἀγγεῖον πήλινον, ἢ καὶ σιδηροῦν, πλατύτερον κάτω καὶ ἐπάνω στενώτερον, (Columella, Ε. ἰ. 4

Scrobis clibano similis sit) εἰς τὸ ὁποῖον ἐν τῷ πυρί, ἢ βάλλοντες ὀλόγυρα αὐτοῦ ἀνθρακας (κάρβουνα ἀναμμένα) ἔψηνον τὸν ἄρτον, ὃς τις καὶ καλλίτερον ἐψήνετο ἐν αὐτῷ τῷ ἀγγείῳ παρὰ εἰς τὸν φοῦρνον· ἐπειδὴ καὶ ὁ ἄρτος ὢν πανταχόθεν περικλειστμένος ἐν τῷ ἀγγείῳ τούτῳ, ἐψήνετο ἐξίσου πανταχόθεν, καθότι καὶ ἡ θέρμη ἐξίσου διεδίδετο ἐν τῷ ἀγγείῳ, καθὼς καὶ ὁ Μοσχόπουλ. ἐν τῷ περὶ Σχεδῶν εἶπε· »Κλίβανος, σκεῦος σιδηροῦν, ἐφ' ᾧ τοὺς ἄρτους ὀπτοῦσι, πῦρ ὑποκαύσαντες, καὶ πυρακτώσαντες αὐτόν». Τὸν Κριβανίτην ἄρτον ἐπαινεῖ μεγάλως ὁ Γαληνὸς ἐν τῷ περὶ Εὐχυμίας, καὶ Μεθοδ. Η'. ὡς κάλλιστον. Ὁ κλίβανος ἔχει μεγάλην ὁμοιότητα μὲ τὴν τῶν χωρικῶν, Πόνιτσαν, λεγομένην· παρὰ Στράβ. Ιζ'. καὶ »κλίβανος μολυβδοῖς κεῖται. Ἡρόδ. 2, 92. Ὁ Φερεκρ. εἶχε καὶ κρίβανον, τό, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 86. Ὑστερώτερον δὲ φαίνεται, ὅτι μετεχειρίσθησαν τὸ κλίβανος καὶ ἀντὶ τοῦ ἰπνός, φοῦρνος, καμίνι, Καβίλου, Φούρνος διὰ ψήτημον.

Κλιβανωτόν, Ἑδαφος κατεστρωμένον μὲ κοραστάνι, τὸ ὁποῖον εἶναι μίξις τινὰς ἀπὸ τμημάτων ἐκ τῶν συντετριμμένων πηλίνων ἀγγείων καλῶς κοπανισμένων, ἐλαίου, καὶ ἀσβέστου, ἢ ἀπὸ πηλίνους πλάκας, ἢ κομμάτια ὑέλου. Ταράτσα, στερεόν. Pavimento, Ἰταλ. opus testaceum.

Κλιδόν, Ἐπίρ. (κλίνω) = Ἐγκλιδόν. Ὀππιαν. Κυνηγ. Α'. ἀμφβ.

Κλίμα, τος, τό (κλίνω). Ἡ κλίσις τόπου τινὸς (κλιμπουριάτμα) ἔτι δὲ καὶ Ἠθικῶς, ἡ κλίσις, ἐπιτυμία πρός τι. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Β'. 15. ἡ κατηφορική, ἡ ἀνακεκυμένη, καὶ χθαμαλὴ κατάστασις, καὶ θέσις λόφου τινός, ἡ βουνοῦ, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Πλάγια, ἐκ τοῦ πλαγίως κεῖσθαι λεγόμενον. 2) ἐξαιρέτως λέγεται ἡ κλίσις, τὸ πλαγίασμα τῆς γῆς πρὸς τὸν πόλον ἀπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ, κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ὁποίας κλίσεως, διευθύνεται καὶ ὁρίζεται ἥτε θέρμη καὶ ψύχρα, καὶ ἡ κατάστασις τῶν ὡρῶν, ὅθεν καὶ = τῷ καὶ ἐν τῇ συνθ. κλίμα. 3) Καθόλου δέ, ἓν μέρος γῆς, θεωρούμενον ἰδιαιτέρως πρὸς τὸ ὕψος τοῦ πόλου, καὶ πρὸς τὴν θέσιν τὴν ἐκ τοῦ Ἰσημερινοῦ ἀπέχουσαν. Ὅρα τοὺς Γεωγράφους.

Κλιμάζω, Μ. ἄσω = Κλιμακίζω.

* Κλιμάκειον, τό = κλιμάκιον, 2. Βαθμίς, σκαλοπάτημα.

Κλιμακηδόν, ἡ, Κλιμακειδόν, Ἐπίρ. (κλίμαξ). Κατὰ τὸν τρόπον τῆς κλίμακος, ἀπὸ σκαλοπάτημα εἰς σκαλοπάτημα, ἀπὸ σκαλί, εἰς σκαλί. = Βαθμηδόν.

* Κλιμακηφόρος, ον (φέρω). Ποιητκ. ἀντὶ Κλιμακοφόρος.

* Κλιμακιδόν, Ἐπίρ. = κλιμακηδόν.

Κλιμακίζω, Μ. ἴσω (κλίμαξ, 3). Τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐκφράζει τὴν τέχνην, καὶ τὸ ὄφελος τοῦ πύκτου τῆς κλίμακος. Ζήτ. Κλίμαξ, ἀριθ. 3. ὅθεν, Κλιμακισμός, ὁ· καὶ Διακλιμακίζω. Τινὲς εἶπον ἔτι καὶ Κλιμάζω· ὁ Ἡσύχ. τὸ ἑρμην. διὰ τοῦ, Σκελίζειν, ἀπατᾶν, ὅ ἐστι, Διαστρέφειν τοὺς πόδας, Πεδικλίειν· καὶ ἐντεῦθεν ἀποδεικνύεται τὸ ὄφελος, τὸ ὁποῖον ἀπολαμβάνει ὁ πύκτης, ὁ παλαιστής, ὁπόταν πεδικλώσῃ τὸν ἀντίπαλον, καὶ ῥίψῃ αὐτὸν κάτω, ἤτοι τὸν νικήσῃ. 2) ἐντεῦθεν Μεταφορ. παρὰ Δεινάρχ. »Ὅταν οὖν κλιμακίζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους». Ἀντὶ τοῦ, Διαστρέφει, παρακλίνει, καὶ τρίπει· ὅπου ἄλλοι Κλιμάζῃ, γράφουσιν· ὁ δὲ Φώτ. ὑποπτεύει μήπως, Βλιμάζειν, ἐγράφη ποτέ, ἀντὶ τοῦ, Θλίβει, καὶ βιάζεται. Τινὲς διαφέρουσι ταύτην τὴν σημασίαν ἐπάνω εἰς τὴν δευτέραν τοῦ, Κλίμαξ.

Κλιμάκιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Κλίμαξ. Μικρὰ σκάλα, ἡ κλίμαξ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 69. 2) καὶ τὸ πλάγιον ἐν τοῖς κλίμαξι ξύλον, Σκαλί, Σκαλοπάτημα. Τό καὶ κλιμάκειον.

Κλιμακίς, ίδος, ἡ, Ὑπερστκ. τοῦ Κλίμαξ. Μικρὰ κλίμαξ, σκάλα. 2) παρὰ Πλουτάρχ. καὶ γυνή τις, ἥτις ποιεῖ ἑαυτὴν κλίμακα, ἤτοι σκύπτει καὶ πατῶν ἐπάνω αὐτῆς τις ἀναβαίνει εἰς τὴν ἅμαξαν, ἤτοι ἄλλως, Κολάκις, λέγεται.

Κλιμακίσκος, ὁ. = Κλιμάκιον.

Κλιμακισμός, ὁ (κλιμακίζω). Ὁ ἀπατηλὸς τρόπος τῆς πάλης, ἴσως τὸ πεδίλωμα. Ζήτ. Κλιμακίζω.

Κλιμακόεις, όεσσα, όεν (κλίμαξ). Ὁ κλίμακα, ἤτοι σκάλαν, βαθμόν, σκαλὶ ἔχων, σκαλωτός.

Κλιμακοφόρος, ον. Ποιητκ. καὶ κλιμακηφόρος (φέρω). Ὁ κλίμακα φέρων, ὁ σκάλαν βαστάζων, ἔχων. 2) παρ' Ἡσυχ. Ὁ νεκρὸν ἐπὶ κλιμακίου φέρων. Ζήτ. Κλίμαξ ἀριθμῷ, 6.

Κλιμακτήρ, ῆρος, ὁ. Σκαλί, σκαλοπάτημα τῆς σκάλας, βαθμὸς τῆς κλίμακος. Εὐριπ. Ἑλ. 1586. »Πλήσασα κλιμακτῆρας εὐσφύρου ποδός». 2) Μεφρκ. Ἐπικίνδυνός τις μετάβασις, ἢ διάστημα ἐν τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων, Κρίσιμος καιρός, ὁ Σιμπλίκιος εἰς Ἐπίκτ. σελ. 222. συνάπτει »Κινδύνους καὶ κλιμακτῆρας· καὶ σελ. 391. »Κλιμακτῆρσι πολλοῖς περιπίπτουσιν». Ὅπου τὸ, Κλιμακτήρ, ἰσοδυναμεῖ τῷ, Κίνδυνος· ὁ Σουΐδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Δυσχερείας, ἀνωφέρων καὶ τὸ »χωρὶς γὰρ ἐγκοπῶν καὶ κλιμακτήρων οὐχ οἷόν τε ἦν ἐπιβαίνειν τῆς πέτρας». Ἐν Δέξ. Ἐγκοπή, καὶ Κλιμακτήρ, ὅπου προφανῶς οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, εἰμὴ τὸ, Βαθμός, σκαλοπάτημα, καθὼς καὶ ὁ Κουστέριος παρατηρεῖ. Ἡ κυρία ῥῆσις αὕτη κεῖται παρὰ Γελλίῳ, Γ'. 10. καὶ ΙΕ'. 17. ὅς τις λέγει. »M. Varro pericula quoque vitae fortunarumque hominum, quae Κλιμακτῆρας Chaldaei appellant, gravissima quaeque fieri affirmat septenariis, etc. Ἐντεῦθεν κατ' ἐξοχὴν καλεῖται τὸ ἑβδομοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ζωῆς »Κλιμακτηρικὸς ἐνιαυτός». Διὰ τὸ ἄρχεσθαι ἐξ αὐτῆς τῆς ἐποχῆς τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου, ἢ διὰ τὸ κλίνειν τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸ τέλος. ὅθεν

Κλιμακτηρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βαθμόν, εἰς τὸ σκαλίον »κλιμακτηρικὸς ἐνιαυτός». Ζήτ. ἐν τῷ Κλιμακτήρ.

Κλιμακώδης, ες, (εἶδος.) Ὅμοιος μὲ τὴν κλίμακα, ὡσὰν σκάλα.

Κλιμακωτός, τή, τόν. Ὅς τις ἔγινεν ὅμοιος ὡσὰν σκάλα, ἢ σκαλίον· φκιασμένος ὡσὰν σκάλα, ἢ σχῆμα τοιοῦτον ἔχων. Πολυβ. Ε'. 59.

Κλῖμαξ, ακος, ἡ (κλίνω). Σκάλα, δι' ἧς ἀναβαίνομεν, ἢ καταβαίνομεν, ἐπειδὴ πλαγίως τάσσεται, καὶ ἔρρτ. ἢ φέρουσα εἰς τὰ ὑψηλότερα τοῦ οἴκου δωμάτια, Ὀδυσ. Α, 330. Κ, 558. καὶ ἄλλχ. ἀλλὰ καὶ ἡ σκάλα τοῦ πλοίου, συνθ. ἀποβάθρα, Εὐριπ. »Κλίμαξ ἑλικτή». Ἀθήν. Ε'. σελ. 206. ἡ κοχλιοειδής, ἡ σχῆμα κοχλίου ἔχουσα, στρεφογυριστὴ »τυμπάνη». Ἡ ἐκ σχοινίων κλίμαξ, ἔτι δὲ καὶ ὁ βαθμός, τὸ σκαλίον, σκαλοπάτημα. 2) Ὄργανον βασανιστικόν, ὅμοιον κλίμακι, ὅπερ διαστρέφει καὶ στρεβλοῖ τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων, δεδεμένων ὄντων ἐπ' αὐτῷ. Ἀριστοφ. Βατρ. 618. 3) Παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 520. »Ἀμφίπλεκτοι κλίμακες». Εἶδός τι τῶν τεχνευμάτων τῆς παλαιστικῆς, ἤτοι ἡ τῶν μαχομένων τροπὴ καὶ ὑποστελισμός· ὅθεν Κλιμακίζω. 4) Μέρος τι τῆς ἁμάξης, ἤτοι τῶν εἰς ἀνάβασιν ξύλων αὐτῆς. 5) Περίβολος, περίφραγμα. 6) Παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ε'. 7. εἶναι ἀντὶ τοῦ Κάγγελον, ἢ Καγγελωτός τις κράβατος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Κλίνη, Λέχη (ξυλοκράβατον) ἐπὶ οὗ τοὺς νεκροὺς κομίζουσι. 7) Μεφρκ. Ῥητορικόν τι σχῆμα, τὸ ὁποῖον καὶ Ἐποικοδόμησις λέγεται· γίνεται δὲ τὸ σχῆμα τοῦτο, ὅταν τὸ λῆγον τῆς ψυχαστάσης ἐννοίας, ἀρχὴ γένηται τῆς ἑφεξῆς· οἷον ὡς εἴτις εἴπῃ »ὁ βασιλεὺς ἀγαθός· ὁ ἀγαθὸς ἀγαθὰ ποιεῖ· ὁ ἀγαθὰ ποιῶν εὐεργετεῖ, κ. τ. λ. καθ' ἑξῆς. Ὅρα Εὐστάθ. ἐν Ἰλιάδ. Β. στίχ. 100. ὅπου καὶ παράδειγμα Ὁμηρικὸν κεῖται.

Κλιματίας, ὁ (κλίμα). Ἡράκλειος Ἀλληγορ. 38. »Κλιματίας σεισμός». Εἶδος σεισμοῦ γῆς, ὡς καὶ τὸ, Ἐπιλίντης.

Κλινάριον, τό. Ὑπερστκ. τοῦ κλίνη. Μικρὰ κλίνη, Ἀρστφ.

Κλινεγάρτου ἐνύπνιον. Νικήτ. Χρον. ΙΗ'. 5. ἴσως, κλινήρους.

Κλίνειος, εία, ειον. Ὁ εἰς τὴν κλίνην ἀνήκων, Ἀπὸ τὴν κλίνην, ἐκ τοῦ

Κλίνη, ἡ (κλίνω). Ὁ τόπος, ἐφ' ᾧ κάθηται, ἢ πλαγιάζει τις· ἐξαιρέτως λέγεται ὁ παρὰ τῇ τραπέζῃ τόπος, εἰς ὃν ἀνακλίνονται· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. καθόλου δέ, κοίτη, κράββατος, στρωμνή, καθέδρα, καναπές, σκαμνίον, φορεῖον (ταχταρβάν, Τουρκ.). Ἐκφράζει ἔτι ἡ λέξις κλίνη, καὶ μάλιστα μετὰ τῆς προσθήκης, Ἱερὰ καὶ τὸ Λατιν. lectisternium ἢ pulvinar Deorum. Κασσιοδ. εἰς Σουετών. Καίσ. 76.

Κλινήρης, ες (ἄρω, κλίνη). Κυρίως ὁ προσηρμοσμένος, κολλημένος εἰς τὸ κρεββάτι· ὅς τις κείεται εἰς τὸ κρεββάτι, ἄῤῥωστος, ἀσθενής.

Κλινηφόρος, ον (φέρω). Ὁ κλίνην καθ' ὅλας τὰς σημασ. τῆς φέρων.

Κλινθείς, κλινθῇ, κλινθῆναι. Ἀόρ. Α'. Παθητ. τοῦ, κλίνω. Ἰλιάδ.

Κλινίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κλίνη. Μικρὰ κλίνη.

Κλινικός, ή, όν = κλινήρης. 2) Ὁ Ἰατρὸς ὅς τις ἐπισκέπτεται τοὺς ἐν κλίνῃ κειμένους, ἤτοι ἀῤῥώστους. καὶ

* Κλινική, ἡ. Ἡ τέχνη καὶ μέθοδος αὐτοῦ.

Κλινίς, ίδος, ἡ. Ὑπερστκ. τοῦ Κλίνη = κλινίδιον. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 261. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »ἡ νυμφικὴ ἐπὶ τῆς ἁμάξης καθέδρα».

Κλινοκοσμέω, Μ. ήσω. Κοσμοῦ, καλλωπίζω, εἰς τάξιν βάλλω τὰς κλίνας. Μεταφρκ. Ὁμιλῶ πάντοτε περὶ τῆς διατάξεως τῶν κλινῶν. Πολύβ. 12, 24, 3.

Κλινόκωμος, ον. Ὁ ἐν τῇ κλίνῃ κῶμος. Ἐπίγρ. Ε'. Παύλου τοῦ Σιλεντιαρ. ἐν Ἀναλέκτ. σελ. 72. »ἐν κλινοκώμῳ· ψευδὴς ἀνάγνωσις, ἔνθα ὀρθῶς ὁ Jacobs ἐγκλιδόν ὤμῳ ἀπεκατέστησε».

Κλινοπάλη, ἡ (πάλη). Ἐν τῇ κλίνῃ γινομένη πάλη· σαρκικὴ συνουσία. Σουετών. Δομιτ. 22.

Κλινοπετής, ές (πίπτω), = κλινήρης. Ξενοφ. Ἑλλην. 5, 4, 58

Κλινοπηγία, ἡ (κλινοπηγός). Ἡ τῶν κραββάτων συναρμογὴ, καὶ σύνθεσις· τὸ φκιάσιμον τῶν κλινῶν.

Κλινοπήγιον, τό. Τόπος, ἢ ἐργαστήριον, ὅπου κατασκευάζονται (φκιάνονται) αἱ κλίναι, τὰ κρεββάτια, φορεῖα, κ. τ. λ. ἐκ τοῦ

* Κλινοπηγός, ή, όν (πήγνυμι). Ὁ συναρμόζων, ἢ κατασκευάζων κλίνας, φορεῖα κ. τ. τ. Ἐπιγρ.

Κλινοποδίον, τό. Παρὰ Διοσκορ. Γ'. 109. εἶδος χόρτου. Clinopodium. Λιν.

Κλινοποιικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασκευάζειν, φκιάνειν κλίνας, ἢ φορεῖα· ἐκ τοῦ

Κλινοποιός, όν (ποιέω). Ὁ κλίνας ποιῶν, ὁ κραββάτους κατασκευάζων.

Κλινόπους, οδος, ὁ. Ὁ ποὺς (τὸ ποδάριον) τῆς κλίνης, τοῦ κραββάτου, τοῦ φορείου, »Τοίχου κλινόπουσι». Ἡσύχ. ἐν Λ. Θρηνικός.

Κλινότροχον, τό· παρὰ Θεοφρ. Ἱστορ. Φυτ. Γ'. 4. τὸ τρίτον εἶδος τοῦ Σφενδάμου, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Σταγειριτῶν, ὅπου ἄλλοι, Ἰσότροχον, ἀναγινώσκεσθαι θέλουσιν. Ἴσως ἀνήκει

ἐνταῦθα τὸ παρ' Ἡσυχ. κλινόστριχνον, τὴν φαλλίδα.

Κλινουργός, ὁν (ΕΡΓΩ) = κλινοποιός.

Κλινοφόρος, ον = κλινηφόρος.

Κλινοχαρής, ές (χαίρω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν κλίνην, σηλ. χαίρει νὰ κεῖται πάντοτε εἰς τὴν κλίνην. Λουκιαν. Τραγ. 131.

Κλιντήρ, ῆρος, ὁ (κλίνω) Δίφρος, κλίνη, καθέδρα, ἤτοι σκαμνίον ἀναπαυτικόν, καναπές, ἢ ἀνάπαυτικὸς κράββατος, Ὀδ. Σ, 190. 2) Τόπος ἀναπαυτικὸς εἰς τὸ ἀνακλίνεσθαι παρὰ τῇ τραπέζῃ· ὅθεν

Κλιντήριον, τό. Ἱπποκρ. καὶ = κλιντήρ.

*Κλιντήριος, ία, ιον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κλιντῆρα, ἢ κλίσιν ἔχων εἰς αὐτόν· ὁ κείμενος ἐπ' αὐτοῦ.

Κλίνω, Μέλ. κλινῶ. Ἀόρ. ἔκλινα, μέσ. ἐκλινάμην, παθ. 1. ἐκλίνθην καὶ ἐκλίθην, ἀμφότεροι οἱ τύποι παρ' Ὅμρ., ἀλλὰ τὸ ἐκλίνθην ἐστὶν ἀποκλειστικῶς Ἑπκ. καὶ Ποιητκ. πολλὰ σπανιώτερος εἶναι ὁ 2. παθ. ἀόρ. καὶ ὡς φαίνεται μόνον εἰς συνθέτους, ὡς κατακλιθῆναι, Ἀριστφ. καὶ Πλάτ. ξυγκατακλιθείς, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 981. παθτκ. πρκμ. κέκλιμαι, μετχ. κεκλιμένος. Ἡ καθ' αὑτὸ σημαιν. ἐστί. Κάμπτω ποιῶ, καμπουρόω, ποιῶ τι κυρτόν, βαίζω· κάτω βάλλω· ὅθεν μάχην κλίνειν βαίζω τὴν εἰς εὐθείας σειρὰς συνιστάμενην μάχην, σηλ. ἀναγκάζω τὰς σειρὰς τῶν ἐχθρῶν νὰ βαίνωσι πρὸς τὰ ὀπίσω, τοὺς φυγαδεύω, τοὺς τρέπω εἰς φυγήν, τοὺς νικῶ, Ἰλιάδ. Ξ, 510. οὕτω καὶ φάλαγγας κλίνω· ὑποχωρεῖν ποιῶ, ὑποστρέφειν ἀναγκάζω, εἰς φυγὴν τρέπω· ὡς καὶ τὸ, κλονέω, ἀλλὰ καὶ Τρῶας, Ἀχαιοὺς κλίνειν, Ἰλιάδ. Ε, 37. Ὀδ. Ι, 59. πτάλαντα κλίνων, Φέρω τὰς ἐξ ἴσου καὶ ἐπὶ τῆς ἰδίας ὁριζοντείου γραμμῆς αἰωρουμένας τῆς ζυγαριᾶς πλάστιγγας, εἰς πλαγίαν διεύθυνσιν, ὥστε ἡ μία ἀναβαίνει, καὶ ἡ ἄλλη καταβαίνει, Ἰλιάδ. Τ, 223. κἠπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεύς· Ὅσσε πάλιν κλίνειν· Κλίνω, γυρίζω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀποστρέφω ἀπό τινος τοὺς ὀφθαλμοὺς, Ἰλιάδ. Γ, 427. ἐπὶ τῆς Ἑλένης, ἥτις διὰ νὰ μὴ μαλαχθῇ ἀπὸ τὸν ἔρωτα βλέπουσα τὸν Πάριν εἰς τὰ ὄμματα, δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν κυττάξῃ κατὰ πρόσωπον. β) Βαίζω, βυθίζω, πρὸς τὰ κάτω γυρίζω, καταβιβάζω, κινῶ πρός τινα τόπον, φέρω ὀρθόν τι ἱστάμενον εἰς πλάγιον θέσιν, τὸ πλαγιάζω, ὅθεν ἐπακουμβίζω, ἐπιστηρίζω εἴς τι, τινὶ καὶ πρός τι βάλλω, θέτω τι εἴς τι, συχνάκις παρ' Ὅμρ. καὶ ἀντὶ τοῦ Ἐνδύομαι π. χ. τὰ ὅπλα, κλίνειν σάκεα ὤμοιϊν Ἰλιάδ. καθόλου δὲ, Δίδω εἴς τι διάφορον διεύθυνσιν. γ) Δεικνύω, ἢ διορίζω εἴς τινα κλίνην, ἢ τόπον τινὰ διὰ πλάγιασμα· πλαγιάζω, καθίζομαι, π. χ. εἰς συμπόσιον, πέφη δὲ ὁ Θέρσανδρος κληθῆναι καὶ Θηβαίων ἄνδρας πεντήκοντα, καὶ σφεων οὐ χωρὶς ἑκατέρους κλῖναι, ἀλλὰ Πέρτην τε καὶ Θηβαῖον ἐν κλίνῃ ἑκάστῃ. δ) Παρὰ Γραμματκ. Κλίνω, καὶ κλίσις περὶ ὧν ἴδε τὰς γραμματικάς. 2) Οὐδτρ. Βαίζω ἐμαυτόν, γύρω, βυθίζομαι, καὶ ἐξρτ. πόθ ἥλιος κλίνειν· στρέφει ἑαυτὸν ἐπὶ τὰ κάτω, ὅ ἐστι, πλησιάζει εἰς τὴν δύσιν, κοντεύει νὰ βασιλεύσῃ· οὕτω καὶ τὸ ἡ ἡμέρα κλίνειν· πλησιάζει εἰς τὸ τέλος, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ πέτυρεν ἡ ἡμέραν ἤγγυρε ὁ Ἥλιος, λέγομεν. ὅθεν ἐν τῷ μέσ. ἀόρ. κλινάμενος μετημβρίης οὕτω δὲ καὶ ἀποκλινομένης τῆς ἡμέρης κ. τ. τ. Ἡρόδ. 3, 104. 114. 4, 181. Μτφρκ. Κλίνω ἐπὶ τὸ χείρονα ἔχω κλίσιν εἰς τὰ κακά. Πίπτω, καταπίπτω, πλησιάζω νὰ πέσω, κλονοῦμαι· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κεῖμαι πρὸς ἀνατολὴν, ἢ πρὸς δύσιν κ. τ. λ. καθ' ὅλα = τῷ Λτκ. vergere. — Παθτκ. Εἶμαι στραβός, καμπύλος, βαίτμενος, καμπυρόνομαι, βαίζω, ἐκκλίνω, σκύπτω, π. χ. διὰ νὰ μὴ μὲ κτυπήσῃ βολή τις, Ἰλ. Γ, 360. Εἶμαι ἐπεστηριγμένος, ἐπακουμβισμένος, ἢ ἐξαπλωμένος, κείτομαι, πλαγιάζω ἐξαπλώνομαι, ἐπακουμβίζω, ἀκουμβῶ ἐπάνω εἰς τίποτε, τινὶ, καὶ ἐξρτ. α) Ἐν τῷ παθτκ. ἀόρ. Ἐπακουμβίζομαι εἰς τὴν πλευράν, πίπτω εἰς τὸ πλευρόν, πίπτω, Ὀδ. Τ, 420. πλαγιάζω κατὰ γῆς, Ἰλιάδ. Κ, 350. Ψ, 232. κηκρᾶι λεχέεσσι κλιθῆναι· Νὰ πλαγιάσῃ ἐπὶ τῆς κλίνης κοιτὰ εἰς τὴν νύμφην, νὰ τὴν ὑπανδρευθῇ. Ὀδ. Σ, 213. β) Ἐν τῷ Παθτκ. πρκμ. καὶ ὑπρτντλ. Κείτομαι, κεῖμαι, Ἰλιάδ. Κ, 472. Ὀδ. Δ, 194. κεῖνται δὲ σφιν καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο = ἔκειτο. καὶ ἠφύλλων κεκλιμένων = κεκλασμένων, πεπτωκότων. — Κρύπτομαι, εἶμαι πουθενὰ κρυμμένος, Ἰλιάδ. Ε, 356. ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχὺ ἵππων κεκλιμμένοι ἦσαν· καὶ ἐπὶ τόπων Κεῖμαι, λίμνη, ἁλί, πρὸς τὴν λίμνην, ἢ τὴν θάλασσαν, Ὀδ. Δ, 608. καὶ Ν, 235. Ἤπου τις νήσων — ἠὲ τις ἀκτὴ κεῖ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο. Οὕτω λέγει καὶ ὁ Ἀπολλών. Ἀργ. Α'. 595. Ὁμόλην πόντῳ κεκλιμένην παρεμέτρεον· καὶ ἐν Δ', 1526. Μυχάτην τε θάλασσαν κεκλιμένην ἀγκῶνος ὑπὲρ προὔχοντος. ἔνθ' ἐνοείται πάντοτε κάποια κλίσις, σηλ. κατήφορος πρὸς τὸν τόπον, ὅστις σημαίνει. διὰ τῆς Δοτκ. ἀτυθ. ἐπὶ ἀνθρώπων, Ὀρέσβιος, λίμνη κεκλιμένος Κηφισίδιν Τοῦ ὁποίου ἡ κατοικία κεῖται πρὸς τὴν Κ. λίμνην, Ἰλιάδ. Ε, 709. καὶ Οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες· Ἑπκ. ἀντὶ κέκλινται, ἔκειντο σηλ. εὑρίσκοντο, διέτριβον εἰς τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης, Ἰλιάδ. Π, 68. (ἔνθα δὲν πρέπει νὰ πργτ. ἀπὸ τοῦ κλείω, διότι ἡ ἰδέα τοῦ ἐγκεκλεισμένου, περικλεισμένου, ἢ περιστρυμωγμένου κεῖται εἰς τὰς ἐπμν. λέξεις, χώρης, κ. τ. λ.) ἀλλὰ καὶ Ἐν Τρώων πεδίῳ πόντῳ κεκλιμένοι, ἐνάς ἥμεθα πατρίδος αἴης· Ἰλιάδ. Ο, 741. Εὑριπιδόμενοι, κείμενοι εἰς τὴν θάλασσαν· οὕτω καὶ κεκλιμένοι ἐπάλξεσιν εὑριπιδόμενοι, ἴσως ὅμως καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιστηριζόμενοι, ἐπακουμβοῦντες, ζητοῦντες ἀσφάλειαν εἰς τὰς ἐπάλξεις (μπετένια), σκύπτοντες ὑποκρύπτουσιν ἑαυτοὺς ὀπίσω τῶν τοίχων, Ἰλιάδ. Χ, 3. Οὕτω καὶ Ἀσπίτι κεκλιμένοιν· ἀκουμβισμένοι, ἐπεστηριγμένοι ἐπάνω εἰς τὰς ἀσπίδας των· ἢ κατὰ τὸν Σχολ. Ταῖς ἀσπίσιν ἐπικείμενοι, Ἰλιάδ. Γ, 135. κλισμῷ κεκλιμένην Ἀκουμβισμένη εἰς τὸ σκαμνί, Ὀδ. Ρ, 97. ἀλλὰ ναῦς κεκλιμένας Ἢ ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον ἀποσθεῖσα, Θεογν. 854. Κεκλιμένον εἶναι πρός τι, ἐπί τι, ἤ, εἴς τιν· Νὰ διευθύνηται, νὰ κλίνῃ, νὰ ἐξαπλώνηται πρός τι. γ) Μτφρκ. Ἡττῶμαι, ἐνδίδω, ὑποτάσσομαι, καταστρεφόμενος, κεκλιμένην δουρὶ πατρίδαν. Ἑρμησιάνακτ' ἐν Ἔλεγ. 54. κυριευμένην, πεπορθημένην· κεῖνται κεκλιμένων. Τοῦλλιος ἐν Ἐπιγρ. οὐ νοῦτω — οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δουρατι κεκλιμένων. Ἀντίπατρ Σιδών. Ἐπιγρ. 84. ἀντὶ τοῦ, ἀναπαυόμεθα, ἐν τῷ τάφῳ κείμεθα· ἐπὶ τεθνεώτων, ὡς καὶ τὸ ἡ Ἑρμάζω ἤτυχα κεκλιμένος· ἠτύχως ἐν τῷ τάφῳ ἀναπαύομαι, κεῖμαι. Ἐντεῦθεν τὸ Λατινικὸν Clino, καὶ τὰ σύνθετα inclino, declino, acclino, reclino

Κλισία, ἡ, Ἰων. κλισίη (κλίνω). Τόπος εἰς ὃν κατακλίνεται, πλαγιάζει τινάς, ἢ ἐφ' ᾧ κάθηται, καὶ ἀναπαύεται, ἢ ἐπακουμβᾷ τινάς· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, σκηνή, καλύβη, ἢ ἐν τῷ στρατοπέδῳ, σηλ. ἡ ὁποία οἰκοδομηθεῖσα ὄχι πρὸς κατοικίαν παντοτινὴν, ἀλλὰ μόνον πρὸς διανυκτέρευσιν καὶ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ ὕπνου, εἶναι ἁπλουστέρα καὶ τρόποντινα χωρικωτέρα. Παρ' Ὅμρ. δύο εἰδῶν τοιαῦται κλισίαι. α) Διὰ τὴν ἐν εἰρήνῃ χρῆσιν, ὡς αἱ καλύβαι τῶν ποιμένων ἐν τοῖς ἀγροῖς, εἰς τὰς ὁποίας οὗτοι διενυκτέρευον φυλαττόμενοι ἀπὸ τὴν κακοκαιρίαν, καὶ ἐφύλασσον καὶ τὰς ζωοτροφίας των, καὶ τὰ σκεύη των, ἐπικρατοῦσα σημασ. ἐν τῇ Ὀδ. ἐξ ἐπιτίας δὲ ἐν τῇ Ἰλ. ἅπαξ μόνον, Ἰλιάδ. Σ, 589. ἠσταθμούς τε, κλισίας τε κατηρεψεσι ἰδὲ σηκούς· Ἐπειδὴ δὲ τοιαύτη καλύβη εἶχε πολλάκις πολλὰ τμήματα καὶ δωμάτια, ἐτίθετο ἐνίοτε καὶ ὁ πλθντκ. ἀντὶ τοῦ ἑνκ. οἷς Ὀδ. Π, 1. (ἀλλ' ὁ Βόλφιος γράφει καὶ ἐνταῦθα τὸν ἑνκ.) β) Διὰ τὴν ἐν πολέμῳ χρῆσιν, Καλύβαι, ἢ ἐλαφραὶ καὶ εὐκολόκτιστοι κατοικίαι, τὰς ὁποίας ἔκτιζον οἱ πολιορκηταὶ εἰς πολυχρονίους πολιορκίας, διὰ νὰ ἀναπαύωνται ἐκεῖ οἵτε στρατηγοὶ καὶ αἱ κοσοὶ στρατιῶται, νὰ φυλάττωνται οἱ αἰχμάλωτοι, καὶ τὰ λάφυρα, ἐπικρατοῦσα σημασ. ἐν τῇ Ἰλ. σπάνιος δὲ ἐν τῇ Ὀδ. ἐνίοτε πλθντκ. ἀντὶ ἑνκ. Ἰλιάδ. Ο, 478. Ψ, 254. Ὡς μὲν πρὸς τὴν χρῆσιν ἀναλογοῦσιν αἱ καλύβαι αὗται μὲ τὰς ἐκ λινοῦ τῶν νεωτέρων σκηνάς, ὄχι ὅμως καὶ ὡς πρὸς τὴν κατασκευὴν, διότι ἀπὸ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ω, 448. χωρίον φαίνεται, ὅτι ἦταν στερεώτεραι, καὶ ἐκ ξύλων ὠκοδομημέναι, ὅθεν κλισίη εὔτυκτος, Ἰλιάδ. Κ, 566. καὶ εὔπηκτος, Ἰλιάδ. Ι, 653. ὅθεν καὶ ὁ ἀναχωρῶν στρατὸς δὲν ἐλάμβανε μαζύ του τὰς κλισίας, ἀλλὰ τὰς ἔκαιον ὡς ἦτον, Ὀδ. Θ, 501. ἔλαι δὲ αἱ κλισίαι ὁμοῦ ἀπετέλουν τὸ στρατόπεδον. Μετ' Ὅμρ. ὑπῆρξεν ἀντὶ τούτου εἰς χρῆσιν ἡ λέξις σκηνὴ, καὶ ἔστιν ὅτε καὶ ἡ λέξις κλισία, ἀντὶ τοῦ κελλίον, καλύβη. — 2) Καθέδρα, πᾶν ἐπὶ τοῦ ὁποίου πλαγιάζομεν, κείμεθα, κάθημεθα, ἀναπαυόμεθα· ἐξρτ. α) Καναπές, ἀνακλιντήριον, ἀκουμβιστήριον, Ὀδ. Δ, 123. Κεκοσμημ. μὲ χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα, Ὀδ. Τ, 55. συνθ. κλισμός. β) Καθέδρα παρὰ τῇ τραπέζῃ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡμιπλαγιασμένοι ἔτρωγον εἰς τὴν τράπεζαν, Πίνδ. Πύθ. 4, 237. παῖφα δ' ἀπὸ κλιτεῶν ὤρτο σὺν κείνοισιν καὶ ὁ ἐπὶ τῆς τοιαύτης καθέδρας παρὰ τῇ τραπέζῃ τόπος. γ) Κρεββάτι, κλίνη διὰ νὰ ἀναπαύηται τις ἐπ' αὐτῆς, κλίνη, ἡ γαμικὴ κλίνη. δ) Καὶ τὸ κεῖσθαι, πλαγιάζειν, ἢ ἐπακουμβίζειν.

Κλισιάς, άδος, ἡ (κλίνω) συνθ. πλθντκ. κλισιάδες, ων, αἱ. Θύρα, κανάτια τῆς θύρας, Ἡρόδ. 9, 9. μεγάλαι κλισιάδες ἀναπεπτάται ἐς τὴν Πελοπόννησον τῷ Πέρσῃ, καὶ αἱ θύραι τοῦ φραγμοῦ, τοῦ φράκτου. Ἢ ὡς ἀπὸ τοῦ κλείω γραφὴ κλεισιάς δὲν εἶναι τοσοῦτον ὀρθή.

Κλισίηθεν, Ἐπίρρ (κλισία). Ἀπὸ, ἢ, ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβαν, ἀπὸ τὴν ἐν τῷ πολέμῳ κατοικίαν, ἀπὸ τὴν σκηνὴν, Ἰλιάδ. Βλπ. Κλισία, 1. β. 2) Ἀπὸ τὴν κλίνην, ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Βλπ. κλισία, 2. Ποιητκ.

*Κλισίηνδε, Ἐπίρρ. Εἰς τὴν καλύβαν, εἰς τὴν σκηνὴν, Ἰλιάδ. Βλπ. κλισία, 1. β. 2) Εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὸ κρεββάτι, Ποιητκ.

Κλίσιον, τό (κλισία, 1. α.). Κατοικία διὰ τοὺς δούλους, καὶ τὰ οἰκιακὰ ζῶα περὶ τὸν οἶκον τοῦ κυρίου. Ὀδυσ. Ω, 207. Ἔνθα οἱ οἶκος ἦεν, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ, ἐν τῷ σιτέσκοντο· ἡ κύκλῳ τοῦ οἴκου κατάλυσις ἐκ στιβάδων ὠκοδομημένη. Παρὰ τοῖς Ἀττκ. δὲ καθόλου, Στέγασμα, εὐτελὲς οἴκημα, οἰκίσκος, καλύβη· ἀντθ. πρὸς τὰς καθ' αὑτὸ ταυτικὰς κατοικίας· ἔτι δὲ καὶ ὁ σταῦλος τῶν προβάτων, καὶ λοιπῶν ζώων· Παρὰ Δμοσθ. στεφ. καὶ ἀντὶ τοῦ Πορυοστάσιον (Ἑπκ. υυυ, ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἀττκ. —υυ Δράκ. σ. 57. 19. κατὰ τὸν ὁποῖον οὗτοι καὶ κλίσιον ἐτόνιζον, ἐξ οὗ ἔγινε ἡ μὴ τοσοῦτον ὀρθὴ γραφὴ κλεισίον.)

Κλίστις, εως, ἡ (κλίνω) = κλιτύς. Κάμψις, λύγισις, σκύψιμον, κίνησις πρός τινα τόπον, γύρισμα, ἢ κατὰ πέλεμον ῥοπὴ, τροπὴ εἰς τὰ ὀπίσω. Τὸ κεῖσθαι ἐπὶ τῆς κλίνης, πλάγιασμα.

Μεταφορ. ἔφεσις, ἐπιθυμία, ἀγάπη πρός τι. 2) Βλέπε καὶ τὰς γραμματικάς.

Κλεισμός, ὁ (κλίνω), = κλισία, 2. α. συχνάκις παρ' Ὅμρ. Ἀνακλιντήριον, καναπές, ἀκουμβιστήριον· ἐνίοτε παρ' Ὅμρ. εἶτε ταῦτα χρυσωμένα, Ἰλιάδ. Θ, 436. ἐνίοτε μὲ τάπητας ἐστεπασμένα, Ἰλιάδ. Ι, 200. ἐνίοτε καὶ μὲ ὑποπόδια, Ὀδσ. Δ, 136. «ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἥεν».

*Κλιτικός, ή, όν (κλίνω). Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Γραμμτ. κλίσιν μιᾶς λέξεως, Ετ. Μ. σ. 295. 14.

*Κλιτός, ή, όν (κλίνω). Βαϊτμένος, λιγυσμένος, κατηφορικός, κρημνώδης.

Κλίτος, τό, = κλίμα, 2. ἐπιγρμ. ἀδσπ. 396. 6. 2) = κλιτύς, Λυκφ. καὶ Ο'. Σπάνιος καὶ ὑστερωτρ. ποιητκ. λέξις (υυ).

*Κλίτος, εος, τό (κλίνω) = κλιτύς, Ἀπλ. Ῥδ. 1, 599.

Κλιτύς, ύος, ἡ (κλίνω). Κλίσις, κατήφορας, ἡ κατηφορικότης, ὀρεινότης (ἡ πλαγιά) ὄρους τινός, γεώλοφος, Ἰλιάδ. Π, 390. Ὀδ. Ε, 470. Πτκ. Ἐκ τοῦ κλίω, κλίνω· ὅθεν τὸ Λατιν. Clivus. (Τὸ ΙΙ εἶναι μακρόν, τὸ υ παρ' Ὅμρ. μὲν ἐν ταῖς δισυλλάβοις πτώσεσιν ὁμοίως μακρόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττκ. οὐδέποτε, Jac. AP. σ. 862. Monk Εὐριπ. Ἱππλ. 227.)

*Κλιῶ, ἀρχαῖος β. Μ. τοῦ κλείω, Εὔπλ. Βλπ. Buttm. Γραμμτκ. 1. σ. 407.

Κλοιός, ὁ, Ἀττκ. κλωός (κλείω). Περιτραχήλιος δεσμὸς τῶν σκύλων, κολλάριον, ἡ κολλάνα. Ξενοφ. Ἐπὶ δὲ ἀνδράποδα, ὁ σιδηροῦς δεσμός, τὸν ὁποῖον βάλλουσιν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν κακούργων, ὅστις ἄλλως καὶ κύφων, λέγεται, Ξενοφ. Ἑλλνκ. 3, 3, 11. Εἰς τὸν πληθυντ. λέγεται καὶ, κλοιά, τά· τὰ δεσμά, αἱ ἁλύσεις· ὅθεν

Κλοιόω, Εἰς τὸν κλοιὸν φέρω τινά, βάλλω κλοιὸν εἰς τὸν λαιμόν τινος· ὅθεν

Κλοιώτης, ου, ὁ. Ὁ εἰς τὸν κλοιὸν φερθείς, δεθείς, ἡ ὑπάρχων· ὡς καὶ τὸ εἰσμοῦτης.

Κλοιωτός, τή, τόν (κλοιόω). Ὁ δεδεμένος, ὁ κλοιὸν περὶ τὸν τράχηλον ἔχων, ζέρων.

Κλοῖστρον, τό· καὶ, κλωστρον, παρ' Ἡσυχ. = κλεῖστρον.

Κλονέω, ῶ, Μέλ. ήσω (κλόνος). Σείω, ταράττω, σφοδρῶς κινῶ· βάλλω εἰς σφοδρὰν κίνησιν, βιαίως καὶ ὁρμητικῶς ἀποδιώκω ἐμπροσθέν μου. Ἐκ τῆ Ἰλιάδ (ἐάστε ἐν Ὀδσ. δὲν ὑπάρχει ἀλλου) συνδ. ἀντὶ τοῦ καταδιώκω τὸν εἰς ἀταξίαν, καὶ σύγχυσιν ἐμβληθέντα καὶ εἰς φυγὴν τραπέντα ἐχθρόν, ἐξρτ. Ἰλ. Χ, 188. «Ἕκτορα δ' ἀσπορχὲς κλονέων ἕψεν' ὠκὺς Ἀχιλλεύς· καὶ μάλστ. «πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας», Ἰλιάδ. Ε, 96. Παρομοίως εἶπε καὶ ὁ Πινδ. Ἰσθμ. 8, 141. «Ἐνίκησεν ἄνδρας ἀφύκτῳ χειρὶ κλονέων καὶ ἄνευ πτωτικοῦ», Ξ, 14. «Τοὺς μὲν ὁρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπίσθεν· παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ ἐν στίχ. 59. Ἰδε καὶ Λ, 496. 526. Φ, 533. Οὕτω καὶ ἐπὶ ἀγέλης, ἡ ποίμνης ζώων, τὴν ὁποίαν καταδιώκουσιν οἱ λέοντες, Ἰλιάδ. Ο, 324. Ὁ Ὅμηρος μετεχειρίσθη μεταφρ. τὴν λέξιν ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀνέμου, ὅστις καταδιώκει τὰ σύνεφα (νέφη). Ἰλ. Ψ, 213. «Νέφεα κλονέοντε πάροιθεν· καὶ ἐπὶ τοῦ πυρός, τὸ ὁποῖον φυσᾷ ὁ ἄνεμος, Τ, 492. Ἀστεροῦτρ. καθόλου ἀντὶ τοῦ Φέρω εἰς κίνησιν, σύγχυσιν, ταραχήν, ἀταξίαν, ἢ τρόμον, καὶ φόβον· ταράσσω, κλονῶ, καταφοβίζω. Ἀπλν. Δ, 487. «Φύλλα κλονέουσι λέονταις» Ὀρφ. Ἅμν. ΚΒ'. 5. «Ὃς κλονέεις ἀνεῦ βάθρων· καὶ Λίθικ. 334. αὐτόθ. «Κλονέει καρδίαν· εἶναι ἀντὶ τοῦ, Ταράττω· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, Φθείρω· ὡς ὁ Σοφκλ. ἐν Τραχ. 194. ἔχει. Παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 361. κεῖται «κλονηθεῖεν εἰς θορυβον βαλεῖς· θόρυβον προξενήσεις· Διονύσ. Περιηγ. 464. «Ἀνέμων κλονεόντων δ' ἱσταμένων τε»· καὶ στίχ. 678. «Δῆται κλονέουσι γαίαν»· ἀντὶ τοῦ, θορυβοῦσι, ταράττουσι, σείουσι, κινοῦσι. — Πάτκ. Βάλλομαι εἰς κίνησιν, κλονίζομαι· ἐξρτ. ἐπὶ ἐχθρῶν, Βάλλομαι εἰς σύγχυσιν, νικῶμαι, καὶ καταδιώκομαι· καταιτῶ εἰς σύγχυσιν. Ἰλιάδ. Δ, 302. «μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ ἀλλ' ἀτάκτως· Ε, 93. «ὑπὸ Τυδείδῃ Τρώων πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες», Λ, 148. Ξ, 59. Φ, 528. «Αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ Τρῶες ἀφαρ κλονέοντο πεφυζότες» καὶ ἄλλχ. Κατὰ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ψ, 213. Ἐρρτκ. εἶπε καὶ ὁ Πίνδαρ. Πύθ. Θ'. 85. «φάμαθοι κλονέονται κύμασιν». Τὸ σύνθετον τούτου «Ναυσὶν ἐπεκλονέοντο» ἐν Ἰλ. Σ. 7. σημαίνει τό, Στρυμόνονται, σπρώχνονται ὀπίσω πρὸς τὰ πλοῖα· οὕτω καὶ τό, Συγκλονέω, καὶ, Ἐπικλονέω, παρ' Ὁμήρῳ. Παρὰ δὲ Ἡσιόδ. Ἀσπ. 317. «Παρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο· οἱ ἰχθύες ἐπήδων πλησίον ἐκεῖ κολυμβοῦντες, ἤτοι ἐν ᾧ ἐνεκολύμβων ἐπήδων· ὅθεν κλόνος. Κατωτέρω εἰς σύγχυσιν, ἀταξίαν, καὶ ταραχήν, στρωμώνομαι, καταπιέζομαι, ἀτάκτως, ἢ βιαίως κινοῦμαι, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς, κινοῦμαι, περιφέρομαι, κυλίομαι, Ἀπολλων. Β'. 133. «Ἀολλέες ᾧ ἐνὶ σίμβλῳ βομβηδὸν κλονέονται· εἰς ἀταξίαν καὶ ἀνησυχίαν εἰσί, Ἡλέξις εἶναι σχεδὸν μόνον Ποιητκ.· ὅθεν

Κλόνησις, εως, ἡ. Κίνησις, σφοδρὰ ταραχή, θόρυβος, σεισμός, κόνισμα· = κλόνος.

Κλόνις, ιος, ἡ. Ἀντίμαχ. παρὰ Πολυδ. Β'. 178. λέγει «Κλονίος τε θοραίης σφονδυλίων ἔξω· ὥστε ἐκ τούτου γίνεται δῆλον, ὅτι ἐνταῦθα ἐννοεῖται τὸ Ἱερὸν ὀστοῦν, os lumbare. Ἄρα, τὸ Λατιν. Clunis. ὁ Κῶλος, καθὼς καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Αἰσχύλ. ἐν Προμ. 496. λέγει, «Εὐκίνητος οὖσα ἡ γαστὴρ θύεται θεοῖς, ἀφ' οὗ καὶ κλόνις ὀνομάζεται διὰ τὸ ἀεικίνητον· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Γαστήρ, Ἰσχίον, ὀσφύς, ῥάχις.

Κλονόεις, έεσσα, όεν (κλόνος). Ἀνήσυχος, γεμάτος ἀπὸ ἀνησυχίαν, τεταραγμένος· φαίνεται, ὅτι προέκυψεν ἐκ τινος ἥμαρτ. ἀναγν. ἐκ τοῦ Ἐτυμ. Μεγ. ἀντὶ τοῦ, κλονέοντα.

Κλονοκάρδιος, ον (καρδία). Ὁ ταράττων, κλονῶν τὴν καρδίαν· Ὀρφ. ὑμν. 19, 8. ὅπου πρότερον, χρυσοκάρδιος, ἔκειτο. Ποιητκ.

Κλόνος, ὁ (κλίνω). Πᾶσα σφοδρά, καὶ ταραχώδης, συγκεχυμένη, κίνησις, ἐν τῇ Ἰλιάδ. (ἐάστε ἐν Ὀδσ. οὐχ εὑρηται οὔτε ἡ λέξις αὕτη, οὐδὲ ἄλλη τις τῶν ἀπ' αὐτῆς παρχμν.) πάντοτε ἀντὶ τοῦ, Ἡ σύγχυσις, τὸ στρώμωμα, καὶ τὸ δίωγμα τῆς μάχης, ταραχὴ τοῦ πολέμου, ἐξρτ. ὡς πρὸς τοὺς ὑπὸ τῶν ἐναντίων εἰς σύγχυσιν φερομένους, Ἰλιάδ. Π, 331. 713. 729. «Ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν ἧκε κακόνω· «κλόνος ἐγχεσιάων». Τὸ στρώμωμα τῶν ὁραίων, Ἰλιάδ. Ε, 167. Τ, 319. Ὁ ἐκ τῆς συνθλίψεως τῶν ὁραίων προξενούμενος ἦχος, παρὰ δὲ Πινδ. Δελφ. 36. «κλόνος ὑψαύχενα· φαίνεται, ὅτι σημαίνει μόνον σφοδράν τινα κίνησιν καὶ ῥίψιν. Ὁ Αἰσχύλ. εἶπεν «Ἱππιοχάρμας κλόνουσι· ἐν Πέρσ. 105. καὶ «Ἀσπίστορες λογχίμους τε κλόνουσι· εἰς τὴν Ἱστρ. σημασίαν, ὅ ἐστιν ἐπὶ τοῦ θορύβου τῆς μάχης. Παρὰ τοῖς Ντρ. καθόλου, ἀντὶ τοῦ Θόρυβος, ταραχή, στρώμωμα, ἀταξία, σύγχυσις, κρότος. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο καὶ διὰ τοῦ, σεισμός, ὡς ἐν Ἐπιγράμ. κεῖται «κλόνος ἐνοσιγαίοιο· καὶ «πάγρεος κλόνος». Ἀνάλεκτ. Β'. 405. ὁ κρότος, καὶ ἡ βοὴ τῶν κυμάτων. Παρὰ Συνεσ. = ταραχή, ἀνησυχία, ἀταξία. «Κλόνος τὴν γαστέρα δεκορορύγησεν». Ἀριστοφ. Νεφ. 386. ταὐτὸν τω, Στρόφος, καὶ Ἴλιγξ, κατὰ τὸν Σχολ. Ἴλις ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ποιητκ. ὅθεν

Κλονώδης, ες (εἶδος), = κλονόεις. Πλήρης ταραχῆς, καὶ ἀνησυχίας.

Κλοπαῖος, αία, αῖον (κλώψ). Κλεμμένος. Πλάτ.

Κλοπεία, ἡ (κλοπεύω). Ἡ κλεψία, τὸ κλέπτειν.

Κλοπεῖον, τό. Τὸ κλεμμένον. Μάξιμ. στιχ. 600.

Κλοπεύς, έως, ὁ, = κλώψ. Κλέπτης· καθέλου, Ὅστις κάμνει τι κρυφίως, καὶ λάθρα. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 493. «ἠρῆσθαι κλοπεύειν. Νὰ φωραθῇ, νὰ ἔβγῃ εἰς τὸ φανερόν, ὅτι κρύπτει, κακουργεῖ.

Κλοπεύω, = κλέπτω. Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. 1. «Ἐκλόπευον δὲ καὶ οἱ Παφλαγόνες εὐμάλα τοὺς ἀποσκευαζομένους».

*Κλοπέω, Μ. ήσω = κλοπεύω, ἀμφ. Lobeck. Φρύνχ. σ. 591.

Κλοπή, ἡ (κλέπω, κέκλοπα) = κλοπεία· ἡ πρᾶξις τοῦ κλέπτειν, κρυφίως ἁρπάζειν, ἢ πράττειν τι· «ποδοῖν κλοπὰν ὁρέσθαιν». Νὰ φεύγῃ κρυφίως, χωρὶς νὰ τὸν καταλάβῃ κάνεις, Νὰ τὸ κάμνῃ ἐκεῖ ποῦ τὸ κάμν' οἱ ἄλλοι, Σοφ. Αἴ. 247.

*Κλοπία, ἡ = κλοπή.

*Κλοπικός, ή, όν. = Κλεπτικός. Πλάτ. Κρατύλ. σ. 407. Ε. κατὰ τὸν Bekker συμφώνως σχεδὸν μὲ ὅλα τὰ χειρογρ. ἀντὶ κλωπικός.

Κλοπιμαῖος, εία, αῖον = κλόπιος, καὶ Ἐπίῤῥ. κλοπιμαίως.

Κλόπιμος, ίμη, ιμον. Κλόπιος, κλεψιμαῖος. «Κλοπίμῃ χειρίν». Ἀνάλεκτ. Β'. 239. Μὲ κλέπτικον χέρι.

Κλόπιος, α, ον (κλώψ) = κλοπαῖος. Κλεπτικός, ἀπατηλός, πανοῦργος, δόλιος. Ὀδυσ. Ν. 296. «Μύθων κλοπίων· τῶν κεκλεμμένων καὶ μὴ ἀληθῶν· ὁ Σχολ. Ἀστεροῦτρ. καὶ διαπάλκτον.

Κλοπός, ὁ (κλέπω, κέκλοπα) = κλοπεύς, κλώψ. Κλέπτης, Ἅμν. Ὀρφ. Ἑρμ. 276.

Κλοποφορέω, ῶ, Μ. ήσω. Κλοπὴν φέρω, κλέπτω. Γέννσ. Γ'. καὶ Νικήτ. Χρονικ. συχνάκις. = Κλοπεύω· ὅθεν

*Κλοποφόρημα, τό. Κλεψιά, Ἡρωδ.

Κλοτοπεύω, μόνον ἐν Ἰλ. Τ, 149. «Οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας, οὐδὲ διατρίβειν· ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Παρακλέπτειν τὸν καιρόν, ὅ ἐστιν, Ἀργοπορεῖν, ἀναβάλλειν τὸν καιρὸν ὑπὸ τὸ πρόσχημα διαφόρων προφάσεων καὶ πανουργιῶν· ἄλλοι τὸ ἐξηγοῦσι. Γαυριῶ, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κλοτοπευτής, ἐξαπατητής, ἀλαζών, κομπαστής. Τινὲς θέλουσιν, ὅτι κεῖται ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ, κλεπτευέειν, κλοπεύειν· μετ' ἀπάτης καὶ δόλου πράττω, ποιῶ τι· μετὰ πανουργίας κάμνω τι· ἄλλοι δὲ ἐλαμβάνουσι τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ κλωτεπεύειν, ὅ ἐστι, κλοῦς, γλυκοὺς λόγους μεταχειρίζεσθαι, προφασίζεσθαι. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, τὸ χωρίον τοῦ Ὅμρ. σπαιτεῖ χωρὶς ἄλλο τὴν ἔννοιαν τοῦ ὀργεῖν, γλυκαρεῖν, γλυκαρούντα μηδὲν ποιεῖν.

Κλύβητις, ἡ· = ἐλξίνη, Εἶδος φυτοῦ. Νίκανδρ. Θηρ. 537.

*Κλύδα, Κατὰ μετάπλσ. αἰτκ. τοῦ κλύδων, ἐσχηματισμ. ἀπὸ ἄχρστ. ὀνμστκ. κλύς, Νικάνδρ.

Κλυδάζομαι, Μ. ασομαι· = κλυδωνίζομαι· ὅθεν

Κλυδασμός, ὁ. Ὁ κτύπος, κρότος, βοή, ἠχος· τὸ ῥοχάλισμα τῶν κυμάτων. Στράβ. ς'. σελ. 416.

*Κλυδάττομαι, = κλυδωνίζομαι, Διογν. Δρτ. 5, 66.

Κλύδιος, α, ον. Κυμάτων, ἠχῶν, θορυβῶν, Γραμμτκ.

Κλύδων, ωνος, ὁ (κλύζω). Τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης, τὸ κυμάτισμα, ἡ κίνησις, φορὰ καὶ ὁρμὴ τῶν κυμάτων, καὶ αὐτὰ τὰ ἴδια φουσκωμένα κύματα τῆς θαλάσσης εἰς καιρὸν τρικυμίας· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, Φουρτοῦνα, χειμών, ζάλη θαλάσσης. Ὀδσ. Μ, 421. «Ὀρρ' ἀπὸ τοίχους λῦτε κλύδων τρόπιοιν». Μεταφορ. καὶ ὁ θόρυβος τῶν πραγμάτων, κάθε ταραχώδης, καὶ θορυβώδης κίνησις, ὅθεν

Κλυδωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀνήσυχος γίνο-

μαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, κτυποῦμαι, κρούομαι ὑπ' αὐτῶν· ταράττομαι, κυματίζομαι· βοῶ, ἠχῶ ὑπὸ τῆς βίας καὶ ταραχῆς τῶν ἀνέμων, ἐπὶ θαλάσσης.

Κλυδώνιον, τό. ὑποκορίστ. τοῦ, Κλύδων· Ἴλαρόν, ἐλαφρόν κτύπημα τῶν κυμάτων· ἐλαφρὰ ταραχὴ τῆς θαλάσσης. 2) Εὐρίπ. Ἑκάβ. 48. «Φανήσομαι γάρ, ὡς τάχου τλήμων τύχω, δούλης ποδῶν πάροιθεν ἐν κλυδωνίῳ· ὅπου φαίνεται, ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ, ὁ ὁμαλὸς αἰγιαλός, τὸ ἴσιον περιγιάλιον, παρ' ᾧ τὸ κῦμα ἐπικλύζεται. Βλπ. καὶ Θεόδ. 2, 84.

Κλύζεται, Παρατατ. Ἰωνικ. ἐκ τοῦ

Κλύζω, Μέλ. ύσω. Βρέχω, ῥαντίζω, ὑγραίνω, ἐκπλύνω, καὶ ἑξῆς. ἐπὶ τῶν εἰς τὴν ξηρὰν κτυπώντων κυμάτων τῆς θαλάσσης, Ἴμν. Ὁμρ. Ἀπλ. 75. Ὀδσ. Ζ, 95. «Ἔνθα λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνασκε θάλασσαι οἱ μὲν ἀπέπτυε, ἐξέρριπτεν, οἱ δὲ ἀπέπλυνεν ἐξηγοῦσι· ἀλλὰ καὶ οὐδτρ. Ἰλ. Ψ, 61. «Ὅτι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον· ὅπου τὰ κύματα ἐπιστρίβοντο μὲ ταραχὴν εἰς τὸν αἰγιαλόν. Πδτκ. ταράσσομαι ἀπὸ τὰ κύματα, ἀπὸ φουρτούνας, καὶ καταγίδας «Ἐκλύσθη δὲ θάλασσαι· κυματοῦσα ἐγένετο, ἐταράχθη, ἐκινήθη ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἐφουρτούνιασεν. Ἰλιδ. Ξ, 392. Ὀδσ. Ι, 484. 541. πρβλ. καὶ Ἡσιόδ. ἀσπ. 209. «Ὁ ποταμὸς ὑπὸ τῶν διαβαινόντων ἐκλύσθη». Πλούταρχ. ἐθεχείλισεν, ἐπλημμύρισεν, ἐφούσκωσε σημ. καὶ ἐχύνετο ἔξω ἀπὸ τὰς ὄχθας του· ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας κεῖται καὶ παρ' Ἱπποκρ. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, 24. «Κλύζεσθαι» ὅπου Χειρόγρ. τινὰ κλυδάζεσθαι, ἔχουσι. 2) Ἐκπλύνω, ἀποπλύνω, καθαρίζω, πλυτρεύω, Ξενοφ. καὶ ἰδιωτρ. «κλύζειν τινά» διὰ τοῦ κλυστηρίου καθαρίζειν, βάλλειν κλυστήριον, ὅθεν καὶ τὸ ὄργανον κλυστήρ. Παρὰ Θεόφρ. 1, 27. «κισσύβιον κεκλυσμένον καρῷ μὲ κηρίον γλυμμένον ποτήριον. (Ἐτχηματίσθη δὲ ἡ λέξις πιθανῶς ἀπὸ τὸν ψυσιεὸν ἦχον τῶν θραυομένων, ἐκρηγνυμένων κυμάτων.)

*Κλῦθι, 2. ἐνκ. προστκτκ. ἀορ. τοῦ κλύω, Ὅμρ.

Κλύμενον, τό. Ὀρφ. Ἀργον. 913. ἔχει, κλύμενος, καὶ ὁ Πλίν. ΚΕ'. 7. Clymenon. εἶδος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον Φάβιος ὁ Κολοῦμνας θέλει ὅτι εἶναι τὸ τοῦ Διονυσίου, Calendula officinalis, Διοσκορ. Δ', 12.

*Κλύμενος, η, ον (κλύω) = κλυτός. Ἔνδοξος, περιφημισμένος, δοξολογημένος, Θεόκρ. 14, 26. «ἥρως κλύμενος» Πτκ. ἑξῆς. Ἐπθτ. τοῦ Ἀιδου ὡς μόνου ἐξουσιαστοῦ τοῦ ὑπὸ γῆν κόσμου, ὅστις καὶ μόνος ἐλέγετο Κλύμενος, ὡς κύρ. ὄνομ.

(Κλύμι), Ἀκούω, ἀκροάζομαι, ἐπακούω. Ἀχρστ. πρωτπ. ὅθεν τὸ πρστκτκ. τοῦ ἀορ. τοῦ κλύω κλῦθι, κλῦτε, κέκλυτε. Ἰλ. Α. 37. καὶ, 451. «Κλῦθι μευ» καὶ Ἰλ. Ε, 115. «Κλῦθι μοι. ἄκουσον ἐμοῦ, ἄκουσέ μου. Ἰλ. Β. 56. «Κλῦτε φίλοι». ἀκούσατε. Ἰλ. Γ, 86. «Κέκλυτέ μευ». ἀκούσατέ μου, ἀκούσατε ἐξ ἐμοῦ λόγου. Ζήτ. κλύω.

(Κλύς), υδός, Ἀχρστ. ὀνμστκ. = κλύδων· ὅθεν ἡ αἰττκ. κλύδα. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 170.

Κλύσις, εως, ἡ (κλύζω). Ἡ πρᾶξις τοῦ κλύζειν, ξέπλυμα, κάθαρσις, ἀπόπλυσις δι' ἐγχύσεως, ἡ ἐπιχύσεως ὕδατος, ἢ ἄλλου ὑγροῦ τινος, ἢ διὰ τοῦ κλυστηρίου.

Κλύσμα, τό (κλύζω). Δι' οὗ ἡ κλύσις γίνεται, ἢ δι' οὗ κλύζουσιν, ἀποπλύνουσι, καθαρίζουσι· τὸ ὑγρόν, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς κλυστήριον. ἑξῆς. 2) Τὸ ἰαματικὸν ὑγρόν, καὶ ἡ ἰατρικὴ σύνθεσις, δι' ἧς ἀποπλύνουσι, καὶ καθαρίζουσι μέλος τι, ἢ πληγήν τινά· καὶ τὸ κλυστήρ, Ἡρόδ. 2, 87. 3) Τὸ ξεπλύνειν, ἀπονίπτειν. 4) Τόπος, τὸν ὁποῖον βρέχει, καὶ πλύνει ἡ ἀνάχυσις τῆς θαλάσσης. Λουκιαν. Διψάδ. 6. καὶ Πλούταρχ. εἰς Καίσ. «Παρὰ τὴν ἠϊόνα ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι». 5) Τόπος ἐν ᾧ συνθρόζεται πλημμυρῆσαν ὕδωρ θαλάσσης, ἢ ποταμοῦ τινος, aestuarium, ὅθεν

Κλυσμάτιον, τό. ὑποκορ. Μικρὸν κλύσμα. 2) Κλυστῆρι, τό.

Κλυσμός, ὁ (κλύζω). Τὸ κτύπημα τῶν κυμάτων. Ἀριστοτέλ.

Κλυστήρ, ῆρος, ὁ (κλύζω, 2.). Τὸ ὑγρόν, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ Ἰατροὶ εἰς καθαρσιν τῶν ἐντέρων διὰ τοῦ κώλου ἐμβαλλόμενον, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ, ἔνεμα, λέγεται. 2) Τὸ ὄργανον δι' οὗ ἐμβάλλουσι, καὶ ἐγχέουσι τὸ κλύμα εἰς τὰ ἔντερα. Γαλην. καὶ Ἡρόδ. 2, 87. ὅθεν

Κλυστήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κλυστήρ, κλυστῆρι, γλυστῆρι.

Κλῦτε, 2. πλθντκ. πρστκτκ. ἀορ. ἐνργτκ. τοῦ κλύω, Ὅμρ.

Κλυτεπεύω, Ζήτ. κλοτοπεύω.

*Κλυτόβουλος, ον (βουλή). Περίφημος διὰ τὰς βουλάς του, τὰς πανουργίας του, τὰς συμβουλάς του, τὰ σχέδιά του, Ἐπθτ. τοῦ Ἑρμοῦ, Ὀππν. ἀλ. 3, 26. Ποιητκ.

Κλυτόδενδρος, ον (δένδρον). Ὁ εὔμορφα δένδρα ἔχων. Ἀνάλεκτ. Β', 211. Περίφημος διὰ τὰ ὡραῖα δένδρα. Ποιητκ.

Κλυτοεργός, ὁν (ΕΡΓΩ) = κλυτοτέχνης. Ὀδυσ. Θ, 345. Ἐπθτ. τοῦ Ἡφαίστου. Ὁ διὰ τὰς ὡραίας του ἐργασίας περίφημος, ὁ ἔνδοξος τεχνίτης. Ποιητκ.

Κλυτόκαρπος, ον (καρπός). Περίφημος διὰ τοὺς ὡραίους, ἢ πολυτίμους καρπούς του. Στέφανος, τοῦ ὁποίου εὐγενὲς καὶ πολύτιμος καρπὸς εἶναι ἡ δόξα, «Ὀλυτόκαρπος στέφανος». Πίνδαρ.

Κλυτόμαντις, εως, ὁ (μάντις). Περίφημος μάντις. ἀμφ.

Κλυτομήτης, ου, ὁ· = κλυτόμητις. Περίφημος διὰ τὴν γνῶσιν, καὶ φρόνησιν. Φιλόστρατ. Εἰκόν. Γ', 13. Ποιητκ.

*Κλυτόμητις, ι, γενκ. ιος (μῆτις). Περίφημος διὰ τὰς γνώσεις, τὴν κρίσιν του, τὸ ἐφευρετικόν του, Ἐπθτ. τοῦ Ἡφαίστου, Ἴμν. Ὁμρ. 19, 1. Ποιητκ.

Κλυτόμοχθος, ον (μόχθος). Ὅποιος διὰ τὸν μόχθον, ἐργασίαν περίφημος ἐγένετο, ἢ ὅστις διὰ τῶν μόχθων ποιεῖ τινὰ περίφημον. Ὁ διὰ τοὺς ἀγῶνας του ἔνδοξος. Ποιητκ. Ἀνθολογ.

Κλυτόπαις, παιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Περίφημος διὰ τοὺς παῖδας, Ὁ ἔνδοξα τέκνα ἔχων. Ἀνθολ.

Κλυτόπωλος, ον. Περιφήμους ἵππους ἔχων, περίφημος, ἔνδοξος διὰ τοὺς ἵππους, ἢ διὰ τὴν ἱππασίαν, ἱππεὺς ἀγαθός. Ἐν Ἰλ. Ε, 654. «Ἀϊδι κλυτοπώλῳ· φαίνεται ὅτι τινὲς, κλυτοπώρῳ, ἀνέγνωσαν· καὶ διὰ τοῦ, «Ἀκούων τοὺς θρήνους καὶ οἰμωγὰς» ἠρμήνευσαν. Ἐν τῇ Ἰλιδ. πάντοτε ὡς Ἐπθτ. τοῦ Ἀϊδωνέως, ὡς Λ, 445. Π, 625. καὶ τῆς ἐπαρχίας Δαρδανίας, λφ. Ὅμρ. 38. Ποιητκ.

Κλυτός, ή, ὸν· ἐν δὲ Ἰλιδ. Β, 742. καὶ Ὀδσ. Ε, 422. καὶ δικτλκτ. (κλύω). Κυρίως ὁ ἀκουσθείς, ἀκουστός, αὕτη ἡ πρώτη σημ. ἐμορφώθη παρ' Ὅμρ. δεττικ. α) Φωνάζων, θορυβῶν, ταραχὴν ποιῶν, ἠχῶν, κράζων, ἐπὶ παντὸς, τὸ ὁποῖον προσβάλλει ἰσχυρῶς τὴν ἀκοήν μας· ἐνταῦθα ἀποδίδουσι τινὲς τὸ «κλυτὰ μήλα» Ὀδσ. Ι, 308., τὰς θορυβούσας πρόβατα. καὶ Σοφοκλ. Λῖ. 375. «Κλυτὰ αἰπόλια· ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν προβάτων, καὶ αἰγῶν, τὰ ἀκουσθῆναι δυνάμενα, τὰ φωνάζοντα, βελάζοντα ποίμνια τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων. «Ὀλυτὸς ὄρνις» ὁ ἀλεκτρυών, παρ' Ἡσυχ. διότι φωνάζει· καὶ «κλυτὸς λιμήν» ὁ θορυβῶν, Ὀδσ. Κ, 87. Ο, 472. Παρομοίως ἑρμην. τινὲς καὶ τὸ «Κλυτὸς Ἀμφιτρίτη». Ὀδσ, Ε, 422. Μὲ ὅλον τοῦτο δὲν εἶναι ἀφεύκτως ἀναγκαία ἡ ἀποδοχὴ τῆς σημ. ταύτης, ἐπειδὴ ὅλα τὰ χωρία, τὰ ὁποῖα ἀποδίδονται εἰς αὐτὴν δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσι καὶ διὰ τῆς ἄλλης. β) Περὶ τοῦ ὁποίου ἀκούεται πολλά, ὀνομ. ἐξάκουστος, περίφημος, ἔνδοξος, ἐξαίρετος, λαμπρός, ὁ πανταχοῦ κηρυττόμενος διὰ τὰς ἐνδόξους πράξεις του, παρ' Ὅμρ. συχνὸν ἐπθτ. τῶν θεῶν, καὶ τῶν Ἡρώων, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων ζώντων τε καὶ τεθνεώτων, «κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων» Ἰλιδ. Ξ, 361. «κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν» Ὀδσ. Κ, 526. Ὁ ἔνδοξος καὶ εὐγενὴς ἄνθρωπος, παραβαλλόμενος πρὸς τὸ ταπεινὸν ζῶον· συχνάκις νόημα κλυτόν» τὸ μετὰ δέξης ἀκουόμενον, περίφημον ὄνομα· ἀλλ' ἐν Ὀδσ. Ι, 364. τὸ ὄνομα κλυτὸν σημαίνει κατὰ τοὺς παλαιοὺς σχολ. τὸ ὄνομα ἁπλῶς, μὲ τὸ ὁποῖον τις ὠνομάσθη, ἐκ παιδικῆς του ἡλικίας, ὡς «ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἶθων» Ἐγὼ ὀνομάζομαι Αἴθων· ἐπὶ πολέων «κλυτὸν Ἄργος» Ἰλιδ. Ω. 427. ἔπειτα ὅμως καὶ ἐπὶ πραγμάτων πολλῶν εἰδῶν, ἐνθα ὡς καὶ τὸ κατὰ τὴν σημ. συγγενὲς αὐτῷ κλειτὸς λαμβάνει πολλάκις τὴν γενκ. σημ. ἐξαίρετος, ἄριστος εἰς τὸ εἶδος του· οὕτω κλυτὸν ἄλσος κλυτὰ δώματα, οὕτω δὲ καὶ τὸ κλυτὸς λιμήν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ. Ὁ ἐξαίρετος, κάλλιστος· κλυτὰ μῦλα τὰ ἐξαίρετα, κάλλιστα ποίμνια· ἑξῆς. μεταχειρζτ. τὴν λέξιν ὁ Ὅμρ. ἐπὶ πάσης ἐξαιρέτου καὶ καλλίστης ἐργασίας τῶν ἀνθρωπίνων χειρῶν, καὶ μάλιστα ἐπὶ ὅπλων καὶ ἱματίων κλυτὰ ἔργα, εἵματα, τεύχεα κ. τ. τ. Ἐπὶ τῶν ὅπλων ὅμως δύναται νὰ μείνῃ πάλιν ἡ σημτ. ἔνδοξα, νικηφόρα. Παρ' Ἡβύκῳ τὸ κλυτός, λέγεται ἐπὶ τοῦ λυκαυγοῦς φωτός, ἀντὶ τοῦ, λαμπρός, ὡραῖος. «Τάμος ὀπιος κλυτὸς ὀρθρος, ἐγείρησιν ἀηδόνας». Ἐπὶ κακοῦ ἐν τῇ σημτ. διαβόητος, κακὴν φήμην ἔχων ἤτοι δὲν μετεχειρίσθη διόλου ἡ λέξις, ἢ μετεχειρίσθη πολλὰ ἀργά, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ποιητκ. μόνον. Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῶν συνθέτων, βλπ. Buttm. Lexilg. 2. σ. 253. (Ὁ Ὅμρ. μεταχειρζτ. τὸ κλυτός καὶ κλειτός σχεδὸν ἀδιαφόρως, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ στίχου ὡς φαίνεται.)

Κλυτοτέχνης, ου, ὁ (τέχνη). Περίφημος, περιβόητος διὰ τὴν τέχνην, ἢ ὁ περὶ τὴν τέχνην ἔνδοξος, Ἰλ. Α, 571. Σ. 143. ὡς καὶ τὸ κλυτοεργός παρ' Ὅμρ. πάντοτε ὡς ἐπθτ. τοῦ Ἡφαίστου, Ποιητκ.

Κλυτότοξος, ον (τόξον). Περίφημος, περιβόητος διὰ τὰ τόξα, ἢ διὰ τὴν τέχνην τοῦ τοξεύειν· ὁ περὶ τὴν τοξικὴν τέχνην ἔνδοξος· ἀγαθὸς τοξευτής· Ποιητκ. Παρ' Ὅμρ. ἀεὶ ὡς ἐπθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἰλ. Α. 101.

Κλυτόφημος, ον (φήμη). Ὁ διὰ τῆς φήμης, ἢ διὰ τῶν ἀδομένων γνωστός, περιβόητος. Ὀρφ. Ἀργ. 214. Ποιητκ.

Κλύω, πρστκ. ἔκλυον, μὲ σημτ. ἀορ. ὅθεν καὶ τὸ πρστκτκ. 2. ἐνκ. καὶ πλθντκ κλῦθι, κλῦτε, μὲ Ὅμρκ. ἀναδιπλσμ. κέκλυθι, κέκλυτε. 1) Ἀκούω, ὡς ἁπλῆ ἐνέργεια τῶν ὀργάνων τῆς ἀκοῆς· Ὅμρ, ὅστις συνθ. τὸ συντάσσει μὲ Αἰτκ. τοῦ πργμτ. σπανιώτρ. μὲ Γενκ. τοῦ προσπ., ἥτιν τότε τίθεται πάντοτε ἐν τῇ μετχ. «οὐκ ἔκλυον, αὐδήσαντος». Δὲν τὸν ἤκουσα νὰ ὁμιλῇ, δὲν ἤκουσα τοὺς λόγους του, Ἰλιδ. Κ, 47. Ὀδσ. Δ, 505. 2) Ἀκούω, πυνθάνομαι, μανθάνω, εἰς δοποιοῦμαι, δι' ἀκοῆς μανθάνω, καὶ ἑξῆς. ἀκούω τι ἀπὸ τὴν φήμην, ἀπὸ τὰ λεγόμενα, μὲ τὴν Αἰτκ τοῦ πργμτ., Ὅμρ. κλύειν ἔκ τινος. Ἀκούω τι ἀπὸ τὸ στόμα τινός, μανθάνω ἀπό τινα εἰδήσεις τινὰ, Ὀδσ. Τ, 93. ὁ ἔνστ. παρὰ τοῖς τρχκ. ἐνίοτε μὲ σημσ. πρνμ. «Ἤκουσα, ὀνομ. ἐμαθα, ἰξεύρω, Σοφ. Τρχ. 422. 425. Μτφρκ. Μανθάνω, καταλαμβάνω, ἐννοῶ, ὄχι μόνον διὰ τῆς ἀκοῆς, Ὀδσ. Ζ, 185. Οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀκούω. 3) Ἀκροάζομαι, εἰσακούω,

μετὰ γενικ. τοῦ πρσπ. συχνάκις παρ' Ὅμ. σπανιώτρ. μὲ δοπλῆν γενικ. τοῦ πρσπ. καὶ τοῦ πργμτ., Ὀδ. Κ, 311. 481. ἢ μὲ τὴν δοτικ. τοῦ πρσπ. καὶ τὴν γενικ. τοῦ πργμτ. Ὀδ. Δ, 767. ἐπίσης σπανίως μὲ τὴν δοτικ. μόνον τοῦ πρσπ. καὶ μόνον μετὰ τὸ Προστακτικ. κλῦθι καὶ κλῦτε, Ἰλ. Ε, 115. Ἔπγρ. Ὅμ 12. Ἡσ. Θγν. 474. Θέογν. 4. ἢ κέκλυτε Τμν. Ὅμ. Ἀπλ. 334. 4) Ὑπακούω, ἀκολουθῶ μὲ τὴν γενικ. τοῦ πρσπ. Ὅμ. σπανιώτρ. μὲ τὴν ἑστκ., ὡ. Ἡσ. Θγν. 474. πρβλ. ἀκούω, 2. 5) Μεθ', Ὅμ. ὡς καὶ τὸ Ἀκούω, = Οἰομάζομαι, καλοῦμαι κακῶς κλύω πρός τινος ὑβρίζομαι, ὀνειδίζομαι, κακολογοῦμαι ὑπό τινος. 6) Ὄχι μόνον ἀκούω, ἀλλ' ἐν γένει αἰσθάνομαι διά τῶν αἰσθήσεων, π. χ. Βλέπω, καὶ ἀκούω ἐνταῦτῷ »Κλῦθι ἰδών, εἴων τε Ἡσ. Ἔργ. 9. — Ἡ λέξις εὕρηται κατά τινας καὶ Πστκ. Νίκανδρ. παρ' Ἀθν. Θ'. »κλύεται γάλαν ὅπου ὅμως ἄλλοι καλέεται γράφουσι. (Τὸ κλύω καὶ κλέω, ὡς καὶ τὸ κλυτός καὶ κλειτός εἶναι μόνον κατὰ τὸν τύπον διάφορα, καὶ σημαίνουσι τὸ μὲν β'. Ἐξαπλόω φήμην τινα, τὸ δὲ α'. Ἀκούω ταύτην τὴν φήμην. — Τὸ υ εἶναι μακρὸν μόνον εἰς τὰ περισπώμενα προστακτικ. κλῦθι καὶ κλῦτε, ἀλλοῦ δὲ παντοῦ βραχύ.)

*Κλωβίον, τό. Ὑπκρστκ. τοῦ Βλωβός. Μικρὸν κλωβί.

Κλωβός, ὁ. Οἰκίσκος τις μικρὸς καὶ φόριμος, ᾠκοδομημένος διὰ καλάμων, ἢ βαβδίων σιδηρῶν, ἐν ᾧ περικλείουσι τὰ πτηνά, καὶ μάλιστα τὰ κελαδεινά. Κλωβίον, ἐξαιρέτως λέγεται ἐκεῖνο τῶν ἰξευτῶν, τῶν κυνηγῶν ὅηλ. τῶν ἀγρίων πτηνῶν (πουλίων). Ὀππιαν. Ἰξευτ. Δ'. 14. ἔχον ἐπάνωθεν αὐτοῦ τὴν θύραν ὡς κλαβανήν. Ἐν Ἐπιγράμ. κεῖται. »Κλωβὸς ἀμφιρρύξω· διὰ τὸ ἔχειν θύραν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Φαίνεται, ὅτι προκύπτει ἐκ τοῦ, κλοιός, κλωός.

Κλωγμός, ὁ (κλώζω). Ἐκφράζει τὴν φωνὴν τοῦ κολοιοῦ, τῆς κλωσσαρίας καὶ ἄλλων τ. τ. πτηνῶν· ὡς π. χ. κλώκ, κλώκ. 2) Ὁ διὰ τῆς γλώσσης περὶ τὸν οὐρανίσκον ψόφος, δι' οὗ οἱ ὀνηλάται καὶ ἱππηλάται παρακινοῦσι τοὺς ὄνους καὶ ἵππους εἰς τὸ τρέχειν. Ξενοφ. Ἱππ. Θ'. 10. 3) Συριγμός, ἢ ἦχός τις ποιός, δι' οὗ περιπαίζουσι τοὺς ἐν τοῖς θεάτροις ὑποκριτάς, τοὺς ῥήτορας, ἢ καὶ ἄλλους. Ζήτ. καὶ κλώζω.

Κλωδωνες, ων, αἱ. Αἱ Βάκχαι ἐν Μακεδονίᾳ, ὅπου ἄλλως καὶ, Μιμαλλόνες, ἐλέγοντο· περὶ τῆς Ἐτυμολογίας αὐτῶν ὅρα Πολύαινον ἐν τοῖς Στρατηγικ. Δ', 1.

Κλωζω, Μ. κλώζω. Αὕτη ἡ λέξις ἐσχηματίσθη κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς τοῦ κολοιοῦ, τῆς κλωσσαρίας, ἤτοι τῆς ἐπωαζούσης καὶ νεοσσία ἐχούσης ὄρνιθος, καὶ ἄλλων τοιούτων πτηνῶν· ὅ ἐστι τὸ »Κλώκ, κλώκ προφέρω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Λατιν. Glocire. 2) Σημαίνει ἔτι καὶ τὸν ἦχον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀποτελοῦσι τινές, ὑποσυροντες τὴν γλῶσσαν, καὶ πλησσοντες δι' αὐτῆς τὸν οὐρανίσκον, δι' οὗ διεγείρουσιν εἰς τοὺς ἵππους καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἀχθοφόρα ζῶα τὴν προσοχήν, προτρεπόντες ἔτι αὐτοῖς καὶ ἐγκαρδίωσιν καὶ προθυμίαν τινὰ εἰς τὸ τρέχειν, ἢ περιπατεῖν. 3) Διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἦχου, ἤτοι τοῦ κλωγμοῦ ἔδιδαν οἱ θεαταὶ εἰς τοὺς ὑποκριτὰς τοῦ Θεάτρου νὰ καταλάβωσι τὴν δυσαρέσκειαν αὐτῶν, καθὼς π. χ. τὴν σήμερον μεταχειρίζονται τὸν Συριγμόν· ὅτε καὶ, κλωζεσθαι· καὶ κλωγμὸν πάσχειν, ἐλέγοντο οἱ ἐν θεάτρῳ ἀποσυριττόμενοι. Ἰταλ. Fischio. Τὸ αὐτὸ ἐμεταχειρίζοντο καὶ πρὸς τοὺς ῥήτορας οἱ ἀκροαταί των. Ἐσήμαινε δὲ τὸ κλώζειν κατώτερόν τινα βαθμὸν δυσαρεσκείας, παρὰ τὸ ἐκσυρίζω, καὶ πτερυκοπέω.

Κλῶθες, αἱ. Ὀδ. Η, 197. »Ὅσσα οἱ αἶσα, κατελῶθές τε βαρεῖαι, γεινομένῳ νήσαιτο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ· = κατακλῶθες, Μόνον παρὰ Γραμματικ. Ὁ Ἡσύχ. καὶ ἄλλοι »Κατὰ κλῶθεσι ἀνέγν. καὶ ἑρμηνν. διὰ τοῦ, μοῖραι.

Κλώθω, Μέλ. ὥσω. Νήθω, γνέθω, νῆμα. κλωστὴν ποιῶ· »λίνον, μῖτον κλώθωσι· Ἡρόδ. 5, 12. καὶ ἐπὶ τῶν μοιρῶν. ὅθεν »Τὰ κεκλωσμένα· ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι κλωσμένον (γραπτὸν) ἀπὸ τὴν Κλωθώ, μοῖραν, εἰς τὸν ἄνθρωπον. Φαίνεται, ὅτι ἡ λέξις σημαίνει ἔτι καὶ τὸ, στρέφω, στρίφω· διότι καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, κλωθοστρίφω, λέγομεν, ἤπαρ, γνέθων. Ζήτ. καὶ κλωστός· ὅθεν

Κλωθώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν μοιρῶν, ἥτις κλώθει τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ πρώτον παρ' Ἡσ. Θγν. 218. 905. ἀσπ. 258. Ζήτ. μοῖρα· ἐν Ἀναλέκτ. Β', 302. »Ἅρπυιαι κλωθῶες· αἱ ἁρπακτικαὶ μοῖραι.

Κλωμακόεις, όεσσα, όεν. Πετρώδης, βραχώδης, Ἰλ. Β, 729. »Ἰθώμην κλωμακόεσσαν ὀχυράν, τόπους καὶ λόφους ὑψηλοὺς, ἢ πετρώδεις ἀναβάσεις ἔχουσαν.

Κλῶμαξ, ακος, ὁ· καὶ κρώμαξ. Σωρὸς πετρῶν, ἢ ἀνωφερής, καὶ πετρώδης τόπος, βράχος, ἐντεῦθεν ἐν Ἰλ. Β, 729. »Ἰθώμην κλωμακόεσσαν· πετρώδης, τραχεῖα, ὀρεινή, κρημνώδης, δύβατος, ἢ ἀποκλίματα, βουνοὺς καὶ γεωλόφους (πλαγιαὶς) ἔχουσα. Ζήτ. κρωμακόεις.

Κλών, ωνός, ὁ (κλάω). Βλῶνος, ὁ τρυφερὸς βλαστός, ἢ τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ κλάδου τῶν δένδρων, βλαστός, κλάδος, παραφυάς, κλάρα· κυρίως δὲ τὸ τῶν φυτῶν βλάστημα. = κλάδος. Ξενοφ. Κυνηγ. 10, 7.

*Κλωνάξ, ακος, ὁ. Ὑπκρστκ. τοῦ κλών.

*Κλωνάριον, τό. Ὑπκρστκ. τοῦ κλών.

Κλωνίζω, Μ. ίσω (κλών) = κλαδεύω. Κόπτω τὰ κλωνάρια, τοὺς βλαστοὺς, καὶ τὰ φύλλα τῶν δένδρων.

Κλωνίον, τό· = κλωνάριον. Ὑποκορ. τοῦ, κλών, κλωνί, κλωναράκι.

*Κλωνίτης, ου, ὁ. Ἡρωδ. Ἐπιμ. σ. 72. Ἀνήκων εἰς κλῶνα.

*Κλωνοκοπέω, ῶ· = κλωνίζω. Ἐπιφ. Φυσιολ.

*Κλῶνος, ὁ = κλών, κλωνάριον.

*Κλωσμάστιξ, ὁ, ἡ. Κτυπῶν τὸν τοῦ λαιμοῦ δεσμόν, Φρύνχ. Becker. σ. 49.

Κλῳός, ὁ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, κλοιός.

Κλωπάομαι, Μ. ήσομαι (κλῶψ). Ποιητικ. ἀντὶ κλέπτω· κλέπτω. 2) Ποιῶ τι κρυφίως, χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇ κανείς.

Κλωπεία, ἡ· = κλοπεία. Ζήτ. κρυπτεία. Πλάτ. ἐκ τοῦ.

Κλωπεύω, = κλοπεύω. Ξενοφ. Λακεδ. πολ. 2, 8. »Δῆλον δ' ὅτι τὸν μέλλοντα κλωπεύειν, καὶ νυκτὸς ἀγρυπνέειν δεῖ, καὶ μεθ' ἡμέραν ἀπατᾶν.

*Κλωπηδίς, Ἐπρμ. Ὡς τὸ κλοπιμαῖος, κλεπτικά, κρυφά. Ἰω. Ἀλεξ. σ. 38, 30. Beck. anecd. 3. σ. 1310.

Κλωπήϊος, ῖη, ῖον. Ἰωνικ. καὶ Ποιητικ. ἀντὶ κλοπαῖος. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ', 1197.

Κλωπικός, ή, όν (κλῶψ). Ὁ εἰς κλέπτην ἀνήκων, κλεπτικός, κλέπτικος. 2) Κεκρυμμένος· κρυφός »Κλωπτικαὶ ἕδραιι. Εὐριπ. Ῥῆσ. 512. κλέπτικα καθίσματα, κρυφοὶ τόποι, ἔνθα κρύπτεται τινός, καὶ παραμονεύει, παραφυλάττει· πρβλ. κλοπικός.

*Κλώπιμος = τῷ πργμν.

Κλωποπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ (πατήρ). Ὁ ἀπὸ κλεπτικοῦ, ἢ μυστικοῦ πατέρα· ὁ ἐκ κλεψιγαμίας γεννηθείς.

Κλῶσις, εως, ἡ (κλώθω). Τὸ κλώθειν, ἢ πρᾶξις τοῦ κλώθειν. 2) Τὸ κεκλωσμένον, ἢ κλωστή, Δυν. 716.

Κλώσκω, = κλώθω. Ἡσύχ.

Κλῶσμα, τό (κλώθω). Τὸ κεκλωσμένον, ἐγκεσμένον ῥάμμα· κλωστή, νῆμα, φασί. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. καὶ Παυσαν. ς'. 26.

*Κλωσμάτιον, τό. Ὑπκρστκ. τοῦ πργμν.

Κλωσμός, ὁ· Μετγιστρ. τύπος· = κλωγμός. παρὰ Κουϊντιλ. Ἰνστιτ. ΙΑ'. γ'. 5. πρέπει νὰ λέγῃ, κρωγμός.

*Κλώσσω, Μτγιστρ. τύπος τοῦ κλώζω, Σουϊδ.

Κλωστή, ῆς, ἡ· = κλῶσμα. Ζήτ. κλωστός.

Κλωστήρ, ῆρος, ὁ. καὶ

*Κλωστής, οῦ, ὁ (κλώθω). Ὅστις κλώθει, γνέθει. 2) = κλῶσμα, τό κεκλωσμένον· καὶ τὸ κουβαριασμένον νῆμα, κουβάρι ἐκ κλωστῆς. Αἰσχύλ. Χοηφ. 505. »Κλωστῆρα λίνου». 3) Παρ' Ἀπολλ. Ἀργ Γ', 255. »Νήματα καὶ κλωστῆρας. φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸν Ἀτρακτον· τὸ ἄτρακτον, τὸν κλωστήν, ὅηλ. δι' οὗ κλώθομεν.

Κλωστόμαλλος, ον· = στρεψίμαλλος. Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. Α.

Κλωστός, ή, όν (κλώθω). Κεκλωσμένος, κλωσμένος, στριμμένος, ἐγνεσμένος. Ζήτ. κλώθω· παρ' Εὐριπ. Τρωάδ. 537. »Κλωστοῦ ἀμφίβολα λίναιι. ἀμφ. ἴσως κεῖται ἀντὶ τοῦ, κλωστήρ, Πλούταρχ. εἰς Σύλ. 12. »Κλωστή, κρόκη· κεκλωσμένον νῆμα· ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ Οὐσιαστ. ἡ κλωστή, ἀντὶ τοῦ κλῶσμα.

Κλώψ, ωπός, ὁ (κλέπτω)· = κλέπτης, Ἡρόδοτ. 6, 16. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, κακομήχανος, δόλιος, ψεύστης, Ἡρόδ. 1, 41. 2, 50. καὶ ἄλλαχοῦ. Κατὰ συγκ. ἀπὸ τοῦ κλοπός, ὡς τὸ σκώψ ἀπὸ τοῦ σκοπός, καὶ οὐχὶ τάνάπαλιν· ἐντεῦθεν κλώπιμος, κλωπεύω, κλωπεία, κ. τ. λ.

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Μ.

Κμέλεθρον, τό. Κατὰ σπανιωτρ. τινα διάλεκτ. = μέλαθρον. Καθὼς σημειοῖ ὁ Γραμματικ. Πάμφιλος ἐν τῷ Μ. Ἐτυμ.

Κμητός, ή, όν (κάμνω, πρκμν. κέκμηκα). Ἐξειργασμένος, πεποιημένος, φτιασμένος· τὸ σύνθετον τούτου Πολύκμητος, κ. τ. λ. εὐχρηστότερα. Ἡσύχ.

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Ν.

Κναδάλλω, = κνάω, κναίω, κνήθω· ἐσχηματισμν. ὡς ἀπὸ τοῦ ψάω, τὸ ψαθάλλω, ὅθεν τό, Ἀνακνιαδάλλω, Γαργαλίζω, διὰ τοῦ γαργαλίσματος ἐρεθίζω, διεγείρω, πρὸς τὰ ἄνω ἐγείρεσθαι ποιῶ τὸ ἀνδρεῖον μόριον. Πολυδ. Ζ', 136. Θ, 108.

Κναίω, = τῷ Πτκ. κνάω. ὡς καὶ τὸ καίω καὶ κλαίω ἀντὶ τῶν Ἀττκ. κάω καὶ κλάω. Εὐχρηστότερα μέν τοι τὰ σύνθετα, Ἀποκναίω, καὶ, Διακναίω· ἐξ οὗ τὸ Ἀποκναίω, σημαίνει τό, Κατ' ὀλίγον, ὀλίγον, διὰ τῆς ἀποξύσεως, ῥινίσεως, ὀλιγόστευσιν ἢ φθορὰν προξενῶ· σμικρύνω, ἐξαντλῶ· καὶ Μεταφορ. κεκοπιακότα, στενοχωρημένον, ἀνανδρον, καὶ ἀκαρδον, ἢ λυπημένον ποιῶ τινα.

*Κνᾳκίας, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ κνηκίας.

Κνακός, Δωρικ. ἀντὶ, κνηκός.

*Κνάκων, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ κνήκων.

Κναμός, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ κνημός.

Κνάμπτω, ἀρχαῖον Ἀττκ. ἀντὶ γνάμπτω, ἔπερ ἰδέ.

*Κνάπτω, (κνάω). Ὡς τὸ ξύω καὶ ξαίω. = Γνάπτω, ὅπερ ἰδέ. 2) Μτφρκ. Καταξένω, ὅηλ. καταμαστιγόω, παρὰ τοῖς Τργκ. Καταξεσχίζω, κατακομματιάζω, ἐπὶ τοῦ κατὰ γῆς συρομένου καὶ καταξεσμένου Ἕκτορος »κνάπτετ' αἰεν. Σοφκλ. Αἰ. 1031. Περὶ τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς γραφῆς κνάπτω, βλπ. Βρ. Ἀριστοφ. Πλουτ, 166. Ἐκκλησ. 415. ὅθεν

*Κνάπτωρ, ορος, ὁ, Ποιητικ. ἀντὶ κναφεύς.

*Κνάσω, κνᾶσαι, Δωρκ. ἀντὶ κνήσω, κνῆσαι, Μ. καὶ Ἀπρμφ. ἀόρ. τοῦ κνάω.

*Κνάφαλον, τό (κνάπτω) · = Γνάφαλον.

*Κναφεῖον, τό (κνάπτω). Ἰωνικ. κναφήϊον, Ἡρόδ. 4, 14. = Γναφεῖον.

*Κναφεύς, έως, ὁ. Παρ' Ἡρόδ. 4, 14. Ξνρ. Ἀγηλ. 1, 26. = γναφεύς. Ζ. καὶ γνάπτω. ὅθεν

*Κναφευτικός, ή, όν. Εἰς τὸν κναφέα ἀνήκων· κναφευτική, δηλ. τέχνη. Ἡ τέχνη τῶν κναφέων.

*Κναφεύω, = κνάπτω, γνάπτω.

*Κναφόω, Μ. ώσω = κναφεύω.

*Κναφήϊον, τό· Ἰωνικ. ἀντὶ κναφεῖον, Ἡρόδ.

*Κναφικός, ή, όν· = κναφευτικός.

Κνάφος, ὁ· = γνάφος. Ἡρόδοτ. Α'. 92.

*Κνάφις, εως, ἡ (κνάπτω)· = γνάφις.

Κνάω, Ἀπρμφ. κνᾶν. «Αλλά παρὰ τοῖς ἀκριβεστέροις τῶν Ἀττικ. κνῆν, ὡς καὶ τὸ σμῆν, καὶ ψῆν, Μ. κνήσω, ἀόρ. 1. ἔκνησα, ἀπὸ δὲ τοῦ 2. ἀόρ. ἔκνην, ὡς ἀπὸ τοῦ κνήμι, εὕρηται μόνον τὸ 3. ἑνικ. κνῆ, ἅπαξ ἐν Ἰλιάδ. Δ, 639. Ξύω, ῥινίζω, ἀποξέω, ἀποξύνω· Ζουγρανίζω· «Αἰγειον κνῆ τυρόν· ἔτριβε γήδινον τυρί, Ἰλιάδ. Δ, 639. πρβλ. Ἡρόδ. 7, 139. Μτφρκ. Καταλιπαίζω, κατατρίβω, μεταχειρίζομαί τι πολλά, ὥστε τρίβεται, παλαιώνει, χαλνῷ. Φθείρω, ἀφανίζω Μέτ. κνᾶσθαι, Ἀττικ. κνῆσθαι, Πλάτ. ξύω ἐμαυτόν, κνήσομαι. «Κνάομαι τὴν κεφαλήν· ξύω διὰ τῶν ὀνύχων τὴν κεφαλήν μου. 2) Γαργαλίζω, ξύω ἐλαφρῶς, ὥστε προξενῶ γαργαλισμόν. — Ἐντεῦθεν πργτ. τὰ κναίω, κνήθω, κνίζω, κνύω, κνάπτω, κναβάλλω.

Κνεφάζω, Μ. άσω (κνέφας). Σκοτίζω· Αἰσχύλ. Ἀγ. 135.

Κνεφαῖος, αία, αῖον· καὶ δικατάλκτ. (κνέφας). Ζοφερός, σκοτεινός· «Κνεφαῖος ἦλθεν· ἦλθε κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ λυκαυγοῦς τῆς ἑσπέρας, πρὸς τὰ σουρουπώματα, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὀηλαδή. Θεόκρτ. Ἐπβμ. κνεφαίως.

Κνέφαλον, τό· = κνάφαλον. Σουίδ. ἐξρτ. δε 2) = τυλεῖον.

Κνέφεος, ον· = κνεφαῖος. Ἄρατ. 873. Ποιητκ.

Κνέφας, ους, τό. Παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἐν τῇ γενικ. κνέφους, παρὰ Μτγνστρ. καὶ κνέφατος, Ἀττικ. δοτικ. κνέφᾳ, ἐπκ. ἀεὶ κνέφαι, ἐν τῇ Ἀνθλγ. καὶ κνέφει, Κρινιγ. Ἐπγρ. 38, 6. ἐν Ἀνελέκτ. Β'. 151. καὶ τὸ Λατ. Crepus, crepusculum. Ἴσκιος, σκότωσις, σκοτία, ζόφος, τὸ σκότος τῆς νυκτός, νύξ. Ἰλ. Α, 475. «Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν. ὅτε ὁ ἥλιος ἔδυ, καὶ σκότος ἐγένετο, ἡ, καὶ ἦλθεν ἡ νύξ. Παρ' Ὅμρ. ἀεὶ τὸ ἀμέσως μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου σκότος, τὸ σουρούπισμα· κνέφας ἱερόν· ὡς καὶ τὸ ἱερὴ νύξ. Ἰλιάδ. Δ, 194. 209. ὑστερώτρ. καὶ ἡ αὐγή, τὸ λυκοχάραγμα, ἡ χαραγή. Ζητ. Ἀκρκνεφαῖος· Ξενοφ. «Ἅμα κνέφαι· ἐν τῷ καιρῷ τοῦ λυκαυγοῦς φωτός, εἰς τὸ λυκαυγές, εὐθὺς καθὼς ξημερώσῃ, χαραξῇ ἡ ἡμέρα· ἡ διὰ τὴν ἑσπέραν, εὐθὺς ὁπόταν σκοτεινιάσῃ· (ἐκ τοῦ νέφος, καθὼς ἔτι καὶ τὸ, γνόφος, καὶ, ὀνόφος). Ζήτ. σκνίφος, σκνιφόω.

Κνέωρον, τό· = κνεώρος.

*Κνέωρος, ὁ. Φυτόν τι, τὸ καὶ Θυμελέα καλούμενον, καὶ μάλιστα τὰ φύλλα αὐτοῦ. Διοσκορ. Δ'. 173. ὁ Θεόφρ. 5. 2. διακρίνει δύο εἴδη, τὰ ὁποῖα ἀνήκουσιν εἰς τὸ τοῦ Λινναίου Daphne, gnidium, ἢ Cneorum· ὁ Φώτ. ἔχει κνέωρον, φυτὸν θαμνώδες, ἐπιτήδειον εἰς κάθαρσιν, ᾧ καὶ Ἰατροὶ χρῶνται· ὅτε δὲ καὶ γυναικεῖον αἰδοῖον.

Κνῇ, 3. ἑνικ. ἀόρ. 2. ὡς ἀπὸ τοῦ κνῆμι, ἢ πρτκ. δὶ ἀνωμλ. σιωρτ. ἀπὸ τοῦ κνάω, τοῦ ῥμτ. κνάω, μόνον ἐν Ἰλιάδ. Λ, 639.

Κνήδη, ἡμαρτ. ἀντὶ, κνίδη.

Κνηθιάω, ῶ. Μ. ήσω· = κνηστιάω, κνησείω.

Κνηθμός, ὁ. Ἡ πίσθησις τοῦ γαργαλισμοῦ, ἢ τῆς φαγούρας τινός εἴς τι μέρος τοῦ σώματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέλει νὰ ξυσθῇ, νὰ κνησθῇ τινάς· καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ κνήθειν. ἐκ τοῦ

Κνήθω, Μ. κνήσω (κνάω) Ξύω, τρίβω, ζουγρανίζω· Μέτ. κνήσομαι, ξύω ἐμαυτόν. 2) Γαργαλίζω, κνησμὸν προξενῶ. 3) Μτφρκ. Διεγείρω τινὰ εἰς σφοδρὰ πίσθήματα, ἐξρτ. εἰς ὀργήν, θυμόν, μῖσος, ἔρωτα. Πλάτ. Τιμ. Δ'. 3. «Κνηθόμενοι τὴν ἀκοὴν· ποθοῦντες, ζητοῦντες ἀκούσαί τι καθ' ἡδονήν.

Κνηκεῖος, = κνηκός. Ζήτ. κνῆκος.

Κνηκέλαιον, τό (κνῆκος, ἔλαιον). Ἔλαιον ἐκ κνήκου. Διοσκορ. Α'. 44. Ζήτ. κνηκινοι,

Κνηκίας, ου, ὁ. Δωρικ. κναικίας (κνῆκος). Ὁ ὠχρός, κιτρινος, κιτρινοειδής, Ἐπίθ. τοῦ λύκου, Βαβρ. 2) Ὁ ποικίλος, διάφορα χρώματα ἔχων, πολυποίκιλος.

Κνήκινος, η, ον (κνῆκος). Ὁ ἐκ τοῦ κνήκου ὤν, ἀπὸ κνήκου. «Ἔλαιον κνήκινον· ἄλλως δὲ καὶ, κνηκέλαιον· τὸ ἐκ τοῦ σπόρου τοῦ κνήκου ἔλαιον. κνηκέλαιον.

Κνηκίς, ίδος. Ὠχρά, κιτρινη κηλίς, καὶ ἐξρτ. α) «Ἐν οὐρανῷ οὐδέποτε κνηκὶς ὑπεφαίνετον (ὁ Ἡσύχ. ἐπεινήσθε, ἔχει) πεπτατο δ' αἰθήρ· παρὰ Σουίδ. οὐδὲν θολὸν νέφος ὑπῆρχεν ἐν οὐρανῷ. Παρὰ Ἠλεομηδ. Β'. σελ. 72. κείται. «Αἱ περὶ τὸν ἥλιον φαινόμεναι πολλάκις οἱονεὶ κνηκίδες νεφώδεις. Παρὰ Πλουτάρχ. «Διαδρομὴ κνηκίδος ἀραιᾶς· τὸ ὁποῖον ἀλλαχοῦ Διαδρομὴ σπιλάδος, ἔχει· ὡς τὸ, κηλίς· ὁ αὐτός τάσσει μετὰ τε, νέφη, καὶ Ὀμίχλαι, ἔτι καὶ τὸ, κνηκίδες· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἔτι διὰ τοῦ, νεφέλιον λεπτόν· ὁ δὲ Φώτ. ἔχει «Κνηκίδας· ὡς ἡμεῖς, τὰς τὸν χειμῶνα σημαινούσας νεφέλας. β) λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμίου πάθους, ἐπὶ τοῦ νέφους ὀηλ. τὸ ὁποῖον σκοτίζει τὸν ὀφθαλμόν· μελανία· δόρρις λεπτή· ἐλάττωμα τοῦ ὀφθαλμοῦ. 2) Εἶδος πολυποικίλλου ὄρνεως.

*Κνηκοειδής, ές (κνῆκος, εἶδος). Ὅμοιος μὲ κνῆκον.

*Κνηκόπυρος, ον (κνῆκος, πυρός). Κιτρινοπύκνιος, κιτρινος ὡς ὁ σῖτος, σιτόχρους, Ἀθήν. 14 σ. 659.

Κνῆκος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ κινηροειδῆ κάλυκα ἔχοντος, τοῦ ὁποίου τὸ ἄνθος εἶναι ξανθοῦ, ἢ πυρροῦ χρώματος, καὶ τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ἐν τῇ τυροποιΐᾳ ὡς πυτίαν πρὸς πῆξιν τοῦ γάλακτος. Κρόκος, (σαφρὰν) Carthamus tinctorium. Λιν. Ἐκ τῶν ξανθῶν (κιτρίνων) αὐτοῦ ἀνθέων, ἢ τοῦ λευκοῦ αὐτοῦ σπόρου, ἑρμην. τό, κνηκός, καὶ Δωρικ. κναικός, τράγος, παρὰ Θεοκρίτ. καὶ τὸ, κνάκων, ὁ· ἵππος, διὰ τοῦ πυρρός, ξανθός, καὶ λευκός, καὶ φαιός. Παρὰ Λυκοφ. καλεῖται καὶ ὁ ἀετός, κνήκειος· Fulva aquila. Παρὰ Βαβρίᾳ, κνηκίας, ὁ λύκος, Canus lupus. Παρὰ Παυσαν. Λακων. 14. καλεῖται ἐν Δακεδαίμονι καὶ πηγή τις, «Κνακαθ, διὰ τὴν χρόαν τοῦ ὕδατος· μήποτε δεῖ γράφειν, κνάκω, ὅστις καὶ τὸ ὄρος αὐτόθι, κνακάδιον, καλεῖται. Ὁ Πλούταρχ. εἰς Πελοπ. 17. καὶ Λυκοῦργ. 6. ἐσημείωσεν ἔτι καὶ ποταμόν τινα, κνακίων. Ὁ Παυσανίας, ς'. 10. ἐσημείωσεν ἔτι καὶ ὄνομα ἵππου τινός, κνακίας. Ἄραγε, δὲν ἔχει συγγενοιάν τινα μὲ τὸ, κνέφας, τὸ λυκαυγές; ἔθεν

Κνηκός, ή, όν. Δωρικ. κναικός. Ὁ κροκίζων κατὰ τὸ χρῶμα, κνηκώδης, ἄλυκος· ὅθεν παρὰ Θεοκρ. λέγτ. κναικός καὶ κνάκων, ὁ τράγος. Ἦτο δὲ καὶ ἐπὶ ἵππων ἐν χρήσει. Ζήτ. ἐν τῷ, κνῆκος.

Κνηκώδης, ες (εἶδος)· = κνηκοειδής.

*Κνήκων, ωνος, ὁ, Δωρκ. κνάκων, κυρίως ὁ ὠχρός. οὕτω λέγτ. παρὰ Θεκρ. ὁ τράγος. Ζ. κνῆκος.

Κνῆμα, τό (κνάω) · = κνίσμα.

Κνημαῖος, αία, αῖον (κνήμη). Πᾶν, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν κνήμην.

Κνήμαρτος, ον (ἄρτος, κνήμη). Ὁ λευκὰς κνήμας ἔχων (μὲ ἄσπρες ἀτζάες). Θεόκριτ. 25, 127. καθ' Ἡσύχ. δέ, ὁ Ταχύκνημος· καὶ κατ' ἄλλους ὁ ταχύπους.

Κνήμη, ἡ. Τὸ δεύτερον μέρος τοῦ σκέλους, ὅ ἐστι τὸ ὑποκάτω τοῦ γόνατος, καὶ ταύτης τὸ μὲν πρόσθιον, Ἀντικνήμιον, τὸ δὲ ὀπίσθιον Γαστροκνημία, ἡ Ἀτζα, καὶ ὁ κάλαμος τοῦ ποδός. Τὸ δὲ ἔσχατον τοῦ ἀντικνημίου Σφυρὸν λέγεται, ἀφυὲς ἐν ἑκατέρῳ τῷ σκέλει, παρ' Ὁμήρ. Ἰλιάδ. Δ, 147. Γ, 366. Ἡρόδ. 6, 125. 2) Αἱ ἀπὸ τῶν χαμαιζήλων εἰς τὴν τοῦ τροχοῦ περιφέρειαν διήκουσαι ῥάβδοι, καὶ τὰς ἀψίδας διαρείδουσαι. Πίνδ. ὡς καὶ τὸ κνημία. Lo raio, goujon, Γαλ. Ruzza di ruota. Ἰταλ.

Κνῆμε, = κνάω. ὅθεν τὸ ἔκνη, κνῆ· παρ' Ὁμήρῳ.

Κνημία, ἡ. Ἡ τὴν ἀψίδα τοῦ τροχοῦ ἐρείδουσα ῥάβδος. Ζητ. κνήμη, ἀριθ. 2. 2) Ἔτι δὲ καὶ τὰ ὀρθὰ ξύλα τῶν θρόνων, τὰ ὁποῖα ἐρείδουσιν αὐτούς· τὰ πεδάρια τῆς καθέδρας, καθέδλας.

*Κνημιαῖος, αία, αῖον, = κνημαῖος, Ἱπποκρ.

Κνημιδοφόρος, ον (κνημίς, φέρω). Ὁ κνημίδας φέρων, φορῶν. Ἡρόδ. 7, 92.

Κνημιδόω. Κνημίδας βάλλω.

Κνημιδωτός, ή, όν. Ὁ κνημίδας ἔχων· ὡς ἀπὸ τοῦ ῥημ.

Κνημίς, ίδος, ἡ (κνήμη). Ὑποπαστικὸν σκέπασμα τῶν κνημῶν, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν οἱ μαχηταί, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον τὰς λεγομένας καλτζες, χουλέβια. Σουίδ. ἐφοροῦσαν τὰς κνημίδας μόνοι ἐν τῷ πολέμῳ, διῃρημένας εἰς δύο, καὶ συγκρατουμένας, καὶ κλειομένας διὰ ἠρμοσμένων κοχλιῶν, ἐπισφύρια, ὡς καὶ αἱ τὴν σήμερον ἐν χρήσει καλτζαι· συχνάκις ἐν τῇ Ἰλιάδ. (π. χ. Γ, 330.) Ἔνθα καὶ οἱ Ἀχαιοὶ κατ' ἐξοχὴν εὐκνήμιδες καλοῦνται. Ἡσιόδ. Ἀσπ. Θ', σλ. 432. «Ἡ κνημίς· ἄκρων ταρσῶν εἰς γόνυ διήκει, συνάπτουσα πρὸς τὸν θώρακα. Φαίνεται ὅτι συνήθως ἦσαν ἐκ κασσιτέρου, ἢ χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου, Ἰλιάδ. Σ, 613. Φ, 592. ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ ὀρείχαλκον, Ἡσιόδ. ἀσπ. 122. Ἐν τῇ Ὀδσσ. Ω. 229. σημαίνει τὸ «βόειαι κνημῖδες· εἶδός τι βοείων ὑποδημάτων, τὰ ὁποῖα ὁ Λαέρτης φορεῖ ἐν τῷ ἐργάζεσθαι διὰ νὰ μὴ ξεσχίζῃ τὰ σκέλη του ἀπὸ τὰ ἀγκάθια. Ὁ Πολύβ. 10. 9. διδάσκει, ὅτι αἱ κνημῖδες ἦσαν διάφοροι ἀπὸ τὰ ὑποδήματα, καὶ τὰς κρηπῖδας, καὶ ἐφορροῦντο μαζὶ μὲ αὐτά, ἐπανιῶσαν ἀναμφιβόλως. 2) = κνημία, ῥάβδος τοῦ τροχοῦ. Διοδ. Σικ. ΙΗ'. 27. (Τὸ Ι εἶναι κυρίως μακρόν, ἀλλ' εὕρηται καὶ κνάμιδες, Ἀλκ. λῦν. 1, 4.)

Κνημοπαχής, ές (πάχος). Ὁ παχὺς ὡς ἡ κνήμη, χοντρὸς ὡσὰν τὴν ἀτζαν. ἢ ὁ χοντρὰς κνήμας ἔχων. Θεόφρ.

Κνημός, ὁ. Τὸ ὀρυμῶδες μέρος ὄρους τινός. «Λοχήσας ὑπὸ κνημοῖσιν. Ἀνελέκτ. Α'. 228. «Κατὰ κνημοὺς λασίους τε χαράδρας. αὐτόθ. Β'. 295. παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 637. «Ἀμφὶ δὲ κνημὸς Ἀργάνθου κατέφαινεν. ἀντὶ τοῦ, Ὄρος, βουνόν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Κνημούς, βασεῖς, τραχεῖς, καὶ δυσβάτους τόπους. Παρ' Ὁμήρῳ πλάτε, μόνον, ἐν τῇ Ἰλιάδ. πάντοτε ἐπὶ τῶν ὀρυμῶν τῆς Ἴδης, «Ἴδης ἐν κνημοῖσιν. ὅπου ὁ Σχολ. φησιν Καθάπερ τὸ σκέλος τοῦ ἀνθρώπου τρία μέρη ἔχει, ποδα, κνήμην καὶ μηρόν· ὡσαύτως ἐν παντὶ ὄρει τρία τάδε λέγεται, ἔσχατιά, μέσον, καὶ κορυφή. (Καθὼς τὸ ποὺς καὶ πρόπους ἐλέγετο ἐπὶ τῶν κατωτέρων μερῶν τοῦ ὄρους, οὕτω τὸ κνημὸς φαίνεται, ὅτι ἦτον ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν ἐλίγω ἀνωτέρων, ὡς ἡ κνήμη τοῦ ποδός).

Κνημόω, ῶ. παρ' Ἡσυχ. δίς. = φθείρω. Ἐν

τῇ τρίτῃ ῥήσει ἔχει «Κνημῶσαι, περιχώσαι, φράξαι, ὑθεῖραι, κλεῖσαι, εἰλεῖν» ὁ αὐτός ἔχει ἔτι «Ἐξεκνημώθη, ἐξεμάρανθη καὶ ἐξῆς, Διεκνημώσατο, καὶ, ἐκνημοῦντο, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· καλῶς ἔτι, καὶ κνηστήρ, φοινεύς, ἑλκτήρ. Ὁ Φαβορῖνος παρ' Ἀθην. Ιβ'. ἔχει «Κνημωθεῖν εἰς σκοτεινήν τινα σκηνήν».

*Κνημώδης, ες (κνήμη, εἶδος). Ὁ καλὰς καὶ ἰσχυρὰς κνήμας ἔχων.

Κνησείω. Ἐμετικὸν τοῦ κνάω. Ἐπιθυμητικῶς ἔχω τοῦ κνῆσαι· φαγοῦραι τινα αἰσθάνομαι, καὶ θέλω νὰ ξυσθῶ — νὰ κνησθῶ.

*Κνησιάω, Μ. ᾶσω = κνησείω, Πλάτ. Γοργ. 49. ὅπου τὰ Χειρόγρ. ἀντὶ, κνησιοῖ (τύκτικ.), κνησιεῖ, ἔχουσιν, ὡς καὶ Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. Ζ'. 35. καὶ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 913.

Κνησίρα, ἡμαρτ. ἀντὶ, κρησίρα.

Κνῆσις, εως, ἡ (κνάω). Ἡ πρᾶξις τοῦ κνήθειν, ξύειν, ἀποξέειν, τρίβειν, ῥινίζειν. 2) Τὸ γαργαλίζειν.

*Κνησιτόκος, ον (τίκτω). Ἡ ἐκτιρώσκουσα τὸ ἔμβρυον γυνή, ἡ ἀποβαλλομένη. Κορανὴς (Πλουτχ. Μέρ. Γ'. σελ. γ'.) διορθοῦν τὸ τοῦ Ἱππουρ. (περὶ Γυναικείων βιβλ. Α'. 15.) μνησιτόκος εἰς τὸ κνησιτόκος.

Κνησίχρυσος, Ὁ χρυσὸν ξύων, ῥινίζων, τρίβων. ῥίνη. Αἰσθολογ. ῥίνη δὲ ἡς ξύουσι, ῥινίζουσι τὸν χρυσόν.

Κνῆσμα, τό (κνάω) = κνῆμα, καὶ κνίσμα. τὸ ἐξεσμένον, ἀποτετριμμένον ἔκ τινος· ὑστμ· Ἱπποκρ. «Κνῆσμα ψώκτρησις». Ἀτοιλεκτ. Β'. 238. 2) Τὸ ξύστρον, δι' οὗ ξύομεν, ξυστρί, ἡ ξύστης.

Κνησμονή, ἡ = κνησμός.

*Κνησμός, ὁ (κνάω, 2.). Τὸ πρᾴνειν φαγοῦραν, τὸ γαργαλίζειν· καὶ Μτφρκ. τὸ θελγητρον, τὸ ἐρεθίζον, ὅθεν

Κνησμώδης, ες (κνησμός, εἶδος). Ὁ κνησμὸν κάσχων, ἢ πρᾴνειν.

*Κνησμωδῶς, Ἐπρ. τοῦ πρχμ.

Κνηστήρ, ῆρος, ὁ = κνῆστις.

*Κνηστήριον, τό. Ὑπερστκ. τοῦ κνηστήρ.

Κνηστιάω, ῶ· Μ. ᾶσω = κνησιάω, κνησείω. Κλήμ. Στρωμ. Ε'. Ἰουλιαν. Λόγ. Ζ. «Αἱ τιτθαὶ περὶ τὰς ὀδοντοφυΐας κνηστιῶσι, σκύτινα ἄττα προσαρτῶσι ταῖς χερσὶν ἵνα παραμυθοῖτο τὸ πάθος· ἐπὶ τοῦ σπασμοῦ, τὸν ὁποῖον δοκιμάζουσι τὰ βρέφη εἰς τὰς ὀδοντοφυΐας.

Κνῆστις, εως, καὶ ιος, ἡ (κνάω). Μαχαιρίδιόν τι, ᾧ ξυόμεν τι. π. χ. τὸν τυρόν, ξυστήρ, τυροτρύφτης· ἀλλοις τυρόκνηστις. «Κνῆστι χαλκεῖῃ κνῆ τυρόν». Ἰλ. Λ, 630. ἀντὶ, κνήστιδι, μαχαιρίῳ τυροτέμῳ, ἢ τυροξόῳ ἔξεε τὸν τυρόν· παρὰ Πορφυρ. εἰς Πυθαγ. 34. «Τυροῦ κνήστεως· πρέπει νὰ γραφῇ «Τυροῦ κνήστου· 2) = κνησμός, καὶ κνησμός. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Β'. 427.

*Κνήστις, ίδος, ἡ. Παρὰ Πλουτάρχ. Ἀντων. 187. φαίνεται, ὅτι εἶναι ἀντὶ τοῦ, καλαμὶς, Calamistrum. «Κνήστιδι κοίθκη». Δίων ἐν ΝΑ'. 14. τάσσει ἀντὶ τούτου τό, Βελόνη.

Κνηστός, ἡ, ὸν (κνάω). Ἐξεσμένος, ξυστός, κεκομμένος, τετριμμένος διὰ τοῦ ξυστῆρος, ἢ τῆς κνήστιος.

Κνῆστρον, τό = κνῆστις, 1. 2) = κνέωρος, χόρτου τι εἶδος.

Κνῆφη, ἡ (κνάω) = κνησμός. Φαγοῦρα εἰς τὸ σῶμα, 2) φάρμ· ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἐν τῇ Λέξ. κνῆφαι, σκνῆφαι· ὁ δὲ Σουϊδ. καὶ Ἀφροδίτη.

*Κνίδα, Αἰτκ. κατὰ μετάπλ. εἰς τὸ κνίδη, ὡς ἀπὸ ὀνομτκ. κνίς σχηματισθεῖσα, Ὀππιαν.

Κνιδάω, ῶ Μ. ᾶσω (κνίδη). Διὰ τῆς κνίδης μαστιγόω, κτυπῶ, κνιδίζω, τσιμπιδίζω. 2) Προξενῶ εἴδός τι φαγοῦρας ἔμοιον τῷ τῆς κνίδης. ὁ Ἡσυχ. ἔχει, κνιδᾶται, δάκνεται ὑπὸ τῆς κνίδης.

Κνίδειος, κόκκος, Ζήτ. Θυμελαία.

Κνιδέλαιον, τό. Διοσκορ. Α. 43. Ἔλαιον ἐκ τοῦ κνιδίου κόκκου. Ζ. Θυμελαία, κνιδίας, 2.

Κνιδή, ἡ (κνίζω). Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα καὶ ὁ κορμὸς ἔχουσι πολλὰ λεπτὰ ἀκανθάκια, ἅτινα ἀφ' οὗ ἐγγίξουσιν εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου προξενοῦσι φαγοῦραν (κνισμὸν) τινὰ καὶ σπασμὸν, ὅτε καὶ ἐπιθυμεῖ ὁ κεντρωθεὶς νὰ ξύεται. Κνίδα, τσικνίδα, Urtica. — 2) Ζωοφυόν τι θαλάσσιον, τὸ ὁποῖον καὶ τρώγεται, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐγγίξις φαγοῦραν καὶ καῦσιν ὁμοίαν μὲ τὴν τοῦ φυτοῦ κνίδης εἰς τὸ ἐγγιχθὲν δέρμα προξενεῖ· = Ἀκαλήφη. Urtica marina. Ἀριστοτ. Ἱστορ. ζώων Ιε, 16. Αἰλιαν. Ζ'. 35. ἀνήκει εἰς τὸ γένος Actinia, καὶ, Medusa, τοῦ Λινναίου.

Κνίδεος, ία, ειον (Κνίδος). Ἀπὸ τὴν Κνίδον. 2) Κνίδειος κόκκος, ὁ. Καρπὸς τοῦ θάμνου τοῦ λεγομένου Θυμελαία, ὅστις μετχρῆτ. ὡς κνηστικόν.

*Κνιδόκοκκος, ὁ = τῷ πρχμ. σημ. 2.

*Κνιδόω, = κνιδάω, ἔθεν

Κνίδωσις, εως, ἡ (κνιδόω). Ἡ αἴσθησις τοῦ κνησμοῦ, τῆς καύσεως τῆς κνίδης. Ζήτ. κνηδμός. Ἱππουρ.

Κνίζα, ης, ἡ· καὶ Ἰωνικ. κνίζη. Ἀναχρ. παρ' Εὐσταθ. «Κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι· τὸ ὁποῖον ὁ Στέφαν. ἑρμην. διὰ τοῦ Scalptura mihi opus est et maturesco. Ἐμοὶ δὲ φαίνεται, ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ, κνίδη, καὶ σημαίνει τό, Ὅλος κνίδη καὶ κνισμὸς γίνομαι. ἐκ τοῦ

Κνίζω, Μ. κνίσω, Δωρικ. κνιξῶ (κνάω, κνήθω). Ξέω, ξύω, ξαίνω, ζουγρανίζω, Μαδόω, ἀπεξύω, ἀποκόπτω, τίλλω· διὰ τῶν ὀνύχων, ἢ ἄκρων τῶν δακτύλων, ἀποσπάω, ἀποτέμνω, τσιμπῶ. 2) Διὰ τῆς προσψαύσεως, καὶ ἐγγίξεως τοῦ δέρματος προξενῶ ἀκόμη τινὰ αἴσθησιν, ὅ ἐστι, γαργαλισμὸν, μυρμηκισμὸν, κνισμὸν, φαγοῦραν, καῦσιν. Ἐλαφρὰς καὶ ἐπιπολαίως ξύων τὸ δέρμα, γαργαλίζω διὰ τούτου. 3) Μεταφορ. Προξενῶ ἀηδές τι λυπηρὸν, καὶ παραχῶδες αἴσθημα, ἐπὶ πάσης προσβολῆς πάθους τινός, ἐξρτ. δὲ παρὰ Πινδ. ἤδη καὶ Ἡρόδ. ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος, καὶ τῶν αὐτοῦ θελγήτρων καὶ χαρίτων. «Ἔρως ἔκνιζεν αὐτὸν τῆς παιδός», Ἡρόδ. 6, 62. Ἀππιαν. ἔθελγεν, ἔκαιεν, ἐγαργάλιζεν· οὕτω καὶ τὸ Πθτκ. «Κνίζεσθαι ἔρωτι τινός». ἔτι δὲ καὶ μόνον τὸ «Κνίζεσθαί τινος· κατακαίεσθαι, θέλγεσθαι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος πρός τινα Θεογν. 4, 50. Ζήτ. κατὰ. 4) Διὰ ὑβρισμῶν, προπετειῶν, ἢ χορταδῶν λυπῶ, πικραίνω, ἐντροπιάζω, παρογίζω, εἰς θυμὸν, ἢ εἰς ζηλοτυπίαν διεγείρω· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ ἐρασθῶν· καθόλου δὲ σημαίνει τό, Ἐρεθίζω, κεντῶ, παροξύνω, πικραίνω, ὀργίζω, ἐπηρεάζω· «οὐδέν μιν κνίζεσθον τὸν πειράζουν τίποτε, οὐδὲ τὸν παρογίζουν Ἡρόδ. 7, 10, 5. (Τὸ Ι ἐν τῷ Μ. κνίσω βραχύ, Boeckh. Πινδ. Πύθ. 10, 60. — Ἐκ τοῦ κνίζω πρχτ. τὸ κνίφ, κνιπός, σκνιπός.)

Κνικίς, ἡ. Ἰδὲ κνήκις.

*Κνίξ, ὁ. = κνίφ, Ἡσύχ.

Κνιπαία, ἡ. (κνιπός) Φειδωλία, ἔλλειψις. Ἰδὲ κνιπός.

Κνιπήρα, ἡ, ἢ κνιποπήρα. Ἰδὲ κύπερις.

*Κνιπία, ἡ. = τῷ προηγουμένῳ.

Κνιπολόγος, ὁ. (κνίφ, λέγω) Εἶδος πτηνοῦ (τσιμβλητάρα), τὸ ὁποῖον τρέχει ἐπὶ τῶν δένδρων, καὶ κτυπεῖ αὐτὰ διὰ τοῦ ῥάμφους του, ζητεῖ τὸ ζωύφιον κνίφ καλούμενον, Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. Η' 3. Ἰδὲ σκνιποφάγος.

Κνιπός, ὁ. Φειδωλὸς, ἀκριβὸς, αἰσχροκερδής, (ὅς τις λογαριάζει καὶ τὴν τρίχα, ἢ οὗ τινος τρέμουσι αἱ χεῖρες διὰ τὸ παραμικρὸν νόμισμα, ὅς τις διὰ παραμικρὸν κέρδος γδέρει καὶ τὸν κώνωπα) ὁ ἄμετρον ἐπιθυμίαν ἔχων εἰς τὸ κάσυνάζειν, καὶ νὰ ἀποκτᾷ, καὶ νὰ μὴ θέλῃ ποτὲ νὰ ἐξοδεύσῃ ἐξ αὐτῶν, μήτε νὰ ὠφελήσῃ, ἀλλὰ μήτε νὰ ὠφεληθῇ, φιλάργυρος, ἀκριβοχέρης, ἀνελεύθερος, σμικρολόγος, Ἀνάλεκτ. Β'. 338. «Γεινηθεὶς τὸ τέκνον κατεποίησεν Αὔλος ὁ κνιπός, ψηφίζων αὐτοῦ σωζομένου δαπάνας.» — Ἀναμφιβόλως ἀπὸ τοῦ κνίζω, ὅρα κνρίως, ὅς τις τὰ πάντα εἰς ἐλάχιστα μέρη διαιρεῖ, μικρολόγος, ἢ ὁποία ἔνοια διατηρεῖται ἐξαιρ. εἰς τὸ κυμινοπρίστης. Ἔστι δὲ μετὰ τοῦ γνίφος ἓν καὶ τὸ αὐτό, ἀφ' οὗ τὸ γνίφων, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ἔνεμα εἰς τὴν νέαν Ἀττικ. κωμῳδίαν εἰσέρχεται γέροντα τινὰ εἰς τὸ ἄκρον φειδωλόν, διὰ νὰ διατρίσωσι τὸ βδελυρὸν τοῦτο πάθος. Ὁ Ἀσπάσιος εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοτ. Νικομ. Ἠθικ. Δ'. συνάπτει τὰ, κίμβιξ, κυμινοπρίστης, γνίφων καὶ σκνιπός, Ἰδὲ καὶ γνίφων. Ἐκ τούτου ἐσχηματίζον ἔτι τὸ σκνιπός, καὶ ἐσείωσε σκνιφός. Ἐν τοῖς σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 590. αἱ παλαιαὶ ἐκδόσεις ἀντὶ, σκνιφοὺς, ἔχουσι, σκνιφοῦς. Φαίνεται δὲ, ὅτι εὐφωνίας χάριν ἐσχηματίσθη τὸ σκνιπός, καὶ σκνιφός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Σκνιπός, σκνιφός, μικρολόγος· ὁ δὲ Σουϊδ. «Σκνιφοί, ὁ παρ' ἡμῖν λεγόμενος σκνιπός· καὶ ἐντεῦθεν ἑρμην. τινὲς τὸ παρὰ Διογέν. Λαερτ. Δ'. 27. «Σκίφης μεστοὶ στίχοι· ἔθεν, σκνιφία, παρ' Ἡσυχ. ἐν Λ, κιμβία, καὶ Σουϊδ. ἐν κίμβικα, κατὰ τὴν τοῦ Ἐμστερχίου διόρθωσιν, ὅπου τοῦ, σκνιφία, καὶ σφηκία, κεῖται. Ἐν τῷ τοῦ Θεοφ. Χρονικ. σελ. 284. κεῖται «Κνιπία παντὸς εἰδεῦεν· ἀντὶ τοῦ, ἔλλειψις, σπανιότης, ἀπορία, ἔνδεια· καὶ ἐν τῇ συμμίκτ. Ἱστορ. ΙΖ'. σελ. 629. ἄλλα μὲν χειρόγρ. σκνηπεία, καὶ σκνηπία· ἄλλα δὲ σκνηπία, ἔχουσι· καὶ ἐν τῇ τοῦ Πρόκλου Πτολεμ. παρφρ· σελ. 223. κνηπούς, κεῖται. Ὁ Φώτιος ἔχει «Κνίφ, ζωύφιον τοῦ κνιπός ἡ γενική μετέστη εἰς εὐθεῖαν, καὶ σημαίνει τὸν ὅλον δαπανώτατον. ὅθεν

Κνιπότης, ητος, ἡ. = κνιπεία. 2) Φλέγμασίς τις τῶν ὀφθαλμῶν, καθ' ἣν οὗτοι φαίνονται μικροί, καὶ θελεροί. Παρ' Ἱπποκρ. «Ὅταν δ' εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ σμικρὸν ῥέῃ καὶ κνιπότητα παρέχῃ· ἑρμην. διὰ τοῦ κνισμός, καὶ ἐκπρωφθαλμία. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχ. κνυτοί, οἱ τὰ ὄμματα πονοῦντες. Ἰδὲ σκνιφός

Κνιπόω, ῶ. (κνιπός) Φειδωλεύομαι, μικρολόγος εἰμί. Ἰδὲ σκνιφός.

(Κνίς), ιδός, ἡ. = κνίδη· ἔθεν ἡ Αἰτιατκ. κνίδα, ἀντὶ κνίδην. Παρ' Ὀππιαν. ὡς τὸ κρόκα, ἀντὶ κρόκην.

Κνίσα, ἡ. = κνίσσα, μὲ βραχὺ Ι. ἀλλὰ δὲν εἶναι γνωστὸς κἀνὲν παράδειγμ. τοῦ τύπου τούτου, φαίνεται μάλιστα ἐκ τοῦ Δράκοντος, ὅτι ἀντὶ τοῦ κνίσσα ἐγράφετο καὶ κνῖσα, καὶ κατὰ τοῦτο ἐγράφων ὁ Dind. ἐν Ὁμρ. παντοῦ κνίσα. βλπ. Dind. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1040. ἀλλὰ

Κνίσαρ, τό. = ξυρός. Σουϊδ. ἀμφ.

Κνίσδω, Δωρικ. ἀντὶ, κνίζω.

Κνίσμα, τος, τό. (κνίζω) Ἡ πρᾶξις τοῦ κνίζειν, ξύσιμον. 2) Ξύσμα, ἀπόξυσμα, ῥίνισμα, ῥοκανίσμα, ῥοκανίδι ἢ τμῆμα ἀπό τινος. «Κνίσματα καὶ περιτρήματα τῶν λόγων». Πλάτ. τμήματα (κομματάκια) καὶ ῥοκανίσματα τῶν νοημάτων καὶ λόγων. 2) Μεταφορ. θέλγητρον, ἐρέθισμα εἰς τινα τεταραγμένην καὶ ἀνήσυχον κατάστασιν τῆς ψυχῆς, εἰς ὀργὴν, ἔχθραν, μῖσος, ζηλοτυπίαν, καὶ ἐξαιρτ. ἐπὶ ἐρωμένων. Ἡ αἴσθησις τῆς φαγοῦρας, μυρμηγκιασμοῦ, λαχτάρας, γαργαλισμοῦ τῶν ἐρωτῶν, καῦσις, πόθος. «Τὰ ποθούντων κνίσματα». Ἀιθολγ. Ὁ ἐκ ταύτης τῆς αἰσθήσεως διεγειρόμενος ἔρως, καὶ διὰ πειραγμάτων, ἀστεισμῶν καὶ χορταδῶν τρεφόμενος καὶ θελγόμενος, καὶ τὰ πειράγματα, μαλώματα τῶν ἐρωμένων, morsiunculae, vellicationes, ἐπὶ φυσικοῦ τε καὶ ἠθικοῦ ἐρεθίσματος. Ξενοφ. Συμπ. Δ'. 28.

Κνισμός, ὁ. (κνίζω) Κνῖσις, γαργαλισμός, φαγοῦρα τῆς ἐπιδερμίδος διὰ τῆς κνίδης προξενουμένη. 2) Ὁ ἐραστῶν πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ ποθουμένου γαργαλισμός, λαχτάρα, ἡ πρὸς συνουσίαν πόθος καὶ ὁρμή. Ἀτειξιμοι, πειράγματα, ἐγγίγματα διὰ λόγων, ἐπηρεασμός· καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν προξενουμένη ὀργή, ζηλοτυπία, ἔχθρα, κάκωμα, πεῖσμα, καὶ μάλιστα μεταξὺ δύο ἐρωμένων. Συγχέεται συχνάκις μετὰ τοῦ κνησμός. ὅθεν

Κνισμώδης, ες. (εἶδος) Κνισμοῦ πρόξενος. Ἰδ. κνησμώδης.

Κνιτολοιχός, ἐν. = κνισσολοιχός.

*Κνιστόω, Βλπ. κνιστάω.

Κνίσσα, ης, ἡ. Ἐπικ. κνίσση. Ὁ καπνός, ἀτμός, ἀναθυμίασις καὶ ὀσμή, τὰ ὁποῖα προξενοῦνται, ὁπότε ψήνεται, ἢ καίεται πάχος τι, ἢ κρέας ἐν τῷ πυρί· ἐξαιρετ. δὲ ἡ ἐκ τῶν ἐν ταῖς θυσίαις ὀπτωμένων κρεῶν ἀνάδοσις. Πολλάκις παρ' Ὅμρ. ὡς Ἰλ. Α, 317. »Κνίσσῃ δ' οὐρανὸν ἶκε· ἑλισσομένη περὶ καπνῷ· ὁ ἀναφερόμενος ἀτμὸς ἀπὸ τῶν καιομένων θυσιῶν. 2) Τὸ παχὺ δέρματον, ἤτοι ἡ σκέπη τοῦ ζώου, ἤτις περικαλύπτει τὰ ἐντόσθια αὐτοῦ, ἐν ᾗ περικαλύπτοντες οἱ παλαιοὶ τὰ κρέατα, ἔκαιον αὐτὰ ἐν ταῖς θυσίαις. Ἰλ. Β, 422. »Μηροὺς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν· καθόλου δὲ καὶ αὐτὸ τὸ λίπος, πάχος, τὸ ἄλλως ὀνομαζόμενον, Ἰλ. Α, 460. Ὀδ. Σ, 45. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔγραφον δὲ καὶ ἔτως ὀρθότερον καὶ κνίσα, Δράκων 24, 4. Κατὰ τοῦτο ἔγραψεν ὁ Dind. ἐν Ὅμρ. παντοῦ κνίσῃ, κνισσῆς κ.τ.τ. ὅθεν

*Κνισσάεις, εσσα, ον. Δωρικ. ἀντὶ κνισσήεις.

Κνίσσαι, Ποιητικ. ἀντὶ, κνίσαι, ἐκ τοῦ, κνίζω.

Κνισσαλέος, έα, έον. Ὁ μετὰ κνίσσης πεπληρωμένος, γεμισμένος, ἢ ὁ κνίσσαν ἐκδίδων, ἀναθυμιῶν. Ἡσύχ.

Κνισσᾶντι, Δωρικ. ἀντὶ κνισσάεντι ἀπὸ τοῦ κνισσάεις, κνισσήεις.

Κνισσάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κνίσσα.

Κνισσάω, Μ. ήσω. (κνίσσα) Κνίσσαν ἀναδίδω, ἀναθυμιῶ, (ἐπὶ τοῦ καπνοῦ τῶν καιομένων λιπαρῶν σωμάτων, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν θυσιῶν) 2) Μὲ κνίσσαν, μυρωδίαν καιομένου κρέατος, μάλιστα δὲ πρὸς θυσίαν γεμίζω, κατακαπνίζω, ὅθεν »Κνισσᾶν πόλιν, ἁγνιάζω Ἀριστφ. Ὄρν. 1225. Ἱππ. 1317. 3) Μὲ παχὺ πρὸς θυσίαν κρέας γεμίζω τι, ὅθεν τὸ »Κνισσᾶν περὶ βωμούς, θύειν, θυσιάζειν, θυσίας καίειν· καὶ »Κνισσᾶν βωμοὺς βουθύτοισι προστροπαίοις. Εὐριπδ. Ἄλκ. 1159. Πλάτ. γίνομαι κνίσσα, μεταβάλλομαι εἰς ἀτμόν, καὶ ἀναθυμίασιν. »Κνισσοῦται ὁ ἰχθὺς· εἰς τὸν ἀτμὸν, καπνὸν μεταβάλλεται. »Κεκνισσωμένον ἀλλεκρα, καπνισμένον εἰς τὸν ἀτμὸν λιπώδους τινὸς ἐψημένου. Ἰδὲ καὶ κνισσόω.

Κνισσήεις, ήεσσα, ήεν. (κνίσσα) Κνίσσης ἔμπλεως, ὁ κνίσσαν ἐκδίδων, ἀναθυμιῶν, καθὼς π. χ. τὰ παχέα κρέατα, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ ψήνεσθαι ἀτμὸν ἀποδίδουσιν. Ἀθην. Γεμάτος ἀπὸ τὴν μυρωδίαν τῶν εἰς θυσίαν καιομένων κρεῶν, ἢ ἀπὸ τὰ παχέα πρὸς θυσίαν κρέατα, Ὀδ. Κ, 10. Δωρικ. κνισσάεις, Πίνδαρ.

Κνισσηρός, ρά, ρόν. = κνισσήεις.

Κνισσοδιώκτης, ου, ὁ. (κνίσσα, διώκω) Ὁ κνίσσαν διώκων, ὅς τις κυνηγεῖ τὴν ὀσμὴν, μυρωδίαν τῶν ἐψημένων κρεάτων. Ὅμρ. Βατραχ. 231. Κωμικῶν ποιητικῶν ὄνομα.

Κνισσοκόλαξ, ακος, ὁ. Ὁ κόλαξ διὰ τὴν κνίσσαν. = κνισσοδιώκτης. Ἄσιος παρ' Ἀθην. 3. σ. 125. D.

Κνισσολοιχία, ἡ. Λιμαργία, ἐπιθυμία, λοιχουδιὰ διὰ τὴν κνίσσαν. ἐκ τοῦ

Κνισσολοιχός, ὁν. (λείχω, κνίσσα) Ὅς τις λιμαργεῖ, ἐπιθυμεῖ, λοιχουδεύεται διὰ τὴν κνίσσαν, διὰ ψητά. Λιμάργος. Ἀθην. Θ'.

*Κνίσσος, τό. Σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ κνίσσα.

Κνισσός, ὁν. = κνισσήεις, παχύς, λιπώδης. Ἀθην. Γ'. »Διὰ τὸν κνισσόν. 2) = Λίχνος. ὁ αὐτ. ὅς τις καὶ κνισσότερος ἔχει.

*Κνισσοτηρητής, οῦ, ὁ. (τηρέω) = κνισσοδιώκτης.

Κνισσόω, καὶ κνιστόω. = Κνισσάω. 2) Κακοφαίνω, τσικνώνω· ὡς παρὰ Λουκιαν. Κρονικ. Ἐπιστ. 23. »Τὸν ζωμὸν κνισσῶσαι· νὰ ἀφήτῃ τινὰς αὐτὸν νὰ καῇ, καὶ νὰ διαφθαρῇ, ὅ ἐστι, νὰ τσικνώσῃ. Ἐκ τούτου, ἄρα, προέκυψε κατὰ διαφθορὰν τὸ ἐν τῇ χυδαίᾳ συνηθείᾳ, τσικνόω, καὶ τσίκνωμα, ἐπὶ τῶν κεκαυμένων φαγητῶν ἐν τῷ ψήνεσθαι, καὶ καταχυσιά, κατηχυιά, καὶ τσίκνα, ἀντὶ τοῦ κνίσσα, ἐπὶ τῆς ἀναθυμιάσεως τῆς γῆς καὶ ὁμίχλης.

Κνισσωδής, ες. (εἶδος) Παχύς, λιπαρός, ὁ ἀτμίζων, καπνίζων ὡς τὰ καιόμενα παχέα σώματα, ἢ κρέατα. 2) Ἐξατμισμένος, ξηραμμένος, ὡς ἀναθυμίασις ἀναλυθείς, ἀφανισθείς. »Τὸ μιμημονευόμενον αὐτῆς ἀμαυρὸν ἐστι καὶ κνισσῶδες ὥσπερ εἴδωλον. Πλουτρχ. »Ἀνάμνησιν ἐξίτηλον ὥσπερ ὀσμὴν ἔωλον ἢ κνίσσαν ἀναπολειπομένην. Κόϊντ. Σμυρν. προοίμ. παραπλήσιον ἐστι καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 482.

*Κνισσωτός, ή, όν. (κνισσόω) Σεσηπασμένος μὲ πάχος, ἢ μὲ τὴν τοῦ καιομένου κρέατος μυρωδίαν· πλήρης κνίσσης.

*Κνιστήρ, ῆρος, ὁ. Τρίβων, μικρύνων, Νίκανδρ. Θηρ.

Κνιστός, στή, στόν. (κνίζω) Εἰς μικρὰ τμήματα κεκομμένος, λιανιστός, τετριμμένος, λιανισμένος. Ἀθην. Θ'. 4. »Ἄρτος κνιστός. Πλδ. στ'. 62. »Τὰ δὲ συγκεκομμένα (ὁ Φώτ. ἔχει συγκοπτά) λάχανα, κνιστὰ ἐκάλουν.

*Κνιφός, ή, όν = κνιπός, σκνιφός. ὅθεν

*Κνιφότης, ητος, ἡ. = κνιπότης, σκνιφότης.

Κνίψ, ὁ, ἡ, ἡ. Γενικ. κνιπός. Ὀνομαστ. Πληθυντ. κνῖπες, λέγετ. καὶ σκνίψ (κνίζω) Εἶδος μικροῦ μυρμηγγος, ὁ ὁποῖος δώκει πάντοτε τὸ μέλι, καὶ τρώγει τὰ σῦκα, κνίζει, Ἀριστοφ. Ὄρν. 593. — Λέγονται ἔτι καὶ πολλὰ εἴδη πτερωτῶν, καὶ μὴ, ζωυφίων, ἅ τινα ζῶσιν ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα καὶ ἐν τοῖς ξύλοις, τὰ ὁποῖα καὶ ἡ συνηθ. ἐνικῶς, σκνίπα λέγει. Ἀριστοτ. Culex. Πλίν. Ἰδὲ σκνίψ. ἀφ' οὗ καὶ ὁ τὸ παραμικρὸν καὶ ἀκερδὲς φειδόμενος, κνίπος, ἐρρέθη. — Τὸ θηλ. ἡ κνίψ, εἶναι μὲν σπανιώτερ. ἔχει ὅμως καὶ ἄχρηστον, ἢ Δοτικὴ ὅμως μόνον παρὰ Γραμμτ.

Κνοή, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ χνοή, χνοιή.

*Κνόη, ἡ. (κνάω) = τῷ ἑπομένῳ.

Κνόος, κνοῦς, ὁ. (κνάω, κνόω, κνύω) Ὁ ἦχος, τρισμός, τὸ τρῖξιμον τοῦ τῆς ἁμάξης τροχοῦ περὶ τὸν ἄξονα, ἔτι δὲ καὶ ὁ ψόφος, κτύπος τῶν ποδῶν ἐν τῷ πορεύεσθαι· ἄλλως δὲ καὶ χνόος λέγεται.

*Κνόω. = κνάω, Ἡσύχιος

*ΚΝΟΩ, ἡ ΚΝΟΕΩ, ὡς ΓΝΟΩ, ΓΝΟΕΩ, ἄχρηστα πρωτότυπ. τοῦ κοέω καὶ νοέω, κονέω, κοννέω, συγγν. τῷ τῶν Ἄγγλων Know καὶ τῷ τῶν Γερμανῶν Kennen, ὡς καὶ τῷ γνῶναι, ἀγνοεῖν, κ.τ.λ. πρβλ. Buttm. Lexilg. 2. σ. 256.

Κνῦ, ταὐτὸν τῷ, γρῦ, ἐλάχιστον, παραμικρόν. συνθ. »Οὐδὲ κνῦν, μήτε τὸ παραμικρόν. Ἀπὸ τοῦ κνύω, κνυζάω, ὡς τὸ γρῦ ἀπὸ τοῦ γρύζω, κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ κνύζω, κνύω.

Κνύζα, ἡ. (κνάω, κνύω) = Κνησμός, κνισμός, φαγοῦρα, ξύσιμον. 2) Ἡ ψώρα.

*Κνύζα, ἡ, Ποιητικ. κατὰ συγκοπ. ἀντὶ κόνυζα Θεόκρ. Δ'. 25.

Κνυζάω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Μέσ. κνυζάομαι, Μέλ. ήσομαι, ἀλλὰ καὶ κνυζέω, κνυζέομαι, Μέλ. ήσομαι, σπανίως κνύζω, καὶ κνύζομαι. Παρὰ Θεοκρίτ. στ'. 30. »— καὶ γὰρ ὅκ' ἥρων αὐτὸς (τῆς κυνός), ἐκνυζῆτο ποτ' ἰσχία ῥύγχεϊ ἔχοισαν, ἐκφράζειτο μουρμούρισμα, καὶ τὸ κολακευτικὸν γαύγισμα τῶν σκύλων. ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὴν ἱλαρὰν καὶ χαϊδευτικὴν φωνὴν τῶν βρεφῶν. Ἀριστοφ. Σφῆκ. »Ποῦ τὰ παιδία ἀναβαίνετε, καὶ κνυζούμενα αἰτεῖτε, κἀντιβολεῖτε, καὶ δακρύετεν. Ἔτι δὲ καὶ τὴν κολακευτικὴν φωνὴν ἑνὸς ἡμέρου λέοντος. Τὸ ἐνεργητ. κνυζάω, καὶ κνυζέω, ἔχει ὁ Εὐστθ. ἐξ Ἀθην. Τὸ κνυζεῖ, ἔχει ὁ Ὀππιαν. ἐν Κυνηγ. Α' 507. ὅπου πρότερον, κυζεῖ, ἔκειτο. Τὸν τύπον, κνύζω, καὶ κνύζομαι, Μέσ. ἔχει ὁ Σουίδ. μετὰ τοῦ παραδείγματος. (Τὸ Λατιν. Gannire, καὶ, Gannitus, εἶναι ἀντίστοιχον τούτῳ, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐχὶ ἐκ τοῦ κύων ἀλλ' ἐκ τοῦ γάνος, γανύω, γάνυμαι, γανύζω, γνύζω, γνυζάω, κνυζάω. Ὅτι δὲ τὸ Κ μετὰ τοῦ Γ ἔχουσι στενὴν, ἤτοι πλησιεστέραν συγγένειαν, ἀποδεικνύουσιν ἀκριβῶς τὸ γνάπτω, καὶ κνάπτω. Ὅρα καὶ Πλούτρχ. Προβλ. Ῥωμαϊκ. 277)

*Κνυζέω, συνθ. ἐν τῷ Μέσ. κνυζέομαι, βλπ. τὸ προηγούμενον.

Κνυζηθμός, ὁ. (κνυζάω) Τὸ γαύγισμα, ὁ ὀρυγμός, τῶν κυνῶν, Ὀδσ. Π, 163. Καὶ ἡ φιλική καὶ κολακευτικὴ φωνὴ τῶν σκύλων, ὁπότε χαϊδεύουσι τοὺς κυρίους αὐτῶν· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων. Αἱ εὔθυμοι φωναὶ τοῦ βρέφους, gannitus, vagitus. Ἡρόδοτ. Β'. καὶ Ἀθην.

*Κνύζημα, τό. = κνυζηθμός, ἐπὶ τῶν θρήνων τῶν παίδων, Ἡρδτ. 2, 2.

Κνυζισμός, παρ' Ἀθην. Θ'. = Κνυζηθμός, καθὼς ὁ Εὐστάθ. αὐτόθι ἀνέγνωσε. Λίχν ἀμφβ.

*Κνυζός, ὁν. Ἐπίθ. μόνον παρ' Ἡσυχ. ἀπαντώμενον, θολός, σκοτεινός, τὸ ὁποῖον ὅμως φαίνεται, ὅτι ἐπενοήθη ἀπὸ τοὺς Γραμματικ. διὰ νὰ παρέξωσιν ἐξ αὐτοῦ τὸ κνυζόω.

Κνυζόω, ῶ. Μόνον ἐν Ὀδσ. Ν, 401. »Κνυζόω δέ τοι ὄσσε πάρος περικαλλὲ' ἐόντε· ῥυπόω, ἀπρεπεῖς ποιήτω, κακώτω ὁ σχολ. θέλω κάμει τὰ ὀμμάτιά σου θολά, σκοτεινά. Οὕτω καὶ ἐν στίχ. 432. »Κνυζῶσιν δέ οἱ ὄσσε.« Οὐχὶ ἀπὸ τοῦ κνυζὸς, τὸ ὁποῖον, ὡς φαίνεται, ἐφεῦρον οἱ Γραμμτικ. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κνύος, ἄρα κυρίως λεπρὸν ποιῶ. Valck. Adon. σ. 381.

*Κνύζω, συνθ. ἐν τῷ Μέσ. κνύζομαι, σπάνιος παρασχηματισμὸς τοῦ κνυζάω.

Κνύζω, = κνύω, κνάω.

Κνῦμα, τό. (κνύω) Ξύσμα, ξύσιμον· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐλαφρὸν ἔγγιγμα. 2) Κτύπημα τῆς θύρας.

Κνυμός, τό. Ἡ ψώρα, ψωρίασις· ἔτι δὲ 2) Καὶ ἀντὶ τοῦ λεύκη, πάθος τι περὶ τὴν κεφαλὴν, ὁπότε καὶ πίπτουσιν αἱ τρίχες, κατηλία. Ἡσίοδος. ἐκ τοῦ

Κνύω, Μέλ. ύσω. (κνάω) Ξέω, ξύω, ἀποξέω, ξύω. 2) Ἐξ ἐπιπολῆς καὶ λεπτῶς, ἤτοι ἐλαφρῶς κόπτω, ἐγγίζω, γαργαλίζω. Ἐξαιρ. δὲ »Κνύω τὴν θύραν· ἀντὶ τοῦ ζουγρανίζω, κτυπῶ εἰς τὴν θύραν, Ἀριστφ.

Κνωδαλίζω, Μέλ. ίσω. (κνώδαξ) Τοῖς κνώδαξι στηρίζω, στερεοῦμαι, ἢ ἐξαρτῶ.

Κνωδάλιον, τό. Ὑποκορστ. τοῦ κνώδαξ. Ἱερὸν πνεῦμα.

Κνώδαλον, τό. Κάθε ἄγριον, ἢ βλαπτικόν, φαρμακερὸν θηρίον· ἄρα, πᾶν θηρίον ἀπὸ τοῦ λέοντος ἕως τοῦ ὄφεως καὶ τῶν σκωλήκων, κακὸν ζῶον, θηρίον. Ὀδυσ. Ρ, 317. »Οὐ μὲν γάρ τε φύγεσθαι βαθείης βένθεσιν ὕλης κνώδαλον, ὅ,τι ἔοικεν. Αἰσχυλ. Προμηθ. 462. Νίκανδρ. Θηρ. 143. Ἀξίοχ. τμ. 3. »Ἀειδὴς δὲ καὶ ἄπιστος ὁποίποτε κείτομαι σηπόμενος, εἰς ἐλλὰς καὶ κνώδαλα μεταβάλλων«. Ἐπὶ τοῦ ὄνου, Πίνδ. Πύθ. 10, 56. »Ὀρθῶν κνωδάλων« ἐπὶ τοῦ κώνωπος, Μελ. 93, 2. 2) Ὡς ἐπίθετ.

παρ' Ὁμήρ. Ἔμν. Ἑρμοῦ, 188. »Γέροντα κνώδαλον». εὗρε ἄγριον, παραχώδη γέροντα· ἀλλὰ πιθανῶς εἶναι ἐνταῦθα ψευδής ἀιδών. καὶ πρέπει νὰ γραφῇ μετὰ τοῦ Hermann κωχαλὸν (Οὐχὶ ἀπὸ τοῦ κνίζω καὶ ἄλλ. θαλάσσιον θηρίον, ἀλλ' ὡς καὶ τὸ κνώπετον, ἀμέσως ἀπὸ τοῦ κνέω, ἀντὶ κνώδαλον.)

Κνώδαξ, ακος, ὁ. (ἰδοὺ) Παρ' Ἡσυχ. κέντρον ἀξονος, γνάμων, ὄργανον χρυσοχοϊκὸν, καὶ χαλκεῖν· ὁ αὐτὸς ἔχει »Κνώδακες, οἱ ἐν τοῖς φυτηρίοις ἀσκοί». Παρ' Ἡέρονι κεῖται ἡ λέξις συχνάκις ἀντὶ τοῦ ξυλινος ἧλος, ἔμβολον, ἀκιστόμιον, τύλος, Πνευμ. Α'. »Ἄγγειον ἐν κνώδαξι στρεφόμενον», ἔτι δὲ καὶ ὁ Βιτρούβιος Γ'. 6. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· ἔθεν »Τὸ ἐκνωδισμένον ἀγγεῖον· τὸ εἰς τύλους κινούμενον.

Κνώδων, οντος, ὁ. (ἰδοὺ) Ἡ κοπίς, τὸ προβόλιον, τὸ γυμνὸν τοῦ ξίφους, καὶ τοῦ δόρατος, ἢ τὸ ἴδιον ξίφος, ὡς ἐν Σοφοκλ. Αἴ. 1025. 2) Παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. Γ. 3, 16. ἐν τῷ πλησιον. κνώδοντες, εἰ δύο ἐπέχοντες σιδηροῖ ὀδόντες εἰς τὴν κυνηγετικὴν λόγχην, ἐξ ἧς σουβλίζουσιν οἱ κυνηγοὶ τὰς ἐλόφους εἰς τὴν καρδίαν.

*Κνώπετον, τό. ἀντὶ κνώπετος.

Κνωπόμορφος, ον. (μορφὴ, κνώψ) Ὁ μορφὴν ζῴου ἔχων. Λυκόφρ. 675.

Κνώσσω. Κοιμῶμαι, ὑπνώττω, ῥέγχω, καθεύδω. Ὀδ. Δ, 802. »Ἠὼ μάλα κνώσσουσ' ἐν ἀνειρείῃσι πύλῃσιν», κοιμωμένη ἐν τῷ βάθει τοῦ ὕπνου. Ἰωνικ. καὶ Ποιητικ. συγγεν. τῷ κνέω, κνάω.

Κνώψ, ὁ. καὶ ἡ Γενικ. κνωπός, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ κνώπετον, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 751. 2) Παρὰ Σουΐδ. = τυφλός.

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Ο.

Κοάλεμος, ὁ, ἡ. Ὁ μωρὸς, καὶ ἀνόητος ἄνθρωπος, τρελλόμαρία, μωμακοῦθος, ὅθεν παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 221. Θεός τις τῆς ἠλιθιότητος παρ' αὐτοῦ ἐπινοηθεὶς· ἀλλὰ παρὰ τῷ αὐτῷ Ἱππ. 198. κεῖται »Δράκων κοάλεμος· ἐπί τινος ἀβεβαίου σημασίας· ἴσως περιπαίζει μὲ τοῦτο τοὺς μὲ σίμα γραφέντας νόμους τοῦ Δράκοντος. Τοῦτο τὸ περιγελαστικὸν ἐπίθετον εἶχεν ἐν Ἀθήναις ὁ πατὴρ τοῦ Μιλτιάδου, καὶ πάππος τοῦ Κίμωνος, Πλούτρχ. εἰς Κίμ. 4. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμην. διὰ τοῦ, ἠλίθιος, ἀνόητος· ἐν δὲ τοῖς λεξικῷ χειρογράφῳ »Κοάλεμος, ὁ μωρὸς, ὁ ματαιος· παρὰ τὸ κοεῖν, καὶ τὸ ἠλέματα· οἷον, ὁ ματαιοκοῶν, ἢ κοιάλεμος, (Συνδ. παραγωγ. ἀπὸ τοῦ κοάω, κοέω, ιεῖω, καὶ ἀλεές, ἠλεός.)

*Κοάξ. Κωμικὴ μίμησις τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, βρεκεκεξ, κοαξ, Ἀριστοφ. Βατρχ. 208.

Κοάω, ῶ· ἀφ' οὗ φαίνονται τὰ ἑπόμενα, ἐν χρήσει ποτὲ ὡς ὀνόματα κυρίων προσώπων, οἷον, Εὐρυκόωσα, Ἱπποκόων, Λαοκόων, Λαοκόωσα, Δηϊκόων, Δημοκόων· ἀλλὰ καὶ τὸ κοάλεμος ἐνταῦθα ἀνήκει· ὁ Ἡσυχ. ἔχει. εὐρυκοᾶς, μεγαλόνους, μέγα ἰσχύων· ἡ πρώτη σημασία φαίνεται, ὅτι προκύπτει ἐκ τοῦ, κοάω, ἀφ' οὗ ἔτι παρ' αὐτῷ κόν, εἶδος, καὶ, κών, εἶδος· τὸ δὲ παρ' Ἀριστοφ. Ἀμφικρ. ἔμεινε μόνον εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλίαν· ἰδὲ κοέω.

Κοβαλεία, ἡ· = βωμολοχία, προσποίησις μετὰ ἀπάτης παιδιᾶς· ἐκ τοῦ

Κοβαλεύω (κόβαλος). Τὸν παράσιτον ποιῶ, παρασιτέω, κολακεύω ἄλλους διὰ νὰ μὲ φιλεύσουσι· κάμνω ἀστεῖσματα, χωρατάδες, μασκαραλίκια διὰ νὰ ἀπολαύσω πλουσίας τραπέζας· ὁ ἐστὶ μεταχειρίζομαι τρόπους ἀπατηλοὺς, δολίους, διὰ νὰ γεμίσω τὴν κοιλίαν μου. κολακεύω, ἀπατῶ· ὁράτε δὲ πρόκυψιν ἐκ τούτου τὸ ἐν τῇ συνήθεϊ κοβαλῶ, ἢ κουβαλῶ ἀντὶ τοῦ, φέρω, ἐπὶ τῶν ὤμων βαστάζω, μετακομίζω, ἐπειδὴ καὶ ὁ παράσιτος διὰ τῶν πανουργιῶν του φέρει πρὸς ἑαυτόν τι ἀπὸ τινος.

Κοβαλία, ἡ· = κοβαλεία.

Κοβαλίκευμα, τό· τὸ πολίτευμα τοῦ κοβάλου, = κοβαλεία· ὁ Ἡσυχ. ἔχει »Κοβαλεύματα, κολακεύματα, πανουργεύματα· ὁ δὲ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. προστίθησι καὶ τὸ σοφίσματα. κλέμματα· ἐκ τοῦ

Κοβαλικεύω, = κοβαλεύω.

Κόβαλος, ὁ. Μία τῶν πολυσημάντων λέξις, ἐξ ἀγνώστου εἰσέτι ἀρχῆς, ἂν δὲν πρέπῃ νὰ τὴν παρόξῃ τις μετὰ τοῦ Ἐτυμολογ. ἀπὸ τοῦ κόπτω, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κόπις, ὁ· ἐπερ = βωμολόχος, μόχθων, καὶ πανοῦργος, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ συχνάκις συναπτεται Ἀριστοφ. Πλοῦτ. τὸ παρ' Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. Η'. 12. ὁ Πλίν. ἐν Γ'. 23. μετέφρασε διὰ τοῦ Parasita. ὅπερ ταυτόν ἐστὶ τῷ παράσιτος· φαίνεται ἔτι ἡ λέξις, ὅτι σημαίνει καὶ τινας συντρόφους, καὶ ὁπαδοὺς τοῦ Βάκχου, οἱ τινες ἐχαροποίουν αὐτὸν διὰ τῶν ἀστείσμῶν καὶ παιδιῶν ἤτοι παιγνιδίων των, ὡς π. χ. οἱ σάτυροι· ἐν συστέμῳ, ἢ λέξις ἐκφράζει ἕνα κόλακα, πανοῦργον, ὑποκριτὴν, ἀπαταιῶνα, μασκαρᾶν ἄνθρωπον, ὅστις διὰ τῶν κολακειῶν, πανουργιῶν, χωρατάδων, τρέφει ἑαυτόν· ὅρα = παράσιτος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, πανοῦργος, ἀπατηλὸς, ἀστεῖος, χωρατατζῆς, χαροποιὸς, χαρούμενος, μασκαρᾶς, μῖμος, κ. τ. τ. πάντοτε μὲ συνέμφασιν πανουργίας καὶ δολιότητος· ὁ Ἡσυχ. ἔχει »Κίβαλος, πανοῦργος, κακοῦργος· στωμύλος, λάλος, ἀφ' οὗ καὶ ὁ κωμῳδὸς, ἔνιοι, ματαιος, ἄλλοι κροταφιστὴς, ἄσωτος, τιθασιστὴς, ἀπαταιῶν, κακόχολος». καὶ »Κοβειρος, γελοιαστὴς, σκώπτης, λοιδορίστης». καὶ »Κόβειρα, γελοῖα». 2) Ὡς ἐπίθ. κόβαλος, ον. Πανοῦργος, γελοῖος, ἀστεῖος, μασκαρατζῆς, κολακευτικὸς, διαβολεμένος, Ἀριστοφ. Βατρχ. 104. Ἱππ. 415. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μεσαία συλλαβὴ εἶναι μακρὰ, διὰ τοῦτο εὑρίσκεται καὶ κόβαλλος γεγραμμένος, καὶ παρ' Ἡσυχ. ἀνδροκόβολος, πανοῦργος. Εὑρίσκεται ἔτι καὶ κώβαλος. Ἐκ τῆς παρ' Ἡσυχ. γλώσσης, κομπαλιεύεται, προσαλαζονεύεται, καὶ, κομβακεύεται, κόμπους λέγει, δύναταί τις νὰ συμπεραίνῃ, ὅτι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχει μετὰ τοῦ, κόμπος, καὶ κομφός.

Κόβειρος, παρ' Ἡσυχ. = Κόβαλος.

*Κόγγρος, ὁ, ἀντὶ Γόγγρος.

Κόγχαριον, τό. Μικρὰ κόγχη, ὑποκορ. τοῦ

Κόγχη, ἡ. καὶ κόγχος, ὁ. Εἶδος ὀστρέου διθύρου, ἤτοι δύο πτυχὰς ἔχοντος, ταυτὸν τῷ χίμη, ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἀττικ. εὐχρηστότερον. 2) Τὸ ὄστρεον αὐτῆς, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο εἰς ἀντλητὴν καὶ μέτρον. ὅθεν 3) Μέτρον τι, καὶ ἐξαιρ. πρὸς καταμέτρησιν ῥευστῶν. 4) Κάθε ἀγγεῖον, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ σχῆμα τῆς κόγχης. 5) Τὸ καλύπτον τὸν ἐγκέφαλον κρανίον, ἤτοι τὸ κεφάλαιον, τὸ ἐπάνω μέρος αὐτοῦ. 6) Τὸ καμαροειδὲς μέρος τῆς ἀσπίδος umbo. 7) Τὸ κοῖλον μέρος τοῦ κρανίου. ἐν ᾧ κεῖται οἱ ὀφθαλμοί. 8) Τὸ ἐπὶ τοῦ γόνατος στρογγύλον κόκκαλον. 9) Ἡ κοιλότης τῶν ὠτίων. 10) Κουτίον τι εἶδος κόγχης ἔχοντος, τὸ ὁποῖον ἐπετίθετο ἐπὶ τῆς εἰς διπλώματα καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα γράμματα ἐπικειμένης σφραγίδος πρὸς τὸ μὴ ἀφαιρίζεσθαι τοὺς τύπους αὐτῆς· καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἀνοίγειν, χαλᾶν τὴν σφραγίδα, ξεβουλόνειν, ὁπόταν ἀφαιρέσῃ τινὰς τὴν κόγχην, »Ἀνακογχυλιάζειν». Παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 585. λέγεται, »Τῇ κόγχῃ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ». 11) Παροιμιωδῶς. Τὸ εὐδυνωτατον, παραμυθωτατον, μηδαμινωτατον, ὅθεν κόγχης ἄξιον ἐπὶ εὐτελῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων· καὶ »Κόγχην διελεῖν». ἐπὶ τοῦ ῥαδίως ποιῆσαι, τόσον εὔκολα δηλ. ὅσον εἶναι ν' ἀνοίξῃ τις μίαν κόγχην. Τηλεχίδης παρ' Ἀθην. Γ'. ὡς τὸ τῆς συνήθ. »Ὥστ' νὰ πίῃ τινὰ ἕνα ποτήριον κρασίου. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ »Κόγχον διεῖλεν». διὰ τοῦ »Ἴσον ἐποίησεν. Ἴδε καὶ κόγχος. (κόγχη, κόγχος, κογχύλη, συγγν. τῷ γογγύλος, στρογγύλος.)

Κογχίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κόγχη· ὅθεν ἔτι

Κογχίτης, ου, ὁ. Λίθος = κογχυλίας.

Κογχοειδής, ές. (εἶδος) Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κόγχης ὤν, ἢ τὸ σχῆμα αὐτῆς ἔχων.

*Κογχοθήρας, ου, καὶ α, ὁ. (θηράω) Ὁ πιάνων τὰς κόγχας.

Κόγχος, ὁ, ἡ. = κόγχη, Ἀθην. Γ'. 2) Ἔτι δὲ καὶ ἡ κεχχὶς Conchis τῶν Ῥωμαίων, ἥτις ἡ φακὴ ἐψημένη (μαγειρευμένη) καὶ μὴ θυλισμένη, ἄτριπτος, Ἀθην. Δ'. σελ. 160. καὶ κατωτέρω, »Κόγχον καὶ κύαμον συνάγαγε φησὶν ἐ Βράτηκα». Παρὰ Στοβ. ἐν Λόγ. Α'. μετεχειρίσθη τοῦτο ὁ Μουσώνιος καὶ ἐπὶ τοῦ φαγητοῦ τῶν πτωχῶν. »Κόγχον καὶ κύαμον», φακὴν καὶ κουκία.

Κογχυλεύω, Καθ' Ἡσύχ. τὸ κογχύλιον ἐκπίεζω.

Κογχύλη, ἡ. = Κόγχη. Ἐξαιρ. δὲ ἡ πορφύρα, ἀφ' οὗ καὶ τὸ κογχύλιον. Ἐγὼ συμπεραίνω, ὅτι τὸ κόγχος, κόγχυλος, εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ γόγγος, γογγύλος, ὅπερ ἐστὶ, στρογγύλος· διότι κυρίως σημαίνει τὸ κόγχος, κόγχη καὶ κογχύλη, στρογγύλον τι δίθυρον ὄστρεον.

Κογχυλίας, ὁ. Μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ λίθος = κογχίτης, κογχυλιάτης. Λίθος, ὅστις ἔχει περικλεισμένα καὶ ἀπολελιθωμένα κογχύλια, ἢ καθ' Ἡσύχ. λίθος σκληρὸς ἔχων ἐν ἑαυτῷ κογχυλίου τύπους.

*Κογχυλιάτης, ου, ὁ. = Κογχυλίας, καὶ »Λίθος κογχυλιάτης». Ξενοφ. Ἀναβασ. 3, 4, 10.

Κογχυλιευτής, οῦ, ὁ. Ὅστις κυνηγεῖ, πιάνει, ἐκβάλλει ἐκ τῆς θαλάσσης τὰ κογχύλια, καὶ μάλιστα τὰς πορφύρας. ἐκ τοῦ

Κογχυλεύω. Κογχύλας κυνηγῶ, πιάνω, ἐκβάλλω ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

*Κογχυλοειδής, ές. Ὁ κογχύλῃ ὅμοιος, Εὐστάθιος.

Κογχύλιον, τό. (κογχύλη) Ὄστρεον, καὶ τὸ δέρμα αὐτοῦ. Ἡρόδ. 2, 12. 2) Ἐξαιρέτως ἡ πορφύρα. 3) Ἡ ἐκ ταύτης κατασκευαζομένη βαφή. 4) Τὸ ἐκ ταύτης βεβαμμένον μαλλίον. ἔριον πορφυροῦν.

Κογχυλιώδης, ες. (εἶδος) Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κογχυλίου ὤν· ὅμοιος τῷ κογχυλίῳ.

Κογχυλιωτός, τή, τόν. (κογχύλιον, 3.) Διὰ τῆς πορφύρας βεβαμμένος, πορφυροῦς.

*Κογχώδης, ες. (εἶδος) = Κογχοειδής.

Κοδαλεύομαι, = Οἰκουρέω. Ἡσύχ.

Κοδομεῖον, τό. Ἀγγεῖον τι ἐν ᾧ φρύγουσι τὰς κριθὰς, φρύγετρον. Ὁ Σουΐδ. ἔχει τὸ Ἰωνικ. κοδομήϊον, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ καμινευτικόν. ἐκ τοῦ

Κοδομεύς, έως, ὁ. Ὁ τὰς κριθὰς φρύγων.

*Κοδομευτήρ, ῆρος, ὁ. = Κοδομεύς, καὶ

Κοδομεύτρια, ἡ. Ἡ τὰς κριθὰς φρύγουσα, θηλυκ. τοῦ προηγουμ. ἐκ τοῦ

Κοδομεύω. Κριθὰς φρύγω, καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ φρύγω, ψήνω, καψαλίζω, καβουρδίζω. Τουρκ.

Κοδομή, ἡ. Ὄνομα θεραπαίνης (δούλης), ἥτις ἔφρυγε τὰς κριθὰς, ἀπὸ τοῦ κοδομεύειν, ὅπερ ἐστὶν ἐν ὑπνῷ φρύγειν· ἐκ τοῦ ψάω, κάω, κόω, κόδω, κοδόω, κοδόμω, κοδομή.

Κοδράντης, ου, ὁ. Ἐκ τοῦ Λατν. Quadrans, τὸ τέταρτον μέρος τοῦ Ἀσ, ἤτοι τοῦ Ἀσσαρίου.

Κοδύμαλον, τό. Ἀθην. Γ'. τινὲς μὲν ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ κυδώνιον, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ μέσπιλον, τὸ ὁποῖον καὶ παρὰ Κρησὶ, κοδόμαλον, ἐλέγετο· κυρίως ἐστὶ τὸ τοῦ Διὸς. Mespilus Amelanchier.

Κοέω, ῶ. Ἰωνικ. ἀντὶ νοέω, παρ' Ἑκχρμ. συστρ. κοῶ. Προσέχω, ἀκούω, καταλαμβάνω, πίστεύομαι, πολλὰ σπάνιος ἀρχαῖος τυπος, ἔτι δὲ σπανιώτερ. κοάω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον εἰς συνθέσεις ἀπαντώμενον, ὡς ἐν τῷ ἀμνοκοῶν, = ἠλίθιος, προβατόμυαλλος, Ἀριστφ. Ἱππ. 264. εὐρυκόας, μεγαλόνους, παρ' Ἡσυχ. εὐρυκόωσα, ὅπερ ἰδέ· καὶ ἐν κυρίοις ὀνόμασιν, ὡς Δηϊκόων, Δημοκόων, Ἱπποκόων, Δικοκόων, Εὐρυκέωτα, Λεοκόωσα, ἀλλὰ καὶ τὸ κοάλεμος ἐνταῦθα ἀνήκει. Γράφεται ἔτι καὶ κοάω· ὅθεν κονέω, καὶ κοινέω, παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 171. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι κοθεῖν, καὶ ἐπομένως, ἐκοάθη, ἐκόαμεν καὶ ἔκομεν. Τοῦτο εἶναι καὶ ἡ ῥίζα τοῦ ἀκούω· ἐπειδὴ κατὰ πρῶτον λέγεται ἀκόω, ὡς τὸ κοῶ, κόων, καὶ τὸ κατὰ συστολὴν, κόων, ὡς ἐν τῷ μοκῶν· μετὰ ταῦτα δὲ ἀκούω, ἀφ' οὗ ἀκοή, καὶ ἀκούζω, ὅθεν τὸ Ἰωνικὸν παρ' Ἡσυχ. ἀκουή, καὶ ἀκουάζω. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι ἀκοάζω, καὶ ἀκοαστῆρες. Ἐκ τοῦ ἀκοάζω προκύπτει τὸ παρ' Ἡσυχ. ἀκροάζεσθαι, καὶ ἀκροᾶσθαι· καὶ τὸ κοινὸν ἀκροάομαι, ἀκροαζομαι. Ἐξ ἐναντίας κατὰ τὸν Βα κεκαίρον (εἰς Ἡρόδ. Δ'. 129.) προκυπτουσιν ἀμφότερα ἐκ τοῦ ἀεκή, ἀεκέω, ὅθεν ἄκρος, ἀκρόω, ἀκροάομαι, καὶ σημαίνουσι κυρίως τὸ τῆς σιωπῆσας στυλόω τὰ αὐτία διὰ νὰ ἀκούσω καλῶς τι.

*Κοθαρίζω, Δωρικ. ἀντὶ καθαρίζω. ἐκ τοῦ

Κοθαρός, Δωρικ. ἀντὶ καθαρός, πίναξ Ἡρακλεωτικός, σελ. 279.

Κόθορνος, ὁ. Εἶδος κυνηγετικῶν ὑποδημάτων ὑψηλῶν, τὰ ὁποῖα ἐσκέπαζον ὅλον τὸν πόδα ἕως εἰς τὴν μέσην τοῦ σκέλους, καὶ ὑποκάτω εἶχον πολλὰς ἐπαλλήλους στερεὰς κρηπῖδας (πόρια). Ἡρότ. 1, 155. 6, 125. «κοθόρνους τοὺς εὑρεῖκε εὐρυτίτους ἑόντας ὑποδησάμενος ἦλθε εἰς τὸν θησαυρόν — ἐσπεσὼν δὲ εἰς σωρὸν ψήγματος πρῶτα μὲν παρέτεξε παρὰ τὰς κνήμας τοῦ χρυσοῦ ὅσον ἐχώρεον οἱ κόθορνοι». παραβλ. ἐμβάτις καὶ ἐνδρομίς. 2) Παρόμοια ὑποδήματα ἐφοροῦσαν καὶ οἱ τραγικοὶ ὑποκριταί, ὅταν παρίστανον πρόσωπα ἡρώων καὶ ἡρωινῶν, τὰ ὁποῖα συνεισέφερον πολὺ εἰς τὸ νὰ δεικνύωσι μεγαλοπρεπέστερον τὸ πρόσωπον· ὅθεν ὁ κόθορνος ἔμεινε σύμβολον τῆς τραγῳδίας. 3) Ἐπειδὴ δὲ ὁ κόθορνος ἐφαρμόζετο καὶ εἰς τοὺς δύο πόδας, καὶ ἦτο κοινὸς εἰς τε τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας ἐλέγετο κόθορνος, μεταφορ. Ὁ δυπρόσωπος, ἄστατος, ἀμετάβλητος, ἄπιστος ἄνθρωπος, ὅς τις προσκολλᾶται εἰς πολλὰς φατρίας, ποτὲ μὲν εἰς ταύτην, ποτὲ δ' εἰς ἐκείνην. Ἐπίθ. τοῦ Θηραμένους, Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 3, 31. ὁμῶς. φεγγαριατικός, ὡς κοινῶς λέγομεν, ἢ ἀπατηλὸς ὑδράργυρος ὡς τις τῶν νεωτέρων μας ποιητῶν ὠνόμασέ τινα.

*Κοθουρίς, ίδος, ἡ κοθούρις, ιδος, ἡ. = Κολουρίς, ὅπερ ἰδέ.

Κόθουρος, ον. Παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 304. Ἐπίθ. τῶν κηφήνων. «Κηφήνεσι κοθούροις εἴκελοι». ἐκ τοῦ οὐρά, ὁ κολουβὸς κατὰ τὴν οὐράν, τοῦ ὁποίου ἡ οὐρὰ ἔπεσεν, ἢ ἐκόπη, δηλ. ἄκεντρος· ἄρα = κόλουρος· ἄλλοι γράφουσι κόθουρος, καὶ παράγουσιν ἀπὸ τοῦ κένθω καὶ οὐρά· καὶ ἄλλοι ἔρμην. ἀργός, κακοῦργος, ὀκνηρός, ἀδύνατος, καὶ ἐδέχθησαν πρωτότυπ. κοθω = βλάβη.

*Κοθώ, οῦς, ἡ. = βλάβη. Ἴδε τὸ προηγμ.

Κοῖ, ἐφράζει τὴν φωνὴν τῶν χοίρων, Ἀριστοφ. ὅθεν

Κοίζω, Μέλ. ίσω. Φωνάζω ὡς ὁ χοῖρος, μιμοῦμαι τὴν φωνὴν αὐτοῦ. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 746. «Γρυλλιζέτω, καὶ κοίζετω, χήσαιτε φωνὰν χοιρίωνι». ὅπου ὁ σχολ. λέγει· «Κοῖ δὲ ποιεῖ τῶν δελφακίων φωνήν».

*Κοίη, Ἰωνικ. ἀντὶ ποίᾳ, δοτικ. ἐνικ. τοῦ ποῖος, Ἰωνικ. κοῖος, ὡς ἐπίρ. ἐν χρήσει. Πῶς; τίνι τρόπῳ; κατὰ τίνα λόγον; Ἡρόδοτος.

*Κοινίς, ἡ, καὶ κοιογένεια, ἡ. Ὄνομα τῆς Λητοῦς, θυγάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Κοίου.

*Κοίημα, τό. = κύημα.

*Κοίης, ου, ὁ. Ἱερεύς τις εἰς τὰ μυστήρια τῆς Σαμοθράκης, ἐξετάζων τοὺς μέλλοντας νὰ μυηθῶσι.

Κοίκινος, η, ον. (κοίξ) Πεπλεγμένος ἐκ τῶν φύλλων τοῦ φυτοῦ κοίξ.

Κοικυλίων, ὁ. Ὄνομα μωροῦ τινος πίθηκος Αἰλιαν. ζῴων Ἰτερ. Ι'. 15. ὅθεν ἐπὶ ἀνθρώπου χύχκε, μωρός, μαμακοῦσις, ἀχμάκης. ἐκ του

Κοικύλλω. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 882. «Τί κοικύλλεις ἔχων; τί περιβλέπεις; τί κυττάζεις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ ἀργοπορεῖς, βραδύνεις; ἐκ τοῦ κύλω, κύλλειν, κοικύλλειν· ὡς τὰ μύλλειν, μοιμύλλειν· ἄρα, τὸ κυττάζει ἔνθεν κἀκεῖθεν μὲ ἀνοικτὸν στόμα ὡς ὁ μωρός, ἐξεστημένος, τὸ χάσκειν τῇδε κἀκεῖσε.

Κοιλαίνω, Μέλ. ανῶ, Ἀόρ. ἐκοίληνα, Ἀπαρμφ. κοιλῆναι, Ἄττκ. ἐκοίλανα, Ἀπαρμφ. κοιλᾶναι, Πκ3τ. Παρακμ. κεκοίλασμαι (κοῖλος). Κοῖλον ποιῶ, βαθυλαίνω, «Κοιλαίνων χῶμα κάμνω, σκάπτω τάφον ἐν ἐμαυτόν, Θεόκριτ. 2) Κιτρινῶ, ἀδειαζω, γυμνώνω, πτωχύνω, πτωχὸν ποιῶ, ὡς τὸ κενώνω, Λυκρ. 772. ὅθεν

Κοιλαινώδης, ες. Παρ' Ἱπποκρ. ἀντὶ τοῦ κοῖλος. ἀμφ.

Κοίλανσις, εως, ἡ. Τὸ κοιλαίνειν. βαθυλότης.

Κοιλάς, άδος, ἡ. Ὡς οὐσιαστ. βαθυλότης, ἡ κατάστασις τοῦ κοίλου. βαθεῖα γῆ, ὅ ἐστι, τὸ μεταξὺ δύο βουνῶν βαθυλὸν μέρος τῆς γῆς, (χοῦνη) βάθος, γούρια, σπήλαιον. 2) Ὡς ἐπίθ. = κοίλη. Ποιητκ. θηλυκ. τοῦ κοῖλος.

Κοίλασμα, τό. (κοιλαίνω) Βαθυλότης, κοιλάς. Μαθημ. παλ. σελ. 37.

Κοιλέμβολον, τό. (ἔμβολον, κοῖλος) Κοιλότης, παράταξις τις πολεμική, καὶ στάσις τοῦ στρατοῦ. Σουΐδ. παρβλ. ἔμβολος, β.

Κοίλη, ἡ. Ἡ βαθυλότης, τὸ σπήλαιον, κυρίως θηλ. τοῦ κοῖλος. Ποιητ. Σμυρν. Θ'. 477.

Κοιλία, ἡ. (κοῖλος) Ὅλη ἡ ἐσωτερικὴ κοιλότης τοῦ σώματος, καὶ μάλιστα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὀμφαλοῦ, ἔνθα περιέχονται τὰ ἔντερα. = Γαστὴρ μαζὶ μὲ ὅλα τὰ περιεχόμενα, ὁ στόμαχος. «Κοιλία ἡ κάτω». καλεῖται τὸ μέρος τῶν ἐντέρων ἀπὸ τοῦ στομάχου ἕως εἰς τὸ κῶλον δηλ. ἕως εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ μεγάλου ἐντέρου· τὰ ἐντεῦθεν μέχρι τοῦ πρωκτοῦ λέγονται ἔντερα, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. ΙΑ'. 17. «Ἡ κοιλία κεῖται ὑπὸ τὸ διάζωμα ἐνθάδε, καὶ τὸ ἔντερον ἐχόμενον, καὶ τελευτῶν πρὸς τὴν ἔξοδον τῆς τροφῆς». ὡς παρὰ Λατ. Alvus superior καὶ inferior. Ἐντεῦθεν ὁ Ἡρότ. ἐν Β. 40, 86. λέγει «Κοιλίαν πᾶσαν τὴν στόμαχον μετὰ τῶν ἐντέρων. 2) Καθόλου δὲ λέγεται κάθε κοιλότης, χάσμα μὲ ἱερὸν γεμάτον, καὶ ἐντεῦθεν ἡ μήτρα τῆς γυναικός. 3) Παρ' Ἱππκρ. Κωακ. 20. Τὸ ἀποπάτημα, τὸ νὰ κάμνῃ τις τὸ χοντρόν του, ἢ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου ἐξερχομένη κόπρος. «Κοιλίαι σπυραδώδεσι». ὡς καὶ τὸ παρὰ Λατ. Alvus. Κολουμέλ. ὅθεν

Κοιλιακός, κή, κόν. Ὅς τις πάσχει εἰς τὸν στόμαχον, εἰς τὴν χώνευσιν, ὡς τὸ Coeliacus καὶ alvinus, παρὰ Πλινίῳ. «Κοιλιακὴ διάθεσις, κοιλιακὸν πάθος». καλεῖται κάθε ἐνόχλησις τοῦ στομάχου, ἥτις προξενεῖται ἀπὸ κακὴν χώνευσιν. Κέλσ. Δ'. 12 Καὶ εἶδος λυσεντερίας. ἠδιαρροΐας.

Κοιλίδιον, τό. Ὑποκορισμ. τοῦ κοιλία.

Κοιλιοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ. (δαίμων) Ὁ προστευῶν, λατρεύων τὴν κοιλίαν του, ὅς τις κάμνει τὴν κοιλίαν του θεόν, ὅς τις τρώγει καὶ ποτὲ δὲν χορτάνει, πολυφαγᾶς· ἐσχηματ. ὡς τὸ σοροδαίμων. Ἀθην.

Κοιλιόδεσμος, ὁ. (δεσμός) Ὁ πρὸς τὴν κοιλίαν δεσμός, ζώνη, ζωνάρι. Γλωσσάρ.

Κοιλιόδουλος, ον. (δοῦλος) Δοῦλος, σκλάβος τῆς κοιλίας.

Κοιλιολυσία, ἡ. (λύω) Λύσις τῆς κοιλίας, λυσεντερία, σφοδρὰ κίνησις. Κικέρ. πρὸς Ἄττκ. ὅθεν

Κοιλιολυτικός, κή, κόν. Ὁ προξενῶν λύσιν εἰς τὴν κοιλίαν, κινητικός. Γεωπον. Γ. 50.

Κοιλιοπώλης, ου, ὁ. (πωλῶ) Ὁ τὰς κοιλίας, ἢ τὰς φύσκας πωλῶν. Ἀριστφ. Ἱππ. 200.

Κοιλιούχιον, το. (κοιλία, ἔχω) Παρὰ Θεοφράστ. Χαρ. 18, 1. τὸ περιέχον τὰ ἀργύρια κιβώτιον, κάσσα. ἀμφ.

Κοιλιοφορέω, ῶ, Μέλ. ήσω. Ἐν τῇ κοιλίᾳ φέρω, ἔχω, εἶμαι ἐγγαστρωμένη. Ἐπιφάν.

Κοιλίσκος, ὁ. (κοῖλος) Χειρουργικόν τι μαχαίριον, κοιλότητα πρὸς τὸ ἔμπροσθεν αὐτοῦ μέρος ἔχον, ὅπερ ἄλλως, ἐκκοπεὺς κοῖλος, ἢ κοιλισκωτός, καλεῖται. Παῦλ. Αἰγ. ὅπου ἡμαρτημ. κυκλίσκος, καὶ κυκλισκωτός, κεῖται, παλ. Χειρουργ. σελ. 109. τὸ αὐτὸ μαχαίριον ἂν εἶναι ἐξῦ κατὰ κορυφὴν ἡμιλιωτὸς ἐκκοπεύειν καλεῖται· χρήσιμον διὰ κόψιμον τοῦ κοκκάλου τοῦ κρανίου, τὸ ὁποῖον παρὰ Παῦλ. Αἰγ. ἡμαρτημ. μηλιωτὸς, καλεῖται. Χειρουργ. παλ. σ. 94· Παρὰ Κέλσ. Ε', 17. «κοιλίσκος φακωτός», scalper excisorius, τὸ πρὸς τὴν κορυφὴν φακοειδές, τὸ κοπτερὸν μέρος αὐτοῦ ἔχον μαχαίριον.

*Κοιλισκωτός, ὁ = κοιλίσκος.

Κοιλοειδής, ες (κοιλία, εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τῆς κοιλίας ἔχων· καὶ ὁ κοιλίαν ἔχων, κοῖλος, βαθυλός, κοῦφιος.

Κοιλίωσις, εως, ἡ. Ὡς ἀπὸ τοῦ κοιλιόω. Ἡ κοιλότης, ἡ κοιλία, Νικόμαχ. Μουσικ. «αὐλῶν κοιλίωσιν».

Κοιλογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ (κοῖλος, γαστήρ). Ὁ κενὸν, κοῦφιον, κοιλίαν, ἔχων· ὅθεν πεινασμένος. Αἰσχυλ. Θηβ. 481. «νῦν τοι κοιλογάστορες» καὶ στίχ. 1037. «λύκος κοιλογάστωρ πεινασμένος».

*Κοιλοειδάω, Μλ -άσω. Εἶμαι πρισμένος, καὶ ἐπὶ ψλογώσεως ὀφθαλμοῦ. Ῥοῦφ. σλ. 24.

Κοιλοκρόταφος, ον (κρόταφος). Ὁ κοιλότητα εἰς τοὺς κροτάφους ἔχων· Ὁ κοίλους κροτάφους ἔχων.

Κοιλομάσχαλος, ἰδὲ καλομάσχαλος.

Κοιλοπεύριοι, οἱ παρ' Ἱπποκρ. περὶ τόπ. τῶν κατ' ἄνθρωπ. αὕτη ἡ λέξις ὡς ἀμφίβ. ἐξέλιπεν ἐκ τῶν χειρογράφων.

Κοιλόπεδος, ον (πέδον). Ὁ εἰς κοίλην, ἢ βαθυλὴν πεδιάδα κείμενος. Πίνδ. Πύθ. Ε, 50. «νάπος κοιλόπεδον».

Κοῖλος, οίλη, οῖλον. Κούφιος, κουφωμένος. Ὅμηρ. παρὰ τῷ ὁποίῳ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἐπίθ. τῶν πλοίων, «κοῖλας νῆας εὐρύχορα, μακρὰ, καὶ ὑψηλὰ πλοῖα. «Κοίλη ὁδὸς χαράδρα, στενὴ ὁδός, δηλ. ἡ μεταξὺ δύο ὑψηλῶν ὀρέων οὖσα καὶ διὰ τοῦτο πολλὰ βαθεῖα φαινομένη, Ἰλιάδ. Ψ. 419, συχνάκις μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ εὐρύχωρος, π χ. «σπέος λόχμη». Ὀδύσ. καθόλου δὲ ὁ πρὸς τὰ ἔνδον κεκλιμμένος, βαθυλός, ὁ κενὸν διάστημα ἐσωτερικὸν ἔχων, γαβαθωτός, κούφιος, οὕτω λέγ. Ὁ Τρωϊκὸς ἵππος «κοῖλον ὄρυμα, Ὀδύσ. Θ, 507. Εἰς χαμηλὸν καὶ βαθὺν τόπον, δηλ. εἰς βαθεῖαν κοιλάδα κείμενος «κοίλη Λακεδαίμων». Ἡ εἰς τὸ βάθος μεταξὺ ὑψηλῶν βουνῶν κειμένη, Ὀδύσ. Δ, 1. οὕτω καὶ «κοῖλος λιμήν» ὁ ἀπὸ ὑψηλοὺς τόπους, λέφους, καὶ βουνὰ, περικλειόμενος, δηλ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς καταιγίδας, Ὀδύσ. Κ, 92. πρβλ. κηπώδεις· οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ· «Κοῖλοι τόποι» βαθεῖς, οἱ μεταξὺ δύο βουνῶν κείμενοι, χοῦναι, κοιλάδες, λακκώματα· κτὸ κοῖλοι. Ἡ

κοιλότης, σπήλαιον, τρύπα, βαθουλὸν μέρος. Ἀντίστ. κυρτός. — Ἑστερώτρ. κοίλη κοῦφα· ἡ κοιλότητα, βαθουλότητα, κοιλίαν ἔχουσα· ἡ κοιλία, τὸ ἀμπάρι τοῦ πλοίου. «Κοίλη φλέψ· ἡ φλέβα τοῦ σκεοτίου. «Κοῖλος χρυσός, ἀργυρός». ὁ εἰς ἀγγεῖα ἐξειργασμένος· ἀγγεῖα ψκιασμένος. «Ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφαγεῖν». Λουκιαν. Πλοῖον, ἡ εὐχαί, 20. ἀγγεῖον ἐκ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου. «Κοῖλος ποταμός· ὁ πλημμυρών, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ φθάνει ἕως εἰς τὸ χεῖλος τοῦ στρώματός του· ἀλλὰ καὶ ὅστις δὲν εἶναι γεμάτος ἀπὸ νερόν, τοῦ ὁποίου τὸ νερὸν ὠλιγόστευσε. «Κοίλη θάλασσα· ἡ κυματωμένη. Πολύαιν. Γ', ΙΑ', 14· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φωνῆς, κενή, βαθεῖα, λαρυγγώδης, χοντρή ὡσὰν βραχνιασμένη. Θεοφ. βλπ. κοιλόστομος, Ἱδιωτρ. «Τὸ κοῖλον· ἡ κοιλότης, τὸ ἐπάνω ἢ τοῦ ἀνωτέρου βλεφάρου βαθουλὸν μέρος. β) Τὸ εἰς τὴν πατοῦσαν κοῖλον μέρος τοῦ ποδός, ἡ μέση ὁπή. ὅθεν παρμά. «Τὸ κοῖλον τοῦ ποδὸς δεῖξαι· ἐπὶ τῶν εἰς ψυχὴν τοεπομένων, ὡς τὸ τῆς συνῆθ. «Δείξω τὴν βαχίν μου εἰς τινα.» «Κοῖλον χειρός· ἡ φυκία, χούφτα. γ) «Τὰ κοῖλα. Οἱ λαγόνες, αἱ πλευραί. Τὸ ἀνωμ. ὑπερθετ. κοιλαίτατος ἀναφέρει ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 199. (πιθανῶς συγγ. τῷ κύω.) Ἴδε ἔτι καὶ, κύλον.

Κοῖλος, κοῖλα, κοῖλον, Αἰολικ. τύπος, ἀντὶ κοίλος.

Κοιλόσταθμος, ὁ· ὅθεν, Κοιλεσταθμέω, παρὰ τοῖς Ο'. τινὲς ἑρμηνεύουσι τοῦτο ἀντὶ τοῦ, κοιμωμένου, θολοειδὲς δωμάτιον, ἢ ἄλλο τι μέρος μὲ θόλον· ἄλλοι δὲ ἀντὶ τοῦ τόπος τις, ὅπου κλίμακος τινὸς καταβαίνει τις. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, κολεσταθμος, ἔχει, καὶ ἑρμηνεύει τοῦ, ἐπαυλις, καταβατὸν ἔχουσα τὸν πυλῶνα.

Κοιλοστομία, ἡ. Ἡ κοῦφα, ἡ λαρυγγώδης φωνή, ἤτοι προφορὰ τοιαύτην ἔχουσιν οἱ Ἑβραῖοι ὁπόταν προφέρουσι τὴν ἑβραϊκὴν διάλεκτον. Κουιντιλ. Ἱνστ. Α', ε, 32. ἐκ τοῦ

Κοιλόστομος, ον (στόμα). Ὅστις κοῦφαν φωνὴν, ἢ προφορὰν ἔχει· ὁ ἐστίν, ὅστις ὁμιλεῖ διὰ τοῦ λαρυγγος.

Κοιλοσώματος, ον (σῶμα). Ὁ κοῖλον σῶμα ἔχων. Ἀθήν.

Κοιλότης, τητος, ἡ (κοῖλος). Βαθουλότης, τὸ νὰ ἦναί τις βαθύς.

Κοιλοφθαλμία, ἡ (κοιλόφθαλμος). Κοῖλα, βαθεῖα ὄμματα.

Κοιλοφθαλμιάω, ῶ. Κοῖλα, ἤτοι βαθέως κείμενα ὄμματα ἔχω· ἔχω βαθουλὰ ὄμματα· ἐκ τοῦ

Κοιλόφθαλμος, ον (ὀφθαλμός). Ὁ κοίλους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς· ὁ βαθουλὰ ὄμματα ἔχων· ἀντίκειται τῷ ἐξόφθαλμος.

Κοιλοφυής, ές, (φύω). Ὁ κοῖλος, βαθουλὸς πεποιημένος, ἢ ἐκ φύσεως κοῖλος γεγενημένος, ἀδένωμα. Ὀππιαν. Ἀλ. Γ', 653.

Κοιλόφυλλος, ον (φύλλον), Ὁ κοῖλα, βαθουλὰ φύλλα ἔχων.

Κοιλοχείλης, ες (χεῖλος). Ὁ κοῖλα, βαθουλὰ χείλη ἔχων. Ἀνάλεκτ. Β', 212. «Κύμβαλα κοιλοχείλεα.»

Κοιλόω, ῶ. (κοῖλος) = κοιλαίνω.

*Κοιλώδης, ες (εἶδος). Ὁ κοῖλον εἶδος ἔχων, ὁ μὲ κοιλότητα ὅμοιος, ὁ κοιλότητας ἔχων.

Κοίλωμα, τό (κοιλόω). Κοιλότης, βαθουλότης, ἡ κατάστασις σώματος τινὸς ὁπόταν ἐσωτερικῶς ἔχῃ βαθουλότητα, γούβαν, καὶ τὸ ἔχον κοιλότητα σῶμα. Κοιλότης.

Κοιλωνυξ, υχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ). Ὁ κοιλότητα ὑπὸ τὸν ὄνυχα ἔχων. «Κοιλονύχων ἵππων πρύτανιν· ὀνόμαζεν ὁ Στησίχορος τὸν Ποσειδῶνα, ὡς κύριον καὶ προστάτην ἵππων ἐχόντων κοιλότητα ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν. Σχολ. Βίκτωρ. εἰς Ἰλ. Ζ', 507.

*Κοιλώπης, ου, ὁ, καὶ, θηλκ.

Κοιλῶπις, ιδος, ἡ = κοιλωπός. Ἡ κοίλους ὀφθαλμοὺς ἔχουσα, καὶ ἡ κοίλην, βαθουλὴν θεωρίαν ἔχουσα. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, βαθουλή, κοιλοειδής. «Κοιλῶπιν ὀρειάδεα πετρήνη». Ἀνάλεκτ. Β'. 1».

Κοιλωπός, ὁν (ὠψ). Ὁ κοίλους, βαθουλοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων. 2) Καὶ ὅστις ἔχει βαθουλὴν θεωρίαν, ἤτοι φαίνεται βαθυνόμενος, κοιλοειδής. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 263. «κοιλωπὸς ἁρμέζω· ὅθεν καὶ καθόλου = κοῖλος.

*Κοιλωτέα, ἡ = κελωτέα.

Κοιμάω, ῶ, Ἰων. κοιμέω, μέλ. κοιμήσω. Βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ὁποκοιμίζω «κοιμᾶν βλέφαρα, ὕπνον», Ἰλ. Ξ, 236. «κοιμῆσαί τινα ὕπνῳ» Ὀδσ. Μ, 372. Αἰσχ. ὅθεν καὶ φέρω εἰς τὴν κοίτην, κλίνην, Ὀδσ. Γ, 397. ἐπὶ τῆς ἐλάφου, ἥτις βάλλει τὰ νεογνά της νὰ κοιμηθοῦν, Ὀδσ. Δ, 336. Ρ, 127. β) Καθόλου, καθησυχάζω, καταπραύνω, ἀναπαύω· ταυτὸν τῷ παύω· «νόμου», κύματα», Ἰλ. Μ, 281. Ὀδσ. Μ, 169. καὶ ἐπὶ πόνων καὶ παθῶν ὡς πόδωνας κοιμῶσαι» Ἰλ. Π, 524. «λύπας, πόνους» ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ φέρω εἰς τὴν ἡσυχίαν, φονεύω, Σοφκλ. Ἠλεκτρ. 509. — Πάσκ. μετὰ μέσ. Μέσ. κοιμάομαι, Μλ -ήσομαι. Ἀποκοιμοῦμαι, κοιμῶμαι, πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, πηγαίνω εἰς τὴν κλίνην, ἐν τῇ κλίνῃ (εἰς τὸ στρῶμα) κεῖσομαι, ὑπνώττω, πολλάκις παρ' Ὅμρ. ὅστις μετχρζτ. τόν τε ἀορ. ἐκοιμήσαμην καὶ τὸν ἐκοιμήθην, μ' ὅλον τοῦτο ὁ μέσ. ἀορ. εἶναι μόνον ποιητ. καὶ ἐπὶ ζώων, Ὀδσ. Ξ, 411. πάγχυμοῦλοι δὲ σύες τε καὶ ἀνέρες κῆλον ὑφορβοί, τῆς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ κῆρα κοιμηθῆναι νὰ πυλισθῶσι, νὰ ἡσυχάσωσιν εἰς τὰς μάνδρας. «Κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον· ἐκοιμήθη τὸν σιδηροῦν ὕπνον, ἤγουν τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου, Ἰλ. Δ 241. Τὸ δὲ «κοιμηθεῖσά τινα» ἀντὶ τοῦ συγκοιμηθεῖσα ἐκλαμβάνεται. Ἡσ. Θγν. 213. ὡς τὸ τοῦ Ὅμρ. εὐνηθεῖσά τινι. — 2) Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι, πλαγιάζω νὰ ἀναπαυθῶ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ νεκρῶν ἀντὶ τοῦ κεῖμαι, καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐν Ὀδσ. Τ, 4. — ἐπὶ χλαίναν βάλε κοιμηθέντων· ἀντὶ τοῦ κατακλιθέντε, οὐ πάντως ὑπνώσαντε, ἀλλ' ἐν κλίνῃ πρὸς τὸ ὑπνῶσαι κειμένω· οὕτω κεῖται καὶ παρ' Αἰσχλ. Ἀγαμ. 2. ἐκ τοῦ κοίμη, ὅπερ = κοίτη, παραγόμενον· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «κοιμαίομαι, κοιμηθήσομαι».

*Κοιμέω, Ἰων. ἀντὶ κοιμάω, Ἡρδτ. 2, 95.

Κοίμημα, τό (κοιμάω). Ὕπνος, κοίμισμα σπανιωτρ. ἀντὶ τοῦ συνουσία, ὅθεν παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 864. «αὐτογένητα κοιμήματα· ἡ σαρκικὴ μῖξις τῆς μητρὸς μετὰ τοῦ ἰδίου της υἱοῦ.

Κοίμησις, εως, ἡ. Τὸ κοιμᾶσθαι, ἀναπαύεσθαι ἐν τῇ κλίνῃ, κοίμισμα, ὕπνος. 2) Παρ' Ἐκκλησιαστικ. καὶ ἀντὶ τοῦ κοιμητήριον, ἤ τόπος, ὅπου θάπτονται οἱ νεκροί. — 3) Μεταφορ. καὶ ὁ θάνατος.

Κοιμητήριον, τό. Τόπος, δωμάτιον, κάμαρα ὅπου κοιμᾶται τινάς. Ἀθήν. Δ'. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. ὁ τόπος ἔνθα θάπτουσι τοὺς ἀποθαμμένους.

Κοιμίζω, Μλ -ίσω, Ἀττκ. ιῶ. Μεθ' Ὅμρ. = κοιμάω, παρὰ τοῖς Τρωκ. Ὅτι δὲ καὶ παρ' Ὅμρ. πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται κοιμίζω, φαίνεται ἀπὸ τὴν ἐν Ὀδσ. Γ, 397. σημασ. τοῦ Εὐσταθίου· ὅθεν

Κοιμιστής, οῦ, ὁ. Ὁ εἰς ὕπνον, ἢ εἰς ἀνάπαυσιν φέρων.

*Κοινάν, ἄνος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ κοινῶν, κοινωνός, Πίνδ. Πύθ. 3, 82. πρβλ. ξυνάν.

*Κοιναυέω, Δωρ. ἀντὶ κοινωνέω, Θκδ. 2, 79. Poppo T. 1, 1. σλ. 244.

Κοινάω, ῶ = κοινόω. Πίνδ. Πύθ. Δ, 204. «νυκτὶ κοινᾶν ὁδόν· κάμνειν, ποιεῖν, τὸν δρόμον εἰς καιρὸν τῆς νυκτός, ἢ εἰς καιρὸν νυκτός, τὸν κοινοποιῶ, ἤγουν τὸν ἐμπιστεύομαι· τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ ἐν στίχ. 236.

Κοινεῖον, καὶ κοινίον, τό (κοινός). Τόπος κοινὸς ἔνθα συνάζονται. Ἐπιγρ. Γρουτήρ. σλ. 216. Παρὰ τοῖς Γραμματικ. ἑρμην. καὶ διὰ τοῦ παυδοχεῖον, πορνεῖον, καὶ, καπηλεῖον, Ἑστερωτρ. λέξεις.

Κοινεών, ῶνος, ὁ = κοινωνός, λίαν ἀμφ. Ἐλπ. Ho m. Εὐρπδ. Ἡρακλ. μαινομ. 34ε.

Κοινῇ. Ἐπίρ. «κυρίως «κοινῇ τῇ», ἤτοι τῶν τοιούτων, ὡς καὶ τὸ δημοτικῶ) Κοινῶς, μὲ κοινὰ ἤτοι τῆς κοινότητος ἔξοδα, ἀναλώματα. — 2) Ταυτὸν τῷ, σύν, ὁμοῦ. Εὐριπ. Ἴων, 1228. «τὸ σῶμα κοινῇ τοῖς τεκνοις ἀπωλέσεν». Ἑλένη. 835. «κοινῇ γ' ἐκείνῳ· ἀντὶ, σὺν ἐκείνῳ. Βλπ. κοινός.

Κοινηλογέομαι, οῦμαι. Μετὰ Δοτικ. Μετὰ τινος ὁμιλῶ, συμβουλεύομαι, συνομιλῶ = κοινολογέομαι.

Κοινισμός, ὁ· ὡς ἀπὸ τοῦ κοινίζω. Κουιντιλ. Ἱνστιτ. Η', γ', 59. Μῖξις διαφόρων διαλέκτων ἐν τῷ ὁμιλεῖν, ἢ γράφειν.

Κοινοβιακός, ή, ὄν. Ὁ ἀνήκων εἰς κοινόβιον.

Κοινοβιάρχης, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἀρχηγὸς καὶ προστάτης τοῦ κοινοβίου.

*Κοινοβιάτης, ου, ὁ. Ὁ ἐν κοινοβίῳ ζῶν. Ἐκκλησ.

Κοινόβιον, τό. Τὸ κοινῶς ζῆν, ὁ κοινὸς βίος, καὶ ὁ τόπος, τὸ μοναστήριον ἐν ᾧ ζῶσιν ὅλοι κοινῶς, ὅπου δὲν ὑπάρχει τὸ σὸν καὶ τὸ ἐμόν. Ὅλος, ἐν ᾧ πολλοὶ συνελθόντες ζῶσι κοινὸν βίον. Ἐκκλησ. ὅθεν

Κοινόβιος, ὁ, ἡ. Ὅστις κοινῶς ζῇ μετὰ ἄλλου τινός. Ἰάμβλ. εἰς Πυθαγ. 29. ὅθεν τὸ κοινόβιον, καὶ τὸ

Κοινοβιότης, τητος, ἡ. Τὸ κοινῶς ζῆν, ἢ ἡ μετὰ ἄλλου τινὸς ζωή.

Κοινοβλαβής, ές (βλάπτω). Ὁ βλάπτων τὸ κοινόν, ὁ κοινὴν βλάβην προξενῶν· ἀντίκ. τῷ κοινοωφελής. Νικήτ. Χρον. Ἱστ. 1.

Κοινοβουλευτικός, ή, όν (βουλεύομαι). Ὁ εἰς κοινοβουλίαν ἀνήκων. Ἱπποδάμ. παρὰ Στοβ. Λόγ. ΜΑ'.

Κοινοβουλέω, ῶ. Κοινῶς βουλεύω, συνεβρεύω, συμβουλεύω, σύμβουλος εἰμί. Ξενοφ. Ἀνα. πολ. 13, 1. ἐκ τοῦ

Κοινοβούλης, ου, ὁ (βουλή). Ὁ κοινῶς βουλεύων, σύνεδρος, σύμβουλος. Ἡσύχ. καὶ Λίβιος ΜΕ', 32. «σενατωρ· ὅθεν

Κοινοβουλία, ἡ. Κοινὴ βουλή, συμβουλή· ἡ σύναξις τῶν βουλευτῶν εἰς τὸ συμβουλεύεσθαι. Τὸ κοινῶς βουλεύεσθαι.

Κοινοβούλιον, τό. Κοινὴ βουλή, κοινὴ σύναξις τῶν βουλευτῶν, καὶ συμβουλή· καὶ ὁ τόπος, ἔνθα κοινῶς συνάζονται οἱ βουλευταί· σενατώριον. Πολύβ. 28. 16. 1.

Κοινοβωμία, ἡ (κοινός, βωμός). Αἰσχλ. Ἱκτ 230. «πάνσεπτον κοινοβωμίαν· ὁ κοινὸς βωμὸς (τὸ θυσιαστήριον) καὶ ἡ κοινὴ λατρεία, τὰ ὁποῖα κοινῶς ἔχουσιν ὅλοι οἱ θεοί. Τὸ ἐφ' ἑνὸς βωμοῦ πολλοὺς θεοὺς κοινῶς λατρεύειν· ἰδὲ ἀγωνίοι θεοί.

Κοινογάμετος, ων, τό (γάμος). Ὁ κοινὸς γάμος, τὸ ἔχειν ἤγουν κοινῶς ὅλας τὰς γυναῖκας. ἀντίκ. τῷ ἰδιογάμια. Καὶ, ὁ κοινὸς γάμος διαφόρων τάξεων καὶ φυλῶν, ἤγουν, τὸ συμπεθερό.

Κοινογενής, ές (γένος). Ἔργ Ὁ κοινῶς, ἤτοι μετὰ ἄλλου τινὸς γενών, ἢ — 2) Ὁ γεννημένος ἐκ τῆς κοινότητος, καὶ συγκοινωνίας ἐνὸς διαφόρων γενῶν. Πλάτ. Πολιτ. Θ'. κοινογενεῖς

ἐστὶ το τῶν ἵππων καὶ ὄνων γένος, ὅτι ἐξ ἀλλήλων γεννῶσιν. ἀντικ. τῷ ἰδιογενής· ὅθεν

Κοινογονία, ἡ. Ἡ κοινὴ γέννησις διὰ διαφορετικῶν γενῶν, ὡς π. χ. τοῦ ἵππου καὶ τοῦ ὄνου· ἀντίκ. τῷ ἰδιογονία· Πλάτ. Πολιτ. Θ'.

Κοινοδημεί, (δῆμος) Ἐπίρ. = κοινῇ, ἢ δημοσίᾳ. Σουίδ. Ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ, τῆς πολιτείας.

Κοινοδημόσιον, τό = δημόσιον, ἢ δικαστήριον. Ἡτύχ. ὅστις κοινοδήμιον, ἀντί, τούτου ἔχει.

Κοινοδίκαιον, τό. Κοινόν, ἢ καθολικὸν δικαστήριον, κριτήριον γενικὴ, καθολικὴ συνέλευσις, ἢ κοινὰ δίκαια τῶν πολιτῶν, Πολύβ. ΚΓ'. 154. Ὁ Σπανχέμιος ἀναφέρει ἐκ τῶν τῆς Ὀξυρυγχίας μαρμάρων τὸ κοινοδίκιον· ὅθεν

* Κοινόδικος, ον (δίκη). Ἀπολαμβάνων κοινὸν δίκαιον.

Κοινοδρομέω, ῶ· ἰδὲ κυνοδρομέω.

Κοινοεργός, ὁν (ΕΡΓΩ). Ἐργάτης τοῦ κοινοῦ· ὁ τοῦ κοινοῦ ἕνεκεν ἐργαζόμενος. Ὁ κοινῇ μετ' ἄλλων ἐνεργῶν, ἐργαζόμενος. Παρὰ Συμπλ. εἰς Ἐπίκτ σλ. 136. «κοινοεργὰ μόρια· καλοῦνται, ἡ καρδία, ὁ πνεύμων, ὁ στόμαχος, καὶ ὁ ἐγκέφαλος, τὰ ὁποῖα ἐνεργοῦσι, καὶ ἐργάζονται διὰ ὅλον τὸ σῶμα.

* Κοινοθυλακέω, (θύλακος). Ἔχω κοινὴν σακκοῦλαν μὲ ἄλλους, δηλ. κοινὴν κάσσαν.

Κοινολαΐτης, ου, ὁ (λαός). Ὁ ἐκ τοῦ κοινοῦ λαοῦ ὢν ἕνας ἀπὸ τὸν κοινὸν λαόν. Plebejus, Λατ.

Κοινολεκτέω, ῶ (λέγω), Ὁμιλῶ τὴν κοινὴν διάλεκτον, κοινῶς διαλέγομαι. Εὐστάθ. ὅθεν

* Κοινολέκτως, ἐπρ. Εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ κοινοῦ βίου, τοῦ κοινοῦ λαοῦ.

Κοινόλεκτρος, ον (λέκτρον). Ὅστις ἔχει κοινὸν λέκτρον, κοινὴν στρωμνὴν, μετὰ ἄλλου τινός· ὅθεν σύζυγος, σύνευνος, Αἰσχύλ. Προμηθ. 561.

* Κοινολεξία, ἡ. Ἡ γλῶσσα τοῦ κοινοῦ λαοῦ, ἢ ἡ ἐν τῷ συνήθει βίῳ χρήσιμος. Σερουίος πρὸς Αἰν.

Κοινολεχής, ές (λέχος) = κοινόλεκτρος. — 2) Παρὰ Σοφοκλ. Ἠλεκτρ. 95. = μοιχός.

Κοινολογέομαι, οῦμαι, ΜΛ -ήσομαι, Ἀπθτκ, Μέσ. (λόγος). Μετὰ Δοτικ. κοινῶς διαλέγομαι, κοινολογῶ τὸν σκοπόν μου εἰς τινα, καὶ συμβουλεύομαι μετ' αὐτοῦ. Κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 6, 23, καὶ «πρός τινα» Θηλ. 7, 86. Κοινάσεις τὸν μέτ. ἀορ. εὑρηται, καὶ ὁ πθτκ. Ἐκοινολογήθην παρὰ Πολυβ. 2, 5, 4. καὶ ἀλλαχοῦ, Πολύαιν. Ζ', λγ', 2. ἐκ τοῦ

Κοινολογέω, ῶ. Κοινὸν ποιῶ λόγον τινά, κοινῶς λέγω· ὅθεν

Κοινολόγημα, τό. Συνομιλία, συμβουλὴ μετά τινος. ἢ φανέρωσις λόγου τινὸς πρὸς ἄλλον τινά, καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐκοινολογήθη.

Κοινολογία, ἡ. Τὸ ὁμιλεῖν, συμβουλεύεσθαι, μετά τινος· ἢ μεταξὺ δύο τινῶν ἢ πολλῶν ὁμιλία. — 2) Ἡ κοινὴ διάλεκτος.

Κοινολογίζομαι, ΜΛ -ίσομαι. Παρὰ τοῖς Ο', = κοινολογέομαι.

Κοινονημοσύνη, ἡ. Κοινὴ πολιτεία, συγκαταβατικὴ πρὸς πάντας γνώμη, ὡς τὸ παρὰ Λατίν. communitas, civilitas, δηλ. τὸ νὰ μὴ νομίζῃ τις τοὺς λοιποὺς πολίτας κατωτέρους ἑαυτοῦ, ἀλλὰ ὁμοίους, καὶ ἴσους του. — 2) Ὁμόνοια, ὁμογνωμία. Φρονεῖς διὰ τὸ καλὸν τοῦ κοινοῦ, τῆς πόλεως. Ἀντων. Φιλ. Α'. 16. ἐκ τοῦ

Κοινονόημων, ον. Γενκ. ονος (νόημα). Ὁ κοινονημοσύνην ἔχων, δηλ. ὅστις δὲν φροντίζει μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ κοινὸν, ὁ φίλος τοῦ κοινοῦ· καὶ — 2) Ὁ κατακτικὸς, ὁ συγκαταβατικὸς πρὸς ὅλους.

Κοινοπαθής, ές, ὁ, ἡ (πάθος, πάθεῖν). Ὁ κοινῶς, ἤτοι συντροφικῶς μετά τινος ἄλλου πάσχων· συμφωνῶν μετά τινος πρός τι πάθος· ὁ πάσχων τὰ αὐτά, τὰ ὁποῖα πάσχουσιν ὅλοι κοινῶς. Ὁ μὲ ὅλους συμφωνῶν, κοινωνικός. ἀντίκειται τῷ ἰδιοπαθής.

Κοινόπλοος, ος, καὶ συνκλ. -όπλους, ουν (πλέω). Ὅστις κοινῶς πλέει μετά τινος· σύντροφος τοῦ πλοός· ὅστις εἶναι ἕνας μετὰ τῶν λοιπῶν, οἵτινες πλέουσι μὲ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πλοῖον. Σοφοκλ. Αἰ 872. «ὁμιλία κοινόπλοιος». Συνδιαλέξεις τῶν ὁμοπλοούντων.

Κοινοποιέω, ῶ, ΜΛ -ήσω (ποιέω). Κοινὸν ποιῶ = κοινόω. Ιλιήμ. Ἀλεξ.

Κοινόπους, ὁ, ἡ, πουν, τό, γενκ. ποδος (πούς). Κυρίως ὁ κοινοῦ ποδὸς, ὅθεν παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 1104. «κοινόπους παρουσία»· ἢ ἐν ταὐτῷ, παρευθὺς ἐρχομένη, ἢ παροῦσα.

Κοινοπραγέω, ῶ. ΜΛ -ήσω (πράσσω). Κοινῶς πράττω μετά τινος, λαμβάνω μέρος μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τινα πρᾶξιν· μετὰ Δοτικ. «τῶν τούτοις κοινοπραγούντων». Διόδωρ. Σικελ. ΙΘ', 6. ὅθεν

* Κοινοπράγημα, τό. Κοινὴ πρᾶξις.

Κοινοπραγία, ἡ. Κοινὴ πρᾶξις, τὸ κοινῇ ἐργάζεσθαι, τὸ λαμβάνειν μέρος μετὰ τινος εἰς τινα πρᾶξιν, ἢ ἐπιχείρησιν. Διόδωρ. Σικ. καὶ Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 17. καὶ Πολύαιν. Δ', ζ', 6. «κοινοπραγία τῆς ἀποστάσεως».

Κοινός, ἡ, όν. Παρὰ Σοφοκλ. Τρχν. 707. καὶ διτλκτ. Κοινός, δηλ. εἰς δύο ἢ καὶ περισσοτέρους ἀνήκων, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. Ἔργ. 725. πολλάκις παρὰ Πίνδ. τινί καὶ τινός. Πίνδ. Νμ. 1, 48. β) Κοινὸς εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. γενικός. ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ Ἅιδου, ὁ ἀποβλέπων ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τὸν ὁποῖον φροντίζουσιν ὅλοι, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρει ὅλους. ἐξαιρ. γ) Ὅλον τὸν λαὸν, ἢ τὴν πολιτείαν ἀποβλέπων, δημότικος, ὅθεν τὸ κοινὸν, ἡ πόλις, ὁ λαός, τὸ πλῆθος, τὸ συγκροτοῦν ἓν σύστημα, Ἡρόδ. 6. «τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων» ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. λέγομεν «τὸ κοινὸν τῆς πόλεως». Πλάτ. Κριτ. ΙΑ'., ταυτόν τῷ ξύμπασα ἡ πόλις· ὅλοι οἱ πολῖται· οὕτω καὶ «τὸ κοινὸν τῶν Περσῶν». Ξενοφ. Κυροπ. Α'. ε', 4. «ἄνευ τοῦ πάντων κοινοῦ πορευόμενοι». Θουκυδ. Δ', 78. χωρὶς τὴν εἰδήσιν καὶ συνένευσιν ὅλου τοῦ πλήθους, ἤτοι τῆς κοινότητος. Ἀλλὰ καὶ «τὸ τῆς πόλεως ξύμπαν κοινὸν αὐξήσεται» ὁ αὐτ. ς', 40. Τὸ κοινὸν καλόν, ἤτοι τὸ καλόν, τὸ συμφέρον ὅλης τῆς κοινότητος «τὸ κοινὸν ἀγαθόν». «Ἀπὸ κοινοῦ». Κατὰ τὴν θέλησιν, ἢ τὴν ἀπόφασιν τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ, Μὲ δημόσια ἔξοδα, ἀπὸ τὸ κοινὸν ταμεῖον· ὅθεν ἡ θηλκ. δοτκ. κοινῇ ὡς ἐπρ. Ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ, δημοσίως, μὲ κοινὰ, δημότια ἔξοδα, κοινῶς, συνάμα· καθόλου = Μὲ, μαζύ, ἐν ταὐτῷ, παρομοίως. δ) Ἐπὶ τῶν φρονημάτων, κοινός, πολιτικός, καταδεκτικὸς πρὸς καθένα, ἔλους ἐπίσης τιμῶν, ὅθεν δίκαιος. ε) Ψεκτικῶς, κοινός, ποταπός, ταπεινός, εὐτελής, οὐδενὸς ἄξιος, καὶ ἐπὶ φρονημάτων, χαμερπής, ἀγενής, ἀχρεῖος. ζ) Διὰ συγγενείας στενῶς συνδεδεμένος, ἀπὸ κοινὴν καταγωγὴν, ἀδελφικός, ὁμαίμων, ἐξαιρ. παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1. «Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα· ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ «πολλάκις ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τὸ Κοινὸν τίθησιν, οἷον καὶ καὶ ἐν ταῖς ὑδροφόροις τέταχε «πολύκοινον Ἀμφιτρίτην»· ἀντὶ τοῦ πολυάδελφον· οὕτω καὶ στίχ. 202. «θέλητε δ' αἵματος κοινοῦ πάσασθαι». Οὕτω καὶ Οἰδ. Τ, 261. Οἰδ. Κ. 535. η) Κοινὰ καὶ ἐπίκοινα λέγετ. τὰ ἀκόλουθα τρία στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου δηλ. τὰ β, γ, δ. Διονυσ. συνθ. σλ. 174. 2) Παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς. ἐπὶ πάσης λέξεως, ἥτις δὲν ἀνήκει εἰς ἰδιαιτέραν τινὰ διάλεκτον — Ὡς ἐπρ. μετχρζτ. κοινὰ εἰς τὸ κοινῶς, καὶ κοινῇ καὶ τὸ κοινὰ, «κοινὰ ἐμοίγε. Μαζύ μ' ἐμέ = σὺν ἐμοί Σοφοκλ. Αἰ. 577. καὶ ἀπὸ κοινοῦ. καὶ κατὰ κοινοῦ παρὰ Γραμτκ. καὶ Σχολ. Ἀντθτ. τῷ ἰδίῳ. (Τὸ κοινὸς διαφέρει τοῦ ξυνὸς μόνον κατὰ διάλεκτον, ἄρα τὸ πρωτότυπον εἶναι ξύν, σύν, πρβλ. Buttm. Lexil. 2, σλ. 264).

Κοινόστομον, τό. Ζητ. ἐν τῷ, Λιχᾶς.

Κοινότης, ητος, ἡ (κοινός). Ἡ κατάστασις προσώπου, ἢ πράγματος τινός, ὁπότε εἶναι κοινόν· ἀρέτεια, φιλία, συγκατάβασις, συγκοινωνία, ποταπότης, ταπεινὸν καὶ κοινὸν ἐξίσου μὲ ὅλους πολίτευμα. 2) Τὸ σύστημα πολλῶν ἀνθρώπων συνηγμένων εἰς ἕν, ἕνεκεν σκοποῦ τινος, ἑταιρεία, συντροφία, πολιτεία, τὸ πλῆθος πόλεως, ἐπαρχίας, ἢ συστήματος τινός.

Κοινότοκος, ον (τίκτω). Ὁ κοινὴν γέννησιν, ἢ κοινοὺς γονεῖς ἔχων. Σοφοκλ. Ἠλ. 853.

Κοινοτροφία, ἡ (τροφή). Ἡ κοινὴ τροφὴ, τὸ κοινῶς τρέφεσθαι, ἢ ἀνατρέφεσθαι· ἀντίκειται τῷ, μονοτροφία· ὅθεν

Κοινοτροφικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὴν κοινὴν τροφὴν, ἢ ἀνατροφὴν ἀνήκων. Πλάτ. Πολιτ. Ε'

Κοινοφαγία, ἡ. (φαγεῖν). Κοινὸν, ἤτοι ποταπὸν, καὶ ἀκάθαρτον φαγητόν· ἀκαθαρσία διὰ ἀπηγορευμένων φαγητῶν. Ἰώσηπ. ἀρχ. ΙΑ'. 8. παραπλήσιον τῷ ἐν Μάρκ. Ζ. 2.

Κοινοφιλής, ές (φιλέω). Ὁ ὁμοῦ μέτινα, ἢ τὸ ἴδιον μὲ αὐτὸν ἀγαπῶν, ὁ τὸ κοινὸν, ἤτοι τὴν κοινότητα φιλῶν. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 972. «κοινοφιλεῖ διανοίᾳ· ὅπου τινὲς κοινωφελεῖ, ἔγραψαν.

Κοινόφρων, ον, γενκ. ονος (φρήν). Ὁ κοινὸν, ὅμοιον φρόνημα ἔχων, ὁμόφρων, ὁμόγνωμος, ὁμόψυχος, σύμφωνος κατὰ τὴν γνώμην μὲ τοὺς λοιπούς. Εὐριπ. Ἰφ. Ταύρ. 1008. Ἰων. 577.

Κοινοχρησία, ἡ, καὶ

* Κοινοχρηστία, ἡ. Τὸ κοινὸν ὄφελος, κοινωφέλεια.

Κοινόω, ῶ (κοινός). Κοινὸν ποιῶ· ὁ ἐστὶ Μεταδίδω πρᾶγμά τι εἰς τινα ἄλλον, Ἀφίνω νὰ μεταδίδωσι καὶ ἄλλοι ἐξ αὐτοῦ μετὰ δοτκ. τοῦ πρτπ. καὶ αἰτιατικ. τοῦ πργμτ. Μεταδίδω λόγον τινά, φανερόν, γνωστὸν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ποιῶ, κοινολογῶ τὴν γνώμην μου, ἢ ἄλλον τινὰ λόγον. Εὐριπ. Μήδ. 811. «ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,» καὶ 685. «τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶται θέλω.» Ἰφ. Αὐλ. 44. «κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς.» παρὰ Θουκυδ. Η'. 48. «τῷ πλήθει ἐκοίνωσαν»· ἀντὶ τοῦ κοινῶς ἐσκέφθησαν ἢ κοινὴν σκέψιν μετὰ τοῦ πλήθους ἐποίησαν. 2) Μέσως, κοινοῦμαι, οῦμαι, καὶ μὲ Πθτκ. ἀόρ. ἐκοινώθην, Εὐρπδ. Ἀνδρομ. 38. κοινωνῶ, λαμβάνω μέρος ἀπό τι· μετὰ γενκ. Εὐριπ. Φοίν. 1724. κοινοῦσθαι ψυχῆς»· ὁ Εὐριπ. συνάπτει τοῦτο καὶ μετὰ Αἰτιατ. ὡς καὶ Ξενοφ. περὶ Προσόδ. Δ'. 30. καὶ 82. «κοινωσάμεναι τὴν τύχην καὶ τὸ κέρδος καὶ τὴν ζημίαν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν ἑνὶ ἅμα ὑποφέροντες, οὕτω καὶ ἐν τῷ ἔργῳ. Πλάτ. Φαίδρ. σ. 249. β) Κοινοποιῶ τι εἰς τινα διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσω, νὰ ζητήσω τὴν συμβουλήν του δι' αὐτό· «κοινοῦσθαι τινί τε, λόγους, κ. τ. τ. ἢ περί τινος λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ χρηστηρίου, κ. τ. τ. Ξεν. Ἀναβ. στ'. β'. 15. «Θυσόμενος δὲ αὐτῷ τῷ ἡγεμόνι Ἡρακλεῖ, καὶ κοινουμένῳ, πότερα λῴον καὶ ἄμεινον ἐν στρατεύεσθαι» ἐφανέρωνε τὴν γνώμην του εἰς τὸν Ἡρακλῆν καὶ ἐζήτει συμβουλὴν παρ' αὐτοῦ διά τινος σημείου. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν τοῖς Ἑλλ. Ζ'. ά. 27. Τῷ μὲν θεῷ οὐδὲν ἐκοινώσαντο, ὅπως ἂν ἡ εἰρήνη γένοιτο.» γ) Φέρω τινὰ ἀπὸ τὸ μέρος μου, μετ' Αἰτιατ.

Πίνδ. Νμ. 3, 19. νέγω δὲ κείνων τίμιν ὀάρεις λύρᾳ τε κοινωσόμαιω ὅθεν

Κοίνωμα, τό. Τὸ σύστημα τῆς κοινότητος, ἡ κοινότης, τὸ κοινῶς ἔχειν τι, τὸ ὁποῖον ἔχουσι κοινῶς, ἢ τὸ ἐπεῖον ἔγινε κοινόν, ἐκοινοποιήθη· ἀλλὰ καὶ Σαρκική, γαμική κοινωνία, ὡς παρὰ Πλουτάρχ. «Φοίβου κοινώμασι β κατῶν.» ἐβλάστησεν, ἐφύτρωσεν, ἐγεννήθη ἐκ τῆς σαρκικῆς συνουσίας τοῦ Φοίβου.

Κοινωμάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κοίνωμα. Τὸ σωμάτιον. ἐξειρτ. παρὰ Μαθημ. παλ. σλ. 64. Σιδηροῦς τις δεσμός, ὡς καὶ τὸ Ἐμηλις. Ζήτ. προσκοινοῦν, καὶ συγκοινοῦν.

Κοινών, ώνος, ὁ, μόνον ἐν τῇ ὀνμ. καὶ αἰτ. πλ. τὰς δὲ λοιπὰς πτώσεις δίδει τὸ κοινωνός. Ὁ συμμετέχων, κοινωνός, μεθέκτης, μέτοχος, σύντροφος, συνοδοιπόρος, ἢ συμπράκτωρ, συμβούλος. Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. καὶ Πλάτ. Πολ. Γ. 50. «κοινῶνι παρ' εὐθυτάτου.» ἔνθα ὅμως ὁ Boeckh. κατέστησε πολλὰ πιθανόν, ὅτι πρέπει νὰ γράφωσι αὐτὶ κοινῶν καὶ ξυνῶν οἱ Δωρικοὶ τύποι κοινάν καὶ ξυνάν. Παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. μαν. 540. ἀνέγν. ὁ Σκαλιγέρος «ἀκιδὸς κοινῶν, ἀντὶ τοῦ, κοινῶν· ὅπου τώρα κοινοὶ τεῦκν κείται.

Κοινωνέω, ῶ Μ. ήσω, Πλάτ. Πολιτ. 7. σελ. 540. C. (κοινωνός). Κοινῶς ἔχω τι, μετέχω, ἔχω μέρος ἀπό τινος. Λαμβάνω μέρος τινός, ἢ μερίδιον εἴς τι· μέτοχος γίνομαι τινός· μεταλαμβάνω· «κεκοινωνηκότες τῶν πόνων.» Δημοσθ. «γυναικὶ κοινωνῶν» εἰς γάμον συνέρχομαι, ἑνοῦμαι, συντροφεύω· «ἔχει διάφορον τὴν σύνταξιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ, κοινῶ· ἀλλαχοῦ «κοινωνῶ τινὶ τινὸς» ἀντὶ τοῦ, κοινωνός τινός εἰμί τινί· ἐξ ἐναντίας τὸ, κοινῶ, λέγεται «κοινῶ τινί τι.— Παρ' Ἑκάστ. ἀντὶ τοῦ, Μεταλαμβάνω τῶν θείων μυστηρίων· ὅθεν

Κοινώνημα, τό. Τὸ ὁποῖον ἐκοινωνήθη, μετεδόθη. 2) κοινωνία, συναναστροφή, ἕνωσις, συντροφία. Πλάτ. Πολ. Α'. «συμβόλαια καὶ κοινωνήματα· ὁ Θεμίστ. Λόγ. ΚΑ'. καλεῖ «κοινωνήματα τὰς μετ' ἀλλήλους ἐμπορικὰς συναναστροφάς, τὸ ἐμπόριον, τὰς ἐμπορικὰς, καὶ τὰς πρὸς ἀλλήλους ὑποθέσεις ἐν τῇ κοινῇ ζωῇ, τὰ συναλλάγματα.

Κοινώνησις, εως, ἡ, Μέθεξις, ἡ μετάδοσις, τὸ λαμβάνειν μέρος, ἢ τὸ ἀφήνειν νὰ μεθέξωσιν ἄλλοι, μεταδίδειν· ὅθεν

Κοινωνητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ μεταδίδειν, ἢ εἰς κοινωνίαν.

Κοινωνία, ἡ (κοινωνέω). Τὸ ἔχειν, ἢ λαμβάνειν μέρος εἴς τι· μέθεξις, μετοχή, μεταλήψις, κοινότης, συντροφία, ἑταιρεία, συμβίωσις, συνερχομός, ἕνωσις, σμίξις. Communication. Συναναστροφή, Πίνδ. Πυθ. 1, 189. «κοινωνίαν εἰς μαλθακάν· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σαρκικῆς κοινωνίας, συνουσίας, συγγενείας. Ξεν. Οἰκον. μετάδοσις, κοινολόγημα, φανέρωσις τοῦ σκοποῦ μου πρός τινα — Παρὰ τοῖς Ἑλλήν. Ἡ τῶν θείων μυστηρίων μετάληψις, Ἰσίδωρ. Πηλ. α. 228. καὶ Ἰωαν. Δαμασκ. περὶ Πίστ. ε'. 14. Καὶ αὐτὰ τὰ θεῖα μυστήρια. Παῦλ. α. πρὸς Κορινθ. 1, 16. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἑλληνικοῦσα, εὐνοῖα, Θεοφύλακτ. «παρεταχοῦ (ὁ Παῦλος) κοινωνίαν καλεῖ τὴν Ἑλληνικοῦσαν. ὡς κοινοῦ τοῦ κέρδους ὄντος, καὶ τῶν διδόντων καὶ τῶν λαμβανόντων· ὅθεν

Κοινωνικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ ἔχων κλίσιν καὶ ἰδίωμα εἰς κοινωνίαν, μετάδοσιν, συγκοινωνίαν, συναναστροφήν, συμμέθεξιν, μεταδοτικός, κοινωνικός, ἄνθρωπος τῆς συναναστροφῆς, καὶ τοῦ κόσμου, ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ συμμορίων κοινωνικοὺς λέγει, τάχα μὲν τοὺς ἀνέμητον οὐσίαν νέμοντας ἀδελφούς, ὧν ὁ μὲν πατὴρ ἐδύνατο λειτουργεῖν, οἱ δὲ κληρονόμοι τῶν ἐκείνου καθ' ἕνα τριηράρχην οὐκ ἐξήρκουν. Τάχα δ' ἂν καὶ περὶ τῶν ἑκουσίαν κοινωνίαν συνθεμένων ἐμπορείας ἢ ἄλλου τινος, ὧν ἕκαστος οὐκ εἶχε τὸ ὅλον τίμημα τῆς κοινῆς οὐσίας. Φώτ. Ἐπρ. «κοινωνικῶς, ὅθεν «κοινωνικῶς χρῆσθαι τοῖς εὐτυχήμασιν Νὰ ἀφίνῃ τις ἄλλους νὰ συμμετέχουν ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν του, Πολύβ. 18, 31, 7.

Κοινωνοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω) = κοινωνέω, κοινοποιέω. Γλώσ.

Κοινωνός, ὁ, ἀλλὰ καὶ ἡ (κοινός). Σύντροφος, ἑταῖρος, συνοδοιπόρος, συμβιωτής, συμπράκτωρ, μέτοχος = κοινών.

Κοινωφέλεια, ἡ = κοινωφελία· ἐκ τοῦ

Κοινωφελής, ές (ὠφελος) Ὁ ὠφέλειαν προξενῶν εἰς τὸ κοινόν, ὅθεν.

Κοινωφελία, ἡ. Κοινὴ ὠφέλεια = κοινωφέλεια.

Κοινωφέλιμος, ον = κοινωφελής.

Κοῖξ, ικος, ὁ. (coix). Εἶδος φοίνικος ἐν Αἰγύπτῳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἐξειργάζοντο διάφορα πλεκτὰ ἀγγεῖα· ἐντεῦθεν ἐκαλοῦντο ἔτι καὶ αὐτὰ τὰ ἴδια πεπλεγμένα ἀγγεῖα, οἷον αἱ σπυρίδες (τὰ ζεμπίλια) τὰ καλάθια, κ. τ. τ. οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον, κοῖξ, οἱ δὲ λοιποί, κοῖξ· ὁ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Α'. 16. ἔχει ἡ κόιξ· ὅθεν.

Κοιογένεια, ἡ. Ἡτοῦ Κοίου θυγάτηρ, ἡ Λητώ. Ἡ δὲ ὁ Κοῖος υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἡσό. Θεογ. 135. 404.

Κοῖος, κοίη, κοῖον. Ἰωνικ. ἀντὶ ποῖος, ποία, ποῖον, πολλάκις παρ' Ἡροδότ.

Κοῖος, ὁ. Μακεδονικ. ἀντὶ Ἀριθμός. Ἀθήν.

Κοιοφόρος, ἡ. Ἡ ἐν γαστρὶ ἔχουσα, ἐγκαστρωμένη = ἔγκυος, Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ κοίημα, καὶ ἔγκυος ἀντὶ τοῦ κύημα, ἔγκυος, ἔχει.

Κοιρανεῖος, εία, εῖον (κοίρανος). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κοίρανον. «κρᾶτος κοιρανεῖον» = κοιρανία. Ἀτάλαντ. Α'. 50.

Κοιρανέω, ῶ. Μ. ήσω (κοίρανος). Κοίρανος εἰμί, κυριεύω, διοικῶ, διορίζω, προστάζω ὡς κοίρανος· οὕτω κεῖται παρ' Ὁμήρ. συντεταγμένον ἐνίοτε μετὰ τοῦ ἐπιπωλεῖσθαι· ὡς καὶ τὰ διακοσμανέω, καὶ κατακοιρανέω, τὰ ὁποῖα τινὲς καὶ διαστέλλουσι τῶν προθέσεων ὡς κατωτέρω ἀμφότεραι αἱ γραφαὶ φαίνονται, Παρ' Ὁμήρ. α) Ἐπὶ τῆς ἐν τῷ πολέμῳ στρατηγίας, ἐν Ἰλιάδ. Β, 207. «Ὦ ἔγε κοιρανέων· εἶπε στρατόνῳ· διατάσσων, διερχόμενος. καὶ τὰ τοῦ κοιράνου ἔργα ἐπιτελῶν· ὁ Σχολ. οὕτω καὶ Δ, 250. Ε, 332. 824. β) Ἐπὶ τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων, καὶ τῶν ἐν εἰρήνῃ ἔργων βασιλέως τινός, Ἰλ. Μ, 318. «Λυκίην κατακοιρανέουσιν· βασιλεύουσι, βασιλικῶς διοικοῦσι· καὶ Ὀδυσ. Α, 247. γ) Ἐπὶ τῆς ἀνόμου καὶ ἀδίκου κυριαρχίας, τὴν ὁποίαν εἰκειοποιήθησαν οἱ μνηστῆρες εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ὀδυσ. πολλάκις ἐν τῇ Ὀδυσ. «Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν· ἐπὶ τῶν μνηστήρων, οἵτινες ἔκαμον ὅ,τι ἤθελον εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ὀδυσσέως· οὕτω καὶ τὸ «μέγαρον κατακοιρανέουσι.» Ὀδυσ. Ν, 477. καὶ ἐν Ὀδ. Τ, 234. «οἱ ἐνθάδε κατακοιρανέουσιν· κατεξουσιάζουσι, κάμνουν ὅ,τι θέλουσιν· ὁ Ὅμηρ. δὲν τὸ συντάσσει ποτὲ ἀμέσως μὲ τὸ πτωτικόν, ἀλλὰ τὸ μετχρζτ. ἄνευ πτωτικοῦ, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Β, 207. ἢ, καὶ μάλιστα ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, τὸ συνδέει μὲ τὴν κατὰ καὶ μὲ αἰττ. «πόλεμον κάτα, Λυκίην κάτα, Ἰθάκην κάτα, μέγαρον κάτα, πάντοτε τὰς προθέσ. μετὰ τὸ οὐσιαστικόν τουν, καὶ κατ' ἀναστροφήν. Ὁ δὲ Ἡσό. Θεογ. 331. ἐξ ἐναντίας μετὰ γενικ. συντάσσει. ὁ Πίνδαρ. ἐν Ὀλυμπ. ΙΔ'. 12. λέγει «κοιρανέουσι χορούς· ἀντὶ, Διακοσμοῦσι, διατάσσουσι. «Πιερίᾳ κοιρανέοντα.» Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 34. καὶ συχνάκις μετὰ Δοτικ. ἀντὶ τοῦ ἐξουσιάζω, βασιλεύω. Παρ' Ὀππιαν. μετὰ γενικ· ἀντὶ τοῦ, Ἀρχηγός ἢ ὁ ἀνώτερος εἰμί· ἄρχω, ἐπικρατῶ. Ἡλέξις εἶναι κυρίως Ποιητικ. ὅθεν

Κοιρανῆος, Δωρικ. ἀντὶ κοιρανεῖος, Ἀρίστιν.

Κοιρανία, ἡ. Ἰωνικ. κοιρανίς. Ἡ δύναμις, ἐξουσία, ἀξία τοῦ κοιράνου, βασιλεία, στρατηγία. κ. τ. τ.

Κοιρανίδης, ου, ὁ = κοίρανος. Σοφκλ. Ἀντιγ. 940.

Κοιρανικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων, πρέπων εἰς τὸν κοίρανον· ὁ τὸν κοίρανον ἀποβλέπων· ἐκ τοῦ

Κοίρανος, ὁ. Ὁ ἐπικρατῶν, καὶ ἡγεμονεύων, ἀρχηγός, ἄρχων, πρῶτος, ἐξουσιαστής· ὁ διοικῶν, καὶ προστάζων ἐν τῷ πολέμῳ στρατηγός παρ' Ὁμήρ. συχνάκις συντεταγμένον μετὰ τοῦ Ἡγεμών καὶ βασιλεύς Ἰλιάδ. Β, 487, «κοίρανε λαῶν» Ἰλιάδ. Η, 234. καὶ ἀλλαχοῦ. β) Ὁ νόμιμος κύριος, ἐξουσιαστής, συντεταγμ. μὲ τὸ Βασιλεύς, Ἰλιάδ. Β, 204. γ) Καθόλου, κύριος, ἐξουσιαστής, πρῶτος. ἀρχηγός, Ὀδυσ. Σ, 106. Ἀριστοτέχνης, ὁ πρῶτος εἴς τι πρᾶγμα· παρὰ τοῖς ὑστερ. λέγεται ἔτι καὶ ὁ ἐξουσιαστής ὑπαρχόντων, ὁ κτήματα ὑπ' ἐξουσίαν ἔχων, Κτηματίας· σπανιώτερ. εἶναι τὸ θηλκ. ἡ κοίρανος (ἐκ τοῦ κύρος, διότι τὸ, οι, καὶ τὸ υ, συγχίονται ὡς καὶ ἐν τῷ, κοινός, καὶ, Ξυνός, συγγν. τῷ κάρα, κάρανος, καὶ τῷ κύρανος).

Κοῖς, Μετγιστρ. τύπος ἀντὶ Κοῖξ.

Κοισύρα, ἡ. Ἡ τοῦ Ἀλκμαίονος, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Πεισιστράτου γυνή, καὶ μήτηρ τοῦ Μεγακλέους καὶ Δαμάχου, ἐκ τῆς Ἐρετρείας, πλουσία τρυφηλή καὶ ἐπίσημος· ἐντεῦθεν τὸ, κεισουρουσθαι, κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστφ. Νεφ. 40. ἀντὶ τοῦ Μέγα φρονεῖν. Ζήτ. ἐγκοισυραω.

Κοισυράομαι. Φέρομαι ὑπερηφάνως, καὶ τρυφηλῶς ὡς ἡ Κοισύρα, θέλω νὰ τὴν μιμηθῶ. Ἴδε τὸ πρῶτον.

Κοιτάζω, Μ. άσω, Δωρικ. αξῶ (κοίτη). Εἰς τὴν κοίτην φέρω, ἢ τίθημι, βάλλω. Μέσ. κοιτάζομαι· εἰς τὴν κοίτην κεῖμαι, ἢ ὑπάγω εἰς τὴν κοίτην νὰ κοιμηθῶ, ν' ἀναπαυθῶ. κοιμῶμαι.

Κοιταῖος, αία, αῖον, (κοίτη). Ὅστις κεῖται, ἢ κοιμᾶται εἰς τὴν κοίτην, ἢ ἁπλῶς κοιμᾶται. «ἐν τῇ χώρᾳ κοιταῖοι γίγνεσθαι· κοιμᾶσθαι ἔξω εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰ χωράφια. Δημοσθ. «κοιταῖοι ἐν τῇ πόλει γίγνεσθαι· παρὰ Πολυβ. Ε'. 17. ὅπου ἔρμην. διὰ τοῦ «ἐν τῇ πόλει κοιμᾶσθαι, περιπ., μένειν τὴν νύκτα, ἀλλ' ὁ Σουίδ. ἔχει ἄλλην τινὰ ῥῆσιν ἐκ τοῦ Πολυβ· «παρήγγειλε ἔρχεσθαι κοιταίους· τὴν ὁποίαν ἔρμην. διὰ τοῦ, ἔρχεσθαι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ὕπνου· καθ' ὃν καιρὸν ὑπάγουν νὰ κοιμηθῶσιν οἱ ἄνθρωποι· οὕτω κεῖται παρὰ Πολυβ. ἐν, Γ'. 61. ὡς τὸ, κνεφαῖος. 2) Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Γράχ. 7. καὶ, ῳ. κεῖται, κοιταῖον, τό, = κοίτη τὸ δὲ ἀπὸ κοιταῖα ἐπισπένδειν.» Ἡλιόδ. Γ. σλ. 136. τὴν ὑπνωτικὴν πόσιν λαμβάνειν, ὅ ἐστι, τὴν τελευταίαν, καὶ τὴν σπονδήν, ἤτοι τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὸ τῶν ἐπὶ κοίτην ἰόντων νομιζόμενα ἐκτελεῖν· ἐσπένδον γὰρ οἱ ἐπὶ κοίτην ἰόντες Ἑρμῇ τῷ ἐπιτάτῃ τῶν ὀνείρων. Ὅρα περὶ τούτου Φιλόστρατ. ἐν τοῖς Ἡρωικ. Η'. 714.

Κοιταστία, ἡ (κοιτάζομαι). Τὸ ἐν τῇ κοίτῃ κεῖσθαι, κοιτασιά. Τὸ συγκοιμᾶσθαι, παρὰ τοῖς Ο'.

Κοίτη, ἡ. Στρωμνή, στρῶμα, κρεββάτι διὰ ὕπνον, κλίνη· τόπος, εἰς ὃν κοιμᾶται, ἢ ἀναπαύεται τις. Ὀδυσ. Τ, 341. συχνότερ. παρ' Ἡρόδ. τὸ παρὰ Τούρκ. γιατάκ. λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου, ὅπου κοιμῶνται τὰ ζῶα, Γρέκι. 2) Ὁ ὕπνος, τὸ ἐν τῇ κοίτῃ κοιμᾶσθαι, ἢ πλαγιάζειν, εἰς ὕπνον τρέπεσθαι, Ἡρόδ καὶ ἐπομένως ἡ σαρκική μῖξις, ἢ τοῦ ἀνδρὸς μετὰ τῆς γυναικός συνουσία. 3) Μεταφορ. δὲ καὶ τὸ στρῶ-

μα τοῦ ποταμοῦ, ἤτοι ὁ πάτος αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ῥέει, ἤτοι ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖ τὸ ὕδωρ. Καὶ ἀντὶ τοῦ κιβωτός, ἁρμάρι, ἔνθα τίθεται τι, Meineckе Μένανδρ. σελ. 50. πρβλ. κοιτίς (ἐκ τοῦ ΚΕΙΩ, ΚΕΙΩ, κείμαι, συγγ. τῷ κοιμάω.)

*Κοιτίδιον, τό. Ἑκστκ. τοῦ κοίτη.

Κοιτίς, ίδος, ἡ. Ἑκστκ. τοῦ κοίτη· καθ' Ἡσύχ. ἡ μικρὰ κίστη, ἐν ᾗ ὁ γυναικεῖος κόσμος ἀπεκίθετο· κουτίον· εὑρίσκεται καὶ κοῖτις, παρὰ Σουίδ. καὶ Ἐτυμολογ. γεγραμμένον καὶ παρὰ Λουκιαν. «ἐν ταῖς κοιτίσι καὶ κίσταις». Ζήτ. ἐν τῷ, κυτίδιον.

Κοιτονητής, ὁ. Ἡμαρτημ. πιθανῶς ἀντὶ τοῦ, κοιτωνίτης.

Κοιτοπετῶν, θηρίον· παρ' Ἀρτεμιδώρ. Β'. 69. ὅπου ἄλλοι, κοιτοδυτῶν, ἔχουσιν· ἀμφ.

Κοῖτος, ὁ = κοίτη, κλίνη, στρωμνή, κρεββάτι, τόπος, ἔνθα κοιμᾶται τις, Ὀδσ. καὶ παρ' Ἡρόδ. 2) Τὸ πλαγιάζειν, πηγαίνειν εἰς τὸ κρεββάτι, εἰς ὕπνον τρέπεσθαι, Ὀδσ. Τ, 510. «κοίτοιο τάχ' ἔστεται ἡδέος ὥρη ὠκαχύ ἔσται τοῦ εὐνασθῆναι καιρός. 3) Τὸ κοιμᾶσθαι, ὁ ὕπνος, Ὀδσ. Τ, 515. αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ ἐλθεῖν κοῖτος ἀπαντᾷ καὶ Ἡσ. ἔργ. 576. «κοῖτον ποιεῦμεν Πλαγιάζω, πηγαίνω εἰς τὸ κρεββάτι, Ἡρόδ. 7, 17· ὅθεν

Κοιτοφθορέω, ῶ. Μ. ήσω (φθείρω). Φθείρω, χαλῶ τὴν γαμικὴν κλίνην ἄλλου τινός, δηλ. τὴν μιαίνω διὰ μοιχείας. παρὰ Πλουτάρχ. περὶ Ἀλκιβιάδ. κεῖται ἐκ παραλλήλου «μοιχεύοντες καὶ κοιτοφθορεῦντες.»

Κοιτών, ῶνος, ὁ (κοίτη). Δωμάτιον, ταμεῖον ἐν ᾧ κοιμᾶται τινάς, διάγρ. ἀνάγν. παρ' Ἡρόδ. 1, 9. 10.

*Κοιτώνιον, τό. καὶ

*Κοιτωνίσκος, ὁ. Ἑκστκ. τοῦ κοιτών.

Κοιτωνίτης, ου, ὁ. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Γαληνοῦ ἐλέγετο ὁ τοῦ κοιτῶνος ὑπηρέτης, ὅστις παρ' Ἀρρίαν. εἰς Ἐπίκτ. Α'. 19. κατακοιμιστής, ἐλέγετο· ὁ παρ' Ἰταλ. καμαριέρης, Cameriere.

Κοιτωνοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ τοῦ κοιτῶνος.

Κοιφί. Ζήτ. Κοῦφι.

Κοκκάζω, κοπρίζειν, ἐπὶ τῆς ὄρνιθος, ἐὰν δὲν ἦναι ἡμαρτ. ἀνάγν., ἀντὶ κοκκύζω. Ζήτ. ἐπικοκκύστρια.

Κοκκάλια, ων, τά. Εἶδος χερσαίων, καὶ ὀστρακοδέρμων κοχλιῶν, Ἀριστ. Ἰδέ κωκάλια.

Κόκκελος, ὁ (κόκκος). Ὁ κόκκος, ἤτοι ὁ πυρὴν τοῦ στροβίλου. Nux pinea· ἐντεῦθεν ὁρμηθεῖσα ἡ συνήθεια ἐξέλαβε τὴν λέξιν καθόλου ἐπὶ τῶν πυρήνων, καὶ ἐπὶ τῶν ὀστέων, κόκκαλον, τό, λέγουσα ἀντὶ, ὀστοῦν. Ζήτ. καὶ κόκκος.

Κοκκίζω, Μ. ίσω (κόκκος). Τοὺς κόκκους ἐκβάλλω. Πολυδ. στ'. 80.

Κοκκινοβαφής, ές (βάπτω) = κοκκοβαφής. Ἀθην. Ε'. ex τοῦ

Κόκκινος, ίνη, ινον (κόκκος). Ἐρυθρός, κρεμεζένιος, ἢ κρεμεζίνικος· ὁ διὰ τοῦ κόκκου βεβαμμένος Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Γ'. 22. «ἐν κοκκίνοις περιπατῶν· ἐντεῦθεν ὁρμηθεῖσα ἡ συνήθεια ἐξέλαβε γενικῶς τὸ, κόκκινον, ἀντὶ τοῦ, ἐρυθρόν.

Κοκκίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κόκκος.

Κοκκοβαφής, ές = κοκκινοβαφής. Ὁ μετὰ κόκκου (κρεμεζίου) βεβαμμένος, κόκκινος.

Κοκκοβόας ὄρνις, = ἀλεκτρυών, Εὐστάθ. ἐκ Σοφοκλέους.

Κοκκοθραύστης, ου, ὁ (θραύω). Εἶδος πτηνοῦ παρ' Ἡσυχ. ὁ τοὺς κόκκους θραύων. Λιν. Coccothraustes· ἐκ τοῦ

Κόκκος, ὁ. Ὁ ἐν τοῖς καρποῖς τῶν δένδρων πυρήν, οἷον τῶν μήλων, ῥοδακίνων, κολοκυνθῶν, ῥοιῶν, κ. τ. λ. τὸ ἐν τῇ συνηθ. κοκκούτσιον, κοκκίον, καὶ Σπυρίδιον, λεγόμενον, Ἑτυμ. Ὀμρ. Δμτρ. 373. 412. Ἡρόδ. 4, 143· 2) Ἰδιαιτέρως δὲ κόκκος βαφικὴ τὸ κερμέζον, ἢ κριμέζιον, ἀφ' οὗ γίνεται ἡ ἐρυθρὰ (κόκκινος) βαφή· ἐξ οὗ βάπτεται τὸ κόκκινον. Coccus tinctorius. Θηλυκ. δὲ, κόκκος, ἡ· τὸ δένδρον ἐφ' ᾧ γίνεται τὸ κερμέζιον. Διοσκορ. Δ'. 48. Στράβ. Γ'. σλ. 384. ὅρα Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 8. καὶ, 16. ὅστις καλεῖ τὸ φυτὸν τοῦτο πρῖνον, ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἐν τῇ συνηθ. ὑποκορ. πρινάριον, λεγόμενον, καὶ ὁ κόκκος, πρινοκόκκιον, Quercus coccifera. Λιν. γίνεται τοῦτο ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ μάλιστα ἐν Πελοποννήσῳ, ἀρκετόν. λέγτ. ἔτι καὶ Ἔτυμ. 3) = μόχος. 4) = Pille, pillula, χάπιον. 5) Ἐν τοῖς τοῦ Στράτωνος ἐπιγράμ. 64. καλοῦνται, κόκκοι, καὶ οἱ ὄρχεις. «τῇ χειρὶ τοὺς κόκκους ἐπαφώμενος· ὡς καὶ τὸ κοκκωτή, καὶ ἐρέβινθος

Κόκκυ, ἐπιβόημα παρ' Ἀριστοφ. Βάτραχ. 1384. (1404). Καὶ Ὄρν. 507. «κόκκυ μαθεῖτε, κόκκυ φωλοὶ πεδίον δεῦ· ὡς τὸ τῆς συνηθ. ἐ! αἰ! αἰδέ δέ, παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. ἀναφέρεται τὸ κόκκυ, ἀντὶ τοῦ ταχύ, ὡς Ἀττικόν. κυρίως δὲ 2) Ἡ φωνὴ τοῦ κόκκυγος, τοῦ κούκκου, καὶ τῶν πετεινῶν.

*Κοκκύαι, οἱ = κοκύαι, Ἡσύχ. (-υ-)

Κοκκυγέα, ἡ. Εἶδος δένδρου, τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς εἶναι περικυκλωμένος μὲ μαλλίον. Θεόφ. Ἱστορ. Φυτ. Γ'. 16. ὅπου κοκκυμηλέα, κεῖται, ἀλλ' ὁ Πλίνιος ἐν Ἡ'. 22. Coccygia ἔχει· ἐντεῦθεν ἔχει ὁ Ἡσύχ. «κεκοκκυγμένον, καὶ· χρῶμα κοκκύγινον, ὅ ἐστι πορφυροῦν, (κόκκινον) ἀπὸ κοκκυγέας δένδρου»· ἄρα χρήσιμον εἶναι τὸ δένδρον καὶ εἰς βαφήν· πιθανῶς εἶναι τὸ τοῦ Πλινίου Cotinus, καὶ τὸ τοῦ Λιν. Rhus cotinus· ὅθεν κοκκύγινος

*Κοκκυγίας, ὁ. Ἄνεμος παρὰ Κρετωνιάταις, πιθανῶς ὁ ἐαρινός, Ἡσύχ.

*Κοκκύγινος, η, ον. Πορφυροῦς.

Κοκκύζω, Μ. ύσω (κόκκυξ). Φωνάζω ὡς ὁ κόκκυξ, Ἡσ. ἔργ. 488. 2) Φωνάζω, λαλῶ ὡς ὁ ἀλέκτωρ, ὡς ὁ πετεινός· ὅθεν ἔβρτ. ἀντὶ τοῦ εἶδω σημεῖόν τι φωνάζων ὡς ὁ κούκκος, ἢ ὁ πετεινός, Ἀρστφ. Βατρχ. 1400. Ἐκκλησζ. 31. καθόλου δὲ κακκρίζω, κικρίζω. Θεόκριτ. Ζ'. 48. 124 πρκμν. κρεκκρκα, Ἀρστφ.

Κοκκυμηλέα, ἡ = κοκκύμηλος. Τὸ ποιοῦν τὰ κοκκύμηλα δένδρον.

Κοκκύμηλον, τό. Τὸ τοῦ κόκκυγος μῆλον, ὁ καρπὸς τῆς κοκκυμηλέας· τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον ἀβράμηλον, καὶ Ζιάνερον, Prunum. Θεοφρ. Γ'. 16.

Κοκκύμηλος, ἡ, Ἡ κοκκυμηλέα. Πολυδ. Α'. 232. ὅθεν

Κοκκυμηλών, ῶνος, ὁ. Τόπος κατάφυτος ἀπὸ κοκκυμηλέας.

Κόκκυξ, υγος, ὁ (κόκκυ) Εἶδος πτηνοῦ, ὁ κούκκος, παρονομασθεὶς ἐκ τῆς φωνῆς αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν οἱ μὲν Ἕλληνες διὰ τοῦ, κοκκυ, οἱ δὲ Λατῖνοι διὰ τοῦ Cucu (ἀφ' οὗ καὶ τὸ Cuculus) ἐκφράζουσιν. Ἡσ. ἔργ. 488. Ἦτο δὲ ἱερὸς τῆς Ἥρας, καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ σκήπτρου της, Παυσ. 2, 17, 4. 2). Εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ὅστις φωνάζει ὡς ὁ κούκκος, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ εἶναι πλατυτέρα παρὰ τὸ σῶμα, Cottus, Λιν. 3) Εἶδος πρωϊμῶν σύκων, τὰ ὁποῖα φαίνονται, ὡριμάζουσιν ὁπότε φωνάζει ὁ κούκκος, ὅ ἐστι, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀνοίξεως· ἄλλως δὲ καὶ, Ὀλυνθος (Grossus) καλοῦνται. 4) Τὸ πρὸς τοῖς ἰσχίοις μέρος τοῦ ἱεροῦ ὀστοῦ. Os coccygis. Ζήτ. κοχώνη. 5) Ἐλαμβάνεται ἔτι ἡ λέξις καὶ ὑβριστικῶς, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, σημαίνουσα τὸ, ἀφρόντιστος, παραλελυμένος, ἄσωτος, ἢ ἀσελγής· ἐπειδὴ καὶ ὁ κούκκος θεωρεῖται ὡς μαγκός· διότι αὐτὸς γεννᾷ τὰ αὐγότου (ὠά) εἰς ξένας φωλεάς, καὶ ἐκεῖ ἀφίνει αὐτὰ μετὰ τῶν ξένων καὶ κλωστῶνται χωρὶς αὐτὸς νὰ κοπιάσῃ. «Ὁ Μελέαγρος κόκκυξ ἡλίθιος περιέρχεται»· ὁ μωρὸς καὶ ἁπλοῦς κούκκος· οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 598. «κόκκυγές γε τρεῖς· καὶ, τρεῖς κούκκοι σὲ ἔκλεξαν· ἐνταῦθα ἴσως αἰνίκει ἡ τοῦ Ἡσυχίου γλῶσσα «κόκκυγες, ἐπὶ τῶν ὑποκοηθέντων πλειόνων εἶναι, καὶ ὀλίγον οὐτωνα· ἐπειδὴ καὶ ὁ κούκκος ταχέως πετᾷ ἀπὸ τὸ ἓν δένδρον εἰς τὸ ἄλλο, καὶ φωνάζει, ὥστε κάμνει νὰ πιστεύσῃ τινάς, ὅτι ἐκεῖ εἶναι πολλοὶ κούκκοι, καὶ φωνάζουσι. Ἀλλὰ κάλλιον ἀντὶ τοῦ Ἡλίθιος, μωρὸς ἄνθρωπος, πρβλ. τὸν Σχολ. (Τὸ ὁ κυρίως καθ' ὅλας τὰς πτώσεις μακρόν, ἐὰν καὶ τινες τὸ θέλουσι καὶ βραχὺ εἰς τὰς τρισυλλάβους πτώσεις).

Κοκκύσδω, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ κοκκύζω, Θεόκρ. ὅθεν

Κοκκυσμός, ὁ (κοκκύζω). Ἡ φωνὴ, τὸ λάλημα τοῦ κούκκου. 2) Τὸ λάλημα τοῦ ἀλέκτορος, πετεινοῦ. 3) Ἡ πολλὰ λεπτὴ, καὶ ὑψηλὴ φωνὴ ἐν τῷ ψάλλειν. Νικόμαχ. Μουσικ. 20. ὅτε καὶ βηχία, ἢ βηχίας, λέγεται, ὑπακουομ. τοῦ, ψόγγος, ἐπειδὴ καὶ ἡ τοιαύτη φωνὴ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ βηχὸς πάθους γίνεται.

Κοκκυστής, οῦ, ὁ (κοκκύζω). Ὅστις κοκκύζει, φωνάζει ὡς ὁ κούκκος, ἢ ὡς ὁ πετεινός. Τίμων. Φλίας.

Κόκκων, ωνος, ὁ. Παρ' Ἱππκρ. ὁ κόκκος τῆς ῥοιᾶς, τὰ σπυρία τοῦ ῥοδίου. 2) Ὁ Κνίδιος κόκκος. Ζήτ. Συμελαία. 3) Καθ' Ἡσυχ. ὁ καρπὸς τοῦ ἰξοῦ

*Κοκκωτή, ἡ = κόκκος, 5.

Κοκκωτός, ή, όν. Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κόκκου ἔχων, ἢ ὁ κόκκους ἐν ἑαυτῷ περιέχων. Γλωσ. Φιλοξ.

Κοκύαι, οἱ. Οἱ πρόγονοι. Ἡσύχ. καὶ Ἀνάλεκτ. Β'. 81. «--κοκύαι γὰρ ἔλεξαν ἀμῖν ὡς πρότεραι μητέρες ἐντὶ δρύεσσι· κατὰ τὸν ἐτυμολόγον ἡ λέξις εἶναι Ἰωνική· ὁ Σουίδ. ἔχει τὸν στίχ· «ἀφ' ὑμέων κοκύσι παρημίνη ἀρχαίησι· ὅπου ὁ Τοῦπιος, ἐφήμως, ἀνέγνωσεν· ὁ Ἡσύχ. ἔτι, κούκκα, πάππον, καὶ, κυκοῖας, προγόνους· λέξεις ἀρχαία καὶ σπάνιος (πιθν. ἐκ τοῦ κυέω).

Κολαβέω, Μ. ήσω. Παρὰ Σουίδ. μόνον = ἐγκολήβεζω, ὅπερ ἰδέ.

Κόλαβος = κόλλαβος.

Κολαβρεύομαι, = κολαβρίζω. Μετὰ ὅπλων χορεύω.

*Κολαβρίζω, Μ. ίσω (κόλαβρος). Χορεύω, εἴδός τι χοροῦ μὲ τὰ ἅρματα. 2) Παρὰ τοῖς Ο'. καταφρονῶ, περιγελῶ, περιπαίζω, ἐκ τοῦ κόλαβρος, σημν. 2. ὅθεν

Κολαβρισμός, ὁ. Εἶδος ὁπλιτικῆς ὀρχήσεως· παρὰ Σουίδ. ἀναφέρεται τὸ, κολαβρίζειν, ἐκ τῶν Ο'. Ἰωβ. Κ'. 4. καὶ ἑρμην· διὰ τοῦ χλευάζω, ἐξευτελίζω· ἐκ τοῦ κόλαβρος, τὸ χοιρίδιον· ἀντὶ τούτου ἄλλοι ἔχουσι, κολαβρίζειν. Παρ' Ἀθην. Η'. σελ. 364. κεῖται «κολαμυρίζουσι τοὺς εἰκέτας»· ὅπου ὁ μὲν Τοῦπιος, κολαβρίζουσιν, ἀνέγν. ὁ δὲ Κασωβὼν ὀρθότ. κλαυθμυρίζουσιν, ὅ ἐστι, τύπτουσι, δέρουσι, κλαίουσι καὶ ἡ ἐπιτομὴ ἀντὶ τούτου, πλήττουσιν, ἔχει.

Κόλαβρος, ὁ. Εἶδος ᾠδῆς, τραγούδιον, τὸ ὁποῖον τραγῳδοῦντες οἱ κολαβρίζοντες ἐχόρευον. 2) Τὸ χοιρίδιον, κατὰ τὸν Σουίδ. (ἀνάμβλ. συγγν. τῷ μολόβρικ).

Κολάζω, Μ. κολάσομαι, καὶ σπανιώτ. κολάσω, τοὺς νομιζομένους Ἀττικ. τύπους τοῦ Μέλ. κολῶ, καὶ μεσ. κολῶμαι μετεχειρίσθη ὁ Ἀριστοφ. ἐκ τῶν Ἱππ. 459. φαίνεται, μόνον διὰ νὰ παίξῃ μὲ τὴν λέξιν, μετχ. μέσ. μέλ. κολώμε-

ιος, Ἀρστφ. Σφκ. 284. ἔστι δὲ τὸ κολάζω εὐχρηστότερος παρὰ πεζογράφοις τύπος τοῦ τοῖς ποιηταῖς μᾶλλον ἰδιάζοντος κολούω ἐκ τοῦ κόλος, κολοβός (κολεύω). Ἄρα, κυρίως, κόπτω, ἀποκόπτω, κολοβόω, σμικρύνω, ἀφαιρῶ, μέρος κόπτω ἀπό τινος· εἰς τοιοῦτον δὲ τὴν σημσ. μόνον παρὰ Ποιητ. καὶ ἐξρτ. ἐπὶ φυτῶν, ἀντὶ τοῦ κόπτω τὸ περιττὸν ξύλον ἐξ αὐτῶν, καθαίρω, ἢ κλαδεύω, περιτέμνω, κουρεύω αὐτά· παρὰ Θεοφρ. αἰτ. Φυτ. Α'. «κολάζειν τὰ δένδρα· ὡς καὶ τὸ Λατ. Castigare· ὅθεν 2) Καταχρηστικῶς καὶ μεταφορικῶς σημαίνει, τὸ μετριάζω, σωφρονίζω, Νουθετῶ, ἐπιπλήττω· ἐλέγχω, κουδεσίαν, ἑρμηνείαν τινὰ δίδω εἴς τινα πρὸς διόρθωσιν τοῦ σφάλματός του· ἔστιν ὅτε μὲ δικλῆν αἰτκ. τινάτι, ὡς παρὰ Σφκλ. Αἰ. 1108 «τὰ σεμν' ἐπη κολάζεκείνους· ὅ ἐστι, Διὰ τῶν σεμνῶν ἐπῶν ἔλεγχε, ἐπίπληττε ἐκείνους. Βασανίζω, παιδεύω, τιμωρῶ, δαμάζω, ἐμποδίζω, περιορίζω. Παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 456. «ὅπως κολᾷ τὸν ἄνδραν· ἀντὶ κολάσῃ· καθὼς λέγεται καὶ τὸ ἕλῶ, ἀντὶ τοῦ, ἐλάσσω· οὕτω καὶ ἐν Σφῆκ. 234. «ἐπ' αὐτὸν ὡς κολωμένους· ὅπου κολουμένους κεῖται, ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κεκολωμένους, κολώσαντας· ὁ δὲ Σχολ. ὀρθότερον, κολάσοντας· ἐν τοῖς δικανικοῖς ἐπὶ τοῦ κατηγόρου ἀντὶ τοῦ ἐγκαλῶ τινα εἰς τὸ κριτήριον διὰ νὰ παιδευθῇ, καὶ ἐπὶ τοῦ κριτοῦ ἀντὶ τοῦ καταδικάζω εἰς παιδείαν, παιδεύω, Wolf. ἐν Λεπτν. σ. 241. τυραννῶ, βασανίζω, στενοχωρῶ, καταπιέζω. — Οἱ Ἀττκ. μετχρζτ. ἐν τῷ Ἐνστ. ἐνίοτε τὸν μέσ. ἀντὶ τοῦ ἐνργτκ. τύπου, ἴδε Schneid. καὶ Heind. Ξενοφ. Κπδ. 1, 3, 7. Πλάτ. Μενέξ. σ. 240. D. Stallb. Πρωταγ. σ. 324. C. ἐν τῷ μέλ. ὅμως δὲν μετχρζτ. ποτὲ τὸν ἐνργτκ. τύπον κολάσω, Ξενοφ. Ἀνβσ. 2, 5, 13. Ἑλληνκ. 1, 7, 20.

*Κολαστίς, ίδος, ἡ. Σκοτεινόν τι, καὶ ἀσαφὲς ἐπθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀρστφ. Ὄρν. 874.

Κολαξεία, ἡ (κολακεύω). Τὸ κολακεύειν, ὁ χαρακτὴρ τοῦ κόλακος, κολαξ.

Κολάκευμα, τό. Ἡ πρὸς κολακείαν πρᾶξις, ἢ λόγος· κολακευτικός.

*Κολακευτέος, έα, έον. Ῥμτκ. ἐπθ. τοῦ κολακεύω. Τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κολακεύσῃ τις.

Κολακευτής, οῦ, ὁ = κόλαξ· ὅθεν

Κολακευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς κολακείαν, ὁ εἰς τὸν κόλακα ἀνήκων· ὁ κολακεύων· κολακευτικῶς, ἐπρ. Μὲ κολακευτικὸν τρόπον, μὲ κολακείαν.

Κολακεύω, Μ. εύσω (κόλαξ). Κόλαξ εἰμί, κολακείας μετέρχομαι διὰ νὰ ἀπατήσω τινά· ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπατῶ, ξεγελῶ, παροδηγῶ τινὰ διὰ μέσου κολακειῶν, μετ' Αἰτκ. Ξενοφ. Ἑλλην. Ε. ά. 17. «κολακεύειν τινά· παρὰ δὲ Πλουτάρχ. «κολακεύω τινίν Adulare, ἰταλ. ἐντεῦθεν

Κολακία, ἡ = κολακεία· ὅθεν

Κολακικός, κή, κόν. = Κολακευτικός. Ἑπρμ. Κολακικῶς.

Κολακίς, ίδος, ἡ. Ἡ κολακεύουσα γυνή. Θηλυκ. τοῦ κόλαξ. Ζήτ. Ηλιακίς.

*Κολακώνυμος, ὁ (ὄνομα) Κωμική διαστροφή τοῦ κυρίου ὀνόματος Ηλεώνυμος παρ' Ἀρστφ. Σφκ. 592.

Κόλαξ, ακος, ὁ. Ὅστις μεταχειρίζεται ψευδεῖς ἐπαίνους, καὶ χαϊδευτικοὺς λόγους διὰ νὰ φανῇ ἀρεστὸς εἴς τινα, ἢ διὰ ν' ἀπολαύσῃ τι ἀπό τινος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Παράσιτος. ἐν Ἡσιακ. Χαρακτ. «Τὴν δὲ κολακείαν ὑπολάβοι αν τις ὁμιλίαν αἰσχρὰν εἶναι· συμφέρουσαν δὲ τῷ κολακευόντι. Ἀθήν. ς'. 17. Ἀνδοκίδης δ' ὁ ἰατρὸς ἔλεγε τὴν κολακείαν ἔχειν τὴν ἐπωνυμίαν ἀπὸ τοῦ, προσκολλᾶσθαι ταῖς ὁμιλίαις. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ διὰ τὴν εὐχέρειαν, ὅτι πάντα ὑποδύεται, ὡς δή τις ὑποστατικὸς καταγωγῶν τῷ τῆς ψυχῆς ἤθει, καὶ οὐ βαρυνόμενος οὐδενὶ τῶν αἰσχρῶν. (πλὴν. δὲ παρήχθη ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ κόλον, τὸ φαγητόν)

Κολαπτήρ, ῆρος, ὁ. Ἐργαλεῖόν τι σιδηροῦν εἰς τὸ ἐκκόπτειν τὰς πέτρας ἐπιτήδειον. Σμίλα, σμιλόρι. Ἀθήν. Ὁ Πλούταρχ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ Ξυστήρ. ἑκτοῦ

Κολάπτω, Μέλ. ψω. Ἐπί τι κτυπῶ, καὶ διὰ τοῦ κτυπήματος κοιλαίνω, σκάπτω, γλύφω, ἐγκόπτω, κοιλότητα ποιῶ, Valck. Ἡρότ. 8, 22. «ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πτηνῶν, μὲ τὸ ῥύγχος, μὲ τὴν μύτην κτυπῶ ἐπί τι· ὅθεν ὁ ὀρυκολάπτης. (συγγν. τῷ γλύφω καὶ κόπτω)

Κόλαρις, ὁ. παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 1. πτηνόν τι· ὅπου ὁ παλαιὸς μεταφραστὴς Λατῖνος, κάλαπυς, ἀνέγνωσε, καὶ τὰ χειρόγρ. Κάλαρις, ἔχουσι.

Κόλαρος, ὁ. Ἀθήν. Δ'. σελ. 164. ὅπου ὁ Καστωβῶνος, κάλαβρος, ἀναγινώσκει.

Κολασία, ἡ. = κόλασις. Ἐκφάντης παρὰ Στοβαίῳ. Ποιητκ.

Κόλασις, εως, ἡ (κολάζω) Κολόβωσις, κόψιμον, ἀποκοπή. Θεόφρ. «Κόλασις τῶν δένδρων = κλάδευμα. Περιορισμός, ἐμποδισμός. 2) ἔλεγχος, ἐπίπληξις, παιδεία, τιμωρία μετὰ λόγου, καὶ πράξεως. Ἀριστοτ. Ῥητ. Α'. «Διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις· ἡ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἕνεκα ἐστίν· ἡ δὲ τιμωρία τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ, «Κόλασις Σαμίων· ὅθεν

Κόλασμα, τό. (κολάζω) Παιδεία, τιμωρία, δαρμός. Ξενοφ. Κυροπ. Γ'. ά. 23. «Ἰσχυρότατον κόλασμα νομίζεται τῷ σιδήρῳ παίεσθαι.

Κολασμός, ὁ. = Κόλασις.

Κολάστειρα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ κολαστήρ.

*Κολαστέος, έα, έον, Ῥμτκ. ἐπθ. τοῦ κολάζω, τὸν ὁποῖον πρέπει τις νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ παιδεύσῃ, νὰ τιμωρήσῃ, Πλάτ. Γοργ. σ. 494. D.

Κολαστήρ, ῆρος, ὁ. = Κολαστής. Ἀναλεκτ. Β'. 31. ὅθεν

Κολαστήριον, τό. Τόπος ἐν ᾧ κολάζουσι, παιδεύουσι τοὺς ἀνθρώπους, ἢ ὅπου εἰσὶ τὰ τιμωρητικὰ ὄργανα, δικαστήριον, φυλακή, βασανιστήριον, ὀργανόν τι δι' οὗ παιδεύουσι τοὺς κακοῦργους, σωφρονιστήριον, μέσον δι' οὗ παιδεύουσιν, ἐμποδίζουσιν, ἢ περιορίζουσι. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. ά. 1. «Ἃ ἐκεῖνος κολαστηρίου ἕνεκα τοὺς πάντ' οἰομένους εἰδέναι ἐρωτῶν ἠλεγχεν. Κυρίως εἶναι οὐδέτ. τοῦ

Κολαστήριος, ον, (κολαστήρ) = Κολαστικός.

Κολαστής, οῦ, ὁ. (κολάζω) Ὁ περιορίζων, μετριάζων, δαμάζων, ἐμποδίζων. 2) Ὁ παιδεύων, τιμωρῶν, βασανίζων, τυραννῶν, καταπιέζων. Ὅστις κολάζει διὰ λόγου, ἢ διὰ ἔργου. Εὐριπ. Ζήτ. Κολάζω.

Κολαστικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς κόλασιν.

*Κολάστρια, ἡ, θηλκ. τοῦ κολαστήρ.

Κολαφίζω. Μ. ίσω. Ἀττκ. ίῶ (κόλαφος) Πυγμῇ παίω, ῥαπίζω, (μπάτζους δίδω). καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑβρίζω, ἐξευτελίζω. Ὁ Σουίδ. ἑρμην. ἔτι τὸ ἐκολάφισαν, καὶ διὰ τοῦ, ἐβασάνισαν, ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς πανίον ἐπέθηκαν, ὅπου πρέπει νὰ εἰνοήσῃ τινὰς τὴν παιδεὶαν κολλαβίζειν. Ζ. καὶ Πύκτης. ἔθεν

Κολάφισμα, τό. Τὸ εἰς τὰ μάγουλα διὰ τῆς χειρὸς ῥάπισμα. Μπάτσος.

*Κολαφισμός, οῦ, ὁ = κολάφισμα.

*Κολαφιστικός, ή, όν. Ὁ εἰς κολαφισμὸν ἀνήκων.

Κόλαφος, ὁ. (Κολάπτω.) παρὰ τοῖς Δωριεῦσι, τὸ παρὰ τοῖς Ἀττκ. Κόνδυλος, λεγόμενον· Ῥάπισμα διὰ τῆς χειρὸς εἰς τὰ μάγουλα. Μπάτσος. Schlaffo, Ἰταλ. κυρίως ὅμως, γρόθος, γροθιά, τὸ πυγμῇ παίειν. Ζήτ. κόνδυλος.

Κολάω. Ζήτ. Κολάζω.

Κολεάζω, Μ. άσω (κολεός) Βάλλω εἰς τὸ θηκάρι. παρ' Ἡσυχ. τό, κολεάζοντες, ἑρμην. διὰ τοῦ, ὠθοῦντες· καὶ τὸ παραίνεσθαι, εἰς τὸν κολεὸν καθίεναι (βάλλειν εἰς τὸ θηκάρι)· οὕτως ἔχει ἔτι ὁ Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. Ἐγκολεάζω, καὶ, ἐξ αὐτοῦ, ἐγκολεάσατο, εἰς τὸν κολεὸν κατέθετο.

Κολέκανος, καὶ, Κολοκάνος, ὁ. παρ' Στράτ. ὁ μανρὸς καὶ ξηρός, ἤτοι ὁ εὐρύκνημος καὶ λεπτὸς ἄνθρωπος· ὁ ἐν τῇ σινῃ. Κολέκας, καλέκας, καὶ λελέκας.

Κολεκτρυών, ή κολοκτρυών, ένος, ὁ, οὕτως ἀνέγνωσαν τινὲς εἰς Ἀριστοφ. Βάτρ. 932. ἀντὶ Ἱππαλεκτρυών, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Σουίδας. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κλεστρυών, μυθῶδές τι πτηνόν.

*Κολεόν, τό, Ἰωνικ. κουλεόν. = κολεός, Ἰλιάδ. Δ, 30.

Κολεόπτερος, ον, (κολεός, πτερόν) Ἐπίθετον τῶν ζωϋφίων, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὰ μαλακὰ πτερά των ὑποκάτω θήκης τινὸς σκληρᾶς σκεπασμένα, καθὼς π. χ. οἱ κάνθαροι. κ. λ.

Κολεός, ὁ. Ἰωνκ. κουλεός. Ἡ θήκη τοῦ ξίφους. Θηκάρι, ἢ ψηκάρι· ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Culeus. Ὁ Ὅμρ. μετχρζτ. καὶ τοὺς δύο τύπους, κα τὸ οὐδτρ. κουλεόν, ἢ θήκη εἶναι παρ' αὐτῷ ἀργυρᾶ, Ἰλιάδ. Α, 30. «περὶ κουλεὸν ἦεν ἀργύρεον· καὶ μὲ ἐλεφάντινον ἐστοῦν κεκοσμημένη, Ὀδσ. Θ, 404. «κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος ἀμφιδεδίνηται· Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος· Ἰλιάδ. Α, 194. καὶ 220. «ἂψ ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος· 2) παρ' Ἡσυχ. = λάρναξ καὶ ὑδρία.

Κολερός, ρά, ρόν. (κόλος, ἔριον) Ὁ μικρὰ ἔρια ἔχων. «Οἷς κολεραίω· προβατα μὲ κοντὰ μαλλιά. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Η'. 10.

Κολετράω, ῶ. Μ. ήσω Ἀριστοφ. Νεφ. 552. «Τοῦτο δείλαιον κολετρᾶσ' αἰεί· μὲ τοὺς πόδας πατοῦσι, κλωτσοῦσι. Καταπατοῦσιν, ἀπὸ τῶν τὰς ἐλαίας πατούντων, ὃ δὴ λέγουσι κολετρᾷ· ἢ τὸ ἀνάλλεσθαι τῇ κοιλίᾳ, καὶ τύπτειν κατὰ τὴν γαστέρα· ὁ Σχολ. Φαίνεται ὅμως, ὅτι σημαίνει ὡς καὶ τό, κολεάζω, πάλαισμά τι, καθὼς ἐκ τῶν λοιπῶν λέξεων λαβεῖν, καὶ ἐρείδειν, ἀποδεικνύεται. Ἴσως εἶναι συγγν. μὲ τοῦτο καὶ τὸ τῆς συνθ. κολλανταρίζω, ἐπὶ ἱματίων καὶ λοιπῶν, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεται τις συχνά.

*(Κολέω) ἄχρστ. πρωτπ. διατηρεῖται μόνον εἰς συνθέσεις ὡς ἐν τοῖς βουκόλος, βουκολέω, εἰς παράγωγα ὡς ἐν τῷ κόλαξ, καὶ εἰς τὸ Λατκ. Colo, συγγν. τῷ κέλλω, ἐκέλλω, διώκω, φυλάττω, βόσκω, περιποιοῦμαι, κολακεύω κ. τ. τ. κυρίως ἐπὶ ποιμένων καὶ ἀγελῶν.

Κολῃβάζω. = Ἐγκολῃβάζω. μόνον παρ' Ἡσυχ.

Κολίανδρον, τό. Νεοελλκ. ἀντὶ κορίαντρον κόλιντρος.

Κολίας, ὁ. Εἶδος ἰχθύος, ὁ ὁποῖος ταριχεύεται· ὁ κολιός. Ἀθήν. Γ'. καὶ Πλίν. Colias lacertorum minimus. Ὁ κολιὸς μικρότερος ἐστὶ τῆς λακέρδας.

Κόλιξ, ικος, ὁ = Κόλλιξ. Ἀριστ. Ἐτεχ. 576.

Κολιός, ὁ. = Κολεός.

Κόλλα, ης, ἡ. Ἓλη τις ἡδεῖα, καὶ κρατητική, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται εἰς ἕνωσιν δύο σωμάτων. Ἡρότ. 2, 86. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κόλλεα, τὰ περιτρήματα τῶν δερμάτων τοῦ βοός, ἀφ' ὧν ἔχεται ἡ κόλλα. Ζήτ. κόλλοφ.

Κολλαβίζω, Μέλ. ίσω. (κολαφίζω) παρὰ Πολυδ. Θ'. 129. εἶδος παιδιᾶς, ὅτε ὁ εἷς κρατεῖ (στενοπόνει) τὰ ὄμματα τοῦ ἑτέρου, καὶ

ὁ τρίτος δίδει αὐτῷ κόλαφον ἐρωτῶν ἅμα, μὲ ποῖον χέρι τὸν ἐκτύπησε; Φαίνεται ὅμως ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ, κολαφίζειν. Ζήτ. ἐν τούτῳ. ὅθεν

Κολλαβισμός, ὁ. Ἡ τοῦ κολλαβίζειν παιδιά. Ἰδ. τ. πργμ.

Κόλλαβος, ὁ. = Κόλλοψ, κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν. 2) ἔτι δὲ καὶ εἶδος ἄρτου, ἢ πλακοῦντος οὕτως ὀνομασθέντος ὡς ἀπὸ τοῦ σχήματός του· ὅστις παρὰ Σικυωνίοις λάσταυρος, ἐκαλεῖτο, Ἀρστφ. καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. συμφωνεῖ ἡ λέξις μὲ τὸ, κόλλοψ, κατὰ τὴν τρίτην σημασίαν.

Κολλάμφακον, παρὰ Λουκιαν. Τραγοπ. 157. ἡμαρτημ. ἀνάγν. Ζήτ. ἐν τῷ κολυμφατος.

Κολλάω, ῶ. (κόλλα) Διὰ τῆς κόλλας στερεῶς συναρμόζω, ἑνέω· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, συνδέω, συναρμόζω, προσάπτω, σμίγω, Πίνδ. Ὀλμπ. 5, 29. Νμ. 7, 115. 2) Κόλλω τὸ δαμασί.

Κολλεψός, ὁ. (κόλλα, ἕψω.) Ὁ βράζων τὴν κόλλαν. Πολυδ. Ζ'. 183.

Κολλήεις, ήεσσα, ήεν. (κόλλα) Συνηρμοσμένος, συγκεκολλημένος. Ἰλιάδ. Ο, 389. «Κολλήεντα (δόρατα). ἐκ πολλῶν, ἢ καλῶς συγκεκολλημένα, τὰ ἐκ συμβλημάτων ἡρμοσμένα, ἵνα γένηται μακρά. «ἁρματαω Ἡσιόδ. ἀσπ. 309. Ποιητκ.

Κόλλημα, τό. (κολλάω) Τὸ μέρος, ὅπου γίνεται ἡ κόλλησις, καὶ ἡ πρᾶξις αὐτή. Τὸ κολληθέν, συναρμοσθέν.

Κόλλησις, εως, ἡ (κολλάω) Ἡ πρᾶξις τοῦ κολλᾶν διὰ τῆς κόλλας, συνάρμοσις, σύνδεσις. «Σιδήρου κόλλησιν. Παυσαν. Γ'. 16. ἢ διὰ μετάλλου γινομένη. Καθόλου τὸ συγκολλᾶν. Παρ' Ἡρόδ. 1, 25. ἐξηγοῦσι τινὲς διὰ τοῦ Ποιῶ δαμασί, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κῆμμα εὔλογος αἰτία νὰ ἐκβῶμεν ἀπὸ τὴν συνθ. σημασ.

Κολλητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ Κολλητής, οῦ, ὁ. Ὅστις κολλᾷ, συνάπτει, συνδέει διὰ τῆς κόλλας. ὅθεν

Κολλητήριος, ον, = Κολλητικός.

*Κολλητής, οῦ, ὁ = κολλητήρ.

Κολλητικός, κή, κόν. (κολλάω) Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς κόλλησιν, ἢ εἰς τὸ κολλᾶν

Κολλητός, τή, τόν. (κολλάω) Κεκολλημένος, συνηρμοσμένος, στερεῶς συνδεδεμένος, Παρ' Ὅμ. ἐπθτ. τοῦ δίφρος, ἅρματα, σανίδες, ξυστόν, ὡς καὶ τὰ εὐποίητος, εὐπηκτος. Ἰλ. Δ, 366. «ἅρμασι κολλητοῖσιν· καλῶς συνηρμοσμένοις, εὐσυμπήκτοις. Ἰλ. Ι, 579. «κολλητὰς σανίδας· τὰς θύρας, περιφραστικῶς, ἀπὸ τοῦ καλῶς συνηρμόσθαι. Παρ' Ἡρόδ. 1, 25. τὸ ὑποκρηπηρίδιον κολλητὸν σημαίνει, ὑποβάθραν, ἢ βάσιν τινὰ κρατῆρος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν προσκολλημένα διάφορα ἐκ μετάλλου στολίδια, θηλ. μὲ δαμασί.

Κολλίζω, Μ. ἰσω. Μετγνστρ. τύπος ἀντὶ κολλάω. Γεωπον.

Κολλίκιος, ία, ιον. «Ἄρτος κολλίκιος· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ κόλλικος, κολλίκι.

Κολλικοφάγος, ον, (κόλλιξ, φαγεῖν) Ὁ τοὺς κόλλικας (τὰ κολλίκια) τρώγων. παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 872. ἐπίθετον τῶν Βοιωτῶν.

Κόλλιξ, ικος, ὁ. ἄρτου εἶδος, ἔστιν ἤτοι μακρυλὸς, στρογγυλὸς καὶ χονδρός, ὡς γίνεται δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἀλισβοκόλλιξ. Κολλίκιον. «Κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον. Ἀθην. Ζ'. 4. ἄρα, = τῷ Ἄρτος χονδρίτης. Ἀθήν. Γ'. (Τὸ 1 εἰς τὰς τρισυλλάβους πτώσεις μακρὸν μὲν παρὰ τῷ Ἱππών. λφν. 20. βραχὺ δὲ παρ' Ἀριστοφ. Βτρχ. 576.

Κολλομελέω, ῶ. Μ. ήσω (κόλλα, μέλος) Στίχους συνδέω, μέλη συγκολλῶ, συράπτω. Κωμικὴ λέξις παρ' Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 54

*Κολλοπεύω, Εἶμαι κόλλοψ κατὰ τὴν 3 σημασ. Πλάτων ὁ κωμικὸς παρὰ Στεβαίῳ Ἐκλ. ἠθικ. «Βεκολλόπευκας, τοιγαροῦν ῥήτωρ ἔσῃ.

Κολλοπίζω, Μέλ. ἰσω. (κόλλοψ, 1.) καρδίζω διὰ τοῦ κόλλοπος καθέλκω.

Κολλοποδεωκτης, ου, ὁ. (κόλλοψ, διώκω) Ὅστις διώκει τὸν κολλοπα. (ἀριθμ. 3.) Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 348.

Κολλοπόω, ῶ. Συγκολλῶ, καταχολλῶ· ἐπειδὴ καὶ ἡ κόλλα γίνεται ἐκ τοῦ κόλλοπος (ἀριθμ. 1).

Κολλοπώλης, ου, ὁ (κόλλα, πωλέω) Ὅστις πωλεῖ τὴν κόλλαν. Πολυδ. Ζ'. 183.

Κολλούριον, τό. = Κολλύριον.

Κόλλουρος, ὁ. παρὰ Μαρκελ. Σιδητ. στίχ. 12. Ἰχθύς τις εἰσέτι ἀγνωστος.

Κόλλοψ, οπος, ὁ. Τὸ χονδρὸν νωτιαῖον (εἰς τὸν πρέσκον) δέρμα τοῦ βοός, τοῦ ἵππου, Callosum. καὶ τοῦ χοίρου Glandium, τοῦ ὁποίου βραζομένου γίνεται ἡ κόλλα. Γεωπον. 10'. 6. Collumela Ζ'. 5'. 11.σημ. Ἀθήν Γ'. σελ. 96. «Καπριδίου νέου κόλλοπά τινα. 2) Ὁ παστελλίσκος τῆς κιθάρας οὗ ἐκδέδεται καὶ δι' οὗ τείνεται ἡ χορδή. τὸ στριγγάριον εἰς τὴν λύραν, ὅπου δένεται καὶ δι' οὗ κορδίζεται ἡ κορδή. Ὀδυσ. Φ. 407. «τετάνυσσε νέῳ περὶ κόλλοπι χορδήν· ὅθεν μετφρκ. «τῆς ὀργῆς τὸν κόλλοπα ἀνεῖμεν· Ἀριστφ. Σφκ. 572. Ἂς μετριάσωμεν τὸν θυμόν μας, 3) Μεταφορ. νεανίσκος τις ὅστις ἔχασε τὴν νεότητά του καὶ ὑπὸ τῆς ἀσελγείας πρόωρα ὡς γέρων ἐγένετο. «Μαστροποὶ κόλλοπες. Δίφιλος παρ' Ἀθην. Ζ'. σελ. 292. τραχεῖς κατὰ τὴν ἡλικίαν, οἱ ὑπὲρ τὴν ἀκμὴν παιχνιδιῶντες. «Δαπάνῳ κόλλοπι. Ἀναλεκτ. Δ'. 493. ἀντὶ τοῦ, κινάδῳ. 4) Εἰς τὸν τροχὸν τῆς ἁμάξης πάσταλός τις, ἢ μοχλὸς, δι' οὗ στρεφογυρίζεται ὁ τροχὸς ὡς αἱ χορδαὶ διὰ τοῦ στριγγαρίου, κόλλοπος, 2. Ἀριστοτ. Μηχανικ. 14.

Κολλυβάτεια, ἡ. Νικανδρ. Θηρ. 572. 589. καὶ 851. Εἶδος ψωμοῦ, τὸ ὁποῖον ἄλλως, κλυβάτις, λέγεται· ἢ Ἑλένη. Ἐν ταῖς νῦν ἐκδόσεσι, πουλυβάτεια, κεῖται, ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, κουλυβάτεια, σιδηρῖτις.

Κολλυβιστής, οῦ, ὁ. (κόλλυβος) Ὁ τὰ νομίσματα ἐναλλάττων, τραπεζίτης, ἀργυραμοιβός, σαρραφῆς Τουρκ. Cambiatore, κοινῶς Cambista, Ἰταλ. ὅθεν

Κολλυβιστικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν κολλυβιστὴν, ἢ εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ. Σαραφικός.

*Κόλλυβον, τό = κόλλυβος, 2) Πλουτκ. Εἶδος τῆς πλακοῦντος, ἢ ζυμαρικοῦ, πιθανῶς τὰ καὶ παρ' ἡμῖν κόλλυβα, = τραγήματα, παρ' Ἀριστφ. Βλπ. καὶ ἐν τῷ ἐπιμ., ω.

Κόλλυβος, ὁ. παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 1200. Μικρὸν, ἤτοι λεπτόν τι τμῆμα νομίσματος, ἢ κατὰ Πολυδ. εἶδος εὐτελοῦς νομίσματος, παρὰ Θεοφράστ. ἐν τῷ περὶ λίθ. σελ. 397. δίδεται τὸ μικρότατον καὶ λεπτότατον βάρος τοῦ χρυσοῦ κατὰ τὴν ἀκόλουθον τάξιν. «Κριθή, κόλλυβος, τεταρτημόριον, ἡμιόβολος. Ὁ Πρισκιανὸς De ponderibus στίχ. 9. ἀριθμεῖ ὀκτὼ ψακάς, ἢ ζειάς, Speltan ἐπάνω εἰς ἓν γραμμάριον Scriplum. (ἔστι δὲ τὸ γραμμάριον, τὸ εἰκοστὸν τέταρτον μέρος τῆς οὐγγίας, τὸ ἐν τῇ συνηθ. τεγγι, λεγόμενον) ἄρα, αἱ τέσσαρες κόλλυβοι, ποιοῦσιν ἕνα ὀβολὸν, ἢ τὸ ἥμισυ τοῦ γραμμαρίου. ... Παῦλος εἰς Ματθαῖον ΚΑ'. 12. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ φοινικικοῦ χολέφ, ὅπερ σημαίνει τοῦ ἀργυρίου φλλαγήν, ὅθεν σημαίνει τὸ κόλλυβος καὶ τὸ παρ' Ἰταλ. agio ὀνλ. ἐκεῖνο τὸ διάφορον τὸ ὁποῖον πληρώνει τις παραπάνω εἰς τὸν κολλυβιστὴν, ὁπόταν ἀλλάζῃ ξένα νομίσματα, μὲ ἐντόπια. σαραφλίκ, Τουρκ. τὸ ὁποῖον (agio) διορίζει ὁ κολλυβιστὴς, καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ὅλον τὸ ἔργον τοῦ κολλυβιστοῦ (ὁ Riemer νομίζει τὴν λέξιν συγγ. τῷ κολοβός, καὶ παραβάλλει μὲ τὸ κέρμα.) 2) Οὐδετ. κόλλυβα, τά. Σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὰ τραγήματα, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον εἶδος τριγωνίων μετὰ τὴν τράπεζαν. Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 768. Ὁ Σουιδ. ἔχει κόλλυβα, σῖτος ἑψητός· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ὁ ἐστί, σιτάριον βρασμένον μετὰ καρυκευμάτων.

Κολλύρα, ἡ. = Κόλλιξ. Εἶδος ἄρτου, ἢ πλακοῦντος. Κολλούρα, ἄρτος ἐν τῇ τέφρᾳ τῆς ἑστίας ὀπτημένος διὰ τὸ πρόχειρον. Ἀριστοφ. Εἰρήν. 123. ὅθεν.

Κολλυρίζω, Μ. ἰσω. Κολλύρας ὀπτῶ, ὀπτάω.

Κολλύριον, τό. ὑποκορ. τοῦ κολλύρα. σημαίνει ἔτι καὶ μάζαν τινὰ τῇ κολλύρᾳ ὁμοιάζουσαν, καὶ ἐξαιρέτως ἀλειφήν τινα, ἢ χρῖσμα τῶν ὀφθαλμῶν, collyrium. 2) Παρὰ Λουκιαν. Ἀλέξανδρ. ἢ ψευδομ. 21. λέγεται ὕλη τις σκευαστὴ ἐκ πίσσης Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανοῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ, καὶ μαστίχης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἠδύνατό τις νὰ σφραγίσῃ, ἢ νὰ μιμήσῃ, ἤτοι νὰ ἀπομάσσῃ τὸν τύπον τῆς σφραγῖδος· πιθανῶς ἡ τοῦτο ἀργιλος γῆ, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ Διοσκορίδ. Ε'. 172. τῷ ὁποίῳ συνᾴδει καὶ ὁ Πλίν. ΛΕ'. 16. Ζήτ. κολλύρα.

Κολλυρίς, ίδος, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ κολλύρα.

*Κολλυρίτης, ου, ὁ, ἐνν. ἄρτος = κολλύρα, κόλλιξ.

Κολλυρίων, ὁ. Collurio, ὄρνεόν τι ἁρπακτικόν. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 23. λέγεται ἔτι καὶ κορυλλίων.

Κολλυρόω, Ἀλείφω τι ἀπ' ἔπανω ὡς τὴν κολλύρκν, ἤτοι εἶναι κυλινδροειδής τις ὕλη βαφῆς τινος λευκῆς.

Κολλώδης, ες (κόλλα, εἶδος) Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κόλλας ὤν, ἰξώδης· καὶ παρ' Ἀριστοτ. Κολλωδέστατος, Λίαν κολλώδης.

Κολόβιον, τό. (κολοβός) Χιτωνίσκος ἄνευ χειρίδων, ἢ μὲ κοντὰς χειρίδας (μανίκια) μόνον ἕως τοῦ ἡμίσεος τοῦ ἄνω βραχίονος. καμιζόλα, ἐσωκάρδιον.

*Κολοβίων, ωνος, ὁ = κολόβιον.

Κολοβοανθεῖν, Κολοβὰ ἄνθη φέρειν, ἔχειν. Θεοφρ. ἐκ τοῦ

Κολοβοανθής, (κολοβός, ἄνθος) Ὁ κολοβὰ ἄνθη φέρων· παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς. 8. «Κολοβανθὲς φυτόν· τοῦ ὁποίου τὰ ἄνθη εἶναι ὅμοια μὲ τῆς πεταλούδας τὰ πτερά· καθὼς π. χ. τὰ λοβοὺς φέροντα φυτὰ, οἷον κύαμοι, φασούλια, κ. τ. λ.

Κολοβοκέρατος, ον, (κέρας) Ὁ κολοβὰ κέρατα ἔχων.

Κολοβόκερκος, ον, (κέρκος) Ὁ κολοβὴν, κεκομμένην οὐρὰν ἔχων.

Κολοβομάχη, ἡ. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς Γραμματικοῖς ἐκαλεῖτο τὸ ὄγδοον βιβλίον, ἤτοι τὸ Θ τῆς Ἰλιάδος· ὁ ἐστιν, ἡ κολοβὴ, ἢ διακεκομμένη μάχη· κοινῶς ὅμως ἐπιγράφεται, κόλος μάχη. Σχόλ. Βενετικά.

Κολοβόπους, ὁ, ἡ, πουν, τό, γενν. ποδος, (πούς) Ὁ κολοβοὺς πόδας ἔχων.

Κολοβόῤῥιν, καὶ, Κολοβόῤῥις, ινος, ὁ, ἡ, (ῥίν, ῥίς) Ὁ κολοβὴν ῥῖνα (μύτην) ἔχων, (κουτσομύτης). Λευιτ. ΚΑ'.

Κολοβός, ον, (κόλος) Κεκομμένος, ἐλλειπής, ὁ μὴ ἔχων ὁλότητα, τοῦ ὁποίου λείπει τι· κοντός, σμικρός, Ἀριστοτ. «Κολοβὸς χειρῶν· ἐστερημένος. καὶ ἰδιωτρ. ὁ κολοβὰ κέρατα ἔχων.

Κολοβόστοιχος, ον, γενν. ου (στοῖχος) Ὁ κολοβοὺς, ἢ κοντοὺς στίχους ἔχων. ἐκ Διοσκορ.

Κολοβότης, ητος, ἡ (κολοβός) Τὸ νὰ ἦναι τις κολοβωμένος, ἡμβλυμένος, κοντευμένος, τὸ καταπίνειν μερικὰς συλλαβὰς ἐν τῷ ὁμιλεῖν, ἢ ἀναγινώσκειν, βραχύτης, σμικρότης τῆς ἀναπνοῆς.

*Κολοβοτράχηλος, ον (τράχηλος) Ὁ μικρὸν, κοντὸν τράχηλον, λαιμὸν ἔχων.

*Κολοβοῦρος, ον (οὐρὰ) Ὁ κολοβὴν ἔχων τὴν οὐρὰν, Ἡτύχ.

Κολοβόω, ῶ. (κολοβὸς) Κολοβὸν ποιῶ, κολοβύνω, ἀποκόπτω, ὀλιγοστεύω, σμικρύνω, κοντεύω τι, κόπτω μέρος ἀπό τινος, τὸ κόπτω πάρα μικρόν, ὅθεν

Κολοβώδης, ες, (εἶδος) Ὅστις εἶναι ὡς κολοβὸς. ἀμφ.

Κολόβωμα, τό. Τὸ κολοβωμένον, τὸ ἀποκεκομμένον μέρος, τὸ ἐλλεῖπον. Κολόβωσις.

Κολόβωσις, εως, ἡ. Τὸ κολοβὸν ποιεῖν, καὶ ἡ κατάστασις τοῦ κολοβοῦ.

Κολοβωτής, οῦ, ὁ. Ὅστις κολοβόνει, σμικρύνει, κοντεύει. 2) Ὅστις ὁμιλῶν καταπίνει, τρώγει τὰς λήγουσας τῶν λέξεων, δηλ. τὰς ἀφίνει οὕτως, ὥστε δὲν ἀκούονται.

Κολοιάρχης, ου, ὁ (κολοιὸς, ἄρχω) Ὁ προστάτης καὶ ἀρχηγὸς τῶν κολοιῶν. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1212.

Κολοιέω, Μ. ήσω (κολοιὸς) Φωνάζω ὡς ὁ κολοιός Ζήτ. Κολοιός.

Κολοιός, ὁ. Εἶδος πτηνοῦ, Graculus, ὁ τοῦ Λιν. Corvus monedula, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ συνηθείᾳ κατὰ παραφθορὰν κολοιακοῦδα, καὶ καλοιακοῦδα, λέγεται. Τοῦτο τὸ πτηνὸν πετᾷ πάντοτε ἀγεληδὸν, καὶ κάμνει μεγάλον θόρυβον μὲ τὴς φωνής του. Ἰλ. Π. 583. Ρ. 755. ἠμῶν νέφος ἔρχεται, ἠὲ κολοιῶν, οὖλον κεκλήγοντεων· ἔξυ ἢ πυκνοὶ βοώντες· ὅπου ὁ Σχολ. φησὶ συναγελαστικὸν δὲ ὁ κολοιὸς καὶ φιλάλληλον· ὡς ἡ παροιμία. «Ἀεὶ κολοιὸς πρὸς κολοιὸν ἰζάνει· ἐπὶ εὐτελοῦς φιλίας. Ἐντεῦθεν ὁ Ὅμηρος (ἐν Ἰλ. Β. 212.) μετεχειρίσθη ἐπὶ τοῦ Θερσίτου τὴν λέξιν κολοιόν. «Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολώαν. ἀντὶ, ἐκολοιόν· ὁ ἔστιν, ὁ ἄμετρος ἐν τῷ λέγειν, ὁ φλύαρος, ἐθορύβει, τὸ ὁποῖον ὁ Γελλιος ἐν Α'. 15. ἑρμην. διὰ τοῦ «Strepentium modo, sive graculorum instar loquit». ὡς τότε τὴν συνηθείας φωνάζει ὡς ἡ Καλοιακοῦδα, ἢ ὡς ἡ κορακίξ. Ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλ. Α. 575. ἐξέφρασεν ἔτι τὸν θόρυβον καὶ τὴν φωνὴν καὶ κραυγὴν τούτου τοῦ πτηνοῦ διὰ τοῦ, κολοιόν. «Ἐν δὲ θεοῖσιν κολοιὸν ἐλαύνετον. θόρυβον, κραυγὴν. Ἐντεῦθεν ὁ Ἡτύχ. ἔχει, κολοιὴ, φωνὴ.

Κολοιτέα, ἡ. Παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. Α'. 18. καὶ Γ'. 11. καὶ παρ' Ἡτυχ. κολοιτία, καὶ, κοιλωτέα καὶ κολουτέα. Εἶδος δένδρου, τὸ ὁποῖον φέρει λοβοὺς. Σαλμάσ. Ὁμόν. 101.

Κολοιώδης, ες, (κολοιὸς, εἶδος) Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κολοιοῦ ὤν.

*Κολοκάνος, ὁ. Ζ. κολέκανος.

Κολοκασία, ἡ, καὶ, Κολοκάσιον, τό. Ζήτ. ἐν τῷ, κιβωτίῳ· αἱ ῥίζαι τοῦ Αἰγυπτίου καλουμένου κυάμου. μετὰ ταῦτα ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ εἰς τι εἶδος ἄρου, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε ἡ συνήθ. οὕτω καλεῖ.

*Κολοκάσιον, τό. Ζ. κολοκασία.

Κολοκορδόκολα, ων, τά. Τὰ ἔγκατα, τὰ σπλάγχνα, intestina omasa, μόνον παρὰ Φιλόθεμ. ἐπ. 29, 2. Κωμικὴ λέξις ἐκ τοῦ κόλον καὶ χορδὴ συνθ.

*Κολοκτρωΐ, ὁ. Ἐλπ. κολεκτρωΐν.

Κολέκυμα, τό. (κύμα) Τὸ κοῖλον, ἤτοι κολοβὸν κύμα, τὸ ὁποῖον οἱ Αἰολ. Σκόλικα, καλοῦσιν διὰ τὴν ὁμοίαν τῇ τοῦ σκόλικος κίνησιν τῶν παρ' Ὅμ. μακρὰ κύματα ἐκμαζομένων τούτων κυμάτων. ἔστι δὲ τοῦτο, τὸ μέγα, ἠσύχως, καὶ ἀργῶς κινούμενον, καὶ προσπίπτον εἰς τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, ὡς εἶπε καὶ ὁ Λουκρετ. «Namque movetur aqua et tantillo momine fluat». ἐξρτ. Τὰ τοῦ κλύδωνος δηλωτικὰ ἀργοκύματα, τὰ προηγούμενα δηλ. τοῦ κλύδωνος φουσκωμένα, καὶ βαρεῖα κύματα, Ἀριστοφ. Ἱπ. 642. ἔνθα ἐξιλήφθη μετφρκ. ἐπὶ τῶν ἀλαζονικῶν καὶ κενῶν ἀπειλῶν τοῦ Βλέωνος.

Κολόκυνθα, ης, ἡ, καὶ Κολοκύνθη, Ἀττικ. Κολοκύντη, ἡ. Τὸ στρογγυλὸν κολοκύθιον, Cucurbita, ἐπειδὴ καὶ τὸ μακρυλὸν λέγεται, σκύα. Ὁ Σουΐδ. ἐν Λέξ. κρίνου, λέγει, ἄτι κολόκυνθα, καλεῖται ἔτι καὶ τὸ κοῖλον, (πιθανῶς ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῶν ἀνθίων) καὶ ὅτι τὸ, κολόκυνθα, εἶναι λέξις Μηδική. Λέγεται οὕτω καὶ τὸ φυτόν. ὅθεν

Κολοκυνθιάς, άδος, ἡ. ἐν ἀναλέκτ. Β'. 412. «Κολοκυνθιὰς βρωτὸν· φαγητὸν ἐκ κολοκύνθης.

*Κολοκύνθινος, η, ον, Ἀπὸ κολοκύνθας κατεσκευασμένος. Δουκ. ἀλσ. ἐπιγρ.

Κολοκυνθίς, ίδος, ἡ. Τὸ φυτὸν, καὶ ὁ καρπὸς τῆς πικρᾶς κολοκύνθης Διοσκορ. Δ'. 178. Cucumis Colocynthis, Λιν. ἀγρία κολοκύνθη.

*Κολόκυνθος, καὶ κολόκυντος, ὁ = κολόκυνθα, κολοκύντη, Jac. AP. σ. 587. Lobeck Φρύνιχ. σ. 437.

Κολοκύντη, ἡ. Ἀττικ. ἀντὶ κολόκυνθα. ἀφ' οὗ

*Κολοκύντιος, τό. Ὑπερτικ. τοῦ πργμ.

Κόλον, τό. Ἔδεσμα, φαγητὸν, τροφὴ. ἀφ' οὗ ὁ Εὐσταθ. μετὰ τοῦ Ἀθηναίου παράγουσι τὸ ἄκολος, καὶ κόλαξ. 2) = κῶλον, Ἀρστφ. Ἱππ. 458. Νικόφ. Θηρ. 260.

Κόλος, ον, = Κολοβός. Ἰλ. Π, 117. «Κόλον δόρυ· ἐστερημένον αἰχμῆς, ὕστερον ἐξαιρέτως ὁ μὴ ἔχων κέρατα, (σιοῦτος). Θεόκριτ. Η'. 51. 2) Ὁ κόλος, Ἀποσφόριστον, τετράπουν ζῶον. Ὄνομα ζώου τῆς Σκυθίας, Στράβ. μέρ. 6. σ. 34. ἔνθ. Κορακῆ, καὶ Ἀθήν. σ. 200 — 201. ἐντεῦθεν κολοβός, κολούω, κολάζω, Συγγ. τῷ κυλλός.

Κολοσσαῖος, ἡμπρτ. ἀνάγ. ἀντὶ, κολοσσιαῖος, ἐκ τοῦ Λουκιαν. Ἑρμότ. ὡς τὸ κεγχρος, κεγχριαῖος.

*Κολοσσηκός, ή, όν. Σημαίνει βαφὴν τινὰ τοῦ προβατείου μαλλίου, ἡ ὁποία ὅμως δὲν μᾶς εἶναι γνωστὴ πληρέστερον, καὶ ἤτις ὠνομάσθη οὕτω ἀπὸ τὴν τῆς Φρυγίας πόλιν Κολοσσαί, τὴν περίφημον διὰ τοὺς βαφεῖς της.

*Κολοσσιαῖος, αία, αῖον, καὶ οὐχὶ κολοσσαῖος, Lobeck Φρύνιχ. σ. 542. (κολοσσὸς) Ὅμοιος μὲ κολοσσὸν, ἢ τὸ μέγεθος σχεδὸν ἴσον μὲ τὸ τοῦ κολοσσοῦ ἔχων, ὑπερμεγέθης.

*Κολοσσικός, ή, όν, Ἀπὸ τὴν πόλιν Κολοσσαί.

Κολοσσοβάμων, ον, γενικ. ονος, (βάω, βῆμι) Λυκόφρ. 615. Ὁ τόπον κολοσσοῦ ἐπέχων· ὁ σχῆμα κολοσσοῦ ἔχων, ἢ ὁ κολοσσὸν εἰκονίζων, ὁ ἐστὶν εἰς τόπον κολοσσοῦ ὑπάρχων.

Κολοσσοποιός, ὁν (ποιέω) Ὁ κολοσσοὺς ποιῶν. Ἡλιοδ. Ὀπτικ.

Κολοσσός, ὁ. Ὑπερμέγεθες ἄγαλμα, μεγάλος ἀνδριὰς· συνήθως ὅμως λέγεται κάθε ἄγαλμα, τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει τὸ ἀνθρώπινον ἀνάστημα, καὶ ἁπλῶς, κάθε μέγα καὶ μεγαλοπρεπὲς ἄγαλμα, εἴδωλον. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 427. Ἡρόδοτ. Β'. 130. «Εἰκόνες τῶν παλαιῶν ἑστᾶσι, ἑστᾶσι μὲν γὰρ βύλινοι κολοσσοί, ἑοῦσαι ἀριθμὸν ὡς εἰκοσι μάλιστά κη, γυμναὶ ἐργασμένοι». 2) Ἐξαιρέτως ἐλέγετο ὁ περίφημος ἐκεῖνος γιγαντιαῖος ἐκ χαλκοῦ ἀνδριὰς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἵστατο ἐπάνω εἰς τὸν λιμένα τῆς Ῥόδου, τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος ἦτον ἑβδομήκοντα πήχεων καὶ τὸν ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ Χάρης ὁ Λίνδιος, κατὰ τοὺς χρόνους Δημητρίου τοῦ πολιορκητοῦ. Πλίνιος, Λ.Δ'. 7. Πολύβ. Ε'. 83. Φίλων Βυζάντ. περὶ τῶν ἑπτὰ Θεαμάτ. περὶ τοῦ αὐτοῦ λέγει ὁ Στράβ. ἐν, Α'. σελ. 365. «Ἐν τοῖς κολοσσικοῖς ἔργοις οὐ τὸ καθ' ἕκαστον ἀκριβὲς ζητοῦμεν, ἀλλὰ τοῖς καθόλου προσέχομεν μᾶλλον». Βλπ. Mullers Archaeol. σ. 136. ὅθεν

Κολοσσουργία, ἡ. (ΕΓΓΩ) Ἡ τῶν κολοσσῶν ἐργαστία, κατασκευή. 2) Παρὰ Στράβ. ἀντὶ τοῦ Κολοσσικὸν ἔργον.

Κολοσσυρτός, ὁ. Θόρυβος, ταραχὴ ἀνδρῶν, καὶ κυνῶν Ἰλ. Μ, 147. καὶ Ν, 472. «κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ». Παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 880. «Ἀγχαλέος κολοσυρτός.» 2) Ὁ θορυβώδης ὄχλος, τὸ πλῆθος· τοιοῦτον τὸ παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 660. Πλοῦτ. 536. Ποιητικ. μόνον (ἀπὸ τοῦ κέλλω κατὰ τὸν Döderl. Lat. Synonym. 2. p. 94. 4. p. 94. πιθ. συγγν. τῷ κολωός.)

Κολουραῖος, αία, αῖον, = κόλουρος. Κολοβωμένος, ἀποκομμένος, ἀποσπασμένος, τσακισμένος, κόλουρος πέτραι ἐρημώδεις, ἀπότομος βράχος, = ἀποτομὰς· παρὰ Καλλιμ. «Πέτρα ὑπὸ κολουραίῳ».

Κολουρίς, ίδος, ἡ (κόλος, οὐρὰ) Μὲ κομμένην, κολοβωμένην οὐρὰν, ἰδιαίτερ. θηλκ. τοῦ κόλουρος. Παρὰ Πλτρχ. εἰς Τιμολ. 21. λέγει ὁ Τιμολέων «Οὐκ ἐγὼ μόνα κολουρὶς, ἐντὶ καὶ ἄλλαι ἀλώπεκες.»

Κόλουρος, ον, ἰδιαίτερ. θηλκ. κολουρὶς, ίδος, ἡ (κόλος, οὐρὰ) Ὁ κολοβὴν, ἤτοι κεκομμένην τὴν οὐρὰν ἔχων, ὁ κολοβὸς τὴν οὐρὰν π. χ. «ἀλώπηξ» οὕτω καὶ Πλτρχ. εἰς Φλαμίν. 21. «ὥσπερ ὄρνιν ὑπὸ γήρως ἀπτῆνα καὶ κόλουρον» Πτηνὸν, τοῦ ὁποίου ἔπεσαν τὰ πτερὰ ἐξ αἰτίας τοῦ γήρως του. πρβλ. κόθουρος καὶ κηφὴν, καθόλου κολοβωμένος, ἠκρωτηριασμένος, καὶ ἠμβλυμένος, καὶ μτφρκ. Γέρων, ἀδύνατος. Ζήτ. ἔτι καὶ, ἡμέκρος. 2) Κόλουροι, αἱ· ὑπάκουσμ. Γραμμαί. λέγονται ἐν τῇ οὐρανίῳ σφαίρᾳ δύο κύκλοι ἡμμένοι διὰ τῶν Ἰσημερινῶν καὶ τροπικῶν σημείων, καὶ πρὸς τοὺς πόλους διασταυρούμενοι, Πρόκλ. Σφαιρ. 6. 43. ὅθεν

*Κολουροειδῶς, ἐπρμ. (εἶδος). Ὡς αἱ κόλουροι διασταυρούμεναι, ἐπὶ τῶν ὀδόντων τοῦ ἐλέφαντος, κολουριαστά, Φιλῆς.

*Κολούρωσις, εως, ἡ, ὡς ἐκ τοῦ κολουρόω = κόλουσις.

Κόλουσις, εως, ἡ (κολούω). Κολόβωσις, περιτομὴ, κόψιμον, ἐλάττωσις, κόντευμα. Ἀριστοτ.

Κόλουσμα, τό. Τὸ κολοβωμένον. = Κλάσμα.

Κολουτέα, ἡ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 17. δένδρον τι. Ζήτ κολοιτέα.

Κολούω, Μ. ούσω, Ἀόρ. πρκμ. κεκόλουμαι καὶ κεκόλουσμαι, ἀόρ. ἐκολούσθην, καὶ ἐκολούσθην, (κόλος). Κολοβόω, περιτέμνω, κόπτω μέρος ἐκ τινος, καὶ μακρότερον ποιῶ αὐτὸ· ἐλαττόω, παρ' Ὅμρ. ἤδη ἀεὶ εἰς μετφρκ. σημ. «ἔπος μεσσηγὺ κολούειν». Νὰ κόπτῃ εἰς τὴν μέσην μίαν λέξιν, praecidere, δηλ. νὰ τὴν ἀφήνῃ ἀτελείωτον, ἀντθ. τελεῖν, Ἰλιάδ. Τ, 370. ἔνθ ἐκπληρώνω, ἀτελὲς ἀφήνω. «Μήπως τὰ ἔκαστα κολούσας». Ἀπολλών. Γ'. 1039. ἀντὶ, Ἀτελῆ καὶ ἄπρακτα ποιήσας, ἠδῶρα κολούειν». Νὰ σμικρύνῃ, νὰ ὀλιγοστεύῃ τὰ χαρίσματα, Ὀδ. Λ, 340. «ἐν δ' αὐτοῦ πάντα κολούων βάλλει εἰς κίνδυνον, ἢ ἀφανίζει τὴν ἰδίαν του εὐτυχίαν», Ὀδ. Θ, 211. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, καταβλίβω, καθυποβάλλω, ἐμποδίζω, ὡς καὶ τὸ συγγενὲς αὐτοῦ πεζὸν κολάζω, Πλάτ. Πρωτ. σ. 343. C. «Τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν αὐτὲς ἄνην ἐείλουσαν». Καλλίμαχ. εἰς

Δίαν 39. (Ἔστι δὲ κατὰ τὸν Döderlein συγγεν. τῷ κρούω, ὡς τὸ φυλάσσω τῷ φράσσω, καὶ τὸ καλύπτω τῷ κρύπτω.)

Κολόφουρα, τά· ἡμαρ. ἀνάγν. ἀντὶ, Ἀόγουρα. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ. 10.

Κολοφών, ῶνος, ὁ. Κορυφὴ, ἡ ἄκρα παντὸς πράγματος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ὑψηλότατος, τελευταῖος, τὸ ἔσχατον τέλος, τὸ πέρας. »Τὸν κολοφῶνα ἐπιτιθέναι. Διογ. Λαέρ. Γ. 138. = ἀποτελεῖν, εἰς πέρας ἄγειν. Πλάτ. Νομ. 2, 14 Εὐθύδ. σ. 301. πρβλ. κορυφὴ, γ. καὶ κορωνὶς, 2. α. Παρὰ Πλουτάρχ. ὄργανόν τι ὡς ἡ σφαῖρα πρὸς γύμνασιν τοῦ σώματος. 3) Πόλις τις ἐν Ἰωνίᾳ· ἐντεῦθεν.

Κολοφώνιος, α, ον. Ἐκ τῆς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεως Κολοφῶνος ὤν· καὶ ἐντεῦθεν ὡς οὐσιαστ. Κολοφωνία, ἡ· ὑπακουομ. Ῥητίνη· καὶ κολοφώνια, τά· ὑπακουομ. Ἰποθήματα· εἶδος ῥητίνης, καὶ ὑποθημάτων.

Κολπίας, ου, ὁ (κόλπος). Ὁ κόλπον ἔχων. Αἰσχύλ. Πέρσ. 1047. »Πέπλον κολπίαν ἔρειακα.

Κολπίζω, Μ. ίσω (κόλπος). Κόλπον ποιῶ, σχηματίζω τι εἰς κόλπον.

Κολπίτης, ου, ὁ. Ὁ εἰς τὸν κόλπον ἀνήκων. Φιλόστρ. Ἀπολ. Γ. 35. 2) Κάτοικος πλησίον θαλασσίου κόλπου.

Κολποειδής, ές (εἶδος). Ὅμοιος κόλπῳ, Ὁ σχῆμα κόλπου ἔχων. Ἑπίρρ. κολποειδῶς.

Κόλπος, ὁ. Τὸ κατὰ τὸ στῆθος μέρος, ὅπου στανρόνονται τὰ φορέματα, κόρφος, παρ' Ὅμρ. ἔρτ. »ἐπὶ κόλπον ἔχειν, κόλπῳ δέχεσθαι, καὶ, ὑποδέχεσθαι ὡς ἔκφρασις μητρικῆς φιλοστοργίας, καὶ φρουτίδος »ἱμάτια κόλπῳ ἐγκαταθεῖναι. Νά βάλλῃ θηλύκι εἰς τὸ στῆθος, Ἰλιά. Ξ, 219. 223. ἔπειτα καὶ ὁ μητρικὸς κόλπος, ἡ κοιλία τῆς μητρός. Ἰλ. Χ, 80. »Κόλπον ἀνιεμένην· ἀνέλκουσα, γυμνοῦσα τὸν κόλπον, ἵνα τὸν μαστὸν δείξῃ. Ἡτύχ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἀγκάλαι. 2) Λέγεται ἔτι καὶ τὸ Φούντωμα, φούντωμα, ἤτοι ἡ σακοῦλα τοῦ φορέματος, καὶ μάλιστα τῶν γυναικῶν, ὁπόταν κρέμαται οὕτω πρὸς τὰ κάτω, χωρὶς νὰ ἦναι ἐζωσμένον, ἢ καὶ τὸ διὰ τοῦ ζώματος γενόμενον. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 949. »Κόλπον ἐπ' ἰξύας εἰλίξαται· πολλάκις πλθντ. Ἰλιά. Ι, 570. Χ, 80. Τὸ φούσκωμα τοῦτο ἐχρησίμευε καὶ ὡς τσέπης, κόρφος, καὶ οὕτως εὑρίσκεται μεταχειρισμένον καὶ ἐν Ὀδύσ. Ο, 469. Ζήν. Βαθύκολπος. 3) Κάθε κολπώδης βαθουλότης, κοιλότης, καὶ ἐξαιρέτως. α) Ἡ βαθεῖα ἄβυσσος τῆς θαλάσσης, τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, Ἰλιά. Σ, 140. Φ, 125. Ὀδύσ. Δ, 435. Ε, 52. ἀλλὰ καὶ ὁ θαλάσσιος κόλπος, δηλ. μέρος αὐτῆς στενὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ξηρᾶς προχωροῦν, Ἰλιά. Β, 560. καὶ συχνάκις παρὰ πεζογρ. β) Εἰς τὴν ξηράν, Κάθε βαθεῖα κοιλάς, μεταξὺ ὑψηλῶν βουνῶν, πολλάκις συνυπεννοουμένης τῆς ἰδέας τοῦ ἀσφαλοῦς, ἐξωτερικῶς ἐξησφαλισμένου, προστατευομένου, ἢ ἀπομεμακρυσμένου. γ) Βλάβη τις προξενουμένη διὰ τοῦ Φιστούλα, ὁπόταν ὑποκάτω τοῦ δέρματος κατατρώγεται τὸ κρέας καὶ προξενεῖται τὸ ἔμπυον. δ) Κάθε κοιλότης, ἢ κυρτότης. Καθ' ὅλα = τῷ Λατιν. sinus (πιθαν. συγγν. τῷ κοῖλος)· ὅθεν

Κολποφακή, ἡ· παρ' Ἀθην. Παίζεται ἡ λέξις μετὰ τοῦ, Βολφφακή.

Κολπόω, ῶ. Εἰς κόλπον ποιῶ, φέρω τι. Σχηματίζω κόλπον διά τινος, τὸ κάμνω κολποειδές, λυγίζω, ἢ κυρτὸν ποιῶ αὐτό· καὶ Πλάτ. ἐν χρήτει. Ζήν. ἐγκολπίζω.

Κολποώδης, ες = κολποειδής (κόλπος, εἶδος). Ὁ κόλπου εἶδος ἔχων· κοιλοειδής, κυρτοειδής. Πλήρης κυρτωμάτων, κοιλοτήτων, καὶ μετφρ. ἐπὶ τῆς ὁμιλίας, χαλαρά, ἐκτατική, σχοινοτενής, ἐκτοδική.

Κόλπωμα, τό (κολπόω). Τὸ εἰς κόλπον σχηματισθέν, πτυχή, κυρτότης, διπλωματιά.

Κόλπωσις, εως, ἡ (κολπόω). Τὸ σχημάτισμα τοῦ κόλπου. Μεταφ. »Κόλπωσις ἱστίων, πτερῶν· τὸ φούσκωμα, ἡ κύρτωσις τῶν ἱστίων, ἢ τῶν πτερῶν διὰ τοῦ ἀέρος. Ἡρωδιαν. Α'. 15.

Κολπωτός, τή, τόν (κολπόω). Παρὰ Πλουτάρχ. »Χιτὼν κολπωτός». Ὁ κόλπον, ἢ διπλωματιαῖς, καὶ σούφρας ποιῶν, ἢ ἔχων.

Κολύβδαινα, ἡ. Εἶδος κεφαλίνου. Ἀθην. Γ'.

*Κολύβριον, τό. Διάφορος ἀνάγν. ἀντὶ μολόβριον, ἕπερ ἴδε.

Κόλυθρον, τό. Τὸ ὥριμον σῦκον· καὶ παρ' Ἀθην. κόλυτρον.

Κολυμβάς, άδος, ἡ. Ἡ κολυμβῶσα, πλέουσα. »Ἐλαῖαι κολυμβάδες· ἐλαῖαι ψακαμέναι εἰς τὸν γάρον, ἤτοι εἰς τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ διὰ φαγητόν. 2) Παρὰ Γαλην. Ἀντίδ. Α'. θάμνος τις, ὅστις ἄλλως, Σποιβή, λέγεται.

Κολύμβατος, ἡ, διάφ. ἀνάγν. ἀντὶ κολύμφατος.

Κολυμβάω, ῶ, Μ. ήσω. Κολυμβῶ, πλέω ἐπὶ τοῦ ὕδατος, βουτῶ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ πάλιν ἐκβαίνω· = Νήχομαι· ὅθεν

Κολυμβήθρα, ἡ. Ὁ τόπος, ἔνθα κολυμβοῦσι, βουτοῦσι, πλύνονται, λούονται. Παυσαν. Δ'. 35. 2) Παρὰ τοῖς Ἐκκλη. ἡ κολυμβήθρα, ἡ δεξαμενὴ τοῦ βαπτίσματος.

Κολύμβησις, εως, ἡ. Τὸ βυθίζεσθαι εἰς τὸ ὕδωρ, κολύμβημα. = Κόλυμβος.

Κολυμβητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

*Κολυμβητής, οῦ, ὁ. Ὁ βυθιζόμενος εἰς τὸ ὕδωρ, κολυμβῶν· ὅστις κολυμβᾷ, βουτᾷ, βουτηχτής.

Κολυμβητικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρρ. κολυμβητικῶς. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κολυμβᾶν, ἢ βουτᾶν εἰς τὸ ὕδωρ.

Κολυμβίς, ίδος, ἡ = κολυμβάς. 2) Ἔτι δὲ καὶ πτηνόν τι, τὸ ὁποῖον βουτᾷ εἰς τὴν θάλασσαν, εἶδος αἰθυίας. Ἀριστφ. Ὄρν. 306. καὶ Ἀριστ. 296. »Κολυμβίδων αἰθυίησιν· Colymbus. τὸ παρατιτ, καρκαζέλι. Ὁ Ἀθην. ἐν Θ'. περιγράφει τοῦτο οὕτως »Κολυμβὶς πάντων ἐλαχίστη τῶν ἐνύδρων, ῥυπαρομέλαινα τὴν χροιὰν, καὶ τὸ ῥύγχος ὀξὺ ἔχουσα.

Κολυμβος, ὁ = κολυμβητής, Παυσαν. Β'. 35. 2) Καὶ τὸ κολυμβᾶν, πλέειν, κολύμβημα = κολύμβησις, Ἀνάλεκτ. Β'. 122. 3) Τὸ πτηνὸν κολυμβίς.

Κολύμφατος, ἡ. Γεωπον. Β'. 4. Φυτόν τι, τὸ ὁποῖον γεννᾶται εἰς ὑδατώδεις τόπους, καὶ διὰ τοῦτο εἰ αὐτοῦ συμπεραίνουσι, ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὸ ἐφύτρωσε, πρέπει νὰ ἦναι ὑγρός. Τινὰ Χειρόγρ. ἔχουσι, κολύμβατος. Ἴσως εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ παρὰ Λουκιαν. κολλύμφακον.

Κολυτέα, ἡ. Παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 17. Εἶδος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον τινὲς τῶν Βοτανικῶν νομίζουσι, ὅτι εἶναι τὸ τοῦ Λιν. Berberis. Ὁ Σαλμάσιος ἐν τοῖς Ὁμωνύμ. σελ. 101. θέλει ὅτι κοιλωτέα, λέγεται· καὶ εἶδος δένδρου διάφορον τοῦ, κολουτέα, πρβλ. κολοιτέα.

*Κόλυτρον, τό. Βλπ. κόλυθρον.

Κολχικόν, τό. Εἶδος φαρμακευτοῦ φυτοῦ σφαιροειδεῖς ῥίζας ἔχοντος. Διοσκορ. Δ'. 85. Colchicum autumnale. Λιν. Λέγ. καὶ ἐφήμερον.

*Κόλχος, Ἑστερώτρ. σπάνιος τύπος ἀντὶ κόχλος, Jac. AP. p. 592. 842.

Κολωάω, ῶ, Μ. ήσω (κολωός). Φωνάζω, θορυβῶ, ὑβρίζω, Ἰλιά. Β, 212. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ συγχέηται μὲ τὸ κολοιάω. Ἴδε κολωός.

Κολώνη, ἡ. Πᾶν ἀνάστημα γῆς, λόφος, τόπος βουνοειδής, γεώλοφος. Ἰλ. Β, 811. Δ. 757. καὶ 2) Ἑστ. ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου λόφος, ὁ τύμβος παρὰ Σοφοκλ. »Κολώνην ἄκραν τάφου· ὁ σωρὸς τοῦ χώματος ἐπάνω εἰς τάφον τινα, καὶ ἐντεῦθεν, Κολωνία, ἡ· ὁ τάφος. Ἡλεῖοι. Εἰς τινας πόλεις ἐλέγετο οὕτω ὁ διὰ τὰς τοῦ λαοῦ συνελεύσεις διωρισμένος τόπος, ὅταν αὗται ἐσυγκροτοῦντο εἰς τὸ ὕψος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ ἀκρόπολις, τὸ φρούριον τῆς πόλεως.

*Κολωνία, ἡ (κολώνη, 2.). Ὁ τάφος, παρ' Ἠλείοις.

Κολωνοειδής, ές (εἶδος). Ὁ εἶδος κολώνης, ἤτοι λόφου ἔχων.

*Κολωνός, ὁ = κολώνη. Ὁ λόφος, Τμν. Ὅμρ. Δμτρ. 273. 299. Ἡσί. λῆν. 19, 1. συχνότερ. παρ' Ἡρόδ. 2) Δῆμός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ λόφου περιφήμου διὰ ναὸν τινα τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ διὰ τὸν τάφον τοῦ Οἰδίποδος, διακωνιστεὶς ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ γεννηθέντος Σοφοκλέους ἐν τῇ αὐτοῦ τραγῳδίᾳ τῇ ἐπιγραφομένῃ Οἰδ. ἐν Κολωνῷ· ὅθεν Κολωνεύς, ἑως, Κολωνίτης καὶ Κολωνιάτης, ὁ. Ἀπὸ τὸν δῆμον Κολωνὸν, ὁ τύπος Κολωνεὺς ἔφρτ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Οἰδίποδος.

Κολωός, οῦ, ὁ. Θόρυβος, κραυγαὶ καὶ φωναὶ· Φιλονεικίαι, καὶ ἐχθροπραξίαι ἠνωμέναι μὲ μεγάλας φωνάς, καὶ ταραχὰς κολωοῦν ἐλπίσειεν. Τὸ νὰ κάμνῃ τις, προξενῇ μεγάλας ταραχάς, Ἰλιά. Α, 575. Ἀποκλστκ. ποιητκ. λέξις (ὅθεν κολωάω, συγγν. τῷ κολοιός, κολοιάω, καὶ κολοσυρτός. Ἡ κοινὴ ῥίζα ὅλων τούτων τῶν λέξεων εἶναι κατὰ τὸν Buttm. Lexilg. I. σ. 159. τὸ καλέω, κέλομαι, πρβλ. Doederl. lect. Hom. 1. σ. 4. ὅστις μὴ δεχόμενος τὴν μὲ τὸ κέλομαι.)

Κόμαιθος, ου (κόμη, αἴθω). Ὁ κεκαυμένην, ἤτοι ξανθοκοκκίνην κόμην (μαλλιά) ἔχων. Θεόκρ. 4. Λυκόφρ. 934. ὅπου, κομαιῶ, κεῖται.

Κόμαρον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς κουμαριᾶς, ὅ ἐστι τό, Μιμαίκυλον.

Κόμαρος, ὁ, καὶ ἡ· παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ. 16. ἡ κουμαριά, τὸ ποιοῦν τὰ ἥμερα κούμαρα, κόμαρα, ἡ μιμαίκυλα δένδρον. Arbutus unedo. Λιν. ἐξ ἐναντίας τὸ ἄγριον εἶδος αὐτοῦ, τὸ μικρόν, καὶ ἀχρεῖον καρπὸν ποιοῦν, καλεῖται Ἀνδράχνη, Portulaca, arbutus andrachne. Λιν. ὅθεν

Κομαροφάγος, ον (φαγεῖν). Ὁ κούμαρα τρώγων. Ἀριστοφ. Ὄρν. 240.

Κομάω, ῶ, Μ. ήσω (κόμη). Ἀφίνω τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου νὰ μακρύνωσι· μακρὰν κόμην ἔχω. Ἰλιάδ. Β, 542. »Ἄβαντες, ὄπισθεν κομόωντες· τὰ ὀπίσω μέρη τῆς κεφαλῆς μακροκομῶντες· καὶ ἐπὶ ἵππων, »ἐξείρητον κομόωντες, Ἰλιά. Θ, 42. Ν, 24. 2) Μεταφρ. ἐπὶ ἀγρῶν, δένδρων, καὶ φυτῶν, ἀντὶ τοῦ φυλλοφορεῖν, ἀνθοφορεῖν, φύλλα, κορυφὴν πολύφυλλον ἔχειν, κλάδους φέρειν, τὸ νὰ πρασινίζουν καὶ νὰ ἀνθοῦν, νὰ ἦναι στολισμένα μὲ φύλλα, κλάδους, καὶ ἄνθη, ὡς τὸ Λατιν. comaro »οὐθαρ ἀρούρης μέλλεν ἄφαρ τανύοισι κομήσειν ἀσταχυέσσιν. Ἡ πεδιὰς ἔμελλε νὰ στολισθῇ μὲ τ' ἀστάχυα, ὡς μὲ χρυσὰ τῆς κόμης στολίδια, Τμν. Ὅμρ. Δμτρ. 454. Οὕτω καὶ παρὰ Θεοκρ. 1, 133. ἀντὶ τοῦ, Στέφανον ἐξ ἀνθέων φορῶ. Καὶ ἐπὶ ὀρέων »ὄρος κεκομημένον ὕλῃ Καλλιμ. Δι. 41. 3) Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς καιρὸν δυστυχίας καὶ λύπης ἔκοπτον οἱ παλαιοὶ ὅλας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ εἰς καιρὸν εὐτυχίας ἄφηνον αὐτάς, καὶ ἤυξανον (Ἡρόδοτ. ἐν Α'. 82. »Τέλος δὲ ἐκ τῆς ἔριδος συμπεσόντες, Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι, ἐμάχοντο· πεσόντων δὲ καὶ ἀμφοτέρων πολλῶν, ἐνίκων Λακεδαιμόνιοι. Ἀργεῖοι μὲν νῦν ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου κατακειρόμενοι τὰς κεφαλὰς, πρότερον ἐπάναγκες κομῶντες, ἐποιήσαντο νόμον τε καὶ κατάρην, μὴ πρότερον θρέψειν κόμην Ἀργείων μηδένα, μηδὲ τὰς γυναῖκας σφι χρυσοφορήσειν, πρὶν ἂν Θυρέας ἀνασώσωνται. Λακεδαιμόνιοι δὲ τὰ ἐναντία τούτων

ἔδεντο κόμον, οὐ γὰρ κομῶντες πρὸ τούτου, ἀπὸ τούτου κομᾶν»· διὰ τοῦτο τὸ κομᾶν ἔλαμβάνετο καθόλου εἰς τὴν σημ. Ὑπερηφανεύομαι, γαυριῶ, μεγαλαυχῶ, ἠκομᾶν ἐπί τινι Ὑπερηφανεύεσθαι, καυχᾶσθαι, μεγαλαυχεῖν διά τι· ἀλλὰ τὸ ἠοῦτος ἐκόμησε ἐπὶ τυραννίδι, ἀντὶ τοῦ ἥρμηνεν ἐπὶ τὴν τυραν., ὥρεχθη νὰ λάβῃ τὴν ἡγεμονίαν, κυριαρχίαν, Ἡρόδ. 5, 71. Ἐν Σπάρτῃ ὑπῆρχε συνήθεια, καθ' ἣν οἱ γέροντες πολῖται ἔφερον οἱ νέοι τὴν κόμην τους, ἕως εἰς τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν, μεθ' ὃ ἐμβαίνοντες εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν ἐφήβων κατεγράφοντο εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν, καὶ συγκατελέγοντο μετεξὺ τῶν ἡμετῶν. Ἔκτοτε ἔφερον μακροτέραν κόμην, καὶ τὸ νὰ ἀφίνουν καὶ τώρα ἀκόμη τὰ μαλλιά τους νὰ μεγαλύνουν ἐκρίνετο σημεῖον μεγαλαυχίας καὶ τύφου, μεγαλοπρεπείας, ματαιότητος καὶ φιλοκαλλωπισμοῦ· ὅτι δὲ καθόλου καὶ ὡς σημεῖον ὑπερηφανείας πλουσίων ἀνθρώπων· ἐπειδὴ κατά τινας ἦτο συγχωρημένον μόνον εἰς τοὺς ἱππεῖς τὸ νὰ ἔχωσι μακρὰν τὴν κόμην. ὅθεν τὸ κομᾶν ἀντὶ τοῦ μεγαλαυχεῖν, γαυριᾶν, διά τι, ἐπί τινι π. χ. «ἐπὶ κάλλει καὶ ὥρᾳ», Πλουτ. Ἀριστ. 45. Παρὰ Ἡλλιμ. «κεκομημένον ὕλῃ· τετριχωμένον, ἠλεκτωμένον, τρίχας εἰς τὸ γένειον ἔχοντα Ἐπειδὴ λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀφ' οὗ ἐγράφοντο εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν βιβλίον τῶν πολιτῶν οἱ νέοι, ἐκούρευον τὴν κόμην, διὰ τοῦτο καὶ τὸ κομᾶν ἐσήμαινεν ἐν Ἀθήναις, ἀντίθετον τοῦ ὅ,τι φαίνεται νὰ ἐσήμαινεν εἰς τὴν Σπάρτην, ἤτοι σημεῖον λύπης, καὶ ἀλίφεως. Ἀριστοτ. Ῥητ. Γ. 11. «Κομῶντα καὶ αὐχμηρόν ἔτι· ἤτοι ἔχοντα τὴν κόμην μακρὰν, ἠμελημένην, καὶ ἠγριωμένην· μ' ὅλον τοῦτο εὕρηται καὶ παρ' Ἀττικ. συγγραφεῦσι τὸ μὴ κομᾶν καὶ κείρασθαι ῥητῶς ἐπὶ λύπης, Πλάτ. Φαιδ. σ. 87. Αἰσχύλ. κατὰ Κτησφ. σ. 605. Β.

*Κομβίον, τό. Ὑπόστρτκ. τοῦ κόμβος. Λέξις διατηρηθεῖσα ἐν τῇ συνή.

Κομβολύτης, ὁ (κόμβος, λύω). Ὅστις λύει τοὺς κόμβους, ταυτόν τῷ, Βαλαντιοτόμος.

Κόμβος, ὁ. Δεσμός, περιπλεγμὸς στρογγύλος διά τινος σχοινίου γινόμενος πρὸς στερέωσιν, σφίξιμον, ἢ σύνδεσμον, καὶ συνάφειαν τινός, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. Τοῦτο γίνεται δῆλον καὶ ἐκ τοῦ Ἡσυχ. Ἐγκομβωθεῖς, ὅστις τὸ ἁρμήν· διὰ τοῦ, δεθεὶς, τὸ ὁποῖον ἡ συνήθεια ἐντελεστέρως διὰ τοῦ, κομβοδεθεὶς, ἐκφράζει, καὶ ἑπομένως παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς βασιλεῦσιν εἶναι, Ἐπικόμβια, πουγγεία τινὰ μὲ κόμβον δεδεμένα, ἢ καθὼς ὁ Κατακουζηνὸς ἑρμηνεύει. «Ἀποδέσμους τινὰς ἐν ὀδονίαις τμήμασι δεδεμένους ἔνδον ἔχοντας νομίσματα χρυσᾶ καὶ ἐξ ἀργύρου καὶ ὀβελοῦς· τὰ ὁποῖα ὁ βασιλεὺς ῥίπτων καὶ διασκορπίζων ἐχάριζεν εἰς τὸν λαόν. Ἄρα τὸ ἐπικόμβιον, = τῷ τῆς συνηθείας κομπόδεμα, τὸ ὁποῖον συνίσταται ἀπὸ τινος τμήματος ὑφάσματος. Ἐντεῦθεν τὸ ἐγκομβώσασθαι, καὶ ἐγκόμβωμα, π. χ. «Τὴν ἐπωμίδα πτύξασα διπλὴν ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην· ὅ ἐστιν, ἐκομβόσασα αὐτήν· ἔτι δὲ ἐγκόμβωμα, = κομβόδεμα. Ὁ Πολυδ. ἐν Δ'. 119. ἑρμην. τοῦτο καὶ ἀντὶ τοῦ, Λευκόν τι ἐπικωφόρημα, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν οἱ σκλάβοι ἐπάνωθεν τῆς ἐξωμίδος· πιθανῶς, διὰ νὰ φυλάττωσι κατρεκὸν τὸν χιτῶνα. Παρὰ Λογγίν. Ποιμεν. ΙΑ'. τρέχει ὁ Τίτυρος «τὸ ἐγκόμβωμα ῥίψας, γυμνός· καὶ ἐνταῦθα ἄρα εἶναι αὐτὸς ὁ χιτών, ἤτοι τὸ ὑποκάμισον. Παρὰ τοῖς Πολ. Μαθηματ. σελ. 483. κεῖται ἡ κορδὰ αὐτοῦ σημαίνει ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Σχοινίον κόμβους ἔχον ἑκατέρωθεν· ἀντιστοιχεῖ τῷ Γαλλικῷ, Le nœud. καὶ τῷ Γερμαν. Knopf. ἐντεῦθεν παρὰ Λατίνοις ἕνεκεν τοῦ σφαιροειδοῦς αὐτοῦ σχήματος, globulus, καλεῖται. Ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθ. τὸ ὑποκορ. Κομβίον, τὸ παρὰ Γάλ. bouton. Ἰταλ. bottone, τὸ ὁποῖον τιθέμενον εἰς τὰ φορέματα, συνδέει καὶ συνάπτει αὐτὰ διὰ τῆς προσάψεως μετὰ τῆς ἀπέναντι αὐτοῦ κειμένης θηλυᾶς. Βλπ. καὶ ἐγκομβόομαι, ἐγκόμβωμα, καὶ ἐπικόμβιον.

*Κόμβωμα, Εἶδος ἱματίου, Ἡσύχ. καὶ Κομβώσασθαι, Τὸ τοιοῦτον ἱμάτιον ἐνδύσασθαι.

Κομέω, ῶ, Μ. ἤτω. Φροντίζω, θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, φροντίδα, ἢ ἐπιμέλειαν ἔχω, ποιοῦμαι περί τινος, περιποιοῦμαι, κοσμῶ, στολίζω. Ἐν τῇ Ἰλιάδ. ἀεὶ ἐπὶ ἵππων, Ἱπποκομῶ, οὕτω καὶ ἐν Ἴμν. Ὁμρ. Ἀπολ. 236. ἐπὶ κυνὸς ἠκύνα κομεῖν, Ἡσιόδ. ἔργ. 606. ἐξ ἐναντίας δὲ ἐν τῇ Ὀδυσ. ἀεὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ἀντὶ τοῦ Περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι τινά, τὸν προβλέπω μὲ τ' ἀναγκαῖα, καὶ ἐπὶ παίδων, ἀντὶ τοῦ Ἀνατρέφω, ἐπιμελοῦμαι, συντεταγμένον μὲ τὸ ἀτιτάλλω, Ὀδυσ. Λ, 250. «τὰ δὲ τοὺς κομέειν, ἀτιταλλόμενά τεω τὸν νῦν χρὴ κομέειν, Ὀδυσ. Ζ, 207. Λέξις παρὰ Ποιητ. μόνον χρήσιμος (ὅθεν κομίζω, κομψός, κόσμεω, κόσμος, καὶ τὰ Λατιν. comere, comptus, Πρωτοπ. κόμω δὲν εὑρίσκεται. Συγγν. φαίνονται τὰ κόμη, κομάω, καὶ κόμπος, κομπέω, κομπάζω.)

*Κομέω, Ἰων. ἀντὶ κομάω.

Κόμη, ἡ. Ἡ τρίχωσις τῆς κεφαλῆς, τὰ μαλλιά. Ἰλ. Α, 197. «Κόμη ἔκειτο· ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ «παρὰ τὸ κόσμον εἶναι τοῦ σώματος». Σπανιώτρ. πλουτ. ὡς ἐν Ὀδυσ. Ζ, 231. «καὶ δὲ κάρητος οὔλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθεϊ ὁμοίας καὶ «κόμας χαρίτεσσιν ὁμοίας» ἀντὶ κόμας χαρίτων ὁμοίας, Ἰλ. Ρ, 51. «Τίλλω κόμην Μαδῶ τὰ μαλλιά μου, Ἰλ. Χ, 406. καὶ «κείρασθαι κόμην» τὸ νὰ ξυρίσῃ τὰ μαλλιά του, Ἰλ. Ψ, 46. Ὀδυσ. Δ, 198. συνήθης ἔκφρασις τοῦ πένθους, καὶ «κόμην κείρειν τινὶ» τὸ νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του εἰς τιμὴν τινὸς ἀποθανόντος, Ἰλ. Ψ, 146. πρβλ. 151. 152. 2) Μεφρκ. ὡς καὶ τὸ Λατιν. coma ἐπὶ φυτῶν, ἡ κορυφὴ αὐτῶν ὅταν εἶναι πολύφυλλος, χλοερὰ, καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων. Ὀδυσ. Ψ, 195. καὶ ἐπὶ τῆς ἡ χλόη, τὸ τρυφερὸν χόρτον. Ἰδίως δὲ λέγεται ὁ καυλὸς τῶν ἀνθέων εἰς τοὺς ὑακίνθους κ. τ. τ. Διοσκορ. Δ'. 63. καὶ 70. ὁ αὐτὸς ἔτι ὁμοιάζει οὕτω καὶ τὸ παρὰ τῇ ῥίζῃ βλαστάριον φύλλον εἰς τινα εἴδη φοινίκων καὶ εἰς τὸ πράσον, ἐν Β'. 179. Δ'. 57. «Ὁ φοῖνιξ ἐπὶ κόμης ἐβλάστησε μόνης». Διβάν. Δ'. σελ. 1706. ἂν δὲν πρέπῃ νὰ λέγῃ «κορυφῆς». 3) Ἐπὶ κομητῶν λέγεται ἡ φωτεινὴ οὐρὰ αὐτῶν. Ἀριστοτ. Μετεωρολ.

*Κομηταμυνίας, ου, ὁ (κομάω). Ἡωμκ. παραμόρφωσις τοῦ ὀνόμ. Ἀμυνίας, τρόπον τινὰ ὑπερηφανοαμυνίας, Ἀρστρ. Σφκ. 485.

Κομήτης, ου, ὁ (κομάω). Ὅστις ἔχει μακρὰ, ἢ πολλὰ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ὁ κόμην ἔχων. «Κομήτης τὰ σκέλη», Λουκιαν. Βάκχ. 2. τρίχας, μαλλιὰ περὶ τὰ σκέλη ἔχων, τριχωτός, μαλλιαρὸς κατὰ τὰ σκέλη· ὅθεν «Ἵππος κομήτης». Σοφοκλ. Τραχ. 561. βέλος πτερωτὸν· καὶ ἐντεῦθεν 2) ἐπὶ δένδρων ἀντὶ τοῦ, Πολύφυλλος, χλοερὸς, ὁ φύλλα πράσινα, ἢ κορυφὴν φυντωτὴν ἔχων, ἀνθηρός. Εὐριπ. Βάκχ. 1053. «Θύρσος κισσῷ κομήτης· σκεπασμένος, ἢ στολισμένος μὲ φύλλα κισσοῦ. Ἱππόλ. 120. «Λειμὼν κομήτης· γεμάτος ἀπὸ χλόην, ἤτοι τρυφερὰ χόρτα· χλοερὸς, ἄνθη ἔχων. 3) Κομήτης, ὑπακουσμ. Ἀστήρ. τὸ ἔχον οὐρὰν φωτεινὴν ἄστρον. Stella Comata, Λατ. Ὅρα τοὺς Ἀστρονόμους.

Κομιδή, ἡ (κομίζω). Τὸ φέρειν, κομίζειν, ψέρσιμον, κοβάλιμα, συναγωγὴ, ἐπαγωγὴ, ἀγωγὴ πραγμάτων, ζωοτροφιῶν, Ὀδυσ. Θ, 232. «ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανόων». Τὸ συνάζειν, θερίζειν, συνάζειν τοὺς καρπούς. Ξενοφ. καὶ Στράβ. Ε'. σελ. 150. 2) Τὸ πορεύεσθαι, ὑπάγειν, ἀμαξεύειν, πηγεμὸς, ἔρχομος, ἐπάνοδος, ἄφιξις, ἀνάστασις, ἐπιστροφὴ, Ἡρόδ. 3) Φροντὶς, ἐπιμέλεια, περιποίησις, θεραπεία. Τὸ προβλέπειν τὰ ἀναγκαῖα εἰς τινα, Ὅμρ. ἐν τῇ Ἰλιάδ. ἀεὶ ἐπὶ ἵππων, Ἱπποκομία, Ἰλιάδ. Θ, 186. Ψ, 411. ἐν Ὀδυσ. ἐπὶ ἀνθρώπων. Ἐπιμέλεια, καλλιέργεια τοῦ κήπου, καὶ τῶν ἐν αὐτῷ φυτῶν, Ὀδυσ. Ω, 245. 247. Ἐκ ταύτης τῆς σημασ. προέρχετ. τὸ ὡς ἐπίρρ. ἐν χρήσει ὂν κομιδῇ τ. ο. ἰδ. 4) Ἀπὸ τοῦ μέσ. κομίζομαι, Τὸ ξαναποκτᾶν, ἀναλαμβάνειν, ἀναλαμβάνεσθαι πρᾶγμά τι, διακτήρησις τῆς ζωῆς, σωτηρία: «κομιδὰν πατρίδος». Πίνδ. Πύθ. 6, 39. παρ' Ὁμήρ. ἐν Ὀδυσ. ὅθεν

Κομιδῇ, Ἐπιρρηματικῶς, Δοτικ. τοῦ κομιδή, γραμμ. καὶ κομιδῇ. Σὺν ἐπιμελείᾳ, φροντιστικῶς, ἀκριβῶς, μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας. 2) Σφόδρα, λίαν, πάνυ, τελείως, ἀόλου, ὁλοτελῶς, παντάπασι. Πλάτ. 3) Λέγεται καὶ ἐν ταῖς ἀποκρίσεσιν, ὡς τό, πάνυ μὲν οὖν, βεβαιότατα, Ναί, Πολλὰ καλὰ, μάλιστα, κ. τ. τ. Εἴρηται ἀπὸ τῆς τῶν καρπῶν κομιδῆς, ἥτις γίνεται τελειωθέντων αὐτῶν. Τίμαιος Λεξ. Πλάτων.

Κομίζω, Μ. ίσω, Ἀττικ. ῶ, μέσ. ίζομαι (κομάω). Φροντίζω, προμηθεύω τινὰ μὲ τὰ ἀναγκαῖα, περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι, θεραπεύω, φιλοξενῶ καὶ φιλικῶς δέχομαί τινα, ἢ προσφέρομαι πρός τινα, τινὰ, συχνάκις παρ' Ὅμρ. εἰς ἐν Ἰλιάδ. Ω, 541. Ζ, 490. Ὀδυσ. Ω, 250. Ο, 545. «τὸν δὲ γὲ ἐγὼ κομίσω ἐπιμελείᾳ ἀξιώσω, θεραπεύσω, καὶ ἐν τῷ μέσ. κομίζομαί τινα, δέχομαί τινα εἰς ἐμαυτὸν ὡς φίλον, καὶ ξένον, φιλοξενῶ, Ἰλιάδ. Θ, 284. Ὀδυσ. Ξ, 316. ἀλλὰ τὸ «οὔτι κομιζόμενός γε θαμίζεται» εἶναι πάντα. Δὲν ἐπεριποιεῖτο πολλάκις, οὐδὲ ὅλως ἐκοσμεῖτο, οὐδὲ ἐπιμελείας ἠξιοῦτο. β) ἐπὶ πραγμάτων, Φροντίζω, προμηθεύω, συνάζω, ἔρτ. «τά σ' αὐτῆς ἔργα κομίζει» Ἰλιάδ. Ζ, 490. Ὀδυσ. Α, 356. Φ, 250. ἐπιμελοῦ τὰ ἔργασου, κύτταξε τὸ σπήτισου· «κτήματα κομίζω» Διοικῶ, κυβερνῶ τὴν περιουσίαν μου, Ὀδυσ. Ψ, 355. Μέσ. «ἔργα Δημήτερος κομίζομαι» Φροντίζω, καταγίνομαι κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν γεωργίαν, Ἡσιόδ. ἔργ. 395. «Δημήτερος ἱερὸν ἄκτην μέτρῳ εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν» Νὰ φυλάττῃ τις καλὰ εἰς ἀγγεῖα τοὺς καρπούς τῶν ἀγρῶν, Ἡσιόδ. Ἔργ. 602. 2) Σηκώνω, καὶ ἐκφέρω νεκόν τι, καὶ ἔρτ. φροντίζων καὶ προνοούμενος, διὰ νὰ ἔτσι ὑπερασπισθῶ, ἢ νὰ τὸ φυλάξω «νεκρὸν κομίζω» Σηκώνω, καὶ ἐκφέρω ἀπὸ τὸν τόπον τῆς μάχης, νεκρόν τινα διὰ νὰ μὴ τὸν λάβουν οἱ ἐχθροί, Ἰλιάδ. Ν, 196. ὅθεν ὑστερωτ. «Νεκρὸν κομίζω», καθόλου ἀντὶ τοῦ, Περιποιοῦμαι νεκρόν τι σῶμα, τὸ ἐνταφιάζω, τὸ κηδεύω, Εὐριπ. Ἱκέτ. 754. «κομισαί μεν φέρε με ἔξω, μακρὰν, φέρε με εἰς ἀσφάλειαν· «κλαίειν ἐκόμισε κηρυξ ὁ κηρυξ ἐστήκωτε, καὶ ἐπῆρε τὸ ἐπικωφόριον, διὰ νὰ μὴ χαθῇ, Ἰλιάδ. Β, 183. οὕτω καὶ «τρυφάλειαν ἐκόμισαν ἑταῖροι» Ἰλιάδ. Γ, 378. Μέσ. «Σίντιες ἐκομίσαντο πεσόντα» Οἱ Σίντιες ἐπήκωσαν ἀπὸ κατωφέρειας τὸν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου πεσόντα Ἡφαιστον, καὶ λαβόντες αὐτὸν εἰς τὰ ἴδια τὸν ἐπεμελοῦντο, τὸν ἐπεριποιοῦντο, Ἰλιάδ. Α, 594. β) Κερδαίνω, λαμβάνω ὡς κτῆμα, ἢ ὑποστηρίζομαι, καὶ ἔρτ. «ἐς λάφυρον κομίζω χρυσὸν, ἵππους» Ἰλιάδ. Β, 875. Λ, 738. «κάκιστα κόμισε χρεῖος ὑπεδέξατο, ἔλαβεν εἰς τὸ σῶμα κακόστιον, ἐπλήρωσε, Ἰλιάδ. Ξ, 456. πρβλ. 463. οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ. «ἔγχος ἐν χρεῖ κομίσασθαι» Ἰλιάδ. Χ, 286. γ) Καθόλου φέρω, βαστάζω, κουβαλῶ, Ἰλιάδ. Ψ, 699. Ὀδυσ. Ν, 68. ὑστερωτ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Πηγαίνω νὰ πάρω, νὰ φέρω,

φέρω μαζύμου, φέρω ἔχω, ὁδηγῶ, ἄγω, Σοφοκλ. »Κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς ἐδῶ. φέρεμοι τώρα τὸν υἱόν μου νὰ τὸν ἰδῶ. ἑέρτ. φέρω ὀπίσω, πηγαίνω καὶ φέρω ὀπίσω, μετακομίζω, μεταφέρω· γυρίζωτι ὀπίσω, σώζω, ἀλυτρώνω, κάνω ἐκ θανάτου κομίσαι. Πίνδρ. Πύθ. 3, 99. δ) Ἀκούω, ἀκροάζομαι, ἔχω ἐν ἀκοῇ, μανθάνω εἰδησίν τινα διὰ τῆς ἀκοῆς, Valck. Φοινσ. Παρὰ Πινδρ. σημαίνει τρόπον τινὰ καὶ τὸ Ἐγκωμιάζω, ὑμνῶ, μεγαλύνω. — 3) Μέσ. Φέρω τι εἰς ἐμαυτόν, φροντίζω, προμηθεύω τι δι' ἐμαυτόν, κερδαίνω, ἢ ξανακερδαίνω, ξαναλαμβάνω, ξαναποκτῶ τι, Ἀρστφ. Ὀρν. 552. »ὡς ἐξ οὐκ ἄξιον ἡμῖν, εἰμὴ κομιούμεθα παντὶ τρόπῳ τὴν ἡμετέραν βασιλείαν». Καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω ἀπό τινος, Δημοσθ. »τῆς φιλανθρωπίας τοὺς καρποὺς κεκόμισθε». — Πθτκ. Φέρομαι, κουβαλοῦμαι, φέρω, κουβαλῶ ἐμαυτόν, δηλ. πηγαίνω, ἔρχομαι, ἐκστρατεύω, περιέρχομαι, πηγαίνω εἰς ταξείδια, ταξειδεύω διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, ἑέρτ. Ἐπιστρέφω, ἐπανακάμπτω, ἐπανέρχομαι· ἀλλὰ τότε μόνον, ὅταν ὁ λόγος ἦναι περὶ ὁδοιπορίας, ἑέοῦ, διὰ ξηρᾶς, ἢ διὰ θαλάσσης. ὅτε καὶ κυρίως σημαίνει τὸ Φέρομαι ὀπίσω ὑπό τινος, ἀνάγομαι, γυρίζω ὀπίσω μὲ τὸ ἅμαξι, ἢ μὲ τὸ πλοῖον. συχνάκις παρ' Ἡρόδ. καὶ Ξενοφ. Εἰς ταύτην τὴν σημασ. μεταχειρίζεται ὁ Ἡρόδ. καὶ τὸ Μέσ. 2, 60. β) Ἐκφέρομαι, ἐνταφιάζομαι.

Κόμιον, τό (κόμη). Τὸ ὁμοῦ μὲ τὰ μαλλία ἐκφερόμενον δέρμα τῶν κεφαλῶν, τὸ ὁποῖον οἱ Σκύθαι ἐκφέροντες ἀπὸ τὰς κεφαλὰς τῶν φονευθέντων ἐχθρῶν τους τὸ ἐκρέμων εἰς τοὺς ἵππους των, Weess. Ἡρόδ. 4, 64. τὸ καὶ Προκόμιον. Πυθαγόρ. Λείψ. 715.

*Κομιστέος, α, ον, Ῥητκ. ἐπθ. τοῦ κομίζω. Ὅ,τι πρέπει νὰ φροντισθῇ, νὰ προμηθευθῇ, Αἰσχλ. Ἑπτ. Θ. 582.

Κομιστή, ἡ = κομιδή, 3. Ἡσύχ.

Κομιστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

*Κομιστής, οῦ, ὁ (κομίζω). Ὅστις κομίζει, φέρει. 2) Ἐπιμελητής, φροντιστής Εὐρίπ. Ἰκέτ. 25. »Κομιστὴς τῶν νεκρῶν· ὅστις φροντίζει περὶ τῶν νεκρῶν, ἤτοι κηδεύει, θάπτει τοὺς νεκρούς.

Κομιστός, ή, όν (κομίζω). Τὸν ὁποῖον ἐκόμισεν, ἐφέρεν τις, φερτός. 2) Τὸν ὁποῖον ἐπεμελήθη τις, ἐπιμελημένος, προφροντισμένος, ἐπὶ νεκρῶν, ἀντὶ τοῦ κηδευθείς, ἐνταφιασθείς.

Κομίστρια, ἡ· θηλυκ. τοῦ κομιστήρ. Ἐπιμελήτρια, τροφός. Ἡσύχ.

Κόμιστρον, τό (κομίζω). Ὁ μισθὸς δι' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔφερεν, ἐκουβάλησε τινάς, (χαμαλιάτικον, κουβαλιστικά). Εὐρίπ. Ἡρακλ. μαινόμ. 1387. 2) = σώστρον. μισθός, εὐχαριστία διὰ τὴν σωτηρίαν, Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 975. Ἰδ. κομίζω, 2. γ. ἐν τῷ τέλει.

Κόμμα, τό (κόπτω). Τὸ κεκομμένον, κεχωρισμένον μέρος ἀπό τινος, τμῆμα, κομμάτιον. 2) = Ἐγκοπή, κοψιά, χαραγματιά. 3) = κῶλον, ὁ ἐστί, τὸ μέλος τῆς περιόδου. 4) Χάραγμα, τύπωμα νομίσματοι τινός· τὸ κεκομμένον, κεχαραγμένον νόμισμα, μονέδα. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. κυρίως ὅμως ἡ μικρὰ μονέδα, τὰ λεπτὰ ἄσπρα μεγάλου τινὸς νομίσματος, κέρμα· ὅθεν μετφρ. »πονηροῦ κόμματος, Ἀχρείου χαρακτῆρος, κακῆς φύσεως. 5) Ἡ ἀρχὴ τῆς κωμικῆς καλουμένης Παραβάσεως ἐν τῷ χορῷ· Πολυδ. Δ'. 1, 2. 6) Παρ' Ἁρποκρατ. λέγονται Κόμματα καὶ μερή τινα τῆς καλάμης, ἢ τῶν περὶ τὸν σῖτον αὐτὸν ἐν τῷ στάχει γινομένων, ἢ τῶν ἀνθερίκων. Τὰ ἄχυρα τὰ ἐν τῷ ἀλωνίζειν· τὰ τρίμματα, ἀποβύσματα τῶν γεννημάτων ἐν τῷ ἀλωνίζεσθαι.

Κομματίας, ου, ὁ (κόμμα, 2.). Ὅστις κάμνει πολλὰ κόμματα εἰς τὸν λόγον, ἢ εἰς τὴν ὁμιλίαν. Φιλόστρ. Σοφιστ. Β'. 29.

Κομματικός, ή, όν (κόμμα, 3.) καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κόμματα, ἢ ὅστις συνίσταται ἀπὸ μονάδας κόμματα, κῶλα. Ἐκ τοῦ κομμός, ὁ ἀνήκων εἰς κομμόν. »κομματικά» δηλ. μέλη. Τραγῳδία, τὰ ὁποῖα ἀνήκουσιν εἰς τοὺς κομμοὺς ἐν τῷ χορῷ, βλπ. κομμός, 3.

Κομμάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ κόμμα. Κομματάκιον.

Κόμμι, τό. Ὕλη τις ἰξώδης, ἥτις χύνεται ἀπὸ τῶν δένδρων ὡς δάκρυον. Κομμίδιον, Gummi, commis· παρ' Ἡροδότ. Β'. 86. 96. καὶ Ἱπποκρ. εὑρίσκεται ἡ λέξις ἄκλιτ. τοῦ κόμμι, τῷ κόμμι. Νεώτερ. κλίνουσι τοῦ κόμμεως καὶ τοῦ κόμμιδος, Lobeck Φρύνιχ. σ. 288.

*Κομμίδιον, τό, Ὑπερστκ. τοῦ κόμμι, Στεφ. Βυζντ. ἐν Λξ. Ἠλεκτρίδες.

Κομμιδώδης, ες, (κόμμι, κόμμιδος, εἶδος). Γεμάτος ἀπὸ κομμίδιον· ἢ ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κομμιδίου ὤν, ὡσὰν κομμίδι.

Κομμίζω, Μ. ίσω. Ὡς κομμίδι φαίνομαι. Διοσκορ.

Κόμμις, ιδος, ἡ = κόμμι.

Κομμιώδης, ες (εἶδος)· = κομμιδώδης.

Κομμός, οῦ. ὁ (κόπτω). Τὸ κτυπῶν, τὸ κτύπημα. 2) = κοπετός, θρῆνος, κλαυθμός, ὀδυρμός, μοιρολόγημα. μετὰ κτυπημάτων τοῦ στήθους. 3) Ἰδιαιτέρως δὲ ᾠδή τις, (τραγῳδία) τὸ ὁποῖον ἀμοιβαίως ἔψαλλεν ἐν ταῖς Τραγῳδίαις καὶ Κωμῳδίαις, εἷς τῶν ὑποκριτῶν καὶ ὅλος ὁ χορός, καὶ τὸ ὁποῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦτο λυπηρὸν τραγικόν, τὸ καὶ κομματικὸν μέλος λεγόμενον, Herm. Ἀριστοτ. Ποιητ. 12. 3, 9. σ. 130. 143. elem. metr. σ. 753.

Κομμός, ὁ (κομέω). Φροντίς, ἐπιμέλεια, τὴν ὁποίαν ἔχει τινὰς ἐπάνω εἰς τὸν στολισμὸν καὶ καλλωπισμὸν τοῦ σώματος· ἢ περίεργος κόσμησις, στολισμός, καλλωπισμός, πάστρα τοῦ ἰδίου σώματος. (ἔχει ἀπὸ τοῦ κόμμι, μὲ ἕλον ὅτι μετεχειρίζοντο καὶ αὐτὸ ἐν τῷ κοσμεῖν τὴν κεφαλήν) ἰδ. κομμώτρια. ἔθεν

Κομμόω, ῶ. Στολίζω, καλλωπίζω, ὡραίζω, εὐμορφώνω τὸ σῶμα. ἔθεν

*Κομμώ, οῦς, ἡ. Ἡ κοσμοῦσα, παστρεύουσα, στολίζουσα, ψιμυθίζουσα.

Κόμμωμα, τό. Τὸ καλλωπισμένον, στολισμένον, ἐψιμυθωμένον, ψιεασιδωμένον. 2) Τὸ ἀνῆκον, ἢ χρησιμεῦον εἰς καλλωπισμὸν καὶ στολισμόν· ἐ τεχνικὸς στολισμός, καλλωπισμός.

Κόμμωσις, εως, ἡ. Τὸ στολίζειν, καλλωπίζειν, ψιμυθίζειν, ψιεασιδώνειν, ὁ τοῦ σώματος ὡραϊσμός. 2) = κώνησις, καὶ πισσόκηρος.

*Κομμωτήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Κομμωτής, οῦ, ὁ (κομμόω). Ὅστις κοσμεῖ, ὡραίζει, καλλωπίζει διὰ τῆς τέχνης, ψιεασιδώνει, στολίζει, στολιστής. ὅθεν

Κομμωτίζω, Μ. ίσω· = κομμόω. Συνέσ. παρὰ δὲ Σουίδ. = ἐπιμελοῦμαι.

Κομμωτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -ῶς. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς κόμμωσιν. Ἠκαλλωπισμένος, στολισμένος, ψιεασιδωμένος, Πλάτ. »κομμωτικὴ ἄσκησις· Ψιεασιδωμένος ἄνθρωπος, ὅστις ψιεάζεται πάντοτε. Φιλοκαλλωπισμός. Ὁ μὴ ἀληθῆ εὐεξίαν χαίρων

Κομμώτρια, ἡ· θηλυκ. τοῦ κομμωτήρ, κομμωτής. Ἡ κοσμοῦσα, καλλωπίζουσα τὰς γυναῖκας γυνή. Πλάτ. Ἡ παραγωγὴ τούτου ἐκ τοῦ κόμμι, κατὰ τὴν σημείωσιν τοῦ Σχολιαστοῦ τοῦ Πλάτωνος (σελ. 51.) δὲν εἶναι ὀρθή, μ' ὅλον ὅτι αὐτὸς λέγει, ὅτι αἱ γυναῖκες μετεχειρίζοντο τοῦτο· »πρὸς τὰς τρίχας τῶν γυναικῶν ὥστε μὴ διαχεῖσθαι αὐτάς, ἀλλὰ μένειν ὡς ἄγαν συνηρμένας». καθὼς ἔτι ἀναφέρει καὶ ὁ Petronius.

Κομμωτρίδιον, τό. Ὀργανόν τι, ἢ χρίσμα ἐπιτήδειον εἰς τὸν τῶν γυναικῶν καλλωπισμόν· ἢ μέρος τι τοῦ στολισμοῦ αὐτῶν. Πολυδ. Ζ'. 96.

Κομοτροφέω, ῶ· Μ. ήσω (κόμη, τρέφω). Τὴν κόμην τρέφω, ὁ ἐστί, ἐπιμελοῦμαι, ἢ ἀφίνω τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς μου διὰ νὰ μεγαλώσωσι. Διόδ. Σικελ.

*Κομόωντες, Ἐπκ. μετχ. ἐνστ. τοῦ κομάω, ἀντὶ κομῶντες, Ἰλιάδ. Β, 542.

Κομπάζω, Μ. άσω (κόμπος) = κομπέω. Ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, περιαυτολογῶ· μεγάλα λόγια περὶ τοῦ ἐμαυτοῦ μου ὁμιλῶ. Ξενοφ. συμπσ. 4, 19. Οἰκονομ. 10, 3. καὶ μέσ. »κομπάζομαι φόβῳ» Αἰσχ. ἑπτ. Θ. 485. ἐὰν ἦναι ἡ ἀναγνόρισή· καὶ Σοφοκλ. ὅθεν

Κόμπασμα, τό. Ἡ ὁμιλία, τὴν ὁποίαν λέγει τινὰς καυχώμενος, λόγια παχέα, καὶ

Κομπασμός, ὁ. Καύχησις, μεγαλορρημοσύνη.

Κομπαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις κομπάζει, ὁ ἐστί, μεγάλα καὶ παχέα λόγια ὁμιλεῖ· καυχησιάρης· Milantatore, Ἰταλ.

Κομπαστικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -ῶς. Ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς κομπασμόν. Καυχησιάρης, ἀλαζών.

Κομπέω, ῶ· Μ. ήσω (κόμπος). Ἠχῶ, κωδωνίζω, ἠχον ἀποτελῶ, ἐκδίδω, βορυβῶ, καὶ ἑέρτ. ἐπὶ τοῦ ἠχου, τὸν ὁποῖον ἐκδίδουσι τὰ πήλινα, ἢ μεταλλικὰ ἀγγεῖα ὅταν τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου συγκρούωνται. Ἰλ. Μ, 151. »Ὡς μὲν κόμπει χαλκός». ἐκόμπει, ἐκωδώνιζεν, ἠχον ἀπετέλει. 2) Μτφρκ. »Κομπεῖν», καὶ, μέσ. κομπεῖσθαι, βροντώδη, ἤτοι κωδωνίζοντα λόγια ὁμιλεῖν, ὁ ἐστί, μεγάλα, ὑπερήφανα, παχέα. Ἡρόδ. 5, 41. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττκ. Ποιηταῖς ἐν συχνῷ χρήσει τὸ »κομπεῖν μύθους». ὅθεν

Κομπηρός, ά, όν· = κομπαστής, καὶ κομπαστικός. Πομπώδης, μετ' ἀλαζονείας, καὶ καυχήσεως.

*Κομπισμός, ὁ. Τὸ νὰ κάμνῃ τις τὰ νῦν λεγόμενα τρίλλια εἰς μουσικὸν ὄργανον· τὸ ἐν τῷ ψάλλειν μελισμός λεγόμενον, καὶ ἡνωμένα ὁμοῦ τερετισμός. Βρυέν. Ἁρμον. σ. 480.

Κομπολακέω, ῶ. Μ. ήσω (κόμπος, λακέω). Κομπώδη λέγω, κενοὺς ψόφους ποιῶ· μεγάλα, βροντώδη, καὶ παχέα, ἢ χοντρὰ λόγια ὁμιλῶ, τὰ ὁποῖα οὐδεμίαν ἔνοιαν ἔχουσιν. Ἀριστοφ. Βατραχ. 961. Ὁμιλῶ λόγια στὸν ἀέρα. παρὰ Φιλοστρατ. Εἰκόν. Α'. 27. κεῖται καθόλου ἀντὶ τοῦ, καυχῶμαι, γαυρῶ, ἀλαζονεύομαι. ὅθεν

Κομπολακύθης, ου, ὁ. Ὑπὸ τῷ ὀνόματι τούτῳ ὁ Ἀριστοφάνης παρομοίως πτηνῷ τινί, ἐννοεῖ τὸν κομπαστὴν Λάμαχον, ἐν Ἀχάρ. 589. καὶ 1182.

Κομπορρήμων, ον· γενκ. ονος (κόμπος, ῥῆμα)· = κομπαστής. Ὅστις μεταχειρίζεται μεγάλα, καὶ καυχησιάρικα λόγια εἰς τὴν ὁμιλίαν του.

Κόμπος, ὁ (κόπτω, κομμός, κόμπος). Θόρυβος, κρότος, ταραχή, βροντήμα, ἠχημα, βορύβημα, καὶ ἑέρτ. ὅταν ὁ θόρυβος, καὶ κρότος γίνεται ἐκ τῆς συμπλοκῆς καὶ συγκρούσεως δύο σωμάτων, διὰ τοῦ ἀμοιβαίου κτυπήματος, ὡς π. χ. ἐπὶ τοῦ κρότου τῶν ποδῶν τῶν χορευτῶν, Ὀδσ. Θ, 380. ἐν Ἰλιάδ. ἐκφράζει τὸν ψόφον, κτύπον, ἠχον τῶν ὁδόντων τοῦ σιδέρου, τοῦ χαίρου· ὅταν τοὺς πατρεύῃ, ἢ τοὺς ὀκονῷ, ἢ ὅταν ἐν τῷ θυμῷ του τοὺς τρίζῃ. Ἰλ. Μ, 149. Λ, 417. Ὁ Σοφοκλ. ὀνομάζει ἔτι »κωδωνοφόρους κόμπους» τὸν κτύπον τῶν κωδωνίων· καὶ ἐντοῦθεν. 2) Μεταφορ. ἐπὶ βροντώδους, ἤτοι μεγαλορρήμονος ὁμιλίας. Κενὰ λόγια· ἀλλὰ καὶ »κόμπος λόγων». Λόγια στὸν ἀέρα· ἀλαζονικά, ὑπερήφανα, λόγια ξηρά. Θκδ. ἔνθα ἀντίκειται πρὸς τὸ »Ἔργων ἀλήθειαν». Μεγαλορρημοσύνη, καύχησις. Ἡρόδ. 7, 103. ἀλαζονεία, ὑπερηφανεία, ὑψηλεφροσύνη, ψευδής

λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια. Λοῦβος. σπανιώτρ. ἐπὶ κελοῦ ἀντὶ τοῦ Μακραν ἠχοῦσα ψήφη, αἶνος, ἔπαινος, ὕμνος, μεγάνορα κόμπον φέρειν Πίνδρ. Ἴσθμ. 1, 60. καὶ μὴ ψόφει κόμπον τὸν ἐμεωυτ' ἀεὶδῶ κιρνάμενον 5, 29.

Κομπός, ὁ = κομπαστής. Εὐριπ. Φοίν. 609.

Κομποφακελλορήμων, ον· γενικ. ονος (κόμπος, φακελλος, ῥῆμα). Περιπαικτικὸν ἐπίθ. τοῦ Αἰσχύλου παρ' Ἀριστφ. Ἐπιχ. 839., διότι ὁ ποιητὴς οὗτος εἰς τὰς τολμηρὰς του μορφώσεις τῶν λέξεων, πολλάκις τρόπον τινὰ δεμάτια δεμάτια τὰς νεοσχηματισθείσας ὑπ' αὐτοῦ λέξεις.

Κομπώδης, ες (κόμπος, εἶδος) καὶ Ἐπίρ. -ωδὴς. = κομπαστής, κομπαστικός. Κομπῶδες, τό· = κόμπος, κόμπασμα.

Κομψεία, ἡ (κομψεύω). Ἀστειότης, ἀγχίνους καὶ χαρίεις ὁμιλία, πρᾶξις, ἡ ἐφεύρεσις, τὸ πολίτευμα τοῦ κομψοῦ. Ἀγχίνοια, πανουργία, ποινηρία.

Κόμψευμα, τό (κομψεύω). Ἡ μετὰ κομψότητος ὁμιλία, ἐφεύρεσις, ἡ πρᾶξις.

*Κομψευρεπιδεικτῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν καλλωπισμένον, χαρίεντα καὶ φκιασιδωμένον τρόπον τοῦ Εὐριπίδου, Ἀριστφ. Ἱππ. 18. ἔνθα ὁ Βρ. κομψευρεπτεῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ εὐρίπος, ἀναγινώσκει.

*Κομψευτός, ή, όν· = κομψός, Διονυσ. Ἁλικρ. ἐκ τοῦ

Κομψεύω, (κομψός). Κομψόν, ἀστεῖον, ὡραῖον, νόστιμον ποιῶ. Ἡ Ὁ λόγος ὑπὸ τοιούτων σχημάτων πύτῳ κεκόμψευται. Πλάτ. παρὰ Διον. Ἁλικ. καὶ ἐντεῦθεν Μέσως, κομψεύομαι, ποιῶ εμαυτὸν κομψόν, ἢ ὁμιλῶ, πολιτεύομαι κομψῶς. »Κόμψευε νῦν τὴν δόξαν. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 324. ὁμίλει, καὶ φλυάρει πᾶν, ὅ,τι θέλεις περὶ τοῦ φκιασμένου· καθόλου, εἶμαι κομψός.

Κομψοεπής, ές (ἔπος). Ὁ κομψὸς κατὰ τὰ ἔπη.

Κομψολόγος, ον (λέγω). Εὐγενῶς, πολιτικῶς, μετ' ἀγχινοίας καὶ ἀστειότητος, κομψῶς ὁμιλῶν· ἀλλὰ καὶ φακτικῶς· κομπαστής, ὅστις δύναται, ἢ εἶναι ἱκανὸς νὰ φλυαρῇ. »Ἰατρὸς κομψολόγος. Αἰσχίν. Μιθ. 192. Σπρλατάνος.

Κομψοπρεπής, ές (πρέπω). Ὁ μετὰ κομψότητος πρέπων, ὡς τὸ κοινόν, καλὸς καὶ πρεπούμενος. Ἀριστοφ. Νεφ. 1030.

Κομψός, ή, όν (κομέω). Ἀφ' οὗ καὶ τὸ Λατιν. Como, Comere, ὅθεν Comptus. Στολισμένος, καλλωπισμένος, ὡραϊσμένος, ἐπιμελημένος. Κυρίως λέγεται ἐπὶ τοῦ καλλωπισμοῦ καὶ τῆς ἐπιμελείας τοῦ σώματος. Ἄρα, Στολισμένος, νόστιμος, εὐπρεπής, χαρίεις, εὐμορφος, παστρικός, Galant. καὶ Μεταφορ. Ἀστεῖος, ἀγχίνους, ὅστις ἠξεύρει νὰ συναναστρέφηται, πολιτικός, καλοήθης εἰς πράξεις καὶ λόγους, ἢ κατὰ τὸ πολίτευμα, βέλτιστος, ἀγαθός, σπουδαῖος. ἔντιμος. Πλάτ. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, Φρόνιμος, στωμύλος, ἐπιτήδειος, πανοῦργος, ἀπατηλός, τεχνικός· ἀντίθ. τῷ, Φυσικῷ, ἁπλῷ καὶ ἀκαλλωπίστῳ καὶ φυσερώνει πάντοτε τεχνικόν τι, καὶ ἐπιτετηδευμένον. Ἐντεῦθεν παρ' Εὐριπ. Λεύκ. Λείῳ. 1. συνάπτεται τὸ Φαῦλος μετὰ τοῦ Ἀκομψος, ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας· παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Κίμ. 10. καλοῦνται »Πενήτων οἱ κομψοί· οἱ καλῶς φρονοῦντες, οἱ τίμιοι μεταξὺ τῶν πτωχῶν πολιτῶν. »Λόγος κομψός· ὁ πιθανότητι ὑποδυόμενος τὴν ἀλήθειαν, τεχνικός, σπουδαῖος, γλαφυρός, νόστιμος. Ἐπίρ. κομψῶς, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 1016. ἔθεν

Κομψότης, ητος, ἡ = κομψεία. Πλάτ. Ἐπιστ. Γ'.

Κονᾰβέω, ῶ· Μ. νάω (κόναβος). Ἠχῶ, βοῶ, κροτῶ, ἔρτ. ἐπὶ σωμάτων ἐκ μετάλλου, Ἰλιάδ. Ο, 648. Φ. 593. 2) Ἀντηχῶ, ἠχολαγῶ, ἠνῆς, δόμαν Ἰλιάδ. Β, 334. Π, 277. Ὀδυσ. Ρ, 542. Ποιητικ. μόνον. ὅθεν

Κονᾰβηδόν, Ἐπίρ. Μετὰ ἤχου, ψόφου, κρότου. Ποιητικ.

Κονᾰβίζω· Μ. ἴσω· = κονᾰβέω· ἠχαλάζω· Ἰλιάδ. Ν, 498. Φ, 255. ἠχοῦσιν Ἰλιάδ. Β, 466. καὶ εἰς τὰ τρία χωρία μετὰ τοῦ σμερδαλέον· ἠπερὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς σμερδαλέον κονάβιζεν κ. τ. λ. Ποιητικ. μόνον

Κόναβος, ὁ. Ψόφος, ἦχος, βοητόν, δόρυβος, κρότος »κόναβος ἀνδρῶν τ' ἐλλομένων, ἠνῶν δ' ἅμα ἀγνυμένων Ὀδυσ. Κ, 122. καὶ Ἡσιόδ. Θεογον. 709. ὅπου νῦν, Ὀτοβος, κεῖται. Ποιητικ. μόνον (κατὰ Βουττμν. ἀπὸ τοῦ κόμπος, κόπτω.)

Κόναρος, ὁ. Δεύτερον τι δεύσαλλες, καὶ ἀκανθοειδὲς ὅμοιον τῷ κηλάστρῳ καὶ παλιούρῳ. Γραφ. καὶ κόνωπος.

*Κόνδαξ, ακος, ὁ· Νομζτ. = τῷ Κονδαλισμός παιγνιδίῳ τῶν παίδων. 2) Μτφρκ. κόνδακα παίζειν· ἐπὶ τῆς συνουσ. Ἰακῆ. Ῥουφ. ἐπιγρ. 7.

*Κόνδετον, τό. Σύνδετόν τι κεκωνωμένον τῆς κοιλίας φάρμακον, Ἀετ. 16, 115. Ὠφέλιμον εἰς τοὺς ἐκ τοῦ λίθου τῆς κύστιδος πόνους, Παῦλ. Αἰγ. σ. 170. 20. ἐκ τοῦ Λατιν. Conditum,

Κονδῖτος, ὁ· ὑπακ. Οἶνος, Ἀιολ. Β'. 412. ἐκ τοῦ Λατιν. vinum Conditum· μετὰ ἀρωμάτων κατεσκευασμένος.

*Κόνδυ, υος, τό. Ποτήριόν τι, ποκάλι. 2) Μέτρον τι διὰ ῥευστὰ, βλπ. καὶ κόνδυς,

Κονδύλη, ἡ. Πληγῆς εἶδος, πρίσιμον ἔκτυπος κτυπήματος πεσίματος παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. = κορδύλη. Συγγν. τῷ κόνδυλος (ῡ ;)

Κονδυλίζω, Μ. ἴσω (κόνδυλος). Μὲ τὸν γρόθον κτυπῶ. Κολαφίζω, μπάτζους δίδω εἰς τινα, ἐπὶ κόρρης παίω, μετ' Αἰτκ. τοῦ προσπ. πάντοτε. Καθόλου, ὕβρίζω, ἀτιμάζω, κακομεταχειρίζομαι.

*Κονδύλιον, τό. Ὑπκρστκ. τοῦ κόνδυλος.

Κονδυλισμός, ὁ (κονδυλίζω). Τὸ κτυπᾶν μὲ τὸν γρόθον, τὸ ῥαπίζειν, ὠθεῖν, κτυπᾶν, καθόλου, Κακομεταχείρισις, ὀτίμασις. = Κολαφισμός.

*Κονδυλόομαι, ὡς Πάτκ. (κόνδυλος). Πρίσκομαι, φουσκόνω, καὶ χύνομαι. Ἡσύχ.

Κόνδυλος, ὁ. Ἡ κλείδωσις τῶν ἁρμῶν, ἡ κεφαλὴ τῶν κοκάλων, ἐκεῖ ὅπου εἶναι ἡ κλείδωσις αὐτῶν, ἁρμός, κόμβος, ἡ κάμψις τοῦ πήχεως, καὶ μάλιστα τῶν δακτύλων· καὶ ἐντεῦθεν 2) Ἡ κυρτωμένη παλάμη, ὁπότε ἐξέχουσιν οἱ κόμποι τῶν δακτύλων, ὁ γρόθος (μπούνια). 3) Τὸ διὰ τῶν δακτύλων τῆς οὕτω κυρτωμένης παλάμης ῥάπισμα· ἐν ᾧ τὸ κτυπᾶν, ῥαπίζειν τινὰ μὲ ἀνοικτὴν παλάμην »ἐπὶ κόρρης πατάξαι λέγεται, ὡς παρὰ Λουκιαν. Προμηθ. 10. »Κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κόρρης ἐπάταξαν. Ὁ Πλούταρχ. εἰς Κάτωνα Μικρ. 1. λέγει ἐπί τινος πράους καὶ ἡμέρου ἐπιστάτου. »Τὸν λόγον τοῦ κονδύλου προχειρότερον ἔχοντα. 4) Κάθε οἰδημα, πρῖσμα, Tuber· καὶ ἐξαίρετον τὸ σκληρόν, τὸ ὁποῖον ἐξέχει ὡς ἡ κεφαλὴ τοῦ ἁρμοῦ τῶν δακτύλων, τὸ καὶ κονδύλωμα· ἡ συνήθ. ὀνομάζει τοῦτο, Ῥόζον. 5) Μέτρον τι τοῦ μήκους, = ὀυσὶ δακτύλοις, Ἱερ. γεωμετρ. — Ἐξ ἐναντίας ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κονδύλαι, αἱ ἀνάδυσεις, καὶ, κονδυλούμεναι, ἀνοιδοῦσαι, καὶ, κονδύλας, τὰς ἀναδύσεις, ἐξ Αἰσχύλ. Τὸ μόνον βέβαιον εἶναι, ὅτι τὸ κόνδυλος, εἶναι παραγωγή τις εἰς σχηματισμὸν ὑποκοριστικοῦ μεταπεσοῦσα, τοῦ ὁποίου πρωτότυπον φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ παρ' Ἡσυχ. Κόνδος, τό ὁποῖον ἅρμην, διὰ τοῦ, κεραία, ἀστράγαλος· ὅθεν ἴσως τὸ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. Κόνδαξ, ἄνευ ἅρμην. Οἱ Λατῖνοι μεταχειρίζονται τὸ Condalus, καὶ Condalium, ἀντὶ Δακτυλιδίου τινός. Ἐκ τῆς πρώτης σημασίας, ὀνομάζονται ἔτι καὶ οἱ κόμβοι τῶν καλάμων, καὶ ἑπομένως ἐκ τοῦ μέρους ὅλος ὁ κάλαμος, Martial. καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνήθ. ὁ κάλαμος, εἰ οὗ γράφομεν, κονδύλιον, λέγεται. ὅθεν

Κονδυλώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κονδύλῳ.

Κονδύλωμα, τό (κονδυλόομαι) = κόνδυλος, 4. Οἴδημα, πρισμένον τι μέρος, καὶ ἐξαίρετος σκληρόν τι ἀπόστημα, τύλος, ῥόζος, Tuberculum. Κέλσος, ς'. 18. Ζήν. Μάρμαρον, καὶ στολίς.

*Κονδύλωσις, εως, ἡ = κονδύλωμα.

Κόνδυς, υος, τό = κόνδυ. Περσική τις λέξις ἀντὶ τῆς Ἑλληνικῆς σκύφος, Ποτήριον. Ἀθήν. ΙΑ'. καὶ ἐν τοῖς Λεξ. κεῖται »κόνδυα ἀργυρᾶ· καθὼς καὶ παρὰ Νικήτ. Χρον. ΙΘ'. 5. καὶ παρ' Εὐσταθ. καθ' Ἱστ. Δ'.

*Κόνειον, τό = κώνειον· πρβλ. κόνιον.

Κονέω, = κοννέω· κοέω, Ἡσύχ.

Κονέω, Μ. ήσω (κόνις). Ποιῶ, σηκώνω κονιορτὸν καὶ ἔρτ. δρομέως τρέχων κάμνω, ἢ σηκόνω κονιορτόν· ὅθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, Βιάζομαι, σπεύδω, τρέχω, ἐπείγομαι, ἐνεργῶ, παρά τι· ὅθεν τὸ εὐχρηστότερ. Ἐγκονέω, ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κοινῆς, θεράπων, ὑπηρέτης. Ὅτι δὲ τὸ διακονέω δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα ἐλέχθη ἤδη ἐν τῷ διάκονος.

Κονή, ἡ (κόνω, κείνω, κεῖνω) = φόνος, Ἡσύχ.

*Κονήτης, ου, ὁ. Θεράπων, ὑπηρέτης, ἐκ κονέω.

Κονία, ἡ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. κονίη (κόνις). Σκόνη, κονιορτός, καὶ ἔρτ. ἡ τοσοῦτον κατατετριμμένη καὶ ἐσκαμμένη γῆ, ὥστε ἔγινε κονιορτός, ἔτι δὲ καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατὰ γῆς, κείμενος κονιορτός, ἄμμος, χῶμα, συχνάκις παρ' Ὅμηρ., οὐχὶ σπανίως καὶ πλέν. κονίαι ὡς τὸ arenae, ἐπειδὴ σύγκειται ἐκ πολλῶν μερῶν, κόνιον, ἔρτ. ἠπίτειν ἐν κονίῃσι, κάπεσον καὶ ἤριπον ἐν κονίῃσιν πίπτειν καὶ κεῖσθαι ἐν τῷ κονιορτῷ κατὰ γῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἐτέθη ἐν ἀντὶ εἰς, ἐπὶ πιπτόντων, τ' δαιαστευμένων, Ὅμηρ. ὅστις εἰς περιγραφὰς μαχῶν ἀγαπᾷ νὰ ἑνώνῃ αἵματι καὶ κονίῃσιν. β) Ὁ ἄμμος τῶν ποταμῶν, ἄμμος καθ' αὑτό, Ἰλιάδ. Φ, 271. γ) Ἡ σκόνη τῶν παλαιστῶν, οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ὅτε ἔμελλον ἀγωνίζεσθαι, εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν πτύοντες κόνιν προσελάμβανον διὰ τὸ ἰσχυρῶς κρατεῖν· ἢ μεθ' ἧς ἐπασπάλιζον πρὸ τῆς πάλης ὅλον τὸ ἀλειμμένον σῶμα αὐτῶν διὰ νὰ κρατῇ ὁ εἷς τὸν ἄλλον πολλὰ σφιχτά· ὁ λεπτότερος καὶ καθαρώτερος ἐφέρετο ἀπὸ τὸν Νείλον· ἐντεῦθεν τὸ »Ἄνευ κονίας· ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ, ἀκονιτί· εὐκόλως, ἄνευ κόπου ποιεῖν τι. δ) Ἡ τοῦ ἀσβέστου σκόνη, ψιλὰ τριμμένος ἀσβέστης, καθόλου δὲ ὁ ἐψημένος, κεκαυμένος· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Θεοφράστ. περὶ Ἐμπύρ. »Ἀρτέμων κονίαν καλεῖται. Ἐντεῦθεν ἔτι ε) λέγεται κονία, καὶ ὁ εἰς τὸ ὕδωρ ἀναλελυμένος ἀσβέστης, εἰ οὗ ἀλείφομεν, χρίομεν, καὶ ἀσπρίζομεν τοὺς τοίχους. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ, κονᾶν, ἀντὶ τοῦ χρίειν, ἀλείφειν, ἀσπρίζειν τοὺς τοίχους μετὰ ἀσβέστου, ὅ ἐστιν. Ἀσβεστόειν. ζ) Ἡ στάκτη, τέφρα, σποδός, Ὀδυσ. Η, 153. 160. πλέον τὸ καὶ τὸ Λατιν. cinerea. η) Ἀλισιά, ἡ Ἀλυτίβα, κατακαλή, στακτόνερον· ὁπόταν γίνεται διὰ τοῦ ἀσβέστου λέγεται »Κονία ἀσβέστου, ὅτε δὲ διὰ τῆς στάκτης »Κονία τέφρας· ὅτε διὰ τῶν σταλαγμῶν, »Στακτή· ὅτε διὰ τοῦ σαπουνίου, »Σαπωνοκρικήν, ἐκείνη δὲ ἡ τῶν πιλοποιῶν, λέγεται »Πιλοποιητικήν, καὶ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζοντο εἰς τὰ λουτρά, »Βαλανευτικήν· ἐντεῦθεν παρ' Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 470. »Λούειν ἄνευ κονίας· ἄνευ νίτρου, ἢ σμήγματος, ἄνευ καταστάλαξης τινός. Ὁ αὐτὸς αὐτόθ. στίχ. 377. ἀντὶ τοῦ κονία, ῥύμμα, ἔχει. (Τὸ Ι εἶναι κυρίως βραχύ, ὁ Ὅμηρ. ὅμως τὸ μετεχρζτ. εἰς τὸν ἐνι-

κὸν πολλάκις μακρόν, ἀλλ' ὅμως μόνον ὅταν τὸ κονίη κλείῃ τὸν ἑξάμετρον, ὅταν δηλ. τὸ Ι εὑρίσκηται εἰς τὴν ἕκτην τοῦ στίχου ἄρσιν· καὶ περὶ τοῦ Ἀριστφ. κρίνει ὁ Porson παρὰ Hemsterh. Πλουτ. σ. 572. ἐκδ. Δεῦρ. ὅτι μετεχειρίσθη τὸ Ι πάντοτε μακρόν, πρβλ. Ἀχρν. 18. ἔνθα ὁ Dind. κατὰ τοῦτο διώρθωσε· ἀλλ' εἰς τὸ λυρικὸν χωρίον ἐν Βπρχ. 721. μένει βραχύ.)

Κονίαμα, τό (κονιάω). Ἀσβέστωμα, ἄσπρισμα μὲ τὴν ἀσβέστην, ἢ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μὲ πηλόν. Ἐπίχρισις. 2) καθόλου, ἡ μικρὰ καὶ εὐτελὴς ἐπιδιόρθωσις, ὡς τὸ παρὰ Τοῦρν. Μερεμέτ. Δημοτ.

Κονίασις, εως, ἡ (κονιάω). Ἀσβέστωσις, ἀσβέστωμα, τὸ ἀλείφειν, χρίειν διὰ τοῦ ἀσβέστου. 2) Τὸ ἐπιχρίειν μὲ κολλώδη τινὰ ὕλην, ὡς μὲ πίσσαν, παλάμισμα, Ἐπίχρισις.

Κονιατής, οῦ, ὁ. Ὅστις κονιᾷ, ἀλείφει, χρίει μὲ ἀσβέστην, ἢ μὲ πίσσαν. Γράφετ. καὶ κονιάτης.

Κονιατός, ή, όν. Χρισμένος, ἀλειμμένος μὲ ἀσβέστην, ἀσβεστωμένος, »Οἴκημα κονιατόν». Θεόφρ. 2) Ἀλειμμένος μὲ πίσσαν, πισσωμένος, παλαμισμένος, ἐκ τοῦ

Κονιάω, ῶ (κονία). Κονιορτίζω, μετὰ κονιορτοῦ καὶ σκόνης ῥυπόω, σκεπάζω, καλύπτω. Μέσ. κονιάομαι, κονιορτίζω ἐμαυτόν· εἰς τὴν σκόνην, κονιορτόν, κυλίομαι, κονιορτίζομαι, ὡς π. χ. αἱ ὄρνιθες. 2) Παραχρίω τοὺς τοίχους μὲ τὴν ἀσβέστην, ἀσβεστόνω, ἀσπρίζω· ὅθεν τό, κονιατός· καὶ καθόλου 3) Ἐπιχρίω, ἀλείφω μέτι, π. χ. μὲ πίσσαν, πισσόνω, παλαμίζω, ὅθεν καὶ »Κονιᾷν τὸ πρόσωπον» ἀλείφειν τὸ πρόσωπον μετὰ ψιμυθίου, φκιασιδόνειν. 4) Κονίαν ποιῶ.

Κονιβατία, ἡ (κόνις, βαίνω). Τὸ περιπατεῖν εἰς τὸν κονιορτόν, ἢ τὸν ἄμμον, Ἱππουρ. ὅπου τινὰ Χειρόγρ. κοιοβατία, ἢ κονεβατία, καὶ σχοινοβατία, ἔχουσι.

Κονίζω, Μ. ίσω, Ἀττκ. ίῶ, πθτκ. πρκμ. κεκόνισμαι (κόνις), = τῷ παλαιοτρ. κονίω, ὅπερ ἴδε· Κονιορτίζω, καὶ χυδαϊκώτρ. κορνιαχτίζω, γεμίζω μὲ κονιορτόν. »Θοῦδας κονίζειν». Αἰσχύλ. Πέρσ. 162. ὡς τὸ »Εὐρὺ κονίσουσι πεδίον». Ἰλ. Ξ, 145. κόνεως πληρώσουσι, φεύγουσι, ἐπὶ ταχείας φυγῆς, οἱ γὰρ φεύγοντες κατὰ τὸν δρόμον ἐγείρουσι κόνιν· καὶ ἐντεῦθεν »Κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο φεύγον· ἔφευγον κονιορτισμένοι, ἢ μὲ μεγάλον κονιορτόν, ὅ ἐστιν ἔφευγον ὁρμαίως, ταχέως. Ἰλ. Φ, 541. »Κόνισαι λαβὼν λέκιθον». Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1223. Τρέχε νὰ πάρῃς λέκιθον. Ζήτ. κονόω· ἀντὶ τοῦ, κονιορτίζω, ῥυπόω διὰ τῆς κόνεως, κεῖται ἐν Ἰλ. Χ, 405. »Ὡς τοῦ μὲν κεκόνητο κάρη ἅπαν». ἐκονιορτίσθη. Οὕτω κεῖται καὶ ἐν τῷ »Ἁρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο· κονιορτὸν ἐγείροντες, τρέχοντες· ὅ ἐστι, ταχέως ἔφευγον διὰ τοῦ πεδίου. Ἰλ. Ν, 820. τὸ κύριον ὅμως κεῖται ἐν Ἰλ. Ξ, 145. »Εὐρὺ κονίσουσι πεδίον». ἐρρέθη ὅτι καὶ ἐπὶ Τρώσματος. 2) Κονίζομαι, Μέσ. εἰς τὸν κονιορτὸν κυλίομαι, κονιορτίζομαι, κορνιαχτίζομαι, καθὼς π. χ. αἱ ὄρνιθες. 3) Μετὰ κονιορτοῦ ἀλείφομαι, καθὼς ποτὲ οἱ παλαισταί. Ζήτ. κονία· ἢ παλαίω ἐπάνω εἰς τὸν κονιορτὸν κυλιόμενος. Ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι ὁ τόπος, εἰς ὃν ἐγίνετο ἡ πάλη, ἦτον κατεστρωμένος μὲ κονιορτόν, ἢ μὲ ψιλὴν ἄμμον. Ζήτ. Πύμαχος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Παρασκευάζομαι, εἰς ἀγῶνα ἑτοιμάζομαι, παλαίω, ἀγωνίζομαι, μάχομαι. Ἀνάλεκτ. Β'. 221.

Κόνικλος, ὁ, καὶ κόνιλος, κύνικλος. Ὁ ὀσπρος λαγός, τὸ κουνέλιον. Cuniculus. Πολύβ. καὶ Αἰλιαν.

Κονίλη, ἡ. Εἶδος ὀργάνου. Cunila. Νικανδρ.

Κόνιλος, ὁ = κόνικλος. (;)

Κόνιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ κόνις. Σουΐδ. ἀμφ.

Κόνιον, τὸ· = κώνειον· παρὰ Διογ. Λαερτ. Β'. 46. ἀνέγνωσαν τινὲς »Πρὸς γὰρ Ἀθηναίων κόνιον μὲν ἁπλῶς σὺ δέδεσο· ὅπου νῦν »Κώνειον» κεῖται. Γρφτ. καὶ κόνειον, Jac. A. Π. σ. LI.

Κονιόπους, ποδος, ὁ, ἡ (κόνις, πούς). Κονιορτόπους, ἀγροῖκος, αὐχμηρός· ἔτι δὲ καὶ κονίπους, καὶ κονιορτόπους, ποδος, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ κονιορτός. Ἐν τῇ Δημοκρατίᾳ τῶν Ἐπιδαυρίων οἱ βουλευταὶ ἐκαλοῦντο, Ἄρτυνοι, ὁ δὲ δῆμος, Κονίποδες· ἐπειδὴ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διέτριβον εἰς τοὺς ἀγρούς. Πλούταρχ. καθὼς ἐν τῷ μεσαιωνικῷ οἱ ξένοι καὶ οἱ ὁδοιπόροι, καὶ μάλιστα οἱ ταξιδεύοντες πραγματευταὶ ἐλέγοντο, Ἰταλιστὶ μὲν pede pulverosi, Γαλλιστὶ δὲ Pied-poudreux, καὶ Ἀγγλιστὶ Dusty-Foot 2) Στενόντε σανδάλιον ὑπὸ τὸν πόδα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐσκέπαζεν ὅλην τὴν πατοῦσαν, παρ' Ἀριστοφ. ὅπερ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ »Ὑποδήματα μοιχικὰ ἅρμην. λέγων, ὅτι τοιαῦτα ὑποδήματα ἐφοροῦσαν οἱ μοιχοὶ διὰ νὰ μὴ τοὺς καταλαμβάνουν. Ἠλιμ. ὁ Ἀλεξ. Παιδ. Β'. 2. ἔχει »Κονίποδας ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ (τὰ τοιαῦτα στενὰ σανδάλια) διὰ τὸ πελάζειν τὸ πόδι τῇ κόνει».

*Κονιορτόπους, ποδος, ὁ, ἡ (κονιορτός, πούς)· = κονιόπους.

Κονιορτός, ὁ (κόνις, ὄρνυμι). Ἡ εἰς τὸν ἀέρα ὑψουμένη σκόνη, τὸ πολὺ λεπτότατον χῶμα, Χνοῦς. κορνιαχτό. 2) Πετώντα καὶ ἐν τῷ ἀέρι αἰωρουμένη σταχτη. Θουκυδ. Δ'. 34. »Τλης κεκαυμένης κονιορτός». ἢ ἐκ τῶν κεκαυμένων ὕλων ὑπὸ τοῦ ἀέρος ὑψωθεῖσα στάχτη. 3) Παρὰ Δημοσθ. καὶ Ἀθην. »Εὐκτήμων ὁ κονιορτός» ἀντὶ τοῦ, κνιπός, φειδωλός· κυρίως ὅμως ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ Τουρκικόν, Μπιρμπάντης. ὅθεν

Κονιορτόω, ῶ. Κονιορτὸν ῥίπτω ἐπί τι, πασπαλίζω μὲ κονιορτόν, κορνιαχτίζω, σκεπάζω μὲ κονιορτόν.

Κονιορτώδης, ες (εἶδος). Πλήρης κονιορτοῦ, κορνιαχτισμένος. Ὡσὰν εἰς τὸν ἀέρα ὑψωθεὶς κονιορτός.

Κόνιος, α, ον (κόνις). Κορνιαχτισμένος, ἀπὸ κονιορτόν. Πίνδ. 2) Ἔνγρτκ. Ὁ ποιῶν, σηκώνων κόνιν, ἢ κονιορτόν, π. χ. »Ζεὺς κόνιος». Πίνδαρ. Νέμ. Θ'. 102. Παυσαν. Ἀττικ. 40. ὅθεν

Κονιόω, = κονίζω. Κόνιν ποιῶ, κονιορτὸν κάμνω, κορνιαχτίζω.

Κονίπους, ποδος, ὁ, ἡ· Ζήτ. κονιόπους.

*Κονίπτω, = κονιόω.

Κόνις, ιος, Ἀττκ. εως, ἡ. Ὡς τὸ παράλογγρ. εὐχρηστότερον κονία· τὸ λεπτότατον παντὸς πράγματος, ὁπόταν τριφθῇ πολλὰ ψιλά, καὶ ἐξαιρέτως τὸ λεπτὸν χῶμα, ὁ κονιορτός, ὡς σύμβολον τοῦ ἀναριθμήτου, μὴ δυναμένου μετρηθῆναι διὰ πλήθος· ἀ, τόσα, ὅσα ψάμμος τε κόνις τε· ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. λέγομεν τὸν ἄμμον τῆς θαλάσσης ἀντὶ ἀνάριθμητα, Ἰλ. Ι, 385. 2) Ἡ στάκτη, τέφρα, σποδός. Ἰλ. Σ, 23. 3) Ἡ κατασταλαγή, ἀλυσίβα. Ἐκ τούτου προέκυψε τὸ Λατιν. Cinis. Ἡ συνθ. προφέρει τὴν λέξιν μετὰ τῆς προσθήκης τοῦ, σ. ἡ σκόνις, καὶ ἡ σκόνη, λέγουσα, πρὸς διαφορὰν τοῦ ἑπομένου. (Ῥίζα κείται, ὅτι εἶναι τὸ καίω, κάω. Ὁ Ὅμηρ. ἔχει τὴν ἀστκ. κόνι, ἀντὶ κόνει, Ἰλ. Ω, 18. Ὀδσ. Λ, 191.

Κόνις, ιδος, ἡ· συνηθέστρ. πληθ. κόνιδες, αἱ. Τὰ ἀπὸ τῶν φθειρῶν, τὰ αὐγὰ ἀπὸ ταῖς ψείραις· ἔτι δὲ καὶ τὰ τῶν κορέων, καὶ τῶν Ψύλλων. Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. Ε'. 31. ἡ λέξις διετηρήθη καὶ ἐν τῇ συνθ.

Κονιδεῖς, ἡ. Εἶδος χόρτου, = ψύλλιον, Διοσκορ. Δ'. 70.

Κονισαλέος, ἢ κονισάλεος, α, ον· οὐχὶ τοσοῦτον ὀρθὴ γραφὴ κονισσαλέος. Κονιορτώδης, κεκονιαμένος, κορνιαχτισμένος. »Κονισαλέην τε ἐθείρασε». Εὐφορίων παρὰ Στεφαν. Βυζαντ. ἐν Δ. Ἀσβωτος. ἐκ του

Κονίσαλος, ὁ, οὐχὶ τοσοῦτον ὀρθῶς, κονίσσαλος, (κόνις) = κόνις, κονιορτός. Ἰλ. Γ, 13. Ε, 503. Χ, 401. 2) = γλοῖος. 3) Ἐν Ἀθήναις καὶ εἶδος δαιμόνων, ὡς ὁ Πρίαπος καὶ Ὀρθάνης. Ἀριστοφ. Στράβ. Π'. καὶ Συνέτ. Ἐπιστ. 32.

*Κονίσσαλος, κονισσαλέος. Οὐχὶ τοσοῦτον ὀρθαὶ γραφαὶ ἀντὶ κονίσαλος, κονισαλέος.

Κονιστήριον, τό· = κονίστρα.

Κονιστικός, ή, όν. Ἐπίθετον ὀρνέων τινῶν, τὰ ὁποῖα ἀγαποῦσι πάντοτε νὰ κυλίωνται εἰς τὸν κονιορτόν. Ἀριστοτ.

Κονίστρα, ἡ (κονίζω, κονίω). Τόπος τις γεμάτος, ἤτοι ἐστρωμμένος μετὰ κονιορτοῦ, ἢ ἄμμου ψιλοῦ, ὅπου δύνανται νὰ κυλίωνται, α'. μὲν οἱ ὄρνιθες καὶ τὰ λοιπὰ πετεινά. β'. οἱ ἵπποι, ὅτε λγτ. καὶ ἀλινδήθρα. καὶ γ'. Ὁ μὲ ἄμμον σκεπασμένος τόπος, ἔνθα παλαίουσιν, ἤτοι ἀγωνίζονται οἱ παλαισταί· κυλίστρα, παλαίστρα. Ζήτ. ἐν τῷ, κονίω, καὶ, Παρασκήνια. Παρὰ Σουΐδ. ἔκειτό ποτε, κόνιτρον, ῥύπος, ὅπου νῦν νίτρον, ῥύπος, ἀναγνώσκ.

Κονίω, Μ. κονίσω, πθτκ. πρκμ. κεκόνισμαι, ἀλλ' Ἀττκ. κονίζω, Μ. κονιῶ, ἀλλὰ καὶ κονίσω, πθτκ. πρκμ. κεκόνισμαι (κόνις). Κονιορτίζω, γεμίζω μὲ, ἢ ἀπὸ κονιορτόν. »πεδίον» Ἰλιάδ. Ξ, 145. ἔνθα ἐλήφθη ἐπὶ βιαίας φυγῆς, πρβλ. Αἰσχ. Πέρσ. 161. πθτκ. »φεῦγον κεκονιμένοις ἔφευγον σηκώνοντες πολὺν κονιορτόν, κεκαλυμμένοι ἀπὸ κονιορτόν, Ἰλιάδ. Φ, 541. ὅθεν κεκονιμένος, κορνιαχτισμένος, μὲ πολὺν κονιορτόν, δηλ. σπουδαῖος, βίαιος, οὕτω καὶ »κόνισαι λαβὼν λάβε ταχέως, μὲ βίαν, Ἀριστφ. κ. τ. τ. β) Πασπαλίζω, σκεπάζω μὲ κονιορτόν, κορνιαχτίζω, μουρτρεύω, »χαίτας» Ἰλιάδ. Φ, 407. πθτκ. Ἰλιάδ. Χ, 405. καθόλου, Πασπαλίζω, σκεπάζω μὲ τίποτε, τινὶ Θεόκρ. 1, 30. γ) Ἀλείφω μὲ τετριμμένην ἀσβέστην, καθόλου, καπλατίζω, ἢ ἀλείφω, μὲ κολλώδη ὕλην, π. χ. μὲ πίσσαν. Μέσ. κορνιαχτίζομαι, κυλίομαι εἰς ἄμμον, ἢ κονιορτόν, καθὼς οἱ ἵπποι καὶ αἱ ὄρνιθες, ἔθρτ. δὲ ἐπὶ τῶν παλαιστῶν, οἵτινες, ἀφ' οὗ ἠλείφοντο μὲ ἔλαιον, ἐπασπάλιζον εἰς ὅλον τοὺς τὸ σῶμα λεπτὸν ἄμμον, καὶ οὕτω προετοιμάζοντο εἰς τὸν ἀγῶνα, ἢ ἐμάχοντο κατὰ γῆς μὲ αὐτὸν τὸν κονιορτόν, βλπ. κονία, ι. γ. ὅθεν μεταφρ. Προετοιμάζομαι εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀγωνίζομαι, μάχομαι. Παρὰ λογογρ. εἶναι εὐχρηστότερος ὁ τύπος κονίζω. — 2) Οὐδτ. κονίω, Κινῶ, σηκώνω κονιορτὸν πορευόμενος βιαίως, ἢ τρέχων, ὅθεν τρέχω βιαίως, σπεύδω, Ὅμηρ. ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ συντάξει »κονίοντες πεδίοιο» ἔνθα ὑπκτ. ἢ διά· Τρέχοντες ἐπὶ τῆς πεδιάδος, καὶ οὕτω προξενοῦντες κονιορτόν, ἐν τῇ Ἰλιάδ. πάντοτε ἐπὶ ἵππων, Ν, 820. Ψ, 372. 449. ἐπὶ δὲ εἰς τὸν ἀρόμον ἀγωνιζομένων ἀνδρῶν ἐν Ὀδσ. Θ, 122. Παρ' Αἰσχλ. Θηβ. 60. »χωρεῖ, κονίει». (Τὸ Ι καθ' ὅλους τοὺς χρόνους τοῦ κονίω ἀεὶ μακρόν, ἐν δὲ τῷ κονίζω κυρίως βραχύ, διὰ τὴν θέσιν δὲ μόνον μακρόν.) Παράβλ. καὶ κονίζω, ὅθεν πολλὰ πρόγμτ. ἀνήκουσιν ἐνταῦθα.

Κόννᾳρος, ὁ. Εἶδος δένδρου ὁμοίου τῷ παλιούρῳ. Conarus. Ἀθήν. ΙΔ'. τὸ ὁποῖον νομίζουσι τινές, ὅτι εἶναι τὸ τοῦ Θεοφράστου, Κηλαστρος. Βλπ. κόναρος.

Κοννέω, καὶ συνκρτ. κοννῶ, = κοέω, ΓΝΟΩ γιγνώσκω. Γινώσκω, ἰδεῖν, ἐπίσταμαι. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 171. καὶ κονεω, Ἡσύχ.

Κόννος, ὁ· Πολύβ. Γ. 18. Εἶδος ἐνωτίου στολίσματος, σκουλαρικίου. 2) Γέρειον, Λουκιαν. Λεξιφ. »Οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομμηκώς» καὶ Συμπλοκὴ τριχῶν, πλεκτάνη, κροβύλος ἐπὶ τοῦ τῶν τριχῶν γυρω-

ματας. Κομπόδεμα εἰς τὴν κορυφὴν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς. (Τινὲς παράγουσι ἀπὸ τοῦ κώνος.)

Κόνταξ, ακος, ὁ· Βλπ. κόνδαξ Ἐπιγράμμ. Ῥουφίν. »Κόνταξα παίζειν· ἐπί τινος παιδιᾶς τῶν παίδων, ἥτις ἐρίμην. εἰς τὸ κυνδαλισμός· εἰλήφθαι δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως.

*Κοντάριον, τό, Ὑπερτκ. τοῦ κοντός.

Κοντοβολέω, ῶ· Μ. ήσω (κοντός, βάλλω). Βάλλω, ῥίπτω τὸν κοντόν· κτυπῶ μὲ τὸν κοντόν, μὲ τὸ κοντάρι. Στράβ. 30, σ. 688.

*Κοντοπαίκτης, ου, ὁ (παίζω). Ὅστις παίζει, χορεύει ἰσορρόπων μὲ τὸν κοντόν, ὅστις βαπτῶν εἰς τὰς χεῖρας ἐν χοντρὸν κοντάρι περιπατεῖ, καὶ χορεύει ἐπὶ σχοινίου, κ. τ. τ. Jac. Ἀνθλγ. 7, 3. σ. 190.

Κοντός, οῦ, ὁ. Κάμαξ, ῥάβδος, ἔρτ. κώπη, καὶ στυλιάρι, ἤτοι τὸ μακρὺ ξύλον τοῦ ὁάκτος, κώπη. Ὀδυσ. 487. ἡ συνήθεια κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἐκφράζει τοῦτο ὑποκοριστ. κοντάριον· τὸ δὲ κοντὸς, ἐξέλαβεν ἀντὶ τοῦ, Μικρὸς κατὰ τὸ ἀνάστημα, ἢ κατὰ τὸ διάστημα· ἀντίκ. τῷ, Μακρός. Ἴδε τὸ ἑπμν. 2) = πόσθη.

*Κοντός, ή, όν. Μικρὸς τὸ ἀνάστημα, ὡς καὶ ἐν τῇ συνέ. Πολέμ. Φυσιογ. 1, 18, σ. 268. Ἀδαμ. 2, 15. σ. 390.

Κοντοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κοντόν, ἤτοι κοντάρι φέρων.

*Κοντόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ. Μὲ κοντὴν χεῖρα, ἀντὶ. Μακρόχειρ, Λιόνυμ. Φυσιογ. σ. 133.

Κοντόω, ῶ. Μὲ κοντάρι, καλάμι ψαρεύω. Ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, Ὠθέω. ὅθεν

Κόντωσις, εως, ἡ· = διακόντωσις. Τὸ διὰ τοῦ κάμακος, ἢ διὰ τῆς καλάμης ψάρευμα. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ΙΒ'. 43.

Κοντωτός, ή, όν (κοντός). Ὁ κοντὸν ἔχων »Πλοῖα κοντωτά· τὰ κώπας ἔχοντα, καὶ δι' αὐτῶν ἐπὶ τὰ πρόσω χωροῦντα. Διόδ. Σ.

Κόνυζα, ης, ἡ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Θεοκρ. Δ'. 25. Ζ'. 68. Διοσκ. Δ'. 13. Πλίν. ΚΑ'. 9. καὶ 10. εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ μεγαλήτερον εἶδος, ἤτοι τὸ ἀρσενικὸν παρὰ Θεοκρ. εἶναι τὸ τοῦ Λιν. Erigeron viscosum, ἢ κατὰ τὸν Τάουβολφ, Baccharis· τὸ μικρότερον ἤτοι τὸ θηλυκὸν τοῦ Θεοφράστ. εἶναι τὸ τοῦ Λιν. Erigeron graveolens. καὶ τὸ τρίτον τοῦ Διοσκορ. εἶναι τὸ τοῦ Λιν. Inula dysenterica. Παρὰ Θεοκρ. γρφτ. κνύζα. ὅθεν

*Κονυζήεις, εσσα, εν. Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κονύζης, ἢ ὅμοιος αὐτῆς.

Κονυζίτης, ου, ὁ· ποίησις. Ὁ μὲ κόνυζαν μεμιγμένος οἶνος. Γεωπον. Η'. 10.

*Κοόρτις, ιος, ἡ. Τὸ τῶν Ῥωμ. cohors.

Κοπάζω, Μ. άσω (κόπος). Οὐδετ. κουράζομαι, καταπαύω, καθησυχάζω, καταπαύω. Ἡρόδοτ. Ζ'. 191. »Αὐτὸς (ὁ ἄνεμος) ἐθέλων ἐκόπασεν· ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια λέγει, Κόπη ὁ ἄνεμος. »κοπάσαντος τοῦ καύματος· Ὅταν ἡ καύσις τοῦ ἡλίου ἄρχηται νὰ ὀλιγοστεύῃ, Schaef. Λογγ. σ. 334.

*Κόπαιον, τό = κόπειον, ἀμφ.

Κοπανίζω, Μ. ίσω (κόπανον). Μὲ τὸ κόπανον κτυπῶ, συντρίβω. ὅθεν

Κοπανιστήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ κοπανίζων, κτυπῶν, συντρίβων, ὅθεν

*Κοπανιστήριον, τό. Ὄργανον, δι' οὗ κοπανίζομεν, κτυποῦμεν, συντρίβομέν τι.

Κόπανον, τό (κόπτω) = κοπανιστήριον. Πᾶν, δι' οὗ ἠμπορεῖ τις νὰ κτυπήσῃ, ἢ νὰ ὠθήσῃ· Ἡ συνθ. ἐκφράζει τοῦτο ἀρσενικ. κόπανος, ὁ. 2) Παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 880. = κοπίς, μάχαιρα, κοπίδιον, σπάθη.

*Κοπάριον, τό. Μικρὸν μαχαίριον τῶν χειρουργῶν.

Κοπάς, άδος, ἡ (κόπτω). Ἡ κεκομμένη, κουρευμένη, κλαδευμένη, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. 5. »Κόπας συκῆ, ἐλαία. κ. τ. τ. ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει κοπάς, τὸ ἀπεκεκομμένον δένδρον.

Κοπεῖν, Ἀόρ. Β'. τοῦ, κόπτω.

Κόπειον, κόπαιον, καὶ, κόπεον, τό (κόπτω). Τὸ κεκομμένον, κομμάτι, ὑστερωτέρ. λέξις ἀντὶ κόμμα.

Κόπελος, ὁ. Ὁ νέος· καὶ κοπέλα, ἡ τρυφερὰ νέα. ὁ Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 326.

Κοπετός, ὁ (κόπτομαι). Θρῆνος, κλαυθμός, ὀδυρμός, ὁπόταν ἀνθ. κλαίῃ τινὰς, καὶ κτυπᾷ ἐν ταύτῳ καὶ τὸ στῆθος. ὡς τὸ κομμός, σημσ. 2.

Κοπεύς, έως, ὁ (κόπτω). Σμίλη, σμιλάρι, Λουκιαν. Ἐνύπν. 13. Διοσκορ. Δ'. 35. Ζητ. Ἐγκοπεύς.

Κοπή, ἡ (κόπτω). Ἡ πρᾶξις τοῦ κόπτειν, ὠθεῖν· κόψιμον, σπρώξιμον. = κόμμα. 2) Τὸ κατακόπτειν, καταφονεύειν, φονικό. Τινὲς ἀναφέρουσιν ἐκ τοῦ Στράβωνος καὶ τὴν σημασίαν τοῦ ἀνήφορος, ἤτοι ἀνηφορικός, ἢ ὑψηλὸς τόπος· ἀλλὰ παρ' αὐτῷ (ἐν Γ, 694.) κεῖται ὀρθῶς, σκοπή, ὅπερ ταύτόν, ἐστὶ τῷ, σκοπιή. Τὸ κοπὴ ὅμως δέχτ. καὶ ὁ Πασσώβ.

Κόπηθρον, τό (κόπτω). Φυτὸν λαχανώδες ἄγριον. Ἡσύχ.

Κοπία, ἡ. = κόπος, 3. Κούρασμα, ἀπόσταμα· Τὸ κουράζειν, ἢ χαλᾶν, καταπαύειν, ὀλιγοστεύειν, καταπραύνειν. Ἡσυχία. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ κόπασον, ἀντὶ τοῦ, ἡσύχασον, ἐκ τοῦ κοπάζω ἔχει· ὅθεν

Κοπιάζω, Μλ -άσω, = κοπάζω, κοπιάω, Λογγῖν. ΜΒ' 2. κουράζομαι ἀπὸ τοὺς κόπους, ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κόπους ἀποκάμνω, ἢ πολλοὺς κόπους κάμνω· ὅθεν Μετοχ. κεκοπιακώς, ότος· κουρασμένος, κοπιασμένος· καὶ κεκοπιάκασιν, ἐκοπίασαν. Ν. Δ.

Κοπιαστός, ά, όν (κοπιάω). Κοπιαστικός, ὁ κόπους καὶ κούρασιν προξενῶν, ἢ ὁ πολλοῦ κόπου πρόξενος, ὁ κουράζων. Ἀριστοτ. Πρβλ. Κ'. ἀντὶ τούτου ὁ Νικήτ. Χρον. Γ', 7. κοπηρός ἔχει.

Κοπιάτης, ου, ὁ. Νεκροδάπτης.

Κοπιάω, ῶ. (κόπος, 3). Κοπιάζω, κουράζομαι· εἶμαι κεκοπιακώς, ἀδύνατος, ἢ κεκμηκὼς εἰμί· ἀηδίαν καὶ πλησμονὴν ἔχω. Ἀριστφ. Θσμφ. 795. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, καταπαύω, ἡσυχάζω, ὑποχωρῶ, ἡττῶμαι, ὑπό τινος. Ταὐτόσημοι εἶναι αἱ τύποι κοπάζω καὶ κοπιάζω.

Κοπίζω, Μλ -ίσω (ἡ κοπίς). Ἑορτάζω τὴν ἑορτὴν κοπὶς λεγομένην, καὶ δεῖπνον ποιῶ κατ' αὐτήν, συνεορτάζω, συνδειπνῶ ἐν τῇ ἑορτῇ αὐτῇ.

*Κοπίζω, Μλ. ίσω (ὁ κόπις), Καυχῶμαι, ψεύδομαι, ἀπατῶ.

Κοπίς, ίδος, ἡ (κόπτω). Μάχαιρα, δι' ἧς κόπτουσι, σφάζουσι, κοπίδιον. (σιωπῆρ, Τουρκ.) ἡ μάχαιρα τοῦ μαγείρου, ἢ ἡ πρὸς θυσίαν διωρισμένη. Παρ' Εὐριπ. Ἠλέκ. 240. καὶ Ἠλέκτρ. 832. »κοπὶς μάχαιρα.« β) Ὡς ὅπλον, σπάθη, ξίφος, σπαθίον, καὶ μάλιστα τῶν Περσῶν, εἴδός τι κυρτοῦ ξίφους, συχνάκις παρὰ Ξενοφ. γ) Τὸ κέντρον τοῦ σκορπίου. — 2) Παρὰ Λακεδαιμονίοις ἤτο κοπὶς, ἰδιαιτέρα τις ἑορτὴ καὶ εὐωχία, τὴν ὁποίαν ἐκαμναν εἰς τινὰς ἑορτὰς διὰ τοὺς ξένους, καὶ ἐφίλευον αὐτούς· ὅθεν κοπίζειν, ἑορτάζειν τὴν τοιαύτην ἑορτὴν, καὶ ποιεῖν δεῖπνον, ἤτοι φιλεύειν τοὺς ξένους, Ἀθήν. Δ'.

Κόπις, εως, ὁ (κόπτω, ἀφ' οὗ τό, δημοκόπος). Παρ' Εὐριπ. Ἑκάβ. 153. καὶ Λυκόφ. Σοφιστής, πολυλόγος, ψλύαρος, καυχησιάρης, καὶ ἀπατηλὸς ῥήτωρ· ἀφ' οὗ, ἴσως, καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. κοπίζω, ψεύδομαι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, κόπις, κέντρον, ὀρνίθιον· (εἶδος μικροῦ τινος πτηνοῦ).

*Κοπίσκος, ὁ. Εἶδος θυμιάματος, Διοσκ. 1, 81.

Κοπιώδης, ες (εἶδος) = κοπώδης. Ἱπποκρ.

Κόπος, ου, ὁ (κόπτω). Τὸ κτύπημα, τὸ κτυπᾶν. — 2) = κοπετός. καὶ ἐξαιρ. τὸ κτύπημα τοῦ στήθους ἐν καιρῷ θρήνου, θρῆνος, ἐλεεινμός. Αἰσχύλ. Χοηφορ. 21. Οὕτως ἀνέγνωσαν τινὲς, καὶ ἐν Ιλ. Ω, 584. ἀντὶ, χόλον, ἢ κότον, ἢ γόον. — 2) Πόνος, κούρασις, ἀδυναμία τοῦ σώματος ἐκ τινος μεγάλης κινήσεως, ἢ ἐργασίας, ἢ κατάστασις, ὅταν τις εἶναι ὡς κατακτυπημένος, ἐκδαρμένος, ἐξ αἰτίας τῆς πολλῆς ἐργασίας· ὅθεν

Κοπόω, ῶ. Διὰ τῆς ἐργασίας κόπον καὶ ἀδυναμίαν προξενῶ, κουράζω, κάμνω τινὰ ἢ τι ν' ἀποκάμῃ. Βατραχομ. 188.

Κόππα, τό. Ταὐτὸν τῷ Κάππα, τὸ στοιχεῖον Κ, κ. ὅμοιον τῷ Λατινικῷ Q, ὡς φησὶ Quintil. Instit. I. 4. q. Q, cujus similis effectu, specieque, nisi quod paulum a nostris obliquatur. Koppa apud Graecos nunc tantum in numero manet, ut nostrarum ultima X, qua tamen carere petulmus, si non quaesissemus. Ἐντεῦθεν ἀνεστραμμένον ϙ. λέγεται, ὅπερ ἐστὶ τὸ Λατιν. q. ἐντεῦθεν, Κοππατίας, ὁ ὑπακούομ. Ἵππος, παρ' Ἀριστοτ. Νεφ. 23. καὶ κοππαφόρος, ὁ παρὰ Λουκιαν. πρὸς ἀπαιδ. Ἵππος κεκαυμένος, ἐντετυπωμένον ἔχων εἰς τὸν μηρὸν αὐτοῦ ὡς παράσημον τὸ στοιχεῖον Κ, ἢ Q. Περὶ τοῦ ἐπὶ τῶν νομισμάτων, Κ, πραγματεύεται ὁ Μαζόχιος Mazochi ad tabulas heracleot. σλ. 132. ἰδὲ ἔτι καὶ ἐν τῷ Κ, ἐν τῇ ἀρχῇ Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. (κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Σαλμασίου) ἑρμην. οὕτω »κεκοπατίους ἵππους ἐκάλουν, οἷς ἐπεκεχάρακτο τὸ Θ σημεῖον, ὡς συμφέρας, τοὺς ἐγκεχαραγμένους τὸ C· τὸ γὰρ C καὶ Π χαρασσόμενον Σὸν ἔλεγον· αἱ δὲ χαράξεις αὗται καὶ μέχρι τοῦ νῦν σώζονται ἐπὶ τοῖς ἵπποις. Συνεζευγμένου γὰρ τοῦ Π καὶ C τὸ σχῆμα τοῦ Θ ἀριθμοῦ (90)· δύναται νοεῖσθαι, οὐ προηγεῖται τὸ q (ὅ ἐστι τὸ Θ κόππα, ἢ τὸ Λατιν. q)· καὶ παρὰ Γραμματικοῖς οὕτω διδάσκεται καὶ καλεῖται κόππα, ἐνενηκοντα. Οὕτω καὶ Βουκεφάλους ἵππους ἐκάλουν οὐδὲ τὸ μορφὴν τοιαύτην αὐτοὺς ἔχει, ἀλλὰ διὰ τὸ οὕτως ἐγκεχαράχθαι, ὡς καὶ Ἀλεξάνδρου Μακεδόνος ὁ ἵππος ἦν· ὅθεν

*Κοππατίας, ου, ὁ κίππος. ἰδ. τὸ πρμν. πρβλ. καὶ σαμφέρας. Παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 23. παίζει ὁ κωμικ. συνυπεμφαίνων καὶ τὸ κόπτω.

*Κοππαφόρος, ον (φέρω). Ὁ φέρων Κόππα ὡς σημεῖον. Βλ. Κόππα.

Κοπραγωγέω, ῶ, Μλ -ήσω. Κόπρον ἄγω, φέρω, κουβαλῶ. Ἀριστοφ. Λυσιστρ 1174. ἐκ τοῦ

Κοπραγωγός, ὁν (κόπρος, ἄγω). Ὁ κόπρον ἄγων, φέρων, κουβαλῶν.

*Κόπρανον, τό (κόπρος). Κόπρος τῆς κοιλίας, ἢ κόπρος τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐν γένει ἡ κόπρος.

*Κοπρεαῖος, ὁ. Ἀπὸ τοῦ κόπρος κωμ. μορφωθὲν κύρ. ἀρσν. ὄνομ. ὡς καὶ τὸ ἀνὴρ κόπριος, Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 317.

Κοπρέας, ου, ὁ = κοπρίας.

Κόπρειος, α, ον = κόπρος,

*Κοπρεύς, έως, Ἐπκ. ῆος, ὁ. Ἀρτεικ. κύρ. ὄνομ. Ἰλ, Ο, 639.

*Κοπρεύω = κοπρέω, κοπρίζω.

Κοπρέω, ῶ, Μλ -ήσω. Ὡς τὸ ἐν τῇ συνθ. κοπρίζω, Ὀδσ. Ρ, 299. »τέμενος κοπρήσοιτεν· κοπρίσαι ὀφείλοντες· οὕτω πρὸ τοῦ Βολφ. ἀντὶ κοπρίσσοιτεν ἐν Ὀδσ. Ρ, 297.

Κοπρία, ἡ. Ὁ τῆς κόπρου σωρός. 2) Κόπρος, κοπριά· παρὰ τοῖς Ο'.

Κοπρίας, ου, ὁ (κόπρος). συνθ. πλθντκ. οἱ κοπρίαι, παρὰ τοῖς ὕστερον ἐλέγοντο ποταποὶ τινες γελωτοποιοί, μασκαράδες. Ὁ Δίων συνδεῖ ἀμφότερα »κοπρίας τινὰς καὶ γελωτοποιούς«. παρὰ Σουετωνίῳ εἰς Τιβέρ. 61. καὶ Ιλαύδ. 8. κεῖται Copreae, Ἰσιδώρ. Γλωσ. ἔχει Scurula, qui incoprat.

Κοπρίζω, Μλ -ίσω, Ἐπκ. -ίσσω, συνθ. Ἀττκ.

-ῶ. Χέζω, κόπρον ἐκβάλλω ἐκ τῆς κοιλίας μου. — 2) Κόπρον βάλλω εἰς τοὺς κήπους, καὶ χωράφια, Ὀδσ. Ρ, 299. Κοπρατίζω, λερόω. Μέσ. κοπρίζομαι, κοπρίζω ἐμαυτόν, ἤτοι τὰ ἐνδύματά μου, χέζομαι.

*Κοπριήμετος, ον (ἐμέω). Ὁ ξέρνων κόπρον, Ἱππουρ. 1008.

Κοπρικός, ή, όν (κόπρος). Ὁ εἰς κόπρον αἰνίκων· ὁ ἐκ τῆς κόπρου, ἢ ἀπὸ κόπρον ὤν· καὶ ὁ κοπρισμένος, χεσμένος, σκατένιος, γεμάτος ἀπὸ κόπρον.

*Κόπρινος, η, ον = κοπρικός.

Κόπριος, ία, ιον, καὶ κόπρειος, κοπρικός, καὶ κόπριος (κόπρος). Κοπρισμένος, ἀνήκων εἰς κόπρον, ἢ τὰ σκύβερα, κ. τ. λ. = κοπρικός. Τὸ κόπριον = κόπρος. — 2) Ποταπός, καταφρονημένος, σκύβαλον, συγχαμερής, Ἀριστοφ. Ἱππ. 899. κόπριος ἀνήρ· ὡς τὸ τῆς συνηθ. χέστης, σκατιάς, σκατάνθρωπος, ἐπὶ καταφρονήσεως. πρβλ. Boeckh, ἐπιγραφ. Ἑλλην. 1. σλ. 216.

Κόπρισις, εως, ἡ (κοπρίζω). Τὸ κοπρίζειν, χέζειν.

*Κοπρισμός, ὁ = τῷ πρημν.

Κοπριώδης, ες (κοπρία, εἶδος). Ὠσὰν κοπρία.

Κοπριών, ῶνος, ὁ (κόπρος). Ὁ κάθαρος, ὅστις κυλίει τὴν κόπρον, καὶ σχηματίζει ἐξ αὐτῆς σφαιρίδια. Σκατομπαμπούλα. Ὁ Ἱπποκρατ. ὀνομάζει οὕτω καὶ ἠσκώληκας κοπρίωνας σκώληκας τινάς, τοὺς ὁποίους μετεχειρίζετο ὡς ἰατρικόν. Περὶ ἐπιληψίας, Κεφ. 10.

Κοπροβολεῖον, τό (βάλλω) = τῷ

Κοπροδοχεῖον, τό (δέχομαι). Τόπος, εἰς ὃν ῥίπτουσι τὴν κόπρον, κουμουλία, σωρὸς ἀπὸ κόπρον· καὶ

Κοπροθέσιον, τό (τίθημι). Τόπος, εἰς ὃν ἀναποτίθενται τὴν κόπρον, κοπροδοχεῖον, Γεωπον.

Κοπρολέγω, καὶ

*Κοπρολογέω, Μλ -ήσω. Συνάζω σκύβερα, ἢ κοπρίαν, ἐκ τοῦ

Κοπρολέγος ον (λέγω). Ὅστις συνάζει, μαζόνει τὴν κόπρον, ὅθεν. — 2) = κόπριος. Ἀριστοφ. Ἐφῆμ. 1184. καταφρονητικῶς ἐπὶ ποταπούτινος ἀνθρώπου, φιλάργυρος, χαμερπὴς ἄνθρωπος, ὅστις τρώγει καὶ τὸ σκατό του, ὡς καὶ ἡ συνθ. πιστῶς τὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἐξηγεῖ. 3) = κοπρίας, ὁ· Ἀρποκρατ. ἐν Λ. Ἀστυνόμοι, συνδέει Αὐλητρίδων καὶ ψαλτριῶν καὶ κοπρολόγων. ἰδὲ κοπρίαι.

*Κόπρον, τό. Μεταγνστ. ἀντὶ κόπρος.

Κόπρος, ἡ. Κοπριά, σκατόν, σκύβαλον, κοιλίας ἀπόβλημα τῶν ζώων καὶ ἀνθρώπων. ἔτι δὲ καὶ ἡ εἰς τοὺς κήπους βαλλομένη κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ, Ὀδσ. Ι, 329. Ρ, 297. κεῖτ'.. ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἢ οἱ προπάροιθε θυράων ἠμιόνων τε βοών τε ἁλις κέχυτο καὶ 506. ἔτι δὲ καὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 2) Κάθολου, κοπριά, λάσπη ὡς Ἰλδ. Χ, 414. κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. Ω, 164. 640. — 3) Ἰδιωτρ. ἔπαυλις, στάσις, ἤτοι ὁ σταῦλος τῶν ζώων καὶ ἔφρ. τῶν βοῶν, βούσταθμος. Ἰλ. Σ, 575. ἠμυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου· καὶ ἐν Ὀδσ. Κ, 411. »-- πόριες ἐλθούσας ἐς κόπρον· ὅπου κατωτέρω, σηκοί, αἱ ἔπαυλεις (οἱ ζάρκοι) τῶν μοσχαρίων, λέγονται. Τινὲς ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ σημ. σύνουσι κοπρός, πρὸς διάκρισιν γράφοντες. — Οἱ νεώτρ. ἔλεγον καὶ ὁ κόπρος, Schaef. Λογγ. σλ. 392. καὶ τὸ κόπρον, Lobeck ἐν Φρυνχ. σλ. 764.

Κοπροσύρη, ἡ = περικάθαρσις. Ἡσύχ.

*Κοπροφαγέω, Μλ -ήσω (φαγεῖν). Τρώγω κόπρον, Σουιδ.

Κοπροφορέω, ῶ, Μλ -ήσω = κοπραγωγέω. — 2) Μετὰ Αἰτιατ. ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 295. Κτυπῶ τινὰ μετὰ κόπρου, ῥίπτω κόπρον ἐπί τινα, ἐὰν ἐνταῦθα, δηλ. εἰς τὸ ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. παράδειγμα δὲν πρέπῃ νὰ ἐξηγήσωμεν διὰ τοῦ, Φέρω τινὰ εἰς τὸ κοπροδοχεῖον, καὶ τὸν ῥίπτω ἐκεῖ μέτα. Ἐκ τοῦ

Κοπραφόρος, ον (φέρω) = κοπραγωγός. Ἡφαιστος κοπροφόρος· κοφίνιον, εἰζοῦ κοβαλοῦσι τὴν κόπρον.

Κοπρόω, ῶ (κόπρος) = κοπρίζω.

Κοπρώδης, ες (κόπρος, εἶδος) = κοπριώδης. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κόπρου ὤν.

Κοπρών, ῶνος, ὁ. Κοπροδοχεῖον, κοπροθέσιον. Κόπρου σωρός. Τόπος ἔνθα ῥίπτουσι τὴν κόπρον, καὶ ἔνθα χέζουσι, χρεία, ἀναγκαῖον, χαλάς, κουμουλιά.

Κοπρώνης, ου, ὁ (ὠνέομαι). Ὁ τὴν κόπρον ὠνούμενος· ὅστις ἀγοράζει τὴν κόπρον.

Κοπρώνυμος, ον (ὄνομα). Ὁ ἀπὸ τῆς κόπρου τὸ ὄνομα ἔχων. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησστκ. καὶ Βυζντν. ἐπίστ. τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου Ε'. περὶ τὰ 750. ἔτη. Ὁ βίος του καὶ ἡ ἀπαθὴς ἱστορία διδάσκει τὸν ἀπρόλητον ἀναγιώστην, τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, δι' ἣν ἔλαβεν οὗτος ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦτο τὸ ἐπίθ.

Κόπρωσις, εως, ἡ (κοπρόω). Τὸ κοπρίζειν,

Κοπτάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κοπτή.

Κόπτη, ἡ (κόπτω). Παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἀθην. ΙΔ'. Θαλάσσιον πράσον. Schoenoprasum, Σχοινόπρασον.

Κοπτή, ἡ (κοπτός). Εἶδος πλακοῦντος ἐκ διαφόρων κοπανισμένων εἰδῶν κατασκευασμένου. Παρ' Ἀρτεμιδ. Α', 74. κόπταὶ δὲ σησαμίδες καὶ πυραμοῖσι· ἐκ σησάμου καὶ σιταρίου κατασκευασμέναι· παρόμοια εἰσὶ καὶ τὰ, Μαρζιπάν, Μορτέλλεν, Μπακλαβᾶς, κ. τ. τ. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Martial. Κοπτή Ῥοδία. Ἐντεῦθεν ἔτι λέγονται οὕτω καὶ τινα ἰατρικά, ἢ κατα-λόσματα τοιοῦτον σχῆμα ἔχοντα, ἤτοι μασμένα ἐκ τινων κοπανισμένων εἰδῶν.

*Κοπτόν, τό (κοπτός) = κοπτή.

*Κοπτοπλακοῦς, οῦντος, ὁ (πλακοῦς) = κοπτή.

Κοπτός, ή, όν. Κοπανισμένος, κεκομμένος, συντετριμμένος διὰ τοῦ κοπανοῦ ἐκ τοῦ

Κόπτω, Μλ -όψω, μτχ. πρκμ. κεκοπώς. Κτυπῶ, παίω, κρούω, πλήττω, κοπανίζω, ὠθῶ. Ἀπὸ Ὁμρ. ἤδη εἰς πολυειδεῖς βαθμοὺς καὶ ἀναφοράς. α) Κτυπῶ, ἐπὶ ἐχθρικῆς σημσ., συχνότατα ἐν χρήσει, ἔφρ. ἐπὶ πυκτῶν, Ὀδσ. Σ, 335. ὅστις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπώς χερσὶ στιβαρῇσι μετὰ διπλῆς Αἰττκ. κτυπᾷ παρήιονα, Ἰλδ. Ψ, 1690. συνηθέστρ. δὲ τινὶ τι. β) Κτυπῶ, ὠθῶ, πλήττω, κεντῶ, ἐπιτυχαίνω τινά, τὸν πληγώνω, Ξενοφ. Ἀνβ. 1, 1, 16. Ὀδσ. Θ, 528. Ἰλ. Μ. 204. ἔνθα ὁ αὐτὸς δάκνει, πλήττει, κτυπᾷ τὸν δράκοντα μὲ τὸ ῥύγχος του· κόψε γὰρ αὐτὸν μεταφορκ. κόπτω ῥήματιν. Τῥρίζω, σκεδίζω, πειράζω τινὰ εἰς τὴν τιμήν του μὲ ὕβρεις. γ) Φονεύω, σφάζω, Ἰλδ. Ρ, 521. Ὀδσ. Ζ, 425. ἀλλὰ μόνον ἐπὶ ζώων, τὰ ὁποῖα δὲν ἐσφάζοντο μὲ μάχαιραν, ἀλλ' ἐσκοτώνοντο μὲ ῥόπαλόν τι κτυπούμενα, παρ' Ὁμρ ἐπὶ βοῶν καὶ χοίρων. δ) Ἀποκόπτω, σχίζω, χωρίζω, τέμνω χεῖρας καὶ πόδας, κεφαλὴν ἀπὸ δειρῆς, Ἰλδ. Ν, 203. Ὀδσ. Χ, 477. ὑστερώτρ. ἰδιωτρ. δένδρα κόπτων δενδροκοπῶ· ἀλλὰ καὶ κόπτειν τὴν χώραν. Νὰ κόπτῃ τις τὰ δένδρα τόπου τινός, δηλ. νὰ τὸν ἐρημώνῃ, κατακαίῃ· καθόλου, λιανίζω, κόπτω εἰς μικρὰ κομμάτια, σχίζω, κατασυντρίβω, ἀποκόπτω, κομματιάζω· καθόλου κολοβώνω, βλάπτω, χαλνῶ, μεταφρκ. ἠφρενῶν κεκομμένος· ὡς τὸ βεβλαμμένος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 476. ε) Κτυπῶ διὰ νὰ κινήσω τινὰ ἤτοι εἰς δρόμον, νὰ κάμω νὰ τρέχῃ, ἵππους τόξῳ, Ἰλδ, Η, 513. = τόξῳ ἐπιπλήττειν, ὡς ἐν στίχ. 500. εἶπεν· οὕτω παροτρύνει καὶ ὁ Ποσειδῶν ἀμφοτέρους τοὺς Αἴαντας, κτυπῶν αὐτοὺς μὲ τὴν βακτηρίαν του· ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσε μένοιν, Ἰλδ. Ν, 60. ζ') Χαλκεύω, σφυρηλατῶ, κόπτειν δεσμούς, Ἰλδ. Σ, 579. Ὀδσ. Θ, 274. ὡς καὶ τὸ ἐλαύνω. σημσ. 3, α. ὑστερώτρ. καὶ ἀντὶ τοῦ κόπτω νομίσματα, νομισματοκοπῶ, ἐθεν τὸ κόμμα. Ὁ Ἡρόδ. 1, 94. ἔχει τοῦτο κατὰ μέσ. διάθεσ. «Πρῶτοι δὲ ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν νόμισμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου κοψάμενοι ἐχρήσαντο». ζ) Κτυπῶ, κρούω, π. χ. τὴν θύραν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον· κόπτειν τὴν θύραν. Τὸ νὰ κτυπᾷ τις εἰς τὴν θύραν, νὰ τσουκαλῷ, ὡς καὶ τὸ ἀράσσω, ἐπὶ τοῦ θέλοντος νὰ ἐμβῇ. η) Κοπανίζω, συντρίβω τι εἰς μικρά, κτυπῶ τι νὰ μαλακώνῃ, καταπατῶ, κατασυντρίβω, κατασπρώχνω. θ) Ταράσσω, διὰ κτυπημάτων καὶ ὠθημάτων κουράζω. Ἵππος τὸν ἀναβάτην κόπτει· ταράττει καὶ κουράζει αὐτόν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. Μ' ἔκοψεν ἡ καββάλα, ἢ τὸ ἄλογον, λέγομεν· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, κόπος, ἀντὶ τοῦ, κούρασις μεταφρκ. «κόπτειν ἀκράσιον». Νὰ κουράζῃ, νὰ καταβαρύνῃ τις τὴν ἀκοήν, νὰ ξεκουφαίνῃ τινὰ κόπτειν ἐρωτήμασιν. Νὰ κουράζῃ τινά, ἢ νὰ καταβαρύνῃ μ' ἐρωτήματα. Piers. Μοιρ. σλ. 742. Μέσ. κόπτομαι. Κτυποῦμαι μόνος μου, κόπτομαι κεφαλήν. Κτυπῶ τὸ κεφάλι μου, Ἰλδ. Χ, 33. καὶ ἔφρ. κτυπῶ τὸ κεφάλι μου, τοὺς μηρούς. Ἡ τὸ στῆθος μου ἀπὸ λύπην τινά· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ὀδύρομαι, λυποῦμαι, θλίβομαι, θρηνῶ, ὅθεν καὶ μεταφρκ. μετὰ Αἰτιατ. Εὐριπ. Τροιάδ. 628. «Ἀπεκόψαμην νεφρόν· καὶ ἐντεῦθεν τὸ κόμμα, κόπετός. 3) Πάτ. Βλάπτομαι, φθείρομαι, χαλνῶ. Οὕτω βλάπτονται, κτυποῦνται, τρυποῦνται τὰ πλοῖα διὰ τοῦ ἐμβόλου ἐν τῇ θαλασσομαχίᾳ, «αἱ νῆες κόπτονται». Ἔτι δὲ «σῖτος κόπτεται», καὶ, κεκομμένα ὄσπρια· τὸ σιτάρι φθείρεται, καὶ διεφθαρμένα ὑπὸ τῶν σκωλήκων ὄσπρια, ὅ ἐστιν, ὑπὸ τῶν σκωλήκων καταφαγωμένα· οὕτω λέγομεν καὶ ἐν τῇ συνηθ. τὸ «γάλα κόπτεται» ἀντὶ τοῦ διαφθείρεται. Παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 425. τὸ κόπτεσθαι, κεῖται, καὶ ἐπὶ αἰσχρᾶς καὶ ἀσελγοῦς ἐνοείας, ἀντὶ τοῦ, σαρκικῶς συνουσιάζεσθαι, ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. τὸ, κτυπῶ, μαινόνω.

Κοπώδης, ες, (κόπος 3. εἶδος). Ὁ κόπον προξενῶν, κοπιαστικός.

Κόπωσις, εως, ἡ (κοπόω), Κούρασις· ἢ ἐκ τοῦ κόπου ἀδυναμία τῶν μελῶν.

*Κόρα, ἡ = κόρη, κούρη.

Κοράκειος, εία, ειον (κόραξ). Ἀπὸ κόρακα. ἀνήκων εἰς τὸν κόρακα· ὅμοιος τῷ κόρακι· μελανός, μαῦρος, ὡσὰν τὸν κόρακα· «κοράκεια σῦκα» τὰ μαυρόσυκα.

Κορακεύομαι, ὁ. Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τούτου τὸ κοράττω.

Κοράκεύς, έως, ὁ. Εἶδος ἰχθύος· ἴσως ταὐτὸν τῷ κορακῖνος.

Κορακίας, ου, ὁ (κόραξ). Εἶδος κόρακος· «Κορακίας κολοιόων». Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστορ. Θ', 24. ὁ ἔχων τὴν μύτην κόκκινην κολοιός.

*Κορακίδιον, τό. Ὑπκρστκ. τοῦ κόραξ.

Κορακινίδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ κορακῖνος.

Κοράκινος, ίνη, ινον (κόραξ) = κοράκειος.

Κορακῖνος, ὁ (κόραξ). Ὁ νέος κόραξ, τὸ παιδὶ τοῦ κόρακος, γέννημα κόρακος, ψωλιὰ κόρακος, Ἀρστφ. Ἱππ. 1059. — 2) Εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ὅστις ὅμως εὑρίσκετο καὶ εἰς ποταμούς, κατὰ τὸν Ὀππν. Ἁλ. 1, 133. ἐκ τοῦ μελανοῦ αὐτοῦ χρώματος παρονομασθέντος.

Κοράκιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κόραξ. Μικρὸς κόραξ. — 2) Εἶδος φυτοῦ. Ἀριστοτ. θαυμαστ. 87.

Κορακοειδής, ές (κόραξ, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κόρακος ὤν· ὅμοιος τῷ κόρακι.

*Κορακίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ κόραξ.

* Κορακώδης, ες = κορακοειδής.

Κοραλλίζω. Κόκκινος εἰμί ὡς τὸ κοράλλιον· ἐκ τοῦ

Κοράλλιον, καί, Ἰων. κουράλιον, τό. Τὸ καὶ ἐν τῇ συνθ. κοράλλιον λεγομ. καὶ ἔβρτ. τὸ κόκκινον· λιθώδης οἰκίσκος τις Δωμασίων θηριδίων τινῶν ἐπὶ τὰς πέτρας στερεῶς ἱστάμενος, ποτὲ μὲν δενδροειδής, ποτὲ δὲ ἀστεροειδής, καὶ ποτὲ καλαμοειδής. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει τὸν Σικελικὸν σχηματ. κοραλλίον, καί, κοραλλεῖε, οἱ· οἱ τὰ κοράλλια ἀναλέγοντες, συναγωγεῖς, ἢ κυνηγοῦντες. Οἱ παλαιοὶ ἐξελάμβανον τοῦτο ὡς ψυτόν τι θαλάσσιον, τὸ ὁποῖον ἐκβαλλόμενον εἰς τὴν ἠέρα ἐλιθοῦτο. Ὀβίδ. Μεταμορφ. Δ', 749. ΙΕ', 416. Πλίν. ΒΒ'. 4. Ἔστι δὲ κυρίως, κατοικία πολλῶν εἰδῶν θαλασσίων πολυπόδων (οὕτω καλεῖται ἐν ζωοφύτοις) λιθώδης καὶ δενδροειδής· ὃ καὶ κοραλλιόλιθον, καλεῖται ὑπὸ τοῦ Διονυσίου· ὅθεν

Κοραλλιοπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὅς τις ἐκ τῶν κοραλλίων πλάττει, καὶ σχηματίζει ἀγάλματα. Ἐπιγραφ. Σικελ. σλ. 569.

Κόραξ, ακος, ὁ. Εἶδος ὀρνέου παρακοράγου, μελανοῦ χρώματος, κόραξ· κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγνιδ. καὶ Πινδ. καὶ παρ' Ἡρόδ. 4, 15. πρμδ, ἐπὶ κατάρας νέε κόραξ, ἅπαν' ἐς κόραξ, βάλλ' ἐς κόραξ· ἀλλ' καὶ ἐρωτητικ. νοῦν' ἐς κόραξ; ὡς τὸ τῆς συνθ. κρεμνίσου, πήγαινε, ἢ σύρε στὸν διάβολον! καὶ ἐρτητικ. δὲν πᾶς στὸν διάβολον; στοῦ διαβόλου τὴ μάνα; ἔνθα συνεμφαίνεται θάνατος, καὶ τὸ νὰ μείνῃ τὸ σῶμα ἄταφον, καὶ οὕτω νὰ γίνῃ βρῶμα τῶν κυνῶν καὶ τῶν κοράκων, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὰς ἰδέας τῶν Ἑλλήνων, ἦτο τὸ μεγαλήτερον δυστύχημα, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ εὔρῃ τὸν ἀποθανόντα, διότι οὕτως ἀπελλείετο ὡς δι' ἀτιμίας τινὸς ἀπὸ τὴν κοινωνίαν τῶν λοιπῶν νεκρῶν. «Ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας» Ἀρστφ. Νεφ. 123. Θὰ σὲ στείλω στὸν διάβολον, ἐκβαλῶ καὶ διώξω σὰ τὰς ἐμῆς οἰκίας· οὕτω πρμδ. καὶ τὸ «πάντα τάδ' ἐν κόρακεστι καὶ ἐν φθόρῳ». Θεογν. 833. Εἰς κόρακας δὲν φαίνεται νὰ εἴπωσι ποτὲ οἱ Ἀττικ. Reisig conjug. Aristoph. pag. 252. Ἐντεῦθεν τὸ ἀποκορακίζω. — 2) Εἶδος ἰχθύος, πθτ. ὡς ἐκ τοῦ χρωμ. — 3) Ἡ κυρτὴ κορυφὴ τοῦ ῥάμφους, ἤτοι ἡ ῥύγχη, ἡ μύτη, τοῦ ἀλέκτορος. Ἡσυχ. ὅθεν — 4) καθόλου κάθε τσιγκέλι, ἢ τσιγγελοειδὴς κύρτωσις, Ἀριστοτ. ἀγκίφιον, (τσιγκέλι) κ. τ. τ. ὡς α) τὰ ἐν ταῖς πολιορκίαις ὄργανα. Vitruvius I, 19. Μαθηματ. πολ. σλ. 43. καὶ Πολύβ. Α', 22. β) Πλήκτρον, τὸ σπ' ἔξω τῆς θύρας σιδήριον, δι' οὗ κρούομεν αὐτὴν διὰ νὰ ἀνοίξωσι· ἢ ἐργαλεῖόν τι δι' οὗ κλείομεν αὐτήν. γ) Παρὰ Λουκιαν. «κόρακα ἐπάλαντον ἐπικείμενος» εἶδος ἀλύσσου κρεμαμένης περὶ τὸν λαιμόν, κρίκος, χαλκᾶς. ὡς καὶ ὁ κύφων. (Παράγεται δὲ διαφόρως κατ' ὁ βλέπομεν, ἢ ἀκούομεν τὸν κόρακα, κατὰ μὲν τὸ πρῶτον ὑπάγεται εἰς τὰ κορωνίς, κορωνίς, κορωνη, cornix, cornu, corvus, curvus. frumm (γερμ. = καμπύλος). ὡς ἀπὸ τοῦ σχήματος τοῦ ῥάμφους, ἢ τῶν ὀνύχων του· κατὰ δὲ τὸ δεύτερον ἀνήκει εἰς τὰ κράζω, κρίζω, καὶ τὰ συγγενῆ Γερμν. Krähe, krächzen, Rabe) ὅθεν

Κορακέα, ἡ, ὁν· = κορακεῖος.

* Κόραξος, ἢ κοραξές, ὁ. Εἶδος ἰχθύος εἰσέτι ἀδιορίστου, Ξενοκρ.

* Κορασίδιον, τό = τῷ ἑπμν. Ἀρρν. Ἐπικτ. διατρβ.

Κοράσιον, τό· ὑποκορ. τοῦ κόρη· Μικρὰ κόρη· ἴδιον τῆς οἰκιακῆς καὶ φιλικῆς ὁμιλίας, ὡς καὶ τὸ κορίδιον, Lobeck Φρύνχ. σ. 74. ἐξ οὗ Ἰωνικ. θῆλυ κορήσιον, καὶ Λυδιακ. κορήτιον. 2) ἔτι δὲ καὶ ἡ κούκλα, πούππη. (υ–υυ Πλάτ. ἐπιγρ. 30.) ὅθεν

Κορασιώδης, ες (εἶδος). Ὁμοίως τῷ κορασίῳ, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ κοράσια· παιδιακίσιος. Πλούταρχ.

Κοράττω, καὶ κορακτεύομαι (κόραξ). Ἀκαταπαύστως παρακαλῶ, ἄγαν προσκαρτερῶ, καὶ λιπαρῶ. Σουϊδ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Κεράττειν, κορακεύεσθαι· καὶ, κοράξαι, ἄγαν προσλιπαρῆσαι. (ἤτοι ἀπὸ τὸν ἀκατάπαυστον καὶ ἀνοχλητικὸν κρωγμὸν τῶν κοράκων, καὶ μάλιστα τῶν μικρῶν, ἢ ἀπὸ τοῦ κόραξ, 4. β. ἀπὸ τοῦ κρουσίματος τῶν ἐπαιτῶν εἰς τὰς θύρας)

* Κόραυνα, ἡ, = κόρη. Οὕτω λέγει ὁ Τριβαλλός, παρ' Ἀρστφ. Ὄρν. 1062.

Κορδακίζω, Μ. ἴσω. χορεύω τὸν χορὸν κόρδακα καλούμενον.

Κορδακικός, ἡ, όν· Ὁ ἀνήκων εἰς κόρδακα, ἢ ὁ πρέπων, ἁρμόζων εἰς αὐτόν· κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κόρδακος «Ῥυθμὸς κορδακικός» καλεῖται ὁ τροχαῖος. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. Γ'.

* Κορδακισμός, τό = κορδακισμός.

Κορδακίσμός, ὁ (κορδακίζω). Τὸ χορεύειν τὸν κόρδακα. Δημοσθ. ἐλυιθ. ὁ Ἡσύχ. ἐσημ. ἔτι καὶ ἐν Λ. κολλικουόμενον, κορδακίσματα.

Κόρδαξ, ακος, ὁ. Χορός τις κωμικὸς ἀνήκων κυρίως εἰς τὴν παλαιὰν κωμῳδίαν μὲ τρυφηλὰς καὶ ἀπρεπεῖς κινήσεις, τὸν ὁποῖον ἐκτὸς τῆς κωμῳδ· ἐχόρευεν ἐκτὸς τῆς κωμῳδ· ἐχρίνετο μέθυσος, ἡδόλου κακοήθης. Θεόφρστ. Χαρακτρ. 6, 1. Τὸ εἰδέναι, ἐκτελεῖν τοιοῦτον χορὸν ἐλέγετ. «Κόρδακα ἔλκειν ἢ ἐλκύειν» Βλπ. τοὺς Σχολ. τοῦ Ἀρστφ, Νεφ. 540.

* Κορδινέομαι, Μ. ήσομαι, ἀλλὰ καὶ σκορδινέομαι, = καρηβαρέω· κυρίως, αἰσθάνομαι τὴν κεφαλὴν περιστρεφομένην, ἐντρελλιζομένην, ζαλίζομαι· ταυσσομαι, ξηροτανιζόμαι, χασμόμενος ταυζομαι, ἐν ᾧ δηλ. αἰσθάνομαι καὶ τὴν κεφαλήν μου ζαλισμένην, ὡς π. χ. μετὰ μακρὸν ὕπνον, πρβλ. σκορδινέομαι· ὅθεν

Κορδίνημα, τό· καὶ σκορδίνημα· τὸ ξηροτανιζόμενον καθ' ὃν καιρόν τις αἰσθάνεται ζάλην εἰς τὴν κεφαλήν του, αὐτράλλα.

Κορδοβαλλώδες πέδον· «Λουκιαν. Τραγοπ. 222. τινὲς ἐξέλαβον τοῦτο ἀντὶ, κορδυλοβαλλώδες, ἐκ τοῦ βάλλω, καὶ κορδύλη, ὅ ἐστι, κλαδεύος· ἀμφίβ. μέντοι.

Κορδύλη, ἡ· Ῥόπαλον, ῥάβδος, δι' ἧς ῥαβδίζουσι, μάστιξ. 2) Οἴδημα, πρίσμα Λατν. tuber tumor, ἴσως ὡς ῥαβδοειδές ὄν, ἢ ὡς τὸ διὰ τοῦ δερμοῦ προξενούμενον 3) περιοίδημα, ἢ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, σαρίκι, φακιόλιον, παρὰ Κυπρίοις, Πρέων παρὰ Σουϊδ. ἐν Λ. νιδάριον, καὶ φακιόλιον· ἐντεῦθεν πιθν. καὶ τὸ ἐγκεκορδυλλημένος, σκεπασμένος, ἐγκεκαλυμμένος, Ἀρστφ. Νεφ. 10. 4) Κορδέλα, δεσμός, ἢ ἡ σερβέτα, δι' ἧς κάμνουσι τὰ σαρίκια. 5) Ὁ νέος θίνος, (ἰχθύς τις) ἢ εἶδος αὐτοῦ μακρὸν· χαμίον, ἢ ἀστερίον. (;)

* Κορδυλισμός, ὁ. Ἡ διὰ κορδύλης πρᾶξις.

Κορδύλος, ὁ, καὶ, σκορδύλος, ὁ. Εἶδος ποταμίας σαύρας, ἢ κυρίως, τὸ δέρμα, ἤτοι τὸ ὑποκάμιστον τῶν μεταμορφωθέντων ζώων. Ὅρα Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Η'. 2. καὶ Β'. 2.

Κορέει, ἀντὶ, κορεῖ, κορέει· ἐκ τοῦ, κορέω, κορέννυμι, Ἰωνικ. παρ' Ὁμήρῳ. Ἰλιδ. Θ, 379. Ρ, 241. πρβλ. Ν, 831.

* Κορέκω, = κορέω.

Κορεία, ἡ (κορέω). Σκόρπισμα, πάστρευμα· τὸ καθαρόν, παστρικὸν ποιεῖν διὰ τοῦ σκορπίσματος.

* Κορεία, ἡ (ἐκ τοῦ κορέω, τὸ χορταίνω· χορτασμός, πλησμονή.)

* Κορείη, ἡ (κόρη, κορεύομαι). Ἡ κατάστασις τῆς παρθένου, τὸ εἶναι τὴν κόρης, ἢ παρθενία. Ἀντων. Λιβερ. ΙΘ'. Ἀφάλεκτ. Γ', 76. «Χρύσεος ἀφαύστοιο διέπτατο ἅμα κορείᾳ Ζεύς.»

* Κορεῖν, καὶ κόρος. Ὅρα Ἡσύχ. ἐν λέξ. σηκοκόρος.

Κόρεος, εία, εον (κόρη). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, εἰς τὴν κόρην, εἰς τὴν παρθένον. 2) Κόρεια, ἢ κορεία, τά, ὑπενν. ἱερὰ (Κόρη) ἑορτὴ τῆς Περσεφόνης, ἥτις καὶ Κόρη ὠνομάζετο, καθ' ἣν καὶ διάφοροι ἀγῶνες ἐγίνοντο.

Κορέννυμι, Μ. κορέσω, Ἰωνικ. μέλ. κορέω. Ἰλιδ. Θ, 379. Ε, 831. Γ, 241. ἀόρ. ἐκόρεσα, μέσ. ἀόρ. ἐκορεσάμην, παθτ. ἐκορέσθην, πθτ. πρκμ. κεκόρεσμαι, Ἰων. κεκόρημαι, Ὀδσ. μετχ. ἐκρτ. πρκμ. μὲ πθτ. σημ. κεκορηώς, ότος, Ὀδσ. Σ, 372. Κάμνω τινὰ νὰ χορτάσῃ, τὸν χορτάνω μὲ τί ποτε, τινά τινι, Ἰλιδ. Πθτκ. καὶ Μέσ. χορτάνω ἐμαυτόν, χορταίνω, μετὰ γενικ. οἴνου, ἐδωδῆς, κρεῶν, σίτου, δαιτός, ποίης, φορβῆς, βοτάνης, «Ὅμρ. μετφρ. χορταίνω, ἀηδιάζω τι, ἔχω πλέον ἀρκετὸν ἐπ' αὐτό, ὡς «ἠμυλόπιδος κορέσασθαι» νὰ χορταίνῃ τις τὸν πόλεμον, νὰ μὴ τὸν ἐπιθυμῇ περισσότερον· Ἰλιδ. Ν, 635. οὕτω καὶ «Κεκορήμασ' ἀέλλαι,» Ὀδσ. Ψ, 350, συγκρτρ. μὲ τὴν μετχ. «ὡς «κλαίουσα κορέσσατο» ἐχόρτασε τὰ κλαύματα. οὕτω καὶ «Κλαίων ἐκορέσθη» καὶ «κεκορεσσάμεθα κλαίοντες,» Ὀδσ. Δ, 541. Τ, 59. Ἰλιδ. Χ, 427. καὶ ἀλλχ. «Ἐκορέσσατο χεῖρας τάμνων» ἐχόρτασαν τὰ χέρια του κόπτοντας, δηλ. ἀπέτεμναν, Ἰλιδ. Λ, 87. «Οὔπω κεκόρησε ἑλμένοιο» Ἰλιδ. Σ, 287.

* Κορέσκω, ποιητκ. ἀντὶ κορέννυμι, Νικάνδρ.

Κορεστός, ἡ, ὄν (κορέννυμι). Χορτάτος, χορτασμένος, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ χορτάσῃ τινάς, χορταστικός.

Κόρευμα, τό· Ἡ κατάστασις, ἢ τὸ εἶναι τῆς κόρης, ἢ παρθενία. Εὐριπ. Ἄλκ. 313. ἢ 176. «Παρθένειαι κορεύματα λύειν ἐκ τοῦ ἀνδρός·» ἐκ τοῦ

Κορεύομαι, Μ. κορευθήσομαι, Πθτκ. (κόρη). Κόρη εἰμί, ἢ ζῶ ὡς κόρη, παρθένος. Εὐριπ. Ἄλκ. 314. ὅπου, κορευθῆτ', κεῖται — παρὰ δὲ Εὐσταθ. εὑρίσκεται καὶ ἐκρτκ. κορεύω, ἐν τῇ ἐπίλυσι ἀντιθ. σημ. τοῦ ξυπαρθενεύω, στερῶ τὴν παρθενίαν, πρβλ. Buttm. Σχολ. Ὀδσ. Δ, 390. ἀντὶ τοῦ ἐπείου συνήθως τὸ διακορεύομαι χρήσιμον.

Κορέω, κορέσω, Μέλ. ἔσω, καὶ, ήσω (κόρος). ταυτὸν τῷ παραγωγῷ, κορεννύω, καὶ κορέσκω· Χορτάζω, δίδω τινὰ νὰ φάγῃ τόσον ὥστε νὰ χορτάσῃ· παθητ. κορέννυμι, εἶμαι χορτάτος, ἢ χορτασμένος· «Κεκορήσατε ποίης·» Ὀδσ. Σ, 371. ἀντὶ τοῦ, κεκορεσμένοι· λίαν ἀμφίβ.

Κορέω, ῶ, Μ. ήσω. Κοσμῶ, καλλωπίζω, σκρόω, σκουπίζω, φιλοκαλίζω, παστρεύω, καθαίρω. Ὀδυσ. Τ, 149. «Δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαις καθόλου δὲ = ἐπιμελοῦμαι (ὅθεν κόρος = κόρηθρον· καὶ αἰγικορεύς, νεωκόρος, σηκοκόρος, ὡς καὶ τὸ Λατιν. curo καὶ colo, πρωτότυπ. δὲ κόρω οὐχ εὑρίσκεται.)

* Κορέω, Ἰωνικ. μέλ. τοῦ κορέννυμι.

Κόρη, ἡ. Ἰωνικ. καὶ Ὁμρκ. κούρη. Δωρικ. κώρα, θηλκ τοῦ κόρος, κοῦρος· Κοράσιον, ἢ κορίτσιον, νεᾶνις, παρθένος, προσκειμένης δὲ καὶ γενικ. κυρ. ὀνομ. = θυγάτηρ. συχν. παρ' Ὅμρ. ὅστις ὅμως μόνον τὸν Ἰωνικ. τύπον κούρη μεταχειρ. Τὸ Ἀττ. κόρη, εὑρίσκεται κατὰ πρῶτον εἰς ἀμφίβ. χωρίον ἐν Τίμν. Ὅμρ. Ἀρτρ. 439. πρβλ. θυγάτηρ. ὑστερότρ. δὲ καὶ ἡ νύμφη, ὡς τὸ puella, Schaef. ἐν Σοφκλ. Τρχν. 1221. πρβλ. παρθένος· θυγάτηρ. Πλάτ. 2) Ἠπειρῶτις ἐλέγετο ἡ Περσεφόνη, ἢ τις ἐκρατεῖτο εἰς τὴν Ἀττικ. κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα. 3) Εἰδωλεῖον, ἀγάλματιον, κοῦκλα, πούππα ἐκ κηροῦ, ὀφθ, μετάλλου, ἤτινος τῶν τοιούτων, δι' ὧν παίζουσι τὰ κοράσια. 4) Τὸ κέντρον τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἔνθα καὶ ἡ ὀπτικὴ τῆς ὁ-

ράστεως κεῖται, ἐπειδὴ καὶ αὐτοῦ φαίνεται μικρά τις εἰκών. Pupilla, Ἰταλ. 5) Παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. 2, 1, 8. Ἡ ἐν τοῖς τῶν Περσῶν ἱματίοις μακρὰ χειρίς, μέχρι τῶν ἀστραγάλων διήκουσα, ἤτοι τὸ μακρὸν μανίκιον, ὃ καὶ τὴν σήμερον συνηθίζουσιν εἰς τοὺς ἐπενδύτας οἱ Τάταροι. παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς, τὸ τοῦ βασιλέως μὲν τοιοῦτο φόρεμα ἐλέγετο Γρανάτζα, τὸ δὲ τῶν ἀρχόντων, Λαπατζᾶς, ὅρα Κωδινὸν περὶ Ὀφφικ. 7, 45. (ὁ τύπος κόρα δὲν εἶναι Ἀττικ. ἴσως δὲ μήτε Ἑλλην., Valck Adon p. 205.)

*Κόρη, ἡ (κορέννυμι). Χόρτασμα, ἀηδίκασμα, παρὰ Πλάτ. Πολιτ. 3. π. 404. D. κατὰ τὴν ἐξήγησ. τοῦ Stallb. ἥτις ὅμως ὑπόκειται ἀκόμη εἰς πολλὰς ἀμφιβολίας.

Κόρηθρον, τό (κορέω). Κάλλυντρον, σάρον, φορκάλιον, ἡ σκοῦπα, δι' ἧς σκοπίζομεν, καὶ παστρεύομεν. πρβλ. καὶ κόρος.

Κόρημα, τό (κορέω). Σάρωμα, σκουπίδιον, φιλοκαλήδιον, ἡ φορκαλήδιον, τὸ κάθαρμα, τὸ ἀπόρριμμα, Ἀριστφ.

*Κορθύλη, ἡ = κόρθυς. (ῥ;)

Κορθύλος, ὁ (κόρθυς). Τὸ πτηνόν, ὅπερ ἄλλως βασιλίσκος, λέγεται. Ἡσύχ. (ῥ;)

Κορθύνω, = κορθόω. Συνάγω, ἐπιστωρεύω, ἐν ἑπάνω τοῦ ἄλλου βάλλω· παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. ἀντὶ τοῦ, ὑψόω, εἰς ὕψος αἴρω· ὅθεν μετφρκ. ὡς κορθυνεῖ ἐὸν μένος, ἐμεγάλυνε, ἐπερίσσευσε τὴν ὀργήν του, Ἡσιόδ. Θεογ. 853. ὡς καὶ τὸ, κορύσσω. Ἰλ. Ι, 7. «Κῦμα κελαινὸν κορθύεται· ἢ κορυφοῦται, αὔξεται.

Κόρθυς, υος, ἡ. = κόρυς. Σωρός, ὕψωμα· ὅθεν παρὰ Θεοκρίτ. 10, 47. «Κόρθυος ἀ τομά· καθ' Ἡσυχ. τὰ κατ' ὀλίγον δράγματα, τὰ θερισμένα καὶ εἰς τὸ πλάγιον τῆς τομῆς κατὰ τάξιν πεσόντα στάχυα, ὡς γίνεται ἐν τῷ θερίζειν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ τὸν σχηματ. κορθύλη.

*Κορθύω (κόρθυς). Ὑψώνω, εἰς ὕψος φέρω. Πθτκ. ὑψώνομαι, Βλπ. κορθύνω, 2) Ἐπισωρεύω, συνάζω.

Κοριάννον, καὶ, κορίαννον, τό· Φυτόντι, καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, κόλιανδρος. Coriandrum sativum. Διον. (ἴσως ἀπὸ τοῦ κόρις διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς ἀσμῆς, — παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 681. ἐλήφθη τὸ κορίαννον τρισυλλαβ.)

Κορίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ κόρη. Id. κοράσιον.

Κορίζομαι, Μ. κορίσομαι (κόρη, κόριον). Φέρομαι ὡς πρὸς κοράσιον, ὅηλ. χαϊδεύω, καταφιλῶ, κολακεύω, Ἀριστφ. Νεφ. 68. Ἐν ταύτῃ τῇ σημασ. συχνότερον τὸ ὑποκορίζομαι, πρβλ. δὲ καὶ κουρίζω.

Κορίκιος, ία, ιον· παρὰ Πολυδ. ἀντὶ τοῦ, κορικός· ἀμφ.

Κορικός, ή, όν (κόρη). καὶ, ἐπίρ. κορικῶς· Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων, πρέπων εἰς κόρην. 2) τρυφερὸς ὡς ἡ κόρη, ὡς ἂν τὸ κοράσιον.

*Κορινθιάζομαι, Μ. ἀσομαι. Πορνεύων διατελῶ· ἡ γὰρ Κόρινθος περίφημος διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἑταίρας.

Κορινθιουργής, ές (Κόρινθος, ΕΙΓΩ). Ὁ ἐκ Κορινθιακῆς ἐργασίας ὤν· ὁ ἐν τῇ Κορίνθῳ, ἢ ἐκ χαλκοῦ τῆς Κορίνθου ἐξειργασμένος· ὡς τὸ Ἀττικουργής κ. τ. τ.

*Κορινθόθι, ἐπρμ. Ἐν Κορίνθῳ, Ἰλιάδ. Ν, 664.

Κοροειδής, ές (κόρη, εἶδος). Ὅμοιος τῇ κόρῃ, ἢ τῇ κούκλᾳ· 2) (κόριον) κορίῳ ὅμοιος, Ἀθήν. Ζ. = κοριώδης.

Κόριον, τό. Ὑπκρ. τοῦ κόρη. Κοράσιον, ἀγαλμάτιον, μικρὴ κούκλα· ὅθεν τὰ Κόρεια, Ἡ ἑορτὴ τῆς Κόρης ὅηλ. τῆς Περσεφόνης· = κορίδιον.

*Κόριον, τό = κορίαννον.

Κόρις, ιος, Ἀττ. εως, ὁ· Ζωοδάριον ἑλίβον ἐν τῇ κλίνῃ τοὺς ἀνθρώπους, κόριζα, σαπιδόψυρα, κοριός, Cimex, Λατ. «Κόρεις οἱ ἀπὸ κλίνης· καὶ πῶς χρὴ ἀναιρεῖν τὰς κόρεις· α ἱερὰ Κωνσταν. Καισ. Γεωπον. 15. «Αἱ δὲ κόρεις ἐκ τῆς ἐκμάδος τῆς ἀπὸ τῶν ζώων συνισταμένης ἐκτόσιν. Ἀριστοτ. Ε'. 31, καὶ Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. «ἀλλ' οὐκ ἐῶσί μ' ἐξεναγκεῖν οἱ κόρεις· α Ὑστερωτρ. δὲ καὶ, ἡ κορίς, γενικ. κορίδος, Lobeck Φρύνχ. σ. 308. 2) Εἶδος ψυτοῦ, ὑπερικόν· Διοσκορ. Γ'. 174.

Κορίσκη, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ, κόρη, ἀφ' οὗ τὸ ἐν τῇ συνηθ. κορίτσιον.

*Κορίσκιον, τό, ὡς τὸ ἀντρ.

Κορίσκω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ κορέννυμι. Ἱππκρ. ὡς καὶ τὸ εἰδέω, οἰδίσκω, κ. τ. τ.

*Κόριψ, ὁ = νεκύσκος, Ἡσύχ.

Κοριώδης, ες (κόριον, εἶδος). Εἶδος λαχάνου ποταποῦ καὶ αὐτοφυοῦς ἐν Πελοποννήσῳ Ζ. κόρχορος. Ὅμοιος τῇ κόρῃ, τῇ κούκλᾳ, 2) τῷ κοριάνῳ ὅμοιος.

Κόρκορος, καὶ κόρχορος, ὁ· = τῷ πργμ.

Κορκορυγέω, ῶ. Μ. ήσω· ὡς τὸ βορβορύζω· ηχέω, γοργορίζω, ἡ γουργουλίζω, τὸ τὴν γαστέρα λαλεῖν μόνην, ἢ μιμεῖσθαι τὴν φωνὴν τῶν ἐντέρων, ὅθεν παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 386. «Διεκορκορύγησεν ἐγουργούλισεν· ἐντεῦθεν

*Κορκορυγή, ἡ. Τὸ γουργουλιτὸν τῆς κοιλίας, τῶν ἐντέρων, ζώωνιτε καὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου, βορβορυγή, καὶ, βορβορυγμός· ἰδὲ βορβορύζω· ὅθεν καθόλου παρ' Αἰσχύλ. Ὀηβ. 347. «Κορκορυγαὶ ἀν' ἄστυ· θόρυβος, ταραχαί, τοῦ πολμ. δηλαδή.

*Κορκορύγημα, τό = τῷ πργμ.

*Κορκορυγμός, ὁ = κορκορυγή.

Κόρμα, τό = κοῦρμι, ὅπερ ἰδέ.

Κορμάζω, Μ. ἄσω (κορμός). Εἰς κορμούς, κουτσουρα, κομμάτια κόπτω, διαιρῶ, κομματιάζω = κατακορμάζω· Ἡσύχ.

Κορμηδόν, Ἐπίρ. (κορμός). Ὡς ὁ κορμός, ὡσὰν κούτσουρον. Ἡλιόδ. Αἰθιοπ. σελ. 373.

Κορμός, ὁ (κείρω). Κερμὶ τῶν δένδρων, ὁ ἐστὶ τὸ ἀπὸ γῆς μέχρι τῶν κλάδων ξύλον τοῦ δένδρου, καὶ τὸ κεκομμένον μέρος ἀπ' αὐτοῦ, κούτσουρον, τμῆμα ξύλου. Ὀδυσ. Ψ, 196. Εὐριπ. Ἑκάβ. 579. Γεωπον. Θ'. ιά. 8. «Συγκόψαντες αὐτὰ τὰ πρέμνα εἰς κορμοὺς μείζονας· α εἰς κομμάτια ξύλα· ἡ συνηθ. λέγει κορμόν, καὶ κορμίον, καὶ τὸ ἀνάστημα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. (Τινὲς θέλουσιν, ὅτι ἐκ τοῦ Αἰολικ. σχηματ. κορπός, παράγεται καὶ τὸ Λατιν. Corpus, (truncus corporis.)

*Κορνόπιος, ὁ = κορνοπίων, Στράβ. 13. σ. 613.

Κορυοπίων, ωνος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἡραλίους· Ὀφρίζων καὶ ἀποδιώκων τὰς ἀκρίδας· ἐκ τοῦ

Κόρυωψ, ἡ κόρυοψ, οπος, ὁ· συνηθέστερον ὄμως τὸ πάρυωψ, εἶδος ἀκρίδος ὁ Butim. προκρίνει τὸ κόριοψ.

Κόρυφος, ον, (κόρη, οἰφάω). Ὁ συνουσιαζόμενος μὲ κοράσιον, ἢ ἐγκαστρώνων αὐτό. Ζήτ. οἰφάω.

Κορυκόσμιον, τό (κόρη, κόσμος). Κόσμος, στολισμὸς τῶν κοραστίων, ἢ παιδιὰ αὐτῶν, κούκλα.

Κορυκότας, ου, ἢ, α, ὁ = κρυκότας. Δίων. Κάσ.

Κοροπλαθικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν κοροπλάθον. Πρόκλ.

Κοροπλάθος, ἢ κοροπλήθος, ον (κόρη, πλάσσω). Ὁ σχηματίζων, πλάττων ἐκ πηλοῦ τινος, ἢ κηροῦ, ἢ τοιαύτης ἄλλης τινος ὕλης τὰς κόρας, ὅστις ψιμάνει τὰς κούκλας. «Ὥσπερ ἂν εἴ τις Φειδίαν τολμῴη καλεῖν κοροπλάθον· α Ἰσοκρ.

*Κοροπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω) = τῷ πργμ.

Κόρος, ου, ὁ (κορέννυμι). Πλησμονή, χορτασμός, καὶ ἡ ἐκ τούτου μετὰ ταῦτα ἀηδία (μπούχτισμα). Ἰλ. Ν, 636. «Πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος, μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο· α ὅλα τὰ χορταίνει κάνεις· φυλόπιδος, γέου Ἰλ. Τ, 221. Ὀδσ. Δ, 103. «Εἰς κόρον· α ἀρκετά, μπόλικα, ἀφιλῶς. 2) Δαψίλεια, ἀκμή τινος. 2) Μετφρκ. ἡ ἀπὸ τὴν ἀκμὴν τῆς εὐτυχίας προερχομένη ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, ὑψηλοφροσύνη, αὐθάδεια· «Τίκτει τοι κόρος ὕβριν· Θέογν.

Κόρος, ου, ὁ, Ἰωνικ. καὶ Ὁμηρ. κοῦρος, Δωρικ. κῶρος. Παῖς, παιδίον, νεανίσκος, παλλικάρι, συχνάκις παρ' Ὁμήρῳ (ὅστις ἀποκλειστικῶς τὸ Ἰωνικ. κοῦρος μεταχρῖτ.) ἀπὸ τῆς τρυφερωτάτης παιδικῆς ἡλικίας, ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς γεννήσεως ἀκόμη, Ἰλιάδ. Ζ, 59, μέχρι τῆς τελείας εἰς τὸ ὁπλοφορεῖν ἐπιτηδείας νεανικῆς ἡλικίας, ὅθεν ἐν Ἰλιάδ. Ι, 86. εἰσὶ, κοῦροι, καὶ οἱ κοινοὶ καὶ νέοι στρατιῶται, τὰ παλληκάρια· «Ἑκατὸν ὁ ἑκάστῳ κουροι ἅμ' ἕστειχον· α τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Μ, 196. «Ἕκτορι κοῦροι ἕποντο· α ἔτι δὲ συχνότερον παρ' Ὁμ. οἱ ἐν ταῖς θυσίαις καὶ εὐωχίαις ὑπηρέται, οἱ τῶν Ἕλλ. puri. «Κοῦροι Ἀχαιῶν· Οἱ νέοι τῶν Ἕλλ. στρατιῶται, Ἰλιάδ. Ἐν Λακεδαίμονι ἐλέγοντο κόροι, οἱ ἱππεῖς, Ruhnk. Τιμ. σ. 150. ἀλλὰ καὶ ὁ υἱός, τὸ τέκνον, πρβλ. κόρη. 2) Ὁ νέος, καὶ τρυφερὸς βλαστός, κλάδος, κλόνος, τῶν τε βοτανῶν καὶ δένδρων. «Κόρους πλεκτοὺς ἀναιφεῖς μυρρίνης· α Στράτιος παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. ἐν Λ. κορυθάλη· ὡς καὶ τὸ μόσχος. 3) Μέτρον 41. μεδίμνων περικετικόν.

*Κόρος, ὁ (κορέω). Ἡ σκοῦπα, τὸ φιλοκάλι, = κόρηθρον· πιθ. μόνον παρ' Ἡσυχ. ἴσως προῆλθε ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ πργμ. ἐπειδὴ αἱ σκοῦπαι, τὰ κόρηθρα, ἢ τὰ κάλλυντρα, ἐγίνοντο ἀπὸ κλωναράκια τινά, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὴν σήμερον.

Κόρρη, Ἰωνικ. καὶ Ὁμηρικ. κόρση, Δωρικ. κόρρα, κυρίως λέγεται ὁ κρόταφος, μήνιγξ, μήλιγγας, ὡς Πολυδ. «Τοὺς δὲ κροτάφους ἔνιοι καὶ κόρρας καλοῦσιν· α Ἰλ. Δ. 502. «Βάλε δουρὶ κατὰ κόρσην· α καὶ Ε, 584. «Ἔφρε ἤλασε κόρσην· α διὰ τοῦ ἔγχους ἔκοψε τὸν κρόταφον καὶ Ν, 576. ἀπαντχ. ὁ τύπος κόρση· ὅθεν «Κατὰ κόρρης παταξαι· α καὶ «Ἐπὶ κόρρης πάλειν, πῦξ ἐλαύνειν· α ὀπισθεν τῶν αὐτίων κτυπῶν· ὅπου κυρίως ὅμως ἔρμην διὰ τοῦ, γνάθος, σιαγών, τὸ μέρος, ὅπου εἶναι ἡ κλείδωσις τῆς σιαγόνος· ἰδὲ ἐν τῷ κονδύλος. 2) Κόμη, μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς. 3) Ὅλη ἡ κεφαλή, Ποιητκ. ὁ Νίκανδρ. ἐν Θηρ. ἔχει ἔτι, κόρσεα, κόρσεια, τὰ· ἀντὶ, κόρσαι, αἱ κεφαλαί· παρὰ Vitruv. Δ'. 6. λέγεται κόρσα, τὸ γεῖσον, τὸ ἐπάνω τῶν θυρῶν ὀφρύδιον, καὶ τὸ ἐξέχον μέρος ὡς ζώνη ἐν τοῖς τείχοις (Συνήθως παρχτ. ἀπὸ τοῦ κείρω, ἀνμφβλ. συγγν. τῷ κρόταφος.)

*Κορσεῖον, τό, καὶ κόρσεον, ἢ κόρτιον = κόρη, κόρση.

*Κόρσεον, τό = κορσεῖον.

Κόρση, ἡ. Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ κόρρη.

Κόρσης, ου, ὁ (κείρω). Ὅστις κόπτει, κουρεύει τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Ἀθήν. Π'. ἢ ὁ ἔχων τὰ μαλλιά του κουρευμένα, οὕτω φορῶν αὐτκ.

*Κορσιόεις, εσσα, εν· «Λίθος· α Κόρσῃ ἐοικὼς βροτείῃ, ἢ, κορυφωδὴς Ὀργ. Λιθ.

Κόρσιον, τό (κόρση). Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. 10. Διόδωρ. Σικ. Α'. 10. Ἡ ῥίζα τοῦ ἐν ὑδατώδεσι τόποις φυομένου λωτοῦ· παρ' Ἡσυχ. γράφεται κορσίπιον καὶ κορσεῖον· καὶ παρὰ Διοσ. κόρσεον.

Κορτόω, ῶ (κόρτη). Κουρεύω, ψαλιδίζω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἢ τῶν γενείων· ὅθεν

Κορτωτεύς, έως, Ὁ κουρεύς, ὅστις κουρεύει, κόπτει, ξυραφίζει τὰς τρίχας· μπαρμπέρης.

* **Κορτωτήρ**, ῆρος, ὁ, Ὁ κουρεύς = τῷ πρχμ. ὅθεν

Κορτωτήριον, τό, Τὸ ἐργαστήριον τοῦ κουρέως, κουρείον, μπαρμπερί. Χάριον παρ' Ἀθην. 520. Ἰωνικ.

Κορτωτός, ή, όν (κορτόω). Κουρευμένος· παρὰ Λυκόφρ. 201. «Κορτωτὴ πτέρυξ» ἡ ἡμάρτημ. ἀντὶ τοῦ, κροσσωτή.

Κορυβαντεικός, = κορυβαντικός.

Κορυβαντιασμός, ὁ, Ἡ ἑορτὴ τῶν Κορυβάντων· ἰδὲ κορύβας· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ καθαρισμός, καθέρωσις διὰ τελετῶν Κορυβάντων γενομένη· ἐκ τοῦ

Κορυβαντιάω, ῶ, Ἐκτελῶ τὰς ἑορτὰς τῶν Κορυβάντων, καὶ τὰς ἐν αὐταῖς συνήθειας τελετάς, ὅθεν 2) Μιμοῦμαι τοὺς Κορύβαντας εἶμαι ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἐνθουσιῶ, εὑρίσκομαι εἰς ἔκστασιν. 3) Κατὰ τὸν Πλίνιον ΙΑ'. τμῆμ 54. ἀντὶ τοῦ, Μεθύοντα ὄμματα κοιμῶμαι, Ζ. Κορύβας.

Κορυβαντίζω, Μ. ἰσω, Διδάσκω τινὰ τὰς ἱεροπραξίας τῶν Κορυβάντων. 2) Ἁγιάζω, καθαρόω διὰ τῆς ἱεροπραξίας, ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κορυβάντων. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 119. καὶ Πλάτ. Νομ. Ζ'. καθαρίζω, καὶ ἰατρεύω τινὰ διὰ τῶν ἱεροπραξιῶν τῶν Κορυβάντων· τὸ παρ' Ἀριστοφ. «Παραφρονεῖς ἢ κορυβαντιᾷς· ω ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ «Μαίνῃ παρ' ὅσον οὗτοι οἱ δαίμονες μανίας καὶ ἐκθεσιασμοῦ εἰσὶν ἐμποιητικοί· ω ἰδὲ κορύβας.

Κορυβαντικός, ή, όν, Ὁ ἀνήκων εἰς Κορύβαντα.

Κορυβάντιον, τό, Ὁ ναός, τὸ τέμενος τῶν Κορυβάντων.

* **Κορυβαντίς**, ίδος, Θηλκ. τοῦ Κορύβας.

Κορυβαντισμός, ὁ (Κορυβαντίζω). Μύησις τῶν ἱεροπραξιῶν τῶν Κορυβάντων, καθαρισμός, ἁγιασμός, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κορυβάντων, ἢ διὰ Κορυβαντιακῶν ἱεροπραξιῶν.

Κορυβαντιώδης, ες, (εἶδος). Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κορυβάντων· = κορυβαντικός.

Κορύβας, αντος, ὁ, Ὁ ἱερεὺς τῆς Ῥέας ἢ τῆς Κυβέλης ἐν Φρυγίᾳ, συνδ. πλθντ. οἱ Κορύβαντες, οἵτινες ἐκτελοῦν τὰς ἱεροπραξίας μετά τινος θορυβώδους μουσικῆς, μετὰ ὁπλητικῆς τινος ὀρχήσεως, καὶ μετὰ τινος μανιώδους, ἐνθουσιαστικῆς, καὶ ὁρμητικῆς κινήσεως, καὶ σκιρτημάτων, Πλάτ. Νομ. Ζ'. ὅθεν καθόλου ἐνθουσιῶν, ἐνθουσιασμένος, ἐν ἐκστάσει ὤν· ἐντεῦθεν, κορυβαντιᾷν, τὸ μιμεῖσθαι τὴν ὄρχησιν, καὶ τὴν ἱεροπραξίαν ταύτην· τὸ πηδᾶν καὶ σκιρτᾶν ἐνθουσιαστικῶς· τὸ ἔξω φρενῶν, ἢ ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι, ἢ γίνεσθαι, ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι, (πηδᾶν ὡς τρελός) μαίνεσθαι. «Τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα» Λουκιαν. πῶς δεῖ Ἱστορ. συγγρ. 82. ἀντὶ τοῦ, ἐνθουσιασμόν· παράγτ. κατὰ τινας μὲν ὡς τὸ κούρητες ἀπὸ τοῦ κόρος, κοῦρος· κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ κόρυς ὡς καὶ παρ' Εὐριπ. ἐν βάκχ. 123. καλοῦνται «Κορύβαντες τριόρυβες· ω τὸ θηλκ. κορυβαντίς, ίδος· ὅρα Στράβωνα ἐν βιβλ. Γ'. σελ. 15. περὶ τῶν Κορυβάντων.

* **Κορυγγέω** = κερατίζω· ἐκ τοῦ

Κορυγή, ἡ· ἰδὲ ἐν τῷ, κορύπτω, κορύσσω.

Κορυδαλλίς, ἡ κορυδαλλίς, ίδος, ἡ. = Κόρυδος, ὁ· Ὁριθίδιόν τι μικρόν, λόφον ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον πρὸς ὕψος ἱπτάμενον κηλαδεῖ· ὁ χωλεικῶς Τσουτσουλιανός, λεγόμενος. Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστορ. Θ'. 25. Alauda cristata· περὶ τοῦ μύθου τούτου ὅρα Σιμπλ. ΙΑ'.

* **Κορυδαλός**, καὶ κορυδαλλός, ὁ, καὶ, ἡ = κόρυδος. Βλπ. καὶ τὸ πρχμ.

Κορυδός, ἡ, καὶ κόρυδος, ὁ = κορυδαλλίς, ἐκ τοῦ κόρυς, ὁ λόφος. Περὶ τῶν διαφόρων τύπων τῆς λέξ. ταύτης ἰδε Hesa. παρατρτ. εἰς τοῦ Πλουτάρχ. τὸν Τιμολ. σ. 129. Lobeck ἐν Φρυνχ. σ. 338.

* **Κορυδών**, ὁ = κόρυδος. Ἀριστοτ. Ἱστρ. 7, 9, 2, 3. Σχολ. Ἀριστφ. Ὄρν. 303.

Κορυζα, ης, ἡ. Συνάγχη, καταῤῥοὴ ἐκ τῆς ψυχρότητος, καὶ ὑγρασίας τοῦ ἀέρος ἐν τῇ κεφαλῇ, κόῤῥη, κόρυς, προξενουμένη, καὶ ἡ ἐκ ταύτης διὰ τῆς ῥινὸς καταῤῥέουσα ὕλη, μύξα λεγομένη, καὶ ἡ κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν προξενουμένη ἀμβλύτης τοῦ ὀργάνου τῆς ὀσφρήσεως, καὶ τῆς γεύσεως, καὶ ἐξαιρέτως ἔτι ἡ τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ ἐσωτερικῶν αἰσθήσεων, ἤτοι τοῦ νοός. ὅθεν 2) Ἐκφράζεται μεταφορ. τὸ μωρία, ἀναισθησία, ἀπλότης, ἔλλειψις νοός, γνώσεως, διὰ τοῦ, κόρυζα, καὶ, κορυζάω, παρὰ Πλάτ. ἐκ τοῦ, κόρυς, ἡ κεφαλή. πρβλ. Casaub. Περσ. 2, 57. πρβλ. καὶ βλένα, βλένος· ὅθεν

* **Κορυζᾶς**, ὁ, Χλευαστικόν τι ὄνομα ὡς τὸ τῆς συνδ. μυξάρης. Σουίδ. ἐκ Μενάνδρου.

Κορυζάω, ῶ Μ. ήσω, Πάσχω ἀπὸ συνάγχην, τρέχει μύξα ἐκ τῆς ῥινός, ἀπὸ τὴν μύτην μου. 2) Μτφρκ. πάσχω ἀπὸ ἔλλειψιν νοός, γνώσεως, μωραίνω· ἰδὲ ἐν τῷ, κόρυζα· καὶ ἐντεῦθεν 3) ὡς καὶ τό, ἀπομύττειν, σημαίνει, τὸ ἐκβάλλειν τὴν μύξαν τινός, ὅ ἐστι Μεταφρκ. Φρόνιμον, καὶ γνωστικὸν ποιεῖν τινά· ὡς καὶ τ. Λατ. Emungere· ὁ Πολυβ. ἐν ΑΗ'. 4, 5. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν εἰς τὴν 2. σημασ. καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρων πόλεων· «πᾶσαι μὲν ἐκόρυζον αἱ πόλεις» ἀντὶ τοῦ, ἐμώραινον· ἀλλ' ὁ σχηματ. κορύζω, ἀλλαχοῦ οὐχ' εὑρηται.

Κορύζω, παρ' Ἡσυχ. = ξαίνω, ὅστις ἐκ τούτου ἔχει καὶ τὴν παροιμίαν «ἐς πῦρ κορύζειν, ἥτις ἀντιστοιχεῖ τῇ, ἐς πῦρ ξαίνειν.

* **Κορύζω**, = κορυζάω, Πολύβ.

Κορυθαίξ, αιξος, ὁ (κόρυς, αἴσσω) καὶ

Κορυθαίολος, ον (κόρυς, αἰόλω). Παρ' Ὁμήρ. σημαίνει μαχητὴν, πολεμιστὴν τινα ἔχοντα περικεφαλαίαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ λόφον ἐπ' αὐτῆς, ὅστις παράττεται καὶ κινεῖται καθ' ὃν καιρὸν αὐτὸς πορεύεται ἢ μάχεται· ὅ ἐστιν, ὁ τὴν κόρυθα εὐκίνητον ἔχων, τὸ μὲν κορυθαίξ κεῖται ἐν Ἰλιάδ. Χ. 132. τὸ δὲ κορυθαίολος, πολλάκις ἐν τῇ Ἰλιάδ. καὶ πάντοτε ὡς ἐπίθετ. τοῦ Ἕκτορος Β. 816. «Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ» ἐκτὸς μόνον ἐν Γ. 38. ἔνθα εἶναι ἐπίθετ. τοῦ Ἄρεως. Ἄλλοι τονίζουσι κορυθαιόλος, Heyne Ἰλιάδ. Σ. 21.

Κορύθειον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, κόρυς.

Κόρυθος, ὁ (κόρυς). Εἶδος τροχίλου, παρονομασθέντος οὕτως ἐκ τοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ λόφου, ὡς καὶ τὸ κορθύλος, παρ' Ἡσυχ.

Κορυκοβολία, ἡ. Κορυκομαχία, ἡ. κόρυκος, ὁ. Ἰδὲ κορυκοβολία, κ. τ. λ.

Κορυλλέων, ὁ = κολλυρίων.

Κορυμβάς, άδος, ἡ (κόρυς). Τὸ ἐν ταῖς ἄκραις τοῦ δικτύου σχοινίον, τὸ Γραντί, διὰ τοῦ ὁποίου συρόμενον τὸ δίκτυον ὡς σάκκος σχηματίζεται. Ζήτ. κορυφάς.

Κορύμβη, ἡ = κόρυμβος.

Κορυμβήθρα, ἡ. Διοσκορ. Β'. 210. ταυτόν τῷ, κιστός· καὶ ἐξαιρέτως τὸ εἶδος τούτου ὅπερ, κορυμβίας, ὁ λέγεται, ἐπειδὴ καὶ οὗτος φέρει τὸν καρπὸν αὐτοῦ εἰς κορύμβους· ὅ ἐστι, πολλοὺς ὁμοῦ ὡς βοτρύους.

Κορυμβηλός, ὁ = κορυμβίας. Νικανδρ. παρ' Ἀθην.

Κορυμβίας, ου, ὁ. Ὁ κιστὸς ἐπειδὴ φέρει τοὺς καρπούς του εἰς κορύμβους, δηλ. ὡς σταφυλάς, πολλοὺς ὁμοῦ, ὡς βοτρύους. Ζήτ. κορυμβήθρα.

Κόρυμβος, ὁ, μὲ τὸν ἕτερον. πλθ. κόρυμβα, πρὸς τῷ συνδ. οἱ κόρυμβοι, καὶ, ἡ κορύμβη (κόρυς, κορυφή). Ἡ κορυφή, ἡ ἄκρα, τὸ ἔξέχον, καὶ ἀκρότατον μέρος σώματος τινός· καὶ ἐντεῦθεν «κόρυμβον ὀχθοῦ, ὀρέων» παρ' Αἰσχύλ. Περσ. 660. Ἡρόδοτ. Ζ'. 218. ἀντὶ τοῦ, κορυφή. 2) Ἐπὶ νηῶν, καραβίων ἐν Ἰλ. Ι, 241. (ἀλλοῦ πουθενὰ δὲν ἔχει τὴν λέξιν ὁ Ὅμηρ.) «νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα· ὅπου ὁ Σχ. ἑρμην· διὰ τοῦ «τὰ τῶν νεῶν ἀκροστόλια», ὅπου κυρίως σημαίνει τὸ τελευταῖον κυρτὸν μέρος τοῦ πλοίου, ἔνθα κρέμανται τὰ ἀκροστόλια. σημασ. β. ὡς καὶ παρ' Αἰσχύλ. Περσ. 410. καὶ Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 258. «χρύσεον δράκοντ' ἔχων, ἀμφὶ ναῶν κόρυμβα· περὶ τὰ ἄκρα τῶν νηῶν, πλοίων, ὅ ἐστι περὶ τὴν πρῴραν, ἢ πρύμναν· aplustria πρβλ. κορωνίς. 2) Ὡς καὶ τὸ κρωβύλος· λέγεται ἐπὶ τῶν πεπλεγμένων τριχῶν, τὰς ὁποίας περιτυλίσσουσι, καὶ στηρίζουσι μὲ βελόνην τινα, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς. Πλεθωνὰ, στολισμός τις τῆς κεφαλῆς, μάλιστα τῶν παρθένων, ἐν ᾧ ὁ τῶν νέων ἐλέγετο κρωβύλος Winkelm. Gesch. der Kunst, 5, 1, 14. tratt. prelim. 4, 66. Ἀριστοτ. 2, 13. «πάσκηπτος ἐνσπείροισι κορύμβοισι» κορύμβους ἀνακοῦμενοι τριχῶν». Ἡράκλτ. Ποιητικ. παρ' Ἀθην. σελ. 512· τὸ ὁποῖον ὁ Σάμιος Ποιητὴς (αὐτόθ. σελ. 525.) οὕτως ἑρμην. «κεῖται δ' ἠμφεῦντ' ἀνέμῳ χρυσέοις ὑπὸ δεσμοῖς, χρύσειαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτῶν τέττιγες ὦσι· ἔστιν ἄρα ἐνταῦθα τὸ κόρυμβος = κρωβύλος· Ἀπὸ τὸν Θεόδ. 1, 6. καὶ Ἡρακλείδ. τὸν Ποντικὸν παρὰ Ἀθην. 12. σ. 512. C. γίνεται φανερὸν, ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀθηναίοις συνεκράτει, καὶ συνέδεε τὸν κόρυμβον καὶ κρωβύλον τούτον χρυσοῦς τέττιξ, ὄχι δὲ ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος κόρυμβος, ἢ κρωβύλος εἶχε σχῆμα τέττιγος. 3) Ἐντεῦθεν λέγεται καὶ ὁ σταφυλοειδὴς καρπὸς τοῦ κισσοῦ, διὰ τὸ εἶναι ὅμοιος βοτάνῳ, καὶ περὶ τὸ τέλος ἔνθα ὁ καρπὸς, κορυμβοειδής· ἢ κατὰ Πλούταρχ. συμπ. προβλ. Γ'. 3. «ὄμφακι πυκνῷ καὶ περπαζούσῃ ὁμοίως· καθόλου δὲ κάθε φάκελος σταφυλῆς ἢ καρποῦ τινος εἴδους, ἀλλὰ καὶ ἄνθους τινὸς κάλυξ, ἢ ἄνθους σταφυλή, Μόσχ. 3, 4. ὅθεν

* **Κορυμβοφόρος**, ον (φέρω). Ὁ κορύμβους φέρων, Λόγγ.

Κορυμβόω, Ποιῶ, ἀποτελῶ τι κόρυμβον, «κόμην χρυσῷ, στρόφῳ κεκορυμβωμένην» Νικόλ. Δαμασκ. Ἐλικοειδῶς καὶ μετὰ χρυσοῦ τινος δεσμοῦ (μὲ χρυσὸν σερίτιον) πεπλεγμένην, καὶ οὕτω εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς δεμένην, καὶ κορμβωμένην.

Κορύνάω, ῶ, Μλ -ήσω, ἰδὲ ἐν τῷ ἑπομένῳ, ἀριθμ. 2. (Τὸ υ συνδ. μὲν βρχ., παρὰ τοῖς μεταγενέστερ. δὲ οὐχὶ σπανίως καὶ μακρόν.)

Κορύνη, ἡ (κόρυς) Ῥάβδος, κόπανος, ξύλον δι' οὗ κτυπῶμεν τι, καὶ ἐξαιρέτως ῥάβδός τις (ῥόπαλον) τῶν μαχητῶν. ἐκ σιδήρου καὶ μὲ σιδήρον ἐστηριγμένη, ἤτις πρὸς τὸ ἓν ἄκρον αὐτῆς εἶναι χοντρότερα, ἢ ἔχει κεφαλὴν, ῥόζον (ματζούκα, σόπα), Ἰλ. Η, 141. 143. «σιδηρεῖη κορύνη ῥήγνυσκε φάλαγγας». — 2) Ἐν τοῖς φυτοῖς παρὰ Θεοφράστῳ Φυτ. Ἱστορ. Γ', 6. «καὶ τὰ μὲν ἄνω, τὰ δ' εἰς πλάγια κύκλῳ ποιεῖται τὴν βλάστησιν, οἷον γόνυ ποιησάμενα· τὴν τοῦ πρώτου βλαστοῦ κορύνην». λέγεται ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Πλίνιος, Geniculatum incrementum, cacuminum articulatio, εἶπεν· ὅ ἐστι τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, βουβοῦκι, ἢ μπουμπούκι, λεγόμενον, καὶ ἐξαιρέτως τῶν ἀνθέων, ὁ κάλυξ μετὰ τοῦ στύλου, ἤτοι καλάμου αὐτοῦ· καὶ ἐντεῦθεν κορυνᾶν, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ', 12. τὸ ἐκβλαστάνειν τοιαῦτα βλαστήματα, ὅ ἐστι τὸν κάλυκα μετὰ τοῦ στύλου αὐτοῦ,

καὶ κορύνησις, ἡ· ἡ τοιαύτη ἐκβλάστησις. Φανίας παρ' Ἀθην. Β', σλ. 61. ἰδὲ καὶ ἐν τῷ κορυνίσεις. — 3) = πόσθη (Ἐν τῇ Ἰλ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. τὸ υ ἀπαντᾷ χοῦ βραχύ, ἀλλ' παρ' Εὐριπ. Ἰκετ. 715. καὶ συχνῶς παρὰ τοῖς Ἀλεξάνδρ. καὶ μακρόν, πρβλ. Heinr. Ἡσύ. ἀσπ. 289.)

Κορύνησις, εως, ἡ (κορυνάω). Ἰδὲ ἐν τῷ κορύνη.

Κορυνήτης, ου, ὁ (κορυνάω). Ὁ κορύνην, ἤτοι μπουμπούκι μετὰ τοῦ στύλου αὐτοῦ ἔχων, φέρων. Ἐπὶ δὲ πολεμιστῶν, ὁ κορύνῃ χρώμενος· ὁ ῥόπαλον φέρων, ἔχων, μεταχειριζόμενος ἐν τῷ μάχεσθαι. Ἰλ. Η', 9. καὶ 138. ὅθεν καὶ καθόλου ὁ κομβοῦσης, ῥόπαλον, κορύνης εἶδος καὶ σχῆμα ἔχων (υυ-- ὑστερωτρ. καὶ υ--). Ἰδὲ καὶ κορυνίτης.

Κορυνηφόρος, ον (φέρω). Ὁ κορύνην, ῥάβδον, ῥόπαλον φέρων. Κορυνηφόροι, οἱ ἐκαλοῦντο οἱ δορυφόροι, καὶ σωματοφύλακες τοῦ Πεισιστράτου. Ἡρόδοτ. Α', 59. «οἱ δορυφόροι μὲν οὐκ ἐγένοντο Πεισιστράτου, κορυνηφόροι δὲ· ξύλων γὰρ κορύνας ἔχοντες εἵποντο οἱ ὀπισθεν» καὶ Πλούταρχ. εἰς Σύλ. 30. — 2) Οἱ δούλοι, σκλάβοι, ἢ οἱ χωρεῖται τῶν Συκυωνίων, οἵ τινες καὶ Κατωνακοφόροι ἐλέγοντο, ὡς οἱ παρὰ Δακεδ. Εἵλωτες. (Τὸ υ μόνον παρὰ Μητροστρ. μακρόν).

* Κορυνιάω = κορυνάω, ὅθεν «κορυνιόωντα πέτηλα» τοὺς ἀναβλαστάνοντας τῶν φυτῶν βλαστούς, Ἡσύ. ἀσπ. 289. ἔνθα ἄλλοι κορυνιόεντα γράφουσι (ῡυυυ-).

Κορυνιόεις, ὁστσα, ὁεν (κορύνη). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κορύνης ὤν· ὁ σχῆμα καὶ εἶδος κορύνης ἔχων. Τὸ παρ' Ἡσύ. Ἀσπ. 289. «κορυνιόωντα πέτηλα»· ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ ἐπικαμπεῖς στάχεις· ἀλλ' ἄλλοι ἀνέγνωσαν «κορυνιόεντα πέτηλα» καὶ ἡρμήν. διὰ τοῦ, ῥαβδώδη καὶ δι' εὐκαμψίαν ὀγκώδη· ἡ ὀρθοτέρα ἀνάγνωσις ὅμως φαίνεται, ὅτι εἶναι ἡ, κορυνιόωντα (ῡυ--).

Κορυνίτης, ου, ὁ· καὶ κορυνῖτις, ιδος, ἡ. Ὁ ἐκ κορύνης ὤν, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς κορύνην, ὁ κορύνην ἔχων, φέρων· ἐπίθετ. τῶν Νυμφῶν. Ὀρφ. Ὑμν. Ν', 9. ὅπου ἄλλοι, Κρουνῖτις, ὀρθότερον ἀνέγν. ἰδὲ καὶ Κορυνήτης.

* Κορυνώδης, ες (κορύνη, εἶδος) = τῷ πρωτ. Ὁ Ἡσύχ. κηρρήνεσσι διὰ τοῦ Ὀζώδης.

* Κόρυξ, = κόρυφ. Ἐκ τοῦ κόρος, ὁ παῖς. Ἡσύχ.

Κορυπτιάω, ῶ, Μλ-άσω (κορύπτιος). Κτυπῶ μὲ τὴν κεφαλήν, ἢ μὲ τὰ κέρατα. παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1341. ὡς καὶ τὸ κερουτιάω· ὅπερ ἰδέ

Κορυπτίλος, ὁ. Ὅστις ὠθεῖ (ἐμπρίζει) μὲ τὰ κέρατα· ὁ ὠθῶν, Θεόκρτ. 5, 147. ὅπου ἄλλοι κοριττίλος γράφουσι· ἐκ τοῦ

Κορύπτω, Μ. ψω (κόρυς). Συγγν. τῷ κορύσσω = κυρίττω. Μὲ τὰ κέρατα κτυπῶ, ὠθῶ, ἐμπρίζω. Συχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ κυρίττω. Θεόκριτ. Γ'. 5. «καὶ τὸν ἐνόρχαν, φυλάσσεο, μήτυ κορύψαι· φυλάξου νὰ μὴ σὲ κτυπήσῃ μὲ τὰ κέρατα, νὰ μὴ σὲ ἐμπρίσῃ· ἀφ' οὗ, κορυγή, ἢ· τὸ διὰ τῶν κεράτων κτύπημα· καὶ παρ' Ἡσυχ. κεραγγεῖν, κερατίζειν.

Κόρυς, υθος, ἡ. Αἰττκ. κόρυθα καὶ κόρυν, ἀμφότερα οἱ τύποι παρ' Ὅμρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ Ἰλ. Περικεφαλαία. Παρ' Ὁμήρῳ εἶναι ἐκ χαλκοῦ, ἔχουσα καὶ λόφον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐκ τριχῶν ἱππείων· ἔνίοτε δὲ καὶ φάλους· ὡς ἐν Ἰλ. Ν, 132. καὶ Π, 338. καὶ ἐντεῦθεν καλεῖται, χαλκεῖη, χαλκήρης, χαλκοπήρυς, ἱππαδάσεια, ἱππόκομος, ἱππουρις, τετράφαλος, κ. τ. λ. Εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν σκυτίνην, κυνέην, ἢ αὐτὴ ὅμως μὲ τὴν παρὰ Ῥωμαίοις Cassis, λεγομένην· αὕτη ὅμως ἡ μεταξὺ κυνέης καὶ κόρυθος διάκρισις δὲν φυλάττεται πάντοτε, καθὼς π. χ. ἡ τοῦ Ἀγαμ. ἐν Ἰλιάδ. Μ, 184. κυνέη, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐν στίχ. 185. κόρυς λέγεται. 2) Ἡ κεφαλή, τὸ κρανίον, Εὐριπ. Βάκχ. 1175. «κόρυς ἀπαλλόθριξ». 3) = τῷ ἐξ αὐτοῦ παραγώγῳ, κόρυδος, καὶ, κορυδαλός· ὅθεν

Κορύσσω, Μ. κορύσσω, Μέσ. ἀόρ. ἐκορυσσάμην, παρ' Ἱππ. ἐκορυθάμην, μετχ. κορυσσάμενος, Ἰλιάδ. Τ, 397. πθτκ. πρκμ. κεκόρυσμαι, μετχ. κεκορυθμένος, συχνάκις παρ' Ὅμρ. (κόρυς) Κυρίως μὲν ἐνδύω τινὰ τὴν περικεφαλαίαν, τὸν προμηθεύω, ἢ τὸν καθοπλίζω μὲ περικεφαλαίαν· ὅθεν α) Καθόλου, καθοπλίζω, ἑτοιμάζω εἰς πόλεμον, ὁπλίζω, ἁρματώνω, «πόλεμον» Ἰλιάδ. Β, 223. «λόφον ἀνδρῶν», Ἡσύ. ἀσπ. 148. μάχην, 198. συνδ. παρ' Ὅμρ. Πθτκ. καὶ Μέσ. κορύσσομαι, ἑτοιμάζω ἐμαυτὸν εἰς πόλεμον, ἁρματώνομαι, καθοπλίζομαι, εἶμαι ὡπλισμένος, ὅθεν, καὶ σηκώνομαι διὰ πόλεμον, ἐκστρατεύω, κινῶ, ὑπάγω πρὸς μάχην, Ἰλιάδ. Δ, 274. Καθόλου δέ, ἀντὶ τοῦ, Μάχομαι. Ἰλ. Κ, 37. «τὶ κορύσσεαι Ἵππαρ. ἐπιστ. «ταῦρος ἐκορύσσετο· ὅθεν τὸ Λατιν. Corusco, corusso, ταυτόν τῷ Vibro. Οἱ Λατῖνοι ἔχουσιν, ὅτι καὶ τὸ Coruscare, ἀντὶ τοῦ, κορύσσω, διὰ τῶν κεράτων ὠθῶ, ἐμπρίζω. Λουκρέτ. Β. 320. Κικέρ. Quintil. 8, 3. 21. πολλάκις προσκειμένου τοῦ τεύχεσι ἢ χαλκῷ, καὶ μάλιστα ἐν τῇ τοῦ πρκμ. μετχ. «χαλκῷ κεκορυθμένος», καὶ ἑξῆς. ἐν τῇ Ἰλιάδ. ὡς ἐν τῷ Δ. 495. «βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ» ἀντὶ τοῦ καθωπλισμένος ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ἕλον. Μετφρκ. ἐπὶ ἀψύχων, ἀντὶ τοῦ εἶναι προμηθευμένον, ἔχει τι, ὡς «δοῦρε κεκορυθμένα χαλκῷ» Ἰλ. Γ, 18. Δ, 43. ἐνδυναμωμένα, ὅ ἐστιν, ἐστερεωμένα, ἠκονημένα, κατὰ τὸν Σχολ. χάλκεον ὅμως ἀντὶ τοῦ, καθωπλισμένα, χαλκόν, σίδηρον, ἠκονημένον κατὰ κορυφὴν ἔχοντα· οὕτω καὶ τὸ «ἔγχος κεκορυθμένον χαλκῷ» καὶ χωρὶς τοῦ χαλκῷ, Ἰλιάδ. Π, 802. καὶ ἔργ. «ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσεσθαι καὶ βίον κορύσσειν ὀρθοβούλοις μηχαναῖς ἐπιμελεῖσθαι, κατασκευάζειν, διατάττειν, ἐκτελεῖν, ἀνεγείρειν, ἀνορθοῦν, καὶ ἐπὶ τὸ κρεῖττον φέρειν, Πίνδ. Πυθ. 8, 104. Ἡσίοδ. 8 (7) 115. β. Ὑψώνω, εἰς ὕψος αἴρω, διεγείρω, παρορμῶ, ἐρεθίζω, κινῶ «κέκορυσσε κῦμα ῥόοιο» Ἰλιάδ. Φ, 306. «ὑψωσε, ἔκαμε νὰ φουσκώσῃ· οὕτω δύναται δὲ νὰ ἐνεργῇ καὶ τὸ «πόλεμον, κλόνον, καὶ μάχην κορύσσειν» Πθτκ. Ὑψοῦμαι, σηκώνομαι, ἀνίσταμαι, φουσκώνω, «κῦμα κορύσσεται» κορυφοῦται, αὔξεται, εἰς ὕψος ἐπαίρεται, μετεωρίζεται, Ἰλιάδ. Δ, 424. οὕτω καὶ περὶ τῆς ἔριδος αὐτόθ. 442. «ἠΐ' ὀλίγη μὲν πρώτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει» συγγν. τῷ κορύσσω, κορύνω. γ) Σηκώνω τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ὠθήσω δι' αὐτῆς, ὅθεν ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν κεράτων ὠθῶ, ἐμπρίζω, ὡς καὶ τὸ ἀνωτερ. ἐκ τοῦ Ἱππαρ. πρόγμ. βεβαιοῖ, καὶ μάλιστ. παρὰ τοῖς Ἀττικ. τὸ κορύττω, συγγν. τῷ κυρίττω, καὶ, κορύπτω· ὅθεν

Κορυστής, οῦ, ὁ. Μαχητής, πολεμιστής, ὁπλίτης, κυρίως δὲ, ὁ μετὰ χαλκίνου, ἢ σιδηροῦ θώρακος, ἢ περικεφαλαίας καθωπλισμένος, σιδηροφορεμένος. Ἰλ. Δ, 457. Ε, 699. συνδ. προσκειμένου τοῦ ἀνήρ· ἀφ' οὗ καὶ τὸ Γαλλικ. Cuirassier. πρβλ. ἱππικορυστής, καὶ χαλκοκορυστής.

* Κορυστός, ἡ, όν (κορύσσω, β). Ὑψωμένος, ὑψηλός, συσωρευμένος, ἐπισωρευμένος, ἑξῆς. ἐπὶ τοῦ σωρευμένου μέτρου, ἀντιθ. τῷ ψηκτὸς μόδιος, Ὁ ἰσασμένος ἕως τοῦ χείλους διὰ κανόνος, Γλωσσ.

* Κορυττίλος, ὁ. Ζ. κορυπτίλος.

Κορυφαγενής, ές (κορυφή, ΓΕΝΩ). Ὁ ἐκ τῆς κορυφῆς, ἢ τῆς κεφαλῆς γεγεννημένος, προκγμένος. Πλούταρχ. Ἐπθτ. τῆς Ἀθηνᾶς.

Κορυφαία, ἡ. (κορυφή). Εἰς τὸν χαλινὸν λέγεται, τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔρχεται εἰς τὸ ἐπάνω τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου, πλησίον τῶν ὠτίων, ἢ κατὰ τὸν Πολυδ. ὁ ἀπὸ κορυφῆς τοῦ ἵππου ἐκτεταμένος ἱμὰς ἐπὶ τὸν χαλινόν. Ξενοφ. Ἱππ. Γ'. 2. Ε'. 1.

* Κορύφαινα, ἡ. Θαλάσσιός τις ἰχθύς, ὁ αὐτὸς καὶ ἱππουρις, Ἀθην. σ. 304.

Κορυφαῖον, τό. Τὸ ἐπάνω μέρος, ἤτοι ἡ ἄκρα τοῦ κυνηγετικοῦ ἑκτύου. Ξενοφ. Κυνηγ. Γ'. 2. κυρίως δὲ οὐδτρ. τοῦ

Κορυφαῖος, αία, αῖον (κορυφή). Ὅστις κεῖται, ἵσταται, εἶναι εἰς τὴν κορυφὴν, εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος τινός· ὁ πρῶτος ψάλτης, ὁ πρῶτος χορευτὴς εἰς τὸν χορόν· ὁ ἐστὶν, ὅστις σύρει τὸν χορὸν· κατάρχων, χορεστάτης, ἔξαρχος τοῦ χοροῦ, = χοραγός, κατὰ δὲ τὸν Θεμιστοκλῆ μόνον ὁ πρῶτος τοῦ ἡμιχορίου. Ἀριστοτ. κόσμ. ς'. «καθάπερ δὲ ἐν χορῷ κορυφαῖος κατάρχεται, συνεπήχει πᾶς ὁ χορὸς ἀνδρῶν, ἔτι δ' ὅτε καὶ γυναικῶν ἐν διαφόροις φωναῖς ἑξυτέραις καὶ βαρυτέραις, μίαν ἁρμονίαν ἐμμελῆ κεραυνοῦντωα» Καθόλου δέ, Ἡγεμών, ἀρχηγός, πρεσεστώς, πρῶτος· παρὰ Στοβ. Φυσ. Ἑλλ. «Κορυφαία Φύσις»· ἡ ἀνωτάτη. 2) Ἐπθτ. τοῦ Διός, Jupiter Capitolicus, Παυσν. 2, 2, 5. Μεταγενεστρ. ἔχουσι καὶ ἐπθτ. κορυφαιότατος, Lobeck Φρύνχ. σ. 69.

Κορυφάς, άδος, ἡ. Ἡ ἄκρα, ἡ κορυφὴ τοῦ ὀμφαλοῦ, ἐκεῖ ὅπου φαίνεται, ὅτι εἶναι δεδεμένος, καὶ περιμαζόνεται, ἤτοι συσφίγγεται ὡς σακκούλιον. Ἱπποκράτ. Ζήτ. καὶ κορυμβάς.

* Κορυφασία, ἡ. Ἐπθτ. τῆς Ἀθηνᾶς.

Κορυφή, ἡ (κόρυς). Κυρίως λέγεται ἐκεῖνο τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς κεφαλῆς ὅπου αἱ τρίχες σχηματίζουσι μίαν δίνην, τὸ μεσόκρανον, καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Μετγιστρ. ἀπὸ τοῦ μέρους, ὅλη ἡ κεφαλή· καὶ καθόλου. 2) Τὸ ἀνώτατον, καὶ ὑψηλότατον τῶν ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων. Ἄρα, ἐπὶ ἀνθρώπων, = κορυφαῖος· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, = ἄκρα, ἀκρώρεια, ἔσχατιά, τέλος, ὀξύτης, κορωνίς, ὅθεν α) Κορυφὴ βουνοῦ τινος, κορφοβοῦνι, κεφαλὴ βουνοῦ, παρ' Ὅμρ. ἡ συνθ. σημσ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προσκειμ. τοῦ ὄρους κορυφή, ἢ κορυφαία ἢ μὲ τὸ κύρ. ὄνομ. τοῦ βουνοῦ «Ὀλύμπου, Πηλίου, Ἰδης κορυφὴν» πρβλ. κάρηνον, 2. Ἰλιάδ. Α, 499 «κορυφὴ ἀκροτάτη Ὀλύμπιοιο· ἀκρώρεια, ὀξύτης. β) Τὸ γύρωμα τῆς κεφαλῆς, σημ. τὸ ὑψηλότερον τῆς κεφαλῆς μέρος, ὡς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἵππου, Ἰλιάδ. Θ, 85. τοῦ ἀνθρώπου, Ὑμν. Ὀρφ. Ἀπλ. 309. γ) Μτφρκ. Τὸ οὐσιώδες, τὸ καθ' αὐτό, τὸ ἐξαίρετον, τὸ οὐσιωδέστερον, τὸ κυριώτερον· τὸ κεφάλαιον· τὸ ἀκρότατον, καὶ κάλλιστον· «κορυφὰς ἀρετῶν ἀποδείκνυσι» Πίνδ. Ὀλ. 1, 21. τὰ ἐξαίρετα σημ. τῶν ἀρετῶν. 3) Ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, κεφάλαιον, σύμμα. «ὁ λόγος τὴν κορυφὴν ἐπιθεὶς ἑαυτῷ.» Πλούταρχ. ἀντὶ τοῦ, κολοφῶνα· σημ. ἀποτελειῶ, τέλειον ποιῶ. πρβλ. κολοφών. δ) = κορυφιστήρ.

Κορυφιστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

* Κορυφιστής, οῦ, ὁ. Δέμα τῆς κεφαλῆς, φακιόλι, ἑξῆς. Κόσμος, στολισμὸς γυναικεῖος περὶ τὴν κεφαλὴν, ὡς τὸ, κεκρύφαλος· καὶ τὸ ῥάμμα, τὸ σχοινίον, τὸ ὁποῖον κεῖται εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κεκρυφάλου, δι' οὗ συσφίγγουσι καὶ περιμαζόνουσιν αὐτὸν ὡς σακκούλιον, Στίγγος· ἔστι δὲ καὶ Δεσμός τις (κορδέλα) κεκοσμημένος, περὶ τὸ μέτωπον τιθέμενος διάδημα. 2) Μέρος τι τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων κατά τινας μὲν ταὐτὸν τῷ κορυφαία, κατ' ἄλλους δὲ τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον λωρίον.

Κόρυφος, ὁ. Εἶδος μικροῦ πτηνοῦ.

Κορυφόω, ῶ. Μ. ώσω (κορυφή). Συμμαζώνων, συστίγγων τι φέρω αὐτὸ εἰς κορυφήν, ὁ ἐστί, κορυφωτὸν ποιῶ. Ἐπαίρω, ὑψῶ, εἰς ὕψος σηκόω, = κορύσσω. Ἰλ. Δ, 436. »κῦμα κυρτὸν κορυφοῦται· εἰς ὕψος αἴρεται, ἀναβαίνει, φθάνει τὸ μεγαλήτερον ὕψος τον. Σουβλιρόν, μυτερόν, ὀξύ, ἢ ὑψηλὸν ποιῶ τι. Ζήτ. ἐν τῷ, ὁπῆ, ὁπαῖος, Εἰς ἓν συνάζω, ἐπισωρεύω, λόφους, ἢ σωρὸν ποιῶ. »Τὴν κορυφῶσαι· καὶ ἐντεῦθεν 2) μεταφορ. οἱονεὶ τοῦ, κεφαλαιόω, συμμάρω, ἀριθμῶ, λογαριάζω, εἰς κεφάλαιον ἤτοι σύμμιαν φέρω· ὡς τὸ »κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμός.« Ἐντεῦθεν ἔτι ἀντὶ τοῦ, ἐπιτέμνω, συντέμνω, εἰς συντομίαν φέρω· ἑνώνω τι εἰς γενικήν τινα ἰδέαν, γενικίζω. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀποπληρῶ, τελειόνω, εἰς πέρας φέρω, κορυφὴν βάλλω.

*Κορυφώδης, ες (κορυφή, εἶδος). Ὑψούμενος εἰς κορυφήν, ἔχων συβλιρὰν ἄκραν, κορυφήν. Ἱππογρ. 1165. Α.

*Κορύφωσις, εως, ἡ (κορυφόω). Ἡ ὀξύτης π. χ. τῆς πυραμίδος.

Κορυφωτός, ή, όν. Ὁ κορυφήν, ἐξοχὴν ἔχων = τῷ πυργωτός, ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Κόρχορος, ὁ = κόρκορος, ὁ. Εἶδος λαχάνου ἐντελοῦς. Θεόφρ. Ἱστρ. φ. 7, 7, 2. παρ' Ἀριστοφ. »κόρκορος ἐν λαχάνοις«· παροιμία, ὡς ἡ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Κ' ἡ κοσκινοῦ τὸν ἄνδρα τῆς μὲ τοὺς πραγματευτάδες· ὅπου συνυπακούεται τὸ, συγκατατάσσει· ἢ ὡς ἡ »βάλωμεν καὶ τὴν ψακὴν μαγείρευμα· ὅπου τὸ βάλλω, ἰσοδυναμεῖ τῷ, συγκατατάσσω· κατὰ ταύτην ἰσοδυναμεῖ καὶ ἡ ἐν τῇ παλαιᾷ Γραφῇ »καὶ Σαοὺλ ἐν Προφήταις«. 2) Μιαρός τις ἰχθύς, Ἡσύχ. Πρβλ. κολακορδόκολα.

*(Κόρω). Ζ. κορέω, πρβλ. Lobeck. Φρύνιχ. σελ. 76.

Κορωνεκδοχή, ἡ. Ἐν τῇ ἀνθολογίᾳ τῶν Ἐπιγραμ. καλεῖται οὕτω γραῦς τις ἐσχατόγηρος, ὡς συμπεριλαμβάνουσα δηλονότι ἐν ἑαυτῇ τὴν μακροβιότητα τῆς κατάτην ψήφην 900 χρόνους ζώσης κορώνης, καὶ τὴν τῆς Ἑκάβης, ἥτις καὶ αὐτὴ εἰς ἔσχατον ἐφθασε γῆρας.

Κορώνεως, ω. Ὁ μελανὸν, μαῦρον χρῶμα ὡς ὁ κόραξ ἔχων. »Κορώνεως σκιᾶν μαυροσκιά. ἐκ τοῦ

Κορώνη, ἡ. (κορωνός) Εἶδος κόρακος, κουρούνα. cornix, Ὀδ. Μ, 618. Ξ, 308. ἀλλ' ἐν τῇ Ὀδ. πάντοτε ὡς πτηνόν τι θαλάσσης, ἢ θαλάσσιος κορώνη, ὅθεν Ὀδ. Ε, 66. ῥητῶς εὑρῆται »κορώναι εἰναλίαιν βλπ. καὶ κατωτ. ζ). 2) Πᾶν τὸ κεκυρτωμένον, ἢ λυγισμένον, ἔφρτ. α) ὁ κρίκος, (κρεμάλλα) ὃ οὗ σύροντες, κραβίζοντες τὴν θύραν κλείομεν, τὸ ἐπίσπαστρον. Ὀδυσ. Α, 441. Η, 90. καὶ Φ, 46. ἔνθα ποτὲ μὲν ἀργυροῦς, ποτὲ δὲ χρυσοῦς ἐστιν. ὑστερώτερον δὲ καὶ = κόραξ, τὸ ἐν τῇ θύρᾳ σιδήριον, τὸ ῥόπτρον, ὃ οὗ κτυποῦμεν τὴν θύραν διὰ νὰ ἀνοίξωσιν. τσιουκαλιστήρι. β) Τὸ ἐξώτατον κεκυρτωμένον, ἢ μὲ κρίκον προμηθευμένον ἄκρον τοῦ τόξου, τὸ ὁποῖον ἦτο προσκολλημένον ἐκ μαλαμοκαπνισμένου μετάλλου, καὶ ἐδέετο ἡ νευρά, Ἰλ. Δ, 111. »Πᾶν δ' εὖ λειήνας, χρυσέῃ ἐπέθηκε κορώνῃ οὕτω καὶ Ὀδυσ. Φ, 138. 165. »Ὦκα βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ. Τὸ ὀπισθεν κυρτὸν μέρος τοῦ πλοίου. ἢ πρύμνα· ἔτι δὲ καὶ ἴδιον κυρτὸν μέρος αὐτῆς, τὸ παρὰ τοῖς ναύταις τουρκιστί. κίτζι, λεγόμενον. Ἀρατ. 345. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ὁμήρ. »Νῆες κορωνίδεσι· αἱ κυρτὰς τὰς πρύμνας ἔχουσαι. ἀλλὰ καὶ αἱ ἐν τῇ πρύμνῃ κείμεναι εἰκόνες, ἢ καλλωπισμοί, ἢ σχήματα, ἐξ ὧν ἐλάμβανε τὸ πλοῖον καὶ τὸ ὄνομα. πρβλ. κορωνίς. δ) Στεφάνου εἶδος, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Corona. κορώνα »Χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι. Παροιμ. ἀντὶ τοῦ, ἀγαθὸν τέλος, τελειόνειν καλῶς τι. ε) Μέρος τοῦ ἀρότρου. ἢ κυρτή, ἢ κομβώδης ἄκρα τοῦ ρυμοῦ, τοῦ ἱστοβοέως· κατὰ Πολυδ. Α'. 252. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 1317. »Αὐτὰρ ὁ γ' εὖ ἐνέδησε λόφοις (τὰ ζυγὰ) μετὰ δ' ἄκρας χάλκεον ἱστοβοῆα δοῦ συνάρασσε κορώνῃ ζεύγλῃσιν· ὁ ζυγός, ἄρα, ἐδέετο μὲ τὴν ζεύγλην, ἤτοι μὲ τὸ λωρίον τοῦ ζυγοῦ εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἱστοβοέως, τοῦ ρυμοῦ. Ζ. καὶ ἱστοβοεύς, 2. ἐντεῦθεν λέγεται καὶ ἡ ἄκρα τοῦ ἀνδρείου μορίου, ἢ βάλανος. Ἀρτεμίδ. Ε'. 65. »Ἄχρις ἄκρας τῆς κορώνης τοῦ αἰδοίου τετριχῶσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ὁ χρησμῶν ἱστοβοῆ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην· ὦ γέρον, ὑπανδρεύσου με μίαν νέαν κόρην. ζ) Εἶδος θαλασσίου πτηνοῦ, Ὀδυσ. Μ, 418. τὸ ὁποῖον ἄλλως, εἰναλίη κορώνη, λέγεται, ἥτις ὑπὸ τοῦ Ἀρριαν. περίπλ. εὐξ. πόντ. διακρίνεται ἀπὸ τοῦ, λάρος, καὶ, αἰθυια, ἔστι δὲ ἡ παρ' ἡμῖν ἀγριόκοττα, λεγομένη. η) Καθόλου δὲ τὸ ἐξώτατον, τὸ ἄκρον, ἢ ἄκρα, ἢ κορυφή τινός. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ κόραξ. ὅθεν

Κορωνιάω, Μ. άσω (κορώνη, 2.) Σχηματίζω κορώνην, κυρτοῦμαι Ποιητ. Κορωνίσω. Ἡσιόδ. »Κορωνίσωσι πέτηλα. κυρτὰ φύλλα, ἀμφ. ἀνάγν. παρ' Ἡσιόδ. ἀσπ. 289. ἀντὶ, κορωνίωντα, ζήτ. κορωνίσεις. 2) Ἐπὶ ταύρων, παρ' Ὁμήρ. σημαίνει ἢ λέξις τὸ, κρατῶ, βαστῶ, αἴρω τὸν λαιμὸν, τὴν κεφαλὴν, τὰ κέρατα ὑψηλὰ ὡς σημεῖον ὑψηλοφροσύνης, ἀνδρείας, καὶ ἐντελοῦς ὑγείας, ἤτοι καλῆς καταστάσεως· καὶ ἐντεῦθεν μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ γαυριάω, ὑπερηφάνως καὶ ὑψηλοφρόνως πράττω, ποιῶ τι. καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν μεταπίπτει ἐκ τοῦ κορώνη, τὸ κέρας. συγγν. τῷ κορύσσω, κορύπτω, κορυπτιάω, κερουτιάω.

Κορωνιδεύς, έως, ὁ. (κορώνη) Ἡ νέα κορώνη, ἡ τῆς κορώνης νεοττός, ὡς καὶ τὸ ἀηδονιδεύς κ. τ. τ.

Κορωνίζω, Μ. ίσω. τ. ε. Τῇ κορώνῃ ἀγείρω. συνάζω διὰ τὴν κορώνην, ἢ κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ κορώνην τινὰ περιερχόμενος ὡς ἀγύρτης συνάζω. Συνήθης τις τρόπος ἀγυρτείας παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, παρ' οἷς ἀγύρται τινὲς περιφερόμενοι μὲ κορώνην εἰς τὰς χεῖρας, ἔψαλλον ἀγυρτικά τινα τραγῴδια εἰρεσιῶναι. Ἐκ τούτων τῶν τραγῳδίων, τὰ ὁποῖα ἐκαλοῦντο κορωνίσματα, ὡς οἱ ψάλλοντες αὐτὰ κορωνισταί, μᾶς διεφύλαξεν ἓν ὁ Ἀθήν. 8. σ. 359. πρβλ. χελιδονίζω.

*Κορώνιος, ον (κορωνός) Κυρτὰ κέρατα ἔχων, »βοῦς« Ἡσύχ.

Κορωνίς, ίδος, ἡ (κορωνός, κορώνη) Ὡς ἐπίθ. Κυρτὸν ῥύγχος ἔχων, ὅθεν καθόλου, Κυρτός, λυγισμένος, παρ' Ὁμρ. ἀεὶ ἐπθ. τῶν πλοίων »παρὰ νηυσὶ κορωνίσι« καὶ ἔφρτ. ἐν τῇ Ἰλ. »Νῆες κορωνίδες· αἱ κυρτὰς καὶ καμπύλας τὰς πρύμνας ἔχουσαι, καμπυλόπρυμνοι. Ζήτ. Κορώνη, ἀριθμ. 2. Ἐπὶ τῶν κυρτῶν κεράτων, ἀντὶ τοῦ, στεφανίς. β) Κυρτὰ κέρατα, ἐπὶ βοῶν, Θεόκρ. 25, 15, ὡς καὶ τὸ ἔλιξ. — 2) Ὡς οὐσιαστ. πᾶν κεκυρτωμένον, λυγισμένον, κολπωτόν, γυρωτόν, καθόλου δὲ = τῷ κορώνη. ἔφρτ. α) ὡς καὶ παρὰ Λατίνοις Coronis, τὸ σημεῖον, τὸ ὁποῖον τάσσουσιν οἱ συγγραφεῖς καὶ γραμματικοὶ εἰς τὸ τέλος βιβλίου τινος, ἢ κεφαλαίου, ἢ σκηνῆς, ἢ πράξεως, ὡς σημεῖον τοῦ ὅτι ἐτελείωσεν ἤδη. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 506. »Ὅταν ἐν εἰς ἤρξαντο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκριταὶ παύωνται, τὸ τοιοῦτο καλεῖται κορωνίς, διὰ τὸ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων, τὸ σημεῖον τῆς κορωνίδος τίθεσθαι· ὅπερ γραμμή τις ἐστὶ βραχεῖα, καμπή τινα ὑποκάτω ἔχουσα· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ σφραγίς, κατάπαυσις, τὸ τέλος πράγματος τινός. Ὁ Μελέαγρος ἐν Ἐπιγρ. 129. περιγράφει ταύτην διὰ τοῦ »οὐλα κεκμηῶσα δρακοντείοισιν ἀώτοισι· ἄρα, αὕτη συνίστατο ἐκ κυκλοειδῶν, ἢ ἐφιοειδῶν ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης τραβιγμένων γραμμῶν· τὸ ὁποῖον τοῦτο σημεῖον καὶ μέχρι τοῦ νῦν τάσσεται εἰς τὸ τέλος βιβλίου τινος, ἢ ἐπιγραφῆς γραμμάτων. Ζήτ. καὶ, κόραξ. Ἐν τοῖς Ἐπιγραμ. Φιλοδήμου 14. (Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 86.) κεῖται ἔτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας. »Αὐτὴν ἀλλὰ τάχιστα κορωνίδα γράψατε, Μοῦσαι ταύτην· ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ τὸ ἔσχατον, τὸ ἐξαίρετον, ὁ στέφανος πράγματός τινος, ἢ πράξεως, ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. ἢ κορῶνα, ἢ κορωνίς. »ἐπιθεῖναι κορωνίδαν ἐκτελέσαι, ἀποτελεῖσθαι, πρβλ. κορυφή, γ. καὶ κολοφών. Παρ' Ἡλιοδώρ. Γ'. σελ. 139. »Τὴν κορωνίδα τῆς πομπῆς· ἐπί τινος παρθένου, ὡς καὶ ἐν Γ. σελ. 517. »Κορωνὶς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ὥσπερ λαμπάδιον τοῦ δράματος«. Παρὰ Γρμμτκ. ἐλέγετο οὕτω καὶ τὸ ὅμοιον τῇ ψιλῇ σημεῖον τῆς κράσεως μεταξὺ δύο λέξεων, ὡς τοῦνομα, θοιμάτιον, δύμυμος κ. τ. τ. Λεξικ. τῶν Πνευματ. ἐτυμολογ. ἐν λέξ. Τόφρα. 3) Κύρ. ὄνομ. θηλυ. Μήτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ἔτμν. Ὁμρ. 15, 2. πρβλ. Ἡσ. λφν. 60.

Κορώνισμα, τό. Ζήτ. ἐν τῷ κορωνίζω. Παρὰ Πλουτάρχ. ἐκαλοῦντο κορωνισταί, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Κυραίων, οἱ κορώνται.

*Κορωνιστής, οῦ, ὁ. Ὁ μὲ τὴν κορώνην περιφερόμενος ἀγύρτης, ζητοῦλας, Ζ. Κορωνίζω. 2) ἴδε καὶ ἐν τῷ κορώνισμα

Κορωνοβόλος, ον, (κορώνη, βάλλω) Ὁ κορώνας βάλλων, κτυπῶν, ῥίπτων. Ἀνθολογ. ὅθεν τὸ κορωνοβόλον, ὄργανον εἰς τὸ βάλλειν, τοξεύειν τὰς κορώνας χρήσιμον.

*Κορωνοπόδιον, τό. Ὑπκρστ. τοῦ κορωνόπους.

Κορωνοποειδής, ές (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κορωνόποδος ἔχων, ὅμοιος αὐτῷ. Ἱππογρ.

Κορωνόπους, οδος, ὁ. (κορώνη, πούς) Εἶδος βοτάνης, ἥτις καὶ κορακόπους, λέγεται, κορακοπόδιον, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Ζ'. 9. Πλίν. ΚΑ'. 30. ΚΑ'. 19. Διοσκορίδ. Β'. 158. Plantago coronopus. Λιν.

Κορωνός, ή, όν. Κυρτός, κεκυρτωμένος, λυγισμένος, καὶ ἔφρτ. Ὁ κυρτὰ κέρατα ἔχων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχ. λφν. 8. »Κορωνὸς βοῦς«. ὡς τὸ κορωνίς, 1. β. καὶ ἕλιξ. ἀλλὰ τὸ Μ. Ε. ἑρμην. διὰ τοῦ, γαῦρος, ὑψαύχην, πρβλ. κορωνιάω, 2. ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ὀρθόκερως· ἐν ᾧ τὸ παραγόμενον ἐκ τούτου παρ' Ἡσιόδ. »κορωνίωντα πέτηλα« ἑρμην. διὰ τοῦ ἐπικαμπῆ. Παρὰ Θεοκρίτ. ΚΕ'. 151. »Ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἥστανο. Καθόλου σημαίνει ἢ λέξις, Βοῦν τινα ὑγιεινὸν, ἀρτιμέλη καὶ δυνατόν. Ζήτ. κορωνίς. Ἡ κυρία σημασία τούτου εἶναι τὸ, κυρτός, καμπύλος, ὡς παρ' Ἱππογρ. »ὀστέου τὸ κορωνόν· τὸ ὁποῖον ἄλλως, κορώνη, λέγεται ὅ ἐστι τὸ καμπύλον μέρος τοῦ κοκκάλου, ἤτοι τὸ τελευταῖον μέρος αὐτοῦ· ὡς καὶ παρὰ Λουκιαν. Τραγοπ. 122. »Βραχίονας, κόρυνα, καρπούς«. Ἐντεῦθεν »νῆες κορωνίδεσι« παρ' Ὁμήρ. αἱ καμπύλαι, κυρτὰ τὰ ἄκρα αὐτῶν ἔχουσαι, ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ πτηνὸν κορώνη, ἔχει τὸ ὄνομα, διότι κατὰ τὸ τέλος κυρτὸν ἔχει τὸ ῥάμφος αὐτῆς. Ζήτ. κόραξ, καὶ χορός.

Κοσκινεύω, (κόσκινον) = Κοσκινίζω.

Κοσκινηδόν, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κοσκινίζειν, ὡς ὅταν κοσκινίζῃ τις.

Κοσκινίζω, Μ. ίσω. Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Διὰ τοῦ κοσκίνου καθαίρω.

Κοσκίνιον, τό. Ὑποκρ. τοῦ κόσκινον.

Κοσκινόγυρος, ὁ. (γύρος) = Τηλία. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 38.

* Κοσκινοειδής, ές (εἶδος) Κοσκίνῳ ὅμοιος, ὡσὰν κόσκινον, Εὐστάθ.

* Κοσκινομαντεία, ἡ, καὶ

* Κοσκινομαντική, ἡ, Ἡ διὰ τοῦ κοσκινίζειν, ἢ διὰ τοῦ κοσκίνου μαντεία, ἐκ τοῦ

Κοσκινόμαντις, ιος, Ἀττ. εως, ὁ, καὶ, ἡ. Ὁ διὰ τοῦ κοσκίνου μαντευόμενος, χρησμολογῶν. ἡ τέχνη τούτου λέγεται, κοσκινομαντεία, ἢ κοσκινομαντική. Θεόκρ.

Κόσκινον, τό. Ὀργανόν τι ἐκ ξυλίνου γύρου, δέρμα πυκνῶς τετρυπημένον εἰς βάτιν ἔχοντος, δι' οὗ κοσκινίζουσι, καὶ καθαίρουσι τὸν σῖτον, κ. τ. τ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ.

Κοσκινοποιός, ὁν, (ποιέω) Ὅς τις ποιεῖ, κατασκευάζει τὰ κόσκινα· τὸ θηλυκ. ἐν τῇ συνηθείᾳ, κοσκινοῦ, λέγεται, τὸ δὲ ἀρσενικ. Κοσκινᾶς.

Κοσκινοπώλης, ου, ὁ. (πωλέω) Ὅστις πωλεῖ τὰ κόσκινα.

Κοσκινόρινος, ον, (ῥινός). Τὸ κατατρυπημένον ἐν τῷ κοσκίνῳ δέρμα, ἢ τὸ εἰς κατασκευὴν κοσκίνου ἐπιτήδειον. Ὁ ἔχων τοιοῦτον δέρμα.

Κοσκυλμάτια, ων, τά. Τῶν βυρσῶν τὰ σμικρότατα περικόμματα, τὰ τῶν δερμάτων περιττὰ ἀποκόμματα, τὰ ὁποῖα ἀποῤῥίπτουσιν οἱ σανδαλιοῤῥάπται ὡς ἄχρηστα· ὅθεν παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 49. λέγονται οὕτως αἱ κολακεῖαι, καὶ οἱ χαμαιρπεῖς, ἢ ἀπατηλοὶ λόγοι τοῦ βυρσοδέψου Κλέωνος, διὰ νὰ περιπαίξῃ ὁ Κωμικὸς ἐν ταύτῳ καὶ τὸ πρότερον ἐπάγγελμα τοῦ δημαγωγοῦ· Τινὲς τῶν νεωτέρων παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ σκύλλω· καὶ ἐκ τοῦ κοσκυλμάτιον, παράγτ. οἱ παλαιότεροι τὸ Λατιν. Cusculium, quisquilium καὶ quisquiliae, ἀποκαθάρματα, σκύβαλα. Ἡ ῥίζα κόσκυλμα δὲν εὑρίσκεται.

* Κοσμαγός, ὁ (κόσμος, ἡγέομαι) Ὁ διοικῶν τὸν κόσμον, Συνέσ. καὶ Creuz ἐν Φλωτίν. σ. 171.

* Κοσμαγωγός = κοσμαγός. Ψελ. εἰς χρησμ. χαλδ. σ. 96. κ. 100.

Κοσμάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, κόσμος. μικρὸν στολίδι.

Κοσμέω, ῶ. Μ. ήσω (κόσμος) Διατάττω, εἰς τάξιν βάλλω, τίθημι, ἑτοιμάζω. καὶ ἔβρτ. ἐπὶ στρατοῦ, παρατάττω, βάλλω εἰς πολεμικὴν τάξιν, προετοιμάζω διὰ τὸν πόλεμον, ἐν τῇ Ἰλιάδ. ἀποκλειστικῶς ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. ἥτις ἐξ ἐναντίας δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Ὀδσ., ἀλλ' ἐπὶ κυνηγίου ἠδιὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες παραταχθέντες, καταταχθέντες εἰς τρία στίφη διὰ κυνῆγι, Ὀδσ. Ι, 157. ἠκοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἅρματα Ἰλιάδ. Β, 554. καὶ ἐν τῷ Μέσ. ἠκοσμησάμενος πολίτας Ἀφ' οὗ παρέταξεν, ἔβαλεν εἰς τάξιν τοὺς πολίτας, ἢ συμπολίτας του, Ἰλιάδ. Β, 806. ἀλλ' ἐν Ὀδσσ. Η, 13. ἠΗ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει. παρεσκεύαζεν, ἡτοίμαζε. ἠκοιθήνα Ἔμν. Ὁμηρ. 6, 59. ἠἔργα κοσμείτω νὰ ἐκτελῇ τις ἐν τάξει τὰς ὑποθέσεις του, Ἡσιόδ. ἔργ. 308. ἠΣτείχων δ' ἐκόσμει συμμάχουσι. Εὐριπ. Ῥῆσ. 138. ἀντὶ τοῦ, κατηυτυχάω, ἀναπαύω. ἠΚοσμοῦμαι εἴς τι, ἢ ἐπί τινα Διατάττομαι, ἢ διαιροῦμαι, διορίζομαι εἴς τι, ἀριθμοῦμαι διά τι, ἢ πρός τι, Ἡρόδ. 3, 91. 9, 31. ἔβρτ. α) Στολίζω, καλλύνω, καλλωπίζω, ἔβρτ. ἐπὶ γυναικῶν, Ἔμν. Ὁμηρ. Ἀφρ. 63. Ἔμν. Ὁμηρ. 5, 11. 12. Ἡσιόδ. Ἔργ. 72. Θογ. 573. β) Τιμῶ, κάμνω, προξενῶ τιμήν, ἢ ὑπόληψιν ἠπόλιν Θέογν. 941. γ) Διοικῶ, κυβερνῶ, ἐξουσιάζω, ἄρχω, Σοφκλ. Αἰ. 113. Παρὰ τοῖς Κρησί, ἔχω τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν, τὸ μέγιστον ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀξίωμα, Πολύβ. 23, 15, 2. Μέσως, κοσμέομαι, οὖμαι. Κοσμῶ, στολίζω, καλλωπίζω ἐμαυτόν, ἢ τὰ ἐμά. Ἡρόδοτ. Ζ. 209. περὶ τῶν Λακεδαιμονίων ἠνόμος γάρ σφι οὕτω ἔχων ἐστί· ἐπεὰν μέλλωσι κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ, τότε τὰς κεφαλὰς κοσμέονται. Πλάτ. πολ. ς'. ἠΗ πολιτεία τελέως κεκοσμήσεται, ἐὰν ὁ τοιοῦτος αὐτὴν ἐπισκοπῇ φύλαξῃ· ἀντὶ τοῦ, θέλει εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν, εἰς εὐταξίαν.

Κόσμηθεν, Αἰολικ. ἀντὶ, ἐκοσμήθησαν, ἐκ τοῦ κοσμέω, Ἰλ. Γ, 1. ἠΑὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι· ἐκοσμήθησαν, διετάχθησαν.

Κόσμημα, τό. Τὸ κεκοσμημένον, στολισμένον. 2) Ὁ στολισμός, καλλωπισμός, τὸ στολίδιον. Ξενοφ.

Κόσμησις, εως, ἡ. Τὸ κοσμεῖν, στολίζειν, καὶ διατάττειν.

Κοσμήτειρα, ἡ. Ἐκείνη, ἥτις κοσμεῖ θηλκ. τοῦ κοσμητήρ. ἔβρτ. ἀρχήτις, καὶ ἀξίωμα γυναικῶν ἐν Ἐφέσῳ, πρβλ κόσμος, 1. ὁ.

Κοσμητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ,

* Κοσμήτης, ου, ὁ (κοσμέω) Ὅστις κοσμεῖ, διατάττει, εἰς εὐταξίαν βάλλει. Ἰλ. Α, 16. καὶ 375. Γ. 236. διατάκτορας, ἡγεμόνας. ἔβρτ. ὁ παρατάσσων εἰς μάχην τὸν στρατόν. β) Στολιστής, καλλωπιστής. γ) Ὁ διοικῶν, κυβερνῶν, ἐξουσιάζων, ὅθεν ἐν Ἐπιγραφ. Χανδλερ. Μέρ. Β. ἀριθμ. 58. καὶ ἑπομ. καλεῖται Κοσμήτης, Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις, εἰς ὃν ἦτο ἐπιφορτισμένη ἡ φροντὶς καὶ ἐφορεία τῶν γυμνασίων, ὅθεν ἐπιγραφ. 60. κεῖται ἠκοσμητεύοντος Στατίου· ἐντεῦθεν εἶχεν οὗτος ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του τοὺς σωφρονιστὰς, ὑποσωφρονιστὰς, γυμνασιάρχους, παιδοτρίβας, κ. τ. λ. ὑπ' αὐτὸν ἦσαν ἔτι καὶ οἱ ἐφηβεύσαντες. ὅθεν

Κοσμητικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κοσμεῖν. ἡ κοσμητικὴ ἐνοῦμ. τέχνη. ἡ τέχνη τοῦ καλλωπίζειν, στολίζειν.

Κοσμητός, τή, τόν. (κοσμέω) Διατεταγμένος, εἰς τάξιν βαλμένος, Ὀδσ. Η, 127. 2) ἐστολισμένος, κεκαλλωπισμένος.

Κοσμήτρια, ἡ. Ὡς καὶ τὸ κοσμήτειρα, θηλ. τοῦ κοσμητήρ.

Κόσμητρον, τό. Ὄργανον εἰς τὸ κοσμεῖν, καθαίρειν, σκουπίζειν ἐπιτήδειον. Σχολ. Ἀριστοφ. Κρ. 59.

Κοσμήτωρ, ορος, Ποιητικ. ἀντὶ, Κοσμητήρ. Ὁ στρατὸν εἰς μάχην παρατάσσων, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἠκοσμ. λαῶν. Ἰλιάδ. Α, 16. 375. Γ, 236. Ὀδσ. Σ, 152.

Κοσμιαῖος, αία, αῖον. (κόσμος, 2.) Ὁ τὸ μέγεθος τοῦ παντὸς κόσμου ἔχων. Δημόκρ. παρὰ Στοβ.

Κοσμικός, κή, κόν. (κόσμος, 2.) Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν κόσμον, ὁ ἐκ τοῦ κόσμου ὤν· ὁ διὰ τοῦ κόσμου ἐκτεταμένος, ἐξαπλωμένος. 2) Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστ. κοσμικός, ἀντιθ. τῷ κληρικός, εἰς ἐκ τοῦ κλήρου· ὁ λαϊκός θηλ. β) Γήϊνος, φθαρτός.

Κόσμιον, τό. Ὑποκορίστ. τοῦ κόσμος· ὡς καὶ τό, κοσμάριον. Μικρὸν στολίδι.

Κόσμιος, ία, ιον. ἢ, Κόμιος, ὁ, ἡ. (κόσμος) Εὔτακτος, τακτικός. ὁ καλῶς διατεταγμένος, εἰς τάξιν, ἢ εἰς εὐταξίαν βαλμένος· εὐκαλλώπιστος, πρέπων, εὔτακτος, εὐ διατεθημένος, ἐπὶ ἤθ. σημασ. ἤτυχος, εὐσχήμων, πρᾶος, χρηστοήθης, ἐστολισμένος μὲ καλὰ ἤθη, ἀρετὰς, καὶ τιμὰς· σώφρων, μέτριος, μετρίοφρων, πεπολισμένος, πεπαιδευμένος, τίμιος. Ὁ μὴ ἀκρατὴς, μὴ νικώμενος ἀπὸ τὰς ἐπιθυμίας, καὶ τὰ πάθη του. ὁ Πλτρχ. ὀνομάζει ἔτι καὶ ἠΠρόβατον κόσμιον τὸ πρᾶον καὶ ἤτυχον. καθόλου = κοσμικός. 2) Ὁ κόσμιος, ὡς οὐσιαστικ. παρὰ Πλουτάρχ. = κοσμοπολίτης, ἄνθρωπος τοῦ κόσμου θηλ. οὕτω καὶ παρ' Ἀρριαν. Ἐπίκτ. Α'. 9. Ἐπίρ. κοσμίως, Ἀριστφ. Πλουτ. 709. 978. Θεσμφ. 853. ὅθεν

Κοσμιότης, ητος, ἡ. Ἡ ἰδιότης, ἡ κατάστασις, τὸ φυσικὸν, ἢ τὸ ἰδίωμα, καὶ πολίτευμα τοῦ κοσμίου.

Κοσμιώδης, ες, (εἶδος) Ὅμοιος τῷ κοσμίῳ. ἀμφ.

Κοσμογένεια, ἡ, καὶ

* Κοσμογενία, ἡ = τῷ ἐπμν. λίαν ἀμφ.

Κοσμογονία, ἡ. (ΓΕΝΩ) Ἡ κτίσις, γέννησις, δημιουργησις τοῦ κόσμου.

Κοσμογραφέω, ῶ. Ζωγραφίζω, ἢ περιγράφω τὸν κόσμον. ὅθεν

Κοσμογραφία, ἡ. Ζωγραφία, ἢ περιγραφὴ τοῦ κόσμου. ἐκ τοῦ

Κοσμογράφος, ον. (γράφω) Ὁ ζωγραφίζων, ἢ περιγράφων τὸν κόσμον.

Κοσμοδιοικητικός, κή, κόν. (διοικέω) Ὁ διοικῶν τὸν κόσμον, ὁ εἰς τὸ διοικεῖν τὸν κόσμον ἐπιτήδειος. Στοβ.

Κοσμοκόμης, ου, ὁ. (κοσμέω, κόμη) Ὁ τὴν κόμην κοσμῶν. Ἀνθολ. ἠκοσμοκόμης κτένι.

Κοσμοκρατορία, ἡ. Ἡ τοῦ κόσμου διοίκησις, τὸ ἐξουσιάζειν τὸν κόσμον. ἐκ τοῦ

Κοσμοκράτωρ, ορος, ὁ. (κρατέω) Ὁ τὸν κόσμον ὅλον κρατῶν, ἐξουσιάζων. ὁ ἐξουσιαστὴς καὶ διοικητὴς τοῦ κόσμου.

* Κοσμολέτης, ου, ὁ (ὄλλυμι) Ὁ ἀφανίζων τὸν κόσμον. πρβλ. ρίζαν Γρηγ. Ναζ. ᾠδὴ 8, 88. περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ, ὅστις ἀφάνισε τὸ πᾶν.

Κοσμολογία, ἡ. (λέγω) Ἡ περὶ τοῦ κόσμου διδασκαλία, ἐπιστήμη τῶν γενικῶν νόμων, δι' ὧν διοικεῖται ὁ φυσικὸς κόσμος.

Κοσμολογικός, κή, κόν. Ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς κοσμολογίαν.

* Κοσμομανής, ές (μαίνομαι) Φέρων εἰς μανίαν τὸν κόσμον, ἢ διερχόμενος ὡς ἐν μανίᾳ ὅλον τὸν κόσμον, χρησμ. Σιβυλλ. 5, σ. 618.

Κοσμοπατήρ, -πατρος, ὁ (πατήρ) Ὁ πατὴρ τοῦ κόσμου. Ὀρφ. Ἔμν. Γ'. 3. ὅπου νῦν, κόσμε πατήρ, ἡμαρτ. κεῖται.

Κοσμοπλάστης, ου, ὁ. (πλάσσω) = κοσμοποιός. Ὁ ποιητὴς καὶ δημιουργὸς τοῦ παντός. Φιλ.

Κοσμοπλόκος, ον. (πλέκω) Ὁ στολίζων καὶ καλλύνων τὸν κόσμον. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀνάλεκτ. Β. 518.

Κοσμοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (κοσμοποιός) Τὸν κόσμον κτίζω, ποιῶ.

Κοσμοποιία, ἡ. Ἡ κτίσις, ποίησις τοῦ κόσμου. ἐκ τοῦ

Κοσμοποιός, ὁν. (ποιέω) Ὁ κτίστης, καὶ ποιητὴς τοῦ κόσμου. παρὰ Στοβ. ἠΤὸ κοσμοποιόν. 2) ἐπιθετ. Ὁ ποιῶν, ἢ προξενῶν τάξιν, εὐταξίαν, Πλτρχ.

Κοσμόπολις, ὁ. Ἀρχή τις παρὰ Δοκροῖς, Πολύβ. 12'. 16, 6. πρβλ. κόσμος.

Κοσμοπολίτης, ου, ὁ. (πολίτης) Ὁ πολίτης τοῦ κόσμου. Λέγεται ἐπί τινος, ὅστις δὲν θέλει νὰ φανερώσῃ τὴν πατρίδα του. Διογ. Λρτ.

Κοσμοπρεπής, ές (πρέπω) Ὁ πρέπων εἰς τὸν κόσμον, κόσμιος· ὁ ἀνάλογος μὲ τὸν κόσμον.

* Κοσμορύστης, ου, ὁ. Ὁ ἐλευθερωτὴς τοῦ κόσμου, Γεωργ. Πισίδ.

Κόσμος, ου, ὁ. (πιθ. ἐκ τοῦ κομέω) Τάξις, εὐταξία, πρέπον, ἁρμόζον. Ὅμηρ. ἠκόσμω καθίζειν Νὰ κάθηται τις εἰς εὐταξίαν, εἰς τὴν ἀράδα, Ὀδσ. Ν, 77. ἔβρτ. κατὰ κόσμον κατὰ τὴν τάξιν, κατὰ τὸ πρέπον, προσῆκον καὶ εὔτακτον· μὲ χρηστοήθειαν, καθὼς πρέπει, ἁρμόζει· καὶ μετ' ἔπτ. εὐ κατὰ κόσμον, ἀντιθ. οὐ κατὰ κόσμον συνχ. παρ' Ὅμ.

νεώτρ. ἀντίθετον τὸ παρὰ κόσμον. Ἰδιωτρ. α) Εὔτακτος διάταξις, ὁρμία, Ὀδ. Θ, 492. ὅθεν καὶ, εὐταξία, καλὴ ἀγωγή, ὑποταγή, εὐπείθεια, disciplina, ἡ κατὰ νόμους τῶν πραγμάτων τάξις. β) Στολισμός, καλλωπισμός, ἔρτ. δὲ ὁ τῶν γυναικῶν, mundus muliebris, Ἰλδ. Ξ, 187. Ἡσ. Ἔργ. 76. Στολίδια τῶν ἵππων, Ἰλδ. Δ, 145. Καλλωπισμὸς δὲ τῶν ἀνδρῶν κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν. 242. »Καὶ τοὺς (περὶ τὸ σῶμα) κόσμους, εἴασε χαίρειν». Πλάτ. Φαίδ. 63. Μεταφορικῶς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἔπαινος, τιμή. θηλ. στολίδες ἠθικοί, τῶν ἠθῶν. δ) Ὁ διατάσσων, ἡ κυβερνῶν. Παρὰ Κρησίν, οἵ τινες ἐδίδον τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς ἀρχήν τινα ἀναλογοῦσαν μὲ τοὺς τῶν Λακεδ. Ἐφόρους, Ἑτερρ. Chisbull. πρβλ. κοσμέω, γ. κοσμήτης, γ. καὶ κοσμήτειρα. — 3) Ἡ διάταξις τοῦ παντός, ὅλη ἡ κτίσις, τὸ πᾶν, ὁ κόσμος, ἐπειδὴ διὰ τὴν θαυμαστὴν ὅλων τῶν μερῶν διάταξιν ἐμφαίνεται ἐν αὐτῷ ἡ ἐντελεστάτη εὐταξία, καὶ τὸ ὑψιστον, καὶ σοφώτατον διάταξαν πνεῦμα· ὅθεν καὶ τὰ μερικὰ εἰς τοῦτον τὸν θεῖον κόσμον ἀνήκοντα παμμεγέθη σώματα, ὁ οὐρανός, τὰ οὐράνια σώματα, καὶ γῆ· οὕτω δὲ ὑστερῶτρ. καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι, ἤτοι τὸ σύστημα τῶν ἀνθρώπων, ἄρα διόλου ὡς καὶ τὸ Λατιν. mundus. Εἰς ταύτην τὴν δευτέραν σημ. Τὸ πᾶν, ἡ τοῦ παντὸς διάταξις, μετεχειρίσθη τὴν λξ. πρῶτος ὁ Πυθαγόρας, Bentley, opusc. philol. p. 347. 455. Ἀπ' αὐτοῦ παρέλαβον τὴν λξ. ὡς φιλοσοφικὴν ἔκφρασιν ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης οἱ διδακτικοὶ ποιηταί, Παρμενίδ. Ἐμπεδκλ. κ. λ. ἔτι δὲ οἱ λογογρ. ὅσοι ἤτοι φιλόσοφ. ἀντιείμενα ἐπραγματεύοντο καὶ ἐφραστῶσι φιλοσοφικῶς, καὶ τελευταῖον οἱ χρονογρ. συγγρ. ἐν ᾧ οἱ λοιποὶ ἐθνικοὶ καὶ δημοτικοὶ ποιηταί, ὡς καὶ οἱ Ἱστορογρ. ἐφύλαξαν πανταχοῦ τὴν πρώτην σημ. ἐκτός τινων πολλὰ σπανίων ἐξαιρέσεων. Βλπ. Naeke sched. crit. p. 10. Ἀριστοτ. »Κόσμος ἐστὶ σύστημα ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεωνι.

Κοσμοσάνδαλον, τό. Δωριν. τὸ ἄνθος, τὸ ὁποῖον ἄλλως Τάκινθος λέγεται· κατὰ Παυσανίαν Β'. 35. ὅπου ἡμαρτ. Κομοσάνδαλον, κεῖται. Παρέβαλ. μὲ τὸ παρ' Ἀθην. ΙΕ'. καὶ Πολυδ. ς'. 106.

Κοσμοσωτήριος, ον (σωτήρ). Ὁ σωτηρία τοῦ κόσμου γενόμενος.

*Κοσμοτέχνης, ου, ὁ. Ὁδημιουργός τοῦ κόσμου, Συνέσ. σ. 327.

*Κοσμοτόκος, ον (τίκτω). Ὁ γεννῶν, προάγων τὸν κόσμον.

*Κοσμοτρόφος, ον (τρέφω). Ὁ τρέφων τὸν κόσμον, Μανεθ. 1, 2.

Κοσμουργέω, ῶ. Μ. ἤτοι (κοσμουργός). Κτίζω. δημιουργῶ τὸν κόσμον, ἡ Κόσμον δημιουργῶ. Ἡράκλειτ. παρὰ Πρόκλ.

Κοσμουργία, ἡ. Ἡ τοῦ κόσμου κτίσις. ἐκ τοῦ

Κοσμουργός, ὁ (ΕΡΓΩ). Ὁ κτίστης καὶ δημιουργὸς τοῦ κόσμου.

*Κοσμοφανής, ές (φαίνομαι). Ὁ εἰς τὸν κόσμον φανείς, φαινόμενος, Τιμοθ.

Κοσμοφθόρος, ον (φθείρω). Ὁ φθείρων καὶ ἀφανίζων τὸν κόσμον.

Κοσμώ, οῦς, ἡ. Ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀθήναις. Ἁρποκρατ. ἐν Λ. Τραπεζοφόρος.

Κόσος, κόση, κόσον. Ἰωνικ. καὶ Αἰολικ. ἀντὶ, πόσος· ὡς τὸ κότε, κω, κῶς, κοῦ, ἀντὶ, πότε, πω, πῶς, ποῦ, οὕτω δὲ καὶ ὁκόσος, ὁκως, ὁκότερος, ὁκότε, κοῖος· ἀντὶ, ὁπόσος, ὅπως, ὁπότερος, ὁπότε, ποῖος. Ἐντεῦθεν ἡ Λατινικὴ διάλεκτος ἔλαβε τὸ cot, cotus, ἡ τὸ δασὺ quot, quotus, ἐκ τοῦ, κόσος, κότος. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ coties, quoties, = τοσάκις. Διότι καὶ Ῥωμαῖοι (κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀθηναίου Βιβλ. Γ. Κεφ. 6.) πάντα τοὺς Αἰολεῖς μιμοῦμενοι, ὡς καὶ κατὰ τοὺς τόνους αὐτῆς. Τοῦτῳ συνᾴδει καὶ Διονύσ. Ἁλικ. (ἀρχαιολ. Ῥωμ. Α'. 90.) »Ῥωμαῖοι δὲ φωνὴν μὲν οὐδ' ἄκραν βάρβαροι, οὐδ' ἀπηρτισμένως Ἑλλάδα φθέγγονται, μικτὴν δέ τινα ἐξ ἀμφοῖν, ἧς ἐστὶν ἡ πλείων Αἰολίς». Ἐκ τούτου τοῦ κόσος φαίνεται, ὅτι προκύπτει καὶ ἡ τῶν ἀριθμῶν τελευταία συλλαβὴ κόσιοι, ἐν τῷ διακόσιοι, τριακόσιοι, κ. τ. λ. καὶ ἐντεῦθεν, διακόσιος, τριακόσιος, κ. τ. λ. εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρεται ἡ ἐρώτησις πόσος; ἄρα αἱ καταλήξεις κοστος καὶ κοσιοστος φανερώνουσι, τό, Ποσάκις ἡ μονὰς περιέχεται εἰς μεγαλητερόν τινα ἀριθμόν. Παρὰ τοῖς Μακεδόσιν ἦν τὸ κοῖος = τῷ ἀριθμός. Ἔτι δὲ καὶ ἡ ἄλλη λήγουσα ἡ ἐν τοῖς, τριάκοντα, τεσσαράκοντα, κ. τ. λ. ἐκ τοῦ κότος, κόσος, εἰς Οὐδέτ. κότα· μετὰ τῆς παρενθέσεως τοῦ ν, κοντα. Ἄρα, τριάκοντα, τεσσαράκοντα, ὡς καὶ παρὰ Λατίν. Tripinta, κ. τ. λ. καὶ ἂν τοῦτο οὕτως ἔχῃ, τότε αἱ περὶ τοῦ διακόσιοι (Ζητ. τοῦτο) γνώμαι εἰσὶν ἐσφαλμέναι. Ἂν τινὰς ἑπομένως θέλῃ δεχθῆ Αἰολικῶς τὴν ἐναλλαγὴν τῶν στοιχείων ἐν τοῖς, κῶς, κοῦ, κω, ἀντὶ τοῦ, πῶς, ποῦ, πω· τότε βλέπει σαφεστέρως τὴν ἀρχὴν τῶν Λατινικῶν, co, comodo, ἀντὶ τοῦ, quo, quomodo.

*Κόσσαβος, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ κότταβος.

*Κοσσίζομαι, Μ. ἴσομαι. Ἀπόκ. μέσ. = Ταπίζω. Τὸ δὲ

*Κοσσίζω = κολαφίζω. ἀμφ. Ἐκ τοῦ

Κόσσος, ὁ. = Κολαφισμός, πιθ. ἀπὸ τοῦ κόττα, κόρση, ὅθεν τὰ κωμικὰ παραπίτων ὀνόματα, κοσσοτράπεζος, καὶ ἑταιμόκοσσος, παρ' Ἀλκίφρ. Γ'. Ἐπιστ. 69. καὶ Ἐπιστ. 7. ὃς πρὸς τὸ ῥαπίζεσθαι ἕτοιμος ἔστηκε· ἀφ' οὗ καὶ τό, Κοσσίζεσθαι, = Κολαφίζεσθαι, κατὰ κόρρης ῥαπίζεσθαι (πιθ. ἐκ τοῦ κόπτω).

*Κοσσύμβη, ἡ. Ζήτ. κορύμβη.

Κοσσυφίζω, Μ. ἴσω. Ὡς κόσσυφος συρίζω, κηλαδῶ. Ἱερ. ἐκ τοῦ

Κόσσυφος, ἡ Κόττυφος, Ἀττικ. καὶ Κόψιχος, ὁ. Εἶδος ὀρνέου μελανοῦ χρώματος, Κόσσυβος, καὶ Κόσσυβας. Merula. Διον. 2) Θαλάσσιός τις ἰχθὺς ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ κοσσύφου. 3) Παρὰ Βοιωτοῖς καὶ εἶδος ὀρνέου, κόττα. Παυσαν. Θ'. 22. Ἴσως τὸ παρ' Ἡσυχ. Κοτίαις, ἀλεκτρυόν, καὶ Κόσκιοι, οἱ κατοικίδιοι ὄρνιθες· καὶ ἑπομένως, Κόττυλος, οἱ κατοικίδιοι ὄρνιθες.

Κοσταί, ἡ κόσται, ῶν, αἱ. = Ἀκοστή, κριθή Σπειρία κριθῆς, Ἡσύχ.

Κοστάριον, τό. Τόπος ἔνθα φύεται ὁ κόστος. ἀμφ.

Κόστος, ὁ. Εἶδος ἀρωματικῆς ῥίζης, ὡς τὸ πέπερυ. Costus, Διοσκορ. α'. 15. Θεόφρ. περὶ Ὀσμ.

Κοσύμβη, ἡ Κοσσύμβη, ἡ· καὶ, Κόσυμβος, ὁ· προκύπτει ἐκ τοῦ κόρυμβος, ἡ κορυφή, καὶ σημαίνει τὸ τελευταῖον μέρος πράγματος τινός, καὶ τὴν ἐπάνω δηλ. καὶ τὴν κάτω ἄκραν αὐτοῦ· τὸ ἀνώτατον, τὸ κατώτατον, καὶ ἐντεῦθεν ἔρτ. α) Δεσμός, ἀνάθεμα τῆς πεπλεγμένης κόμης, ἡ ἐγκόμβωμα αὐτῆς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς, τὸ ὁποῖον παρ' Ἀττικοῖς, Κρωβύλος, λέγεται. Πολυδ. Β'. 30. ὅπου ἔτι τὰ Χειρόγραφα καὶ κορυμβὴν, ἀντὶ, κοσύμβην, ἔχουσιν, ὡς καὶ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, κρωβύλος, καὶ κόρυμβος· μαρτυρεῖ ἔτι καὶ ἡ συνήθεια, κόσσαν αὐτὴν λέγουσα. β) Κρόσσος, ὑφάνσεις, τὰ κρόσσια ἱματίου τινός, εἰς τὴν ἄκραν, εἰς τὰ κράσπεδα· ὅθεν ἔτι καὶ τὰ φλόκια, (οἱ φλόκοι) τὰ ὁποῖα ἔχει τὸ ὕφασμα ἀπὸ τὸ μέσα μέρος· καὶ ἐντεῦθεν »Χιτὼν κοσυμβωτός». Ἀντὶ τοῦ, Κροσσωτός, ἔνδυμα, φόρεμα μὲ φλόκους. Ὅτι δὲ τὰ τοιαῦτα ἐνδύματα ἐφοροῦσαν οἱ ποιμένες, φαίνεται ἐκ τῆς μαρτυρίας Διόνυσ. τοῦ Χρυσοστ. Λόγ. 71. σελ. 388. ταῦτον ἐστὶ τῷ ἐν τῇ συνηθ. Τραγόκαππα, ἡ Φλοκάτη. γ) Διορίζοντι, δὶ οὗ ἐσυγκρατεῖτο τὸ περιζωννύμενον κάτω μέρος τῆς ἐξωμίδος, ὡς ἔχουσιν αἱ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις βέστται.

*Κόσυμβος, ὁ = κοσύμβη, ὅθεν

*Κοσυμβόω (κοσύμβη, β.) Καπλωτίζω ἱματίόν τι μὲ κροσσοὺς εἰς τὰ κράσπεδα. ὅθεν

Κοσυμβωτός, ή, όν. Κροσσοὺς, ἢ ὑφάνσεις ἔχων.

Κοταίνω, Ἕτερος τύπος τοῦ κοτέω.

*Κότε, καὶ κοτέ. Ἰωνικ. ἀντὶ πότε καὶ ποτέ.

*Κοτεινός, ή, όν (κοτέω) = κοτεής, Boeckh. Πινδ. Νμ. 7, 61.

*Κότερον, κότερα, Ἰωνικ. ἀντὶ πότερον, πότερα, Ἡρόδ.

*Κοτέω, καὶ συχνότρ. μέσ. κοτέομαι, Ἐπικ. Μ. κοτέσσομαι (κότος). Ὀργίζομαι, θυμώνω κατά τινος, μνησικακῶ, μισῶ, συχν. παρ' Ὅμρ. ἀεὶ μετὰ Δοτικ. τοῦ πρτπ. ἔτι δ' ἐνίοτε καὶ μετὰ γενικ. τοῦ πργμτ. ἀπάτης κοτέωνι. Ὀργιζόμενος, θυμώνων διὰ τὴν ἀπάτην, διὰ τὸ γέλασμα, Ἰλδ. Δ, 168. οὕτω καὶ μετ' Αἰτκ. ἀκοτεσσαμένη τό γε θυμῷ, οὕνεκα. — Ὀργιζόμενος ἐσωτερικῶς διὰ τοῦτο, ὅτι — Ἰλδ. Ξ, 191. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Φροιῶ κακὰ πρός τινα, τὸν ἐχθρεύομαι, τὸν φροιῶ κακὰ μέραμαι κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων. Ἡσό. ἔργ. 25. Ἐκτὸς τοῦ Ἔργτκ. Ἔστ. μετχρζτ. ὁ Ὅμρ. ἐκ μὲν τοῦ μέσ. τὸν πρτκ. κοτέοιτο, Ἰλδ. Β, 223. μέλ. κοτέσσεται, Ἰλδ. Ε, 747. Θ, 391. Ὀδσ. Α, 101. ἀόρ. κοτέσσατο ἔρτ. συχν. τὴν μετχ. κοτεσσάμενος, κοτεσσαμένη, κοτεσσάμενον· μετχ. πρτμ. κεκοτηώς, μόνον ἐν τῷ συντάξει κεκοτηότι θυμῷ. Μὲ ὠργισμένην, μανισμένην ψυχήν, ἐκ δὲ τοῦ Ἔργτκ. ἀόρ. ἔχει μόνον ἐν Τμν. Ὅμρ. Δμτρ. 253. τὴν μετχ. κοτέσσα, ἔνθα καὶ τὸ ἀλλοῦ παρ' Ὅμρ. πανταχοῦ διπλοῦν σ ἁπλοῦν ἔμεινε. Ἔστι δ' ἡ λξ. Ποιητκ. μόνον ὡς καὶ ἐν Αἰσχλ. Ἱκετ. 487.

Κοτήεις, ήεσσα, ήεν (κοτέω). Θυμωμένος, ὠργισμένος, μανισμένος, μνησικακῶν, θυμωνής· φθονερός, ἐχθρικός πιθανῶς. Ἰλδ. Ε, 191. Ποιητκ.

*Κοτέζω, Μ. ἴσω. Ἕτερος τύπος τοῦ κοτέω, Ἡσύχ.

Κοτινάς, άδος, ἡ (κότινος) ἐλαία. Ἥτις ἐμβολισμένη εἶναι ἀπάνω εἰς ἀγριελαίαν. 2) Ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας ἐλαίας.

Κοτινηφόρος, ον (φέρω). Ὁ ἀγρίας ἐλαίας φέρων, ἢ προάγων, γεννῶν. ἐκ τοῦ

*Κότινον, τό = κότινος, Σχολ. Πλατ. Φαιδρ. σ. 58. Ruhnk.

Κότινος, ὁ, καὶ ἡ. Ἡ ἀγρία ἐλαία, Oleaster, ἀπὸ τῆς ὁποίας τοὺς κλάδους καὶ τὰ φύλλα ἐπλεκον τοὺς στεφάνους τῶν ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσιν ἀγωνιστῶν, ὅθεν

Κοτινοστράγος, ον (τράγω, τραγεῖν). Ὁ τρώγων τὸν καρπὸν τῆς ἀγρίας ἐλαίας. Ἀριστοφ. Ὄρν. 240.

*Κοτίε, ίδος, ἡ. Ἀμφβ. πρσχμτσμ. τοῦ κόττα.

*Κότορνος, ὁ. Οὕτως ἔχουσι τὰ χειρογρ. καὶ αἱ παλαιαὶ ἐκδ. παρ' Ἡρόδ. 6, 125. ὡς Ἰωνικ. τύπον ἀντὶ τοῦ κόθορνος.

Κότος, ου, ὁ. Θυμός, ὀργή, ἔχθρα, χόλος, ἔρις ἐπίμονος· ἡ ἐγκειμένη ὀργὴ εἰς κακοποιίαν, ἡ ὀργὴ ἐπιτηρουσα καιρὸν εἰς τιμωρίαν, πεῖσμα, ἰσχύ. Τουρκ. Ἰλδ. Α, 82. καὶ ἀλλαχοῦ παρ'

Ὅμρ. συχνάκις, μετὰ δοτ. τοῦ πρτπ. κατὰ τοῦ ὁποίου ἔχει τις τὸ μίσος »κότον τινὶ ἐντίθεσθαι θυμῷ«. Ὀδσ. Λ, 102. Ὑστερώτερ. καὶ ἀντὶ τοῦ Ζήλια, φθόνος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ποιητκ. μόνον (συγγν. τῷ χώομαι, χόλος· ὅθεν κοτέω, ἔγκοτος, ζώκοτος, παλίγκοτος).

Κόττα, καὶ κόττη, ἡ, καὶ κόττος, ὁ, καὶ κοττίς, ίδος, ἀντὶ τοῦ ὁποίου καὶ κοτὶς εὑρῆται γεγρμ. Ὁ Πολυδ. Β'. 29. λέγει, ὅτι οἱ Δωριεῖς ἔλεγον τὴν κεφαλήν, κοττα· ἔστι δὲ συγγν. τῷ κόρση, κόρρη, Δωρικ. κόρρα, Συρακσ. κοδδά· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται, Προκόττα, ἡ πρόκοττα, εἶδος κουρᾶς, ἤτοι τρόπος τοῦ κόπτειν τὰ μαλλιά, ἑπότε αἱ τρίχες μόνον ἔμπροσθεν ἐπὶ τοῦ μετώπου μένουσι, καὶ ὄπισθεν κουρεύονται. »Τὰ πρὸ τῆς κοττίδος« ὅπου τὰ χειρόγρ. κοτίδος, ἔχουσι· καθὼς καὶ παρ' Ἱπποκρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεῖται, ἔτι δὲ καὶ αἱ λξ. κοτύλη, κώδεια, κωδία. Ὁ Ἡσύχ. ἐν Λέξ. Προκόττα, προσθέτει ὅτι »καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες κοττοί (λέγονται) διὰ τὸν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ λόφον«. Ὁ ποτάμιος ἰχθύς, κόττος, εὑρίσκεται παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Δ'. 8. ὅπου ποτὲ Βοῖτος, ἔκειτο· οὗτος ἔστιν ὁ τοῦ Λιν. cottus gobio. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κόττος, ὄρνις, ἄνευ τινὸς ἄλλου προσδιορισμοῦ τοῦ εἴδους αὐτοῦ· καὶ ἀναμφιβόλως λέγεται ὁ οἰκιακός, μαρτυρούσης καὶ τῆς συνηθείας, ἥτις τὴν Ἀλεκτρυόνα, κοττα, καὶ Ὄρνιθα, λέγει. Ἐντεῦθεν κοτίαις, ὁ ἀλέκτωρ, ὅστις ἐν τῷ συνηθείῳ Πετεινός, καὶ κόκοττας, λέγεται· καὶ, κοττυλοιοὶ, κατοικίδιοι (οἰκιακοί) ὄρνεις· καὶ, ψηλαφηκότταμοι, ψήλικες τῶν ἀλεκτρυόνων οἱ νεογόνοι· καὶ κοττάνεθρον, ἔνθα οἱ ὄρνιθες κοιμῶνται, καὶ κοττοβολεῖν, τὸ παρατηρεῖν τινὰ ὄρνιν· καὶ, κόσσικοι, οἱ κατοικίδιοι ὄρνιθες. Ἀγκαλὰ καὶ αἱ περισσότεραι τῶν λέξεων τούτων εἰσὶ διεφθαρμέναι, μ' ὅλον τοῦτο ἡ εὐρία σημασία παρατηρεῖται εἰς ὅλας. Τὸ Λατιν. cotta, ἡ gens Aurelia, καὶ τὸ, Coturnix, ὁ ὄρτυξ, ἔγινον ἐκ τοῦ κόττα καὶ ὄρνιξ, ἀντὶ, ὄρνις, κυρίως τὸ λόφον ἔχον πτηνόν. Ζ. καὶ κόττος.

Κοτταβεῖον, τό. = Κοτταβιον.

*Κοτταβίζω, Μ. ίσω, Ἀττικ. ιῶ (κότταβος). Παίζω τὸ παιγνίδι τὸν κότταβον.

*Κοτταβικός, ή, όν. Εἰς τὸ παιγνίδι κότταβον ἀνήκων, ἢ αὐτὸ ἀποβλέπων.

*Κοττάβιον, τό (κότταβος). Ἡ ἐκ μετάλλου λεκάνη διὰ τὸ παιγνίδι κότταβον. 2) τὸ ποτήριον, ἐκ τοῦ ὁποίου χύνουσιν ἐν τῷ παίζειν τὸν κότταβον. 3) καὶ τρ ἐν τῷ κοττάβῳ διορισθὲν βραβεῖον.

*Κοτταβίς, ίδος, ἡ. Εἶδός τι ποτηρίου. 2) ἰδιαίτερ. θηλκ. τοῦ κοτταβικός.

*Κοτταβίζις, εως, ἡ (κοτταβίζω). Τὸ παίζειν τὸν κότταβον.

*Κοτταβισμός, ὁ. = Κοττάβισις.

Κότταβος, ου, ὁ. Παιδιά τις (παίγνιον, παιγνίδιον) μεταχομισμένη ἐκ τῆς Σικελίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ συνήθης ἐξαιρέτως εἰς τὰς Ἀθήνας· καθὼς εἶπε καὶ ὁ Κριτίας (παρ' Ἀθην. ΙΕ'.) »κότταβος ἐκ Σικελικῆς ἐστὶ χθονός, ἀκριβὲς ἔργον«. Τὸ κύριον καὶ ἁπλούστερον εἶδος τῆς παιδιᾶς ταύτης συνίστατο εἰς τὰ ἀκόλουθα. Ἐν τοῖς φιλικοῖς συμποσίοις καὶ εὐωχίαις, οἱ νέοι μετὰ τὸ ἐκπιεῖν καθαρὸν καὶ ἄκρατον οἶνον, τὸ λειπόμενον ἐν τῷ ποτηρίῳ ἀφῆνον νὰ πίπτῃ κατὰ σταλαγμοὺς μέσα εἰς ἓν χάλκινον ἀγγεῖον κείμενον ὑποκάτω, καὶ ἐκ τοῦ ὕψους, τὸν ὁποῖον ἔκαμνον οἱ σταλαγμοὶ πιπτόμενοι, ἐσυμπέραινον οἱ ἐρώμενοι τὴν κλίσιν καὶ διάθεσιν τοῦ ἐραστοῦ, ἣν εἶχε περὶ αὐτῶν, τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ὄνομα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τότε ἐμέμνητο· καὶ εἰ ἐγένετο μαλλον ὁ ὕψος, ἐδόκουν ὑπὸ τῶν ἐρωτῶν ἐρᾶσθαι. Ἐπάνω εἰς τοῦτον τὸν ἁπλοῦν τρόπον ἀναφέρεται καὶ ἡ τοῦ Ξενοφῶντος (Ἑλλην. Β'. γ'. 56.) ῥῆσις. »Καὶ ἐπεὶ γε ἀποθνήσκειν ἀναγκαζόμενος (ὁ Θηραμένης) τὸ κώνειον ἔπιε, τὸ λειπόμενον ἔρασαι ἀποκοτταβίσαντα εἰπεῖν αὐτόν. »Κριτίᾳ τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ«. Ὁ ἐστί, κατὰ γῆς ῥίψαντα αὐτό, καὶ ψόφον ποιῆσαν. Τὸ ἀπολειπόμενον τοῦτο ἐκ τοῦ ἐκποδέντος ποτηρίου ὑγρόν, τὸ ἐν τῷ ἀγγείῳ χεόμενον, καὶ τὸν ψόφον ἀποτελοῦν, ἐλέγετο, λάταξ, καὶ λατάγη ἀπὸ τοῦ λατάσσω, λατύσσω, πλαταγέω, τὸ ἠχοῦν, κρότον ποιοῦν· τὸ δὲ ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἐχύνετο· λεκάνη, σκάφη, καὶ χαλκεῖον· ἀλλ' ἔτι ἀντὶ τοῦ, λάταξ, ἐλέγετο ἐνίοτε καὶ κοτταβος· καὶ ἀντὶ τοῦ, λεκάνη, ἐλέγετο καὶ λαταγεῖον, κοτταβεῖον, καὶ κοττάβιον. Αὕτη ἡ τελευταία λέξις ἐλαμβάνετο καὶ ἀντὶ τοῦ, ποτήριον, εἰ οὗ ἔχεον τὸν οἶνον. Ἡ παιδιὰ αὕτη μετὰ ταῦτα κατὰ μικρὸν ἐσπούδασται σφόδρα παρ' αὐτοῖς καὶ ἐγένετο τεχνικωτέρα, καὶ ποικιλωτέρα, ὥστε κατέστη εἶδος ἀγῶνος, καὶ εἰς τὸν νικητὴν ἔτι διωρίσθησαν καὶ ἄλλα τινὰ βραβεῖα. Ὁ Πολυδεύκης ἐν ᾧ. 109 — 111. ἐσημείωσε σχεδὸν ὅλας τὰς λέξεις, ὅσας μετεχειρίζοντο εἰς τοῦτο τὸ β'. εἶδος τῆς παιδιᾶς, ἀλλὰ δὲν ἀναφέρει μήτε τὴν τάξιν, μήτε τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐγίνετο. Διορισμένως ἐμιλεῖ ὁ Ἀθήναιος ἐν Βιβλ. ΙΕ'. σελ. 667. Ταύτης ὁ ἁπλούστερος τρόπος ἦν ὁ ἑπόμενος. Ἐγέμιζον τὴν λεκάνην ὕδατος, ἐπάνω τοῦ ὁποίου ἔπλεον ποτήρια τινὰ κενά, τὰ ὁποῖα ἠγωνίζοντο ἕκαστος κατὰ σειρὰν διὰ τῆς ἐκχύσεως τῶν σταλαγμῶν τοῦ εἰς τὸ ἴδιον ἑκάστου ποτήριον μείναντος οἴνου ἐπ' αὐτῶν, νὰ τὰ ἐπιτύχωσι, καὶ διὰ τῆς βίας τοῦ οἴνου ἐπαττόμενα νὰ γεμίσωσιν ὕδατος, καὶ νὰ βυθισθῶσιν· ὅστις δὲ ἐβύθιζε τὰ περισσότερα ποτήρια, οὗτος ἐλάμβανε τὸ βραβεῖον, τὸ κοττάβιον. Ἕνα ἄλλον δεύτερον τρόπον περιγράφει ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους (ἐν Εἰρήν. Στίχ. 342.) τὸν ὁποῖον ἀντέγραψε καὶ ὁ Σουΐδας. Οὗτος ὁ τρόπος ἐγίνετο οὕτω. Ῥάβδος ἦν μακρὰ πεπηγμένη ἐν τῇ γῇ καὶ ἑτέρα ἐπάνω αὐτῆς ὁριζοντίως κειμένη καὶ κινουμένη ὡς ἐπὶ ζυγοῦ (ζυγαριᾶς)· εἶχε δὲ πλάστιγγας δύο ἐξηρτημένας, καὶ κρατῆρας δύο πλήρεις ὕδατος ὑποκάτω τῶν πλαστίγγων, καὶ ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἀνδριὰς ἦν χαλκοῦς κεχρυσωμένος. Τοῦτο δὲ ἦν ἐν τοῖς συμποσίοις, καὶ πᾶς τῶν παιζόντων ἀνίστατο ἔχων φιάλην γέμουσαν ἀκράτου, καὶ μακρόθεν ἱστάμενος, ἔπεμπεν ὅλον τὸν οἶνον ὑπὸ μίαν σταγόνα εἰς τὴν πλάστιγγα, ἵνα γεμισθεῖσα βαρυνθῇ, καὶ κατέλθῃ, καὶ κρούσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνδριάντος ὑπὸ τὸ ὕδωρ κεκρυμμένου, καὶ ποιήσῃ ἦχον· καὶ εἰ μὲν χυθῇ τοῦ οἴνου, ἐνίκα, καὶ ἤθελε ὅτι φιλεῖται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· εἰδὲ μή, ἡττᾶτο· ἐλέγετο δὲ ὁ ἀνδριὰς ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, γέρων, καὶ μάνης. Ὁ τρίτος τρόπος ἐστὶν ὁ κοτταβος καταχτός, λεγόμενος, τὸν ὁποῖον περιγράφει κατὰ μέρος ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήν. (στίχ. 1243.) Κατὰ τὸ μέσον μιᾶς βαθείας, στρογγύλης, καὶ κενῆς λεκάνης, ἦν ἐμπεπηγμένη στερεῶς ῥάβδος τις μακρὰ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο πλαγίως καὶ ἄλλη τις ὡς ὁ ζυγὸς τῆς ζυγαριᾶς, εἰς τῆς ὁποίας τὰ ἄκρα ἦσαν ἐξηρτημένα ἐλλύχνια, καὶ κενὰ ποτήρια, ὡς λέγει ὁ Σχολιαστὴς, κατὰ τὸν ἀνωτέρω εἰρημένον δεύτερον τρόπον. »Ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐξῆπτον ἐλλύχνια, καὶ κυμβεῖα κοῖλα· καὶ μετὰ ταῦτα λέγει διωρισμένως, ὅτι τὰ κυμβεῖα ἔκειντο ὑποκάτω τῶν ἐλλυχνίων, καὶ ἑπομένως λέγει. »Καί τι ἀγγεῖον ἔτιθεντο ὕδατος πλήρεις· ἀλλὰ ποῦ; δὲν τὸ λέγει. Εἶτα καθάπερ ἐπὶ τρυτάνης τὸ ἕτερον βαρύνοντες μέρος (πιθανῶς, διὰ τῶν μετὰ ὕδατος πεπληρωμένων ἀγγείων), ἀνάγκην ἐποίουν ἀνεγειρομένῳ καὶ ἀναπηδῶντι τῷ πεπληρωμένῳ ἐκ τῶν ἐλλυχνίων ἀναπέμπειν τὸ ὕδωρ· ὑπέκειτο δὲ τὰ κυμβεῖα τοῖς ἐλλυχνίοις, ὥστε εἰς ταῦτα πάλιν ἐμπίπτειν τὸ ὕδωρ καὶ ὁ τῶν πλειόνων ἐπιφαύσῃ κυμβείων, ἔδεκε νικᾶν. Κατακτοὶ δὲ ἐκλήθησαν, ἀπὸ τοῦ καταγειν καὶ αὖ πάλιν ἀναγειν τὸν κότταβον. Κατὰ τὸν Πολυδεύκην, ἡ μηχανὴ αὕτη ἐκρέμετο ὅλη ἐκ τοῦ ὀρόφου ἐπὶ τὰ κάτω. »Καὶ τὸ μὲν κοτταβεῖον ἐκρεμᾶτο ἀπὸ τοῦ ὀρόφου ὑπτιόν τε καὶ λεῖον χαλκοῦ τε πεποιημένον, ὥσπερ λυχνίου τὸ ἐπίθεμα, ὃ τὸν λύχνον ἐπ' αὐτοῦ φέρειν. Ἐκ τοῦ ὀρόφου λοιπὸν ἐκρέμετο ἡ μηχανὴ αὕτη εἶδος λυχνοστάτου ἔχουσα, τῆς ὁποίας ἡ μεσαία μακρὰ ῥάβδος »ῥάβδος κοτταβικὴ« ἐκαλεῖτο. Ὁ αὐτὸς Πολυδεύκης ἀναφέρει ἔτι καὶ μίαν τινὰ στρογγύλην, καὶ βαθυλὴν λεκάνην μετὰ ὕδατος πεπληρωμένην, καὶ σκάφην, καὶ χαλκεῖον, καλουμένην· ἀλλὰ ποῦ αὕτη ἔκειτο; δὲν ἀναφέρει. Τόσον μόνον αὐτὸς ἐπισυνάπτει, ὅτι ἐν τῇ ἐκ τοῦ ὀρόφου κρεμαμένῃ μηχανῇ (κοτταβείῳ) ἔπιπτον μετὰ ψόφου τινὸς οἱ σταλαγμοὶ τοῦ οἴνου »ἐπικοτταβίσαντα ποιῆσαι τινὰ ψόφον«. Ἐπιφέρει ἔτι ὁ αὐτὸς, ὅτι ἐπὶ τῆς λεκάνης εἶχον καὶ μίαν σκληρὰν σφαῖραν, μίαν πλάστιγγα, καὶ ἕνα μάνην. »Ἐπιπόλαζε δὲ αὐτῷ σφαῖρα, καὶ πλάστιγξ, καὶ μάνης, καὶ τρεῖς μυρίναι, καὶ τρία ὀξύβαφα· αἱ ὁποῖαι αὗται λέξεις οὐχὶ μόνον εἰσὶ σκοτειναὶ, ἀλλὰ καὶ ἄλλους τινὰς πολλοὺς τρόπους τῆς παιδιᾶς ἀποδεικνύουσι. Καθόλου δὲ, εἰς τοῦτον τὸν τελευταῖον τρόπον τῆς παιδιᾶς μένει τις σκοτεινότης, καθὼς π. χ. ὅτι τὰ ἐλλύχνια εἰσὶν ὑπεράνω τῶν κυμβείων, καὶ ἄλλα τινὰ πράγματα. Ἀκολούθως, καλεῖται ὅλη αὕτη ἡ παιδιὰ, κόσσαβος, καὶ, κότταβος· καὶ προκύπτει ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ, κόσσω, κόττω, Δωρικ. ἀντὶ, κόπτω, κτυπῶ, ὠθῶ, καὶ λάταξ, ἐκ τοῦ ψόφου, τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ ὑγρόν τι ἐπί τινος στερεοῦ σώματος ῥιπτόμενον, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, πλάσσ καθὼς καὶ τὸ οὕτως ἠχεῖν, λαταγεῖν, ἐκ τοῦ λατάω, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, λατύω, καὶ, λατύσσω. Ἐν τοῖς τυπωμένοις Ἐτυμολογ. σελ. 615. στίχ. 57. κεῖται »παρὰ τὸν ὄτταβον, ὁ σημαίνει τὸν τάραχον· οὕτω δὲ λέγουσιν οἱ Ἰωνες«· ἀλλ' ἔν τινι χειρογράφῳ κεῖται »παρὰ τὸν ὄτταβον· οὕτω γὰρ λέγουσιν οἱ Ἰωνες ὄτταβος καὶ οὐ κότταβος« ἐκ τοῦ ὀτοβος, ὀτοβέω. καὶ κατὰ τοῦτο, ἄρα, ἡ λέξις ἐσχηματίσθη κατὰ μίμησιν τοῦ ψόφου. Ὁ ἁπλοῦς τρόπος ταύτης τῆς διὰ τῆς μακρᾶς χρήσεως ποικιλωτέρας γενομένης παιδιᾶς ἀπεκατέστη τέλος πάντων τόσον ἐπιτήδειος, ὥστε ἐδύνατο ὁ παίζων νὰ ῥίψῃ τὸ καταλειπόμενον ἐν τῷ ποτηρίῳ εἰς τὴν χαλκίνην λεκάνην, ἥτις ἔκειτο εἰς ἓν διωρισμένον μακρυνὸν διάστημα, ὥστε μήτε μία ῥανὶς ἐκ τοῦ οἴνου νὰ μὴ ἤθελε πέσῃ κατὰ γῆς, ἀλλὰ μετὰ τινος κομψῆς γραμμῆς νὰ πέσῃ ὅλον εἰς τὴν λεκάνην, καὶ νὰ προξενήσῃ ἀρκετὰ δυνατὸν ψόφον· μετὰ καιρὸν δὲ ἔγινε τόσον πολυποίκιλλος, ὥστε ἐφθασε νὰ μετρῶνται ἑνὸς διαφορετικὰ εἴδη ταύτης τῆς παιδιᾶς. Βλπ. Groddeck antiq. Versuche, Th. 1. p. 163. fg. πρβλ. Beck comm. soc. philol. Lips. 1, 1. p. 100. καὶ Jacobs über den Kottabos, ἐν Ath. Mus. 3, 3. — Μία ἐπιτομὴ τούτων κεῖται παρὰ τῷ σχολιαστῇ Ἀριστοφ. ἐν Εἰρήνῃ, Στίχ. 1243. καὶ ἐν τῷ Comment. Societ. Philolog. Lips. 1. pag. 100 — 103. Coltabi bubuli Plautus Trin. 4, 3, 4. Horatii Od. 2. 14. Juvenalis 3. 109. Plinii, 14. 22.

Κοτταίνη, ἡ. Εἶδος ἁλιευτικοῦ ὀργάνου. Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. ΙΒ'. 42.

Κόττανον, τό. Εἶδος μικρῶν τύκων. Cottanum. Martialis, Δ'. 49. coctanum. Ἀθήν. σ. 119.

*Κοττάριον, τό. Ἑπκρστκ. τοῦ κόττη.
*Κόττη, ἡ. Ἡ κεφαλή παρ' Ἡσυχ. Ἰδ. κόττα.
*Κοττίζω, ἔλεγον οἱ Βυζαντινοί συγγραφεῖς τό κυβεύω, καί κόττον τόν κύβον· καί κοττίον ὑπκρστκ. ἔδεν τό χυδ. κότσι, τό σημαῖον τήν δί ἀστραγάλων παιδιάν, Κορᾶής Πλτρχ. Μάρ. ς'. σελ. 444.
*Κοττίον, ου. Ζ. ἀντρ.
*Κόττις, ἡ = κόττη, κόττα, Δωρκ. παρά Πολυδ.
*Κόττος, ὁ = κόττα. 2) Εἶδος ποταμίου ἰχθύος, cottus gobio. 3) Ὄνομα γίγαντος συμμάχου τῶν Θεῶν κατά τῶν Τιτάνων, Ἡσ. Θγν. 149. 713. 818. πρβλ. Βριάρεως (ἐκ τοῦ κόττη, κόττις).
Κόττυφος, ὁ. Ἀττκ. ἀντί κόσσυφος.
Κοτυλαῖος, αία, αῖον. Κατά τόν τῆς κοτύλης τρόπον· πᾶν ὅ,τι πωλεῖται λιανικῶς, Διογν. Ἀρτ. 2, 139. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Κοτύλαια, μικράν. Ζήτ. κοτυλίζω.
Κοτύλη, ἡ. Πᾶν κοῖλον, κάδε κοιλότης, βαθυλότης, ἡ τρώγλη· ἰδιοτρ. α) Κοῖλον ἀγγεῖον, μικρόν ποτήριον, ἡ τρυβλίον, ἡ μικρόν σιδλι, καί εἶδος ποτηρίου, τό ἐν τῇ συνδ. κυκεῶν πτυτδόν κοτύλην ἀντί τυτδήν, Ἰλιδ. Χ, 494. Ὀδσ. Ο, 312. Ρ, 12. β) Ἡ κοιλότης τῶν κοτυλῶν, καί ἰδιοτρ. ἐκείνη, εἰς ἣν ἐμβαίνει τό ἱερόν ὀστοῦν, Ἰλιδ. Ε, 306. 307. γ) Τό κοῖλον τῆς χειρός (πλέχειρον, χοῦφτα) καί τό κοῖλον τοῦ ποδός. δ) Παρά τοῖς Ἀττκ. λέγεται ἔτι καί εἶδος μέτρου τῶν ὑγρῶν, ἡ καί ξηρῶν σωμάτων, ἤτοι = Τρυβλίον, καί, Ἡμίξεστον· σχεδόν 7½ οὐγγίας βάρους περιλαμβάνοντα· ὁ Ἀττκ. μέδιμνος σιτηρός περιεῖχε 192. κοτύλας, Boechh. Staatshaush. 1. σ. 99. ε) »Χαλκόδετοι κοτύλαι· παρ' Αἰσχύλ. = Κύμβαλα. Ὀρκ Ἀθήν. Θ'. σελ. 479. πρβλ. κοτύλος. — Ἡ παραγωγ. τῆς λέξεως ἀπό τοῦ κοττα καί κοῖλος· ἔδεν
Κοτυληδών, όνος, ἡ. Κάδε κοιλότης, ἡ βαθυλότης, ἔξρτ. α) Ἡ κοιλότης, βαθυλότης τοῦ κοκκάλου, εἰς ἣν ἐμβαίνει καί συνδέεται τό ἱερόν ὀστοῦν, ὅπου θηλυκόονται οἱ μηροί, ὡς τό κοτύλη, β. β) Κοτυληδόνες λέγονται καί αἱ κοιλότητες, ἡ οἱ κατά κορυφήν κοῖλοι κόμβοι, οἵτινες εὑρίσκονται εἰς τούς πόδας, εἰς τάς πλεκτάνας τῶν πολυπόδων, ἑκταποδίων, κ. τ. τ. αἱ βεντούζαι καλούμεναι, δί ὧν τά ζῶα ταῦτα προσκολλῶνται εἰς τάς πέτρας, ἡ πιάνουσι τό κυνήγι των, Ὀδσ. Ε, 433. ἔνθα εὑρίσκεται ἡ ἐπκ. ὀστκ. κοτυληδονόφορον. Ὁ Ὀππιαν. Ἀλ. Β'. μεταχειρίζεται τήν λέξιν, οὐχί μόνον ἐπί τῶν βυζαντικῶν τούτων κόμβων, ἀλλ' ἔτι καί ἐπί τῶν ἰδίων πλεκτανῶν. γ) Οἱ παρόμοιοι κοῖλοι κόμβοι, οἵτινες εὑρίσκονται ἐν τῇ μήτρᾳ ἐγκύων μητρυκιζόντων ζώων. δ) Ἡ κοιλότης τοῦ ποτηρίου. ε) Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. Δ'. 92. καί 93. Umbilicus veneris, Ἀκτιν. τό τοῦ Διοσκόρου, Cotyledon umbilicus καί tuberosa. ζ) = κοτύλων.
Κοτυλήρυτος, ον. (ἐκ τοῦ Ἀρύω· ὅδεν τό Κοτυλήρρυτος, ὡς ἀπό τοῦ ῥέω ἠμαρτημένον.) Ὁ ῥέων, τρέχων τόσον πλουσίως, ὥστε δύναται νά ἐξαντληθῇ διά τῆς κοτύλης. Ἰλ. Ψ, 34. »Πάντη δ' ἀμφί νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεν αἷμα· τοσοῦτον τῷ πλήθει, ὥστε καί κοτυλήρυτον ἀρύσασθαι. Παρά Νικάνδρ. Θηρ. 539. φαίνεται, ὅτι κεῖται ἀντί τοῦ μέτρου, κοτύλη, ἀν αὐτός »Ὄξος κοτυλήρυτον λέγ· πρβλ. εὐήρυτος.
Κοτυλιαῖος, αία, αῖον. Ὁ κοτύλην περιλαμβάνων.
Κοτυλίζω, Μ. ίσω. Πωλῶ μέ τήν κοτύλην, λιανικῶς, πραγματείαν τινά. Ἐπί τῶν κατά μέρος πιπρασκομένων, ἀλλ' οὐκ ἀθρόως. Καθόλου δέ ἀντί τοῦ, δίδω μικρά μερίδια. Πολυδ. Ζ'. 195. καί Στέφ. Βυζαντ. ἐν Λ. Ἰτάλιον.
Κοτυλίς, ίδος, ἡ· καί
*Κοτυλίσκη, ἡ· καί
*Κοτυλίσκιον, τό. Ἀρστφ. Ἀχρν. 459. καί
Κοτυλίσκος, ὁ. Ἑπκορ. τοῦ κοτύλη.
Κοτυλιστής, οῦ, ὁ. Ἰουλιαν. μισοπών. Εἶδος τι σγνωστων παικτῶν.
*Κοτυλοειδής, ές (κοτύλη, εἶδος). Ὡσάν κοτύλη. Ἱππκρτ. 838. D.
Κότυλος, ὁ = κοτύλη, ἐν τῇ σημσ. Μικρόν κανκί, σιδλι, ποτηράκι, ἐπγρ. Ὁμρ. 14, 3.
Κοτυλώδης, ες (εἶδος). Ὁ τό εἶδος τῆς κοτύλης ἔχων.
Κοτύλων, ωνος, ὁ (κοτύλη). Ἑβρεϊστικόν ἐπίθετον μεθύσου τινός. Πλούταρχ. εἰς Ἀντών. 18. Verius Cotyla, παρά Κικέρωνι καί, »Φιλωνίδης κοτύλων· παρά Διον. Ἀλιε. ΙΒ'. ὡς παρ' ἡμῖν τό Βαένε, πιθάρι, λαγηνάς· ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηδ. ἐπί μεθύσου λέγεται ἐν τῷ βαδίζειν, κοτυλίζει· ἀντί τοῦ, Τρέμουσιν οἱ πόδες αὐτοῦ καί λοξά βαδίουσιν ἐκ τῆς μέθης.
*Κοῦ, κατά κρᾶσιν ἀντί καί οὐ, κατά πρῶτον παρ' Ὁμρ. Δμτρ. 227.
*Κοῦ, καί κου, Ἰωνκ. ἀντί ποῦ, καί που,
Κουβαρίς, ἡ. Διοσκορ. Β'. 37. = Ὀνίσκος, Millepeda.
Κοὐκέτ', ἀντί τοῦ, Καί οὐκ ἔτι, πρό δασυνμν. φωνήεντος.
*Κοὐκέτι, ἀντί καί οὐκέτι, κατά κρᾶσιν, κατά πρῶτον παρ' Θγνδ.
Κοῦκι, εος, τό. Εἶδος φοίνικος, καί ὁ καρπός αὐτοῦ. Cocos. ὅδεν
Κουκίμηλον, τό (μῆλον, 2.). Ὁ καρπός τοῦ κόκου.
*Κούκινος, η, ον. Ὁ ἀπό τό δένδρον κόκον, καί μάλιστα ἀπό τά φύλλα του πεπλεγμένος.
Κουκιοφόρος, ον (φέρω). »Δένδρον κουκιοφόρον. Θεόφραστ. Γ'. 2. καί Δ'. 3. τό φέρον τό κοῦκι. Cocos nucifera. Λιν. καρύδια κόκου.
Κουκκούμιον, τό. Ἀρρίαν. Ἐπκ. Γ', ΚΒ'. 471. = τῷ Λατιν. Cucuma, κακάβιον, ἀγγεῖον μαγειρικόν, τένζερες, Τουρκιστί.
Κουκούλιον, τό. Ὁ βόμβυξ τοῦ σκώληκος τῆς μετάξης, ὡς καί ἐν τῇ συνδ.
Κουκούφα, ἡ. Εἶδος πτηνοῦ, τό ὁποῖον τινές νομίζουσιν, ὅτι εἶναι ὁ πελαργός. Ὡραπόλ. 2, 55.
Κουλεόν, τό = κουλεός. Κολεός, ξιφοθήκη. Ἰλ. Α, 220. Λ, 30. Ἰδ. Κουλεός.
Κουλεόπτερος, ον (πτερόν). Ἰωνκ. ἀντί κολεόπτερος.
*Κουλεός, ὁ. Ἰωνκ. ἀντί κολεός. Θήκη, δηκάρι, ἡ ψηκάρι τοῦ σπαθιοῦ, τοῦ ξίφους, Ὁμρ. πρβλ. κουλεόν.
Κουλιβάτεια, ἡ. Ζήτ. κολλυβάτεια.
Κουμάσιον, τό. Τό τῶν ὀρνίθων οἴκημα, ὡς καί ἐν τῇ συνηδείᾳ. Ἡσύχ.
*Κούνικλος, ὁ = κόνικλος.
Κουπήιον, τό. Ἡ ἐπί τῶν ἁμαξῶν γινομένη καμάρα. Ἡσύχ.
Κουρά, ᾶς, ἡ (κείρω). Τό κουρεύειν, κόπτειν, περιτέμνειν, κουρευμα, κόψιμον, καί ἰδιοτρ. τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, τῶν γενείων, ξυράφισμα· καί τό κούρευμα τῶν μαλλίων τῶν προβάτων, κ. τ. τ. »Μικραῖς τοῦ ξύλου κουραῖς συνέχεται. Μαθημαν. Παλ. σελ. 57. συνέχεται ὑπό μικρῶν καί ὀλίγων ἰνῶν τοῦ ξύλου· αὐτόθ. σελ. 67. »Κουρά τοῦ σφηνέος· τό σχίσιμον, τό σχίσμα τῆς σφήνας. Περί τῆς πρός τό ξύρω, ξυρόν συγγν. ἴδε Buttm. Lexilg. 2. σ. 264.
Κουρέλιον, τό. Ποιητκ. ἀντί κοράλλιον. Λουκιαν. 2) Ἑπκρστκ. τοῦ κούρη. Μικρά κούκλα.
*Κουράς, άδος, ἡ = ὀροφιαῖος πίναξ. Ζωγραφία εἰς τήν σκεπαστήν, Ἡσύχ.
*Κουραφροδίτη, ἡ (κούρη). Ἡ παρθενική Ἀφροδίτη, Πρόκλ. ὑμν. 3, 1.
Κουρεκκός, ἡ, ὁν (κουρεύς). Πολύβ. »Λαλιά κουρεκκή· φλυαρία τῶν κουρέων, ἡ τῶν ἐν τοῖ λουτροῖς ὑπηρετῶν, θηλ. ἀνυπόφορος, ὑπερβολική.
Κουρεῖον, τό (κουρά). Τό ἐργαστήριον τοῦ κουρέως (μπαρμπερί) ὅπου ἐξυρίζοντο τά γένεια, ἔκοπτον τάς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καί τούς ὄνυχας, καί ἐγίνετο καί σύναξις ἀνθρώπων πολλῶν, μέ τάς φλυαρίας διεκκεδαζόντων τόν καιρόν. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 338. »Ἐπί τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων». 2) Τό θῦμα, πρόβατον, ἡ ἀρνίον, τό ὁποῖον ἔδιδε τινάς εἰς τούς Φράτορας κατά τήν ἡμέραν Κουρεώτιδα λεγομένην ὁπότε ἐγράφετο ὁ υἱός αὐτοῦ εἰς τόν κατάλογον αὐτῶν· τό ὁποῖον ἔτι καί μεῖον ἐλέγετο.
Κουρεῖω, = κουρεύω· ἀμφ. ἀνάγν. παρ' Ἀλκίφρ. 3, 55.
Κουρεύς, έως, ὁ· καί Θλκ. κουρεύτρια, ἡ (κείρω). Ὅστις κουρεύει, κείρει, ξυραφίζει, ἡ κόπτει τήν κόμην τῆς κεφαλῆς, ἡ τά γένεια, ἔτι δέ καί ὁ περικόπτων τούς ὄνυχας· Μπαρμπέρης. Τά ἐργαλεῖα τοῦ κουρέως περιγράφει ὁ Φανίας ἐν ς'. Ἐπιγρ. (Ἀνάλεκτ. Βρουγκ. Τόμ. Β'. σελ. 53.) οὕτως·

»Εὐγάθης Λαπιθανιῶς ἐσεστρίδα, καί φιλέθειρον σιδόνα, καί πετάσου φάσσς ἐπιξυρίου,
Καί ψῆκτραν δοναικίτην ἀπέπτυσε, καί λιποκώπους φαγανίδας, καί τούς συλόνυχας στόνυχας.
Ἔπτυσε δ' εἰς ἅλα καί ξυρά καί δρόνον, ἐς δ' ἐπιχούρου κουρείου προλιπών, ἅλατο κηπολόγου,
Ἔνθα λύρας ἠκουσεν ὄκως ἔνος· ὠλετο δ' ἄνπου λιμώσσων, εἰ μή στέρβε παλινδρομίαν».

2) Μετφρκ. δέ Κεκέ καί ἐνοχλητικός φλύαρος, οἷοι ἐνομίζοντο παλαιόθεν οἱ κουρεῖς, Darv. Χαρίτ. σ. 529. Heind. Hor. Sat. 1, 7, 3. 3) Παρ' Ἡσυχ. λέγεται ἔτι, Κουρεύς, καί ὄρνις ποιός, ἀπό τοῦ φθέγγεσθαι ἐμφερές ἠχῳ γναφικοῦ μαχαιρίου.
*Κουρευτής, οῦ, ὁ = κουρεύς.
*Κουρευτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἰδιάζων εἰς τόν κουρέα.
*Κουρεύτρια, ἡ. Θηλ. τοῦ κουρεύς, κουρευτής.
Κουρεύω, (κουρεύς) = κείρω, ὡς καί ἐν τῇ συνηδείᾳ. Σχολ. Ἀριστοφ.
Κουρεώτης, ου, ὁ = κουρεῶτις· ἀμφ.
*Κουρεῶτις, ιδος, ἡ. »Ἡμέρα, καί, ἑορτή, κουρεῶτις· ἐλέγετο ἡ τρίτη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀπατουρίων, καθ' ἣν οἱ πολῖται τῶν Ἀθηνῶν, ἔφερον τούς παῖδας των, ὅταν ἐφθανον τόν τρίτον, ἢ τέταρτον χρόνον, εἰς τήν συνέλευσιν τῶν Φρατόρων, ὅπου ὁ παῖς κατεγράφετο ὑπό τῶν φυλάρχων εἰς τό κοινόν γραμματεῖον, καί οὕτως ἐγινωρίζετο δημοσίως ὡς γνήσιον τέκνον τῶν Ἀθηνῶν. Τότε ὁ πατήρ ἐπρόσφερε θυσίαν πρέβατόν τι, ἢ ἀρνίον, τό ὁποῖον ἐλέγετο κουρεῖον καί μεῖον, ἐκ τοῦ κόρος, κούρος, καί ἐδίδε καί τράπεζαν. Ἄλλοι δέ παράγουσι ταῦτο ἐκ τοῦ, κουρά, διότι κατ' αὐτήν τήν ἡμέραν ἔκειρον κατά πρῶτον καί τάς κεφαλάς τῶν νέων.
Κούρη, ἡ. Ἰωνκ. ἀντί, κόρη. Ὅμρ. ὅστις μόνον τόν τύπον τοῦτον μεταχρζτ. Ἐν Ὀδσ. Σ, 279. εἶναι ἀντί τοῦ νύμφη. Τό δέ κουρή Ἰωνκ. ἀντί κουρά.
Κουρήϊος, ία, ήϊον, Ἰωνκ. ἀντί κόρειος. Παρθενικός, νεανικός, Ἡμν. Ὅμρ. Δμτρ. 108.
*Κουρήσιμος, ον = κούριμος.
Κούρητες, ων, οἱ (κόρος, κούρος). Οἱ δυνάμενοι νά βαστάσωσιν ὅπλα νεανίκοι, οἱ νέοι Ἰλ. Τ, 193. 248. »Κούρητας ἀριστῆας· καθ' Ἡσύχ. καί Στράβ. Γ. σελ. 716. = Νεανίαι.
*Κουρῆτες, ῶν, οἱ. Οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς πόλεως Πλευρῶνος ἐν Αἰτωλίᾳ, Ἰλιδ. Ι, 529. 549. 589. 2) Ἔνοικοι τινές ἐν Κρήτῃ, περίφημον διά τήν ἰδιάζουσαν καί τῇ τῶν Κορυβάντων ὁμοίαν ἱεροπραξίαν καί λατρείαν των, τήν ὁποίαν περιγράφει ὁ Ἀλκρισ. Διονσ. ἐν Ἀρχαιολ. Ῥωμ.

2, 71. παραβάλλων τοὺς Κουρῆτας μὲ τοὺς Σαλίους τῶν Ῥωμαίων, ὅθεν

*Κουρητίζω, Μ. ίσω. Ἐκτελῶ τὰς ἱεροπραξίας, καὶ τὴν λατρείαν τῶν Κουρητῶν.

*Κουρῆτις, ιδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ Κουρῆτες. 2) Ὡς θηλκ. ἐπίθ. Κουρητικός, Βγ. Ἀπλν. Ῥδ. 4, 1229.

*Κουρητισμός, ὁ. Ἡ λατρεία, καὶ ἱεροπραξία τῶν Κουρητῶν.

Κουρίας, ου, ὁ (κουρά). Ὅστις συχνάκις κουρεύεται, ὁ κουρευμένην ἔχων τὴν κόμην αὐτοῦ, ξυραφιτμένος. Ὁ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μὲ κουρευμένα περιπατῶν μαλλία.

Κουριάω, ῶ, Μ. άσω (κουρά). Κουρᾶς ἐπιθυμῶ, δέομαι, ἀγαπῶ, ἢ χρείαν ἔχω νὰ κόψω, κουρεύσω, τὴν κόμην, ἢ τὰ γένεια. Ἄρα, ἔχω μεγάλην κόμην, μακρὰς τρίχας, κομάω. »Ἐπαράγαν κουριῶντα. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ζ'. 48. μεγάλας τρίχας ἔχων. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀρτεμιδ. Α'. 20. »Τρίχας κουριῶσαιν· πολλὰ μεγάλαι, θηλ. κουρᾶς χρήζουσαι. Ὅρα καὶ Ἀμμώνιον.

Κουρίδιος, ία, ιον (κοῦρος, κούρη). Γαμικός, παρ' Ὅμρ. μετὰ τοῦ πόσις, ἀνήρ, ἄλοχος καὶ γυνή, συνήθ. ὡς ἐπίθετον τῶν νεοπανδρευμένων, ἀνδρὸς θηλ. καὶ γυναικός, οἵτινες ἐκ παρθενίας εἰς γάμου κοινωνίαν συνῆλθον. Ἄρα, Νεοὐπανδρευμένος, Νεοὐπανδρευμένη. Ἰλ. Α, 114. »Κουριδίης ἀλόχου· τῆς ἐκ παρθένου γυναικός. Ἰλ. Ε, 414. »Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν· ποθοῦσα τὸν ἐκ παρθενίας ἄνδρα γεγαμηκότα αὐτήν· ὅ ἐστι τὸ τῆς συνθ. Παλληκάρι, ὁ πρὸ τοῦ γάμου μὴ εἰδὼς ἄλλην γυναῖκα. Ἀλλὰ καὶ ὡς οὐσιαστικ. ὡς ἐν Ὀδυσ. Ο, 22. »Κουριδίοιο φίλοιο· τοῦ ἀγαπητοῦ συζύγου, ὅθεν καὶ ῥητῶς ἀντθ. πρὸς τὸ παλλακίς, παρ' Ἡρόδ. 1, 18. καὶ ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Τ, 298. ἔνθα ἡ Βρισηΐς λέγει, ὅτι ὁ Πάτροκλος τῆς ὑπεσχέθη νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ σύζυγον τοῦ Ἀχιλλέως ἀλόχου κουριδίης· ἐν ᾧ μέχρι τοῦδε ἦτο μόνον ἡ παλλακίς του, ὡσὰν ὅπου ὁ κύριος εἶχε τὸ δίκαιον τοῦτο ἔπαινο εἰς τὰς ἀγχιμάλωτούς του. Οὕτω σημν. καὶ τὸ »κουρίδιον λέχος· τὴν κλίνην τῶν συζύγων, τὴν γαμικήν. Ἰλιάδ. Ο, 40. καὶ ἐν Ὀδυσ. Τ, 580 καὶ Φ, 78. καλεῖται καὶ ὁ οἶκος τῶν συζύγων, »Δῶμα κουριδίοιο· ἢ τῶν ἐκ παρθενίας νεονύμφων κατοικία, ἀντθ. τῷ οἴκῳ, εἰς ὃν ἡ Πηνελόπη ἠθέλε περιεῖδε παραδοῦσα ἑαυτὴν εἰς τινα τῶν μνηστήρων. Ὑστερώτερ. καὶ ἀντὶ τοῦ Νυμφικός, Εὐριπ. ἐπιγρ. 12. ὡς καὶ τὸ κούρη εὑρίσκεται ἐν τῇ Ὀδυσ. ἤδη ἀντὶ τοῦ νύμφη. Ἡ λέξις εἶναι Ἰωνικ. καὶ Ποιητικ. (Τὴν συνθ. ἐξήγησιν, Νεανικός, ἄρα ἐν τῇ νεαρᾷ ἡλικίᾳ συζευχθείς, ἥτις ὅμως δὲν εἶναι ἱκανή, τὴν ἀναίρεσιν ἀρκετὰ ὁ Buttm. ἐν Λεξιλογ. 1. σ. 32. καὶ ἀλλ. Ἡ ἀπὸ τοῦ κοῦρος, κούρη ὅμως παραγωγὴ εἶναι ἀναμφίβολος, διότι ἡ ἡλικία τῶν νεονύμφων εἶναι ἡ ἀκμαιοτάτη τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου· ἔθεν καὶ δὲν εἶναι παράξενον, ἐὰν ἐπθ., τὸ ὁποῖον πιθανῶς εἶχε πρότερον ὡς ἀπὸ τῆς παραγωγῆς του τὴν γενικ. σημσ. Νεανικός, περιωρίσθη ἔπειτα ταχέως εἰς τὴν ἐννοουμένην σημσ. τοῦ Γαμικός. Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον οὐδεποτῶς νὰ τὸ ἀποδώσωμεν εἰς τὸ κορέω. Ὁ Doederl. ἐξ ἐναντίας ἐν lect. Hom. 3. p. 8. παράγει τὸ κουρίδιος ἀπὸ τοῦ κύριος, οὗτινος φανερώνει τὴν ἀξίαν, καὶ τὴν δύναμιν τοῦ οἰκοδεσπότου, καὶ τῆς οἰκοδεσποίνης, τοῦ οἰκοῦρη, καὶ τῆς οἰκουρᾶς, ὡς καὶ τὸ ἄλοχος δέσποινα, Ὀδυσ. Γ, 403. πρβλ. κοῦρος).

Κουρίζω, Μ ίσω (κοῦρος, ἀντὶ, κόρος). Ὡς Οὐδέτ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, κοῦρος εἰμί. Εἶμαι νέος, νεανίας, νεανικός. Ὀδυσ. Χ, 185. β) Πολιτεύομαι, ἢ πράττω ὡς νεανίας, ἢ νέος, Ἀπλν. Ῥδ. γ) = ἡβάω, Ὀππν. 2) Ἐνεργτκ. Ἀνατρέφω παιδίον, ἢ νεανίσκον· »ἀνδράω. Πεῖθ τοὺς νεανίσκους ἄνδρας, ἀνατρέφω νεανίσκον τινὰ ἕως ὅτου νὰ γίνῃ ἄνδρας. Ἡσιόδ. Θεογον. 347. »Αἱ κατὰ γαῖαν ἄνδρας κουρίζουσιν. β) Καθόλου δέ, ἀντὶ τοῦ, Ἐπιμελοῦμαι, θεραπεύω, περιποιοῦμαι. Μέσ. κουρίζομαι, = κορίζομαι. Ζήτ. Ὑποκουρίζομαι· πρβλ. κορίζομαι.

Κουρίζω, Μ. ίσω (κουρά, κείρω). Διὰ παντὸς κείρω, ἀποκόπτω· παρὰ Θεοφρ. »Κυπάρισσος κουριζομένη· τῆς ὁποίας κάθε χρόνον κουρεύουσι τὴν κορυφήν· caedua cyparissus.

*Κουριθάλης, = κουροθάλης. Σουιδ.

Κουρικός, ή, όν (κουρά). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν κουρέα, ἢ εἰς τὸ κείρειν τὰς τρίχας, ἢ εἶναι ἐπιτήδειον, χρήσιμον εἰς τοῦτο.

Κούριμος, ιμον· ἀλλὰ καὶ τριτλκτ. = κουρικός, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κουρέα, ἢ εἰς τὸ κείρειν τὴν κόμην, κουρεύων. 2) Πθτκ. Κουρευμένος, ξυραφισμένος. Ὅστις εἶναι διὰ νὰ κουρευθῇ, ξυραφισθῇ. Εὐριπ. Τρωάδ. 279. Ἠλέκτ. 521. »Κουρίμης τριχόεν· κεκομμένης· πρβλ. Κουροθάλης. 3) Κούριμος, ἢ· ὑπακουσμ. Παρθένος, τραγικῆς μάστορα παρθένου τινός, πιθανῶς, ὅτι εἶχε τὴν κόμην κουρευμένην. Πολυδ. καὶ Ἀνάλεκτ. Α'. 500. Διοσκορίδ. Ἐπίγραμ. 28.

Κουρίξ, Ἐπίρρ. (κουρα). Ἐκ τῆς κόμης, ἀπὸ τὰ μαλλιά. Ὀδ. Χ, 188. »Ἐρυσάν τε μιν εἴσω κουρίξ· τῆς κόμης ἐπιλαβόμενοι. Κατὰ τὸν Σχολ. Ἀπολλων. Δ'. 18. = »Κατὰ κόρρης.

*Κουρίον, τὸ = κουρεῖον, 2.

Κούριος, ου = κουρήιος. Οὕτως ἀνέγνω. ὁ Εὐστθ. εἰς ὑποβολιμαῖον τινα στίχον Ὅμρ. μετὰ τὸν 433. τοῦ Ν, τῆς Ἰλιάδ. Ὀρφ. Ἀργ. 1356. »Κούριον ἄλσος παρθενίης.

Κουρίς, ίδος, ἡ (κουρά). ταυτόν τῷ, φαλλίς. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου ἔχει τὸ Δωρικ. κωρίς. Τὸ ξυράφι, ἢ τὸ φαλίδι, οἱ οὗ κουρεύουσι τὸ πρόβατα. 2) = κομμωτρία, ἡ. Μένανδρ. καὶ Ἑλλάδιος παρὰ Φωτ. κώδ. 279. 3) = καρίς, ἄμφ. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Κωρίς.

Κοῦρμι, τό. Εἶδος ζύθου παρὰ Κρησὶ ἐκ κριθῆς, κατὰ Διοσκορ. Β'. 110. κατὰ δὲ τὸν Ποσειδώνιον παρ' Ἀθην. Δ'. παρ' Ἱσπανοῖς καὶ Βρετανοῖς, ἐκ σίτου ἐνίοτε καὶ μετὰ μέλιτος κατεσκευασμένου, παρ' Ἀθην. καλεῖται Κόρμα. πρβλ. ζύθος.

Κουροβόρος, ον (κοῦρος, βιβρώσκω). Ὁ τοὺς κούρους, νέους, καταπιόμενος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1505 Παιδοφόνος.

Κουρογονέω, ῶ. Κούρους, παιδία γεννῶ· ὅθεν

Κουρογονία, ἡ (γονή). Ἡ τῶν κούρων γέννησις. Ἱπποκρ.

Κουροθάλεια, ἡ. Ἰδιαίτρ. θηλυκ. τοῦ κουροθάλης, τὸ ὁποῖον παρὰ Σουιδ. κουριθάλης, ἡμαρτημένως κεῖται.

*Κουροθάλης, ές. Κατὰ τινας ἀπὸ τοῦ κοῦρος καὶ θάλλω· = κουροτρόφος. Κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ κουρὰ καὶ θάλλω, Ὅ,τι κομμένον, κλαδευμένον ἄνωθεν, ἀναβλαστάνει ἐκ νέου, πρασινίζει, καὶ αὐξάνει, καθὼς ἡ κυπάρισσος, καὶ ἡ δάφνη. »κούριμοι δάφναι· Κουρευμέναι, καὶ ἐκ νέου ἀνθοῦσαι, βλαστάνουσα· πρβλ. Creuzerc Symbolik. T. 2. p. 191.

*Κουροκτόνος, ον (κτείνω). Φονεύων τὰ παιδία, ἢ τοὺς υἱούς του.

Κοῦρος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ κόρος, ὡς καὶ τὸ κούρη, ἀντὶ τοῦ κόρη. Παῖς, νεανίας, Ὅμρ. ὅστις μόνον τοῦτον τὸν τύπον μετχρῖτ. Βλπ. κόρος, καὶ κόρη, καὶ πρβλ. κουρότερος. (Ὁ Doederl. lect. Hom. 3. pag. 9. τίθησι τὸ κοῦρος, καὶ κουρίδιος εἰς πληνιεστέραν συγγν. ἀποδίδων καὶ τὰ δύο εἰς τὸ κύριος, ἄρα τὸ κοῦροι σημν. κυρίως τοὺς παῖδας τοῦ οἴκου, filii familiae, ἀντθ. πρὸς τοὺς δούλους, τοὺς καὶ δεσπόσυνοι καλουμένους, ἀναλόγως πρὸς τὰ Γερμκ. Junghierr, Junkherr, Junker.) Ὅθεν

Κουροσύνη, ἡ. Ἡ παιδική, νεανική ἡλικία. Ἀνάλεκτ. Α'. 229. καὶ Β'. 155. Θεόκριτ. Κδ'. 57. Νεανική εὐθυμία. Ἡ νεότης, ἢ ἡλικία τοῦ νεανίσκου, τοῦ νέου· τῆς κόρης, τῆς παρθένου· κυρίως ἐστὶ Θηλυκ. τοῦ

Κουρόσυνος, η, ον (κοῦρος). Νεανικός, εἰς τὴν νεότητα, εἰς τὸν παῖδα, νεανίαν, ἢ τὴν κόρην ἀνήκων. 2) Κουρόσυνον, τὸ· ὑπακουσμ. Ἱερὸν ἢ κατὰ τὴν κουρεῶτιν ἡμέραν ἑορτή, καθ' ἣν ἐγράφετο ὁ νέος εἰς τοὺς Φράτορας.

Κουρότερος, α, ον, Συγκρ. τοῦ κατ' ἀρχὰς πιθν. ὡς ἐπθ. ἐν χρήσει ὑπάρξαντος κοῦρος. Νεώτερος, νεανικώτερος, Ἰλιάδ. Δ, 316. Ὀδυσ. Φ, 310. Ἡσιόδ. Ἔργ. 449. »Κουροτέρα ψυχήν. Ἀθην. ἀντὶ τοῦ, νεωτέρα, νέα, ἢ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νεότητος. (Ἐὰν δὲν ἦναι ὡς καὶ τὸ ἀγρότερος κυρίως θετικόν, τὸ ὁποῖον συγκρίνουσι τὰ χωρία τοῦ Ὅμρ. καὶ Ἡσιόδ., καὶ ἄλλα νεωτέρων ποιητῶν φαίνονται μάλιστα νὰ τὸ ἀπαιτῶσι.)

Κουροτοκέω, Μ. ήσω. Κούρους τίκτω, γεννῶ ἐκ τοῦ

Κουροτόκος, ον (τίκτω). Ὁ κούρους, παιδία ἀρσενικὰ τίκτων, γεννῶν.

Κουροτροφέω, Μ. ήσω (κουροτρόφος). Κούρους, παιδία τρέφω, νέους ἀνατρέφω.

*Κουροτροφία, ἡ. Οὐσιστκ. τοῦ

Κουροτρόφος, ον (κοῦρος, τρέφω). Παιδοτρόφος, ὁ τοὺς νέους ἀνατρέφων. Καθόλου δέ, τροφός, ἐπιμελητής. Ἀνατροφός. Οὕτω λέγεται ἡ Ἰθάκη »ἀγαθὴ κουροτρόφος, Ὀδυσ. Ι, 27. Καλὴ ἀνατροφὸς νέων, ἐπειδὴ ἡ ἄλλως ἐλίγον καρποφόρος νῆσος ἔτρεφε μ' ὅλον τοῦτο ἀνδρείους νέους. Οὕτω καὶ »κουροτρόφος γῆ, Ἀρστφ. καὶ »Κουροτρόφος ἐλπίς. Πινδαρ. Ἰδιαιτρ. δὲ ἦτον ἐπθ. τῆς Ἀφροδίτης, Λητοῦς, καὶ τῆς Δήμητρος, ἥτις ἐν τῇ τῶν Ἀπατουρίων ἑορτῇ ἐτιμᾶτο εἰς τὰς τριοδίας. Ἡρόδοτ. Ὁμήρ. Βιοτ. 30.

*Κουρόφιλος, ον (φιλέω). Ὁ ἀγαπῶν παιδία, ἢ τέκνα.

Κουστωδία, ἡ. Τὸ Λατιν. Custodia. Φρουρά, φυλακή, σύστημα στρατιωτῶν, τὸ ὁποῖον φυλάττει εἰς τόπον τινά. Διαδοθὲν εἰς τὴν Ν. Δ. ἀπὸ τοῦ Λατινικοῦ.

Κουφαγωγός, ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἐκ Ξενοφ. ἀντὶ, κυφαγωγός.

Κουφίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ίῶ (κοῦφος). Οὐδτρ. Εἶμαι ἐλαφρός, Ἡσιόδ. Ἔργ. 405. Σοφ. Φιλ. 755. Εὐριπ. Ἠλ. 1571. 2) Ἐνεργτκ. κοῦφον, ἐλαφρὸν ποιῶ τι, ἐλαφρύνω. 3) Ὑψώνω ἐλαφρῶς, μετεωρίζω, σηκόνω, βαστῶ. »Κουφίζειν χεῖρα πλήθους βροτῶν. Εὐριπ. Ἠλέκ. 4. εἰς ὕψος αἴρειν, ὑψοῦν. Πθτκ. Γίνομαι, ἢ εἶμαι ἐλαφρόγνωμος, μάταιος, ἢ ἀλαζών, ὑπερήφανος. Μέσ. Ἐλαφρύνομαι, ἀνακουφίζω ἐμαυτόν, ἢ τὴν καρδίαν μου· ὅθεν

Κούφισις, εως, ἡ. Ἐλάφρωσις. 2) Ὕψωσις, μετεώρισις.

Κούφισμα, τό. Τὸ ἐλαφρωθέν, ἢ ὑψωθέν. Ἀλλὰ καὶ = κούφισις. Ἐλαφρωσις, εὐκολία, ὕψωσις. — Ἐν τῇ νεωτέρᾳ Μουσικῇ καὶ σημεῖον φωνῆς οὕτω καλούμενον.

Κουφισμός, ὁ = κούφισις.

Κουφιστήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ κουφίζων, ἐλαφρύνων, εἰς ὕψος αἴρων, ἢ κρατῶν. Χειρουργ. Παλ. σ. 103.

Κουφιστικός, ή, όν (κουφίζω). Ὁ κουφίζων, ἐλαφρύνων, ὑψῶν· ὁ δύνάμιν τοιαύτην ἔχων.

Κουφοδοξία, ἡ (δόξα). Καινή, ματαία, κούφια, ὄθεν, γνωμη. Παλλάδ. Λαυσαϊκ. σελ. 8.

Κουφόλιθος, ὁ· παρ' Ἀλεξ. Ἀφροδ. εἰς Ἀριστοτ. Μετεωρ. Δ'. Λίθος τις λευκός, ὅστις μετὰ τῆς πορφύρας μεγνύμενος ἀποτελεῖ ἐν εἶδος κο-

καβάρεως, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται οἱ ζωγράφοι.

Κουφολογέω, ῶ, Μ. ἡτω (κουφολόγος). Μωρὰ καὶ ἀνόητα, ἢ ματαια, καὶ ἀστόχαστα ὁμιλῶ, καὶ καθόλου, κουφολόγος εἰμί. Ἀππιαν.

Κουφολογία, ἡ. Μωρὰ, καὶ ἀνόητος ὁμιλία, ὁ ματαιος καὶ ἀστόχαστος λόγος, λόγια τοῦ ἀέρος, μωρὰ φλυαρία. Θεόκ. 4, 28. Ἡσύχ. Νεμέσιος καὶ Ἀππιανός, ἐκ τοῦ

Κουφολόγος, ον (λέγω). Ὁ μωρὰ, καὶ ἀνόητα λέγων, ὁμιλῶν, μωρολόγος, φλύαρος.

Κουφόνοια, ἡ. Μωρία, ἀκαταστασία νοός, ἐλαφρογνωμία· ἐκ τοῦ

Κουφόνους, ον, καὶ συναλ. κουφόνους, ουν (νοῦς). Μωρὸς, ἀνόητος, κοῦφος κατὰ τὸν νοῦν, ἐλαφρόγνωμος, ἀκατάστατος. Τὸ κουφόνουν = κουφόνοια. Εὕρηται δὲ ὁ πλθντκ. κουφόνοος, Lobeck Φρύν. σλ. 453. ἐπῤῥ. κουφονόως, συνλφ. κουφόνως.

Κουφόνωτος, ον (νῶτος). Ὁ κοῦφα, ἐλαφρὰ νῶτα, πλάτας ἔχων. Levis dorsi, Λατ.

*Κουφοξυλεία, ἡ = ἀκτέα. Κουφοξυλιὰ, σαμβοῦκας ἐν τῇ συνθ. — Ἐκ χειρογράφου λεξικοῦ τῆς τῶν βοτανῶν ἑρμηνείας.

Κουφόπτερος, ον (πτερόν). Ὁ κοῦφος κατὰ τὰ πτερὰ, ὁ εὐκίνητος καὶ ἐλαφρὰ πετῶν. Ὀρφ.

Κοῦφος, η, ον, καὶ, Ἐπίῤῥ. κούφος. Ἐλαφρὸς, μὴ βαρύς. «Κοῦφα ποσὶ προβιβάων. Ἐλαφρὰ καὶ εὐκόλα πορευόμενος, Ἰλιὰδ. Ν, 158. πρβλ. Ἡσί. ἀσπ. 323. Κενὸς δὲ τούτου ἔχει ὁ Ὅμηρ. τὸ σχετικ. μόνον καὶ αὐτὸ ὡς ἐπῤῥ. «κουφότερον μετεφώνεον. Ἠμιλοῦτεν ἐλαφρότερα, δηλαδὴ ἐλαφρυτέραν καρδίαν, Ὀδ. Θ, 201. ὅθεν ἀντὶ τοῦ ταχὺς, γοργὸς, ὀγλίγωρος, ἄχρηστος, οὐτιδανὸς, κενὸς, ἔκκριτος. Μεταφορ. μωρὸς, ἀνόητος, ματαιος, ἐλαφρόγνωμος, ἀκατάστατος κατὰ τὸν νοῦν. Ἐκ τούτου ἐσχηματίσθη ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, κούφιος, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ, κενὸς, τὸ, κοῖλος, καὶ τὸ, ἐλαφρὸς. Ὅρα τὸν ἀείμνηστον Κοραῆν εἰς τὰς εἰς Ἡλιόδωρ. σημειώσ. σλ. 152.

Κουφόσκευος, ον. Ὁ ἐλαφρὰ σκεύη φέρων, ἐλαφρὰ ἐπλισμένος, ἁρμοσμένος, Ἡσύχ.

*Κουφοτέρως, Ἐπῤῥ. συγκρ. ἐκ τοῦ κοῦφος. Ἐλαφρότερα.

Κουφότης, ητος, ἡ (κοῦφος). Ἐλαφρότης, εὐκολία. Μεταφορ. μωρία, ματαιότης, ἐλαφρογνωμία, ἀκαταστασία τοῦ νοός.

Κουφοφορέομαι, Μλ. -ήσομαι (φέρομαι). Κουφοφόρος εἰμί, βαδίζων κινῶ ἑαυτὸν ὡς ἐλαφρόν τι σῶμα. Περιφέρομαι ἐλαφρὰ, μὲ εὐκινησίαν, ὥστε ν' ἀπατῶ. Σέξτ. Ἐμπειρ.

Κουφόω, ῶ. Ἡμαρτημ. ἐξ Ἱπποκρ. ἀντὶ τοῦ κωφόω.

Κοφινοποιός, ον (ποιέω). Ὁ κοφίνους ποιῶν· ἐκ τοῦ

Κόφινος, ὁ. Ἀγγεῖόν τι πλεκτὸν, κοφίνιον. κοῦφα, κόφα, καὶ κοφινίδα. — 2) Κατὰ Πολυδ. Δ', 168. καὶ Ἡσύχ. καὶ μέτρον τι Βοιωτικὸν χωροῦν χοᾶς τρεῖς. (Τὸ Ι εὕρηται μακρ. τὴν πρώτην φορὰν παρὰ τῷ Νόννῳ·) ὅθεν

Κοφινόω, ῶ. Καλύπτω, σκεπάζω τι μὲ τὸν κόφινον, βάλλω τὸν κόφινον ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλήν τινος. — 2) Βάλλω εἰς τὴν κεφαλὴν τινὸς καλάθι. Παρὰ Βοιωτοῖς παιδεία τις κατὰ τῶν χρεωκόπων γινομένη. Στοβαῖος, Λόγ. 145.

Κοφινώδης, ες (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κοφίνου ἔχων.

Κοχλάζω, (κόχλασμα). Ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, καχλάζω, κάχλασμα.

Κοχλακώδης, ες (κόχλαξ, εἶδος). Παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστ. Θ', 10. ἁμῤῥ. ἐκ τοῦ

Κόχλαξ, ακος, ὁ = καχλὴξ. Διοσκορ. (ᾰ:) Β'. 75. Γ', 151. Ε', 133. Γαλην. κατὰ τόπους, Η'.

Κόχλαι, αἱ. Ἐξ Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. Ἰδ. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, κοχλίαι, ἢ κόχλοι.

Κόχλασμα, τό. Ἡμαρτ. ἀντὶ, κάχλασμα.

Κοχλιάριον, τό. Κοχλιάριον, τὸ πρὸς φαγεῖν ἐπιτήδειον ὄργανον· ἐκ τοῦ κόχλος, συνθ. κοστρίον. Lobeck Φρύν. σλ. 321.

Κοχλίας, ου, ὁ (κόχλος). Εἶδος ὀστρακοδέρματος ζώου, τοῦ ὁποίου τὸ ὀστράκινον δέρμα εἶναι ἑλικοειδές. Σάλιαγκος, ὁ χερσαῖος. Κοχλὸς δὲ ὁ θαλάσσιος. Cochlea καὶ Concha· καὶ ἀμφότερα τὰ εἴδη κοινῶς. Κοχλιὸς, καὶ κοχλοὶ, ἐν τῇ συνηθ. λέγονται. — 2) Πᾶν τὸ ἑλικοειδῶς εἱλισσόμενον, ἔξρτ. κλίμαξ ἑλικτή. Ἐντεῦθεν λέγεται οὕτω καὶ ὑδραυλική τις μηχανή, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ἑλικοειδῆ. — 4) Καθόλου δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ, Ἕλιξ, Βίδα. — 5) Λέγεται ἔτι καὶ μηχανή τις ἕλικας ἔχουσα, δι' ἧς σηκόνομεν τὰ βάρη.

Κοχλίδιον, τό. Ὑποκρ. τοῦ κόχλιος. Μικρὸς κοχλίας. — 2) Εἶδος ἑλικοειδοῦς κλίμακος, Στράβ.

*Κοχλιοειδής, ές (εἶδος). Σχηματισμένος ὡς κοχλίας, τὸ σχῆμα τοῦ κοχλίου ἔχων, ἕλικας ὡς τοὺς τοῦ κοχλίου ἔχων· στρεφόμενος ὡς ὁ κοχλίας, ἔχων γυρίσματα, καὶ καγκέλια ὡς ὁ σάλιαγκας.

Κοχλίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κόχλος. Μικρὸς κόχλος. — 2) Πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα ἕλικος, ἢ κοχλίου, ἢ βίδας, ὡς π. χ. παρὰ Στράβ. ΙΖ', σλ. 1145, Κλίμαξ, σκάλα οἰκοδομήματος τινὸς τοιοῦτον σχῆμα ἔχουσα. Ἡ βίδα εἰς τὰς γαλιάτρας, ἢ ὑδραυλικὴ μηχανή, τὸ σιδήριον τρυπάνου, τῆς ἀρίδας. κ. τ. τ. πρβλ. κοχλίας, 2. (Ἐν Βατρ. 165. εἰλήφθαι τὸ Ι. ἐν τῇ πλθντκ. γενικ. κοχλίων μακρόν).

Κοχλίς, ίδος, ἡ. Μικρὸς κοχλίας.

Κοχλιώδης, ες = κοχλιοειδής, Ὁ τὸ σχῆμα τοῦ κοχλίου ἔχων, ἑλικοειδής.

Κοχλιωρύχον, τό. = Κοχλιάριον. Πολυδ. ς' 87. ί, 89.

Κόχλος, ου, ὁ. Ὑστερώτρ. δὲ καὶ, ἡ, Ἰακ. Α. Π. σλ. 842. Κοχλίας, κυρίως, ὁ ἑλικοειδὲς τὸ ὄστρεον ἔχων. Τινὲς θέλουσιν, ὅτι λέγεται καὶ εἶδος τι διθύρων ὀστρίων, ὡς ἡ κογχύλη· εὕρηται καὶ κόλχος (συγγν. τῷ κόχλῃ, κόγχος, concha).

*Κόχος, ὁ. Δαφιλῶς ῥέον ὑγρόν, Σχολ. Θεόκρ. 2, 107. Ἰδ. ἐν τῷ κοχύω.

Κόχυ, Ἐπίῤῥ. = χύδην. Ἡσύχ. Ἰδ. ἐν τῷ κοχύω· ὅθεν

*Κοχυδέω, Μλ. -ήσω, = κοχύω, ὅπερ ἴδε.

Κοχύω. Εἰς πλῆθος, ἢ πλουτίσιμε ῥέω, ἐκπηγάζω. Μετὰ ἤχου, ψόφου, κρότου ῥέω, χύνομαι (ἐπὶ ὕδατος, ὅταν τρέχῃ πολὺ καὶ βράζει, βοᾷζει) Θεόκριτ. Β'. 107. «--- ἐκ δὲ μετώπου ἱδρὼς μὲν κοχύδεσκεν ἴσον κοτίλαιτιν ἐέρσαις· ὡς τό τῆς συνθ. Ἔτρεχεν ὁ ἱδρὼς ἐκ τοῦ μετώπου μου ὡς ἂν ποταμός· ὅπου ἄλλοι κοχύδεσκεν, ἀνάγν. τοιοῦτο καὶ τὸ παρ' Ἀθην. ς', σλ. 269. ὅστις ἔχει καὶ τὸν τύπον κοχυδέω. Τὸ δὲ ἐπῤῥ. κόχυ ἀντὶ χύδην, δαφιλῶς ῥέων, χυόμενος, σωρηδὸν, μὲ τὰ κυρίως, παρ' Ἡσυχ. καὶ Οὐσστκ. κόχος, ὁ, σημαίνον δαφιλὲς καὶ γεμάτον ῥεύσιμον, παρὰ τῷ Σχολ. Θεόκρ. 2, 107. (Ἀπὸ τοῦ χέω, δι' ἀναδιπλασιασμοῦ.)

Κοχώνη, ἡ. Τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχίων ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὀστοῦ μέχρι τῶν αἰδοίων διάστημα, ἢ μεταξὺ τῶν κολομνηρίων σχιστμάδα, ὅπου κατὰ τὸ μέσον εἶναι ἡ τρύπα τοῦ κόλου· συνθ. ἐν τῷ πλθντκ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 524. «ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰς κοχώνας, ἔκρυπτε τὸ κρέας μεταξὺ τῶν κολομνηρίων του. Ὁ Σουίδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, μεσόστκελον, εἰς Ἀριστοφ. τινὲς ἐκδόσεις ἔχουσι, κόχωνα, ὡς ἂν νὰ ἦτον εὐχρηστότερον κοχωνον, τὸν καὶ τῷ ὄντι ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κόχωνα, τὰ ἰσχία· Ὁ Ἱπποκρ. μεταχειρίζεται συχνὰ τὸ, κόκκυξ, καὶ κοχώνη, ἀντὶ τοῦ, ἱερὸν ὀστοῦν, ἀν' ὧν καὶ τὰ Λατ. Coxa, καὶ, Coxendix. — 2) Παρὰ Πολυδ. β', 18. Θεόπομπος ὁ κωμικὸς ὀνομάζει οὕτω, καὶ παλαιόν τι μεθυσμένον γύναιον, κοχώνη, πιθν. ἐκ τοῦ χώνη, τὸ χωνίον. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστ. καλεῖται καὶ Διότιμος ὁ μέθυσος, χώνη, ἀντὶ τοῦ, χωνίον, ἂν δὲν πράξῃ νὰ ἀναγνωσθῇ οὕτως τοι κοχώνη ἐπεκαλεῖτο, ἀντὶ, καὶ χώνη ἐπεκαλεῖτο· πρβλ. κοτύλων.

Κόψιμος, ἡ. Παρὰ Θεοφράστ. γ', 15. φυτόν τι, τὸ ὁποῖον παρ' Ἀθην. ά, ὀρθότερον, κέτινος, ἀναγινώσκ. ἀμφ.

Κόψιμον, τό (κόπτω). Ἡ ἐνέργεια, ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ κόπτειν, λέξ. νεωτερ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ.

Κόψιχος, Ἀττκ. ἀντὶ, κόσσυφος· κότσυφας κοτσύφι.

*Κῶος, ἡ, Ἰων. ἡ νῆσος Κῶς. «Κῶονδε» διὰ τὸν Κῶν. Ἰλιὰδ.

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Ρ.

Κραας, τό. Κεφαλὴ. Ἐκ τούτου τοῦ μόνου Ἔπους ἐν τῇ ὀνομαστικ. ἀχρήστου παρασχηματισμ. τοῦ κάρα, καὶ ΚΡΑΣ, εὕρηται παρ' Ὅμηρ. ἡ γενικ. κράατος, Ἰλιὰδ. Σ, 177. καὶ δοτικ. κράατι, Ὀδυσ. Χ, 218. πλθντκ. αἰτκ. κράατα, Ἰλ. Τ, 93. πρβλ. κάρα καὶ ΚΡΑΣ (-υυ)

*Κραβάτιον, τό. Ὑποκστκ. τοῦ κράβατος, ἐξ οὗ τὸ ἐν τῇ συνθ. κρεβάτιον.

Κράβατος, ἡ, κρεββατος, ὁ. Κρεβάτιον, τὸ πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ ὕπνον ἐπιτήδειον, ἀφ' οὗ τὸ Λατ. Grabatus· παρ' Ἀττικ. σκίμπους, ἐλέγετο. Λέξις Μακεδνκ. Sturz dialog. Maced. p. 175. (υ-υ:)

*Κραγγάνομαι, Ἀπστκ. Μέσ. (κράζω). Φωνάζω, κραυγάζω. Οὕτω θέλει ὁ Lobeck ἐν Φρυνχ. σλ. 337. νὰ ἀναγνώσῃ παρ' Ἡρότ. 1, 111. ἀντὶ κραγάνομαι.

Κράγγη, ἡ. = κίσσα, καὶ, κραγγών, ῶνος, ἡ. Εἶδος καρίδος. — Παρ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Δ', 2. κατὰ πρῶτον κεῖται, κραγγών, καὶ μετὰ ταῦτα δίς, κράγγη, ἀλλὰ τὰ ὀρθότερα χειρόγραφ. πανταχοῦ, κραγγών, ἔχουσιν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κραγών, καὶ ἔρμην. διὰ τοῦ, εὐυδρον ζῶον, καὶ εἶδος καρύδος· ἐξ ἐναντίας τὸ, κραγγών, διὰ τοῦ, κίσσα, ὅπου οἱ ἑρμην. ἀναφέρουσιν ἐξ Ἰαμβλίχου προτρεπτ. τὸ, κράγαι, ὡς εἰς τὸ κράγγαι μεταβληθέν. Κατὰ τὸν Κυβιέρ, ἔστιν ὁ τοῦ Διὸς. Cancer mantis.

*Κραγγών, ῶνος, ὁ. Ἰδ. Κράγγη.

Κραγέτης, ου, ὁ (κράζω). Ὅστις κράζει, φωνάζει = κράκτης. Πίνδ. Νεμ. γ', 43. Φιλοστρ. εἰκόν. γ', 6.

Κραγόν, Ἐπίῤῥ. (κράζω). Μεγαλοφώνως. Ἀριστοφ. Ἱππ. 487. «κραγὸν κεκράξεται» = κραυγαστικῶς, μὲ κραυγάς.

Κραδαίνω, ὡς καὶ κραδάω. Δονέω, σείω, σαλεύω, ταράσσω, τινάσσω, κουνῶ. Πθντκ. κλονίζομαι, ταρίσσομαι, κουνοῦμαι, σείομαι, Ἰλ. Ν, 504. Οὐδετ. ἀντὶ τοῦ τρέμω, κλονοῦμαι· Ὁ Ὅμηρ. ἔχει μόνον τὴν πθντκ. μετχ. «αἰχμὴ κραδαινομένη, ἔγχος κραδαινόμενον». Τὸ ἐν τῇ αἰωρήσει κλονιζόμενον, τρέμον, σειόμενον ἄρμ.

Κράδιον, τό. Ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, κράδη. Πολυδ. ς', 40.

Κράδαλος, ὁ (κράδη, β.). Κλάδος συκῆς. Ἡσύχ.

Κραδαλός, ἡ, ὁν (κραδάω, κραδαίνω). Αἰωρούμενος, κλονούμενος, ταρασσόμενος, εὐσείστος. πρβλ. ῥαδαλός.

*Κράδασις, εως, ἡ (κραδάω). Τὸ αἰωρεῖν, κλονεῖν, σείειν, ταράσσειν, κραδαίνειν.

Κραδασμός, ὁ. Κούνησις, κούνημα, κίνησις,

καθὼς π. χ. κινεῖται τὸ παιδοῦλι τοῦ ὡρολογίου. Νικόμαχ.

*Κραδαφάγος, ον (φαγεῖν). Ἀντὶ κραδηφάγος, = κραδοφάγος.

Κραδάω, ῶ = κραδαίνω. «Ἔγχος, δόρυ κραδάωνα,» Ὅμρ. Ἰλιὰ Η, 213. — 2) Παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ἀντὶ τοῦ, πάσχω ἀπὸ τὸ πάθος κράδος, λεγόμενον, ἐπὶ φυτῶν.

*Κράδεμνον, Δωρ. ἀντὶ, κρήδεμνον.

Κραδεύω, = κραδάω. Ἡσυχ.

Κράδη, ἡ (κραδάω). Αἱ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εὐκόλως σειόμεναι κορυφαὶ τῶν κλώνων τῶν δένδρων. «Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ,» Ἡσ. Ἔργ. 683. ἐξρτ. Ἡ κορυφὴ τῶν κλώνων τῆς συκῆς. Παρὰ Δίων. στερ. παραβ. α'. 118. «εἴτε συκῆς κράδαιν, τὸ ἁπαξ ἔρμην. διὰ τοῦ ἀκρέμονες ἀπαλοί. β) Ὁ κλῶνος, κλάδος δένδρου τινός, καὶ ἐξρτ. τῆς συκῆς. γ) Καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον δένδρον, καὶ ἐξρτ. ἡ συκῆ, ἡ συκιά. — 2) Μηχανή τις τραγική ἐν τοῖς θεάτροις. Κατὰ τὸν Πολυδεύκ. 4, 129. ἡ κατὰ Πλούταρχ. Παροιμ. 116. «κράδης ῥαγείσης· ταυτόν ἐστι τῷ, ἀγαυρίς, μέρος ταύτης τῆς μηχανῆς, τὸ ὁποῖον ἐκράτει τὸν ὑποκριτὴν ἐν τῷ μεταμορφίζεσθαι. — 3) Νόσος τις τῶν δένδρων τῆς πτελέας, πλατάνου, καὶ δρυός, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. α', 13. ἰδὲ κράδος.

Κραδηφορία, ἡ (φέρω). Τὸ φέρειν, βαστάζειν εἰς τὰς χεῖρας κλάδους συκῆς, ἐν τῇ ἑορτῇ, ὡς καὶ τὸ, Θαλλοφορία, εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Πλούταρχ. προβλ. συμπ. δ', 5.

*Κραδία, ἡ. Δωρ. ἀντὶ κραδίη, καρδία.

Κραδιαῖος, αία, αῖον (κραδία). Πρόκλ. Ἀναλεκτ. β', σλ. 441. «κραδιαῖος κύκλος», ὁ μεσαίτατος κύκλος· κυρίως ὅμως, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καρδίαν.

Κραδίας, ου, ὁ· καὶ Ἰων. κραδίης (κράδη). «Τυρὸς κραδίας· τυρὸς κατατετυπωμένος, πεπηγὼς μὲ τὸν χυλὸν, μὲ τὸ γάλα τῆς συκῆς· ὁ ὑπὸ τοῦ ὀποῦ τῆς κράδης πηπόμενος. — 2) «Νόμος κραδίας· μελῳδία, ψαλμῳδίας τις, τὴν ὁποίαν ἔψαλον μὲ τὸν αὐλὸν εἰς τοὺς πρὸς καθαρισμὸν μιάσματος τινὸς εἰς θυσίαν ἀγομένους, καὶ ἐπιῤῥεβδιζομένους μὲ κλάδους συκῆς. Ἡτχ. καὶ Πλούταρχ. πρβλ. ὅμως, Francke, Καλλιμαχ. σλ. 123.

Κραδίη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ, καρδία.

Κραδοπώλης, ου, ὁ (κράδη, πωλέω). Ὅστις πωλεῖ τοὺς κλάδους, ἢ τὰ φύλλα τῆς συκῆς.

Κράδος, ὁ· καὶ κράδη, ἡ. Πάθος, νόσος τις περὶ τοὺς κλάδους τῆς συκῆς, πτελέας, φηγοῦ, καὶ πλατάνου γινομένη, ὅτε αὐτοὶ σκληροὶ, ξηροὶ, καὶ μελανοὶ γίνονται. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. δ', 16. «κλίσκεται συκῆ μάλιστα καὶ σφακελισμῶ καὶ κράδῳ· καλεῖται δὲ σφακελισμὸς μὲν, ὅταν αἱ ῥίζαι μελανθῶσι, κράδος δὲ ὅταν οἱ κλάδοι· ὅθεν καὶ τοὔνομα τῇ νόσῳ. Ἐν τῇ συκῆ εἶδος λέγεται Ψώρα. — 2) Καὶ αὐτοὶ οἱ τὸ πάθος τοῦτο πάσχοντες κλάδοι.

Κραδοφάγος, ον (φαγεῖν). Ὅστις τρώγει τοὺς κλάδους, ἢ τὰ φύλλα τῆς συκῆς· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, χωρικός, ἀγροῖκος.

*Κράζω, Κυρίως, ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν κοράκων, καὶ φαίνεται ὅτι ἐτχηματίσθη ἡ λέξις κατὰ μίμησιν αὐτῶν, διότι ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν τὸ κρᾶ ἀκούεται. — 2) Καθόλου δὲ σημαίνει ἡ λέξις κάθε τραχὺν ψόφογγον, κάθε τραχεῖαν φωνὴν, καὶ σκληρὸν φώνημα. Ἄρα, τραχέως φωνάζω. — 3) Μετῤῥτκ. μετὰ Αἰτιατ. «Κράζειν τινὰ μετὰ τραχείας φωνῆς ζητῶ, ἐπιθυμῶ τι. Μέλ. κεκράξομαι, ἀόρ. ἔκραγον, καὶ ἐν μεγίστῃ χρήσει ὁ παρμ. κέκραγα ἀντὶ ἐνστ. πλθντ. 1. κέκραγμαι. Πλούταρχ. περὶ Ἀδολεσχ. «Τὸ πρᾶγμ' ἀκούσατε, ἀλλὰ μὴ κεκράγετε,» καὶ Προστακτ. ὡς ἐκ τοῦ μι. Κέκραχθι, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 681. Σφῆκ. 198. μετχ. κεκραγώς. ἀπρμφ. κεκραγέναι (συγγν. τῷ κλάζω, κρώζω, κραυγὴ, κραυγάζω). Ἐκ τοῦ πρώτου σχηματισμοῦ κράω, ἔγινεν ἔτι καὶ τὸ, κραύω, κραύζω· ὅθεν κραυγὴ, κραυγάνω, καὶ ἑπομένως, κράζω, κράξω, κραγὴ, ἀφ' οὗ τὸ, κράγγω, κραγγάνω, ὅθεν ἐγγρακάνω, καὶ ἐκκραγγάνω. (Παρὰ τοῖς ὕστερον φαίνεται, ὅτι τὸ μακρὸν τοῦ πρεμν. α, ἐλήφθη ἐνίοτε καὶ βραχύ, Jacob. Α. Π. σελ. 71.)

Κραθείς, κραθῆναι, ἀόρ. α'. παθητ. ἐκ τοῦ, κεράω.

*Κραιαίνω, Ἐπκ. κατ' ἐπέκτασ. τύπος ἀντὶ τοῦ κραίνω· ὅθεν παρ' Ὅμρ. πρτκτ. ἐκραίαινον, Ἰλιὰ Ε, 503. πρτκτκ. ἀόρ. κρήηνον, Ἰλιὰ Δ, 41. 504. κρηήνατο, Ὀδτ, Γ, 418. Ρ, 252. ἀπρμφ. κρηῆναι, Ἰλιὰ Ι, 101. 3. πθτκ. πρκμ κεκράανται, Ὀδτ. Δ, 616. Ο, 116. ὑπρσνλ. κεκράοντο, Ὀδτ. Δ, 132. (α) Ἰδ. κραίνω.

Κραίνω, Μλ -ανῶ. Ἐπκ. ἀπρμφ. μέσ. μέλ. μὲ πθτκ. σημτ. κραινέεσθαι, Ἰλιὰ. ἀόρ. ἔκρηνα, προστκτ. κρῆνον, Ὀδτ. ἀπρμφ. κρῆναι, Ὀδτ. ἀόρ. πθτκ. ἐκράνθην, Πίνδαρ. μετὰ τοῦ ἀνωτρ. τύπου κραιαίνω. (Ἐκ τοῦ κάρα, κάρη, κάρηνον συγγν. τῷ κρέων, κρέουσα, κρείων, κρείστων). Τελειόω, εἰς τέλος φέρω, ἐκτελῶ, ἀποπληρόω, ἐνεργῶ, φέρω εἰς πρᾶξιν. «Νοῆται καὶ κρῆναι. Ἑνοῦῶ τι, τὸ συλλογίζομαι, καὶ τὸ ἐκτελῶ ἐν ταὐτῷ, τὸ φέρω εἰς τέλος. ἀντθ. Ὀδτ. Ε, 170. «ἔπος κραίνειν τινία, Ἐκτελῶ τὸν λόγον, τὴν ζήτησιν, τὴν ἐπιθυμίαν τινός, Ὀδτ. Τ, 115. «κραίνειν ἐφετμάων, Πίνδ. «ἔτυμα κραίνειν· ἐπὶ ὀνείρων, ἀποτελῶ ἀληθές, δηλ. λαμβάνω ἀληθῆ ἔκβασιν· ἀποβαίνω, καταντῶ ἀληθές, Ὀδτ. Τ, 567. Πθτκ. Ἐκτελοῦμαι, βάλλομαι εἰς ἔργον, ἀποβαίνω· οὗ μοι δοκέει τῇ θεῷ ἐδῷ κρανέεσθαιν. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον μοὶ φαίνεται δὲν ἠμπορεῖ νὰ βαλθῇ εἰς πρᾶξιν, νὰ ἐκτελεσθῇ, Ἰλιὰ. Ι, 626. καὶ ἐπὶ ἀργυροῦ κρατῆρος «χρυσῷ ἐπὶ χείλεα κεκράανται». Μὲ χρυσὸν ἀπετελειώθησαν τὰ χείλη, δηλ. τέλος πάντων ἐχρυσώθησαν τὰ χείλη, καὶ οὕτω ἡ ἐργασία ἔλαβε τέλος, Ὀδτ. Δ, 132. 616. Ο, 116. καὶ τὰ ἐν Ἴμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 427. «κραίνων ἀθανάτους τε θεοὺς, καὶ γαῖαν ἐρεμνὴν, ὡς ἐγένοντο ἀνήκε ἐνταῦθα, ἔνθα συνήθως τὸ κραίνων διὰ τοῦ τιμῶν ἐξηγεῖται, ὁ δὲ Hermann κλείων τεκμαίρεται, τὸ πρῶτον ἀναμφιβλ. ψευδὲς· ἡ ἔννοια ἐστὶν, «Ἀπετελείωτε, ἢ ἀπιτέλεσε τοὺς θεοὺς καὶ τὴν γῆν, δηλ. ἐν ταῖς ὡδαῖς του, ἢ ἔφαλε τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐγένοντο. Ὁ Francke, ὡς καὶ ὁ Matthiae συμπεραίνουσιν «ἀθανάτους δ' ἐγέκειρε θεοὺς, κ. τ. λ. — 2) Ἀμτβτ. Εἶμαι ἡ κορυφὴ, ἡ κεφαλὴ, κορυφαῖος, ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν, ὁ δυνατώτερος. Ἔχω εἰς χεῖρας μου τὴν ἐκτελεστικὴν δύναμιν, ὅθεν διοικῶ, ἄρχω, ἐξουσιάζω, Ὀδτ. Θ, 391. καὶ μετ' Ὅμρ. πάλιν εἰς Μετῤῥτκ. μεταβαίνον σημτ. = κατεξουσιάζω, κυριεύω, βασιλεύω. Ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ διοίκησίν μου, παρὰ τοῖς ὑστερωτρ. Ἐπκ. μετὰ δοτκ. μετὰ δὲ γενκ. μόνον παρὰ Σοφκλ. διότι ὁ Herm. Ὀρφ. σλ. XIX. ἐκφράζεται πολλὰ γενικῶς. — 3) Οὐδτρ. = τελευτάω. Ἀποβαίνω, καταντῶ εἴς τι. «Κρανοῦντων εἰς ὀστέα, τὰ ὁποῖα τελευτῶτι, καταντῶτιν εἰς κόκκαλα. Ἱπποκρ. καὶ Ἀρισταῖος, «ποῖ δὴ τὰ κρανεῖ, ποῖ καταλήξειν, Αἰσχύλ. Χοηφ. 1065. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐν στίχ. 652. ἀποῖ τελεντῇ, καὶ κρανοῦται λόγοιν κεῖται.

Κραιπαλάω, ῶ (κραιπάλη). Κραιπάλην ἔχω, μεθυσμένος εἰμὶ, πόνον, καὶ ζάλην, ἡ βάρος ἔχω εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς μέθης. Καθόλου δὲ, μεθυσμένος εἰμὶ, καὶ κλονοῦμαι ἔνθεν κακεῖθεν, κοτυλίζω· ἔτι δὲ καὶ, ἀντὶ τοῦ μεθύσκομαι, μεθοκοπῶ. Ἀλκίφ. α'. Ἐπιστολ. 39. «μετὰ τῶν ἑταίρων κραιπαλήσομεν· νὰ πίωμεν οἶνον ὥστε νὰ μεθύσωμεν· Πράττω, ἢ ὁμιλῶ ὡς μεθυσμένος.

Κραιπάλη, ἡ (κρᾶς, πάλλειν). Ἡ ἐκ τῆς οἰνοποσίας μέθη, καὶ ὁ ἐκ ταύτης πόνος, βάρος, καὶ ζάλη τῆς κεφαλῆς, σὺν τοῖς κλονήμασι τοῦ σώματος ἐν τῷ περιπατεῖν· καθόλου δὲ, ὁ ἐκ τῆς μέθης κεφαλόπονος, τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται μετὰ ταῦτα τινάς. (Ὁ Πασσὼβ παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Ἀρπω, ῥαρίο, ἁρπάζω, ἀντὶ ἁρπάλη, ῥαπάλη, ἀλλ' ὡς φαίνεται οὐχὶ τοιοῦτον εὑτυχῶς.)

Κραιπαλίζω, Μ. ίσω, = κραιπαλάω.

Κραιπαλόβοσκος, ον. Σώπατρος παρ' Ἀθην. λείψ. ἐξ «κραιπαλόβοσκος δίψοιν», ὁ ὑπὸ τῆς κραιπάλης τρεφόμενος.

Κραιπαλόκωμος, ον (κραιπάλη, κῶμος). Ὁ κατὰ μέθην, καὶ ἐν νυκτὶ γινόμενος ὕμνος, ὁπόταν δηλ. οἱ μεθυσμένοι περιερχόμενοι τὴν νύκτα τὰς ῥύμας καὶ πλατείας τῆς πόλεως, τραγῳδοῦσι πατηνάδας Ἀριστοφ. Βάτρχ. 217. ἀλλὰ καὶ «κραιπαλῶν καὶ κωμάζωνα». Ἀριστοφ.

Κραιπαλῳδός, ὲς (εἶδος). Ὅστις ἑαυτὸν, ἢ ἄλλον μεθυσμένον ποιεῖ. Μεθύστακας.

Κραιπνός, ἡ, όν. Ὁρμητικὸς, σύρων μετ' ἑαυτοῦ, «βορέης, θύελλαι» Ὀδτ. Ε, 585. Ζ, 171. ὅθεν 2) Ὁρμητικῶς ταχὺς, ὀγλίγωρος, εὐκόλως σειόμενος, ὀξὺς, Ἰλιὰ. Π, 671, 681. συχνότ. παρ' Ὅμρ. ὡς ἐπθτ. τῶν ποδῶν, ὀγλίγωρος, εὐκίνητος, ἐλαφρὸς. 3) Μτφρκ. Σφοδρὸς, θερμὸς, πυρώδης, ὀξὺς, ἀγὺς, «κραιπνότερος νόσοιν» Ἰλιὰ. Ψ, 390. Ὡς ἐπῤῥμ. μετχρστ. ὁ Ὅμρ. ἐκτὸς τοῦ κραιπνῶς, ἔστιν ὅτε καὶ τὸ οὐδτρ. πλθντκ. κραιπνὰ «κραιπνῶς θέομεν, προσεβήσατο, μεμακυῖα, κραιπνὰ διώκειν, προβιβάσω» Ἰλιὰ. μόνον Ποιητκ. (πιθν. ἐκ τοῦ πρωττπ. ΑΡΠΩ, ἁρπάζω, ῥαρίο) ὅθεν

*Κραιπνοσύρτος, ον (σύρομαι). Ταχέως τρέχων, σπεύδων, ὀχούμενος, ταχέως κινούμενος. Βιαστικὸς. σπουδαῖος. Ἐπῤῥμ. κραιπνοστύτως, Πίνδ.

*Κραιπνοσύνη, ἡ. Ταχύτης, ὀγλιγωρία.

Κραιπνόφορος, ον (φέρομαι). Ὁ ταχέως κινούμενος, φερόμενος, ταχύς. Αἰσχύλ. Προμ. 132.

Κραῖρα, ἡ. (κέρας, κεραία). Ἡ κορυφὴ, τὸ τελευταῖον, καὶ ἀκριβὲς μέρος, ἡ κεφαλὴ, καὶ ἐντεῦθεν τὸ, ἀκρόκραιρος, ὀρθόκραιρος, τανύκραιρος, εὔκραιρος. Ὡς ψιλὸν, μόνον παρ' Ἡσυχ.

Κράκτης, ου, ὁ. (κράζω). Ὅστις κράζει, φωνάζει, κράχτης, ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἐκ Πλουτ. Πολιτικ. πρυγλμτ. ἀντὶ τοῦ, κεκράκτης· διορθωθ. ἐξ Ἀριστοφ. Ἱππ. 137.

Κρακτικός, ἡ, όν (κράζω). Ὁ εἰς τὸ κράζειν ἐπιτήδειος, ἢ κλίσιν καὶ ἰδίωμα εἰς τὸ κράζειν ἔχων, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κράκτην.

*Κράκτρια, ἡ. Ἡ φωνάζουσα, κράζουσα, κράζουσα. Γρμτκγρ.

Κρᾶμα, τό (κεράννυμι). Κέρασμα, τὸ κεκραμμένον, μεμιγμένον, μῖξις, μίγμα, καὶ ἰδιωτρ. α) Ποτὸν μεμιγμένον, ὡς οἶνος ὕδατι μεμιγμένος, mixtura. β) Μίγμα τῶν μετάλλων, ὁ ῥείγαλκος, Messing, Στράβ. 13. σλ. 160. ἄλλως δὲ κρατέρωμα. γ) Μίγμα θερμότητος, καὶ ψυχρότητος, ἡ κρᾶσις τοῦ ἀέρος, Temperatura, ἰδὲ κρᾶσις.

*Κράμβα, ἀντὶ, κρᾶμα. Λακων. τύπος, ἀντὶ, χράμμα, ὡς βάμβα, ἀντὶ βάμμα, Ἡσυχ.

Κραμβαλέος, έα, έον (κράμβος). Ξηρὸς, στεγνὸς· ὀπτὸς ἐψημένος, (ψημένος). Ἀθην. Θ'. 5. — 2) Μεταφρκ. «Κραμβαλέος γέλωσ» = καπυρὸς. ξηρὸς, δηλ. ἐκκεχυμένος, βροντώδης γέλως· ὅθεν κραμβαλίζω = καπυρίζω, μεγάλως γελῶ, κόπτομαι ἀπὸ τὰ γέλοια. Ἡσύχ. ὅπου κάλλιον, κραμβαλαίζω, ἀναγνωστέον· ἀφ' οὗ τὸ, κραμβαλιστὺς, ἡ. Ἀλλ' ἀν τὸ, ἀποκραμβαλισμὸς, ἀπαιθρακισμὸς, παρ' Ἡσυχ. ἦναι ἀντὶ τοῦ, ἀποκρεμπαλισμὸς, τότε πρέπει καὶ τὸ

κραμβαλίζω, νὰ σημαίνῃ τό, ὀπτάω, ἑψω, ψήνω· πρβλ. καπυρός, 2. ἔθεν

*Κραμβαλιάζω, Μλ. -ίσω. Βροντοφώνως, ἢ μεγάλως γελῶ· ἔθεν

*Κραμβαλιαστής, ὁος, ἡ, Ὁ βροντώδης καὶ κρεχτὸς γέλως· κρεχτὰ γέλοια.

*Κραμβαλίζω, Μλ. -ίσω = κραμβαλιάζω.

Κραμβεῖον, τό. = Κραμβίον, 2.

Κράμβη, ἡ. Εἶδος λαχάνου, κεφαλῆς εἶδος ἔχοντος, καρπολέχανον, ἔθεν

Κραμβήκης, ἡέσσα, ἦεν. Ὡς κράμβη, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 330. ἠσπέραδος κραμβήεσσα, ἀντὶ κράμβης.

Κραμβίδιον, τό. ὑποκρ. τοῦ κράμβη. Μικρὰ κράμβη.

Κραμβίον, τό ὑπρτκ. τοῦ κράμβη. 2) παρ' Ἱπποκρ. τὸ ἐκ τῆς κράμβης ἀπόζεμα, ἀφέψημα, κατ' ἄλλους δέ, τὸ κώνειον.

Κραμβίς, ίδος, ἡ (κράμβη.) Ἡ τρώγουσα τὴν κράμβην κάμπη, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς πτερωτὸν μεταμορφουμένη. Αἰλιαν. Ζ. ἱστορ. 9, 36.

Κράμβος, ἡ, ον. Ξηρός, κατάξηρος, ἐξηραμένος, ῥυτιδώδης. 2) ὡς οὐσιατκ. Νοτὸς τις τῶν καρπῶν καὶ τῶν σταφυλῶν. Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. α΄. 13. «Τὸ δὲ τῶν καρπῶν, οἷον τῶν μὲν βοτρύων ὁ καλούμενος κράμβος· τοῦτο δ' ὄμβριον τῇ ἐρυσίβῃ. Γίνεται γὰρ ὅταν ἀπούσης τῆς ὑγρότητος μετὰ τὰς ψακάδας, ἐπικαύσῃ σφοδρότερον ὁ ἥλιος, ὅπερ συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν οἰνάρων. Καύσιμον τῶν πωρικῶν καὶ τῶν φύλλων, ὁπότε καὶ κατάστικτα φαίνονται. 3) Μετφρκ. «Γέλως κράμβος» = καπυρός. Ξηρὸς κρεχτὰ γέλοια. «κραμβότατον στόμα» = καπυρὸν στόμα. Ἀριστφ. Ἱππ. 543. πρβλ. κραμβαλέος, καὶ καπυρός (συγγν. τῷ κραῦρος.)

*Κράμβος, ὁ. Ἰδ. τὸ πρηνν. 2.

Κραμβοφάγος, ον. (κράμβη, φαγεῖν) Ὁ κράμβην τρώγων. Βατραχ. 216.

*Κράνα, ἡ. Δωρ. ἀντὶ κράνη. Ἡ κεφαλή.

*Κρανάη, ἡ. Νῆσός τις Ἑλληνικ. ἴσως τὰ Κύθηρα, Ἰλ. Γ, 445. Ἰδ. ἐν τῷ κρανοός.

Κρανεύπεδος, ον (κρανοός, πέδον) Ὁ τραχύ, σκληρόν, πετρώδες ἔδαφος ἔχων. Ὅμηρ. Ἔμν. α. 72.

Κρανόϊνος, ίνη, ινον. = κράνειος, Στράβ. ιβ΄. ἔμφ.

Κρανοός, ἡ, ὄν. Τραχύς, σκληρός πετρώδης, βουνώδης, ἄκαρπος, ἐπὶ γῆς, παρ' Ὅμηρ. ἐπὶ ὡς ἐπίθ. τῆς Ἰθάκης, ὡς Ἰλ. Γ, 201. «Ἰθάκη κρανάη» (διότι τὸ ἐν Ἰλ. Γ, 445. εἶναι κύρ. ὄνομ. νήσου τινός, ἴσως τῆς μετὰ ταῦτα ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν Κυθήρων γνωστῆς γενομένης) Παρὰ Πινδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀριστφ. Ὄρν. 123. μόνον αἱ Κρανναί, ἐν δὲ Δυσστρ. 481. ἡ Κρανὰ κλεεῖ. πρβλ. Valck Ἡρόδ. 8, 44. Ἡ λέξις τῶν ποιητῶν μόνον ἰδία.

*Κρανέα, ἡ = κράνεια.

*Κρανέεσθαι, Ἐπικ. ἀπρμφ. μέσ. μέλ. μὲ ἠτκ. σημσ. ἐκ τοῦ κραίω, Ἰλιάδ. 626.

Κράνεια, ἡ. Ἰωνικ. κρανείη, = κράνον. Εἶδος δένδρου γνωστοῦ, ἡ κρανειά. Ἰλ. Π, 767. «Ταυφλοῖσιν κρανείαισιν, καὶ ἐν Ὀδυσ. Κ, 242. λέγει «καρπὸν κρανείαιον τὰ κράνα, ὡς τροφὴν τῶν χοίρων, τὸν ὁποῖον ὁ Σχολ. πίτταυν, λέγει. Ἀναλ. α. 197. Ἐν Γεωπον. Γ. 87. κρανεία, καὶ κρανέα, ἡ· ταὐτόν ἐστι τῷ, κράνον, ἀριθμ. 2. 2) Λέγεται ἔτι καὶ τὸ ἐκ τοῦ ξύλου αὐτῆς κατασκευαζόμενον δόρυ, κοντάρι, κόμαξ, στυλιάρι. Εὕρηται καὶ κρανέα, καὶ κρανία, ἡ. Ἀλλ' ὁ τονισμὸς κρανεία ψευδής.

Κρανείνος, ίνη, ινον. (κράνον) Ὁ ἀπὸ ξύλον κρανείας κατασκευασμένος, κρανείτινος. κακότινον Τιμ. Ὅμηρ. Ἔρμ. 460. Ἡρόδ. Ζ΄. 92. «Τόξα δὲ εἶχον (οἱ Λύκιοι) κρανείνα».

Κράνειον, τό. καὶ, κράνιον, τό. Δάσος τι ἀπὸ κρανείας, καὶ τόπος, ἢ γυμνάσιον ἐν Κορίνθῳ, ὅπου συνήθως διέτριβε Διογένης ὁ Σινωπεύς. πιθν. ἀπὸ τοῦ κράνου. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ κράνεια, διὰ τοῦ, λεπτοκάρυα.

Κράνειος, α, ον (κράνον) = κρανείνος. Ὁ ἐκ κράνου κατεσκευασμένος. Ὁ σχηματισμός, κράνιος, προήχθη ἐκ τινος ἡμαρτημένης ἀναγνώσεως ἐκ Λυκόφρ. 585.

Κρᾶνη, ἡ. παρὰ Λουκιαν. Τραγοπ. 173. ἔμφ. 2) Δωρικ. ἀντὶ τοῦ κρήνη.

*Κρανία, ἡ = κράνεια. καὶ

*Κρανία, ἡ = κράνος, περικεφαλαία.

*Κρανίζω, Μ. ίξω. Κτυπῶ εἰς τὴν κεφαλήν.

*Κρανίνος, = κράνειος. κρανείνος. Πινδ. 1, 21, 8. καὶ Σχολ. Λυκόφρ. 585.

*Κρανιόλειος, ον (κρανίον, λεῖος) Φαλακρὸς εἰς τὴν κεφαλήν, φαλακράν, ὁηλ. λείαν κεφαλὴν ἔχων.

Κρανίον, τό. (κρᾶνον) Τὸ σφαιροειδὲς κόκκαλον τῆς κεφαλῆς, τὸ ὁποῖον ἐμπεριέχει τὸν μυελόν. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. α΄. 7. «Τὸ δὲ κρανίον ἅπαν ὀρθιόν ὀστοῦν, στρογγύλον, ἀσάρκῳ δέρματι περιεχόμενον, ἔχει δὲ ῥαφὰς τρεῖς, εἰς ἓν συναπτούσας». Ἐπὶ ἵππων, Ἰλ. Θ, 84.

*Κράνιον, τό. Ἰδ. Κράνειον.

*Κρανοκρούστης, ου, ὁ (κρούω) = κρανοκολάπτης.

Κρανοκολάπτης, ου, ὁ. (κολάπτω) = Κεφαλοκρούστης, Εἶδος φαρμακεροῦ φαλαγγίου. ἐκ τοῦ

Κρᾶνον, τό. = Κάρα, κάρηνον. Κεφαλή, κρανίον. ἀμφ. μ' ὅλον τοῦτο ἐδέχθη τὴν γραφὴν ταύτην ὁ Κασαουβῶνος ἐν τῷ τοῦ Ἀρχιστράτου στίχῳ παρ' Ἀθην. (ζ΄. σελ. 326.) κειμένῳ. Εὐχρηστότρ. τὸ ὑπκρστκ. κρανίον.

*Κράνον, τό. Κρανειά, ἡ καὶ ὁ καρπὸς τῆς κρανειᾶς, τὸ καὶ ἐν τῇ συνθ. κράνον, cornus, Λατ. ἀλλὰ καὶ κράνος, καὶ κρανεία εὑρηται. (πιθν. ἐκ τοῦ κρανοός διὰ τὴν σκληρότητα τοῦ ξύλου.)

Κρανοποιέω, ῶ. Μ. ήσω. Κράνη, περικεφαλαίας ποιῶ. Ἀριστφ. Βατρχ. «κρανοποιῶν αὖ μ' ἐπιτρίβειν Θέλει μοῦ συντρίψει τὴν κεφαλήν. ἐκ τοῦ

Κρανοποιός, ὁν, (κράνος, ποιέω) Ὁ κράνη, περικεφαλαίας ποιῶν, καὶ ὡς Οὐσιατκ. ὁ κρανοποιός.

Κράνος, εος, τό. Περικεφαλαία. Ἡρόδοτ. 7, 89. 91. συχνότρ. παρὰ Ξενοφ. ἐκ τοῦ κράνον, Τὸ κρανίον, κεφαλή. 2) Σκέπασμα, κάλυμμα. Ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ καλοῦνται καὶ τινα καλύμματα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, κρηνία, τά, τροπῇ τοῦ α εἰς η Ἰωνικ.

*Κράνος, ου, ἡ. Ὑστερωτρ. τύπος ἀντὶ τοῦ κράνον. = κρανέα, ἡ κρανειά. Γεωπον. ζ΄. 35.

Κρανουργία, ἡ. Τὸ περικεφαλαίας ποιεῖν, ἡ τῶν περικεφαλαίων ἐξεργασία. ἐργαστήριον περικεφαλαιῶν, ὁηλ. ὅπου δουλεύονται αἱ περικεφαλαίαι. ἐκ τοῦ

Κρανουργός, ὁν (κράνος, ΕΡΓΩ) = Κρανοποιός.

Κράντειρα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ κραντήρ.

Κραντήρ, ῆρος, ὁ. (κραίνω) Ἐκτελεστής, ἀποτελειωτής. 2) Ἐξουσιαστής, κύριος, βασιλεύς, ὁ κρατῶν, δεσπόζων. 3) Ὁ ὕστερον φυόμενος ὀδοὺς, ἤτοι τὸ ἄκρινον ὀδόντιον, τὸ ὁποῖον φυτρόνει ἀφ' οὗ ἡλικιωθῇ τινὸς ἀποτελεῖται οὕτω τὴν σειρὰν τῶν ὀδόντων. ὁ λεγόμενος σωφρονιστήρ. Genuinus. Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. β΄. 4. καὶ ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ μέρους λέγονται, κραντῆρες, καὶ ἄλλοι οἱ ὀδόντες. Νίκανδρ. Θηρ. 447. καὶ Λυκόφρ. ἔθεν

Κραντήριος, ον. Ἐκτελεστικός, ἐνεργητικός, ὁ κραίνων, καὶ ἀποτελῶν.

Κράντης, ου, = Κραντήρ.

*Κράντωρ, ορος, ὁ = κραντήρ. 2) Κύρ. ὄνομα.

*Κράπαθος, Ἐπικ. ἀντὶ Κάρπαθος. τ. ο. ἰδ. Ἰλιάδ. Β, 676.

Κραπάταλος, ἡ κραπαταλός, ὁ. Εἶδος τι μικροῦ νομίσματος, κομικῶς ὑπὸ τοῦ Φερεκράτους ἐπινοηθέντος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ποίησίν του μετχζτ. εἰς τὸν ἅδην. Ἐντεῦθεν φέρει καὶ τὴν τοιαύτην ἐπιγραφὴν κωμῳδία τις αὐτοῦ παρ' Ἀθην. Ὅρα Ἐμστέρχ. εἰς Πολυδ. 9, 83. ὁ Meineke quaest. scen. 2. p. 36. προκρίνει τὸν τονισμὸν κραπάταλος. πρβλ. Ἀθην. 14. σ. 646. C. Ἡ γραφὴ κραπαταλλὸς εἶναι ἐξ ἐναντίας ἐσφαλμένη. Runkel Φερεκρ. λφν. σ. 33. 2) Εἴδός τι ἰχθύων, Ἡσύχ. πλακοῦντος. 3) = μωρός, Ἡσύχ.

*Κράρα, ἡ = κραῦρα, ἔμφ.

ΚΡΑΣ, ὁ. Κεφαλή, κορυφή. Ἐκ τούτου τοῦ εἰς ὅλους τοὺς Ἕλλν. ποιητὰς κοινοῦ παρασχήματσμ. τοῦ κάρα εὕρηται ἡ ὀνομτκ. ὁ κρὰς μόνον εἰς ἓν λύν. τοῦ Σιμμίου. Ὁ Ὅμρ. μετχζτ. τὴν γεν. κρᾶτός, δοτκ. κρᾶτί, αἰττκ. κρᾶτα, Ὀδσ. Θ, 92. Valck Καλλμχ. σ. 130. γενκ. πλθ. κρᾶτων, Ὀδσ. Χ, 309. δοτ. κρᾶτῖν καὶ κρᾶτεσφι, Ἰλιάδ. Κ, 152. 156. αἰτ. κρᾶτας, Εὐρηδ. Ἡρακλ. μαιν. 526. «Νεκρῶν κρᾶτας», κεφαλάς, κρανία. Ἐξ ἐναντίας ὁ Σοφκλ. Ἀντγ. 767. καὶ Φιλκτ. 1001. ἔχει τὸ κρᾶτα ὀνομτκ. καὶ αἰττκ. οὐδτρ. πρβλ. κάρα, κρᾶτα, ΚΡΑΑΣ. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ συνήθεια παραλαβοῦσα σχηματίζει τὰς Αἰτιατ. τῶν περιττοσυλλάβων κλίσεων εἰς Ὀνομαστ. Παρ' Ὅμρ. εὕρηται καὶ ἐν μετφρκ. σημσ. Κορυφή, ἄκρα «ἀπὸ κρατὸς Ὀλύμποιο» Ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ Ὀλυμπ. Ἰλιάδ. Ω, 5. καὶ «ἐπὶ κρατὸς λιμένος» Εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ λιμένος, Ὀδσ. Ι, 140. Ν, 102. πλθντ. ἀντὶ ἑνκ. «ὑπὸ κρᾶτεσφιν» Ἰλιάδ. Κ, 156. Ποιητκ. — Ἐν τῇ ὑστερον κοινῇ γλώσσῃ εἴρηται καὶ κρᾶς, ἡ.

Κρᾶς, τό, Δωρικ. ἀντὶ κρῆς, συντμν. ἀντὶ τοῦ κράας.

Κρασβόλος, ον. κατὰ συγκπ. ἀντὶ Κερασβόλος.

Κρᾶσις, εως, ἡ (κεράννυμι) Σύνθεσις, ἕνωσις, σμίξιμον δύο ἐναντίων πραγμάτων, π. χ. ψυχροῦ καὶ θερμοῦ, ἢ γλυκέος καὶ πικροῦ, ὁπότε καὶ μετριώτερα γίνονται, ἢ διαφόρων μόνον ὡς ὕδατος καὶ οἴνου, κριθῆς καὶ φακῆς, κ. τ. τ. Διαφέρει δὲ ἡ κρᾶσις τῆς μίξεως κατὰ τοῦτο, ὅτι κρᾶσις μὲν λέγετ. ὅταν δύο τινὰ, ἢ καὶ πλείω διάφορα σώμτ. μιχθῶσι καὶ γίνωσι διάφορόν τι ἀφ' ὅ,τι ἦσαν πρότερον, ὅταν ὁηλ. χάσωσι τὴν προτέραν τους φύσιν, ὡς, ὅταν μίγνηται ἄκρατος οἶνος μὲ ὕδωρ. Μῖξις δὲ, ὅταν δύο, ἢ καὶ πλείω διάφορα σώμτ. μιχθέντα δὲν χάνωσι τὴν προτέραν τους φύσιν, ἀλλὰ μένουσιν ὡς ἦσαν πρὸ τῆς μίξεως, ὡς ὅταν μιγνύηται ἔλαιον μὲ ὕδωρ, ψακὰς μὲ ψαμάθια, ἢ μὲ κριθὰς κ. τ. τ. Λέγεται ἔτι καὶ ἡ διάθεσις, ἤτοι ἡ κατάστασις καὶ φυσικὴ ἕξις τοῦ ζωτικοῦ σώματος, ἢ τοῦ ἀέρος, ὁπότε εἶναι ψυχρὰ, θερμὴ, ὑγρὰ, ἢ ξηρά. Temperatura. καὶ 2) παρὰ Γραμματικοῖς, ἡ κατὰ συναλοιφὴν ἕνωσις τῶν φωνηέντων καὶ διφθόγγων.

*Κρασμός, ὁ, ἀντὶ κερασμός = κρᾶσις.

Κρασπεδίτης, ου, ὁ. Ὁ τελευταῖος τοῦ χοροῦ. ἀντθτ. τῷ κορυφαῖος, Πλάτ. ἐν τῷ συνήκοος. ἐκ τοῦ.

Κράσπεδον, τό. Τὸ κρεμάμενον εἰς πέδον, ἢ ἄκρα τοῦ φορέματος, Θεόκρτ. ἢ καθ' Ἡσύχ. τὰ ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ἱματίου κεκλωσμένα ῥάμματα, καὶ τὸ ἄκρον αὐτοῦ· καθόλου δὲ, ἢ

τελευταία ἄκρα παντὸς πράγματος, τὸ χεῖλος αὐτοῦ. (τὰ κινάρι, περβάζι, ποδόγυρος.) Ἐπὶ ποταμῶν καὶ θαλάσσης τὸ χεῖλος, ἡ ὄχθη, ἀκτή. Καὶ ὄρους, οἱ πρόποδες, κ. τ. τ. (πιθανώς, ἡ παραγωγὴ τούτου φαίνεται, ὅτι εἶναι ἐκ τοῦ, ἄκρος, καὶ πέδον, ἂν δὲν κεῖται ὡς βάσις τὸ κροτσός, ἢ κρόσσαι. Κατὰ τὸν Doederl. κυρίως Ἴπκρστ. τοῦ κρηπίς, κρηπίδιον, τὸ σ, παρεισέφρησε ὡς ἐν τῷ πρέσβυς ἀπὸ τοῦ πρέσβυ.) ὅθεν

Κραστπεδόω, ῶ. Ἐν τῷ κραστπέδῳ ῥάπτω, ἐξαρτῶ τι, ἢ κράσπεδον συρράπτω πρός τι. »Κινάρι περιβάλλω εἰς τὰ ἄκρον τοῦ φορέματος». Εὐριπ. Ἴων. 1423. »Κειρασπέδωσαίτ' ὀφιστὶ αἰγίδος τρόπον». ἐντεῦθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, στρίφω, μπιμπιλόνω τὸ φόρεμα, τὸ ὕφασμα, κ. τ. τ. ὅ ἐστι, τὸ ἄκρον αὐτοῦ. Καθόλου ἀντὶ τοῦ Περιφράττω, περικυκλόνω.

Κράσσων, ον, Ὡς ἀπὸ τοῦ κράτος σχηματισθὲν συγκριτικόν, Δωρικ. ἀντὶ κρέσσων, κρείσσων.

Κραστήριον, τό. Ἡ φάτνη, τὸ παχνί, ἐκ τοῦ κραστις.

*Κραστίζω, Μ. ἴσω = γραστίζω. Προμηθεύω τὰ ἄλογα μὲ χλωρὰν βοσκήν. Μέτ. Τρώγω, βόσκω χλωρὰν βοσκήν. ἐκ τοῦ

*Κράστις, εως, ἡ (ΚΡΑΣ) = γράστις, ὅπερ ἐστὶν ὁ πρὸς τροφὴν, βοσκήν, καὶ ἔξρτ. τῶν ἵππων χλωρὸς χόρτος. Παρ' Ἡσυχ. εὑρίσκεται, κρατηρίαι, ἀντὶ, κραστήρια. Πολυδ. ζ'. 142. καὶ ἰ. 165.

*Κρᾶτα, τό. Κεφαλή, κορυφή. Εἰς τὸν Σοφοκλέα ἰδιάζων παρεκτμτ. τοῦ ΚΡΑΣ, ΚΡΑΑΣ, κάρα, μόνον ἐν τῇ ονομστκ. καὶ αἰτκ. ἑνικ. χρήσιμος. Valck. σχολ. Εὐριπ. Φοίνισ. 1166. Βρ. Σοφκλ. Φιλοκτ. 1001. 1456.

Κραταιβόλος, ον, ἡ (ΚΡΑΣ, βάλλω). Ὁ ἐπιτυγχάνων, κτυπῶν, καὶ πληγόνων τὴν κεφαλήν. Εὐριπ. Βάκχ. 1085. ὅπου νῦν, κραταίβολος, ὁ μετὰ δυνάμεως ῥιφθεὶς, κεῖται· ἀμφ.

*Κραταιβόλος, ον, Ποιητ. ἀντὶ κραταβόλος, τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἐσφαλμένως ἀπὸ τοῦ κραταιὸς θέλουσι νὰ παράξωσι.

Κραταιγός, ἢ κραταιγος, ὁ. Εἶδος δένδρου. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 15. Πλίν. ΙΖ'. 8. ὅστις καὶ τὸ, κραταιγός, κραταιγόνα, εἶπεν, ἂν δὲν πρέπῃ νὰ εἴπῃ κραταίογον. Τούτου ὁ Θεόφρ. ἐν Θ'. 19. ἐμνήσθη διὰ τοῦ ὀνόματος »τῆς κραταιοῦς», ὁ δὲ Διοσκορ. ἐν γ'. 139. ὠνόμασε τοῦτο κραταιόγονον, καὶ τὸ ἄλλο, κραταίονον. Ἡ παραγωγὴ τούτου φαίνεται ἐκ τοῦ, γόνος καὶ κραταιὸς, ὡς καρποφόρον καὶ γεννητικὴν δύναμιν ἔχον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κραταίγονον, βοτάνη, μεθ' ἧς πλέκουσι, καὶ, κραταιγός, δένδρον. Ἡ τοῦ Ἀθηναίου (Β'. σελ. 50.) σημείωσις εἶναι κατεσπαραγμένη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων, καὶ διόλου ἠμαρτημένη. Ἐστὶ δὲ κυρίως τὸ τοῦ Λινναίου, Cratægus terminalis, τὸ παρ' ἡμῖν σουρβιά, ἡ.

Κραταιγύαλος, ον, (κραταιὸς, γύαλον) Ὁ κραταιὸν γύαλον, θόλον, ἔχων. μὲ στερεὰς κοιλότητας, καθόλου δὲ Στερεός, Ἰλ. Τ, 361. »Θώρακες κραταιγύαλοι». Ἰσχυρὰ γύαλα ἔχοντες, Ἰσχυροί. Ὁ Ἀρίστταρχος, θώρακος γύαλον, οὐ τὸ κοίλωμα τοῦ θώρακος, ἀλλὰ τὸ ὅλον κύτος, περιφραστικῶς· ἀντὶ τοῦ, ὅλον τὸν θώρακα. Ὅταν οὖν λέγῃ, κραταιγύαλος, τοὺς κατὰ τὸ ὅλον κύτος ἰσχυροὺς θέλει δηλοῦν.

Κραταιγών, ὀνος, ὁ. = Κραταιγός.

Κραταιΐς, ἡ (κράτος) μόνον ἐν Ὀδυσ. Λ. 596. Ὑπερίσχυσις, ὑπεροχή, ῥοπή, ῥύμη. φορά. περὶ τοῦ λίθου τοῦ Σισύφου, ὅστις, ὅταν ὁ Σίσυφος τὸν ἀνέβαζε κυλίοντάς τον ἐπάνω εἰς τὸ βουνὸν »τότ' ἀποστρέψασκε κραταιΐς αὖτιν» τότε τὸν ἔκαμνεν ἡ βαρύτης του νὰ κυλίηται πάλιν ὀπίσω πρὸς τὰ κάτω· ἄλλοι λαμβάνουσι τὸ κραταιΐς ὡς ἐπῤῥ. καὶ τὸ ἀποστρέψασκε ἐν ἀμετβτ. σημτ. ἐκυλίετο πάλιν ὀπίσω μὲ ὁρμὴν, ἄλλοι πάλιν ὡς κύρ. ὀνομ. βιαίου τινὸς δαίμονος, ἰδ. σημσ. 2. ἄλλοι τελευταῖον γράφουσι »κραταί' ἰῶν καὶ ἐξηγοῦσι, Βιαία καὶ ἰσχυρὰ δύναμις ἀπετέλει, ὥστε αὐτὸς ἐκυλίετο πάλιν πρὸς τὰ ὀπίσω. 2) Κραταιΐς, ὡς κύριον ὀνομ. ἡ ἰσχυρὰ, οὕτως ἐλέγετ. ἡ μήτηρ τοῦ Θαλασσίου τερατος, τῆς σκύλλης, Ὀδυσ. Μ, 124.

Κραταίλεως, ων, γενκ. ω. (κραταιὸς, λεὼς λᾶς) ὁ σκληρὰς πέτρας ἔχων, πετρώδης. Αἰσχύλ. λφν Ἀγαμ. 677. Εὐριπ. Ἠλέκ. 534. »Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ Γαῖαν ποδῶν ἔκμακτρον»;

Κραταίνω, = Κρατύνω. Γλωσσ. διάφρ. ἀντικ. παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 884.

*Κραταιόγονος, ὁ = κραταιγός.

Κραταιός, ά, όν. καὶ Ἐπίρ. κραταιῶς, (κράτος) Ποιτκ. ἀντὶ τοῦ συνήθους κρατερός. Ἰσχυρός, δυνατός, σφοδρός, ὁρμητικός, βίαιος· ὁ δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἔχων, καθόλου δὲ = κρατερός, παρ' Ὁμήρῳ, ὅστις ἐν τῇ Ἰλδ. τὸ ἑνώσει συχνότατα μὲ τὸ Μοῖρα, ἡ ἰσχυροτάτη, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται ν' ἀντισταθῇ κάνείς. ὅθεν

Κραταιότης, ητος, ἡ. = κράτος. δύναμις, ἰσχύς, ἐξουσία. ἀμφ.

Κραταιόω, ῶ. (κραταιὸς) Νεώτρ. καὶ οὐχὶ τοσοῦτον ὀρθὸς τύπος ἀντὶ κρατύνω. Ν. Δ.

Κραταίπεδος, ον, (κραταιὸς, πέδον) Ὁ κραταιὸν, σκληρὸν, στερεὸν πέδον, ἔδαφος, τὴν ἔχων. Ὀδυσ. Ψ, 46. »Οἱ δέ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον ὀδὸν ἔχοντες· τὸ στερεὸν, καὶ λιθόστρωτον ἔδαφος. Ὁ Ἀπολλών. Ποιητκ.

Κραταίπους, πους, τό. γενικ. ποδος. (πούς) Ὁ στερεοὺς, δυνατοὺς, ἢ γεροὺς πόδας ἔχων. Ὁμηρ. Ἑρμοτιμίου στίχ. 8. »Ἡμίονοι κραταίποδες». καὶ Πίνδ. Ποιητκ. μόνον. Ζήτ. Καρταίπους.

Κραταίρινος, ον, (ῥινὸς) Ἡρόδοτ. 1, 47. καὶ Εὐσέβ. προπ. ε'. 21. »Χελώνη κραταίρινοι», ἤτις ἄλλως, λιθόῤῥινος, λέγεται, ἡ στερεόν, δυνατὸν δέρμα, ὄστρεον ἔχουσα Ποιητκ. μόνον.

Κραταίωμα, τό. (κραταιόω) Τὸ ἐστηριγμένον, ἐνδυναμωμένον, στερέωμα, στερότης, δύναμις, στήριγμα.

Κραταίωσις, εως, ἡ. = Κραταίωμα, παρὰ τοῖς Ο'.

Κρατάνιον, τό. Εἶδος ποτηρίου. Ἀθήν. ια'. 10. (:)

Κρατεραίχμης, ου, ὁ. (αἰχμὴ, κρατερός) Ἀνδρεῖος, δυνατός, ὁ μετὰ ἀνδρείας ἐν τῷ πολέμῳ, μετὰ αἰχμῆς, κονταρίου, μαχόμενος. Πίνδαρ. Ἴσθμ. ζ'. 55. Ποιητκ.

Κρατεραύχην, ενος, ὁ, ἡ. (αὐχὴν) Ὁ κρατερὸν αὐχένα ἔχων. = Καρτεραύχην. Πτκ.

Κρατερός, ρά, ρόν. (κράτος, κρατέω) = κραταιός, καὶ κρατύς, ἰσχυρός, δυνατός, ἀνδρεῖος, γεννάδας, συχνάκις παρ' Ὅμρ. ὅστις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ μετχρζτ. ἐπὶ τῆς σωματκ. ἰσχύος τῶν ἡρώων του· ἐνίοτε μάλιστα, ὡς ἐν Ἰλδ. Φ, 566. καὶ φυσικῶς τρόπον τινά. Σκληροκάρδιος, ἄγριος, θηριώδης, σκληρός, βίαιος· πρὸς τούτοις εἶναι παρ' αὐτῷ συνθ. ἐπθτ. τοῦ ἀγῶνος, καὶ ὅλων τῶν πολεμικῶν ὅπλων, τραχύς, στερεός, σκληρός· οὕτω καὶ ἠχὼρ κρατερὸς Τμν. Ὅμρ. Ἔρμ. 354. ὅλων τῶν σφοδρῶν καὶ βιαίων παθῶν, πλύσση, ἔρις, μένος, πένθος, ἄλγος κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ »κρατερὴ ἀνάγκη ἀκατανίκητος, ἀκατάσχετος, Ὅμρ. »κρατερὰ ἔργα» βίαια, ἄνομα. »Κρατερὸς μῦθος». Ἰλ. Α, 25. 326. καὶ ἀλλαχοῦ, σκληρὸς λόγος, ἢ ἀπειλητικός, σκληρὰ ἀπειλή, φοβερισμός. πρβλ. καρτερός, κραταιός, κρατύς — Ἐπῤῥ. κρατερῶς. Ἰσχυρῶς, ῥητῶς, μετ' ἐμφάσεως, βιαίως, ἔξρτ. »κρατερῶς ἀγορεύειν», ἢ, ἀποειπεῖν μετ' ἐμφάσεως ὁμιλεῖν, Ἰλ. »κρατερῶς», ἑστάμεναι στερεῶς ἱστασθαι, Ἰλ. »κρατερῶς ἔχεσθαι», μάχεσθαι, νεμεσᾶν Ἰλ. »κρατερῶς καταβάλλειν» Μὲ βίαν ῥίπτειν κατὰ γῆς, Ὀδυσ. ὅθεν

Κρατερόφρων, ον, γενκ. ονος, (φρὴν) Ὁ κραταιὸς κατὰ τὸ φρόνημα, ὁ στερεόν, ἀνδρεῖον φρόνημα ἔχων. Ἄρα, Γενναῖος, ἀνδρεῖος, ἀπτόητος, ἄφοβος. καθόλου δὲ, ὑπομονητικός, σταθερός, παρ' Ὅμρ. ἐπθτ. τοῦ Ἡρακλέους, τῶν Διοσκούρων, καὶ ἄλλων ἡρώων, ἀλλὰ καὶ τοῦ λέοντος, Ἰλδ. Π, 184. Ἰλ. Ξ, 324. ἐνίοτε καὶ μὲ φυσικὴν ἔννοιαν, Σκληρός, πεισματόρης, ἄγριος. ὠμός, θηριώδης, Ποιητκ.

*Κρατερόχειρ, χειρος, ὁ, ἡ (χεὶρ) Μὲ ἰσχυρὰν, βιαίαν χεῖρα, Ποιητκ.

*Κρατεροχροος, ον (χρόα) Ἀπὸ, ἢ μὲ ἰσχυρὸν, δυνατὸν δέρμα, Ὀππιν. Κυνηγ. 3, 337. Ποιητκ.

Κρατερόω, ῶ. = Κραταιόω, κρατύνω. ἀμφ.

Κρατερώδους, ουτος, ὁ, ἡ (ὀδοὺς) Ὁ δυνατοὺς ὀδόντας ἔχων. ἀμφ.

Κρατέρωμα, τό. παρ' Ἡσυχ. Μίξις χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου, διὰ τῆς ὁποίας οἱ παλαιοὶ ἐσκλήρυνον (ἐστόμωνον) τὰ κοπτερὰ ἐργαλεῖα. ἄλλως δὲ καὶ κράμα. Ζήτ. ἐν τῷ, Χαλκός.

Κρατερωνυξ, υχος, ὁ, ἡ. (ὄνυξ) Ὁ κραταιοὺς, δυνατοὺς, στερεοὺς, σκληροὺς ὄνυχας, ὁπλὰς ἔχων. Ὀδυσ. Κ. 218. »Λύκοι καρτερώνυχες, ἠδὲ λέοντες». αὐτόθ. Ζ. 253. »Ἡμίονοι κρατερώνυχες», ἀλλὰ καὶ »ἵπποι κρατερ.» Ἰλδ. Ε, 329. Π, 724.

*Κρατερωνυχος, ον = τῷ πργμν. Ποιητκ.

*Κρατεσφι, Ἐπκ. δοτκ. πθντκ. τοῦ ΚΡΑΣ, Ἰλδ. Κ, 156. (– – υ)

Κρατευταί, ῶν, οἱ. καὶ, Κρατευτήρια, τα. τὸ μὲν παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ι, 214. τὸ δὲ παρὰ Πολυδεύκ. Γ. 92. τινὲς ἐλλαμβάνουσιν ἀμφότερα ἀντὶ τοῦ, ὀβελίσκοι, σούβλαι, εἰ ὧν φήνουσι τὰ κρέατα· ἄλλοι δὲ ἀντὶ τῶν βάσεων, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται ὀπτωμένων τῶν κρεῶν, (αἱ πέτραι, ἐπὰ ὧ τῶν ὁποίων ἐπακουμβᾷ ἡ σούβλα, ὅταν φήνουσι τὰ κρέατα) πιθανῶς ὅμως εἶναι αἱ λαβαὶ τῶν ὀβελίσκων, καὶ τοι ἐναντίον εἰς τὸν σχολιαστὴν· ἐκ τοῦ, κρατέω, κρατεύω. Ἔτι δὲ καὶ ἐν ὑστέροις καιροῖς ἔθετον τὴν σούβλαν μὲ τὸ ψητὸν ἐπάνω εἰς τοιαύτας βάσεις διάφορα ψητὰ ποιοῦντες, καθὼς λέγει ὁ Διοσκορ. β'. 83. »Διατιθέντες ὀβελίσκους ἐπὶ πλατυστόμου κεραμοῦ ἀγγείου διεστῶτας ἀπ' ἀλλήλων». Ἐκ τοῦ, κρατέω, παράγει ἔτι καὶ ὁ Festus τό, craticulum καὶ crates.

*Κρατευτήρια, ων, τά. = τῷ πργμν.

Κρατέω, ῶ. Μ. ήσω. (κράτος) Ἀμτβτ. Εἶμαι δυνατός, ἰσχυρός, ἢ κραταιός, διοικῶ, κυριεύω, ἐπικρατῶ. ἔχω δύναμιν, ἢ ἰσχύν, ἔχω τὰ πρατεῖα, τὴν ὑπεροχὴν, εἶμαι ὁ πρῶτος, ἢ ὁ δυνατώτερος, χωρίς τινος πτώσεως, Ὅμρ. β) μετὰ Γενικ. Ἔχω κράτος ἐξουσίαν, δύναμιν, κυριότητα ἐπί τε· ἐνεργῶ, ἐκτελῶ, βάλλω εἰς πρᾶξιν αὐτὴν, καὶ ἐντεῦθεν, ἔχω, ἢ λαμβάνω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, δεσπόζω, κυριεύω, ἐξουσιάζω, »Ἀργείων κρατ.», πάντων κρατεῖν» ἐξουσιάζειν τοὺς Ἀργείους, τοὺς πάντας, Ἰλδ. Α, 79. 288. »κρατεῖν τοῦ μὴ πείθεσθαι τοῖς νόμοις». Ξενφ. Πολιτ. Λακέδ. ζ, 6. Κτῶμαι, ἀποκτῶ, κερδαίνω, ἀπολαμβάνω, καρποῦμαι, δέχομαι, γ) μετὰ δοτκ. »κρατεῖν νεκύεσσιν» Νὰ ἦναί τις πρώτος μεταξὺ τῶν νεκρῶν, νὰ ἐ-

ξουσιάζω μεταξύ αὐτῶν, Ὀδ. Λ, 485. οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσ. Π, 265. «Κρατέουσι ἀνδράσι καὶ θεοῖσι συνοπαδεύετ' ἠ ἐν. ὅθεν κυριεύω, δεσπόζω, ἄρχω. 3) μετ' Αἰττκ. Ὑποτάσσω, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, ἔχω εἰς τὴν δύναμιν, ἢ ἰσχύω μόνον, ἢ λαμβάνω ὑπὸ τὴν κυριότητά μου, ἀποκτῶ, κυριεύω, μετ' Ὅμρ. 4) Μετ' Αἰττκ. Κρατῶ στερεῶς, πιάνω, διατηρῶ, βαστῶ, Valck Φοίνισ. 694. καὶ ἐντεῦθεν καὶ μτφρκ. ἀντὶ τοῦ, ἐνδυναμοῦμαι, βαστῶ, ἔχωτε εἰς τὴν μνήμην μου, εἰς τὸν νοῦν μου. — Ἀπρτπ. κρατεῖ, ἔχει τὰ κρατεῖα, εἶναι καλλίτερον τόσον ἐπὶ συνηθειῶν, ἢ διατάξεων, διαρκεῖ, βαστᾷ, εἶναι ἐν χρήσει, εἶναι συνηθες, (εἶναι εἰς τὴν μόδαν.) ὅσον καὶ ἐπὶ γνωμῶν. Καταπρατεῖ, κυριεύει, ἐπικρατεῖ, ὡς καὶ τὸ νικᾷ. Μετὰ γενκ. Οὐσιαστ. λέγεται καὶ ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα μεταφυτεύονται, ἢ ἐμφυλλιάζουσι, ἐμβολίζουσι, κρατεῖ, ἀντὶ τοῦ τῆς συνηθ. Πλάνεν. Ἡ συνήθεια φυλάττει ὅλα ταῦτα τὰ σημαινόμενα. 5) Ἄνευ πτωτικοῦ, λαμβάνω δίκαιον, ἀποδεικνύεται, ὅτι ἔχω δίκαιον, «ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖν Ὅστις δὴν τὸν πιστεύει ἔχει δίκαιον, Πλάτ. Φαίδρ. σ. 272. Α. ἡ οἱ κρατοῦντες παρὰ τοῖς Ἑκλήστκ. = χριστιανοί. Wolf. ep. cr. p. 252. ὅθεν

Κράτημα, τό. Τὸ κρατεῖν, στέριγμα. Παρα μουσικοῖς, τὸ μετὰ τὸν ὕμνον μέλος.

Κρατήρ, ῆρος, ὁ, Ἰων. καὶ Ὅμρ. κρητήρ (κεράνυμι) Σκεῦος, ἀγγεῖόν τι ἐν ᾧ ἐμίγνυτο ἡ κρᾶσις τοῦ οἴνου μετὰ τοῦ ὕδατος, Ἰλ. Ψ, 219. καὶ τὸ ὁποῖον ἔκειτο ἐπάνω εἰς τρίποδα εἰς τὴν μεγάλην σάλαν τοῦ ἀνδρῶνος, ἐπ' ἀριστερὰ τῆς εἰσόδου, Ὀδ. Φ, 241. Χ, 331. 341. ἦτο τοιοῦτος ἀργυροῦς, Ἰλ. Ψ, 741. Ὀδ. Ι, 203. Η, 357. εἰδοτε μὲ χρυσοῦν χαλκὸ, Ὀδ. Δ, 615. ἀλλὰ καὶ ἀπὸ χρυσοῦ, Ἰλ. Ψ, 219. καὶ ἐξοῦ ἐγέμιζον ἐπειτα τὰ ποτήρια, Πλούταρχ. Κλεομεν. 13. «Τρίκοινος κρατὴρ χαλκοῦν ἔχων οἶνον μεστὸν καὶ φιάλας ἀργυρᾶς. Συχνάκις παρ' Ὅμρ. ὅθεν κρητῆρα κεράσασθαι, Ὀδ. Η, 179. Ν, 50. Σ. 423. συνήθως δὲ πίνων, ἢ, οἶνον καὶ ὕδωρ κρητῆρι, ἢ, ἐν κρητῆρι μίσγειν, κεράσαιν κ. τ. τ. «Κρητῆρας, πίνειν Νὰ ἀπαίτῃ τις τοὺς κρατῆρας, Ἰλ. Θ, 232. «κρητῆρα στήσασθαι νὰ βάλῃ τις εἰς τὴν μέσην κρατῆρα, διὰ νὰ εὐφραίνωσι οἱ περικαθήμενοι, Ὀδ. Η, 431. «κρητῆρα ἐλεύθερον στήσασθαι νὰ βάλῃ τις εἰς τὸ μέσον κρατῆρα πρὸς πανηγυρισμὸν τῆς ἐλευθερώσεως, Ἰλ. Ζ, 528. Περὶ τῆς ἐκφράσ. «κρητῆρα ἐπιστέφασθαι ποτοῖς» ἴδ. ἐπιστέφω. Ἡ συνήθεια τὸ ἀγγεῖον τοῦτο κατὰ παραφθορὰν, κρωτήριον, λέγει. 2) Τὸ στόμα, ἢ τρύπα ὄρους τινὸς πυριπνόου, εἰ οὗ ἐκβάλλει καὶ ξερνᾷ πῦρ, καθὼς π. χ. τῆς Αἴτνης. Crater. Πλίνιος γ'. 8. ἢ τὸ χάσμα, τὸ ὀχεῖον, ἐνθα εἰσέρχονται αἱ ἀναπτόμεναι ὕλαι.

Κρατηρία, ἡ. Διοσκορ. δ'. 155. = κρατήρ.

Κρατηρίζω, Μ. ίσω (κρατήρ) Πίνω ἀπὸ τὸν κρατῆρα, ὅθεν καθόλου, Ἀμέτρως πίνω, μεθοκοπῶ, ἐπειδὴ κυρίως δὲν ἔπινον ἀπὸ τὸν κρατῆρα, ἀλλ' ἀπὸ τὸ δέπας, ἢ τὸ κύπελλον. Πλάτ. Μεθοκοπῶ, μεθύσκομαι. — κατ' Εὐστάθ. ἀντὶ τοῦ, Συμπίνω. Σώφρων παρ' Ἀθην. σελ. 501. ἔχει «Ἐκρατηρίσθημεν». ὁ δὲ Ἡσύχ. ἀντὶ ταύτου, ἐκρατηρίσθημεν, ἐμεθύσθημεν, ἔχει. Παρὰ Δημοσθ. σελ. 313. ἐμφ. σημασ παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. τό, κρατηρίζων, ἑρμην. διὰ τοῦ, κεραίων, καὶ, σπένδων τὸν οἶνον. Ὁ Φώτ. ἔχει, «κρατηρίζων, οἶνον ἐν κρατῆρι κιρνῶν, ἢ ἀπὸ κρατήρων ἐν τοῖς μυστηρίοις σπένδων».

Κρατήριον, τό. Ὑπκρτκ. τοῦ κρατήρ.

* Κρατηρίσκος, ὁ. Κατὰ τὸν Ἡσύχ. = μτκων.

Κρατηστίμαχος, ον (κρατέω, μάχη) Ὁ ἐν τῇ μάχῃ κρατῶν, ὅστις νικᾷ, κερδαίνει τὴν μάχην, Ποιητκ.

Κρατησίπους, ὁ, ἡ, πουν, τό, γενκ. ποδος (κρατέω, πούς) Ὁ τοῖς ποσὶ νικῶν, ὁ ἐστὶν, ὅστις νικᾷ εἰς τὸ τρέχειν. Πίνδαρ. Πύθ. ι. 25. Ποιητκ.

Κρατήσιππος, ον, (κρατέω, ἵππος) Ἐν τῷ ἱππεύειν, ἢ ἐν τῷ ἱππικῷ ἀγῶνι νικῶν «κρατήσιππον ἅρμα». Πίνδαρ. Πύθ. Δ'. 8. ἅρμα, τὸ ὁποῖον νικᾷ διὰ τῶν ἵππων εἰς τὸ τρέχειν. Ποιητκ.

Κράτησις, εως, ἡ (κρατέω.) Ἡ ἐνέργεια, ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ κρατεῖν, ἐξουσιάζειν, ἢ 2) βαστῶν, κ. τ. τ. κράτημα, βάσταγμα.

Κρατητικός, κή, κόν. Ὁ ἀνίκων, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρατεῖν, βαστᾶν, ἢ δαμάζειν.

* Κρατί, Δοτκ. ἑνκ. τοῦ ΚΡΑΣ τ. ο. ἰδ. Ὅμρ.

Κρατίς, ίδος, ἡ. = Κράστις. Ἀμφίβλ. ἀνάγν. παρ' Ἀριστοτέλ. Ζ'. Ἱστορ. ἡ. 8. ὅπου ὅλοι, κράσις, ἀνέγν.

Κρατιστεύω, (κράτιστος) Κράτιστος εἰμί, ἀποδεικνύω ἐμαυτὸν ὡς τὸν ἄριστον, κάλλιστον, ἰσχυρώτατον. Δυναστεύω, κυριεύω. «Κρατιστεύω τινὸς (κατὰ) τι.» Ξενοφ. Κυροπ. Α'. ε. 1. «Ἐπεὶ δὲ — κρατιστεύοντα αὐτὸν ἑώρων περὶ ἅπαντα ἑαυτῶν». παραβάλ. μὲ τὸ ἐν Ἀναβάσ. Α'. Ζ'. 2. «Κράτιστος ἐνομίζετο».

Κρατιστίνδην, Ἐπίρ. κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀρίστων. Πλάτ. Τὰ ἄριστα, καὶ κάλλιστα. τὰ διαλεκτά.

Κράτιστος, ίστη, ιστον. Ἐπκ. κάρτιστος. Ὑπερθτκ. τοῦ κρατύς, ἄνευ συγκρτκ. (κράτος) δυνατώτατος, ἀνδρειότατος, γενναιότατος. Σκληρότατος, στερρότατος· καθόλου δὲ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, κάλλιστος, ἐξαίρετος, ἄριστος. Ἐν Ἰλ. «κρατίστῃ μάχῃ ἢ σφοδροτάτῃ μάχῃ. Ζ. 185. καθόλου δὲ τὸ κάλλιστον, τὸ ἐξαιρετώτερον «φυγεῖν κάρτιστον». Τὸ καλήτερον εἶναι ἡ φυγή, Ὀδ. Μ, 120. Ὁ Ὅμρ. μτχρζτ. μόνον τὸν Ἐπκ. τόπον. — Ἱστορεῖ Δεινίας, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς φρονιμωτατοῦντες ποτέ, ὅτι κράτιστοι τῶν Ἑλλήνων εἰσὶν, ἀπύθοντο τοῦ θεοῦ, τίνες κρείττονες τυγχάνουσι· ὁ δὲ ἔφη.

Γαῖης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἵππος Θρηΐκιαι, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες,
Ἄνδρες δ', οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης.
Ἀλλ ἔτι καὶ τῶν δ' εἰσὶν ἀμείνονες, οἵτε μεσηγὺ
Τίρυνθος ναίουσι καὶ Ἀρκαδίης, οἵτε μεσηγὺ
Ἀργεῖοι λιεθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο,
Τμεῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι,
Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

Οὕτω τοιοῦτοι ὁ θεὸς τοὺς θέλοντας νὰ ὑψώνωσι ὑπὲρ τοὺς ἀδελφοὺς των, καὶ ζητοῦντας νὰ φαίνωνται εὐγενέστεροι τῶν λοιπῶν!! Ὁποίαν ἀπόκρισιν ἤθελε δώσει τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ἐὰν ὑπῆρχε καὶ τὴν σήμερον, εἰς ματαιόφρονας πολίτας τινῶν καὶ τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος πόλεων, οἵ τινες μεγαλοφρονοῦσι δὶ ἀνύπαρκτα καὶ ὀνειρώδη τινὰ προτερήματα τῶν πατρίδων των, καταφρονοῦντες ἀδίκως τοὺς πολίτας ἄλλων τινῶν πόλεων, οἱ ἐλαττώματα, ἢ ὁσάλου εἰς τὰς πόλεις τῶν τελευταίων ἀγνωστα, ἢ κοινὰ μὲ τὰ ἐλαττώματα τῶν λοιπῶν, ἢ τοὐλάχιστον ἴδια μόνον τῶν προπατόρων τους;! Ἰατρὲ! θεράπευσον σεαυτόν.... — 2) Ἐπὶ πραγμάτων καὶ ἀντὶ τοῦ, Τὸ πλέον γερώτερον, βασταγερώτερον.

Κραβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (ΚΡΑΣ, βιβρώσκω) Ὁ κατατρώγων τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν ἐγκέφαλον, Λυκόφρ. 1066.

* Κρατογενής, ές (ΚΡΑΣ, ΓΕΝΩ) Ἀπὸ τὴν κεφαλὴν, ἢ τὴν κορυφὴν γεννηθείς. Ἀπὸ τὴν κεφαλὴν παραχθείς.

Κρατόδετος, ον, (ΚΡΑΣ, δέω) Ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ, ἢ κατὰ τὴς κεφαλῆς, ἢ ὁ ἐν τῷ τέλει δεδεμένος. «Σφενδόνη κρατόδετος». Ἡσύχ.

* Κρατοπαγής, ὁ, ἡ. Ἐπίθ. τοῦ Μίμου ἴσως διὰ τὸ ὁποῖον ἔχει εἰς τὴν κεφαλὴν του στερεωμένον μορμολύκειον.

Κράτος, εος, τό. Ἰσχύς, δύναμις, ἐξουσία, βία, Ὅμρ. ἐξρτ. δὲ ῥώμη, σωμτκ. δύναμις, ἔτι δὲ καὶ δύναμις καὶ ὑπόληψις, ἀντθτ. τοῦ δόλος, Ἰλ. Η, 142. ὅθεν «πόλιν ἑλεῖν κατὰ κράτος» νὰ πάρῃ τις πόλιν τινὰ μὲ βίαν, μὲ ἔφοδον, μὲ τὸ σπαθὶ 'στὸ χέρι. οὕτω καὶ «κατὰ κράτος» Ξενοφ. Ἀνβσ. 1, 8, 1. πρβλ. ἀνὰ Γ, 4. τὸ δὲ «κατὰ κράτος» ἐλαύνειν» νὰ τρέχῃ τις κεσσί, σπουδαίως, εἰς τὰ τέσσαρα, ἐπὶ ἱππέων. «τοῦ κράτους ἐστὶν ἐν οἴκῳ αὐτὸς κυριεύει, προστάζει εἰς τὸν οἶκον, Ὀδ. Πλάτκ. κράτη ὡς καὶ τὸ ὕβρεις, βίαια, ἄνομα ἔργα, Σοφκλ. Ἀντ, 485. (Κατὰ τὸν Doederl. lect. Hom. 3. p. φανερώνει τὸ κράτος πάντοτε ὑπάρχουσαν τινὰ ἀληθῆ δύναμιν ὡς καὶ τὸ σθένος, συμφωνεῖ ὅμως κατὰ τοῦτο μὲ τὸ ἀλκή, καθότι φανεροῦται ἐν τῇ ἀνθιστάσει, καὶ διαυθεντεύει, ἐν ᾧ τὸ σθένος καὶ τὸ μένος ἐμφαίνονται ἐν τοῖς ἔργοις καὶ ἐν ἐφόδῳ, προσβολῇ, ἐπιφορᾷ, ἢ ἐπιθέσει.) 2) Ὑπεροχὴ, κυριότης, ὑπεροχὴ κατὰ τὴν ἰσχὺν, ἢ τὴν ἐξουσίαν, δυναστεία, νίκη, συχνάκις παρ' Ὅμρ. 3) Στερεότης, σταθερότης, σκληρότης, π. χ. ἡ τοῦ σιδήρου, Ὀδ. Ι, 3944) Ὑστερώτρ. καὶ ἀντὶ τοῦ Προσταγὴ, ἀρχὴ, ἐξουσία, οἰκίκησις, κυβέρνησις, ὡς καὶ τὸ σθένος (ἴσως συγγν. τῷ ΚΡΑΣ)

* Κρατός, γενκ. ἑνκ. τοῦ ΚΡΑΣ, ὅπερ ἰδ. Ὅμρ.

Κρατυντήρ, ῆρος, ὁ. (κρατύνω) = Κατισχύων. Ὁ καταδαμάζων, ὑποτάσσων. Ἡσύχ. ὅθεν

Κρατυντήριος, α, ον. Ὁ ἀνίκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σφιχτὰ κρατεῖν, ἢ στερεόνειν, ἢ ἐξουσιάζειν, κυριεύειν. Ἱπποκρ.

Κρατυντικός, κή, κόν. = τῷ ἀνωτέρω. ἐκ τοῦ

Κρατύνω, Ἐπκ. καρτύνω, καὶ ταὐτόσημον ἐν τῷ Μέσ. κρατύνομαι, (κρατύς) Στερεόν, ἐχυρόν ποιῶ, στερεόνω, ἐνδυναμόνω, ἐχυρόνω, ἀσφαλὲς (σήμερον) κρατερὸν, ἰσχυρὸν, βέβαιον ποιῶ, μετὰ Αἰτιατ. Ὁ Ὅμρ. μτχρζτ. μόνον τὸ Μέσ. 2) = Κρατέω, μετ' Αἰτκ. Εὐριπ. Βάκχ. 640. «Κρατύνων τῆς δεξιᾶς», βασιλεύων, κράτος ἔχων. παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 886. Ὑπτκ. «κρατύνομαι ἐπί τινι Ἐπιστηρίζομαι εἰς τίποτε.

Κρατύς, ὁ. (κράτος) ταὐτὸν τῷ, κρατερὸς. Ἰλ. Π, 181, ὡς τὸ πλάτος, πλατύς. Ὁ Ὅμρ. πάντοτε ὡς ἐπθτ. τοῦ Ἑρμοῦ τὸ μτχρζτ.

Κρατυσμός, ὁ. (κρατύνω) Στερεότης, δύναμις. Ἱπποκρ.

Κραυγάζω, Μ. άσω (κραυγή) = Κράζω. Μεγάλως φωνάζω, σκούζω, κρώζω.

* Κραυγάνομαι, = κραυγάζω, Ἡρότ., 1, 111. «παιδίον κραυγανόμενον» εὐρλιάζον, σκούζον, τσυρίζον. πρβλ. κραγγάνομαι.

* Κραυγασίδης, ου, ὁ. Τρόπον τινὰ πατρωνυμικὸν ἐκ τοῦ κραύγασος. Φωναρᾶς, κωμ. βατράχου ὄνομα ἐν Βατραχομυ. 246.

Κραυγασμός, ὁ. Τὸ μεγάλως φωνεῖν, τὸ φώνημα. Φώτ. καὶ Φρύνιχ.

Κραύγασος, ὁ. Ὁ μεγάλως φωνάζων, κράκτης. Ἡσύχ. ἐν Δ. βαβάκτης, καὶ βάβαλος.

* Κραυγαστής, οῦ, ὁ. Ὁ φωναρᾶς.

Κραυγαστικός, κή, κόν. καὶ Ἐπίρ. Κραυγαστικῶς, Ὁ κραυγάζων, ὁ κλίσιν εἰς τὸ φωνάζειν ἔχων.

* Κραυγάστρια, ἡ. Θηλκ. τοῦ κραυγαστής.

Κραυγή, ἡ. (συγγν. τῷ κράζω.) Τὸ κραυγάζειν, μεγάλη φωνή, βοή. Ζήτ. Κραυγάζω.

Κραυγίας, ου, ὁ. «ἵππος», Ὁ ὑπὸ τῆς κραυγῆς καὶ φόβου παρασυρόμενος, ξυπαζόμενος ἵππος. Ἡσύχ.

* Κραυγός, οῦ, ὁ, καὶ

* Κραυγών, ῶνος, ὁ. Ὁ φωναρᾶς. 2) Ὁ δεινοφωνολάπτης, Ἡσύχ.

Κραῦρα, ἡ. καὶ, Κραυρῶν, παρ' Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστορ. ἡ, 23. σημαίνει ἴσως τινὰ τῶν βοῶν,

τις ὡς πρὸς τὴν θέρμην παρομοία ἐστὶ τῷ πυρετῷ· ὁ Ἡσύχ. ὅμως ἀντὶ τούτου, κρᾶρα, ἔχει. 2) Νόσος τῶν χοίρων παρομοία ὡς ἡ ἀνιωτρ. τῶν βοῶν. 3) Νόσος τῶν μελισσῶν, ὅταν σκώληκας καὶ σράχνας ποιήσῃ. Ἡσύχ.

*Κραυράω, Ἀρρωστῶ σπὸ τὴν νόσον κραῦραν.

Κραῦρος, ρα, ρον. Ξηρός, στεγνός, σκληρός, τραχύς, θρυπτικός, εὐθραυστος. ὁ Πλάτων λέγει τὴν φύσιν τῶν ὀστέων κραυροτέραν καὶ ἀκαμπτοτέραν. Μαρασμένος κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ῥυτιδώδης. ἡ κυρία τούτου σημασία φαίνεται παρ' Ἀριστοτέλ. Γεν. β'. 2. ὅστις τάσσει τὸ, γλίσχρον, ἀπ' ἐναντίας τοῦ, κραῦρον. ἄρα, ξηρός, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ τραχεῖαν ἔχων. ὅθεν

Κραυρότης, ητος, ἡ. Σκληρότης, ξηρότης, θρυπτικότης. εὐθραυστότης. Ἀντθτ. γλισχρότης.

Κραυρόω, ῶ. (κραῦρος) Ξηρόν, θρυπτικόν, εὐθραυστον ποιῶ. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. σελ. 133. »Καὶ τὰς μὲν κραύρωσον ἀπαυήνας βορέησι· κατὰ τὴν τοῦ Βαλκεναρίου διόρθωσιν, ὅπου νῦν καύκωσον ἀποβλύσαι, κεῖται.

*Κράφα, ἡ. Ὄργανον κηπουρῶν συγγενὲς μὲ τὰ Ἀγρίφη, ἀγρεῖφα, κράβιον, κρώβιον, κρόπιον, κ. κρώπιον.

*ΚΡΑΩ = γράω. Κατατρώγω δαγκάνων, ὡς π. χ. τὰ σκώληκα. Τρώγω. Εὑρηται δὲ μόνον παρὰ τοῖς Γραμμτγρ., οἵτινες παράγουσιν ἐντεῦθεν τὸ κράστις, καὶ κρέας, Heyne Ἰλιάδ. Τ. 8. σ. 117.

Κρεάγρα, ἡ. (κρέας, ἄγρεω) Ὄργανον μαγειρικόν, δι' οὗ ἀνασπῶσι, καὶ ἐκβάλλουσι τὰ κρέατα ἀπὸ τῶν λεβήτων, harpago. Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 1002. Σφῆκ. 1155. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. οὕτως. »Εἶδος ἐργαλείου μαγειρικοῦ χειρὶ περεοικός, ἐγκεκαμμένους τοὺς δακτύλους ἔχοντα, καὶ ἀνιμῶσα τὰ ζεστὰ διὰ τὸ τὰς χεῖρας μὴ καίεσθαι. 2) Ἡαθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ Ἀγκίφε, ἁρπάγι, ἀγκίστρι, ἢ πηρούνι, δι' οὗ πιάνει, σηκώνει, ἀνασπᾷ, ἢ σύρει τινάς τι. harpago.

Κρεάγραπτος, ον, (κρέας, γράφω) Ὁ γράφων, δηλ. ξουγκνίζων, ξέων, πληγόνων τὸ δέρμα. Δυσφρ. 759. ὅπου ὁ Τζέτζης διὰ τοῦ, κρεαγραπτούτας, ἑρμην.

Κρεαγρίς, ίδος, ἡ. = κρεάγρα. Ἀνθολογ. Ἱπποκρατ. ἀλλὰ καὶ = κρεάγρα.

Κρεάδιον, τὸ. Ἱπποκρ. τοῦ, κρέας, Κρεατάκιον, ἕνα κομματάκι κρέας. Κρέας διῃρημένον εἰς κομμάτια. 2) Κατά τινας τῶν Γραμματικῶν. καὶ = κρεῖον.

Κρεαδοτέω. (κρέας, δίδωμι.) Παρσχμτσμ. τοῦ κρεωδοτέω.

Κρεανομέω, ῶ. Μ. ήσω (κρεανόμος) Νέμω, διαμοιράζω, καὶ ἐξρτ. τὸ ἀπὸ τῶν θυτιῶν κρέας εἰς τοὺς εἰς τὴν τράπεζάν μου καλεσμένους. »Πολλάκις ἐλπιλυδότι αὐτῷ οὐδεπώποτε κεκρεανομήκασιν· δὲν τῷ ἔδωκαν ποτὲ ἀπὸ τὸ τῆς θυσίας κρέας. 2) Καθλ. Διαμοιράζω, κομματιάζω, καταξεσχίζω. ὅθεν

Κρεανομία, ἡ. Ἡ διαμοίρασις τοῦ τῆς θυσίας κρέατος εἰς τοὺς ἐν τῷ συμποσίῳ καλεσμένους. Λατν. visceratio.

Κρεανόμος, ον, (κρέας, νέμω) Ὁ μοιράζων τὸ τῆς θυσίας κρέας, καὶ ὡς οὐσιστ. Ὁ κρεανόμος, Εἰς ὢν εἶναι ἐπιτετραμμένον τὸ κρεανομεῖν· ὁ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο ἔχων. Ὁ τὴν κρεανομίαν ποιῶν.

Κρέας, ατος, τό. Ἀττκ. κρέως. πολλάκις πλθντκ. τὰ κρέατα, παρ' Ὅμρ. συχνότρ. ἡ ὀνμστκ. καὶ αἰτκ. πλθντκ. κρέα (μὲ βρχ. α) Ἀττκ. γεν. κρεῶν, καὶ Ὀδσ Ο, 98. συχνότρ. παρ' Ὅμρ κρειῶν, δοτ. κράσι, Ἰλιάδ. Ἐν τῷ ἑνκ. μετχρζτ. ὁ Ὅμρ. μόνον τὸν ἑνκ. κρέας. Τὸ κρέας, κομμάτιον κρέατος· πλθντκ. Κομμάτια κρέατος, συνθ. τὰ διὰ τὴν κράπεζαν ἡτοιμασμένα, ἀλλὰ καὶ καθλ. ἀντὶ τοῦ φαγητὰ ἀπὸ κρέας. Καὶ τὸ διδόμενον τμῆμα κρέατος τοῖς Ἀρειοπαγίταις· ἢ γὰρ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ ἀντὶ ἐπαυλίωματος κρέας ἐλάμβανε. Συνθ. παρωγν. ἀπὸ τοῦ ΚΡΑΩ, ἐκ δὲ τοῦ κρέας παρήχθη διὰ μεταθ. τὸ caro ὡς τὸ corno ἀπὸ τοῦ κρίνω.) Περὶ τῆς βραχύτητος τοῦ α ἐν τῷ κρέα ἰδ. Buttm. Γρμτκ. 1, σ. 200. εὑρηται καὶ παρ' Ἀρστφ. πρβλ. Elmsl. Ἀχρ. 612.

Κρεγμός, ὁ. (κρέκω) Τὸ κρέκειν, κτυπᾶν διὰ τοῦ κτενὸς τὸ ὕφασμα, ἢ μουσικόν τι ὄργανον διὰ τοῦ πλήκτρου, ὅθεν καθλ. τὸ παίζειν μουσικόν τι ὄργανον, = κροῦσις, 2) ἔτι δὲ καὶ Φωνή τις πολλὰ λεπτὴ ὡς ἡ τῶν πτηνῶν, τὴν ὁποίαν προφέρουσιν ἐν τῷ ἀναβιβάζειν τὸν τόνον, Ἔπρχμ.

Κρεηδόκος, ον = Κρεοδόκος. Ὁ κρέας δεχόμενος, πιάνων.

Κρεηφαγέειν, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Κρεωφαγεῖν.

*Κρεηφαγία, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ κρεωφαγία.

*Κρεηφάγος, ον, Ἰωνκ. ἀντὶ κρεωφάγος.

Κρεοδόκος, ον (κρέας, δέχομαι). Ὁ δεχόμενος, πιάνων, περιέχων κρέας. Ποιητκ. ἀντὶ Κρεοδόκος. Ἀνθολογ.

Κρεῖον, τό (κρέας). Τὸ κρεοδόχον ἀγγεῖον, σκαμνίον, ἢ σανίδιόν τι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάπτετο καὶ ἡτοιμάζετο τὸ κρέας διὰ τὴν τράπεζαν. Τράπεζα τοῦ μαγειρείου, τράπεζα, ἐφ' ἧς ἐπροσφέροντο εἰς τοὺς παρακαθημένους τὰ κρέατα. Ἰλ. Ι, 206. »αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ. (Ἄλλοι, λέγει ὁ Παστωβ, ἐννοοῦσιν ἐνταῦθα ψευδῶς, λέβητα εἰς ὃν βράζουσι τὰ κρέατα).

*Κρεοφάγος, ον (κρέας, φαγεῖν). Ὁ τρώγων κρέας, ποιητκ.

Κρεισσότεκνος, ον (κρείσσων, τέκνον). Ὁ τιμώμενος, ἀγαπώμενος περισσότερον ἀπὸ τὰ παιδία. Αἰσχύλ. Θῆβ. 786. (766.) »Ὄμματα κρεισσότεκνα, τὰ ὁποῖα ἐρώτεχε καλλίτερον, παρὰ τὰ παιδία.

Κρείσσων, ον, γεν. ονος, Ἀττκ. κρείττων, ον. Νεοϊωνκ. κρέσσων, ον. Δωρκ. κάρρων, ον, Ἰσχυρότερος, δυνατώτερος, ἀνδρειότερος, θαρραλεώτερος, γενναιότερος, καλήτερος, στερεώτερος, ἐξρτ. ὑπερβαίνων τὸν ἐναντίον του κατὰ τὴν δύναμιν, ὑπερτερῶν, νικῶν, νικητής, νικηφόρος, Ὅμρ. (Παρὰ τοῖς Ἔπκ. ἀεὶ ἐν τῷ πρώτῳ τύπῳ) ἐνίοτε μετ' ἀπρμφ. Ἰλ. Φ, 486. 2) ἐπὶ κακοῦ, κινδυνωδέστερος, ἐνοχλητικώτερος, φοβερώτερος, gravior, Τργκ. 3) Μετφρ. »κρείσσων λόγοιο δυνατώτερος ἀπὸ τὸν λόγον, δηλ. ὑπὲρ λόγον, ἄφραστος, ἀνέκφραστος, ἀνεκδιήγητος. Περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ περιγράψῃ διὰ λόγου ἐξαίρετος, ἢ ὡραῖος, ἢ κακός. »Κρείσσων γαστρὸς, χρημάτων, Ὅστις δὲν νικᾶται ὑπὸ τῆς γαστρὸς, ὑπὸ τῶν χρημάτων. Ὁ μὴ ἀκρατὴς, ἀλλ' ἐγκρατὴς καὶ σώφρων, μὴ νικώμενος ἀπὸ τὰς ὀρέξεις καὶ ἐπιθυμίας του· ἢ μὴ δωροδοκούμενος, ἀδωροδόκητος. Εἰς ταύτας καὶ πολλὰς ἄλλας ὁμοίας περιστάσεις ὡς συγκρ. πάντοτε μετὰ γεν. Valck Ἱππ. 1214. 4) οἱ κρείσσονες κυρίως οἱ δυνατώτεροι, καλήτεροι, ὑψηλότεροι, παρὰ τοῖς Ἀττκ. συνθ. οἱ θεοί, ὅθεν καὶ τὸ κρεῖττον ὁ θεός, ἢ θεότης· καὶ τὰ κρείττονα, τιμαὶ θεῖαι, Schaef. nelel. p. 31. 134. Συνθ. ἀντθτ. ἡττων. Ἐπρμ. κρεισσόνως, Ἀττκ. κρειττόνως. 5) παρὰ τοῖς Ἀττκ. Λογγρφ. ἐπὶ ἠθικ. σημασ. Καλήτερος, εὐγενέστερος τὸ ἠθη, ἠθικῶς ὑπερέχων. (Τὰ κρείσσων νομζτ. συνήθως ἀνμλ. συγκρτκ. τοῦ ἀγαθός. Ὡς ἀληθὲς πρωττκ. πρέπει ὅμως νὰ λάβῃτις τὸ κρατὺς ἐκ τοῦ κράτος, ὥστε τὸ συγκρτκ. ἔπρεπε κυρίως νὰ ἦναι ΚΡΑΙΣΩΝ, καὶ προς τοῦτο ὀρθῶς σχματσθ. ὑπρθτκ. κρατίστος. Συγγν. τοῖς κρείων, κρείουσα, ἐξ ὧν ὅμως δὲν παράγτ. τὸ κρείσσων).

Κρειττόω, ἀφ' οὗ καὶ τό, κρείττωσις. Ἐπὶ κλήματος ἀμπέλου, ὅταν πάσχῃ ἀπὸ ἐκφύματα, ἢ παραφυάδας παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ε'. 16. Αἰτ. Φυτ. ε'. 13. »Ὅταν κρειττωθῇ· ὅπου ἄλλοι, Κυρτωθῇ, ἀνέγν. ἄλλοι, Κρυωθῇ, καὶ ἄλλοι, τυλωθῇ, ἐπειδὴ καὶ ὁ Πλίνιος ιζ'. 24. περὶ τῆς τῶν κλιμάτων νόσου οὕτως εἶπεν. »Acini, priusquam crescant, decoquuntur in calluma· τὴν ἀνάγνωσιν κρυωθῇ, ἀπέρριψε σχεδὸν ὁ Στεφανος.

*Κρείττων, ον, γεν. ονος. Ἀττκ. ἀντὶ κρείσσων, ὅπερ ἴδε. »Ἀγαθὴ γυναικός ἐστιν, ὦ Νικοστράτη, μὴ κρείττον' εἶναι τἀνδρός, ἀλλ' ὑπήκοον. Γυνὴ δὲ νικῶσ' ἀνδρα, κακὸν ἐστιν μέγα. Φιλήμ. γνῶμαι, 1. ἔνθα ἀντίκτ. τῷ ὑπήκοος.

*Κρείττωσις, εως, ἡ. Ἡ ἐντῷ κρειττόω ἐξηγουμένη τοῦ κλήματος τῆς ἀμπέλου ἀσθένεια.

Κρείων, οντος, ὁ, θηλυκ. κρείουσα, ἡ. Βασιλεύς, ἐξουσιαστής, κύριος, ἄρχων, ἡγεμών. Ὁ Ὅμηρος μετεχειρίσθη τὸ, κρείων, καὶ κρείουσα, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐπὶ τῶν ἡγεμόνων, βασιλέων, καὶ ἐπισήμων προσώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ θεῶν, ὡς π. χ. ἐπὶ τοῦ Διός καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀλλ' ἐν Ὀδυσ. Δ, 22. κεῖται »κρείων Ἐτεωνεύς», μετὰ τοῦ πότρηρος θεράπων. Ἄρα, ὡς φαίνεται, ἐνταῦθα σημαίνει τὸ, ἀργυρώνητος, δοῦλος καὶ θεράπων. Ὁ Σχολ. διὰ τοῦ, ἐξόχων καὶ διάφορος, ἡρμήν· ἄρα, ὁ κάλλιστος Ἐτεωνεύς· ἴσως, ὁ πρῶτος καὶ ἀνώτερος ὅλων τῶν δούλων (σκλάβων), καθὼς καὶ ὁ Εὐμαῖος ὁ πρῶτος τῶν συβωτῶν »Ὄρχαμος ἀνδρῶν καλεῖται. Τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ δούλη (σκλάβα) καὶ παλλακὴ τοῦ Πριάμου »κρείουσα γυναικῶν· ἐν Ἰλ. Χ, 48. τὸ μόνον χωρίον παρ' Ὅμρ. ἔνθα εὐσκτ. τὸ κρείουσα, ὅπου διὰ τοῦ, καλλιστεύουσα, ἡρμήνευσαν· ὑστερώτρ. καὶ ἀντὶ τοῦ ἡγεμονίς, βασίλισσα. 2) Κρείων, ὁ κύρ. ὀνμ. Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, Ὅμρ. οὕτω καὶ Κρέων. Εἰς τὸ παλαιὸν ὄνομα Κρέων, καὶ Κρέουσα, φαίνεται ὅτι κεῖται ὡς βάσις μόνον ἡ σημασία τοῦ, καλός, ἀγαθός, γενναῖος, ἐξυπνος, πρόθυμος. (Πρωττπ. εἶναι πιθν. τὸ ΚΡΑΣ, κραίνω, συγγν. τῷ κρείσσων. Ταυτόσημα τῷ κρείων εἶναι τὰ κύρ. ὀνμ. Κρέων καὶ Κρέουσα, μάλιστα ἐν ᾧ ἀπὸ τοῦ Πινδ. εὑρηται καὶ τὸ ἐπθτ. κρέων ἀντὶ τοῦ Κρείων. Ῥῆμα ΚΡΕΙΩ ἢ ΚΡΕΩ φαίνεται, ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ εἰς χρῆσιν).

Κρειῶν, Ἐπκ. γεν. πλθντ. τοῦ κρέας. Ἀντὶ, κρεῶν, κρεάτων. συχν. παρ' Ὅμρ.

Κρέκε, ἡ. ὁ Εὐστάθ. εἰς Ὅμηρ. σελ. 1528. ἀνφέρει ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ λεξικοῦ τοῦ Παυσανίου »κρέκαν καὶ κορυφαίαν τὸ αὐτὸ καὶ σκίλλυν, μάλιστα δὲ οἱ Ἀττικοὶ πλοκαμίδαν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »κρέξ, κορυφαία». Ὁ Σουίδ. σημειώσε »πορφυρέην ἤμητε κρέκαν, ἀντὶ, τρίχα.

Κρεκάδια, ων, τά (κρέκω). Στερεῶς κτυπηθὲν μὲ τὸ κτένι ὕφασμα. Γερὰ καὶ πυκνὰ δουλευμένα σκεπάσματα παυλῆς. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1215. (ἀλόγως ἀμφβλτ.)

Κρεκτός, τή, τόν (κρέκω). Κτυπημένος, ἐξρτ. ἐπὶ κρουστῶν ὀργάνων, Καθλ. τὸν ὁποῖον ἔψαλον, ἐτραγούδησαν, τραγουδισμένος, ἄλλως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, τὸν ὁποῖον ἔψαλον διὰ τῆς λύρας, παιγμένος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 818.

Κρέκω, Κτυπῶ, κρούω. καθλ. ἀκουρβῶ τι μὲ ῥάβδον τινά, καὶ ἰδιωτρ. α) Κτυπῶ μὲ τὸ κτένι ὑφασμά τι εἰς τὸν ἀργαλειόν, ὅθεν Ὑφαίνω. »Ἱστὸν κρέκειν. Σαπφώ· κτυπῶ τὸν ἀργαλειόν, ὑφαίνω, καὶ ἐντεῦθεν τό, Κερκίς. β) Κτυπῶ

κρουστόν τι ὄργανον μὲ τὸ πλῆκτρον, κιθάραν, λύραν, κ. τ. τ. κρέκειν. Κιθαρίζειν, κρουειν τὴν κιθάραν μὲ τὸ δοξάρι, παίζειν τὴν κιθάραν· ὅθεν καὶ «βοὴν πτεροῖσι κρέκειν». Ἠχεῖν, κτυπῶν τὰ πτερά, καὶ διὰ τούτου ἦχον τινὰ προξενεῖν. Ἀριστοφ. ἔστις ἔτι καὶ, Κρέκειν αὐλῶν· ἐν Ὄρν. 682. λέγει, ἀντὶ τοῦ, αὐλεῖν. πρβλ. Πλουτρχ. Συμπσ. ζητημ. 2, 4. Τιβουλ. 1, 1. 4. Ὀλαῦδ. 17, 312. σπανιώτρ. καὶ μετὰ δοτκ. κρέκειν δόνακιν Ἀνύτη, 8. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης μὲ τὰ κρούω, κροτέω, κροαίνω, ἐντεῦθεν κρεγμός, κερκίς, κρέμβαλον).

Κρεμάθρα, ἡ (κρεμάννυμι). Κέφιος, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον σκεῦος, τὸ ὁποῖον ἵσταται κρεμασμένον, εἰς ὃ τὰ περιττεύοντα ὄψα εἰώθασι ἀποτίθεσθαι. Ἀριστοφ. παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 16. καὶ 2) ὁ στύλος, ἤτοι τὸ κοτζάνι τῶν καρπῶν, ἐκ τοῦ ὁποίου κρέμαται ὁλῆ. ὁ καρπός. 3) Παρὰ τοῖς Τργν. Μηχανήτης, δι' ἧς παρισταίνετο ὑποκριτής τις κρεμάμενος ἢ αἰωρούμενος εἰς τὸν ἀέρα· ὁλῆ. ἀπέλυον, ὡς ἐν καταβάσει ἢ εἰς ἄλλο τι σχῆμα μικρόν τι κιβώτιον, τὸ ὁποῖον ἐβαστάτο ἄνωθεν μὲ σχοινία, μέσα εἰς τοῦτο ἦτον ὁ ὑποκριτής, καὶ οὕτως ἐφαίνετο ὡς κρεμάμενος. Οὕτω γίνεται τοὐλάχιστον εἰς τὰ θέατρα τῶν νεωτέρων· πρβλ. κράδη, 3.

Κρέμαμαι, Ἀμτβτ. σύντομος Ἐνστ. Μέσ. τοῦ κρεμάννυμι, ὅπερ ἰδ. Κρεμάμενος εἰμί, κρέμαμαι, Παρ' Ἀράτ. 65. = Ὀκλάζω.

Κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω, Ἀττ. Μ. κρεμῶ ῶς, ῶ, Ἐπκ. ἐκτμ. κρεμόω, Ἰλιδ. Η, 83. Ἀόρ. 1. ἐκρέμασα, Πθτκ. Ἐνστ. κρεμάννυμαι, ἀόρ. ἐκρεμάσθην, Πολύβ. Ε, 4, 7. «Κρεμασθήσεται» μέλ. κρεμασθήσομαι. Μὲ τὸ Πθτκ. καὶ Μέτ. συνέχεται τὸ Ἀμτβτ. κρέμαμαι, ὑπτατ. κρέμωμαι, ἐνστ. κρεμαίμην, καὶ κρεμαίμην, ἀόρ. ἐκρεμασάμην, Μ. κρεμήσομαι· Τὸ πρωτπ. κρεμάω δὲν φαίνετ. νὰ εὑρίσκηται εἰς κανόνας τῶν καλῶν συγγρ. — 1) Ἐνεργτκ. Κρεμῶ, κρεμεῖς, κάμνω τινὰ κρέμαται, βαστῶ, ἢ στερεώνω τι εἰς τὸν ἀέρα, κρεμάμενον· ἀφήνω νὰ κρέμαται κάτω· «Ἕκτιος, καὶ, ἀπό τινος» δεμένον ὁλῆ, ἀπό τίποτε, ὡς «Σειρὴν ἐξ οὐρανοῦ» Ἰλιδ. Θ, 19. Κρεμῶ τι ὡς ἀφιέρωμα, ἀφιερώνω αὐτὸ «Πρὸς ναόν» Ἰλιδ. Η, 83. β) Μετφρκ. Βάλλω τινὰ εἰς ἐλπίδα, προσδοκίαν, ἀβεβαιότητα, φόβον. Τὸν κάμνω νὰ ἐλπίζῃ, νὰ προσέχῃ, νὰ προτιμᾷ ἀνυπομόνως, suspensum tenere, πρβλ. αἰωρέω. 2) Πθτκ. Κρεμνώμαι, μὲ κρεμῶσι, ἢ μὲ κρεμοῦν. β) Μετφρκ. Εἶμαι εἰς προσδοκίαν, ἐλπίδα, ἀβεβαιότητα, ἢ φόβον. 3) Μέσ. Ἐνστ. κρεμάννυμαι, κρεμῶ ἐμαυτόν, ἀλλ' εἰς τοὺς ἄλλους πθτκ. καὶ μέτ. χρόνους, καθὼς καὶ εἰς τὸ συνττμ. ἀμτβτ. κρέμαμαι, Μετέωρος, κρεμάμενος εἰμί, ἐκρέμω, 2. ἐνκ. ἀορ. ἀντὶ ἐκρέμασο, Ἤτο μετέωρος, κρεμάμενος, Ἰλιδ. Ο, 18. 21. Τὸν ἀόρ. μετ' αἰτκ. ἔχει ὁ Ἡσιόδ. ἔργ. 631. «Πηδάλιον κρεμάσασθαι κρεμνῶ τὸ πηδάλιον δι' ἐμαυτόν, ἤτοι δι' ἴδιόν μου χρῆσιν· ἐλευθερία τις ἐν τῇ χρήσει τοῦ Μέσ. ἤτις ἔχει τὴν βάσιν της εἰς τὸ πνεῦμα τῆς γλώσσης, παρὰ τοῖς Ἀττκ. ὅμως ἴσως χωρὶς παρόμ. β) κρέμαται = ὀκλάζει. Ἀρατ. Φαινόμ. 65. ὅθεν

* Κρέμαστις, εως, ἡ. Τὸ κρεμᾶν, ἢ κρέμασθαι· Σχολ. Σοφκ. Οἰδ. Τ. 1260.

* Κρέμασμα, τὸ = κρεμασμός. Σχολ. Αἰσχλ. Προμθ. 157.

Κρεμασμός, ὁ. Ἡ πρᾶξις τοῦ κρεμᾶν, κρέμασμα 2) Οὐδτρ. τὸ αἰωρεῖσθαι, κρέμασθαι· μετέωρον, κρεμάμενον εἶναι

Κρεμαστήρ, ῆρος, ὁ. Ὅστις κρεμᾷ, ὁ μυών, χορδή, δεσμός, στύλος, κ. τ. τ. ἐξ οὗ κρέμαται τι· κρεμαστήριον, ἔτι δὲ = κρεμάθρα, κρεμάθρα· ὅθεν

Κρεμαστήριος, ον, = κρεμαστός.

Κρεμαστής, οῦ, ὁ· = κρεμαστήρ.

Κρεμαστός, ή, όν (κρεμάννυμι). Κρεμάμενος, κρεμασμένος, μετέωρος. «Σκεύη κρεμαστά» Ξενοφ. Οἰκον. ἡ. 12. = «Κρεμαστὰ ἱστία καὶ βύβλους» παρ' Ἀθην. ά. σελ. 27. τὰ εἰς τὸ κρεμᾶσθαι ἐπιτήδεια. καθὼς π. χ. τὰ παιδιὰ εἰς τὸ πλοῖον. 2) Ὁ εἰς τὸ κρεμᾶν ἐπιτήδειος.

Κρεμάστρα, ἡ = κρεμάθρα· ἀλόγ. ἀμφβλμ.

Κρεμάω, ἀμφβλ. πρωτπ. τοῦ κρεμάννυμι, τὸ ὁπ. ἰδέ.

Κρεμβαλίζω, Μ. ίσω (κρέμβαλον). Μετὰ κρεμβάλων παίζω, κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκρούων ἐρισμόν τινα καὶ ἦχον ἀποτελῶ. Δίδω τὸν ῥυθμὸν εἰς τοὺς χορευτάς· ἴδε κρέμβαλον, ὅθεν

Κρεμβαλιαστής, οῦ. Ὁ κρεμβαλιάζων, ὁ μετὰ κρεμβάλων παίζων· παρ' Ὁμηρ. ἐν Ἔμν. Ἀπλ. 162. ἀνέγνωσάν ποτε οὕτως, ὅπου νῦν, Κρεμβαλιαστύς, ἡ· μετὰ τοῦ, φωνή, κεῖται, ἀντὶ τοῦ, ᾠδός.

* Κρεμβαλιαστύς, ύος, ἡ. Τὸ παίζειν μὲ τὸ κρέμβαλον, τὸ δίδειν τὸν ῥυθμόν, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ χορός μετὰ φωνῶν, Ἔμν. Ὁμρ. Ἀπλ. 162.

* Κρεμβαλίζω, Μ. ίσω = κρεμβαλιάζω

Κρέμβαλον, τὸ (κρέκω). Ὄργανόν τι, τὸ ὁποῖον ἔχον ἐν ἑπτὰ κογχύλια, ἢ ὄστρακα καὶ ὁμιζόμενον ἀποτέλει κρότον τινά, εἰ οὗ εἰ παλαιοὶ ἐχέρευον· Ἀθην. ιδ'. «Δίδυμος δέφησιν εἰωθέναι τινὰς ἀντὶ τῆς λύρας κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκρούοντας, εὔρυθμον ἦχον τινὰ ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις, καθάπερ καὶ Ἀριστοφ. ἐν Βατράχ. (1540.) εἰπεν· «ὁ Φώτ. ἔχει κρεμβαλιάζειν, ἐλεφαντίνοις τιστὶ κροταλίζειν. Πθν. ὡς τὰ castagnetta τῶν νῦν Ἰταλ. καὶ Ἱσπανῶν, πρβλ. κρόταλον, (πθν. πρτπ. τοῦ Λατνκ. crepo.)

Κρεμνάω, ῶ. Ἕτερος τύπος τοῦ κρημνάω. Ξενοφ. ὁ Ἐφέσ. ἐν β'. 13. λίαν ἀμφ. μέντοι.

* Κρέμοιστο, ἀντὶ κρέμασθε· ἰδ. κρεμάννυμι.

Κρεμόω, ῶ Ἐπκ. ἐκτμ. τύπος τοῦ κρεμῶ, Ἀττκ. μέλ. τοῦ κρεμάννυμι, Ἰλιδ. Η, 83.

Κρέμυς, υος, ἡ· = χρέμυς. Ἰχθύς τις.

* Κρεμῶ, Ἀττκ. Μ. τοῦ κρεμάννυμι.

* Κρέμωμαι, Ἀττκ. Μ. τοῦ κρεμάννυμι.

Κρέξ, ἡ, γενικ. εκός. Crex. Ὄρνις τις, τοῦ ὁποίου κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. (Ὄρν. 1138.) τὰ βάμματα εἶναι ὀξὺ καὶ πριονοειδές· Ἀριστοτέλ. Ζῴων. Ἱστορ. ιθ'. καὶ ιζ'. κατὰ τὸν Τζέτζην εἰς Λυκόφρ. 513. Θαλάσσιον πτηνόν, ὅμοιον τῷ, Ἶβις, καθὼς καὶ ὁ Ἡρόδοτ. (β'. 76.) λέγει τὸν Ἶβιδα, ὅμοιον τῷ κρέξ κατὰ τὸ μέγεθ. ὁ Ἀριστοτέλ. ζῴων μορ. δ'. 12. λέγει, ὅτι ὁ κρέξ ἔχει μακρούς τοὺς πόδας, καὶ τοὺς ὀπισθίους ὄνυχας μικρούς, καὶ κατὰ τοῦτο εἶναι ὁ τοῦ Λιν. Rallus Crex. πλὴν ἔχει καὶ κατὰ τὸ πριονοειδὲς βάμμα· ὁ γλωσσογράφος τοῦ Ἡροδότ. λέγει, ὅτι τὸ ὄρνεον τοῦτο ἐνμζτ. κακὸς οἰωνὸς διὰ τοὺς νεονύμφους. Φαίνεται δὲ ὅτι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐννοοῦντο πολλὰ εἴδη τοιούτων πτηνῶν.

* Κρεοβότος, ον (κρέας, βόσκω). Ὁ βόσκων, κατατρώγων κρέας, Αἰσχλ. Ἰκετ. 284. Ἄλλοι τονίζουσι, κρεόβοτος, καὶ ἐξηγοῦσιν, ὁ μὲ κρέας τρεφόμενος. Ἄλλοι δὲ πάλιν γράφουσι κρεοβρότος.

Κρεόβρωτος, ον (βιβρώσκω). Ὁ κρέας τρώγων, κρεατοφάγος.

* Κρεοδόχος, ον = κρεωδόκος, Heyne Ἰλιδ. Ι, 206.

Κρεοκάκκαβος, ὁ (κακκάβη). Κακκάβι διὰ τὸ κρέας, ἤτοι εἰς ὃ μαγειρεύουσι τὸ κρέας. 2) Παρ' Ἀθην. δ'. Φαγητόν τι ἐκ κρέατος, καὶ λίπους ἡτοιμασμένον.

* Κρεοκοπέω, Ἀττ. ἀντὶ κρεωκοπέω, Porn. Εὐριπδ. Ἐκβ. praef. p. IX. Blomf. Αἰσχλ. Περσ. 469.

Κρεονομία, ἡ· = κρεωνομία.

* Κρεοπώλης, ὁ = κρεωπώλης.

* Κρεοσαπέντων, γενικ. πλθντκ. μετχ. ἀορ. 2. πθτκ. ὡς ἀπὸ ῥήμτ. κρεοσήπομαι, σήπομαι κατὰ τὸ κρέας, σαπίζει τὸ κρέας μου, ἔχω σάπιον κρέας, λίαν ἀμφβλ. ἀνάγνωσις παρὰ Πλτρχ. περὶ χρσ. κρτ. 1. Τ. 10. σ. 138. Ρ.

Κρεοσήπομαι, Σήπομαι ὡς τὸ κρέας, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πλουτάρχ. πιθανῶς ἀντὶ τοῦ, κατασήπομαι· ἰδ. ἀντρ.

Κρεοσκευασία, ἡ. Ἡ ἑτοιμασία, τὸ μαγείρευμα τοῦ κρέατος· ὁμφ. Ἀθην. ιβ'. ὅπου αἱ νεωτεραι ἐκδόσεις, κρέως σκευασίας, ἔχουσι.

Κρεουργέω, ῶ. Μ. ήσω (κρεουργός). Κρέας κόπτω, ἢ κατακόπτω τι ὡς κρέας, λιανίζω. μετ' αἰτιατ. «Τὸν πατέρα ἐκρεούργησε» Διογ. Λαέρτ. Ζήν. καὶ κατακρεουργέω. 2) Οὐδτρ. Κρεουργός, ὁλῆ. κατάπτης εἰμί· ὅθεν

Κρεουργηδόν, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κρεουργοῦ, εἰς μικρὰ κομμάτια· λιανισμένα. Ἡρόδοτ. 5, 13. «Διασπάσαντες τοὺς ἄνδρας κρεουργηδὸν κατέκοψαν τοὺς ἄνδρας εἰς λιανὰ κομμάτια.

Κρεουργία, ἡ. Τὸ κόπτειν, καὶ μαγειρεύειν τὰ κρέατα, τὸ ἔργον τοῦ κρεουργοῦ. Τὸ λιανίζειν ὡς τὸ κρέας· Καὶ, Συμπόσιον ἀπὸ λιανισμένα κρέατα, ὅθεν

Κρεουργικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁρμῶν εἰς κρεουργίαν, ἢ εἰς τὸν κρεουργόν.

Κρεουργός, ὁν (κρέας, ΕΡΓΩ). Ὅστις κόπτει, ἢ μαγειρεύει τὰ κρέατα, μακελλάρης, χασάπης. 2) = κρεωδαίτης· κατὰ τὸν Πολυδ. ὅστις κόπτει τὸ τῶν θυσιῶν κρέας, καὶ τὸ μοιράζει ἐπὶ συμποσίου· ἐντεῦθεν τὸ «Κρεουργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν» Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1584. ἑορτάζειν εὐθύμως τὴν διὰ θυσίας καὶ εὐωχίας πανηγυριζομένην ἡμέραν· ἐντεῦθεν Γρηγόριος ὁ Ναζιανζ. λέγει «Τὴν Πέλοπος κρεουργίαν,» τὴν εὐωχίαν ἐκείνην, καθ' ἣν ὁ Τάνταλος διεμοίρασε τὰ κρέατα τοῦ ἐσφαγμένου πατρός του εἰς τοὺς συμποσιαστὰς θεούς. Ἀπολλώδ. β'. 5.

Κρεοφαγία, ἡ· = κρεωφαγία· ἐκ τοῦ

* Κρεοφάγος, ον = κρεωφάγος.

Κρέσσων, ον, γεν. ονος. Νεοίωνικ. ἀντὶ κρείσσων, καὶ παρὰ Πινδ. χρήσιμος τύπος.

Κρεύλλιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ κρέας, = κρεάδιον. Συνέστ. Κομμάτιον κρέατος.

ΚΡΕΩ, Ἀχρστ. πρωτπ. ἀφ' οὗ τὸ κρέων, κρέουσα, Ἐπκ. κρείων, κρείουσα. Συγγν. καὶ ταὐτόν, τῷ, κραίνω, κραίων εἰμί. βασιλεύω, ἐξουσιάζω.

Κρεωβορέω, ῶ, Μ. ήσω (κρεωβόρος). Κρέας τρώγω· Θέων εἰς τὰ τοῦ Ἀράτου Φαινόμ. 132.

Κρεωβορία, ἡ. Τὸ τρώγειν κρέας· ἐκ τοῦ

Κρεωβόρος, ον (κρέας, βιβρώσκω). Ὁ κρέας τρώγων. Νικήτ. Χρον. ἑ. 6.

Κρεωβριθής, ές. Ὁ ὑπὸ κρέατος βεβαρημένος, βαρύς, παχύς, χοντρός, σωματώδης.

Κρεωδαισία, ἡ (δαίω). Ἡ τοῦ κρέατος διανέμησις, διαμοίρασις· ἐκ τοῦ

Κρεωδαίτης, ου, ὁ (δαίω, 2.). Ὅστις διανέμει, διαμοιράζει τὸ κρέας. Πλουτρχ. συμπ. β'. 10. Θηλυκ. «Κρεωδαῖτις ἀρχή,» παρὰ Πολυδ. καὶ ὡς ἐπθτ. Ὁ διαμοιράζων τὸ κρέας.

* Κρεωδαῖτις, ιδος, ἡ. Θηλ. τοῦ ἀντρ.

* Κρεώδειρα, ἡ (δείρω, δέρω). Ἐργαλεῖον, ἢ ὄργανον, δι' οὗ ἐκδέρουσι τὰ σφαγέντα ζῶα. Πολυδ. 7, 25.

Κρεώδης, ες (κρέας, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κρέατος, κρεατώδης, γεμάτος ἀπὸ κρέας, ἡδύλου κρέας· τὰ κρεώδη. Ὅλα, ὅσα ἔχουσι τὴν θεωρίαν, ἢ τὸ ὄνομα τοῦ κρέατος.

Κρεωδοσία, ἡ (κρεωδότης). Διανέμησις τῶν κρεῶν, καὶ ἐξρτ. εἰς τὸ κατὰ τὴν θυσίαν συμπόσιον = κρεωδαισία. Πλούταρχ. εἰς Δημήτρ. 11.

Κρεωδοτέω, ῶ, Μ. ήσω = κρεωνομέω. Χαιδλερ. Ἐπιγραφ. 40. ἔχει »Κρεωδοτήσειν τοὺς ἀλειψαμένους ἅπαντας,« ὅπου »Κρεοδοτήσειν, ἀναγιωστέον· ἐκ τοῦ

Κρεωδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁ τὸ κρέας, καὶ μάλιστα τὸ τῶν θυσιῶν, διαδίδων, διαμοιράζων. Ζήτ. κρεωδοσία.

Κρεωδόχος, ον (δέχομαι). = κρεοδόκος. Ὁ δεχόμενος, ἢ περιέχων κρέατα.

Κρεωθήκη, ἡ (θήκη) Θήκη, δοχεῖον, ἢ δωμάτιον, εἰς ὃ φυλάττουσι τὸ κρέας.

*Κρεωκάκκαβος, ὁ=κρεοκάκκαβος. κακκάβι διὰ τὸ κρέας, τέντζερε.

Κρεωκοπέω, ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω, λιανίζω τὸ κρέας· ἐκ τοῦ

Κρεωκόπος, ον (κόπτω). Ὅστις κόπτει, λιανίζει τὸ κρέας.

Κρεωλόγος, ον. Ὅστις μαζώνει κρέας· ἀμφ.

Κρέων, οντος, θηλ. κρέουσα = κρείων, κρείουσα. Κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. »Κρέοντι σὺν Αἰακῶ Πύθ. 8, 143. »Οὐρανοῦ κρέοντι δόκιμον εὑρέσσιον, ἀγαπητὸν εἰς τὸν κύριον τοῦ οὐρανοῦ, Νμ. 3, 17. »Αἰακιδᾶν κρεόντων« Νμ. 7, 66. καὶ »Κρέοντος« Νμ. 5, 22. τοῦ διαδόχου, τοῦ κρίγιπος Ἰταλστ. Ζ. κρείων.

*Κρεών, γενικ. πλθντ. τοῦ κρέας, Ὀδσ. Ο, 98.

Κρεωνομέω, ῶ, Μ. ήσω (κρέας, νέμω). Κρέας διαμοιράζω, καὶ μάλιστα τῶν θυσιῶν· ἐκ τοῦ

Κρεωνομία, ἡ. Ἡ διαμοίρασις, διανέμησις τοῦ κρέατος, καὶ μάλιστα τοῦ τῶν θυσιῶν εἰς τοὺς συμποσιαστάς.

Κρεωπωλεῖον, τό· = κρεωπώλιον· ἐκ τοῦ

*Κρεωπωλέω, Μ. ήσω. Πωλῶ κρέας, πραγματεύομαι μὲ κρέας, εἶμαι κρεωπώλης· ἐκ τοῦ

Κρεωπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ τὸ κρέας, μακελάρης· κασάπης, ἢ χασάπης Τουρκ. Θεόφρ.

*Κρεωπωλικός, ή, όν. Κατὰ τὸν τρόπον καθ' ὃν πωλεῖται τὸ κρέας· ὡσὰν κρέας πωλούμενον, Πλούτρχ.

Κρεωπώλιον, τό. Τόπος, ὅπου πωλοῦνται τὰ κρέατα, μακελεῖον, (χασαπί, Τουρκ.) 2) Παρ' Ἀρτεμιδ. ε. 2. ἢ τοῦ κρέατος πώλησις· »Τὸ συναγόμενον ἀργύριον ἀπὸ τοῦ κρεωπωλείου«.

Κρεωστάθμη, ἡ (στάθμη). Ἡ ζυγαριά, τὸ στατέρι, εἰ οὗ ζυγιάζουσι τὸ κρέας.

Κρεωφαγέω, Μ. ήσω. (κρεωφάγος). Κρέας τρώγω· ἐξαν

Κρεωφαγία, ἡ. Τὸ κρέας τρώγειν, τὸ φαγεῖν φαγητόν τι ἐκ κρέατος κατασκευασμένον· ἐκ τοῦ

Κρεωφάγος, ον (φαγεῖν). Ὅστις τρώγει κρέας, ζῷ ἀπὸ κρεωφαγίαν, τρέφεται ἀπὸ κρέας. Carnivoro, Ἰταλ.

Κρήγυος, ον. Ἀγαθός, καλός, εὔχρηστος, ὠφέλιμος, ἡδονικός, καταθυμιος Ἰλ. Α, 106 »— Οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας·« 2) Ἀληθής, γνήσιος, καθαρός, εἰλικρινής, Θεοκρ. 20, 19. (Σπάνιος ἀρχαία λέξις, κατὰ τινας μὲν ἀπὸ τοῦ χρήσιμος, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ κρατύς, καὶ κρήγιος γραφμ. Κυρίως ποιητκ. μόνον, ἀλλ' εὑρηται καὶ ἐν τοῖς Δωρκ. παζγρφ., Buttm. Lexilg. 1. p. 25. καὶ 2. p. 207.)

Κρήδεμνον, τό (ΚΡΑΣ, δέω, δέμα). Κεφαλόδεσμος, ᾧ χρῶνται παρ' Ὅμρ. αἱ πρόκριτοι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπαινδρευμέναι γυναῖκες, κεφαλοδέσμιον· καθόλου δέ, στολισμός τις ἢ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς παρειμένον μέχρι τῶν ὤμων· (καθὼς π. χ. τὸ παρ' ἡμῖν ἐπανωκαλύμμαυχον, ἢ ὁ τῶν γυναικῶν δαρτμᾶς, λεγόμενον) τοῦ ὁποίου, αἱ δύο πτέρυγες ἤρχοντο ἐπὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος, καὶ ἐκρέμαντο καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη κατὰ τῶν παρειῶν, δι' ὧν ἐνίοτε ἐδύναντο νὰ καλύπτωσι καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν· ὅθ. περὶ τῆς Πηνελόπ. »Ἄντα παρειάων σχομένη κρήδεμνα·« Ὀδυσ. Α, 334. καὶ Ἰλ. Ξ, 184. ἀλλ' ἐν Ὀδσ. Ζ, 100. φορεῦσι καὶ αἱ δοῦλαι τῆς Ναυσικάς κρήδεμνα, καὶ ἐν Ὀδυσ. Ε. 346. δίδει ἡ θεὰ τῆς θαλασσ. Ἰνὼ τῷ Ὀδυσσεῖ κρήδεμνον, θεὰ νὰ περιδέσῃ τὸ σῶμά του ὡς μέλλον νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ κολυμβήσῃ εὐτυχῶς· »Τῇ δὲ τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι ἄμβροτον·« λάβε τοῦτο τὸ περιδέσμιον καὶ δέσαι τὴν μέσην σου· καθόλου δὲ ἐφέρουν αὐτὸ αἱ ὑπανδρευμέναι γυναῖκες, Ἰλ. Χ, 470. μ' ὅλον τοῦτο φορεῖ αὐτὸ καὶ ἡ Ἀντιγόνη, παρ' Εὐριπίδ. Φοίν. 1409. 2) Μτφρκ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλθντκ. αἱ ἐπάλξεις, οἱ προμαχῶνες τῶν τειχῶν, π. χ. ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλ. Π, 100. »Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα καὶ ἀλλαχοῦ καλεῖ οὕτω τὰ τείχη, ἢ τὰς κορυφὰς τῶν πύργων τῆς Τρωάδος, τὰ ὁποῖον ἄλλως, στεφάνη, καὶ, στεφανίς, λέγεται· τρόπον τινὰ ὡς κεφαλόδεμα τῆς Τρωάδος· καὶ Ὀδσ. Ν, 388. »Κρήδεμνα πόληος« Τμν. Ὅμρ. Δμτρ. 151. »Θήβης κρήδεμνον τὰ τείχη τῶν Θηβῶν, καὶ περιφρτκ. = Θῆβαι. Ἡσί. ἀσπ. 105 β) ἔτι δὲ καὶ τὸ σκέπασμα ἀγγείου τινος, ἢ καθλ. πάντες πηλίνου ἀγγείου, πίθου. Ὀδσ. Γ, 392. παρ' Εὐριπ. Τρωάδ. 508. »Πέτρινα κρήδεμνα·« ἀμφίβ. σημασία.

*Κρῆναι, ἀπρμφ. ἀορ. 1. ἐνργ. τοῦ κραίνω, Ἰλιά. Ι, 101.

Κρήηνον, ἀορ. 1. ἐνργ. ἀντὶ τοῦ, κρῆνον, ἐκ τοῦ κραίνω, τέλεσον, ἐπιτέλεσον. Ἰλ. Α, 41. καὶ 104.

Κρῆθεν, Ἐπίρ. (ΚΡΑΣ). Ἀπὸ τὸ κεφάλι κάτω, ἢ ἀπ' ἐπάνω. πρβλ. κατακρῆθεν. Ὁ Ἡσίοδ. ἐν Ἀσπ. 7. καὶ »Ἀπὸ κρῆθεν,« ἔχει.

Κρῆθμον, τό. Εἶδος λαχάνου ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς φυομένου, κρήταμον. Crithmum maritimum. Λιν. γράφεται ἔτι καὶ, κρίθμον, παρὰ Διοσκορ. Β'. 157. ὅπου κάλλιον, κρίθαμον, ἀναγνωστέον, ἐπιμαρτυρούσης τῆς συνηθείας· παρὰ Λυκόφρ. 238. ὄστρεον.

Κρημνάω, Ἰων. κρημνέω, Μ. ήσω· ἀλλὰ καὶ, κρήμνημι, = κρεμάννυμι. Ἀφίνω νὰ κρέμαται τι ἐπὶ τὰ κάτω· ῥίπτω κάτω. Εὐριπ. Ἰων. 1613. Μέσ. κρήμναμαι, κρεμασμένος εἰμί, κρέμομαι, μετέωρος εἰμί ἐπί τι, εἰς τὸν ἀέρα ἵσταμαι· Αἰσχύλ. Θῆβ. 231. »Νεφέλαν κρημναμένην ὑπερθ' ὀμμάτων·« Ἀππιαν. Μιθριδ. 97. »Τοὺς δὲ μὲν ἐκρήμνη·« Πολιτ. Α'. 71. »Ἐκρήμναντο αἱ κεφαλαί·« ἰδὲ καὶ, ἀνακρήμνημι. (Ἀμέσως ἀπὸ τοῦ κρημνός, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τοῦ κρεμάννυμι.)

Κρήμνη, ἀντί, κρήμνηθι, προστακτ. παρὰ τῷ, Ἑτυμολ.

Κρημνηγορέω, ῶ, Μ. ήσω (κρημνός, ἀγορεύω). Μετχρζμ. τρόπον τινὰ κατακρήμνους, θηλ. ἐπικινδύνους, ἐπισφαλεῖς, ἢ καὶ ὑπερηφάνους, ἢ ἀλαζονικοὺς λόγους· ὑψηλοφρόνως ὁμιλῶ = κρημνοκομπέω.

Κρήμνημι· ἰδὲ κρημνάω.

Κρημνίζω, Μ. ίσω (κρημνός). = Κρημνάω. 1) Ἐνθ. ῥίπτω κάτω ἀπό τινα κρημνόν, ἐπὶ τὰ κάτω ῥίπτω, κατεσφίζω, σκρίζω· ὅθεν

*Κρήμνισις, εως, ἡ = τῷ ἐπμν.

Κρήμνισμα, τό. Τὸ ἐπὶ τὰ κάτω ῥίψιμον, κρέμισμα ἀπὸ ὕψους τινός. Σχολ. Θουκυδ.

*Κρημνισμός, ὁ = τῷ πρμν.

Κρημνοβατέω, ῶ. Μ. ήσω. Περιπατῶ, ἀναβαίνω, ἀνασύρομαι εἰς τοὺς κρημνούς, ἢ εἰς κρημνώδη, κατάκρημνα ὄρη· Πολυαιν. Δ'. γ'. 29. ἐκ τοῦ

Κρημνοβάτης, ου, ὁ (βαίνω, κρημνός). Ὅστις περιπατεῖ εἰς τοὺς κρημνούς, ἀναβαίνει, ἀνασύρεται εἰς κρημνώδεις τόπους, ἢ βουνά· Ἐπίτ. τοῦ Πανός, Πολυαιν. Δ'. γ'. 29. ὁ Ἡσύχ. τὸ ἔρμην. διὰ τοῦ, νευροβάτης, ὁ ἐστί, σχοινοβάτης· ὡς καὶ τὸ τοῦ Κυριλ. Λεξικ. ἔχει, »Κρημνοβάτης. νευροβάτης, ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν πλοίων διὰ τῶν σχοινίων ἀνερχόμενος. 2) Μτφρκ. Ὁ κινδυνώδεις καὶ ἐπισφαλεῖς λόγους ὁμιλῶν, ἢ ὁ ὑψηλόφρων, καὶ ἀλαζονικὸς ἐν τῷ ὁμιλεῖν· Γρηγόρ. Ναζ. »Κρημνοβάτης ἐπέων ἀντικορυσσομένων.«

Κρημνόθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπὶ τὰ κάτω, ἀπὸ τὸν κρημνόν.

Κρημνοκομπέω, ῶ, Μ. ήσω (κομπέω). = κρημνηγορέω· Κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, ὑψηλόφρονας λόγους ὁμιλῶ. Σουίδ.

Κρημνοποιός, ὄν (ποιέω). Ἀριστοφ. Νεφ. 1307. Ὁ ὑψηλόφρονας λόγους καὶ μεταφορὰς μεταχειριζόμενος, ὁ μεγάλας λέξεις ποιῶν.

Κρημνός, ὁ (κρεμάννυμι). Ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. Ἠπειρωτικὴ ἐξοχὴ ὄρους τινός, πέτρας, καὶ ἐξρτ. βαράθρου, τάφρου, ὄχθου· ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Κρημνός, ὄχθος, ἐξοχὴ πέτρας, καὶ ὄρους βάθος, χάος,« ἐπὶ τοῦ χείλους ὄχθου τῆς θαλάσσης καὶ ποταμοῦ· Ἡροδότ. Ζ'. 23. »Καταῤῥηγνύμενοι οἱ κρημνοὶ τοῦ ὀρύγματος πόλιν διπλήσιον περιέχον· καὶ Ἰλ. Μ, 54. »Κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν·« ἀντὶ τοῦ, ὄχθοι· καὶ Φ, 175. 234. 244. καὶ κρημνώδης τις τοῖχος ἐκ βράχου, Ἀριστφ. Ἱππ. 633. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται τὸ κατὰ κάθετον, κατηφορικόν, καὶ οἷον κρεμάμενον διάστημα τοῦ βάθρου, βαράθρου. χυδαῖε· κρέμνος καὶ ἐγκρεμάς· παρ' Ἀπολλων. Δ'. 945. εἰσί, κρημνοί, καὶ τὰ κατηφορικά, ἢ ἀναφορικὰ ὄρη, εἰς τὰ ὁποῖα δυσκόλως δύνασαι ν' ἀνεῤῥῇ τινάς· 2) ὁ Ἱπποκρ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν ἐξοχῶν τῶν πληγῶν καὶ πρισμάτων, ἀντὶ τοῦ χείλος· ἐντεῦθεν καὶ τὰ πτερυγώματα τοῦ γυναικείου αἰδοίου· Πολυδ. ὅθεν

Κρημνώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κρημνῷ, ὁ πολλοὺς κρημνοὺς ἔχων. Κλημ. Ἀλ. 876.

Κρημνωρεία, ἡ (κρημνός, ἔρος). Κρημνώδεις ὄρος, ἤμερος τι κρημνώδες τοῦ ὄρους· ἐσχατιά, ὡς τὸ ἀκρώρεια.

*Κρῆναι, ἀπρμφ. ἀορ. 1. ἐνργ. τοῦ κραίνω Ὅμρ.

Κρηναῖος, αία, αῖον (κρήνη). Ὁ ἀπὸ τῆς κρήνης· »Κρηναῖον ὕδωρ.« ὕδωρ ἀπὸ τὴν βρύσιν, καὶ ὁ ἀνήκων εἰς κρήνην· πολλὰς κρήνας ἔχων· Εἰς τὰς κρήνας, ἢ εἰς τὴν πηγὴν ἀνήκων, »Νύμφαι κρηναῖαι αἱ θεαὶ τῶν κρηνῶν, Ὀδσ. Γ, 240. 2) Ὡς οὐσιαστκ. ἡ κρηναία, Ἐπκ. ἀντὶ κρήνη. Ἀπολλων. Α'. 1208.

*Κρηνάρχη, ἡ. Ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἐπιμελείας τοῦ ὕδατος, Ἡσύχ. πρβλ. κρηνοφύλαξ.

Κρήνη, ἡ· Πηγή, βρύσις, Ὅμρ. δεξαμενή, στέρνα. Φίλων περὶ τῶν ἑπτὰ θεαμάτ. »Εἰς δὲ πυκνὰς καὶ μεγάλας ἐξαιρέμεναι κρήνας αἱ τῶν ὑδάτων ἀγωγοί·« Μτφρκ. Πᾶν, ἐξ οὗ ἐκπηγάζει, προέρχεται, παράγεται, γίνεταί τι. Ἀρχικὴ πηγή, πρώτη ἀρχή· τὴν παραγωγὴν τούτου θέλουσιν οἱ πλείστοι ἀπὸ τοῦ κράω, ἐκ τοῦ κεράννυμι, δεῖτε ἀπὸ τοῦ ὕδατος τῆς πυγῆς ἐκβαλλόν εἰς τὸν κρατῆρα κιρνῶντες τὸν ἄκρατον οἶνον, καὶ ἐκ τοῦ κράματος τούτου ἔπινον, ἄλλ' ἕκαστος ἐνοεῖ πόσον ἄτοπος καὶ ἀντεστραμμένη εἶναι αὕτη ἡ παρωγ. κάλλιον κατὰ τὸν Γαίμερον ἀπὸ τοῦ κάρα, κάρηνον, ἡ κεφαλή, ἡ ἀρχὴ τοῦ ὕδατος, Λατν. caput aquae. συγγν. τῷ χρουνός) ὅθεν

*Κρήνηθεν, ἐπῤῥμ. Ἀπὸ τὴν πηγήν, ἢ τὴν βρύσιν. Ποιητκ.

*Κρήνηνδε, ἐπῤῥμ. Εἰς τὴν βρύσιν, πρὸς τὴν βρύσιν, Ὀδσ. Τ, 154. Ποιητκ.

*Κρηνήτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. κρηνῖτις, ιδος, ἡ· »Βοτάνας κρηνίτιδας αἱ φυόμεναι εἰς τὰς κρήνας, Ἱπποκρ. 1208. 43. Ἰδ. κρηνῖτις.

Κρηνιάς, άδος, ἡ. Ἰδιαίτρ. θηλκ. τοῦ κρηναίος.

Εἰς τὴν πηγὴν ἀνήκουσα, συνθ. «Νύμφη κρηνιάς» ἡ νύμφη τῶν πηγῶν.

Κρηνίς, ίδος, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ, κρήνη. (Τὸ Ι καθ' ὅλας τὰς πτώσεις μακρόν, Draco p. 23, 14. πρβλ. Spohn de extr. Od. parte, p. 171.)

*Κρηνίς, ίδος, ἡ = κρηνιάς (τὸ Ικαθ' ὅλας τὰς πτώσεις βραχύ, ὡς Μόσχ. 3, 29. πρβλ. τὸ πρχμ.)

*Κρηνίτης, ου, ὁ, Θηλ. κρηνῖτις, ιδος, ἡ. Εἰς τὴν πηγὴν ἀνήκων, καὶ ἑρτ. Εἰς τὴν πηγὴν φυόμενος, φυτρώνων, αὐξάνων. Ἰλιάδ. κρηνήτης.

*Κρήνον, Προστκτ. ἀόρ. 1. ἐνργ. τοῦ κραίνω, Ὀδυσ. Τ, 115.

Κρηνοῦχος, ον (ἔχω). Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ τὰς πηγὰς ἔχων, κυριεύων καὶ δίδων αὐτάς. Ὁμηροῦτ. 22.

Κρηνοφυλάκιον, τό. Παρὰ Πολυδ. Η'. 117. «Κρηνοφυλάκιον· ἀρχὴ ἐπιδιωξῶ πρέπει νὰ εἶναι, κρηνοφυλάκων· ὅστις ἔχει τὴν ἐπιστασίαν τῶν πηγῶν, καὶ τὴν διανέμησιν τῶν ὑδάτων εἰς τοὺς κακάλους τῶν πηγῶν.

*Κρηνοφύλαξ, ακος, ὁ, καὶ ἡ (κρήνη, φυλάσσω). Ὁ ἔφορος, ἐπιστάτης, ἐπιμελητὴς τῶν κρηνῶν· δημόσιον ὑπούργημα ἐν Ἀθήναις· παρὰ Τούρκ. σοῦ-εμίν. Ἀριστοτ. Ἀθ. Πολιτ. ς'. 8. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, κρηνάγχη, ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἐπιμελείας τοῦ ὕδατος, ὅπου πιθανῶς, κρηνάρχη, πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ. Πλούταρχ. Θεμιστ. 31. «Τῶν Ἀθήνησιν ὑδάτων ἐπιστάτης ὤν, εὑρὼν τοὺς ὑψηγρημένους τὸ ὕδωρ, καὶ παροχετεύσαντας.»

Κρηπιδοποιός, ὁν (κρηπίς, ποιέω). Ὁ τὰς κρηπῖδας ποιῶν· παπουτζῆς.

Κρηπιδοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τὰς κρηπῖδας πωλῶν.

Κρηπιδόω, ῶ, Μ. ώσω (κρηπίς). Ὑποδαίω τινὰ παπούτσια, ὑποδήματα, Πλάτ. Ὑποδαίω, βάζω παπούτσια ἢ ὑποδήματα. 2) Συνθ. Μτφρ. Θεμελιόω. Διονύσ. Ἁλικ. στυλόω, ἐπακουμβίζω· Πλάτ. εἶμαι ἐστηριγμένος· ἐπακουμβῶ, ἐπίτινος· ὅθεν «Ὀρθὸς ἐπὶ θατέρου σκέλους κρηπιδούμενος.» Πλούταρχ. ἀποφθ. Λακων. ἐπακουμβοῦσιν, ἐστέκετο εἰς τὸν ἕνα πόδα· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν φαίνεται, ὅτι κεῖται καὶ παρὰ Σουΐδ. «Ἤρετο Λεσχίδην τὸν ποιητὴν μεταξὺ κρηπιδούμενος· τὸ ὁποῖον ἤρμη, καὶ διὰ τοῦ, Τὰς κρηπῖδας ὑποδούμενος. ὅθεν

Κρηπίδωμα, τό. Τὸ ὑποδεῖν, βάζειν τὰ παπούτσια, τὰ ὑποδήματα. 2) Θεμελίωσις, ὑποστήριξις. Θεμέλιον, βάσις.

Κρηπίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ὑποδημάτων, τὰ ὁποῖα ἔφθανον ἕως ἐπάνω τῶν ἀστραγάλων, ὡς τὰ τῶν χωρικῶν Φλόρια, λεγόμενα· ταύτης ἦσαν ἔτι διάφορα εἴδη, ὡς «Κρηπὶς Ἀττική», καὶ, γυναικεία, ἥτις ἔτι καὶ, σχιστή, καὶ, λεπτοσχιδής, ἐλέγετο, διὰ τὰ ἅπερ εἶχε πολλὰ σχίσματα». Ἔτι δὲ ὡς καὶ τὸ ἐνδρομὶς καὶ κόθορνος εἴδος τε γερῶν ὑποδημάτων τοῦ κυνηγίου. 2) Βάσις, θεμέλιον, ὑποβάθρα, ὑπόθεμα. π. χ. ἐφ' οὗ ἵσταται ἄγαλμά τι, Seidl. ἐν Εὐριπ. Τρωιάδ. 16. Μτφρ. «κρηπὶς ἐπέων, ἀοιδῶν εἰσαγωγή, ἀρχὴ λόγου τινός, ἢ ἄσματος», Πίνδ. Πύθ. 4, 244. 7, 3. Ἔτι δὲ καὶ ὁ βωμός, τὸ θυσιαστήριον. 3) Ὁ ὑψηλὸς ἄχθος, χεῖλος, ποταμοῦ τινος, Λατιν. crepido Ἡρόδ. 1. 185. καθὰ δὲ = χεῖλος, θηλ. ἄκρα τινός. (Τὸ Ι εἶναι μὲν κυρίως μακρ. εὕρηται ὅμως καὶ κρηπῖδα, –υυ, Πίνδ. λῦν. 196, πρβλ. κνημίς.)

Κρῆς, συνῃρ. ἀντὶ τοῦ, κρέας. Κατὰ τινας Γρμτκ. καὶ ἀντὶ τοῦ ΚΡΑΣ.

*Κρῆσαι, ἀπρμφ. ἀόρ. 1. ἐνργ. τοῦ κεράννυμι, ἀντὶ κερᾶσαι, Ὅμηρ.

Κρησέρα, ἡ. Ὄργανον ἐξ ὀστείου ἀραιοῦ κατεσκευασμένον, δι' οὗ σήθουσι, κοσκινίζουσι, καὶ καθαρίζουσι τὸ ἄλευρον. Σήτα. Ἀλλὰ καὶ Λεπτόνυτι δίκτυον διὰ νὰ πιάνωσι τοὺς μικροὺς ἰχθῦς. τὸ ὑποκορ. κρησέριον, ἔχει ὁ Πολυδ. παρ' Ἡσύχ. εὑρίσκεται καὶ τὸ συγγενὲς αὐτοῦ, κραστέα, ἀλευρότησις· ἀντὶ, κρασεά· ὅθεν «κρησερίτης ἄρτος». Ἀθήν. Γ'. φασὶ ἀπὸ ἀλεύρου μὲ τὴν σήταν κοσκινισμένου.

*Κρησέριον, καὶ

*Κρησερίτης, ἄρτος, ὁ, Ἀθήν. 3, σ. 43, 3. Ἰδ. κρησέρα.

*Κρήσσα, ἡ, Θηλ. τοῦ Κρής, Γυνὴ ἀπὸ τὴν Κρήτην.

Κρησφύγετον, τό (φεύγω). Ἄσυλον, καταφύγιον, τόπος καταφυγῆς. Ἡρόδοτ. 5, 124. 8, 51. 9, 15. 96. Ὁ Φώτ. ἔχει «Κρησφύγετα, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενὰ ὀχυρώματα· οἱ δὲ φασιν, ὅτι οἱ νησιῶται Κρῆτας ἅμα Μίνῳ τῷ βασιλεῖ θαλασσοκρατοῦντι ἔφευγον εἰς σπήλαιά τινα, ὅθεν ἐκεῖνα ὠνομάσθησαν κρησφύγετα.

Κρητιγενής, ές (ΓΕΝΩ). Ὁ ἐκ Κρήτης τὸ γένος ἔχων· ἐπίθετ. τοῦ Διός. Ὅστις ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην.

*Κρηταιγενής, ές = κρηταγενής. Ποιητκ.

*Κρήτηθεν, ἐπρμ. Ἀπὸ τὴν Κρήτην, Ὅμηρ. Ποιητκ.

*Κρήτηνδε, ἐπρμ. Εἰς τὴν Κρήτην, Ὅμηρ. Ποιητκ.

Κρητήρ, ῆρος, ὁ· Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ κρατήρ. Ὅμηρ. ὅστις μόνον αὐτὸν τὸν τύπον μεταχρζτ. ὅθεν

Κρητήριον, τό· = ἐπίχυτις. Κατακρῆσαι γάρ, τὸ καταχέαι. Ἡσύχ.

Κρητίζω, Μ. ίσω (Κρής). Πράττω, πολιτεύομαι, ὁμιλῶ ὡς οἱ Κρῆτες· τάσσεται δὲ ἡ ἰλέξις καὶ ἀντὶ τοῦ Ψευδεσθαι, ἀπατᾶν.

Κρητικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. κρητικώς, Ἀριστφ. Ἐκκλ. 1165. Ὁ ἐκ τῆς Κρήτης ὤν, ἀπὸ τὴν Κρήτην, κατὰ τὸν Κρητικὸν τρόπον. Καὶ βραχύ τι ἱμάτιον. 2) Πούς τις, –υ– ὁ καὶ ἀμφίμακρος.

Κρητισμός, ὁ. Ὁ τρόπος τοῦ πολιτεύεσθαι τῶν Κρητικῶν. Πλούταρχ. «Κρητισμῷ χρησάμενος». Ἀπάτῃ, ψευτιᾷ.

Κρηφαγεῖν, (κρῆς, ἀντὶ, κρέας) συνλφ. ἀντὶ, κρεωφαγεῖν.

Κρί, τό· ἐπκ. κατ' Ἀποκοπ. ἀντὶ τοῦ, κριθή, κριθάριον. Ἰλ. Ε, 196. Συχνάκις παρ' Ὅμηρ. μόνον ἐν τῇ ὀνομστ. καὶ αἰττκ.

Κριάδδω. Ζήτ. κριδδω.

Κριανός, ή, όν (κριός). Ὁ γεννηθεὶς εἰς τὸ ζῴδιον τοῦ κριοῦ· ὡς, ζυγιανός, σκορπιανός, καὶ ταυριανός, κ. τ. τ. Βασίλ.

*Κριβάνη, ἡ (κρίβανος). Εἶδος ἄρτου, ἢ πλακουντίου, Ἀθήν. σ. 646.

Κριβανίτης, ου, ὁ. Ὁ εἰς τὸν κρίβανον ἀπτημένος, ψημένος.

*Κρίβανον, τό· = τῷ ἐπμν. Σχολ. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 36. ἐκ Φερεκρτ.

Κρίβανος, ὁ· Ἀττκ. ἀντὶ κλίβανος, φοῦρνος. Ἰλ. Ι, 237. 2) Βράχος, Πέτρα καταφαγωμένη ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Αἰλιαν. Ζῴων Ἱστορ. Β'. 22.

Κριβανωτός, ἡ, όν. Εἰς τὸν φοῦρνον ψημένος, ὅθεν, ὁ κριβανωτός, θηλ. ἄρτος, = κριβανίτης, τὸ ὁποῖον ἀλόγως ἠθέλησαν τινὲς νὰ ἀντικαταστήσωσι παρ' Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 765. «Κριβανωτῶν ὁρμαθὸν ἀναθήσαιμι. Πλακουντὸς εἶδος, μαστοειδοῦς τῷ σχήματι.

*Κριγή, ἡ (κρίζω). Τὸ τρίξιμον, καὶ μάλστ. τῶν ὀδόντων. 2) = τριγμός, σύριγμα, συριγμός.

*Κριγμός, ὁ· = τῷ πρχμν.

*Κρίδδω, Βοιωτκ. ἀντὶ κρίζω, ἐν τῇ ἰδιαιτρ. σημσ. τοῦ Γελῶ μετὰ ψόφου, καὶ συριγμοῦ.

*Κριδόν, ἐπρμ. (κρίνω). Μὲ ἐκλογήν, καὶ κρίσιν, καὶ διάκρισιν, Τρυφιόδρ. 224. ἔνθα ὅμως ἤδη κατὰ τὸν Schaefer ὁ δ' ἐγκριδόν, ἀντὶ ὁ δὲ κριδόν ἀναγνωστ. πρβλ. Heyne. Ἰλιάδ. Μ, 103.

Κρίζω, Παρακ. κέκριγα, ἀόρ. ἔκριγον, ἀφ' οὗ καὶ τὸ, κρίγε, ἐν Ἰλ. Π, 470. «Κρίγε δὲ ζυγόνι, ἐμόφησεν, ἤχησε, ποιὸν ἦχον ἀποτέλεσεν· ὅπου συνήθως οὐχ ὑγιῶς, κρίκε, γράφουσι· κυρίως ταύτὸν ἐστὶ τῷ, τρίζω· τοιοῦτον, ἄρα, ἦχον ἀποτέλεσε, καθὼς τὸ ξύλον, ὅταν τσακίζηται, ἢ καθὼς φωνάζει ἡ νυκτερίς· κάλλιον ὅμως ὡς τὸ τῆς συνηθείας «Ἔκραξε κράξ, κρίτζ, ἤ, κράτζ. Ὁ Ὅμηρος ἔχει ἐν Ὀδυσ. Ω, 7. καὶ, 9. ἐπὶ τῶν φωνῶν τῶν ἐν τῷ ᾅδῃ νεκρῶν, «Τετριγυῖαι». (παραβάλλ. μὲ τὸ ἐν Ἰλ. Ψ, 101.) ὅπου ἄλλοι, κεκριγυῖαι, ἀνέγνωσαν, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἱππώναξ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἔλεγε «Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἀγγελός τε καὶ κῆρυξ». Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1520. πρβλ. Τρίζω (συγγν. τῷ κράζω καὶ κρώζω, ὡς μιμητκ. τοῦ φυσικοῦ ἤχου.)

Κριηδόν, ἐπίρ. (κριός). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κριοῦ. Ἀριστοφ. Λυσ. 309.

*Κριθαία, ἡ, πιθν. Εἶδος τι ἐκ κριθῆς ζυμαρικοῦ, μαμαλίγας, Ἐπιγρ. Ὅμηρ. 15, 7.

*Κριθάλευρον, τό (ἄλευρον). Ἄλευρι ἐκ κριθῆς, Συνέσ.

Κριθάμιχος, η, ον· = κρίθινος, σχηματσθ. κατὰ τὸ πυράμινος.

Κριθανίας, ου, ὁ. Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κριθῆς· ὡσὰν κριθή. Θεόφρ. η'. «Κριθανίας πυρόκα. εἶδος σίτου ὁμοίου τῇ κριθῇ.

Κριθάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ κριθή. Σπειρᾶκι κριθῆς. (ε;)

*Κριθάω, Μ. ήσω· = κριθιάω. «Κριθῶν πῶλος» ἀλαζὼν ἵππος, Αἰσχλ. Ἀγαμ. 1633. (1652) πρβλ. Spohn παρὰ Πολυδ. 7, 5.

*Κριθείς, εῖσα, έν. Μετχ. ἀόρ. 1. πτκ. τοῦ κρίνω.

Κρίθεν, Αἰολικ. ἀντὶ, κρίθησαν, ὅ ἐστιν, ἐκρίθησαν, ἐκ τοῦ κρίνω.

Κριθή, ἡ· συνθ. πλθντ. αἱ κριθαί. Εἶδος σπέρματος, κριθάριον· λέγεται καὶ τὸ φυτόν, καὶ ὁ καρπός. Ἰλ. Α, 69. Ὁ Ὅμηρ. μετχρζτ. τὴν λέξιν μόνον ἐν τῷ πληθντκ. ἀριθμῷ. 2) Μικρόν τι πρίσμα, ὅμοιον τῇ κριθῇ, γινόμενον εἰς τὰ ὀμματόφυλλα, κριθαράκι, παρ' Ἱκτρ. ὅθεν, κριθνίς, ίδος, ἡ· = κριθίνη. «Ἀκτὴ κριθηνίς». ἀλεύρι ἀπὸ κριθάριον. Ἀνάλεκτ. β'. 53. ὅπου ἡμιφρτημ. κρηταίς, κεῖται. 3) Μικρόν τι βάρος ἐν τῷ ζυγιάζειν, Ἕνα σπυρὶ κριθάρι, Un grano, Ἰταλ. Ζήτ. ἐν τῷ, κόλλυβος. 4) = πόσθη. Ἀριστφ. Εἰρ. 960. ἔνθα ἴδ. τοὺς σχολ. πρβλ. κόκκος. (Κατὰ Buttm. συγγν. τῷ κρῦος, ἐκρυάνεις, ὡς τὸ herdeum μὲ τὸ horreo horridus, διὰ τὴν τραχεῖαν καὶ αὐχμηρὰν μορφὴν τῆς κριθῆς.)

*Κριθῆς, Ἰδ. τὸ πρχμν.

Κριθίασις, ἡ. Νόσος τις τῶν ἵππων, ὁπότε ὁ ἵππος ἢ παρὰ πολὺ τρέφεται διὰ τῆς κριθῆς, ἢ παρόκαιρα, θηλ. ὅταν ἦναι κουρασμένος, ἱδρωμένος, κιαμμένος τρώγει αὐτήν, καὶ διὰ τοῦτο ἀποκτᾷ κακοχωνευσίαν. Ξενοφ. Ἱππικ. δ'. 2. καὶ Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. η'. 24. Γαλλ. La fourbune. ἐκ τοῦ

Κριθιάω, ῶ, Μ. άσω (κριθή). Κριθὴν τρώγω, τρώγω πολὺ ἐκ ταύτης, ὥστε παχύνω, ἀνδρεῖος γίνομαι· ὅθεν καὶ μετφρκ. ἐπὶ ἀνθρώπων. Ἀστυλίζω, ἀλαζονεύομαι. Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 1652. — 2) Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, κριθιᾶσιν πάσχω.

Κριθίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, κριθή. Κριθαράκιον.

Κριθίζω, Μ. ίσω. Μετὰ κριθῆς τρέφω.

Κρίθινος, η, ον. Ὁ ἐκ κριθῆς κατασκευασμένος, ὁ ἐκ κριθῆς ὤν, κριθαρίτικος. «κρίθινος οἶνος» Ζῦθος, πίβα, μπίρα. Θεόφρ.

*Κριθίον, ὑπκρστκ. τοῦ κριθή, Λόγγ. καὶ Ἀλκίφρ.

*Κρίθμον, τό = κρίθμον.

Κριθολόγος, ον (λέγω). Ὁ κριθὴν συλλέγων, ἔστις θερίζει, μαζόνει τὸ κριθάρι. 2) Παρὰ τοῖς Ὀπουντίοις, ὄρχωντις, ὅστις παρ' Ἀθην. Ἱεροποιὸς, ἐλέγετο.

Κριθομαντεία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ κριθομάντεως. ἐκ τοῦ

Κριθόμαντις, εως, ὁ, ἡ. Ὁ διὰ τῶν κριθῶν μαντευόμενος.

*Κριθοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ πωλῶν, πραγματευόμενος τὴν κριθήν.

Κριθοτράγος, ον (τράγω, τραγεῖν). Ὁ κριθὴν τράγων, ἤ δαγκάνων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 231.

Κριθοφαγία, ἡ. Τὸ κριθὴν τρώγειν, ἤ ἐκ τῆς κριθῆς τροφή, ἤ τὸ τρώγειν ἄρτον κριθίνον. Παρὰ τοῖς ὕστερ. ὡς παιδεία Ῥωμαίων στρατιωτῶν. Πολύβ. ς'. 38. ἐκ τοῦ

Κριθοφάγος, ον (φαγεῖν) = κριθοτράγος. Ὁ τρώγων κριθὴν· ὁ ἐκ κριθῆς ζῶν.

Κριθοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κριθὴν φέρων.

Κριθοφυλακία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ κριθοφύλακος.

*Κριθοφύλαξ, ακος, ὁ (φυλάσσω). Ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς τῆς κριθῆς, ἤ τοῦ σίτου· πιθανῶς = σιτοφύλαξ. Ὅρα Δημοσθ. εἰς Λεπτιν. σ. 254. ἐκδ. Βελφίου.

Κριθώδης, ες (κριθή, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κριθῆς, ὅμοιος αὐτῇ. Ἄρτος κριθώδης. = κρίθινος. Νόν.

*Κριθώλεθρος, πίπποω. Ὅστις φθείρει, ἤγουν ἀνωφελῶς τρώγει τὸ κριθάρι.

Κρίκε, ἀντὶ ἔκρικε, 3. ἑνικ. ἀόρ. 2. τοῦ κρίζω, Ἰλιάδ. Π, 470.

Κρικηλασία, ἡ (κρίκος, ἐλαύνω). Τὸ παιγνίδιον τῶν παίδων μὲ τὸν τροχόν. Ὀριβάσ. τὸ ἀργαλεῖον διὰ τοῦ ὁποίου ἐνίουν τὸν τροχόν ἐλατήρ ἐκαλεῖτο. Ζήτ. ἐν τῷ, Τροχός. Ἰδ. τὴν ἐξεικόνισιν τοῦ παιγνιδίου τούτου ἐν Winckelmann Monum. Ined. 4. p. 257.

Κρικίον, τό· ὑπκορ. τοῦ, κρίκος. Λέγτ. καὶ κρικέλλιον, κρικίλλιον, καὶ κρικύλλιον.

Κρικίλλιον, τό = κρικίον. Ἀφ' οὗ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κρικέλλιον, καὶ, κρικέλλα.

*Κρικοειδής, ές (εἶδος). Ὡσὰν δακτυλήδι, ἤ κρικέλλα.

Κρίκος, ὁ = κίρκος. Πᾶν ὅ,τι εἶναι στρογγυλὸν ὡς δακτυλίδιον· καὶ ἐντεῦθεν, τὸ δακτυλίδιον, κύκλος, ἤ ἐν τῇ θύρᾳ κρικέλλα, ὅ ἐστὶν ὁ σιδηροῦς κύκλος, δι' οὗ τραβῶμεν τὴν θύραν. Ἰλιάδ. Ω, 272. 2) Ἐν τῇ Ἀστρονομίᾳ λέγεται καὶ ἡ κρικωτὴ σφαῖρα. Sphaera armillaris. 3) Δεσμόστις περὶ τοὺς βραχίονας, βραχιόλι· καὶ τὰ συνάπτοντα καὶ ἀποτελοῦντα τὴν ἅλυσον σιδήρια, κ. τ. τ. παρὰ Τουρκ. χαλκᾶς· Ζήτ. καὶ Ὀνομαβρ. ὅθεν

Κρικόω, ῶ. Εἰς κρίκον ποιῶ τι. 2) Περικλείω τι εἰς κύκλον, ἤ εἰς δακτυλίδιον· ὅθεν Κεκρίκωται τὸ χεῖλος χαλκῷ. Στράβ. ιε'. Ἔχουν διὰ τῶν χειλέων μίαν χάλκινον κρικέλλαν, ὁ λόγος εἶναι περὶ τῶν Αἰθιόπων.

Κρίκω, = κρίζω. Ἀνύπαρκτ. ὅμως ὡς φαίνεται. Heyne ἐν Ἰλιάδ. Π, 470.

Κρικωτός, ή, ὄν (κρικόω). Ὁ κρίκου σχῆμα ἔχων. Ἀπὸ κρίκους, ἤ κύκλους συνιστάμενος. ὅθεν Σφαῖρα κρικωτή. Ζήτ. κρίκος, 2.

Κρίμα, τό (κρίνω). Ἀπόφασις τοῦ κριτοῦ, διάκρισις, κρίσις. 2) Παιδεία, τιμωρία, καταδίκη. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 398. Ἐκ κρίτου κρίμαν, φιλονεικίας ὑποθέσεις, ἔρις. πᾶν διαφιλονεικούμενον, τὸ ἀντικείμενον κρισολογιῶν· τὸ Λατιν. crimen (υυ, εἴρηται ὅμως παρ' Αἰσχλ. Ἱκετ. 409. καὶ κρῖμα γραφομ., καὶ οὕτω θέλει ὁ Herm. τὰ ἀνωγνστ. καὶ παρὰ Πινδ. Πύθ. 4, 450.)

Κριμνατίας, καὶ, κριμνίτης, ου, ὁ. Παρ' Ἀθην. γ'. Ἄρτος κριμνατίας, ὅστις ἄλλως, χονδρίβος, λέγεται· ἄρτος ἐκ τοῦ κρίμνου.

*Κριμνίτης, ου, ὁ. Ἰδ. τὸ πρῆμν.

Κρίμνον, τό. Κατὰ τὸν Damm κρίμνον, σημαίνει τὴν κριθὴν, τὴν βρίζαν (ζειάν) καὶ τὸν σῖτον, ὁπόταν ἦναι χονδροαλεσμένα. Διοσκορ. α', 12. Κρίμνον ἀδρότερόν ἐστι τῇ κατεργασίᾳ τοῦ ἀλεύρου, γινόμενον ἔκτε ζειᾶς καὶ πυροῦ, ἐξ οὗ ὁ ποτὸς γίνεται. 2) Παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. συμπ. ς'. 7. κρίμνα χειρῶνα ψύχαις φωμίου, ἤ πίτυρα, μὲ τὰ ὁποῖα ἔπλυνον ἔνιοτε καὶ τὰς χεῖρας ἐν τῇ τραπέζῃ· ὡς καὶ τὸ ἀπομαγδαλιῶ. ὅθεν

Κριμνώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κρίμνῳ, πιτυρώδης, ὡσὰν πίτυρον. Οὔρησις κριμνώδης· κάτουρον ἔχον μέσα μέρη τινὰ ὡσὰν πίτυρα. Ἱπποκράτ. Καταλείχει κριμνώδη. Ἀριστοφ. Νεφ. 965. χιονίζει ὡσὰν πίτυρα· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν χιονίζει (πίπτει ἡ χιών) ὡς βαμβακοῦλεκα.

Κρίνάνθεμον, τό (κρίνον, ἄνθος). Εἶδος φυτοῦ· Sedum sempervivum, Λιν. Τοῦτο φυτρένει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς τοίχους, ἑρείπια, καὶ εἰς τὰς σκέπας τῶν οἰκιῶν· ἀμάραντον. Ἱπποκρ.

Κρίνινος, η, ον (κρίνον). Ὁ ἐκ κρίνου κατεσκευασμένος, ὡς Ἔλαιον κρίνινον, μύρον. Πολύβ. λά. 4.

*Κρινοειδής, ές. Ὡσὰν κρίνον.

*Κρινόμενον, τό. Ἡ τελευταία ἀπόφασις τοῦ κριτοῦ.

*Κρινόμυρον, τό. Μύρον κρίνου.

Κρίνον, τό. Τὸ κρίνον, τουρκοχά. λαλές. Λέγτ. δὲ τὸ κρίνον ἐπὶ ἕλων τῶν εἰδῶν τοῦ ἄνθους τούτου, ἐν ᾧ τὸ λείριον φανερώνει μόνον τὸ λευκὸν κρίνον. Πλουτκ. εὑρηται ὁ προσφυτσμ. κρίνεα, παρ' Ἡρόδ. δοτ. κρίνεσι, Ἀριστοφ. Ὀνομστκ. ἑνκ. τὸ κρίνος οὐχ εὕρηται. Βασιλικὸν κρίνον, Lilium, Διοσκορίδ. γ'. 116. Ζήτ. ἔτι καὶ, κολοκύντα. (τὸ Ι ἀεὶ βραχύ.)

Κρινόχρους, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ τὸ χρῶμα τοῦ κρίνου ἔχων, λευκός. ἀμφ.

Κρίνω, Μέλ. κρινῶ. ἀόρ. ἔκρινα, πρκμ. κέκρικα, πθτκ. πρκμ. κέκριμαι, μέσ. ἀόρ. ἐκρινάμην, πθτκ. ἐκρίθην. Παρ' Ὅμρ. δὲ εὕρηται καὶ μετχ. Ἔπκ. μόνον κρινθείς, Ἰλιάδ. Ν, 129 Ὀδύσ. Θ, 48. (ἐντεῦθεν διὰ μετθτ. τὸ Λατν. cerno.) διαχωρίζω, ἀποχωρίζω, ἐκχωρίζω, χωριστὰ βάλλω. Ἰλ. Β, 362. Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας· διέκριν, διεχώρισεν· οὕτω καὶ Ε, 501. καὶ ἄλλχ. ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ Εἰς τάξιν βάλλω, διατάττω, Ἰλιάδ. Β, 446. 2) Διακρίνω καλὸν καὶ κακόν, ὑπλ. Ἐκλέγω, διαλέγω. Ἰλ. Ζ, 188. Κρίνας ἐκ Λυκίης φῶτας ἀρίστους. Πολλάκις παρ' Ὅμρ. καὶ ἐν τῷ Μέσ. μετ' αἰττκ. κρίνασθαι ἀρίστους· Νὰ διαλέγῃ πρὸς χρῆσιν τοὺς καλλίστους, Ἰλιάδ. Ι, 521. καὶ ἄλλχ. ἐξ ἐναντίας δὲ αἱ Ὅμρκ. ποθτκ. μετχ. κεκριμένος καὶ κριθεὶς ἀεὶ ἀντὶ τοῦ Ἐκλελεγμένος, διαλεγμένος, ἔκτος μόνον ἐν Ἰλιάδ. Ξ, 19. κούρος κεκριμένος Ἄτεμος, ὅστις φανερὰ πτέει ἀπὸ ἓν μέρος, ὑπλ. τοῦ ὁποίου ἡ διεύθυνσις εἶναι γνωστή, βεβαία, καὶ μόνιμος, πρβλ. σημσ. 3, ὁ. — 3) Ἐκ τῆς σημασίας τοῦ Διακωρίζω, προκύπτει ἡ τοῦ, Δικάζω, ἀπὸ τῶν δικαίων χωρίζω τὰ ἄδικα πράγματα, ἐρευνῶ διὰ τῆς δίκης, διὰ τοῦ νόμου, ἤ διὰ τοῦ λογικοῦ ὑπόθεσιν τινὰ ἀμφισβητουμένην, καὶ ἀποφασίζω περὶ αὐτῆς τὸ δίκαιον, καὶ ἐρῶν. Ὀδυσ. Μ, 440. Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν· εἶναι ἀντὶ τοῦ, Διαλλάττω, φιλιόνω δύο μαχομένους, διακρίνω καὶ τελειόνω τὴν διαφορὰν, ἤ τὴν φιλονεικίαν αὐτῶν. Οὕτω καὶ νείκος πολέμου κρίνειν Ὀδυσ. Σ, 264. Τὸ δὲ νεικεῖν θέμιστας κρίνειν Νὰ κόμῃ τὶς λοξὰς καὶ στραβὰς κρίσεις, Ἰλιάδ. Π, 387. Ἄλλα συχνάκις καὶ ἀντὶ τοῦ κατηγορῶ, Βοτίν. Δημοσθ. Μειδ. σ. 178. Λυκοῦ. 1, 2. 2, 1. Πολιτ. 8, 6. οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν κριτῶν τῶν ἀγώνων κρίνειν τινά· Νὰ ἀποφασίζουν τὴν νίκην διά τινα· νὰ τὸν ὀνομάζωσι νικητήν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1099. — β) Πθτκ. κρίνομαι ἐπὶ τῶν διαμαχομένων μερῶν, φιλονεικεῖν πρὸς ἀλλήλους, ἐρίζειν, ἀλληλομάχεσθαι, καὶ διὰ τῆς ἀλληλομαχίας καταπαύειν, διαλύειν τὴν ἔριδα ἀμοιβαίως, παρ' Ὅμρ. καὶ ἐξτ. ἐν τῷ Μέσ. κρίνασθαι Ἄρτιμα Νὰ φιλονεικοῦν πρὸς ἀλλήλους ἐν φανερᾷ μάχῃ, νὰ διακρίνωσι, νὰ λύωσι φιλονεικίαν τινὰ εἰς φανερὰν μάχην, Ἰλιάδ. Β, 385. Σ, 209. Ὀδυσ. Π, 269. οὕτω καὶ μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν μέτιος κρίνηται Ἄρκτος· Ὀδυσ. Π, 269. Τιτήνεσσι κρίναντοι ἐμάχοντο μὲ τοὺς Τιτᾶνας, ἐκρίνοντο μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, Ἡσιόδ. Θεογ. 882 μετὰ ἐνικ. τοῦ πρκμτ. δι' ὃ γίνεται ἡ ἔρις, καὶ ἡ διαμάχη, καὶ μετὰ δοτκ. τοῦ πρὸς ὃν γίνεται ἡ διαμάχη, Εὐρῆδ. 609. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀπαλωτέρας, πραοτέρας, καὶ φιλικωτέρας σημσ. ἀντὶ τοῦ, Ἔχω κρίσιν, δίκην, κρισολόγημα, φιλονεικίαν διὰ λόγων· ἤ καὶ μόνον συνομιλίαν καὶ διάλεξιν μετά τινος. Ζήτ. ἐν τῷ, Ὑποκρίνομαι. γ) Λέγεται καὶ ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα διακρίνονται, ἀποφασίζονται, λαμβάνουν τέλος, καὶ ἐξτ. ἐπὶ νόσων, τὰς ὁποίας δίνωσι τινὰς νὰ τὰς σκεφθῇ, ὑπλ. νὰ κρίνῃ περὶ αὐτῶν, ἂν μέλλωσι νὰ λάβωσι καλὸν, ἤ κακὸν τέλος. δ) Μετχ. πθτκ. πρκμ. κεκριμένος Ἀποφασισμένος, διακεκριμένος, βέβαιος, ἀσυμφίβολος. ε) Ἐξετάζω, διερευνῶ, κρίνω, ἀποφασίζω, ἐξηγῶ, συμπεραίνω, νομίζω τι, ὅτι ἔχει οὕτως, ἤ ἀλλέως· καὶ ἐξτ. ἐπὶ ὀνείρων, Κρίνω, ἐξηγῶ, λύω ὀνείρόν τι, παρ' Ὅμρ. ἐν τῷ Μέσ. κεκρίνατο ὀνείρους· Ἰλιάδ. Ε, 150. εἶτα δὲ καὶ ἐπὶ πάσης μαντείας, ἤ προφητείας, Πθτκ. Κρίνομαι, μὲ κρίνουν, μὲ ζυγιάζουν, μὲ ἐκτιμοῦν, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ ἔχω βαθμόν τινα, Δίφιλος παρ' Ἀθην. ς'. (στλ. 247.) Μετὰ τὸν κυβερνῆτον ὁ παράσιτος κρίνεται· ἀντὶ τοῦ, Τάσσεται, τιμᾶται, ὑπλ. εἶναι τοῦ κατωτρ. βαθμοῦ. 5) Παρὰ τοῖς Ἀττκ. Ἐγκαλῶ, προσκαλῶ εἰς τὸ κριτήριον, σύρω τινὰ εἰς ἀπολογίαν, πιθν. ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων ἐν τῇ πρὸς τὸ κριτήριον ἀναφορᾷ ἐξετίμα τὴν παιδείαν εἰς χρήματα, Wolf. Λεπτν. σ. 360. 6) Κρίνω διά τινα, ἀποφασίζω τι ὡς ἀνῆκον εἴς τινα, καλὸν, ἤ κακὸν, ὅθεν α) Συγκατατίθεμαι, ἐπαινῶ, δέχομαί τι, θέλω, στέργω, ἐπιθυμῶ, ἀποφασίζω ὑπέρ τινος, λέγω φανερὰ, ὅτι ἐπιθυμῶ τι, καὶ τὸ ἐγκρίνω, Ξενοφ. β) ἐξτ. ἀποφασίζω παιδείαν εἰς τινα, ὅθεν καταδικάζω, = κατακρίνω, Ευρ. Σοφ. Τρχν. 727. Πθτκ. Κατακρίνομαι, καταδικάζομαι, ἤ κρίνομαι ἁπλῶς, ὅθεν τὸ κρινόμενον, Ἡ ἀπόφασις τῶν κριτῶν, ἤ τελευταία ἀπόφασις, ἤ διάκρισις τοῦ κριτηρίου. γ) Ἐξετάζω, πυνθάνομαι, ἐρωτῶ, Σοφκλ. Αἴ. 586. Ἠλκτρ. 1445. Ἐν τῇ τοῦ Πέτρου α'. Ἐπιστολ. δ'. 6. κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἀποθνήσκω, ὅπου καὶ ἀντίκ. τῷ, ζῶσι

Κρινῶν, ῶνος, ὁ. Τέπος, ἔνθα ἔχουσι κρίνους φυτευμένους· πρασιὰ κρίνων. ὅθεν

Κρινωνιά, ἡ· ὡς τὸ ῥοδωνιά, καὶ ἰωνιά σχηματσμ. = κρινῶν, καὶ τὰ ἐν τῷ κρινῶνι, νία βλαστήματα τοῦ κρίνου. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. β'. 2.

*Κρινωτός, ή, ὄν (κρινόω). Σχηματισμένος, μορφωμένος ὡσὰν κρίνον.

Κριξός, ὁ· Δωρκ. ἀντὶ κρισσός, καὶ κισσός.

*Κριοβόλος, ον (κριός, βάλλω). Ὁ φονεύων τοὺς κριοὺς κριοβόλος τελετήν. Θυσία εἰς τιμὴν τοῦ Ἄτυδος, Ἐπιγρ. ἀδσπ. 190, 4.

*Κριοδόκη, ἡ = τῷ ἑπμν.

Κριοδόχη, ἡ. (κριός, δέχομαι). Τὸ κρεβάτι.

ἐπὶ τοῦ ὁποίου κεῖται ὁ κριός, ἤτοι ἡ μηχανή, ᾗ τὴν κρημνίζουσι τὰ τείχη.

Κριοειδής, ές (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κριοῦ ὤν· ἢ ὁ τὸ εἶδος τοῦ κριοῦ (δηλ. τῆς μηχανῆς, δι' ἧς κρημνίζουσι τὰ τείχη) ἔχων.

*Κριοκέφαλος, ον (κεφαλή). Ὁ κεφαλὴν κριοῦ ἔχων. Ὁ κεφαλὴν ὁμοίαν τῇ τοῦ κριοῦ ἔχων.

Κριοκοπέω, ῶ· Μ. ήσω (κόπτω). Κόπτω, κτυπῶ διὰ τῆς μηχανῆς τοῦ κριοῦ εἰς τὸ τεῖχος. Πολύβ. α'.

Κριοκρούω, = κριοκοπέω· ἀμφίβ. μέν τοι· διότι κατὰ τὴν ἀναλογίαν, κριοκρουστέω, ἔπρεπε νὰ λέγηται.

Κριομαχέω, ῶ· Μ. ήσω (μάχη). Ὡς ὁ κριός, ἢ μετὰ κριοῦ μάχομαι. — 2) Παρὰ Μαθημαt. παλ. σελ. 38. πολεμῶ μὲ τὴν μηχανὴν τοῦ κριοῦ. ὅθεν

Κριομαχία, ἡ. Μάχη τῶν κριῶν.

*Κριόμορφος, ον (μορφή). Ὁ τὸ σχῆμα, ἢ τὴν μορφὴν, τὸ εἶδος, τοῦ κριοῦ ἔχων.

Κριόμυξος, (μύξα, κριός). Μωρὸς ὡς κριάρι, τοῦ ὁποίου τρέχουν αἱ μύξαι, ἢ τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ συνάχι. Βουβάλε, ἀχμάκης, ὡς ἐν τῇ συνῃ. λέγομεν. πάνυ κρμξ.ω Ὁ ποιητὴς Κερκιδᾶς παρὰ Γαλην. μεθοδ. ς'.

Κριοπρόσωπος, ον (πρόσωπον). Ὁ πρόσωπον κριοῦ ἔχων. Εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος μορφὴν κριοῦ ἔχων, ἢ μορφωμένος ὡς ὁ κριός.

*Κριόπρωρος, ον (πρῴρα) = τῷ πρυμν.

Κριός, ὁ. Τὸ ἀρσενικὸν, ἤτοι τὸ βαρβάτον πρόβατον, τὸ κριάριον. Ὀδσ. Ι, 461. ὅθεν Ἀριστοφ. Νεφ. »Κριὸς τροφεῖα ἀπέτισεν. Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων, ἐπεὶ τὰς φάτνας οὗτοι πλήττουσι· λέγεται ἔτι καὶ Ἀστερισμός τις ἐν τῷ Ζωδιακῷ. 2) Μέγα, καὶ κινδυνῶδες, φοβερὸν, τερατῶδες, ζῶον τῆς θαλάσσης, ἐκ τῆς κλάσεως τῶν κητῶν. 3) Πολιορκητική τις μηχανὴ, τὴν ὁποίαν περιγράφει ὁ Ἰώσηπος οὕτωσί. »Ὁ δὲ (κριὸς) ἐστὶν ὑπερμεγέθης δοκὸς, ἰσοῦ νηὸς παραπλήσιος, ἐστόμωται δὲ παχεῖ σιδήρῳ κατ' ἄκρον εἰς κριοῦ προτομὴν, ἀφ' οὗ καὶ καλεῖται, τετυπωμένῳ· κατοχύρηται δὲ κάλοις μέσος, ὥσπερ ἀπὸ πλάστιγγος ἑτέρᾳ δοκοῦ σταυροῖς ἑκατέρωθεν ἑδραίοις ἐστηριγμένοις. Ἀνωδούμενος δὲ ὑπὸ πλήθους ἀνδρῶν εἰς τὸ κατόπιν, τῶν αὐτῶν ἀθρόως πάλιν εἰς τοὔμπροσθεν ἐπιβριπτάντων, τύπτει τὰ τείχη τῷ προσηνέχοιτο σιδήρῳ· καὶ οὐδεὶς οὕτω κραταιὸς πύργος, ἢ περίβολος πλατύς, ὃς καὶ τὰς πρώτας πληγὰς ἐνέγκαι κατισχύσει τῆς ἐπιμονῆς. Ἴδε τὴν περιγρ. ταύτης τῆς μηχανῆς ἐν 10. τόμῳ τοῦ Θεοδ. τοῦ Νεοφύτου Δούκα. 4) »Κριὸς ὀροβιαῖος«. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Η', ς'. Διοσκορ. Β'. 126. εἶδος ἐρεβίνθου. Cicer arietinum. Διον. = κόγχη τραχεῖα. Ἀθήν. Γ'. 5) Παρ' Ἀρχιτέκτοσι, μέρος τοῦ Κορινθίου κίονος. (Ἡ παραγωγὴ κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. ἐκ τοῦ, κέρας, κεραός, κερεός, κεριός, κριός. Ὁ κέρατα φέρων.)

Κριόστασις, εως, ἡ (ἵστημι). Τὸ μέρος τῆς μηχανῆς, ὁ στύλος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιστηρίζεται ὁ κριός· ὡς καὶ τό, βελόστασις, Μαθημ. Παλ. σελ. 92.

Κριοφάγος, ον (φαγεῖν). Ὁ κριοὺς τρώγων, εἰς τὸν ὁποῖον θυτιάζουσι κριούς.

Κριοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κριοὺς φέρων.

Κρίσιμος, ον, καὶ Ἐπίρ. κρισίμως, (κρίσις). Ὁ διαχωρίζων, ξεχωρίζων· ὅστις δίδει τὸ τέλος καὶ τὴν ἀπόφασιν εἴς τι. 2) Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ κριθῇ, νὰ δικασθῇ, καὶ νὰ ἀποφασισθῇ. Ὅ,τι εἶναι ἀκόμη διὰ νὰ κριθῇ, νὰ ἀποφασισθῇ, ἤγουν Ὅ,τι δὲν ἐκρίθη, δὲν ἀπεφασίσθη ἀκόμη, ὅθεν ἀναποφάστιστον, ἀμφίβολον, διαφιλονικούμενον, καθόλου = κριτικός.

Κρίσις, εως, ἡ (κρίνω). Διαχώρισις, ξεχώρισις, ἐξέτασις τινος, καὶ ἀπόφασις περὶ αὐτοῦ, Ἰδιαιτερ. διχόνοια, ἔρις, φιλονεικία, διαφορὰ, παρὰ νομικ. δίκη, κριτολογία, (προστέσσο, Ἰταλ. ντιβᾶς, Τουρκ.) φιλονεικία, καὶ ἀγὼν περὶ ἀμφισβητουμένων πραγμάτων, Ἡρόδ. 5, 5. 7, 26. 2) Ξεχώρισις, διάλεγμα, ἐκλογὴ, καὶ ἐν Ἀθήναις ἐξέτ. ἢ ἐκλογὴ τῶν βουλευτῶν. 3) Διάκρισις, διορισμὸς τῆς διαφορᾶς δύο πραγμάτων. 4) Ἀπόφασις τοῦ κριτοῦ, ἀπόφασις ἐν γένει. Ἔκβασις, τέλος, ἀπόβασις, ἢ ἔξοδος, π. χ. τῆς μάχης. Δημοσθ. »Κρατεῖν δὲ ἦν μάχη, κρίσιν οὐ λαβοῦσαν· ἢ τῆς νόσου. Ἱπποκρ. »Οὐδὲν ἄλλο τὴν κρίσιν, ὅτι μὴ λύσιν ὀνομάζειν τοῦ νοσήματος«· ἢ κατὰ Γαλην. »Τὰς μεταβολὰς ὅταν ἀθρόως ἐν νόσῳ γενηθῶσιν αὐτὰς ὁ Ἱπποκράτης ὀνομάζει κρίσεις«. Κατὰ κρίσιν, Μὲ κρίσιν, κυριεχῶς· προκοπτικῶς. 5) Κρίσις, ἐξήγησις τινός. Τὸ νὰ κρίνῃ τις, ὅτι γίνεται τοῦ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν σκοπόν. 6) Ἐγκάλεσμα, πρόσκλησις εἰς τὸ κριτήριον, Λκργ. 2, 2.

Κρίσκρανα, τά. Ἐν ταῖς τοῦ Κτησίου ἐκλογαῖς κεῖται· »Καὶ κρυφθῆναι ἐν τοῖς κριτκράνοις τῶν βασιλείων οἰκημάτων· ὅπου ἄλλα χειρόγρ. κριοκράνοις, ἔχουσι· ὀρθοτέρα ὅμως εἶναι ἡ ἀναγν. κιονοκράνοις, ἀντὶ, κιονοκράνοις, καθὼς, καὶ ὁ Πολυδ. ἔχει.

Κρισσός, ὁ. Ἀττικ. ἀντὶ κιρσός.

Κρισσώδης, ες, Ἀττικ. ἀντὶ κιρσώδης.

*Κριτέον, Ῥμτκ. ἐπιτ. τοῦ κρίνω. Πρέπει νὰ κρίνῃ, ἢ ν' ἀποφασίσῃ τις.

Κριτήριον, τό· (ἐκ τοῦ κριτήρ, = κριτής). Ὄργανον ἢ μέσον, εἰς τὸ κρίνειν, δοκιμάζειν, ἀποφασίζειν. Σημεῖον, γνώρισμα, δι' οὗ γνωρίζεταί τι· καὶ ἐξέτ. αἰτία, λόγος, δι' ὃν τι κρίνει οὕτως, ἢ ἄλλως· καὶ ἡ δύναμις τοῦ κρίνειν. 2) Κανὼν, στάθμη, παράδειγμα, διευθυντήριον. 3) Τόπος, εἰς ὃν γίνεται ἡ κρίσις, εἰς ὃν θεωροῦνται, κρίνονται καὶ ἀποφασίζονται διὰ τῶν νόμων ἢ διὰ τῶν κριτῶν αἱ ἀμφισβητούμεναι ὑποθέσεις, δικαστήριον, Tribunal. »Κριτήριον, ἢ κρίσιν καθίζειν«. Πολύβ. θ. 53. διορίζειν νὰ συναχθῶσιν οἱ κριταὶ διὰ νὰ κριθῇ ὑπόθεσίς τις· ὡς τὸ Βκρβαρ. Κάμνω δίβανι, ἢ διορίζω νὰ γίνῃ δίβανι. Μεταφορ. λέγεται καὶ ἐπὶ νεός.

Κριτής, οῦ, ὁ (κρίνω). Ὅστις διαχωρίζει, κρίνει, καὶ ἀποφασίζει τι, ὁ κρίνων. Περὶ τῆς μεταξὺ τοῦ κριτοῦ καὶ τοῦ δικαστοῦ διαφορᾶς, ἴδ. Δικαστής.

Κριτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρίνειν. ὅθεν α) Ὁ εἰς τὴν διὰ κριτῶν ἀπόφασιν, ἢ εἰς τὸ κρίνειν, ἢ εἰς τὸν κριτὴν ἀνήκων. β) ὁ κριτικός· ὡς οὐσιαστικ. παρὰ φιλολόγοις, ὅστις ἐξετάζει τὴν γλῶσσαν, τὰς λέξεις καὶ φράσεις, ἢ τὰ συγγράμματα αὐτῆς, καὶ διὰ τῆς παραβολῆς καὶ κρίσεως ἀνιχνεύει καὶ εὑρίσκει εὐστόχως τὴν ἀλήθειαν καὶ γνησιότητα. Τούτου καὶ ἡ ἐπιστήμη, κριτική, ἢ λέγεται, ὑπακουομ. τέχνη.

Κριτίς, ίδος, ἡ· θηλυκ. τοῦ κριτής. Ἐκείνη, ἥτις κρίνει. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. Νεωτερ. λέξις.

Κριτός, ή, όν· Ῥμτκ. ἐπιτ. τοῦ κρίνω. Ὅστις ἐκρίθη. Ἐκκεχωρισμένος, ξεχωρισμένος, διακεκριμένος, ἐκλελεγμένος, ἀποφασισμένος, διωρισμένος, καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, κάλλιστος, Ἰλ. Η, 434. Ὀδσ. Θ, 258. Ζ. κρίνω.

Κριτόχειρος, ὁ, ἡ. Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. »Εἰλίποδα κριτόχειρα· ὅπου πρότερον, κριτόχεια, ἔκειτο, τοῦ ὁποίου διακρίνονται καὶ ξεχωρίζονται αἱ χεῖρες. Τινὲς ὅμως ἐνταῦθα, κριόχειρα, θέλουσιν ἀναγιγνώσκεσθαι.

Κροαίνω, = κρούω. Κρούω, κτυπῶ. Ὁ Ὅμηρος ἔχει τὴν λέξιν (Ἰλ. Ζ, 507.) ἐπί τινος ἀδαμάντου καὶ ἀγρίου ἵππου, ὅστις πηδᾷ, καὶ χορεύει κτυπῶν ἰσχυρῶς μὲ τοὺς πόδας του εἰς τοὺς κάμπους. »Ἐδίει πεδίοιο κροαίνων« (ἢ γενικ. πεδίοιο δὲν ἀνήκει εἰς τὸ κροαίνων, ἀλλ' εἶναι ἐλλειπτικὴ τῆς διά) τοῦ ὁποίου ἡ ἀληθὴς ἑρμην. ἐστὶ τό, ἐπικρούων τοῖς ποσί· οὐχὶ δὲ καὶ τό, ἐπιθυμῶν, ὡς τινες ἡρμήν. ὁ Ὀππιαν. Κυνηγ. Α'. 229. παρωδήσας τοῦτο »Κροαίνοντες πεδίοισιν«, εἶπεν, Ὁ Φιλόστρατ. ἀναφέρει συχνάκις ταύτην τὴν φράσιν, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐν τοῖς τῶν Σοφιστ. βίοις Α'. κε'. 7. εἶπεν »Κροαίνειν ἐν τοῖς τῶν ὑποθέσεων χωρίοις« ἀντὶ, ἐκπηδᾶν, παρεκτρέπεσθαι, ἐκβαίνειν ἔξω ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ Ἀνακρέων λέγει »Μέλος κροαίνων« ἀντὶ τοῦ, κρούω τὴν λύραν· παίζω ἔνα τραγοῦδι ἐπάνω εἰς τὴν λύραν.

*Κρόβυλος, ἡ κρόβυλλος, = τῷ ὀρθοτρ. κρόβυλος.

Κρόκα, Αἰττκ. κατὰ μετάπλασ. ἀντὶ κρόκη, ἐκ τοῦ κρόκη, ὡς ἀπὸ Ὀνομστκ. ΚΡΟΞ, Ἡσίοδ. Ἔργ. 540.

Κροκάλη, ἡ· = κρόκη· ἀριθμ. 2. καὶ, 3. ἀφ' οὗ 2) καὶ ὡς ἐπίθετ. κρόκαλος, εἰλήπται. »Ἤνα κροκάλη«· ἀντὶ, ἐυρόκαλον. Ἀνάλεκτ. Β'. 103. Τὸ Οὐδέτ. κρόκαλα, ἔχει ὁ Ἐτυμολ. καὶ, κροκάλοισι, ἀντὶ, κροκάλῃσι, τά χειρόγρ. τοῦ Ὀρφ. ἐν Ἀργον. 187. 1106. καὶ 1239.

*Κροκαλός, ή, όν. Χαλυκώδης, ὁ ἔχων χαλύκια αἰγιαλός. Οὕτω γράφει ὁ Παπαβ ἀντὶ κρόκαλος. ἴδ. τὸ πρυμν. τὸ κρίνει ὅμως διόλου ἀμφ. Ἴδ. Jac. ΑΠ σ. 288.

Κρόκεος, ον (κρόκος). Ὁ τοῦ κρόκου τὴν βαφὴν, τὸ χρῶμα ἔχων. Εὐριπ. Ἑκάβ. 467. »Κρόκεος πέπλος«· καὶ Πίνδαρ. Πύθ. Δ'. 412. ὅπου ἄλλοι ἐκ τοῦ κρόκη, διὰ τοῦ, Ἴφαντες, ἑρμην.

Κρόκαι, αἱ. Ὀνομαστκ. πλθντκ. τοῦ κρόκη, κατὰ μετάπλασ. ὡς ἀπὸ ὀνομστκ. ΚΡΟΞ, Ἀντίπ. Θεσσ. 10, 5.

Κρόκη, ἡ (κρέκω). Τὸ μὴ πολὺ ἐστρεμμένον ψάδι, δι' οὗ ὑφαίνουσι τὸ ὕφασμα. »Ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς πλοῦτος ἀπίρητκιν«. Λουκιαν. Πλοῦ. 26. τὸ ἐν τῇ συνῃ. κροκίδιον, λεγόμενον· καὶ ἐντεῦθεν καὶ αὐτὸ τὸ νῆμα, ψάδι. Σοφ. Οἰδ. Κ. 414. »Κρόκην τρίβειν«. Σουίδ. ἐν Λ. Ἀρδάνιον. »Ἐρρώτα δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τῷ ἀρδανίῳ αἱ τὴν κρόκην τρίβουσαι ἐπ' αὐτοῦ«. Ζήτ. κροκίς. 2) Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς στρογγυλὰ λιθάρια, τὰ ὁποῖα ἐστρογγύλωσαν τὰ κτυπήματα τῶν κυμάτων. Λυκόφρ. 874. 3) Καὶ αὐτὸς ὁ αἰγιαλός, ἤτοι τὸ χείλος τῆς θαλάσσης, τὸ τοιοῦτα λιθάρια ἔχον. Ὁ Ἡσ. ἔχει τὸν κατὰ μετάπλασ. παρασχμτσμ. τὴν κρόκα, καὶ ὁ Ἀντίπ. Θεσσ. αἱ κρόκαι.

*Κροκήϊος, ίη, ίον· Ποιητκ. ἀντὶ κρόκεος. Τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου ἔχων· »κροκήϊον ἄνθος«. Τμν. Ὁμρ. Δμτρ. 178.

Κροκίας, ου, ὁ (κρόκος). Ὁ τὸ εἶδος, τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου ἔχων· ὡς »Κροκίας λίθος, κροκίας ἀλεκτρυών«.

Κροκιδίζω, Μ. ίσω· καὶ, κροκιδισμός, ὁ· = κροκυδίζω, κροκυδισμός, ὑπό τινων ἀμφιβαλλόμενα.

Κροκίζω, Μ. ίσω (κρόκος). Ὅμοιος τῷ κρόκῳ εἰμί. καὶ

*Κροκίζω, Μ. ίσω (κρόκη). Ὑφαίνω, ὑπό τινων ἀμφβλμ.

Κρόκινος, η, ον (κρόκος). Ὁ ἐκ κρόκου ὤν, ἀπὸ κρόκον.

Κρόκιος, ία, ιον (κρόκος) = κρόκεος. Ἀρτεμίδ. Α'. 79.

Κροκίς, ίδος, ἡ· καὶ, κροκύς (κρόκη). Ἡ λέξις σημαίνει τοὺς ἐκ μαλλοῦ κροκοσσοὺς, ἤτοι τὰ γναφάλα, τοὺς φλοκοὺς ἐν τοῖς ὑφάσματι καὶ ἐνδύματι. »Ὁπόσον περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκίδων ἐπανθεῖν« καὶ ἐντεῦθεν. 2) Ἀντὶ τοῦ, Μέρος τοῦ ὑφάσματος, τοῦ φορέματος. Πλεύ-

τερχ. »Ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κορείδαν, ἀντὶ, κροκίδα, μέρος, ἤτοι ἓν ῥάμμα, ἢ μίαν κλωστήν. 3) Τολύπη, κουβάρι ἐκ μαλλοῦ, ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθ. κροκίδιον. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Γαλην. »Κροκίδα κογχυλίουν εἶπεν, ὁ Ἀέτιος ἐξέφρασε διὰ τοῦ »Πτύγμα πορφύρας ἐρίουν· καὶ ὁ Πλιν. διὰ τοῦ, Lanam conchylio Infectam, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς Μαλλίον λέγομεν, καθὼς π. χ. τῆς πίνας. Ἄρα ἡ κρόκη, ὅ ἐστι τὸ φάδι, εἶδος εἰς τὸ ὕφασμα μαλακότητα, καὶ μετὰ ταῦτα μαλλιαρόν ἀποτελεῖ αὐτὸ· καθὼς κα ὁ Πλάτ. Πολιτ. §. 13. λέγει. »Ὅσα δέγε αὖ τὴν μὲν συστροφὴν χαύνην λαμβάνει, τῷ δὲ τοῦ στήμονος ἐμπλέξει πρὸς τὴν τῆς γναφέως ὀλκὴν ἐμμέτρως τὴν μαλακότητα ἔχει. ταῦτα ἄρα κρόκην μὲν τὰ νηθέντα φῶμεν. Ὁ Φώτ. ἔχει »κρόκην νηθεῖν λέγουσι, καὶ καθόλου πᾶν τὸ εἰς λεπτὸν ἀγόμενον νῆμα ἐκάλουν.

Κροκισμός, ὁ (κροκίζω). Τὸ ὑφασμα, τὸ ὑφαίνειν. Σχόλ. Σοφοκλ.

Κροκόβαπτος, ον (βάπτω). Ὁ βαμμένος μὲ τὸν κρόκον, κίτρινος.

*Κροκοβαφής, ές· = τῷ πρχμ. ὅθεν

*Κροκοβαφία, ἡ. Τὸ μὲ κρόκον βάφειν.

Κροκοδειλέα, ἡ. Ἡ κόπρος τοῦ χερσαίου καλουμένου κροκοδείλου, ἤτ. εἴδους σαύρας, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζοντο ὡς χρῖσμα ἢ ἀλοιφὴν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ὡς καλλωπισμόν, καὶ φυμμύθιον, Hor. eped. 12, 11. Πλίνιος ΚΗ'. 8. Γαλην. Σιμπλ. Γ. 29.

*Κροκοδειλιάς, ἄδος, ἡ = κροκοδείλιον.

Κροκοδείλεινος, η, ον. Ὁ ἐκ κροκοδείλου, ἀπὸ κροκόδειλον. »Κροκοδείλινος λέγεται· καὶ παρὰ Κλήμεντ. Ἀλεξ. »Κροκοδειλίνην, ὡς τὸ, κερατίνη, παρ' αὐτῷ, καὶ Διογ. Λαέρτ. Β'. 108. κροκοδειλίτης, παρὰ τῷ ἐξηγητῇ τοῦ Ἀριστοτέλους, εἶδος συλλογισμοῦ, = κροκόδειλος, σημ. 3.

Κροκοδείλιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. Γ'. 12. Πλίν. ΚΖ'. 8. καὶ ΚΗ'. 8. πιθανῶς, ἐκ τῆς τραχείας ἐπιφανείας τῶν φύλλων καὶ τοῦ στελέχους αὐτοῦ· παραβάλλεται μὲ τὸ τοῦ Λιν. Crocodilus terrestris, ὅ ἐστι, Lacerta stelio, ἴσως εἶναι τὸ Centaurin Crocodilium, Διον. Παρὰ Γαλην. καὶ, κροκοδειλιάς, κείται· συνθέσ. Φαρμ. κατὰ τόπους, 2.

Κροκοδειλίτης, ου, ὁ· = κροκόδειλος, σημ. 3. Ἰδ. κροκοδείλινος.

Κροκόδειλος, ὁ. Ἀμφίβιόν τε ζῶον, τετράπουν, ὅμοιον τῇ σαύρᾳ, μεγάλον δὲ καὶ ἐπικίνδυνον ἐν τῷ ποταμῷ Νείλῳ διατρίβον, ὁμοίως καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ποταμοὺς τῆς Ἀφρικῆς. Ἡ περιγραφὴ αὐτοῦ παρ' Ἡροδότ. 2, 68. Ἐν Λιγύπτῳ ἐνομίζετο ἱερός, Ἡρδτ. 2, 69. 148. Ὁ Ἡρδτ. λέγει, ὅτι οὗτοι εὑρίσκονται καὶ εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν, 4, 44. »ὁ κροκόδειλος δευτερος οὗτος ποταμῶν πάντων παρέχεται Κυρίως ἐπήμαινον ἡ λεῖς κάδε σαῦραν, Ἡρδτ. 2, 69. 2) »Κροκόδειλος χερσαῖος· ἢ μετὰ κέντρων σαῦρα. Ἡρόδοτ. Δ'. 192. καὶ Παυσαν. Β'. 28. Lacerta stelio, Λιν. 3) Ἀγχίνους συλλογισμός τις, ἢ σόφισμά τι πονηρὸν καὶ δόλερὸν γινόμενον διὰ νὰ κλέψῃ τις τὴν γνώμην τοῦ ἄλλου, ἢ νὰ ἀπατήσῃ τινά. Σόφισμά τι, τοῦ ὁποίου ἀντικείμενον ἦν ὁ κροκόδειλος. Ἰδ. κροκοδείλινος.

Κροκοδειλτίς, ίδος, ἡ· ἀντὶ τοῦ, κροκοδείλιον· ἀμφ.

Κροκοδίλη, ἡ (κρόκη, εἰλέω). Τὸ φάδι, τὸ νῆμα, τὸ ὁποῖον γνέθει τινάς· ἐκ τοῦ, κρόκη, καὶ, εἰλέω· οὕτως ἑρμην. καὶ ὁ Ἡσύχ. τὸ, κροκόδειλος, διὰ τοῦ, τύλη, ἢ, γνάφαλον· φλόκος

Κροκοειδής, ές (κρόκος, εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος, ἢ τὴν βαφὴν τοῦ κρόκου ἔχων.

Κροκοείμων, ον, γενικ. ονος (εἶμα). Ὁ κροκοβαφῆ, ἤτοι κίτρινα φορέματα ἔχων.

Κροκόεις, όεσσα, όεν, = κρόκεος, Εὐρπδ. Ἀλλὰ παρ' Ὅμρ. Ἥμν, Δμτρ. 426. ψευδὴς ἀνάγνωσις. 2) Ὁ κροκόεις, ὡς οὐσιαστικ. ἐνομν. χιτὼν, πέπλος, = κροκωτός, 2. Μεγαλοπρεπές τι ἱμάτιον, ἀπὸ χρῶμα κρόκου, »κροκόεντ' ἐνέδυσενα Ἀριστφ. Θεσμφ. 1044.

Κροκόμαγμα, τό (μάσσω). Ἡ ξυλώδης ὕλη τῶν λεψάνων τῶν ῥιζῶν τοῦ κρόκου, ἀφ' οὗ ἐκβληθῇ ἐξ αὐτῶν τὸ ἔλαιον. Διοσκορ. Α' 25.

*Κροκόμηλον, τό. Μίγμα ἐκ κυδωνίου καὶ κρόκου βραστμένον, Ἀλέξ. Τραλλ. 12, σ. 773.

Κρόκον, τό. Τὸ ὡς κρόκος κίτρινον, καὶ ἐξρτ. ἀντὶ τοῦ, κρόκος ὠοῦ.

Κροκονητική, ἡ· ὑπακουσμ. τέχνη, (κρόκη, νέω, νήθω). Ἡ τέχνη τοῦ γνέθειν τὴν κρόκην, Ζήτ. Στιμοκητικός.

Κροκόπεπλος, ον (κρόκος, πέπλος). Ὁ πέπλον, ἤτοι ἐπενωφόριον κροκοβαφὲς ἔχων, ὁ κροκωτὸν (κίτρινον) ἱμάτιον, ἢ σκέπην ἔχων. Συνθ. ἐπθ. τῆς Ἠοῦς »Κροκόπεπλος Ἠώς· Ὅμηρ. Ἰλ. Θ, 1. Τ, 1. καὶ ἀλλαχοῦ, ἢ χρυσαυγής, ἢ κιτρινοκόκκινος. Τῆς δὲ Ἐνοῦς, παρ' Ἡσθ. Θγν. 273. καὶ τῆς ποταμίου νύμφης Τελεστοῦς, Ἡσθ. Θγν. 358. Ποιητκ.

Κρόκος, ου, ὁ. Ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. Φυτόν τι, τοῦ ὁποίου τὸ ἄνθος εἶναι κιτρινοκόκκινον, ἢ χρυσῷ ὅμοιον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς βαφήν· Ἰλιάδ. Ξ, 348. παρὰ Στραβ. καὶ ἡ κρόκος, λέγεται ἄλλως καὶ κρόκος· ὅθεν καὶ, κροκάτον χρῶμα, τὸ τοιοῦτον ἐν τῇ συνηθείᾳ· Crocus, Λιν. Safran, Σαφρὰν, Γαλ. 2) Τὸ κίτρινον τοῦ αὐγοῦ. Παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. η'. 4. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, βρόμος.

Κροκόττα, ἡ -κόττας, ἡ -ούττας, ὁ. Ἰνδικόν τι ζῶον, πιθανῶς, εἶδος ὑαίνης, ὡς καὶ ὁ Πορφύρ. ἀποχ. Ζήτ. ὕαινα. ὡς θηλυκ. ἡ λέξις οὐχ εὑρηται· ἡ γενικ. κροκόττα, παρ' Αἰλιαν Ζ. Ἱστορ. Ζ', 22. Crocotta.

Κροκόω, ῶ (κρόκος). Μετὰ κρόκου βάπτω, στεφανόω τι, κρόκον ῥίπτω ἐπάνω τινός.

*Κροκόω, (κρόκη). Δένω, ἢ περιτειλίσσω μὲ κρόκας. Διόνυσ Βατταρικῶν Γ'. παρὰ Στεφαν. Βυζαντ. »ἐν Δαρσανίᾳ πέπλα γυναῖκες αὐτήμαρ κροκώσασαν ἀφ' ἱστοπόδων τανύουσαιν. Τφαίνω, φαδόω.

Κροκυδίζω, Μ. ίσω (κροκύς). Ἀπολέγω, ἐκλέγω τὸ τραχύ, ἢ ζητῶ, μαζίνω τὰς κροκύδας, τοὺς φλόκους, ἢ τὰ τραχεῖα μαλλιὰ ἐκ τῶν ἱματίων (Πολυδ. Ζ', 29.) καθὼς οἱ κόλακες ἐποίουν εἰς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἤθελον νὰ κολακεύωσιν, καὶ νὰ ἀρέσκωσιν εἰς αὐτούς· ἢ καθὼς ποιοῦσιν οἱ ἔξω φρενῶν ὄντες, ἢ οἱ ἀσθενεῖς, ὁπότε πάσχουσιν ὑπὸ τῆς λοιμικῆς, ἢ ἄλλης τινὸς σφοδρᾶς νόσου. ὅθεν

Κροκυδισμός, ὁ. ἢ καθ' Ἡσύχ. κροκυλεγμός, ὁ· ἀπὸ τὰς κροκύδας ἀπολέγειν τῶν ἱματίων.

*Κροκυλεγμός, ὁ (λέγω) = τῷ πρχμ. 2) καθολ. = Μικροπρέπεια· ἢ ἀντὶ τοῦ Διανεωῶς πωλεῖν.

Κροκύς, ύδος, ἡ (κρόκη). Φλόκος, κυρίως τὰ ἐκ τοῦ φαδίου τοῦ ὑφάσματος ἐκκρεμάμενα μαλλιά. Ἡρδτ. 3, 8. καὶ ἑπομένως ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, γνάφαλον, καὶ, κρόκη. Ἀπαλόν, φλοκωτὸν μαλλιῶν ὕφασμα Δέγτ. καὶ κροκίς, Jac. ΑΠ. σ. 596.

Κροκυφάντος, ὁ (ὑφαίνω). Ὑφασμένος. — 2) = κεκρύφαλος. Παρ' Ἀντωνίν. Β', 2. εἶναι, κεκρυφαντον, τὸ, ταυτὸν τῷ, πλεγμάτιον, ὕφασμα.

Κροκώδης, ες (κρόκος, εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος, ἢ τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου ἔχων.

*Κροκώδης, ες (κρόκη, εἶδος). Ἀπὸ τὸ εἶδος ἢ ἀπὸ τὴν ποιότητα τῆς κρόκης. »Κροκώδες διάνημα. Πλάτ. Πολιτ. §. 43. φάδι ἐν τοῦ εἴδους τῶν φλόκων. Ὅμοιον τῇ συνεστρεμμένῃ κρόκῃ.

Κροκωτίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, κροκωτός.

*Κροκώτινος, η, ον· = κροκωτός.

*Κροκώτιον, τό. Ὑπερστκ. τοῦ κροκωτός.

*Κροκωτόν, τό. Ἰδ. τὸ ἐπμν.

Κροκωτός, ή, όν (κρόκος). Μὲ κρόκον βαμμένος Πίνδ. Νμ. 1, 58. 2) Ὡς οὐσιαστκ. ὁ κροκωτός. ὑπακουσμ. χιτὼν, ἢ πέπλος. Μεγαλοπρεπὲς, κροκοβαφὲς φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν εἰς τὰς ἑορτὰς καὶ ἐξρτ. τοῦ Βάκχου, ἢ εἰς τὰς πολιτικὰς συνελεύσεις. Εὕρηται δὲ καὶ τὸ κροκωτὸν ὑπκμν. ἱματίου.

Κροκωτοφορέω, ῶ· Μ. ήσω. Κροκωτὸν φόρεμα φέρω· κυκλατα ἐνδύματα φορῶ. ἐκ τοῦ

Κροκωτοφόρος, ον (φέρω) Ὁ κροκωτὸν ἔνδυμα φέρων· ὁ κυκλατα φορέματα ἔχων.

Κρομμυογήτειον, τό (γήτειον). Εἶδος κρομμύου ὁμοίου τῷ πράσῳ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. ἐκ τοῦ

Κρόμμυον, Πολλάκις παρ' Ἀριστφ. ἀντὶ κρόμμυον, τό. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ἑποίου ἡ ῥίζα εἶναι στρογγύλη, βαρεῖαν ὀσμὴν ἐκδίδουσα, καὶ ἐν τῇ μαγειρικῇ χρήσιμον· τὸ ἐν τῇ συνηθ. Κρομμύδιον, λεγόμενον. Ἰλ. Λ, 620. »Ἐπὶ δὲ κρόμμυον ποτῷ ὄφωνα· περὶ οὗ ὅρα τὸν γέροντα Σωκράτην (Ξενοφῶν. Συμποσ. Δ', 8.) ἀστεῖά τινα περὶ τούτου λέγοντα Παράγεται κατά τινας ἐκ τοῦ κόρη καὶ μύω, ὅτι τὰς κόρας μύομεν ἐν τῇ ὀδμῇ· διότι ἐρεθίζει τὰ ὄμματα ἐν τῷ τρώγειν αὐτὸ προξενεῖ δάκρυα. Τὸ κρόμμυον διακρίνεται ἐκ τοῦ σκορόδου καὶ πράσου ἐκ τούτου, ὅτι τοῦ μὲν κρομμύου ἡ κεφαλὴ εἶναι μονομερής, καὶ τὰ φύλλα αὐτοῦ καλαμωτὰ καὶ κοῦφα, τοῦ δὲ σκορόδου εἶναι συνθεμένη ἐκ πολλῶν γελγίων (σκελίδων)· τοῦ δὲ πράσου, ὅπερ καὶ γήτειον καὶ γητειον ἔτι λέγεται, τὰ φύλλα εἶναι πλατέα, καὶ ἡ κεφαλὴ ὅλη τι παχυτέρα τοῦ κορμοῦ. Ζήτ. σκόρδον.

Κρομμυοξυρεγμία, ἡ (ὀξυρεγμία). Ὁ ἐκ κρομμύου ὀξὺς ἐρευγμός· τὸ ἐρεύγεσθαι κρομμύδια· Ζήτ. Ὀξυρεγμία. Ἀριστοφ. Ἱππ. 529. ἐνθα ὅμως ὁ Dindorf προκρίνει τὴν γραφὴν κρομμυοξερυγμία.

Κρομμυοπώλης, ου, ὁ. Ὅστις πωλεῖ τὰ κρομμύδια.

Κρομμυόεις, όεσσα, εν (κρόμμυον). Πλήρης κρομμύων, γεμάτος ἀπὸ κρομμύδια· ὅθεν κρομμυόεσσα, (Ποιητκ. ἀντὶ, κρομμυόεσσα). Πλίνιος Ε', 31. νήσου τινὸς ὄνομα, διὰ τὸ κατάφυτον αὐτὴν εἶναι κρομμύων.

*Κρόμμυον, τό. Τὸ κρομμύδι, Ἰλιάδ. Λ, 630. Ὀδυσ. Τ, 233. ἀλλὰ καὶ κρόμμυον, καὶ ἐξρτ. παρ' Ἀριστφ. Ἰδ. κρόμμυον.

*Κρομμυοπώλης, ου, ὁ (πωλέω) = κρομμυοπώλης.

Κρομμυών, ῶνος, ὁ. Κῆπος, εἰς ὃν εἶναι φυτευμένα κρομμύδια· τόπος περιεκτικὸς κρομμύων. — 2) Τόπος τις ἐν Κορίνθῳ οὕτω καλούμενος.

Κρόνια, ίων, τά. Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Κρόνου ἐν Ἀθήναις ἑορταζομένη κατὰ τὴν δωδεκάτην δευτέραν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνός. ὅστις πρότερον διὰ τοῦτο καὶ »μὴν Κρόνιος ἐκαλεῖτο· Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 397. παραβάλλονται μετὰ ταύτης καὶ τὰ τῶν Ῥωμαίων Σατουρνάλια, ἔτι δὲ καὶ τὰ Ἀπατούρια. 2) Τὰ Σατουρνάλια τῶν Ῥωμαίων, 3) Παρὰ τοῖς Ἀττκ. »Κρονίων ἕξειν τὸ νὰ μυρίζῃ τις ἀπὸ σκωριασμένας δεισιδαιμονίας, ἤτ. νὰ φαίνηται, ὅτι εἶναι δεισιδαίμων, Ἀρστφ. Ἱππ.

Κρονιάς, ἡ. »Ἡμέραι κρονιάδες· τὰ Σατουρνάλια, Πλούταρχος.

Κρονίδης, ου, ὁ. Ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου, καὶ

ἐξαιρέτως ὁ Ζεύς. συχν. παρ' Ὅμρ. Ὅς τις καὶ Κρονίδης Ζεὺς ἔχει. Παρ' Ἡσυχ. Κρονίδαρ, Λακων. 2) = πολυστής, ἀρχαῖος· ἰδὲ Κρόνος σημ. 2.

Κρονικός, κή, κόν. = τῷ ἑπομένῳ.

*Κρόνιος, α, ον (Κρόνος). Ὁ ἐκ τοῦ Κρόνου, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Κρόνον· πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον εἰς αὐτόν, ἢ εἶναι ἱερωμένον εἰς αὐτόν· ὅθεν τὰ Κρόνια, ων, ἐνομ. ἱερά, ἡ πανήγυρις τοῦ Κρόνου. Ἰδὲ Κρόνια. 2) Παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ ἀρχαῖος, συνθ. μὲ σκωπτικὴν ἔννοιαν, Ἀλιφορινός, ἀπ' τὰ παλαιὰ τὰ χρόνια, ἀπ' τοῦ Ἀδὰμ τὸν καιρόν, σκουριασμένος. Χρόνιος, παλαιός, ὅστις ἐξέπεσε πλέον τῆς συνηθείας· τρελός, λωλός, ἀνόητος, μωρός, ἠλίθιος. »Κρονίων ὄζειν. Ἀριστοφ. ἀντὶ παλαιᾶς εὐηθείας. Ἰδὲ Κρόνος. »Μὴν κρόνιος». Πλουτρχ. Θησ. 12. Ἰδὲ Κρόνια.

Κρόνιππος, ὁ (Κρόνος, ἵππος, 3. τὸ ὁποῖον ἄλλως προηγεῖται ὡς ἐν τῷ ἱππόπορνος, κ. τ. τ.) Κατὰ πολλὰ παλαιός, γέρων, μωρός, ὁ ἐκ τοῦ γηρατείου μωρός. Ἀριστοφ. Νεφ. 1070. Ἰδὲ Κρόνιος.

Κρονίων, ωνος, ὁ. = Κρονίδης. Ὁ Ὅμρ. ἔχει καὶ »Ζεὺς Κρονίων», ἡ γενικ. Κρονίονος, εὕρηται μόνον ἐν Ἰλιάδ. Ξ. 247. Ὀδύσ. Λ, 620. (Τὸ 1. ἐν μὲν τῇ ὀνομαστ. Κρονίων, καὶ ἐν τῇ σπανιωτ. γενικ. Κρονίονος μακρόν, ἀλλ' ἀλλαχοῦ παντοῦ βραχύ. ἀλλ' ὁ Τυρτ. 1, 1. τὸ μετχρ. καὶ ἐν ὀνομαστ. βραχύ.

Κρονόληρος, ὁ (ληρέω). Γέρων ἠλίθιος, φλύαρος, γηροτρέλλος, τρελλόγερος. = κρόνιππος. Πλουτρχ.

Κρόνος, ὁ. Ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Σατοῦρνος, ὁ πατὴρ τοῦ Διός. Ἡσ. Θεογ. 137. Ἰλιάδ. Ζ, 479. Ξ, 203. Ἐν ὅσῳ ὁ Κρόνος ἐκυρίευεν ἐν τῷ οὐρανῷ διήρκει ὁ χρυσοῦς αἰὼν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡσ. ἔργ. 111. Οἱ νεώτερ. ἐξελάμβανον τὸν Κρόνον ὡς θεὸν τοῦ καιροῦ, τοῦ χρόνου. Ὁ ἀστὴρ του ἐνομίζετο ὡς κακῶν ἄγγελος. Casaub. Πέρσ. 5, 10. Jac. A. II. pag. 678. 2) Ἐπειδὴ δὲ μὲ τὸν Κρόνον ἦτο συνδεδεμένη ἡ ἔννοια τῶν ἀρχαιοτάτων μυθικῶν αἰώνων, ὠνομάζετο παρὰ τοῖς παμπαλαίοις Ἀθηναίοις Κρόνος καὶ Ἰάπετος ὁ γέρων ἄνθρωπος, ὅς τις ἐκ τοῦ γηρατείου χάνει τὰς φρένας του, ὁ σκυθρωπάζων, καὶ μουρμουρίζων, μωρός, ἠλίθιος, ἀνόητος. Πλάτ. εἰς Εὐθύδ. »Οὕτως εἰ Κρόνειον, τὸ ὁποῖον μακρὸν μετὰ ταῦτα λέγει· »Ἀρχαιότερος εἰ τοῦ δεοντος». Ἐντεῦθεν παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 398. »Κρονίων ὄζειν», ἐπὶ παλαιῶν καὶ ἔξω τῆς συνηθείας (τῆς μόδας) πραγμάτων. παρβλ. κρόνιος, 2.

Κρονότεκνος, ὁ. Ὁ πατὴρ τοῦ Κρόνου, ἤτοι ὁ Οὐρανός. Ὀρφ. Ὕμν.

ΚΡΟΞ, ἄχρτ. ὀνομαστ. ὅθεν κρόκα, καὶ κρόκος, ἅπερ ἰδέ, παρ' Ἡσ. καὶ Ἀλκαίοις.

Κρόσσαι, ῶν, αἱ. Παρ' Ὅμρ. εἶναι αἱ τῶν ἐπάλξεων στεφάναι, (τὰ μπιδένια τοῦ κάστρου) ὄπισθεν τῶν ὁποίων ἵστανται οἱ τὰ τείχη ὑπερασπιζόμενοι πολεμισταί, ἐπάλξεις, στεφάναι, Ἰλιάδ. Μ, 258, 444. »Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις». Ἄλλος ἔρμην. τοῦτο ψευδῶς διὰ τοῦ, πολιορκητικὰς, ἢ τειχομάχους κλίμακας. 2) Ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Β'. 125. καλεῖ τὰς βαθμίδας (τὰ σκαλοπάτια τῆς σκάλας) τῆς κλίμακος κρόσσας, ἢ κρόσσας, τὰς ὁποίας ἄλλοι ἀναβαθμοὺς καὶ βημόδας καλοῦσιν· ἔστιν ὅμως κυρίως ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τό, κροσσός, ἐπιμαρτυρούσης καὶ τῆς συνηθείας, ἥτις ἀντὶ τοῦ, κρόσσαι, κλάσσια, καὶ κλώσσια, λέγει. (Κατὰ τοὺς πλείστους Γραμματικ. ὡς καὶ τὸ ἑπόμ. ἀπὸ τοῦ κόρη, κόρση, κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ κρόκη.

Κροσσός, οῦ, ὁ. = θύσσανος, φούντα. (πιστικιούλ, Τουρκ.) Ἰδὲ τὸ προηγμ. ὅθεν

Κροσσόω, ῶ. Κροσσοὺς βάλλω, ἐξαρτῶ. »Τὴν ἐσθῆτα κροσσόωσα βάλλω φούντας ὑπὸ τὰ κράσπεδα αὐτῆς». ὅθεν

*Κροσσώδης, ες = θυσανώδης, ἢ θυσανόεις.

Κροσσωτός, ή, όν. = θυσανωτός. »Χιτὼν κροσσωτός». Φόρημα φούντας ἔχον ὑπὸ τὰ κράσπεδα αὐτοῦ, φουντωτός.

Κράσφος, ὁ. = Γρόσφος.

Κροταίνω, Ποιητκ. παρασχημτ. τοῦ κροτέω. Ὀππιαν. Κυν. Δ'. 237.

Κροτάλια, ων, τά (κρόταλον). Ὄνομα τριῶν, ἢ καὶ περισσοτέρων μαργαριταρίων, τὰ ὁποῖα κρεμασμένα ὄντα εἰς τὰ αὐτία καὶ κροτοῦντα ἦχον ποιὸν ἀποτελοῦσι. Πλίν. Θ'. 39. καὶ Πλιά.

Κροταλίζω, Μέλ. ίσω (κρόταλον). Ἀφήνω, ἢ κάμνω τι νὰ ἠχῇ, νὰ κροταλίζῃ. Παρ' Ὅμρ. Ἰλ. Λ, 160. »Μετ' ὄχεα κροταλίζουσι. Οἱ ἵπποι ἔκαμνον τὰς ἀμάξας νὰ ἠχῶσι συρόμεναι· τὰς ἔσυρον μὲ κρότον, καὶ βρόντον. πρβλ. κροτέω, Ἰλ. Ο. 453. Ἔτι δὲ καὶ κροτέοντες, ἀντὶ τοῦ ἦχον ἀποτελοῦντες, κροτοῦντες. Ἰδὲ ἐν τῷ ἀνακιμβαλίζω. καὶ κροτητός. 2) Παρὰ τοῖς Ἀττικ. συνθ. ὡς τὸ κροτέω, χειροκροτῶ, κτυπῶ τὰς παλάμας εἰς ἔπαινον, καὶ τιμὴν τινος. »Ὑπὸ πάντων κροταλιστοῖεν». Ἀλκίφρ. ὅλοι ἐκρότησαν αὐτῷ. ὅθεν

Κροτάλισμα, τό. Κρότημα, κτύπημα. Νικήτ. Χρον. ΙΒ'. 3. χειροκρότημα.

Κροταλισμός, ὁ (κροταλίζω). Τὸ κροταλίζειν, ὁ διὰ τοῦ κρολάλου κρότος. 2) Ὁ διὰ τοῦ κτυπήματος τῶν παλαμῶν ἔπαινος, τὸ χειροκρότημα.

Κρόταλον, τό (κρότος, κροτέω, κροτῶ). Πᾶν ὅ,τι κροτεῖ, βροντᾷ, ἠχον ποιὸν ἀποτελεῖ, κοδῶνας, κωδωνάκι, κ. τ. τ. Ἴδε. Ὅμρ. 13, 3. 2) Μεταφρ. παρὰ Κωμικ. ὁ λάλος, φλύαρος, παλυλογᾶς, γλωσσᾶς, τρωλός, (ὅς τις μπαμπαλίζει, βατορίζει) Ἀριστοφ. Νεφ. 260. καὶ 448. »λλὰ καὶ ὡς ἐπίθ. »Οἰδ' ἄνδρα κρόταλον». Εὐρπ. Κύκλ. 401. παρβλ. κώδων, ᾠδ. Ὁ Σουίδ. ἑρμην. ἔτι τὸ κρόταλον, διὰ τοῦ κάλαμος ἐστιγμένος. Ὁ κατασκευαζόμενος ἐπάνθρωπος ὥστε ἠχεῖν εἴ τις αὐτὸν θοινοῖ τῇ χειρί, καὶ ἐντεῦθεν

Κρόταλος, ὁ. Εἶδος ὄφεως ἐν Ἀμερικῇ. Φυσικ. Ἱστορία.

*Κροταφιαῖος, αία, αῖον. Ἐπιτυγχάνων τὸν κρόταφον. »Πληγὴν». Συνέσ. Ἐπιστλ.

Κροταφίς, ίδος, ἡ (κροτέω). Εἶδος ὀξείας σφύρας. = κόπτρα.

Κροταφίτης, ου, ὁ. »μῦς» Ὁ παρὰ τῷ κροτάφῳ μῦς. Γαλην. ἐκ τοῦ

Κρόταφος, ὁ (κροτέω). Τὸ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ὀμμάτων ἐν τῇ κεφαλῇ διάστημα, μηνίγγιον, καὶ χυδαῖα μηλίγγιον. Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. α. 11. Ἰλ. Δ, 502. Τ, 397. συνθ. πληθντκ. Ὅμηρ. μεταφρ. ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, Αἰσχλ. Προμ. 723. 2) Τὸ μέρος τῆς σφύρας, τὸ ὁποῖον κτυπᾷ εἰς τὸν ἄκμονα, κ. τ. τ. 3) »Σχῆμα κατὰ κρόταφον», εἰκὼν ἐκ τοῦ πλαγίου, profil, Γαλ. ἀντὶ. κατὰ πλάτος. Ὁ Σουίδ. λέγει καὶ τοῦ βιβλίου τὸ ὄπισθεν μέρος.

Κροτέω, ῶ. Μέλ. ήσω (κρότος, κρούω). Κάμνω τι νὰ ἠχῇ, νὰ παράσσηται, ἐπὶ ἵππων »Ὄχεα κροτέοντες», παράζοντες τὰ ἁμάξια, Ἰλιάδ. Ο, 453. Ἴδε. Ὅμρ. Ἀπλ. 234. παρβλ. κροταλίζω, Ἰλιάδ. Λ, 160. 2) Κτυπῶ, κρούω, συνθ. ὄργανόν τι μουσικὸν μὲ τὸ πλῆκτρον. ἔτι δὲ 3) Καὶ διὰ τῆς κεφαλίδος κτυπῶ τὸ ὕφασμα διὰ νὰ γίνηται πυκνότερον. Στράβ. ιε. (σελ. 1043.) 4) Ἐπὶ ἀνθρώπων, Πλουτρχ. Ἀγωγ. 14. κτυπῶ τὰς χεῖρας, τὰς παλάμας εἰς ἔπαινον τινός. Μετ' Αἰτιατκ. »Κροτῶ τινάν». Applaudir, Γαλ. Ξεν. Κυρουπ. ἡ. δ'. 12. »Κροτεῖν τὼ χεῖρε», κτυπᾶν τὰς χεῖρας, τὰς παλάμας. Πλτκ. »Κροτοῦμαιν. Μὲ χειροκροτοῦν, κτυποῦν τὰς χεῖρας ἄλλοι πρὸς ἔπαινον, καὶ τιμήν μου· (ὅπερ ἦν σημεῖον ἀρεσκείας) Αἰσχίν. Φιλ. γ'. 12. 5) Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ πελαργοῦ, καὶ ἐπὶ φλυάρων καὶ βατταλιζόντων ἀνθρώπων, οἵτινες μεγαλοφώνως ὁμιλοῦσι. Παρ' Ὁρατίῳ κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ ἠχῶ, κωδωνίζω. Ἰδὲ κροτητός. »Ἀρβύλ κροτοῦντες». Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. β'. 1. κεῖται ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ συγκροτέω ἐπὶ τοῦ χαλκέως, καθ. δουλεύω μέταλλα μὲ τὸ σφυρίον, χαλκεύω· ὅθεν μεταφρ. »Βύθυς τὸ πρῆγμα κροτεῖσθαι». Ἐπιγράμ. ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρέω, ἅπτομαι τοῦ ἔργου, ἤτ. »ἐν ἐπιχειρισθῇ, ἀς χαλκευθῇ τὸ πρᾶγμα, ἐν ὅσῳ ἀκόμη εἶναι ζεστόν, νωπόν. »Κεκροταμένος ἐξ ἀπάτας». Θεοκρτ. 15. 49. ἀθλίου ἐξ ἀπάτης συντεθειμένος. »Κἢν πιθανωτέρους τούτων λόγους κροτήσῃς». Αἰσχίν. Διάλογ. γ'. 15. ἀντὶ τοῦ, ἠχήσῃς, ἀκουσθῆναι ποιήσῃς, ὅ ἐστιν, ἐκφωνήσῃς, εἰπῇς. Κατὰ τὸν Στέφανον, ὅστις διὰ τοῦ, Crepare, ἠρμήν, δύνατοι ὅμως ἐνταῦθα ἐκληφθῆναι καὶ ἀντὶ τοῦ, συγκροτήσῃς, συμπλέξῃς, ἐφείρῃς, ἐπιοήσῃς· ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφ. Ποιητκ. ιθ. 9. »Δεῖ δὲ ἄμφω ἀεὶ κροτεῖσθαιν. ὅπου ἀντὶ τοῦ ἀεί, ἴσως εὐ, ἐγράφη ποτέ. ὅθεν

Κρότημα, τό. = κρότος. 2) Μεταφορικ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς τὸ κρόταλον, Ὁ Σοφκλ. ὀνομάζει τὸν Ὀδυσσέα »Πάντων κρότημα· ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, παιπάλημα Οὕτω καὶ ἐν Εὐρίπ. Ῥησ. στίχ. 498. »Ἔστι δ' αἰμυλώτατον κρότημ' Ὀδυσσεὺς, λῆμά τ' ἀρκούντως θρασύς». Κρότησις, εως, ἡ. Τὸ κροτεῖν, κτύπημα, ἦχημα, κρούσις. 2) Ὁ διὰ τοῦ κτυπήματος τῶν χειρῶν ἔπαινος, τὸ χειροκρότημα, Applaudissement, Γαλ.

Κροτησμός, ὁ, = κρότησις.

Κροτητός, τή, τόν. Ῥηματκ. ἐπίθ. τοῦ κροτέω. Συγκεκροτημένος, σφιχτὰ συνδεμένος, πεπατημένος, κτυπημένος, χαλκευμένος, στερεός. Θεόφρ. στ. 6. »Τόπος κροτητός»· ὁ πεπατημένος καὶ στερεὸς γεγενημένος. ἐπὶ δὲ κρουστῶν ὀργάνων, παιγμένον, λαλημένον. 2) Κεκροτημένος, τὸν ὁποῖον ἐχειροκρότησαν, ἐφήμισαν ἤτ. διὰ τοῦ κτυπήματος τῶν χειρῶν. 3) »Ἅρματα κροτητά». Σοφκλ. Ἠλ. 714. τὰ κρότον ποιοῦντα, τὰ τρίζοντα, ἠχεῦντα ἁμάξια· ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρ. »Κινὰ ὄχεα κροτεῖν, καὶ, κροταλίζειν· Ἰλ. Λ, 160. καὶ ἐν Ὕμν. Ἀπόλλων. 234.

Κροτισμός, ὁ (κροτίζω). Τὸ κροτεῖν, κτυπᾶν ἤχεῖν, ὁ ἐκ τοῦ κτύπου ἦχος, = κρότησις. Πλ. ρ' Αἰσχλ. Ἰκέτ. 563. τινὲς κροτισμὸς ἀκούωσαν

Κροτοθόρυβος, ὁ (θόρυβος). Ὁ ἐκ τοῦ κτύπου, ἢ ἐκ τοῦ κτύπου τῶν χειρῶν, ἤτ. τοῦ χειροκροτήματος θόρυβος. Ἐπικούρειος λέξις, παρὰ Πλουτάρχῳ.

Κρότος, ου, ὁ (κρούω). Κτύπος, θόρυβος, ἦχος γινόμενος ἐκ τοῦ κτυπήματος τῶν χειρῶν, διὰ τῆς συγκρούσεως τῶν ἀγγείων, ὀργάνων, διὰ τοῦ πατήματος τῶν ποδῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, διὰ τοῦ κτυπήματος τῆς κώπης εἰς τὰ ὕδατα, κ. τ. τ. Ἴδε κροτέω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἔπαινος, ὅς τις γίνεται διὰ τοῦ κτυπήματος τῶν χειρῶν. Applaudissement, Γαλ. Λέγεται καὶ ἐπὶ φλυαρίας, ἤτοι ἐπὶ τοῦ θορύβου τῶν κενῶν καὶ ματαίων λέξεων.

Κρότων, ωνος, ὁ. Κατὰ Στέφανον τὸν Βυζάντιον ἐν Λ. Βιττωνία, πρέπει νὰ γράφηται, κροτών, ῶνος, ὁ. = τῷ ἐν τῇ Ὀδυσ. κυκεωνιστής, (τσιμπούριον) Ricinus. 2) Φυτόν τι Αἰγύπτιον, ἐξ οὗ τὸ ἔλαιον Κίκι. Ἰδὲ Κίκι.

Κροτώνη, ἡ. = γόγγρος, 2. Ῥίζος, κόμβος εἰς τοὺς κλάδους τῆς ἐλαίας, καὶ εἰς ἄλλα φυτά. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. α. 13.

Κροτωνοειδής, ές (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κρότωνος ἔχων, ὅμοιος αὐτῷ.

*Κρουερός, ἀντὶ κρυερός, Αἰολικ. ἢ Λακωνικ.

Κροῦμα, τό (κρούω). Τὸ κτυπηθέν, κρουσθέν, καταπατηθέν, κτυπηθέν μὲ τοὺς πόδας. 2) Κάθε ἦχος προερχόμενος διὰ τοῦ κτυπᾶν τοῖς ποσί, κρούειν, ἢ τὰς χεῖρας κροτεῖν. 3) Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη ἐπάνω εἰς κρουστὸν ὄργανον, ὕμνος, τραγούδιον, ἢ ἄλλο τι μουσικόν, τὸ ὁποῖον παίζεται διὰ κρουστοῦ ὀργάνου· τὸ τοιοῦτον μουσικόν, τὸ ὁποῖον παίζεται ἐπὶ τοῦ ὀργάνου, καθὼς π.χ. ἐπὶ τῆς λύρας. Καθόλου δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς ὀργάνου. Παρὰ Παυσαν. ἰ. 7. «Κιθαριστὴς ἐπὶ κρουμάτων τῶν ἀφώνων. ἀμφ. ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ, ψιλοκιθαριστής. Ὁ Πολυδ. ἔχει καὶ ἐπὶ αὐλοῦ, (δ'. 83.) «Κροῦμα διὰ δονάκων. Ἀναλεκτ. α'. 488. οὕτως ἔτι καὶ τό, κροῦσις. Κροῦμα, = αὔλημα, Πλούταρχ. Συμπτ. παρβλ. 2, 4. Τὸ μουσικὸν μέλος, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ παιχθῇ ἐπὶ μουσικοῦ τινος ὀργάνου. ὅθεν

Κρουματικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτηδειος εἰς τὸ κρούειν (παίζειν) τὰ μουσικὰ ὄργανα. «Μουσικὴ κρουματικὴ· ἢ διὰ τῶν ὀργάνων μουσική. La musique instrumentale. Γαλ. «Κρουματικὴ διάλεκτος». Πλούταρχ. ἢ ἔκφρασις τῶν λέξεων ἐν τῷ ψάλλειν, παίζειν ὕμνον τινὰ ἐπὶ τοῦ ὀργάνου. ἢ ἔφρασις, τὸ νόημα, ἢ ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν κάμνουν τὰ μουσικὰ ὄργανα παιζόμενα. Ἰδὲ κροῦμα. «Λέξις κρουματικὴ». Πολυβ. γ'. 36. κενὴ καὶ ματαία, ἢ ἠχοῦσα μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἔννοιαν ἔχουσα.

Κρουμάτιον, τό. Ὑποκρ. τοῦ κροῦμα.

Κρουμαχτοποιός, ὁ (ποιέω). Μουσικός, κωμικὴ τις ἔκφρασις, ἀντὶ τοῦ, κιθαριστής, ἢ αὐλητής. Ἀθήν. ἡ.

*Κρουμός, ὁ = κροῦμα. Τὸ κρούειν διὰ τοῦ πλήκτρου μουσικὸν ἐγχόρδιον ὄργανον.

Κρουναῖος, αία, αῖον (κρουνός). Ὁ ἀπὸ τῆς κρήνης, ἢ τῆς πηγῆς. «Ὕδωρ κρουναῖον» νερὸν ἀπὸ τὰ κρουνιά, ἀπὸ τὴν βρύσιν.

Κρουνεῖον, ἢ κρουνίον, τό, ἢ κρουνία, ἡ. Εἶδος ἀγγείου, διὰ οὗ πίνουσι νερόν, διὰ τὸ ὅμοιον εἶναι τῷ κρουνῷ, Ἀθήν. ἐν τῇ συνηθ. λέγεται καὶ ὁ τόπος, εἰς ὃν ἐκπηγάζουσιν ὕδατα, καὶ αὐτὴ ἡ κρήνη.

Κρουνηδόν, ἐπίρ. (κρουνός). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κρουνοῦ, τῆς βρύσεως. Χύδην.

*Κρουνία, ἡ = κρουναῖον.

Κρουνίζω, Μέλ. ίσω (κρουνός). Ὡς κρουνὸς ἐκχέω, χύνω καθὼς ὁ κρουνὸς χύνει τὸ ὕδωρ. Κάμνω τὸ νερὸν νὰ τρέχῃ ὡς ἀπὸ κρουνόν. Ἀθην. ιά. ὅθεν

Κρουνίσκος, ὁ. Ὑποκρ. τοῦ κρουνός.

Κρούνισμα, τό. Τὸ ὡς ἐκ κρουνοῦ, ἢ ὡς κρουνὸς ἐκχεόμενον, ἀναπηγάζον ὕδωρ. Ὀρμητικὸς καὶ βίαιος ῥύαξ ὕδατος, οἷον κ.τ.τ. Διόδολογ. «Κρούισμα μελισταγές». ὅθεν

Κρουνισμάτιον, τό. Ὑποκρ. τοῦ κρούισμα. Μικρὰς κρουνός. Ἥρων.

Κρουνίτης, ου, ὁ, καὶ κρουνῖτις, ιδος, ἡ = κρουναῖος. Ἰδὲ ἐν κορυνῖτις.

Κρουνός, οῦ, ὁ. Ἡ πηγή, ἡ βρύσις, τὸ σιουλνάρι, ἢ κρήνη, Ἰλιάδ. Χ, 208. καὶ ἐξαιρ. βρύσις, πηγὴ ἐν πέτραις καὶ βράχοις, ὅθεν 2) Ἡ λεκάνη, τὸ δοχεῖον, ὅπου ἀναβρύει καὶ συνάζεται τὸ πηγαῖον ὕδωρ· ἔτι δὲ καὶ ὁ δρόμος, ἢ φορά, ἢ τὸ κρεβάτιον ῥύακος, ἢ ὀρεινοῦ τινος χειμάρρου, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ἐν Ἰλιάδ. Δ, 454. ῥήσεως· «Κρουνῶν ἐκ μεγάλων κοίλης ἐντοσθε χαράδρης». ταὐτὸν φαίνεται, ὅτι σημαίνει καὶ ἡ ἐν Ἰλιάδ. Χ, 147. «Κρουνὼ καλλιῤῥόων· δύο ὀχετούς, αὐλάκια, δι' ὧν φέρεται τὸ ὕδωρ, ἐξερχόμενον ἐκ τῶν δύο πηγῶν τοῦ Σκαμάνδρου. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ ῥεῖθρον, ὀχετός, ὑδάτων ἐκβολή· ὁ δὲ Εὐστάθ. διὰ τοῦ, χειμάρρων ἀρχή. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, κρούω· ἄλλοι δὲ θέλουσιν, ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μὲ τὸ, κρήνη. Ὁ Πίνδαρ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, πηγὴ ἐξ ὀρέων καταῤῥέουσα μετὰ κρούσεως, ἢ ἐκ μέσου τῶν πετρῶν ἀναβρύουσα. Παρ' Ὅμρ. ὅμως εἶναι ἀντὶ τοῦ, πηγή, βρύσις. καὶ παρὰ Στράβ. ε. ἀντὶ τοῦ, ῥύαξ. Καθόλου δὲ = κατάλιον, αὔλαξ, ῥεῦμα, ῥυάξ, «Κρουνοὶ Ἡφαίστοιο». Πίνδ. ἔτι δὲ 2) Καὶ ὁ κάνθαλος, (τύλος, πῖρος) ὁ σωλὴν, δι' οὗ ἐκχέεται τὸ ὕδωρ εἰς τὰς βρύσεις. Καὶ τὸ εἰς τὰ κανάτια, εἰς τὰ πτίλινα ἀγγεῖα μασούριον, δι' οὗ ἐκχέουσι τὸν οἶνον· ὅθεν καὶ τὸ ὑποκρ. κρουνίσκος, ὁ. ὁ μικρὸς ἐν τῷ ἀγγείῳ κρουνός.

Κρουνοχυτρολήραιον, τό (κρουνός, χύτρα, λῆρες). Κωμικὴ λέξις, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 80 ἐπί τινος λάλου καὶ φλυάρου, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ καταλάβῃ τινάς, ὅς τις οὐγάζει ἀπὸ τὸ στόμα του ἕνα ποτάμι ἀπὸ λόγους καὶ χωρὶς νόημα λόγους, ὡς τὸ τῆς συνηθ. «Τοῦ ὁποίου τὸ στόμα τρέχει ὡς ὁ κῶλος». Συνεμφντ. δὲ καὶ ἡ ἔννοια τοῦ ἀνθρώπου, ὅς τις πίνων δηθὲν πάντοτε νερὸν δὲν εἶναι ἐπιδεκτικὸς οὐδενὸς ἐνθουσιασμοῦ.

Κρούνωμα, τό. (ὡς ἀπὸ τοῦ κρουνόω) = κρουνός, πηγή, βρύσις. Ἐμπεδκλ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. θ'. καὶ Στοβαίῳ Φυσ.

Κρούπαλα, ων, τά. Ὑψηλὰ ξύλινα ὑποθήματα, τὰ ἐν τῇ συνηθ. γαλόντζες λεγόμενα. Σοφοκλ. «Ἀμφίλινα κρούπαλα». Ἐφόρουν δὲ ταῦτα ἐξαιρ. οἱ Βοιωτοὶ ἐπὶ τοῦ θεάτρου τὰ ἐφέρουν οἱ αὐληταί, καὶ ἐφαιέρωναν δι' αὐτῶν τὸν ῥυθμόν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, κρούπανα καὶ κρούπεζα. 2) = κρόταλον. Συχνὰ τὸ ἑπμν.

Κρούπεζα, τά. = κρούπαλα. Κρατῖνος παρὰ Πολυδ. ζ'. 87. Ὁ Φώτ. ἔχει «Κρούπεζα ξύλινα ὑποθήματα, ἐν οἷς τὰς ἐλαίας ἐπάτουν». Ἐν τοῖς θεάτροις ἐφόρουν αὐτὰ οἱ αὐληταί, δι' ὧν ἔδιδον καὶ τὸν ῥυθμὸν (τὸ τάκτον). Πολδ. ἰ. 153. Ὁ Φώτ. προστίθησιν ἔτι· «Οἱ δὲ, κρόταλον, ὅ ἔτι ψοφοῦσιν οἱ αὐληταί, τὸ βάτταλον». (πιθν. ἐκ τοῦ κρούω.)

Κρουπέζιον, τό. Ὑποκρ. τοῦ κρούπεζα.

Κρουπεζοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κρουπέζια φέρων.

Κρουπεζοβάμων, ονος, ὁ. = κρουπεζούμενος. Ἰδὲ τὸ ἑπόμενον.

Κρουπεζόω, ῶ. Ἐνδύω, ὑποδένω τινὰ τὰ κρούπεζα. ὅθεν κρουπεζούμενος, ἢ μετὰ κρουπεζίων πορευόμενος, ἢ κρουπέζας φορῶν.

Κρουσιδημέω, ῶ, Μέλ. ήσω (κρούω, δῆμος). Κωμικὴ λέξις, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 859. κατὰ τό, κρουσιμετρέω σχηματισθεῖσα, ἀντὶ τοῦ, τὸν δῆμον ἀπατῶ, ταραττωνῶν τὸν.

Κρουσίθυρος, ον, (κρούω, θύρα) = θυροκοπικός, ὁ κρούων τὴν θύραν, Ποιητκ. Ὁ Ἀθήν. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἐπί τινος ὕμνου διὰ τοῦ αὐλοῦ ψαλλομένου.

*Κρουσιλύρης, ου, ὁ (κρούω, λύρα). Ὁ κρούων, παίζων, λαλῶν τὴν λύραν, Ποιητκ.

Κρουσεμετρέω, ῶ, Μέλ. ήσω (κρούω, σημασ. 2. μέτρον). Ἐν τῷ μετρεῖν ἀπατῶ, καὶ μάλιστα, ὅπόταν μετρῶ τὸν σῖτον. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐλλιπῶς μετρεῖν καὶ ἐνδεῶς. «Οἱ γὰρ ψαύλως μετροῦντες συνέκρουον τὰ μέτρα εἰς τὸ ἀποπίπτειν τὰ μετρούμενα». Αὕτη ἡ πρᾶξις περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Θεοφρ. (Χαρακτ.) «Φειδωνίου μέτρῳ τὸν πύνδακα ἐγκεκρουσμένῳ μετρεῖν, τὸ ὁποῖον ἐν τῷ κεφαλ. εὑρεθέντι χαρακτῆρι περὶ αἰσχροκερδείας κεῖται «Φειδομένῳ — κεκρουμένῳ». παρὰ τῷ Ἐτυμολόγῳ ἔχει τὴν ἰδίαν ἔννοιαν τό, παρακρούεσθαι, (κυρίως τὸ μετὰ ψαύλου, μὴ σωστοῦ μέτρου, πωλεῖν, καὶ γενικῶς ἀπατᾶν.) ἐπὶ μέτρων καὶ ζυγίων, ὁπόταν τινὰς ἐν τῷ ζυγιάζειν κτυπᾷ τὴν πλάστιγγα καὶ κλίνει ἐπὶ τὰ κάτω. Ἐπάνω εἰς τοῦτο σκοπεύει καὶ ὁ στίχος τοῦ Ψευδοφωκυλίδου, 13. «Σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον ἀλλ' ὄτον ἕλκειν· καθὼς καὶ ὁ Ὅρρ, ἐν Τμν. ξβ'. 7. «Ὅσσα μὴ τὸν σὸν ἤλθον ὑπὸ ζυγόν, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτοῦ πλάστιγξι βριαραῖσι παρεγκλίνοντες ἀπλήστωσιν. Ὁ Ἁρποκρατ. ἐν Λ, παρακρούειν, ἀναφέρει τὸν στίχον· «Ὡς μήτε κρούσῃς, μήθ' ὑπὸ χεῖρα βάλῃς». Ὁ Λουκιαν. Τίμ. 57. ἀναφέρει διόλου τὴν λέξιν παρακρούειν, ἐπάνω εἰς τὸ μέτρον τῶν γενημάτων, τῶν καρπῶν τῆς γῆς. «Μὼν παρακέκρουσμαί σε, καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικα ὑπὲρ τὸ μέτρον». ὅθεν

Κρουσεμέτρης, ου, ὁ. Ὁ ψαύλως (ἐλλιπῶς) μετρῶν, ὁ ἐν τῷ μετρεῖν τὸν σῖτον ἀπατῶν, ὅς τις ἐλλιπῶς μετρεῖ, ἤτοι δὲν γεμίζει καλῶς τὸ κοίλον, τὸ μέτρον. Ἀπατεών.

*Κρουσίμετρος, ον (κρούω, σημασ. 2. μέτρον). = τῷ προηγμν.

Κρούσις, εως, ἡ (κρούω). Τὸ κτυπᾶν, κτύπημα, τὸ κρούειν, κροτεῖν καὶ ἰδιαιτ. α) Ἡ διὰ τοῦ κτυπήματος δοκιμὴ τῶν πτηλίων ἀγγείων ἂν ἦναι γερά, ἢ ἦναι σκασμένα, καὶ καθολ. τὸ ἐρευνᾶν, ἐξετάζειν, δοκιμάζειν. β) Τὸ παίζειν μουσικὰ ὄργανα, τὰ ὁποῖα κρούονται μὲ τόξον (δοξάρι), ἢ μὲ ἄλλο τι τοιοῦτον. Ἀλλ' ἔτι λέγεται καὶ ἐπὶ αὐλοῦ, καὶ ἄλλων ἐμφυσουμένων ὀργάνων· καθὼς καὶ τὸ κροῦμα, μεθ' οὗ καὶ παραβάλλεται, ἀλλ' ἰδιαιτέρως ἔτι εὐχρηστότερον τὸ κρούσις. Οὕτω θέλουσιν, ὅτι ὁ Ἀρχίλοχος ἐφεῦρε τὸ τρίμετρον, καὶ τὴν εἰς ξένον ῥυθμὸν τινα διάβασιν καὶ τὴν παρακαταλογὴν καὶ τὴν περὶ ταῦτα κροῦσιν. Πλούτρ. γ) Ἐν τῇ συνηθείᾳ τῶν μουσικῶν διαλεκτ. νομίζεται, ὅτι τὸ κρούσις σημαίνει τὴν διὰ μιᾶς πρὸς συντρόφευσιν τῶν ἀδόντων κροῦσιν τῶν μουσικῶν ὀργάνων· ὅθεν τὸ «Λέγεσθαι παρὰ τὴν κροῦσιν» ἐξηγοῦσι. Νὰ προφέρῃ τις ὡς ψάλλων, δηλ. ταχύτερον παρὰ ἐὰν τὸ ἔψαλλε καθ' αὐτὸ recitativ· τὸ δέ, «Ἄδεσθαι παρὰ τὴν κροῦσιν» νὰ ψάλλῃ τις ὡς ὁ χορός. «Τὸ τῶν Ἰαμβείων τὰ μὲν λέγεσθαι παρὰ τὴν κροῦσιν, τὰ δὲ ᾄδεσθαι» καὶ ἔτι, «Τὴν κροῦσιν τὴν ὑπὸ τὴν ᾠδήν». ἐν ᾧ οἱ παλαιότεροι, «Προχορδὰ κρούειν» ἐσυνήθιζον. Ἐν τοῖς τοῦ Ἀριστοτέλ. προβλήμ. 19. 40. εὑρίσκεται «Καθάπερ τοῖς ὑπὸ τὴν ᾠδὴν κρούουσι· καὶ γὰρ οὗτοι τὰ ἄλλα οὐ προσαυλοῦντες, ἐὰν εἰς ταὐτὸν καταστρέψωσιν, εὐφραίνουσι μᾶλλον τῷ τέλει, ἢ λυποῦσι ταῖς πρὸ τοῦ τέλους διαφοραῖς». Φαίνεται ἄρα, ὅτι σημαίνει τὴν συντρόφευσιν τῆς φωνῆς τοῦ ψάλτου διὰ τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου πρὸς τὸ τέλος τοῦ ῥυθμοῦ εἰς τὴν ᾠδὴν διὰ πασῶν. «Κρούσις ὑπὸ τὴν ᾠδήν». Ἐντελῆς τῶν κρουστῶν ὀργάνων συντροφία ᾠδῆς τινος. Κατὰ τὸν ἦχον, κατὰ τὸ τραγούδιον· ἀλλ' ὁ Πλούτρχ. ἀλλαχοῦ λέγει· «Τῆς περὶ τὴν κροῦσιν τε καὶ λέξιν θεωρίας». α) Ἐπὶ ῥητόρων, τὸ κινεῖν, τὸ ποιεῖν ἐντύπωσιν, ἐπιτυγχάνειν, εἰσχωρεῖν, πληροφορεῖν, διότι ὁ ῥήτωρ ὑποτίθεται ἔχων πρὸ ἑαυτοῦ ὡς μουσικὸν ὄργανον τὸν λαόν. ε) Παραλογισμός, ἀπάτη, Ἀριστοφ. Νεφ. 318. Ἰδὲ καὶ τὴν προηγουμν. σημασ. παραβλ. καὶ κρουσιμετρέω.

Κροῦσμα, τό. = κροῦμα. ὅθεν

*Κρουσματικός, κή, κόν. = κρουματικός.

Κρουσμός, ὁ. = κρούσις. Σχολ. Αἰσχύλ. Θηβ. 567.

Κρουσολύρης, ου, ὁ. Πιθν. ψευδὴς ἀνάγνωσ. ἀντὶ κρουσιλύρης. Ὁ τὴν λύραν κρούων, ὁ παίζων τὴν κιθάραν. Ὅρρ.

Κρουστικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπι-

τήδειος εἰς τὸ κρούειν, κτυπᾶν, ἐπιτηχᾶνειν. 2) Μεταφρ. τὸ κρουστικόν τὸ ἐμφαντικόν, τὸ ποιοῦν ἐντύπωσιν, ἐπὶ λόγων, παρβλ. κρούσις, ὁ. Ἰδὲ ἐν τῷ, συνακτικός.

*Κρουστός, ή, όν. Κτυπημένος, κρουσμένος, ἐκ τοῦ

Κρούω, Μέλ. ούσω. (συγγεν. τῷ κρότος, κροτέω) Κτυπῶ. »Κρούειν χεῖρας, τοῖς ποσὶ τὴν γῆν». συγκροτῶ, καὶ Ἰδιοτρ. α) »Κέραμον κρούωμ, δοκιμάζω πήλινον τὶ ἀγγεῖον διὰ τοῦ κτυπήματος, μήπως εἶναι σχασμένον. Ὅθεν καθόλου ἐρευνῶ, ἐξετάζω, δοκιμάζω. β) Κτυπῶ μὲ τὸ πλῆκτρον μουσικόν τι ὄργανον· καὶ μεταφρ. καὶ ἐπὶ πνευστῶν ὀργάνων, ὅρα καθ. παίζω μουσ. τι ὄργανον, π. χ. »Αὐλὸν κρούω» Θερ. Α. Π. σ. 644. γ) »Τὴν θύραν κρούειν». κόπτειν, κτυπᾶν ἀπ' ἔξω τὴν θύραν· ἀλλὰ τὸ κόπτω εἶναι εὐχρηστότερον. 2) ψευδῶς μετρῶ, ἀπατῶ, ἰδὲ κρουσιμετρέω. 3) Παρὰ μεταγνωστ. ὡς καὶ τὸ κινέω, ἐπὶ συνουσίας· τὸ δέ, »Κρούειν πέπλοιν», ὡς τὸ Λατιν. tunicam tundere, ἢ pertundere, ὡς ἀναιδὴς ἔκφρασις τῆς πρὸς συνουσίαν ὁρμῆς, Εὐριπ. Κυκλ. 328. 4) Μέσ. »Κρούεσθαι καὶ διακρούεσθαι πρύμναν», λέγεται, ὅπόταν τινὰς μετὰ τοῦ πλοίου ἀργῶς ἐπιστρέφῃ, ἀναπαύῃ· εἰς τοὐπίσω κατ' ὀλίγον ἀναχωρεῖν. Θουκ. καὶ ἐντεῦθεν, »Κρούεσθαι τὸ πτερόν· πετᾶν εἰς τὰ ὀπίσω, ὑποστρέφειν. Αἰλιαν. Ζῴων Ἴστρ. γ'. 13. — »Τὴν ναῦν, κρούσαντες ἐπὶ πρύμναν, ἀντισπᾶν. κτυπήσαντες διὰ τῆς κώπης, στρέψαντες τὸ τιμόνιον, ἀνακοδίζειν.

Κρυβάζω, = κρύπτω. Ἡσύχ.

Κρύβδα, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ κρύπτω· Κρυφίως, κρυφᾷ, μὲ κρυφὸν τρόπον, λάθρα. Μετὰ γεν. »κρύβδα Διόξιν», Ἰλιάδ. Σ, 168. = clam Jove. Κρυφᾷ ἀπὸ τὸν Δία.

*Κρύβδην, ἐπίρρ. (κρύπτω) = κρύβδα, Ὀδυσ. Δ, 455. Π, 153. καὶ Δημοσθ.

Κρυβεῖς, Δόρ. β'. παθητ. τοῦ κρύπτω.

Κρύβηλος, ον, Κεκρυμμένος, κρυπτός. Ἡσύχ. Κρυβησία, ἡ· = Νεκυσία· ἐκ τοῦ, κρύψ, κρύβες, οἱ· = νεκροί. Ἡσύχ. κρυβήτης, ὁ = νεκρός, ὁ ὑπὸ γῆν κεκρυμμένος. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ κρύπτω.

*Κρυβήτης, ου, ὁ. Ἰδ. τὸ πρηγν.

Κρύβω, Τὸ ἀρχαῖον τοῦ κρύπτω, τὸ ὁποῖον φυλάττει καὶ ἡ συνήθεια. Μόνον παρὰ τοῖς ὕστερον χρήσ. πρβλ. Lobeck Φρύνιχ. σ. 317.

Κρυερός, ρά, ρόν (κρύος), Ὁ κρύος προξενῶν, ψυχρός· καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, φοβερός, τρομακτικός, φριστός, ἀνατριχιαστικός, χαλεπός· Παρ' Ὅμρ. συνθ. ἐπθ. τοῦ γόος καὶ φόβος, Ἰλιάδ. Ν, 48. »Φόβος κρυερόεν· καὶ Ω, 524. »Γόος κρυερόεν».

*Κρυερῶς, Ἐπίρρ. τοῦ πρηγν.

*Κρύμα, τό = κύρμα, κατὰ μετάθεσ. Ἡσύχ.

Κρυμβλέος, έα, έον (κρυμός), Ψυχρός ὡσὰν παγος. Ἀνάλεκτ. α'. 477. παγερός, παγετώδης.

*Κρυμνός, ὁ = κρυμός· λίαν ἀμφ. ἀλλ' ἰδ. Wernicke εἰς Τρυφῶν. 180.

*Κρυμνώδης, ες = κρυμώδης, ἰδ. τὸ πρηγν.

Κρυμοπηγής, ές, (κρυμός, πήγνυμι). Ὁ ἐκ τῆς ψύχρας παγωμένος. 2) Ὁ πάγον προξενῶν. Ὀργ. Τμν.

Κρυμός, ὁ (κρύος). Ψύχρα, πάγος, κρύος, ῥῖγος. »Τοὺς ἐν τοῖς ἕδοις κρυμούσι». Διοσκορ. γ'. 60. ὅπου ὁ Μάρκελλος »περιόδοις κρυμούσι» ἀνέγν. 2) Ψύχρα τῆς θέρμης, τοῦ πυρετοῦ.

Κρυμοχαρής, ές (χαίρω). Ὁ χαίρων ἐν τῷ κρυμῷ· ὁ μετὰ χαρᾶς ζῶν εἰς τὸν πάγον, εἰς τὸ κρύος. Ὀργ. Τμν.

Κρυμώδης, ες (κρυμός, εἶδος). Κρύος, ψυχρὸς ὡς ὁ πάγος· παγερός, παγετώδης. Πλήρης πάγου, πλούσιος ἀπὸ πάγον.

Κρυόεις, όεσσα, όεν (κρύος). = κρυμώδης, καὶ κρυερός. Ὁ ῥιγὴς καὶ ῥίγους προξενος, Ἰλ. Ι, 2. »φέβου κρυόεντος». Φρυνιχ. φοβερός· σημαίνει γὰρ τοὺς φοβουμένους συγκρούειν τοὺς ὀδόντας. Ὁ Σχολ. Ἰλιάδ. Ε, 740. »λιωκὴ» Ποιητκ.

Κρυόομαι, ούμαι. Παθτκ. Κρυόω, ψύχουμ αἰσθάνομαι. Παγώνω, γίνομαι πάγος· ἐκ τοῦ

Κρύος, τό. Ψύχος, ψύχρα, ῥῖγος, ἔλλειψις θέρμης. Πάγος, κρύσταλλος. Ἡσιόδ. Ἔργ. 406. — 2) Μεταφρ. ψυχρόν, φρικῶδες, τρόμερον αἴσθημα. Αἰσχλ. Εὐμν. 155. καὶ Ἀριστοφ. (ὅθεν κρυόεις, κρυερός, κρυσταίνω, κρύσταλλος, καὶ μὲ μακρ. υ. κρυμός. Εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ παγώνειν συνδέεται ἡ τοῦ κόπτεσθαι ἐπὶ γάλακτος κ. τ. τ. καθὼς καὶ ὁ Ὅμρ. μετεχειρίσθη τὸ περιτρέφεσθαι, ἐπὶ πάγου, ὅστις ἀρχίζει ἤδη, ὅλ. πήγνυται εἰς τὰ πέριξ, Ὀδυσ. Ξ, 477. καὶ τὸ τρέφεσθαι καὶ τροφαλὶς ἐπὶ τοῦ κεκτημένου καὶ τυροποιουμένου γάλακτος· ἐντεῦθεν καὶ τὰ Λατιν. cruor καὶ grumus. (Ἔνμα κρύω δὲν ὑπάρχει ἐν χρήσει.) Ἰδ. κρύω.

*Κρυπτάδεια, Ἐπιθ. ἐπίρρ. τοῦ κρυπτάδιος. Ἰλ.

*Κρυπταδίῃ, Ποιητκ. ἐπίρρ. τοῦ κρυπτάδιος.

Κρυπτάδιος, ία, ιον, καὶ διαταλλκτ. παρὰ τοῖς Τργκ. (κρύπτω). Κεκρυμμένος, κρυμμένος, κρυφαῖος, λαθραῖος, κρυπτόκιος. Ἰλιάδ. Ζ, 161. ὅθεν »κρυπταδίῃ· ὑπακουστ. Ὀδυσ. ἐν Ἰλ. Ζ, 161. καὶ, »κρυπτάδιαι». Ἰλ. Α, 542. Ἐπίρρημ.

Κρυπτάζω, Μ. άσω. Ἕτερος τύπος τοῦ κρυπτω.

*Κρύπτασκε, ἐπιθ. ἐπεκτιμ. 3. ἐνν. πρτκ. τοῦ κρύπτω = ἔκρυπτε, Ἰλιάδ. Θ, 272.

Κρυπτεία, ἡ (κρυπτεύω). Παρὰ Λακεδαιμονίοις γύμνασίς τις τῶν παίδων εἰς τὸ κλέπτειν, καὶ ἀπατᾶν τοὺς Εἵλωτας, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ Πλάτωνος Νομ. α'. καὶ Πλουτάρχ. εἰς Λυκοῦργ. 28. ὁ Ἰσοκράτ. ἐν Παναθ. καλεῖ ταύτην, κλοπίαν, ἤ, κλωπείαν, ὡς καὶ Πλάτ. Νομ. ζ'. »Κλωπείας δὲ ἐν χώρᾳ καὶ πόλει μηδὲ εἰς τὸ ἔσχατον ἐπέλθοι νοῦν ὀφασθαι».

*Κρυπτέον, Ῥμτκ. ἐπθ. τοῦ κρύπτω. Πρέπει νὰ κρύψωμεν.

Κρυπτεύω, καὶ Μέσ. κρυπτεύομαι, κρύπτω ἐμαυτόν· ἐν ἑνέδρᾳ βάλλω ἐμαυτόν, ἐνεδρεύω. Πλάτ. Πολιτ. καὶ Εὐριπ. Βάκχ. 886. »Κρυπτεύουσι δὲ ποικίλως». — Παθτκ. ἐν Ἑλέν. 548. »κρυπτεύομαι· ἐνεδρεύομαι, κρυφίως μὲ παραμονεύει τις· μ' ἐπιβουλεύοντα».

Κρύπτη, ἡ (κρύπτω). »Κρύπτη» ὑπακουστ. Στοά, σκεπασμένη τις ὁδός. Ἀθην. ε'. ὡς τὸ παρ' Ἰταλ. Portico. Παρὰ Vitruv. ε'. 8. σημαίνει ὑπόγειον καμάραν, δεξεῖον, (Μποδρούμι) ἐργαστήριον· καὶ παρὰ Juvenal. ε'. 106. εἶναι ἀντὶ τοῦ, Ἀμάρα. (Κυρίως θηλκ. τοῦ κρυπτός).

*Κρυπτήριος, α, ον. Ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς τὸ κρύπτειν. τὸ κρυπτήριον, τόπος, εἰς ὃν κρύπτεται τινάς, ἢ κρύπτεί τι, Κρυφάνα.

Κρυπτία, ἡ = κρυπτεία.

Κρυπτικός, ή, όν καὶ Ἐπίρρ. -κῶς, Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ κρυφῇ· ὁ εἰς τὸ κρύπτειν ἑαυτὸν ἐπιτήδειος· καὶ ὅστις, ἢ ὅ,τι εὐκόλως δύναται νὰ κρύψῃ τι ἐν ἑαυτῷ. Ἐπίρρ. κρυπτικῶς.

Κρυπτός, πτή, πτόν. Ῥμτκ. ἐπθ. τοῦ κρύπτω· Κεκρυμμένος, ὅστις δύναται νὰ κρυφῇ, νὰ κρύψῃ ἑαυτόν· καὶ πᾶν ὅ,τι γίνεται μὲ κρύψιον τρόπον, κρυφός· ἀντίθ. τῷ, φανερός. »Ἠλιδὶ κρυπτῷ», Ἰλ. Ξ, 168. Κρυφοκλειδίῳ. 2) Ὅστις, ἢ ὅ,τι εἶναι διὰ κρύψιμον. Ἐπίρρ. κρυπτῶς.

Κρύπτω, Μέλ. ψω. ἐπκ. πρτκ κρύπτασκε, Ἰλιάδ. Θ, 272. πθτκ. πρκμ. κέκρυμμαι, Ὀδυσ. πθτκ. ἀόρ. 1. ἐκρύφθην, Ἰλ. ἀόρ. 2. πθτκ. ἐκρύβην ἀλλὰ καὶ Μετχ. παθτκ. ἀόρ. κρυφεὶς εὕρηται, Herm. Σοφ. Αἰ. 1124. Ἀόρ. β'. παθητ. κρυβείς, ἐκ τοῦ ἀρχαίου κρύβω. Βάλλω τι εἰς τόπον τινά, ὅπου δὲν δύναται τινὰς νὰ τὸ ἴδῃ, ἢ νὰ τὸ εὕρῃ. σκεπάζω, συχν. μὲ τὴν συνέμφασιν ὑπερεσπίσεως, Ὅμρ. Κρύπτω ὑπὸ τὴν γῆν, Ἡσιόδ. Ἔργ. 140. 142. Μεταφρ. Φυλάττω τι κρυφῶν, μυστικῶν, Ὀδυσ. Λ, 443. »Κρύπτω τινὰ τινι· ὡς »Μή τοι μ' κρύψῃς τοῦδ' ὅπερ μέλλω παθεῖν». Αἰσχύλ. Προμ. 630. μὴ σιωπήσῃς, μὴ τὸ φυλάξῃς μυστικόν, ἀλλὰ φανέρωσον, εἰπὲ πρὸς ἐμέ. »Μὴ κρύπτε σύνδουλόν». Εὐριπ. Μηδ. 64. Οὕτω καὶ Εὐριπ. Ἑκβ. 574. Ἀριστοφ. Θεσμ. 74. ἀλλὰ καὶ ὡς τὸ ἀμαυρόω, σκμ. 2. Σκοτίζω, ποιῶ ἀφανές, ἀσαφές. 2) Μέσ. Κρύπτομαι, κρύπτω ἐμαυτόν, ἀπό τινα, τινά. 3) Κρύπτω, ουδτρ. Κρύπτω ἐμαυτὸν ἀπό τινα, τινά, π. χ. »κρύπτω Ἥρην» Κρυπτόμεις ἀπὸ τὴν Ἥραν, Ἔμν. Ὅμρ. 16, 7. ἀλλὰ καὶ, Εἶμαι κρυμμένος, Σοφκλ. Ἠλκτρ. 820. πρβλ. κεύθω, 5. Κατὰ τὸν Doederl. Lat. Synonym. 4. p. 49. ἀναλογεῖ πρὸ Ὅμρ. τὸ κρύπτω μὲ τὸ Λατιν. occultare, ἀντιθ. φαίνω· τὸ δὲ Πτκ. μόνον κεύθω μὲ τὸ celaro, ἀντιθ. μυθεῖσθαι, φάσθαι, βάζειν, εἰπεῖν· ὅρα ἐκεῖνο μὲν ἐπὶ πράξεως, τοῦτο δὲ ἐπὶ λόγου. Ἐκ τοῦ παθητ. Παραν. Κέκρυμμαι, ἔγινε τὸ Λατιν. Crumena. ἴσως ἔτι καὶ τὸ, γρυμία, ἤ, γρυμαία, = πύρα. Πολιτ. ἰ. 160. Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. (συγγν. τῷ καλύπτω καὶ κλέπτω.)

Κρυσταίνω, (κρύος). Ποιῶ, κάμνω τι διὰ τοῦ κρύους νὰ κοπῇ, νὰ παγώσῃ, ἢ νὰ κρυώσῃ, νὰ γίνῃ ὡς κρύσταλλος. Glacio, Λατ. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 314. Πθτκ. Γίνομαι πάγος, παγώνω.

Κρυσταλλίζω, Μ. ίσω (κρύσταλλος). Λάμπω ὡς πάγος, ἢ ὡς κρύσταλλος, εἶμαι διαφανὴς ὡς ὁ κρύσταλλος· εἶμαι ἀπὸ κρύσταλλον, κρυσταλλινος. Τὸ πήγνυσθαι, παγώνειν, ὅθεν

Κρυσταλλινος, ίνη, ινον. Ἀπὸ κρύσταλλον· καθαρός, λαμπρὸς καὶ διαφανὴς ὡσὰν κρύσταλλον.

Κρυσταλλοειδής, ές (εἶδος)· καὶ Ἐπίρρ. -ειδῶς. Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κρυστάλλου ἔχων, ὅμοιος τῷ κρυστάλλῳ, ἢ τῷ πάγῳ.

Κρυσταλλόπηκτος, ον (πήγνυμι). Ὁ πεπηγμένος ὡς ὁ κρύσταλλος, ὅστις ἐπάγωσε, καὶ ἔγινε ὡς κρύσταλλον. Εὐριπ.

Κρυσταλλοπήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πήγνυμι) = κρυσταλλόπηκτος. Αἰσχύλ.

Κρύσταλλος, ὁ (κρύος, κρυστάω, κρυσταίνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι πεπηγός, παγωμένον, καὶ ἐν τούτῳ εἶναι καὶ διαφανές. Ἄρα, πάγος, τὸ πεπηγὸς ὕδωρ ἐκ κρύους, τὸ ἐν τῇ συνθ. κρύσταλλον. Ἰλ. Χ, 152. Ὀδυσ. Ξ, 477. Παρ' Ὀππιαν. Ἁλ. γ'. 155. = πάγκη· ἐπειδὴ καὶ αὕτη γίνεται ἀπὸ πήξεως τινὸς τοῦ αἵματος. 2) Τέλος, καὶ μάλιστα ὁ καθαρώτατος, τὸ κρυσταλλον. Κοθέλου δὲ καὶ ὅλοι οἱ διαφανεῖς, ἀλλὰ καὶ χρωματισμένοι πολύτιμοι λίθοι. Διοσκορ. β'. 52. Αἰλιαν. Ζῴων Ἴστορ. ιέ. 8. Στραβ. ιέ. σλ. 1044.

Κρυσταλλοφαής, ές (φαίνομαι). Ὅς τις φαίνεται ὡς κρύσταλλος, εἶναι διαφανὴς ὡς ὁ κρύσταλλος. Στράβων.

Κρυσταλλόω, ῶ = κρυσταίνω. Συνθ. μόνον Πθτκ.

*Κρυσταλλώδης, ες, = κρυσταλλοειδής. Πρόκλ. παράφρ. Ἐτελμ. 2, 11. σ. 136.

Κρύφα, Ἐπίρρ. (κρύπτω). Κρυφίως, κρυφᾷ, μὲ κρυφὸν τρόπον.

*Κρυφᾷ, ἐπίρρ. = τῷ πρηγν. Δωρκ. ἀντὶ κρυφῇ, Boeckh. V. I. Πινδ. Ὀλμπ. 1, 116. 3, 22. »Ἔνεπε κρυφᾷ τις αὐτίκα φθονερῶν γειτόνων Τοιαῦτα καὶ τὰ ἐπρμτ. τῆς συνηθείας».

*Κρυφάδες, ἐπρμ. (κρύπτω). Κρυφᾷ, Ἰωάν. Ἀλεξ. σ. 58, 27. Bekk. anecd. 3. p. 1317.

Κρυφαῖος, αία, αῖον. Κεκρυμμένος, κρυφός. ἐπρμ. κρυφαίως.

Κρυφαιδόν, Ἐπίρρ. = κρύφα, ἀντίθ. τῷ, Ἀμφαδόν, ἀναφανδόν, καθ' ὃ καὶ ἐσχηματίσθη.

*Κρυφῇ, ἐπρμ. (κρύπτω). Κρυφίως, μυστικῶς. Δωρκ. κρυφᾷ.

*Κρυφηδόν, ἐπῤῥ. = κρυφαιδόν, Ὀδσ. Ξ, 330. Τ, 299.
*Κρυφιαῖος, αία, αῖον = κρύφιος, κρυφαῖος, ἐπῤῥ. κρυφαίως.
Κρυφιμαῖος, αία, αῖον· καὶ ἐπῤῥ. κρυφιμαίως. = Κρύφιος.
Κρύφιμος, = κρύφιος.
Κρυφιομύστως, Ἐπῤῥ. (μύω). Κεκρυμμένως· ἀμφ.
Κρύφιος, ία, ιον· ἀλλὰ καὶ ἑκατάλκτ. καὶ Ἐπίῤῥ. κρυφίως (κρύπτω). Κεκρυμμένος, κρυφός. Ἡσ. Ἔργ. 791. ὅθεν
Κρυφιότης, τητος, ἡ. Ἀδηλία, σκοτεινότης, καὶ κρυπτηρία. Σουΐδ.
*Κρυφογενής, ές. Μυστικῶς γεννηθείς, ἢ συλληφθείς.
*Κρυφοθήκτης, ου, ὁ. Μυστικῶς, κρυφίως ἀγκάλιων.
Κρυφόνους, ουν = κρυφίνους. Ἐτυμολ.
Κρύφος, ὁ = κρυφιότης. Πίνδ. Ὀλμπ. 2, 177. 2) Τρύπα διὰ κρύφιμον, κρυφάκα. 3) = κρύφις.
*Κρύφω, πρτκ. ἔκρυφα. Μεταγνστρ. παρασχμτσμ. τοῦ κρύβω, κρύπτω, Κοϊντ. Σμυρν. 12, 443. πρβλ. Lobeck. Φρύνχ. σ. 318.
Κρυφίγονος, ον (γόνος). Τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις εἶναι κρυφή. Ὀρφ. Ἅμν.
*Κρυφίδομος, ον. Κατοικῶν εἰς κρύφιον μέρος. Ἰδ. τὸ ἐπμν.
Κρυφίδρομος, ον. Ὁ εἰς κρυφοὺς δρόμους τρέχων, ἢ τοῦ ὁποίου ὁ δρόμος εἶναι κρυφός, σκοτεινός. Ὀρφ. Ἅμν. ν'. 30. ὅπου ἄλλοι, κρυφίδομος, ἀιέγν. Ὁ εἰς κρυφὴν κατοικίαν οἰκῶν.
Κρυφιμέτωπος, ον (μέτωπον). Ὅστις κρύπτει τὸ μέτωπον. Λουκιαν. Λεξιφ. 7.
Κρυφίνους, ον, συνλφ. κρυφίνους, ουν, καὶ ἐπῤῥ. κρυφίνους (κρύπτω, νοῦς). Ὅστις κρύπτει τοὺς στοχασμοὺς του· δόλιος, πανοῦργος, ὕπουλος, ἀπατηλός.
*Κρυφίπτερος, ον (πτερόν). Μὲ κεκρυμμένας καὶ μέλλις φαινομένας πτέρυγας.
Κρύψις, εως, ἡ (κρύπτω). Τὸ κρύπτειν, ἡ πρᾶξις, ἢ ἡ τέχνη τοῦ νὰ κρύπτῃ τινάς.
Κρυψίχολος, ον (χολή). Ὅστις κρύπτει τὴν χολήν, τὸν θυμόν του. Εὐστάθ.
Κρυψορχής, ους, ὁ (κρύπτω, ὄρχις). Τοῦ ὁποίου οἱ ὄρχεις εἶναι κεκρυμμένοι ὑποκάτω εἰς τὸ ὑπογάστριον. Γαλην.
Κρύος, τὸ πρωτότυπον τοῦ κρύος, ψύχος, τὸ ὁποῖον κάμνει νὰ παγώσῃ καὶ νὰ πήξῃ τὸ νερόν. Ὁ Ὅμηρος ἐν Ὀδσσ. Ξ, 477. ἐπὶ τῆς τοῦ πάγου συμπήξεως μετεχειρίσθη τὸ «Κρύσταλλος περιτρέφεται· τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη ἀλλαχοῦ ἐπὶ τῆς πήξεως τοῦ γάλακτος, καὶ ἐπὶ τῆς διὰ τούτου κατασκευῆς τοῦ τυροῦ, τρέφω, καὶ, τροφαλίς, εἰπὼν· καθὼς καὶ Ἀπολλών· ἐν τοῖς Ἀργον. β'. 738. «Περιτέτροφε πάχυνα εἴσεν. Ἐκ τοῦ κρύω, κρυστός, κρυστόω, εἶναι τό, κρυσταίνω, καὶ κρύσταλλος ἀντὶ τοῦ κάρκη, παρ' Ὁμήρῳ. Ἐκ τούτου ἐστὶ καὶ τὸ Λατιν. Cruor, τὸ πεπηγὸς αἷμα. καὶ ἐκ τοῦ κρυμὸς τὸ Grumus, ἐπὶ μικρῶν τινων ὡς δρόμβοι συνηνωμένων μερῶν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, κρούμαι, μύξαι, ἀντὶ, κρύμα, Ἰωνικ. καὶ Ἀκκουσα. Τὴν σημασίαν τοῦ κρυστάλλου ὀκριβέστατα ἀποδεικνύει τὸ Λατιν. Crusta.
Κρυώδης, ες, (κρύος, εἶδος). Κρύος ὡσὰν πάγος.
*Κρυωτήριον, τὸ = ψυκτήρ.
Κρωβύλος, ὁ = κόρυμβος. Ἐμπλοκή τις (πλεξούδα) τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἀνηνεγμένη ἀπὸ μέτου τοῦ μετώπου ἐπὶ τὴν κορυφήν, Ξενοφ. ἀνβτ. 5, 4, 13. τὴν ὁποίαν ἐν Ἀθήναις ἔφερον οἱ γέροντες (Θουκυδ. α'. 6.) καὶ οἱ παῖδες τῶν ἐπιστήμων. Ὁ Φώτ. ἔχει, κρωβύλος, πλέγμα τριχῶν εἰς ἑξῆς λήγον· ἐκαλεῖτο δὲ τοῦτο ἐπ' ἀνδρῶν οὕτω· Κόρυμβος δὲ ἐπὶ γυναικῶν· Ξενοφῶν δὲ ἐπὶ παίδων· καὶ Θουκυδίδ· «Κρωβύλους ἀνακοσμούμενοι· ὁ αὐτός ἔτι· «Κρώβυλος, μαλλὸς τῶν παίδων». 2) Ἐντεῦθεν ἔτι λέγεται καὶ ὁ ἐπὶ τῇ περικεφαλαίᾳ λόφος ἐκ πτερῶν ἢ ἐκ τριχῶν. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. δ'. 13. «Ἐπὶ δὲ τῇ κεφαλῇ κράνη σκύτινα --- κρωβύλοι ἔχοντα κατὰ μέσον ἐγγυτάτω τιαροειδῆ». (Οὐχὶ σκαιῶς δὲ εὑρηται καὶ ὁ τοιοῦτος κρώβυλος, τὸν ὁποῖον καὶ τινες Κρητικοὶ προκρίνουσι.) Ὅθεν
*Κρωβυλώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος κρωβύλῳ. Λουκιν. 5, σ. 192.
Κρωγμός, ὁ (κρώζω). Ἡ φωνὴ τῆς κορώνης.
Κρώζω, Μ. κρώξω. Φωνάζω ὡς ἡ κορώνη. Ἡσ. Ἔργ. 749 διότι ἐπὶ τοῦ κόρακος, κράζειν, λέγεται. 2) Ἐπὶ ἀνθρώπων Μεταφορ. οἵτινες ὁμιλοῦσι καὶ φωνάζουσι παρομοίως ὡς ἡ κορώνη· δηλ. μὲ βραγχνώδη καὶ χοντρὴν φωνὴν (συγν. τῷ κράζω, κλάζω, καὶ κλώζω.)
*Κρωκαλέος, = κρόκαλος, Ἡσύχ. Ἰων. καὶ Διορ. ὡς κρόσσα, κρώσσα, κ. τ. λ.
Κρωμαλίσκος, ὁ. Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην. 3'. «Κρωμαλίσκος γαλαθηνόφω· φαίνεται, ὅτι εἶναι συγγενὲς μὲ τὸ παρ' Ἡσυχ. γρωνάς, καὶ γρομφάς, ὡς θήλεια, ὡς πελειά, σερόφα. Ἱππώνακ. δὲ παρ' Εὐσταθίῳ, σελ. 1752. λέγει γρόμφον, εἴτε καθόλου πᾶσαν ὖν θηλῶν, εἴτε τὴν παλαιὰν τῇ ἡλικίᾳ· ὅθεν τὸ τῆς συνηθείας γωρούνιον, καὶ γρούνιον· καὶ γρωνάρης, ὁ συβώτης.
Κρωμακόεις, ὄεσσα, ὄεν (κρώμαξ). Κρημνώδης, δύσβατος, τραχύς, πετρώδης, πλήρης κρωμάκων· = κλωμακόεις.
*Κρωμακωτός, ἡ, ὄν = τῷ πρχμν.
Κρώμαξ, ακος, ὁ. Σωρὸς βράχων, λίθων, = κλώμαξ. Ἡσύχ.
Κρώπιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, κρῶπος. Δρεπάνιον, ἢ πριόνιον· ἔτι δὲ καὶ ὁ διπλοῦς πέλεκυς.
Κρῶσσαι, αἱ. Ἰωνικ. ἀντὶ κρόσσαι διάφρ. ἀναγν. παρ' Ἡρόδ. 2, 125.
Κρώσσιον, ἢ κρωσσίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, κρωσσές. Τόρλα, κοῦβας, ἀστλητικὸν ἀγγεῖον. Ὁ Σοφοκλ. κατ' Εὐσταθ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἀντὶ τοῦ, κρατήρ.
Κρωσσός, οῦ, ὁ. Τόρλα, στάμνος, λήκυθος, κεράμιον, Ἡσύχιος. 2) Ἀγγεῖον, ἐν ᾧ φυλάττεται ἡ στάκτη τοῦ ἀποθανόντος, φιάλη, ὑδρία.

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Τ.

Κτά, κτάν, ἀντὶ ἔκτα, ἔκταν· ὅ ἐστιν, ἐκτάσαν. ποιητ. Ἑνν. καὶ πλθντκ. 3. πρσπ. ἀορ. 2 ἐνργτ. τοῦ ῥήμτ κτείνω.
Κτάμεν, Ποιητ. = τῷ ἐπμν.
*Κτάμενος, Ἐπκ. ἀπρμφ. Ἀορ. 2. ἐνργτ. τοῦ ῥήμτ. κτείνω, Ὅμρ.
Κτάμενος. Ἐπκ. μετχ. μστ. ἀορ. 2. μὲ πθτκ. σημσ. τοῦ ῥήμτ. κτείνω, Ὅμρ.
*Κτάνε, ἀντὶ ἔκτανε, 3. ἑνκ. ἀορ. 2. ἐνργτ. τοῦ ῥμτ. κτείνω, Ὅμρ.
Κτανέεσθαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, κτανεῖσθαι, Μέλ. ὡς καὶ, κτανέοντες, ἀντὶ, κτανοῦντες.
*Κτάνειν, ἀντὶ κτείειν, Ἡσύχ.
Κτάνθεν, Αἰολικ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ, ἐκτάνθησαν, ἐκ τοῦ, κτάνω, κτείνω.
Κτάομαι, ῶμαι. Ἰωνν. κτέομαι, Ἡρόδ. Μ. κτήσομαι, ἀόρ. ἐκτησάμην, πρκμν. κέκτημαι, Ἡσιόδ. ἔργ. 439. Ἰωνν. ἔκτημαι, Ἰλιάδ. Ι, 402. εἰνατκ. κεκτήμην. Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας μετὰ τῆς ἀπό, Προθέσ. ἀποκτῶ, ἀντὶ τοῦ, μέσου, κτάομαι. — Κερδαίνω τι διὰ τὸν ἐμαυτόν μου, φέρω, ἢ ἔχω τι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἰδόν μου ποιῶ τι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχα πρότερον, μετ' Αἰττκ. Ὅμρ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀγοράζω, ὠνοῦμαι, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ 'Αποκτῶ τι δί ἄλλον τινα, ἢ προξενῶ τι εἰς ἄλλον τινά. «Κτᾶσθαι τινί τινα. Προξενεῖν τι εἰς τινα· κάμνω ν' ἀποκτήσῃ τινάς τι. Ὀδσ. Τ, 265. Ξενοφ. Οἰκον. ιέ. 1. «Ἔτι δὲ πρὸς τούτοις ἐπιστήμην κτᾶσθαι αὐτῷ». Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πινδάρ. Νέμ. 9'. 124. Πρκμν. κέκτημαι, ἀντὶ τοῦ ἐκέρδησα, ἀπέκτησα, δηλ. ἔχω εἰς ἐξουσίαν μου, ἔχω τι ὡς κτῆμα μου, ἐκτῆσθαι, Ἰλιάδ. Ι, 402. (τὸν συνδ. πρκμν. δὲν ἔχει ὁ Ὅμρ. παντελῶς) Κρατῶ, βιαστῶ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· ὁ κεκτημένος, ὁ κτήτωρ, ὡς πρὸς τὸν δοῦλον δέ, ὁ δεσπότης, ὁ κύριος· ἡ ἐμὴ κεκτημένη, ἡ κυρίαμου, ἡ δέσποινά μου, Ἀρστφ. Ἐκλσ 1125. 2) κτάομαι, ὡς πθτκ. Κερδαίνομαι, μὲ ἀποκτοῦν, σπανίως, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον παρὰ τοῖς πολλὰ ὕστερον. Schaef. σχολ. Παρ Ἀπλν. Ῥό. 1, 695. Γνωμκ. Ἑλλν. σ. 145. ἀλλ' ὁ ἀόρ. ἐκτήθη εἰς πθτκ. σημτ. εὑρηται παρὰ Θεόδ. ὑδη 1, 123, καὶ τούτου ἡ θηλκ. μετχ. κτηθεῖσα παρ' Εὐρηδ. Ἑκβ. 453. οὕτω δὲ καὶ ἡ μετχ. τοῦ πρκμν. κεκτημένος παρὰ Θεόδ. 7, 70. — Ἐνεργητκ. κτάω δὲν εὑρίσκεται.
ΚΤΑΩ, φονεύω. Ἀχρστ. πρωττπ. ἐκ τοῦ ὁποίου παράγονται οἱ Ἐπκ. τοῦ ὁρστ. τύποι, ἔκτα κ. τ. λ. τοῦ ῥήμτ. κτείνω. Ἰλ. Ο, 558. Ζήτ. Κτείνω.
*Κτεανήχης, ες (ἠχεῖν). Πτωχός.
*Κτεανισμός, ὁ. Μανέθ. 4, 41. = κτῆσις, κτῆμα.
Κτέανον, τό (κτάομαι). Ἀπόκτημα, κτῆμα, ἰδιοκτησία, περιουσία, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἔργ. 317. συχν. παρὰ Πινδάρ. καὶ ἑξῆς. ὡς τὰ κτήνος, κτήνη, Περιουσία εἰς ζῶα, καὶ ποίμνια· ὡς παρὰ Θεοκρ. εἰ. 109. εἶναι «Κτέανον κομιδᾶ· ἡ ἐπιμέλεια καὶ φροντὶς τῶν ζώων· ἄρα, = κτηνῶν. Ποιητκ.
Κτέαρ, ατος, τό = κτέανον, κτῆμα, περιουσία. Ἰλ. Ε, 154. καὶ Θ, 478. Συχνάκις παρ' Ὅμρ. ὅστις δῶμα μόνον τὴν ὅστε. πόλιτκ. κτεάτεσσι μετχρξτ., Ποιητκ. (Καθόλου δὲ ζητεῖται ἔτι, ἂν ἦτο ποτὲ εἰς χρῆσιν καὶ ὁ ἑνκ.)
Κτεάτειρα, ἡ. θηλκ. τοῦ, κτεάτηρ, ὁ. Ἐκείνη, ἥτις ἔχει πράγματα, κτήματα, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν της, κυρία, δέσποινα. Αἰσχύλ. Ἀγ. 366. «Κτεάτειρα κόσμων» ἡ διδοῦσα, προξενοῦσα ἢ ἀποκτῶσα κτήματα.
*Κτεάτηρ, ηρος, ὁ (κτάομαι). Ὁ ἀποκτῶν, ὁ κτήτωρ, ὁ κύριος. Ποιητκ.
Κτεατίζω, Μέλ. ίσω (κτέαρ, κτάομαι). Ἀποκτῶ, ἢ κέρδους πρόξενος γίνομαι ἐμαυτῷ διὰ βίας, ἢ ἀγορᾶς, Ὅμρ ὡς τὸ Τουρκ. καζαντίζω, καὶ καζαντιρδίζω. Ἰλ. Π, 57. «Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα πόλιν» ἀντὶ τοῦ ἐκτησάμην, παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἀντὶ τοῦ ἔχω, κέκτημαι. Μέσ. Ἀπολλων. Θεόκρ. 17, 105. = καρποῦμαι ἀφόβως τὰ ἐμαυτοῦ. Ποιητκ. ὅθεν
*Κτεατισμός, ὁ. Ἀπόκτησις, κτῆσις.
*Κτεατιστός, ἡ, ὄν. Ἀποκτημένος, ἢ ἀποκτῶν, ἔχων.
*Κτεδών, ἡ = κτηδών.
Κτείνω, Μέλ. νῶ. Ἰωνν. κτενῶ, παρ' Ὅμρ. ἐὰ ἀεὶ κτενέω, ἔεις, ἔει, κ. τ. λ. μόνον ἡ μετχ. κτανέοντα, Ἰλιάδ. Σ, 309. ἀόρ. 1. ἔκτεινα, καὶ 2. ἔκτανον, Ὅμρ. Πρκμν. ἔκτονα, πθτκ. πρκμν ἔκταμαι, μαθ' Ὅμρ. εἰς τούτους προστεθέησαν ἔπειτα καὶ οἱ μὴ Ἀττκ. πρκμν. ἔκτακα κ. ἐκτόνηκα. Μόνον δὲ Ἐπκ. καὶ ἑξῆς. εὔχρηστον παρ' Ὅμρ. εἶναι τὸ 3. ἑνκ. καὶ πλθντκ. ἀόρ. κατὰ συγκρ. ἔκτα καὶ ἔκταν, ἀπρμφ. κτάμεν καὶ κτάμεναι, ἀντὶ κτάναι, μετχ. κτάς, ὑπτκ. κτέω ἀντὶ κτῶ, ὅθεν κτέωμεν, Ὀδσ. Χ, 416. καὶ Μέσ. ἀόρ. μὲ πθτκ. σημτ. ἐκτάμην, ἀπρμφ. κτάσθαι, Ἰλιάδ. Ο, 558. μετχ. κτάμενος, συχν. παρ' Ὅμρ. ὡς ἀπὸ τοῦ ΚΤΑΩ πρὸς τούτοις ἔχει ὁ Ὅμρ. καὶ τὸ 3. πληθντ. ἔκταθεν, Αἰολ. ἀντὶ ἐκτάθησαν, ὡς ἀπὸ τοῦ

ἐκτείνην. Ἰλιάδ. Δ, 691. Ὀδυσ. Δ, 537. ἀλλ' ὁ τύπος ἐκτάνθην δὲν εἶναι Ὁμηρικ. ἐντεῦθεν μετχ. κτανθείς, Α Βρ. εἰσηγ. 34. κτείνωμι, Ἑπικ. ὑπτκτκ. εἰνστ. Ὀδυσ. Τ, 490. (συγγν. τῷ καίνω, καίνυμαι, θείνω, θνήσκω) Ἀναιρῶ, φονεύω, σκοτώνω, θανατώνω· ἐπὶ ἀνθρώπων συνθ. ἀπὸ Ὁμηρ. καὶ εἰς ἐὐχρηστοτάτη λέξις, σπανιωτ. ἐπὶ τοῦ θανατώσειν, σφάζειν ζῶα, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Ο, 587. Ὀδυσ. Μ, 379. Τ, 543. συχνάκις καὶ ἐπὶ μόνου τοῦ σκοποῦ, Θέλω νὰ φονεύσω, νὰ θανατώσω, Ὀδυσ. Ι, 408. Schaef. Σοφκλ. Οἰδ. Ρ. 993. Αἴ. 1126. — Κατά τινας παρχτ. ἐκ τοῦ, κάω, καίνω, καίνυμι, καίνυμαι, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ, νικῶ, καταβάλλω, καὶ τὸν νικώμενον φονεύω. Ἐντεῦθεν εἶναι τὸ, κτάω, κτῆμι, κτείνω, κτάνω· καθὼς ἔτι καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου τύπου, κάω, καίνω, ἔγινε τὸ κτείνω, παρεμβάσει τοῦ τ, ὡς τὸ, πέλις, πόλεμος· πτόλις, πτόλεμος. Παρ' Ἡσυχ. εὑρίσκεται ἐντεῦθεν, κτᾶν, κτάνειν, ἀντὶ τοῦ, Φονεύειν· ὅθεν, κτᾶσθαι, φονεύσθαι, ἀναιρεῖσθαι, ἢ κάλλιον, Φονευμένοι εἶσθαι· καὶ κτᾶτο, ἐθανατώθη, ἐφονεύθη. Ἐκ τούτου τοῦ πρώτου σχηματισμοῦ προκύπτουσιν ἐν Ὀδυσ. Χ, 216. τὸ, κτείομεν, ἀντὶ, κτώμεν, ἢ κτείνομεν· καὶ ἑπομένως τὸ, κτείμενος, ἀντὶ, κτεινόμενος· τὸ ὁποῖον τοῦτο τὸ δεύτερον παράγουσι τινὲς κάλλιον ἐκ τοῦ, κτῆμι, κτᾶμαι, ἔτι δὲ καὶ τὸ, ἐπέκτατο, ἀντὶ τοῦ, ἀπέθανε, νεκρὸς ἔμεινεν, ἐθανατώθη· καὶ κατακτάς, ἀντὶ τοῦ, κατακτείνας. Ἔτι δὲ προκύπτουσι καὶ ἕτεροι τινὲς χρόνοι ἐν τοῖς συνθέτοις, ἀποκτείνω, κ. τ. λ. οἷον τὸ, ἀπέκτακα, καὶ, ἀπεκτάκοις. Παρὰ Θουκυδ. α. 132. «Ἀργίλιος -- λύει τὰς ἐπιστολάς, ἐν αἷς, ὑπονοήσας τι τοιοῦτον προτεπεστάλει, καὶ αὐτὸν εὗρεν ἐγγεγραμμένον κτείνειν» ἀντὶ τοῦ. Ἐν αἷς Ἀργίλιος ἐνεγέγραπτο κτείνειν· ἐ ἔτυθ, ἐνεγέγραπτο, Ἀργίλιον κτείνειν, ἤτοι γεγραμμένον εἰς τὰ γράμματα, ὅτι ὁ Ἀρτάβαζος ἔπρεπε νὰ φονεύσῃ τὸν Ἀργίλιον. 2) Μεταφρκ. ἀφανίζω, φθείρω π. χ. ἐπὶ σφοδροῦ ἔρωτος κτείνει με ἔρωσις κ. τ. τ.

Κτείς, ενός, ὁ. Ὄργανον ὀδοντωτὸν, δι' οὗ κτενίζουσι καὶ καλλωπίζουσι τὰς τρίχας, κτένιον, ἢ χτένιον· Καλλίμαχ. 2) Ἐργαλεῖον τῆς ὑφαντικῆς, κτένι. 3) Αἱ τρίχες τῶν γυναικείων αἰδοίων, καὶ τὸ μέρος, ἔνθα αὗται φυτρώνουσι. Pectem, Λατ. 4) Κτένες, οἱ τομικοὶ ὀδόντες, ἤτοι οἱ τέσσαρες ἐμπροσθινοί. 5) Εἶδος ὀστρέου διθύρου. 6) «Κτένες Κηπουρικοί» ἐργαλεῖα τινὰ κτενωτὰ τῶν κηπουρῶν, δι' ὧν συνάζουσι τὸν χόρτον, ἀλλὰ καὶ ἔνν. Τουκεράνα. Μαθηματ. παλ. σελ. 100. 7) Μέρος τι τῆς κιθάρας, Ἑρατοσθ. Καταστερ. 24. τὸ ὁποῖον ὁ Ἡτύχ. κτένιον, λέγει. 8) Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι «κτένες, τοὺς τῶν χειρῶν καρπούς, (τὰς διαστάσεις τῶν δακτύλων. Ἡ χεὶρ μὲ τὰ διεσταλμένα δάκτυλα· ὁ σχολ. Αἰσχύλ. εἰς Ἀγαμ. 1603.) καὶ τῶν ποδῶν· καὶ τὰ στήθη, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν εἰς τὰς τρίχας ἐπιτηδείων κτενῶν· λέγουσι δὲ καὶ τὰς κωτειάς πλευράς· καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μὲ τὸ συγγενές αὐτοῦ κτηνδών. Οἱ παλαιοὶ ἑρμηνευταὶ ἐν Ἰλ. Φ. 169. μετεχειρίσθησαν καὶ τὸν τύπον, κτεδὼν ἀκτεδὼν, καὶ κτιδὼν. Πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, κέω, κεάω, κεάζω, τὸ, σχίζω· ὅθεν, κέαρνον, σκέπαρνον, κέρνα. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ κτέω, κτεάω, κτεάζω, παρήχθη τὸ ἐπίθετον, εὐκτέανος, καλῶς ἐσχισμένος· τὸ ὁποῖον ἴδε ἐν τῷ, Ἰδιωτείων· καὶ ἑπομένως τὸ, κτείς, κτηδών, καὶ κτιδών, ἢ κτεδὼν καὶ ἀκτεδών, ἐπὶ τῶν ἐσχισμένων ὀδόντων τοῦ κτενίου, τῆς τριβίνης, κ. τ. τ. Ἐκ τούτου ἔκαμε καὶ ὁ Ὅμηρ. τὸ, ἰδυκτείων, ὁ κατ' εὐθείαν σχίζων. Ζήτ. ἐν τῷ, ἰδυπτίων· ὅθεν

*Κτέα, ἡ, ἀντὶ κτείς. Νόνν. σ. 22.

*Κτενίδιον, τὸ = κτένιον. 2) Εἶδος θαλασσίου ὀστρέου· χτένι χυδ. Ἀλίβ. Τραλλ.

Κτενίζω, Μλ. ίσω. Διὰ τοῦ κτενίου καλλύνω, παστρεύω, χτενίζω. Μέσ. Κτενίζομαι, κτενίζω ἐμαυτόν, ἤτοι τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς μου. Ἡρόδοτ. ζ'. «τὰς κόμας κτενιζόμενοι» Μεταφρκ. Ποιῶ τι λεῖον, λειαίνω.

Κτένιον, τὸ· Ὑποκρ. τοῦ κτείς.

*Κτενισμός, ὁ (κτενίζω). Τὸ κτένισμα.

Κτενιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις κτενίζει, καλλύνει τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς.

Κτενοειδής, ές (κτείς, εἶδος). Καὶ Ἐπίρ. κτενοειδοῦς, Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κτενίου ἔχων, ὅμοιος τῷ κτενί.

Κτενοποιός, ὁν (ποιέω). Ὅστις κάμνει τὰ κτένια, χτενᾶς.

Κτενοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ τὰ κτένια.

Κτέννω, Κτέννυμι, κτεννύω· Ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ κτείνω.

Κτενώδης, ες = κτενοειδής.

Κτεωτός, ἡ, ὄν. Κτεισμένος. 2) Τφασμένος. Ζήτ. κτείς, ὁρισ. 2. παρ' Ἡσυχ. «κτεωτὴν τρίχα», ἀντὶ τοῦ ἐφαπτίδα.

*Κτέομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ κτάομαι, Ἡρόδ. Β, 112.

Κτέρας, ἔρατος, τὸ = κτέαρ, κτέανον, κτῆμα. Ἰλ. Ρ, 216. Ω, 235. παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. δ'. 1550. ἀντὶ τοῦ, ὡρόν. Ζήτ. κτέρος.

*Κτέρεα, τὰ (ἡ ἑνν. ὀνομαστ. τὸ κτέρος δὲν ἀπαντᾶται πουθενά). ἴδε τὸ ἄχρτ. ἑνν. κτέρος.

Κτερείζω, Μλ. ίσω. Ἐπεκτεινόμ. τύπος τοῦ, κτερίζω· μετ' αἰτκ. τοῦ πρσπ. ἀντὶ τοῦ ἐνταφιάζω, θάπτω νεκρὸν τινὰ μὲ ὅλην τὴν ἀνήκουσαν τιμήν. Ω. 657. «κτερείζομεν· ἐνταφιάζειν καὶ Ψ, 646. μετ' αἰτκ. τοῦ πρμτ. «κτέρεα κτερείζειν Προσφέρειν τὰς εἰς νεκρόν τινα ἀνηκούσας θυσίας, Ὀδυσ. Α, 261. Β, 222. ἴδ. κτέρος, πρβλ. τὸ ἑπμν.

*Κτερίζω, Μ. κτερίσω, ἀόρ. ἐκτέρισα (κτέρεα). Κυρίως = κτερείζω, κατὰ δὲ τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης ἀπολλαγεῖσα ἐπὶ τοῦ ἐνταφιασμοῦ τῶν νεκρῶν. α) Μὲ τὴν αἰτκ. τοῦ πρσπ. «κτερίζω τινὰ» ἐνταφιάζω νεκρόν τινα μὲ ὅλας τὰς εἰς νεκρὸν ἀνηκούσας τιμάς, Ἰλιάδ. Λ, 455. Σ, 334. Χ. 336. καθ' ὅλα τὰ τρία χωρία ἐν τῷ Μέλ. β) Μὲ τὴν αἰτκ. τοῦ πρκμτ. Προσφέρω τὰς εἰς νεκρὸν ἀνηκούσας τιμὰς «κτέρεα κτερίσειν», καὶ κτερίσειν justa facere, exequias facere, Ἰλιάδ. Ω, 38. Ὀδυσ. Γ, 285. ἴδ κτέρεα. πρβλ. τὸν ἐπεκτεταμένον τύπον Κτερείζω.

Κτέρισμα, τὸ (κτερίζω) = κτέρος, ἢ κτέρεα, ἢ Πᾶν ὅ,τι δίδουσι τῷ νεκρῷ εἰς τὸν τάφον, ὁπότε ἐνταφιάζουσιν αὐτόν, τὸ ὁποῖον ὁ Εὐστάθιος, κτῆμα τοῦ τεθνεῶτος, λέγει.

Κτεριστής, οῦ, ὁ· ὁ κτερίζων. Ἐνταφιαστής, νεκροθάπτης, κατὰ Οὐλπικιόν δε, (ἐν Πανδέκτῃ) ὁ τὰ περὶ τῆς κηδείας, ἤτοι ἐνταφιάσεως φροντίζων.

Κτερος, τὸ. Κυρίως = κτέαρ, κτέρας καὶ κτῆμα· ἐξαιρέτως δὲ λέγονται, κτέρεα, τὰ πράγματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δίδουσιν εἰς κληρονομίαν τῷ νεκρῷ εἰς τὸν τάφον· ἢ καθ' Ἡσύχ. Πάντα τὰ εἰς τιμὴν τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα· τὰ ὁποῖα ποτὲ μὲν μετὰ τοῦ σώματος ἐβάλλον μέσα εἰς τὸν τάφον, ποτὲ δὲ τὰ ἄρρητον ἐπάνω εἰς τὴν πυρὰν καὶ συνεκαίοντο μετὰ τοῦ σώματος, καὶ τὰ ὁποῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦταν πολύτιμα καὶ ἀγαπητὰ αὐτοπρόσωπα. Ὁ Εὐστάθιος ἔχει «κτέρεα καὶ κτέατα τὰ κτήματα, κυρίως δὲ τὰ τοῖς κτεινομένοις προσήκοντα», καὶ ἐντεῦθεν ἐκφράζει ἡ λέξις παρ' Ὁμήρῳ ἐν γένει τὴν εἰς τοὺς νεκροὺς ἀποδιδομένην τιμήν, τὴν τελευταίαν ὀνλ. τὴν ὁποίαν ἐχρεώστουν εἰς τὸν ἀποθανόντα, ὅλον τὸν ἐντελῆ ἐνταφιασμόν, τὴν μετὰ τιμῆς καὶ πομπῆς κηδείαν· συνθ. «κτέρεα κτερείζειν Νὰ κάμνωσιν ἐντελῆ ἐνταφιασμόν», Ὀδυσ. Α, 291. Β, 222. Γ, 285. Ἰλιάδ. Ω, 38. ἀλλὰ καὶ «κτερέων λαχεῖν» Ὀδυσ. Ε, 311.

*Κτέω, = ἑπκ. ὑπτκτκ. ἀόρ. 2. ἐκτκτ. τοῦ ῥμτ. κτείνω ἀντὶ κτῶ, ὅθεν κτέωμεν, Ὀδυσ. Χ, 216.

Κτηδών, όνος, ἡ (κτείς) τὸ κτένιον, 2) Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεῦ τοῦτο ἔτι καὶ διὰ τοῦ, τριόδους. 3) Ἐν τοῖς ξύλοις λέγονται, κτηδόνες, αἱ κατ' εὐθείαν ἢ γραμματοειδεῖς διαφύσεις τῶν ξύλων, καθὼς καὶ ὁ Πλίνιος ἐν ιε'. κεφ. 38. λέγει. Sunt in arboribus et earum materie pectines per longitudinem rectae, pectinum modo lineae et intervalla, graece Κτηδόνες appellantur. Ὁ Σουϊδ. τὰς ἑρμην. διὰ τοῦ, αἱ ἐπ' εὐθείας τῶν ξύλων ἐκφύσεις· καὶ ἐντεῦθεν καλοῦνται ὑπὸ τοῦ Θεοφράστ. ἐν τῷ περὶ Φυτ. Ἱστορ. ἐ. 2. «Εὐκτηδόνεια» ἐκεῖνα τὰ δένδρα, τῶν ὁποίων τὰ ξύλα εὐκόλως σχίζονται, διὰ τὸ εἶναι εὐθεῖς τὰς γραμμάς, ἢ τὰς ἶνας αὐτῶν, ἐνταῦθα ἀνήκει ἔτι καὶ ἡ ῥῆσις τοῦ μηχανικοῦ Ἥρωνος (μαθημ. παλ. σελ. 134.) «Τὰς κτηδόνας τοῦ ξύλου εἰς ὅλας τῆς χοιρείδος δεῖ ποιεῖν· ὅπου φαίνεται, ὅτι εἶναι αἱ θέσεις τοῦ ξύλου, αἱ ὁποῖαι ἐκ τοῦ κέντρου ἤτοι τοῦ σπόρου ὡς ἐκ τοῦ κέντρου νὰ ἀναβαίνωσι πρὸς τὴν περιφέρειαν διὰ τῶν ξυλίνων κρίκων. 4) Ὁ Διοσκορίδ. ἐν ἐ. 145. καλεῖ κτηδόνας, καὶ τὰς θέσεις, ἤτοι τὰς σχισμάδας, ἢ γραμμὰς τῶν πλακῶν, ἤτοι τῶν πετρῶν, ἐξ ὧν ἐκβάλλουσι τὰς πλάκας. Ζήτ. κτείς, καὶ ἐν τῷ, ἰδυπτίων.

Κτῆμα, ατος, τὸ (κτάομαι). Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχει τις εἰς τὴν ἐξουσίαν του, τὸ ὁποῖον ὀνομάζει ἰδιόν του, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχει ἐξουσίαν ἀπόλυτον· ἀπόκτημα, (τὸ ἔχειν, τὸ βίος) ἐξαιρέτως λέγεται πλουτοῦν. Κτήματα, πάντα τὰ ὑπάρχοντα, παρ' Ὁμήρ. σχεδὸν πλουτοῦν. πάντοτε, ἐνίοτε δὲ μόνον ἐν Ὀδυσ. Ο, 19. κυρίως δὲ παρ' Ὁμήρ. φανερώνει τὸ κτήματα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κειμήλια, θησαυροὺς ἤτοι καὶ πολύτιμα πράγματα, τὰ ὁποῖα φυλάττονται εἰς τὸν οἶκον «δόμοις ἐν κτήματα κεῖται» Ἰλιάδ. Ι, 382. Ὀδυσ. Δ, 127. Ἐν τῇ Ὀδυσ. εἶναι ἅμοιος συχνάκις ἡ ἑνωτικὴ ἔννοια πάσης περιουσίας, ὀνλ. οἱ ἀγροί, αἱ οἰκίαι, οἱ δοῦλοι, τὰ ἀνδράποδα, ἢ ἐν τοῖς ζῴοις περιουσία, τὰ ἀργύρια, πλούτη, ὑποστατικά, καὶ πᾶς ὁ βίοτος. Ἡρόδοτ. Ε'. 24. «κτημάτων πάντων ἐστὶ τιμιώτατον ἀνὴρ φίλος, συνετός τε καὶ εὐνοος» ὅθεν

Κτηματικός, ή, όν. Ὅστις ἔχει κτήματα· κτηματίας.

Κτηματίον, τὸ. Ὑποκρ. τοῦ, κτῆμα· ἀφ οὗ καὶ

Κτηματίτης, ου, ὁ. Ὅστις ἔχει κτήματα, ἀγροὺς, ὑποστατικά, χρήματ. κ. τ. τ. Λυκοῦργ. παρὰ Σουϊδ. καὶ Ἐπιστολ. Σωκρατ. κζ'.

Κτηματολογία, ἡ. Ἡ τῶν κτημάτων φανέρωσις, ἢ λόγος περὶ κτημάτων· ἐκ Θεοδωρ. Γαζῆ· ἀμφ.

Κτῆμι, (κτάω). Κτείνω, φονεύω· ἐντεῦθεν τὸ, ἔκτην, κτᾶς, καὶ, κτάμενος. Ζήτ. κτείνω.

Κτηνηδόν, ἐπίρ. (κτῆνος). Κατὰ τὸν τρόπον τῶν κτηνῶν, ὥσαν τὰ κτήνη. Ἡρόδ. 4, 180.

Κτηνίατρος, ὁ (κτῆνος, ἰατρός). Ὁ Ἰατρὸς τῶν κτηνῶν, τῶν ζῴων.

Κτηνίτης, ου, ὁ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ κτῆνος.

Κτηνοβότης, ου, ὁ (βαίνω, 2. γ). Ὁ βαί-

νων τὰ κτήνη· ὅστις σαρκικῶς συνουσιάζεται μὲ τὰ κτήνη. Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 432.

Κτηνόομαι, οῦμαι· ὡς Πάτκ. (κτῆνος)- Εἰς κτῆνος μεταβάλλομαι, κτῆνος γίνομαι. Γρηγόρ. Ναζιανζ.

Κτηνοπρεπής, ές (πρέπω). Ὁ πρέπων, ἢ ἀνάλογος εἰς τὸ νὰ εἶναι κτῆνος· ἢ ἁρμόζων εἰς κτήνη.

Κτῆνος, εος, τό (κτάομαι) = κτέανον, καὶ, κτῆμα· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, κτήνη, διὰ τοῦ, χρήματα, καὶ βοσκήματα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 132. ἐξαιρέτως εἰς τὸ πεζὸν καλοῦνται κτήνη, τὰ οἰκιακὰ ζῶα, τὰ βοσκήματα, καὶ καθόλου, τὰ ἥμερα ζῶα· ἐκ τῶν ὁποίων λαμβάνει εἰσόδημα ὁ ἄνθρωπος, ἢ τὰ ὁποῖα δουλεύουσι τὸν ἄνθρωπον. Ἴλιν. Ὁμρ. 30, 10. πολλάκις παρ' Ἡρόδ. συνδ. πλθντκ. κτήνεα, κτήνη, ἐν ᾧ ὁ ἑνικ. συνήθως φανερώνει ἓν μόνον ζῶον ἐκ τῆς ἀγέλης, ἀπὸ ὅλον τὸ ποίμνιον, ἔναβοῦν δηλ. ἢ πρόβατον· ὁ Σοφοκλ. ἐν Τραχ. 690. ὀνομάζει τὸν μαλλὸν «κτηνίου βοτοῦ λάχνην»· ἀντὶ, κτήνους. Ἄρα, καλεῖται ἔτι καὶ τὸ πρόβατον. Καθόλου λέγεται, κτῆνος, κάθε οἰκιακὸν ζῶον. Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. β'. 14. καὶ Οἰκονομ. ζ'. 19.

Κτηνοστάσιον, τό (κτῆνος, ἵστημι). Ἠτοὶ κτηνῶν στάσις, τόπος, ἔνθα ἵστανται τὰ ζῶα, σταῦλος, ἀχοῦρι, μάνδρα.

Κτηνοτροφεῖον, τό. Τόπος, ὅπου τρέφονται τὰ κτήνη, σταῦλος, = κτηνοστάσιον. Γεωπονικ. ιέ. ἡ. 2. ἐκ τοῦ

Κτηνοτροφέω, ῶ. Μ. ήσω (κτηνοτρόφος). Κτήνη τρέφω, ἐπιμελοῦμαι τὰ κτήνη· ἔχω, κρατῶ, βόσκω αὐτά· ὅθεν

Κτηνοτροφία, ἡ. Τὸ τρέφειν, ἔχειν, περιποιεῖσθαι τὰ κτήνη· καὶ

Κτηνοτρόφος, ον (τρέφω). Ὅστις τρέφει, ἔχει, περιποιεῖται τὰ κτήνη.

*Κτηνοφθόρος, ον = κτηνοβάτης.

Κτηνώδης, ες (κτῆνος, εἶδος). Καὶ ἐπίρ. κτηνωδῶς. Ὅστις ἔγινεν, ἢ εἶναι ὡσὰν κτῆνος· μωρὸς, ἀνόητος, ἄγριος, χοντρός, κακοήθης· ὅθεν

Κτηνωδία, ἡ. Ζωώδης μωρία, ἀνοησία, κακοήθεια.

*Κτησείδιον, τό = κτησίδιον.

*Κτησίβιος, ον (κτάομαι, βίος). Ὁ ἔχων περιουσίαν.

Κτησίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, κτῆσις, μικρὸν κτῆμα, μικρὰ περιουσία.

Κτήσιος, ία, ιον, ἀλλὰ καὶ ὁριστικ. (κτῆσις). Ὁ εἰς κτῆσιν, περιουσίαν ἀνήκων· «κτήσιον βοτὸν.» Πρόβατον ἐκ τοῦ ἰδίου ποιμνίου, Σοφκλ. Τραχ. 690. 2) Ἑρμῆς κτήσιος, κ. τ. τ. = κερδῶος. 3) Παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. ἡ. 41. εἶναι τὸ «κτήσιοι θεοὶ συνδεδεμένον μετὰ τοῦ «ἑστία πατρῴα· = πατρῷοι, ἑφέστιοι, κατοικίδιοι θεοί. «Ζεὺς κτήσιος» κ. τ. τ. Κατ' Ἀρποκρατ. οἱ παλαιοὶ ἐκράτουν τὸ ἄγαλμα τούτου ἐν ταῖς καμάραις καὶ ἀποθήκαις (εἰς τὰ μαγαζιὰ καὶ κελάρια) ὡς προστάτου αὐτῶν· τὰς δὲ λατρείας αὐτοῦ ἀναφέρει ὁ Εὐκλείδης παρ' Ἀθηναίῳ 11. σελ. 473. «Ζεὺς κτήσιος» = ἑρκεῖος καὶ, Ἀθηναῖη κτησία, ἔχει ὁ Ἱππκρ. Ἐνύπν. 4. ὁ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1030. ἔχει «καταθεῖναι βωμοῦ πέλας» ἐπὶ τῆς νέας δούλης, σκλάβας· «Κτησία Κύπρις» Ἀνάκρεοντ. ἀ. 221. ἡ προστάτις τῶν παλλακίδων, ἑταιρίδων, Ἀφροδίτη.

Κτήσιππος, ον (κτάομαι, ἵππος). Ὅστις ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ἵππους, τοῦ ὁποίου ἡ κτῆσις, ἢ περιουσία, εἶναι, συνίσταται εἰς ἵππους.

Κτῆσις, εως, ἡ (κτάομαι). Τὸ ἀποκτᾶν, ἀπόκτησις, κέρδος· «κτῆσιν τῶν χρημάτων ὅτι μᾶλλον ἐποιοῦντο.» Θουκυδ. 2) Τὸ ἀπεκτημένον πρᾶγμα, πλοῦτος, περιουσία, κτῆμα· παρ' Ὁμήρ. 3) Ἡ κυριότης, καὶ ἐξουσία, τὴν ὁποίαν ἔχει τινὰς ἐπὶ τοῦ κτήματος.

*Κτητέον, Ῥμτκ. ἐπίτ. τοῦ κτάομαι, πρέπει νὰ ἀποκτήσωμεν, ἢ νὰ ἀποκτήσῃτε, Πλάτ. Πολιτ. 2. σ. 373. Α.

Κτητή, ἡ. Θηλυκ. τοῦ κτητός· Ἀποκτημένη, ἠγορασμένη, δούλη, σκλάβα. Ἡσίοδ. Ἔργ. 405. «γυναῖκα κτητήν, οὐ γαμετήν.»

Κτητικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς κτῆσιν· ὁ εἰς κτῆσιν ἐπιτήδειος· «τέχνη κτητική,» ἡ τέχνη τοῦ ἀποκτᾶν, κερδαίνειν. Παρὰ Γραμματ. τὸ κτῆσιν τινὸς πράγματος δηλοῦν. Possessivus, Λατ. ἑπρμ. κτητικῶς· ἐκ τοῦ

Κτητός, ή, όν. Ῥμτκ. ἐπίτ. τοῦ κτάομαι. Ἀπεκτημένος, τὸν ὁποῖον ἀπέκτησε τινὰς, ὡς κτῆμά του, Ἰλιάδ. Ι, 407. ὠνητός, ἠγορασμένος· ὅθεν κτητή, ἡ δούλη, ἡ σκλάβα, ἡ ἀγορασθεῖσα γυνή, ἀντίθ. πρὸς τὴν γαμετήν, ἰδ. κτητή. 2) Καὶ ὁ προκτηθῆναι δυναμενος· τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἀποκτήσῃ, νὰ ἀγοράσῃ τινάς.

Κτήτωρ, ορος, ὁ (κτάομαι). Ὅστις ἔχει τι ὑπὸ ἀπόλυτον ἐξουσίαν, ὁ κύριος κτημάτων, οἰκοδεσπότης, αὐθέντης, οἰκοκύρης πράγματος τινός. Posseseur, Γαλ. Μαλλσκαπής, Τουρκ. Ποιητκ.

Κτίδεος, ία, εον, καὶ, κτιδέη, ἀντὶ, ἰκτίδεος, κ. τ. τ. ἐκ τοῦ, ἰκτίς. Ἰλιάδ. Κ, 335. καὶ, 458. «κτιδέην κυνέην· περικεφαλαίαν ἐξ ἰκτίδος δέρματος πεποιημένην. Ἰκτὶς δὲ, ζῶον ὀρνιθοφάγον, καὶ πανοῦργον, μεῖζον γαλῆς καὶ ἀκαθαρτότερον, ἄλλως δὲ, παραπλήσιον. Ὁ Σχολ. ὁ δὲ Ἀπολλών. ἐν Λεξ. Ὁμηρ. φησὶ «τινὲς πλανηθέντες ἔδοξαν εἶναι ὡς ἰκτῖνος, δερματος· ὁ δὲ Ποιητὴς διδάσκει, ὅτι ἐστὶ κτιδέη· κτὶς γὰρ ἐστὶ τὸ ζῶον ὅμοιον γαλῇ, μικρῷ μεγέθει διαφέρουσα τῆς γαλῆς· τὸ δὲ τούτου δέρμα εὐθετόν φησιν εἶναι εἰς περικεφαλαίας. Ἄρα, ἔστι τὸ ζῶον τὸ παρ' ἡμῖν κουνάδιον, καὶ κουνάβιον, λεγόμενον. Ζήτ· καὶ ἰκτίδεος.

Κτίζω, Μλ. ίσω. Κάμνω πρῶτος χώραν ἢ τόπον τινὰ κατοικήσιμον, καλλιεργῶ, ἡμερώνω, κατοικίζω, φέρω ἀποίκους καὶ τοὺς βάλλω, νὰ κατοικήσουν εἰς τὸν τόπον αὐτὸν, οἰκοδομῶ, κατασκευάζω, Πλάττω, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι φέρω τι, τεῖχη, ἢ οἴκους, ἢ πόλιν ἀνεγείρω. Ἰλ. Τ, 216. «κτίσσε Δαρδάνην,» ἀντὶ τοῦ, ἔκτισεν, καὶ κατοίκισεν, ὡς καὶ τό, «κτίζειν χώραν» = καλλιεργεῖν, Ἡρόδ. οὕτω καὶ «νῆσος ἐκτισμένη» ὁ αὐτ. = καλλιεργημένη, οὕτω καὶ Ὀδσ. Λ, 263. «Θήβης ἕδος ἔκτισαν» καὶ Πίνδ. Πύθ. 1, 121. «ἔκτισσε πόλιν» 4, 13, καὶ ε'. 119. «κτίσσαν ἄλσεα ὅθεν καθέλου, ἀφευρίσκω, προάγω, ποιῶ, βάλλω εἰς ἔργον «τέχνην κτίζειν», Φάλαρ. Ἐπιστ. παρὰ Ποιητ. μάλστ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, ποιῶ, κάμνω· «καὶ ταῦτ' ἔτλην τις χεὶρ γυναικεία κτίσαι.» Σοφοκλ. Τραχ. 898. Αἰσχύλ. Πέρσ. 287. Ζήτ. ἐν τῷ, κτίσις· ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀνορθώνω, ἀνανεώνω, ἀποκαθίστημι, βάλλω πάλιν εἰς τὸν τόπον· ὅθεν τὸ, κτίμενος, κτιμένη, μετὰ τοῦ Εὖ, ὁ καλῶς οἰκοδομημένος, κτισμένος, ἢ καλῶς κείμενος· ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὸ, κτίον, περιεκτίον, Ζήτ. καὶ, κτίλος.

Κτιλεύω, ἡμέρον ποιῶ, ἡμερόνω. Πινδάρ. Σχολ. Πύθ. β'. 31. ἐκ τοῦ

Κτίλος, ὁ, Παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ. Ν, 492. «--ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕπετο μῆλα· ὁ προηγούμενος τῶν προβάτων κριὸς, συνήθης τῷ ποιμένι, καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. ἐν Ἰλ. Γ, 196. καθ' ἣν σημσ. παράγ. τινὲς ἀπὸ τοῦ κίω, ὡσὰν ὁποῦ ὁ κριὸς προπορεύεται τοῦ ποιμνίου· 2) Ἐπίθετ. κτίλος, ον. Πρᾶος, ἥμερος, τιθασσός. «Ἦσαν γὰρ κτίλα πάντα (τὰ θηρία) καὶ ἀνθρώποισι προσηνῆ, λέγει ὁ Ἐμπεδοκλῆς· καὶ ὁ Ἡσίοδ. «χρὴ δέ σε πατρὶ κτίλον ἔμμεναι.» Ὁ Πίνδαρ. Πύθ. 2, 31. καλεῖ τὸν ἱερέα τῆς Ἀφροδίτης «ἱερέα κτίλον Ἀφροδίταις», ἀντὶ τοῦ σύντροφον, συνήθη, δηλ. τὸν παρ' αὐτῆς τῆς ἰδίας περιποιούμενον, καὶ προστατευόμενον παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 471. «μῆλα κτίλαι», καὶ στίχ. 452 «ὠδὰ κτίλαι· τὰ κλωστημένα κύγα· ἐπειδὴ καὶ αὐτὰ ἐξημέρωθηταν πολὺν καιρὸν πρὶν νὰ κλωσθῶσι, καθὼς κάθε ἥμερον πρᾶγμα χαιδεύομεν καὶ κολακεύομεν συχνάκις· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐξευγενισμένος, καλλιεργημένος, περιποιημένος. Ἡ ἀρχαία αὐτοῦ πρωτ. εἶναι ἡ ἐκ τοῦ κτίω, κτίζω (κυρίως ἐκ τοῦ, κτάω). Ἄρα, = κτήσιος, ἥμερος, τὸν ὁποῖον καὶ φοιτοποιήθη, ἴδιον κτῆμα ἔκαμε τινὰς, καθὼς π. χ. τὰ κτήνη, κτέανα, τὰ οἰκιακὰ ζῶα, τὰ βοσκήματα.

Κτιλόω, ῶ (κτίλος). Πρᾶον, ἥμερον ποιῶ, ἡμερόνω· συνήθη, ἢ γνώριμον ποιῶ. Μέτ. «ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων. Ἡμέρωσαν ὡς πρὸς ἑαυτοὺς τὰς λοιπὰς Ἀμ. δηλ. τὰς ἔκαμαν νὰ ποιῶσι τὸ θέλημα αὐτῶν, Ἡρόδ. 4, 114. Ἰδ. κτίλος.

*Κτίμενος, η, ον. Ἐπκ. μτχ. τοῦ κτίζω, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀχρστ. ΚΤΙΩ. Καλλιεργημένος, οἰκοδομημένος, κτισμένος, θεμελιωμένος, ἀνεγηγερμένος. Ὁ Ὅμρ. ἔχει μόνον τὸ συνθ. εὐκτίμενος.

Κτῖμαι, ἀφ' οὗ, τό, Κτῖμαι, ὅθεν μετχ. κτίμενος, Ἰδ. κτίζω.

Κτίνυμι, ἢ, κτίνυμι, κτιννύω, ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ, κτείνω.

Κτίς, ἡ = ἰκτίς, Ἰδ. ἐν τῷ, κτίδιος.

Κτίσις, εως, ἡ (κτίζω). Ποίησις, ἢ ἐνέργεια, ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ κτίζειν, κτίσιμον. Τὸ οἰκοδομεῖν, καλλιεργεῖν, θεμελιοῦν, ἀνεγείρειν, ἀποκαθιστάνειν. Καὶ αὐτὸ τὸ πεποιημένον, κατεσκευασμένον, ἢ κατασκευή, τὸ κτίσμα· ὁ κόσμος, τὸ πᾶν. 3) Τὸ ποιεῖν, κάμνειν. «Κατ' ἔργου κτίσιν.» Σοφοκλ. Τραχ. 230. ὅπου ἐσφαλμ. κτῆσιν, κεῖται.

Κτίσμα, τό (κτίζω). Τὸ κτισμένον, κατεσκευασμένον, φτιασμένον. Κατασκευή. Fabbrica, Ἰταλ. Ποίημα, οἰκοδόμημα, δημιούργημα· τὸ κτισμένον τεῖχος, ἢ οἰκοδομημένη πόλις, κ. τ. τ. 2) Καλλιεργημένος καὶ κατοικημένος τόπος, ἀποικία.

Κτισματολατρεία, ἡ. Ἡ πρὸς τὰ κτίσματα λατρεία. Ἐκκλστ. ἐκ τοῦ

*Κτισματολατρέω, Μλ -ήσω. Λατρεύω, προσκυνῶ κτίσματα ὡς θεόν, Ἐκκλστ. ἐκ τοῦ

Κτισματολάτρης, ου, ὁ (λατρεύω). Ὅστις λατρεύει τὰ κτίσματα, Ἐκκλστ.

Κτιστήρ, ῆρος, ὁ = κτίστης.

Κτίστης, ου, ὁ (κτίζω). Ὁ καλλιεργῶν, κτίζων, οἰκοδομῶν, καὶ ἐξρτ. ὁ θεμελιωτής, ἀρχηγὸς ἀποικίας τινος, οἰκήτωρ· ἀλλὰ καὶ ὁ ἄποικος, κάτοικος. Ὁ ἀποκαθιστῶν, ἀνεγείρων τεῖχη, ἢ οἰκοδομάς· καθόλου δὲ, ὁ ποιητὴς, πλάστης, ὁ ἐφευρίσκων τι· ὁ φέρων τι εἰς τὸ εἶναι, ὁ προάγων.

Κτιστός, ή, όν. Ῥμτκ. ἐπίτ. τοῦ κτίζω. Καλλιεργημένος, κτισμένος, θεμελιωμένος, πεποιημένος, πεπλασμένος. (Ἡ σημσ. ἐξειργασμένος, δουλευμένος ὑπὸ τοῦ κτίστου, πελεκημένος, προσθέν ἀπὸ ἐσφλμ. ἀνάγν. ἐν Τμν. Ὅμρ. Ἀπλ. 399. ἔνθα ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀπεκατεστήθη τὸ ὀρθὸν «ἑστοῖσι λάεσσι.»

Κτιστύς, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ, κτίσις. Ἡρόδ. 9, 97. ἔνθα ὅμως ἀναγινώσκ. κατ' ἄλλους μὲν κτιστὺς, κατ' ἄλλους δὲ κτίτις.

Κτίστωρ, ορος, ὁ = κτίστης. Ποιητκ.

Κτίτης, ου, ὁ· Εὐριπ. καὶ

Κτίτωρ, ορος, ὁ (ἐκ τοῦ, κτίζω, καὶ, κτίω) = κτίστης, Conditor, Λατιν. le fondateur, l'instituteur, Γαλλ. Stifter, Γερμ. Ἀθην. ε', «Ζήνων τῆς στοᾶς κτίτωρ.» Ποιητκ.

ΚΤΙΩ. πρωτότυπον ἀχρ. ἀφ' οὗ ἐγγ. ὑπό τινων τὸ κτίμενος, εὐκτίμενος.

Κτενέω, ῶ = κτείνω, ἐκ τοῦ

Κτόνος, ὁ (κτείνω). Φόνος, σκότωμα.

Κτυπέω, ῶ. Μλ -ήσω, ἀορ. 2. ἔκτυπον (κτύπος). Διά τοῦ κτυπήματος κτύπον καὶ κρότον προξενῶ, ἠχῶ, βροντῶ, Ἰλιάδ. Ν, 140. Χ, 119. παρ' Ὅμ. «ἔκτυπε Ζεὺς, ἐβρόντησε. Ἰλιάδ. Θ, 75. 170. Γ, 595. Ὀδσ. Φ, 413. οὕτω καὶ Εὐρ. Μηδ. 1180. — 2) Παρὰ Νεωτερ. καὶ μτβτ. Διὰ κτυπημάτων κάμνω τι νὰ βροντῇ, νὰ ἀντηχῇ «κτυπεῖν χθόνα.» Κάμνω τὴν γῆν νὰ τρανάσσεται νὰ κροτῇ. Πάτκ. «Κτυπεῖσθαι τὰ ὦτα ὑπὸ ἐντόνου ἵππων. Φιλόστρατ. Ἀπολλών. ἡ, 13. ἐκπλήττεσθαι, ἐκκουφίζεσθαι ὑπὸ τοῦ κτύπου καὶ τῶν φωνῶν τῶν ἵππων, καὶ ἀμτβτ. Ἠχῶ, κάμνω κρότον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 995.

Κτύπημα, τό. Τὸ κτυπᾶν, ὠθεῖν, κρούειν, κόπτειν, ἡ διὰ τούτων ἠχον προξενεῖν ἡ πρᾶξις τοῦ κτυπᾶν, ἡ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτοῦ. Κρότος, ψόφος, θόρυβος, κ. τ. τ.

*Κτυπία, ἡ = κτύπημα, Ἡσυχ.

Κτυπία, τά. Παρ' Ἡσυχ. τὰ ἐπιπερούμματα τοῦ θαλάμου, ἃ ἐπικτυποῦσιν ἔξωθεν, ὅταν συγκαταβάλλεται τῷ νυμφίῳ ἡ γημαμένη. Ἡώδων τις εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον.

Κτύπος, ου, ὁ (τύπτω). Ὁ διὰ τοῦ κτυπήματος, διὰ τῆς κρούσεως, ὠθήσεως, τύψεως, προξενούμενος κρότος, ψόφος, ἠχος, βροντος, βροντή· παρ' Ὅμ. = τύπος· ἔθρ. ἐπὶ τοῦ κρότου τοῦ βαδίσματος τῶν ἵππων, ἢ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐπὶ τοῦ θορύβου τῆς μάχης, Ἰλιάδ. Μ, 338. πρβλ. Ὀδσ. Φ, 237. «κτύπος Διόσ» ἡ βροντή, Ἰλιάδ. Ο, 397, ὅθεν ἐν τῇ συνήθ. χτύπος, καὶ, χτυπῶ.

Τὸ Κ. μετὰ τοῦ Υ.

Κυάθειον, τό. Ὡς καὶ τὸ κυάθιον· ὑποκορστκ. τοῦ κύαθος, μικρὸς κύαθος, ποτήριον.

Κυαθίζω, Μλ -ίσω (κύαθος). Πίνω μὲ τὸν κύαθον, γαβαθίζω, κρασὶ πίνω (τζουζίζω). — 2) Πολύβ. 8, 8, 6. «ταῖς κυσὶν αὐτοῦ κυαθίζειν ἐκ θαλάττης Ἀρχιμήδους» ἀντλεῖν ἐκ τῆς θαλ. καὶ πίνειν, ἢ ἄλλως πιεῖν ὕδωρ. Οὕτω καὶ τὸ Μέσ. κυαθίζομαι, παρ' Ascon. Cic. Verr. act. 2, 1.

Κυάθιον, τό = κυάθειον.

Κυαθίς, ίδος, ἡ = κυάθειον. Ὑποκορστκ. τοῦ κύαθος.

Κυαθίσκος, ὁ. Ὑποκορστκ. τοῦ κύαθος. Μικρὸς κύαθος. «Μήλης κυαθίσκος», τὸ κοῖλον, τὸ κοῦφον μέρος τῆς χειρουργικῆς μήλης. Specillum, Λατιν.

Κύαθος, ὁ. Εἶδος ποτηρίου, κανάτιον. — 3) Εἶδος μέτρου ὑγρῶν, καὶ ξηρῶν πραγμάτων, ὁλο κόγχας καὶ τέσσαρα μύστρα περιλαμβάνοντος, — 3) Ἑκάστον τὰ ἐκ κασσιτέρου ποτήρια ὡς βεντούζες ἐπάνω εἰς τὰ πρίσματα, ἤτοι ὑπώπια· ὅθεν πρβλ. «κυάθους αἰτήσεις τάχα θὰ χρειασθῆς βεντούζες, δηλ. τόσον θὰ σὲ τεινάξουν τὸν γιακᾶν, θὰ σὲ σύρουν, ὥστε πρὸς ἰατρεῖαν σου νὰ βάλῃς βεντούζες, νὰ σὲ βάλλουν στὰ μαλλιά. Σχολ. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 444. καὶ Εἰρ. 541. — 4) Παρὰ Νικολάῳ Σμυρν. καλεῖται ἔτι καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρός, ἐν τῷ ἀριθμεῖν διὰ τῶν δακτύλων. Πρωτότυπον εἶναι τό, κύαρ, κύω, κυέω, κύτος, ἰδ. κυβή, ἡ πρώτη σημ. κοῖλον ὅθεν

Κυαθέτης, ητος, ἡ. Παρὰ Διογ. Λαερτ. 6, 53. Λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος, ἐκ τοῦ κύαθος, ὡς ἐκ τοῦ ἄνθρωπος, τό, ἀνθρωπότης. Σημαίνει δὲ τὸ εἶναι τοῦ κυάθου, τὴν κατάστασιν αὐτοῦ, τό δι' ὃ ἐστι κύαθος.

Κυαθώδης, ες (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κυάθου ἔχων.

Κυαίνω = κυέω. Ἡσύχ.

Κυάμειος λίθος, ὁ (κύαμος). Λίθος τις ὁμοιος τῷ κυάμῳ. Πλίν. λζ'. 11.

Κυαμευτής, οῦ, ὁ (κυαμεύω). Ὅστις διὰ τῶν κυάμων ψηφίζει.

Κυαμευτός, ή, όν (κυαμεύω). Ὅστις ἐψηφίσθη, ἐκλέχθη διὰ τῶν κυάμων. «Ἄρχων κυαμευτός». Ξενοφ. Ἀπομν. «κυαμευτὴ ψηφοφορία», ἡ διὰ τῶν κυάμων ἐκλογή, ψηφοφορία, τό διὰ κυάμων ψηφίζειν. Πλούταρχ.

Κυαμεύω, Μλ -εύσω (κύαμος). Ψηφίζω, ἐκλέγω τινὰ διὰ τῆς διὰ τῶν κυάμων ψηφοφορίας· οἱ γὰρ βουλευταὶ τὸ πάλαι κυάμοις ἀντὶ ψήφων ἐχρῶντο ἐν ταῖς ψηφοφορίαις. Πάτκ. Ἐκλέγομαι διὰ τῆς τοιαύτης ψηφηφορίας.

*Κυαμέψια, τά. Οἱ παλαιοὶ Γραμματκ. ἑρμηνεύουσι διὰ τούτου τὸ πυανέψια.

Κυαμιαῖος, αία, αῖον. Ὁ τὸ μέγεθος τοῦ κυάμου ἔχων, μεγάλος ὡς ὁ κύαμος.

Κυαμίζω, Μλ -ίσω. Ἐπὶ κοραστίων, τά ὁποῖα φθάνουσιν εἰς ἡλικίαν ὑπανδρείας. Ἰδέ κύαμος, αριθμ. 5.

Κυάμινος, ίνη, ινον. Ἐκ κυάμου κατεσκευασμένος.

*Κυάμιον, τό. Μικρὸς κύαμος. Ὑποκορστκ.

Κυαμιστὸς ἄρχων. Παρὰ Πλουτάρχ. = κυαμευτός.

*Κυαμίτης, ἡ, κυαμίτης, ἐπθ. τοῦ Βάκχου, ἢ Ἰάκχου, Παυσ. Ἀττκ.

Κυαμοβόλος, ον (βάλλω). Ὅστις ῥίπτει τοὺς κυάμους του (τὴν ψῆφον του) εἰς τὰς ἐκλογὰς καὶ ψηφοφορίας. Τὸ δέ

*Κυαμόβολος, ον. Πάτκ. Ὁ ἐκλεχθεὶς διὰ τῶν εἰς τὸ ἀγγεῖον τῶν ψήφων ἐρριμμένων κυάμων, Σοφοκλ.

Κύαμος, ὁ. Εἶδος ὀσπρίου, λέγεται καὶ ὁ καρπός, καὶ τὸ φυτόν, τὸ παρ' ἡμῖν κουκίον, ἢ φάβατον, λεγόμενον. «Κύαμοι μελανόχροες», Ἰλιάδ. Ν, 589. — 2) Ὁ Ἐμπεδοκλ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν ὄρχεων. Gellius, δ', ιά'. πρβλ. ἐράβινθος, κέκκος. — 3) Ψῆφος, ἢ ψηφοφορία, ἥτις γίνεται διὰ τῶν κυάμων· ὅθεν καὶ ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταὶ, Θουκιδ. καὶ ὑπὸ τῷ κυάμῳ λαχόντα. Ἡρόδ. ς', 109 τὴν ψῆφον, τὸν κλῆρον. 4) Εἶδος μέτρου, βάρος ἑνὸς κυάμου ἔχοντος. — 5) Τὸ πρῶτον γάλα, τό ὁποῖον φαίνεται, συνίστανται κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν θηλὴν τοῦ μαστοῦ τῶν κοραστίων, ὁπότε καὶ ἡ θηλὴ γίνεται σκληροτέρα, τό ὁποῖον εἶναι σημεῖον, ὅτι ἐφθασε τὸ κοράσιον εἰς ἡλικίαν ὑπανδρείας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ σκληρυνομένη θηλή· ὅθεν καὶ τό, κυαμίζειν, ἐν ἀκμῇ εἶναι, ὅ ἐστιν, εἰς ἥλικίαν ἐκπεπτήτιμος, ὥριμος Πολυδ. β'. 18. καὶ 163.

Κυαμοτρώξ, ωγος, ὁ (τρώγω). Ὁ τοὺς κυάμους τρώγων· παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 41. πέφυκται ἡ λέξις ἐπὶ τῆς χρήσεως τῶν κυάμων ἐν τῷ καιρῷ τῆς ψηφοφορίας τῆς συνάξεως τοῦ λαοῦ· Οἱονεί, ὁ τὰς ψήφους κατατρώγων.

Κυαμοφαγία, ἡ (φαγεῖν). Τὸ τρώγειν κυάμους.

Κυαμών, ῶνος, ὁ. Τόπος κατάφυτος μετὰ κυάμων, ἢ χωράφιον φυτευμένον κυάμους· τόπος ἔνθα βλαστάνουσι, γίνονται οἱ κύαμοι. Θεόφραστ. δ'.

Κυαναιγίς, ίδος, ἡ (κυάνεος, αἰγίς). Ἡ κυανῆν, μαύρην, ἢ τρομακτικήν, καὶ φοβερὰν αἰγίδα ἔχουσα. Ἐπθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Πίνδαρ. Ὀλ. ιγ', 100. Ποιητκ. μόνον.

Κυανάμπυξ, υκος, ὁ, ἡ (ἄμπυξ). Ὁ κυανοῦν, ἢ μελανὸν ἄμπυκα ἔχων. Πίνδαρ. παρὰ Λουκιαν. Παρὰ Θεοκριτ. ἐπθ. τῆς νήσου Δήλου. Ποιητκ.

*Κυανάντυξ οὐρανός. Ὁ ἔχων κυανῆν ἄντυγα, Συνεσ. σλ. 337.

Κυαναυγέτης, ἡ, κυαναυγέτις, εδος, ἡ = κυαναυγής, ἡ. Ὀρφ. Ὕμν.

Κυαναυγής, ες (αὐγή). Ὁ κυανῆν αὐγήν, ἤτοι λαμπράν, στίλπνην, μαύρην βαφὴν ἔχων. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1576. Εὐριπ. Ἄλκ. 261. «Ὀφρύς κυαναυγής», μαύρον ἐφρύδιον.

Κυαναύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (αὔλαξ). Ὁ κυανῆν, ἤτοι μαύρην αὔλακα, πέδον ἔχων. Ἡλιόδ. β'.

Κυάνεαι, αἱ. Συνοπτικοῦσ. Πέτραι. Αἱ κυάναι, μελαναί, μαῦραι πέτραι, αἱ ὁποῖαι κεῖνται εἰς τὸ στόμιον τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εἰς τὴν ἀπό τοῦ Ἑλλησπντ. εἴσοδον. Εὐριπ. Μηδ. 1.

*Κυάνεος, εία, ειον. Ποιητκ. ἀντὶ κυάνεος.

Κυανέμβολος, ον (ἔμβολος). Εὐριπ. Ἠλέκτρ. 436. Ἀριστοφ. Ἱππ. 554. Βατραχ. 1318. «τριήρης κυανέμβολος» ἐκ τοῦ ἔμβολος, ἢ ἔμβολον. Ὁ κυανοῦν ἔμβολον (τὴν μύτην, τὴν ἄκραν τοῦ πλοίου) ἔχων. Ἄρα = κυανόπρωρος.

Κυάνεος, έα, καὶ, έη, εον, καὶ, κυάνειος, εία, ειον (κύανος). Γεράνιος, σκοτεινογαλάζιος, μέλας, σκοτεινός, καὶ ἐντεῦθεν ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ μελανός, μαῦρος, μαυροδερός, ὁ μελανὸν χρῶμα ἔχων. Παρ' Ὅμ. ἔθρ. ἐπὶ σκοτεινῶν, ζοφερῶν νεφῶν, ἐπὶ τῶν ὀφρύων τοῦ Διός, καὶ τῆς Ἥρας, τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἕκτ. καὶ τοῦ Ὀδσ. Τό δὲ «κυανέη κάπετος». Σκοτεινόν βάραθρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξ αἰτίας τοῦ βάθους τοῦ οὐν πίπτει φῶς, Ἰλιάδ. Σ. 564. πρβλ. Πινδ. Ὀλ. 6, 69. «κυάνεαι φάλαγγες.» Μαῦρα πλήθη στρατιωτῶν, ἐπειδή καὶ ἕκαστος στρατός μακρόθεν βλεπόμενος, μαῦρος τις σωρὸς ὕλης φαίνεται, Ἰλιάδ. Δ, 282. Διὰ τοῦτο, καὶ ἡ κοινή παραβολή, σὰν τὰ μυρμήγκια. Οὕτω καὶ «κυάνεον Τρώων νέφος», Ἰλιάδ. Π, 66· «κῆρες κυάνεαι». Αἱ ζοφεραί, φοβεραί, Ἡσιόδ. Ἔργ. 249. ὅθεν

Κυανέω, Μλ -ήσω. Κυανοῦς εἶμι. Διονύσ. Περιηγ. 1111. «Τῇ χρόᾳ κυανέουσιν» ἔχουσι μέλαν, μαῦρον δέρμα. Ἐσχηματίσθη δὲ ἀναλόγως μὲ τὸ μελανέω.

Κυανήτης, ὁ, καὶ, κυανίτις, ἡ. Ὅμοιος τῷ κυανῷ, γεράνιος, μαυροδερός.

Κυανίζω. Μλ -ίσω. Κυανοῦς φαίνομαι = κυανέω.

*Κυανίτης, ου, ὁ. Θηλ. κυανῖτις, ιδος, ἡ. Ὅμοιος μὲ τὸν κύανον. Σκοτεινογαλάζιος, μαυροδερός, μαυρογαλάζιος.

Κυανοβενθής, ές (βένθος). Ὁ κυανοῦν, γεράνιον βάθος, ἢ πέδον ἔχων. Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. ὅπου ἄλλοι ἡμάρτημ. κυανοκευθής, ἀνάγν.

*Κυανοβλέφαρος, ον (βλέφαρον, 1.) Κυανᾶ, ἢ μαυροδερὰ βλέφαρα, ἢ ὄμματα ἔχων. Ἀνέλεκτ. 2. σλ. 391.

Κυανοειδής, ές (εἶδος) = κυάνεος.

Κυανόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ μελανὰς τρίχας ἔχων. Μαυρομάλλης.

Κυανοκευθής, ές (κεῦθος). = κυανοβενθής.

*Κυανοκρήδεμνος, ον (κρήδεμνον). Μὲ μαῦρον τῆς κεφαλῆς κάλυμμα, Κοιντ. 4, 115.

Κυανόπεζα, ἡ (πέζα). Ἡ μελανοὺς πόδας ἔχουσα. Ἡλιόδ. Α, 628. «πέπλοις κυανόπεζαν», κυανῷ τοὺς πόδας κεχρισμένην, μελανόποδα. Σχολ.

Κυανόπεπλος, ον (πέπλος). Ὁ κυανοῦν, γεράνιον, ἢ μαυροδερὸν πέπλον, ἐπανωφόρι ἔχων. Ἡσίοδ. Μὲ μαῦρα σκεπασμένη. Ἐπθ. τῆς διὰ τὴν κόρην της πενθούσης Δήμητρος, Ὕμν. Ὅμ. Δημτρ. 320. 361. 375. 442.

*Κυανοπλόκαμος, ον (πλόκαμος). Μαῦρους, ἢ μαυροδεροὺς πλοκάμους ἔχων.

Κυανοπρώρειος, ον = τῷ ἐπμ. Ὀδ. Γ, 299. Πτκ.

*Κυανόπρωρος, ον (πρῴρα). Ὁ γεράνιον, ἢ μαυροδερὴν τὴν πρῴραν ἔχων· ἢ μετὰ μελανοῦ χρώματος βεβαμμένην, ἢ κεχρισμένην τὴν πρῴραν ἔχουσα ναῦς. Παρ' Ὅμ. ἐπθ. τῶν πλοίων, Ἰλιάδ. Ο, 693. καὶ ἄλλχ. ἰδ. ἔτι καὶ κυανέμβολος. Ποιητκ.

Κυανόπτερος, ον (πτερόν). Ὁ κυανᾶ, μελανᾶ, πτερὰ ἔχων, μελανόπτερος. «Τέττιξ κυανόπτερος» Ἡσ. Ἀσπ. 393. «ἔρνιξ», Εὐριπ. Ποιητκ.

Κύανος, ου. ὁ, καὶ, κυανός, ὁ. Εἶδος ἡμιμετάλλου, τὸ ὁποῖον ποτὲ μὲν εἶναι ὀρυκτόν, ποτὲ δὲ καὶ κατασκευαστόν, γεράνιον, ἢ μελανὸν χρῶμα ἔχον, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ χρυσοκόλλα καλεῖται παρ' Ἱπποκράτ. περὶ καρδίας, ἀναλύεται ὁ κύανος ὡς καὶ ἡ μίλτος μετὰ ὕδατος, καὶ τὸν μεταχειρίζονται εἰς βαφήν. Κατὰ τοὺς Ἡρωϊκοὺς χρόνους ἐχρησίμευεν εἰς στολισμὸν πολυτίμων ἐκ μετάλλων τεχνημάτων, καὶ ἔξρτ. ὅπλων καὶ ὁπλισμῶν. Ἰλιάδ. Λ, 24. καὶ 35. Ἡσιοδ. ἀσπ. 143. ἀλλ' ἐν Ὀδυσ. Η, 87. τὸ ὠθρεγγὸς κυάνειον σημν. κόσμημά τι, τὴν στεφάνην τοῦ τοίχου τοῦ δωματίου. Φραγμὸς ὑπερκείμενος, καὶ οἱονεὶ τριχῶν εἴκην κοσμῶν, Εὐστάθ. — 2) Παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ ὁ Λαζούριος λίθος. Κρινεγόρ Ἐπιγρ. ε'. ὠβαπτῷ πορφύρεον κυάνῳ· ἐπί τινος βεβαμμένου κοκκίου διὰ κυάνου λόφου. 3) Εἶδος ἄνθους, τὸ ὁποῖον γίνεται μεταξὺ τῶν σπαρτῶν, γεράνιον, ἢ βαθὺ γαλάζιον χρῶμα ἔχοντος, εἰς ἣν σημν. συνθ. ἡ κύανος, Μελ. 1, 40. Centaurea Cyanus, Λιν. — 4) Εἶδος κοσμήματος τοιοῦτον χρῶμα ἔχοντος, Ἀριστ. Ζῴων Ἱστορ. θ'. 21. Αἰλιαν. δ'. 59. — 5) Εἶδος χρώματος, ἡ βαφῆς οὐρανοειδὲς, ἢ ὡς τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, γεράνιον, ἢ βαθὺ γαλάζιον, μελανός. — 6) Κυανοῦς, ὡς Ἐπίθετ. = κυάνεος· ἀφ' οὗ καὶ, κυανώτατος, παρὰ Σουίδ. — 7) Παρὰ Παυσαν. 5, 11, 2. σημαίνει βαφήν τινα διὰ τῆς ὁποίας ἐπέχριόντι, ὡς οἱ ζωγράφοι τὴν σήμερον μὲ τὸ Βερνίκιον, λεγόμενον, ἥτις καὶ μένει εἰσέτι ἀδιάριστος, Ἰδ. καὶ σημτ. ς. (Τὸ υ κυρίως μὲν καὶ καθ' ἑαυτὸ βραχύ· ἀλλ' εἰς συνθ. τὸ μεταχρζντ. εἰ ποιηταὶ μακρόν, ὅταν ἕπωνται δύο βραχεῖαι συλλβ. ὡς ἐν τῷ κυανοβειθής.)

Κυανόστολος, ον (στολή). Ὁ μελανὴν στολὴν ἔχων, μαυροφορεμένος· ὡς τὸ κυανόπεπλος.

Κυανόφρυς, υ, γενν. υος (ὀφρύς). Ὁ μελανὰ, μαύρα ὀφρύδια ἔχων, μαυροφρύδης.

Κυανοχαίτης, ου, ὁ (χαίτη). Ὁ μελανὴν, μαύρην χαίτην ἔχων = μελανόθριξ. Παρ' Ὅμηρ. συνθ. ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ἰλιάδ. Ν, 563. ὁ. τις ἐν Ἰλιάδ. Τ, 144. καὶ Ὀδυσ. Ι, 546. καὶ ἁπλῶς, Κυανοχαίτης, χωρὶς ἀναφ. τοῦ κυρίου Ὄνομ. λόγου. μόνον ἐν Ἰλιάδ. Τ, 224. λμβντ. ὡς ἐπίθ. ἵππου, ὁ μαύρην ἔχων τὴν χαίτην· ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ ᾅδου, Ἡμν. Ὅμηρ. Δημητρ. 348. οὕτω καὶ τὸ μελαγχαίτας παρ' Εὐριπίδ. Ἄλκ. 440.

«Κυανοχαιτέων πηγάων.» Ὀρφ. λίθ. β', 21. ἐκ τοῦ ὀχετός, καὶ κυανός, ἀμφίβ.

Κυανόχροος, ον, καὶ, ους, ουν, καὶ, κυανόχρως ωτος, ὁ, ἡ. καὶ κυανόχρωτος, ον (χρόα, χρώς). Ὁ μελανὸν, ἤτοι μαῦρον, σκοτεινὸν χρῶμα, βαφὴν, δέρμα, σῶμα ἔχων· μελαχρινός. Τὸν σχηματ. κυανόχρωτος ἔχει ἐ Ὀρφ. ἐν Ἡμν.

*Κυανώπης, ου, ὁ (ὤψ). Ὁ μελανόχροα, ἢ μελανὰ ὄμματα ἔχων. Ὀπτικν. = βλοσυρώπης.

Κυανῶπις, ιδος, ἡ (κυανός, ὤψ). Ἡ γεραν̈ία, ἤτοι σκοτεινά, γαλάζια, ἢ μαυροδερὰ ὄμματα ἔχουσα, μαυρομάτισσα Ἐπίθ. τῆς Ἀμφιτρίτης, Ὀδυσ. Μ, 60. τῆς Θεμιστονόης, Ἡσιόδ. ἀσπ. 356. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 743. «ναῦς κυανόπεβαις» ἀντὶ τοῦ, μελαίνας.

*Κυανωπός, ὄν (ὤψ). Μαυροδερὰ, ἢ μελανόχροα ὄμματα ἔχων. Μελανόχρους τὴν θεωρίαν.

Κυάνωσις, εως, ἡ. Τὸ μελανὸν χρῶμα, ἢ γεράνιος βαφή. Πλούτ. ἀρετ. Φιλοτ. α', 6.

Κύαρ, ατος, ὁ. Κοίλωμα, ἢ τρύπα (τὸ τρῆμα) τῆς βελόνης, κ.τ.τ. Τὸ κοίλωμα τῆς σφενδόνης, ἀνθ. τὸ μέρος, ἔνθα τίθεται ἡ πέτρα, συγγρ. τοῦ καίρ. ἐκ τοῦ κύω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ κύτος.

Κυβάζω (κυβή, κύπτω, κυπτάζω) = κυβιστίζω, Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ βάλλω, ἀναποδογυρίζω, καταστρέφω, Ἡσυχ.

Κυβάλης, ὁ = κίναιδος· ἐκ τοῦ κύπτειν. Εὐστάθ. Ὁ Ἡσυχ. ἀντὶ τούτου, κυπόται, κίναιδοι, μαλακοί, ἔχει.

Κύβας, ου, ὁ. Σορός. Ἰδ. κυβή.

Κύββα, ἡ = κύμβη. Ἡσυχ.

Κύβδα, Ἐπίρ. (κύπτω). Σεσυφτά, μὲ τὴν κεφαλὴν κρεμαμένην ἐπὶ τὰ κάτω· καθόλου δὲ, ἐπὶ τὰ πρόσω κεκλιμένος, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῇ σαρκικῇ συνουσίᾳ, ἐπὶ τῆς κατὰ ταύτην κεκλιμένης θέσεως τοῦ τε ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός. ἴδε κυπτάζω. — 2) Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ σώματος ἐπὶ τῇ ἀρτενοκοιτίᾳ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 498. Ἱππ. 365. καὶ Μάχων. παρ' Ἀθην. ἔθεν κύβδασος, ἢ κύπδασος, Μυθολογούμενός τις δαίμων, ὡς τὸ, κονίσαλος, Πλάτ. παρ' Ἀθην. Γ. ὅπου ἄλλοι μὲν, κύβδαλος, ἄλλοι δὲ, κυβδαστῶ, ἀνάγν. καὶ ὁ Ἡσυχ. κυπταί, (ἀντὶ, κυπάται), κίναιδοι, ἔχει. Ἐντεῦθεν

*Κύβδαστος, ἢ κύβδαλος, ὁ. Ἰδ. τὸ πρῳν.

Κύβεδρον, τὸ = κυψέλη, 3. Ἡσυχ.

Κυβεία, ἡ (κυβεύω). Ἡ διὰ τῶν κύβων παιδιά. Ἔνφ.

Κυβείας, ου, ὁ. Εἶδος ἰχθύος. Ἴδε κύβιον.

Κυβεῖον, τὸ (κυβεύω). Τόπος, ὅπου παίζουσι τοὺς κύβους.

Κυβέλειον, τὸ. Ναὸς τῆς Κυβέλης. Συνέσ. ἐκ τοῦ

Κυβέλη, ἡ. Θεάτις τῶν Φρυγῶν, ἥτις ἄλλως καὶ Μήτηρ τῶν θεῶν, λέγεται. Τὸ ὄνομά της εὑρηται καὶ Κυβήλη, Κύβελλα, καὶ, Κυβήβη γρφμν. Ὁ Bentl. Lucan. 1, 600. δέχεται δύο μόνον τύπους· ἕνα μὲν εὐχρηστότερον μὲ βραχεῖαν παραλήγ. Κυβέλη· καὶ δεύτερον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποιητικ. μόνον μὲ μακρὰν παραλγτ. Κυβήβη, μὴ ἐγκρίνων μήτε τὸ Κυβήλη, μήτε τὸ Κύβελλα, πρβλ. Drackenb. Sil. 17, 8. Sillig. Catull. 63, 9. Ἰδ. Μυθολγκ. Λεξικ.

Κυβερνάω, ῶ. Μλ -ήσω. Διοικῶ, διευθύνω. ἐνύω διὰ τοῦ τιμωνίου τὴν ναῦν, τιμωνίζω, κυρίως ἐπὶ πλοίων ἀνήκω Ὀδυσ. Γ, 283. Καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ Διευθύνω, ὁδηγῶ κ.τ.τ. Σοφοκλ. Αἰ. ἀτάρ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χειρὶ· Εἴληπται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ πολιτικῆς διοικήσεως· ἀφ' οὗ καὶ τὸ Λατιν. Guberno· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ πορίζω, πόρον τοῦ ζῆν προξενῶ εἴς τινα· ὅθεν

Κυβερνήσια, ων, τά. Ἐν Ἀθήναις ἑορτή τις εἰς τιμὴν τῶν κωπηλατῶν, κυβερνητῶν τοῦ Θησέως. Πλούτ. Θησ. 16.

Κυβέρνησις, εως, ἡ (κυβερνάω). Ἡ διὰ τοῦ τιμωνίου διοίκησις τοῦ πλοίου, καὶ ἑπομένως ἡ διοίκησις πόλεώς τινος, καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Πλάτ. πολ. ς'.

Κυβερνήτειρα, ἡ· θηλ. τοῦ, κυβερνητὴρ, ῆρος, ὁ. Κεκίνη, ἥτις κυβερνᾷ.

*Κυβερνητήρ, ῆρος, ὁ. Σπανιώτρ. τύπος τοῦ κυβερνήτης, Ὀδσ. Θ, 447· ὅθεν

Κυβερνητήριος, = κυβερνητικός.

Κυβερνήτης, ου, ὁ (κυβερνάω) Ὅστις κυβερνᾷ, διοικεῖ τὸ πλοῖον, ὁ ἄρχων τῶν ναυτῶν, ὁ καραβοκύρης, Ἰλ. Τ, 43 Ὀδυσ. Ι, 78. Δ, 10. Μ, 152. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἑπομένως ὁ διοικῶν τὰ τῆς πόλεως πράγματα. Gubernator. καὶ καθόλου Διευθυντής, διοικητής. ὅθεν

Κυβερνητικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κυβερνᾶν, διοικεῖν. «Κυβερνητική, ἤτοι τέχνη τοῦ κυβερνήτου τοῦ πλοίου, ἤτοι τοῦ καραβοκυρίου. «Γράμμα κυβερνητικόν», βιβλίον περιέχον τὴν τέχνην τοῦ κυβερνήτου, τοῦ καραβοκυρίου, περὶ τοῦ πῶς δεῖ κυβερνᾶν τὸ πλοῖον.

Κυβερνισμός, ὁ. (κυβερνίζω) = Κυβέρνησις. παρὰ τοῖς Ο'.

Κύβερνος, ὁ. = Κυβερνήτης· ἐκ Γρηγορ. Ναζ.

*Κύβετρον, τὸ, = κύβεδρον, Ἡσυχ.

*Κυβευτήρ, ῆρος, ὁ = κυβευτής, ὅθεν

*Κυβευτήριος, ία, ιον = κυβευτικός. καὶ ἔξρτ. τὸ οὐδέτερον.

Κυβευτήριον, τό. Τόπος, ἔνθα συνήρχοντο οἱ κυβεύοντες. ἐκ τοῦ κυβευτήρ.

Κυβευτής, οῦ, ὁ. (κυβεύω) Ὅστις παίζει τοὺς κύβους. ὅθεν

Κυβευτικός, κή, κόν. Ὁ ἐπιτήδειος, ὁ ἔχων κλίσιν, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κυβεύειν, ἢ εἰς κυβείαν.

Κυβεύω, (κύβος) Τοὺς κύβους ῥίπτω, παίζω τοὺς κύβους· ταυλίζω· εἴληπται δὲ ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ, Παραλόγως τι πράττω, ῥιψοκινδυνεύω, ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐπιτύχω εὐτυχίαν τινα. τινί, ἢ, ἐπί τινι, καὶ «Μὴ περὶ τοῖς ψιλτάτοις κυβεύῃς τε καὶ κινδυνεύῃς». Πλάτ. Πρωταγ.

Κύβη, ἡ, ἢ κυβή. Ἡ κεφαλή. (Ἀπὸ ταύτην τὴν λέξιν παράγονται πολλαὶ ἄλλαι, ἐκ τῶν ὁποίων εἰς τινας μὲν ἐνυπάρχει ἡ ἔννοια τοῦ κορυφῆ, κεφαλή, ὕψωσις, εἰς ἄλλας δὲ ἤτοῦ, θολωμένον, κυρτόν, κοῖλον· εἰς τὴν πρώτην κλάσιν ἀνήκουσιν αἱ κύβδα, κύπτω, κυπτάζω, κυβάζω, κυβιστάω, κύβηβος, κύμβαχος, καὶ τὰ τῶν Γερμ. Kopf, Koppe, Kuppe, Kippen· εἰς δὲ τὴν δευτέραν αἱ κύω, κυέω, κύαρ, κύπη, γύπη, κυψέλη, κύβος, κύβιτον, καὶ τὸ κύβας, ὁ σορός· καὶ ἔξρτ. αἱ ὀνοματίαι πολλῶν ποτηρίων καὶ λοιπῶν ἀγγείων, ὡς, κύββα, κύμβη, κύκελλον, κύαθος, κύτος, σκύφος, καὶ τὰ τῶν Γερμ. Kufe, Kuffel, Kübel, καὶ Λατν. cupa, Γαλ. coupe καὶ cuve. Ἀγγλ. cup. ἀλλὰ καὶ τὰ κίβισις, κύβηστις καὶ κιβωτός, δύνανται νὰ ἀποδοθῶσιν ἐνταῦθα.) Ζήτ. κύμβαχος.

Κυβήβη, ἡ. = Κυβέλη, ὅπερ πρβλ.

Κύβηβος, ὁ. Ὅστις σκύπτει, κλίνει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ὁ ὑπηρέτης τῆς Κυβέλης, καὶ ὁ κατεχόμενος, ἐνθουσιασμένος ὡς οἱ ὑπηρέται τῆς Κυβέλης.

*Κυβήλη, ἡ = Κυβέλη. ἐὰν δὲν πρέπῃ νὰ γράφτ. πλατοῦ Κυβήβη, ἢ Κυβέλη. Ἰδ. Κυβέλη.

Κυβηλίζω, Διὰ τοῦ πελέκεως κτυπῶ, σφάττω.

Κύβηλις, ιος, ἡ ἰδος, ἡ. Ὁ πέλεκυς, οἱ τὰς βοῦς τραχηλοκοποῦσι. παρ' Ἀθην. δ'. κεῖται ἔτι μεταξὺ τῶν σκευῶν τοῦ μαγειρείου «τὴν κύβηλιν· ὅπου τὰ Χειρόγρ. τὴν κυβήλην, ἔχουσι. Ἡμάχαιρα τοῦ μαγείρου.

*Κυβηλίς, ίδος, ἡ. Κυβελική.

Κυβηλιστής, οῦ, ὁ. Δοῦλος τις τῆς Κυβέλης, ὅστις περιερχόμενος ἐσύναζεν ἐλεημοσύνας ὡς ὁ ζητεύων. «Ἀγύρτην καὶ κυβηλιστὴν» ὀνομάζει ὁ Κρατῖνος τὸν Λάμπωνα. Ἡσύχ. ἐν Λ. Ἀγερσιμυβῆλις, ἀπὸ τοῦ ἀγείρειν τῇ Κυβέλῃ, Ζήτ. Μητραγύρτης. 2) Καθόλου δὲ Ἀγύρτης, ζητεάνος, οὐδενὸς ἄξιος. Ἡσύχ. καὶ Σουίδ.

Κυβήνη, ἡ. = γλαυξ, Ἡσυχ ἀμφ.

Κυβήριον, τό. Ἁμαρτημ. ἀντὶ κυρήβιον.

*Κυβησίνδα παίζειν, Εὐστάθ. Ἰλ. Ε, 306. Παιδιά τις. = κοτύλη, καὶ ἱππάς.

*Κύβησις, καὶ, κύβιστις, ἡ Ζήτ. κίβεισις.

Κυβητίζω, Κυβίζω, ἐπὶ κεφαλὴν ῥίπτω.

Κυβίζω, Μ. ἔτω (κύβος) Εἰς κύβον μεταγέρω, ἢ κάμνω τι κύβον. Πλούταρχ. 2) κατὰ κύβους ἀριθμῶ, εἰς κυβικὸν ἀριθμὸν φέρω τι. 3) Παρὰ Μεταγνστρ. ἀντὶ τοῦ, κυβιστάω. Τινὲς φέρουσιν εἰς παράδειγμα τὸ τοῦ Συνεσίου, Ἐπιστ. 73. «Αἱ πονηραὶ φύσεις ἐνεκυβίσθησαν». Ζήτ. ἐν τῷ, ἐγκυβιστάω.

Κυβικός, κή, κόν. καὶ κυβικῶς, Ἐπίρ. (κύβος) Ὁ εἰς κύβον ἀνήκων, ἔχων κύβου σχῆμα. ἢ 2) Ὁ εἰς κύβους ἀριθμητέος, ὁ κύβου ἀριθμὸν ἔχων.

*Κυβιοπηλαμύς, Νομζτ. ἐσφλμν. ἀνάγνω. ἀντί, κύβων πηλαμυς, Ξενοκρ.

Κύβιον, τό. Ὁ ἰχθὺς πηλαμύς, ἔστις ἀφ' οὗ φάσεις εἴκοσι ἡλικίαν, ἡ μέγεθος, οὕτω λέγεται, καὶ παρ' Ὀππιαν. Κυβείας. β) Τὸ ἐκ τούτου τετράγωνον ἀλατισμένον καὶ ταριχευτὸν τμῆμα κρέατος, ὅπερ καὶ κύβος ἔτι λέγεται Cybium salsamentum. ἔθεν

Κυβιοσάκτης, ου, ὁ. (σάττω) = Ταριχέμπορος, ὅστις πραγματεύεται μὲ ταριχευτά, ἀλατισμένα ὀψάρια. 2) Χλευαστικὸν ὄνομα τοῦ διαδόχου Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ. Στράβ. ιδ'. σελ. 1146. Sueton Vespas 19.

Κυβιττάω, ῶ. Μέλ. ήσω. (κυβή, κύπτω) Ῥίπτω τὸν ἑαυτόν μου κατακεφαλα, ἢ ἐπὶ τὴν κεφαλήν μου, βουτῶ ἐπὶ τὰ κάτω, κατακεφαλα, ὅ ἐστι, μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον κολυμβῶ. Ἰλ. Π, 745. 749. καὶ Φ, 354. ἢ Ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες κατὰ κλῶ ῥίεθρα κυβίττων ἔνθα καὶ ἔνθα. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, πηδῶ, ῥίπτω ἐμαυτόν ἐπὶ κεφαλὴν ἔν τινι. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. γ'. 9. Συμποσ. β'. 11. ἢΚύκλος εἰσηνέχθη περίμετρος ἐξιῶν ἀρδῶν, εἰς οὗν ταῦτα ἡ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα τε, καὶ ἐξεκυβίστα ὑπὲρ αὐτῶνα, χορεύουσα, ἐρίπτον ἑαυτὴν κατακέφαλα· ὡς τὸ τῆς συνηθ. Κάμνω τούμπαν, ἢ τρακλᾶν, κάτω ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν ἐπιστηριζόμενος, καὶ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω· καθὼς καὶ Πλάτ. ἐν Συμπ. 14. λέγει ἢΩσπερ οἱ κυβιστῶντες καὶ εἰς ὀρθὸν τὰ σκέλη περιφερόμενοι κυβιστῶσι κύκλῳ· ὅθεν

Κυβίστημα, τό. Τὸ κατὰ κεφαλῆς ῥίψιμον τοῦ σώματος, τούμπα, τρακλᾶς, κουτρουβάλα, κουτρουβάλα.

Κυβίστησις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ κυβιστᾶν, κατὰ κεφαλῆς ῥίπτεσθαι, τὸ κάμνειν τρακλάδες, τούμπες, κυβιστήματα. Κουτρουβάλισμα.

Κυβιστητήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ ἐπὶ κεφαλὴν ἑαυτὸν καταβάλλων, ὁ κυβιστῶν, κατακέφαλα πηδῶν, τρακλάδες κάμνων, κολυμβητής, βουτιστής, πηδητής, ὀρχηστής, ὅστις κάμνει ποικίλα πηδήματα ἐν τῷ χορεύειν, κάτω φέρων τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν χειρῶν στηριζόμενος, καὶ τοὺς πόδας ἄνω ἔχων. Τοιοῦτοι κυβιστῆρες παρίστανται παρ' Ὁμρ. ἤδη εἰς τὰ συμπόσια πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν συνευωχουμένων, Ἰλιάδ. Σ, 605. Ὀδ. Δ, 18. πρβλ. Ξενοφ. Συμπτ. 2, 11. 14. 7, 3. = βουτιστής, Ἰλιάδ. Π, 750. 2) Θαλάσσιός τις ἰχθύς, Ὀππ. 3) παρὰ Μτγνστρ. ὡς ἐπθ. Ὁ πηδῶν, ὁ κυβιστῶν, Wern. Τρυφῶν. 192. Ὀδυσ. Δ, 14. Ἰλιάδ. Σ, 604.

Κυβιστίνδα παίζειν. (κυβιττάω) τρακλάδες, τούμπες, κουτρουβάλες κάμνειν· κυβιστήματα κάμνειν, ἐπὶ κεφαλὴν κυβιστᾶν.

*Κυβιτίζω, Μ. ίσω (ὠλεκρανίζω) Κτυπῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα.

Κύβιτον, τό. Ὁ πῆχυς τῆς χειρός, ὁ βραχίων, ὁ ἀγκών. ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Cubitus. Ἱπποκρ. Συνθ. δὲ ὠλέκρανον.

Κυβοειδής, ές. (κύβος, εἶδος) Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κύβου ἔχων.

Κύβος, ὁ. ἀφ' οὗ τὸ Λατ. Cubus, καθόλου λέγεται ἐν τετράγωνον σῶμα. Ἄρα, 2) τὸ τουρκιστὶ λεγόμενον ζάρι, κ. τ. τ. εἰ οὗ παίζουσι τὸ τάβλιον. ὅταν δηλ. ἔχῃ σημεῖα καὶ εἰς τὰς ἓξ αὐτοῦ πλευρὰς, πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ ἀστράγαλος, ὅστις εἶχε σημεῖα μόνον εἰς τέσσαρας πλευρὰς, ἐξαιρέτως δὲ ἡ μονὰς. ἤτοι ὁ ἄσος, τὸ ἑπάνω τοῦ κύβου σημεῖον, ὡς δηλοῖ καὶ ἡ παροιμία. ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοιοι Πολυδ. θ'. 95. Ἀθήν. σελ. 397. ἢ φράσις ἢΑναρρίπτειν, ἢ ῥίπτειν τὸν κύβον, ἐκλαμβάνεται παροιμιακῶς, καὶ σημαίνει τὸ, τολμᾶν, κινδυνεύειν, μετὰ τόλμης ἐπιχειρεῖν τι· οὕτω καὶ τὸ ἠρρίφθω κύβος· ἀε κινδυνεύσω, ἀε τολμήσω ἢἀναρρίπτω τὸν κύβον περί τινος κινδυνεύω τι, δηλ. ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον, ἢ νὰ τὸ χάσω, ἢ νὰ τὸ κερδήσω. ἢἔτχατον κύβον ἀφίημι Δοκιμάζω τὴν τύχην μου τὴν τελευταίαν φορὰν, Πλουτ. Κορικλ. 4. Ὁ κυβικός, ἤτοι τετραγωνικὸς ἀριθμός. Πλάτ. ἢΗ ὀγδοὰς κύβος ἀπ' ἀρτίου πρώτος οὖσα, καὶ τοῦ πρώτου τετραγώνου διπλασίων. Πλούταρχ. Θησ. 35. ὁ ἀριθμὸς 8. εἶναι ὁ πρῶτος κύβος ἐκ τοῦ ἀρτίου ἀριθμοῦ 2. καὶ ὁ διπλοῦς ἀριθμὸς τοῦ πρώτου τετραγωνικοῦ 4. ἐπειδὴ καὶ ἐκ τοῦ δίς δύο, προκύπτει ὁ τετράγωνος ἀριθμὸς 4 καὶ πάλιν οὗτος πολλαπλασιαζόμενος, δίδει τὸν τετραγωνικὸν 16. καὶ πάλιν οὗτος μετὰ τῆς ῥίζης δίδει τὸν κυβικὸν ἀριθμὸν 64) Ἡ πρὸς τῶν ἰτχίων τῶν ζώων κοιλότης, ἄρα συγγν. τῷ κυβῇ.

Κύβωλον, τό. παρὰ Πολυδ. β'. 142. = κύβιτον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κύβωλα, καὶ ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, κῶλα, ὀστοῦς, ὠλέκρανα. καὶ ἄλλος, κύβλον, καμπτόν.

Κυγχνίς, ίδος, ἡ. Ἐσφαλμ. ἀντὶ, κυλιχνίς. Γαλην. Γλωσσάρ.

Κύγχραμος, ὁ. παρ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. ἡ. 12. εἶδος πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον ἀναχωρεῖ μετὰ τῶν ὀρτύγων, ὅπου τὰ χειρόγραφα κέγχραμος, κέγχραμις, κέχραμος καὶ κέρκος, ἔχουσιν. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει, κύγχρανος, εἶδος ὀρνέου· καὶ, κιγκρόμας, ὄρνεον. Παρὰ Πλινίῳ ἰ. 23. κεῖται, Cychramus, πιθανὸν, ὅτι καλεῖται, κέγχραμος, καὶ ἔστιν εἶδος τῶν συκοφάγων.

Κυδάζω, Μέλ. άσω. καὶ, κυδάσσω, Ἀττκ. κυδάττω. (κῦδος) Δοιδορῶ, ὀνειδίζω, ἐλέγχω, ὑβρίζω. τινά, ἀλλὰ Πτκ. κυδάζομαί τινι ἀντὶ τοῦ Ἀκούω πικρὰς καὶ ὑβριστικὰς κατηγορίας ὑπό τινος. περιπαίζομαι, περιγελῶμαι, ἀντὶ κυδάζομαι ὑπό τινος, μόνον Πτκ. Σοφοκλ. Αἴας. 722. Ἀπολλ. α'. 1337. Τὸ κῦδος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ κακοῦ· δηλ. ἐκφράζει τιμὴν, καὶ ὕβριν, καλὸν, ἢ κακὸν ὄνομα. τὰ ῥήματ ὅμως διακρίνεται οὕτως, ὥστε τὸ μὲν κυδάζω τίθετ. ἀεὶ, ἐπὶ κακοῦ, τὸ δὲ κυδαίνω, ἐπὶ καλοῦ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κυδάττειν, ἐπιφωνεῖν.

Κυδαίνω, Μ. ανῶ. (κῦδος) Τιμῶ, μὲ τιμὴν καὶ σέβας μεταχρζμ. τινά. ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, μεγαλύνω, δοξάζω, περίφημον ποιῶ τινα. Μετ' αἰτκ. Ὅμρ. καὶ ἐξρτ. ἐν τῇ Ἰλιάδ. = τιμῶ, Ἰλιάδ. Ο, 612. ἀντθτ. κακώσαι, Ὀδυσ. Π, 212. ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς ἀνθρώπου τινός, Ἰλ. Ε, 448. ἢΛέοντό τε κύδαινόν τε. ἐπεμελοῦντο, ἐπερποιοῦντο τὰς πληγάς του, καὶ ἔδιδον εἰς αὐτὸν πάλιν τὴν προτέραν ὡραίαν του μορφήν· Παρὰ Λυκόφρ. συχνάκις κεῖται ἀντὶ τοῦ, θεραπεύω, λατρεύω, σέβομαι. 2) Διὰ προσφορᾶς, τιμῆς, καὶ σεβασμοῦ χαροποιῶ, εὐφραίνω καὶ δίδω θυμὸν ἀνάτεσα Ὀδυσ. Ν, 438. ἢὑφρανεν, ἐχαροποίει διὰ τῆς τιμῆς καὶ τῆς προτιμήσεως. 3) Σπανίως ἐπὶ κακοῦ, ἐπὶ κακῷ κολακεύω, διὰ κολακειῶν ἐμπερπλέκω τινὰ εἴς τι, τὸν ἀπατῶ, Ἡσιόδ. Ἔργ. 38. Πτκ. μόνον. πρβλ. κυδάνω, κυδαίω, κυδρόω.

Κυδάλιμος, ον. (κῦδος) Τετιμημένος, πεφημισμένος, περίφημος, ἔνδοξος, τίμιος, ἐγκωμασμένος, ἐπαινεμένος· παρ' Ὁμήρ. συχνὰ. ὡς ἐπθ. Ἡρώων, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρων λαῶν. ὡς ἐν Ἰλιάδ. Ζ, 184. 204. ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπθ. τῆς καρδίας, Ἰλ. Β, 16. ἢΚυδάλιμον κῆρ· ἀντὶ τοῦ, Εὐγενὴς, γενναία, καρδία· καὶ Σ, 33. Ὀδυσ. Φ, 247. Ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ λέοντος, Ἰλιάδ. Μ. 45 Ποιητκ. πρβλ. κύδιμος, κύδιστος, κυδρός, κυδνός.

*Κύδαλος, ὁ = κύδαρος. Πολυδ. 1, 82. καὶ Ἡσύχ.

Κυδάνω, = κυδαίνω. Τιμῶ, ἔχω εἰς τιμὴν, τινά, Ἰλιάδ. Ξ. 73. 2) Οὐδτρ. = κυδιάω. Κενχῶμαι, μεγαλυχῶ. ὑπερηφανεύομαι ἢμέγ' ἐκύδανον, οὕνεκα — Ἰλιάδ. Τ, 42. Ποιητ.

*Κύδαρ, Λακων. ἀντὶ τάφος.

*Κύδαρος, καὶ κύδαλος, ὁ. Εἶδος μικρῶν πλοίων.

Κυδάσσω, Ἀττκ. κυδάττω. Ζήτ. κυδάζω.

Κυδάω, ῶ = κυδιάω, καὶ κυδαίνω. ἀμφ.

Κυδέστερος, ἔρα, ερον. Ὡς Συγκρτκ. τοῦ κυδάλιμος παρὰ Πολβ. 3, 96. 7. Ἐνδοξότερος, τιμιώτερος, παρὰ Πολυδ. ὡς ἀπὸ τοῦ κυδής, ἐπικυδής.

Κυδήεις, ήεσσα, ήεν. (κῦδος) Περίφημος, εὐφημισμένος, ἐπαινετός, ἔνδοξος, ὑπερήφανος. Ποιητκ.

Κυδιάνειρα, ἡ (κῦδος, ἀνὴρ) ὡς καὶ ἀντιάνειρα, βοωπάνειρα, κ. τ. τ. Θηλκ. χωρὶς οὐσιστκ. ὡς ἀπὸ οὐσιστκ. εἰς ηνωρ. ἡ ἄνωρ λήγντ. ἡ τιμὴν καὶ δόξαν εἰς τὸν ἄνδρα φέρουσα, ἡ τὸν ἄνδρα τιμῶσα· ἐν Ἰλιάδ. συνθ. ἐπθτ. τοῦ μάχη, ἅπαξ δὲ καὶ τοῦ ἀγορή, Ἰλιάδ. Α, 490. Πλάτων εἰς Γοργ. 40. ἢΚυδιανείρους ἀγορὰς, ἐν αἷς ἔφη ὁ ποιητὴς τοὺς ἀνδρας ἀριπρεπεῖς γίνεσθαι. 2) Πτκ. ἐνδόξος γενομένη, τιμηθεῖσα ὑπὸ ἀνδρῶν ἢκυδιρ. Σπάρτη Δημητρ. ἐπιγρ. 3 Ποιητκ. — Ἀρτικ. εἰς ος δὲν εὑναται νὰ ὑποτεθῇ, καὶ διὰ τοῦτο, ὅτι τὸ α τοῦ θηλκ. εἶναι βραχὺ (– υ υ – υ)

Κυδιάω, ῶ. (κῦδος) Ἐπαινῶ ἐμπιστόν, καυχῶμαι, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, σεμνύομαι, ἐπαίρομαι, γαῦρος, θαρρᾶλέος καὶ γενναῖος εἶμί. Ἰλιάδ. Φ, 519. Τμ. Ὁμρ. Ἀμτρ. 170. ἐπὶ ἵππου, Ἰλιάδ, Ζ, 509. Ο, 266. μετὰ τοῦ ὅτι, Ὑπερηφανεύομαι, ἐπειδὴ... Ἰλιάδ. Β, 579. Ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω διά τι, τινί Ἡσιόδ. ἀσπ. 27. συνθ. ἐν τῇ ἐπκ. μετχ. κυδιόων. Ποιητκ.

Κυδιμος, ον, = Κυδάλιμος· ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδ. καὶ Ὀδυσ. δὲν ἀπαντᾶται, ἐν δὲ Τμ. Ὁμρ. Ἑρμ. εὑρηται δεκάκις, ἐξ ὧν ἐπθτ. τοῦ Ἑρμοῦ. Ποιητκ. ἢΚύδιμος ἔσσομ, πολιτεύσου ἐντίμως ὡς περίφημος, ἔφου ἐνδόξως, ἐπαινετῶς. Κόιντ. Σμυρν. ιδ'. 200.

Κύδιστος, η, ον, Ὑπρθτκ. ἄνευ θετκ. ὡς ἀπὸ τοῦ κῦδος εἰς τὸ κυδρός. Ὁ ἐνδοξότατος, περιφημότατος, ἐντιμότατος, παρ' Ὁμρ. συνθ. Ἐπθτ. τοῦ Διός καὶ τοῦ Ἀγαμμν. ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλιάδ. Δ, 515. Παρὰ τοῖς Ἀττκ. εὐρτ. κατὰ συγκρτκ. κυδίων, ον, γενκ. ονος, ὡς Τί κυδίον μοι ζῆν; Εὐριπ. Ἄλκ. 960. τί μοι ὠφελεῖ ἡ ζωή; τί μὲ ὠφελεῖ τὸ νὰ ζῶ; Ποιητκ. Ὁ Ἐτυμλγ. ἔχει καὶ κυδότερος καὶ κυδάτατος.

Κυδνός, νή, νόν. (κῦδος, κυδνός) = Κυδρός. Ἐπθτ. τῆς δίκης, Ἡσιόδ. ἔργ. 259. Ποιητκ.

Κυδοιδοπάω, ῶ. Μ. ήσω (κυδοιμὸς) Θορυβῶ, κάμνω θόρυβον καὶ ταραχὴν, Ἀρστφ. Εἰρ. 1144. Νεφ. 616. Ζήτ. Κυκοιδοπάω.

Κυδοιμέω, ῶ. Μ. ήσω (κυδοιμὸς) κυδοιμὸν, θόρυβον ποιῶ, καὶ διὰ τούτου συγχύνω, καὶ φόβον προξενῶ. Ἰλιάδ. Λ, 324. 2) μετὰ Αἰτιατ. Ἰλιάδ. Ο, 136. Βάλλω εἰς ταραχὴν καὶ φόβον. καθόλου δέ, Πολεμῶ, καταπρέχω τινά. Πτκ.

Κυδοιμός, ὁ. Θόρυβος, σύγχυσις, ταραχὴ, ἀκαταστασία· καὶ ἐξαιρέτως ἐν τῇ μάχῃ, ὅθεν 2) καὶ αὐτὴ ἡ μάχη, ὁ ἀγών, Ἰλιάδ. ἀλλὰ καὶ ἢΕν δ' ἄρετον ὤρσε κυδοιμόν Πόλεμος. ἢΟρνίθων κυδοιμοὶ. Θεόκριτ. κθ'. πόλεμοι τῶν ἀλεκτρυόνων, τῶν πετεινῶν. ἔτι δὲ = ταραχὴ, σύγχυσις, φόβος, τὸ τρόμαγμα, Ἰλιάδ. Σ, 218. Προτωποποιημν. ὡς μυθολγκ. ὄν, σύντροφος τῆς Ἐνυοῦς καὶ τῆς Κηρός, Ἰλιάδ. Ζ, 593. Σ, 535. Πτκ.

Κῦδος, εος, τό. Τιμὴ, ἔπαινος, ἀριστεία. φήμη. καλὸν ὄνομα, δόξα, μάλιστ. δὲ διὰ πολεμικὰ κατορθώματα, συχνὰ. παρ' Ὁμρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ Ἰλιάδ. συνθεσμν. μὲ τὸ τιμὴ, Ἰλιάδ. Π, 84. Ρ, 251. συνθ. παρ' αὐτῷ κῦδος ἀρέσθαι, Νὰ δοξασθῇ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τοῦ Σωματικὴ ὑπεροχὴ, μεγάλη σωμτκ. δύναμις ἢκυδειρίων χαίρων. μεγαλαυχῶν διὰ τὴν ῥω-

μαλαιότητά του, συνθ. ἐπί τοῦ Διός, Ἰλιάδ. Α, 405. καὶ ἄλλχ. Ἐπί προσωνυμίας »Μέγα κῦδος Ἀχαιῶν» Μεγάλη τιμή, δόξα, καὶ καύχημα τῶν Ἑλλ. συνθ. ἐπί τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμερ. β) Αὔξησις, πρόκοψις, ἐπίδοσις, εὐτυχὴς πρόοδος, πρβλ. Nitzsch Ὀδύσ. Γ, 54. 2) Δοξοφορία, κακολογία, ὕβρις, ἀτιμία, κατά τόν Ἐτυμολόγ. ἐν Δ, ἐκυδάσατο, παρά Συρακουσίοις, καὶ κατά τόν Σχολ. Σοφοκλ. Αἴας 722. ἀλλά τό κῦδος, φαίνεται, ἔτι διφορεῖται, ὡς καὶ τό Λατιν. Fama, καὶ σημαίνει τό καλόν καὶ κακόν ὄνομα, ὁ ἐστί, τιμήν, δόξαν, ἔπαινον· καὶ Δοξοφορίαν, ὕβριν· πρβλ. κυδάζω. Κατά τόν Ἐτυμλγ. ἔλεγον ὅμως ἐν τῷ τελευταίῳ σημσ. ὁ κῦδος. Ἡ λέξις εἶναι μόνον τῶν Ποιητῶν ἰδία.

*Κυδότερος, κυδότατος. Ἰδ. ἐν τῷ κύδιστος.

Κυδρός, ὁρά, ὁρόν. (ἐκ τοῦ κῦδος ὡς καὶ τό ἐχθρός, ἐκ τοῦ, ἔχθος) = κυδάλιμος. περίφημος, ἐνδόξος, σεμνός, τίμιος, σεβάσμιος. Παρ' Ὁμρ. ἀεὶ ἐν τῷ θηλκ. ἐπθτ. τῆς Ἥρας, Λητοῦς, Ἀθηνᾶς, καὶ ἄλλων θεαινῶν. Ἰλ. Σ, 184. »Ἥρη Διός κυδρή παράκοιτις». ἐπί γυναικῶν, Ὀδύσ. Ο, 26. Μόλις ἐν τῷ Ὁμρ. Ὕμν. Ἑρμ. 461. εὑρίσκεται τό ἀρσνκ. Ποιητκ. Σπάνιος παρασχμτσμ τούτου εἶναι τό κυδιός. ὅθεν

Κυδρόω, ῶ. Τιμῶ, περίφημον ποιῶ τινα. Μέσ. Κυδρόομαι, = κυδιάω, καὶ γαυριάω. παρά Πολυαίν. δ', γ', 5. »Δωρεῖος δέ' ἐκυδρούτοιν, τινά αὐτίγραφα, ἐκυδριούτο, ἔχουσι.

Κύδων, ωνος, ἡ. Πόλις τις ἐπάνω εἰς τήν νῆσον Κρήτην. ἀφ' οὗ καὶ, κυδώνιον μῆλον, καὶ κυδωνιάς, ἡ· καὶ κυδωνίη, ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος· τό ἐθνικόν, Κύδωνες, Ὀδύσ. Γ, 292. Τ, 176. ὑστερώτρ. οἱ Κυδωνιᾶται, οἱ ἐκ τῆς Κυδώνος, ἤτοι Κυδωνίας.

Κυδωναῖα σῦκα, Ἀθήν. γ'. καθ' Ἡσύχ. κοδώνεα, τά χειμερινά, τά χειμωνιάτικα σῦκα.

Κυδωνέα, ἡ. Τό ποιοῦν τά κυδώνια δένδρον. Κυδωνιά. Γεωπον.

*Κυδωνία, ἡ = τῷ πρχμν. 2) = Κύδων.

*Κυδωνιάς, άδος, ἡ. Ἐπθτ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἴδ. Κύδων.

Κυδωνιάω, ῶ. »Μαζός κυδωνιῶν· φυσκόνει καὶ γίνεται ὡς τό κυδώνιον. Ἐπιγράμ. Λεων. Ταρτ. 41. Ποιητκ. πρβλ. Θεκρ. 27, 49. ἐκ τοῦ

Κυδώνιον μῆλον. Ὁ καρπός τῆς κυδωνιᾶς, κυδώνιον, Θεόφρ. δ'. κυρίως οὐθτρ. τοῦ

*Κυδώνιος, ία, ιον (Κύδων) Ἀπό τήν Κύδωνα. 2) Μτφρκ. Φουσκωμένον ὡς κυδώνιον, ἀκμάζον, τρυφηλός »τιτθίκια» Ἀρστφ. Ἀχαρν. 1199.

*Κυδωνίς, ίδος, ἡ = Κύδων.

Κυδωνίτης, ου, ὁ. οἰνος. Οἶνος κατεσκευασμένος μέ τά κυδώνια.

Κυεῖς, κυήμεναι, Ἀορ. β'. παθητ. ἐκ τοῦ κύω. ἀμφ.

Κυέω, ῶ, Μ. ήσω (ἰδ. κυθή) Ἀρχαιότρ. τύπος ἀντί τοῦ κύω. Ἐν γαστρί ἔχω, φέρω, ἐπί ἐγγαστρωμένων γυναικῶν· κεκύει φίλον υἱόνα Ἰλιάδ. Τ, 117. ἐπί τῆς ἵππου, Ἰλιάδ. Ψ, 266. Ἀντί τοῦ συλλαμβάνω, Πλάτ. συμπσ. σ. 203. C, Κατά Herm. de Aesch. Danaid. p. XV =Γεννῶ. 2) Ἀμτβτ. Εἶμαι ἐγγαστρωμένη, ἡ ἐγγαστρώνομαι, ἔγκυος γίνομαι, πρβλ. κύω καὶ κυίσκω.

*Κυζηθμός, ὁ = κυζησμός.

Κυζικηνός, (στατήρ) Νόμισμά τι τῆς Κυζίκου, τό ὁποῖον ἐξισοῦτο μέ εἰκοσιοκτώ Ἀττικάς δραχμάς. Ξενοφ. Ἀναβ.

Κύημα, τό. (κυέω) Τό συλληφθέν, ὁ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρός καρπός· τό ἔμβρυον. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. α'.

*Κυηρός, = ἔγκυος, βλαστός, Ἡσύχ.

Κύησις, εως, ἡ. Ἡ σύλληψις, τό ἐν γαστρί ἔχειν, ἐγγαστρία.

*Κυητήριος, α, ον, Βοηθῶν, συνεργῶν, συντρέχων εἰς γέννα. »προσέτετον κυητήριον» Ἱπποκρ. τ. 586. Βοηθητικόν τῆς γέννας.

Κυητικός, κή, κόν. Ὁ πρός σύλληψιν, ἐγκαστρίαν, ἡ εἰς γέννησιν ἀνήκων, ἐπιτηδείος. ἡ 2) Ὁ ἐπιτηδείους εἰς σύλληψιν, καὶ γέννησιν ποιῶν.

*Κύθε, Ἐπκ. 3. Ἐνκ. ἀορ. 2. τοῦ κεύθω. Ὀδύσ. Γ, 16. Ἐπτκτκ. κεκύθοσι, μέ Ἐπκ. ἀναδιπλασιασμόν, Ὀδύσ. Ζ, 303. Ἐνστ. κύθω δέν ὑπάρχει.

*Κύθειρα, ἡ. Μτγνστρτ. ποιητκ. τύπος ἀντί Κυθέρεια, Ὀππιν. ἰδ. Jac. ΑΠ. σ. 606.

Κυθέρεια, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης, Ὀδύσ. Θ, 288. Σ, 192. ἐκ τῆς ἐν τῇ Κρήτῃ πόλεως Κύθηρα, ἡ ἐκ τῆς νήσου Κύθηρα »Κυπρογενής Κυθέρεια» Ὕμν. Ὁμρ. 9, 1. »Κυθέρεια Ἀφροδίτη» Μουσαῖος, 38. (Τινές τό παράγουσιν ἐκ τοῦ, ἔρως, καὶ κύθω, ὅπερ = κεύθω).

*Κυθήρη, ἡ = Κυθέρεια. Σπανιότρ. τύπος μόνον παρ' Ἀνακρ. 5, 9. 6, 14. 28, 21. 29, 15. 40, 7. 41, 6. 45, 1. 51, 31, καὶ ἐν τῷ ὑποβολιμαίῳ 30. εἰδυλ. τοῦ Θεόκρ.

*Κυθηριάς, άδος, ἡ = Κυθέρεια.

*Κυθήριος, ία, ιον (Κύθηρα) Ἀπό τά Κύθηρα, Ἰλ.

*Κυθηρόθεν, ἐπρμ. Ἀπό τά Κύθηρα, μετά κινήσεως. Ἰλ.

Κύθος, τό = κεῦθος.

Κύθρα, ἡ, Ἰωνικ. ἀντί, χύτρα, ὅθεν

*Κύθρινος, η, ον, Ἰωνικ. ἀντί χύτρινος.

Κυθρόγαυλος, ὁ. (γαυλός) Εἶδος ἀγγείου. Ἰώσηπ. ἀρχ. ἡ. 3. παρά τοῖς Ο'. ἐν Βασιλ. γ'. 7. Χυτρόγαυλος, κεῖται. τό ὀπ. ἰδέ.

Κύθρος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντί χύτρος.

Κύκη, ἴκος, ἡ. φυτόντι κρομμυοειδές Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ζ. 13. ὅπου ἄλλοι, Πόῖξ, ἀναγν. ἀμφ.

Κυίσκω, (κύω, κυέω) Ἐγγαστρόνω, ἐγγαστρωμένην ποιῶ τινα. Συνουσιάζομαι. ἐπί ζώων τε καὶ ἀνθρώπων. Μέσως κυίσκομαι, ἔγκυος γίνομαι, ἐγγαστρόνομαι, συλλαμβάνω. Ἀριστοτ. Ζώων. Ἱστ. ς. 18.» κυίσκονται οὐκ ἐκ μιᾶς ὀχείας, ἀλλά πολλάκις ἐπιβιβάσκουσιν· (ὅπου αἱ ἐκδόσεις ἡμαρτ. ἐπιβαλλουσιν, ἔχουσι) δέν ἐγγαστρόνονται ἀπό ἕνα πήδημα μόνον, ἀλλά πρέπει νά πηδήσῃ πολλαῖς φοραῖς, καὶ ἐν κεφ. 19. κεῖται »τά δέ πρόβατα κυίσκεται (αἱ ἐκδόσ. ἔχουσι, κυίσκουσι) μέν ἐν τρισίν, ἡ τέταρσιν ὀχείαις· ἄν δ' ὕδωρ ἐπιγένηται μετά τήν ὀχείαν ἀνακυίσκειν. τό ὁποῖον Θεόφρ. ὁ Γαζῆς ἡρμήνευσεν εἰς τό Λατιν. dia τοῦ Abortum infert. ἡμαρτημένον ὁποῖον σημαίνει τό, πάλιν, ἐκ δευτέρου ὀχεύεται, ἐκ νέου συλλαμβάνει. Παραπλήσιον τούτῳ ἐστί καὶ τό ἀποκυίσκω· κυρίως ὅμως τό ἐγγαστρόνω, ἔγκυον ποιῶ, καὶ ἀποκυίσκεσθαι, γεννᾶν = ἀποκυέω.

Κυκαυάω, ῶ. Ἕτερος σχηματισμός τοῦ, κυκάω. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 852. Ποιητκ. καὶ μετ' ἐπιτάσεως.

Κύκας, παρά Θεοφραστ. Φυτ. Ἱστορ. β', 8. ἔστιν Αἰτιατ. πληθυντ. ἀντί τοῦ, κοίκας, ἐκ τοῦ κοῖξ.

Κυκάω, ῶ· Μλ -ήσω. Ταράττω, ἀνακατώνω, μιγνύω. Ἰλιάδ. Ε, 903. μέ τίποτε »τινί», Ἰλιάδ. Λ, 638. »τυρόν οἴνῳ», Ὀδύσ. Κ, 235. — 2) Μεταφορ. εἰλήφθαι καὶ ἀντί τοῦ, συγχέω, εἰς ἀταξίαν φέρω, ἐπί μάχης. Ὁ Ὅμρ. μεταχρζτ. ἐπί τῆς σημσ. ταύτης πάντοτε τό παθτκ. Καταντῶ εἰς τύγχυσιν, καὶ ταραχήν, ταράσσομαι, γίνομαι ἄνω κάτω, ἐν Ἰλιάδ. Λ, 129. Σ, 229. Τ, 489. »τό δέ κυκηθήτην· κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι· τρίς δ' ἐκυκήθησαν Τρῶες· ἐπί τῆς ταραχῆς, καὶ τοῦ κρότου τῶν κυμάτων, »ποταμός κυκώμενος», κῦμα κυκώμενον». Ἰλιάδ. Φ, 235, 240. 324. Ὀδύσ. Μ, 238, 241. Ἱστορικτρ. ἔστι. ἐπί πατῶν τῶν ταραχῶν τῶν ὑπό τῶν παθῶν προξενουμένων· παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 1169. »κυκῶμαι» ἀντί τοῦ, κυκεῶνα ποιῶ, καὶ πίνω. ὅθεν

Κυκεία, ἡ. Ταραχή, σύγχυσις. Ἡσύχ.

Κυκειῶ, Ἐπκ. Αἰτιατκ. ἀντί, κυκεῶνα. Ἰλ. Λ. 623. καὶ 640. καὶ Ὀδύσ. Κ, 290.

Κυκεών, ῶνος, ὁ. Αἰτιατ. κυκεῶνα, καὶ κατ' ἄκκπ. κυκεῶ, ᾖ εἰ ἐν τῇ Ὀδύσ. καὶ Ὕμν. Ὁμρ. Δμτρ. εἰ' ἐναντίας δέ ἐν τῇ Ἰλιάδ. ᾖ εἰ μόνον ἐπκ. αἰτκ. κυκεῶ (κυκάω) Πόμα, ποτόν τι ἡ κρᾶμα, μίξις τις διαφόρων εἰδῶν, τοῦ ὁποίου βάσις ἦν τό ἐκ κριθῆς ἄλευρον, ἤτοι τά ἄλφιτα, τά ὁποῖα ἡ μετά ὕδατος, ἡ μετά οἴνου, ἡ μετά γάλακτος ἀναμεμιγμένα ἦσαν, εἰς τό ὁποῖον ἐνέβαλλον ἔτι ποτέ μέν μέλι, ποτέ δέ τυρόν, ποτέ δέ ἄλας, καὶ ἄλλοτα χόρτα καὶ ἄνθη, ἐξ ὧν ἐγίνετο ποτέ μέν παχύ, ποτέ δέ λεπτόν ὡς ποτόν, καὶ ποτέ μέν μετεχειρίζοντο τοῦτο ὡς δυναμωτικόν, ἡ καταψυκτικόν, καὶ θρεπτικόν, ποτέ δέ ὡς κινητικόν, Ἀριστοβ. καὶ ἐντεῦθεν τά ἐπίθετα αὐτοῦ, παχύς, λεπτός, ἀναλτός, ἀνθινός. Ἰλιάδ. Λ, 624. 641. Ὀδύσ. Κ, 234. 290. 316. Ὕμν. Ὁμρ. Δμτρ. 208. Τόν κοινότατον καὶ εὐτελέστερον τρόπον τῆς κατασκευῆς τούτου ἐσημείωσεν ὁ Πλούταρχ. (Τόμ. Η'. σελ. 33) ὅπου ὁ Ἡράκλειτος θέλει νά συστήσῃ τήν ἐπικαρδῆ καὶ εὐτελῆ τροφήν. »Λαβών ψυχροῦ κύλικα καὶ τῶν ἀλφίτων ἐπιπάσας καὶ τῷ γλήχωνι κινήσας ἐκπιών ἀπῆλθεν». (Ὅρα τάς εἰς τοῦ Θεοφράστ. Χαρακτ. δ', σημειώσεις) σχεδόν ὡς ἡ παρ' ἡμῖν, κουρνούτη, λεγομένη, ἡ ὁ μπουζᾶς· ἅτι δέ ἦτο καὶ ἀρκετά πηκτόν, φαίνεται ἐκ τῶν χωρίων τῆς Ὀδύσ. ἔνθα ὀνομάζεται σῖτος καὶ οὐχί πότος ὡς ἐν τῇ Ἰλιάδ. Ἀφ' οὗ δέ ἡτοιμάζετο τοῦτο τό ποτόν μετά ὕδατος, ἡ μετά οἴνου, ἡ μέλιτος, κ. τ. τ. τότε ἐκαλεῖτο »κυκεών ἐπί οἴνῳ, ἐπί μέλιτι», κ. τ. λ.

Κυκήθρα, ἡ (κυκάω) = ταραχή. Ἡσύχ.

Κυκήθρον, τό (κυκάω) Ἀνακατωτήριον, ξύλον, ἐξ οὗ ἀνακατόνομεν, καὶ ταράττομέν τι. 2) Μεταφορ. ὅστις ταράττει, καὶ συγχύζει τά πράγματα, ταραχοποιός, ὁ ἀνηνυχίας πρόξενος, ὁ εἰς ἀποστασίαν διεγείρων τό πλῆθος. Ἀριστοφ. Εἰρ. 654. Ἰώσηπ. ἀρχ. ιζ'. ἐ. 8. »κυκήθρον μεγάλων πραγμάτων γεγονόταν· ἐσοδυνομεῖ τῷ χυδαϊκῷ Σκατοχούλιαρον· ἐκ τούτου τινές ἔσχημάτισαν καὶ ἐπίθετον, κυκήθρος, ἀλλ' οὐχ' ὑγιῶς.

Κύκημα, τό = ταραχός, κυκήθρα. Ἡσύχ.

Κύκησις, εως, ἡ. Τό ταράττειν, ἀνακατόνειν, μιγνύειν. 2) = Ταραχή, σύγχυσις.

Κυκησίτεφρος, ον (τέφρα). Ὁ μετά τέφρας μεμιγμένος, ἀνακατωμένος. Ἀριστοφ. Βατρ. 720.

Κυκητής, οῦ, ὁ. Ὅστις κυκᾷ, ἀνακατόνει, μιγνύει, ταράττει, συγχέει, εἰς ταραχήν, κίνησιν, καὶ ἀνηνυχίαν φέρει, ταραχοποιός.

*Κύκλα, ἰδ. κύκλος.

Κυκλάζω, Μ. άσω (κύκλος) Ὁλόγυρα (κυκλῶ) περιέρχομαι, περικυκλόνω.

Κυκλαίνω, (κύκλος) Στρογγυλοῦ ποιῶ, εἰς σχῆμα κύκλου φέρω, στρογγυλόνω.

Κυκλάμινος, ἡ. καὶ, κυκλάμινον, τό. καὶ, κυκλαμίς, ἡ. Ὀρφ. Ἀργ. 915. φυτόν τι, τοῦ ὁποίου ἡ ῥίζα εἶναι στρογγυλή, καὶ τοῦ ὁποίου τά ἄνθη ἐλάμβανον εἰς τήν συμπλοκήν τῶν στεφάνων· τό ἐν τῇ συνθ. Τρίγηρος καλούμενον. Cyclamen Europaeum, Λιν.

Κυκλάς, άδος, ἡ. Στρογγύλη, κυκλοειδής, εἰς σχῆμα κύκλου κειμένη, ὅθεν »κυκλάδες», καλοῦνται ἔτι καὶ τινες νῆσοι τοῦ Αἰγαίου πελάγους, διότι κυκλικῶς κεῖνται. Ἀθήν. σελ. 209. Ὅρα τήν τοῦ Μελετ. Γεωγρ. 2) Συνωπακουμ. Ἐσθής, εἶδος φορέματος τῶν ἐν τῇ πόλει γυναικῶν. ἐπειδή καὶ ὁλόγυρα ἦτο κυκλοτερῶς

γραμμένον μὲ κράσπεδα. 3) Εἰς κύκλον περιφερόμενος, κινούμενος, ὅθεν ἡ Ὥρα κυκλάεται, Εὐριπ. Ἄλκ. 450. ἡ κυκλικῶς ἐν τῷ ἑαυτοῦ περιστρεφομένη, καὶ ἐπιπεριχομένη.

*Κύκλειος, ἀντὶ κύκλειος, κύκλιος, Ἡσύχ.

Κυκλεύω (κύκλος). Εἰς κύκλου σχῆμα στρέφω τι, περὶ κύκλον κινῶ, στρέφω, περιάγω, περιστρέφω, στρεφογυρίζω, καὶ ἐξαιρετ. ἐπί τινος μηχανῆς, ἥτις φέρεται κυκλικῶς, ἢ κινεῖται διὰ κύκλου, τροχοῦ, ἐπὶ τροχῶν φέρω τι εἰς τὰ ἔμπροσθεν, κινῶ, περιστρέφω. ὅθεν ἁμαξεύω, διὰ τῆς ἁμάξης κινοῦμαι, καὶ ἐπὶ τὰ πρόσω χωρῶ. Στραβ. 6. σελ. 433. ἢ ἐπὶ ἁμαξῶν ἄγω, φέρω, μεταφέρω, μετακομίζω τι. 2) Σχηματίζω, ἢ περιγράφω κύκλον, κινοῦμαι, ἢ κυλίομαι εἰς σχῆμα κύκλου. Ἰλιάδ. Η, 332. «Κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς». ἐφ' ἁμαξῶν οἴσομεν, κομίσομεν, φέρομεν, παρβλ. Porg Εὐρ. Ὀρ. 624. Μέσ. ποιῶ κύκλον κινούμενος, περικυκλόω, μετ' Αἰτιατ. Σοφ. Αἰ. 353. «Ἰώ φίλοι ἰδεσθέμ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίφορον κυκλεῖται» ὅθεν. ἴδεσθε οἷον με κυκλεῖται. 2) Ἀμτβτ. κινοῦμαι κυκλικῶς, κυκλικῶς περιτρέχω, Σοφοκλ. Ἠλ. 1361. «Νύκτες ἡμέραι τε κυκλοῦσιν, ἀφ' οὗ τὸ τῆς συνεῖ». «Αἱ ἡμέραι κυκλοῦσιν. Οὕτω καὶ ἐν Τρχν. 120. Οὕτω καὶ «Κυκλεῖν ἑαυτόνω περιφέρεσθαι κυκλικῶς, Σοφοκλ. Ἀντγ. 224. — «Κυκλεῖν πόδα», ἐπιστρέφειν, περιεύεσθαι, περιπατεῖν.

*Κυκλέω, Μέλ. ήσω, = κυκλεύω, ἅπαξ παρ' Ὁμήρῳ.

Κυκληδόν, ἐπίρ. Εἰς σχῆμα κύκλου, κυκλικῶς, ὁλόγυρα.

Κύκλησις, εως, ἡ (κυκλέω). Ἡ πρᾶξις τοῦ κυκλικῶς κινεῖσθαι, ἢ εἰς κύκλον κίνησις, στρεφογύρισμα, κύλισμα. Πλάτ. Τίμ.

Κυκλιάς, άδος, ὁ, ἡ (κύκλος). «Τυροῦ κυκλιάς». = τροφαλίς. Ἀνάλεκτ. β'. 53. ὅπου ὁ Σουίδ. «Κυκλιάδας» ἔχει. Κουλούρια τυρίου. Τυρία εἰς σχῆμα κύκλου. Ποιητικ.

Κυκλικός, κή, κόν. καὶ ἐπίρ. κυκλικῶς. Ὁ τὸ εἶδος, καὶ σχῆμα τοῦ κύκλου ἔχων, στρογγυλὸς ὡς ὁ κύκλος. 2) Κυκλικοὶ καλοῦνται οἱ ποιηταί, οἵτινες τὰ ἐκ τοῦ κύκλου τῶν Ὁμηρικῶν μύθων ἀντικείμενα διεξοδικῶς ἐπραγματεύθησαν. Horatius Art. 132. καὶ 136. Ἀνάλεκτ. β'. 439. Καλλίμ. Ἐπιγρ. 30.

Κυκλιοδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκω). Ὁ ποιητὴς τῶν κυκλικῶν ποιημάτων, καὶ ἐξαιρέτως τῶν Διθυράμβων. Ἀριστφ. Ὄρν. 1403. ἐξαιρετ. ὁ ποιητής, ὅς τις διδάσκει τοὺς διθυράμβους του, ἤγουν βάλλει τοὺς ὑποκριτὰς νὰ τοὺς μάθωσι, καὶ νὰ προπαρασκευασθῶσι διὰ τὴν δημόσιον παράστασιν. Ἰδὲ τὰ ἀκόλουθα.

Κύκλιος, ία, ιον. ἀλλὰ καὶ δικατάλκτ. (κύκλος) = κυκλικός. Τὸ οὐδετ. τὸ κύκλιον ὡς οὐσιαστικ. = κύκλος, Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1056. «Κύκλιοι ποιηταί». = κυκλικοί. 2) «Χοροὶ κύκλιοι» ἐκαλοῦντο ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους εἰς τὰς τῶν θεῶν ἑορτὰς ἐχόρευον καὶ ἤρχαλλον περὶ τὸν βωμόν. Μετὰ ταῦτα ἐξαιρέτως ἐλέγοντο οἱ βακχικοὶ χοροί, οἵτινες ἤρχαλλον τοὺς Διθυράμβους. Ἰδὲ Διθύραμβος. Κατὰ τὸν Ξενοφ. Οἰκον. ἡ. 20. ὡ καὶ παραπλήσιον τὸ τοῦ Αἰτχίν. διαλ. γ'. 20. καὶ Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. σελ. 653. οἱ Διθύραμβοι ἐφαλλοντο ἢ μὲ τὸ κυκλικὸν σχῆμα τῆς ὀρχήσεως, τοῦ χοροῦ, ἢ μὲ τὴν κυκλικὴν ψαλμῳδίαν (εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου), ἢ μετὰ τινος μουσικοῦ ὀργάνου ἦσαν συνωδευμένοι, καὶ ἐντεῦθεν τὸ, «Ἐχορήγησε κύκλιον», ταὐτὸν τῷ, «Κυκλίῳ χορῷ». Ἀνάλεκτ. α'. 141.

Κυκλίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ, κύκλος. Ἰδὲ ἔτι καὶ, κυκλίτης.

*Κυκλίσκω, ομαι. = κυκλόω, ομαι, Ἔμπεδ. παρὰ Πλουτρχ.

Κυκλισκωπός, ἰδὲ κοιλισκωπός.

Κυκλοβορέω, ῶ. Παρ' Ἀριστφ. Ἵππ. 137. ἀντὶ Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχω. Θορυβῶ, καὶ κροτῶ ὡς ὁ χείμαρρος Κυκλοβόρος ἐν τῇ Ἀττικ. Ἀριστφ. Ἀχρ. 381. ἐκ τοῦ

Κυκλοβόρος, ὁ. Ὁ μετὰ θορύβου καὶ φόβου κυκλικῶς ῥέων χείμαρρος τῆς Ἀττικῆς. Ἀριστφ. Ἵππ. 137. Κυρίως δὲ, ὁ περὶ ἑαυτὸν τρέχων, ἤγουν ξεπλύνων τὸ χῶμα καὶ συμπαρισύρων διὰ τῆς ὁρμῆς του τὰ περιῖξ, ἐκ τοῦ βιβρώσκω.

Κυκλογραφέω, ῶ, Μέλ. ήσω. Εἰς κύκλου σχῆμα, ἤτοι κυκλικῶς γράφω, εἰς περιόδους γράφω. Παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. στ'. ἀντὶ τοῦ, διεξοδικῶς, καὶ ἐκτεταμένως γράφω. 2) Πραγματεύομαι εἰς ἓν σύγγραμμα κύκλον, ἢ πλῆθός τινα ἀντικειμένων. ἐκ τοῦ

*Κυκλογράφος, ον (γράφω). Ἐν κύκλῳ, ἢ εἰς κύκλον γράφων, κύκλον περιγράφων. 2) Πραγματευόμενος κύκλον τινὰ ἀντικειμένων εἰς σύγγραμμά τι, καὶ ἐξαιρετ. ὅστις γράφει κυκλικόν τι ποίημα, ὁ κυκλικὸς ποιητής. Φώτ. Σχολ. Εὐριπ. κ. Πινδ. Ἀθήν. Σουίδ.

Κυκλοδίωκτος, ον (διώκω). Ὁ ἐν κύκλῳ γεγραμμένος, ἐκτεταμένος, περιτριγυρισμένος, συμμαζωμένος. Ἀνάλ.

*Κυκλοειδής, ές (εἶδος). Ὁ ἔχων κύκλου εἶδος. Ἐπίρ. κυκλοειδῶς.

Κυκλόεις, εσσα, όεν. Ποιητικ. ἀντὶ τοῦ, κυκλικός.

Κυκλοέλικτος, ον (ἑλίσσω). Ὁ εἰς κύκλον στρεφογυρισμένος, κυκλικὴν διεύθυνσιν ἔχων, Ὀρφ. Ὑμν. ζ'. 11.

Κυκλόθεν, ἐπίρ. (κύκλος). Ἀπὸ τοῦ κύκλου, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ὁλόγυρα, πανταχόθεν.

Κυκλομόλιβδος, ὁ (μόλιβδος). = τροχοειδὲς μόλιβδος. Ἀνάλεκτ. γ'. 87. τὸ στρογγυλὸν μολιβδοκόνδυλον. Ἀνάλεκτ. γ'. 69. Δημοχάρ.

Κυκλοπαιδεία, ἡ. = ἐγκυκλοπαιδεία. ἀμφ.

*Κυκλοποιέω, Μέλ. ήσω (ποιέω). Εἰς κύκλον, ἢ ὡς κύκλον ποιῶ, στρογγυλὸν ποιῶ, στρογγυλόνω, ποιῶ κύκλον. Μέσ. παρατάσσομαι, δίνομαι εἰς κύκλον, διάφρ. ἀνάγνωσ. παρὰ Ξενοφ. Κυρουπαιδ. 7, 1, 4.

Κυκλοπορεία, ἡ. Τὸ εἰς σχῆμα κύκλου πορεύεσθαι, ὑπάγειν. ἐκ τοῦ

Κυκλοπορέω, ῶ, Μέλ. ήσω (πόρος). Εἰς σχῆμα κύκλου πορεύομαι, ὁλόγυρα ὑπάγω. Στραβ. ζ'. ἀντίκ. τῷ εὐθυπορέω.

*Κυκλόρρωξ, ωγος, ὁ, ἡ. «Κυκλ. βότρυς», Εὐστάθ. εἰς Διονύσ. 1083. Νμζτ. ὅτι πρέπει νὰ ἀναγνωστ. πυκνόρρωξ, Στράβ.

Κύκλος, ου, ὁ. μετὰ τοῦ ἑτερογν. πληθντ. τὰ κύκλα, Ἰλιάδ. Στρεγγυλή τις γραμμή, τῆς ὁποίας αἱ καμπύλαι ἑνόνονται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον Κρικέλλα, δακτυλίδιον, περιφέρεια «Ἱερὸς κύκλος», τὸ ἱερὸν δακτυλήδιον, ἤγουν ὁ τόπος τῆς συνελεύσεως τοῦ λαοῦ, ὅς τις συνηθ. ἦτο κυκλοτερής. Ἰλιάδ. Σ, 504. «Δόλιος κύκλος», τὸν ὁποῖον οἱ κυνηγοὶ ποιοῦσι μὲ τὰ βρόχια των περὶ τὰ θηρία, Ὀδυσ. Δ, 792. ἐξαιρ. ἡ κυκλοτερὴς περιφέρεια τῆς ἀσπίδος, Ἰλιάδ. Λ, 31. Μ, 297. Τ, 280. «Κύκλοι», ὁλόγυρα, εἰς τὰ πέριξ, πανταχόθεν, «Κύκλῳ ἀπάντων», Ὀδυσ. Θ, 278. Valck. Καλλιμ. σ. 26. συνθ. «Κύκλῳ περί τιν», καὶ, «Κύκλῳ τινός», ὡς, «Τὰ κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς», ἤγουν τὰ περίξ, ἀλλὰ καὶ μετ' Αἰτιατ. μόνον κυρίωτατα τὸ κύκλῳ παρ' Ἡροδότ. 4, 72. οὕτω καὶ ἐν κύκλῳ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ὁλόγυρα. 2) Πᾶν ὁλοστρόγγυλον πρᾶγμα, τοῦ ὁποίου τὸ ἐμβαδὸν εἶναι κενὸν καὶ ἰδιαιτρ. α) Τὸ τεῖχος τῆς πόλεως, (κάστρον. Vitruvius, ά. 5.) β) Ἡ στρογγυλὴ ἀγορὰ (τὸ παζάρι), ἀπὸ τοῦ κύκλου περιιστάνται τοὺς πωλουμένους. «Κύκλος ἀγορᾶς». Παρ' Εὐριπ. ἐπὶ τοῦ Βακχικοῦ χοροῦ (ὀρχήσεω.). γ) Ὁ τροχός, Ἰλιάδ. Ψ, 340. ἐν τῇ ὀπ. σημτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἐν χρήσει ὁ πληθντ. τὰ κύκλα, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Ε, 722. Σ, 375. δ) Ὁ στέφανος, Ὀρφ. Ἀργον. 325. καὶ ἐντεῦθεν ὡς καὶ τὰ circulus, corona. Τὸ ἐν σχήματι κύκλου περιεστάμενον πλῆθος, Ξενοφ. Ἀνάβ. 5, 7, 2. «Κύκλοι (στρατιωτῶν) συνίστασθαι», ἤ συνέλευσις. ε) Πᾶς δίσκος, Αἰσχύλ. Προμθ. 91. καὶ ἰδιαιτρ. ὁ δίσκος τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου· τὸ ταλέρι, ὁ ὀφθαλμός, Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 1279. καὶ ἡ κυρτότης, τὸ κουλούριασμα τοῦ ὄφεως. 3) Πᾶσα κυκλικὴ κίνησις, ἢ ἡ ἐν τῷ κύκλῳ γινομένη. α) Ὁ κυκλικὸς χορός. β) Ἐν τῇ λογικῇ ἓν εἶδος συλλογισμῶν. γ) Ἐν τῇ ῥητορικῇ εἶδος περιόδου. 4) Ἡ σφαῖρα, παρὰ Πλάτ. Νομ. 10. σ. 898. Α, ὅπου πρὸς τούτοις ἡ λέξις φαίνεται νὰ ἦναι ὀνομ. γενικ. ἐὰν τὸ χωρίον δὲν εἶναι διεφθαρμένον. Ἰδὲ καὶ ἐν τῷ κυκλικός.

Κυκλόσε, ἐπίρ. (κύκλος). Ὁλόγυρα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Ἰλιάδ. Δ. 212. Ρ, 392. Ποιητικ.

*Κυκλοσοβέω, Μέλ. ήσω (σοβέω). Ἐν τῷ κύκλῳ, ἢ ὁλόγυρα φοβίζω, καὶ ἀποδιώκω, Ἀριστοφ. Ἐφήκ. 1523. κατὰ τὴν τοῦ Dind. διόρθωσιν.

Κυκλόστομος, ον (στόμα). Παρ' Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. ιγ'. 2. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, λυκόστομος.

Κυκλοτερής, ές, ή, καὶ ἐπίρρ. κυκλοτερῶς (κύκλος, τείρω). Περιφερής, στρογγυλευμένος, στρογγυλὸς ὡς ὁ κύκλος, ἢ ὡς ὁ δίσκος. Ὁδστ. Γ, 209. Ἡσ. Θεογν. 145. ἀσπ. 208. «Κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινεν», ἐνέτεινε τὸ μέγα τόξον τόσον, ὥστε ἔκαμνε κυκλικὴν ἐπικαμπήν, Ἰλιάδ. Δ, 124. καὶ Ἡροδότ. δ'. «Γῆ κυκλοτερής», παρβλ. κυκλόω.

Κυκλοφορέω, ῶ, Μέλ. ήσω (κυκλοφόρος). Κινῶ, φέρω εἰς κύκλον, κυκλικῶς κινῶ. Παθητ. Κινοῦμαι κυκλικῶς. Μέσ. κινῶ ἑαυτὸν κυκλικῶς, κατὰ κύκλον φέρομαι, κινοῦμαι, ὑπάγω. ὅθεν

Κυκλοφορητικός, κή, κόν, καὶ ἐπίρρ. — κῶς. Ὁ κατὰ κύκλον φέρων, ἢ φερόμενος, κινῶν ἢ κινούμενος, ἐν κύκλῳ πορευόμενος.

*Κυκλοφόρητος, ον (κυκλοφορέω). Ἐν κύκλῳ κεκινημένος.

Κυκλοφορία, ἡ. Ἡ κυκλικὴ φορά, ἢ κατὰ κύκλον κίνησις. Ἀριστοτ. ὅθεν

Κυκλοφορικός, κή, κόν, καὶ ἐπίρρ. — κῶς. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς κυκλοφορίαν. ἐκ τοῦ

*Κυκλοφόρος, ον (φέρω). Ἐν κύκλῳ, ἢ κυκλικῶς κινῶν.

Κυκλόω, ῶ (κύκλος). Εἰς κύκλον φέρω, ἐντὸς τοῦ κύκλου κινῶ, περιελίσσω, ὁλογυρίζω, περικυκλόνω, ὁλόγυρα περιστρέφω. «Τόξον». Ἐντείνω τὸ τόξον, ὥστε γίνεται ὡς ἡμικύκλιον. Μέσ. Περικυκλόνω, περιέχω, περιελίσσω, μετὰ Αἰτιατ. «Τὴν πέζαν κυκλῇ τῇ βαφῇ κεκυκλωμένην». Ἡλιόδ. γ'. Παθητ. Κυκλοῦμαι, ὁλόγυρα περιπατῶ, κυκλικῶς, ἢ εἰς σχῆμα κύκλου γυρίζω, στρέφω ἑαυτόν, καὶ χορεύω. Καλλίμ. εἰς Ἄρτ. 120. καὶ 267. εἰς σχῆμα κύκλου ἵσταμαι ὁλόγυρα περί τι, κυκλικῶς περιίσταμαι. Ξενοφ. Ἀνάβ. στ'. δ'. 20. «Ἡ στρατιὰ ἐκυκλοῦτο περὶ τὰ ἱερεῖα. Λαμβάνω θέσιν κυκλικήν. Ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων, οἵτινες παρατάσσονται οὕτως, ὥστε ἀποτελοῦσι κύκλον.

*Κυκλωδής, ες (κύκλος, εἶδος) = κυκλοειδής.

*Κύκλωθεν, ἐπίρρ. Νεώτερ. τύπος ἀντὶ τοῦ, κυκλόθεν.

Κύκλωμα, τό (κυκλόω). Τὸ περικυκλωθέν, ἢ τὸ στρεφογυρισθέν, καὶ τὸ περικυκλωμένον, στρεφογυρισμένον. Τὸ κυκλικῶς κινούμενον, περιδίνησις, κύκλωσις· ἔτι δὲ = κύκλος. Ὁ Εὐριπ. ἐν Βακχ. 124. ὀνομάζει τὸ τύμπανον «Κύκλωμα βυρσότονον» τὸ μετὰ δέρματος περικεκαλυμμένον. Ἰδὲ βυρσοτενής.

Κυκλώπειος, ον, ἡ πεία, ειον (κύκλωψ). Κυκλωπικός. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, πρέπει εἰς τὸν Κύκλωπα, ἢ ὁ ὅμοιος αὐτῷ.

*Κυκλωπικός, κή, κόν = Κυκλώπειος.

Κυκλώπιον, τό (κύκλος, ὤψ). Τὸ λευκὸν (τὸ ἀπηρᾶτ) τοῦ ὀφθαλμοῦ, διὰ τὸ κύκλῳ φέρεσθαι περὶ τὴν κόρην. Ἀριστοτ. 2) Ὁ δὲ Εὐρ. Κύκλ. 266. ἔχει κυκλώπιον, τό. ὡς ὑποκριστ. τοῦ Κύκλωψ.

*Κυκλώπιος, ία, ιον, ἀλλὰ καὶ δικατλκτ. = κυκλώπειος.

Κυκλωπίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. θηλυκ. τοῦ κυκλώπειος, Ποιητκ. ἀντὶ κυκλωπική.

Κύκλωσις, εως, ἡ (κυκλόω). Περιφορά, περίκλεισις, περιτριγύρισμα, περιστροφή, τὸ ὁλόγυρα ἔρχεσθαι, τὸ εἰς σχῆμα κύκλου φέρειν τι, περικύκλωσις. Παρὰ Θουκ. δ'. 35. καὶ οἱ εἰς τὸ περικυκλώσειν καὶ περικλείειν τι τεταγμένοι στρατιῶται.

Κυκλωτός, τή, τόν (κυκλόω). Στρογγύλος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 542.

Κύκλωψ, ωπος, ὁ (κύκλος, ὤψ). Κυρίως ὁ στρογγύλους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων, στρογγυλομμάτης. Ἡσό. Θεογν. 144. «Σελήνη κύκλωψ». Παρμενίδ. παρὰ Κλημ. Ἀλ. ε. ἡ στρογγυλὴ σελήνη, ἢ πανσέληνος. Ὁ Ἐμπεδοκλ. ἐκάλεσεν οὕτω καὶ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ, «Κύκλωπα κόρην· ὁλοστρόγγυλον» δηλ. Ἐξαιρτ. ὠνομάζετο Κύκλωπες ἓν εἶδος ἀνθρώπων, οἵτινες ἐκατοικοῦσαν τὰ παραθαλάσσια τῆς Σικελίας, καὶ οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸν μῦθον εἶχον μόνον ἕνα ὀφθαλμὸν στρογγυλὸν εἰς τὴν μέσην τοῦ μετώπου. Ὀδσ. Ι, 101. Ἡσό. Θεογν. 139. Ἀπολλό. α. 2. Παυσαν. Κορινθ. 25. Ὑστερωτρ. ἀπεκατέστη τὸ κύκλωψ = χαλκεύς, διότι τρεῖς Κύκλωπες (ἰδὲ Ἡσό. Θγν. στίχ. 141.) κατεσκεύαζον (κατὰ τὸν μῦθον) τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός. 2) Κύκλωψ, πος, ὁ, ἡ. ὡς ἐπίθ. Ὁ στρογγυλοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων, καὶ καθόλου, ὁ στρογγυλός. Ἰδὲ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἄρθρου τούτου.

Κύκνειος, εία, ειον, ἀλλὰ καὶ δικατλκτ. (κύκνος). Ἀπὸ κύκνου, ὁ ἀνήκων εἰς κύκνον, τὸ κύκνειον ἐνομν. ἆσμα, ἢ μέλος· ἢ ᾠδὴ τοῦ κύκνου.

Κυκνίας, ὁ, Παυσαν. ἠ. 17. «Κυκνίας ἀετός». ὁ λευκός, ἄσπρος ἀετός.

Κυκνίτης, ου, ὁ, καὶ κυκνῖτις, ιδος, ἡ. = κύκνειος, ὡς «Βοὴ κυκνῖτις».

*Κυκνότρεπτος, ον (τρέφω). Ἀπὸ κύκνους τεθραμμένος, ἀνατεθραμμένος. Ὅς τις ἀνατράφη, ἢ ἀνάτραφη ἀπὸ κύκνου, Σχολ. Δυσφρ. 237.

Κυκνοκάνθαρος, ὁ. Τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐνταυτῷ ἔχει καὶ τὴν μορφὴν τοῦ κύκνου, καὶ τοῦ κανθάρου, διὰ τὸ μέλαν φαίνεσθαι καὶ λευκόν. Ἀθήν. δ'. διότι ἡ μὲν σκάφη εἶναι μαύρη, τὰ δὲ ἄρμενα ἄσπρα, ἢ καλεῖται οὕτως ἐκ τῶν σημείων, τὰ ὁποῖα ἔχει εἰς τὴν πρῶραν. Νικοστρ. Ἀθήν. 11. σ. 474. Β. Ἰδὲ κύκνος.

Κυκνόμορφος, ον (μορφή). Ὁ τὴν μορφὴν τοῦ κύκνου ἔχων.

Κύκνος, ὁ. Εἶδος ὀρνέου, λευκὸν καὶ μακρὺν λαιμὸν ἔχοντος. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Ὁρᾶ Πλάτων. εἰς Φαίδων. 35. κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλιάδ. Β, 463. Ο, 692. 2) Μετφρ. ὁ ποιητής, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ εἶχον διαφόρους μύθους περὶ ᾀδόντων κύκνων, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει κατὰ πρῶτον ὁ Ἡσό. ἀπ. 316. Ἰδὲ Voss mythol. Br. 2. p. 94. 3) Εἶδος πλοίου, ἴσως ὅτι ὁ κύκνος κατὰ τὴν πρῶραν τῆς νεὼς ἐτετύπωτο, ἐπισήμου ἕνεκα. Φώτ.

*Κύκνωψις, εως, ὁ, ἡ (ὄψις). Ὁ κύκνου θεωρίαν, ἢ ὄψιν ἔχων.

Κυκοιδοπάω, = κυκάω. Ἀριστφ. Νεφ. 616. ὅπου ἄλλοι ὀρθότερ. κυδοιδοπᾷν, ὡς καὶ ἐν Εἰρ. 1152. ἀνεγνώκασι, τὸ ὁποῖον σημαίνει θόρυβον, κρότον, φόβον ποιεῖν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, κυδοιδοπᾷ, ταράσσει, θορυβεῖ, κυκᾷ, ἐκ τοῦ κυκάω, ἢ κυδοιπός, καὶ δόπος, ἀντὶ δοῦπος.

*Κυκύεζα, Ἡσύχ. Γλυκεῖα κολοκύνθη.

Κῦλα, ων, τά, ἡ κοῖλα, τά, καὶ κυλάς, άδος, ἡ, συνθ. πληθντκ. κυλάδες, αἱ, ἀντὶ τοῦ ὀπ. οὐχὶ τοσοῦτον ὀρθῶς καὶ κῦλα εὑρηται γεγραμ. (κυω, κοῖλος). Τὰ ἐπάνω ὀμματόφυλλα, ὑπόκοιλα δὲ τὰ κάτω, ἐν ᾧ ἄλλοι τὰ μὲν πρῶτα ἐπικυλίς, τὰ δὲ δεύτερα κυλίς ὀνομάζουσιν, ἀλλὰ καὶ ὑποκοιλίς καὶ ὑποφθάλμιον. Εἴληπται ὅμως τὸ κοῖλα πρὸς τούτοις καὶ περὶ ἀμφοτέρων τῶν βλεφάρων χωρὶς διακρίσεως. Σημν. ἔτι καὶ τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μῆλα· τὰ ὑποβλεπτ, ἢ ὑποκάτω, ἢ καὶ ἡ ἐπάνω τοῦ ὀφθαλμοῦ βαθουλότης. Ὁ ἐνικ. κῦλον δὲν φαίνεται νὰ ἦτον εἰς μεγάλην χρῆσιν. Ἰδὲ κυλοειδέω.

*Κυλάς, άδος, ἡ. Ἰδὲ τὸ προηγούμενον.

Κῦλη, ἡ (κύω, κοιλλός, κοῖλος). Ποτήριον, σκόλη, Ἀλεξις. Πρωτοτυπ. τοῦ κύλιξ, ἰδὲ καὶ κύλλη, καὶ κυλλός.

Κυλικεῖον, τό (κύλιξ). Ἡ τράπεζα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἵστανται τὰ ποτήρια, ἢ ἡ θήκη, ἐν ᾗ κεῖνται τὰ ποτήρια. Ἀθήν. 2) Σκάλα, ἐν ᾗ πίνουσι. Εὐωχία, συμπόσιον.

Κυλίκειος, ον (κύλιξ). Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ποτήρια, ὁ ἐπὶ τῶν ποτηρίων, τῶν ποτῶν.

Κυλικηγορέω, ῶ, Μέλ. ήσω. Περὶ τῶν ποτηρίων, ἢ ἐπάνω εἰς τὰ ποτήρια, ἢ ἐν τῷ πίνειν ὁμιλῶ. Ἀθήν. δ', καὶ Πολυδ. στ'. 29.

Κυλικηγόρος, ον (κύλιξ, ἀγορεύω). Ὅς τις ἐπάνω εἰς τὰ ποτήρια, ἢ ἐν τῷ πίνειν, ἢ περὶ ποτηρίων ὁμιλεῖ· ὁ ἐν τοῖς κυλίξι λαλῶν.

Κυλικήρυτος, ον (ἀρύω). Ὅς τις ἐξηντλήθη, ἢ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξαντληθῇ μὲ τὰ ποτήρια.

Κυλίκιον, τό. Ὑποκοριστκ. τοῦ κύλιξ. Μικρὸν ποτήριον.

Κυλίκνη, ἡ. = κυλίκιον.

Κυλικίς, ίδος, ἡ. Ποτήριον. 2) Κουτάκιον διὰ τὰ ἰατρικά, πυξὶς ἰατρική. Εὐστάθ.

*Κυλικοφόρος, ον, (φέρω). Ὁ φέρων ποτήρια.

Κυλικοφορέω, ῶ. Διὰ τῶν φαρμακερῶν ποτηρίων φθείρω. Νικήτ. Χρον. ιε'. 4.

*Κυλικώδης, ες (εἶδος). Ὡσὰν ποτήριον, ὁ τὸ εἶδος τοῦ ποτηρίου ἔχων.

Κυλινδέω, ῶ. Κατ' ἐπίτασ. παρὰ τοῖς Ἀττκ. λογογρφ. συνθ. τύπος ἀντὶ κυλίνδω, ὅπερ ἰδέ. Μέλ. κυλίσω, Ἀόρ. ἐκύλισα, Παθτκ. ἀόρ. ἐκυλίσθην, κ.τ.λ. Παρὰ Ξενοφ. ἤδη ἀρκετὰ εὐχρηστον. Μέσ. κυλινδέομαι, κυλίω, περιστρέφω ἐμαυτὸν ὁλόγυρα, κατρακυλῶ. ὅθεν

Κυλινδήθρα, ἡ. Ὁ τόπος, ἐνθα φέρονται οἱ ἵπποι μετὰ τὴν ἱπποστασίαν διὰ νὰ κυλισθῶσι. Κυλίστρα. Ἰδὲ ἐξελίω.

Κυλίνδησις, εως. Ἡ πρᾶξις τοῦ κυλίειν, ἢ κυλίεσθαι, κατρακύλισις. 2) Μεταφρ. Γύμνασις καὶ δι' αὐτῆς ἀποκτήσεσα ἐπιτηδειότης, ἐντινι π.χ. «Ἡ ἐν τοῖς λόγοις κυλινδήσει». Πλάτ. Σοφ. 52. ἢ εἰς τὴν ῥητορικὴν γύμνασις, ἐπιτηδειότης.

Κυλινδρικός, κή, κόν, καὶ ἐπίρ. — κῶς. (κύλινδρος). Ὁ ἀνήκων εἰς κύλινδρον, ὅμοιος κυλίνδρῳ, στρογγυλός.

Κυλινδροειδής, ές (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κυλίνδρου ἔχων. κυλινδροειδῶς, ἐπίρ. κατὰ τὸν κυλινδροειδῆ τρόπον.

Κύλινδρος, ὁ (κυλίνδω). Λέγεται ἓν σῶμα, τὸ ὁποῖον εἶναι μακρυλὸν καὶ στρογγυλόν, καὶ στρέφεται περὶ τὸν ἄξονα αὐτοῦ. Ὁ Σχολ. Ἀπολλ. ἑρμην. διὰ τοῦ, «Κιονίσκος, λίθος στρογγύλλος, ἑκατέρωθεν βάσιν ἔχων ἐπίπεδον». Τοιοῦτον σχῆμα ἔχει καὶ ὁ παρ' ἡμῖν λίθος, δι' οὗ τρίβομεν τὰς ἐλαίας, ἢ τρίφτης. Καὶ ἀντὶ τοῦ Εἰλητήριον, Διογν. Λαέρτ. 10, 26. ὅθεν.

Κυλινδρόω, ῶ. Κυλίω τὸν κύλινδρον ἐπί τινος. Ἱστάζω διὰ τοῦ κυλίνδρου. Κυλίω, κουτροκυλῶ.

Κυλινδρώδης, ες. = κυλινδροειδής.

*Κυλινδρωτός, τή, τόν (κυλινδρόω). Ὁ ἐξιστασμένος διὰ τοῦ κυλίνδρου, ἐφ' ὃν ἐκυλίσθη ὁ κύλινδρος.

Κυλίνδω, Μ κυλίσω, Ἀόρ. ἐκύλισα, Ἀπρμφ. κυλίσαι, Παθτκ. ἀόρ. ἐκυλίσθην, ἀρχαιότρ. τύπος ἀντὶ τοῦ μεταγενεστ. κυλινδέω. = κυλίω. Κυλίων κινῶ τι, «Κῦμα κυλίνδει ὀστέα», Ὀδσ. Α, 162. παρβλ. Ξ, 315. «Βορέης μέγα κῦμα κυλίνδων», Ὀδσ. Κ, 395. «Κῦμα κυλίνδεται». Ἰλιάδ. Λ, 307. Ὀδσ. Ι, 147. Μετφρ. «Πῆμα κυλίνδειν τρίβω. Νὰ κυλίῃ κατά τινος δυστυχίαν, Ἰλιάδ. Γ, 688. καὶ Παθτκ. «Νῶν τόδε πῆμα κυλίνδεται». Ἰλιάδ. Α, 347. παρβλ. Ὀδυσ. Β, 163. Θ, 81. Ὑστερώτ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, περιστρέφω, περιτυλίσσω. — Παθτκ. κυλίνδομαι, κυλίομαι συχνκ. παρ' Ὅμρ. «Κυλίνδετο λάκκῳ». Ὀδσ. Λ, 598. παρβλ. Ἰλιάδ. Ν, 242. Ξ, 411. «Κυλίνδεσθαι κατὰ κόπρον». Νὰ κυλίηται τις εἰς τὸ χῶμα, κατὰ γῆς, ἔκφρ. ὑπερβολικῆς λύπης, Ἰλ. Χ, 414. ἀλλὰ καὶ κυλίνδεσθαι μόνον, Ὀδ. Δ, 541. Κ, 499. Ὑστερώτ. καὶ ἀντὶ τοῦ περιστρέφομαι, περιφέρομαι. — Ὁ Ὅμρ. μετχοζτ. ἀποκλειστικῶς τὸν τύπον κυλίνδω, ἐκ τοῦ ὁποίου ὅμως μόνον τὸν Ἐνεστ. καὶ Παρατκ. ἔχει. Παρὰ τοῖς Ἀττκ. Πεζογρφ. ἐπικρατεῖ τὸ κυλινδέω, μεταγενεστ. ποιηταὶ ἔχουσι καὶ τὸ κυλίω, πρβλ. Butm. Lexilg. 2. p. 167. Παρβλ. ΑΛΙΙΩ, ΑΛΙΖΩ, ἁλίνδω, ἁλινδέομαι, καλινδέομαι, καὶ ἐξαιρτ. κυλλός.

Κῦλιξ, ικος, ἡ (κύω, κύλη, κοῖλος). Ποτήριον, κοτύλη, (Πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, κύλη, ἡ, τὸ ὁποῖον ἔχει ὁ Ἀλεξις παρ' Ἀθην. εἰ. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ, κῦλος, ὅπερ = κοῖλος. Ἰδὲ κυλλός.

Κῦλις, ίδος, ἡ. Ἐξαιρτ. ἐν τῷ πληθντ. Τὸ κάτω βλέφαρον. Ἰδὲ κυλοειδέω.

Κυλίσις, εως, ἡ (κυλίνδω). Ἡ πρᾶξις τοῦ κυλίειν, ἢ κυλίεσθαι, παρβλ. κυλιστικός.

Κυλίσκη, ἡ. Οὐχὶ τοσοῦτον ὀρθὸς τύπος ἀντὶ κυλίχνη, Βρ. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 457. Πολυδ. ε. 95. στ'. 98. ιστ'. 66.

*Κυλίσκιον, τό. Ὑποκριστ. τοῦ κυλίσκη. Οὐχὶ τοσοῦτον ὀρθὸς τύπος ἀντὶ κυλίχνιον.

Κυλισμα, τό (κυλίνδω). Τὸ κυλισθέν, τὸ ὁποῖον ἐκυλίσθη. 2) = κυλίστρα, ὁ τόπος ἔνθα κυλοῦνται. β'. Πέτρου Ἐπιστλ. β'. 22.

Κυλιστικός, κή, κόν (κυλίνδω). Εἰς τὸ κυλίειν ἀνήκων, γεγυμνασμένος ἐν τούτῳ. Ὁ κυλιστικός, Σχολ. Πινδ. Ἴσθμ. δ'. 18. ἐκεῖνος, ὅς τις εἰς τὴν πάλην (εἰς τὸ παγκράτιον) πίπτει κατὰ γῆς, καὶ διὰ ποικίλων πανουργιῶν ἐν τῷ κυλίεσθαι νικᾷ τὸν ἐναντίον του. Ὁ Πλούταρ. ἐν προβ. συμ. β'. 4. καλεῖ τοῦτο «Παγκρατίου τὸ περὶ τὰς κυλίσεις».

Κυλιστός, στή, στόν. Ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ κυλίνδω. Ὅς τις ἐκυλίσθη, κεκυλισμένος. καὶ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ κυλίσῃ τινάς, ἢ ὅς τις δύναται κυλισθῆναι. «Στέφανος κυλιστός». Ἀθήν. β'.

Κυλίστρα, ἡ. = κυλινδήθρα. Ξενοφ.

Κυλίχνη, ἡ (κύλιξ). Μικρὸν ποτήριον, κοτύλη, πυξὶς ἰατρική, ἤτοι κουτάκι, εἰς ὃ ἐμβάλλουσιν ἰατρικά. Ἱπποκρ. ἔτι δὲ καὶ τρυβλίον, πινάκιον, ἀγγεῖον ὀφοφόρον. Πολυδ.

*Κυλίχνιον, τό. Ὑποκριστ. τοῦ κυλίχνη, Ἀριστοφ. Ἱππ. 906.

*Κυλιχνίς, ίδος, ἡ. Ὑποκρ. τοῦ κυλίχνη.

Κυλίω, Μέλ. ίσω, Ἀόρ. ἐκύλισα, Ἀπαρμφ. κυλίσαι, Μεταγνστ. ποιητκ. παρεκμ. τοῦ κυλίνδω. Κυλῶ κατὰ γῆς, βάλλω εἰς κίνησίν τι ἀπὸ τὰ ἄνω ἐπὶ τὰ κάτω, τὸ ὁποῖον περὶ ἑαυτὸ

στρεφόμενον χωρεῖ ἐπὶ τὰ πρόσω· κουτρουκυλῶ, κατακυλῶ, κυλινδῶ, περιστρέφω, στρεφογυρίζω. Ἰλιάδ. Ρ, 99. Μέσ. κυλίομαι, κυλίω ἐμαυτόν. (Τὸ ι καθ' ὅλους τοὺς χρόνους μακρόν, Jac. Ἀπ. p. 139, 1041.)

Κυλλαίνω, = κυλλόω.

Κύλλαρος, ὁ, = σκύλλαρος.

* Κύλλας, ἀντὶ κύλαξ, συνήθ. σκύλαξ, Ἡσύχ.

Κυλλαστις, ιος, ὁ, καὶ Ἰωνικ. κυλλήστις, ὁ. Αἰγύπτιος ἄρτος ἐξ ὁλύρας. Ἡρόδ. 2. 77.

* Κυλλή, ἡ, = κύλη, κύλιξ, ποτήριον, ποκάλι, Μίμνερ. 9. 6. Bach. 2) Κάθε κοῖλον, ἡ ἀπαλάμη, Ἀριστοφ. Ἱππ. 189. παρβλ. κυλλός.

Κυλλοίπους, ὁ, ἡ, πουν, τό, γενικ. ποδος, = κυλλόπους.

* Κυλλοποδής, ου, ὁ, = τῷ προηγουμένῳ.

* Κυλλοποδίων, ονος, ὁ (κυλλός, πούς). Ὁ στραβοὺς πόδας ἔχων, στραβοπόδης, χωλός, κουτσός, χωλαίνων, κουτσαίνων. ἐπίθετ. τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλιάδ. Σ, 371. Τ, 270. Κλητικ. κυλλοπόδιον, Ἰλιάδ. Φ, 331. »Ὀρφεῦ, κυλλοπόδιον, ἐμὲν τέκεσι.

* Κυλλόπους, ὁ, ἡ, πουν, τό, Γενικ. ποδος, (κυλλός, πούς). Στραβοπόδης, στραβόποδαρος. συνών. = κυλλοποδίων, ὅπερ ἰδέ.

* Κυλλός, λή, λόν. Κυρτός, ἐπικαμπής, στρεβλός, στραβός. Συχνάκις ἐπὶ μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν βραχιόνων καὶ τῶν σκελῶν, τῶν δὲ ἀσθενειάν τινα κουλῶν ἔντων, ἔθεν καὶ αὐτὶ τοῦ, ἀδύνατος, χωλός. Παρ' Ἱπποκρ. μετὰ τοῦ, σκολιός. Τινὲς ἐννοοῦσιν ἐξαιρέτως τὴν πρὸς τὰ ἔσω φερομένην καμπυλότητα, ὡς ὁ Ἑλληνὶς ἐσημείωσε· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ὁ χωλός, ὁ καμπύλον, στραβὸν ἔχων τὸν πόδα, κουτσός, κουλλός. Ἀναλεκτ. β'. 319. »Κυλλὸς ἠκόντιζεν ἐμείνοκαν, ὁ πεπηρωμένος, σακατευμένος, ἢ σακάτης. Ὁ Festus ἑρμην. τὸ κυλλοί, διὰ τοῦ, Mutilati manibus, ἄνευ χειρῶν, κουστοχέρης· ὅθεν κυλλόω, κυλλόν, στρεβλόν, καμπύλον, ἢ χωλόν ποιῶ τινα· καὶ, κύλλωσις, ἡ. Ἡ στρεβλότης, χωλότης, κουτσαμάρα διὰ τῆς κυρτώσεως τοῦ μέλους, παρ' Ἱπποκρ. Ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὸ, κυλλοίπους, κυλλοπόδης, κυλλοποδίων. Παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1379. καὶ ἐν τῇ ῥήσει, ἐν Ἱππ. 1303. »Κυλλὴ χείρ· παίζεται ἡ λέξις ἐπάνω εἰς τὴν στρεβλὴν, χωλὴν χεῖρα, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ ἐπάνω εἰς τὴν κοιλότητα τῆς χειρός, καθ' ὃν τρόπον σχηματίζεται ὑπὸ τῶν ζητιάνων, ἢ τῶν λαμβανόντων ἀργύρια· ὅ ἐστι »Κοίλη χεῖρα. Ἰδὲ ἐν τῷ, κύλιξ. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Ἱπποκρ. περὶ ἁρμῶν σελ. 627. »Κατὰ τὸν κενεῶνα κυλλοῦται· λέγει, κατωτέρω καλεῖται »Κυλαινόμενοι κατὰ τὸν κενεῶνα. καὶ ἐν Μοχλικῷ· »Καμπύλοι ἐν τῷ κενεῶνι. Ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει ἐκ Σοφοκλ. Φαίδρ. »Κυλλαίνων ὀφθαλμὸν τὸ ὁποῖον παρ' Ὁμρ. ἐν Ὀδσ. Ρ, 302. »Οὐατα κάββαλεν, λέγεται· ὅ ἐστι, κατέβαλλε τὰ ὦτα, ἐπὶ τὰ κάτωθεν ἔκλινεν αὐτά. Ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσε, κελλός, στρεβλός, πλάγιος· κελλόω, πλαγιάζω. Ὁ αὐτὸς ἐσημείωσεν ἔτι, κίλιο, κίλλω, κίλιξ, καὶ, κίλιξ, ἐπὶ βοὸς, τοῦ ὁποίου τὰ κέρατα εἶναι στρεφογυρισμένα, κυρτὰ, ἀπεστραμμένα. καὶ, κυλλοποδίων, χωλός, μονόχειρ. Ὁ αὐτὸς ἔχει· »Κυλλὰς, μονόφθαλμος· τὸ ὁποῖον ἐγὼ δέχομαι ὡς θηλυκὸν τοῦ, κυλλός. (Τὸ κυλλός, ἀντὶ τοῦ ὁποίου καὶ κυλὸς εὕρηται γεγραμμ. εἶναι συγγ. τῷ κοῖλος. Εἰς τὸ ἴδιον πρωτότυπ. ἀνήκουν τά, κύω, κύλη, κύλιξ, κυλινδάω, κυλίνδω, εἰς τὰ ὁποῖα πάλιν προστίθενται τά, κίλλω, κίλλω, ἴλλω, ἑλίττω μὲ τὴν ἀρχαίαν σημ. τοῦ στρογγυλοῦ, σφαιροειδοῦς, κυρτοῦ, καὶ κοίλου). ὅθεν

* Κυλλόω. Κυρτώνω, κυρτὸν ποιῶ, διὰ τῆς κυρτώσεως χωλαίνω, ποιῶ τι χωλόν.

* Κύλλωμα, τό (κυλλόω). Τὸ κυρτωμένον, διὰ τῆς κυρτώσεως χωλὸν ἀποκαταστηθέν.

Κύλλωσις, εως, ἡ (κυλλόω). Ἡ κύρτωσις, ἡ διὰ τῆς κυρτώσεως προξενηθεῖσα χωλότης.

Κυλοειδάω, ῶ (κῦλα, εἰδάω). Ἔχω τὰ κῦλα τῶν ὀφθαλμῶν πρισμένα, ἢ εἶναι τὰ ὀμματιά μου πρισμένα ἀπὸ ἀγρυπνίαν, ἢ ἀπὸ δαρμόν. »Ἐὰν τοῦτο ὁρᾷς κυλοειδῶν αἰάγκην· ἐὰν κάμῃς τοῦτο, ἀνάγκη εἶναι νὰ δαρθῇς, ἢ ἀναγκαίως πρέπει νὰ πρισθῶσι τὰ ὀμματιά σου ἀπὸ τὰ κλώματα. Ἀριστοφ. Ἄλλα καὶ ὡς ἀποτέλεσμα δεινοῦ καὶ τυραννικοῦ ὄρκου, Θεόκρ. 1, 38. Ruhnk Τίμ. σ. 169. Τὸ ἀνώτερον βλέφαρον καλοῦσι τινὲς κῦλον, καὶ κοῖλον, τὸ δὲ κατώτερον ὑπόκοιλον, ὑποκοιλίς, καὶ ὑποφθάλμιον. Παρὰ Πολυδ. β'. 66. (καὶ παρὰ Θεοφιλ. πρωτοσπαθαρ. δ'. 18.) καλεῖται τὸ ἀνώτερον ἐπικυλίς, καὶ τὸ κατώτερον κυλίς. Φαίνεται, ὅτι ἡ λέξις κοῖλον, καὶ κῦλον ἐνταῦθα εἶναι μία καὶ ἡ αὐτή, καὶ σημαίνει ὄχι τοῦτον τὸ βλέφαρον, ἀλλὰ κοιλότητα τινὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων).

Κῦλον, τό. Ἰδὲ κῦλα.

* Κυλός, ἡ, ὁν. Ἰδὲ κυλλός.

Κῦμα, ατος, τό (κύω). Ἡ κυρτότης, καὶ μεθ' ὁρμῆς κίνησις τοῦ ὕδατος, ἥτις προξενεῖται ὑπὸ τῆς βίας τῶν ἀνέμων εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ εἰς ποταμούς, παρ' Ὁμρ. πολλαχοῦ, ὅς τις, ὅταν ὁ λόγος εἶναι ἐπὶ κυμάτων τῆς θαλάσσης, συνήθως μέγα κῦμα, ἢ κύματα μακρά, λέγει. 2) Μεταφρ. καὶ ἐπὶ δυστυχίας, ἥτις βιαίως ὡς τὸ κῦμα κτυπῇ ἐπί τινα, βιαία ἐπιδρομὴ δυστυχίας. Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἢ τῶν ταραχῶν τῆς μάχης. 2) = κύημα· τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἔμβρυον, καὶ μεταφρ. τὸ γένημα, τέκνον, βλαστός, Αἰσχύλ. Χοηφ. 126. Εὐμ. 629. Jac. Ἀπ. σ. 169. Τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἔμβρυον, κύημα. Σχόλ. Ἀπολλων. Ἀργ. δ'. 1293. καὶ Ἡσύχ. 4) Κῦμα, καὶ κυματίς, ίδος, ἡ. Ὁ τρυφερὸς βλαστὸς τῆς κράμβης, ὅς τις τρώγεται ὡς τὸ σπαράγγιον. 5) Ἀρχιτεκτονικός τις καλλωπισμός. = κυμάτιον, 3. καὶ λέσβιον. Ὁ Ἐμπτέρχιος παραβάλλει μὲ τοῦτο τὸ Λατιν. Cumus, cumulus.

Κυμαγωγία, ἡ (ἄγω). = κυμαγωγή. ἀμφβλτ.

Κυμαίνω, Μέλ. ανῶ (κῦμα). Κυματίζω, κυματα σηκόνω, καὶ βιαίως κτυπῶ αὐτά, (φουρτουνιάζω). Ἡ λέξις παρ' Ὁμρ. ἐκφράζει ἀεὶ τὴν κίνησιν καὶ ταραχὴν τῆς θαλάσσης, ἥτις προξενεῖται ὑπὸ τῆς βίας τῶν ἀνέμων. Ἰλιάδ. Ξ, 229. »Ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα· κύματα ἔχοντα, ταραττόμενον. Ὀδσ. Δ, 425, 570. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) Κάθε σφοδρὰ, καὶ ἄστατος κίνησις, ἢ κυματώδης κίνησις, ὡς καὶ τὸ, κύμαινσις. κυματοειδῶς περιπατῶ. Ἀριστοτ. ἐν τῷ περὶ Ζ. πορείας, 9. Ἰδὲ ἔτι καὶ ἐν τῷ, ἐκκυμαίνω. Εἰς ἀναταστασίαν, ταραχὴν, ὁρμητικὴν κίνησιν εἰμί. 3) Μεταφρ. ἐπὶ παντὸς ἀνησυχίας καὶ ταραχῆς, ἢ ὁρμητικῆς κινήσεως τῆς ψυχῆς· βράζω, ταράσσω, »Ἥβας ἄνδος κυμαίνειν. Ἡ νεότης βράζει, ἀφρίζει, σφριγᾷ, Πίνδ. Πύθ. 9, 281. 4) Ἐνεργτκ. εἰς ὁρμητικὴν κίνησιν καὶ ἀνησυχίαν βάλλω »Τὸν οἶστρον κυμήνατα θεοὺς ἔρωτα, Ἀναλεκτ. α'. 489. Παῦτκ. κυμαίνομαί τινι. Ὑπό τινος εἰς σφοδρὰν ταραχὴν, καὶ κίνησιν ὑποτίθεμαι, δι' αὐτὸ ἀνάπτω, βράζω, ταράσσομαι, πάθω Πίνδ.

Κυμάκτυπος, ον. = κυματόκτυπος. Παρ' Ἡφαιστίων σελ. 34. Ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων κτυπούμενος, καὶ φοφῶν. Ἐὰν δὲν πρέπῃ νὰ γραφῇ κυμόκτυπος.

Κυμανσις, εως, ἡ (κυμαίνω). Τὸ κυμαίνειν, κύματα κτυπᾶν, (φουρτοῦνα), ἀγρίευσις τῆς θαλάσσης, ἢ εἰς κυματοειδῆ γραμμὴν, ἢ κατὰ τάξιν τῶν κυμάτων κίνησις. Ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, κυμαίνω.

Κυμᾶς, άδος, ἡ (κύω, κῦμα, 3.) = ἔγγυος.

Κυματηρός, ρά, ρόν (κῦμα). Ὁ κύματα σηκόνων, καὶ βιαίως κτυπῶν αὐτά, πλήρης κυμάτων, γεμάτος ἀπὸ κύματα.

Κυματίας, ου, ὁ. Ἰωνικ. κυματίης. Ὁ κυματίζων, Ἡρόδ. 2, 111. »Ὁ ποταμὸς κυματίας ἐγένετο. Ὁ ποταμὸς ἄρχισε νὰ κυματίζῃ, νὰ σηκόνῃ κύματα. Μεταφρκ. ἄστατος, τεταραγμένος, ἀνήσυχος. »Ἦν κυματίας ὁ δῆμος γένηται. ἢν τὸ πλῆθος γίνῃ ἀνήσυχον. Δίβον. 2) Ἐνεργτκ. ὁ ποιῶν, σηκώνων κύματα, »Ἀνεμος κυματίας. Ὁ ἐγείρων, σηκώνων κύματα εἰς τὴν θάλασσαν ἄνεμος. Ἡρόδ. 8, 118.

Κυματίζω, Μέλ. ίσω (κῦμα). = κυμαίνω, καὶ κυματόω.

Κυμάτιον, τό. Ὑποκοριστικὸν τοῦ κῦμα. Μικρὸν κῦμα. 2) Μικρὸς βλαστὸς τῆς κράμβης. 3) Καλλωπισμός τις ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, χεῖλος, ὑπεροχή, ἤτοι ἐξέχον τι μέρος, ὀφρύδιον ἐν τοῖς τείχεσι, ἢ λίθοις, ῥάφιον, γείσον, Cymatii projecture. Βιτρούβ. γ'. 3. Στέφανος περί τι. »Στρεπτὸν τραπέζης κυμάτιον. Ἔξοδ. κε. 24. Κλήρ. Στρωμ. στ'. ὁ Ἱερογεωμέτρης λέγει· »Εὐθυμετρικόν ἐστι πᾶν τὸ κατὰ μῆκος μόνον μετρούμενον, ὥσπερ ἐν τοῖς σκουτλώσεσιν οἱ στροφάλοι, καὶ ἐν τοῖς ξυλικοῖς τὰ κυμάτιαι. Δωρικὸν κυμάτιον, λέγεται τὸ μικρὰν κοιλότητα ἔχον, στεφανοειδὲς καλλώπισμα περί τι. Λέσβιον δὲ τὸ μεγάλην.

Κυμαστοφής, ές (ἄγνυμι). Ὁ φουσκόνων ὡς τὸ κῦμα, καὶ μετὰ φόβου σκάζων, ὁ δίκην κύματος ἀγνύμενος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1243.

Κυματοβόλος, ον (βάλλω). Ὁ κύματα βάλλων, ῥίπτων. Γλωσσάρ.

Κυματόδρομος, ον (δραμεῖν, τρέχω). Ὁ ἐν τοῖς κύμασι, ἢ διὰ τῶν κυμάτων τρέχων, ἐλεύσων. Ποιητκ. Σχόλ. Λυκόφρ. 789.

Κυματοειδής, ές (εἶδος) = κυματώδης.

* Κυματόεις, εσσα, εν, Ποιητκ. ἀντὶ κυματηρός. Πλήρης κυμάτων, Ὀππιαν.

* Κυματόκτυπος, ον (κτυπέω). Ἀπὸ τὰ κύματα ἠχῶν.

Κυματολήγη, ἡ. Παρ' Ἡσιόδ. Θεογον. 253. ἐκ τοῦ, λήγω, καὶ κῦμα, συντεθέν. Ὀρμ. μιᾶς Νηρηΐδος, Ἡ καταπαύουσα, καθησυχάζουσα τὰ κύματα.

Κυματοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων κτυπημένος, καὶ ἔνθεν κἀκεῖθεν ἐρριμμένος. Ὁ σχμτσμ. κυματοπληγής εἶναι λίαν ἀμφβλ.

* Κυματοτρόφος, ον. Ὁ τρέφων κύματα. Ἐπθ. τῆς θαλάσσης, Ὁμοιοθ.

* Κυματότροφος, ον (τρέφω). Τεθραμμένος ἀπὸ τὰ κύματα. Ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζῶν, τρεφόμενος.

Κυματόφορος, ον (φέρω). Ἀφανιζόμενος, εὑρίσκων τὴν φθορὰν του εἰς τὰ κύματα. Εὐρίπ. λείψ. Πολυδ. »κυματόφορος ἁλιαίετος· ὅπου ἄλλοι, κυματότροφος, ἀναγινώσκ.

Κυματόω, ῶ = κυμαίνω. 2) Παρὰ Πλουτρχ. καὶ = κυματίζω· »ὁτοῦ κυματώσας τὸ πέλαγος ὅθεν καὶ »Ἡ θάλασσα κυματωθεῖσα. Εἰς κύματα φουσκωθεῖσα, Θεοκρ. 3, 89.

Κυματωγή, ἡ (κῦμα, ἄγνυμι). Σκάσιμον, συντριβὴ τῶν κυμάτων. Αἰγιαλός, ἀκτή, τόπος, ὅπου ἄγνυνται, κτυποῦσι, καὶ σκάζουν τὰ κύματα. Ἡρόδ. 4, 196. 9, 100· παρ' Ἰωσήπ. ἀρχ. ιέ. 9. κεῖται ἀντὶ τούτου ἡμαρτημ. κυμαγωγία.

Κυματώδης, ες (εἶδος). = κυματοειδής· Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κύματος ἔχων, πλήρης κυμάτων, γεμάτος ἀπὸ κύματα.

Κυμάτωσις, εως, ἡ (κυματόω). Ἡ σήκωσις τῶν κυμάτων, κῦμα. Στράβ.

Κυμβαλίζω, Μέλ. ίσω (κύμβαλον). Τὸ κύμβαλον κτυπῶ, ὅθεν

Κυμβαλισμός, ὁ. Τὸ κτυπᾶν τὸ κύμβαλον. Ἀλκίφρ. γ'. 66. καὶ

Κυμβαλιστής, οῦ, ὁ. Ὅς τις κτυπᾷ τὸ κύμβαλον.

*Κυμβαλίστρια, ἡ. Θηλυκ. τοῦ κυμβαλιστής, ὡς ἀπὸ τοῦ κυμβαλιστήρ, ἡ κτυπῶσα τὰ κύμβαλα.

Κύμβαλον, τό (κύμβος). Ὄργανόν τι κοίλον κατὰ τὸ σῶμα, ἐπὶ δὲ τὸ χεῖλος δέρμα ἔχον ἐσκεπασμένον, ἐφ' ᾧ καὶ κτυπούμενον ἠχεῖ. τὸ παρὰ Τούρκ. τουμπελέκι, λεγόμενον. »Ὀξύδουπα κοιλοχείλεα κυμβαλα«. Ἀνθολγ. 2) Ῥιχή τις λεκάνη. Δωρικ. Ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, ἀρράνιον.

Κύμβαχος, ον, (κυβή, κύμβη, κύπτω). Ὁ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἤτοι ἐπὶ τὰ κάτωθεν ἔχων τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς πόδας ἄνω, ὁ ἐπὶ κεφαλὴν πεσών, καὶ ἄνω τοὺς πόδας ἔχων. Ἰλ. Ε, 586. »Ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος«. ἔπεσε κατακέφαλα, ἤτοι μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον ἀπὸ τὸν δίφρον. 2) »Κόρυθος ἱπποδασείης, κύμβαλος ἀκρότατος«. Ἰλ. Ο, 536. τὸ κατάκορυφον τῆς περικεφαλαίας (ἤτοι τὸ θολοειδὲς αὐτῆς ἀνώτατον μέρος), ἐν ᾧ ἐμβάλλεται ὁ λόφος, ὁ Σχολ. Πρωτότυπον τούτου φαίνεται τὸ, κυβη, κύμβη, ἡ κεφαλή, ἀφ' οὗ τὸ, κύπτω, καὶ κυβδα, καὶ ἑπομένως τὸ, κυβητίζω, ἐπὶ κεφαλὴν βίπτω. Παρ' Ἡσυχ. καὶ κυμβητιᾶν, παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἀντὶ τοῦ, κυβιστᾶν, τὸ ὁποῖον ἔγεινεν ἐκ τοῦ κυβίζω, κυβιστής. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἔτι καὶ τὸ, κυβηστίνδα, ἐπὶ κεφαλὴν· ἐκ τοῦ, κύμβη. ἄρα τὸ, κύμβαχος,

*Κυμβεῖον, τό = κυμβίον, Διογ. Ἀρτ. 3, 42.

Κύμβη, ἡ. Ἡ κυρία σημασία τούτου εἶναι κοίλωμα, ἢ κοιλότης τις· ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κύμβος, κοῖλος, μυχός, βυθός, καὶ κεραμίου πυθμήν· ἄρα καὶ ὁ πάτος ἀγγείου τινός, καὶ ἐντεῦθεν, 1) Κοίλοντι ἀγγεῖον, εἶδος ποτηρίου, κανκέον· ὡς τὰ κύββα, κύπελλον, κῦφος· 2) Εἶδος πλοιαρίου, φελοῦκα. Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. Δ'. 3) ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, κύμβη, πύρα, ἄρα, καὶ ὁ τρουβᾶς, ζιάντα· ὡς καὶ τὸ κίββα· ἐκ τοῦ κύμβος, παράγουσιν ἔτι καὶ τὸ Λατιν. Catacumbae ὅπερ ἐστὶ, κατακύμβη, κρύπτη· ὁ Νίκανδρ. ἐν τοῖς Θηριακ. ἔχει τὸ, κύμβος, ἀντὶ τοῦ, ἔκπωμα, ποτήριον, ἢ κάλλιον ἀντὶ τοῦ, ὀξύβαφον· ἐν δὲ τοῖς ἀλεξιφαρμ. κύμβη, ἀντὶ τούτου κεῖται, τὸ ὁποῖον ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. ἔτι διὰ τοῦ, τὸ τῶν ὀστρακοδέρμων κύτος, τὸ δέρμα, τὸ καύκαλον τῶν κοχλίων· ὁ Φώτ. ἔχει »Κυμβίον, εἶδος ἐκπώματος ἐπίμηκες καὶ στενόν, καὶ τῷ σχήματι παρόμοιον τῷ πλοίῳ ὁ καλεῖται κύμβη· ὁ δὲ Εὐστάθ.« ποτήριον κεφαλοειδὲς πυθμένα μὴ ἔχον μηδ' ὦτα« ὀρθότερον μέν τοι τὸ τοῦ Φωτίου· ἐν ταῖς ἐπιγραφ. τοῦ χανδλερίου (μέρ. β'. ἀριθ. α'.) φέρεται καὶ ἀντὶ τοῦ στύλου· 4) Ὄρνις τις, ὡς ὁ Ἡσυχ. ἑρμηνεύει· Ἐμπεδοκλ. παρὰ Σιμπλικ. εἰς Ἀριστοτ. Φυσ. σελ. 258. »Ὠσαύτως θάμνοισι, καὶ ἰχθύσιν ὑδρομελάθροις θηρσὶ τ' ὄρεσι μελέεσσιν, ἰδὲ πτεροβάμοσι κύμβαις.«

*Κυμβίον, τό. Ὑπόκορτκ. τοῦ κύμβη. Μικρόν τι ποτήριον, cymbium. 2) Στολισμός τις ἐπὶ τῶν στηλῶν· ἴσως = κυμάτιον, 3. Ἰδ. κύμβη.

*Κύμβος, ὁ = κύμβη.

Κύμενδις, ὁ (ἀμφβλ. ἐὰν καὶ, ἡ). Ἰωνικ. ὄνομ. τοῦ πτηνοῦ, χαλκίς· κατὰ τὸν ἐν Ἰλ. Ξ, 291. στίχον »ὀνομάζετο ὑπὸ μὲν θεῶν χαλκίς, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων, κύμενδις· ἰδ. χαλκίς.

*Κυμινεύω (κύμινον). Πασπαλίζω μὲ κύμινον, Λουκ. Ἀλεξ. 25.

*Κυμίνινος, ίνη, ινον. Ἀπὸ κύμινον, Ἀλεξ. Τραλλ.

Κυμινοδόχη, ἡ (κύμινον, δέχομαι). Δοχεῖον, ἀγγεῖον ἐμπεριέχον τὸ κύμινον, τὸ ὁποῖον τάσσεται ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Κυμινοθήκη, ἡ (τίθημι). = κυμινοδόχη. Πολυδ. ι. 23.

Κυμινοκίμβιξ, ικος, ὁ (κίμβιξ). = κυμινοπρίστης. Ἀριστοτ. Ἱππ. 1.

Κύμινον, τό. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ σπόρος εἶναι εὐώδης, καὶ τὸν μεταχειρίζονται εἰς τὰ καρυκεύματα τῶν φαγητῶν. Διοσκορ. γ'. 68. Cuminum, Κιν.

Κυμινοπρίστης, ου, ὁ (κύμινον, πρίω). Ὁ σχίζων, πριονίζων τὸ κύμινον, ὁ ὑπαρός, φειδωλός, ἡμερολόγος· = κνιπός, ὅστις ὀνομ. ἀπὸ τὴν φειδωλίαν του καὶ τὸν σπόρον τοῦ κυμίνου σχίζει· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, σχίζει τὴν τρίχα, ἢ ἑκάστοτε καὶ τὴν μυῖαν Ἀριστοτελ. Ἠθικ. δ'. 1. Θεόφραστ. ἱ. 55. Ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1357. ἔταξε τὸ ἰσοδύναμον τούτῳ, καρδαμογλύφος, ὅστις ἐκ τῆς φειδωλίας του κόπτει καὶ σχίζει εἰς τὴν μέσην τὸν σπόρον τοῦ καρδάμου, τὰ ὁποῖα καὶ συνέθετο· κυμινοπριστοκαρδαμόγλυφον, εἰπὼν, διὰ νὰ δώσῃ μεγαλητέραν ἐπίτασιν καὶ δύναμιν εἰς τὴν ἔκφρασιν· ὅθεν

Κυμινοπριστία, ἡ. Τὸ πάθος καὶ ἡ ἰδιότης τοῦ κυμινοπρίστου· Ἀνώνυμ. μετὰ τὸ τοῦ Ἀνδρονίκ. περὶ παθῶν· σελ. 756.

*Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος, ον, Ἀριστφ. Σφ. 1597. Ἰδ. κυμινοπρίστης.

Κυμινότριβος, ον (τρίβω). Ὁ μετὰ κυμίνου τετριμμένος· »Ἅλας κυμινότριβον« Παλλάδιος παρ' Ἀθην. ε'. σελ. 320. καὶ 310. ὅπου »Κυμίνῳ αὐτὰ πάσας ἀλίν« ἠμαρτημένως κεῖται.

Κυμινώδης, ες (κύμινον, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κυμίνου ὤν· ὡσὰν κύμινον.

Κυμοδέγμων, ον, γενικ. ονος (κῦμα, δέχομαι). Ὅστις δέχεται κύματα. Εὐριπ. Ἱππόλ. 1173. Ποιητικ.

*Κυμοδόκη, ἡ (δέχομαι). Ἡ δεχομένη κύματα. Ὄνομα μιᾶς Νηρηΐδος, Ἰλιάδ. Σ, 39. Ἡσιόδ. Θεογ. 252.

*Κυμοδόκος, ον = κυμοδέγμων, Ποιητικ.

Κυμοθαλής, ές (θάλλω). Ὁ ἐν τοῖς κύμασι θάλλων, ὁ κύματα πηγάζων, ποιῶν, ἢ πλούσιος ἀπὸ κύματα· ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος. Ὀρφ. Τμν.

*Κυμοθόη, ἡ (θοός). Ὡς τὸ κῦμα ταχεῖα, ἢ ἡ ἐπὶ τῶν κυμάτων ταχεῖα. Ὀνομ. μιᾶς Νηρηΐδος, Ἰλιάδ. Σ, 41. Ἡσιόδ. Θεογ. 245.

*Κυμόκτυπος, ον, = κυματόκτυπος, Σιμμίας.

Κυμοπόλεια, ἡ (πολέω, κῦμα). Ἡ ἐν τοῖς κύμασι ζῶσα, διάγουσα, πορευομένη, Ἡσίοδ. Θεογον. 819. Ὀνομ. θυγατρός τινος τοῦ Ποσειδῶνος.

*Κυμόῤῥοος, ους, = κυματόῤῥοος, ους.

Κυμοτόμος, ον (τέμνω, ταμεῖν). Παρὰ Θεοφίλ. Σιμοκάττ., ὁ τέμνων, ἢ διατέμνων, διασχίζων τὰ κύματα· ὁ κυμοτόμος. Τρίγωνόν τι κτήριον ἢ ἐκ ξύλων ὀρθῶν οὕτω κατεσκευασμένον πρὸ τῶν λιμένων, διὰ νὰ κόπτεται ἡ ὁρμὴ τῶν κυμάτων· καὶ πρὸ τῶν γεφυρῶν, ἢ ὁρμὴ τοῦ ῥεύματος, ἢ τῶν πάγων. Le brise, glace, Γαλ. Eisbock, Eispfahl, Γερμ.

*Κυναγέσιον, τό. Δωρικ. ἀντὶ κυνηγέσιον.

*Κυναγίς, ἡ. Θηλ. τοῦ ἐπιμ.

*Κυναγός, ὁν, Δωρικ. ἀντὶ κυνηγός, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. Ποιητ. οὐχὶ σπανίως ἀπαντώμενον, Valck Φοίνισ. 6, 1113. Pors. Εὐριπ. Ὀρ. 26.

Κυνάγχη, ἡ· καὶ, συνάγχη, ἡ, ἢ κύναγχος, ὁ (κύων, ἄγχω). Ἡ φλόγωσις τοῦ τῆς ἀναπνοῆς ὀργάνου, ὅπότε ὁ πάσχων ἐκβάλλει τὴν γλῶσσαν τοῦ ἔξω τοῦ στόματος ὡς ὁ σκύλος· ὁπότε δὲ ἡ φλόγωσις εὑρίσκεται μόνον εἰς τὸν λαιμόν, τότε τὸ πάθος καλεῖται, Παρασυνάγχη. Κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν κυνῶν, πρβλ. ὑάγχη. — 2) = κλοιός, κυνοῦχος. ὁ περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ σκύλου δεσμός. Ῥιανὸς ἐν Ἐπιγρ. 8. ὅπου ἄλλοι, κυνεατής, ἔχουσι.

Κυναγχικός, ή, όν. Ὅστις πάσχει ἀπὸ τὸ πάθος τῆς κυνάγχης, ὁ κυνάγχην πάσχων.

Κύναγχος, ὁ = κυνάγχη. Ἱπποκρ. περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον, κεφ. ιγ'.

Κυνεγωγός, ὁ (κύων, ἄγω). Ὅστις δίδει ἀγωγὴν εἰς τοὺς σκύλους, ὁ ἐστὶν ἀνατρέφει καὶ διδάσκει, ἤ τοι μανθάνει αὐτούς· 2) = κυνηγός, ὅστις φέρει τοὺς σκύλους εἰς τὸ κυνήγιον, καὶ τοὺς ἐπιστατεῖ. Ξενοφ. καὶ Ἀρρίαν.

Κύναιδος, ὁ, ἡ. Λίαν ἀναιδής· ἀμφ. Ἡσύχ.

Κυνάκανθα, καὶ, κυνακάνθη, ἡ· καὶ κυνάκανθος, ὁ. Εἶδος ἀκανθῆς, σκυλάγκαθον. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. ε'. 19. ἴσως = κυνόσβατος.

Κυνηκτής, οῦ, ὁ (ἄγω). Τὸ σχοινίον, δι' οὗ δένουσι τοὺς σκύλους ὅπότε φέρουσιν αὐτοὺς εἰς τὸ κυνήγιον· ἰδὲ καὶ κυνάγχη.

Κυναλώπηξ, εκος, ἡ (ἀλώπηξ). Παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1067. Λυσιστρ. 957. κεῖται ὡς ἐπίθετον ἀχρείου τινὸς καὶ ἀσώτου· ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ πανούργου καὶ ποινηροῦ Ἡλεῶνος τὸ ὁποῖον ἐπίθ. ὁ Λουκιαν. τὸ δίδει εἰς τοὺς Κυνικοὺς· καὶ Ἡσύχ. εἶδος σκύλου νόθου ἐκ σκύλου καὶ ἀλώπεκος γεγενημένου, ὅστις καὶ Λακωνικὸς λέγεται, (λαγωνικόν)· οἱ τοιοῦτοι σκύλοι παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. γ'. 1. Ἀλωπεκίδες, λέγονται· ἐκ τοῦ Ἡσυχ. ἐν Δ. κυνάλωφ. κυνοφθόρω φαίνεται ὅτι ἄλλοι παρ' Ἀριστοφ. »Κύν' ἀλώπηκα« ἀνέγνωσαν, καὶ διὰ τοῦ »Κύν' ἀδικον« ἑρμήν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι ἐκ Σοφοκλέους, ἀλωπεξ, καὶ ἑρμην, διὰ τοῦ, ἀλωπεκωδης, πανοῦργος, καὶ, ἀλωπα, διὰ τοῦ, ἀλωπηξ.

Κυνάμυια, ἡ (μυῖα). Σκυλόμυια· Μεταφορ. Ἀναιδής, θρασύς, ἀδιάντροπος ἄνθρωπος· Ἐπίθετ. γυναικῶν ἀδιαντρόπων, ἐν Ἰλ. Φ, 394. καὶ 421. μετχρῖτ. τὴν λέξιν ὁ Ἄρης κατὰ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἡ Ἥρα κατὰ τῆς Ἀφροδίτης· ἄλλοι γράφουσι κυνόμυια, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶναι κυρίως ἴδιον τῶν λογογρφ. »Τίπτ' αὖ ὦ κυνόμυια, θεοὺς ἐρίδι ξυνελάωσας ;« παρὰ τὴν κύια καὶ τὴν μυῖαν, ἀναιδῆ ζῶα καὶ ἄμφω. κοινότερον τοῦ κυνάμυια τὸ κυνόμυια, καὶ ἐξ ἐκείνου δοκεῖ γενέσθαι τοῦτο· ὁ Εὐστάθ. ὁ δὲ Ἡσύχ. ὁ μὲν γὰρ κύων ἀναιδής, ἡ δὲ μυῖα θρασεῖα.

Κυνάνθρωπος, ὁ, καὶ ἡ = λυκάνθρωπος.

Κυνάρα, ἡ· παρ' Ἀθην. β'. καὶ »Κύναρος ἀκανθα« ἀμφ. σημασία· ἤτοι = κυνόσβατος, ἢ, = κινάρα.

Κυνάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σκυλάκιον· Ξενοφ.

Κυνάς, άδος, ἡ. Δακωνικ. = ἀπομαγδαλιά. Πολυδ. ε'. 93. καὶ Ἀθην. Δ'. 2) = κυνάρα· Ἡσύχ. 3) Ἡ τρίχα, ὁ μαλλὸς τοῦ σκύλου· Θεόφραστ. ἱ. 23. 4) = κύων, 9, 5) Ὡς ἰδιατρ. δὲ θηλκ. τοῦ κυνεος· »Ἡμέραι κυνάδες« Πλούταρχ. αἱ ἡμέραι τοῦ Ἰουλίου, καθ' ἃς γίνονται τὰ κυνικὰ λεγόμενα καύματα.

Κύναστρον, τό (κύων, ἄστρον). Τὸ ἄστρον τοῦ κυνὸς, ἤτοι τὸ λεγόμενον, κύων. Σχόλ. Λυκόφρ.

*Κύναστρος, ὁ = κύναστρον. Τσέτσ. εἰς Ἡσ. ἔργ. 609.

Κυνάω, ῶ. Μ. ήσω (κύων). = Κυνίζω· παίζω τὸν κυνικόν· 2) παρ' Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. ε'. 20. τὰ ὀρθότερα Χειόγρ. Κυνᾶν ἔχουσι, ὅπου αἱ ἐκδόσεις, σκυζᾶν, ἀντὶ τοῦ σαρκικῆς συνουσίας ὀρέγεσθαι· συνουσίας ἐπιθυμεῖν, ἐπὶ κυνῶν.

Κυνδάλη, ἡ· παρ' Ἡσυχ. = κύνδαλος.

Κυνδαλισμός, ὁ (κύνδαλος). Παιδιά τις τῶν παίδων, καθ' ἣν ἔμπηγνον πάσσαλόν τινα εἰς μαλακὴν γῆν, καὶ μετὰ τοῦ φραγγελίου ἐζήτουν νὰ τὸν κρημνίσωσιν οὕτως, ὥστε πάλιν ἐμπήγετο εἰς τὴν γῆν· ἰδὰ κόνταξ, ὅθεν.

Κυνδαλοπαίκτης, ου, ὁ (παίζω). Ὅστις παίζει τὴν παιδιὰν, τὴν λεγομ. κυνδαλισμός.

Κύνδαλος, ὁ. Εἶδος ξυλίνου ἥλου, ξύλινον, καρφίον, πάσσαλος. Πολυδ. ι, 188.

Κυνέη, καὶ συνεκ. Ἀττικ. κυνῆ, ἡ (κυρίως θηλκ. τοῦ κύνεος, ἀνωνυμ. δορά). Τὸ δέρμα τοῦ σκύλου (ἡ τοῦ κυνὸς δορὰ) ἐκ τοῦ ὁποίου κατεσκεύαζον καλύμματα τῆς κεφαλῆς, εἴδος σκούφιας, σκιάδος, καὶ περικεφαλαίας, συχνὰ χωρὶς νὰ ἦναι ἀπὸ δέρμα κυνός, π. χ. συχνάκις ἀπὸ δέρμα ταύρου, ἢ ἰκτῖδος, ταυρείη, κτιδέη καὶ 335. ἀλλὰ καὶ διόλου ἐκ χαλκοῦ, «Κυνέη πάγχαλκος» Ὀδ. Σ, 328. ἄρα καθόλου = περικεφαλαία, ὅπου δὲ λέγετ. «Κυνέη χαλκείη, χαλκοπάρηος, εὔχαλκος, εὔτυκτος, χρυσείη· ἐκεῖ εἶναι ἐκ δέρματος καὶ κεκαλυμμένη μόνον μὲ χαλκόν, ἢ κεκοσμημένη μὲ χρυσὸν· κατὰ τὴν διαφορὰν τοῦ λόφου λέγετ. παρ' Ὅμ. «Ἄλοφος, τετράφαλος, τετραφάληρος, ἀμφίφαλος, ἱππουρις, ἱππομάστεια· Ἰδαίτερόν τι εἶδος «Ταυρείη, ἀμφάλός τε καὶ ἄλοφος» ὠνομάζετο, καταΐτυξ, Ἰλιάδ. Κ, 258. Μόνον ἐν Ὀδ. Ω, 231. σημαίνει τὸ «Κυνέη αἰγείη» μόνον κάλυμμά τι ἁπλοῦν τῆς κεφαλῆς, ὅ ἐστι, μιαν σκούφιαν, (πιλίδιόν τι) ἐκ δέρματος αἰγός, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν οἱ γεωργοὶ ἐν τῷ ἐργάζεσθαι, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσ. Ἔργ. 548. «Πίλον ἀσκητόν» ὀνομάζει· Ὑστερώτερον συχνάκις ἀντὶ τοῦ, Σκούφια, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, σκούφια τοῦ δρόμου, ὁ τελευταῖος ἐφόρουν εἰς τὴν Θεσσαλ. μὲ πλατὺ προμετώπιον, διὰ νὰ εἶναι προφυλαγμένοι ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, Σκιάδιον, Σοφ. Οἰδ. Ἀ. 314. — Ἡ «Ἀΐδος κυνέη» τὴν ὁποίαν ἐν Ἰλιάδ. Ε, 845. φορεῖ ἡ Ἀθηνᾶ, εἶχε εὔκαμπτον νὰ πειθῇ τὸν φοροῦντα αὐτὴν ἀφανῆ, ἴδε Heinr. Ἡσ. ἀσπ. 227.

Κύνεος, α, ον, ἀλλὰ καὶ διακτάλκτ. = τῷ ἴσμν.

*Κύνεος, ία, εον (κύων). Ὁ ἐκ σκύλου ὤν, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς σκύλον, σκυλίτικος, ὅστις χαλεπός, ἀναιδής· «Κύνεος περ ἐών καὶ περ ἄφρων καὶ ἀναιδής» ὤν. Ἰλιάδ. Ι, 373.

Κυνέω, ῶ, Μ, κυνήσομαι, καὶ κύσω, ἀόρ. ἔκυσα· ἐνεστ. κύσσω, κύσσα, κύσσαι κ. λ. ταύτῃ τῷ, κύσι, Φιλῶ, τοῖς χείλεσιν ἀσπάζομαι· συχνάκις παρ' Ὅμ. καὶ ἀόρ. ἐν Ὀδ. ἀλλὰ παρ' αὐτῷ μόνον ἐν τῷ Πρτπ. καὶ Ἡσ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ διπλοῦν σίγμα, Ὀδυσ. Φ. 224. «—χείρε βαλόντε, καὶ κύσσον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὄμμω· τειοῦτο καὶ τὸ ἑξῆς στίχ. 225. «Ὡς δ' αὔτως Ὀδυσσεὺς κεφαλὴ καὶ χεῖρας ἔκυσε» ἐφίλησε· ἐντεῦθεν τὸ Γερμαν. Küssen. Μέσ. «Κυσάμεσθα· παρ' Ἀριστοτέλ. ἐπὶ τῶν περιστερῶν, ἀλλήλας φιλοῦσαι· ἐντεῦθεν τὸ, προσκυνέω (Τοῦ εἰς ὅλους τοὺς χρόνους βραχύ)

Κυνῆ, ἡ. Συνλφ. Ἀττικ. ἀντὶ κυνέη, ὅπερ ἰδέ.

Κυνήγεον, τό· = κυνήγιον.

Κυνηγεσία, ἡ (κυνηγέτης). Τὸ κυνηγεῖν, τὸ κυνήγιον. Γαλην.

Κυνηγέσιον, τό. Ἡ τῶν κυνηγῶν συνάθροισις· ἡ κυνηγοί, καὶ οἱ κυνηγετικοὶ κύνες. Ἡρόδοτ. Α', 36. «Τὸ κυνηγέσιον πάντοσε πεμψω» Ξενοφ. Κυνηγ. 10, 4. Οἱ εἰς κυνήγιον ἅμοῦ δεδεμένοι σκύλοι παρ' Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. γ'. 5. «Τὰ κυνήγεσιν ἄντα, τῷ, πανοπαίρει λύκοιν ὁ ἐστὶν, Εἰς πλῆθος ἐξερχόμενοι καὶ κυνηγοῦντες λύκοι. 2) Τὸ κυνήγιον, τὸ κυνηγεῖν διὰ τῶν κυνῶν, συχν. παρὰ Ξενοφ. Εὐτέρ. Ἐκκλ. Ἱστορ. δ'. 15. 3) Τόπος ἐπιτήδειος διὰ κυνήγιον, ὅπου ὑπῆρ. εὑρίσκονται ζῶα, Ἀναβασ. α'. 25. Ξενοφ. Κυνηγ. 6, 4, 26. 7, 11. 4) Ἡ ἐν τῷ κυνηγίῳ ἄγρα, τὸ κυνῆγι, τὸ εἰς τὸ κυνήγι πιασθέν, Ξενοφ. Κυνηγ. 6, 12.

Κυνηγετέω, ῶ, Μ. ήσω = κυνηγέω. Ξενοφ. καὶ Πλάτ. ἐκ τοῦ

Κυνηγέτης, ου, ὁ· καὶ Θηλ. κυνηγέτις, ιδος, ἡ (ἡγέομαι, κύων). Ὁ ἄγων, φέρων τοὺς κύνας εἰς τὸ κυνήγιον, καὶ δι' αὐτῶν ἀγρεύων, πιάνων ἄγριον ζῶον· κυνηγός. Ξενοφ. καὶ Πλάτ. ὅθεν

Κυνηγετικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κυνήγιον, ἢ εἰς τὸν κυνηγόν· ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ κυνήγιον· «Κυνηγετικὴ,» ὑπακουομ· τέχνη. ἡ τέχνη τοῦ κυνηγεῖν· «Ὁ κυνηγετικὸς» Βιβλίον περὶ τοῦ κυνηγίου, ὅ,τι λογῆς μᾶς ἔμειναν παρὰ τοῦ Ξενοφ. καὶ Ἀρριανοῦ· «Τὰ κυνηγετικὰ» ποίημα περὶ τοῦ κυνηγίου, ὡς τὸ τοῦ Ὀππιαν.

*Κυνηγέτις, ιδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ κυνηγέτης· Κυνηγήτρια.

Κυνηγέω, ῶ, Μ. ήσω (κυνηγός). Κυνηγέτης εἶμι, εἰς τὸ κυνήγιον ὑπάγω, πιάνω, ἢ φονεύω ζῶα, κυνήγιον κάμνω. Πλάτ. Ἐν τῇ συνηθείᾳ σημαίνει καὶ τὸ διώκω, πίπτω, ἢ τρέχω κατόπι τινός, ἵνα πιάσω αὐτόν· ὅθεν

Κυνηγία, ἡ· = Κυνηγεσία.

*Κυνήγιον, τό· = κυνηγέσιον· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ πιασθέν, κυνηγηθὲν ζῶον. Ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ.

*Κυνηγίς, ίδος, ἡ, Δωρικ. κυναγίς, ἰδιαίτερ. Θηλκ. τοῦ κυνηγός, Lobeck Φρύνιχ. σ. 429.

Κυνηγός, ὁν, Δωρικ. κυναγός, (κύων, ἄγω). Ὅστις κυνηγεῖ, μετέρχεται τὴν κυνηγετικὴν τέχνην· κυνηγέτης, καὶ, κυναγωγός· ἡ κυναγοῦσα σύνθ. ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος.

Κυνηδόν, Ἐπίρ. (κύων). Κατὰ τὸν τρόπον τῶν σκύλων· ὡς κύων, ὅπου ὁ σκύλος. Ὁ Φώτ. ἔχει «Καὶ τὸ χαμαὶ συνουσιάζειν, καὶ τὸ μὴ ἀπολύεσθαι συμπλακέντας, κυνηδὸν λέγεται·»

Κυνηλασία, ἡ. Τὸ διὰ σκύλων κυνήγιον· ἐκ τοῦ

Κυνηλατέω, ῶ (κύων, ἐλαύνω). Διὰ τῶν σκύλων κυνηγῶ. Νικανδρ. Θηρ.

Κυνήποδες, ων. εἰ (κύων, ποῦς). Τὰ εἰς τὴν κατωτέρω κλείδωσιν τοῦ ποδὸς τῶν ἵππων κόκκαλα, τὰ ὁποῖα ἔτι καὶ σφυρὰ καλοῦνται. Ξενοφ. Ἱππ. ἀ. 4. Γαλλ. Les boulets· ὁ Ἡσύχ. καλεῖ ἔτι τούτους, κύνας· πρβλ. κύων, 8.

Κυνηπίδα, ἡ. Παιδιά τις, παρὰ τὸ, κυνεῖν, τὸ φιλεῖν. Πολυδ. θ'. 114.

Κυνία, ἡ. Κατὰ Διοσκορ. δ'. 172. = Κυνοκραμβη.

Κυνίας, ου, ὁ (κύων). «Πῖλος» ὡς καὶ τὸ κυνέη. Ὁ ἐκ σκυλίου δέρματος πῖλος· «Κυνίας χήρ» ὁ σκυλοσκαιζόχοιρος. Erinaceus canimus.

*Κυνιδεύς, έως, ὁ (κύων). Νέον σκυλάκι, Θεόκρ. 5, 25. ἀλλ' ἡ ἀνάγν. εἶναι ἀμφβλ.

Κυνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κύων, σκυλάκιον. Ἀρστφ. Ἀχαρ. 542.

Κυνίζω, Μ. ίσω· Μιμοῦμαι τὸν σκύλον· καὶ ἔβρτ. ἐπὶ τοῦ βαπτίσματος· μετὰ βλακείας περιπατῶ· Ἡσύχ. 2) Μετέρχομαι τὸν κυνικὸν βίον, εἶμαι εἰς τοῦ συστήματος τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων· πράττω καὶ ζῶ ὡς Κυνικὸς φιλόσοφος Ἀθήν.

Κυνικλος, ὁ. Εἶδος μικροῦ ζῴου παρομοίου τῷ μικρῷ λαγῷ, τὸ ὁποῖον κατοικεῖ μέσα εἰς τὰς τρύπας τῆς γῆς, τὰς ὁποίας μένει τὸν σκάπτει. Ἄσπρος λαγός, κουνέλιον, Coniculus, λαγοῦδιον. Πολύβ. Λέγετ. καὶ κόνικλος (ιγ)

Κυνικός, ή, όν· Ἐπίρ. κυνικῶς (κύων). Σκύλινος, σκυλίτικος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σκύλον. 2) Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων, ὁ ἐκ τῆς αἱρέσεως ταύτης ὤν, ἢ μέλος αὐτῆς. 3) «Κυνικὸς σπασμός» παρ' Ἰατρ. ὁ ὁπόταν ἀπὸ τοὺς σπασμοὺς στραβόνῃ τὸ στόμα, καὶ ἐξέρχεται ἡ γλῶσσα.

Κύνιξις, ἡ· = ἀκροβολισμός. Ἡσύχ.

Κυνίσκη, ἡ. Ἡ νέα μικρὴ σκύλα, σκυλίτσα· καὶ

Κυνίσκος, ὁ. Ὁ νέος σκύλος, σκυλάκιον. 2) Εἶδος βαλανίκης.

Κυνισμός, ὁ (κυνίζω). Γνώμη, ἢ πρᾶξις, ἢ διαγωγὴ τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων, ἢ ἡ Κυνικὴ φιλοσοφία· παράβαλ. μὲ τὸ τοῦ Δίωνος Χρυσοστ. ἐν Λογ. λβ'.

Κυνιστί, Ἐπίρ. (κύων), Κατὰ τὸν κυνικὸν, σκυλίτικον τρόπον· σκυλίτικα, ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων = Κυνικῶς.

Κυνίσφηλος, ὁ, ἡ· = Ἀπατητικός. Ἡσύχ.

Κυνοβάμων, ον, γενικ. ονος, = κυνεβάτης. Ἡσύχ.

Κυνοβάτης, ου, ὁ (βαίνω). Ὁ παρομοίως τῷ σκύλῳ βαίνων· λέγεται ὁ ἵππος, ὅστις ἔχει τὰ εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ ποδὸς αὐτοῦ κόκκαλα, τὰ καὶ μεσοκύνια, λεγόμενα, μικρὰ καὶ χαμηλά. Ἱππιατρ. σελ. 262.

Κυνοβλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (βλέπω). Ὁ σκύλινα ὄμματα, ἢ ὄψιν ἔχων· ὁ κύνειον ὁρῶν· Ἡσύχ.

Κυνόβρωτος, ον (βιβρώσκω). Τὸν ὁποῖον ἐδάγκασεν, ἢ ἔφαγεν ὁ σκύλος· ὁ ὑπὸ κυνῶν βρωθείς.

Κυνογαμία, ἡ (γάμος). Σκυλοῦπανδρεία· οὕτως ἐκάλεσαν ὁ Κράτης τὸν μετὰ τῆς Ἱπαρχίας γάμον του. Κλήμ. Στρωμ δ'. Jac. A. Π. σ. 319.

Κυνόγλωσσον, τό (γλῶσσα). Εἶδος χόρτου, μακρὰ καὶ πλατεῖα φύλλα (ὡς τοῦ σκύλου τὴν γλῶσσαν) ἔχοντος Cynoglossum. Διον.

Κυνογνώμων, ον, γενικ. ονος (γνώμη, κύων). Ὁ τὴν γνώμην τοῦ σκύλου ἔχων· ἀναιδής, ἀδιάντροπος, σκυλόγνωμος. Νικήτ. Χρον. β'. 17.

Κυνοδέσμη, ἡ (κύων, 7. δεσμός). Δερμάτιον, ᾧ τὰς ἀκροποδίας ἀποδοῦσιν οἱ περὶ τὰς ἀποδύσεις ἀσχημονοῦντες. Φώτ. καὶ Πολ. β'. 171.

Κυνοδέσμιον, τό· = κυνοδέσμη.

Κυνόδεσμος, ὁ (δεσμός). Ὁ περὶ τὸν τράχηλον τῶν σκύλων δεσμός, λαιμοδέτης τῶν σκύλων.

Κυνόδηκτος, ον (δάκνω). Ὁ ὑπὸ σκύλου δαγκασθείς.

Κυνόδους, οντος, ὁ (ὀδούς). Τὸ μετὰ τῶν τομικῶν πουβλιρὸν ὀδόντιον· τὸ μεταξὺ ἐκλαιῶ τῶν μυλικῶν καὶ τομικῶν. Dens caninus. Λατ. Σκυλοδόντιον.

Κυνοδρομέω, ῶ Μ. ήσω (δραμεῖν). Μετὰ τῶν σκύλων κυνηγῶ· τρέχω μαζὶ μὲ τὰ λαγωνικὰ εἰς τὸ κυνήγιον. Ξενοφ. Κυνηγ. 6, 17. Μεταφορ. «Ἐκυνοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες» Ξενοφ. Συμπ. 4, 64. ἐτρέχαμεν ὁ ἕνας κατόπι τοῦ ἄλλου, καὶ ἐζητούσαμεν ἀλλήλους, καθὼς ὁ κυνηγὸς μὲ τοὺς σκύλους τρέχει κατόπι εἰς τὸν λαγόν, καὶ προθύμως, ἢ μετ' ἐφέσεως ζητεῖ αὐτόν· ὁ Κυμερίριος ἐναντίον προβάλλει τὴν ἀνάγν· «Ἐκυνοδρομοῦμεν» ἀλλ' ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, ἐγὼ προκρίνω τὴν πρώτην, διότι καὶ ἡ συνήθεια ἔχει τὴν ἰδίαν, φράσιν «Ἔτρεχα ὡς ὁ σκύλος (εἰς τὸ κυνήγιον) καὶ σὲ ἐζήτουν, ἢ σὲ ἐγύρευα.»

*Κυνοδρομία, ἡ. Τὸ μετὰ τῶν σκύλων τρέχειν, καὶ κυνηγεῖν.

Κυνοειδής, ές (εἶδος) = κυνώδης.

Κυνόζολον, τό (ὄζω). Εἶδος φυτοῦ, ἔχον τὴν ὀσμὴν τοῦ σκύλου, τὸ ὁποῖον ἄλλως, χαμαιλέων, λέγεται. Διοσκ.

Κυνοθαρσής, ές (θαρρῶ). Ἀναιδής, τολμη-

ρὸς ὡς ὁ σκύλος. Θεόκριτ. ιε'. 53. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 766. ὅπου, κυνοθρικτεῖς, κεῖται.

*Κυνοθρεμής, εῖα, ύ = τῷ πρίν.

Κυνοκάρδαμον, τό. Εἴδός τι καρδάμου. Διοσκορ.

Κυνόκαυμα, τό (καῦμα). Τὸ καῦμα, ἡ ἐξάστη τῶν κυνάδων ἡμερῶν, τὸ περὶ τὴν τοῦ κυνὸς ἄστρου ἐπιτολὴν γινόμενον καῦμα. Διοσκορ. καὶ Εὐστάθ.

Κυνόκεντρον, τό. Εἶδος φυτοῦ. Ἡσύχ.

Κυνοκεφάλαιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἄλλως, ἀνεμώνη, λέγεται. Ἡσύχ. Παρὰ Διοσκορ. β'. 207. κεῖται ἐν τοῖς Νόθοις, «ὄρνιος κεφαλίοις» ἴσως ἀντὶ τοῦ, κυνὸς κρανίον· ἀλλ' ὁ Διοσκορίδ. δ'. 70. ἐμνήσθη τοῦ, κυνοκεφάλιον, ἐν τῷ φυτῷ, ψύλλιον.

Κυνοκέφαλος, ον (κεφαλή). Ὁ σκύλου κεφαλὴν ἔχων, σκυλοκέφαλος. 2) Ὄνομα πίθηκος, σκύλου κεφαλὴν ἔχοντος, καὶ ἰδιαιτέρως, εἶδος πιθήκων οὕτω καλουμένου. Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. β'. 8. Αἰλιαν. Ζῴων Ἱστορ. δ'. 46. ι'. 25. Διόδ. Σικ. γ'. 35. Ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 418. φαίνεται νὰ μετχρζτ. τὸ μακρόν. Ἴδε τὰς σημειώσ. τοῦ Dindorf. Πρβλ. τετρακέφαλος, τριακέφαλος).

Κυνοκλόπος, ον (κλέπτω). Ὁ κλέπτων τοὺς σκύλους. Ἀριστοφ.

*Κυνοκομέω, Μ. ήσω (κομέω). Τρέφω, ἢ περιποιοῦμαι σκύλους. Συνέσ.

Κυνοκοπέω, ῶ. Μ. ήσω (κόπτω). Κτυπῶ τινὰ ἤτοι ὡς σκύλον. Ἀριστοφ. Ἱππ. 289. «κυνοκοπήσω σου τὸν νῶτον·» ὅπου ὁ Σχολ. φησι, «τυπτήσω σε, καθάπερ κύνα· τοῦτο δὲ ὡς μαγειρος λέγει· ἔστι γὰρ κύων ἰχθὺς ποιός· ἅμα δὲ καὶ κυνεῖω σε δέρματι παίσω· ἔστι γὰρ τραχύτατον.»

Κυνοκράμβη, ἡ (κράμβη). Εἶδος κράμβης. Διοσκορ. δ'. 192. Theligonum Cynocrambe. Λιν.

*Κυνοκτονία, ἡ. Τὸ φονεύειν τοὺς σκύλους, ἐκ τοῦ

Κυνοκτόνος, ον (κτείνω). Ὁ τοὺς σκύλους φονεύων. Κυνόκτονον, τό· εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς φονεύει τοὺς σκύλους, σκυλοβότανον.

Κυνοκυτίς, ίδος, ἡ = κυνόρροδον· ἐκ τοῦ Μαρκέλλου Ἐμπειρ. λίαν ἀμφ.

Κυνολέσχης, ου, ὁ (λέσχη). Ὁ ἀναιδὴς καὶ ἀναίσχυντος φλύαρος· ὅστις ὁμιλεῖ ἀδιάντροπα λόγια. ἀμφ.

Κυνολογέω, ῶ. Μ. ήσω (λέγω). Περὶ τῶν σκύλων, ἢ περὶ τοῦ κυνὸς ἄστρου ὁμιλῶ, πραγματεύομαι. Ἀλκίν.

Κυνόλοφα, ων, τά (κύων, λόφος). Τὰ κατὰ τὴν ῥάχιν ὑψώματα ὡς λόφοι ἀπὸ τῶν ἐξοχῶν τῶν σπονδύλων γινόμενα, ὡς κέρκα. Πολυδ. β'. 108.

Κυνόλυκος, ὁ (λύκος) = κροκόττας. Σκυλόλυκος. Κωδὴξ Βαβαρ. Φωτίου εἰς Κτησίου Ἰνδ. Ἡσύ. ὀβ'.

Κυνόλυσσος, ον (λύσσα). Ὅστις ἐκ τοῦ δαγκάσματος τοῦ λυσσασμένου σκύλου ἐλύσσασεν· ὁ λύσσαν σκύλου ἔχων. Ζήτ. Λύσσα.

Κυνόμαλον, τό. Δωρικ. ἀντὶ κυνόμηλον = κοκκύμηλον. Ἡσύχ.

Κυνομαχέω, ῶ, Μ. ήσω (μάχομαι). Μετὰ τῶν σκύλων μάχομαι· πολεμῶ μὲ τοὺς σκύλους, ἢ κατὰ τῶν σκύλων.

*Κυνόμηλον, τό = κοκύμηλον. Κυρίως, Σκυλόμηλον.

Κυνόμορον, τό. Ὁ καρπὸς τοῦ κυνοσβάτου. Γαλην. περὶ συνθέσ. φαρμ. κατὰ τόπ. ά, 1.

*Κυνόμορφος, ον (μορφή). Ὁ μορφὴν κυνὸς ἔχων.

Κυνόμυια, ἡ. Σκυλόμυια, σκυλόμυγα· εἴληπται καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀναιδής. Παρὰ λογογρ. συνηθέστ. τύπος ἀντὶ τοῦ κυνάμυια, ὅπερ ἰδέ.

Κυνοπέννας, οἱ. Παρὰ Τραλλιανῷ Ἀπολογ. 8. λέγονται κυνοπέννας, κυνοπέναι, ἢ κυνοφανεῖς, μετὰ τοῦ σκιάποδες, συντεταγμένον, σπάνιοι τινες, πεπαιδευμένοι καὶ πεπολιτευμένοι ἄνθρωποι· (ἀμφ. ἢ γραφή).

*Κυνόπληκτος, ον (πλήσσω). Πληγωμένος ἀπὸ σκυλίον. Διοσκορ.

Κυνοπρήστις, ιδος, ἡ (πρήθω). Ζῶόν τι, τὸ ὁποῖον φονεύει τοὺς σκύλους, ἢ κτυποῦν αὐτοὺς διὰ τοῦ κέντρου τοὺς κάμνει νὰ πρισθῶσιν, ὡς καὶ τὸ βούπρηστις. Ἡσύχ.

Κυνοπρόσωπος, ον (πρόσωπον). Ὁ σκύλου πρόσωπον ἔχων, σκυλοπρόσωπος. Λουκιαν.

*Κυνοραιστής, οῦ, ὁ (ῥαίω) = κρότων, Ὀδ. Ρ, 300. Ἴδ. Κυνορραιστής.

Κυνόροδον, καὶ Κυνόρροδον, τό (ῥόδον). Σκυλοτριαντάφυλλον. Rosa canina, Πλίν. ἡ. 41. πολλοὶ συγχέουσι τοῦτο μετὰ τοῦ, κυνόσβατος, ἀλλ' ἐσφαλμ.

Κυνορραιστής, καὶ, Κυνοραϊστής, οῦ, ὁ (ῥαίω, κύων). Ζωοδάριόν τι ὡς ἡ κόρυς ἐκπιπίζον τὸ αἷμα τῶν σκύλων, καὶ λοιπῶν ζῴων, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τσιμπούριον, καὶ τσιβίκιον· λεγόμενον, Ricinus· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κυνοραισται, κρότωνες, οἱ τοὺς κύνας πιπίζοντες. Ὀδ. Ρ, 300. «ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνίπλειος κυνοραιστέων.» Ζήτ. καὶ, κρότων.

*Κυνόρροδον, τό = κυνόροδον.

Κυνόσαργες, εος, τό. Ἕν τι τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων (ἔξω τῆς πόλεως, οὐ μακρὰν τοῦ Λυκείου)· καὶ ἱερὸν Ἡρακλέους κατ' αἰτίαν τοιαύτην. Δίδυμος ὁ Ἀθηναῖος ἔθυεν ἐν τῇ Ἑστίᾳ· εἶτα κύων λευκὸς παρὼν, ἥρπασε τὸ ἱερεῖον καὶ ἀπέθετο εἴς τινα τόπον· ὁ δὲ πορευθεὶς ἦν· ἔχρησε δὲ αὐτῷ ὁ θεός, ὅτι εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, οὗ τὸ ἱερεῖον ἀπέθετο ὁ κύων Ἡρακλέους βωμὸν ὀφείλει ἱδρύσασθαι· ὅθεν ἐκλήθη Κυνόσαργες· ἐπειδὴ οὖν καὶ ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ νόθος εἶναι, διὰ τοῦτο ἐκεῖ οἱ νόθοι (τῶν παίδων) ἐτελοῦντο (ἐγυμνάζοντο) οἱ μήτε πρὸς πατρὸς, μήτε πρὸς μητρὸς πολῖται. Φώτ. ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. «ἐς κυνόσαργες τελεῖν· ἐπὶ τῶν νόθων παίδων. Τὸ νὰ ἀνήκῃ τις εἰς τὰ νόθα παιδία. Λαμβάνεται δὲ καὶ εἰς παροιμίαν ἐπὶ ὕβρεως καὶ ἀρᾶ, οἷον «Ἴθι εἰς κυνόσαργες·» ἐν ἴσῳ τῷ «ἐς κόρακας».

*Κυνόσβατον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς κυνοσβάτου.

Κυνόσβατος, ἡ (βάτος). Εἶδος θάμνου ἀκανθώδους, σκυλοβατος. Rabus caninus.

Κυνοσσόος, ὁ, ἡ (σόω, σεύω). Ταυτὸν τῷ, κυνηγός. Ἡσύχ.

Κυνοσουρά, ἡ (οὐρά). Ἡ οὐρὰ τοῦ σκύλου, ἀστερισμός τις περὶ τὸν ἀρκτικὸν πόλον, ὅστις καὶ μικρὰ Ἄρκτος, λέγεται. Ἄρατ.

Κυνόσουρα ὠά, τά = οὐρία, ζαφύρια, καὶ, ὑπηνέμια, Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. ς'. 2. Ζήτ. Ὑπηνέμια.

*Κυνοσουρίς, ίδος, ἡ. Εἶδός τι ταχέων Λακωνικῶν, κυνηγετικῶν σκύλων, πιθ. ἐκ τῆς Λακων. φυλῆς κυνόσουρα. 2) = κυνοσουρά.

Κυνοσπάρακτος, ον (σπαράσσω). Ὁ ὑπὸ κυνῶν ἐσπαραγμένος, τὸν ὁποῖον κατεξέσχισαν οἱ σκύλοι.

*Κυνοσπάς, άδος, ὁ, ἡ (σπάω) = τῷ προηγμ.

*Κυνοσσόος, ον (σεύω). Ὁ φοβίζων, ἢ κυνηγῶν σκύλους.

Κυνοσφαγής, ές (σφάττω). Ὅστις ἐσφάγη, ἤτοι ἐθυσιάσθη εἰς τὸν σκύλον, τὸν ὁποῖόν τις τιμᾷ μὲ θυσίας κυνῶν, εἰς ὃν θυσιάζουν, ἢ σφάζουν εἰς τιμήν του σκύλους. Λυκόφρ. 77. ὅπου ἄλλοι, κυνοσφαγής, ἀνέγν. ὁ σκύλινον μορφὴν ἔχων, ὅστις φαίνεται ὡς σκύλος.

*Κυνότερος, Μόνον παρὰ Γραμματ. πρὸς παρηγορίαν τοῦ κύντερος.

Κυνοτροφικός, ή, όν (τρέφω). Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀνατρέφῃ, ἢ νὰ τρέφῃ τοὺς σκύλους. «κυνοτροφικὴν· ὑπακουομ. Τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ νὰ ἀνατρέφῃ καὶ νὰ μανθάνῃ τοιαῦτα τοὺς σκύλους.

Κυνοῦλκος, ον (κύων, ἕλκω). Ὁ ἕλκων, σύρων, φέρων τοὺς σκύλους. Νικόλ. Δαμασκ.

Κύνουρα, ων, τά. Λυκόφρ. 99. Οἱ ἐν τῇ θαλάσσῃ σκόπελοι, ξέροι. Παρ' Ἡσυχ. κυνούρια, τά = κυματωγή.

Κυνούχιον, τό (ἔχω, κύων) Σεντούκιον, κεύφαρον, πεπέτι, ἢ τροβᾶς, φάντα, μὲ σκύλινον δέρμα περικεκαλυμένον.

Κυνοῦχος, ὁ (ἔχω). Ὁ τοὺς κύνας ἔχων, κρατῶν, σχοινίον, ἢ λωρίον, ἢ περιτραχήλιον, εἰ οὗ δένομεν καὶ σύρομεν τοὺς σκύλους· ἐν δὲ Ἀναλέκτ. β'. 213. καὶ «κλοιοὺς κυνούχους.» 2) Θυλάκιον, βαλάντιον, μαρσίπιον, σάκκος, τροβᾶς, ταγρεζίκα ἐκ σκυλίου δέρματος· ὁ Ξυφ. Κυνηγ. β'. 10. «κυνοῦχον μόσχειον» λέγει. Ὁ Πολυδ. δ'. 31. ἔχει, «Κυνοῦχος, δέρμα μόσχειον εἰς ὃ ἐντίθεται τὸ δίκτυον, τῷ σχήματι πεποιημένον ὥσπερ τὰ σύσπαστα βαλάντια.»

Κυνοφαγέω, Μ. ήσω (φαγεῖν). Σκύλους, ἢ σκύλειον κρέας τρώγω.

Κυνοφθαλμίζομαι, (ὀφθαλμός). Μὲ σκύλινα ὄμματα, ἤτοι ἀναιδῶς ἐμβλέπω· ἀναιδῶς τοῖς ὀφθαλμοῖς διανεύω. Συνέσ. καὶ Ἡσύχ. ὅθεν τό, Διακυνοφθαλμίζεσθαι, παρ' Ἡσυχ.

Κυνοφόντιες ἑορτή, ἡ (ΦΕΝΩ, φονεύω). Ἑορτή τις, ὁπότε ἐφόνευαν σκύλους. Ἀθην. σελ. 99.

Κυνόφρων, ον, γενικ. ονος (φρήν). Ὁ σκύλινον γνώμην, ἢ σκύλινον φρόνημα ἔχων· ἀναιδής, ἀναίσχυντος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 619.

Κύντερος, α, ον, Χωριστὸν συγκρ. ἄνευ θετικ. ἀπὸ τοῦ κύων, κυρίως, Μᾶλλον σκύλινος, «κυνῶν κύντερος·» ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν Λ. Διονυσίου σκωμμάτων, ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ἤδη δεῖ μετφρκ. ἀναιδέστερος, ἀδιαντροπώτερος, Ἰλιάδ. Ο, 483. καθόλου δὲ αὐθαδέστερος, χαλεπώτερος, χειρότερος, φοβερώτερος, Ὀδυσ. Η, 216. Α, 427. Τ, 18. Εὕρηται δὲ καὶ Ὑπερθετ. κυνταστος, η, ον Ἀναιδέστατος, χείριστος, κ. τ. λ. Ἰλ. Η, 502. «ὅστε κύνταστον ἐρέεινε·» ὅπου ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Θρασύτατον, δεινότατον. Τμν. Ὁμρ. Δμτρ. 307. ἐν τῇ Ἰλιάδ. καὶ τῇ Ὀδυσ. εὕρηται τὸ οὐδέτερ μόνον· πρβλ. κύων, 2. Κατὰ τὸ τοῦ Φωτίου Λεξ. οἱ κωμικοὶ εἶπον ἔτι καὶ, κυντερώτερος, καὶ, κυνταστώτατος.»

Κυνυλαγμός, ὁ (κύων, ὑλαγμός) = ὑλαγμός. Στησίχορος ἐν τοῖς Βενετ. σχολ. Ἰλ. Φ, 545.

Κυνώδης, ες (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σκύλων ὤν· ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν σκύλων ὤν· σκύλινος, σκυλίτικος.

Κυνώπης, ου, ὁ (κύων, ὤψ) Ὁ σκύλινα ὄμματα ἔχων, ἀναιδής, ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, αὐθάδης. Ἰλ. Α, 159. πρβλ. Κύων 2. τὸ ὁποῖον λέγτ. ἔτι καὶ «κυνὸς ὄμματ' ἔχων» Ἰλ. Α, 225. τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Ὀρ. 26. Τοῦτο τὸ ἐπίθετον κατὰ τὴν παλαιὰν ἁπλότητα, ἔπρεπε νὰ ἐκφράζῃ μετ' ὀνειδισμοῦ μόνον Ἀδοξον καὶ μὴ ἐπαινετόν τι ἰδίωμα· καὶ οὐχὶ ὡς καθόλου ὑβριστικὴ καὶ ἄτιμος λέξις νὰ ἐκλαμβάνεται· ὅθεν

*Κυνῶπις, ιδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ κυνώπης. Ἡ σκύλινα ὀμμάτια ἔχουσα, δηλ. ἡ ἀναιδής, ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, Ἰλιάδ. Γ, 180. Σ, 356. Ὀδυσ. Δ, 145. Θ, 319. Λ, 424. παρ' Εὐριπ. καὶ ὡς ἐπίθ. τῶν κηρῶν, διότι αὗται καὶ τὰ φρικωδέστατα ἀπαράλλακτα δύνανται νὰ ἴδωσι.

Κυνωψ, ωπος, ὁ. Δαχαικόν τι. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 8. καὶ 17. τινὲς νομίζουσι,

ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ τοῦ Διοσκορ. Ψύλλιον. ἄλλοι δὲ ἄνηθ. Ἐχίωψ.

Κυογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ (γαστήρ, κύω). Ὁ εὐρύχωρον, φαρδὺν (ὡς ἐγγαστρωμένος) τὴν κοιλίαν ἔχων. Ἀναλεκτ. ἀ. 224.

Κῦμα, ατος, τό (κύω) = κύημα, τὸ ἐν γαστρὶ ἔτι ἔμβρυον. Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. β'. 6. ὅτιν

Κυοτοκία, ἡ (τίκτω). Τὸ γεννᾶν, ἡ γέννησις. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ.

Κυοτροφία, ἡ (τρέφω). Τροφὴ τοῦ κυήματος, τοῦ ἐμβρύου, ὁπότε εἶναι ἐν τῇ κοιλίᾳ. Ἱπποκρατ.

Κυοφορέω, ῶ, Μ. ήσω (κυοφόρος). Ἔμβρυον φέρω, ἐγγαστρωμένος εἰμί, ἐν γαστρὶ ἔχω. Λουκιαν. «Ἦν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ· ἢν αὐτὴ ἐγγαστρωθῇ ἀπὸ σέου· ὅδεν

Κυοφορία, ἡ. Τὸ κύος φέρειν, ἐγγαστρία.

Κυοφόρος, ον (κύος, φέρω). Ὁ κύος φέρων, ἐγγαστρωμένος. «Γαστὴρ κυοφόρος». Θεόφιλος Ἐπιστ.

Κυπαρίσσινος, καὶ Ἀττικ. Κυπαρίττινος, η, ον (κυπάρισσος). Ὁ ἐκ κυπαρίσσου κατεσκευασμένος, κυπαρισσήνιος, Ὀδσ. Ρ, 340.

Κυπαρισσόφυφος, ον (ὄρος). Ὁ τὸν ὄρος ἔχων ἐκ βύλων κυπαρίσσου· ὁ κυπαρισσήνιον σκεπαστὴν ἔχων. Ἀλκαῖ. 3' ἔνθα πρότερον, κυπαρισσοτρόφων, ἔκειτο.

Κυπάρισσος, ἡ, καὶ Ἀττικ. Κυπάριττος. Τὸ κυπαρίσσινον· δένδρον ἀειθαλές, κατ' εὐθεῖαν εἰς ὕψος ἀνατεταμένον. Πλάτ. Cypressus sempervirens. Λιν. «κυπάρισσος εὐώδης», Ὀδσ. Ε, 64. ὅτιν

Κυπαρισσών, ῶνος, ὁ. Τόπος κατάφυτος ἀπὸ κυπαρίσσια, δάσος, ἄλσος ἐκ κυπαρίσσων.

Κυπαριττοτρόφος, ον (τρέφω). Ἀττικ. ἀντὶ κυπαρισσοτρόφος. Ὁ κυπάρισσους τρέφων, ἀναβλαστάνων, προάγων.

Κύπαρος, ὁ = κύπαρος.

Κυπάς, ἄδος, ἡ = κυπαστίς. Παρὰ Λυκόφρ. 333. «Κυπάστις χερμάδωνα· ἴσως πρέπει νὰ εἴπῃ «Κυπαστὶς χερμάδωνα· τοὐλάχιστον ταὐτὸν ἐστὶ τῷ

Κυπασσίς, ίδος, ὁ, καὶ, ἡ (κύπη). Εἶδος ἱματίου, τὸ ὁποῖον διαφόρως διορίζεται. α) Μεγαλοπρεπές τι καὶ λαμπρὸν Ἀσιατικὸν ἐπανωφόριον, φορούμενον ὑπὸ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν. β) Κοντὴ τις χλαμύς, ἡ καὶ κυπαστὶς λεγομένη. γ) Κοντόν τι καὶ στενὸν γυναικεῖον φόρημα, μακρὰ τις χλαμύς. Παρὰ Διοτιμ. ἐπιγρ. 3 φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὴν παρθεν. ζώνην. Εὕρηται δὲ καὶ ὁ τοιοῦτος κύπασσις. Ἴδε καὶ τὸ ἑπμ.

Κυπασσίσκος, ὁ, Ἀττικ. τοῦ κυπασσίς. παρ' Ἱππώνακτι· ὁ Ἀλκαῖος παρ' Ἀθην. σελ. 627. καλεῖ Κυπασσίσκον, ἓν μέρος τοῦ ὁπλισμοῦ· ἐν Ἀναλέκτ. ἀ. 220. «Εὐδύσανον ζώνην τοι ὁμοῦ καὶ τόνδε κύπασσιν· κεῖται Κύπασσις, ὁ· εἶδος γυναικείου φορέματος, καὶ ἐν σελ. 250. «Ἀβρὸ κύπασσι τὸν Ὁμφάλη λυσαμένη· φαίνεται, ὅτι εἶναι ἡ ζώνη τῶν παρθένων.

Κυπειρίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τῷ κυπείρῳ, ἡ τὴν ὀσμὴν τοῦ κυπείρου ἔχω. Διοσκορ.

Κυπειρίς, ίδος, ἡ = κύπειρος, ἢ ἓν εἶδος ἐξ αὐτοῦ· σχεδὸν εἶναι ὁ τοῦ Λιν. Cyperus longus.

Κύπειρον, τό = κύπειρος, παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Φ, 351. τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς ὑδατώδεις τόπους καὶ εἰς τὰ λειβάδια, καὶ χρησιμεύει εἰς τροφὴν τῶν ἵππων, Ὀδσ. Δ, 603.

Κύπειρος, ὁ. Φυτόν τι εἰς ὑδατώδεις καὶ ἑλώδεις τόπους φυόμενον· τούτου εἴδη δύο· μακρὰν, καὶ στρογγύλην, ἀρωματικὴν ῥίζαν ἔχων· = κύπειρον, Τμν. Ὁμρ. Ἔρμ. 107. Ἰδ. καὶ κύπερος. Θεόφρ. Φ, Ἱστορ. δ'. 11. Διοσκορ. ἀ 4. ὁ Σχολιαστ. τοῦ Θεοκρίτ. ἀ. 106. λέγει ὅτι εἰς τοὺς χρόνους του ἐλέγετο καὶ Βούτομον, καὶ τοῖς βουσὶν ἐδίδετο εἰς τροφήν. Cyperus longus. καὶ esculentus. τὸν Ἰνδικὸν κύπειρον τοῦ Διοσκορίδ. νομίζουσιν, ὅτι εἶναι ἡ ῥίζα τοῦ Ἰνδικοῦ κρόκου. La racine de curcuma.

Κυπελλίς, ίδος, ἡ (κύπη). Εὐσταθ. εἰς Ὁμηρ. καὶ, Κυπέλλον, τὸ· Εἶδος ποτηρίου, ἢ ἐκπώματος· παρ' Ὁμήρ. τὸ ὁποῖον ἄπαξ ἐν Ὀδυσ. Ξ, 112. σκύφον, ἢ κατ' ἄλλους, σκύφος. ὠνόμασεν. Αὕτη ἡ λέξις εἶναι μία καὶ ἡ αὐτή, καὶ διαφέρει μόνον κατὰ τὴν δασύτητα, καὶ προσθέσει τοῦ σ, ὡς καὶ τὸ κύτος, σεύτος· ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει, κύφος, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, Σκαφίδιον· ἴσως εἶναι συγγενὲς τούτῳ καὶ τῷ, κύφελλα. Πρωτότυπον τούτου, ἄρα, εἶναι τὸ, κύπος, κύφος, σκύφος, κύπελλον δὲ τὸ Ὑποκοριστικόν. Ἴδε ὅμως καὶ κύπελλον.

Κυπελλομαχος, ον (μάχομαι). Ὅστις μάχεται μετὰ τῶν ποτηρίων, ἢ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πίνειν. Ἀνθολογ. Ἢ ὁ μὲ τὰ ποτήρια μαχόμενος ἢ, ἔνθα γίνεται μάχη μὲ τὰ ποτήρια.

*Κύπελλον, τό. Κοῖλόν τι, ἢ κολπῶδες ποτήριον, Ποτήριον, ποκάλι, συχν. παρ' Ὁμρ. ταὐτὸν τῷ δέπας καὶ σκύφος. Ἐκ μετάλλου κατεσκευασμένον, ὅδεν παρ' Ὁμρ. συνθ. «χρυσεία κύπελλα». (Κυρίως ὑποκρστκ. τῶν, κύπη, κύμβη, κύββα, κύφος, σκύφος.)

Κυπελλοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κύπελλα, ποτήρια φέρων. Ἀνάλεκτ. β'. 446.

Κυπελλοχάρων, ον (χαίρω). Ὅστις χαίρει, εὐφραίνεται (ἐγλεντίζει) μετὰ τῶν ποτηρίων· ἢ = Οἰνοχάρων. Εὐσταθ.

Κυπερίς, ίδος, ἡ· παρὰ Θεοφρ. «Κυπερὶς τῆς πτελέας· ὅπου ἄλλοι, κνίπηρα, ἀναγν. Ζήτ. κύτταρος.

*Κύπερος, ὁ. Ἀρωματικόν τι φυτόν, ἐξ οὗ οἱ Σκύθαι ἐβαλσάμωναν τὰ λείψανα τῶν Βασιλέων τους, Ἡρόδ. 4, 71. Ἴσως Ἰωνικ. μόνον τύπος ἀντὶ τοῦ κύπειρος.

Κύπη, ἡ = Γύπη, Κοιλότης, τρώγλη, καὶ εἶδος πλοίου. Ἡσύχ. Ἰδ. κύβη (– –)

Κυπόω, ῶ· οὗ τὸ εὐχρηστότερον Ἀνακυπόω. Σπάνιος παρτκμτσμ. τοῦ κύπτω, Λυκφ. 1442. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, κυβᾶσαι, καταστρέψαι.

Κυπριάζω, Μ. άσω = Κυπρίζω.

Κυπρίδιος, ία, ιον (Κύπρις). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν Ἀφροδίτην, εἰς τὸν Ἔρωτα· ἁβρός, τρυφερός.

Κυπρίζω, Μ. ίσω (κύπρις, 3.). Ἀνθῶ, ἀνθίζω· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῶν λευκῶν ἀνθέων τῆς ἐλαίας, καὶ τῆς ἀμπέλου. πρβλ. κυπριτμός.

Κύπριον, τό. Συνυπακουομ. μύρον, ἢ ἔλαιον Μύρον, ἔλαιον, ἢ ἀλοιφὴ ἠτοιμασμένη ἐκ τῶν εὐωδῶν ἀνθέων τοῦ δένδρου κύπρου.

Κυπρῖνος, ὁ. Εἶδος ἰχθύος. Cyprinus.

Κύπρις, ιδος, ἡ. Ἡ λατρευομένη ἐν τῇ νήσῳ τῆς Κύπρου Ἀφροδίτη. Ἰλιάδ. ἔνθα εὑρίσκεται καὶ αἱ δύο Αἴτκ. Κύπριν, καὶ Κυπρίδα. Μετγνωστρ. ἔχουσι καὶ τὴν γενικ. Κύπριος, Jac. ΑΠ. σ. 11. μετὰ τοῦ Ἀφροδίτη ἡνωμένον, Τμν. Ὁμρ. Ἀφρ. καὶ ἐντεῦθεν ὡς προσηγορικ. ἀντὶ τοῦ, Ἔρως, σαρκικὴ μίξις, συνουσία. Καὶ 2) καθόλου ἀντὶ τοῦ, χαριτωμένη, ὡραία, νέα. Ὀππιαν. Ἀλ. δ'. 235. 3) = Κυπρισμός.

Κυπρισμός, ὁ (κυπρίζω). Ἡ ἀνθησις τῶν λευκῶν ἀνθέων, καὶ ἐξαιρ. τῆς ἐλαίας, ἢ τῆς ἀμπέλου, τὰ ἄνθη αὐτῆς. Καθόλου, κάθε ἄνθησις.

Κυπρογένεια, ἡ. Ἡ ἐπὶ τῆς Κύπρου γεννηθεῖσα, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσιόδ. Θεογ. 199. καὶ Πίνδ. ἐπινίκ. Θηλκ. τοῦ Κυπρογενής.

Κυπρογενής, ές (Κύπρος, ΓΕΝΩ). Ὁ ἐν τῇ Κύπρῳ γεννηθείς. ἐπιθ. τῆς Ἀφρόδ. Τμν. Ὁμρ. ῳ. Ἡσιόδ. Θεογ. 199.

*Κύπρονδε, ἐπρμ. Πρὸς τὴν Κύπρον, Ἰλιάδ.

Κύπρος, ἡ. Ἡ ἐν τῇ μεταγείῳ θαλάσσῃ πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος κειμένη γνωστὴ νῆσος. 2) Τὸ ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ εἰς πλῆθος φυόμενον δένδρον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰ εὐώδη ἄνθη κατασκευάζουσι τὸ λεγόμενον, κύπριον ἔλαιον. Lausonia inermis, Λιν. τὸ ὑπὸ τῶν Ἀράβων, ἕννα, ἢ ἄννα, ἢ κόφερ, λεγόμενον. 2) Μέτρον σίτου, δύο μοδίους περιλαμβάνον.

Κυπτάζω, Μ. άσω (συχνὴ ἐπανάληψιν τῆς ἐνεργείας τοῦ κύπτω σημαίνον). Πολλάκις, ἢ πολὺν καιρὸν κύπτω ἐμαυτόν, ὅδεν ἐπὶ πασῶν τῶν πράξεων, τὰς ὁποίας ἐκτελοῦμεν ὄντες κεκλιμένοι. Ἐπὶ τὰ πρόσω τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἔχων πορεύομαι, σκυφτός, ἢ ἐστυμμένος εἰμί, Σκύπτω, σκύφτω διὰ νὰ θεωρήσω, νὰ ἴδω τι προσεκτικῶς, ἢ διὰ νὰ πράξω τι ὑποπτον ἐπιχείρημα. Μὲ ἐστυμμένην κεφαλὴν ποιῶ, ἢ ἐργάζομαί τι. Καταγίνομαι ἐπιμελῶς περί τι. Μὲ ζῆλον, καὶ φιλοπονίαν περί τι καταγίνομαι, ἀεικίνητος εἶναι· σχολάζω εἴς τι· ἢ σκύπτω ὡς ὁ κλέπτης, ἢ ὡς ὁ κυνηγὸς κατὰ γῆς διὰ νὰ κρύψω ἐμαυτόν καὶ νὰ κλησιάσω κρυφίως, καὶ ἀνεπαισθήτως πρός τινα· καὶ ἐντεῦθεν προκύπτει ἡ σημασία τοῦ, διατρίβω, κάθημαι, ἀργοπορῶ, ἐμποδίζομαι εἰς τινα τόπον, χρονίζω· ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, κυττάζομαι. «Ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυπτάζωσιν. Πλάτ. ὅταν αὐτοὶ ἁρπάζωσι τὰ τοῦ τεθνεῶτος πράγματα, καὶ ἐστυμμένοι ἐξετάζωσι, διερευνῶσι προσεκτικῶς ἅπαντα τὰ ἐπ' αὐτῷ. «Εἰώθασι μάλιστα περὶ τὰς σκηνὰς κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν. Ἀριστοφ. Εἰρ. 731. συνηθίζουσιν οἱ κλέπται νὰ κρύπτωνται, ἢ κρυφίως νὰ διατρίβωσι, περιπατῶσιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κρυφίως, κλεπτάται, καὶ νὰ κακοποιῶσιν· ἀλλ' ἐνταῦθα σημαίνει κυρίως τὸ τῆς συνηθείας παραμενοῦν, κρυφίως, ἢ σκυφτὰ βλέπω· ὡς καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφάν. Νεφ. 509. «Τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; τί στέκεσαι καὶ παραμενεῖς εἰς τὴν θύραν μου; καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς γυναικός, ἥτις παραμενεῖς, κρυφίως βλέπει, καὶ παρατηρεῖ ἂν ὁ ἄνδρας της κοιμᾶται, ἐν Λυσιστρ. 17. «Περὶ τὸν ἄνδρα ἐκύπτασεν· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀντὶ τοῦ, Προσεκτικῶς βλέπω, ἢ Παρατηρῶ τι· τὸ ὁποῖον εὐφημίας χάριν, κυττάζω, προφέρει. Παρὰ Σουίδ. κεῖται ἐπὶ ἑνὸς, ὅστις ἦτον κεκρυμμένος, χωμένος εἰς ἕνα ἀμάξιον φορτωμένον μὲ ξηρὸν χόρτον. 2) Σημαίνει ἔτι τὴν στάσιν καὶ θέσιν τοῦ σώματος τὴν ἐν τῇ συνουσίᾳ τῆς ἀρσενοκοιτίας γινομένην, ὅπερ ἐστὶ τὸ, σκύπτω· καὶ κατὰ τοῦτο φαίνεται, ὅτι ἔχει συγγένειαν τινὰ τὸ Λατιν. Coveo.

Κυπτός, τή, τόν (κύπτω). Σκυπτός, σκυφτός· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κυπτόν, ταπεινούμενον, ἐπὶ ἱκετικῆς καταστάσεως. Αἰσχύλ. Χοηφ. 767. «Ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κυπτὸς ὀρθοῦται λόγος· κατὰ τὰ Βενετικὰ Σχόλ. ἐν Ἰλ. Ο, 207. ὅπου νῦν «Εὐαγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθώσῃ φρενί· κεῖται.

Κύπτω, Μ. ύψω. παρ. κέκυφα. Ἡ συνήθεια προφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ θέσεως σ, σκύπτω, καὶ, σεύφτω, λέγουσα· κάμπτω, κλίνω ἐμαυτόν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν πρὸς τὰ κάτω. Ἰλιάδ. Δ, 468. Ρ, 621 Φ, 69. Ὀδσ. Λ, 585. καὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1351. «Οὔτος τί κύπτεις; σὺ τί σεύφτεις; πολλάκις καὶ μὲ τὴν προσήκην, εἰς γῆν, ἐξαιρτ. ἐπὶ τῶν αἰδουμένων, ἤτοι ἐντραπαλῶν, εἴτουσ ὑπ' αἰδοῦς κλίνουσι τὴν κεφαλὴν πρὸς γῆν βλέποντες· «κεκυφότα νῶτα». Κυρταί, καμπουραστμέναι πλάται· συχνάκις ἐν τῇ Μετχ. μετ' ἄλλου τινὸς ῥήματος, ὡς πεῖμι κύψας, θέω κύψας κ. τ. τ. π. χ. «Ἔξει κύψας· ἔτοιχε μὲ κατεβασμένην, ἐστυμμένην κεφαλήν. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1123. «Ὅμοσ' εἶμι κύψας· ὑπάγω ἐναντίον αὐτῶν μὲ κατεβασμένην κεφαλήν, καὶ μὲ ἀπόφασιν· «κύψας ἐσθίειν, ἐπὶ ἀδηφάγου, καὶ μὲ ὄρεξιν τρώγοντος. Ἀριστοφ. Εἰρ. 33. Ὁ Ἀρχίλοχος μετεχειρίσθη τὸ κέκυφα, ἀντὶ τοῦ Ἀπηχθατο, ἐκρεμασθη· διότι καὶ οἱ κρεμώμενοι

κλίνουσι τὴν κεφαλήν. 2) Μετῤτκ. Ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κλίνω, βαίζω τι. Φίλ. (Πρωτότυπον εἶναι τὸ, κυβή, κύβδα, ἕτερος δὲ αὐτοῦ τύπος τὸ κυπόω, ἀφ' οὗ τὸ, Ἀνακυπόω, ἀνατρέπω, ἀναστρέφω, Θαμιστκ. ὁθ αὐτοῦ τὸ κυβάζω καὶ κυπτάζω, φαίνεται ἔτι, ὅτι εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἡ συγγενὲς μετὰ τοῦ Λατιν. Cubo, cumbo, incumbo (ἐγκύπτω), ἂν δὲν ἐκληφθῇ τὸ, κύβω, κύμβω, ὡς τὸ, λάβω, λάμβω. Ἐκ τῆς Ἐνεργητ. σημασ. καταγεται τὸ, κυφός, καμπύλος. κυρτός, καμπούρης, μετὰ τῆς παραγωγῆς του. Ζητ. ἔτι καὶ ἐν τῷ, Κυπόω.)

Κυρβαίη μάζα. Εἰδός τι μάζης, ζυμαριοῦ, ἡ μαμαλίγγας, Ὅμηρ. Ἑρετ. 6. ἀμφ. ἔνθα ὁ Σουΐδ. κυρκαίη ἔχει. Ἀνακατωμένον ζυμάρι, ἐκ τοῦ κυρκανάω· ἄλλοι ἐγκρίνουσι τὸ γυρκίη, ἐκ τοῦ γῦρις, θεραπευτική, ἰκματική. Μάζα ἐκ τοῦ λεπτοτάτου ἐκ σίτου ἀλεύρου, ἄλλοι πάλιν τὸ τυρβαίη ἐκ τοῦ τύρβη, καὶ περιστότρ. τοιαῦτα.

Κύρβας, αντος, ὁ. Σπάνιος κατὰ συγκοπὴν τύπος τοῦ Κορύβας. Ὀρφ. Ἅμν. λγ'. 2. καὶ Λυκόφρ. ἐντεῦθεν ἔχει ὁ Ἡσύχ. κυρβάδωμεν, κρύψωμεν· καὶ, κυρβάσαι, ἀποκιρτᾶν· ἐπὶ τοῦ χοροῦ τῶν Κορυβάντων, καὶ τοῦ θορύβου αὐτῶν, ἐὶ οὗ ἔκρυπτον καὶ ἀνεπαισθήτους ἐποίουν τὰς φωνὰς τοῦ νεογεννηθέντος Διός.

Κυρβασία, ἡ (κύρβεις). Περσικήτις τιάρα, ἡ σκούφια, ἡ καβούκιον σουρλωτόν· ὁ Φώτ. προσθέτει ὅτι οἱ μὲν βασιλεῖς ὀρθὴ ἐχρῶντο, οἱ δὲ στρατηγοὶ ἐπικεκλιμένῃ. ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρν. 490. παραβάλλει μετ' αὐτῆς τὴν κορυφὴν, τὸν λόφον (τὸ κτένι, ἢ τὸ χαρχάλι) τοῦ ἀλεκτωρος· ὁ δὲ Ἱπποκράτ. ὀνομάζει οὕτως εἶδος τι καλύμματος ἐκ λίνου, τὸ ὁποῖον ἐτίθετο ἐπὶ τῆς θηλῆς τοῦ μαστοῦ. Ἀρεταίος γ'. 10. ἤτοι ἄρα τὸ σχῆμα ταύτης κωνοειδὲς, καὶ ὡς φαίνεται ὅμοιόν τε κεφαλῆς κάλυμμα, μὲ τὸ τῶν καθ' ἡμᾶς ταπάρων καὶ ντιλίδων.

*Κύρβασις, εως, ἡ = κυρβασία.

Κύρβεις, εων, οἱ, καὶ αἱ (τὸ ἑνικ. κύρβις). Τρίγωνοι, ἢ πυραμοειδεῖς ξύλινοι πίνακες ἐν Ἀθήναις, πρὸς ἄξονα τινὰ προσηρμοσμένοι, ἵνα εὐκόλως περιστρέφωνται, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἦσαν γεγραμμένοι οἱ νόμοι. Ὁ Ἀπολλόδωρ. φησὶ τοὺς κύρβεις εἶναι λίθους ὀρθοὺς ἑστῶτας, ὡς ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως Στήλας καλεῖσθαι, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος παραστάσεως διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, Κύρβεις· ὥσπερ καὶ κυρβασίαν τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τεθειμένην· ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦσαν ἐγγεγραμμένοι οἱ ἱεροὶ νόμοι, καὶ αἱ θρησκευτικαὶ τελεταὶ τὸ Κανονικόν ἤγ. δίκαιον jus canonicum. καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἐξέλαβε τὴν λέξιν ὁ Πλάτ. ἐν Πολιτικ. 37. «Γράψαντας ἐν κύρβεσί τε καὶ στήλαις». Ἐξ ἐναντίας Ἄξονες ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ περὶ τὸν ἄξονα κινούμενοι πίνακες, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦσαν γεγραμμένοι οἱ ἰδιωτικοὶ, ἢ οἱ πολιτικοὶ νόμοι, τὸ jus civile. Κατ' ἄλλους οἱ μὲν κύρβεις ἦσαν τρίγωνοι, οἱ δὲ ἄξονες τετράγωνοι, τὰ δὲ περιεχόμενα ἀμφοτέρων, οὐκ οὐσιωδῶς διάφορα, Σχολ. Ἀπολλ. Ῥόδ. 4, 280. Ὑστερώτερον δὲ καὶ ἐπὶ παντῶν τῶν ὁποιουδήποτε ἐπιγραφὴν ἐχόντων στηλῶν, ἀλλὰ καὶ αἱ στῆλαι τοῦ Ἡρακλέους οὕτω καλοῦνται, Jac. ΑΠ. σ. 48. Τὸν ἑνικ. κύρβις ἔχει ὡς φαίνετ. μόνον ὁ Ἀριστοφ. Νεφ. 447. ἔνθα ὀνομζτ. οὕτω τρίβων τις Νομοδιδάσκαλος καὶ δικαιολόγος, ἐμψυχος θηλ. κώδηξ τῶν νόμων. (Οἱ πελασγοὶ ἤδη παρήγον τὰ κύρβεις καὶ κυρβασίας ὀρθὰς ἀπὸ τοῦ πρωτότυπ. κόρυς, κόρυμβος, κορυφὴ, ἐ Heyne· οὐχὶ τοσοῦτον εὐτόχως ὅμως, παράγει ἀπὸ τοῦ κύρω, κυρόω.)

Κυρεία, ἡ (ὡς ἀπὸ τοῦ κυρεύω). Κυριότης, δύναμις, ἐξουσία, αὐθεντία, διοίκησις, βεβαιότης, κῦρος, ἰδ. κῦρος.

Κυρέω, Πρτκ. ἐκύρουν καὶ ἔκυρον, ὅθεν 3. ἑνκ. κύρε, Ἰλιάδ. Ψ, 821. Ἔμν. Ὁμρ. Δμτρ. 199. Μ. κυρήσω καὶ κύρσω, ἀόρ. ἐκύρησα, ἀπρμφ. κυρῆσαι, ἐπτρμ. Ὁμρ. 6, 6. Μετχ. κυρήσας, Ἡσιόδ. ἔργ. 757. καὶ ἔκυρσα, Μετχ. κύρσας, Ἰλιάδ. Γ, 23. Ἡσιόδ. ἀσπ. 426. ἀπρμφ. κύρσαι, Ἡσιόδ. ἔργ. 693. κατ' ἄλλους ὀρθότερον κῦρσαι, Ἑνστ. μεσ. κυρόμαι, ὁιόλου ταυτόσημον, Ἰλιάδ. Ω, 530. Πολλῷ σπανιώτρ. εἶναι ὁ Ἑνστ. ἔργτκ. κύρω, τὸ ὁποῖον πρβλ. — 1) Ἐνεργτκ. καὶ μετῤτκ. ἐπιτυχαίνω, φθάνω. α) Μετὰ δοτκ. Κατὰ τύχην, τυχηρῶς, κτυπῶ εἴς τι, συναπαντῶ πρόσωπόν τι, ἢ πρᾶγμα, καταντῶ πουθενά, μέσα εἰς τίποτε πάλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κυρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ ποτὲ μὲν καταντᾷ, πίπτει εἰς εὐτυχίαν, ποτὲ δὲ εἰς δυστυχίαν, Ἰλιάδ. Ω, 530. οὕτω καὶ πήματι κύρσαιμι, Ἡσιόδ. ἔργ. 693. καὶ Ἡσιόδ. ἀσπ. 426. πλέων σώματι κύρσαιμι. Λέων, ὅστις κατὰ τύχην εὑρίσκει κυνηγιόν τι. β) Ἀντὶ δὲ τῆς δοτκ. μόνης, ἐτίθετο καὶ ἡ ἐπὶ μετὰ τῆς δοτκ. πάλιν ἐπ' αὐχένι κύρε δουρὸς ἀκωκῇ. Πάντοτε μμάτιοζε τὸν αὐχένα τοῦ ἐχθροῦ μὲ τὴν μύτην τοῦ δόρατος, θηλ. ἤθελε νὰ τὸν φθάσῃ, νὰ τὸν πληγιάσῃ, νὰ τὸν ἐγγίξῃ, νὰ τὸν κτυπήσῃ, Ἰλιάδ. Ψ, 821. ἔνθα λοιπὸν ὑτέθη ἐπὶ ἐκουσίου καὶ ἐπὶ ταύτοῦ γενομένου μματιάσματος τινός. Ἀλλὰ τὸ πλέων ἐπὶ σώματι κύρσαιμι, Ἰλιάδ. Γ, 23. εἶναι διόλου ὡς ἀνωτρ. τὸ πσώματι κύρσαιμι καὶ ὡταύτως καὶ τὸ ἐν Ἡσιόδ. Ἔργ. 757. «ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσαιμι. Τυχηρῶς ἀπαντῶν, εὑρίσκων κειμένας θυσίας. Οὕτω καὶ μετὰ τῆς, ἐν, Σοφκλ. Αἰ. 307. γ) Μετὰ γενκ. Ἐκτείνομαι μέχρι τινός, τὸ φθάνω πμελάθρου κύρε κάρηνι. Ἡ κεφαλή της ἔφθανεν ἕως εἰς τὴν στέγην, Ἔμν. Ὁμρ. Δμτρ. 189. ὅθεν ἀντὶ τοῦ Φθάνω ἕως εἴς τι, φθάνω τι, τὸ ἀπολαμβάνω, τὸ ἀποκτῶ, Λαμβάνω, ἢ ἀποκτῶ ἐπιθυμητόν, καὶ καταθυμιόν τι πρᾶγμα, παλδοῖον βροτῶν ἐπιγρ. Ὁμρ. 6, 6. Αἰσχλ. Πέρσ. 794. «Κυρήσεις ἐσθλῶν καὶ «βασιλήϊος ταφῆς κυρήσεις Τεύξεται, ἀπολαύσει, Ἡρδτ. 1, 112. δ) Μετ' Αἰτκ. ἐπιτυχαίνω, εὑρίσκω, φθάνω, ἀπολαμβάνω, σκοπεύω, μματιάζω, Μετ' Ὁμρ. καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Τρτκ. ὡς Εὐριπ. Ἑκάβ. 698. Ἠθ. 113. καὶ, 697. «Κυρήσεις πολεμίους». Αἰσχύλ. Θῆβ. 701. 2) Ἀμτβτ. Συμβαίνει, ἀκολουθεῖ, γίνεται. Ἠθ. 745. «Κακόν κυρεῖν τι τῷ στρατεύματι ἔοικεν, Ἀττκ. β) Ὡς βοηθτκ. ῥῆμα, ὡς καὶ τὸ τυγχάνω, μετ' ἄλλου ἐν Μετχ. τιθεμένου ῥημτ. ἀντὶ τοῦ, Κατὰ τύχην, τυχηρῶς εἰμί, καὶ καθέλου, Εἰμί, μὲ τὴν προσυπάρχουσαν ἔννοιαν τοῦ τυχηροῦ, καὶ ἄνευ προνοίας καὶ σκοποῦ γινομένου «ἀχθος κυρεῖ ὤνα κατὰ τύχην, συμβαίνει, ἔτυχεν, ἢ συνέβη, καὶ εἶναι, ὅτι εἶναι, Ερf., Σοφ. Τρχν. 770. Φιλ. 371. «εἰρηκὼς κυρεῖν. Ἔτυχε, καὶ εἶπε, κατὰ τύχην εἶπε, Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 414. 572 «Ὡς ἔχων κυρεῖν· ὡς διάκειται· οὕτω καὶ «Ὡς κυρεῖς ἔχων. Σοφκλ. «Κυρεῖς εὐθύνων» ἀντὶ τοῦ, Εὐθύνεις, διδάσκεις. Ἀλλὰ καὶ διόλου ὡς τὸ Εἰμί, χωρὶς νὰ πρόσκηται μετχ. Ερf. Σοφκλ. Αἰτγ. 487. — Ἡ λέξις εἰς τὴν τελευταίαν σημασ. εἶναι κυρίως μόνον Ἰωνκ. καὶ Ποιητκ. ἐν ᾧ οἱ Ἀττκ. λογογρφ. ἀντὶ τούτου τὸ τυγχάνω μετχρζτ. μόνον μεταγνστρ. συγγραφεῖς τὸ μετεχρζτ. καὶ ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ. Φαίνεται δὲ, ὅτι ἡ λέξις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ παρὰ τοῖς λογογρφ. βεβαίως πάντοτε, ὑπῆρξεν ἐν χρήσει μόνον ἐν τοῖς ἀμέσως ἀπὸ τοῦ κυρέω παραγομένοις τύποις, ὅρα συνήθως καὶ μὲ βραχὺ υ. Ὁ Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 1159. ἔχει ὅμως καὶ ἔκυρον, πρβλ. Herm. Σοφκλ. Αἰ. 307.

Κυρηβάζω, Μ. άσω = κυρίσσω. Μάχομαι, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι, φιλονεικῶ, ὡς οἱ ταῦροι διὰ τῶν κεράτων· ἔτι δὲ μτφρκ. καὶ ἀντὶ τοῦ, Διὰ λόγων φιλονεικῶ, ἐρίζω, ὑβρίζω, ὀνειδίζω, ἐλέγχω. Ἀριστοφ. Ἱππ. 272. ὅπου ἄλλοι, κυριβάζω, γράφουσιν· ὅθεν

Κυρηβασία, ἡ. Ἔρις, φιλονεικία, ἀγών. Σουΐδ. καὶ

Κυρηβάτης, ου, ὁ. Ὅστις διαμάχεται, ἐρίζει· φιλόνεικος, λοίδορος, ὑβριστής. Ἡσύχ. ὅπου, Κορυβάτης, κεῖται.

Κυρήβιον, τό. Τὸ ἐξώφλοιον, τὸ ἐκ τῶν ἐσπρίων πίτυρον, ἄχυρον· ἐντεῦθεν καὶ τὸ, κυρηβιοπώλης, ὁ· ὅστις κάμνει, καὶ πωλεῖ τὸ κυρήβιον· ἐντεῦθεν καὶ τὸ ὄνομα Κυρήβιον, καὶ Κυρήβος. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ζ'. 6.

*Κυρηβιοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ἰδ. ἀνωτρ.

*Κυρήβος, ὁ = κυρηβάτης.

Κύρημα, τὸ (κυρέω) = κύρμα, τὸ ὁποῖον συναπαντᾷ, εὑρίσκει, ἐπιτυγχάνει τινάς· ἐπιτυχημα, ἔρμαιον.

Κυρσεῖς, Ἀόρ. ά. παθητ. τοῦ, κύρω· ἀμφ.

Κυρία, ἡ. Θηλυκ. τοῦ κύριος, ἡ κυρία τοῦ οἴκου, οἰκοκυρά, δέσποινα, ἡ δεσποτεία, ἐξουσίαν ἔχουσα ἐπί τι· Κυρά, τίτλος φιλοφροσύνης ἐπὶ γυναικὸς διδόμενος. Ἐπίκτ. Ἐγχ. 40. 2) Κυρία ἡμέρα, καὶ Ἐκκλησία. Ζητ. ἐν τῷ, Κύριος.

*Κυρία, ἡ = κυρεία. Δύναμις, ἐξουσία, κυριότης. Potestas, Λατ. Εὕρηται δὲ παρὰ Πολυβ. καὶ Ἀντωνίν. 8, 56.

Κυριακός, ή, όν (κύριος). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κύριον, πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον αὐτῷ, ἢ ἀποβλέπει αὐτόν. Παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς συγγραφεῦσι, Πᾶν ὅτι, ἀνήκει, ἢ εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὸν κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. «Κυριακὴ» ὑπακουστ. ἡμέρα, ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, τὴν ὁποίαν οἱ παλαιοὶ, Ἡλίου ἡμέραν, ἔλεγον· ὡς καὶ οἱ Γερμανοὶ Sonntag λέγουσι· «τὸ κυριακόν». Ὁ ναός, ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου, «τὰ κυριακὰ» Ἐκκλησιαστικὰ κτήματα.

Κυριαρχία, ἡ. Ἡ ἀρχή, καὶ πηγὴ τῆς κυριότητος. Διον. Ἀρεοπ.

Κυριβάζω, Μ. άσω. Ἕτερος τύπος τοῦ Κυρηβάζω.

Κυρίευσις, εως, ἡ (κυριεύω). Τὸ κυριεύειν, λαμβάνειν ὑπ' ἐξουσίαν· τὸ κέκτησθαι, μόνον παρ' Ἀθαναστ.

Κυριεύω, (κύριος) μετὰ Γενικ. Κύριος εἰμί, εἶμαι οἰκοκύριος, πράγματος τινός· ὅθεν, κέκτημαι, ἔχω ἢ λαμβάνω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἐξουσιάζω, αὐθεντεύω. Λαμβάνω, ἀποκτῶ, κερδαίνω, πορίζω, βιαίως ἁρπάζω, κατακρατῶ· κύριος γίνομαι τινός· ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀναλαμβάνω, λαμβάνω πάλιν, ἢ ὀπίσω.

Κυρίζω, Μ. ίσω = κυρίσσω.

Κυρίλλιον, τό. Ἀγγεῖόν τι μὲ στενὸν λαιμὸν, σουραὶ, σουρλᾶς, ἄλλως δὲ καὶ, Βομβύλιος, λέγεται. Πολυδ. ί. 86.

Κύρισις, εως, ἡ (κυρίσσω). Τὸ διὰ τῶν κεράτων ὠθεῖν. Ἡ διὰ τῶν κεράτων μάχη, ἀγών· π. χ. καθὼς ἡ τῶν ταύρων καὶ τραγῶν. Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. ιέ. 20.

Κυριοκτονέω, ῶ (κυριοκτόνος). Τὸν κύριον κτείνω, φονεύω τὸν αὐθέντην.

Κυριοκτονία, ἡ. Ὁ τοῦ Κυρίου φόνος, ἐκ τοῦ

Κυριοκτόνος, ον (κτείνω). Ὁ κτείνων, φονεύων τὸν Κύριον.

Κυριολεκτέω, ῶ, Μ. ήσω (λέγω). Ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. κυριολεκτῶ, θηλ. μεταχειρίζομαι τὰς λέξεις εἰς τὴν κυρίαν καὶ καθ' αὐτὸ σημαίνουσας, ὀνομάζω τι μὲ τὴν ἀνήκουσαν λέξιν, ἀντθτ. τῷ τροπολογέω. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Μεταχειρίζομαι λέξιν τινὰ κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ ἑνὸς μόνου ἀντικειμένου, θηλ. ὡς κύριον ὄνομα· ὅθεν

Κυριολεκτικῶς, Ἐπίρρ. Μὲ κυριολεξίαν, μὲ κυρίαν ἔκφρασιν,

*Κυριολεκτῶς, Ἐπρρ. = τῷ προηγμ.

Κυριολεξία, ἡ. Ἡ κυρία ἔκφρασις, ἡ εἰς τὴν κυρίαν σημασίαν χρῆσις, καὶ ἔκφρασις τῆς λέξεως· αἰτία. τῷ, τροπολογία.

Κυριολογέω, ῶ, Μ. ήσω = κυριολεκτέω. Κυρίως λέγω, ἐκφράζω, λέγω, ἢ γράφω τὰς λέξεις καὶ ἐκφράσεις κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν αὐτῶν, καὶ οὐχὶ τροπικῶς· ὅθεν

Κυριολογία, ἡ = κυριολεξία. Λογγίν. κή.

Κύριος, ία, ιον, παρὰ τοῖς Ἀττκ. Ποιηταῖς καὶ ἀπαρέλκητον (κῦρος). Ἐπὶ ἀνδρώπων, Ἐξουσιάζων, κυριεύων, κυβερνῶν, διοικῶν, ὅστις ἔχει κτήματα, ἢ ὑποστατικὰ καὶ περιουσίαν ὑπὸ τὴν ἰδίαν του ἐξουσίαν, οἰκοκύριος. β) Ἐπὶ πραγμάτων, Πᾶν, ἐν ᾧ ἰδιαιτέρα τις δύναμις, σημαντικότης, ἢ ἐνέργεια ἐνυπάρχει, ἐξαίρετον, κύριον, οὐσιῶδες· σημαντικός, ἱκανός, διακριτικός, ἔχων τὸ κῦρος, π. χ. «νόμοιμι Δημοσ. Οὕτω καὶ «Κύριοι κριταὶ οἱ ἔχοντες τὸ δικαίωμα νὰ κρίνωσιν, οἱ ἁρμόδιοι, καὶ ἀνήκοντες. «Κυριώτεροι κριταὶ περὶ τῶν τοιούτων», Πλάτ. Ἐπιστ. ζ. ἀντὶ τοῦ, Περισσότεροι ἀνήκοντες. ἁρμοδιώτεροι, ἀναλογικώτεροι. Τὸ κατὰ τὸ δίκαιον, καὶ κατὰ τοὺς νόμους ἔχον τὸ κῦρος· Καθεστώς, μόνιμος, ἀσφαλὴς καὶ βέβαιος, διαρκής, Wolf Δεκτῶν. σ. 285. «κύριος μήν». Ὁ ἀποφασιστικός, καὶ κρίσιμος ἐνιαυτὸς τῆς γαστροφορίας μήν, Πλούτ. Ὀλ. ϕ, 52. Οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων κεῖται ἡ ἐξαίρετος δύναμις, ἐξουσία, καὶ ἐνέργεια, ἢ πρᾶξις· ὁ τῷ ὄντι ἀληθής. «Ὁ ἀὴρ τοῦ ψόφου κύριος οὐκ ἔστιν». Ἀριστοτελ. ὁ ἀὴρ δὲν εἶναι ἡ μόνη, ἢ ἡ πρόξενος καὶ παρακτικὴ αἰτία τοῦ ἤχου. «Ἐπεὶτε δὲ ἡ κυρία ἡμέρη ἐγένετο· ἀφ' οὗ ἔφθασεν ἡ διωρισμένη ἡμέρα. Ἡρόδοτ. ε'. 50. ϕ3. ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία τῶν ἡμερέων», Ἡρόδ. 1, 48. 6, 129. «Κυρία ἐκκλησία», ἡ νόμιμος, ἢ κατὰ νόμον διωρισμένη ἡμέρα τῆς συνάξεως τοῦ δήμου· ἢ ὡρισμένη καὶ ἐμπρόθεσμος. Συνέλευσις τοῦ λαοῦ, ἥτις ἐγίνετο εἰς διωρισμένην ἡμέραν, εἰς ἣν δηλ. ὁ λαὸς δὲν ἐτυγχάνετο ἰδιαιτρ. ἀντίθ. τοῦ «ἐπιγλήτης ἐκκλησία». Παρομοίως καὶ ἁπλῶς ἡ κυρία, ἐνν. ἐκκλησία, ἢ ἡμέρα, Ἡ κανονικὴ καὶ προδιωρισμένη συνέλευσις, ἢ ἡ ἡμέρα, κατ' ἣν αὕτη ἢ κανονικὴ συνέλευσις ἐγίνετο. γ) Ἐπὶ λόγων, καὶ ἐκφράσεων ἀντίθετ. τοῦ Μεταφορικοῦ, καὶ τροπικοῦ. Εἰς τὴν κυρίαν τὴν πρώτην καὶ φυσικὴν σημασ. καὶ οὐχὶ μετφρκ. — Ἰδιαίτερος, ἴδιος, ὁ ἀποκλειστικῶς εἴς τινας ἐκφράσεις, ἢ ἰδέας ἀνήκων, καὶ ἴδιος ὤν. Κύριον ὄνομα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐλέγετο ὅμως οὕτω καὶ τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἐδίδου οἱ γονεῖς εἰς τὸ νεογέννητον. — Ὁ δὲ Ἡσυχ. ἔχει καὶ «Κύριον, ἴδιον, οὐδετερικὸν γραμματικόν». Ἐπρμ. κυρίως. 2) Ὡς οὐσιαστικόν, Ὁ αὐθέντης, ὁ κτήτωρ, ὁ κύριος τινὸς προσώπου, ἢ πράγματος, ὡς «κύριος εἰμὶ τούτου». Εἶμαι οἰκοκύριος, ἔχω τι ὑπὸ τὴν ἀπεριόριστόν μου ἐξουσίαν, καὶ τὸ μεταχειρίζομαι ὡς θέλω, Ἰδιαιτρ. δὲ ἐλέγετο οὕτως ὁ πατὴρ οἰκογενείας τινός, ὁ οἰκοδεσπότης, ὁ πατὴρ τοῦ οἴκου, pater familias, πρβλ. κῦρος, κυρίδιος. Οὕτω καλεῖται ὁ πατὴρ «Τίοῦ κύριεμ· καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ Κύριε, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ο· καὶ ἡ Ἀνὴρ «Κύριε γυναικόεν· οὐχὶ δὲ καὶ Δεσπότης, διότι τοῦτο μόνον εἰς τοὺς δούλους καὶ τελάρους ἀνήκει· ὡς «Δεσπότης δούλουν· διὰ τοῦτο καὶ οἱ παλαιοὶ ποιηταὶ τοὺς Θεοὺς αὐτῶν, Κυρίους, καὶ οὐχὶ Δεσπότας, ἔλεγον· καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ὄνομα Κύριος, ἐηλιωτικόν ἐστι τῆς θεότητος, καὶ κατ' ἐξοχὴν Κύριοι, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, λεγόμεν. Ἐντεῦθεν περίζεται, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο, εἰς τοὺς πατέρας, καὶ εἰς τοὺς ἐπισκόπους καὶ περὶ τοῦ κοινοῦ κηδομένους καὶ φροντίζοντας ἡγεμόνας κυριολεκτεῖται. Ὁ δὲ παρακμάζων Ἑλληνισμός, ὡς καὶ ἡ συνήθεια, ἐξέλαβε τοῦτο ἐπιθετικῶς καὶ ἐπὶ τίτλων τιμῆς, καὶ προσρήσεως, διόλου ὡς τὸ Monsieur τῶν Γάλ. τὸ Signore τῶν Ἰταλ. τὸ Herr τῶν Γερμ. κτλ. καὶ ἡ συνήθεια συντομίας χάριν ἐνίοτε ἐκφράζει τοῦτο κατ' ἀποκοπὴν, ἀντὶ τοῦ Κύριε, Κύρ, μόνον λέγουσα. οἱ δὲ Βυζαντινοὶ καὶ, Κυρός, ἀντὶ τούτου εἶπόν ποτε. β) Κυρία, ἡ. Ἡ κυρὰ· ἡ δέσποινα, ἢ κυρία τινός, ἢ ἔχουσά τι εἰς ἰδιοκτησίαν, κτῆσιν, ἢ ἐξουσίαν της· ἰδιαιτρ. ἡ Οἰκοδέσποινα, ἡ οἰκοκυρά, ἢ κυρία τοῦ οἴκου· dominna, domina (συγγν. τῷ κυρέω, κάρκινος, κοίρανος, τύραννος). Ὅθεν

Κυριότης, ητος, ἡ. Ἡ ἰδιότης τοῦ κυρίου, ἡ δύναμις, τὴν ὁποίαν ἔχει τινὸς ἐπάνω εἰς τὴν ἰδίαν περιουσίαν, κτῆσις, ἰδιοκτησία, δύναμις, ἰσχύς, ἐξουσία, ἢ κατὰ φύσιν, ἢ κατὰ νόμον ὑπάρχουσα δύναμις, βεβαιότης, ἀσφάλεια. Domination, autorité. Γαλ. Ν. Διαθ.

*Κυριοτόκος, ἡ. Ἡ τὸν Κύριον τέκουσα, ἡ Θεοτόκος, ἡ Παναγία. Ἐμμοσθ.

Κυρίσσω, καὶ Ἀττκ. κυρίττω, Μ. ίξω (κόρυξ). Τῷ κεφαλῇ, ἢ τοῖς κέρασι πλήττω, μάχομαι, κερατίζω, καθὼς π. χ. οἱ τράγοι· ὅθεν

Κυρίττιλος, ον. Ὠθητικός, ὅστις κερατίζει. Ζήτ. κορύπτιλος, καὶ κορύττιλος.

Κυριωνυμέω, ῶ, Μ. ήσω (κυριώνυμος). Ἔχω ἐν ἰδιαίτερον, κύριον ὄνομα. Εὐστάθ. ὅθεν

Κυριωνυμία, ἡ. Κυρία, ἰδιαιτέρα ὀνομασία. Εὐστάθ. τὸ φέρειν τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου· ἐκ τοῦ

Κυριώνυμος, ον (κύριος, ὄνομα). Ὁ φέρων τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου, ἢ ἔχων ἰδιαίτερον ὄνομα. Ἐπρμ. κυριωνύμως.

Κυρίως, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ κύριος. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κυρίου, ἢ τῆς ἰδίας κτήσεως καὶ περιουσίας· κατὰ τὸν κύριον, ἴδιον, ἐξαίρετον καὶ ὁριστικὸν τρόπον· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Παντοτεινῶς, διαρκῶς, στερεῶς, νομίμως, δικαίως, ἀξίως· κατὰ τὴν δικαίαν καὶ νόμιμον δύναμιν καὶ βεβαιότητα, κατὰ πρῶτον λόγον, βεβαίως, ἀσφαλῶς, τῷ ὄντι, ἀληθῶς, κατὰ τὸν ἄξιον, δίκαιον, στερεὸν καὶ ἁρμόδιον τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου τρόπον· ὡς π. χ. «Κυρίως ἀνδάνει, κτάσθαι». κ. τ. τ.

*Κυρκαίη, ἡ, Ἰδ. κυρβάη.

Κυρκανάω, ῶ. Σπάνιος παρεγκλίσεις τοῦ, κυκανάω, Ἱππκρ. καὶ Ἀριστφ. Θεσμφ. 429. Ζήτ. Συγκυρκανάω.

Κύρμα, τό (κύρω, κυρόω, κύρσαι). Κύρημα, ἐντύχημα, ἔρμαιον (κλεπίρ, Τουρν.), τὸ ὁποῖον κατὰ τύχην εὑρίσκει τινὰς, ἢ τὸ ἀπολαμβάνει, τὸ ἀποκτᾷ μετὰ δόκ. «Ἀνδρὸς δυσμενέστου ἕλωρ καὶ κύρμα», Ἰλιάδ. Κ, 488. πρβλ. Ρ, 151. «κύρμα κυσὶ, οἰωνοῖς, θηρεσσι, ἰχθύσιν». Ἰλιάδ. Γ, 272. Ὀδύσ. Γ, 271. Ε, 473. Ο, 480. 2) Παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 483. Πανοῦργος, ἀγύρτης, ἀποστερητής. (Τινὲς τοιζουσιν ἀναμφιβόλως ὀρθότερον κῦρμα.)

Κῦρος, εος, τό (συγγν. τῷ κέρη, κόρρη, κόρυς). Ἡ μετὰ διαρκείας ἐπιβεβαίωσις καὶ στερέωσις, πίστωσις, δύναμις, τὸ βέβαιον· ἢ ἰδιότης πράγματος τινός, τὸ ὁποῖον ἀξίζει, ἢ δύναται τινὰς νὰ δώσῃ πίστιν ἐπ' αὐτῷ· τιμὴ, ἀξίωμα, ἐξουσία· ἢ κυρία, καὶ ἔξοχος δύναμις, ὡς «τῶν πραγμάτων τὸ κῦρος». Ἡ ὑψίστη, καὶ ὑπερτάτη δύναμις εἰς τὰ πολιτικὰ, καὶ τὰ δημόσια πράγματα, Ἡρόδ. 6, 109. ἢ κυρία καὶ καθ' αὑτὸ αἰτία, ἢ τὸ κύριον πρᾶγμα, τὸ κεφάλαιον. «Τὸ κῦρος τῆς διδασκαλίας». Τὸ κεφάλαιον. «Πρᾶξις καὶ κύρωσις». Ἐπιβεβαίωσις. Πλάτ. εἰς Γορ. 4. ἔνθα κατωτέρω ἐν §. 5. «ἡ πρᾶξις καὶ τὸ κῦρος» κεῖται· καὶ ἐν §. 8. «Πραγματεία καὶ κεφάλαιον». Παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 91ζ. «ἡ δὲ νῦν ἡμέρα πολλῶν ὑπάρξει κῦρος καλῶν». Ἀντὶ τοῦ, Ἄξει ἐπιτυχίαν· θέλει εἶναι ἡ ἀρχὴ μιᾶς μεγάλης εὐτυχίας. ὅθεν

Κυρόω, ῶ. Πιστὸν ποιῶ, ἐπιβεβαιῶ, κῦρος ἔχειν ποιῶ. π. χ. Νόμον, ἐκλογὴν, ἢ ἀπόφασίν τινα. Ἀποφασίζω, διορίζω τι ἀποφασιστικῶς, Ἡρόδ. 6, 86. 2, 126. πρβλ. Ἡρόδ. 8, 56. «τὰ κυρωθέντα». Τὰ ὁποῖα ἀποφασίσθησαν, ἐπεβεβαιώθησαν, καὶ ἐστερεώθησαν, τὸ πιστὸν καὶ ἄξιον ἔχουσιν, ἢ τὰ ἐπιβεβαιωθέντα καὶ δύναμιν λαβόντα· οὕτω καὶ «τὰ κεκυρωμένα». «Λαὸς τέτακται κυρῶσαι τὴν δίκην». Αἰσχύλ. Κύμ. 626. νὰ ἐπιβεβαιώσῃ καὶ νὰ ἀποφασίσῃ διὰ τῶν ψήφων τὴν κρισολογίαν. Ἐντεῦθεν ἐν στίχ. 568. λέγει «σὺ δ' εἴσαγε — τὴν δὲ κυρωσον δίκην». εἰπὲ τῷ δήμῳ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ διὰ τῶν ψήφων τὴν δίκην. Πλάτ. Γορ. 13. «καὶ τῷ λόγῳ τὸ πᾶν κυροῦμεναι τέχναιν». Τέχναι, αἵ τινες καθόλου μόνον διὰ τοῦ λόγου φθάνουσι τὸν σκοπόν των. Ζήτ. Κῦρος.

Κύρσαι, ἡ κύρσαι, Ἀόρ. α. Αἰολ. τοῦ, κυρέω, κύρω, ἀφ' οὗ ὁ Μέλ. κύρσω.

Κυρσάνιος, ὁ. Παρὰ τοῖς Λακεδαιμ. = νεανίας, ἡ, μειράκιον, Ἀριστοφ. Λυσ. 982. ἴσως προκύπτει ἐκ τοῦ, κόρος, κούρος, κόρτος, κύρσος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κυρσίον, μειράκιον. Ἐκ τοῦ κύρσος, γίνεται τὸ κυρσάνιος, ὡς καὶ ἐκ τοῦ νέος, τὸ νεανίας. Ζήτ. ἔτι καὶ, σκιρτάω.

*Κύρσας, Μετχ. ἀορ. τοῦ κυρέω, Ἰλιάδ.

Κύρσω, Μέλ. Αἰολικ. τοῦ, κύρω, κυρέω. Ἰλ. Γ, 23. «μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσαιμι. Μεγάλῳ ζώῳ ἐπιτυχοῖ.

Κυρταύχην, ενος, ὁ, ἡ (κυρτός, αὐχήν). Ὁ κυρτὸν αὐχένα ἔχων, στραβολαίμης.

Κυρτεία, ἡ, κυρτία, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ κύρτου ἄγρα, κυνήγι. 2) Κάθε πεπλεγμένον πρᾶγμα ὡς κύρτος· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καὶ εἶδος ἀσπίδος πεπλεγμένης ὁμοίως τῷ κύρτῳ κ. τ. τ. Διόδωρ. Σικ. ἐ. 33. ἐκ τοῦ

Κύρτη, ἡ. = Κύρτος. Ἡρόδοτ. Α'. 191. παρὰ Πολυδ. ἰ'. 160. ὁ κλωβός, τὸ κλωβίον. Φαίνεται, ὅτι προκύπτει ἐκ τοῦ κυρτός, κεκυρτωμένος, πεπλεγμένος.

*Κυρτεύς, έως, ὁ (κύρτος). Ὁ διὰ τῶν κύρτων ἁλιεύς· καὶ καθόλου ὁ ἁλιεύς.

*Κυρτευτής, οῦ, ὁ = κυρτεύς.

Κυρτιάω, ῶ (κυρτός). Κυρτὸς εἰμί. Μανέθ. δ'. 119. «νῶτα κυρτιώντασιν. Νῶτα κυρτούς.

Κυρτίδιον, τό. Ὑπερτκ. τοῦ κύρτος. Μικρὸς κύρτος.

*Κυρτίς, ίδος, ἡ. Ὑπερτκ. τοῦ κύρτος.

*Κυρτοειδής, ές (κύρτος, εἶδος) Ὁ τὸ σχῆμα, ἢ τὸ εἶδος τοῦ κύρτου ἔχων.

Κυρτός, τή, τόν. Καμπύλος, κυλλός, ἐπικαμπής, γυριστός, καμπούρης, κεκυφώς, ὁ τόξου σχῆμα ἔχων. Ἰλιάδ. Δ, 426. Ν, 799. «κῦμα, κύματα» καὶ Ἰλιάδ. Β, 218. «κῦμα κυρτώ». ὅθεν καμπουρωτοί.

Κύρτος, ὁ. Πᾶν τὸ ἐκ βούρλων πεπλεγμένον, καὶ ἰδιαιτρ. κόφινος, ἢ καλάθιον ἐκ βούρλων (βρύλλων ἢ τσαΐνων) δι' οὗ ἀγρεύουσι τοὺς ἰχθύας, ψαροκόφινον· ἢ τὰ πτηνὰ, κλωβίον. «Κύρτος ἐγρηγορώς, κύρτος εὕδων». Ψαροκόφινον, δι' οὗ πιάνουσι τὰ ὄψαρια τὴν ἡμέραν, ἢ τὴν νύκτα. Πλάτ. Νομ. ζ. Ζήτ. ἐγκύρτιον, καὶ, κύρτη (πιθ. ἀπὸ τοῦ κυρτός, ὁ κυρτὸς λυγισμένος, ἢ στρογγυλῶς πεπλεγμένος).

Κυρτότης, ητος, ἡ (κυρτός). Καμπυλότης, καμπούρωμα. Σχῆμα ὡς τὸ τοῦ θόλου, τόξου. Στράβ.

Κυρτόω, ῶ (κυρτός). Κυρτὸν, καμπύλον, καμπουρωτὸν ποιῶ τι «κῦμα κυρτωθέν». Κῦμα, τὸ ὁποῖον ἐκυρτώθη ὡς νυμφικὸς θάλαμος. Ὀδύσ. Λ, 244. ὅθεν

Κύρτωμα, τό. Τὸ κεκυρτωμένον, καμπουρωμέ-

ιον μέρος, καμπούρα· τόξον, θόλος, καμάρα. Προκόπ.

Κυρτών, ῶνος, ὁ. Ὁ κεκυφώς, ἐ καμπούρης ἄνθρωπος. Ἀνάλ. α. 187.

Κύρτωσις, εως, ἡ (κυρτόω). Τό κυρτόν, στρογγυλόν, καμπουρωτόν, ἡ ὡς θόλον, καμάραν, ποιεῖν τι· ἔτι δέ κύρτωμα.

Κύρω, Μ. κύρσω. Πρωτπ. τοῦ κυρόω, ῶ. Ὁ ἐνρητκ. Ἐντ. ἐάν καί δέν ἦναι ἀιόλου ἄχρηστος, εἶναι ὅμως πολλά σπάνιος, καί Ποιητκ. μόνον. Αἰσχλ. Ἐύμ. 398. Herm. Σοφκλ. Αἴ. 307. Valck. Ἱππόλ. 746. 1205. Matth. Ἱππλ. 741. Πρττκ. ἔκυρον, Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 1159. καί ἀνανξήτως κύρε, Ἰλιά. Ψ, 821. Κατά τήν σημασίαν = τυγχάνω· μετά Δοτκ. Συναπαντῶ, ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω κατά συμβεβηκός, σκοντεύω ἐπάνω τινός, κατά τύχην πίπτω, φθάνω, κ. τ. τ. = ἐντυγχάνω, καί, ἐπικύρω· ὡς ὀπῆμπτι κύρειν. Ἔτι δέ καί Μέτως ὡς ἀπτκ. Ἰλιάδ. Ω, 530. ἠκαχῶ κύρεται. Ἐντυγχάνει, κυριεύει. 2) μετά Γενικ. τυγχάνω, ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω, φθάνω. Ἡ Ἔκυρτας σκοπιά. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 625. ἀπήλαυσας, ἔχεις. 3) μετά Αἰτιατ. παλιν ἔκυρτανν. Ὀπτικν. Ἀλ. α. 34. ἀπήλαυσαν, ἔλαβον καί ἔχουσι.

Κύρωσις, εως, ἡ (κυρόω). Ἐπιβεβαίωσις, πίστωσις, ἐνίσχυσις, ὅθεν καί ἀντί τοῦ Ἐκτέλεσις, τελείωσις, Πλάτ. Γοργ. σ. 450. Β. καί καθόλου = κῦρος. Ἡ λέξις δέ νομίζετ. κυρίως Σικελική, καί μόνον τό κῦρος κρίνεται γνήσιος Ἀττκ. λέξις.

*Κυρωτήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ βεβαιῶν, ἐπιβεβαιῶν.

Κυρωτικός, κή, κόν. Ἐπιβεβαιωτικός.

Κύσθος, ὁ (κύω, κυστός). Κάθε κοίλωμα, τρώγλη, τρύπα, βαθύλωμα· ἐξαιρέτως δέ α) ὁ πρωκτός, καί β) τό γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 782. Βτρχ. 430.

Κυσίας, ὁ (κυστός). = παιχνιδίας. Ἡσύχ. ἀν δέν λέγῃ, κυσιῷ, παιχνιδῷ.

Κυσοβάκχαρος, ὁ, ἡ. Ὁ τόν κυσόν μετά βακκάρεως μυρίζων. Ἡσύχ.

Κυσοδακνιάω (δάκνω). Ἔχω σπασμούς, δάκνομαι εἰς τόν κυσόν, μέ τρώγει ἡ μέ γαργαλίζει ὁ κυσός. Ἡσύχ.

Κυσοδέχη, ἡ. Εἶδος ξυλίνων ἐργαλείων, πρός τά ὁποῖα, ἡ ἐν οἷς ἐδένοντο οἱ σκλάβοι διά παιδείαν. Ἀλκίφρ. γ'. Ἐπιστ. 72. Ὁ Ἡσύχ. ἀντί τούτου ἔχει, κυστοχήνη, καί ἑρμην. διά τοῦ, Εἶδος δεσμοῦ· οἱ δέ εὐρυπρωκτίαν· οἱ δέ ξύλον ἕν, ἐν ᾧ ἁμαρτάνουσαι αἱ πόρναι ἐδεσμεύοντο πρβλ. κύφων.

Κυσολάκων, ωνος, ὁ. Παιδεραστής, ὁ τοῖς παιδικοῖς χρώμενος· ὁ τῷ κυσῷ λακωνίζων, ἐπειδή καί οἱ Λάκωνες ὡς παιδεραστάι κατηγορούντο.

Κυσολαμπίς, ίδος, ἡ. = Πυγολαμπίς.

Κυσολέσχης, ου, ὁ (λέσχη, κυσός). Ὁ ἄτιμα, καί ἀναίσχυντα ὁμιλῶν, ψλύαρος· τοῦ ὁποίου αἱ ὁμιλίαι εἶναι περί σαρκικῶν πραγμάτων.

Κυσονίπτης, ου, ὁ (νίπτω). Ὁ τόν κυσόν ἑαυτοῦ, ἡ ἄλλου τινός μετά τήν σαρκικήν συνουσίαν ἀποπλύνων· ὡς τό Λατιν. Aquariolus, ὁ εἰς τοῦτο τεταγμένος δοῦλος. Ἡσύχ.

Κυσονίπτρια, ἡ· θηλυκ. τοῦ κυσονίπτης. Ἡ τά αἰδοῖα μετά τήν συνουσίαν πλύνουσα· παρά τοῖς Ο'. Παροιμ. λ'. 20.

Κυστός, ὁ, κύσταρος, ὁ· καί, κυσσός, ὁ, = Κύσθος· ἡ πυγή, καί τό γυναικεῖον αἰδοῖον· καθόλου δέ, τρύπα, τρώγλη. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 782. καί 789. (ἐκ τοῦ, κύω, Πρωτπ. τοῦ κύσθος, κύστη, κύστις, κύτος, κυσσός, κύσσαρος) (;).

*Κυσοχήνη, ἡ. Ἰδ. κυσοδόχη.

*Κύσσα, ας, ε, Ἐπκ. ἀορ. 1. τοῦ κυσέω, οὕτω δέ καί κύσσαι, Ἐπκ. ἀπρμφ. ἀορ. 1. ἀντί ἔκυσα, κύσαι, Ὀδσ.

Κυσσαμένη, ἡ. Ἐπθλμν. γραφή ἀντί, κυσαμένη. Ἐπκ. θηλκ. μτχ. μεσ. ἀορ. 1. τοῦ ῥμτ. κύω, Ἡσίοδ.

*Κύσταρος, ὁ = κύσθος, α.

*Κυσσός, ὁ = κυσός, κύσθος.

Κύστη, ἡ (κύσθος). Οὐρήθρα, ἡ οὐροδόχος φύσκα· ἔτι δέ 2) = Ὑπογάστριον, καί ἐφήβιον, ἡ ἐφήβαιον. Ἡ λέξις ἔκειτο παρ' Ἀριστοφ. Δυσ 956. ὅπου ὁ Βρουγκιος κατά τε Χειρόγρ. τίτθην, ἔταξεν. Ἐξρτ. σημν. τό γυναικεῖον αἰδοῖον, τήν μήτραν.

Κύστιγξ, ιγγος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, κύστις. Ἱπποκρ.

Κύστιον, τό (κύστη). Εἶδος ἀλικακάβου (Solanum halicacabum) ἐπειδή καί φέρεται ὁ καρπός οὗτος ἐν τινι φύσκῃ.

Κύστις, εως, καί ιος, ἡ, ὡς καί τό κύστη. Φύσκη, τό οὐροδόχον ἀγγεῖον, ἡ φύσκα, ἥτις περικρατεῖ τό οὖρος, ἡ τήν χολήν. Ἰλ. Ε, 67. Ν, 652. καθόλου ἀντί τοῦ, σάκκος, σακκούλιον· (ἐκ τοῦ κύω, τό περιλαμβάνω).

*Κύταρος, ὁ, Βλπ. κύσταρος.

Κυτίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, κυτίς, ἀντί κοιτίδιον, καί κοιτίς· Κιβώτιον, σεντουκάκιον, ἡ κουτίον, Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 665. Παρά τῷ κωμικῷ ὁ Σχολ. ἀνέγν. κύτιν, ὅπου νῦν, κύστην, κεῖται, καί ἠρμήν· διά τοῦ, κυτίδα, Ζήτ. ἐν τῷ, κύστη· ἡ συνήθεια φυλάττει ταύτην τήν ἐπί τοῦ γυναικείου αἰδοίου μεταφοράν. Ἡ λέξις προκύπτει ἐκ τοῦ, κύτος.

Κύτινος, ὁ. Ὁ κρεκτώδης κάλυξ τοῦ ῥοδίου, Cytinus. ἡ καθ' Ἡσύχ. τῆς ῥοιᾶς τό πρῶτον ἐξάνθημα, τό μικρόν ῥοιδιον, ὅτε ἀνθεῖ, Θεόφρ. ὅθεν

Κυτινωδής, ες (εἶδος). Ὁ κατά τόν τρόπον τοῦ κυτίνου ὤν· ὅμοιος τῷ κυτίνῳ.

Κυτίς, ίδος, ἡ κύτις, ιδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ κύτος, = κοιτίς, καί κυτίδιον· ἀφ' οὗ τό ἐν τῇ συνηθείᾳ κουτίον, καί κουτάκιον.

Κυτισηνόμος, ον (νέμομαι). Ὁ τρώγων τόν κύτινον. Νίκανδρ. ἐκ τοῦ

Κύτισος, ὁ. Εἶδος θαμνοειδοῦς τριφύλλου, Θεόκρτ. Citisus graec. καί laburnum. Διον.

*Κυτογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ (κύτος, γαστήρ) = κυγγάστωρ.

Κύτος, εος, τό (ἐκ τοῦ, κύω, λαμβάνω ἐν ἐμκυτῷ, ἐμπεριέχω). Πᾶν τό κοιλότητα ἔχον· κοίλωμα, βάθος, πλάτος, χώρημα, διάστημα καθενός κοίλου σώματος, ἡ καθενός κοίλου μέρους τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἡ καί τοῦ τῶν ζώων, καί ἔρρτ. ἡ κοιλία, ἡ κοιλία τῆς μητρός. ἀνδρεῖον κύτεσιν. Ἀνθρώπου μορφή, Σοφκλ. Τρχν. 12. Ἔνθα ὅμως ἡ ὀρθή ἀνάγνσ. ἀνδρείῳ τύπῳ ἐστί, ἡ καθενός ἀγγείου, καλάθου, κιβωτίου, πλοίου, ποτηρίου, κ. τ. τ. Εὐρίπ. Τρωάδ. 37. Ἰων. 30. Σοφκλ. Ἠλκτρ. 1142. ἐπί τῆς φιάλης, εἰς ἣν ἐμπεριείχοντο τά λείψανα τοῦ Ὀρέστου. Τό περικλεῖον, τό κάλυμμα, ἀλλά καί τό δέρμα, ἡ ἐπιδερμίς, ὅθεν ἐγκυτί, σκῦτος, καί τό Λατνκ. cutis. Ἐσφαλμένως ἐνόμιζον ἄλλοτε τό κύτος ἐν τῇ σημασ. τοῦ σκύτος ὡς ἰδιαιτέραν τινά λέξιν.

Κύτρα, ἡ. Ἰωνικ. ἀντί, χύτρα.

*Κύτρος, ὁ, Ἰωνκ. ἀντί χύτρος.

Κυτταρίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, κύτταρος.

*Κύτταρον, τό = κύτταρος. Ἀρστφ.

Κύτταρος, ὁ. Κάθε κοῖλον, ἡ κενόν διάστημα, κοιλότης, θόλου σχῆμα, π. χ. κύτταρος οὐρανοῦ. Ἀρστφ. Εἰρ. 193. Ἰδίως δέ α) ἡ κυψέλη (τό κουβούλιον) τῶν μελισσῶν. β) τό πώμα τῆς βαλάνου, ὅπου ἐγκάθηται ἡ βάλανος, τό κοινῶς, βαλανίδιον, λεγόμενον· καί καθόλου κάθε καρποῦ ἡ κοτύλη, ἡ ὁ κύλιξ καί γ) = κύτινος· τό τοῦ ῥοιδίου προεξάνθημα. Ὁ τοῦ ἀρσενικοῦ ἄνθους στύλος τῆς πίτυος (κουκουναριᾶς) ἤτοι ἡ προκύθησις αὐτῆς, ἥτις ἐστίν (κατά Θεόφραστον) ὁ μικρός στάχυς (τό στροβίλιον) ἐκ μεγάλων πυρῶν, ξηραινόμενος δέ ἀποθυλακοῦται καί ἀποπίπτει· καί ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφ. 523. λέγει «τό πόσθιον στρεβλόν ὥσπερ κύτταρον». ὅπου καί οὐδετέρως κεῖται. Ὁ Ἡσύχ. καί οἱ παλαιοί Γραμματικοί ἐσημείωσαν ἔτι ἀντί τούτου καί τήν ἀνάγνωσιν, κύπαρος, ἐκ τῆς ὁποίας ἔτι σώζεται παρά Θεοφράστῳ Φυτ. Ἱστορ. τό, Κυπαρίς. Ἐκ τοῦ, κύπη, ἀφ' οὗ τό, γύπη, εὐχρηστότερον, κύπαρος, καί κύφη, κυφελή.

Κυτώδης, ες, (κύτος, εἶδος). Κοῖλος, βαθυλός, βαθυλωμένος, πλατύς, ἐ κύτος ἔχων.

*Κυφεγωγέω, Βαστῶ τόν λαιμόν κεκυρτωμένον ἐπί τά ἔμπροσθεν, ἐπί τοῦ ἵππου, Λιβάν. ἐκ τοῦ

Κυφεγωγός, ὁ, ἡ (κυφός, ἄγω). Ξενοφ. Ἱππ. ζ. 10. Ἵππος κυφαγωγός, ἵππος, ὅστις ἔχει κεκυρτωμένον (κτιμπουριασμένον) ἐπί τά ἔμπροσθεν τόν λαιμόν του.

Κυφαλέος, ία, έον. Ποιητκ. ἀντί κυφός.

Κύφελλον, τό. (Ἐκ τοῦ κύπελλον, κυψέλη). Πᾶν κοῖλον, εὐρύχωρον, κενόν. Ἡ λέξις ἀπαντᾶται ἀκόμη μόνον παρά Ἀλεξανδρινοῖς Ποιηταῖς, καί φαίνεται πλήθυντκ. τά κύφελλα, παρά Καλλιμ. λφ. 300. καί Λυκόφρ. 1426. σημαίνει, Ἀερώδες περικάλυμμα, κενόν ἀτμόν, νέφη, σύννεφα· ἐμίχλην, κατεκνιάν. Παρά δέ Λυκόφρ. 1402. σημαίνει τάς κοιλότητας τῶν ὠτων, τά ὠτα, ὅθεν καί ὁ Ἀρίστραρχος ἑρμην. τό Ὅμρν. ἀμφικύπελλον, διά τοῦ, ἄμφωτον καί ἀμφῶες παρά τῷ Ἐτυμολ.

Κύφη, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ Κῦφος.

Κῦφε, εος, καί εως, τό. Αἰγυπτιακόν τι Ἰατρικόν συνθεμέλιον ἐκ διαφόρων θερμῶν πραγμάτων. Γαλην. παρ' Ἀριστεί. κεῖται, κοινῇ, γεγραμμένον.

Κυφοειδής, ές (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κύφεως ὤν.

*Κυφόνωτος, ον (κυφός, νῶτος). Μέ κυφόν, κυρτόν νῶτον.

Κυφός, φή, φόν (κύπτω). Καμπύλος, κυρτός, πλήρης λόφων καί κυρτωμάτων, ἡ ῥόζων· ἔτι δέ καί ὁ ἐπί τά κάτω νεύων, ὁ διά γῆρας ἐπικεκυρτωμένος, καμπούρης, ἐπί τά κάτω γυρισμένος, λυγισμένος γήρᾳ κυφός. Ὀδσ. Β, 16. ὅθεν

Κῦφος, εος, τό. Καμπύλωμα, κύρτωμα, καμπούρα. 2) κοῖλόν τι ἀγγεῖον, σκαφίδιον. Ἐτυμολ. πιθανῶς, ὅτι μετά τοῦ, κύτος, σκῦφος, καί κύπελλον, εἶναι ἓν καί τό αὐτό. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, κύψερον καί κύφη, τήν κεφαλήν, οἱ Κρῆτες. Ἄρα ἐκ τοῦ σκύφος, παράγεται καί τό ἐν τῇ συνηθείᾳ, σκούφος, καί σκούφια, τό τῆς κεφαλῆς περίθεμα, διά τό ὁμοιότητα ἔχειν μετά τοῦ ἐκπώματος τούτου.

Κυφότης, τητος, ἡ (κυφός). = Κυρτότης, τό εἶναι τοῦ κυρτοῦ καί καμπύλου, καμπούρα.

Κυφόω, ῶ (κυφός). Κυφόν ποιῶ τινά, καμπουρόνω τοιουτοτρόπως ὥστε ἐν τῇ κυφώσει ἡ κεφαλή εἶναι ἐπί τά ἔμπροσθεν λυγισμένη. ὅθεν

Κύφωμα, τό. Κύρτωμα, καμπούρωμα.

Κύφων, ωνος, ὁ (κυφός). Κάθε κυρτόν ξύλον, καί ἑπομένως β) δεσμός τις ξύλινος, ἡ κλοιός (ὄργανον τιμωρητικόν) εἰ οὗ τόν τράχηλον καί τάς χεῖρας τῶν κακούργων διείρουσιν, ἵνα μή δύνωνται ἀνακύψαι· ἔτι δέ καί διά τούτου ἔτι ἐβασανίζοντο. Ἀριστοφ. ὅθεν 2) Ὁ κακοῦργος ἄνθρωπος, ὅστις εἶναι ἄξιος τοιαύτης παιδείας. 3) Ὁ κυρτός ζυγός, ἡ τό κυρτόν μέρος αὐτοῦ, πρός τό ἕλκειν τό ἄροτρον. Θέογν. 1201. ποιῶ

ἐμοὶ ἡμίονοι κύφων' ἕλκουσιν ἀρότρου. Τάσσεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ πάντων τῶν δυσχερῶν. Φώτ. ὅθεν

Κυφωνισμός, ὁ (ὡς ἀπὸ ῥῆμα κυφωνίζω). Τὸ εἰς τὸν κύφωνα ἐμβάλλειν, καὶ τιμωρεῖν τινα· ἢ διὰ τοῦ κύφωνος τιμωρία. Ἡσύχ.

Κύφωσις, εως, ἡ (κυφόω). Κύρτωσις, καμπούρωμα, ἐξαιρέτως δὲ ἡ κύρτωσις τῆς ῥάχεως διά τινος καμπούρας. Τὸ εἶναι κυρτὸν, καμπούρην. Ἰδ. κυφόω.

Κυχρᾶμος, καὶ κύχρανος. Ζήτ. Κύγχραμος.

Κυψέλη, ἡ (κύπη, γύπη). Κάδος κοιλότης καὶ τρωγλη, τρύπα· ὅθεν, ἡ κοιλότης, ἡ τρύπα τοῦ αὐτίου, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐν αὐτῷ εὑρισκομένη μελῳδὸς ἀκανθρτία, ὁ ἐν τοῖς ὠτὶ ῥύπος. πρβλ. κυφελλοῦν. 2) κάδος κενὸν διάστημα, κενὸν ἀγγεῖον, κιβωτίον, σεντούκιον, χώρημάτι δεκτικόν τινός, ἀποθήκη, ἀμπάρι πρβλ. Παυσαν. 5, 17, 2. Κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 5, 92. 4. 5. καὶ Ἀρστφ. Εἰρ. 650. καὶ ἐξαιρέτως ὁ τῶν μελισσῶν οἰκίσκος, κόφινος, τὸ ὁποῖον ἔτι καὶ, κυβέβρον λέγεται, πρβλ. καὶ τύτταρος. Ἐκ τοῦ κυψέλη, ἐσχηματίσθη τὸ ἐν τῇ συνηθ. κυβέλιον, καὶ ἐκ τούτου τὸ κουβούλα, καὶ ὑποκορ. κουβούλιον, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας λεγόμενον.

*Κυψελίζω, Μ. ἰσω. Πολιτεύομαι ὡς ὁ τύραννος τῆς Κορίνθου Κύψελλος, ὀλιγ. τυραννικῶς καὶ δυναστικῶς, Θέογν. 894. ἔνθα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γραφῇ διὰ τὸν στίχον Κυψελλίζω. Ἰδ. Schael. Γρηγ. σ. 372. Herm. Σοφκλ. Αἰ. 209. Παρομοίως δὲ ἐσχηματίσθη καὶ τὸ Φιλιππίζω, Κασσανδρίζω, Σελευκίζω, κ. τ. λ. Valck. urat. σ. 255.

Κυψέλιον, τό. ὑποκορ. τοῦ κυψέλη.

*Κυψελίς, ίδος, ἡ. Ὑποκρστκ. τοῦ κυψέλη.

*Κυψελλίζω, Ἰδ. Κυψελίζω.

Κυψελόβυστος, ον (κυψέλη, βύω). Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὰ αὐτία εἶναι στουπωμένα διὰ τῆς κυψέλης, λέρας τῶν ὠτῶν.

Κύψελος, ὁ. Εἶδος χαλιδόνος, ἥτις ἐμφωλεύει μέσα εἰς τὰς τρύπας τῆς γῆς· ἄλλως δὲ καὶ τρωγλητὴ χελιδών, λέγεται. Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. Θ'. 30. 2) Κύριον ὄνομ. Περίφημος τῆς Κορίνθου τύραννος, Ἡρόδ. 5, 92.

Κύω, καὶ, κυέω. Μ. κυήσω (ἰδ. κυβή). Κυρίως σημαίνει τὸ, Περιλαμβάνω, περιέχω, περιεράτω ἐν ἑμαυτῷ· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, κύτος, κυσός, κύστος, ἐπὶ πάντων τῶν κοίλων, βαθυλῶν καὶ τρύπας ἐχόντων σωμάτων· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ὡς καὶ τὸ κυέω, ἐπὶ τῆς ἐγγαστρίας, ἀντὶ τοῦ, ἔχω ἐν γαστρὶ, ἐγγαστρωμένη, ἔγκυος εἰμί, καὶ ἐπὶ ζώων· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Γεννῶ· ὁ Ὅμηρος λέγει κυέω βρέφος, υἱόνι. Ἰλ. Τ, 117. Ψ, 266. ἀντὶ τοῦ, ἐν γαστρὶ ἔχω, φέρω, ἐγγαστρωμένη εἰμὶ μὲ υἱόν· ὁ αὐτὸς ἔτι λέγει ἐπὶ γυναικῶν καὶ νεανίδων, αἵ τινες ἐγγαστρώθησαν, καὶ ἐγέννησαν διά τινος ἀνδρός. «Τ' κουσσαμένη τέκεν, ἡ γείνατο». Ἰλ. Ζ, 26. ἔνθα ἡ ὑπό, σημαίνει τὴν Δοτικ. τῆς κατὰ πρώτην φορὰν ἐγγαστρίας. Ὁ Ἡσύχ. ὅμως ἐκφέρει τὴν λέξιν ἄνευ τῆς ὑπό «οὗ τέκε κυσσαμένη· καὶ ἀλλαχοῦ μετὰ τῆς Δοτικ. «κυσσαμένη θεά, θεοῦ ἐν φιλότητι». Λουκιαν. ἐν Ἑταιρικ. διαλόγ. β'. 1. «καὶ ταῦτα, ὦ Πάμφιλε, ὁπότε κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη». (Εἶμαι ἐκτῷ μηνῶν ἤδη ἐγγαστρωμένη)· «τοῦτο γοῦν καὶ μόνον ἐπριάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι μου τηλικαύτην παπαίνοιμι τὴν γαστέρα, καὶ μετὰ μικρὸν παιδοτροφεῖν δεήσει». Πθτκ. κύομαι, Φέρομαι εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός μου, ἐπὶ βρεφῶν· εἰλκυσται δὲ ἡ λέξις καὶ Μεταφορ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. τὸ, Ἐγγαστρωμένος εἰμί, ἔχω κατὰ νοῦν, ἢ λόγους γεννῶ. 2) Ἐνεργτκ. ἀόρ. ἔκυσα, ἐγγάστρωσα, ἐγγαστρωμένην ἐποίησα. ὅθεν Μέσ. ἀόρ. ἐκυσσάμην, εἶμαι ἐγγαστρωμένη, πηγαίνω ἐγγαστρωμένη, ἐκ τοῦ ὁποίου ὅμως εἶναι ἐν χρήσει πιθ. μόνον ἡ Θηλκ. μετχ. κυσσαμένη, ἐγγαστρωμένη, ἐγγαστρωθεῖσα, Ἡσό. Θγν. 125. 405. καὶ παρ' Ὅμρ. ὑποκυσσαμένη, ἰδ. ὑπ' ἀρθμ. 1. Ἀλλὰ κατὰ τὸν Herm. de Aesch. Danaid p. XV. σημαίνει τὸ μὲν κύω, ἐγγαστρώνω, τὸ δὲ κυέω, γεννῶ, καὶ ἐκ τοῦ πρώτου ἡ μετχ. τοῦ μέσ. ἀόρ. πρέπει νὰ γράφηται πάντοτε μὲ ἓν μόνον σ, κυσαμένη, ὑποκυσαμένη τὸ ὁποῖον δοξάζουσι καὶ ὁ Dind. καὶ Buttm. ἀλλ' ὁ Wolf. διετήρησε τὴν γρφ. ὑποκυσσαμένη (ἐντεῦθεν κῦμα, κύημα, κύησις· ἀλλὰ καὶ τὸ κεύθω εἶναι συγγενὲς αὐτῷ).

*ΚΤΩ, Ἄχρστ. πρωττπ. ἐξ οὗ παράγνται χρόνοι τινὲς τοῦ κυνέω.

Κύων, ὁ, καὶ ἡ. Ἀμφότερα παρ' Ὅμρ. ἤδη, ὅστις ὅμως συχνότερα τὸ ἄρσενκ. μετχρζτ. γεν. κυνός, δοτ. κυνί, αἰττκ. κύνα, κλητκ. κύον, ὑστερώτρ. δὲ καὶ κύων. Πληθντκ. ὀνομ. κύνες, γενκ. κυνῶν, δοτκ. κυσί, Ἐπκ. κύνεσσι, Ἰλδ. αἰττκ. κύνας, Ἐν τῶν τετραπόδων καὶ οἰκιακῶν ζώων, ὁ σκύλος, ἡ σκύλα, Ὅμρ. «κύνες θηριοτρόφοι». Λαγωνικὰ, Ἰλδ. «κύνες τραπεζῆες». Σκυλία τῆς τραπέζης, ἡ τῶν δωματίων, Ὅμρ. «κύνες λυσσητῆρες». Λυσσασμένα σκυλία, Ἰλ. Παρ' Ὅμρ. εὑρίσκεται τὰ σκυλία ἐν χρήσει ποτὲ μὲν πρὸς φυλακὴν τῶν οἴκων καὶ τῶν ποιμνίων, ποτὲ δὲ πρὸς κυνήγιον. Ἔτι δὲ, «ἠκολούθουν ἐνίοτε τὸν ἡγεμόνα, ὅταν ἐπήγαινον εἰς τὴν βουλὴν, ἢ εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, σκυλία, π. χ. τὸν Τηλέμαχον, Ὀδσ. Β, 11. Ρ, 62. Ὁ γνωστὸς τοῦ Σωκράτους ὅρκος «νὴ τὸν κύνα». Πλάτ. ἀπολγ. καὶ Γοργ. καὶ ἀλλαχοῦ, εὑρίσκεται καὶ παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι π. χ. Ἀρστφ. Ἀχαρν. 83. πρβλ. Menage Διογν. Λρτ. 2, 40. 2) Σκύλος, σκυλί, ὡς ὑβριστική, καὶ ὄχι κυρίως ὡς ὑβριστικὴ λέξις, πολλάκις παρ' Ὅμρ. συνδ. μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς ἀναισχυντίας, ἀδιαντροπίας, αὐθαδείας, θρασύτητος, ὡς ἡ Ἑλένη, Ἰλδ. Ζ, 344. 356. τὸν ἑαυτόντης, ἡ δὲ Ἶρις Ἰλδ. Θ, 423. τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ ἡ Ἥρα Ἰλδ. Φ, 481. τὴν Ἄρτεμιν κύνα καλεῖ. Οὕτω ὀμρζτ. καὶ αἱ ἀσέλγειαι, καὶ ἄπιστοι θεράπαιναι τοῦ Ὀδσ. πολλάκις κύνες, Ὀδσ. Σ, 338. Τ, 91. 154. 372. Χ, 35. Ἐπὶ ἀνδρῶν ἔχει συνδ. τὴν ἐμφαντικωτέραν ἔννοιαν τοῦ λυσσώντος, ἀγρίως ἐπιεσμένου, θρασέος, πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ ἀντισταθῇ, οὐδὲ νὰ τὸν ἀποβάλῃ, Ἰλδ. Θ, 298. 527. Ὀδσ. Ρ, 248. καὶ ἀλλαχοῦ. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Ἀναισχυντος, ἀναιδὴς, αὐθάδης, κακοῦργος, φθονερός, χαμερπὴς, ἀχρεῖος ἄνθρωπος, Ποιητκ. μόνον. Ὅτι δὲ ὁ Ὅμρ. ἐγνώριζε καλῶς καὶ τὴν πίστιν τοῦ ζώου τούτου, διδάσκει ἡ ὡραία διήγησις περὶ τοῦ κυνὸς τοῦ Ὀδσ. ἐν Ὀδσ. Ρ, 291. 3) ἔτι δὲ λέγονται κύνες καὶ ἑρτ. παρὰ Τρχ. πολλὰ μυθολογούμενα τέρατα, ὡς θεράποντες καὶ ἄγγελοι τῶν θεῶν ὄντα, ἢ τὴν θέλησιν αὐτῶν ἐπληροῦντα, καὶ τὰς προσταγὰς αὐτῶν ἐκτελοῦντα, φύλακες, ἐπιτάται· οὕτω λέγντ. ὁ αὐτὸς καὶ ὁ γύφ. «Διὸς κύνες αἱ Ἅρπυιαι. «Διὸς κύνες αἱ Ἐρινύες «ἄφυκτοι Ἅιδου κύνες». οὕτω πρὸς τούτοις χωρὶς προσδιοριστικῆς Γενκ. αἱ κῆρες, οἱ δράκοντες, ἡ ὕδρα, ἡ σφίγξ καὶ ἄλλα σκυλία, ἐπειδὴ ἦσαν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ κυριαρχίαν ὑψηλοτέρων θεοτήτων, Ερί. Σοφ. Οἰδπ. Τ. 390. Εὐρπδ. Ἡρκλ. μ. 127. — Ἠλέκτρ. 1387. Παρὰ δὲ Αἰσχλ. Ἀγμ. 905. ὀνομάζει ἡ Κλυταιμνήστρα τὸν Ἀγαμέμν. «τὸν δὲ τῶν σταθμῶν κύνα». Τὸν κύνα δηλ. τὸν φύλακα τοῦ ἰδίου οἴκου. 4) εἶδος θαλασσίου ζώου, τὸ σκυλόψαρον. Ὀδσ. Μ, 96. β) θαλάσσιος ἰχθὺς, ἴσως ὁ ξιφίας, Πολύβ. 34, 2, 15. γ) ἀλλὰ καὶ = μυῖα. γ. 5) ἄστρον οὕτω καλούμενον, οὗ περὶ τὰς ἐπιτολὰς πολλοὶ γίνονται καύσωνες. Ἰλ. Χ, 29. Τὸ ἐντελές εἶναι ὁ κύων τοῦ Ὠρίωνος, ὅστις μετὰ τοῦ κυρίου του μετατεθῇ μεταξὺ τῶν ἀστέρων, ὁ καὶ Σείριος λεγόμ. καὶ ἐντεῦθεν τὸ «κυνάδες ἡμέραι». 6) ὑπὸ τῶν κυβευτῶν, Βόλος τις, ῥίψιμον ἀτυχὲς τῶν κύβων, ὅστις ἔτι καὶ Χῖος, καλεῖται. 7) Ἐν τοῖς γεννητικοῖς τοῦ ἀνδρὸς μορίοις λέγτ. οὕτω τὸ frenum praeputii. 8) = κυνήσδες. 9) εἶδος ἥλων, τοὺς ὁποίους ἄλλοι, κυνάδας, λέγουσιν. Ἡσύχ. καὶ Σχολ. Ὀδυσ. Η, 91. 10) πάθος τι σπασμῶδες περὶ τὸν γνάθον συμβαῖνον, Ζήτ. ἐν τῷ κυνικός (Κυν. ἀλλ' ἀμφίβολ. παρωγν. ἀπὸ τοῦ κύω, κυέω, διὰ τὴν ἄκραν τῶν σκύλων γονιμότητα) (τὸ υ πανταχοῦ βραχύ).

Τὸ Κ μετὰ τοῦ Ω.

*Κω, Ἰωνκ. ἀντὶ πω, πολλάκις παρ' Ἡρόδ.

Κῶας, τό, παρ' Ὅμρ. οὐχὶ μόνον ἐν τῷ ἑνκ. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἀνωμάλῳ πληθντκ. ἐν χρήσει τὰ κώεα, δοτκ. κώεσι, μεταγνστρ. συναλοιφῇ κῶς, ἀπαλὸν, μαλλιαρὸν δέρμα, δορὰ, παρ' Ὅμρ. ὡς σκέπασμα ἐπὶ τῶν σκαμνίων, ἐίφρων καὶ κλινῶν ἐφαπλούμενον, διὰ νὰ κάθηται τις, ἢ νὰ κεῖται ἀναπαυτικώτερα. Φαίνεται, ὅτι ὁ Ὅμρ. παντοῦ ἐννοεῖ τὸ δέρμα τοῦ προβάτου, Ὀδσ. Τ, 3, 142. τὸ ὁποῖον ἐν Ὀδσ. Α, 443. μηλὸς ἄωτος λέγτ. Ὑστερώτρ. δὲ καὶ ἡ ἐκ δέρματος προβάτου γοῦνα. Ἐν Ἰλδ. ἅπαξ μόνον Ι, 661. πολλὰ συχνότρ. ἐν Ὀδσ. Ἰδιωτρ. τὸ χρυσοῦν δέρας, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ὁ Ἰάσων ἀπὸ τὴν Κολχίδα, Ἡρόδ. Η, 193. Θεόκρτ. 13, 16. πρβλ. κώδιον (πιθν. ἀπὸ τοῦ κείμαι, κοιμάω, κῶος, ὁ. Σπήλαιον, κοίτη· κατὰ δὲ τὸν Hemsterh. ἀπὸ τοῦ ὄις, Ἀττκ. οἰς, Αἰολ. ὡς καὶ μὲ δίγαμμα κῶς, πρόβατον. Ἰδ. καὶ κώδιον.

Κώβαλος. Σπάνιον ἀντὶ τοῦ κόβαλος.

Κωβιδάριον, ὑπερτκ. τοῦ κωβιός.

*Κωβίδιον, τό. Ὑπκρστκ. τοῦ κωβιές.

*Κωβιός, ὁ. Εἶδος θαλασσίου, καὶ ποταμίου ἰχθύος· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Gobius, Λιν. ὅθεν

Κωβίτης, ου, ὁ, καὶ, κωβῖτις, ιδος, ἡ. Ἀπὸ κωβίων, ὅμοιος τῷ κωβιῷ· ἀπὸ τὸ εἶδος αὐτοῦ· ἐξαιρέτως δὲ νάφυη κωβῖτις. Εἶδος σαρδέλλας.

Κωβιώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῷ κωβιῷ, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους, ἢ τῆς μορφῆς τοῦ κωβιοῦ ὤν.

Κωδάριον, τό. ὑποκορ. τοῦ, κώδιον.

Κωδεία, ἡ (κόττα). Ἡ κεφαλή. Ἰλ. Ξ, 499. ἰδίως δὲ, ἡ κεφαλὴ τῆς μήκωνος (τὸ κεφαλὶ τῆς παπαρούνας).

*Κώδη, ἡ = κωδεία. Κεφαλὴ μήκωνος, Α. Β.

*Κωδία, ἡ = κωδεία.

*Κώδιξ, ἡ = κώδη. Ε'. Μ.

*Κώδιο, ἀντὶ κώδιον, λέγει ὁ Σεύθης παρ' Ἀρστφ. Θεσμ. 1180.

Κώδιον, τό. ὑπερτκ. τοῦ κῶας. Δέρμα προβάτου μὲ τὸ μαλλί, προβιά, ποστεκή, μηλωτή, κουζίνα, φόρεμα ἐκ δέρματος προβάτου, τὸ ὁποῖον ἔτι μετεχειρίζοντο καὶ ὡς στρῶμα, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκοιμῶντο· ἄλλως δὲ καὶ κῶας λέγεται· ἔτι δὲ καὶ Σκέπασμά τι τοῦ στρώματος, τῆς κλίνης, καθὼς ἡ παρ' ἡμῖν τσέργα, ἢ ἰάμπολη, τεχτίκι, κ. τ. τ. Διόδ. Σικ. ιγ'. 82. Ζήτ. Χλαῖνα· ὡς τὸ ἐν Ὀδυσ. Α, 443. «κεκαλυμμένος οἰδὸς ἀώτῳ». Τῷ ἄωτος καὶ τῷ κωλλίστῳ τοῦ προβάτου· λέγει δὲ τῶν ἐξ ἀπαλῶν ἐρίων γεγονότων περιβολαίων· ὁ Πίνδαρος ἐν Πυθ. δ'. 40. εἶπεν «κάφθιτον στρωμνήν». Τὸ δέρμα τοῦ κριοῦ, τὸ Κώδιον· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ὑπεστρώννυντο τὰ κώδια· ἀφ' οὗ καὶ κοῦμα ὁ ὕπνος, διὰ τὸ ἐπὶ κωδίων αὐτοὺς κοιμᾶσθαι. ὅθεν

Κωδιοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κώδιον φέρων, φορῶν.

*Κωδύα, ἡ = κώδεια, καὶ κώδυον, τό. Lobeck Φρύνχ. σ. 302.

*Κώδυον, τό = κωδύα.

Κώδων, ωνος, ὁ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἡ (ἐκ τοῦ κώθη, κόττα, διὰ τὴν ὁμοιότητα). Καλυκοειδές, ἢ ἡμισφαιροειδές τι ἠχεῖον ἐκ μετάλλου, καὶ μάλιστα ἐξ ὀρειχάλκου κατεσκευασμένον, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ κτυπήματος ἠχον ἐκδίδει. Κωδούνιον, Καμπάνα. Τοιαῦτα κωδούνια μετεχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ ὁπότε ἐξέταζον τὰς φυλακὰς τῆς νυκτός, ἐν φυλάττῃ ἢ φυλακή, ἢ κοιμᾶται. Ἡ φυλακὴ λοιπὸν εὐθὺς ἀφ' οὗ ἤκουε τὸν ἦχον τοῦ κωδουνίου ἔπρεπε νὰ ἀποκριθῇ διὰ φωνῆς, καὶ ἐντεῦθεν τό, κωδωνοφορεῖν, ἀντὶ τοῦ, Ἐπιτροπεύειν, καὶ ἐξετάζειν τὰς φυλακὰς τῆς νυκτός, ἢ κατὰ Φώτ. περιπολεῖν καὶ ἐξετάζειν εἰ γρηγοροῦσιν οἱ φύλακες, οἱ γὰρ περίπολοι τὰς φυλακὰς ἐπιτροποῦντες οἷον κωδωνας εἶχον καὶ ἐφόρουν, πειράζοντες τὸν καθεύδοντα, καὶ ἵν' οἱ φυλάσσοντες ἀντιφθέγγωνται, ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Patrouiller, faire la, ἢ, aller en patrouille, ἢ ὡς τὸ Τουρκ. Κόλλε, γυρίζειν κόλλε. Ἰταλ. Pattuglia· ἐντεῦθεν τὸ τοῦ Θουκυδ. ἐν δ. 135. ὅπου κώδωνος παρενεχθέντος. Ἀφ' οὗ παρῆλθεν ἡ περίπολος φυλακὴ μὲ τὸν κώδωνα, ἀφ' οὗ ἐπέρασεν ἐμπροστὰ τὸ κόλλε, ἢ πατρούλλια, ἢ πατούλλια, ἢ στράνζα. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Πλουτάρχ. εἰς Ἄρατ. 7. παρὰ Πάρθεν. Παρρ. 34. ἀναφέρεται ὡκώδων φυλακεῖον· καὶ ἐκλαμβάνεται ὡς μέρος τῆς ζωγραφίας ὡπό τινος ἐρυμοῦ τὸν κώδωνα κατακομίσαιεν. 2) τὸ κατὰ τὸ τέλος τῆς σάλπιγγος πλατὺ μέρος, τῆς ὁποίας τὸ πρὸς τὸ στόμα ἐξ ἐναντίας, Ἐπιγλωττίς, λέγεται. Ἥρων. Ὁ Σοφοκλ. τάσσει τὸ ὡκώδωνος τυρσηνικῆς, ἀπὸ τοῦ μέρους ὅλην τὴν σάλπιγγα. Οὕτω δὲ καὶ ὁ Αἰσχύλ. Ἐν ταῖς Ἑκεχειρίαις τῶν Χριστιανῶν λέγεται, κώδων ἱερός, τὸ σημαντήριον τῶν μοναχῆτῶν τοῦ λαοῦ εἰς τοὺς ναοὺς, καμπάνα. Βαλταμ. 3) Μεταφορ. ὁ Φλύαρος ἄνθρωπος· ὅστις κάμνει μὲ τὰς φλυαρίας του κρότον ὅμοιον τῷ τῆς καμπάνας, καὶ ὡς ἐπάν. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1069. πρβλ. κρόταλον, ν. 4) = κώδεια ὅθεν

Κωδωνίζω, Μ. ἰσω. Διὰ τῶν κωδώνων ἠχῶ, κτυπῶ τὸ κωδούνιον, καμπανίζω· ὡς δὲ περίπολος φυλακὴ (ὡς κωδωνοφόρος) περιέρχομαι καὶ ἐπιτροπῶ τὰς φυλακὰς τῆς νυκτὸς ἐν ἀγρυπνοῦσιν, ἢ 2) Διὰ τοῦ ἦχον τῆς σάλπιγγος ἐξετάζω, καὶ δοκιμάζω τοὺς πρὸς πόλεμον διωρισμένους ἵππους, ἐν αὐτοῖ ὑποφέρωσι τὸν θόρυβον αὐτόν. ὅθεν 3) καθόλου Ἐξετάζω, δοκιμάζω, πειράζω, πεῖραν λαμβάνω· ἐπὶ ἀνθρώπου, ἵππων, πηλίνων ἀγγείων, νομισμάτων, κ. τ. τ. ἐν τῇ συνηθ. λέγεται καὶ Οὐδετ. ἀντὶ τοῦ ἠχον ἀφίημι, ἢ ἐκδίδωμι.

*Κωδωνοειδής, ές (εἶδος). Κώδωνι ὅμοιος.

Κωδωνόκροτος, ον (κώδων, κροτῶ). Ὁ ἠχῶν, κωδωνίζων ὡς ὁ κώδων, ἢ ὁ ἐκ τοῦ κώδωνος κρότος ὡπάκουε. Ἀσπίς, εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ὁποίας εἶναι κώδωνες διὰ νὰ φοβίζωσι δι' αὐτῶν τοὺς ἐχθρούς. Εὐριπ. Ἠλ. 383. καὶ 388. ὁ Σοφοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. συμπ. β'. 5. λέγει ὡπάκος κώδωνος.

Κωδωνοφελλοδόπωλος, ον (κώδων, φελλοδόπα, πῶλος). Παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. (963) 994. καλεῖται ὁ Μέμνων διότι εἶχεν εἰς τοὺς φελλόπους καὶ χαλινοὺς τῶν ἵππων κωδούνια.

Κωδωνοφορέω, ῶ. Μ. ἤσω. Κώδωνας φέρω, φορῶ· καθὼς π. χ. οἱ ἵπποι, καὶ ἡ περίπολος φυλακὴ· ἀπὸ κώδων. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 843. 1156. Suker Θεσ. 4, 135. ἐκ τοῦ

Κωδωνοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κώδωνα φέρων, φορῶν, βαστάζων, π. χ. ὁ ἵππος, ἢ ἡ τὴν πόλιν φυλάττουσα περίπολος φυλακή, ἢ πατρούλλια, τὸ κόλλε. Δίων Κάσσ. νδ'. 4. οἱ τὰς συνοικίας νύκτωρ φυλάσσοντες, κωδωνοφοροῦσιν, ὅπως σημαίνειν σφίσιν ὁπόταν βουληθῶσι δύνωνται. Ζήτ. ἐν τῷ, κώδων.

Κῶεκ, κώεστι. Ζήτ. ἐν τῷ, κῶας.

*Κωθάριον, τό. Ὑπερστκ. τοῦ κώθος.

*Κῶθος, ὁ. Σκαλκ. ἀντὶ τοῦ κωβιός, ἔτι δὲ καὶ κώθων.

Κώθων, ωνος, ὁ. Εἶδος Λακωνικοῦ πηλίνου καὶ στρατιωτικοῦ ποτηρίου, τοῦ ὁποίου τὸ σχῆμα περιγράφει ὁ Ἀριστίας παρ' Ἀθηναίῳ, β'. 10. καὶ Πλούταρχ. εἰς Λυκοῦργ. 9. μετεχειρίζοντο τοῦτο ἔτι καὶ οἱ Ἀτταικοὶ ναῦται. Ἔβρτ. δὲ ἀγγεῖον διὰ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον οἱ στρατιῶται συνηθῶς ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν, Ξενοφ. Κυρ. 1. 2. 8. πρβλ. Casaub. Ἀθην. 11. 10. Πολ. 6, 96. Ἀριστοφ. Ἱππ. 601. ὁ Σχολ. ἐν Εἰρήνῃ 1094. λέγει, ὅτι ἦτον μόνωτον (μὲ ἕνα χερούλιον), καὶ ἐκαλεῖτο ἔτι, Ἐρυσκὸς πλυτάριος, καὶ εἰς τοὺς χρόνους τῶν, κύσθος· ἔστι δὲ τὸ ἐν τῇ συνηθ. Κοῦπα, ἐκ τοῦ κυβή, κύπη, κύπελλον καλούμενον. ὅθεν καὶ 2) ἡ πολυποσία, ἡ μέθη, μεθοκοπιά, μπεκρίλιο. Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἀντών. 4. κεῖται ὡκώθων ἐμφανῆς. Ἀντὶ τοῦ, πολυποσία, μέθη, μήθυσος, ὁ πάντα μεθυσμένος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ μέθυσος· ὅθεν καὶ τό, ἀκρατοκώθων, 3) = κῶθος (πιθ. συγγν. τῷ κόττα, κυβή, κύπη). ὅθεν

Κωθωνίζω, Μ. ἴσω. Πίνω μὲ τὸν κώθωνα, μπεκρίλιάζω. Ἀριστοτ. προβλ. γ'. 14. Μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. Πάτκ. Μεθῶ, μεθύσκω.

Κωθωνίη, ἡ. = Κωθωνισμός. Ἀρεταῖος, β'. 15. Ἴωνν.

Κωθώνιον, τό. Μικρὸς κώθων. Γεωπον. κ'. 10.

Κωθωνισμός, ὁ (κωθωνίζω). Τὸ πίνειν μὲ τὸν κώθωνα, πολυποσία, μέθη. Ἀριστοτ. προβλ. ε. 38.

Κωθωνιστήριον, τό. Παρὰ Διοσκορ. ε. 19. Τόπος, εἰς ὃν συναθροιζόμενοι πίνουσι, τόπος ἡδονῆς διὰ πότον.

*Κωθωνόχειρος, ον (κώθων, χείρ). Ὁ τὸν κώθωνα ἐν τῇ χειρὶ κρατῶν, Εὔβουλος παρ' Ἀθην. 11. σ. 471. Δ. ἀμφβλ. ἀνάγνω.

*Κῶϊος, ία, ῖον, συνλφ. Κῷος, Κῴα, Κῷον. Ἀπὸ τὴν Κῶ. Ἰδιαιτρ. τὸ Κῴιον, συνλφ. Κῷον. Ἱμάτιόν τι ἀπὸ λεπτότατον καὶ διαφανέστατον ὕφασμα.

Κωκάλεα, τά. Εἶδος χερσαίων, καὶ ὀστρακοδέρμων κοχλίων. Ἀριστοτέλ. Ζώων. Ἱστορ. δ'. 4. ὅπου, κοκκάλια, ἀναγνωστέον· λέγονται δὲ οὕτως, ἐκ τοῦ σκληροῦ καὶ ὀστεοειδοῦς, ἤτοι ὀστρακίου αὐτῶν δέρματος· ἐντεῦθεν καὶ τὸ τῆς συνηθ. κόκκαλον, ἀντὶ τοῦ, Ὀστοῦν. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, κόκκαλος· ἡ συνήθεια ἔτι καὶ τὰ δέρματα αὐτῶν τῶν κοχλίων, κοκκάλια, λέγει.

Κώκυμα, τό (κωκύω). Τὸ ὁποῖον ἐβρήνησεν, ἐκλαυσε τινάς, κλαύτιμον, θρῆνος, κλαυθμός, ὀδυρμὸς μετὰ φωνῶν. Αἰσχύλ. Πέρσ. 331. καὶ ἄλλοις.

*Κωκυτίς, ίδος, ἡ (Κώκυτος). Ἡ ἀπὸ τὸν Κώκυτον ἐκβλαστήσασα, ὡΝύμφη. Ὀππιαν.

Κωκυτός, ὁ (κωκύω). Θρῆνος, κοπετός, ὀδυρμός, κλαυθμὸς μετὰ κραυγῆς. Ἰλ. Χ, 408. 447.

*Κώκυτος, ὁ. Ὀνομ. κύρ. Ποταμός τις ἐν τῷ Ἅδῃ, Ὀδυσ. Κ, 514. ἐκ τοῦ

Κωκύω, Μ ύσω. Θρηνῶ, ὀδύρομαι, μετὰ θρήνου ἀναβοῶ, κλαίω μετὰ μεγάλης φωνῆς. Ὅμηρ. ὅστις συνηθέζει νὰ τὸ συντάσσῃ μὲ τὰ ἐπίρρ. λίγα, ὀξύ, μάλα, μέγα. Ἀριστοφ. Λυσ. 1222. ὡκωκύσετε τὰς τρίχας μακρά. καὶ στίχ. 448. ὡΕκκοκκιώσου τὰς στενοκωκύτους τρίχας. Τοῦτο τὸ δεύτερον ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐκσπάσω, ἐκτιλῶ τὰς τρίχας σου πάσας ὡς κόκκους ἐκ τῶν ῥοιῶν κατὰ μίαν ἐκ τῆς κεφαλῆς σου, ὧν ἐκτιλλομένων σε κωκύσειν, θρηνεῖν καὶ βοᾶν ποιήσω. ἀμφ. 2) Θρηνῶ, κλαίω διά τινα ἢ διά τι. (Τὸ υ παρ' Ὅμρ. εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βραχύ, ὅταν εἶναι πρὸ φωνήεντος, εἰς τὸν ἑνστ. δηλ. καὶ πρτκ., πρὸ δὲ συμφώνου ἀεὶ μακρόν, παρὰ Νεωτρ. ἔστιν ὅτε καὶ πρὸ μακροῦ φωνήεντος μακρόν. π. χ. Βίων 1, 23.)

Κωλακρετέω, ῶ. Μ. ήσω. Κωλακρέτης εἰμί· ἐπιγρ. Κυζικ. ἐκ τοῦ

Κωλακρέτης, ου, ὁ (κωλῆ, ἀγείρω, ὅθεν μερικοὶ προκρίνουσι τὴν γραφὴν κωλαγρέτης). Ὁ συνάζων τὰ μέλη τῶν θυμάτων. Ἀρχαιοτάτη πρὸ τοῦ Σόλωνος ἀκόμη ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡλειθέυς ἄλλως ἐμόρφωσε, καταστήσας ἀντὶ τῶν κωλακρετῶν τοὺς ἀποδέκτας. Ὅθεν = ἀποδέκτης· ὁ λογιστὴς τῆς δημοκρατίας, ὁ ἐστίν, ὁ ταμίας, ὅστις ἔδιδε λογαριασμὸν εἰς τὴν δημοκρατίαν διὰ ὅσα ἔλαβε, καὶ ἐπλήρωσεν. Ἦσαν δὲ δώδεκα, κατὰ τὰς φυλὰς, οἵτινες ἐπώλουν ὅλα τὰ δοσίματα τῆς πολιτείας, ἐπλήρωναν τὸν καθημερινὸν μισθὸν τῶν κριτῶν (παρὰ Ἀριστοφάν. ὡΚωλακρέτου γάλαν. Ὁ μισθὸς τῶν κριτῶν ἔρρεθη ἀστείως) καὶ ὅλα τὰ ἔξοδα διὰ τὰς δημοσίους θυσίας, ἐξ ὧν αὐτοὶ ἐλάμβανον τὰ δέρματα καὶ τοὺς πόδας. Τυνκν· εἰς Τιμαίου Λεξικ.

Κωλάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ κῶλον.

Κωλεά, ἡ· καὶ, κωλία, ἡ· καὶ, κωλιά, ἡ κωλία, καὶ συναλ. κωλῆ. Ζήτ. κωλῆ.

Κωλεός, ὁ. = κωλεά, κωλῆ, καὶ, κωλήν, ὁ. Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. 9'.

Κωλῆ, ἡ· συνλφ. ἀντὶ, κωλέα, ἡ κωλεά, (κῶλον). = Κωλεός, κωλία, καὶ κωλήν συγγ. τῷ κώληψ· τὰ κόκκαλα τοῦ μηροῦ μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῖς κρέατος, τὸ κωλομέριον, ἐκ τῶν ὁποίων (ἀπὸ τῶν χοίρων) κάμνουσι τὰ παστὰ Χοιρομέρια, καὶ ἐντεῦθεν ἔλαι αὗται αἱ λέξεις σημαίνουσι τό, Χοιρομέριον, ἢ τὸν μηρὸν, τὸ ὀπίσθιον σκέλος τοῦ ζώου, ὅπερ ἐστὶ τὸ τέταρτον μέρος τοῦ ὅλου. Le jambon, Γαλλ. ἐντεῦθεν τό, Μηρίον, εἶναι ὡς ἓν μέρος τοῦ Κωλῆνος. Ἀθήν. δ'. σελ. 154. καὶ 9'. 367. τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 30. ἐκ τοῦ, κῶλον. 2) παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 989. καὶ 1013. = Αἰδοῖον, ὅθεν τό Ἀττικ. coles, ἢ colis ἐν δὲν πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, ψωλή.

Κωλήν, ῆνος, ὁ. = Κωλῆ. 2) Τὸ ὀστοῦν τοῦ ἐπάνω βραχίονος.

Κωλήπιον, τό. καὶ

*Κωλήψιον, τό. Ὑπερστκ. τοῦ κώληψ.

Κώληψ, ηπος, ἡ (κῶλον, κωλῆ). Ἡ ἰγνύα, ἤτις καὶ ἀγκύλη καλεῖται, ὅπερ ἐστὶ, τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ γόνατος, ἔνθα γίνεται ἡ κάμψις. Ἐν Ἰλ. Ψ. 726 ἑρμην. ἔτι καὶ διὰ τοῦ, ὀστράγαλος, καὶ γαστροκνημία, καὶ κωλῆ.

*Κωλιά, ἡ, καὶ κωλία = κωλῆ.

Κωλιάς, ἡ· συνυπακουομ. ἄκρα. Ἐλέγετο ἐν ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ ἱερὸν Ἀφροδίτης Κωλιάδος ἦν. Παυσαν. Ἀττ. ά. ἔνθα καὶ χρονικήτις ἑορτὴ τῆς Δήμητρος ἑωρτάζετο, Κωλιὰς καὶ αὐτὴ ὀνομάζ. Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 8. 2) Ἡ γῆ τοῦτον τοῦ ἀκρωτηρίου, ἤτις ἦτο χρήσιμος διὰ πηλὸν ἀγγεῖα. Σουίδ. ἐν Λ. Κωλιάδες, καὶ Πλούταρχ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀκούειν ἀγγεῖον ἐκ τῆς Ἀττικῆς κωλιάδος κεκεραμευμένον.

*Κωλικεύομαι, Πάσχω ἀπὸ κωλικαν. ἐκ τοῦ

Κωλικός, ή, όν (κῶλον, 2). Ὅστις πάσχει ἀπὸ κώλικα. ὡΚωλική νόσος, ἢ διάθεσις ἢ καὶ ἁπλῶς κωλική, τὸ πάθος τοῦ κωλικοῦ, ὁ Κωλικὸς· τὸ πάθος τοῦτο ἔχει τὸν θρόνον του εἰς τὸ ἔντερον κῶλον λεγόμενον, ἐξ αἰτίας τοῦ περικλειομένου, καὶ ἐμποδιζομένου ἀνέμου ἐν αὐτῷ, ὁπότε γίνεται καὶ φλόγωσις εἰς τὰ περὶξ γειτ-

κωλοῦντα μέρη κωλικὰ φάρμακα. Ἰατρικὰ ἐναντίον τοῦ κώλικος.

*Κωλοβαθρίζω, Μ. ίσω (κωλόβαθρον). Περιπατῶ ἐπὶ κωλοβάθρων.

*Κωλοβαθριστής, οῦ. Ὁ ἐπὶ κωλοβάθρων πορευόμενος.

Κωλόβαθρον, τό (κῶλον, βαίνω). = Κολόβαθρον.

*Κωλοειδής, ές (κῶλον, εἶδος). Ὡσὰν μέλη.

Κωλομετρία, ἡ. Ἡ καταμέτρησις, καὶ μετρητὴ διαίρεσις τῶν κώλων ἐν τοῖς χοροῖς. Σουίδ. ἐν Δ, Εὐγένιος.

Κῶλον, τό. Ἓν μέλος ἐν τῷ σώματι, τῶν ἀνθρ. καὶ τῶν ζώων, ἔβρτ. πόδες, χεῖρες. Buttm. Σοφ. Φιλ. 42. ἀλλὰ καὶ τὸ σκέλος, ὁ μηρός. 2) τὸ μεγάλον ἔντερον εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, τὸ ὁποῖον ἁπλώνει ἕως εἰς τὸν πρωκτόν· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνῃθ. καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος πρωκτός, κῶλος, ὁ· λέγεται, καὶ ἐντεῦθεν τό, κωλικός. 3) ἓν μέλος τῆς περιόδου, ἰδ. μονόκωλος. 4) μέρος, κομμάτι, ἡ πλευρὸν οἰκοδομῆς τινός, Ἡρόδ. 2, 126. 134. 4, 62. τείχους, Ἡρόδ. 4, 108. ἔτι δὲ καὶ πάτωμα. 5) πλευρὰ σώματος, ἡ σχήματός τινος, π. χ. τριγώνου, ἢ τετραγώνου, κ. τ. τ. 6) ἐν τῷ διαύλῳ τὸ ἓν ἡμισυ τοῦ σταδίου, ἤτοι ἀπὸ τῆς βαλβίδος εἰς τὸ τέρμα, ἢ ἀπὸ τοῦ τέρματος εἰς τὴν βαλβίδα, Αἰσχλ. Ἀγμ. 354. 7) τὰ κλήματα, οἱ κλόνοι φυτοῦ τινος, ὡς τὰ ἤτον τρόπον τινὰ βραχίονές του, Jac. Α. Π. σ. 292. (κατὰ τὸν Doederl. Λατιν. συνώνυμ. 4. σ. 152. ἀπὸ τοῦ πρωτοτυπ. κέλλω, συγγν. τῷ τείλος καὶ κολοσσός). ὅθεν

Κωλοτομέω, ῶ. Μ. ήσω (τέμνω). Τὰ κῶλα τέμνω, κολοβόω, κόπτω τὰ μέλη, καὶ καθόλου ἀντὶ τοῦ, κολοβώνω, ἀκρωτηριάζω. Παρὰ Πλουτάρχ. ἠτίμως σ' αἰτεῖ Δημήτερα κολοτομεῦσιν· εἶναι ἀντὶ τοῦ, Θερίζουσιν· ἀλλ' ἐν ἄλλῃ βήσει κεῖται ἀντὶ τούτου τό, βωλοτομέω.

Κώλυμα, τό (κωλύω). Ἐμπόδιον, ἐμπόδισμα, κράτημα εἰς τὰ ὀπίσω, Ξενοφ. Ἑλλην. 7, 5, 12. 2) ὑπεράσπισις, προφύλαγμα, τὸ προφυλάττον τινὰ ἀπὸ τινος.

Κωλυμάτιον, τό. Ὑπκρτκ. τοῦ κώλυμα. 2) ἐν τοῖς πόλμ. = Χελωνάριον, Ἱερ. ἀ.

*Κωλύμη, ἡ = κώλυμα, Θεόδ.

Κωλυσανέμας, ου, ὁ, καὶ

*Κωλυσάνεμος, ον (κωλύω, ἄνεμος). Ὁ κωλύων, ἐμποδίζων τοὺς ἀνέμους.

Κωλυσίδειπνος, ον (δεῖπνον). Ὁ τὸν δεῖπνον ἀργοπορῶν, ἀπομακρύνων, ἐμποδίζων, κωλύων. Πλούταρχ. συμπ. ἠ. 6.

Κωλυσιδρόμος, ον (δρόμος). Ὁ τὸν δρόμον κωλύων, ἐμποδίζων. Λουκιαν. τραγοπ. 189.

Κωλυσιεργέω, ῶ. Μ. ήσω (ἔργον). Ἐμποδίζω τὸ ἔργον, ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τὸ ἔργον του, κάμνω τινὰ νὰ χασομερήσῃ Πολύβ. ε'. 15. Φίλ. β'. λέγ. καὶ κωλυσιουργέω. ὅθεν

Κωλυσιεργία, ἡ. Ἡ τοῦ ἔργου κώλυσις· τὸ νὰ ἐμποδίζῃ τινὰς τὸ ἔργον, τὴν ἐργασίαν.

*Κωλυσιουργέω, Μ. ήσω = κωλυσιεργέω.

Κώλυσις, εως, ἡ (κωλύω). Ἐμπόδιον, εἰς τὰ ὀπίσω κράτησις· φράγμα τοῦ νὰ μὴ προχωρῇ τινάς.

*Κωλυτέος, έα, έον, Ῥμτκ. ἐπιτ. τοῦ κωλύω. Ὅστις πρέπει, ἢ εἶναι νὰ ἐμποδισθῇ, Ξενοφ. Ἱερ. 8, 9.

Κωλυτήρ, ῆρος, ὁ (κωλύω). Ὅστις ἐμποδίζει, εἰς τὰ ὀπίσω κρατεῖ, καὶ δὲν ἀφίνει τινὰ νὰ προχωρήσῃ, ἐμποδιστής, ὅστις γίνεται ἐμπόδιον τινός· καὶ ὁ Καταπαύων, καταπαίζων τι. ὅθεν

Κωλυτήριος, ία, ιον. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐμποδίζῃ, νὰ κρατῇ ὀπίσω τινά, καὶ ἑορτή τις παρὰ Λακεδαιμονίοις· ὠτὸ κωλυτήριον. Μέσον δὲ ἐμπόδιον, εἰς τὰ ὀπίσω κράτημα.

*Κωλυτής, οῦ, ὁ = κωλυτήρ.

*Κωλυτικός, ή, όν (κωλύω). Ὡς καὶ τὸ κωλυτήριος, διάφρ. ἀνάγν. παρὰ Ξενοφ. ἀπομν. 4, 5, 7.

Κωλυτός, ή, όν. Ῥμτκ. ἐπιτ. τοῦ κωλύω. Ἐμποδισμένος, ἢ ὁ δυνάμενος κωλυθῆναι· τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τινάς.

Κωλύω, Μ. ύσω (κῶλος). Κυρίως, Σμικρύνω, ἀδυνατίζω, μετριάζω, ἐμποδίζω, ὀπίσω κρατῶ, θλίβω, ἐμποδίζω τινὰ ἀπό τι κωλύω τινὰ τινος. Σπανιώτρ. κωλύειν τινά τι. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1241. κωλύειν τινὰ

Πίνδρ. Ἴσθμ. 7, 27. καὶ μέτ. Πίνδρ. Πύθ. 9, 156. 4) Μετφρκ. ἐπέρχομαι, εἰτχωρῶ μὲ ὁρμήν, ἐπομβαίνω, ἐφορμῶ, καὶ ἐξρτ. ἐπὶ δυστυχίας, λύπης, καὶ θλίψεως, ὅταν μὲ μεγάλην ὁρμὴν ἐπέρχωνται κατά τινος ἀνθρώπου, ἢ οἴκου, ἢ πόλεως, ἐπὶ πάντων, ὅσα μὲ βίαν ἢ πολλὰ ὁμοῦ ἐπέρχονται. Πρὸ τοῦ Ἡσό. δὲν εὑρίσκεται ἡ λέξις.

Κωμαίνω, Μ. ῳῶ (κῶμα). Νυστάζω, ἔχω πάντοτε κλίσιν, καὶ διάθεσιν εἰς ὕπνον.

Κώμακον, τό· παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. 9. 7. ἀρωματικόν τι φυτόν, κατάτινας τὸ Μοσχοκάρυδον.

Κώμαξ, ακος, ὁ (κωμάζω) = κωμάζων. Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς κώμους, τοὺς χωρατάδες· ὡς τὸ παρὰ Τούρκ. Ζευλῆς. ἢ ὁ παραλελυμένος, ἀσωτος, ἢ πειρατικὸς ἄνθρωπος, Εὐσταθ.

Κωμάρχης, ου, ὁ (κώμη, ἄρχω). Ὁ ἄρχηγός, καὶ πρῶτος κώμης τινος, ὁ πρῶτος τοῦ χωρίου, πολλάκις παρὰ Ξενοφ.

* Κώμαρχος, ὁ = κωμάρχης.

Κωμάσδω, Δωρικ. ἀντὶ κωμάζω.

Κωμασία, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ κωμάζειν, ἐξαιρέτως δὲ ἡ ἐν ταῖς Βακχικαῖς ἑορταῖς πομπή, Ἰουλιν. Ἀλεξ. στρωμ. ε', 7.

Κωμαστήριον, τό, Ζήν. κωμαστήριον.

Κωμαστής, ου, ὁ (κωμάζω). Ὁ μετ' ᾠδῆς τερπόμενος, τρυφῶν, ὅστις κωμάζει, ὅ ἐστιν, ὑπάγει εἰς τὴν Βακχικὴν πομπήν, ἢ εἶναι ἕνας ἐξ αὐτῶν, ἔτι δὲ καὶ ὁ Βάκχος, ἢ ὁ Διόνυσος αὐτός, ὁπότε πανηγυρίζεται ἡ ἑορτὴ αὐτοῦ. Ἀριστοφ. 2) Ὁ νέος καὶ μεθυσμένος ἄνθρωπος, ὅστις ἐν τῷ κώμῳ ὢν περιέρχεται τὴν πόλιν, ἤτοι ἐκ τινος συμποσίου ἐπιστρέφων, ἢ κώμων πατηνάδα ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἐρωμένης του. Καθόλου δὲ = κωμάζων. Ξενοφ.

Κωμαστικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ὁ ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ κωμάζειν, ἢ εἰς τὸν κωμαστήν, ἢ ὁ ἐκ τοῦ εἴδους, τρόπου τῶν ἐν τῷ κωμάζειν πραττομένων ὤν.

* Κωμάστωρ, ορος, Ποιητκ. ἀντὶ κωμαστής.

Κωμετώδης, ες (κῶμα, εἶδος). Ὁ ὅμοιος τῷ βαθεῖ ὕπνῳ. 2) Ὅστις ἔχει κλίσιν, καὶ διάθεσιν εἰς τὸ νὰ κοιμᾶται πάντοτε, καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἔχων τὰ ὄμματα κλειστμένα, δὲν δύναται νὰ κοιμηθῇ, ὡς ὁ βαρέως ἀρρώστος.

Κώμη, ἡ. Ἡ βραχεῖα πόλις, ὅ ἐστι τὸ μικρὸν χωρίον, ἐν ᾧ οἱ ἄνθρωποι κατοικοῦσι ξεχωριστὰ ἕκαστος εἰς τὸν ἴδιον του οἶκον, χωριό, ἀντίκειτ. τῷ, πόλις, ἥτις ἔχει τεῖχος καὶ ἀκρόπολιν. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οἱ Ἀττικοὶ ὠνόμαζον δήμους, οἱ Δωριεῖς, κώμας, ἔλεγον. Ἀριστοτ, Ποιητ. 3, 6. εἴρηκε δὲ καὶ Θουκυδ. ἐν α'. κώμας, τοὺς δήμους. Εὕρηται δὲ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσό. ἀσπ. 18. 2) Ἐν τῇ πόλει λέγεται κώμη, ἓν ξεχωριστὸν μέρος αὐτῆς, ὅπου συγκατοικοῦσι πολλοὶ ἄνθρωποι, γειτονιά, μαχαλᾶς, συνοικία, κουτράδα, = ἄμφοδον. «Πάσας μὲν οἰκίας, πάσας δὲ κώμας». Πλάτ. Νομ. ε'. Ἰσοκρ. Ἀρεοπ. «Διελόμενοι τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους· περὶ τῆς Ἀττικῆς. (Ἐκ τοῦ κεῖμαι, κοιμᾶω, κοίτη, κοινὸς τόπος διὰ ὕπνον, εἰς τὸν ὁποῖον συνήρχοντο οἱ κάτοικοι ἀπὸ τῶν ἀγρῶν διὰ νὰ κοιμηθῶσι, παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ κοιμᾶσθαι, καὶ βιοῦν.) ὅθεν

Κωμηδόν, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν κωμῶν, κατὰ τὸν τρόπον τῶν χωρίων· καθὼς εἶναι τὰ χωρία, αἱ συνοικίαι, οἱ μαχαλάδες. Στράβ.

Κωμήτης, ου, ὁ (κώμη). Χωρικός, χωριάτης, ὅστις κατοικεῖ εἰς τὰ χωρία ἔξω τῆς πόλεως. ἀντίστ. πρὸς τὸ πολίτης, Ξενοφ. Ἀνβτ. 4, 5. 24. 2) Ἐν τῇ πόλει, ὁ γείτων, σύνοικος, (μαχαλᾶς, Τουρκ.) ὁ ἐν τῇ αὐτῇ γειτονιᾷ οἰκῶν. ὅθεν

Κωμητικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὸν κωμήτην· ὁ ἴδιος, ἢ ἀνάλογος εἰς τὸν χωρικόν.

Κωμῆτις, ιδος, ἡ· Θηλυκ. τοῦ κωμήτης· χωριάτισσα, ἡ γειτόνισσα.

Κωμήτωρ, ορος, ὁ· Ποιητκ. ἀντὶ κωμήτης.

Κωμίδιον, τό· ὑπκρστκ. τοῦ κώμη. Μικρὰ κώμη.

Κωμικεύομαι, κωμικῶς ὁμιλῶ. Λουκιαν. Φιλοπ. 22.

Κωμικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -ῶς (κῶμος). Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κωμικὴν τέχνην, ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῆς κωμικῆς τέχνης, ἀστεῖος, γελοιώδης, περιγελαστικός· ὁ κωμικὸς ἐπί τε τοῦ ποιητοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποκριτοῦ. Ἰδίως λέγεται ὁ Ἀριστοφάνης, ὡς εὐδοκιμήσας εἰς ταύτην τὴν τέχνην.

Κώμιον, τό· ὑπκρστκ. τοῦ κώμη. Μικρὰ κώμη. Στράβ.

* Κῶμο, ἀντὶ κῶμος, λέγει ὁ Σκύλης παρ' Ἀριστφ. Θεσμοφ. 1176.

Κωμογραμματεύς, έως, ὁ (κώμη, γραμματεύς). Ὁ γραμματεὺς κώμης τινος. Ἰωσηπ. ἀρχ. 16.

Κωμοδρομέω, ῶ· Μ. ήσω (κῶμος, δραμεῖν)· = Κωμάζω. Πολυδ. 3', 11.

Κωμόπολις, εως, ἡ (κώμη, πόλις). Λέγεται μία κώμη, ἥτις εἶναι μεγάλη ὡς μία πόλις, χώρα, μεγάλον χωρίον.

Κῶμος, ου, ὁ. Πᾶσα πανηγυρικὸν συμπόσιον, κάθε τερπνὴ εὐωχία· κυρίως δὲ, ἡ ἑορταστικὴ καὶ πανηγυρικὴ παράταξις καὶ πομπή, ἥτις ἐγίνετο εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Διονύσου, ὅτε ἐφ' ἁμαξῶν περιήρχοντο τὰς κώμας, εἰς τὰς ὁποίας κατ' ἀρχὰς οἱ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀττικῆς διεσπαρμένοι κατῴκουν, πρὸ τοῦ νὰ συνοικήσωσιν εἰς πόλεις καὶ νὰ περιτειχίσωσιν αὐτάς. Τοιουτοτρόπως λοιπὸν περιερχόμενοι πᾶσας τὰς κώμας οἱ κωμασταὶ εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, καὶ μεθυσμένοι ὄντες ἐξ οἴνου καὶ χαρᾶς, ἐψάλλον ᾠδὰς καὶ ὕμνους, ἄσεμνα καὶ ἀστεῖα τραγούδια, χλευάζοντες καὶ περιπαίζοντες μὲ πᾶν εἶδος ὕβρεων, κακολογίας, καὶ ἀστειόμενοι ὅλους τοὺς συναπαντῶντας καὶ παρερχομένους· καὶ ἐντεῦθεν «Τὰ ἐξ ἁμάξης σκώμματα». Ζήν. ἐν τῷ, Ἀμαξα. Ἡ τοιαύτη πρᾶξις ὠνομάζετο, κωμάζειν, καὶ, πομπεύειν, καὶ ἐντεῦθεν τό, πομπεύειν, εἴληπται καὶ ἀντὶ τοῦ, χωρατεύειν, ἀστειζόμενον πειράζειν, σκώπτειν τινά, καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, χλευάζειν, περιπαίζειν, δημοσίως κακολογεῖν τινά. Ἐντεῦθεν προῆλθε καὶ ἡ κωμῳδία, ἐκ τοῦ κώμη, καὶ ᾠδή, ἢ κάλλιον ἀναλογικώτερον ἐκ τοῦ, κῶμος, καὶ ᾠδή. Ἐντεῦθεν προῆλθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, (διὰ τὸ κώμη, ἥτις καὶ χωρὰ λέγεται) τό, χωρατεύω, καὶ χωρατᾶς, ὅ ἐστιν, ἀστειζόμαι, καὶ ἀστεισμός, σκῶμμα· μετὰ ἀστειότητος σκώπτω τινά. 2) ὨΙδὴ μεθυστική, ἢ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πατηνάδα, λεγομένη. Οἱ νέοι μετὰ τὴν εὐωχίαν καὶ μέθην περιερχόμενοι τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως, ἢ τῆς κώμης μετὰ μουσικῆς, φωνῶν καὶ τραγουδίων καὶ τῶν ἐρωμένων, ὑπήγαινον εἰς τοὺς γνωστοὺς καὶ φίλους αὐτῶν, καὶ πάλιν ἐμέθυον ἐκεῖ. Τοιοῦτοι κῶμοι εὑρίσκονται ἐν τῷ τοῦ Πλάτων. Συμποσίῳ· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ἔτι, κῶμος, καὶ τὸ πολίτευμα καὶ ἡ ζωὴ τῶν τοιουτοτρόπως πολιτευομένων ἀσώτων, μεθύστων, τρυφηλῶν καὶ παραλελυμένων νέων. Εἰς ταύτην τὴν σημ. εὑρηται ἡ λέξις κατὰ πρῶτον παρ' Ὅμρ. Ἴλ. Ἐρμ. 481. μετὰ τοῦ δαὶς καὶ χορός, ἔπειτα δὲ παρὰ Θεογνιδ. 827. 934. συχνάκις παρὰ Πίνδρ. παρ' Ἡρόδ. ἀπαξ δὲ καὶ παρ' Αἰσχυλ. Ἀγαμν. 1200. οὕτω δὲ καὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς. 3) Παρὰ Πινδάρῳ, καὶ ἄλλοις, λέγεται ἔτι, καὶ ἡ Παράταξις καὶ πομπή, μὲ τὴν ὁποίαν φέρεται ὁ ἀθλητής, ἤτοι ὅστις ἐνίκησεν εἰς ἀγῶνα τινά, ὅτε καὶ τὰ χαροποιὰ ἄσματα καὶ ἡ εὐφροσύνη ἔχουσι τόπον. Ἄρα, θίασος, μουσικὴς καὶ χορεῦ ὅμιλος καὶ ἐγκώμιον, ἢ ἐγκωμιαστικὸν τραγούδιον, ἢ τέρψις ᾠδῆ. Καθόλου δὲ λέγεται, Πᾶν πλῆθος, ἢ σύστημα ἐκ πολλῶν, ὄχλος, ἄθροισμα. Εὐριπ. Φοίνισ. 802. Ἰων. 1197. «κῶμος πελειῶν», ἕνα κοπάδι ἀπὸ περιστέρια. Ἱππόλ. 54. «Πολὺς δ' ἅμ' αὐτῷ προπόλων ὀπιστόπους κῶμος λέλακεν· πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων. Ἱκέτ. 390. «Κῶμον δέχεσθαι τὸν ἐμὸν ἀσπιδοφόρον», ὅπου τό, κῶμος ἀσπιδοφόρος, εἶναι ἀντὶ τοῦ, ἐκστρατεία, ἢ στρατιά, στίφος· ἀλλὰ τό ἐν Τρωάδ. 1184. «Κῶμον ὁμηλίων πρὸς τάφον ἀπάξων» εἶναι ἐπὶ κηδείας, ἤτοι παρατάξεως κηδευτικῆς καὶ λυπηρᾶς, τῆς συνοδευούσης τινὰ ἐπὶ τὸν τάφον. Ὁ Πίνδαρος ὀνομάζει συχνάκις, κῶμον, καὶ τὰς ἀθλητικὰς ᾠδὰς αὐτοῦ, τὰς ὁποίας ἐψάλλον ἐν πομπῇ οἱ φίλοι τοῦ νικητοῦ, ἢ ὡς τοιαῦταις ἐλήφθησαν.

Κωμόω, ῶ (κῶμα). Ἀποκοιμίζω· Ἀλλ' ὡς φαίνεται εἶναι τὸ Παθτκ. μόνον ἐν χρήσει. Κωμοῦμαι Πίπτω εἰς βαθὺν, ἢ εἰς ὕπνον ἐξ αἰτίας νόσου τινὸς κυριεύοντάμενος· ὅθεν κεκωμωμένος, παρ' Ἱπποκρ. Ὁ εἰς βαθὺν ὕπνον κείμενος, τὸ ὁποῖον ὅμως κυρίως κωμασμένος ἔπρεπε νὰ λέγηται· παρ' Ἱπποκρ. ἀνέγνωσεν ὁ Γαληνὸς, Κεκωμᾶσθαι, ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ, Κεκωματῶσθαι, ἐν κώματι εἶναι. ἀμφ.

Κωμύδριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, κώμη, Μικρὸν καὶ εὐτελὲς χωρίον.

Κώμυς, υθος, ἡ. Δέσμη χόρτου ἱκανὴ πρὸς τροφὴν, δεμάτιον, ἢ χερόβουλον. Θεόκριτ. δ', 18. 2) Τόπος, ὅπου ὁ κάλαμος μετὰ τῶν ῥιζῶν αὐτοῦ πυκνῶς αὐξάνει. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 12. «Κώμυθας δὲ καλοῦσιν οὐ ἂν ᾖ συνηθροισμένος κάλαμος, καὶ συμπεπλεγμένος ταῖς ῥίζαις». 3) = κορυθάλη, κορυθαλίς. (Κατὰ τὸν Riemer ἀπὸ τοῦ κόμη, καὶ κόρυς.)

Κωμῳδέω, ῶ· Μ. ήσω. Κωμῳδὸς εἰμί. 2) Ἐνεργητ. Πομπεύω, σκώπτω, χλευάζω, περιπαίζω, θεατρίζω καθὼς εἰς τὰς κωμῳδίας. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 662. οὕτω «κωμῳδῶ τινὰ τὸν θεατρίζω, τὸν βγάζω εἰς τὸ παζάρι, τὸν περιπαίζω δημοσίως, ὡς ἐγίνετο εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἀττικ. κωμῳδίαν, μὲ ἀπεριόριστον ἐλευθερίαν. Πρβλ. καὶ Αἰλιαν. π. ἱστρ. 13, 43. Ὅρα περὶ τούτου τὸ περὶ Κωμῳδίας ἐν τοῖς Προλεγομένοις τῆς τοῦ Ἀριστοφάνους ὑπὸ τοῦ Κουστέρου ἐκδόσεως. ὅθεν

Κωμῴδημα, τος, τό. Πόμπευμα, σκῶμμα, περίπαιγμα, σκῶψις, περιγέλοιον, καθὼς εἰς τὴν παλαιὰν κωμῳδίαν. Πλάτ. Νομ. ζ'. «Τοῦ γέλωτος κωμῳδήματα».

Κωμῳδία, ἡ. Κωμικὴ ᾠδή, ἄσμα, τραγῳδίον τὸ ὁποῖον ἐψάλλον εἰς τοὺς κώμους. 2) Σκῶψις, πομπή, ὕβρις, διασυρμός, ἐμπαιγμα, περίπαιγμα, περιγέλοιον, καθὼς εἰς τοὺς παλαιοὺς κώμους, καὶ τὰς παλαιὰς κωμῳδίας. 3) Ποίημα ἔμμετρον ἐπὶ τούτου γεγραμμένον. (Ἐκ τοῦ κῶμος, καὶ ᾠδή.) ὅθεν

Κωμῳδικός, ή, όν. Ἐπίρ, -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κωμῳδίαν, ἤ, κατὰ τὸν τρόπον τῆς κωμῳδίας, Κωμικός.

Κωμῳδιδάσκαλος, ὁ· Συντμημ. ἀντὶ, κωμῳδοδιδάσκαλος.

* Κωμῳδικός, ή, όν, = κωμῳδικός.

Κωμῳδιογράφος, ὁ (γράφω). Ὁ κωμῳδίας γράφων.

Κωμῳδιοποιός, ὁ (ποιέω). Ὁ κωμῳδίας ποιῶν, γράφων.

Κωμῳδογέλως, ωτος, ὁ (γέλως)· = κωμῳδός. Ἀνάλεκτ. α'. 421.

Κωμῳδογράφος, ὁ, = κωμῳδιογράφος.

Κωμῳδοδιδασκαλία, ἡ. Τὸ νὰ διδάσκῃ τις, ἢ νὰ προγυμνάζῃ τοὺς ὑποκριτὰς εἰς κωμῳδίαν τινά, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ παριστάνειν κωμῳδίαν τινά· ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν κωμῳδίας, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία κωμῳδία. ἐκ τοῦ

Κωμῳδοδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκαλος). Ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητής, καὶ ἑπομένως, ὁ διδάσκων καὶ γυμνάζων τοὺς ὑποκριτὰς καὶ τὸν χορόν. «Κωμῳδίαν διδάσκειν» σημαίνει τὸ Παραστήσειν ἕνα κωμῳδίαν εἰς τὸ θέατρον. Ζήτ. Διδάσκω, 2.

Κωμῳδολειχέω, Μ. ήσω (λείχω). «Περὶ τὸν οὐ πράττοντ' ἀεὶ». Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1358. ἐκφράζει τὸν Παράσιτον, ὅστις μετὰ σκωμμάτων καὶ χωρατάδων λείχει, γλείφει τὰς λεπάδας, τὰ ταλέντα.

Κωμῳδοποιητής, οῦ, ὁ· καὶ κωμῳδοποιός, ὁ, (κωμῳδός, ποιέω). Ὁ ποιητής, ὁ συγγραφεὺς μιᾶς κωμῳδίας.

Κωμῳδοποιΐα, ἡ. Τὸ κωμῳδίας ποιεῖν, γράφειν. ἐκ τοῦ

*Κωμῳδοποιός, ὁ. Ἰδὲ ἐν τῷ κωμῳδοποιητής.

Κωμῳδός, ὁ (κῶμος, ἀοιδός, ᾠδός). Ὅστις κάμνει κωμικοὺς ὕμνους, ἄσματα, ᾠδάς, καὶ μόνος τὰ ᾄδει εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου. τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἔκαμνον ὁ ποιητὴς μόνος του. Ἀφ' οὗ ὅμως ἡ κωμῳδία ἐμορφώθη, καὶ ἐπεκτάθη δραματικὴ ποίησις, καὶ ὁ ποιητὴς εἶχε τοὺς ὑποκριτὰς τοῦ πρὸς παράστασιν τῶν δραμάτων του, ὠνομάζετο ὁ ἴδιος κωμῳδιογράφος, κωμῳδοποιός, κωμῳδῶν ποιητής. 2) Ὁ κωμικὸς ὑποκριτής, Valck diatr. p. 182. Ἐπίγρ. κωμῳδῶν, Αἰλιαν. — Πλάτ. Φαῖδρ. 12. «Ἃ δὲ μὴ τὸ τῶν κωμῳδῶν φορτικὸν πρᾶγμα ἀναγκαζόμεθα ποιεῖν, ἀνταποδιδόντες ἀλλήλοις ἕδος ἦν αὐτοῖς τὸ τοῖς ἐρωτῶσιν, οἷον «Δίδωκάς μοι τόδε» πάλιν τὰ αὐτὸ λέγειν τοὺς ἀποκρινομένους· «Δίδωκάς μοι τοῦτο» κ. τ. λ. Ζήτ. κῶμος.

Κωμῳδοτραγῳδία, ἡ. Μῦθός τις, ἢ κομμάτιον ἤτοι ποίημα, δρᾶμα, τὸ ὁποῖον εἶναι συνθεμένον ἐκ κωμῳδίας, καὶ τραγῳδίας· καθὼς π. χ. εἶναι τὸ τοῦ Εὐριπίδου, Κύκλωψ, ἐπιγραφόμενον· τὰ τοιαῦτα κυρίως, Σατύρους, ἔλεγον. ἐκ τοῦ

Κωμῳδοτραγῳδός, ὁ. Ὁ ποιητής, ἢ ὁ ὑποκριτὴς τῆς κωμῳδοτραγῳδίας.

*Κωνάζω, Μ. άσω (κῶνος, 2.) = κωνέω, σημ. 1.

*Κωνάριον, ὑπερστκ. τοῦ κῶνος.

Κωνάω, ῶ· Μ. ήσω (κῶνος, 2.). Κυκλικῶς περιστρέφω, περιδινέω. = δινεῖν. Ζήτ. Περικωνέω. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἐξ Ἐπιχάρμου «Σκιφοκώνακτος, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, τοῖς σκύφοσι περιφόρητος, ἐκ τοῦ, κωνάζω, περιφέρω. 2) Ἐκ τοῦ κωνος, ἀριθμ. 5. πιστόω, χρίω μὲ πίσσαν ἀλόγυρα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κωνῆσαι, πισσοκοπῆσαι· καὶ κύκλῳ περιενεγκεῖν.

Κωνεάζομαι, Ἰῶς πθτκ. πιθν. (κώνειον). Πίνω τὸ κώνειον. Στράβ. ι'.

Κώνειον, καὶ, κώνιον, τό. Εἶδος φυτοῦ. 2) Ὁ ἐκ τούτου θανατηφόρος χυλός, ἑλληνικὸν, φαρμακερὸν καὶ θανάσιμον βοτάνιον, ἐξ οὗ ἐθανατώθη καὶ ὁ Σωκράτης. Ξεν. Cicuta, παρὰ τὸ κωνῶν, διὰ τὸν γινόμενον ἐλιγμὸν καὶ σύνταν τοῖς πίνουσι.

Κώνησις, εως, ἡ (κωνάω, 2.) Ἄλειμμα μὲ πίσσαν. παρ' Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. θ', 40. = κόρμωσις, κόρωσις. Ὅπου ἄλλοι ἀναγιν. κούνισις, ἐκ τοῦ κωνῶν, καὶ κῶνος, ἀριθ. 5.

Κωνίας, ου, ὁ. «Οἶνος κωνίας· Πεπτωμένος οἶνος· ἐκ τοῦ κῶνος, ἀριθ. 5.

Κωνίζω, Μ. ίσω. Πισσόω, πισσόνω· ἐκ τοῦ, κῶνος, ἀριθ. 5.

Κωνικός, ή, όν (κῶνος). Ὁ ἀνήκων εἰς κῶνον, ὅμοιος τῷ κώνῳ, κωνοειδής. Ἐπίγρ. κωνικῶς.

*Κώνιον, τό· = κώνειον.

Κωνίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, κῶνος. 2) Μτφρ. «Μαστῶν κωνίαν». Φιλόδημ. ἐν Ἐπιγράμμ. ιη'. λέγτ. ἔτι καὶ κώνιον.

Κωνίς, ίδος, ἡ (κῶνις). Τόρισκη, κωνοειδές τι σταμνίον διὰ νερόν.

*Κώνισις, εως, ἡ (κωνίζω)· = κώνησις, Ἀριστοτ.

Κωνίτης, ου, ὁ· καὶ, κωνῖτις, ίδος, ἡ. «Πίσσης κωνίτιδος». ἐπίγραμ. Τιμονοῦ. ὅπου κωνῖτιδος, κεῖται. Ζήτ κωνίας. ἐκ τοῦ κῶνος, 5.

Κωνοειδής, ές (εἶδος) καὶ Ἐπίρ. κωνοειδῶς. Ὁ τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τοῦ κώνου ἔχων, ὅμοιος τῷ κώνῳ. ἐκ τοῦ

Κῶνος, ου, ὁ. Εἶδος σχήματος, ἀπὸ πλατείας καὶ κυκλικῆς βάσεως ἀρχόμενον καὶ εἰς ὀξὺ λῆγον, (καθὼς π. χ. ἕνα κεφάλι ξύλινον). 2) Ὁ κωνοειδὴς κύκλος, στρόβιλος. ἄλλως δὲ βέμβιξ. 3) Ἡ κορυφή, τὸ ἄκρον τῆς περικεφαλαίας. 4) Ὁ κωνοειδὴς καρπὸς τῆς πίτυος, τῆς πεύκης, κ. τ. τ. καὶ ἡ κουκουνάρα. ἄλλως δὲ στρόβιλος. Ζήτ. κόνος· καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία Πίτυς, ἡ κουκουναριά. «Τῷ κόμον φωνήσασαν φρίσσουσαν πυκινοῖς κῶνος ὑπὸ ζεφύροις». Πλάτ. ἐπίγραμ. ιγ'. 5) Ἡ ῥευστὴ καὶ ξηρὰ πίσσα. Ἐντεῦθεν τό, κωνῆσαι, καὶ ἀκώνητος· Πισσῶσαι, καὶ ἀπίσσωτος. Διοσκορ. α'. 94.

Κωνοτομέω, Μ. ήσω (τέμνω). Τὸν κῶνον τέμνω. κωνικὴν ποιῶ τομήν. Ἐρατοσθέν.

Κωνοφορέω, ῶ· Μ. ήσω. Κῶνον, ἢ στρόβιλον φέρω. ἐκ τοῦ

Κωνοφόρος, ον (φέρω). Ὁ κώνους. 4. φέρων. «Πεύκη κωνοφόρος» ταυτὸν τῷ, στροβιλοφόρος.

Κωνωπεῖον, τό (κώνωψ). Κλίνη, κοίτη τις, κατασκεύασμα ἔχουσα ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος, ἐξ ὧν κωλύεται ἡ εἴσοδος τῶν κωνώπων· καὶ ἄλλους δὲ τὸ διὰ τοὺς κωνώπας δίκτυον, τὸ ὁποῖον ἐβάλλετο περὶ τὴν κλίνην, Κωνωπολόγος. Πλούταρχ. εἰς Ἀντών. Σχόλ. Ἰουβεν. ς', 60. Ἰσίδωρ. ιε', 5. ἐξαιρέτως ἦτον ἐν χρήσει εἰς τὴν Αἴγυπτον, διὰ τοὺς ἐπιπολάζοντας ἐκεῖ κώνωπας. Horatius. Epod. 5, 16. Propertius, γ', 5, 46.

Κωνωπεών, ῶνος, ὁ· = κωνωπεῖον. Ἡ ἐπιγραφὴ δύο τινῶν ἐπιγραμμάτων. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 61. καὶ ἐν 91. κεῖται, Κωνωπεῶνα· ὅπου περιγράφεται τὸ περὶ τὴν κλίνην Κωνωπεῖον.

Κωνώπιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, κώνωψ· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, κωνούπιον, οἷς καὶ ἐκ τοῦ, τραγῴδιον, τραγούδιον. Γεωπον.

Κωνωποειδής, ές (κώνωψ, εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ κώνωπος ἔχων, ὅμοιος τῷ κώνωπι.

Κωνωποθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ὁ τοὺς κώνωπας θηρεύων.

*Κωνωποιός, ές· = κωνωποειδής. Σχολ. Ἀριστφ. Ὄρνιθ. 351.

*Κωνωποσφράντης, ου, ὁ. Ὁ τοὺς κώνωπας ἀσφραινόμενος, Ἀλκίφρ. 1, 21.

Κώνωψ, ωπος, ὁ, καὶ ἡ. Εἶδος ἐντόμου πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς προβοσκίδος του δαγκάνει, Κωνούπιον. Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. ε', Culex. Ἡρόδ. 2, 95. Μεγαλήτερόν τι εἶδος ἤτον ἡ ἐμπίς.

(Κῶος), εος, τό· Ἄχρστ. ἑνικ. Ἀφ' οὗ παράγουσι τινὲς τό, κῶα, καὶ, κῶσι, Ἴδ. κῶας.

*Κῶος, ὁ, συνθ. πληθντκ. οἱ κῶοι, τρώγλαι, φωλεοί· ὅρα Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ. ἐν Λ. Εὐρυκύσσα, ὅπου τό, κόοι, διὰ τοῦ, κοιλώματα, ἑρμην. ὡς τὸ παρὰ Λακεδ. κεῖται, ἢ κεῖται. Στράβ. η'. σελ. 565. (Συγγν. τῷ κῶς, κῶας, ἢ τῷ κεῖμαι, κοιμάω, μόνον παρὰ Γραμματικ.)

*Κῷος, Κῴα, Κῷον. Ἀπὸ τὴν νῆσον Κῶ. 2) Ὁ κῷος, συνθ. δὲ κῶος γραφομ. ἑνικ. βόλος. Βολήτις διὰ τῶν ἀστραγάλων, ἥτις ἠξίζεν ἕν, ἄρα ἡ κατωτάτη βολή, Χῖος δὲ ἡ ἀνωτάτη, ἥτις ἠξίζεν ἓξ· οὕτω λέγετ. κῶα, καὶ, χῖα, αἱ ἀντίστ. ἐπιφάνειαι τοῦ ἀστραγάλου εἰς τὸν πόδα τοῦ ἀνθρώπου.

Κώπαιον, τό (κώπη). Τὸ ἀνώτερον ἄκρον τῆς κώπης, ἤτοι ἡ λαβή· τὸ δὲ κατώτερον, τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει εἰς τὸ ὕδωρ, Πλάτη, λέγεται, ᾧ πλήσσεται τὸ ὕδωρ. Ἡσύχ.

Κωπαιώδης, ες (εἶδος). Ὅμοιος τῇ κώπῃ. σχῆμα κώπης ἔχων.

Κωπείρης, ἡμαρτ. ἀνάγν. τοῦ, κωπήρης· ἐξ Εὐριπ.

Κωπεύς, έως, ὁ. Κωπές, ξύλα, πλατέα, εὐθεῖα, καὶ ἐπιτήδεια διὰ κώπας, κωπία. ἴδ. Ἡρόδ. 5, 23. καὶ τὰς σημειώσ. τοῦ Valck πρβλ. Βρ. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 552. (Ἀντὶ τοῦ κωπηλάτης δὲν ἦτο ποτὲ εἰς χρῆσιν, Boeckh Ath. Staatshaush. 1. p. 75. 119.) Ζήτ. Πλατέω. 2) Ἡ κώπη· ἄμφ.

Κωπεύω, (κώπη). «Στρατόν» Ἑτοιμάζω τὸ στράτευμα εἰς μάχην, τοιουτοτρόπως, ὥστε στρατιώτης ἔχει εἰς χεῖρας του τὴν κώπην τοῦ ξίφους. 2) «Κωπεύω ναῦν» ἑτοιμάζω τὸ πλοῖον διὰ πλεύσιμον, βάλλω τὰ κωπία εἰς τὸν τόπον των. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κεκώπηται, καὶ κεκώπευται· ὁ αὐτὸς ἐσημείωσεν ἐκ Σοφοκλ. Ἐκκεκώπηται, ἀντὶ τοῦ, Ἐξῆρτηται· καὶ, Ἀκώπητον, ἀπαρασκεύαστον, ἢ ἄνοπλον· «ἀλλ' ἐν Ἀναλέκτ. β', 81. «Βαρὺ κεκπεύειν» εἶναι ἀντὶ τοῦ, Κωπηλατεῖν, ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κινεῖν αὐτὴν διὰ τῶν κωπίων. Λέγτ. καὶ κωπέω.

*Κωπέω, Μ. ήσω = κωπεύω.

Κωπεών, ῶνος, ὁ = κωπεύς. Παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. ε'. 2. = κώπη.

Κώπη, ἡ (κόπτω, ἕτεροι δὲ ἐν τοῦ, ΚΑΠΩ, κάπτω, capio, ὡς τὸ ταὐτοσήμαντον λαβὴ ἀπὸ τοῦ λαμβάνω). Κάθε λαβή, χειρούλι, ἢ μανίκι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πιάνει τις ὀργανόν τι, καὶ ἰδιαιτερ. α) Ἡ λαβὴ τοῦ κωπίου, Ὀδσ. Ι, 489. Κ, 129. Μ, 214. ὅθεν ἔπειτα καὶ αὐτὸ τὸ κωπίον, εἰ οὗ κινοῦσι τὸ πλοῖον, ἀλλ' οὐδέποτε ἐν τῇ Ἰλιάδ. β) Ἡ τοῦ ξίφους λαβή· (τὸ μανίκιον τοῦ σπαθίου, ἢ χούφτα). Ἰλ. Α, 219. Ὀδσ. Θ, 403. Λ, 531. παρ' Ὅμρ. ἀεὶ ἀργυρέην. γ) Ἡ λαβὴ τοῦ κλειδίου, ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ, Ὀδσ. Φ. 7. δ) Ἡ λαβή, ἤτοι τὸ μακρὺ ξύλον, εἰ ἧς στρέφεται ἡ τοῦ ἐλαίου μύλη. καὶ Διόδ. Σικ. ἐν γ', 12. καὶ Λουκιαν. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ χειρόμυλος ε) Ἡ λαβὴ τῆς μάστιγος, Ἡσύχ. Τ. 2. p. 235. ὅθεν

Κωπήεις, ήεσσα, ήεν. Ὁ κώπην, ἤτοι λαβὴν ἔχων, Ἰλ. Ο, 713. «ξίφεσι» Π, 332. Τ, 475.

Κωπήιον, τό (κώπη). Ἐντεῦθεν παράγω ἐγὼ τό, κουπήιον, καμάρα ἢ τῶν ἀμαξῶν, γινομένη διὰ κυρτῶν ξύλων.

Κωπηλασία, ἡ. Ἡ διὰ τῶν κωπῶν ἐπὶ τὰ πρόσω κίνησις τοῦ πλοίου, τὸ τραβᾶν μὲ τὰ κωπία τὸ πλοῖον· τὸ ἐν τῇ συνθ. λάμνειν, λέξις συνήθης ἐν Καστορίᾳ τῆς Μακεδονίας, ἀναμφιβόλως κατὰ παραφθορὰν ἀπὸ τοῦ ἐλαύνειν· ἐκ τοῦ

Κωπηλατέω, Μ. ήσω. Κωπία τραβῶ, ὅ ἐστιν, ἐλαύνω τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ πρόσω· φέρω τὸ πλοῖον ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν διὰ τοῦ τραβίγματος, ἤτοι διὰ τῆς βίας τῶν κωπίων· (ἐκ τοῦ Ἐλαύνω τὴν ναῦν, οἱ ἐγκάτοικοι τῶν παραθαλασσίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Δάμνω, ἐσχημάτισαν). Λουκιαν. ἐκ τοῦ

Κωπηλάτης, ου, ὁ (κώπη, ἐλαύνω). Ὁ τὸ πλοῖον ἐλαύνων διὰ τῆς κώπης, ὅστις τραβᾷ τὸ κωπίον.

Κωπήλατος, ον. Ὁ διὰ τῆς κώπης ἐπὶ τὰ πρόσω χωρήσας· τὸν ὁποῖον τραβοῦσιν, ἐ-

λαύνουσι μὲ τὰ κωπία. ἢ 2) Ὁ δίκην κώπης ἐξειργασθείς, δουλευθείς, ὡς τό, χαλκήλατος. Ἰδ. ἐλαύνω, 3.

Κωπήρης, ες (κώπη, ἀρω). Ὁ κώπας, κωπία ἔχων. »Κωπῆρες σκάφος«. Εὐριπ. Ἑλ. 1397. πλοῖον μὲ κωπία. 2) »Κωπήρης χείρ« ἢ τὴν κώπην κρατοῦσα χείρ. Εὐριπ. Τροιζ. 161.

Κωπητήρ, ῆρος, ὁ (κώπη). Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλθντκ. παρὰ Πολυδ. α'. 92. αἱ πλευραὶ τοῦ πλοίου, ὅπου βάλλονται τὰ κωπία, ὁ σκαλμός. Παρ' Ἀγαθίᾳ ε'. κεῖται ἀντὶ τούτου »Κωπωτῆρας ἐφ' ἑκατέρᾳ τῇ πλευρᾷ«.

*Κωπητής, οῦ, ὁ = κωπητήρ.

Κωπίον, τό. Μικρὸν κωπίον. ὑποκορισττ. τοῦ κώπη.

Κωπωτήρ, ῆρος, ὁ = κωπητήρ.

*Κώρα, ἡ. Βλπ. κώρος.

*Κωράλλιον, τό, ἰδε κοράλλιον. Γράφτ. καὶ κωράλλιον. Τὸ κοράλλι.

Κωραλίσκος, ὁ = μειράκιον. Ἡσύχ. καὶ Ἀθην. δ'.

*Κωραλλεύς, ὁ (κωράλλιον). Ὁ πιάνων, θηρεύων τὰ κοράλλια.

*Κώριον, τό, Δωρκ. ἀντὶ κούριον, κόριον, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 731.

Κωρίς, ίδος, ἡ. Σικελικ. ἀντὶ, χαρίς. Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. ἀλλ' ὁ Σώφρων παρ' αὐτῷ, λέγει ἀντὶ τούτου, κουρίς· ὅπερ ἐστὶν ἡμάρτημ.

Κῶρος, ὁ, καὶ κώρα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, κοῦρος, κούρη, ὁηλ. κόρος, κόρη.

Κωρυκαῖος, ὁ· καὶ, κωρυκαιώτης, ου, ὁ. Ὀρφ. Ἡυρίδος, οἱ ἑγκάτοικοι τοῦ ἐν Κιλικίᾳ ἀκρωτηρίου Κώρυκος, καλουμένου. Οὗτοι κατασκόπευον, καὶ ἐπροδίδον τὰ προσορμιζόμενα πλοῖα· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, προδότης, κατάσκοπος· ὅθεν καὶ παρμφ. »Κωρυκαῖος ἠκροάσατο« ὁηλ. κατάσκοπος, προδότης τὸ ἠκούσθ. Οἱ δὲ Κωμικοὶ καὶ Θεὸν Κωρυκαῖον ἔπλασαν, ὁηλ, θεὸν ὠτακουστοῦντα, καὶ οὕτως ἐπιβουλεύοντα.

*Κωρυκίδιον, τό. Ὑπκρστκ. τοῦ κώρυκος.

Κωρύκιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, κώρυκος.

*Κωρυκίς, ίδος, ἡ. Ὑπκρστκ. τοῦ κώρυκος. 2) Εἴδός τι ἐφυμάτος ὁμοίου μὲ φουσκαλίδας ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν πτελεῶν, τὸ ὁποῖον γίνεται διὰ τῆς δήξεως ἐντόμων τινῶν, Θεοφρστ. Ἱστρ. Φυτ. 3, 15. Ἰδ. καὶ κώρυκος ἐν τῷ τέλει.

*Κωρυκιώτης, ου, ὁ. Ἰδ. κωρυκαῖος.

Κωρυκοβολία, ἡ (βάλλω) καὶ

*Κωρυκομαχία, ἡ (μάχομαι). Ἴδε ἐν τῷ κώρυκος, 2.

Κώρυκος, ὁ. Ὡς τὸ θύλακος. Δερμάτινόν τι σακκίον, ἢ τρουβᾶς, θυλάκιον, ταγαρτζίκα, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Καλυψὼ ἔβαλεν εἰς τὸν Ὀδυσσέα τὰ Ἤια, τὰ ἐφόδια, πλευρὸν καὶ ἄρτον. Ὀδυσ. Ε, 267. Ι, 213. Καθ' Ἡσύχ, δὲ καὶ δερματίνη τις φαρέτρα, ὡς τὸ γωρυτός 2) Ἐν τοῖς Γυμνασίοις ἦν καὶ εἰς μέγας δερμάτινος σάκκος γεμάτος ἀπὸ σπόρους σύκων (κεγχραμίδων) ἀλεύρου ἢ ἄμμου, καὶ κρεμασμένος ἀπὸ τοῦ ὀρόφου, τὸν ὁποῖον οἱ ἀθληταὶ πιάνοντες μὲ τὰς χεῖρας ἔστιον, καὶ ἐκουνοῦσαν. Ἡ περιγραφὴ τούτου κεῖται παρὰ τῷ Ἀντύλλῳ Ὀρειβασίῳ, ἥτις ἐξεδόθη ἐν τοῖς Mercurialis Gymnast. σελ. 86. Ἐντεῦθεν, κωρυκομαχία, παρ' Ἱπποκρ. καὶ, κωρυκοβολία, παρ' Ἀρεταίῳ. Πρὸς κώρυκον γυμνάζεσθαι· καὶ, ἀντὶ κωρύκων παρέχειν ἑαυτοὺς τοῖς ἀθληταῖς. Ἀθην. ε'. Τινὲς οὐχ ὑγιῶς, ἐξέλαβον τοῦτο ἀντὶ τῆς σφαιρικῆς παιδιᾶς. 3) Παρὰ δὲ Μακεδόσι, Εἴδός τι κόγχης. — Ὁ Θεόφρστ. καλεῖ, κωρυκίδας, καὶ, κωρυκώδη, τὰ θυλακοειδῆ φύλλα φυτῶν τινῶν, καὶ τοὺς θυλάκους τῆς πτελέας, ἐν οἷς ἐγίνεται θηρίδια κωνωποειδῆ. Πλίν. Folliculos.

Κωρυκώδης, ες (κώρυκος, εἶδος). Ὅμοιος κωρύκῳ, θυλακώδης.

Κώς, συνλφ. ἀντὶ κῶας, καὶ, κῶος· τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, οἶς, Ἀττικ. οἷς, Αἰολικ. ὤς, καὶ προσλήψ. τοῦ, κ, κῶς· τὸ ὁποῖον ἔπρεπε καὶ νὰ ὑπογράφ. κῶς. Δέρμα προβάτου· ὁ Ἡσύχ. ἔτι ἔχει ἀντὶ τούτου, καὶ, κάς. 2) Παρὰ Κρητθ. δημόσιός τις εἰρετή, δεσμωτήριον, φυλακή. Στέφαν. Βυζάντ. ὡς ὁ παρὰ Λακεδ. καιάδας. πρβλ. καιάδας, καίαρ.

*Κῶς, Ἰωνκ. ἀντὶ πῶς. Ἐγκλιτικῶς δὲ κώς, Ἰωνκ. ἀντὶ πώς, συχνάκις παρ' Ἡρόδ.

Κωταλίς, ἡ. Παρ' Εὐσταθ. τορύνη, δοῖδυξ, χολιάρα, δι' ἧς κινοῦσι καὶ ἀναταράσσουσί τι· ὅθεν καὶ κωτάλιον, παρὰ τοῖς Χίοις, τὸ κοχλιάριον, χολιάριον· ἐκ τοῦ, κωτύλη. Λέγτ. καὶ κρόταλις, = λάκτις. Ῥόπαλον διὰ κτύπημα. (πιθν. ἀπὸ τοῦ κόπτω).

Κωτελλάς, άδος, ἡ. Ἰδιαίτρ. ποιητκ. θηλκ. τοῦ κωτίλος, Ἀθην.

Κωτιλία, ἡ (κωτίλος). Φλυαρία, καὶ ἐξρτ. ἡ μετὰ κολακείας.

Κωτίλλω, Μετὰ κολακείας φλυαρῶ. »Αἰμύλα, κωτίλλειν· μαλακά, καὶ γλυκὰ λόγια φλυαρεῖν, ὁλίως μετὰ κολακείας ἀπατᾶν«. Ἐπὶ τῶν ψωπευτικῶν λόγων ἀσελγοῦς γυναικός, Ἡσιόδ. Ἔργ. 376. Οὕτω καὶ »μαλθακὰ κωτίλλειν« Θέογν. 850. 2) Μτβτκ. μετὰ τῆς Αἰτκ. τοῦ πράγμτ. Καταφλυαρῶ, βαρύνω τινὰ μὲ φλυαρίας. »Εὐ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν«. Θέογνις. 363. εἰς τὸν ἐχθρόν του ὡμίλησε γλυκά, καὶ φλυαρὰ λόγια. ἐπιτηδείως τὸν ἐγέλασε μὲ τοὺς γλυκούς του λόγους, »Μὴ κωτίλλε μαι Μὴ μὲ ἐνοχλῇς μὲ τὰς φλυαρίας σου, Σοφκλ. Ἀντιγ. 756. ἐκ τοῦ

Κωτίλος, η, ον. Φλύαρος, λάλος, ἐπὶ ἀνθρώπων. Θέογν. 295. καὶ ἰδίως ἐπὶ γυναικῶν, καὶ τινων πτηνῶν, ὡς π. χ. ἡ χελιδών, καὶ ὁ ἀηδών ἀντὶ τοῦ, Κόλαξ, πανοῦργος, ἀπατηλός, ὁόλιος. Μτφρκ. »κωτίλα ὄμματα φλύαρα, πολλὰ ζωηρά, χαρίεντα, καὶ ἐμφαντικὰ ὄμματα, βλέμματα (ἐκ τοῦ κόπτω, κόπις, διὰ τῆς ἀδολεσχίας ἐνοχλῶν, ποιόν τινα νὰ ἀποκάμῃ.)

Κωφάω, ῶ. Μ. ἀτω (κωφός). Κωφὸν ποιῶ τινὰ, κωφαίνω, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, βουβὸν, ἄφωνον ποιῶ. »Κωφησέ τε πᾶσαν ἰωήν«. Ὀππικν Κυνηγ. γ'. 286. Κωφᾶσθαι, κωφαίνομαι, κωφὸς, καὶ βουβὸς εἶμαι, ἢ γίνομαι. 2) Καθόλου δὲ Ἀμβλύνω, βλάπτω, πληγώνω, ἀκρωτηριάζω, Pore. Εὐρπδ. Ὀρστ. 1279. Ζήτ. κωφός.

Κωφεύω, καὶ, κωφέω. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, κωφεύω, διὰ τοῦ, ἀναισθητέω. Βωβὸς, κωφὸς, ἀμβλὺς, ἀναίσθητος εἰμί, ἠτυχάζω, καὶ σιωπάω· κατὰ τὴν τελευταίαν σημασίαν μετεχειρίσθησαν τοῦτο οἱ Ο'. Τὸν σχηματισμὸν, κωφέω, ἑρμην. ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. διὰ τοῦ, βλάπτειν, πηροῦν, κωλύειν, κακουργεῖν· ὁ Ἑρωτιαν. ἐν Ἱπποκρ. Γλωσσαρ. ἑρμην. τὸ, κωφέω, διὰ τοῦ, βλάπτω, καὶ παρεμποδίζω. Τοιουτοτρόπως ἔτι καὶ τὸ, κώφωσις. Ὁ Φώτιος ἀναφέρει ἔτι ἐκ Σοφκλ. »Οὐ κωφίζει, οὐ βλάπτει«. Ἡ συνήθεια μεταχειρίζεται τὸ κωφίζω, ἀντὶ τοῦ, κωφὸς εἰμί.

*Κωφέω, = κωφάω, 2. Ἰδ. τὸ πργμ.

*Κώφησις, εως, ἡ. Ἐξάμβλυνσις, πήρωσις, Ἡσύχ. Ἴδε κωφεύω.

Κωφίας, ου, ὁ. Εἶδος ὄφεως· Ἡσχ.

Κωφός, ή, όν. Ἐκ τοῦ κόπτω, ὅθεν ἢ καθ' αὐτὸ σημσ. ἀμβλὺς, τετρημμένος, στομωμένος, ἀσθενής· ὅθεν »κωφὸν βέλος ἀνδρὸς ἀναλκίδος«. Ἰλιδ. Λ, 390. ἀμβλύ, ἀνίσχυρον, (μπούχαβον) οὐ ἐναντίον τὸ »ὀξὺ βέλος«. Μετφρκ. α) Ἀμβλὺς, ἢ στομωμένος εἰς τὴν γλῶσσαν, ὁηλ. βωβός. »Κωφὸν κύμα«, Ἰλιδ. Ξ. 16. τὸ ἄφωνον καὶ μηδένα ἦχον ἀποτελοῦν, ἀσθενές, οὕτω καὶ »κωφὸς λιμὴν« Ξενοφ. Ἑλλνκ. 2, 4, 22. »κωφὴ γαῖα«. Ἡ βωβή, ὁηλ. ἥτις κτυπουμένη δὲν φωνάζει, ὅθεν ἡ ἀναίσθητος γῆ, Ἰλιδ. Ω, 54. Βωβός, ἄλαλος, ἐπὶ ἀνθρ. Ἡρόδ. 1, 34. ἀντὶ δὲ τούτου Ἡρόδ. 1, 85. »ἄφωνος«. Καθόλου δὲ, ὁ μὴ ποιῶν θόρυβον, ἢ ταραχὴν, ἥσυχος, σιγηλός· ἔτι δὲ καὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἦχος ἐχάθη, ἔπαυσε, ἐξ οὗ ἤτοι οὐδόλως, ἢ ὀλίγον ἔτι ἀκούομεν »κωφὰ ἔπη« Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 290. Αὕτη εἶναι ἡ ἀρχαιοτέρα σημσ. τῆς λέξεως. β) Παρὰ τοῖς Νεωτρ. καὶ ἰδιωτρ. παρὰ τοῖς Ἀττκ. Ὁ ἀμβλὺς τὰς αἰσθήσεις, τὰ αἰσθητήρια, καὶ ἐξρτ. ἀμβλὺς τὴν ἀκοὴν, κωφὸς, ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. κατὰ πρῶτον ἐν Τμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 92. τοῦ ὁποίου ὕμνου ὁ μετγνστρ. συγγραφεὺς προσίδεται ἀπὸ τὴν χρῆσιν ταύτης τῆς λέξεως, ὡς καὶ ἄλλων πολλῶν. Οὕτω καὶ »κωφὴ ἀκοὴ« αἰσθησις«. Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην. σ. 450. »ὠτῶν κώφωσις«. Πεμπτὴλος παρὰ Στοβαίῳ Λόγ. 77. Παρὰ δὲ Αἰσχλ. Ἑπτ. 184. μετὰ γενκ. »Ἑλλάδος φωνᾶς κωφόν«. Ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ Ἑλληνικὰ, λφν. Πυθγρ. γ) Ἀμβλὺς τὴν ὅρασιν, τὰ ὄμματα, κοντόφθαλμος, τυφλός· ὡς καὶ τὸ »κόφθαλμῶν κώφωσις«. Ἱπποκρ. ἀμβλυτὴς, ἀδυναμία τῆς ὁράσεως, κοντοφθαλμία. δ) ἀδύνατος, ἀμβλὺς κατὰ τὸν νοῦν, ἀναίσθητος, μωρὸς, ἀπαίδευτος, ἀμαθὴς, πρβλ. τυφλός. ε) Μετφρκ. Μάταιος, οὐδαμινός, ποταπός, τιποτέυος, κενός, ἀνωφελὴς, καθ' ἣν σημσ. τὸ κοῦφος· ὅθεν

Κωφότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ κωφοῦ· ἐλλειψις ἀκοῆς, ἀμιλίας, δυνάμεως. Ἀμβλυτὴς, ἀμβλύτης τῶν αἰσθητηρίων. — 2) Ἀμβλύτης τοῦ νοός, ἀμβλύνοια, ἀναισθησία, μωρία. Ἀμάθεια, ἀπαιδευσία, χοντροκοπία. παρὰ Δημοσθ. »τοσαύτην κωφότητα καὶ τοιοῦτον σκότος« τέσην ἀμνημοσύνην, λησμονησίαν καὶ σκοτεινότητα· ἰδὲ ἐν τῷ, κωφός.

Κωφόω, ῶ (κωφός). Βωβὸν, ἢ κωφὸν ποιῶ· καθόλου = κωφεύω· ὅθεν

*Κωφώδης, ες (εἶδος). Βωβὸς, ἀμφβ.

Κώφωμα, τό. Τὸ νὰ εἶναι τινὰς βωβός. 2) Τὸ εἶναι κωφὸν, κωφότης. 3) Μωρία, ἀμβλύνοια, ἀναισθησία.

Κώφωσις, εως, ὁ = κωφότης, ἰδὲ ἐν τῷ, κωφός.

Κῶχεθ', κῶχετο, ἀντὶ, καὶ ᾤχετο. Πρττκ. τοῦ οἴχομαι.

Κωχεύω (ὀκωχεύω, ὀκωχὴ, ὀχεύω, ὀχέω, ἔχω). Μετεωρίζω, ὑψηλὰ σηκόνω, βαστάζω, στηρίζω, φέρω = ὀχέω. »Πιστοίγε κωχεύουσιν ἀμφορεῖ δέμας ὡ φέρουσι, βαστάζουσι τὸ λείψανον ἐπάνω εἰς τὸ νεκροκρέβατον. Σοφοκλ. ἐντεῦθεν τὸ εὐχρηστότρ. Ἀνακωχεύω. εἰς ὕψος κρατῶ, βαστάζω, ἀνέχω, στυλόνω, σύρω, τραβῶ, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω. Ὁ Σοφοκλ. Ἠλεκ. 782, μεταχειρίζεται τοῦτο ἐπὶ τῆς εἰς τὰ ὀπίσω κρατήσεως, ἐμποδίσεως τῆς τρεχούσης ἁμάξης. Ἄρα, σταματῶ, ὀπίσω βαστῶ, κάμνω νὰ σταθῇ τι, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς κίνησιν· καὶ ἐπὶ πλοίων, παρ' Ἡροδότ. 6, 116. 7, 168. »ἀνακωχεύσαντες τὰς νῆας«, καὶ παρ' Ἀρρίαν. Οὐδετ. »ἀνεκώχευσαν αἱ σὺν τῷ Ἀλεξανδρῳ νῆες· ἐσταμάτησαν, ἔραξαν, ὁπόταν ὁηλ. δὲν ἀράζωσιν εἰς τὸν λιμένα, ἀλλὰ στέκωνται μακρὰν εἰς τὸ πέλαγος, ῥίπτοντες τὴν ἄγκυραν, ἢ στέκωνται Ὀρτζ' ἀλλὰ μπάντα, Ἰταλ. Ἀλλὰ παρ' Ἡροδότ. 7, 36. »ἵνα ἀνακωχεύῃ τὸν τόνον τῶν ὁπλῶν« διὰ νὰ συμβοηθῇ, αὐξάνῃ τὸν τόνον, τὸ τέντωμα τῶν σχοινίων, καὶ τῶν καμίλων (τῶν παρεγγίων)· ἂν δὲν πρέπῃ νὰ φυλάξωμεν καὶ εἰς τοῦτο τὸ σκοτεινὸν χωρίον, τὴν πργμ. σημσ. τοῦ ἐμποδίζω, σμικρύνω· Καθόλου δὲ σημαίνει ἡ λέξις τό, Ἐμποδίζω, ὀπίσω κρατῶ, κωλύω. 2) Οὐδετ. Σταμα-

τοῦ, μένω ἥσυχος, τραβοῦμαι ὀπίσω, ἐμποδίζομαι· ἀργοπορῶ, διατρίβω, ὀκνῶ. Ἡροδ. 9. 13. ἐπὶ πλοίων, ὡς καὶ τὸ σαλεύω, ἰδὲ σημ. 1. τὸ ἐκ τοῦ Ἀρρίαν. πρθγμ. ὅθεν τὸ, ἀνακωχή, ἡ· Ἐμπόδισις, ἀναβολή, ἡσυχία, πολέμου ἀνακωχή ὡ· εὐκελία, ἀναβολή, διακοπή, ἐλάφρυνσις, παῦσις πρὸς καιρόν. ἰδὲ ὀκωχεύω, καὶ παρακωχή.

Κώψ, ὁ, γενικ. κωπός = σκώψ. Εἶδος γλαυκός. Εὐστθ. Ὀδσ. Ε, 66.

*Κῶψον, συλφ. ἀντὶ καὶ ὄψον, Ἀρστφ. Σφκ. 302.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Κ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Λ.

Ἐπεξεργσίᾳ μὲν ὑπὸ Δ. Ἀλεξανδρίδου, ἐπιδιορθώσει δὲ κατὰ τὸν τύπον οὗ.

Λ, λ, ἄκλιτον, τὸ ἑνδέκατον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, Λάμβδα, καὶ Λάβδα, τὸ λεγόμενον, καὶ ὡς σημεῖον ἀριθμητικὸν λ', σημεῖον 30, τριάκοντα, ὑπογραφόμενον δὲ, λ, 30000, τριάκοντα χιλιάδας. Μετὰ τοῦ λάμβδα, καθὸ τοῦ κυριωτάτου διὰ τῆς γλώσσης προφερομένου γράμματος, ὑπάρχουσι πολλαὶ λέξεις συγγενεῖς, ἐν αἷς ἐνεχάνει ἡ ἔννοια τοῦ λείχειν, καὶ πρὸ πάντων ἡ λέξις λάπτω, ἐξ ἧς ἡ Λατινικὴ lambo, καὶ ἡ Ἑλληνικὴ λείχω. Ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἐκκλησ. 920. παίζει τὸ στοιχεῖον τοῦτο ἐπάνω εἰς τὸ λειχάζειν καὶ εἰς τὸ ἀσελγῶς θηλάζειν τὸ αἰδοῖον. «Δοκεῖς μοι λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους», μοὶ φαίνεσαι γλύπτης τοῦ γυναικείου αἰδοίου κατὰ τὸν τρόπον τῶν Λεσβίων· ὁμοίως δὲ, «Λάμβδα καὶ Ἄλφα λέγειν», ἀντὶ λεσβιάζειν, ἤτοι κασαλβάζειν ἐν γνίσει. Τὴν συχνὴν, ἡ παρὰ συχνὴν χρῆσιν τοῦ Λάμβδα ἐσήμαινον διὰ τῶν ῥημάτων, λαμβδακίζω, λαβδακίζω, ὅθεν τὰ οὐσιαστικὰ λαμβδακισμός, καὶ λαβδακισμός, ἤτοι συνεπιστόρευσις τῶν λάμβδα· πλὴν αὗται αἱ λέξεις σημαίνουσι καὶ τὴν προφορὰν ἐκείνων, ὅσοι προφέρουσι τὸ ἁπλοῦν λ ὡς διπλοῦν ὁπωσοῦν, ἤτοι λλ, προσερεύοντες μὲ τὴν γλῶσσαν εἰς τὸν οὐρανίσκον καὶ θλίβοντες αὐτό, ὡς τὴν σήμερον οἱ Ἱσπανοὶ τὸ ll ἐν τῇ λέξει llamare (λλαμάρε), ἢ σχεδὸν ὡς οἱ Γάλλοι τὸ l mouillé, καὶ οἱ Ἰταλοὶ τὸ gli. — Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔγραφον ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν αὐτῶν ὡς παράσημον τὸ Λ καθὼς οἱ Σικυώνιοι τὸ Σ, καὶ οἱ Μεσσήνιοι τὸ Μ.

Κατὰ τὰς διαφόρους διαλέκτους ἔπασχε τὸ Λάμβδα διαφόρους μεταβολάς. α) γράφεται ἀντὶ τοῦ ν, μάλιστα παρὰ τοῖς Δωρ., π. χ. βέλτιον, ἀντὶ βέλτιον, φίλτατος, ἀντὶ φίλτατος, Schaef. Γρηγ. σ. 199. 354. τοὐναντίον δὲ οἱ Ἀττικοὶ ἐπρόκρινον τὸ λ, π. χ. λίτρον, πλεύμων, ἀντὶ νίτρον, πνεύμων, Γρηγ. σ. 147. Lobeck Φρυν. σ. 505. πρβ. καὶ, λύγη, νύξ. 2) ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως, καὶ ἐξαιρτ. παρ' Ἴωσιν, ἀποβάλλεται τὸ λ, π. χ. εἴβω ἀντὶ λείβω, ἤδη ἀντὶ λήδος, Γρηγ. σ. 446. ὡσαύτως, αἴψηρός, λαιψηρός, ἀλαλή, λαλαγή, ἀπήνη, λαμπήνη, ἀφύσσω, λαφύσσω, ἄχνη, λάχνη. 3) παρὰ τοῖς Ἐπκ. Ποιηταῖς διπλασιάζεται πολλκ. τὸ λ διὰ τὸ μέτρον ἐξαιρτ. μετὰ τὴν αὔξησιν, ὡς ἐν τῷ, ἔλλαβε, ἐλλιτάνευε, καὶ ἐν συνθέτοις λέξεσιν, ὅτε ἡ δευτέρα λέξις ἄρχεται τῷ λ, ὡς ἐν τῷ, πολύλλιστος, τρίλλιστος, ἀπολλήξεις, κ. τ. τ. 4) τὸ λ τρέπεται ἐσθ' ὅτε παρὰ τοῖς Ἀττκ. εἰς ρ, ὡς, κλίβανος, κρίβανος, Lobeck Φρυν. σελ. 179. 652. ὡσαύτως, γλώτταλγος, κεφάλαλγος, Ἀττκ. γλώτταργος, κεφάλαργος, καὶ ναύκληρος, Ἀττκ. ναύκρηρος. ΚΟΛΩ. ΚΟΡΩ, ὅθεν, colos, curo. 5) παρὰ τοῖς Αἰολ. μετεβάλλετο τὸ δ' ἐσθ' ὅτε εἰς τὸ λ, ὃν τρόπον π. χ. ἔγινε τὸ Λατ. lacryma ἐκ τοῦ δάκρυον, καὶ τὸ λάσιος ἤν, ὡς ἐφαίνετο κυρίως ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὴν λέξιν δασύς. 2) ἐν τισι λέξεσιν ἀλλάττεται καὶ τὸ λ. μὲ τὸ γ, π. χ. γήϊον καὶ λήϊον, μόγις καὶ μόλις. — Τὸ ν πρὸ τοῦ λ τρέπεται συνήθως εἰς λ. π. χ. συλλαμβάνω, συλλέγω, παλίλλογος, ἐλλαμβάνω, ἐλλείπω, κ. τ. λ.

Λα, ἀχώριστος προτακτικὴ συλλαβὴ, πάνυ ὀλίγων λέξεων προτασσομένη, καθὼς ἔτι καὶ τὸ Λα-, καὶ λι-, δα-, καὶ ζα-, κατὰ τοὺς Γραμματικοὺς ἐν τῇ συνθέσει σημαίνει ἐπίτασιν τῆς κυρίας λέξεως, ὅ ἐστι, σημαίνει τὸ, λίαν, ἄγαν, τὸ μέγα, καὶ τὸ πολύ, οἷον, λάμαχος, ἄγαν μαχητής, λίαν ἑρμητικός, λαίμαργος, πολυφαγός, λακατάπυγων, λακατάρατος, κ. τ. τ. τὰ αὐτὰ ἐπιβεβαιοῦσι καὶ περὶ τοῦ, λί, κειμένου ἐν ἀρχῇ τινων λέξεων. Ἐξ ἐναντίας ἐπιβεβαιοῖ ὁ Γυγκίνιος ἐν α' κριτικῇ ἐπιστολῇ, σ. 86. ὅτι αὕτη ἡ διδασκαλία εἶναι μόνον μία πρόφασις τῶν Γραμματικῶν, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἐκ τῆς ἀμηχανίας, ὁπόσας ἠγνόουν τὴν ἐξήγησιν καὶ τὴν ἐκ τῆς πρωτοτύπου παραγωγὴν τῆς λέξεως, ὅτι καὶ τὸ περισσότερον μέρος τῶν ἀναφερομένων λέξεων εἶναι διεφθαρμένον ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων, καὶ ὅτι, καὶ εἰς τὰς λέξεις, τὰς ὁποίας ὁ Γυγκίνιος ὡς ἀδιαφθόρους ἐστέργε νὰ ἀναγνώσῃ, αὐτὸς ἀποδέχεται κάλλιον ἐπὶ αἰσχρότητος καὶ αἰσχρολογίας σημασίαν, ἤτις, κατ' αὐτὸν, κεῖται ὡς βάσις εἰς τὰς λέξεις, λαίγυος, λαῖπος, λαίτιτος (αἱ τινες αὗται καὶ αἱ τρεῖς, κατ' Ἡσύχιον, σημαίνουσι τὸ, κίναιδος), λαιβαρίζειν, λαιγκάπρα, λαισποδίας, λαικάζω, λαίμαργος, λαιμάω, καὶ εἰς τὰς ἐκ τούτου παραγώγους, καὶ τὴν ὁποίαν εὐκόλως δύναται νὰ γνωρίσῃ τινάς. Ἀλλ' ἐγὼ ὁμολογῶ, ὅτι τὴν τοῦ Γυγκινίου ταύτην παρατήρησιν καὶ σημασίαν οὔτε ἐνταῦθα, οὔτε δὲ εἰς τὰς λέξεις, λαίγκαπρος, λαίγκαπρα (κάπρος), ἀσελγής, καὶ, λαίσπας (ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, βούπαις, παρὰ Δευκαλίωνι, καθ' Ἡσύχιον) δὲν δέχομαι, μ' ὅλον ὅτι συμφωνῶ, ὅτι οἱ Γραμματικοὶ ἔφερον συχνάκις τὰς παρατηρήσεις των καὶ εἰς χωρία, ὅπου δὲν ἔπρεπε, ὥστε καὶ ἐκεῖ, ἔνθα τὸ λ ἐπροτάττετο, μόνον κατὰ τινα διάλεκτον, ἄνευ τινὸς σημασίας, καθὼς ἐν τῷ,

αἰψηρός, λαιψηρός. Πρβλ. τὸ πρωτότυπον ΛΑΩ.

Λᾶας, Γενικ. λᾶος, δοτ. λᾶϊ αἰτ. λᾶαν, γενικ. πληθ. λάων, δοτ. λάεσσι, οἱ τινες τύποι σύμπαντές εἰσι καὶ Ὁμηρικοί· παρὰ τοῖς Ἀττικ. πλέον ἐν χρήσει ἡ κρᾶσις τούτου, ὁ λᾶς, αἰτ. τὸν λᾶν· σπάνιοι δὲ τύποι εἰσὶν ἡ γεν. λάου, ὡσανεὶ ἐκ τινος ὀνομτ. τῆς πρώτης κλίσεως λάας, Σοφ. Ο. Κ. 196, καὶ αἰτ. λᾶα, Καλλιμχ. λειψ. 104, τὴν δὲ ὀνομτ. λᾶος ἔχουσι μόνοι οἱ Γραμματικοί. Δηλοῖ δὲ, λίθος, πέτρα, βράχος, κορμός, Ὅμ., ὅστις χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει, ἐξκιρτ. ἐν Ἰλιάδι, ἐπιτοπολὺ ἐπὶ πετρῶν, τὰς ὁποίας πετροβολοῦσιν οἱ μαχόμενοι κατ' ἀλλήλων. 2) βράχος, σκόπελος, Ὀδσ. Ν, 163. Παρὰ Νικ. εὑρίσκεται ἡ λᾶας, κατὰ τὸ, ἡ λίθος, θηλ. πρβ. λᾶϊξ, ἐξ οὗ lapis, καὶ λεύς, ἔτι δὲ καὶ, λαὸς ἐν τέλει.

Λαβάργυρος, ὁ, ἡ (λαβεῖν, ἄργυρος). Ὁ ἀργύριον λαμβάνων, ὅστις κάμνει τι, ἀντὶ ἀργυρίου, Ἀθην. 3', 17.

*Λάβδα, τό, ἄκλιτον, = λάμβδα.

*Λαβδακίζω, Μ. ἴσω = λαμβδακίζω.

Λαβδακισμός, ἡ, ἡ, λαμβδακισμός, ἐκ τοῦ, λαμβδακίζειν. Ἁμάρτημα περὶ τὸν λόγον, ὁπότε συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται τὸ λ ἐν τῇ προφορᾷ, ἡ διπλασιάζεται, ὅπου δὲν ἁρμόζει. ἴδε ἀνωτέρω Λ.

Λαβδοειδής, ἡ, λαμβδοειδής, ἐος, ὁ, ἡ. Ὁ τὸ εἶδος τοῦ λάμβδα ἔχων. Λαβδοειδὴς ῥαφὴ, ἡ ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου κρανίου ῥαφὴ, ἥτις φέρει τὸ σχῆμα τοῦ Λ, Γαλην.

*Λάβδωμα, τό, ὡσαιεὶ ἐκ τοῦ λαβδόω. Σχῆμά τι ὅμοιον τῷ Λ, Ἰάμβλ. εἰς Νικομάχ. Γερασ. εἰσαγ. ἀριθ. σ. 16.

Λαβεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. β'. τοῦ λαμβάνω, Ἐπ. καὶ Ἰων. λαβέειν, Ἡροδ. ὅθεν Δωρικ. ἀντὶ, λαβεῖν, καὶ, λάβεν, Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἔλαβεν.

*Λάβεσκον, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀόρ. τοῦ λαμβάνω, Ἡσιοδ. λεῖψ. 61. καὶ Ἡρόδ.

Λαβή, ἡ (λαβεῖν). Ὁ τόπος, τὸ μέρος, εἰς ὃ δύναται νὰ πιασθῇ τι· ἢ τὸ ὄργανον διὰ πιάσιμον, χερούλιον, ἢ ὠτίον, τὸ ὁποῖον εἶναι προτκολλημένον εἴς τι ἀγγεῖον διὰ νὰ πιάνεται, ἢ διὰ νὰ πιάνωμέν τι, οὐρά, στολεάριον, μανίκιον, ἀγκύστριον, ἀγκούλα, γάντζος, πυράγρα, κ. τ. τ. καὶ ἐντεῦθεν μεταφ. Λαβὴν ἐνδοῦναι, ἢ παρεδοῦναι (Ἀριστοφ. Νεφ. 647). Ἐκφρασίς τις παλαιστική, Σχόλ. Ὁμρ. Ἰλιάδ. Ψ, 724. τὸ μέρος τοῦ σώματος, ὁπότε ὁ παλαιστὴς δίδει εὐκαιρίαν εἰς τὸν ἀντίπαλόν του νὰ τὸν πιάσῃ εἰς τὰς πλάγας, εἰς τὸν μηρὸν, ἢ ἄλλοῦ που, διὰ νὰ τὸν ῥίψῃ, τροπικ. τὸ ἀδύνατον, σαθρὸν μέρος τινός. 2) τὸ ἴδιον πιάνειν τι μὲ τὰς χεῖρας, τὸ πιάτιμον αὐτὸ τὸ λαμβάνειν, κάρχυρον. λαβὴν Αἰσχ. Ἱκετ. 948. ἔτι δὲ ἡ ἐχθρικὴ ἐφόρμησις, ἔφοδος, τὸ νὰ ὁρμᾷ τις κατά τινος· ἔτι δὲ, ἐπίληψις, μέμψις, ὀνειδισμός, κατηγορία· καὶ ὁ παροξυσμὸς μιᾶς ἀσθενείας, ὡς καὶ τὸ λῆψις. 3) τροπικ, ὡς παρὰ Λατίνοις apsa, ἀφορμὴ, εὐκαιρία, προφάσις, αἰτία.

Λαβῆν, ἡ ἄνευ τοῦ ὑπογεγραμμένου Ἰῶτα, λαβῆν, Δωρικ. ἀντὶ, λαβεῖν.

Λάβῃσι, Ἐπ. γ'. ἀορ. ὑποτ. τοῦ λαμβάνω ἀντὶ, λάβῃ, Ὀδσ.

Λαβίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ λαβίς· μικρὰ λαβίς· ὅθεν

Λαβιδόω, ὦ. Πάνω, συγκολλῶ, συνάπτω, πάνω διὰ τῆς λαβίδος, ἀμφ.

*Λάβιον, τό, ὑποκ. τοῦ λαβή.

Λαβίς, ἴδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λαβή· ὄργανον διὰ νὰ πιάνῃ τις, ἢ κρατῇ. Ἀγκύλη, ἀγκρίριον, χερούλιον, μασιά, τσιμπίδιον, πυράγρα, περόνη· καθόλου δὲ, ὄργανόν τι, δι' οὗ πιανόμεν, καὶ στερεῶς κρατούμεν τι, ἄρα ἔτι καὶ τὸ ἀγκύστριον, ἀγκρίριον, ἁρπάγιον, θηλυκωτήριον, κύφα, κ. τ. τ. Fibula. Πολύβ. καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, κοχλιάριον.

*Λάβρα, χείρων γραφὴ ἀντὶ λαύρα.

Λαβραγορέω, Μ. ήσω. Λάβρος εἰμὶ ἐν τῷ λέγειν, ὁμιλεῖν, μεγαλορρημονῶ, αὐθαδῶς, ἢ πολλὰ ὁμιλῶ· ταὐτὸν τῷ, λαβροστομέω ἐκ τοῦ

Λαβραγόρης, ὁ, ἡ, Ἀττ. λαβραγόρας (λάβρος, ἀγορεύω). Ταὐτὸν τῷ λαβρόστομος, Ὅστις ὁμιλεῖ πολλὰ αὐθαδῶς, τολμηρός, αὐθάδης, προπέτης ἐν τοῖς λόγοις, Ἰλιάδ. Ψ, 70.

Λαβράζω, ταὐτὸν τῷ λαβρεύομαι, λαβραγορέω, Νικανδρ. Ἀλεξ. 160. ὅθεν

*Λαβράκιον, τό, ὑποκ. τοῦ λάβραξ (υ-υ).

Λαβράκτης, ου, ὁ = λαβραγόρης. Φλύαρος, πολυλογᾶς αὐθάδης, Ἀθην.

Λάβραξ, ακος, ὁ (λάβρος). Πολυφάγον τι ὀψάριον, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, λαβράκιον, καλούμενον, Perca labrax, Λιν. ὑποκ. λαβράκιον, τό.

Λαβρεία, ἡ, = λαβροστομία Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Λαβρεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. (λάβρος). Ταὐτὸν τῷ λαβραγορέω, λαβροστομέω, λαβράζω (τὸ ἐνεργ. λαβρεύω ἔχει μόνον ὁ Ἡσύχ.). Λάβρος καὶ ἀόρως, ἢ προτετῶς, αὐθαδῶς καὶ ἀκαίρως, λαλῶ, Ἰλιάδ. Ψ, 474. καὶ ἐν στίχ. 478. μετὰ τοῦ, Μύθοις.

*Λαβρηγορέω = λαβραγορέω.

Λαβροπόδης, ου, ὁ (πούς) χείμαρρος (Ἀντιφίλ. ἐπ. 31.), ὁ ὁρμητικῶς χωρῶν, καὶ μεγάλως βοΐζων χείμαρρος, ὡς λαβρόσυτος.

Λαβροποτέω, ῶ. Πολύ, ἢ ἀμέτρως πίνω, ἐκ τοῦ

Λαβροπότης, ου, ὁ (πίνω). Ὁ πολύ, ἢ ἀμέτρως πίνων· πολυπότης, μέθυσος, φιλοπότης,

Λάβρος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. λάβρως. Ὁρμητικός, σφοδρός, βίαιος, δυνατός, ἰσχυρός, πολύς, μέγας, ὡς Ζέφυρος, Οὖρος, Ἰλιάδ. Β, 148. Ὀδσ. Ο, 293. κῦμα, ποταμός, Ἰλιάδ. Ο, 625. Φ, 271. ὄμβρος, Ἡροδ. 8, 12. ὁμαίως καὶ ἐπὶ σφοδρῶν βροχῶν, ὄμβρων. Ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς, Ἰλιάδ. Π, 385. σέλας, καπνός, λίθος, Πίνδ. πῦρ, Εὐρ. ἄρα κυρίως ἐπὶ σφοδρῶν καὶ ὁρμητικῶν δυνάμεων τῆς φύσεως. Ὁ δὲ Πίνδαρος χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει καὶ ἐπὶ ἀνθρωπίνων δυνάμεων, π. χ. λάβρος στρατός, ἤτοι ὁρμητικός, ἀκατάσχετος, Πυθ. 2, 159. καὶ πλάβρος παγγλωσσίαν, ἀχαλίνωτος κατὰ τὴν πολυλογίαν, θρασύστομος, Ὀλ. Β, 136. πρβ. λαβρεύομαι. Ὅθεν ἡ λέξις περιέχει, ἐνθα ὁ λόγος περὶ ἀνθρώπων, πάντοτε τὴν ἰδέαν ἑνὸς θρασέος, αὐθάδους, ἀχαλινώτου, ἑνὸς, ὅστις πείθεται εἰς τὴν ψιλὴν ὁρμήν του καὶ δὲν μετριάζεται ἀπὸ τὴν φρόνησιν, ἑπομένως καὶ τὴν ἰδέαν ἑνὸς θηριώδους, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἑλ. 385. κατ' ἐξοχὴν δὲ ἢ ἐν χρήσει ἐπὶ φλυαρίας ἀνοήτου, ὡς παρὰ Θεόγν. 634. Σοφ. Αἰ. 1147. καὶ ἐπὶ ἡδονῶν ἐπιθυμίας, λαχτάρας εἰς τὸ φαγεῖν καὶ πιεῖν, ἄρα ἑνὸς λαιμάργου, πρβ. λαβρεύομαι, λαβράζω, λαβραγορέω, λαβροστομέω, λαβρόω, λάβραξ, λαβροποτέω, λαβροφαγέω· ὅτε δὲ ἐν χρήσει ἡ λέξις ἐπὶ ἄλλων ἀντικειμένων, δηλοῖ οὐ μόνον, σφοδρός, ὁρμητικός, μέγας, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ὀξύς, πολλὰ ὀλίγωρος, ὡς παρὰ Θεόγν. 982. οἵπποι λάβρως φέρουσιν ἀναπτα, ἢ ὁποία ἰδέα δὲν εἶναι ἀλλότριος εἰς τοὺς Ὁμηρικοὺς χωρίους, καὶ στίχους, καὶ πρέπει βέβαια νὰ εὑρίσκεται ἐν τῇ ἀρχικῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως, πρβ. λαβροποδής, λαβρόσυτος. Ἡ λέξις εἶναι κυρίως ποιητική, καὶ παρεκτὸς τῶν Ἰώνων ἐν χρήσει καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ μόνον παρὰ πολλοῖς μεταγενεστέροις συγγραφεῦσι. Τὸ, λάβρος ἐστὶν ἐπίθετον τοῦ λα-, πρβ. τὸ θεματικὸν ΛΑΩ. Ἡ γνώμη τινῶν τοῦ ὅτι σύγκειται ἐκ τοῦ λα- καὶ βορὸς, ἀντιφάσεις τῇ ἀρχαιοτάτῃ χρήσει τῆς λέξεως. (Ἐπειδὴ τὸ Ἄλφα ἐν τῷ λα-, ὡς δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τοῦ, λάμαχος, ὑπῆρχε πιθανῶς μακρόν, ἐδύνατο νὰ θεωρηθῇ καὶ ἐν τῷ λάβρος ὡς φύσει μακρόν, καὶ ἔπρεπε νὰ γράφηται περισπωμένως, λᾶβρος, ὡς τόσον, χωρία, οἷα παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 361. Εὐρ. Ἡρακλ. 861. Λυκ. 260. ἀπέδειξαν τὴν θέσει μακρότητα καὶ τὴν ὀρθότητα τοῦ συνήθους τονισμοῦ) ὅθεν

*Λαβροσία, ἡ = λαβροσύνη.

Λαβρόσυτος, ὁ, ἡ (σεύω), Ὁ λάβρως σευόμενος, ἐλαυνόμενος, ὁρμῶν, ὁρμητικῶς ἢ ταχέως τρέχων, ὑπάγων, Αἰσχύλ. Προμ. 601. ἀντὶ λαβρως ἐστυμένος.

Λαβροστομέω, ῶ (λαβρόστομος). Ὁμιλῶ πολλὰ, ἢ ἀνοήτως, αὐθαδῶς, φλυαρῶ· ταὐτὸν τῷ, λαβραγορέω, Αἰσχ. Προμηθ. 327. ὅθεν

Λαβροστομία, ἡ. Τὸ πολύ, ἢ αὐθαδῶς ὁμιλεῖν, φλυαρία.

Λαβρόστομος, ὁ, ἡ (λάβρος, στόμα). Ὁ πολλὰ, ἢ ἀνοήτως, αὐθαδῶς ὁμιλῶν, φλύαρος, λάλος, Σοφοκλ. Αἰ. 1166.

Λαβροσύνη, ἡ, καὶ, λαβρότης, ητος, ἡ (λάβρος). Σφοδρότης, πάθος εἴς τι, λαχτάρα, φορὰ ὁρμητική· ἐξκιρτ. α) αὐθάδης, ἀνοήτος φλυαρία. β) πολυφαγία, λαιμαργία, σφοδρὰ ἐπιθυμία εἰς τὸ φαγεῖν καὶ πιεῖν καὶ κατὰ πληθ. ὡσαύτως. Ταὐτόσημον τῷ λαβρότης καὶ λαβροσία, Ἡσύχ.

*Λαβρότης ητος, ἡ = λαβροσύνη.

Λαβροφαγέω, ῶ (φαγεῖν). Λαιμάργως τρώγω· πολυφαγᾶς εἰμί, βιαίως καὶ μὲ λαχτάραν, ἤτοι μεγάλην ἐπιθυμίαν τρώγω, καταπίνω.

Λαβρόω (λάβρος) = λαβροφαγέω, Δυκόφρ. 705. Χάφτω, μὲ ὁρμὴν καταπίνω.

*Λάβρυς, ἡ = πέλεκυς, Καριστὶ καὶ Λυδιστί.

Λαβρύσσω = λαβρύομαι. Ἡσύχ.

Λαβρώνιος, ὁ. Εἶδος ποτηρίου μεγάλου καὶ πλατὺ τῇ κατασκευῇ, καὶ ὠτα ἔχον, Ἀθην. ια'. ἄρα πιθαν. ἐκ τοῦ λαβή. Εὑρίσκεται καὶ οἱ τύποι, ἡ λαβρωνία καὶ, τὸ λαβρωνιον, Meinecke Μένανδ. σ. 14.

*Λάβυζος, ἡ. Εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ ἀδιόριστον.

Λαβυρίνθειος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ λαβυρίνθου, ἢ ὅμοιος τῷ Λαβυρίνθῳ, ὡσὰν λαβύρινθος, ὡς καὶ τὸ, λαβυρινθώδης, παρὰ τὸ

Λαβύρινθος, ὁ. Πᾶν κτίριον, τὸ ὁποῖον περὶ αὐτὸ ἔχει φύσει ἢ τέχνῃ πολλοὺς κύκλους, κυκλοειδῆς, ἢ κοχλιοειδῆς δρόμους, εἰς τὸν ὁποῖον διὰ τὸ ἔχειν πολλοὺς κύκλους καὶ στρεψογυρίσματα, εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀποπλανηθῇ. 2) ἰδιαιτέρως δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ Λαβύρινθος ἦτον ἓν μεγάλον οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ ἦσαν πολλοὶ ἑλικοειδεῖς δρόμοι, αὐλαί, καὶ δωμάτια, ὥστε εὐκόλως ἐπλανᾶτό τι περιστρεφόμενος ὅσα πάντα ἐν αὐτοῖς, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξέλθῃ. δύο δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν οἱ περίφημοι, πρῶτος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τῇ Μοίριδι λίμνῃ, ἀντικρὺ τῆς Κροκοδειλοπόλεως, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Β', 148. διεξοδικῶς περιγράφει, καὶ Πλίνιος ἐν λς', 12. καὶ 6. καὶ δεύτερος ὁ ἐν Κρήτῃ, τὸν ὁποῖον περιγράφει Διόδωρ. ὁ Σικελ. ἐν δ'. Πλίν. λς', 13. καὶ Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Λ, σ. 1688. καὶ ὁ Στράβ. ἐν, ᾧ ἐν ᾧ ὁ Μινώταυρος κατοικεῖκτο. 2) κάθε πολυειδῶς ἐν ἑαυτῷ περιπεπλεγμένος, ἢ συνεστραμμένος τόπος, εἴτε φύσει, εἴτε τέχνῃ κατεσκευασμένος, τοιοῦτος κῆπος. 3) λέγεται ἔτι καὶ τὸ πολλοὺς ἑλιγμοὺς, γύρους, ἔχον σῶμα, οἷον, κοχλίας λαβύρινθος, ὁ τοιοῦτος θαλάσσιος κοχλίας, Ἀνθολογ. κεῖ σχοίνων λαβύρινθος. Θεόκριτ. κα', 11. ἀντὶ τοῦ, κύρτος, ψαροκάφινον (υυ-υ) ὅθεν

Λαβυρινθώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ λαβυρίνθου ἔχων· ὅμοιος αὐτῷ, ἢ πλήρης λαβυρίνθων, ἐνθα εὐκόλως δύναταί τις νὰ

πλανεῦῃ, χάσῃ, τὸν δρόμον, καὶ νὰ ἐμπερδευθῇ.

Λάβω. ὑποτ. ἀόρ. τοῦ, λαμβάνω.

*Λαβών, οῦσα, όν, μετοχ. ἀόρ. τοῦ, λαμβάνω.

Λαγανίζω (λάγανον). Τρώγω λάγανον. 2) Ἐπὶ ἀνέμου, ὅστις ἀπ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀρχίζει νὰ φυσῇ, ἐπιβλ. ἀναγν. παρ' Ἱππ. ἀντὶ λαγανίζω, ἴδε λαγγάζω.

Λάγανον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λάγανον (α).

Λάγανον, τό. Εἶδος πλακοῦντος δι' ἀλεύρου καὶ ἐλαίου κατασκευασμένου, Ἀθην. ιδ'. καὶ παρὰ τοῖς Ο', β'. Βασιλ. ε', 19. εἶδος πλακοῦντος λεπτοῦ, καὶ πλατέος, σχεδὸν ὡς τὰ Ἰτρία, ὁ ἐστὶν, ὡς ἰτὰ παρὰ Τουρκ. Μπουρέκια, ἢ ἢ παρ' ἡμῖν, λαλαγγίτα, καὶ, τηγανίτα, λεγομένη, ὃ καὶ βεβαιότερον, ὡς σημειοῖ καὶ ὁ Ἡσυχ., «Λάγανα, εἶδος πλακουντορίου, ἀπὸ σημιδάλεως ἐν ἐλαίῳ τηγανιζόμενον. «Οἱ λεπτοὶ τῶν ἄρτων — διὸ καὶ τὰ τῶν Ἰτρίων καὶ τὰ τῶν λαγάνων γένος ἐστὶν ἀχυλότερον», Ἀθην. παρ' Ὀρειβατ. συλλ. α', 29. 2) παρ' Ἀθην. σ. 648. λέγεται ἔτι, λάγανον, καὶ αὐτὸ τὸ λεπτὸν φύλλον τοῦ πλακοῦντος, τῆς πίττας, ἐξ ὧν πολλὰ ἐν ἑκάστῳ τοῦ ἄλευρον τεθέμενα, κάμουσι τὴν πίτταν, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ φύλλον, καὶ πίτταν, καλούμενον Λατ. tracta, τὸ σχῆμα καὶ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς τοῦ λαγάνου ἀποδεικνύει ἡ ἔκφρασις τοῦ Ἀθην. ἐν σ. 647. καὶ 648. «Ἕλκυστον λάγανα» ἔθεν

*Λαγαρίζομαι καὶ λαγαρύζομαι. Τρώγω πλακοῦντα, λάγανα, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 874. «Λαγαριζόμενον καὶ τραγαλίζονταν, ἔνθα ἄλλοι ἀνέγνωσαν, Λαγανιζόμενον» καὶ ὁ Ἡσύχ. Λαγαριτόμενος. Ὁ Σχολιαστὴς ἀνέγνωσεν ἔτι, «Λαγανιζόμενον, καὶ τραγαλίζονταν, ἢ ὁποῖα ἀνάγνωσις φαίνεται ἡ ὀρθοτέρα, ἐκ τοῦ, τρώγειν λάγανον, καὶ τραγαλίον, τραγάλιον. Ὁ Σουίδ. μετὰ τὴν ἀνάγν. λαγαριζόμενον, ἐσημείωσε καὶ τό, τραγαλίζοντα. Ὁ Κοραῆς εἰς Ἡλιοδώρ. σημ. σελ. 88. ὑπερασπίζεται ταύτην τὴν τοῦ Σουίδα ἀνάγνωσιν, ὅτι καὶ ἡμεῖς, στραγάλια, ἀντὶ, τραγάλια, λέγομεν. Ὁ Κῆρ. Στεφ. ὅμως ind. Thes. σ. 1337. Β. ἐκλαμβάνει αὐτὸ ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ ἑπομ. λαγαρίζω ἐκ τοῦ λαγαρός, κατὰ μέσην διάλεκτον ἀντὶ τοῦ, γίνεσθαι λαγαρός, χαῦνος κτ. πρβ. καὶ λαγαρός, ἐν τῷ τέλει. Ἡ συνήθεια ἔτι μεταχειρίζεται τό, Λαγαρίζω, καὶ ἀντὶ τοῦ, καθαρίζω ὑγρὸν ἢ μέταλλόν τι, ὅ ἐστι, καμνω νὰ χωρισθῇ τὸ ὑλῶδες καὶ λασπώδες αὐτοῦ, καὶ νὰ μείνῃ τὸ καθαρὸν, ἐντεῦθεν καὶ μετοχ. λαγαρισμένος, ἀντὶ τοῦ, καθαρισμένος.

*Λαγαρίζω (λαγαρός). Κάμνω λαγαρὸν, λεπτὸν, ἁπαλὸν, χαῦνον, ἐκλελυμένον. Μέσως, γίνομαι λεπτὸς ἢ μαλακός, ἁπαλός, ἀναλύομαι· ἀδυνατίζομαι, χαυνοῦμαι.

Λαγαροειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος), καὶ ἐπίῤῥ. λαγαροειδῶς Ὅμοιος τῷ λαγαρῷ, ἢ ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λαγαροῦ ὤν.

Λαγαρόκυκλος, ὁ, ἡ (λαγαρός, κύκλος). Ἐπιπολαίως καὶ ὁμαλῶς στρογγύλος, ὡς τὸ ὄστρεον τῆς χελώνης· παρ' Εὐσταθ. εἰς Ὀδύσ. «Κιθάρα, λύρα, λαγαρόκυκλος» καὶ παρὰ Φιλόστρατ. Εἰκ. α'. 10. «Κύκλους λαγαροὺς», ἐπὶ τῆς περιγραφῆς τοῦ τῆς χελώνης ὀστρέου, ἐξ οὗ ἐγίνετο ἡ λύρα.

Λαγαρός, ά, όν· ταὐτὸν τῷ, λαπαρός. Χαῦνος· ἐπίπεδος, ὁμαλός· βασυλωτός, κοῖλος, κενός, ἄδεινος, κατεκαθισμένος· ἀδύνατος, ξεστωμένος, ξεφουσκωμένος, ἀτονισμένος, πανιατμένος· λεπτός, μαλακός· ἀντίκ. τῷ, τονισμένος, πεπληρός, φουσκωμένος, τεντωμένος. Ὁ Πλούταρχ. καλεῖ οὕτως εἰς Πομπηΐαν. 15. τὰς λεπτὰς στήλας, Λαγαρὰς· καὶ εἰς Ῥωμ. 25. τὴν εἴσοδον κρημνώδους τινὸς πέτρας «Τὸ λαγαρώτατον» διότι καὶ ἀλλαχοῦ ἀντὶ τούτου «Τὰς δεχομένας τὴν ἐπίβασιν καὶ παρεχούσας ἀντίληψιν ἐγκλίσεσι καὶ περιαγωγαῖς καὶ τραχύτησι πέτρας» λέγει. «Στίχος λαγαρὸς ὀνομάζεται στίχος, ἔχων ἐν τῷ μέσῳ βραχεῖαν συλλαβὴν ἀντὶ μακρᾶς, ἐπομ. ἐν τῇ μέσῃ χωλός, ὡς π. χ. Ἰλ. Β, 731. Ἀθην. σ. 632. Γ. Δράκων σ. 7, 15. Herm. el. metr. p. 343. κτ. (τὸ λαγαρὸς ἔστι συγγεν. τῷ, λαπαρὸς, ἰδε λαγὼν τῷ, λαπάρα, ταυτοσήμ. τῷ, κενεών. Ἀμφιβάλλεται, ἂν ἔλεγετο λαγαρὸν ἀντὶ λάγανον.) ἔθεν

Λαγαρότης, ητος, ἡ. Μαρασμὸς, χαυνότης· πάνιατμα· κενότης, κοιλότης· λεπτότης, μαλακότης· τὸ εἶναι, ἡ κατάστασις τοῦ λαγαροῦ.

Λαγαρόω, ῶ (λαγαρός), = λαγαρίζω. Παθητ. γίνομαι λεπτός, χαῦνος, ἀδύνατος. «Ἰχνος λαγαρούμενον, κλονούμενον, ἀδύνατον βάδισμα», Ἀνάλεκτ. β'. 231. «Ποταμὸς λαγαρούμενος (Φιλ. Θεσπ. ἐπ. 71, 3.)», ποταμὸς, ὅστις γίνεται μαλακός, ἀρχιῷ νὰ ξεπαγώνῃ.

*Λαγαρύζομαι, ἀντὶ λαγαρίζομαι.

Λαγγάζω, λαγγέω, λαγγάω, λαγγεύω, λαγγαρίω, λαγγανίζω, λαγγανόομαι, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, Στραγγεύομαι, ὀκνεύω, ἐνδιατρίβω, ἀργοποιῶ, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, καὶ, ἀμελῶ, γίνομαι ὀλίγον ἀμελὴς, ἀνειμένος, μαλακώτερος, ἀπαλώτερος, ὡς τὸ ἐνδίδωμι, Λατ. languen. ἔτι δὲ, δειλὸς εἶμι, φοβοῦμαι, φεύγω, παρ' Ἡσυχ. Κατὰ τὸν Πολυδ. Δ'. 136. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μετεχειρίσθη τὴν λέξιν λογγάζω, ὁ Αἰσχύλ. Ἐντεῦθεν τό, Λαγγών, ῶνος, ὁ, καὶ λαγγώδης, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, σχολαῖος, καὶ ἀνιδρ. Φιλοξέν. Γλωσσάρ. Ὅλαι αἱ ἀωτέρω λέξεις εἰσὶ σπάνιαι.

Λάγδην, Ἐπίῤῥ. ταὐτὸν τῷ, λάξ, ἐκ τοῦ, λάζω, λακτίζω.

Λάγειος, εια, ειον (λαγός, λαγώς). Ἀπὸ λαγὸν, λαγίσιος. (ᾱ)

Λαγέτης, ου, ὁ. Δωρ. Λαγέτας (λαός, ἀγέω). Ταὐτὸν τῷ, λαοῦ ἀγέτης. Ἡγεμὼν, ὁδηγὸς τοῦ λαοῦ, Πίνδαρ. Πύθ. δ'.

Λαγήνειον, τό. Μικρὰ λάγηνος, ὑποκορ. τοῦ

Λάγηνος, ἡ, ἄλλως δὲ καὶ, λάγυνος, ἡ. Ἀγγεῖον μὲ λαιμὸν καὶ χειρούλια διὰ νερὸν, ἢ οἶνον, λαγήνιον, στάμνα, Ἐπιγρ. ἔθεν

Λαγηνοφόρεια, τὰ (φέρω). Συμποσιακή τις ἑορτὴ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Ἀθην. ζ'. ἑορτὴ τῶν λαγηνοφόρων.

Λαγηνοφόρος, ὁ, ἡ. Ὁ λάγηνον φέρων, βαστάζων.

Λαγιδεύς, έως, ὁ (λαγώς). Νέος λαγὸς, λαγόπουλον, ὡς καὶ τό, λυκιδεύς, ἐκ τοῦ λύκος. 3) Κυνηγὸς, κυνέλιον, Στράβ. γ'.

Λαγίδεος, εία, εον. ταὐτὸν τῷ, λάγειος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 120.

Λαγίδιον, τό, ὡς λαγίον, ὑποκορ. τοῦ, λαγώς. Μικρὸς λαγός.

*Λαγίνος, ἡ, ον, = Λάγειος. Ἀπὸ λαγὸν, Αἰσχ. (υυυ).

Λάγιον, καὶ, λαγίον, τό, ταὐτὸν τῷ, Λαγίνιον, Ξενοφ.

Λαγκία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, λόγχη, Διόδ. Σικ. ε'. 30.

Λαγνεία, ἡ. Ἀσέλγεια· σαρκικὴ συνουσία, καὶ ἡ ἀποσπερμάτωσις. 2) ἡ σπορὰ τοῦ ἀνδρὸς, Ξενοφ.

Λάγνευμα, τό. Ἡ πρᾶξις τῆς σαρκικῆς συνουσίας· ἡ ῥοῦσις τῆς σπορᾶς, συνουσία, μῖξις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, Ἱπποκράτ.

Λαγνεύω (λάγνος). Ἀσκῶ, μετέρχομαι τὴν λαγνείαν, συνουσίαν, ἀσελγαίνω, σπερματίζω. Πολύβ. Ἰατρ. «Οἱ δὲ εὐνοῦχοι διὰ ταῦτα οὐ λαγνεύουσι» καὶ ὡς Ἀποδ. Μέσ. ὡς παρ' Ὀππιαν. Ἁλ. α'. 7. κεῖται «Ἐλαγνεύετο» συνήθως ἐπὶ ἀνδρός.

*Λάγνης, ου, ὁ, = λάγνος, Lobeck. Φρυν. σ. 184.

*Λαγνικός, ή, όν, = λάγνος.

Λάγνος, ου, ὁ. Ὁ ἀφίνων νὰ χυθῇ ἡ σπορά· ἑπομ. συνήθως καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια, ἀσελγής, διέλου ἔκδοτος εἰς τὰς σαρκικὰς συνουσίας, ἐπιτοπολὺ ἐπὶ ἀνδρὸς, ἐπειδὴ ἐπὶ γυναικὸς εὐχριστότερον τό, μάχλος, Lobeck Φρυν. σ. 184. ἀνώμ. συγκρ. λαγνίστερος, ὑπερθ. λαγνίστατος, ἔτι δὲ συγκρ. καὶ λαγνιαίτερος. Τὸ θηλ. λάγνη ἔχει κατὰ πρῶτον ὁ Σχολ. Ἀπ. Ῥ. ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ λα – καὶ γένος, πολύσπερμος, ἔστι πάντη ἀπίθανος· πιθανώτερον δὲ ἐκ τοῦ λάγινος κατὰ συναλοιφὴν, λαγὼς, καθότι καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦτο γνωστὴ ἡ λαγνεία τοῦ λαγωοῦ, ἴδε Valk. Ἡροδ. 3, 108. ἢ ἐκ τοῦ, λαγαρός.)

Λαγοδαίτης, ου. ὁ (δαίω, λαγώς). Ὅστις τρώγει λαγοὺς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 123.

Λαγοθήρας, ου, ὁ (λαγός, θηράω). Ὅστις θηρεύει, κυνηγεῖ, πιάνει λαγούς, λαγοκυνηγός. γρ. λαγωθήρας· ὅθεν

Λαγοθηράω, καὶ, λαγωθηράω. (Ἴωνες. λαγοθηρέω) Κυνηγῶ, πιάνω λαγοὺς, λαγοκυνηγῶ. Ἀριστοφάν. Λυσιστρ. 790.

Λαγοθήρης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, λαγοθήρας, Ἀνάλεκτ. ά, 224.

Λαγοκτονέω, ῶ. Λαγοὺς κτείνω, Ἀνάλεκτ. 3, 184. «--- εἴτε λαγοκτονέοις, Πᾶνα καλεῖν, ὅπου ἀναγωστέον, λαγοκτονέοις. ἐκ τοῦ

Λαγοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ τοὺς λαγοὺς κτείνων, σκοτώνων.

*Λαγοκύμινον, τό. Εἶδος φυτοῦ. (ῡ)

Λαγόπους, ὁ. Πόνος τῶν λαγόνων, Πλίν.

Λαγός, ὁ, ἕτερος τύπος τοῦ λαγώς, Ὁ λαγός, Valck. Ἡροδ. 3, 108. παρβλ. 1, 123. 4, 134. 7, 57. Ἐπιγρ. παρ' Ἰωσι, ὑστερώτερον δὲ καὶ κοινῶς ἐν χρήσει.

Λαγοσφαγία, ἡ (σφαγή). Ἡ τῶν λαγῶν σφαγὴ· καὶ, λαγωσφαγία.

Λαγοτροφεῖον, τό (τρέφω). Τόπος, εἰς ὃν τρέφονται οἱ λαγοί, Βάῤῥων.

Λαγυνίον, τό, καὶ λαγυνίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ, λάγηνος. Οἱ νεώτεροι εἶπον καὶ λάγυνος, ἡ, Μοῖρις.

Λαγυνίων, ωνος, ὁ. Ὄνομα παρατίτου τινός, Ἀθην. ἐκ τοῦ

*Λάγυνος, ὁ, παρὰ Μεταγν. καὶ ἡ, = λάγηνος. Λαγῆνι. (συνθ. υ–υ, παρὰ Μεταγεν. δὲ καὶ υυυ, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 65'. 705.) (πιθανῶς τό, λάγυνος ἔστι συγγεν. τῷ, λαγών.)

*Λαγυνοφόρεια, τά, = λαγηνοφόρεια.

Λαγχάνω, (λάχω. λαχάω, λαχάνω, λαγχάνω, ὡς τὸ λάβω, λαβάνω, λαμβάνω. Ἴδε ἐν τοῖς Ἀνωμάλ.) Μέλ. λήξομαι, Ἴων. λάξομαι, Ἡροδ. 7, 44, ὅθεν λάξις, Ἀόρ. ἔλαχον, ὅθεν λάχος, λάχεσις, καὶ ποιητ. ἔλλαχον, Ὅμηρ. Παρακ. εἴληχα, καὶ ποιητ. καὶ Ἴων. λέλοχα, Ὀσθ. ἐν χρήσει δὲ παρ' Ὅμηρ. καὶ ὁ Παρατ. καὶ ὁ Ἀόρ. οὗτος δὲ πολλῷ συχνότερος. Σημαίνει κληροῦμαι, διὰ τῶν κλήρων, διὰ τοῦ λαχνοῦ, διὰ τύχης, ἢ διὰ τοῦ θελήματος τῶν θεῶν ἀποκτῶ, λαμβάνω, καὶ ἑπομ. ἐπειδὴ οὐδὲν ἄνευ θεοῦ, ἐν γένει, ἀποκτῶ, λαμβάνω, δέχομαι, μετὰ αἰτ. Ἰλ. Δ, 49. Ι, 307. Ὀδσ. Ξ, 233. Τ, 282 καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. Ἰλ. Ψ, 156, 357. ἐντελέστερον, «Κλήρῳ λαχεῖν», Ἰλ. Ψ, 862. Ἡροδ. 3, 83. Ἔτι δὲ καὶ, «Πάλῳ λαχεῖν», Ἡροδ. Η' 394, 153. Ἔτι δὲ καὶ, «Κλήρῳ λαχεῖν», μετὰ τῆς ἀπαρεμφ. Ἰλ. Ω, 400. β) Ἐξαιρ. λαμβάνω τὸ διορισθὲν μοι ἐπίτηδες ἢ ὑπὸ τῆς τύχης, ὡς μερίδιόν μου, καὶ μάλιστα ἐπὶ θεῶν, π. χ. «Κὴρ

λάχε γενόμενον (Ἰλ. Ψ, 79.)α, ἡ θεὰ τοῦ θανάτου ἔλαβεν αὐτόν, ἅμα γεννηθέντα εἰς μερίδιόν της, εἰς τὴν ἐξουσίαν της· καὶ Ἰλ. Ο, 190. »Ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν, ἔλαβον ὡς μερίδιον τὴν θάλασσαν διὰ νὰ κατοικῶ ἐν αὐτῇ (λέγει ὁ Ποσειδῶν), ἔνθα παρεκτός τῆς κίτιατκ. ἐξήρτηται καὶ ἡ ἀπαρέμφ. ἐκ τοῦ, ἔλαχον· παρβλ. Πίνδ. Ὀλ. 1, 84. Θεόκ. 4, 40. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅταν λαμβάνῃ τίς τι ὡς μερίδιόν του, ἐξαιρ. ἔνθα ὁ λόγος ἐπὶ ἴσου διαμερισμοῦ καὶ μοιρασίας μεταξὺ πολλῶν, Ἡροδ. 7, 144. μάλιστα ἐπὶ θεῶν, ἐφόσον αὐτοὶ ἔχουσι καὶ ὑπερασπίζουσι χώραν τινά, πόλιν ἢ τόπον, συνηθ. κατὰ πληθυν. ἀριθ. π. χ. ἐπὶ Πανὸς ἐν Ἤμν. Ὁμρ. 18, 6. »Πάντα λέφον νεφόεντα λέλογχεν. Παρβλ. καὶ 5, 2. Valck. Ἡροδ. 7, 53. ἔνθα ἡ ἔκφρασις ἐλήφθη ἐκ τῆς διανομῆς τοῦ κόσμου καὶ τῶν μεγαλοπρεπειῶν αὐτοῦ μεταξὺ τῶν νικητῶν θεῶν μετὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ Κρόνου ἐκ τοῦ θρόνου, εἰς τὸν ὁποῖον καιρὸν ὁ παρκ. ἐκλαμβάνετο ὡς ἐνεστὼς ἀντί, ἔχω, κέκτημαι, ἐπειδὴ ἔκτοτε ὑφίσταται αὕτη ἡ τάξις τῶν πραγμάτων. δ) Παρὰ Μεταγν. ἐκλαμβάνετο τοῦτο τὸ ῥῆμα συχνάκις ἀντὶ τοῦ, ἀποκτῶ διὰ κληρονομίας, κληρονομῶ, παραβλ. κληρόσμαι. ε) Παρὰ τοῖς Ἀττικ. δικαστηρίοις, δηλοῖ »Λαγχάνειν δίκην τινίν, ἐγγαλῶ, φέρω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον, Ἰσαῖος, »Ἔλαχε τὴν δίκην τῷ κοινῷ τῶν δημοτῶνα, ἄρχισε κρίσιν, ἢ ἐτράβιξεν, ἐκάλεσεν εἰς τὴν κρίσιν τὴν κοινότητα τῆς χώρας, ἐπειδὴ ἐν Ἀθήναις διωρίζετο διὰ κλήρων εἰς τὰ διαφερόμενα μέρη ποίους κριτὰς νὰ ἔχωσι, πρὸς δὲ, κατὰ τὴν τάξιν τῶν κλήρων ἐπεχειροῦντο αἱ κρισολογίαι, παρβ. στιμ. 4. ἐν τῷ τέλει. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει λαχεῖν, γράψασθαι, δικάσασθαι, ὁ δὲ Φώτ. »Λαχεῖν δίκης, τὸ παλαιὸν πολλῶν ὄντων, οἱ ἐβούλοντο εἰς δικαστήριον εἰσιέναι, ἢ οἱ ἄρχοντες, ἵνα κατὰ τάξιν εἰσίωσιν, κλήρῳ λαχεῖν αὐτοὺς τῆς δίκης διέκριτον. 2) Γίνομαι κοινωνός τινος πράγματος, μετέχω, μετὰ γεν. παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλ. Ω, 76. καὶ Ὀδ. Ε, 311. ὡσαύτως καὶ παρὰ Θεογν. 914. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. δὲ οὐχὶ πολλάκις ἐν χρήσει, Erf. καὶ Schaef. Σοφ. Ἀντ. 699 3) Κάμνω τινὰ κοινωνὸν τινος πράγματος, τὸν ἀφίνω νὰ γένῃ κοινωνός, διά τινος, ἡ ὁποία ὅμως ἐνεργητικὴ σημασία εὑρίσκεται μόνον ἐν Ἰλ. καὶ μόνον ἐν τῷ κατ' ἀναδίπλασ. ὑποτακτ. ἀόρ. λελάχητε, λελάχωσι, κατὰ μόνην τὴν σύνταξιν »Τινὰ πυρέκα, κάμνω τινὰ κοινωνὸν τοῦ πυρός, ἤτοι τῆς ταφῆς, Ἰλ. Η, 80. Θ, 350. Χ, 343. Ψ, 76. παρβ. λανθάνω, 3. 4.) Ἀμετβτ. τυχαίνειν τινί τι, πίπτειν διὰ τοῦ κλήρου, λαχεῖν, ὡς Ὀδ. Ι, 160. »Εἰς δὲ ἑκάστην ἐννέα λάγχανον αἶγες, εἰς κάθε πλοῖον ἔπιπτον (διὰ τοῦ λαχεῖν) ἐννέα αἶγες. Ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, διορίζεσθαί τι ἢ ἐκλέγεσθαι διὰ κλήρου, Ὀδ. Ι, 334. Ἰλ. Κ, 430. Ψ, 354. ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἀττικ. τυχαίνει τι διὰ λαχεῖν ἢ ὑπὸ τῆς τύχης, Ruhnk. Τιμ. σ. 123. ὅθεν »Οἱ λαχόντες δικασταί, βουλευταί, οἱ διὰ κλήρων ἐκλελεγμένοι κριταὶ ἢ βουλευταί, »Ὁ κυάμῳ λαχών, μετὰ τῆς ἀπαρμφ. ὁ διὰ κλήρου ἐκλελεγμένος ἢ διωρισμένος εἰς ὑπουργίαν τινά, Ἡροδ. 6, 109. Ἐκ τοῦ, λάχω, εἶναι τὸ, λάχος, καὶ ἐν τῇ συνηθ. λαχός. Ἡ συνήθεια ἐκλαμβάνει τοῦτο ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, τυγχάνω.

Λαγωβολεῖον, τό (λαγώς, βάλλω). Τόπος ἐπιτηδείος διὰ τὸ λαγώβολον. 2) Ταὐτὸν τῷ, λαγωβόλον.

Λαγωβολία, ἡ (λαγωβόλος). Τὸ διὰ τοῦ λαβόλου κυνήγιον τῶν λαγῶν.

Λαγωβόλον, τό. Ξύλον τι, ᾧ διαφεύγοντες οἱ λαγοὶ βάλλονται, ξύλον, δι' οὗ πιάνουσιν ἢ σκοτώνουσι τοὺς λαγούς, ὁπότε φεύγουσι, τοῦτο ὅμως τὸ ξύλον ἐχρησίμευσε καὶ ὡς ποιμενικὴ ῥάβδος ἢ διὰ τὴν ὁδοιπορίαν, ὡς παρὰ Θεοκρ. δ', 40. ὅπου παρ' αὐτῷ κεῖται καὶ τό, ῥοικόν. »Εἰ δ' ἢ μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον ὡς τε πατάξω, καὶ ἐν ζ'. 128. ἔνθα ἔστι μετὰ τοῦ, κορύνη, ἐν καὶ τὸ αὐτό, τὸ ὁποῖον ὁ Βιργίλ. διὰ τοῦ Pedum ἐξέφρασε, ταὐτὸν τῷ, καλάβρῳ. Ὁ Ὀππιαν. Κυν. α, 154. καλεῖ τοῦτο »Τρίαιναν λαγωφόνον». ἐκ τοῦ

Λαγωβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ λαγοὺς βάλλων, φονεύων.

Λαγωδάριον, τό, ταὐτὸν τῷ, λαγώδιον, Φίλ.

Λαγωδίας, ου, ὁ (λαγώς). Εἶδος ὀρνέου, μαλλιαρούς πόδας ὡς ὁ λαγὸς ἔχον, ἄλλως, ὠτος.

Λαγώδιον, τό, ὑποκρ. τοῦ, λαγώς, Ἀριστοτ.

*Λαγώειος, εία, ειον. Ἀπὸ λαγόν, λαγίσειος, ἀνήκων εἰς λαγόν.

Λαγωθήρας, ταὐτὸν τῷ, λαγοθήρας. ὅθεν

Λαγωθηράω, ταὐτὸν τῷ, λαγοθηράω.

Λαγωΐς, ίδος, Εἶδος πτηνοῦ. Ὀράτ.

Λαγών, ὀνος, ἡ, καὶ, ὁ (ΛΑΩ). Κάθε κενὸς τόπος, κοιλότης, βαθυλότης, διάστημα κενόν, σπήλαιον φάραγξ, καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. λαγόνες σχίσμα γῆς, καὶ παρὰ Νίν. »Λαγόνες χάσκουσι». »Πρός τινι λαγόνι παλινστίχῳ τοῦ κρημνοῦν, Πλούταρ. εἰς Ἀρατ. 12. καὶ ἐντεῦθεν 2) ὡς τὸ κενεὸν καὶ τὸ Ὁμηρικὸν λαπάρα συνήθ. ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος λέγεται τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια λαγόνια, καὶ λαγαρά, καὶ λαγγωνία λέγει, τὸ ὁποῖον κεῖται ὑποκάτω τοῦ ὀμφαλοῦ, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν, Λατιν. Ilia, Γαλλ. les Hanches. Ἐξ ἐναντίας δὲ συνηθέστερον λέγεται κενεὼν ἐστὶ ζώων, ὡς π. χ. εἰς τοὺς ἵππους, ὄνους, κ. τ. τ. ἢ μεταξὺ τῶν πλευρῶν τῆς ῥάχεως, καὶ τῶν μηρῶν βαθυλὴ κενότης· ἡ κυρία ῥῆσις κεῖται παρ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστρ. α. 13. »Ὑπόρριζον δὲ τὸ μὲν δίφυες, λαγών· τὸ δὲ μονοφυές τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλόν, ἤτοι». Ὁ Ὁμηρ. δὲν μεταχειρίζεται ταύτην τὴν λέξιν, ἀλλ' ἀντὶ ταύτης τὸ, λαπάρα, καὶ μόνον ἐν τῇ Βατραχομ. κεῖται »Χορδοὺς καὶ λαγόνας λιπαρᾶς», ἐπί τινος ξένης σημασίας. 3) Ὡς τὸ κενεὼν καὶ γαστήρ, τὸ ἐμβαδόν, ἡ κοιλία ἑνὸς ἀγγείου, ποτηρίου καὶ τῶν τοιούτων.

Λαγωοβόλον, τό, ποιητ. ἀντὶ, λαγοβόλον, Ἀνάλεκτ. α. 223. ἐκ τοῦ

Λαγωός, οῦ, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ λαγώς, Ὁμρ. ὅς τις χρῆται μόνον τούτῳ τῷ τύπῳ, οὐχὶ ὅμως ἀχρήστῳ καὶ παρὰ τοῖς μεταγν. λογογρ. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. Lobeck Φρυνχ. σ. 187. 2) Εἶδος θαλασσινοῦ ὀστρίου.

Λαγῷος, ία, ῷον. Ὁ ἐκ τοῦ λαγοῦ ὤν, λάγειος, λαγίσιος, ὅθεν τά, λαγῷα, ὑπακουσμ. κρέατα, κρέας, ἢ ψητὸν ἀπὸ λαγόν, Ἀριστφ.

*Λαγωοφόνος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ λαγωφόνος, Ὀππιαν.

Λαγώπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ λαγοῦ πόδας ἔχων, λαγοπόδαρος ἢ λαγοπόδης. 2) Εἶδος πτηνοῦ, Πλίν. ἱ. 48. Ἰδὲ λαγώς. 3) Εἶδος χόρτου, ἀγρίου τριφύλλου, Πλίν. κτγ'. 8. λαγοπόδαρον, Pes leporinus.

Λαγώπυρος, ὁ, ἡ λαγώπυρον τό. Εἶδος σίτου, ἢ ψυτοῦ, Ἱππουρ. Τινὲς νομίζουσιν, ὅτι ταὐτόν ἐστι τῷ, λαγωόπους, ἀριθ. 3.

Λαγώς, ὁ, ταὐτὸν τῷ, λαγωός, καὶ λαγός. Ἀττικ. ζῷον θηλαστικόν, μικρόν, τετράποδον, εἰς τοὺς ἀγροὺς διαιτώμενον ὑπὸ χόρτων, μικρὰν οὐρὰν καὶ αὐτία μεγάλα, τοὺς πόδας, τοὺς μὲν ὀπισθίους μακρούς, τοὺς δὲ ἐμπροσθίους μικροὺς ἔχον, καὶ πολλὰ ταχὺ εἰς τὸ φεύγειν· κοιμᾶται μὲ ὄμματα ἀνοικτά, καὶ εἶναι δειλότατον, Lepus timidus, Λατιν. Ἡρόδοτ. Γ. 108. »Ὅτι ὁ λαγὸς ὑπὸ παντὸς θηρεύεται θηρίου καὶ ὄρνιθος καὶ ἀνθρώπου, οὕτω δή τι πολύγονον ἐστί, ἐπικυΐσκεται μούνων πάντων θηρίων· καὶ τὸ μὲν δασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρί, τὸ δὲ, ψιλόν· τὸ δὲ, ἤρτι ἐν τῇσι μήτρησι πλήσσεται, τὸ δὲ, ἀναιρέσεται· καὶ Ἰλ. Κ, 361. παροιμ. »Λαγὼ βίον ζῆνα, ζῶ ζωὴν ἐλεεινὴν εἰς παντοτεινὸν φόβον καὶ κίνδυνον, σκυλίτικην ζωήν, Δημ. Στεφ. σ. 314, 24. 2) Παρ' Ἀρτεμιδ. δ', 58. εἶδος χελιδόνος, ἐνέκεν δασέων αὐτῆς ποδῶν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, κλαγωΐνης, ὄρνις ποιόεις. Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος παρ' Ἀθήν. Θ'. 390. καλεῖ τὸν ὠτὸν, καὶ λαγωδίαν. Παρὰ Πλίν. ἱ. 48. λαγώπους, φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ λευκὴ πέρδιξ. παρβλ. λαγωδίας καὶ λαγώπους. (Ἡ ὀνομαστικὴ λαγωός, οῦ, ὑπάρχει Ἰων. καὶ Ὁμρ νεώτερος δὲ, πλὴν καὶ παρ' Ἡροδτ. ἀπαντώμενος ἕτερος τύπος, λαγός, ὡς καὶ παρὰ τοῖς μεταγν. Ἀττκ. ἡ γεν. δὲ τοῦ λαγὼς ἐστι λαγοῦ, αἰτ. λαγῶν καὶ λαγοῦ, Lobeck Φρυνχ. σ. 386. Τὴν Δωρκ. αἰτκ. λαγὸν ἔχει καὶ ὁ Ἡσυχ. Ἀσπσ. 302. Κατὰ τὸν Ἀρκάδ οἱ Ἀττκ. ἔγραφον λαγοῦς περισπωμένους.) ὅθεν

*Λαγωσφαγία, ἡ, = λαγοσφαγία.

Λαγωτροφεῖον, τό, ταὐτὸν τῷ, λαγοτροφεῖον. ἐκ τοῦ

Λαγοτροφέω, ῶ (τρέφω). Λαγοὺς τρέφω, ἢ κρατῶ, ἔχω.

Λαγωφαγέω. Λαγοὺς τρώγω.

Λαγωφαγία, ἡ (φαγεῖν). Τὸ τρώγειν λαγούς.

Λαγωφθαλμία, ἡ. Νόσος τις, ὁπότε τὸ πρωΐτερον ὀμμα·ὀφθαλλον δὲν σκεπάζει τὸ ὄμμα, διότι καὶ ὁ λαγὸς κοιμᾶται μὲ ἀνοικτὰ ὄμματα. ἐκ τοῦ

*Λαγωφθαλμος ὁ, ἡ (ὀφθαμός). Ὁ ἔχων, ὡς ὁ λαγός, ὄμματα ἐξέχοντα καὶ ἐκτεταμένα.

Λαγωφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὁ φονεύων τοὺς λαγούς.

*Λαγώχειλος, ὁ, ἡ (χεῖλος). Μὲ χεῖλη λαγοῦ, ὁ ἔχων τὸ πάθος τῶν χειλῶν σχισμένων, Γαλην.

Λάδανον, τό, καὶ λήδανον, πιθανῶς ἐλέγετο καὶ λαύδανον, Wolf Anal. 4, 549. Kühn de inept. cogn. serm. Graec. simulat. 2. p. 5. κ. τ. λ. Παρ' Ἡροδτ. 3, 112. λάδανον ὠνομάζετο Ἀραβιστί, λήδανον δὲ Ἑλληνιστί. Κόμη δένδρου. Ἰδὲ λήδανον.

Λαζίνης, ὁ. Ὄρνις τις, ἄλλως χαράδριος. 2) Ὁ ἰχθὺς Καλαβρίας, ὅς τις ἄλλως, μαζίνος καὶ μαζίνας καλεῖται, Ἡσύχ.

Λαζοίατο, Ἰων. ἀντὶ, λάζοιντο, Ἰλ. Β, 418.

Λάζομαι, καὶ, λάζυμαι, Ἀποθτκ. ποιητκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ λαμβάνω, πέρνω, πιάνω, δράττω, »Ἔγχος, μαστιγαφόνια, Ἰλ. »Λάζεσθαί τινα ἀγκάλῃ, πέρνω τινὰ, πιάνω ἀπὸ τὰς ἀγκάλας, Ἰλ. Ε, 371. ὅμως, »Ὀδὲ λαζοίατο (ἀντὶ λάζοιντο) γαίαν, ἂς πιάσωσι τὴν γῆν μὲ τὰ ὀδόντια, ἤγουν ἂς ἀποθάνωσι, Ἰλ. Β, 138. τροπκ. »Μῦθον πάλιν λάζεσθαι (Ἰλ. Δ, 357. Ὀδ. Ν, 254.)α, πέρνω ὀπίσω, μετατρέπω τὴν ὁμιλίαν, τὸν λόγον. Ὁ Ὁμ. χρῆται παρεκτὸς τοῦ ἑνὸς χρόνου τῆς εὐκτκ. μόνον τὸ γ' τοῦ παρατκ. λάζετο, ὁ δὲ μέλ. λάζεται παρ' Ἡροδτ. 7, 144. λαμβάνειν, δέχεσθαι, δὲν ἀνήκει ὅμως τελείως ἐνταῦθα, ἀλλ' εἰς τὸ λαγχάνω, ὅπερ ἰδέ. Ταυτεσήμαντός ἐστιν ὁ τύπος λάζυμαι, π. χ. »Ἐλάζυτο Ἑρμῆν ἐπὶ βουσίν (Ἤμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 316.)α, ἐπίασε τὸν Ἑρμῆν ἔπειτα εἰς τὰ κλεπτόμενα βόδια. »Ὀδύνη με λάζυται, λύπη μὲ κυριεύει. Οἱ ἐνεργ. τύποι λάζω καὶ λαζύω δὲν ἀπαντῶνται εἰς κανένα καλὸν συγγραφέα. (Ὁ Valck παράγει τὸ λάζομαι ἐκ τοῦ λείας Ἰων. λῆϊς, Δωρκ. λαία, λαΐα, ὥστε ἔπρεπε νὰ γράφηται λάζομαι· ὅμως ἡ σημασία τοῦ μετὰ βίας πέρνειν τι, ἁρπάζειν,

δὲν ἐνιζάνει τελείως ἐν τῷ ῥήματι, δι' ὃ καὶ προτιμᾷ ὁ Punken νὰ ἐκλάβῃ τὸ ΛΑΩ (πέρνω) ὡς κοινὸν πρωτότυπον τοῦ λαβεῖν, λαμβάνω, λάζομαι καὶ λάζυμαι, Καλλιμ. λείψ. 238.)

*Λάζυμαι, ἕτερος τύπος τοῦ λάζομαι, ὅπερ ἰδέ, Τμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 516.

Λαζούριος λίθος, καὶ, λαζούριον, λέξις Περσική, εἶδος γαλαζίου βαφῆς, λαζουβερδί, παρὰ τοῖς ὕστερον ἰατροῖς.

Λάζω, = λακτίζω, ὅθεν τροπκ. καὶ = ὑβρίζω, ἥτις ἔμμισ σημασία εὕρηται ἴσως μόνον παρὰ Γραμματ. ὡς ἀνεργητ. ὅτ τοῦ λάζομαι φαίνεται πάντῃ μὴ Ἑλληνικόν.

Λάθα, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Λήθη. (– –)

Λαθάδαν, καὶ Λαθασμός· ταὐτὸν τῷ Λάθρα καὶ Λήθη, Ἡσύχ. ἀμφ.

*Λαθάνεμος, ὁ, ἡ (λαθεῖν, ἄνεμος). Χωρὶς ἄνεμον, νήνεμος. (ᾱ)

Λάθαργος, ὁ, ἡ Δωρ. ταὐτὸν τῷ, Λήθαργος, ἀμφ. ὡς οὐσιαστ. λάθαργος, ὁ, ποιητ. Ὁ τρώων τὸ σάπιον δέρμα σκώληξ., Νικ. Θηρ.

Λαθέμεν, ἐπκ. ἀντὶ, Λαθεῖν ἐκ τοῦ λανθάνω.

Λαθήβης, ου, ὁ (λαθεῖν, ἥβη). Ὁ λησμονήσας τὴν νεότητα, γέρων, Ἡσύχ.

Λαθητικός, η, ὸν (λαθεῖν). Ὁ εἰς τὸ κρύπτειν ἐπιτήδειος, ἀνήκων, ὅστις εὐκόλως κρύπτει ἑαυτὸν ἢ ἀγαπᾷ νὰ κρύπτηται, ἢ μένει κεκρυμμένος, Ἀριστοτ.

Λαθηφροσύνη, ἡ, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ Λαθηφροσύνη.

Λαθικηδής, ἐος, ὁ, ἡ (λαθεῖν, κῆδος). Ὁ λήθην παντὸς κήδους ἐμποιῶν, παυσίλυπος, λυσιάκαος· ὅστις κάμνει νὰ λησμονηθῶσιν αἱ φροντίδες, ἢ εἰς τοῦτο ἀνεργῶν, ἢ ὁ ἡσυχάζων, καταπραΰνων τὰς φροντίδας, ἐπίθ. τοῦ μαζοῦ, Ἰλ. Χ, 83. »Μαζὸς λαθικηδής,« ὁ λήθην ἐμποιῶν τοῖς παισὶ τῶν κακῶν πάντων. Ἀνάλεκτ. β'. 144. »Ἱδρυσύνη λαθικηδής.«

Λαθίνοστος, ὁ, ἡ (νόστος). Ὁ λησμονῶν, τὴν ἐπιστροφήν, ἐπομ. βραδύνων, Ἡσύχ.

Λαθιπήμων, ὁ, ἡ, γεν. ονος (πῆμα). Ὁ κάμνων νὰ λησμονῇ τις τὰ παθήματα, ὡς λαθικηδής.

Λαθίποινος, ὁ, ἡ (ποινή). Ὅστις λησμονεῖ τὴν ποινήν, ἐκλίκτειν, καὶ δὲν τιμωρεῖ, Ἡσύχ.

Λαθίπονος, ὁ, ἡ (λήθη, πόνος). Ὁ λησμονῶν, ἢ κάμων νὰ λησμονῇ τις τὰ παθήματα, τὴν ἔνδειαν, τοὺς πόνους καὶ τὰς φροντίδας, Σοφοκλ. Αἴ. 711. 2) πρεξεκτικός, αἴτιος κρυφίου, μυστικοῦ πόνου, Σοφ. Τρακ. 1021.

Λαθιπόρφυρις, ίδος, ἡ, Ἰβυκος παρ' Ἀθην. 9'. σελ. 389 ὅπου, Λαθιπόρφυρες, κεῖται· Εἶδος εἴτ' ἀδιορίστων πτηνῶν, μετὰ τοῦ ἐπιθέτου, Αἰολόδειρε.

Λαθίφθογγος ὁ, ἡ (λαθεῖν, φθογγή). Ὅστις κάμνει τινὰ νὰ λησμονήσῃ, νὰ χάσῃ τὴν φωνήν του, νὰ μείνῃ βουβός, ἄλαλος, ἐπίθετ. τοῦ θανάτου, παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 131.

Λαθιφροσύνη, ἡ. Λησμονησία. 2) μωρία, Ἀπολλών. δ'. 356. ὅπου ἄλλοι, Λαθηφροσύνη, γράφουσιν· καὶ κατὰ πληθ. εὑρηται ὡσαύτως· ἐκ τοῦ

Λαθίφρων, ονος, ὁ, ἡ (λαθεῖν, φρήν). Ὅστις λησμονεῖ, ἐπιλήσμων. 2) ἐπιλήσμων τοῦ ὑγιοῦς νοῦ, δηλ. μωρός, ἄφρων. ἐξεχασμένος.

Λάθος, εος, τὸ, Δωρ. ἀντὶ λῆθος, = Λήθη. Ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἁμάρτημα, πταῖσμα, σφάλμα ἐξ ἀπροσεξίας γινόμενον· ἢ δὶ ἀγνοίας καὶ ἀγνωσίας πρᾶξις.

Λαθοσύνη, ἡ = ληθοσύνη. Τὸ εὐκόλως λησμονεῖν, λησμονησία, ἐκ τοῦ ἐπιθέτ, λαθόσυνος, ἀντὶ, ληθόσυνος, ὁ εὐκόλως λησμονῶν, ἢ λησμονεῖν ποιῶν.

Λάθρα, καὶ Λάθρᾳ Ἐπίρ. (λαθεῖν). Κρυφίως, κρυφῇ τῷ τρόπῳ, λανθανόντως· μετὰ Γενικ. κρυφὰ ἀπὸ κάνενα, Τμν. Ὁμ. Δημ. 241. πρβ. τὸ Ὁμηρικὸν λάθρη. Παρὰ τοῖς Ἀττικ. προτιμητέα ἡ παντάχου γραφὴ λάθρα, τὴν ὁποίαν καὶ εἰσήγαγεν ὁ Βέκκερος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Πλάτωνος, ὥστε πρέπει νὰ διορθῇ τις τὸν μὲν Ἐπικὸν τύπον ὡς πληθ. οὐδέτ., τὸν δὲ Ἀττικὸν ὡς ὀνομ. ἐνικ. θηλ. βέβαια τότε ἐπόμενον ἦτον καὶ νὰ γραφῇ λάθρη ὡς Ἰων. ἀντὶ λάθρᾳ. (Παρὰ μὲν τοῖς Ἐπκ. –, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. υ –) ὅθεν.

Λαθραῖος, αία, αῖον, καὶ ὁ, ἡ. Ὅστις κρυφίως πράττει, κάμνει τι, ταὐτὸν τῷ κρυφαῖος. 2) κρύφιος »Δ. τινός,« κρύφιος ἀπό τινος, ἐξαιρετ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. τῷ ἐπίρρ. λαθραίως, Ἡροδ. ὅθεν

*Λαθραιότης, ητος, ἡ. Ἡ κρυφιότης· τὸ πράττειν τι κρυφίως.

Λαθραίως, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ Λάθρα.

Λάθρη, ἐπίρ. Ἐπκ. καὶ Ἰων ἀντὶ λάθρα. Κρυφά, κρυφίως, κρυφῷ τῷ τρόπῳ, Ὅμ., ὅστις συντάσσει μάλιστα μετὰ τοῦ, ἐμίσγετο καὶ παρελέξατο. Μετὰ γεν. »Λάθρη τινός,« κρυφὰ ἀπό τινος, χωρὶς τῆς εἰδήσεώς του, Ἰλ. Ε, 269. Ω, 72. Ἡροδ. 8, 112. 9, 90. 2) δολίως, ἐπιβούλως, Ὀδ. Ρ, 80. »Λάθρη κτείναντες μν.« 3) ἀνεπαισθήτως, κατ' ἔλλειψιν, ἀπ' ἀγάλι, Ἰλ. Τ, 165. Γράφεται καὶ λάθρῃ, ἰδέ λάθρα.

*Λαθρηδά, ἐπίρρ. = λάθρη (υ-υ)

*Λαθρηδόν, ἐπίρρ. = λάθρη.

Λαθρίδιος, ία, ιον· καὶ Ἐπίρ. – δίως. ποιητ. ἀντὶ λάθριος.

Λαθριμάτιος, αία, αῖον· ταὐτὸν τῷ, Λαθραῖος.

Λάθριος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. λαθρίως (λάθρα), ταὐτὸν τῷ, λαθραῖος. Κρύφιος, κρυφός.

Λαθροβόλος, ὁ, ἡ (λάθρα, βάλλω). Ὁ κρυφίως ῥίπτων, ἀτυπῶν, Ἀνάλεκτ. β'. 296.

Λαθρογαμία, ἡ (γάμος, λάθρος). Κρυφὴ ὑπανδρία.

Λαθροδάκνης, ου, ὁ (δάκνω), ταὐτὸν τῷ, λαθροδήκτης, Ἀνάλεκτ. β'. 205. »Κόρεις λαθροδάκναι.«

Λαθροδήκτης, ου, ὁ (λάθρα, δάκνω). Ὁ κρυφίως, δολίως δάκνων, ὅστις κρυφοδαγκάνει· μεταφορ. ὁ πειράζων, ἐγγίζων διὰ λόγων· Κυρίως λέγεται ἐπὶ σκύλων, κορυζῶν κ. τ. τ., Γλωσσ. Στεφ.

Λαθρόνυμφος, ἡ (νύμφη). Ἡ κρυφίως ὑπανδρευμένη, Λυκόφρ. 320.

Λαθρόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Κρυφίως πορευόμενος, ὅστις περιπατεῖ κρυφά.

Λάθρος, α, ον, μόνον παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, λάθριος· ἀφ' οὗ παρ' αὐτῷ καὶ, λαθρόω, κρυφίως βλάπτω· καὶ, λάθρως, ἐπίρ. πρβ. λάθρα.

Λαθροφαγέω (λαθροφάγος). Κρυφίως τρώγω, Πολυδ.

Λαθροφαγία, ἡ. Τὸ κρυφίως τρώγειν.

Λαθροφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ κρυφίως τρώων. (υ υ υ υ)

Λαθροφωνευτής, οῦ, ὁ· καὶ, λαθροφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὁ κρυφίως φονεύων.

Λαθυρίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ὀσπρίου, Διοσκορ. γ'. 167. Euphorbia lathyris, Λιν.

Λάθυρος, ὁ. Φυτόνι, ὄσπρια φέρον, ἄρακος, λαθύριον, Lathyrus Λιν. Cicercula. (υ υ υ)

*Λάθω, ὑποτ. ἀόρ. τοῦ λανθάνω. (υ-)

*Λαθών, μετοχ. ἀόρ. τοῦ λανθάνω.

*Λαι — ἀχώριστος προτακτικὴ συλλαβὴ μὲ σημασίαν ἐπιτάσεως ὡς τὸ λα — καὶ λι —, ἀπαντωμένη καὶ αὐτὴ μόνον ἐν σύνθετοις, ὡς ἐν τῷ, λαίμαργος, ἀνίσως ἄλλως ὀρθῶς λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι Γραμματ. καὶ ἐν τοῖς, λαίσκαρπος, λαίσπαις, λαισποδίας, λαιψηρός.

Λαιβολέω (λᾶας, βάλλω). Μὲ πέτρας ῥίπτω, πετροβολῶ· ὅθεν

Λαιβολία, ἡ. Τὸ ῥίπτειν μὲ πέτρας, πετροβολία, Νικήτ. χρον. ιζ'. 5. καὶ 10. 6.

Λαῖγμα· ἰδὲ Λαῖμα.

Λαῖγξ, αίγγος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ λᾶας. Μικρὰ πέτρα, λιθαράκιον, Ὀδυσ. Ε, 433, Ζ, 95. ὅθεν lapis. (– –)

Λαιδάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ λαῖδος.

Λαίδιος, ὁ, ἡ, = λαιός, Ἡσύχ.

*Λαῖδος, τό = λῆδος. Ἐλαφρόν, λεπτόν, εὐτελὲς τριβώνιον (ἱμάτιον).

Λαιδρός, ά, όν. Θρασύς, αὐθάδης, ἀναιδής, ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, Νίκανδρ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, λαμυρός, ἔτι δὲ καὶ διὰ τοῦ, ταχύς, καὶ ἀριστερός, τὸ τελευταῖον ἐκ τοῦ Λαιός. Κατ' Ἡσύχ. τό, λαιμά, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, λαμυρά. Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1562. ἔχει ἐκ Μενάνδρου »Καὶ λαιμὰ βακχεύει λαβὼν τὰ χρήματα,« ὅπου ἄλλοι, Δέρμα, ἀνέγνωσαν. Ὁ αὐτὸς ἔχει, λαιφαί, ἀναιδεῖς, θρασεῖς, στυγναί, τολμηραί, ὅπου τινές, λαιδραί, ἐπιδιορθοῦσι, καὶ ἑπομένως ἔχει, λαιδαρίζειν, λαμυρῶσαι, διαπραξάσθαι, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Σουΐδ. Λαιθαρίζω, χλευάζω, ἔχει. Ὅλαι αὗται αἱ λέξεις φαίνεται, ὅτι μετὰ τοῦ, λαμυρός, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, ἐκ τοῦ, λάω, λῆμα, λέμα, ἔχουσι, καὶ σημαίνουσι, τό, θάρρος, τόλμη, ἀποκοτιά.

Λαίθαργος. καὶ, λαιθαργός, ὁ, ἡ, = λήθαργος.

Λαικάζω. Πορνεύω, Ἀρφ. Ἱππ. 167. (ἴσως ἐκ τοῦ, ληκώ, ἂν ἔχῃ, καθὼς τὸ λαικάτη, ἐκ τοῦ, λαός, pudicitiam publicare· καὶ ἐκ τούτου ἐδύνατο τότε νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ἡ δευτέρα σημασία, ἐν ᾗ τὸ λαικάζω ἐδύνατο νὰ ἐκλαμβάνηται ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ δημῖζω.) 2) παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. καὶ, ἀπατῶ· ὅθεν

*Λαικάς, άδος, ἡ. Πόρνη, Ἀριστεν. β'. ἐπιστ. 16.

*Λαικαστήρ, ῆρος, ὁ, = λαικαστής.

Λαικαστής, οῦ, ὁ· καὶ θηλυκ. λαικάστρια, ἡ (λαικάζω). Πόρνος, πόρνη.

Λαικάτη, ἡ (λαός). Ἡ σύναξις τοῦ δήμου ἐν ταῖς Δωρικαῖς πόλεσιν, ἀντὶ, ἐκκλησία.

*Λαικάω, = λαικάζω. Ἡσυχ.

Λαικός, ή, όν (λαός). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαόν, ἢ τῷ λαῷ, εἰς ἐκ τοῦ λαοῦ, κοινός. Παρὰ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς, ὁ ἀμύητος, (ὡς ἐναντίον τῷ ἱερεύς) Ὁ μὴ ἐκ τοῦ ἱερατικοῦ τάγματος ὤν, κοσμικός· ὅθεν

Λαικόω, ῶ. Λαικός, ἀνίερον ποιῶ, βεβηλόω, Ἐκκλησ. Σ.

Λαιλάπαιος, ὁ, ἡ (λαῖλαψ). Ὁ Ἡσύχ. ἑρμ. τὴν λέξιν διὰ τοῦ »Ὅταν συνεφῆς καὶ ἀνεμώδης ὁ ἀὴρ ᾖ« ἀλλὰ παρ' Ἱπποκράτ. Ἐπιδ. α. κεῖται »Οὐρανὸς λαιλαπώδης καὶ ἐπινέφελος«, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. Ὁ αὐτὸς ἔχει, »Τόωρ λαιλαπῶδες,« ἐπὶ μεγάλης βροχῆς μετὰ σφοδροῦ ἀνέμου.

Λαιλαπέω, Μ. ἰσω, καὶ

*Λαιλαπίζω (λαῖλαψ). Διὰ λαίλαπος, φερτούνας συγχίζω, ἐνοχλῶ, ὁρμῶ ὡς λαῖλαψ, ἀμφ.

*Λαιλαπώδης, ὁ, ἡ. Ἠνωμένος μὲ φερτοῦναν, φορτουνώδης, ὁρμητικός, ἐκ τοῦ

Λαῖλαψ, απος, ἡ. Καταιγίς, ἀνέμου συστροφὴ μετὰ ὑετοῦ, ἀνεμοστρόβιλος μὲ σκότος καὶ βροχήν, μεγάλη ἄνεμου παραχή, (μπόρα) ἀνεμοζάλη· ὅθεν παρ' Ὅμ. συνηθ. κελαινή, ἐρεμνή λαῖλαψ. Κατ' Ἀριστοτελ. περὶ Κόσμου ἔστι »Λαῖλαψ καὶ στρόβιλος πνεῦμα βίαιον καὶ εἰλούμενον κάτωθεν ἄνω,« ὡς καὶ τινες ἐνοοῦσι τὸ ἐν Ἰλ. Λ, 306. »Ζέφυρος βαθεῖ λαίλαπι τύπτων« ἐξαιρ. φερτοῦνα τῆς θαλάσσης· »Λαίλαπα τείνει Ζεὺς (Ἰλ. Π, 365)«, ὁ Ζεὺς ἐξαπλόνει τὴν φερτοῦναν. ἔσθ' ὅτε συντάσσει ὁ Ὅμ. »Ἄνεμος σὺν λαίλαπι, Βορέης λαίλαπι, Ζέφυρος λαίλαπι ἢ σὺν λαίλαπι θύων,« Ἰλ. Ρ, 57. Ὀδ. Ι, 68. Μ, 314 408. 426.

Λαῖμα, τό· ταὐτόν τῷ, Δῆμα. 2) παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1563. ἐπὶ ἀμφιβόλου τινὸς σημασίας, καθότι, καθὼς φαίνεται, ὑπάρχει κωμικὴ διπλῆ ἔννοια καὶ αἰνίττεται ἐν ταὐτῷ εἰς τὰς λέξεις λῆμα, αἷμα καὶ λαιμός, ὡς καὶ τινες ἑρμην. διὰ τοῦ, λαιμός, ἄλλοι διὰ τοῦ αἷμα, καὶ ὅρμημα, ἀντὶ, λῆμα· ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, λαιδρός. Ὁ Σουΐδ. ἑρμην. διὰ τοῦ ἱερὸν θῦμα· καὶ ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι ὁ Ἡσύχ. λαῖγμα ἀνέγν. διότι αὐτὸς ἔχει, λαίγματα, πέμματα, σπέρματα, ἱερά, ἀπάρχματα.

Λαιμάω, ταὐτόν τῷ, λαιμάσσω.

*Λαιμαργέω (λαίμαργος). Εἶμαι λαίμαργος· ὅθεν

Λαιμαργία, ἡ Πολυφαγία, ἀχορταστία· τὸ μετὰ μεγάλης ἐπιθυμίας τρώγειν, καὶ μὴ χορταίνειν ποτέ· »Λαιμαργία περὶ τὴν τροφήν·« καὶ »Λαιμαργία τῶν ἡδονῶν«, Πλάτ. Νομ. ἐκ τοῦ

Λαίμαργος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀμέτρως ἢ μετὰ μεγάλης ἐπιθυμίας ἐσθίων, τρώγων, ἀδηφάγος, πολυφαγής, ἀχόρταγος, ὁ ἐπὶ τὸ φαγεῖν μανιώδης, καὶ τὸν λαιμόν, ὅστις πάντοτε κινεῖ τὴν γλῶσσάν του, ἤτοι ξηραγλεφεῖται, ἢ ἀναμασᾷ τι· καὶ ἐντεῦθεν 2) φλύαρος, λάλος, ὡς γλωσσαργος, γλωσσαλγος· (κατὰ τοὺς ἀρχαίους Γραμματ. ἐκ τοῦ λαι— καὶ μάργος, ὅμως ἴσως ὀρθότερον ἐκ τοῦ, λαιμὸς καὶ ἀργός.)

Λαιμάσσω, Ἀττκ. λαιμάττω, (λαιμός). Ἀμέτρως ἐσθίω, λαιμαργῶ· λαίμαργος, ἢ πεινατμένος εἰμί, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1178.

*Λαιμάω, = λαιμάσσω.

Λαιμητόμος, ὁ, ἡ ποιητ. ἀντὶ λαιμοτόμος· καὶ ὅστις τέμνει, κόπτει τὸν λαιμόν.

Λαιμήτομος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ λαιμότομος. Ἐσφαγμένος, τοῦ ὁποίου ἔκοψαν τὸν λαιμόν.

Λαιμία, ἡ (λαιμός). Λαιμαργία, πολλ' ἀμφιβ. ἰδὲ ἐν τῷ, Δάμεια.

Λαιμίζω (λαιμός). Κόπτω τὸν λαιμόν, σφάζω, τινά, Λυκόφρ. 326.

Λαιμοδάκης, ἐος, ὁ, ἡ (δάκνω). Ὅστις δαγκάνει τὸν λαιμόν, Ἀνάλεκτ. β'. 217. »Γυρῶν τ' ἀγκίστρων λαιμοδακεῖς ἀκίδας.«

Λαιμοπέδη, ἡ (πέδη). Ὁ περὶ τὸν λαιμὸν δεσμὸς τῶν σκύλων· λαιμοδέτης, Ἀνάλεκτ. ἀ. 229. »Καὶ τῶν εὐρύνων λαιμοπέδαν σκυλάκων·« 2) παγίς, θηλυκ., βρόχος, δι' οὗ πιάνομεν τὰ πτηνά, τὰ πουλιά.

Λαιμόρρυτος, ἡ, Λαιμόρρυτος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ὁ ἐκ τοῦ λαιμοῦ ῥέων, Εὐριπ. Ἑλ. 360. »Πιφοκτόνον δίωγμα λαιμορύτου σφαγᾶς·«

Λαιμός, ὁ (λάω, λαύω, λάβω, λαμβάνω). Φάρυγξ, ὁ μετὰ τὸ στόμα τῶν ζώων κανάλος, δι' οὗ καταβαίνει ἡ τροφὴ εἰς τὸν στόμαχον, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς Ἰλ. Τ. 209. »— — κατὰ λαιμὸν ἶεν πόσις, βρῶσις·« παρὰ τοῖς Μεταγν. καὶ ἐπὶ ζώων· ἔτι δὲ καὶ ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, ὁ λάρυγξ, γουργουλὰς· καὶ ὁ τράχηλος, ἤτοι ὅλον ἐκεῖνο τὸ στενὸν καὶ στρογγύλον μέρος τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον συνδέει τὴν κεφαλὴν μετὰ τοῦ σώματος. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται πληθ. Λαιμά, τά· αἱ περὶ τὸν λαιμὸν βαλανίδες· (συγγεν. τῷ, λάμος· ὡς πρωτότυπον δὲ θεωρεῖται τὸ λα-ΛΑΩ, δι' ὧν χαρακτηρίζεται πᾶν πάντων ὡς οὐτιδάνεν ὅτε μὲν ἡ λαιμαργία, ὅτε δὲ τὸ λαμβάνειν ἐν ἑαυτῷ.)

*Λαιμός, ὁ, ἡ, = λαμυρός. Λυσάνδης, Meineke Μενανδρ. σ. 41. 455.

Λαιμότμητος, ὁ, ἡ. Ἐσφαγμένος, τοῦ ὁποίου ἔκοψαν τὸν λαιμόν, Εὐριπ. Ἑκάβ. 210.

Λαιμοτομέω, ῶ (τέμνω). Τέμνω, κόπτω τὸν λαιμόν, σφάζω· καὶ αἰτιατ. Ἀπολλών. β'. 480. »Λαιμοτόμηταν μῆλα,« Πλουτάρχ. Ὀδ. ω'. Ἐαυτὸν λαιμοτομεῖν,« κόπτειν μόνος τὸν ἑαυτοῦ λαιμόν· ὅθεν

*Λαιμοτόμητος, ὁ, ἡ, = λαιμότμητος. (Ὁ Πορτ. ἐν Ἑκαβ. 210. ἀποδοκιμάζει ταύτην τὴν λέξιν, ὁ δὲ Lobeck ἐν Φρυν. σ. 588. ἐγκρίνει αὐτήν.)

Λαιμοτόμος, ταὐτόν τῷ, Λαιμητόμος.

Λαιμότομος, ταὐτόν τῷ, Λαιμητόμος.

Λαιμώσσω, καὶ Ἀττ. Λαιμώττω, = λαιμάσσω. Πεινῶ, νηστικός εἰμί· φαγεῖν ἐπιθυμῶ· πάσχω τὸν λαιμόν.

Λαῖνα, ταὐτόν τῷ, χλαῖνα, (ὡς λιαρὸς ἀντὶ χλιαρός). Στράβ. δ'. ἀφ' οὗ τὸ Λατ. laena, Πλούταρχ. εἰς Νουμ. 7.

Λαΐνεος, ἔα, εον· ἡ, Λάϊνος, ίνη, ινον (λᾶας). Ἐκ πέτρας, πέτρινος, λίθινος, Ἰλ. Χ, 154. Ι, 404. »Λάϊνον ἔστο χιτῶνα (Ἰλ. Γ. 57).« ἤτοι λεπτὸν ἐνδυτὴς πέτρινον φόρημα, ἤγουν, ἤτελε λεπτοβολητής. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι, Λαϊνοχειρ, σκληρόχειρ. ὁ λιθινὴν χεῖρα ἔχων· Ὁ αὐτὸς ἔχει, Λάϊνος γῆ (ἐκ τοῦ, λαΐον, λήϊον), ἀντὶ τοῦ σπόριμος γῆ, χώρα.

Λαΐον, τό, Δωρικ. ἀντὶ, λήϊον. 2) = δρέπανον.

Λαιός, ά, όν. Ἀριστερός, ξερβός, εὐώνυμος· καὶ, ἀδέξιος, Δουκιαν. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 9. »Κατευθῆναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ εἰς τὸ πέλαγος,« πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος, ὀρθῶς. ἀντίκ. τῷ, Δεξιός, Λατ. Laevus. ὅρα Αἰσχυλ. Σχολ. εἰς Προμ. 713.

Λάϊος, ὁ. Εἶδος ὀρνέου, ὁμοίου τῇ κίχλᾳ, Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. β'. 19. Ἀντων. Λιβερ. 29.

Λαιοτομέω, ῶ (λαΐον, τέμνω). Κόπτω τὰ λήϊα, τὴν γῆν, τὸ χωράφιον, ὅ ἐστιν, ἀροτριῶ, ὀργόνω, κάμνω χωράφι, Θεόκριτ. κ'. 3.

Λαισαιαφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λαισήϊον φέρων, βαστάζων.

Λαισήϊον, τό. Εἶδος ἀσπίδος, διαφορετικὸν ὅμως τῆς καθ' αὑτὸ ἀσπίδος· ἴσως δὲ ἦταν τὰ λαισήϊα ἐλαφρότερα, δι' ὁ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Μ, 426. καὶ Ε, 453 »Λαισήϊα, πτερόεντα,« εἶδος μακρῶν καὶ ἐλαφρῶν ἀσπίδων, ἀσπιδίσκια, παρὰ τό, ἐν τῇ λαιᾷ χειρὶ βαστάζεσθαι, κατὰ τὸν Σχολ. ὅρα Εὐστάθ. σελ. 570. καὶ, 911. (ἔκδ. Ῥώμ.). Παρ' Ἡροδότ. Ζ'. 91. ἦταν ἐξ ὠμοῦ καὶ ἀκατεργάστου βοείου δέρματος κατεσκευασμένα, τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο οἱ κίλικες ἀντὶ ἀσπίδων· »Λαισήϊά τε εἶχον ἀντ' ἀσπίδων (οἱ Κίλικες,) ὠμοβοείης πεποιημένα·« Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, λάσιος, ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, λαιός, (τῇ ἀριστερᾷ κρατούμενος). Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Λαίσια, μηλωτή. Λαισάς, ἐξωμὶς παχεῖα. Οἱ ἐκ τοῦ, λαιός, παράγοντες τοῦτο, φαίνεται, ὅτι νομίζουσιν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ, τὸ παρ' Ἡσυχ. Λαίβα, ἀσπὶς, πέλτη.

Λαίσθη, ἡ, = λάσθη.

Λαίσκαρπος, ὁ, ἡ (λαι-, κάρπος). Λάγνος, πολλὰ ἀτελής.

Λαίσπαις, ὁ (λαι-, παῖς), ταὐτόν τῷ, βούπαις.

Λαισποδίας, ου, ὁ (λαι-, σποδέω). Πολλὰ λάγνος, ἀτελής. 2) ἐπὶ τοῦ ὀνόματος Ἀθηναίου τινός, ὅστις εἶχεν ἀχρείους πόδας, ὡσανεὶ παρὰ τὸ πους, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1569. »Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν,« διότι τὴν κνήμην εἶχε σαπρὰν καὶ στρεβλήν, ὅπου ὁ Σουΐδ. »Λαισποδιάζει τὴν φύσιν« ἀνέγνωσε.

Λαῖτμα, τό. Ὁ φάρυγξ, τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, καθόλου ἢ βαθεῖα θάλασσα, δηλ. τὸ πέλαγος. Ὅμ. ἐξαιρτ. ἐν Ὀδ. συνήθως »Λαῖτμα θαλάσσης,« Ὀδ. Δ. 504. Ε, 174. Ι, 260. Ἡσ. Ἔ. 166. »Ἀλὸς μέγα λαῖτμα, Ἰλ. Τ, 267. Ὀδ. Θ, 561. καὶ μόνον, μέγα λαῖτμα, ἤ, τόδε λαῖτμα (ἄνευ τοῦ, ἁλός), Ὀδ. Η, 35. Ι, 323. Ε, 409. Η, 276. (Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Δῆμα, ὅρμημα· ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, Λαιμός, παρενθέτου τοῦ τ, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, κύτος, ὅπερ καὶ μόνον ὀρθόν· ἄρα, = βένθος, βάθος.) ἰδὲ Λάμος.

Λαῖτος, συναιρ. λαῖτος, Ἰων λήϊτος, καὶ λέϊτος, καὶ λῆτος (λαός). Ἐκ τοῦ λαοῦ, τῷ λαῷ ἀνήκων, δημόσιος. (ᾱ)

Λαιφάζω, Νικανδρ. Θηρ. 477. ταὐτόν τῷ, Λάπτω, Λαφύσσω. Μετὰ τούτου φαίνεται, ὅτι εἶναι συγγενὲς καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. Λαιφίς, δεκαπωσιβόρος· καὶ, Λαυφάσσει, λίβρως ἐσθίει· καὶ ἔτι, Λαυφάζει σπεύδει· καθὼς ἔτι καὶ, Λαφύσσει, σπεύδει· ἄρα, ἐδύνατο τὰ παραχθῆ ἐκ τοῦ, λάω, λάπω, λάπτω, λάφω, παρακείμ. λέλαφα, τό, λαιμός, ὁ φάρυγξ, καὶ λάφω, λαίφω, λαφάω, λαιφάω, λαιφάζω, λαφύζω, λαφύσσω.

Λαίφη, ἡ· ἕτερος σπάνιος τύπος τοῦ, Λαῖρος, Κεφάλου, Φόρεμα, ἔνδυμα, ἱμάτιον. Ὀδυσ. Τ, 206. καὶ Ν, 399. »Ἀμφὶ δὲ λαῖρος ἔχουσα,« κείται ἀντὶ τοῦ, ῥάκος, παλαιὸν ἀχρεῖον καὶ ξεσχισμένον φόρημα (ζένζελον·). 2) πανί, ῥοῦχον, ἐξαιρ. Ἱστίον, ἁρμόνιον, τὰ πανιὰ τοῦ πλοίου, ὡς καὶ τό, Φάρος. (συγγεν. τῷ λώπη, λῶπος.)

Λαιψηρόδρομος, ὁ, ἡ· καὶ, Λαιψηροκέλευθος, ὁ, ἡ (λαιψηρός, δρόμος, κέλευθος). Ὁ ταχέως τρέχων, ἢ περιπατῶν, ὑπάγων, Εὐριπ. Βορέης, ἡμαρτ. ἀναγν. παρ' Ἡσ. Θεογ. 379.

Λαιψηρός, ά, όν, καὶ Ἐπίρ. Λαιφηρός. Ταχύς, ὀγλίγωρος, ἐλαφρός, κοῦφος, παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ· ἐξαιρτ. »Λαιψηρὰ γούνατα·« πρβλ. αἶψα, αἰψηρός· ἄλλοι δέ, ἀλλ' οὐχὶ πιθανῶς, συνιδ. παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ ψαίρω, καὶ λαι-· βέβαια τό, αἶψα ἦν τὸ πρωτότυπον.) 2) κατὰ Σουΐδ. σημαίνει παρὰ Λακεδαιμ. τό, ἡμίψηρος.

*Λάκα, = φάραγξ, Ἡσύχ. οὕτω καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Λακάζω, = λακέω, λάσκω. Ἠχῶ, κράζω, φωνάζω, Αἰσχύλ. Θήβ. 188. Ἱκέτ. 885.

Λακάθη, ἡ. Εἶδος δένδρου, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 4. καὶ 7. ἀντὶ τούτου, ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Λακάρτη, Λακάρη· ἴσως ταὐτόν ἐστὶ τῷ, Ἄκανθος, ἢ σφένδαμνος.

Λάκαινα, ἡ· θηλ. τοῦ Λάκων, συνυπακ. ἢ μία, τῆς λέξεως, γυνή, ἢ κόρη. Λακεδαιμόνισσα· οὐχὶ σπανίως δὲ καὶ ὡς ἐπίθ. Lobeck Φρυν. 341. ἐξαιρτ. »Ἡ Λάκαινα χώρη,« Ἡροδ. 7, 235. 2) συνυπακουομ. κύλιξ, ποτήριον λακεδαιμονικόν. (ᾱ—υ)

Λακάνη, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, Δεκάνη

Λακάρη, καὶ, Λακάρτη, ἡ, = Λακάθη.

Λακατάπυγων, ὁ, ἡ, Ἀριστοφάν. Ἀχαρ. 664. ὅπου πρότερον, Λακοκατάπυγων, ἔκειτο· ταὐτόν τῷ, καταπύγων, τὸ λα, κατ' ἐπίτασιν, ἀντὶ τοῦ, ἄγαν· ὡς καὶ ὁ Φώτ. ἔχει ἐν Λ. Λακατάρατος, οἱ ἄγαν κατάρατοι, Λακατάπυγων, ὁ ἄγαν κατάπυγων· καὶ Λακοστκαπέρδων, ἀντὶ τοῦ, Λακόπρωκτον, ἢ τὸν μέγαν σατύρδον· (Τὸ Ῥαβ. χειρόγραφον ἔχει, καὶ καταπύγων, ὅμως ἐναντίον τοῦ στίχου· ὀρθότερον δ', μετ' ἄλλων χειρογράφων, ἀιλός καὶ λακατάπυγων, ἢ μετὰ Bentl. καὶ λακκατάπυγων.)

*Λακατάρατος, ὁ, ἡ, τὸ ἐπιτετ. διὰ τοῦ λα-, κατάρατος, Φωτ. (-υ—υ)

Λάκαφθον, τό. Ὁ ἀρωματικὸς φλοιὸς δένδρου τινός, ὅστις ἦν ἐν τῇ συνθέσει τοῦ Κύφι, Ἡλιακόν, ἐν χρήσει, Παῦλ. Αἰγ. ζ'. 22. τὸ ὁποῖον παρὰ Πλουτάρχ. Λάπαθον, κείται· Κατὰ τὰς τοῦ Στεφάνου παρατηρήσεις τινὲς νομίζουσιν, ὅτι ταὐτόν ἐστὶ τῷ Νάρκαφθον.

*Λάκε, 3) ἀόρ. β'. ἐπκ. τοῦ λάσκω, Ἰλ. (υυ)

*Λακεδαιμονιάζω, = Λακωνίζω, Ἀρ. καὶ

*Λακεδαιμόνιος, ία, ιον. Λακεδαιμονικὸς ἐκ τοῦ

*Λακεδαίμων, ονος, ἡ. Ἡ μητρόπολις τῆς Λακωνίας, καὶ ὅλη ἡ χώρα, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

Λακεδών, ή (λακέω) ποιητ. Φωνή, ἀγγελία, διδασκαλία, Σέξτ. Ἐμπ. 1α'. 171. (ᾳ?)

*Λᾳκεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. β'. τοῦ λάσκω.

*Λᾳκερολογία, ἡ. Φλυαρία, πολυλογία· ἐκ τοῦ

Λᾳκερός, ά, όν (λακεῖν). Κατακεκερματισμένος, ῥακώδης· κεκόλλου, ἄχρηστος, ἀχρεῖος· ὁ Ἡσύχ. Λακερόν, εἰκαῖον, ὡς ἂν νὰ ἔλεγεν, ἀχρεῖον καὶ οὐτιδανὸν ἱμάτιον· ἐντεῦθεν εἶναι τὸ Λατιν. lacer lacerare. 2) βορυβώδης, παραχώδης· φλύαρος· ἐντεῦθεν προκύπτει καὶ τὸ

Λᾳκέρυζα, ἡ. Ἡ κάμουσα βόρυβον, φωνάζουσα, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς κορώνης καὶ τοῦ κυνός· παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 759. «Κορώνη καὶ παρὰ Πλάτ. Πολιτ. 10. π. 607. Β. «Λακ. κύων,» ἡ βόρυβον ποιοῦσα, ἡ πολλὰ βοῦσα, κράζουσα, ἡ ὀλιγοτοῦσα, γαυγίζουσα· ὅθεν, λακερύζειν, καὶ λακερύζεσθαι ταὐτὸν τῷ, κελαρύζειν, καὶ κελαδεῖν· καθὼς ἔτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας σημειοῦται μεταθέσει τῶν γραμμάτων «Κελάρυζα κορώνη» ὡς καὶ τό, Λακέρυζα· Τὸ ἀρτ. λακέρυζες ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς μεταγιστ. Ἰακ. Ἀ. Π. π. 530. ὅθεν

*Λᾳκερύζω. Κάμνω βόρυβον, κρότον· καὶ κατὰ μετ. διάθ. ὡσαύτως· καὶ κατὰ μετάθεσιν τῶν γραμμάτων, κελαρύζω· συγγεν. τῷ, κέλαδος, κελαδέω

Λᾳκέω, Δωρ. ἀντίλκεω· ταὐτὸν τῷ, διαῤῥήγνυμι, συντρίβω, οὐδετέρ. παρὰ Νικήτ. Χρον. ιγ. ζ. 2) παρὰ Θεοκρ. ὡς καὶ τοῦ, Λάσκω, ἠχῶ, κάμνω βόρυβον· ἴδε λακεῖν.

*Λᾳκεῖδόω, (Λακεῖς) = λακεῖζω.

Λᾳκεῖζω, (λακεῖς). Ξεσχίζω, κομματιάζω· ῥαῤῥάπτω, ἐηλόνω· «Χιτὼν λελακεισμένος,» Ἀναλ. 2, 264. «Κόμας λακείσασα καρίνου·» 2) = ἐωπεύω, Ἡσυχ.

Λᾳκεῖς, ίδος, ἡ. Σχίσμα, ῥάισμα, μὲ κρότον, σχισμάδα· σπάραγμα ἱματίου· τὸ ἐσχισμένον ἀπό τινος (πατσιαβοῦρα, μπάλωμα, ῥάκος)· ἀπόσπασμα· ἴδε λάσκω.

*Λάκεισμα, τό (λακεῖζω). Τὸ κεκομμένον ἢ ἐσχισμένον ἀπό τινος, τμῆμα κομμάτιον. (-υ)

Λᾳκειστές, ή, όν (λακεῖζω). Διῤῥωγώς, ἢ ἐσχισμένος, Λουκιαν· «Λακειστὸς μέρος ἐν πέτρεισιν.»

Λᾳκκαῖος, αία, αῖον. (λάκκος). Ὁ ἐκ λάκκου ὤν. «Ὕδωρ λακκαῖον,» νερὸν ἀπὸ τὴν στέρναν, Ἀθήν. γ'.

Λᾳκκοκατᾳπύγων· ἴδε Δᾳκατᾳπύγων.

Λᾳκκόπεδον, τό. Τὸ περιέχον τοὺς ὀρχεῖς πακκούλιον, Πολυδ. β'. 172.

Λᾳκκόπλουτος, ὁ (λάκκος, πλοῦτος). Ἐκαλεῖτο ὁ Ἑλλάς ἐν Ἀθήναις, διὰ τὸ περιτυχεῖν χρυσῷ (ἐηπνοῷ, εἰς λάκκον) εἰς φρέαρ βεβλημένῳ· καὶ ἐντεῦθεν παροιμιακῶς, πᾶς, πλούτιος· ἡ Ἱστορία παρὰ Φωτίῳ ἐν Λεξ.

Λᾳκκοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ στέρνας, ἡ λάκκους ποιῶν.

*Λᾳκκοπρωκτία, ἡ. Πλατυκωλιά, ἐκ τοῦ

Λᾳκκόπρωκτος, ὁ, ἡ (πρωκτός, λάκκος). Ὁ ἔχων πλατὺν, φαρδὺν κῶλον, Ἀριστοφάν. Νεφ. 1333. καὶ Κηφισόδωρος, παρ' Ἀθην. ταὐτὸν τῷ, Κυρτοπρωκτος, καὶ, Κυρτοπρωκτία. 2) ἀεόλαστος, ἀσελγής· ἐξαιρ. μοιχός, ἴδε ῥαφανιδόω.

*Λᾳκκόπυγος, ὁ, ἡ (πυγή), = λακκόπρωκτος.

Λάκκος, καὶ, Λάκος, ὁ· ἀφ' οὗ τό Λατιν. lacus lacuna· ἐκ τοῦ λακεῖν, λάσκω. τρύπη, τρύπα, γούρα, κοῖλωμα ἐν τῇ γῇ, Ἡροδ. 4. 195. ἐξαιρ. στέρνα, ὄρυγμά τι κατασκευαζόμενον ἐν οἰκίᾳ, ὄμβρους ὑποδέξασθαι, ἢ πρὸς ἄλλων τινὰς ἀπόθεσιν· καὶ πηγάδιον· ἔτι δὲ ὡς βόθρος καὶ σιρός. τόπος, εἶδος κελλαρίου, ἔνθα φυλάττεται οἶνος, ἔλαιον, γεννήματα· «Οἱ Ἀθηναῖοι καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τινὲς ὀρύγματα ὑπὸ τὴν γῆν ποιοῦντες εὐρύχωρα καὶ στρογγύλα, καὶ τετράγωνα, καὶ κοιλαίνοντες αὐτά, οἶνον ὑποδέχονται καὶ ἔλαιον καὶ καρπούς τῆς γῆς εἰς αὐτά, καὶ ταῦτα λάκκους καλοῦσι,» Φώτ. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. «Ἐκ λάκκου τινὸς ἀστράγαλον ἐκκόπτοντες ἐν ὁδῷ, Πλούταρχ. «Λάκκος ὕδατος,» Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 155. «Καὶ γὰρ οἶνος πολὺς ἦν, ὃν ἐν λάκκοις κοινατοῖς εἶχον,» Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. β'. 22. Ὁ Ἀπολλόδωρ. παρ' Ἀθην. συνάπτει τὸ λάκκος, μετὰ τοῦ, φρέαρ. «Λάκκου κάδους λύσασα καὶ τὸν τοῦ φρέατος,» τῆς στέρνας, δηλ. Ὁ Δημοσθ. κατατάσσει τό, λάκκος, μεταξὺ τῶν δυνηνόντων εἰς τοὺς τῶν ἀγρῶν οἴκους, «Τὸν λάκκον συντρίψας·» Παρ' Ἡροδ. 7, 119 λίμναι, ἐπὶ τῶν ὁποίων κρατοῦνται ἔνυδρα πτηνά, Vivarium.

Λᾳκκοσχέᾳς, ου, ὁ (λάκκος, ὀσχέα). Ὅστις ἔχει τὸ πακκούλιον τῶν ὀρχέων μεγάλον, κρεμάμενον κάτω, Φώτ. καὶ κεκαιμένον ἔχων τὸν ὀσχεον, ὅ ἐστι τὸ τῶν διδύμων ἀγγεῖον. Πολυδ. β'. 172. «Τὸ δὲ τῶν ὀρχέων ἀγγεῖον, ἡ τῶν διδύμων, ὀσχεός, καλεῖται, οὗ τὸ χαλωμένον, λακόπεδον, τὸν δὲ ἀεὶ χαλαρὸν τοῦτο κεχρημένον, λακκοσχέα ὠνόμαζον Ἀθηναῖοι.»

Λᾳκκώδης, ές, ἡ (λάκκος). Ὁ κατὰ τὸ εἶδος λάκκου, ἐπιτηδείος εἰς λάκκους. ὁ πλήρης λάκκων. «Γῆ, λακκώδης,» ἐπιτηδεία διὰ λάκκους, Γεωπον. γ'. γ'. 11.

*Λᾳκοκατᾳπύγων, ὁ, ἴδε λακατᾳπύγων.

*Λᾳκόπυγος, ὁ, ἡ, = λακκόπυγος, λακκόπρωκτος, Ἐπ. ἀδέσπ. 40.

*Λάκος, ὁ, = λάκκος.

Λᾳκος, ὁ. (λακεῖν). Ἦχος, ῥόφος, κυρίως ἐπὶ σχιζομένων.

Λᾳκός, τό. ταὐτὸν τῷ, Λακεῖς, συγγεν. τῷ, ῥάκος.

Λᾳκπᾳτέω, ῶ (λάξ, πατέω). Τοῖς ποσὶ πατῶ, καταπατῶ, ἢ ὠθῶ, κτυπῶ, πατῶ μὲ τὰ ποδάρια, ταλαπατῶ, Ἡσυχ. ὅθεν

Λᾳκπᾴτητος, ὁ, ἡ. Ὁ μὲ τὸν πόδα σπρωγμένος, ἢ καταπατημένος, ταλαπατημένος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1275. «Λακπάτητον ἀντρέπων χαρᾶνα,» ἔνθα ὅμως ἀπὸ τοῦ Βr. ἀνεγινωσκετο λαῤῥάτητον, πρβ. Lobeck Φρυν. σ. 414. παρὰ δὲ Ald. λεωπάτητον, τὴν ὁποίαν ἀνάγνωσιν παρέλαβον ὁ Seidl καὶ Herm. δικαίως πάλιν ἐν τῷ κειμένῳ. (-υ-υ)

Λᾳκτίζω. Μ. ἰσω. (λάξ). Ἐκτινάσσω τὸν πόδα εἰς τὰ ὀπίσω καὶ κτυπῶ, κλοτσῶ, πατῶ τινα· ὠθῶ σπρώχνω. «Λακτίζειν ποσὶ γαῖαν,» κτυπῶ εἰς τὴν γῆν μὲ τὰ ποδάρια, Ὀδ. Σ, 99. καὶ κτυπῶ μὲ τοὺς πόδας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ὀδ. Χ, 88. ἐπομένως λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς κινήσεως τοῦ παιδὸς εὑρισκομένου ἔτι ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 156. κυρίως δὲ σημαίνει τὸ, πηδῶ, σκιρτῶ, κινοῦμαι σφοδρῶς, ἅλλομαι σπαίρω, οὐχὶ σπανίως μετὰ αἰτιατ. Πίνδαρ. Ἴσθμ. δ'. 113. «Φλὸξ αἰθέρα λακτίζουσα κανῶν,» ἢ ταχέως εἰς τὸν ἀέρα μὲ κανῶν, ἀνυψουμένη, ἀνατινασσομένη φλόγα. τροπ. «Κραδία φόβῳ φρένα λακτίζει (Αἰσχ. Προμ. 887)» ἢ καρδία κτυπᾷ εἰς τὸ διάφραγμα, πηδᾷ τινάσσεται ἀπὸ τὸν φόβον· ὡσαύτως «Ἔρως λακτίζει καρδίαν,» Στράτ. ἐπ. 15. Αὐταὶ ὅμως αἱ αἰτιατ. δὲν εἶναι συντακτικαὶ τοῦ λακτίζω, τὸ ὁποῖον ἔστι παντάχοῦ οὐδέτερον, ἀλλ' εἶναι αἰτιατικαὶ τῆς κινήσεως εἰς τόπον· ἄρα ἐντελῶς, «Λακτίζειν πρὸς κέντρον,» παροιμ. ἐπὶ μωρᾶς ἢ ματαίας ἀντιστάσεως, Πινδ. Πυθ. 2, 174. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1635. Valck. N. Δ. σ. 200 ὅθεν ἐκ τοῦ λάξω, λάξω· ἀφ' οὗ τό, λάγδην. Λυκόφρ. 134. «Λάξαι τράπεζαν,» ἀντὶ τοῦ, Λακτίσαι. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Νικήτ. Χρον. Γ. ϙ. ὅθεν, ληχμός, ὁ. τὸ διὰ τῶν ὀπισθίων ποδῶν κτύπημα τῶν ἵππων, κλοτσισμα, ἢ κλοτσιά, Ἀντίμαχ. καὶ ἠλαχμός κούρησις, παρ' Ἡσύχ. ταὐτὸν τῷ, λακτισμός.

Λᾳκτικός, ή, όν, Δυνάμενος εἰς λακτισμόν. «Ἡ λακτικὴ, ὑπακουομ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ λακτίζειν, ἤτοι τοῦ ματαιόνειν τὸ κτύπημα τοῦ ἀντιπάλου ἐν τῇ ἀθλητικῇ καὶ ὁπλομαχητικῇ, τοῦ νὰ παλαίουν μὲ κλοτσιαῖς, ἀντικ. τῷ, πυκτικῇ,» Οἰνόματος παρ' Εὐσεβ. ε'. 34.

Λᾳκτις, ιος, ἡ. (λάξ, λακτίζω). Ἀλετρίβανος, κόπανος, ῥόπαλον, ἢ ξύλον τι, δι' οὗ κοπανίζουσι, στουμπίζουσι, τρίβουσιν, ἢ κτυποῦσίτι, τορώνη, κίνητρον, Νίκαγρ. Θηρ. 109.

Λᾳκτισμα, τό. (λακτίζω). Τὸ διὰ τῶν ποδῶν ἢ τῆς πατούνας κτύπημα, κλότσισμα, πάτημα τόσον ἐνεργητικῶς, ὅσον καὶ παθητικῶς, ἤγουν ὅπερ δίδει τις, ἢ λαμβάνει, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1593. «Λάκτισμα δείπνου.»

Λᾳκτισμός, ὁ (λακτίζω). Τὸ κτυπᾶν μὲ τὸν πόδα, κλοτσιά· τὸ ὠθεῖν, πατεῖν, συντρίβειν, τὸ κτύπημα τοῦ ἀντιπάλου ἐν τῇ ἀθλητικῇ· ἢ τὸ ἀποκρούειν.

Λᾳκτιστής, οῦ, ὁ. (λακτίζω). Ὅστις λακτίζει, κλοτσᾷ, μὲ τὸ πόδάρι ἢ μὲ τὴν πατοῦναν, ἢ πατεῖ, ἢ κρούει, κοπανίζει, συντρίβει. «Λακτιστὴς ληνοῦν,» ὅστις πατεῖ τὰ σταφύλια μὲ τὰ ποδάρια. ὅθεν.

Λᾳκτιστικός, ή, όν. Ὑποκείμενος, ἢ συνεθίζων νὰ κλοτσᾷ, ἢ πατῇ μὲ τὸ πόδάρι.

Λᾳκτω. ταὐτὸν τῷ, Λακτίζω.

Λᾳκω, ἄχρηστον θεματικόν, ἐξ οὗ παράγονται ὁ ἀόρ. β'. ἔλᾳκον τοῦ λάσκω (ἴδε τοῦτο), καὶ αἱ συγγενικαὶ λέξεις λακέω, λακεῖς, λάκκος.

Λᾳκωνίζω, (Λάκων). Μιμοῦμαι τοὺς Λακεδαιμονίους κατὰ τὰ ἤθη, κατὰ τὰ ἐνδύματα, κατὰ τὴν διάλεκτον, κ. τ. τ. ἐξαιρ. ὁμιλῶ λακωνικῶς ἤτοι συντόμως, ἰσχυρῶς καὶ ἀποδεικτικῶς, εὐστόχως, ὡς συνείθιζον οἱ Λάκωνες. 2) φρονῶ Λακωνικῶς, κρατῶ, εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος τῶν Λακεδαιμονίων. 3) = παιδεραστέω, διὰ τὸ ὁποῖον κατηγοροῦντο οἱ Λακεδαιμόνιοι· ὅρα καὶ κυσολάκων. ὅθεν.

Λᾳκωνικός, ή, όν. καὶ Ἐπίῤῥ. = κῶς. Ἀνήκων τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἢ τῇ Λακεδαίμονι· καὶ στερῤῥός, ἀνδρεῖος, Φωτ. 1) ἡ Λακωνική, ὑπακ. γῆ, ἡ χώρα τῶν Λακώνων. β) ὑπακ. κλεὶς, κλειδί, μὲ ἐξοχὴν ὡς γένεσιν, Βr. Ἀρ. Θεσμ. 421. γ) ὑπακ. κρηπίς, εἶδος ἀνδρικῶν ὑποδημάτων. δ) εἶδος χοροῦ. 2) τό Λακωνικόν, τσολίκιον τῶν Λακεδαιμονίων, γνωστὸν διὰ τὴν σκληρότητά του.

Λᾳκωνίς, ίδος, ἡ. ἰδιωτ. θηλ. τοῦ Λακωνικός· θηλοῖ δὲ ὡς ἐπιτοπλείστον, ὑπακ. γυνή, ἡ Λάκαινα, Λακεδαιμόνισσα, καὶ ὑπακ. γῆ, ἡ χώρα τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ ἐντελέστερον, «Λακωνὶς γαῖα,» ὕμν. Ὁμ. Ἀπολλ. 410.

Λᾳκωνισμός, ὁ (λακωνίζω). Λακωνικὸς τρόπος τοῦ ζῆν, λακωνικὸς ἰδιωτισμὸς τῶν ἠθῶν, ἢ τῆς διαλέκτου. ἐξαιρέτως, σύντομον καὶ δραστικὸν ὕφος, ἔκφρασις τοῦ λόγου. 2) τὸ κρατεῖν τὸ μέρος τῶν Λακεδαιμονίων, τὸ νὰ ἤναί τις ἀπὸ τὸ μέρος αὐτῶν, ἐν Ἀθήναις βαρὺ πολιτικὸν ἔγκλημα.

Λᾳκωνιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις μιμεῖται τοὺς Λακεδαιμονίους, ἢ εἶναι ἀπὸ τὸ μέρος αὐτῶν.

Λᾳκωνομᾳνέω, ῶ (μαίνομαι). Μανίαν ἔχω, ἤτοι κλίσιν ὑπερβολικὴν διὰ τοὺς Λακεδαίμονας, διὰ τὴν διοίκησιν, τὰ ἤθη, τὴν διάλεκτον, τὰ ἐνδύματα αὐτῶν, Ἀριστοφ. ὅθεν

Λᾳκωνομᾳνία, ἡ. Ἡ τοιαύτη περὶ τῶν Λακεδαιμονίων μανία.

*Λάλαγγες, ων, οἱ, καὶ, Λαλάγγια, τά. Κολλύρια διὰ πόνους ὀμμάτων, Γλωσσ.

Λᾳλᾳγέω, ῶ Μ. ήσω, ποιητ. Φλυαρῶ, πολλὰ, ἢ ταχέως λαλῶ, λέγω, βαμβαλίζω, ματαιολογῶ, Πινδ. «Ὀδόντες λαλαγεῦσιν,» ἐξ Ὀππικν. Μαίνη λαλαγεῦσαν, Φιλόδημ. Ἐπιγρ. 30. ἀμφ. σημ. «Λαλαγεῦσα χελιδὼν (Δνά-

λεκτ. α. 235.) ἡ φλυαροῦσα ἐντεῦθεν τό, ἀλαλαγέω· λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ, ὅταν κίμνῃ πλήτς, πλήτς. καθόλου ἐπὶ παντός, πολλάκις ἐπαναλαμβανομένου κρότου, ὡς λαλέω. ἐκ τοῦ

Λαλαγή, ἡ (λάλαξ). Φλυαρία, πολυλογία, τὸ ταχέως καὶ ἀτήμως λαλεῖν, βαρβάλισμα, ματαιολογία καὶ καθεξῆς συχνάκις ἐπαναλαμβανόμενος, ἢ ἐπαναλάμπτων κρότος.

Λαλάγημα, τό. Ἦχημα, βοή, τὸ ἠχοῦν τύμπανον, Ἀναλεκτ. α. 495. = λαλαγή.

Λαλαγήτης, ου, ὁ. Φλύαρος, ματαιολόγος, πολύλογος.

Λαλάζω, = λαλαγέω, λαλέω, καὶ ἐπὶ ἱεροῦ, πλήτς, πλήτς κάμνειν. »Ὥστε πόντιον κῦμα λάλαζειν, Ἀνακρέων παρ' Ἀθην.

Λάλαξ, ακος, ὁ, Φλύαρος, πολύλογος, ὅστις κάμνει κρότον, ἢ φωνάς. ἐξαιρ. ὁ δυνατὰ φωνάζων πρότινος ἐνυδρος βάτραχος, ἄλλως κέρβερος, πρβ. βάβαξ. 2) φλυαρία· κρότος, θόρυβος, ἀντὶ τοῦ, λαλαγή. ὡς ἀναφέρει ὁ Στέφανος πέφυκεν ἴδιον λαλαγῶνα, ἐξ Ἀνθολογ., ὅπερ δύναται ἔτι »λαλαγῶνα, εἰπεῖν. πρβ. λαλέω καὶ λάλη.

Λαλέω, Μ. ήσω. Πολλὰ ὁμιλῶ, φλυαρῶ, βαττολογῶ, πολυλογῶ· καὶ λέγεται οὐ μόνον ἐπὶ πολλὰ ὁμιλοῦντος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπαξῶς καὶ μὴ διηρθρωμένως ὁμιλοῦντος, φωνάζοντος, ἢ ἄλλων ἤχων· τοιουτοτρόπως λέγει ὁ Πλάτων περὶ τῶν πιθήκων καὶ σκυλων, »Λαλοῦσι μέν, οὐ φράζουσι δέ», ἤτοι κάμουσι μὲν φωνήν, ὅμως δὲν ὁμιλοῦσι. (εἰς τὸ, λαλέω ἀνήκουσι λάλος, λαλιά, λάλη, λάλαξ, λαλαγή, λαλαγέω, καὶ, ἀλαλή, ἀλαλαγή, ἀλαλάζω.) ὅθεν

Λάλη, ἡ. Ἦχος, φωνή, ὁμιλία. 2) = λάλλη.

Λάληθρος, ὁ, ἡ (λαλέω). Φλύαρος, ματαιολόγος, ἀγαπῶν νὰ λαλῇ, πολυλογᾶς, λάλος, εὔστομος, Ἀνθολογ. »Λάληθρον θῆλυ γένος».

Λάλημα, τό. (λαλέω) Ὁμιλία, φλυαρία, πολυλογία, Εὐρίπ. 2) = λαλητής, φλύαρος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 320.

Λαλησθιγάνη, Λουκιαν. Λεξιφ. 14. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, λάλης θηγάνη, ὀξύτης, ἀκόνισμα τοῦ λόγου.

*Λαλητέος, ία, έον, ῥηματκ. ἐπίθ. τοῦ λαλέω. Ἄξιον νὰ ὁμιλήσῃ, φλυαρήσῃ τις.

*Λαλητής, οῦ, ὁ. Φλύαρος, πολυλογᾶς. ὅθεν

Λαλητικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λαλεῖν, φλυαρεῖν.

Λαλητός, ή, όν. (λαλέω) Περὶ οὗ ἐλάλησεν, ἐφλυάρησέ τις· περὶ οὗ δύναται νὰ λαλήσῃ τις, νὰ φλυαρήσῃ παρ' Εὐσταθ.

Λαλητρίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ λαλητής. Φλύαρος, ματαιολόγος, λάλος, Ἀνθολογ.

Λαλιά, ἡ (λαλέω). Ὁμιλία, τὸ ὁμιλεῖν, διαλέγεσθαι. 2) εἴδησις, φήμη, λόγος συρόμενος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων περί τινος. 3) φλυαρία, ματαιολογία, τὸ ἦθος, ἡ ἕξις ἑνὸς φλυάρου, Θεόφρ. (υ υ –)

Λάλιος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ λάλος, Μελέαγρ. 94. »Λαλίου στόματος». καὶ ἐν στίχ. 127. »Λαλίην ἑταίρην». (ᾱ)

Λάλλαι, αἱ. (σπαν. ἑνικ. λάλλη) καθ' Ἡσύχ. Αἱ παραθαλάσσιαι καὶ παραποτάμιαι ψῆφοι, λιθάρια τοῦ αἰγιαλοῦ, Θεόκριτ. εβ'. 37. ὅπου πρότερον, ἄλλαι, ἔκειτο. Ἐν ἐτυμολογ χειρογρ. κεῖται, »λάλλαι δὲ εἰσὶν αἱ ψῆφοι αἱ παραθαλάσσιαι, αἱ ὑπὸ τῶν κυμάτων κινούμεναι καὶ ψόφον τινὰ ἀποτελοῦσαι· οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου.

*Λαλόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ, λάλος.

Λάλος, ὁ, ἡ, ἀνώμ. συγκρίτ. λαλίστερος, ὑπερθετ. λαλίστατος (λαλέω). Ὅστις λαλεῖ, ὁμιλεῖ πολλά, φλύαρος, πολύλογος, φαρφαρᾶς, ὁ κλίσιν καὶ ἕξιν εἰς τὸ λαλεῖν ἔχων. (υ υ)

*Λάμα, τό, Δωρ. ἀντὶ λῆμα, ἀμφ. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 134.

*Λαμαχίππιον, τό, κωμ. διὰ τοῦ ἵππος ἐπιτετ. ὑποκορ. τοῦ Λάμαχος, Ἀριστ. Ἀχ. 1206.

Λάμαχος, ὁ, ἡ. (λα-μάχη). Λίαν μαχητής, λίαν ἀνδρεῖος, ἀκαταγώνιστος. 2) γνωστὸν ὄνομα ἀνδρὸς, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀριστφ. ἐν Ἀχ. παίζει ἀστεῖος καὶ πολυειδῶς· δύναται δὲ καὶ τὰ ἑκληθῇ καὶ ὡς σύνθ. μετὰ τοῦ λαός, ὡς ἐν τῷ, λαγέτης, ἤτοι μαχητὴς τοῦ λαοῦ. (– – υ)

Λάμβα, ἡ. Ὁ ἰχθὺς μέγας συνήθ. λαμία καλούμενος. 2) χάσμα γῆς, = λάμος.

Λαμβάνω, Μ. λήψομαι, Ἰων. λάμψομαι, Ἡροδοτ. Δωρ. λαφοῦμαι, καὶ, λαφεῦμαι. Παρακ. εἴληφα, Ἰων. λελάβηκα, Ἡρόδ. 3, 42. 4, 79. 8, 122. παθητ. παρκ. εἴλημμαι, καὶ, λέλημμαι, Εὐρ. Ἰων. λέλαμμαι, Ἀορ. ἔλαβον, Ἐπ. καὶ, ἔλλαβον. Προστακτ. λαβέ. Μετοχ. λαβών, οῦσα, όν. Ἀπρμφ. λαβεῖν. Ἐπκ. καὶ Ἰων. λάβεσκον, Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. Ἀόρ. Μέσ. ἐλαβόμην· παθ Ἀόρ. ἐλήφθην, Ἰων. ἐλάμφθην, Ἡρόδ. — Ὁ Ὅμηρος χρῆται ἐξ ὅλων τούτων τῶν χρόνων μόνον τῷ ἐνεργ. ἀορ. καὶ εἰς ἐν Ὀδσ. τῷ μέσ. ἀορ. ἐλλάβετο, Ε, 325. καὶ τῇ Ἐπκ. κατ' ἀναδιπλ. ἀπρμφ. λελαβέσθαι, Δ, 388. — Ἡ κυρία σημασία ταύτης τῆς λέξεως ὑπάρχει διπλῆ, ἡ μὲν παθητικὴ, ἐνεργητικὴ, πέρνειν, ἡ δὲ ἐν μέρει παθητικὴ, δέχεσθαι. ὅθεν

Α'. Πέρνω, δράττω, πιάνω τι (χωρὶς νὰ μοῦ ἐγχειρίζῃ αὐτὸ ἄλλος), πολλάκις μετὰ τοῦ, χειρὶ ἢ χερσί, π. χ. χειρὶ χεῖρα λαβεῖν, Ἰλ. Φ, 286. συνήθ. συντάσσ. αἰτιατ. καὶ παρ' Ὅμ. αὐτῷ πολλὰ συχνάκις. Ὅταν ὅμως πιάνῃ τις ἢ πέρνῃ μέρος ἑνὸς ὅλου, τότε τὸ μὲν μέρος τάσσεται εἰς γενικὴν, τὸ δὲ ὅλον μένει ἐν αἰτιατικῇ, π. χ. »Τὴν πτέρυγος λάβεν», ὁ δράκων ἔπιασε τὸ πτηνὸν ἀπὸ τὴν πτέρυγα, Ἰλ. Β, 316. »Πεσόντα ποδῶν ἕλαβε (Ἰλ. Δ, 463)», ἐπίασε τὸν πεσόντα ἀπὸ τὰ ποδάρια. »Γούνων λαβὼν κόρην (Ὀδ. Ζ, 142)», τὴν ἐπίασεν (ἱκετεύων) ἀπὸ τὰ γόνατα. Πολλάκις δὲ παραλείπεται ἡ αἰτ. τοῦ ὅλου, καὶ τότε τὸ λαμβάνω κεῖται μόνον μετὰ γενκ., ὡς, γούνων, ποδῶν, γενείου, φάρυγγος λαβεῖν, Ὅμ. »Ἀγκὰς λαβέτην ἀλλήλων (Ἰλ. Ψ, 711)», ἐπίασεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τὰς ἀγκάλας· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Ἡρόδ. Η, 4. 64. 9, 76. δύναται δὲ κατὰ ταύτην τὴν σύνταξιν καὶ νὰ ἐξηγηθῇ (ὡς ἐν Ὀδ. Ε, 428) διὰ τοῦ, κρατοῦμαι, πιάνομαι στέρεως ἀπό τι, καὶ τότε τίθεται καὶ τὸ μέσ. ὡς ἐν Ὀδ. Ε, 325. ἐξαιρ. δὲ χρῶνται οἱ Ἀττκ. τῷ μέσῳ μετὰ γενκ. ἐπὶ τῆς σημασίας, κυριεύω τι, κάμνω ἐμαυτὸν μέτοχον αὐτοῦ, Heind. Πλατ. Πρωταγ. σ. 347. Ε. πρβ. ἅπτομαι. Ἰδιαιτέρα δὲ χρῆσις αὐτοῦ. 1) καταλαμβάνειν, κυριεύειν, πιάνειν, μεταφ. ἐπὶ παθημάτων ψυχῆς, οἷον, »μένος ἔλλαβε θυμόν», Ἰλ. Ψ, 468. ὡσαύτ. καὶ μετὰ τοῦ, ἄλγος, ἄχος, πένθος, χόλος, φόβος, ἀμφατίας, Ὅμ. πρβ. Ruhnk. ep. c. p. 212. καὶ, »νόῳ, ἤ, φρεσὶ λαβεῖν τι» (Ἡρόδ. 3, 41. 51. 9, 10). ἀντὶ τοῦ πιάνω τι, ἀντιλαμβάνω μὲ τὸν νοῦν, ἤτοι καταλαμβάνω, ἐννοῶ. β) ἐπὶ καταστάσεων τοῦ σώματος, π. χ. τρόμος, κάματος λάβε γυῖα, Ὅμ. ὅθεν παρὰ τοῖς Μεταγν. ἐξαιρτ. καὶ ἐπὶ νόσων, π. χ. ὁ πυρετὸς λαμβάνει, Ἱππ. κ. τ. τ. κατὰ παθητ. διάθ. παρ' Ἡρόδ. 1, 138. γ) ἐπὶ εἰμαρμένων καὶ συμβεβηκότων, π. χ. »πάτη λάβῃ ἄνδρα», Ἰλ. Ω, 480, δ) »ἐσθῆτα», παίρνω φόρεμά τι καὶ τὸ ἐνδύω, Ἡρόδ. 2, 37. 4, 78. ε) ἐπὶ θεότητος, »λαμβάνειν τινά», ἀντὶ τοῦ, πιάνειν, ἐνδουσιάζειν τινά, Ἡρόδ. 4, 79. ἐξαιρτ. πολλάκις ἐν τῷ παθητ. »λαμβανεσθαι θεῶν», ἤτοι ἐνδουσιάζομαι, Μεδομηρκ. 2) πιάνω τινά, δράττω (μὲ σκοπὸν ἐχθρικὸν), ἢ πιάνω τι ἐπὶ πραγμάτων ὄντων ἐν μεγάλῃ κινήσει, π. χ. ὅταν πετῇ τις, ἢ ῥίπτηταί τι πρός με, κτλ. Ἰλ. Ε, 159. Δ, 126. καὶ κατὰ Μέσ. διάθ. Ὀδ. Δ, 388. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἁρπάζω, κλέπτω, κουρσεύω, Ὀδ. Γ, 41. ὅθεν β) παρ' Ἀττ. καὶ, ἐπιτυχαίνω, εὑρίσκω, Ἑρμ. Σοφ. Ο. Τ. 1342. συνήθως ἐπὶ κακοῦ, ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐπιάνω εἰς τὴν πρᾶξιν πιάνω, π. χ. »Μοιχὸς ληφθείς», Ἰσαῖος, ἤτοι σημασία καὶ παρ' Ἡρόδ. εὐρηται 2, 82· 7, 239. γ) κατὰ μέσην διάθ. μετὰ γενκ. »Χαλεπῶς λαμβάνεσθαί τινος», πιάνω τινὰ κακῶς, τὸν μεταχειρίζομαι κακά, Ἡροδτ. 2, 121, 4. 3) φιλικῶς, ἢ φιλοξένως δέχομαι, Ὀδσ. Η, 255. πρβλ. Ἰλ. Δ, 842. ὡς τὸ, δέχομαι, σπανία σημασία 4) πορίζομαι, ἀποκτῶ, Ὀδσ. Α, 298. »Ὠλέος λαβεῖν». β) παρὰ Μεταγνστ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀποκτῶ τι ἀγοράζων, ἀγοράζω, 5) παρ' Ἡροδότῳ 7, 42. »Τὴν Ἰόνην λαβὼν ἐς ἀριστερὴν χεῖραν, ἐπεριπάτει οὕτως, ὥστε ἔμενε τὸ βουνὸν τοῦτο κατ' ἀριστερὰν», πρβ. ἀπείρχω. 6) »λαμβάνειν τινὰ πίστεις καὶ ὁρκίοισιν», δένω, ὑποχρεώνω τινὰ μὲ ὅρκον, Ἡρόδ. 3, 74. ὡσαύτ. καὶ καταλαβεῖν, Ἡρόδ. 9, 106. 7) τρπκ. ὡς τὸ δέχομαι, ἐκλαμβάνω τι οὕτως, ἢ οὕτως, ἐπὶ ὅτε κατὰ μέσ. διάθ. καὶ μετὰ γενκ. καὶ, πρὸς ὀργὴν λαμβάνειν, κ. τ. τ. ὡς τὸ, ἐκλαμβάνω ἐπὶ κακοῦ· πολλῷ δὲ συχνότερον μετὰ τῆς γενκ. »πρὸς ἐρῆς, πρὸς ἀτιμίας λαβεῖν, ἢ καὶ, ὀργῇ λαβ. καὶ, ἐν ὀργῇ, ἐν χωρίοις λ.», Lobeck Φρυν. σ. 10. β) ἐννοῶ, καταλαμβάνω, ἑρμηνεύω, ἐξηγοῦ, οὕτως, ἢ οὕτως ἐκλαμβάνω τι, π. χ. περιόδου τινὰ ἑνὸς συγγραφέως. ὅθεν γ) καθόλου, ἐκλαμβάνω ἀντί τινος, θεωρῶ, νομίζω, πιστεύω. δ) παρ' Ἀριστ. ποιητ. 14, 6. κεῖται λαβεῖν ἀντὶ, τύπῳ λαβεῖν, ἤγουν ἀνωρίζειν τι ἀπὸ τὸ παράδειγμα, π. χ. »Ποῖα οὖν δεινὰ, ἢ ποῖα οἰκτρὰ φαίνεται τῶν συμπιπτόντων, λάβωμεν.» ε) λαβέσθαι ἑαυτοῦ, ἀντὶ, κρατοῦμαι, κρατῶ ἐμαυτόν, συλλέγειν ἑαυτόν, ἀναλαμβάνειν ἑαυτόν, Ἡλιοδ. — Β'. δέχομαι, ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω, πολλκ. παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττκ. ἔτι δὲ ἀπολαύω, ὡς, τέρψιν κ. τ. τ. καὶ, λαμβάνειν γυναῖκα, ἀντὶ, ὑπανδρεύομαι, Ἡρόδ. 9, 188. β) καὶ ἐπὶ γυναικὸς, συλλαμβάνειν, ἐγγαστρώσασθαι. γ) δίκην λαβεῖν, ἀντὶ, παιδεύομαι, Ἡροδ. 1, 115. καὶ, »τὴν ἀξίαν λαβεῖν,» ὑπακ. δίκην, ἀντὶ, λαβεῖν τὴν πρέπουσαν ποινὴν, Ἡρόδ. 7, 39. — Ἡ μετοχὴ λαβὼν κεῖται, ἐξαιρτ. παρ' Ἀττκ., πολλάκις κατὰ τὸ φαινόμενον μὲν πλεοναστικῶς, κυρίως ὅμως παριστᾷ τὴν πρᾶξιν μόνον ἐν τῇ μεγίστῃ ἐντελείᾳ καὶ σαφηνείᾳ. π. χ. »Λαβὼν κύσε χεῖραν, πιάσας, ἐφίλησε τὴν χεῖρα, Ὀδ. Ω, 398. πρβ. Ἰλ. Φ, 36. Valck. Φοιν. 481. ἴδε καὶ ἔχω, 4. ξ (τὸ λαμβάνω μετὰ τοῦ λάζομαι, λάζυμαι, ὑπακτέον εἰς τὸ κοινὸν θέμα ΛΑΒ.)

*Λάμβδα, τό, ἀκλ. ἴδε Λ. ὅθεν

*Λαμβδακίζω, ἴδε Λ. ὅθεν

Λαμβδακισμός, ὁ. ἴδε. Λαβδακισμός, καὶ Λ.

Λαμβδοειδής. ἴδε. Λαβδοειδής.

Λάμια, ἡ, οὐχὶ τόσον ὀρθῶς, Λαμία, διότι ἡ λήγουσα ἐστὶ πάντοτε βραχεῖα, Spitzner vers. her. p. 30. Meineke Μενανδ. σ. 145 (λάμος). Λαμία, ἡ. Τέρας τι θηριῶδες, ἢ δαιμόνιον μυθικόν, τὸ ὁποῖον ὑπέθετον, ὅτι ἔτρωγε τὰ παιδία καὶ ἀνθρώπινον κρέας, Φωτ. ἐν Λ. »Ταύτην ἐν τῇ Λυβίᾳ Δούρις ἐν δευτέρῳ τῶν Λυβικῶν ἱστορεῖ γυναῖκα καλὴν γενέσθαι· μιχθέντος δὲ αὐτῇ τοῦ Διός, ὑφ' Ἥρας ζηλοτυπουμένην, ἃ ἔτικτεν ἀπολλύναι· διόπερ ἀπὸ τῆς λύπης δύσμορφον γεγονέναι, καὶ τὰ τῶν ἄλλων (τὰ τῶν τικτουσῶν) παιδία ἁρπάζουσαν δια-

φοβίζειν· ἔδεν φάντασμα, φόβητρον, δι' οὗ φοβίζουσι τὰ παιδία. 2) τροπ. λαιμαργία.

Λαμία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, καρχαρίας. Εἶδος ἰχθύος θαλασσινοῦ. ἔτι δὲ καὶ, λάμια, καὶ παρ' Ἡσυχ. λάμβα, λέγεται, κατὰ Σωσιβίου, ἐκ τοῦ γένους Σελάχη.

Λάμια, τά (λάμις). Χάσματα γῆς, Ἐτυμολ.

*Λάμνα, ἡ, Ἰων. λάμνη. Ἡτος μέγα θαλάσσιον, Ὀππ. Ἁλ. α', 370. ε', 35. καὶ 358. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Δρίλαινα, λάμνα. Κῶοι· ἴδε λαμία.

*Λαμόπτης, ου, ὁ (λάμης ὄψομαι) Τζιμπλιάρης.

Λάμος, ὁ. Βίραθρον, τρώγλη, σπήλαιον, φάρυγξ, ἀφ' οὗ τὰ Λατιν. Lama, ὅ ἐστι, voraqo. Σχολ. Horatii, Epist. α. 13. 10. (συγγεν. τῷ, λαιμός, τὸ ἐν τῷ στόματι ὄργανον, δι' οὗ καταπίομεν τὴν τροφὴν· ἀμφότερα παράγονται ἐκ τοῦ, λάω, λάζομαι, λαβεῖν.)

Λαμπαδαρχία, ἡ (λαμπὰς, ἄρχω). Ἐπιστασία, ἀρχὴ ἐπάνω εἰς τὴν λαμπαδηδρομίαν, ἐν Ἀθήναις μέρος τῆς γυμνασιαρχίας.

Λαμπαδεύω. Εἰς λαμπάδα ποιῶ τι, Διοσκορ. κ. 7. 2) μέτ. Λαμπαδεύομαι, = λαμπαδίζω, Δίδιον, παρὰ Σουίδ.

Λαμπαδηδρομία, ἡ (λαμπὰς, δρόμος). Ὁ μετὰ τῶν λαμπάδων δρόμος, ὁ ἀγὼν ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ἔκαμνον τρέχοντες μετὰ λαμπάδων ἀναμμένων, προστηρμοσμένων ἐν λυχνῷ ἐπάνω τῶν ἀσπίδων τῶν τρεχόντων, καὶ νικητὴς ἦν ἑκάστος, οὗτινος ἡ λαμπὰς διήρκει περισσότερον ἀναμμένη ἐν τῷ τρέχειν, ἢ ὅστις ἔφθανεν ἕως εἰς τὸ σημεῖον, αὗαι δὲ αἱ λαμπαδηδρομίαι ἐγίνοντο μόνον εἰς τὰς ἑορτὰς μερικῶν θεῶν, οἷον τοῦ Ἡφαίστου, Προμηθέως καὶ Πανός, τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ἀρτέμιδος· ἐν Ἀθήναις εἰσήχθησαν πέντε τοιαῦται λαμπαδηδρομίαι, Boeckh. Ath. Staatshaush. 1. p. 296. Reisig enart Σοφ. Ο. Κ. 55. Ἐπὶ τοῦ Σωκράτους κατὰ πρῶτον ἔγινε τοιαύτη λαμπαδηδρομία ἐφ' ἵππων, Πλατ. Πολιτ. 1. σ. 328. Β. ἴδε Λαμπάς. γράφεται ἔτι καὶ Λαμπαδοδρομία, ἡ ἔδεν, λαμπαδοδρομικὸς ἀγών, ταὐτὸν τῷ Λαμπαδοδρομίας, Σχολ. Πινδάρ. Ὀλύμ. 13, 56.

Λαμπαδηφορεῖν, ῶ (λαμπαδηφόρος). Λαμπάδας φέρω, βαστῶ. ἔδεν

Λαμπαδηφορία, ἡ. Τὸ φέρειν, κρατεῖν λαμπάδας· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Λαμπαδηδρομία, Ἡρόδ. Η'. 98.

Λαμπαδηφόρος, ὁ, ἡ (λαμπὰς, φέρω). Ὁ λαμπάδα φέρων, εἰς χεῖρας κρατῶν.

*Λαμπαδίας, ου, ὁ (λαμπὰς). Ὁ λαμπάδας φέρων, δαδοφόρος, δαδοῦχος. 2) εἶδος Κωμήτου. 3) τὸ ἄστρον Ἀλδεβαράν, Πτολεμ.

Λαμπαδίζω. Τρέχω τὸν διὰ τῆς λαμπάδος ἀγῶνα, ὡς τό, λαμπαδιδρομέω.

Λαμπαδικός, ἡ, ὄν (λαμπὰς). Ἀνήκων εἰς τὴν λαμπάδα· πᾶν ὅ,τι γίνεται μετὰ λαμπάδων, ὡς «Λαμπαδικὸς ἀγών, δρόμος», ἡ λαμπαδηδρομία.

Λαμπαδιοδρομέω, ταὐτὸν τῷ, Λαμπαδίζω, Σχολ. Ἀριστοφ.

*Λαμπάδιον, τό, ὑποκ. τοῦ λαμπὰς. Μικρὰ λαμπάς. 2) ἀστρόστις, ἢ ἐπιάστριον, ᾧ καταδοῦται τὰ κατάγματα· οἱ δὲ ἐπίδεσμοι καὶ κολλάμονες, οἷς δεσμοῦσι τοὺς τὴν κνήμην κατεξάντας, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 1177. Δίων Κάσσ. νθ'. 3) τὸ τριχωμα ἀναδιδεμένον μόχρι τῆς κορυφῆς, ὁ δὴ καλεῖται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Λαμπάδιον, Δείναρχ. εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τῶν θηβαίων γυναικῶν, εἰς ὃν κατὰ τὴν κορυφὴν ἀπολήγοντος. (– υ υ υ)

Λαμπαδιστής, οῦ, ὁ (λαμπαδίζω) = λαμπαδίας. 2) «Ἀγώνα, ταὐτὸν τῷ, Λαμπαδηφορία. Παρὰ Διογέν. Λαερτίῳ. θ'. 62. κεῖται, Λαμπαδιστεῖα, ἀντὶ τοῦ, Λαμπαδηφόροι.

Λαμπαδοδρομία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Λαμπαδηδρομία, καὶ, λαμπαδοδρόμια, τά· ἔδεν.

Λαμπαδοδρομικός, ἡ, ὄν. Ἀνήκων εἰς τὴν λαμπαδοδρομίαν, ὡς «Λαμπ. ἀγών.»

Λαμπαδόεις, εσσα, εν (λαμπὰς). Ὁ λαμπάδα φέρων, Ὀρφ. ὕμν. Δήμητρ. 2.

Λαμπαδοῦχέω, ῶ (λαμπαδοῦχος). Λαμπάδα ἔχω, κρατῶ, ἢ φέρω, ἔδεν

Λαμπαδουχία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Λαμπαδηφορία, Δυκόφρ. 1179. τὸ ἔχειν ἢ φέρειν λαμπάδα, φανόν.

Λαμπαδοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὁ λαμπάδα ἔχων, κρατῶν, ἢ φέρων «Λαμπαδοῦχος ἀγών», = λαμπαδηφορία.

*Λαμπαδοφορία, ἡ (φέρω). Τὸ φέρειν λαμπάδα, φανόν· τὸ τρέχειν ἐν τῷ ἀγῶνι μὲ ἀναμμένας λαμπάδας, Ἡροδ. 8, 98. πρβ. Σχολ. Ἀριστ. Βάτρ. 131. Ἴδε καὶ λαμπαδηδρομία.

*Λαμπάζω, ποιητ. ἀντὶ λάμπω, νεωτ. λέξ.

Λαμπάς, ἀδος, ἡ (λάμπω). Χονδρίς τις φανὸς ἐκ χηροῦ ἢ πίσσης ἢ ἐκ δαδίου καὶ ἄλλων ξύλων κατεσκευασμένος, ὅστις εἶναι ἀναμμένος καὶ καίων φωτίζει· φάκλα, λαμπάδα. Ἡρό. παρὰ τοῖς Μεταγν. ἴσως καὶ, φανός, φανάρι, λύχνος. 2) ἀγὼν μετὰ λαμπάδων, ὡς λαμπαδηδρομία, Ἡροδ. 6, 105. Σουίδ. Ξεν. προσοδ. 4, 52. ἐξαιρτ. ἱερὰ λαμπάς, καὶ μάλιστα κατὰ συντάξεις τινάς, π. χ. «Οἱ τὴν ἱερὰν λαμπάδα διαθέοντες», Πλούταρχ. Σόλ. 1., οἱ ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς λαμπαδηφορίας τρέχοντες τὸν ἀγῶνα μετὰ τῶν λαμπάδων. Ξενοφ. πόρ. θ'. 52. «Οἱ ἐν ταῖς λαμπάσι γυμνασιαρχούμενοι· οὕτω λέγει καὶ Ἀρριαν. Ἀναβ. β'. 5. ἄλλως δὲ καὶ «Λαμπάδα δραμεῖν, ἐπιτελεῖν, ἢ ποιεῖν» λέγεται. Κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 131. τοιοῦτοι ἀγῶνες ἐγίνοντο τρεῖς ἐν τῷ Ἠραμεικῷ, Ἀθηνᾶς, Ἡφαίστου καὶ Προμηθέως, κατ' ἐκλογὴν· τὸν δὲ τρόπον περιγράφει ὁ Παυσανίας ἐν Ἀττικ. «Ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἐστὶ Προμηθέως βωμὸς, καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. Τὸ δὲ ἀγωνίσμα, ὁμοῦ τῷ δρόμῳ φυλάξαι τὴν ὁδὸν ἔτι καιομένην, ἐστὶν· ἀποσβεσθείσης δὲ, οὐδὲν ἔτι νίκης τῷ πρώτῳ, δευτέρῳ δὲ ἀντ' αὐτοῦ μέτεστιν· εἰ δὲ μηδὲ τούτῳ καίοιτο, ὁ τρίτος ἐστὶν ὁ κρατῶν· εἰδὲ καὶ πᾶσιν ἀποσβεσθείη, οὐδεὶς ἐστὶν ὅτῳ καταλείπεται ἡ νίκη». Καθόλου δὲ ἡ λαμπὰς ἀλληγορικῶς καὶ ὡς εἰκὼν τῆς ζωῆς, λαμπὰς ζωῆς, Ἐπ. ἀδ. 734. 3) ταὐτὸν τῷ, Λαμπηδών· καὶ παρὰ Κλεομήδη α'. 3. τινὰ χειρόγραφα ἀντὶ τοῦ, Λαμπηδόνα, Λαμπάδα ἔχουσι· παρ' Ἡσυχ. κεῖται ἔτι, Λαμπάδες, ὀφθαλμοί, ἀστέρες· ἔδεν «Λαμπάδος αὐγὴν», τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν· καὶ παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 891. «Λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα», τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. 4) Φῶς τι μετέωρον, ὡς λαμπὰς καιομένη φαινόμενον, Ἀριστοτ. 5) πολεμική τις μηχανή. 6) ὡς ἐπίθετ. Ἰδιαιτ. ποιητ. θηλ. τοῦ λαμπρὸς, κατεφωτισμένος ἀπὸ λαμπάδας, φωτεινότατος· φωτεινὸς ὡς λαμπάς. «Ἀετὴ λαμπάσι» (Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1048), ἡ φωτίζουσα, λάμπουσα.

Λάμπεσκε, Ἰων. παρατ. τοῦ λάμπω, Θεόκρ. κδ'. 19.

Λαμπετάω, ποιητ. ἀντὶ λάμπω. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῇ Ἰων. μετοχ. καὶ μόνον ἐν τῇ συντάξει, «Ὅστε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετάωντι ἐίκτην», Ἰλ. Α, 104. Ὀδ. Δ, 662. ὡσαύτ. Ἡσιοδ. Ἀστ. 390. Ὁ δὲ Ἡσίοδος συντάσσει καὶ, «ἄστρα λαμπετόωντα», Θεογ. 110. 382. πλὴν καὶ αὐτὸς χρῆται μόνον τῇ Ἰων. μετοχ. ἐνεστῶτι.

*Λαμπέτης, ου, ὁ. Ὁ φωτίζων.

Λαμπετίη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ ἡλίου, καὶ Νεαίρας, φύλακος τῶν ἱερῶν ποιμνίων τοῦ ἡλίου ἐπὶ Τρινακείας, Ὀδ. Μ, 132. 375.

Λαμπέτις, ιδος, ἡ. Θηλ. τοῦ, Λαμπέτης. Ἡ λάμπουσα, φωτίζουσα, Λουκιαν. Τραγοπ. 103.

Λαμπετόων, Ἰων. μετοχ. τοῦ λαμπετάω, Ἰλ. Λ, 104.

Λαμπεύω, ποιητ., φωτίζω, Πινδαρ. ἀμφ.

Λάμπη, ἡ. Ἡ ἐπιπολάζουσα γραῦς, ὁ ἀφρὸς, ἡ ἐπιπολάζουσα παχεῖα ἀκαθαρσία ἐπάνω τοῦ οἴνου, ἢ τοῦ ὕδατος, καὶ τῶν λοιπῶν ὑγρῶν, πέτζα, φλέγμα, μουχλία, πάχα, Πλούτ. «Κώνωπες χαίρουσι λάμπῃ καὶ ὄξει, τὸν δὲ ποτίμου καὶ χρηστὸν οἶνον φεύγουσιν». «Ἀνηλίῳ λάμπαν», Αἰσχύλ. Εὐμ. 385. ἤτοι εὐρῶτι, ἐπὶ τοῦ Ἅιδου τὸν ὁποῖον δὲν φωτίζει ποτὲ ὁ ἥλιος, ἐπὶ τῆς ἰδίας ἐννοίας, καθ' ἣν ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. (Ἰλ. Τ, 65) ἡ λέξις εὐρώεις ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἅιδου· παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ ἐν Ἀναλέκτ. γ'. 295. «Αὐχμηροὺς καὶ ἀλαμπέας Ἅιδος εὐνάς». (ἐκ τοῦ λάπη, παρενθέσει τοῦ μ.)

Λαμπηδοκόμος, ὁ (κομέω, λαμπηδών), παρὰ Συνεσίῳ φαλ. Ὁ τὴν φροντίδα τῶν λαμπάδων ἔχων.

Λαμπηδών, ὀνος, ἡ (λάμπω). Τὸ λάμπειν, φέγγος, ἀστράπτειν, ἢ λάμψις, ἀστραπή, αἴγλη.

Λαμπήνη, ἡ. Ἅμαξα σκεπαστή (ἀναμφιβ. ἐκ τοῦ ἀπήνη, παρενθέσει τοῦ μ καὶ προτάξει τοῦ λ, ἴδε Δ.) ἔδεν

Λαμπηνικός, ἡ, ὄν. Ἀνήκων εἰς λαμπήνην, ἢ ὅμοιος αὐτῇ.

Λαμπηρός, ά, ὄν (λάμπη). Ὁ λάμπην ἔχων, μουχλιασμένος, ἀφρώδης, μυξώδης, καθόλ. ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἔχων ἀκαθαρσίαν.

Λάμπος, ὁ. Ὄνομα ἀνδρός, Ἰλ. ἔδεν πατρων. Λαμπετίδης, ου, ὁ, ὁ υἱὸς τοῦ Λάμπου, Ἰλ. Ο, 526. 2) ὄνομα ἑνὸς ἵππου τῆς Ἠοῦς, Ὀδ. Ψ, 248. ὁ ἕτερος ὠνομάζετο Φαέθων.

Λαμπουρίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, λαμπυρίς (λάμπω, οὐρά). Εἶδος σκώληκος ἢ καυθαριδίου, τοῦ ὁποίου ἡ οὐρὰ λάμπει, λαμπρυνίς, κωλοφωτιά, Cicindela. λέγεται καὶ πυγολαμπίς. 2) Ἐπίθετον τοῦ κυνὸς, καὶ τῆς ἀλωπεκος· ὡς καὶ τό

Λάμπουρος, ὁ, ἡ (λάμπω, οὐρά). Ἔχων λευκὴν καὶ ἀστράπτουσαν, ἢ πυρρόειδῆ οὐρὰν, Δυκόφρ. 1393. ὅπου ἄλλοι, λαμπυρίς, ἀναγν. 2) παρὰ Θεοκρίτ. 6, 65. καλεῖται σκύλος τις λάμπουρος, ἀπὸ τοῦ λαμπρὰν, ἢ λευκὴν ἔχειν τὴν οὐρὰν.

*Λαμπραυγής, ές, ἡ (λαμπρὸς, αὐγή). Πολλὰ λαμπρὸς, φωτεινὸς, περίλαμπρος· ἰδιαίτ. θηλ. λαμπραυγέτις.

Λαμπρειμονέω, ῶ (λαμπρείμων). Λαμπρὰ, ἢ λευκὰ ἱμάτια, φορέματα φορῶ, λαμπροφορῶ, Χαρίτ. ἔδεν

Λαμπρειμονία, ἡ. Τὸ φορεῖν λαμπρὰ, ἢ λευκὰ ἱμάτια, Νικήτ. Χρον. ιέ. 8.

Λαμπρείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἶμα). Ὁ λαμπρὸν εἶμα φέρων, λαμπροφορεμένος, ὁ λαμπρὰ, ἢ λευκὰ ἱμάτια ἔχων, ἀσπροφορεμένος.

Λαμπρόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ λαμπρὸν βίον ζῶν.

Λαμπροείμων, ονος, ὁ, = λαμπρείμων.

Λαμπρόζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη). Ὁ λαμπρὰν ζώνην ἔχων, Γραμματ.

*Λαμπρολογέω (λέγω). Ὁμιλῶ λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς, ἢ περὶ λαμπρῶν πραγμάτων.

*Λαμπρόπους, ὁ, ἡ, πουν, τό, γεν. ποδος (πούς). Λαμπροὺς πόδας ἔχων.

Λαμπρόπους, ὀδος, ὁ, ἡ. Ὁ λαμπροὺς πόδας ἔχων. Σχόλ. Ὁμηρ.

Λαμπροπυρσόμορφος, ὁ, ἡ (λαμπρὸς, πυρσός, μορφή). Ὁ λαμπρὰν καὶ φωτεινὴν μορφὴν ἔχων Γρηγορ. Ναζ.

Λαμπρός, ά, ὄν· καὶ Ἐπίῤῥ. Λαμπρῶς (λάμπω). Λάμπων, ἀστράπτων, ἀκτινοβόλων, παρ' Ὅμ. ἐξαιρτ. ἐν Ἰλ., ὡς ἐπιτοπολὺ ἐπὶ λάμ-

ψεως τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ τοῦ χαλκοῦ. β) ἐπὶ παντὸς λαμπροῦ χρώματος, φωτεινόν, καθαρόν, ἄσπρον. γ) ἐπὶ τῆς φωνῆς, παστρική, σαφής, εὔληπτος, καθαρά, Πολυδ. 2, 116. δ) καθαρός, ἀμιγής, ὅθεν, σφριγῶν τὰς δυνάμεις νεαρός, ἀκμάζων ἐξαιρ. »λαμπρὸς ἄνεμος«, Ἡρόδ. 2, 9, Bergl. Ἀρστ. Ἱππ. 431. 757, ἂν καὶ ἄλλοι ἐπὶ ταύτης τῆς συντάξεως ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, κάμνων καθαρόν, παστρεύων. 2) τροπικ. καθαρός, σαφής, εὔληπτος, φανερός, Σοφοκλ. Τραχ. »Λαμπρὰ ταῦτα συμβαίνει«. β) ἐπὶ ἀνθρώπων, περιφανής, μεγαλοπρεπής, ἔνδοξος, ἐπίσημος, περίφημος διὰ τῆς τάξεώς του, διὰ τῶν ἀρετῶν καὶ κατορθωμάτων, ὁ ἐπιδεικτικὸς εἰς τὰς πράξεις του, ὁ ἐξοδεύων πλουσίως καὶ μάλιστα διὰ τὸ κοινὸν καλόν, ὁ εἰς τὰς κοινὰς πράξεις, κοινὰς εἰσφορὰς καὶ δαπάνας ἐλευθέριος, φιλότιμος, παρὰ Δημοσθ. »Λαμπρὸς πρὸς χρήματα« (Πλούτ.), πολλὰ ἐλευθέριος ὡς πρὸς τὰ χρήματα· καὶ Ἀντιφ. »Λαμπρῶς χορηγοῦντα«, πλουτιοπαρόχως· ἔτι δὲ καὶ ὁ περίφημος, ὁ ἀνδρείᾳ κατορθώματα πράξας καὶ ἐπιδείξας ἑαυτόν, οἷον Ἀθήνησι, ἐν πολέμοις τοῖς, Ἡροδ. 6, 125. Μ, 154. ὅθεν

Λαμπρότης, ητος, ἡ. Λάμψις· καθαρότης, σαφήνεια. 2) λαμπρότης ἐν τῷ βίῳ τιμή, ἔπαινος, δόξα, περιφάνεια, μεγαλοπρέπεια, φιλοτιμία, ἐπίδειξις εἰς εἰσφορὰς καὶ δαπάνας κοινάς, ἢ εἰς τὸ ἐξοδεύειν, ἐλευθεριότης μεγάλη, Ἡροδ. 2, 101. ἔτι δὲ λαμπρότης καὶ μεγαλοπρέπεια τῆς ὁμιλίας, καὶ παρὰ Διοδώρ. Σικ. »Λαμπρότης ψυχῆς«, ἡ καθαρότης τοῦ πνεύματος ἢ τοῦ νοός, τὸ μέγεθος τῆς ψυχῆς.

Λαμπρότοξος, ὁ, ἡ (τόξον). Ὁ λαμπρὸν τόξον ἔχων, Γραμμ.

*Λαμπροφαής, ὁ, ἡ (φάος). Λαμπρὰ λάμπων, φέγγων, Ὀρφ.

*Λαμπρόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλμούς, Γραμματ.

Λαμπροφορέω, ῶ. Λαμπρὰ, ἢ λευκὰ ἱμάτια φορῶ· ὅθεν

Λαμπροφορία, ἡ. Τὸ φέρειν, φορεῖν λαμπρὰ, ἢ λευκὰ ἱμάτια.

Λαμπροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Λαμπρὰ ἢ λευκὰ ἱμάτια φέρων, φορῶν.

Λαμπροφωνέω (λαμπρόφωνος). Λαμπρὰν, καθαρὰν φωνὴν ἔχω, λαμπρῶς, καθαρῶς, τρανῶς, μεγάλῃ τῇ φωνῇ φωνάζω, ἢ ὁμιλῶ.

Λαμπροφωνία, ἡ. Ἡ καθαρὰ, σαφὴς, τρανὴ φωνὴ, ὁμιλία, κραυγή, Ἡροδ. 6, 60.

Λαμπρόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ λαμπρὰν φωνὴν ἔχων.

Λαμπροφώνως, Ἐπίρρ. Μὲ λαμπρὰν φωνήν.

Λαμπρόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁ λαμπρὰν ἔχων ψυχὴν, ἤτοι μεγαλόψυχος, Πρόκλ. παράφρ. σελ. 228.

Λαμπρυντής, οῦ, ὁ (λαμπρύνω). Ὁ λαμπρύνων, ὁ λαμπρόν, φωτεινόν, περιφανῆ ποιῶν τινα. 2) ἐκ τοῦ Μέτου, ὁ κομπάζων, ὁ ἐπιδεικνύων ἑαυτὸν ἐν λαμπρότητι ἢ πομπῇ, μεγαλοπρεπείᾳ, ὁ καμαρόνων. »Ἵππος λαμπρυντὴς« (Διογέν. Λαέρτ.), ὁ εἰς παράταξιν ἐστολισμένος ὑπερήφανος ἵππος.

*Λαμπρυντικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος ἢ κλίνων εἰς τὸ λαμπρύνειν, φωτίζειν, κάμνειν φωτεινόν, καὶ εἰς τὸ νὰ ᾖναι περιφανὴς, μεγαλοπρεπὴς εἰς τὸ νὰ ἐλκύῃ διὰ τῆς ἐξωτερικῆς μεγαλοπρεπείας τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων πρὸς ἑαυτόν.

Λαμπρύνω (λαμπρός). Λαμπρὸν, φωτεινὸν ποιῶ, φωτίζω· στολίζω, καλλωπίζω, κ. τ. τ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. »Λελάμπρυνται κόραι«, ἐφωτίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί τον. »Ἐν ἡμῖν ὁ ψόγος λαμπρύνεται, ἡμεῖς θέλομεν κατηγορηθῆ, ὀνειδισθῆ μετὰ μεγάλης φωνῆς καὶ παῤῥησίᾳ, δημοσίως. τροπικ. κάμνω τι ὀφθαλμοφανὲς, σαρὲς, σαφηνίζω. Μέσως, φέρομαι, πράττω λαμπρῶς, δεικνύω ἐμαυτὸν ἐν λαμπρότητι καὶ μεγαλοπρεπείᾳ· τροπικ. καυχῶμαι, κομπάζω, ἢ καὶ, διαπρέπω, λαμπρὸν, περίφημον, ἔνδοξον ποιῶ ἢ ἐπιδεικνύω ἐμαυτὸν διὰ τῶν πράξεων καὶ κατορθωμάτων ἢ δημοσίων εἰσφορῶν, Ἀριστοτ. Ἠθ. δ'. »Ἐν γὰρ τοῖς μικροῖς τῶν δαπανημάτων πολλὰ ἀναλίσκει καὶ λαμπρύνεται· ὅθεν

Λάμπρυσμα, τὸ· ἐκεῖνο, ὃ οὗ λαμπρύνει, στολίζει, καλλωπίζει τί τι· στολισμός, στολίδι. 2) σῶμα λαμπρὸν, Γραμμ.

Λαμπτήρ, ῆρος, ὁ (λάμπω). Φανὸς, φάκλα, λύχνος, κανδήλα, καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐσχάρα (πυροφάνιον) ἢ λυχνία, ἐφ' ἧς ἔκαιον οἱ παλαιοὶ ἐν μέσῳ τῶν οἴκων, εἰς τὸ φωτίζειν αὐτοῖς, ξηρὰ ξύλα καὶ δᾷδα, Ὀδυσ. Σ. 307. 343. Τ, 63. »Αὐτίκα λαμπτῆρας τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν ὄφρα φαείνοιεν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν αὖα πάλαι, περίκηλα, νέον κεκασμένα χαλκῷ· καὶ δαΐδας κατέρισγον, ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέφαινον· οἱ δὲ Ἀττικοὶ τοὺς καιομένους λύχνους λέγουσι, κανδήλεις, σιαμβάνι· παρ' Ἀριστοτέλ. ζῴων Ἱστορ. δ'. 5. τὸ Φανάριον. »Λαμπτὴρ δέρμα τὸ κύκλῳ ἔχων«.

Λαμπτηροκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτω), Ὁ κλέπτων τοὺς λαμπτῆρας, τὸ φῶς, Λυκόφρ. 846.

Λαμπτηρουχία, ἡ (ἔχω), ταὐτὸν τῷ, Λαμπαδουχία. Τὸ κρατεῖν φανούς. Παρ' Αἰσχ. Ἀγαμ. 899, ἡ φυλακὴ στρατιωτῶν τῆς νυκτὸς μὲ φανοὺς διὰ νὰ δίδῃ σημεῖον, φρουρία.

Λαμπτηροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λαμπτῆρα φέρων, κρατῶν καὶ φέγγων, ὅστις βαστᾷ φανάριον, φανοὺς, Ἀθήν.

*Λαμπτρίς, ἡ, = λαμπάτις, Σουΐδ.

Λαμπυρίζω. Φέγγω, φωτίζω, λάμπω, σπινθηρίζω ὡς ἡ λαμπυρὶς, ἢ κωλοφωτιά.

Λαμπυρίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Λαμπουρίς (λάμπω). Πτηνόν τι ἢ ζωδάριον μικρὸν, οὗ τινος ἡ οὐρὰ ἐν τῷ σκότει λάμπει, κωλοφωτιά.

Λάμπω, Μ. ψω, καὶ λάμφομαι. Παρακ. λέλαμπα. Φωτίζω, φέγγω, ἀκτινοβολῶ, ἀστράπτω, »Λάμπων πυρὶ κεραυνόεν«, Ἀριστοφ. παρ' Ὅμ. καὶ μάλιστα ἐν Ἰλ. Ν, 474. Κ, 154. Ν, 245. 474 κτ., ἐπὶ λάμψεως τοῦ πυρὸς, τοῦ χαλκοῦ, τῶν ὀμμάτων· ἐν χρήσει δὲ ὡσαύτως ὡς οὐδέτ. κατὰ μέσην διάθεσιν παρ' Ὅμ. (Ἰλ. Ζ, 319. Χ, 134. Ο, 623. κτ.) καὶ Ἡσιόδ. Ὁ Ὅμηρος χρῆται τῇ μετοχῇ μόνον κατὰ μέσην διάθεσιν, τῇ δὲ ἐνεργ. μετοχῇ μόνον ἐν Ἤμν. 32, 5. β) ἐπὶ φωνῆς, κλήσεως ἢ ῥήμης, ἀντὶ ἀκούεται καθαρῶς, διακεκριμένως, σαφῶς, τρανῶς, Σοφ. Ο. Τ. 187. 473. »Πᾶσαν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὁμαυλος.« γ) τροπικ. διαλάμπειν, διαπρέπειν, ἐξέχειν τῶν ἄλλων κατά τι, κάμνειν ἑαυτὸν περίφημον, Πινδ. Ὀλ. 1, 36. Ἴσθμ. 1, 30. 2) ἐνεργ. κάμνω τι νὰ λάμπῃ, νὰ διαπρέπῃ, λαμπρὸν ποιῶ, »Δόλιον ἀστέρα λάμψαιμι«, Εὐρ. Ἑλ. 1142. (παρὰ τὸ λα-, καὶ φάω παρενθέσει τοῦ μ, οἱονεὶ λάμφω, ἢ πιθαν. παρὰ τὸ λάω.

Λαμπώδης, εος, ὁ, ἡ (λάμπη) = λαμπηρός.

Λαμυρία, ἡ (λαμυρός). Αὐθάδεια, προπέτεια, θρασύτης, ἀναίδεια, τόλμη, θάῤῥος εἰς τὸ ὁμιλεῖν καὶ πράττειν.

Λαμυρίς, ἡ, = λωγάνιον.

Λαμυρός, ά, όν, ή, Λάμυρος· καὶ Ἐπίρ. Λαμυρῶς (λάμος, λαιμός, λάῤῥος.) Ἀκθ' ὑπερβολὴν πλατὺς ἢ βαθύς, π. χ. »Θάλαττα, λίμνη λαμυρά«, ὡς τὸ Λατιν. Voraginosum mare, ὅθεν 2) καταπληκτικός, τρομακτικός, φοβερός, Θεόκριτ. κέ. 234. »Λαμυρὸν χωὸν ὑπέδειξεν δύτακα«. 3) τροπικ. θρασὺς, αὐθάδης, ἀναιδής, θαῤῥαλέος εἰς τὸ λέγειν καὶ πράττειν, Ξενοφ. συμπο. »Εἰδὲ λαμυρώτερον λέγω, μὴ θαυμάζετε· παρὰ τοῖς ὕστερον κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἐπίχαρις, καὶ εὐτράπελος, στωμύλος, ἡδὺς, χαρίεις, νόστιμος ἐπὶ τῆς θελκτικῆς ἰταμότητος καὶ προπετείας τῶν κορασίων, τὴν ὁποίαν ὁ Ὁράτιος ὀνομάζει grata protervitas πρβ. ἐπίχαρις, Lobeck Φρύν. σ. 291. 760. Ἀντὶ τοῦ, λαίμαργος, κεῖται παρ' Ἀθην. μετὰ τοῦ, γάστρις· ὁ δὲ Σουΐδ. ἔχει ἐκ Σοφοκλ. »γλαμυρούς κατὰ φορβάνα«.

Λαμφθείη, καὶ, λαμφθῆναι, Ἰωνικ. ἀντὶ, ληφθείη, καὶ ληφθῆναι.

Λαμψάνη, ἡ, = λαψάνη.

Λάμψις, ἡ (λάμπω). Τὸ λάμπειν, φωτίζειν, στιλπνότης.

Λάμψομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, λήψομαι, ἐκ τοῦ, λαμβάνω, Ἡροδ.

Λανθάνεμος ὥρα, ἡμερτ. ἀναγν. ἀντὶ λαθάνεμος, ἡτυχία, παῦσις τοῦ ἀνέμου, γαλήνη, ἐπίθετ. τῆς Ὥρας, Σιμωνίδ. παρ' Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. ε. 8.

Λανθανόντως, Ἐπίρρ. ταὐτὸν τῷ, Λάθρα· ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ

Λανθάνω, Μ. λήθω, Δωρ. λαθῶ, Ἀόρ. ἔλαθον, ἀπαρ. λαθεῖν Παρακ. λέληθα. Μέσ. λανθάνομαι, Μ. λήθομαι, Δωρ. λαθοῦμαι· Ἀόρ. ἐλαθόμην, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ ἀόρ. ἀ. ἐλησάμην, καὶ κατὰ τὸν παθ. τύπον ἐλήσθην, Θεόκρ. Παρακ. λέλησμαι, Ἰων. καὶ Ὅμ. λέλασμαι, μετοχ. λελασμένος, κ. τ. λ. πρὸς τῷ, λανθάνω, ἔστιν ἐν χρήσει καὶ ἀρχαῖος ἐνεστ. λήθω, Μέσ. λήθομαι, παρὰ μὲν τοῖς Ἀττικ. σπανίως, τόσῳ δὲ συχνότερον παρ' Ὅμ. τοὐναντίον δὲ παρὰ τούτῳ ὁ μὲν ἐνεστ. λανθάνω οὐχ εὑρηται, ὁ δὲ ἐνεργ. παρατ. τρίς, ὁ δὲ μέσ. παρατ. ἅπαξ, συχνότατα δὲ ὁ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ., καὶ, μετὰ ἐπκ. ἀναθιπλ. λελάθη, λελαθέσθαι.

1) Μένω ἢ εἰμὶ κεκρυμμένος ἢ ἀπαρατήρητος, φυλάττομαι κρυμμένος. Ὅμ. καὶ μετὰ αἰτ. προσώπου, εἶμαι κρυμμένος ἀπό τινα, δὲν μὲ παρατηρεῖτις, πολλάκις παρ' Ὅμ., παρ' ᾧ ἐστ' ὅτε ἐν χρήσει μετὰ μετοχῆς, π. χ. »Ἄλλον τινὰ λήθω μαρναμένοισι«, μένω εἰς ἄλλον τινὰ κρυφὸς, ἄγνωστος, δὲν γνωρίζομαι ὅτι μάχομαι, Ἰλ. Ν, 273. πρβ. Κ, 279. Ὀδ. Ρ, 88. Χ, 198. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως παρ' Ἡροδτ. 8, 25. συντάσσεται καὶ τῷ, ὅτι, ὡς »Οὔμε λήθεις, ὅττι θεῶν τις σ' ἤγεν, δὲν μὲ λανθάνει, ἤτοι γνωρίζω, ὅτι θεός τις σ' ἔφερε, Ἰλ. Ω, 563. συχνότερον παρὰ τοῖς Ἀττικ. ὡσαύτως »Ἐδόκεες θεοὺς λήθειν οἷα ἐμηχανῶμι«, Ἡσιόδ. 8, 106. — Πολλάκις εὐχρηστός ἐστι παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἡ σύνταξις τοῦ λανθάνω μετὰ μετοχῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ συντάξει ἐκλαμβάνεται ὡς ὑπαρκτικὸν ῥῆμα διὰ νὰ παραστήσῃ τὴν ἰδέαν κρυφίως, ἢ ἐξαίφνης, παρ' ἐλπίδα, ἄνευ τῆς εἰδήσεως τινός· καὶ τότε ἐν χρήσει διττῶς α) μετὰ αἰτιατ. »Ἐλάνθανέ με πεσόντα«, ἔμενε μοι ὡς πεσὼν ἄγνωστος, ἤγουν ἔπεσε κρυφίως, χωρὶς νὰ παρατηρήσω, ὡς ἐν τοῖς προειρημένοις χωρίοις ἐξ Ὁμήρου. β) ἄνευ πτωτικοῦ, ὡς »Ἐλάνθανε πεσόντα«, ἔμενεν ὡς πεσὼν (ἑαυτῷ) κεκρυμμένος, ἄγνωστος, ἤγουν ἔπεσε κρυφίως, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ, καταλάβῃ. »Λελήθασι μανθάνοντες«, ἔμαθον ἀνεπαισθήτως, ἀπαρατηρήτως, χωρὶς νὰ καταλάβωσι κ. τ. τ.

2) Μένω, Λανθάνομαι, λησμονῶ, ἀμελῶ, παραμελῶ, μετὰ γεν., Ὅμ. ἐξαιρετ. »ἀλκῆς λαθέσθαι (Ἰλ. Ν, 835)« ἀντιθ. τῷ, ἀλκῆς μνήσασθαι· δηλοῖ δὲ καὶ, ἐπίτηδες ἀμελεῖν καὶ μὴ πράττειν τι, παραλείπειν, π. χ. »Ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν (Ἰλ. Ι, 537)«. Ὅτι δὲ οἱ νεώτεροι ἐχρῶντο ἀντὶ τῆς γενικῆς ἐπ' ὅτε τῇ αἰτιατικῇ, φρονεῖ μὲν καὶ θέλει ὁ Schaef. mel. p. 91, ἀρνεῖται δὲ ὁ Ἔρρ. Σοφ. Ο. Τ. 890. 3) ἐνεργ. ὡς καὶ λανθάνω, κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τι, τινά τινος, μόνον ἐν Ἰλ. Ο. 60. ἐν τῷ κατ' ἀναθιπλ. ὑποκατ. ἐνεργ. ἀορ. λελάθη,

ἐν ᾧ ὁ κατ' ἀναδιπλ. μέτρος ἀόριστος δὲν διαφέρει κατὰ τὴν σημασίαν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ἀορίστου, πρβ. λαγχάνω, 3. — Ὁ Ὅμ. συντάσσει τὸ ῥῆμα τοῦτο κατὰ τὰς πλείστας σημασίας μὲ ἀρνητικὸν μόριον, οἷον μή, οὐποτε, οὐδέ, οὔπω, μή, οὔ, κτλ.

Λάξ, Ἐπίρρ. Μὲ τοὺς πόδας εἰς τὰ ὀπίσω λακτίζων, κλοτσῶν, ἢ μὲ τὸν πόδα, μὲ τὴν πτέρναν κλίνων, σπρώχνων, κουνῶν, πατῶν, παίων, ληκτικῶς, ἤτοι τῷ λήγοντι μέρει τοῦ ποδός, μὲ τὸ ἄκρον τοῦ ποδός, ὁ ἐστι ἤτοι δακτύλοις ποδός, ἢ τῷ πέλματι, Ὅμ., ὅστις συνήθ. συντάσσει μετὰ τοῦ ἐμβήναι, προσβῆναι καὶ ἐπιβαίνειν· καὶ, πλὴξ ποδί, μὲ τὸ ἄκρον τοῦ ποδός, πατώντας, Ἰλ. Β, 158. »Λὰξ ποδὶ κόψασκε, καὶ Ὀδ. Ο, 45. Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 1446. »Λὰξ ποδὶ τύψεν ἐνόρσαι. »Πὺξ καὶ λάξ, παροιμ. μὲ χέρι καὶ πόδαρι, ἤτοι μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις. (ἐκ τοῦ λάξ παράγεται τὸ λάζομαι, καὶ, λακτίζω.)

Λάξασθαι, Δωρικ. ἀντὶ, λήξασθαι, ἐκ τοῦ λαγχάνω.

Λάξευσις, εως, ἡ (λαξεύω). Τὸ λαξεύειν, κόπτειν πέτρας. Παρὰ Λιοδώρ. Σικελ. α. 63. κεῖται παραλλήλως μετὰ τοῦ, Ξεστουργία.

Λαξευτήρ, ῆρος, ἡ, Λαξευτής, οῦ, ὁ. Ὅστις λαξεύει, κόπτει, πελεκᾷ, σκάπτει πέτρας, ἢ ἐκ πέτρας. ὅδεν

Λαξευτήριον, τό. Ὀργανόν τι, δι' οὗ κόπτουσι καὶ σκάπτουσι τὰς πέτρας.

*Λαξευτής, ὁ, = λαξευτήρ.

Λάξευτος, ἡ, ὄν. Ὁ ἐκ πέτρας ἢ ἐν πέτρᾳ πελεκημένος, ἐξειργασμένος. ἐκ τοῦ

Λαξεύω (λᾶς, ξέω). Πέτρας ἢ ἐκ πετρῶν κόπτω, πελεκῶ, ἀποξέω, λαείνω, ἐξεργάζομαι (τὸ Ἄλφα ἐστὶ φύσει μακρόν).

*Λάξις, ιος, ἡ (λαγχάνω, λάξομαι). Τὸ διὰ κλήρου δοθέν, διορισθέν, ἐξαιρτ. τὸ διὰ κλήρου τυχὸν κομμάτι χώρας, Ἡρόδ. 4, 21. ἔνθ. ὁ Schaef. γράφει μὲν περιστπωμένως λᾶξις, οὐκ ἔστι δὲ Ἴων. μετασχηματισμὸς ἀντὶ λῆξις, ἀλλ' ἐσχηματίσθη ἀμέσως ἀπὸ τοῦ πρωτοτ. λαχεῖν ὡς καὶ λάξομαι.

Λᾶξις, ιος, ἡ. Δωρ. ἀντὶ, Λῆξις, Καλλίμ. εἰς Δία.

*Λάζομαι, Ἴων. Μ. ἀντὶ λήξομαι, ἐκ τοῦ λαγχάνω, Ἡρότ.

Λαξπάτητος, βέλτιον τὸ Λακπάτητος. ἴδε τοῦτο.

Λαοβόσκερα, ἡ. Ἡ τοὺς λαοὺς βόσκουσα, τρέφουσα, Ὀρφ. θηλ. τοῦ

*Λαοβοτήρ, ῆρος, ὁ (λαός, βόσκω). Τροφεὺς τοῦ λαοῦ.

Λαοβότος, ὁ, ἡ (βόσκω). Ταὐτὸν τῷ, Λαοτρόφος.

Λαογραφία, ἡ. Ἡ εἰς τὸν δημόσιον κώδηκα καταγραφὴ τοῦ λαοῦ, ἀμφ.

Λαοδάμας, αντος, ὁ (δαμάω). Ὁ τοὺς λαοὺς δαμάζων· ὁ τὰ ἔθνη νικῶν, καταβάλλων, βιάζων, ὑποτάττων, ἐπίθετ. τοῦ, Ἄρεως, Ὅμ. καὶ Αἰσχύλ. (– υ υ –)

Λαοδίκεος, ὁ, ἡ (δίκη). Κριθεὶς, ἐξετασθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἠλαόδικος σοφίαν, Σωκράτ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 42.

Λαοδογματικός, ἡ, ὄν· καὶ ἐπίρ. – – – κῶς (λαός, δόγμα). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δόγμα τοῦ λαοῦ· ὁ κατὰ τὸ δόγμα, τὴν γνώμην τοῦ λαοῦ ὤν, σύμφωνος μὲ αὐτήν. Στράβ. ζ'. παρὰ Πολυβ. »Ἀποφάσεις λαοδογματικαίς, εἰς τὰς ὁποίας ἀκολουθεῖ τις τὴν γνώμην τοῦ κοινοῦ λαοῦ.

Λαοηγησία, ἡ (ἡγέομαι, λαός). Ἡγεμονία, ἐξουσία ἐπάνω εἰς τὸν λαόν, ὁδηγία αὐτοῦ, Ἰουστίν. Μάρτ.

Λαοκατάρατος, ὁ, ἡ (καταράομαι). Κατηραμένος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἀμφ.

*Λαοκρατέομαι, παθ (κρατέω) = δημοκρατέομαι, ὅδεν

*Λαοκρατία, ἡ, = δημοκρατία.

Λαομέδων, οντος, ὁ (μέδων, μέδομαι). Ἐξουσιαστής, βασιλεὺς τοῦ λαοῦ. 2) ὄνομα ἀνδρὸς, Ἰλ. τὸ θηλ. Λαομέδεια, ἡ, ὡς ὄνομα γυναικός, Ἡσ. Θεογ. 257.

*Λαοξοϊκός, ἡ, ὄν. Ἀνήκων εἰς τὸν λαξόον.

Λαοξόος, ὁ, ἡ (λᾶας, ξέω). Ταὐτὸν τῷ, Λαξευτής.

Λαοπαθής, ές, ὁ, ἡ (παθεῖν). Ὅπερ ἔπαθον ὅλος ὁ λαός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 491.

Λαοπλάνος, ὁ (πλανάω). Ὁ πλανῶν τὸν λαόν, Ἰώσηπ. (– υ υ)

Λαοπόρος, ὁ, ἡ (λαός, πορεύω). Χρησιμεύων τῷ λαῷ εἰς ὁδόν ἢ περάσιν, ὡς παρ' Αἰσχύλ. »Λαοπόρος μηχανήμα, ἡ γέφυρα, δι' ἧς περᾷ ὁ λαὸς εἰς τὸ πέραν.

Λαός, ὁ· καὶ Ἀττικ. Λεώς, ὅστις ἔμως τύπος εὑρίσκεται καὶ παρ' Ἡροδότῳ. Λαός, θεωρούμενος ὡς σωρός, οὐχὶ ὡς δῆμος, καθὸ ἐλεύθερος, πλὴν σεμνότερος πάρεξ ὁ ὅμαδος, ὡς διδάσκει ἡμᾶς τὸ ἀντίθετον ἐν Ἰλ. Β, 306. 7. 1) παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ., οἱ τινες χρῶνται τῷ ἑνικ. καὶ πληθ. ἀδιαφόρως, ἐξαιρτ. ἐν Ἰλ. συνήθ. στρατός, τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον συνιστᾷ στράτευμα, τόσον ἐπὶ ὁλοκλήρου στρατευμάτων, ὅσον καὶ ἐπὶ μικροτέρων μερῶν στρατοῦ, ὡς Ἰλ. ἡ, 434. περιγραφικῶς, »ἔθνος λαῶν, Ἰλ. Ν, 499. »Στρατός, στίχες λαῶν, Ἰλ. Δ, 76. 90. ὅρα συνήθ. ἐμπεριλαμβάνει ἡ λέξις ἐν ἑαυτῇ πεζικὸν καὶ ἱππικόν, ὡς Ἰλ. Β, 809. γίνεται μνεία ῥητῶς. »Ἐκ δ' ἔσσυτο λαὸς πεζοί θ' ἱππῆές τε. Ὅμως τὸ, λαὸς κεῖται ἐσθ' ὅτε ὡς πεζικὸν ἀντιθ. τῷ, ἵπποι, ὡς Ἰλ. Η, 342. Ι, 708. Σ, 153. ἔτι δὲ ὡς στρατὸς κατὰ ξηρὰν ἀντιθ. τῷ, νῆες, Ἰλ. Ι, 224. Κ, 14. καὶ ὡς ὄγκος τῶν κοινῶν πολεμιστῶν, ἤτοι ὡς στρατιῶται, ἀντιθ. τῷ, ἡγεμόνες, ἡγήτορες κτ. ὡς ἐν Ἰλ. Β, 365. Ν, 108. Ω, 28. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις. 2) ἐν τῇ εἰρηνικωτέρᾳ Ὀδυσσείᾳ τὸ πληθ. λαοί (σπανιώτ. λαός) ὁλοῖ κατὰ πᾶσαν περίστασιν οἱ ἄνθρωποι ἐν γένει, ὁίχα πολεμικῆς ἀναφορᾶς καὶ· ἐξαιρτ. ὡς ὑποκείμενοι τοῖς ἄρχουσι μιᾶς χώρας, οἱ ὑπήκοοι· ἀλλὰ καὶ ἐν Ἰλ. ἐκλαμβάνεται ἐσθ' ὅτε ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, πλὴν μόνον ἐν τῷ πληθ. π. χ. ἐν Ἰλ. Ρ, 226. Ω, 611. λέγονται λαοὶ οἱ εἰρηνικοὶ πολῖται ἀντιθέτως τῷ, πολεμισταί· ἐν δὲ Ἰλ. Ρ, 390. οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἐργάται τοῦ βυρσοδέψου· καὶ ἐν Ἰλ. Δ, 676. »Λαοὶ ἀγροιῶται, οἱ χωρίται, ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 90. Ν, 710. »Λαοί, ἀσπισταί, λαοὶ ἔταροι, οἱ πολεμισταί. 3) λαοὶ πληθ., ἀντὶ λαός, ὡς ἡ ὁλότης, τὰ σύμπαν πολλῶν ὑπὸ ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ ὀνόματι, Ὀδ. Ζ, 194. ἐν τῷ ἐπικῷ κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ, Ὀλ. ο, 66. 8, 39. Πυθ. 8, 76. 9, 13. κτλ. (ἐπειδὴ ὑπάρχει μεγάλη ὁμοιότης μεταξὺ τοῦ λαός καὶ λάος, λᾶας (λίθος), ὁ Πινδ. Ὀλ. 9, 66. κτ. ἐξηγεῖ τοῦτο ἐκ τοῦ μύθου τοῦ Δευκαλίωνος, ἐπειδὴ ἐκ τῶν ῥιφθέντων ὑπ' αὐτοῦ λίθων παρήχθησαν ἄνθρωποι· κατὰ νεωτέρους ὅμως, ἀμφότεραι αἱ λέξεις εἶναι συγγενεῖς κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ὄγκου σωροῦ· καὶ τό, λεία (λάφυρον) καὶ λίθιον (σπαρτὸν χωράφι) παράγουσιν ἐκ τοῦ λαός, θεωροῦντες τοῦτο μὲν ὡς κτῆμα κοινότητος, ἐκεῖνο δὲ ὡς κοινὸν κτῆμα τοῦ λαοῦ).

*Λᾶος, ου, ὁ = λᾶας. Πέτρα, μόνον παρὰ Γραμματικ.

*Λάος, γεν. τοῦ λᾶας, Ὅμ.

Λαοσεβής, ές, ὁ, ἡ (λαός, σέβομαι). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον σέβεται καὶ τιμᾷ ὁ λαός, Πινδ. Πυθ. 5, 129. »Ἥρως λαοσεβής.

Λαοσσόος, ὁ, ἡ (λαός, σεύω). Παρορμητικὸς τῶν λαῶν, ὁ τοὺς λαοὺς ἐρεθίζων, διεγείρων, παρορμῶν εἰς πόλεμον, ἐπίθετ. τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἔριδος, Ἰλ. Ρ, 398. Τ, 48. Ἀθήνης, Ν, 128. Χ, 210. Ἀπόλλων. Τ, 79. καὶ τοῦ ἡγεμόνος Ἀμφιαράου, Ὀδ. Ο, 244. τοῦ Ἠλεκτρύωνος, καὶ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, Ἡσιοδ. ἀσπ. 3. καὶ 37. ὡς καὶ τό, Ἱππόσσος, ἐν Ἰλ. Τ, 40. καί, Ἱππόσσα, ἡ· παρὰ Πινδαρ. 2) ἐκ τοῦ, σώζω, ὁ τοὺς λαοὺς σώζων, διατηρῶν, μόνον παρὰ Νόννῳ.

Λαοτέκτων, ονος, ὁ (λᾶας, τέκτων). Ὅστις κτίζει μὲ πέτρας (δουλγγέρης, δουβαρτζῆς). Ἀνάλεκτ. β'. 150.

Λαοτίναχτος, ὁ, ἡ (λᾶας, τινάσσω). Ὑπὸ πετρῶν τιναγμένος, εἰς κίνησιν βαλμένος, κλονισθείς, Ἀνάλεκτ. β'. 155. »λαοτίναχτον ὕδωρ.

*Λαοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω), = λατόμος.

*Λαοτόρος, ὁ, ἡ (λᾶας, τορέω). Διατρυπῶν τοὺς λίθους.

Λαοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ λαοὺς, ἢ ἀνθρώπους τρέφων, Πινδ. Ὀλ. 5, 9. »Πόλιν λαοτρόφοιο, εὐδαίμονα καὶ πολυάνθρωπον.

Λαότροφος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ τρεφόμενος ἢ τεθραμμένος, Πίνδαρ. Ὀλ. 6, 102. »Λαότροφον τιμάνα.

*Λαοτύπος, ὁ, ἡ (λᾶας, τύπτω). Ὁ πελεκῶν λίθους, καὶ οὐσιαστ. ὡς τό, λατύπος, ὁ λιθοξόος.

Λαοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὅστις φθείρει, ἀφανίζει, ἐξολοθρεύει τὸν λαόν, Θέογν. 779.

Λαοφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὅστις φονεύει, δολοφονεῖ τὸν λαόν, Θεόκρ.

Λαοφόρος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Ἀττ. λεωφόρος (φέρω). Ὁ φέρων τὸν λαόν. »Λαοφόρος ὁδός. Νλ. Ο, 682, βασιλικὴ στράτα.

Λάπαγμα, τό (λαπάζω). Τὸ ἐκκενωμένον, πᾶν ὅ,τι ἐκενώθη, ἀδειάσθη, ἐκβάλθη διὰ τῆς κοιλίας, ἐκκένωμα, ξευκαίρωμα. (υ – υ)

Λαπαγμός, ὁ. Ἡ ἐκκένωσις, ἀδείασις, ὑπαγωγὴ τῆς κοιλίας.

Λαπάζω, καὶ, Λαπάσσω, καὶ Λαπάττω Ἀττ. Μ, ξω, = ἀλαπάζω. Ἐκκενόω, ἀδειάζω· ἐξαντλῶ· διαρπάζω, ἄστυ, Αἰσχ. Θηβ. 47. ἐξαιρτ. παρ' Ἰατροῖς κοιλίαν, γαστέρα λαπάζω, Ἐκκενόω, ἀδειάζω, καθαρίζω τὸν στόμαχον, μαλακὸν ποιῶ τὸ σῶμα διὰ τίνος καθαρτικοῦ ἰατρικοῦ, ὁπόταν αὐτὸ εἶναι σκληρὸν ἢ πάσχῃ ἀπὸ δυσκοιλιότητα παθ. Λαπάττεσθαι, μαλακόν, εὐκοίλιον σῶμα ἀποκτῶν (ἔχει μετὰ τοῦ λάπτω, καὶ λαφύσσω, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχήν, καθὼς ἔτι καὶ μετὰ τοῦ λάζομαι, ἀφ' οὗ τό, λαγών, καὶ λαγαρός, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, λαπάρα, καὶ λαπαρός· ἐκ τοῦ λάω, λάζω, λάπω, λάπτω, λαπάω, λαπάζω). ὅδεν

Λάπαθον, τό. = λάπαθος. 2) Εἶδος λαχάνου, λάπατον, τὸ ὁποῖον ἐσθιόμενον, μαλακύνει καὶ κινεῖ τὴν κοιλίαν. Ὁ Διοσκορίδ. β'. 140. διακρίνει πέντε εἴδη, ἄγριον, κηπευτόν, ἱπολάπαθον, ὀξυλάπαθον, καὶ ὀξαλίς· τὸ πρῶτον ἴσως εἶναι τὸ τοῦ Λιν. Rumex scutatus· τὸ δὲ δεύτερον, Rumex patientia.

*Λάπαθος, ὁ (λαπάζω). Κοιλάτης τις τῆς γῆς, λάκκος, γούρνα. ἐξαιρτ. σκεπασμένη γούρνα διὰ νὰ πίπτωσι καὶ πνίγωνται τὰ θηρία. (κ)

*Λαπακτικός, ἡ, ὄν (λαπάζω). Ἐπιτηδείως ἢ ἀνήκων εἰς ἐκκένωσιν, ἀδείασιν, κάθαρσιν κοιλίας, μαλάκωσιν.

Λάπαξις, εως, ἡ (λαπάζω). Ἐκκένωσις, κίνησις τῆς κοιλίας, Ἀριστοτ.

Λαπάρα, ἡ. Ἐπκ. καὶ Ἴων. λαπάρη. Τὸ ὑπὸ κάτω τῶν πλευρῶν τοῦ σώματος μέχρι τῶν μηρῶν μαλακὸν μέρος, τὸ ὁποῖον ἄλλως λαγών,

λέγεται. Ἰλ. Ζ, 64. καὶ ἄλλαχοῦ, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ὅμηρος τὴν λέξιν, λαγών, δὲν μετεχειρίσθη, ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡροδ. πρβ. κενεών καὶ τὸ Μεθομηρικὸν λαγών. (υυ–) κυρίως ἐστὶ θηλυκὸν τοῦ

Λαπαρός, ά, όν (λάπτω, λαπάζω). Ὅστις ἔχει μαλακόν, ἤτοι εὐκοίλιον σῶμα, ὅ ἐστιν, ὅστις ἔχει κίνησιν τῆς κοιλίας· κυρίως δέ, ὁ ἠπερός, στεγνός, λεπτός, λιγνός, ζαρωμένος· καθόλου δὲ μαλακός. ἴδε Λαγαρός. ὅθεν

*Λαπαρότης, ητος, ἡ. Ἡ ἀπαλότης, ἐξαιρτ. τῆς κοιλίας, Ἱππ.

Λαπάσσω, Ἀττ. λαπάττω = λαπάζω.

Λάπη, ἡ, = λάμπη, ἐξαιρτ. φλέγμα, Ἱπποκρ. »ἐμέειν σίαλα καὶ λάπην«. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει, λάπην ἔλεγον τὸν παχὺν ἀφρόν, τὸν ἐπιπολάζοντα τῷ οἴνῳ πηλώδη· ἄλλοι βόρβορον, ἰλύν· ἄλλοι τὸν ἐπὶ τῇ ἁλμῃ ἐφιστάμενον καὶ ταῖς λίμναις· οἱ δέ, τὸν ἐπὶ τοῦ γάλακτος ὑμενώδη πηλόν.« Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας λάσπη, ἴσως καὶ ὀρθότερον, παρὰ τὸ, λάπη, καὶ λάμπη.

Λαπῆναι, ἀόρ. β'. τοῦ ποιητ. ἀπαρεμ. λάπτω.

Λαπίζω (λαπίθαι). Ὑπερηφάνως πολιτεύομαι, ἀλαζονικῶς φέρομαι, κομπάζω, ἐπαινῶ ἐμαυτόν, καυχῶμαι, Κικέρ. πρὸς Ἀττικ., ὅπου ἔτι φέρεται καὶ τὸ ἐκ τούτου παράγωγον, λάπισμα.

Λαπίθης, ὁ· καὶ πληθ. Λαπίθαι, οἱ. Ἔθνος παλαιὸν τῆς Θεσσαλίας πολεμικόν, ὑφ' οὗ ἐξωλοθρεύθησαν οἱ Κένταυροι, Ὁμ. Παρὰ δὲ τοῖς Μεταγνστ. λαπίθης τροπικ. ὑπερήφανος, μεγαλορρήμων, ὁ καθ' ὑπερβολὴν κομπάζων ἐπὶ τῇ ἀνδρίᾳ του. (υυ–)

Λάπισμα, τό (λαπίζω). Ὑπερήφανον πολίτευμα, κόμπασμα, τὸ νὰ κάμνῃ τις τὸν μεγάλον καὶ ὑπερήφανον, ἡ μεγαλορρημοσύνη, ὑπερηφάνεια, ἔπαρσις. (υ–υ)

Λαπιστής, οῦ, ὁ· ἡ, Λαπιστὴς ὡς· σαλπιστὴς ἀντὶ σαλπιστής (λαπίζω), ὡς τὸ, λαπίθης. Ἀλαζών, ὑπερήφανος, καυχησιάρης, λαφαζάνης. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, Λεπιστής.

*Λαπτικός, ή, όν (λάπτω, λαπάζω). Καθαρτικός, καθαλληλος εἰς ἐκκένωσιν, κάθαρσιν τῆς κοιλίας.

Λάπτω, Μέλ. ψω. Παρκ. λέλαφα. Ὑποκοιλαίνων τὴν γλῶσσαν καὶ ἀναφέρων τὸ ὕδωρ μετά τινος ἤχου πίνω, λείχω, χλαπατῶ, ἢ χλάπτω, τῇ γλώσσῃ ἀναλαμβάνω, ἀναρροφῶ, καθὼς π. χ. οἱ σκύλοι καὶ αἱ γάται, καὶ ἐπὶ λύκων, ὡς Ἰλ. Π, 161. »Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῆσιν μέλαν ὕδωρ· πεποίηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς τῶν κυνῶν γλώττης, ὅταν πίνωσιν, ὅ ἐστὶν ἐκ τοῦ, λάπ, λάπ, οὕτω πινόντων μετὰ ψόφου· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Μεταγν. καθόλου ἀντὶ τοῦ πίνειν, ἐξαιρ. ἐπιθυμητικῶς ἔχω τοῦ πιεῖν, λαχταριστὰ πίνω, ῥοφῶ καὶ μεταβτ. πίνω τι ὅλον, ἀδειάζω πίνωντας, π. χ. »Τὸ δέπας λέλαφας τοὐμόνον, παρ' Ἀθηναίοις, καθὼς ἔτι »λεπαστὴν λαφάμενος μεστὴν ἐχαρύβδισεν, ἐξέπιεν, ἐρρόφησεν αὐτὴν ὡς ἡ Χαρύβδις· ἢ ὡς τὸ τῆς συνηθείας τὴν ἔκαμε λάπ, ἢ χλάπ, τὴν ἐχλαπάτησε. »Τοὺς οὖτω λάπτοντας τὸν οἶνον, πίνοντας, ῥοφῶντας (τὸ λάπτω ἀνήκει τῷ ἀρχαίῳ πρωτοτύπῳ Λα–, ΛΑΩ, ἄρα συγγ. τῷ, λάζομαι, λαβεῖν, λάβρος, λαπαρός, λάρος, λάρυγξ, λαφύσσω, λάφυρον).

Λαπωδής, ὁ, ἡ (λάπη). Ὡς λαμπωδὴς, ὅμοιος τῇ λάπῃ, ἢ πλήρης λάπης, φλεγματώδης, μυξώδης, πλήρης φλέγματος, μύξης, κορύζης, Ἑρωτιαν. Γλωσσ.

Λάρβασον, τό. Ταὐτὸν τῷ, Στίμμι, Διοσκορ. α. 99.

Λάρεμνον, ἢ λάριμον, τό. Ἰδιόκτητον τι θυμίαμα, Ἀγαθαρχίδ. καὶ Στράβ. ιγ'.

Λαρινεύω (λαρινός). Τρέφω, σιτίζω, σιτεύω. Μέσως, τρώγω, σιτεύω ἐμαυτόν, Σώφρων παρ' Ἀθην. δ'. σελ. 376.

Λαρινός, ή, όν (λαρός). Τεθραμμένος, σιτευτός, λιπαρός, εὐτραφής, παχύς. »Βοῦς, Σὺς λαρινόν«, εἴρηται ἐκ τῶν Ἠπειρωτικῶν βοῶν, τῶν ἀπὸ τινος κώμης, Λαρίνης λεγομένης καὶ τροπ. ἔπος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 927. Ὄρνιθ. 465. ἔνθα ὁρᾶ τὸν Σχολιαστὴν, καὶ Ἀθήναιον δ'. σελ. 376. Παρ' Ὀππιαν. ἁλ. γ'. 399. λαρινός, ὅ ἐστι θαλάττιός τις ἰχθύς, εἰσέτι ἄγνωστος, ὅπου ἄλλοτε, Λάριμος, ἀνεγράφησκον.

Λάριξ, ιγκος, ὁ καὶ ἡ. Εἶδος δένδρου, Larix. (υ–, Λουκιαν. 9, 920).

Λαρίς, ίδος, ἡ. = λάρος, Λέων. Ταρ. 74. 5.

Λαρισσαῖος, αία, αῖον. Ἐκ Λαρίσσης ὤν. 2) ὡς οὐσιαστ. συνυπακουομ. Λέβης, σκεῦός τι μαγειρικόν, ἐν Λαρίσσῃ ἐφευρεθεὶς, ἢ ἰδιαιτέρως αὐτοῦ κατασκευαζόμενος, χύτρα, τένζερης, »Λαρισσαίους ἐφήτορας«, Ἀνάλεκτ. ά. 224. Ὁ Ἀριστοτέλ. πολ. γ'. 2. καλεῖ αὐτοὺς ὁμοίως, Λαρισσαίους, καὶ τοὺς κατασκευαστὰς αὐτῶν, Λαρισσαιοποιούς. Τὸ δὲ ἐκ χαλκοῦ εἶδος, ταγάρα, καὶ ταναγρίς, ἐλέγετο.

Λαρκεγωγός, ὁ (λάρκος, ἄγω). Ὁ λάρκον ἄγων, φέρων, Εὐρίπ.

Λαρκίδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ Λάρκος.

Λάρκος, ὁ. Πλέγματι κοφινῶδες ἢ φαβῶδες, κόφινος ἐξαιρ. κοφίνι διὰ κάρβουνα· καθ' Ἡσύχ. »Πλέγμα φορμῷ ὅμοιον, ἐν ᾧ ἀνθρακας φέρουσιν, ὅτε δὲ καὶ ἰσχάδας«. Ὁ Φώτ. ἔχει Λάρκος, φορμός ἐστιν, εἰς ὃν ἀνθρακας ἐνέβαλον· κέχρηται τῷ ὀνόματι Δυσίας καὶ Ἀριστοφάνης· ὅθεν, Ἐπιλάρκισμα, τὸ τοῦ Λάρκου βύσμα, Ἐτυμολόγ. ὅθεν

Λαρκοφορέω, ῶ (φέρω). Λάρκον φέρω, βαστῶ· ἐξαιρτ. κόφινον μετ' ἀνθράκων φέρω.

Λαρνακοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ ἐν τῇ λάρνακι φθείρων, φονεύων, Ἀνακφρ. 234.

*Λαρνακόφορος, ὁ, ἡ (φέρω). Ἐν λάρνακι ἀχθεὶς, ἢ, ἀπαχθείς.

Λάρναξ, ακος, ἡ. Κιβωτός, κίστη, κάμψα (σεντούκι) κάθε λογῆς θήκη, εἰς ἣν ἐμβάλλουσι διὰ φύλαξιν ἀγγεῖα, Ἰλ. Σ, 413. ἔτι δὲ καὶ καλπη, στάμνος, ἀγγεῖόν τι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στρογγύλον, ἐν ᾧ ἐνέβαλλον οἱ παλαιοὶ τὴν ἐκ τῶν νεκρῶν σωμάτων στάκτην, urna, Ἰταλ. Ἰλ. Ω, 795. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς ὕστερον ὁ τάφος καθόλου, ἀγγεῖόν τι διὰ νὰ βάλλῃ τίς τι μέσα, Ἡροδ. ὅθεν καὶ πλοῖον. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ποιηταῖς καὶ, ὁ λάρναξ, Ἰα. Α, Π. σ. 295. ἔτι δὲ καὶ, παρὰ Λογογρφ., Ἰεκ. Ἀχ. Τατ. σ. 600.

Λαροειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ λάρου ἔχων.

Λάρος, ὁ. Εἶδος ἀδδηφάγου θαλασσίου πτηνοῦ, λευκοῦ χρώματος, τὸ ἐν τῇ συνηθ. Γλάρος, λεγόμενος, Ἀριστοτ. Ζῶ. ἱστορ. ε'. 90. καὶ Ὀδυσ. Ε, 51. »Λάρος ὄρνεον. τρπκ. πλουιάκτης, Λρ. (συγγ. τῷ λάβρος. Καὶ ἐν μὲν Ὀδυ. ὡς παρ' Λρ. Νεφ. 591. Ἱππ. 956 υυ, παρὰ δὲ Λρ. Ὄρν. 567, ἔνθα ἡ λέξις κεῖται ἐπὶ τῆς τροπ. σημασίας, –υ, εἰς τρόπον ὥστε ἡν, ὡς φαίνεται, ὁ λάρος ἰδιαίτ. οὐσιαστ. ὅμως οὐχί, καθὼς συνηθ. νομίζουσι, παρὰ τὸ λάρος, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιθ. λαρός, ἄρα κυρ. ὁ μὲ μεγάλην λαμαργίαν γλείφων.)

Λαρός, ά, όν. Ἡδύς, γλυκύς, ἀπολαυστικός, ἐδώδιμος, θυμήρης, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπὶ γεύσεως, ὡς, δεῖπνον, δόρπον, Ἰλ. Τ, 316. Ὀδ. Μ, 283. Ξ, 408. »Λαρόν τε οἱ αἷμ' ἀνθρώπων«. (Ἰλ. Γ, 572), εἰς τὴν μύγα νόστιμον τὸ ἀνθρώπινον αἷμα. Ἀπολλών. α'. 456. »Μέθυ λαρόν«. γ'. 932. »Ἔπος λαρόν«. Διονύσ. Περιηγ. 936. »Λαρὸν ὀδωδέναι«. ἀνωνυμ. συγκρ. ἐπκ. λαρώτερος, καὶ ὑπερθ. λαρώτατος, Ὀδ. Β, 350. σχηματισθὲν τοῦτο μέτρου χάριν ὡς τὸ κακοξεινώτερος καὶ ὀξυρώτατος. (β) ἐπὶ ὄψεως, ἡδύς τὴν ὄψιν, χαρίεις, Ἡσ. λεξ. γ) ἐπὶ ὀσμῆς, εὔοσμος, εὐώδης. (ΛΑΩ, ΛΑΨΩ, ἀπολαύω, ἄρα κυρ. νόστιμος, ἀπολαυστικὸς ἐν γένει, ἐπὶ ὁποιασδήποτε αἰσθήσεως.)

*Λαρυγγός, οῦ, ὁ (λάρυγξ). Ὅστις φωνάζει ὅσον ἐμπορεῖ.

Λαρυγγιάω, ῶ (λάρυγξ), = Λαρυγγίζω. Λουκιαν. Ῥητ. διδ. 19. Ἐν Ἀνθολογ. Ἀγαθ. ἐπ. 69. »Βραγχὰ λαρυγγιάοντα, ταυτὸν τῷ βραγχιῶν, μὲ βραγχιασμένην φωνὴν ἐμιλῶν ὡς ὁ συναγχωμένος.

Λαρυγγίζω (λάρυγξ). Πλατύνω τὴν φωνὴν φωναζων ἐκ τοῦ λάρυγγος, ὅ ἐστιν, οὐ κατὰ φύσιν φθέγγομαι, ἀλλ' ἐπιτηδεύω περιεργότερον τὴν φωνὴν τῷ λάρυγγι χρώμενος· φωνάζω ἐξ ὅλου τοῦ λάρυγγος, ὅσον ἐμπορῶ δυνατά. 2) μεταβτ. α) φωνάζω τόσον μεγάλως, ὥστε κάμνω τὸν ἐναντίον μου νὰ σιωπήσῃ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 357. »Λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας«, καταβοήσομαι, καταστιγάσω βυκοπτω τινὶ τὸν λάρυγγα, τινά, ὅθεν

Λαρυγγισμός, ὁ. Τὸ φωνάζειν μεγάλως ἐκ τοῦ λάρυγγος. »Λαρυγγισμὸς κορακίων«, κραυγαί, Πλούταρχ.

Λαρυγγίτης, ου, ὁ. Ὁ φωνάζων μεγάλως. Ἀθήν.

*Λαρυγγοτομέω (τέμνω). Ἀποκόπτω ἢ ἐγκόπτω τινὸς τὸν λάρυγγα, αἰτ. προσ. ὅθεν

*Λαρυγγοτομία, ἡ. Τὸ ἀποκόπτειν ἢ ἐγκόπτειν τὸν λάρυγγα τινός.

Λαρυγγόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ἐκ τοῦ λάρυγγος φωνάζων, ἠχῶν· ὅμοιος τῇ ἐκ τοῦ λάρυγγος φωνῇ. Ἀθήν. δ'. »Λαρυγγόφωνος τύποκα, τόνος παρόμοιος τῇ ἐκ τοῦ λάρυγγος φωνῇ.

Λάρυγξ, υγγος, ὁ (ΛΑΩ). Κυρίως ἡ κεφαλή, ἤτοι ἡ ἀρχὴ τῆς τραχείας ἀρτηρίας, δι' ἧς ἀναπνεομεν, Γαλην. εἰς Ἀφορ. καὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ· ἀλλ' ἔτι λέγεται καὶ ὁ φάρυγξ, ἤτοι ὁ αὐλὸς, δι' οὗ εἰσέρχεται ἡ τροφὴ εἰς τὸν στόμαχον, ἐπειδὴ καὶ ὁ κοινὸς ἄνθρωπος ἐπίστευεν, ὅτι τὸ ποτὸν κατέβαινε διὰ τοῦ λάρυγγος εἰς τὸν πνεύμονα. (Σπανίως ἐστὶν ἡ γεν. λάρυγος, δοτ. λάρυγι καὶ αἰτ. λάρυγα κτ. πρβ. φάρυγξ.) ὅθεν

Λαρύνω, (ὁ Ἡσύχ. ἔχει λαρύζει). Βοῶν ἀπὸ τοῦ λάρυγγος, ἐπὶ περιστερῶν. »Περιστερὰ λαρύειν«.

Λᾶς, γενικ. Λᾶος, ὁ Ἀττ. κατὰ συγκ. ἀντὶ λᾶας, δοτικ. λᾷ, Ἀπολλών. δ'. 1489. ἐπειδὴ τὸ Λάϊγξ (εὐκολωτέρως προφέρεται λᾶς, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. lapis) ἐκ τούτου ἐγένετο, καὶ λαῖκα. Γράφεται δὲ καὶ, λᾶς, ἐκ τοῦ, λάϊς, ὡς καὶ τὸ, ἆς, ἐκ τοῦ, ἀάϊς.

Λασάμενος, Δωρικ. ἀντὶ, ἀντὶ, λησάμενος, ἐκ τοῦ, λήθω.

Λάσανον, τὸ Ταυτὸν τῷ, Χυτρόπους. Τριπόδιον, πυροστιά, ἢ ἐσχάρα, σκεῦος μαγειρικὸν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κεῖται ἡ χύτρα ἢ ὁ τένζερης, ἢ ἐφ' ᾧ ψήνουσί τι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 893. Ὁ Σχολ. ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Φώτ. καὶ ἐπὶ ταύτῃ μόνῃ τῇ ἀναιδεῖ παιδιᾷ τῆς λέξεως ἀναφέρεται ἡ ἑρμηνεία, »τὰ ὀπίσθια τῶν μηρῶν ἀπὸ τῆς ὀσφύτητος«, παρ' Ἡσυχ. καὶ παρὰ τῷ Σχολ. »εἰ δασεῖς μηροῖν«. 2) ὁ ἀφοδευτήριος δίφρος (κόμοδο), καὶ τὸ κατουροκάνατον, εὐπολις παρὰ Μοίρισ. σελ. 250. Horatius Sat. α. 6. 109. Πολυδ. »Λάσανον, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου ἀποπάτου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ τιθεμένου«. ὅθεν

Λασανοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ τὸ λάσανον κατουροκάνατον φέρων κατόπιν τινός, ἢ εἰς τινα.

Λάσδεο, Δωρικ. προστ. τοῦ λάζομαι ἀντὶ, λάζεο, λάζου.

*Λασεύμαι, Δωρ. μέσ. Μέλ. τοῦ λανθάνω.
Λασεύμεθα, Δωρικ. ἀντὶ, λησόμεθα.
Λασθαίνω. Χλευάζω, κακολογῶ, αἰσχύνω, ἀνειμάζω, ὑβρίζω, λοιδορῶ. ἐκ τοῦ
Λάσθη, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ χλευὴ. Ὕβρις, αἰσχύνη, ἐντροπή, λοιδορία, κακολογία, 6, 67. Ἡρόδ. Παρ' Ἡσύχ. καὶ Σχολ. Εὐριπ. Ἐκ. 64. ἔστι τὸ, λάζω, ταὐτὸν τῷ, ὑβρίζω, ἀφ' οὗ τὸ, λάσθω, λαστθαίνω. Λάζομαι, ταὐτὸν τῷ, χλευάζω, κακολογῶ· καὶ ἑπομένως, λάσθον, αἰσχρόν. (συγγ. τῷ ΛΑΚΩ, λακεῖν, λακέω.)
Λασθήμων, Θεόκρ. β'. 46. Δωρικ. παθ. ἀπαρ. ἀόρ. τοῦ λανθάνω· ἀντὶ, λαστθῆναι, ληστθῆναι.
Λασιαύχην, ενος, ὁ, ἡ (λάσιος, αὐχήν). Ὁ λάσιον (μαλλιαρὸν) αὐχένα ἔχων, ἐπίθετ. τῆς ἄρκτου (ἀρκούδας). Τμν. Ὁμ. 6, 46. τοῦ ταύρου, Τμν. Ὁμ. Ἑρμ. 224.
*Λασίμηλον, τό (λάσιος, μῆλον). Εἶδος κυδωνίου μὲ ἐπιδερμίδα μαλλιαρὴν, Ἀθην. 3. σ. 82. Β. κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Ἰακ. ὅρα καὶ λασιόμαλον.
Λασιόθριξ, ιχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Πυκνὸς τὰς τρίχας, μαλλιαρὸς, πολύτριχος.
Λασιόκνημος, ὁ, ἡ (κνήμη). Ὁ λασίας, μαλλιαρὰς κνήμας ἔχων, Ὀρφ. Κυνηγ. β', 186.
Λασιόκωφος, ὁ, ἡ (κωφός). Ὁ διὰ τὰ δασύτριχα ὦτα κωφὸς, ὁ λίαν κωφὸς, οἷον λάσια τὰ ὦτα ἔχων, ὡς συγκαταφωνῆσαι καὶ ἀκουσθῆναι, Φώτ. Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. Ὁ Συνέσ. ἐχρήσατο τῇ λέξει ἐν τῷ τῆς Φαλάκρ. ἐγκωμ.
Λασιόμαλον, τό (μῆλον). Εἶδος μαλλιαροῦ μήλου, ἢ μῆλον, τὸ ἔχον χνοῦν, οἷον τὸ κυδώνιον καὶ τὸ ῥοδάκινον. ἴδε καὶ, Ἀρίμηλον.
Λάσιος, ία, ιον, παρὰ τοῖς Ἀττικ. συνήθως, ὁ, ἡ. Δασύμαλλος, πολύτριχος, μαλλιαρὸς, Ἰλ. Ω, 125. Ὀδ. Ι, 433. 2) ἐν γένει ἐπὶ λίθων καὶ πεδιάδων γῆς, ὁ ἔχων πυκνὰ δένδρα, πολυδένδρος, πλήρης δένδρων, κατάφυτος· καὶ ἐπὶ φυτῶν, ἀντὶ τοῦ, πολύφυλλος, ὡς τὸ »Λασίας πλακούντα, Ἀτάλαντ. γ'. 204., δασείας, πολυφύλλου καὶ κατατείου Ὁ Ὅμηρος τάσσει τὴν λέξιν »Λάσιον κῆπον, καὶ »Λάσια στήθεα, Ἰλ. Β, 851. Α. 189. καὶ Π, 554. ὡς σημεῖον τῆς ἀνδρίας καὶ τοῦ θάρρους. Ὑστερώτερον δὲ ἐξέλαβον οἱ τῶν Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραφεῖς τὸ λάσιον στῆθος μᾶλλον ὡς σημεῖον συνέσεως καὶ φρονήσεως, ἃ ἐστι ἐπὶ τοῦ, συνετοῦ, καὶ ἀνάπαλιν ἐπὶ βλακός. Ὁ Συνέσιος ἐν τῷ τῆς Φαλάκρ. ἐγκωμ. εἶπεν »Εἰ φιλεῖν μὲν ἔχει τὴν κεφαλὴν, λάσιον δὲ τὸ φρονοῦν, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Martial. vulsa mens, ἐπίτονος μωρὸς, εἶπεν. πρβ. πυκινὸς, πυκινός· (τὸ, λάσιος διαφέρει, καθὼς φαίνεται, τοῦ δασὺς, δάσος, μόνον κατὰ τὴν διάλεκτον, καθότι πολλάκις ἀλλάττεται τὸ λ μὲ τὸ δ, ἴδε Λ. ε. Πιθανῶς ἐστι καὶ συγγεν. τῷ, λαῖνα, χλαῖνα τῷ Λατ. lana, καὶ laena.) ὅθεν
Λασιόστερνος, ὁ, ἡ (στέρνον). Ὁ λάσιον στέρνον, ἤτοι μαλλιαρὸν στῆθος ἔχων.
*Λασιόθριξ, ὁ, ἡ, = λασιόθριξ.
Λασιόφρυς, υος, ὁ, ἡ (ὀφρύς). Ὁ μαλλιαρὰ, ἤτοι πολύτριχα ὀφρύδια ἔχων, Γραμματ.
Λασιών, ῶνος ὁ (λάσιος). Δασὺς, ἤτοι πολύδενδρος, δρυμώδης τόπος (ὁρμάνι, δάσος), Νίκανδρ. Ἀλεξ. 28.
Λασκάζω, = λάσκω.
Λάσκω, Μ. λακήσω, Ἀόρ. ἔλακον (υ – – υ, πλὴν παρ' Ἀττικ. καὶ υυ – υ, Ἀρ. Εἰρ. 381. Νεφ. 409. Ἑλμοῦ. Εὐρ. Μηδ. 147), Ἀόρ. β'. ἔλαβον, Ἀπαρ. λαβεῖν, Ἰλ. μέσ. μέλ. λακήσομαι, Ἀρ. Εἰρ. 384. 386. Ἀόρ. β'. ἐλακόμην, ἐπικ. κατὰ ἁπλασ. γ'. πληθ. λελάκοντο, Τμν. Ὁμ. Ἑρμ. 145. Παρακ. λέλακα, Ἰων. λέληκα, Ἴλ. μετὰ τοῦ κατὰ συστολὴν ἐπικ. μετοχ. θηλ. λελακυῖα, Ὀδ.
1) Ἠχῶ, ποιῶ ἦχον ἐκλίθω, ἀποτελῶ, ἐκβάλλω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου ἦχον, ψόφον τινὰ, καθὼς π. χ. ὅταν ξεσχίζεται ὕφασμά τι, ἢ ἀσπὶς, ὅταν διατρυπᾶται· ἐξαιρτ. ἐπὶ ἀψύχων σωμάτων, ὅταν κτυπῶνται ἢ ῥίπτωνται κάμνωσι κρότον, Ἰλ. Ξ, 25. »Λάκε χαλκὸς νυσσομένων ἐίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν. Ἰλ. Ψ, 277. »Λάκε δ' ἀσπίς· ἡ ἀσπὶς ἔκαμε κρότον, ὅταν τὴν ἐκτύπησε τὸ ἀκόντιον. Ἰλ. Ν, 616. »Λάκε δ' ὀστέα, ἔτρυξαν τὰ κόκκαλά του, καθὼς τὰ πρὸς ἄλληλα συγκρουόμενα σώματα· πρβ. Ἡσ. Θεογ. 694. παρὰ τοῖς Ἐπικ. ἐν χρήσει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μόνον ὁ ἐνεργ. ἀόρ. β'. παρὰ δὲ Μεταγενεστ. ἐσήμαινεν ἐξαιρτ. ἐν κρότῳ, μετὰ ψόφου θλᾶσθαι, συντρίβεσθαι, σπᾶσθαι, σκάζειν, ξεσχίζεσθαι, διαῤῥήγνυσθαι, ῥαίζεσθαι· πάντοτε ἀμεταβάτως, ὅθεν λακὶς, λάκος, λάκκος, ἴσως δὲ καὶ, λαχαίνω. 2) ἐπὶ ζώων, ψωνάζειν, κάμνειν φωνὰς, θόρυβον, ταραχὴν, π. χ. ἐπὶ ἱεράκων, Ἰλ. Χ, 141. ἐπὶ πνιγομένης ἀηδόνος, Ἡσ. Ἔ. 209. ἐξαιρτ. ἐπὶ γαυγίσματος τῶν σκύλων, ὡς ἐπὶ τῆς Σκυλλῆς, Ὀδ. Μ, 85. καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας εὐχρηστότερος παρὰ τοῖς Ἐπικ. ὁ παρακ. καὶ μόνον ἐν Τμν. Ὁμ. Ἑρμ. 145. κεῖται ὁ μέσος ἀόρ. »Κύνες λελάκοντο. 3) ἐπὶ ἀνθρωπίνης φωνῆς, ὁμιλῶ, ἐξαιρτ. μεγαλοφώνως, δυνατὰ, ἀκουστὰ, ὅθεν παρὰ τοῖς Τραγικ. συνήθως ἐπὶ τῶν χρησμοδοτουσῶν θεοπτίδων, ἀγορεύω, προφητεύω, μαντεύομαι· καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασ. μόνον παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Τραγικ. καὶ ἐπὶ πάντων τῶν χρόνων· (ὅθεν λακέω, λακάω, λακάζω, λασκάζω, λακερὸς, λακέρυζα.)
Λασταυροκάκκαβος, ὁ (κάκκαβος, καὶ, λάσταυρος). Ἐδεσμά τι τῶν τρυφηλῶν, Χρύσιππος παρ' Ἀθην. α'.
Λάσταυρος, ὁ (λάσιος, ταῦρος), σημαίνει τὸ, κίναιδος, καὶ ἔστι ταὐτὸν τῷ, δασύπυγος, δασύπρωκτος, δασύτρωγλος.
*Λάστρις, ὁ, = λάσταυρος, Ἐτ. Μ.
Λασῶ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, λήσω, ἐκ τοῦ, λανθάνω.
Λαταγεῖον, τό. Ἀγγεῖον, ἢ λεκάνη, εἰς ἣν πίπτει ἡ λάταξ.
Λαταγέω, ῶ (λάταξ). Ῥίπτω τὴν λάταγα, Λουκιαν. Λεξιφ. »Κοττάβους λαταγεῖν. 2) ἐκ τοῦ, λάταξ αὐτοῦ, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, φορεῖν, τύπτειν, πρβ. πλαταγέω. ὅθεν
Λαταγή, ἡ. Τὸ ῥίπτειν ἢ σφενδονίζειν τὴν λάταγα. 2) ἡ λάταξ αὐτὴ, καὶ ὁ ἦχος, ψόφος, τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ ἡ ῥιπτομένη λάταξ. Ὁ Ἀθήναιος ἐν ιε'. σελ. 666. ἔχει »Λατάγη δ' ἐστὶ τὸ ὑπολειπόμενον ἀπὸ τοῦ ἐκποθέντος ποτηρίου ὑγρὸν, ὁ συνεστραμμένῃ τῇ χειρὶ ἄνωθεν ἐῤῥίπτουν οἱ παίζοντες εἰς τὸ κοτταβεῖον.
Λάταξ, γος, ἡ. Τὸ ἀπορῥιπτόμενον ἐκ τοῦ πινομένου καὶ ὑψηλὰ κρατουμένου ποτηρίου ὑπόστημα, ὑπόλοιπον οἴνου εἰς τὴν λεκάνην καὶ ἦχον, ψόφον ἀποτελοῦν· καὶ αὐτὸς ὁ ἐκ τούτου προξενούμενος ψόφος καὶ κρότος. ἐξ οὗ ἐμαντεύοντο οἱ ἐρώμενοι δεξιὸν σημεῖον, καὶ παρήχθη τὸ παιγνίδιον κότταβος. (συγγεν. τῷ λατοῦσσω, πλαταγέω καὶ τῷ Λατ. latex.) Ὁ Φώτ. ἔχει »Λάταγες, οἱ κότταβοι· εἰώθασι γὰρ παρὰ τὰς μέθας χαλκοῦν στρογγύλον, ἐμφερὲς κρανίῳ, τιθέντες ἐν μέσῳ, καὶ τούτου στοχαζόμενοι τοὺς κοττάβους βάλλειν περίτινων ἄθλων, καθάπερ οἱ κυβεύοντες· ἐκρίνετο δὲ νικᾶν ὁ τοῦ χαλκοῦ τυχὼν καὶ μέγιστον ποιήσας ψόφον· (ἐκ τούτου ἐσυμπέρασιν καὶ οἱ ἐρώμενοι τὴν πρὸς αὐτοὺς κλίσιν τῶν ἐρωμένων)· ἐτίθετο δὲ ἔπαθλα, ὡς καὶ τραγήματα, ἃ ἐκαλεῖτο Κοττάβεια. 2) τετράπους, ἐν ὕδατι διαιτώμενον ζῶον, ὡς ὁ κάστωρ ἢ ἡ ἐνύδρις. (υ –)
Λατομεῖον, τό. Τόπος, ἔνθα κόπτουσιν, ἐκβάλλουσι πέτρας, λιθοτομεῖον· μανθάνει, ὅθεν ἐκβάλλουσι πέτρας. ὅθεν
Λατομέω, ῶ (λᾶς, τέμνω). Κόπτω, ἐκβάλλω πέτρας διὰ κτίσιμον, λιθοτομέω, καὶ πελεκῶ, »Λατομεῖν λίθους, Ἀντίγον. 77., κόπτω, πελεκῶ αὐτούς. ὅθεν
Λατόμημα, τό. Ὁ ἐκκεκομμένος (ἐξεκομμένος) λίθος, πέτρα, βράχος.
Λατόμητος, ὁ, ἡ. Ὁ Πελεκημένος ἐν πέτρᾳ, ἢ ἐκκεκομμένος ἐκ πέτρας· τὸν ὁποῖον ἐλατόμησαν, ἢ ἐκ τοῦ ὁποίου ἔκοψαν πέτρας, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ λατομήσῃ τις· ὅθεν τὸ ἐν τοῖς Ἑβδομήκοντα »Ὄρος ἀλατόμητον, ἐκ τοῦ ὁποίου οὐν ἔκοψαν, οὐν ἐξέβαλον λίθους, ἀνέγγιστον ὅλ., εἰς τὴν παρθένον Θεοτόκον ἀναφερόμενον.
Λατομία, ἡ, = λατομεῖον. ὅθεν
Λατομικός, ἡ, ὸν. Ἀνήκων, ἀναγόμενος, ἐπιτήδειος εἰς λατομίαν.
Λατόμιον, τό· ταὐτὸν τῷ, λατομεῖον. 2) μνῆμα πελεκημένον ἐν βράχῳ. παρὰ τὸ
Λατόμος, ὁ (λᾶς, τέμνω). Ὅστις κόπτει, λαξεύει, ἐκβάλλει πέτρας διὰ κτίσιμον, ἢ πελεκᾷ· ὡς οὐσ. ὁ λατόμος, ὁ τεχνίτης, ὅστις κόπτει ἢ πελεκᾷ τὰς εἰς κτίσιν ἀναγκαίας πέτρας. 2) ἐργαλεῖον πρὸς τοῦτο ἐπιτήδειον.
Λάτος, ὁ. Ἰχθύς τις τοῦ Νείλου, Ἀθην. ζ'. »Λευκότατος ὢν (ὁ λάτος) καὶ ἡδιστός ἐστι πάντα τρόπον σκευαζόμενος», Perca nilotica. κατὰ τὸν Geoffroi.
Λατραβίζω. Παρ' Ἡσυχ. βωμολοχεύω, πανουργεύω· ἀλλαχοῦ ὁ αὐτὸς ἔχει »Λατραβός, λαμυρός· καὶ, λατραβῶν, ἀλαζονευόμενος· καὶ, λατραβίζει, λαμυρία μετὰ ἐρυθριάσεως». Φαίνεται μετὰ τοῦ, λαιδρός, ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχήν.
Λατρεία, ἡ (λατρεύω). Ἡ ἐπὶ μισθῷ δουλεία· τὸ νὰ δουλεύῃ, ὑπηρετῇ ἢ ἐργάζηταί τις διὰ μισθὸν, πληρωμήν. 2) ἡ τάξις ἢ κατάστασις τοῦ λάτρεως, Σοφοκλ. Αἰ. 503. »Οἷας λατρείας ἀνθ' ἑτέου ζήλου τρέφεις, ἀντὶ τοῦ, ἔχει. — 2) ἡ πρὸς Θεὸν θεραπεία, δούλευσις, τιμὴ, σέβας, κ. τ. τ. τὰ ἑπόμενα ἢ διὰ ὕμνων ἢ διὰ ἱεροπραξιῶν ἀποδίδει τις εἰς τὸν Θεὸν, Πλάτ. Φαίδρ. 49. »Θεῶν εὐχὰς καὶ λατρείας».
Λάτρευμα, τος, τό. Τὸ δουλεύειν, ἢ ἡ δούλευσις, ἡ δουλεία ἐπὶ μισθῷ. 2) παρ' Εὐριπ. Ἰφιγ. ταυρ. 1275. εἰσὶ »Λατρεύματα πολύχρυσα, θεῖαι τιμαὶ, τὰ ἱερὰ, ἢ θεῶν, ναῶν θεραπεία.
Λατρεύς, έως, ὁ· καὶ, λατρευτὴς, οῦ, ὁ (λατρεύω). Δοῦλος, ὑπηρέτης ἐπὶ μισθῷ· ἔτι δὲ καὶ ὁ ἀνητὸς δοῦλος, σκλάβος.
*Λατρευτικός, ἡ, ὸν (λατρεύω). Ἐπιτρεπτὴς εἰς δεισιδαιμονίαν, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 3, 18. σ. 225.
Λατρεύω, (λάτρις). Ἐπὶ μισθῷ δουλεύω, ἐργάζομαι, ὑπηρετῶ διὰ νὰ λάβω μισθὸν, πληρωμὴν, Σόλων. Ἐλεγ. 5, 47. καὶ ἐν πολέμῳ, κάμνω ὑπουργίας μισθωτοῦ, εἶμαι στρατιώτης· καθόλου, εἶμαι ὑποκείμενος, ὑποχείριος. 2) σέβομαι, τιμῶ, δουλεύω τὸν Θεὸν διὰ ἱεροπραξιῶν καὶ θυσιῶν· συνήθ. μετὰ Δοτικ. ἀλλὰ παρ' Εὐριπ. Ἰφιγ. ταυρ. 1115. καὶ Ἠλέκτρ. 131. καὶ ἔσθ' ἔτε ὡς τὸ θεραπεύω καὶ μετὰ αἰτιατ. Ἐν τῇ συνήθ. σημαίνει καὶ τὸ, περιποιοῦμαί τινα, κολακευτικῶς τιμῶ, κουλτιβάρω.
Λάτρις, ου, ὁ, Εὐριπ. Ἴων, 4. ταὐτὸν τῷ, λάτρις. πόλλ' ἀμφ.
*Λάτριος, ία, ιον. Ὁ ἀναγόμενος εἰς τὸν λάτριν ἢ εἰς τὴν λατρείαν, ἐκ τοῦ
Λάτρις, ιος, ὁ. Δοῦλος, ὁ ἐπὶ μισθῷ δου-

λεύων, ἐργάτης, μισθουργός, μισθωτός, Θέογν. 302. 486. ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. latro. καθέλου, ὑπηρέτης, δοῦλος· σκλάβος· μισθωτὸς στρατιώτης· καὶ, ||Λάτρις, ἡ, ἡ θεραπαίνη, παιδίσκη, δούλη. ||Ἀγώνης λάτριος, Εὐριπ. Ἠλ. 715. (κατὰ τὸν Ruhnk. Καλλιμ. λεξ. 238. παρὰ τὸ, λάζομαι, λαβεῖν.)

Λάτρον, τό. Ὁ μισθὸς, ἡ πληρωμὴ τῶν δούλων καὶ ἐργατῶν, ῥόγα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1024.

*Λάτρος, ὁ, = λάτρις, πόλλ' ἀμφιβ.

Λατυπέω, ῶ (λατύπος). Κόπτω ἢ πελεκῶ πέτρας. 2) ἐκ τούτων κτίζω, Λυκόφρ. 523.

Λατύπη, ἡ. Τὰ ἀπὸ τῶν πετρῶν ἐξερχόμενα ἀποξύσματα καὶ ἀποπελεκήματα εἰς τὸ κόψιμον καὶ πελέκημα αὐτῶν, ὡς σκῦρον. 2) γύψος, ἄσβεστος. Ὁ Πλούταρχ. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, μάρμαρος, ἐκ τοῦ

Λατύπος, ὁ (λᾶς, τύπτω), = λατόμος, λαοτύπος. 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ κόπτων ἢ πελεκῶν τὰς πέτρας. (-υυ), Σοφοκλ.

Λατύσσω, (λάταξ). ποιητ. Κάμνω κρότον κτυπῶν, κυρ ἐπὶ ἠχεῖ, ὅστις συνίσταται, ὅταν φέρηται ἐν ἀπαλὸν σῶμα κατ' ὄλλου ἀπαλοῦ ἢ σκληροῦ, καθὼς ὅτε π. χ. κτυπῇ μὲ τὸ χέρι πρὸς τὸν τοῖχον, ἢ εἰς τὸ μάγουλον· καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν ὡσαύτως, ὡς παρ' Ὀππιαν. Κυν. β'. 437. Ἁλιευτ. α'. 628. ||Λατύσσεσθαι πτερύγεσσιν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Λατύσσει, πτερύσσεται, ἠήχεται, ταράσσει, τινάσσει, τύπτει, λακτίζει· ὅρα, μὲ τὰς πτέρυγας, κτυπῶν, τινάσσων τὸ ὕδωρ, κολυμβᾷ.

Λαυκανία, ἡ (λάω, λαύω, λαβεῖν). Ὁ λάρυγξ, οἰσοφάγος· ταὐτὸν τῷ, λαιμὸς, Ἰλ. Χ, 325. καὶ Ω, 642. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, λαυχάνη, γλῶττα. ἐν τῷ Ἰων. πεζῷ λόγῳ λέγεται καὶ, λευκανία, Ἱερ. Ἀ. Π. σ. 721. (-υυ-)

Λαύρα, ἡ· Ἐπ. καὶ Ἰων. λαύρη. Ὁ ἐν τῇ πόλει δρόμος (σοκάκι), ἑπομένως οἰκίας ἔχων ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν· καὶ κοντράδα, μαχαλές, γειτονιά, ταὐτὸν τῷ, κώμη, ἀριθμ. 2. καὶ ἄμφοδος, ῥύμη, δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσι καὶ φέρονται, στενωπός, ὁδός, Ὀδ. Χ, 128. 137. καὶ Ἡροδ. 1, 180. 2) σωλὴν, ὀχετός, Ἀρ. 99. 158. πρβ. Μοῖρ. σ. 252. 3) μονή, μοναστήριον, παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστ. Εὐαγγ. α'. 21. Νεωτέρα, οὐχὶ δὲ τόσον ὀρθὴ γραφὴ ὑπάρχει, λάβρα. (παρὰ τὸ λαὲς καὶ ῥέω.)

Λαῦρος, Λαύρωε, Λαυροστομέω, νεώτ. χείρονες γραφαὶ ἀντὶ λάβρος. κ. τ. τ.

Λαυρομήλη, ἡ. Μήλη πλατεῖα κατὰ τὸ τέλος, ἀντὶ, λευρομήλη, Καλλιος Αὐρήλιος, Χρον. ε'. 2.

Λαυροσταται, οἱ, Κρατῖνος παρὰ Φωτίῳ Λεξ. καὶ Πολυθ. δ'. 106. Οἱ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χοροῦ ἱστάμενοι, οἱονεὶ γὰρ ἐν στενωπῷ εἰσί· φυλάτεροι δὲ οὗτοι.

*ΛΑΤΩ, ἀχρ. θεματικὸν, ἐξ οὗ, ἀπολαύω, ἴδε ΛΑΩ.

Λαφρία, ἡ, ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ἀρτέμιδος. τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ λάφυρον.

*Λάφυγμα, τό, = λαφυγμός, Ἐπιγρ. ἐν Βαλκάρου Σύλλ. ἀρ. 54, 13. σ. 78.

Λαφυγμός, ὁ· καὶ, λάφυξις, ἡ (λαφύσσω). Τὸ λαιμάργως ἐσθίειν, καταπιεῖν, χάψιμον, λαιμαργία, πολυφαγία, ἀπληστία· καὶ γαστριμαργία, λιχνία (ὄρεξις διὰ καλὰ κομμάτια, φαγητά.) Ἀριστ.

Λαφύκτης, ου, ὁ (λαφύσσω). Ὁ ἀπλήστως ἐσθίων, ἀδδηφάγος, λαίμαργος, ἀχόρταγος, φαγᾶς.

*Λάφυξις, ἡ, = λαφυγμός. (υ-υ)

Λαφυραγωγέω, ῶ (λαφυραγωγός). Λάφυρα ποιῶ καὶ ἀπάγω. 2) διαρπάζω, ὡς, ||Πόλιν λαφυραγωγεῖν, τὰ τῆς πόλεως πράγματα ἁρπάζειν καὶ μετακομίζειν αὐτά, Ἀπολλόδωρ. Βιβλ. Β', ζ', 67.

*Λαφυραγωγία, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τις λάφυρα, καὶ τὸ λάφυρον.

Λαφυραγωγός, ὁ, ἡ (λάφυρον, ἄγω). Ὁ λάφυρα ποιῶν, καὶ μετακομίζων αὐτά.

Λαφυρεύω, ἡ, λαφυρέω, ταὐτὸν τῷ, λαφυραγωγέω, ἀμφ.

Λάφυρον, τό· καὶ μάλιστα πληθ. Λάφυρα, τά. Ἐκεῖνα τὰ τῆς περιουσίας κινητὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἁρπάζει ὁ στρατὸς ὅταν ἐμβῇ εἰς ἐχθρικοὺς τόπους εἰς καιρὸν πολέμου, κουρτη (πλιάτσικα). Ὁ Ἡσυχ. ἔχει καθὼς καὶ ὁ Φώτ. ||Λάφυρα, τὰ ἐκ τῶν πολεμίων ἔτι ζώντων λαμβανόμενα, τὰ δὲ τῶν τεθνεώτων, σκῦλα λέγονται. ||Ἐπικηρύττειν τινὶ λάφυρον, δίδειν διὰ κήρυκος ἄδειαν νὰ ἁρπάξωσιν οἱ στρατιῶται τὴν κινητὴν περιουσίαν, ἢ καὶ ἀνθρώπους, ὁπόταν ἐμβῶσιν εἰς τοὺς τόπους τοῦ ἐχθροῦ. ἴδε Ῥήσιον, καὶ, Σύλη· (συγγεν. τῷ, λάπτω, λαπάζω, λαφύσσω, ἀφύσσω)

Λαφυροπωλεία, ἡ. Ἡ τῶν λαφύρων πώλησις.

Λαφυροπωλεῖον, καὶ, λαφυροπώλιον, τό. Ὁ τόπος, ἔνθα πωλοῦνται τὰ λάφυρα. ἐκ τοῦ

Λαφυροπωλέω, ῶ. Τὰ λάφυρα πωλῶ, ἢ πωλῶ τι ὡς λάφυρον, αἰτιατ. Ἀθην. ἐπὶ ἀστῶν. ||Λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα. ἐκ τοῦ

Λαφυροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ τὰ λάφυρα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς πρῶτον συνηθροισμένα ἠγόρασε, καὶ μετὰ ταῦτα πωλεῖ αὐτὰ μοναδικῶς, εἴτε ἄνθρωποι ὦσιν, ἢ πράγματα.

Λαφυροπώλησις, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ πωλεῖν τὰ λάφυρα, Νικήτ. Χρον. κε'. 7.

Λαφύσσω, καὶ Ἀττ. λαφύττω, Μ. ξω. Ἀπλήστως ἢ λαιμάργως ἐσθίω, κατατρώγω, βοῶ, καταπίνω, ὀμέτρως ἢ ἀόρεως τρώγω καὶ πίνω, ἐν Ἰλ. ἀεὶ ἐπὶ λεόντων, ὡς Ἰλ. Λ, 176. Ρ, 64. καὶ Σ, 583. Ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον. ἀόρεως ἠνθιον· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, εἶμαι πολλὰ ἄσωτος, τόσον κατὰ τὰ φαγητὰ, ὅσον καὶ κατὰ τὰ ποτά· ἐν γένει, καταναλίσκω, ἀσώτως δαπανῶ· ἐξαντλῶ, ἀδειάζω τι, ἀπαράλλακτα καθὼς τὸ συγγενὲς αὐτῷ, ἀφύσσω, πρβ. λάπτω, λαπάζω, ΛΑΩ ὁ Φύλλων ἐν δ'. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, σπαθάω. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, λα, καὶ, ἀφύσσω· ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, λάω, λάπω, Μέλ. λάψω, παρακ. λέλαφα, λάφω, λαφύω, ἀφ' οὗ τὸ, λάφυρον, ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, λάω, λαύω, ἀφ' οὗ τὸ, ἀπολαύω· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, λαύξει, ἀείνυται, παρ' Ἡσυχ. καὶ ἑπομένως, λαυφάζει, λάβρως ἐσθίει· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, λαφύω· ὅρα, λαύω, λάφω, λαφύω, λαφύσσω· ὡς τό, δαΐς, δαδύσσω, δαιδύσσω, καὶ δαιτύσσω. Ἀρεταῖος, δ'. 3. ||Ἱκανὴ ἡ νοῦσος τὰ πάντα λαφύξαι. Ὁ Αἰλιαν. ζῴων Ἱστορ. δ'. 45. λέγει ||Λαφύξαι τοῖς ὄνυξι τὴν γαστέρα, ἀντὶ τοῦ, σπαράξαι. ὅθεν

Λαφύστιος, ία, ιον. Λαφύστης, πολυφαγᾶς. 2) παθητ. καταφαγωμένος, Λυκοφρ. 791.

Λαχαίνω, Μ. ανῶ, ποιητ. Σκάπτοντας τὴν γῆν ἀπαλύνω, ἀνακατόνω τὴν γῆν μὲ τὸ λιστάριον, διασκάπτω, ἢ ἁπλῶς σκάπτω, ὀρύσσω, λάκκον ποιῶ. Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ σύνθετον, ἀμφιλαχαίνω, Ὀδ. (ἀναμφ. παρὰ τὸ, λάσκω, λακεῖν, λακίς, λακίζω.)

Λαχανάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, λάχανον.

Λαχανεία, ἡ. Ἡ φυτεία ἢ [ἡ περιποίησις τῶν λαχάνων 2) Κῆπος λαχάνων, ὡς λαχανιά. — 3) = λαχανισμὸς· καὶ

*Λαχάνευμα, τό. Λαχανικόν. (υ) ἐκ τοῦ

Λαχάνευτος, ἡ, ὀν. Ὅστις λαχανεύεται, τρώγεται ὡς τὰ λάχανα.

Λαχανεύω (λάχανον). Σπείρω, περιποιοῦμαι, ἢ τρώγω λάχανα. ||Τῷ τετάρτῳ σπόρῳ λαχανεύεται, εἰς τὴν τετάρτην σπορὰν σπείρεται χωρίον μὲ λάχανα, Στράβ. ε'. σελ. 372. καὶ Ἄππιαν. Ἐν τῇ συνηθείᾳ, καὶ ἀντὶ τοῦ, τρώγεται ὡς λάχανον, ἐμβαίνει εἰς τὴν τάξιν τῶν λαχάνων.

Λαχανηλόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις θερίζει, ἢ συνάζει λάχανα, κηπουρός, Ἀνάλεκτ. α'. 235.

Λαχανηρός, ά, όν. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν λαχάνων ὤν, ἢ ἀνήκων εἰς αὐτά.

Λαχανήτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, λαχανοθήκη. 2) πιάτον διὰ λάχανον.

Λαχανηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λάχανα φέρων.

Λαχανιά, ἡ. Κῆπος μὲ λάχανα, κῆπος, ἔνθα μόνον ἢ κατ' ἐξοχὴν φυτεύονται λάχανα, ὡς πρασιά.

*Λαχανίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ λάχανον.

Λαχανίζομαι, Ἀποθ. Μέσον. Συλλέγω, συνάζω λάχανα. = betizo, o. e. languao· lachanizo εἶπεν ὁ Αὔγουστος ἀντὶ langueo, Suet. Aug. 87.

Λαχανικός, ή, όν, = λαχανηρός.

*Λαχάνιον, τό, ὑποκ. τοῦ λάχανον.

*Λαχάνιος, α, ον, = λαχανηρός. ||Γῆ λαχάνιος, χρησιμεύουσα εἰς φύτευσιν λαχάνων γῆ.

Λαχανισμός, ὁ (λαχανίζομαι). Τὸ κόπτειν καὶ συνάζειν λάχανα, ἢ τῶν λαχάνων συνάθροισις, συλλογή, Θουκυδ. γ'.

*Λαχανίτης, ου, ὁ. Ὁ φυτεύων λάχανα, κηπουρός.

*Λαχανοειδής, ά, ή (εἶδος). Ὁ λαχάνου εἶδος ἔχων.

Λαχανοθήκη, ἡ (θήκη). Ἡ τῶν λαχάνων θήκη. Πιάτον ἢ τσουκάλι διὰ φύλαξιν λαχάνων ἢ διὰ νὰ φέρῃ τις αὐτὰ εἰς τὴν τράπεζαν. Ἀλεξανδρ. ἐπιστ. παρ' Ἀθην. ιά'. 4. ||Λαχανοθήκη ἀργυρᾶν, λοπὰς (πινάκιον) ἢ χύτρα εἰς τὸ κενοῦν ἢ φυλάττειν τὰ λάχανα.

Λάχανον, τό· καὶ πληθυντ. λάχανα, τά (λαχαίνω). Χόρτα, ὅσα φυτεύονται εἰς τοὺς κήπους, καὶ ὅσα ἔπειτα φύονται εἰς τοὺς ἀγρούς, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ ἄνθρωποι εἰς τροφὴν, τὰ ὁποῖα μαγειρεύουσι καὶ τρώγουσι, Θεόφραστ. Ἱστορ. Φυτ. ζ'. ||Καλοῦμεν λάχανα τὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν· κυρίως ὅμως, τὰ ἐξ ἐσκαμμένου ἀγροῦ λάχανα, ἐκ τοῦ, λαχαίνω, τὸ σκάπτω. Ὁ Ἀρτεμίδωρος Ὀνειροκρ. α'. 67. καλεῖ ||Λάχανα λευκάνα, τὴν βουνιάδα, τὴν γογγύλην, καὶ κολοκύντην. 2) πληθ. τὰ λάχανα, τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀγορᾶς, ἔνθα ἐπωλοῦντο τὰ λάχανα, Ἀριστοφ. Λυσιστ. 557. πρβ. Ἰχθύς.

*Λαχανόπτερος, ὁ (πτερός). Ἔχων πτερὰ ἀπὸ λάχανον, κωμ. λέξ. παρὰ Λουκ.

Λαχανοπωλεῖον, τό· καὶ, λαχανοπώλιον, τό. Ἀγορά, τόπος, ὅπου πωλοῦσι τὰ λάχανα. ἐκ τοῦ

Λαχανοπωλέω, ῶ (πωλέω). Λάχανα πωλῶ. ὅθεν

Λαχανοπώλης, ου, ὁ. Ὁ λάχανα πωλῶν.

*Λαχανοπωλητήρ, ῆρος, ὁ, = λαχανοπώλης.

Λαχανοπωλήτρια, ἡ· θηλ. τοῦ, λαχανοπωλητήρ.

Λαχανοπωλία, καὶ, -πωλεία, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ πωλεῖν λάχανα.

*Λαχανοπώλεον, τό, = λαχανοπωλεῖον.

Λαχανοπώλις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ λαχανοπώλης. Ἡ λάχανα πωλοῦσα.

Λαχανοφαγία, ἡ (φαγεῖν). Τὸ τρώγειν λάχανα.

Λαχανώδης, εος, ὁ, ἡ, = λαχανοειδής. Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν λαχάνων, ἢ ὅμοιος αὐτοῖς.

*Λάχε, Ἐπ. ἡ'. ἐπικὸν πρστ. τοῦ ἀορ. τοῦ λαγχάνω ἀντὶ, ἔλαχε, Ἰλ. (υυ)

Λάχεια, ἡ, νῆσος, ἀκτή, Ὀδ. 1, 116. Β, 500. κατά τινας μὲν ἐκ τοῦ λαχαίνω, μία νῆσος, ἀκτή (περιγιάλι), ἡ εὔγεως καὶ ἐπιτηδὲς λαχαίνεσθαι, ἤτοι σκαπτεσθαι, ἀντὶ τοῦ, πετρώδης· κατ' ἄλλους δὲ ἀντὶ, ἐλάχεια, θηλ. καὶ ἐλαχύς, μικρός, χαμηλός. Ἄλλοι ἀνέγνωσαν καὶ, νῆσος ἔπειτ' ἐλάχεια, καὶ, ἐνθ' ἀκτή τ' ἐλάχεια· καὶ ἄλλοι ἤδελον ἀντὶ, λοχεία, = εὐτραφής. (ν-υ)

*Λαχεῖν, ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ λαγχάνω.

Λαχεῖον, τό (λάχω, λαγχάνω). Τὸ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις Λοτταρία (Lotto) καλούμενον, Νεωτερ.

Λάχεσις, εως, ἡ (λάχος, λαχεῖν). Κλῆρος, τύχη, μοῖρα, Ἡρόδοτ. 3, 43. 2) Ὄνομα μιᾶς τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἀπὸ τοῦ λαγχάνω, ὡς ἐπιπληροῦσα τῷ μὲν ἀγαθὸν, τῷ δὲ ἐναντίον, Ἡσ. Θεογ. 218. Ἀσπ. 258.

Λαχή, ἡ, = λάχος, καὶ λάχεσις, 1. 2) ταὐτὸν τῷ, σκαρή, παρὰ τὸ, λαχαίνω, Αἰσχ.

Λαχμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, λάχος, καὶ λάχεσις (λαχεῖν). Ὁ κλῆρος· ἐκ τούτου ἡ συνήθεια ἐσχημάτισε τὸ, λαχνός, τρέψασα τὸ μ εἰς ν.

Λαχμός, ὁ, ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, λάχνος, Ὀδυσ. 1, 445. «Λαχμῷ στεινόμενος, ὅπου ἄλλοι ἀρδότερον, λάχνῳ, ἀντὶ, λάχνῃ, ἀναγινώσκουσιν· ἐνταῦθα ἀνήκει τὸ τοῦ Ἡσυχ. λαχμία, ἀντὶ τοῦ, λοχμία.

Λαχμός, ὁ (λάζω, λάγδην), = λακτισμός. ἰδὲ λακτίζω.

Λαχναῖος, αία, αῖον (λάχνη). Δασύμαλλος, μαλλιαρός, τριχωτός, χνοώδης, ἀόρυς, Ἀνάλεκτ. β'. 150. «Βρέγμα λαχναῖον». ἐκ τοῦ

Λάχνη, ἡ. Μαλλός, δασεῖα θρὶξ, μαλλιαρὸν ἢ τριχωτὸν δέρμα, καὶ ἡ πρώτη τρίχα, ἤτις ἀρχῇ νὰ ἐκβάλῃ, ἢ τὸ λεπτὸν μαλλὶ ζώων τινῶν, οἷον τῶν κυδωνίων· ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ γενείου, ἐν Ἰλ. Β, 219. Ὀδ. Δ, 320. ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ μαλλίου ἑνὸς ὑφάσματος καὶ φορήματος μαλλίνου, Ἰλ. Κ, 134. ἐπὶ τῶν πυκνῶν τριχῶν τῶν ζώων, Ἡσ. Ἔ 515. Παρὰ τοῖς Μεταγνστ. ἐὰν ἐστήμασι καὶ μαλλὶ προβάτων, ἐνθ' οὗ ἐν Ὀδ. λάχνος κεῖται. τρπκ. παρ' Ὀππιαν. ἐν Ἁλιευτ. δ', 167. καὶ 380. ὡς τὸ κόμη, ἀντὶ τοῦ, φύλλα· παρὰ δὲ Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 890. ἀντὶ τοῦ, ὀμβρὸς, καὶ ἀντὶ τοῦ, θρὶξ· τῶν ζώων. Πιν' Ἀπολλων. δ', 1531. «Μυδόωσα ἀπὸ χροὸς ἔβρεεν ἄχνη», ἔκειτο ποτε «Ἔβρεε λάχνη». Φαίνεται, ἄρα, ὅτι ἡ λέξις προέκυψεν ἐκ τοῦ, ἄχνη, ἢ ἐκ τοῦ, λα, ἐπιτατ. καὶ, χροῦς. (λάχνο, χλαῖνα, χλαῖς, lanna, lana.) ὅθεν

Λαχνήεις, εσσα, εν. Μαλλιαρὸς, τριχωτός, δασύμαλλος, ὡς, Φῆρες... λαχ. (Ἰλ. Β, 743)», οἱ Κένταυροι. «Στήθεα λ.. (Ἰλ. Σ, 415)», ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου. «Λαχνῆεν δέρμα συὸς (Ἰλ. Ι, 548)». «Ὄρος λ.. (Ἰλ. Ω, 451)», καλάμι μαλλιαρὸν, διὰ τὴν ἐν ἄκρῳ τριχοειδῆ δασύτητα, ἄρα καὶ τὸ καλάμι, μὲ τὸ ὁποῖον σκεπάζονται αἱ οἰκίαι ἢ οἱ τοῖχοι. «Στέρνα λαχνήεντα (Πινδ. Πυθ. 1, 36)» τὰ δασύτριχα στήθη τοῦ τυφῶνος.

Λαχνόγυιος, ὁ, ἡ (γυῖον). Ὁ δασὺς, μαλλιαρὸς κατὰ τὰ γυῖα, μέλη, Εὐριπ. Ἑλένη. 384. «Πηρῶν λαχνογυίων», ὅπου «Λάχνα γυίων», κεῖται, μαλλιαρὸς, μακρὰ μαλλὶ ἔχων.

Λαχνόομαι, οῦμαι (λάχνη). Τριχοῦμαι, εἶμαι ἢ γίνομαι μαλλιαρὸς, Ἡσύχ.

Λάχνος, ὁ, = λάχνη. Μαλλὶ προβάτου, Ὀδ. 1, 445. ὅθεν

*Λαχνόω. Κάμνω μαλλιαρὸν, τριχωτὸν, δασύμαλλον.

Λαχνώδης, εος, ὁ, ἡ, = λαχνήεις. Μαλλιαρὸς, τριχωτὸς, δασύμαλλος. τροπκ. ἐπὶ τοῦ πρώτου τρυφεροῦ χόρτου τοῦ ἐν ἔαρι, μετά γενν. «Λαχνώδες οὐδας χλόηεν, ἐρηνθημένον, πλῆρες ἀνθέων, Εὐριπ. Κύκλ. 538.

Λαχνωσις, εως, ἡ (λαχνόω). Τρίχωσις, μάλλιασις. «Γενείου λάχνωσις», Φίλ. α.

Λαχοίην, Ἀττικ. εὐκτ. ἀόρ. ἀντὶ, λάχοιμι, ἐκ τοῦ, λαγχάνω.

Λάχος, τό (λαχεῖν, λαγχάνω). Κλῆρος, τύχη. Θεογ. 592. 2) μέρος ἐκ κλήρου ἢ ἐκ κληρονομίας, μερίδιον, τὸ ὁποῖον ἔλαβέ τις διὰ τοῦ κλήρου, διὰ τοῦ λαχοῦ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Λότος, ὁ, Le Lot, Γαλ. παρὰ τοῖς νεωτέροις, καθόλου, μερίδιον, μερτικὸν, μέρος. Ὁ λάχος μόνον παρὰ τῇ τραγ. Κλυταιμνήστρᾳ, ἡ ἁπαξ ψευδῶς φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Σοφοκλέους. (ᾱ)

*Λαχόφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιὰ) ἀντὶ ἐλαχύφλοιος. Λεπτὴν φλοῦδαν ἔχων, ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Νικ.

*Λαχών, μετοχ. ἀόρ. τοῦ λαγχάνω.

Λαψάνη, καὶ, λαμψάνη, ἡ, Διοσκορ. β'. 142. Εἶδος φυτοῦ ἐδωδίμου· ἴσως τὸ τοῦ Λιν. sinapis arvensis.

Λαψεῦμαι, καὶ λαψοῦμαι, Δωρικ. ἀντὶ, λήψομαι, ἐκ τοῦ, λαμβάνω· τὸ δεύτερον πρόσωπον, λαψῇ, ἀντὶ λήψῃ.

Λάω, = βλέπω, θεωρῶ, κυττάζω, ἀρχαία ἐπικ. λέξις, ἡ ὁποία ἀπαντᾶ, καθὸ τοιαύτη, μόνον ἐν τοῖς τρισὶν ἀκολούθοις χωρίοις, Ὀδ. Τ, 229. 230. «Κύων ἔχε ποικίλον ἐλλὸν, ἀσπαίρουσα λάωσα, εἰς σκύλος ἐκράτει ἐν ζαρκάδιον, κυττάζων αὐτὸ πῶς ἐκτυποῦσε μὲ τὰ ποδάρια ἐν ᾧ τὸ ἔπνιγε· καὶ, «Ὁ μὲν λᾶε νεβρὸν ἀπάγχουσα, ἐκύτταζε τὸ ζαρκάδιον ἐν ᾧ τὸ ἔπνιγε. Τινὲς ἠθέλησαν νὰ παράξωσι τὰς λέξεις τούτων τῶν δύο στίχων ἐκ τοῦ ΛΑΩ = λαμβάνω, ὅμως παρεκτὸς τῆς κρίσεως τῶν ἀρίστων ἀρχαίων Γραμμτκ. καὶ τῆς ὀχληρᾶς περιττότητος τῆς ἐκφράσεως, μαρτυρεῖ καὶ τὸ πάντῃ ἀναντίρρητον χωρίον ἐν Ἴμν. Ὀμ. Ἑρμ. 360. «Αἰετὸς ὀξὺ λάωσα, ὁ ὀξέως κυττάζων ἀετὸς, ἔνθα δὲν ἐγχωρεῖ κἄμμία ἄλλη ἑρμηνεία. Καὶ παρὰ τοῖς ὑστερον Ἔπκ. εὑρίσκεται ἡ λέξις σποράδην ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας πάλιν. — Ἔστι δὲ πρωτότυπος τοῦ, γλαύσσω, γλαυκὸς, γλαυξ, γλήνη, γλῆνος, λάμπω, λευσσω, λευκὸς, ἐκ τοῦ ἀγάλλω, ἀγλαὸς μετὰ τοῦ Εὐφωνικοῦ α καὶ ἐκ τοῦ ἀλαὸς μετὰ τοῦ στερητικοῦ α. (ᾱ)

*ΛΑΩ, ἀρχαῖον θέμα, τὸ ὁποῖον διέμενε μὲν μόνον ἐν τῷ Δωρικῷ λῶ, λῆς, λῆ, θέλω (ἴδε τοῦτο), ὅμως πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ἡ πρωτότυπος πολλῶν καὶ διαφόρων, ἐχουσῶν συγγένειαν λέξεων, ἐμπεριεχουσῶν τὴν ἰδέαν τοῦ σφοδροῦ πόθου, ἀγῶνος καὶ ἐφέσεως, ἢ ἐπιχειρήσεως εἰς τρόπον ὥστε ἡ σημασία των ἀρχικῶν συλλαβῶν λα-, λαι-, λι-, μετεσχηματίσθη ἐν τῷ ΛΑΩ ὡς ῥῆμα, τὸ δὲ λιλαίω, λιλαίομαι, λελιημένος πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς λείψανα τοῦ μὴ σωζομένου πλέον θεματικοῦ. Τὸ λα- ἐσχηματίσθη ὡς ἐπίθετον ἐν τῷ λάβρος, τὸ ὁποῖον ἀναφαίνεται ἐν τῷ, λάφος, ὡς οὐσιαστικόν. Ἐξ ἐκείνης τῆς ἀρχικῆς σημασίας προέκυψεν ἡ συγγενὴς ταύτῃ σημασία τοῦ λαμβάνειν καὶ δράττειν, ἤτοι πιάνειν, ἐν ᾗ ὅμως ἐμπεριέχεται πάλιν ἡ σημασία τοῦ, χωρεῖν, ἄρα τοῦ εἶναι κενὸν, κοῖλον, ἤτις ἀνάγεται πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν καὶ πρωτίστην· αὗται δὲ αἱ ἔννοιαι, διάφοροι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον, διεσώθησαν ἐξαιρτ. ἐν ταῖς ἀκολούθοις λέξεσι, λαβεῖν, λαμβάνω, λάζομαι, λάμος, λαιμὸς, λαίμαργος, λαμυρὸς, λεῖτμα, λαμία, λαρὸς, λάρυγξ, λαυκανία, λάπτω, λαπάζω, λαψύστω, λαψυρὸν, λάτρις, λατρεύω, λαγών, λαγαρὸς, λαπάρα, λαύρα· τέλος δὲ, ἀνήκει εἰς τὸ ΛΑΩ, καὶ τὸ θεματικὸν ΛΑΤΩ, ἐξ οὗ μόνον ἐν χρήσει τὸ, ἀπολαύω.

Λαώδης, εος, ὁ, ἡ (λαός), Ἐκ τοῦ λαοῦ, ἀνήκων εἰς τὸν λαὸν, διὰ τὸν λαὸν γεγενημένος, κοσμούμενος, ἢ ἐπιτήδειος.

Τὸ Λ μετὰ τοῦ Ε.

Λέα, ἡ (λᾶας, λᾶς)· καὶ, λεία, ἡ. Ἡ πέτρα, τὴν ὁποίαν κρεμῶσιν οἱ ὑφανταὶ εἰς τὸν ἱστὸν διὰ νὰ βαρύνῃ κατὰ κάθετον τὸν στήμονα, ἄλλως, ἀγνύθες. 2) κάθε προσκρεμάμενον βάρος.

Λέαινα, ἡ θηλ. τοῦ λέων. Τὸ θηλυκὸν λεοντάριον, Ἡρόδ. 3, 108. 2) καθ' Ἡσύχ. λέγεται καὶ ἐπὶ τυροκνήστιδος, σχῆμα συνουσίας ἀκόλαστον.

Λειαίνω, Μέλ. λειανῶ, Ἀόρ. ἐλείηνα, Ἐπκ. λειαίνω, Μ. λειαίνω, τῷ ὁποίῳ τοῦτο τύπῳ χρῆται μόνον ὁ Ὅμ. (λεῖος). Κάμνω στερεόν τι σῶμα διὰ τῆς τριβῆς ὁμαλὸν, αὐσὸ, ἴσιον καὶ στιλπνὸν, σκλιβόνω, γυαλίζω, ὁμαλίζω, Ἰλ. Δ, 111. «Πᾶν δ' εὖ λειήνασα, ἔνθα ὁ λόγος ἐπὶ τόξου κερατοειδοῦς, κατασκευασθέντος ὡς πρέπει. Ἰλ. Ο, 261. «Βέλεσσιν πᾶσαν λειαίνουσα. Θέλω ἰσιάσει ὅλον τὸν δρόμον. Ὀδ. Θ, 250. «Λείηνεν δὲ χορόνδε, ἤτοι τὸν τόπον τοῦ χοροῦ. β) παρὰ Μεταγν. ἐξαιρτ. Βυρίζειν τὸ γένειον ἕως εἰς τὸ πεῖζε· ὅθεν 2) ἐκτρίβω, τρίβοντας κάμνω ὁμαλὸν ἢ μικρὰ κομμάτια, κατατρίβω, συντρίβω, ἐν τῷ ὅλμῳ (γουδίῳ), Ἡρόδ. 1, 200. β) καθόλου, ἀφανίζω, ἐξαλείφω, ἐξολοθρεύω, ἀφαίρω, Ἡρόδ. 4, 122. «Λείηναίτε καὶ ἐκτρίψαι τὴν δύναμιν», Μενανδρ. Ἱστορ. 3) τροπκ. μαλακύνω, πραΰνω, κάμνω μαλακὸν, ἢ πρᾶον, ἥμερον, ἥσυχον, κοπάζω· παριστῶτι ὑπὸ μορφὴν μαλακωτέραν, Ἡρόδ. 8, 122. «Τὴν κατάπασιν λ.», γαργαλίζειν τὸν οὐρανίσκον, τὸν καταπιόνα, Μουσώνιος παρὰ Στοβ. λόγ. ιη'. «Τὴν ἀκρόασιν λ.», γαργαλίζειν, κολακεύειν εὐφραίνειν τὴν ἀκοὴν, Schaeff. Διονυσ. συνθ. σ. 137.

Λεάντειρα, ἡ, θηλ. τοῦ λεαντήρ, ἥρος, ὁ. Ἥτις, ἢ ὅστις λειαίνει, ἰσάζει, εὐθειάζει, ἐκτρίβει ἢ λεπτὸν ποιεῖ, ἢ κατασυντρίβει, πραΰνει.

Λεαντικός, ἡ, ὀν· καὶ Ἐπίρ. λεαντικῶς. Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ λειάνῃ, ἰσάσῃ, ἐκτρίψῃ, λεπτύνῃ, ἐξαλείψῃ, ἢ καταπραΰνῃ εὐφράνῃ. «Οἶνος λεαντικός», Ἀριστοτ.

Λεβηρίς, ίδος, ἡ (λέπω). Δέρμα, ἔλυτρον, τὸ λέπος (τὸ φλοῦδι, τὸ γήρας, ὁ ἀποδύεται ὁ ὄφις) τῶν καρπῶν, τῶν ὄφεων καὶ ἐντόμων ζωυφίων, Νίκανδρ. Θηρ. 2) λαγώδιον, κόνκλος, κουνέλι, εἰμὴ γραπτὸν λέπορις, ὅπερ ἴδε.

Λέβης, ητος, ὁ (λείβω). Ἀγγεῖον μαγειρικὸν ἐκ μετάλλου, τόνζερες, κακάβιον ἀγγεῖον διὰ νὰ βάλλῃται ἐπάνω τοῦ πυρὸς καὶ νὰ βράζῃ τις ἐν αὐτῷ τί, ἄρα πιθανῶς μὲ τρεῖς πόδας, ὡς τόσον διάφορον τοῦ, τρίπους, πιθαν. μικρότερον, ἐκ χαλκοῦ, πολλάκις πολλὰ τεχνικῶς κατεσκευασμένον, ὅ ὁ καὶ ἐπὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ αἰῶνος διδόμενον καὶ χαριζόμενον συνήθ. εἰς σημεῖον τιμῆς, ἢ ὡς βραβεῖον καὶ ἔπαθλον, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ μάλιστα ἐν Ἰλιάδι. 2) Ἐν Ὀδυσ. ἐπιτοπολὺ, ἡ λεκάνη, ἐν ᾗ πρὶν τῆς τραπέζης ἐγχειρίζετο εἰς τοὺς ξένους τὸ ἱερὸν νερὸν διὰ νίψιμον, χέρνιψ, καὶ ἤτις ἦν ἐξ ἀργύρου, Ὀδ. Α, 137. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν δὲ Ὀδυσ. Τ, 386. Ὑπάρχει μικρὸν καζάνιον διὰ λούσιμον ποδῶν, καὶ τοῦτο πάλιν ἐν Τ, 469. ἐκ χαλκοῦ. 3) παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις εἶδος τυμπάνου, κρουομένου ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς θιασοῦσίοις τῶν βασιλείων, Ἡροδ. 6, 58. 4) χάλκινον ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἐσύναζον τὴν κόνιν τῶν καιομένων λειψάνων, Αἰσχ. Ἀγαμ. 455. 5) ἡ λεκάνη, ἐπὶ τῆς σκέπης τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ, Παυσ. 5, 10, 2. καὶ ἐν Δήλῳ, Καλλιμ. Δηλ. 286.

Λεβητάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ λέβης. Μικρὸς λέβης.

Λεβητίζω (λέβης). Ἐν τῷ λέβητι ῥίπτω, βάλλω, βάλλω τι εἰς τὸν τένχριν καὶ μαγειρεύω αὐτό, Δυκόφρ. 199.

Λεβήτιον, ὑποκορ. τοῦ λέβης.

*Λεβητοειδής, ές, ἡ (εἶδος), = λεβητώδης. Λέβητι, λεκάνῃ ὅμοιος, Εὐστάθ.

Λεβητοχάρων, ἡ λεβητοχάρης, ὁ (χαίρω). Λεκείδης παρ' Ἀθην. ἡ. Φίλος πιάτων, τῶν λεβήτων, κωμ. λέξ. (α)

Λεβητώδης, ες, ὁ, ἡ. Ὁ τό εἶδος, τό σχῆμα τοῦ λέβητος ἔχων· ὅμοιος αὐτῷ.

Λεβιανός, ὁ, = λεβίας. Εἶδος ἰχθύος, παρ' Ἀθην. ἀμφ.

Λεβίας, ου, ὁ. Εἶδος ἰχθύος, πιθαν. ταυτόν τῷ, Ἥπατος. Ἀθην. ζ'. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει «Λέβια, τὰ λεπίδας ἔχοντα ταρίχη, καὶ ἰχθὺς λιμναῖαν».

Λέβινθος, παρ' Ἡτυχ. ἀντί, ἐρέβινθος. Παρ' Ἀθην. ιδ'. ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Φιλοξένου εὑρίσκεται «Πυροβρομολέβινθοι».

Λεγεών, ῶνος, ὁ· ἐκ τοῦ Λατιν. legio. Τὸ ἐλλεκτὸν στῖφος, ἢ πλῆθος, τάγμα, σύντημα στρατιωτῶν. Ἐκ' Ἡτύχ. συνίστατο ἀπό ἑξ χιλιάδων ἑξακοσίων ἑβδομήκοντα ἑξ ἀνδρῶν· ἀλλ' οὗτος ὁ ἀριθμός δέν ἦτον ποτέ σταθερός, διότι παρ' Ἰουλίῳ Καίσαρι καὶ Λιβίῳ ὁ ἀριθμός τοῦ λεγεῶνος ἀναβαίνει μέχρι τῶν τεσσάρων χιλιάδων καὶ διακοσίων πεζῶν, καὶ τριακοσίων ἱππέων. Πλούταρχ. «Ἐκλήθη λεγεὼν τῷ λοιπάδας εἶναι τοὺς μαχίμους ἐκ πάντων», ἢ κατά τόν Εὐτρόπ. ἐκ τῆς τῶν νέων ἐπιλογῆς. Ὁρατοῦτον ἐν βιβλ. β'. κατ' ἀρχάς.

*Λέγμα, τό. Τό εἰπεῖν, Ἡτύχ.

Λέγνη, ἡ· καί, λέγνον, τό. Τὸ κράσπεδον, ἡ παρυφή, ἡ περιβολή, ἤγουν τό διπλωμένον ἄκρον ἑνός φορέματος, ἢ ἐκείνο, μέ τό ὁποῖον περιειλεῖται τό ἄκρον ἑνός πράγματος· τό παρυφαινόμενον τῇ παραστροφῇ (τῇ ὤφ) τοῦ χιτῶνος παρδαλόν σειρῆτι ὀλόγυρα εἰς τάς ἄκρας τοῦ φορέματος, Ἡτύχ. καὶ Πολυδ. ζ'. 62. ὅπου ἐσφαλμένως, Λίγνον, κεῖται· καὶ ἐντεῦθεν «Λεγνωτός χιτών» (Καλλίμαχ. ἐς Ἄρτεμ. 12.) «..εἰς γόνυ μέχρι χιτῶνα ζώννυσθαι λεγνωτόν, ὦ' ἄγρια θηρία κάνοιμι, ἱμάτιον, φόρεμά τι, ἔχον παρδαλήν σειρᾶν, ὦαν. Ὁ Ἡτύχ. λέγει, ὅτι αὕτη ἡν παχεῖα περί τήν ὤαν ἐκ ῥάμματος», ἄρα, εἶχεν εἶδος σειρῆτιου. Ὁ Ἱπποκράτης μετεχειρίσθη τό, λέγνα, ἀντί τά ἄκρα. Ὁ Ἡτύχ. ἑρμην. τό, λεγνῶσαι, διά τοῦ, ποικίλαι· καὶ τό, λεγνώδης, διά τοῦ, ποικίλος· οὕτω καὶ τό, περιλεγνής, διά τοῦ, περικοίκιλος. Παρά Νικάνδρῳ Θηρ. 726. αἱ ἐκδόσεις ἔχουσι λεγνωταῖα, τό ὁποῖον τά γλωσσήματα ἑρμήν. διά τοῦ, λεπταί, ποικίλαι, ὁ δέ Εὐτέκνιος ἐν τῇ παραφράσει διά τοῦ, ποικίλαι γραμμαί.

*Λεγνόω· ἐξαιρτ. Περιάπτω εἰς τά ἄκρα τῶν φορεμάτων παρδαλόν σειρῆτι, ὅθεν

*Λεγνώδης, = λέγνωτος.

*Λεγνωτός, ἡ, ὄν. Μέ ποδόγυρον, σειρῆτι, ἢ περβάζι παρδαλόν κεκοσμένος, ἴδε ἀνωτέρω λέγνη.

Λέγω, Μελ. λέξω. Κυρίως σημαίνει, βάλλω ἐν τῇ κλίνῃ, κατευνάζω, κοιμίζω, πλαγιάζω τινά, ὡς «Λέξον μεν» (Ἰλ. Ω, 635), κοίμισόν με, δός ἄδειαν νά ὑπάγω νά πλαγιάσω, φέρε με εἰς τήν κλίνην, βάλε με νά κοιμηθῶ· ἔτι, ἀποκοιμίζω, μαγεύω τινά, καταντῶ αὐτόν τόσον, ὥστε ἀποκοιμᾶται, ἀποκοιμίζω, κατακοιμίζω, ὡς «Ἐγώ μέν ἔλεξα Διός νόον (Ἰλ. Ξ, 252.)», ἐνθα ὁ λόγος ἐπί τοῦ προσωποποιημένου Ὕπνου. Κεκόλου, κατευνάζω, πραΰνω· ἡσυχάζω, ἀναπαύω, ἡμερόω. Συχνοτέρα ἡ χρῆσις ἐν τῷ Μέσῳ, λέγομαι, Μ. λέξομαι, ἀντί τοῦ, κοιμίζομαι, ὑπάγω νά πλαγιάσω, ἢ εἶμαι πλαγιασμένος, κατάκειμαι, παράκειμαι, καθεύδω, κοιμῶμαι, πολλάκις παρ' Ὅμ., ὅστις πρός τῷ α', ἀορ. ἐλεξάμην, χρῆται καὶ ἐκ τοῦ κατά συγκ. ἀορ. ἐλέγμην τῷ γ'. ἐνικ. λέκτο ἐν Ὀδυσ., ταῖς δέ προστακτ. λέξο καὶ λέξεο ἐν Ὀδυσ. Κ, 320. Τ, 598. Ἰλ. Ι, 617. Ω, 650. «Ὕπνῳ λέγεσθαι (Ἰλ. Δ, 131)», κεῖμαι εἰς τόν ὕπνον, ἀλλά καί δίχα τινος προσθήκης ἀντί τοῦ κοιμῶμαι, πλαγιάζω, πηγαίνω νά κοιμηθῶ, «Λέξομαι», ἤ, «Λέξομαι εἰς εὐνήν (Ὀδ. Ρ, 102. Τ, 545.)», θέλω πλαγιάσει, ὑπάγω εἰς τό κρεββάτι· καθόλου, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· (αὕτη ἡ σημασία ἀνήκει μόνον τοῖς ἀρχαιοτάτοις Ποιηταῖς, καὶ παράγεται κατά Βοττμ. Λεξιλ. 2. σ. 91. ἀπό τι θεματικόν ΛΕΧΩ, ἐξ οὗ λέχος, λέκτρον, ὡς τό Λατ. lectus ἐκ τοῦ λέγω, λεχώ, λοχεία, λέχος, ἄλοχος,) 2) συλλέγω, συνάζω, ὡς, Ὀπτέα (Ἰλ. Ψ, 239. Ὀδυσ. Ω, 72), αἱματιάς (Ὀδ. Σ, 359. Ω, 224.) καὶ κατά Μέσ. διάθ. συλλέγω δί ἐμέ, διά χρήσίν μου, π. χ. ξύλα (Ἰλ. Θ, 507. 547)· ὅθεν καί, ἐλέγω δί ἐμέ, διαλέγω, ὡς, ἄνδρας ἀρίστους (Ὀδ. Ω, 108), Τρῶας (Ἰλ. Β, 125), κούρους (Ἰλ. Φ, 27), καί ἐν τῷ κατά συγκ. ἀορ. ἄνευ πτωτικοῦ, «Ἐγώ πέμπτος μετά τοῖσιν ἐλέγμην (Ὀδ. Ι, 335)», μετά τούτους ἐλέξα ἐμαυτόν ὡς πέμπτον, θηλ. συγκατελεγχθήν ἐθελημαιτικῶς, συναριθμήσα ἐμαυτόν εἰς τούς τέσσαρας διά κλήρου ἐκλεχθέντας· ἴδε σημασ. 3. ἐν δέ τῷ παθ. ἐνεστ. δηλοῖ, ἐκλέγομαι, διαλέγομαι, ὡς «Εἰ γάρ νῦν, λεγόμεθα πάντες ἄριστοι (Ἰλ. Ν, 276)», ἀντί ἐπιλεγόμεθα, ἐκλεχθῶμεν (οἱ Ἀττικ. ἔχουσι νά ἐπί ταύτῃ σημασίᾳ τόν παρακ. εἴλοχα, τόν παθ. κρ. εἴλεγμαι, τόν παθ. ἀόρ. ἐλέγην, ἐξαιρτ. ἐν τοῖς συνθέτοις· ἡ δέ σημασία ἀναγνώσκεται, φαίνεται κατά πρῶτον παρ' Ἡροδ. ἐν τῷ συνθέτῳ ἐπιλέγομαι.) 3) προταριθμῶ, προσλογαριάζω, συγκαταριθμῶ, ὡς «Ἐν δ' ἡμᾶς λέγε κήτεσιν (Ὀλ. Δ, 432)», μᾶς συγκαταριθμεῖ μεταξύ τῶν κήτεων, «Λέκτο ἀριθμόν (ἐν Ὀδ. Δ, 451. ἀντί ἐλλέγετο κατά συγκ.)», ἐμετροῦτο τόν ἀριθμόν. «Μετά τοῖσιν ἐλέχθην (Ὀδ. Γ, 188)», ἀντί ἠριθμήθην ἐν αὐτοῖς· πρβ. εἴτε εἴρηται ἀνωτέρω σημ. 2. περί Ὀδ. Ι, 335. 4) ἐκθέτω, διηγοῦμαι τί, ἢ τινί τι, οὐχί σπανίως παρ' Ὅμ. παρά Μεταγν. καί, «λέγειν τινά, ἢ τινί τινα», διηγοῦμαι τινί περί τινος· καθόλου ὁμιλῶ, λαλῶ, λέγω, παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ ἐν Ἰλ. Β, 222. «Ἀγαμέμνονι σ' εἶδεα λέγειν», ἀντί λέγειν αὐτῷ ὕβρεις· ἀφ' οὗ μετέπειτα παρά τοῖς Ἀττικ. συνήθως «Κακά λέγειν τινάν, κακολογεῖν, ὑβρίζειν. «Ταῦτ' λέγεις σύ τόν στρατηγόν, οὕτως ὁμιλεῖς κατά τοῦ στρατηγοῦ; «Ἀλλήλους τά ἔσχατα λέγειν (Ξεν. Ἀπομν. Β'. β'. 9), ὑβρίζεσθαι ἀναμεταξύ των λέγοντας τά χείριστα. «Ψεύδεα λέγειν (Ἡτ. Θεογ. 27)», ὁμιλεῖν ψεύματα· καθόλου, «Λέγειν τινά τιν», λέγω τί περί τινος ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του, τόν λέγω οὕτως ἢ οὕτως. Συχνά εἶτε καί αἱ φράσεις, «Λέγε εἴτε θέλεις, λέγε εἴτε λέγεις, εἰπέ ὅ,τι καί λέγεις», ἀντί, ἔχεις νά εἴπῃς τι, εἰπέ τό, Valck. Ἡροδ. 8, 58. Θεοκρ. 5, 78. καί παρά Πλάτ. «Τί δεῖ λέγειν; τίς ἡ χρεία νά λέγω τόσα λόγια τοῦ κάκου; «Τί δεῖ λέγειν, οὐδέν γάρ μοι πλέον ἤνυε, ὅσα καί ἂν εἴπω, εἶναι ὅλα τοῦ κάκου, κ. τ. τ. — Σπανιώτ. ἐπί χρημοῦ, ἐκφωνῶ χρημόν, χρημοδοτῶ, Ἡροδ. 8, 116. — Κατά μέτην διάθεσιν «Λέγεσθαί τιν», συνομιλῶ μετά τινος περί τινος πράγματος (διά νά συμβουλευθῶ), Ἰλ. Ν, 292. Ψ, 214. Ὀδ. Γ, 240. Ν, 296. (οὐχί δέ, καθώς θέλει ὁ Κοραής, κεκυφέσθαι)· ἔτι δέ ἀντί τοῦ, λέγειν, ἤγουν ἀπαριθμῶ, διηγοῦμαι καταλεπτῶς, ὡς Ἰλ. Ν, 273. «Τί τε χρή ταῦτα λέγεσθαι; ἤτοι ἀπαριθμεῖσθαι», θηλ. τά οἰκεῖα καλά; — Παθητ. λέγομαι, ὡς καί ἐν τῇ συνηθείᾳ· ὅθεν ἐπί παντός, εἴτε θεμελιοῦται εἰς τό λέγειν ἄλλων, «Λέγεται», λέγουσιν, ἄθεται, τόσον μετά αἰτ. καί ἀπαρμφ. ὅσον καί μετά ὀνομ. καί ἀπαρμφ. ὡς παρ' Ἡροδ. 8, 118. Ξεν. Κ. Π. 1, 2, 1.

Παρά τοῖς Ἀττ. ἡν αὕτη ἡ τελευταία σημασία, λέγω, ὁμιλῶ, λαλῶ, διηγοῦμαι, ἢ ἐπικρατοῦσα καί πλέον ἐν χρήσει, ἐπί παντός εἴδους διά στόματος κοινώσεως. α) προστάζω, ὡς τό, κελεύω συντάσσω. β) ὑποσχομαι, ἐπαγγέλλομαι. γ) «Λέγω τίς; ἤγουν, ἔχει τί θεμέλιον, ὅ,τι λέγω; ἔχω δίκαιον; Σοφ. ἀντιθ. «Οὐδέν λέγειν, λέγω τί, τό ὁποῖον εἶναι ὡς τό κάν τίποτε, τό ὁποῖον δέν ὠφελεῖ ἢ βοηθεῖ τίποτε, μέ τό ὁποῖον δέν κατορθοῦται τίποτε», Ἀριστ. Ἱππ. 354. ἔτι δέ καί ἀντί τοῦ, λέγω τί, τό ὁποῖον δέν εἶναι, ἐπομ. ψευματῶ, Ἀρ. Ὀρν. 66. Πλατ. Ἀπολ. σ. 30. Β. δ) «Καλῶς ἢ ὀρθῶς λέγεις», ἀντί, ἔχεις δίκαιον, Valck. Ἱππ. 715. — ε) «Τό λεγόμενον», ἀντί, κατά τό λεγόμενον, κατά τήν παροιμίαν, καθώς συνεθίζουσι νά λέγωσι παροιμιωδῶς, ἢ, καθώς κοινῶς λέγουσιν. «Ὁ λεγόμενος, ἢ λεγομένη», ἀντί ὁ ὀνομαζόμενος, ἢ ὀνομαζομένη. ζ) πλεονασμ. «Ἔφη λέγων», ἔλεγε φάσκ κ. τ. τ. πολλάκις παρ' Ἡρόδ. 3, 156. 5, 36. 49. καί ἀλλαχοῦ· ἔτι δέ καί παρά τοῖς Ἀττικ. Lobech. Αἰ. 756. 2) οὐ μόνον ἐπί κοινώσεως διά στόματος, ἀλλά καί ἐπί ἐγγράφου κοινώσεως, ὅθεν πολλάκις ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπιστολῶν, «Ἄμασις Πολυκράτει ὧδε λέγει, «Μαρδόνιος τάδε λέγει» κ. τ. τ. Ἡροδ. 3, 40. 122. 8, 140. 1. ὡσαύτως καί ἐπί πάντων τῶν ἄλλων συγγραμμάτων. «Τά γράμματα λέγει τάδε» κ. τ. τ. 3) ἐν χρήσει καί ἐπί τοῦ μή ἐκφραστέντος ἔτι, ἀντί, ἐννοεῖν, ἔχειν τι κατά νοῦν καί αἰνίττεσθαι εἰς αὐτό ἐν τῷ ὁμιλεῖν, Ἡρόδ. 7, 14. (ἐν τῇ δ'. σημασίᾳ δέν ἔχει τό λέγω, ἐνεργ. παρακ. ὁ δέ παθ. παρακ. ἐστί, λέλεγμαι, ὁ παθ. ἀόρ. ἐλέχθην· καί ὁ παθ. μελλ. λεχθήσομαι, ἔχει μάλιστα παρά τοῖς Τραγικ. ἀεί παθητ. δύναμιν, Πορτ. Εὐρ. Ἑκ. 297. Schaef. Σοφ. Ο. Κ. 1186. ἄρα κεῖται ἀντί τοῦ, λεχθήσομαι.)

Λεηλασία, ἡ (λείας ἐλασία). Ἡ πρᾶξις τοῦ λεηλατεῖν, ἁρπαγή, τό ἁρπάζειν καί ἀπάγειν τά κινητά πράγματα τοῦ ἐχθροῦ, κούρσευμα, Ἀπολλών. β'. 305. «Μῆλα τά τ' ἐξ Ἀμύκοιο λεηλασίης ἐκόμισαν».

Λεηλατέω, ῶ (λεηλάτης). Κάμνω λάφυρα· ὅθεν ἁρπάζω τά πράγματα τοῦ ἐχθροῦ εἰς καιρόν πολέμου ὅταν ἔμβω εἰς τούς τόπους του καί τά μεταφέρω εἰς τήν πατρίδα μου, ἐξαιρέτως δέ τά ζῶα, τά κτήνη· ὅθεν κουρσεύω (διαγουμίζω, ἢ διαγουμαλατίζω, κάμνω πλιάτσικα ἢ κελεπίρι), καί, διαρπάζω, μετά Αἰτιατ. πεδίον, πόλιν, Ἡρόδ. 2, 152. 5, 101. Παθ. γίνομαι λάφυρον, διαρπάζομαι, κυρ. καί μεταφ.

*Λεηλάτης, ου, ὁ (λεία, ἐλαύνω). Ὁ ἐλαύνων, ἀπάγων τά λάφυρα· ὁ κάμνων λάφυρα· ὅθεν

Λεηλατικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων, ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς λεηλασίαν ἢ εἰς τό λεηλατεῖν.

Λεία, ἡ. Λάφυρον, ἐξαιρτ. ἁρπαγμένα ἐρέμματα καί ἀνθρωποι· ἐντεῦθεν καλοῦνται παρά Σοφοκλ. ἐν Αἴαντι Λείαιν καί τά ποίμνια τῶν βοσκημάτων, ἢ ἀγέλη ἄνευ τινός ἀναφορᾶς ἐπί τοῦ ἁρπάζειν καί λεηλατεῖν, πρ. λεῖς, τῷ ὁποίῳ μόνῳ τύπῳ χρῶνται ὁ Ὅμ. καί ὁ Ἡσίοδος, ἐν ᾧ ὁ Ἡρόδ. χρῆται ἀεί τῷ Ἴων. λεῖη· ὡς καί παρά Θεοκρ. τ. κε'. 97. «Πᾶν ἐνεπλήσθη πεδίον λειῆος ἐρχομένης· τοιοῦτον καί τό κατωτέρω ἐν στίχ. 116. «Λειῆν τόσσην», καί

Ἡσιόδ. Θεογον. 444. μετὰ τῆς προσθήκης τοῦ, ἐν σταθμοῖς. «Ἔστλή δ' ἐν σταθμοῖ σι σὺν Ἑρμῇ λειβ' ἀέξειν· «λείαν ποιεῖσθαι τὴν χώραν, τὰ σώματα». παραδίδεται εἰς διαρπαγὴν, διαρπάζειν· παροιμ. «μυστῶν λείαν», ἐπὶ παντὸς ἐγκαταλιμπανομένου εἰς τὴν διάκρισιν ἄλλου. Δημ. Στεφ. σ. 248. 23. 3) Ταυτὸν τῷ, λαΐαι, λᾶες, αἱ ἀπὸ τῶν σημείων τοῦ ἵππου κρεμαννύμεναι πέτραι. Ἰδὲ λέα· ἀντὶ τοῦ, κάθε κρεμάμενον βάρος, μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Ἥρων πνευμ. κ. σλ. 218.

Λειαίνω, Μελ. ανῶ, ἐπ. λειαινέω (λεῖος). Ἰων. καὶ Ὅμ. ἀντὶ, λεαίνω· λεῖον, μικρὸν, λεπτὸν ποιῶ· συντρίβω, κατατρίβω, ἀλέω· τρίβω τι καὶ γίνεται ὁμαλὸν, ξέω, εὐθειάζω, ἰσάζω, ὁμαλύνω. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ τύπῳ λειαίνω. Ἰλ. Δ, 111. «κέλευσον λειαινέων». Ο, 261. Ὀδυσ. Θ, 260.

Λειαντήρα, ἡ· ἐκ τοῦ, Λειαντήρ, ὁ. Ἰων. ἀντὶ λεαντήρα· ἡ λειαίνουσα, λεῖον ποιοῦσα.

*Λειαντήρ, ῆρος, ὁ. Ἰων. ἀντὶ λεαντήρ.

Λειαυστηρός, ὁ, ἡ (λεῖος, αὐστηρός). Γλυκόξινος, Πολυδ. στ. 13.

Λείβηθρον, τὸ (λείβω). Ὀχετὸς ὑδραγωγικὸς, κρουνὸς (αὐλαὶ, κανάλι)· τόπος ὑδατώδης ἢ ὑγρὸς, λειβάδιον, ὡς λειμών. 2) Λείβηθρα, ὄρος Θράκης, ὅπου διέτριβεν ὁ Ὀρφεὺς, καὶ ἐντεῦθεν καλοῦνται αἱ Μοῦσαι, λειβηθρίδες. 3) Ἀμουσότερος λειβηθρίων, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων καὶ ἀνοήτων, ἀπὸ τόπου, ἐν ᾧ κατοίκουν ἀνοήτοι ἄνθρωποι.

Λείβω, Μ. ψω. Χύνω, στάζω, ἀφίνω νὰ χυθῇ· Παρ' Ὅμ. συνήθ. ὡς σπένδω, καταχέω, ἐπὶ ἱερᾶς σημασίας, «Οἶνον λείβειν,» Ἰλιάδ. Α, 463. Π, 231. Ὀδύσ. Γ, 400. Ἡσιόδ. «Ε, 726. ὡσαύτως καὶ «Μέθυ λείβειν (Ὀδύσ. Μ, 362)» χύνω οἶνον ὡς θυσίαν, ὡς σπονδήν· κοῖνον Ἀθήνῃ λείβειν (Ἰλ. Β, 579)», εὑρίσκεται δὲ καὶ, λείβειν, ἄνευ τοῦ, οἶνον, Ἰλ. Ω, 285. ἐξαιρτ. ὅτε ἡ θεότης, εἰς τὴν ὁποίαν γίνεται ἡ σπονδὴ, κεῖται κατὰ δοτ., ὡς «λείβειν Διὶ θεοῖς (Ἰλ. Ζ, 266. Η, 481. Ὀδ. Β, 432.)» ὅθεν, λοιβὴ καὶ τὸ λατ. libare, libatio. Πρὸς τούτοις, χρῆται ὁ Ὅμ. τῇ λέξει, ὡς εἴρω, μόνον ἐπὶ τῆς συντάξεως «Δάκρυα λείβειν (Ἰλ. Ν, 88. Σ, 32. Ὀδ. Ε, 84. 158. καὶ ἄλλαχοῦ)», ἀντὶ, δάκρυα χύειν. Μετ. ῥέω, χύομαι, στάζω, σταλάζω, Ἡσ. Ἀσπ. 390. Δακρύοις λ. σε, χύνω συχνὰ δάκρυα, τροπ. κατατήκομαι, κατ' ὀλίγον μαραίνομαι καὶ φθείρομαι. Πολὺ χύνομαι, βρέχομαι, ποτίζομαι, βαπτίζομαι (ὅθεν λείβηθρον, λιβὰς, λίμνη, λειμών.

Λειεντερέω, ῶ· λειεντερίαν πάσχω.

Λειεντερία, ἡ (ἔντερον, λεῖος). Πάθος τι περὶ τὰ ἔντερα, ὁπόταν τινὰς ἐκβάλλῃ ὑπὸ κάτω ἀχώνευτον τὴν τροφὴν, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ μετὰ τὴν δυσεντερίαν, λυεντερία· ὅθεν

Λειεντεριώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς λειεντερίας ὤν, ὅμοιος αὐτῇ, καὶ ὁ πάσχων ἐκ τούτου τοῦ πάθους.

Λειεῦμαι, Δωρικ. ἀντὶ, λειοῦμαι, ἐκ τοῦ λειόω.

Λεΐζομαι, Ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ ληΐζομαι (λεία). Ἁρπάζω, λεηλατῶ, κουρεύω, ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω, κερδαίνω· ἴδε καὶ ληΐζομαι.

Λείηναν, ἀντὶ, ἐλέηναν, ἐπικ. γ', πληθ. ἀορ. ἐκ τοῦ, λειαίνω, ἀντὶ, λεαίνω. Ὀδ.

Λείηνας, ἐκ τοῦ λειαίνω. Ἰλ. Δ, 111.

Λεικνάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, λεῖκνον· καὶ λικνάριον.

Λεικνίζω, διὰ τοῦ λείκνου καθαρίζω, λεχνίζω 2) Κουνῶ, ἐκ τοῦ

Λεῖκνον, τό. Ταυτὸν τῷ, λίκνον, καὶ, λικμός· κόσκινον, δερμόνιον, εἰ οὗ κοσκινίζοντες τοὺς καρπούς τῆς γῆς καθαρίζουσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἀχύρων, λεχνιστήριον. 2) Κοῦνια, μπεστέκι, ἐν ᾧ τιθεῖτε τὰ βρέφη καὶ κουνοῦσιν αὐτὰ· ἐκλήθη οὕτως ἕνεκεν τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος καὶ τῆς κινήσεως, Καλλίμ.

*Λειμακίς, ίδος, ἡ, νύμφη, ἡ τῶν λειμώνων νύμφη, ἐκ τοῦ λεῖμαξ, λειμών.

Λειμακώδης, εος, ὁ ἡ (λεῖμαξ). Ὅστις ἔχει εἶδος λειμώνος, ἤτοι χλωρὸς καὶ ὑγρὸς· πλούσιος λειμώνων, βοτανῶν. Ἱποκρ. περὶ τόπων, ἀέρ. §. 62. ὅπου ἔτι καὶ ἐν §. 79. κεῖται «λειμακεστέρας», ἀντὶ, «λειμακωδεστέρας».

Λεῖμαξ, ακος, ὁ ἴσως καὶ, ἡ· καὶ, Λειμὰς, άδος, ἡ = λειμών.

*Λεῖμαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ. Ὁ γυμνὸς (ἄνευ σείπης) κοχλίας, εἶδος κοχλίου, πρβλ. σέσιλος.

*Λειμάς, άδος, ἡ = λειμών.

Λεῖμμα, τό (λείπω). Τὸ ἐναπολειπόμενον ἐστιῶντος, τὸ ῥέστον, Πλούταρχ. Ἡροδ. 1, 119. 2) Ἐν τῇ μουσικῇ = ὄλεσις, σημ. γ'. Πλάτων.

Λειμόδωρον, τό. Εἶδος φυτοῦ· τινὲς θέλουσιν ὅτι εἶναι τὸ τοῦ Λιν. Foenum graecum, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ε, 32. ἄλλοι δὲ νομίζουσιν, ὅτι ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Ὀροβάγχη.

Λειμών, ῶνος, ὁ (λείβω). Πᾶς τόπος ὑγρὸς, ἢ νοτερὸς, καὶ χλοώδης, βοτανώδης, λιβάδιον· καταψυχὸς, ἀνθηρὸς, σειερὸς καὶ ὑδατώδης τόπος, Ἰλ. Β, 467. τροπικ. «Πόντιος λειμών,» ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης (ἔνθεν δύνασαι καὶ νὰ συμπεράνῃ τις συγγένειαν μετὰ τοῦ, λεῖος, πρβλ. ἅλσος, καὶ ἅλωα. 2) Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, κατ' εὐφημίαν, ὡς καὶ τὸ, κῆπος, Εὐρίπ. Κύκλ. 170. «Ἅψαι χερσὶν λειμῶνος·» Παρὰ τοῖς μεταγνστρ. πολλάκις καταχρηστικῶς ἐπὶ πάσης ἐπιφανείας ἐστολισμένης μὲ ζωηρὰ καὶ ἀνθηρὰ χρώματα, ἐπὶ ὄψεως ζωηρᾶς καὶ ἀκμαζούσης, ἐπὶ στολῆς ποικιλοχρόου, ἐπὶ τῆς αὐρᾶς τοῦ ταῶνος (παγωνίου) κ. τ. τ. Ἰακ. Ἀλ. Τατ. 478. 486. ὅθεν

Λειμωνήρης, εος, ὁ, ἡ (ἀρω), Ὁ ἀνήκων εἰς λειμῶνα.

Λειμωνία, ἡ, καὶ, Λειμωνιάς, άδος, ἡ· ἡ ἐν τῷ λειμῶνι χλόη. Λ. νύμφη = λειμακίς, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ λειμώνιος.

Λειμωνιάτης, ὁ καὶ θηλ. Λειμωνιάτις, ιδος, ἡ, λίθος, εἶδος πρασίνου λίθου.

Λειμώνιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. δ'. 16. Statice limonion. Λιν. λειμωνόχορτον. 2) Καρπὸς τῆς πλήρης ζωμοῦ, ξυνοῦ, ὅστις καὶ, Μηδικὸν μῆλον, λέγεται, Citrus medica, Λιν. τοῦτο μετεφυτεύθη εἰς τὴν Ἑλλάδα περὶ τὸν δεύτερον αἰῶνα μετὰ χριστόν. Πλίν. κορ. οὐδέτ. τοῦ

Λειμώνιος, ία, ιον (λειμών). Ὁ ἀνήκων εἰς λειμῶνα, ὁ ἐκ τοῦ λειμῶνος ὤν, λειβαδίσιος.

Λειμωνίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ λειμώνιος.

Λειμωνίτης, ου, ὁ καὶ, Λειμωνῖτις, ιδος, ἡ, = λειμώνιος, Σουΐδ.

Λειμωνοειδής, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ λειμῶνος εἶδος ἔχων· ὅθεν ὑγρὸς καὶ χλοερὸς, ἀνθώδης, ἐπὶ τόπου.

Λειμωνόθεν, Λειμωνόθεν, Ἐπίρ, ἐκ τοῦ λειμῶνος. Ὁμηρ. Ω, 451. καὶ Θεόκριτ.

*Λεῖξις, εως, ἡ (λείχω). Τὸ γλύψιμον, τὸ γλείφειν.

Λείξουρος, ὁ. Δαίμαργος, καὶ λειξουρία, ἡ λαιμαργία, λαξία. χωρογρ.

Λειόβατος, ὁ, ἡ (λεῖος βαίνω). Ὁ διὰ περιπάτημα λεῖος ὁμαλὸς, ἴσιος, «λειόβατος ὁδὸς» καὶ ὁ ὁμαλῶς ἢ ἤρεμα βαδίζων. 2) Ἐκ τοῦ, βάτος, εἶδος ἰχθύος, ταυτὸν τῷ, Ῥίνη, ἰχθὺς σελαχώδης, διὰ τὸ λεῖος εἶναι, Raja laevis, Λιν.

Λειογένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Ὁ λεῖον τὸ γένειον τὸ (πηγοῦνι) ἔχων, ὁ ἐστὶν, ἀγένειος, Ἡρόδοτ. 5, 20.

Λειογλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὁ λεῖαν τὴν γλῶσσαν ἔχων, Πολυξ.

Λειοκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον). Ὁ λεῖαν τὴν κάραν ἔχων, φαλακρός· (κ)

Λειόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ὁ λεῖον τὸν καυλὸν ἔχων.

Λειοκυμονέω, Εὑρίσκομαι ἐπάνω λείας, γαληνιώσας θαλάσσης, πλέω ἐπ' αὐτὴν, ὡς παρὰ Σουΐδ. «νῆες λειοκυμονοῦσιν, γλυστροῦσιν ἐπὶ τῆς γαληνιαίας θαλάσσης· ἐκ τοῦ

Λειοκύμων, ονος, ὁ, ἡ (κῦμα). Ἡ ἡσυχα καὶ γαληνὰ ἤτοι ὁμαλὰ, μὴ ὑψηλὰ κύματα ἔχουσα, ἥσυχος, θάλαττα, λουκιαν.

Λειόμιτος, ὁ, ἡ (μίτος). Ὁ λεῖον τὸν μίτον ποιῶν, «κάμαξ λειόμιτος», ἢ τὸν μίτον, ἤτοι τὸ φάδι τοῦ ὑφάσματος λεῖον, ὁμαλὸν ποιῶν, ἢ σπάθη, τὸ κτένιον τοῦ ὑφαντοῦ, Ἀνθολογ.

Λειοντῆ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, Λεοντῆ. Λεοντοτόμαρον.

Λειοντομάχης, ου, ὁ· καὶ, Λειοντοπάλης, ου, ὁ (μάχη, πάλη) ποιητ. ἀντὶ, λεοντομάχης, καὶ, λεοντοπάλης. Ὁ μετὰ λεόντων παλαίων, μαχόμενος.

Λειοποιέω, ῶ· (λεῖος, ποιέω). Ταὐτὸν τῷ λειόω Γεωπονικ.

Λειόπους, οδος, ', ἡ (πούς). Ὁ λείους πόδας ἔχων.

Λεῖος, λεία, λεῖον, παρὰ Μεταγν. καὶ ὁ, ἡ. Ἐπίρ. λείως· ἐξεσμένος (καθὼς π. χ. μὲ τὸ ρυκάνι, μὲ τὸν ξουρὸν ὑαλισμένος), ὁμαλὸς, ἴσιος, ὑαλιστερὸς, ὁ ὁμαλὴν καὶ μὴ τραχεῖαν τὴν ἐπιφάνειαν ἔχων, Ἰλ. Δ, 484. «αἰγειρος λείη·» ὁ Ὅμ. χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει, ὡς καὶ ὁ Ἡσίοδ., ἐξαιρτ. ἐπὶ ὁμαλῶν, πάντη γυαλισμένων καὶ ἐπιφάνειαν ὁμαλὴν ἐχόντων τόπων ἢ μερῶν, ὡς πεδίον, χῶρος, ἱππόδρομος, ὁδὸς, ἄρατις· ὡσαύτ. καὶ χωρίον, Ἡροδ. 7, 9, 2. μετὰ τῆς γενικ. «χῶρος λεῖος πετράων (Ὀδ. Ε, 243)», τόπος ὁμαλὸς καὶ ἐλεύθερος, κενὸς ἀπὸ πετρῶν· παρὰ δὲ Μεταγν. ἐξαιρτ. α) ὁ ὁμαλὸν ἔχων πηγοῦνι, ἤτοι ἀγένειος, φαλακρός, Ruhnk. ep. ck. σελ. 66. β) καθόλου τετριμμένος, συντετριμμένος. γ) τροπ. ἥπιος, ἥσυχος, ἥμερος, μαλακὸς, Αἰσχ. Προμ. 647. «λεῖοι μυθοιν γλίσχροι, γλυστεροὶ, ἀπατηλοὶ ἢ καλὰ κευτικοὶ λόγοι· (ἐκ τοῦ, λάω, λείω, λίω, ἀφ' οὗ τὸ, λεαίνω, λειαίνω, λευρὸς, λιστὸς, καὶ, λίστρον.)

*Λεῖος, ὁ. Εἶδος κήτους ὁμαλοῦ, μὴ λεπιδωτοῦ, ἰχθύς τις, λεῖον τὸ δέρμα ἔχων, Ἀθην.

Λειόστρακος, ὁ, ἡ. Ὁ λεῖον ὄστρακον ἔχων.

Λειόστρεια, καὶ, Λειόστρεα, τὰ (λεῖος, ὄστρεον). Εἶδος ὀστρακοδερμάτων, λεῖον τὸ ὄστρεον ἐχόντων.

Λειότης, ητος, ἡ (λεῖος). Ὁμαλότης, ἰσότης, ἀντίκ. τῷ, τραχεῖα ἐπιφάνεια.

Λειοτριβάω, ῶ. Διὰ τῆς τρίψεως λεῖον, ὁμαλὸν, γυαλιστερὸν, ἢ εἰς μικρὰ, λεπτὰ κομμάτια, ποιῶ τι· λειαίνω, ὑαλίζω· ἐκ τοῦ

Λειοτριβής, εος, ὁ, ἡ (τρίβω). Ὁ διὰ τῆς τρίψεως λεῖος, ὁμαλὸς, ὑαλιστερὸς, ἢ λεπτὰ συντετριμμένος.

Λειοτριχέω, καὶ λειοτριχάω (θρὶξ). Λείας, ὁμαλὰς ἢ μὴ κατζαρωτὰς τρίχας ἔχω.

Λειουργέω, ῶ (λεῖος, ἔργω). Λεῖον, ὁμαλὸν, ὑαλιστερὸν ποιῶ, κλημ. Ἀλεξ.

Λείουσι, Ποιητ. ἀντὶ, λέουσι, Δωρικ. πληθ. τοῦ, λέων, Ἰλ. Ε, 782.

Λεοφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Ὁ λεῖον φλοιὸν ἔχων.

Λεόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ λεῖα φύλλα ἔχων.

Λειόω, ῶ (λεῖος). Λεῖον, ὁμαλὸν ποιῶ. 2) Παρ'

Ἰατροῖς, διακόπτω, εἰς λεπτὰ τρίβω· ταὐτὸν τῷ, λειαίνω. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, φαλακρόω, μαδῶ τὰς τρίχας.

Λειπάζομαι, ταὐτὸν τῷ, Λοιπάζομαι, ἀμφ.

Λειπανδρέω, (λείπω, ἀνήρ). Ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν εἰμι, ἢ πάσχω στέρησιν, ἔλλειψιν ἀνδρῶν, ὅθεν

Λειπανδρία ἡ. Ἔλλειψις ἀνδρῶν.

*Λειπανθρωπέω, (ἄνθρωπος). Πάσχω ἔλλειψιν ἀνθρώπων, ὅθεν

*Λειπανθρωπία, ἡ. Ἔλλειψις ἀνθρώπων.

Λειπεργάτης, ου, ὁ (ἔργω). Ὁ τὸ ἔργον ἀμελῶν, ὅστις λείπει ἀπὸ τὸ ἔργον του, ἀμελεῖ τὸ ὑπούργημά του. Λογγῖν. ποιμ. β'. ὅπου ὁ Σαφέριος λιπερεί της ἔπαξε, ἀμφ. (ξ)

Λειποβοτανέω, ῶ (βοτάνη). Ἀφίνω, χάνω, τὴν βοτάνην, τὸ χόρτον, πάσχω ἔλλειψιν βοτάνης, χόρτου, Πλούταρχ.

Λειπογάλακτος, ὁ, ἡ (γάλα) = λειπόθηλος.

Λειπόγαμος, ὁ, ἡ (γάμος). Ὅστις ἀφίνει, παραιτεῖ, ἀπαρνεῖται τὸν γάμον, Εὐρίπ. Ὀρέστ. 1304.

Λειπογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμων). Ὁ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα ἡλικίας μὴ ἔχων ἐν γένει, ἐπὶ ζώων καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἱππιατ. ἐπὶ ἵππου, ἡ ἵππος λειπογνώμων, τοῦ ὁποίου λείπει ὁ γνώμων καὶ δὲν δύναται τινὰς νὰ γνωρίσῃ ἐκ τῶν ὀδόντων του τὴν ἡλικίαν του· ἰδὲ Γνώμων.

Λειπογράμματος, ὁ, ἡ (γράμμα). Τῷ ὁποίῳ λείπει ἓν γράμμα.

Λειποδεής, ές, ὁ, ἡ (λείπω, δέον). Πτωχός, ἐνδεής, ὁ ἔλλειψιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαιοτάτων πάσχων, Πυθαγόρ. ἀμφίβ. καὶ ἐκ τοῦ, δέος, ὁ ἄνευ φόβου, ἀμφ. καὶ μετὰ τοῦ μέτρου, ἀντὶ τοῦ, ὁ ἀρκούμενος, ὀλιγαρκής, Πυθαγόρ. Ἐπιστ. παρὰ Λαερτ.

Λειπόδερμος, ὁ, ἡ (δέρμα). Τῷ ὁποίῳ λείπει τὸ δέρμα, ἐξαιρτ. ἡ ἀκροβυττία, περιτετμημένος (κουτζοφίλης).

Λειποδρανέω, ῶ. Ταὐτὸν τῷ, Ἀδρανέω, Εἶμαι, ἀφημένος ἀπὸ ἰσχύος ἢ δυνάμεως, εἶμαι ἀδύνατος ἢ λειπόθυμος, ἐκ τοῦ

Λειποδρανής, ὁ, ἡ (δρανῶ). Ἐγκαταλελειμμένος, ὑστερημένος ἀπὸ ἰσχύος, δυνάμεως, ἀδύνατος λειπόθυμος, ὠί, ἀδρανής. Ἀρεταῖος β'. 6.

Λειπόθηλος, ὁ, ἡ (θηλή). Ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ τῆς θηλῆς (τοῦ βυζίου) τῆς μητρός· ἐξαιρτ. ἐπὶ τῶν ἐν καιρῷ χειμῶνος γεννημένων χοιριδίων, μεταχείρων ὀνομαζομένων, οἱονεὶ ἡ μητέρα αὐτῶν δὲν τὰ θηλάζει, καὶ διὰ τοῦτο ἢ πολλὰ ὀλίγον γάλα λαμβάνουσιν, ἢ παντελῶς· ὅθεν καὶ λειπογάλακτος.

Λειποθυμέω, ῶ (λειπόθυμος). Λειποθυμίαν ἔχω, ἢ πίπτω εἰς λειποθυμίαν· ὅθεν

Λειποθυμία, ἡ. Ἔλλειψις τοῦ θυμοῦ, τῆς ζωῆς, ὀλιγοθυμία, καὶ χυδαϊκώτερον λιγοθυμία· πάθός τι ἀπὸ ἄκραν ἀδυναμίαν ἢ λύπην προξενούμενον, ὅτε καὶ πίπτει ὁ ἄνθρωπος ὡς νεκρός. ἡ Ὄξος καὶ γλήχων ἀνακτᾶται λειποθυμίαν, α deliquio, Ἰταλ.

Λειποθυμικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἔχων κλίσιν, ἐπιρρεπῆς εἰς λειποθυμίαν· ἐπίρρ. λειποθυμικῶς.

Λειπόθυμος, ὁ, ἡ (λείπω, θυμός). Ὅστις λειποθυμεῖ, ἢ εἶναι λειποθυμημένος. κυρίως ὅν τινα παραιτεῖ, ἀφίνει ἡ ζωή, ὅστις μένει ὡς νεκρός.

*Λειποθυμώδης, ὁ, ἡ = λειποθυμικός.

Λειπόκρεως, εω, ὁ, ἡ (κρέας). Ὅστις ἔχασε τὸ κρέας του, λιγνός, ξηρός, στεγνός.

*Λειπόκωπος, ὁ, ἡ. Ἄνευ κωπης ὤν. ἰδὲ ἐν τῷ, φασγανίς.

Λειπομαρτύριον δίκη, (μαρτύριον). Κατηγορία, ἐγκάλεσμα εἰς τὸ κριτήριον ἐναντίον ἐκείνου, ὅστις δὲν ἐπαρρησιάζετο νὰ δώσῃ μαρτυρίαν κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του· ἐ Φώτ. ἔχει ἤτοι ἐπιστάμενός τι τῶν πεπραγμένων καὶ μάρτυσιν ὑπεσχημένος, ἐν δικαστηρίῳ, εἶτα δὲ ὕστερον ἀποφυγοῦσιν ἐλάγχανον δίκην· κἂν μὴ ἤλωσαν, ἐτιμῶντο τὴν ἀξίαν, εἰ δὲ μὴ ἔλοι ὁ διώκων, πρόστιμον ἐτίθετο δραχμήν.α

Λειπομορία, ἡ. Δένδρον τι, τὸ ὁποῖον κατεάγη (ἐτζαχίδη) καὶ ἐκ τῆς ῥίζης πάλιν ἀναβλαστάνει βλαστοὺς Ἡσύχ.

Λειπόναυς, ὁ· καὶ, λειπόνεως, ω, καὶ, λιπόναυς, λιπόνεως, ὁ, ἡ (ναῦς). Ὅστις ἀφίνει, παραιτεῖ, ἀπαρνεῖται τὴν ναῦν ἢ τὴν θαλασσινὴν δουλευσιν ἀδίκῳ τῷ τρόπῳ, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 220.

Λειποναύτης, καὶ, λιποναύτης, ου, ὁ (ναύτης) Ὅστις παραιτεῖ, ἀφίνει τὸν ναύτην, Θεόκριτ. ιγ'. 73.

Λειποναύτιον, τὸ· ὅθεν ἡλειποναυτίου δίκη, ἐγκάλεσις ἐναντίον ἐκείνου, ὅστις ἀπίστως παραιτεῖ τὸ πλοῖον, τοὺς ναύτας ἢ τὴν θαλασσινὴν δουλευσιν καὶ φεύγει, πρβλ. ἡλειποταξίου δίκη.

Λειπόνεως, γεν. ω, ὁ, ἡ. Ἀντ' ἀντὶ, λειπόναυς.

*Λειπόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ (πατρίς). Καταλείπων τὴν πατρίδα, καὶ μάλιστα ἀβούλητον, Spohn de extr. Od. parte, σ. 190. 193.

Λειποπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ (πατήρ). Ὅστις ἀφίνει, παραιτεῖ τὸν πατέρατου.

*Λειπόπνοος, ὁ, ἡ (πνοή). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον παραιτεῖ ἡ πνοή, ὁ ἀναπνεύμος.

Λειποπυρίας, ὁ = λειπυρίας

Λειποπωγωνία, ἡ (πώγων). Ἔλλειψις πωγωνος, γενείου· τὸ εἶναι ἀγένειος, Κράτης παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ.

Λειπόρινος, ὁ, ἡ (ρινός). Ἄνευ δέρματος ἢ φλοιοῦ, ὡς ἡβάκτρον λειπόρινον, ῥάβδος ἄνευ δέρματος ἤτοι φλοιοῦ, ἐκκανίκι χωρὶς φλοῦδα. Παρὰ Λέοντ. Ταρ. 11. ἔστι μὲν τὸ Ἰῶτα παρὰ βρ. βραχύ, ὅμως ἐκεῖ κεῖται ἡ λέξις κατὰ τὴν τοῦ Τεΐτκίου ἀναπόδεικτον εἰκασίαν, ὅρα Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 200).

Λειπόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ἐκεῖνος, τῷ ὁποίῳ λείπει ἡ σάρξ, χωρὶς σάρκα ὤν

Λειποσιτέω, ῶ. Ἔχω ἔλλειψιν σίτου ἢ σιτίων, εἶμαι ἢ ζῶ ἄνευ σίτου ἢ ἄρτου (παρὰ τὸ λείπω, σῖτος).

Λειποστρατεία, ἡ, λειποστρατία, ἡ. Παραίτησις, ἄφεσις, ἀπάρνησις τῆς στρατείας. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 226. καὶ Ἡρόδοτ. 5, 27· καὶ, λειποστράτειον παρὰ τὸ

Λειποστρατέω, ῶ (στρατός). Ἀφίνω, παραιτῶ, ἢ δὲν δέχομαι τὴν στρατείαν, ἤτοι τὴν στρατιωτικὴν δουλευσιν, φεύγω, λειποτακτῶ, deserter.

Λειποστράτιος, ἢ λειποστράτειος, ὁ, ἡ. Θουκυδ. α. 99. ἠτό λειποστρατιωνα· ταὐτὸν τῷ, λειποστρατεία· ἢ καθὼς μετὰ ταῦτα λέγεται, Ἀπόκνησις τῶν στρατειῶν· ταὐτὸν ἔτι καὶ τῷ, λειποστρατιώτης, ὁ (Ἀππιαν. Καρχηδ. 115). Ὅστις ἀφίνει τὸ στράτευμα ἤτοι τοὺς συστρατιώτας του καὶ φεύγει, Deserteur, Γαλ.

*Λειποστρατιώτης, ου, ὁ. Ὁ παραιτῶν τοὺς συστρατιώτας, λειποτάκτης.

Λειποτακτέω, ῶ. Ἀφίνω τὴν τάξιν μου καὶ τὴν σειράν μου καὶ φεύγω· ταὐτὸν τῷ, λειποστρατέω· ἐκ τοῦ

Λειποτάκτης, ου, ὁ (τάξις). Ὅστις ἀφίνει τὴν τάξιν του, τὴν παράταξιν τῆς μάχης καὶ τὰ μέλη του, ἤτοι τοὺς συστρατιώτας του, καθόλου, ὅστις λειποτακτεῖ, φεύγει, deserteur.

Λειποταξία, ἡ. Παραίτησις τῆς τάξεως, ἢ τῆς παρατάξεως τῆς μάχης καὶ τῶν συστρατιωτῶν· ψυχὴ ἐκ τοῦ στρατεύματος ἢ ἐκ τῆς τάξεως, desertion.

Λειποταξίας, ου, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, λειποτάκτης, πολλ' ἀμφίβ.

*Λειποτάξιος, ὁ = λειποτάκτης, ἀμφ.

Λειποταξίου δίκη, = γραφὴ κατὰ τοῦ στρατευσαμένου μὲν, λιποντος δὲ τὸ στρατόπεδον, καὶ τὴν τάξιν αὐτοῦ· καθόλου, ἐναντίον ἐκείνου ὅστις δὲν ἐστράτευσε κατὰ τὸ χρέος τοῦ πολίτου (ἡ ὀνομ. λειποτάξιον Ἴσως οὐχ εὑρηται που· πρβλ. λειποναυτίου δίκη).

Λειποτονέω, ῶ (τόνος). Χάνω τὸν τόνον, ἢ τὴν δύναμιν, Νικόμ. μουσ.

Λείπουρος, ὁ, ἡ (οὐρά). Ὁ ἔλλειπῆ οὐρὰν ἔχων, κολοβός. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 873.

Λειποψυχέω, ῶ (λείπω, ψυχή) = λειποθυμέω. Πίπτω εἰς λειποθυμίαν. 2) Παρ' Ἡροδότ. Ζ'. 229. κεῖται ἀντὶ τοῦ, φιλοψυχέω, φοβοῦμαι, δειλιῶ· εἶμαι φοβιτσιάρης· ἡ Ἀριστοδήμου λειποψυχέοντα λειφθῆναι· ὅθεν

Λειποψυχία, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λειποθυμία, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡρότ. 1, 86.

*Λειπόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή) = λειπόθυμος· ὅθεν

Λειποψυχωδής, ες, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς λειποψυχίας ὤν, λειποθυμος, Ἱππκρτ.

*Λειπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ λείπω. Πρέπει ἢ ἔξεστι τινὶ νὰ ἀφήσῃ, καταλίπῃ, Πλάτ. Κριτ. σλ. 51. Β.

Λειπυρία, ἡ, καὶ, λειπυρίας πυρετός, ὁ (λείπω, πῦρ). κακοήθης πυρετός, ὅστις εὐθὺς μετὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ παροξυσμοῦ κοπάζει· ἀντὶ λειποπυρία, λειποπυρίας, ὅθεν

Λειπυρικός, ἡ, ὄν. καὶ, λειπυριώδης, Ὁ ἡ, (εἶδος.) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς λειπυρίας ὤν, ὁ πάσχων λειπυρίαν· γράφεται καὶ, λειποπυρικός.

Λείπω. Μ. ψω, Ἀόρ. ἔλιπον, ἀπαρ. λιπεῖν, Ἀόρ. μέσ. ἐλιπόμην (τὸν ἀ. ἀόρ. ἔλειψε μεμεταχειρίζονται μόνον οἱ νεώτ., Schaef. Gnon. Graec. σ. 148. Lobeck Φρυν. σ. 713. κτ.), Παρκ. λέλοιπα, Πτ. παρακλέλειμμαι, μετοχ. λελειμμένος, ὑπερτυντ. ἐλελείμμην, παρὰ δὲ Ὅμ. συνήθ. λελείμμην κτλ Μλ πμθ. λελείψομαι, Ἰλ. Ω, 742. παθ. ἀόρ. ἐλείφθην· ὅλοι οὗτοι οἱ χρόνοι, πλὴν τοῦ ἐνεργ. καὶ παθ ἀόρ. ἀ., εἰσὶ καὶ Ὁμηρικοί. — Ἀφίνω, παραιτῶ, ἀπολύω, ἀφίνω τὸ κρατούμενον, ἀφίνω τι κείμενον, ἀφίνω ὀπίσω, ἀφίνω ὑπόλοιπον· καὶ ἐπὶ ἀποθνητεύοντων, ἐγκαταλιμπάνω, ἀφίνω μετὰ τὸν θάνατόν μου· καθ' ὅλας δὲ ταύτας τὰς σημασίας ἔστι καὶ παρ. Ὅμ. αὐτῷ συχνάκις ἐν χρήσει, τόσον ἐπὶ προσώπου, ὅσον καὶ ἐπὶ πράγματος καὶ τόπου. β) ἀφίνω τινὰ ἐν καιρῷ κινδύνου, ἀφίνω τινὰ μόνον καὶ φεύγω, καταλιμπάνω προδίδω, Ἰλ. Π, 368. καὶ ἀλλαχοῦ· ὅθεν καὶ ἡ Λίπον ἰοὶ ἄνακτα (Ὀδσ. Χ, 119.)ω, τὰ βέλη κατέλιπον τὸν βασιλέα, δηλ. τῷ ἔλειψαν, δὲν εἶχε πλέον, πρβ. σημασ. 5. γ) Λείπειν φάος ἠελίοιο, ἀποθνήσκειν, Ἰλ. Σ, 11. ὡσαύτως ἡ Θυμός, ψυχή, αἰών λείπει, με, ἢ, ἔλιπ' ὀστέα θυμὸς, ἀντὶ τοῦ ἀποθνήσκω ἐπὶ τῶν ὀστῶν εἰς ἀκμὴν θανάτου, Ἰλ. Ε, 698. Δ, 470. Π, 470. Μ, 386. Π, 410. 743. Ψ, 406. Ὀδ. Λ, 921 κτλ. 2) παθ. ἀφίνεσθαι, κτ. ὅθεν ἀπομένειν, μένειν ὀπίσω, ὑπόλοιπον, μένειν κατόπιν, μένειν κείμενον, ἢ μετὰ τὸν θάνατον τινος μένειν εἰς τὴν ζωήν, ἢ ζωντανός, Ὅμ., ὅστις συνάγεται καὶ, κατόπισθε καὶ μετόπισθε λείπεσθαι, Ἰλ. Γ, 160. Χ, 334. Ὀδ. Φ, 116. μετὰ τῆς δοτ. προσ., Ἡροδ. 9, 45. β) ἐξαιρτ. μένω ὀπίσω ἐν ᾧ συνερίζομαι νὰ διαβῶ τὸν ἄλλον εἰς τὸ τρέξιμον πεζός, ἢ ἄλλως πως, Ἰλ. Ψ, 407. 409. Ὀδ. Θ, 125. καὶ μετὰ γενικ. προσώπου, μένειν κατόπιν τινὸς ἐν τῷ τρέχειν, Ἰλ. Ψ, 523. καὶ παρ' Ἡ-

ρόδτ. «Λελειμμένος οἰῶν,» μείνας κατόπιν τῶν προβάτων, Ὀδ. Ι, 448. «Λείπετο Μενελάου δουρὸς ἐρωήνη (Ἰλ. Ψ, 529), ἔμεινεν ὀπίσω ἀπὸ τὸν Μενέλαον ὡσεὶ βολῆς ἀκοντίου μακράν· ὡσαύτως, «Ἐς δίσκουρα λέλειπτο (Ἰλ. Ψ, 323.)», εἰς βολὴν δίσκου, ἤτοι μακρὰν ὅμως «Λείπεσθαι ἀπό τινος (Ἰλ. Ι. 437-445.)», μένειν μακρὰν, ἢ χωρισμένος ἀπό τινος· ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, μένειν μακρὰν ἀπὸ τινος ἐπιχειρήματος, μὴ ἐπιχειρεῖν αὐτοῦ μὴ λαμβάνειν μέρος εἰς αὐτὰ Ἡροδ. 7. 229. 8, 44. 9, 19. 7) καθόλου, ἀκολείπεσθαι, εἶναι ἥττω, δεύτερον τινός, ἥττων εἶμαι κατώτερος, χειρότερος, ἀδυνατώτερος, ἢ ὀλιγώτερος, ἢ νικῶμαι (τὰ βάζω κάτω), Ἡροδ. 1, 8, 1. 7, 48. μετὰ γενικ. ὡς καὶ ἐλαττεύεσθαι, ἡττᾶσθαι, ὑστερεῖσθαί τινος, ἐπειδὴ ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ ῥήματος κεῖται ἡ ἰδέα παραβολῆς καὶ συγκρίσεως· τὸ δὲ πρᾶγμα, κατὰ τὸ ὁποῖον μένει τις ὀπίσω, ἢ κατώτερος, τάσσεται κατ' αἰτιατικ., ἢ καὶ μετὰ τῆς εἰς προθ., εἴς τι, Σβειγχ. Λεξ. Ἡρόδ. 2. σ. 68. α. β) ὑστεροῦμαι, πάσχω ἔλλειψιν, τινός. 3) κατὰ μέσην διάθεσιν μετὰ τῆς αἰτιατικ., ἀφίνω κατόπιν μου, ἐγκαταλείπω, ἐπὶ ἀποθανόντων, οἱ ὁποῖοι ἀφίνουσι διὰ διαθήκης μετὰ τὸν θάνατον τί εἰς τοὺς ζῶντας, τὸ ὁποῖον διασώζει τὴν μνήμην αὐτῶν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, Ἡροδ. 1, 186. 2, 136. 148. καὶ ἀλλαχοῦ. «Μνημόσυνα λιπέσθαι ἐς τὸν ἅπαντα ἀνθρώπων βίον», Ἡροδ. 6, 109. 4) ἀμετβ. εἴχεσθαι, παύειν τι τελείνειν ὑπὸ τοῦ νὰ ἦναι, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῷ παραμ. «Ψυχὴ λέλοιπε, καὶ, πάντα λέλοιπεν, ἡ ζωὴ ἄχετο, ἐκάθη, ὅλα ἐκάθησαν, Ὀδ. Ξ, 134· 213., κατὰ τὰ ὁποῖα ὅμως δύο ταῦτα χωρία ἡ φράσις γίνεται ἐντελεστέρα καὶ φυσικωτέρα, ὅταν εἴπῃ τις «ψυχὴ λέλοιπε τὰ ὀστέα, πάντα λέλοιπε μέν», καὶ αὐτὴ, ἢ καὶ ἀνωτέρω ὑπὸ σημ. 1. β. ἀναπτυχθεῖσα σύνταξις θεωρητέα καὶ ὡς βάσις τῆς ἀμετβ. χρήσεως, ἥτις ἀπαντᾶται πολλάκις καθ' ὅλους τοὺς χρόνους παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἐπὶ τῶν τεμαχίων, ἐλλείπειν, μὴ ὑπάρχειν πλέον, οὗ διασώζεσθαι· πάντῃ ἀντίστοιχόν ἐστι τούτῳ τὸ Λατ. deficere. «Λειπόμενοι», τὸ ὑπόλοιπον. Εἴληπται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ πραγμάτων, Εὐρ. Ἠλ. 1262. «Λέλειμμαι τῶν ἐν Ἕλλησι νόμων, ἀγροῖκα τὰ Ἑλληνικὰ ἤδη καὶ ἔσιμα. (Ἐκ τοῦ ἀορ. λιπεῖν προέκυψεν ὁ Μεθομρ. τύπος λιμπάνω· ἐκ δὲ τοῦ λέλοιπα ἐσχηματίσθη τὸ, λοιπός.)

Λειπώδιν, ινος, ὁ, ἡ (ὠδίν). Ἀφίων, παραιτῶν τοὺς πόνους τῆς γεννήσεως, ἐλευθερῶν ἢ, ἐλευθερωμένος ἀπ' αὐτῶν, Σουιδ.

Λείρινος, ίνη, ινον (λείριον) Εἶδος ἔχων λειρίου, ἢ ἐκ λειρίου κατεσκευασμένος.

* Λειριοειδής, ές, ἡ (εἶδος). Εἶδος ἔχων λειρίου, ὅμοιος αὐτῷ.

Λειρίεις, εσσα, εν (λείριον). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λειρίου ὤν, λευκὸς ὡς τὸ λίριον, λειριοειδὴς· τροπ. τρυφερὸς, μαλακὸς· ἀνδρὸς. Ἰλ. Ν, 830. «Χρὼ λειριόεντα δάφνῃ· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, χαρίεις, γλυκὺς, ἡδὺς, νόστιμος, ἐπιθυμητὸς, τερπνὸς. «Ὄπα λειριόεσσαν», Ἰλ. Γ, 152. ἐπὶ τῆς νοστίμου φωνῆς τῶν τεττίγων· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν Μουσῶν, Ἡσ. Θεογ. 41. Ἐπὶ τοῦ ἰδίου Λειρίου, «Κάρη λειριόεντα, Νίκανδρ. «Λειριόεις βαθυλλοῖν», Ἀνάλεκτ. β'. 27.

Λείριον, τὸ, ταὐτὸν τῷ, Κρίνον, ἐξαιρέτως δὲ τὸ, λευκὸν, ὅμ. Ὅμ. Δημ. 437. ἔστι δὲ ἄνθος κῶδες, τὸ παρὰ Τούρκ. Ζαμπάκ. Καθόλου δὲ, ἄνθος, λουλούδιον, Νίκανδρ. Θηρ. 543. καὶ παρὰ Πινδ. Νεμ. 7, 116. «Λείριον ἄνθεμον (ἀντὶ ἄνθος)». 2) = κάρκισσος. ἐκ τοῦ λείριον ἔγινε τὸ Λατ. lilium. ὅτεν

Λείριος, ὁ, ἡ, = λειριόεις, Ὀππ. Κυνηγ. 1. «Λείρια κηρίων, γλυκέα. (Ἴσως δὲν ἐσχηματίσθη τὸ, λείριος ἐκ τοῦ, λείριον, ἀλλ' ἀντιστρόφως τοῦτο ἐξ ἐκείνου, τὸ δὲ λείριος ἐκ τοῦ, λειρὸς, λεῖος, ὥστε, λείριον ἄνθεμον, παρὰ Πινδ. σημαίνει κυρίως τὸ τρυφερὸν, νόστιμον ἄνθος, ὡς καὶ δικαίως πρέπει νὰ ὀνομάζηται κατ' ἐξοχὴν τὸ λείριον.)

Λειριώδης, = Λειριοειδὴς, ὁ, ἡ. Ὁ τὸ εἶδος τοῦ λειρίου ἔχων, ὅμοιος τῷ λειρίῳ.

Λειρός, ά, όν. Τρυφερὸς, λεπτὸς, ἰσχνὸς, χλωμός. (ἴδεν λείριος, λείριον, συγγ. τῷ, λεῖος) 2) ἠμαρτ. γράφ. ἀντὶ, λιρός.

* Λειρός. ὁ. μικρὸς λαγός. Ἡσύχ.

Λειροφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ χαρίεντα, ἐπιθυμητὰ ὄμματα ἔχων, ἐξ ἐναντίας δὲ διὰ τοῦ Διρόφθαλμος, ὁ ἀναιδῆ ὄμματα ἔχων

Λειστός, ἡ, όν, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ Λητστός, Ἰλ. Ι, 408.

* Λειτός, ἡ, ον, ἀντὶ λιτός, ἠμαρτ. ἀναγν. Ἰαν. Ἀ. Π. σ. 969.

* Λεῖτος, ὁ, ἡ. καὶ. λεῖτος, καὶ λῆιτος, λῆτος, καὶ, λάϊτος, λαῖτος, ὁ, ἡ, (λαός, λεώς.), = τῷ Ἀττ. δημόσιος, ἀρχαῖοι, ἐξαιρτ. Ἰωνικ. τύποι, οἱ τινες ἔμοι, ὡς φαίνεται, ὀλίγον ἦσαν ἐν χρήσει· τὸ δὲ, λῆτος ἢ λῆτος ἦν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ., Piers. Μοίρ. σ. 253. Valck. Ἡροδοτ. 7, 197. ὅτεν

Λειτουργέω, ῶ. (λειτουργός) Ὑπηρετῶ, ἔχω ἐπιστασίαν μιᾶς δημοσίου ὑπουργίας, ἔχω δημόσιόν τι ὑπούργημα· καθόλου, δουλεύω τὴν πολιτείαν ἢ τὸν δῆμον, ἐνεργῶ διὰ τὸ κοινὸν καλὸν, διὰ τὸν λαόν· κωμικ. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πορνῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι εἰς χρῆσιν καθενός. 2) ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς δημοκρατίαις, ἐξαιρτ. δὲ ἐν Ἀθήναις, Διοικῶ, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν μου ἔν ὀφφίκιον, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν τάξιν ἔπεσεν εἰς ἐμὲ, ἢ κατὰ προσταγὴν μοῦ ἐδόθη, ἢ θελληματικῶς ἀνεδέχθην, καὶ τοῦ ὁποίου τὰς συνηθείας μετ' αὐτοῦ δαπάνας ἐξοδεύω ἐκ τῆς ἰδίας μου περιουσίας, Δημοσθέν. Εἰς τὰς Δημοκρατίας ἦν τοῦτο τὸ ὀφφίκιον, τὸ ὁποῖον παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγετο, Munera aedilicia. 3) παρὰ τοῖς Ἑκλησ. ἀντὶ τοῦ, ἐπιτελῶ τὴν θείαν Ἱερουργίαν, προσφέρω εἰς τὸν Θεὸν τὴν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἀναίμακτον θυσίαν. ὅτεν

Λειτούργημα, τὸ. Ἡ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἢ ὑπὲρ τοῦ δήμου ἔν τινι δημοσίῳ ὑπουργίᾳ ἐκτελουμένη ὑπηρεσία, δούλευσις· καὶ ἡ ἐπιστασία ἢ καὶ διοίκησις δημοσίου τινὸς ἀξιώματος ἢ ὑπηρεσίας καὶ ὑποθέσεως.

Λειτουργησία, ἡ, Φιλόστρατ. Σοφ. β'. 26. ταυτὸν τῷ, Λειτουργία.

Λειτουργία, ἡ (λειτουργέω). Ἀξίωμα, ἤτοι ὀφφίκιον καὶ ἐπιστασία, ἤτοι διοίκησις ὑπηρεσίας τινος, τὸ ὁποῖον εἰς τὰς Δημοκρατίας ἤρχετο κατὰ τάξιν, μὲ τὴν ὀφείλὰ εἰς καθ' ἕνα, ἢ κατὰ προσταγὴν ἐδίδετο εἰς τινα, ἢ τὸ ὁποῖον ἀνεδέχετό τις θελληματικῶς, ὅστις ἔπρεπε καὶ νὰ κάμῃ ὅλα τὰ ἔξοδα αὐτοῦ ἐκ τῆς ἰδίας περιουσίας· τοῦτο τὸ ἀξίωμα ἤτον σύνηθες ἐν ταῖς Ἑλλην. δημοκρατίαις, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις· καὶ αἱ κυριώτεραι τῶν τοιούτων τακτικῶν λειτουργιῶν ἐν Ἀθήναις ἦσαν ἡ γυμνασιαρχία, ἡ χορηγία καὶ ἡ ἑστίασις (ἡ δημόσιος), ἔτι δὲ ἡ τριηραρχία· ἐχρησίμευον δὲ εἰς ἀπάντησιν τῶν ἐξόδων δημοσίων χαρῶν καὶ διατριβῶν· καὶ μόνον αἱ ἕκατοι ὑπουργίαι ἦσαν διωρισμέναι διὰ κατεπείγοντα χρειώδη τῆς πολιτείας· ἂν καὶ αἱ πρῶται δὲν ἐδύνοντο νὰ θεωρῶνται ὡς τιμῶντι εἰσοδήματα τῆς πολιτείας, ὅμως ἀκοιόμουν αὐτῇ ὄχι ὀλίγα ἔξοδα· περὶ τῶν λειτουργιῶν ὁρᾶ Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σ. πέ-ρκέ. καὶ Böckh Ath. Staatshaush. 1. τ. 480 — 490. 2) ἐκδούλευσις, τὴν ὁποίαν ἔκαμνεν εἰς τὴν πολιτείαν ὁ ἀνήκων αὐτῇ, ἢ μισθωτὸς δοῦλος. 3) πᾶσα πρὸς τὸν δῆμον ἢ πρὸς τὴν πολιτείαν ἐκδούλευσις, πᾶν δημόσιον ἀξίωμα ἢ ὑπούργημα· ἐν γένει κάθε κοινωφελὴς ἐργασία, ἢ ἐργόχειρον. «Ὁ ἐπὶ τῶν λειτουργιῶν», ἐλέγετο εἰς τὸν στρατὸν ἐκεῖνος, ὅστις εἶχεν ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν του ὅλους τοὺς βαναύσους, ὡς π. χ. τειχοποιοὺς, τεκτονας, ξυλουργοὺς, κ. τ. τ. Πολύβ. 4) παρὰ τοῖς Ἑκλησ. ἡ προσφορὰ τῆς ἀναιμάκτου θυσίας διὰ τοῦ ἱερέως πρὸς τὸν Θεόν.

Λειτουργικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν λειτουργόν, ἢ εἰς τὴν λειτουργίαν.

Λειτουργός, ὁ, (λέιτος, λεῖτος, ΕΡΓΩ), ὡς τὸ, δημιουργός. Ὁ πράττων, ἐπιτελῶν δημοσίους, τῷ δήμῳ ἐπωφελεῖς ἐργασίας, ἢ ὑποθέσεις, ὁ ἐπιστατῶν εἰς τοιαύτας· κοινωφελὴς. «Ὁ λειτουργός,» ἐν γένει, δουλευτὴς, ἐργάτης, χειροτέχνης, ὅστις ἐπιτηδεύεται ἐργόχειρον τι. 2) ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς δημοκρατίαις, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, ὁ πολίτης, ὅστις ἀναλαμβάνει ὑπούργημά τι δημόσιον (λειτουργίαν) ἢ θελληματικῶς, ἢ κατ' ἐπιταγὴν ἰδιαιτέραν τῆς πολιτείας, ἢ ἐπειδὴ τοῦ ἐτύχαινεν ἡ σειρὰ, ἢ ὁράδα καὶ ἔκαμνεν ἐξ ἰδίων του τὰς ἀπαιτουμένας δαπάνας, ὡς π. χ. ὁ τριήραρχος, ὁ χορηγὸς κτλ. Κατά τινας ἡ ἀρχαία γραφὴ ἦν λητουργία· ἡ δὲ γραφὴ λιτουργία ἐστὶ παντῇ σφαλερά.

Λειφαιμέω, ῶ. Ἀφίεμαι ἀπὸ τὸ αἷμα, ἀφίνω αἷμα, ἤτοι χάνω τόσον, ὥστε ἀδυνατῶ, γίνομαι ὠχρὸς. ἐκ του.

Λείφαιμος, ὁ, ἡ (λείπω, αἷμα). Ὅστις ἔχασε πολὺ αἷμα καὶ ἔγινεν ὠχρὸς, ἔχων ἔλλειψιν αἵματος.

Λειχάζω, = λειχω. Γλείφω, ἢ ἀγλείφω μὲ τὴν γλῶσσαν· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀναιδοῦς διὰ τῆς γλώσσης γλείψεως τῶν αἰδοίων, Λατ. fello.

Λείχασις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ λειχάζειν, γλείψιμον.

Λειχήν, ῆνος, ὁ. Ἀποφυάς τις, γινομένη ἐπὶ τῶν δένδρων ὡς βρύον (Lichen, Λιν.), καθὼς ἡ εἰς τὰς Ἐλαίας ψώρα (scabies Λιν.) καλεῖται. (παρὰ Θεοφρ. καλεῖται ἐπὶ μὲν ἐλαίας λειχὴν, ἐπὶ δὲ τῆς συκῆς ψώρα). λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐπὶ ὑγρῶν καὶ ἀστερῶν βράχων αὐξάνον βρύον. 2) εἶδος γλυκαλίνων, ἢ ἐξανθήματος (πάθος), τὸ ὁποῖον γίνεται ἐπὶ τὸ δέρμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὴν σιαγόνα, τὸ ὁποῖον ἢ συνήθεια, λειχῆνα, ἤ. θηλυκ. ἐκφράζει, Mentagra. 3) εἰς τοὺς ἵππους καὶ εἰς ἄλλα ζῶα μέρη τινὰ, ὅπου ἀντὶ τῶν τριχῶν κεῖται ἀποφύσεις τινὲς τυλοειδεῖς, Διοσκορ. δ'. 53. καὶ β'. 4. «Λειχῆνες ἵππων, εἰσὶ δὲ τύλοι κατ' ἐπιγραφὴν ἐντετυλωμένοι παρὰ τοῖς γόνασι καὶ παρὰ ταῖς ὁπλαῖς». Ἐντεῦθεν «Λειχὴν ἄφυλλος, ἀτεκνοῖς», Αἰσχυλ. Εὐμεν. 788. ἐπὶ τῆς ὁποίας σημασίας σκοπεύει ὁ Ἡσύχ. «Λειχὴν, τῶν χωρίων τὰ ψιλὰ, γυμνοί, φαλακροὶ τόποι. ὅτεν

Λειχηνιάω, ῶ. Ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, καὶ δένδρων, λειχῆνας ἔχω, ἢ πάσχω.

* Λειχηνώδης, ὁ, ἡ (λειχὴν, εἶδος). Ἔχων εἶδος λειχήνων, Ἱππ.

* Λειχήνωρ, ορος, ὁ. Λειχομύλη, ἡ. λειχοπίνακξ, ακος, ὁ. Κωμικαὶ ὀνομασίαι ποντικῶν ἐν τῇ Βατραχομ.

Λειχμάω, ἰδὲ ἐν τῷ, Λείχω.

Λείχω, Μλ. ξω. Γλείφω, διὰ τῆς γλώσσης ἅπτομαι, ἀγλείφω. καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, ἀπαλγαίνειν καὶ ἀσχημονεῖν διὰ τῆς γλώσσης, ἀπτόμενος τὰ αἰδοῖα. Ἐκ τοῦ, λίχω, ἢ λίγω, λίγγω, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. lingo, λείχω, λεῖξω, προκύπτει τὸ, λιχμάω, λιχμάζω, ἀφ' οὗ τὸ, λίχνος, καὶ τὸ Λατιν. ligurio, τὸ δὲ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 826. «Λελειχμότεσσι», προκύπτει ἐκ τοῦ, λιχμάω, ἢ πάντῃ ἀρχήστου λειχμάω, ἀντὶ, λελειχμακότες.

Λειψανδρία, ἡ. = λειπανδρία. Λεῖψις (ἔλλειψις) ἀνδρῶν, Ἡσύχ.

Λειψανολόγος, ὁ, ἡ (λέγω, λείψανον). Ὅστις συλλέγει, συνάγει τὰ λείψανα, ἐναπομείναρα, Ἀνθολογ.

Λείψανον, τό. (λείπω). Τὸ ἐναπολειφθέν, ἢ τὸ καταλειπόμενον ἀπό τινος, τὸ ὁποῖον ἔμεινεν ὀπίσω καὶ σώζεται μέρος ἀπό τινος πράγματος, ἐναπομείναρον· καὶ τὰ ἀπομείναντα συγγράμματα ἑνός συγγραφέως.

Λεῖψις, ἡ. (λείπω). Παραίτησις, ἄφεσίς τινος ὀπίσω, ἡ μετὰ θάνατον, καὶ ἡ διαλοπή, καὶ τὸ ἀφίνειν. 2) ἀντὶ τοῦ, ἔλλειψις, στέρησις, παῦσις, σβέσις, μάρανσις.

Λειψιφαής, ὁ, ἡ. (λείπω, φάος). Ὁ ἀφίνων, παραιτῶν τὸ φῶς. «Λειψιφαὴς μήνη», ἡ κατ' ὀλίγον ἀφίουσα, ὀλιγοστεύουσα τὰ φῶς σελήνη, καθὼς π. χ. γίνεται μετὰ τὴν πανσέληνον, Μάξιμ. στίχ. 455.

Λειψόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὅστις χάνει, ἔχασε τὰς τρίχας, ἐ ἐλλειπεῖς τρίχας ἔχων, Αἰλιαν Ζώων Ἱστορ. ιδ'. 4.

Λειψοσέληνος, ὁ, ἡ. (σελήνη). Ἐν τῷ πρώτῳ ἢ τελευταίῳ τετάρτῳ τῆς σελήνης ὤν, ἢ ὅταν χαίνεται ἡ σελήνη, ὡς παρὰ Διοσκορ. κθ. κτὸ «Λειψοσέληνοι», καθ' ὃν καιρὸν ἡ σελήνη δὲν εἶναι ἐντελής, γεμάτη, εἰς τὸ πρῶτον καὶ ὕστερον τέταρτον αὐτῆς.

Λειψυδρέω, ῶ (λείψυδρος). Ἔλλειψιν ὕδατος ἔχω, πάω ἀπὸ τοῦ νὰ εὕρω νερόν, ἐπὶ ποταμῶν κτ. Νικήτ. χρον. β'. 5. ὅθεν

Λειψυδρία, ἡ. Ἔλλειψις ὕδατος.

Λειψύδριον, τό. Ἓν κύνδυνον μέρος τοῦ ὄρους Πάρνηθος ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὃ ἐτείχισεν Ἀλκμαίων.

Λείψυδρος, ὁ, ἡ (λείπω, ὕδωρ). Ὁ ἔλλειψιν ὕδατος ἔχων, πάσχων, ἄνυδρος.

Λειώδης, εος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Λεῖος. Ὁμαλός, ἴσιος, ἐπίπεδος, Σουίδ. καὶ Ἐτυμολ.

Λείωμα, τό (λειόω). Τὸ εἰς λεπτὰ τετριμμένον, ἀλεσμένον, ἢ τὸ ὁμαλόν, λεῖον γεγενημένον, Lomentum. Ἰδιαιτέρως δὲ καλεῖται «Λείωμα ἄκρατον, ὑδαρές», κ. τ. τ. ἢ ἐκ τοῦ Κυανοῦ διὰ τῆς τρίψεως ἑτοιμαζομένη βαφὴ τῶν ζωγράφων, Θεόφραστ. περὶ Λίθ.

Λείων, ποιητ. ἀντὶ, λέων· ὅθεν ἡ ἐπικ. δοτ. «Λείοντι», Ἰλ. Ε. 782.

Λείωσις, εως, ἡ (λειόω). Τρίψις, τὸ εἰς λεπτὰ τρίβειν, ἢ ὁμαλόν, λεῖον ποιεῖν τι· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, φαλακρότης.

Λεκαλέος, α, ον, ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ λεκαλέος.

Λεκανάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ Λεκάνη.

Λεκάνη, καὶ Δωρικ. Λακάνη, ἡ (λέκος). Τρυβλίον, κεράμεα λοπός, πινάκιον, σκουτέλιον ἢ πιάτον, καὶ τὸ ἐν ᾧ λούονται καθέδιον. Ὁ Φώτ. ἔχει «Λεκάνη, παρώνυμος τοῦ Λέκους, οὐχὶ ἀπὸ τοῦ Λάλακος. Λάλακος δὲ πλατὺ καὶ ἐκπέταλον καὶ ἀνακεκραμένον ἀγγεῖον, ἀλλ' οἱ παλαιοί, ὃ ἡμεῖς Λεκάνην (λέκνιον, τὸ ὑποκείμενον τοῖς νικτομένοις ἀγγείοις) ποδονιπτῆρα (καὶ λέβητα) ἐκάλουν. Λεκάνιον δὲ, καὶ Λεκανίδα, ἀγγεῖα ὧτα ἔχοντα πρὸς ὑποδοχὴν ὄψων καὶ ἄλλων τοιούτων· οὕτως Ἀριστοφάνης. «Δότε μοι λεκάνην, ἵνα τὴν χολὴν ἐμέσω»· καὶ ἐν Ἐπιγραφ. Σιγιακ. σελ. 142 «Λεκάνην εἰς ποτήρια, καὶ ἄλλην ποδονιπτῆραι. (α)· ὅθεν

Λεκανίδιον, τό. Λεκάνιον, τό, καὶ Λεκανίς, ίδος, ἡ· καὶ, Λεκανίσκη, ἡ· ὑποκορ. τοῦ Λεκάνη, πινάκιον μικρόν, σκουτέλιον, πιάτον, τρυβλίον.

Λεκανομαντεία, ἡ. Ἡ διά, ἢ ἐκ τῆς λεκάνης μαντεία· ἐκ τοῦ

Λεκανόμαντις, εως, ὁ, καὶ ἡ (μάντις). Ὁ ἐκ τῆς λεκάνης μαντεύων, χρησμολόγων, Στράβ. ιε'.

Λεκανοσκοπία, ἡ (σκοπέω). Τὸ νὰ σκοπῇ, ἐξετάζῃ τις τὴν λεκάνην διὰ νὰ μαντεύσῃ, ταὐτὸν τῷ, Λεκανομαντεία, Μανέθ. δ'. 213.

Λεκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ λέκος. Μικρὸν πιάτον, Ἀθήν. δ'. σελ. 149. Πολυδ. ς'. 85. ταὐτὸν τῷ, Λεκάνιον.

Λεκιθίτης, ου, ὁ (λέκιθος)· παρ' Ἀθην. γ'. 28. «Ἄρτος λεκιθίτης», ἄρτος, ἡτοιμασμένος μὲ τὸν κρόκον τοῦ αὐγοῦ, ἢ ἐξ ὀσπρίων κατεσκευασμένος. Ὁ Ἀθήν. φησίν, ὁ ἐξ ἐρηρειγμένου καὶ ἀσήστου πυροῦ γινόμενος, καὶ χυδρώδους. παραβάλ. μὲ τὸ τοῦ Σχολ. Ἀριστοφ. εἰς Λυσ. 562. καὶ Πλούτ. 427. ἴδε ἐν τῷ, Λέκιθος.

Λεκιθολαχανόπωλις, ίδος, ἡ, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. ἡ πωλοῦσα λάχανα, καὶ ὠά.

Λεκιθοπώλης, ου, ὁ. καὶ θηλ. Λεκιθόπωλις, ίδος, ἡ. (πωλέω, λέκιθος). Ὁ τὸ φαγητὸν λέκιθος καλούμενον πωλῶν, Ἀριστοφ. ἴδε Λέκιθος.

Λέκιθος, ἡ. Τὸ ξανθὸν, τὸ κίτρινον τοῦ αὐγοῦ, ὁ κρόκος. 2) Λέκιθος, ὁ. εἶδος ζωμοῦ ἐξ ὀσπρίων, καὶ ἐξαιρέτως ἐξ ἀράκου, ἑτοιμαζόμενον. Ὁ φανίας παρ' Ἀθην. σελ. 406. τάσσει τοῦτο ἀπ' ἐναντίας τοῦ, Ἔτνος. «Τὰ δὲ πάλιν αὖθις λεκιθώδη καθάπερ ἄρακος», καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἑρμην. τινὲς διὰ τοῦ, ἄρακος. Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Πλούτ. στίχ. 427. ἑρμην. τὸ, λεκιθόπωλιν, φησὶν «ἀπὸ τοῦ χρυσίζοντος ᾠοῦ, αἰόπωλιν. λέκιθος δὲ κυρίως τὸ ξανθὸν τοῦ ᾠοῦ, διὰ τὸ λέπειν κεύθεσθαι· ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀσπρίου, ὃ καλεῖται πίσον, ὅτι ἐν πίσῃ τῆς ἡλιόος κατακόρως φύεται· διὰ τὸ ἐοικέναι τὴν χροιὰν λεκίθῳ ᾠοῦ, ἀπὸ μέρους οὖν τὴν ὀσπριόπωλιν δηλοῖ· καὶ ἐν λυσιστράτῃ· εὑρίσκεται ὅμως, καὶ λέκιθος φακῶν, κυάμων, πτισάνης, ὀρόβινος, κ. τ. τ. Ὁ Γαλην. ἐν Γλωσσ. ἔχει, «λέκιθοι, φακῶν τὸ ἔνδον τοῦ λέπους· ὁ αὐτός ἔτι ἔχει, «ἔτνος οὖν ὀνομάζω τὸ ἐκ τῶν ἑψηθέντων ὀσπρίων τε καὶ χεδρόπων σκευαζόμενον, λέκιθον δὲ τὸ ἐκ τῶν ἀλεσθέντων ἄλευρον ἐφόμενον ἐν ὕδατι προσεμβαλλομένου τοῦ λέπους», Ἐντεῦθεν καλεῖται, λεκιθώδης, ἡ πηκτὸς ὡς οὗτος ὁ ζωμός· καὶ, λεκιθίτης ἄρτος», ὁ ἐκ τοιούτου ἀλεύρου, ἤτοι ἐξ ὀσπρίων κατεσκευασμένος.

Λεκιθώδης, εος, ὁ, ἡ (ὁ λέκιθος). Ὁ τὸ εἶδος, τὸ χρῶμα τοῦ ζωμοῦ λεκίθου ἔχων. 2) (ἡ λέκιθος), ἔχων εἶδος κρόκου τοῦ αὐγοῦ, κίτρινος ὡς αὐτός.

Λεκίς, ίδος, ἡ. Λεκίσκιον, τό. καὶ, λεκίσκος, ὁ. ὑποκορ. τοῦ λέκος.

Λεκός, οῦ, ὁ. ἡ, Λέκος, εος, τό. Τρυβλίον ἐκπέταλον, πιάτον ἢ ταλλήριον, ἢ λεκάνη «λέκος πυροῦν», Ἱππώναξ παρὰ Πολυδ. ι. 87. Φοίνιξ παρ' Ἀθην. ἡ. σελ. 360. ὅπου πρότερον, λέσχος καὶ λέχος, ἔκειτο, ἰατρικόν τι μέτρον ἀντὶ τοῦ ὀξύβαφον. Λατ. Acetabulum. (ὅθεν λεκάνη, συγγεν. τῷ, λήκυθος καὶ λάγυνος).

Λέκροι, οἱ, = λίκροι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει λέκροι, ὄζοι τῶν ἐλάφων, καὶ ὀρθότερον ἐν τῷ, λίκροι, οἱ ὄζοι τῶν ἐλαφείων κεράτων. Ἐκ τοῦ, λίγξ, λίξ, πλάγιος, παρ' Ἡσυχ ὅθεν λικερός, λίκροι, λικριφίς, λίχρις, λέχριος, ἐντεῦθεν τὰ Λατ licus, liquus, liquis, obliquus, oblique.

* **Λεκτέος**, α, ον, ῥημαν. ἐπίθ. τοῦ λέγω. Ὅστις πρέπει νὰ λεχθῇ

Λέκτης, ου, ὁ. (λέγω). Ὅστις λέγει, ὁμιλεῖ, Γλωσσαρ. Στεφάν. ὅθεν.

Λεκτικός, ή, όν. καὶ Ἐπίρ. λεκτικῶς. Ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ λέγειν καὶ ὁμιλεῖν· καὶ ὁ ἀνήκων εἰς λόγον καὶ ἔκφρασιν, ἢ ὁ ἐν τούτοις συνιστάμενος· καὶ πληθυντίζων τῷ τρόπῳ τῆς κοινῆς ὁμιλίας, τῷ κοινῷ εἴδει τοῦ ἐκφράζεσθαι, τῇ κοινῇ διαλέκτῳ.

* **Λέκτο**, γ'. ἐνικ. ἀόρ. κατὰ συγκ. μέσ. τοῦ λέγω, Ὀδσ.

Λεκτός, ή, όν. (λέγω). Διὰ τὸν ὁποῖον ὡμίλησε, εἶπε τινάς, ὡμιλημένος· τὸν ὁποῖον δύναται νὰ εἴπῃ, νὰ ἐκφράσῃ τινάς. 2) συνηθροισμένος· ἐκλελεγμένος, Σοφοκλ. Λέγονται ἔτι, λεκτά, τά, καὶ τὰ πράγματα ἐκεῖνα, ὅσα μόνον ὡς σχηματισμοὶ ἰδεῶν ἐκλαμβάνονται, ἀλλ' οὐσίαν καὶ ὑπόστασιν οὐδεμίαν ἔχουσιν, ὡς π. χ. καιρός, χρόνος, διάστημα, κ. τ. τ. ταὐτὸν τῷ, Ἀφῳρημένα, Astratti, Ἰταλ. Πλούταρχ.

* **Λέκτρεος**, ὁ, ἡ (λέκτρον). Κλινήρης, κειτόμενος εἰς τὸ κρεββάτι.

Λεκτρίτης, ου, ὁ (λεκτρον). «Θρένος», ὁ ἀνάκλιστον, ἤτοι ἀκουμβιστήρια ἔχων θρόνος (σκαμνί), κρεββάτι δ' ἀνάπαυσιν, χωρίον, κατάπες. Ἡσυχ.

* **Λεκτροκλόπος**, ὁ, ἡ (κλέπτω) = κλεψίγαμος, χρησμ. Σιβύλλ.

Λέκτρον, τό (ἐκ τοῦ λέγω, τό, κεῖμαι, τόνάζω). Ὡς τὸ λέχος. Στρωμνή. κλίνη. κοίτη, Ὅμ. ἐξαιρτ. ἐν Ὀδσ. ἐπιστολ· ἐν τῷ πληθ. «Λέκτρονδε», εἰς τὸ κρεββάτι, Ὀδσ. 2) τροπικ. ἐπὶ νυμφικῆς κλίνης, γάμος, καὶ ἀφροδισιασμός· ἔτι δὲ καὶ, σύζυγος, ὁ· ὅθεν

Λεκτροχαρής, ές, ὁ, ἡ (λέκτρον, χαίρω). Ὁ χαίρων ἐπὶ τοῖς λέκτροις, κυρίως τε καὶ καταχρ. Ὀρφ. Ἔμν. κλινήρης εἰς ἔρωτα.

Λέκυθος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, λέκυθος, ἀμφ.

Λελαβέσθαι. ἐπικ. κατ' ἀναδίπλ. ὅπερ ἀορ. Μέσ. τοῦ λαμβάνω, Ὀδσ. Δ, 388. ἀντὶ, λαβέσθαι· οὕτω καὶ τό, λελάβηται, ἀντὶ, λάβῃ.

Λέλαθα, Μέσ. παρακ. ἐκ τοῦ, λήθω.

* **Λελάθη**, Ἐπικ. κατ' ἀναδίπλ. γ'. πρόσ. ἀορ. τοῦ λανθάνω. Ἰλιάδ. Ο, 60. ὡσαύτως καὶ ἐκ τοῦ μέσ. ἀορ. λελάθοιτο, λελαθέσθω, λελαθέσθαι, Ἰλιάδ. Δ, 127. Π, 200. Τ. 136. Παρ' Ἡσιόδ. Θεογν. 471. «ὅπως λελάθοιτο τεκεῦσα παῖδας». Κατ' ἐνεργ. διάθ. κάμνω νὰ λησμονήσῃ, ἴδε λανθάνω, 3.

Λέλακα, ὅθεν, λελακώς, λελακυῖα. Ἐπ. Μέσ. παρακ. ἐκ τοῦ, λάσκω, Ὀδσ. 5, 85.

* **Λελάκοντο**, Ἐπικ. κατ' ἀναδίπλ. γ', πληθ. ἀόρ. β', μέσ. ἐκ τοῦ λάσκω, Ὅμ. Ἔμν. Ἑρμ. 145. (α)

* **Λέλασμαι**, παθ. παρακ. τοῦ λανθάνω, ἀορ.

Λελάσμεθα, Δωρικ. ἀντὶ, λελήσμεθα· ὡς τὸ, λέλασται, ἀντὶ, λέλησται, ἐκ τοῦ, λήθομαι, Ἰλιάδ Δ, 313.

* **Λελάχητε**, λελάχωσι, Ἐπικ. κατ' ἀναδ. β', καὶ γ', προπ. πληθ. ἀορ. τοῦ λαγχάνω, κάμνω κοινωνόν, Ἰλιάδ.

Λελάχω, ταὐτὸν τῷ, λάχω, λαγχάνω, Ἰλιάδ. Η, 80.

* **Λέλειμμαι**, παθ. παρκμ. τοῦ λείπω. καὶ ἡ μετοχ. λελειμμένος, Ὅμ.

* **Λελειχμότες**, οἱ γλείφοντες, Ἡσιόδ. Θεογ. 826. ἀόμλ. μετοχ. παρκμ. τοῦ λείχω, ἡ λιχμάω.

* **Λέληθα**, παρκμ. τοῦ λανθάνω.

Λεληθότως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, λεληθός, τῆς μετοχ. τοῦ μέσου Παρακ. τοῦ, λανθάνω, ταὐτὸν τῷ, λάθρα. 2) ἀνεπαισθήτως, ἀπαρατηρήτως.

Λέληκα, Ἰων. καὶ ἐπικ. παρκμ. τοῦ λάσκω, Ἡσιόδ. Ἔ. 209. καὶ ὁ μετοχ. κός, λεληκώς, Ἰλ. Χ, 141. «ὀξὺ λεληκώς», κεκραγώς, νῦν δὲ ἤχον μὲν διὰ τῆς πτήσεως ἀποτελῶν.

Λέλημμαι, σπάνιος ποιητ. παθ. παρκμ. τοῦ λαμβάνω ἀντὶ εἴλημμαι, Εὐριπ.

Λελήσθαι, παθητ. παρακ. τοῦ ἀπαρεμφ. λήθομαι.

Λέλησμαι, Ἰων. καὶ Ἐπικ. παθ. παρκμ. τοῦ λανθάνω, καὶ ὁ μετοχ. λελησμένος, τοῦ Ἰλ. Ε, 814. «τῶν δὲ λέλησται», ἐλησμόνησε.

Λέληφα, Ἀττ. εἴληφα, παρακείμ. τοῦ, λαμβάνω.

*Λελίημαι, ἀρχαῖος, μόνον Ἐπικ. παρακμ. μὲ σημασίαν ἐνεστῶτος· ἀγωνίζομαι, σπουδάζω, μὲ ἐπιθυμίαν κυνηγάζω, νὰ κάμω τι, ἐσπουδασμένως καὶ μετ' ἐφέσεως τρέχω, Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὴν μετοχ. λελιημένος, ὡς ἐπίθετον ἄνευ πτωτικοῦ, ἀντὶ, ἐνθερμος, πρόθυμος, ἐσπουδακώς, ἑτοῖος, ὁρμητικός, πλήρης ἐφέσεως, λαχτιριασμένος, Ἰλιάδ. Δ, 465. Ε, 690. Μ, 106. Π, 552. παρὰ δὲ Ἀπ. Ῥ, μετὰ γενικ. 1. 1164. οὗτος ἔχει καὶ γ'. ὑπερτελ. μετὰ ἀπαρεμφ. ὡς, ἠλελίητο αὐδήσασθαι, 3, 1158. (οὐχὶ ἐκ τοῦ ΛΙΑΩ, λιωρός, ἀλλ' ἀντὶ, λελίλημαι, λελιλημένος, ἐκ τοῦ λελαίομαι, θεματικοῦ ΔΑΩ.)

Λελιημένος, μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, λίπτω.

Λέλογχε, ταὐτὸν τῷ εἴρηκας, εἶπας, παρακ. τοῦ, λέγω, Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Λελογισμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθητ. παρακ. τῆς μετοχ. τοῦ, λογίζομαι. Μετὰ σκέψεως καὶ στοχασμοῦ, στοχαστικά, μὲ ἀκριβῆ σκέψιν, Ἡρόδ. 3, 104.

Λέλογχα, Μέσ. παρακ. τοῦ λαγχάνω, Ὀδ. Λ, 304. Ἡσιόδ. Θεογν. 203.

*Λέλοιπα, παρεμ. τοῦ λείπω. Ὅμ.

*Λελουμένος, μετοχ. παθ. παρακμ. τοῦ λούω. Ἰλιάδ. Ε, 6.

Λελοχυῖα, παρ' Ἡσυχ. ἡ λεχὼ γενομένη, ἐκ τοῦ, λέχω, λέχομαι, τὸ, κεῖμαι, εὐνάζομαι.

Λελύμασμαι, παθ. παρακ. τοῦ, λυμαίνομαι, ἀντὶ, λελύμαμμαι.

Λελυμένος, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, λύω. Μὲ λυμένον τρόπον, χαύνως, ἀργῶς.

*Λέλυντο, λέλυτο, ἀντὶ ἐλέλυντο, γ', πληθ. παρακ. καὶ ὑπερτελ. παθητ. ἐκ τοῦ λύω, Ὅμηρ.

*Λέλυτο, ἢ κατ' ἄλλους, λελῦτο, Ἐπικ. γ', ἐνικ. Εὐκτ. παθ. παρεμ. τοῦ λύω, ἀντὶ, λελύοιτο, Ὀδ. Σ, 238.

Λεμβάδιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, λέμβος. (α).

Λέμβαρχος, ὁ (λέμβος, ἄρχω). Ὁ λέμβον ὑπὸ τὴν ἑαυτοῦ διοίκησιν καὶ ἐξουσίαν ἔχων.

Λέμβος, ἡ. Μικρά τις ναῦς, σχεδὸν, ἡ τῶν Γερμανῶν Rutter λεγομένη, ἡ ὡς ἡ σαλοῦπα καὶ, ἄλιστ. πλοῖον καὶ Barca· ὅτι δὲ τὸ πλοῖον τοῦτο εἶχεν ὀξεῖαν πρῷραν, δηλοῦται ἐκ τῆς τοῦ Ἀριστοτ. (ζῴων πορείας 10.) ῥήσεως «Πλοῖον πρῷραν λεμβώδη·» παρὰ τοῖς μεταγνωστ. γράφεται ἐπὶ ὅτε καὶ οὐδετ. τὸ λέμβος. Παρ' Ἀθην. ε' καλεῖται λίμβος καὶ τις παράσιτος.

Λεμβώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος) Ὁ τὸ εἶδος, σχῆμα τῆ. λέμβου ἔχων· ὅμοιος αὐτῇ.

Λέμμα, τὸ (λέπω). Λέπισμα λέπος, φλοιός, φλοῦδα, δέρμα, λέπιον, κυκλοῦν καθίλου, σκέπασμα, κάλυμμα, Θεόφραστ. δ', 12.

Λέμνα, ἡ. Παρὰ Θεοφράστ. Ἱστορ. Φυτ. δ' 11 εἶδος φυτοῦ ἐν ἀκινήτοις ὕδασι φυόμενον, τὸ ὁποῖον ἰσοῦσιν, ὅτι εἶναι τὸ τοῦ Λινν. Lemna palustris.

Λέμφος, ὁ = κόρυζα, μύξα, τροπ. ἀπλότης, εὐήθεια. 2) ὡς ἐπίθ. Ταὐτὸν τῷ, κορυζώδης, μυξώδης, μυξάρης, καὶ τροπ. ἁπλοῦς, ματαιος, μωρὸς. «Ἥρων ἀπεμέμυκτ' ἠθλιος λέμφοιο, ὁ δυστυχὴς ἁπλοῦς ἥρων ἠπατήθη (τοῦ ἐκβάλων τὴν μύξαν) Μένανδρ. Παρὰ Φωτ. κεῖται αλέμφοι, τὰ θνητεῖδια τῶν θρεμμάτων καὶ ξηρὰ ὑπὸ νέφους.» Παρὰ Μοιρίδι τὰ Χειρόγρ. Λέμφος, ἔχουσιν. Ὁ Festus ἀναφέρει ἐκ Lucilii τὸ stlembus, ἀντὶ τοῦ tardus, gravis, ἐπὶ ἵππων ῥηδέν (συγγεν. τῷ, λάμπη, λάπη). Ὅσν

*Λεμφώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Κορυζώδης, μυξώδης.

Λέντιον, τὸ, καὶ λίντιον, ἐκ τοῦ Λατιν. Linteum, ταὐτὸν τῷ Ἑλληνικῷ, ὀθόνη, ὕφασμα ἐκ λινοῦ, Ἀρριαν. περίπλ. Ἐρυθρ. «λέντιον διέζωσεν ἑαυτόν», Ἰωαν. Εὐαγγ. ιγ'. ὡς τὸ παρὰ Τούρν. Πεστιμάλ.

Λεξείδιον, καὶ λεξίδιον, τὸ, ὑποκορισ. τοῦ, λέξις.

Λεξείω, ἐφετ. μέλ. τοῦ, λέγω. Λέγειν θέλω, ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ ὁμιλήσω, νὰ εἰπω.

Λέξεο, Ἐπικ. προστακτ. ἀόρ. κατὰ συγκ. μέσος τοῦ λέγω, εὐνάζομαι, κοιμῶμαι, Ὀδ. Τ, 598. Ἰλ. Ι, 617. πρβλ. λέξο.

*Λεξίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ λέξις (ι).

Λεξιθήρας, ου, ὁ, καὶ, λεξίθηρ, ηρος, ὁ. Παρ' Ἐπίφαν. (λέξις, θηράω). Ὁ λέξεις θηρεύων, κυνηγῶν.

Λεξιθηρέω, ῶ. Λέξεις, ἢ ἐκφράσεις θηρεύω, κυνηγῶ, Σωκράτ. Ἱστορ. ἔθνη.

Λεξιθηρία, ἡ. Ἡ τῶν λέξεων θήρευσις, τὸ κυνηγεῖν λέξεις καὶ ἐκφράσεις, Βλήμ. Ἀλεξ.

Λεξικογράφος, ὁ (γράφω). Ὁ λεξικὸν γράφων, συνθέτων. (α)

Λεξικός, ὁ (λέξις). Ταὐτὸν τὸ Λεξικογράφος· οὕτω καλεῖ Θεόδωρος ὁ Γαζῆς τὸν Σουίδαν. Λεξικὸν, τὸ· ὑπακουομ. βιβλίον, τὸ περιέχον τὰς λέξεις γλώσσης τινὸς βιβλίον μετὰ τῆς ἑρμηνείας αὐτῶν, καὶ ἐπίθετ. λεξικὸς, ἡ, ὸν, ἀναγόμενος εἰς λέξιν, ἢ φράσιν τινά.

Λέξις, ἡ (λέγω), Τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν, ὁμιλία, ἔκφρασις τῶν νοημάτων διὰ τῆς φωνῆς, ῥῆσις, ἰδίωμα γλώσσης, ὕφος λόγου, χαρακτὴρ, Ἀριστοτ. Ῥητ. γ'. 2) ἡ μοναδική, ἤτοι μία καὶ μόνη λέξις, ἢ ἔκφρασις οἷον ἡμέρα, ἤτοι καὶ φωνὴ ἐγγράμματος, ἢ ἔνορθρος λεγεται, σημαντική τινος πράγματος. Παρὰ Κόνωσι, αἱ ἀντὶ τοῦ, ὄνομα καὶ ὀνομασία. 3) παρὰ Γραμματικ. παλαιά, σπανία, ξενική, ἢ συγγραφεῖ τινι ἰδιάζουσα λέξις, ἔχουσα χρείαν ἐξηγήσεως διὰ γλωσσήματος, ἤτοι ἄλλης γνωστῆς λέξεως, πρβλ. γλῶσσα, 5. 4) καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀπόφασις, μαρτυρία, Πλούτ. εἰς Σχολ. 1. «Τέθεικε λέξιν.»

*Λέξο, ἀντὶ λέξεο, Ἐπικ. προστ. ἀόρ κατὰ συγκ. μέσ. τοῦ λέγω, πλάγιασε, Ἰλιάδ. Ω, 650. Ὀδ. Κ, 320. ὑπάτωσε καὶ ὄρσο καὶ ὄρσεο.

Λεοντάγχων ος, ὁ, ἡ (λέων, ἄγχω). Ὁ ἄγχων, πνίγων τοὺς λέοντας. ἀμφβ. ἀναγν. ἐκ Καλλιμ. Ἐπιγρ. 33.

Λεοντέη, καὶ συνιζ. λεοντῆ, ἡ, ὑπακουομ. δορά. Τὸ δέρμα τοῦ λέοντος· θηλυκ. ἐκ τοῦ, λεόντεος, Ἡρόδ. 7, 69.

Λεόντειος, εία, ειον, ἢ, λεόντειος, ὁ, ἡ (λέων). Ὁ ἐκ λέοντος, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν λεόντων ὤν.

*Λεόντεος, α, ον = λεόντειος.

Λεοντηδόν, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν λεόντων, ὡς οἱ λέοντες.

Λεοντιαῖος, αία, αῖον. Μέγας ὡς ὁ λέων.

Λεοντιδεύς, έως. Ὁ νέος λέων, λεοντάρκιον.

Λεοντική, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἄλλως, κακαλία, λέγεται, Διοσκορ. δ', 123. Πλίν. κε', 11.

Λεόντιος, ία, ιον. Ταὐτὸν τῷ, λεόντειος.

Λεοντίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, λέων.

Λεοντόβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὁ ὑπὸ λεόντων βοσκηθεὶς, ἢ βοσκόμενος. Τόποι, ἔνθα νέμονται, ἢ συχνάζουσι λέοντες, Στράβ. 16. σελ. 1083.

*Λεοντοβότος, ὁ, ἡ, (βόσκω). Λέοντας τρέφων.

Λεοντοδάμας, αντος, ὁ (δαμάω). Ὁ δαμάζων λέοντας.

Λεοντοδέρης, ου, ὁ (δέρος). Λίθος τις, ἔχων τὸ χρῶμα τῆς δορᾶς τοῦ λέοντος, εἶδος ἀχάτου, Ὀρφ. λίθ. ιε', 10. Πλίν. ζ', 10. καὶ 54. ὅπου συνήθως, λεοντοστέρης, κεῖται.

Λεοντόθριξ, ὁ, ἡ (θρίξ). Ποιητ. ὁποχος, ἐφ' ἁμάξης συρομένης ὑπὸ λεόντων, Ἀνάλεκτ. β', 213. ἐπίθετον τῆς Ῥέας, ἥτις κάθηται ἐφ' ἁμάξης ὑπὸ λεόντων συρομένης.

Λεοντοειδής, ές, ὁ, ἡ, καὶ συγκ. λεοντώδης, καὶ Ἐπίρ. λεοντωδῶς (εἶδος). Ὁ εἶδος λέοντος ἔχων, ὅμοιος τῷ λέοντι, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λέοντος ὤν.

Λεοντόθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Ὁ λέοντος θυμὸν, καρδίαν ἔχων ἀνδρεῖος, θαρραλέος.

Λεοντοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ λέοντος κεφαλὴν ἔχων.

Λεοντοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ἐπιστάτης, καὶ τροφεὺς, ἢ ἐπιμελητὴς λεόντων.

Λεοντομιγής, ές, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὁ μετὰ λεόντων, ἢ μετὰ λέοντος μορφῆς μεμιγμένος, τὸ ἥμισυ λέων, καὶ τὸ ἥμισυ ἄλλο τι· ὁ γεγεννημένος ἐκ τῆς μίξεως λέοντος καὶ ἄλλου, π. χ. σκύλου, Πολυδ.

Λεοντόπαρδος, ὁ (πάρδος). Εἶδος ζῴου γεγεννημένου ἐκ τῆς μίξεως λέοντος καὶ πάρδου, λεόπαρδος, Ἀχμέτ. Ὀνειροκρ. 273.

Λεοντοπέταλον, τὸ. Ὅμοιμα φυτοῦ τινος, Διοσκορ. γ', 110. Πλίν. κε', 11. Leonlice, leontopetalum, Λιν.

Λεοντοπίθηκος, ὁ (πίθηκος). Εἶδος πιθήκου λέοντος μορφὴν ἔχον, Φιλοστόργ. γ', 11.

Λεοντοπόδιον, τὸ. Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. δ', 131. ἴσως ἐν τῶν τοῦ Λιν. Gnaphalium διάφορον μόνον τοῦ Πλινίου ἐν κε'. 8. ἐκ τοῦ

Λεοντόπους, ουος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ λέοντος πόδας ἔχων.

Λεοντοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ λέοντος πρόσωπον ἔχων.

Λεοντοστέρης, ἴδε λεοντοδέρης.

*Λεοντοτροφία, ἡ (τρέφω). Ἡ ἀνατροφὴ, κράτησις, περιποίησις λεόντων.

*Λεοντοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Λέοντας ἔχων ἢ κρατῶν.

Λεοντοφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὁ λέοντας φονεύων.

Λεοντόφονος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑπὸ λέοντος φονευθείς.

Λεοντοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λέοντας φέρων, ἢ βαστάζων.

Λεοντοφυής, ές, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ ἐκ λέοντος γεγεννημένος. 2) (φυή), ὁ, λέοντος φύσιν ἔχων.

Λεοντόχλαινος, ὁ, ἡ (χλαῖνα). Ὁ ἐκ λεοντείου δέρματος τὴν χλαῖναν ἔχων· ὁ ἐνδεδυμένος μὲ δέρμα λέοντος.

*Λεοντόχορτος, ὁ, ἡ (χόρτος). Φαγωθεὶς ἀπὸ λέοντα.

Λεοντόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ταὐτὸν τῷ, λεοντόθυμος.

Λεοντώδης, ες, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λεοντοειδής.

Λεόπαρδος, ὁ (πάρδος). Ταὐτὸν τῷ, λεοντόπαρδος, Leopardus. Ἀνώνυμ. Λύγουστ. χειρ. κεφ. 12. λέγει, ὅτι τοῦτο τὸ ζῷον γεννᾶται ἐκ τῆς μίξεως τοῦ λέοντος μετὰ τῆς παρδάλεως, ἢ καὶ ἀνάπαλιν.

Λεουργός, ὁ, ἡ = λεωργός. Lob. Φρυν. σ. 89.

Λεπαδόομαι (λεπάς). Λεπάδας συλλέγω, πεταλίδας συλλέγω, Ἡσυχ. καὶ Φώτ.

Λεπαδιστήρ, ῆρος, ὁ. Τὸ τέλος, ἄκρον τοῦ λεπάδου, Πολυδ. α', 147.

Λέπαδνον, τὸ, καὶ παρὰ νεωτ. λέπαμνον· Ἱμὰς στηθιαῖος, ἢ ἱμὰς ἵππου περὶ τὸ στῆθος, πλατὺς, περὶ τοὺς τραχήλους τῶν ζῴων ἐπιτιθέμενος, καὶ πρὸς τὸν ζυγὸν καὶ μασχαλιστῆρα ἀναδεσμούμενος, συνήθ. ἐν τῷ πληθ. (εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἀπολλωνίου, λέπαμνον διὰ τοῦ μ ἐλέγετο) χάμευρα, Ἰλιάδ. Ε, 730. Τ, 393. ἢ καὶ Ἡσύχ. λέπαδνα, ἱμάντες πλατεῖς, εἰς

ἀκαδίζονται οἱ τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸν ζυγόν.

* Λέπαδνος, ὁ, ἡ. Ὑποδουλωμένος, ὑποταχθείς, Αἰσχ. Ἐύμεν. 532.

* Λεπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρανιολειψανοδριμυλοτριμμα τοσιλφιοπαραομελητοκατακεχυμενοκιχλεπιροσσοφαττοπεριστερολεκτρυονοπτηγοκεφαλοκιγκλοπελειολαγωοσιραιοβαφητραγανοπτερυγων, ὑπὸ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1215. κωμικῶς ἐσχηματισμένη ὀνομασία ἑνὸς ἐκ διαφόρων ἐνδεχομένων νοστίμων ἐδωδίμων φαγί, ἡ πολυτυνοστωτάτη παρὰ πᾶσας τὰς γλωττὰς ἡμῖν Ἑλληνικὰς λέξεις.

Λεπαῖος, αία, αῖον (λέπας). Βραχώδης, βουνώδης. Εὐρ. Ἰφ. Τ. 1259. »λεπαίας χθονὸς ὀρ», πετρώδους, ὀρεινῆς γῆς.

* Λέπαμνον, τὸ = λέπαδνον, πεῶτ. τύπος.

Λέπαργος, ὁ, ἡ (λέπος, ἀργός). Ἔχων λευκὸν δέρμα, Θεόκρ. ὅθεν καθόλου, ἀσπρουλιάρικος, λευκός, ἄσπρος· τινὲς οὖν παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, λέπος, καὶ ἀργός, ὁ τὸ λέπος ἀργόν, ἤτοι ὁ τὸ δέρμα λευκὸν ἔχων· ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, λαπάρα, Θεόκριτ. δ', 45. ἐπὶ τράγου. Νίκανδρ. Θηρ. 349. ἐπὶ ὄιου, ὁ δὲ Ἡσύχ. ἐπὶ βοός. βάλτιον ἐκ τοῦ λαπάρα, ἵνα ᾖ, ὁ λευκὸς κατὰ τὴν λαπάραν, ὁ ἄσπρην κοιλίαν, λαγῶιος ἔχων.

Λέπας, τό (λέπω). ποιητ. Φαλακρὸν καὶ πετρώδες βουνόν, ἡ ὀρεινὴ τραχύτης καὶ ἀπόσπασμα ὄρους, βράχος, Ἐπιγραμ.

Λεπάς, άδος, ἡ (λέπας). Ὄστρεόν τι κοῖλον καὶ μονόθυρον, πρὸς τὰς πέτρας (λέπας) ἐκ τοῦ μέρους τῆς κοιλίας αὐτοῦ κεκολλημένον, Πεταλίς, Πεταλίδα, Patella, Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. δ', ὅθεν παροιμιακῶς ἐπὶ φιλούντων, φιλῶ τινα ῥοφῶντας ὁμοῦ καὶ κολλώμενος μὲ τὰ χείλη, ἐμπεφυκώς, ὥσπερ λεπάς, Ἄρχ. Πλουτ. 1097.

Λεπαστή, ἡ. ἡ, λεπάστη, ἡ, λεπαστίς, ίδος, ἡ, παρ' Ἡσύχ. ἡ λεπάδος σχῆμα ἔχουσα κύλιξ, Ἀριστ. Εἰρ. 916.

* Λεπαστίς, ἡ = λεπαστή, Lobeck Φρυν. σελ. 256.

Λέπαστρον, τό (λεπάς). Σκεῦος ἁλιευτικὸν πρὸς ἄγραν ὀστρέων.

Λεπίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, λεπίς. 2) εἶδος φυτοῦ Συρίας, ταὐτὸν τῷ, Ἰβηρὶς, καὶ, Γιγγίδιον, Lepidion, Λιν.

Λεπιδοειδής, ές, ὁ, ἡ (λεπίς). Ὁ εἶδος λεπίδος ἔχων.

Λεπιδόχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Παρὰ Κέλσῳ β', 22. ἀντὶ τοῦ, λεπὶς χαλκοῦ. ἀμφ.

* Λεπιδόω, (λεπίς). Σκεπάζω μὲ λεπίδας. 2) μεταβάλλω εἰς λεπίδας. »Τὰ ὀστέα λεπιδοῦται», τὰ κόκκαλα γίνονται κατάξηρα, καὶ τρίβονται εἰς λεπίδας, Ἱπ. ὅθεν

Λεπιδωτός, ἡ, ὄν (λεπιδόω). Φολιδωτός, ὁ λεπίδας, λέπια ἔχων, Ἡρό. 9, 22. 2) οὐσιαστ. εἶδος μεγάλου λεπιδωτοῦ, ἰχθύος τοῦ Νείλου, Cyprinus Bynni, Ἡρότ. 2, 72.

Λεπίζω, καὶ λοπίζω. Τὸ λέπος ἐκβάλλω, ξεφλουδίζω, ἐκδέρω.

Λέπιον, τό, = λεπίδιον, ὑποκ. τοῦ λεπίς. Μικρὰ λεπίς, λεπτὴ φλοῦδα, κορμί, ἐσχάρα (π. χ. τῆς ψώρας), Ἱπποκρ. Κωακ. 18. καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἐπὶ ἰχθύων.

Λεπίς, ίδος, ἡ (λέπος). Λέπιον, φλοιός, δέρμα, φλοῦδα. »Λεπὶς χαλκοῦ, σιδήρου», τὰ ἀποσφυροκοπήματα τοῦ σιδήρου, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουσιν ὡς λέπια· τὰ τοιαῦτα ἐκπίπτουσιν ἐκ τοῦ μετάλλου ὅταν σφυροκοπῆται. »Λεπὶς πρίονος», τὸ πριόνισμα, τὸ πίπτον ἐκ τοῦ πρίονος· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ πέταλον ἑνὸς μετάλλου Ἡρό. 7. 61. καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ πλάτισμα τῆς μαχαίρας, λεπίδα, καὶ λεμπίδα, λέγεται. (λέγεται καὶ λέπος, τό),

Λέπισμα, τό (λεπίζω). Τὸ ὁποῖον λεπίζεται, τὸ ἐκβαλλόμενον, ἢ ἀφαιρούμενον λέπος, ταὐτὸν τῷ, λεπίς. Γαλην. »Ῥοιᾶς λέπισμα».

Λέπορις, ὁ, Αἰολικ. ταὐτὸν τῷ, λαγός, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Lepus, Varro, R. R. 3, 12, 6. Gellius, 1, 18.

Λέπος, τό (λέπω). Λεπὶς, λέπιον· φλοιός· δέρμα, ἐξώφλοιον, τσώφλοιον, λοβός, Βατραχομ. 130.

Λέπρα, ἡ, Ἰων. λέπρη. Πάθος τι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος, ἐκ τοῦ, λεπρός, διότι τὸ δέρμα τραχὺ καὶ λεπιδωτὸν γίνεται. Ἡρόδ. 1, 138.

Λεπρᾶς, άδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λέπρα. 2) ὡς ἰδιαίτ. ποιητ. Θηλυκ. τοῦ, λεπρός, παρ' Ὄππ. ἀλ. α'. 129. »πέτρα λεπράς», χαμηλὴ πέτρα εἰς ἀμμώδεις αἰγιαλοὺς κειμένη, καὶ Θεόκριτ. 1, 40.

Λεπράω, ῶ (λέπρα). Ἔχω ἢ ἀποκτῶ τὴν λέπραν, λεπρὸς εἶμι· λέγεται καὶ ἐπὶ δένδρων, Θεόφρ. αἰτ. Φυτ. αἰ, 12. καὶ ἐπὶ ξυνοῦ καὶ μουχλιασμένου ἢ κομμένου οἴνου, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. 5, 162.

* Λεπριάω = λεπράω, Lob ek Φρυν. σ. 80.

* Λεπρικός, ἡ, ὄν (λέπρα). Ἀνήκων τῇ λέπρᾳ, ἀναγομένος εἰς αὐτὴν, ἢ λεπρώδης αὐτήν.

Λεπρός, ά, όν (λέπος). Ὡς καὶ τὸ λεπερός, τραχύς, λέπια ἔχων, μὴ ὁμαλός, ἢ λεῖος· καὶ ἐντεῦθεν ἐξαιρ. ὁ λέπραν ἔχων, ἐπειδὴ καὶ τοῦ πάσχοντος τὸ σῶμα γίνεται λεπιδωτόν, καὶ λέπια πίπτουσιν ἐξ αὐτοῦ· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ τραχύς, ὀξύς. »Βουνὸς λεπρός», τραχὺς καὶ φαλακρὸς λόφος, Χανδλερ. Ἐπιγραφ. 38.

Λεπρόω, ῶ, ἡ, λεπρύνω. Τραχύ, λεπιδωτὸν ποιῶ. Παθητικ. τραχύς, λεπιδωτὸς, ἢ λεπρὸς γίνομαι· Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 156. καὶ, 262. κεῖται »λεπρώσονται», ἀντὶ τοῦ, ἔχουσιν ἢ λαμβάνουσι τὸ τεφρώδες, λεπρώδες χρῶμα.

* Λεπρύνω = λεπρόω.

Λεπρώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος, λεπρός). Ὅμοιος τῷ λεπρῷ, ἔχων ὄψιν ὡς ὁ λεπρός, τραχύς, λεπιδωτός.

Λεπταλέος, ή, ὄν ποιητ. ἀντὶ λεπταλέος, Ἀνάλεκτ. β'. 387.

Λεπταλέος, έα, έον (λεπτός). Λεπτός, ἀσθενής, ξηρὸς, ἰσχνός, μαλακός, ψίνος, »Λ. φωνή (Ἰλ. Σ, 571.)», »ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνθρωπίνου σχήματος συνηθ. ἐπὶ ἐπαίνου, ὑψηλὸς καὶ λεπτός, χαρίεις, σπανίως ἰσχνός.

Λεπτεπίλεπτος, ὁ, ἡ. Λίαν λεπτός, εἰς ἄκρον λεπτότατος, μόνον κατὰ τὸ συγκριτ. εὐχρηστον, Ναυαρχ. ἐπ 16, 2. Τὸν αὐτὸν τρόπον ἐσχηματίσθη καὶ τό, ψαυλεπίψαυλος.

Λεπτηγορέω, ῶ (ἀγορεύω). Ταὐτὸν τῷ λεπτολογέω.

Λεπτηκής, ές, ὁ, ἡ (ἀκή). Καμωμένος σοῦβλητος καὶ λεπτός, μὲ λεπτὴν ἀκήν, μύτην· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, λεπτήκεα, τά· λεπτῆς ἐργασίας ποιηθέντα.

Λεπτίζω, ταὐτὸν τῷ, Λεπτύνω, Ἱπποκρ.

Λεπτίς, ίδος, ἡ. Ἐν Ἀνθολογ. »Λεπτὶς κριθή», εἴδός τι κριθῆς· ἐν Γεωπονικ. γ'. 3. 12. »Λεπτὴ τις κριθὴ» κεῖται.

Λεπτοβαθής, ές, ὁ, ἡ (βάθος). Οὐχὶ τόσον πολλὰ βαθύς, ῥηχός, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 4.

Λεπτόβλαστος, ὁ, ἡ (βλαστός). Ὁ λεπτοὺς, ἀδυνάτους βλαστοὺς φέρων, ἢ ἐχφύων.

Λεπτοβόης, ου, ὁ (βοή). Ὁ λεπτὴν βοὴν, φωνὴν ἔχων.

Λεπτόβυρσος, ὁ, ἡ (βύρσα). Ὁ λεπτὴν βύρσαν ἔχων.

Λεπτόγαιος, ὁ, ἡ. ἡ, Λεπτόγειος, καὶ, Λεπτόγεως, ὁ, ἡ (γαῖα,, γῆ). Ὁ ἐκ λεπτῆς γῆς, ἢ ὁ λεπτὴν, ἀσθενῆ, μὴ λιπαρὰν γῆν ἔχων.

Λεπτογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὁ λεπτὴν, ὀξεῖαν γνώμην ἔχων, ὀξύνους, Λουκιαν.

Λεπτογραμμία, ἡ. Τὸ λεπτῶς γράφειν, ψιλογραμμία.

Λεπτόγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμή) Ὁ λεπτὰς γραμμὰς ἔχων. »Βιβλίον λεπτόγραμμον», τὸ λεπτά, μικρὰ γράμματα ἔχον, λεπτογραμμένον, Λουκιαν.

Λεπτόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω) Ὁ λεπτῶς γεγραμμένος, ψιλογραμμένος, Λουκ.

Λεπτογράφος, ὁ, ἡ. Ὁ λεπτὰ, ψιλὰ γράφων.

Λεπτοδέρματος, ὁ, ἡ = λεπτόδερμος. Λεπτὸν, τρυφερὸν δέρμα ἔχων.

Λεπτοδερμία, ἡ. Ἡ λεπτότης τοῦ δέρματος, ἐκ τοῦ

Λεπτόδερμος, ὁ, ἡ (δέρμα). Ὁ λεπτὸν, ψιλὸν δέρμα ἔχων, Ἱπποκρ.

Λεπτόδομος, ὁ, ἡ (δέμω), ποιητ. Ὁ λεπτὴν οἰκοδομὴν ἔχων, λεπτῶς, ἐλαφρᾷ οἰκοδομημένος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 112. »Λεπτόδομα πείσματα», ὅπου ἡ β'. Ἔκδοσ. τοῦ Sch. λεπτόμιτα, ἔχει.

Λεπτοεπέω, ῶ (εἰπεῖν), = λεπτολογέω. ἀμφ.

Λεπτόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ λεπτὰς τρίχας ἔχων.

Λεπτόθριος, ὁ, ἡ. Ὁ λεπτὰ θρία, φύλλα ἔχων ἐκ τοῦ θρίου καὶ λεπτός. (Τὸ Ἰῶτα ἐστὶ μὲν κυρίως μακρὸν, ἀλλὰ παρὰ Νικ. βραχύ, πρβ. θρίον.)

Λεπτοίνος, ὁ, ἡ (ἰς). Ὁ λεπτὰς ἶνας ἔχων.

Λεπτοκάλαμος, ὁ, ἡ (κάλαμος.) Ὁ λεπτὸν κάλαμον ἔχων, Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 233.

Λεπτόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ λεπτὸν καρπὸν ἔχων.

Λεπτόκαρυον, τό. (κάρυον). Τὸ λεπτὸν κάρυον, ἤτοι τὸ ποντικὸν καλούμενον καὶ διφυῆ οὐκ ἔχον. Διοσκορ. α'. 180.

Λεπτόκαρφος, ὁ, ἡ (κάρφος). Ὁ λεπτὰ κάρφη, κλωνοὺς ἔχων, Διοσκορίδ. ἴδε Κάρφος.

Λεπτόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ὁ λεπτὸν καυλὸν ἔχων.

Λεπτόκνημος, ὁ, ἡ (κνήμη). Ὁ λεπτὰς, ἰσχνὰς κνήμας ἢ σκέλη ἔχων.

Λεπτοκοπέω, ῶ (κόπτω). Εἰς λεπτὰ, μικρὰ κόπτω.

Λεπτολέσχης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Λεπτολόγος, ἀμφ. ὅθεν.

Λεπτολεσχία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Λεπτολογία, ἀμφ.

Λεπτολογέω, ῶ (λεπτολόγος). Λέγω, ὁμιλῶ λεπτοὺς λόγους ἤτοι σοφίσματα, ἀκριβῶς ἐξετάζω, ἔ ἐστί, καὶ τὸ παραμικρότατον. ὅθεν

Λεπτολόγημα, ατος, τό. Σοφιστικὴ τις ὁμιλία, σόφισμα· εὐφυής, ἀγχίνους ἰδέα.

Λεπτολογία, ἡ. Ἡ διὰ λεπτῶν λόγων ὁμιλία, ἀγχίνοια, ψιλότης τοῦ νοός, 2) ἐξέτασις ἀκριβὴς διὰ φιλοσοφικῆς ἐρεύνης, ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Raisonnement, 2) ἀχρηστος περιεργεία, ἐξέτασις καὶ τῶν μικροτάτων, ἐξαιρ. ῥυπαρὰ φιλαργυρία, ταὐτὸν τῷ, κυπότης, Φρυνίχ.

Λεπτολογιστής, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ Λεπτολόγος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 318. ὅπου διὰ τὸ μέτρον τοῦ στίχου κεῖται διῃρημένον κατὰ δυικὸν ἀριθμὸν »Λεπτὼ λογιστά,» τὸ ὁποῖον καὶ δὲν ἐκφράζει τὴν ἔννοιαν τοῦ, Λεπτολόγος· καὶ διὰ τοῦτο ἡ Βατικανὴ ἀνάγνωσις, Λεπτοσοφιστά, προκριτωτέρα, εἰς τὸ »Λεπτὼ σοφιστά» διῃρημένη.

Λεπτολόγος, ὁ, ἡ (λεπτός, λέγω). Ὅστις λέγει, ὁμιλεῖ μὲ λεπτολογίαν, ἤτοι ἀκριβῶς καὶ φιλοσοφικῶς περίτιμος πράγματος, Πτολεμ. Ἐπιγραμ. καὶ ὁ ἀκριβῶς ἐρευνῶν, ἐξετάζων.

Λεπτομέρεια, ἡ. Ἡ ποιότης καὶ ἰδιότης, ἡ-

τοι ἡ κατάστασις σώματός τινος ἐκ λεπτῶν μερῶν συνιστάμενον· ἐκ τοῦ

Λεπτομερής, ές, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. — ρῶς. (λεπτός, μέρος). Ὁ ἐκ λεπτῶν μερῶν συνιστάμενος, συγκείμενος, λεπτός, ψιλός, καθώς π. χ. τὸ πῦρ. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ Ἥδατος, Ἀριστοτέλ. ᾧ καὶ ἀντίκειται τό, ἀδρός, παχυμερής. 2) τὸν ὁποῖον θεωροῦσι καὶ πραγματεύονται μοναδικῶς εἰς μικρὰ τμήματα, ἤτοι ἐξετάζουσι τὰ μέρη του ἀπὸ ἕνα ἕνα, παρατηρημένος, ἐξεταστμένος λεπτομερῶς, κατὰ μέρος, ἀπὸ ἓν ἓν, Πτολεμ. Γεωγρ. α. 22.

Λεπτομεριμνία, ἡ. Κορνοῦτος κεφ. 28. ὅπου, Λεπτομερεμνία, κεῖται· ὑπερακριβὴς φροντίς· ἐκ τοῦ

Λεπτομέριμνος, ὁ, ἡ (μέριμνα). Ὁ μεριμνῶν καὶ εἰς τὸ παραμικρότατον ὑποπτος, Γλωσσάρ.

Λεπτόμητις, ιος, ὁ (μῆτις). Λεπτόβουλος, ποιητής. Ἡσύχ.

Λεπτόμιτος, ὁ, ἡ (μίτος, λεπτός). Ὁ συνιστάμενος ἐκ λεπτοῦ νήματος, ἢ ὁ λεπτὰ ὑφασμένος, Εὐρίπ. Ἀνδρομ. 825.

Λεπτομυθέω, ῶ (μῦθος), = λεπτολογέω.

Λεπτόν, τὸ· ὑπκ. νόμισμα. Μικρὴ μονέδα, ὅ ἐστι, μικρὸν κέρμα νομίσματός τινος, ἢ τμῆμα ἀργυρίου, χαλκοῦ, ὀβολοῦ· καθὼς π. χ. τὸ παρ' ἡμῖν Ἄσπρον, ἢ Δεπτόν, καλούμενον, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἑκατοστὸν εἰκοσιοστὸν τμῆμα τοῦ γροσίου, ἢ ἡ φολα, Ν. Διαθ. 2) Τὸ ἑξηκοστὸν μέρος τῆς ὥρας τῆς ἡμέρας.

*Λεπτόνευρος, ὁ, ἡ (νεῦρον). Ὁ λεπτὰ νεῦρα ἔχων.

*Λεπτόνητος, ὁ ἡ, (νέω) Ὁ λεπτῶς ἐγνεσμένος, ἢ ὁ ἐκλεπτοῦ νήματος ὑφασμένος. «Λεπτόνητοι ὑμένες,» Εὔβουλος παρ' Ἀθην. ι γ'. ὅπου τινὰ Χειρόγρ. Λεπτόπηνοι, ἔχουσι.

Λεπτοποιέω, ῶ (ποιέω). Λεπτὸν ποιῶ τι.

Λεπτόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ λεπτοὺς, λιγνοὺς πόδας ἔχων, συραυλοπόδης.

Λεπτόπυγος, ὁ, ἡ (πυγή). Ὁ λεπτὴν τὴν πυγὴν ἔχων, τοῦ ὁποίου τὰ κωλομέρια εἶναι λεπτὰ, λιγνά.

Λεπτόραξ, ἡ λεπτόῤῥαξ, αγος, ὁ, ἡ. Εἶδος σταφυλῆς μικρὰς ῥάγας ἐχούσης. Πλίν.

Λεπτόῤῥιζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ λεπτὸς, τρυφερὰς ῥίζας ἔχων.

Λεπτόῤῥυτος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ὁ λεπτῶς ὡς κλωστὴ ῥέων, Ἱπποκρ.

Λεπτός, ή, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. λεπτῶς, (λέπω). Κυρίως αἰσθανόμενος τὸν τρόπον τῆς ἐκτάσεως σώματός τινος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὀλίγα μόρια εὑρίσκονται ἐν ἑπάνω τοῦ ἄλλου, ἔχοντα ἀπ' ἐναντίας τὸ, πυκνὸς, χονδρός· ἄρα 1) ψιλὸς, τρυφερὸς, κομψὸς, μαλακὸς, (ψιλὸς) πολλάκις παρ' Ὅμ., ὅστις χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει συχνότατα ἐπὶ λεπτῶν ὑφασμάτων καὶ ἱματίων, ὡς Ἰλ. Χ, 54. (εἵματα) λεπτά τε καὶ χαρίεντα·» «Λεπτότατος χαλκὸς,» Ἰλ. Τ, 275. «Ῥίμφα τε λεπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ ποσσὶν (Ἰλ. Τ, 497)», ἤτοι λεπτὰ καὶ εἰς μικρὰ κομμάτια γενόμενα ἀπὸ τὰ ποδάρια τῶν βοιδίων. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνθρωπίνου σχήματος συνήθως διὰ μέμφιν, ἰσχνὸς, λιγνὸς, λεπτόσαρκος, Ἡσί. Ἔ. 499. σπανίως δὲ ἐπὶ καλοῦ, ὑψηλὸς, καὶ λεπτὸς, χαρίεις, «Τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων,» τὰ μικρότερα θρέμματα οἷα πρόβατα καὶ αἶγες, Ἡροδ. 8, 137. πρβ. Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 11. 2) = στενὸς, ὡς ἐν Ὀδ. Ζ, 264. «Λεπτὴ δ' εἰσίδμη,» στενὴ εἴσοδος εἰς τὸν λιμένα· καθόλου, μικρὸς, ποταπὸς, ἀδύνατος, ἀνίσχυρος, ὡς λεπτὴ μῆτις, Ἰλ. Κ, 226. Ψ, 590. ἐπὶ δυνάμεων σωματικῶν, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 585. 3) τροπικ. λεπτὸς, ψιλὸς, ὀξὺς κατὰ τὸν νοῦν ἀγχίνους, σοφιστικὸς· καὶ, διαχωρῶν μὲ τὸν νοῦν, ἐννοῶν τι κατὰ βάθος, ἕως καὶ τὰ μικρότατα. β) ἐπὶ αἰσθήματος, αἰσθαντικὸς, ἐρεθιστικὸς, ὁ λεπτὰ αἰσθανόμενος, Schnef. Διον. συνθ. σ. 246. ἀντίθ. τῷ, παχύς. Παρὰ Φωτίῳ εὕρηται τὸ ἀνώμ. συγκριτ. λεπτίστερος.

Λεπτόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ λεπτὴν σάρκα ἔχων, λιγνὸς, μὴ παχύς, Γεωπον. Ι. 64.

Λεπτοσκελής, ές, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὁ λεπτὰ σκέλη ἔχων.

*Λεπτοσοφιστής, οῦ, ὁ (σοφιστής), = λεπτολογιστής.

Λεπτοσπάθητος, ὁ, ἡ (σπαθάω). Λεπτὰ ὑφασμένος· «Χλανίδιον λεπτοσπάθητον,» ἀντὶ τοῦ, λεπτὸν, ψιλὸν, παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. συμπ. ζ'. 6. ὅπου ἡμκρτημ. «Λεπτὰ πάθη χλανιδίων» κεῖται.

Λεπτόσπερμος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Ὁ λεπτὸν σπέρμα ἔχων.

Λεπτόστομος, ὁ, ἡ, (στόμα). Ὁ λεπτὸν στόμα, στενὴν τρύπαν ἔχων.

Λεπτοσύνη, ἡ ποιητ. ἀντὶ, λεπτότης· ἐκ τοῦ

Λεπτόσυνος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Λεπτός, ποιητ. Ἀναλεκτ. β'. 453.

Λεπτοσυνθετος, ὁ, ἡ (συντίθημι). Ὁ λεπτῶς συνθεμένος, ἢ ὁ ἐκ λεπτῶν μορίων συνθεμένος, Ἀθήν. σελ. 449.

*Λεπτόσφυρος, ὁ, ἡ. Ὁ λεπτὰ σφυρὰ ἔχων· εὔσφυρος, καλλίσφυρος, Ἡσύχ. ἐν λ. Ταὐτόσφυρος.

Λεπτοσχιδής, ές, ὁ, ἡ (σχίζω). Ὁ λεπτῶς ἐσχισμένος, ἐγκεκομμένος, ἐγκεχαραγμένος.

Λεπτόσωμος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ λεπτὸν, ψιλὸν σῶμα ἔχων.

Λεπτότης, ητος, ἡ (λεπτός). Ἡ κατάστασις ἢ τὸ εἶναι τοῦ λεπτοῦ, λεπτότης, τρυφερότης, κομψότης· ἰσχνότης. 2). μεταφ. ἐπὶ νοός, ἐπὶ καλοῦ, ἀντὶ τοῦ, ἀγχίνοια, ὀξύτης τοῦ νοός, συλλογιστικὴ κρίσις.

Λεπτοτομέω, ῶ (τέμνω). Εἰς λεπτὰ τμήματα, ἢ μέρη τέμνω, Στράβ. ιά. σελ. 1057.

Λεπτοτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ὁ λεπτὸν τράχηλον ἔχων, Ἀθήν. σελ. 392.

Λεπτότρητος, ὁ, ἡ (τιτρόω). Λεπτὰ τρυπημένοι, ἤγουν μὲ στενὰς τρύπας, Γαλην. συνθέτ. φαρμ. ἐ. «Λεπτότρητον κόσκινον,» τὸ λεπτὰς, στενὰς ἤτοι μικρὰς τρύπας ἔχον· παραβάλ. μὲ τὸ τοῦ Διοσκερ. ἐ. 138. ἀντίκειται τῷ, Εὐρύτρητος.

Λεπτότριχος, ὁ, ἡ, = λεπτόθριξ. Ὁ λεπτὰς τρίχας ἔχων.

Λεπτουργέω, ῶ (λεπτουργός). Λεπτῶς ἐξεργάζομαί τι· ποιῶ τι λεπτὸν, ψιλὸν. 2) λεπτὸν ἔργον ποιῶ, καὶ ἰδιαιτέρως τορνευτικὸν, ἐπὶ τορνευτοῦ καὶ ξυλουργοῦ, Πλούταρχ. «Εὐφυὴς ἐν τῷ τορνεύειν καὶ λεπτουργεῖν·» 3). παρ' Εὐριπ. Ἱππόλ. 934. καὶ Valck. Ἱππ. 923. ταὐτὸν τῷ λεπτολογεῖν· ὅθεν

Λεπτουργής, ές, ὁ, ἡ. Λεπτῶς ἐξειργασμένος (ψιλὸν ἤτοι μὲ ψιλὴν δουλίαν δουλευμένος), ἔσθος, ὕμν. Ὅμ. 31, 14.

Λεπτουργία, ἡ. Λεπτὴ ἐργασία, ἤτοι ψιλὴ δουλιά, καὶ μάλιστα ἡ ἐπὶ ξυλουργικῆς καὶ τορνευτικῆς, Opus intestinum.

Λεπτουργός, ὁ, ἡ (λεπτός, ἔργω). Ὁ λεπτὸν ἔργον ποιῶν· ὁ στὶς δουλεύει ψιλὴν δουλιάν· ἐξαιρέτως ἐπὶ τέκτονος καὶ τορνευτοῦ, λεπτουργός.

Λεπτοῦφής, ές, ὁ, ἡ (ὑφαίνω). Ὁ λεπτὴν ὑφὴν ἔχων, ὁ ψιλοῦφασμένος, Λουκιαν ἐρωτ 41.

*Λεπτοφαινής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Λεπτὸς φαινόμενος.

Λεπτόφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Ὁ λεπτὸν φλοιὸν, φλοῦδαν ἔχων.

Λεπτοψυής, ές, ὁ, ἡ (ψυή). Ὁ λεπτὴν, ψυὴν, ψύσιν, ὑπόστασιν ἔχων· ψύσει λεπτός.

Λεπτόψυλλος, ὁ, ἡ (ψύλλος). Ὁ λεπτὰ ψύλλα ἔχων.

Λεπτοφωνία, ἡ. Λεπτὴ, ἢ ἀσθενὴς φωνὴ ἢ ὁμιλία· ἐκ τοῦ

Λεπτόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ λεπτὴν, ψιλὴν ἢ ἀσθενῆ φωνὴν ἢ ὁμιλίαν ἔχων.

Λεπτόχανον, = Λεπόχανον, ἀμφ. ἀνάγν.

Λεπτόχειλος, ὁ, ἡ (χείλος). Ὁ λεπτὰ χείλη ἔχων.

Λεπτόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ λεπτοῦ χρωτὸς (δέρματος), ἢ σώματος ὤν.

Λεπτόχυλος, ὁ, ἡ (χυλός). Ὁ λεπτὸν, ἢ ὀλίγον χυλὸν ἔχων.

Λεπτόψηφος, ὁ, ἡ· παρὰ Πλινίῳ «Πορφυρίτης λευκόψηφος·» αὕτη εἶναι συμπεπασμένος Ἀρδουΐνου, ἀντὶ τοῦ, Λευκόστικτος, ὅ καὶ ἐρθότερον.

Λεπτόω, ῶ (λεπτός), = Λεπτύνω ἀμφ.

*Λεπτυνέω. Γίνομαι ἰσχνὸς, ξηρὸς, ξεπίψυχα ἀπὸ τὸ πάχος, κατὰ τὴν Ῥεσκίου εἰκασίαν εἰς Θεόκρ. 11. 69. πρβ. βαρυνέω.

Λέπτυνις, ἡ. Παρὰ Λυκόφρονι, 49. ἐπίθ. τῆς Περσεφόνης, διὰ τὸ λεπτύνειν τὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων, Λυκ.

Λεπτυνσις, ἡ (λεπτύνω). Τὸ λεπτύνειν, τὸ λεπτὸν ποιεῖν, ὀλιγοστεύειν, σμικρύνειν, ἰσχνὸν ποιεῖν, κυρίως τε καὶ καταχρηστικῶς.

Λεπτυντικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λεπτύνειν· ἐκ τοῦ

Λεπτύνω, μελ. ύνῶ. παθ. παραπ. λελέπτυσμαι, Ἱππ. (λεπτός). Λεπτὸν ποιῶ, καὶ ἰσχναίνω, καὶ ἀπαλαίνω, ἀλωιζίζω τὰς ἀδειάζω.

Λεπτυσμός, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Λέπτυνσις.

Λεπύριον, τὸ. Ἱπποκρ. τοῦ, Λέπυρον, Θεόκρ. 5, 95 (υ—υυ) ὅθεν

Λεπυρίσω, ῶ, = λεπυρόω. Ἐξαχυρίσω, τὸ λέπυρον ἐκβάλλω, ξεφλουδίζω, Ἡσύχ.

Λεπυριώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ λεπύρου εἶδος ἔχων, ὁ πλήρης λεπύρων, ἢ ὁ ἐκ λεπύρων συνιστάμενος, καθὼς τὰ κρομμύδια, τὰ ἔχοντα λέπυρα, φλοῦδας μίαν ἐπάνω τῆς ἄλλης.

Λέπυρον, τὸ (λέπος). Φλοιὸς, λέπιον, τὸ ἐπικάλυμμα τοῦ ὠοῦ, τῆς ῥοιᾶς, καὶ τῶν ὀσπρίων, ἐξωφλοιον, Βατρ. 131.

Λεπυρός, ά, όν (λέπος). Ὁ λέπυρον ἔχων, ἢ ἐμπεριλεισμένος ἐν λεπύρῳ, ἤτοι φλοῦδα, ἐπικαλύμματι. Ὅ Νικανδρ. Θηρ. 136. καλεῖ «Λεπυρὴν γενέθλην,» τὰ εἴδεσι ὄντα ἐν τοῖς λεπύροις τῶν ὠῶν ἐνεσσία, ὀρνιθόπουλα.

*Λεπυρόω, (λέπυρον) = λεπυριόω.

Λεπυρώδης, ταὐτὸν τῷ, Λεπιριώδης, Θεόφρ.

Λεπύχανον, τὸ. Ταὐτὸν τῷ, Λέπυρον· Ἐξαιρέτως δὲ τὸ Ἐξώφλοιον τῆς κεφαλῆς τοῦ κρομμύου (κρομμυδότζεφλον), tunica cepae, Πλούταρχ. προβ. συμπ. ἐ. 8. Ἐν τοῖς τοῦ Διοσκορ. παραβ. α. 95. κεῖται καὶ «Θέρμων λεπτοχιτα·» (υ—υυ)

Λέπω, Μέλ. ψω. Ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τὸ λέπος, δέρμα, τὴν κοριάν, ἐπιδέρμιδα, τὸν φλοιὸν, τὸν μαλλὸν· ξεφλουδίζω, Ἰλ. Α, 336. ἐπὶ δὲ ζώων, ἐκδέρω εὐγάζω τὸ πετζί ἢ τὸ μαλλί. ἢ τὰ λέπια· κωμ. καὶ τροπκ. ξυλίζω, δέρω, ἐκδέρω, Rulink. ep. cr. σ. 208. πρβ. δέρω. (ἐντεῦθεν τό, λέπος, λεπί, λέπυρον, λόπος, λεπίς, λόφος, λεβός, λῶπος καὶ ἄλοπος.) Παρ' Ἀθην. ιέ. σελ. 663. κεῖται «Τῷ δὲ λέπεσθαι χρῶνται οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπ' ἀτελεῖς καὶ φορτικῆς δὶ ἀφροδισίων ἡδονῆς, ὡς καὶ τὸ δέρεσθαι.»

Λεπώδης, ες, ὁ, ἡ (λέπος). Ποῖον ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λέπους, ἢ ὅμοιον αὐτῷ.

Λερναῖος, πία, αῖον. Ὁ ἐκ τῆς Λέρνης ὤν, ἔστι δὲ ἡ λέρνη τόπος ἑλώδης (βαλτώδης) ἐν τῷ Ἀργολίδι, ὅπου κατῴκει ἡ Ὕδρα, καὶ ἐντεῦ-

ἐν ὕδρα λερναίᾳ Ἡτ. Θεογ. 314. Ἐντεῦθεν ἔτι καὶ παροιμία «λέρνη κακῶν», διότι τὰ ἀποκαθάρματα εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἐνεβάλλον· καὶ λέρνη θεατῶν», τὸ θέατρον, διὰ τὸ σύμμικτον εἶναι, καὶ παντοδαπὸν ὄχλον ἔχειν. Παρ Εὐριπ. καὶ κοινοῦ γένους, ὁ, ἡ

Λεσβιάζω, Λεσβίζω, ἐκ τοῦ, Λέσβος, μιᾶς τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους (Μυτιλήνη), τῆς ὁποίας αἱ γυναῖκες ἦσαν διαβόητοι ἕνεκεν τῆς αἰσχρᾶς καὶ ἀσελγοῦς τῶν ἀφροδισίων ἡδονῆς· ἐμόλυνον γὰρ τὰ στόματα αὐτῶν διὰ τῆς λειχάτεως καὶ ἐπομυζήσεως τῶν αἰδοίων. Ἄρα, λεσβιάζειν, καὶ, λεσβίζειν, τὴν τοιαύτην αἰσχρὰν πρᾶξιν μετέρχεσθαι· καὶ Λεσβιὰς, ἄδος, καὶ, Λεσβίς, ἴδος, ἡ, ἡ ἀσελγής· καὶ Λέσβιος, ία, ιον, ὁ τὰ τοιαῦτα πράττων, Ἀριστοφ. καὶ Λουκιαν.

*Λεσβιάς, άδος, ἡ. Ἡ ἐκ Λέσβου οὖσα· καὶ παρὰ φύσιν ἀσελγὴς γυνή, = τριβάς. ἴδε ἀνωτέρω.

*Λεσβίζω, = λεσβιάζω.

Λέσβιον, τό, ἐν τῷ πλοίῳ, ταὐτὸν τῷ, δευτέρα τρόπις, Πολυδ. α. 85. καὶ ἐν τῷ οἴκῳ, ἀρχιτεκτονικὸς στολισμός, πλούσιμμα, ὁ αὐτ. ζ. 122. ἔχει «Λέσβιον φάτνωμα τιν», ἐξ Αἰσχύλ. «Λέσβιον κῦμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραινόμενον ῥυθμοῖς φατνώμασι.» 3) κανὼν τῶν τεκτόνων. Ὁ Ἀριστοτ. ἐν Ἠθικ. ε. 14. ἀναφέρει «τῆς Λεσβίας οἰκοδομῆς ὁ μολύβδινος κανών· πρὸς γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ λίθου μετακινεῖται καὶ οὐ μένει ὁ κανών», τὸ ὁποῖον ὁ Βαρθελεμὴς (εἰς τὸν νέον Ἀνάχαρσιν), Régle du plomb, μετέφρασε. 3) εἶδος ποτηρίου.

*Λέσβιος, ία, ιον (Λέσβος). Ὢν ἐκ Λέσβου. ἴδε καὶ λεσβιάζω.

*Λεσβίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ Λέσβιος, Ἰλ. καὶ, = Λεσβιάς.

*Λεσβόθεν, ἐπίρρ. Ἐκ Λέσβου, Ἰλ.

Λεσπίς, ίδος, ἡ, = Ἐλεσπίς, Ἀλεξ. ποιητ. λέξις.

Λεσχάζω, καὶ, Λεσχαίνω, Ὁμιλῶ, φλυαρῶ, (κόπτω λάφια), ἐκ τοῦ, λέσχη, Θεογον. 613.

Λεσχαῖος, αία, αῖον. Ἐκ τῆς λέσχης ὤν, ἀνήκων εἰς τὴν λέσχην· ὅθεν φλύαρος, φαφαρᾶς, ὁ λεσχάζειν ἀγαπῶν, Ἡσύχ.

Λέσχη, ἡ. (λέγω). Τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν, φλυαρεῖν. ἡ συνδιάλεξις, ὁμιλία, καὶ φλυαρία, Ἡρόδοτ. Εὐτερπ. 2332. 9, 71. «Ἀφικέσθαι ἐς λέσχην περὶ τῶν Νείλου», εἰς λόγον καὶ ὁμιλίαν. 2), τόπος τις, εἰς ὃν συνέρχοντο οἱ τῶν φυλετῶν οἱ πρεσβύτατοι καὶ πρὸς ἀλλήλους συνωμίλουν καὶ συνεβουλεύοντο, βο.λευτήριον, συνέδριον, ἔτι δὲ καὶ συμβούλιον, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 163. «Σύγκλητον λέσχην γερόντων προτίθεσθαι», ἤτοι συγκαλεῖν τοὺς γέροντας καὶ βουληφόρους εἰς σκέψιν μετὰ τὸ, «προτιθέναι γνώμην», ἀφ' οὗ προτέρον ἐγίνετο γνωστὴ ἡ περὶ τῶν ἀντικειμένων σκέψις· καὶ δικανικὴ συνεδρία, ἕδρα, ὡς Αἰσχύλ. Εὐμεν. 362. «Λέσχας, ἃς ἀπηθώσατο Ζεὺς τὸ ἔνιοιν», ἔνθα δηλοῖ τὸ δικαστικὸν ἀξίωμα, ἤτοι τὸ τῶν δικαστῶν. 3) τόπος διατριβῆς τοῦ καιροῦ, διὰ τοὺς ἀργοὺς, ἔνθα ἐσυνάζοντο οἱ ἄργοι καὶ ἐκνηροὶ, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐδίδοντο νὰ ξενατόνωσιν αὐτοὺς, ὡς ἔκαμνον μάλιστα, καθὼς φαίνεται, οἱ ζητοῦλοι (δημόσιον ἀδύρωτον οἴκημα, ἔνθα οἱ ἐπαῖται συνήγοντο), Ὀδυσ. Σ, 329. δημόσιος οἶκος, εἶδος ξενοδοχείου, ἢ καταλύματος, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐτύγχανε κάνεις τίμιος καὶ τακτικὸς οἰκοδεσπότης Ἡσ. Ἔ. 495. 503. Ἡ περίφημος λέσχη ἦν ποτὲ περὶ τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν, Παυσ. 1, 25. «Καλεῖται ὑπὸ Δελφῶν λέσχη, ὅτι ἐκεῖθεν συνιόντες τὰ ἀρχαῖον, τότε σπουδαιότερα διελέγοντο καὶ ὁπόσα μυθώδη.» Ὁ Φώτ. ἔχει. «Λέσχας ἔλεγον δημοσίους τινὰς τόπους, ἐν οἷς σχολὴν ἄγοντες ἐκαθίζοντο πολλοί, εἰς οὓς συνιόντες ἐλέσχαινον. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει, «ὁ δημόσιος τόπος, ἐν ᾧ διέτριβον οἱ πτωχοί, καὶ διελέγοντο ἀλλήλοις, σημαίνει δὲ καὶ τὰ κοινὰ δεικνιστήρια, καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους, καὶ τοὺς ἀλεεινοὺς τόπους.» ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. προστίθησι. «Συμβαίνει γὰρ τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις ταύταις χώρον θέρους καθεζομένους, λόγους συναίρειν. ἄρα ἐλέγοντο λέσχαι καὶ τὰ λουτρὰ καὶ τὰ θερμὰ ἐργαστήρια τῶν ξυριστῶν, χαλκέων, ἔνθα συνήγοντο πολλοὶ ἄργοι, ὡς παρὰ Ῥωμαίοις αἱ scholae publicae· τέλος δέ, διὰ τὸ ἴδιον αἴτιον ἐλέγοντο λέσχαι καὶ αἱ στοαὶ τῶν ναῶν καὶ βουλευτηρίων — Ἡ λέξις ἐστὶ κυρίως Ἰωνική, ἐκ τοῦ λέγω, εὐνάζω, κοιμίζω, ὅθεν ἀδολεσχέω. Ὁ Κοραὴς (σημ. εἰς Ἡλιόδ. σελ. 98.) προτείνει τὰς τῶν ἀρχαίων λέσχας μὲ τὰ τῶν Ἰταλῶν καζίνια (Casini), καὶ καφεπωλεῖα (καφενέδες).

Λέσχημα, τό. Φλυαρία, Ἱπποκρ. ἐπιστ.

Λεσχηνεία, ἡ (λεσχηνεύω). Συνομιλία, φλυαρία, κ.τ.τ.

Λεσχηνευτής, οῦ, ὁ. Ὁ ὁμιλῶν, συνομιλῶν, φλυαρῶν, Ἀθήν. σελ. 649. ἐκ τοῦ

Λεσχηνεύω, καὶ, λεσχηνεύομαι, ὡς Ἀποδ. Μέτ. (λέσχη). Μετά τινος ὁμιλῶ, συνομιλῶ, ἢ φλυαρῶ· ἐν τῇ λέσχῃ διατρίβω, ὁμιλῶ διὰ νὰ περάσω τὸν καιρὸν, κόπτω λόγους, λάφια· καθέλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ὁμιλῶ· ὁ Ἀππιαν. καὶ Κύριλ. συντάττουσι τοῦτο μετὰ Δοτικ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέτην διάθεσιν· παρὰ δὲ Ἱερόν. ἐν τοῖς συνθέτοις περιλεσχηνευτὸς καὶ προλεσχηνεύω.

Λεσχηνίτης, ου, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Λεσχηνευτής. Ὁ Σουίδ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, ὑβριστής, καὶ τὴν λεσχηνείαν, διὰ τοῦ ὕβρις.

Λεσχηνόριος, ὁ (ὡσαύτως ἐκ τοῦ λεσχήνωρ, λεσχαίνω)· Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ὑπερασπιστοῦ καὶ προστάτου τῶν εἰς λέσχας συνερχομένων, Κοριούτος καὶ Πλούταρχ.

Λεσχηνώτης, ου, ὁ (λεσχαίνω), ταὐτὸν τῷ, λεσχηνευτής. 2) μαθητής, ἀκροατής, Διογ. Λαέρτ. 2, 4.

Λεσχηρέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, λεσχάζω λεσχαίνω, Ἡσύχ.

*Λέσχης, ου, ὁ (λέσχη). Πολύλογος, φλύαρος· καθόλου, ὁμιλητής, ῥήτωρ, Lobeck Φρύν. σ 184.

Λεσχομάχη, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Λογομαχία, ἐκ τοῦ

Λεσχομάχος, ὁ, ἡ (μάχη), = λογομάχος. Ὁ ἐν τοῖς λόγοις ἢ ἐν τῷ ὁμιλεῖν μαχόμενος, φιλόνεικος.

Λευγαλέος, έα, έον. (λοιγός, λοίγιος, λυγρός, lugeo, luctus.) Λυπηρός, ἄθλιος, ἀνιαρός, οἰκτρός, ἀξιοθρήνητος, ἐλεεινός· ὅστις δὲν τὰ ἔχει καλὰ, ἀτυχής, δυστυχὴς εἴς τι· ἐπικίνδυνος, ὀλέθριος, ἐπιβλαβής· π. χ. «Πτωχὸς λευγαλέος (Ὀδ. Π, 273. Ρ, 202. καὶ ἀλλαχοῦ)», ἐλεεινός, ἄθλιος, κακορρίζικος ζητοῦλος. «Κήδεα, ἄλγεα λευγαλέα, Ὀδυσ. Ο, 599. Τ, 203. «Ἤματα λευγαλέα (Ἡσ. Ἔ. 527)», οἰκτραὶ κατοικίαι. «Ἔπεα λευγαλέα», Ἰλ. Τ, 109. ἀχρεῖοι, σαληροὶ λόγοι. Ἰλ. Ι, 119. «Φρεσὶ λευγαλέῃσι», δειναῖς, ὀλεθρίαις· ἀλλ' ἐνταῦθα δύναται καὶ ἐνεργ. σημαίνειν ὀργιστικήν τινα καὶ κακῶς βουλευομένην διάθεσιν τῆς ψυχῆς. «Λευγαλέος θάνατος», δεινὸς, οἰκτρὸς, ἐλεεινὸς θάνατος, ἐν τῇ μάχῃ, Ἰλ. Φ. 281. καὶ ἐν τῷ ὕδατι, Ὀδ. Ε, 312. καὶ διὰ τῆς ἀγχόνης (σχοινίου), Ὀδ., Ο, 359. ἄρα ἀντίθ. τῷ, ἄπονος, φυσικὸς θάνατος. «Λευγαλέοι ἐσόμεσθα (Ὀδ. Β, 61)», θέλομεν εἶναι κακὰ σιγουρευμένοι, δυστυχεῖς εἰς τοῦτο, δὲν θὰ τὰ ἔχομεν καλὰ, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ κάμωμεν ἀντίστασιν, ἄρα, χαμένοι, ἄνευ σωτηρίας, Ἐν Ἰλιάδι ἔχει ἡ λέξις ἐσθ' ὅτε κατὰ τὸ φαινόμενον ἐνεργητικὴν ἰσχύν, ὡς τόσον, δὲν εἶναι χρεία νὰ ἐκλάβῃ τις μεταβολὴν τινα τῆς σημασίας πραγματικῶς. π.χ. ἐν Ἰλ. Ν, 97 ἀναγιγνώσκομεν «Λευγαλέος πόλεμος», ὀλέθριος, φθεροποιὸς πόλεμος, καὶ Ἰλ. Ξ, 387. «Δαὶς λευγαλέη», ὀλεθρία μάχη, πρβ. καὶ τὰ ἀνωτέρω δύο παραδείγματα, λευγαλέα ἔπεα, φρεσὶ λευγαλέῃσι. Καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ποιηταῖς δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ λέξις ἀπανταχοῦ διὰ τοῦ, κακὸς, ἀχρεῖος, ὀλέθριος, χωρὶς νὰ ᾖναι χρεία νὰ ἐξηγῇ τις, καθὼς ἔκαμνον οἱ ἀρχαῖοι Γραμματικοί, σχεδὸν πᾶσαν περίοδον ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν συνάφειαν, ἤγουν διὰ τῶν λέξεων, ἐυσκόλως, ὀργίλος, κακῶς συμβουλευθεὶς, φρικτὸς, ἐλεεινὸς, ἀδύνατος, δειλὸς, κ.τ.τ., καθότι ἐτυμολογικῶς εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ βέσιμος ἰδέα.

*Λευγαλέως, ἐπίρρ. τοῦ λευγαλέος, Ἰλ. Ν, 723. «Λευγαλέως κηῶν ὅπο καὶ κλισίων Τρῶες ἐχώρησαν», ἤτοι ἠθέλησαν ἀναχωρήσει κακὰ σιγουρευμένοι, ὀλεθρίως· καὶ παρ Ἀπολλ. «Λευγαλέως ἐφόβηταν», εἰς ἄκρον ἐφοβήθησαν.

Λευκάζω, (λευκός), Ἕτερος τύπος τοῦ λευκαίνω.

Λευκαία, ν. καὶ λευκία. Εἶδος κανναβίου, ἢ λίνου ξένου καὶ ἐυκατωτέρου, χρήσιμον διὰ τὰ πελαμάρια, ἐξαιρετ. ἐξ Ἰβηρίας εἰς Ἑλλάδα μετακομισθέν, ἄρα τὸ Ἱσπανικὸν σπάρτον, stipa tenacissima L.in. Παρ Ἀθην. ε', σελ. 206. «Λευκαία ἐξ Ἰβηρίας», ἐπιτηδεία διὰ σχοινία τῶν πλοίων. Ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἡλιοσσαρίων ἑρμην. διὰ τοῦ, σπάρτον. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει «λευκία, σχοῖνοι, καὶ σιλλόν. Λευκαίας, σχοινίου». παρ Ἀρτεμιδώρ. γ'. 60. ὀνομάζεται πρὸς τῷ, λίνον καὶ κάνναβι, λευκία, καθὸ δυνατώτερον καὶ ξένον φυτόν. «καὶ γὰρ (αὕτη) κόπτεται, καὶ βασανίζεται καὶ καταπλέκεται, --- καὶ διαπόντιος κομίζεται».

Λευκαῖναι, αἱ, παρὰ Γαλην. περὶ εὐχυμίας, καστάνων εἶδος ἐκ κώμης τινὸς τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, λευκαί, καλουμένη.

Λευκαίνω, Μέλ. ανῶ (λευκός). Λευκὸν ποιῶ, ἀσπρίζω. Ὀδυσ. Μ. 172. «Λεύκαινον ὕδωρ ξεστῇς ἐλάτῃσιν», ἀσπρίζον τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης διὰ τῶν κωπῶν, τὸ ἔκαμνον νὰ ἀφρίζῃ δηλ. διὰ τῆς συντόνου ἐρέτσεως. παθητ. γίνομαι λευκός. 2) φωτίζω, κάμνω φωτεινόν. 3) ἀμετβτ. γίνομαι λευκός, ἐν τῷ βάπτεσθαι γίνεσθαι ἄσπρος, π. χ. ἐπὶ ἀφροῦ, «λευκαίνει τόδε φῶς λάμπουσα νύξιν, χρωματίζει λευκὴν τοῦτο τὸ φῶς. Ἐκ τοῦ Λευκάζω συνωνύμου προκύπτει παρ' Ἀθην. β'. σελ. 54. ἡ μετοχὴ, λελευκασμένος, ἀσπρισμένος, καὶ ὁ παθ. παρκ. λελεύκασμαι, Γαλην.

Λευκάκανθα, ἡ (ακανθα). Εἶδος ἀκάνθης, Διοσκορ. γ'. 22. Crataegus oxyacantha, Λιν. (– υ – υ)

Λευκάλφιτος, ὁ, ἡ (ἄλφιτον). Ὁ ἐκ λευκῶν ἀλφίτων, ἀλεύρου κατεσκευασμένος, ἢ λευκὰ ἄλφιτα ἔχων ἢ κίμνων.

Λευκάμπυξ, υκος, ὁ, ἡ (ἄμπυξ). Ὁ λευκὸν ἄμπυκα (κεφαλόδεσμον) ἔχων, δεμένος μὲ τοιοῦτον.

Λευκάνθεμον, τό. καὶ, Λευκανθεμίς. Φυτόν τι, λευκὰ ἄνθη φέρον· κυρίως ὅμως, ἀσπρολούλουδον· οὕτω καλοῦνται διάφορα εἴδη ἐκ τοῦ γένους τῶν χαμαιμήλων.

Λευκανθής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ λευκὸν ἄνθος ἔχων· λέγεται ἐπὶ ἀνθέων, καὶ ἐπὶ γραμάτος, ὁ λευκὸς ὡς τὸ ἄνθος, Πινδ. Νεμ. 9.5. «Λευκανθὲς καπνὸν καπνός, ὅστις ἀναδίδεται λεπτὸς τὸ χρῶμα. «Λευκανθὲς κάρα, ἄσπρον κεφάλι, Σοφοκλ. ὅθεν

Λευκανθίζω. Λευκὸν ἄνθος, ἢ χρῶμα ἔχω, καθόλου, λευκός, ἄσπρος, ἢ ἀσπροβαμμένος

εἰμι, Ἡρόδοτ. 8, 27. «Γυφώσας ἄνδρας ἑξακοσίους (ὁ Τελλίης) τῶν Φωκέων τοὺς ἀρίστους προσέπας κὐτοῖσι, τὸν ἂν μὴ λευκανθίζοντα ἴδωσι, τοῦτον κτείνειν· καὶ Στοβ. λόγ. ε'. «Γύψῳ οἰκία λευκανθίζουσα».

Λευκηγία, ἡ. καὶ Ἰωνικ. Λευκηγίη, ἀντὶ, λευκασία. Ὁ λάρυγξ, ὁ λαιμός, ὁ ἀσωφάγος, ὁ καταπίνων, ὁ αὐλός, δι' οὗ καταβαίνει ἡ τροφὴ εἰς τὸν στόμαχον. «Λευκηγίην δεῦ, εἰς τὸν φάρυγγα. «Λευκηγίσεν, ἤ, οὐχὶ τόσον ὀρθῶς, λευκανόσεν, ποιητ. ἐκ τοῦ λάριγγος, Ἰλ. Χ, 325.

Λεύκαινσις, ἡ (λευκαίνω). Τὸ λευκαίνειν, ἄσπρον ποιεῖν· τὸ βάπτειν, ἢ ἀλείφειν ἄσπρον. 2) τὸ γίνεσθαι λευκός, σχηματισθεῖν, ὡς τὸ, μέλανσις.

Λευκαντής, οῦ, ὁ. Ὅστις λευκαίνει, ἀσπρίζει, ἢ χρωματίζει ἄσπρον.

Λευκαντικός, ἡ, ὸν (λευκαίνω). Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ λευκαίνειν, ἀσπρίζειν, Σέξτ. ἐπίρρ. λευκαντικῶς.

Λευκάργιλλος, ἡ. καὶ, Λευκόργιλλος (ἄργιλλος). Ὁ λευκὸς ἄργιλλος, τὸ ἀσπροχώμα, δι' οὗ ἀσπρίζομέν τι, Πλίν. ιζ. 7. 2) ἐπίθετ. ὁ, ἡ, ὑπὸ λευκὴν ἄργιλλον ὤν, ἢ ἔχων τοιαύτην, π. χ. «Γῆ λευκάργιλλος», ἡ πολλὴν ἄργιλλον ἔχουσα γῆ.

Λευκάς, ἄδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ λευκὸς ἀντὶ λευκή. Ἄσπρη, λαμπρά, καθαρά. 2) ἀντίστοιχ. Διοσκορ. γ'. 113. 3) «Λευκὰς πέτρη», ὄνομα νήσου τινὸς, ἀπέναντι τῆς Ἀκαρνανίας κειμένης, Ὀδ. ω, 11. πρβ. John de extr. Od. parte p. 61.

Λευκασμός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Λεύκανσις.

Λεύκασπις, ίδος, ὁ, ἡ (ἀσπίς). Ὁ λευκὴν ἀσπίδα φέρων, Ἰλ. Χ, 294. ὅπου τὰ Σχόλια σημειοῦσιν, ὅτι ὁ Σοφοκλῆς τοὺς Ἀργείους καλεῖ (ἐν Ἀντιγ. 106.) κατ' ἐξοχὴν λευκάσπιδας, ὡς καὶ ὁ Εὐριπ. ἐν Φοίν. 1106. καὶ ὁ Αἰσχ. ἐν Θηβ. 90. ὡς τόσον δὲν πρέπει ἐνταῦθα νὰ ἐννοῇ τις ἁπλῶς λευκὰς ἀσπίδας τῶν στρατιωτῶν ἄνευ παραστήμου τινός, διότι τότε τὸ νὰ φορῇ τις λευκὴν ἀσπίδα, ἤθελεν εἶναι κοινὸν ὅλοις τοῖς Ἑλληνικοῖς στρατοῖς, οὐχὶ δὲ μόνον ἴδιον τοῖς Ἀργείοις· ἄρα λευκὸν ἦτο τὸ ἐθνικὸν χρῶμα τῶν Ἀργείων, καὶ διὰ τοῦτο, ἡ βάσις πάσης Ἀργείας ἀσπίδος λευκή· τοὐναντίον οἱ Ἄριοι παρὰ Tacit. Germ. 43. εἶχον ὅλοι μαύρας ἀσπίδας. Ὁ Ξενοφ. Ἑλλην. Γ'. β'. 15. καλεῖ τοὺς Ἥρας λευκάσπιδας· καθὼς καὶ ἐν τῇ Ἀναβάσ. μεταξὺ τῶν πορτῶν, λευκοθώρακας· καὶ ἐν Ἑλληνικ. Β'. δ'. 25. «Λευκοῦσθαι τὰ ὅπλα», ἀσπρίζειν καὶ ἐπαλείφειν διὰ τοῦ ὕφους τὰς ἐκ τῶν ξύλων ἀσπίδας.

Λευκαυγής, ἐς, ὁ, ἡ (αὐγή). Ὁ λευκὴν αὐγὴν, λάμψιν ἔχων, ἐκβάλλων, πολλὰ λευκός.

Λευκαχάτης, ου, ὁ. Ὁ λευκὸς ἀχάτης. (-υ--)

Λευκέα, ἡ. ἴδε, Λευκαία.

Λευκεῖον, τὸ. ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἐκ Θεοφράστ. Ἱστ. Φυτ. δ'. ἀντὶ τοῦ, Λευκάειον.

Λευκερινεός, ἡ (ἐρινεός), Ἀθήν. γ'. 76. Εἶδος ἀγρίας συκῆς, λευκὰ σύκα φερούσης, Ἀσπροσυκιά.

Λευκέρυθρος, ὁ, ἡ (ἐρυθρός). Ἀσπροκόκκινος, Εὐριπ.

Λευκερώδιος, ὁ (ἐρωδιός). Ὁ λευκὸς ἐρωδιός, Ἀριστοτ. Ἱστορ. Ζώων, θ'. 18. Πλιν. 10, 60. 11, 37.

Λεύκη, ἡ. Δένδρον τι ὑψηλὸν, ἄσπρην τὴν φλοῦδαν ἔχον, λεύκα, Θεόφρ. Δημοσθ. κατὰ Βίνσιρ. «Τοὺς ἐστεφανωμένους τῷ μαράθῳ καὶ τῇ λεύκῃ· ἐστέφοντο δὲ οἱ τὰ βακχικὰ τελούμενοι τῇ λεύκῃ, διὰ τὸ χθόνιον μὲν εἶναι τὸ φυτὸν, χθόνιον δὲ καὶ τὸν τῆς Περσεφόνης Διόνυσον. τὴν δὲ λεύκην πεφυκέναι φησὶν πρὸς τῷ ἀχεροντι, ὅθεν καὶ ἀχερωΐδα καλεῖσθαι αὐτὴν παρ' Ὁμήρῳ. (Φύτ.) 2) πάθος τι περὶ τὸ σῶμα, ὁπότε ἐπὶ τοῦ σώματος φαίνονται λευκὰ ἐξανθήματα, ἢ ἄσπραι φυσαλίδες, ἢ κατατρώγουσα τὸ σῶμα λευκὴ λέπρα, Ἡρόδ. 1, 138· 2) αἱ λευκαὶ κηλίδες εἰς τὰ νύχια τῶν δακτύλων τῆς χειρός.

Λευκηπατίας, ου, ὁ, ἡ λευχηπατίας, ου, ὁ (ἧπαρ). Ὁ λευκὸν ἧπαρ ἔχων, τὸ ὁποῖον ἐθεωρεῖτο ὡς σημεῖον δειλίας, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, δειλός, Σουίδ.

Λευκήπειρος, ὁ, ἡ (ἤπειρος). Ὁ λευκὴν γῆν, ἢ λευκὸν ἔδαφος ἔχων, Γεωπον. β' ς'. 39.

Λευκήρετμος, ὁ, ἡ (ἐρετμός). Ὁ λευκὸν ἐρετμὸν, ἤτοι ἄσπρα κωπία ἔχων, Εὐριπ. Ἰφ. αὐλ. 283.

Λευκήρης, ὁ, ἡ (ἄρω). Λευκὰ συνηρμόσμενος, συνηρμοσμένος· καθόλου, λευκός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1061.

Λεύκιμμα, τό. παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἡμαρτ. ἀντὶ, Λεύκωμα.

Λεύκινος, ίνη, ινον (λεύκη). Ὁ ἐκ λεύκης κατεσκευασμένος, ὡς «Λεύκινος στέφανος· τὸ δὲ παρ' Ἡσυχ. «Σχοινία λευκινά», ἐν λέξ. Ματχάλαν, δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα, ἀλλ' ἔστιν ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, Λευκαινά.

Λεύκιππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Ὁ λευκὸν ἵππον ἔχων ἐζευγμένον, ἢ ὁ ἐπὶ λευκοῦ ἵππου καθήμενος, ἐξαιρ. ἐπίθ. τῶν Διοσκούρων, Valch. Φοιν. 609. καὶ, λευκόπωλος. 2) συχνάκις ὄνομα ἀνδρὸς, κατὰ πρώτον ἐν Τμν. Ὁμ. Ἀπ. 212. τῆς δὲ γυναικὸς, Λευκίππη, κατὰ πρώτον παρ' Ὁμ. Δημ. 418.

Λευκίσκος, ὁ (λευκός). Εἶδος λευκοῦ ἰχθύος, ἀσπρόψαρον.

Λευκίτης, ου, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Λευκός, Θεόκριτ. ε. 147. θηλ. λευκῖτις, ιδος.

Λευκοαιθίοπες, ἡ, Λευκαιθίοπες, οἱ. Οἱ λευκοὶ τὴν ὄψιν ἐγκάτοικοι τῆς Λιβύης.

* Λευκοβαφής, ές, ὁ, ἡ (βάπτω). Ἀσπροβαμμένος, Σχ. Σοφοκλ. Ο. Τ. 733.

Λευκοβραχίων, ονος, ὁ, ἡ (βραχίων). Ὁ λευκοὺς βραχίονας, ὤμους ἔχων.

Λευκόγαιος, καὶ, Λευκόγειος, καὶ Ἀττικ. Λευκόγεως, ω, ὁ, ἡ (γαῖα, γῆ). Ὁ λευκὴν γῆν, ἢ λευκὸν τὸ ἔδαφος ἔχων, ἢ ὁ ἐκ λευκῆς γῆς συνιστάμενος, ἀσπροχωματένιος.

Λευκογραφέω, ῶ (γράφω). Γράφω, ἢ ζωγραφίζω μὲ λευκὴν βαφὴν, ἢ ἀσπρίζω, ὅθεν

Λευκογραφίς, ίδος, ἡ. Εἶδος λευκῆς γῆς, δι' ἧς γράφουσιν, ἢ ζωγραφίζουσιν, ἢ ἀσπρίζουσι.

Λευκοδέρμετος, ὁ, ἡ (δέρμα). Ὁ λευκὸν δέρμα ἔχων.

Λευκοδίφθερος, ὁ, ἡ (διφθέρα). Ὁ λευκὴν διφθέραν ἔχων.

* Λευκόδους, οντος, ὁ, ἡ (ὀδούς). Λευκοὺς ἔχων ὀδόντας.

Λευκοείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἷμα). Ὁ λευκὰ εἵματα ἔχων, λευκοφόρος, ἀσπροφόρος. ταὐτὸν τῷ, λευχείμων.

* Λευκόερυθρος, ὁ, ἡ, = λευκέρυθρος.

Λευκόζωμος, ὁ, ἡ (ζωμός). Ὁ λευκὸν ζωμὸν ἔχων.

Λευκοθέα, ἡ (θεά). Κυρίως, ἡ λευκὴ θεά. ἰδίως δὲ ἡ θεοποιηθεῖσα Ἰνώ, ἡ τοῦ Ἀθάμαντος γυνὴ, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἥτις ἐλατρεύετο ὡς σώτειρα ἐν θαλάσσῃ ἐν καιρῷ κινδύνου, Ὀδ. ε, 334. ὅρα Μελικέρτα.

Λευκοθραχία, ἡ. Γεωπον. ε. ιζ'. 4. «Ἄμπελος λευκοθραχία», εἶδος ξυνοῦ καὶ λευκοῦ κλήματος, ἀσπρόκλημα.

Λευκόθριξ, ιχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ λευκὰς τρίχας ἔχων, ἀσπρομάλλης.

Λευκοθώραξ, ακος, ὁ, ἡ (θώραξ). Ὁ λευκὸν θώρακα ἔχων, Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ἡ. 9. ἴδε καὶ Λευκάσπις. 2) ἔχων λευκὸν στῆθος.

Λευκόϊνος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ λευκοΐου κατεσκευασμένος (ῑ).

Λευκόϊον, τό. Τὸ λευκὸν ἴον (ἄσπρος μενεξές), Διοσκορίδ. γ'. 133. Cheiranthus, Λιν. 2) Εἶδος πρώϊμα ἀνθοῦντος βολβοειδοῦς φυτοῦ. (ῑ)

Λευκόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ λευκὸν καρπὸν φέρων.

Λευκόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ὁ λευκὸν καυλὸν ἔχων.

Λευκοκέρατες βοῦς, οἱ, παρ' Ἡσυχ. οἱ ἐκ τῆς Εὐβοίας βόες, παρονομασθέντες, ἢ ἐκ τοῦ κέρας, ἀντὶ λευκοκέρωτες, ἢ ἐκ τοῦ κράς, καθὼς καὶ ὁ Ἡσυχ. μικρὸν ἀνωτέρω ἔχει, λευκόκρας, λευκοκέφαλος· καὶ τότε ἔπρεπε νὰ λέγωνται, λευκόκρατες· ἄλλως δὲ ὁ Αἴλιαν. ζώων Ἱστορ. β'. 36. ἀναφέρει, ὅτι οἱ ποιηταὶ λέγουσι τὴν Εὐβοίαν Ἀργιβόειον, διὰ τὸ λευκοὺς εἶναι τοὺς βόας αὐτῆς.

Λευκοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ λευκὴν κεφαλὴν ἔχων, ἀσπροκέφαλος.

Λευκόκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὁ λευκὴν κόμην ἔχων, ἀσπρομάλλης.

Λευκοκράμβη, ἡ (κράμβη). Ἡ λευκὴ κράμβη, ἀσπρολάχανον, καρναμπίτ, Τουρν. Γεωπον. ιβ'. κ. 4.

Λευκόκρας, ταὐτὸν τῷ, Λευκοκέφαλος.

Λευκόκρεως, ὁ, ἡ γεν. ω (κρέας). Μὲ λευκὸν κρέας, ἢ ὁ λευκὸν κρέας ἔχων, Ἀθήν. σελ. 380.

Λευκόκυμα, τό (κῦμα). Λευκὸν, ἄσπρον κῦμα, ἀμφ.

Λευκοκύμων, ονος, ὁ, ἡ (κῦμα). Ὁ λευκῶς κυμάτων, ὁ ἄσπρα, ἤτοι ἀφρίζοντα κύματα ἔχων, Εὐριπ. Ὀρέστ. 993.

Λευκόλιθος, ὁ, ἡ (λίθος). Ὁ ἐκ λευκοῦ λίθου, ἤτοι ἄσπρου μαρμάρου Στράβ. ε'. «Λευκόλιθα, τὰ» (ὁ αὐτὸς θ'.), τὸ λευκὸν ἤτοι ἄσπρον μάρμαρον.

Λευκόλινον, τό (λίνον). Λευκὸν, ἄσπρον λινάρι, Ἡρόδοτ. Ζ'. 25. καὶ Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. ε'. 3. εἶδος λιναρίου, ἐπιτήδειον διὰ σχοινία καὶ παράγγια, μάλιστα παρὰ τοῖς Φοίνιξιν ἐν χρήσει· Ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Ζ'. 34. λέγει, ὅτι τὸ λευκόλινον ἐγίνετο εἰς τὴν Φοινίκην· ὁ δὲ Αἰλιανὸς ἐν ζώων Ἱστορ. ιβ'. 42. τὸ λίνον λευκοῦ καὶ μέλανος», ταῦτα μεταξὺ τῶν ἁλιευτικῶν σκευῶν.

Λευκολόφας, ου, ὁ, καὶ, Λευκόλοφος, ὁ, ἡ (λόφος). Ὁ λευκὸν λόφον ἐκ πτερῶν, ἢ τριχῶν ἔχων, Ἀριστοφ. καὶ Εὐριπ. Φοίν. 120. Ἐν Ἀναλεκτ. β'. 151. κεῖται ὑποπτρὸν λευκόλοφον, τὸν· εἶδος γεωλόφου τινὸς, ἀμφ.

Λευκομαινίς, ίδος, ἡ. Ἡ λευκὴ μαινίς, εἶδος ἰχθύος, Ἀθήν. ζ'.

Λευκόμαλλος, ὁ, ἡ (μαλλός). Ὁ λευκὸν, ἄσπρον μαλλὶον ἔχων, Εὐσταθ.

Λευκομέλας, ελαινα, ελαν (μέλας). Ἄσπρος καὶ μαῦρος, ἀσπρόμαυρος, Λυκόφρ. 2) ταὐτὸν τῷ Λιβόιστος, Γενέλλος ἐν Ὀδολφ. Ἀναλ. Η. σ. 478.

Λευκομέτωπος, ὁ, ἡ (μέτωπον). Ὁ λευκὸν μέτωπον ἔχων.

Λευκομφάλιος, ὁ, ἡ (ὀμφαλός). Ἔχων λευκὸν ὀμφαλὸν ἢ κοτζάνι· ἐξαιρ. ἐπίθ. εἴδους σύκου, λευκὸν τὸν ὀμφαλὸν ἔχοντος, Θεόφραστος παρ' Ἀθην. γ'. (ῑ)

Λευκόνοτος, ὁ (νότος). Ὁ λευκὸς, καθαρὸς, ξηρὸς νότος, Πενέντε γαρμπής, ἐν ᾧ ὁ κοινὸς νότος ἔφερε σύγεφα καὶ βροχὴν, Horatius Carmin. α. 7, 15.

Λευκοόπωρος, ὁ, (ὀπώρα), ποιητ. Ὁ λευ-

καὶ ὀπῶραι δένδρων ἢ φθινοπωρινὰς ἔχων, φερων, Ἀνάλεκτ. σ. 232. »Συκῆ λευκοπωρεῶν, ἀσπροσυκιά.

Λευκοπάρειος, καὶ Ἰωνικ. Λευκοπάρηος, ὁ, ἡ (παρειά). Ὁ λευκὰς παρειὰς (ἄσπρα μάγουλα) ἔχων. (ᾳ)

Λευκοπάρυφος, ὁ, ἡ (παρυφή). Ὁ λευκὴν παρυφὴν ἔχων.

*Λευκόπεπλος, ὁ, ἡ (πέπλος). Ὁ ἔχων, φορῶν λευκὸν πέπλον, ἱμάτιον.

Λευκοπέτηλος, ὁ, ἡ (πέταλον). Ὁ λευκὰ πέταλα, φύλλα, ἢ ἐπιβολὰς, διφυὰς (σειρὰς, ἁράδας γῆς) ἔχων.

Λευκόπετρον, τό· καὶ, Λευκόπετρα, ἡ (πέτρα). Λευκὴ, γυμνὴ, φαλακρὴ πέτρα, βράχος. Πολύβ.

Λευκόπηχυς, εως, ὁ, ἡ (πῆχυς). Ὁ λευκοὺς πήχεις, βραχίονας ἔχων, ταὐτὸν τῷ, Λευκοβραχίων. »Λευκοπήχεων χειρῶν ἀκμάν, Εὐριπ. Βακχ. 1196 ἢ δύναμις τῶν γυναικείων ἄσπρων μπρατζῶν καὶ χειρῶν.

Λευκόπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά), κωμ. Ὁ λευκὰς πλευρὰς ἔχων, Γραμματ.

Λευκοπληθής (πλῆθος). Ἐκ λευκῶν ἀνθρώπων, ἐκ λευκοφόρων ἀνθρώπων, πλήρης, γεμάτος, ὡς, ἐκκλησία, Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 387.

Λευκοποίκιλος, ὁ, ἡ (ποίκιλος). Ὁ λευκὰ ποικίλματα ἔχων.

*Λευκοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Κάμνων λευκόν, ἄσπρον, Σχολ. Σοφ. Αἴ. 615.

Λευκόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ λευκοὺς πόδας ἔχων. 2) ξυπόλυτος, Schaef. Διον. συνθ. σ. 133.

Λευκόπρωκτος, ὁ, ἡ (πρωκτός), = λευκόπυγος. Ὁ λευκὸν πρωκτὸν ἔχων, παικτικῶς ἐπὶ τοῦ, εὐρύπρωκτος καὶ λεύκη· ἴδε καὶ, Μελάμπυγος.

Λευκόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὁ λευκὰ πτερὰ ἔχων. »Ἡμέρα λευκόπτερος, Εὐριπ. Τρωάδ. 849. »Νιφὰς λευκόπτερος, Αἰσχύλ. Προμηθ. 993.

*Λευκοπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ), = τῷ προηγμ.

Λευκόπυγος, ὁ, ἡ (πυγή). Ὁ λευκὴν πυγὴν ἔχων, ἀσπροκώλος· ὁ Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. ἑρμην. καὶ διὰ τοῦ, θηλυς, καὶ ἀντίκειται τῷ, Μελάμπυγος· ἴδε καὶ λευκόπρωκτος.

Λευκοπύρης, Φίλ. δ'. καὶ, ὁ. Λευκὸν ἐκ πυρῶν ἄλευρον, σεμίδαλις.

Λευκόπωλος, ὁ, ἡ (πῶλος). Ὁ λευκοὺς πώλους ἔχων· ἢ ὁ ἐπὶ λευκῶν πώλων, ἵππων καθήμενος ἢ ἁμαξεύων, ὡς λευκίππος, Σοφοκλ. Αἴ. 682. ἐξαιρτ. ἐπίθ. τῶν Διοσκούρων, Πινδ. Πυθ. 1, 127.

Λευκόπωρος, ὁ, ἡ, = λευκοσπόρος.

Λευκόροδον, τό (ῥόδον). Ἄσπρον τριαντάφυλλον.

Λευκός, ἡ, ὸν (λάω γλαύσσω, λεύσσω, luceo lux). Φωτεινός, διαυγής, ἀστράπτων, λαμπρός, στιλπνός, διαφανὴς καὶ λαμπρός. »Λευκὴ αἴγλη (Ὀδ. Ζ, 45)« φωτεινὴ λάμψις. »Λευκὸς ἥλιος ὡς« (Ἰλ. Ξ, 185), φωτεινὸς ὡς ὁ ἥλιος· καὶ ἐπὶ μετάλλου, »Λευκὸς λέβης (Ἰλ. Ψ, 268.)«, γυαλιστερός· ὅθεν καὶ β) καθαρός· γαληνεός, ὡς »Λευκὸν ὕδωρ (Ἰλ. Ψ, 282. Ὀδ. Ε, 70. καὶ Ἡσ. Ἔ. 741)«, παστρικόν, καθαρὸν κεῖρον. »Λευκὴ γαλήνη (Ὀδ. Κ, 94)«, ἄκρα ἡσυχία τῆς θαλάσσης.« »Λευκὴ ἡμέρα, λευκὸν ἔαρ« κ. τ. τ. Pierg. Μοῖρ. 477. Ἰακ. Δ. Π. σ. 559. Lobeck Φρυν. σ. 473. γ) τροπικ. καθαρός, σαφής, εὔληπτος, ἐπὶ συγγραφέων καὶ τῶν συγγραμμάτων των, Ἰακ. Φιλ. Θεσσ. ἐπ. 44, 4. π. χ. »Οὐχὶ λευκὰ σύ ἐρεῖς, σαφέστερον ὃ βούλει μοι λέγειν; οὕτω καὶ τό, »Λευκότερον διασαφήσας. λευκότερον ἑρμηνεύων· λευκοῖς τοῖς ἐλέγχοις ἀπεγύμνωσα«. κτλ. οὕτως ὀνομάζεται τοὐναντίον ὁ Λυκόφρ. παρὰ Stat. sylv. 5, 3, 156. niger, ὁ σκοτεινός, ὁ μέλας. 2) συνηθέστατα δὲ καὶ πάνυ εὐχρηστον ἐπὶ χρώματος, ἄσπρος, καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμήρῳ πολλάκις ἐν χρήσει· τὰ δὲ ἄλλα, ὡς καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλου χρώματος παρὰ τοῖς Ἕλλησι, ἐπὶ παντὸς βαθμοῦ λευκότητος, ἀπὸ τοῦ ἐντελεστάτου βαθμοῦ λευκότητος τῆς χιόνος (Ἰλ. Η, 437) ἕως τοῦ λευκοφαίου χρώματος τοῦ κονιορτοῦ, Ἰλ. Ε, 503 πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τοῦ δέρματος, Ἰλ. Λ, 573. Ὀδ. Ψ, 240. ἐξαιρ. ὅτε θέλει τις νὰ σημάνῃ νεότητα ἡσυχίαν, τρυφερὰν ἢ καθόλου, εὐγενείαν. γ) ἐπειδὴ καὶ τὸ λευκὸν (ἄσπρον) χρῶμα ἐθεωρεῖτο ὡς σημεῖον τῆς εὐτυχίας, τῆς εὐφροσύνης, καὶ τῆς χαρᾶς (οὐ ἐναντίον τὸ μέλας), διὰ τοῦτο σημαίνει ἐπὶ λέξεις καὶ, εὐτυχὴς, αἴσιος, χαρίεις, εὐφρόσυνος, γαληνὸς, ἥμερος, ἀγαθὸς, ἐυμήρης, καταθύμιος, ὅθεν, »Λευκὸν ἦμαρ, λευκὴ ἡμέρα, λαμπρὰ, εὐτυχὴς, εὐφρόσυνος, (Meineke Μένανδρ. 5. 107. Αἰσχύλ. καὶ Φιλόστρ.) διὰ τὸ διαχέειν τὴν ὄψιν (τὸ γὰρ μέλαν, συγκρύπτει καὶ συνέχει τὴν ὄψιν)· καὶ ἑπομένως, γ) ἐπειδὴ καὶ τὸ λευκὸν χρῶμα ἐθεωρεῖτο παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. καὶ ὡς σημεῖον τῆς ἀπαλότητος, τρυφερότητος καὶ ἀδυναμίας σώματος τινος, τὸ ὁποῖον ἀνατρέφει εἰς τὸν ἰσκιον, ἤτοι εἰς σκιεροὺς τόπους καὶ ὄχι εἰς ἐλεύθερον καὶ ὑπαίθριον τόπον (ἐσκιατραφημένον), διὰ τοῦτο σημαίνει ἡ λέξις καὶ, ὠχρὸς, μαλακὸς, τρυφερὸς, γυναικώδης, φιλάσθενος, χαῦνος, θεῖλος· τροπικ. »Λευκαὶ φρένες« (Πινδ. Πυθ. 4, 194), ἀδύνατοι, ἀνόητοι, μωραὶ, ἀδύνατοι, ἢ κατ' ἄλλους, ἐλαφραὶ, μένουσαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐλλιπεῖς τῆς ἀπαιτουμένης βαθύτητος, ἐπιπόλαιος νοῦς. δ) ἐπὶ μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐσθ' ὅτε γυμνὸς, ἐξαιρτ. »πούς«, ξυπόλυτος, Schaef. Διον. συνθ. σ. 133. πρβ. λευκόπους καὶ λευκόω. Τὸ ἐναντίον τοῦ, λευκὸς, καθ' ὅλας τὰς σημασίας ἐστὶ μέλας. Ἐπίρρ. λευκῶς, Φιλόστρ.

Λευκόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ λευκὴν σάρκα (ἄσπρα κρέατα) ἔχων.

Λευκοστεφής, ές, ὁ, ἡ (στέφω). Μὲ ἄσπρον, π. χ. μαλλὶ, στεφανωμένος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 199. »Λευκοστεφεῖς ἱκετηρίας«, λευκοῖς ἐρίοις ἐστεμμένας.

Λευκόστικτος, ὁ, ἡ. (στίζω) Ὁ λευκὰ στίγματα ἔχων, Εὐριπ.

Λευκόσφυρος, ὁ, ἡ (σφυρὸν, κότζι). Ὁ λευκὰ σφυρὰ, καθόλου, λευκοὺς πόδας ἔχων.

Λευκοσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ λευκὸν σῶμα ἔχων.

Λευκότης, ητος, ἡ (λευκός). Τὸ εἶναι τοῦ λευκοῦ, ἀσπράδα, τὸ ἄσπρον τοῦ χρώματος. 2) λαμπρότης, λάμψις.

Λευκοτριχέω, ῶ. Λευκὰς, ἄσπρας τρίχας ἔχω· ἐκ τοῦ

Λευκότριχος, ὁ, ἡ (θρίξ), ταὐτὸν τῷ, Λευκόθριξ. Ὁ λευκὰς τρίχας, ἢ ἄσπρον μαλλὸν ἔχων, Στράβ. ιϛ.

Λευκότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ἀσπροεθνημένος, ὡς, »Λευκότροφα μύρτα«, Ἀριστοφ. ὄρν. 1100, λευκὰ, φυσικῶς ἄσπρα, τρυφερά.

Λεύκουρος, ὁ, ἡ (οὐρά). Ὁ λευκὴν οὐρὰν ἔχων.

Λευκοῦφής, ές, ὁ, ἡ (ὑφαίνω). Ὁ λευκῶς ὑφασμένος.

Λευκοφαής, ές, ὁ, ἡ (φάος). Ὁ λευκῶς, ἢ φωτεινῶς, καθαρῶς λάμπων.

Λευκόφαιος, ὁ, ἡ (φαιός). Λευκόμελας, ἀσπρόμαυρος, σταχτερός, τεφρώδης. (σιντζαπί, Τουρκ.)

*Λευκοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ἄσπρος ἢ φωτεινὸς φαινόμενος.

Λευκόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ λευκὰ, ἤτοι γαλανὰ ὄμματα ἔχων.

Λευκοφλεγματία, ἡ (φλέγμα), καὶ, Λευκὸν φλέγμα. Ἡ χλωρότης, εἶδος ὕδρωπος, ὁπόταν πληθυνθῇ τὸ φλέγμα εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ φαίνεται ἡ ὄψις αὐτοῦ χλωρὴ καὶ σταχτερὴ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ ὕδρωπος· ἐντεῦθεν καὶ ἐπίθετ. Λευκοφλεγματίας, ὁ, ἡ· ὁ πάσχων ὑπὸ τούτου τοῦ πάθους.

*Λευκοφλεγματόω, Ἱπποκρ. Κωακ. 20. Ἔχω τὰ πάθος τῆς λευκοφλεγματίας.

*Λευκοφλεγματός, ὁ, ἡ (φλέγμα). Προερχόμενος ἐκ τοῦ λευκοῦ φλέγματος, Ἱππ.

Λευκοφλεγματώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς λευκοφλεγματίας ὤν, ὁ ἀνήκων εἰς αὐτὴν, ἢ ὁ κυριευμένος ὑπὸ τούτου τοῦ πάθους.

Λευκόφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Ὁ λευκὸν φλοιὸν (φλούδαν) ἔχων.

Λευκοφορέω, ῶ. Λευκὰ φέρω, ὅ ἐστιν, ἄσπρα φορέματα φορῶ· ἐκ τοῦ

Λευκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λευκὰ φέρων, ἀσπροφόρος, ἄσπρα φορέματα φορῶν, Ἀνάλεκτ. β'. 385. τὸ δὲ »Ἄμπελος λευκοφόρος«, ἀντὶ τοῦ, ἡ ἄσπρα σταφύλια ἢ κρασὶ ἄσπρον φέρουσα, ἐν Γεωπον. ὁ. β'. 2.

Λευκόφρυς, ὁ, ἡ (ὀφρύς). Ὁ ἄσπρα ὀφρύδια ἔχων, χρηστ. παρ' Ἡροδ. 1, 57.

Λευκοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών), ταὐτὸν τῷ, Λευκοφόρος.

*Λευκοχροέω (λευκόχροος). Ἔχω λευκὸν, ἄσπρον χρῶμα, Ἱππ.

Λευκόχροια, ἡ (χροιά). Λευκὸν χρῶμα, ἄσπρη βαφὴ, Πλούταρχ.

Λευκόχροος, καὶ συναιρ. ὀχρους, ὁ, ἡ (χρόα), ταὐτὸν τῷ, Λευκόχρως, Ἱππ.

Λευκόχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Ὁ τοῦ χρυσοῦ τὸ χρῶμα μετὰ τοῦ λευκοῦ μεμιγμένον ἔχων, Πλίν. λζ'. 9.

Λευκόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ λευκὸν δέρμα, χρῶμα, ἢ σῶμα ἔχων, ἀσπροδερός.

Λευκόψαρος, ὁ, ἡ (ψαρός). Ὁ τὸ χρῶμα τοῦ ἀργύρου ἔχων, γρίβος.

Λευκόω, ῶ (λευκός). Λευκὸν ποιῶ, ἀσπρίζω· στιλπνόω, ὑαλίζω, ἀλείφω, βάφω, ἢ χρίω μετὰ ἄσπρης βαφῆς, ἀσβέστου ἢ γύψου τοίχον ἢ σανίδα τινὰ, κ. τ. τ. καὶ κάμνω αὐτὸ ἄσπρον, Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. δ'. 25. καὶ Ζ'. ε'. 20. καὶ ἐντεῦθεν »Γραμματεῖον λελευκωμένον«, ταὐτὸν τῷ Λεύκωμα. 2) λ. πόδα, γυμνόω τὸ ποδάρι, πρβ. λευκός 2.

Λευκώλενος, ὁ, ἡ (ὠλένη). Ὁ λευκὰς ὠλένας, ἀγκάλας, βραχίονας ἔχων, Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. ἐξαιρτ. ὡς ἐπίθ. Ἥρας, Ἰλ. Α, 55. »Λευκώλενος Ἥρη«, λευκοβραχίων, λευκόπηχυς, καλὴ, εὐπρεπεστάτη.

Λεύκωμα, τό (λευκόω). Τὸ λελευκωμένον, πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀσπρισμένον διὰ βαφῆς, ἀσβέστου καὶ γύψου· ἐξαιρτ. πίναξ τις γυψώδης, ἀλειμμένος, πρὸς γράμματα πολιτικὰ γραφόμενα ἐπιτηδειος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δηλαδὴ ἔγραφον δημοσίως τι, ἵνα γένηται τοῖς πᾶσι φανερὸν, ἢ, κατὰ Φώτιον, »Λεύκωμα, τεῖχος ἐστὶ γύψῳ ἀλληλιμμένος πρὸς γραφὴν τινῶν πολιτικῶν ἐπιτηδειοσ« καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, ἀντὶ τοῦ, ἄβαξ, πίναξ, πυξίον, καταγραφὴ, κατάλογος, album, Δίων Κασσ. 2) τὸ λευκὸν, τὸ ἄσπρον τοῦ αὐγοῦ, τὸ ἀσπράδιον. 3) ἡ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ λευκὴ κηλὶς, πάθος τι τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος, ἄσπρος καταρράκτης, ὅθεν

Λευκωματίζω. Διὰ τοῦ λευκώματος σκεπάζω, προξενῶ λεύκωμα, Σχόλ. Αἰσχύλ. Προμ. 498.

*Λευκωματώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος λευκώματι, ἢ πάσχων τὸ λεύκωμα.

Λευκών, ῶνος, ὁ (λεύκη). Δάσος ἀπὸ λεύκας.

Λευκώπις, ου· καὶ θηλ. Λευκῶπις, ιδος, ἡ· ἡ, Λευκωπίας, ου, ὁ (ὤψ, λευκός). Ὁ λευκὴν ὄψιν ἔχων, λευκὸς φαινόμενος.

Λεύκωσις, εως, ἡ (λευκόω). Τὸ λευκὸν ποιεῖν, ἡ ἀσπρίζειν, ἀσπρισμα. 2) = Λεύκωμα.

Λευρός, ά, όν. Ἰωνικ. (λεῖος). Ὁμαλός, ὑαλόστερος, στιλβωμένος, μὴ τραχύς, ἴσιος, πλατύς, ἐπίπεδος, ἢ κατ' ἄλλους, καὶ πλατύς. φαρδύς, ἐκτεταμένος, Χρησμ. παρ' Ἡρό. 1, 67. »Λευρῷ ἐνὶ χώρῳ, Ὀδύσ. Η, 123. »Λευρὸν ἅλοσιν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 509. »Γύας λευρὰς Σικελίας, Προμηθ. 369. »Λευρὸν αἷμον αἰθέρος, αὐτόθ. 394. τροπικ. ἁπλοῦς, χωρὶς διπλωματικῆς, ἄκακος, ὡς παρ' Ἡσυχ. »Σωφροσύνης λευρᾶς, ἀντὶ τοῦ, τελείας, καὶ ταπεινῆς.

Λεύς, ὁ, Δωρ. ἀντὶ λᾶς. Λίθος. »Λεὺς καππώτας, καλεῖται κατὰ Παυσανίαν γ'. 22. ὁ λίθος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθησε καὶ ἀνεπαύθη ὁ Ὀρέστης· ἄρα, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, λᾶς καταπαύτης ἐκ τοῦ καταπαύω, κατὰ συγκοπ. ὡς καὶ τό, Βάπτειν, κ. τ. τ.

Λεύσιμος, ὁ, ἡ (λεύς, λεύω). Λιθοβολῶν καὶ, λιθοβολημένος· ἄξιος λίθων, ἢ ἄξιος λιθοβοληθῆναι, τὸν ὁποῖον δύναται ἢ πρέπει νὰ λιθοβοληθῇ τις. »Δίκη, θάνατος λεύσιμος, παιδεία, θάνατος διὰ λίθων γινόμενος, Εὐριπ. Ὀρέστ. 613. Ἰων. 1240.

Λευσμός, οῦ, ὁ (λεύς, λεύω). Λιθοβολία, ἡ πρᾶξις τοῦ λιθοβολεῖν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 184.

Λεύσσω (λάω, λαύω, λαύσσω, γλαύσσω, λευκός, lucco). Βλέπω, θεωρῶ, παρατηρῶ, μετὰ τῆς αἰτ., Ἰλ. Τ. 19. »Δαίδαλα λεύσσων· καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, κυτάζει, »Πρόσσω καὶ ὀπίσσω, Ἰλ. Γ, 110. »Ἐπὶ πόντον, εἰς γαῖαν, Ἰλ. Ε, 771. Ὀδ. Ι, 126. καὶ μετὰ ἐπιφερομ. ἀνάφορ. »Ἀθάνατοι λεύσσουσιν, ὅσοι σκολιῆσι δίκῃσιν ἀλλήλους τρίβουσι, Ἡσιόδ. Ἔ. 252. 2) οὐδετ. ἀκτινοβολῶ, ἀστράπτω, λάμπω. Ὁ μέλλ. λεύσω, καὶ ἀόρ. ἔλευσα, εἰσὶ Μεσομηρικοί, μᾶλλον δὲ ποιητ. κοινῶς μὴ Ἑλληνικοί, βέβαια οὐχὶ ἀρχαῖοι, Reisig Comm. crit. de Soph. OC. 120.

Λευστήρ, ῆρος, ὁ (λεύς, λεύω). Ὁ λιθοβολῶν, βάλλων λίθους κατά τινος, λιθοβόλος, Δινόφρ. 1187. 2) ὁ ἄξιος λιθοβοληθῆναι ταὐτὸν τῷ, Λεύσιμος. »Ἀθρήσατον μὲν ἡνίκ' Σεμωνίδου βασιλῆα, ἐκεῖνον δὲ λευστῆρα, Ἡρόδοτ. Ε, 67. τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Αἰλιαν. ζῴων Ἱστορ. ἰ. 15. Παρ' Αἰσχύλ. κεῖται »Λευστῆ μόρον, λιθαστικός, ὁ θάνατος τοῦ λιθοβοληθέντος, ὁ διὰ λιθοβολίας θάνατος, ἀντὶ δὲ εἰς τὴν πρώτην σημασίαν· ἀλλ' ὁ Ἡσυχ. ἔχει, »Λιθόβολε, ἀντὶ τοῦ, λιθασθῆναι ἄξιε.

Λευστός, ή, όν (λεύω). Τὸν ὁποῖον ἐλιθοβόλησαν, ὁ ἄξιος λιθοβοληθῆναι, λιθοβολητός. 2) ἐκ τοῦ λεύσσω, ὁρατός, ἢ τὸν ὁποῖον βλέπει τις, ἢ ἴδε.

Λεύσσω, Μέλλ. τοῦ, λεύσσω.

Λευχειμονέω, ῶ. Λευκὰ ἐνδύματα φέρω, ἀσπροφορεμένος εἰμί· ἐκ τοῦ

Λευχείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἶμα, λευκός). Λευκοφόρος, ἀσπροφόρος, ἀσπροφορεμένος.

Λευχηπατίας, ου, ὁ, = Λευκηπατίας.

Λεύω (λᾶς, λεύς). Λίθους βάλλω, λιθοβολῶ· ὅθεν τό, Λευστήρ. ἴδε Λεύς. (τὸ λεύω ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ, λεύσσω δὲν ἦτο, καθὼς φαίνεται, ποτὲ ἐν χρήσει.)

* Λέφος, τό· ἀντὶ τοῦ, ναῦς, Βυζαντιν.

Λεχαίνω, Μ. ενῶ (λέχος). Λέχουε, ἐπιθυμῶ, Ἐτυμολ. ἀμφ.

Λεχαῖος, αία, αῖον (λέχος). Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς λέχος.

* Λεχαποίη, ἡ (λέχος, ποίη). Πολυβότανος, οὗ ἡ πόα χρήσιμος λέξασθαι, ο. ε. ἐγκαθευδῆσαι αὐτῇ, τόπος ἔχων χορτάρι πολὺ καὶ ὑψηλὸν διὰ νὰ κοιμηθῇ τις, Ὅμ. ἐπίθ. τῶν πόλεων Πτελεοῦ, Τευμησσοῦ καὶ Ὀγχηστοῦ, κειμένων ἐπ' ἐδάφους μὲ ἁπαλὸν χορτάριον, Ἰλ. Β, 697. Ἔμ. Ἀπ. 224. Ἑρμ. 88.

Λεχεποίης, ου, ὁ. Ὁ βαθεῖαν, ὑψηλὴν ἤτοι πολλὴν καὶ εὐαυξῆ πόαν ἔχων, ἐξ ἧς ἐστι καὶ λέχος ἤτοι κοίτην ποιῆσαι, ἢ καθ' Ἡσύχ. ἐν ᾗ ἐστὶ καὶ λέξασθαι, τουτέστι, κοιμηθῆναι, ἐπίθετ. τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, μόνον ἐν Ἰλ. Δ. 383. καὶ Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 9, 43. Ὁ Ὅμηρος ἔχει ἐκ τούτου τοῦ τύπου καὶ τοῦ ἀνωτέρω τὴν ἑνικ. αἰτ. (Ἄλλοι παράγουσι τὰς λέξεις ἐκ τοῦ, λέχος καὶ ποιέω, ο. ε. ἑτοιμάζω, κάμνω τὸ λέχος.)

Λεχήρης, εος, ὁ, ἡ (λέχος, ἄρω), προσηλωμένος εἰς τὸ λέχος, ταὐτὸν τῷ, κλινήρης, Εὐριπ. Φοίν. 1557.

Λεχήρια, τά, παρ' Ἡσυχ. ἐνήλατα. ἴδε τοῦτο.

Λεχμά, άδος, ἡ (λέχος), παρ' Ἡσυχ. ἠλεκτρος. ἴδε ἐν τῷ, Ἠλεκτρον, ἀριθ. 3.

Λέχνη, ἡ· ἀμφ. ἀντὶ τοῦ, Λεγνή. παρ' Ἡσυχ ἀντὶ τοῦ, τόπος, ἄρα, ταὐτὸν τῷ, Λέσχη.

Λέχος, εος, τό (λέγω). Κοίτη, κλίνη, στρῶμα, εὐνή, Ὅμ., πολλάκις κατὰ πληθ. ἀριθμ., ἐξαιρτ. ὅτε σημαίνει τὸ ξύλον αὐτὸ τοῦ κρεββατίου, τὴν κατὰ τοὺς νεωτέρους κλίνην· ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος, ἔνθα στρώνει τις διὰ νὰ κοιμηθῇ, ὡς Ἰλ. Γ, 391. 448. Ὀδ. Α, 440. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) ἡ νεκρώσιμος κλίνη, εἶδος κλίνης μεγαλοπρεποῦς πως, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβάλλετο τὸ λείψανον καὶ ἐκαίετο, πολλάκις παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 171. Ω, 589 κτλ. 3) τὸ κρεββατι τοῦ ἀνδρογύνου, Ὀδ. Θ, 269. Ἰλ. Γ, 411. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὅθεν, συνουσία, συνουσιασμός, σαρκική μίξις, ἡ ὁποία σημασία παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδῳ κεῖται ἐξαιρτ. ἐν ταῖς εὐφημισμοῦ χάριν ἐκφράσεσι »Λέχος πορσύνειν, ἀντιάν, εἰσαναβαίνειν· ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας συντάσσονται καὶ, λέχος καὶ εὐνή, Ὀδ. Γ, 403. Η, 347. 4) παρὰ Τραγικ. κεῖται τό, λέχος, πολλάκις ἀντὶ τοῦ, σύζυγος, ὁ, ἡ· καὶ κατὰ πληθ. ὡσαύτως, Seidl. doehm. σ. 24. Εὐρ. Ἡλ. 477.

Λέχοσδε, Ἐπίρρ. Εἰς τὸ λέχος, εἰς τὴν κλίνην, Ἰλ. Γ, 447.

Λεχόω. Στρωννύω τὸ λέχος, πολλ' ἀμ. ἀφ' οὗ τό, λεχόωντο, συνεκάθηντο, παρ' Ἡσυχ.

Λέχριος, ία, ιον (λέχρις). Πλάγιος, πᾶν ὅ,τι εἶναι πλαγίως ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια μέρη, σταυρωτά, ἐγκαρσίως, κείμενον, παρὰ Πλουτάρχ. ὅπου ὀρθότερον (ἐκ τοῦ λέχρις) λέχριες ἀναγνωστέον ἐκ τοῦ

Λέχρις, Ἐπίρρ. Πλαγίως, ἀπὸ τὰ πλάγια, ἐγκαρσίως, ἴδε Δικριφίς. (εἰς τὸ λέγω, σημσ. 1. ὑπακτέον ἀναμφιβόλως καὶ τό, λέχρις, λέχριος, λικριφίς, λικρί, τὸ Λατ. liquus, liquis, obliquus, oblicus, πλαγίως, σταυρωτὰ κείμενος, ἀκουμβιστμένος· μόνον δὲ ἐκ τοῦ λέχος ἀμέσως δὲ δύναται νὰ παραχθῇ αὕτη ἡ λέξις.)

Λέχω, καὶ, Λέχομαι ἄχρηστος ἐνεστ. ἀντὶ, λέγω, σημπ. 1. καὶ λέγομαι, ἀφ' οὗ τινες παράγουσι τό, λέχος, καθὼς ἔτι καὶ τό, λέξασθαι, ἐν Ἰλ. Θ, 519. καὶ, λεξάσθων, ἐν Ι, 67. ἀντὶ τοῦ, λεξάσθωσαν, κατακλιθήτωσαν, καὶ τό, λελοχυία, ὅ ἐστι, λεχὼ γενομένη, Ἡσύχ. Ἀττικ. ἀντὶ, λελεχυῖα.

Λεχώ, όος, καὶ συναιρ. οῦς, ἡ (λέχος). Ἡ ἐν τῇ κλίνῃ κειμένη γυνή, καὶ μάλιστα ἡ ἀρτίτοκος, λεχοῦσα.

* Λεχωΐς, άδος, ἡ, = λεχωΐς, λεχώ.

Λεχώϊος, ὁ, ἡ (λεχώ). Ὁ ἐκ τῆς λεχώ, ἢ ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὴν λεχώ, ἢ λοχείαν.

Λεχωΐς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Λεχώ Λεχωΐας.

* Λεχῶσα, ἡ, = λεχώ, πολλ' ἀμφ.

Λεώβατος, ὁ, ἡ (λεώς, βαίνω). Ὅστις καταπατεῖται ὑπὸ τοῦ λαοῦ. »Ἡ λεώβατος, ὑπακ. ὁδός, μεγάλη καὶ πλατεῖα ὁδός, λεωφόρος, βασιλικὸς ἱπόμος.

Λεώδης, εος, ὁ, ἡ (λεώς). Ταὐτὸν τῷ, Λαϊδης. Ὁ ἐκ τοῦ λαοῦ ὤν, δημώδης· κοινός, Φιλοξέν. γλωσσ.

Λεωκόρητος, ὁ, ἡ (κορέω). Σκουπισμένος, ἐκδιωγμένος ὁμοῦ μὲ ὅλον τὸν λαόν, ὅρα ἐκκορέω. πρβ. Λεώλεθρος.

Λεωλεθρία, ἡ. Ταὐτὸν τῷ παγκληρία. Ὁ τοῦ ὅλου, παντελὴς ἀφανισμός· ἐκ τοῦ

Λεώλεθρος, ὁ, ἡ (λεώς, ὄλεθρος). Παντελῶς ἐξολοθρευμένος, κατηφανισμένος, παντελὴς ὄλεθρος, κυρίως, μὲ ὅλον τὸν λαόν.

Λεωλογέω (λεώς, λέγω). Συνάζω λαόν, Νεεκα Χοιριλ. σ. 289. Ἀθην. σ. 530. ὅπου ὁ Κασωβώνος, λεπτολογεῖν, ἀναγινώσκεσθαι θέλει, ὁ δὲ Σαλμάσιος, ἐλλογεῖν.

Λεῶμι, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ, λεάοιμι. ἐκ τοῦ, λεάω, λάω.

Λέων, οντος, ὁ. Τὸ τετράποδον καὶ ἄγριον ζῶον, ἰσχυρὸν καὶ ἀνδρεῖον, ὅ ὁ καὶ βασιλεὺς τῶν τετραπόδων ζώων λέγεται· τὸ λεοντάριον, καὶ τοῦτο τὸ ἀρσενικὸν γένος ἐστὶ ἐπίκοινον καὶ ἐν χρήσει ἐπὶ λέοντος καὶ λεαίνης, ἐπειδὴ τὸ θηλυκὸν λέαιναν ἔπλασαν οἱ νεώτεροι, παρ' Ὅμρ. πολλάκις, ὅστις μεταφορικῶς λέγει περὶ τῆς Ἀρτέμιδος. »Ζεὺς σε λέοντα γυναικὶ θῆκεν, σὲ ἔκαμε λέαιναν, ἤτοι φθοροποιὰν ταῖς γυναιξί, ἐπειδὴ ἡ Ἄρτεμις ἐθεωρεῖτο ὡς πρωταιτία καὶ πρόξενος τοῦ αἰφνιδίου θανάτου τῶν γυναικῶν. Ἡ Ἑπτ. δοτ. πληθ. ἐστὶ λείουσι, ἀντὶ λίουσι, Ἰλ. Ε, 782. Η, 256. Ο, 592. καὶ τό αἰτ. λίων ἢ λέον, ἀντὶ, λέοντα, θεμελιοῦται μόνον εἰς ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἴδε Ἰακ. Α. Π. σ. 182. β) = λεοντῆ, Λουκ. περὶ τοῦ πῶς δεῖ συγγρ. ἱστορ. 10. πρβ. ἀλωπηξ. 2) εἶδος κραβίων. 3) εἶδος μεγάλου κήτους. 4) λέοντες ὠνομάζοντο καὶ οἱ ἀφιερωμένοι τῇ λατρείᾳ τοῦ Μίθρου ἄνδρες, ἴδε ὕαινα. 5) παρ' Ἀθηναίοις ἐλέγετο καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ παιδός, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ Ἀγόρι. οἷον παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 520. »Θεῖ πρὸς τὸν ἄνδρα (ἡ γραῦς), καὶ λέγει· λέων, λέων σὺ γέγονεν, αὐτ' ἔκμαγμα σόν», διὰ τὸ σθεναρὸν καὶ ῥωμαλέον τοῦ ἄρρενος.

Λεωπάτητος, ὁ, ἡ (λεώς, πατέω). Ὅστις πατεῖται ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ πατημένος. 2) (ἐκ τοῦ λέως, πατέω). Διόλου πατημένος. Σοφ. Ἀντιγ. 1275. ἔνθα διωρθώσαντο ὁ Seidl. καὶ Ἔρμ. κατὰ τὸν Ἀλδ.

Λεωπέτρα, λειοπέτρα, λεωπετρία, ἡ, ἀντὶ λεῖα πέτρα. Λεῖος λίθος ἢ βράχος. Διόδ. Σικ. γ', 16. ὁ δευτερ. σχημ. παρὰ τοῖς Ο'.

Λεωργός, ὁ, ἡ, καὶ, λαοργός (λεώς, ἔργω). Κυρίως, ὁ κάμνων τι πρὸς τὸν λαόν, ἤτοι ἐπὶ κακοῦ, κακὸν κάμνων, ἀχρεῖος, κακός, τολμηρός καὶ αὐθάδης ἄνθρωπος, κακοποιός, κακοῦργος, Ξνφ. Ἀπομν. Α', γ', 9. Αἰσχύλ. Προμ. 5. »ὁ λεωργός, κακοῦργος, λέγεται, καὶ, λαοργός, πρβ. παντοῦργος. Δύναται δὲ προσφυέστερον νὰ παραχθῇ ἐκ τοῦ λέως, καὶ τότε δηλοῖ, ὁ διόλου πάντα ποιῶν, ὅστις πράττει πᾶν ἀνοσιούργημα, ἴδε καὶ, λειτουργός.

Λεώς, ῶ, ὁ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, λαός. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρότ. 2. 129. »Ἀκούετε λεῶν, ἀκούετε ὦ λαοί, οὕτω συνειθίζον οἱ κήρυκες νὰ κραζωσι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους· ὅμως ὀρθότερον παράγεται ἐκ τοῦ λεώς, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ λαοῦ κεῖται καὶ ἡ ἔννοια τῆς ὁλότητος, ὡς γίνεται μάλιστα δῆλον ἐν τῷ λεωκόρητος, καὶ λεώλεθρος· τοὐναντίον δὲ ὁ Ἑρμαν. ἐν Σοφ. Ἀντ. 1261. θεωρεῖ αὐτὸ ὡς ἐπίρρ. τοῦ, λεῖος, ἀντιστοιχοῦν τῷ Λατ. plane, καὶ τό παρὰ Γερμανοῖς platteweg, platterdings, ἀντί, schlechterdings, durchaus.)

Λέως Ἐπίρ. Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, λίαν, ὅ ἐστι, πάνυ, παντελῶς, Ἀρχίλοχ. »Λέως γὰρ οὐδὲν ἐρρύσεσθαι, τελείως δὲν ἡμῶν φρόνιμος. (Κα-

τὰ Ἀπολλών. Δύσκολον προφορ. σ. 334. καὶ Ἐτυμολόγ. εἶναι ἀποκοπὴ τοῦ, τελέως.

Λεωσφέτερος, ὁ, ἡ (λεώς, σφέτερος). Μόνον παρ' Ἡρόδ. 9, 33. «λεωσφέτερον ἐποιήσαντο Τισαμενόνη, τὸν ἔκαμον ὡς ἕνα τοῦ λαοῦ των, ἤτοι συμπολίτην των. (Τινὲς γράφουσι, λεω σφέτερον, ἀλλ' ἡ τοιαύτη μεταβολὴ εἶναι περιττή.)

Λεωφόρος, ὁ, ἡ (λεώς, φέρω). Λαὸν φέρων, Ἡρόδ. 1, 187. «Ἡ λεωφόρος», ὑπακουομ. ὁδός, λαὸν φέρουσα πολύν, ὁρματική ὁδός, πλατεῖα, βασιλικὴ στράτα, ταὐτὸν τῷ, λεωβάτος.

Τὸ Λ μετὰ τοῦ Η.

Λήβολος, (λᾶς, βάλλω). Πετροβολημένος, Ἡσύχ.

Λήβω, ἄχρηστον, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, λαμβάνω. ὅθεν ὁ μέλλ. λήψομαι.

Λήγω, Μέλ. -ξω (παρὰ τὸ, λέγω, βάλλω, κάτω). Κάμνω τι νὰ ἡσυχάσῃ, παύσῃ, λάβῃ, τέλος πράττω, ἡσυχάζω τί, ἀναπαύω, κοπάζω, ὡς τὸ παύω, αἰτ. ἐξαιρτ. «λήγειν μένος», παύω, παραιτῶ τὸν θυμόν, Ἰλ. Ν, 424. Φ, 305. Ἰακ. Α. Π. σ. 361. β) μετὰ γενικ. καὶ αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, κωλύω τι ἀπό τινος. «Λήγειν χεῖρας φόνοιο (Ὀδ. Χ, 61)» ἀντὶ τοῦ, κωλύειν αὐτὰς ἀπὸ τοῦ νὰ φονεύσωσι. 2) συχνότερον ἀμετβ. παύομαι, ἀπέχω ἀπό τινος, παραιτῶ νὰ κάμω τι· ἢ καὶ ἁπλῶς, κοπάζω, ὀλιγοστεύω, γίνεται ἀδυνατώτερον, ἡσυχάζει τόσον σφοδρόν, Ἰλ. Τ, 423. Φ, 248. Ἡσ. Ἔ, 416. «Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι, (Ἰλ. Ι, 97)», ἔνθα ἐστὶν ὑστερολογία, συνήθης παρὰ τῷ Ποιητῇ, ἀντὶ, σὲ ἀρχὴν καὶ τέλος τοῦ λόγου ποιήσομαι, ὡς περὶ πλείονος σὲ τῶν ἄλλων τιθέμενος, ἤτοι, σὺ εἶσαι αἴτιος ὅλων τῶν συμφορῶν ἡμῖν καὶ σὺ ὠφαύτως δύνασαι νὰ παύσῃς ὅλα. πρβ. Ἡρόδ. 7, 216. β) μετὰ μετοχῆς, ὡς, «Οὐ λήξω ἐναρίζων (Ἰλ. Φ. 224.) οὐν δέλω παύσει ἀπὸ τοῦ νὰ τοὺς φονεύω, «Ὀπότε λήξειεν ἀείδων (Ἰλ. Ι, 191. Ὀδ. Θ, 87.)» «λ. ὑμνέων», ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπ. 177, «ἀνθ' οὗ λ. ἀοιδῆς», παρ' Ἡσ. Θεογ. 48. ὡς τὸ, παύομαι. γ) μετὰ γενικ. ἀπέχομαί τινος, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κάμνω τι, δὲν ἐξακολουθῶ τι πλέον, π. χ. χόλοιο, φόνοιο, ἔριδος, ἀπατῶν, πόνου, χορεῦ, Ὁμ. Ἰλ. Α, 2 Ο. Γ, 394. Ι, 257. Ὀδ. Χ, 63. (τὸ λήγω καὶ λέγω ἐστὶ κυρίως ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ βάλλω.)

Λήδανον, τό, καὶ, λάδανον, τό. Εἶδος ἀνατολικοῦ κόμμεος, ἠρτῆνης ἐπὶ τῶν φύλλων τοῦ φυτοῦ λήδου γινόμενον, Ἡρόδ. Γ, 112.

* Λήδανος, ὁ = λῆδος, ὁ.

Ληδάριον, τό, καὶ, λήδιος, ἡ λῆδιον, καὶ ποιητ. λήδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, λῆδος, τό. παρ' Ἀθην. ς'. σλ. 257. «λεπτὸν λήδιον, ὕφασμάτι λεπτόν, εἰ' οὗ ἐκάλυπτόν τι· ὁ Ἡσυχ. ἔχει «λήδιον, τριβώνιον ἐντελέσι».

* Λῆδον, τό = λῆδος, Θεόκρ. 21, 10. ἔνθα ἔφηναν ὑπὸ πολλῶν τόσαι περιτταὶ δοκιμαὶ μεταβολῆς.

Λῆδος, ὁ. Τὸ φυτὸν, ὁ θάμνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τῶν φύλλων σχηματίζεται τὸ κόμμι λήδανον, ἢ λίδανον, Cistus creticus. Λέων Διόσκορ. α', 128. ἔχων φύλλα, ὅμοια τοῖς τοῦ λευκοῦ μήκωνος. Παρὰ Θεοφρ. κεῖται καὶ, τὸ λῆδον, καὶ παρὰ Πλίν. h. n. 12, 17. leda καὶ lada, ὡς καὶ τὸ κόμμι ledanum καὶ ledanum.

Λῆδος, εος, τό (κατὰ Δαμμ. ἐκ τοῦ λεῖος). Λεπτόν τι καὶ ἐλαφρὸν τοῦ θέρους ἱμάτιον, ἢ ὕφασμα, διὰ σκέπασμα. (Κύρηται μὲν καὶ λῖδος, λήδιον κτλ. ἄνευ τοῦ ὑπογεγρ. Ἰῶτα, ἴδε Βρ. Ἀρ. Ὀρν 715. αἰρετώτερον δὲ τό, λῆδος, διὰ τοὺς συγγενεῖς τύπους λαῖδος, λαίδιον, λαιδάριον, ὅπερ ἐπιβεβαιοῦται καὶ ὑπὸ τοῦ Ῥαβ. κώδικος καὶ παρελήφθη καὶ ὑπὸ Διοδωρ. Συγγενές ἐστι τῷ, λαῖος).

* Λήζομαι, Ἀποθ. Μέσ. ἀντὶ λῃζόμαι, Εὐρ. Τρω. 373. 866. Ἠλ. 482. Ῥῆσ. 74.

Λήθαιος, ἡ, λῃθαῖος, αία, αῖον (λήθη). Ὁ εἰς λησμονησίαν ἀνήκων, ἐπιλησμων. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ποταμὸν τῆς Λήθης, π. χ. «Πόμα λῃθαῖον» ὁ ἐκ τοῦ ποταμοῦ τῆς Λήθης ὢν ἤτοι λήθη.

* Ληθάνεμος, ὁ, ἡ = λαθάνεμος. (ο)

Ληθάνω (λήθω). Κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τι, ἢ λησμονεῖν ἐῶ. μετὰ γενικ. τοῦ ἀντικειμένου καὶ αἰτ. προσ. (πρβ. λανθάνω), Ὀδ. Η, 221. «Ἐκ δέ με πάντων λήθανε, ὅσσ' ἐπαθοιμι, ἐπιλαθέσθαι ποιεῖ, ὁ Σχολ.

Λῃθαργέω, ῶ (λήθαργος). Λησμονῶ· ὅθεν, λῃθαργησθῆναι, παρὰ τῷ Σχολιαστ. Πινδ. Νέμ. 6, 30.

Λῃθαργία, ἡ (λήθαργος, 2.). Ὕπνος βαθύς, ὁπότε ὁ κοιμώμενος εἶναι πάντῃ ἀναίσθητος καὶ σχεδὸν ὡς νεκρός· ὅθεν

Λῃθαργίζω. Λῃθαργίαν ἔχω, εἶμαι λῃθαργικός. 2) μετβτ. φέρω τι εἰς λησμονησίαν, Boeckh Σχολ. Πινδ. Ν, 6, 30. Παθητ. λησμονεῖσθαι.

Λῃθαργικός, ἡ, όν. Ὁ λήθαργον ἔχων, πάσχων ἐκ τοῦ.

Λήθαργος, ὁ, ἡ, ἐπθετ. λησμονῶν, ἐπιλήσμων, μετὰ γενικ. «Λήθαργος κακῶν, φιλοῦντωνν, Μελέαγρ. 55, καὶ 90. β) Μένανδρος παρὰ Φρυνίχ. σλ. 76. ἀντὶ τοῦ, πανοῦργος, κακότροπος, κακοήθης, ὅστις ἔχει τὴν κακίαν κεκρυμμένην ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ἐξαιρτ. ἐπὶ σκύλων, κρυφοδαγκάνων. Ὁ Ἡρωδιαν. λέξ. σ. 9. καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. «Ἐπίβουλος καὶ ὁ προταίνων μὲν, λάθρα δὲ δάκνων». Οὕτω λέγει καὶ ὁ Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλ. ζ', 14. «Ἐοίκασι δ' αἱ μὲν τοῖς θερμοῖς τε καὶ ἑτοίμοις τῶν θηρίων, αἱ δὲ τοῖς μαλακωτέροις τε καὶ λῃθάργοις». Ἐπὶ δὲ ἵππων λέγεται ἀντὶ τοῦ, νωθρός, καὶ ἀβλεμὴς ἤγουν ἵππος τις, ὅστις στέκεται ὅταν πρέπῃ νὰ περιπατῇ, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κινήσῃ τις μακρότερον. 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ λήθαργος = λῃθαργία, πάθος τι σὺν πυρετῷ, γράφεται καὶ λαίθαργος.

Λῃθεδανός, ἡ, όν. Μένων νὰ λησμονήσῃ, ταὐτὸν τῷ, Ἐπίθετος τοῦ Ὁμήρ. παρὰ Λουκ. Ὀρχησ. καὶ Φιλοπ. 27.

Λῃθεδών, ὀνος, ἡ· ποιητ. ἀντὶ, λήθη, Ἀνάλεκτ. γ', 49.

Λήθη, ἡ (λήθομαι, λῆθος, τό). Τὸ λησμονεῖν, λησμονησία, ἐπιλησμοσύνη, Ἰλ. Β, 33. Ἡσύχ. Θεογ. 227. «Λήθην τινὸς ποιεῖσθαι», (Ἡρόδ. 8, 74), φέρω εἰς λησμονησίαν. 2) ὡς κύριον ὄνομα, ποταμός τις ἐν τῷ β' ἀόν μυθολογούμενος, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ πίνουσαι αἱ ψυχαὶ, λησμονοῦσι τελείως τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ἀγαθὰ καὶ κακα. Ἀπολλόδ. Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἀπαντᾶ μόλις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσι, διότι οὗτοι ἔλεγον «ὁ τῆς λήθης ποταμός», Casaub. Στραβ. 3. σ. 410. Siebenk. ὅθεν

Λῃθήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λῃθαργος, Ἡσυχ

Λῃθικός, ἡ, όν, καὶ, λήθιος, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς λήθην ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων, ἢ ἄγων, ταὐτὸν τῷ, λῃθεδανός.

* Λήθιος, ὁ, ἡ = λῃθικός. 2) λαθραῖος, κρύφιος, Ἡσύχ.

Λῃθομέριμνος, ὁ, ἡ (μέριμνα). Ὁ τὰς μερίμνας λησμονῶν. 2) ὁ ἐπιλανθάνεσθαι ποιῶν τὰς μερίμνας, Ὀρφικά.

Λῆθος, τό (λήθομαι). Ταὐτὸν τῷ, Λήθη. Ἐντεῦθεν ἔχει ὁ Ἡσύχ. τὸ Δωριν. Λάθει, ἀκηδίᾳ, ὅστις. τοῦ, λάθος.

Λῃθοσύνη, ἡ, καὶ λῃθότης, ητος, ἡ, παρὰ Σουίδ. ταὐτὸν τῷ, λήθη.

Λῃθώ, ἀντὶ τοῦ, λητώ, Πλατ. εἰς Κρατύλ. 49. p. 406. A. ἐνθα ἑρμηνεύεται τὸ ὄνομα καὶ ἐτυμολογεῖται «κατὰ τὸ ἐθελήμονα εἶναι ὧν ἂν τις δέηται», ἢ, πρὸς τὸ μὴ τραχὺ τοῦ ἤθους, ἀλλ' ἠμπρόν τε καὶ λεῖον».

Λήθω, μέσ. λήθομαι, παρ' Ὅμρ. καὶ Ἡσιόδ. μὲν εὐχρηστος, παρὰ δὲ Ἀττικ. σπανιώτατος, καὶ ὅμως παρὰ Ξενοφ. ἀπαντώμενος, ἕτερος τύπος τοῦ λανθάνω, μέσ. λανθάνομαι, Ἠλιόδ. Α, 561. «οὐδέ σε λήθω». Οὕτω καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν, λήθομαι. 2) παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 39. λήθομαι, εἶναι καθὼς φαίνεται, ἀντὶ τοῦ, ἀποσιωπῶ, ἀποκρύπτω τι, δὲν φανερόνω· ἀντικ. τῷ, αὐδῶ. Εἰς τὸν ἐνεστῶτα εἶναι εὐχρηστότερος ὁ σχηματισμὸς, λανθάνω, ὁ δὲ ἐνεστ. λήθω κεῖται παρὰ Ξενοφ. Οἰκονομ. ζ', 31. «ἴσως τι καὶ ἀτάκτων τοὺς θεοὺς οὐ λήθειν».

* Λῃθώδης, ες, ὁ, ἡ (λήθη). Ἐπιλήσμων, λησμονεῖρης.

Ληϊάνειρα, ἡ (λῃΐς, ἀνήρ). Ἡ ποιοῦσα τοὺς ἄνδρας γυναικῶν ἔρῳν, κυρίως, ἡ ἄνδρας αἰχμαλωτίζουσα, κυριεύουσα, ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ, λῃΐζεσθαι τοὺς ἄνδρας, Ἡσχ.

Λῃΐς, ίδος, ἡ· ἰδιωτ. ποιητ. ὀνλ. τοῦ λῃΐδος, ταὐτὸν τῷ, λῃΐδη. Ἡ ἐκ τῆς λείας αἰχμάλωτος, πιασμένη εἰς τὸν πόλεμον, Ἰλιόδ. Τ, 193.

Λῃϊβότειρα, ἡ. θηλ. τοῦ, λῃϊβοτήρ, ὅπερ ταὐτὸν τῷ, Λῃϊβότης, ὁ (βόσκω, λῆϊον). Ὁ τὸ λῆϊον βόσκων, τρώγων, ἢ φθείρων τὰ σπαρτά, Ὀδ. Σ, 29. «Ζεὺς ὡς λῃϊβοτείρησι», ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ ὅτι κατεσθιούσης τὸ λῆϊον, ὅ ἐστι τὸ σιτοφόρον χωρίον· ἐὰν γὰρ εὑρεθῇ σὺς ἀλλότριον σπόριμον πεδίον βοσκομένη, ἐξοδοντίζεται». Ὁ Αἴλ. ἐν Ἱστ. Ζώων, ε', 45. οὕτω λέγει περὶ τούτου. «Ἐν Σαλαμῖνι δὲ χλωροῦ σίτου καὶ τηΐου κομῶντος, ἐὰν σὺς ἐμπεσοῦσα ἀποκείρῃ, νόμος ἐστὶ Σαλαμινίων τοὺς ὀδόντας ἐκτρίβειν αὐτῆς· καὶ τοῦτο εἶναι τὸ παρ' Ὁμήρῳ, συὸς λῃϊβοτείρης, φασὶν οἱ δὲ ἕτερος κοῦφοι καὶ λέγουσι· χλωροῦ σίτου τὴν ὑν γευσαμένην, ἀσθενεῖς ἔχειν τοὺς ὀδόντας· ὁ δὲ Εὐσταθιος ἔχει. «Σὺς λῃϊβότειρα, ἡ διαβοσκομένη ἀλλότριον λῆϊον, ἣν ἐξοδοντίζουσι οἱ δεσπόται τοῦ χωρίου· ὁ νόμος δὲ φασὶ παρὰ Κυπρίοις ἐντεῦθεν· δῆλον, ὅτι ὁ Αἰλιανὸς τὴν ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνα ἐννοεῖ.

* Λῃϊβοτήρ, ῆρος, ἴδε λῃϊβότειρα.

* Λῃϊβότης, ου, ὁ = λῃϊβοτήρ.

Λῃϊδάριον, τό, καὶ, λῃΐδιον, ποιητ. ἀντὶ, λῃδάριον, λῆδιον, ὑποκοριστ. τοῦ λῆδος· Ἱμάτιον τριβώνιον θερινόν· ἐντεῦθεν ὅτι καὶ, λῃϊδιώδης, ὁ, ἡ, τριβωνιώδης, Ἡσυχ. καὶ Φώτ.

Λῃΐδιος, ία, ιον (λῃΐς). Ἐν τῇ λείᾳ λῃφθείς, αἰχμάλωτος, κυριευθείς, ποιητ.

* Λῃΐζομαι, Μ. -ίσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (λῃΐς). Λείαν (κούρσαν) ποιοῦμαι καὶ πέρνω αὐτὰ μαζήμου, ἀνθρώπους καὶ πράγματα. Ἰλιόδ. Σ, 28. Ὀδ. Α, 398, Ψ, 357. Ἡρόδ. 3, 47. 4, 145. 6, 86. 3, καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, λαφυραγωγέω, ἁρπάζω, λεηλατῶ, κουρεύω, λαμβάνω, αἰχμάλωτον, κυριεύω, λαφυραγωγῶν ἐρημόω, κατερημάζω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω· μετὰ γενικ. ἁρπάζω, σταρῶ, κλέπτω, Εὐρίπ. Ἕλεν, 482. «οὐ τι που λελῄσμεθ' ἐξ ἀντρων λέχουμν. 2) ἄνευ τῆς ἐννοίας τῆς βίας ἀποκτῶ τι, Ἡσιόδ. Ἔ. 324. 704. «οὐ μὲν γὰρ γυναικὸς ἀνὴρ λῃΐζετ' ἄμεινον τῆς ἀγαθῆς». Ὁ Θουκυδ. ἔχει μὲν τὸ ἐνεργ. λῃΐζω ἀδε, ἄμως καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀνάγν. ἀμφιβάλλει μεταξὺ τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ μέσου.

Λῃη, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ, λεία, πολλάκις παρ' Ἡρόδ.

Λῃνόμος, ὁ, ἡ (λῆϊον, νέμω). Ὁ κατὰ τὸν ἀγρὸν (οὐχὶ εἰς βουνὰ) κατοικῶν, Ἀνάλεκτ. β', σελ. 99.

Λῆϊον, τό. Ἡ σπορὰ, ἐκβλαστημένα σπαρτὰ

εἰς τὰ χωράφια, καὶ ἐκβλαστήσεις τῶν ἐσπαρμένων γενημάτων, τὰ σπαρτά, Ὁμ. καὶ Ἡσ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς λέγεται καὶ τὸ σιτοφόρον χωρίον, τὸ μὲ γενήματα σπαρμένα χωράφιον, Ἰλ. Ψ, 599, ὡσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἀρηρὼς λήϊον ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἀμοῦραι. Δωρικ. λαΐον. Θεόκρ. 1, 21. Κατάβαλλε τὸ λήϊον, σπείρει τὸ χωράφιον· ὅθεν πό, λαιοτομεῖν, παρ' αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ, γεωργεῖν, ἀρατριᾶν. Παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. γ', 1335. ἠλείον ἐπὶ στιβαρῷ πέσας ποδὶ, ὅπου ἐν ταῖς ἐκδόσεσι, βαρμὸν, κεῖται, ἄνευ τινὸς ἐννοίας. (περὶ τῆς παραγ. ἴδε λαός· κατὰ Δάμμ. ἐκ τοῦ, γῆ ἀντὶ, γηΐον).

Λήϊς, ἴδος, ἡ, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ, λεία. Ἡ ἐκ τῶν λαφύρων κτῆσις, τὰ ἐκ τοῦ πολέμου λάφυρα, ἀνδρώπων, ζώων ἢ πραγμάτων, παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ. Δωρικ. ἠλαΐδος ὀλλυμένας, Αἰσχύλ. Θηβ. 317. β) καὶ χωρὶς ἀναφορᾶς εἰς τὸ διὰ λαφύρων εἶδος ἀποκτήσεως, ἀντὶ τοῦ, πόλεμος, ἢ κτῆσις ἀρεμμάτων, Ἡσιόδ. Θεογν. 444. πολλαχ. παρὰ Θεοκρ. Ἰαχ. Ἀν. Π, σ. 330. 2) ὡς ἐπίθ. ἀνθρ. = ληϊάς. (ῑ) ἡ ἐν πολέμῳ πιστεύεσα, αἰχμάλωτος (ῑ).

Λῃστήρ, ῆρος, ὁ· ἡ λῃστής, λῃστωρ (λῃζομαι). Ὁ λείας ποιούμενος, ὅστις ἁρπάζει, λῃστεύει, λῃζεται, λῃστής, πειρατής, Ἡρόδ. ε', 17. Ὀδύσ. Γ, 73. Ι, 254. καὶ ἀλλαχοῦ, Ἀττ. λῃστήρ.

* Λῃστής, οῦ, ὁ = λῃστήρ, Ἔτυμ. Ὁμ. 6, 7. Ἀττ. λῃστής.

* Λῃστεία, = λῃστεία.

Λῃστός, ή, όν (λῃζομαι). Λαφυραγωγημένος, λεηλατισμένος, ἐκ λείας ἀποκτηθέντος, ἁρπαγμένος. Ἰλ. Ι, 406. 408. κυρίως ἐν πολέμῳ. 2) τὸν ὁποῖον δύναται νὰ λεηλατήσῃ, νὰ λαφυραγωγήσῃ τις. — 3) εἰχ' ἀναφορᾶς εἰς πόλεμον, ἀποκτηθείς, ἀποκτηνθείς.

Λῃστύς, ύος, ἡ. Λεηλασία, ἁρπαγή, ἡ πρᾶξις τοῦ λῃζειν, Ἡρόδ. Ε', 6.

* Λῃστωρ, ορος, ὁ, = λῃστήρ, ποιητ. Σχολ. Σοφ. Θ. Τ. 122.

Λῆτις, ιδος, ἡ (λῆις). Ἡ λεία καὶ λάφυρα ποιουμένη, ἡ εἴδουσα, ἐπιστατοῦσα εἰς αὐτά, ἐπίθ. Ἀθήνης, Ἰλ. Κ, 460. ὑπ' Ἀθηναίης λῆτιδι, ἄλλως δέ, ἀγελεία. 2) Παθητικ. λεηλατιτμὴ ἡ, αἰχμάλωτος, ταὐτὸν τῷ, λῃϊάς, Λυκόφρ. 105. Ἀπολλων. δ. 818.

Λῃτοάρχης, ου, ὁ. Παρ' Ἡσύχ. ταὐτὸν τῷ, λήταρχος· ὁ κατηγούμενος τῶν θυσιῶν καὶ ἑστιάσεων.

Λῆτον, τό. Ταὐτὸν τῷ, Δημόσιον. Παρ' Ἀχαιοῖς ἐλέγετο τὸ βουλευτήριον λῆτον, ἄλλως, πρυτανεῖον, Ἡρόδ. 7, 197. οὐδέτ. τοῦ

Λῆτος, ῆ, ον, συναλ. λῆτος, καὶ, λῆτος, καὶ κατὰ τὴν εἰκαστὴν τοῦ Düderlein, λητός, ή, όν (λεώς, λαός). Τῷ λαῷ ἢ εἰς τὸν λαὸν ἀνήκων, δημόσιος. ὑπ' Ἠ λητῆς, ὑπακ. ἱερεῖς, δημόσιος ἱερεῖς, πρβλ. λέϊτος. 2) Λῆτος, κύρ. ὄνομα ἀνδρός, Ἰλ. (ῑ)

Λῃτουργέω, ῶ, καὶ, Λῃτουργός, ἀρχαῖοι, σχεδὸν ἄχρηστοι πλέον τύποι ἀντὶ, λειτουργέω, καὶ, λειτουργός.

Ληκάζω, καὶ, λικάω (λικμᾶ). Ταὐτὸν τῷ, βινέω, πορνεύω. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 57. καὶ 493. Ἱππ. 167. λέγ. καὶ λικάω. Τὸ σύνθετον, διαλικάσθαι, ἑρμηνεύ· ὁ Αἴλιος Διονύσιος παρ' Εὐστάθιο. ἐν Ἰλ. Τ. στίχ. 41. διὰ τοῦ, διαμωκᾶσθαι, διαπαίζειν, ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτων διὰ τοῦ, διαλεκμᾶσθαι· ὅθεν, λικαλέος, ὁ πόρνος, παρὰ Λουκιαν. σχηματισθὲν κατὰ τὸ, πορδαλέος, ὅπου κοῦ, λεκαλέος, κεῖται.

Ληκάω, ῶ. Ἰωνικ. ἀντὶ, λακάω, = λάσκω· κρότου, κτύπον, θόρυβον ποιῶ, ἐκδίδων ἐκ τοῦ κοίλου μου ἦχον ποιόν, ἴδε Δάσκω.

Λήκημα, τό (ληκάω). Πορεία, ἀχρεία τις ἔκφρασις, συνήθης, παρ' Ἐπικ., Κλεομ. β'. σελ. 91.

Ληκτήριος, ία, ιον (λήγω). Παύων, τελειώνων· περικυκλωμένος, ὁλόγυρα συνωρεσμένος, περιωρισμένος. Λυκόφρ. 966. ὑπὸ τῆς θαλάσσης περικυκλωμένη.

Ληκτός, ή, όν (λήγω) = λητήριος· τετελειωμένος, ἐκτετελεσμένος, ἢ ὁ περιορισθῆναι δυνάμενος, Ἡσύχ. ἀμφ.

* Ληκύθειος, εία, ειον. Ἀνήκων εἰς λήκυθον, ταὐτὸν τῷ, ληκύθιος. (ῡ).

Ληκυθίζω, (λήκυθος). Χρίω, ἀλείφω διὰ μύρου, ἢ βαφῆς ἢ ψιμμύθου τὰ ὁποῖα φυλάττουσι ἐν τῇ ληκύθῳ. Ἄρα, μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ, χρωματίζω, ὡραΐζω, καλλωπίζω διὰ τῆς ῥητορικῆς βαφῆς, ἤτοι διὰ τοπικῆς τῶν ῥητόρων, μετὰ αἰτιατ. ὑπ' Λεκυθίζειν θέσειεν, Στράβ. ιγ'. σελ. 607. θέσεις, ἢ κοινὰς ἰδέας ῥητορικῶς ἐκτείνειν καὶ μετὰ ἐμφάσεως διηγεῖσθαι. 2) ἐκ τοῦ λήκυθος, ὁριθ. 2. σημαίνει τό, μετὰ μεγάλης, βαθείας φωνῆς ἐμιλῶ, ψάλλω, φωνάζω, προφέρω τόνους ἐκ τοῦ λάρυγγος, ταὐτὸν τῷ, λαρυγγίζειν, Ἡσύχ. ἐν λ. Λεκυθίζειν, καὶ, λεκυθίζειν. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 588. Ἐντεῦθεν καλεῖται ἡ τραγῳδία ὑπὸ μοῦσα λεκυθίζουσα, ἢ λαρυγγίζουσα, ἐπὶ τῆς μεγάλης, ὑψηλῆς καὶ κομπώδους καὶ βροντώδους ὁμιλίας τῶν τραγικῶν καὶ Διθυραμβικῶν, ὡς καὶ ὁ Θεοδωρίδης εἶπε. Μοῦσα κενὰ καὶ ἐπιλακυθίστριαν, μεγαλοφωνοῦσα, μεγάλως καὶ σοβαρῶς τὰς λέξεις προφέρουσα.

Ληκύθιον, τό. Τ' ὑποκορ. τοῦ λήκυθος. Μικρὰ λήκυθος.

* Ληκύθιος, ία, ιον = ληκύθειος. (ῡ)

Λεκυθισμός, ὁ. (λεκυθίζω). Τὸ ἐμιλεῖν, ψάλλειν, βοᾶν μετὰ μεγάλης, βαθείας φωνῆς ἐκ τοῦ λάρυγγος. ὑπ' Αἰτχρῶν καὶ γελοίων ἐσμάτων λεκυθισμοῖσι. Ὅπερ ὁ Σουΐδ. ἑρμηνεύ. διὰ τοῦ, εὐφωνίαν· παρὰ Πλουτάρχ. εἶναι ὡς ἐπικερτόμημα, ὑβριστικὴ τις λέξις τοῦ Ἐπικούρου.

Λεκυθιστής, οῦ, ὁ (λεκυθίζω). Ὁ μετὰ μεγάλης καὶ βαθείας φωνῆς βοῶν, ἐμιλῶν, ψάλλων, Ἡσυχ. καὶ Σουΐδ.

Λεκυθοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ λεκύθους ποιῶν.

Λεκυθοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ λεκύθους πωλῶν.

Λήκυθος, ἡ. Τὸ μυροφόρον, ἀγγεῖον, μυροθήκη, ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, λαδικόν· ταῦτα δὲ τὰ ἀγγεῖα κατεσκευάζοντο ἐπιτοπολὺ ἐξ ὕλης πολυτίμου, ὡς ἐν χρυσοῦ παρ' Ὅμρ. Ὀδύσ. Ζ, 79 Δ, 15, ἀδάκε δὲ χρυσέῃ ἐν λεκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον· κατεσκευάζοντο δὲ καὶ ἐκ ἐέρματος, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ὑλεκύθον σκυτίνην στεινόστομον, Ἱππουρ. καὶ Μαθημ. παλαι σελ. 102. ἔτι δὲ ἀγγεῖον, δοχεῖον, ἐν ᾧ ἐφύλαττον κυρίως μύρον, ἔλαιον, χρίσμα, ψιμμύθιον, καὶ χρώματα. Ἐντεῦθεν μεταφορ. ὁ ῥητορικὸς καλλωπισμός, ὡραϊσμός, ἢ κάλλιον ἢ τοπικὴ, οἱ κοινοὶ τόποι, ἰδέαι, μὲ τὰς ὁποίας οἱ ῥήτορες καλλωπίζουσι καὶ στολίζουσι τοὺς ῥητορικοὺς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ συγγράμματα. β) χώρα, ἥτις ἔχει πολλοὺς ἐλαιῶνας, ἢ πλουτοῦσα σίτου, ἄμμου. ὑπ' Ἱπποτροφίαν, οὐ λακυθα σπαδεῖν, Πλούταρχ. ἡ ἱπποτροφία, ἐὰν ἁρμόζει εἰς οὐδένα μόνον ἐλαιοφόρον τόπον. γ) τὸ εἰς τὸν λάρυγγα ἔθεχον μέρος, τὸ κοινῶς Καρύδιον, καὶ ὑπό τινων τὸ μῆλον τοῦ Ἀδάμ, λεγόμενον· ἄλλως δέ, βρόχθος, Gurgulio, ἢ καὶ Ἡσύχ. Τὸ μεταξὺ τοῦ λαυκανίου καὶ αὐχένος ἠχώδες· οὕτω καὶ τὰ Σχολ. Πλατ. σ. 136. Τοῦτο δὲ τὸ μέρος τοῦ λάρυγγος, ἤτοι τῆς τραχείας ἀρτηρίας, συντείνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς σχηματισμὸν τῆς φωνῆς, καὶ ἐντεῦθεν. β) δυνατὴ, βαθεῖα ἐκ τοῦ λάρυγγος προερχομένη φωνὴ, καὶ ἐντεῦθεν ἡ δευτέρα σημασία τοῦ, λεκυθίζω, μεγάλως βοᾶν, λαρυγγίζειν, κοιλοφωνεῖν, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ ἤχου τοῦ ἀγγείου, τὸν ὁποῖον ἐκδίδει, ὁπόταν τις φυσᾷ ἐν αὐτῷ (τὸ λήκυθός ἐστιν, ὡς φαίνεται, συγγεν. τῷ, λάγυνος)· ὅθεν

* Λεκυθουργός, ὁ, ἡ (ἔργω). Ὁ κατασκευάζων λήκυθους, Πλουτάρχ. Περικλ. 12.

* Λεκώ, οῦς, ἡ. Τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἐξ οὗ παράγεται τὸ λεκάζω καὶ, λακάζω

Λῆμα, τό (λάω, λῶ). Βούλημα, θέλημα, Ἔφεσις, ἐπιθυμία, Πινδ. Πυθ. 3, 43, 8, 64. καὶ ψῆφος, ἀπόφασις. 2) Θάρρος, εὐτολμία, μεγαλοφροσύνη, ὑπερηφάνεια, πᾶσα δραστικὴ κίνησις τῆς διαθέσεως· λέξις Ἰων. εἰ ὁ ἐν χρήσει καὶ ἐν τῷ ποιῷ παρ' Ἡρόδ. παρὰ Ποιητ. ὑλήματος κάκιον, Αἰσχύλ. Θηβ. 601. ὀκνηρία, ῥαθυμία. ὑπὸ τοῖς ἄλλοις ψυχῆς λήμασιν ἀξιολογοῦν, Διόδωρ. Σικελ. ια'. 58. ἀντὶ τοῦ, ἰδιώμασι τῆς ψυχῆς· τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἡροδότ. Πολυμν. ὑπὸ λήματός τε καὶ ἀνδρηΐης ἐστρατεύετοιν, ὑπὸ εὐτολμίας καὶ θάρρους.

Λημαλέος, έα, έον (λήμη). Ὁ ἔχων λήμην εἰς τὰ ὄμματα, τσιμπλιάρης, καὶ ἐντεῦθεν, ὁ μὴ καλῶς βλέπων, ἀμβλυωπής.

Λημαστίας, ου, ὁ (λῆμα). Ἀποφασιστικός, γενναῖος, θαρραλέος. Ἀριστοφ. Βάτραχ. 494. ὑλημαστίας κἀνδρείος εἶν· ὅπου ἄλλοι ὑλημαστιῶν ἀναγινώσκ. ἐκ τοῦ, λημαστάω, ἀνδρεῖος εἰμί, μεγαλοφρονῶ.

* Λημαστάω, (λῆμα). Εἰμὶ θαρραλέος, εὐτολμος, πλήρης ποιοτήτος.

Λημαστόω, ῶ (λῆμα). Θάρρος προξενῶ, ἐμποιῶ· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, λελημάτωμαι, λῆμα, θάρρος ἔχω εἰς τὸ ἔργον.

Λημάω, ῶ (λήμη). Λήμην ἔχω εἰς τὰ ὄμματα· τσιμπλιάρης εἰμί· καθόλου, ἔχω ἀχρεῖα ὄμματα· πρβλ. γλαμάω· ἀμβλυώττω· καὶ κατ' ὑπερβολὴν παρεμιμήθη ὑλημῶν κολοκύνταις (Ἀριστ. Νεφ. 327), ἔχω εἰς τὰ ὄμματα ἀκαθαρσίας τοσοῦτον μεγάλας ὡς κολοκύνθια, διὰ τὰς ὁποίας δὲν δύναται τις, νὰ βλέπῃ Ἀριστ. Νεφ. 327, ἴδε καὶ χύτρα.

Λήμη, ἡ. Ἄλλως ἔτι καὶ, γλήμη, Αἰολικ. γλαμα, ἀφ' οὗ τὸ Λατ. Gramia. Ὁ περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν συναγόμενος ῥύπος· ἢ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἐκρέουσα λευκὴ ἀκαθαρσία· τὸ πεπηγὸς ἄκρον, τσίμπλα· ἐντεῦθεν τὸ ὑποκορ. γλημίον, τὸ· παρ' Ἱπποκράτ. 2) Τροπικ. ὑλῆμαι Κρονικαῖαι, σκοριασμοὶ φαντασίαι, θολοῦσαι τὸν ψυχικὸν νοῦν. Ἀρίστ. Πλουτ. 581.

Λῆμμα, τό (εἰλήμμαι, λαμβάνω). Τὸ λαμβανόμενον, ἢ ληφθέν, τὸ ὁποῖον λαμβάνει ἢ ἔλαβέ τις· κτῶν ἄλλων λημμάτων τοῦ ἀργυρίου (Δημοσθ.) τὸ παρὰ τῶν ἄλλων ληφθέν, ἐπαρθὲν ἀργύριον, ἐντεῦθεν, τὸ ὁποῖον λαμβάνει τις, ὡς, δῶρον, δωροδοκία, ἢ φόρος, εἰσόδημα. ὑΛῆμμα καὶ ἀνάλωμα ἀποδεῖξαι, νὰ ἀποδείξῃ, ἤτοι νὰ δώσῃ λογαριασμόν τί, ἔλαβε καὶ τί ἐξώδευσε· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κέρδος, ὄφελος, διάφορον· ἔτι δὲ, δάνειον, Δημ. 2) Ἐν τῇ Διαλεκτικῇ λέγεται πρότασίς τις, ἐξ ἧς ζητεῖται, ἀπαιτεῖται τὸ συμπέρασμα καὶ ἡ συνέπεια τοῦ λόγου ἢ ὁ συλλογισμός. Ἀριστοτ., τὸ ὁποῖον ὀνομ. λαμβάνει τις διὰ νὰ τὸ ἀποδείξῃ, θέτ. 3) Τίτλος, περίληψις, ἢ ὑπόθεσις κεφαλαίου, ἢ ποιημάτου τινός· ἴδε

Λημματικός, ή, όν, Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς λῆμμα. Ἱπποκρ. ὑπρὸς καιρὸν τῶνδε καὶ λημματικόν, ὅστις εἰς τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν δίδει καλῶς τὴν προσοχὴν ἐπάνω εἰς τὸ κέρδος τοῦ, ἐξεύρει τὰ ὠφελήσῃ ἀπὸ τῆς εὐκαιρίας.

Λημμάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ λῆμμα.

Λημματισμός, (λήμμα). Κέρδος, διάφορον, ὄφελος. Νικητ. Χρόν. β'. 5. ὡσανεὶ ἐκ ῥήμ. λημματίζω.

* Λημνίος, ία, ιον. Ἐκ τῆς Λήμνου ὤν· ὅθεν παροιμία, «λήμνια ἔργα», ἀνοσιουργήματα, Ἡρόδ. 6, 138.

Λημνίσκος, ὁ (λῆνος). Μάλλινος δεσμός, κορδέλλα ἢ ψαστά, ταινία στενὴ ἀπὸ μαλλίον, infula Πλούταρχ. ὁ Ἡσύχ. λέγει Συρακούσιον τὴν λέξιν. 2) Διακριτικὸν σημεῖον, ὡς ὀβελός, 3.

Λῆμνος, ἡ. Νῆσός τις ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, ἥτις ἕνεκεν τοῦ ὑπογείου πυρὸς ἱερὰ ἦν τῷ Ἡφαίστῳ, Ὅμ.

Λημότης, ητος, ἡ (λήμη). Τὰ πεπηγότα δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ πάσχειν τὸ πάθος τῆς τσιμπλιάσεως, Σχολ. Ἀριστοφ. ἀμφ.

* Λημώδης, ὁ, ἡ (λήμη, εἶδος). Γεμάτος ἀπὸ τσίμπλαις· ἐκ τοῦ εἴδους τῶν τσιμπλῶν ὤν.

Λῆν, ἀπαρέμφ. = τοῦ, λάω, λῶ τὸ θέλω.

Λῆναι, αἱ· καὶ ληναί (ληνός). Αἱ βάκχαι, Ἰππ. Ἀν. Π. σ. 875.

* Λήναια, τά. Ἴδε ληναῖος, β.

Ληναΐζω, Τὰ λήναια ἑορτάζω, ἤτοι τὴν τοῦ Διονύσου ἑορτήν. 2) Λέγεται καὶ ἐπὶ Ποιητῶν, γράφω ποιήματα διὰ ταύτην, τὴν ἑορτήν, Πλούτ. καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, λεανεύειν, βακχεύειν, ἐχει.

Ληναϊκός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὰ λήναια, κατὰ τὰ λήναια παιχθεὶς ἢ φαλθείς· ὅθεν, «ληναϊκὸς ἀγών», ὡ ταὐτὸν τῷ, λήναια· «τραγῳδίαι ληναϊκαί», αἱ ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν ληναίων γινόμεναι καὶ παιζόμεναι (ᾳ, Lobeck Φρυν. σλ. 41).

Ληναῖος, α, ον (ληνός). Ἀνήκων εἰς ληνόν· ἐξαιρτ. α) Ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, τῷ ὁποίῳ εἶσιν ἱεροὶ οἱ ληνοί. 2) Λήναια, τά· ὑπακ. ἱερά, ἑορτή τις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου, ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὸν μῆνα Ληναιῶν ἑορταζομένη μὲ δραματικοὺς ἀγῶνας, διαφέρουσα ὅμως τῶν Ἀνθεστηρίων ἢ Διονυσίων, ἴδε Böckh περὶ ληναίων ἐν τῇ πραγματείᾳ τῆς Βερολίν· ἀκαδημίας τῶν ἐπιστ. ἱστορ. φιλολ. 1816. 17. σ. 70, 2) Ὁ οὐ μακρὰν τῶν λιμνῶν, ἢ μέρος αὐτῶν ὧν τόπος, ἔνθα ἑορτάζετο αὕτη ἡ ἑορτὴ ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν ἐκαλεῖτο, λήναιον· καὶ ἐντεῦθεν μὲ ἐπὶ ληναίῳ ἀγῶνα, ἢ ἡμέρα ἐκείνη, καθ' ἣν ἀμιλλῶντο πρὸς ἀλλήλους οἱ δραματικοὶ ποιηταὶ ἐν τῷ ληναίῳ· πρβλ. λίμναι

Ληναΐτης, ου, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, ληναῖος.

Ληναιών, ῶνος, ὁ. Ὁ μὴν, καθ' ὃν περὶ τὸ φθινόπωρον ἑορτάζοντο τὰ λήναια ἐν Ἀθήναις, ἀρχαῖος Ἰώνιος ὀνομασία τοῦ μετέπειτα Ἀττικοῦ μηνὸς Γαμηλιῶνος, τὸ τελευταῖον ἡμισυ τοῦ Ἰανουαρίου καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Φεβρουαρίου, καὶ παρ' Ἡσ. Ἔ. 506, ἔνθα λέγεται ὡς ὁ ψυχρότατος μὴν τοῦ ἔτους· ἴδε Böckh περὶ τῶν ληναίων σ. 50. ἤτο δὲ ὁ πέμπτος μὴν τῶν Ἀσιανῶν Ἑλλήνων, καὶ ὁ ἕβδομος, ἐν τῷ Ἀττικῷ ἔτει.

Ληνάς, άδος, ἡ· καὶ, Ληνίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ληνός, ὁρισμ. 5. Ἱστοπέδη.

Ληνεών, ῶνος, ὁ. Ὁ τόπος, ὅπου ἵσταται ὁ ληνός, Γεωπον. ς. ά. 3.

* Ληνίς, ίδος, ἡ = ληνάς.

Ληνοβατέω, ῶ. Ἐπάνω τοῦ ληνοῦ πατῶ τὰ σταφύλια, Νικήτ. Χρ. β'. 6. ἐκ τοῦ

Ληνοβάτης, ου, ὁ (ληνός, βαίνω). Ὅστις ἐπάνω τοῦ ληνοῦ πατεῖ τὰ σταφύλια, ὁ ἐπὶ τῷ ληνῷ βαίνων. 2) Παρ' Ἰμερίῳ Λόγ. ά. 3. ὁ ἀμπελουργός.

Ληνός, οῦ, ὁ Ἔτι δὲ καὶ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἔχει εἶδος πίθου, σκάφη ἢ κίστη διὰ φύλαξίν τινος πράγματος, ἐξαιρτ. α) Ἡ κάρδοπα, ὁ κάδος, ὅπου δέχεται πατώμενα τὰ σταφύλια καὶ ὅπου φυλάττεται ὁ μοῦστος καὶ βράζει μερικὰς, ἡμέρας μετὰ τῶν στεμφύλων· ἐντεῦθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, τρυγητής. Θεόκριτ. ζ. 25. «Νίκα ληνοῖς ἦρχε χορευμανίης», Ἀνθολογ. β) Λάρναξ, σορός. γ) Σκάφη (μάκτρα) τῶν ἀρτοποιῶν, μένανδρ. γ) Κοιλότης τῶν ἁρματίων δίφρων, ὅπου κάθηται ὁ ἁμαξᾶς. ε) Τράπεζα, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπαναπαύεται τὸ κατάρτιον τοῦ πλοίου, ἄλλως, ἱστοπέδη. ς) «Ληνοὺς λειμωνίους», Ἴμν. εἰς Ἑρμ. 104. φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὰ κοῖλα λειβάδια. ζ) Πύλος, δεξαμενή, ἐξαιρτ. διὰ νὰ ποτίζῃ τις τὰ θρέμματα, Ἴμν. Ὁμ. Ἑρμ. 104. Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλών. ς. 27. ὁ Ἐτυμολ. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ, λείνω, τὸ λεπτύνω, λεανῶ, λεανός, καὶ κράσει, ληνός· παρὰ τὸ λείνεσθαι πατουμένης τῆς σταφυλῆς.

Λῆνος, εος, τό. Καὶ Δωρικ. λᾶνος, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Lana, ἔριον, μαλλίον, καὶ πληθ. οἱ, ἔρια, πᾶν ὅ,τι ἐκ μαλλοῦ ἐγένετο, Ἀπολλών. γ'. 173. καὶ, 177.

Ληξιαρχικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν ληξίαρχον· «τὸ ληξιαρχικόν», συνωπικοῦσ. βιβλίον, ἢ. γραμματεῖον, κώδηξ, κατάλογος ἑκάστου δήμου, εἰς ὃν ἐνεγράφοντο οἱ τελειωθέντες τῶν παίδων, οἷς ἐξῆν ἤδη τὰ πατρῴα οἰκονομεῖν, παρ' ὃ καὶ τοὔνομα γέγονε διὰ τὸ τῶν ληξέων ἄρχειν, ἤτοι κύριον γενέσθαι τῆς πατρῴας οὐσίας, καὶ τῶν ὁποίων τὴν ἐπιστασίαν εἶχεν ὁ Δήμαρχος, Δημοσθ. σελ. 1306. ὅρα Πολυδ. 3'. 25. καὶ Schömann de Comit. Ath. σ. 379.

Ληξίαρχος, ὁ (λῆξις ἐκ τοῦ λαγχάνω, ἄρχω). Ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο Ληξίαρχοι, ἐκεῖνοι οἱ ἄρχοντες, οἵτινες εἶχον τὴν ἐπιτασίαν τοῦ γράφειν εἰς τὸν Κώδηκα (ληξιαρχικὸν) τοὺς νέους ἐκείνους, ἐξ ἑκάστου δήμου, οἵτινες ἔμβαινον εἰς τὴν ταξιν τῶν πολιτῶν.

Ληξιπύρετος, ὁ, ἡ (λῆξις, πυρετός). Ὁ λήγων, παύων, ἰατρεύων τὸν πυρετὸν, φυγαδευτικὸς τοῦ πυρετοῦ· λέγεται καὶ, ληξοπύρετος, Lobeck Φρυν. σ. 771. (ᾳ)

Λῆξις, εως, ἡ (λήγω). Τὸ παύειν, ἡ παῦσις, τέλος, τελευτὴ, ἀνάπαυσις, τελείωσις, Σουίδ. 2) Ἐκ τοῦ, λήχω, λαγχάνω, τὸ ῥίπτειν λαχνὸν, βάλλειν εἰς τὸν λαχνὸν, ἡ διακλήρωσις· κλήρωσις, μερισμὸς· κλῆρος, λαχνός. 2) Ἡ ἐκλογὴ διὰ κλήρου. 3) Τὸ ἀποκτηθὲν διὰ τοῦ κλήρου, ἢ ἡ διὰ κλήρου ἀπόκτησις. 4) Καὶ τὸ βάλλειν εἰς λαχνόν, ποίαν ὑποθέσεις πρέπει νὰ κρίνωσι πρότερον, συνηθέστερον δὲ ὡς τὸ «λαγχάνειν τινὶ δίκην», οὕτω καὶ τὰ, λῆξις, ἡ, τὸ ἔγκλημα, ἡ κατηγορία, ἐγκάλεσις ἐπὶ κριτηρίου, κριτολογία, προτάσσω· «λῆξιν ποιεῖν», ἀρχίζειν τὴν κρίσιν. «Ἡ λῆξις τοῦ κλήρου διεγράφη», ἡ κατηγορία ἀπορρίφθη· «τῆς πρὸς με λήξεως», τῆς ἐναντίον ἐμοῦ κατηγορίας, κριτολογίας, Ἰσαῖος. Ὁ Φώτ. ἔχει «λῆξις, τὸ ἔγκλημα, καθ' οἷον λόγον φαμὲν καὶ, λαχεῖν δίκην· λῆξις θεῶν, ἀντὶ τοῦ, λάχοι, κλῆροι, τεμένη. Ἀρχῆς δὲ λῆξιν, ἀντὶ τοῦ, διακλήρωσιν· λῆξιν δίκης, καὶ, λαχεῖν δίκην, τὸ καταγγεῖλαι κρίσιν ἰδιωτικῶν πραγμάτων φασίν· τὸ δὲ ἀντικαλέσαι, ἀντιλαχεῖν, τὸ διανείμασθαι χρήματα, διαλαχεῖν.» Λουκιαν. «λῆξις ἡ περίγειος» ὡς καὶ τὸ «ἡ καθ' ὕδατος ὑγρὰ λῆξις καὶ, «τὴν ἀέριον λῆξιν τέμνειν», Ἡλλίστρατ. Εἰκόν. τοῦ Κιαίρος· ἡ διὰ τοῦ κλήρου διανεμηθεῖσα κατοικία καὶ διατριβή.

* Ληός, ὁ, σπανιώτ. Ἰων. τύπος ἀντὶ λαός, ὅστις ὅμως εὕρηται καὶ παρ' Ἡροδ. 5, 42.

* Ληπτέος, α, ον. Ῥηματικ. ἐπίθ. τοῦ λαμβάνω. Ἄξιος δυνατὸς νὰ ληφθῇ.

Λήπτης, ου, καί, Ληπτήρ, ῆρος, ὁ (λαμβάνω, λήψομαι). Ὅστις λαμβάνει, πέρνει, δέχεται· ὅθεν

Ληπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος, ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ λαμβάνειν, πέρνειν, δεχεσθαι, πιάνειν.

Ληπτός, ή, όν (λαμβάνω, λήψομαι). Τὸν ὁποῖον ἔλαβεν, ἐπῆρεν, ἔπιασεν, ἢ ἐκατάλαβέ τις· καὶ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ λάβῃ, πιάσῃ, καταλάβῃ τις. 2) = ἐπίληπτος, Ἀριστοτ.

Ληραίνω, ἡ, ληρέω (λῆρος). Μωρὸς εἶμι, ἢ ὁμιλῶ, πράττω ὡς μωρὸς, τρελὸς καὶ ἀνόητος, (τσαμπουνίζω, ἢ ματαιάρης εἶμι,) ματαιολογῶ, παραφρονῶ, Ἀριστοφ. περὶ τοῦ, ληρεῖς ἔχων, ἴδε ἔχω, σημ. 4. κτ. ὅθεν

Λήρημα, τό. Μωρὰ καὶ ἀνόητος πρᾶξις ἢ ὁμιλία.

Λήρησις, εως, ἡ. Τὸ μωρῶς καὶ ἀνοήτως πράττειν ἢ ὁμιλεῖν· «ἡ τοῦ γήρους λήρησις», ἢ μωρία, ἤτοι ἡ παραφροσύνη τῶν γηρατείων, ἢ παιδιακὴ μωρολογία τοῦ γήρατος, Ἀρεταῖος γ'. 6.

Ληρολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ λήρους λέγων φλύαρος.

* Ληροπώλης, ὁ, ἡ. Ὁ λήρους πωλῶν, ληροφόρος.

Λῆρος, ὁ. Φλυαρία, ἀνόητος καὶ μωρὰ ὁμιλία, μωρολογία, χορατᾶς, (τσαμπουνίσμα). 2) Ὁ φλύαρος καὶ ματαιος ἄνθρωπος οὐτιδανός, μασκαρᾶς. 3) Ἐπὶ πραγμάτων, πρᾶγμα μασκαρᾶτικον· ἐξαιρτ. κόσμος γυναικείος χρυσοῦς ὑπὸ τῶν χρυσοχόων ἐξειργασμένος καὶ ἐν ταῖς ῥαφίσι τῶν γυναικείων ἱματίων προσερραμμένος, Lat. Loria.

* Ληροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λήρους φέρων, ὁμιλῶν.

Ληρωδέω, ῶ. Ὁμιλῶ ἀνωφελῆ καὶ μάταια, Σχολ. Λυκόφρ. ἐκ τοῦ,

Ληρώδης, εος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ληρωδῶς (λῆρος, εἶδος). Φλύαρος, ματαιος, παράφρων, ἀνωφελής· μωρὸς, παιδαριώδης, μασκαρᾶτικος· ὅθεν

Ληρωδία, ἡ. Ἀνόητος καὶ μωρὰ ὁμιλία, τσαμπούνισμα· φλυαρία, χορατᾶς, ματαιος ὁμιλία, Χρυσόστομ.

Λῆς, Δωρικ. καὶ ποιητ· ὁριστ. ἢ ὑποτ. ἐνεστ. τοῦ λάω, θέλω. «καὶ δὲ λῇς, αὐγάσδεον, ἐὰν θέλῃς, βλέπε τόδε.

Λησίμβροτος, ὁ, ἡ (λήθω, βροτός). Ποιητ. Ἀπαταιων, κλέπτης, Ὅμήρ. Ἴμν. Ἑρμ. 330.

Λησιπαίγμων, ονος, ὁ, ἡ. Ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἐξ Ἀνακρέοντος λθ'. 9.

Λῆσις, ἡ (λῶ). Βούλησις, θέλησις, αἵρεσις, ἐκλογὴ Ἡσύχ. α) Ἐκ τοῦ λήθω, = λήστις, ὅ ἐστι, λήθη, Ἀθήν. ί. Ἐν Χειρογρ. Κατὰ Reisig enarr. Soph. OC. 577, ἀμφ.

Λησμονή, ἡ, ἀμφ. καὶ, Λησμοσύνη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, λήθη, καὶ, λησμοσύνη. Ἀλησμονησία· «λησμοσύνη κακῶν» Ἡσιόδ. Θεογν. 55. ἐκ τοῦ

Λήσμων, ονος, ὁ, ἡ (λήθω). Ὅστις λησμονεῖ, δὲν φυλάττει εἰς μνήμην, δὲν ἐνθυμεῖται, ἐπιλήσμων, ἀμνήμων, μετὰ γενικ.

Λῃστάρχης, ου, ὁ· καὶ, Λῃσταρχος, ὁ (λῃστής, ἄρχω). Πολυαιν. δ. 3'. 3. ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς τῶν λῃστῶν, πρωτοκλέφτης.

Λῃστεία, ἡ (λῃστεύω). Ἡ πρᾶξις τοῦ λῃστεύειν, κλεψία, καὶ τὸ ἐκ τῆς πράξεως ταύτης κέρδος, ὡς τὸ, λεία, ἡ, καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ λῃστοῦ.

* Λῃστειρα, ἡ, θηλ. τοῦ λῃστήρ. Ἡ κλέπτρα.

Λῃστεύω, (λῃστής). Λῃστὴς εἶμι, μετέρχεμαι τὸ ἔργον τοῦ λῃστοῦ· λεηλατῶ, ἁρπάζω, κλέπτω, ληΐζομαι, καὶ μετὰ Αἰτιατ. διαρπάζω γυμνόω.

* Λῃστήρ, ῆρος, ὁ = λῃστής· καὶ θηλ. λῃστειρα, ἡ·

Λῃστήριον, τό. Τόπος, ἔνθα κατοικοῦσι καὶ διατρίβουσιν οἱ λῃσταί· ἡ ζωὴ, τὸ πολίτευμα, καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν· ἡ ἑταιρεία, τὸ σύστημα

τῶν λῃστῶν· καὶ ἡ κοινωνία μετ' αὐτῶν· καὶ ἡ φωλεὰ αὐτῶν. ἐκ τοῦ Λῃστήρ.

Λῃστής, οῦ, καὶ Λῃστὴρ, ῆρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ. Ἰων. λῃϊστὴς (λῃΐς, λῃΐζομαι). Ὁ λείαν ποιούμενος, ὁ βιαίως ἁρπάζων τὰ ξένα πράγματα κλέπτης φωκερός, ἐξαιρτ. πειρατής, κουρσάρος, κοσμοτζής, Δωρικ. Λαστής, αὐ' οὗ κατὰ Valck τὸ Λστιν. Latro ἴδε ὅμως λάτρις· ὅθεν

Λῃστικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς λῃστήν, ἢ ἔχων κλίσιν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ λῃστεύειν· λῃστικῶς, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν λῃστῶν· τὸ λῃστικόν, τὸ σύστημα τῶν λῃστῶν, ἔνας σωρὸς αὐτῶν, Lobeck Φρυν. 242.

Λῄστις, ἡ (λῄθω). Ταὐτὸν τῷ, λήθη, Εὐριπ. Ἡλ. 171. «λῄστιν ἴσχειν τιν, λησμονεῖν τι, Schaef. Σοφκλ. Ο. Κ. 584.

Λῃστοδίωκτος, ὁ, ἡ (διώκω). Κυνηγημένος ἀπὸ λῃστάς, ἴδε ἐν τῷ, λυστοδίωκτος.

Λῃστοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ, τοὺς λῃστὰς κτείνων.

*Λῃστόκτονος, ὁ, ἡ. Ἀπὸ λῃστὰς φονευμένος.

Λῃστός, ή, όν, συκαλ. ἀντὶ Λῃστότος.

Λῃστοτροφεῖον, ῶ (τρέφω). Τοὺς λῃστὰς τρέφω, δίδω, φωμὶ εἰς τοὺς κλέπτας, διὰ λῃστείας τρέφω, Τατιανός, Λέξ. Γρ. 161.

Λῃστρικόν, τό. Συνωνακουμ. σύστημα. ἑταιρεία, σύστημα λῃστῶν, Ουδέτερ. τοῦ

Λῃστρικός, ή, όν. Ταὐτὸν τῷ, λῃστικός· ὡς τὸ, παλαιστρικός, παλαιστρικός. Οὐδέτ. τὸ λῃστρικόν, οἱ λῃσταί, τὸ σύστημα (τὸ μπουλοῦκι) τῶν λῃστῶν.

Λῃστρίς, ίδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ λῃστής, ἡ λείαν ποιουμένη, κλέπτρα.

*Λῄσω, λήσομαι, μέλλ. ἐνεργ. καὶ μέσος τοῦ λανθάνω, Ὅμ.

Λῃταρχος, ὁ (λῆτος, ἄρχω). Δημόσιος ἄρχων, Δικόφρ. 901. παρ' Ἡσυχ. λῃτοάρχης κεῖται.

Λῄτειρα, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Ἱέρεια. ἴδε λῄτειος, Θηλ. τοῦ.

*Λῃτήρ, ῆρος, ὁ (λῆτος). Δημόσιος ἱερεύς.

Λῃτογένεια, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς λητοῦς γεγεννημένη. Ἄρτεμις, ἰδιαίτ. θηλυκ. τοῦ

Λῃτογενής, ές, ὁ, ἡ (Λητώ, ΓΕΝΩ). Ὁ ἐκ τῆς Λητοῦς τὸ γένος, ἢ τὴν γέννησιν ἔχων, κατὰ ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, οἱ τεκοῦσα ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς Λητοῦς.

Λῃτοΐδης, ου, ὁ. Υἱὸς τῆς Λητοῦς, Ἀπόλλων, Ὕμν. Ὅμ. εἰς Ἑρμ. 253. καὶ ἀλλαχοῦ, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 59, 3. Ἀσπ. 479. Δωρικ. καὶ λῃτοΐδης· (ῑ.)

Λῄτος, η, ον, συνῳ. ἀντὶ λήϊτος.

Λῃτουργέω, καὶ Λῃτουργός, κατὰ τινας ὁ γνήσιος Ἀττικ. τύπος τοῦ, λειτουργέω, καὶ, λειτουργός.

Λῃτώ, ους, καὶ συναιρ. οῦς, ἡ. Ἡ μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Ὅμ. θυγάτηρ τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, Ἡσιόδ. Θεογ. 406. 918. παρ' ᾧ ἐν χρήσει πλὴν τῆς ὀνομ. καὶ αἰτ. λῃτώ μόνον ἡ κατὰ συναιρ. γενικ. λῃτοῦς. Δοτ. λῃτοῖ· ἡ δὲ κλητική, λῃτοῖ, ἐν Ὕμν. Ὅμ. εἰς Ἀπ. 14, 62. πρβλ. λῃτώ· ὅθεν

*Λῃτωΐς, άδος, ἡ = λῃτωΐς, Ὀππ.

*Λῃτωΐος, ία, ιον, συνῳ. Λῃτῷος, ἐκ τῆς λῃτοῦς, ἀνήκων τῇ λῃτοῖ.

Λῃτωΐς, ίδος, ἡ. «Κούρη λῃτωΐς, ταὐτὸν τῷ, λῃτωΐα κόρη, καὶ, λῃτογένεια, ἐπιγράμ.

Λῃτῷος, ῷα, ῷον, συκαλ. ἀντὶ λῃτωΐος· «λῃτῷον, τό, ναός, τό. Ἱερὸν τῆς λῃτοῦς.

Λῆγμός, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, λῆξις, ἐκ τοῦ λήγω. 2) ἴδε ἐν τῷ, λαιτίζω.

Λήγω, Ἄχρηστον θεματικόν, ἐξ οὗ παράγονται τὸν μέλλ. λήξομαι τοῦ λαγχάνω.

Δηψικέρματος, ὁ, ἡ. Ὁ κέρματα λαμβάνων· καὶ

Δηψίμισθος, ὁ, ἡ (λῆψις). Ὁ μισθὸν λαμβάνων, ὅστις δουλεύει, ἐργάζεται διὰ νὰ λάβῃ μισθόν, Ἐφιππος παρ' Ἀθην. σελ. 509.

Λῆψις, εως, ἡ (λαμβάνω, λήψομαι). Τὸ λαμβάνειν, δέχεσθαι, πέρνειν, πιάνειν, ἁρπάζειν· πάρσιμον, πιάσιμον. «λῆψις πυρετοῦ», τὸ πιάσιμον τῆς θέρμης· ὁ παροξυσμὸς τοῦ πυρετοῦ· καὶ πλῆθ. εἰσοδήματα, πρόσοδοι· ἐν δὲ τῇ διαλεκτικῇ, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Λῆμμα.

*Λῃψολιγόμισθος, ὁ, (λῆψις, ὀλίγος, μισθός). Λαμβάνων, ἔχων ὀλίγον μισθόν.

Τὸ Λ μετὰ τοῦ Ι.

Λι, ἀχώριστος προτακτικὴ συλλαβὴ μὲ δύναμιν ἐπιτάσεως (ὡς τὸ λα- καὶ λαι-), λαβοῦσα τέλειον σχηματισμὸν εἰς τὸ, λίαν (ἐκ τοῦ ὁποίου ἐσφαλμένως ταύτην ὡς κατ' ἀποκοπὴν παράγουσι) καὶ εἰς τὰ ῥήματα λιλαίομαι, λίπτω, λίσσομαι. Πρὸς τούτοις, αὐτὴ δέδμενα καὶ εἰς ὀλίγα σύνθετα, οἷον λιακτής, ἀνίσως ᾖται ὀρθὴ ἡ διάγνωσις.

*Λί, ἡ λί, τό, ἴδε λίς, 2.

Λιάζω, τὸ Ἐνεργητ. (τὸ ὁποῖον ὀλίγον εἶναι ἐν χρήσει) ἔχει ὁ Ἡσύχ. καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ῥίπτω, ταράσσω, τινάσσω, σπουδάζω· κεῖται δὲ καὶ ἐν Ἰλ. Ψ, 879. «Αὐχὲν' ἀπεκρέμασε, τὼ δὲ πτερὰ πυκνὰ λιάσθενε, ἔνθα ὁ Ἀρίσταρχος, λίασσεν, ἀνάγν. τὸ ὁποῖον τὰ σύντομα σχόλια διὰ τοῦ, συνεκρότησεν, ἑρμην. Συνήθως ὅμως παρ' Ὁμήρῳ κεῖται παθ. Λιάζομαι, ἀόρ. ἐλιάσθην, ἀποχωρίζω ἐμαυτόν, ἀπομακρύνομαι, ἀφίσταμαι, χωρίζομαι, διίσταμαι, ἀναχωρῶ, ἀποπλανῶμαι, ἐκφεύγω, παραμερῶ, ἐκτρέπομαι, ἐκκλίνω, ὑποχωρῶ. Ἰδιαιτέρως δὲ σημαίνει ἔτι καὶ κλίσιν ἢ στροφήν τινα τοῦ ἱσταμένου σώματος πρὸς τὸ πλάγιον μέρος ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν διὰ νὰ ἀποφύγῃ πληγήν τινα (κτύπημα ἢ τσούπημα), ὡς ἐπιτοπολὺ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ὀδ. Ε, 462. Ἰλ. Ψ, 231 «Ἐκ ποταμοῖο, ἀπὸ πυρκαϊῆς λιαστεῖσα, ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, (ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, ὅστις κολυμβῶν ἐπέρασεν εἰς τὴν ξηράν), παραμερίσας ἀπὸ τὴν πυρκαϊάν· καὶ μετὰ ἐπιρρημάτων «Δεῦρο λιάσθη (Ἰλ. Χ, 12)», ἔρχου, παρεμέρισε ἐδῶ, παρεξέκλινας δρόμω. «Νόσφι λιασθεὶς (Ἰλ. Α, 345. Δ, 180.)», παραμερίσας κατὰ μέρος μακρὰν, χωρισθείς. «Τῆπειθε λιάσθη (Ἰλ. Ο, 520.)», παρεμέρισε. «Τῆπειθε δὲ τοῖο (ποταμοῦ) λιασθεὶς φεύγε (Ἰλ. Φ, 255)», παραμερίσας ἔφυγε· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν κυμάτων. «Ἀμφὶ δ' ἄρασφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης (Ἰλ. Ω, 96)», τὸ κῦμα παρεμέριστον, ἔκαμε τόπον εἰς αὐτάς (τὰς ἐκ τοῦ βάθους ἀνερχομένας θεάς), καὶ καὶ εἴτις ὀδοῦ ὑπεξίστασθαι διερχομένοις τοῖς κρείττοσιν· ὅθεν καὶ ἁπλῶς εἶχε προσήκης, γίνεσθαι ἄφαντος, εἴκεσθαι. «Σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη εἰς ποιεῖς ἀνέμων (Ὀδ. Δ, 833)», ὀλιγόωρα παρεμέρισεν ἀπὸ τῆς θύρας εἰς τοὺς ἀνέμους, ὁ. ε. ἔγινεν ἄφαντος ἡ θεά, ἥτις ἐφάνη καθ' ὕπνον εἰς τὴν Πηνελόπην. 2) σπανιώτερον ἀντὶ τοῦ, γλυστρῶ, πίπτω, καταπίπτω, ὡς «Λιασθεὶς, λιαζόμενος προτὶ γαίῃ (Ἰλ. Τ, 418. 420)», γλυστρήσας, πίπτων κατὰ γῆς, πεσὼν καὶ κυλινδόμενος. «Πρηνὴς ἐλιάσθη (Ἰλ. Ο, 543)», ἔπεσε προμύτα, εἰς τὰ ἔμπροσθεν. «Πτερὰ λιάσθεν (ἀντὶ ἐλιάσθηταν, Ἰλ. Ψ, 879)», τὰ πτερὰ τοῦ ἀποθνήσκοντος πτηνοῦ συνέπεσον, ἢ τῶν πτερῶν πυκνότης ἐξέκλινε, ἔνθα ὁ Ἀρίσταρχος λίασσεν, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, ἀνέγνω, τὸ ὁποῖον ἤθελεν εἶναι τὸ μόνον Ὁμηρικὸν παράδειγμα τοῦ ἐνεργ. λιάζω· τὸ παρ' Εὐριπ. Ἑκάβ. 100. «Σπουδῇ πρὸς σ' ἐλιάσθην», ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, προτέφυγον, ἦλθον. — Ἡ κοινὴ ἰδέα τούτων τῶν δύο καθολικῶν σημασιῶν ὑπάρχει ἡ ἰδέα τοῦ, κλίνω, μετὰ τῆς ὑποβεβλημένης ἐννοίας, κατὰ μέρος ἢ εἰς τὰ πλάγια, ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας, καὶ, πρὸς τὰ κάτω, κατὰ γῆς, ἐπὶ τῆς δευτέρας σημασίας, ὅθεν, ἀλίαστος, ἀλύγιστος, μὴ ὑποχωρῶν, ἀνενδότος, ἀκατάπαυστος, ἀνίκητος· τοὐναντίον δὲ οὐδὲν κοινὸν τῷ λιάζομαι καὶ λίαν, καθότι ἡ ἰδέα τῆς σφοδρότητος ἢ ταχύτητος ὑπάρχει τῷ ῥήματι πάντῃ ἀλλοτρία, Βουτμ. Λεξιλ. σ. 72 κτ.

Λίαν, Ἰων. καὶ Ὅμ. λίην, ἐπίρρ. (λι-). Κατὰ πολλά, παρὰ πολύ, πάνυ, ὑπερβαλλόντως, Ὅμ., παρὰ τῷ ὁποίῳ πάντῃ ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ παρὰ Μεταγνστ. ἀπαντωμένου ἄγαν· ὡς, λίην μέγα, λίην τόσον. Ὀδ. γ, 227. Δ, 371. Π, 243. 2) πολλά, δυνατά, σφόδρα, σπανιώτερον παρ' Ὅμ. 3) περισσοτέραν ἔμφασιν ἔχει ἡ λέξις ἐν τῇ παρ' Ὅμ. συχνῇ συντάξει καὶ λίηνα, ἐν ᾗ ὑπάρχει κυρίως μεγάλη μετάθεσις τῶν λέξεων· οὕτω κεῖται π. χ. ἐν Ὀδ. Α, 46. «Καὶ λίην κείνός γε ἔοικότι κεῖται ὀλέθρῳ», ἀντὶ, κείνος κεῖται ὀλέθρῳ, καὶ λίην γε ἔοικότι, ἤγουν αὐτὸς εἶναι εἰς δυστυχίαν», καὶ μάλιστα πρέπουσαν αὐτῷ κατὰ πολλά, τῆς ὁποίας αὐτὸς ἐχοημάτισε πολλὰ ἄξιος· ὅμως μάλιστα πρὸς αὐξησιν τῆς ἐμφάσεως τάσσεται τό, καὶ λίην, παρ' Ὁμήρῳ ἑκάστοτε ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου καὶ τοῦ στίχου. «Καὶ λίην κείνος μὲν ἐτίσατο (Ὀδ. Γ, 203)», αὐτὸς ἐκδικήθη τὸν πατέρα του, καὶ πολλὰ θαυμαστῶς· τὸ δὲ «Λίαν ἄγαν», ἐστὶ διπλῆ ἐπίτασις, Meineke Μενανδρ. σ. 152. 4) μετὰ τοῦ ὑπερθ. βέλτιστα, ὡς παρ' Αἰσχ. Δικλ. 2, 5. «Ὅτως ἂν βέλτιστα λίαν πράττοι τά τε αὑτοῦ αὐτοῦ πράγματα καὶ τὰ τῶν φίλων (μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἐτυμολ. περιπαίζει τὴν τοιαύτην χρῆσιν). Συχνάκις τάσσεται παρὰ τοῖς Ἀττικ. μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ ἀπιθετικῶς, ὡς, ἡ λίαν φιλότης (Αἰσχ. Προμ. 123). ἀντὶ, ἡ ὑπερβαλλουσα ἀγάπη κ. τ. τ. (παρ' Ὅμ. ἔστι τὸ Ἰῶτα κατὰ μὲν τὴν ἄρσιν τοῦ στίχου μακρόν, ἐν δὲ τῇ καθέσει βραχύ. ἐκτὸς εἰμὴ ἐν τῇ συντάξει καὶ λίηνα. ἐν ᾗ κεῖται μὲν ἀεὶ ἐν τῇ καθέσει, καὶ ὅμως, ἰδιαιτέρας ἐμφάσεως χάριν, κειμένης ἐν τῷ, λίην, ἀεὶ μακρόν ἐστι· καὶ μόνον ἐν Ὀδ. Θ. 231. Ο, 405. καὶ Π. 86. ἔστι τὸ Ἰῶτα καὶ πρεπτὸς τούτου ἐν τῇ καθέσει μακρόν· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Ἔπη. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. τὸ Ἰῶτα ὅλως διφορεῖται κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, Πορτ. προλεγ. Ἐκ. σ. ιζ'. Μαρκλ. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 304. Ἑλμσλ. Μηδ. 899. Τὸ δὲ Ἄλφα ἐστὶν ἄνευ ἐξαιρέσεως μακρόν.)

Λιανθής, ὁ, ἡ (λι-, ἀνθέω). Πολλὰ ἀνθῶν, ἀκμάζων, γεμάτος ἀπὸ ἄνθη, ἀμφ. ἀνάγν. παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 584.

Λιαρός, ά, όν· ταὐτὸν τῷ, χλιαρός, ὡς λαῖνα = χλαῖνα (χλαίνω, ἰαίνω). Ζεστός, θερμός, ὀλίγον ζεστός. «Ὕδατι λιαρῷ (Ἰλ. Λ, 830. Χ, 149)». «Αἷμα λιαρὸν (Ἰλ. Λ, 477)», χλιαρόν, θερμὸν αἷμα ἐν ταῖς φλεψί. «Οὖρος λιαρός (Ὀδ. Ε, 268. Η, 266.)», χλιαρός, ἤτοι μαλακὸς ἄνεμος, οἷος ὁ νότος, ὑδατι... λιαρῷ (Ὀδ. Ω, 45.)» καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες ἔχαιρον ἐν τοῖς ἐκ τοῦ χλιαροῦ ὕδατος λουτροῖς, διὰ τοῦτο ἡ ἔννοια τῆς λέξεως ἐτάσσετο ἐν γένει καὶ ἀντὶ τοῦ, χαρίεις, ποθητός, ἡδύς, γλυκύς, τερπνός, ψυχαγωγικός, ὡς ἐν τῷ «Ὑπνος λιαρός», Ἰλ. Ξ, 164. καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. «Οὖρος ἔσβη», ὁ ἄνεμος ἔσβησεν, ἐπαυσεν. παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. γ. 870. τὸ «Λιαρὰ ὕδατα», ὁ σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, λαμπρὰ καθαρὰ, παρατηρῶν ἔτι καὶ τὴν τῆς Ὁμηρικῆς

γλώττης χρῆσιν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, ἐλιάνθη· ἐχλιάνθη. (Ἄλλοι, πλὴν ἐσφαλμένως, ὑπάγουσι τό, λιαρὸς εἰς τὸ, λιλαίομαι, λαλίημαι, λάβρος.)

Λίασμα, τό· ταὐτὸν τῷ, χλίασμα, Ἀθήν. σλ. 342. ὅπου ἄλλοι, λίπασμα, ἀνέγνωσαν. (ι)

*Λίβα, ἀμλ. αἰτ. τοῦ, λιβᾶς, Ἀπολ. Ῥοδ.

Λιβάδιον, τό (λιβάς). Βοτανῶδες ἢ ἀνθοφόρον χωρίον· τόπος ὑγρός, ἔνθα φύονται πολλὰ χόρτα, καὶ διὰ παντὸς εἶναι πράσινος· ταὐτὸν τῷ, λειμών. (υυυυ)

Λιβάζω, Μέλ. ασω (λιβάς), ταὐτὸν τῷ, λείβω. Χύνω, ἀφίνω νὰ ῥέῃ, σταλάζῃ τι, κάμνω νὰ πίπτῃ τι ἀπὸ σταλαγματιὰ σταλαγματιά. Παῤῥ. ῥεῖν, στάζειν, χύνεσθαι, ὡς ἐν Ἀναλέκτ. β'. 205. «Πηγὴ λιβαζομένη προχοαῖσι ἐνύδροισι, ἢ πλουτίοις καὶ δαψιλῶς ῥέουσα.

*Λιβανίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λίβανος.

Λιβανίζω, ταὐτὸν τῷ, λιβάνου ἕζω. Μυρίζω ὡς τὸ λιβάνι, Διοσκορ. γ'. 37.

Λιβανικός, ή, όν (λίβανος). Ἀνήκων, ἢ ἀναγόμενος εἰς λίβανον, ἢ οὗ τινος ἀντικείμενόν ἐστιν ὁ λίβανος.

Λιβάνινος, η, ον. Ἐκ λιβάνου κατασκευασμένος.

Λιβανοκαῖα, ἡ (καίω). Τὸ λίβανον καίειν, Γλωσσ.

*Λιβανομαντεία, ἡ. Τὸ μαντεύειν ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ λιβάνου, ἐκ τοῦ

Λιβανόμαντις, ὁ, ἡ (μάντις). Ὁ ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ λιβάνου μαντευόμενος· καὶ ἡ τέχνη τούτου, λιβανομαντεία.

Λιβανοπώλης, καὶ, λιβανωτοπώλης, ὁ (πωλέω). Ὁ πωλῶν τὸν λίβανον, Lobeck Φρυν. σ. 188.

Λίβανος, ὁ· καὶ σπανιώτερον, ἡ, Πινδ. παρὰ Lobeck Φρυν. σ. 188. καὶ Εὐρπ. Βακχ. 130. τὸ δένδρον, ἐξ οὗ ἡ ῥητίνη λιβανωτός, Ἡρόδ. 4. 75. 2) ταὐτὸν τῷ, λιβανωτός, λιβάνιον, θυμίαμα, τοῦ ὁποίου τὸν καπνὸν μεταχειρίζονται εἰς τὰς ἱερὰς τελετὰς καὶ θυσίας, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ πρᾶξις θυμιᾶν, ἐπιθύειν, καὶ ἐπιθυμᾶν, ἐκαλεῖτο. Εἰς μικρὰ τμήματα καλεῖται «Κόνδρος λιβανωτοῦ», gumi grana turis, τετριμμένον δὲ εἰς λεπτά, «Μάννα λιβανωτοῦ», mica turis. 2) «Λιβάνου νέους κλάδους», Νίκανδρος παρ' Ἀθην. σελ. 682. φαίνεται, ὅτι ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, λιβανωτίδος. 3) ὄρος Φοινίκης.

Λιβανοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λίβανον φέρων, Ἡρόδ. 2, 8. 3, 107.

Λιβανόχροος, καὶ συνκαιρ. ους· ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ τὸ χρῶμα, τὴν βαφὴν τοῦ λιβάνου ἔχων.

Λιβανώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος, τὴν μορφὴν, ὅμοιον τοῦ λιβάνου ἔχων.

Λιβανωτίζω. Μέ λίβανον καπνίζω, Στράβ. ιε'. σελ. 1131.

Λιβανωτίνος, η, ον. Ἐκ λιβανωτοῦ κατεσκευασμένος, ἡτοιμασμένος.

Λιβανωτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λιβανωτός.

Λιβανωτίς, ίδος, ἡ. Εἶδος εὐώδους φυτοῦ, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Δενδρολίβανον, Rosmarinus officinalis, Διον. Διοσκορ. γ'. 89. Παρὰ Νικάνδρῳ λέγεται μετὰ τοῦ ἐπιθέτου, «Λιβανωτὶς καγχρυφόρος», ἡ, καγχρυόεσσα, φυτόν τι παρόμοιον εὐώδες, Διοσκορ. γ'. 87. Τούτου εἴδη δύο, ἀμφότερα δὲ τιμαδηφόρα, καὶ τοῦ μὲν ἑνὸς ὁ καρπὸς εἶναι στρογγύλος καὶ γονιώδης, ὅστις καὶ, Κάχρυς, λέγεται, τοῦ δὲ ἄλλου πλατερόσπερμος. Τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοφράστου ἐν Ε'. 126. Φυτ. Ἱστορ. περιγραφόμενον εἶδος, θέλουσιν ὅτι εἶναι τὸ τοῦ Λιναίου, Laserpitium, latifolium, ἡ τό, athamanta livanotis. Ὅλα ταῦτα τὰ εἴδη ἔχουσι τὴν εὐωδίαν τοῦ λιβάνου, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄνομα. 2) = λιβανωτρίς, πόλλ' ἀμφ. Lobeck Φρυν. σ. 255.

Λιβανωτόν, τό, ἀντὶ τοῦ, λιβανωτός, Σουϊδ. ἀμφ.

Λιβανωτοπωλέω, ῶ. Λίβανον πωλῶ. ἐκ τοῦ

Λιβανωτοπώλης, ου, ὁ (πωλέω), ταὐτὸν τῷ, λιβανοπώλης.

Λιβανωτός, ὁ, καὶ, ἡ, Lobeck Φρυν. σ. 187. Πᾶσα σκόνις, ἣ ἧς καπνίζουσι, θυμίαμα, τὸ δάκρυον, ἢ ἡ ῥητίνη ἡ ἐκ τοῦ δένδρου τοῦ λιβάνου ἐκχεομένη, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο ἐν ταῖς θυσίαις εἰς τὸ θυμιάζειν, Ἡρόδ. 2, 86. 4, 107. 6, 97. ἴδε καὶ ἐν τῷ, λίβανος.

Λιβανωτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω), ταὐτὸν τῷ, λιβανοφόρος.

Λιβανωτρίς, ίδος, ἡ. Ἀγγεῖον, ἢ κουτίον, ἐν ᾧ φυλάττουσι τὸ λιβανωτὸν, λιβανοθήκη, καὶ θυμιατήριον. Πλούταρχ. Διόδωρ. ὁ Σικελ. ἀντὶ τούτου, κιβωτὶς, ἔχει.

Λιβάς, άδος, ἡ (λείβω). Πᾶν ὑγρὸν σταλάζον ἢ ῥέον, ὑδρὸν, οἶνος, αἷμα κ. τ. τ. σταγὼν, σταλαγματιὰ ὕδατος, δάκρυον δακρύων σταλαγμὸς, «Λιβάδεσι, ὑδρὰ ἀναβρυστικὰ ὑπὸ τῆς βροχῆς, Γεωπον. β'. 6. καὶ παρ' Ἀθην. σελ. 515. «Λιβάδες, ἡ πηγή, βρύσις, ἀνάβρυσις ὕδατος.

*Λίβερτος, ὁ, τὸ Λατ. libertus, ἀπελευθερωθεὶς, ὅστις πρότερον ὢν δοῦλος, λαμβάνει τὴν ἐλευθερίαν του, Πολυβ. 30, 16, 5.

Λίβηθρον, τό (λείβω), = λείβηθρον.

Λιβηρός, ά, όν· ταὐτὸν τῷ, λιβρός, Ἐτυμ. Γαλην. Γλωσσ. ἀμφ.

Λίβον, τό, Λατ. libum. Εἶδος πλακοῦντος, ἰδιαιτέρως ἐστεφανίζον τοῦτον εἰς θυσίας, καὶ εἰς τὰς γενεθλιακὰς ἡμέρας.

Λιβόνοτος, ὁ (λίψ, νότος). Ὁ μεταξὺ τοῦ λιβὸς καὶ τοῦ νότου πνέων ἄνεμος, λέγεται καὶ, λιβοφοίνιξ καὶ λευκόνοτος, Genelli ἐν Wolfs Anal. 4. p. 478. 500.

Λίβος, τό· ταὐτὸν τῷ, λιβάς. Σταγὼν, σταλαγμὸς δακρύων, δάκρυον τῶν ὀφθαλμῶν, Αἰσχύλ. Χοηφ. 440. 2) = λίβον.

Λιβοφοίνιξ, ικος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, λιβόνοτος.

Λιβρός, ά, όν (λείβω). Σταλάζων, ὑγρός, δίυγρος, ἐφυδρον χωρίον, νοτερός· λέγεται καὶ λιβηρός. 2) σκοτεινὸς, ἀμυδρός, μέλας, ὁμιχλώδης, ζοφώδης, μαῦρος. Φαίνεται, ὅτι ἐλήφθη ἐκ τῶν σκοτεινῶν καὶ βροχερῶν νεφῶν. Τινὲς εἶπον ἔτι καὶ, λιμβρός, ὡς θιβρὸς καὶ θημβρὸς, ὄβριμος καὶ ὄμβριμος· (ὅθεν imber, συγγεν. τῷ, ὄμβρος καὶ umbra.) Ὁ Σουϊδ. ἔχει, λιμβρὸς, ἢ νυὶ ἢ σκοτεινὴ, ἀλλὰ τοῦτο πρέπει ἴσως νὰ λέγηται, λιμβράς. ἴδε ἔτι καὶ ἐν τῷ, Ὀλός. Ἡ συνήθεια διὰ ταύτης τῆς λέξεως καλεῖ ἐν ζῶον, τοῦ ὁποίου ὁ μαλλὸς φυσικὰ δὲν εἶναι μακρύς· καθὼς ἔτι καὶ, λειόμαλλον, λέγει.

Λιβύη, ἡ. Ἐπαρχία τις παραθαλάσσιος ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἀφ' ἧς καλεῖται καὶ ὅλη ἡ Ἀφρική, Ὁδ. (υυ–) ὅθεν

*Λιβύηθεν, ἐπίῤῥ. Ἐκ λιβύης. (υυ–υ)

Λιβυκός, ή, όν. Ὁ ἐκ τῆς λιβύης, Ἀφρικῆς, Ἡρόδ.

Λιβυός, ὁ. Εἶδος πτηνοῦ εἰσέτι ἀδιορίστου, Ἀριστοτ. 2) εἶδος ὄφεως μὴ φαρμακεροῦ, ὅστις ἔτι καὶ, λίβυς, λέγεται, Νίκανδρ.

Λιβυρνίς, ίδος, ἡ· καὶ, λίβυρνον, τό. Εἶδος ἐλαφροῦ καὶ μακροῦ πλοίου. ἢ πλοῖον ληστρικὸν καὶ πολεμικὸν ὡς τό, Γαλέρα, ἢ φελοῦκα, παρὰ τοῖς νῦν λεγόμενον, Liburnica.

*Λίβυρνον, τό, = λιβυρνίς. (ι)

Λίβυς, υος, ὁ. Ὁ ἐν λιβύῃ γεννηθεὶς· καὶ ὡς ἐπίθ. ἀντὶ, λιβυκός, ὡς, «Αὐλὸς, λωτὸς, οἰωνὸς λιβυκόεις», Εὐριπ. 2) ἀντὶ τοῦ, λιβυός, ἀριθ. 2. 3) μαῦρον ἀγγεῖον ἐκ ὑδρὸς, σταμνὶ, τὸ ὁποῖον ἐτίθετο ἐπὶ τὸν τάφον τῶν ἀνυπάνδρων. ἴδε καὶ ἐν τῷ, λουτροφόρος, 2. (υυ) ὅθεν

Λίβυσσα, ης, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Λιβύης, Ἀφρικῆς καὶ ὡς ἐπίθ. = λιβυκή. (ι)

Λιβυστικός, ή, όν· ταὐτὸν τῷ, λιβυκός.

Λιβυστίς, ίδος, ἡ, = λιβυστικὴ, συνυπακουομ. γῆ, ἢ, γυνὴ, ἡ γῆ τῆς λιβύης, ἡ γυνὴ λίβυσσα.

Λιβυφοίνιξ, ικος, ὁ (λίβυς, φοίνιξ). Μιστὸς λίβυς καὶ μιστὸς φοίνιξ, ἤγουν Καρχηδόνιος, ὁ ἐκ τῆς Καρχηδόνος (Μπαρμπαρέσσος ἢ Τουνεζλῆς), διότι ἡ Καρχηδὼν ἀποικία ἦν τῶν Φοινίκων.

(Λίβω) ταὐτὸν τῷ, λείβω, οὐδέποτε χρηματίσαν, ὡς φαίνεται, ἐν χρήσει.

Λίγα, Ἐπίῤῥ. τοῦ λιγὺς κατὰ συγκοπ. ἀντὶ, λιγέα, ὡς τό, Ὠκα, Ὠκέα ἐκ τοῦ ὠκὺς, Ἠχητικῶς, μεγαλοφώνως, καθαρὰ, μὲ καθαρὰν φωνὴν, Ὁμ., ὅστις ἐπιτοπολὺ συντάσσει τῷ, κωκύειν, Ἰλ. Τ, 284 κτ. μόνον δὲ ἐν Ὀδ. Η, 254 καὶ τῷ, ἀείδειν. (υυ)

Λιγαίνω, (λιγὺς). Ἱππικὰ ἢ μεγαλοφώνως φωνάζω, ἐπὶ κηρύκων, Ἰλ. Δ, 684. «Κήρυκες δ' ἐλίγαινον, ἀντὶ τοῦ, λιγυρῶς ἔβοων. 2) καθαρὰ ἢ μεγαλοφώνως φωνάζω, ᾄδω, ἠχῶ, βροντῶ, βομβῶ, τόσον ἐπὶ ἐπηρθρωμένων, ὅσον καὶ ἐπὶ ἀνάῤῥων τόνων. «Σύριγγι, φόρμιγγι λιγαίνειν, παίζειν εἰς αὐτὰ· καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ὡσαύτως. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 879. «Ἐκ φρενῶν ὀρθὰς λιγαίνω, ἀντὶ, λιγυρῶς ἢ λίγα κωκύω. ἴδε λιγυρός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, λιγαίνει, ἀντὶ τοῦ, μαστιγοῖ, ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ «Μάστιγι λιγυρῇ». Παρ' Ἀρατ. Διοσημ. 275. Λιγαίνομαι, ὁ σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, μετὰ γεωρωτέρας φωνῆς φθέγγομαι· ἄλλος δέ τις ἑρμην. διὰ τοῦ, ἠτυχ. καὶ ἀνειμένα κράζειν. 2) ἐνεργ. «Μέλος λιγαίνειν, Βίωνα.

Λιγγούριον, τό, = λυγκούριον.

Λίγγω, ἀφ' οὗ εὕρηται μόνον τὸ «Λίγξε βιὸς», ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσε τὸ βέλος, ὁπόταν ἀφέθη ἀπὸ τῆς νευρᾶς, ἐῤῥίφθη ἀπὸ τοῦ τόξου (ἔκαμε τὸ βέλος Ζίγγ, ἢ Λίγγ.), Ἰλ. Δ, 125. ἄρα ἐκ τοῦ, λίγα, λιγύς. ἴδε λίζω.

Λίγδα, ἡ· ταὐτὸν τῷ, λίγδος, ἡ, ἴγδη. Χαβάνι ἐν τῇ συνηθείᾳ, καὶ τό, λίπος.

Λίγδην, Ἐπίῤῥ. (λίζω, λείχω). Ξεστικῶς, ἐπιπολῆς, ἐπιψαύσην, ἐπιγράφην, ἐξόψι. «Βάλε χεῖρα λίβδην (Ὁμ. Ὀδ. Χ. 278.)», ἐπλήγωσε τὴν χεῖρα ἐπιπολαίως· ὅθεν τό, ἐπιλίγδην. Ἐπιπολαίως καὶ ἀκροθιγῶς ψαύων, ὁπόταν τὸ βέλος λίγγον διαφεύγει. ἴδε λίζω.

Λίγδος, ὁ· καὶ λίγδα καὶ ἴγδη, ἡ, = θυσία. Χαβάνι, πέτρα, ἐν ᾗ τρίβεται τι. 2) στραγγιστήριον, ἠθμὸς, σάκκος. β') διατρυπημένος τύπος τις (καλοῦπι) εἰς χρῆσιν τῶν ἐξεργαζομένων τὰ πήλινα ἀγγεῖα, ἢ χωνευόντων μέταλλα, διὰ νὰ στραγγίζωσι, διαπερῶσιν ἀναλυμένον μέταλλον, ἄλλως, χοάνη, χόανος, χοῦνος, ὡς Ὁ Φώτ. ἑρμην. διὰ τοῦ «Χοῦνος, τρήματα ἔχων συνεχῆ τέσσαρα παραπλήσια, δι' ὧν ὁ χαλκὸς ἠθεῖται· ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ διὰ τοῦ, χοάνη. Ἐκ τούτων φαίνεται, ὅτι ἦτον ἔτι καὶ τύπος τις ἢ κιβώτιον ἐκ πηλοῦ διατρυπημένον, εἰς ὃ ἐνεχεῖτο ὁ χωνευόμενος χαλκὸς ἢ ὀρείχαλκος, καὶ ἐκ τῶν τρυπῶν διέτρεχεν. Ὁ Κύστάθιος λέγει, ὅτι αἱ τρυπαὶ τοῦ χωνευτηρίου τούτου εἶχον τὸ σχῆμα τοῦ Δ. καὶ ἄλλαχοῦ, ὅτι ἦτον χωνευτήριον εἰς νομισμάτων διατύπωσιν. γ') διατρυπημένος πήλινος τύπος, ἐν ᾧ ἐβάλλετο τὸ κηρίνον πρότυπον (μοδέλλον), κατὰ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ χυθῇ κοῖλον χάλκινον ἄγαλμα. Ὁ Πολυδ. ί. 189. λέγει, ὅτι ἔβαλλον ἐν αὐτῷ τύπους τινὰς ἐκ κηροῦ, οἵτινες ἀνέλυον ἐν τῷ πυρί. Τοιουτοτρόπως χύνει ὁ Φίλων (Μαθηματ. παλ. σελ. 77.) τὰ χάλκινα κουτία, τὰ ὁποῖα αὐτὸς προτήτερα κήρινα ἐμόρφωσε, «Προποιηθέν-

τα κήρινα καὶ χωνευδένται· τοιουτοτρόπως χύνεται καὶ ἐν ἄγαλμα. ἴδε καὶ ἐν, Χοάνη.

Λίγειος, εία, ειον, νεωτ. τύπος τοῦ λιγύς. Παρ' Ἡλιοδώρ. Αἰθιοπ. ς'. σελ. 270. «Λίγειόν τι ἀνακωκύσασα, ὀξεῖα τῇ φωνῇ θρηνήσασα.

Λιγέως. Ἐπίρ. τοῦ λιγύς, ταὐτὸν τῷ, λίγα, λιγύ, καὶ, λιγυρῶς, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 214. Τ, 5. Ὀδ. Β, 201. Δ, 391. κτ.

*Λιγήϊος, ια, ιον, Ἰων. ἀντὶ λίγειος.

Λίγνον, τό· πολλ' ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ λέγνη.

Λιγνοέεις, εσσα, εν (λιγνός). Καπνώδης, καπνισμένος, ἀσβολωμένος, ἀτμιδώδης.

Λιγνύς, ύος, ἡ. Καπνώδες, ἄνευ φλογὸς πῦρ. 2) καπνός, ἡ ἡ τοῦ λύχνου, ἡ τῆς φλογὸς ἀτμίς, ἡ ἀνάδοσις τοῦ πυρός, κυρίως δὲ ὁ ἀπὸ τῶν καιομένων ἐλαιωδῶν γινόμενος καπνός· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀσβολος, αἰθαλος, ἡ καπνιά. Παρὰ Σοφ. Τρ. 794. τὸ ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν σκότος ἐν καιρῷ θανάτου, caligo, ὡς ἀχλύς, παρ' Ὁμ. (κυρίως μὲν --, ἀλλὰ καὶ -υ, Σοφ. Ἀντ. 1127.) ὅθεν

Λιγνυώδης, ες, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, λιγνόεις.

Λιγνωτός, ή, όν, πολλ' ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ λεγνωτός.

Λιγυηχής, ές, ὁ, ἡ· (ἠχή) καὶ, λιγύθροος, συναιρ. λιγύδρους (θρόος). Καθαρὰ ἡ ὀξέως, ἡ ἀκουστά, ἡ ἁρμονικῶς ἠχῶν, ἠχολογῶν.

Λιγύθροος, συναιρ. λιγύδρους, ὁ, ἡ (θρόος). = λιγυρόθροος, λιγυηχής.

Λιγύκροτος, ὁ, ἡ (κρότος). Ὁ ὀξέως, καθαρῶς ἠχῶν, κροτῶν, Σουΐδ. ὅστις ἔτι καὶ, λιγύμοχθος, ἐξ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1381. ἔχει, ὅπου νῦν, λιγύφθογγος, ἢ λιγύμυθος, ἔχει.

*Λιγύμαλπος, ὁ, ἡ (μαλπή). Καθαρὰ, ἡ μεγαλοφώνως, ἡ ἁρμονικῶς ᾄδων, «Δ. νύμφαι». Ἔμβ. Ὁμ. 18, 19.

*Λιγύμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος). Ἀγωνιζόμενος μὲ καθαρὸν φάλσιμον, ὁ μελῳδικῶς ταλαιπωρῶν τὰς συμφοράς, ἐπίθ. τῆς ἀηδόνος παρ' Ἀρστοφ. Νεφ. 1381. πλὴν ἢ ἀνάγν. ἐστὶν ἀμφ.

*Λιγύμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ὁμιλῶν καθαρὰ, ἀκουστὰ, ἔχων ἠχώδη φωνήν.

Λιγυπνείων, οντος (πνέω), ποιητ. Ὁ ψυχῶν καθαρὰ, ἡ γλυκέως, «Λιγυπνείοντες ἀῆται, Ὀδ. Δ, 567. (μόνον ὡς ἄρσεν. μετοχ. ἐν χρήσει.)

*Λιγύπνοος, ὁ, ἡ (πνοιή) = λιγυπνείων, Ἔμβ. Ὁμ. εἰς Ἀπ. 28.

Λιγύπνους, ὁ, ἡ, συναιρ. λιγύπνους (πνέω). Καθαρὰ ἡ μεγάλως, ἡ ὀξέως ψυχῶν, σφυρίζων. 2) δυνατὰ μυρίζων.

*Λιγυπτεροφωνος, ὁ, ἡ (πτερὸν, φωνή). Ἠχῶν ἢ συρίζων, βαβράζων δυνατὰ καὶ καθαρὰ μὲ τὰ πτερά. Σιβύλλ.

Λιγυπτέρυγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ). Τοῦ ὁποίου αἱ πτέρυγες καθαρῶς, ὀξέως ἠχοῦσιν ἐν τῷ πέτεσθαι, ἐπίθ. τῆς τέττιγος (τζίντζιρα), Μελέαγρ. ἐπιγρ. 112.

Λιγυρίζω, (λιγυρός). Ὁμιλῶ, ἢ ᾄδω, ἠχῶ καθαρῶς ἢ μελῳδικῶς, χαριέντως, νόστιμα, ὡς τὸ παρ' Ἡσυχ. λιγαίνω.

Λιγύριον, τό· ἀντὶ τοῦ, λιγκούριον, ἀμφ.

Λιγυρόθροος, καὶ συναιρ. -ρόδρους, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, λιγύθροος, ους· ὁ, ἡ. Ὁ καθαρῶς ἠχῶν, λιγὺν ἠχὸν, θρῶν ἀποτελῶν.

*Λιγυροκωτίλης, η, ον (κωτίλος). ποιητ. Πολυλογῶν μὲ καθαρὰν, ὀξεῖαν, μεγάλην φωνήν. «Λιγυροκωτίλης ἀνοπῆς», Κόρινν παρ' Ἡφαίστ. σ. 106.

Λιγυρόπνοος, καὶ συναιρ. -πνους, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, λιγύπνοος. Ὁ καθαρῶς, ὀξέως πνέων.

Λιγυρός, ά, όν· καὶ ἐπίρ. λιγυρῶς (λιγύς). Καθαρῶς ἢ ὀξέως ἠχῶν, συρίζων, σφυρίζων, ἐπὶ παντὸς ἠχοῦ ὀξέος, διαπεραστικοῦ, κοπτεροῦ, ἐπὶ παντὸς σώματος ταχέως φερομένου καὶ συρίζοντος, ἤτοι ἠχὸν ὀξὺν ἀποτελοῦντος· παρ' Ὁμ. ἐπὶ συρίζοντος ἀνέμου, Ἰλ. Ε, 526. Ν, 590. Ψ, 215. ἐπὶ μάστιγος λιγὺ κλαζούσης, ἐν τῷ ἀέρι φοφούσης (κλάτζ, κλάτζ ποιούσης), Ἰλ. Α. 532. ἐπὶ καθαρᾶς ᾠδῆς τοῦ πτηνοῦ, Ἰλ. Ξ. 290. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν Σειρήνων, Ὀδ. Μ. 44. 183. Παρὰ Μεταγνστ. καὶ ἐπὶ ὑψηλῆς ἢ λεπτῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς, π. χ. «Λιγυρὰ φωνῇ, ταὐτὸν τῷ, ὀξεῖα· καθὼς π. χ. ἐκείνη ἢ τῶν γυναικῶν ἢ τῶν παιδίων, ἢ ὁ συρίζων καὶ ὑψηλὸς τῆς φωνῆς τόνος, ὅστις διαπερᾷ τὰς ἀκοὰς, λαμπρὰ δηλαδή, καθαρὰ, καλή, πρβ. λιγύς. Ὁ Ἀριστοτέλης ἔχει «Φωνὴν λιγυρήν», ἐπὶ ὀρνίθων, πτηνῶν. Ὁ Ἰσοκράτ. «Σύμβιον ἁπάντων ἡδιστον καὶ λιγυρώτατον». Ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν τῷ ἐπὶ Ἀκουστ. ἑρμην. τὸ «Φωναὶ λιγυραὶ» διὰ τοῦ, λεπταὶ καὶ πυκναί. Παρὰ Ξενοφῶντ. Κυνηγ. δ'. 1. τὸ «Οὐρὰ λιγυρά», ὁ Πολυδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὀξεῖα· ὁ δὲ Ἀρίμαν. διὰ τοῦ, λεπτή· κατ' ἐμὴν ὅμως γνώμην ἐνταῦθα σημαίνει τὸ. εὐκαμπής, πρὸς τὴν ῥάχιν τοῦ ζώου κεκυρτωμένη. ἴδε καὶ ἐν τῷ, λυγηρός. (ἡ σημασία προσηνής, χαρίεις, νόστιμος, θελκτικός, μελῳδικός, οὐχ ὑπάρχει ἐν τῇ λέξει.)

Λιγύς, εῖα, Ἰων. λίγεια οὐδ. λιγύ. Ποιητικ. ταὐτὸν τῷ πεζῷ, λιγυρός. Ἐπίρ. λιγέως. Καθαρῶς ἢ ὀξέως ἠχῶν, ἐπὶ παντὸς ἠχοῦ λεπτοῦ, ὑψηλοῦ, ὀξέος, κοπτεροῦ, συριστικοῦ, διαπεραστικοῦ, ἀναρθρου ἢ ἐναρθρου· παρ' Ὁμ. ἐπὶ συρίζοντος ἀνέμου, Ἰλ. Ν, 334. Ὀδ. Γ, 176. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις· ἐπὶ τῆς καθαρῶς ἠχούσης φόρμιγγος, Ἰλ. Ι, 186. Ὀδ. Θ, 67. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ, «Μοῦσα Λίγεια (Ὀδ. Ω, 62)». Εὐχρηστότατον δὲ, καὶ μάλιστα ἐν Ἰλ. Α, 248. Δ, 293. ὡς ἐπίθετον τοῦ Νέστορος, «Λιγὺς Πηλίων ἀγορητής», ῥήτωρ ἐμβριθυτικός, διαχωρητικός, γλυκύφθογγος· ὡσαύτως καὶ τὸ ἐπίρρ. «Λιγέως ἀγορεύειν (Ἰλ. Γ, 214)», ὁμιλεῖν μὲ ἔμφασιν, μὲ καθαρωτάτην καὶ διακεκριμένην φωνήν· καὶ ἐπὶ ἀνέμου, «Λιγέως ψυχῶν (Ἰλ. Ψ, 218)»· καὶ συνεχέστατα «Λιγέως κλαίειν (Ἰλ. Τ, 5. Ὀδ. Δ, 391. καὶ ἀλλαχοῦ», κλαίειν μὲ καθαρὰν καὶ ψιλὴν φωνήν. Παρ' Ὁμ. καὶ Ἴωσι τὸ θηλ. γράφεται πάντοτε προπαροξυτόνως λίγεια, Δωρ. θηλ. λιγέα· τοὐναντίον δὲ λανθάνει πολλὰ ὁ Ἐλμπλένος παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 671, ὅτε γράφει προπαροξυτόνως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε λίγεια, ὡσαυτοῦ δὲν ὑπάρχει διαφορὰ κατὰ τὰς διαλέκτους, καὶ μάλιστα, ὅτε κατηγορεῖ τὸν Ἑρμάνον καὶ Reisig, οἱ ὁποῖοι ἀμφότεροι φυλάττουσιν ἐπ' ἀκριβὲς τὴν διαφορὰν, χωρὶς νὰ προαναφέρῃ τὸν κανόνα, ὅστις ἔπρεπε νὰ γίνει γνωστὸς εἰς κριτικὴν ἔκδοσιν τοῦ Σοφοκλέους. (υυ)

Λίγυς, υος, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς λιγουρίας (ἔθνους ὄνομα). Γενοβέζος. (2) ὡς ἐπίθ. = λιγυστικός. (υυ)

*Λιγυστικός, ή, όν. Ἐκ λιγουρίας ὢν· ἤτοι λιγυστικόν», εἴδος φυτοῦ, φοίνικας φέρον, Διοσ. Σκελ. γ'. 58. laserpitium siler ἢ ligusticum, levisticum L.

*Λιγυστίς, ίδος, ἡ, = λιγυστική.

Λιγύφθογγος, ὁ, ἡ (φθόγγος). ποιητ. Ὁ καθαρῶς, ὀξέως ἠχῶν ἢ κράζων, φωνάζων, ὀξύφωνος, παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπίθ. τῶν κηρύκων, Ἰλ. Β. 50. 442. Ι, 10. Ψ, 39.

*Λιγυφωνέω. Καθαρῶς ἢ ὀξέως φωνέω, ἠχῶ, Σχολ. Θεοκρ. 8, 30. ἐκ τοῦ

*Λιγύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ἔχων φωνὴν καθαρὰν ἢ ὀξεῖαν, λεπτὴν, ὡς ἁρπῆ, Ἰλ. Τ. 350. πρβ. ὅμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 478. Ἡτ. Θεογ. 275. 518.

Λίζω, Μ. ξω, συγγ. τῷ λείχω, Σχίζω, τραγγρουνίζω, ἐπίζω, ἤτοι κάμνω διὰ κοπτεροῦ τινος ὀργάνου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τινὸς σώματος κατὰ τὸ μῆκος χαραγματίαν, πληγόνω αὐτὸ κατ' ἐπιπολῆς, τὸ ἄκρον ἐέρμα δηλήτασθαι, ὅθεν τό Ὁμηρ. λίζδην καὶ ἐπιλίζδην· τὸ ῥῆμα εὑρίσκεται μόνον παρὰ τοῖς Μεταγνστ. Κατά τινας σημαίνει τοῦτο τὸ ῥῆμα καὶ, συρίζω, ποιόν ἠχον ἀποτελῶ, ζυζυίζω, ὅθεν παρήγαγον τό, λιγύς, λιγυρός, λίγα, καὶ τὸ Ὁμηρ. λίγδε, ὅμως, ὡς φαίνεται, τὸ λίγγα καὶ λίζω εἶναι κυρίως διαφορετικὰ πρωτότυπα.

Λίην, ἐπίρρ. Ὁμηρικῶς καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, λίαν. Ἄγαν, κατὰ πολλά. (υ -)

*Λίϊ', ἴδε ΛΙΣ.

*Λιθαγωγός, ὁ, ἡ (λίθος, ἄγω). Ὁ φέρων, ἢ χρήσιμος εἰς τὸ φέρειν εἰς τι μέρος πέτρας εἰς χρῆσίν τινα.

Λιθάζω (λίθος). Λιθοβολῶ, Ἀριστοτ. καὶ Πολυβ. 10, 29. 2) μεταβάλλω εἰς λίθον.

Λίθαξ, ακος, οὐσ. ὡς ὑποκορ. τοῦ, λίθος, ἀντὶ τοῦ, λιθάριον. Μικρὰ πέτρα, βράχος. 2) ὡς ἐπίθετ. ἐκ τοῦ, λίθος. ἀντὶ τοῦ, σκληρός, λιθώδης, Ὀδύσ. Ε, 415.

*Λιθαργύρεος, α, ον, καὶ

*Λιθαργύρινος, ίνη, ινον. Κατεσκευασμένος ἐκ λιθαργύρου· ὁμοίως λιθαργύρω.

Λιθάργυρος, ἡ (λίθος, ἄργυρος)· spuma argenti. ἄργυρος καὶ μόλιβδος, τὸ ὁποῖον συνίσταται κατὰ τὴν ἀνάλυσιν τοῦ ἐκ τῶν μεταλλείων μὴ καθαροῦ ἐκβαλλομένου ἀργύρου, ἤτοι ἀτιμοχώματος, κυρίως, ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ εἰς ὑέλον μεταβεβλημένος μόλιβδος, ὅστις συνάγεται, ὁπόταν ὁ μόλιβδος, ἀποτρίβεται ἐκ τοῦ ἀργύρου μετὰ τὴν ἀνάλυσιν, ἢ ἰδιαιτέρως πως ἑτοιμάζεται, ὅτε καὶ Ἀργυρίον ἄνδος, λέγεται. Ἐκ τοῦ βαθμοῦ τοῦ πυρὸς, λαμβάνει καὶ τὰ διάφορα χρώματα· ὁπότε δὲ λάβῃ τὸ κίτρινον, τότε καλεῖται, Χρυσῖτις, καὶ ὁπότε τὸ καθαρὸν καὶ λαμπρὸν, Ἀργυρῖτις, Διοσκορ. α'. 102. 2) μέταλλόν τι, ὅμοιον τῷ Κασσιτέρῳ κατὰ τὴν λευκότητα, ἐξ οὗ κατεσκεύαζον ἀγγεῖα, Λατ. stannum. 3) ὡς ἐπίθ. = λιθαργύρεος.

Λιθαρίδιον, τό· καὶ, λιθάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, λίθος. Μικρὸς λίθος, λιθαράκιον· καὶ πολύτιμος λίθος. (ᾱ)

Λιθάς, άδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, λίθος, Ὀδύσ. Ξ, 36. Ψ, 193. βράχος, κοτζουρον βράχου. 2) βολή, ῥίψιμον πετρῶν, ἢ χάλαζα πετρῶν, βροχὴ πετρῶν.

*Λιθασμός, ὁ (λιθάζω). Ὁ πετροβολισμός, Σχολ. Σοφ. Αἰ. 245.

Λιθαστής, οῦ, ὁ (λιθάζω). Ὅστις λιθάζει, λιθοβολεῖ. ὅθεν

Λιθαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς λιθοβολίαν.

*Λιθάω, = λιθιάω, Lobeck Φρυν. σ. 80.

Λιθεία, ἡ. Λίθων εἶδος ἢ μαρμάρων καὶ, πετρῶν ὕλη πρὸς οἰκοδομήν, ὡς ξυλεία, Στράβ. 3, σελ. 668. ἀξιαρίτους δὲ 3) εὐγενεῖς λίθους.

Λίθειος, εία, ειον· ἡ, λίθειος, ὁ, ἡ· καὶ, λίθεος, έα, εον· ἡ, λίθεος, ὁ, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, λίθινος. (ῑ)

Λιθηλογής, ὁ, ἡ· ἀντὶ, λιθιλογής (λέγω). Ὁ ἐκ συνηγμένων λίθων οἰκοδομημένος, κτισμένος, συστημένος, Ἀνέκδοτ. β'. 142.

Λιθίκη, ἡ, = λιθεία, Βουτμ. ἐν Οὐόλφ. Μουσ. 2, 3. σ. 559.

Λιθίκιος, εία, εῖον, ἀντὶ τοῦ, λίθινος, ἀμφ. Ἀνέκδοτ. α'. 256.

Λιθιακός, ή, όν. Πράγματι, τοῦ ὁποίου αὐτοτελεῖμενόν ἐστιν ὁ λίθος, ἀναγόμενος εἰς λίθον, ἢ ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τοὺς λίθους· καὶ ἐνταῦθον «Τὰ λιθιακὰ (συγγράμματα, βιβλία)», συγγράμματα, πραγματεῖαι περὶ λίθων, ἢ περὶ εὐγενῶν λίθων. 2) ὁ πάσχων λιθίασιν.

Λιθίασις, εως, ἡ. Πάθος τι περὶ τὴν κύστιν, ὁπόταν ἐν ταύτῃ γίνεται ἡ λεγομένη πέτρα, καὶ οἱ ἐκ ταύτης πόνοι. 2) ὑπερσάρκωσις σκληρὰ ἐν τοῖς βλεφάροις. ἐκ τοῦ

Λιθιάω, ῶ καὶ λιθάω (λίθος). Πάσχω λιθίασιν, ἔχω πέτραν εἰς τὴν κύστιν, φυσικῶς, ἢ πάσχω πόνους ἀπὸ πέτρας τῆς φυσικῆς· ἔτι δέ, πάσχω ἀρθριτικοὺς πόνους.

Λιθίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λίθος. Λιθαρίδιον.

Λιθίζω. Ὁμοιος εἰμὶ τῷ λίθῳ, φαίνομαι ὡς λίθος.

*Λιθικός, ή, όν (λίθος). Ἀπὸ τὰς πέτρας, διαλαμβάνων περὶ πετρῶν. »Τὰ λιθικὰ ὑπερ. βιβλία, τὸ περὶ πετρῶν σύγγραμμα.

Λίθινος, ίνη, ινον· ἡ, λίθινος, ὁ, ἡ, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 622. καὶ Ἐπίρ. λιθίνεος (λίθος). Πέτρινος, ἐκ πέτρας, ἀπὸ πέτρας, Ἡρόδ. 2, 69. 141. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δέ, πετρώδης, βραχώδης. »Λιθίνως βλέπειν πρός τινα, θεωρῶ τινα ὡς λιθωτός, λελιθωμένος, μεταβεβλημένος εἰς πέτραν.

*Λιθίον, τό, ὑποκορ. τοῦ λίθος.

Λιθίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, λίθος, ὡς καὶ τό, λιθάς.

Λιθόβλητος, ὁ, ἡ (βάλλω, λίθος). Τὸν ὁποῖον ἐλιθοβόλησαν, λιθοβολημένος, κτυπημένος μὲ τὰς πέτρας. 2) μετὰ λίθων ἐπεβεβλημένος, καπλατισμένος, ἔχων ἐπ' ἐπάνω λίθους διὰ στολισμόν, ὡς »Λιθόβλητος κεκρύφαλος«, Ἐπιγράμ.

Λιθοβολέω, ῶ (βάλλω). Λίθους ῥίπτω· πετροβολῶ· ῥίπτω λίθους κατά τινος καὶ θανατόω αὐτόν· παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ, λιθοβολεύω. ὅθεν

Λιθοβολία, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ ῥίπτειν λίθους· ἡ πετροβολία, πετροβόλισμα· παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ, ἡ λιθοβολή, ὅμως ἄμφ.

*Λιθοβολήσιμος, ὁ, ἡ, καὶ

*Λιθοβόλητος, ὁ, ἡ, = λιθόβολος.

*Λιθοβολισμός, ὁ, = λιθοβολία, Σχολ. Αἰσχ. Ἑπτά 546.

Λιθόβολος, ὁ, ἡ (βάλλομαι). Πετροβολημένος, Valck. Φοιν. 1069.

Λιθοβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ λίθους βάλλων, ὅστις ῥίπτει λίθους, πετροβολεῖ· καὶ ὁ λιθοβολῶν τινα. »Λιθοβόλον, τό, »μηχανή τις, δι' ἧς ἐρρίπτον πέτρας, σφενδόνη.

Λιθογλύπτης, ου, ὁ (γλύφω). Ὅστις γλύφει, κόπτει τὰς πέτρας, λιθοξόος, ἢ σκαλίζει εἰς πέτρας.

Λιθογλυφής, ές, ὁ, ἡ (γλύφω). Ὁ εἰς λίθους γεγλυμμένος, σκαλισμένος, γεγραμμένος, ἐγκεχαραγμένος.

*Λιθογλυφία, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ λιθογλύφου.

Λιθογλύφος, ὁ, ἡ (γλύφω), ταὐτὸν τῷ, λιθογλύπτης. Πέτρας κόπτων, σκαλίζων· οὐσ. ὁ λιθογλύφος, ὁ τεχνίτης, ὅστις ἔχει τὴν ἐπιστήμην διὰ τροχοῦ νὰ δίδῃ εἰς πολυτίμους λίθους καὶ κρυστάλλους κανονικὴν μορφήν, νὰ τὰ γυαλίζῃ, ἢ καὶ νὰ σκαλίζῃ ἐν αὐτοῖς σχήματα καὶ μορφάς. (2)

Λιθογνωμικός, ή, όν (γνώμη). Ὁ γνωρίζων τοὺς λίθους· Κατὰ Σουΐδ., Φιλόστρατος ὁ παλαιότερος ἔγραψε βιβλίον, λιθογνωμικόν, ἤτοι, περὶ γνώσεως λίθων, ἐπιγραφόμενον.

*Λιθογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Εἰδήμων ἢ ἐξεταστὴς τῶν λίθων.

Λιθόδενδρον, τό. Δένδρον λελιθωμένον· κυρίως τὸ σχῆμα δένδρου ἔχον Ἡρακλείου, τὸ ὁποῖον, εὐθὺς ἀφ' οὗ ἐκβῇ ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὸν ἀέρα, ἀπολιθοῦται, καθὼς ἔλεγον.

Λιθοδερκής, ές, ὁ, ἡ (δέρκομαι). Ὅστις διὰ τῆς ὄψεως, μὲ τὸ βλέμμα μόνον, εὐθὺς ἀφ' οὗ ἴδῃ τινα, τὸν μεταβάλλει εἰς λίθον, ὡς ἡ Γοργώ. Ἀνθολ.

Λιθόδερμος, ὁ, ἡ (δέρμα). Ὁ λίθινον δέρμα ἢ φλοιὸν ἔχων, ὀστρακόδερμος.

Λιθοδεκτέω, ῶ (δικεῖν) ταὐτὸν τῷ, λιθοβολέω. Σουΐδ.

Λιθόδμητος, ὁ, ἡ (δέμω), κατὰ συγκοπ. καὶ λιθοδόμητος, ὁ, ἡ (δομέω). Ἐκ λίθων, ἢ μετὰ λίθων οἰκοδομημένος.

Λιθοδόμος, ὁ, ἡ (δέμω). Ὅστις μὲ λίθους ἢ ἐκ λίθων οἰκοδομεῖ, οἰκοδόμος, τεχνοκτίστης.

Λιθοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ λίθου εἶδος ἔχων.

Λιθοεργής, ές, καὶ, λιθοεργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ), Ὀππιαν. Κυνηγ. γ'. 222. καὶ Ἀνθολογ. Ὁ εἰς λίθον μεταβάλλων.

Λιθοθλάω, ῶ (θλάω). Λίθους θλάω, συντρίβω, (τζακίζω πέτρας), πόλλ' ἀμφ. ὅθεν λιθοθλάστης, ὁ. Τὸ ὄργανον, δι' οὗ θλῶμεν τοὺς λίθους.

Λιθοκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Λιθίνην, ἤτοι σκληρὰν ὡς τὴν πέτραν καρδίαν ἔχων, Βασίλ.

Λιθοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Λιθίνην κεφαλὴν ἔχων, Ἀθήν. σελ. 305.

Λιθοκόλλα, ἡ (κόλλα). Εἶδος κόλλας, δι' ἧς συγκολλῶσι τοὺς λίθους, Διοσκορ. ε'. 164. »Ἡ δὲ λιθοκόλλα μίγμα οὖσα μαρμάρου ἢ λίθου παρίου καὶ ταυροκόλλης.«

Λιθοκόλλητος, ὁ, ἡ (λίθος, κολλάω). Μετὰ λιθοκόλλας κεκολλημένος, ἐξαιρετ. Ὁ ἐπάνω αὐτοῦ λίθους (πετράδια) ἔχων κεκολλημένους εἰς στολισμόν, ὡς, »Λιθοκόλλητος στέφανος,« στέφανος ἐστολισμένος μετὰ λίθων πολυτίμων. »Στράβ. ιε'. σελ. 1125.) ἐπίθεσις, ἢ στολισμὸς μετὰ πολυτίμων λίθων ἢ μαρμάρων. »Οἷς χρῶνται εἰς τὰ λιθοκόλλητα, ἢ Λιθόκολλα,« Θεόφραστ. περὶ Λίθ. σελ. 396. »Στόμιον λιθοκόλλητον« (Σοφοκλ. Τραχ. 1261.), τὸ προσκεκολλημένους λίθους ἔχον.

*Λιθόκολλος, ὁ, ἡ (κόλλα), = λιθοκόλλητος.

Λιθοκοπέω, ῶ. Λίθους κόπτω.

Λιθοκοπία, ἡ. Τὸ λίθους κόπτειν, ἐκ τοῦ λιθοκόπος.

*Λιθοκοπική, ἡ, ὑπκ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ λιθοκόπου, ἐκ τοῦ

Λιθοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Λίθους κόπτων. Οὐσ. ὁ λιθοκόπος, ὅστις ἐπιτηδεύει καὶ δουλεύει τὰς πέτρας εἰς οἰκοδομὴν καὶ ἄλλας χρείας.

*Λιθοκρήδεμνος, ὁ, ἡ (κρήδεμνον). Ἐπτερωνωμένος, ἢ περιστοιχημένος ἀπὸ πέτρας, Κολλουθ. 102.

Λιθοκτονέω, ῶ. Κτείνω, φονεύω, διὰ τῶν λίθων· ἐκ τοῦ

Λιθοκτονία, ἡ (κτείνω). Ὁ διὰ τῆς λιθοβολίας θάνατος, Ἀνθολογ.

Λιθολευστέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Λιθοβολέω· ἐκ τοῦ

Λιθολεύστης, ου, ὁ (λεύω), ταὐτὸν τῷ, Λιθοβόλος, Ἡσύχ.

Λιθόλευστος, ὁ, ἡ (λεύω). Τὸν ὁποῖον ἐλιθοβόλησαν, ταὐτὸν τῷ, Λιθόβλητος· »Λιθόλευστος Ἄρης« (Σοφοκλ. Αἴ. 254.) ταὐτὸν τῷ, λιθοκτονία, 2) ἀξιολιθοβόλητος, ὅθεν ἐγκληματικός, ὅμοιος ἢ ἐκμελουμένος ἐγκλήματι, ὑπεύθυνος ἐγκλήματος.

Λιθολεύω, (λεύω), ταὐτὸν τῷ Λιθολευστέω, πόλλ' ἀμφ.

Λιθολογέω, ῶ (λιθολόγος). Λίθους συνάγω· καὶ κτίζω, οἰκοδομῶ μὲ τοὺς συναγμένους λίθους, ἄνευ ὅμως ἀσβέστου ἢ πηλοῦ, καὶ μόνον ἐπισωρεύων αὐτούς, ὡς τὸ τῆς συνηθείας κτίζω ξηρολίθι, τὸ ὁποῖον ὁ Θουκυδίδ. δ'. 4. Λογέδην συντιθέναι λέγει, καὶ ταῦτα ἦταν τὰ ὀνομαζόμενα Κυκλώπεια τείχη καὶ πολλὰ τῶν μεγίστων Αἰγυπτίων οἰκοδομημάτων ἐκ τετραγώνων λίθων· ὅθεν

Λιθολόγημα, τό. Σύναξις, ἢ συναρμογὴ λίθων· ἢ κατὰ τάξιν θέσις τῶν λίθων ἐν τῷ οἰκοδομεῖν, Ξενοφ. Κύρουπ. ζ'. γ'. 25.

*Λιθολογία, ἡ. Ἡ σύναξις, ἐκλογὴ τῶν πετρῶν.

Λιθολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ λίθους συνάγων, ἐκλέγων, ἢ ὁ διὰ συναχθέντων λίθων τετραγώνων ἄνευ ἀσβέστου ἢ πηλοῦ διὰ φιλῆς ἐπιθέσεως αὐτῶν οἰκοδομῶν, κτίζων, Θουκ. 6. 44. 7, 43. καὶ Ξενοφ. Ἑλλην. δ'. δ'. 18. καὶ δ'. ἡ. 9.

Λιθομυλία, ἡ· παρὰ Σουΐδ. »Λιθομυλία κατέστρωτο,« ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, Λίθῃ μυλίᾳ, ἤ, μυλίτῃ.

Λιθόξεστος, ὁ, ἡ (ξέω). Ὁ ἐκ λίθου Ἐξεσμένος, πελεκημένος, Ἠλιόδ. Ἀλεξ.

*Λιθοξόανος, ὁ, ἡ (ξόανον). Στολισμένος μὲ πέτρινα ξόανα.

Λιθοξοεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ λιθοξόου, Γλωσσάρ.

Λιθοξοϊκός, ή, όν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς τὸν λιθοξόον, ἢ εἰς τὸ δούλευμα τῶν πετρῶν, ἐκ τοῦ

Λιθοξόος, ὁ, ἡ (ξέω). Λίθους ξέων· ὅστις πελεκᾷ, ὑκλίζει τὰς πέτρας καὶ οὐσ. ὁ λ. ἀντὶ τοῦ, λατόμος, ἀγαλματοποιός, statuario, Ἰτάλ.

Λιθοποιέω, ῶ. Λίθους ποιῶ· μεταβάλλω εἰς λίθον, Λουκιαν. ἐκ τοῦ

Λιθοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Λίθους ποιῶν, ἢ εἰς λίθους μεταβάλλων, Λουκιαν. εἰκόν.

Λιθοπρίστης, ου, ὁ (πρίω). πέτρας ἢ μάρμαρα πριονίζων, Πολυδ.

Λιθόρρινος, ὁ, ἡ (ῥινός). Ἔχων σκληρὸν, πετρώδες ὀστρακον, δέρμα, ἢ φλοῦδαν. »Χελώνη λιθόρρινος,« ἢ τραχὺ καὶ πετρῶδες δέρμα ἔχουσα· ταὐτὸν τῷ, Ὀστρακόδερμος, Ἐμπεδοκλ.

Λίθος, ου, ὁ. Πέτρα, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἔτι δὲ τὸ μονολιθικὸν εἶδος πέτρας, τὸ ἐκ πετρῶν ἀθροισμα· ἔτι δὲ, ὁ βράχος ἢ κοντζουρον βράχου· ὅθεν συχνάκις ὡς τύμβολον καὶ χαρακτὴρ τοῦ ἀτέγκτου, ἀδυτωπήτου, ἀνεκισθήτου, ἀσπλάγχνου, Ὅμ. β) ἐξαιρετ. ἢ διὰ ῥίψιμον πέτρα, οἷας ἀντέρριπτον (παρ' Ὅμ.) ἀλλήλοις οἱ ἀθληταί· καὶ ὁ πέτρινος δίσκος. Ὀδ. Θ, 190. γ) λίθον τινὰ ποιῆται ἢ θείναι, κάμνω, μεταβάλλω εἰς πέτραν, ἀπολιθόω, Ἰλ. Ω, 611. Ὀδ. Ν, 156. δ) παροιμ. »Πάντα λίθον κινεῖν,« βάλλω ὅλα τὰ δυνατὰ μου εἰς κατόρθωσίν τινος πράγματος, ἴδε σημ. 5. 2) ἢ λίθος, παρ' Ὅμ. δίς, Ἰλ. Μ, 287. καὶ Ὀδ. Τ, 494, ὅλως ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀρτεμικοῦ. Διὰ τοὺς ὕστερον ποιητὰς ἔθεσαν μὲν οἱ Γραμματ. τοῦτον τὸν κανόνα, ὅτι ἤτοι ἡ λίθος σημαίνει κατ' ἐξοχὴν τοὺς πολυτίμους λίθους, ἢ τοὺς εὐγενικωτέρους, ἐπιδεικτικοὺς γυαλίσεως καὶ ἄλλης δουλεύσεως λίθους, οἷον σήματα κτ. τ., ὡς τόσον, οὗτος ὁ κανὼν ἐπιδέχεται πολλὰς ἐξαιρέσεις, καὶ καθὼς φαίνεται, παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. ἦν ἡ χρῆσις τοῦ θηλ. ὅλως σπανιωτάτη, ἴδε Στεφ. Θησ. 2. σ. 705. Ε. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 137. καὶ ὁ Ἡρόδ. 2, 44. χρῆται τῷ ἄρσεν. ἐπὶ σμαράγδου. 3) ἐν Ἀθήναις, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 683. Εἰρ. 680. Ἐκκλησ. 87. »Ὁ ἐν τῇ πυκνὶ λίθος,« τὸ βῆμα, πέτρα τις ὑψηλὴ, ἐφ' ἧς οἱ δημαγωγοὶ ἱστάμενοι, ἐδημηγόρουν εἰς τὸν λαόν. ἴδε Λιθομάντης· καὶ Ἁρποκρατ. ἐν Λ. Λίθος. β) ἐν ἀγορᾷ πρὸς τῷ λίθῳ, ἕκαστος θεσμοθέτης ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὸν ὅρκον του εἰς ταύτην τὴν πέτραν, Πλούταρχ. Σόλ. 25. »Κοινὸν μὲν οὖν ὤμνυον ὅρκον ἡ βουλὴ, τοὺς Σόλωνος νόμους ἐμπεδώσειν, ἴδιον δ' ἕκαστος τῶν θεσμοθετῶν ἐν ἀγορᾷ πρὸς τῷ λίθῳ, καταρατίζων, εἴτε παραβαίη τῶν θεσμῶν, ἀνδριάντα χρυσοῦν ἰσομέτρητον ἀναθήσειν ἐν Δελφοῖς·« Ὁ αὐτὸς ἔτι ἐλέγετο καὶ »Ὁ τοῦ κήρυκος λίθος, καὶ αὐτὸς ἐν ἀγορᾷ κείμενος, αὐτός. 8. γ) ὑψωμά τι ἢ βῆμα, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ ἐν Ἀρεοπάγῳ ἵστατο ὁ ἐνάγων· 4) χυτὴ λίθος, Ἀθήν. ἐ. σελ. 432. ἀγνωστός τις ὕλη, ἐξ ἧς κατεσκεύαζον τὰ πατήρια·

πιθανῶς οὕτως ὠνομάζετο τὸ πάλαι ὁ ὕαλος, καὶ οὕτως ἐννοητέον καὶ παρ' Ἡροδότ. Β'. 69. «Ἀρτήματα λίθινα χυτὰ καὶ χρύσεα,» ὅπου ἄλλοι, Λιθωτά, ἀναγινώσκ. Ἐπάνω εἰς ταύτην τὴν ῥῆσιν ἀναφέρεται ἡ τοῦ Ἡσυχ. γλῶσσα καὶ τοῦ Σουίδ. «Χυτὸν - - καὶ ὁ ἕστρος λίθος. Ἡρόδοτος,» ἡ αὐτὴ ὅμως ἑρμηνεία δὲν ἔχει τόπον· παρὰ Σουίδ. εὑρίσκεται ἡ Γλῶσσα «Λίθων χοαὶ, ἄργυρος καὶ χρυσός. ἔκτινος Ποιητοῦ, τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ Ἡσυχ. ἄλλως ἑρμην. 5) ἡ πέτρα ἐν τῷ ἄβακι (τσαμπᾶ), ἔνθεν ἴσως καὶ ἡ παροιμ. «Πάντα λίθον κινεῖν.» 6) ἡ πέτρα τῆς φούσκας ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. 7) τροπικ. σκληρός, ὠμός, ἄκαμπτος, ἀπάνθρωπος, ἄτεγκτος ἄνθρωπος, Ἰακ. Ἀχ. Τρτ. σ. 816. κτ. (υυ)

Λιθοσός, καὶ ποιητ. Λιθοσσός, ὁ, ἡ (σεύω). Λίθοις διώκων, φοβίζων, ὁ διὰ λιθοβολίας ἀποδιώκων, Νόνν.

Λιθοσπεδής, ὁ, ἡ (σπάω). Ἁρμός, σχίσματι, τὸ ὁποῖον προκλᾶται διὰ τῆς ἀφαιρέσεως ἢ ἐκβολῆς ἑνὸς λίθου ἢ βράχου, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1218.

Λιθόσπερμον, τό (σπέρμα). Φυτόν τι, τοῦ ὁποίου ὁ σπόρος εἶναι σκληρὸς ὡς ἡ πέτρα, Διοσκορ. γ'. 158. ἴσως τὰ τοῦ Λιν. Coix. lacrima Jobi.

Λιθοστόος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ λιθοσέος.

Λιθοστεγής, ὁ, ἡ (στέγω). Ἐκ λίθων τὴν στέγην ἔχων, μὲ πέτρας σκεπασμένος, Σχολ. Λυκόφρ. γ'. 50. ἁμφ.

Λιθόστρωτος, ὁ, ἡ (στρώννυμι). Στρωμένος ἢ καπλατισμένος μὲ πέτρας, καθὼς π. χ. αὐλή τις, ἀγορά, ἢ δρόμος· ἐξαιρετ. ἐπὶ δουλειῶν μουσειωδῶν (χωδ. μωσαϊκῶν), ἤτοι εἴδους ζωγραφίας, ἥτις παράγεται σχήματα ὡσὰν ζωντανὰ διὰ τεχνικῆς συνθέσεως μικρῶν πετρῶν ἢ χρωματισμένων κομματίων ὑάλου.

Λιθοτομεῖον, τό· ταὐτὸν τῷ λιθοτομία.

Λιθοτομέω, ῶ. Λίθους τέμνω, ἢ κόπτω πέτρας.

Λιθοτομία, ἡ. Τὸ λίθους τέμνειν, κόπτειν πέτρας· καὶ αὐταὶ αἱ ἐκκοπτόμεναι πέτραι, Πινδ. 1, 19. 2). = λακοτομία, τόπος, ὅπου κόπτουσι καὶ ἐκβάλλουσι τὰς πρὸς οἰκοδομὴν πέτρας, Δημοσθ. συνήθ. κατὰ πλῆθ. ἀριθμ. Ἡρόδ. 2, 8. 124. 158. 3) χειρουργικὸς χειρισμὸς (operation), δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐνεργοῦσι τὰς ἐν τῇ κύστιδι τοῦ ἀνθρώπου πέτρας· παρὰ τό

* Λιθοτομικός, ἡ, ὄν. Ἀνήκων τῇ λιθοτομίᾳ. «Ἡ λιθοτομική,» ὑπακ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ λιθοτόμου.

Λιθοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ λίθους τέμνων, ὅστις κόπτει τὰς πέτρας. 2) ὅστις κόπτει ἐνεργεῖ τὴν ἐν τῇ κύστιδι πέτραν· καὶ

Λιθότομος, ὁ, ἡ· παθητ. Ὁ ἐκ λίθου κεκομμένος, ἢ ἐν αὐτῷ πελεκημένος.

Λιθοτραχήλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ὁ λίθινον, σκληρὸν τράχηλον ἢ λαιμὸν ἔχων.

Λιθοτριβικός, ἡ, ὄν (λίθος, τρίβω.) Ἀνήκων εἰς τὸ ἀκόνισμα τῶν λίθων, ὅθεν, λιθοτριβική, ἡ, ὑπακουομ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ τρίβειν ἀκονᾶν, λειαίνειν, γυαλίζειν τοὺς εὐγενεῖς ἢ ἡμιγενεῖς λίθους.

Λιθουλκέω, ῶ. Ἕλκω, ἐκβάλλω ἔξω ἢ ἄνω λίθους· ἐκ τοῦ

Λιθουλκός, ὁ, ἡ (ἕλκω). Ὅστις ἔξω ἢ ἄνω σύρει, ἐκβάλλει λίθους.

Λιθουργέω, ῶ (λιθουργός). Ἐργάζομαι, δουλεύω τὰς πέτρας· εἰς πέτρας δουλεύω. 2) κάμνω, μεταβάλλω εἰς λίθον, ὡς τό, λιθόω, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 39.

* Λιθουργής, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ἐκ λίθου δουλευμένος.

Λιθουργία, ἡ. Ἡ τῶν λίθων ἐξεργασία· τὸ εἰς πέτρας δουλεύειν. 2) ἐν τῷ πληθ. αἱ λατομίαι.

Λιθουργίζω, ταὐτὸν τῷ, λιθουργέω· ἁμφ. Lobeck Φρύνιχ. σ. 509.

Λιθουργικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν λιθουργόν, ἢ διαλαμβάνων περὶ αὐτοῦ, ἢ τοῦ ὁποίου αὐτὸς ἀντικείμενος ὑπάρχει· ὅθεν,

Λιθουργική, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ λιθουργοῦ.

Λιθουργίον, τό, ἀντὶ τοῦ, λιθοτομεῖον. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ λιθουργοῦ ἁμφ.

Λιθουργός, ὁ, ἡ (ἔργω λίθος). Ὅστις δουλεύει τὰς πέτρας, ἢ εἰς πέτρας καὶ, εὐχρήστους εἰς τὸ δουλεύειν εἰς πέτρας· «Σιδήρια λιθουργά,» ὄργανα σιδηρένια (ἢ σιδηρικά), δι' ὧν δουλεύουσι τὰς πέτρας· ἄλλως δὲ καὶ, λιθουργικά, λέγονται· «Ὁ λιθουργός,» ὁ δουλεύων τὰς πέτρας, ἀγαλματοποιός, ἀνδριαντοποιός, Ἀριστοτ.

Λιθουρία, ἡ (οὐρέω). Τὸ οὐρεῖν, κατουρεῖν λίθους, πέτρας, Σχόλ. Πινδάρ. Πυθ. ἀ. 87. καὶ 89.

Λιθουρέω, ῶ. Λίθους φέρω, πέτρας κουβαλῶ ἢ βαστάζω· ἐκ τοῦ

Λιθουφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λίθους φέρων, ἢ βαστάζων, κουβαλῶν.

* Λιθόψωκτος, ὁ, ἡ (ψώχω). Πέτρας ἀποτρίβων (διὰ τῆς τρίψεως δίδων τὴν πρέπουσαν μορφὴν), ἢ γυαλίζων.

Λιθόω, ῶ. (λίθος.) Μεταβάλλω εἰς λίθον.

Λιθώδης, εος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, λιθοειδής· ἔχων εἶδος λίθου· ὅμοιος λίθῳ, σκληρός, δίκην λίθου, ὅθεν

Λιθωδία, ἡ. Ἡ τοῦ λίθου σκληρότης, Εὐστάθ.

Λιθωμότης, ου, ὁ (λίθος, σημ. 5. ὀμνυμι), παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, Δημητρόρος· Ὅστις ἐνώπιον τοῦ λαοῦ ὤμοσε (ἔκαμνε ὅρκον) ἐπάνω εἰς τὸν ἐν τῇ Πυκνὶ λίθον, ὅστις ἦν τὸ βῆμα, Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 683. Ἐκκλησ. 87. Εἰρήν 680.

* Λιθωπής, ὁ, ἡ (ὤψ). Ἔχων ὄψιν πέτρας.

Λιθωσις, εως, ἡ (λιθόω). Τὸ κάμνειν, μεταβάλλειν εἰς λίθον. Πλουτ.

* Λιθωτός, ἡ, ὄν (λιθόω). Ἐκ λίθου πεποιημένος, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡρόδ. 2, 69. 2) μεταβεβλημένος εἰς λίθον, ἁμφ.

* Λικμαίνω, = λικμάω.

Λικμαῖος, αία, αῖον (λικμίω). Ἀνήκων εἰς καθαρισμὸν τοῦ σίτου· καὶ, ὁ προστάτης τούτου, ἐπίθ. Δήμητρος. «Δηὼ λικμαία,» Ἀναλεκτ. β'. 80.

Λικμάς, άδος, ἡ (λικμίω), ταὐτὸν τῷ θρίναξ. τὸ φτιάρι διὰ καθαρισμὸν τοῦ σίτου. Παρ' Ἡσυχ. λιχμᾶς, κεῖται.

Λικμάω, (λικμός). Διχνίζω, διαχωρίζω διὰ τοῦ λικμητηρίου τὸν σῖτον ἀπὸ τὸ ἄχυρον, ἀπὸ τοὺς κατεκκαθαρισμένους ἀνθέρικας, καλάμους, Ξενοφ. Οἰκον. ιη'. 2. καὶ Ἰλ. Ε, 500. καθέλου, = διαχωρίζω, διασκορπίζω· λέγεται καὶ λικμάω, λικμαίνω, λικμίζω, λικνίζω, ὅθεν

Λικμητήρ, ῆρος, ὁ. καὶ λικμητής, οῦ, ὁ· καὶ λικμητωρ, ορος, ὁ. Ὁ λικμάων, λιχνίζων τὸν σῖτον, ἤτοι ἀποχωρίζων, καθαρίζων τοὺς καρποὺς ἀπὸ τῶν ἀχύρων εἰς τὰ ἅλωνα, Ἰλ. Ν, 590. ὅθεν

Λικμητήριον, τό. Ὄργανον, ἐπιτηδειον εἰς τὸ λικμᾶν, λιχνίζειν, λιχνιστήριον, θρίναξ, πτύον, λικμός.

Λικμητηρίς, ίδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λικμητήριον, Πολυδ. ἀ. 246.

Λικμητής, οῦ, ὁ, ταὐτὸν τῷ λικμητήρ. ὅθεν

Λικμητικός, ἡ, ὄν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτηδειος εἰς τὸ λικμᾶν, λιχνίζειν.

Λικμήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ λικμητήρ.

Λικμίζω, ταὐτὸν τῷ, λικμάω.

Λικμός, οῦ, ὁ. Πτύον (ψκυάριον), λιχνιστήριον, δι' οὗ καθαρίζουσιν εἰς τὸ ἅλωνι τοὺς καρποὺς ἀπὸ τὰ ἄχυρα, παρὰ τοῖς Ο'. Ἀμὼς θ'. ζ. καὶ Ἡσυχίου. ἰδε λίκνον.

Λικμοφόρος, ὁ, ἡ, = λικνοφόρος.

Λικνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λίκνον.

Λικνίζω, καὶ, λικνίζω (λίκνον), ταὐτὸν τῷ λικμάω, Γλωσσάρ.

Λικνίτης, ου, ὁ, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, ἀπὸ τῶν λίκνων, ἐν οἷς τὰ παιδία κοιμῶνται, ἢ διότι οἱ λικνοφόροι ἐτίμων αὐτὸν ὡς λικνοφόρος.

Λικνοειδής, ές, ὁ (εἶδος). Ὁ σχῆμα ἢ εἶδος λίκνου ἔχων. Ὁ Σουίδ. ἑρμην. καὶ διὰ τοῦ, Ὑποκρ.· ἐκ τοῦ

Λίκνον, ἡ λίκνον, καὶ, λίκνιον, τό. Τινὲς νομίζουσι τοῦτο ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ λικμός· ἔστι δὲ πεπλεγμένον κόσκινον, ἤτοι δερμάτινον, δι' οὗ ἀποχωρίζουσι καὶ καθαρίζουσι τὸν σῖτον ἐν τῷ ἀνέμῳ ἀπὸ τὰ ἄχυρα. 2) ἐξαιρέτως δὲ ἐλέγετο τὸ ὁμοιον τῷ λικνῳ τοῦ σίτου κόσκινον, ἢ τὸ καλάθιον, δι' οὗ ἔφερον τὰ πρὸς θυσίαν ἀναγκαῖα σκεύη. ἴδε λικνοφόρος. Ἐτίμων ἔτι καὶ ἄλλους θεοὺς μὲ τὰς ἀπαρχὰς τῶν καρπῶν, τοὺς ὁποίους βάλλοντες ἐν τῷ λίκνῳ, προσέφερον αὐτοῖς. Ἐκαλεῖτο αὕτη ἡ προσφορὰ, λίκνοις προστρέπεσθαι, Πλούταρχ. «Οἱ τὴν Δήμητρα γεωργῶν ἐργάτην σταθεῖς λίκνοισι προστρέπεσθε·» ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, καλεῖν. 3) κοῦνα, μπεσίκι, (πίθον, ὁ ἀπὸ ἀλιγαριάν) ἐν ᾧ τὰ παιδία κοιμῶνται· ἀντὶ τούτου· οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο καὶ κόσκινον δερμάτινον ἢ πανέριον, Ὁμήρ. ὕμν. εἰς Ἑρμ. 21. 63. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ Θεμίστ. λόγ. ιη'. ὅρα καὶ Ἐτυμολ. μέγα ἐν Λ, λείκνον.

Λικνοστεφέω, Φέρω ἐν τῇ πομπῇ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ λίκνον, τὸ ἱερὸν καλάθιον, ταὐτὸν τῷ, λικνοφορεῖν, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Λικνοστεφής, ὁ, ἡ (λίκνον, στέφω). Ὁ φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ λίκνον, ἢ στεφανωμένος μὲ τὸν λίκνον, μὲ τὸ ἱερὸν καλάθιον.

Λικνοφορέω, ῶ. Λικνοφόρος εἰμί, τὸ λίκνον φέρω ἐν ταῖς Βακχείοις ἑορταῖς καὶ τοῖς Μυστηρίοις· ἐκ τοῦ

Λικνοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λίκνον φέρων· ἐν ταῖς ἑορταῖς καὶ μυστηρίοις τοῦ Διονύσου ἔφερον πεπλεγμένα λίκνα, καλάθια, ἢ πανέρια ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐν οἷς ἦσαν τὰ πρὸς θυσίαν καὶ ἱερὰς τελετὰς ἐπιτήδεια σκεύη, καὶ ἐκ τούτου τοῦ ἔθους ἐπωνομάζετο καὶ ὁ Διόνυσος αὐτός, λικνίτης. ἴδε. Λίκνον.

Λικριφίς, Ἐπίρ. Πλαγίας, ἐκ πλαγίου, ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος, κατὰ κάθετον κείμενος ἐγκαρσίως, ὡς ἐν Ἰλ. Ξ, 463. «Λικριφὶς αἰξαχὼ (ἐκ τοῦ λέγω. σημ. 1. λέχρις, λέχριος, λίξ, λέγδην, τὸ λατ. liquus, liquis, obliquis, obliqua [-υυ] ὅθεν

Λικροί, οἱ, καὶ λίκροι. Τὰ τέλη τῶν ἐλαφείων κεράτων, ἐπειδὴ καὶ αὐτὰ πλαγίως κεῖται.

Λίκτης, ου, ὁ (λείχω). Ὅστις λείχει, ἀγλείφει.

Λιλαίομαι, Ἀποθ. (λι-, ΛΑΙ, λελίημαι). Σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, ποθῶ, εὐχομαι, γλίχομαι, λαχταρίζω, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὡς ἐπιτοπολύ δὲ μετὰ τῆς ἀπαρμφ. Ἀσυνήθης δὲ συντάξις ἐστὶν ἡ, «Λιλαιομένη πόσιν εἶναι,» ἐπιθυμοῦσα διὰ νὰ ἦναι ἢ εἶναι σύζυγος αὐτῆς, Ὀδ. Δ, 15. Ι, 30. 52. καὶ ἀλλαχοῦ· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀψύχων, π. χ. ἐπὶ δόρατος, «Λιλαιομένη χροὸς ἆσαι,» ἤτοι ἡ ἔγχεια ἐπιθυμοῦσα νὰ χορτάσῃ ἀπὸ τὸ σῶμα, ἔνθα περιγράφεται ὡς προσωποποιημένη ἡ λόγχη, Ἰλ. Φ, 168. καὶ ἀλλαχοῦ. β) σπανιώτ. μετὰ γενικῆς ἀγωνίζομαι, πασχίζω νὰ ἀπολαύσω τι, ἐφίεμαι, ἐρεκτικός τινος πράγματος, ὡς, «Λιλαιόμενος πολέμοιο, ὀδοῖο, βοιότοιο φιλοπόλεμος, ἀγαπῶν νὰ στρατεύσῃ, φιλόζωος Ἰλ. Γ, 133. Ὀδ. Α, 315. Μ, 328. Ω, 536. Ν, 31. Ἡσ. Ἀσπ. 113. καὶ «Φόως δὲ λιλαίεσθαι (Ὀδ. Δ, 223)», παχίζω πρὸς τὸ φῶς. Ἐν χρήσει τοῦτο τὸ ῥῆμα μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ.

Λιθιάω, ῶ καὶ λιθάω (λίθος). Πάσχω λιθίασιν, ἔχω πέτραν εἰς τὴν κύστιν, φούσκαν, ἢ πάσχω πόνους ἀπὸ πέτρας τῆς φούσκας· ἔτι δέ, πάσχω ἀρθριτικοὺς πόνους.

Λιθίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λίθος. Λιθαρίδιον.

Λιθίζω. Ὅμοιος εἰμὶ τῷ λίθῳ, φαίνομαι ὡς λίθος.

*Λιθικός, ή, όν (λίθος). Ἀπὸ τὰς πέτρας, διαλαμβάνων περὶ πετρῶν. «Τὰ λιθικὰ» ὑπακ. βιβλία, τὸ περὶ πετρῶν σύγγραμμα.

Λίθινος, ίνη, ινον· ἡ, λίθινος, ὁ, ἡ, Ἰακ. Α. Π. σ. 622. καὶ Ἐπίρ. λιθίνεος (λίθος). Πέτρινος, ἐκ πέτρας, ἀπὸ πέτραν, Ἡρόδ. 2, 69. 141. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δέ, πετρώδης, βραχώδης. «Λιθίνοις βλέπειν πρός τινας, θεωρῶ τινα ὡς λιθωτός, λελιθωμένος, μεταβεβλημένος εἰς πέτραν.

*Λιθίον, τό, ὑποκορ. τοῦ λίθος.

Λιθίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, λίθος, ὡς καὶ τό, λιθάς.

Λιθόβλητος, ὁ, ἡ (βάλλω, λίθος). Τὸν ὁποῖον ἐλιθοβόλησαν, λιθοβολημένος, κτυπημένος μὲ τὰς πέτρας. 2) μετὰ λίθων ἐπιβεβλημένος, καπλατισμένος, ἔχων ἀπ' ἐπάνω λίθους διὰ στολισμόν, ὡς «Λιθόβλητος κεκρύφαλος». Ἐπιγράμ.

Λιθοβολέω, ῶ (βάλλω). Λίθους ῥίπτω· πετροβολῶ· ῥίπτω λίθους κατά τινος καὶ θανατόνω αὐτόν· παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ, λιθοβολεύω. ὅθεν

Λιθοβολία, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ ῥίπτειν λίθους· ἡ πετροβολία, πετροβόλισμα· παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ, ἡ λιθοβολή, ὁμῶς ἅμφ.

*Λιθοβολήσιμος, ὁ, ἡ, καὶ

*Λιθοβόλητος, ὁ, ἡ. = λιθόβολος.

*Λιθοβολισμός, ὁ, = λιθοβολία, Σχολ. Αἰσχ. Ἑπτὰ 546.

Λιθόβολος, ὁ, ἡ (βάλλομαι). Πετροβολημένος, Valck. Φοιν. 1069

Λιθοβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ λίθοις βάλλων, ὅστις ῥίπτει λίθους, πετροβολεῖ· καὶ ὁ λιθοβολῶν τινα. «Λιθοβόλον, τό, «μηχανή τις, δι' ἧς ἔρριπτον πέτρας, σφενδόνη.

Λιθογλύπτης, ου, ὁ (γλύφω). Ὅστις γλύφει, κόπτει τὰς πέτρας, λιθοξόος, ἢ σκαλίζει εἰς πέτρας.

Λιθογλυφής, ές, ὁ, ἡ (γλύφω). Ὁ εἰς λίθους γεγλυμμένος, σκαλισμένος, γεγραμμένος, ἐγκεχαραγμένος.

*Λιθογλυφία, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ λιθογλύφου.

Λιθογλύφος, ὁ, ἡ (γλύφω), ταὐτὸν τῷ, λιθογλύπτης. Πέτρας κόπτων, σκαλίζων· οὕτ. ὁ λιθογλύφος, ὁ τεχνίτης, ὅστις ἔχει τὴν ἐπιστήμην διὰ τροχοῦ νὰ δίδῃ εἰς πολυτίμους λίθους καὶ κρυστάλλους κανονικὴν μορφήν, νὰ τὰ γυαλίζῃ, ἢ καὶ νὰ σκαλίζῃ ἐν αὐτοῖς σχήματα καὶ μορφάς. (2)

Λιθογνωμικός, ή, όν (γνώμη). Ὁ γνωρίζων τοὺς λίθους· Κατὰ Σουΐδ., Φιλόστρατος ὁ παλαιότερος ἔγραψε βιβλίον, λιθογνωμικόν, ἤτοι, περὶ γνώσεως λίθων, ἐπιγραφόμενον.

*Λιθογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Εἰδήμων ἢ ἐξεταστὴς τῶν λίθων.

Λιθόδενδρον, τό. Δένδρον λελιθωμένον· κυρίως τὸ σχῆμα δένδρου ἔχον Ἡρακλείου, τὸ ὁποῖον, εὐθὺς ἀφ' οὗ ἐκβῇ ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὸν ἀέρα, ἀπολιθοῦται, καθὼς ἔλεγον.

Λιθοδερκής, ές, ὁ, ἡ (δέρκομαι). Ὅστις διὰ τῆς ὄψεως, μὲ τὸ βλέμμα μόνον, εὐθὺς ἀφ' οὗ ἴδῃ τινα, τὸν μεταβάλλει εἰς λίθον, ὡς ἡ Γοργώ. Ἀνθολ.

Λιθόδερμος, ὁ, ἡ (δέρμα). Ὁ λίθινον δέρμα ἢ φλοιὸν ἔχων, ὀστρακόδερμος.

Λιθοδικτέω, ῶ (δικεῖν) ταὐτὸν τῷ, λιθοβολέω. Σουΐδ.

Λιθόδμητος, ὁ, ἡ (δέμω), κατὰ συγκοπ. καὶ λιθοδόμητος, ὁ, ἡ (δομέω). Ἐκ λίθων, ἢ μετὰ λίθων οἰκοδομημένος.

Λιθοδόμος, ὁ, ἡ (δέμω). Ὅστις μὲ λίθους ἢ ἐκ λίθων οἰκοδομεῖ, οἰκοδόμος, τειχοκτίστης.

Λιθοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ λίθου εἶδος ἔχων.

Λιθοεργής, ές, καὶ, λιθοεργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ), Ὄππιαν. Κυνηγ. γ'. 222. καὶ Ἀνθολογ. Ὁ εἰς λίθον μεταβάλλων.

Λιθοθλάω, ῶ (θλάω). Λίθους θλάω, συντρίβω, (τζακίζω πέτρας), πόλλ' ἅμφ. ὅθεν λιθοθλίπτης, ὁ. Τὸ ὄργανον, δι' οὗ θλῶμεν τοὺς λίθους.

Λιθοκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Λιθίνην, ἤτοι σκληρὰν ὡς τὴν πέτραν καρδίαν ἔχων, Βασίλ.

Λιθοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Λιθίνην κεφαλὴν ἔχων, Ἀθήν. σελ. 305.

Λιθοκόλλα, ἡ (κόλλα). Εἶδος κόλλας, δι' ἧς συγκολλῶσι τοὺς λίθους, Διοσκορ. ε. 164. «Ἡ δὲ λιθοκόλλα μίγμα οὖσα μαρμάρου ἢ λίθου παρίου καὶ ταυροκόλλης.»

Λιθοκόλλητος, ὁ, ἡ (λίθος, κολλάω). Μετὰ λιθοκόλλας κεκολλημένος, ἐξαιρτ. Ὁ ἐπάνω αὐτοῦ λίθους (πετράδια) ἔχων κεκολλημένους εἰς στολισμόν, ὡς, «Λιθοκόλλητος στέφανος.» «Στέφανος ἐστολισμένος μετὰ λίθων πολυτίμων.» «Στράβ. ιζ'. σελ. 1125.) ἐπίθετος, ἢ στολισμὸς μετὰ πολυτίμων λίθων ἢ μαρμάρων. «Οἱ χρώνται εἰς τὰ λιθοκόλλητα, ἢ λιθόκολλα.» Θεόφραστ. περὶ Λίθ. σελ. 396. «Στέμμιον λιθοκόλλητον» (Σοφοκλ. Τραχ. 1261.), τὸ προσκεκολλημένους λίθους ἔχον.

*Λιθόκολλος, ὁ, ἡ (κόλλα), = λιθοκόλλητος.

Λιθοκοπέω, ῶ. Λίθους κόπτω.

Λιθοκοπία, ἡ. Τὸ λίθους κόπτειν, ἐκ τοῦ λιθοκόπος.

*Λιθοκοπική, ἡ, ὑπακ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ λιθοκόπου, ἐκ τοῦ

Λιθοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Λίθους κόπτων. Οὕτ. ὁ λιθοκόπος, ὅστις ἐπιτηδεύει καὶ δουλεύει τὰς πέτρας εἰς οἰκοδομὴν καὶ ἄλλας χρείας.

*Λιθοκρήδεμνος, ὁ, ἡ (κρήδεμνος). Ἐστεφανωμένος, ἢ περιεστοχημένος ἀπὸ πέτρας, Ἡλιοδ. 102.

Λιθοκτονέω, ῶ. Κτείνω, φονεύω, διὰ τῶν λίθων· ἐκ τοῦ

Λιθοκτονία, ἡ (κτείνω). Ὁ διὰ τῆς λιθοβολίας θάνατος, Ἀνθολογ.

Λιθολευστέω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, Λιθοβολέω· ἐκ τοῦ

Λιθολεύστης, ου, ὁ (λεύω), ταὐτὸν τῷ, Λιθοβόλος, Ἡσύχ.

Λιθόλευστος, ὁ, ἡ (λεύω). Τὸν ὁποῖον ἐλιθοβόλησαν, ταὐτὸν τῷ, Λιθόβλητος· «Λιθόλευστος Ἄρης» (Σοφοκλ. Αἴ. 254.) ταὐτὸν τῷ, λιθοκτονία. 2) ἀξιολιθοβόλητος, ὅθεν ἐγκλημα τικός, ὅμοιος ἢ θεμελιούμενος ἐγκλήματι, ὑπεύθυνος ἐγκλήματος.

Λιθολεύω, (λεύω), ταὐτὸν τῷ Λιθολευστέω, πόλλ' ἅμφ.

Λιθολογέω, ῶ (λιθολόγος). Λίθους συνάγω καὶ κτίζω, οἰκοδομῶ μὲ τοὺς συναγμένους λίθους, ἄνευ ὄμως ἀσβέστου ἢ πηλοῦ, καὶ μόνον ἐπισωρεύκν αὐτούς, ὡς τὸ τῆς συνηθείας κτίζω ξηρολίθι, τὸ ὁποῖον ὁ Θουκυδίδ. δ'. 4. Λογάδην συντιθέναι λέγει, καὶ ταῦτα ἦτον τὰ ὀνομαζόμενα Κυκλώπεια τείχη καὶ πολλὰ τῶν μεγίστων Αἰγυπτίων οἰκοδομημάτων ἐκ τετραγώνων λίθων· ὅθεν

Λιθολόγημα, τό. Σύναξις, ἢ συναρμογὴ λίθων· ἢ κατὰ τάξιν θέσις τῶν λίθων ἐν τῷ οἰκοδομεῖν, Ξενοφ. Κύρουπ. ε', γ'. 25.

*Λιθολογία, ἡ. Ἡ σύναξις, ἐκλογὴ τῶν πετρῶν.

Λιθολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ λίθους συνάγων, ἐκλέγων, ἢ ὁ διὰ συναχθέντων λίθων τετραγώνων ἄνευ ἀσβέστου ἢ πηλοῦ διὰ φαλῆς ἐπιθέτεως αὐτῶν οἰκοδομῶν, κτίζων, Θουκ. 6. 44. 7, 43. καὶ Ξενοφ. Ἑλλην. δ'. δ'. 18. καὶ δ'. ἡ. 9.

Λιθομυλία, ἡ· παρὰ Σουΐδ. «Λιθομυλία κατέστρωσε,» ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, Λίθη μυλίας, ἤ, μυλίτη.

Λιθόξεστος, ὁ, ἡ (ξέω). Ὁ ἐκ λίθου Ἐξεσμένος, πελεκημένος, Κλήμ. Ἀλεξ.

*Λιθοξόανον, ὁ, ἡ (ξόανον). Στολισμένος μὲ πέτρινα ξόανα.

Λιθοξόεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ λιθοξόου, Γλωσσάρ.

Λιθοξοϊκός, ή, όν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς τὸν λιθοξόον, ἢ εἰς τὸ δούλευμα τῶν πετρῶν, ἐκ τοῦ

Λιθοξόος, ὁ, ἡ (ξόω). Λίθους ξέων· ὅστις πελεκᾷ, ὀκλίζει τὰς πέτρας καὶ οὕτ. ὁ λ. ἀντὶ τοῦ, λατύπος, ἀγαλματοποιός, statuario, Ἰταλ.

Λιθοποιέω, ῶ. Λίθους ποιῶ· μεταβάλλω εἰς λίθον, Λουκιαν. ἐκ τοῦ

Λιθοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Λίθους ποιῶν, ἢ εἰς λίθους μεταβάλλων, Λουκιαν. εἰκόν.

Λιθοπρίστης, ου, ὁ (πρίω). πέτρας ἢ μάρμαρα πριονίζων, Πολυδ.

Λιθόρρινος, ὁ, ἡ (ῥινός). Ἔχων σκληρὸν, πετρώδες ὄστρακον, δέρμα, ἢ φλοιόν. «Χελώνη λιθόρρινος,» ἢ τραχὺ καὶ πετρώδες δέρμα ἔχουσα· ταὐτὸν τῷ, Ὀστρακόδερμος, Ἐμπεδοκλ.

Λίθος, ου, ὁ. Πέτρα, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἔτι δὲ τὸ μοναδικὸν εἶδος πέτρας, τὸ ἐκ πετρῶν ἀδρόσμα· ἔτι δέ, ὁ βράχος ἢ κούτζουρον βράχου· ὅθεν συχνάκις ὡς σύμβολον καὶ χαρακτὴρ τοῦ ὀτέγκτου, ἀδυσωπήτου, ἀναισθήτου, ἀπλάγχνου, Ὅμ. β) ἐξαιρτ. καὶ διὰ ῥίψιμον πέτρα, οἵας ἀντέρριπτον (παρ' Ὅμ.) ἀλλήλοις οἱ ἀθληταί· καὶ ὁ πέτρινος δίσκος. Ὀδ. Θ, 190. γ) λίθον τινὰ ποιῆσαι ἢ θεῖναι, κίμνω, μεταβάλλω εἰς πέτραν, ἀπολιθόω, Ἰλ. Ω, 611. Ὀδ. Ν, 156. δ) παροιμ. «Πέντε λίθον κινεῖν,» βάλλω ὅλα τὰ δυνατὰ μὴν εἰς κατόρθωσίν τινος πράγματος, ἔδε σημ. 5. 2) ἢ λίθος, παρ' Ὅμ. δίς, Ἰλ. Μ, 287. καὶ Ὀδ. Τ, 494, ὅλως ἐπὶ τῆς σημαίας τοῦ ἀρτεμικοῦ. Διὰ τοὺς ὕστερον ποιητὰς ἔδεσαν μὲν οἱ Γραμμτικ. τοῦτον τὸν κανόνα, ὅτι δηλ. ἡ λίθος σημαίνει κατ' ἐξοχὴν τοὺς πολυτίμους λίθους, ἢ τοὺς εὐγενεστέρους, ἐπιδεκτικοὺς γυαλίσεως καὶ ἄλλης δουλεύσεως λίθους, οἷον σήματα κτ. τ., ὡς τάσον, οὗτος ὁ κανὼν ἐπιδέχεται πολλὰς ἐξαιρέσεις, καὶ καθὼς φαίνεται, παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. ἢν ἡ χρῆσις τοῦ θηλ. ὅλως σπανιωτάτη, ἴδε Στεφ. Θησ. 3. σ. 705. Ε. Ἰακ. Α. Π. σ. 137. καὶ ἐ Ἡρόδ. 2, 44. χρῆται τῷ ἄρτεν. ἐπὶ σμαράγδου. 3) ἐν Ἀθήναις, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 683. Εἰρ. 680. Ἐκκλησ. 87. «Ὁ ἐν τῇ πυκνὶ λίθος,» τὸ βῆμα, πέτρα τις ὑψηλὴ, ἐφ' ἧς οἱ δημαγωγοὶ ἱστάμενοι, ἐδημηγόρουν εἰς τὸν λαόν. ἴδε Λιθωμότης· καὶ Ἁρποκρατ. ἐν Λ. Λίθος. β) ἐν ἀγορᾷ πρὸς τῷ λίθῳ, ἕκαστος θεσμοθέτης ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὸν ὅρκον του εἰς ταύτην τὴν πέτραν, Πλούταρχ. Σόλ. 25. «Κοινὸν μὲν οὖν ὤμνυον ὅρκον ἡ βουλὴ, τοὺς Σόλωνος νόμους ἐμπεδώσειν, ἰδίον δ' ἕκαστος τῶν θεσμοθετῶν ἐν ἀγορᾷ πρὸς τῷ λίθῳ, καταφατίζων, εἴτε παραβαίη τῶν θεσμῶν, ἀνεθήσειν χρυσοῦν ἰσομέτρητον ἀνάθημα ἐν Δελφοῖς.» Ὁ αὐτὸς ἔτι ἐλέγετο καὶ «Ὁ τοῦ κήρυκος λίθος, καὶ αὐτὸς ἐν ἀγορᾷ κείμενος, αὐτόθ. 8. γ) ὕψωμά τι ἢ βῆμα, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ ἐν Ἀρεοπάγῳ ἵστατο ὁ ἐνάγων· 4) χυτὴ λίθος, Ἀθήν. ἰ. σελ. 432. ἀγνωστός τις ὕλη, ἐξ ἧς κατεσκεύαζον τὰ ποτήρια·

πιθανῶς οὕτως ὠνομάζετο τὸ πάλαι ὁ ὕαλος, καὶ οὕτως ἐννοητέον καὶ παρ' Ἡροδότ. Β'. 69. «Ἀρτήματα λίθινα χυτὰ καὶ χρύσεα,» ὅπου ἄλλοι, Λιθωτά, ἀναγινώσκ. Ἐπάνω εἰς ταύτην τὴν ῥῆσιν ἀναφέρεται ἡ τοῦ Ἡσυχ. γλῶσσα καὶ τοῦ Σουίδ. «Χυτὸν - - καὶ ὁ ξεστὸς λίθος. Ἡρόδοτος,» ἡ αὐτὴ ὅμως ἑρμηνεία δὲν ἔχει τόπον· παρὰ Σουίδ. εὑρίσκεται ἡ Γλῶσσα «Λίθων χοαί, ἄργυρος καὶ χρυσός, ἐκ τινος Ποιητοῦ, τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ Ἡσύχ. ἄλλως ἑρμην. 5) ἡ πέτρα ἐν τῷ ἄβακι (ψηφίς), ἐνθεν ἴσως καὶ ἡ παροιμ. «Πάντα λίθον κινεῖν.» 6) ἡ πέτρα τῆς φούσκας ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. 7) τροπικ. σκληρός, ὠμός, ἀκαμπτος, ἀπανθρωπος, ἀτεγκτος ἄνθρωπος, Ἰακ. Ἀχ. Τάτ. σ. 816. κτ. (νν)

Λιθοσόος, καὶ ποιητ. Λιθοσσόος, ὁ, ἡ (σεύω). Λίθοις διώκων, βαλλίζων, ὁ διὰ λιθοβολίας ἀποδιώκων, Νόνν.

Λιθοσπαδής, ὁ, ἡ (σπαω). Ἁρμὸς, σχίσματι, τὸ ὁποῖον προκλίνει διὰ τῆς ἀφαιρέσεως ἢ ἐκβολῆς ἑνὸς λίθου ἢ βράχου, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1216.

Λιθόσπερμον, τὸ (σπέρμα). Φυτόν τι, τοῦ ὁποίου ὁ σπόρος εἶναι σκληρὸς ὡς ἡ πέτρα, Διοσκορ. γ'. 158. ἴσως τὰ τοῦ Λιν. Coix. lacrima Jobi.

Λιθοστόος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ λιθοσόος.

Λιθοστεγής, ὁ, ἡ (στέγω). Ἐκ λίθων τὴν στέγην ἔχων, μὲ πέτρας σκεπασμένος, Σχολ. Λυκόφρ. γ'. 50. ἀμφ.

Λιθόστρωτος, ὁ, ἡ (στρώννυμι). Στρωμένος ἢ κοπλατισμένος μὲ πέτρας, καθὼς π. χ. αὐλή τις, ἀγορὰ, ἢ δρόμος· ἐξαιρετ. ἐπὶ δουλειῶν μουσειωδῶν (χνδ. μωσαϊκῶν), ἅτινα εἴδους ζωγραφίας, ἔνθα παράγονται σχήματα ὡσὰν ζωντανὰ διὰ τεχνικῆς συνθέσεως μικρῶν πετρῶν ἢ χρωματισμένων κομματίων ὑέλου.

Λιθοτομεῖον, τό· ταὐτὸν τῷ λιθοτομία.

Λιθοτομέω, ῶ. Λίθους τέμνω, ἢ κόπτω πέτρας.

Λιθοτομία, ἡ. Τὸ λίθους τέμνειν, κόπτειν πέτρας· καὶ αὐταὶ αἱ ἐκκοπτόμεναι πέτραι, Παυσ. 1, 19. 2). = λαοτομία, τόπος, ἔνθα κόπτουσι καὶ ἐκβάλλουσι τὰς πρὸς οἰκοδομὴν πέτρας, Δημοσθ. συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. Ἡρόδ. 2, 8. 124. 158. 3) χειρουργικὸς χειρισμὸς (operation), ἐνεργείᾳ τοῦ ὁποίου ἐνεργοῦσι τὰς ἐν τῇ κύστιδι τοῦ ἀνθρώπου πέτρας· παρὰ τὸ

* Λιθοτομικός, ἡ, ὁν. Ἀνήκων τῇ λιθοτομίᾳ. «Ἡ λιθοτομική,» ὑπακ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ λιθοτόμου.

Λιθοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ λίθους τέμνων, ὅστις κόπτει τὰς πέτρας. 2) ὅστις κόπτει εὐγάζει τὴν ἐν τῇ κύστιδι πέτραν· καὶ

Λιθότομος, ὁ, ἡ· παθητ. Ὁ ἐκ λίθου κεκομμένος, ἢ ἐν αὐτῷ πελεκημένος.

Λιθοτραχήλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ὁ λίθινον, σκληρὸν τράχηλον ἢ λαιμὸν ἔχων.

Λιθοτριβικός, ἡ, ὁν (λίθος, τρίβω.) Ἀνήκων εἰς τὸ ἀκόνισμα τῶν λίθων, ὅθεν, λιθοτριβική, ἡ, ὑπακουομ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ τρίβειν ἀκονᾶν, λειαίνειν, γυαλίζειν τοὺς εὐγενεῖς ἢ ἡμιγενεῖς λίθους.

Λιθουλκέω, ῶ. Ἕλκω, ἐκβάλλω ἔξω ἢ ἄνω λίθους· ἐκ τοῦ

Λιθουλκός, ὁ, ἡ (ἕλκω). Ὅστις ἔξω ἢ ἄνω σύρει, ἐκβάλλει λίθους.

Λιθουργέω, ῶ (λιθουργός). Ἐργάζομαι, δουλεύω τὰς πέτρας· εἰς πέτρας δουλεύω. 2) κάμνω, μεταβάλλω εἰς λίθον, ὡς τὸ, λιθόω, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 39.

* Λιθουργής, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ἐκ λίθου δουλευμένος.

Λιθουργία, ἡ. Ἡ τῶν λίθων ἐξεργασία· τὸ εἰς πέτρας δουλεύειν. 2) ἐν τῷ πληθ. αἱ λατομίαι.

Λιθουργίζω, ταὐτὸν τῷ, λιθουργέω· ἀμφ. Lobeck Φρύνιχ. σ. 569.

Λιθουργικός, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν λιθουργὸν, ἢ διαλαμβάνων περὶ αὐτοῦ, ἢ τοῦ ὁποίου αὐτὸς ἀντικείμενον ὑπάρχει· ὅθεν, Λιθουργική, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ λιθουργοῦ.

Λιθουργεῖον, τό, ἀντὶ τοῦ, λιθοτομεῖον. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ λιθουργοῦ ἀμφ.

Λιθουργός, ὁ, ἡ (ἔργω λίθος). Ὅστις δουλεύει τὰς πέτρας, ἢ εἰς πέτρας καὶ, εὔχρηστος εἰς τὸ δουλεύειν εἰς πέτρας· «Σιδήρια λιθουργά,» ἔργαλεια σιδηρίνια (ἢ σιδηρικά), δι' ὧν δουλεύουσι τὰς πέτρας· ἄλλως δὲ καὶ, λιθουργικά, λέγονται· «Ὁ λιθουργός,» ὁ δουλεύων τὰς πέτρας, ἀγαλματοποιός, ἀνδριαντοποιός, Ἀριστοτ.

Λιθουρία, ἡ (οὐρέω). Τὸ οὐρεῖν, κατουρεῖν λίθους, πέτρας, Σχόλ. Πινδάρ. Πυθ. ἀ. 87. καὶ 89.

Λιθοφορέω, ῶ. Λίθους φέρω, πέτρας κουβαλῶ ἢ βαστάζω· ἐκ τοῦ

Λιθοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λίθους φέρων, ἢ βαστάζων, κουβαλῶν.

* Λιθόψωκτος, ὁ, ἡ (ψώχω). Πέτρας ἀποτρίβων (διὰ τῆς τρίψεως εἴδων τὴν πρέπουσαν μορφὴν), ἢ γυαλίζων.

Λιθόω, ῶ. (λίθος). Μεταβάλλω εἰς λίθον.

Λιθώδης, εος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, λιθοειδής· ἔχων εἶδος λίθου· ὅμοιος λίθῳ, σκληρὸς, δίκην λίθου, ὅθεν

Λιθωδία, ἡ. Ἡ τοῦ λίθου σκληρότης, Εὐστάθ.

Λιθωμότης, ου, ὁ (λίθος, σημ. 3. ὀμνυμι), παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, Δημητρόρος· Ὅστις ἐνιόπιον τοῦ λαοῦ ὤμνυε (ἔκαμνε ὅρκον) ἐπάνω εἰς τὸν ἐν τῇ Πνυκὶ λίθον, ὅστις ἦν τὸ βῆμα. Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 683. Ἐκκλησ. 87. Εἰρήν 680.

* Λιθωπής, ὁ, ἡ (ὤψ). Ἔχων ὄψιν πέτρας.

Λιθωσις, εως, ἡ (λιθόω). Τὸ κάμνειν, μεταβάλλειν εἰς λίθον. Πλουτ.

* Λιθωτός, ἡ, ὁν (λιθόω). Ἐκ λίθου πεποιημένος, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡρόδ. 2, 69. 2) μεταβεβλημένος εἰς λίθον, ἀμφ.

* Λικμαίνω, = λικμάω.

Λικμαῖος, αία, αῖον (λικμάω). Ἀνήκων εἰς καθάρισμα τοῦ σίτου· καὶ, ὁ προστάτης τούτου, ἐπιθ. Δήμητρος. «Δηὼ λικμαία,» Ἀναλεκτ. β'. 80.

Λικμάς, άδος, ἡ (λικμάω), ταὐτὸν τῷ θρίναξ. τὸ ψιάρι διὰ καθάρισμα τοῦ σίτου. Παρ' Ἡσυχ. λιχμάς, κεῖται.

Λικμάω, (λικμός). Λιχνίζω, διαχωρίζω διὰ τοῦ λικμητηρίου τὸν σῖτον ἀπὸ τὸ ἄχυρον, ἀπὸ τοὺς κατεκκαθαρισμένους ἀνθέρικας, καλάμους, Ξενοφ. Οἰκον. ιη'. 2. καὶ Ἰλ. Ε, 500. καθέλου, = διαχωρίζω, διασκορπίζω· λέγεται καὶ ἐκμάω, λικμαίνω, λικμίζω, λικνίζω, ὅθεν

Λικμητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ λικμητής, οῦ, ὁ· καὶ λικμήτωρ, ορος, ὁ. Ὁ λικμάων, λιχνίζων τὸν σῖτον, ἤτοι ἀποχωρίζων, καθαρίζων τοὺς καρποὺς ἀπὸ τῶν ἀχύρων εἰς τὰ ἅλωνα, Ἰλ. Ν, 590. ὅθεν

Λικμητήριον, τό. Ὄργανον, ἐπιτήδειον εἰς τὸ λικμᾶν, λιχνίζειν, λιχνιστήριον, θρίναξ, πτύον, λικμός.

Λικμητηρίς, ίδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λικμητήριον, Πολυδ. ἀ. 245.

Λικμητής, οῦ, ὁ, ταὐτὸν τῷ λικμητήρ. ὅθεν

Λικμητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λικμᾶν, λιχνίζειν.

Λικμήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ λικμητήρ.

Λικμίζω, ταὐτὸν τῷ, λικμάω.

Λικμός, οῦ, ὁ. Πτύον (ψυνάριον), λιχνιστήριον, δι' οὗ καθαρίζουσιν εἰς τὸ ἅλωνι τοὺς καρποὺς ἀπὸ τὰ ἄχυρα, παρὰ τοῖς Ο'. Ἀμὼς θ'. ε'. καὶ Ἡσυχίῳ. ἰδε λίκνον.

Λικμοφόρος, ὁ, ἡ, = λικνοφόρος.

Λικνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λίκνον.

Λικνίζω, καὶ, λικνιζω (λίκνον), ταὐτὸν τῷ λικμάω, Γλωσσάρ.

Λικνίτης, ου, ὁ, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, ἀπὸ τῶν λίκνων, ἐν οἷς τὰ παιδία κοιμῶνται, ἢ διότι οἱ λικνοφόροι ἐτίμων αὐτὸν ἰδε λικνοφόρος.

Λικνοειδής, ἐος, ὁ (εἶδος). Ὁ σχῆμα ἢ εἶδος λίκνου ἔχων. Ὁ Σουίδ. ἑρμην. καὶ διὰ τοῦ, Ῥυπαρός· ἐκ τοῦ

Λίκνον, ἡ λίκνις, καὶ, λέκνον, τό. Τινὲς κομίζουσι τοῦτο ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ λικμός· ἐστὶ δὲ πεπλεγμένον κόσκινον, ἢ τοι δερμάτινον, δι' οὗ ἀποχωρίζουσι καὶ καθαρίζουσι τὸν σῖτον ἐν τῷ ἀνέμῳ ἀπὸ τὰ ἄχυρα. 2) ἐξαιρέτως δὲ ἐλέγετο τὸ ὅμοιον τῷ λικνῷ τοῦ σίτου κόσκινον, ἢ τὸ καλάθιον, δι' οὗ ἔφερον τὰ πρὸς θυσίαν ἀναγκαῖα σκεύη. ἰδε λικνοφόρος. Ἐτίμων ἔτι καὶ ἄλλους θεοὺς μὲ τὰς ἀπαρχὰς τῶν καρπῶν, τοὺς ὁποίους βάλλοντες ἐν τῷ λίκνῳ, προσέφερον αὐτοῖς. Ἐκαλεῖτο αὕτη ἡ προσφορὰ, λίκνοις προστρέπεσθαι, Πλούταρχ. «Οἱ τὴν Διὸς γοργώπιν ἐργάνην στοτοῖς λίκνοισι προστρέπεσθε τε» ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο διάκου, κοσκινῶν. 3) κοῦνα, μπεσίκι, (πάνω ὑπὸ ἀλυγαρίαν) ἐν ᾧ τὰ παιδία κοιμῶνται· ἀντὶ τούτου· οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο καὶ κόσκινον δερμάτινον ἢ πανέριον, Ὁμήρ. ὕμν. εἰς Ἑρμ. 21. 63. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ Θεμίστ. λόγ. ιη'. ὅρα καὶ Ἐτυμολ. μέγα ἐν Λ. λείκνον.

Λικνοστεφέω, Φέρω ἐν τῇ πομπῇ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ λίκνον, τὸ ἱερὸν καλάθιον, ταὐτὸν τῷ, λικνοφορεῖν, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Λικνοστεφής, ὁ, ἡ (λίκνον, στέφω). Ὁ φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ λίκνον, ἢ στεφανωμένος μὲ τὸν λίκνον, μὲ τὸ ἱερὸν καλάθιον.

Λικνοφορέω, ῶ. Λικνοφόρος εἰμί, τὸ λίκνον φέρω ἐν ταῖς Βακχείοις ἑορταῖς καὶ τοῖς Μυστηρίοις· ἐκ τοῦ

Λικνοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λίκνον φέρων· ἐν ταῖς ἑορταῖς καὶ μυστηρίοις τοῦ Διονύσου ἔφερον πεπλεγμένα λίκνα, καλάθια, ἢ πανέρια ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐν οἷς ἦσαν τὰ πρὸς θυσίαν καὶ ἱερὰς τελετὰς ἐπιτήδεια σκεύη, καὶ ἐκ τούτου τοῦ ἔθους ἐπωνομάζετο καὶ ὁ Διόνυσος αὐτὸς, λικνίτης. ἰδε. Λίκνον.

Λικριφίς. Ἐπίρ. Πλαγίας, ἐκ πλαγίου, ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος, κατὰ κάθετον κείμενος ἔγκαρσίως, ὡς ἐν Ἰλ. Ξ, 463. «Λικριφὶς αἴθαιμ» (ἐκ τοῦ λέγω, σημ. 1. λέχρις, λίχριος, λίζω, λιγόν, τὸ λατ. liquus, liquis, obliquis, obliqcus [-νν] ὅθεν

Λικροί, οἱ, καὶ λίκροι. Τὰ τέλη τῶν ἐλαφείων κεράτων, ἐπειδὴ καὶ αὐτὰ πλαγίως κεῖνται.

Λικτής, ου, ὁ (λείχω). Ὅστις λείχει, ἀγλείφει.

Λιλαίομαι, Ἀποθ. (λι-, ΔΑΣΙ, λτλῆμαι). Σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, ποθῶ, εὐχομαι, γλίχομαι, λαχταρίζω, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὡς ἐπιτοπολὺ δὲ μετὰ τῆς ἀπαρεμφ. Ἀστυνόης δὲ σύνταξις ἐστὶν ἡ, «Λιλαιομένη πόσις εἶναι,» ἐπιθυμοῦσα διὰ νὰ ἦναι ἡ εἶμαι σύζυγος αὐτῆς, Ὀδ. Δ, 15. Ι, 30. 32. καὶ ἀλλαχοῦ· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀφύχων, π. χ. ἐπὶ δόρατος, «Λιλαιομένη χροὸς ἄσαι,» ἤτοι ἡ ἐγχεία ἐπιθυμοῦσα νὰ χορτάσῃ ἀπὸ τὸ σῶμα, ἔνθα περιγράφεται ὡς προσωποποιημένη ἡ λόγχη, Ἰλ. Φ, 168. καὶ ἀλλαχοῦ. β) σπανιώτ. μετὰ γενικῆς ἀγωνίζομαι, πασχίζω νὰ ἀπολαύσω τι, ἐφίεμαι, ἐρεύνῶ τινος πράγματος, ὡς, «Λιλαιόμενος πολέμοιο, ὀδοῖο, βοιωτίοιο φιλοπόλεμος, ἀγαπῶν νὰ στρατεύσῃ, φιλόζωος Ἰλ. Γ, 133. Ὀδ. Α, 315. Μ, 328. Ω, 536. Ν, 31. Ἡσ. Ἀσπ. 113. καὶ «Φοῖνιξ δὲ λιλαίεσθαι (Ὀδ. Δ, 223)α, πασχίζω πρὸς τὸ ψῶν. Ἐν χρήσει τοῦτο τὸ ῥῆμα μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ.

Λιμαγχέω, ῶ (λιμός, ἄγχω). Ἀφίνω τινὰ νὰ πεινῷ, ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνας, ἢ νὰ γίνῃ λιγνός, ἀδύνατος, στεγνός, ξηρὸς ὑπὸ τῆς νηστείας. Μέσ. λιμαγχέομαι, κατατρώγω ἐμαυτόν, φθείρω, ὀλιγοστεύω τὰς δυνάμεις τοῦ σώματός μου διὰ τῆς πείνας, νηστείας· ὅθεν

*Λιμάγχνησις, ἡ. Τὸ ἀφίνειν τινὰ νὰ πεινῷ· πεῖνα.

Λιμαγχία, ἡ. Τὸ ἀφίνειν τινὰ νὰ νηστεύῃ, πεινῷ, ἢ ὑπὸ τῆς πείνης φθορὰ καὶ ξηρότης τοῦ σώματος, πεῖνα, Ῥουφ. Ἐφέσ.

Λιμαγχικός, ή, όν. Ὁ θλίβων, στενοχωρῶν διὰ τῆς πείνας, ἢ νηστείας. 2) παθητ. ὁ κατάξηρος ὑπὸ τῆς πείνας, Ἱπποκράτ.

Λιμαγχονέω, ῶ (ἀγχόνη), ταὐτὸν τῷ, λιμαγχιῶ, Στοβαῖος. Λογ. 44. καὶ Βασίλ.

*Λιμαγχόνησις, ἡ, = λιμάγχνησις, καὶ, ἡ λιμαγχονή.

Λιμαίνω, (λιμός). Πεινῶ, πάσχω πεῖναν ἢ ἐλλειψιν τροφῆς, Ἡρόδοτ. 6, 28. 7, 25. καὶ Ἀππιαν.

Λιμακώδης, ους, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, λειμακώδης, πόλλ' ἀμφ.

*Λιμβεία, νεωτ. λέξις ἀντὶ λιχνεία, ἐκ τοῦ

*Λιμβεύω, καὶ, λιμβεύομαι, ὡς ἀποθ. Μέσ., νεωτ. λέξις ἀντὶ τοῦ, λιχνεύω, ἐκ τοῦ

Λίμβος, ὁ, ἡ, ἢ λιμβός. Λαίμαργος, ἀδηφάγος, gulosus, γαστρίμαργος, ὁ τὰ καλὰ φαγητὰ ἀγαπῶν· ταύτην τὴν λέξιν μετὰ τῶν παραγώγων, λιμβεύω, λιμβεύομαι, λιμβεία, καὶ, προλιμβεύομαι (σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1201.) οἱ νεώτεροι μετεχειρίσθησαν ἀντὶ τοῦ, λίχνος, λιχνεύω, καὶ λιχνεία.

Λιμβρός, ά, όν. Ταὐτὸν τῷ, λιβρός, ἀριθμ. 2.

Λιμεναρχής, ου, ὁ (λιμήν, ἄρχω). Ὁ τοῦ λιμένος ἄρχων, ὁ ἐπιστάτης τοῦ λιμένος, ἢ τοῦ ἐν αὐτῷ τελωνείου· ὅθεν

Λιμεναρχία, ἡ. Ἡ ἐπιστασία, ἤτοι τὸ ὀφφίκιον τοῦ λιμεναρχου.

Λιμενηόχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὁ λιμένα ἔχων, ὁ κυριεύων, ἔχων ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, ἢ κατοικῶν τὸν λιμένα· λιμενήοχος, ὁ, ἡ. (προπαροξυτ.), ὁ ἐν τῷ λιμένι εὑρισκόμενος, ἢ ὑπὸ τοῦ λιμένος ἐχόμενος, περικυκλούμενος, Ἀπολλών. Ῥόδ. β'. 955.

*Λιμενήρης, ὁ, ἡ (λιμήν). Εὐλίμενος, ἔχων καλὸν λιμένα.

Λιμενίζω (λιμήν). Ἐν τῷ λιμένι εἰμί, εἶμαι εἰς τὸν λιμένα. 2) ἔχω σχῆμα λιμένος· ἀποτελῶ, σχηματίζω λιμένα· Πολύαιν. δ'. 7. 7. «Κρημνῶν λιμενίζοντι,» λιμένα σχηματίζοντα.

Λιμένιον, τό· καὶ λιμενίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, λιμήν. Μικρὸς λιμένας· ὅθεν λιμένιος, ία, ιον, ἐπίθ. Ἀφροδίτης, Παυσαν. β', 34., ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λιμένα.

*Λιμενίσκιον, τό, καὶ

*Λιμενίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ λιμήν.

Λιμενίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. λιμενῖτις, ιδος, ἡ. Ὁ ἐκ λιμένος ὢν· ὁ ἀνήκων εἰς λιμένα, ἢ ὁ ὁμοιος τῷ λιμένι· ὁ ἐν τῷ λιμένι ἢ παρὰ τὸν λιμένα· ἐπίθετ. πολλῶν θεῶν. ἐξαιρετ. τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Πανός, τοῦ Πριάπου, τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς ὑπερασπιστῶν τῶν λιμένων.

Λιμενοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ εἶδος λιμένος ἔχων, ὅμοιος αὐτῷ.

Λιμενοποιικά, τά. Διδασκαλίαι, κανόνες περὶ τοῦ πῶς δεῖ λιμένας ποιεῖν, Μαθηματ. παλ. σελ. 50.

Λιμενορμίτης, ου, ὁ (ὁρμίζω), Διατρίβων ἐν τῷ λιμένι, παρὰ τῷ λιμένι, Ἀνάλεκτ. β'. 277. ἀριθ. 5. «Πρίηπος λιμενορμίτης,» τὸ ὁποῖον ἐν σελ. 16. ἀριθ 37. «Ἑνορμίτης,» καὶ ἐν ἀ. σελ 235. ἀρ. 57. «λιμενίτης» κεῖται.»

Λιμενοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ περιεργαζόμενος τὸν λιμένα· καὶ οὐσ. ὁ λ., ὁ ἔφορος καὶ ἐπιστάτης τοῦ λιμένος, Ἀνάλεκτ. β'. 113.

Λιμενοφυλακία, ἡ. Τὸ ὀφφίκιον, ἡ ἐπιστασία τοῦ λιμενοφύλακος· ἐκ τοῦ

Λιμενοφύλαξ, ακος. ὁ (φύλαξ). Ὅστις φυλάττει τοὺς λιμένας, Αἰνείας κεφ. 29., ὅστις συνάπτει τοῖτο μετὰ τοῦ Ἀποστολίας.

Λιμήν, ένος, ὁ. Κόλπος μικρὸς τῆς θαλάσσης περικυκλωμένος ἀπὸ ἀκρωτήρια, διὰ τὰ ἐποῖα, ἐμποδίζοντα τὴν βίαν τῶν κυμάτων, δύναται ἐν αὐτῷ νὰ καταφύγῃ τὸ πλοῖον ἐν καιρῷ ζάλης καὶ τρικυμίας, καὶ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ καταποντισμοῦ· τόπος παραθαλάσσιος, ἐπιτηδειος εἰς τὸ νὰ ἀράζωσιν ἡσύχως τὰ πλοῖα, λιμένας, καὶ μικρὸς κόλπος, μυχός, Ὁμ. διαφέρει ὅμως τοῦ, ὅρμος, ὅστις ἐστὶ τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ λιμένος, ἔνθα εἶναι ἀραγμένα τὰ πλοῖα, Ἴδε ἐξαιρετ. Ἰλ. 432. 435. ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ τοῦ ἑνικ. παρ' Εὐρ. Ἑκ. 1293. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 790. 2) κάθε καταφύγιον, τόπος, ἔνθα ἀπὸ πανταχόθεν, ὡς τὰ πλοῖα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, συνέρχονται, Schütz Αἰσχ. Περσ. 248. Ἔρρ. Σοφ. Ἀντ. 987. ἔτι δέ, ἡ κρυφάνα, ἡ φωλεά· καὶ ὁ πρὸς ὃν ὅρος τινός, ὁ σκοπός, πρὸς ὃν ἀγωνίζεταί τις· ἔχει τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Valck. Σχολ. Φοιν. 18. παρ. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 682. παρὰ Θετταλοῖς ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ ἡ ἀγορά, Γαλην. (συγγεν. τῷ, λίμνη.)

Λιμηρός, ά, όν (λιμός). Πεινασμένος, νηστικός, τροπ. ἐνδεής, ἐν ἀνάγκῃ ὤν, πτωχός, ἄπορος. «Λιμηρὰ ἐργασία,» Ἀναλεκτ. β'. 8.

*Λιμηρός, ά, όν (λιμήν), ἀντὶ λιμενήρης, ἀμφ.

Λιμνάζω, Μ. ἀσω (λίμνη) ὡς λιμνόω. Πλημμυρῶ καὶ κάμνω, μεταβάλλω εἰς βάλτον, λίμνην. 2) συχνότ. ἀμεταβτ. γίνομαι λίμνη, τέλμα, σχηματίζω λίμνην, ἐπὶ πλημμυρούντων καὶ καταταλαζόντων, μενόντων ὀπίσω ὑδάτων, ὡσαύτως καὶ κατὰ παθητ. διάθ. λιμνάζομαι, ἐπὶ ὑπολειπομένων ὑδάτων ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ πεδίοις καὶ λίμνην σχηματιζόντων, Ἀριστοτ. ἴδε Λιμνόω.

Λίμναι, αἱ (λίμνη). Ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο οὕτω τόπος τις, παθαιῶς λιμνώδης, πλησίον τοῦ ἄστεος, ἐν τῷ διαστήματι Λήναιον καλουμένου, ὅπου ἦν τὸ παλαιότατον τέμενος τοῦ Διονύσου (καὶ τὸ ἀφιερωμένον αὐτῷ θέατρον), εἰς τὸ ὁποῖον κατ' ἔτος ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς βασιλίσσης καὶ τῶν γερεαιτέρων προσφέρων ἑορταστικὰς θυσίας ἐπετέλει τὰς μυστικὰς λατρείας. Ἐντεῦθεν καλεῖται ὁ Διόνυσος, Λιμνηγενής, καὶ, Λιμναῖος, καὶ Λιμνήτης, καθὼς ἔτι καὶ ἡ ἐνταῦθα τιμωμένη Ἄρτεμις, Δημοσθ. κατὰ Νεαιρ. 1371. 2) τόπος ἢ προάστειον Σπάρτης.

Λιμναῖος, αία, αῖον (λίμνη). Ὁ διόλου λίμνη ὤν, γεμάτος ἀπὸ λίμνας, ὁ ἐκ λίμνης ζῶν ἢ διαιτώμενος καὶ αὐξάνων ἐν λίμνῃ, ὡς, «Ὄρνιθες λιμναῖοι (Ἡρόδ. 7, 119)», πτηνὰ τοῦ νεροῦ, ἀντιθ. τῷ, χερσαῖος. 2) ἐκ τοῦ, λίμναι, ἐκ τῶν λιμνῶν ὤν, ἐξαιρ. ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, ἔχοντος αὐτοῦ ναὸν. ἴδε λίμναι.

Λιμνᾶκις, ίδος, ἡ, = λίμνη, πόλλ' ἀμφ.

Λιμνάς, άδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ λιμναῖος, ἀντὶ λιμναία, Θεόκριτ.

Λιμνᾶσία, ἡ (λιμνάζω). Ἡ πλημμύρα ποταμοῦ τινος ἢ θαλάσσης καὶ ἡ εἰς λίμνην στάσις τοῦ ὕδατος τούτου, λίμνασσμ. Ἀριστοτ. Προβλ. κε'. 2.

Λιμνάτης, Δωρικ. ἀντὶ, Λιμνήτης, καὶ θηλ. λιμνᾶτις, Δωρ. ἀντὶ λιμνῆτις.

Λίμνη, ἡ. Τὰ συνεστῶτα ὕδατα ἢ συναγωγὴ ὑδάτων ἐν τινι κοίλῳ τόπῳ· κυρίως πᾶν ἐκ πλημμύρας ποταμοῦ τινος καὶ θαλάσσης ἐξερχόμενον καὶ μένον ἐν τοῖς κοίλοις τόποις ὕδωρ ἐν γένει, Ἰλ. Φ. 317. ὅθεν στεκόμενον νερὸ ἐν γένει, Ἡρόδοτ. ἐξαιρετ. 2) ἡ λίμνη, μπάρα χυδ. Ἰλ. Β, 711. 565. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ τὸ ἕλος, τὸ τέλμα, ἢ βάλτος. β) ἡ θάλασσα, παρ' Ὅμ. ἢ πλέον ἐν χρήσει σημασία, ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Τραγικ. Valck. Ἱππ. 141. κυρίως δὲ καὶ κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης, ὅτε ἐπλημμύρει καὶ ἐσχηματίζε μυχούς, aestuarium, ἐπὶ οὗ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ εὐχρηστοι αἱ λέξεις λιμνοθάλασσα καὶ, στομαλίμνη. γ) μία κατεσκευασμένη λεκάνη διὰ νὰ δέχηται τὸ ἐκχυνόμενον νερὸν μιᾶς βρύσεως, στέρνα, bassin. Ἡροδ. 1, 185. 186. (Ἐκ τοῦ λείβω, λίβω, τὸ ῥέω, στάζω, Μέλ. λίφω, λέλιμαι, λιμενός, λίμνη· ὡς καὶ ἐκ τοῦ στάζω, τὸ Λατιν. stagnum. συγγεν. τῷ, λιμήν.) ὅθεν

*Λιμνηγενής, ὁ, ἡ (γένος). Καταγόμενος ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις λιμνῶν, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἴδε λίμναι.

*Λίμνηθεν, ἐπίρρ. (λίμνη). Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς λίμνης ἢ θαλάσσης, Ἀππ. Ῥοδ.

*Λιμνήσιος. Ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχ.

Λιμνῆστις, ἡ (λίμνη). Εἶδος φυτοῦ λιμναίου, ἄλλως ἀδάρκη.

Λιμνήτης, ου, ὁ· καὶ, θηλ. λιμνῆτις, ιδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ λιμναῖος· ἐν λίμνῃ διαιτώμενος, ἢ αὐξάνων· ἐξαιρετ. ἐπίθ. τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ ἐκ τοῦ μέρους τῶν λιμνῶν ὤν. ἴδε λίμναι.

Λιμνόζω, = λιμνάζω, ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Στράβ. ιγ'.

*Λίμνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λίμνη.

Λιμνόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ ἐν τῇ λίμνῃ ζῶν, Λέτιος. ἀντιθ. τῷ, Χερσόβιος.

Λιμνοειδής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. λιμνοειδῶς (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τῆς λίμνης ἔχων, ὡς λιμνώδης.

Λιμνοθάλασσα, ἡ, καὶ Ἀττικ. λιμνοθάλαττα (θάλασσα). Ἡ ἐκ τῆς πλημμύρας καὶ τοῦ ξεχειλίσμοῦ τῆς θαλάσσης σχηματιζομένη λίμνη, βάλτος, ἕλος aestuarium, Στράβ. καὶ Ἀριστοτ. 2) ἡ διὰ στενοῦ τινος αὐλακος, μέρους γῆς ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηρὰν σχηματισθεῖσα ἁλμυρὰ λίμνη, ἐξ ἧς συνάζουσι τὸ ἅλας.

Λιμνομάχης, ου, ὁ Ὁ ἐν ταῖς λίμναις μαχόμενος, συναγωνιζόμενος, δραματικὸς ποιητής. (ἐκ τοῦ, λίμναι, καὶ μάχη.)

Λιμνόστρεον, τό (λίμνη, ὄστρεον). Καλοῦνται οὕτω τὰ φαγώσιμα παρ' ἡμῖν Ἀστρίδια καλούμενα, τὰ ὁποῖα ἀφύλαττον εἰς ἰδιαιτέρας παραθαλασσίους λίμνας, ἢ εἰς μέρη θαλάσσης εἰς λίμνην σχηματισθέντα πλησ. καλοῦνται παρ' Ἀριστοτ. ὁ τόπος, ἔνθα εὑρίσκονται ἁμοῦ πολλὰ ὄστρεια.

Λιμνοσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ ἔχων σῶμα λίμνης, ἤτοι γεῦσιν βαλτώδη, ἐπὶ ἰχθύων, Εὔβουλος παρ' Ἀθην. σελ. 300.

Λιμνουργός, ὁ, ἡ (λίμνη, ἔργω). Ὁ ἐν ταῖς λίμναις ἐργαζόμενος, ὡς ὁ ἁλιεύς, ψαρᾶς, Πλούταρχ. εἰς Μάριον. 37.

Λιμνοφυής, ές, ὁ, ἡ (φύω). Ἐν ταῖς λίμναις φυόμενος, αὐξημένος, βλαστάνων.

Λιμνοχαρής, ές, ὁ, ἡ (λίμνη, χαίρω). Ὅστις χαίρει εἰς τὰς λίμνας, ὅστις ἀγαπᾷ νὰ εὑρίσκεται εἰς τὰς λίμνας καὶ νὰ ζῇ ἐν πόαις· ἐντεῦθεν· ἐν τῇ Βατραχομ. στίχ. 211. καὶ ὄνομα βατράχου τινός, Λιμνόχαρις.

Λιμνόω, ῶ (λίμνη). Πλημμυρῶ, ξεχειλίζω, καὶ διὰ τῶν ἐκβεβλημένων εἰς τὰ πεδία ὑδάτων λίμνην σχηματίζω, ποιῶ, Στράβ. ε'.

Λιμνώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος τῇ λίμνῃ· πλήρης, γεμάτος ἀπὸ λίμνας, καὶ νερὰ ἱστάμενα, βάλτους.

Λιμοδοξία, ἡ (λιμός, δόξα), παρὰ Φίλ. β'. σελ. 436. Γ. ἡ πρὸς δόξαν πεῖνα· τὸ νὰ λιμώττῃ τις διὰ δόξαν, ἤτοι νὰ ζητῇ αὐτὴν μὲ λαχτάραν ὡς πεινασμένος, φιλοδοξία.

Λιμόδωρον, τό, = λειμόδωρον. Ζιζάνιόν τι, τό ὁποῖον αὐξάνει μεταξύ τοῦ Κυμίνου, Θεόφραστ. Ἱστ. Φυτ. ἡ. 8. ὅπου ἄλλαι Ἐκδόσεις, Λιμόδωρον, ἔχουσι.

Λιμοθνής, ῆτος, ὁ, ἡ (λιμός, θνήσκω). Ὅστις ἀπέθανεν ἢ ἀποθνήσκει ἀπό τήν πεῖναν, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1282.

Λιμοκίμβιξ, ικος, ὁ, καὶ ἡ (λιμός, κίμβιξ). Ὅστις πάσχει ἀπό πεῖναν, ἐξαιρτ. διά ῥυπαρότητα καὶ φιλαργυρίαν, πολλά φιλάργυρος.

Λιμοκόλαξ, ακος, ὁ (κόλαξ). Ὅστις ὑπό πείνης βιαζόμενος κολακεύει, Φρύνιχ.

Λιμοκτονέω, ῶ (λιμοκτόνος). Διά τῆς πείνης φονεύω· ἀφίνω τινά νά ἀποθάνῃ ἀπό τήν πεῖναν. Οὐδετ. ἀποθαίνω ἀπό τήν πεῖναν· δέν τρώγω διά ν' ἀποθάνω, Γαλην. ὅθεν

Λιμοκτονία, ἡ, Ὁ διά τῆς πείνης θάνατος.

Λιμοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ διά τῆς πείνης φονεύων· ὅστις ἀποθνήσκει ἀπό τήν πεῖναν.

Λιμόξηρος, ὁ, ἡ (ξηρός). Ὁ ὑπό τῆς πείνης κατεξηραμένος, Γλωσσάρ.

*Λιμοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Προξενῶν πεῖναν, διεγερτικός πείνης.

Λιμός, οῦ, ὁ (ἡ ἀρχαιοτάτη γραφή ἐστι, καθώς σημειοῦσι, λειμός, ἐξ οὗ καὶ πιθανῶς παρά τό λείπω, λέλειμμαι). Πεῖνα, Ὅμ. Ἠσ. καὶ Ἡρόδ. ἔτι δέ πεῖνα δι' ἔλλειψιν τροφῆς, τῶν πρός τό ζῆν ἀναγκαίων, Ἰλ. Τ, 166. τό θηλ. Λιμός, ἡ, θεωροῦσι μέν οἱ Γραμμ. ὡς Δωρικόν, ὅμως εὑρηται καὶ παρ' Ὅμ. ὕμν. εἰς Δημ. 312. καὶ ἡν οὕτω πλέον ἐν χρήσει ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ τῶν μεταγενεστέρων, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 19. 1042. 2) ὡς ἐπίθ. ὁ λιμός, ὁ πάσχων πεῖναν.

Λιμοφορεύς, έως, ὁ· καὶ Λιμοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Λιμόν, πεῖναν φέρων ἢ προξενῶν, Ἀνθολογ.

Λιμόψωρος, ὁ (ψώρα). Ψώρα, ἥτις προξενεῖται εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῶα ἀπό πεῖναν ἢ ἀπό ἀχρείαν τροφήν, Πολυβ. 3, 87.

Λιμπάνω, ἕτερος σπανιώτερος τύπος τοῦ, Λείπω.

Λιμφεύω, καὶ, Λιμφός. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διά τοῦ, ἀπατάω, φειδωλός, ψυχοφάντης. Φαίνεται ὅμως ὅτι εἶναι ἐν καὶ τό αὐτό μετά τοῦ, λιμβεύω, καὶ, λιμβός, Λιβάν. δ'. σελ. 615. «Οὐχ' οὕτω λιμφος οὐδ' ἀνοήτος τις ἐγώ», ἄρα ἀντί τοῦ, ἁπλοῦς, ὅπου ἄλλαι Ἐκδόσεις, λέμφος, ἔχουσι, καὶ ἄλλοι διά τοῦ, μωρός, ἑρμην. Λεξ. νεωτ.

Λιμώδης, ες, ὁ, ἡ (λιμός). Πεινασμένος, νηστικός.

Λιμώσσω, καὶ Ἀττ. -ώττω (λιμός). Πεινῶ, καταπεινασμένος εἰμί, πάσχω ἀπό πεῖναν.

*Λινεγέρτης, ου, ὁ (λίνον, ἀγείρω). Συμβιασμένος, ἠναγκασμένος νά ἔμβῃ μέ ἄλλους εἰς τό λίνον, δίκτυον, Φίλ. ἐπ. 102. στίχ. 6.

*Λινεγρέτης, ου, ὁ (λίνον, ἀγρεύω). Ἀγρευθείς ἐν λίνοις, πιασθείς εἰς τά δίκτυα, Λυκ. 257.

Λινεγερτονμένη, ἡ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει, ἐνειμμένη λινά, κακοείμων, λιτεργοῦσα.

Λίναιος, αία, αῖον (λίνον), = λίνεος, ἀμφ. Lobeck Φρυν. σ. 147. 2) ἡ λιναία, σχοινί, κορδέλλα.

Λινάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Λίνον· ἐκλαμβάνεται πολλάκις καὶ ἀντί τοῦ, λίνον, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

*Λινάς, άδος, ἡ, ὡς λίνον. Κλωστή, γαϊτάνι, σχοινί, Αἰσχ. Προμ Πυροφ. 175. ἔνθα ὁ Schütz ἡμαρτ. γράφει προπαροξυτόνως λίνάδες.

Λινάω, (λίνον). Στήνω δίκτυα, βρόχια ἀπό λιναρι· πιάνω εἰς τοιαῦτα· ἐν χρήσει μάλιστα ἐν τοῖς συνθέτοις, διαλινάω, ἐκλινάω, ἐπιλινάω.

Λινέα, τό Λατιν. Linea, Κλωστή, ῥάμμα ἐκ λίνου, σχοινί. ἴδε ἐν τῷ ἑπομένῳ.

Λινεος, εία, εον (λίνον), καὶ λίνεος, έα, εον. καὶ συναιρ. λινοῦς, λινῆ, λινοῦν. Ἐκ λίνου κατεσκευασμένον, ἀπό λιναρίου, λιναρίσιος, ἡ λιναρίτικος, Ἡρόδ. Παρά Βίτωνι περί Μηχανῶν· κεῖται συχνάκις, λινέαι, καὶ λιναῖαι, ἀντί τοῦ, σχοινία, τριχαί, ὡς τό Λατιν. linea, ἀντί τοῦ σχοινίον, ῥάμμα, κλωστή, σπάγος, φαδίον.

Λινεργής, ές, ὁ, ἡ (λίνον, ἔργω). Ἐκ λίνου ἐξειργασμένος δουλευμένος, Διονύσ. Περιηγ. 1116. «Ἱστούς λινεργεῖς».

Λινεύς, έως, ὁ (λίνον). Ἁλιεύς, ψαρᾶς, ἡ κυνηγός, μεταχειριζόμενος δίκτυα ἀπό λιναρι, βρόχια, ἀντιθ. τῷ, καλαμευτής, ὁ μεταχειριζόμενος ἀγκίστρια. 2) εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ὁ κεστρεύς, κεφαλος.

Λινευτής, οῦ, ὁ. Ἀγρευτής, κυνηγός, πλήν ὁ διά τῶν δικτύων, βρόχίων, κυνηγῶν, Ἀντίπατρ. ἐπιγρ. νγ'.

Λινεύω, (λίνον). Μέ δίκτυα, βρόχια πιάνω, ἢ στήνω τοιαῦτα, ἐπί τε κυνηγοῦ καὶ ἁλιέως. «Λινεύω γυγάθοισι», Ἀρρίαν. Περίπλ. Ἐρυθρ. σελ. 10. ταυτόν τῷ, ἁλιεύω, ψαρεύω.

Λινίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ λίνον, ταὐτόν τῷ, Λινάριον.

Λινόδεσμος, ὁ, οὐσ. Δεσμός ἐκ λίνου, λιναρίσιον σχοινίον, σπάγος. 2) ἐπιθέτ. ὁ, ἡ, ταὐτόν τῷ, Λινόδετος, ὁ, ἡ· ὁ μετά λίνου δεδεμένος. «Σχοῖνα λινόδετος» (Αἰσχύλ.) δεδεμένη μέ λιναρίσια σχοινία.

*Λινόδετος, ὁ, ἡ (δέω), = λινόδεσμος.

Λινόδρυς, ἡ. Φυτόν τι, ταὐτόν καὶ, Χαμαίδρυς.

*Λινοεργής, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ), = λινεργής, ὁ ἐκ λίνου ἐξειργασμένος, ἠτοιμασμένος, Ὀππιαν. ἁλ. 3, 444. ὅθεν καὶ λινουργής.

*Λινοερκής, ὁ, ἡ (ἕρκος). Εἰς τά δίκτυα ἢ βρόχια ἐγκεκλεισμένος, πιασμένος.

*Λινόζευκτος, ὁ, ἡ (ζεύγνυμι). Ὁ μετά λίνου, λινῶν κλωστῶν, σχοινίων ἡνωμένος, ἢ ἑνούμενος, δεμένος ἢ δένων.

Λινόζωστις. Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. δ'. 101. Λατιν. Mercurialis annua, Διον. καὶ perennis. Τπό τινων λέγεται, Παρθενοῦδι.

*Λινοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ὁ κυνηγός, ὅστις μεταχειρίζεται δίκτυα ἢ βρόχια.

Λινοθώρηξ, ηκος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντί λινοθώραξ (θώραξ). Ὁ λιναρίσιον (λινοῦν) θώρακα ἔχων, Ἰλ. Β, 529. καὶ 830. ὅπου ὁ Σχολιαστής ἔχει «Οἱ γάρ τοξόται λινοῦς θώρακας φοροῦσιν» ἀντιθ. τῷ, χαλκοθώρηξ.

Λινοκαλάμη, ἡ· καὶ, Λινοκαλαμίς, ίδος, ἡ (κάλαμος). Ὁ κάλαμος, τό φυτόν τοῦ λιναρίου Ὁ Καλλίμ. λείψ. 265. ὀνομάζει τῆς Κολχίδος τό λιναρίον, «Κολχίδα καλάμην». ἴδε ἐν τῷ, Καλάμη.

Λινοκάρυξ, υκος, ὁ. Δωρικ ἀντί, λινοκήρυξ. Ὁ τά λίνα (τό λιναρίον) πωλῶν καὶ ψωνάζων, Ἡσύχ. (υυ--)

Λινόκλωστος, ὁ, ἡ (κλώθω, λίνον). Κλώθων, γνέθων τό λιναρίον, Ἀνάλεκτ. γ'. 262. «Ἡλακάτα λινόκλωστος», ἡ κλώθουσα, γνέθουσα τό λιναρίον ῥόκα. 2) παθητ. ἐκ λιναρίου ἐγνεσμένος, κλωσμένος.

Λινόκροκος, ὁ, ἡ (κρόκη). Ἐκ λιναρίου ὑφασμένος, λιναρίσιος, ἐκ λιναρισίου πανίου ὤν. «Λινόκροκος φάρος», Εὐριπ. Ἑκάβ. 1068, τό ἄρμενον τοῦ πλοίου.

Λίνον, τό. Τό φυτόν λιναρίον καλούμενον, καὶ αἱ ἐξ αὐτοῦ μανραὶ ἶνες, Linum. Μεθομηρικ. λέξις, ἐκτός εἰμή ὅτι θελήσοι τις νά ὑπάξῃ ἐνταῦθα τό, «Λίνοιο ἄωτον», Ἰλ. Ι, 661. περί δέ τοῦ «Λίνον ἀείδειν (Ἰλ. Σ, 570)», ἴδε λίνος. 2) πᾶν ὅ,τι κατασκευάζεται ἐξ αὐτοῦ, ὡς, κλωστή, σχοινίον, σπάγος, ῥάμμα, νῆμα, καὶ τό ἐκ τούτου πεπλεγμένον δίκτυον τῶν ἁλιέων Ἰλ. Ε, 487. καὶ τῶν κυνηγῶν· ἔτι δέ ἡ ὁρμή, ἡ ἄγκιστρον, ὅ ἐστι, τό λεπτόν σχοινίον τοῦ καλαμιδίου, ἐξ οὗ ψαρεύουσιν, Ἰλ. Π, 408. τροπικ. ἡ κλωστή τῆς τύχης, ζωῆς, τήν ὁποίαν ἐπικλώθουσι τῷ ἀνθρώπῳ αἱ Μοῖραι καὶ ἡ Δίκα, αἱ τῶν πραγμάτων στροφαί καὶ τά ἐν βίῳ ὑφαινόμενα, Ἰλ. Τ, 128. Ω, 210. Ὀδ. Η, 198. καὶ κατά πληθ. ἀριθμ. ὡσαύτως, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. νζ'. 310. β) πᾶν ὕφασμα ἐκ λίνου, ὡς πανίον, σινδόνιον, Ἰλ. Ι, 661. Ὀδ. Ν, 73. 118. καὶ ἄρμενον, πανίον τοῦ πλοίου, τά ἱστία, Ἀπολλών. Ἀργ. α'. 565. «Λίνον λίνῳ συνάπτειν», παροιμ. ἴδε ἐν τῷ, Λινοτόμος. Ἐν Ἰλιάδ. Σ, 570. «Λίνον δ' ὑπό καλόν (ἤτοι καλῶς) ἄειδε λεπταλέῃ φωνῇ», τινές ἑρμην. τό, λίνον, διά τοῦ, χορδή, ἐπειδή καὶ κατά πρώτην φοράν κλωστή ἐκ λίνου εἶε χορδήν ἔλαβον· ὁ Φώτ. Λινόν. Ἡρακλείδης (ὁ Ποντικός, ἐπειδή οἱ παλαιοί λίνοις ἀντί χορδῶν ἐχρῶντο· ἀλλά καὶ Ὅμηρος χορδάς ἐπιστάμενος, λίνον, καλεῖ· ἄλλοι δέ γράφουσι Λίνον, καὶ ἑρμην. διά τοῦ, τόν παῖδα Λῖνον, καλούμενον, ἢ τόν ἐπ' αὐτῷ ὑπό τοῦ λαοῦ πεποιημένον καὶ ψαλλόμενον Ἔμνον ὄρ. Λίνος. (Τό Ἰῶτα ἀεί βραχύ, ἐπειδή ἡ διά περισπωμένης γραφή λῖνον, ὡς εὕρηται ἐσ' ὅτε παρά Λογογράφοις, π. χ. παρ' Ἡρόδ. 2, 105., ἐστιν οὐκ ὀρθή.)

Λινόπεπλος, ὁ, ἡ (πέπλος). Ὅστις φορεῖ λιναρίσιον ἐπανωφόριον· ὁ λινοῦν πέπλον φέρων.

Λινοπηνής, ές, ὁ, ἡ (πηνίον). Λινοῦς, λιναρίσιος, ἐκ λιναρίου ὑφασμένος, Σοφοκλ. παρά Πολυθ. ζ'. 45.

*Λινόπλεκτος, ὁ, ἡ (πλέκω). Πλεγμένος ἐκ λίνου.

Λινόπληκτος, ὁ, ἡ (λίνον, πλήσσω). Ὅστις φοβεῖται ἀπό τά δίκτυα· ἐπί ζώων, τά ὁποῖα ἐπιάσθησαν ποτέ εἰς τά δίκτυα καὶ ἐγλύτωσαν, καὶ διά τοῦτο φοβοῦνται, Πλούταρχ. συμπ. προβ. β'. 8.

Λινοπληξής, ῆγος, ὁ, ἡ· καὶ ὑπερθετ. λινοπληγέστατος (πλήσσω), παρ' Ἀθηναίῳ, ζ'. σελ. 321. κυρίως ἐπί ἰχθύος, ὅστις περιπλεχθείς ἢ κλεισθείς εἰς τά δίκτυα, πλήρης ἀγωνίας ὤν, ἀρχίζει νά ῥίπτεται ἔνθεν κἀκεῖθεν καὶ νά ζητῇ τήν ἔξοδον καὶ ἐλευθερίαν του. Ἐντεῦθεν μεταφορ. ἐπί ἀνθρώπου, ὅστις καταντᾶ εἰς μανίαν, ἐμπαθῆ κίνησιν, ταὐτόν τῷ, φρενοπληξ.

Λινοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Λίνον πλέκων· ὅστις πλέκει δίκτυα. 2) λινόπλοκος, ὁ, ἡ (προπαροξ.), ἐκ λίνου πεπλεγμένος.

Λινοπλύνας, ου, ὁ (πλύνω). Ὁ τά ἐκ λίνου ὑφάσματα, ἢ δίκτυα πλύνων. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διά τοῦ, τριβεύς, ὅπου κάλλιον, γρυπεύς, ἀναγνωστέον, ὁ ῥίπτων τά δίκτυα εἰς τήν θάλασσαν, ὁ ἁλιεύς.

Λινοποιός, ὁ (ποιέω). Λίνον ποιῶν, ὑφαντής αὐτοῦ, Σχολ. Ἀριστοφ.

Λινοπόρος, ὁ, ἡ (πορεύομαι). «Αὖραι λινοπόροι», αἱ τά ἱστία, τά πανιά τοῦ πλοίου φυσάντες ἄνεμοι, Εὐριπ. Ἰφιγ. Τ. 411.

Λινοπτάω, ῶ, καὶ Λινοπτάομαι ὡς Ἀποθ. Μέσ. (λινόπτης). Προσέχω εἰς τό δίκτυον ἢ βρόχι, ἄν ἐπιάσθη θηρίον τι· λέγεται καὶ, λινοπτάζω, Lobeck Φρυν. σ. 608. ἴδε Λινόπτης.

Λινόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Λιναρίσια, ἤτοι πανίτικα πτερά ἔχων. «Ναῦς λινόπτερος», Αἰσχύλ.

*Λινοπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ), = λινόπτερος, Ὀππ.

Λινόπτης, ου, ὁ (ὄψομαι, λίνον). Ὁ ἐν τοῖς κυνηγετικοῖς λίνοις, ἤτοι δικτύοις ἑστώς καὶ

ἀποτεκοῦν τὰ ἐμπίπτοντα θηρία· τὸ δὲ ἐπισκοπεῖν καὶ ἵστασθαι ἐπ' αὐτοῖς, λινοπτάω, λινοπτάζω, καὶ λινοπτάομαι, λέγεται, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1178. ἴδε καὶ, Λινάω.

Λινορράφης, ου, ὁ, ἡ (ῥάπτω). Συνερραμμένος, συνθεμένος ἐκ λίνου, ἤτοι ἐξ ὑφάσματος λινοῦ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 140. «Δόμος λινορράφης», Αἰγυπτιακὸν πλοῖον.

Λίνος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ῥαψῳδὸς καὶ μουσικὸς Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ἀπολλωνος καὶ τῆς Οὐρανίας ἢ Καλλιόπης, διδάσκαλος τοῦ Ὀρφεως καὶ Ἡρακλέους, μυθικός τις ἥρως, Ἡσ. Ἀσπ. 1. 2) ὡς προσηγορ. ᾠδή τις, ἥ τις καὶ, λίνος, ἐπεγράφετο, τὴν ὁποίαν ἔψαλλον εἰς τὰ συμπόσια, ἐφευρεθεῖσα παρ' αὐτοῦ, ἢ διαλαμβάνουσα περὶ αὐτοῦ· οὕτω παρ' Ὅμ. Ἰλ. Σ, 570. ἐπὶ παιδὸς ἐν τῷ τρυγητῷ τραγῳδοῦντος μὲ τὴν κιθάραν, «Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν λεπταλέῃ φωνῇ», ἤτοι ἔψαλλε τὴν ᾠδὴν, Λίνος, καλῶς, ἤτοι μὲ νόστιμην φωνήν· (κατ' ἄλλους, τὸ λίνον ἐνταῦθα ἐστιν αἰτ. τοῦ οὐδετ. λίνον καὶ δηλοῖ χορδή, διότι αἱ χορδαὶ τῶν παλαιῶν ἦσαν ἐκ λίνου καὶ οὐχὶ ἐξ ἐντέρων, ὥστε, ἄειδεν ὑπὸ λίνον, δηλοῖ, ἐτραγῴδει κτυπῶν τὰς κόρδας). Μετ' Ὅμηρον τό, λίνος, ὑπῆρχε, καθὼς φαίνεται, ἐξαιρετ. θρηνητικὴ ᾠδή, ἐλεγεῖον ὡς καὶ ὑπῆρχε τῳόντι, καθὼς λέγουσι, τοιαύτη ᾠδὴ εἰς τὸν θάνατον τοῦ Λίνου· ὅτι δὲ αὕτη ἡ ᾠδὴ, Λίνος, εἶχε μελῳδίαν ἰδιαιτέραν καὶ τεχνικὴν, διδάσκει ὁ Ἡρόδ. 2, 79, ὅστις εὑρίσκει αὐτὸν πολὺν παρὰ Φοίνιξι, Κυπρίοις, ὑπὸ δὲ τῷ ὀνόματι μανέρως καὶ παρ' Αἰγυπτίοις. Ὁ δὲ Εὐριπίδης χρῆται τῷ, λίνος, πάλιν ἐπὶ τῆς γενικῆς Ὁμηρ. σημασίας, ἀντὶ, ἄσμα, τραγῴδι, ἄρα καὶ χαροκοιον τραγῴδι, ἐν ᾧ τὸ ἐξ αὐτοῦ σχηματισθὲν «Αἰλινος, καὶ, Οἰτόλινος», δηλοῖ παντάχοῦ ῥητῶς ἐλεγεῖον· συνεθίζετο δὲ κοινῶς τὰ παροιμιάζηται μελῳδία τις κατὰ τὸν ἐφευρετὴν αὐτῆς, ἢ κατὰ τὸ ἀντικείμενον καὶ τὴν ὕλην, ἴδε Λιτυέρτης, Μαιέρως, Παιάν (τὸ Ἰώτα ἐστὶν ἄνευ ἐξαιρέσεως βραχύ, διὸ καὶ γράφεται ἐσφ' ὅτε Λίνος ἢ λίνος, πλὴν ἡμαρτημένως, Heyne Ἰλ. Τ. ζ'. σ. 553.) ἴδε καὶ Λίνον.

Λινόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ἐπὶ ἁπαλῆς σαρκός· καθόλου, ἁπαλός, τρυφερός, Ἀθην. σελ. 455. «Τροφαῖς λινόσαρκος».

Λινόσπαρτον, τό (σπάρτον), παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. α'. 8. φυτόν τι μεταξὺ λίνου καὶ σπάρτου.

*Λινόσπερμα, ατος, τό, Γαλην. καὶ

Λινόσπερμον, τό (σπέρμα). Τὸ σπέρμα τοῦ λίνου, λινόσπορος.

Λινοστασία, ἡ. Ἡ στάσις, τὸ στήσιμον τῶν δικτύων, καὶ τὸ διὰ τῶν δικτύων κυνήγιον, ἐκ τοῦ

Λινοστατέω, ῶ (λίνον, ἵστημι). Στήνω τὰ δίκτυα, ἢ κυνηγῶ μὲ τὰ δίκτυα. Παθητ. δίκτυα στήνεσθαι, ἢ πιάνεσθαι εἰς αὐτά. «Ἐθηρεύετο λινοστατούμενος», ἐκυνηγεῖτο καὶ ἐπιάνετο εἰς τὰ δίκτυα, Ἀθην. ε'. σελ. 219.

*Λινοστολέω. Φορῶ λίνον, ἢ λιναρίσιον φόρεμα. καὶ

Λινοστολία, ἡ. Φορέματα, ἢ φορεσιὰ ἀπὸ λιναρίσια ὑφάσματα· τὸ φορεῖν λινὰ ἐνδύματα, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

*Λινόστολος, ὁ, ἡ (στέλλω). Ἐνδεδυμένος λινοῦν φόρεμα.

*Λινοστρόφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὁ στρέφων λινάρι. 2) παθ. Λινοστροφος, ὁ, ἡ, στριμμένος ἐκ λίνου, Ὀππ. ἁλ. 3, 75.

*Λινοτειχής, ὁ, ἡ (τεῖχος), ποιητ. ἔχειν ἐκ λίνου τεῖχη.

Λινοτόμος, ὁ, ἡ (λίνον, τέμνω). Ὁ κόπτων, ξεσχίζων τὴν κλωστὴν, τὸ ῥάμμα ἢ τοὺς ἐκ λίνου δεσμούς· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ὁ θαυματοποιὸς μαγγανευτής, ὅστις διατέμνει τοὺς ἐκ σχοινίων δεσμοὺς καὶ πάλιν ὑγιεῖς καὶ σῶον παραστήνει τὸ σχοινίον εἰς τοὺς θεατάς. ἔδεν τινὲς ἑρμην. διὰ τούτου τὴν παροιμιακὴν φράσιν, «Λίνον λίνῳ συνάπτειν», τὴν κλωστὴν εἰς τὴν κλωστὴν δένεις· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σουίδ. φησί. «Λίνον λίνῳ συνάπτεις, ἐπὶ τῶν παρακρουομένων ἢ ἀπατώντων· ὁ Ἡσύχ. λέγει «Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πρασσόντων· ὁ δὲ Φώτ. «Ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν δρώντων.

Λινοῦλκος, ὁ, ἡ (λίνον, ἕλκω). Ἐκ λίνου ἑλκυσθείς, ἤτοι κλωσθείς· ἀπὸ λινάριον ἐγνασμένος, Ἰων. παρ' Ἀθην. σελ. 431.

Λινουργεῖον, τό. Ἐργαστήριον (φάμβρικα) ἢ ἐργαλεῖός, ἐνθα ὑφαίνουσι τὰ λιναρίσια ὑφάσματα, Στράβ. ιε'. ἐκ τοῦ

Λινουργέω, ῶ (λινουργός). Τὸ λίνον ἐξεργάζομαι, δουλεύω τὸ λιναρίσιον καὶ κάμνω ὑφάσματα, πανὶ ἐξ αὐτοῦ. «Λινουργεῖν τὴν καλάμην», Σχόλ. Πινδάρ. Πύθ. 4, 376. ὅθεν

Λινουργία, ἡ. Τὸ λινὰ ὑφάσματα ἐξεργάζεσθαι· καὶ αὐτὸ τὸ ἐκ λίνου ὑφασμένον πανίον.

Λινουργός, οῦ, ὁ (ΕΡΓΩ). Ὁ λινὰ ὑφάσματα ἐξεργαζόμενος. Ὁ λίνου ὑφαντής. 2) εἶδος χηνός, Ὀππιαν. Ἰξευτ. γ'. 23.

Λινοῦς, ἡ, οῦν, συνελ. ἀντὶ Λίνεος, καὶ, Λίνεος.

Λινόυφος, ὁ (ὑφαίνω). Ὑφαντής, ὁ ὑφαίνων λινὰ ὑφάσματα, Γλωσσ.

Λινοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Δίκτυα ἔχων ἢ μεταχειριζόμενος· ψαρεύων μὲ δίκτυα.

Λινοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὁ τὰ λίνα, τὰ ὑφάσματα φθείρων, ξεσχίζων, Αἰσχύλ. Χοηφ. 25.

Λινοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὁ λινοῦν χιτῶνα φέρων, ἤτοι φορεῖ λινοῦν φόρεμα.

Λινοχλαίνης, ου, ὁ, καὶ λινόχλαινος, ὁ, ἡ (χλαῖνα). Ὁ ἐκ λίνου χλαῖναν ἔχων.

Λινόω, ῶ (λίνον). Δένω μὲ λιναρίσιαν κλωστήν.

*Λιντήρ, ῆρος, ὁ, τὸ Λατ. linter. Σκάφος, καΐκι.

Λίνωσις, ἡ (λινόω). Τὸ μετὰ κλωστῆς ἐκ λίνου δέσιμον.

*Λίξις, εως, ἡ (λείχω). Τὸ γλείφειν.

Λίπα, παρ' Ὅμ. ἀεὶ μετὰ τοῦ, ἀλείψαι, καὶ, ἀλείφασθαι λίπ' ἔλαίῳ, Ἰλ. Η, 577. Ξ, 171. Σ, 350. Ὀδσ. Ζ, 227. Τ, 505. καὶ, χρίσαι καὶ χρίσασθαι λίπ' ἔλαίῳ, Ὀδ. Γ, 466. Ζ, 96. Η, 364. 450. Ἡσ. Ἔ. 525. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ Ἴων. καὶ Ἀττκ. πεζῷ λόγῳ, «Ἀλείφεσθαι καὶ χρίσασθαι λίπαν, ἀλείφομαι μὲ λάδι. Καθ' Ἡροδιανὸν παρ' Εὐσταθ. Ὀδσ. Ζ, 215. ἔστι τὸ μὲν λίπα κυρίως ἀοστ. τοῦ οὐδ. λίπα, ἔλαιον, πάχος, ἀλειφαρ (ἤτις λέξις διεσώθη παρ' Ἱπποκρ. ὡς οὐσιαστικόν) διὰ τῆς καθημερινῆς χρήσεως συσταλεῖσα ἐκ τοῦ, λίπαι, λίπα, εἰς τὸ, λίπα (υυ), τὸ δὲ, ἔλαιον. ἐπίθετ. τοῦ ἐλαία, ἄρα, λίπ' ἔλαίῳ, μὲ ἐλαιόλαδον, καὶ δίχα προσθήκης τῆς λέξεως ἔλαίῳ, «Λίπ' ἔλειψεν ('Ὀδ. Ζ, 227)», ὥστε διὰ τῆς προσθήκης τοῦ, ἔλαίῳ, διακρίνεται τὸ ἐλαιόλαδον ἀπὸ τὸ πάχος τῶν ζώων, ἡστέαρ. λίπας, ἀλειφαρ, ὃ ὁ καλεῖται καὶ ὑγρὸν ἔλαιον, τὸ ἐλαιόλαδον, πρὸς διαφορὰν τοῦ πάχους τῶν ζώων, ἴδε Βουττμ. Γραμματ. Ἑλλ. α. σ. 234. Ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ, λίπα, ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ, ἀλείφω παχέως μὲ λάδι· ἄλλοι δὲ ὡς ἀποκοπὴν τοῦ λιπαρός· ὁ δὲ Σκιδλέρος θεωρεῖ αὐτὸ ὡς τὴν ἀντὶ ἐπιρρήματος ἐν χρήσει αἰτιατ. τοῦ, λίπα, τὴν ὁποίαν καὶ μεταχειρίζεται κατὰ χωρία καὶ παραδείγματα ἀναντίρρητα ὁ Ἱπποκράτης, καὶ αὕτη φαίνεται τῳόντι ἡ φυσικωτάτη καὶ ἁπλουστάτη ἑρμηνεία τῆς λέξεως. Ἡ συγγένεια μετὰ τοῦ, λίπας, λίπος, λιπάω, λιπόω, ἀλείφω, ἄλειφαρ κτλ. εἶναι ἐφθαλμοφανής.

Λιπάζω, καὶ, Λιπαίνω (λίπος, λιπός). Παχύ ἢ λιπαρὸν ποιῶ· ἀλείφω, χρίω μετὰ λίπους, ἐλαίου, μυρόνω· καὶ ἐπὶ γῆς, κοπρίζω, βάλλων κοπρίαν παχύνω αὐτήν. «Λιπάτειαν», Νικανδρ. Θηρ. 90. «Λελιπασμένον ὀστέον· καὶ Λιπαιθέντων», παρὰ Γαλην. ὁ Κορνάριος ἑρμην. διὰ τοῦ, σεσηπότα, καὶ διαφθαρέντα, καταφαγωθέντα.

Λιπαραῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῆς Αἰολικῆς νήσου Λιπάρας ὤν, ὅθεν «Λίθος Λιπαραῖος», Θεόφρ. περὶ λίθ., ἔστιν ὁ τοῦ Πλινίου Lapis obsidianus· καὶ τοῦ Γόρλιτζ, ὁ Liparaeo lapide.

Λιπαράμπυξ, υκος, ὁ, ἡ (λιπαρός, ἄμπυξ). Ὁ λιπαρὸν, ἤτοι λαμπρὸν ἄμπυκα περὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἔχων, Πίνδ. Νεμ. 7, 22. ἐπίθετον εὐγενῶν γυναικῶν. ἴδε Ἄμπυξ.

Λιπαραυγής, ὁ, ἡ (λιπαρός, αὐγή), ποιητ. Λαμπρός, φωτεινός, Ἀθην. σελ. 643. «Λιπαραυγεῖς πορδιμίδας», τὰς λαμπρὸν παλαίσμα ἐχούσας.

Λιπαρέω, ῶ (λιπαρής). Σταθερῶς ἐπιμένω, διαρκῶ (ἀταγιαντῶ), π. χ. «Λιπαρήσομεν οὕτω, ὅπως ἂν ἔχωμεν», Ἡρόδ. 8, 143. β) σφόδρα προσκαρτερῶ εἰς ἕνα πρᾶγμα, εἰς μίαν πρᾶξιν μετὰ δοτ. τοῦ πράγματος, π. χ. «Μηδὲ λιπάρει τῇ πόσει» (Ἡρόδ. 5, 19), μὴ ἐπίμενε εἰς τὸ πίνειν, μὴ πίε εἰς πλέον· ἔτι δὲ καὶ μετὰ μετοχ. παρ' Ἡρόδ. 3, 51. 9, 45. 111. ὅθεν ἀντὶ τοῦ, εἶμαι ἐπιμελής, ἐπίμονος, στέκομαι σταθερῶς εἰς τὴν ἀπόφασίν μου, ἢ προσκολλῶμαι, ἐπιμένω στερεῶς εἰς τὸ ἐπιχείρημά μου· ἐξαιρετ. δὲ ἐπιμένω εἰς τὸ παρακαλεῖν, δέεσθαι, παρακινεῖν ἢ παρακινεῖν τινα εἴς τι, ὅθεν ἐπιμόνως, προθύμως καὶ φιλοτίμως δέομαι, παραμόνως καὶ θερμῶς παρακαλῶ, καθικετεύω, Ξενοφ. Ἀπολογ. Σωκράτ. «Τὸ δὲ μὴ ἀποθανεῖν οὐκ ᾤετο λιπαρητέον εἶναι», δὲν τὸ ἐνόμιζεν ἄξιον νὰ παρακαλέσῃ. 2) ἐνεργητ. ἱκετεύω, παρακαλῶ ἐνθέρμως, παρακαλῶ τόσον, ἕως οὗ κατορθώσω τὸν σκοπόν μου, Αἰσχ. Προμ. 1012.

Λιπαρέως, ῶς. Ἐπίρ. τοῦ λιπαρής. Ἐπιμόνως, ἐπιμελῶς, καρτερικῶς, προθύμως, ἱκετευτικῶς.

Λιπαρής, ές, ὁ, ἡ, ἐπίρρ. λιπαρέως καὶ λιπαρῶς. Ὁ ἐπιμένων εἰς πρᾶξιν, ἢ λόγον τινά, ἀδιάκοπος, σταθερός, καρτερικός, ὅθεν ἐπιμελής, πρόθυμος, ἀκάματος, ἄοκνος, ἢ καὶ σωματικῶς, σφιστά, κολλητικὰ κρατούμενος, πιεσμένος, Schaef. mel. pag. 53. ἢ προσκολλώμενος εἴς τι, προσπλοκόμενος, καλῶς συνεφαρμοζόμενος. ἐξαιρετ. δὲ, ἀδιάκοπος, ἐνθέρμως, ἐκτενῶς παρακαλῶν, ἱκετεύων. «Λιπαρὴς χεῖρα, ἢ εἰς προσευχὴν, ἢ εἰς ὑπουργίαν ἑνὸς θεοῦ μὴ ἀποκάμνουσα (ἀποστρεφουσα) ποτὲ χεῖρ, Σοφ. Ἠλ. 1378. καὶ αὐτόθι 431. «Λιπαρὴς θρίξ», ἢ ὡς θυσία παρά τινος ἱκετεύοντος προσφερομένη τρίχα, ἢ ὁποία τρόπον τινὰ ἀντ' ἐκείνου ἱκετεύει πρὸς τὸν θεόν, ἐπειδὴ ἡ ἀνάγν. ἀλιπαρὴς, ἔστιν ἀναμφιβόλως ψευδής. (ἐτυμολογ. δὲ οὔτε ἀπὸ τοῦ, λίπτω, οὔτε δὲ ἀπὸ τοῦ, λίαν παρεῖναι, ὡς θέλει ὁ Reisig ἐν enatral. Σοφ. Ο. Κ. 1115, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ λιπαρός, σημσ. 5. ὅπερ ἴδε.) [τὸ Ἰώτα ὡς καὶ καθ' ὅλα τὰ παρήγωγα ἔστιν ἀεὶ μακρόν, Μαρκλ. Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 304. Βλομφ. Αἰσχ. Προμ. 529.] ὅθεν

Λιπαρία, ἡ (λιπαρής). Καρτερία, ἐπιμονή, σταθερότης, Ἡρόδ. 9, 21· 70· ἔτι δὲ, προθυμία, ἐπιμέλεια μεγάλη, φροντὶς συνεχής, καὶ μάλιστα ἐπιμονὴ εἰς τὸ δέεσθαι, παρακαλεῖν, θερμὴ καὶ ἐπίμονος, ἐκτενὴς δέησις.

*Λιπαρία, ἡ (λιπαρός). Παχύτης, λίπα, τὸ εἶναι τι παχύ, ἐλαιῶδες.

Λιπαρόγεως, ω, ὁ, ἡ (λιπαρός, γῆ). Ὁ παχέιαν, λιπαρὰν γῆν ἔχων.

Λιπαρόζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη). Ὁ λιπαρὴν, ἤτοι λαμπρὴν, εὐπρεπῆ ζώνην ἔχων. «Ἥλιος λιπαρόζωνος», Εὐρ. Φοίν. 178., ὅπου ἄλλοι τὸ ὑπάγουσιν εἰς τὸ, σελήνη, καὶ, λιπαρόζωνε, ἀναγνώσκ.

Λιπαρόθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος). Λαμπρὸν θρόνον ἔχων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 805. «Λιπαρόθρονος ἐσχάρα»· δύναται δὲ σημαίνειν καὶ παχεῖα, καθότι ὁ λόγος ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ποτὲ ἄδειον ἀπὸ θύματα.

Λιπαροκρήδεμνος, ὁ, ἡ (κρήδεμνον). Ὁ λαμπρὸν ὡραῖον κρήδεμνον, τζεμπέρι, ἔχων, Ἰλ. Σ, 382. Ἴδε Ὁμ. εἰς Δήμ. 25. καὶ ἀλλαχοῦ.

Λιπαρόμματος, ὁ, ἡ (ὄμμα). Ὁ λιπαρὰ, λαμπρὰ ὄμματα ἔχων.

Λιπαροπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὁ λιπαρὸν, ἀλειμμένον, ἢ κατ' ἄλλους, λαμπρὸν πλόκαμον ἔχων, «Λιπαροπλόκαμος κεφαλὴ», Ἰλ. Τ, 126.

Λιπαρὸς, ά, όν. ἐπίρρ. λιπαρῶς. (λίπος, λίπας) Κυρίως, παχὺς, ἀλειμμένος, χρισμένος μὲ λίπος, ἔλαιον, χρῖσμα, ἢ λάμπων, γυαλίζων ἀπὸ πάχος, ἔλαιον, ἢ μύρον. Οἱ παλαιοὶ ἀλείφοντο ἐξαιρ. εἰς τὰς παλαίστρας μετὰ ἔλαιον, διὰ νὰ ἐμποδίσωσι τὸν ἱδρῶτα καὶ τὴν κούρασιν· οἱ δὲ πλούσιοι μετὰ τὸ λουτρὸν ἄλειφον μετὰ ἔλαιον ὅλον τὸ σῶμά των διὰ νὰ κάμωσι τὰ μέλη εὐκαμπῆ καὶ νὰ καθαρίζωσι τὸ δέρμα, ὑστερώτερον δὲ, ὅτε ὑπερίσχυεν ἡ πολυτέλεια, ἄλειφον καὶ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐξαιρέτως τὴν κεφαλὴν, τὰς τρίχας αὐτῆς, τὸ πρόσωπον καὶ τὸ γένειον μετὰ μύρων· καὶ οἱ οὕτως ἀλειμμένοι ἦσαν κυρίως λιπαροί, μ' ὅλον ὅτι ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ ταύτης μὲν τῆς ἐννοίας μόνον ἅπαξ ἐν Ὀδ. Ο, 332. «Λιπαροὶ κεφαλάς καὶ καλὰ πρόσωπα», τόσῳ δὲ συχνότερον ἐν τοῖς ἐκ τούτου προκύπτουσι τροπικοῖς σημαινομένοις 1) ἐπὶ λαμπρῶς, ἰσχυρῶς, πλήρους, ὑγιοῦς ὄψεως τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἢ τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἁρμ. καλῶς θρεμμένος, εὔτραφής, εὔσαρκος, ἀνθηρὸς, σφριγῶν, εὔρωστος, ζωηρὸς, τὸ Λατ. nitidus· παρ' Ὅμ. ἀεὶ «Λιπαροὶ πόδας», οἱ λαμπροὶ πόδες, τῶν ὁποίων τὸ ἐλαστικὸν, οὐδαμοῦ ῥυτιδωτὸν δέρμα ἀποδεικνύει ὑγείαν, ἰσχὺν καὶ εὐτραφείαν· συνήθως μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ποδῶν τῆς Ἥρας, Ἰλ. Ξ, 186. ἐπὶ Θέτιδος, Ἡσ. Θεογ. 901. ἅμα καὶ μὲ ἀναφορὰν εἰς τὸ χρῶμα, οἱ πολλὰ λευκοί. 2) ἐπὶ λαμπρῶν, πλουσίων, εὐτυχῶν καταστάσεων βίου, εὐχαριστημένος, ἄφθονος, εὐδαίμων, ὡς «Ἥρας λιπαρόνω», ἤτοι ἄφθονον, εἰς ὃ ζῇ τις μὲ εὐχαρίστησιν, χωρὶς νὰ πάσχῃ νόσον ἢ ἔλλειψίν τινα, Ὀδ. Λ, 136. Τ, 368. Ψ, 283. ὡσαύτως καὶ, «λιπαρῶς γηρύσκειν= (Ὀδ. Δ, 210)», ἀφθόνως, εὐδαιμόνως, ὡς εὐδαίμων, Schaef. mel. σ. 52. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαιρ. ἀνηκόντων εἰς στολισμὸν, ἢ πομπὴν, πολυτελὴς, μεγαλοπρεπὴς, πολύτιμος, ὡς παρ' Ὅμ. ἐν Ἰλ. Χ, 466. «Λιπαρὴ καλύπτρη», καὶ ἐν Ὀδ. ἀεὶ «Λιπαρὰ κρήδεμνα, λαμπρὰ, ὡραῖα, καλλωπισμένα, στιλπνά· ἔτι δὲ τροπικ. καὶ ἐπὶ λαμπρῶν τειχῶν ἄστεος,» ὡς «Τροίης ... λιπαρὰ κρήδεμνα (Ὀδ. Ν, 388.)», τείχη λαμπρὰ καὶ στερεά, ὥστε τὸ μὲν κρήδεμνα δηλοῖ τὰς τῶν πύργων ἐξοχὰς καὶ στεφάνας, τὸ δὲ λιπαρὰ τὸ ἔκδηλον καὶ λαμπρὸν καὶ εὔδαιμον ποτέ. ὡσαύτως «Λιπαρὰς θέμιστας τελεῖν (Ἰλ. Ι, 156. 298.)», πληρονεῖν ἄφθονα, ἀξιόλογα δοτίματα (τὸ ὁποῖον τινες ἐσφαλμένως ἐκλαμβάνουσιν κατ' ἐνεργητικὴν σημασίαν καὶ ἐξηγοῦσι διὰ τοῦ, εὐδαιμονεῖν ποιούσας.). «Λιπαροὶ χοροὶ (Ἡσιόδ. Θεογ. 63)», μεγαλοπρεπεῖς. 4) ἐπὶ γῆς, παχεῖα, εὔφορος, καρποφόρος, εὔκαρπος, πολὺ εἰσόδημα δίδουσα· καθόλου δὲ ἤρχισεν ὀλίγῳ ὕστερον νὰ σημαίνῃ ἡ λέξις αὕτη γενικῶς πως πᾶν ὅ,τι ὡραῖον, μεγαλοπρεπὲς, πλούσιον, καλόν· ἐξαιρ. δὲ συχνάκις ἀπαντᾶται τὸ, «Λιπαραὶ Ἀθῆναι (Πινδ. Νεμ. 4, 29. Ἴσθμ. 2, 30.)», αἱ δυναταὶ, πλούσιαι, εὐδαίμονες Ἀθῆναι, καὶ μάλιστα διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐκεῖ φυομένων ἐλαιῶν. 5) προσφυῆς, προτεταλλημένος, καὶ τροπικ. ἐπίμονος, σταθερὸς, ἐκ τῆς ἰξώδους φύσεως τοῦ πάχους παραχθὲν, πλὴν μόνον παρὰ τοῖς Μεταγνστ., διότι οἱ καλλίτεροι συγγραφεῖς χρῶνται ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας τῷ, λιπαρὴς, τὸ ὁποῖον καὶ διαφέρει μὲν τοῦ, λιπαρὸς, κατὰ τὰ τὸ ἐξωτερικὸν διὰ τοῦ μακροῦ Ἰῶτα καὶ κατὰ τὴν χρῆσιν, ὅμως ἀναντιρρήτως εἶναι τῆς ἰδίας πηγῆς καὶ παραγωγῆς, εἰς τρόπον ὥστε τὸ μὲν, λιπαρὸς, ἐμπεριελάμβανε τὴν ὑπ' ὄψιν πίπτουσαν λεῖαν, ὁμαλὴν φύσιν τοῦ λίπους καὶ τὴν σὺν ταύτῃ ἡνωμένην ἄφθονον εὐφορίαν, τὸ δὲ, λιπαρὴς, τὸ γλίσχρον καὶ ἐλαιώδες εἶδος καὶ οὐσίαν τοῦ πάχους, ἐφ' ὅσον τοῦτο διενεργεῖ συγκόλλησιν καὶ συνάφειαν, μὴ παραγομένην ὑπὸ λεπτοτέρας τινὸς ἄλλης ὑγρασίας. Ὁ Κοραῆς ἐν Ἱστ. Τόμ. β'. σ. 431. ἐξέλαβεν ἄλλην μὲν, ὅμως σχεδὸν ἀδόλου ἀτυχῆ παραγωγὴν ἐκ τοῦ λιπαρής.

Λιπαρότης, ητος, ἡ (λιπαρὸς). Τὸ εἶναι τοῦ λίπους, παχύτης, οὐσία.

Λιπαρόχροος, καὶ συναιρ. — όχρους, ὁ, ἡ. ἢ Λιπαρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρόα, χρώς). Ὁ λιπαρὸν, ἢ λαμπρὸν τῶμα, δέρμα ἔχων. «Λιπαρ. σελανείᾳ», Θεόκριτ. β'. 165.

Λιπαρώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ὤψ) Ἔχων λαμπρὰν, εὐκτον ὄψιν, θεωρίαν, πρόσωπον. παρ' Ἀθην. «Λιπαρῶψ τράπεζα», ταὐτὸν τῷ, Λιπαρά.

Λίπας, αος, τό, = λίπος. Πάχος, παχύτης, ἔλαιον.

Λιπάσμα, τό (λιπάζω). Πᾶν ὅ,τι λιπαρὸν ποιεῖ, ἢ κοπρίζει τὴν γῆν. ἢ παχύτης. Οὕτως ἐκάλει ὁ Ἐπίκουρος τὸ δάκρυον. «Λίπασμα ὀφθαλμῶν», παρὰ Ἡλιοδώρ. β'. σελ. 91.

Λιπασμός, ὁ. (λιπάζω). Τὸ παχὺ ποιεῖν τι ζῶον, ἢ γῆν κοπρίζειν.

Λιπαυγής, ές, ὁ, ἡ. (λείπω, λιπεῖν, αὐγὴ) ταὐτὸν τῷ, λιποφεγγής. Δίχα φωτὸς, ἢ ἀρτικοῦ, ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ τοῦ φωτὸς, ἤτοι, σκοτεινὸς, τυφλός.

Λιπάω, ῶ. (λίπος, λίπας) Λιπαρὸς, παχὺς, ἢ ἰξώδης εἰμὶ, Θεόφραστ. «Τὸ δένδρον λιπᾷ».

* Λιπεῖν, ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ λείπω.

* Λιπερνέω, καὶ, λιφερνέω, ποιητ. Εἶμαι ἐγκαταλελειμμένος, δυστυχὴς, πτωχὸς, ἐκ τοῦ

Λιπερνής, ές, ὁ, ἡ, καὶ, λιπερνὴς, ῆτος· Ἐγκαταλελειμμένος, δυστυχὴς, ἄνευ οἰκίας καὶ αὐλῆς, ἄνευ σκέπης· καὶ, φυγὰς, δραπέτης, μετανάστης, πτωχός. Παρὰ Διοδώρ. Σικ. ἐ. «Γεωργὸς λιπερνής», ὁ ἐξ ἀγροῦ εἰς πόλιν πεφευγώς. (ἴσως ἐκ τοῦ λείπω καὶ φερνὴ, ἀντὶ λιποφερνής, ἴδε Ἡσυχ. 2. σ. 485. Κατὰ τὸν Ἐτ. Μ. σελ. 566, 51. παρὰ τὸ, λείπεσθαι ἑρωέων, ἀλλ' οὐχ' ὑγιοῦς.)

Λιπερνήτης, ου, ὁ, καὶ θηλκ. λιπερνῆτις, ιδος. Πτωχὸς ζήτουλας, ταὐτὸν τῷ, λιπερνής, Ἀρχιλόχ. Κρατῖν. «Οὐδὲ λιπερνήτης κενεῷ καὶ ἀκερδέϊ μόχθῳ κλαῦσα δικαιοτάτου μισθοῦ ἀτομβόμενος», Ἀνάλεκτ. Βρουγκείου γ'. 120.

Λιπεσήνωρ, ορος, ἡ. (λιπεῖν, ἀνὴρ). ποιητ. Ἡ παραιτοῦσα τὸν ἄνδρα της, Στησιχ. ἴδε Lobeck. Φρυν. σ. 769.

Λιπήμερος, ὁ, ἡ (λείπω, ἡμέρα), = ἀλιτήμερος. ἐπὶ παιδὸς, Ὁ ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ μὴ γεννηθείς. Ἡσύχ.

Λιπόβιος, ὁ, ἡ (λείπω, βίος) Ὁ παραιτῶν τὴν ζωὴν, ἀποθνήσκων, νεκρὸς, Ἡσύχ.

Λιποβλέφαρος, ὁ, ἡ, (βλέφαρον). Ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ τὰ βλέφαρα, ὄμματα, ἀόμματος. «Κύκλος λιποβλέφαρος», Νόννος.

Λιπογάλακτος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Λειπογάλακτος, Γλωσσάρ.

* Λιπόγληνος, ὁ, ἡ, (γλήνη). Ὢν ἄνευ γλήνης, κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ, τυφλός.

* Λιπόγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὁ δίχα γλώσσης ὤν.

Λιπογνώμων, ονος. ὁ, ἡ, = λειπογνώμων.

Λιπόγυιος, ὁ, ἡ (γυῖον). Ὁ ἐλλειπὴς τὰ γυῖα, ὑστερημένος τῶν μελῶν, κολοβὸς, ἐξαιρ. χωλὸς, Ἀνθολογ.

Λιπόδερμος, ὁ, ἡ (δέρμα). Μὴ ἔχων δέρμα, φλοιὸν, ἢ ἀκροβυστίαν. περιτετμημένος.

* Λιποδρανέω, (δραίνω). Ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ τὰς δυνάμεις εἰμὶ, λειποθυμημένος εἰμὶ, ἢ γίνομαι.

* Λιπόεις, εσσα, εν (λίπος), = λιπαρὸς. Παχύς.

Λιπόζυγος, ὁ, ἡ (ζυγὸν). Ὁ παραιτήσας τὸν ζυγὸν, ἢ τὸν σύντροφόν του, μοναδικὸς, μόνος του, ἄνευ τοῦ συντρόφου ζώου, Ἡσύχ.

* Λιπόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ) Ὦ τινι πίπτουσι, ἢ ἐλλείπουσι αἱ τρίχες, χωρὶς τριχῶν ὤν.

* Λιπόθροος, ὁ, ἡ (θρόος). Τὸν ὁποῖον ἐγκαταλείπει ἡ φωνὴ, ἄφωνος, βωβός.

Λιποθυμέω, ῶ, = Λειποθυμέω. ὅθεν

* Λιποθυμία, ἡ. Ἡ λιποθυμία, λιγοθυμία.

* Λιποκτέανος, ὁ, ἡ (κτέανον). Ἄνευ περιουσίας ὤν, πτωχός.

* Λιποκόωπος, ὁ, ἡ (κώπη). Μὴ ἔχων χεροῦλι, πίασμα, στυλάρι, λαβὴν, κώπην, ἀμφ. Ἰακ. Α. Π. σ. 204.

Λιπομαρτυρία, ἡ. = λειπομαρτύριον, Λιπομαρτυρίου δίκη, = λειπομαρτυρίου δίκη, Δημ. κατὰ Τιμοθ. 19.

Λιπομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (μήτηρ). Ὅστις παραιτεῖ, ἢ παραιτήσεν, ἄφησε τὴν μητέρα του, Ἀνθολ.

Λιπόναυς, ὁ, ἡ, Δωρ. καὶ, Λιπόνας (ναῦς), ποιητ. ὡς τὸ, ἔλενας, ἀντὶ, ἐλένας. Ὁ τὸ πλοῖον παραιτήσας, Αἰσχ. Ἀγαμ. 312.

Λιπονταύτης, ου, ὁ (ναύτης), = λειπονταύτης. Ὁ ἐγκαταλείπων τοὺς ναύτας.

* Λιπόνεως, ὁ, ἡ, = λιπόναυς.

* Λιπόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς), Ἀπὸ παίδων ἐγκαταλελειμμένος, ἄτεκνος.

* Λιποπατρὶς, ιδος, ὁ καὶ ἡ, (πατρίς). Ὁ παραιτῶν τὴν πατρίδα, φυγὰς. 2) κάμνων τινὰ νὰ παραιτήσῃ τὴν πατρίδα· ἀπαλλοτριῶν αὐτὸν ἀπὸ τῆς πατρίδος.

Λιπόπνοος, ους, ὁ, ἡ. καὶ συναιρ. λιπόπνους, (πνοή). Τὸν ὁποῖον ἐγκατέλιπεν ἡ πνοή, ἄπνους, λιπόθυμος, νεκρός.

* Λιπόπτολις, ιος, ὁ, ἡ (πτόλις), ποιητ. Ἐγκαταλείπων τὴν πόλιν.

Λιπόῤῥινος, ὁ, ἡ (ῥινός). Ἄνευ δέρματος. 2) παρὰ Νικάνδρ. Ἀλ. 550. ὡς ἐπίθετ. τῆς Σαλαμάνδρας, ἴσως ἐκ τοῦ λίπος, ἔχων παχὺ, ἐλαιώδες δέρμα.

Λίπος, τό (λίαν πῖος). Πάχος, ἄλειμμα, τόσον ζώων, ὅσον καὶ τὸ ἐκ φυτῶν, ἅμα ἀξύγκιον, λίγδα, πάστος, ἔλαιον· καὶ, μύρον, χρῖσμα, ἀλοιφή. (τὸ, Ἰῶτά ἐστι δίχ' ἐξαιρέσεως βραχὺ ἐν τῷ, λίπος καὶ ὅλοις τοῖς σημαινομένοις, ἐν οἷς ἐπειράθη ἡ σημασία πάχος, ἐπειδὴ τὸ, λιπαρὴς μεταβάλλει συν τῇ σημασίᾳ καὶ τὸν χρόνον — καὶ ὅμως γράφουσιν οἱ Γραμματικοὶ παντοχοῦ λίπος. Ε. Μ. σ. 506, 40. Δρόκων, σ. 62, 16. Σχολ. Ἡγίστ. σ. 2. καὶ. περὶ προσῳδ. 39. Ἔρμ de em. Gr. gr. rat. p. 429. πρβ. πῖος.)

Λιποσαρκέω, ῶ (λιπεῖν, σάρξ) Ἀπὸ τὴν σάρκα ἀφίσταμαι, ἤτοι στεγνὸς, ξηρὸς, ἀπαχὺς γί-

νομαι· ἀντίκειτ. τῷ, Ἀδρύνομαι, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ.

Λιποσαρκής, ές, ὁ, ἡ. καὶ Λιπόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ἀφιμένος ἀπὸ τὸ κρέας, ξηρός, στεγνός, ἄπαχυς.

* Λιποσθενής, ές, ὁ, ἡ (σθένος). Ἀνίσχυρος, ἀδύνατος.

Λιπόσκιος, ὁ, ἡ. (λείπω, σκιά) Ὁ δίχα σκιᾶς ὤν, καὶ τροπικ. φωτεινός, καθαρός, σαφής, εὐκρινής.

Λιποστέφανος, ὁ, ἡ (στέφανος). Ἐγκαταλείπων τὸν στέφανον. «Φύλλον λιποστέφανον», φύλλον, τὸ ὁποῖον πίπτει ἀπὸ τοῦ στεφάνου, Ἀνθολογ.

Λιποστρατία, ἡ. Τὸ παραιτεῖν τὸ στράτευμα καὶ φεύγειν, desertion, Γαλλ. ἐκ τοῦ

Λιποστράτιος, ὁ, ἡ (λείπω, στρατός). Ὅστις ἀφίνει, παραιτεῖ τὸν στρατὸν καὶ φεύγει, λειποτάκτης, deserteur.

Λιποτακτέω, ῶ, Ἀρίνω, παραιτῶ τὴν τάξιν, τὰς σειρὰς τοῦ στρατεύματος, ἢ τὴν ἀξίαν μου, τὸν τόπον μου, καὶ φεύγω. ἐκ τοῦ

Λιποτάκτης, ου, ὁ (τάξις). Ὁ καταλιπὼν τὴν τάξιν τοῦ στρατεύματος, ἢ τὴν ἀξίαν, τὸν τόπον αὐτοῦ, φυγάς. ἰδε. Λειποτάκτης, καὶ, Λειποτάξιον.

Λιποτριχής, ές, ὁ, ἡ. (λείπω, θρίξ). Τοῦ ὁποίου αἱ τρίχες ἔπεσον, ἐλλείπουσι, φαλακρός. Ἀνθολογ.

* Λιπότριχος, ὁ, ἡ (θρίξ), = λιποτριχής, λιπόθριξ.

* Λίπουρος, ὁ, ἡ (οὐρά). Ὁ μὴ ἔχων οὐράν, κολοβός.

Λιποφεγγής, ές, ὁ, ἡ (λείπω, φέγγος). Τοῦ ὁποίου λείπει τὸ φῶς ἢ ἡ ὅρασις, ἄνευ φωτὸς ἢ ὁράσεως ὤν, σκοτεινός, τυφλός, ὡς λιπαυγής. «Ὁμίχλη λιποφεγγής», ζοφώδης, σκοτεινή, Μουσαῖος.

Λιπόφθογγος, ὁ, ἡ (φθογγή), ποιητ. = λιπόφωνος. Τοῦ ὁποίου λείπει ἡ φωνή, ἄφωνος, βουβός.

Λιποψυχέω, ῶ (ψυχή). Λιποθυμέω· ἀποθνήσκω, καὶ μεταφορικ. γίνομαι, χάνω τὸ θάρρος.

Λιπόω, ῶ (λίπος), = λιπαίνω, ἡμαρτ. ἀνάγν. Ὀδσ. Τ, 72.

Λίπτω, Μ. ψω (λι-). Ἐπιθυμῶ, ζητῶν ν' ἀπολαύσω τι, ἐπιποθῶ τι, παρὰ τοῖς Ἀλεξ. Ποιηταῖς· καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν ὡσαύτως ἐν χρήσει, ὅθεν παρακιμ. λελίμμαι, καὶ ὁ μετοχ. λελιμμένος πρβ. τὸ συγγεν. αὐτῷ, λίτομαι καὶ λίσσομαι.

Λιπώδης, ες, ὁ, ἡ (λίπος). Ὁ λίπους μετέχων, λιπαρός, παχύς, ἐλαιώδης.

Λιραίνω, Μέλ. ανῶ (λιρός), ταὐτὸν τῷ, Ἀναιδεύομαι, αὐθαδιάζω, εἶμαι ἀδιάντροπος.

Λίρινος, Λιρεόεις, καὶ, Λίριον, γραφὴ οὐχὶ τόσον ὀρθή, ἀντὶ τοῦ, λείριον, λειριόεις, λείριον.

Λιρός, ά, όν. Ἀναιδής, ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, αὐθάδης, ἐξαιρτ. ἐπὶ αὐθάδους ὀρέξεως τῶν αἰσθήσεων, (σπανία, παρ' Ἀλεξ. ποιηταῖς ἐν χρήσει λέξις), ὡς, «Λιρὰ νοεῦσα γυνή,» Ἀλεξανδρ. Αἰτωλ. ὅθεν παρὰ Σουίδ. Λιρόφθαλμος, ὁ, ἡ, ὁ ἀναιδεῖς, ὀρεκτικοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων. (Οἱ νεώτεροι περιττῶσι μὲν λῖρος ἀλλ' οἱ Γραμματικ. ὡς Ἀρκάδιος σ. 68, 14. Δράκων σ. 118. Ἐτ. Μ. σ. 562, 40· καὶ ἄλλοι ὀξυτονοῦσι λιρός, ὅπερ καὶ οὕτω γραπτέον.) ὅθεν

Λιρόφθαλμος, ὁ, ἡ. (ὀφθαλμός). ἰδε. Λειροφθαλμος, καὶ, Λιρός.

Λίς, ὁ. ἐπικ. ἀντὶ Λέων. Ἰλ. Ρ, 109. καὶ, Λ, 480, 239. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔνθα ὅμως, παρεκτὸς τῆς ὀνομαστικ., ἀπαντᾶται μόνον ἡ αἰτ. λῖν, καὶ αὐτὴ μόνον ἅπαξ ἐν Ἰλ. 430. Οἱ Ἀλεξανδρειν. Γραμματικ. ἐχρῶντο καὶ τῇ πληθ. ὀνομ. καὶ δοτικ. λῖες, λίεσσι, ὥστε ἡ ἐνικ. γενικ. ἔπρεπε νὰ ἦναι λιός. Ὁ Ἀρίσταρχος ἔγραφε τὴν ἐνικ. ὀνομ. ὀξυτόνως λίς, Wolf. Anal. 4. p. 508 (Τὸ Ἰῶτα ἔπρεπε μὲν κυρίως νὰ ἦναι παντάχοῦ μακρόν, ἀλλ' ὁ Εὔφορ. ἐχρήσατο αὐτῷ ἐν τῇ πληθ. ὀνομ. λῖες, καὶ ὡς βραχύ, χοιροβ. Α. Β. 3. σ. 1194. ὁ δὲ Ἑρμάνν. ἐν Εὐριπ. Ἑκάβ. 1166. θέλει αὐτὸ ἀεὶ βραχὺ καὶ καθ' ὅλας τὰς πολυσυλλάβους πτώσεις.)

Λί, ἡ. συντομωτ. ἀρχαίας ἐπικ. τύπος ἀντὶ λεῖα, ἡ, λιστή, Ὀδυσ. Μ, 64. καὶ, 79. «Πέτρη λί,» ἀντὶ λιστὴ πέτρα, ὀλισθηρή, ἴτια, (τὸ Ἰῶτα ἐστὶ μακρόν.). 2) ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ Ὁμηρικ. λῖτί καὶ λῖτα, παρ' ἄλλων, ἐναντίον τοῦ κανόνος τοῦ Ἀριστάρχου καὶ Ἡρωδιανοῦ, οὐχὶ τόσον ὀρθῶς λῖτι καὶ λῖτα τονιζόμενον καὶ παραγόμενον ἐξ ὀνομαστικοῦ τινος, τὸ λῖτον, ἢ ἐκ τοῦ ἐπιθ. λιτός, ἔνθα πάλιν ἔπρεπε νὰ ὑποθέσωσι διὰ τὸ, λιτί, μεταπλασμόν. Ὅμως ἡ μὴ πλέον ἐν χρήσει ὀνομαστικ. ἢ τὸ λί, ἢ τὸ λῖ, συντομώτερος ἀρχαῖος ἐπ. τύπος ἀντὶ, λιστόν, λεῖον, ὡς τὸ βρῖ ἀντὶ βριθύ, ὅμως ὡς οὐσιαστικ. δηλοῦν, «λιτὸν ὑφασμα», ἤτοι ἀφελές, ἁπλοῦν, ἄβαφον, ἄνευ κεντήματος, ἢ ἐνυφασμένου παράλληλοῦ στολίσματος πλουμίσματος, τὸ ὁποῖον τοῦτο ὕφασμα ἐχρητίμευε παρ' Ὁμ. ὡς ὑπόστρωμα, ἐπάνω τοῦ ὁποίου ἔστρωνύοντο καὶ τεχνικῶς κεντημένοι, ἢ ὑφασμένοι τάπητες (ῥήγεα), πρβ. Ἀθην. 2. σ. 48. Γ. Ὁ Θουκυδ. 2, 97. ἀντιτάττει ὡσαύτως, λεῖα καὶ ὑφαντά. Τῇ δοτικ. λιτί, ἀεὶ ἐν τῇ συντάξει, «Ἑκὼν λιτὶ κάλυψαν», χρῆται ὁ Ὁμρ. μόν. ἐν Ἰλ. Σ, 352. Ψ, 254. ἐπὶ τῆς ἁπλῆς, λευκῆς σινδόνος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐσκεπάζετο τὸ λείψανον, ὅτε ἔκειτο ἐν μεγαλοπρεπεῖ σορῷ· τὸ δὲ, λῖτα, εἶτι παρ' Ὁμ. Ὀδ. Α, 130. Κ. 353. τὰ λιτὰ, λευκὰ ὑποστρώματα ἐκ λίνου, τὰ ὁποῖα ἐβάλλοντο ἐπάνω τῶν θρόνων (σκαμνίων) διὰ νὰ κάθηται τις μαλακώτερον, καὶ ἐπὶ τούτων ἔστρωνον καὶ τὰ πολύτιμα πορφυρὰ ῥήγεα. Ἐν δὲ Ἰλ. Θ, 441. «Κατὰ λῖτα πετάσσας», εἶναι τὰ λιτὰ ὑφάσματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐσκεπάζετο τὸ ἁμάξιον διὰ νὰ μὴ ῥυπωθῇ (μουσδαρεύηται) ἐν ᾧ ἵστατο τόπῳ. Ὅτι δὲ τὸ, λῖτα ὑπάρχει αἰτιατ. πληθ., οὐχὶ δὲ ἑνικὴ, ἀπέδειξεν ὁ Οὐόλφ. ἐν Ἀναλ. 4. σ. 501. κτ., ἔνθα γίνεται κατάθηλον καὶ ἡ συγγένεια μεταξὺ τοῦ, λί, λιτός, λίσσος, λιτπός, λεῖος. Τὰ δὲ ἄλλα, ὁ μεταπλασμὸς οὗτος δὲν πρέπει νὰ παραξενεύῃ τινά, ὅστις γινώσκει, ὅτι τίθεται τὸ, κλαδί ἀντὶ κλάδω, καὶ, νοῖ ἀντὶ νόῳ κτλ.

Λίσαι, Ἐπικ. λίσσαι, προστακτ. ἀόρ. Μέσ. ά. τοῦ, λίτομαι, λίσσομαι.

* Λισγάριον, τό, ὑποκορτ. τοῦ λίσγος.

Λίσγος, ὁ. νεωτ. λέξις ἀντὶ σκαφεῖον. Γεωργικόν τι ἐργαλεῖον, δι' οὗ σκάπτουσι τὰς ἀμπέλους, λυσγάρι, δικέλλι, τζαπί, φαιάρι, Σχόλ. Θεοκρίτ. δ'. 10. καὶ Σουίδ. Λ. Σκαφεία. Ἐκ τοῦ, λίσγος, προκύπτει τὸ Λατιν. Ligo. Συγγ. τῷ, λίστρον. πρβ. μίσχος. (κυρίως ὄργανον εἰς τὸ νὰ κάμνῃ τὸ ἔδαφος ἐμπλόον καὶ ἴσιον, ἐκ τοῦ λισσός, λίπος.)

* Λίσῃ, β'. πρόσ. τοῦ μέλλ. τοῦ λίσσομαι, λίτομαι, Ὀδ. (ν-)

Λίσπη, ἡ. ἰδε. ἐν τῷ, Λίσπος, ἀριθμ. 2.

Λισπόπυγος, ὁ, ἡ. (λίπος, πυγή). Ὁ λεῖαν, ἐμαλὴν, καὶ ἐκτετριμμένην τὴν πυγήν, τὸν κῶλον ἔχων· ἔστι δὲ κυρίως ἐπίθετον τῶν κιναίδων.

Λίσπος, η, ον καὶ Ἀττικ. λίσφος, (λιστός, λεῖος). ὁ. Τετριμμένος, λεῖος, μοχθηρός, κακός, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Βατραχ. 848. «Λίσπη γλῶσσα, ἐπιτετριμμένη, κακή· ἔτι δὲ κατατριπτος, ξηρός, λιγνος, ἄπαχυς. «Λίσπος τὴν πυγήν». ἰδε. Λισπόπυγος. 2) Λίσπαι, αἱ (Πλάτ. ἐν Συμπόσ.), οἱ ἐκτετριμμένοι καὶ διαπεπρισμένοι κατὰ τὸ μέσον καὶ ἄχρηστοι ἀστράγαλοι, Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, «Οἱ ἠκρωτηριασμένοι τὰ κάτω μέρη· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, «Θηρίδιόν τι λεπτὸν σφόδρα, ἀφ' οὗ καὶ τὰ ἰσχία λεπτοὶ λίσποι λέγονται· καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιθετικῶς ἐλέγοντο λίσπαι, διὰ τὸ ναυτικοὺς ὄντας ἕνεκα τῆς ἐν τῷ κωπηλατεῖν συνεχοῦς ἐφέδρας ἀπογλουτοῦς εἶναι (Φώτιος). τὰ δὲ καθ' αὐτὸ σημαινόμενα τοῦ, λίσπαι ἐστὶν, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, οἱ ἐν τῷ μέσῳ διακεκομμένοι ἀστράγαλοι, τῶν ὁποίων καὶ τὰ δύο ἡμίσυ ἐμοίραζον ἐν ἑαυτοῖς δύο ξένοι (φίλοι) καὶ τὰ ἥμισυ ὡς κληρονομίαν καὶ εἰς τὰ τέκνα των, καὶ ὅτε ἀνταμώνοντο οἱ τοιοῦτοι, ἐκράτει καθεὶς τὸ ἡμίσυ τοῦ ἀστραγάλου του, καὶ ὅταν αὐτὰ ἐσυμφώνουν (ἐτερίζον), τότε τοῦτο ἦτο σημεῖον τῆς ἀρχαίας φιλίας των, ὡς μᾶς διδάσκει τοῦτο ὁ Σχολ. Εὐριπ. εἰς Μηδ. στίχ. 610. οὕτωσί λέγων, «Οἱ ἐπιξενούμενοι τισὶν, ἀστράγαλον κατατέμνοντες, ἕκατερον μὲν αὐτοὶ κατεῖχον μέρος, ἕκατερον δὲ καταλίμπανον τοῖς ὑποδεξαμένοις, ἵνα, εἰδέοι πάλιν αὐτοὺς, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἐπιξενοῦσθαι πρὸς ἀλλήλους, ἐπαγόμενοι τὸν ἥμισυν ἀστράγαλον, ἀνενεοῦντο τὴν ξενίαν· καὶ ἐντεῦθεν ἅπαντα τὰ διαπεπρισμένα ἡμίσεως, καὶ, σύμβολα, ἐκάλουν.

Λισσάνιος, ὁ, Λακωνικ. ἀντὶ τοῦ, ἀγαθός· ἀντὶ τούτου παρ' Ἀριστοφ. Δυσιστρ. 1171. Δυσσάνιος, κείται, βέβαια αἰτιατικ. εἰς τὸ, λύσσα. (ε)

Λισσάς, άδος, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ λισσὸς ἀντὶ, Λισσή, Ὀππιαν. Ἁλ. β'. 320. Λισσάδι μυδαλέῃ· καὶ Θεοκρίτ. κβ'. 37 «Ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ». 2) ὡς οὐσιαστ. ἐπὶ πέτρας ὁμαλῆς, ἀποτόμου καὶ κρημνώδους, ἀντὶ, λισσὰς πέτρα, ὡς παρὰ Πλουτ. Μαρ. 21. Κρημνῶν ὀλισθήματα καὶ λισσάδας ἀχανεῖς ἐχόντων», ἔνθα συνυπακ. πέτρα.

Λίσσομαι, σπανιότ. λίτομαι (ῑ), Ἀποθ. Μέσ. Μ. λίσομαι (ῑ), Ἀόρ. ά. ἐλισσάμην, καὶ β'., ἐλιτόμην. Ὁ Ὅμ. χρῆται ἐξαιρτ. τῷ ἐνεστῶτι λίσσομαι, καὶ τῷ παρατ. αὐτοῦ, ἔτι δὲ τῷ ἐπικ. παρατατ. λισσόμεσθα, Ἰλ. Ι, 451. ἐκ δὲ τοῦ μέλλ. τῷ β'. ἐνικ. λίσῃ, Ὀδ. Κ, 526., ἐκ δὲ τοῦ ά. ἀορ. τῷ Ἐπικ. ά. προσπ. ἐλλισάμην, καὶ τῇ Ἐπικ. προστακτ. λίσσαι, καὶ ἐκ τοῦ β'. ἀορ. τῇ ἀπαρεμφ. λιτέσθαι, Ἰλιάδ. Π, 47. καὶ τῇ εὐκτ. λιτοίμην, Ὀδ. Ξ, 406. ὁ δὲ ἐνεστὼς λίτομαι μόνον ἐν Ἑλλ. Ὅμ. 15, 5. 18, 48. καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον. — δηλοῖ δὲ 1) ἄνευ πτωτικοῦ, παρακαλῶ, ἱκετεύω, λιπαρῶ, ἀποτείνομαι πρός τινα μὲ φωνὴν ἱκετικὴν καὶ καθαρὰν, Ὅμ. «Ὑπὲρ τεκέων, ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος», παρακαλῶ διὰ τὸ ὄνομα τῶν γονέων, μὰ τὴν ζωήν του καὶ τὰ γόνατα, μὰ τὰς θυσίας καὶ τὸν θεόν, καὶ ἐξορκίζω, Ἰλ. Ο, 660. Χ, 338. Ὀδ. Ο, 261. συντάσσ. καὶ γενικ. ἄνευ προθ., ὡς, «Ζηνός ἠδὲ Θέμιστος (Ὀδ. Β, 68)», μὰ τὸν Δία καὶ τὴν Θέμιν 2) μετὰ αἰτιατικ. προσώπου, παρακαλῶ τινα, ἱκετεύω, ἐξορκίζω τινὰ καταπείθω τινὰ, ἢ μαλακύνω παρακαλῶν, ἐνσωπῶ, θεόν, ἢ ἄνθρωπον, πολλάκις παρ' Ὅμ., ὅστις πολλάκις προστίθησι καὶ ἀπαρεμφ., ὡς, «Οὔσε λίσσομαι μένειν (Ἰλ. Α, 174. 283. Ὀδ. Φ, 278. καὶ ἀλλαχοῦ)», δέν σε παρακαλῶ νὰ μένῃς ἐξ αἰτίας μου· σπανιώτερον δὲ συντάσσ. αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. ὡς Ἰλ. Ι, 511. πρβ. Ὀδ. Θ, 30. ἐνίοτε δὲ ἀναλύεται διὰ τοῦ, ὅπως. «Λίσσεσθαι μέν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ (Ὀδ. Γ, 19. 327. Θ, 344.)», παρακαλεσον αὐτὸν, ἵνα εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. «Λίσσεσθαί τινα ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος (Ἰλ. ω, 467)»· ἢ καὶ ἁπλῶς γενικ. ἄνευ προθέσεως. «Λίσσεσθαί τινα γούνων (Ἰλ. Ι, 451.)», ἀντὶ τοῦ συχνότερον κειμένου, «Λαβὼν, ἐλίσσετο γούνων,», ἔνθα ἡ γεν. ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ, λαβὼν. ὡς ἐν τῷ, γούνων ἅψασθαι, πρβ. λιτανεύω. β) μετὰ αἰτιατικ. πράγμα-

τος. »Οἱ αὐτῷ θάνατον καὶ Κῆρα λιτέσθαι (Ἰλ. Π, 47.)«, νὰ παρακαλέσῃ τις εἰς τὸν ἑαυτόν του θάνατον καὶ ἀπώλειαν. γ) μετὰ δύο αἰτιατικῶν, »Ταῦτα μέν οὐχ' ὑμέας ἔτι λίσσομαι Ὀδσ. Β, 210. πρ. Δ, 347. Ρ, 138.)«, διὰ ταῦτα δὲν σᾶς παρακαλῶ πλέον. Μετὰ ἄοτκ. οὐδέποτε ἐσυντάσσετο, ἰδὲ Πορ. Εὐριπ. Ὀρ. 663. Heyne Ἰλ. Α, 283. — Πολλάκις κεῖται παρ' Ὁμρ. »Ἐπέεσσι λίσσεσθαιι, μὲ λόγους ἱκετεύειν, παρακαλεῖν· ἔτι δὲ Εὐχῇσι, εὐχολῇσι, λιτῇσι λίσσεσθαι ἔθνεα νεκρῶν, Ὀδσ. Κ, 526. Λ, 35 — Τὸ ἐνεργ. λίσσω οὐχ εὑρηται. (Καθ' Ἑμστέρχ. ἐκ τοῦ, λισσός, λεῖος, ἀντὶ τοῦ, ποιεῖν ἑαυτὸν ὁμαλόν, εὔκολον, ταπεινόν ἐν τῷ παρακαλεῖν· βέλτιον ὅμως, κατὰ Σνειδέρον, ἐκ τοῦ, λι-, ὡς τὸ λιλαίομαι καὶ λίπτω, ἔνθα πάλιν ἀνήκει τό, λίχνος, καὶ προτάξει πνεύματος τό, γλίχομαι, ὡς λήμη καὶ γλήμη, lac καὶ γάλα, ΓΛΑΞ. Ἐκ τοῦ, λίτομαι, προκύπτει πάλιν τό, λιτή, λιτάζομαι, λιταίνω, λίτανος, λιτανεύω, καὶ τὸ Λατ. litare.)

Λεισσός, ἡ, ὸν (λεῖος, λίσπος). Λεῖος, ὁμαλός, μὴ ἔχων ὑψώματα καὶ ῥόζους· παρ' Ὁμρ. μόνον ἐν Ὀδσ. καὶ ἀεὶ οὕτω· »Λεισσὴ πέτρη«, πέτρα ὁμαλή, ἀπότομος, κρημνώδης, Γ, 293. Κ, 410. Η, 4. παρβλ. τὸν συντομωτ. ἀρχαῖον ἐπικ. τύπον λίς.

Λίσσω, ἡ, λίττω, ἐνεργ. τύπος ἀντὶ, λίσσομαι, παρ' Ἡσυχ. καὶ Εὐσταθ. πιθανῶς πάντῃ ἄχρηστον· τοιοῦτόν ἐν Τμν. Ὁμρ. εἰς Ἀπολλ. αὐτὴ ἡ γραφὴ ὑπῆρχε μόνον ψηλαφητὸν σφάλμα, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ἐπεδιωρθώσαντο διὰ τοῦ, τίσει.

*Λιστός, ἡ, ὸν (λίστομαι). Ἐξικετευμένος, παρακαλεσμένος, ἢ ἱκετευτός, παρακλεστός, ἡμερτ. ἀνάγν. Ἰλ. Ι, 497. παρβλ. Schneid. Plat. civit. 2. p. 364 D.

Λιστραίνω, ἡ, λιστρεύω (λίστρον). Περιξύω, περισκάπτω, παστρεύω ἀπὸ τὰ ζιζάνια, »Φυτέων..., Ἰλ. Ω, 227. ἐξαιρ. μὲ τὸ λίστρον ἀραιόνω ἀπὸ τὴν γῆν τὸ χῶμα, καὶ ἰσιάζω.

*Λίστριον, τό, ὑποκορ. τοῦ λίστρον.

Λίστρον, τό. Ὁμαλιστρον, ὄργανον, δι' οὗ ἀραιόνεται ὀλίγον τὸ χῶμα καὶ ἰσιάζεται, δικέλλι, φκιάρι, πτύον σιδηροῦν· ἔτι δὲ, ὄργανον οἰκιακὸν σιδηροῦν, τὸ ξύστρον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκαθάριζον τὸ ἔδαφος ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπὸ τὰς χονδρὰς ἀκαθαρσίας, Ὁμρ. Χ, 455. Οἱ νεώτρ. ἐχρῶντο καὶ τῷ ἀρσενικῷ τύπῳ, ὁ λίστρος, Spohn de extr. Od. parte. p. 168, 274. (ἐκ τοῦ λισσός, λεῖος.) ὅθεν

Λιστρόω, ὦ. Λεῖον, ἴσιον, ὁμαλόν, στιλπνόν ποιῶ· ἐντεῦθεν τὸ Ἰταλκ. lustrare, lustro, lustratura, κ.τ.λ. ὅθεν

Λιστρωτός, ἡ, ὸν. Λεῖος, ὁμαλὸς, ἰσιασμένος, ἐξεστμένος διὰ τοῦ λίστρου, Νικάνδρ. Θηρ.

Λίσφος, ἡ, ον, Ἀττκ. ἀντὶ τοῦ, λίσπος, Lobeck Φρυν. σ. 113. ὅθεν λισφόω, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, ἐλαττόω, διὰ τῆς τριβῆς σμικρύνω, ἀν τό, λίσπος, ἦναι ἐκ τοῦ, λέω.

Λίσχροι, οἱ. Ἐκεῖνα τὰ φυτὰ καὶ οἱ σπόροι, τὰ ὁποῖα, ἐν ᾧ ἀνθοῦσι, ἀναστρέφονται καὶ ξαναγεωργοῦνται, vertuntur aratro, διὰ νὰ παχύνωσι καὶ κάμωσι τὴν γῆν καρποφόρον. Παρ' Ἡσυχ. τὰ στροφικὰ τῶν σπερμάτων.

*Λίτα, τά. Τὰ ἁπλᾶ, ἄνευ κεντημάτων καὶ κλουμισμάτων ὑφάσματα, Ἰλ. ἰδὲ λίς, 2.

Λιτάζομαι, Ἀποθ. Μέσ. καὶ, Λιταίνω (λιτή, λίτομαι, λίσσομαι). Κυρίως, ὡς ἱκέτης δέομαι· καθόλου δὲ, ἱκετεύω, παρακαλῶ· συνηθέστερον δὲ ἐστὶ τὸ, λιτανεύω. (μόνον ὁ Γρηγ. Ναζ. ἐχρήσατο, καθὼς φαίνεται, ἅπαξ τῷ Ἰῶτα ὡς μακρῷ ἐν τῇ λέξει λιτάζομαι, ἀνίσως τὸ χωρίον δὲν εἶναι διεφθαρμένον, ἰδὲ Ἰακ. Α. Π. σ. ξ'.)

*Λιταίνω, = λιτάζομαι.

Λιταινεία, ἡ (λιτανεύω). Παράκλησις, δέησις.

Λιταφευτικός, κή, κόν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτηδειος ἢ κλίνων εἰς λιταινείαν.

Λιτανευτός, ἡ, ὸν. Παρακαλεσμένος. Ἱκετευμένος, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ παρακαλέσῃ τινάς. ἐκ τοῦ

Λιτανεύω, μέλ. εύσω, ταὐτόν τῷ, λιτάζομαι, καὶ, λιταίνω, ἐκ τοῦ λίτω, κατὰ παραγωγὴν λιτάνω, καὶ ἐντεῦθεν λιτανεύω. Ἄνευ πτωτικοῦ παρακαλῶ, ἱκετεύω, ἐξαιρ. ὡς ἱκέτης, Ὀδσ. Η, 145. »Γούνων λιτανεύειν (Ὀδσ. Κ, 481.)« παρακαλῶ εἰς τὰ γόνατα τινός, ἀνθ' οὗ κεῖται ἐν Ἰλιάδ. Ω, 357. »Γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν, παρβ. λίσσομαι, 2. μετὰ δὲ ἀπαρ. ἐν Ἰλ. Ψ, 196. 2) Αἰτιατκ. προσώπου, παρακαλῶ, ἢ ἱκετεύω τινά, Ἰλ. Ι, 581. Φ, 414. Ω, 357. Ἡσιοδ. Θεογ. 469. Ὁ παρατατ. καὶ ἀόρ. γράφονται παρ' Ὁμρ. ἀεὶ διὰ δύο λλ. ἐλλιτάνευε, ἐλλιτάνευσα.

Λιτανος, α, ον (λιτή), ποιητ. Λιτανεύων, ἱκετεύων, παρακαλῶν· καὶ = λιτανευτικός, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 816.

Λιταργίζω (λίταργος). Βιάζομαι, σπουδαίως τρέχω, Ἀριστφ. Εἰρ. 562. ὅθεν

Λιταργισμός, οῦ, ὁ. Τὸ συντόνως τρέχειν, ταχύτης, βία, ὀγλίγωρον τρέξιμον.

Λίταργος, ὁ, ἡ. Ταχύς, ὀγλίγωρος, ἢ πολλὰ τρέχων, ὁρμητικός, Σουΐδ. καὶ Ἐτυμλ. »Κύων λίταργος«, ταχύς, ὀγλίγωρος. (ἴσως ἐκ τοῦ λι- καὶ ἀργός. Οἱ Γραμμτ. παράγουσιν ἐξ ἑνὸς ἄλλως ἀγνώστου οὐσιαστ. ἢ λίτη, = οὐρά, Σχλ. Ἀριστφ. Νεφ. 1255.) (ν-υ)

Λιτασμός, ὁ (λιτάζομαι), ταὐτόν τῷ, λιτανεία. Τὸ παρακαλεῖν, δέεσθαι, Νικήτ. Χρ. ἰ. 9.

Λιτή, ἡ (λίτομαι, λίσσομαι). Δέησις, παράκλησις, ἱκεσία, προσευχὴ· συνήθ. κατὰ πληθ. »Λιτῇσι λίσσεσθαιι, Ὀδσ. Α, 34. Ἡροδ. Ι, 105, 116. 2) »Αἱ λιταίιι, αἱ μεταμελητικαί, πλήρεις μετανοίας δεήσεις, παρακαλέσεις, αἱ παρακαλέσεις διὰ συγχώρησιν τινὸς σφάλματος ἢ πταίσματος, προσωποποιημέναι ὡς θεαί, θυγατέρες τοῦ Διός, ἐν Ἰλιάδ. Ι, 502-504. »Καὶ γὰρ λιταί τε εἰσι Διὸς κοῦραι μεγαλοιο, χωλαί τε, ῥυσαί τε, παραβλῶπες τ' ὀφθαλμω, αἱ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαιιι, αἱ ὁποῖαι ἀκολουθοῦσι πανταχοῦ τὴν θεὰν τῆς φθορᾶς Ἄτην καὶ διορθόνουσιν εἴτε αὐτὴ ἔβλαψεν· λέγονται δὲ χωλαὶ διὰ τὸ σχολαίον ποδὶ καὶ ὡς οἷον συμπεποδισμένοι βαίνειν τοὺς λισσωμένους· ῥυσαὶ δὲ, διὰ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου τῶν ἱκετευόντων, οἷς σκυθρωπάζει καὶ συναγόμενοι ῥικνοῦται τὸ πρόσωπον· ἐντεῦθεν περιγράφονται αὗται αἱ προσωποπ. λιταὶ ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ ὡς γραιδέις, συνεστραμμέναι, ἐρρυτιδωμέναι, ἐπεὶ ῥυτίδες εἰσὶν αἱ ἐπὶ τοῦ προσώπου συστροφαὶ τοῦ δέρματος· παραβλῶπες δὲ, διεστραμμέναι τὴν ὄψιν, παραβάλλουσαι τοὺς ὤπας, καὶ παράγουσαι τῆς κατὰ φύσιν ὄψεως, στραβαὶ καὶ πλαγιόμματοι, ὅθεν καὶ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ δυσωπία. ὅθεν »Λιταῖσι ὡς θεαί, ἐν Ἰλιάδ. Ι, 498. ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. litare. Ἰδὲ λίσσομαι, καὶ λίτομαι. ὅθεν

Λιτήσιος, ὁ, ἡ, ταὐτόν τῷ, λίτανος, Νόνν.

*Λιτί, ἰδὲ λίς, 2.

Λιτόβιος, ὁ, ἡ (λιτός, βίος). Ὅστις ζῇ ἁπλᾶ, οἰκονομικῶς ἢ εὐτηνῶς.

*Λιτοβόρος, ὁ, ἡ (λιτός, βορά). Εὐχαριστημένος εἰς ὀλίγην, εὐτηνὴν τροφὴν, ὀλιγαρκὴς, εὐτελῶς τρεφόμενος, κακὰ τρώγων.

*Λιτοδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὁ φυλάττων δίαιταν, τρόπον ζωῆς ἁπλοῦν, οἰκονομικόν, εὐτηνόν. (-νν-υ)

*Λίτομαι, Ἀποθ. Μέσ. σπανιωτ. ἐνεστ. ἀντὶ λίσσομαι (ὅπερ ὅρα). Ἔτμν. Ὁμρ. 15, 5. 18, 48. (νν-)

Λῖτον, τό. Τὸ Ὁμηρικὸν λῖτα (ἐκ τοῦ λίς, λιτί) ἑρμηνεύουσιν οἱ παλαιοὶ Γραμμτ. ὡς ἐκ τοῦ λίτον, παραγόμενον. ὕφασμα λινοῦν, ἢ λεπτὸν πέπλον, περιβόλαιον· ὁ δὲ Ἀθήν. ἐν β'. σελ. 48. λέγει· »Ὅμηρος δὲ ὁ θαυμασιώτατος τῶν στρωμάτων τὰ μὲν κατώτερα λῖτα εἶναι φάσκει, ἤτοι λευκὰ καὶ μὴ βεβαμμένα ἢ ποικιλμένα. παρὰ Θουκδ. β'. 27. τὸ »Τφαντάτα καὶ λεῖα«. Ὁ Σχολ. ἡρμήν. τὸ, λεῖα, διὰ τοῦ, λῖτα, ἄραφφασμα λεῖον καὶ ἀποίκιλτον. Ἰδὲ λίς, σημ. 2.

Λιτός, ἡ, ὸν, καὶ ἐπίρρ. λιτῶς. Ὁμαλὸς, ἴσιος· ἔτι δὲ ἁπλοῦς, (ἐναντίον τοῦ, σαίθολος, ποικίλος, τοῦ δουλευμένου παρδαλῶς ἢ τεχνικῶς, τοῦ ὑφασμένου ἢ κεντημένου)· ὅθεν καθόλου λεπτός, ἀκαλλώπιστος, μὴ πολυτελὴς, μὴ προξενῶν κόπον ἢ προετοιμασίαν, ποταπὸς, εὐτελὴς. »Λιτῇ δίαιταιι, ἁπλῇ δίαιτα, ὀλιγάρκεια, Wyll. ep. er. 142. μικρὸς, λεπτὸς, ἀσήμαντος. Οἱ νεώτεροι ἔγραφον καὶ λειτος, ἰδὲ ὅμως Ὀδόλφ. Ἀναλ. 4. σ. 508. κτ. (τὸ λιτὸς, τὸ ὁποῖον οὐχ εὕρηται μὲν παρ' Ὁμρ. καὶ τοῖς ἀρχαιοτέροις, ἔχει δὲ τὸ Ἰῶτα πανταχοῦ μακρὸν, εἶναι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πηγῆς καὶ ῥίζης μὲ τὸ, λεῖος, λισσός, λίς, καὶ ἔχει πρὸς τὸ, λισσὸς τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, ἣν ἔχει καὶ τὸ, λίτομαι πρὸς τὸ, λίσσομαι.)

*Λιτός, ἡ, ὸν (λίτομαι, λίσσομαι). Λιτανευτικός, παρακλητικός, ἱκετικός, ἄξιος νὰ δεχθῇ τὰς ἱκεσίας μας, Πινδ. Ὀλ. 6, 132. Πυθ. 4, 385.

Λιτότης, ητος, ἡ (λιτός). Ἡ φύσις ἢ οὐσία τοῦ, λιτοῦ, τό νὰ χρειάζεται τὰς εἰς ἑτοιμασίαν τινὸς ὀλίγον κόπον, ἢ ὀλίγα ἔξοδα, ἁπλότης, ἀφελία, μὴ ποικιλότης. »Λιτότης διαίτηιι, ἁπλῆ, ὀλιγαρκής· ἔτι δὲ καὶ ποταπότης, λεπτότης, μικρότης, εὐτέλεια.

Λιτουργέω, ῶ, = λειτουργέω, πλὴν μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ πανουργέω, ἀντὶ τοῦ, πράττω, φέρομαι πρὸς ὅλον τὸν κόσμον μὲ κακίαν ἢ πανουργίαν, ὁμιλῶ κακὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὡσαύτως καὶ λειτούργημα, τό, = πανούργημα, ἐκ τοῦ

Λιτουργός, ὁ, ἡ, = λειτουργός, καὶ μόνον ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, λεωργός, πανοῦργος. Πράττων, φερόμενος πρὸς ὅλον τὸν κόσμον μὲ κακίαν ἢ πανουργίαν. Ὁ Σιμωνίδης ὀνομάζει οὕτω τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν παραβάλλει μὲ τὴν κύνα, »τὴν ἐκ κυνὸς λιτουργόνιιι καθ' Ἡσύχ. ἀντὶ τοῦ, κακοῦργον. Παρὰ Διονσ. ἀρχ. ἀ. 7. κεῖται, λειτούργημα, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἔνθα μικρὸν ἀνωτέρω, ῥαδιούργημα, ἔταξεν.

Λιτοφαγία, ἡ (λιτός, φαγεῖν). Εὐτελὲς φαγητόν, ποταπὴ, κακὴ τροφή.

Λίτρα, ἡ, τό Λατν. libra. Ἑλληνικὸν ἀργυροῦν νόμισμα, 1 ½ Ἀττκ. ὀβολῶν, τὸ ὁποῖον ἔξιζεν ἐξαιρ. ἐν Σικελίᾳ, ἀφ' οὗ μετηνέχθη ἐκ Κορίνθου εἰς Συρακούσας· ἀπετέλουν δὲ 12 λίτρκι τὸ νέον Σικελικὸν ἢ Συρακούσιον τάλαντον, 24 δὲ τὸ ἀρχαῖον. 2) Ὡς βάρος καὶ σταθμός, 12 οὐγγιῶν, ἤτοι δραχμῶν 96 βάρος· ἐν Ῥώμῃ as libralis. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει· »Λίτρα ὀβολός· οἱ δὲ νόμισμα, παρὰ Σικελοῖς· οἱ δὲ ἐπὶ σταθμῶν, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι διὰ τοῦ β, λίβραιιι ὁ δὲ Φωτ. »Λίτρα, ἣν μὲν καὶ νομίσματα, ὡς Δίφιλος, ἐπὶ δὲ τοῦ σταθμοῦ (ζυγίου) Ἐπιχαρμός τε καὶ Σώφρων ἐχρήσαντο. Σοφοκλῆς δὲ λιτροπόπον φησὶ τὸν ἀργυραμοιβόν, ἀπὸ τοῦ νομίσματοιιι. 3) Παρὰ τοῖς ὕστερον, τὸ ἐν οὐρανῷ ζῴδιον τοῦ ζυγοῦ, κατὰ παρεξήγησιν τῆς Λατν. λέξεως libra. ὅθεν

Λιτραῖος, αία, αῖον. Εἰς λίτραν ἀνήκων. 2) = λιτραῖος, ἔχων βάρος μιᾶς λίτρας, ἢ ἀξίζων ἕνα ὀβολόν. Παλλαδ. ἐπ. 39.

Λιτρεαῖος, αία, αῖον. Ὁ τόσον βάρος, ἢ μέγεθος, ἢ ἀξίαν, τιμὴν ἔχων, ὅσον μία λίτρα,

ὅμοιος λίτρᾳ κατὰ τὸ μέγεθος ἢ τὴν τιμήν, Lobeck Φρυν. σ, 545.

Λίτρον, τό, Ἀττκ. ἀντὶ, νίτρον, καὶ νῶν ἤδη καὶ παρ' Ἡρδτ. 2, 86, 87. Lobeck Φρυν. σ. 305.

Λιτροσκόπος, ὁ (λίτρα, σκοπέω). Ὁ σκοπῶν, περιεργαζόμενος, ἐξετάζων τὰ νομίσματα, τὰ χρήματα· καὶ ταὐτὸν τῷ, ἀργυρκμοιβός. Ἰδὲ λίτρα.

Λιτρώδης, εως, ους, ὁ, ἡ (λίτρον). Ἀττκ. ἀντὶ τοῦ, νιτρώδης.

Λιτυέρτης, Δωρκ. λιτυέρτας, ου, ὁ. Νόθος (μπάσταρδος) τοῦ Φρυγίου βασιλέως Μίδα. 2) Εἶδος ᾄσματος ἢ χοροῦ παρὰ τοῖς θερισταῖς, ἐξ αὐτοῦ παρονομασθέν, Θεοκρ. 10, 41.

*Λίτυον, τό Λατν. lituus. Ἡ καμπύλη ῥάβδος τῶν οἰωνοσκόπων, Πλούτ. Ῥωμ. 22.

Λιφαιμαίω, καὶ λίφαιμος, ὁ, ἡ, = λειφαιμέω, λείφαιμος. (ι)

Λιφερνέω, = λιπερνέω. Πτωχός, πένης εἰμί. εἶμαι εἰς ἐλεεινὴν καὶ ἀθλίαν κατάστασιν, Ἰώσηπ. ἀρχ. ιά. ἐ. 5. Ἰδὲ λιπερνέω.

Λιχάζω (λιχάς. 2) Κρημνίζω ἀπὸ τοῦ βρέχου, Κρητ. λέξις. Παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, βάλλω, ῥίπτω· ἐντεῦθεν τό, ἐκλιχάζω, ἐκτοβέω, ἐξορμῶν ποιῶ· καὶ ὑπελίχαζε, ἐκ πέτρας ὑπεχώρει, Ἡσύχ. ὅς τις ἔτι καὶ λιάζω, ῥίπτω, ταράσσω, ἔχει. 2) Ταὐτὸν τῷ, λίχομαι, λιχαίομαι, συγγεν. τῷ, λείχω, ἐπιθυμῶ τι, ὀρέγομαί τι.

Λιχανός, ὁ (λείχω). Ὁ δάκτυλος, δι' οὗ (λείχομεν ἢ) δείχνομεν· ὁ μετὰ τὸν ἀντίχειρα, ἤτοι τὸν μέγαν, εἰσὶ δὲ τῇ τάξει οἱ δάκτυλοι οὕτως, ἀντίχειρ, λιχανός, μέσος, παράμεσος, μικρός.

Λίχανος, ἡ. (προπαροξύτ.) ὑπακμ. χορδή, ἐλέγετο εἰς τὴν κιθάραν μία χορδή, ἥτις ἔδιδε τὸν τῶν ὑπατῶν τόνον, Ἀριστοτ. προβλ. ιδ'. Βιτρουβ. ἐ. 4. Διόδ. Σικ. γ'. 59. ἐπειδὴ καὶ αὕτη ἠγίζετο ὑπὸ τοῦ λιχανοῦ δακτύλου τῆς ἀριστερᾶς χειρός, Νικομ. Γερασ. 2) Ὁ τόνος, τὸν ὁποῖον ἔδιδεν αὕτη ἡ χορδή. (υυυ)

Λιχάς, άδος, ἡ. Τὸ μεταξὺ τοῦ μεγάλου δακτύλου καὶ τοῦ λιχανοῦ διάστημα, ὁπόταν εἶναι οἱ δάκτυλοι οὗτοι ἐκτεταμένοι, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν Πολυδεύκην β'. 158. περιέχει δύο παλαιστάς· καλεῖται ἔτι, δίμοιρον σπιθαμῆς, καὶ, κοινόστομον, καθὼς ἐν τῇ συνηθείᾳ, καὶ κατὰ Ἥρωνα τὸν Γεωμέτρην, ὅς τις ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, τὸ τῶν δύο δακτύλων ἄνοιγμα, τοῦ ἀντίχειρος δηλ. καὶ τοῦ λιχανοῦ. 2) Παρὰ Ἡσυχ. κεῖται «Λιχάς, καὶ, πέτρα, ἡ ἀπότομος», ὡς τὸ λιστὰς καὶ λεπάς· ἐντεῦθεν τό, λιχάζω, ῥίπτω, κρημνίζω ἀπὸ τῶν ἀποτόμων πετρῶν, καὶ ἑπομένως ἔχει, λιχάδες, ὄστρεα πάντα· οἱ δὲ λίθοι, καὶ ψῆφοι, καὶ κογχύλια.

Λιχήν, ῆνος, ὁ, καὶ, λιχηνωτός, οὐχὶ τόσον καλὴ γραφὴ ἀντὶ τοῦ, λειχήν.

Λιχμάζω, Μ. ἀτω. (λείχω) = λιχμάω, ποιητ. Γλείφω, παίζω μὲ τὴν γλῶσσαν, κινῶ αὐτὴν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἡτ. Ἀσπ. 235.

*Λιχμαίνω, = λιχμάζω.

Λιχμάς, άδος, ἡ. Γλυμμένη, ὡς, πόα, ἀπαλὴ πόα καὶ χαμαιπετής, ἣν τὰ ἑρπετὰ ἐπιλείχουσιν, Ἡτύχ.

Λιχμάω, μέλ. ήσω, καὶ λιχμάζω. Λείχω, γλείφω, μέσ. λιχμάομαι, γλείφω ἑαυτόν, γλείφομαι, περιλείχω τὸ στόμα μου· ἐξιρτ. ἐπὶ ὀφεων, οἵτινες μὲ τὰ αὐτῶν γλωσσίδια περιγλείφονται καὶ παίζουσιν εἰς τὰ ἔξω. «Γλώσσησι λελειχμότες», Ἡσιό. Θεογ. 826. ἀνώμλ. μετοχ. παρακμ. τοῦ λιχμάω, ἢ λείχω. Ὁ Ὅμηρ. ἔχει μόνον τὸ σύνθετον ἀπολιχμάομαι. ὅθεν

Λιχμήρης, εως, ὁ, ἡ. Ὅς τις γλείφει, ἢ παίζει μὲ τὴν γλῶσσαν, ἐξαιρ. ἐπὶ ὄφεων. «Λιχμήρης ἑρπηστής», ὄφις, ὅς τις διὰ τῶν γλωσσιδίων του περιγλείφεται. Ἰδὲ λιχμάω. 2) Ἀγαπῶν τὰ καλὰ φαγητά.

*Λιχμόω, = λιχμάω, Κ. Σμυρν.

Λιχνάω (λίχνος), = λιχνεύω, Dind Ἀριστοφ. Εἰρ. 757. Σφῆκ. 1033.

Λιχνεία, ἡ (λιχνεύω) καὶ λιχνία. Λαιμαργία, λειξουρία, ἀπληστία, ἐπιθυμία εἰς καλὰ ἢ γλυκὰ φαγητά· καὶ τὸ ἀτάκτως καὶ παρὰ καιρὸν τρώγειν αὐτά, λιχουδιά. «Λιχνείας ἐπιλειπούσης», ὅτε δὲν εἶναι πλέον τι διὰ νὰ λειξουρήσῃ τις, Πλουτ. 7, 290.

Λίχνευμα, τό (λιχνεύω). Τὸ γλυκὸν ἢ νόστιμον φαγητόν, ἢ καὶ ἡ ἑτοιμασία αὐτῶν τῶν φαγητῶν· σχεδὸν ὡς τὸ παρὰ Τουρκ. μεζές· καὶ παρὰ τισι γλιγούδια, καὶ λιχούδια, λεγόμενα, λέγεται ἐπὶ φαγητῶν νοστίμων, τὰ ὁποῖα χρησιμεύουσι μόνον εἰς λειξουρίαν, ὡς τὰ ζαχαρικά, γλυκά. ἐκ τοῦ

Λιχνεύω (λίχνος). Λειξουρεύω ἀπό τε φαγητὸν νόστιμον, τρώγω ἀπ' αὐτό· καὶ ὡς μέτ. ἀπαρ. λιχνεύομαι. Λίχνος, λαίμαργος εἰμί, ἀγαπῶ νὰ τρώγω νόστιμα, γλυκὰ, καλὰ φαγητά, κλεπτάπα καὶ παρὰ καιρὸν τρώγω τι· καὶ μεταφρ. θερμῶς (ὑπερβολικά) ἐπιθυμῶ τι, μεγάλως ποθῶ, πάσχω ν' ἀπολαύσω τι, τί, καὶ, εἴς τι. Πλούτρχ. Κικέρ. σύγκρ. «Ἀγαπᾷν καὶ λιχνεύεσθαι τὴν δόξαν». Λιβάν. ὁ'. σελ. 1069. «Τῶν ὀφθαλμῶν λιχνευομένων εἰς ὅρασιν», ὀρεγομένων, μεγάλως ἐπιθυμούντων· καὶ τὸ ἐνεργ. ἐσπ' ὅτε ἐν χρήσει ὡς οὐδέτερον.

Λιχνία, ἡ, = λιχνεία.

Λιχνοβόρος, ὁ, ἡ (λίχνος, βορά). Λαίμαργος καὶ πολυφάγος, Ἀναλκτ. β'. 25. «Μῦς λιχνοβόρος», ὅπου ἄλλοι λυχνοβόρος, οὐχ ὑγιῶς γράφουσι.

*Λιχνόγραυς, ἡ. Γραῖα, ἀγαπῶσα τὰ καλὰ κοψίδια· οὕτως ὀνομάζει ὁ Τίμων Σιλλογράφος τὸν φιλόσοφον Ζήνωνα.

Λίχνος, ὁ, ἡ, καὶ, λίχνος, η, ον, καὶ ἐπίρ. λίχνως (λείχω, γλίχομαι, λίπτω, λίσσομαι). Λαίμαργος, ἄπληστος, λειξουρος, ὀψοφάγος, ὁποῖος ἀγαπᾷ νὰ τρώγῃ καλὰ, γλυκὰ φαγητά, ὅ ἐστι, λιχνεύματα, τὸ δὲ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ὀρέγεταί τις, τάσσεται κατὰ γενικήν, Ξενοφ. β) Μετφρκ. καθόλου, ὁ ἐπιθυμητικῶς ἔχων πρός τι· καὶ, περίεργος, πολυπράγμων. 2) Ὡς οὐσιαστ. ὁ ἀγαπῶν μόνον τὰ καλὰ φαγητά, κοψίδια. Ἐπίρ. λίχνως, μὲ λαίμαργον τρόπον. ὅθεν

Λιχνοτένθης, ου, ὁ (τένθης), ταὐτὸν τῷ, λίχνος.

Λιχνοφιλάργυρος, ὁ, ἡ (φιλάργυρος). Ὁ λίχνος μὲν, φειδωλὸς δὲ, ἐν ταὐτῷ καὶ φιλάργυρος διὰ ν' ἀγοράσῃ ὁ ἴδιος.

Λίχος, τό, = λίχνευμα. Παρὰ Πολυδ. ζ'. 61. «Ἐπίκαστα λίχνη», ὅπου νῦν ὀρθότερον, λείχεν, κεῖται.

Λίψ, λιβός, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Λιβύης πνέων ἄνεμος, Λίβας, Ἀριστοφ. Κόσμ. «Τῶν ζεφύρων λίψ ἄνεμος, ὁ ἀπὸ τῆς χειμερινῆς δύσεως πνέων», καὶ Ἡρδτ. 2, 95. Θεοκρ. 9, 11. (πιθαν. ἐκ τοῦ λείβω, ἐπειδὴ ἐπέφερεν ὑγρασίαν· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ λείπω, διότι πνέει ἀπὸ δυσμῶν.)

*Λίψ, ἡ, γενκ. λιβός (λείβω). Πᾶν ἐκχυθὲν ἢ πλημμυρῆσαν ὑγρόν, πηγή, ῥαγίς, σταλαγμός, καὶ σποιδή, ποτόν τι ῥευστόν (ἐξαιρ. οἶνος) ὡς θυσία προσφερόμενον εἰς τοὺς θεοὺς κ.τ.τ. Αἰσχ. Χοηφ. 289. Ἀπολλ. Ῥοδ. δ'. 1454. «Μέλιτος λίβαι καὶ πλῆθος ὑδάτων, θάλασσα», Μενέθ. 5, 18. 6, 381. 642. καὶ ἀντὶ τοῦ, βροχή κ.τ.τ. 1, 176.

*Λίψ, ἡ, γενκ. λιβός, = λοπάς, λισσάς, λιχάς. Ἀπότομος πέτρα, Βράχος.

*Λίψ, ἡ, γενικ. λιβός (λίπτω). Ἐπιθυμία, ὄρεξις, Ἡσυχ.

Λιψουρία, ἡ (λίπτω, οὐρέω). Ἐπιθυμία τοῦ κατουρῆσαι, Αἰσχ. Χοηφ. 754.

Λιψύδριον, τό, = λειψύδριον.

Τὸ Λ μετὰ τοῦ Ο.

Λό', Ὀδτ. Κ, 361. προστκτ. τοῦ λύω ἀντὶ λύε.

Λόβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λοβός.

Λοβός, οῦ, ὁ, (ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ λέπω, ἐκδέρω, ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ τὸ λέπος, καὶ ἐξαιρ. τὸ δέρμα) ταὐτὸν τῷ, λόπος, λόφος, λεπίς, δέρμα, φλοιός, ἐξώφλοιον, τὸ θηκάριον τῶν ὀσπρίων, συνηθεστέρως δὲ λέγεται τὸ πρὸς τὸ κάτω κρεμάμενον ἄκρον τοῦ ὠτίου, πρὸς ὃ ἐξηρτῆνται καὶ τὰ ἐνώτια, «Τρητοὶ λοβοίο», Ἰλ. Ξ, 182. Γρν. Ὁμρ. 5, 8. Λυκόφρ. 1401. 2) Μέρος οὕτω κρεμάμενον ἐν τῷ ἥπατι (τὰ αὐτία τοῦ σηκοτίου), ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὴν κατάστασιν καὶ διάθεσιν ἐπρόσεχον οἱ ἡπατοσκόποι, ἐξ οὗ καὶ προφητεύον, Νίκανδρ. Θηρ. 537. Αἰσχ. Εὐμεν. 158. Εὐρπ. Ἠλ. 827. 3) Τὸ θηκάριον τῶν ὀσπρίων, ἐν ᾧ κεῖται περικλειστμένος ὁ καρπὸς αὐτῶν (ὁ ἐπιπεφυκὼς χιτών)· καὶ ἐντεῦθεν καλοῦνται παρὰ Θεοφρ. τὰ ὄσπρια, καὶ Ἑλλοβα. «Σπέρματα ἀμφίεσμα λοβὸν ἔχοντα, ἔλλοβα, καὶ κερώτικα», ἐξαιρ. δὲ ἐκαλοῦντο λοβοί, οἱ φασίολοι, ἄλλως δὲ καὶ δόλιχοι, καθὼς καὶ ἡ συνήθεια τὰ τρυφερὰ θηκάρια τῶν φασουλίων, λοβοὺς, καὶ λοβία, ὑποκορ. λέγει, διότι αὐτὰ τρώγονται μετὰ τῶν θηκαρίων, Γαλην. περὶ τροφῶν δυνάμεως, α'. 28. καὶ Ἰουλιαν. Λόγ. ἑ. σελ. 175. ὅπου αὐτὸς παρατηρεῖ, ὅτι τὸ φυτὸν τοῦτο περιτυλισσόμενον εἰς τὰ πλησίον αὐτοῦ φυτὰ, εἰς ὕψος ἀνέρχεται, δι' ὃ καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι τὴν σήμερον κλάδους μακρούς παρ' αὐτῷ ἐμπήγουσι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς ἀνερχόμενον, πολλοὺς λοβοὺς ἐκδίδει.

Λοβόω. Εἰς λοβοὺς διαιρῶ, Νικήτ. Χρ. κά. 3. «Ὄφις εἰς ἑλκοὺς λοβουμένους» ἐξαιρ. ἐπὶ ἡπατος (σηκοτίου), ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπροφήτευον.

Λοβώδης, εος, ὁ, ἡ (λοβός, 3.). Ὅμοιος τῷ λοβῷ τῶν ὀσπρίων.

Λογάδες, αἱ. Τὸ λευκὸν τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὀφθαλμός, Καλλίμ. Νίκ. Ἀναλκ. 3, 96. ἀρ. 27. 2) Λογάδες, οἱ. Οἱ ἐπίλεκτοι, οἱ ἐκλελεγμένοι. Ἰδὲ λογάς. Ἐκαλοῦντο δὲ οἱ κατ' ἐκλογὴν στρατιῶται, εἴ ποτ' ἀνάγκη γένοιτο ἐκπέμψαι στρατιάν, ἢ ἐνεστήκει τις ἄλλος κίνδυνος, κατάλογος ἐγίνετο τῶν ἐπιτηδείων εἰς τὰς μάχας.

Λογάδην, ἐπίρ. (λογάς). Κατ' ἐκλογὴν, μετ' ἐκλογῆς, μὲ ἐκλελεγμένον τρόπον, ἐπιλέκτως, Θουκιδ. δ'. 4. 2) Συνηγμένως κατὰ σωρούς, ἐπισωρευμένως, ἀλλεπαλλήλως.

Λογαῖος, αία, αῖον (λογάς). Ἐκλελεγμένος, διαλεγμένος, Ἴβυκ. μετὰ τοῦ λίθος, ὡς λογάς.

Λογαοιδικός, ή, όν (λόγος, ἀοιδή). Οὕτως ὠνομάζοντο παρὰ Γραμμ. οἱ στίχοι, παρ' οἷς ὁ ἰσχυρότερος δακτυλικὸς ῥυθμὸς μεταβαίνει εἰς τὸν ἀσθενέστερον Τροχαϊκόν, ὥστε φαίνονται ἐν τῷ μέσῳ μεταξὺ τοῦ ποιητικοῦ καὶ λογογραφικοῦ ῥυθμοῦ, Γαϊσφ. Ἡφαίστ. σ. 275. «Μέτρα, ἀπερένμὲν ταῖς ἄλλαις χώραις δακτύλους ἔχει, τελευταίαν δὲ τροχαϊκὴν συζυγίαν. ἤτοι-οὖτον ἐστὶ τὸ καλούμενον Ἀρχιλόχειον, π. χ. pau-pe-ri-em si-ne do-te qua-ero. Herm. Elem. metr. σ. 365. κτ.

Λογαριάζω (λογάριον), ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, νεωτ. λέξ. ὅθεν

Λογαριασμός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, λογισμός νεωτ. καὶ

Λογαριαστής, ὁ. Ὁ λογαριάζων, νεωτ.

Λογάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λόγος, Ἀριστοφ. Meineke, Μενανδ. σ. 236.

Λογάς, άδος, ὁ, καὶ ἡ (λέγω). Ἐκλεκτός, ἐκ-

λελεγμένος, διαλεγμένος, κατ' ἐκλογὴν συναγμένος. 2) συναγμένος καὶ σωρευμένος, πολλάκις παρ' Ἡροδ. καὶ πάντοτε κατὰ πλῆθ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐκλεκτός, ὡς στρατιά, καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὡς, φωναί, λέξεις, σύγγραφαι. 3) Ἐπὶ λίθων, «Λίθοι λογάδες», οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε συναγμένοι καὶ εἰς τοῖχον ὁπωσδήποτε τεριάζουσι κτισμένοι λίθοι, ἀπελέκητοι δέ, καὶ ἄνευ πηλοῦ ἢ ἀσβέστου, Παυσ. ζ'. 22.

Λογάω, ῶ. Κρητ. τοῦ λέγω. Θέλω, ἀγαπῶ τὰ ὁμιλήσω, λέγειν ἐπιθυμῶ, Λουκιαν. Λεξιφ. πρβ. λοφάω.

Λογγάζω, τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον, Λαγγάζω· ὅθεν

Λογγασία, ἡ, καὶ, Λογγάσιος, ὁ, ἡ. Λογγάσια, τά, παρ' Αἰτχύλ. ταὐτόν τῷ, Λογγατίη. Νεὼς καὶ ἱστίου ἔρεισμα, πέτρα παρὰ τὸν αἰγιαλόν, ἡ βράχος, τρυπημένοι (τρητοὶ λᾶες), εἰς ὧν τὰ πρυμνήσια, τὰ ἀπόγειοι δέουσι τῶν νεῶν (ἀφ' ἧς δέουσι τὰ παλαμάρια) διὰ νὰ κρατῶσι, πρὶν ῥίψωσι τὴν ἄγκυραν, τὸ πλοῖον ὥστε νὰ μὴ παράσυρται (κουνῆται)· ἐκ τοῦ λογγάζω, ἴδε καὶ λαγγάζω.

Λογγαῖν, ῶνος, ὁ, ταὐτόν τῷ, λαγγών, λογγάσια. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει. «Λογγάνες δὲ καλοῦνται, οἱ ἐπὶ τῶν λιμένων τρητοὶ λίθοι, οἷς τρυπῶσιν, ἵν' ἐξαρτῶσι τὰ σχοινία τῶν νεῶν ἐξ αὐτῶν, τοὺς δὲ τοιούτους λίθους καὶ Λογγάσια ἔλεγον».

Λογεῖον, τό (λόγος). Ἐπὶ τῷ θεάτρῳ τῶν Ἀθηναίων ὁ καὶ πρὸ τοῦ προσκηνίου προσεχέστατος τοῖς θεαταῖς τόπος (τὸ μέρος), ἔνθα ἑκάστοτε ἵσταντο οἱ ὑποκριταὶ καὶ ἔπαιζον ἢ ὡμίλουν, τὸ Λατ. pulpitum. 2) τὸ ἐγκόλπιον τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ἰουδαίων, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ ἦσαν γεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν δώδεκα φυλῶν, Ο'.

Λογέμπορος, ὁ (ἔμπορος). Ὁ ἐκ τῶν λόγων ἔμπορος, ὁ ἐστιν, ὅστις ἐκ τῶν λόγων, ἢ συγγραμμάτων, ἢ ἁπλῶς ἐκ τῶν γραμμάτων, ἐκ τῆς σπουδῆς του κερδίζει· ὅστις κάμνει πραγματείαν μὲ τοὺς λόγους καὶ τὰ συγγράμματα, ἢ ἐπιτηδεύων τὴν φιλολογίαν, ζῇ ἐπ' αὐτῆν, Ἀρταμίδ. β'. 70.

Λογεύς, έως, ὁ, (λόγος) = λογιεύς, Lobeck Φρυν. σ. 255.

Λογίᾳ, ἡ (λέγω), ταὐτόν τῷ, συλλογή. Ἡ διὰ τοὺς πτωχοὺς συναγομένη ἐκ πολλῶν ἐλεημοσύνη, ἢ ἔρανος, συνεισφορὰ περὶ αὐτῶν, Ἑκλησ. Συγγρ. Ν. Δ. 1. Ἠσριδ. 16, 1. 2.

Λογίατρος, ὁ (ἰατρός). Ὁ κατὰ τοὺς λόγους μόνον ἰατρός, ἰατρὸς μὲ τὰ λόγια.

Λογίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Λόγος. (ι.)

Λογιεύς, έως, ὁ (λόγος, λέγω). Κριτίας παρὰ Πολυδ. β'. 122. ταὐτόν τῷ, Ῥήτωρ. 2) ὁ λογογράφος, ἀντιδ. τῷ, ποιητής.

Λογίζομαι, Μέλ. ίσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (λόγος). Ἀριθμῶ, μετρῶ, ἢ λογαριασμὸν κρατῶ, ἢ λογαριάζω, φέρω εἰς λογαριασμόν· τροπκ. λογαριάζω καὶ οὕτω κάμνω συμπεράσμόν, ἐπιφέρω τί, ὡς τὸ Λατ. computare, rationem inire, Ἡρόδοτ. Ζ'. 28. «Εὗρον λογιζόμενος, ἀργυρίου μὲν δύο χιλιάδας ἐούσας μοι ταλάντων· ὅθεν μετοχ. Δελογισμένον, τὸ λογαριασμένον. 2) νομίζω, κρίνω, θεωρῶ· συγκαταλέγω εἰς τάξιν τινα, συνκαταριθμῶ, Ἡροδ. μετὰ αἰτιατκ. καὶ ἀπαρεμφ. «Τὸν Πᾶνα τῶν ὀκτὼ θεῶν λογίζονται εἶναι», Ἡρόδ. 2, 46. πρ. 8, 136. 3) ἀποδίδω τινί τί, ἤτοι νομίζω αἴτιον. Ὁ παθ. ἀόρ. ἐλογίσθην ἔχει ἀεὶ παθητικὴν σημασίαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας καὶ ὁ μετοχικ. ἐνεστὼς λογιζόμενον εὕρηται παρ' Ἡρόδ. 3, 95.

Λογιζεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. Συλλογίζομαι, συμπερναίνω, ἐπιφέρω συλλογισμοὺς καὶ ἐνθυμήματα, argumentari, νεωτ. λέξ. Lobeck Φρυνιχ. σ. 198. ἐκ τοῦ

Λογικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. Λογικῶς (λόγος). Ἀνήκων εἰς τὸ ὁμιλεῖν, λαλεῖν, λέγειν, ἢ εἰς τοὺς λόγους, ἢ συνιστάμενος εἰς λόγους· ἐπιτηδειος, ἢ γεγυμνασμένος εἰς τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν, εὐφραδής, ἐπιδεξιος λέγειν· εὐχρηστος ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, ἐν τῇ γλώσσῃ. 2) λογογραφικός, ἀντιδ. τῷ, ποιητικός ἢ μουσικός, Schaef. Διον. συνθ. σ. 135. 213. Διογ. Λ. 5, 85. 3) ἀνήκων εἰς τὸν λόγον, νοῦν, τὴν λογικήν, ἤτοι εἰς τὸ συμπεραίνειν, κάμνειν συμπεράσματα· ἔτι δὲ γνωστικός, φρόνιμος, ἀνάλογος τῇ φρονήσει ἢ τῇ λογικῇ· ἐπομ. καὶ καταλληλος, ἁρμόδιος εἰς βαθυτέρας φιλοσοφικὰς ἔρευνας, εἰς λεπτοτέρους ἐρισμοὺς ἢ ἀκριβεστέρας ἀποδείξεις, πρβ. λόγιος. «Τὸ λογικόν», ἡ δύναμις εἰς τοῦτο, ἡ δύναμις τοῦ κρίνειν τί, ἡ φρόνησις.

Λόγιμος, ίμη, ιμον. ἢ, Λόγιμος, ὁ, ἡ (λόγος). Ὁ λόγου ἄξιος, ἀξιόλογος, ἐξαίρετος, μεγάλος, θεωρητικός, ὑπολήπτιος, ἐπὶ ἀνθρώπων, λαῶν καὶ πόλεων, πολλάκις παρ' Ἡροδ. ἄλλως δὲ συνηθέστερόν ἐστι τὸ, ἐλλόγιμος.

Λόγιον, τό. Χρησμός, μάντευμα, ἢ τοῦ χρηστηρίου ἀπόφασις, προφητεία, λόγος θεῖος, τὸ παρὰ τοῦ θεοῦ, ἢ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ λεγόμενον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 120. καὶ πολλκ. παρ' Ἡροδοτ. Η'. 62. «Τὰ λόγια λέγειν», ὁ χρησμός, Παῦλ. πρὸς Ῥωμ. γ'. 2. Πέτρ. δ'. 11. Ἐνρίως ἔστιν οὐδέτερ. τοῦ

Λόγιος, ία, ιον. καὶ ἐπίῤῥ. Λογίως (λόγος). Τοῦ λόγου, ἢ τῆς ὁμιλίας εἰδήμων, εὐγλωττος, ἔχων τὸ προτέρημα τοῦ νὰ ὁμιλῇ· ἔθεν συχνὰ ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, καθὸ ἐφόρου τῶν λόγων, τῆς ὁμιλίας καὶ τῆς γλώσσης. «Τὸ λόγιον», ὡς λογιότης, ἢ εὐγλωττία, ἢ ὡραία ἔκφρασις, ὡραῖον ὕφος· καὶ παρὰ ποιηταῖς ταυτόν τῷ, χρηστμός. β) παρὰ Μεταγνστ. καθέλου, πεπαιδευμένος, εἰδήμων, ἐπιστήμων, πολυΐστωρ, πολυμαθής, ἐξαιρέτως δὲ ὁ εἰς τοὺς λόγους ἢ τὰς μαθήσεις γεγυμνασμένος, εἰς τὰ γράμματα προκομμένος, ἐπειδὴ παρὰ τοῖς Ἕλλησι πᾶσα ἡ μάθησις ἐπήγαζεν ἐκ τῆς γλώσσης, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ, «Περσέων οἱ λόγιοι, Αἰγυπτίων λογιώτατοι», καὶ οὕτως ὁ Ἀριστοτέλης ὠνόμαζε τοὺς μὲν μαθητὰς του λογίους, τὸν δὲ Θεόφραστον λογιώτατον· ὅθεν, ἀνὴρ λόγιος, ὁ σοφός. γ) ἀντιθέτως τῷ, ἀοίδος, τό, λόγιος δηλοῖ καὶ, ὁ μεταχειριζόμενος τὴν λογογραφικὴν ἀπαγγελίαν, ὁ πεζογράφος, ὡς παρὰ Πινδ. Πύθ. 1, 183. Νέμ. 6, 51· λόγιοι ὀνομάζονται οἱ εὐφραίνοντες τοὺς ἄλλους κατὰ τὰ συμπόσια οὐχὶ διὰ τῶν ᾠδῶν, ἀλλὰ διὰ τῶν λόγων καὶ τῆς διηγήσεως. Παρ' Ἡροδ. 1, 1. καὶ ἀλλαχοῦ «λίγιοι» εἰσὶν οἱ ἱστορικοί, Ἡρόδ. α. 3. 77. 4, 46. ἀντιδ. τῷ, ἀοιδοὶ καὶ ῥαψῳδοί, ὅθεν καὶ, ἱστοριογράφοι, πρβ. λόγος, Α. 7. παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ, ὁ ῥήτωρ· μεταξὺ δὲ τῶν φιλοσόφων ἐκαλοῦντο (κατὰ Θῶρᾶν Μάγιστρον) λόγιοι κατ' ἐξοχὴν οἱ Διαλεκτικοί. 2) ἄξιος τῆς ὁμιλίας, μεγαλοπρεπής· καὶ ἀντὶ τοῦ, λόγιμος, ἐλλόγιμος, ἀξιόλογος. 3) φρόνιμος, νουνεχής, ἐπιτήδειος καὶ ἔμπειρος εἰς τὰ πράγματα τῆς κοινῆς ζωῆς, πλήρης πρακτικῆς σοφίας· ὅθεν

Λογιότης, ητος, ἡ. Ἠγητορεία, εὐγλωττία, ἡ δύναμις, τὸ προτέρημα τοῦ λόγου, Πλούταρχ. πολλαχοῦ, ὅστις ἄλλαχοῦ ἀντὶ τούτου τάσσει τό, Δεινότης. Ὁπόταν ὅμως αὐτοὶ προστίθησι καὶ ἀποδίδωσιν εἰς μὲν τὸν Σοφοκλέα τό, λογιότης, εἰς δὲ τὸν Εὐριπίδην, τό, σοφία, καὶ Αἰσχύλον τό, στόμα, τότε τό, λογιότης οὐχὶ ταὐτόν ἐστι τῷ, μεγαλοπρέπεια, ἀλλὰ δηλοῖ τὴν ἰδιάζουσαν τῷ Σοφοκλεῖ κατὰ πάντα ἰσόμετρον δύναμιν καὶ τὸ σοβαρὸν τῆς ὁμιλίας (Πλουτ. Σ'. σ. 289), διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Σοφοκλῆς φυλάττει τὸ μέσον τοῦ κόμπου τῶν λόγων τοῦ Αἰσχύλου καὶ τῶν γνωμικῶν φράσεων τοῦ Εὐριπίδου. «Ἀποκρίπτει γὰρ πάλιν ἢ λίαν λαμπρὰ λέξις τὰ ἤθη καὶ τὰς διανοίας», Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. 16.

Λόγισμα, τό (λογίζομαι). Τὸ λογαριασμένον, ὁ λογαριασμός, Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην.

Λογισμός, ὁ (λογίζομαι). Τὸ λογαριάζειν· ἢ λογαρίασις, ὁ λογαριασμός. «Οἱ Λογισμοί», οἱ λογαριασμοὶ τῶν ἐξόδων καὶ εἰσοδημάτων, «τοῦ Δαρείου», ἄρα τὸ παρ' Εὐρωπαίοις Budjet Σχολ. Ἑρμογ. σ. 126. ἔτι δέ, ἡ τέχνη τοῦ ἀριθμεῖν, λογαριάζειν, Ἀριθμητική, ἄλλως, λογιστική. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. ζ'. 8. «Ἐκέλευε δὲ καὶ λογισμοὺς μανθάνειν». Ὁ Πλάτων ὅμως εἰς Γοργ. § 13. διακρίνει τὴν Ἀριθμητικὴν καὶ Λογιστικὴν, οὕτως λέγων «Τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ ἡ ἀριθμητικὴ ἔχει καὶ ἡ λογιστική, διαφέρει δὲ τοιοῦτον, ὅτι καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα πῶς ἔχει πλήθους ἐπισκοπεῖ τὸ περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον ἡ λογιστική». 2) τροπκ. στέψις, στοχασμός, φροντίς, κίνησις ψυχῆς πρός τι, διαλογισμός, συλλογισμός, θεωρία διὰ τοῦ νοός, ἔννοια, καὶ κρίσις, συμπεράσμός· καὶ ἐν τῷ πληθυντικῷ οὐχὶ σπανίως. «Θηριώδεις λογισμοί», ἀσύνετοι ἐμιλίαι. Πλουτ. Σ'. σ. 200.

* Λογιστέον, ῥηματ. ἐπίῤῥ. τοῦ λογίζομαι. Πρέπει νὰ λογαριάσῃ τις.

Λογιστεύω. Εἶμαι λογιστής, Φιλοστρ. Σοφ. σ. ιδ'. 3. «Ἐλογίστευε πικρῶς τοὺς Σμυρναίους», ἀντὶ λογιστὴς ἦν ἐν Σμύρνῃ. 2) ἐξετάζω, διαθεωρῶ ἕνα λογαριασμόν· καθέλου τροπκ. ἐρευνῶ, ἐξετάζω τί κατ' ἀκρίβειαν.

Λογιστήριον, τό. Τὸ τῶν λογιστῶν ἀρχεῖον, τόπος τις ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἐσυναθροίζοντο οἱ λογισταί, οἱ λογαριασταὶ τῶν προσόδων τοῦ κοινοῦ. 2) ὁ τόπος, ἤτοι τὸ σχολεῖον ἔνθα ἐμάνθανον τὴν ἀριθμητικήν. 3) τόπος, ἔνθα συναθροιζόμενοι ἐφιλοσόφουν, διελέγοντο, καὶ ἐρητόρευον. Παρὰ Στροβαίῳ ις'. σελ. 1002. ἔχουσι τὰ Χειρόγρ. «Λογιστήριον στρατιωτικόν», ὅπου, Διχοστήριον, κεῖται, τὸ ὁποῖον οἱ παλαιοὶ Λατῖνοι μεταφρασταὶ ἑρμήν. διὰ τοῦ, Milites ibi recensebantur, ὅ ἐστι, ἔνθα οἱ στρατιῶται ἐξετάζοντο καὶ ἠριθμοῦντο, καὶ κελλαρία πολεμικά.

Λογιστής, οῦ, ὁ (λογίζομαι). Λογαριαστής, διδάσκαλος τοῦ λογαριασμοῦ, τῆς ἀριθμητικῆς. 2) ἐν Ἀθήναις ἀρχή τις τῆς πολιτείας, ἐκ 10 διὰ κλήρου ἐκλελεγμένων πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔπρεπον ἀπὸ τοὺς παραιτουμένους διοικητὰς τῶν λογαριασμῶν περὶ τὰ τῶν ἐμπιστευθέντων αὐτοῖς χρημάτων καὶ περὶ τῆς λοιπῆς διαγωγῆς των ἐν τῇ διοικήσει, καὶ εἶχον περίδρομον, ὀνομαζόμενοι εὔθυνοι, δέκα, καὶ ὅστις ἐκ τῶν παραιτουμένων ἀμέλει νὰ δώσῃ λογαριασμὸν περὶ τῆς διαγωγῆς του, κατὰ τοῦτο ἐδύνατο ἐν διαστήματι μηνὸς μετὰ τὴν παραίτησίν του νὰ ἐγχειρισθῇ παρὰ τοῖς Λογισταῖς ἡ «Ἀλογίου δίκη» ἐγκάλεσις. Ἰδοὺ τί λέγει ὁ Φώτ. «Ἀρχή τις παρ' Ἀθηναίοις οἱ λογισταί· εἰσὶ δὲ τὸν ἀριθμὸν δέκα, οἱ τας εὐθύνας τῶν διοικημένων ἐκλογίζονται ἐν ἡμέραις τριάκοντα, ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀποθῶνται οἱ ἄρχοντες», ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. ἔχει· «Λογισταί, ἄρχοντες εἰσὶ κληρωτοὶ δέκα, ἐφ' ὧν πάντες οἱ ἄρξαντες ἀρχήν τινα λόγον ἀπέφερον τῶν διοικημένων (εἰς τοὺς ὁποίους ὀνόμ. ἐδίδοι λογαριασμὸν τῶν ὅσων χρημάτων ἐξώδευσαι). Ὁ αὐτὸς ἔχει «Εὔθυνοι, δικασταί, εὔθυναι, οὓς ἡμεῖς λογιστὰς λέγομεν, παρὰ τὸ εὐθύνειν. Νόμων δωδεκάτῳ, διὸ δεῖ πάντας τοὺς εὐθύνους θαυμαστῶς πᾶσαν ἀρετὴν μετεῖναι· καὶ κατωτέρω. «Εὔθυναι ὄνομα ἀρχῆς παρ' Ἀθηναίοις· δέκα δὲ τὸν ἀριθμὸν ἦσαν, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ προσβεύσαντες, ἢ οἱ ἄρξαντες, ἢ οἱ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων τὰς εὐθύνας». Καὶ πάλιν, «Εὔθυνη κυρίως λέγεται, ἣν εἰσάγουσιν οἱ λογισταὶ πρὸς τοὺς δόξαντας μὴ ὀρθῶς ἄρξαι τῆς πόλεως, ἢ

πρεσβεύσει καλῶς, ἄρα, ὁ ἐξεταστὴς τῶν λογαριασμῶν, le reviseur des Comptes. 3) παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγοντο Λογισταὶ οἱ Curatores urbium, οἵτινες εἶχον τὴν ἀρχὴν καὶ φροντίδα τῶν κριτηρίων καὶ τῆς οἰκονομίας (φυλάττοντες), Valesius emend. p. 83. ὅθεν

Λογιστία, ἡ. Ἡ ἀρχή, τὸ ἀξίωμα τοῦ λογιστοῦ.

Λογιστικός, ή, ὸν (λογιστής). Ἀνήκων, ἢ ἔχων κλίσιν καὶ ἐπιτηδειος εἰς τὸ λογίζεσθαι (καθ' ὅλας τὰς σημασίας τοῦ ῥήματος). 2) Ἡ Λογιστική, ὑπακ. τέχνη, ὡς «οἱ λογισμοί», ἡ τέχνη τοῦ λογαριάζειν, ἐπλ. ἡ κοινή, ἡ πρακτικὴ ἀριθμητική, διότι ἡ καθ' αὑτὸ ἀριθμητικὴ ἐκλαμβάνετο ὡς θεωρητική, Πλατ. Γοργ. σ. 451. Β. ὁ Σχολιαστ. τοῦ Πλάτ. εἰς Χαρμίδ. ἔχει «Λογιστική ἐστὶ θεωρία τῶν ἀριθμητῶν, οὐχὶ δὲ τῶν ἀριθμῶν μεταχειριστική, οὐ τὸν ὄντως ἀριθμὸν λαμβάνουσα, ἀλλ' ὑποτιθεμένη τὸ μὲν ἓν ὡς μονάδα, τὸ δὲ ἀριθμητὸν ὡς ἀριθμόν, οἷον τὰ τρία τριάδα εἶναι καὶ τὰ δέκα δεκάδα· ἐφ' ὧν ἐπάγει τὰ κατὰ ἀριθμητικὴν θεωρήματα, κ.τ.λ.» 3) «τὸ λογιστικόν», ἡ δύναμις τοῦ νοεῖν.

*Λογιστόνομος, ὁ, ἡ, ἔργ. Ἡ ἐργασία τοῦ λογαριάζειν, Μανέθ. Η, 160.

Λογογραφέω, ῶ (λογογράφος). Γράφω εἰς τὸ πεζόν, ἀντίκ. τῷ, ποιητικῶς γράφειν, scrivere in prosa. Ἰταλ. ἐξαιρ. γράφω ἱστορικὰ συγγράμματα παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ, γράφω λόγους, ὁμιλίας· ὅθεν

Λογογραφία, ἡ. Τὸ λόγον, ὁμιλίαν ἢ ἱστορίαν γράφειν· καθόλου δὲ τὸ, πεζῶς γράφειν, ἀντίκ. τῷ, ποιητικῶς γράφειν.

Λογογραφικός, ή, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. Λογογραφικός. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς λογογραφίαν· ὅθεν, ἡ Λογογραφική, ὑπακουομ. Τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ πεζῶς γράφειν, καὶ μάλιστα ἱστορικὰ συγγράμματα ἢ λόγους.

Λογογράφος, ὁ, ἡ (λόγος, γράφω). Ὁ γράφων εἰς τὸ πεζόν, πεζογράφος, ἀντιθ. τῷ, ποιητής· ἐξαιρ. ὁ ἱστορικὰ συγγράμματα, ἱστορίαν, ἢ (παρὰ τοῖς ὕστερον) ὁμιλίας γράφων, ἱστοριογράφος, ῥήτωρ· καὶ παρὰ Πλάτ., ὁ συγγράφων θεατρικοὺς λόγους δὲ ἄλλους, ἴδε λογοποιός, 1. β. κατ' ἐξοχὴν δὲ ἐλέγοντο οἱ ἀρχαιότατοι ἱστοριογράφοι ἀπὸ τοῦ Μιλησίου Κάδμου ἕως τοῦ Ἡροδότου λογογράφοι, καθότι αὐτοὶ διὰ τῶν πρώτων αὐτῶν δοκιμίων ἐν τῷ πεζῷ, τὰ ὁποῖα ὠνόμαζον λόγους, ἤτοι ἀληθεῖς διηγήσεις, ἀντιθ. τῶν λεγομένων μύθων, ἐπύστησαν τὸν χωρισμὸν καὶ τὸ διάφραγμα μεταξὺ τῆς λογογραφικῆς ἱστορίας καὶ τοῦ διηγουμένου ἔπους (τῶν ποιητικῶν μύθων), πρβ. λογοποιός, 1. α. 2) ὁ γράφων ἢ κρατῶν λογαριασμούς.

Λογοδαίδαλος, ὁ, ἡ (δαίδαλος). Τεχνίτης τῶν λόγων, ὁ τεχνικοὺς λόγους ποιῶν. Κατὰ Πλάτ. ὁ Κικέρ. ἑρμην· διὰ τοῦ, Artificiosi sermonis fabricator. ἐκλαμβάνεται ἐπιθετικῶς τε καὶ οὐσιαστικῶς.

Λογόδειπνον, τό (δεῖπνον). Πεπαιδευμένον δεῖπνον, ἤτοι δεῖπνον, συνιστάμενον μόνον εἰς πεπαιδευμένας ὁμιλίας, Ἀθην.

Λογοδηρία, ἡ (δῆρις). Ἔρις, φιλονεικία λόγων, Ἀθανασ. νεωτ. Λέξις.

Λογοδιάῤῥοια, ἡ (διάῤῥοια). Ἡ τῶν λόγων διάῤῥοια. πολυλογία, φλυαρία, ὑπέρμετρος πλημμύρα λόγων (ἐξουθένωμα τῶν λόγων), Ἀθήν. σελ. 159.

Λογοδιδάσκαλος, ὁ, καὶ ἡ. Ὁ διδάσκαλος τοῦ λέγειν καὶ ὁμιλεῖν, ἢ τῆς ῥητορικῆς.

*Λογοειδεία, ἡ, = λογοειδία.

Λογοειδής, ές, ὁ, ἡ (λόγος, εἶδος). Φαινόμενος λογικός, πιθανός. 2) ὅμοιος τῷ λόγῳ, τῷ πεζῷ, τῇ κοινῇ ἐκφράσει, Εὐστάθ. «Λογοειδὴς ῥυθμός, ὁ καὶ πολιτικός, ὁ ἄνευ πάθους ἢ τρόπου λεγόμενος». «Τὸ λογοειδές», ὡς λογοειδεία, ἡ (ὀρθὴ) πεζογραφικὴ ἔκφρασις.

Λογοειδία, ἡ. Πεζικὴ ἔκφρασις, ἡ πλησιάζουσα εἴς τὸ πεζὸν ἢ εἰς τὴν κοινὴν ἔκφρασιν ὁμοίωσις, Διον. Ἁλικ. (ἡ γραφὴ λογοειδία ἐστὶν ἁμφ., Schaef. mel. p. 42.)

Λογοθεσία, ἡ (λόγων, θέσις). Ἀπαίτησις ἢ ἐξέτασις καὶ δοκιμὴ τῶν λογαριασμῶν, Φιλοξέν. Γλωσσ. 2) ἡ θέσις τῶν λόγων, τῆς ὁμιλίας, ἄρα ὀρθὴ καὶ ὡραία ῥῆσις, ὕφος. Μαθηματ. παλ. σ. 105.

Λογοθέσιον, τό. Ἡ λῆψις τοῦ λογαριασμοῦ, ταὐτὸν τῷ, λογοθεσία, σημ. α. Ἐκκλησ. συγγρ.

Λογοθετέω, ῶ, μετὰ αἰτιατ. Λογαριασμὸν ζητῶ ἀπό τινα, τὸν καλῶ νὰ δώσῃ ἀπολογίαν τινά, Φώτ. καὶ Αἰσώπ. Μῦθ. 283. ἐκ τοῦ

Λογοθέτης, ου, ὁ, ἡ (τίθημι). Ὅστις ἀπαιτεῖ, λαμβάνει τὸν λογαριασμόν, ἢ βλέπει καὶ θεωρεῖ τοὺς λογαρισμούς, ἢ ὅστις καλεῖ τινὰ εἰς ἀπολογίαν, εἰς λογαριασμόν. 2) παρὰ τοῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει βασιλεῦσι καθόλου μὲν ἐλέγετο ὁ Καγκελλάριος, le chancelier, ἰδιαιτέρως δὲ ὁ Λογοθέτης τοῦ δρόμου, ὁ παρὰ Γερμανοῖς, general-Postmeister. Λογοθέτης γενικός, general-Schatzmeister. Λογοθέτης οἰκειακῶν, geheimer-Schatzmeister. Λογοθέτης τοῦ στρατιωτικοῦ λογοθεσίου, general-Kriegs-Zahlmeister, καὶ τὸ, Λογοθέτης τοῦ δρόμου, καὶ τέλος, καὶ Μέγας λογοθέτης, ὁ Ἀρχικαγκελλάριος, Reichs ἢ gross-Kanzler, ὅστις ὑπέγραφε καὶ τὰς προσταγὰς τοῦ βασιλέως.

Λογοθεώρητος, ὁ, ἡ (θεωρέω, λόγος). Ὁ ἐν τῷ λόγῳ, ἤτοι ἐν τῷ μόνον θεωρούμενος, τὸν ὁποῖον μὲ τὸν νοῦν ἢ φρόνησιν μόνον δύναται νὰ θεωρήσῃ, νὰ καταλάβῃ ἢ νὰ γνωρίσῃ τινάς, Intellectuel, ἀντιθ. τῷ, διὰ τῶν αἰσθήσεων καταληπτός.

Λογοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ὅστις θηρεύει, κυνηγεῖ τοὺς λόγους, τὰς φράσεις, ὡς οἱ Γραμματικοὶ καὶ οἱ φιλόσοφοι, Φίλων.

Λογοϊατρεία, ἡ. Ἡ διὰ λόγων Ἰατρεία. Παρὰ Φίλωνι α., ἡ θεωρητικὴ πολυλογία.» Οὐκ ἔστι λύπης ἄλλο φάρμακον, βροτοῖς, ὡς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ καὶ φίλου παραίνεσιν, Εὐρ. λείψ. Virg. Ili. 15, 383.

*Λογοϊατρος, ὁ. Ὁ μόνον μὲ λόγους Ἰατρός, ἤτοι θεωρητικός, ἢ καὶ μόνον μὲ τὸ στόμα.

Λογοκλοπεία, ἡ (κλέπτω). Ἡ τῶν λόγων κλοπή, προδοσία, ἰδιοποίησις ξένων συγγραμμάτων, τὸ κλέπτειν τοὺς ξένους λόγους, ἢ διδασκαλίας, Διογ. Λαέρτ.

Λογολεσχέω. Φλυαρῶ, διὰ φλυαρίας, πείθοῦς παρακινῶ τινα, ἢ κακῶς ὁμιλῶ περί τινος· ἐκ τοῦ

Λογολέσχης, ου, ὁ (λέσχη). Φλύαρος, ἐξαιρ. ἐπὶ Γραμμ. ἐξεταστὴς γραμματικῶν ἀπορριῶν ἢ μεταφυσικῶν πραγμάτων, Ἀνάλεκτ. β'. 323.

Λογομαγειρος, ὁ (μάγειρος). Ὁ τῶν λόγων ἢ διὰ λόγων μάγειρος· σκωπτικὴ ἐπωνυμία τοῦ Ἀντιφῶντος.

Λογομανέω, ῶ (μαίνομαι, λόγοι). Ἔχω μανίαν, ἤτοι μεγάλην ἐπιθυμίαν, πόθον, ὀρέξιν εἰς τοὺς λόγους, εἰς τὴν ῥητορικήν, φιλοσοφίαν ἢ γεν. εἰς τὰς ἐπιστήμας, πολλὰ ἤτοι ὑπερβαλλοντως ἀγαπῶ τὰς μαθήσεις, ἐπιστήμας.

Λογομαχέω. ῶ (λογομάχος). Περὶ λόγων ἢ διὰ λόγων μάχομαι, φιλονεικῶ· ὅθεν

Λογομαχία, ἡ. Ἡ διὰ λόγων μάχη, φιλονεικία, ἔρις (καυγᾶς)· καὶ ἡ περὶ τῶν λόγων καὶ λέξεων μάχη.

Λογομάχος, ὁ, ἡ (μάχη). Ὁ περὶ λόγων μαχόμενος, καὶ ὅστις μάχεται διὰ τῶν λόγων, φιλόνεικος, σοφιστής (καυγατζῆς).

Λογόμιμος, ὁ, ἡ (μιμέομαι). Ὅστις μιμεῖται τοὺς λόγους, ἢ μὲ λόγους, Ἀθήν. α. 19.

Λογομύθιον, τό (μῦθος). Μυθώδης διήγησις, Πελυδ. β'. 123.

*Λογοπλάθος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Ὁ πλάττων, σχηματίζων λόγους, λέξεις (ε)

Λογοποιέω, ῶ (λογοποιός). Λόγους ποιῶ, ὅ ἐστιν, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι πλαστοὺς λόγους καὶ μύθους, μυθολογῶ· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες πλάττουσι νέας πολιτικὰς εἰδήσεις, ἀνέκδοτα, καὶ διηγοῦται αὐτὰ εἰς ἄλλους ὡς βίβλια. «Οὔτε ὄντα οὔτε ἂν γενόμενα λογοποιοῦσιν», Θουκυδ. 6, 38. καθόλου, φλυαρῶ, διηγοῦμαι· ὅθεν

Λογοποίημα, τό. Τὸ πεπλασμένον, ὁ πλαστὸς καὶ μυθώδης λόγος, διήγησις ψευδής, Μῦθος· καὶ, φλυαρία.

Λογοποιητική, ἡ, ὑπακουομ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ λογοποιοῦ, Πλατ.

Λογοποιία, ἡ (λογοποιός). Λόγος, ὁμιλία· διήγησις, πλάσμα, μῦθος, ψευδὴς καὶ πεπλασμένη εἴδησις ἢ διήγησις, Θεόφραστ. Χαρακτ. ἡ. «Ἡ δὲ λογοποιία ἐστὶ σύνθεσις ψευδῶν λόγων καὶ πράξεων. 2) ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν, συγγράφειν, πλάττειν λόγους, μύθους, διηγεῖσθαι.

Λογοποιϊκός, ή, όν. Ὁ εἰς λογοποιόν, ἢ λογοποιίαν ἀνήκων, ἀναγόμενος.

Λογοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ λόγους ποιῶν. α) ἐπὶ καλοῦ, λέγεται ὁ ἱστορικός, Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. ε'. 28. Ἡροδ. 2, 143. 5, 36. 125. ὁπαραλλάκτως ὡς τὸ, λογογράφος, ἀντιθ. τῷ, ἐποποιός. β) ὁ συγγράφων δὲ ἄλλους θεατρικοὺς λόγους, Heind. Πλάτ. Φαιδρ. σ. 257. Γ. Εὐθύδ. σ. 289. Γ, συνήθως λογογράφος. γ) μυθογράφος, ὡς ὁ Αἴσωπος, Ἡροδ. 2, 134. 2) ἐπὶ κακοῦ δὲ ὁ μυθολόγος, ὁ μύθους καὶ ψευδολογίας λέγων, πλάττων, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ συνθέτων λόγους καὶ ψευδεῖς εἰδήσεις περὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων, καὶ ἐκδίδων αὐτὰς εἰς τὸ κοινόν, καινολόγος, Θεόφρ. Χαρακτ. ἡ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, φλύαρος, ἀνθρωπάριον φλύαρον, κόπις, ἀλαζών· καὶ, ψεύστης, συκοφάντης, (μαντατούρης, μυναφίκης).

Λογοπραγέω, ῶ (λόγος, πράσσω). Κάμνω λόγον ἢ ῥήμην τινά, ἢ εἴδησιν ψευδῆ πλάττων ἐκδίδω. 2) λογαριασμὸν ζητῶ, ἀπαιτῶ, Εὐστάθ. ὡς τὸ, λογεθετέω.

Λογοπράτης, ου, ὁ (πιπράσκω), = λογοπώλης, Γρηγόρ. ἐπίθετ. τοῦ Ἰούδα, διότι ἐπώλησε τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ.

Λογοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ λόγους πωλῶν, ὁ πραγματευόμενος μὲ αὐτούς, ὡς οἱ ἀβοκάτοι, οἱ ζητοῦντες διὰ τὰς ὁμιλίας των πληρωμάς· ἢ ὡς οἱ Γραμματικοὶ, οἵτινες καταδαπανῶσι τὸν καιρόν των εἰς ἀνωφελεῖς ἐξετάσεις λέξεων καὶ τῆς ἐννοίας αὐτῶν, ἢ ὁ προφέρων πολλοὺς λόγους κενούς.

Λόγος, ὁ (λέγω). Πᾶν εἶδος προφορικοῦ λόγου, ὁμιλίας, ἢ πᾶν λεχθὲν, ὁμιληθὲν, ὅλαι αἱ δεκτῆς ὁμιλίας παριστώμεναι ἐκφράσεις τοῦ ἐνδιαθέτου λόγου, τῆς φρονήσεως, ἢ φρόνησις αὐτή, τὸ λογικόν, ὥστε τὸ, λόγος ἐμπεριλαμβάνει τὸ Λατινικὸν ratio καὶ oratio.

Α) Τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν, τὸ ῥηθὲν, λεχθὲν, ὁμιληθὲν. 1) λόγος, ἕνας λόγος, καὶ πληθ. λόγοι, ὁμιλία, διήγησις. Ὁ Ὅμηρος χρῆται τῷ, λόγος, μόνον ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, ἀεὶ ἐν τῷ πληθ. καὶ μόνον κατὰ τὰ ἀκόλουθα τρία χωρία, Ἰλ. Ο, 393. «τὸν ἕτερπε λόγοισιν, τὸν εὔφραινε μὲ τοὺς λόγους του μὲ τὰς ὁμιλίας του, διηγήσεις. Ὀδ. Α, 56. «αἱμύλιοι λόγοισιν, κολακευτικοί· ὡσαύτως καὶ ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 317. Ἡσιοδ. Θεογ. 890. καὶ Ἔ. 78. 791. «ψευδεῖς λόγοι (Ἡσ. Θεογ. 229.)», ψευδεῖς ὁμιλίαι. Τὸ ἐπικὸν, ἐπὶ τῆς ἐννοίας διήγησις, μῦθος, εὕρηται κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἔ. 106. «ἐν χωρίῳ, ἀναντιῤῥήτως ἐμβολίμῳ, πολλῷ νεωτέρῳ. Καθόλου δὲ, ἡ λέξις αὕτη ἔστι παρὰ τοῖς Ἑπτ., οἵτινες συνεθίζουσι νὰ μεταχειρίζωνται τὸ, μῦθος, πολλὰ σπανίως, ἀπὸ δὲ Θεογνίδος, Πινδάρου, τῶν φιλοσόφων ποιητῶν καὶ

τῶν πρώτων ἱστοριογράφων ἀπαιτεῖται καθ' ὅλας τὰς διαφόρους σημασίας του συχνότατα παρὰ τοῖς Ἕλλησι συγγραφεῦσι, πρβ. Naeke Χοιριλ. σ. 118. κτ. »Λόγος ἐστί, μετὰ αἰτιατκ. καὶ ἀπαρεμφ., πολλαχοῦ παρ' Ἡροδ. »Ἑνὶ λόγῳ, μὲ ἕνα λόγον, ἤτοι συντόμως, ἐν βραχυλογίᾳ, Ἀττκ. »Ὡς εἰπεῖν λόγῳ (Ἡρόδ. 2, 37)«, διὰ νὰ εἰπω μὲ ἕνα λόγον. »Οὐ πολλῷ λόγῳ εἰπεῖν, Ἡρόδ. 1, 61. Τὸ, λόγος δὲν ἐκλαμβάνεται ποτὲ ἐπὶ γραμματικῆς ἐννοίας ὡς τὸ ἔπος καὶ ῥῆμα, ἀλλὰ δηλεῖ, ὡς καὶ τὸ Λατ. vox, πάντοτε τὸν προφορικὸν λόγον, ἢ τὴν συνημμένην τῷ λόγῳ ἔννοιαν, τὴν ὕλην αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν του, παρὰ δὲ Πλάτωνι καὶ μόνην τὴν ὡς βάσιν κειμένην τῇ λέξει ἰδέαν, Σοφιστ. σ. 221. Α. 2) ἐπὶ ὑψηλοτέρας ἐννοίας, ῥῆσις, γνώμη· ἐξαιρτ. χρησμός, θεοπρόπιον· παροιμία, ἀπόφθεγμα, ὅρα λόγος περιέχων ἐν ἑαυτῷ πολλὰς λέξεις· καὶ, πᾶσα λέξις ἀξιόλογος καὶ πλήρης ἀναφορικῆς, ἀλληγορικῆς ἐννοίας σημαντική Πινδ. καὶ Ἡροδ. καὶ Ἀττκ. 3) συνομιλία, διάλεξις, συναναστροφή, π. χ. »Εἰς λόγους ἐλθεῖν, συνελθεῖν, ἀφικέσθαι τινὶ κ. τ. τ. Ἡρόδ. 1, 82. 86. 3, 32. 5, 49. 94. 9, 41. 44. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. »Ἐν λόγοις εἶναί τινι, εἶμαι εἰς συνομιλίαν μέ τινα, Ἡρόδ. 3, 148. 4) τὸ λέγειν ἢ ὁμιλεῖν περί τινος ἀνθρώπου ἢ πράγματος, »περί τινος ἢ ἀμφί τινος«, ἢ καὶ δίχα προθέσεως. »Λόγος τινός«, ἢ διαλαμβάνουσα περί τινος ὁμιλία, τῆς ὁποίας ἀντικείμενον εἶναί τις, Schaef. L. Bos. elips. σ. 735. »Λόγου ἄξιος«. ἄξιος τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ τις, Ἡρόδ. 4, 28. ὅθεν καὶ β) ἡ ὁμιλία, τὴν ὁποίαν κάμνει τις νὰ ἔχωσι περὶ αὐτοῦ, ὄνομα, ὡς ἐπιτοπολὺ ἐπὶ καλοῦ δόξα, τιμή, ἔπαινος, Πινδ. »Λόγος ἔχει σοι«, ἀντὶ ἔχεις λόγον, ἔχεις φήμην, δόξαν ἢ τιμήν, ὄνομα, εἶσαι περίφημος, Ἡρόδ. 7, 5, 9, 78. 5) ὁμιλία κοινὴ φήμη, διήγησις, περιφερόμενος, κοινὸς λόγος· πᾶσα ἀδέσποτος παράδοσις ἢ ἔκδοσις, τῆς ὁποίας τὴν ἀλήθειαν οὔτε ἀρνοῦνται, οὔτε δὲ βεβαιοῦσι, ἀλλὰ τὴν ἀφίνουσι νὰ ἐκλάβῃ τις ὅπως θέλει, ἄρα τὸ μέσον κατέχουσα μεταξὺ τοῦ μύθου καὶ τῆς ἱστορίας, Ἡρόδ 2, 99. καὶ ἀλλαχοῦ ὅθεν »λόγος ἐστί, λόγος ἔχει, κατέχει, φέρεται (μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. π. χ. λόγος ἔχει τινὰ ποιῆσαι). ἄδεται, λέγεται, διαφημίζεται, πολλάκις παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. πρβ. Valck Ἱππ. 322. ἀσυνήθως δὲ »Ἠλειθέης λόγον ἔχει τὴν Πυθίαν ἀναπεῖσαι (Ἡρόδ. 5, 66.)«, ὁ Ἠλειθέης ἔχει τὸ ὄνομα, ἤτοι φημίζεται, λέγεται, ὅτι κατέπεισε τὴν Πυθίαν ἀντὶ τῆς ὁποίας φράσεως συνεθέστερον λέγεται »Λόγος ἔχει τινά...«. Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος ἐμπεριλαμβάνει τοιουτοτρόπως κυρίως καὶ τὰς δύο ἀντιθέτους ἰδέας τοῦ ἐξεπίτηδες, ἢ μὴ λεγομένου, μὴ ἀληθινοῦ, καὶ τοῦ ἱστορικῶς ἀληθινοῦ δηλ. τοῦ μύθου καὶ τῆς ἱστορίας, γέγονεν, ὅτι ὁ κοινὸς τῆς λέξεως τρόπος ἔκαμε νὰ παριστῶνται καὶ αἱ δύο ἰδέαι πᾶσα μία χωριστὰ, ὥστε τὸ, λόγος παρίσταται εἰς δύο ἐκ διαμέτρου ἀντικειμένας σημασίας, αἱ ὁποῖαι ὅμως φύσει κηγάζουσιν ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἄρα, 6) ψιλὸς λόγος, ψιλὴ ὁμιλία, ὁμιλία χωρὶς θεμέλιον, ψευδὴς λόγος ἄνευ ἀληθείας καὶ πραγματικοῦ ὑπάρξεως, εἴτε ἐπίτηδες, ἢ ἐξ ἀπάτης καὶ λάθους ψευδῶς λεγόμενος. 2) ψιλὸς λόγος, ἤτοι λόγος ἁπλῶς ἄνευ αἰσθήσεως, ἰσχύος, ἀποτελέσματος, συχνότερον ὡς ἀντιθ. τῷ, Ἔργ. Θεογ. 254. Pors. Εὐρ. Φοιν. 512. ὁμοίως καὶ πληθ. ὡς τὸ Λατ. verba, κενοὶ λόγοι, κενηγορία, μετὰ τοῦ, ψλυαρία, παρ' Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. 83. σ. 319. »εἰ δὲ ταῦτα λόγους καὶ ψλυαρίας εἶναι φήσει, ἐκεῖνό γε οὐ λόγοις, ἀνίστως ὅλ' αὐτὰ στοχάζεται ὡς ἁπλοῦς λόγους καὶ ψλυαρίας, τοῦτο βέβαια δὲν εἶναι ψιλὸς λόγος. γ) πλαστὴ, ἡ μυθώδης διήγησις μῦθος, Αἰσώπειος μῦθος, Ἡρόδ. 1, 141. δ) ψιλὴ πρόφασις ἀφορμή. »Λόγου ἕνεκα«, ἀντὶ τοῦ, ἵν' οὕτως εἴπω, χωρὶς νὰ ἦναι μὲ τὰ σωστὰ, τὸ Λατ. dicis causa, Heind. Πλάτ. Θεαιτ. σ. 291. C. καὶ, »λόγοις λέγειν«, λέγειν μὲ ψιλοὺς λόγους, χωρὶς νὰ ἔχῃ μέρος ἡ καρδία, Reisig enarr. Σοφ. O. R. 63. 7) ἀληθινὴ, ἀξιόπιστος διήγησις ἱστορίας, ἱστορία, ἱστορίας συγγραφή, ἀληθινὴ καὶ πιστὴ παράστασις συνεχομένων, ἢ μή, συμβεβηκότων, ἱστορικὸν βιβλίον, σύγγραμμα, πολλάκις παρ' Ἡρόδ., ὅστις οὕτως ὀνομάζει τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἱστορίας, παρὰ τοῖς Μεταγνστ. συνηθ. ἀντιθ. τῷ, μῦθος· ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀρχαιοτάτη πεζὴ παρὰ τοῖς Ἕλλησι διήγησις ἱστορίας συνέστη ἀντιθ. τῷ ἐπικῷ ποιήματι, ἐκλαμβάνετο τὸ λόγος καὶ ὡς ἀντιθ. τῷ, ἔπος, πρβ. λογογράφος, λογοποιός, μῦθος, 6. β) τὰ κατὰ μέρος βιβλία τῶν πεζῶν ἱστορικῶν συγγραμμάτων, Ἡρόδ. ἀνθ' οὗ μετέπειτα κατήντησεν εἰς χρῆσιν ἡ λέξις, βίβλος, ἡ βιβλίον 8) ἐπειδὴ ὁ παρὰ τοῖς Ἕλλησι πεζὸς λόγος ἔλαβε τὴν ἀρχήν του ἐκ τῆς συγγραφῆς τῆς ἱστορίας, ἐκλαμβάνετο τό, λόγος, καὶ ἐν γένει ὡς ἐναντίον τῷ, ποίησις καὶ ποίημα, ἤγουν ἀντὶ τοῦ, πεζὴ παράστασις, πεζὸν ὕφος, ἀπαραλάκτως ὡς τὸ Λατ. oratio, Herm. Ἀριστοτ. Ποιητ. 1, 7. Viger p. 724. Schaef. Διονυσ. συνθ. σ. 212. Quintil. instit. rht. 8, 6, 66· 9) ἡ ὁμιλία, ἤτις γίνεται δημοσία, ἢ ἐνώπιον κριτηρίου, ἢ δι' ἐπιδείξιν· ταύτην δὲ τὴν σημασίαν ἔλαβεν ἡ λέξις ἐν Ἀθήναις, ὅτε αὐτοῦ ἐτιμᾶτο καὶ ἠσκεῖτο μεταξὺ ὅλων τῶν κλόνων τῆς πεζῆς παραστάσεως ἡ δημόσιος εὐγλωττία μάλιστα πάντων, καὶ αὕτη ἡ σημασία ἦτον ἀδιακόπως ἐν μεγάλῃ χρήσει, πλὴν ἐν ταύτῳ, μᾶς ἐνθυμίζει τὴν ἀρχαιοτάτην Ὁμηρικὴν χρῆσιν, ἐν ᾧ παρὰ μὲν τοῖς Ἀττκ. ἡ διὰ στόματος ἀπαγγελία, ἤτοι ἡ ὁμιλία, ἡ κατήντησεν εἰς μέγαν βαθμὸν τέχνης καὶ τελειότητος· κατὰ δὲ τὸν ἀρχαιότατον ἐκεῖνον καιρὸν ὑπῆρχε μόνον ἄτεχνον καὶ ἀφελὲς μέσον εἰς τὸ νὰ καταλαμβάνωσιν ὁ εἷς τὸν ἄλλον καὶ νὰ μεταδίδουσιν ἀλλήλοις τὰ νοήματά των. 10) ῥητορικὴ, ἰσχὺς, προτέρημα τοῦ ὁμιλεῖν, εὐγλωττία, πολλάκις σχεδὸν ταυτοσήμαντον καὶ ἡνωμένον μετὰ τοῦ, πειθώ, Wyttenb. ep. cr. p. 134. καὶ διὰ ταύτην τὴν τέχνην τοῦ ὁμιλεῖν ἐπωνομάσθη ὁ Πρωταγόρας λόγος, τρόπον τινὰ τὸ σύμπαν, κεφάλαιον, περιληπτικὸν, παντὸς ἀνήκοντος τῇ ὁμιλίᾳ. β) τὸ εἴκαιον, τὸ προοίμιον, ἡ ἄδεια, ἐξουσία τοῦ ὁμιλεῖν, copia dicendi· »Λόγον τινὶ διδόναι, ἢ, παρέχειν, δίδω εἴς τινα τὸν λόγον, ἤγουν δίδω αὐτῷ ἄδειαν, εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσῃ. »Λόγου τυχεῖν, ἔρχεταί μοι ἡ τάξις, ἡ σειρὰ (ἀράδα) νὰ ὁμιλήσω. 11) ἐκεῖνοι περὶ οὗ ὁ λόγος, τὸ ἀντικείμενον τοῦ, λόγος, τὸ πρᾶγμα, χρῆμα, Ἡρόδ. 1, 21. 95. 111. 116. 118. 122. καὶ ἀλλαχοῦ, Βρ. Σοφοκλ. Αἰ. 1268. Οὐολφ. Λεπτ. σ. 277. »ψυχῆς οὐσίαν καὶ λόγον) Πλάτ. Φαίδρ. 53)«. »Εἰς λόγον«, ὡς πρὸς τὸ πρᾶγμα, ὅσον δὲ διὰ τὸ πρᾶγμα τοῦτο, Wyttenb. ep. cr. p. 170. »πρὸς λόγον«, ἀνήκων εἰς τὸ πρᾶγμα, Heind. Πλάτ. Πρωταγ. σλ. 344. Α. 12) ἀξιωμά τι γραπτόν, ἢ ἐκφωνηθὲν, γνώμη τις, τὴν ὁποίαν διϊσχυρίζεται τις, κανὼν, θεώρημα, principe, Πλατ. Γοργ. σ. 508. Β. 527. Γ.

Β) Ἡ τῷ ὁμιλεῖν ὡς βάσις κειμένη ἰσχὺς τῆς ψυχῆς, ἡ φρόνησις, τὸ λογικὸν, ἐξαιρτ. ἀφ' ὅσον αὐτὴ γνωρίζεται ἐκ τοῦ ὁμιλεῖν, ἐκ τῆς ὁμιλίας. »Κατὰ λόγον«, ἀναλόγως τῇ φρονήσει, καθὼς ἀπαιτεῖ ἡ φρόνησις, ἐπομ. ὅσον δύναται τις γνωστικὰ νὰ ἐλπίζῃ ἀπαντεχαίνῃ, ἀναλόγως τῇ προσδοκίᾳ, πιθανῶς, κατὰ τὸ εἰκός· ἀντίκειτ. τῷ, »παρὰ λόγον«, ἐναντίον τῆς ὀρθῆς φρονήσεως, παρὰ προσδοκίαν, ἀπειθάνως. »Πρὸς λόγον« κατὰ τὸ ἀνῆκον εἰς τὸ πρᾶγμα, Πολυβ. 2, 50. καὶ κατ' ἀναλογίαν. Κατὰ δὲ τὴν ἰδιαιτέραν ἀναφορὰν καὶ σχέσιν δηλεῖ 1) γνωστικὸς συλλογισμὸς, σκέψις, ἔρευνα, ἐπίστασία, διάνοια, ἀντιθ. τῇ ἀλογίστως καὶ μετὰ πάθους γενομένῃ πράξει, ὅθεν »λόγον ἑαυτῷ διδόναι«, δίδω ἐμαυτῷ γνωστικὴν ἔρευναν καὶ σκέψιν, ἤτοι καιρὸν εἰς τὸ νὰ σκεφθῶ καθὼς ἀπαιτεῖ ἡ φρόνησις, συλλογίζομαι, στοχάζομαί τι ἐν ἡσυχίᾳ· καὶ, »οὐδένα λόγον ἑαυτῷ διδόντα, ἀλλὰ προθύμως ἔχοντα«, χωρὶς νὰ στοχασθῇ, νὰ συλλογισθῇ, Wessel. Ἡρόδοτ 2, 162. πρβ. 1, 34. 3, 25. 4, 102. Heind. Πλάτ. Σοφ, σ. 230. Α. »περί τινος«, Ἡρόδ. 1, 209. δύναται ὅμως καὶ νὰ ἐξηγηθῇ κατὰ τὴν τετάρτην σημασίαν, δίδειν ἑαυτῷ περί τινος λογαριασμόν, καθ' ἑαυτὸν συλλογίζεσθαι. 2) προσοχὴ, φροντὶς, ἐξαιρτ. σέβας, τιμή, ὑπόληψις, τό νὰ κρίνῃ τίς τινα, ἤ τι, ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ περιποιήσεως. »Λόγου οὐδενὸς γενέσθαι πρός τινος«, δὲν στέκομαι εἰς κάμμίαν ὑπόληψιν, ἢ σέβας τινός. »Λόγου οὐδενὸς γενόμεθα πρὸς Περσέων (Ἡρόδ. 1, 120)«, θέλομεν καταφρονηθῇ ἀπὸ τοὺς Πέρσας, δὲν θέλομεν ἔχει οὐδὲ μίαν ὑπόληψιν παρ' αὐτοῖς, θέλουσι μᾶς στοχάζονται, ὡς τὸ κᾶν τίποτε. »Ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιεῖσθαί τινα, ἢ τιν«, δὲν σέβομαι τινὰ τελείως, δὲν θέλω νὰ τὸν ἠξεύρω, Ἡρόδ. 3, 50. 7, 14. 57. »λόγου ποιεῖσθαί τινα, Ἡρόδ. 1, 33. »ἐν λόγῳ εἶναι«, εἶναι εἰς ὑπόληψιν, ἢ εἰς ἰδιαιτέραν σκέψιν καὶ φροντίδα παρά τινι. »Οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ«. οὔτε εἰς σέβας, οὔτε εἰς ἀριθμόν, ἤτοι οὔτε ὢν εἰς σέβας, οὔτε συναριθμημένος, χρησιμ. καὶ Σχολ. Θεοκρ. 14, 48. »Ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθματοὶ δύστανοι Μεγαρῆες.« »Ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἀπώλοντο (Ἡρόδ. 9, 69)«, ἄνευ εὐκλείας, ἀκλεῶς, ἀδόξως. »Πλείστου, ἢ ἐλαχίστου λόγου εἶναι, οὐδενὸς λόγου εἶναι« κ. τ. τ. παρ' Ἡρόδ. καὶ, »λόγου εἶναι πρός τινος (Ἡρόδ. 4, 138.)«, στέκομαι, εἶμαι παρά τινι εἰς ὑπόληψιν, σέβας (αὗται ὅμως αἱ ἐκφράσεις δύνανται νὰ ἀναχθῶσι καὶ εἰς τὴν Σημασίαν Α. 4, ἢ 5. ἀντὶ τοῦ, μὴ ἔρχεσθαι εἰς ὁμιλίαν, ἢ μὴ εἶναι ἄξιος ὁμιλίας κ. τ. τ.). »Λόγον τινὸς ἔχειν, ἢ ποιεῖσθαι«, ἔχω προσοχὴν ἰδιαιτέραν, φροντίδα περί τινος ἀνθρώπου ἢ πράγματος, κυττάζω τὸ ὑποκείμενόν τινος, ἢ τὴν κατάστασιν τοῦ πράγματος ὅταν κάμνω τι, πολλάκις, παρ' Ἡρόδ. λέγεται δὲ καὶ ἄνευ γενικ. ὡς 1, 62. 115. ὅθεν α' Ἰδιώτεω λόγῳ καὶ ἀτίμουν«, φαινόμενος θεωρούμενος, ὡς εἷς τῶν ἰδιωτῶν ἄνευ δημοσίου τιμῆς. »Ἐν ἀνδρὸς λόγῳ«, ἀντὶ ἀνδρὸς θεωρούμενος, φαινόμενος συναριθμούμενος ὡς ἄνδρας. »Ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιεύμενος«, θεωρούμενος ὡς ἀνδράποδον, Valck. Ἡροδ. 3, 120, 125. πρβ. 7, 222. »Ἐν συμμάχων λόγῳ (Ἡρόδ. 8, 68. 3.)«, θεωρούμενος ὡς σύμμαχος, χωρὶς νὰ ἦναι τῷόντι τοιοῦτος τὸ φρόνημα. »Ἐν ἀνδρῶν λόγῳ (Ἡρόδ. 3, 120)«. »Ἐν φαρμάκου λόγῳ«, ἀντὶ, φαρμάκου. Ἐκ τῆς ἰδίας γνωστικῆς σκέψεως καὶ λογαριασμοῦ τῶν περιστάσεων προκύπτει. 3) Ὁ λογαριασμός, τὸ νὰ λογαριάζῃ τις, ἐπὶ καθ' αὐτὸ ἀριθμητικῆς ἐννοίας, ἡ ἀρίθμησις, ἔνθα αἰνίττεται καὶ ἡ ἀνωτέρω φράσις, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ. 4) λογαριασμός, ἀπολογία, τὸ νὰ φανερώνῃ τις κατὰ χρέος εἰς τὸν ἀνώτερόν του τὸ φέρσιμόν του καὶ τὰ αἴτια αὐτοῦ. »Λόγον αἰτεῖν, ἢ ἀπαιτεῖν« (τινά, ἢ παρά τινος), ζητῶ λογαριασμὸν ἀπό τινα· ἢ γεν. πράγματος (τινος) διά τι πρᾶγμα· τοιούτοις δὲ »λόγον δέχεσθαι, λαμβάνω, παραλαμβάνω, λογαρια-

σμόν, καὶ, »λόγον διδόναι, ἢ ἀποδιδόναιι, δίδω λογαριασμόν· ὅπερ δηλοῖ, καὶ ἀποκρίνομαι, δίδω ἀπόκρισιν, τὴν ἀναγκαίαν διασάφησιν εἰς τινα, μετὰ δοτκ. προσπ. (τινί), πάνυ εὐχρ. παρ' Ἡρδτ. καὶ τοῖς Ἀττκ. π. χ. Πλατ. Πρωταγ. σ. 336. Β, Γ. »λόγον διδόναι ἑαυτῷ περί τινος», συλλογίζομαι κατ' ἐμαυτὸν διά τι, Ἡρδτ. 1, 34 209. καὶ ἀλλαχοῦ. 5) γνωστικὸν αἴτιον, αἰτία, ἀφορμή· καὶ, συμφωνία, condition, ἐπὶ τῆς ὁποίας ταύτης σημασίας ἐξαιρτ. ἐν τῇ φράσει. »Ἐπὶ τῷ λόγῳ, ἢ ἐπὶ τοῖς λόγοις», μὲ ταύτην τὴν συμφωνίαν. Ἡρδτ. 7, 158. 9, 26. 33. Ὁ λόγος αἱρεῖ, ἤ, ὁ λόγος οὕτως αἱρεῖ», ἀντὶ ἀποδεικνύει, μαρτυρεῖ ἐπιφέρομ. αἰτιατ. μετ' ἀπαρεμφ., ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ Λατ. ratio evincit, Ἡρδτ. 2, 33. 3, 45. 6, 124. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατκ. προσώπ. »Ὁ λόγος αἱρεῖ μεν, ὁ λόγος με πληροφορεῖ, ἢ καταπείθει, Ἡρδτ. 1, 132. 4, 127. 7, 41. 6) σχέσις, ἀναφορά· ἀναλογία, ὅθεν, »κατὰ λόγον» κατ' ἀναλογίαν, Ἀριστ. Ζ. Ἱστ. »Καὶ τοῦτο τὸ μόριον φαίνεται μεῖζον ὂν ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος». Εἰς λόγον τινός», ὅσον διά τι, en considération de, en égard à, à l'égard de, sous le rapport de... 7) = ὁρισμός, definitio. Heind. Πλάτ. Φαίδων σ. 78. D. 8) — οὐσία, Heind. Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 245. Ε. 9) συμπέρασμα, ἰδέα, ἀποβάν, θεώρημα, φιλοσοφικὸν σύστημα διδασκαλίας. 10) προσταγή, διάταγμα, Εὐριπ. Μηδ. 274. 11) πλῆθ λόγοι ἐν γένει καὶ γράμματα, ἐπιστῆμαι, ἐξαιρτ. ἱστορία, φιλοσοφία καὶ ῥητορική. »Οἱ ἐπὶ λόγοις εὐδόκιμοι», Ἡρδτ, ἀντὶ τοῦ, οἱ πεπαιδευμένοι· οὗτοι καὶ τὸ »οἱ ἐν λόγοις ὄντες, οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους, οἱ περὶ τοὺς λόγους τοὺς ἐλευθερίους», οἱ φιλολογοῦντες· οἱ ἐν τοῖς μαθήμασι σπουδάζοντες· καὶ ἐντεῦθεν τὸ »λόγιος, καὶ, λογιώτατοι», Ἡρδτ. Β', 3.. »Ἡλιουπολῖται λέγονται Αἰγυπτίων εἶναι λογιώτατοι, οἱ πλέον πεπαιδευμένοι, γραμματισμένοι. 12) παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 1039. »δοῦλος λόγοιτιν, ἀντὶ τοῦ, λοιδορίαις· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 13) ὁ αἰώνιος λόγος, θεός.

Λογέτροπος, ὁ. Ἐν τῇ Διαλεκτικῇ, τῶν Στωϊκῶν εἶδος ὑποθετικοῦ συλλογισμοῦ, οἷον, κεῖ ἐν τῇ Πλάτων, ἀκαινεῖ Πλάτων. ἀλλὰ μὴν τὸ πρῶτον, ἄρα τὸ δεύτερον, Διογ. Λ, 7, 77.

Λογοφίλης, ου, ὁ (φιλέω). Ὁ τῶν λόγων τῆς ῥητορικῆς φίλος· καθόλου ὅστις ἀγαπᾷ τὰς μαθήσεις, τὰς ἐπιστήμας, ἀμφ.

*Λογόφιλος, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὁ ἀγαπῶν τοὺς λόγους, ἤτοι πλούσιος εἰς λόγους, φλύαρος, φίλος τῆς φλυαρίας.

Λογόω, ῶ (λόγος). Λογικόν, ὅμοιον τῷ αἰωνίῳ λόγῳ ποιῶ τινα. Παθητ. Γίνεσθαι λογικός, δέχομαι, προσκτᾶσθαι τὴν φύσιν τοῦ αἰωνίου λόγου, Ἐκκλ. Συγγρ. ὅθεν

Λόγωσις, ἡ. Τὸ λογικόν, ἢ ὅμοιον τῷ λόγῳ ποιεῖν, ἢ γίνεσθαι. Ἐκκλ. Συγγρ.

Λογχαῖος, αία, αῖον (λόγχη). Ὁ μετὰ λόγχης, ἢ ἐκ τῆς λόγχης, ἢ διὰ τῆς λόγχης ὤν.

Λογχάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ λόγχη. Μικρὰ λόγχη. (α)

Λογχεύω (λόγχη). Τῷ λόγχῃ (μὲ τὴν λόγχην) κεντοῦ, σουβλίζω, Νικήτ. Χρ. σ. 139.

Λογχέω, ταὐτὸν τῷ, λαγχάνω, Ἐτυμλ. Μέγ. σλ. 569. 34.

Λόγχη, ἡ. κυρίως ἡ αἰχμή, τὸ τριγωνικὸν καὶ ὀξὺ σιδήριον τὸ ἐν τῇ κορυφῇ τοῦ δόρατος, κοντάριον, Διοσκορ. γ', 161. Ἡρδτ. Α', 52. 7, 69. 78. ἡ κονταρίδα, ἢ τὸ ξύλον αὐτοῦ ἐκαλεῖτο ξυστόν. 2) δόρυ, κοντάρι, lancea, κατὰ πρῶτον παρὰ Πίνδ. Νεμ. 8, 51. 10, 113. 3) τάγμα, λογχοφόρων, παραβλ. ἀσπὶς καὶ αἰχμή, 2.

*Λόγχη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ λάγχος, ἐκ τοῦ λαγχάνω, λέλογχα. Λαχνός, κλῆρος, τύχη, Ἑ. Μ.

Λογχήρης, ες, ὁ, ἡ (λόγχη, ἀρω). Ὁ λόγχην ἔχων, φέρων, κρατῶν, διατείων, προμηθευμένος μὲ λόγχην, Εὐριπ.

*Λογχηφόρος, ὁ, ἡ = λογχοφόρος. Σχολ. Αἰσχ. Περσ. 147.

Λογχίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ λόγχη. Μικρὰ λόγχη.

Λόγχιμος, ὁ, ἡ (λόγχη) ποιητ. Μὲ λόγχην. »Ἠλόνοι λόγχιμοιιν, ὁ δόρυβος, ἦχος, κρότος τῶν λογχῶν, Αἰσχλ. Ἀγαμ. 414.

Λογχίς, ίδος, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ λόγχη.

Λογχίτης, ου, ὁ. Θηλ. λογχῖτις, ιδος (λόγχη). Ὁ ἐκ τῆς λόγχης ὤν, ὁ λόγχην φέρων· ὅμοιος τῇ λόγχῃ. 2) ἡ λογχῖτις, ιδος, ἡ, εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ σπέρμα ὡς οὐσιαστ. εἶναι τρίγωνον καὶ ὅμοιον τῇ λόγχῃ, Διοσκορ. γ', 161. τούτου τὸ δεύτερον εἶδος, τραχεῖα, λέγεται, Polypodium lonchitis, Λιν. τὸ δὲ πρῶτον ἴσως εἶναι τὸ τοῦ Λιν. Iris tuberosa.

Λογχοδρέπανον, τό (δρέπανον). Λόγχη, ὁμοία τῇ δρεπάνῃ, ἢ παρὰ τὸ σιδήριον αὐτῆς καὶ ἕτερον κυρτὸν ἔχουσα.

Λογχοποιός, ὁ, ἡ. Ὁ τὰς λόγχας ποιῶν.

Λογχοφόρος, ὁ, ἡ. Ὁ λόγχην φέρων, βαστάζων.

*Λογχόω (λόγχη). Προμηθεύω μὲ σιδηρᾶν, ἢ χάλκινον κορυφήν, ἢ μύτην, κάμνω σουβλητόν τι· ὅθεν

Λογχωτός, ή, όν. Ἡ λόγχην, ἤτοι τρίγωνον καὶ ὀξὺ σιδήριον κατὰ κορυφὴν ἔχων, καὶ μυτερός, (ἐκ τοῦ λογχόω, ῶ, λόγχην βάλλω κατὰ κορυφὴν τοῦ δόρατος.)

*Λογώδης, ὁ, ἡ = λογοειδής. Λόγῳ ὅμοιος πεζός, ἀντίκ. τῷ, ποιητικός, Ἀριστοτ.

Λόγωσις, ἡ (λογόω). Τὸ ποιεῖν ἢ γίνεσθαι ὅμοιον τῷ, λογικῷ, αἰωνίῳ λόγῳ, Ἐκκλ. Συγγ.

Λόε, ἐπκ. γ', πρόσ. ἀορ. τοῦ, λέω, ἀντὶ τοῦ, ἔλοε, Ὀδσ. Β, 361. »--λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο».

*Λοέσσαι, ἐπκ. ἀπρμφ. ἀορ. α'. ἐνεργ. τοῦ λοέω, λούω. ἀντὶ λοῦσαι, Ὀδσ. Τ, 320.

*Λοέσσας, λοεσσάμενος, ἐπκ. ἀορ. μετοχ. ἐνεργ. καὶ μέσος τοῦ λοέω, λούω, ἀντὶ λούσας, λουσάμενος, Ὁμ. καὶ, λοέσσομαι, μέσ. μέλλ. ἀντὶ λούσομαι, Ὀδσ. Ζ, 221.

Λοετρόν, τό, λοετροχόος, ὁ, ἡ, καὶ λοέω ἀρχαιότατοι Ὁμηρικ. τύποι ἀντὶ, λουτρόν, λουτροχόος, καὶ, λούω.

*Λοιβαῖος, αία, αῖον. Ἀνήκων εἰς λοιβήν.

Λοιβάσιον, τό, καὶ, λοιβεῖον, τό (λοιβή). Ἀγγεῖον, ἐν οὗ ἔχυνον τὰς σπονδάς, ἤτοι τὰς δι' ὑγρῶν θυσίας, Πλούταρχ. Μάρκ. 2. Ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ἐπιγράμμου παρ' Ἀθην. σλ. 362. πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ »λοιβάσια, λέβητεσιν, ὅπου νῦν, λοιβιλέβητες, κεῖται.

Λοιβάω, λοιβάομαι (λοιβή). Ταὐτὸν τῷ, λείβω.

*Λοιβεῖον, τό = λοιβάσιον.

Λοιβή, ἡ (λείβω). Τὸ στάζειν, σταλάζειν, ῥαντίζειν, χύειν· ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ἱερᾶς ἐννοίας, ἀντὶ τοῦ, σπονδή, ἢ δι' ὑγρῶν θυσία, Λατ. libatio, Ὁμ. καὶ μετὰ τοῦ, κνίσσα, θυσία δι' ὑγρῶν καὶ ὁλόκαυστον, Ἰλιάδ. Ι, 500. Παρ' Ἀπολλών. Ρ. β', 291. »Στυγὸς λοιβήν», ἀντὶ τοῦ, λειβόμενον ὕδωρ· κυμάτισμα.

Λοιβίς, ίδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λοιβάσιον.

Λοιγαῖος, αία, αῖον, καὶ, λοιγήεις· εσσα, εν, ποιητ. καὶ, λοιγής, ὁ, ἡ, ποιητ., ἀντὶ τοῦ, κοινοῦ, λοίγιος, ὁ, ἡ, καὶ, ία, ιον (λοιγός). Θανατηφόρος, χαλεπός, φθοροποιός, ὀλέθριος. τὸν τρίτον σχηματισμὸν ἔχει ὁ Νίκανδρ. Θηρ. 921. »λοιγεὶ τύφειν· ἐ δὲ πρῶτος ἐκ Λυκόφρ. 973. ὅπου νῦν, λυγαία, κεῖται. Παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλιάδ. Α, 518. 573. »λοίγια ἔργα», εἶναι ἀντὶ τοῦ, ὀλέθρια, κακά. »εἶω λοίγι' ἔσεσθαι», Ἰλιάδ. Ψ, 310. στοχάζομαι, ὅτι θέλουσι τρέξῃ, ὁποῖῃ κακῶς, κακὰ θέλουσιν εἶναι, ἔνθα οὕτως ὀνομάζει τὸ, τῆς νίκης ἐκπεσεῖν· παραβάλλεται μὲ τὸ ἐν Ἰλ. Φ, 533.

*Λοίγιος, ἴδε λοιγαῖος.

Λοιγός, ὁ. Ὄλεθρος, φθορά, ἧττα, κακόν, θάνατος, πολλάκις ἐν Ἰλ. ἐπὶ θανάτου ὑπὸ λοιμοῦ, ἢ πολέμου, καὶ ἐπὶ φθορᾶς, καύσεως τῶν πλοίων ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, Ἰλ. Π, 80. Ἐν Ὀδσ. οὐχ' εὑρηται οὔτε τὸ, λοιγός, οὔτε τὸ, λοίγιος· (συγγ. τῷ, λυγρός, λευγαλέος, lugeo, luctus,)

*Λοιγός, ὁ, ἡ = λοίγιος, Νικανδρ. Θηρ. 6. »λοιγοῦ ἀδόντα» πρβ. Ἰακ. Α Π. σ. 305.

Λοιδορέω, Μλ. ήσω (λοίδορος). Ὑβρίζω, κακολογῶ, μετὰ ὕβρεων ὀνειδίζω, ἐλέγχω, καταφρονῶ, ἀτιμάζω· βλασφημῶ, βλάσφημα λέγειν περὶ θεῶν, Πίνδ, Ὀλ. 9, 56. ὡσαύτως καὶ λοιδορέομαι ὡς ἀποθ. μέλλ. λοιδορήσομαι, ἀορ. μέσ. ἐλοιδορησάμην, καὶ παθ. ἐλοιδορήθην. συντάσσεται δὲ τὸ μὲν ἐνεργ. σπανίως μετὰ δοτ. ὡς παρ' Ἐπικτ. 34. συνηθ. δὲ μετὰ αἰτιατ. Ξνφ. Α', δ' 8. »οἱ δὲ φύλακες ἐλοιδόρουν αὐτόν»· τὸ δὲ μέσ. μετὰ δοτικ. προσώπ. Ξνφ. Κυροπ. Α', δ'. 9. »ἐπὶ ταῦτα μόνοι ἠδη καὶ ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο, τὴν θρασύτητα δρῶν· Ἡρόδοτ. Β', 121. »τὸν δὲ διαλοιδορέεσθαι πᾶσιν». Ἀριστοφ. Ἐιρ. 57. »Ὧδε κεχηνὼ λοιδορεῖται τῷ Διὶ· ὅθεν

Λοιδόρημα, τό. Ὕβρις, κακολογία, ἀτιμία, λόγος ὑβριστικός. »Τὸν πτωχὸν λοιδόρημα ποιοῦνται», Πλούταρχ. ἀντὶ τοῦ, λοιδοροῦνται· ὅθεν

Λοιδορημάτιον, τό· ὑποκορ. Μικρὰ ὕβρις.

Λοιδορησμός, οῦ, ὁ· ποιητ. = λοιδορία, Θωμ. Μάγ. Ἀριστοφ.

Λοιδορία, ἡ (λοιδορέω). Τὸ ὑβρίζειν, ἀτιμάζειν, κακολογεῖν, βλασφημεῖν, ὕβρις, κακολογία.

*Λοιδορισμός, ὁ. Ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ λοιδορησμός.

Λοίδορος, ὁ, ἡ. Ὑβριστής, κακολόγος, ὁ κακοῦς καὶ ἀχρείους, ἤτοι ὑβριστικοὺς καὶ ἀτίμους λόγους, λέγων κατά τινος, καὶ ὁ ἰδίωμα τοιοῦτον ἔχων, καὶ ὁ βλάσφημος. Ἐπίρ· λοιδόρως, μὲ λοιδορίας, ὑβριστικῶς.

Λοιμεύομαι, Ἀποθ. μέσ. (λοιμός). Διαφθείρω, παρὰ τοῖς Ο'.

Λοιμίς, ἡ = λοιμός, ὡς παρ' Ἱππ. »λοιμίη νεαρή, ταὐτὸν τῷ, λοιμὸς νεανικός.

Λοιμικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. λοιμικῶς. Θανατηφόρος, εἰς λοιμὸν ἀνήκων, Στράβ. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, λοιμική, ἡ, ὑποσυμφ. νόσος, σαπρά τις καὶ ὀξεῖα θέρμη, λίαν ἐπεκίνδυνος· ἐκ τοῦ

Λοιμός, οῦ, ὁ. Νόσος τις ἀερώδης, φθοροποιὸς ζώων, ἐκ τῶν τῆς γῆς φασὶν ἀναδυομένων καὶ τῆς τοῦ ἀέρος ἀταξίας γιγνομένη, πανοῦκλα, πᾶσα μολυντική, ἢ ὀξέως μεταδιδομένη καὶ ἐκτεινομένη θανατηφόρος, νόσος, Ἰλιάδ. Α, 61, 97. Ἡρδτ. 7, 777. 8, 115. 2) τροπικ. φθορά, ὄλεθρος. 3) λέγεται καὶ ἐπὶ φθοροποιοῦ καὶ κοινῶς ἐπιβλαβοῦς ἀνθρώπου, Δημοσθ. (κατά τινας μὲν ἐκ τοῦ λύμα, λύμη, λυμαίνομαι, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ, λιμός, λείπω), ὅθεν

Λοιμοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λοιμὸν φέρων, καθόλου, ὀλέθριος, φθοροποιός.

Λοιμώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λοιμοῦ ὤν, μολυντικός, κολλητικός.

*Λοίμωξις, ἡ, = λοιμική νόσος, τὴν ὁποίαν περιγράφει ὁ Θεοδώρ. Πρόδρ. κατὰ δὲ la Porte du Theil la petite verole, ἢ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐυλογιαῖς.

Λοιμώσσω, Ἀττκ. -ττω, Μ. -ξω (λοιμός). Ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ πάσχειν, ἔχειν τὴν πανοῦκλα, ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ, λιμώττω ἀπὸ τοῦ λιμός.

Λοιπαδάριον, τό· ὑποκορίστ. τοῦ λοιπάς. Ἀπομεινάριον, ὅ,τι ἔχει τις ἔτι νὰ λάβῃ ἀπὸ φόρον, ἢ χρεωστουμένην ποσότητα.

Λοιπάζω. Γράφω εἰς τὸ δευτέριον ὡς χρεώστην ἑνὸς ῥέστου ἐναπολειφθέντος, Παθητ. μένω ἀκόμη χρεώστης μέρους ἐκ τοῦ κεφαλαίου.

Λοιπάς, άδος, ἡ (λοιπός). Τὸ ἐναπολειφθέν, (τὸ ῥέστον), τὸ ὁποῖον μένει εἴς τινα ἐκ τοῦ χρέους, Χρυσόστομ. ὅθεν

Λοιπογραφέω (γράφω) = λοιπάζω. Εἰς λοιπάδα γράφω, γράφω τὰ ῥέστα, τὸ ἐναπολειφθὲν ἐκ τινος χρέους εἰς τὸ δευτέριον, Γλωσσόγρ. Στεφ.

Λοιπογραφία, ἡ. Τὸ εἰς λοιπάδα (εἰς ῥέστον) γράφειν.

Λοιπός, ή, όν (λείπω, λέλοιπα). Ὁ ἐναπολειφθείς, ὁ ἐπίλοιπος, Μεθομ. β) τὰ λοιπά, ἢ καὶ τὸ λοιπά, ὡς καὶ ἐν συνηθείᾳ, et celera. «Τοῦ λοιποῦ», ὑπονοουμ. χρόνου· εἰς τὸν ἐπίλοιπον καιρόν, ἐπὶ παρελθόντος καὶ μέλλοντος, ἄρα, εἰς τὸ ἑξῆς, εἰς τὸ ἐρχόμενον, ἀπὸ τώρα καὶ ὕστερα, Ἡρόδ. 2, 109. δίχα δὲ ἀναφορᾶς εἰς καιρὸν σημαίνει, τὰ δὲ ἄλλα, caeterum, au reste. «Λοιπόνα (ὡς ἐπίρ.), ἀντί, κατὰ τὸ λοιπόν, καί, τὸ λοιπόν, ἀντί, τὰ δὲ ἄλλα ἔπειτα· ἄρα· συχνότατα δὲ καὶ = ἤδη, deja, Schoef. Λεγγ. σλ. 400. Τὸ ἐπίρρ. λοιπῶς ἐστὶ σπανιώτερον.

Λοισθεύς, ὁ· ἡμαρτ. ἀντὶ λοισθήτος ἐν Ἰλ. Ψ, 751. «ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθῆς ἔθηκεν· ὅπου ἄλλοι ὀρθότερον «λοισθήτ' ἔθηκεν», ἀναγινώσκουσι· ὅρα τὸ ἑπόμ.

Λοισθήτος, ὁ, ἡ, Ἐπκ. ἀντὶ λοίσθιος, λοῖσθος. Ὁ Ὅμ. ἔχει «λοισθήτιον ἄεθλον (Ἰλ. Ψ, 784)», ἀνταμοιβή, βραβεῖον, διὰ τὸν τελευταῖον ἐλθόντα· ἄλλα καὶ ὄνον οὐσιαστικοῦ ἐν τῷ πληθ. «λοισθήτια (Ἰλ. Ψ, 751)», ἀντί, λοισθήτια ἄεθλα.

Λοίσθημα, τό. Τὸ τελευταῖον, τὸ ἔσχατον· τὸ πέρας, τέλος, Ἡσυχ. ἐκ τοῦ

Λοίσθιος, ία, ιον, καί, λοίσθος, ὁ, ἡ (λείπω, λέλοιπα, λοιπός). Ὁ ἀπομένων, ἐρχόμενος πλέον ὀπίσω τῶν ἄλλων, ὁ ὀπισθιώτατος, ὁ ἐσχάτος, ὁ τελευταῖος, ἔσχατος, ἀκριβός, Ἰλ. Ψ, 336. ὑπερθ. λοισθότατος, ὁ ὀλοῦστατος, Ἡσ. Θεογ. 921.

Λόκαλος, ὁ. Εἶδος πτηνοῦ, εἰδάρι ἀδιορίστου, Ἀριστοτέλ. ζῴων, Ἱστορ. β', 17. Ὁ Γαζῆς μετέφρασε τοῦτο εἰς τὸ Λατ. Ciconia, ἀλλ' εἰς τὰ καλλίστα Χειρόγραφα ἡ λέξις αὕτη οὐχ εὕρηται.

Λόκκη, ἡ. Ἐν τοῖς τοῦ Ἀντιπάτρου ἐπιγράμμασι Θεσσ. 40. φέρεται ἡ λέξις ὡς πεπαλαιωμένη, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, χλαμύς, ὅστις ἔτι ἔχει, λόκκος, φαλακρός· καὶ ἐντεῦθεν κατὰ μεταφοράν, λόκκος, ὁ, ὁ ἐστερημένος ἐκ φαλάκου, μωρός. Ὁ Ἀρχαῖ. γράφει λόκη.

*Λόξευμα, τό (λοξός). Λοξή, πλαγία διεύθυνσις, ἡ θέσις.

Λοξεύω, ταὐτόν τῷ, λοξόω, Λιβάνιος, δ'.

Λοξίας, ου, ὁ (λοξός), ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος (Μακρόβιος α', 17.) παρὰ τὸ λοξὴν ἔχειν τὴν ἶαν, ὅ ἐστι, τὴν φωνήν, ὁ σκοτεινοὺς καὶ ἐκ πλαγίου χρησμοὺς ἐκδίδων, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 1, 91· ὡς τόσον, κατὰ Döderlein, παρὰ τὸ, λέγω, λόγος, ὡς καὶ Τειρεσίας ἐκ τοῦ τέρας, ὃν τρόπον καὶ τό, λέγειν, Ἡρόδ. 8, 136. ἐπὶ χρησμοῦ ἐν χρήσει.

Λοξιάς, άδος, ἡ (λοξός). ὑπακουομ. ὁδός, ὁ Ζωδιακὸς κύκλος, ἡ Ἐκλειπτική, διὰ τὸ λοξῶς εἶναι τὸν ἥλιον, διὰ τὴν πλαγίαν πρὸς τὸν ἄξονα τῆς γῆς θέσιν του Ἀχιλ. Τατ. εἰσ. σ. 169.

Λόξιος, ἡ, ταὐτόν τῷ, λοξότης, ἡ, Ὠκελλ. β', 23. ὅπου ἄλλοι λοξύς, καὶ τὰ Χειρόγρ. λόξωσις, ὀρθότερον ἔχουσι.

Λοξοβάμων, ονος, ὁ, ἡ, ή, λοξοβάτης, ου, ὁ (βαίνω). Ὁ λοξῶς βαίνων, ἤτοι πλαγίως στραβὰ περιπατῶν, ὡς ὁ καρκίνος, κ. τ. τ. Βατραχομ.

Λοξοβλεπτέω, ἢ λοξοβλεπέω (λοξός, βλέπω). Παρὰ Θωμᾷ Μαγίστρ. ἐν λέξ. Διάστροφοι, ἀντὶ τοῦ, λοξὰ βλέπω, εἶμαι ἀλήθωρος.

Λοξοκίνητος, ὁ, ἡ (κινέω). Ὁ λοξῶς κινούμενος.

Λοξοπολέω, ἀντὶ τοῦ. λοξοπορέω, ἀμφ.

Λοξοπορέω, ῶ (πόρος). Λοξῶς, στραβὰ περιπατῶ, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Λοξός, ή, όν, ἐπίρρ. λοξῶς. Ἐγκάρσιος, πλάγιος, ἐπικαμπής, κεκλιμένος, γυρτός, καμπύλος, σκολιός, στρεβλός, στραβός. «Λοξὰ βλέπειν, πλαγίως, ἀλήθωρα, στραβὰ βλέπειν, στραβοκυττάζειν· λέγεται καὶ ἐπὶ φθονερῶν, μυησικάκων, καὶ ὑποπτῶν, καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πολυβ. δ', 86. «Λοξότερον ἔχειν πρός τινα», ἀντὶ τοῦ ὑποπτεύω, ὑποφίαν, ἢ δυσπιστίαν ἔχω πρός τινα, δυσπιστῶ· λέγεται καὶ ἐπὶ κρυφίων, ἐπαιρικῶν, ἐρωτικῶν βλεμμάτων· ὡσαύτως, «Λοξὸν ὄμμα», τὸ πλαγίως βλέπον, πλάγιον, ἀλήθωρον, βλέμμα, Ἀπολλών. γ', 445. καὶ, δ', 475. τροπικ. ὡς παρὰ Τυρταίῳ, β', 2. «Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχεις, ὁ Ζεὺς ἔχει τὸν αὐχένα του κλιτὸν καὶ πλάγιον, ἤτοι ὑστέρησεν αὐτὸν τῆς εὐμενείας καὶ χάριτός του. Ὁ Θέογνις ἐν στιχ. 535. λέγει ἐπὶ δούλων (σκλάβων), «οὐποτε δουλείη κεφαλὴ ἰδεῖα πέφυκεν, ἀλλ' ἀεὶ σκολιή, κ' αὐχένα λοξὸν ἔχει· ἀλληγορικῶς ἐπὶ τῆς γνώμης αὐτῶν, ὁ σκλάβος φύσει δὲν ἔχει μήτε κεφάλι, μήτε νοῦν ἴσιον καὶ ἐλεύθερον. Ἔτι δὲ, ὁ μὴ ἐν εὐθείᾳ γινόμενος, ὅτε καὶ ἀντίκειται τῷ, εὐθύς (ἴσιος)· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ λόγου, ὅστις μεταχειρίζεται γύρους καὶ περιπλοκὰς ἀπὸ μακρόθεν χωρὶς νὰ λέγῃ κατ' εὐθεῖαν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἀμφίβολος, ὅθεν ἐξαιρτ. ἐπὶ σκοτεινῶν, συγκεχυμένων καὶ ἀμφιδεξίων χρησμῶν καὶ ἐντεῦθεν τό, λοξίας, πρβ. σκολιός (Ἐκ τούτου εἶναι καὶ τὸ Λατ. luxus, luxatus, luxatio, ἐπὶ ἐστρεβλωμένων μελῶν)· ὅθεν

*Λοξοτενής, ὁ, ἡ (τείνω). Τεντωμένος, ἢ στημένος πλαγίως, ἐγκαρσίως. «Λοξοτενεῖς κέλευθοι», = λοξιάς.

Λοξότης, ητος, ἡ (λοξός). Ἡ λοξή, πλαγία διεύθυνσις, τὸ εἶναι, ἡ κατάστασις τοῦ λοξοῦ.

Λοξοτρόχεις, ιος, ὁ, καὶ, ἡ (λοξός, τρέχις). Ἄγγελος, σκολιός, στραβός, μὴ καταληπτός· ἄγγελος (πεζοδρόμος), ἐπὶ τῆς παρὰ Λυκόφρον Κασσάνδρας, ἥτις κάμνει τὴν ἀναφορὰν της κατὰ τρόπον σκοτεινὸν καὶ ἀμφίβολον Ἐπεγ. Ἀδ. 564, 4. πρβ. λοξίας.

Λοξόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ λοξοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων, ἀλήθωρος. Πρόκλ. παράφ. 204.

Λοξοχρήσμων, ονος, ὁ, ἡ (χρησμός). Ὁ λοξοὺς, σκολιοὺς, ἤτοι ἀμφιδεξίους, χρησμοὺς, ἐκδίδων· ὡς καὶ τό, λοξίας, Σχολ. Δυκόφρ. 1467.

Λοξόω, (λοξός). Λοξὸν ποιῶ, πλαγιόνω, κυρτόω, καμπυλόνω, Ἐτ. Μ. ἐν Σοφρ.

Λόξωσις, εως, ἡ. Τὸ λοξὸν ποιεῖν, ἡ πλαγίωσις, ἡ λοξὴ καὶ πλαγία διεύθυνσις· Στράβ.

*Λόος, ὁ = λῶος.

Λοπαδάγχης, ου, ὁ (λοπάς, ἄγχω). Ταὐτόν τῷ, λοπαδαρπαγίδης, ἀμφ. ἀνάγν. παρ' Ἀθην. ε', σ. 113.

Λοπαδαρπαγίδης, ου, ὁ (λοπάς, ἁρπάζω). Κλέπτης τρυβλίων, ὅστις ἁρπάζει τὴν λοπάδα, ἤτοι τὸ πινάκιον, τὸ πιάτον μὲ τὰ ἐν αὐτῷ λείψανα τοῦ φαγητοῦ, ἢ μὲ ὅλον τὸ φαγητόν· ὅστις λαιμάργως ἁρπάζει τὴν λοπάδα, ἐπίθ. λαιμάργου, παρασίτου· ὡς τὸ ἐν τῷ συνηθείᾳ, ὅστις γλείφει τὰ πιάκια. Ἀθήν.

Λοπάδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ. λοπάς, Ἀριστοφ.

* Λοπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρανιολειψανοδριμυποτριμματοσιλφιοπαρακομελιτοκατακεχυμενοκιχλεπικοσσυφοφαττοπεριστερακλεπτρυονοπτεγκεφαλλιοκιγκλοπελειολαγωοσιρραιοβαφητραγανοπτερύγων, ἀναγ. ὁ Διονόδωρ. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1204, κτ, (12:5) ἀντὶ λεπαδοτεμ.

Λοπαδοφυσυτής, ου, ὁ, ἡ, λοπαδιφυσητής, ὁ (φυσάω). Ὁ φυσῶν, τὰ πινάκια, ταλέρια. περιπαικτικὴ ἐπωνυμία τοῦ πύλητοῦ Δωρίωνος, ὅστις ἦτο περιβόητος καὶ ὡς ἀδηφάγος, παγγίων τῶν λέξεων λοπὰς καὶ λωτός, ἐπὶ ἑνός, ὅστις προκρίνει νὰ φυσᾷ εἰς τὴν λοπάδα, παρὲξ τὸν λωτόν, Ἀθ. η', σ. 338.

Λοπάς, άδος, ἡ (λοπάω), Εἶδος ῥιχοῦ οὐχὶ βαθυλωτοῦ, ἀγγείου πρὸς πιστόν, ἢ πρὸς μαγειρίαν, ἢ διὰ κενωμα τῶν φαγητῶν ἐπιτηδειον, τὸ ὁποῖον κοινῶς, ἀλλ' οὐχ' ὑγιῶς, διὰ τοῦ, χύτρα, ἑρμηνεύουσιν· ἔστι δὲ κυρίως τὸ ἐν τῷ συνηθείᾳ, ἁπλᾶς, ἁπλάδα ἢ, λεγόμενον. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Σουΐδ. ταὐτόν ἐστι τῷ, τήγανον, παρὰ Σικελοῖς· ἔτι δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ. ἐψάνη, = ἔτι δὲ ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πινάκιον, ἐν ᾧ κενόνουσι τὰ φαγητὰ καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης φέρουσι. 2) παρὰ Κωμικ. = ἡ σορός. 3) νόσος τις τῆς ἐλαίας, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ', 16. ἡ δὲ ἐλαία πρὸς τὸ τοὺς σκώληκας ἔχειν (οἱ δὴ καὶ τὴν συκῆν διαφθείρουσιν ἐντίκτοντες) φύει καὶ ἕλον, οἱ δὲ μύκητα καλοῦσι, ἔνιοι δὲ λοπάδα· τοῦτο δὲ ἐστὶν ἡλίου καῦσις, Coccus, Δίων.

Λοπάω, ῶ (λοπός). Παρὰ Θεόφρ. ἔνθα ἀνωτέρ. τὸν φλοιὸν τοῦ δένδρου ἐκβάλλω. ξεφλουδίζομαι· ἐπὶ δένδρων· γίνεται δὲ τοῦτο κατ' ὃν καιρὸν ἄρχεται πάλιν ὁ νέος χυλὸς, ἤτοι φουσκόνουσι τὰ φυτὰ, καὶ τότε πάλιν ξεφλουδίζονται, ἀλλάζουσι τὴν φλοῦδαν. 2) ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν καὶ συκῶν, ἀῤῥωστοῦσι πάσχουσαι τὸ πάθος τῆς σήψεως τῶν ῥιζῶν· ὅθεν

Λοπητός, ὁ. Ὁ καιρὸς τῆς ἀνοίξεως, κατ' ὃν φουσκόνουσι τὰ φυτὰ καὶ εὐκόλως ξεφλουδίζονται.

Λοπία, ἡ, Ἡ κατάστασις τῆς ξεφλουδίσεως τῶν δένδρων ἐν ἔαρι κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ νέου χυλοῦ.

Λοπίζω, Μέλ. ίσω (λοπός). Ξεφλουδίζω, ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τὸν λοπόν, ἤτοι τὴν φλοῦδαν ἐκ τοῦ δένδρου.

Λόπιμος, ὁ, ἡ. Εὔκολος νὰ ξεφλουδισθῇ, ἐπὶ καρποῦ, καὶ μάλιστα δένδρου, τὸ ὁποῖον εὐκόλως ξεφλουδίζεται· καὶ ἐπὶ καρυδίων, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουσιν ἐξώφλοιον, ἢ πολλὰ μαλακὸν καὶ λεπτόν, Ἀθήν. β'. 54.

Λοπίς, ίδος, ἡ, ταὐτόν τῷ, λεπίς. Φλοῦδα, ἐξώφλοιον, λέπυρον, Ἀριστοφ. ἡν δὲ καὶ εἶδος λεπτοῦ νομίσματος.

Λόπισμα, τό. Ταὐτόν τῷ, λοπίς, λεπίς, καὶ, λέπυρον.

Λοπός, οῦ, ὁ· ἡ κάλλιον, λόπος (παροξυτ.) ὁ. Δέρμα, φλοῦδα, ἐξώφλοιον, λέπυρον, ἡ περικειμένη ἐξωθεν λεπίς, καὶ πᾶν λέπος, φλοιός, δέρμα λεπτόν, Ὀδυσ. Τ, 233. «Ἱρομύσιο λοπός,» ὁ ὑμήν, ἡ τσίπα, ἡ φλοῦδα τοῦ κρομυδίου· ἐξαιρτ. ἐπὶ δένδρων καὶ καρπῶν. 2) ἐπὶ ζώων, δέρμα, πετζί, τομάρι, Ἱππ. πρβ. λόφος.

Λορδαίνω, Μ. ενῶ (λορδός), = λορδόω. Κυρτόν ποιῶ.

Λορδός, ή, όν. Ἐγκαμπής, ὑπόκυφος εἰς τὸ ἔνδον, ὁ συγκεκαμμένον τὸ ἄνω ἔμπροσθεν μέρος τοῦ σώματος ἔχων, ὅστις ἔχει κύφον, καμπουραν ἔμπροσθεν κατὰ τὸν λαιμόν, ἢ κατὰ τὸ στῆθος, ὅτε καὶ τὸ κάτω σῶμα κλίνει πρὸς τὰ ὀπίσθια, ἢ ὁ ἔχων εἰς τὰ ἔνδον κυρτὸν

τὴν ῥάχιν, ὥστε ἐξέχει τὸ ὑπογάστριον καὶ ὅλου, κοῖλος, concave, ἀντιθ. τῷ, κυρτός, convexe. Ὁ Φώτ. ἔχει· λόρδος, ἀπεξυλωμένος (γράφ. ἀπολελοξωμένος, ἐκ τοῦ ἀπολοξόω), συγκεκαμμένος τὸ σῶμα· καὶ, λόρδον, τό, ὑπόκυρτον· καὶ, λορδότατον, τὸ ἀποστεγνωμένον καὶ ἐναντίον τῷ κυρτῷ, ὃ καὶ κύφον, καλεῖται·» ἴδε· καὶ, λορδωσις· ὅθεν

Λορδόω, ῶ. Λυγίζω, κυφόν, καμπουρωτὸν πρὸς τὰ ἔνδον ποιῶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ σώματος. Μέσως, λορδοῦσθαι, κυρτόν, καμπουρωτὸν ποιεῖν ἑαυτόν, καὶ μᾶλιστα τὴν ῥάχιν, πρὸς τὰ ἔνδον καὶ ἔμπροσθεν, ὅπερ ἐστί, «Τὰ ὀπίσθια τῶν ψυῶν, συνιζέντων τὰ στήθη, προεξανιστῶν προτετῶς,» λεγῶν τὴν μέσην, ὥστε προεξανίσταται ἡ κοιλία· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀφροδισιακῆς στάσεως τῆς γυναικός, Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 10. ὅθεν

Λόρδωμα, τό. Κύρτωμα, καμπούρωμα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ἔνδον.

Λορδών, ῶνος, ὁ. Ὁ θαίμων τῆς ἀσελγοῦς λορδώσεως, Ἀθην. σελ. 442., ὡς τὸ κύβδασος τοῦ κύβδα.

Λόρδωσις, εως, ἡ (λορδόω). Ἡ κύρτωσις, ἡ καμπύλωσις εἰς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ἔνδον, ἐξειρτ. τὸ σχῆμα τῆς στάσεως τῶν γυναικῶν ἐν καιρῷ συνουσίας. 2) πάθος τι τῆς ῥάχεως καὶ τοῦ λαιμοῦ, ὅταν ἡ ῥάχις μετὰ τοῦ λαιμοῦ διά τινος πάθους σχηματίζῃ κυφὸν τὸν λαιμὸν ἢ τὸ στῆθος ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ἢ ἔνδον, Γαλην. γ'. περὶ Ἄρθρ. «Ὀπίσω μὲν ἀποχωρούντων κύφωσις, εἰς τὰ πρόσω δὲ ἰόντων ἡ λόρδωσις, ἐπὶ δὲ τὸ πλάγιον ἐκτρεπομένων ἡ σκολίωσις.» Σχολ. Θεοκρίτ. ε'. 43. «Τβωσις καὶ λόρδωσις γὰρ ἐστὶ τὸ ἔμπροσθεν, Τβωσις δὲ τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ῥάχεως πάθος. Κύρτωσις δὲ τὸ μέσον τῆς ῥάχεως.»

* Λοτός, ὁ, ἴδε λωτός, ζ. ἐν τῷ τέλει.

* Λουέω, Ἐπκ. ἀντὶ λοέω, λούω, μόνον παρ' Ὅμ. ὕμν. Δημ. 290, ἔνθα ἐλούεον ἀναγιν.

Λούμαι, Ἀττικ. ἀντὶ, λούομαι, Ξενοφ.

Λούομαι. Λούω ἐμαυτόν, πλύνομαι, ἴδε, λούω.

Λοῦσις, εως, ἡ (λούω). Λούσιμον, πλύσιμον.

Λοῦσσον, τό· ἡ. Ὁ λευκὸς σπόρος, ἡ ἠρετζίνη τῆς ἐλάτης, Θεόφραστ.

Λούστης, ὁ (λούω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ λούεται, Ἀριστοτέλ. ζῴων ἱστορ. θ'. 49. ὅπου, λοῦνται, ἀντὶ λοῦσται, κεῖται.

Λουτήρ, ῆρος (λούω). Λεκάνη, δεξαμενή, τὸ ἀγγεῖον τοῦ λουτροῦ, ὃ περιέχει τὸ ὕδωρ, ἐν ᾧ ἐμβαίνοντες πλυνόμεθα.

Λουτηρίδιον, καὶ λουτήριον, τό· ἔτι δὲ καὶ, λουτηρίσκος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ λουτήρ. Μικρὸς λουτήρ, Ἀθην. ιδ'.

Λουτιάω, ῶ, ἐφετ. τοῦ λούω). Λουτροῦ ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ λουσθῶ, νὰ πλυθῶ, Λουκιαν. Ἀλεξιφ.

Λούτριον, τό. Ἀπόλουμα, ἀπόλουτρον, ἀπόνιμμα· τὸ ἐκ τοῦ λουτροῦ μόνον ῥυπαρὸν ὕδωρ, Ἡσύχ. Πολυδ. καὶ Φώτ. Ἀρ. Ἠρ. λείψ. 11. Ἐκ τοῦ λούτριος, συνωνακουομ. ὕδωρ.

Λουτρίς, ίδος, ἡ· συνωνακουομ. ὥα. Λέντιον πεστομάλι, ὃ οὐ καλύπτουσι τὰ αἰδοῖα ἐν τοῖς λουτροῖς.

Λουτροδάϊκτος, ὁ, ἡ (λουτρόν, δαΐζω). Ἐν τῷ λουτρῷ φονευθείς, Αἰσχύλ. Χοηφ. 1071.

Λουτρόν, τό· παρ' Ὅμ. ἀεὶ λοετρὸν παρὰ δὲ Ὅμ. ἐν ὕμν. Δημ. 50. καὶ παρ' Ἡτ. Ἔ. 755. ἴδε κατὰ σύνθ. τὸν τύπον (λοέω, λούω). Τὸ λούειν, τὸ λουτρόν, Ὅμ., παρ' ᾧ ἀεὶ ἐν χρήσει τὸ πληθ. συνήθως «Θερμὰ λοετρὰ (Ἰλ. Ξ, 6. Χ, 444. Ὀδ. Θ, 249. κτ.).» λέγεται καὶ ἐπὶ ψυχροῦ λουτροῦ, ὡς Ἰλ. Σ, 469. Ὀδ. Ε, 275. «Λοετρὰ Ὠκεανοῖο» εὕρηται δὲ ἐν τῷ ἑνικῷ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἔ. 755. τὸ λούσιμον, πλύσιμον, ἐκπλύσιμον, ὅθεν «Λουτρὰ καὶ αἱ γινόμεναι δι' ἁγνισμὸν, καθαρισμὸν καὶ σπονδὴν θυσίαι, ὡς τό, χοαί, ὡς παρὰ Σοφ. Ἀλ. 84. καὶ, 434. «Πατρὸς χέοντες λουτρὰ,» τὰς τοῦ πατρὸς χοὰς τελοῦντες. 2) ὕδωρ. διὰ πλύσιμον τοῦ σώματος, διὸ λούσιμον, τὸ νερόν, ἐν ᾧ ἐμβαίνοντες λουόμεθα· ἔτι δὲ = λουτρίον, Ἀρστφ. Ἐπὶ ταύτῃ δὲ τῇ δευτέρᾳ σημασίᾳ, γράφουσί τινες Γραμματ. πρὸς διαστολὴν παροξυτ. λούτρον· ὅθεν μεταφ. ἐπὶ ὑπερβολικῆς οἰνοποσίας «Λουτρόν ἐστιν οὐ πότος,» ὅταν πίνῃ τις ἐκ φυκτήρος καὶ κάδων. (ὁ Lehrs ἀπέδειξεν ἐν τοῖς Jahns. Jahrb. τόμ. ιδ'. σ. 6. κτ., ὅτι καὶ κατὰ τὰς δύο σημασίας ὑπῆρχεν ἐξότου ὁ τονισμὸς, λουτρόν.)

Λοῦτρον, τό. Ταὐτὸν τῷ, λούτριον, ὅρα λουτρόν.

Λουτροφορέω, ῶ. Λουτροφόρος εἰμί. ἐκ τοῦ

Λουτροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω), Ὁ λουτρὸν φέρων, θηλ. ὅστις φέρει τὸ πρὸς λούσιμον, ἢ πλύσιμον, ἐπιτήδειον ὕδωρ. «Τρία λουτροφόρος,» τὸ ἀγγεῖον, ἢ στάμνα, δι' ἧς ἔφερον τὸ λουτρόν. «Παῖς λουτροφόρος,» ἐν Ἀθήναις τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὸν γαμβρὸν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς Καλλιρόης καλουμένης διὰ νὰ λουσθῇ, κατὰ τὸ ἐν Ἀθήναις ἔθος· ὁ παῖς δὲ οὗτος ἔπρεπε νὰ ἦναι ἐκ τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν· καὶ ἐντεῦθεν, λουτροφόρος χλιδής (παρὰ Πλουτάρχῳ), ἡ ἑορτὴ τῶν γάμων. 2) Λουτροφόρος, ἡ = ἡ μαύρη στάμνα, τὴν ὁποίαν ἔβαλλον ἐπὶ τὰ μνημεῖα τῶν τεθνεώτων ἀγάμων, Δημοσθ. ταῦτα δὲ τὰ ἀγγεῖα ἐκαλοῦντο καὶ Λίβυες, διότι ἦσαν μαῦρα.

Λουτροχοέω, ῶ. Λουτρὸν ἤτοι νερὸν διὰ λούσιμον, πλύσιμον, ἔξω ἢ ἔνδον ἢ ἑτοιμάζων τὸ λουτρόν, χύνω· ἐκ τοῦ

Λουτροχόος, ὁ, ἡ, παρ' Ὅμ. ἀεὶ λοετροχόος (λοετρὸν, λουτρὸν, χέω). Ὅστις χύνει τὸ λουτρὸν, ἤτοι τὸ ὕδωρ, δι' οὗ πλύνεταί τι, ἢ λούεται, Ξενοφ. Κύρουπ. Η'. η', 20. καὶ ὁ ἑτοιμάζων, παρασκευάζων τὸ λουτρόν. «Λοετροχόος τρίπους» (Ἰλ. Σ, 346. καὶ Ὀδ. Θ, 435) ὁ λέβης (τεντζερης). ὁ ἐν ᾧ ἐβάλλετο τὸ διὰ λουτρὸν ὕδωρ νὰ ζεσταθῇ· οἰνομάζετο δὲ λοετροχόος καὶ ὁ δοῦλος (σκλάβος), ὅστις ἔχυνε μέσα τὸ νερὸν καὶ ἡτοίμαζε τὸ λουτρόν, Ὀδ. Ψ, 297. πρβ. Ξενοφ. Κ. Π. 8, 8, 20.

Λουτρών, ῶνος, ὁ (λουτρόν). Βαλανεῖον, ὁ οἶκος, θάλαμος εἰς ὃν γίνεται τὸ λουτρόν, εἰς ὃν πλύνονται, ἢ εἶναι λουτρά (χαμάμ, Τουρκ.)

Λούω, Μλ. λούσω, (κατὰ συναλ. ἐν τοῦ, ἀρχαίου λοέω, ἐκ τοῦ ὁποίου, ἔτι ἐν χρήσει, πρὸς τῷ, λούω, παρ' Ὅμ. εὕρηται ὁ ἐν ἐργ. ἀπαρεμφτ. καὶ μετοχ. ἀορ. λοέσσαι, λοέσσας, καὶ ἐκ τοῦ μέσ. ἀορ. λοέσσατο, λοεσσάμενος, καὶ ὁ Μέσ. Μλ. λοέσσομαι) Παθητ. παρακ. λέλουμαι, καὶ μετοχ. λελουμένος, Ἡδ. Ε. 6. κατὰ συγκ. Ἀττικ. μέσ. ἐνεστῶς λοῦμαι, ἀπαρεμφ. λοῦσθαι, ἐν χρήσει καὶ ἐν Ὀδυσ. Ζ, 216. παρὰ δὲ Ἡρόδ. ποτὲ μὲν οὕτω, ποτὲ δὲ καὶ λούεσθαι, πρβλ. Lobeck Φρυν. σλ. 189. καθόλου δὲ οἱ Ἀττικ. παραλείπουσι τὸ βραχὺ ληκτικὸν φωνῆεν σχεδὸν πανταχοῦ, γράφοντες π. χ. ἕλον ἀντὶ ἔλουε, ἐλοῦμεν ἀντὶ ἐλούομεν κ. τ. λ. Ὁ Ἐπικ. τύπος λουέω εὕρηται μόνον ἐν Ὕμν. Ὅμ. εἰς Δήμ. 290. Τὸ νὰ ἐκλαμβάνῃ τις καὶ ἐνεστῶτα λόω, ἔστι περιττόν. ἐπειδὴ τὸ, λόε (Ὀδ. Κ, 361) καὶ, λόον (Ὕμν. Ὅμ. Ἀπ. 120.), ἐπὶ καὶ προστ. ἐνεστ. καὶ πληθ. τοῦ β'. ἀορ. τοῦ λούω καὶ τὸ δὲ λόεσθαι, παρ' Ἡσ. Ἔ, 751. ἔγραψεν ἤδη ὁ Σνειδερος ἐρρῶς παροξυτ. λοέσθαι, καθὸ ἀπαρεμφ. ἀορ. μέσ. ἀντὶ δὲ τοῦ, λόει (Σχολ. 21, 4. Βρ.) γραπτέον λοεῖ. Σημαίνει δὲ ἡ λέξις αὕτη, λούω, διὰ τοῦ ὕδατος καθαίρω τὰς ἀκαθαρσίας τοῦ σώματος, πλύω, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ πανταχοῦ ἐπὶ ἀνθρώπων, μόνον δὲ ἐν Ἰλ. Ψ, 282. ἐπὶ χαίτης τοῦ ἵππου· ἐπὶ δὲ ἱματίων καὶ ἄλλων ἐπίπλων ἐν χρήσει ἀντὶ τούτου τὸ πλύνω. Μέσ. λοῦομαι, λούω ἐμαυτόν, πλύνομαι, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ τροπκ. «Αἵματι,» λοῦομαι, πλέω εἰς τὸ αἷμα, Σιμων. πρβ. Ἴακ. Ἀ Π. σ. 351. Ἡ συνήθης Ὁμηρ. σύνταξις ἐστὶ «λούειν, ἢ, λούεσθαι ἐν ποταμῷ (Ὀδ. Ζ, 210. Η, 296.), καὶ, ποταμοῖο ῥοῇσιν» (Ἰλ. Π, 669. 679. Ὀδ. Ζ, 216.) πλὴν καὶ μετὰ τῆς γενικ. «λούεσθαι, καὶ, λοεσσάμενος ποταμοῖο (Ἰλ. Ζ, 508. Ο, 265. Τ, 560.)». καὶ, «λελουμένος Ὠκεανοῖο (Ἰλ. Ε, 6.)», ἔνθα τινὲς μὲν διὰ τοῦ, ἐκ, ἄλλοι δὲ, οὐχὶ τόσον ὑγιῶς, διὰ τοῦ, ῥοῇσι, ἀναπληροῦσι. Ὁ Ἡρόδ. 3, 23. ἔχει «Ἀπὸ κρήνης λούεσθαι.» Μετὰ δὲ αἰτιατκ. ἐν Ἰλ. Ξ, 7. «λοῦσαι ἀπὸ βρότοιο», ἐκπλύνω αἷμα καὶ κατὰ μέσ. διάθ. «λούσασθαι ἀπὸ βρότοιο», πλύνω ἀπὸ πάνω μου τὸ αἷμα, Ἰλ. Ψ, 41. ἔτι δὲ καὶ «λοέσσασθαι χροΐ», Ἡσ. Ἔ. 524. Θεογ. 5. καὶ μετὰ δοτικῆς αἰτιατκ. ἐν Ἰλ. Σ, 345. «Πάτροκλον λοῦσαι ἀπὸ βρότοιο, πλύνω τὸν Πάτροκλον, ἐν ᾧ τῷ ἐκπλύνω τὸ αἷμα. «Λούσθαι εἰς λουτρῶνας» (Ἀθην. ι'. σ. 438.), πηγαίνω εἰς τὰ κοινὰ λουτρὰ καὶ λούομαι (συγγεν. τῷ, λύω, λῦμα, ὅθεν τὸ Λατ. luo, diluo, eluo, lavo κ. τ. τ.

Λόφα, καὶ λόφη, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λόφος, Ἡσύχ.

Λοφάδια, κατὰ λοφάδια, Ὀδ. Κ, 169. ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ, καταλοφάδια, ὅπερ ἴδε

Λόφαλοι, οἱ. Παρὰ Σουΐδ. ἡμαρτ. ἀντὶ, Φαλοί· οὕτω καὶ τό, λοφαμίσχος, ὁ· ἡμαρτημ. ἐξ Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, λόφα, μίσχος, περίπτισμα, γῆς ἔπαρμα.

Λοφάω, ῶ. Μ. ήσω (λόφος). Ἔχω λόφον, φούνταν πτερῶν, πτερὰ περικεφαλαίας. 2) παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 1211. λόφου ἐπιθυμῶ, πάσχω τὴν μανίαν τῶν πτερῶν τῆς περικεφαλαίας, ἤτοι φορῶ ἐπὶ κεφαλῆς περικεφαλαίαν μὲ πολλὰ πτερά, κωμικῶς σχηματισθέν ἀναλόγως τῷ, βραγχάω, λιθάω, ποδαγράω, ὑδεράω, καὶ ἄλλοις ῥήμασιν, ἐν οἷς, ὡς ἐν τοῖς εἰς άω, κυριεύει ἡ ἰδέα μανίας τινὸς ἢ πάθους, Lobeck Φρυν. σ. 80.

Λοφεῖον, τό· καὶ λόφιον, τό (λόφος). Θήκη (κλίφ, Τουρκ.), ἐν ᾗ ἐτίθετο ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας, ἔτι δὲ καὶ ἡ θήκη τοῦ κατόπτρου, Ἀριστοφ. καὶ Πολυδ.

* Λόφη, ἡ, = λόφος, λοφιά. Περικεφαλαίας πτερὰ, φούντα ἀπὸ πτερὰ, ἀμ.

Λοφιά, ἡ, Ἰων. λοφιή (λόφος). Ἡ ῥάχις, ἡ ὁ τράχηλος, λαιμὸς μετὰ μακρῶν καὶ τραχέων τριχῶν τῶν ἐλεφάντων ἵππων, ἐξειρτ. χοίρων, καὶ τῶν τοιούτων ζώων· καὶ ἐντεῦθεν ποτὲ μὲν λέγεται ὁ τράχηλος, λαιμὸς μόνον, ποτὲ δὲ αἱ μακραὶ καὶ τραχεῖαι τρίχες αὐτῶν, ἡ χαίτη. «Καὶ ἀντὶ λόφου ἡ λοφιὴ κατέχραν» (Ἡρόδοτ. Ζ'. 70.) ἡ χαίτη ἐχρησίμευεν, ἀντὶ λόφου. Παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Τ, 446. «Εὖ φρίξας λοφιήνω, λαιμός, ὁ αὐχὴν, ἐπὶ τοῦ κάπρου. «Παρὰ δὲ Ἡσ. Ἀσπ. 391.» Ὀρθαὶ δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχες.» ἴδε Φρίσσω. 2) εἰς τοὺς μεγάλους ἰχθύας, π. χ. εἰς τὸν Δελφίνα, λέγονται τὰ περὶ τὴν ῥάχιν πτερύγια, Φιλοστρ. Εἰκ. α'. 19. 3) καθόλου, = λόφος, ὕψωμα γῆς, Q. Macc. ep. 10. ὅθεν

Λοφίας, ου, ὁ, Ἰωνικ. λοφίης. Ὁ λοφιὰν ἔχων. «Φάγρον λοφίηνα, Νουμήνιος παρ' Ἀθην. σελ. 322.

Λοφίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ λόφος, Αἰλιαν.

Λοφίζω (λόφος). Ὑψῶ, λόφον ποιῶ, ἀμφ.

* Λοφιήτης, ου, ὁ (λόφος). Κάτοικος ἑνὸς λόφου, ἐπίθ. τοῦ Παιάν, ὡς, ὀφιήτης, πολιήτης καὶ τ. τ. σχηματισθέν.

*Λόφιον, ἡ λοφίον, τό, ὑποκορ. τοῦ λόφος. Μαρὸς λόφος (βουνοῦ), ἡ μικρὰ περικεφαλαία πτερῶν, καὶ = κάλλαιπα. 2) = λοφεῖον.

Λοφίς, ίδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λοφεῖον.

*Λοφνία, ἡ, = λοφνίς.

*Λοφνίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ λοφνίς. (ι.)

Λοφνίς, ίδος, ἡ. Λαμπὰς, φάκλα, ἐκ τοῦ φλοιοῦ κλάδου ἀμπέλου, πιθαν. ἐκ τοῦ, λοπός, λέπω. Λυκόφρ. 48. καὶ Ἀιθαλ καὶ Ἀθην. 15. σ. 701.

Λοφάδεις, εσσα, εν (λόφος). Ὁ λόφους, ἤτοι ὑψώματα, ἐπανάστήματα ἔχων· γεμάτος ἀπὸ λόφους.

Λοφοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ λόφους, πτερὰ εἰς περικεφαλαίας κτ. ποιῶν.

Λοφοπωλέω, ῶ (πωλέω). Λόφους πωλῶ.

Λόφος, ὁ (λέπω). Ὁ τράχηλος, ὁ λαιμὸς ἐξαιρ. τῶν ὑποζυγίων ζώων, τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν μέρος, ὁ αὐχὴν, ἔνθα τοῖς ζευγνυμένοις ἐπιτίθεται ὁ ζυγός· ἐπὶ ἵππων, ἐν Ἰλ. Ψ, 508. »--πολὺς δ' ἀνεκήκιε ἱδρὼς ἵππων ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε· καὶ ὁ λαιμὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἐν Ἰλ. Κ, 573. τροπικ. »Τκὸ ζυγὸ λόφον εἶχεν, εἶχε τὸν τράχηλον ὑποκάτω τοῦ ζυγοῦ, ἤτοι ὑπομονητικῶς ὑπήκουε, ὑπετάττετο, Σοφ. Ἀντιγ. 292. καὶ ἐντεῦθεν ὑπὸ ζυγὸ ὑῶτον εὐλόφως φέρειν (ὁ αὐτ.) ἀντὶ τοῦ, ὑπομονητικῶς ὑποφέρειν, καθὼς τὸ ζῶον ὑποφέρει τὸν ζυγόν. πρβ. εὔλοφος. 2) γῆς ἐπάνάστημα, τόπος ὑψηλὸς, ἀκρώρεια, καθόλου δὲ, πᾶν τὸ εἰς ὕψος μετέωρον, Ἰλ. Λ, 596. Π, 471. Ἡροδ. 2, 124. Ἐν Ἰλιάδι οὐχ εὑρηται ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, ὡς τἀνάπαλιν ἡ τρίτη σημασία, εὕρηται ἐν Ὀδσ. μόνον ἅπαξ· παρὰ δὲ Πινδάρῳ ἀεὶ ἀντὶ τοῦ, λόφος γῆς, καὶ παρ' Ἡροδτ. οὐχὶ σπανίως. 3) τὸ ἐπανάστημα τῆς περικεφαλαίας, ἤτοι αἱ ἐπὶ τῇ κορυφῇ αὐτῆς εἰς ὕψος ἀναπεταμέναι τρίχες ἢ πτερὰ εἰς κόσμου καὶ κατάπληξιν χάριν, πολλάκις παρ' Ὁμ. παρ' ᾧ, καθὼς φαίνεται, αἱ τρίχες εἰσὶν ἐξ ἵππου τριχῶν, Ἰλ. Ζ, 469. Ο, 537. Ὁ Ἥφαιστος σχηματίζει αὐτὰς ἐκ χρυσοῦ κατὰ τὸ ἐν Ἰλ. Σ, 612. Χ, 316. παρὰ τοῖς Μεταγιστ. δὲ ἐσήμαινε καὶ ἁπλῶς, λόφος ἐκ πτερῶν. τροπικ. ἐπὶ πτηνῶν, τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν καὶ ἐκ πτερῶν συνιστάμενον, Σκούφια, ἡ Κορώνα λεγόμενον, crista. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐκ κρέατος, τὸ χαρχάλε, καθὼς π. χ. ἐκεῖνο τὸ τοῦ ἀλεκτορος, τοῦ πετεινοῦ· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἡ κλεψύδα, ὅταν δηλ. ἀφίνεται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς μικρά τις οὐρὰ τριχῶν, αἱ δὲ ἄλλαι ὁλοτρίχυρα ξυρίζονται ὅλαι, ὅθεν παρ' Ἡρόδ. 4, 175. »Λόφους κείρεσθαιν, τὸ ὁποῖον ἄλλοις, »Περιτροχάλια κείρεσθαιν, λέγει. 4) τὸ ἐκάστοτε ἐπάνω δέρμα, Ἱπποκράτ. »Καρχηδόνιος λόφος, δέρμα ἐκ τῆς Καρχηδόνος. (τό, λόφος ἔχει πρὸς τὸ, λέπω, ὡς τὸ, δείρη καὶ δέρμα πρὸς τὸ, δέρω· ἐκ τῆς πρωτοτύπου σημασίας τοῦ φέροντος τὸν ζυγὸν τραχήλου ἢ ῥάχιος, προκύπτει ἡ συγγενὴς αὐτῇ σημ. ῥάχιος ἑνὸς βουνοῦ, ὅθεν καὶ ὅλως ἐν γένει, ὕψωμα.) ὅθεν

Λόφουρος, ὁ, ἡ (οὐρά, λόφος). Ὁ λόφον (χαίτην) ἐπὶ τὴν οὐρὰν ἔχων, Λόφουρα, καλοῦνται ἐκεῖνα τὰ ζῶα, ὅσα ἔχουσι μακρὰν οὐρὰν· καὶ ἐπάνω αὐτῆς ἢ ἐπὶ τοῦ τραχήλου μακρὰν χαίτην ἐκ σκληρῶν καὶ τραχέων τριχῶν συνισταμένην, καθὼς π. χ. ὁ ἵππος, ἡμίονος, ὄνος, κ. τ. τ. Ἀριστοτέλ. ζῴ. Ἱστορ. 1, 6. 2, 1. Θεοφ. ἱστ. Φ.

*Λοφοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, ἔχων λόφον, πτερὰ ἐπὶ περικεφαλαίας· καὶ ἐπὶ πτηνῶν, σκούφια, Βαρβ. Μύθ. 12.

*Λοφώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος ἔχων λόφου, σκούφιας, ὅμοιος αὐτῷ.

Λόφωσις, εως, ἡ, ὡσαυτὶ ἐκ λόφου. Τὸ λόφον ἔχειν. »Λόφωσις ἡ ἐπὶ τῶν ὀρνέων, παρ' Ἀριστοφάν· ταὐτὸν τῷ, Λόφος, σκούφια τῶν πτηνῶν.

Λοφωτός, ή, ὸν (λοφόω). Ὁ λόφον ἔχων, ἡ σκουφωτός, ἐπὶ πετεινῶν, Ἡσύχ.

Λοχαγέτης, ου, ὁ. Δωρικ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ λοχηγέτης, = λοχαγός.

Λοχαγέω, ῶ, Δωρικ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ λοχηγέω. Ὁδηγῶ, ἀειοιῶ ἕνα λόχον, μετὰ γενικ. παρ' Ἡροδτ. 9, 53. καὶ 21. »Λόχου λοχηγεῖν.

Λοχαγία, ἡ. Δωρικ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ λοχηγία. Τὸ ὑπούργημα, ἡ ἀρχὴ, τὸ ἀξίωμα τοῦ λοχαγοῦ.

Λοχαγός, οῦ, ὁ (λόχος, ἡγέομαι, ἄγω), Δωρικ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ λοχηγός. Ὁ λόχον ἄγων, ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς τοῦ λόχου, συνήθ. ἀρχηγὸς 100 ἀνθρώπων, centurio, Ξενοφ. Κύρου. Π'. α. 13. »Ὡς γὰρ τὰ πολλὰ δεκάδαρχοι μὲν δεκάδων ἐπιμέλονται, λοχαγοὶ δὲ δεκαδάρχων, χιλίαρχοι δὲ λοχαγῶν, μυριάρχοι δὲ χιλιάρχων». Ὁ Lobeck Φρυν. σ. 430. σημειοῦ, ὅτι πολλοὶ Δωριεῖς τύποι, καὶ μάλιστα οἱ τῆς πολεμικῆς, διεσώθησαν καὶ ἐν τῇ κοινῇ τῶν Ἑλλήνων διαλέκτῳ, καθότι παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ἤκμαζε κατ' ἐξοχὴν ἡ τακτικὴ καὶ πολεμική.

*Λοχαγωγός, ὁ (ἄγω) = λοχαγός, ἀμφ. ὡσαύτως λοχαγωγία ἀντὶ λοχαγία, Lobeck Φρυν. σ. 430. Ἰακ. Ἀχ. Ταυ. σ. 719.

Λοχάδην, Ἐπίρ. (λόχος). Διῃρημένος κατὰ λόχους ἐν τῷ στρατεύματι, συνήθως ἀνὰ 100. 2) ἐκ τοῦ λοχάω, κρυφίως, ἐνεδρευτικῶς, ἀπὸ τὸ καρτέρι, ἢ μὲ καρτέρι, παραμονευτικῶς· καὶ δολίως, ἐπιβουλῶς, πανοῦργως.

Λοχάζω, ταὐτὸν τῷ, Λοχάω, Εὐην. Ἐπ. 16.

Λοχαῖος, αία, αῖον· ταὐτὸν τῷ, Λοχεῖος. Ὁ εἰς λοχείαν, εἰς γέννησιν, ἢ εἰς τὴν γεννῶσαν ἀνήκων· ὡς »Δίφρος λοχαῖος, τὸ σκαμνίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθημένη ἡ γυνὴ γεννᾷ, Ἀρτεμίδωρ. ε'. 74. »Δίφρος λοχαῖος, ᾧ πρὸς τὸ ἀποτεκεῖν χρῶνται αἱ γυναῖκες». 2) τροπικ. ἐπὶ τῶν Σπαρτῶν ἀναιδέων ταχεῖς, ἀφθόνους βλαστούς· καὶ, ἀφθόνως αὐξῶν, ἀναιδέως πολλὰ καὶ πυκνὰ αὐξῆ, ὡς παρὰ Θεοφράστ. ἐν Αἰτ. Φυτ. γ'. 26. »Ταχὺ ἀναδίδωσι καὶ λοχαῖον ποιοῦσιν· καὶ ἐν κεφαλ. 29. »Λοχαίους ποιοῦσιν, συνυπακουόμ. καλάμους, ἢ στάχεις· καὶ παρ' Ἡσυχ. »Λοχία, — ἀδρούς ἀστάχυας ἔχουσαι· καὶ »Λοχίαν, τὴν εὔτραφῆ γῆν, καὶ ἀδρούς ἀστάχυας ἢ καρπὸν φέρουσαν». Παρ' Ἀράτ. Διοσημ. 325. κεῖται »Λοχαίη σχῖνος», καὶ σημαίνει οὐχὶ τὸ, βαθεῖα καὶ ὑψηλὴ, ἀλλ' ὅ τι, ἀνδοῦσα, ἢ Ἀνθῆ γεννῶσα σχῖνος. 3) διὰ τὸ βάρος κλίνων, λυγίζων εἰς τὰ κάτω, καθὼς οἱ παρὰ ἀῤῥιμοι, βαρεῖς στάχεις τοῦ σιταρίου· ὅθεν »Λοχαῖος (σῖτος) κλινόμενος, εὐσιτος, ἀπὸ τοῦ εὐτροφεῖν», παρ' Ἡσυχ.

Λοχάρχης, ου, ὁ· καὶ, Λοχαρχος, ὁ (λόχος, ἄρχω), = λοχαγός. Ὁ ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν τοῦ λόχου.

*Λοχάδες, αἱ, = λοχάδες, ἀμφ. ἀναγν.

Λοχάω, ῶ· καὶ, Λοχάζω, Μ. ήσω (λόχος), καὶ λαχάομαι, ὡς Ἀποθ. Μέσ. Λεληθότως ἐνεδρεύω, ὅ ἐστι, βάλλω ἀνθρώπους εἰς τὸν λόχον, εἰς τὴν ἐνέδραν, καρτέρι, καὶ παραμονεύω τὸν ἐχθρὸν (κάμνω καρτέρι), αἰτ. προτ. Πλούταρχ. »Τπ' ἐκείνοις ἔφη λόφοις πεστρατιῷ Πάρθοι λοχῶτιν ὑμᾶς καὶ πολλκ. παρ' Ὁμ. ἐν Ὀδ. καὶ παρ' Ἡροδ. 6, 37. 87. 138. καὶ ἐν τῷ μέσῳ μέλλοντι, λοχήσομαι, ὡσαύτως (Ὀδτ. Δ, 670.) μετοχ. ἀορ. λοχησάμενος, Ὀδτ. Δ, 388. 463. Ν, 268. Κατὰ μέσην διάθεσιν συνήθως ἄνευ πτωτικοῦ· καθόλου, παραμονεύω, πιάνω δι' ἀπάτης ζῶόν τι ἢ ἄνθρωπον, αἰφνιδίως πίπτω ἐπ' αὐτὸν καὶ τὸν πιάνω· παραφυλάττω, παραμονεύω τινά, Ἡρόδοτ. ὅθεν Λελοχημένος, λαθραίως κεκρυμμένος, Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 7. καὶ, 168. »--καθ' ἕλος λελοχημένοι ἠγερέωντο». Παρὰ Πολυβ. γ'. 40. »Τὴν πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν λοχῶνταιν, ἐκφράζει ἀπατηλήν τινα καὶ μεθ' ὑποκρίσεως φιλίαν· ἀμφ. μέντοι. β) μετὰ αἰτιατκ. τόπον, προμηθεύω τόπον τινὰ μὲ ἐνέδραν, στήνω αὐτοῦ τοιαύτην, ὡς παρ' Ἡρόδ. 5, 111. »Ἐλόχησαν τὴν ἐν Πεδάσῳ ὁδόν. 2) ἀμεταβ., βάλλω καρτέρι, ἀνθρώπους εἰς ἐνέδραν, Ἰλ. Σ, 520. »Ὅτι σφίσιν εἶκε λοχῆσαιν, ὅπου τοῖς ἐφαίνετο ἁρμόδιον νὰ βάλωσιν ἀνθρώπους εἰς ἐνέδραν.

Λοχεία, ἡ (λοχεύω). Τὸ τίκτειν, γεννᾶν, ἡ γέννησις.

Λοχεῖος, εία, εῖον (λόχος, 2. λοχεύω). Ἀνήκων εἰς τὸ γεννᾶν ἢ εἰς τὴν γεννῶσαν, ἢ εἰς τὴν γέννησιν, ὡς »Δίφρος λοχεῖος (καὶ, λοχαῖος, καὶ λόχιος)», τὸ σκαμνὶ τῶν γεννουσῶν γυναικῶν· ὅθεν, »Ἄρτεμις λοχεία, καὶ λοχίαν», ἡ προστάτις καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν τικτουσῶν. »Ὀδύνων λοχίαν», Εὐρίπ. Ἰων. 452. 2) λοχεῖα, τά· ἡ κάθαρσις, ἢ τὰ καθάρσια τῶν τικτουσῶν γυναικῶν μετὰ τὴν γέννᾳν. β) συνυπακουομένου τοῦ, χωρίον, ὁ τόπος, ἔνθα γεννῶσι.

Λοχεός, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Λόχος, μόνον παρ' Ἡσίοδ. Θεογν. 178.

Λόχευμα, τό (λοχεύω). Γέννημα, τὸ γεννηθὲν παιδίον ἢ ζῶον, ἢ γέννησις.

Λοχεύτρια, ἡ (λοχεύω). Ἡ παιδίον γεννήσασα, ἢ λεχὼ, λεχοῦσα, λεχώνα.

Λοχεύω, Μ. εύσω (λόχος, 2. λέχος, λεχώ). Τὸ γέννημα φύρω εἰς τὸν κόσμον, ἐπὶ γυναικὸς, τίκτω, γεννῶ, παίδα, ὕμ. Ὁμ. Ἑρμ. 230. β) καὶ ἐπὶ μαμῆς, »λοχεύειν γυναῖκαν, ξεγεννῶ, συμβοηθῶ, συμπράττω εἰς τὴν γέννησιν. »Τὶς λοχεύσει σεν; Εὐρίπ. Ἰων. 948. τὶς θέλει σὲ βοηθήσει εἰς τὴν γέννησιν; τὶς θέλει γίνει μαῖα; Μέτ. Λοχεύομαι ὡς ἐν τῷ ἐνεργ. τίκτω, γεννῶ ἐπί τε γυναικὸς, καὶ ἐπὶ πατρὸς, τεκνοποιῶ, ὅθεν ἐν γένει, παράγω, φύω, Ἑρμ. Ὀρφ. σ. 811. Τὸ μέσον ἔστιν εὐχρηστότερον ἢ τὸ ἐνεργ. — Παθητ. γεννᾶσθαι, τεκνοποιεῖσθαι, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐγγαστρωμένων, τίκτειν, γεννᾶν, Εὐρίπ. Βάκχ. 3. 2) λοχεύομαι = λοχάω, ὡς παρ' Ἡσυχίῳ καὶ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1014. »Τὰς ἐν τεύθλοισι λοχευομένας», ἀντὶ τοῦ, λοχώσας.

Λοχηγετέω, ῶ λόχος, ἡγέομαι). Διοικῶ ἕνα λόχον, συνήθως 100 ἀνθρώπων, πολλ' ἀμφ. ἀναγν. παρ' Ἡροδτ 9, 53. ἀντὶ λοχηγέω, ὅπερ καὶ παρέλαβεν ὁ Σβεῖγχ. ἐν τῷ κειμένῳ.

Λοχηγέτης, ου, ὁ. Ἰωνικὸς ἀντὶ λοχαγέτης, ταὐτὸν τῷ, Λοχαγός, ἢ Λοχηγός.

Λοχηγέω, ῶ. Ἰωνικ. ἀντὶ λοχαγέω, ὅπερ ζήτει, Ἡροδτ.

*Λοχηγός, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ λοχαγός.

Λόχησις, ἡ (λοχάω). Τὸ ἐν τῇ ἐνέδρᾳ καθέζεσθαι, τὸ ἐνεδρεύειν· παραμόνευμα, ἐνέδρευσις.

*Λοχητικός, ή, ὸν (λοχάω). Ἐνεδρεύων, παραμονεύων, παρατηρῶν ἐν τῷ λόχῳ, Ἀδαμ. φυσιογ. 2, 6. σ. 371.

Λόχια, τά. Ταὐτὸν τῷ, Λοχεῖα, τά. ἴδε Λοχεῖος, 2. ἐκ τοῦ, λόχιος.

Λοχία, ἡ. Ταὐτὸν τῷ Λοχεία. 2) Ὁ Ὀππιαν. κυνηγ. γ'. 292. ἔχει, Λοχίη, ἀντὶ τοῦ, Λεχώ· καὶ ἐπὶ ζώων.

Λοχιάδες, αἱ· συνυπακουόμ. Ἴλαι, ταὐτὸν τῷ, Λόχμαι, Ἡσυχ.

Λοχίζω, Μέλ. ίσω (λόχος). Εἰς λόχους διαιρῶ τοὺς ἀνθρώπους, ἢ τάσσω τούτους εἰς παράταξιν πολέμου, εἰς λόχους τάσσω, βάλλω, Ἡρόδ. 1, 103. Ἀγαθαρχίδης παρ' Ἀθην. ς'. σελ. 272. »Δαρδανεῖς φησὶ δούλους κεκτῆσθαι τὸν μὲν χιλίους, τὸν δὲ καὶ πλείους· τούτων δ' ἕκαστον ἐν μὲν εἰρήνῃ γεωργεῖν, ἐν πολέμῳ δὲ λοχίζεσθαι, ἡγεμόνα νέμοντας τὸν ἴδιον δεσπότην· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. ἀρχ. ϛ'. 14.

2) τίκτω, γεννῶ· ταὐτὸν τῷ, Λοχεύω, μόνον παρ' Ἡσυχ. 3) = λοχάω, παραμονεύω, παραφυλάττω τινὰ ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, κάμνω καρτέρι τινά, ἐνεδρεύω, κρυφίως καὶ δολερῶς ἐπιπτῶ, μετὰ Αἰσχιν. ἔτι δὲ βάλλω τινὰ εἰς καρτέρι, νὰ παραμονεύῃ, στήνω ἐνέδραν, μετὰ αἰτ. Θουκυδ. 3, 107. ὅθεν «Λοχισθέντες διεφθάρησαν (Θουκ. 5, 115)», ἐκάθησαν ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, ἐκεῖ, ἔνθα ἐστέκοντο ἐνεδρεύοντες.

Λόχιος, ία, ιον. ταὐτὸν τῷ, λοχεῖος, λοχαῖος. 2) ἡ λοχία παρ' Ὀππ. = λεχώ· ἴδε λοχία.

Λοχισμός, ὁ (λοχίζω). Τὸ νὰ βάλλῃ τίς τινα εἰς τὸ καρτέρι, τὸ στήσιμον ἐνέδρας.

Λοχίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. Λοχῖτις, ιδος, ἡ (λόχος). Ὁ ἀνήκων εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν λόχον, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόχου ὤν, καθόλου, πολεμικός, στρατιώτης, μαχητής, Ἀνακλ. ἀ. 496. «Λοχῖτις ἐκκλησία» ἐθνοσυνέλευσις λαοῦ κατὰ λόχους, τὸ Λατ. comitia centuriata, Διον. Ἁλικ. 2) ὁ ἐνεδρεύων, ὅστις κάθηται εἰς τὸν λόχον, εἰς τὴν ἐνέδραν καὶ παραμονεύει, κάμνει καρτέρι.

Λοχμαῖος, αία, αῖον. Ἀνήκων εἰς λόχμην, λοχμώδης, καὶ διατρίβων ἐν λόχμῃ, ἐκ τοῦ

Λόχμη, ἡ (λόχος). Τόπος δασὺς καὶ πυκνὸς εἰς ἓν δάσος, ἐστρωμένος μὲ θάμνους, ἔνθα μάλιστα συνεδίζουσι τὰ θηρία νὰ κάθηνται καὶ κοιμῶνται, ἢ τὰ πτηνά, ὅτα κελαδοῦσι, ἢ ἔνθα συντείνει ὡς κρυφάνα, Ἀριστοτ. Ὀρν. 225. Ὀδυσ. Τ, 439. «--ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς· καθόλου, σύμφυτος καὶ σύνδενδρος τόπος, δάσος ἀπὸ θάμνων, δάτος ὕλης. Ὁ Ἡρωδιανὸς ἔχει ἔτι «λόχμαις ὕλαις», ἐκ τοῦ, λόχος, λόχιμος. Ἄρα ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ξύλοχος, ἤ, παρὰ τὸ λοχᾶν ἐν αὐτῷ, ἤτοι κρύπτεσθαι καὶ ἐνεδρεύειν ἐν τοῖς τοιούτοις τόποις. Ἐντεῦθεν καὶ παροιμία, «Μία λόχμη δύο ἐριθάκους οὐ τρέφει», μία ἐπαρχία δύο βασιλεῖς οὐ τρέφει.

Λόχμιος, ὁ, ἡ, καὶ ία, ιον, = λοχμαῖος. Λόχμια, τά· ταὐτὸν τῷ, Λόχμη, Δωριακὸν, Φιλοπ. 10.

Λοχμόω, ῶ· καὶ, Λοχμόομαι, οῦμαι ὡς παθ. (λόχμη). Αὐξάνω, ἐξαπλόνομαι ὡς ὁ θάμνος, πυκνοῦμαι, δατὺς γίνομαι ὡς ὁ πολύδενδρος τόπος, ὡς τὸ δάσος, fruticesco.

Λοχμώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος, λόχμη). Ὅστις εἶναι πυκνὸς καθὼς τὸ δάσος, ἢ εἶναι γεμάτος ἀπὸ πυκνὰ δενδράκια, θάμνους, δατύς, πολύδενδρος.

Λόχος, ὁ καὶ ἐπίρρ. λόχονδε (λέγω). Ἐνέδρα, καρτέρι, τόπος, ἐν ᾧ βάλλεται ἕνας ἀριθμὸς ἐκλεκτῶν καὶ γενναίων πολεμιστῶν, διωρισμένων εἰς τὸ νὰ παρακυλάττωσι, παραμονεύωσι (κάμνωσι καρτέρι) τὸν ἐχθρὸν, καὶ νὰ ἐπιπίπτωσιν ἐπ' αὐτὸν αἰφνιδίως, Ὅμ., παρ' ᾧ ὀνομάζεται ἀστείως καὶ ὁ ἐμπροσθεν τῆς Τροίας ξύλινος ἵππος τῶν Ἑλλήνων, ὁ δουρειος ἵππος, «Πηνειὸς λόχος, κοῖλος λόχος», Ὀδ. Δ, 277. Θ, 515. Δ, 525. ὁμοίως ὀνομάζεται παρά τινι χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1, 57. «Ξύλινος λόχος», τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἐσήμαινε καὶ, ἔγκρυμμα, φωλεά, κρυφάνα τῶν λῃστῶν καὶ κλεπτῶν· ἔτι δὲ, φωλεὰ τῶν θηρίων, ὡς τὸ, λόχμη. β) καρτέρι, ἐνέδρα, ἐφ' ὅσον σχηματίζει ταύτην τάγμα ἐκκρίτων καὶ ἐπιλέκτων στρατιωτῶν, χωριστὰ ἀπὸ τὸν τόπον, ἢ ἐξ ἐπιτεύξεως ἐπίβασις. «Λόχον δε ἴσαι (Ἰλ. Α, 227)», ὑπάγω εἰς τὸ καρτέρι. «Λόχον ἀνδρῶν ἑτίζεσθαι (Ἰλ. Ν, 285)», κάθημαι εἰς καρτέρι, ἐνεδρεύω. «Ἐκ λόχου ἀνακηδὸν (Ἰλ. Δ, 379)», πηδῶ ἔξω ἀπὸ τὸ καρτέρι. «Λόχον εἶσαι (Ἰλ. Δ, 392. Ζ, 189. Ὀδ. Δ, 531.)», σταίνω καρτέρι, βάλλω ἀνθρώπους εἰς ἐνέδραν. «Λόχω εἰσαί τινα (Ἡσ. Θεογ. 174), καὶ, λόχον ἀρτύειν (Ὀπτ. Ξ, 469.)», βάλλω τινὰ εἰς τὸ καρτέρι, εἰς ἐνέδραν, νὰ παραμονεύῃ. «Λέγεσθαι εἰς λόχον (Ἰλ. Ν, 277.)», διαλέγομαι διὰ καρτέρι, καὶ «Λόχον δε κρίνειν ἀνδρὸς ἀριστῆας (Ὀπτ. Ξ, 217)», διαλέγω τοὺς ἀνδρειοτάτους διὰ τὸ καρτέρι, ὃν τρόπον παρ' Ὅμ. Θεωρεῖται ἡ ἐπιτηδειότης εἰς ἐνέδραν ὡς ἀρετὴ καὶ προτέρημα ἑνὸς μαχητοῦ, Ἰλ. Ν, 276 — 281. γ) ἡ ἐνέδρα, τὸ λοχᾶν, τὸ ἔργον, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνεδρεύειν, τὸ νὰ παραμονεύῃ τις, Ἰλ. Ω, 779. Ὀδ. Δ, 441. «Λόχος, θείοιο γέροντος (Ὀδ. Δ, 395)», ὁ τρόπος, καθ' ὃν παραμονεύει τις ἐναντίον τοῦ θείου γέροντος, Πρωτεως. δ) ἀριθμός τις ἀνθρώπων, σχηματιζόντων τὴν ἐνέδραν, Ἰλ. Θ, 522., ἔνθα κυρίως ἐστὶ σωρός, διωρισμένος εἰς τὸ νὰ κυριεύσωσιν αἰφνιδίως μίαν πόλιν. ε) κάθε σωρός, τάγμα καθωπλισμένων ἀνθρώπων, ἁπλῶς στρατιωτικὸν σύνταγμα, Ὀδ. Τ, 49. πλὴν μόνον ἐπὶ πεζικοῦ, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ ἱππικοῦ. Αὕτη, ἡ καὶ παρ' Ἡροδ. σταυρωμένη σημαία, ἐν ᾗ οἴχεται καὶ παύει τελείως ἡ πρωτίστη σημασία τοῦ ἐνεδρεύειν, ἔγινε παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἡ ἐπικρατεστέρα καὶ συνηθεστέρα· καὶ οὗτοι ἐννοοῦσι μὲ ταύτην τὴν λέξιν πᾶν μέρος, σύστημα τοῦ ὅλου στρατεύματος ἑνὸς πεζικοῦ χωρὶς ἀκριβῆ προσδιορισμὸν ἀριθμοῦ, συνήθως δὲ, ἀριθμὸν ἑκατὸν ἀνθρώπων, τὸ Λατ. centuria, ὅθεν καὶ λοχαγὸς ἀντιστοιχεῖ τῷ παρὰ Λατ. centurio (κεντυρίων), καὶ λοχῖτις ἐκκλησία, τῷ, comitia centuriata. Παρὰ Σπαρτιάταις ὑπῆρχεν ὁ λόχος τὸ τέταρτον ἢ πέμπτον μέρος τῆς μόρας. Ἂν ὁ Ξενοφ. ἐν τοῖς Ἑλληνικ. καθόλου ὀνομάζει «Λόχους Θηβαίων, καὶ Ἀργείων», τὸ πεζικὸν στράτευμα (τὴν infanterie), τότε φαίνεται, ὅτι τοῦτο ἀποδεικνύει ἰδιαιτέραν τινὰ πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν διαίρεσιν τοῦ λαοῦ εἰς λόχους, ἐπειδὴ ὁ Ξενοφ. εἰς Ἱερων. 9'. 5. λέγει «Διῄρηνται ἅπασαι αἱ πόλεις αἱ μὲν κατὰ φυλὰς (εἰς τὰς Ἀθήνας), αἱ δὲ κατὰ μοίρας (μόρας, οἱ Λακεδαιμόνιοι), αἱ δὲ κατὰ λόχους»· ὥστε ἡ διαφορὰ τοῦ ἀριθμοῦ ἐκέρματο, καθὼς φαίνεται, ἀπὸ τὰς παρὰ ταῖς διαφόροις Ἑλληνικαῖς πολιτείαις καὶ φυλαῖς ἐν χρήσει διαιρέσεις τοῦ πεζικοῦ. ζ) κάθε σωρὸς, συνάθροισις, συνέλευσις, ἑταιρία ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ σκοπῷ εἰρηνικῷ καὶ ἀποβλέποντι εἰς τὰ τῶν πολιτῶν. — 2) ἡ λοχεία, ὁ τόκος, τὸ νὰ κάθηται εἰς τὸ κρεββάτι διὰ νὰ γεννήσῃ, ὅθεν β) καὶ ἡ γέννησις, ὡς λοχεία, Αἰσχ. Ἀγαμ. 140. καὶ Ἱκετ. 691.

Λόχος, ὁ. παρὰ Μακεδόνιοις Μὴν τις, ὅστις ἀντιστοιχεῖ τῷ Ἀττικῷ, Μημακτηριών, Ἰώσηπ.

Λοχός, οῦ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, λεχώ, Διοσκ. «Παρθένος λω», ἐπὶ τῆς Θεομήτορος, Ἐκκλ. Συγγρ.

(Λόω), ταὐτὸν τῷ, λούω.

Τὸ Λ. μετὰ τοῦ Υ.

Λύα, ἡ (λύω). Λύσις, χωρισμός. ὅθεν στάσις, ἐπανάστασις, διχόνοια, συνήθ. στάσις. Πινδαρ. Νέμ. 9, 34. ὅθεν

Λυάζω, καὶ, λυάω, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, σταασιάζω.

Λυαῖος, ὁ (λύω). Ὁ λύων, ὁ τὰς φροντίδας καὶ μερίμνας λύων, ὡς τὸ, λύσιος, ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου.

*Λυγάζω, = ἠλυγάζω, πόλλ' ἀμφ. ἴδε Ruhnk. Τίμ. σ. 119.

Λυγαῖος, αία, αῖον. καὶ ἐπίρ. Λυγαίως (λύγη). Σκιερός, ζοφώδης, σκοτεινός· μέλας, μαῦρος λέγεται καὶ, ἠλιγαῖος. «Νέφος λυγαῖον», Σοφοκλ. Σχολ. Ἀπολλων. Ἀργ. β'. 1122. καὶ Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 110. «Νὺξ λυγαία». ἴδε καὶ, λοιγαῖος.

Λυγγαίνω, καὶ λυγγάνω (λύζω, λύγξ). Λύγγα, λουξιγγα ἔχω, λουξιγγιάζω, ἢ λυγγιάζω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, λυγγανόμενον, λύζοντα ἐν τῷ κλαίειν· καὶ λυγκαστήτοις, λύξεις· καὶ λυγκάσται, ῥεῦσαι· ὁ δὲ Σουΐδ. λυγκαίνουσα, ἀναλύζουσα, ὀλολύζουσα.

Λυγγάδης, ος, ὁ, ἡ (λύγξ). Ὅστις συχνὰ ἔχει τὸν λύγγα, ἤτοι συχνὰ λουξιγγιάζει.

Λύγδην, ἐπίρ. (λύζω). Λυγγαίνων, μὲ λουξιγγα, Σοφοκλ. Ο. Κ. 1621. «Λ. ἐκλαιον».

*Λυγδίνεος, έα, εον, = λυγδινος. (ι)

Λυγδινος, ίνη, ινον (λύγδος). Ὁ ἐκ λευκοῦ λίθου, ἢ μαρμάρου κατεσκευασμένος, καθόλου λευκότατος, ὡς τὸ μάρμαρον.

Λύγδος, ὁ. Λίθος τις λευκότατος, τὸ στιλπνὸν καὶ λευκὸν μάρμαρον, Πλίν. λ'. 8. λέγεται καὶ θηλ. ὡς ἡ λίθος, ὡς παρὰ Διοδῶρ. Σικ. β'. 32. λέγεται καὶ τὸ μάρμαρον τῆς Πάρου. «Ἡ Παρία λύγδος».

Λύγη, ἡ. Σκιά, ἴσκιος, σκοτία, σκότος· ἔτι δὲ λέγεται καὶ ἠλύγη, ὅθεν ἠλυγάζω, ἐπηλυγάζω. Ἔστι δὲ συγγεν. τῷ, ΑΤΗΗ καὶ τοῖς ἐκ τούτου παραγώγοις κατὰ τοῦτο μόνον, ἐφ' ὅσον σχηματίζει μίαν διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ φθόγγου πολλὰ τρανὴν ἀντίθεσιν, ἥτις φαίνεται ἐξίσου μεταξὺ τοῦ nox καὶ lux, μ' ὅλον ὅτι τινὲς θεωροῦσι καὶ τὰς δύο λέξεις ὡς ταυτοσήμους· τοὐναντίον δὲ διὰ τὴν συχνὴν ἀναλλαγὴν τοῦ λ μετὰ τοῦ ν ἡ ἀληθὴς κατὰ τὴν πηγὴν συγγένεια μετὰ τοῦ, νύξ, ὑπάρχει μόλις ἀμφίβολος (τὸ Ὑψιλον μακρὸν, ἐν δὲ τῷ, ἠλύγη, βραχύ.)

Λυγηρός, ά, όν (λύγος) Εὐλύγιστος, Μαθημ. παλ. σελ. 46. «Λυγηρὸν καὶ εὐκαμπεσι, εὐλύγιστον, εὐκολολύγιστον, τὸ ὁποῖον εὐκόλως λυγίζεται.

Λυγίζω (λύγος). Ἡμπύλον ἢ ἐπικαμπὲς ποιῶ, λυγῶ, στραμπουλίζω, συστρέφω, περιτειλίττω πλέκω· ἐφαρμόζω, ἑνόνω, συνάπτω· δεσμέω, δένω· παρὰ δὲ τοῖς παλαισταῖς, ῥίπτω τινὰ κατὰ γῆς δι' ἐπιτηδείων κινημάτων καὶ λυγισμάτων· καθόλου, κάμπτω, Θεοκρ. Μηθ. 274. «... ὑπ' ἀγκαλέω ἐλυγίσθης», ἐκινήθης, ἐνέδωκας· ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, περίειμι. Παθ. λυγίζομαι, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἢ εἶμαι εὐλύγιστος, ἁρμοστός. «Ἄρθρον ᾗ λυγίζεται», ὅπου εἶναι ἡ κλεῖδωσις, Σοφοκλ. Τραχ. 782. Λέγεται καὶ ἐπὶ χορευόντων, ὅρ. λυγισμός.

Λύγινος, ίνη, ινον (λύγος). Ὁ ἐκ λύγου κατεσκευασμένος ἢ ὤν, λυγαρίσιος.

*Λύγιος, ἀντὶ λοίγιος, ὡς Ἄρης, Μανέθων, ὅρα λυγρός.

Λύγισμα, τό (λυγίζω). Τὸ λυγισμένον, καμπυλωμένον· ἢ στρεφογυρισμένον, πεπλεγμένον. καὶ = λυγισμός, ἐπίκαμψις, στροφή, στρεφογύρισμα, σύγκλασμα.

Λυγισμός, οῦ, ὁ (λυγίζω). Τὸ λυγίζειν, κάμπτειν, στρέφειν, πλέκειν. «Ἄρθρων λυγίσματα, καὶ λυγισμοῖα, καλοῦνται παρὰ Διοσκορ. καὶ Γαλην. ἢ ἀνάκλασις τῶν μελῶν, τὸ στραμπούλισμα ἔτι δὲ ὁ λυγισμὸς τῶν χορευόντων, τὰ διάφορα τσακίσματα αὐτῶν, ὡς, λυγιστικὸς ὀρχηστής, ἐκλελυγισμέναι ὀρχήσεις, τὰς ὁποίας Γρηγ. ὁ Ναζ. ὀνομάζει αἰσχρὰς· ἐπὶ δὲ τῶν παλαιστῶν, τὰ ἐπιτήδεια λυγίσματα καὶ αἱ στροφαὶ αὐτῶν διὰ νὰ ῥίψωσι κατὰ γῆς τὸν ἀντίπαλόν των· τροπικ. καὶ ἐπὶ παρομοίων τεχνῶν καὶ σοφισμάτων τῶν σοφιστῶν κατὰ τοὺς ῥητορικοὺς ἀγῶνας τῶν, Ἀριστοφ. Βατρ. 775.

Λυγιστής, οῦ, ὁ (λυγίζω λύγος). Ὁ ἐκ τῆς λυγαρᾶς πλέγματα ποιῶν, ὁ καλαθοποιός.

Λυγιστικός, ή, όν (λυγίζω). Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λυγίζειν, καὶ παθ. ὁ εὐκόλως λυγιζόμενος, ἢ πλεκόμενος, εὐκαμπής, καὶ ἐπὶ χορῶν ὡσαύτως.

Λυγιστός, ή, όν (λυγίζω). Λυγισμένος, ὅστις δύναται λυγισθῆναι, εὐλύγιστος.

Λυγκαίνω, καὶ λυγκάζω, = λυγγάνω.

Λυγκεῖος, εία, ειον (λύγξ, ὁ). Ὁ ἔχων εἶδος λυγκός, ὁ ἐκ λυγκός, ἐξαιρτ. Ὁ ὀξυδερκὴς ὡς ὁ λύγξ, ἢ ὁ λυγκεύς.

Λυγκεύς, έως, ὁ. Ὄνομα παλαιοῦ τινος Ἀργοναύτου, περιφήμου διὰ τὴν ὀξυδερκίαν, Ἡσ. Ἀσπ. 327. Ὅρα Ἀπολλόδωρ. Βιβλ. β'. 10.

Λυγκικός, ή, όν. Ταὐτὸν τῷ, λύγκειος.

* Λυγκίον, τό, ὑποτερ. τοῦ λύγξ. Μικρὸς λύγξ.

Λυγκούριον, τό. Ἔτι δὲ καὶ, λιγκούριον, καὶ λιγγούριον. Ἤλεκτρον, κεχριμπάρι· ἢ ἓν εἶδος ἐξ αὐτοῦ κοκκινοκίτρινον καὶ διαφανές· κατ' ἄλλους δὲ νομίζεται ὁ τῶν νεωτέρων ὀρυκτολόγων ζηλωτὴς Θάκιθος, ὁ πρὸς τὸ κόκκινον κλίνων, ἐξ οὗ κατεσκευάζον οἱ παλαιοὶ τὰς σφραγῖδας, ἤτοι τὰς βούλλας. Τινὲς ἐτυμολογοῦσιν ἐκ τοῦ, λίγνος, ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, ἔνθεν μετεκομίσθη ἡ λίθος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ, λυγκὲς οὖρον, ἐπειδὴ ἐνόμιζον αὐτὸν, νοῦρον (κάτουρον) λυγκὸς ἐπταχυνδένα εἰς λίθοιν, Πλουταρχ. ιγ'. σ. 136. Φίλης.

Λυγμός, οῦ, ὁ (λύζω). Τὸ λυγγαίνειν, λεύσιγγας, κλώζας· καὶ ὅταν κλαίητις.

Λυγρώδης, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λυγγώδης.

Λύγξ, γκός, ὁ· καὶ παρὰ νεωτ. λύγξ, λυγγός, ὁ. Εἶδος ζώου ἀγρίου καὶ ἑρπακτικοῦ, ὁμοίου τῇ γαλῇ, Lynx, Ἔμπ. Ὁμ. 18, 24. «Βαλεοὶ λύγκεσι», Εὐριπ. Ἄλκ. 582. ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 91. 2) ἡ λύγξ, λυγγός (λύζω), ταὐτὸν τῷ λυγμός, λύσιγγας ἢ λοσίγγας. Ἀριστοτέλ. προβλ. λγ'. 8. «Λύγγα πανὲς πτερμὸς καὶ πνεύματος ἐπίσχεσις καὶ ὄρεξις· παραπλήσιον τούτῳ ἔστι καὶ τὸ τοῦ Πλάτων· συμπ. ιδ'. 6. «Ἐὰν μὲν οὖν ἐθέλῃ ἀπιέναι ἔχοντι πολὺν χρόνον παύεσθαι ἡ λύγξ· εἰδὲ μή, ὕδατι ἀναταγχυλίσασιν· εἰδ' ἄρα πάνυ ἰσχυρά ἐστιν, ἀναλαβόντι τοιοῦτο, εἴω κινήσαις ἂν τὴν ῥῖνα, πτάρε· καὶ ἐὰν τοῦτο ποιήσῃς ἅπαξ ἢ δίς, καὶ εἰ πάνυ ἰσχυρά ἐστι, παύσεται». 2) καὶ ὁ λύσιγγας ἐν τῷ κλαίειν, ὁ στεναγμός.

Λυγόδεσμος, ὁ, ἡ (λύγος, δεσμός). Ὁ μετὰ κλώνων λύγου (λυγαριᾶς) δεδεμένος.

Λυγοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὁ ἀπὸ λύγου πλέκων, ὡς, λυγιστής.

Λύγος, ὁ, καὶ συνήθ. ἡ, ἄλλως δὲ καὶ, Ἄγνος, Vitex agnus castus, Λιν. Φυτὸν ἡμαιτῶδες καὶ ἁπαλὸν, θαμνῶδες, μακρὸς καὶ εὐκαμπὲς, ἤτοι λυγιστὰς, εὐστρόφους καὶ ἁπαλὰς ῥάβδους ἔχον, ἐπιτηδείας εἰς τὸ πλέκειν σχοινία καὶ καλάθους καὶ δέσεα, τὸ παρ' ἡμῖν, λυγαριᾶ, λεγόμενον· καὶ ἐντεῦθεν καλεῖται, λύγος, κάθε λυγιστὴ καὶ εὐκαμπὴς, πρὸς πλέξιμον καὶ δέσιμον ἐπιτηδεία ῥάβδος, βέργα, ἁπαλὸς κλάδος, ὅθεν καὶ ὡς, ἰτέα, εἶτος· καὶ, βέργα τῶν καβαλάρων, Ὀδ. Ι, 427. Η, 166. Ἔμπ. Ὁμ. 6, 13. «Παλιούρων λύγοισι», Διόστερ. γ'. 33. «Λύγοι, μάστιγες, αἷς οἱ ἀθληταὶ τύπτονται», Σχόλ. Πλάτ. σελ. 156. «Στρεπταῖς λύγοισι συμπεπλεγμένοισι», Εὐριπ. Κύκλ. 224. ἀντὶ τοῦ, ῥάβδοις, βακτηρίαις. «Χρυσέαν λύγον ἔχων ὁ βασιλεύς», Ἰώσηπ. περὶ δὲ τοῦ «Μόσχοισι λύγοισι» (Ἰλ. Δ, 105)«, εἶναι ἀμφίβολον ποῖον ἐκ τῶν δύο εἶναι ἐπίθετον ἀντὶ τοῦ, τρυφερὸς, εὐλύγιστος, ἢ ἂν καὶ τὰ δύο εἶναι ταυτόσημα οὐσιαστικὰ καὶ τὸ ἓν ὡς ἐπεξήγησις, πρόσθεσις (appositio) τοῦ ἑτέρου. 2) = στρεβλή, ὄργανόν τι τῶν τεκτόνων, εἰ οὗ συνάγουσι τὰς ἁρμονίας τῶν συμπηγνυμένων διὰ κόλλας ξύλων· στρεβλωτήριον, γαλιάγρα· ἐντεῦθεν τὸ, λυγίζω, στρέφω, κάμπτω, δένω, πλέκω, στρεφογυρίζω, στραμπουλίζω, κομποδένω. (υυ) ὅθεν

Λυγοτενχής, ές, ὁ, ἡ (τεύχω). Ὁ ἐκ νέων, τρυφερῶν κλάδων, καὶ μάλιστα λυγαριᾶς (λύγου) τετευγμένος, ἀπὸ λυγαριῶν κατεσκευασμένος, πεπλεγμένος, Ἀνάλεκτ. β'. 147. «Κύρτος λυγοτευχής».

Λυγόφως (λύγη, φῶς), = Λυκόφως, Σχόλ. Ἀπολλ. β'. 671.

Λυγόω, ῶ (λύγος), ταὐτὸν τῷ, Λυγίζω.

Λυγρός, ά, όν· καὶ Ἐπίρρ. Λυγρῶς· ταὐτὸν τῷ πεζῷ, Δυπηρός. Πονηρός, θλιβερός, ἐπίπονος, κακός, χαλεπός, οἰκτρός, ἐλεεινός· καθόλου, δυστυχής, ἀτυχής, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδῳ καὶ Ἡροδ. συχνότατα δὲ μετὰ τοῦ, γῆρας καὶ ὄλεθρος, καὶ μετὰ τοῦ, ἄτη, δαΐς, ἀνδροκτασία, ἔλκος, ἄλγος, ἔχθος, κῆδος, πένθος καὶ τῶν παρεπομένων τόπολὺ ἐπὶ καταστάσεων σώματος ἢ ἀνθρώπου, ἐπὶ ἐναντίων τυχῶν καὶ συμβεβηκότων, ὅθεν καὶ, «τὰ λυγρά», τὰ θλιβερὰ πράγματα, συμφορά, δυστυχία, Ἰλ. Ω, 531. Ὀδ. Ξ, 226. ἔτι δὲ, κακόν, φθορά, ἀπώλεια, Ὀδ. Γ, 303. «Ἔσχα λυγρ' εἰδυία (Ὀδ. Δ, 432)«, ἢ διανοουμένη τὰ κατ' ἔσχατον φθοροποιὰ καὶ κακά· ἔτι δὲ, «Λυγρὰ νοεῦντες (Ἡσ. Ἔ. 263)«, οἱ νοοῦντες, διαλογιζόμενοι φθοροποιὰ πράγματα· ὡσαύτως κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ λόγῳ ἐνεργ. «Φάρμακα λυγρά», ἀντιθ. τῷ, ἐσθλά, φθοροποιὰ, ὀλέθρια μέσα, φάρμακα, κακαὶ μαγεῖαι, Ὀδ. Δ, 230. Η, 236. καὶ ηγαστήρ λυγρὴ», κακόμοιρος, δύστηνος κοιλία, ἡ ἐπεία ὀλ. ἀγαπῶ τὰ γεμίζηται ἀπὸ φαγητοῦ, Ἰλ. Ρ, 479. τοὐναντίον δὲ, «εἵματα λυγρά», πενιχρὰ, ἀχρεῖα φορέματα, Ὀδ. Π, 457. Ἐπὶ ἀνθρώπου σπανίως ἐν χρήσει, καὶ παρ' Ὅμ. οὐνθ. μὲν ἐπὶ τῆς σημασίας, ἐλεεινὲ, ἤτοι ἀδύνατος, δειλὸς, ἀνάξιος εἰς τὸν ἀγῶνα, Ἰλ. Ν, 119. 237. Ὀδ. Σ, 107. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς σημ. Ὀλέθριος, προξενῶν ὄλεθρον, κακῶν αἴτιος, Ὀδ. Ι, 454. ἐπίρρ. λυγρῶς, Ἰλ. Ε, 763. — Περὶ τῆς σημασ. τοῦ λυγρὸς ἔχει μὲν τὸ κύρος ἐν γένει ὅ,τι εἴρηται περὶ τοῦ συγγ. λευγαλέος, ὡς τόσον, ἢ ἐνεργ. δυναμις τῆς λέξεως ἐν τῷ, λυγρὸς εἶναι μᾶλλον χαρακτηριστική. (τὸ πρωτότυπον ἔστιν αἰσιμβόλως τὸ, λύζω, ὅθεν, λυγρὸς, λυπρὸς, λοιγός, λύγιος, λευγαλέος, lugeo, luctus.)

Λυγώδης, ες, ὁ, ἡ (λύγος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους κλώνου λυγαριᾶς ὤν, ἤτοι, γλίσχρος, ὑφηλὸς, ἁπαλὸς, μαλακὸς, εὔστροφος ὡς ἡ λυγός.

* Λύδειος, ὁ, ἡ, = Λύδιος. (−−υ)

Λυδία, ἡ. Ἐπαρχία τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔνθα ἦν τὸ βασίλειον τοῦ Κροίσου, εἶτα δὲ Περσικὴ Σατραπεία, ὅθεν

Λυδιάζω, ἢ Λυδίζω. Τὰ τῶν Λυδῶν φρονῶ, εἶμαι ἐκ τοῦ μέρους των, ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν των, ἢ μιμοῦμαι τὰ ἤθη αὐτῶν. «Λυδίζειν τὴν στολήν», Φιλόστρ.

Λυδιακός, ή, όν· ἡ, Λύδειος, ὁ, ἡ· ἡ, Λύδιος, ία, ιον. Ἐκ τῆς Λυδίας ὤν· ἀνήκων εἰς τοὺς ἑγκατοίκους τῆς Λυδίας. «Λίθος λυδιακὴ ἢ καὶ, Βάσανος, λεγομένη, ἡ τὸν χρυσὸν ἐξετάζουσα (μεχέγγι, Τουρκ.)· ὀνομάζεται δὲ οὕτω, διότι κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Λυδίαν εὑρέθη, Θεόφραστ. περὶ Λίθων. (ἡ λέξις εὕρηται καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Βακχυλ.)

* Λυδίζω = λυδιάζω.

Λυδιστί, Ἐπίρ. (λυδίζω). Κατὰ τὸν Λυδικὸν τρόπον, ἢ ὅπως κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Λυδῶν, λυδικά. (−−υ)

Λυδίων, ωνος, ὁ, καὶ Λυδός, τὸ Λατινικ. Ludio. Ὑποκριτὴς τῶν θεάτρων, ὅστις ἐν ταυτῷ εἶναι καὶ ὀρχηστὴς καὶ παντομίμος, Διονύσ. ἀρχ. β'. 71. Ὁ Ἄππιαν. Λυβικ. ξ' καλεῖ τοὺς τοιούτους, Λυδούς.

Λυδοπαθής, ές, ὁ, ἡ (Λυδός, παθεῖν), κατὰ τὸ, ἡδυπαθὴς σχηματ. Παραδεδομένος εἰς τὴν ἡδυπάθειαν ὡς οἱ Λυδοί, Ἀνακρέων παρ' Ἀθην. σελ. 690.

Λυδός, ὁ. Ἑκατοίκος τῆς Λυδίας· εὐφημίζοντο οὗτοι ὡς ἁβροδίαιτοι καὶ ἡδυπαθεῖς· ὁ Ἡσυχ. ἔχει, ὅτι οἱ λυδοὶ τὰς θέας εὑρεῖν λέγονται. 2) = λυδίων.

Λύζω, Μέλ. ξω. Τὸν λυγμὸν ἤτοι τὸν λοσίγγα ἔχω. 2) Κλώθω κατέχομαι, λυγγαίνω, λυσιγγίζω ἐν τῷ κλαίειν· ὀνοματοποιητικὴ λέξις κατὰ τὸν φυσικὸν ἦχον (ὅθεν, ἀναλύζω, λυγμός, λύγξ, λυγγαίνω· ἐντεῦθεν καὶ τὸ, Ὀλολύζω.)

* Λύη, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ λύα· (υ)

Λύθεν, Αἰολικ. ἀντὶ, λύθησαν, ὁ ἐστὶν, ἐλύθησαν, ἐκ τοῦ, λύω, Ὀδυσ. Θ, 360. «−− ἐκ δεσμοῦ λύθεν», ὅπου ἄλλοι, λύθη, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀναγινώσκουσι· (υυ)

Λύθρον, τό. Ἡ κάλλιον, λύθρος, ὁ, = λῦμα, παρὰ τὸ λύω· γράφεται δὲ διὰ τοῦθ πρὸς διαστολὴν τοῦ, λύτρον. Μολυσμός, ἀκαθαρσία, μυροφόρευσις, καὶ μάλιστα Ὁ διὰ τοῦ αἵματος μιασμὸς ἀναμεμιγμένου τῇ κόνει, Ὅμ., παρ' ᾧ ὅμως ἀεὶ ἐν Χρήσει ἡ δοτική· «λύθρῳ παλάσσετο χεῖρας, καὶ, αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένος (Ἰλ. Δ, 169. Τ, 503. Ζ, 268. Ὀδ. Χ, 402. Ψ, 48.)«, ἔνθα ὁ ἀρχαιότατος τύπος τῆς ὀνομαστικ. μένει ἀβέβαιος. Ὅτε παρ' Ὅμ. ἡ λέξις κεῖται μόνη, ἐκλαμβάνεται, ἀντὶ τοῦ, βρότος, τὸ ἐκ τῆς πληγῆς ῥέον αἷμα, ὡς, «βρότον αἱματόεντα», ὅτε δὲ κεῖται μετὰ τοῦ, αἷμα, τότε ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, τὸ μετὰ κονιορτοῦ μεμιγμένον αἷμα ἐν τῇ μάχῃ, ἢ κατὰ Φώτιον, ὁ ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμὸς συνιστάμενος ἐξ ἱδρῶτος καὶ κόνεως μετὰ αἵματος. 2) Παρὰ τοῖς ὕστερον, ὡς Ἄνταν, β'. 2. παρὰ Πολυδ. α'. 45, ὁ κοκκινοβαφὴς χυλὸς τῆς πορφύρας.

Λυθρόω, ῶ. Μετὰ βρότου, φονικοῦ αἵματος μολύνω.

Λυθρώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ μετὰ φονικοῦ αἵματος μεμολυσμένος, αἱματώδης, αἱματωμένος, ῥαντισμένος μετὰ αἵματος.

Λυκαβαντίδες ὧραι, αἱ τὸ ἔτος σχηματίζουσαι, ἀποτελοῦσαι Ὧραι, Ἀνάλεκτ. β'. 87. ἢ ἀντὶ, λυκαβάντων ἐτῶν, ἐκ τοῦ

Λυκάβας, αντος, ὁ, αἰτ. λυκάβαν, Ἔπ. Ἀδ. 194, 8. Ὁ ἐνιαυτός, ὁ χρόνος, ἤτοι τὸ διάστημα δώδεκα μηνῶν, Ὀδυσ. Ξ, 161. Τ, 306. ἐξ ἀγνώστου τινὸς παραγωγῆς, καθὼς ἔτι καὶ τὸ, λυκηγενὴς, καὶ, λυκόφως. Φαίνεται ὅμως, ὅτι μετὰ τοῦ βαίνω καὶ τοῦ λατιν. lux ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχήν· κατὰ δὲ Εὐστάθ. Ὀδ. Ξ, 161. (ἀρχαῖα παράδοσις) παράγεται ἐκ τοῦ, λύκοι καὶ βαίνειν, ἐπειδὴ τὰ ἔτη διαδέχονται τὸ ἓν τὸ ἄλλο ἀμέσως, ἐν τρόπον οἱ λύκοι, ὅταν διαβαίνωσι ποταμόν τινα, ἐνδαγκάζουσιν (ἐπουραίῳ πήγματι) ὁ εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ ἄλλου, καθὼς οἱ ἄνθρωποι πάλιν συμπλέκοντες τὰς χεῖρας.

* Λυκάγχη, ἡ (λύκος, ἄγχω) = κυνάγχη.

Λύκαια, τά (λύκος). Προσυπακουομ. ἱερὰ· ἑορτὴ τοῦ λυκαίου Διός, Παυσαν. Ἀρκ. β'. καὶ Κορινθ. ιδ'. 2) Τὰ τῶν Ῥωμαίων Lupercalia, ἐκ τοῦ, lupus, ἑορτὴ τοῦ Πανός, τὴν ὁποίαν ἐόρταζον οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ.

Λύκαινα, καὶ, λυκαινὶς, ίδος, ἡ, θηλκ. τοῦ λύκος. Ὁ θηλυκὸς λύκος· ὅθεν

Λυκαινόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ λυκαίνης μορφὴν ἔχων, Λυκόφρ. 481.

Λυκαῖος, καὶ, λυκαῖον, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἐντεῦθεν ὡς ἐπίθ. λυκαῖος, αία, αῖον, ἀντὶ τοῦ, ἀρκαδικὸς, ὁ ἐκ τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἐπίθετον τοῦ Διός, καὶ τοῦ Πανός· ὅθεν τὰ λύκαια, ἢ ἑορτὴ, ἴδε λύκαια.

Λυκανθρωπία, ἡ, καὶ, λυκάνθρωπος, ἡ. Προσυπακουομ. Νόσος, πάθος τι, ἐκ μελαγχολίας προερχόμενον, ὅπότε ὁ ἀσθενὴς τρέχων τὴν νυκτὸς γαυγίζει καὶ ὀρλιάζει ὡς ὁ σκύλος καὶ λύκος, κ. τ. λ.

*Λυκάνθρωπος, ὁ, καὶ, ἡ (λύκος). Ὁ λαμβάνων τὴν μορφὴν καὶ φωνὴν λύκου, Γαλλ. loup-garou· λείψανον ἀρχαίας δεισιδαιμονίας. 2) πάσχων λυκανθρωπίαν.

Λυκαυγής, ές, ὁ, ἡ· οὐδ. τὸ λυκαυγές, ταυτόν τῷ, λυκόφως (ΑΤΚΗ, αὐτή). Ἔχων λυκαυγὲς φῶς, σουρουπιασμένος.

Λύκαφος, ἡ· καὶ, λύκοφος, ἡ· καὶ, λυκοφίς, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, Lycaphos, Πλίνιος, Νίκανδρ. Θηρ. 840. Διοσκ. δ'. 26. ἐστι δὲ ὅμοιον τῷ, Βούγλωσσον, anchusa, καὶ lycopis, ἤτοι ἓν echium, Λιν.

Λυκέη, καὶ Ἀττκ. συναλ. λυκῆ, ῆς, ἡ· καὶ λυκεία, ἡ· προσυπακ. δορά. τὸ δέρμα τοῦ λύκου, (λυκοτόμαρον), καὶ ἡ ἐκ τούτου κατασκευασμένη περικεφαλαία, ὡς καὶ τό, κυνέη, κυνῆ, Ἰλ. Η, 459. καὶ Πολυβ. 6. 22.

*Λυκεία, ἡ, = λυκέη.

Λύκειον, τό. Ἓν ἐκ τῶν τριῶν ἐξαιρέτων καὶ δημοσίων Γυμνασίων ἐν Ἀθήναις, ἐσκεπασμένας τὰς ὁδείας ἔχον, ἔνθα ἤρχοντο οἱ ἄνθρωποι εἰς περίπατον. Ἐκλήθη οὕτως ἐκ τοῦ πλησίον αὐτοῦ κειμένου Ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, λυκείου ἐπονομαζομένου, τό ὁποῖον ἔκειτο ἔξωθεν τῆς πρὸς ἀνατολὰς πύλης τῆς πόλεως, Παυσαν. Ἀττικ. ιδ'. ὁ Φώτ. ἔχει «λύκειον, ἓν τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων· ὁ Θεόπομπος μὲν ἐπὶ Πεισιστράτου ποιεῖσθαι φησίν. Φιλόχορος δέ, ἐπιστατοῦντος Περικλέους γενέσθαι. Ἐν τούτῳ τὰς στρατιωτικὰς ἐξετάσεις καὶ γυμνάσεις (πρὸ τοῦ πολέμου) ἐποιοῦντο· ὅρα Παυσανίαν ἔνθα ἀνωτέρω, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. καὶ Λουκιαν. Ἀνάχαρ. Ἐνταῦθα ἐδίδασκε καὶ ὁ Ἀριστοτέλης τὴν φιλοσοφίαν αὐτοῦ, καὶ ἐντεῦθεν καθόλου παρὰ τοῖς ὑστέροις ἀντὶ τοῦ Σχολεῖον, Γυμνάσιον· κυρίως οὐδέτερον τοῦ

Λύκειος, εία, ειον· ἡ λύκειος, ὁ, ἡ (λύκος). Ἐκ λύκου, ἀπὸ λύκου, λυκίσιος. 2) Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἤτοι καθὸ λυκοκτόνος, ὅρ. τουτο, ἢ φύσει καταγόμενος ἐκ Λυκίας καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῆς, ἴδε λυκηγενής. Ἄλλοι ὑπάγουσι ταύτην τὴν λέξιν εἰς τό, ΑΤΚΗ. Ὁ Αἰσχ. Θήβ. 145. παίζει ταύτῃ τῇ λέξει, λέγων· «λύκειε ἄναξ, λύκειος γενοῦ στρατῷ δαίῳν ὦ Ἀπόλλων, ἡθοῦ εἰς τὸ ἐχθρικὸν στράτευμα λυκίσιος, ἤτοι σπαρακτής, ἀφανιστὴς αὐτοῦ

Λυκεργής, ὁ, ἡ = λυκοεργής, ἡμαρτ, ἀναγν. παρ' Ἡρόδ. 7, 76.

Λυκή, ἡ. ἴδε Λυκέη.

*ΛΤΚΗ, ἄχρηστον θεματικόν, μόνον παρὰ μακροβίῳ Ἡρον. 1, 17. ἐξ οὗ παράγεται τό, λυκόφως, ἀμφιλύκη, λύκος, λύχνος, λύγδον, λεύσσω, λευκός, καὶ τὸ λατ. lucco, lux, καὶ ἔνθα ἀνήκουσι καὶ, λυκάβας, λυκαυγής, λυκοφία· ἀντίκειται τῷ, λύγη, ἴδε τοῦτο. Κατ' ἄλλους, ἔστι ταυτοσ. τῷ, «λύγη», σκιά, σκότος, νύξ, ἴδε λυκόφως· (υ-)

Λυκηγενής, ές, ὁ, ἡ (λυκία, γένος). Καταγόμενος ἐκ Πατάρων Λυκίας, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. Δ, 101. 119. ἔνθα ἐπικαλεῖται αὐτὸν ὁ λύκειος πάνδαρος, ἄρα, ὁ λύκειος. Κατ' ἄλλους, ἐκ τοῦ, ΑΤΚΗ, φωτογεννημένος, ὀσφαλμεινος μέντοι.

Λυκηδόν, Ἐπίρ. (λύκος). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λύκου.

Λυκηθμός, ὁ. Ὁ ὠρυγμός, τὸ φώναγμα, οὐρλιασμα τῶν λύκων, Ἀνώνυμος παρὰ Σουιδ. κατὰ τό, μυκηθμὸς σχηματισθέν.

Λυκήλατος, ὁ, καθ' Ἡσύχ. = ἔγχελυς.

*Λυκία, ἡ. Ἡ ἐπαρχία Λυκία ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ἰλ. «λυκίηθεν», ἀπὸ τῆς Λυκίας, καὶ, λυκίηνδε, εἰς τὴν Λυκίαν ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον, Ἰλ.

Λυκιδεύς, έως, ὁ (λύκος). Ὁ σκύλαξ, τὸ κουτάβι τοῦ λύκου, λυκόπουλον.

Λυκιεργής, ὁ, ἡ, ἀντὶ, λυκοεργής, λυκουργής.

Λυκίηθεν, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Λυκίας. Ἰλ.

*Λυκίηνδε, Ἐπίρ. Εἰς τὴν Λυκίαν, Ἰλ.

*Λυκίνοι, ὁ. Ὄνομα ἀνδρός.

*Λυκιουργής, ὁ, ἡ, καὶ συναλ. Λυκιεργής, ἴδε τοῦτο.

Λύκιον, τό. Εἶδος ἀκάνθης, ἐν λυκίᾳ φυομένης, ἥτις ἄλλως καὶ, πυξάκανθα, λέγεται, Διοσκορ. α. 133. Πλίνιος λδ'. 14. 2) Λέγεται ἔτι καὶ τό ἐκ τῶν ῥιζῶν καὶ κλώνων ταύτης ἀφέψημα, ὡς ἰατρικὸν μεταχειριζόμενον, Κέλσος, ε. 26. λ'. 6. καὶ 7. κυρίως οὐδετ. τοῦ

*Λύκιος, ία, ιον. Ἐκ Λυκίας ὤν· οἱ Λύκιοι, οἱ ἐγκάτοικοι Λυκίας, Ἰλ. (ῡ)

Λύκιος, ὁ. Κολοιοῦ εἶδος, Ἡσύχ. ἀμφ. Παρ' Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. θ'. 24, κεῖται κὺν οὕτως, ὅπου πρότερον, λύκος, ἔκειτο.

Λυκιουργίς, ὁ, ἡ (λυκία, ἔργω). Ἐν τῇ Λυκίᾳ ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν λύκων ἐξειργασμένος, ψκιασμένος· ὡς τό, μιλησιουργής, μιλησιουργός, βοιωτιουργής, καρικιουργής, κορινθιουργής, κ. τ. τ., πρβλ. Valck Ἡροδ. 7, 76. 2) Κατ' ἄλλους, κατεσκευασμένος ὑπὸ λυκίου τεχνίτου, Ἀθην. 11. σ. 186. Böttigers Archaeol. Andeut. p. 150. ἴδε καὶ λυκοεργής.

Λυκίς, ίδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λυκαινίς· λύκαινα, μόνον παρὰ Πλουτάρχ. Σόλ. 23. πλὴν πολλ. ἀμφ. καὶ ἐπιδιορθωθὲν ὑπὸ Κορ. καὶ Σαιφέρου.

Λυκίσκος, ὁ (λύκος). Παρ' Ἡσύχ. τροχιλιά, ἡ μὴ ἔχουσα ἀξονίσκον· καὶ, ἄνοδος δώματος.

Λυκοβατίας, ου, ὁ (λύκος, βαίνω). Ὁ ὑπὸ λύκων πεπατημένος· «ὁρμὸς λυκαβατίαις», παρ' Ἡσύχ. ἴσως ἀντὶ τοῦ, λυκαβήττιος.

Λυκόβρωτος, ὁ, ἡ (λύκος, βιβρώσκω). Ὁ ὑπὸ λύκου δαγκασμένος, ἢ καταφαγωμένος = λυκοσπάς.

Λυκόδοντες, οἱ (ὀδούς). Ὡς, κυνόδοντες, Γαλην. χρείας μορίων, ιά. 1. ἀμφ.

Λυκοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τό εἶδος τοῦ λύκου ἔχων, ἢ τὴν μορφὴν αὐτοῦ, ὅμοιος τῷ λύκῳ

Λυκοεργής, ἡ, λυκεργής, ὁ, ἡ (λύκος, ἔργω). Ἀπεργαζόμενος τοὺς λύκους, φονεὺς αὐτῶν· «προβολοι λυκοεργέεσι», ἀκόντια εἰς τὸ νὰ ῥίπτωνται, καὶ σκοτώνωσι τοὺς λύκους, Ἡρόδ. 7, 76. ἔνθα ἄλλοι ἄνευ λόγου ἀναγινώσκουσι, λυκιεργέεσι, ἴδε Σβεύχ. εἰς Ἀθήν. 11. σ. 486. Δ.

Λυκοθαρσής, ές, ὁ, ἡ (θάρσος). Ὁ λύκου θάρρος ἔχων· γενναῖος ἢ θρασύς, τολμηρός ὡς ὁ λύκος, Ἀναλεκτ. β'. 107. ὡς κυνοθαρσής.

Λυκοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ὁ λύκους θηρεύων.]

Λυκοκτονέω, ῶ. Λύκους κτείνω, φονεύω· ἐκ τοῦ

Λυκοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ λύκους κτείνων, φονεύων. 2) Ἐπίθ. Ἀπόλλωνος, Σοφοκλ. Ἠλεκτ. 6. «λυκοκτόνος θεός», ὅπου ὁ Σχόλ. σημειοῦ· λυκοκτόνον δὲ τὸν Ἀπόλλωνα (φασὶ) οἱ μὲν διὰ τὸ τὸν Θεὸν νόμιον εἶναι καὶ τὴν τῶν βοσκημάτων φυλακὴν ποιούμενον ἀναιρεῖν τοὺς ἐπιβούλους αὐτῶν λύκους, ὅιο καὶ λύκους αὐτῷ ψησι θύεσθαι ἐν Ἄργει· οἱ δέ, διὰ τὸ ἱερὸν εἶναι τὸ ζῶον, ὡς καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὸς ἐλάφους, ὅθεν καὶ τῷ νομίσματι τῶν Ἀργείων ἐγχαράττεσθαι φασὶ λύκουςι· πρβλ. Παυσ. 2, 19. 2) Ἡ λυκοκτόνος, εἶδος φυτοῦ, Φίλιστ.

Λυκόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ λύκου μορφὴν ἔχων.

*Λυκόοργος, ὁ. Ὄνομα ἀνδρός, ἀντὶ Λυκοῦργος, Ἰλ. Ὁ τύπος λυκόεργος ἔστι σφαλερός, Wess. Ἡρόδτ., 1, 65.

Λυκοπάνθηρ, ηρος, ὁ (πάνθηρ). Τὸ ἐκ πάνθηρος καὶ λύκου γεγεννημένον ζῶον, Εὐστάθ.

*Λυκοπερσικόν, ἡ λυκοπέρσιον, τό. Φυτόν τι πιθανῶς, Αἰγύπτιον, ἔχον χυλὸν κίτρινον καὶ σφοδρᾶς, ἐρωματικῆς ὀσμῆς, Γαλην.

Λυκόποδες, ων, οἱ. Ἀθηναῖοι, ἐξαιρτ. οἱ Ἀλκμαιωνίδαι, οἱ τινες ἐνρήμισχν τὸν τυραννον Ἱππ. Ἀριστο. Λυσ. 664, ἔνθα ὅμως ἀναγνωστέον, κατὰ τὸν Ἑρμάννον, λευκόποδες. 2) Οἱ δορυφόροι τῶν βασιλέων καὶ τυράννων, ἤτοι ἐπειδὴ ἐφόρουν ὑποδήματα ἐκ λυκείου δέρματος, ἢ ἐπειδὴ ἔφερον ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τὸ σχῆμα, λύκου.

Λυκοῤῥαίστης, ου, ὁ (λύκος, ῥαίω). Λύκους ῥαίων, λυκοκτόνος, Ἀνάλεκτ. β'. 81. ὡς κυνοῤῥαίστης.

Λύκος, ὁ. Ζῶον τετράποδον ἄγριον καὶ ἁρπακτικόν, ἤτοι σαρκοφάγον· ὅμοιον μεγάλῳ σκύλῳ, τεφρῶδες καὶ λευκαθίζον ἔχον τὸ χρῶμα, Ὅμ. Ἰλ. Π, 156. «λύκοι ἀμφαγέουσι παρὰ τῷ ὁποίῳ καθὸ τὸ μέγιστον ἐν Ἑλλάδι ἁρπακτικὸν θηρίον, ἔστι τὸ σύμβολον τῆς ἄκρας ἐπιθυμίας, καὶ τῆς προπετοῦς ἀγριότητος, ἴδε ἐξαιρτ. καὶ Ἰλ. Π, 352. καὶ παροιμ. «λύκον ἰδεῖν», ἀντὶ τοῦ, βοηθεῖσθαι, ἐπειδὴ κατὰ τὴν κοινὴν δόξαν, ἐκεῖνος ἐβωβάζετο, ὅστις ἐβλέπετο ὑπὸ λύκου πρὶν ἢ ἴδῃ αὐτός τὸν λύκον, Πλάτ. Πολιτ. 1, 10. σ. 336. Δ. Θεοκρ. 14, 22. Voss. Vig. Ecl. 9, 55. σ. 484. Plin. h. n. 8, 134. (παράγουσιν ἐκ τοῦ, ΑΤΚΗ, ἤτοι διὰ τὸ λευκόφαιον, τεφρῶδες χρῶμάτου, καὶ ἐπειδὴ ἐξέρχεται εἰς θήραν καὶ κυνήγι περὶ τὸ λυκόφως, πρβ. τοῦτο. 2) Εἶδος ἰχθύος, Ἀθήν. σελ. 282. 3) Εἶδος ἀρόχνης ἢ φαλαγκίου. 4) Κῶδε σιδηροῦν ἐζεγγίλι, ἀγκίστρι, ἢ σουβλί, ἐξαιρτ. α) Ἡ ἐν τοῖς πηγαδίοις κρικέλα τοῦ σχοινίου, ἐξ οὗ κρέμεται ὁ καδίσκος, κουβᾶς. β) Ὁ ἐν τῇ θύρᾳ μάνδαλος, ἢ κόραξ, κατοχεύς, κλεῖθρον. γ) Μέρος τοῦ χαλινοῦ, ὁ ἐστί, τὰ σιδηρᾶ ὀδόντια αὐτοῦ, ὡς τό, Ἐχῖνος. 5) Χλευαστικὴ ἐπωνυμία τῶν παιδεραστῶν Ἰακ. Α. Π. σ. 782. 6) Ὄνομα πολλῶν ποταμῶν, Ἡρόδτ. (υυ)

Λυκοσκόροδον, τό. Ἀντὶ τοῦ, Ἀμπελόπρασον, κεῖται ἐν χειρογράφοις παρὰ Διοσκ. β'. 180.

Λυκοσκυτάλιον, τό. Κατὰ Διοσκορ. δ'. 152. φυτόντι, τὸ ὁποῖον ἄλλως, Σησαμοειδὲς μέγα, λέγεται.

Λυκοσπάς, άδος, ὁ, ἡ (σπάω, λύκος). Ὁ ὑπὸ λύκου κατεσπαραγμένος, ξεσχισμένος, ἢ καταπλακωμένος, Αἰλιαν. ζῶ. Ἱστορ. β'. 28. «ὑπὸ λυκοσπάδι», Νίκανδρ. Θηρ. σζ1. «Λ. δορᾶν», Φίλης. 2) Ἐξαιρέτως δὲ ἵππος λυκοσπάς, εἶδος ἵππου ἐν τῇ κατωτέρᾳ Ἰταλίᾳ, ὅπερ ἄλλως, ἐνετός, λέγεται, Αἰλιαν. ζῶων Ἱστορ. ιε'. 24. σημ. (α)

Λυκόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ἔχων στόμα λύκου, εἶδος σαρδέλλων, Αἰλιαν. ζῶων Ἱστορ. 8. ιη'. σημ.

Λυκόφακος, ὁ, καὶ λυκόφωνος. Φυτόν τι, ὅλλως Ἐχινόπους, Πλούτ. Λυκ. 26. κ. τ. τ.

Λυκόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ λύκου ὀφθαλμοὺς ἔχων. 2) Ὡς οὐσ. εἶδος εὐμεγεθοῦς λίθου.

Λυκοφιλία, ἡ. Ἡ λύκου φιλία, ἢ φιλία παρομοία τῇ τοῦ λύκου, ἤτοι ψευδής, φιλία, πανοῦργος, ὕποπτος, ὑπουλος φιλία· ὁ Πλάτ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, ἀκοινωνία· ὁ Ἀντωνίν. Φιλόσ. ιά. 15. τάσσει ἀπ' ἐναντίας τούτου τό, Ἁπλότης· ὅθεν

Λυκοφίλιος, ὁ, ἡ· καὶ, λυκοφιλίως, Ἐπίρ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς τοῦ λύκου φιλίας, ἢ ἀνήκει εἰς αὐτήν, ἢ διαλαμβάνων περὶ αὐτῆς, ἀναγόμενον εἰς αὐτήν, ὕποπτος, ὑπουλος, Μένανδρ. (ῑ)

Λυκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λύκον φέρων, ἐπὶ ἵππου, «ἵππος λυκοφόρος», Στράβ. ε. σελ. 215., ὁ φέρων τὸ σχῆμα τοῦ λύκου ὡς σημεῖον κεκαυμένον ἐπάνω τοῦ δέρματός του.

Λυκόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ ἔχων διάνοιαν λύκου, δεινόφρων, ὑψηλόφρων, λυκοδαρσής, Πλούταρχ. 2) Ὄνομα ἀνδρός.

Λυκόφως, ωτος, τό. Ὅπερ ἄλλως, κνέφας, καὶ, ἀμφυλίαν νύξ, καλεῖται· τὸ ἀμυδρὸν καὶ ἀστροκόκκινον φῶς τῆς αὐγῆς, ἡ τῆς ἑσπέρας, τὸ ὁποῖον φαίνεται εἰς τὸν ὁρίζοντα πρὶν τῆς ἀνατολῆς καὶ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐκεῖνο μέν, τὸ τῆς αὐγῆς, ἤτοι τὸ κρᾶτος φαινόμενον φῶς τῆς ἡμέρας, χάραγμα, καὶ γλυκοχάραγμα, λέγεται· τὸ δὲ τῆς ἑσπέρας, σουρούπωμα· (τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, φῶς, καὶ ΛΥΗΝ, θεωρουμένου τούτου κατά τινας μὲν ὡς ταυτοσήμου τῷ, lux, φῶς, κατ' ἄλλους δὲ τῷ, λύχνῃ, σκότος, πρβλ. σκιόφως· ἀλλὰ περὶ τούτου τοῦ, λύκη, ὁ Μακρόβιος Saturnal. ἀ. 17. οὐδὲ μίαν κυριότητα φέρει· ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, λύκος, διότι ὁ λύκος κατὰ κοῦτον τὸν καιρὸν ἐξέρχεται εἰς ἁρπαγήν· ἢ ἐκ τοῦ ὑπολεύκου χρώματος τῶν τριχῶν τοῦ λύκου, παραβαλλομένου μὲ τὸ τοῦ φωτὸς τοῦ ὄρθρου ἢ τῆς ἑσπέρας· ἐπὶ τούτῳ φαίνεται, ὅτι ἀναφέρεται ἡ τοῦ Ἡσύχ. ἔκφρασις «λυκοειδὲς ἀοῦς».

Λυκόχροος, συναιρ. χρους, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ τὸ χρῶμα τοῦ λύκου ἔχων.

Λυκοψία, ἡ (ὄψις) = λυκόφως, Λυκόφρ. 1432.

*Λυκοψίς, ἡ, καὶ

*Λύκοψος, ἡ = λύκαψος.

Λυκόω, ῶ (λύκος). Κυριῶς ὁ λύκος ὁρμῶ καὶ ξεσχίζω. Παθ. πιάνομαι καὶ ξεσχίζομαι ὑπὸ λύκων, Ξενοφ. Κυρουπ. «πρόβατα λελυκωμένα», πιασμένα, πεσμένα ἢ διαγαμένα ὑπὸ λύκων.

Λυκωδής, ες, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, λυκοειδής.

Λῦμα, τό (λύω, λούω, ἰωῶ). Ὡς κάθαρμα, ῥύπασμα τοῦ σώματος, ἀκαθαρσία, ὁ ἐκ τοῦ πλυσίματος ἐξερχόμενος ῥύπος, λέρα, καὶ ἀπόπλυμα, ἀκαθαρσία, τὴν ὁποίαν ξεπλύνοντες, ἀποῤῥίπτει ἡ χύνει που, Ἰλ. Α, 314. Ξ, 171. «λύματα τόκου», ταὐτὸν τῷ, λοχεία, τὰ μετὰ τὴν γέννησιν καθάρσια τῆς λεχοῦς. 2) Ἠθικὴ ἀκαθαρσία τῆς ψυχῆς, σπίλος, κηλίς, ἐντροπή, ἔργον αἰσχρόν, ἀνόσιον· «λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφω», Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 839. κατακρατεῖς τὸν ῥύπον εἰς τὴν ψυχὴν ἕως εἰς τὸ γῆρας· ὅ ἐστιν, ἀπαίδευτος μέχρι γήρους μενεῖς. 3) Μεταφορικ. ἄτιμος καὶ βδελυρὸς ἄνθρωπος, ὡς καὶ τὸ, κάθαρμα, 3. 4) Ἀντὶ τοῦ, ἐνέχυρον, ἐσημείωσεν ὁ Σουΐδας, ἐνθα γίνεται καταφανὴς ἡ σημασία τοῦ λύω. 5) = λύμη, φθορά, ἀπώλεια, Αἰσχ. Προμ. 696. Σειδ. Εὐρ. Τρω. 608. πρβλ. λύμη· ὅθεν Λυμαίνομαι, ἀπαθ. μετ. καθαίρω ἐμαυτόν, πλύνομαι· ἡ προτότυπος αὕτη σημασία ἐστὶ σπανία, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐχρηστότερον, τὸ ἀπολυμαίνομαι. 2) Μεταχειρίζομαι τινὰ κακῶς καὶ ἄτιμως, μετὰ λόγων καὶ ἔργων, ἄρα, ὑβρίζω, ὀνειδίζω, ἀτιμάζω, καταισχύνω διὰ δαρμῶν, μαστίγων, στρεβλώσεων, δεσμῶν, ξεσμῶν κ. τ. τ. τόσον μετὰ αἰτ., ὅσον καὶ μετὰ δοτ. πρστ. Wess. Ἡροδοτ. 8, 15. πρβλ. 3, 16. 8, 15. 28. 9, 79. Ἀριστφ. Νεφ. 935. Ἑλμσλ. Εὐρ. Βάκχ. 632. Ἡ μετὰ δοτκ. σύνταξις θεωρεῖται ὡς ἡ καθ' αὐτὸ Ἀττική, Σχόλ. Ἀριστφ. Νεφ. 935. παρὰ δὲ Ξενοφ. ἐν χρήσει παντοχοῦ ἡ αἰτιατική· «λύμησι λυμαίνεσθαι», Ἡροδ. 6, 12. καὶ μετὰ αἰτ. πράγματος, «ἄλλα πάντα λυμαίνεσθαι», Ἡροδ. 3, 16. 3) Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, διαφθείρω, βλάπτω, ζημιῶ, ἀφανίζω, χαλιῶ, ἐρημόω, πλανῶ, κολοβόω, κ. τ. τ. μετὰ αἰτ. καὶ δοτ. (τὸ ἐνεργ. λυμαίνω ἐστὶ σπανιώτατον, καὶ πρὶν Διβανίου συντάσσοντος αὐτὸ μετὰ δοτκ.) μὴ ἐν χρήσει τελείως, καθότι τὰ ἐκ Ξενοφ. καὶ Ἀριστοτ. ἀναφερόμενα πρὸς ἀπόδειξιν χωρία, εἰσὶ διεφθαρμένα καὶ διωρθώθησαν ἤδη ἐκ χειρογράφων.) ὅθεν.

Λυμαντήρ, ῆρος, ὁ· καὶ, Λυμαντής, ου, ὁ, φθορεύς, ἀφανιστής, ἐξολοθρευτής, ἐλέθριος, ὅθεν

Λυμαντήριος, ια, ιον, καὶ, Λυμαντικός, ή, όν (Γεωπονικ. ιδ'. ιζ'. 4.). Ὁ φθείρων, ἀφανίζων, βλάπτων· βλαπτικός, φθοροποιός.

*Λυμαντής, ὁ, = λυμαντήρ.

*Λυμαντικός, ή, όν, = λυμαντήριος.

*Λυμάντωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, λυμαντήρ.

Λύμαξ, παρ' Ἡσυχ. = πέτρα, ὅθεν τὸ Λατιν. Lumarius, καὶ lumecta, ἀκανθηρός, πλήρης ἀκανθῶν, χέρσος· ἔτι δὲ «Καταλυμακωθείς» Πίνδ. Ἡρακλεωτ. 2) ὄνομα ποταμοῦ διὰ τὸ ῥίπτειν εἰς αὐτὸν τὰ λύματα, ἤτοι καθάρματα, Παυτ. 8, 42.

*Λῦμαρ, ατος, τό, ποιητ. ἀντὶ λῦμα, λύμη, Μάξ.

Λύμασις, ἡ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 890. ταὐτὸν τῷ, Λύμη, ἀριθ. 2.

Λυμάχη, ἡ· παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, Λύμη.

Λυμεών, ῶνος, ὁ (λύμη). Φθορεύς, ἀφανιστής, βλαπτικός. ὅθεν, Λυμεωνεύεσθαι, Ἀποθ. Μέσ. ἀντὶ τοῦ, Λυμαίνεσθαι, ἐν τοῖς τοῦ Πολυβ. Χειροτρ. ἐ. 5.

Λύμη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Λῦμα, τό· ἐξαιρέτως δὲ 1) Ἀτιμία, ἐντροπή, καταισχύνη, ὕβρισμός, ἄτιμος, καταφρονητικὴ μεταχείρισις διὰ λόγων καὶ πράξεων· ὅθεν τό, Λυμαίνομαι ἀριθ. 2. καθόλου, βλάβη, ζημία, φθορά, ὄλεθρος, ἀφανισμός, Ἡροδ. ἴδε Λοιμός. Ὁ Εὐριπ. Ἑκάβ. 1061. ἐκλαμβάνει τὸ, Λάβη, καὶ, Λύμη, ὡς συνώνυμα ἀντὶ τοῦ, κολόβωσις. «Ἐπὶ λύμῃ», πρὸς ὕβριν, διά ν' ἀτιμάσῃ τις τινά, Ἡροδ. 2, 121, 4. 2) ταὐτὸν τῷ, Λῦμα, ἀκαθαρσία, ῥύπος, κ. τ. λ. Πολύβ. ἐ. 59. (τό, λύμη καὶ, λῦμα ὑπάρχει κυρίως μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις, ἐκτὸς ὅτι ἐν ἑκάστῳ τούτων τῶν δύο τύπων ἐπεκράτησε κατ' ἐξοχὴν μία σημασία πλέον τῆς ἄλλης, χωρὶς νὰ παύσῃ ἄλλη διόλου, ἐν δὲ τῷ, λυμαίνομαι ἐπικρατεῖ μᾶλλον ἡ συνήθης σημασία τοῦ, λύμη· τό, λοιμός καὶ λύπη φαίνεται ὄντα ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ῥίζης· ταυτόσημόν ἐστι καὶ τό, λώβη.)

Λύμην, ἀντὶ, ἐλελύμην, ἐπκ. ἀ. πρόσ. παθ. ὑπερτ. τοῦ λύω, ἢ ἐπ. ἀ. πρσ. ἀορ. μέσ. μετὰ παθ. σημασ. δίχ' αὐξήσεως, Ἰλ. Φ, 80. «Νῦν δ' ἐλύμην τρὶς τόσσα πεπρωνῶ, εἶχα ἀγοράσῃ, ἐξαγοράσῃ ἐμαυτόν· λύτρα δοὺς ἀηλαδὴ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, καὶ ἀπελύθην.

*Λυμήτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ λυμαντήρ, Σίβυλλ.

*Λυμώδης, ὁ, ἡ (λύμη). Βλαβερός, ἐπιζήμιος, φθοροποιός.

*Λυπαλγής, ὁ, ἡ (λύπη, ἄλγος). Ὑπὸ λύπης ἄῤῥωστος, βυθισμένος εἰς λύπην.

Λυπέω, ῶ. Μέλ. ήσω (λύπη). Λυπῶ, πικραίνω, ἐγγίζω, λύπην, ἀθυμίαν προξενῶ, ἀόκνω, τινά. Ἡσίοδ. Ἔργ. 403. «Ἢν δ' ἔτι λυπῇς, χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, κ. τ. λ.» Ἀριστοφ. ἐπ. ἐς. «Ἅπας γὰρ δὲ ὁτιοῦν ἀχθόμενος τὴν ψυχήν, τὸ λυποῦν ἐκλαλῶν, ἐπικουφίζει τῇ διανοίᾳ τὸ βάρος» καὶ παρ' Ἡροδ. «Λυπεῖ μεν, μὲ λυπεῖ, μὲ πικραίνει. β) βαρύνω, ἐνοχλῶ, βλάπτω, ἐπὶ ἱππικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐνοχλεῖ μὲ τὰς συχνὰς ὁρμὰς τὸ ἐγχώριον στράτευμα, Ἡροδ. 9, 40. — Παθητ. λυποῦμαι, εἶμαι λυπημένος, θλίβομαι. «Λυπεῖσθαι φρένα», Θεογν. 593. καὶ μετὰ τῆς αἰτ. πράγματος, ἐφ' ᾧ λυπεῖται τις, Σοφ. Αἰ. 1086. «Τὸ λυπούμενον», = ἡ λύπη, Schaef. Διον. συνθ. σ. 205. Ἰακ. Ἀχ. Ταυ. σ. 465.

Λύπη, ἡ. Θλῖψις, βάρος, πόνος τῆς ψυχῆς, πίκρα, ἀθυμία, ἀνία, ἄχθος, ὠδίν, λυπηρὰ κατάστασις, θέσις, Ἡροδ. 7, 152. καὶ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 534. 2) ἐνεργητ. ὕβρις, ἔγγησις, πίκρανσις. (- -)

Λύπημα, τό (λυπέω), = λύπη, πίκραμα, ἀντικείμενον τῆς λύπης, πόνος καρδίας, Σοφ. Τραχ. 554. «Λυτήριον λύπημαν», λύσις τῆς λύπης, ἡ λύπης ἴαμα.

Λυπηρός, ά, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. λυπηρῶς. Λύπης πρόξενος· βαρετός, ἀπαχθής, ἐνοχλητικός. (ἐκ τοῦ λυπέω, λυπερός, λυπρός.)

Λυπησιλόγος, ὁ, ἡ (λόγος). Ὁ διὰ λόγων λύπην καὶ βάρος προξενῶν, πικραινῶν· βλασφήμος.

*Λυπητέον, θετ. ἐπίῤῥ. τοῦ λυπέω. Πρέπει νὰ λυπηθῇ τις, Ξενοφ. Ἀπολ. 27.

Λυπητήριος, ία, ιον. Λύπην προξενῶν, ἀμφ.

Λυπητικός, ή, όν (λυπέω). Λύπην προξενῶν, λύπης πρόξενος. 2) παθητικ. λυπημένος, πικραμένος.

Λυπρόβιος, ὁ, ἡ (λυπρός, βίος). Ταλαίπωρον βίον διάγων.

Λυπρόγαιος, ὁ, ἡ· καὶ, Ἀττικ. λυπρόγεως, ὁ, ἡ (λυπρός, γαῖα, γέα) Ἀχρεῖαν, ἢ ποταπήν, ὅ ἐστι, μὴ λιπαρὰν γῆν ἔχων, ἢ ὁ ἐκ τοιαύτης γῆς, χώρας ὤν, ἴδε λυπρός.

Λυπρός, ά, όν, καὶ Ἐπίῤῥ. Λυπρῶς (λυπέω, λυπηρός). Λύπην καὶ πίκραν προξενῶν, Εὐριπ. Ὀρέστ. 1584. καὶ ἀλλαχοῦ 2) λυπηρός, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ γῆς καὶ χωραφίου, τοῦ ὁποίου τὸ ἔδαφος εἶναι ἄπαχυ, χωρὶς λιπαρότητα καὶ δύναμιν, ὅ ἐστιν ἄκαρπον, μὴ δίδον πολὺν καρπόν, Ὀδυσ. Ν, 243. «Γαῖα λυπρή,» ἡ Ἰθάκη. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, εὐτελής, ἐνδεής, ἐλεεινός, ταλαίπωρος, λιτός, Θεόφραστ. «Δένδρα λυπρά· Καλύβη λυπρά» καὶ «Λυπρὰ σιτεῖσθαι,» Ἰωάννης Ἀντιοχεὺς παρὰ Σουΐδ. (συγγεν. τῷ, λυγρός.) ὅθεν

Λυπρότης, ητος, ἡ. Ἡ ταλαιπωρία, ἀθλιότης ἐνδεια, καὶ ἐξαιρ. ἡ ἰσχνή, λυπρὰ ποιότης γῆς ἢ χωραφίου, ἀκαρπία, Στράβ.

Λυπροχωρος, ὁ, ἡ (χώρα), ταὐτὸν τῷ, λυπρόγαιος, Στράβ.

Λύρα, ἡ Λύρα (ζαγκλακοῦτα) Ὄργανόν τι μουσικόν, ὡς ἡ κιθάρα, ἐπὶ τῶν καλλίστων χρόνων τῆς Ἑλληνικῆς μουσικῆς, ἐπτάχορδον, ἀφευρεθὲν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ, χαρισθὲν τῷ Ἀπόλλωνι· «Λύρη κιθαρίζειν,» ὅμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 423. ἀλλαχοῦ δέ που παρ' Ὁμ. οὐχ. εὑρηται, ἀπὸ δὲ Πινδάρου καὶ ὕστερον συχνάκις ἐν χρήσει. Εἶχε δὲ ἔδαφος βαθύτερον ἢ ἡ κιθάρα, ἐκ τοῦ ὁποίου, κατὰ Λουκ., τὰ κέρατα ἐξέχον, ὡς τὰ τῆς ἐλάφου ἐκ τοῦ κρανίου· ἐθεωρεῖτο δὲ διὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦ βαθέος καὶ ὀξέος τόνου ὡς τὸ ἀνδρικώτατον καὶ σεμνότατον παρὰ πάντα τὰ χορδότονα καὶ ψαλτικὰ ὄργανα, καὶ ἐπαίζετο ἐπὶ τῶν γονίτων· «Λύρας ἀκούειν ὡς τόνος,» παροιμ. ἐπὶ ἀμουσίας καὶ μωρίας 2) ἀστερισμός τις ἐν οὐρανῷ. 3) ἰχθύς τις θαλάσσιος, ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τρίγλας, trigla lyra, Διον. 4) ἡ ποιητικὴ τῶν λυρικῶν. Ὁ Λουκιανὸς περιγράφει τὴν Πυκτίδα σχεδὸν ὡσὰν νὰ ἦτον λύρα, τὴν ὁποίαν καὶ παρομοιάζει μὲ τὸ κρανίον τῆς ἐλάφου, τὰς πήχεις αὐτῆς ἔχουσαν ὡς κέρατα.

Λυρεοιδός, ὁ (ἀοιδός). Ὁ συναιρ. λυρῳδός. Ὅστις ᾄδει συντροφευόμενος ἀπὸ τὴν λύραν· ἢ ἁπλῶς, ὁ παίζων τὴν λύραν, Ἐπιγρ.

*Λυρίζω (λυρα) παίζω τὴν λύραν,

Λυρικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, καμομένος εἰς τὴν λύραν, ἢ εἰς Τὸ παίζειν τὴν λύραν· πᾶν ὅ, τι ἔγινε διὰ νὰ παίζηται μὲ τὴν λύραν· ὁ συντροφευόμενος μὲ τὸ παίξιμον τῆς λύρας, «λυρικοί, προσυπακουόμενα Ποιηταί, λέγονται ὅσοι ἔγραψαν ᾠδάς, τὰς ὁποίας ἐπαιζον μὲ τὴν λύραν.

Λύριον, τό· ὑποκορ. τοῦ λύρα. Μικρὰ λύρα.

Λυρισμός, ὁ (λυρίζω). Τὸ παίζειν τὴν λύραν, Σχολ. Ἀριστοφ.

Λυριστής, οῦ, ὁ (λυρίζω). Ὅστις παίζει τὴν λύραν.

Λυροκηθής, ές, ὁ, ἡ (κηθέω). Ὅστις χαίρεται νὰ ἀκούῃ ἢ νὰ παίζῃ τὴν λύραν, ποιητ. Ἀνθολογ.

Λυρόεις, εσσα, εν. Λυρικός, ὅμοιος λύρᾳ, ἁρμόζων, τερπόζων εἰς τὴν λύραν. Ὁ Θεόπομπος παρ' Ἀθην. δ'. σελ. 185. καλεῖ »Σκινδαψὸν λυρόεντα,« τῷ λύρᾳ ὅμοιον.

Λυροεργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ τὰς λύρας ποιῶν. 2) παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 7. ταὐτὸν τῷ, Λυροποιός.

Λυροθελγής, ές, ὁ, ἡ (θέλγω). Ὁ θέλγων, ἢ θελγόμενος διὰ τῆς λύρας ἢ διὰ τοῦ ἐπὶ τῇ λύρᾳ ψαλλομένου ᾄσματος, Ἀνάλεκτ. β'. 290. ποιητ.

Λυρόκτιστος, ὁ, ἡ καὶ λυροκτήτης (κτίζω, λύρα). Ὅστις ἐκτίσθη μὲ τὸ παίξιμον τῆς λύρας, ἐπίθετον τῶν Θηβῶν, εἰς τῶν ὁποίων τὴν ἀνάκτησιν ἡ μελῳδία διὰ τῆς λύρας τοῦ Ἀμφίονος ἐμάγευτε τοὺς βράχους καὶ τὰς πέτρας νὰ συνδράμωσι, καθὼς μυθολογοῦσι, »Θήβη λυρόκτιστος.« Ἀνάλεκτ. β'. 466.

Λυροκτυπίη, ὁ. Τὸ κτυπᾶν, ἤτοι παίζειν τὴν λύραν, Ἀνάλεκτ. γ'. 88.

Λυροκτύπος, ὁ, ἡ (κτυπέω), ποιητ. Ὁ κτυπῶν, παίζων τὴν λύραν· ταὐτὸν τῷ Λυριστής, Λυκόφρ. 918. 2) Ἠχὼ ὡς λύρα, ἐπὶ ῥιμμένου (ἀποτοξευθέντος) τόξου, Λυκόφρ. 918. (υ)

Λυροπηγός, ὁ ἡ (πήγνυμι), ταὐτὸν τῷ, Λυροποιός, Ἀριστοφ. Ὄρν. 491.

Λυροποιέω, ῶ (λυροποιός. Λύρας ποιῶ· ὅθεν

Λυροποιητικός, ἡ, ὄν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποιεῖν λύρας. Λυροποιητική, ἡ = λυροποιία

Λυροποιία, ἡ. Τὸ κάμνειν, κατασκευάζειν, ἡ ἐργασία, ἡ ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν λύρας· ὅθεν

Λυροποιικός, ἡ, ὄν· ταὐτὸν τῷ, Λυροποιητικός.

Λυροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ λύρας ποιῶν.

Λύρτος, τὸ· κατ' Ἀθήναιον ιά. σελ. 500. ταὐτὸν τῷ Σκύφος, παρ' Ἠπειρώταις.

* Λυρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), = λυρόεις.

Λυρῳδία, ἡ. Ὠδή, ὕμνος, τὸν ὁποῖον ἔψαλλον παιζομένης τῆς λύρας· ἐκ τοῦ

Λυρῳδός, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. λυρῳδῶς, κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ, λυροειδός.

Λυρωνία, ἡ (ὠνέομαι). Ἡ τῶν λυρῶν ἀγόρασις, Πολυδ.

Λυσανίας, ου, ὁ (λύω, ἀνία). Ὁ τὰς ἀνίας λύων, ὁ παύων τὰς λύπας, Ἀριστοφάν. Νεφ. 1165. ὡς τὸ Παυσανίας. 2) κύριον ὄνομα ἀνδρός. (-υυ-)

* Λυσέρως, ωτος, ὁ (ἔρως), ποιητ. Ὁ λύων, ἐλευθερώων ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, διώκων αὐτόν, μετὰ τοῦ, Ἔρως καὶ Ἀντέρως, Servius ad. Virg. Aen. 4, 520.

Λυσήνωρ, ορος, ὁ ἡ (λύω, ἀνήρ), ποιητ. Ὁ λύων, διαλύων, ἐκνευρίζων, ἀδυνατίζων τοὺς ἄνδρας.

Λυσίγαμος, ὁ, ἡ (γάμος), ποιητ. Ὁ λύων τὸν γάμον.

Λυσιγυΐα, ἡ, λυσιγυία, ἡ. Ἡ λύσις τῶν μελῶν, κούρασις, ἀδυναμία, Ἱπποκράτ. ἐκ τοῦ

Λυσίγυιος, ὁ, ἡ (γυῖον). Λύων, ἀδυνατίζων τὰ μέλη, ἀναπαύων, ἐπίθ. τοῦ ὕπνου.

Λυσίδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὁ λύων τὴν δίκην ἢ τὸ δίκαιον, ὁ τελειώνων καὶ διαλύων, συμβιβάζων τὰς διαφορὰς, κριτολογίαν τινά. 2) λύων ἀκυρῶν τὴν δικαιοσύνην, τὰ δίκαια.

Λυσιζέειρα, ἡ (ζέειρα). Ἡ λελυμένην, λυτὴν, μὴ πεπλεγμένην τὴν κόμην αὐτῆς ἔχουσα, ὡς τὸ, λυσίθριξ. ποιητ.

Λυσίζωνος, ὁ, ἡ· καὶ ἰδιαίτ. θηλ. λυσιζώνη (ζώνη). Ὁ τὴν ζώνην λύων· ἐξειρέτως λέγεται ἐπὶ παρθένων, αἵτινες χάνουσι τὴν παρθενίαν αὐτῶν διὰ τῆς πρώτης μετὰ ἀνδρὸς συνουσίας εἰς τὸν καιρόν, ἢ καὶ ἐκτὸς τοῦ γάμου· ἔτι δὲ καὶ ἡ πρώτως τίκτουσα, Λυσιζώνη, λέγεται· καὶ ἐντεῦθεν καλοῦνται ἡ Εἰλείθυια καὶ ἡ Ἄρτεμις οὕτως, ὡς προστάτιδες τῶν τικτουσῶν, τῆς ὁποίας τελευταίας καὶ ἱερὸν ἐν Ἀθήναις ἦν. 2) καλεῖται λυσίζωνος, ἔτι καὶ ὁ ἄνευ ὅπλων στρατιώτης, ὅστις ἀπεβλήθη ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ τάγματος, ἔλαβε τὴν ἀφετίν τον (congè). Λατ. discinctus.

Λυσίθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ), ταὐτὸν τῷ Λυσιζέειρα, Ὁ λύων τὴν κόμην, ἢ ἀφίνων ἔχων αὐτὴν λυτὴν, Γεωπον ιβ'. ἡ. 7.

Λυσίκακος, ὁ, ἡ. (κακός) Ὁ κακὸν, ἢ συμφορὰν λύων, παύων, Θεόγν. 476.

Λυσίκομος, ὁ, ἡ (κόμη) = λυσίθριξ.

* Λυσίκοπος, ὁ, ἡ, Ὁ ἀποσοβῶν καὶ διώκων τὸν κόπον, τὸ κούρασμα, ποιητ. περὶ ὄνυ. βοταν. 28.

Λυσιλαΐς, ἡ. Λακων. ταὐτὸν τῷ, Θέρμος, Ἀθην. β'. 55.

Λυσιμαχία, ἡ· καὶ Λυσιμάχιον, τό. Εἶδος ἱματιακοῦ φυτοῦ, Διοσκορ. δ'. 3. Lisimachia vulgaris, Διον.

Λυσίμαχος, ὁ, ἡ, καὶ ἰδιαίτ. θηλ. λυσιμάχη (μάχη). Ὁ λύων, συμβιβάζων τὴν μάχην, ἔριδα, φιλονεικίαν, διαφορὰν, ὡς, εἰρήνη, Ἀριστοφ. Εἰρ. 992. 2) ὄνομα ἀνδρός.

Λυσιμελέω, ῶ. Τὰ μέλη λύω, ἁμῴ.

* Λυσιμέλεια, ἡ. Λίμνη παρὰ Συρακούσαις, Θεοκρ. 16, 84. κυρ ἡ λύουσα τὰ μέλη, ἐκ τοῦ

Λυσιμελής, ές; ὁ, ἡ (μέλος). Ὁ τὰ μέλη λύων, χαυνόων, ἐκλύων, καὶ ἀναπαύων, ἐπίθετον τοῦ ὕπνου, Ὀδ. Τ, 57. Ψ, 343. τοῦ ἔρωτος, Ἡτ. Θεογ. 911. τοῦ οἴνου, τῆς δίψης, τῶν νόσων, τοῦ θανάτου.

Λυσιμέριμνος, ὁ, ἡ (μέριμνα). Ὁ τὰς μερίμνας λύων.

Λύσιμος, ὁ, ἡ (λύσις). Ὅστις δύναται νὰ λυθῇ, ἢ εὐκόλως λύεται. (υ)

Λυσίνομος, ὁ, ἡ (νόμος). Ὁ τοὺς νόμους λύων, καταλύων, Νέον.

Λύσιος, ία, ιον· ἡ, Λύσιος, ὁ, ἡ (λύσις). Ὁ λύων, λυτρώνων, ἐλευθερῶν, ἀπαλλάττων· »Λύσιοι θεοί,« οἱ καθάρσιοι, οἱ λυτικοὶ τῶν κακῶν, οἱ ἀπὸ τῆς ἀρᾶς λύοντες, διαλλάττοντες, ἀγιάζοντες θεοί, Πλάτ. πολιτ. 2. σ. 366. Α. ἔτι δὲ ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, ὡς τὸ λυτήριος. »Λύσιε δαίμον,« Ὀρφ. Ὕμν. 49, 2. 8.

Λυσιπαίγμων, ονος, ὁ, ἡ (παίγμα). Ὁ λύων ἢ ἀπολύων τὸν ἀστεισμὸν τὸ παίγμα, Ἀνακρ. 30, 9. Ὁ Ἑρμᾶν. δοξάζει μὲν νὰ ἀναγνωσθῇ ἀντὶ ταύτης τῆς λέξεως λυροπήμων, ἐπειδὴ τὸ χωρίον τοῦ Ἀνακρέοντος ἀπαιτεῖ τὴν πρώτην συλλαβὴν βραχεῖαν. ἀλλ' ἀντιβαίνουσι ταύτῃ τῇ γνώμῃ ὅλα τὰ λοιπὰ τοιαῦτα ἐπίθετα, καθὸ παρὰ τὸ λύσω (—), ἔχοντα αὐτὴν μακράν· ὡς τόσον, ἴσως ὄψιμοι, οἷος οὗτος ὁ Ἀνακρεωντικός, ἔκαμεν νέαν ἀναλογίαν κατὰ τὸ λύσις (υυ), ἔνθα προσημειωτέον καὶ τοῦτο, ὅτι ὅλαι ἐκεῖναι αἱ λέξεις, τὰς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Ἑρμάννος, γίνονται μόνον ἐπάσσει τῆς πρώτης συλλαβῆς χρήσιμοι διὰ τὸ ἑξάμετρον, ἐν ᾧ τὸ, λυτιπαίγμων καὶ λυτιπήμων, θέλουσι χάσῃ μάλιστα ταύτην τὴν εὐχρηστίαν ἀνίσως ἀρνηθῇ τις εἰς αὐτὰ τὴν βραχύτητα τῆς πρώτης συλλαβῆς.)

Λυσιπήμων, ονος· ὁ, ἡ (λύω, πῆμα). Ὁ λύων, λυτρῶν ἀπαλλάττων τινὰ ἀπὸ τοὺς πόνους, λύπας καὶ ζημίας, Ὀρφ. ὕμν. 1, 11. ἐπειδὴ ἔχει ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐν χρήσει ὡς βραχεῖα· ἀλλ' ὅρα λυτιπαίγμων. 58. 20. ὅπου ἄλλοι λαθιπήμονες προβάλλουσιν.

Λυσίποθος, ὁ, ἡ (πόθος). Ὁ τὸν ἔρωτα ἢ πόθον, τὴν ἐπιθυμίαν λύων, καταπαύων πρᾴνων, ἀναπαύων, Ἀνθολογ.

* Λυσιπόνιον, τό. Διεγερτικὸν τῶν δυνάμεων ἰατρικὸν, ἐκ τοῦ

Λυσίπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὁ λύων καταπαύων τοὺς πόνους καὶ τὰς φροντίδας, θλίψεις, βάσανα, ὁ ἀναπαύων τὸν πόνον, ὁ ἀπαλλάττων ἀπὸ τῆς ἐργασίας, ἀπὸ τῶν δεινῶν, »Θεράπων λυσίπονος,« Πίνδαρ. Πυθ. 4, 71., ὁ ἀνασχόμενος τοὺς πόνους ἡμῶν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ἐργαζόμενος, ὁ ἐλαφρύνων τινὰ κατὰ τὰς φροντίδας, ἀνασχόμενος αὐτὰς καὶ φροντίζων περὶ αὐτῶν, πρβ. καὶ λείψ. 96.

Λύσις, εως, Ἰωνικ. ιος, ἡ (λύω). Τὸ λύειν, τὸ λύσιμον, τὸ ἐλεύθερον ἀφίειν, ἡ παῦσις· ἀπόλυσις, καὶ μάλιστα ἑνὸς αἰχμαλώτου, ὅθεν λύτρωσις, ἐξαγόρασις, Ἰλ. Ω, 655. Θεόγν. 1004. καθόλου ἐλευθέρωσις, σωτηρία, ἀπαλλαγή, »θανάτου (Ὀδ. 1, 421)« ἀπὸ τοῦ θανάτου· »Ἔριδος (Ἡσ. Θ. 637)« ἔτι δὲ ἐλευθέρωσις ἀπὸ χρέους τινος, ἤτοι πληρωμὴ, ἀπόδοσις αὐτοῦ, »χρεῶν,« Ἡσ. Ἔ. 406. ἔτι δὲ, ἀπάλλαξις ἀπὸ χρέους τινος, ἁμαρτήματος διὰ καθαρισμοῦ ἢ θυσίας, ἐξίλασμα, expiation· ἔτι δὲ, ἐλευθέρωσις ἀπὸ πόνου, ἀσθενείας, καταπραΰνσις· μαλάκωσις ἀναψυχὴ, παράκλησις· ἔτι δὲ, λύσις ἀπορίας τινὸς· περὶ δὲ τοῦ ὠμῆ λύσις, ἴδε ὠμῆλυσις. 2) ἐν τῇ ῥητορ. Εἶδος λόγου περιόδους ἔχοντος ἀσυνθέτους. Δημ. Gal § 226. 3) λύσις, εως, ὁ, ὄνομα ἀνδρός.

Λυσισωματέω, ῶ (λυσισώματος). Κατακεκομμένα, διόλου λυμένα ἔχω τὰ μέλη τοῦ σώματός μου, κατακουρασμένος καὶ ἀδύνατος εἰμί, Ἱπποκρ.

* Λυσισώματος, ὁ, ἡ (σῶμα) Λελυμένου, κεκμηκότος, χαύνου, σώματος ὤν, κουρασμένος, ἐκλελυμένος, ἀτονισμένος. πρβ. λυσιγυΐα.

Λυσιτέλεια, ἡ. Ἡ ἰδιότης ἑνὸς λυσιτελοῦς πράγματος· ὠφέλεια, καρποφορία, κέρδος, συμφέρον, Ἰώσηπ. ιε'. 9. ἐκ τοῦ

Λυσιτελέω, ῶ (λυσιτελής). Κυρίως ἀναπληρῶ ἢ πληρόνω τὰ γενόμενα ἔξοδα, »Αἱ πρόσοδοι λύουσι τὰ ἀναλώματα,« Δίφιλ. παρ' Ἀθην. σ. 227. ὅθεν, ὠφελῶ, εἶμαι ὠφέλιμος, εὔχρηστος, χρήσιμος, ἐπωφελής, ἐπικερδής, τινί, »Οὐ λυσιτελεῖ,« δὲν βοηθεῖ τίποτε, Valk. Ἱππ. 441. ἔτι δὲ συγκριτικῶς, »Τεθνᾶναι λυσιτελεῖ ἢ ζῆν,« κάλλιον εἶναι ν' ἀποθάνῃ τις, παρὰ νὰ ζῇ τοιαύτην ζωήν, Ἀνθολ. πρβ. Ξεν. Κ. Π. 2, 4, 8.

Λυσιτελής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. Λυσιτελῶς (λύω, τέλος). Κυρίως ἀναπληρῶν ἢ πληρόνων τὰ γενόμενα ἔξοδα· ὅθεν ἐπωφελής, ὠφέλιμος, σύμφορος, χρήσιμος, χρειώδης, ἐπικερδής· καὶ εὐτελής, εὐθηνός, εὔωνος, Ξενοφ. Ἱερ. 3'. 11. »Οὐκ ἔστιν ἐμπορεύματα λυσιτελέστερα, ἢ ὅσα ἀνθρωποι ἄθλοις ὠνοῦνται·« καὶ Αἰλιαν. ζῴων Ἱστορ. ι. 50. »Τοῦ δέοντος λυσιτελέστερον πρίασθαι,« εὐθηνότερα (παρὰ κάτω ἀπὸ τὴν τιμὴν) παρ' ὅ, τι ἀξίζει πρβ. λύω, 10.

Λυσιτελούντως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. λυσιτελέων, λυσιτελέοντος· Ἐπωφελῶς, ὠφελίμως, συμφερόντως, Ξενοφ. Οἰκον.

Λυσιφλεβής, ὁ, ἡ (φλέψ). Ὁ τὴν φλέβα λύων, ἀνοίγων, Ἀνθολογ.

Λυσίφρων, ονος, ὁ (λύω, φρήν). Ταὐτὸν τῷ, Λυαῖος, Ὁ τὴν ψυχὴν λύων, ἀπαλλάττων ἀπὸ τῶν φροντίδων.

Λυσιχαίτης, ὁ (χαίτη). Ὁ λελυμένην, ἐξαπλωμένην τὴν χαίτην ἔχων, Νικητ. Χρον. ιβ'. 5. = λυσίθριξ.

* Λυσιχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών), ποιητ. Ὁ χῶν τὸν χιτῶνα λυτόν. (-υυ-)

Λυσιωδός, ὁ, ἡ (ᾠδή). παρ' Ἀθην. ιδ'. σελ. 620. ταὐτὸν τῷ, Μαγωδός. Εἶδος παντομίμων θεατρικῶν ἀπὸ τοῦ εὑρετοῦ Λυκαοῦ Λυσιος ὀνομασθέντων, τὸν ὁποῖον ὁ Στράβων συναριθμεῖ μεταξὺ τῶν κιναιδολόγων. »Μαγωδός τό, οὗ τος δὲ ἔστιν ὁ αὐτὸς τῷ λυσιωδῷ. Ἀριστοξένος δέ φησι, τὸν μὲν ἀνδρεῖα, καὶ γυναικεῖα πρόσωπα ὑποκρινόμενον, Μαγωδὸν καλεῖσθαι· τὸν δὲ γυναικεῖα ἀνδρείοις Λυσιωδόν· τὰ αὐτὰ δὲ μέλη ἄδουσι, καὶ τἄλλα πάντα δ' ἐστὶν ὅμοια·« ἐν ἑ. σελ. 211. κεῖται »Λυσιωδοῦ γυναικός·«

καὶ ἐν σελ. 252. κεῖται «Λυσιῳδοὶς ὑπαυλεῖν». Παρ' Εὐδοκίᾳ σελ. 351. κεῖται «Λυτῳδοῖν». Ὁ Πλούταρχ. εἰς Σύλ. 36. καλεῖ Ῥωμαῖόν τινα «Μητρόβιον λυσιῳδόν· ὅτε καὶ σημαίνει σχεδὸν τὸ, Ἀρχιμίμος, πρῶτος τῶν μίμων.

Λύσσα, καὶ Ἀττ. λύττα, ἡ. Μανία, παραφροσύνη μανιώδης, ἥτις κυριεύει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοὺς σκύλους, καὶ λύκους, ἐξ ἧς προέρχεται καὶ τὸ πάθος τῆς Ὑδροφοβίας. Ὑστερώτερον δὲ μεταφορικῶς λέγεται καὶ πᾶσα ὁρμητικὴ ἐπιθυμία ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, οἷον ἔρως, κ. τ. τ. καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἐν Ἰλιάδι ἀεὶ ἐπὶ μανίας πολέμου, μάχης ἐνός ἥρωος, ἢ θεοῦ, Θ. 239. 305. Φ. 542. 2) ὁ λεγόμενος σκωληξ τῆς λύσσας, τὸν ὁποῖον ἔχουσιν οἱ σκύλοι ὑποκάτω τῆς γλώσσης αὐτῶν, ὅθεν

Λυσσαίνω, = λυσσάω. Λυσσαλέος εἰμί· λύσσαν ἔχω, ἢ λυσσασμένος εἰμί, ἐπὶ κυνῶν καὶ ἀνθρώπων. «Λυσσαίνω τινὶ, μαίνομαι, ἤτοι πολλὰ ὀργίζομαι κατά τινος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 643.

Λυσσαλέος, ἑα, ἑον (λυσσάω). Λυσσασμένος, ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς λύσσης κυριευμένος, μανιώδης.

Λυσσάνιος, Ζήτ. λεσσάνιος.

Λυσσᾶς, ᾶδος, ἡ. Ἡ ὑπὸ λύσσης κυριευμένη, παράφρων, μανιώδης, ἡ μανιωμένη, Εὐριπ. Ἡρακλ. μ. 1024.

Λυσσάω, καὶ Ἀττ. λυττάω (λύσσα, λύττα). Λυσσασμένος εἰμί, ἢ λύσσαν, μανίαν ἔχω· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ κυνῶν, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ὀργιζομένων καὶ θυμωμένων, ἢ ὑπὸ ἑτέρων ὁρμητικῶν καὶ σφοδρῶν παθῶν ὁρμωμένων ἀνθρώπων. «Ἔρωτες λυττῶντες», Πλάτων.

*Λυσσηδόν, ἐπίρρ. (λύσσα). Λυσσασμένως, κατὰ τρόπον μανιώδη, μανιωδῶς.

Λυσσήεις, εσσα, εν· ὁ, ταὐτὸν τῷ, λυσσαλέος.

Λύσσημα, τὸ (λυσσάω), λύσσασμα ταὐτὸν τῷ, λύσσα, Εὐριπ. Ὀρέστ. 270.

Λυσσήρης, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ λυσσήεις, Ὀρφ. ὕμν.

Λυσσητήρ, ῆρος, ὁ (λυσσάω), ταὐτὸν τῷ, λυσσαλέος. Ὁ, λυσσασμένος, μαινόμενος. «Ἠδὲ λυσσητήρι», Ἰλ. Θ, 299.

*Λυσσητής, οῦ, ὁ, = λυσσητήρ.

*Λυσσητικός, ἡ, ὸν, = λυσσαλέος.

Λυσσόδηκτος, ὁ, ἡ (λύσσα, δάκνω). Δηγκασμένος ὑπὸ λυσσασμένων ζώων, καὶ μάλιστα σκύλων, Γεωπον.

Λυσσοδίωκτος, ὁ, ἡ, Ξενοφ. Ἐφέσ. α'. 6. ὅπου ἀναγνωστέον, λυσσοδίωκτος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑπὸ λυσσῶν διωγμένος, κατατρεγμένος.

*Λυσσομανέω. Μαίνομαι, ἐκ τοῦ

Λυσσομανής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ λυσσώδη, ἤτοι λυσσασμένον σκύλον μανίαν ἔχων· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, λυσσασμένος, παράφρων.

Λυσσόω, ῶ. Εἰς λύσσαν, μανίαν φέρω τινά. Παθ. λυσσοῦμαι, εἰς μανίαν καταντῶ, λυσσάζω, Φαβωρ.

Λυσσώδης, ες, ὁ, ἡ (λύσσα, εἶδος). Ὡς μαινόμενος, ὡς λυσσασμένος, μανικός, μεμηνώς, Ἰλ. Ν, 55.

Λυσσῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ἡ λυσσώδη καὶ μανικὸν, ἤτοι ἄγριον βλέμμα ἔχουσα, Ὀρφ. Ἀργ. 977. ποιητ.

Λυσσώων, ποιητ. ἀντὶ, λυσσάων, ἐπενδύσει τῷ ω, Ἐπιγράμ.

Λύσωμα, τὸ· καὶ, λύσωσις, ἡ, Ἀριστοτέλ. ζῴων Ἱστορ. α'. η. Θεωρουμένη ὡς ἡμαρτ. ἀτάγν. ἐστὶ «Εἰλύσσωμα τριχῶν, περιτύλιγμα τῶν τριχῶν ἐπὶ τῇ κορυφῇ.

*Δύται, οἱ νέοι νομεῖοι, ὅσοι, σπουδάσαντες κατὰ τάξιν τέσσαρας χρόνους, ἐδύνοντο ἤδη νὰ κάμωσι τὴν ἐξέτασίν των, νὰ ἐξετασθῶσι· ὅσοι δὲ εἶχον ἔτι χρόνον ἕνα νὰ σπουδάσωσιν, ὠνομάζοντο, προλύται, Παυσ.

Λύτειρα, ἡ, θηλυκ. τοῦ λυτήρ. (υ-υ)

*Λυτέον, ουτ. ἐπίρρ. τοῦ λύω. Πρέπει νὰ λύσῃ, ἀκυρώσῃ, κηρύξῃ ἄκυρον. Πλατ. Γοργ. σ. 480.

Λυτήρ, ῆρος, ὁ (λύω). Ὅστις λύει καὶ ἀπαλλάττει, λυτρωτής, ἐλευθερωτής. 2) αἱρετοκριτής, Αἰσχύλ. Θῆβ.

Λυτηρίας, άδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, λυτηρία, ἡ· καὶ, λυτειρα, Ὀρφ. ὕμν.

Λυτήριος, ία, ιον, συνῄθ. ὁ, ἡ (λύω). Ὁ λύων, ἀναλύων, πραΰνων, ἀναπαύων· καθόλου = λυτικός. Εἰς λύσιν ἢ εἰς λύτρωσιν καὶ ἐλευθερίαν ἀνήκων, ἢ ἐπιτηδειος, ἀπαλλακτικός, Σοφοκλ. Ἠλ. 1521, καθάρσιος, αὐτόθι στίχ. 445. μετὰ τῆς αἰτ. «Λυτήριον λύπημαι» (Σοφ. Τραχ. 554), λύσις, ἀναπαύων τὸν πόνον, ἔνθα ἡ αἰτιατ. λύπημα κρίνεται ἀπὸ τοῦ, λυτήριον, ὡσαν νὰ ἦτον ἡ μετοχὴ λύον, πρβ. Ματθ. Ἑλλην. Γραμμτ. σ. 444. 573.

*Λυτικός, ἡ, ὸν, καὶ ἐπίρρ. λυτικῶς (λύω). Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς λύσιν, ἐλευθέρωσιν, ἀπαλλαγὴν, ἴδε λυτήριος.

Λυτός, ἡ, ὸν (λύω). Ὁ λυθῆναι δυνάμενος. 2) λελυμένος, ἐλύτος· ἀπολελυμένος· ἐλευθερωμένος, ἐξηγορασμένος.

Λύτρον, τὸ (λύω). Τὸ ὑπὲρ ἐλευθερίας, ἐξαγορᾶς καὶ ἀνακτήσεως αἰχμαλώτου διδόμενον τίμημα, λυτήριον, ἀργύριον διὰ τὴν ἐξαγοράν. ἁπαξ ἐν γένει, ἐλευθέρωσις, βοήθημα ἐλευθερώσεως ἀπό... ἔτι δὲ, συμβιβασμὸς, παρηγορία, Πινδ. Ἰλ. 7, 77.

*Λυτροχαρής, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁ χαίρων ἐπὶ τῷ λύτρῳ, ὁ ἀγαπῶν τὰ λύτρα, Σιβυλλ. 8, 790.

Λυτρόω, ῶ (λύτρον). Ἐλεύθερον ἀφίνω, ἀπολύω τινὰ διὰ λύτρων, Μέσ. λυτρούμαι, ἐξαγοράζω αἰχμάλωτον τινὰ, ἐλευθερόω, γλυτόω τινὰ διὰ λύτρων.

Λυτρών, ῶνος, ὁ· ἀντὶ τοῦ, Ἀφεδρών, Σουΐδ. ἀμφ.

Λύτρωσις, ἡ (λυτρόω). Λύσις, ἄφεσις, ἔνεκα αἰχμαλώτου, σκλάβου· καὶ ἀπαλλαγὴ. 2) ἐξαγορὰ διὰ λύτρων.

Λυτρωτής, οῦ, ὁ. Ὁ λυτρώσων, ἐξαγοράζων, ἐλευθερωτὴς διὰ λύτρων· καθόλου ἐλευθερωτής.

*Λύττα, ἡ, λυττάω, Ἀττ. ἀντὶ, λύσσα, λυσσάω.

*Λυττός, ἡ, ὸν. Τῳηλὸς, Κρητικὴ λέξις, Στέφ. Βυζ. ἴδε λύττος.

Λύτωρ, ορος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, λυτήρ, ποιητ. (υ-, ἐπειδὴ παρὰ Λεων. Ἀλ. 29. 4., ἐκ τοῦ ὁποίου χωρίου δέλεον ἀποδείξῃτις, ὅτι ἡ πρώτη συλλαβὴ ὑπάρχει, πλὴν παρὰ πᾶσαν ἀναλογίαν μακρὰ, ὑπάρχει ἡ πρὸ πολλοῦ ὡς ὀρθῆ κριθεῖσα ἀναγν. ῥύτωρ, καὶ ὁ Δράκων. σ. 63, 21. ἀπατᾶται.)

Λυτώτης, ου, ὁ, ἡ (λυτός). Ξέσφιγκτος, ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Στράβ. γ'. 391. ὅπου πρότερον, λιθώδης, ἔκειτο.

Λυχναῖος, ὁ (καὶ, λυχνεύς, ὁ) προσυπακ. λίθος, = λυχνίτης, κατὰ Φώτιον, εἶδος Παρίου μαρμάρου, ἔνδραξ. λίθος πολύτιμος.

Λυχνάπτης, ου, ὁ (λύχνος, ἅπτω). Ὁ λύχνον ἅπτων, ὅστις ἀνάπτει τοὺς λύχνους, τὰς κανδήλας τοὺς φανοὺς, κανδηλάπτης, ὅθεν

Λυχναψία, ἡ. Τὸ ἀνάπτειν τοὺς λύχνους, Γλωσσ.

Λυχνεῖον, τὸ (λύχνος). Λυχνοστάτης, λυχνοῦχος. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον βαστᾷ τοὺς λύχνους, κηροπήγιον, τὸ πλατὺ ποδάρι τοῦ λύχνου.

*Λυχνέλαιον, τὸ (ἔλαιον). Λυχνόλαδον.

Λυχνεύς, έως, ὁ. Φανάρι, ἀφῆ, φανός. — 2) = λυχνίτης.

Λυχνεύω, Μ. εύσω (λύχνος). Φωτίζω, φέγγω μὲ τὸν λύχνον.

Λυχνεών, ῶνος, ὁ. Θήκη λύχνων, τόπος, ἔνθα κλειδώνει τις τοὺς λύχνους, κωμικ. κατὰ τὸ, ἀνδρεών, Δουκ. ἐλληνικ. ἱστ. 1, 29.

Λυχνία, ἡ. Κανδηλέριον, λυχνοστάτης, λυχνοῦχος, κωμικ. λέξις, Lobeck Φρυν. σ. 313. Παρ' Ἀφρικαν. κεῖται «Ἀπὸ κάμακος, ὁ δὴ λυχνία καλεῖται» καὶ ἐν Ἐπιγραφ. Ἀσιατ. σελ. 142. «Λυχνία χαλκή, σαλπιγγωτήν» ὅθεν

Λυχνιαῖος, αία, αῖον. Ὁ εἰς λύχνον, φανὸν, λαμπάδα ἀνήκων, Lobeck Φρυν. σ. 552. «Φλὲξ λυχναίαν», Ἀλέξ. Ἀφρό.

*Λυχνίας, ου, ὁ, λίθος, = λυχνίτης.

Λυχνίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, λύχνιον, τὸ τοῦτο δὲ ὑποκορ. τοῦ, λύχνος.

*Λυχνικόν, τὸ. Ὁ καιρὸς, ὅτε ἀνάπτεται τὸν λύχνον, hora lucernalis.

«Λυχνίον, τὸ, ὑποκ. τοῦ, λύχνος. Ἄλλοι γράφουσι προπαροξυτόνως, λύχνιον, ὅμως ὁρᾶ Lobeck Φρυν. σ. 314.

Λυχνίς, ίδος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ ἔνδυν μετεχειρίζοντο εἰς τοὺς στεφάνους, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ε'. 7. Διοσκορ. γ'. 114. καὶ 115. καλεῖται δὲ οὗτος ἐκ τοῦ πυροειδοῦς τῶν ἀνθῶν χρώματος. 2) Lychnis chalcedonia, Δίον. εἶδος εὐγενοῦς λίθου, ἥτις φέγγει ὡς τὸ σκότος, Λουκιαν. Θεὰ Συρ. 32.

Λυχνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, λύχνος.

Λυχνίτης, ὁ· καὶ θηλ. λυχνῖτις, ιδος, ἡ (λύχνος). Ὁ ἐκ λύχνου, ἢ ἐξαιρ. εἰς λύχνον ἀνήκων, ἢ ὅμοιος λύχνῳ. «Λυχνίτης λίθος», φωτεινός, ἢ καθαρός τις καὶ διαυγὴς λίθος, ἄλλως καὶ, λυχναῖος, λυχνεὺς, λυχνίας, διαφορετικὸς ὅμως τοῦ, λυχνίς. Πλίνιος λζ', 5. καὶ, 8. — 2) «Φλομὶς λυχνίτιν», Διοσκορ. δ'. 104., εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ μαλλιαρὰ φύλλα μετεχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ εἰς ἐλλύχνια, φωτύλια τῶν λύχνων.

Λυχνόβιος, ὁ (βίος). Παρὰ Σενέκᾳ ἐπιστολ. 122. ὁ παρὰ τὸ λύχνου ζῶν· καὶ ὅστις διάγει τὸν χρόνον τῆς ζωῆς του κάθημενος, περιερχόμενος ἢ ἐργαζόμενος τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἡμέραν κοιμᾶται, ὅστις κάμνει τὴν νύκτα ἡμέραν, καὶ τὴν ἡμέραν νύκτα.

Λυχνοκαΐα, ἡ (καίω). Τὸ ἀνάπτειν, καίειν τοὺς λύχνους, φανοὺς, καὶ φωτοχυσία, λυχναψία, τὸ ἄναμμα καὶ κάυσιμον τῶν λύχνων, φανῶν. Παρ' Ἡρόδοτ. Β'. 62. ἑορτὴ τις ἐν Σαΐδι, καθ' ἣν ἅπαντες οἱ ἔλης τῆς νυκτὸς λαμπάδας, πρβ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 759. Ἰδοὺ δὲ τί γράφει ὁ Ἡρόδ. «Ἐν Σαΐ δὲ πόλει ἐπειὰν συλλεχθῶσι τὴν θυσίην ἐν τῇ νυκτὶ, λύχνα καίουσι πάντες πολλὰ ὑπαίθρια περὶ δώματα κύκλῳ, τὰ δὲ λύχνα ἐστὶ ἐμβάφια, ἔμπλεα ἁλὸς καὶ ἐλαίου· ἐπιπολῆς δὲ ἐπεστὶ αὐτὸ τὸ ἔλλυχνον, καὶ τοῦτο καίεται παννύχιον· καὶ τῇ ἑορτῇ οὔνομα κέεται λυχνοκαΐη· ἄρα, ἀντιστοιχεῖ τῷ Γαλλικῷ, Illumination.

Λυχνοκαυτέω, ῶ. Λύχνους, φῶτα, φανοὺς, ἀνάπτω, ἢ καίω, λυχνοκαυτίαν ποιῶ, καὶ κάμνω φωτοχυσίαν. «Τῆς πόλεως λυχνοκαυτούσης», λύχνους, φανοὺς ἀναμμένους ἔχούσης ἐκ τοῦ

Λυχνοκαύτης, ου, ὁ (καίω). Ὁ ἀνάπτων, ἢ καίων λαμπάδας, φανοὺς, ὅθεν

Λυχνοκαυτία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, λυχνοκαΐα, Ἀθήν. ιε'. 20. στλ. 701. Lobeck Φρυν. σ. 523.

Λύχνον, τὸ, = λύχνος, Ἵππων. Παρὰ δὲ Ἡρόδ. μόνον κατὰ πληθ. ὡς ἑτεροκλίτως.

Λυχνοποιέω, ῶ. Λύχνους φανοὺς ποιῶ, ἐκ τοῦ

Λυχνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ λύχνους, φανοὺς ποιῶν.

Λυχνόπολις, εως, ἡ (πόλις). Κωμ., πόλις τῶν λύχνων. Λουκιαν. ἀληθ. ἱστ.

Λυχνοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Πωλητὴς, πραγματευτὴς λύχνων, φανῶν.

Λύχνος, ὁ. Τὸ ἀγγεῖον, εἰς ὃ βάλλοντες ἔλαιον καὶ φωτύλιον, ἀνάπτομεν φῶς καὶ φέγγος, λυχνάρι Ὀδυσ. Τ. 34. «Χρύσεον λύχνον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει», καὶ Ἡρόδ. 2. 130. «Πάν-

νυχος λύχνος, διαφέρει δὲ ὁ λύχνος τοῦ, λαμπτὴρ, κατὰ τοῦτο, ὅτι οὗτος μὲν ἦτο στερεός, ἐκεῖνος δὲ (ὁ λύχνος) πρόχειρος, μεταφερτός· σημαίνει δὲ καὶ, ἐλλύχνιον, ὡς παρ' Ἀριστ. Νεφ. 55. 57. »Ἀθην. ιε'. 20. Οὐ παλαιὸν εὕρημα ὁ λύχνος, φλογὶ δὲ οἱ παλαιοὶ τῆς τε ὁδοῦ καὶ τῶν ἄλλων ξύλων ἐχρῶντο. Ζήτ. λαμπτήρ. »Λύχνους ἅπτειν», ἀνάπτω, λύχνους, ἢ λαμπάδας, κάμνω φωτοχυσίαν, ὡς παρ' Ἀρίστ. Ἐπίκτ. β'. 17. »Ἂν σωθῇς, λύχνους ἀφωμεν, ἐκ τῆς χαρᾶς μου θέλω κάμει λυχνοκαΐαν, Illumination. Ἡρόδοτ. Ζ. 215. »Περὶ λύχνων ἀφίξις, = λυχνικόν, ὁ καιρὸς τῆς ἑσπέρας, καθ' ὃν ἀνάπτουσι τοὺς λύχνους, πρὸς τὸ σουρούπωμα. »Οἱ τοῦ λύχνου χρείαν ἔχοντες, ἔλαμον ἐπιχέουσιν, Ἀναξαγόρας παρὰ Πλουτταρχ. εἰς Περικλ. 16. ἐν Ἐπιγραφ. Ἀσιατικ. σελ. 142. »Λύχνος χαλκοῦς δίμυξος». Ζήτ. Μύξα. (Τὸ ἑτερογ. πληθ., τὰ λύχνα, εὕρηται κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2, 62. 153. Ἀνήκει δὲ τῷ θέματι, ΛΥΧΗ, ὅπερ ὁρᾶ· [τὸ υ φύσει μὲν βραχύ, θέσει δὲ μακρόν.]

Λυχνοῦχος, ὁ (ἔχω). Ὁ λύχνου ἔχων, ὅ,τι βαστᾷ τὸν λύχνον, λυχνοστάτης, ξύλον ἢ ἄλλο τι μεταλλοῦδες, ἐφ' ᾧ ὁ λύχνος ὀχεῖται, φανάριον, ἢ κανδήλεριον, Lobeck Φρυν. σ. 60. τὸ ὑποπόδιον τοῦ λύχνου. Ὁ Φώτ. ἔχει »Λυχνοῦχον, τὸν κεραυνὸν φανόν, ἀπὸ τοῦ λύχνου ἐν αὐτῷ περιέχεσθαι. »Φανὸς δὲ, ἢ ἐκ ξύλων λαμπάς, Φιλιππίδης».

Λυχνοφορέω, ῶ. Λύχνον, ἢ φανὸν, φανάρι φέρω, κρατῶ. Παρ' Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1003. λυχνοφορικῶς, Λακωνικῶς ἀντὶ λυχνοφορέω, ἐκ τοῦ

Λυχνοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ λύχνον, φανὸν φέρων, ὅστις κρατεῖ, βαστᾷ τὸ φανάρι καὶ προπορεύεται τινός, Ἀθην. »Ἐκέλευσε μετὰ λυχνοφόρου μηδένα φοιτᾶνε.

Λύχνωμα, τό· ταὐτὸν τῷ, Ὀζόνιον, Ἔμμοτον, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1175.

Λύω, Μέλ. λύσω· ἀόρ. ἔλυσα, παρακ. λέλυκα, καὶ παθητ. λέλυμαι, ὑπερσυντλ. ἐλελύμην, παθ. ἀόρ. ἐλύθην. Ὅλους τούτους τοὺς χρόνους ἔχει ἤδη ὁ Ὅμηρος, μόνον δὲ τὸν ἐνεργ. παρακμ. οὐ· προσθέ, χρῆται ἐκ τοῦ μόνον Ἐπκ. παθ. ἀορ. ἐλύμην, τῷ α'. καὶ γ'. ἐνικ. προσωπ. λύμην (Ἰλ. Τ. 80) καὶ λύτο, καὶ τῷ, γ'. πληθ. λύντο, τοὺς ὁποίους τύπους ἄλλοι ὑπάγουσιν εἰς τὸν ὑπερσυντλκ. Ἐκ τοῦ παθ. παρακμ. εὕρηται παρ' αὐτῷ καὶ τὸ γ'. τῆς Εὐκτκ. λέλυτο, ἀντὶ λελύοιτο, Ὀδ. Σ, 238. ἄλλως δὲ σπανιώτατα. Σημαίνει δὲ

1) Λύω δεμένον ἢ κομποδεμένον τι, ἐξαιρτ. ἐπὶ ἱμαντίων καὶ ὅπλων, ὡς, θώρακα, ζωστῆρα, Ἰλ. κρηδέμνα, Ὀδ. τὸ δὲ, »Ζώνην παρθενίην λύεν (Ὀδ. Δ, 245.)», δηλοῖ, συνευρίσκομαι μὲ παρθένον τινὰ κατὰ πρῶτον νομικῶς ἢ παρὰ νόμον, πρβ. ζώνη. Ἐν Ὀδσ. καὶ ἐν Ἴμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. πολλάκις ἐπὶ τῶν πελαμαρίων καὶ πανίων τοῦ πλοίου, »Ἱστία, λαῖφος, πρημνήσια, πείρατα, ὅπλα λύειν· ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς ἐννοίας οὐδέποτε ἐν Ἰλιάδι. »Ἀσκὸν λύειν (Ὀδσ. Κ, 47)», ξεδένω θερμάτι· Μέσ. »Λύσασθαι ἱμάντας, λύω τὸ ἰδιόν μου ζωνάριον, Ἰλ. ἐν δὲ Ἰλ. Ρ, 318. »Λύοντο τεύχεα», ἔλυον, ἐξέδενον ἀπὸ τοῦ πεσόντος τὴν πανοπλίαν διὰ τὸν ἑαυτόν των, διὰ νὰ τὴν κρατῶσιν ὡς τρόπαιον. 2) ἐπὶ ἵππων (ἀλύγων), ξεδένω, ξεζεύγω, ὡς, »Ἵππους λύειν», πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ μάλιστα ἐν Ἰλιάδι· οὐχὶ σπανίως μετὰ τῶν λέξεων, ἐξ ὀχέων, ὑφ' ἅρμασι, ὑπὸ ζυγόφιν. Κατὰ μέσην διάθεσιν, »Λύεσθαι ἵππους ὑπ' ὀχεσφιν, ξεζεύγειν τὰ ἄλογά του, Ἰλ. Ψ, 7. 11. παρ' Ἡσ. Ἔ. 610. καὶ, »Βόε λύσαιν. Ἀττικ. τῷ, ζεύγνυμι. 3) ἀπολύω, ἐλευθερόνω, τινὰ, ἐξαιρτ. ἀπὸ ἁλύσεων καὶ δεσμῶν, ἐξ αἰχμαλωσίας (λυτρόω), καὶ ἐν γένει, ἐκ τῆς ἀνάγκης καὶ τοῦ κινδύνου, Ὁμ. μετὰ γενκ. τοῦ πράγματος. »Λύειν τινὰ κακότητος (Ὀδσ. Ε, 397. Ν, 321.)», ἀπαλλάττω τινὰ ἀπὸ τῆς παλαιπωρίας. »Λῦσαί τινα τῆς δουλοσύνης», ἀμφ. ἀνάγν. παρ' Ἡρόδ. 9, 76. β) ἀλλὰ καὶ, ὑστερῶ τινὰ μιᾶς εὐτυχίας, ἑνὸς καλοῦ, μετὰ γενκ. Πινδ. Πυθ. 11, 51. ἐξαιρτ. γ) ἀπολύω τινὰ, δίδω τινὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λαμβάνων χρήματα (ἀποινα), Ἰλ. Α, 20. 29. Γ, 163. καὶ ἀλλαχοῦ, σπανιώτερον δὲ ἐν Ὀδυσσείᾳ· καὶ ἐντελέστερον, »Λύειν τινὰ ἀποίνων», τῷ δίδω τὴν ἐλευθερίαν λαμβάνων χρήματα, Ἰλ. Α, 106. Μέσ. λύομαι, ἐξαγοράζω τινὰ, Ἰλ. Α, 13. Ω, 118. 146. 502. καὶ ἐν Ὀδσ. ὡσαύτως· ἄρα τὸ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἔχουσι πρὸς ἄλληλα ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ, λυτρόω καὶ λυτρόομαι. 5) διαλύω, παύω τί, ἀγορήν, Ἰλ. Α, 305. Ὀδσ. Β, 69. 257. Ἀντικ. τῷ, καθίζω (καθιστῶ). 6) συμβιβάζω, ἐξιστάζω (τεριάζω), π. χ. νείκεα (φιλονεικίας, διαφοράς). Ἰλ. Ξ, 205. 304. Ὀδ. Η, 74. 7) »Λύειν γυῖα, γόνατα, ἄφοα τινὸς καὶ τινίν, κάμνω τὰ μέλη, τὰ γόνατα νὰ ἀδυνατήσωσι, πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐπὶ τῆς ἐννοίας, θανατόνω, φονεύω (σκοτόνω)· ἀλλὰ καὶ »Γόνατα καμάτῳ λύειν», Ὀδσ. Τ, 118. πρβ. Ἰλ. Ν, 85. Παθητ. »Λύτο γυῖα, γούνατα λύντου, ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ θανάτου, τοῦ ὕπνου, τοῦ καμάτου, τοῦ φόβου, τῆς ἐκπλήξεως, τοῦ θάμβους, Ὁμ. ἔτι δὲ καὶ »Πίη, μένος, ψυχὴ λέλυτοιν, Ὁμ. 8) καθόλου, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, καταστρέφω, ἐξουδενόω, χαλῶ. »Πολίων κάρηνα», Ἰλ. Β, 118. »Τροίης κρηδέμνα», Ἰλ. Π, 100. Ὀδσ. Ν, 588., ἢ ὁποία ἔκφρασις ἀνάγεται εἰς τὴν πρώτην σημασίαν. »Λύειν νόμους», ἀκυροῦν, ἀθετεῖν, Ἡροδ. 3, 82. καὶ β) μαλακόνω, πραΰνω, ἡμερόνω, ἀναπαύω, π. χ. φροντίδας ἢ πόνους, »Μελεδήματα», Ἰλ. Ψ, 62. Ὀδσ. Τ, 56. 9) παρὰ τοῖς Ἀττκ. »Τέλη, μισθοὺς λύειν», ἀντὶ τοῦ πληρόνειν, ἀποτίειν τὰ δοσίματα, τὸν μισθὸν, λέγεται μόνον ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα (κατὰ χρέος πρέπει) ὀφείλει τις νὰ πληρώσῃ, ἀποδώσῃ, καὶ πληρόνων αὐτὰ λύεται ἀπὸ τοῦ χρέους του ἢ ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεώς του. 10) = λυσιτελεῖν, ὠφελῶ, χρησιμεύω, συνῄδ. »Οὐ λύει καὶ οὐ λύει τέλη, Σοφ. Ο. Τ. 316. Valck. Ἱππ. 441. Pors. Μηδ. 1359. κεῖται δὲ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας τὸ, λύειν, ἤτοι ἀπολύτως (Monk Εὐρ. Ἱππ. 443.), ἢ μετὰ δοτκ. προσ., Ἑλμτλ. Εὐρ. Μηδ. 553. Wüstem. Εὐρπδ. Ἄλκ. 644. μετὰ δὲ αἰτ. προσ. μόνον παρὰ Σοφκλ. Ἠλ, 1005. ἔνθα ὁ Ἑρμ. εἰκότως ὑπερασπίζει τὴν ἀρχαίαν ἀνάγνωσιν. — Τὸ, λύω, ἔστι συγγεν. τῷ, λούω, λύμα, luo, lavo, lues. (Τὸ Ὑψιλὸν ἐστιν ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατκ. κυρίως βραχύ, εὑρηται δὲ παρ' Ὁμ. καὶ μακρὸν δίς, Ἰλ. Ψ, 513. καὶ Ὀδσ. Η, 74., καθότι τάσσει αὐτὸ ἐν ᾗ ἄρσει στίχου τὸ μεταχειρίζονται καὶ οἱ Ἀττκ. ὡς μακρόν· ἐν δὲ τοῖς συνθέτοις ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ καθέσει μακρόν, Ὀδ. Β, 105. 109. Οἱ νεώτεροι χρώνται κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, πλὴν ἐν τῇ καθέσει ἐκλαμβάνεται σπανιώτατα, ὡς παρ' Ἀπ. Ῥ. 3, 822., ὡς μακρόν. Ἐν δὲ τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. ἐνεργ. καὶ μέσῳ τὸ Ὑψιλὸν ἐστὶν ἀεὶ μακρόν, ἢ ὁ λύσα, λύσαν, παρ' Ὁμ. λελύσομαι κ. τ. τ., ἐν δὲ τῷ παρατατ. καὶ ὑπερσυντλκ. ἐνεργ. καὶ παθ. καὶ ἐν τοῖς ἀνοιστ. παθ. ἀορ. ἀεὶ βραχύ, ἐξαιρουμένου τοῦ Εὐκτικοῦ παθ. παρακμ., Ὀδσ. Σ, 238. Καὶ ὁ Δράκων σ. 46. 26. 87. 25. δέχεται ἐν τῷ ἐνεργ. παρακμ. λέλυκα μόνον ὡς βραχύ· τὰ αὐτὰ δὲ σημειωτέον καὶ ἐπὶ τοῦ παθ. παρακμ. λέλυμαι, Βουτμ. Ἑλλ. γραμμτκ. σ. 399. Τὸ Ὑψιλὸν ἐν τῷ, λύτο (Ἰλ. Ω, 1.) ἔστι παρὰ κοινὸν μακρόν, ἐξ αἰτίας μόνης τῆς ῥυθμῆς τῆς ἄρσεως τοῦ στίχου, καθότι ἐνταῦθα ἄρχεται τῷ, λύτο, πάντῃ νέα Ῥαψῳδία. Ὁ Heyne γράφει μὲν, λῦτο, ὅμως οὐχ' ἀνάγκης, ὃν τρόπον ἐν γένει αἱ ἐρεύναι του περὶ τῆς προσῳδίας τοῦ λύω, Τόμ. δ'. σ. 92. Τ. ζ'. σ. 407. Τ. η'. σ. 581. συγχέουσι μᾶλλον τὸ ἄλλως ἁπλοῦν πως πρᾶγμα.)

Τὸ Λ μετὰ τοῦ Ω.

Λῶ, Θέλω, ἐπιθυμῶ, Δωρκ. ἀτελὲς ῥῆμα, τὸ μόνον λεῖψανον τοῦ ἀρχαίου θεματικοῦ ΛΑΩ, ἐν χρήσει, παρεκτὸς τοῦ α'. προσώπου, ἔτι μόνον κατὰ τὸ β'. καὶ γ'. ἑνικ. λῇς, λῇ, κατὰ τὸ πληθ. γ'. λῶν τι, καὶ ἐν τῇ ἀπαρμφ. λῆν, πρβ. Μαρκλ. Εὐρπ. Ἱκετ. 221.

Λωβάζω, = λωβάομαι.

Λωβάομαι, ῶμαι, Μ. ῆσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (λώβη). Μετὰ αἰτιατ., ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, λυμαίνομαι. Μεταχειρίζομαι τινὰ ὑβριστικῶς καὶ ἀτίμως διὰ λόγων καὶ πράξεων, ὑβρίζω, ἀτιμάζω, καταιτχύνω, ὀνειδίζω, χλευάζω, κακῶς μεταχειρίζομαι, »Λωβᾶσθαί τινα λώβην (Ἰλ. Ν, 623)», προξενῶ εἰς τινα ὕβριν, καὶ παρ' Ἡροδ. 3, 154. »Λωβᾶσθαί τινα», πολλάκις παρ' Ἡρδτ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει καὶ ὁ μετοχ. παρακμ. Λελωβημένος ἐπὶ παθητ. ἐντελείας, Ἡρδτ. 3, 155. ἄνευ δὲ πτωτικοῦ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 242. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀσεβῶ εἴς τινα, ἢ περί τινα, φέρομαι ἀσεβῶς καὶ ἐμπαικτικῶς. καθόλου, βλάπτω, ζημιῶ, φθείρω, κατερημόω, ἀφανίζω, καὶ, κολοβόω, Ἡροδτ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ μετὰ δοτκ., Διόδωρ. Ἀρστφ. Ἱππ. 413. 2) πάσχω ὑπὸ τῆς λώβης. Τὸ ἐνεργ. λωβάω εὕρηται μόνον παρὰ τῷ Ψευδοφωκυλ. 33. »Λώβησον καρπόνν», πρβ. Ἰακ. Α. Π. σ. 37.

Λώβευσις, ἡ (λωβεύω), = λώβη.

Λωβεύω (λώβη), ποιητ. Περιπαίζω, διὰ ψευσμάτων καὶ πλαστῶν λόγων ἐμπαίζω, περιπαίζω τινὰ ἐπίτηδες, αἰτ. προσ. »Ὀδ. Ψ, 16. 26. »Τίπτε μὲ λωβεύεις», διατί μὲ περιπαίζεις; ἐπὶ χλευῆς καὶ ὕβρεως ὡς τὰ πολλὰ ἐν χρήσει.

Λωβέω, καὶ, λωβέομαι, νεώτ. τύπος ἀντὶ, λωβάομαι, Διονυσ. Ἁλικ. ἀρχ. β'. 41.

Λώβη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, λύμη. Ἄτιμος, καταφρονητικὴ μεταχείρισις διὰ λόγων ἢ ἔργων, ἀτίμασις, ὕβρις· πίκρανσις, περίπαιξις, καὶ ὡς ἀποτέλεσμα τούτων, ὕβρις, ἀτιμία, καταισχύνη, ὄνειδος, χλεύη διὰ λόγων καὶ ἔργων, Ὁμ. μετὰ τοῦ, αἶσχος, ἐν Ὀδ. Σ, 225. Τ, 375. »Λώβην λωβᾶσθαί τινα», Ἰλ. Ν, 623. πρβ. Ἡρδ. 3, 154. »Λώβην τίσαι (Ἰλ. Δ, 142)», παιδεύομαι διά τινα ὕβριν, ἀντιπληρόνω τὴν ὕβριν ὡσαύτως καὶ, »λώβην ἀποδοῦναι», Ἰλ. Ι, 387. τὸ δὲ »Λώβην τίσασθαι», δηλοῖ κάμνω νὰ μοῦ ἀντιπληρώσῃ τις μίαν ὕβριν, ἢ ἐκδικοῦμαι εἰς αὐτὴν, ὡς Ὀδ. Τ, 169. καὶ Ἰλ. Τ. 208. παρὰ τοῖς Μεταγνστ. ἐν γένει, βλάβη, ζημία, κολόβωσις, βάσανον, καταστροφὴ, ὄλεθρος, ἀφανισμός. »Ἐωυτὸν λωβᾶται λώβην ἀνήκεστον», Ἡρόδοτ. Γ'. 154. περὶ τοῦ Ζωπύρου, ὅπου ὅρα τὴν περιγραφήν. Πλάτ. Γοργ. 28. »Μεγάλας καὶ παντοδαπὰς λώβας λωβηθεῖεν, μεγάλας καὶ διαφόρους παιδείας καὶ στρεβλώσεις μετὰ κολοβώσεως καὶ ἀκρωτηριασμοῦ τῶν μελῶν τοῦ σώματος συνδεδεμένας ὑπομείνας. ἄρα δηλοῖ τὸ λώβη κυρίως, ἢ εἰς τὸ φανερὸν ὕβρις καὶ ὡς εἰπεῖν ἐν μέσῳ λαοῦ βαίνουσα εἴτε τινὰ, ταυτόσημον σχεδὸν τῷ, αἶσχος, καὶ τάσσεται παθητ. ἢ ἐνεργ. 3) παρὰ Βυζαντ. = λέπρα, νόσος τις περὶ τὸ σῶμα, ὁπότε καὶ ἀπώλεια τῶν τριχῶν γίνεται, Werned. Φίλης σ.

54, 56. (ἀναμφ. συγγεν. τῷ, λύμη, καὶ ἐκ τοῦ, λώβη, τό Λατ. labes.) ὅθεν

Λωβήεις, εσσα, εν. ποιητ. Ἐπονείδιστος, αἰσχρός, ἄτιμος· καὶ βλαβερός, ὀλέθριος, ἐπιζήμιος, 2) ὑβριστικός, πρόξενος ὕβρεως, ἀτιμίας, ἐντροπῆς. Ὁ σχηματισμὸς λωβῆς ἀμφ.

Λωβήτις, ἡ (λωβέω), ταὐτόν τῷ, λώβη.

*Λωβήτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ λωβητήρ.

Λωβητήρ, ῆρος, ὁ· καὶ, λωβητής, οῦ, ὁ. ἴδε λωβήτωρ.

Λωβητός, ή, όν (λωβάομαι). Ὁ λώβην ὑπομείνας, τὸν ὁποῖον μετεχειρίσατό τις ἔργῳ ἢ λόγῳ μὲ ἀτιμίαν καὶ ὕβριν, ἐφύβριστος, ἐντροπιασμένος, ὑβρισμένος, ἀτιμασμένος. »Λωβητὸν ἔθηκεν, ἀντὶ ἐλωβήσατο, Ἰλ. Ω, 531. πρβ. Ἡσ. Ἀσπὶς 366. παρὰ Μεταγ. δὲ καθόλου, κατεστημμένος, κατεστραμμένος, ἀφανισμένος, χαλασμένος, βεβλαμμένος, κολοβωμένος, διεφθαρμένος, κ. τ. τ. καὶ ὁ λωβᾶσθαι ἄξιος. 2) ἐνεργητ. ὑβριστικός, πρόξενος ἀτιμίας, ἐντροπιαστικός, π. χ. »Λωβητὰ ἔπη» (Σοφοκλ. Φιλοκτ. 607.), ὑβριστικοί, χλευαστικοί, ἤτοι καταισχύνης καὶ ἀτιμίας πρόξενοι λόγοι· καὶ, ἐπιβλαβής, βλαπτικός, πρόξενος βλάβης ἢ κακοῦ, Σοφκλ. Τρ. 538.

Λωβήτωρ, ορος, ὁ (λωβάω), = λωβητήρ. Ὑβριστής, ἀτιμαστής, κακομεταχειριστής· καὶ, ὁ βλάσφημος, ὁ ἀσεβῶν εἴς τινα, Ἰλιάδ. Β, 275. Δ, 385. παρὰ τοῖς ὕστερον, καθόλου, βλαπτικός, φθορεύς, ἀφανιστής. 2) οὐδετ. οὐτιδανός, κακότροπος, ἀχρεῖος ἄνθρωπος, coquin, scélérat. Ἰλ. Ω, 239. ὡς τό, λυμεών.

Λωβός, ή, όν. Παρὰ Θεμιστίῳ, Λόγ. κα'. σλ. 247. ἀντὶ τοῦ, λοβός. 2) παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. ἐν Δ. λώβη, ταὐτόν τῷ, λωβητός, ἠκρωτηριασμένος, ἀμφ. κυρίως ὅμως ὁ λεπρός, ὁ τὴν λώβην ἔχων, Βυζαντ. συγγρ.

Λωγάλιον, τό, = λωγάνιον, Ἡσυχ.

Λωγάνιοι, οἱ (ἡμαρτημ. γάρ τό, λωγάλιοι). Καλοῦνται τινὲς ἀστράγαλοι ἐκ τῶν βοῶν. 2) ἀσελγεῖς, πόρνοι, Ἡσύχ.

Λωγάνιον, τό. Οἱ Ἀμβρακιῶται καὶ Ἠπειρῶται λέγουσι τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου τῶν θρεμμένων βοῶν ἀγόμενον χάλαγμα (τὸ ὑπὸ κάτω τοῦ λαιμοῦ κρεμάμενον δέρμα, ἢ δορή) καὶ λῆγον εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχιόνων, Σχολ. Λουκιαν. εἰς Λεξιφάν. Palearc, Λατιν.

Λωγάς, άδος, ἡ, ὡς καὶ τό, λακάς. Ἀσελγὴς γυνή, πόρνη, Ἡσύχ. σχεδὸν ὡς τό, ταύρη, ἐκ τοῦ ταῦρος, τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός.

Λώγασος, ὁ. Ταυρεία, ἤτοι ἐκ δέρματος βοὸς μάστιξ, Ἡσύχ.

Λωΐων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ οὐδετ. λωΐον (ἐκ τοῦ λώ, τό θέλω, εὔχομαι, ἐπιθυμῶ). Ἐπιθυμητότερος, εὐκταιότερος, ποθεινότερος. ὅθεν καθέλου, βελτίων, καλλίτερος, Ὁμ. παρ' ᾧ μόνον ἐν χρήσει ἡ ἔνκ. ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ οὐδετέρου, λωΐον· παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκλαμβάνεται τό, λωΐον, ὡς τό συγκρτ. τοῦ ἀγαθός, καλλίτερος, ἐξαιρετώτερος, ἐντελέστερος, ἰσχυρότερος κτλ. (ι). Ἐκ τούτου τοῦ συγκρ. ἐσχηματίσθη καὶ δεύτερον συγκριτικόν, λωΐτερος, α, ον, ὅθεν »Λωΐτερον καὶ ἄμεινον», Ὀδ. Α, 376. Β, 141. (ι). »Λωΐτερος κύκνου μικρὸς θρόος, ἤδ' κολοιῶν κρωγμός», Ἀνθολογ. ἀντὶ τοῦ καλλίτερος· παρὰ δὲ Εὐσταθ. καὶ, λωΐστερος, Ἰακ. Α. Π. σ. 75. Πρὸς τούτοις, εὑρηται παρὰ Θεογν. 26, 32. καὶ πληθ. οὐδέτερον, τά λωΐα, ἀντὶ, τά λωΐονα. Οἱ Ἀττκ. γράφουσι συνηρ. λῴων, λῷον, ἀντὶ λωΐων, λωΐον, καὶ κατὰ πρῶτον οὕτω παρὰ Θεόγν. Τὸ ὑπερθ. ποιεῖ, λωΐστος, ίστη, ον, καὶ συναιρ. λῷστος. Ὁ Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμτκ. σ. 272. ἀποδοκιμάζει τὴν παραγωγὴν ἐκ τοῦ λώ, καὶ δέχεται ὡς πρωτότυπον τό, λῶϊς· τό νὰ νομίζῃ δέ τις τό παρὰ Θεογν. λώϊα ὡς ὄντως θετικόν, δὲν εἶναι ὀρθόν, ἴδε Ματθ. Ἑλλ. Γραμμτκ. σ. 634.

Λῶμα, τό (ἀφ' οὗ τό ὑποκορ. λωμάτιον. Λουκίλλιος ἐν Ἐπιγραμ. 114. »Μήλινα λωμάτια»). Ἡ ὤα, οὐλα (τό κυάρι) ἐν τοῖς κρασπέδοις τῶν ἱματίων, frange, bordure, Ἐξοδ. κη'. ὅθεν, Παραλλώματα, παρ' Ἡσυχ. τά παρακείμενα τοῖς λώμασι τῶν ἱματίων, τά προσκεκολλημένα εἰς τὴν ὤαν, οἷον θύσανοι, ποδόγυρος, κ. τ. λ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, λῶστοι, ἐρραμμένοι, καὶ, εὔλωστοι, εὐφυεῖς· ὁ δὲ Ζωναρᾶς, λῶμα, τό εἰς τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ἱματίου ἐπίβλημα, ὡς ἐκ βύσσου καὶ πορφύρας καὶ κοκκίνου.

Λῶντι, Δωρικ. ἀντὶ, λῶσι, θέλουσι, γ'. πληθ. ἐκ τοῦ, λάω, τό θέλω.

Λῶος, καὶ, λόος, ὁ. Μήνας τῶν Μακεδόνων, ὅστις περιεῖχε τό ἥμισυ τοῦ Ἑκατομβαιῶνος καὶ τοῦ Μεταγειτνιῶνος.

Λωπάς, άδος, ἡ· καὶ, λώπη, ἡ, Ὀδυσ. Ν, 224. ταὐτόν τῷ, λῶπος. ὅθεν

Λωπίζω, Μ. ἴσω (λῶπος), ποιητ. Ἐντειλίττω, ἐμπεριχαλύπτω· ὡς ἁπλοῦν μόνον παρὰ Σοφ. Τρ. 925. »Ἓκ δ' ἐλώπισε πλευράνα», ἀντὶ, ἐξελώπισε δὲ πλευράν, αὐτή ἀπεκάλυψεν, ἐγύμνωσε τὴν πλευράν τῆς· ἄλλως δὲ εὔχρηστον μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις, ἐκλωπίζω, ἀπολωπίζω, περιλωπίζω. πρβ. λοπίζω.

Λώπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, λώπη, καὶ λῶπος.

Λωποδυσία, ἡ (λωποδύτης). Κλοπή, κλεψιά, ἁρπαγή, λῃστεία· ἐξαιρέτως δὲ ἱματίων, ὁπόταν ὁ κλέπτης ξεγυμνώνῃ τόν ἄνθρωπον, ἤτοι ἁρπάζει τά φορέματα αὐτοῦ εἰς τοὺς δρόμους, ἢ κλέπτῃ ἐν τῷ λουτρῷ τά τῶν λουομένων. Παρ' Ἑρμογεν. εὕρηται καὶ »Λωποδυσίου δίκη», κατηγορία ἐπὶ κριτηρίου, ἤτοι κρισολογία ἐπὶ τοιαύτης κλοπῆς.

Λωποδυτέω, ῶ. Τά ἱμάτια κλέπτω, ἐπὶ λῃστῶν καὶ κλεπτῶν, οἵτινες εἰς τοὺς δρόμους ξεγυμνόνουσι τοὺς ἀνθρώπους· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς λουτροῖς κλεπτῶν, οἵτινες κλέπτουσι κρυφίως τά ἐνδύματα τῶν λουομένων· καθόλου δέ, ἀντὶ τοῦ, κλέπτω, ἁρπάζω, γυμνόνω, μετὰ αἰτιατικ. Δημοσθ. καὶ Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ

Λωποδύτης, ου, ὁ (λῶπος, δύω). Κυρίως, ὅστις χρῆται εἰς τῶν ἄλλων τά φορέματα, ὁ τά ἱμάτια ἀποδύων, ὅθεν ὁ τῶν ἱματίων κλέπτης, ἁρπαξ, λῃστής, ὅστις ξεγυμνόνει (ἐκδύει) τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἁρπάζει τά ἐνδύματα αὐτῶν εἰς τοὺς δρόμους, ἢ ἐν καιρῷ τῆς νυκτός· καὶ ἐξαιρέτως ἐν τοῖς λουτροῖς, ὅστις κρυφίως κλέπτει τά ἱμάτια τοῦ λουομένου, ἐν γένει, κλέπτης, λῃστής.

Λωποδύω, ἀντὶ τοῦ, λωποδυτέω, ἀμφ.

Λῶπος, τό· καὶ, λώπη, ἡ (λέπω, λοπός, λόφος, λοβός). Δέρμα, δορά, (πετζί, προβιά) καὶ λέπος, λέπυρον τῶν ὀσπρίων· ἐξαιρετως λέγεται ἡ διφθέρα, τό δέρμα τῶν προβάτων, ἢ μηλωτή· ἢ τό ἐξ αὐτῆς ἢ ἐκ τοῦ μαλλοῦ αὐτῆς ἐξειργασμένον ἱμάτιον, καὶ ἑπομένως, πᾶν εἶδος περικαλύμματος, κάθε μάλλινον ἱμάτιον, περιβόλαιον, ἐπανωφόριον, χλαῖνα. κ. τ. τ. μόνον παρὰ Ποιηταῖς ἐν χρήσει (Ὀδ. Ν, 224. »λώπην εὐεργέα»)· παρὰ δὲ λογογράφοις εὕρηται μόνον τό σύνθετον λωποδύτης, καὶ, λωποδυτέω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Λῶψ, χλαμύς· καὶ, λώπιστος, ἐπὶ Παλαμήδου, ἐκ τῆς τῶν ἱματίων ἐπιβράφεως», ἴδε Ἄλοπος, ἐπὶ μαλλῶν, καὶ, λαῖφος.

*Λωρίκη, ἡ, τό Λατ. Lorica.

*Λωροκάπιστρον, τό. Καπίστρι, νεώτ. λέξις.

Λῶρον, τό· καὶ, λῶρος, ὁ· ἐκ τοῦ Λατιν. lorum, παρὰ τοῖς νεωτέροις, ἀντὶ τοῦ, ἱμάς, λωρίον. ὅθεν

Λωροτομέω, ῶ. Εἰς τμήματα, εἰς λωρία κατακόπτειν· λωρία ἐκβάλλω ἐκ τοῦ δέρματος τινός, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 765. ἐκ τοῦ

*Λωροτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Κόπτης τῶν λωρίων, Σχολ. Πλατ. Ruhnk. σ. 130.

Λῶστος, η, ον, Ἀττ. συναιρ. ἐκ τοῦ λώϊστος, ὑπερθ. τοῦ λωΐων, ὅπερ ὅρα.

Λῶταξ, ακος, ὁ. Ὁ αὐλητής, ἐκ τοῦ, λωτός, ὁ αὐλός.

Λωτεῦντα, Ἰων. οὐδετ. πληθ. αἰτ. τοῦ λωτέων, ἀντὶ, λωτέοντα, λωτοῦντα, λωτοὺς ἔχοντα, φύοντα, Ἰλ. Μ, 283. »Πεδία λωτεῦντα». ἄλλοι παράγουσιν ἐκ τοῦ, λωτέω, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀνθοῦντα· ὡς τό λωτίζω, λώτισμα, ταὐτόν τῷ, ἀωτίζω, ἄωτος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, λῶτα, ἀντὶ τοῦ, ἄνθη· καὶ ἐκ τινος Ποιητοῦ, λωτεῦσι, ἀντὶ τοῦ, ἄνθη ποιεῦσι.

Λωτία, ἡ. Στέφανος ἐκ λωτοῦ, Σουίδ. ἀμφ.

Λωτίζω, (λωτός). Ἀπανθίζω, ἄνθη κόπτω ἢ συνάγω· ἐξαιρτ. μέσ. λωτίζομαι, ὡς τό, καρπίζομαι, καρποῦμαι, πέριω τό ἄνθος διά τόν ἑαυτόν μου, δηλ. τό κάλλιστον ἐκλέγω διά τόν ἑαυτόν μου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 976. ἐντεῦθεν »Λωτίσματα γῆς Ἑλλάδος», τά ἄνθη, οἱ ἐκλελεγμένοι, οἱ ἐκλεκτοί, Εὐριπ. Ἑλ. 1609.

Λώτινος, ίνη, ινον (λωτός). Ἐκ λωτοῦ κατασκευασμένος, Θεόκρ. »Λώτινοι αὐλοί», (Ἀθήν. δ'. 182.), οἱ ὑπό τῶν Ἀλεξανδρέων καλούμενοι Φώτιγγες· κατασκευάζονται δέ ἐκ τοῦ καλουμένου λωτοῦ· ξύλον δ' ἐστί τοῦτο γιγνόμενον ἐν Λιβύῃ.

Λώτισμα, τό (λωτίζω). Τό ἄνθος, λουλούδι τρόπκ. ὡς, ἄνθος καὶ ἄωτον, τό ὡραιότατον, ἐξαιρετώτατον, κάλλιστον, ἔξοχον, ὑπέροχον κατά τό εἶδός του. »Λωτίσματα γῆς Ἑλλάδος», Εὐρπ. ὅρ. λωτίζω.

Λωτόεις, εσσα, εν (λωτός, 1.). Πλήρης, γεμάτος, κατάφυτος ἀπό λωτῶν· ὅθεν, Ἰλ. Μ, 283. »πεδία λωτεῦντα», ἀντὶ λωτόεντα, λωτοῦντα, ἔχοντα λωτόν πολύν, ἤτοι βοτάνην αὐτοφυῆ· ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τοῦτο ὡς ἐπίρρημα ἑνός μή σωζομένου πλέον λωτέω = λωτίζω, ο. ε. ἀνθέω, ἀνθοῦντα. ὅρ. λωτεῦντα.

Λωτός, οῦ, ὁ. Λωτός, ὄνομα διαφόρων εἰδῶν φυτῶν καὶ δένδρων, τά ὁποῖα πολλάκις ἐξέλαβον τό ἓν ἀντὶ τοῦ ἄλλου· ὑπάρχουσι δέ βεβαίως γνωστά πέντε εἴδη· 1) ὁ Ἑλληνικός λωτός, βοτάνη τις ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τῆς Σπάρτης καὶ περὶ Τροίας αὐτοφυῶς αὐξάνουσα, μάλιστα χρήσιμος ὡς βοσκή εἰς τοὺς ἵππους, ἐν λειμῶσιν ἤτοι λιβαδίοις καὶ κατά τάς ὄχθας τῶν ποταμῶν φυομένη (πόα καὶ ῥίζα, ἀφ' ἧς σιτούμενοι οἱ τήν ἄνυδρον νῆσον ἢ χώραν νεμόμενοι, οὐ δέονται ποτοῦ, . . καὶ τοῖς ἵπποις εὐπρόσιτος), ἄρα, εἶδος τριφύλλου, τό ὁποῖον περιγράφει καὶ ὁ Διοσκορ. ἐν δ'. 171. ὅπερ ἐστί τό ἐν τῇ συνήθείᾳ, Καβαλλαριά, ἐκ τοῦ Ἰταλ. Cavallo, ὅτι τροφή τῶν ἵππων ἐστί· κατά τινας trifolium melilotus Linn. Ἰλ. Β, 776. Ξ, 348. καὶ Φ, 351. Ὀδ. Δ, 603. Voss Virg. Georg. 2, 84. p. 292. 2) ὁ τῶν Λωτοφάγων ἢ Κυρηναϊκός λωτός, εἶδος δένδρου Λιβύης, ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ ὁποίου μόνου ἔζων, ὡς λέγουσιν, μερικαί φυλαί ἐγκατοίκων τοῦ παραλίου τῆς Ἀφρικῆς, καὶ μάλιστα αἱ ἐκ τῆς Ὀδ. Ι, 84. (»Λωτοφάγων οἵτ' ἀνθινόν εἶδαρ ἔδουσιν») καὶ ἐξ Ἡροδ. 4, 177. γνωσταί, ὀνομασθεῖσαι διά τοῦτο λωτοφάγοι· ἤτο δέ, κατά τήν Ὀδ. Ι, 34. ὁ καρπός γλυκύς ὡς τό μέλι (μελιηδής) καὶ ἐλέγετο καὶ, λωτός, 93, 97. ὁ δέ Ἡρόδ. 4, 177. παραβάλλει αὐτόν κατά μέν τό μέγεθος μέ τόν κόκκον τοῦ δένδρου τῆς μαστίχης (σχίνον, ὅσον ἡ ἐλαία τό μέγεθος), κατά δέ τήν γεῦσιν μέ τόν καρπόν τοῦ φοίνικος (χουρμαδιάς), καὶ λέγει, ὅτι οἱ λωτοφάγοι κατε-

σκεύαζον ἐξ αὐτοῦ καὶ οἶνον (ὁ τοῦ λωτοῦ καρπὸς μέγεθος ὅσον τὸ τῆς σχίνου, γλυκυτητα δὲ τοῦ φοίνικος τῷ καρπῷ προσείκελος· ποιοῦνται δὲ ἐκ τοῦ καρποῦ τούτου οἱ λωτοφάγοι καὶ οἶνον). Ἀνίσως δὲ παρ' Ὅμ. I, 84. »Ἄνθινον εἶδαρ λέγεται, διὰ τούτου ἐνοεῖ τὴν φυτικὴν ποιότητα τούτου τοῦ φαγητοῦ πρὸς διαστολὴν τῶν συνήθων ἀπὸ ζώων φαγητῶν, ἴδε ἄνθινος· ἐπειδὴ τὴν γνώμην τινῶν, ὅτι δηλ. οἱ λωτοφάγοι ἔζων τρόφιμα ἐκ τοῦ ἄνθους, ἀναιροῦσι τό· »κηκρηὸς μελιηδέα παρ' Ὅμ. καὶ ὁ Ἡρόδοτος· ὅτι δὲ ὁ λωτὸς ἦτον εἶδος δένδρου ἀκανθώδες, οὐχὶ τοσοῦτον ὑψηλόν, γίνεται δῆλον ἐξ Ἡροδ. 2, 96. Ἀθην. 14, 65. σ. 651. καὶ Πολυβ. 12, 2. ἐκδ. Σβεῖγχ., ὅστις περιγράφει οὕτω τοῦτο τὸ εἶδος. »Ἔστι δὲ τὸ δένδρον ὁ λωτὸς οὐ μέγα, τραχὺ δὲ καὶ ἀκανθῶδες, ἔχει δὲ φύλλον χλωρόν, παραπλήσιον τῷ ῥάμνῳ μικρόν, βαθύτερον καὶ πλατύτερον· ὁ δὲ καρπὸς τὰς μὲν ἀρχὰς ὅμοιός ἐστι καὶ τῇ χρόᾳ, καὶ τῷ μεγέθει ταῖς λευκαῖς μυρτίσι ταῖς τελειωμέναις· αὐξανόμενος δέ, τῷ μὲν χρώματι γίνεται φοινικοῦς, τῷ δὲ μεγέθει ταῖς στρογγύλαις ἐλαίαις παραπλήσιος· πυρῆνα δὲ ἔχει τελέως μικρόν· ἐπὰν δὲ πεπανθῇ συνάγουσι.... γίνεται δὲ καὶ οἶνος ἐξ αὐτοῦ... κατὰ μὲν τὴν τοῦσιν ἡδύς... οὐ δύναται δὲ πλέον δέκα μένειν ἡμερῶν· ποιοῦσι δὲ καὶ ὄξος ἐξ αὐτοῦ· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ εἶδος κατὰ μὲν Sprengel antiq. botan. p. 51. τὸ, rhamnus lotus Linn. ἢ, κατὰ Wildenow, τὸ, Zizyphus lotus. ἐν Τουνίδι καὶ Τριπόλει τρώγεται καὶ τὴν σήμερον τοῦτο τὸ εἶδος, γνωστὸν ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν Jujuba· καὶ μάλιστα οἱ Ἄραβες μετέπλασαν αὐτὸ καὶ ὡς καρπὸν παραδείσου 3) Ὁ Αἰγύπτιος λωτός, ἄγνωστος ἔτι τῷ Ὁμήρῳ, ἀπαντώμενος κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2, 92., εἶδος κρινοειδοῦς βοτάνης Νείλου, τῆς ὁποίας ἓν μὲν εἶδος, τὸ μεγαλήτερον, ἔχει λευκὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἐκόπτοντο καὶ ἐξηραίνοντο εἰς τὸν ἥλιον, καὶ τότε ἄλεσον τὸν μυελὸν αὐτῶν καὶ κατεσκεύαζον ἐξ αὐτοῦ ἄρτον· αὐτὸς ἔχει ῥίζαν στρογγύλην, ὡς τὸ μῆλον μεγάλην, πολλὰ ἡλυκείαν, ὀνομασθεῖσαν ἔπειτα κολοκάσιον, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὴν ἔτρωγον »φύεται ἐν τῷ ὕδατι (παρὰ τῷ Νείλῳ) ἀρίστα πολλά, τὰ Αἰγύπτιοι καλέουσι λωτόν. ταῦτ' ἐπεὰν ἀρέψωσι, αὐαίνουσι πρὸς ἥλιον· καὶ ἔπειτα τὸ ἐκ τοῦ μέσου τοῦ λωτοῦ, τῇ μήκωνι ἐὸν ἐμφερές, πτίσαντες, ποιεῦνται ἐξ αὐτοῦ ἄρτους ὀπτοὺς πυρί· ἔστι δὲ καὶ ἡ ῥίζα τοῦ λωτοῦ τούτου ἐδωδίμη, καὶ ἐγγλύσσει, ἐπιεικέως ἐὸν στρογγύλον, μέγαθος κατὰ μῆλον»· τὸ δεύτερον εἶδος τούτου τοῦ λωτοῦ εἶχεν ἄνθη κόκκινα ὡς τὸ ῥόδον καὶ ἐν μέσῳ περικαρπίῳ του, ὀνομαζομένῳ κιβώριον, εὑρίσκοντο πολλοὶ ἐδώδιμοι κύαμοι· τὸ δὲ τρίτον εἶδος εἶχεν ἄνθη κυανᾶ, Ἀθην. 15, 21. σ. 677. Γ. Οὗτος ὁ Αἰγύπτιος λωτὸς ὑπάρχει τό, nelumbium speciosum, καὶ, Cyamus Smithii, ὁ δὲ λευκὸς ἄνθων, Nymphaea Lotus, καὶ ὁ ἐρυθρὸς ἄνθων, Nymphaea nelumbo, Schweigh. Ἡροδ. T. ε'. σ. 313. Voss Virg. Ecl. 4, 20. Sprengel antiq. botan. p. 56. καὶ ἱστορ. τῆς Βοτανικῆς T. α'. σ. 28. Ὁ λωτὸς ὑπῆρχε παρ' Αἰγυπτίοις ἱερὸς ὡς σύμβολον τοῦ Νείλου, καὶ ηὔξανεν, ὅτε ὁ ποταμὸς ἐπλημμύρει· ἔτι δὲ ὡς σύμβολον εὐκαρπίας, ἔνθεν τὸ Αἰγύπτιον σύνθημα »Ὅσῳ μᾶλλον λωτός, τόσῳ μᾶλλον εὐτυχία καὶ εὐλογία τοῦ χρόνου· καὶ ἐντεῦθεν πολυειδὴς ἦν αὐτὸς ἐν χρήσει κατὰ τὴν λατρείαν τῶν δύο καλῶν θεῶν τῶν, Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος, καὶ πολλάκις ἀπεικάζετο καὶ παριστάνετο εἰς τὰ τὰ ἀρχαῖα ἔργα, ἐξαιρτ. Αἰγυπτιακῆς τέχνης, ἴδε Creuzer Symbolik 4. Mythol. T. 1. p. 282. κτ. 508. κτλ. comm. Ἡροδ. 1. σ. 412. Ἐξ Αἰγύπτου μετεφυτεύθη ὁ λωτὸς ἐν Ἰνδίᾳ, ἔνθα ἐσέβοντο αὐτὸν καὶ αὐτοῦ ὡς ἱερὸν καὶ συμβολον τοῦ Γάγγου. 4) κατὰ Sprengel antiq. botan. p. 49. ὠνομάζετο λωτὸς καὶ ἄλλο εἶδος, τό, Celtis australis Linn. ὅπερ νῦν ἐστι καὶ ἐν τῇ βορείῳ Ἀφρικῇ, τὸ μέγεθος ἔχον τὸ τῆς ἀπιδιᾶς καὶ φύλλα ὀδοντωτά, τοὺς δὲ καρποὺς (κυάμους) ἀνόστμους καὶ δίχα γεύσεως, ἴδε Θεοφρ. ἱστ. φυτ. 4, 3. σ. 126. Σφεῖδ. διάφερε δὲ τῶν ἄλλων μάλιστα κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ ξύλον του ἦτον σκληρὸν καὶ μέλαν, ἐπιτήδειον εἰς κατασκευὴν ξοάνων καὶ αὐλῶν, ὅθ' ὁ καὶ πολλάκις κεῖται παρὰ ποιηταῖς ὁ λωτὸς ἀντὶ τοῦ, αὐλός, Μαρκλ. Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 1036. καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἐγράφετο, κατά τινας, καὶ, λοτός. 5) τὸ πέμπτον εἶδος δένδρου λωτοῦ ὠνομάζετο, Διόσπυρος λωτός, ἔχον μικρὸν κορμὸν μὲ ὡραῖον, λεῖον φλοιόν, εὐτραφεῖς, ὑψηλοὺς, εἰς τὰς οἰκίας φυόμενοι κλάδους, μακρά, ὠοειδῆ, καὶ πρὸς τὰ κάτω μέρος γλίσχρα φύλλα, τὸν δὲ καρπὸν ἐρυθρὸν, γλυκὺ· ἐχρησίμευε δὲ ὡς στολισμὸς τῶν οἰκιῶν, καὶ ηὔξανεν ἐν Ἰταλίᾳ, Colum. 7, 9. Voss Virg. Georg. 2, 84. p. 294. Εἰκόνες τοῦ β', καὶ γ'. λωτοῦ εὑρίσκονται παρὰ Σπρεγγελ. ἱστορ. Βοτανικῆς T. A'.

Λωτοτρόφος, ὁ, ἡ (λωτός, 1. τρέφω). Ὁ λωτὸν (τρίφυλλον) τρέφων· πλήρης λωτοῦ, τριφύλλου. Εὐριπ. Φοίν. 1564.

Λωτοφάγος, ὁ, ἡ (λωτός, 2. φαγεῖν). Ὁ λωτὸν, ἤτοι τὸν καρπὸν αὐτοῦ τρώγων· ὅθεν 2) λωτοφάγοι, εἰρηνικὴ φυλὴ Ἀφρικῆς, κατὰ τὸ παρέλιον τῆς Κυρηναικῆς, διαιτωμένη ἀπὸ τοῦ καρποῦ τοῦ λωτοῦ, Ὀδ. I, 84. Ἡροδ. 4, 177. (ᾳ) ἴδε λωτός.

*Λωτρόν, τό, Δωρικ. ἀντὶ λουτρόν.

Λωτροχόος, Δωρικ. ἀντὶ, λουτροχόος.

Λῶφαρ, τό· ταὐτὸν τῷ, λώφημα, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ἀνάπαυμα, Ἡσυχ.

Λωφάω, ῶ· καὶ Ἰωνικ. λωφέω, Μ. ήσω (λόφος, 1). Κυρίως ἐπὶ βοῶν καὶ ἄλλων ζώων, τὰ ὁποῖα ζευγνύνται εἰς τὸν ζυγὸν, καὶ τὰ ὁποῖα, ἐλευθερουμένου τοῦ τραχήλου (τοῦ λόφου) ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, ἀναπαύονται, ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »λωφῆσαι, ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸ ἄχθος ἀποθέσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀναπαύομαι, ἀναψυχὴν λαμβάνω, ἡσυχάζω, ξεκουράζομαι, ξαποσταίνω, παύω κά κάμνε τί, Ἰλ. Φ, 292. καὶ μετὰ γενικ., κακῶν (Ὀδ. I, 460)»· ἀναλαμβάνω ἀπὸ τὴν δυστυχίαν, καὶ παρὰ Θουκυδίδ. ς. 12. »Ἀπὸ τόσου καὶ πολέμου βραχύτι λαλωφήκαμεν», β) καταχρηστικῶς, ἐνδίδωμι, ἀφίνω ὀλίγον τι ἀπὸ τῆς σφοδρότητος, παύειν ἀπὸ τοῦ νὰ ᾖναι πολλὰ σφοδρὸν, ὀλιγοστεύειν κατὰ τὴν σφοδρότητα, γενικ. πράγμ. ἢ καὶ ἀπολύτως, ὡς, »Ἡ λύπη ἐλώφησεν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, λήγω, καταπαύω· 2) μεταβτκ. ἐλαφρύνω τινὰ ἀπὸ τινος βάρους κτ., τινὰ τινος, π. χ. »θυμὸν ἀχέων», Ἔμπ, »φρόνημα χόλου, Δίον ὄμμα πόθων», Αἰσχ. Προμ. 376. 659. »Ὦ ἀπὸ δίψαν λωφήσομεν», Ἀπολλων. Ἀργ. δ'. 1418. »Ὁ λωφήσων σεν, ὁ λύσων, ἐλευθεράσων σε», Αἰσχ.λ. Προμ. 27. β) κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ ἀπὸ τινος, τινὰ τινος, ὡς τό, παύω. ὅθεν τὸ, ἀναλωφάω, καὶ, ἀπολωφάω. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, λωφάζω, ἀντὶ τοῦ, ἡσυχάζω, καταπαύω, σιωπῶ.

*Λωφέω, Ἰωνικ. ἀντὶ, λωφάω.

Λωφήϊος, ία, ιον (λωφάω). Ἐλαφρύνων, πραύνων τὴν ὀργὴν, μετριάζων, ἡμερώνων, παρ' Ἀπολλων. β'. 485. »Λωφήϊα ἱερά», ταὐτὸν τῷ, παυστήρια, θυσίαι δηλαδὴ ἢ δῶρα, δι' ὧν καταπραύνει τις τινά, καὶ τὸν κάμνει νὰ παύσῃ ὁ θυμός του.

Λώφημα, τό. Τὸ δίδον ἀναψυχὴν, ἀνάπαυσιν, ἀνάπαυσις, ξεκούρασμα, ἀνάπαυμα. ἴδε λώφαρ.

Λώφησις, εως, ἡ (λωφάω, λωφέω). Ἀναψυξις, ἀνάπαυσις, ἡσυχία. 2) τὸ ἐνδίδειν, τὸ παύειν τι ἀπὸ τῆς σφοδρότητος, καὶ τὸ παραιτεῖν, παύειν ἀπὸ τινος.

*Λωφία, ἡ, = λώφησις, ἅμφ.

Λώφ, γενικ. λωπός, = λώπη, Ἡσύχ.

*Λώων, οὐδέτ. λῷον, Ἀττ. συναλ. ἀντὶ λωΐων (ζήτει τοῦτο), κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Λ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Μ.

Ἐπεξεργασίᾳ μὲν ὑπὸ Δ. Ἀλεξανδρίδου Ἰατροῦ, διορθώσει δὲ οὐ.

Μ, ἡ μ, τὸ δωδέκατον, ἄκλιτον στοιχεῖον Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, μῦ, λεγόμενον, καὶ Ἰωνικῶς, μῶ· ὡς σημεῖον ἀριθμητικὸν μ', οὕτω γραφόμενον, σημαίνει τεσσαράκοντα, 40. ὑπογραφόμενον δὲ οὕτω μ, τεσσαράκοντα χιλιάδας, 40,000. Ἦν τὸ πάλαι καὶ ἐπίσημον τῶν Μεσηνιακῶν ἀσπίδων, ὡς τὸ Λ, τῶν Λακεδαιμονίων. Γίνονται δὲ κατὰ τὸ μ διάφοροι μεταβολαί, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς διαλέκτοις. 1) τὸ μ μεταβάλλεται εἰς π, π. χ. ὄππα, πάδα, πεέρχομαι, ἀντὶ ὄμμα, μετά, μετέρχομαι, ἐξαιρτ. παρ' Αἰολ. καὶ Ἀκκοῦτι, Γρηγ. Κορ. σ. 282. 580. 661. Schaef. 2) τὸ μ διπλασιάζεται, π. χ. ἄμμες, ὔμμες, ἔμμα, ἐμμί, ἀντὶ ἡμεῖς, ὑμεῖς, εἶμα, εἰμί, ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Αἰολ., οἱ ὁποῖοι τότε συστέλλουσι τὸ προηγούμενον μακρὸν φωνῆεν ἢ δίφθογγον, Γρηγ. Κορ. σ. 597. τὸ δὲ, ἄμμες καὶ ὔμμες εὑρῆται καὶ παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς Ἔποπ. 3) τὸ μ τρέπεται εἰς β καὶ ἀνάπαλιν, οἷς, μεμβράς, βεμβράς, βροντός, Αἰολ. μορτός, μολεῖν, βλώσκω). 4) τὸ μ μεταβάλλεται εἰς ν, ὡς, μίν, Ἀττ. καὶ Δωρ. νίν, μή, Λατ. ne, μῶν, Λατ. num, Βουττμ. Δημ. Μειδ. σ. 146. 5) συχνότατα γίνεται κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν διαλέκτων προσθαφαίρεσις τοῦ μ, καὶ α) ἐν ἀρχῇ λέξεως, οἷς, ἐρῶ, μηρύω, ἷα, μία, ἀνύλεω, μανύλεω, ὄτχος, μόσχος, ὀχλεύς, μοχλεύς, ὗραξ, μύραξ, ὑία, μάλη, Βουττμ. Λεξιλ. σ. 195. Lobeck Φρυν. σ. 256. ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ, Ἄρης, Mars, marca, ἀνήρ. β) ἐν τῷ μέσῳ λέξεως, πίμπλημι, πίπλημι, πίμπρημι, πίπρημι, ἄμβροτος, ἄβροτος, ὄμβριμος, ὄβριμος, λαμβάνω, λαβεῖν, κύμβη, κύβη, ἀρυμβᾶς, ἀρυβᾶς, τύμπανον, τύπανον, καὶ τὰ παραπλήσια, ἐπιτοπολὺ εὐφωνίας ἢ εὐκολωτέρας προφορᾶς χάριν, Lobeck Φρυν. σ. 95. κτ. 428. 6) ἐστὶ ὅτε προτάσσεται εὐφωνικὸν α ἢ ο, ὡς, μέλγω, ἀμέλγω, μίρδω, ἀμέρδω, μέργω, ἀμέργω, μόργνυμι, ὀμόργνυμι, μίχω, mingo, ὀμιχέω, κ. τ. τ. ἔτι δὲ Εὐφωνικὸν Ἰῶτα ἐν τοῖς, μάσθλη, ἰμάσθλη, μείρομαι, ἰμείρομαι. 7) πολλάκις εὐφωνίας χάριν γίνεται πρὸ τοῦ μ προσθαφαίρεσις τοῦ σ, π. χ. σμάραγδος, μάραγδος, σμάω, μάω, σμήριγξ, μήριγξ, σμικρός, μικρός, σμίλαξ, μίλαξ, σμυραρός, μυρρός, σμύραινα, μύραινα, σμύρνα, μύρρα, σμίλαξ, μίλαξ. — Τὰ δὲ ἄλλα, θεωρεῖ ὁ Ἔρμ. elem. metr. σ. 47. κτ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1115. καὶ εἰς Εὐρ. Βακχ. 73. τὸ μ ὡς γράμμα τοσοῦτον ἀμεταβόλον, ὥστε δύναται ἡ συλλαβὴ πρὸ τοῦ μν, μβ, μφ, ἔτι δὲ καὶ πρὸ μπλ νὰ μείνῃ βραχεῖα.

Μ', μετ' ἀποστρόφου τάσσεται ἀντὶ τοῦ, με. — 2) σπανιώτατα καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἔποπ. ἀντὶ τοῦ, μοι, π. χ. Ἰλ. Ι, 673. Η, 544. Ν, 481. Ὀδ. Δ, 367. οὐδέποτε δὲ παρὰ τοῖς Ἀτ., Μαρλ. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 492. 814 Πορτ. Φοιν. 1230. Μηδ. 719. Herm. elem. metr. p. 51. (τὸ, μὰ καὶ, μὴ δὲν ἐπάσχον ποτὲ ἐνθλίψιν, μόνον δὲ τὸ τελευταῖον συλλίγιον)

Μά, μέριον ὁρκωμοτικόν, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν θεότητα ἢ τὸ πρᾶγμα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁρκίζεταί τις, κατ' αἰτιατικὴν προτείμενα· αὐτὸ δὲ καθ' ἑαυτὸ δὲν εἶναι οὔτε ὁρκωτικὸν (ἀπωμοτικὸν καὶ ἀποφατικόν), οὔτε δὲ καταφατικὸν (κατωμοτικόν)· ἀλλὰ προσδιορίζεται μόνον διὰ προσθέσεως ἀποφατικοῦ ἢ καταφατικοῦ μορίου, παρὰ δὲ Ἀττ. ἐστὶ ὅτε καὶ δίχα τοιούτου, ὅτε ἡ ἔννοια εὔκολος ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου· ἄρα 1) ἐπὶ καταφάσεως »Ναί μὰ τόδε σκῆπτρον, ναί, μὰ τοῦτο τὸ σκῆπτρον, Ἰλ. Α. 234. πρβ. Ὅμ. ὕμν. εἰς Ἑρμ. 460. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. »Νή μὰ τὸν Δίαν, ναὶ μὰ τὸν θεὸν Δία· κ. τ. τ. 2) ἐπὶ ἀρνήσεως »Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, οὐ μὰ Ζῆνα, ὄχι μὰ τὸν Ἀπόλλωνα, μὰ τὸν Δία, Ἰλ. Α, 85. Ψ, 43. Ὀδ. Τ, 339. 3) παρ' Ἀττ. ἐν χρήσει πολλάκις τό, μά, δίχα τοῦ ναὶ ἢ οὔ, ἐξαιρτ. »μὰ Δία· καὶ τότε ἔχει λόγῳ καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀποφατικὴν ἔννοιαν. α) ὅτε ἐπιφέρεται ἀμέσως οὔ, ἐν ἀρχῇ τοῦ ἑπομένου κώλου, π. χ. »Μὰ τοὺς παρ' Ἅιδῃν νεωτέρους ἀλάστορας, οὗτοι ποτ' ἔσται τοῦτο, μὰ τοὺς ὑπογείους ποτὲ δὲν θέλει γένῃ τοῦτο, Εὐρ. Μηδ. 1055. πρβ. Valck. Φοιν. 1055., ἔνθα καὶ ἐνταῦθα τὸ μὰ δὲν ἀποφάσκει τελείως, ἀλλὰ καταφάσεις ἢ ἐπιβεβαιοῖ τὴν ἀκόλουθον ἄρνησιν. β) ἐν ἀποκρίσεσιν, ὅτε ἐν τῇ προηγουμένῃ ἐρωτήσει ὑπῆρχον ἤδη ἐκφωνημένη ἡ ἄρνησις, π. χ. »Οὐκ αὖ μ' ἐάσεις; Ἀποκρ. »Μὰ Δί', ἐπεὶ κἀγὼ πονηρός εἰμι, Ἀριστῴ. Ἱππ. 336. 338. ἔνθα ἀναπληρωτέον ἐκ τῆς ἐρωτήσεως τό, οὐκ ἐάσω, μετὰ τό, μὰ Δία, πρβ. Ἀριστῴ. Βατραχ. 951. Πλοῦτ. 400. Reisig Conj. Aristiph. p. 106. τὸ ἴδιον ἐννοητέον, καὶ ὅτε ἐπιφέρεται ὁ ἀλλὰ, π. χ. Ἐρ. »Δύο δραχμὰς [μισθὸν τελεῖς; Ἀπ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἐλάττονα, Ἀριστῴ. Βατρ. 174., ἔνθα ἐντελῶς ἔπρεπε νὰ εἴπῃ τις, »Μὰ Δία, δύο δραχμὰς οὐ τελῶ, ἀλλὰ ἐλάττονα, πρβ. Βάτρ. 753. 779. 1053. Ἔρν. Ξεν. Ἀπομν. 3, 13, 3. ὥστε ἄρα εὑρίσκεται καὶ ἐνταῦθα μόνον ἡ ἐπικύρωσις μιᾶς ἐκ τῶν προηγουμένων προσυπτούσης, ὡς εἰκός, ἀρνήσεως. 4) ἐν τῇ κοινῇ ὁμιλίᾳ, ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Ἀττ., παραλείπεται πολλάκις τὸ ὄνομα τῆς θεότητος, εἰς τὴν ὁποίαν ὀμνύει τις, π. χ. »Ναί μὰ τόν, οὐ μὰ τόν, μὰ τόν, μὰ τήν, κ. τ. τ. ὡ, ὅτε ὅλη, ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν ἔχει τις τὸν νοῦν του εἰς κάποιον διορισμένον θεὸν ἢ θεάν, ἢ ὅτε δὲν κάμνει τις ὅρκον μὲ τὰ σωστά του, εἰς τρόπον ὥστε ἀφίνει ἀνεκφράστον τὸ καθ' αὐτὸ πρᾶγμα, ἢ ὅτε τις εὐθύμως διὰ σέβας καὶ εὐλάβειαν πρός τινα θεότητα δὲν θέλει νὰ προφέρῃ ἀνωφελῶς τὸ ὄνομάτης, ἴδε Reiz de am. Inclin. p. 14. κτ. Βε. Ἀριστῴ. Βατρ. 1574. Heind. Πλατ. Γοργ. σελ. 466 E. Schaef. Γρηγ. σ. 150. κτλ. Meineckе Μενανδρ. σ. 131. 5) μετὰ τό, οὐ, παραλείπεται ἐστ' ὅτε τό, μὰ, καὶ τίθεται μόνον ἡ αἰτιατ. π. χ. »Οὐ τὸν Δία, οὐ τὸν θεὸν κ. τ. τ.« Βρ. Σοφ. Ο. Τ. 660. Valck. ep. ad Roev. pag. 28. Schaef. Γρηγ. σ. 257. Ἰακ. Α. Π. σ. 97. (υ)

Μᾶ, σύντομ. καὶ κατ' ἀποκοπ. Αἰολ. καὶ Δωρικ. τύπος ἀντὶ, μάτηρ, μήτηρ, ἔστις εὕρηται μόνον ἔτι ἐν τῇ λέξει, μᾶ γᾶ, ἀντὶ, μήτηρ γῆ, παρ' Αἰσχ. Ἱκέτ. 903. καὶ Θεοκρ. 15, 89. ὡς παρ' ἡμῖν τό, Παναγία μου πρβ. βᾶ, δῶ, λῖ.

Μαγαδεύω, καὶ, μαγαδίζω. Τὴν μάγαδιν παίζω. 2) παραβάλλεται μὲ τὸ τοῦ Ἀριστοτ. ἐν προβλ. κδ'. 18. παρ' Ἀθην. ωδ'. σελ. 635. ἀντὶ τοῦ, Συνάδω εἰς τὴν ᾠδὴν διὰ πασῶν, τῇ μαγάδι διαψάλλω, συντροφεύω εἰς τὴν διὰ πασῶν, ἐπειδὴ αἱ χορδαὶ τῆς μαγαδίδος ἦταν πρὸς ἀλλήλας τοιουτοῦμεναι (κορδισμέναι) διττῶς καὶ κατ' ἀναλογίαν τῆς διὰ πασῶν.

*Μαγάδης, ου, ὁ, ὄρ. μαγάδις, 2.

*Μαγαδίζω, = μαγαδεύω.

Μαγάδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, μαγάς. (ᾱ)

Μάγαδις, καὶ, μαγάδις, ἐδος, καὶ, εως, ἡ. Ὄργανον μουσικόν, τριγωνον, κιθαροειδῶς κατεσκευασμένον, ἔχον 20 χορδάς, συντηρουμένας (κορδισμένας) διττῶς καὶ κατ' ἀναλογίαν τοῦ τόνου τῆς διὰ πασῶν, περιεχούσας ἄρα δέκα φθόγγους καὶ τόνους· ἐπαίζετο δὲ καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας, ἐξ ὧν ἡ μὲν ἀριστερὰ ἐκτύπα τὰς κατωτέρας καὶ βαθυτέρας χορδάς, ἡ δὲ δεξιὰ τὰς ὑψηλοτέρας, καὶ ἐχρησίμευεν εἰς παράστασιν τῶν Ἀντιφωνῶν· ὠνομάζετο καὶ πηκτίς. 2) ἐκαλεῖτο καὶ εἶδος αὐλοῦ, μάγαδις, ἡ μαγάδης, καὶ παλαιομάγαδις, ὅστις ἐν ταύτῳ ἐξέδιδεν ὀξὺν καὶ βαρὺν φθόγγον, Ἀθην. καὶ Ἡσύχ. ἴδε καὶ ἐν τῷ, Ἀντιφωνέω. (υυ–)

Μαγάζω, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, μαγαδίζω.

*Μαγαρικός, ὁ, = μεγαρικὸς κέραμος. Πήλινον ἀγγεῖον ἐκ μεγάρων, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν πραγματευτῶν, ὅθεν

*Μαγαρίσκος, ὁ. Πήλινον ἀγγεῖον μεγαρικόν.

Μάγαρον, τό, = μέγαρον, σημ. 3. Meineckе Μενανδ. σ. 286. Κατάγειον οἴκημα τῶν θεῶν, εἰς ὃ τὰ μυστικὰ ἱερὰ τῆς Δήμητρος κατετίθετο, Αἴλιος Διονύσ. παρ' Εὐσταθ. ἐν Ὀδ. Δ. σ. 1387.

Μαγάς, ἀδος, ἡ. Σανὶς τετράγωνος, ὑπόκυφος, δεχομένη τῆς κιθάρας τὰς νευράς, καὶ ἀποτελοῦσα τὸν φθόγγον, (Pons, Γαλ.) ἴδε ἐν τῷ, Ὑπολύριος.

Μαγγάνα, ἡ. Βαρέλλιον, ἀγγεῖον ξύλινον ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, εἰς ὃ ἔβαλλον τὸν οἶνον, Σουΐδ.

Μαγγανεία, ἡ (μαγγανεύω). Μαγεία, γοητεία καὶ ἀκάτη διὰ τεχνικῶν μηχανῶν, φαρμάκων, ἰατρικῶν, ἢ ἄλλων τοιούτων μέσων, μαγεία, γοητεία.

Μαγγάνευμα, τό. Μάγευμα, γοήτευμα, ἀπατηλόν τι ἔργον· καθόλου ἀπάτη, ὡς καὶ μαγγανεία, Πλατ. Γοργ. σ. 484. Α. Σπανχ. Ἀριστῴ. Πλουτ. 810. (–υ–υ)

*Μαγγανευτήριον, τό. Τόπος, ἔνθα γίνονται τὰ μαγγανεύματα.

Μαγγανευτής, οῦ, ὁ (μαγγανεύω). Ὅστις μαγγανεύει, μετέρχεται τὴν μαγγανείαν, ὁ μιγνὺς παντοδαπὰ πρὸς φενακισμόν, ἀπάτην, ἀπατεὼν διὰ τεχνικῶν μέσων, καθόλου, ἀπατεών, ἀγύρτης (τζιαρλατάνος).

Μαγγανευτικός, ἡ, ὄν. Ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων ἢ ἀνήκων εἰς μαγγανείαν. »Ἡ μαγγανευτι-

γευτική, ὑπακουσμ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ μαγεύειν. Ὁ Πλάτ. ἐν πολιτ. §. 22. καλεῖ »Μαγευτικὴν τὴν περὶ τὰ ἀλεξιφάρμακα, τὸ ὁποῖον ὁ Πολυδ. ἐν ζ'. 209. »Μαγγανευτικὴν, ἔχει.

*Μαγγανεύτρια, θηλ. τοῦ, μαγγανευτής.

Μαγγανεύω (μάγγανον). Γοητεύω, ἀπατῶ. μαγεύω διὰ τεχνικῶν ποτῶν, φαρμάκων, μηχανῶν καὶ ἄλλων τοιούτων. »Μαγγανεύειν πρὸς τοὺς θεούς«, μεταχειρίζομαι δεισιδαιμονικὰ μέσα, εὐλαβείας διὰ νὰ παρακινήσω τοὺς θεούς, ὡς παρὰ Πολυβ. ἰέ. 29. »Γονυποτοῦτα καὶ μαγγανεύοντα πρὸς τοὺς θεούς«, μετεχειρίζετο ὅλα τὰ δεισιδαιμονικὰ μέσα τῆς εὐλαβείας, διὰ νὰ παρακινήσῃ τοὺς θεούς. 2) ὡς καὶ τό, φαρμάττω, διὰ τεχνικῶν μέσων στολίζω, ἀρτύνω, νοθεύω τι, διὰ νὰ ἐλκύσω τοὺς ἀγοραστάς, Πλούτρχ. »Τὰ σιτία καὶ τὰ ὄψα μονονοῦ μαγγανεύειν καὶ φαρμάττειν«, μὲ κάθε λογῆς τεχνικὰ μέσα ἔπασχε διὰ τῆς μίξεως τῶν ἀρτυμάτων νὰ εὐμορφώνῃ καὶ νὰ νοθεύῃ τὰ φαγητά, τό Λατ. mangonizare. 3) Μαγγανεύειν ἀπάτην, ἀντί, κάμνω τεχνικῶς ἀπάτην, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 609.

*Μαγγανοδαίμων, ονος, ὁ (δαίμων). Δαίμων μαγευτικός.

Μάγγανον, τό. Κάθε μέσον, δι' οὗ μαγεύει, γοητεύει καὶ ἀπατᾷ τίς τινα· ἄρα, φάρμακον, ἰατρικόν, μηχάνημα, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ ἀγύρται διὰ νὰ ἀπατῶσι τοὺς ἁπλοῦς ἀνθρώπους. 2) Πολεμικὴ τις μηχανή, δι' ἧς ῥίπτουσι κατὰ τῶν ἐχθρῶν βέλη ἢ πέτρας, ἢ δι' ἧς ἀπαντῶσιν ἐν ταῖς πολιορκίαις καὶ ἀποκρούουσι τὰ τῶν ἐχθρῶν μηχανήματα, Μαυρίκ. ἐν Στρατηγμ. ἰ. 3. 3) παρ' Ἱερ. Μαθημ. παλ. τολ. 123. καλεῖται μάγγανον καὶ ὁ ἄξων τῆς σφαίρας ἐν τῷ Πολυσπάστῳ μηχανήματι, Ἰταλ. magano· καὶ ἐντεῦθεν προκύπτει τὸ Γερμ. Mange, ἀντὶ τοῦ Rolle, ὅπερ ἐστί, κύλινδρός τις, δι' οὗ συλιβώνουσι τὰ πλυμένα καὶ στεγνωμένα ὑφάσματα. 4) = μάνδαλος, κλεῖθρον. 5) κυνηγετικὸν δίκτυον εἰς τὸ πιάσιμον τὰ ἀγρίμια, καὶ μάλιστα εἰς θήραν τῶν ὀστρέων. Κατὰ τὸν Καπωβῶνον εἰς Στσράβ. ζ'. σελ. 472. τὸ μάγγανον εἶναι κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ, γάγγαμον. (Ἐκ τῆς πρώτης σημασ. προέκυψε καὶ τὸ Λατ. mango, mangonium, mangonizare, ὅπερ σημαίνει ἀθρωπόν τινα ἢ ἀνδραποδοκάπηλον, ὅς τις μὲ κάθε λογῆς μέσα καὶ τεχνικὰ μηχανήματα πάσχει νὰ διορθώσῃ καὶ νὰ κρύψῃ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνδραπόδων ἢ νὰ ὑπερυψώσῃ τὴν μορφὴν καὶ τὰ θέλγητρα αὐτῶν, ὥστε διὰ τούτου νὰ δυνηθῇ νὰ πωλήσῃ αὐτὰ ἀκριβώτερον. Αὕτη ἡ σημασία κεῖται ὡς βάσις καὶ ἐπὶ τῶν ὄψων καὶ ἐδωδίμων, ἀντὶ τοῦ, καρύκευμα, διότι καὶ τὸ καρύκευμα οὐδὲν ἄλλο ἀποτελεῖ, εἰμὴ ἀπάτην εἰς τὴν γεῦσιν· κατὰ δὲ τὰς λοιπὰς σημασίας φαίνεται συγγ. τῷ, μηχανή, μῆχος· καθὼς φαίνεται, ἡ λέξις πηγάζει ἐκ τοῦ, μάγος.) ὅθεν

*Μαγγανόω, = μαγγανεύω.

Μαγγάνωμα, τό. = μαγγάνευμα, Νικήτ. Χρον. κά. 8. (–υ–)

Μαγδαλιά, ἡ (μάσσω). Ψίχα ἄρτου, διὰ τῆς ὁποίας ἀποσπόγγιζον τὰς λιπωμένας χεῖρας ἐν τῇ τραπέζῃ καὶ μετὰ τοῦτο ἔρριπτον εἰς τοὺς σκύλους, Ἀριστ. Ἰδὲ ἀπομαγδαλιά. Ὁ Εὐστθ. ἔχει· Μαγδαλιὰ ζύμωμά τι, ᾧ μετὰ τὸ δεῖπνον ἀποματτώμενοι τὰς χεῖρας, ἔρριπτον τοῖς κυσὶν ὅθεν ἀπὸ »Μαγδαλιᾶς ζῆνα«, οἱ λίχνοι καὶ παράσιτοι παροιμιακῶς λέγονται, παρὰ τὸ ματεῖν, ὅ ἐστιν, ἀποσπογγίζειν.

Μαγεία, ἡ (μαγεύω). Γοητεύω, ἡ τέχνη, ἡ ἀπάτη τοῦ μάγου, ἡ τέχνη καὶ ἐπιστήμη τοῦ νὰ ἐξορκίζῃ τις τοὺς δαίμονας, καὶ μάλιστα τοὺς κακοὺς, καθότι τὸ, γοητεία ἀναφέρεται εἰς κακοὺς· πλὴν δὲν φυλάττεται πάντοτε αὕτη ἡ διαφορά. 2) παρὰ τοῖς Πέρσαις ἐλέγετο ἡ θεολογία αὐτῶν· ὁ δὲ Πλάτ. εἰς Ἀλκιβ. καλεῖ αὐτὴν θεῶν θεραπείαν.

*Μαγεῖον, τό (μάσσω), = τῷ μᾶλλον ἐν χρήσει, ἐνμαγεῖον, Λογγῖνος, 32, 5.

Μαγείραινα, ἡ, θηλ. τοῦ μάγειρος, ταὐτόν τῷ, μαγείριννα, σχηματισθὲν ὡς τό, ἰχθυοπώλαινα.

Μαγειρία, ἡ (μαγειρεύω). Ἡ τέχνη τοῦ μαγειρεύειν, καὶ ἡ τῶν φαγητῶν κατασκευή.

Μαγειρεῖον, τό (μάγειρος). Ὁ τόπος, ἔνθα μαγειρεύουσιν, ὅπου κατασκευάζουσι τὰ φαγητά. 2) Ὁ τόπος, ἔνθα διέτριβον οἱ μάγειροι, ὅποι ἦσαν διὰ μίσθωμα. 3) Τὸ ἀγγεῖον, εἰς ὃ μαγειρεύουσιν, οἷον χύτρα, κάκαβος, τένζερις, κ. τ. τ. Μακεδονιστί. — Αἱ δύο πρῶται σημασίαι εἰσὶν Ἀττικαί, Lobeck Φρυν. σ. 276.

Μαγείρευμα, τό. Τὸ μαγειρευμένον, φαγητὸν, ὄψον, ἐκ τοῦ

Μαγειρεύω. Μάγειρός εἰμι, ὑπηρετῶ, δουλεύω ὡς μάγειρος. 2) ἐνεργ. μετὰ αἰτιατ. κατασκευάζω φαγητὰ, ἢ ἄρτον.

Μαγειρικός, ἡ, ὸν. Ἀνήκων ἁρμόζων, ἢ ἐπιτήδειος, ἀναγόμενος εἰς τὸ μαγειρεύειν, ἢ εἰς μαγειρείαν, ἢ εἰς τὸν μάγειρον. Μαγειρικῶς ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ μαγειρεύειν. »Μαγειρική, ἡ«, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν φαγητά.

Μαγειρίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ μάγειρος. Μικρὸς μάγειρος.

Μαγείρισσα, ἡ. Γυνὴ, ἥ τις μαγειρεύει, θηλυκ. ἐκ τοῦ

Μάγειρος, ὁ, ἐκ τοῦ μάσσω, μάξω, μάζω, (ἀφ' οὗ τὸ μάζα) μάγω, μαγέω, μαγείω, μαγερὸς, μάγειρος, κυρίως ἐπὶ ἄρτου λέγεται, ὅστις ζυμόνει καὶ ἑτοιμάζει αὐτὸν, ἀρτοποιός, Πλίν. ἰή. 28. »Coquos panem lautiribus coquere tum solitos«, ἐπειδὴ καὶ ἡ παλαιοτέρα ἐνασχολεία τούτου ἦν τὸ ζυμόνειν καὶ ψήνειν ἄρτον· μετὰ ταῦτα δὲ εἰλήφθη ἡ λέξις ἐπὶ μόνου τοῦ κατασκευάζοντος τὰ ζυμαρικὰ καὶ τὰ φαγητά· λέγεται καὶ μεταφ. μάγειρος ψυχῆς ἔρως, ἐπειδὴ ὀπτᾷ (καίει) τὴν ψυχήν. 2) Ὁ κόπτων τὰ κρέατα, μακέλης (χασάπης), ἐπειδὴ τὸ πάλαι οἱ διὰ θυσίαν σφάζοντες τὰ ζῶα ἐμαγείρευον ἐν ταὐτῷ τὸ συμπόσιον αὐτῆς, ὡς παρ' Ἀθην. δ'. 243. ὁ Μάχων καλεῖ μάγειρον καὶ τὸν τὰ κρέατα κόπτοντα, τὸν κρεουργόν.

Μάγευμα, τό (μαγεύω). Μαγικὸν μέσον, γοήτευμα, 2) τεχνικὴ ἑτοιμασία τῶν φαγητῶν, ὡς τό, μαγγάνευμα, Εὐριπ. Ἰκέτ. 1110. »Βροτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασιν, ὅπου πρότερον, παντεύμασι, ἔκειτο, ταὐτὸν τῷ, μαγγανεύματα, τεχνικαὶ ἑτοιμασίαι, καρυκεύματα τῶν φαγητῶν. (υ–υ)

Μαγεύς, έως, ὁ (μάσσω). Ὅς τις ζυμόνει καὶ ψήνει. 2) ὅς τις ἀποπλύνει, ἀποσπογγίζει. »Σπόγγον μαγῆκα«, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, μαγέα, Ἀθολογ.

Μαγευτής, οῦ, ὁ, = μάγος, μαγεύς, Δίων Κάσσ. 52, 36. Lobeck Φρυν. σ. 316.

Μαγευτικός, ἡ, όν, = μαγγανευτικός.

Μαγεύω. Μάγος εἰμί, διδαγμένος ἢ ἐμπειρός εἰμι εἰς τὴν σοφίαν τῶν μάγων, Πλουτ. Ἀρταξ. 2) ἐνεργ. γοητεύω, διὰ μαγικῶν μέσων, ἐνεργῶ, ἀπατῶ, θέλγω, κατέχω, κυριεύω τινά, κ. τ. τ. καθόλου παράγω τι καὶ προξενῶ διὰ μαγείας, Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 1337. »Ἀνωλόλυξε καὶ κατῆδε βάρβαρα μέλη μαγεύουσαν«, μαγικὸν μέλος κατάδουσα.

Μαγικός, ἡ, όν (μάγος). Ὁ εἰς μαγίαν ἢ εἰς τὸν μάγον ἀνήκων, ἢ ἐκ μάγου ὤν, ἴδιος αὐτῶν· καθόλου, μαγευτικὸς, θελκτικὸς, ἀπατηλὸς, ἐξαπατῶν.

Μαγίς, ίδος, ἡ (μάσσω). Πᾶν εἶδος ἐζυμωμένης ζύμης, μάζα, σχῆμα σφαίρας ἔχουσα· ἐξαιρ. ἄρτος, ποιὸν σχῆμα ἔχων. καὶ ὄγγος τις στρογγύλος ἐν προζυμίῳ, ὡς ὁ φιδὲς κτ. offa. 2) καὶ ἡ μελιττοῦτα, οἷαν ἐδυσίαζον καὶ ἐπρόσφερον εἰς τὸν Τροφώνιον, ὡς φησὶν ὁ Ἐτυμολ. »Μαγίδες, μάζαι, τουτέστιν ἄρτοι, οὓς κατεφέρουσιν οἱ εἰς Τροφώνιον κατιόντες«. 3) = μαγδαλιά, ὡς παρ' Ἡσυχ. »Μαγίδες, οἷς ὁπομάττουσι καὶ καθαίρουσιν· καθόλου, ὡς τὸ, παλάθη, – θίς. 4) σκάφη, ταὐτὸν τῷ, μάκτρα. 5) ταὐτὸν τῷ, τράπεζα, ἔνθα τὰ μεμαγμένα, ἐξ Ἐπιχάρμου Κερκίδας καὶ Σοφ. ἐν τῇ τοῦ Ἑλλαδίου Χρηστομαθ. σελ. 17.

Μάγμα, τό (μάσσω). Κάθε μεμαγμένη, ζυμωμένη, ἢ κοπανισμένη, ἐκτελιμμένη μάζα, ὕλη, ὄγγος. Ἰδὲ κρουάμαγμα. 2) χοιδρή τις καὶ παχεῖα, πηκτὴ μάζα, ἢ πηκτὸν μύρον, ὅτε καὶ ἀντίκειται τῷ, ῥευστῷ.

Μαγμός, οῦ, ὁ (μάσσω). Οὐσιαστικῶς ἡ ἀποσπόγγισις, ἡ καθαρσις, Σοφοκλ. ἢ 2) ὡς ἐπίθ. ὁ καθαίρων, καθαρίζων, ἀποσπογγίζων.

Μάγνης, ητος, ὁ. Ἐγκάτοικος τῆς Μαγνησίας, Ἰλ. Β, 756. καὶ ὡς ἐπίθετ. ἐν Μαγνησίᾳ γεγενημένος, ἢ ἐντεῦθεν καταγόμενος, ἐκ τῆς Μαγνησίας ὤν· λέγεται καὶ, Μαγνήτης, ου, ὁ, θηλκ. Μάγνησσα, καὶ, Μαγνῆτις, ιδος, συνήθως δὲ, Μαγνήσιος, ία, ιον, καὶ, ὁ, ἡ. 2) »Λίθος Μάγνης«, ἢ Μαγνήσιος, καὶ, Μαγνησία, καὶ, Μαγνήτης, ὁ, καὶ, Μαγνῆτις, ἡ, ὁ λίθος, ὅς τις πρότερον, »Ἡρακλεία λίθος«, ἐλέγετο, Διοσκορ. γ'. 148. »Τοῦ δὲ μαγνήτου λίθου ἄριστος ἐστὶν ὁ τὸν σίδηρον εὐχερῶς ἕλκων.« Λέγεται ἔτι καὶ εἶδός τι μετάλλου, τῷ ἀργύρῳ παρεμφερές, δουλευόμενον καὶ στριφόμενον, Πλάτ. καὶ Θεόφρ. λίθ. »Ἡ μαγνῆτις αὕτη λίθος ἡ καὶ ὄψει περιττὸν ἔχουσα καὶ ὡς γε δή τινες θαυμάζουσι τὴν ὁμοίωσιν, τῷ ἀργύρῳ μηδαμῶς οὖσαν συγγενῶν· αὕτη ἡ λίθος ἐξεργαζομένη καὶ τετριμμένη ἐσπιθηροβόλει, φαίνεται, ὅτι εἶναι ἡ τοῦ Βαλλερίου Mica alba. Ἰδὲ Buttm ἐν Wolfs mus. 2. p. 5. κτ. 3) Μάγνης ἦν καὶ κύριον ὄνομα ἀνδρός.

Μάγος, ου, ὁ. Ὁ μάγος, Μηδική τις φυλή, Ἡροδ. 1, 101. 2) Παρὰ Πέρσαις ἐλέγετο ὁ ἱερεὺς καὶ σοφὸς, ὁ θεολόγος καὶ θεοσεβής, ὅς τις ἐξήγει τὰ ὀνείρατα καὶ ἐπίστατο διαφόρους μυστικὰς καὶ μαγικὰς τέχνας, πολλάκις παρ' Ἡροδότ. Πορφύρ. περὶ ἀποχ. δ'. »Παρά γε μὲν τοῖς Πέρσαις, οἱ περὶ τὸ θεῖον σοφοί, καὶ τούτου θεράποντες, Μάγοι μὲν προσαγορεύονται· τοῦτο γὰρ δηλοῖ, κατὰ τὴν ἐπιχώριον διάλεκτον, ὁ μάγος, κ. τ. λ. 3) ἕκαστος ἀγύρτης, ἀπατεών, φαρμακευτὴς, πλάνος, μηχανορράφος, ἐπὶ κακοῦ, καὶ ὡς ὑβριστικὴ λέξις παρὰ Σοφ. Ο. Τ. 387. Rulink Τιμ. σ. 10. 4) μάγος, ὁ, ἡ, ὡς ἐπίθετ. μαγευτικός, θηλυκός. Τὸ συγκριτικὸν μαγώτερος, ὡς, »Ἡσιοῦ φοιτῶντα μαγώτεραι, περισσότερον μαγεύοντα, θελκτικώτερα παρὲξ ἡ ζώνη τῆς Ἀφροδίτης, Ἀθολογ.

*Μάγουλον τό. Τὸ κοινῶς μάγουλον, νεωτερ. λέξ. Σχολ. Εὐριπ. Ὀρ. 364. καταμάγουλον, ἐκ τοῦ μάσσω.

Μαγοφόνια, τά, σπανιώτ. μαγοφονία, ἡ (φόνος). Ὁ τῶν μάγων φόνος, Περσικὴ ἑορτὴ, Ἡρόδοτ. 3, 79.

Μαγύδαρις, ἡ. Κατὰ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 3. ὁ σπόρος τοῦ φυτοῦ Σιλφίου, καὶ ὁ καυλὸς· ἄλλοι ἑρμην. διὰ τοῦ, χυλός, καὶ ἄλλοι ἄλλως, ὅρα Διοσκορ. γ'. 94. Πλίν. ιθ'. 3. 2) φυτὸν διαφορετικὸν τοῦ Σιλφίου, τὴν ὁποίαν ὅμως ταύτην ἐξήγησιν θεωρεῖ ὁ Ἐλμερος ὡς μὴ ὀρθήν. (υ–υυ, Plaut. Rut. 3, 2, 19.)

Μαγωδή, ἡ, καὶ, μαγωδία, ἡ. Ἡ τέχνη, ἡ τὸ παίξιμον τοῦ μαγῳδοῦ, εἶδος θεατρικῆς παν-

τομιμίας. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, μαγῳδή, ὄρχησις ἀπαλή, ἀπὸ Χρυσογόνου μάγου. Ἀθήν. ιδ'. σελ. 621. «Ἔσχε δὲ τοὔνομα ἡ μαγῳδία ἀπὸ τοῦ εἰδοῦς μαγικὰ ποιούσης, καὶ φαρμάκων ἐμφανίζειν δυνάμεις, κ. τ. λ.» ἐκ τοῦ

Μαγῳδός, ὁ (ᾠδή). Εἶδος θεατρικῶν παντομίμων. Κατά τινος δ' παίζων ὑπόγυναικεῖον σχῆμα ἀνδρὸς ἔργα (βόλλων). Ἀθήν. ιδ'. σελ. 620. καὶ 621. «Ὁ δὲ μαγῳδὸς καλούμενος τύμπανα ἔχει καὶ κύμβαλα, καὶ πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἐνδύματα γυναικεῖα· σχηματίζεταί τε καὶ πάντα ποιεῖ τὰ ἔξω κόσμου, ὑποκρινόμενος ποτὲ μὲν γυναῖκα, καὶ μοιχοὺς μαστροπούς· ποτὲ δὲ ἄνδρα μεθύοντα καὶ ἐπὶ κῶμον παραγενόμενον πρὸς τὴν ἐρωμένην, κ. τ. λ.»

Μαδαγένειος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, μαθηγένειος.

Μαδαῖος, αία, αῖον, ποιητ. ἀντὶ, μαδαρός. «Ἕλκη μαδαῖα», Ποιητὴς παλαιὸς περὶ Χέρτ. στίχ. 83.

Μαδάλλω, = μαδίζω, Ἡσυχ.

Μαδαρός, ά, όν (μαδάω). Ἀναλελυμένος, λυωμένος· ἔξαιρ. ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἐμάδισαν, ἔπεσαν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἀραιότριχ, λεῖος, φαλακρός, Ἀριστοτ. ὅθεν

Μαδαρότης, ητος, ἡ. Ἔλλειψις τῶν τριχῶν, φαλακρότης.

Μαδαρόω, ῶ (μαδαρός), ταὐτὸν τῷ, μαδίζω, φαλακρόω, Νημέας γ'. 25. ὅθεν

Μαδάρωσις, ἡ. Τὸ μαδαροῦν, φαλάκρωσις, ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν.

Μαδάω, ῶ, μέλ. ήσω (μαδός), τὸ Λατιν. madeo. Εἶναι ὑγρόν, ἀναλύομαι, λυόνομαι, τήκομαι, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστρ. δ'. ἔξαιρ. λέγεται ἐπὶ τριχῶν, οἵτινες ἀκρόουσι, πίπτουσιν· ἄρα φαλακρός εἰμι, κόμην οὐκ ἔχω, διὰ τὸ ὁποῖον φαίνεται ἡ κεφαλὴ ὡς ὑγρά, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. Ἐντεῦθεν τὸ, μαδίζω, φαλακρὸν ποιῶ τινα, ἐκβάλλω τὰς τρίχας ἢ τὰ πτερά. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι, μαδάλλω, ἀντὶ τοῦ, τίλλω, ὡς τὸ, ψάω, ψάλλω, ψαδάλλω· καθὼς ἔτι καὶ, μαδρόω, ἀντὶ τοῦ, ἐκτρίβω, κολάζω· ἐκ τοῦ, μαδαρός, καὶ συγκρ. μαδρός, μαδρόω, μαδρύνω.

Μάδδα, ἡ, Δωρκ. ἀντὶ τοῦ, μάζα.

Μαθηγένειος, ὁ (μαθέω, γένειον), ποιητ. Ὁ μαθισμένος τὸ γένειον, τὸν πώγωνα ἔχων, ἀγένειος, σπανός, Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστρ. γ'. 11. Lobeck Φρυν. σ. 662. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει, μυτογένειον, σπανοσώματον.

Μάθησις, ἡ (μαθέω). Ἡ τῶν τριχῶν ἔκρυσις, τὸ χάτιμον, τὸ πέσιμον. 2) τὸ φαλακρός, ἡ σπανός, γίνεσθαι, Ἱππουρ.

Μαθίζω, μέλ. ίσω (μαθός). Τὰς τρίχας τίλλω, ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ, καὶ φαλακρὸν ἢ σπανὸν ποιῶ τινα, ὡς καὶ τὸ, τίλλω, καὶ, μαδάλλω, καὶ, μαδρόω. 2) οὐδετρ. ἀντὶ τοῦ, μαδάω, φαλακρός εἰμι, ἀμφ. ὅθεν

Μάθισις, ἡ. Τὸ μαθίζειν, ἢ φαλακρὸν ποιεῖν, ἀντὶ δὲ τοῦ, μάδησις, ἀμφ. (υυυ)

Μαθιστήριον, τό. Ὄργανον, δι' οὗ ἐκβάλλουσι, μαθίζουσι τὰς τρίχας, (τσιμπίδα)· ἔτι καὶ ταὐτὸν τῷ, αὐστρα, Σχολ. Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ, μαθίζω, μαθιστήρ, ὁ μαθίζων.

*Μάθον, τό, = μαθωνία· γράφεται καὶ μαδόν. Ἰδὲ καὶ, μαδός.

*Μάθος, τό, = μάδον, μαθωνία.

Μαθός, ή, όν, ταὐτὸν τῷ, μαδαρός, μόνον παρ' Ἡσυχ. ἀπαντώμενον πρωτότυπον τοῦ μαθάω, μαθίζω κτ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, «Μαθόν, ποκ, καὶ, μάδος, ψιλωθρον». Τὸ φυτὸν, τὸ ὁποῖον ὁ Θεόφρ. Μαθωνία, λέγει, ὁ δὲ Πλίν. ἐν κέ. 7. Madon, καλεῖ, καὶ ἐν κγ'. 1. ἀναφέρει τὸ Madon ὑπὸ τὸ ἄλλο ὄνομα, τὸ ἐκ τοῦ, Vitis alba, ταὐτὸν τῷ, ψιλωθρον. Ἰδὲ ἐν τῷ, μάδον· ὡς οὐσιαστ. μάδος, ὁ, ἡ κατάστασις, ἐν ᾗ, ἀφ' οὗ ἐργασθῇ τὸ πετσί, γίνεται ἐπιτήδειον εἰς δέματα, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Διοτκρ. Παραβ. ἀ. 178. κεῖται «Μάδος ἀπὸ βυρσοδεψῶν καταντλούμενος».

Μάδρυα, τά. Ἀθήν. σελ. 50. ἀντὶ, μαλόδρυα, ταὐτὸν τῷ, Κοκκύμηλα, σχηματισθὲν ὡς τὸ, ἀκρόδρυα.

Μαδωνία, ἡ, καὶ, μάδον. Εἶδος κρίνου, τὸ ἔνυδρον, τὸ ὁποῖον ἄλλιος, νυμφαία, λέγεται, Θεόφραστ. στ'.

Μάζα, ἡ (μάσσω, ζυμόω). Κυρίως σημαίνει ἄρτον ἐκ κριθῆς, (κριθαρίσιον ψωμί), Ἡροδ. 1, 200. διαφόρου εἴδους καὶ ἑτοιμασίας. Κατ' Ἡσυχ λέγεται μάζα, ἄλφιτα πεφυρμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ· κατὰ δὲ τὸν Φώτ. ἄρτος, ζύμωμα, τροφή· καὶ ὁπότε αὐτὴ ζυμωθῇ λέγεται, ζυμωτή, ὁπότε δὲ ἐν τῷ ζυμοῦσθαι μεγάλως τριφθῇ, λέγεται, τριπτή· αὐτὴ ἑτοιμάζεται ὑγρά, ἢ ξηρά, καὶ, ὑγίνεται σφοδρῶς, ἢ ξηρῶς, «Κυρβαίη μάζαιο», Ἐπ. Ὁμρ. 15, 6. «Μάζα ἀμάλγαιξιν, γαλακτόφωμον», Ἡσ. Ἐ. 592. τοὐναντίον, ἄρτος εἶναι τὸ ἐκ σίτου. 2) Τὸ ζύμωμα, ζυμάρι, διὰ τοῦ ὁποίου ἑτοιμάζεται ὁ ἄρτος, καὶ ἑπομένως, κάθε ὄγκος ἢ παχεῖα ὕλη, εἶδος ἔχουσα ἄρτου ἐκ κριθῆς, Offa massa, Λατν. 3) τροπικῶς, ὡς καὶ τὸ, ζωμός καὶ πέλανος, λουτρὸν ἀπὸ αἷμα, σφαγή, massacre· ὅθεν «Μάζαν μεμαχκώω, (παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 55. παίζοντι κατὰ τὸ, μάχην μεμαχηκώς), τὰ πεφυρμένα ἄλευρα μαλάξας καὶ ἀρτοποιήσας, ἐπὶ τοῦ ταῖς ξένοις πράξεσι ὡς ἴδιον κατόρθωμα ἐπιστεμνυνομένου. (οἱ νεώτερ. περιπτώσει μάζα κατὰ τὸν Δράκ. σ. 72, 3. 95, 2. 100, 1.) ὅθεν

Μαζαγράτας, ὁ (ἀγείρω). Ὁ μάζαν, κρίθινον ἄρτον, συνάζων, ἢ ζητουλεύων καὶ τρώγων, Ἀριστίας παρ' Ἀθην. σελ. 686. Ὁ Εὐσταθ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἄκολος, ὅπερ καὶ ἀνάρμοστον. (σχηματ. ὡς τὸ, ἱππαγράτας, καὶ κωλαγράτας.)

Μαζάω, ῶ (μάζα). Μάτω, ζυμόνω, ἢ ἑτοιμάζω ἄρτον ἐκ κριθῆς· καὶ κατὰ μέτ. διάθ. ὡσαύτως. Ὁ Πολυδ. ε'. 37. ἔχει μάζαν μαζᾶσθαι, ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ. Ἰδὲ ὑπερμαζάω.

Μαζηρός, ά, όν (μάζα), μετά τοῦ, πίναξ, ταὐτὸν τῷ, μαζοτόμιον.

Μάζινος, ὁ, ἡ (μάζα). Ὅστις ἔγεινεν ἐκ φυράματος, ἀπὸ ζυμάριον· ὁ ἐκ μάζης, ἄρτου κριθίνου κατασκευασμένος. 2) ὁ μάζινος, εἶδος ἐχθύος, ἄλλως Καλλαρίας, Callarias· λέγεται ἔτι, μαζίνας, μαζίνης, μαζέας, μαζός, καὶ λαζίνης, Ἡσυχ.

Μαζίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μαζός. 2) ἐκ τοῦ, μάζα, ταὐτὸν τῷ, μαζίσκη, μικρὸς ἄρτος ἐκ κριθῆς, Ἀριστοφ.

*Μαζίσκη, ἡ, ὑποκορ. τοῦ μάζα. Μικρὸς κρίθινος ἄρτος.

Μαζοβόλιον, τό (βάλλω), = μαζονόμιον.

*Μάζομαι, = μαζόομαι, Ἐπιγρ. ἐν τῇ Βελκέρου Συλλ. 170, 2. σ. 220.

*Μαζονόμιον, τό, = μαζονόμος, μαζονόμον.

Μαζονόμος, ὁ, προσυπακουομ. κύκλος, ἢ πίναξ· καὶ μαζονόμον, τό· προσυπακουομ. ἀγγεῖον (νέμω, μάζα). Τρυβλίον, πινάκιον τι ξύλινον, ἐφ' οὗ ἔβαλλον τὸν κρίθινον ἄρτον καὶ ἔδιδον τρῴγειν εἰς τοὺς τρώγοντας· καθόλου δέ, κάθε μεγάλον τρυβλίον, εἰς ὃ φέρονται τὰ ὀπτά, καὶ κ. τ. τ. πινάκια, ξυλοπινάκια, Πολυδ. ζ'. 26. ὅστις ἔχει ἔτι καὶ τὴν ἔκφρασιν, μαζηρὸς πίναξ, ἐν ἐ. 48. Οἱ Λατῖνοι ἐφύλαξαν ταύτην τὴν λέξιν, Mazonomon λέγοντες τὸ τρυβλίον. Ὁ Ἀπίων παρ' Ἀπολλων. ἐν Δ. Οὐλοχίτας, μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μαζοβόλιον, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

Μαζοπέπτης, ου, ὁ (μάζα, πέσσω). Ὅστις ψήνει μάζαν, κρίθινον ἄρτον.

Μαζοποιέω, ῶ. Μάζαν ποιῶ, κρίθινον ψωμὶ ἑτοιμάζω ἐκ τοῦ

Μαζοποιός, ὁ, ἡ, (ποιέω). Ὁ μάζαν κρίθινον ἄρτον ποιῶν, κατασκευάζων.

Μαζός, οῦ, ὁ. Τοῦ βυζίου ἡ ῥίζα, τὸ βυζί, αἱ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν κερατώδεις καὶ ἡμικύκλιοι ἔξοχαί, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸ θῆλυ γένος, ἐν αἷς περικρατεῖται καὶ ἐν καιρῷ χρείας ἐκρέει τὸ γάλα, παρ' Ὁμρ. πολλάκις, ὅς τις διακρίνει τὸν μαζόν, κατὰ μέρος τοῦ στήθους, ῥητῶς, ἀπὸ τοῦ, στέρνων καὶ στῆθος, Ἰλ. Δ, 528. Θ, 121. κτ. καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς μόνον ἐν Ἰλ. Δ, 123. Ε, 145. Λ, 108, 528. 2) ἐπὶ γυναικός, τὸ βυζί, ἡ ῥίζα τοῦ βυζίου, εἰς τὴν ὁποίαν βυζάνει τὸ βρέφος, Ἰλιάδ. Χ, 80, 83. Ω, 58. Ὀδυσ. Δ, 448. Τ, 483. Ἡροδ. 2, 85. West. εἰς τὸ 4, 302, ἔνθα ὁ Ἡροδ. χρῆται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τῷ ἑτέρῳ τύπῳ, μαστός· λέγεται καὶ ἐπὶ ζώων. 2) τροπικ. ἡ τροφός, βυζίστρα· παρβλ. μαστός. Κατὰ τοὺς Γραμματ. ἡ λέξις μαζὸς ἦν ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ἀνδρός, πλὴν ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἐννοῇ τις μόνον τοὺς νεωτέρ. Γραμματικ. Θωμ. Μ. σ. 599. Ρογ. Εὐρ. Ἐκ. 144. Κατ' ἀρχὰς κυρίως τὸ, μαζὸς καὶ μαστὸς διέφερον μόνον κατὰ τὰς διαλέκτους. Ὁ δὲ Ὁμρ. ἔχει πάντοτε τὸ πρῶτον, ὁ δὲ Δωρικὸς Πίνδαρος ἀεὶ τὸ δεύτερον. 4) = μάζινος, 2. καθόλου πᾶν σῶμα κονοειδές, ὡς ὄρος, λόφος, κ. τ. τ. (ἡ λέξις ἐστὶν ἀναμφίβολος συγγν. τῷ, μάσσω, μάζα, μασσόμαι, ἄρα ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ, μαστητός τοῖς βρέφεσιν.) ὅθεν

*Μαζούσιος, ία, ιον. Ἔχων μορφὴν μαζοῦ, μαστοειδής, Λυκόφρ.

Μαζοφαγέω. Μάζαν, ἤτοι κρίθινον ἄρτον τρώγω, ἐκ τοῦ

Μαζοφάγος, ὁ, ἡ (μάζα, φαγεῖν). Ὁ μάζαν τρώγων. (– υυυ)

Μαζοφορίς, ίδος, ἡ (φέρω), ταὐτὸν τῷ, Μαζονόμος.

Μαζῶνες, οἱ. Ἡ ἐν τῇ Φιγαλίᾳ τῆς Ἀρκαδίας ἑορτὴ τοῦ Διονύσου, καὶ οἱ ἑορτασταὶ αὐτῆς, Ἀθήν. δ'. σελ. 148.

Μαθαλλίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ποτηρίου, Ἀθην. σελ. 487. καὶ Ἡσυχ. ἀλλ' ἡ τοῦ Ἀθηναίου ἐπιτομή, καὶ ὁ Εὐσταθ. Μαθθαλίς, ἔχουσιν, ὅπερ καὶ προτιμότερον.

Μαθέω, ἀχρηστον, ταὐτὸν τῷ, μανθάνω, ἐνταῦθεν ὁ μέλ. μαθήσω, καὶ παρακ. μεμάθηκα, καὶ ἡ Ἀπορ. μαθεῖν, τοῦτο δὲ κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν. Ἰδὲ. Μάθω.

Μάθη, ἡ, ἀντὶ τοῦ, Μάθησις, παρ' Ἡσυχ. ὡς ἄσκη ἀντὶ ἄσκησις, πόθη ἀντὶ πόθησις, κτ.

Μάθημα, τό. μαθεῖν). Τὸ ὁποῖον μανθάνει, ἢ ἔμαθέ τις· τὸ ὑποκείμενον τῆς μαθήσεως καὶ διδασκαλίας. Μάθησις, γνῶσις, ἐπιστήμη, σπουδὴ καὶ πεῖρα. Ἐν τῷ πληθυντικῷ ἀριθμῷ ἐξαιρέτως Μαθήματα λέγονται ἡ Ἀριθμητική, ἡ Γεωμετρία, καὶ αἱ λοιπαὶ μαθηματικαὶ ἐπιστῆμαι, αἱ ὁποῖαι, ἐπιστηρίζονται ἐπάνω εἰς τὰς δύο ταύτας πρώτας ἐπιστήμας. Παρ' Ἡροδότ. Α. 207. «Τὰ δέ μοι παθήματα τὰ δόντα κέχαριτα, μαθήματα γέγονεν, ὡς ἡ τῆς συνηθείας παροιμία, ὅτι παθήματα γίνονται μαθήματα». ὅθεν

Μαθηματικός, ἡ, ὀν καὶ ἐπίρρ. μαθηματικῶς. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτηδειος εἰς τὸ μανθάνειν, εὐκόλως μανθάνων, ἐπιδέξιος καὶ πρόθυμος εἰς τὸ μανθάνειν 2) ἀνήκων εἰς τὴν Μαθηματικήν, ἢ καθόλου, εἰς τὰς ἐπιστήμας. Τοιούτων τινῶν μαθηματικοὺς, Πλάτ. Πολιτ., οἱ εἰς τὰς ἐπιστήμας ἀνήκοντες. 3) ἐξαιρέτως, Μαθηματική, ἡ, «προσυπακουομ. τέχνη, ἡ ἐπιστήμη, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Μαθήματα, ἢ περὶ τὴν Ἀριθμητικὴν, Γεωμετρίαν, κ. τ. τ. καταγινομένη· καὶ ἐντεῦθεν, ὁ Μαθηματικός, ὁ περὶ τὰς τοιαύτας ἐπιστήμας καταγινόμενος, ἐμπει-

ρος, εἰδήμων τῆς μαθηματικῆς, ἤ, κατὰ τὸν Πορφύρ. εἰς βίον Πυθαγόρ. 37., ὁ τὸν περιττότερον καὶ πρὸς ἀκρίβειαν διαπεπονημένον τῆς ἐπιστήμης λόγον ἐκμεμαθηκώς· παρὰ τοῖς ὕστερον λέγεται καὶ ὁ Ἀστρολόγος.

Μαθημεποωλικός, ή, ὸν (μάθημα, πωλέω). Ὅστις ἐμπορεύεται μὲ τὰς μαθήσεις καὶ ἐπιστήμας, ὁ πωλῶν αὐτάς, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπόριον μὲ τὰς ἐπιστήμας, Πλάτ. Σοφ. 2. πρβ. λογέμπορος.

*Μαθησία, νεωτ. λέξις, ἀντὶ μαθητις.

Μάθησις, ἡ (μαθεῖν). Τὸ μανθάνειν, ἐκμανθάνειν, τὸ πεῖραν λαμβάνειν, τὸ γνωρίζειν τι, 2) παρ' Ἱπποκράτ. ἡ συνήθεια, ἔθος, συνεθισμός, 2) ὅ,τι ἐσυνείθισέ τις. ἰδέ. Μανθάνω. 3) ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔμαθεν, ἐδιδάχθη τις, ἐπιστήμη, μάθημα, Πλουτ. Ἡ ἄλλη μάθησις καὶ ἡ Ἱστορία.

*Μαθήσομαι, Μέλλ. τοῦ μανθάνω, κατὰ πρῶτον παρὰ Θεογν.

Μαθητεία, ἡ Μάθησις, διδασκαλία παρά τινι διδασκάλῳ, τὸ νὰ ἦναι μαθητής τις εἰς τινα διδάσκαλον. ἐκ τοῦ μαθητεύω.

*Μαθητέος, α, ον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ μανθάνω. Δυνάμενος, πρέπων νὰ μάθῃ, γνωρίσῃ, παρατηρήσῃ, ἰδῇ, Ἡροδ. 7, 16. 3.

Μαθητεύω, μετὰ Δωτικ. Ἡτοῦν, εἶμαι μαθητὴς παρά τινι διδασκάλῳ, καὶ, Ἀποθ. μέσ. Μαθητεύομαί τινῶν, μαθητὴς εἶμί τινος, μανθάνω παρά τινι. 2) ἐνεργητ. διδάσκω τινά, τὸν μανθάνω, αἴτ., Ν. Δ. ἐκ τοῦ

Μαθητής, οῦ, ὁ (μαθεῖν). Ὅστις μανθάνει, διδάσκεται. ὅθεν

Μαθητιάω, ῶ ἐφετ. τοῦ μανθάνω. Μαθεῖν ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ εἶμαι, ἢ νὰ γίνω μαθητής, Ἀριστοφάν. Νεφ. 2) παρὰ τοῖς ὕστερον = μαθητεύω, δοτικ. ὡς παρὰ Συνεσίῳ Ἐπιστολ. 153. μαθητὴς εἶμί τινος, ἢ παρά τινι.

*Μαθητικός, ή, όν (μαθεῖν). Ἀνήκων, ἐπιτήδειος, εὔκολος, πρόθυμος εἰς τὸ μανθάνειν, Πλατ. Σοφ. σ. 219.

Μαθητός, ή, όν (μαθεῖν). Τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ μάθῃ· πᾶν ὅ,τι μανθάνεται, εἶναι δυνατὸν νὰ μάθῃ τις 2) ὅ,τι ἔμαθέ τις, μαθημένον.

Μαθήτρια, ἡ, καὶ

Μαθητρίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ μαθητής (κατὰ τὸν Μοίριδα, ἀττικώτερον τοῦ προτέρου). Ἐκείνη, ἥτις μανθάνει, διδάσκεται ἀπό τινα, ἢ παρά τινι.

Μάθος, τό, ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ μάθησις. Τὸ ὁποῖον ἔμαθεν, ἐτυνήθισέ τις.

Μάθω, ἄχρηστον πρωτότυπον τοῦ, Μανθάνω, ὅθεν τό, ἔμαθον, μαθέω, μαθήσω, μαθητής, μάθημα· ὡς τό, θίγω, θιγγάνω, καὶ, λάβω, λαμβάνω. Ῥίζα τούτου ἐστὶ τό, μάω, μάομαι, ζητῶ, ἐρευνῶ.

*Μαθών, μετοχ. ἀόρ. τοῦ μανθάνω, κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν.

Μαῖα, ἡ. (Μάω, πιάνω, περιβάλλω). Διὰ ταύτης τῆς λέξεως ὡμίλουν οἱ παλαιοὶ τιμῆς χάριν, πρὸς τὰς γεροντίσσας καὶ πρεσβυτέρας γυναῖκας καὶ ἐξαιρετ. πρὸς τοιαύτας, ὅταν ἐχρημάτισαν τροφοὶ καὶ βυζάστραι, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδυσσ. καὶ Ἴλ. εἰς Δήμ. 147. καὶ παντάχοῦ κατὰ κλητικήν, ἐν δὲ τῇ Ὀδ. ἀεὶ ὡς προτρώνησις πρὸς τὴν Εὐρύκλειαν, π. χ. Ἡ Μαῖα, ἄγε δή. Μαῖα φίλη Ὀδ. Τ. 15, 16. Τ, 129. κτ. Ἀν καὶ ἡ Εὐρύκλεια ὑπῆρχε τροφὸς τοῦ Ὀδυσσέως (Τ, 483), ὅμως τοῦτο δὲν ἀλλάττει τὴν ἀνωτέρω σημασίαν. μόνον παρὰ τοῖς Μεταγν. ἐσήμαινεν ἡ λέξις 2) καὶ ἡ βοηθοῦσα καὶ παρεστῶσα ταῖς γυναιξὶν ἐν τῷ τίκτειν, μαμμή, ὀμφαλοτόμος. 3) ἡ τροφός, βυζάστρα (παρμάνα, νταντά), Ὀδυσ. Τ, 482. Ἡ Μαῖα, --- σύ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ. 4) παρὰ Δωριεῦσι ἐλέγετο καὶ ἡ προμάμμη, ἤτοι ἡ μήτηρ τοῦ πατρός, ἡ τῆς μητρός, Ἰάμβλ. εἰς βίον Πυθαγόρ. 56. Ἡ καὶ καλεῖται τὴν μὲν ἄγαμον κόρην, τὴν δὲ πρὸς ἄνδρα δεδομένην, Νύμφην. τὴν δὲ τέκνα γεννησαμένην, Μητέρα· τὴν δὲ παῖδα ἐκ παίδων ἐπιδοῦσαν, κατὰ τὴν δωρικὴν διάλεκτον, Μαῖαν· ταύτην ἡ συνήθεια λέγει, βάβα, γιαγά, καὶ μαιά. παρὰ τοῖς Ἄττα. λέγεται ἔτι καὶ ἡ μήτηρ, κατὰ προσφώνησιν τῶν παίδων, Εὐρίπ. Ἄλκ. 394. Ἡ Μαῖα δὴ κάτω βέβηκεν, καὶ ἐντεῦθεν ἁπλῶς πᾶσα γυνὴ πρεσβυτέρα κατὰ τιμητικὴν προσφώνησιν. 5) εἶδος θαλασσίου καρκίνου, (Ἀριστοτέλ. ζῴων Ἱστορ. δ'. 2.), τὸ μεγαλήτερον ἀπ' ὅλα τὰ εἴδη τῶν θαλασσίων καρκίνων. 6) ὄνομα κύριον μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Ἄτλαντος, καὶ τῆς μητρὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὑμν. Ὁμ. παρ' Ἡσ. Θ. 938. καὶ Ἰωνικ. Μαίη· καὶ παρὰ ποιηταῖς πολλάκις ὁ τύπος Μαιάς, ἄδος, ἡ, Ὀδ. Ξ, 435. καὶ πολλ. ἐν Ὑμν. Ὁμ. Ἑρμ. ὅσον

Μαιαδεύς, ἡ Μαιάδης, ὁ, υἱὸς τῆς Μαίας· ὅθεν, ἡμιαδεῦ Κυλλήνιε ἀντὶ τοῦ, μαίας υἱέ, Βελλερ. Ἱππωνακτ. λείψ. 9, 10.

Μαίανδρος, ὁ. Ποταμός τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Καρίᾳ, Μπουγιούκ-Μενδέρ, ὑπὸ τῶν Τούρκων λεγόμενος, καὶ κατέκανε τὴν νῆσον Σάμον τὰς ἐκβολὰς ἔχων, Ἡροδ. 2, 29. καὶ διὰ τὸ ἔχειν πολλὰς κυρτότητας καὶ ὀφιοειδὲς σχῆμα τὸ ῥεῦμα αὐτοῦ, ὅτι τοῦτο καλεῖται τροπικ. οὕτω καὶ πᾶσα κυρτὴ καὶ λαβυρινθώδης, ἢ ἑρπετοειδὴς ὁδός, ἡ γραμμὴ ἐν τῇ ἱππικῇ· ἔτι δὲ ὀνομασία ἑνὸς πολλὰ γνωστοῦ στολισμοῦ εἰς τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα καὶ ἔργα τέχνης, Ἀναλ. 1. σ. 225. ἀρ. 20. Virg. Aen. 5, 251. Ἡσυχ.

Μαιάς, ἄδος, ἡ ἰδιωτ. ποιητ. θηλ. τοῦ μαιευτικός. 2) παρὰ ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ, μαῖα, μαμμή, Ὀδ. Ξ, 435. καὶ πολλάκις ἐν Ὑμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμῆν. 3) κύριον ὄνομα γυναικός, ἀντὶ τοῦ, Μαῖα.

Μαιεία, ἡ (μαιεύω). Ἡ ὑπηρεσία, ἡ ἡ τέχνη τῆς μαίας, τῆς μαμμῆς.

Μαίευμα, τό. μαιεύω). Τὸ ὑπὸ τῆς μαίας μαιευθέν, ἤτοι εἰς τὸ φῶς ἀχθὲν παιδίον, τὸ γέννημα, ἡ γέννησις.

Μαίευσις, ἡ (μαιεύω). Τὸ μαιεύειν, ἡ διὰ τῆς μαμμῆς ξεγέννησις ἐγγαστρωμένης τινός.

*Μαιευτήρ, ῆρος, καὶ

*Μαιευτής, οῦς, ὁ (μαιεύω). Ὁ ξεγεννῶν, ὁ βοηθῶν τὰς γυναῖκας εἰς τὴν γέννεν ἰατρός· λέγεται καὶ, μαιεύτωρ, καὶ μαιήτωρ. ὅθεν

Μαιευτικός, ή, όν. καὶ Ἐπίρ. Μαιευτικῶς. ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαιεύειν, ξεγεννᾶν. Τέχνη μαιευτικὴ, ἡ τέχνη τοῦ ξεγεννᾶν τὰς ἐγγαστρωμένας. τροπικ. ὠνόμαζεν ὁ Σωκράτης τὸ σύστημα καὶ τὴν μέθοδον τῆς διδασκαλίας του οὕτως, ἐπειδὴ δὲν μετέδιδεν εἰς τοὺς μαθητάς του τὰς ἰδέας δογματικῶς, ἀλλ' ἀνέπτυσσεν αὐτὰς ἐν εἴδει ἐρωτήσεων ἐκ τοῦ ἐνδοτέρου των καὶ ἐξέδιδεν εἰς φῶς, ὥστε ἐπράττετο τρόπον τινὰ ἔργον πνευματικῆς μαιευτικῆς τέχνης, Πλατ. Θεαιτ. σ. 149. Α.

Μαιεύτρια, ἡ. θηλυκ. τοῦ, μαιευτήρ, μαιευτής. Ἡ μαμμή, ἡ ξεγεννοῦσα τὰς ἐγκαστρωμένας.

*Μαιεύτωρ, ορος, ὁ, = μαιευτής.

Μαιεύω, καὶ συνήθ. μέσ. Μαιεύομαι (μαῖα). Ὡς μαμμὴ βοηθῶ τὰς ἐγγαστρωμένας γυναῖκας εἰς τὴν γέννησιν, ξεγεννῶ, μαμμὴ εἰμί, ἢ κάμνω τὴν μαμμήν. 2) νυμφίας μαιεύεσθαι, βάλλω τὰς ὄρνιθας νὰ κλωσσήσωσιν, ἐκβάλωσι πουλιά. Σουίδ.

*Μαιήτης, ὁ, ἡ, = μαιευτής. 2) ἐκ τοῦ, Μαῖα, καταγόμενος ἐκ τῆς Μαίας.

*Μαιήτις, ίδος, ἡ, λίμνη, Ἰων. ἀντὶ Μαιῶτις, Ἡροδ.

*Μαιήτωρ, ὁ, = μαιευτής.

Μαιμάζω, ἔκειτό ποτε ἠμφισβητούμενος παρὰ Σουίδᾳ, ὅπου νῦν, Μαιμάσσω, κεῖται, παρὰ Φίλ. γ'. σελ. 270. Ἡ ὄρεξις ἔτι λιμώττουσα μαιμάζει, ὅπου, μαρμαίρει κεῖται.

Μαιμακτήρια, τά. Ἑορτὴ καὶ θυσία, τὴν ὁποίαν ἐπροσφέρον ἐν Ἀθήναις τῷ Διὶ μαιμάκτῃ ἐπικαλουμένῳ· ἐτελεῖτο δὲ εἰς τὸν Μαιμακτηριῶνα μῆνα τοῦ Ἀττικοῦ καλενδαρίου.

Μαιμακτηριών, ῶνος, ὁ. Ὁ πέμπτος Ἀττικός, μὴν παρονομασθεὶς ἐκ τοῦ, Μαιμακτήρια, ὅστις πίπτει εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος, καὶ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν βοιωτικὸν ἀλαλκομένιον· περιείχε δὲ τετελευταῖον ἡμίσυ τοῦ Νοεμβρίου, καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Δεκεμβρίου.

Μαιμάκτης, ου, ὁ (μαιμάσσω). Ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο ὁ Ζεὺς οὗτος, ἐνθουσιώδης, ταραχτικός, ἄγριος, ἀνήσυχος, κυματώδης, καὶ ὑπὸ ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν ἑορτάζοντο κατὰ τὸν Μαιμακτηριῶνα, ὅτε ἤρχιζον αἱ φορτοῦναι τὰ Μαιμακτήρια, κεῖθεν αὐτὸς ἐθεωρεῖτο ὡς θεὸς οὐ μόνον τῆς βροχῆς καὶ χιόνος, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς τρικυμίας. Ἐξ ἐναντίας δὲ ἑρμηνεύουσι τοῦτο ὁ Πλούταρχ. (τόμ. ζ'. σελ. 707.) καὶ ἄλλοι κατ' ἀντίφρασιν, παράδοξον τοῦτο, ἀντὶ τοῦ, μειλίχιος, πρᾶος, εὐμενής, ἀλλ' Ἡ παρὰ Πλουτάρχ. (τόμ. γ'. σελ. 436. Η.) ῥήτις, Διὸ καὶ τὸν τῶν θεῶν βασιλέα μειλίχιον, Ἀθηναῖοι δὲ μαιμάκτην οἴμαι κελεύουσιν, φαίνεται, ὅτι εἶναι διεφθαρμένη, μ' ὅλον ἔτι ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἡμαιμάκτης, μειλίχιος, καθάρσιος, ἐπειδὴ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι εὐσεβίζουν εἰς τὸν μαιμάκτην Διά, κατὰ τὸν μαιμακτηριῶνα μῆνα, ὅστις κατὰ τὸ καλενδάριον τῶν Ἀθηναίων ἦτον ὁ τέταρτος ὁπότε καὶ ὁ χειμὼν καὶ αἱ ταραχαὶ τῶν ἀνέμων ἤρχοντο· οὕτω λέγει ὁ Ἁρποκρατίων καὶ ὁ Σουίδας· ἀλλ' ὁ Φώτιος ἐν Λεξ. ἔχει ἡμαιμακτηριών, τέταρτος μὴν Ἀθήνῃσι· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς μαιμάξεως τῆς περὶ τὴν ἄμπελον· μαιμάξαντες γάρ, ὅ ἐστιν ὁρμήσαντες, ἐτρύγησαν τὴν ἄμπελον, καὶ οἶνον ἐποίησαν· καὶ κατωτέρω ἡμαιμακτηριών, ὁ ἐ. μὴν παρὰ Ἀθηνῆσιν· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Διὸς μαιμάκτου. Μαιμάκτης δ' ἐστὶν ὁ ἐνθουσιώδης καὶ ταραχτικός· ἀρχὴν δὲ λαμβάνοντος τοῦ χειμῶνος ἐν τούτῳ τῷ μηνί, ὁ ἀὴρ ταράττεται καὶ μεταβολὴν ἴσχει.

*Μαιμάκυλον, τό, ἰδε μιμάκυλον.

Μαίμαξ, ακο, ὁ, ἡ (μαιμάσσω). Ταραχώδης, θυελλώδης, γεμάτος φορτούνας· ἄγριος, μανιώδης, Ἡσύχ.

Μαιμάσσω, ταὐτὸν τῷ, Μαιμάω. Σφόδρα ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι. 2) ἐξαιρέτως σημαίνει τὴν μετ' ὁρμῆς καὶ πάθους τινὸς συνοδευομένην κίνησιν, ἢ ὀξεῖαν καὶ σφοδρὰν ὁρμὴν καὶ ταραχήν, ἰδε μαιμάω. Ὁ Φώτιος ἔχει ἡμαιμάσσει, σπεύδει, προθυμεῖ, κυματοῦται, πηδᾷ, κραγγάζει, κλονεῖται· ὁ δὲ Ἡσύχ. Ἡμαιμάσσει, σφύζει, προθυμεῖται, ὁρμᾷ, ἐνθουσιᾷ, ἐνεργῶς κινεῖται, ὀρέγεται· καὶ ἐντεῦθεν ταὐτόν ἐστι τῷ, οἰστρᾷν, καὶ, ἐνθουσιᾷν· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ σφυγμοῦ, σφύζει, ὁρμᾶσθαι.

Μαίμαχος, ἡ ἡ (μαιμάσσω) = μαῖμαξ, ταὐτὸν τῷ, χαλεπὸς καὶ δύσμαχος· Ὁ Φώτ. ἐν Λεξ. ἀνεφέρει τὴν λέξιν ἐκ τῶν Τραγικῶν.

Μαιμάω, ῶ. Μέλ. ήσω. Σφόδρα, λίαν ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, σπεύδω, ἀγωνίζομαι, εἶμαι εἰς ἀγῶνα τινα, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ἰλ. καὶ συνήθ. κατὰ τοὺς ἐπικ. τύπους, μαιμώωτι, μαιμώων, μαιμώοντα, ἀεὶ ἀντὶ πτωτικοῦ καὶ μὲ τὴν παρασημασίαν σφοδρὰ, συντόνου σωματικῆς, ἢ ψυχικῆς κινήσεως καὶ πάθους, ὡς Ἰλ. Ν, 75. 78. Ο, 542. 742. καὶ Ε, 661. καὶ 670. Ἡ Μαίμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ· παρὰ Μεταγν. δὲ καὶ μετὰ γεν. Χεὶρ μαιμῶσα φόνου, Σοφοκλ. Αἴ. 50.

ὅθεν 2) καθόλου ἐκφράζει κάθε σφοδρόν καὶ ὁρμητικὸν πάθος συνδεδεμένον μετὰ κινήσεως τοῦ σώματος, ὡς καὶ τό, μαιμάσσω, καὶ ἐντεῦθεν ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, οἰστρᾶν, ἐνθουσιᾶν, ὁρμᾶσθαι, μαίνεσθαι. λυσσᾶν. «Μαιμᾷ πέλας ὀφιν», Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 898., ἀντὶ τοῦ, ἀγριοῦται, ἀγρίως καὶ ὁρμητικῶς κινεῖται· ὁ Λατιν. ἐρμήν. διὰ τοῦ, furit, μαίνεται. Ἐντεῦθεν. Μαιμώων, Μαιμώωσα, αἱ μετοχαί, Ἰλ. Ε, 661.« Αἰχμὴ δὲ διέστυτο μαιμώωσαν, ὀξέως ἑρμῶσα, ἀντιστοιχεῖ τῷ Λατιν. festio. λέγεται καὶ ἐπὶ ὄντος εἰς κίνησιν σφοδρὰν σφυγμοῦ ἀντὶ τοῦ σφύζειν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ὡς Ἰλ. Ν, 78. Ο, 542. ἐπὶ δόρατος, αἰχμὴς κ. τ. λ. «Ἶδε δ' ἀνὰ μαιμάει βαθὺ ἄγκεα πῦρ», καθὼς ἀγριοῦται, μαίνεται τὸ πῦρ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ προθυμοῦμαι, ἐπὶ τὰ πρόσω ἵεμαι· (ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ΜΑΩ, ἀγωνίζομαι εἰς τι, ζητῶ, κατ' ἀναδιπλ. καὶ ἐπενθέσει τοῦ εὐφωνικοῦ Ἰῶτα, ὡς τό, παιφάσσω ἐκ τοῦ φάω, καὶ τὸ συνώνυμον λιλαίομαι ἐκ τοῦ λάω. — Τὸ δὲ Ἄλφα ἦν, ὡς φαίνεται, παρὰ τοῖς Ἐποπ. μακρόν, Ἰλ. Τ, 490.)

Μαιμώσσω, κοιν. τύπος, καὶ Ἐπικ. Μαιμάω, Μαιμάω, Ἰλ. Ο, 542. καὶ παρ' Ἀπολλων. ἀργ. ἀντὶ β'. 269. «Μαιμώσσαι ἐδητύοιν», ἀντὶ τοῦ, τροφῆς ὀρεγόμεναι, ἐπιθυμοῦσαι. Διονύσ. Περιηγ. 1156. «Ἠὲ δὲ σίδηρον θύρσοι μαιμώοιτον», ἀντὶ τοῦ, μετεμορφώνοντο, μετεβάλλοντο ἠλάσσοντο. (ἀσυνήθης σημασία).

Μαινάς, άδος, ἡ (μαίνομαι). Ἡ κυρία, ἐνθουσιασμένη τις καὶ μαινομένη γυνή, Ἰλ. Χ, 460, ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 387. ἐξαιρετ. ἡ Βακχικῶς μαινομένη· λέγεται καὶ, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ ἔρωτος μαινόμενος, ἡ κοινῶν εἰς μανίαν, ἐξαιρετ. ὑπὸ ἔρωτος, ἐνεργητικῶς ἢ παθητικῶς, ὡς παρὰ Πινδάρ. Πυθ. 4, 384. «Μαινὰς ὄρνεα», ἡ τὸν ἐνθουσιαστικὸν καὶ μανικόν, ἤτοι λυσσώδη ἔρωτα ἐμπνέουσα, ἴδε ἰυγξ. Ἀλέξανδρ. παρὰ Παρθεν. σελ. 38. «Μαινὰς νύμφη», ἡ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος λυσσῶσα, μαινομένη.

Μαίνη, ἡ, maena, Μικρός τις ἰχθύς. ὅστις ταριχεύεται ὡς αἱ σαρδέλλαι· παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκλήθη ἰχθὺς οὗτος καὶ, μαινομένη. ὅθεν, μαινομένια, τά· τὰ τοιαῦτα ἰχθύδια, Ἀλέξανδρ. Τραλλιαν. ιβ'.

Μαινίδιον, τό. καὶ, Μαινίς, ίδος, Ἀττικ. ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ, μαίνη. ἔτι δὲ τὰ μικρά, τὰ ἀρτιγέννητα ἰχθύδια τῆς μαίνης. (ίδος, Ἀριστοφ. Βατρ. 984. ίδος, Ὀππ. Ἁλ. 1, 108.)

Μαινόλης, ου, ὁ, π. χ. Διόνυσος, παρὰ Σκαφ. καὶ Πλουτ. καὶ θηλ. μαινολίς (οὐχὶ μαινόλις) μόνον κατ' ἐπίμετρα. ἐν χρήσει, παρ' Αἰσχ. Ἰκ. 114. Μαινόμενος, ἐνθουσιασμένος, βεβακχευμένος, ἔνθεος. 2) ἐνεργητ. ὁ ἐνθουσιάζων, μαινοποιός, ἡ μανίας καὶ ἐνθουσιασμοῦ παρασκευαστικός, Φιλ. γ'. σελ. 150. ὅθεν, μαινόλιος, ταὐτὸν τῷ, μαινόλης, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 517. «Βάκχος μαινόλιος», ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, διὰ τὴν ἐκ μήνης ἐπιγινομένην μανίαν (ἐκ τοῦ μαίνομαι, ὡς φαινόλης, φαινολίς ἐκ τοῦ φαίνομαι· ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ, ὅλυμι, οὐτε πρέπει νὰ ἰδιαστῇ τις, piers. Μοῖρ. σ. 279.)

*Μαινόλιος, ία, ιον, = μαινόλης.

*Μαινολίς, ἡ, θηλ. τοῦ μαινόλης.

Μαίνομαι, παθ. Μ. μανήσομαι, καὶ μανοῦμαι, Παρακ. μετὰ σημ. ἐνεστ. μέμηνα, Ἀόρ. ἐμάνην, μετοχ. μανείς, Ἀπρμφ. μανῆναι· τὸ δέ, ἐμηνα, ἀόρ. κατ' ἐνεργ. τύπον παρὰ Βίωνι 1, 61. πολλ' ἀμφ. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεστ. καὶ παρκτατ. σημαίνει δὲ σπανίως καὶ μόνον ἐν τῷ ἀόρ. ἐμηνα. μαίνεσθαι ποιῶ τινα, ἐκφρονα, ἢ παραφρονα, τρελόν, μωρόν, μανικὸν ποιῶ, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 561. «Φαρμάκοις τὸν ἄνδρα ἐμήνεν, εἰς μανίαν εἰσέβαλεν συνηθέστερον δὲ παθ. Μαίνομαι, μανικὸς γίνομαι, τρελαίνομαι, λυσσῶ, ἔκφρων γίνομαι, παραφρονῶ, ἐνθουσιαστικῶς, καὶ σφοδρῶς κινοῦμαι, πρὸς μάχην ἐνθουσιῶ· ἐκφράζει ἔτι ἡ λέξις καὶ πάντα τὰ ὁρμητικὰ καὶ σφοδρὰ ἤτοι ὑπερβολικὰ πάθη, οἷον, θυμόν, ὀργήν, ἔρωτα, κ. τ. λ. ἔτι δὲ καὶ τὴν ἐνθουσιαστικὴν μανίαν. ἡ συνήθεια ἐκφράζει τὸ μαίνομαι, διὰ τοῦ μανιόω, μανιόνω, καὶ, τρελαίνομαι· καθόλου ἐκφράζει ἐπίτασιν ἐπιθυμίας καὶ ἁπλῶς πάθους τινὸς ὑπαγορεύει. Ὁ Σωκρατ. παρὰ Πλάτωνι εἰς Ἀλκιβ. β'. 5. φησίν, «οὗτοι μὲν τὴν ἀφροσύνην διειληφότες εἰσί· καὶ τοὺς μὲν πλείστου μέρους αὐτῆς ἔχοντας, μαινομένους, καλοῦμεν· τοὺς δ' ὀλίγου ἐλάττους, ἠλιθίους τε καὶ ἐμβροντήτους· οἱ δὲ ἐν εὐφημοτάτοις ὀνόμασι βουλόμενοι κατονομάζειν, οἱ μὲν μεγαλοψύχους, οἱ δὲ εὐήθεις· ἕτεροι δὲ ἀνάκους, καὶ ἀπείρους, καὶ ἀνοήτους· εὑρήσεις δὲ καὶ ἕτερα πολλὰ ἀναξιόνων ὀνόματα· πάντα δὲ ταῦτα ἀφροσύνη ἐστίν· ἄρα 1) ἐν Ἰλ. ὡς ἐπιτοπολὺ ἐπὶ σφοδρᾶς ὀργῆς ἑνὸς θεοῦ, ἢ ἥρωος, ὅστις ὡς μαινόμενος, ἐνθουσιῶν, κινεῖται ὅλως διὰ τῆς μάχης· καὶ ἐπὶ τῆς ἰδίας ἐννοίας λέγεται καὶ ἐπὶ ἀψύχων ὡς ἐμψύχων ὡς, ὀχεῖρες μαίνονται, δόρυ ἡ ἐγχεία μαίνεται, Ἰλ. Θ, 111. Π, 75. 245. 2) μανικὸς γίνομαι, λυσσῶ κ. τ. λ. ὡς ἀνωτέρω, ἐπὶ παντὸς παθους, ἢ σφοδρᾶς κινήσεως διαθέσεως, ἐξαιρετ. ὑπὸ θυμοῦ (Ἰλ. Θ, 360.), ὑπὸ μανικοῦ ἔρωτος προς τι, ὅτε συντάσσεται ἐπί τινι (Valck. Φοιν. 543.), σπανίως δέ, πρός τι, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 919. 3) ἐπὶ Βακχικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὡς, μαινόμενος Διόνυσος (Ἰλ. Ζ, 132), ἔνθα τινὲς ἐξηγοῦσιν εἶναι λόγου ἐνεργητικῶς, ὁ ἐνθουσιάζων, ὡς τό, μαινόμενος οἶνος, ἄγριος, ἀφρίζων οἶνος, Πλατ. Νομ. 6. σ. 869. Ε. ὅθεν εἶμαι ἀπὸ τοῦ οἴνου ὡς μαινόμενος, μεθυσμένος. Ὀδ. Σ, 406. Φ, 298. 4) καθόλου, εἶμαι ἔνθους, ἐνθουσιασμένος· ἔτι δὲ καὶ μαίνεσθαι ὑπὸ θεοῦ, ἀντὶ εἶμαι ἐνθουσιασμένος, Valck Ἡροδ. 4, 79. ὑπὸ λύσσης, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 901. ὅθεν πολλάκις ἐπὶ προφητικῆς μανίας λέγεται δὲ 5) καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ἀντὶ τοῦ, κάμνειν ταραχῆ, κρότον, θόρυβον, πάταγον, ἐξαιρετ. ἐπὶ πυρός (πρατταλίζω), Ἰλ. Ο, 606. ἐπὶ θαλάσσης, τρικυμίας, ἀνέμου καὶ ἄλλων σφοδρῶν κινημάτων τῆς φύσεως, Wern. Τρυφ. 230. Παρὰ τοῖς Ἀττικ. τό, μαινήσομαι, εἶναι ἐπιφωνημά τι, ὡς τό ἐν τῇ συνηθείᾳ, εἶναι νὰ τρελαθῇ τις! Ἀπαξαπλῶς, αὕτη ἡ λέξις ἀντιστοιχεῖ τῷ Λατ. insanire. — Ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. μαίνω εὑρηται μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ ἐκμαίνω, ὅθεν ὁ ἀόρ. ἐξέμηνα. (ἐκ τοῦ ΜΑΩ, συγγεν. τῷ, μαίομαι, μαιμάω, ὅθεν τό, μανία)

Μαινομένη, ἡ ταὐτὸν τῷ, μαινίς· ὅθεν, μαινομένια, τά. ἰδέ. ἐν τῷ, Μαίνη.

Μαινουργός, ὁ, παρὰ Σουίδ. ἰχθύς τις. πιθανῶς, ἡ μαίνη, ἀμφ.

Μαίομαι, Ἀποθ. Μέσ. (ΜΑΩ). Προσπαθῶ, Ἀγωνίζομαι) εἰς ἐπίτευξιν τοῦ προτεθέντος μοι σκοποῦ) ὡς παρὰ Γάλλ. tâcher. ἐξαιρετ. ἐρευνῶ καὶ ζητῶ τι ἐπιμελῶς καὶ προχωρῶντας, ἐπιζητῶ, Ὀδ. Ξ, 356. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 44. μετὰ αἰτ. ἐν Ὀδ. Ν, 367. Ἡσ. Ἔ. 534. Παρὰ Νικάνδρ. Ὀνομ. 167. «Ὀλεθρέν τινι μαίεσθαιν», συλλογίζεσθαι κακῶς ἐναντίον τινός, ἀγωνίζομαι νὰ προξενήσω τινὶ ὄλεθρον.

*Μαῖον, τό. Φυτόν τι, εἶδος κυμίνου, καὶ, λαγοκύμινον ὀνομαζόμενον.

Μαιόω, συνήθ. κατὰ μέσ. διάθ. Μαιόομαι, Μαιοῦμαι, ταὐτὸν τῷ μαιεύω, μαιεύομαι. Ἐκλυχίζω, ξηγενῶ, ὡς μαμμὴ βοηθῶ εἰς τὴν γένησιν τῶν ἐγκυμονουσῶν, Λουκιαν. καὶ, Ἀνάλεκτ. β'. 221. ἐντεῦθεν, μαίωτρα, τό. ἡ μεσθός, ὅστις δίδεται εἰς τὰς μαίας, Λουκιαν. αὐτ.

Μαῖρα (μαίρω). Τὸ ἄλλως καλούμενον ἄστρον, Κύων, ὁ Σείριος ἀστήρ, κυρ. ὁ ἀκτινοβολῶν· ἴδε ἐν τῷ, Μαρμαίρω. Ἀνάλεκτ. β'. 140. «ὑπὸ μαίρην.» 2) καὶ Μαιρά, καὶ, μαίρα, ὄνομα γυναικός, μία Νηρηΐς, Ἰλ. Σ, 48. θυγάτηρ τοῦ Προίτου καὶ τῆς Ἀντείας, Ὀδ. Λ. 326.

*Μαιρεάω, Δωρικ. ἀντὶ μαρίω.

Μαίρω. Λύγαζω, λάμπω, ἀστράπτω, ἀκτινοβολῶ, ἀρχαῖον, μόνον παρὰ Γραμματικ. ἔτι εὑριστκόμενον πρωτότυπον τοῦ μαρμαίρω.

Μαίσων, ωνος, ὁ. Παρ' Ἀθηναίοις ἐκαλεῖτο ὁ ἐντόπιος μάγειρος, ἐν ᾧ τοὺς προσκαλουμένους ξένους ὠνόμαζον τέττιγας· ἐξαιρετ. δὲ ὑποκριτοῦ τινος τὸ κωμικὸν προσωπεῖον, παραστῆνον τὸν μάγειρον, τὸν θεραπεύοντα, ταύτην κ. τ. λ. ἐκ τοῦ εὑρεθέντος ἐμοιρίμως καλουμένου, Ἀριστοφάνης Γράμματ. παρ' Ἀθην. ιδ'. σελ. 659. ἐντεῦθεν καὶ τὰ τούτοις πρέποντα σκώμματα καλεῖται Μαισωνικά.

Μαίωσις, ἡ (μαιόω), ταὐτὸν τῷ, μαιεία, μαίευσις.

Μαιωτικός, ἡ, όν. Ταὐτὸν τῷ Μαιευτικός 2) ὡς ἐπίθ. τοῦ Μαιῶται, Σκυθικὴ φυλὴ κατὰ τὸ βόρειον παράλιον τοῦ Εὐξείνου πόντου.

*Μαιῶτις, ιδος, ἡ, λίμνη, ἡ νῦν λεγομένη Ἀζόβειος θάλασσα.

Μαιωτιστί, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρόπον, ἡ διάλεκτον τῶν Σκυθῶν, τῶν κατοικούντων παρὰ τῇ Μαιώτιδι λίμνῃ· ἐκ τοῦ Μαιωτίζω, μιμοῦμαι τοὺς Σκύθας, κ. τ. λ.

Μαίωτρον, τό (μαιόω). Ὁ διδόμενος μισθὸς εἰς τὰς μαίας διὰ τὴν ξεγέννησιν, συνήθ. κατὰ πληθ. ἴδε ἐν τῷ, μαιόω.

*Μάκαιρα, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ μάκαρ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπ. 14. (υ-υ).

Μάκαρ, αρος, ὁ, ἡ, ἡ. Μακάριος, εὐδαίμων, εὐτυχής, ὄλβιος, κυρ. ἐπίθ. τῶν θεῶν, οἱ τινες παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. συχνότατα «Μάκαρες θεοί,» καλοῦνται, καὶ καθὸ τοιοῦτοι ἀντιτασσόμενοι τοῖς θνητοῖς ἀνθρώποις, Ἰλ. Α, 339., εἰς τρόπον ὥστε ἡ λέξις ἐμπεριλαμβάνει τὴν ἰδέαν τῆς ἐντελοῦς ἀφθάρτου καὶ ἀπαράλλακτου εὐδαιμονίας τῶν θεῶν· λέγονται δὲ καὶ ἁπλῶς οἱ θεοί, «μάκαρες,» ὡς ἐν Ὀδ. Κ, 299. Ἡσ. Ἔ. 551. καὶ ἐπὶ ταύτης μὲν τῆς ἐννοίας παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδῳ ἐπιτοπολὺ κατὰ πληθ., μόνον δὲ κατὰ προσφωνήσεις πρὸς θεόν τινα μοναδικῶς, ὡς ἐν Ὕμν. Ὁμ. 7, 16. 21. 7., κατ' ἐνικὸν ἀριθμόν. Σπανίως εὑρηται τὸ μάκαρ, ὡς θηλ. ἀντὶ μάκαιρα· βέβαιον δὲ παράδειγμα τούτου δίδωσιν ἡμῖν ὁ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1722. 2) καταχρηστικῶς, ἐπὶ ἀνθρώπων, εὐδαίμων, εὐτυχής, ὅτε θέλει τις νὰ σημάνῃ τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν ἀνθρωπίνης εὐτυχίας, Ἰλ, Γ, 182. Ω, 377. ἐξαιρετ. εὐκτήμων, εὐκατάστατος, πλούσιος, Ἰλ. Λ, 68. Ὀδ. Α, 217. καὶ ἐπὶ ταύτης μὲν τῆς ἐννοίας κεῖται τὸ ἐπίθ. μόλις ἀπολύτως (Ruhnk. ep. cr. p. 85,). εὑρηται δὲ ἐν τε τῷ ἑνικ. καὶ πληθ., ὡς οὐδέτερον δὲ μόνον παρ' Ἀ. Π, 9. 424. ἴδε Ἰακ. σ. 561. 3) ἐπειδὴ δὲ οἱ θεοὶ δὲν ἔδιδον εἰς τοὺς ζῶντας πάντῃ ἐντελῆ εὐτυχίαν, ὠνομάζοντο κατ' ἐξοχὴν οἱ τεθνεῶτες (ἀποθανόντες) «Μάκαρες,» καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ οἱ μακαρῖται· «Μάκαρες θνητοί» Ἡσ. Ἔ. 143. — «Μάκαρων νῆσοι,» ἐνοοῦντο κατὰ τὴν πίστιν τῶν ἀρχαίων, νῆσοι κατὰ τὰ δυτικὰ πέρας τῆς γῆινης σφαίρας ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ἔνθα ὑπὸ τὴν πραίαν ἐξουσίαν καὶ ἐπιστασίαν τοῦ Κρόνου ἀπήλαυον οἱ ἐν τῇ μάχῃ πεσόντες ἥρωες, οἱ ἡμίθεοι τῆς τετάρτης ἀνθρωπίνης γενεᾶς, ζωὴν ἄλυπον καὶ ἄφροντιν ἄνευ θανάτου, Ἡσ. Ἔ. 173. παρὰ δὲ Πινδ. (Ὀλ. 2, 128. Μα-

κίρων νᾶσον) καὶ Ἡρδ. 3, 28. εἶναι γνωστὴ μία μόνη τοιαύτη νῆσος. Ὁ Ὅμ. δὲν γνωρίζει ταύτην τὴν σημασίαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας παρὰ τοῖς Μεταγνστ. ἐξαιρ. ἦν ἐν χρήσει τὸ, μακαρίτης. — Συγκρ. μακάρτερος, ὑπερθ. μακάρτατος, Ὀδ. Ζ, 158. Λ, 483. κατὰ τοῦτο δὲ τὸ τελευταῖον χωρίον (οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω), τὸ ὑπερθ. ἐστὶν ἀντὶ τοῦ συγκρ. μακάρτερος, τῷ ὁποίῳ τούτῳ αὐτὸς οὐ χρῆται ἔτι. 4) Μάκαρ, ὄνομα ἀνδρός, Ἰλ. — ἕτεροι δὲ τύποι εἰσὶ τό, μάκαρος, ὁ (Αἰολ. καὶ μόνον παρ' Ἀλκμ, λείψ. 66. σ. 68. Welker), ἐν τῷ πεζῷ, μακάριος· ἰδιαιτ. ποιητ. θηλκ. μάκαιρα ἀντὶ τοῦ, μακαρίτισσα. ἐπιθ. Λητοῦς, Ὁμ. εἰς Ἀπ. 14. καὶ παρὰ Πινδ. συχνότερον ἐν χρήσει ἐπὶ τόπων καὶ πόλεων. Ἴδε καὶ, μακαρίς, μακαριστός, μακαρτός. (κατ' Ἀριστοτ. ἐκ τοῦ, χαίρω, κατὰ δὲ νεωτ. ἐκ τοῦ, μακρός, ὡς τὸ ὑπερίτονες, οἱ θεοί, καὶ, ἡμεγιστᾶνες, οἱ ἔγκριτοι, μεγαλοσιανοι) · ὅθεν

Μακαρία, ἡ. Εὐτυχία, εὐδαιμονία, ἡσυχὴ μακαρία (λουκ.), ματαία, εὐτυχία, συνιστάμενη μόνη εἰς ὀνείρατα ἢ ψιλὰς εὐχάς· ἐβάλλ' ἐς μακαρίαν, ἢ ὑπάγω ἐς μακαρίαν ἀποδύνω, ἢ ἐρρ' ἐς μακαρίαν, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ, ἐβάλλ' ἐς κόρακας, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ὑπάγε εἰς τὸ καλόν, Πλατ. Ἱππ. μείζ. σ. 293. Α, ἔνθα ὁ Heind. κάμνει μακρόν τινα μυθικὴν ἐξήγησιν ταύτης τῆς ἐκφράσεως, ἐκ τῆς πηγῆς δηλ. μακαρίας παρὰ Μαραθῶνι. ἔνθα ἀπώλοντο πολλοὶ τὸν ἀριθμὸν οἱ Πέρσαι, πρβ. Ruhnk. Tim. σ. 59. 2) Ὁ τόπος, ἔνθα διατρίβουσιν οἱ μάκαρες. 3) Οἱ παλαιοὶ ἔτι ἐκάλουν μακαρίαν, τὰ νεωστὶ ἀλωσμένα ἄλφιτα, μελίτι ἀνακεδευμένα, καὶ ἀστακῖσι, καὶ χλωρεῖς ἐρεβίνθοις μεμιγμένα, ἃ τοῖς τὰ ἱερὰ τελοῦσιν ἔνομον, Ἀρποκρατ. ἐν Λέξ. Νεήλατα, σχεδὸν ὡς τὰ παρ' Ἰταλ. μακαρόνια· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ καλεῖται ἡ μετὰ θάνατόν τινος καὶ μετὰ τὴν ἐκφορὰν τοῦ λειψάνου, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ τεθνηκότος πρὸς παρηγορίαν τῶν συγγενῶν, κοινὴ εὐωχία· 4) Ὄνομα γυναικός τινος.

Μακαρίζω, Εὐδαιμονίζω, καλοτυχίζω, ὡς μακάριον ἐπαινῶ τινα, Ὀδ. Ο, 538. Ρ, 165. Τ, 311. καὶ, τί, Ἡροδ. 1, 31. καὶ, τινός, διὰ πρᾶγμά τι.

Μακάριος, ία, ιον· καὶ Ἐπίρ. μακαρίως· ἐν τῷ πεζῷ ἐν χρήσει τύπος ἀντὶ τοῦ, ποιητικοῦ, μακαρ. καλότυχος, εὐτυχής, εὐδαίμων, κ. τ. λ. ὅθεν

Μακαριότης, ητος, ἡ. Εὐτυχία, εὐδαιμονία.

Μακαρίς, ίδος, ἡ ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ μακάριος, ταὐτὸν τῷ, μακαρία, ἀμφ.

Μακαρισμός, οῦ, ὁ (μακαρίζω). Τὸ ὡς μακάριον ἐπαινεῖν, εὐδαιμονισμός, καλοτυχισμός, τὸ μακαρίζειν.

Μακαριστός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. μακαριστῶς, (μακαρίζω) Μακαριστοῦ ἄξιος, ἢ καλοτυχισμένος, μακαρισμένος τὸν ὁποῖον ἐμακάριζαν Ἡρόδ. ὑπερθετ. μακαριστότατος, Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ἢ τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι.

Μακαρίτης, ου, ὁ· καὶ θηλκ. Μακαρίτις, ιδος, ἡ, εἰς τό, μακαρ. 3. Ὁ εὐδαίμων, εὐτυχής, καλότυχος, ἐπὶ τεθνεώτων εὐφήμως, εἰς μακαρίων ὄντων τῶν τελευτησάντων, ὅ,τι οὐκέτι αἰσθάνονται τινος. Δωριέων δὲ τινες αὐτοὺς Ζαμιρίτας καλοῦσιν, οἷον τῆς μείζονος μερίδος ἤδη κεκοινωνηκότας, εὕρηται δὲ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχ. Περσ. 632. ἐπὶ δὲ μόνον νεωστὶ ἀποθανόντων, τεθνεώτων, Bentl. Φαλαρ. σ. 9. Θεοκρ. 2, 70. καὶ συχνότατα παρὰ τοῖς Ἑκκλ. συγγρ. Ruhnk. Tim. σ. 59, ἴδε καὶ Μάκαρ.

Μακαρε, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, Μάκαρ. μόνον παρὰ Γραμματ. Εὐσταθ. ἐν Ὀδυσ. Ε. σ. 1542. Ἀλκμ. λείψ. 66.

Μακαρτός, ή, όν. Ταὐτὸν τῷ, μάκαρ. μακαριστός, Λεων, Ἐπιγρ. 69, 5.

Μακεδνός, ή, όν = μηκεδανός, κατὰ συγκοπὴν· μακρὸς, ἐπιμήκης, ὑψηλός, Ὀδυσ. Η, 106. ἡμακεδνὴ αἴγειρος.

*Μακεδονία, ἡ. Ἡ Μακεδονία· ὅθεν

*Μακεδονιστί, ἐπίρρ. ἴδε μακεδονίζω.

Μακεδονίζω, Μιμοῦμαι, ἀκολουθῶ, ἢ κρατῶ τὸ μέρος τῶν Μακεδόνων, ἢ φρονῶ τὰ τῶν Μακεδόνων, ἢ λαλῶ μακεδονιστί, Πλουτ. Ἀντων. 27. ὅθεν μακεδονιστί, ἐπίρ. κατὰ τὸν μακεδονικὸν τρόπον ἢ κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Μακεδόνων.

Μακεδονικός, ή, όν· καὶ, Μακεδόνιος, ία, ιον. Ἀνήκων εἰς τοὺς Μακεδόνας.

*Μακεδών, όνος, ὁ. Ὁ ἐκ Μακεδονίας ὤν.

*Μακελλεῖον, τό, ἴδε μάκελον.

Μακέλη, (Ἡτ. Ἑ. 472.), καὶ, μακέλλα, ἡ (κέλλω). Ὄργανον πλατὺ, εἰ οὗ σκάπτουσι τοὺς λάκκους, σκαλίον, ψκάρι, σκαλίδα, τσάπα, ἢ τσαπίον, Ἰλ. Φ, 259. καὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. δ'. 1533. καὶ εἰς τὸ παστρεύειν καὶ καθαρίζειν ἐπιτήδειον, παρὰ τὸ κέλλειν, ὅ ἐστι κινεῖν καὶ τέμνειν μονόθεν, ἢ γὰρ δικέλλα διχόθεν κέλλει. 2) Διὸς μάκελλα, ἡ ἀστραπὴ τοῦ Διός, ἢ παιδεύουσα δηλ., ὡς τὸ, μάστιξ παρ' Ὅμ., Αἰσχ. Ἀγαμ. 534. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1239. 3) Μάκελλα, μαγέλλας, ἀντὶ τοῦ λατ. macellum, Πλουτ., ὅστις ἐξηγεῖ διὰ τοῦ, κρεωπώλια.

Μάκελον, καὶ μάκελλον, τό· καὶ μάκελος, ὁ, ἢ. μάκελλος, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, ἀρύφακτος, φραγμός, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Maceria, θριγγός, περίφραγμα (αὐλή). Ὁ Βάρρων. Ling. Lat. δ'. σελ. 35. παράγει ἔτι ἐκ τούτου καὶ τὸ macellum, καὶ λέγει forum olitorium — ea loca etiam nunc Lacedaemonii vocant μακελλώτας, sed Jones, ostia hortorum et castelli μακέλλους, ὅ ἐστιν, ἀγορὰ, ἔνθα πωλοῦνται τὰ λάχανα, λαχανοπωλεῖον· τοῦτον τὸν τόπον ἔτι λέγουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι, μακελλώτας· ἀλλὰ καὶ οἱ Ἴωνες τὰ περιφράγματα ἤτοι τὰ τείχη τῶν κήπων καὶ τῶν φρουρίων, μακέλλους, λέγουσι· ἐντεῦθεν γίνεται δῆλον, ὅτι καθόλου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγετο, μάκελος, ὁ περιφραγμένος διὰ τείχους τόπος, ἀγορὰ, ἔνθα ἐπωλοῦντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, οἷον, χόρτα, λάχανα κρέατα, κ. τ. ἑ. Παρὰ Πλουτάρχ. Ῥ. σ. 14. κεῖται, μακελεῖον, τό, ὁ τόπος, ἔνθα σφάζουσι τὰ ζῶα, ἐκ τοῦ Macellum, κρεωπώλιον, κρεατοπωλεῖον, ὀψοπωλεῖον· ὁ Δίων Κάτ. ξδ'. 18. ἑρμην. τό, μάκελλον, διὰ τοῦ, ἀγορὰν τῶν ὄψων· ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, μακελλάρης, ὁ· ὁ σφάζων τὰ ζῶα, κρεωπώλης.

Μάκερ, παρὰ Γαλ. Ἰδιόκοντι ἄρωμα, macir, Πλίν. ιθ'. 8. ἡλιοειδὲς ἐστιν (τὸ μάκερ) ἐκ τῆς Ἰνδικῆς κομιζόμενος, ἐν μὲν τῷ γευσθαι στριφνὸς ἱκανῶς, μετὰ τινος βραχείας δριμύτητος ἀρωματιζούσης.ω καὶ ἀλλαχοῦ, ἡσερμαίων καὶ στίφων ἱκανῶς.ω ὅρα καὶ Διοσκορ. ζ'. σελ. 111.

Μακεσίκερως, ὁ, ἡ (μῆκος, κρῶνος). Ὁ μακρὸν κρᾶνον, λόφον, σκουφίαν πτηνῶν ἔχων, ἐπίθετ. τοῦ ἔποπος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 94.

Μακεστήρ, ῆρος, ὁ, Αἰσχύλ. Περσ. 695. ἡμῶδος μακεστήρ.ω ἀντίκειται τῷ, σύντομος· ἡμῆτι μακεστήρα μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων· ἄρα ταὐτὸν ἐστὶ τὸ, μακρός· ἐκ τοῦ, μῆκος, ταὐτὸν τῷ, μῆκος.

Μακέτης, ου, ὁ· καὶ, θηλ. Μακέτις, ιδος, ἡ. συνυπακ. γῆ. ταὐτὸν τῷ, Μακεδόνιος, καὶ Μακεδονία.

*Μακηδόνιος, ία, ιον = Μακεδόνιος, ποιητ. παρὰ Γραμματ. Εὐσταθ. ἐν Ὀδυσ. Ε. σ. 1542. Ἀλκμ. λείψ. 66.

*Μακηδονίς, ίδος, ἡ, ἰδιαιτ. θηλκ. τοῦ Μακηδόνιος.

*Μακηδών, όνος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Μακεδών, Ἡτ. λείψ. 88.

Μακιστήρ, ῆρος, ὁ, καρδίας, Αἰσχ. Ἰκ. 482. κατὰ γραμματικ., βέλος τετρῶσκον, πληγόνον τὴν καρδίαν.

Μάκιστος, Δωρικ. ἀντὶ μήκιστος μᾶκος, μῆκος) ἀμφ. ὑπερθ. τοῦ μακρός, μακρότατος· εὕρηται δὲ καὶ παρὰ τοῖς Τραγικ., ὡς παρὰ Σοφκλ. Ο. Τ. 1031. Φιλοκτ. 850. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, μέγιστος, εὐτυμβολος, σύμφορος, ὁ δὲ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, πορρώτατος, ὄφελος ἔχοντα. 2) Ὄνομα ὄρους, Αἰσχύλ. ἀγαμ. καὶ πόλις ἐν Ἤλιδι, Στ. Βυζ.

Μακκόω, Μ. ἄσω (μή, κόω, κοέω) = ἀνοηταίνω· εἶμαι μωρὸς, βλάξ, ἀνόητος· ὅθεν ὁ μετοχ. παρεμ. μεμακκοωκώς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 62. καὶ, 396. πόρρω μεμακκοωκότων, τὰ μακκοῦς φρονοῦντα, ἀνοηταίνοντα (ὁ Σχολ. ὁ Φώτ. ἔχει, μακκοῦν, παραφρονεῖν, κοῶ γὰρ, καὶ κοεῖν, τὸ νοεῖν, φρονεῖν, τὸ δὲ μὴ, στερητικὸν· ὁ δὲ Ἡσύχ. προστίθησι καὶ τό, ἀπροσποιήτως μὴ ἀκούειν.ω (ρω, ῶσω.)

*Μακκώ, ἡ. Ὄνομα γυναικός, τῆς ὑπείας ἡ ἀνοησία ἔγινε παροιμία, καὶ ἐξ οὗ ὁ Σουιδᾶς παράγει τὸ, μακκοάω· ὅθεν καὶ τὸ λατ. maccus = stolidus.

*Μάκος, τό. Δωρικ. ἀντὶ μῆκος· ἡ δὲ αἰτ. μᾶκος ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ μακράν, παρὰ Πινδ. Ὀλ. 10, 86.

Μακραδρόμος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ μακροδρόμος, μακρηδρόμος, Ξενοφ. Κυνηγ. ἑ. 21. Lobeck Φρυν. σ. 661.

Μακραίων, ωνος, ὁ, ἡ (μακρός, αἰών). Μακρόβιος, ὁ μακρὰν ζωὴν ζῶν, ἢ μακρὰν διάρκειαν ἔχων, διαρκής, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 515. (παρὰ Σοφ. ἐσθ' ὅτε ἡ μεσαία συλλαβὴ βραχεῖα, Reisig. comm crit. de Soph. OC. 147.)

Μακρεκόντιον, τό. Ταὐτὸν τῷ, μακρὸν ἀκόντιον, ἀμφ.

Μακράν, Ἰωνικ. μακρήν, κυρ. αἰτ. θηλκ. τοῦ μακρός, προσυπακ. ὁδόν, μακρυνὸν δρόμον, καὶ ἑπομένως, ἀντὶ τοῦ, εἰς μεγάλην, ἤτοι μακρυνὴν ἀπόστασιν, τόπου ἢ χρόνου, πολλὰ μακρυά, πολὺν χρόνον, ἐκ πολλοῦ, εἰς μακρυνὸν τόπον, Πλάτ. ἡμῖν μακρὰν ἀπέλθῃς.ω Ἀριστοφ. ἡμακρὰν ἀποικῶν, ἐπὶ τόπου· οὐκ εἰς μακρὰν.ω, ἐπὶ χρόνου, Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ, εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ, μετὰ γεν. πολλὰ μακρὰν ἀπό τινος τόπου, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 730. καὶ τροπικ. διεξοδικῶς, κατὰ πλάτος, ὡς παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 1269. ἡμακρὰν λέγειν, μακρῶς καὶ διεξοδικῶς ἤτοι πολλὰ λέγειν· οὕτω καὶ τὸ ἐν Τραχ. 317. ἡμακρὰν ἀνιστορεῖν.ω (ῡ-)

Μακραύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὁ μακρὸν αὐχένα ἔχων, μακρολαίμης.

Μακρέτειος, ὁ, ἡ (ἔτος). Ταὐτὸν τῷ, μακρόβιος, πολυχρόνιος, Σουιδ.

Μακρηγορέω, ῶ (ἀγορεύω). Πολλὰ ἢ διεξοδικῶς ὁμιλῶ, ἀττικ. τῷ βραχυλογέω· ὅθεν

Μακρηγορία, ἡ. Μακρὰ, μεγάλη, διεξοδικὴ ὁμιλία.

Μακρηγόρος, ὁ, ἡ. Ὁ διεξοδικῶς ὁμιλῶν.

*Μακρημερία, ἡ (ἡμέρα). Ὁ καιρὸς τῶν μακρῶν ἡμερῶν, ὅτε αἱ ἡμέραι εἶναι μακρότεραι παρὰ αἱ νύκτες, Ἡρόδ. 4, 86.

*Μακρήμερος, ὁ, ἡ. Ὁ μακρῶν ἡμερῶν ὤν, μακρόβιος· ὅθεν τὸ ῥῆμα μακρημερεύω, ζῶ πολλοὺς χρόνους, καὶ μακρημέρευσις, εως, ἡ, τὸ οὐσιαστ.

Μακροβάμων, ονος, ὁ, ἡ (βῆμα, βαίνω). Ὁ μακρὰ ἤτοι μεγάλα βήματα ποιῶν. (ῡ υ - -)

Μακρόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὅστις ζῇ μακρόν,

βίον, ἤτοι πολὺν καιρόν, μακροχρόνιος· ὁ εἰς μακρὰν ἐκτείνων τὸν βίον.

Μακροβιότης, ητος, ἡ (ἡ μακροβίωσις, ἡ, ὁμῴ. μέντοι) μακρὰ καὶ πολυχρόνιος ζωή, τὸ μακρὸν ζῆν, μακροζωία.

Μακροβίοτος, ὁ, ἡ (βίοτος) = μακρόβιος. Ὁ μακρὸν βίον ζῶν, ἢ ζήσας ὁ πολὺν χρόνον διαρκῶν, πολυχρόνιος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 260. αἰὼν μακροβίοτος, ὁ πολὺν χρόνον διαρκέσας· ὑπερθ. μακροβιώτατος.

*Μακροβίωσις, εως, ἡ, = μακροβιότης.

Μακροβολέω, ῶ (μακρόβολος). Μακρὰν βολέω, ῥίπτω, τηνδενίζω, μαθηματ. παλ. 53.

Μακροβολία, ἡ. Τὸ ῥίπτειν μακρὰν· ἐκ τοῦ

Μακρόβολος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ μακρὰν ῥίπτων, πέτραν ἢ πυροβόλον τι.

Μακρόβωλος, ὁ, ἡ (βῶλος). Ὁ μακρὰς βώλους ἔχων, ἀμφ.

Μακρογένειος, ὁ, ἡ (γένειος). Ὁ μακρὸν πηγοῦνι ἢ γένειον ἔχων, μακρυγένης.

*Μακρόγενυς, ὁ, ἡ, οὐδ. υ, γεν. υος (γένυς). Ὁ μακρὰς ἔχων σιαγόνας.

Μακρόγηρως, ὁ, ἡ γεν. ω. (γῆρας). Ὅστις ἔφικτον εἰς μακρὸν, ἤτοι μεγάλον γῆρας· πολὺ γέρων, ἐσχατογήρως.

Μακρογόγγυλος, ὁ, ἡ (γογγύλος). Μακροστρόγγυλος, μακρὸς καὶ στρογγυλὸς ὠοειδής. Ἀθην. σελ. 85.

Μακροδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὁ μακρὰ δάκτυλα ἔχων.

*Μακροδαπής, ὁ, ἡ. Κατὰ τὸ, ἀλλοδαπής, παντοδαπὴς σχηματισθέν, ὅθεν, τὸ μακροδαπὲς, τὸ μακρυνὸν διάστημα, ἡ διάρκεια, νεωτάτ. λέξ.

*Μακροδία, ἡ. Ἀντὶ μακρὰ ὁδός.

Μακροδρόμος, ὁ, ἡ (δρόμος). Ὁ μακρὰν τρέχων, μακρὸν, ἢ μεγάλον δρόμον τρέχων· ὁ πολὺν δρόμον περιπατῶν, Ξενοφ.

Μακροζωία, ἡ (ζωή). Ταὐτὸν τῷ, μακροβιότης.

Μακροημέρευσις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Μακροζωία· ἐκ τοῦ

Μακροημερεύω, Ζῶ πολλὰς ἡμέρας, μακρόβιος εἰμι· ἐκ τοῦ

Μακροήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Ὁ μακρῶν ἡμερῶν ὤν, ὁ ζῶν πολλὰς ἡμέρας, ὁ εἰς μάκρος φέρων τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του, μακροχρόνιος. Εὐσταθ. μετὰ τοῦ, Μακρόβιος.

Μακρόθεν, Ἐπίῤῥ. (μακρὸς) Ἀπὸ μακρὰν, ἀπὸ μακρυά. Lobeck Φρυν. σ. 93.

*Μακρόθι, ἐπίῤῥ. (μακρὸς). Μακρυά, ἐπὶ κινήσ. εἰς τόπον.

*Μακρόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρὶξ). Ὁ μακρὰς ἔχων τρίχας.

Μακροθυμέω, ῶ (μακρόθυμος). Μακροθυμίαν ὑπομένω· ἔχω, ἀσκῶ, μετέρχομαι· ἐνεργῶ, πράττω κατά τι ἐχι ὀξέως, ἀλλὰ βραδέως· ἀντίκειται τῷ, ὀξυθυμέω. Παρὰ Πλουτάρχ. (τόμ. ἡ. σελ. 345.) φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ, σταθερὸς εἰμι.

Μακροθυμία, ἡ. Τὸ μακρὸν θυμὸν ἔχειν, τὸ ἴδιωμα τοῦ μακροθύμου, ἀντ. τῷ ὀξυθυμία.

Μακρόθυμος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Μακροθύμως (θυμός). Ὁ μακρὸν θυμὸν ἔχων, ὑπομονητικός, ὅστις ἀργεῖ νὰ θυμώσῃ· ὁ ἀργὰ, βραδέως πράττων ἢ ἀποφασίζων· ἀντίκειται τῷ, ὀξύθυμος. 2) ὁ γάθαρος. πρβ. Μέμνων.

Μακροκαμπυλαύχενος, ὁ, ἡ (μακρὸς, καμπυλὸς, αὐχήν). Ὁ μακρὸν καὶ καμπύλον αὐχένα, λαιμὸν ἔχων, Ἀθην. 398. βέλτιον μέντοι μακροκαμπυλαύχην.

*Μακροκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον) = μακροκέφαλος, ἡμαρτ. ἀνάγν. Κρατ. παρὰ Πλουτ. Περικλ. 3. πρβ. Meineke Μένανδρ. σ. 11, Göttling. Ἡσιόδ. λεξ. 44.

Μακροκαταληκτέω, ῶ. Λήγω, τελειόνω μετὰ μακρᾶς συλλαβῆς, ἢ γράμματος, μακρὰν ἔχω τὴν κατὰ τὸ τέλος συλλαβὴν, τὸ γράμμα, ἐκ τοῦ

Μακροκατάληκτος, ὁ, ἡ (καταλήγω). Ὁ μακρὰν τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, ἤτοι τὴν λήγουσαν ἢ τὸ ληκτικὸν γράμμα· ἔχων.

Μακρόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ὁ μακρὸν καυλὸν ἔχων.

Μακρόκεντρος, ὁ, ἡ (κέντρον). Ὁ μακρὸν κέντρον, μήτιν, ἔχων, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. κδ'.

Μακρόκερκος, ὁ, ἡ (κέρκος). Ὁ μακρὸν κέρκοι, οὐρὰν ἔχων.

Μακροκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ μακρὰν, ἐπιμήκη τὴν κεφαλὴν ἔχων.

*Μακροκοίμητος, ὁ, ἡ. Ὁ μακρὸν χρόνον κοιμώμενος, Ἡσυχ. ἐν λ. Ταυηλεγής· καὶ Σχολ. ἐν Ἰλ. Θ, 70.

Μακροκόμεω, ῶ (κόμη). Μακρὰν κόμην ἔχω, μακρὰ μαλλιὰ ἔχω· ἀντίκειται τῷ, Βραχυκομέω ὅθεν

Μακρόκομος, ὁ, ἡ. Ὁ μακρὸν κόμην ἔχων.

Μακροκωλία, ἡ. Τὸ μακρὰ κῶλα, ἤτοι μέλη ἔχειν, ἢ κατάστασις καὶ κατασκευὴ τοῦ μακροκώλου, ἢ ἡ μακρότης τῶν κώλων μιᾶς περιόδου.

Μακρόκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Ὁ μακρὰ κῶλα, μέλη, μηρους ἢ κῶλα μιᾶς περιόδου ἔχων· ὅθεν, «Τὸ μακρόκωλον,» ὁ μέγας, βασιλικὸς χάρτης, papier royal, Κιλίρ.

Μακρόκωπος, ὁ, ἡ (κώπη). Ὁ μακρὰς κώπας, κωπία ἔχων, Ἐτυμολογ.

Μακρόλοβος, ὁ, ἡ (λοβός). Ὁ μακρούς λοβούς ἔχων.

Μακρολογέω, ῶ (μακρολόγος). Μακρῶς, ἤ τοι διεξοδικῶς ὁμιλῶ, πολυλογῶ, Ἡρόδοτ. ὅθεν

Μακρολογία, ἡ. Μακρὰ διεξοδικὴ ὁμιλία.

Μακρολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ διεξοδικῶς ὁμιλῶν, ὁ ὢν ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του ἐκτεταμένος.

*Μακρόμαλλος, ὁ, ἡ (μαλλός). Ὁ μακρὰ μαλλὶ ἢ μαλλιὰ ἔχων, Στραβ. Μέρ. α. σ. 259. ἐκδ. Κορ., ἔνθα ἄλλοι ἡμαρτ. ἔγραψαν ἀκρόμαλλος.

*Μακρόν, τό, ὅρ. Παράβασις.

Μακρονοσέω, ῶ (νοσέω). Πάσχω πολυχρόνιον ἀσθένειαν, μακρὰν καὶ διαρκῆ νόσον ἔχω, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. γ. 16. ὅθεν

Μακρονοσία, Ἡ διαρκὴς καὶ μακρὰ νόσος, ἡ πολὺν καιρὸν διαρκοῦσα νόσος, τὸ πάσχειν πολυχρόνιον ἀσθένειαν, Ἀρτεμίδωρ. α. 36.

Μακρονυχίας, ὁ. Ὁ μακροὺς ὄνυχας ἔχων, ἢ ὁ εὐμήκης, καὶ μακρὰς χεῖρας ἔχων ὡς πυκτικός.

Μακροπαραληκτέω, Ἔχω τὴν παραλήγουσαν μακρὰν, ἐκ τοῦ

Μακροπαράληκτος, ὁ, ἡ (παραλήγω). Ὁ τὴν παραλήγουσαν μακρὰν ἔχων, Γραμματ.

Μακροπαροίνιος, ὁ, ἡ Τοῦ ἀποίου ἢ μέθη ἐπὶ πολὺ διαρκεῖ, ἀμφ.

Μακρόπεπλος, ὁ, ἡ (πέπλος). Ὁ μακρὸν πέπλον (μακρὺ ἐπανωφόρι) ἔχων, Εὐσταθ.

*Μακρόπνοια, ἡ. Μακρὰ, βαθεῖα ἀναπνοή, ἐκ τοῦ

Μακρόπνοος, καὶ συναλ. Μακρόπους, ὁ, ἡ (πνέω). Ὁ βαθεῖαν πνοὴν ἔχων, ὁ ἀργὰ ἀναπνέων, ὥστε μεταξὺ τῆς ἐκπνοῆς καὶ εἰσπνοῆς μεσολαβεῖ πολὺς καιρὸς, ἀντίκειται τῷ, βραχύπνους, Ἱπποκράτ. καὶ ὁ μακρὸν χρόνον ἀναπνέων. «μακρόπνοος ζωὰν, μακροβιότης, Εὐρίπ. Φοίν. 1551. ὅπου ὁ Βαρνέσιος, ἀνέγνωσε μακρόπους.

Μακροπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Ὁ εἰς μακρὰν ἐκτείνων τὴν πονηρίαν καὶ μνησικακῶν, πολὺν χρόνον ὀργιζόμενος, ἢ ἐξακολουθῶν νὰ ὀργίζηται, Φώτ. καὶ Σουίδ.

Μακροπορέω, ῶ (πόρος). Μακρὰν πορείαν ποιῶ· ὑπάγω ἢ ταξειδεύω μακρὰν, Στράβ. ἡ. σελ. 541. ὅθεν

Μακροπορία. Μακρὰ πορεία, ἢ ταξείδευμα, μακρυνὸς ὁρόμος, περίπατος.

Μακρόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ μακροὺς πόδας ἔχων· μεταφ. ὁ κάμνων μακρὰ βήματα· καθόλου, μακρὸς, Σχολ. Εὐρίπ. Φοιν. 1531.

Μακρόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὁ μακρὰ πτερὰ ἔχων.

Μακροπτόλεμος, ὁ, ἡ. Ὁ μακρόθεν πολεμῶν.

*Μακροπτύστης, ου, ὁ, καὶ

*Μακρόπτυστος, ὁ, ἡ (πτύω). Ὁ μακρὰν ἀφ' ἑαυτοῦ πτύων, καὶ παροιμιαδῶς, ἐπὶ περιφρονουμένου ἀνθρώπου, ἀλαζὼν, Σχολ. Λουκ. Ἀπολ. περὶ τῶν ἐπὶ μεθῷ συνόντων, 6.

Μακρόπυλος, ὁ, ἡ (πύλη). Ἤτοι πολὺ, ἢ μακρὰς πύλας ἔχων, Εὐσταθ. καὶ Σχολ. Ὀδ. Η, 82.

Μακροπώγων, ωνος, ὁ, ἡ (πώγων), ταὐτὸν τῷ, Μακρογένειος.

Μακρόῤῥιξία, ἡ. Τὸ μακρὰς ῥίζας ἔχειν, ἐκ τοῦ

Μακρόῤῥιζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ μακρὰς ῥίζας ἔχων.

*Μακρόῤῥις, ινος, ὁ, (ῥὶς). Μακρομύτης.

Μακρόρυγχος, ὁ, ἡ (ῥύγχος). Ὁ μακρὸν ῥύγχος ἔχων.

Μάκρος, εος, ους, τό· ταὐτὸν τῷ, μῆκος, μῆκος, μόνον παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1131.

Μακρός, ά, όν (ἐκ τοῦ, μῆκος, τό· κυρίως, μακερὸς, μακρὸς, οἱονεὶ ἀπὸ τοῦ, μῆκος, μηκεδανὸς, καὶ μακεδνὸς)· λέγεται ἐπὶ διαστήματος τόπου καὶ χρόνου. 1) ἐπὶ τόπου, μακρὸς, ἐκτεταμένος κατὰ τὸ μῆκος, Ἰλ. β) ἀνεστεμένος εἰς ὕψος, ἔχων τὸ μῆκος πρὸς τὰ ἄνω, ο. ε. ὑψηλὸς, πολλάκις παρ' Ὅμ. π. χ. μακρὸς Ὄλυμπος, οὔρεα, δένδρα, τείχεα μακρὰ κ. τ. τ. «Μακρὰ κύματα, τὰ εἰς ὕψος κορυφούμενα. γ) ἔχων τὸ μῆκος πρὸς τὰ κάτω, ἄρα βαθὺς, ὡς, φρέατα, Ἰλ. Φ, 197. δ) ἐπὶ διαστήματος τόπου, μακρυνὸς, ἀπέχων πολλὰ, διακρατῶν πολὺ διάστημα τόπου ἢ ὁδοῦ, Ὅμ. κελεύθοιο, Ἰλ. Ο, 358. «Μακρὰ βιβᾶς, βιβῶν, βιβάσθωνα, κάμνων μακρὰ, μεγάλα βήματα, Ἰλ. Η, 219. Ὀδ. Τ, 450. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως ἐπὶ φωνῆς, «Μακρὸν αὐτεῖν, μακρὰ βοᾶν, φωνάζω μακρυά, ὥστε νὰ ἀκούῃ τις ἀπὸ μακρόθεν, ἤγουν μεγαλοφώνως, πολλάκις παρ' Ὅμ. «Μακρὰ μεμυκώς· μακρυὰ μουγγίζων ταῦρος, Ἰλ. Σ, 580. ε) καθόλου, μέγας, εὐρύχωρος, διεξοδικὸς, ὡς «μακρὸς λόγος», Μεθόμ. ζ) τὸ, μακρῷ, ἐν χρήσει πολλάκις ἐπὶ αὐθηρεστικῆς ἐννοίας μετασυγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν, Μεθόμηρκ. ὡς παρὰ Πλάτ. «Μακρῷ ἄριστα, καὶ, «Μακρῷ ῥᾴστα, Πλούτ. ἀντὶ τοῦ, πολὺ, κατὰ πολὺ καλλίτερα, καλλίτερον. 2) ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ πολὺ τρεφόμενόν τι πρᾶγμα, π. χ. «Μακρὸν ἐλλέβορ (Ὀδ. Ψ, 54.)», ἐπιθυμία ἐπὶ πολὺ τρεφομένη· ἢ ἐπὶ πολὺ διαρκῶν, πολυχρόνιος, ὡς Ἤματα μακρά», Ὀδ. Η, 470. Σ, 367. Χ, 301. «Νὺξ μακρή», Ὀδ. Λ, 373. Ἐν Ἰλιάδι οὐχ εὑρηται αὕτη ἡ σημασία, τόσω δὲ συχνότερον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς, μακρὸς βίος» κτ. ἢ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινομένη ζωή· ὁ Φώτ. ἔχει «Μακρὰ γραμμὴ», ἢ καταδικάζουσα· ὁ δὲ Ἀπολλῶν βραχεῖαν ἐσημειοῦτο. «Μακρὰν ὀνείαν», τὴν πολλὴν λέγουσιν οἱ Ἀττικοί. «Μακρὰν τιμήσιν», τοῖς δικάζουσι πινακίον ἐδίδετο, ἐν ᾧ ἔγραφον μακρὰν γραμμὴν, ὅτε τινὰ καταλαμβάνοιεν ἐν τῷ τιμήματι· βραχεῖαν δὲ, ὅταν ἀπολύοιεν καὶ μὴ καταδικάζοιεν. «Διὰ μακροῦ», ὑπακουομ. χρόνου, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρόν, ὕστερα ἀπὸ πολὺν χρόνον. «Οὐ διὰ μακροῦ»,

παρευθύς, εὐθύς· μετὰ ταῦτα, αὐταύτως καὶ, οὐκ ἐς μακρὴν, Ἡρ. 2, 121. 1. 5, 108. Ἡ οὐδετέρα θοτική, μακρῷ, συντάσσ. ὡς καὶ τὸ, πολὺ, πολλάκις ἐπιτάσεως χάριν μετὰ ὑπερθετικοῦ, ἐξαιρ. ὑμακρῷ μάλιστα, πολλάκις παρ' Ἡροδ. — Τὸ ὁμαλὸν συγκρ. ἐστὶ μακρότερος, Ὀδ. τὸ δὲ ὑπερθ. μακρότατος, Ἰλ., τὰ δὲ ἐπιρρ. μακροτέρως, μακροτέρω, καὶ, μακροτάτως καὶ μακροτάτω, ἔτι δὲ, μακρότερα καὶ μακρότατα ὡς ἐπίρρ. πολλάκις, πρβ. μακρὰν· ὅθεν Ἐπὶ τὰ μακρότερα, πλέον κατὰ μῆκος, διεξοδικῶς, Σβεγχ. Ἡροδ. 1, 50. Ἐπὶ μακρότατον, πολλὰ μακρά. Ὅτον ἐπὶ μακρότατον, ὅσον τὸ δυνατὸν πολλὰ μακρά, Ἡρόδ. 2, 29. 4, 16. 192. ἢ καὶ, ἐπ' ὅσον μακρότατον, Ἡρόδ. 2, 34. Τὸ ἀνώμαλ. συγκριτ. ποιεῖ, μάττων, μάττον, Ὀδ. Θ, 203. πλὴν, ὀρθότερον κατὰ Δράκ. σ 32, 24., ἤθελεν ἦναι ἐν τῷ οὐδετ., μάττον· τὸ ἀνωμ. ὑπερθ. ἔστι, μήκιστος, Ὁμ. καὶ Δωρκ, μάκιστος. (Ἐπκ. -υ, Ἀττκ. υυ)

Μακροσκελής, ἐος, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὁ μακρὰ, σκέλη, πόδας ἔχων.

Μακροστελέχης, ἐος, ὁ, ἡ (στέλεχος). Ὁ μακρὸν στέλεχον ἔχων.

Μακροσύλλαβος, ὁ, ἡ (συλλαβή). Ὁ μακρὰν συλλαβὴν ἔχων.

*Μακροτάτω, Ἐπίρρ. ὑπερθ. τοῦ μακρός. Πολλὰ μακρὰν, ἀντίκ. τῷ, ἐγγυτάτω, Διογ. ἐπιστ.

Μακροτένων, οντος, ὁ, ἡ (τείνω). Μακροτεινόμενος, μακρὰν ἐκτεταμένος, μακρὸς, Ἀναλέκτ. β'. 295. Ἥλος μακροτένων, μακρὸ καρφίον.

*Μακροτέρω, καὶ, μακροτέρως, συγκρ. ἐπίρρ. τοῦ μακρός. Μακρότερα, πλέον ἐκεῖθεν, ἀντίκ. τῷ, ἐγγυτέρω.

Μακρότης, ητος, ἡ (μακρός). Τὸ εἶναι τοῦ μάκρους, τὸ μάκρος, ἐπίτε διαστήματος καὶ διαρκείας.

Μακροτομέω, Μακρυά, οὐχὶ κοντὰ κόπτω. Μακροτομέω τὴν ἄμπελον, Κόπτω, κλαδεύω τὸ κλῆμα τοιουτοτρόπως, ὥστε αἱ κλιματίδες μένουσι μακραὶ, μακροκλαδεύω· ἐκ τοῦ

Μακρότομος, ὁ, ἡ (τέμνω, μακρός). Ὁ μακρὰ κεκομμένος, μακροκλαδευμένος· καὶ, μακροτόμος, ὁ μακρὰ κόπτων, μακροκλαδεύων.

Μακρότονος, ὁ, ἡ (τείνω). Μακροτεινόμενος, διὰ τοῦ μήκους ἐκτεταμένος, μακρὸς, Ἀναλέκτ. β'. 219. Μακρότονοι σχοῖνοι, μακρὰ ἐξαπλωμένοι. ὅπου πρότερον, Μακροτέρων, ἔκειτο. Ἐν τοῖς Μαθηματ. πολ. σελ. 53. ὁ μακρὸν τόνον ἔχων, πολλὰ τανυσμένος ὤν.

Μακροτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ὁ μακρὸν τράχηλον ἔχων.

Μακρουπνία, ἡ (ὕπνος). Τὸ πολὺν καιρὸν κοιμᾶσθαι· μακρὸς ὕπνος, Εὐστάθ.

Μακροφάρυγξ, υγγος, ὁ, ἡ (φάρυγξ). Ὁ μακρὸν φάρυγγα, λαιμὸν ἔχων. (υ υ -)

Μακροφλυαρήτης, ου, ὁ (φλυαρέω). Ὁ μακρὰν φλυαρίαν ποιῶν, ὥστε τὸν βαρύνεταί τις, πολύλογος, Ἀνθολογ.

Μακροφυής, ἐος, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ μακρὰν φυὴν, μεγάλην αὔξησιν ἔχων, φυσικὰ μακρός.

Μακρόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ μακρὰ φύλλα ἔχων.

Μακροφωνέω, ῶ. Μεγάλως φωνάζω, ὥστε ἀκούομαι μακρὰν, ἢ μεγαλοφώνως ψάλλω, ἠχῶ· καὶ, ἐπὶ πολὺ φωνάζω, Ἱππ. ἐκ τοῦ

*Μακρόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Μακρυὰ, ἤτοι μεγαλοφώνως φωνάζων, ὥστε ν' ἀκούῃ τις μακρὰν.

Μακροχείλος, ὁ, ἡ (χείλος). Ὁ μακρὰ χείλη ἔχων.

Μακρόχειρ, ρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ μακρὰς χεῖρας, βραχίονας ἔχων.

Μακρόχηλος, ὁ, ἡ (χηλή). Ὁ μακρὰς χηλὰς ἔχων.

Μακροχρονίζω, Μ. ίσω. Μακροχρόνιος εἰμὶ ἢ γίνομαι, πολὺ διαρκῶς παρὰ τοῖς Ο'. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀργοπορῶ· ἐκ τοῦ

Μακροχρόνιος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὁ πολὺν καιρὸν ζῶν, ἢ διαρκὴς, πολυχρόνιος, πολυκαιρινός, Πλάτ.

Μακροχρονιότης, ητος, ἡ. Ἡ μακρυνσις, διάρκεια τοῦ χρόνου ἢ τῆς ζωῆς, Γλωσσάρ.

*Μακροχρόνος, ὁ, ἡ, = μακροχρόνιος.

*Μακρόω = (μακρὸς) = μακρύνω.

Μάκρυμμα, τος, τὸ (μακρύνω). Τὸ ἀπομακρυσμένον, ἢ μάκρυνσις, ἀπόστασις· τὸ εἰς μῆκος ἐκτεινόμενον· τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀποκρουσμένον· τὸ μισημένον· βδελυγμὸς, ἀποστροφὴ, Ἐζεκ. 3'. 1. καὶ 11.

Μάκρυνσις, εως, ἡ. Ἡ Ἔκτασις, ἢ τέντωσις· καὶ τὸ μακρὸ διάστημα τῆς ἀποστάσεως, ἀπομάκρυσμα· ἐκ τοῦ

Μακρύνω (μακρός). Μακρὸν ἢ μακρὸ ποιῶ τι, ἐκτείνω, ἁπλόνω κατὰ μῆκος καὶ μεταφ. αὐξάνω, μεγεθύνω τι. 2) ἀπομακρύνω τι, eloigner, ὅθεν ἀποκρούω μακρὰν ἀπ' ἐμαυτοῦ, καταφρονῶ, ἀποστρέφομαι.

Μάκρων, ωνος, ὁ. Μακροκέφαλος. Πιθανῶς ἐξέλαβον τοῦτο ἐκ τοῦ ἔθνους, Μέκρωνες, καλούμενον, Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ἡ. 1. τὸ ὁποῖον θέλουσιν, ὅτι εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ, Μακροκέφαλος, ἐκ τοῦ, μακρὸς, Διον. Περιηγ. 766. Στρίβ. ιβ'.

Μάκρωσις, ἡ (μακρόω), ταὐτὸν τῷ, Μάκρυνσις, Πολύβ. ιέ. 36.

Μακρώτης, ου, ὁ (οὖς). Ὁ μακρὰ ὦτα ἔχων, ἢ μακρὰν ἀκούων, ἄμφ.

Μακτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ, Μάκτης, ου, ὁ (μάσσω). Ὁ τὰς μάζας μάττων, ζυμωτής. 2) παρ' Ἡτυχ. = Μάκτρα· ὅθεν

Μακτήριος, ία, ιον, καὶ, ὁ, ἡ. Ἀνήκων εἰς τὸ ζυμώνειν. Παρὰ Πλουτάρχ. ἡ. σ. 39. καλοῦνται, Μακτήρια, τὰ, ἐργαλεῖά τινα τοῦ μαγειρείου. Ὁ Ἡτύχ. ἑρμην. τὸ, Μακτήριον, διὰ τοῦ, Ἠλαττήριον, κάλυμμα ἱερὸν, κρύφιον, ἢ κύκλος ξύλινος.

*Μάκτης, ου, ὁ, ἴδε μακτήρ.

*Μακτός, ἡ, ὸν (μάσσω). Ζυμωμένος, μαλαγμένος.

Μάκτρα, ἡ (μάσσω). Ἡ κέρδοπος, ἢ τῆς ἀρτοποιΐας σκάφη, ὅπου θηλ. μαλάσσουσι, ζυμώνουσι τὰ ἄλευρα μετὰ ὕδατος καὶ ποιοῦσι τὸν ἄρτον, Σκαφίδα, ἢ Σκαφίδιον. 2) πᾶν ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τρίβουσιν ἢ κοπανίζουσί τι. 3) ἡ σκάφη τοῦ λουτροῦ, ἄλλως, πύελος, καὶ, σκάφη, Πολυδ. ζ'. 168. Πολύβιος λ'. 20. Ὁ Φώτ. ἔχει Μάκτρα, λίθινον καὶ κεραμοῦν σκεῦος, ἔστι δὲ καὶ ξύλινον, ἐν ᾧ τὰς μάζας ἀναδέουσιν.

Μακτρισμός, ὁ. Εἶδος κωμικοῦ χοροῦ, ὀρχήσεως, ὅστις ἄλλως καὶ, Ἀποκινος, λέγεται, Ἀθην. ιδ'. σ. 629.

Μάκτρον, τὸ (μάσσω). Ὕφασμά τι, πανίον εἰς τὸ ἀποστραγγίζειν ἐπιτήδειον, ὡς π. χ. μανδύλιον, πετέτα κ. τ. τ. Στεφ. Γλωσσ.

*Μακύνω, Δωρ. ἀντὶ μηκύνω.

*Μακών, ἀρχ. ποιητ. μετ. ἀορ. τοῦ μηκάομαι. Ὁμ. (Ἐνεστ. μάκω οὐχ εὑρ. ὡς οὔτε μύκω.)

Μάκω, ἄχρηστος ὅθεν τὸ, μεμακα, μεμακώς, Ἰλ. Δ, 435. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν προβάτων, Ἀζηχὲς μεμακυῖα, ἀκούεται ὄπα ἀρνῶν, ἀντὶ τοῦ, μηκώμενα, βληχόμενα, βοῶσι, βελάζουσι. Ἀντὶ τούτου ὁ Ἡτύχ. ἐχρεωστεῖ, μεμηκώς, καὶ, μέμηκε, τροπῇ τοῦ κ εἰς γ διὰ τὸ μακρὸν τῆς συλλαβῆς, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, κεκραυγώς· καὶ, βοᾷ, μύκεται, κραυγάζει· παρομοίως ἔγινεν ἐκ τοῦ, μύκω. καὶ τὸ, μήκω, μηκάω, μηκάζω, καὶ μηκάομαι, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· ὡς ἐκ τοῦ, μύκω, μυκάω, μυκάομαι. Ἐκ τούτου παράγει καὶ ἑρμην. ὁ Ἀπίων τὸ ἐν Ἰλ. Π, 469. Ἠλδέπετ' ἐν κονίῃσι μακώνων, ἀντὶ τοῦ, βοήσας, τὸ ὁποῖον ἄλλοι, ἐπὶ μῆκος, ἑρμην. καὶ παράγουσιν ἐκ τοῦ, μάκος, ἀντὶ τοῦ, μῆκος, ἀφ' οὗ καὶ τὸ, μακεδνὸς, μακρὸς, καὶ, μακέλα.

Μακών, ἀρχαῖος ποιητ. μετοχ. ἀορ. β'. τοῦ μηκάομαι, τίθεται δὲ, ὁπωσοῦν ἐπιρρηματικῶς, ἐπὶ ἀποδυνήτου καὶ ὄντος ἐν ἀρωγῇ, ποιῶν, ἄσημον ἦχον ἀποτελῶν, ἤγουν στενακτικὸν τόνον ἐκβάλλων ἐν τῷ ἀποθνήσκειν (οὐχὶ δὲ, καθὼς τινες ἐσφαλμ. ἑρμηνεύουσιν, εἰς μῆκος ἐκταθείς), Ἰλ. Π, 469. Ὀδ. Κ, 165. Σ, 98. Τ, 424. (ἐνεστ. μάκω οὐχ ὑπάρχει, καθὼς οὔτε, μύκω.)

Μάλα, ἐπίρρ. Πάνυ, σφόδρα, λίαν, ἄγαν, κατὰ πολλὰ, σφοδρῶς, ὁρμητικῶς· σημαίνει ἔτι καὶ τὸ πέραν τοῦ μετρίου. Τοῦτο τὸ μόριον ὑπάρχει ἀπὸ Ὁμ. καὶ ὕστερον ἐν τῶν μάλιστα ἐν χρήσει Ἑλλην. λέξεων, τὸ ὁποῖον συντάσσ. μετ' ἐπίρρ., ἐπιθ. καὶ ρημ., καὶ δύναται νὰ προταχθῇ τῆς λέξεως ἢ ἐπιταχθῇ· συχνότατα συντάσσει ὁ Ὅμηρος, μάλα πολλὰ, ἀντὶ κατὰ πολλὰ, καθ' ὅλας τὰς πτώσεις καὶ γένη, ὃν τρόπον τὸ μάλα ἐν γένει συνάπτεται τοπλείστον μετ' ἐπιθέτων καὶ ἐπιρρημάτων διαφόρων· ὅθεν 1) ἐπιτείνει καὶ αὐξάνει λέξιν τινὰ, καὶ ἐξηγεῖται πολλάκις διὰ τοῦ, μάλιστα, παρὰ πολὺ, κατὰ πολλὰ, καὶ παρ' Ὁμ. ἐξαιρτ. συχνάκις οὕτω Μάλα πάντες, πᾶσαι, πάντα, κτ. ἀντὶ τοῦ, ἀπαξάπαντες, ἀπαξάπασαι, ἀπαξάπαντα, ἤγουν, μάλιστα ὅλαι, αἱ, α, ἢ, ὅλαι, αι, α χωρὶς ἐξαιρέσεώς τινος, Ἰλ. Ν, 741. Χ, 115. Ὀδσ. Β, 306. Π, 286. ἔτι δὲ, Πάχυ μάλα, καὶ μάλα πάχυνα, ὅπερ ἐστὶν Ἀττικὸν ἐκ παραλλήλου ἀντὶ τοῦ, λίαν πάχυ, ὡς καὶ τὸ, τυχὸν ἴσως, νόστον ἄτερ, συνώνυμά εἰσι καὶ σημαίνουσιν ἄμφω ἓν καὶ τὸ αὐτό, Ἰλ. Μ, 165. Ξ, 143. Ὀδ. Ξ, 367. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἠὺ μάλα καὶ, μάλ' αὖθι, ἀντὶ τοῦ, μάλιστα πολλὰ καλά, Ὀδ. Χ, 190. Ψ, 175. Schaef. L. Bos. p. 224. Μάλ' αὐτίκα, παραυτὰ, εὐθὺς τώρα, ἀλλ' ἀναβολῆς, Ὀδ. Κ, 111. Ο, 424. Αὐτίκα μάλα, Ἡρόδ. 7, 103. Μάλ' αἰεὶ, πάντοτε, ὅλον ἐν, πάντοτε καὶ πάντοτε, Ἰλ. Ψ, 717. Ὀδ. Η, 118. 219 Ἄλχρι μάλα κνέφαος, ἕως οὗ ἑκόντατε (ἑτουρούπωσε) δίσκου, Ὀδ. Σ, 370. Μάλ' ὦδε, πάντῃ οὕτως, σωστὰ, ἀπαρίλλακτα ἔτζι, Ὀδ. Ζ, 258. Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος, μάλιστα τόσον, καθὼς χρειάζεται, μαλακὸς, Ὀδ. Δ, 135. Σπρδάνιον μάλα τοῖον, ἔτζι ἀπαρίλλακτα Σαρδανιῶς, Ὀδ. Τ, 302. Μάλα μύριοι, ὅλως ἀναρίθμητοι, Ὀδ. Π, 121. Ο, 656. Γ, 422. καὶ μετ' ἐπικρατεστέρας ἐννοίας ταχύτητος, ἐν Ἰλ. Α, 218. Γ, 362. καὶ ἀλλαχοῦ. Διὰ νὰ σημάνῃ τις πρᾶξιν ἐπαναληφθεῖσαν, ἐν χρήσει τὸ, μάλ' αὖθι, ἢ καὶ μόνον ἁπλῶς τὸ, μάλα, ἀντὶ τοῦ, ἀκόμη πάλιν, πάλιν ὅλως, Αἰσχ. Πέρσ. 1038. Reisig enarr. Σοφ. Ο. Κ. 1457. Τὸ μάλα ἐπιτείνει καὶ τὴν ἔννοιαν ἑνὸς συγκριτικοῦ, ὡς, μάλα πρότερον, ἀντὶ. πολλῷ πρότερος, Ἰλ. Η, 124., ὁμοίως δὲ ἐπιτείνει καὶ μίαν ἄρνησιν, ὡς, μάλ' οὐ, μάλ' οὔπως. ἀντὶ τοῦ, μάλιστα, βέβαια ὄχι. τελείως, κἀτ' οὐδένα τρόπον, Ἰλ. Β, 241. Ὀδ. Ε, 103. καὶ Ἀττκ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡροδτ. 1, 93. Οὐ μάλα τι, παντάπασι. μὲ τὴν ὁλότην. Παρὰ τοῖς Ἀττκ. εὔχρηστον πολλάκις, Ἠκὶ μάλα, ἔνθα τὸ μάλα ἐπιτείνεται διὰ τοῦ, καὶ, ὡς τὸ λίαν ἐν τῷ, καὶ λίαν, ἴδε καὶ, 9. Τὸ, Ἠκὶ μάλα, σημαίνει καὶ ἐμφατικὴν κατάφασιν, ἀντὶ τοῦ, οὕτως ἔχει, καὶ μάλιστα πολλὰ, Schaef. Διον. συνθ. σ. 333. πρβ. τὸ ἀκόλουθον. β) τὸ, μάλα, ἐπιβεβαιοῖ τι, ἐν χρήσει ὡς ἐπιβεβαιωτικὸν, ἐπικυρωτικὸν, πιστωτικὸν, ἀντὶ τοῦ, βεβαιότατα, πολλὰ κα-

λά, τωόντι κτλ. πλὴν τότε σπανίως κεῖται μόνον, ὡς Ὀδ. Δ, 731. Παρ' Ὁμ. συνήθως »ἦ μάλα δή«, ἐν ἀρχῇ κώλου τινός, Ἰλ. Ε, 422. Σ, 12. Ὀδ. Δ, 169. 334. 770. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις· ὡσαύτως καί, »Ἦ δήπου μάλα, Ἰλ. Φ, 583. συχνότερον δέ, ἡ μάλα, ἄνευ τοῦ, δή, Ἰλ. Γ, 204. Σ, 18. Ὀδ. Β, 325. καὶ ἀλλαχοῦ· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. καί, »Μάλα δή, μάλα τοι, καὶ μάλα. γ) εἰ μάλα, εἰ καὶ μάλα, καὶ εἰ μάλα, εἰ καὶ μάλα περ, ἐπιφερομένης εὐκτικῆς, δηλοῖ, ὅσον πολλὰ καὶ ἄν, π. χ. »Εἰ μάλα μὲν χόλος ἔκει (Ἰλ. Ρ, 309. Ὀδ. Ε, 485. Θ, 169. Χ, 13.)«, ὅσον πολὺ καὶ ἂν τὸν κυριεύσῃ ὁ θυμός· ἐνταῦθα ὑποτίθεται μὲν ὁ θυμὸς ὡς δυνατόν, ἀπαφάσκεται δὲ ὡς ὑπάρχων πραγματικῶς· τοὐναντίον δὲ τίθεται ἡ ὁριστική, ὅταν θεωρῆται πρᾶγμά τι ὡς ὑπάρχον πραγματικῶς, »Εἰ μάλα καρτερός ἐσσι (Ἰλ. Α, 178)«, αἴσιος εἶσαι τωόντι πολλὰ δυνατός, τὸ ὁποῖον καὶ δεδόσθω, δὲν σοὶ ἀρκεῖται τις· ἐνταῦθα ἀνήκει τό, μάλα, μόνον εἰς τὸ ἐπίθ. καρτερός. Ἀντὶ δὲ τοῦ εἰ μετὰ τῆς εὐκτικῆς κεῖται καὶ πολλάκις ἡ μετοχὴ προτεταγμένη ἢ τῷ μάλα περ (Ἰλ. Ξ, 58. Ν, 117. Ρ, 710. Ὀδ. Β, 200.) ἢ. καὶ μάλα περ, καὶ περ μάλα, Ἰλ. Α, 217. Ρ, 571. Ὀδ. Ξ, 155. Σ, 385. δ) ὡς τό, λίαν καί, ἄγαν, κατὰ πολλά, πάρα πολύ. Ἰλ. Β, 249. Ὀδ. Ξ, 464., σπανίως μέντοι. ε) παρ' Ἡροδ. 7, 186. ἐπὶ γενικῆς ὁμιλίας, ἀντὶ τοῦ, ἐν γένει δέ. (νυ, παρ' Ὁμ. δὲ ἔστιν ἡ λήγουσα ἐν τῇ ἄρσει τοῦ στίχου ἐνίοτε καὶ μακρά, ἐξαιρετ. ἐπιφερομένου ἀμεταβόλου, ὡς Ἰλ. Γ, 214. Δ, 379. Ε, 172.)

2) Συγκριτικ. μᾶλλον, ἀντὶ τοῦ, πλέον, περισσότερον, σφοδρότερον, πολλάκις παρ' Ὁμ. σημαίνει δὲ καί, προτιμότερον, ἀρεστότερον, ἀσμενέστερον, Ἰλ. Ε, 231. Μ, 344. Ὀδ. Α, 351. τὸ Λατ. potius· καὶ περιγραφικῶς, »ἐπὶ μᾶλλον«, Lobeck Φρυν. σ. 48. σημαίνει δὲ καὶ παντοειδῆ αὔξησιν, ἀντὶ τοῦ, μᾶλλον καὶ μᾶλλον, πάντοτε περισσότερον, Ὀδ. Ο, 370. καὶ ἐπὶ τούτῳ διαμιλοῦται ἐν γένει τὸ παρ' Ὁμ. εὔχρηστον. »Ἡνιόχῳ μᾶλλον ἔνθα τό, μᾶλλον, δὲν πλεονάζει ποτέ, καθὼς ὑπολαμβάνει ὁ Ἑρμ. ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 362. καὶ τὰ χωρὶς τοῦ Ἀράτου παρ' Ἰακ. Α. Π. σ. 150., ἔνθα τό, μᾶλλον, κεῖται, καθὼς φαίνεται, ἀντὶ τοῦ, μάλα, ἀνήκουσιν εὐταῦθα. Παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ διπλασιάζεται, »Μᾶλλον μᾶλλον«, ἀντὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, magis magisque, Meineke Μενανδρ. σ. 286. α) »παντὸς μᾶλλον«, ἀντὶ, κατὰ πάντα τρόπον, ὅπως καὶ ἂν ᾖ, πολλάκις παρὰ Πλάτ. π. χ. Χαρμ. σ. 162. Β. β) ἐπιτεταμένως, ὡς ἀκολούθως, »Πολὺ μᾶλλον«, πολὺ περισσότερον, Ἰλ. Ι, 700. συχνότατα »Ἔτι μᾶλλον«, ἀκόμη περισσότερον, πολλάκις παρ' Ὁμ. ὁμοίως καί, »Μᾶλλον ἔτι«, Ὀδ. Α, 322. καί, »Ἐπὶ μᾶλλον«, πολλάκις παρ' Ἡρότ. ἢ »Καὶ μᾶλλον«, Ἰλ. Θ, 470. Ὀδ. Β, 334. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πολλάκις ἐν χρήσει μὲ ἐπάλληλα ἐπιτατικά. »Καὶ μᾶλλον ἔτι«, Ὀδ. Σ, 22. ἢ καί, »Ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον«, Ἰλ. Ψ, 386. 429. μετράζει δὲ τό, »Μᾶλλον τι«, κάτι περισσότερον, πολλάκις παρ' Ἡρότ. καὶ τοῖς Ἀττ. γ) ἀντὶ τοῦ, λίαν, ἄγαν, ἀκριβοτέρως ἐν γένει τῇ φύσει τοῦ συγκριτικοῦ, πάρα πολύ, πάρα πολλά, Ἰλ. Ι, 300. καὶ ἐντελῶς, »Μᾶλλον τοῦ δέοντος«, πλέον ἢ ὅ,τι εἶναι χρεία, Πλάτ. δ) Ἐὰν καὶ τό, μᾶλλον, προτασσόμενον τῷ θετικῷ, περιγράφῃ συνήθως τὸ συγκριτικὸν καὶ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τούτου, ὅμως οὐχὶ σπανίως προσκείται καὶ εἰς αὐτὸ τὸ συγκριτικόν, ὡς κατὰ πρῶτον μὲν παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ω, 243. »Ῥηΐτερος μᾶλλον«, εἶτα δὲ παρ' Ἡροδ. 1, 31. 32. 7, 143. 8, 41. 9, 7, 1. ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς γνησιωτάτοις αὐτοῖς Ἀττικοῖς, ὡς παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστοφ. ἴδε Θωμ. Μ. σ. 596. Ματθ. Ἑλλην. Γραμματ. σ. 634. Ἰακ. Α. Π. σ. 50. Heind. Πλάτ. Εὐθύδ. σ. 281. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 772, 834. καὶ τότε συντείνει εἰς τὸ νὰ ἐπιτείνῃ περισσότερον τὸ συγκριτικόν. ε) τό, μᾶλλον φαίνεται ἐσθ' ὅτε ὡς ὑπακουόμενον εἰς τό, βούλομαι, ὡς ἐν Ἰλ. Α, 112. 117. Ρ, 331. Ψ, 504. Ὀδ. Δ, 488. Μ, 350., ὡς τόσον, τό, βούλομαι, ἔχει αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ τὴν συγκριτικὴν σημασίαν, ἀγαπῶ κάλλιον, προτιμῶ, εἰς τρόπον ὥστε τὸ συγκριτικὸν ἐνιζάνει τῷ ῥήματι, καὶ δὲν εἶναι χρεία νὰ ὑπακουόμενον, ἴδε βούλομαι; 2. Valck. Ἡροδ. 3, 40. Βιακ. Θεογν. 145. ὁ δὲ Ἑρμάνος ἐν Vig. σ. 884. ἑρμην. τοῦτο ἄλλως πως· ὡς τόσον, δὲν δύναταί τις ν' ἀρνηθῇ, ὅτι τωόντι παρελείφθη ἡ λέξις, μᾶλλον, ἐκεῖ, ὅπου δύο θετικὰ ἑνοῦνται διὰ τοῦ, ἢ, ὡς παρὰ Σοφκλ. Αἰ. 966. »Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνους γλυκύς«, ἔξω μόνον αἴσιος θελήσῃ τις νὰ μεταβάλῃ τὸ ἢ εἰς οὐ· ὡσαύτως ἔχει καὶ ἐν Αἰ. 1357. »Νικᾷ γὰρ ὀρθῇ μὲ τῆς ἐχθρᾶς πολύ«, μ' ὅλον ὅτι τὸ ῥῆμα αὐτὸ νικᾶν ἔχει ἐν ἑαυτῷ συγκριτικὴν δύναμιν, πρβ. Wesseel. Διόδ. 11, 10. ζ) παρὰ τοῖς Ἀττκ. »Μᾶλλον μέν«, ἀντὶ τοῦ, κυρίως βέβαια, καθὼς εἶναι τωόντι, »Μᾶλλον δέ«, ἀντὶ τοῦ, πολλῷ μᾶλλον, τοὐναντίον. »Τί μᾶλλον«, διατί κυρίως, καθ' αὑτό; πῶς ἔτι; »Μᾶλλον ἢ οὐκ«, καὶ ἔχει μᾶλλον. »Οὐ μᾶλλον ἢ — α, ἔχει τόσον, ὅσῳ μᾶλλον. π. χ. »Οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγελᾶται«, Λογγ. κεφ. 36. η) μετὰ διεστῆς ἀρνήσεως, »Οὐδὲν μᾶλλον ἢ οὐ —«, Ἡροδ. 4, 118. 5, 94. 7, 16, 3.

3) Ὑπερθετ. μάλιστα, ἀντὶ τοῦ, ὡς ἐπιτοπολύ, ἐπιτοπλείστον, τὸ περισσότερον, σφοδρότατα, πλέον πάντων, πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅθεν ἀντὶ τοῦ, ἐξαιρέτως, ἐξόχως, κατ' ἐξοχήν· οὕτω καί, »ἐν τοῖς μάλιστα«, ἀπαραλλάκτως ὡς τό Λατ. inprimis, πρὸ πάντων, Schaef. Διον. συνθ. σ. 578. ὡσαύτως καί, »Ἐς τὰ μάλιστα, ἐς μάλιστα«, Ἡρότ. καὶ Ἀττικοί· ἔτι δέ, »Ἐπὶ μάλιστα«, Lobeck Φρυν. σ. 48. τό δέ »Ἀνὴρ δοκιμος ὁμοῖα τῷ μάλιστα (Ἡρότ. 7, 118. 141.)«, δηλοῖ, τόσον περίφημος, ὅσον ὁ ὢν μάλιστα πάντων περίφημος· ὡσαύτως καί, »Σέβουσι τὴν πίστιν ὁμοῖα τοῖσι μάλιστα«, Ἡροδ. 3, 8. α) τό, μάλιστα, προτασσόμενον τῷ θετικῷ, περιγράφει μὲν συνήθως τὸ ὑπερθετικόν, ὡς ἐν Ἰλ. Ξ, 460. ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπιτάσεως χάριν προτίθεται τῷ ὑπερθετικῷ, »ἄχθιστος μάλιστα, μάλιστα φίλτατος«, Ἰλ. Β, 220. Ω, 334. β) μάλιστα ἀντὶ μᾶλλον, ἐπιφερ. γενικ. ἢ τοῦ, ἢ, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1594. Ἀπ. Ῥ. 3. 91. Schaef. Διον. συνθ. σ. 283. γ) ἐπὶ προσδιορισμῶν ἀριθμοῦ, χρόνου, τόπου καὶ ἄλλων σχέσεων ἐν χρήσει πολλάκις τό, μάλιστα, διὰ νὰ δηλώσῃ τις, ὅτι ὁ δεδόμενος προσδιορισμὸς δὲν εἶναι μὲν πάντῃ ἀκριβής, ὅμως πρωτεχέστατος τῇ καθ' αὑτὸ ποιότητι τοῦ αἰτιατικοῦ, καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, ὡς ἔγγιστα, σχεδόν, π. χ. ἡμισυ μάλιστα, σχεδόν πως τό ἡμισυ. »Μάλιστα που κατὰ μέσον«, σχεδὸν κατὰ τὸ μέσον, »Κατ' ἔχος μάλιστα ἀνθρώπουν«, σχεδόν, ὡς ἔγγιστα πολὺ ὅμοιον μὲ ἔχος ἀνθρώπινον· τοὐναντίον ὁ Thiersch ἐξηγεῖ ἐν τῇ Ἑλλην. Γραμματικῇ του σ. 407. τό, μάλιστα, προτασσόμενον λέξεσι ἀριθμοῦ, διὰ τοῦ, παράνω ἀπό, πλέον ἢ, πλὴν ἀπατᾶται, καθὼς ἀποδεικνύεται τοῦτο καὶ ἐκ τῶν ἀκολούθων παραδειγμάτων ἐκ τοῦ Θουκ. οἷον, 1, 118. »Ἐν ἔτεσι πεντήκοντα μάλιστα 49 χρόνων«, πρβ. 1, 93. ὡσαύτως 8, 68. »Ἔτεσι ἑκατοστῷ μάλιστα«, μ' ὅλον ὅτι εἶναι μόνον 99 χρόνοι, ὥστε δύναταί τις μᾶλλον νὰ ἐκλάβῃ τοὐναντίον, ὅτι τό, μάλιστα, προσκείμενον ἀριθμητικοῖς, παριστᾷ τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλειοτέραν ἐκτίμησιν, τὸν ὅσον τοῦδυνατὸν στρογγύλον ἀριθμόν, καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τῆς συνηθείας, τὸ πολὺ πολύ· ἀπαραλλάκτως ἦν ἐν χρήσει καὶ τό Λατ. admodum, πρβ. καὶ Ἡροδ. 7, 21. 30. 8, 65. δ) »Καὶ μάλιστα«, ἐπὶ ἀποκρίσεως πολλὰ καταφατικῆς, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Λατ. vel maxime, Heind. Πλατ. Φαίδων σ. 61. Ε. »Μάλιστα πάντων«, ἀντὶ τοῦ, τοὐπερισσότερον ἀπὸ ὅλους, Ἡρότ. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ εἰκείας φιλῆς ἐμφαντικῆς καταφάσεως, πάντως, βέβαια ἔτζι, πάντῃ βεβαίως. (υ—υ)

Μαλαβάθρινος, ὁ, ἡ. Ὁ μετὰ, ἢ ἐκ μαλαβάθρου κατεσκευασμένος.

Μαλάβαθρον, ἡ, Μαλόβαθρον. Ἀρωματικὸν φύλλον Ἰνδικοῦ τινος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον συνήθως στρογγύλως διπλωμένον πωλεῖται, καὶ ἐντεῦθεν ἐνίοτε ἀπαντᾶται ὀνομαζόμενον ἁπλῶς, φύλλον, ἀντὶ τοῦ, μαλάβαθρον, καὶ Foliatum unguentum, ἀντὶ τοῦ, μαλαβάθρινον ἔλαιον· καὶ ἑπομένως »Φύλλου σφαῖρα«, Γεωπονικ. ς'. 6. σημ. καλεῖται δὲ καί, »Φύλλον Ἰνδικόν«, Διοσκορ. α. 11. Πλίν. ιβ'. 26. καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις, Δαφνοκασσία· πιθανῶς ἐστι τὸ Ἰνδικὸν Μακεστὶ, τοῦ ὁποίου τὰ διπλωμένα καὶ ξηραμένα φύλλα μασσῶνται ἐν ὅλῃ τῇ Ἀνατολῇ. (υ—υ)

Μάλαγμα, τό (μαλάσσω). Πᾶν εἴτε μαλάσσει, ἀπαλύνει, ἄρα τὸ μαλακτικὸν ἔμπλαστρον, ἢ τὸ ἐκ μαλακτικῶν φαρμάκων κατεσκευασμένον ἐπίθεμα, τὸ ὁποῖον μαλακύνει καὶ καθησυχάζει τοὺς πόνους, Ἰατρ. 2) ἐν μαλακὸν σῶμα, π. χ. ὡς τό, Κιλίκιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διαλύονται καὶ θραύονται τὰ κτυπήματα καὶ αἱ προσβολαὶ σκληρῶν σωμάτων, ὡς τῶν πολιορκητικῶν μηχανῶν· ὅθεν

*Μαλαγματώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὢν ἐκ τοῦ εἴδους μαλάγματος, Γαλην. Τ. 2, σ. 105. Ἀλεξ. Τραλλ. 11. σ. 632.

*Μαλάξω, Μ. σῶ, = μαλάσσω· ὅθεν μαλακός, μάλαξ, βλαξ.

*Μάλαθρον, τό, ἀντί, μόραθρον. λ = ρ.

Μαλακαίπους, οδος, ὁ, ἡ (μαλακός, πούς), ποιητ. ἀντὶ τοῦ, Μαλακόπους. Ὁ μαλακοὺς πόδας ἔχων· ὁ μαλακός, ἡμέρως, ἡσύχως, ἀπ' ἀγάλι περιπατῶν, πατῶν, Θεόκριτ.

Μαλακαύχητος, ὁ, ἡ, παρ' Ἀριστοτ. Σκολ. Ἑρμ. 10. ἐπίθ. τοῦ ὕπνου, πιθανῶς ἐκ τοῦ, αὐχή, ἀντὶ τοῦ, ἡμέρως κυττάζων, ἢ ἁπαλὸν ἔχων ὄμμα, κλαδαρομματος· ἄλλοι γράφουσι μαλακαύχητος, ἐκ τοῦ αὐχέω, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ τὸ ἐξηγήσωσι καθὼς πρέπει, ἴδε Pressels Beytr. p. 63. Ὁ Κοραῆς προβάλλει νὰ γραφῇ, μαλακευνήτου.

Μαλάκειον, τό, = μαλάκιον.

Μαλακευνέω, ῶ (εὐνή). Μαλακὰ κεῖτομαι, κοιμῶμαι, Ἱπποκρ. ἐνύπ. 4. καὶ 6. ὅθεν

*Μαλακεύνητος, ὁ, ἡ. Ἀπαλᾶ στρωμένος, κοιμώμενος, πλαγιασμένος, Στράβ.

*Μαλακευνία, ἡ. Τὸ οὐσιαστ. τοῦ μαλακευνέω.

Μαλακευτικός, ἡ, ὁν (μαλακεύω). Ὁ μαλακύνων, πραΰνων, καθησυχάζων, ἀναπαύων, μαλακτικός, Σχολ. Ἰλ. Α. 582.

*Μαλακεύω (μαλακός). Μαλακόω.

Μαλακία, ἡ (μαλακός). Ἀπαλότης, τρυφερότης, ἡ κατάστασις τοῦ μαλακοῦ· ἀντίκ. τῶ, Σκληρότης, καί, Τραχύτης. 2) συνθ. ἐπὶ ἀνθρωπίνων καταστάσεων, μαλακὴ ζωή, τρυφηλότης· ἀδυναμία, ἀσθένεια, ἡ νόσος ὀλιγοστή, καὶ ἀρχὴν ἔχουσα, καὶ οἷον καταχανωσάσα τὸ σῶμα· ἡ ἀνωμαλία τοῦ σώματος πρόσκαιρος (ζαίφλιε, Τουρκ. Indisposition, Γαλ. Unpäslichkeit. Γερμ.), ὁπότε δηλαδὴ τὸ σῶμα εἶναι ὀλίγον ἀσθενές, Wess. βίος Ὁμ. 36. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, βλακεία, δειλία, ἐλλειψις γεν-

ναιότητος, ἀνδρίας, τόλμης, καρδίας καὶ ἐνεργείας, ἢ ἀποφάσεως ἔλλειψις· ἔτι δὲ τὸ νὰ κρεματαί τις ἀπὸ τὰ προτιθέμενα τὰς αἰσθήσεις ἀντικείμενα, ἀκράτεια, καὶ τὸ μὴ ὑπομένειν πόνους, ὅτε καὶ ἀντία. τῷ, Καρτερία. 2) ἡτυχία τοῦ ἀέρος, τῆς θαλάσσης, γαλήνη, νηνεμία. 3) πληθ. μαλακίαι, θηλυπρεπής, τρυφηλὴ μετχειρίσις· καὶ, κολακευτικαὶ ὁμιλίαι, ὡς παρ' Ἰσαίῳ, σελ. 221. »Παρέγων ἀνδρὶ πρεσβύτερον θεραπείαις καὶ μαλακίαις«, ἀντὶ τοῦ, διὰ κολακευτικῶν, χαϊδευτικῶν καὶ μαλακῶν λόγων καὶ τρυφερᾶς θεραπείας. Παρὰ τοῖς νεωτέροις λέγεται καὶ ἡ Ὀνανισμός, παρὰ τὸ μαλάσσειν τὸ αἰδοῖον.

Μαλακίας, ὁ, = Μαλακίων, Σουΐδας, ἀμφ.

Μαλακιάω, ῶ (μαλακία). Μαλακὸς εἰμί, τυφλός, ἐπὶ σώματος καὶ συνηθείας· ἔχω τρυφερὰν ὑγείαν, ἐξαιρέτως δὲ, φιλάσθενος εἰμί, ἢ δειλός, ἢ ἀποφεύγω τοὺς πόνους καὶ κόπους. Κύριόν τε καὶ κατὰ συγκοπ. μαλακιῶν.

Μαλακίζω, μέλ. ίσω (μαλακός). Κίμνω μαλακὸν, ἢ τρυφηλὸν, θηλυπρεπῆ, ἢ δειλὸν, φοβιτσίαρον, ἢ χαῦνον, ἐκλελυμένον, ἢ ὀκνον, ἀργὸν, ἀνεργὸ· σπανιώτερον μαλακύνω, ἡμερόνω, πραύνω, Valck. Ἱππ. 303. Παθ. καὶ μέσ. μαλακίζομαι, μαλακὸς εἰμί, γίνομαι, ἢ φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς τοιοῦτος. Ἰδὲ μαλακός. »Μαλακιζόμενος ἐπὶ μονῇ οὐκ ἠνέχετο«, Παρθ. 36. ὡς τὸ τῆς συνηθ. ἐβαρύνετο τὸ κάθημα καὶ τὴν ἀπραξίαν, ἤτοι τὴν ὀκνηρίαν, ἐβαρέθη τοῦ νὰ κάθηται ἀργός. »Μαλακίζεσθαι πρός τινα, Ἀχ. Τατ. εἶμαι ἀδύνατος, φιλάσθενος, νοσηλεύομαι· καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἢν ἐν χρήσει κατὰ τοὺς Γραμμτ. τὸ μὲν μαλακίζεσθαι ἐπὶ γυναικῶν, τὸ δὲ, ἀσθενεῖν, ἐπὶ ἀνδρῶν, ἢ ὁποία ὅμως διαφορὰ φυλάττεται πάντοτε, Lobeck Φρυν. σ. 389. 2) παρὰ Βυζαντ. καὶ νεωτερ. ὀηλοῖ, κάμνω ὀνανίαν, αὐνανισμόν.

Μαλάκιον, τό, καὶ πληθ. μαλάκια, τά. Σημαίνει ἢ λέξις γένος ἢ τάξιν τινὰ τῶν ἐνύδρων ζώων, τῶν ὁποίων τὸ δέρμα εἶναι μαλακὸν, οἷον τὰ ὀστρακόδερμα, κ. τ. τ. καθὼς λέγει καὶ Γαλην. ἐν τῷ περὶ Τροφῶν δυνάμεως γ'. »Μαλάκια καλεῖται τὰ μήτε λεπίδας ἔχοντα, μήτε τραχὺ, μήτε ὀστρακῶδες τὸ δέρμα, μαλακὸν δ' οὕτως ὡς ἀνθρώποις· ἔστι δὲ ταῦτα πολύποδές τε καὶ σηπίαι καὶ τευθίδες«, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. α'. 6. λέγονται (κατὰ Σουΐδ.) καὶ, μαλάχια, καὶ, μαλάχεια, ὡς τό, σελάχη. Ὁ Ὀππιαν. ἁλ. α'. 6. καὶ 38. ἔχει, μαλάκεια, πρβ. Horm. jo. de Köhler Aristot. mollusciis, Riga, 1820. 2) καθ' Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. καὶ κότμός τις γυναικεῖος. 3) ὁ Παλλάδιος ἐν τοῖς Λαυσαϊκοῖς σελ. 93. ὀνομάζει οὕτω, μεταξὺ τῶν ἐργοχείρων τῶν μοναχῶν, καὶ τι ἀγγεῖον πλεκτὸν. »Ἄλλος πλέκων σπυρίδας τὰς μεγάλας, ἄλλος τὰ λεγόμενα μαλάκια, τὰ σπυρίδια τὰ μικρά«. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι ἐν Λ. κρόκια χηλευτὰ, καὶ »πλεκτὰ ἐκ σχοινίου ἢ ἄλλης τινὸς ὕλης μαλάκια«.

Μαλακίων, ωνος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, μαλακός· λέγεται ἐνίοτε καὶ ὑποκορ. ὡς παρ' Ἀρστ. Ἐκκλ.

*Μαλακίσκιον, τό. Καλαθάκι, Sportella.

Μαλακόγειος ὁ, ἡ (γῆ). Ὁ ἐκ μαλακῆς ὢν γῆς, ἐδάφους, ἢ ὁ μαλακὴν γῆν ἔχων.

Μαλακόγναθος, ὁ, ἡ (γνάθος), ποιητ. ὁ μαλακόστομος, ἐπὶ ἵππου, »Μαλακόγναθος ἵππος«, Πολυδ. α'. 49, ὁ μαλακὴν γνάθον ἔχων.

Μαλακόγνωμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὁ μαλακὴν γνώμην, διάθεσιν ἔχων, πραύς, ἥμερος, ἥτυχος, Αἰσχύλ. Προμ. 188.

Μαλακόδερμος, ὁ, ἡ (δέρμα). Ὁ μαλακὸν δέρμα ἢ κελύφιον ἔχων. »Ὠὰ μαλακόδερμα«.

Μαλακοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ μαλακοῦ εἴδους, ποιότητος, οὕτως ὤν, χαῦνος, πολλάκις παρὰ Γραμμτ. ὡς μαλ. ῥυθμὸς, ὁ μαλακῶς τῇ ἀκοῇ προσπίπτων, Εὐστάθ.

Μαλακόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ μαλακὰς τρίχας ἔχων.

Μαλακόκισσος, ὁ, ἡ (κισσός), ταὐτὸν τῷ, σμίλαξ λεία, Convolvulus, Γεωπ. β'. ι'. 31.

Μαλακοκόλαξ, ακος, ὁ. Τρυφηλὸς, κόλαξ, ἄοστος, Ἀθήν. σελ. 258.

Μαλακοκρανεύς, έως, ὁ (κρᾶνον). Ὁ μαλακὸν κρᾶνον ἔχων, εἶδος ἀδιορίστου πτηνοῦ, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. θ'. 22.

Μαλακοποιέω, ῶ. Μαλακόν, ἢ ἐσκιατραφημένον, τρυφηλὸν ποιῶ, μαλακόνω, σκιατραφέω. ἐκ τοῦ

Μαλακοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ μαλακύνων, μαλακὸν ἢ τρυφηλὸν ποιῶν.

Μαλακόπους, οδος, ὁ, ἡ. Ἰδὲ μαλακαίκους.

Μαλακοπυρήνος, ὁ, ἡ (πυρήν). Ὁ μαλακὸν πυρῆνα, κοκούτζι ἔχων.

Μαλακός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. μαλακῶς. Ἁπαλὸς, ὁ μὴ σκληρὸς, μὴ τραχὺς, π. χ. εὐνή, λέκτρον, κώπας, τάπης, χιτών, ἐσθὴς, πέπλος, Ὅμρ. »Μαλακὴ νειὸς (Ἰλ. Σ, 541.)«. ἁπαλὸν, ἤτοι καλῶς ὠργωμένον χωράφι. »Μ. λειμῶν (Ὀδυσ. Ε, 72. Ἰλ. Ξ, 349.)«, λειβάδι γεμάτον ἀπὸ χόρτον. 2) ἐπὶ ἀφηρημένων, μὴ σωματικῶν, σωμάτων, γλυκὺς, ἀναπαυτικὸς, πρᾶος, ἥμερος, ὡς, »θάνατος, ὕπνος, κῶμα, Ὅμρ. καὶ »Μαλακῶς εὕδειν, ἐναύδειν (Ὀδυσ. Γ, 350. Ω, 255.)«, γλυκὺ κοιμῶμαι. »Μαλακὰ ἔπεα, μαλακοὶ λόγοι«, προσηνὴ, γλυκὰ, κολακευτικὰ λόγια, Ἰλ. Ζ, 337. Ὀδυσ. Α, 56. Κ, 70. καὶ ἀλλαχοῦ· »Μαλακὸν βλέμμα«, γλυκοκύτταγμα, ἢ ἐρωτικὸν βλέμμα. 3) ἐπὶ ἀνθρωπίνων καταστάσεων, ἥμερος, προσηνὴς, οὐχὶ ἄγριος. »Μαλακώτερος ἀμφαφάσθαι· Ἕκτωρ (Ἰλ. Χ, 373.)«, ἀφ' οὗ ἀφοσιώθη ἀπαλώτερος τὴν ἀρὴν, οὐχὶ τόσον ἄγριος, ὅσον πρότερον. β) συνήθως ἐπὶ μεμπτικῆς ἐννοίας, μαλθακὸς, ἔκλυτος, γυναικοήθης, γυναικώδης, ὀκνηρὸς, ἐμελής, δειλὸς, ἀκαρδος, ἄτολμος, χαῦνος, βλαξ· ἔτι δὲ καὶ ὁ ὑγιὲς τρυφερὸν (δελικάτον) ἔχων, ὁ μὴ ὑγιᾶς κράσεως ὤν, φιλάσθενος (ζαΐφης, Τουρκ. indisposé)· καὶ ὅστις δὲν ὑποφέρει τοὺς κόπους, πόνους καὶ λύπας, μὴ ἱκανὸς ἢ ἀνθίσταται εἰς τὰ πάθη, εἰς τὰς προσβολὰς καὶ ἐντυπώσεις τῶν αἰσθήσεων, ἀκρατὴς, ἀβροδίαιτος, τρυφερὸς· ἀντίκειται τῷ, καρτερικός· ὅθεν πληθυντ. μαλακά, τά. σημαίνει ἐξαιρ. τὰς τρυφὰς, τὰς διὰ τοῦ σώματος ἡδονὰς καὶ ἡδυπαθείας, τὰς χαρὰς καὶ εὐφροσύνας, τὸ ἀβροδίαιτον. »Μαλακὸν οὐδὲν ἐνδιδόναι«, μὴ ἀφήνειν νὰ εἰσχωρήσῃ κάμμία μαλακότης, τρυφερότης, ἢ συγκατάβασις, Ἡροδ. 3, 105. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 488. Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'. β'. 28. »Τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν μαλακῶν καὶ εὐφροσυνῶν«. »Μαλακῶς ἔχειν«, = μαλακίζεσθαι, Lobeck Φρυν. σ. 389. ὅπερ ὅμως σημαίνει καὶ, εἶναι ἄρρωστον, βίος Ὅμρ. 34. Ἐν γένει ἰσοδυναμεῖ τῷ Λατν. mollis, ὃν τρόπον ἀντίκ. τῷ, σκληρός· πρβ. μαλθακός. (συγγν. κατὰ τὴν ῥίζαν τῷ, βλαξ, ὡς τὸ μολεῖν τῷ, βλώσκω, καθότι τὸ β καὶ μ πολλάκις γράφονται τὸ ἓν ἀντὶ τοῦ ἑτέρου, Ἰδὲ μ, 3. Lobeck Φρυν. σ. 273. ἴσως δὲ συγγν. καὶ τῷ, μαλός, μαλλός, ἁμαλός, ἁπαλός.)

Μαλακόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ μαλακὴν σάρκα ἔχων, Γαλην.

Μαλακόστρακος, ὁ, ἡ (ὄστρακον). Ὁ μαλακὸν ὄστρακον ἔχων.

Μαλακότης, ητος, ἡ (μαλακός), = μαλακία. Ἁπαλότης, τρυφηλότης.

Μαλακόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ ἔχων μαλακοὺς, τρυφεροὺς, ἡμέρους ὀφθαλμοὺς, βλέμματα, ἀντίκ. τῷ, σκληρόφθαλμος, Ἀθήν. 454.

Μαλακόφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Ὁ μαλακὸν φλοιὸν ἔχων.

Μαλακόφρων, ὁ, ἡ (φρήν), ταὐτὸν τῷ, μαλακογνώμων, Ὀφρ. Ὕμν.

Μαλακόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ μαλακὴν, πραεῖαν φωνὴν, ἢ τόνον ἔχων, ὁ ἁπαλᾶ ἠχῶν καὶ ὁ ἐκ τοιαύτης φωνῆς ὤν.

Μαλακόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ μαλακὴν, ἁπαλὴν χεῖρα ἔχων, ὡς ἐπὶ χειρούργου, Πίνδ. Νεμ. 3, 96.

Μαλακοψυχέω, ῶ. Μαλακόψυχος, δειλὸς εἰμί, Ἰώσηπ. ἐκ τοῦ

Μαλακόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁ μαλακὴν, χαῦνον, ἢ δειλὴν ψυχὴν, καρδίαν ἔχων, μαλακόκαρδος.

Μαλαστήρ, ῆρος, ὁ (μαλάσσω). Ὁ μαλάσσων, ὁ μαλακὸν ποιῶν, ἁπαλύνων, ἐξεργαστὴς, δουλευτής. »Μαλαστὴρ ἐλέφαντος«, ὁ μαλακύνων τὸ τοῦ ἐλέφαντος ὀστοῦν διὰ τοῦ ζύθου, Πλούταρχ. Περικλ. 12. οὕτως ἐνόμισαν οἱ πολλοὶ, ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ μαλαστὴρ, οὐ συνάπτεται πρὸς τὸ ἐλέφαντος, ἀλλὰ πρὸς τὸ χρυσός· ὅθεν καὶ τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ἐν τῇ συνηθείᾳ τοῦ λέγεσθαι ὁ χρυσός, μάλαγμα· ὅπου ἀναγνωστέον »χρυσοῦ μαλαστῆρες, ἐλέφαντος ζωγράφοι«.

Μαλαστικός ή, όν (μαλάσσω). Ὁ μαλάσσων, ἁπαλύνων, καταπραύνων.

Μαλακτός, ή, όν (μαλάσσω). Μεμαλαγμένος, ἢ δυνάμενος νὰ μαλαχθῇ.

Μαλάκυνσις, εως, ἡ. Τὸ μαλακύνειν, μαλακὸν ποιεῖν. ἐκ τοῦ

Μαλακύνω. Μαλακὸν, ἁπαλὸν ποιῶ, ταὐτὸν τῷ, μαλάσσω, μαλακίζω, ἐκ τοῦ, μαλακός, Γαλην.

*Μαλακώδης, ὁ, ἡ, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ, μαλακοειδής, Στεφ. Βυζ.

Μαλάξις, εως, ἡ. Τὸ μαλάσσειν, μαλακύνειν, πραύνειν. ἐκ τοῦ.

Μαλάσσω, Ἀττκ. μαλάττω, μέλ. άξω (μαλακός). Μαλακύνω, ἁπαλύνω· διὰ τῆς χειρὸς ἀποτομόνω τι ὑποδλίβω, ὥστε ἐνδίδει καὶ ἁπαλὸν γίνεται· ἀνακατόνω, ζυμόνω· ἐπὶ δερμάτων, ἀργάζω, συνήθ. δέρω, δερέω. 2) μεταφ. κάμνω τινὰ τρυφηλὸν, ἀδύνατον, ἀδυνατίζω. Παθητκ. Εἶμαι τρυφηλὸς, χαῦνος ἢ ὀκνηρὸς, ῥάθυμος. 3) κάμνω τινὰ διὰ τῶν δυήσεων ἁπαλὸν, δυστωπῶ, ἐξικετεύω· καθόλου πραύνω, καθησυχάζω, ἡμερόνω, τὸν θυμὸν, τὴν μῆνιν κ. τ. τ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 872. σπανίως μετὰ γενικ. »Νόσου μαλαχθῆναι, διὰ μαλακτικῶν μέσων ἐλευθερόνομαι ἀπὸ τινος νόσου, Σοφοκλ. Φιλ. 1334. πρβ. λύω. 3. 4) ἐπὶ αἰτιῶν σημασίας ἀντὶ τοῦ, δέρω, Φιλοσ. Ἐπ. 4. εἰς ὃ καὶ αἰνίττεται παίζων ὁ Ἀριστοφ. Ἱππ. 388. »Ἐὰν μαλάξῃς αὐτὸν ἐν τῇ προσβολῇ«.

Μαλάχη, ἡ (μαλάσσω). Εἶδος λαχανίου, μολόχα, malva, Ἡσιόδ. Ἔρ. 42. ἐτρώγετο δὲ, ἐξαιρ. ὑπὸ τῶν πτωχῶν, καθὼ εὐθηνὸν καὶ εὐκολοχώνευτον φαγί, καὶ ὠνομάζετο οὕτως ἤτοι διὰ τὴν ἰδιότητά της τοῦ μαλακύνειν τὰ ἔντερα, ἢ διὰ τὰ ἁπαλὰ, χνοώδη φύλλα της καὶ καυλοὺς· γράφεται δὲ καὶ, μολόχη. (υυ–)

Μαλάχιον, τό. Ἱμάτιον γυναικεῖον, ἔχον τὸ χρῶμα τῆς μαλάχης, Molochinum.

Μαλερός, ά, όν (μάλα). Σφοδρὸς, ὁρμητικὸς, δυνατὸς, δαμαστικὸς· ἐν Ἰλ. Ι, 242. Τ, 316. Φ, 375. καὶ Ἡσιοδ. Ἀσπ. 18. ἀεὶ ἐπίθετον τοῦ πυρός· (ἐν τῇ Ὀδυσ. δὲν ἀπαντᾶται αὕτη ἡ λέξις τελείως) ὅθεν τροπκ. »Μαλεραὶ δοιαὶ (Πινδ. Ὀλ. 9, 94.)«, δυνατὰ, πλήρη ζωηρότητος μέλη. »Μαλερὸς πόθος (Αἰσχ. Πέρσ. 82.)«, σφοδρὸς, ὑπερβολικὸς, ζωηρὸς πόθος. »Μαλερὸς πόνος (Ἀριστοτ. Σκολ. 6.)«, σφοδρὸς, δριμυτικὸς, ἐξαντλῶν τὰς δυνάμεις κόπος, ἀγών, δουλεία. »Μαλερὸς Ἄρης (Σοφκλ.

Ο. Τ. 190.)», ὁ ἰσχυρὸς Ἄρης, ὁ κεκυστικός, καταμαρμαίνων, κατὰ τοὺς Γραμματικούς, ὁ ὅλως πῦρ ὤν, ὁ πάντα καίων, συντρίβων· ὅμως. «Μαλερὰ μάλαρα πυρὶ καταδρομα (Εὐρ. Τροιζ. 1308.)», εἴναι τὰ κτίρια, τὰ μεγάλα καὶ δυνατά, ἢ τὰ εἰς φλόγας κείμενα, ἢ τὰ καυδέντα, καὶ ἐκ ταύτης τῆς σημασίας ἐξηγεῖται καὶ τό, «Μαλερὰ φρένεσι», τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, ἀσθενές, ἄρα τὸ καταδαμασμένον, ἤγουν ἀδύνατον πνεῦμα, ὥστε δὲν εἶναι παράδοξον, ἂν οἱ ἀρχαῖοι ἑρμήνευον τὴν λέξιν, ποτὲ μὲν διὰ τοῦ, ἰσχυρός, ποτὲ δὲ διὰ τοῦ, ἀσθενής, καθότι τοῦτο μὲν ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν ποιητικὴν σημασίαν, ἐκεῖνο δὲ μὲ τὴν ἐνεργητικήν. (ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ μαλός, γλυκός, ἐν ᾧ ἐνόμιζον, ὅτι εὑρίσκον ὁμοῦ τὴν ἰδέαν λαμπρὸς καὶ (κατ' ἀναλογίαν τοῦ, λευκὸς καὶ φρένες τοῦ Πινδάρου) τὴν ἰδέαν τοῦ, ἀδύνατος, εἶναι παρὰ βεβιασμένη, καὶ οὕτε ἐξαρκεῖ διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τις ὅλα τὰ σωζόμενα παραδείγματα ἐκτὸς ὅταν καταφύγῃ τις εἰς νέας παρερμηνείας.)

*Μάλευρον, τό, = ἄλευρον, Γραμματικ. ὡς Ἑλλάδ.

Μάλη, ἡ. Τὸ ὑποκάτω τοῦ βραχίονος μέρος. 2) Ὁ κενεὼν ἢ ἡ λαπάρα τῶν βραχιόνων, ἤγουν ἡ κοιλότης αὐτῶν, ἀπ' οὗ ὅμως Ἀττικωτέρα καὶ εὐχρηστοτέρα ἡ λέξις μασχάλη· καὶ τῷ ὄντι ἡ λέξις φαίνεται, ὅτι διεσώθη μόνον ἐπὶ τῇ μόνῃ σημασίᾳ. «Ὑπὸ μάλης καὶ (παρὰ Μεταγ. ὑπὸ μάλην)», ὑποκάτω τῆς μασχάλης, ὃν τρόπον συνήθιζον νὰ βαστάζωσι ὑπ' αὐτῆς ξιφίδιον καὶ δολοφόνα ὄργανα (Ἀρ. Δυσ. 98.), ἢ κλεμμένα πράγματα, παρβλ. Lobeck Φρυν. σ. 196. «Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος φησίν, ὅτι ἡ λέξις ἐπ' εὐθείας οὐχ εὕρηται, ἀλλ' ἐπὶ γενικ. μόνοις· ὁ δὲ Πολυδ. ιά. 18ρ. «Ἡ δὲ μασχάλη ὑπὸ μὲν τῶν ἰδιωτικῶν καλεῖται μάλη, ὑπὸ δὲ τῶν Ἀττικῶν οὐχὶ ἀλλὰ τὸ ὑπὸ αὐτῇ φερόμενον, ὑπὸ μάλης φέρεται, λέγουσιν· μ' ὅλον τοῦτο ὁ Ξενοφ. ἐν τοῖς Ἱππ. «Ὑπὸ τὴν μασχάλην ἔχει. ἐντεῦθεν μεταφορ. κρυφίως, λαθραίως, κρύβδην, καθ' ἕνα κρυφῶν καὶ λαθραῖον τρόπον, δολίως, ἐπιβουλῶς· «Λαβόντες ὑπὸ μάλης ἕκαστος, τοὺς μὲν ἐλάττονας ὁρμίσας εἰς τὰς χεῖρας, μείζους δὲ ὑπὸ τὴν ἀγκάλην ἐντὸς παρεύοντας», Πλάτ. Νόμ. ζ'. τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ Ξενοφ. Ἑλλην. β'. «Ξιφίδια ὑπὸ μάλης ἔχοντες· καὶ τὸ τοῦ Δημοσθ. κρός Ἀφοβ. «Ἀλλὰ μὴν οὐχ εἷς, οὐδὲ δύο ταῦτα ἐστιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόσκλησις γέγονεν, ἀλλὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ πολλῶν παρόντων· ἐντεῦθεν καὶ ὑπὸ μάλης πράξεις, καὶ τοιαῦτα κρύφια, δόλιοι πράξεις», Πλουτρ. ζ'. σ. 209. τό, ala, axilla ἐστὶ μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις μετὰ τοῦ μάλη καὶ πρόκυψεν ἀποβολὴ τοῦ μ, παρβ. ὄσχος, οὖλαι, ὀλαί, καὶ Βουττμ. Λεξιλ. σ. 195. (υ-)

*Μάλη, ἡ, = μαλάχη· 2) = χλαῖνα, Ἡσ. ἀμφότερα παρὰ τὸ μαλός, μαλλός, (ἁπαλός), ἔνθεν μαλή, μαλίον, μαλλίον, χυδ. μαλί, = ἔριον.

Μάλθη, ης, ἡ, καὶ, μολθη, Lobeck Φρυν. σ. 438. Κηρὸς μετὰ πίσσης (ἀμόργης) μεμιγμένος, δι' οὗ χρίουσι τὰς χαραμάδας τοῦ πλοίου, καὶ ἄλλων πραγμάτων, ἵνα μὴ εἰσχωρεῖ τὸ ὕδωρ· ἢ 2) κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. ζ'. 105. «Μαλθακός, ὁ τρυφερός· ἐκ τῆς μάλθης· αὕτη δέ ἐστι κηρὸς ἀμόργῃ συνεφημένος· χρίουσι δὲ αὐτῇ τὰς τῶν σανίδων γομφώσεις. Ἐξαιρ. λέγεται ὁ μεμιγμένος ἢ ὁ ἁπαλὸς κηρός, δι' οὗ ἐπαλείφουσι τοὺς πίνακας, ἐπὶ τῶν ὁποίων γράφουσι, Δημ. 2) μέγα θαλάσσιον κῆτος, οὕτως ὀνομασθὲν διὰ τὴν ἁπαλότητά του. (ἀναμφιβ. ἐκ τοῦ, μαλθακός, μαλακός.)

Μαλθάζω, καὶ, μαλθάνω, παρὰ Στοβ. ταὐτὸν τῷ, μαλάσσω.

Μαλθακευνία, ἡ (μαλθακός, εὐνή). Ἀπαλὴ εὐνή, μαλακὸν στρῶμα, Σουϊδ. = μαλακευνία.

Μαλθακία, ἡ, καὶ, μαλθακίζω (μαλθακός). Αἰσχύλ. Προμ. 79. ταὐτὸν τῷ, μαλακία, καὶ, μαλακίζω.

Μαλθακίνος, ίνη, ινον, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ, μαλθακός, Ἀναλεκτ. β'. 117.

Μαλθακός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. -κῶς, ταὐτὸν τῷ, βραδυκός, κατὰ παρένθεσιν ἔχων τὸ θῆτα. «Μαλθακὰ ἀνθεκεν, Ἴμν. Ὁμ. 30, 15. συνήθ. τροπικ. ὡς ἐν Ἰλ. Ρ, 588. «Μαλθακὸς αἰχμητής», ἀνεμένος τῷ σώματι, ἀσθενής, δειλός· παρὰ δὲ Πινδ. πολλάκις ἐπὶ καλοῦ, πρᾶος, ἡδύς, προσηνής· ὕπνος, παρ' Ἡσ. λείψ. 43, παρβ. Ἰακ. Ἀχ. Ταρ. 455. (ἡ λέξις μαλθακὸς μεθ' ὅλων τῶν παραγώγων ἐστὶ μὲν ποιητ. ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ παρὰ Πλάτ.)

Μαλθακότης, ητος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μαλακότης.

Μαλθακόφωνος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μαλακόφωνος.

Μαλθακόω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, μαλακόω, μαλάσσω· ἐντεῦθεν τό, ἐκμαλθακόω, παρὰ Σουϊδ.

Μαλθακτήριος, ία, ιον, καὶ, μαλθακτικός, ή, όν (μαλθάσσω), ταὐτὸν τῷ, μαλακτικός.

Μαλθακώδης, ες, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μαλακός, τρυφηλός.

Μάλθαξ, ἡ (μαλθάσσω), ταὐτὸν τῷ, μάλαξ.

Μαλθάσσω, μέλ. ξω, ταὐτὸν τῷ, μαλάσσω· καὶ ἐπὶ ἐπεξεργασίας τῶν μετάλλων· παρὰ δὲ Σοφκλ. Ἀντιγ. 1194. μεταχειρίζομαι τινὰ τρυφερά, τοιοῦτος, ὥστε νὰ μὴ τοῦ χαλάσω τὸ κέφι, τὸ χατήρι, ménager, qn. Γαλλ.

Μάλθη, ἡ. Ἰδὲ μάλθα.

Μαλθόω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, μαλθακόω, μαλάσσω, Ἡσυχ.

Μαλθώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τῆς μάλθης ἔχων· μαλακός, ἁπαλός, ἡ ἰξώδης ὡς ἡ μάλθα.

Μάλθων, ωνος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, μαλακίων. Μαλακός, ἐπιπαιτραφημένος, Σωκράτ. παρὰ Στοβ. σελ. 369.

*Μαλθώτης, ητος, ἡ, ἀντὶ μαλθότης = μαλακότης, νεωτερ. γραφή, ὡς μακαριώτης, μετριώτης.

Μαλιασμός, ὁ, καὶ, μαλία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μᾶλις.

*Μαλιεύς, έως, ὁ, ἰδὲ μηλιεύς.

Μαλικαθάλλη, ἡ. Αἰγυπτιόστι φυτόν, Θεοφ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 10. Παρὰ Πλιν. κά. 15. καλεῖται Anthalium· ἔστι δὲ ἓν γένος μὲ τὸ τοῦ Διόν. Cyperus esculentus. ἂν δὲν ἦναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ εἶδος, ἰδὲ μνάτιον.

Μάλιον, τό, ταὐτὸν τῷ, κίκκινος, κόμη. Μαλλίον, ἡ μαλλία τῆς κεφαλῆς στρεφογυρισμένα, (τσολούφιον) βόστρυξ· ἔστι δὲ ὑπεκρ. τοῦ, μαλός, Ἀνάλκ. β'. 388. καὶ ὁ Σχολ. Θεοκ. ιά. 10.

Μᾶλις, ιος, ἡ. Νόσος τις, ἐπὶ τοὺς ὄνους καὶ ἵππους γινομένη, ἥτις ἐστὶ κατάρρους διὰ μυκτήρων, καὶ στρόφος περὶ τοὺς αὐτούς, Λατιν. Maleus· λέγεται ἔτι δὲ καὶ μῆλις, καὶ μαλιασμός, καὶ μαλία, μαλίη.

Μαλίς, ίδος, ἡ, Δωρκ. ἀντὶ, μηλίς, ἡ. Μία τῶν ἀμαδρυάδων, ἤτοι τῶν νυμφῶν τοῦ δάσους, καὶ τοῦ ἀγροῦ, ἥτις ὑπερασπίζει τὰ μῆλα, ἤτοι τὰ ποίμνια, παρβ. Μηλιάδες, καὶ Ἐπιμηλίδες. 2) Τραχίνειος χώρα, Ἰων. Μηλίς.

Μάλιστα, ἐπίρ. κυρίως δὲ ὑπερθετικὴ ἐπίτασις τοῦ, μάλα. Λίαν, κατὰ πολλά, σφόδρα, κ. τ. τ. παρ' Ὅμ. ἔτι δὲ σημαίνει καὶ τό, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, τὸ περισσότερον μέρος· ὡς ἐν τῷ, «Ὁ στόλος, τὰ μάλιστα διεφθάρη· ἐπὶ δὲ ἀριθμοῦ σημαίνει τό, σχεδόν, ἢ τὸ τῆς συνηθείας τὸ πολὺ πολύ, Θουκ. β'. «Ἐν τεσσαράκοντα μάλιστα ἡμέραις», σχεδὸν τεσσαράκοντα σωστὰς ἡμέρας, ἢ κατ' ἄλλους ἀντὶ τοῦ, ἀκριβῶς· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν ζ'. 37. «Διεφθείραν ἐς ὀκτακοσίους· μάλιστα», σχεδὸν ἕως ὀκτακοσίους Μετὰ γεν. εἶναι ἀντὶ τοῦ, μᾶλλον, Εὐρπ. Ἰφγ. Αὐλ. «Ταύτην μάλιστα τῆς κόρης ἀσπάζεται». Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 91. «Ἔμμι μάλιστα ἢ ἐμοί». Παρ' Ἡλιοδ. β'. σελ. 110. «Ἐς τὰ μάλιστα γνώριμος γεγονώς· καὶ σελ. 158. «Ἡμῖν ἐς τὰ μάλιστα φίλος· ἀντὶ τοῦ, ἐξαιρέτως, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἐξόχως. «Ἐς μάλιστα», Λουκιαν. καὶ, «Ἐν τοῖς μάλιστα», Παυσαν. Ἰδὲ ἐν τῷ, μάλα, ἀριθμ. 3.

Μαλκάω, μαλκιάω, μαλκέω, μαλκείω, καὶ, μαλκιέω, μαλκίω, μετὰ τῆς Ἀττικ. ἀπαρμ. μαλκιᾶν, Βουτμ. διεξοδ. Ἑλλην. Γραμμ. σ. 504. Καταπαγόνω. Ὅλα ταῦτα σημαίνουσι τὴν ἀπὸ τοῦ ψύχους κάρκωσιν καὶ ἀναισθησίαν (ἤτοι τὸ αἱμωδίασμα, πάγωμα) τῶν μελῶν, ἢ τὸ ὑπὸ τοῦ ψύχους, κρύους καὶ τοῦ παγετοῦ πάθος. «Λυγρὸν μαικιώντεσι», ἡμαρτημ. ἀνάγν. παρ' Ἡσ. Ἔρ. 532. ἐξαιρ. ἐπόταν πάσχωσιν ὑπὸ ψύχους τὰ μαλακὰ καὶ αἰσθαντικὰ μέλη, οἷον ἡ ῥὶς (ἡ μύτη), αἱ χεῖρες, καὶ πόδες καὶ δυσκίνητα γίνονται, ἄρα ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ξεπαγιάζω, κοκκαλιάζω, τρέμω ἢ σπασμοὺς αἰσθάνομαι ὑπὸ τοῦ κρύους, ῥιγέω· καὶ τροπικ. γίνομαι ἀναίσθητος, κατακώφης. Ξενοφ. κυνηγ. ἑ. σ. καὶ Νίκανδρ. Ἀλεξ. 538. Θηρ. 725. ἐκ τοῦ, μάλκη, ἡ. τὸ τοιοῦτον πάθος, ἤτοι ἡ ὑπὸ τοῦ ψύχους κάρκωσις τῶν μελῶν, καὶ μάλιστα τῶν ἀπαλωτέρων, αἰσθαντικωτέρων. Ἡ λέξις αὕτη προκύπτει κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ, μαλακία, μαλακή, καὶ ἔστιν ἄρα τό, μαλκάω, μαλκέω, ταὐτὸν τῷ, μαλακίζομαι. Ἐν τῇ συνουσίᾳ μυλάττεται ἡ λέξις ἐπὶ τῆς γλώσσης εἰς ταύτην τὴν φράσιν, «Ἐμαλακίασε ἡ γλῶσσά μου, καὶ χυδαϊκῶς ἐμάλκιασε, καὶ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ κ, «Ἐμάλιασε ἡ γλῶσσά μου», ὁ ἐστιν, ἐναρκώθη, ἀκίνητος ἔγινεν, ἐκρατήθη ὑπὸ τῆς πολυλογίας. (Οἱ τύποι μαλκέω, μαλκείω, μαλκίω καὶ μαλκιέω εἰσὶ κατὰ Lobeck Φρυν. σ. 82. ἀμφίβ.)

Μάλκη, ἡ Ξεπάγωσις ὑπὸ ψύχους. Ἰδὲ ἐν τῷ, μαλκάω.

Μαλκιάω, ῶ. Μαλκέω, καὶ μαλκίω. Ἰδὲ μαλκάω.

Μάλκιος, ὁ, ἡ (μάλκη). Ξεπαγωμένος, παγωμένος, κεκκαλιασμένος ἀπὸ ψύχους παθητ. καὶ ἐνεργ. κόμιωνα ξεπαγιάζῃ, νὰ πάθῃ κάρκωγράφεται καὶ, μαλκός, ἡ, ὄν· συγκριτκ. καὶ ὑπερθετ. μαλκιώτερος καὶ μαλκίστατος· ὅλοι δὲ οὗτοι οἱ τύποι ἀπαντῶνται εἰσέτι μόνον παρὰ Γραμμτ. εἴτινες καὶ ἑρμην. αὐτοὺς διὰ τοῦ, μαλακός, ὡς παρ' Ἡσυχ. μαλακός, ὅς τις ἔχει καὶ, μαλακιώτατον, μαλακώτατον. Ὁ δὲ Σουϊδ. ἔχει τὴν ῥήσιν «Ψάμμακον ἀσθενές τε καὶ μάλκιον πιόνιν», ὅπερ ἑρμην. διὰ τοῦ, ψυχρότατον, ἤ ἐστι, διὰ τῆς ψυχρότητος κάρκωσιν προξενοῦν· καὶ ἑπομένως «Μαλκίστατον ἦμαρ», ψυχρότατον, μάλκης πρόξενον.

*Μαλκίω, ἰδὲ μαλκάω.

Μαλκός, ἡ, ὄν, ταὐτὸν τῷ, μαλακός. Ἰδὲ μάλκιος.

*Μαλλοδέτης, ου, ὁ (μαλλός, δέω), καὶ

Μαλλόδετος, ὁ, ἡ. Μετὰ μαλλοῦ, ἢ μαλλίνου δετοῦ δεδεμένος, Σοφκλ. παρὰ τῷ Σχλ. εἰς Εὐρπδ. Φοιν. 1262.

Μᾶλλον, ἐπίρ, συγκρ. ἐκ τοῦ, μάλα. Περισσότερον, πλειότερον, παρ' Ὅμ. «Μᾶλλον δὲ μᾶλλον», Εὐρπ. Ἰφγ. Ταύρ. 1406. πολλὰ περισσότερον. Θουκ. α'. 85. «Ἔξεστι δὲ ἡμῖν μᾶλλον ἑτέρων καθ' ἡσυχίαν βουλεύειν», ἀντὶ τοῦ, «Μᾶλλον ἢ ἑτέροις· τοιοῦτο καὶ τὸ ἐν β'. 60. «Μᾶλλον ἑτέρων προσεῖναι αὐτοῖς κτλ. Ἐνίοτε πρὸ τοῦ, ἤ, παραλείπεται. Μετὰ τό, μᾶλλον, καὶ, πλέον, εὑρίσκονται ἔτι ἰδιαιτέρως

καὶ διάφοροι τινὲς συντάξεις· π. χ. κεῖται τὸ, ἀλλὰ, ἀντὶ τοῦ, ἤ. Θουκ. α. 83. Ἔστιν ὁ πόλεμος οὐχ ὅπλων τὸ πλέον, ἀλλὰ δαπάνης· καὶ β'. 44. Καὶ οὐκ ἐν τῷ ἀχρείῳ τῆς ἡλικίας τὸ κερδαίνειν --- μᾶλλον τέρπει, ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι. Ἰσοκρ. εἰς Νικοκλ. Μᾶλλον αἱροῦνται συνεῖναι τοῖς ἐξαμαρτάνουσιν, ἀλλ' οὐ τοῖς ἀποτρέπουσιν. Τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ Πλάτ. εἰς Πρωτ. Ἔχετέ τι ἄλλο τέλος λέγειν, εἰς ὃ ἀποβλέψαντες αὐτὰ ἀγαθὰ καλεῖτε, ἀλλ' ἡδονάς τε καὶ λύπας, καὶ ταῦτα τὰ ἀνακόλουθα, ἤτοι ἀναπόδοτα λεγόμενα, ἐάσαιμεν αἰτίαν, ὥστε μία σύγκρισις μετὰ τῶν πλειόνων ἐνταυτῷ περιέχεται αἰτιεαίμενον. Μία συνάφεια δύο συντάξεων ἐστιν ἡ τοῦ Πλάτ. ἐν Ἀπολογ. Οὐκ ἔσθ', ὅ, τι μᾶλλον πρέπει οὕτως, ὡς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν Πρυτανείῳ σιτεῖσθαι· διότι λέγεται Οὐδὲν μᾶλλον πρέπει, ἢ τὸν ἄνδρα, καὶ ἔτι Οὐδὲν πρέπει οὕτως, ὡς τὸν ἄνδρα τοιοῦτον καὶ τὰ ἐν Μενέξ. Οὐκ ἔσθ', ὅ, τι τούτου ἀσεβέστερον ἐστίν, οὐδ' οὕτω χρὴ μᾶλλον εὐλαβεῖσθαι, πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μετὰ τὸ μᾶλλον συνέχεια τοῦ λόγου εἶναι κατὰ τὴν ἔνοιαν ἀποφατική, διὰ τοῦτο ὁ Θουκ. τάσσει τὸ οὐ, μετὰ τὸ ἤ· οἷον ἐν γ'. 36. Ὥμην τὸ βουλευμα, πόλιν διαφθεῖραι, μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους. καὶ ἐν β'. 62. Οὐδ' εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν μᾶλλον, ἢ οὐ κήπιον καὶ ἐγκαλλωπισμὰ πλούτου πρὸς ταύτην νομίσαντας ὀλιγωρῆσαι. Παρὰ Πλάτ. ἔτι Παντὸς μᾶλλον, εἶναι ἀντὶ τοῦ, μάλιστα, βεβαιότατα· ὡς καὶ τὸ Πάντων μάλιστα. καὶ ἀρνητικῶς Παντὸς μᾶλλον τά γε ῥήματα, οὐκ ἐξέμαθεν, παντελῶς, τελείως. Ἰδὲ μάλα, ἀριθ. 2.

Μαλλοπάρηος, ὁ, ἡ, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Θεοκρ. 26, 1. ἀντὶ μηλοπάρηος, Δωρικ. = μηλοπάρηος. Ἰδὲ μηλοπάρηος.

Μαλλός, οῦ, ὁ, καὶ σπανίως, μηλός, ὁ. Κατ' Ἡσύχ. λέγεται οὐχὶ μόνον τὸ κατσαρὸν, μακρύπους ἔριον τῶν προβάτων, καὶ ποιμνίων, καὶ ἐνδυμάτων, οἷον ὁ ἥλοκος, ἡ κρόκη, Ἡσί. Ἔρ. 236. ἀλλὰ τροπικ. καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἡ καθειμένη κόμη, ἤτοι αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, ἢ καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθ. πλεξούσα, καὶ ἡ σκόλλυς· οὕτω λέγει καὶ ὁ Εὐρ. ἐν Βακχ. 113. Λευκοτρίχων πλοκάμων μαλλοῖζω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, μάλυξ, ἀντὶ τοῦ, Θρίξ. Ἐν τῇ συνηθ. λέγομεν τρίχας, τὸ τραχὺ ἔριον καὶ τὰς τῶν γενείων, μαλλὸν δὲ, καὶ μαλλία, τὰ· τὸ μαλακὸν, καὶ τὰς τῆς κεφαλῆς. (πιθαν. ἐκ τοῦ πρωτοτύπου, μῆλον, Δωρ. μᾶλον (πρόβατον), ὅθεν μαλὸς, μαλλὸς, τὸ μαλλὶ τῶν προβάτων, ὡς ἀντιστρόφως, μῆλον, μᾶλον, ὁ καρπὸς τῆς μηλέας· ἴσως δὲ συγγν. καὶ τὸ μαλακὸς, ἁμαλὸς, ἁπαλὸς mollis.) ὅθεν

Μαλλοφόρος, ὁ, ἡ, (φέρω) Ὁ μαλλὸν μακρὸν (μαλιὰ) φέρων, ἔχων.

* Μάλλυξ, ὁ, ὑποκ. τοῦ μαλλὸς, = θρὶξ. Ἡσυχ.

* Μαλλόω (μαλλὸς.) Μὲ μακρὸ μαλλὶ, δέρας προμηθεύω, ὅθεν

Μάλλωσις, εως, ἡ. Τὸ περιβάλλειν, προσράπτειν, σκεπάζειν, καπλατίζειν. ἢ φορέσεις μὲ μακρὸν μαλλὶ, ἢ μαλλωτόν τι. Μάλλωσις χρυσῆν, ταύτὸν τῷ, Μαλλὸς, Σχολ. Πινδάρ. Πύθ. 4, 407.

Μαλλωτός, η, ὸν (μαλλόω). Ὁ μακρὸν μαλλὸν, μακρὰ μαλία ἔχων, ἢ καπλατισμένος· δασὺς, μαλλιαρός. Μαλλωτὸς χιτὼν, χλαμὺς, ἔχων ὑποκάτω ὡς ἀστίρι γοῦνα ἀπὸ πρόβατον, πρβλ. μηλωτή. Ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει ἔτι καὶ Ἴδη μαλλωτήν, ἀντὶ τοῦ, πολυπρόβατος.

Μαλόβαθρον, τό. ἴδε. Μαλάβαθρον.

Μαλόδρυα, ἴδε. Μάδρυα, τά.

Μᾶλον, τό, Δωρικ. ἀντὶ, Μῆλον.

Μαλοπάρηος, ὁ, ἡ Δωρ. ἀντὶ, Μηλοπάρηος, Θεόκριτ. κ'. 1.

* Μᾶλος, ου, ὁ = μαλλὸς, ἴδε τοῦτο, ὅθεν τὸ ὑποκ. τὸ μάλιον.

Μαλός, η, ὸν, παρὰ Θεοκριτ. ἐν Ἐπιγρ. 1, 6. ἐπιθ. τοῦ τράγου. Τράγος οὗτος ὁ μαλὸς, ἀντὶ τοῦ, λευκὸς, ἢ κατ' ἄλλους, μαλλιαρὸς, τριχώδης. τὴν πρώτην ἑρμηνείαν ἔχει καὶ ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρων καὶ, μαλλόουρος, καὶ μαλλουρὶς, ἀντὶ τοῦ, λευκόουρος, ὁ λευκὴν οὐρὰν ἔχων· οἱ δὲ ὀπαδοὶ τῆς δευτέρας σημασίας προκρίνουσι τὴν γραφὴν, μαλλὸς· ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσιν ἀντὶ τοῦ, μαλακὸς, ἐφ' ἧς σημασίας παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ., Χ, 310. ἀνέγνωσαν τινὲς Ἄρνα μαλήνα, ἀντὶ, ἀρν' ἀμαλήν, ἤτοι τρυφερὰν, ἁπαλήν.

Μαλοφόρος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ, Μηλοφόρος.

* Μαλοφύλαξ, ακος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ, μηλοφύλαξ.

* ΜΑΛΩ, ἀχρηστον, κατὰ τινας θεματικὸν τοῦ, ἅλω, ἁλέω, ἁλεύω, ἀλήθω, ἔνθεν τὸ, μάλευρον, ἄλευρον, καὶ τοῦ, μέλω, ἔνθεν τὸ, μέλδω, μόλω, μύλω, μύλλω ὅθεν μαλὲς, μαλερὸς, μάλη, μαλάω, -άζω, ἄσσω, μάλθη, μαλθάω, -άζω, ἄσσω, ὅθεν μετὰ τοῦ Εὐρ. α τὸ, ἁμαλὸς, ἀμαλάσσω, ἀμαλδύνω κτ. τὸ δὲ κοινὸν ὅλων τούτων ἐστὶν ἡ σκοτεινὴ ἔννοια τῆς ἐκτάσεως ἐν τῷ, ΜΑΩ.

* Μαλωτίσκος, ὁ, = μηλωτίσκος.

* Μαλωτός, = μηλωτός.

* Μάμερσα, ἡ, ἀρχαία ὀνομασία Ἀθηνᾶς, Λυκόφρ.

* Μάμερτος, ὁ, ἀρχαία ὀνομασία τοῦ Ἄρεος, Δυκ. Παρὰ Πλουτ. καὶ, Μάμερκος, ἐκ τῆς Ὀσκείου (Καμπανείου) διαλέκτου, ἤτις ἔλεγε, mamers, tis, ἀντὶ Mavors, Mars.

Μαμηρὰ, Μαμερὰ, καὶ, Μαμεραῖς, παρ' Ἀλεξ. Τραλλιαν. ζ'. 11. καὶ Παυλ. Αἰγ. γ'. 22. ξενική τις ῥίζα.

Μάμμα, Μάμμη, καὶ παρὰ. Μεταγνστ. καὶ Μαμμαία, ἡ (τὸ τελευταῖον παρ' Εὐσταθίῳ ἐν Ἰλ. Ω. σελ. 957. ἀντὶ τοῦ, μαμμία. Κυρίως φθόγγος τῶν ψελλιζόντων βρεφῶν (καθὼς τὸ παρὰ Νεωτέροις μαμμὰ) διὰ τὴν μητέρα, καὶ, ἄππα, ἀππὰ, ἄττα, πάππα, τάτας, ἀντὶ τοῦ, παπὰ, διὰ τὸν πατέρα. 2) παρ' Ἀττικοῖς ἐλέγετο ἡ Μήτηρ. μετὰ δὲ ταῦτα 3) καὶ ἡ μαία, ἤτοι ἡ προμήτωρ, Piers. Μοῖρ. σ. 259. Μάμμην καὶ Μαμμίαν τὴν μητέρα Ἀττικοί, Κλίνεις δὲ τὴν τῆς μητρὸς, ἢ πατρὸς μητέρα, μάμμην καλοῦσι. Ἀριστοφ. Λυσ. 878. Οὗτος οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν; Παῖς. Μαμμία, μαμμία, μαμμίαν. Πλούταρχ. Τὴν δὲ παῖδα πρὸς τὴν μητέρα φράσαι τὴν ἑαυτῆς, ὅτι ὦ μαμμίδιον ὁρᾷς, οὐ μίγνυταί μοι κατὰ νόμον Πεισίστρατος· ἔστι δὲ κυρίως φωνὴ πεποιημένη τῶν παίδων, ἣ ἧς καλοῦσι τὴν μητέρα αὐτῶν· καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμεν, Μαμμὰ (ὀξυτόνως) καὶ, Μίννα· ὡς καὶ τὸν πατέρα, τάτα, καὶ τατά, καὶ τέτην, Ἀναλεκτ. β'. 108. --- λέγε πᾶσι τάταν. 4) Παρ' Ἀρίειαν. Ἐπικτ. β'. 28. 39. καὶ 43. κεῖται τὸ, μάμμη, ἀντὶ τοῦ Λατιν. Mamma, ὅπερ σημαίνει τὸν, μαστὸν, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ μημμὴ· ἔτι λέγουσι τὰ βρέφη, μαμμὰ, καὶ τὸν ἄρτον, ἢ τὴν τροφήν. Φαίνεται ὅτι ἡ λέξις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ διαλέκτῳ σημαίνει καθόλου τὸ, τροφὸς, ἢ τροφή.

Μαμμάκουθος, ὁ, ἡ, Μαμμάκυθος, ὁ. Ὀνομασία ἁπλοῦ τινος καὶ μωροῦ ἀνθρώπου· ὡς καὶ τὸ, βλιτομάμας, συκομάμας, κόρειβος, καὶ, μαργίτης· καὶ ἐντεῦθεν πᾶς μωρὸς καὶ βλὲξ ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 990. (Δὲν εἶναι γνωστὸν, ἂν αὕτη ἡ λέξις ἔχει τὴν πηγήν της εἰς ἱστορίαν τινὰ, ἢ κωμικῶς παρήχθη παρὰ τὸ μάμμα καὶ κτύθω, ἐπὶ ἑνὸς δηλ. ἕρποντος ὀπισθοῦν εἰς τὸν κόλπον τῆς μητρός του. Πλάτων ὁ Κωμικὸς, ἢ Μεταγένης συνέγραψε κωμῳδίαν ὁμώνυμον.)

Μαμμᾶν, μαμμᾶν αἰτεῖν, ζητεῖ νὰ φάγῃ, οὕτως ἐφώναζον τὰ νεωστμένα βρέφη, Ἀριστοφ. Νεφ. 1383. Θεωρεῖται κῆς Ἀργεῖα λέξις καὶ δηλοῖ ἐτοῖμον. φυσικώτερον δὲ ἐκλαμβάνουσι ταύτην τὴν λέξιν ὡς ἀπαρέμφ. τοῦ, μαμμάω, ζητεῖν τὸ βυζὶ (μάμμα) νὰ θηλάσῃ, μετὰ τοῦ ὁποίου συνάδει καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφ. εὐθὺς κατωτέρω ἐπόμενον, κακκᾶν φράσαι. Ἀμφότερα εἶναι ἀπαρέμφατα, διὰ τῶν ἁποίων τὰ βρέφη ἐζήτουν νὰ εὐχαριστήσωσι τὴν χρείαν τῆς φύσεως, καὶ ἐν τοῖς ὁποίοις εὔκολον εἶναι νὰ ἴδῃ τις φθόγγους τινὰς φυσικοὺς, πρβ. βρῦν καὶ βρύλλω.

Μαμμάριον, τό. ταὐτὸν τῷ Μαμμίον, καὶ, μαμμίδιον, ὑποκ. τοῦ, μαμμία ἀμφ.

* Μάμμη, ἡ, = μάμμα.

Μαμμία, ἡ (μάμμα). Μήτηρ, Ἀριστοφ. Λυσ. 878. Οὗτος οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν; 2) συνήθως ὅμως ἡ προμήτωρ, ἡ μαία, μανιά.

* Μαμμίδιον, τό, ὡς καὶ τὸ, μαμμίον, ὑποκορ. τοῦ, Μαμμία. (ᾱ)

* Μαμμίον, τό, ὑποκ. τοῦ Μαμμία. Μανίτζα.

Μαμμοθρεπτος, ὁ, ἡ. (μάμμα τρέφω). Ὁ θρεμμένος καὶ ἀνατρεμμένος ὑπὸ τῆς τροφοῦ, ἢ ὑπὸ τῆς προμήτορος· καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, εὐήθης, κακοανατρεμμένος.

* Μαμμωνυμικός, ἡ, ὸν. Ὁ ἀπὸ τῆς μάμμης ἔχων τὸ ὄνομα. Σχολ. Ἰλ. 4, 43. Villoison.

Μάν, μόριον βεβαιωτικὸν καὶ ὁρκωμοτικὸν, Δωρ. καὶ ἀρχαίως ἑπκ. ἀντὶ τοῦ, μήν· εὑρηται καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμ. ἐξαιρτ. ἐνμὲν Ἰλ. οὐχὶ σπανίως, ἐν Ὀδσ. δὲ μόνον ἅπαξ, Γ, 470. σημαίνει δὲ ὁ μόνον καὶ ἄνευ ἄλλου μορίου, βέβαια, πάντως, τῳόντι, Ἰλ. Θ, 373. Π, 14. Reisig comm. de Soph. OC. 514. Ἄγρει μάν, ἄγε δή, δεῦτε, ἕλα λοιπόν, Ἰλ. ε, 765. 2) μετὰ τοῦ, ἤ, ἐπιτάσεως χάριν, καὶ βέβαια, βεβαιότατα, ὡς Ἰλ. Ν, 354. καὶ Β, 370. Ἢ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾶσι, ὄντως, ἀληθῶς δή. 3) μετὰ τοῦ, οὐ, ἀρνήσεως χάριν, οὐ μάν, βέβαιόχι, καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ συνηθεστάτη χρῆσις παρ' Ὁμ. εὑρηται δὲ καὶ, οὐ μὰν οὐδέ, ὡς Ἰλ. Ψ, 441. καὶ Ἰλ. Δ, 517. Οὐ μάν, οὐδ' Ἀχιλεύς. καὶ, οὐ μὰν οὔτε, ὡς ἐν Ὀδ. Π, 470. καὶ, μὴ μάνα, ὡς ἐν Θ, 512. Ο, 476. Χ, 204. 4) καὶ μάν, ἀντὶ τοῦ, μάλιστα δὲ, Πινδ. Νε. 2, 18. Πυθ. 6, 6. 5) καὶ, ἀλλὰ μάν, ὡς, ἀλλὰ μὰν αἰ λῇς, ἀλλὰ μὴν ἂν θέλῃς, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. (Τὸ μὰ καὶ μὰν εἶναι ἀναστρέφοντος ἀλλήλοις συγγενῆ μόρια.) (–)

* Μανάδοχος, ὁ, ἡ. Ὁ τὸ μάνα δεχόμενος, Ἡμνοδ.

Μανάκιον, τό. ἴδε. Μανάκιον.

Μανάκις, Ἐπίρ. (μανὸς) ταὐτὸν τῷ, ὀλιγάκις, Ἡσύχ. (–υυ)

Μανδάκη, ἡ. (καὶ, Μανδάκηδον, ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς μανδάκης) παρ' Ἱπποκρατικοῖς, εἴδος τι καυσίματος, διὰ τοῦ καυτηρίου, ἐπιπολαίου ἐν χρῷ, ἢ μέχρι βύρσης, δέρματος τῶν ἵππων.

* Μανδάκης, ου, ὁ, = χορτόδεσμος, Εὐσταθ. Ἰλ. Κ, σ. 818. (ᾱ)

Μάνδαλος, ὁ. Κλεῖθρον, ἐχεύς τῆς θύρας, ὁ μάνταλος. Ζήτει ἐν τῷ, Λυκος.

* Μανδαλόω. Κλείω μὲ τὸν μάνδαλον, ὅθεν

Μανδαλωτός, η, ὸν. Ἔχων περασμένον τὸν μάνδαλον, ἤτοι κλεισμένος μὲ αὐτὸν· ὅθεν παρ' Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 132. Μανδαλωτὸν φίλημα, ταὐτὸν τῷ, ἐπιμανδαλωτὸν, ἐν Ἀχαρν. 1201., ἡδονικόν τι εἶδος φιλήματος, μὲ περασμένην ἐν εἴδει μανδάλου γλῶσσαν· καθόλου, ἡδονικὸς, ἀσελγής, ἡδυπαθής. ἴδε. καταγλώττισμα.

Μανδραδής, ά, ή. (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τῆς μανδύης ἔχων, Εὐσταθ. ἐν Ὀδυσ. Α. 30. ἀντὶ μανδυοειδής.

Μάνδρα, ἡ. Σταῦλος, κάθε τόπος περιφραγμένος, ἀπὸ διάφορα κλονάρια διὰ τὰ κτήνη, ἐξαιρτ. διὰ πρόβατα καὶ βόας κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός, αὐλή, σταθμός, σταύλη, μανδρί. 2) ταὐτὸν τῷ, πυκνίς, (Ἀνάλεκτ. ά. 172.) ἡ περιφέρεια, ἡ στεφάνη τοῦ δακτυλίου, ἥτις περιέχει τὴν λίθον, πλὴν ---- νῦν δὲ κρατεῖται τῇ χρυσῇ μάνδρᾳ τὸ βραχὺ βουκόλιον, ὅπου ἀμφότεραι αἱ σημαίαι ἔχουσι τόπον. 3) παρὰ Χριστιανοῖς, ἡ ἐκκλησία, καὶ τὸ μοναστήριον· ὅθεν τὸ, Ἀρχιμανδρίτης.

*Μανδραγόρα, ἡ, = μανδραγόρας, W. A. Bekker Ἀριστ. περὶ ὀνειρ. καὶ ὑπν. 3. σ. 25.

Μανδραγόρας, ου, ὁ. Εἶδος φυτοῦ, δύναμιν ἔχον ἐκστατικὴν, καρωτικὴν καὶ ὑπνωτικήν. 2) λέγεται ἔτι καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἡτοιμασμένον ποτὸν, Πλάτ. Πολ. ε'. Atropa mandragoras. Λιν. Διοσκορ. δ'. 76. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ε'. 2. Λουκιαν. εἰς Τίμ. 2. «Ὑπὸ μανδραγόρᾳ (Δωρικ. γενικ.) καθεύδεις, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνοιμένων καὶ ῥαθύμων, παρόσον οἱ τὸν μανδραγόραν φαγόντες ἀνήγερτοι ὑπνώττουσιν, ὅθεν, καὶ ἐντεῦθεν παροιμ. «Μανδραγόραν πεπωκέναι (Δημ. Φιλ. 4.)», μὴ ἔχειν τὰς φρένας του σώας.

*Μανδραγορίζω, ἰσοῦ. Δίδω νὰ πίῃ μανδραγόραν, μετ' αἰτ. προσ. καὶ μέσ. μεταχειρίζομαι μανδραγόραν, Ἀθην. καὶ Σουΐδ.

*Μανδραγορικός, ή, όν. Ἐκ ῥίζης μανδραγόρου κατεσκευασμένος.

Μανδραγορίτης, οῦνος, κατεσκευασμένος μετὰ ῥίζης μανδραγόρου, ἢ κατεσταρνισμένος ἐξ αὐτῆς, Διοσκορ. ε'. 81.

Μάνδραυμα, τό. Τὸ ἐμφράττειν, ἐγκλείειν ἐν φραγμῷ τινι, ἐξαιρ. ἐν μάνδρᾳ, ἢ μοναστηρίῳ, καὶ ἡ ζωὴ ἐν τούτῳ, ἢ κατάστασις τοῦ ζῶντος ἐν τούτῳ.

*Μανδραύω. (μάνδρα). Κλείω ἐν φραγμῷ τινι, ἐξαιρτ. ἐν μάνδρᾳ, ἢ βάλλω τινὰ εἰς μοναστήριον, Βυζαντ.

*Μανδρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ μάνδρα, Μοσχόπ. εἰς Ἡσίοδ.

Μανδύας, ου, ὁ, καὶ, Μανδύη, ἡ, καὶ, Μανδύς, ύος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, χλαμύς, καὶ ἐφεστρίς, Ἀρτεμίδ. β'. 3. Παρὰ Δίωνι Κασσ. συχνάκις ἀντὶ τοῦ Λατιν. pennula, ὅπερ ἦν χονκρόν τι καὶ μαλλωτὸν ἐπανωφόριον· ἔστι δὲ ἡ λέξις Περσική, ἥτις παραβάλ. μὲ τὸ, Κάνδυς, παρ' ἡμῖν φέρουσι τοῦτον οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἡγούμενοι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις.

*Μανδυοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους ὢν ἢ ποιότητος τῆς μανδύος, Εὐσταθ.

*Μανδύς, ύος, ἡ, = μανδύας.

*Μανέομαι, = μαίνομαι, ἐξ οὗ ὅμως βέβαια ἀπαντᾶται ἔτι μόνον ὁ παρακμ. μεμάνημαι παρὰ Θεοκρ. 10. 31.

Μανέρως, ὁ. Μονογενὴς υἱὸς τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. 2) ἐξ αὐτοῦ παρονομασθὲν θρηνώδημα, ἥτοι πένθιμον ἆσμα, ἐλεγεῖον τῶν Αἰγυπτίων, ὁμοιάζον, κατ' Ἡροδ. 2, 79., τὸν λίνον τῶν Ἑλλήνων, ἴδε Λίνος.

*Μανέω, ὀργίζομαι, θυμοῦμαι, Ἡμνφδ. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, μανιόω.

Μάνης. Ζήτ. ἐν τῷ, Κότταβος.

Μανής, ὁ, ἢ ὀρθότερον, Μάνης, ου, ὁ, αἰτ. πληθ. Μανᾶς. Ἀριστοφ. Βατρ. 985. Ὄρν. 523. Φρύγιον ὄνομα σύνηθες δούλου (σκλάβου), καθὼς ἔτι καὶ, μανία, ὄνομα δούλης, σκλάβας, ὁ αὐτ. ἐν Θεσμοφ. 728. Ἀνάλεκτ. ά. 201.

Μανθάνω, Μ. μαθήσομαι, Δωρικ. μαθεῦμαι, Ἀόρ. ἔμαθον, Παρκμ. μεμάθηκα. Ὁ Ὅμ., παρ' ᾧ εὑρηται ἐν γένει ἡ λέξις τρίς, χρῆται μόνον τῷ Ἀορ., ἥτοι εἰς' αὐξήσεως, μαθὼν, ἢ διὰ διπλοῦ μ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν, ἔμμαθες, ἐμμαθε. (ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ΜΑΩ, ἐρευνῶ, ζητῶ). = Μανθάνω, διδάσκομαι, δι' ἐμπειρίας ἢ ἀκοῆς γνώσεις ἀποκτῶ· ὁ δὲ ἀόρ. σημαίνει καὶ, συνεθίζομαι εἴς τι διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως, ἀποκτῶ ἕξιν τινὰ, καὶ τοιαύτην ἔχει σημασίαν παρ' Ὅμ. Ὀδ. Π, 226. Σ. 362. «Ἔργα κάκ' ἔμμαθεν κτλ.» καὶ μετ' ἀπαρμφ. «Μάθον ἔμμεναι ἐσθλός», Ἰλ. Ζ, 444. 2) ἐπὶ ψιλοῦ ἀγῶνος, ἀγωνίζομαι νὰ μάθω, ἢ ἀκούσω τι, ἤτοι εἰδοποιοῦμαι, ἐρευνῶ νὰ μάθω τί, ἐρωτῶ διὰ τί, μετὰ αἰτ. Ἡροδ. 7, 208. καθ' ἣν χρῆσιν γίνεται μάλιστα κατάδηλος ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ ΜΑΩ. 3) συνεθίζω νὰ ... ἐθίζομαι, εἰωθα, μετ' ἀπαρμφ. Ἱπποκρ. πρβ. μάθος. 4) παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττικ. οἱ ὅλων τῶν χρόνων, ἀντὶ τοῦ, μανθάνω, γνωρίζω, ἀκούω· καὶ ἐννοῶ, καταλαμβάνω, συνίημι. «Μανθάνεις;», καταλαμβάνεις; «Οὐ μανθάνω, δὲν καταλαμβάνω, Ἀριστοφ. Τό, μάθοιμι, ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, ἴσθι (γίνωσκε) καὶ τοτε συντάσσ. ἐν εἴδει παρεμβολῆς, μετὰ μετοχῆς, Σοφ. Ἠλ. 1342. ἢ μετὰ μετοχ. κατ' ὀνομαστ. ἀντὶ τῆς ἀπαρμφ. Ἡρόδ. 3, 1. Herm. Vig. p. 711. ἢ κατ' αἰτιατκ. ἀντὶ τῆς αἰτ. μετ' ἀπαρμφ. Ἡρόδ. 1, 68. 4, 164. 9, 76. «Οἱ μανθάνοντες», ἀντὶ τοῦ, οἱ μαθηταί. 5) συχνότατα παρὰ τοῖς Ἀττικ., ὅταν ἐρωτῶσι, συνεθίζεται νὰ λέγωσιν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐρωτήσεως, «τί μαθὼν,» τὸ ὁποῖον, ὡς καὶ τὸ ἄλλο ἐρώτημα, «τί παθὼν», συνεθίζουσι νὰ ἑρμηνεύωσι μὲν κοινῶς διὰ τοῦ, διατί; πλὴν διαφέρουσι καὶ αἱ δύο φράσεις, διότι τὸ μὲν, τί μαθὼν, ἀναφέρεται πάντοτε εἰς τὸ μάθος, ἤγουν εἰς αἴτιον, ἐπερειδόμενον εἰς τὴν κατάληψιν, ἢ γνῶσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἄρα εἰς αἰτίαν κρεμαμένην ἀπ' αὐτὸν τὸν ἰδιον, τὸ δὲ, τί παθὼν, ἀναφέρεται εἰς, πάθος, ἤτοι εἰς ἐνέργειαν ἐπείσακτον καὶ προερχομένην ἀπ' ἔξωθεν, ὥστε τὸ, τί μαθὼν, σημαίνει κυρίως, ποῖον γνωστικὸν αἴτιον σὲ παρεκίνησε νὰ πράξῃς οὕτω; ποῦ ἦτον ὁ νοῦς σου καὶ ἔπραξες οὕτως; πῶς ἠμπόρεις νὰ ἦσαι τόσον ἀνόητος, ὥστε νὰ πράξῃς οὕτως; κτ. ἐν ᾧ τὸ, τί παθὼν, σημαίνει, ἀπὸ τί παρεκινήθης, τί συνέβη σοι, τί ἔπαθες, τί σὲ παρεκίνησε καὶ ἔπραξες οὕτως; ἄρα καὶ αἱ δύο ἐκφράσεις περιέχουσι μὲν ἐν τῇ ἐρωτήσει διὰ τὸ αἴτιον καὶ ἐπίπληξιν τινὰ διὰ κάμμίαν ἀνοήτου, ἢ παρὰ βίαιον, ἢ ἀκατάληπτον τοῖς ἄλλοις πρᾶξιν, πλὴν ἐν μὲν τῷ, τί μαθὼν, θεωρουμένην ὡς προερχομένην ἐξ οἰκείας προαιρέσεως καὶ ἐκ τῆς ἀνοησίας τινος, ἐν δὲ τῷ, τί παθὼν, προερχομένην ἀπὸ ἐξωτερικὰ αἴτια χωρὶς νὰ θέλῃ τις, ἴδε Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σ. 348. κτ. Ὡς τοσοῦτον, γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ἰδίας ταύτης διαφορᾶς, ὅτι κατὰ τὰ περισσότερα παραδείγματα δύναται νὰ κεῖται ἐξίσου ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη φράσις, καθότι κρέμεται ἀπὸ τοῦ ἐρωτῶντος, ἂν αὐτὸς θέλῃ νὰ ἐκλάβῃ τὸ αἴτιον μᾶς κακῆς πράξεως, κείμενον ἐν τῇ γνώσει καὶ ἰδέᾳ τινός, ἢ ἀλλαχοῦ που. — Ἡ φράσις, τί μαθὼν, μεταβαίνει ἐπ' ὅτε καὶ εἰς τὸν πλάγιον λόγον, καθὼς καὶ ἄλλαι διὰ τοῦ, τίς καὶ τί, ἐρωτήσεις· ὡς παρὰ Πλατ. Εὐθυδ. σ. 285. Ε. 299 Α. «Σοὶ εἰς κεφαλὴν, ὅ,τι μαθὼν ἐμοῦ καὶ τῶν ἄλλων καταφεύδῃ τοιοῦτο πρᾶγμα· ἂς ἔλθῃ εἰς τὸ κεφάλι σου, διὰ τοῦτο ἐπειδή, Κύριος οἶδε διατί, ἢ ἀνοήτως καὶ μωρὰς μοὶ ἐφεύρατσας τοιαῦτα πράγματα. «Ὅ,τι μαθὼν ἐν τῷ βίῳ οὐχ ἡτυχίαν ἤγον (Πλατ. Ἀπολογ.)», διὰ τοῦτο διότι, ἐπίτηδες, δὲν ἡσύχασα κτλ.

Μανία, ἡ. Ἰωνικ. μανίη (μαίνομαι). Φρενῶν ἔκστασις, τρέλα, λύσσα, Ἡροδ. καὶ παρ' αὐτῷ 6, 75. ὡς ἐπίθ. «Μανίη νοῦσος.» 2) πᾶν ὁρμητικὸν καὶ σφοδρὸν πάθος [διαθέσεως, μῖσος, ὀργὴ, ἔρως, ἐπιθυμία κ. τ. τ. 3) ἐνθουσιασμὸς, κατοχὴ, προφητικὴ καὶ ποιητικὴ μανία. (υυ-) 4) μανία, ὄνομα σύνηθες μιᾶς δούλης, σκλάβας. Ἰδὲ ἐν τῷ, Μανής.

Μανιάκης, ου, ὁ, καὶ Μανιάκιον, τό. χρυσοῦν περιδέραιον, ἢ βραχιόλιον τῶν Περσῶν καὶ Κελτῶν, Πολύβ. β'. 31. «Τοῦτο δ' ἐστὶ χρυσοῦν ψέλλιον, ὃ φοροῦσι περὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον οἱ Γαλάται· αἱ παλαιαὶ ἐκδόσεις ἔχουσιν ἡμαρτημ. Μανιάκοις, ἐν β'. 29. ὅπου διακρίνονται ἀπὸ τὰ, περίχειρα, καθὼς καὶ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Κάμ. ἀπὸ τὰ, Ψέλλια. Παρὰ Πολυδ. ε'. 99. καλοῦσιν οἱ Δωρεῖς τὸν περιτραχήλιον κόσμον (τὸ γιουρδάνι) μάνιον, ἢ μάνιον, Παρὰ Θεοκρίτ. Εἰδ. ιά. 41. ἀνέγνωσαν τινὲς ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ, μανιοφόρος, ὁ περιτραχήλιον κόσμον φέρων. Ὁ Ἡσύχ. ἐν Λέξ. Μηνίσκοι, ἔχει τὸν σχηματισμὸν, μανιάκια, τά. Ἐν τῷ Γλωσσαρ. Στεφ. κεῖται, μανίαξ, Tortile, circulus tortus. Οἱ τῶν Ῥωμαίων Manni, εἶδος μικροῦ ἵππου, πρβ. μάνος.

Μανιάς, άδος, ὁ, ἡ (μανία, μαίνομαι). Μαινόμενος, μαινομένος, ὑπὸ μανίας κυριευμένος. ἐπὶ πάντων τῶν τριῶν γενῶν· ὡς τοῦτον ἀντὶ οὐδετ. κεῖται μόνον παρ' Εὐριπ. Ὀρ. 272. «Μανιάσι λυσσήμασιν.

Μανικός, ή, όν. καὶ ἐπίρ. μανικῶς (μανία). Ἀνήκων εἰς μανίαν, Ἰδιος αὐτῇ, κλίσιν ἔχων εἰς μανίαν, ἢ τὸ ἰδίωμα αὐτοῦ τοιοῦτον ὄν, ὅστις φαίνεται ὡς μαινόμενος, ὃ ἔστιν ἔχων τὰ ὄμματα ἀνεστραμμένα, τὸ ἀσπράδι τοῦ ματίου πρὸς τὰ ἔξω γυρισμένον. β) κλίσιν εἰς σφοδρὰ πάθη καὶ ὁρμὰς τῆς ψυχῆς, μανιώδης, παράφορος. 2) καθόλου, ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος ἀχαλίνωτος, παμμεγέθης, κατὰ πολλὰ μεγάλος ἢ πολύς. «Σωφρόνημα λίαν μανικόν», Ξενοφ. Ἀγησ. ά. 4. ἀντὶ τοῦ, λίαν μέγα, μεγαλωστατον· τοιοῦτον καὶ τὸ «γελᾶν μανικόν». Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 874. «Τῶν πολυτελῶν καὶ μανικῶν ἱππωνειῶν», Ξενοφ. Ἱππαρχ. ά. 12., ἐπὶ τῆς πολυτελοῦς καὶ μανικῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἵππους. Παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 48. κεῖται τὸ, μανία, καὶ, μανική, ἐπὶ καλοῦ, ἀντὶ τοῦ, μαντεία, καὶ, Μαντική. ἄρα ἀντὶ τοῦ, ἐνθους, ἐνθουσιαστικὸς, κάτοχος.

Μανιόκηπος, ὁ, ἡ (μανία, κῆπος). Ἡ μανίαν ἐν τῷ κήπῳ ἔχουσα, ἢ μανίαν πρὸς κῆπον πρὸς ἄνδρας ἔχουσα, ἀσελγὴς γυνή, ἢ περὶ μίξεις μεμηνυῖα, πόρνη, Σοῖδ. ἐν Λ. Μυσάχνη.

Μανιοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ μαίνεσθαι ποιῶν, ὁ μανίαν προξενῶν, Πολυαιν. ή. 43.

Μανιουργέω, ῶ. (ἔργον). μανικὸν ποιῶ τινὰ, μετὰ αἰτ., Πολύαιν. ή. 43.

Μανιώδης, εος, ὁ, ἡ. καὶ, μανιωδῶς, ἐπίρ. (μανία, εἶδος.) Ὁ ὢν ὡς μαινόμενος, ἐνθουσιῶν, ὅστις εἶναι ὡς λυσσασμένος, παράφρων, ἄνοητος, Θουκυδ. Παρ' Εὐριπ. Βάκχ. 299. οὐσιαστ. ἀντὶ τοῦ, μανία, ἐνθουσιασμός. «Τὸ γὰρ βακχεύσιμον καὶ τὸ μανιώδες, μαντικὴν πολλὴν ἔχει· ὅταν γὰρ ὁ θεὸς εἰς τὸ σῶμα ἔλθῃ πολύς, λέγειν τὸ μέλλον τοὺς μεμηνότας ποιεῖ».

Μάννα, ἡ μάν, τό. Τὸ μάννα τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἀγγέλων ἄρτος, Ψαλμ. ὁ ἄρτος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς. 2) ἡ μάννα, κομμάτι, σπυρίον, ἀρώματος τινος, ἐξαιρ. μάννα λιβανωτοῦ, θυμιάματος. Ὁ Αἰλίας ἐν τοῖς Τακτικ. 35. καλεῖ «μάνναν, λιβανωτοῦ μεταξὺ τῶν πυρικαύστων ὑλῶν, ἢ ἐκείνων, οἱ ὧν ἀνάπτεται πῦρ. Ὁ Διοσκορ. (α'. 74.) ὁ Πλίνιος (ιβ'. 14.) καὶ ὁ Γαληνὸς καλοῦσι «μάνναν λιβανωτοῦ», ἐκείνο τὸ ὁποῖον ὁ Πλίνιος Mica thuris λέγει, τὴν δὲ τεθρανσμένην καὶ τετριμμένην, Glebas turis. Ἰδὲ κορνάριον εἰς Γαλην. περὶ συνθέτ. φαρμ. σελ. 313. 3) μάννα, ἡ. ταὐτὸν τῷ,

μαμμά, ἐν τῇ συνηθείᾳ· ὅτι δὲ ἐν χρήσει ἦν ποτε καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δῆλον ἐκ τοῦ παρὰ Λουκιανῷ Ἀποκοριττικῷ, Μαννάριον. 4) καὶ εἶδος ὕλης τινός, ἡ χυλοῦ δενδρωτικῶν, χρησίμου εἰς κίνησιν κοιλίας, παρ' Ἰατροῖς. ἴδε. ἐν τῷ, Μελία.

Μαννάκιον, τό. καὶ μανάκιον, ὑποκ. τοῦ μάννος. Μικρὸν περιδέραιον, μικρὸς κόσμος περιτραχήλιος (γιουρδάνι). ταὐτὸν τῷ, μανιάκης, Σχολ. Θεοκρίτ. ἰδ. 41.

Μαννάριον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ, Μάννα, μήτηρ. ταὐτὸν τῷ, μαμμάριον, Λουκιαν. διάλογ. ἑταιρ. ε'. καὶ, ζ'.

*Μαννοδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁ δίδων τὸ μάννα, Σιβύλλ.

Μάννος, καὶ, Μάνος, καὶ, μόνος (ὅθεν τὸ Λατ. monile), ου, ὁ. Περιδέραιον, Δωρικ. λέξις εἰς ἣν ἀνήκουσιν, ὡς φαίνεται, καὶ τὸ, μανιάκης, μανίακον, μανάκιον. ὅθεν

Μαννοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). ὁ φορῶν περιδέραια, Θεοκρ. 11, 41.

*Μανοειδής, ὁ, ἡ (μανός, εἶδος). Ὁ λεπτοτέρου, ἀραιοτέρου εἴδους ὤν.

*Μανόκαρπος, ὁ, ἡ (μανός, καρπός). Σπανίους, ἤτοι ἐδῶν' ἐκεῖ καρπὸν ἔχων· μὴ πυκνοὺς τοὺς καρποὺς ἔχων.

*Μάνος, ὁ, ἴδε μάννος.

Μανός, ή, όν, ἀντίκειται τῷ, πυκνός. Ἀραιός, μὴ πυκνός, λεπτός, χαῦνος, λελυμένος, μὴ σφιχτός, Θεόφρ. αἴτ. Φυτ. δ'. «Τὸ μὲν μανὸν καὶ μαλακόν, τὸ δὲ πυκνὸν καὶ σκληρόν». β) σπάνιος, ὀλίγος, μοναδικός, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐσπαρμένος, σποράδην κείμενος. γ) καὶ σπάνιος ἐπὶ χρόνου, ὡς, σφιγμός, ὃς τις κτυπᾷ σπανίως, μετὰ μεγάλα διαστήματα. Ἐν τῇ συνηθ. λέγεται καὶ τὸ ἐδῶθεν τῶν ἁλιευτικῶν δικτύων ἀραιὸν δίκτυον.—Ἡ λέξις ἔστιν Ἀττ. Φρυν. ΑΒ. 1. σ. 51, 32. ἔνθα σημειοῦται καὶ τὸ μακρόχρονον τῆς πρώτης συλλαβῆς, πρβ. τοῦ Διονόρφ. τὰ πρόλεγ. εἰς τὴν ἐν Δειφ. ἐκδ. τῶν ὑπὸ Γκισφ. μικρῶν Ἑλλ. Γεωγρ. Τ. ὁ. σ. ς'. ὃ' ὧν λύονται τοῦ Σαιφίρου αἱ ἀπορίαι, Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥ. 2, 1240. ὃ' ὁ καὶ ὀρθῶς γράφουτιν ὁ Poppo καὶ L. Cind. τὸ συγκρ. παρὰ Ξενοφ. Κ. Π. 7, 5, 6, μανότερον.

Μανοσπορέω, ῶ. Ἀραιῶς, ψειδομένως σπείρω, ἐκ τοῦ

Μανόσπορος, ὁ, ἡ (σπορά). Ἀραιῶς ἐσπαρμένος.

Μανόστημος, ὁ, ἡ (στήμων). Ὁ μανὸν, ἤτοι ἀραιὸν στήμονα ἔχων, Αἰσχύλ. παρὰ τῷ Ἐτυμολογ.

Μανότης, ητος, ἡ (μανός). Ἀραιότης, λεπτότης, μὴ πυκνότης, μὴ σφιχτότης. ἀντίκειται τῷ, πυκνότης. 2) σπανιότης, μοναδικότης, τὸ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κεῖσθαι διεστωρισμένον.

Μανόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ ἀραιά, ἤτοι σπάνια, λεπτά, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σποράδην κείμενα φύλλα ἔχων.

Μανόχροος, ὁ, ἡ (χρόα). Ἔχων ἀραιὸν, οὐχὶ πυκνὸν δέρμα, Θεόφρ. περὶ Ἱδρωτ. ταὐτὸν τῷ, ἀραιόσπορος.

Μανόω, ῶ (μανός). Μανὸν, ἀραιὸν, λεπτὸν, μὴ σφιχτὸν, χαῦνον, σπάνιον ποιῶ. Μανόομαι, οῦμαι. ἀραιοῦμαι, ἀραιοῦς, χαῦνος, κ.τ.τ. γίνομαι.

Μαντεία, ἡ, Ἰων. μαντηίη, Ἡρόδ. (μαντεύομαι). Τὸ μαντεύειν, χρησμολογεῖν, προφητεύειν· Τὸ προτέρημα, χάρισμα τοῦ προφητεύειν, Ἔμπ. Ὅμρ. Ἔρμ. 552, 547. καὶ κατὰ πληθ. 472. 2) προφητεία, μαντεία, χρησμός· ἔτι δὲ ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἐφαινοῦνται καὶ γίνονται οἱ χρησμοί, Ἡρόδ. 2, 57. 83. 3) ἡ τοῦ Μαντείου ἐρώτησις. «Μαντείας δεῖται». (Πλάτ. Συμπ. σ. 206. καὶ Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 394.) παροιμία ἐπὶ δυσνοήτων καὶ ἀκαταλήπτων πραγμάτων. 4) ἔκφρασις, ἡ λόγος τις ... τινὸς δίκην χρησμοῦ, Πλατ. Κρατυλ. σ. 384. Α. ἴδε. καὶ ἐν τῷ, Μαντεύομαι.

Μαντεῖον, τό. Ἰων. μαντήϊον. Προφητεία, χρησμός, «Μαντήϊα Τειρεσίαο (Ὀδ. Μ, 272. καὶ Ἡρόδ. (ποιὶ χρησμοὶ τοῦ Τειρεσίου, συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. 2) ἐν ἑνικῷ, χρηστήριον, χρησμοδοτήριον, ὁ τόπος, ἔνθα δίδονται οἱ χρησμοί, αἱ προφητεῖαι, Ἡρόδ.

Μαντεῖος, εία, εῖον, ή, ό, ἡ. Ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸ μαντεῖον, χρηστήριον, ἢ εἰς τὴν μαντείαν, προφητείαν, ἢ διαλαμβάνων περὶ αὐτῶν, ἢ χρησιμεύων εἰς αὐτά, ὡς, σπουδὴ, τιμή, δόξα κτ. ὅθεν, προφητικός. Οὐσιαστικῶς δὲ, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Μαντις.

Μάντευμα, τό. Ἡ ἐκδοθεῖσα μαντεία, προφητεία, ὁ χρησμός, ἡ ἀπόφασις τοῦ μαντείου, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. (Λεῖψ. 39. 8. ἐκ τοῦ

Μαντεύομαι, Ἀποθ. Μέτ. (μάντις). Προφητεύω, χρησμολογῶ, τὰ μέλλοντα προλέγω· χρησμὸν ἐκδίδω, χρησμοδοτῶ, τινί τι, Ὅμ. ἔτι δίχα πτωτικοῦ, Ὀδ. Β, 170. καὶ ἀλλαχοῦ· οὐσαύτως καὶ παρ' Ἡροδ. ὅθεν 2) μεταφορ. συμπεραίνω, ὑπολαμβάνω, οἴομαι, τεκμαίρομαι, νομίζω, πιστεύω, Ἀριστοτέλ. Νικομ. α. γ'. καὶ καὶ Ῥητορ. 1, 13 «Ἔστι γὰρ, ὁ μαντεύονται τι πάντες, φύσει κοινὸν δίκαιον καὶ ἄδικον, ἐπειδὴ, κατά τινα κοινὸν νόμον τῆς φύσεως, εὑρίσκεται κάποιον δίκαιον καὶ ἄδικον, τὸ ὁποῖον ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὡς ἐξ ἰδίας ἐπιπνοίας καὶ φυσικῆς τινος αἰσθήσεως προγνωρίζουσι καὶ προαισθάνονται, καὶ Πλάτ. Νόμ. γ'. «Μαντεύομαι δὴ περίγε Κύρου, κ. τ. λ.», καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, προνοῶ, προβλέπω, ἀπειλῶ, διανοοῦμαι, κατὰ νοῦν ἔχω, στοχάζομαι, φαντάζομαι· καὶ ἐπὶ ζώων, Θεόκριτ. κά. 45. «Πᾶσα κύων ἐν ὕπνῳ ἄρτους μαντεύεται». 3) ἀφῶ τὰ μοὶ προπροφητεύσῃ τις, Ἡρόδ. 1, 46. περί τινος, Ἡρόδ. 8, 36. ἐν Δελφοῖσι, Ἡρόδ. 6, 76. 9, 33. ἐπὶ Καστραλίῃ, Πινδ. Πυθ. 4, 290. ὅθεν χρῶμαι, συμβουλεύομαι, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, τὸ χρηστήριον, ἢ τὸ οἰωνιστήριον, χρηστηριάζω, οἰωνίζομαι, Πλάτ. Ἀπολογ. 5. «Καὶ σήποτε καὶ εἰς Δελφοὺς ἔλθοιν, ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσασθαι, νὰ ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον περί τινος, Πινδ. Ὀλ. 6, 64. (τὸ ἐνεργ. μαντεύω, ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας, εὕρηται μόνον παρὰ Ξεν. Ἐφεσ. ὅθεν

Μαντευτής, οῦ, ὁ, = Μάντις.

Μαντευτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς μαντείαν, ἢ εἰς τὸν μάντιν.

Μαντευτός, ή, όν (μαντεύομαι). Μεμαντευμένος, τὸ ὁποῖον ἐπροφήτευσεν, ἢ ἐπρόσταξε τὸ μαντεῖον.

Μαντεύω. Προφητεύω, χρησμολογῶ, Ξενοφ. Ἑφέσ. ε. 4. ἴδε μαντεύομαι ἐν τῷ τέλει.

*Μαντηίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ μαντεία, Ἡρόδ.

*Μαντήϊον, τό, Ἰων. ἀντὶ μαντεῖον, Ὀθν. καὶ Ἡρόδ.

*Μαντήϊος, ίη, ίον, Ἰων. ἀντὶ μαντεῖος.

Μάντης, ου, ὁ, = μάντις, πόλλ' ἀμφ. Meineke quaest. Menand p. 40.

Μαντικός, ή, όν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸν μάντιν, ἢ εἰς τὴν μαντικήν, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὴν προφητικὴν τέχνην, ὅ ἐστιν, εἰς τὸ νὰ προλέγῃ τὰ μέλλοντα, προφητικός. ὅθεν «Μαντικὴ, ἤτοι ὑπακουομ. τέχνη, ἢ τέχνη, ἤτοι τὸ χάρισμα τοῦ προλέγειν τὰ μέλλοντα, Ἡρόδ. 9, 94. καὶ Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 48. «Τὸ δὲ μὴν ἄξιον ἐπιμαρτύρασθαι, ὅτι καὶ τῶν παλαιῶν οἱ τὰ ὀνόματα τιθέμενοι οὐκ αἰσχρὸν ἡγοῦντο οὐδὲ ὀνείδος μανίαν, οὐ γὰρ ἂν τῇ καλλίστῃ τέχνῃ, ἢ τὰ μέλλον κρίνεται, αὐτὸ τοῦτο τοὔνομα ἐμπλέκοντες μανικὴν ἐκάλεσαν, ἀλλ' ὡς καλοῦ ὄντος, ὅταν θείᾳ μοίρᾳ γίγνηται, οὕτω νομίσαντες ἔθεντο· οὐδὲ νῦν ἀπειροκάλως τὸ τοῦ ἐπεμβαλόντες, μαντικὴν ἐκάλεσαν». ὁ αὐτ. ἐν Συμποσ. 13. «Καὶ ἔστιν αὕ ἡ μαντικὴ φίλιας θεῶν καὶ ἀνθρώπων δημιουργός».

Μαντιπολέω, ῶ. Μαντεύομαι, προφητεύω. ἐκ τοῦ

Μαντιπόλος, ὁ, ἡ (μάντις, πολέω). Κατοικοῦν εἰς τὴν μαντείαν, προφητεύων.

Μάντις, εως, καὶ Ἰων. ιος, ὁ. Προφήτης, ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα, ἔνθους, Ἰλ. Α, 62. «Ἀλλ' ἄγε δήτοτε μάντιν ἐρείομεν» «Μάντις κακῶν (Ἰλ. Α, 106)», προφήτης μόνον κακῶν, κακὸς προφήτης. «Μάντις ἀνήρ», Πινδ. καὶ ἡ μάντις, Σοφ. Ἠλ. 471. 2) θηλυκ. ἡ· εἶδος ἀκρίδος πρασίνης, ἰτχνῆς μὲ μακρὰ, λεπτὰ ἐμπροσθινὰ ποδάρια, ὅντα ἐν παντοτεινῇ κινήσει, Θεόκριτ. ἰ. 18., τὴν ὁποίαν θέλουσιν, ὅτι εἶναι ἡ τοῦ Διον. Mantis· ἴσως ὅμως εἶναι ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ἄλλως Καλαμαία, καὶ Καλαμῖτις, καλουμένην. Παρὰ Διοσκορ. Παραβ. α'. 158. κεῖται «Μάντις· ἔστι δὲ ὅμοιος ἀκρίδι Ἰνδικῇ». 3) παρ' Ἡσυχ. λέγεται ἔτι καὶ ὁ ἐν τοῖς κήποις ἢ μεταξὺ τῶν φυλλῶν διαιτώμενος πράσινος βάτραχος, καθὸ προφήτης τοῦ καιροῦ (ἡ ἐρωτέρα παραγωγὴ τῆς λέξεως ἔστιν ἀναστρέψητος ἢ τοῦ Πλάτωνος ἐκ τοῦ μαίομαι, καθὸ ὁ μάντις, ὡς ὑπὸ θεοῦ τινος ἐνθουσιασμένος, προβλέπει καὶ προλέγει τὰ μέλλοντα· οἱ νεώτεροι παράγουσιν αὐτὴν ἐκ τοῦ ΜΑΩ, πλὴν καὶ τοῦτο ἐστι τὸ πρωτότυπον τοῦ μαίομαι.)

*Μάντεσσα, ἡ (μάντις), = ἡ μάντις, νεωτ. λέξις.

Μαντιχώρας, καὶ μαρτιχώρας, ου, ὁ. Εἶδος ἰνδικοῦ τετραποδου ζώου, ἀδιορίστου εἰσέτι, ἢ μυθώδους, ἴσως δὲ ἔστιν εἶδος ἀκανθοχοίρου, hystrix, Παυσανίας 9'. 21.

Μαντοσύνη, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ μαντεύεσθαι, ἢ μαντική, Ἰλ. Α, 72. ὡσαύτως καὶ πληθ. Ἰλ. Β, 832. (ῡ) Βυρίως θηλ. τοῦ

Μαντόσυνος, ὁ, ἡ, καὶ ὑνη, υον (μάντις), ποιητ. εἰς τὴν μαντικὴν, εἰς τὸν χρησμὸν ἀνήκων· ἐκ τοῦ χρησμοῦ προερχόμενος προφητικός. «Κέλευσμα μαντόσυνον», Εὐριπ. Ἀνδρομ. 1031. προσταγὴ τοῦ μαντείου.

Μαντώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), προφητικοῦ εἴδους ὤν.

Μαντῶος, ῶα, ῶον, Ἰων. ποιητ. ἀντὶ μαντόϊος, ταὐτὸν τῷ, μαντεῖος.

Μανύω, Μανυτής, ὁ, Μάνυσις, ἡ Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, μηνύω, μηνυτής, μήνυσις.

Μανώδης, εος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μανοειδής. Ἀραιός, λεπτός, σπογγώδης· ἀντίκειται τῷ, πυκνός.

Μάνωσις, εως, ἡ (μανόω). Ἀραίωσις, τὸ ἀραιὸν ἢ λεπτὸν ποιεῖν, = μανότης. (– – υ)

Μάξεινος, ὁ. Εἶδος ἰχθύος· ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, μαζεινος.

*(Μάομαι), ὅθεν συναιρ. μῶμαι, ἴδε ΜΑΩ, Γ.

Μαπέειν, Ἐπ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρμφ. τοῦ μάρπτω, Ἡσιόδ. ἀσπ. Ἡρακλ. 231. 304. καὶ 252.

Μάραγδος, ὁ, = σμάραγδος, Meineke Μένανδρ. σ. 132. (υ – υ)

Μάραγνα, ἡ, = σμάραγνα. Μάστιξ, ἡ μάστιγος γένος, εἶον ῥάβδος, ταυρεία (καμτζίκι, Τουρκ.), Εὐριπ. Ῥῆσ. 817. καὶ Πλάτ. Κωμικ. παρὰ Πολυδ. ἰ. 56. Ὁ Ἡσύχ. Ὁ Ἡρωδ. ἔγραψε παροξυτόνως, μαράγνα (υ – υ)

Μάραθον, τό· καὶ μάραθρον, καὶ μάλαθρον. Εἶδος ἀρωματικοῦ χόρτου, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα γνωστόν, Διοσκορ. γ'. 81. Anethum foeniculum (τὸ μάραθον ἔστι Δωρ. καὶ Ἀττ. τύπος παρ' Ἐπιχάρμ. καὶ τοῖς Ἀττ. Κωμ. ὅθεν

*Μαραθρίτης, ὁ, οῖνος. Μὲ μάραθρον κατασκευασμένος.

*Μαραθροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μαράθρου, ὅμοιος αὐτῷ, Διοσκ. ἐκ τοῦ

*Μάραθρον, τό, = μάραθον. (υυυ) ὅθεν

Μαραθρών, ῶνος, καὶ Ἀττκ Μαραθών, ὁ. Τόπος κατάφυτος ἀπὸ μάραθρα, ἢ χωρίον, ἐσπαρμένον μὲ μάραθρα, Στράβ. γ'. 2) Μαραθών, τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ διὰ τὸ ἐν ἀφθονίᾳ φυόμενον μάραθον οὕτω καλούμενος, καὶ δῆμος Ἀττικῆς.

*Μαραθωνομάχης, ου, ὁ, καὶ μαραθωνομάχος, ὁ (μάχομαι). Ὁ μαχόμενος, ἢ συμπολεμήσας παρὰ Μαραθῶνι. ὅθεν παροιμ. πᾶς διαπρέψας, ὡς ἐκεῖνοι οἱ προπάτορες, πολεμιστής, οἷους εἴχομεν τὴν τύχην ἢ τὸ κούχημα τοῦ νὰ ἴδωμεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, Ἰακ. Α. Π. σ. 867. Διογ. Λ. 1. 56.

Μάρανα, ἡ, = μάραγνα, Αἰσχύλ. Χοηφ. 360.

Μαραίνω, Μέλ. ανῶ, Ἀόρ. ά. ἐμάρανα, Ἀττκ. ἐμάρανα, καὶ ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 140. παθ. ἀόρ. ἐμαράνθην, παθ. παρακμ. μεμάρασμαι, παρὰ δὲ Πλουτ. καὶ, μεμάραμμαι. Κυρίως ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ πυρός ἢ ἐπὶ τῆς θερμότητος, ἀντὶ τοῦ, σβύω τὸ καῖον, μίαν φωτιάν, τὴν πύρωσιν, κάμνω νὰ μαρανθῇ, ὅταν σβύνῃ τις τί κατ' ὀλίγον. «Ἀνθρακιήν», ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 140. Πλάτ. κατ' ὀλίγον σβύομαι, πάνει ἀπὸ τοῦ νὰ καίῃ, ἐπὶ πυρὸς ὀλίγον κατ' ὀλίγον τελειόνοντος, σβύοντος. «Φλὸξ ἐμαράνθη, πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο», Ἰλ. Ι, 212. Ψ, 228. 2) μετάπειτα τροπικ. κατ' ὀλίγον φθείρω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, καὶ ἐπὶ φυτῶν, κάμνω τι νὰ μαρανθῇ, μαραγκιάσῃ, ἐπὶ τῆς κατ' ὀλίγον καταστρεπτικῆς ἐπιρροῆς τοῦ καιροῦ, Schaef. Σοφ. Αἰ. 714. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀδύνατον ποιῶ, ἀδυνατίζω, ἀχαμνίζω, ἰσχναίνω, ἰσχνόν, λεπτὸν ποιῶ, ἐκτήκω, φθίω, ποιῶ ἐν σῶμα ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἤτοι κατὰ μικρόν, ἀφανίζεσθαι, χάνειν τὰς δυνάμεις του ἢ τὴν εὐρωστίαν του. Παρὰ Σοφοκλ. «Πάντ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγειν», ἀντὶ τοῦ, κατ' ὀλίγον ἀφανίζει, φθείρει. Ἱσοκράτ. «Ἄλλος μὲν ἡ χρόνος ἀνάλωσεν, ἡ νόσος ἐμάρανεν· τὸ δὲ παρ' Ἀριστοτέλ. περὶ Οὐρανοῦ β'. «Τὸ πῦρ ἐάν τις μὴ κινεῖ, μαραίνεται, δύναται ἐκλειφθῆναι καὶ παροιμιακῶς ἐπὶ τῶν παθῶν. — Πλάτ. μαραίνομαι, κατ' ὀλίγον οἰχομαι, τήκομαι, φθείρομαι, χάνω τὰς δυνάμεις μου, ἀδυνατῶ, φθίνω, ξηραίνομαι (ξηραγκιάζω), ἐπὶ φυτῶν μαρκγγιάζω, καὶ ἐπὶ ποταμῶν στύφω, παύειν ἀπὸ τοῦ νὰ δίδῃ νερόν, Ἡροδ. α, 24. τροπικ. σβύνεσθαι ἀπὸ τοῦ μνημονικοῦ τῶν ἀνθρώπων, καταντᾶν εἰς λήθην, καταντᾶν τόσον, ὥστε νὰ μὴ ἐνθυμῆται τις πλέον, λησμονεῖσθαι, Σοφ. Ο. Κ. 328. καὶ ἐπὶ δράσεως, ἀμβλυωπῶ. «Μαραίνει ὄψιν», Σοφκλ. (συγγεν. τῷ, μαίρω, μαμαίρω, ὅπου καὶ αἰνίττεται ἡ πρωτίστη χρῆσις τῆς λέξεως ἐπὶ τοῦ πυρός. Ζήτ. Μαμαίρω.

Μάραντις, ἡ. Τὸ μαραίνειν, καθ' ὅλας τὰς σημασίας. ὅθεν

Μαραντικός, ἡ, ὄν. Ὁ μαραίνεσθαι ποιῶν, Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρ. 59.

Μάραον, τό· καὶ μάραος, ὁ, = πίτταξις.

Μαρασμός, οῦ, ὁ (μαραίνω), = μάρανσις. 2) παθ. ἡ κατ' ὀλίγον φθορὰ καὶ ἔλλειψις τῶν δυνάμεων ἢ τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος, ἐξαιρτ. ἐκ τοῦ γήρατος ἢ ἐκ τινος φθιτικοῦ πυρετοῦ, Ἀριστοτ. περὶ Νεότητ. «Ἀλλὰ μὴν πυρός γε δυο ὁρῶμεν φθορὰς, μαρασίν τε καὶ σβέσιν· καλοῦμεν δὲ τὴν μὲν αὐ ἑαυτοῦ, μαρανσιν.

Μαρασμώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐν τῷ εἴδει ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μαρασμοῦ ὤν· ἢ ὁ μετὰ μαρασμοῦ συντροφευόμενος, κυριευμένος ὑπ' αὐτοῦ, πάσχων μαρασμόν, Γαλην. «Ἑκτικὸς καὶ μαρασμώδης πυρετός».

Μεράσσω, = σμαραγέω, Ἑρωτιαν· ὡς τό, μέραγνα ἀντὶ σμάραγνα, κ. τ. τ.

Μεραυγέω. Ἔχω σπινθῆρας πρὸ τῶν ὀμμάτων, θαμβοῦμαι. ὅθεν σπιθίζομαι, χαίνω τὴν ὅρασιν, Πλουταρχ. «Χρώματα λυπηρὰ τῇ ὄψει, πρὸς ἃ γίνεται τὸ συγχεῖσθαι καὶ μαραυγεῖν», πρβ. Herm. de Arsch. Prom. sol. p. 17. (οὐχὶ ἐκ τοῦ, μαραίνω, ἀλλ' ἐκ τοῦ, μαίρω, μαρμαίρω, ἀμαυρῶ, ἀμαυρόω, αὐγή.) ὅθεν

*Μεραυγία, ἡ. Τὸ βλέπειν σπινθῆρας πρὸ ὀφθαλμῶν, ἢ θάμβωσις, καὶ τροπ. ἡ ἀμβλυωπία, στένωσις τῶν ὀφθαλμῶν, τυφλότης, Ἀρχύτας παρὰ Στοβ. λόγ. ά. «Τὸ λαμπρὸν φῶς μαραυγίαν περιτίθησι τοῖς ὀφθαλμοῖς».

Μαργαίνω, (μάργος). Εἶμαι ἢ πράττω ὡς μανικὸς, ἔξω φρενῶν, λυσσασμένος· «ἐπί τινι μαίνομαι κατά τινος, ὡς μαινόμενος ὁρμῶ κατά τινος, Ἰλ. Ε, 882. πρβ. μαργάω.

*Μαργαρίδης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ μαργαρίτης.

*Μαργαρίς, ίδος, ἡ, νεώτ. τύπος ἀντὶ μαργαρίτης.

Μαργαρίτης, ου, ὁ· καὶ μαργαρῖτις, ιδος ἡ, ὑπακουομ. λίθος. Μαργαριτάριον, τὸ ὁποῖον γίνεται ἐν τοῖς ὀστρέοις, τόσον τὸ κυρίως θαλάσσιον, ὅσον καὶ τὸ τῆς ἠπείρου (μαργαρίτης χερσαῖος)· εἶχε δὲ τὴν τριπλῆν ἀξίαν τοῦ καθαρωτάτου χρυσοῦ. Ὅρα τὴν περιγραφὴν τούτου παρ' Ἀθηναίῳ, γ'. σελ. 93. καὶ 94. Παρ' Ἀρρίαν· καὶ Λουκιαν. λέγεται ἔτι «Ἰνδικὸς, καὶ Ἐρυθραῖος λίθος». Ὁ Φώτ. ἐν Βιβλιοθ. κώδ. ξζ'. σημειοῖ, ὅτι οἱ μαργαρῖται, καὶ μάργαροι λέγονται καὶ μαργαρίδαι. «Εὕρηται γὰρ ὁ μάργαρος παρά τε Προκοπίῳ τῷ ῥήτορι, καὶ ἄλλοις τε ἀξιολόγοις· τὸ δὲ μαργαρίδαι παρά τε Πραξαγόρᾳ, ἰωνίζοντι ἐν τῇ περὶ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον δευτέρᾳ ἱστορίᾳ, καὶ παρ' ἄλλοις· οἱ δὲ μαργαρῖται, σύνηθες καὶ πολὺ ἐν τῇ χρήσει». 2) ἡ κογχύλη τοῦ μαργαριτάριου. 3) = μαργέλλια, φυτόν τι, τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς παρομοιάζει τῷ μαργαρίτῃ. ἴδε καὶ μαργέλλια.

Μάργαρον, τό, = μαργαρίτης. ὅθεν

*Μάργαρος, ὁ, καὶ ἡ. Ἡ κογχύλη, τὸ κοράλλιον τοῦ μαργαρίτου· καὶ αὐτὸ τὸ μαργαριτάριον. ὅθεν

Μαργαρώδης, ος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος, ἢ τὸ σχῆμα, ἢ τὸ χρῶμα τοῦ μαργάρου ἔχων.

Μαργάω, ῶ (μάργος) ὡς, μαργαίνω. Μαινόμενος, ἔξω φρενῶν εἶμι, μαίνομαι, ἐνθουσιῶ, ἀκρατῶς ὁρμῶ, παραφρονῶ· καθόλου, εἶμαι μωρὸς καὶ ἀνόητος, ἀστόχαστος, προπετὴς, αὐθάδης, ἀκρατὴς, ἄσωτος, φιλήδονος ἢ πράττω ἀνόητος, ἀστόχαστα προπετῶς, ἄσωτως, ἢ εἶμαι ἄπληστος ἢ λαίμαργος. «Συτὶν ἐπὶ φορτῷ μαργαινούσαις (Πλουτ. ζ'. σ. 338.)», ἐπὶ χοίρων, οἵτινες κυλίονται εἰς τὴν λίσπην διὰ λαιμαργίαν.

Μαργέλλια, τά· καὶ (παρὰ Ποιμ. Ἰνδικοῖς ιά. 9.) Ἀργέλλια, καὶ μαργελίδες, παρὰ Πλινίῳ margarides. Εἶδος φοίνικος, ἢ ὁ ὅμοιος τῷ μαργαρίτῃ καρπὸς αὐτοῦ, πιθανῶς τὸ Μελιδίβιον κάρυον, Περσιστὶ Ναργέλ.

Μαργέλλιον, τό. ταὐτὸν τῷ, μαργαρίτης.

Μάργη, ἡ (μάργος) = μαργότης. Ὕβρις, Ἡσυχ. ἀμφ.

Μαργήεις, εσσα, εν, = μάργης. Μωρὸς, ἀνόητος, μανικὸς, ἔνδους, ἔξω φρενῶν, ἀλαζὼν, ὑβριστὴς, Σουίδ. ποιητ.

Μαργηλίς, ίδος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, μαργαρίτις, Φιλοστ. πλήθ. = τὰ μαργέλλια.

*Μάργης, ου, ὁ, = μάργος.

Μαργίτης, ου, ὁ (μάργος). Ὄνομα ἁπλοῦ, μωροῦ καὶ ἀνοήτου τινὸς ἀνθρώπου, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ ἐπιγράφεται ἐν Ῥωμαϊκὸν ποίημα, εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον, τοῦ ὁποίου τὰ ὀλίγα εἰς ἡμᾶς διασωθέντα τεμάχια καὶ λείψανα εὑρίσκονται παρὰ Falbe de Margite Homerico, 1798. πρβ. Ir. Lindemanns Lyra. T. I. nr. 17. Ὁ Δημοσθένης ἐκάλει οὕτω τὸν Ἀλέξανδρον. Ὅρα Ἁρποκρατ. ἐν Λέξ. Ὁ Φώτιος ἔχει ἔτι «Μαργίτης, ἐπὶ μωρῷ κωμῳδούμενος, ὃν χρὴ ἀριθμῆσαι μὲν μὴ πλείω τῶν πέντε δυνηθῆναι· νύμφην δὲ ἀγόμενον, μὴ ἅψασθαι αὐτῆς, ἀλλὰ φοβεῖσθαι, λέγοντα, μὴ τῇ μητρὶ αὐτὸν διαβάλλῃ· ἀγνοεῖν δὲ νεανίαν ἤδη γεγενημένον, καὶ πυθάνεσθαι τῆς μητρὸς, εἴ γε ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἐτέχθη· καὶ ἐντεῦθεν ἐκάλουν τοὺς ἀνοήτους οὕτως.

Μάργος, η, ον· ἡ, μάργος, ὁ, ἡ. Παρ' Ὁμήρ. ταὐτὸν τῷ, ἄφρων, μαινόμενος, Ὀδυσ. Π, 421. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἔκφρων, ἀναίσθητος, μωρὸς, ἀνόητος, ἐλαφρόφρων, Ὀδ. Ψ, 11. ἐξαιρτ. ἄπληστος, γαστρίμαργος, λαίμαργος, ἔκδοτος εἰς φαγοποσίαν. Γαστὴρ μάργη, Ὀδ. Σ, 2. καθόλου, ἀλαζὼν, ὑβριστὴς, αὐθάδης, προπετὴς, καὶ ἀσελγὴς, ἀκόλαστος, φιλήδονος, ἄσωτος, ἔκδοτος εἰς τὰς σαρκικὰς ἡδονάς. «Ἵπποι μάργοι», αὐθάδεις, Ἐπ. Ὁμ. 4, 4. «Οἶνος μάργος (Ἡσ. λείψ. 43)», ὡς μόχλος ἔμπαλος. Θέογνις 581. «— — ἀνδρὸς μάργου, ὃς τὴν ἀλλοτρίαν βούλετ' ἀρουραν ἀροῦν», ὅστις θέλει νὰ παράδῃ, ὑβρίζῃ τοῦ ἄλλου τὴν γυναῖκα. Πλάτ. Νόμ. «Ἡδοναὶ πολλαὶ καὶ μάργαι», ἔξω τοῦ δέοντος ἀσελγεῖς καὶ ἄσωτοι. ὅθεν

Μαργοσύνη, ἡ· καὶ, Μαργότης, ητος, ἡ (μάργος). Ἀφροσύνη, μανία· ἀνοησία, μωρία· ἀλαζονεία, προπέτεια, ὕβρις· ἀκολασία, ἀσέλγεια, ἀσωτία· λαιμαργία, ἀδηφαγία, πολυφαγία καὶ πολυποσία, Εὐριπ. καὶ Πλάτ.

*Μαργότης, ητος, ἡ, = μαργοσύνη.

Μαργόω, ῶ (μάργος). Κάμνω τινὰ μάργον. Μέσ. = μαργαίνω, μάργος εἶμι. ὅθεν «Μεμαργωμένος ἀνερῶ μένειν», ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ μανίας κυριευμένος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 758. καὶ «Μαργῶσαν χείρα», Εὐριπ. Ἑκάβ. 1228. τὴν μαινομένην, = μαινῶσαν, ἐφῶσαν φόνου, Εὐρ. Φοίν.

Μάρη, ἡ. Κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Ὁμήρ. ἐν Ἰλ Ο, 137. (Ἐκδ. Villoison) παρὰ Ποιδάρῳ καλεῖται ἡ χείρ· καὶ ἐντεῦθεν δῆθεν παράγεται τό, Μάρπτω· ἔτι δὲ καὶ τό, Εὐμαρης, ἀντὶ τοῦ, εὐχερής. (υ–)

Μαρίδιον, ίου, ὁ· καὶ μαριδεύς, έως, ὁ. Εἶδος λίθου, ὅστις ὁπόταν τινὰς χύσει ὕδωρ ἐπάνω αὐτοῦ, κείται, οἷον ὁ ἄσβεστος (ἀσβέστης), Ἀριστοτέλ. θαυμ. 41. Παρ' Ἡσυχ. ἀπαιτεῖ ἡ τάξις, μαρίτης, ὅπου, μαριζεύς, κεῖται. Ἐνταῦθα φαίνεται, ὅτι ἀνήκει καὶ ἡ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ῥῆσις τοῦ Σοφοκλέους ἐν Λέξ. Ἀλοιμός. «Μαρίευς ἀλοιμός, ἡ ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάμου γανώσεως ἐνεῖσα ἐπάλειψις, καθαιρουσα πετάλωσις οὖσα ἐν αὐτῷ, ἀλοιμοὺς δὲ τὰς χρίσεις καὶ τὰς ἐπαναλείψεις ἔλεγον.

Μαριλευτής, οῦ, ὁ (μαρίλη). Ταὐτὸν τῷ, μαριλοκαύτης, Πολυδ.

Μαριλεύω, Μαρίλην ποιῶ, κάμνω μικρὰ κάρβουνα, Πολυδ. ἐκ τοῦ

Μαρίλη, ἡ. Ἡ τῶν ἀνθράκων τέφρα καὶ σποδιὰ, θερμοσποδία, τὸ λεπτὸν τῶν ἀνθράκων, ἡ λεπτὴ τέφρα ἢ ὑποστάθμη αὐτῶν· καὶ μικρὸν ἀνάμμενον ἢ ἐσβεσμένον κάρβουνον, Ἱππ. λέγεται ἔτι καὶ, σμαρίλη. ἐντεῦθεν τὸ ὄνομα ἀνθρακέως τινὸς, Ἀχαρνέως, Μαριλάδης, Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 609. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Μαρμαίρω· ὅθεν

Μαριλοκαύτης, ου, ὁ (καίω). Ὁ μικρὰ κάρβουνα ποιῶν, καίων, καρβουνάρης, ἀνθρακεύς, μαρίλη γὰρ, τὸ ἀπόψημα τῶν ἀνθράκων, Ἡσύχ.

Μαριλοπότης, ου, ὁ (πίνω). Ποιητ. ὁ τὴν μαρίλην, ἤ σεσίνιν τῶν καρβούνων, ἤτοι καπνιάν, τὸν ἀτμὸν τῶν ἀνθράκων καταπίνων, Ἀναλ.

Μαρῖνος, ὁ. Ἰχθύς τις, θαλάσσιος, Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. ϛ'. 17.

Μάρις, εως, ὁ. Μέτρον τί των ὑγρῶν, ἓξ κοτύλας περιλαμβάνον. Ἀριστοτέλ. ζῴων Ἱστορ. ἡ. 9. κατ' ἄλλους δὲ δέκα χοᾶς, Πολυαίν. δ. γ'. 32.

Μαρίω, Ἔχω θέρμην, καῦσιν, ἐξαιρτ. πυρετοῦ, πυρέττω, ἐκ τοῦ μαίρου, μαρμαίρω, Δωρ. μαιριάω.

Μάρκος, ὁ· καὶ, **Μάρμων**, ὁ παρ' Ἀθην. γ'. ἐν δὲ Χειρογρ. μάρμων, ὁ, κατὰ Πεαρσῶνον εἰς Ἰγνάτ. ταὐτὸν τῷ, Ὁμαίμων.

Μαρμαίρω, Μλ. πρῶ. Ἀνγάζω, λάμπω, φωτοβολῶ, ἀστράπτω, στίλβω, ἀκτινοβολῶ, σπινθηροβολῶ· ἐκτὸς τῆς ταχέως κλονουμένης ἢ τρεμουμένης κινήσεως τοῦ φωτός. ἐκφράζει ἡ λέξις ἔτι τροπκ. καὶ πᾶσαν παρομοίαν κίνησιν, π. χ. τῶν ὀμμάτων, καὶ τῶν ποδῶν ἐν τῷ Χορεύειν· παρ' Ὅμ. εὕρηται μόνον ἐν Ἰλ. ἐξαιρ. ἐπὶ λάμψεως τοῦ χρυσοῦ, χαλκοῦ, τῶν ὅπλων καὶ τῶν ὡπλισμένων στρατιωτῶν, ἔτι δὲ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, π. χ. τῆς Ἀφροδίτης «ὄμματα μαρμαίροντα», Ἰλ. Γ, 397. καὶ πάντοτε κατ' ἐνεστ. τῆς μετοχῆς, παρὰ δὲ Ἡσ. Θεογ. 699. «αὐγὴ μαρμαίρουσα· πρβ καὶ αἰόλος, αἰόλλω, αἰολάω· — πρωτότυπον τούτου εἶναι τό, μάρω, μαίρω, καὶ κατὰ ἀναδιπλ. μαρμαίρω, ὡς ἐν τῷ λιλαίομαι, μαιμάω, μοιμύλλω, μορμύρω κτ., ἔνθα παρίσταται ἡ ἔννοια ἐπιτάσεως ἢ ἐπαναλήψεως τῆς πράξεως· ἐκ δὲ τοῦ μαρμαίρω προκύπτει πάλιν τό, μάρμαρος, μαρμαρύσσω, μαρμαρυγή, ἀμαρύσσω, ἀμαρυγή, ἀμαυρός, μαυρός· ἐπειδὴ δὲ μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ φωτὸς συνέχεται καὶ ἡ τοῦ πυρός, καὶ τῆς θέρμης, ἐκ τοῦ, μάρω, προκύπτει καὶ τό, μαρίω, πυρέττω, τὸ Δωρικ. μαιριάω, θέρμην, ἢ πῦρ ἔχω, θερμαίνομαι· ὁ Ἐτυμολόγ. παράγει ὀρθῶς ἐν τοῦ, μάρω καὶ τό, μαραίνω, καὶ ἔρμην. διὰ τοῦ πυρὸς ἀφανίζω. ὅτι δὲ καὶ τό, μαρίλη, παρομοίως παράγεται ἐκ τοῦ, μάρω, φαίνεται ἐκ τῆς παρὰ τῷ Φωτίῳ γλώσσης, μαρείνη, ἡ μεμαρασμένη ὕλη, καὶ τοὺς ἀνθρακευτάς· ὅθεν

Μαρμάρεος, εία, ειον. Ἀττκ., καὶ ποιητ. μαρμάρεος, έα, εον (μαρμαίρω). Ἀστράπτων, λάμπων, διαφανής, στιλπνός, ἐξαιρτ. ἐπὶ λάμψεως μετάλλου τινός· ὅθεν «μαρμ. αἰγίς (ἀστραπή), ἀντυξ», Ἰλ. Λ, 594, Σ, 480. «πύλαι μαρμ.,» Ἡσό. Θ. 811. καὶ ἐπὶ γαληνιώσης, ἀστραπτούσης ὡς· ὁ καθρέπτης, θαλάσσης, «πάλη μαρμαρέη», Ἰλ. Ξ, 278. 2) λαμπρός ἢ λευκὸς ὡς τὸ μάρμαρον, εἶτα δὲ καὶ σκληρὸς ὡς αὐτό· ἢ ἐκ μαρμάρου ὤν, μαρμαρένιος.

Μαρμαρίζω, (μάρμαρος). Λαμπρός εἰμί, ἢ λάμπω, ἀστράπτω, ἀκτινοβολῶ, ἢ σκληρόν εἶναι ὡς τὸ μάρμαρον. «Πέτρα μαρμαρίζουσα», (Διοσκορ. γ'. 2), ἢ σκληρὰ ὡς τὸ μάρμαρον.

Μαρμάρινος, ίνη, ινον. Ταὐτὸν τῷ, μαρμάρεος.

***Μαρμαρίτης**, ου, ὁ, θηλ. μαρμαρῖτις, ιδος, = μαρμάρειος, μαρμάρινος. Φίλων περὶ τῶν ζ. θεαμάτ. σελ. 8. «Πέτρα μαρμαρῖτις».

Μαρμαρογλυφία, ἡ (γλύφω). Τὸ ἐκ τῶν μαρμάρων γλύφειν, κατασκευάζειν ἀνδριάντας, ἀγαλματοποιία, ἀνδριαντοποιία, Στράβ. ἰ. σελ. 746.

Μαρμαρόεις, εσσα, εν (μαρμαίρω), = μαρμάρεος. Ἀστράπτων, λάμπων, ἀκτινοβολῶν. «Αἴγλα μαρμαρόεσσα», Σοφοκλ. Ἀντιγ. 618.

Μάρμαρον, τό, = μάρμαρος, σημ. 2.

Μαρμαροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ δουλεύων εἰς τὸ μάρμαρον, ἀγαλματογλύφος, Γλωσσ. Φιλοξ. Βυζ.

Μάρμαρος, ου, ὁ. Παρ' Ὅμ. ἐν γένει, πέτρα, κοντζουρον βράχου, ἐπίθετον πέτρας πυκνῆς καὶ ὀλίγον τι βαρείας, «Μάρμαρος ὀκριόεις» (Ἰλ. Μ, 380. Ὀδ. Ι, 499), καὶ ὡς ἐπίθ. «Πέτρος μάρμαρος Ὀκριόεις», Ἰλ. Π. 735. καὶ Εὐρ. Φοιν. 1410., πλὴν ἀεὶ μετὰ τῆς παρεστηκυίας τοῦ λάμποντος χρώματος ἢ τῆς σελληνότητος. 2) παρὰ τοῖς Ἕλλησι καλεῖται ἓν ἐξαίρετον καὶ λαμπρὸν εἶδος λίθων, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ οὐδέτερος μάρμαρον, λεγόμενον. «Λατόμιον μαρμάρου λίθους», Στράβ. ιδ'. σελ. 955. τόπος (μανδέμι), ἔνθα ἐκβάλλουσι μάρμαρα· ἔτι δέ, ἡ λατομία τοῦ μαρμάρου· καὶ πᾶν τὸ ἐξ αὐτοῦ κατεσκευασμένον, καθὼς π. χ. τὸ μνημεῖον, παρὰ Θεοκρ. 22, 211. καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας λέγεται καὶ θηλ. ἡ μάρμαρος ὡς ἡ λίθος. 3) καθόλου πᾶν σκληρὸν σῶμα, ὡς παρ' Ἱππιατρ. «Καλοῦσι τὶ πάθος οἱ ἔμπειροι μάρμαρον· συμβαίνει δὲ μάλιστα ἐν τοῖς ἐμπροσθίοις ποσὶ τῆς (τῶν ἵππων) ὁπλῆς, ὃ καλεῖται στεφάνη· ἔστι δὲ κονδυλώματα σκληρά». Παρὰ τό, μαρμαίρειν, ὅ ἐστι, στίλβειν, σπινθηροβολεῖν. ὅθεν

***Μαρμαρόω**, Κάμνω, μεταβάλλω εἰς πέτραν, ἢ μάρμαρον· καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον, στρωνύω, ἐπιλείφω μὲ ἄσβεστον ἐκ μαρμάρου, Βυζ. ὅθεν

Μαρμαρωτής, ἡ, τό. οὐσιαστ.,

Μαρμαρυγή, ἡ (μαρμαρύσσω). Τὸ ἀστράπτον καὶ ἀκτινοβολοῦν φῶς, πᾶσα ταχεῖα καὶ τρέμουσα λάμψις, ἢ κλονουμένη καὶ σπινθηρίζουσα συνεχῆς καὶ ταχεῖα κίνησις τοῦ φωτός· ὅθεν ἐν Ὀδσ. Θ, 265. «μαρμαρυγὰς ποδῶν», τὰς συντόνους τῶν ποδῶν κινήσεις, ἐν γὰρ ταῖς ὀξείαις κινήσεσιν ἀπόστιλψίς τις τῶν ποδῶν (τῶν ὀρχηστῶν) γίνεται ἴδε καὶ Ἑτυ. Ὅμ. Ἀπ. 203. πρβ. Ἀμαρυγὴ καὶ μαρμαίρω· ὅθεν

Μαρμαρυγώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τῆς μαρμαρυγῆς ἔχων, λαμπρός, φωτεινός, ἀκτινοβολῶν.

Μαρμαρύζω· ταὐτὸν τῷ, μαρμαρύσσω, ἀμφ.

Μαρμαρύσσω, ταὐτὸν τῷ, μαρμαίρω καὶ ἀμαρύσσω.

Μαρμαρώπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ἡ λαμπρὰ φωτεινὰ καὶ ἀκτινοβολοῦντα ὄμματα, ἢ λαμπρὸν πρόσωπον, ὄψιν ἔχουσα. 2) Ταὐτὸν τῷ, λιθοθέρκης, ὁ διὰ τῆς ὄψεως μεταβάλλων εἰς λίθον, ὡς ἡ Μέδουσα.

Μαρμαρωπός, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μαρμαρῶπις, Εὐριπ. Ἡρακλ. 883. «λύσσα μαρμαρωπός».

Μαρμάρωσις, εως, ἡ (μαρμαρόω). Τὸ ἐπαλείφειν τι μετὰ ἀσβέστου ἐκ μαρμάρου, Γλωσσ. Στεφ.

Μαρμαρωτός, ή, όν. Μαρμαρωμένος, μετὰ μαρμάρων ἐστολισμένος, καὶ σκληρὸς ὡς τὸ μάρμαρον, Γλωσσ.

Μάρναμαι, μτχ. μαρνάμενος. ἀπαρμ. μάρνασθαι, Εὐκτ. μαρνοίμην, μαρναίμεθα, Ὀδ. Λ. 513. παρατ. ἐμαρνάμην, ἀορ. ἐμαρνάσθην, Ἰλ. Η, 301· ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παρατ. κατὰ τὸ, ἵσταμαι. Μάχομαι, ταῖς χερσί, πολεμῶ, πολλάκις παρ' Ὅμ., καὶ συνήθως ἐπὶ μάχης ἐν πολέμῳ, «τινίν, μὲ τινα ἀντίπαλον, ἐναντίον τινός», Ἰλ. Δ, 513. καὶ Ἡσιόδ. ἀσπ. Ἡρακλ. 236. «ἐμαρνάσθην. συντάσσεται καὶ, «ἐπί τινιν», Ἰλ. Ι, 317. καὶ, «Ἐναντίοι ἀλλήλοισιν», Ἡσ. Θ, 646. «Μ. σύν τινιν», ἀντὶ τοῦ, μάχεσθαι ἐκ συμφώνου, συμμάχως μετά τινος, Ὀδ. Γ, 85. τὸ δὲ πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον μάχεταί τις, κεῖται κατὰ δοτικήν, ὡς, χαλκῷ, ἔγχει μάρνασθαι· καὶ παρ' Εὐριπ. Φοίν. 1149. «τοξόσι καὶ μεσαγκύλοις ἐμαρνάμαθα». «Μ. περί τινος» Ἰλ. Π, 497. Ἡσ. Θ, 645), ἢ ἕνεκα τινος (Ἡσ. Ἔ. 165.), ἀντὶ τοῦ, μάχομαι διά τι ἀντικείμενον. 6) Ἐπὶ τῶν ἀγωνιζομένων διὰ τῶν γρόνθων (πυγμομάχων), Ὀδ. Σ, 31. γ) μαλώνω, φιλονεικῶ μὲ λόγους, Ἰλ. Α, 257. δ) τροπκ. παρὰ Πινδ. μεταχειρίζομαι τὰς φυσικὰς δυνάμεις τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος περί τι. θηλ. βάλλω ὅλα τὰ δυνατάμου εἴς τι, ἀγωνίζομαι περί τι, καὶ συντάσ. ἀμφί τινι, ἢ, περί τινι, Ὀλ. 5, 35. Νέ. 5, 66. (Φαίνεται ὅτι προκύπτει ἐκ τοῦ, μάρη, ἢ χείρ. διὰ χειρῶν γὰρ μάχονται).

Μάρνας, ὁ. Παρὰ Γαζαίοις ἐν Συρίᾳ, ἐκαλεῖτο ὁ Ζεύς.

Μάρον, τό. Διοσκορ. γ', 39. Πλίν. ιβ', 24. Εἶδος φυτοῦ, τό παρ' ἡμῖν μαντζουράνα λεγόμενον, Majorana, Λατ. Teucrium marum, Λιν. (ε)

***Μαρούλιον**, τό· νεωτ. λέξις = θριδακίνη, lactuca, Γεωπ. τό κοινῶς μαρούλι.

Μάρπτις, ὁ, ἡ μάρπτος, ὁ (μάρπτω). Ὁ προπηλακιστής, ἁρπαξ, ὡς τὸ ὑβριστής, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 839.

Μάρπτω, ποιητ. ἐξαιρτ. Ἐπκ. Μ. μάρψω, ἀορ. α'. ἔμαρψα· παρεκτὸς δὲ τούτων, τῶν καὶ παρ' Ὅμ. ἀπαντωμένων τύπων, ἀπαντᾶται καὶ ὁ κατ' ἀναδιπλ. Ἐπικ. ἀορ. β', μέμαρπον, Ἡσ. Ἀσπ. 245. καὶ ἐκ τοῦ κατὰ συστολ. ἀορ. ἔμαπον, καὶ ἀπαρέμφ. μαπέειν, Ἡσ. Ἀσπ. 231. 304., ἢ κατ' ἀναδιπλ. εὐκτ. μεμάποιεν, Ἡσ. Ἀσπ. 252· καὶ ὁ μετοχ. παρακμ. μεμαρπώς, Ἡσ. Ἔ, 206. Κυρίως σημαίνει, χερσὶ συλλαμβάνω, πιάνω μὲ τὰς χεῖρας, πιάνω, κρατῶ, καὶ συντάσσ. αἰτ. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 116. «Ἕνα μάρψας ἑτάρων», ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος, καὶ Ἀπολ. Ῥ, 1, 756. «δόρυ χειρὶ μεμαρπώς», παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ καὶ μετὰ γενκ. Ἰακ. Α. Π. σ. 168. ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, Ὀδ. Κ, 16. ἐντεῦθεν καθόλου, ἀγκαλιάζω, ὡς «Ἀγκὰς μάρπτεινν», Ἰλ. Ξ, 346. καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ ὕπνου, ἀντὶ τοῦ, κυριεύω, ὡς Ἰλ. Ψ, 62. Ω, 679. «τὸν ὕπνος ἔμαρπτεν· ἐπὶ ἡλικίας, Ἰλ. Ω, 390. «γῆρας ἔμαρψεν, τό γῆρας κατέλαβεν, ἔφθασεν αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ ἀνάπαλιν, ὡς παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 245. «γῆρας μέμαρπον», αὐτοί ἔφθασαν εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐσχατογήρου, καταχρηστικῶς τάσσεται καὶ ἐπὶ ποδῶν, ἀντὶ τοῦ, ἐγγίζω, π. χ. «Χθόνα ποδοῖν μάρπτειν» (Ἰλ. Ξ, 228.)», ἢ ἀντὶ τοῦ, φθάνω, π. χ. ἕνα ἐχθρὸν τρέχων κατόπιν, ὡς, οὐ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν, ἢ, καὶ μὲ μεταίξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν», Ἰλ. Χ, 201. Φ, 564. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ κεραυνοῦ, ὡσανεὶ ἔχοντος χεῖρας, «Ἃ κεν μάρπτησι κεραυνός (Ἰλ. Θ, 405, 419)», ὁποία καὶ ἂν κτυπήσῃ ὁ κεραυνός. — Ἐιεστὼς μάρπω δὲν εὑρίσκεται που, καθὼς οὔτε μάπω. (Τὸ μάρπτω ἔχει μετὰ τοῦ, ἅρπη, ἅρπαξ, ἁρπάζω, καὶ μετὰ τοῦ, κάρφω, κοινὴν ῥίζαν καὶ πρωτότυπον, ἀνὰ οὗ εὑνάται νὰ ἐκληφθῇ τὸ, ἅρπω, καὶ ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατ. carpo, rapio, rapto. ὅτι δὲ ἔχει συγγένειαν τῷ, ἅπτω, αἰνίσσεται ἐξαιρτ. τό, μαπέειν· τὸ εἰ, μάρη δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα.)

***Μάρρον**, τό. Δικέλλι, τσαπίον, ἐργαλεῖον σιδηροῦν, Λατ. marra, Ἡσ.

Μαρσίπιον, μαρσίππιον, μαρσύπιον, καὶ, μαρσύπειον, τό· ὑποκορστ. τοῦ, μάρσιπος, μάρσιππος, καὶ, μάρσυπος· ὅθεν τό Λατ. Marsupion. Πουγγείον, τσάντα, σακκούλιον, ἢ σακκοῦλα, βαλάντιον, εἰς ὃ ἐμβάλλουσι νομίσματα. 2) σάκκος, σακκίον, θυλάκιον (τσιμαντάνι, Τουρκ.), εἰς ὃ ἐμβάλλουσι ἱμάτια, ὅπερ ἄλλως καὶ, κυνοῦχος, λέγεται, ἐν γένει, δοχεῖον, Ξεν. Ἀναβ. παρὰ Διοδώρ. Σικ. κ, 41. (συγγεν. τῷ, ἄρβιχος).

***Μάρσιπος**, ἡ, μάρσιππος, ὁ, καὶ

***Μάρσυπος**, ὁ· Πουγγεῖον, σάκκος, τσάντα· δοχεῖον ὁρκ Μαρσίπιον.

Μαρτιχώρας, ὁ· ἴδε μαντιχώρας.

Μάρτυρ, υρος, ὁ, καὶ, ἡ· Αἰολ. ἀντὶ τοῦ,

κοινῶς μάρτυς. 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Χριστιαν. ὁ χύσας τὸ αἷμά του ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Μαρτυρέω, ῶ. Μέλ. -ήσω (μάρτυρ). Μάρτυς εἰμί, μαρτυρίαν δίδω, ἐπιβεβαιῶ τοὺς λόγους, ἢ τὴν γνώμην τοῦ ἄλλου, μετά δοτ. Ἡρόδ. 8, 94. ὅθεν σύμφημι, συνᾴδω τινί, Ξεν. 2) ἐνεργ. δίδω μαρτυρίαν, ἀποδείξιν διά τι, φανερόνω, μετά αἰτ. «Τόσῳ κάλλιον μαρτυροῦσι μανίαν», Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 244. τινί τι, Πινδ. Ὀλ. 6, 35. 3) παρὰ Χριστιανοῖς, εἶμαι μάρτυρ, ἤ, μάρτυς γίνομαι, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ παραδίδω τὴν ζωήν μου, εἰς θάνατον, ἢ εἰς βάσανα.

Μαρτύρημα, τό (μαρτυρέω). Ταὐτόν τῷ, μαρτυρία· καί

Μαρτυρία, ἡ. Τὸ μαρτυρεῖν, λέγειν τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ γινομένη ἐνώπιον κριτηρίου, ἢ ἄλλως μαρτυρία, ἀπόδειξις καὶ βεβαίωσις τῆς ἀληθείας, ὁμολογία τοῦ μάρτυρος διά ζώσης φωνῆς, ἢ διά γραφῆς γινομένη, Δημοσθ. καὶ πληθ. ὡς ἐν Ὀδ. Δ. 625. Ἡσ. Ἑ. 284.

* Μαρτυρίζω. Κάμνω αὐτόν μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ.

Μαρτυρικός, ή, όν, καί, Ἐπίρ. μαρτυρικῶς. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων, πρέπων εἰς τὸν μάρτυρα, ἢ εἰς μαρτυρίαν, ἢ διαλαμβάνων περί αὐτῶν.

Μαρτύριον, τό. Ταὐτόν τῷ, μαρτυρία. Ἀπόδειξις, Ἡρόδ, καὶ Πινδ. Ἰσθμ. 3, 16. ἔτι δέ, χωρίον τι καὶ περίοδος ἀναφερομένη ὡς ἀπόδειξις. 2) παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστ. ὁ τόπος, ἔνθα ἐμαρτύρησά τις ὑπέρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τὰ βάσανα, ἅπερ ἔπαθε (ᾳ),

Μαρτύρομαι, Ἀποθ. Μέσ. Κάμνω τινά μάρτυρα, πείθω αὐτόν, ἢ ἐπικαλοῦμαι ὡς μάρτυρα. «Μαρτύρομαι τοὺς θεούς», ἐπικαλοῦμαι, φωνάζω τοὺς θεοὺς ὡς μάρτυρας· μετά αἰτ. τοῦ προσώπου, τό ὁποῖον πρέπει νά μαρτυρήσῃ. — 2) ἀξιῶ νά μοί μαρτυρήσῃ τις διά ἓν πρᾶγμα, κράζω μάρτυρας εἴς τι, διά μαρτύρων, ἢ μαρτυρίας μου βεβαιῶ μετά αἰτιατ. τοῦ πράγματος· «ταῦτ' ἐγώ μαρτύρομαι ἐγώ βεβαιῶ τοῦτο ἐνώπιον κριτηρίου διά μαρτύρων Ἀριστφ. 3) = μαρτυρέω Ἐνεργ. βεβαιῶ, ἀποδεικνύω, φανερόνω. Ἀπολ. Β', «μαρτυράμενος ἐμαυτόν τῆς ἐς ὑμᾶς μέχρι θεῖρο φιλοτιμίας, ἐπικαλοῦμαι ὑμᾶς, ἤτοι ἔσται φέρω μάρτυρας τῆς ἐμῆς μέχρι τοῦ δε φιλοτιμίας, καὶ ε', 129. «τοὺς μέν ἀποστάντας ἐμαρτυρατο τῆς ἐπιορκίας, ἐπεκαλεῖτο, ἔφερον αὐτοῖς εἰς μαρτυρίαν τὴν ἐπιορκίαν αὐτῶν.

* Μαρτυροποιέομαι, Ἀποθ. Μέσ. (ποιέω). Κάμνω αὐτόν μάρτυρα τινός πράγματος, ἤτοι τόν κρέζω, πείθω, ὡς τοιοῦτον. 2) = μαρτύρομαι, πιστόω τί διά μαρτύρων· ὅθεν

Μαρτυροποίημα, τό, καί, μαρτυροποία, ἡ. Τό ὡς μάρτυρα ποιεῖν τινά τό φέρειν τινά εἰς μαρτυρίαν, καὶ τό πιστοῦν τι διά μαρτύρων.

Μάρτυρος, ου, ὁ. Ἀρχαιότ. Ἐπκ. τύπος ἀντί μάρτυς, Ὁμ., ὅστις ὅμως ἅπαξ μόνον χρῆται τῷ ἑνικῷ (ἐν Ὀδ. 243), τόσῳ δέ συχνότερον τῷ πληθ. μέ τήν παρασημασίαν τοῦ συνηγόρου, προστάτου, Ἰλ. Α, 338. Β, 302. Ξ, 274. κ. τ. τ. Ὁ Ζηνόδοτος ἀποδεκιμάζει διόλου τοῦτον τόν τύπον.

Μάρτυς, ὁ, καὶ ἡ, γεν. μάρτυρος, κ. τ. λ. ὅοτ. πληθ, μάρτυσι· μόνον ἡ αἰτ. κλίνεται κανονικῶς, μάρτυν ὡς παρά Πλουτ. Φωκ. 10. καὶ παρά Μενάνδρῳ, πλήν καὶ ἐνταῦθα εὐχρηστότερα ἡ αἰτιατική μάρτυρα. γενική δέ εἰς υος, μάρτυος, οὐδαμοῦ εἴρηται, ἔστι δέ ἡ λέξις αὕτη, ταὐτόν τῷ, μάρτυρ. Ἐκεῖνος, ἔστις εἶδε ἢ ἤκουσεν, ἢ βεβαίως ἐξεύρεν τι, περί τοῦ ὁποίου δύναται νά δώσῃ βεβαίωσιν καὶ πληροφορίαν· ὅστις μαρτυρεῖ, λέγει ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ἐξεύρει, κατά πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἑ. 373. καὶ Τίμ. Ὁμ. Ἔρμ. 372. εἶτα δέ καὶ παρ' Ἡρόδ. καὶ Πινδ. κ. τ. λ. Ἀρχαιότ. ἐπκ. τύπος ἐστί τό, μάρτυρος, Αἰολ. μάρτυρ, διότι εἰ Αἰολεῖς προτιμῶσι τό ρ αἰτί τοῦ σ, ὡς οὗτορ ἀντί οὗτος, ἵππορ ἀντί ἵππος. 2) ὁ ὑπέρ τῆς ὁμολογίας τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ παραδοὺς τό σῶμα αὐτοῦ εἰς τάς βασάνους καὶ εἰς τόν θάνατον.

Μαρυκάομαι, ῶμαι, καὶ μαρύκημα, τό Δωρικ. αἰτί μηρυκάομαι, καὶ μηρύκημα.

Μαρύομαι, Ἀποθ. Μέσ. Δωρικ. ἀντί, μηρύομαι, Θεόφρ. 1, 29. «μαρύεται κισσόν», περιπλέκεται.

Μασάομαι, καὶ μασσάομαι, ῶμαι. Μέλ. -ήσομαι Ἀποθ. μέσ. Διά τῶν ὀδόντων ἀλέθω, συντρίβω τήν τροφήν, μασῶ· τρώγω· κατατρώγω· Θεόφρ. Ἱστ. Φυτ. 3, 9. «μασῶνται γάρ ἅπαντες οἱ ἐν τῇ χώρᾳ πάπυροι καὶ ἀκρόν, καὶ ἐφθόν, καὶ ὀπτόν, καὶ τόν μέν χυλόν καταπίνουσι, τό δέ μάσημα ἐκβάλλουσιν. 2) στραβόνω τό στόμα, μασῶντας τρόπον τινα, εἰς σημεῖον εἰρωνείας, Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλ. ζ, 21, «λέγειν ταῦτα μασώμενός τε καὶ ξυγγελῶν, ἔνθα ἐκφράζει τό σχῆμα τοῦ στόματος περιγελαστοῦ, χλευαστοῦ τινος, ὅστις ἐν τῷ χλευάζειν τινά τήν μέν σιαγόνα ἔχει κεκλεισμένην, τά δέ χείλη αὐτοῦ σεσυρμένα καὶ τετανυμένα, ὡς τό τῆς συνηθείας ἠφανιζῶν τά ὀδόντιαν. ἴδε Διαμασάομαι (ἑνώνει εἰς τό θεματικόν «ΜΑΩ, μάσσω, μαλάσσω, ζυμόω, θλίβω, τρίβω.)

* Μάσασθαι, ἀπαρεμφ. ἀορ. τοῦ, ΜΑΩ, ψηλαφῶ, ἐγγίζω, Ὀδ. Λ, 591. (υ - -)

* Μάσθα, ἡ, Δωρικ. αἰτί μάζα.

Μαστός, Δωρικ. αἰτί, μαζός.

Μάσημα, καὶ μάσσημα, τό (μασάομαι). Τό μεμασημένον, τό ἐπεῖον, ἐμάσησεν, ἔφαγεν, ἢ μασῷ, τρώγει τινάς, τροφή, ἴδε μασάομαι (υ-υ).

Μάσησις, καὶ μάσσησις, ἡ (μασάομαι). Τό μασᾶν, τρώγειν.

Μασητήρ, καὶ μασσητήρ, ῆρος, ὁ (μασάομαι). Ὅστις μασᾷ, τρώγει· «μῦς μασητήρα, μύων, ἔστις ἐνεργεῖ ἐν τῷ μασᾷν.

Μασθαλίς, ίδος, ἡ = μαθαλίς, Valck, Ἀθην. σ. 294.

Μάσθλη, ἡ, καὶ μάσθλης, ητος, ὁ. Ταὐτόν τῷ, Ἰμάσθλη. Διφθέρα, δέρμα. ἱμάς, λωρίον. χαλινός ἐκ δέρματος, τό λωρίον τοῦ χαλινοῦ, ἡ φορβειά, ὁ μεμαλαγμένος λῶρος· ὑποδήματα, παπούσσια, κόκκινα ἐκ δέρματος, ὅ ἐστιν, ὑπόδημα φοινικοῦν. Μεταφορ. μάσθλης, ὁ, ὁ πανοῦργος καὶ πολυγνώμων ἄνθρωπος, μεμαλαγμένος καὶ ἐντριβής ταῖς πανουργίαις, ὅστις γνώσκει νά φέρηται κατά τάς περιστάσεις, ὅστις ἐξεύρει νά κρύπτῃ τάς πανουργίας του, ἤτοι ἐξεύρει νά ξεγλυστρᾷ· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σχολ. ἑρμην. διά τοῦ, ἐλισσόμενος καὶ διαβατικός, Ἀριστοφ. Νεφ. 449. Ἱππ. 269. Κατά τόν Φρυν. Α, Β. σ. 51, 27. δειλός, μαλακίων.

Μάσθλημα, τό (μασθλόω). Ταὐτόν τῷ, μάσθλη, ἐξαιρτ. δέρματα καὶ τομάρια, κουρευμένα ἀπό τῶν τριχῶν, ἐργασμένα, ἐκ τῶν ὁποίων δύνανται νά κοπῶσι λωρία. «Μασθλήματα φιλλάω (Ἐκτησίας Ἰνδικ. 23), δέρματα ἄνευ τριχῶν, καθώς π. χ. ἐκεῖνα, τά ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ σανδαλοῤῥάπται.

* Μάσθλης, ητος, ὁ = μάσθλη· καὶ ὁ πανοῦργος, ἴδε μάσθλη.

Μασθληπτινος, ίνη, ινον (μάσθλης). Ὁ ἐκ μάσθλης κατεσκευασμένος, δερμάτινος, ἢ λωρίνος· ἔχων τό χρῶμα τοῦ τομαρίου, κόκκινος ὡς τομάρι· ὅθεν παρ' Ἀθην. γ', σ, 196. «καρίς μασθληπτίνη», καλεῖται κόκκινον εἶδος καρίδος.

Μάσσος, ὁ = μαζός, ἡ, μαστός, Δωρικ. τύπος.

Μάσσι, παρ' Ἡσυχ. μέριον ἐπιτακτικόν ὡς τό, ἔρι, προτιθέμενον τῶν λέξεων ὡς ἐν τῷ μασίγδουπος, καὶ μασιμάνας, τό ὁποῖα ἀναφέρει ὁ αὐτός Ἡσύχ. ἀντί τοῦ, ἐρίγδουπος, κ. τ. λ. 2) ἐπίρ. = μεγάλως· ὅθεν μάτις, μέγας (Λατ. magis), καὶ τό συγγρ. μασίων, ματίων, καὶ συγκπ. μάσσων, καὶ οὐδετ. μάσιον, μάτιον καὶ συγκπ. μᾶσσον.

Μάσμα, τό (ΜΑΩ). Τό ἐρευνᾶν, ἐξετάζειν, Πλάτ.

Μάσπετον, τό. Τό τοῦ σιλφίου φύλλον.

* Μάσομαι. Θέλω ψηλαφήσει, ἐγγίσῃ, ἴδε ΜΑΩ, Β.

* Μασουχᾶς, ᾶ, ὁ. Ἰατρικόν βότανόν τι.

Μασσάομαι, ῶμαι. Μέσσημα, μάσσησις, μασσητήρ, = μασάομαι, κ, τ. λ. μετά ἑνός σ.

Μάσσω, Ἀττ. μάττω, Μέλ. -άξω, Παρκ. μέμαχα (Ἀριστφ. Ἱππ. 55.). παθ. παρακμ. μέμαγμαι, Ἀριστφ. Ἱππ. 57. Ψηλαφῶ, ἐγγίζω, ἅπτομαι, πασπατεύω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, πιάζω καὶ κρατῶ, χείρας ἐπιβάλλω, καὶ κρατῶ τινα, κατέχω· ἐπί ταύτης δέ τῆς σημασίας ἐν χρήσει συνήθως ὁ Μέλλ. μάσομαι καὶ ὁ Ἀορ. ἐμασάμην, ἴδε ΜΑΩ, 2) θλίβω (ζουλίζω) ἢ πιέζω μέ τάς χείρας ὅθεν ἐξαιρ. μαλάσσω. φυράω, ζυμόω, διότι ἐν τῷ ζυμόνειν τόν ἄρτον ἐγγίζετις συνεχῶς διά τῶν χειρῶν τήν ζύμην (μάζαν), ἢ τό ὄλευρον, ὡς τό πέσσω, Ἡρόδ. 1, 209. «σιτάτας καὶ παρά τοῖς Ἀττικ. καὶ αὕτη ἐστίν ἡ εὐχρηστοτάτη σημασία τοῦ μάσσω, ἔτε ἔχει ἢ λέξις καὶ παρακμ. ἐνεργ. μέμαχα, καὶ παθ. μέμαγμαι, τό Λατ. pinso, ὅθεν μάγειρος, μάγμα, μαγεύω, μάζα, μάκτρα, μακτήρ. Καθώς φαίνεται καὶ τό, μάγος, μετά τῶν ἐξ αὐτοῦ παραγώγων, ἀπέδωκαν οἱ Ἕλληνες εἰς τό μάσσω, μιγνύω, ἀνακατόνω. 3) πιάνων προστρίβω, ἐπιχρίω, ἀλείφω, ἢ ἀποσπογγίζω, καὶ ἐντεῦθεν τό, μαγδαλιά καὶ ὀπομαγδαλία, μάκτρον, σμάω. 4) τρεπκ. ὡς τό Γαλλ. lâcher, ψηλαφῶν ζητῶ τι νά εὕρω, ὅθεν ζητῶ, ἐπιζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, χαλεύω· ὅθεν μάσμα, μάτος, ματίζω, μαστεύω. (Προκύπτει ἐκ τοῦ. μάω, καθώς ἐκ τούτου ἔτι τό, μαιμάσσω, κατά τινα διάφορον σημασίαν. Ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. μᾶσθαι, ζητεῖσθαι· καὶ ἑπομένως, μάσσασθαι, λαβέσθαι, ἐφάψασθαι· καὶ, μασασθαι, ἐφάψασθαι, καθῆραι. Ἐντεῦθεν παρορμηθείσα ἡ συνήθεια ἐσχημάτισε τό, μαζόνω, ἀντί τοῦ συλλέγω, συνάγω, εἰς χεῖρας λαμβάνω, εἰς ἓν φέρω, ἐκ τοῦ μάσσω· ἴδε σμάω. Τινές εἶπον ἔτι καί, μάττω· ἀφ' οὗ τό, μάτος, ἢ ζήτησις, καί, ματίζω, ζητῶ. Ὁ Βραθίος ἐκ τοῦ, μάσσω ἔχει καί, μάσμα, ταὐτόν τῷ, ζήτημα, καὶ ἑπομένως, μαστήρ, μαστεύω, καί, μαγμός· ἴδε μάω).

Μάσσων, ονος, ὁ, ἡ· καί, μᾶσσον, τό, ἢ κατά Δωρ. σ. 32, 24. μάσσον, ὁμλ. συγκρτ. τοῦ μακρός, ταὐτόν τῷ, μακρότερος, καὶ μείζων. Μακρότερος, καὶ μεγαλύτερος, Ὀδυσ. Θ, 203, «Ἡ ἔτι μᾶσσον», ἢ ἀκμή μακρότερα γίνεται ἐκ τοῦ, μάσι —. Παρόμοιος τύπος ἐστί ὡς καὶ τό, βράσσων, καὶ ἐλάσσων. Αἰσχύλ. Προμηθ. 707. «Ὁ μάσσων βίος ἦν ταῦτ' πρόσω· καὶ Ξενοφ. «ἂν μή πολύ μάσσων ὁδός εἴη, ἀν δέν εἶναι πολλά μακρυνός ὁ δρόμος. «Μάσσον' ἢ ὡς ἰδέμεν (Πινδ. Ὀλ. 13, 152)», μείζονα γνώσεως καὶ λόγου. «Μάσσονα ἀριθμοῦ (Νεμ. 2, 36)», περισσότερα τόν ἀριθμόν. Ὁ Ἐρυθρίνος παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ, μαγίων, μαγίως, καὶ ἐντεῦθεν καὶ τό Λατιν. major, majus, magis· ἀλλ' ὁ Ἡσυχ. ἔχει, μάσι, αἰτί τοῦ, μεγάλως, καὶ ἐκ τούτου τό σύνθετον, μασιγδουπον, μεγαλόηχον, τόν μέγαν ἐν ἠχῷ· καὶ ἑπομένως τό, μασιμάνας, ὥστε φαίνεται, ὅτι

πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, μάστις, μέγας, τὸ ὁποῖον εἰσέτι καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ σώζεται· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, μασίων, μάσσων, ἀντὶ τούτου ἔχει ὁ Ἡσύχ. ἔτι, μάτις, μέγας, καὶ μάτιον, ἀντὶ τοῦ, μάσσον, μακρότερα. Ὁ αὐτὸς ἔχει, μασσότερον, πορρώτερον.

Μαστάζω, Μλ -ξω, = μαστάομαι, ἐκ τοῦ

Μάσταξ, ακος, ἡ. Διὰ τοῦ ὁποίου μασᾶ, τρώγει τινάς, ἄρα, τὸ στόμα. »Ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζεν. (Ὀδ. Δ, 287.) ἐκράτει σφιχτά, ἤτοι ἔσφιγγέ τὸ στόμα αὐτοῦ διὰ τῶν χειρῶν. »Ἀλλά μ' κείνος ἐλιώ ἐπὶ μάστακα χερσίν (Ὀδ. Ψ,76)«, ἐν ᾧ μοι ἐκράτει τὸ στόμα κλειστμένον. 2) ἐξαιρέτως σημαίνει τὸ ἐμπρόσθιον στόμα, ἤτοι τὰ χείλη, ἢ τὸ ἀνώτερον μόνον χεῖλος, μεσομ. ἔνθεν 3) αἱ ἐπ' αὐτῷ αὐξανόμεναι τρίχες, ὁ μύσταξ, τὸ μυστάκιον, ἢ μουστάκιον (ὃν τρόπον αἱ ἐπὶ τοῦ κάτω χείλους πάππος λέγοντες)· καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἔλεγον οἱ Δακεδαίμονες, »κείρεσθαι τὴν μάστακα. Οὐ τρέφειν μάστακα«, Δωρε. καὶ Λακων. ὁ μύσταξ, ὡς τὸ σύρξ ἀντὶ σάρξ, ὅθεν τὸ παρὰ Γαλλ. Ion moustaches, Θεόφρ. ἰδ' 4. »χῷ μύσταξ, πολὺς οὗτος«. 4) τροφή, ταὐτὸν τῷ μάσημα, ἐξαιρτ. φαγί, ὅσον χωρεῖ τὸ στόμα, ἐπὶ πτηνῶν, τὰ ὁποῖα φέρουσιν ἐν τῇ μύτῃ τὴν τροφὴν εἰς τὰ νεογνά των, ὡς παρὰ Θεόκριτ. ἰδ', 39. »μάστακα δ' οἷα τέκεσσιν κ. τ. λ. κατ' ἄλλους μάστακι, καὶ Ἰλ. Ι, 324. »ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσιν μάστακ', ἐπεί κε λάβῃσιν, ἔνθα ὁ Πλούταρχ. ἑρμηνεύσας ταύτην τὴν Ὁμηρικὴν ἔκφρασιν »εἰδὰ τοῦ στόματος προσφέρουσι, ἄρα καθὼς καὶ ὁ γραμματικὸς Ἀπολλώνιος φησί, τὸ πλῆρες ἐστί, »μάστακι προφέρῃσιν, οὐχὶ δὲ, μάστακα. 5) ποιητ. εἶδος ἀκρίδος, παρὰ τὸ μασᾶσθαι, διότι αὕτη ὅλα κατατρώγει, Νικανδρ. Θηρ. 802.

Μαστάριον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, μαστός, παρ' Ἀλκίφρ. Ἐν τῇ συνηθείᾳ κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν μαστῶν τῶν ζώων.

Μασταρύζω, ὡς τὸ μαστιχάω καὶ τονθορίζω. Μὲ τὰ χείλη ἢ τὰς σιαγόνας κουνῶ, μουρμουρίζω, τραυλίζω, καθὼς ὅστις δὲν ἠμπορεῖ καλὰ νὰ μασήσῃ, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 689. »ὑπὸ γήρως ματαρύζειν (ταὐτὸν τῷ ἐν στίχ. 683. »τονθορίζοντες γήρα«), συνέλκει καὶ συνάγει τὰ χείλη κινεῖ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑποτιθῴων παίδων, ἃ τὸν μαστὸν ἕλκοντα τῷ στόματι, συνάγει τὰ χείλη· ἐξαιρτ. καθὼς οἱ μὴ ἔχοντες τοὺς ὀδόντας γέροντες, οἵ τινες μὴ δυνάμενοι καλῶς μασῆσαι τὴν τροφὴν, κινοῦσι συνεχῶς τὰ χείλη καὶ τὴν σιαγόνα, καθὼς καὶ τὰ βρέφη, ὅταν βυζάνωσι. Εὑρηται καὶ μασταρίζω.

Μάστειρα, ἡ· θηλ. τοῦ μαστήρ· ἴδε ἐν τούτῳ, Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 160. »μάστειρα μῆνιν«.

Μάστευσις, ἡ (μαστεύω). Ζήτησις, ἔρευνα· ὅθεν

Μαστευτής, οῦ, ὁ (μαστεύω). Ὅστις ζητεῖ, ἐρευνῷ· ἐρευνητής, δοκιμαστής, ἐξεταστής, ἴδε καὶ μαστήρ.

Μαστεύω, (ΜΑΩ, μάστω) = ματεύω. Σκοπεύω, κατασκοπεύω (βεγλῶ) καὶ κυρίως, ἐπιμελῶς, καὶ μεθόδευν, ζητῶ, ἐρευνῶ, Ἡσ. Δεῖν. 31. 2) εὐχομαίτι, ἐπιποθῶ, πατχίζω, προσπαθῶ, ἐπιζητῶ, σκοπεύω, κόπον λαμβάνω εἰς ζήτησιν ἢ ἀπόκτησιν τινός, μετὰ ἀπαρεμφ. ἢ μετὰ αἰτιατ. κατὰ τὴν ἔννοιαν, Πινδ. Νεμ. 8, 73. »μάστευσε δοῦναι (Πινδ. 4, 62.)«, ἐζήτει παρασχεῖν. (Ἀρχαία ποιητ. λέξις, πολλὰκ. δὲ καὶ παρὰ Ξενοφ.)

Μαστήρ, ῆρος, ὁ (ΜΑΩ, μάστω), ταὐτὸν τῷ, μαστευτής, ἐξ οὗ τὸ θηλ. μάστειρα, ἢ· καὶ μάστωρ. Ἐρευνητής, ἐξεταστής, κατάσκοπος ἔθεν, μαστῆρες, οἱ ζητοῦντες, ἐρευνῶντες, Ἡσυχ. καὶ Ἀπολ. Ἀργ. δ'. 1482. 2) ἐν Ἀθήναις Ἀρχή τις, διὰ νὰ ἐξετάζῃ καὶ εὑρίσκῃ τοὺς χρεώστας τῆς πολιτείας, ἢ τὴν περιουσίαν ἐξωρίστων καὶ νὰ τὴν δημεύῃ. Κατὰ Φώτιον, »Μαστῆρες, οἱ τὰ φυγαδευτικὰ χρήματα εἰσπράττοντες, οἵοι ζητηταὶ τῶν φυγαδευτικῶν χρημάτων τῶν ἀειφυγίᾳ φυγαδευθέντων· ἐκλήθησαν δὲ μαστῆρες ἀπὸ τῶν κυνηγῶν τῶν ἐν τοῖς μαστοῖς, τῶν ὀρέων ζητούντων τὰ θηρία « πρβ. ζητητὴς καὶ συλλογεύς· ὅθεν

Μαστήριος, ία, ιον. Ὁ εἰς τὸ μαστεύειν ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων, ὡς, Ἑρμῆς μαστήριος, Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 921.

Μαστιγεύς, έως, ὁ (μάστιξ) = μαστιστής. Ὁ μετὰ μάστιγος δέρων, ὁ μαστιγόνων, δέρων, πόλλ' ἀμφ. Valk. Ἡρόδοτ. ζ. 35. ὅπου νῦν Στυγνός, κεῖται. Τινὲς θέλουσι νενοθευμένον τὸν σχηματισμὸν τοῦτον καὶ προτιμῶσι τὸν »Μαστιστής,« καθὼς παρὰ μακεδ. α'. ἐν Χειρογρ. εὑρίσκεται.

Μαστιγέω, ταὐτὸν τῷ μαστιγόω, μαστίζω, Ἡρόδ. Α'. 114.

Μαστιγίας, ου, ὁ (μάστιξ, μάστιγος). Ὁ μαστίγων ἄξιος· λέγεται ὁ κακὸς καὶ ἀχρεῖος, ἢ ὀκνηρὸς ἄνθρωπος, ἐξαιρ. δοῦλος, ὅστις καθ' ἑκάστην ἡμέραν διὰ τὴν ἀχρειότητα αὐτοῦ μαστίζεται, ἢ γίνεται μαστίγων ἄξιος, Ἀριστοφ. Δημ. στεφ. Πλούτ. ιβ'. σ. 211.

Μαστιγιάω, ῶ, κωμ. ἐφετικὸν ῥῆμα τοῦ μαστίζω. Μαστίγων ἐπιθυμῶ, ἔχω ὄρεξιν διὰ δαρμόν, ξυλιαῖς θέλω (αἱ πλάταις μὲ τρώγουν διὰ ξυλιαῖς), Εὔπολ. παρὰ Πολυδ. γ'. 79.

Μάστιγμα, τὸ (μαστίζω). Ξυλιὰ δαρμός, τὸ διὰ τῆς μάστιγος κτύπημα, Πλούταρχ. θ'. σ. 440. bastonade.

Μαστιγονόμος, ὁ (νέμω), κατὰ Πολυδ. γ'. 145. καὶ, 153. ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ῥαβδοῦχος, καὶ μαστιγοφόρος. Ὁ δοῦλος, ὑπηρέτης ἐπιστάτου καὶ ἄρχοντος τινός, ὅστις βαστᾷ τὴν μάστιγα, καὶ κατὰ προσταγὴν, μαστίζει καὶ δέρνει τὸν ἄξιον μαστιγώσεως.

Μαστιγοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω) = μαστιγονόμος. Ὁ μάστιγα φέρων· ὅστις βαστᾷ καὶ φέρει μάστιγα· ἰδιαιτέρως δὲ, ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν ὑπηρέτης ἄρχοντος τινός, τῆς ἀστυνομίας (πολιτσείας), εἰς τὸ νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς κοινῆς ἡσυχίας καὶ εὐταξίας πόλεως τινός. 2) »Λίκας μαστιγοφόρος,« ὁ μάστιγι, ἤτοι θεομηνίᾳ περιεσών.

Μαστιγόω, ῶ (μάστιξ). Μετὰ μάστιγος δέρω· καθόλου δὲ, δέρω, τύπτω, κτυπῶ, παιδεύω, βασανίζω, ξυλίζω, ῥαβδίζω, Ξενοφ. Ἡρόδ. 3, 154. 7, 55.

Μαστιγώσιμος, ὁ, ἡ. Ὁ μαστιγώσεως, ἢ μαστίγων ἄξιος· ἄξιος δαρμοῦ καὶ παιδείας· ἐκ τοῦ

Μαστίγωσις, ἡ (μαστιγόω). Τὸ μαστιγοῦν, ξυλισμός, δαρμός.

Μαστιγωτέος, α, ον. Ὅστις πρέπει νὰ μαστιγωθῇ, Ἀριστοφ. Βατρ. 648.

Μαστίζω, ξω. μόνον ποιητ. ἀνθ' οὗ ἐν τῷ πεζῷ, μαστιγόω (μάστιξ). Δαίρω, ξυλίζω, ῥαβδίζω. »Ἵππους,« Ἰλ. Ε, 768. κτ. καὶ μετ. ἀπαρεμφ. ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 366. Ὀδ. Ζ, 82. καὶ αλλαχοῦ. »Μάστιζεν δ' ἐλάσσαι,« ἤτοι ἐτόνισε τὸ καμτσίκι διὰ νὰ διώξῃ, τοὺς ἵππους θηλ. Λέγεται καὶ, μαστίω.

*Μαστικτήρ, ῆρος, ὁ, = μαστιστωρ.

Μαστίκτωρ, ορος, ὁ (μαστίζω). Ὁ Μαστίζων, δέρων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 153.

Μάστιξ, ιγος, ἡ· καὶ, μάστιγξ, μάστιγος, ἡ. Φραγγέλιον, καμτσίκι, ῥάβδος, βέργα, ξύλον δι' οὗ δέρουσι, τύπτουσιν· πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξαιρτ. ἐν Ἰλ. καὶ παρ' Ἡροδ. ἐπιτοπλείστον δὲ διὰ νὰ διώκωσι τοὺς ἵππους παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ μέσον, δι' οὗ ἐπαίδευον, κυρίως τοὺς δούλους (σκλάβους), ὅθεν, ὑπὸ μαστίγων (Ἡρητ. 7. 56.)«, μὲ δαρμοὺς διὰ μάστιγας. 2) ὡς τὸ παρὰ Λατ. flagellum, τροπικ. παιδεία, ποινή. π. χ. »Μάστιξ Διός.« Ἰλ. Μ, 37, Ν, 812. καὶ παρ' Αἰσχ. Προμ. 6887. »Θεία μάστιξ·« καὶ παρὰ Μελεάγρ. ἐπιγρ. ν'. »Ἀνέμων μάστιξ.« ἢ καὶ ἐπὶ καλοῦ, »Μάστιξ πειθοῦς (Πινδ. Πύθ. 4, 390.)«, ἢ ἰσχύς, ἐνέργεια τῆς εὐγλωττίας, ῥητορικῆς. — Ἴων. λέγεται μάστις, αἰτ. μάστιν, Ὅμ., παρ' ᾧ οὐκ ἐν χρήσει ἡ ὀνομαστικ. μάστιξ τοῦ δὲ μάστιγξ, ὃ ν εὑρίσκεται, καθὼς φαίνεται, παράδειγμα· (ἐκ τοῦ ΜΑΩ, μάσσω, ἐγγίζω, ἐπιτυγχάνω, πρβ. ἐπιμαίομαι, 2. ὅθεν, προτάξει τοῦ ι, ἰμάσσω, ἱμάσθλη, τὸ ὁποῖον ὑπάγεται πολὺ εἰς τὸ, μάσθλη. (τὸ Ἰῶτα ἦν ἐν χρήσει κατὰ τὰς τρισυλλάβους πτώσεις ὡς βραχὺ μόνον παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ μὴ δοκίμοις ποιηταῖς, Ἰακ. Α. Π. σ. 431.)

*Μαστιόω, Ἐν. ἀντὶ μαστίζω, μετοχ. μαστιόων, Ἡσ. Ἀσπ. 431.

Μάστις, ιος, ἡ, Ἴων. ἀντὶ μάστιξ, ὅθεν ἡ δοτικ. μάστι ἀντὶ μάστιγι, Ἰλ. Ψ, αἰτ. μάστιν, Ὀδ. Ο, 182. Παρὰ τοῖς Ἀττ. οὐκ ἐν χρήσει οὗτος ὁ τύπος. Lobeck Αἴ. 109. ἐν γένει, ἢ ὀνομαστικ. ἔτι ἀμφ.

Μαστίσθω, Δωρικ. ἀντὶ, μαστίζω.

Μαστιστής, οῦ, ὁ (μαστίζω), = μαστιγεύς.

*Μαστιχάτον, τὸ (μαστίχη). Προπομπ. ἢ πιστὸν ἐμπεπεστιμένον ἀπὸ μαστίχην, Ἀλέξ. Τραλλ. 10. σ. 466. τύπος, ὡς τὸ, Ἰάτον, διβυστικάτον.

Μαστιχάω, Βρετταιανίζω, τρίζω μὲ τὰ δόντια, μόνον παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 389. κατ' ἔπι. ὀστ. μετοχ. μαστιχόωντι, ἀντὶ, μαστιχῶντι· καὶ παράτισι Γραμμ., οἵτινες ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ διὰ τοῦ, μασιορύζω, μασσάομαι, ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ μάσταξ, Λατ. mastico.

Μαστιχέλαιον, τό. (ἔλαιον). Ἔλαιον ἐκ μαστίχης, Διοσκορ. α'. 51. ἐκ τοῦ

Μαστίχη, ἡ (ἐκ τοῦ, μάσταξ, μαστιχάω, μασσάομαι). Πεπηγός τι εἰς ἡ ῥετίνη δάκρυον ἐκ σχίνου, τὸ ὁποῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ γίνεται, καὶ μασσῶσιν ἕνεκεν τῆς εὐωδίας αὐτοῦ ὀσμῆς, καὶ τῆς καθαρότητος τῶν ὀδόντων.

Μαστίχινος ίνη, ινον. Ὁ ἐκ μαστίχης κατεσκευασμένος.

*Μαστιχοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ μαστίχην φέρων· »Φυτὸν μαστιχοφόρον,« ὁ σχῖνος.

Μαστίω, ίσω, ποιητ. τύπος ἀντὶ μαστίζω, Δαίρω, μαστιγόνω, Ἰλ. Π, 622. Ἡσ. Ἀσπ. 406. Μέτ. »Μαστίεται πλευρὰς οὐρῇ (Ἰλ. Ψ, 171.)«, κτυπῷ τὰ πλευρά του μὲ τὴν οὐρὰν, ἐπὶ μανιώδους λέοντος.

Μαστόδετον, τό (μαστός, δέω), ταὐτὸν τῷ, Στηθόδεσμον, Ἀνθολογ.

Μαστοειδής, ές, ὁ, ἡ (μαστός, εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ μαστοῦ ἔχων, ἤτοι κωνοειδής, ὡς ὁ Ἄθως.

Μαστός, οῦ, ὁ. Τὸ βυζίον, ἐξαιρτ. τὸ τῆς μητρός, Ἡρ. 3, 133. 5, 18. λέγεται καὶ ἐπὶ ζώων· ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν, ὡς τὸ μαζὸς (ὅπερ ἴδε), ἢν, ὡς φαίνεται, ποτὲ ἐν χρήσει, πλὴν ἴδε Kuhn opusc. acad. 2, σ. 368. ἕτεροι τύποι τούτου εἰσὶ μασθὸς καὶ Δωρ. μαστὸς. 2) τροπικ. ὡς τὸ βουνός, πᾶν τὸ στρογγύλον, θολοειδὲς ὡς τὸ στῆθος, ὑψηλὸν, ἐξαιρτ. ὁ λόφος, Σιντ. Πυθ. 4, 14. ὡς τὸ οὖθαρ μετὰ τῆς παρασημασίας τῆς εὐκαρπίας. Οἱ Πάφιοι ὠνόμαζον οὕτω, βαθυλωτὸν πιστήριον τι.

Μαστοφαγής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ τοὺς μαστοὺς τρώγων. 2) παρὰ Κλήμ. παιδ. γ'. »Μαστοφαγὴς ὠκύπτερος,« εἶδος ὀρνέου.

Μαστρία, ἡ (μαστρός). Δοκιμὴ ἐξέτασις ἔρευνα.

Μαστροπεία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, προαγωγεία·

τὸ ἔργον τοῦ μαστροποῦ (πεζεβεγλίκι, Τουρκ.), ἐκ τοῦ

Μαστροπεύω, καὶ, Μαστροπεύω, ταὐτὸν τῷ, προαγωγεύω, Μαστροπὸς εἰμί, μετέρχομαι τὴν μαστροπείαν. Ἰακ. ἐν Οὐολφ. Ἀναλ. 3. σ. 40.

Μαστροπικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς μαστροπείαν.

Μαστρόπιον, τό. Ὁ τόπος, ἔνθα γίνεται ἡ μαστροπεία.

* Μαστροπίς, ίδος, ἡ, = ἡ μαστροπός.

Μαστροπός, ὁ καὶ ἡ· ταὐτὸν τῷ, Προαγωγός. Ὅστις ἐπίμαστῶν ἀπατᾷ γυναῖκας, ἢ ἄνδρας, νέους, ἢ νέας καὶ προτκαλεῖ ἢ φέρει αὐτοὺς εἰς πορνοστάσια, κ. τ. τ. μαυλιστής, ξεμαυλιστής, πεζεβέγκης, Τουρκ. ρουφιάνος, Ἰταλ. κιρίσκεται καὶ, μαστροπός, γεγραμμένον· ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι καὶ, μαστροφός. Ταυτόσημοι ἕτεροι δηλικοῦ τύποι εἰσί, μαστροπίς, μάστρυς, ματρύλλη, ματρύλη, ἅπερ ὅρα· ἀναμφ. παρὰ τοῖς, ΜΑΩ, μαστήρ, μαστρός, ὁ κατασκοπεύων, ἐξευρίσκων τί.)

Μαστρός, ὁ (ΜΑΩ), ταὐτὸν τῷ, μαστήρ. Ἐρευνητής, ἐξετασταί, ζητητής, δοκιμαστής. Παρὰ Ῥοδίοις τό, μάστρος, ταὐτὸν ἦν τῷ Βουλευτής, Ἀρχῆτις.

* Μαστροφός, ὁ = μαστροπός.

Μαστρύλλιον, τό, = ματρυλλεῖον, ματρύλιον.

* Μάστρυς, υος, ἡ, = ἡμαστροπός.

* Μαστρωπός, οῦ, ὁ, = μαστροπός.

Μαστύς, υος, ἡ (μάω). Ἴων. ἀντὶ μάστυσις. Τὸ ζητεῖν, ἐξετάζειν, ἔρευνα, ἐξέτασις, δοκιμή, ζήτησις, Καλλίμ. Ἐκ τούτου ὁ Ἡσυχ. ἔχει μαστύειν, ἀντὶ, μαστύειν, ζητεῖν· ὡς κολύω, κολούω. (τὸ ὕψιλον μακρόν, Ἑρμ. Σοφοκλ. Φιλ. 43.)

Μαστώδης, ες, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ Μαστοειδής.

Μάστωρ, ορος, ὁ· ποιητ. ταὐτὸν τῷ, μαστήρ, μαστρός. 2) ὄνομα ἀνδρός, Ἰλ. ἔνθα εὑρηται καὶ τὸ πατρωνυμικόν, Μαστορίδης.

Μαστύτης, ου, ὁ = μαστήρ, ἐξαιρτ. παράτιτος (ναταλοβούκης).

* Μασυντίας, ου, ὁ = μαστύτης. 2) ὄνομα δούλου παρ' Ἀριστφ. Σφ. 433.

Μασχαλάω, μασχαλίζω, παρ' Ἡσυχ. ἐπὶ ἀγκύρας, ἀντὶ τοῦ, δένω, δεσμεύω τὴν ἄγκυραν· ἐκ τοῦ, μασχάλη, ἀριθ. 4.

Μασχάλη, ἡ. Τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ βραχίονος πρὸς τὴν πλευράν, κοῖλον, ἔνθα ψυτρόνουσι καὶ τρίχας, Ἀμασχάλη. Ὁμήρ. Ἴλ. εἰς Ἑρμῆν στίχ. 243. «Τὴν δὲ χέλυν ὑπὸ μασχάλῃ εἶχε· «ὅθεν «μασχάλην αἴρειν,» παροιμ. ἐπὶ τῶν ἀκράτως γελώντων τυμποτῶν καὶ ἄλλων, ἴδε κατωτέρω. 2) μέρος τῆς πρώρας τοῦ πλοίου, ὅπου εὑρίσκεται ἡ ἀρτέμων, Ἡσυχ. καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 3) μέρος τοῦ φύλλου τῆς ἐλαίας, Ἡσυχ. 4). ὁ κλόνος ἢ τὸ βλάστημα τοῦ φοίνικος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τὸ πλέκειν καλάθους, σπυρίδας, καὶ εἰς τὸ στρέφειν καὶ κατασκευάζειν σχοινία καὶ καλώδια, ἤτοι παράγγια, Ἡσυχ. ὡς καὶ ὁ θαλός. 5) ὁ Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. ἀ. 6. καλεῖ Μασχάλας καὶ τὰ νέα βλαστήματα, ἤτοι τὰ βλαστάρια τῶν δένδρων καὶ φυτῶν, θαλλός, καὶ ἐν ἀ. 8. διακρίνει τὴν ἀρὸν διὰ τοῦ «Ὀζώδης καὶ πολυμάσχαλος» κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν μεταχειρίζεται συχνάκις τὴν λέξιν καὶ ὁ Διοσκορίδης, τὴν ὁποίαν ὁ Πλίνιος διὰ τοῦ ala καὶ axilla μετέφρασε. Σημαίνει δὲ 6) ἡ λέξις καὶ τὸ ὑποκάτω τῆς ἀπὸ τῶν δένδρων ἢ φυτῶν ἀρχῆς τοῦ βλαστήματος ἢ τοῦ φύλλου, καὶ τοῦ κλόνου κοίλωμα· καὶ ἐντεῦθεν, κατ' ἔκτασιν τῆς σημασίας, λέγεται καὶ αὐτὸ τὸ νέον ἐκ τοῦ δένδρου βλάστημα, εἰ ὁ καὶ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, θαλός· ἐντεῦθεν ἄρα ἑρμηνεύεται εὐκόλως καὶ ἡ τρίτη καὶ ἡ τετάρτη ἀνωτέρω σημασία. «Μασχάλην αἴρειν,» λέγεται ἐπὶ κωθωνισμένων καὶ μετὰ χειρῶν ἀνιστχομένων καὶ γελώντων ἀνθρώπων, εἰ γὰρ μεθύοντες τὰ μασχάλας ἄνω αἴροντες κατεμωκῶντο. Ὁ Ἡσύχ. Σουΐδ. Πολυδ. ς. 26. Ζηνόβ. παροίμ. ἑ. 7. καὶ Φώτ. Λεξ. ἔχουσι τὸν στίχον τοῦ Κρατίνου. «Ὡς ἄνω τὴν μασχάλην αἴρομεν ἐμπεπωκότες·» παραβάλλουσι μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Σ, 100. «χείρας ἀνασχόμενοι γέλω ἔκαστον,» αἴροντες εἰς ὕψος τὰς χεῖρας, ἀπέθανον ὑπὸ γέλωτος. Αἰλιαν. Ἐπιστ. ιε. «Οἰνώμενον μασχάλην ἄρας·» 7) Πᾶν κοίλωμα, βαθυλότης, καμπή, ὡς π. χ. ὁ Στράβ. ς'. σελ. 257. καλεῖ, Μασχάλην, τὸ ὑπὸ τῶν ἀκρωτηρίων ἐσχηματισμένον κύρτωμα καὶ κοίλωμα, δι' οὗ σχηματίζεται ὁ λιμήν· ὡς καὶ τό, ἀγκών. (ἐκ τοῦ, μάλη, τὸ Λατ. ala, axilla.) ὅθεν

Μασχαλιά, ἡ· ἡ, μασχαλιαία, ἡ· ἐπιγραφ. Χαλδερρ. Τὸ μέρος τοῦ στύλου, ὅπου ἐπακουμβᾷ τὸ στηριζόμενον, ἀμφ. ἴσως = κίλαος, 4.

Μασχαλίζω. (μασχάλη). ὑπὸ μασχάλης κρεμῶ, βαστάζω κρύπτω. 2) ἐξαιρέτως, κατακερματίζω, ἢ ἀκρωτηριάζω ἓν σῶμα, ἤγουν κόπτω τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, τὴν μύτην καὶ τὰ αὐτία ἑνὸς δολοφονηθέντος (καθὼς ἔκαμνον οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι, τὸν ὁποῖον μὲ δόλιον τρόπον ἐφόνευνε τινά) καὶ τὰ ἀκρωτήρια ταῦτα συνδεδεμένα κρεμῶ ὑπὸ τῆς μασχάλης, Αἰσχύλ. Χοηφ. 437. Ἑρμαν. Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 437. «--ὥστε δυσμενῆς ἐμασχαλίσθη,» ὅπου ὁ Σχολ. φησὶν «Ὑπὸ τὰς μασχάλας ἔλαβε τὰ ἄκρα, ἀντὶ τοῦ, ἠκρωτηριάσθη. --ἔθος (γὰρ) ἦν τοῖς παλαιοῖς, ἡνίκα τινὰ διεχρήσαντο, ἀκρωτηριάζειν αὐτόν, καὶ ὑπὸ τῆς μασχάλης ταῦτα τιθέναι, ὅ καὶ μασχαλισθῆναι, ἔλεγον· τοῦτο δὲ ἐποίουν ἵνα ἀνίσχυρον αὐτὸν ἐργάζωνται διὰ τῆς τῶν ἀκρωτηρίων τομῆς πρὸς τὴν αὐτῶν ἄμυνιν, ἣν οἱ νεκροὶ τοὺς ζῶντας ἀμύνονται.» Τὰ αὐτὰ λέγει ὁ Σχολ. Ἀπολλων. Ἀργ. δ'. 478. καὶ Ἐτυμολ. ἐν Λ. Ἀπάργματα· ὁ δὲ Φώτιος λέγει, ὅτι ὁρμάντες αὐτά, ἐξεκρέμοντο τοῦ τραχήλου διὰ τῶν μασχαλῶν διείραντες.

Μασχάλιος, ὁ, ἡ, καὶ, Μασχάλινος, ίνη, ινον (μασχάλη). Πλεγμένον ἐκ κλάδων φοίνικος, ὡς, «Πλεγμα, Κάνεον μασχαλινόν,» ἐκ μασχάλης, ἤτοι βλαστήματος φοίνικος πεπλεγμένον. Ζήτ. ἐν τῷ μασχάλη, ἀριθμ. 4.

Μασχαλίς, ίδος. ἡ· ταὐτὸν τῷ Μασχάλη, 6.

Μασχαλίσματα, τά. Τὰ κατακερματισμένα καὶ ἠκρωτηριασμένα μέρη τοῦ σώματος ἑνὸς δολοφονηθέντος ἀνθρώπου. Ζήτ. ἐν τῷ, Μασχαλίζω. 2) τὰ ἀπάργματα (ἀπαρχαί), ἤτοι κομμάτια κρέατος ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ θύματος, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ θυσιάζειν ἐτίθεντο ἐπὶ τοῖς μηρίοις, ὅπερ ἄλλως, πάντοθεν ἀρχόμενον μελέων ὠμοθετεῖν, λέγεται.

Μασχαλιστήρ, ῆρος ὁ (μασχάλη). Πλατεῖά τις δερματίνη ζώνη, δι' ἧς περιζώνουσι τοὺς ἵππους ὑπὸ κάτω τῶν μασχαλῶν, ὅπου καὶ συνδέεται μετὰ τοῦ ἄλλου ἱμάντος τοῦ ζυγοῦ, Λεπάδιον, καλουμένου· καθόλου δὲ Δεσμός, ζώνη, περίζωσμα, Αἰσχύλ. Προμηθ. 71. ὅρα καὶ τὸ Σχόλ. 2) ἐπίβλημά τι καὶ σκέπασμα τῶν ὤμων μεταξὺ τῶν Μασσαγετῶν, Ἡρόδ. 1, 215. πιθαν. epauliere, epaulette

Ματαζω, (μάτη) = ματάω. Μωρῶ καὶ ἀνοήτως πράττω ἢ ὁμιλῶ, ἢ πολιτεύομαι, Σέξτ. Ἐμπ. Ἀντιῤῥ. δ', 282. 2) ματαιος εἰμί, Αἰσχύλ. Ἀγάμ. 1004.

Ματαιάζω, (ματαιος) = ματάζω. Ματαια καὶ ἀνόητα, ἤτοι μωρὰ καὶ τρελὰ πράγματα ὁμιλῶ, ληρῶ, Λουκιαν.

Ματαίζω, ταὐτὸν τῷ, Ματαιάζω, ἢ Ματάζω.

Ματαιοβαστάκτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Ληροπόλης, ἢ Ληροφόρος. Ματαιολόγος, μασκαρᾶς, Γλωσσάρ. Στεφ. Λαλ. nugiperulus.

Ματαιοβουλία, ἡ (ματαιος, βουλή). Συμβουλὴ ματαία, μωρά, ἀμφ.

Ματαιόκομπος, ὁ, ἡ (ματαια, κομπέω) Ματαιος κομπαστής, ὁ ἐπὶ ματαιοις κομπάζων Σχολ. Ἀριστφ. Ἀχ. 589.

Ματαιολογέω, ῶ (ματαιολόγος). Ματαια, ἀνωφελῆ πράγματα ἢ μάτην λέγω, ὁμιλῶ. ὅθεν

Ματαιολογία, ἡ. ἡ περὶ ματαίων καὶ ἀνωφελῶν πραγμάτων ὁμιλία, φλυαρία, λόγια τοῦ ἀέρος, χαμένα.

Ματαιολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ περὶ ἀνωφελῶν καὶ ματαίων πραγμάτων ὁμιλῶν, φλύαρος φεύστης, ἀλαζών.

Ματαιολοιχός, Ἀριστοφ. Νεφ. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, Ματτυολοιχός.

Ματαιοποιέω, ῶ. Ματαια, μωρὰ, ἢ μάτην πράττω, φέρομαι ποιῶ ταὐτὸν τῷ, Ματαιάζω Σχόλ. Σοφοκλ. ἐκ τοῦ

Ματαιοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ μωρῶς ἢ ματαίως πράττων, ποιῶν, Ἀθήν. 179.

Ματαιοπονέω, ῶ, (ματαιοπόνος). Ματαίως ποιῶ, ματαια καὶ ἀνωφελῆ ἔργα ποιῶ, ματαίως, τοῦ κάκου κοπιάζω· ὅθεν

Ματαιοπόνημα, τό. Ἡ ἀνωφελὴς ἐργασία, τὸ ἀνωφελὲς ἔργον, Ἰάμβλ. Πυθαγ. ἑ. 24.

Ματαιοπονία, ἡ. Μάταιος ἀνωφελὴς κόπος, τὸ ἀνωφελῶς κοπιάζειν.

Ματαιοπόνος, ὁ, ἡ (πονέω). ὁ ματαίως, ἀνωφελῶς κοπιάζων, ὅστις κοπιάζει καὶ δουλεύει τοῦ κάκου, εἰς τὰ χαμένα.

Ματαιοπραγέω, ῶ. Μέλ. ήσω (πράγος) = ματαιοπονέω, Εὐστάθ. ὅθεν

Ματαιοπραγία, ἡ, ταὐτὸν τῷ Ματαιοποιία, Εὐστάθ.

Ματαιοπώγων, ωνος, ὁ (πώγων). Ὁ ματαίως ἔχων τὰ γένεια, ἤτοι τῷ ὁποίῳ τα γένεια δὲν ὠφελοῦσι, χρησιμεύουσι τελείως, Σχολ. Θεοκριτ. ἰδ. 28. 10, 30.

Ματαιος, αία, αιον παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. πολλάκις καὶ, ὁ, ἡ· ἐπίῤῥ. ματαίως (μάτην), τό Λατ. vanus, ἐπὶ πραγμάτων καὶ ἀνθρώπων, καὶ 1) ἐπὶ ἀνθρώπων, Κενὸς φρενῶν, ἠλίθιος, ἐλαφρόγνωμος, μωρός, ἀνόητος, ἐξαμένος, χωρὶς χαρακτῆρος· καὶ τρελός, φρενοβλαβής, καὶ παιγνιήμων, αὐθάδης, αἰσχρολόγος, καὶ μάλιστα ὁ κοινοῦς, ποταπὸς καὶ ἐναντίος, τῇ χρηστοηθείᾳ ἀστείσμοῦς προφέρων, Ἡρόδ. 2, 173. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ, ἀλαζών, κομπαστής, ὅστις στοχάζεται ἢ ἐμιλεῖ πράγματα χωρὶς θεμέλιον, καὶ οἰκοδομεῖ εἰς τὸν ἀέρα. ὁρ. κατωτέρω παραδείγματα 2) ἐπὶ πραγμάτων, τὸ πρὸς μηδὲν χρήσιμον, ἀνωφελές, ἄχρηστον, χωρὶς ἐνέργειαν καὶ ὄφελος, προσωρινόν, τὸ βίον μὴ ἔχον, πολλάκις παρὰ Θεόγν. ἐξαιρτ. ἀκόλαστον, αὐθάδες, ὑβριστικόν, μηδαμινόν, ἰσχνικόν, ὡς, ματαιος λόγος, ματαιος ἔπος, Ἡρόδ. 3, 120. 6, 68. (ἴδε κατωτέρω τὰ παραδείγματα) καὶ ματαία νόσος, ἡ μανία, Γοργ. καθὼς καὶ τὸ ματαιος ἐπὶ ἀνθρώπων δηλοῖ καὶ μανιώδης, μαινόμενος· καὶ ἐπίρ. «Ματαίως» τοῦ κάκου, εἰς τὰ χαμένα, ἀνωφελῶς, κ. τ. λ. Ἡρόδοτ. Β'. 173. «Ἦν ματαιός τε καὶ παιγνιήμων,» ἐν τῇ τραπέζῃ ἀποδείκνυε, ἀπαιτέλει τὸν ἑαυτόν του ἀνωφελῆ ἢ τρελὸν μὲ τὰ παιγνίδιά του μὲ τοὺς χωρατάδες του, ἢ κάλλιον, μὲ τὰς φλυαρίας τῆς ἀδυροστομίας του· καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ τῇ ἐννοίᾳ τοῦ, ἀτίμου, ἀναιδοῦς καὶ ἀσχήμων πραγμάτων ἢ ὁμιλιῶν· ὡς καὶ τὸ ἑ. ς'. 68. «Ὁ ματαιότερος λόγος,» ἢ κακωτέρα, μωροτέρα ἢ ἢ σκωπτικωτέρα καὶ παιρακτική, ἤτοι χλευαστικὴ διήγησις ὁμιλία. Ἐντεῦθεν παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 574. «Ἴαυσι ματαίοις χερσὶ,» φλαυῇ μὲ ἀσελγεῖς καὶ ἀτίμους ἤτοι πορνικὰς χεῖρας. «Οὔτε γὰρ τι παθὼν, οὔτε ἀ-

κούσας ματαιον ἔπος πρὸς Πολυκράτεος,» Ἡρόδοτ. Γ. 120., δὲν ἔπαθεν ὑπὸ τοῦ Πολυκράτους οὐδένα κακόν, μήτε ἠκουσε παρ' αὐτοῦ κἀνὲν ἀχρεῖον καὶ ἄσχημον λόγον· «Αὐτουργίαι θανάτων ματαιοι.» Αἰσχύλ. Εὐμεν. ἀσεβεῖς, ὑβριστικοί, ἀδικίαι, ἄσχημοι καὶ ἄτιμοι. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἱκέτ. 769. «Κνώδαλα ἀσεβῆ καὶ ματαια,» ἀνοσιῆ, ὑβριστικά, ἀσχήμονα. Παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 888. «Ὦ ματαία,» εἶναι ἀντὶ τοῦ, Μελέα· ὡς καὶ τὸ παρ' Ὁμ. Μέλεος. ἀντὶ τοῦ ματαιος· τὸ παρὰ Μελεάγρου ἐπίγραμ. 51. «Τί ματαια γελᾷς; φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸν κινόδροπον γέλωτα, ὃ ἐστι τὸν ἐπὶ τοῖς κακοῖς τοῦ ἑτέρου γινόμενον. Ἐντεῦθεν προκύπτει τὸ Αὐτόματος, καὶ, Αὐτοματίαν, ὃ ἐστιν ὁ ἐξ ἰδίας κινήσεως γινόμενος, ἢ παρακινούμενος. Ἐκ τούτου δύναται τινὰς νὰ συμπεράνῃ, ὅτι τὸ, Ματος ἤτοι εἶχέ ποτε τὴν σημασίαν τῆς κινήσεως, ἢ πρέπει νὰ ἔχῃ ὡς βάσιν αὐτοῦ τοιαύτην συνώνυμον καὶ ἀντίστοιχόν τινα λέξιν. Ὁ Θεόκριτ. μετεχειρίσθη τὸ, αὐτοματως, ἀντὶ τοῦ, ματην. Ὁ Ἡσύχ. ἠρμήν. τὸ, αὐτοματητα, διὰ τοῦ, σπέρμα ἀνδρός, ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς ῥέουσα σπορά· καὶ τὸ, αὐτοματήσαντες, διὰ τοῦ, ἀφ' ἑαυτῶν πράξαντες· καὶ, αὐτόματον, διὰ τοῦ, αὐτοφυές, ἐν οἷς ὑπακούεται σαφῶς ἡ σημασία τῆς κινήσεως· σχεδὸν ὡς καὶ ἐν τῇ λέξει, ἀποματαισμός, ἀντὶ τοῦ. ἀποπορδή, τὸ ἀποπέρδεσθαι, ῥίπτειν, ἀφιεναι πορδήν. Ζήτ. καὶ, ματάω (κατὰ Παπαβίριον, αἱ λέξεις μάτην, ματαιος, ματάω, ματία, ματάζω, σχηματίζουσιν, ὡς φαίνεται, ἰδιαιτέραν τάξιν λέξεων, συγγενῆ τῷ, μάψ, καὶ δὲν ὑπάγονται εἰς τὸ ΜΑΩ, μάτος, ἔνθεν παράγουσι τινες τὸ Ἰταλ. matto.) ὅθεν

* Ματαιοσπουδέω (ματαιόσπουδος). Εἰς μάτην ἀγωνίζομαι, κοπιάζω· καταγίνομαι εἰς ἀνωφελῆ πράγματα· ὅθεν

Ματαιοσπουδία, ἡ. Ματαία σπουδή, ταὐτὸν τῷ, Ματαιοπονία, καὶ κενοσπουδία, ἀμφ.

Ματαιόσπουδος, ὁ, ἡ (σπουδή). Ὁ ματαίως σπουδάζων, ταὐτὸν τῷ, Ματαιόπονος· καὶ ἀντὶ τοῦ, Κενόσπουδος, ἀμφ.

Ματαιοσύνη, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Μάτη, Ματία, Ματαιότης, παρὰ τοῖς Φυσιογνώμ.

Ματαιότεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον). Ὁ ἐπὶ ματαίῳ γεννήσας τέκνα, μὴ ἔχων ὄφελος ἀπ' αὐτά, τὸν ὁποῖον δὲν βοηθοῦσι τὰ τέκνα του. Γραμματ.

Ματαιοτεχνία, ἡ. Ματαία, ἀνωφελὴς τέχνη. Ἐλλήν. Παιδ. β'. 1. ἐκ τοῦ

Ματαιότεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη) Ὁ ματαίαν, ἀνωφελῆ, τέχνην, ἐπιτήδευμα ἐπιστάμενος, μεταχειρίζομενος.

Ματαιότης, ητος, ἡ (ματαιος). Τὸ εἶναι, ἡ κατάστασις τοῦ ματαίου, μωρία, εὐήθεια, ἐλαφρογνωμία. 2) ἔλλειψις ἐκβάσεως, ἀκατόρθωτον, ἀνωφέλεια.

Ματαιοφιλοτιμέομαι, οῦμαι. Ματαίως φιλοτιμοῦμαι, ἀμφ.

Ματαιοφρονέω, ῶ (ματαιόφρων.) Ματαίως, ἢ ματαία φρονῶ. ὅθεν

Ματαιοφροσύνη, ἡ Ματαία φρόνησις ἐκ τοῦ

Ματαιόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ ματαίως, ἢ ματαία πράγματα φρονῶν, κενόφρων, ἀνόητος.

Ματαιόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ ματαίως, ἀνωφελῶς φωνῶν, ἠχῶν, ἢ ὁμιλῶν. Γραμματ.

Ματαιόω, ῶ (ματαιος). Ματαιον, ἀνωφελῆ, ἄπρακτον, ἀνενέργητον ποιῶ, ματαιονω. Παλ.= ματάω, ματάζω, ὅθεν «Μεματαίωται σοι,» ἀ. Βασιλ. εγ'., ἑρμην. διὰ τοῦ, μωρῶς καὶ ἀνοήτως πράττειν.

* Ματαισμός, οῦ, ὁ (ματαίζω). Μωρά, ἐλαφρόγνωμος πρᾶξις, ἢ ὁμιλία, καὶ μάλιστα χαμερπὴς ἀστεϊσμός· καὶ, βδελυρία, ῥυπαρία, πορδή, πρβ. ἀποματαίζω.

Μάταξα, ἡ Κάτω κλωστή. 2) παρὰ Μεταγν. =μάταξ, τὸ κουκοῦλι τοῦ σκώληκος τῆς μεταξῆς, καὶ τὸ μετάξιον, τὸ νῆμα αὐτοῦ. Ἡ Ἰτταρία παρὰ Προκοπίῳ, πόλεμ. Γοτθικ. δ'. (υ–υ)

Ματάω, ῶ. Μ. ἠσω (μάτην, ματαιος). Ὀκνεύω, ἀμελῶ, ἀργῶ, ἤτοι χάνω τὸν καιρὸν στοχαζόμενος τί νὰ κάμω καὶ μὴ ἐπιχειρῶν τὸ ἔργον εὐθύς, ὡς Ἰλ. Π, 474. «Ἀπέκοψε παρηορον, οὐδ' ἐμάτησεν,» ἀπέκοψεν εὐθύς (ὁ Νέστωρ) μὲ τὸ ξίφος του ἀπὸ τῆς ἀμάξης τὸν πληγωθέντα ἵππον χωρὶς νὰ συλλογισθῇ πολὺν καιρόν· καὶ δίχ' αὐξήσεως «Οὐδὲ μάτησεν,» Ἰλ. Ψ, 510. ὑπὸ φόβου ἔκινα Ἵππω δείσαντε ματήσετον,» Ἰλ. Κ, 234. πρβ. ματία. ὅθεν «Περαίνεται κοὐ ματᾷ τοὐργον,» Αἰσχύλ. Προμ. 57. δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολήν, ἢ (κατὰ τὴν σημ. δὲν εἶναί τι χωρὶς ἐνέργειαν. 2) Εἶναί τι δίχα ἰσχύος, κύρους, ἐνεργείας, ἐκβάσεως, ὠφελείας, ματαιον εἶναι· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰς μάτην ἀγωνίζομαι, κοπιάζω. «Ματᾶν ὁδῶν, ματαίως κάμνειν τὸν δρόμον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 37. καὶ ἐντεῦθεν ταὐτὸν τῷ, ἀμπρτάνειν, ἀποτυγχάνειν, παρ' Ὁππ. μετὰ τῆς γενικῆς. 3) μωρῶς, ἀνοήτως πράττω, ἢ ὁμιλῶ.

Ματερία, ἡ, παρ' Ἀθην. σελ. 119. ἐκ τοῦ Λατιν. Materia Μάζα, ὕφασμα· καὶ, ὕλη διὰ κτίσιν, ἢ γενικῶς.

* Ματευτής, οῦ, ὁ, = μαστευτής. Ὁ ζητητής, ἐκ τοῦ

Ματεύω, (ΜΑΩ) = μαστεύω. Ἐπιμελῶς καὶ μετὰ κόπου ζητῶ, ἐρευνῶ, Ἰλ. Ξ, 110. 2) ἀγωνίζομαι νὰ ἀποκτήσω τί, προσπαθῶ εἰς τι, Πινδ. Ἴσθ. 5, 18. Ὀλ. 5, 56.

* Ματέω, = ματεύω, σπανιωτ. τύπος.

Μάτη, ἡ, = ματία. Μωρία, παιδίσμα, ἁμάρτημα, σφάλμα, Αἰσχύλ. Χοηφ. 916.

Μάτην, Ἐπίρ. Ματαίως, ἀνωφελῶς, τοῦ κάκου, εἰς τὰ χαμένα· χωρὶς κάνενα ὄφελος, ἢ κέρδος, ἢ ἔκβασιν, ἰσχύν, ὑμν. Ὁμ. Δημ. 309. 2) μωρῶ, ματαίῳ τῷ τρόπῳ, ἄνευ βάσεως καὶ θεμελίου, χωρὶς εὐλόγου αἰτίας, παραλόγως, Ἡρόδ. 7, 103. «Μάτην νοσέω,» ἀρρωστῶ ἀπὸ μανίαν, Lobeckh Σοφκλ. Αἴ. 634. Κυρίως αἰτ. τοῦ μάτη, ὅθεν καὶ, εἰς μάτην (Λουκ. εἰς Τραγοποδ.) ἀντὶ εἰς τὸν ἀέρα, εἰς τὰ χαμένα, τοῦ κάκου. Περὶ τῆς παραγωγῆς ἴδε μάταιος. (υ–)

Ματήρ, ῆρος, Ὁ. (ματέω), = μαστήρ.

* Μάτηρ, τρός, ἡ, Δωρ. ἀντὶ μήτηρ, ὅθεν mater. (ᾱ).

Ματηρεύω, (ματήρ) = ματεύω, Ἡσυχ.

Ματία, ἡ. καὶ Ἰωνικ. Ματίη, ἡ (μάτην). Μωρία, ἀνοησία, ἐλαφρογνωμία, παιδίσμα, ἁμάρτημα, σφάλμα, ἀπροσεξία. 2) Μάταιος ἀνωφελὴς ἀγών, ματαία δοκιμή, ἐπιχείρημα δίχ' ἐκβάσεως, ἀτελεσφόρητον, ὡς καὶ τὸ ματαιότης, Ἰλ. Κ, 79. Ἠμετέρῃ ματίῃ, μὲ τὴν ματαίαν ἡμῶν ζήτησιν, ἐπὶ τῆς ματαίας ἐπανόδου τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὸν Αἴολον.

Ματίζω, Ζητῶ. ταὐτὸν τῷ, ματεύω.

Ματιολοιχός, ὁ. ἡμαρτ. ἀντὶ, ματτυολοιχός.

Μάτιον, τὸ. Καθ' Ἡσύχ. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφέλ. 451. εἶδος μέτρου, ταὐτὸν τῷ, ἐλάχιστον, ἀμφ. 2) συγκριτ. τοῦ μάτι, Ἡσυχ.

Μάτος, τὸ (ματάω, ματία). Τὸ ἐξετάζειν, ζητεῖν, τὸ ἐρευνᾶν, ζήτησις, Γαλην. Γλωσσ. ἴδε. ἔτι, Μάταιος. (υυ)

Ματρόξενος, Δωρικ. καὶ παρὰ Ῥοδίοις, ἀντὶ τοῦ, μητρόξενος, Νόθος (μπάσταρδος), Σχόλ. Εὐριπ. Ἄλκ. 989. παρὰ τοῖς ὕστερον, ματαιότεκνος.

Ματρυλλεῖον, Μαρτυλεῖον, Ματρύλλιον, καὶ, Ματρύλιον. τὸ. Ὁ τόπος τῶν πορνευόντων, τουτέστι Πορνεῖον, ὅπου οἱ μαστροποί, ἤτοι οἱ μαυλισταὶ διέτριβον, ὡς τὸ μαστροπιον, Ἡσύχ. ἢ κατὰ Φώτιον, «Τόπος, ἐν ᾧ γράες ματροποὶ διατρίβουσιν. ἑταίρας ἔχουσαι, καὶ δέχονται τοὺς βουλομένους· καλοῦν δὲ αὐτὰς καὶ Μάστρυας εὐρήμωσε. Παρὰ Πλουτάρχ εὑρίσκεται ἔτι καὶ, Ματτρύλλον, καὶ ἐν τοῖς Χειρογράφ. τοῦ Πολυδ. ς'. 188. ἐκ τοῦ

* Ματρύλη καὶ ματρύλλη, ἡ, ὡς τὸ, μαστροπός. Πεζεβέγκια. Ἰωνικ πιθαν. μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς μὲ τὸ, μαστροπος, ὅθεν

* Ματρύλλιον, τὸ, = ματρυλλεῖον.

* Ματταβέω, = ματάω, Ἡσυχ.

* Ματτάβης, ου, ὁ, καὶ

Μάτταβος, ὁ, ἡ, = ματαιος, Ἡσυχ.

Ματτύα, καὶ, Ματτύη, ἡ. καὶ, Ματτύης, ου, ὁ. Καθόλου, κάθε ἐξωχρωστὸν κόστιμον φαγί, ἢ κατασκευασία χωριστή τις καὶ κόστιμος ἑνὸς φαγητοῦ. ἐξαιρτ. δὲ 2) φαγητόν τι, τὸ ὁποῖον ἐπενοήθη ἐν Θεσσαλίᾳ, ἢ Μακεδονίᾳ, καὶ ἦν ἐν χρήσει καὶ ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τῆς ἐξουσίας μάλιστα τῶν Μακεδόνων, καὶ συνίστατο εἰς κρέας ἀγρίων πτηνῶν (περδίκων, ἢ περιστερῶν) καὶ ἄλλων, βραστμένον μὲ λάχανα ἀρωματικά, καὶ παρετίθετο ψυχρὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης εἰς τὸν οἶνον ὡς τρώγημα καὶ διεγερτικὸν τῆς ὀρέξεως, Meineke Μένανδρ. σ. 361. καὶ Ἀθην. ς'. σελ. 245. «Ματτύης πριοφερομένης καὶ κατ' ἐκεῖνον φαὶ λεκεούτηκεν. Ὁ αὐτὸς ἐν ιδ'. σελ. 663. λέγει, ὅτι τὸ, Ματτύης, ὁ, κοινὸν ἦν ὄνομα πάντων τῶν πολυτελεστάτων ἐδεσμάτων, καὶ Θεσσαλῶν ἦν εὕρημα· ἀνομάσθη δὲ οὕτω ἀπὸ τοῦ ματτάσθαι. Ὁρα τοῦτον διεξοδικώτερον, καὶ Εὐσταθ. (–υ–) ὅθεν

Ματτυάζω, Κατασκευάζω, ἢ τρώγω ματτύαν, Ἀθήν.

* Ματτύης, ὁ = ματτύα.

Ματτυολοιχός, ὁ, ἡ (ματτύη, λείχω). Ὁ τὴν ματτύην λείχων, ἢ ξηραγλειφόμενος, καθόλου λαίμαργος, ἀδηφάγος, ὁ ἀμέτρως τρώγων καὶ πίνων, κοιλιόδουλος, gourmand, Ἀριστοφ. Νεφ. 451.

Μάττω, Μ. ἄξω, Ἀττικ. ἀντὶ, μάσσω. Ἄρτον παρασκευάζω, ζυμόνω, Ἀθήν. ιδ'. σελ. 653.

Ματύλλη, ἡ. Μακεδονικόν τι σκεύασμα, δίφης διεγερτικόν, βέβαια ταὐτὸν ὡς ματτύα.

Μαυλία, ἡ. καὶ, Μαυλίς. Μαστροπός, ἡ. Κατά τινας ἐκ τοῦ, ὁμοῦ αὐλίζειν, βέλτιον ὅμως κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ, αὐλίζεσθαι προσλήψει καὶ προτάξει τοῦ μ. ὅθεν.

Μαυλίζω, ταὐτὸν τῷ, Μαστροπεύω.

Μαυλίς, ίδος, καὶ, μαῦλις, ἡ. Τὸ μαχαίριον, Νίκανδρ. Θηρ. 705. Δοσιαδ. σχόλ. Ἀρατ. 4. Θουκυδ. α. 6. καὶ Σοφ. 2) = μαυλία, μαστροπός, μαυλίστρια, Ἡσύχ.

Μαυλιστής, ου, ὁ (μαυλίζω), ταὐτὸν τῷ, Μαστροπός.

Μαῦρος, ἡ, Μαυρός, ά, ὄν (μαίρω, μαρμαίρω), ταὐτὸν τῷ, ἀμαυρός Σκοτεινός, ζοφώδης. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 308. Εὐμεν. 355. καὶ Ἡσίοδ. ἔργ. 325. ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας, μαῦρος, ρη, ρον, ἀντὶ τοῦ, μέλας, καὶ τὸ Λατιν. Maurus. ὅθεν.

Μαυρόω, ὡς τὸ ἀμαυρόω. Κάμνω τι σκοτεινόν, μέλαν, ἀφανές, ἄσημον, σκοτίζω. ἐξαιρτ. τροπκ. σκοτίζω τινά, ἀμαυρόνω, ὑστερῶ αὐτὸν τῆς λαμπρότητος καὶ τιμῆς, κάμνω νὰ τὸν λησμονήσωσι, σμικρύνω τὴν τιμήν τινος, Ἡσ. Ἔ. 327. παθ. ἀμαυρόνομαι, σμικρύνομαι κατὰ τὴν τιμήν, ἐξευτελίζομαι, Θέογν. 192.

Μάχαιρα, ἡ (μάχη) Μεγάλον μαχαῖρι, ἐργαλεῖόν τι ἐκ σιδήρου κοπτερόν, τὸ ὁποῖον οἱ ἠ-

ρωνες της Ἰλιάδος εἶχον κρεμάμενον πλησίον τοῦ θηκαρίου τοῦ σπαθίου (ξίφεος κολεόν), ὅθ' ὅ καὶ, παραξιῖς ἐλέγετο αὐτῇ ἡ μάχαιρα, καὶ μετεχειρίζοντο συνήθ. εἰς τὸ σφάζειν τὰ πρὸς θυσίαν ζῶα, Ἰλ. Γ, 271. Τ, 252., ἐκ τῶν ὁποίων μερικὰ ἦσαν χρυσᾶ, κρεμάμενα ἐξ ἀργυρῶν ζωστήρων (τελαμώνων, Ἰλ. Σ, 597. ἐχρησίμευε δὲ αὐτὴ ἡ μάχαιρα καὶ εἰς τὸ νὰ ἐκβάλωσι κόπτοντες με αὐτὴν, τὸ ἐν τῷ μετρῷ πληγωμένου τμῆμα κατὰ τὸν πόλεμον βέλος, Ἰλ. Λ, 844. καθόλου, μαχαίριον, διὰ νὰ κόπτωσι χρήσιμα ἐν τῷ τρώγειν, Ἡρ. 2, 61. β) τὸ ξυράφιον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐξυρίζοντο αἱ τρίχες ἕως εἰς τὸ πετζί, ὀνομαζόμενον καὶ, μαχαίρα κουρικὴ, ὅθεν τὸ παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 849. Κεκαρμένος μειχὸν μὲ μαχαίραν. ξυρισμένος, κουρεμένος μέχρι χρώτος, ὡς οἱ ἡδυσμοὶ καὶ μειχοὶ· καὶ οὗτος ὁ τρόπος τοῦ, ξυραφίζειν, ἢ ξυραφίζεσθαι ἕως εἰς τὸ δέρμα ἐλέγετο Κύπρος. γ) ἐξ ἐναντίας, ἐλέγετο »Διπλῆ μάχαιρα, τὸ παρ' ἡμῖν φαλίδιον, ὅθ' οὗ μόνον ἐκούρευον τὰς τρίχας, Πολυδ. β'. 32. Ὁ Λουκιαν. συγκατατάττει τοῦτο μεταξὺ τῶν ἐργαλείων τοῦ κουρέως »Ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας καὶ κατοπτρον· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Μάχαιρα, ξίφος, καὶ παραζώνη, καὶ εἰς κείρεται τὸ πρόβατον. Διὰ τῶν μαχαιριδίων ἔκοπτον ἔτι καὶ τοὺς ὄνυχας. Παροιμία »Μὴ παῖε μάχαιραν, Θεογν. παρ' Ἀθην. ε., ἐπὶ τῶν διδόντων ἐξουσίαν εἰς τοὺς τρελοὺς, 2) ὡς ὅπλον, ἤτοι τὸ ἄλλως, ξίφος, ἢ μαχαιρίδιον, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 7, 225. καὶ Πινδ. Νεμ. 4, 95. 7, 62., πλὴν περισσότερον διὰ δολοφονίαν παρεῖ διὰ πόλεμον· οἱ Μεταγειτνιόνες δὲ ἔκαμον διαφορὰν μεταξὺ τοῦ μάχαιρα καὶ ξίφος, καθότι τοῦτο μὲν ἦτον ἴσιον, ἐκεῖνο δὲ (ἡ μάχαιρα), κυρτὸν κατὰ τὸ σχῆμα, ὡς τὸ παρὰ Τούρκοις Γιαταγάν. β) ἢ διὰ τῆς μαχαίρας μάχη, ἢ ὁ φόνος. (συνήθ. παράγεται παρὰ τὸ, μάχη.) ὅθεν

Μαχαιρίδιον, τό, καὶ, Μαχαίριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μάχαιρα. Μικρὸν μαχαίρι, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ ἐχρώτο, Βλήμ. Ἀλεξ. παιδ. β'. »Τὸ μαχαίριον τὸ ἐπιτραπέζιον, ἀργυρόηλον-- ἐξ ἐλεφαντος πεποιημένον τὴν λαβήνα. Παρ' Ἀθην. δ'. σελ. 152. ἡ μαχαιροφορία τῶν παλαιῶν ἦτον ἀπαραλλάκτως καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν σώζεται. »Ἐὰν δὲ ᾖ δυσπόσπαστον, μαχαιρίῳ μικρῷ παρατέμνοντες, ὁ τοῖς ἰατροῖς ἐν ἰδίᾳ θήκῃ παρακείμενον· τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Γ, 271. Μάχαιρα, καλούμενον. »Μαχαιρίδιον δρυπτικόν», (Λουκιαν.) τὸ διὰ στολισμὸν φερόμενον, καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἔτι ἐν τῷ καλλωπίζεσθαι χρήσιμον.

Μαχαιρίς, ίδος, ἡ. ὑποκ. τοῦ, μάχαιρα. Μικρὰ μάχαιρα, ἐξαιρτ. ξυράφιον. 2) ξιφίδιον. »Μαχαιρὶς ἐξυβελήκει», παρ' Ἱππουρ. ἀντὶ τοῦ, Φλεβοτόμος, Lancetta, Ἰταλ.

*Μαχαιριωτός, ή, όν, = μαχαιρωτός.

Μαχαιροδέτης, ου, ὁ (δέω). Ὁ ἐν τοῖς ὁπλισμοῖς καταλήπτης, ὁ ἱμὰς, τὸ λωρίον δι' οὗ δένεται καὶ κρέμαται ἡ μάχαιρα, τὸ μαχαίρι ἢ τὸ ξίφος, Ἡσυχ.

Μαχαιρομαχέω, ῶ (μάχη). Διὰ μαχαίρας, ξίφους, μάχομαι.

*Μαχαιροποιεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ μαχαιροποιοῦ, Δημ. κατὰ Ἀφοβ. 1. 31.

Μαχαιροποιία, ἡ. Ἡ τῶν μαχαιρῶν, ξιφῶν κατασκευή.

Μαχαιροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ μαχαίρας, ξίφη ποιῶν.

Μαχαιροπωλεῖον, τό. καὶ, Μαχαιροπώλιον. Ὁ τόπος, ἢ τὸ ἐργαστήριον, ἔνθα πωλοῦσι μαχαίρας, ξίφη.

Μαχαιροπώλης, ου, ὁ. ὁ μαχαίρας, ξίφη πωλῶν.

*Μαχαιροπώλιον, τό, = μαχαιροπωλεῖον.

Μαχαιροφορέω, ῶ (μαχαιροφόρος). Μάχαιραν, ἢ ξίφος φορῶ.

Μαχαιροφορία, ἡ. Τὸ μάχαιραν φέρειν. ἐκ τοῦ

Μαχαιροφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω). Ὅστις φέρει, φορεῖ μάχαιραν, ξίφος.

Μαχαιρωνιον, τό. (μάχαιρα). Φυτόν τι, ἄλλως ξίφιον, Διοσκορ. δ'. 20.

Μαχαιρωτος, η, ον. (ὡσαυτεὶ ἐκ τοῦ (μαχαιρόω). Κατεσκευασμένος, ἢ σχηματισμένος, μορφωμένος ὡς ἡ μάχαιρα. ὅμοιος μαχαίρᾳ, ξίφει.

*Μαχαιά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ μηχανή.

*Μαχάνεος, ία, ον, ἐπίθ. τοῦ Μαχάων· μετὰ τοῦ, τέχνη, ἀντὶ τοῦ, χειρουργική, Ὀρφ.

Μαχάτωρ, Λακων. καὶ, Μαχατὰς, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Μαχητής. καθόλου ἀντὶ τοῦ, ἀντίπαλος, Ἡσύχ.

Μαχάω, (μάχη). Μάχεσθαι θέλω, Ἡσύχ.

Μαχειόμενος, Ἐπκ. μετοχ. ἐνεστῶτος τοῦ μάχομαι, ἀντὶ μαχόμενος, Ὀδυσ. Ρ, 471.

*Μαχέομαι, Ἰων. ἀντὶ, Μάχομαι. ἐντεῦθεν τό, μαχήσομαι, μεμάχηται, ἐμαχήσατο. καὶ τό, μαχεσσόμαι, ἐμαχέσσατο, κ. τ. τ. Ὅμ.

Μαχεούμενος, ἀντὶ, Μαχούμενος, ἐκ τοῦ, μάχομαι, Ὀδυσ. Λ, 403. ω, 113.

*Μαχετέον, σπανιωτ, τύπος ἀντὶ μαχητέον.

Μάχη, ἡ. Σύγκρουσις δύο στρατῶν, πόλεμος· παρ' Ὁμήρ. ἤδη καὶ μάλιστα ἐν Ἰλ. πολλὰ εὔχρηστον. »Μάχην μάχεσθαι (Ἰλ.), ἢ ἐν τῷ πεζῷ συνήθως, μάχην ποιεῖσθαι, ἢ συνάπτειν», ἀντὶ τοῦ, κροτεῖν μάχην· λέγεται καὶ, »Διὰ μάχης ἔρχεσθαι», Ἡροδ. 6, 9. »Μάχην νικᾶν (Ξεν.)», ἀντὶ, κερδαίνειν τὴν μάχην. »Μάχη τιθέναι», ἀντὶ, μάχη μὲ, ἐναντίον τινά. Ὁ Ὅμ. συνάπτει ὡς συνώνυμα, ἢ ὡς ἐκ παραλλήλου, ἡμάχη καὶ ψιλόπις, μάχη πόλεμός τε, μ. κ. ὀδυνῆς, μ. ἐνοπή τε, μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε. συνήθ. ἐν χρήσει μὲν ἡ λέξις ἐπὶ ἀγῶνος καὶ μάχης μεταξὺ ὁλοκλήρων στρατευμάτων, παρὰ δὲ Ὅμ. ἐξ καὶ ἐπὶ μάχης μεταξὺ δύο, ἤτοι μονομαχίας, Ἰλ. Η, 263. Λ, 255. »Μάχη Αἰακίωνι», μονομαχία μὲ τὸν Αἰακίδη, Ἰλ. Λ, 542. Ἡσ. Ἀσπ. 361. 2) καθόλου, μάχη διὰ λόγων, λογομαχία, ἔρις, φιλονεικία (μάλωμα, καυγᾶς), Ἰλ. Α, 177. ἐν τῷ πληθ. 3) ἀγών, ὡς οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες, Πινδ. Ὀλ. 8, 76, ὅστις διακρίνει τὸ, μάχαι πολέμου, Ὀλ. 2, 79. συνηθέστερον μέντοι ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας τὸ, ἀγών. 4) ὁ τόπος, καθ' ὃν γίνεται ἡ μάχη, Ξενοφ. Ἀναβάσ. Β'. β'. 6. 5, 5, 4. »Ἀριθμὸς δὲ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἦλθον ἐξ Ἐφέσου τῆς Ἰωνίας μέχρι τῆς μάχης, σταθμοὶ τρεῖς καὶ ἐνενήκοντα». Παρὰ Ῥωμαίοις ἦν τὸ τῆς Μάχης σημεῖον, χιτὼν κόκκινος, ὑπὲρ τῆς στρατηγικῆς σκηνῆς διατεινόμενος, Πλούταρχ. εἰς Φάβιον. (πιθαν. παρὰ τὸ, ἀκμή, αἰχμή (μεταθέσει τῶν γραμμάτων), ὡς τὸ, μάχομαι ἐκ τοῦ, αἰχμάζομαι.) ὅθεν

Μαχήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὁ μαχόμενος, μαχητής, πολεμικός, ἐπιτήδειος εἰς μάχην, ἢ ἔχων ὄρεξιν εἰς αὐτὴν, Ἰλ. Μ, 247.

Μαχησμός, ὁ. (μαχέομαι) ταὐτὸν τῷ, Μάχη, νεωτερ. λέξις, Γαλεομυομαχ. ἴδε ἔτι καὶ, Μαχισμός.

*Μαχητέον, ἐπιθ. ἐπίρρ. τοῦ μάχομαι, ἀντὶ τοῦ, πρέπει νὰ μάχωμαι, μαχητέ τις κτ.

Μαχητής, οῦ, ὁ. (μάχη) Ὅστις μαχεται, πολεμεῖ, ἀγωνίζεται, πολεμιστής, Ὅμ. »Ἀνὴρ μαχητής», Ὀδ. Σ, 261. Παρὰ Πινδ. ὡς ἐπίθ. ἀντὶ μαχητικός, Νέμ. 2, 20, 9, 62. ὅθεν

Μαχητικός, η, ον. καὶ Ἐπίρ. Μαχητικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μαχητὴν, ἢ ἔχων κλίσιν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ μάχεσθαι, εἰς μάχην, ἀγῶνα, πόλεμον, Ἀριστοτ.

Μαχητός, η, ον. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις, ἢ πρέπει νὰ πολεμήσῃ, κτυπήσῃ, νικήσῃ, καταδαμάσῃ, Ὀδ. Μ, 119.

Μάχιμος, ίμη, ιμον. ἡ, Μάχιμος, ὁ, ἡ (μάχη). Πολεμικός, ὁ δύναμιν, ἢ κλίσιν, ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς τὸ μάχεσθαι· καὶ περὶ οὗ μάχεται τινάς, ἢ γίνεται μάχη, πολλάκις παρ' Ἡρόδ. »Οἱ μάχιμοι», οἱ ὁπλοφορεῖν δυνάμενοι, Ἡρόδ. 2, 164. 7, 186. ὡσαύτως »τὸ μάχιμον», τὸ ἑτοιμοπόλεμον στράτευμα, Ἡρόδ. 7, 186. τὸ δὲ παρ' Ἡροδότ. Β. 165. »Εἰς τὸ μάχιμον», ἀντὶ τοῦ, ἐς πόλεμον.

*Μαχιμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Πολεμικός· φιλονεικος, Στράτ. ἐπιγρ.

Μαχισμός, ὁ. Τὸ μάχεσθαι, ἢ πρᾶξις τῆς μάχης, ὡς τὸ, μαχησμός, = μάχη, Νικήτ. Χρον. κά 8.

Μαχλάς, άδος, ἡ. καὶ, Μαχλίς, ίδος, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλυκ. τοῦ, μάχλος. Ἄσωτος γυνή, ἀσελγὴς πόρνη. »Ἐλπίδι μαχλάδιν», Παῦλ. Σιλ. ἐπίγρ. 45.

Μαχλάω, ῶ, Μ. ήσω, καὶ, μαχλεύω (μάχλος). Πόρνος, ἄσωτος, ἀσελγής, καταφερὴς εἰμὶ περὶ τὰ ἀφροδίσια, τινί. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Μαχλῶντες, πορνεύοντες», καὶ, »Μαχλώσαις θυγατράσιν. Βλημ. παιδ. γ'. Μανέθ. δ'. 315. »Μεμαχλευμένον ἤτορα. Παρὰ Πλουτάρχ. (τόμ. ς'. σελ. 84. Hut) κεῖται ἐν Χειρογρ. »Πρῶται μήδεα μαχλήσαντο καταχέειν νεανίσκωνα, ὅπου πρότερον ἄνευ τινὸς ἐννοίας, μηχανήσαντον, ἔκειτο.

*Μαχλικός, ή, όν, Ἀνήκων, ἰδιάζων τῷ μάχλῳ.

Μαχλίς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Μαχλάς.

Μάχλος, ὁ, ἡ. Ἀσελγής, ἄσωτος, ἀναιδής. πόρνος, ἀκρατής, ἀκόλαστος, καταφερής, ἐκδοτος περὶ τὰ ἀφροδίσια, ἐξαιρτ. ἐπὶ γυναικῶν ἐν χρήσει· ἐν τῷ ὑπερθ. παρ' Ἡσιόδ. Ἔ. 588. πρβ. Ἰακ. Ἀχ. Ταρ. σ. 922. ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν συνήθ. λάγνος, Lobeck Φρυν. σ. 184. 2) τροπικ. »Μάχλος ἄμπελος», ἐξ Αἰσχύλ. ὅπερ ὁ Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. Η. ἑρμην. διὰ τοῦ, Γεωμέν. ἤτοι ἄμπελος ἐν ἀφθονίᾳ κλημαιτουμένη, φύουσα ἀκολάστως ἕλικας καὶ κλήματα. πρβ. Lobeck Αἴ. 143. (συγγενεῖς τύποι εἰσὶ, μυχλὸς καὶ μύκλος.) ὅθεν

Μαχλοσύνη, ἡ. Ἀναιδεία, ἀσέλγεια, ἢ περὶ τὰ ἀφροδίσια, ἤτοι πρὸς σαρκικὴν συνουσίαν καταφέρεια, ἀκολασία, πορνεία, Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Ω, 30. »-- ἢ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν», ὅπου κατ' Εὐστάθ. ὁ Ἀρίσταρχος διὰ τὴν Μαχλοσύνης λέξιν (ἐπειδὴ, καθὼς καὶ τὸ μάχλος, μόνον ἐπὶ γυναικῶν ἐν χρήσει, καὶ ἐνταῦθα ὁ λόγος ἐπὶ τοῦ Πάριδος) ἀθετεῖ τὸν στίχον, καὶ ἀναγινώσκει ἀντὶ τούτου »Ἢ εἰ κεχαρισμένα δῶρ' ὀνόμηνεν, νεωτέρων γὰρ ἡ λέξις, καὶ τίθεται κοινῶς ἐπὶ τῆς ἐν γυναικεῖ μανίας, ἤτοι τῆς πρὸς τὰς μίξεις ὁρμῆς, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν, ὡς καὶ τῷ ὄντι οὕτως ἡ λέξις κατὰ πρῶτον εὑρίσκεται παρ' Ἡσιόδ. ἔργ. 584. »Μαχλοῦται τε γυναῖκες», καὶ λείψ. 5. in Ruhnk ep. cr. σ. 110. καὶ Ἡροστ. 4, 154. ὡς τόσον, καὶ ἂν ὁ κανὼν τοῦ Ἀριστάρχου ἦτον ὀρθὸς, ὅμως δὲν ἀναιρεῖ τὸν στίχον τῆς Ἰλιάδος, καθότι θέλει νὰ σημάνῃ διὰ τοῦ, μαχλοσύνη, τὴν γυναικωδῆ, ἀναξίου ἀνδρὶ ἀσέλγειαν τοῦ Πάριδος· ἔστι δὲ ἡ λέξις κυρ. θηλυκ. τοῦ

*Μαχλόσυνος, ὀνη, υνον = μάχλος.

Μαχλότης, ητος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Μαχλοσύνη.

Μαχοίατο, Ἰλ. Δ, 348. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, μάχοιτο.

Μάχεμαι, Μέσ. Ἀποθ. (παρ' Ἰωτήρ. καὶ τοῖς Μεταγν. καὶ μετὰ παθ. αορ.) Ἰων. μαχέομαι (ὁ Ἰων. ἐνεστ. παρ' Ὅμ. σπάνιος, καὶ μόνον ἐις ἐν Ἰλ. Α, 272. 344. Τ, 26. τοὐναντίον δὲ χρῆται, πλὴν μόνον ἐν Ὀδ. Λ, 403. Ρ, 471. Ψ, 113., τοὺς μόνον ἐπικοὺς ἐκ τοῦ μαχέομαι προκύπτοντας μετοχ. ἐνεστώτας, μαχεόμενος καὶ μαχεούμενος). Μέλλ. μαχέσομαι, παρὰ δὲ τοῖς Ἐπκ., ἔνθα ἡ χρεία διὰ τὸ μέτρον, καὶ, μαχέσσομαι, ἤ, μαχήσομαι, (ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως τούτων δύο τύπων ὁ Οὐολφιος δοκιμάζει καὶ δέχεται παρ' Ὁμήρῳ μόνον τὸν τελευταῖον τύπον.) Ἀόρ. μέλλ. μαχοῦμαι πλὴν οὐχὶ Ὁμηρικός, ἐπειδὴ τό, μαχέσαι, ἐν Ἰλ. Τ, 26., ἐκλαμβάνεται κάλλιον ὡς Ἰωνικ. ἐνεστώς.) Ἀόρ. ἐμαχεσάμην, παρὰ δὲ τοῖς Ἐπκ. ὡς καὶ ἐν τῷ μέλλοντι καὶ, μαχέσασθαι καὶ μαχήσασθαι, ἐξ ὧν ὁ Οὐόλφ. δέχεται παρ' Ὅμ. μόνον τὸν τελευταῖον τύπον. Παρακ. μεμάχεσμαι, καὶ, μεμάχημαι, ἅμφω μὴ Ὁμηρικά. Παρ' Ἀπολλοδ. καὶ τοῖς ὕστερον εὕρηται καὶ ὁ ἀόρ. ἐμαχέσθην, Lobeck Φρυν. σ. 732. Θετ. Ἐπίρρ. μαχετέον καὶ μαχητέον, μὴ Ὁμηρικῶς. Σημαίνει δὲ ἡ λέξις

1) Πολεμῶ, κτυπῶμαι μέ τινα, ἀγωνίζομαι, παλαίω ἐξαιρτ. ἐν τῇ μάχῃ, ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ παρ' Ὅμ. αὐτῷ, ἐξαιρτ. ἐν Ἰλιάδι συχνοτατα· λέγεται δὲ καὶ, «Μάχην μάχεσθαι (Ὅμ.), καὶ, «ὑσμῖνι μάχεσθαι», Ἰλ. Β, 863. Θ, 56. καὶ συνωνυμικῶς, ἡ ἐκπαραλλήλου, «Πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι», Ἰλ. Ξ, 152. τὸ δὲ πρόσωπον ἐναντίον τοῦ ὁποίου, ἢ μέ τὸ ὁποῖον μάχεταί τις, τάσσεται συνήθ. κατὰ δοτικήν, τινί (πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡροδ.), πλὴν καὶ, «ἀντία καὶ ἐναντίον τινός», Ἰλ. Τ, 88. 97. ἤ, «ἐπί τινι», Ἰλ. Ε, 124. 244. Τ, 26. ἤ, «πρός τινα», Ἰλ. Ρ, 98. 471. τοὐναντίον δὲ, «σύν τινι μάχ.», ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ προστασίαν τινός, μάλιστα θεότητος, Ὀδ. Ν, 390. «Μετὰ πρώτοισι (ὡς καὶ, ἐν πρώτοισι) μάχεσθαι (Ἰλ. Ε, 575)», ἀντὶ τοῦ, μεταξὺ τῶν πλέον ἐμπροσθίων, πρώταν· ὡσαύτως, «μετὰ Βοιωτῶν» ἐκ συμφώνου, συμμαχικῶς μετὰ τῶν Βοιωτῶν, Ἰλ. Ν, 700. «Κατὰ σφέας μάχεσθαι (Ἰλ. Β, 366.)», μάχομαι καθ' ἑαυτούς, κατ' ἰδίαν, χωριστά. «Πρός τινος μ. (Ἰλ. Δ, 156. Θ, 57.)», δηλοῖ συνήθως μέν, ὡς τὸ πρόσθε ἐπὶ τόπου, ἐμπροσθεν τινός μάχομαι, πολλάκις δὲ τροπικ. καὶ, μάχομαι διά τινα, εἰς ὑπεράσπισίν του, τρόπον τινὰ ἐμπροσθέν του ἱστάμενος καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸν κίνδυνον ἀποκρούων, πρβ. πρόμαχος, προμάχομαι. Τὸ δὲ ἀντικείμενον, χάριν τοῦ ὁποίου μάχεταί τις, συντάσσεται συνήθως μετὰ τῆς περί, «περί τινος», πλὴν λέγεται καὶ, «περί τινι», Ἰλ. Π, 568. Ὀδ. Β, 245. καὶ, «ἀμφί τινι», Ἰλ. Γ, 70. Π, 565. καὶ, «εἵνεκά τινος», Ἰλ. Β, 377. Πολλάκις δὲ συντάσσεται μετὰ τῆς ὀργανικῆς δοτικῆς, ὡς, «χερσί, τόξοις, πελέκεσσι, ἀξίνῃσι, πυρί μάχεσθαι», Ὅμ. πρβ. σημ. 2. β) ἐπὶ μαχίμων ἢ ἀρπακτικῶν θηρίων, ἐπὶ κυνός, Ὀδ. Τ, 15. ἐπὶ λέοντος, Ἰλ. Τ, 171. γ) συνήθως μὲν ἐπὶ μάχης μεταξὺ ὁλοκλήρων στρατῶν πρὸς ἀλλήλους, ἀλλ' ἐσθ' ὅτε καὶ ἐπὶ μονομαχίας, Ἰλ. Γ, 91. 435. Τ, 153. ἢ μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ θηρίου, Ἰλ. Ο, 633. ἢ μεταξὺ δύο θηρίων, Ἰλ. Π, 824. 2) καθόλου, φιλονεικῶ, ἐρίζω, μαλώνω, ὁότ. προσώπου, ἀντὶ τοῦ, μέ τινα, Ἰλ. Α, 8. Ζ, 329. ἤ, «ἐπέεσσιν», ἐπὶ ἁπλῆς λογομαχίας, φιλονεικῶ μὲ λόγια, Ἰλ. Α, 304. Β, 377. Τ, 367. ἀντίκειται τῷ, «χερσί μάχεσθαι· ὅθεν καὶ, «μάχεσθαί τινα», ἀντὶ τοῦ, εἶμαι ἐχθρός τινι, ἀνθίσταμαι, αὐτῷ, ἀντιλέγω, ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 875. Ι, 32., ἢ ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω τινά, ὡς ἐν Ἰλ. Ν, 118. 3) φιλονεικῶ μέ τινα εἰς ἀγῶνα, ἀγωνίζομαι, κτυπῶμαι μέ τινα ἀγωνιζόμενος, ὡς «Πυξ μάχεσθαι», Ἰλ. Ψ, 621. δηλοῖ δὲ καὶ, «μάχεσθαί τινι», καταπιάνομαι, ἰσομετροῦμαι μέ τινα, ὡς ἐν Ἰλ. Α, 272. Μετοχ., τὰ μαχόμενα, ἀντὶ τοῦ, ἐναντία. (περὶ τῆς παραγωγῆς ἴδε μάχη.)

***Μαχομένως**, ἐπίρρ. τοῦ μαχόμενος. Κατὰ τρόπον ἐναντίον, ἀντιφάσκοντα, Στράβ.

Μαψ, Ἐπίρ. Μάτην, εἰκῆ, ματαίως, ἀνωφελῶς, ἀπράκτως, «Μάψ οὕτιος», Ἰλ. Β, 120. «Μάψ ὀμόσαι (Ἰλ. Ο, 40.)», ὀμνύω εἰς τὸν ἀέρα, χωρὶς νὰ συλλογισθῶ ἂν εἶναι νὰ ἐκτελέσω τὸν ὅρκον. 2) μωρῶς, ματαίως, ἀνοήτως παραλόγως, χωρὶς αἰτίαν ἢ θεμέλιον, Ἰλ. Ε, 759. Τ, 298. «Μάψ αὐτὰς εὐχετάασθαι (Ἰλ. Τ, 348.)», καὶ, ἰταμῶς, αὐθαδῶς, ἀνοσίως, Ἰλ. Β, 214. Ν, 627. Ὀδ. Π, 111. ἐσθ' ὅτε μετὰ τῆς ἐπεξηγητικῆς προσθήκης, κατὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ὡς ἐν Ὀδ. Γ, 138. ἐπὶ ἐκκλησίας (Φυλαδρόισεως δήμου), τὴν ὁποίαν ἔκαμαν μωρῶς καὶ μὲ βίαν παράκαιρον καὶ ἐναντίον τῆς ἀνέκαθεν τάξεως περὶ τὴν ἑσπέραν· τό Λατ. frusta καὶ temere· (κατά τινας παρὰ τό, αὖφα, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ, μάρπτω, μαπέειν, = ἐμμανῶς, ἤτοι κραιπνῶς, καρπαλίμως, πτανοῦντας εἰς τὸν ἀέρα, ἀστόχαστα κτλ. ἔστι δὲ ἡ λέξις, ὡς καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα, ποιητική.)

Μάψαυραι, ῶν, αἱ (μάψ, αὖρα). Αἱ ματαῖαι αὖραι καὶ κοῦφαι πνοαὶ τῶν ἀνέμων, ἤτοι αἱ προσωρινάι, αἱ παρερχόμεναι, παραστικαί, ἄνεμοι οἱ ὁποῖοι αἰφνιδίως ἐγείρονται καὶ πνέουσι χωρὶς διωρισμένης διευθύνσεως, ποτὲ μὲν ἐδῶ, ποτὲ δὲ ἐκεῖ, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀφεθῇ τινάς, Ἡσ. Θ. 872., ἔνθα ἔλλοι διεσταμένως «μάψ αὖραι ἐπιπλείουσι θάλασσαν», ἀναγινώσκειν ἐθέλουσι, πλὴν ἤττον ποιητικῶς καὶ ἐναντίον τῆς ῥητῆς μαρτυρίας τῶν ἀρχαίων. 2) καθόλου, ἀνεμοστρόβιλοι, Καλλιμ. λεξ. 67. 3) ἐπιθετικ. «Μάψαυραι στόμφοιν ἢ κάλλιον, στόβοι, ματαῖοι ἔπαινοι καὶ καυχήσεις, λόγια τοῦ ἀέρος, Δυκόφρ. 395.

Μαψίδιος, ία, ιον· καὶ Ἐπίρ. μαψιδίως. Ματαῖος, ἀνωφελής. Παρ' Ὅμ. μόνον τὸ ἐπίρρ. μαψιδίως, = μάψ, εἰς μάτην, μωρῶς, ἐλαφρογνώμως, ἀστόχαστα, Ἰλ. Ε, 374. Ὀδ Γ, 451. 2) ἄνευ αἰτίας, θεμελίου, παραλόγως, Ὀδ. Η, 310. χωρὶς σκοπόν τινα καὶ τέλος, Ὀδ. Γ, 72. Ι, 253. 3) ἰταμῶς, ἀνοσίως, Ὀδ. Β, 58. Ξ, 365. 4) εἰς τὸν ἀέρα, τοῦ κάκου, temere. Τὸ ἐπίθετον μαψίδιος, ία, ιον, καὶ, ὁ, ἡ, ἔστι Μεθομηρικόν.

Μαψιλάκας, ου, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ μαψιλάκης (μάψ, λακέω). Ὅστις ἐμιλεῖ ματαια καὶ ἀνωφελῆ πράγματα, φλύαρος. «Τέκνοις μαψιλάκαις», Πίνδαρ. Νέ. 7, 155. Γλῶσσαν μαψιλάκαν», Πλούταρχ. ἴδε μαψιλάκας.

Μαψιλόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ ματαια λέγων, ὁ ὁμιλῶν εἰς μάτην, ἢ ὅστις ῥίπτει εἰς τὸν ἀέρα. Ὁμηρ. ὕμν. εἰς Ἑρμην. 546. «Μαψιλόγοι οἰωνοί, πτηνά, εἰς τῶν ὁποίων τὰς φωνὰς εἰς μάτην προσέχει τινάς, διότι δὲν προσημαίνουσι τί βέβαιον, ἢ τὰ ὁποῖα φωνάζουσιν εἰς τὸν ἀέρα ἀσημάντως.

Μαψιτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ ματαίως τίκτων, γεννῶν, Ἀνάλεκτ. β'. 482.

Μαψίφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ματαιόφωνος. ὁ ματαίως φωνῶν, ταὐτὸν τῷ, μαψιλόγος.

Μαψυλάκας, ὁ, ἡ (μάψ, ὑλάω, ὑλακτῶ). Ὁ ματαίως ὑπολαυκτῶν, γαυγίζων, φωνάζων· ὁ ματαια πράγματα λέγων, ὁμιλῶν. «Παισὶ μαψυλάκαις», Πίνδαρ. Νέμ. 7, 155. ἔπου εἶχα λόγου καὶ ἀνωφελῶς ἠθέλησαν τινὲς νὰ γράψωσι, μαψιλάκας, ἴδε Boeckh σ. 545. (-υυ-)

***Μαψύλακτος**, η, ον, = μαψυλάκας. Σκηφῷ παρὰ Πλουτ. Γ. σ. 432. «Μαψυλάκται γλῶσσαν». (ε)

ΜΑΩ, ἀρχαία πρωτότυπος λέξις, ἡ ὁποία διεσώθη κατὰ τοὺς ἀκολούθους τρεῖς τύπους καὶ σημασίας.

Α) Ὁ Παρακ. μετὰ σημ. ἐνεστῶτος, μέμαα. Λίαν πρεσβυμοῦμαι, προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι, ζητῶ (χαλεύω), ἐπιθυμῶ, ἔχω μεγάλην ὄρεξιν, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ συνήθ. μὲν μετ' ἀπαρεμφ., οὐ σπανίως δὲ καὶ ἀπολύτως· μετὰ δὲ μελλ. ἀπαρεμφ. ἐν Ἰλ. Β, 543. Ε, 779. Ὀδ. ε, 395. συνήθ. μετὰ τοῦ ἐνεστ. ἢ ἀορ. τῆς ἀπαρ. «Πῇ μέμαατε; ποῦ σπεύδετε; ποῦ βιάζεσθε, ἀγωνίζεσθε τόσον προθύμως; Ἰλ. Η, 413. Ξ, 298. «Πρόσω μεμαυῖαι (Ἰλ. Δ, 615.)», εἰς τὰ ἔμπροσθεν ἀγωνιζόμεναι, βιαζόμεναι. «Ἐγχείῃσι μεμαότες (Ἰλ. Β, 818.)», μὲ τὰ κοντάρια ἐφορμῶντες, σπεύδοντες εἰς τὰ ἔμπροσθεν· «ἐπί τινα ὁρμῶν εἰς τινα», Ἰλ. Φ, 174. Χ, 326. ἢ καὶ χωρὶς ὁότ. ὡς ἐν Ἰλ. Χ, 284. Μετὰ δὲ γενικῆς ἀντὶ τοῦ, ἐπιθυμητικός, ἐπιθυμῶντι, ζητῶν τι (γυρεύων), ὡς, «ἔριδος, αὐτῆς, ἀλκῆς, Ἰλ. Γ, 732. Ν, 197. Ἐν δὲ Ἰλ. Ι, 641. κεῖται ὅλως ἀντὶ τοῦ, εὐχομαι, σημ. 3. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, θέλω, μελετῶ, ἔχω κατὰ νοῦν, Ἰλ. Η, 208. 236. 433. ἐξαιρ. δὲ πολλάκις ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. ἡ μετοχὴ μεμαώς μόνη, διὰ νὰ σημάνῃ τὴν ὁρμὴν ἢ φορὰν διαθέσεώς τινος ἢ πάθους, ἄρα, θάρρος, προθυμίαν, τόλμην, ὀργὴν κτ., τῶν ὁποίων ἢ καθ' αὐτὸ σημασία εἰσηγεῖται ἀπὸ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου, π. χ. «Μεμαυῖα πόλιν ἐξαλαπάξαι τὴν ἐθέλω (Ἰλ. Δ, 40)», θέλω, ἀγαπῶ νὰ ἐξολοθρεύσω ὑπὸ θυμοῦ τὴν πόλιν ταύτην. «Ἔβη μεμαώς (Ἰλ. Β, 339.)», ἐπεριπάτει βιαίως, σπουδαίως, πρβ. καὶ Δ, 239. συνήθως δὲ αὕτη ἡ μετοχὴ ἔστι θάρσους δηλωτική, οὐ μὴν δὲ καὶ μένους, ὥστε κεῖται ἐν αὐτῇ ἡ ἔννοια ἑρμητικῆς κινήσεως ἢ σπουδῆς εἰς τὰ πρόσω μετ' ὀργῆς, ὡς τό, ἐμμεμαώς. — Ἐκ τούτου δὲ τοῦ παρακ. δύο εἶναι ὅλα τὰ πρόσωπα ἐν χρήσει· παρ' Ὅμ. μόνον τὰ ἀκόλουθα· τὸ γ'. προσωπ. τοῦ πληθ. μεμάασι, καὶ τὸ κατὰ συγκοπ. α'. πληθ. μέμαμεν, Ἰλ. Ι, 641. Ο, 105. τὸ β'. πληθ. μέματε, Ἰλ. Η, 160. τὸ β'. τοῦ δυϊκοῦ μέματον, Ἰλ. Θ, 413. Η, 433. τὸ γ'. ἐνικ. προστακτ. μεμάτω, Ἰλ. Δ, 304. Τ, 355. τὸ γ'. πληθ. ὑπερτελικ. μεμάασαν, καὶ συχνότατα πάντων ὁ παθ. Παρκμ. μεμαώς, ὅστις καὶ κατὰ τὰς τετρασυλλάβους πτώσεις φυλάττει, μέτρου χάριν τὸ ω, μεμαῶτος, μεμαῶτες, κ. τ. λ. καὶ μόνον Ἰλ. Β, 818. κεῖται μεμαότες, καὶ Ἰλ. Ν, 197. μεμαότε, ἔνθα ὅμως τὸ ἄλλως ἄνευ ἐξαιρέσεως βραχὺ Ἄλφα ἔπρεπε νὰ γίνῃ μακρόν· ἅπαξ δὲ καὶ, μεμαώς, Ἰλ. Π, 754. τὸ θηλκ. μεμαυῖα, πρβ. βεβαώς καὶ γεγαώς. Ὁ Θεόκρ. 25, 64. ἔχει μεν καὶ μέμαε, ὅμως ὡς παραται, ἴδε Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 450.

Β. Ὁ Μέλλ. μάσομαι, ἀόρ. ἐμασάμην. Ζητῶ, ψηλαφῶ, ἐγγίζω· ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι. Θέλω νὰ ἔχω· καὶ ἐκ τούτου παρ' Ὅμ. εὕρηται μόνον ἀπαρεμφτκ. ἀόρ. μάσασθαι, μετὰ γεν., Ὀδ. Λ, 591. καὶ συχνότερον ἐν συνθέτοις. Καὶ οἱ δύο χρόνοι ἀνήκουσι κατὰ τὴν σημασίαν εἰς τὸ μαίομαι, πρβ. ἐπιμαίομαι καὶ ἐπιμάσομαι· τὸν ἴδιον τρόπον ἐσχηματίσθη καὶ τὸ δάσασθαι ἐκ τοῦ δαίω, τὸ ἔνασσα ἐκ τοῦ ναίω· ἐνεστῶς μάομαι οὐχ εὑρηταίπον. (ε)

Γ. Ὁ ἐνεστ. μῶμαι, μετοχ. μώμενος, κατα συγκ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου μάομαι, πλὴν συνηθέστερον διὰ τοῦ ω, ὅθεν ἀπαρέμφ. μῶσθαι, προστακτ. μώεο, (ὡς τὸ μνώεο ἐκ τοῦ μνάομαι, μνῶμαι). Ζητῶ, μετὰ αἰτ. «Μή μοι τὰ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκληρὰ ἔχε», Ἐπίχαρμ. παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. 2. 1, 20. «Ἄλλα τὰ μὲν

μώσθαι, τὰ δὲ δεικνύειν, Θεόγν. 771. ὑπῆρχε δὲ κυρίως Λακωνικόν.

(Ἐκ τοῦ πρωτοτύου ΜΛΩ σχηματίζονται πολλαὶ λέξεις, ἐν αἷς κεῖται ἤτοι ἡ ἔννοια τοῦ σπουδάζειν πρός τι, ἐπιθυμεῖν, ἐφίεσθαι, ἐργάσθαί τινος, ἐστ' ὅτε δὲ καὶ μόνη ἡ ἔννοια καταστάσεως τῆς ὁρᾶς, ὁρμητικῆς, χωρὶς προσδιωρισμένης τινὸς πράξεως, ἢ ἡ ἔννοια τοῦ, ψαύειν, ψηλαφᾶν, ζητεῖν, μελετᾶν, ἐπιτεῖν· ἐκ τούτων αἱ σημαντικώτεραι καὶ ἀξιολογώτεραι εἰσί, μαιμάω, μαίομαι μετὰ τῶν πολυπλήθων παραγώγων του, μαῖσας, μανία κ. τ. τ. καί, μάομαι, ἔτι δέ, μαίομαι, μάσσω, ἐξ οὗ πάλιν μάστειρος, μάζα, μάκτρα, ἔτι δέ, μόκτρον, σμάω, καὶ τέλος, μάσμα, μάτος, ματίζω, ματεύω, μαστεύω, μαστὴρ, μαστρός, μαστροπός, μάστρυς, μαστύς, μάστωρ· ἐκ ταύτης δὲ τῆς τελευταίας σημασίας τοῦ, ζητῶν ἢ ψηλαφῶν ἐκβάλλω τι ἔξω, ἐπομ. ἐξευρίσκω, παρήγαγον οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὴν λέξιν Μοῦσα, Δωρ. Μῶσα.)

Τὸ Μ μετὰ τοῦ Ε.

*Μέ, ἐγκλ. ἐνικ. αἰτιατ. τοῦ ἐγώ.

*Μέγε, οὐδέτ. τοῦ μέγας, ὅπερ ὅρα.

Μεγαβαρής, ές, ἡ (βάρος). Πολλὰ βαρύς, βαρέως ὁπλισμένος, ἀμφ.

Μεγαβρεμέτης, ου, ὁ (βρέμω), = μεγαλοβρεμέτης. Λίαν, ἰσχυρῶς ἠχῶν, βοῶν, βορυβῶν, Ὀρφ. Ἀργ. 747.

Μεγάδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον), = μεγαλόδωρος. Ὁ μεγάλα δῶρα ποιῶν, δίδων.

*Μεγαθαμβής, ές, ἡ. Μεγάλως, ἔλως ἐκθαμβος, Ὀππ.

Μεγαθαρσής, ές, ὁ, ἡ (θάρσος). Πολλὰ θαρραλέος, τολμηρός, ἀνδρεῖος· ὅλος θάρρος, Ἡσ. Ἀσπ. 385.

Μέγαθος, τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, μέγεθος, πολλάκις παρ' Ἡρόδοτ.

Μεγάθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Γενναῖος, μεγαλόψυχος, ἐξαιρ. ὑψηλὸν νοῦν, φρόνημα ἔχων, μεγαλόκαρδος, ὑψηλὰ φρονῶν, παρ' Ὁμηρ. καὶ Ἡσιόδ. πολλκ. ὡς ἐπίθ. ἀνδρείων ἀνδρῶπῶν καὶ ἀλκεστῶν λαῶν, Ἰλ. Π, 488. ἔτι δὲ τοῦ ταύρου, καὶ ἐν Ὀδ. Θ, 520. Ν, 121. τῆς Ἀθήνης· ἄλλως δὲ ἐπὶ γυναικῶν ὀλίγον ἐν χρήσει.

Μεγαθύνω, (μέγαθος) Ἰων. ἀντὶ μεγεθύνω. Μεγάλον ποιῶ, Ἡσίοδ.

Μεγαίρω, Μ. ερῶ, Ἀόρ. ἐμέγηρα (μέγαρος = μέγας). Κυρίως, νομίζω, θεωρῶ (κρατῶ) τί ὡς μέγα ἢ παρὰ μέγαλον, ἐν τῷ ὁποίῳ κεῖται ἤδη ἡ ἔννοια τῆς δυσαρεστήσεως, τῆς βασκανίας καὶ τοῦ φθόνου, ἡ ὁποία ἔννοια ὑπῆρχεν ἐν ταύτῃ τῇ λέξει ἡ ἐπιπαρατεστέρα καὶ γενικωτέρα· ἄρα 1) μεγαίρω τινί τι, ἀντὶ τοῦ, φθονῶ τινι τί καὶ θεωρῶ ὡς παρὰ μεγάλον καὶ ἀναξίον αὐτοῦ, ὁ γὰρ μεγαίρων (ο. ε. φθονῶν) τὸ μεγαλεῖον αἰρεῖται τοῦ φθονουμένου, ὡς ἐν Ἰλ. Ψ, 865. «Μέγηρε γὰρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων. καὶ Ἡρόδ. 1, 66. ἐκ τινος χρησμοῦ. Ἀντὶ δὲ τῆς αἰτιατ. τοῦ πράγματος τάσσεται καὶ ἡ ἀπαρεμφ. «Μηδὲ μεγήρῃς ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα», Ὀδ. Γ, 55. πρβ. Ὑμ. Ὁμ. Ἑρμ. 465. μετὰ τῆς αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. «Μνηστῆρας οὔτι μεγαίρω ἔρδειν ἔργα βίαια», ἀντὶ τοῦ, μνηστῆρας, Ὀδ. Β, 235. ὅλων καθόλου, ὡς τὸ, φθονεῖν, ἀρνοῦμαι τινί τί, ἀνανεύω, ἀπανεύω, παραιτοῦμαι, καὶ, κωλύω, διακωλύω, ἀπαγορεύω, ὡς ἐν Ἰλ. Ο, 473. «Θεὸς Δαναοῖσι μεγήρᾳ· ἐστ' ὅτε δὲ καὶ οὕτως, ὥστε ἡ ἔννοια τοῦ φθόνου οἴχεται ἐντέλου, καὶ μένει μόνον ἡ ἔννοια τοῦ ἀναιτεύειν, μὴ συγχωρεῖν ἢ ἐᾶν τινί τί, καὶ μετὰ ἀρνήσεως, οὔτι μεγαίρω, δὲν ἐναντιοῦμαι εἰς τὸ νὰ . . Ἰλ. Η, 408. Ὀδ. Θ, 206. 2) ἐμποδίζω, κωλύω, ἀπείργω τινὰ ἀπό τινος πράγματος, τὸ ὁποῖον ν' ἀπολαύσῃ τις δὲν θέλει ὁ ἄλλος, μετὰ γεν. πράγματος, ὡς Ἰλ. Ν, 563. «Ἀμφιήλασεν δὲ οἱ αἰχμὴν Ποσειδάων βοιότοιο μεγήρας», ὁ Ποσειδῶν ἔκαμε τῷ Ἀδάμαντι ἀνίσχυρον τὸ βέλος, ἀποκρούσας καὶ κωλύσας αὐτὸ ἀπὸ τῆς ζωῆς τοῦ Ἀντιλόχου, ὅστε ἐφθόνει, ο. ε. δὲν ἤθελε νὰ συγχωρήσῃ εἰς τὸν Ἀδάμαντα νὰ φονεύσῃ τὸν Ἀρχίλοχον· (ἄλλοι ἑρμηνεύουσι μὲν διὰ τοῦ, ἀπαγορεύων εἰς τὸν Ἀδ. τὴν ζωὴν τοῦ Ἀρχιλ., ἢ καὶ, πεβόμενος, τὴν ζωὴν τοῦ Ἀδάμ., κατὰ ταύτας ὅμως τὰς ἑρμηνείας ἡ γενικ. εἶναι ἀνερμήνευτος, μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἀπ. Ῥ. 1, 289. λέγει τῷ ὄντι «Μεγαίρειν τινίτινεσσι», ἀντὶ τινίτι, ἔχω πρός τινα διάτι πρᾶγμα φθόνον, ἤγουν τῷ φθονῶ τί· μετὰ δὲ γεν. προσώπου συντασσόμενον οὐχ εὑρηταί που, ἐν δὲ τῷ ἐν Ὀδ. Θ, 206. «Οὔτι μεγαίρω, πάντων Φαιήκων», ἡ γενικὴ Φαιήκων δὲν κρέμαται ἐκ τοῦ οὔτι μεγαίρω, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὅτινα σ. 204. καὶ σημαίνει, δὲν ἀποκρούω κανὲν εἶδος μάχης, θεωρῶν αὐτὸ ὄνλ. ὡς πολλὰ καλὸν διὰ τοὺς Φαίακας, ο. ε. δέχομαι) καὶ «Τάων οὔτε ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω ('Ἰλ. Δ, 54.)», δὲν θέλω ὑπερασπίσῃ ταύτας τὰς πόλεις, οὔτε θέλω τὰ κωλύσει καὶ ἐμποδίσει ἀπ' αὐτάς, μ' ὅλον ὅτι ἐνταῦθα τὸ, οὐδὲ μεγαίρω, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ, τάων, ἐπειδὴ δύναται καὶ νὰ προσαναπληρωθῇ ἐκ τοῦ στίχου 53. τό, διαπέρσαι, ἐκ τρόπον ὥστε ἡ σύνταξις ἤθελεν εἶναι ἡ αὐτή, ὡς Ἰλ. Η, 408. Ὀδ. Θ, 206. Ἀπολύτως δὲ ἀντὶ τοῦ, εἶμαι φθονερός, φθονῶ, ἢ θέλω τινὶ κακόν, δὲν μετεχειρίσθη ποτὲ τὴν λέξιν ὁ Ὅμηρος. 3) παρ' Ἀπ. Ῥ. Ἀργ. δ'. 1670. «Ὀμματι δ' ἐμέγηρεν ὀπωπάων», ἀντὶ τοῦ, ἐβάσκανεν, ἐγοήτευσεν, ἐμάγευσε φθονερῷ τῷ τρόπῳ καὶ κακοτρόπως. 4) ἀτιμάζω, καταφρονῶ τινά, ἢ μεμφομαι, Θεόκρ. 7, 101. «Φοῖβος παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροιν (τὸ μεγαίρω δὲν παράγεται ἐκ τοῦ, μέγα καὶ αἴρω, ἀλλ' ἐκ τοῦ μέγας, ὡς τὸ γεραίρω ἐκ τοῦ γέρας, Βουττμ. Λεξιλ. σ. 259.)

Μεγαλήτης, ου, ὁ, ἡ (κῆτος). Πολὺ μέγαλος, παμμεγέθης, ἐπίθ. Δελφῖνος, Ἰλ. Φ, 22. τοῦ πόντου, Ὀδ. Γ, 158. τῆς νηός, Ἰλ. Θ, 222. Λ, 5. 600. ἡ ὁποία λέξις ἐπὶ τῆς νηός καὶ θαλάσσης ἐξηγεῖται κατ' ἄλλους, πολὺ κοίλη, πολὺ εὐρύχωρος, πλατεῖα, ἢ καὶ, μεγάλα κῆτη ἐν τοῖς βάθεσί της ἔχουσα, πληκτικὴ Hemst. Λουκ. Τίμ. 26. πρ. κῆτος, σημα. 3. καὶ κητώεις.

*Μεγακλεής, ές, ὁ, ἡ (κλέος). Πολὺ περίφημος, μεγαλόδοξος, Ὀππ. Κυνηγ. 2, 4. ποιητ. αἰτ. μεγακλέᾳ ἀντὶ, μεγακλεέα, μεγακλεᾶ, ὡσαυτὶ ἐκ τοῦ μεγακλής. 2) μεγακλέης, κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ μεγακλῆς, ὄνομα ἀνδρός, ἐξαιρτ. Ἀθηναίου.

*Μεγακύδης, ὁ, ἡ (κῦδος). Πολυένδοξος, Ἀναλ. 3, 184. (υυ--)

*Μεγάλα, οὐδ. πληθ. τοῦ μέγας (ᾱ) ὅθεν

Μεγαλαδικητικός, ή, ὸν (ἀδικέω), καὶ, μεγαλάδικος, ὁ, ἡ (ἄδικος). Ὁ μεγάλως ἀδικῶν, ἐγγίζων, ἢ ἐν τοῖς μεγάλοις πράγμασιν ἀδικίαν ποιῶν, ἀντίκ. τῷ, μικραδικητικός, Ἀριστοτ. Ῥητ. β', 17. ὅπου ἄλλοι, ἀντὶ τούτου, μικραδικητής, ἀναγινώσκουσι.

Μεγαλαλκής, ές, ὁ, ἡ (ἀλκή). Ὁ μεγάλην ἀλκήν, ἰσχὺν ἔχων, μεγαλοσθενής, Πλουτ. Φλαμ. 16.

Μεγαλάμφοδος, ὁ, ἡ (ἀμφόδος). Ὁ μεγάλην ἀμφόδον, γύρους δρόμου ἔχων.

Μεγαλανδροι, οἱ. Μεγάλοι ἄνδρες, ἀμφ.

Μεγαλανηγήτωρ, ορος, ὁ, ἡ· ἐξ Ὀρφ. Ἑτμν. οβ'. 1. «μεγαλανηγήτορα», ἡμαρτημ. ἀντὶ «Μέγαν ἠδ' ἡγήτορα».

Μεγαλανορία, ἡ· καὶ, μεγαλάνωρ, ορος, ὁ Δωρικ. ἀντὶ, μεγαλησορία, καὶ, μεγαλήνωρ.

Μεγαλάρτια, τά, ὑπακ. ἱερά. Ἡ ἑορτὴ τῶν μεγάλων ἄρτων, κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Θεσμοφορίων· ὑπὸ τῶν Δηλίων τελουμένη· εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος, ἐκ τοῦ

Μεγάλαρτος, ὁ, ἡ (ἄρτος). Ὁ μεγάλους ἄρτους ἔχων, μεγαλόσωμος· ὁ ἐκ ἢ μετὰ μεγάλων ἄρτων ὤν, Ἀθήν. γ'. σελ. 109.

Μεγαλάρχης, ὁ, ἡ (ἄρχω). Μεγάλως ἄρχων, ἐξουσιάζων, ἔχων μεγάλην ἐξουσίαν.

*Μεγάλατος, ὁ, ἡ (ἄτη). Πολὺ δυστυχής, ἀτυχής, Αἰσχ. Κύμ. 759. 786.

*Μεγαλαυχενία, ἡ, = μεγαλαυχία.

Μεγαλαυχέω, καὶ, συνήθως Ἀπολ. Μέσ. Μεγαλαυχέομαι, οῦμαι. Εἰμί, φέρομαι, πολιτεύομαι, πράττω, ὁμιλῶ ὑπερηφάνως καὶ ἀλαζονικῶς· καυχῶμαι, κομπάζω, μεγαλως αὐχέω, μέγα φρονῶ. ὅθεν

Μεγαλαυχής, ές, καὶ μεγαλαύχητος, καὶ, μεγαλαυχος, ὁ, ἡ (αὐχέω). Μεγαλόφρων, ὑπερήφανος, κομπαστής, καυχησιάρης. 2) πολυένδοξος, Πινδ. Πυθ. 8, 19.

*Μεγαλαυχία, ἡ (μεγαλαυχής). Ἀλαζονεία, ὑπερηφανεία, προπέτεια.

*Μεγάλαυχος, = μεγαλαυχής, Πινδ.

*Μεγαλεγκωμίαστος, ὁ, ἡ (ἐγκωμιάζω). Μεγάλως, καθ' ὑπερβολὴν ἐγκωμιασμένος, Τζέτζ.

*Μεγάλειον, τό, = μεγάλλειον.

Μεγαλείος, εία, εῖον· καὶ Ἐπίρ. μεγαλείως (μέγας). Μεγάλος, μεγαλοπρεπής, ἐπίσημος, λαμπρός. «Τὸ μεγαλεῖον», μεγαλειότης, λαμπρότης, πᾶν ὅ,τι στολίζει καὶ κοσμεῖ ἕνα μεγάλον ἄνθρωπον, Ξενοφ. «Ἆρα καλὸν καὶ μεγαλεῖον νομίζεις εἶναι καὶ ἀνδρὶ καὶ πόλει κτῆμα, ὡς οἷόν τε γε»· τὸ συγκριτ. μεγαλειότερος· ὁ αὐτ. «Ἐκόσμησε τὰς γνώμας ἔτι μεγαλειοτέροις ῥήμασι». ὅθεν

Μεγαλειότης, ητος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, μεγαλεῖον, Majesté, Γαλ, καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια, ἑνὸς πράγματος.

Μεγαλέμπορος, ὁ, ἡ, = μέγας ἔμπορος. Μεγάλος πραγματευτής, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 823.

Μεγαλεπήβολος, ὁ, ἡ (μέγας, ἐπήβολος). Ὅστις ἐπιχειρεῖ, ἀποκτᾷ, κατορθόνει, ἐκτελεῖ εὐτυχῶς μεγάλα πράγματα, ἢ ἐπεχείρησεν, ἀπέκτησε, κατώρθωσεν εὐτυχῶς τοιαῦτα (συνηθέστερον ἐπὶ εὐνοίας παροχηκότες), πρβ. ἐπήβολος, Διόδ. Σικ. α'. 19.

Μεγαλεπίβολος, ὁ, ἡ (ἐπίβολος). Ὅστις ἐπιχειρεῖ μεγάλα πράγματα, ταὐτὸν τῷ, μεγαλεπήβολος, πλὴν συνήθ. ἐπὶ σημασ. ἐνεστῶτος. (ι)

Μεγαληγορέω, ῶ· Μέλ. ήσω (μεγαληγόρος). Μεγάλως ἢ μεγάλα ἀγορεύω· μεγάλα πράγματα λέγω ἢ περὶ μεγάλων πραγμάτων ὁμιλῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, καυχῶμαι κομπάζω. 2) ἐνεργ. διὰ λόγων μεγαλύνω τί, ὑψῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, Ἡρωδιαν. γ'. 9. «Τὰς πράξεις μεγαληγορεῖν». ὅθεν

Μεγαληγορία, ἡ. Τὸ ὁμιλεῖν περὶ μεγάλων πραγμάτων ἢ κατορθωμάτων, μεγαλαυχία, καύχησις, κομπασμός 2) δόξα, ἔπαινος.

Μεγαληγόρος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. μεγαληγόρως (ἀγορεύω). Ὁ περὶ μεγάλων πραγμάτων, ἢ μεγάλα πράγματα περὶ ἑαυτοῦ ὁμιλῶν, κομπαστής, καυχησιάρης. 2) ἐνεργ. διὰ τῶν ὁμιλιῶν μεγαλύνων, ὑψῶν, ἐπαινῶν, ἐγκωμιάζων.

Μεγαλησορία, ἡ. Μεγαλεῖον ἀνδρός, ἀνδρεῖον, ὑψηλὸν φρόνημα, μεγάλη ἀνδρία, μέγα θάρσος. 2) ὑπερήφανον φρόνημα, ὑπερηφανεία, Πινδαρ. Νέμ. 11, 57. ἐκ τοῦ

Μεγαλήνωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ἀνδρεῖος κατὰ τὸ φρόνημα, θαρραλέος, τολμηρός, μεγαλόκαρδος, μεγαλόφρων· καὶ ἐπὶ μεμπτικῆς

ἐννοίας, ὑπερήφανος, Πινδ. Πυθ. 1, 99. 2) ἐνεργ. μεγάλους ἄνδρας ποιῶν, ἀποτελῶν, ἢ λαμπρύνων, ἢ πράττων, γεννῶν· τὸν ἄνδρα ὑψῶν, ἐμπνέων αὐτῷ ὑψηλότερον φρόνημα, ὡς, πλοῦτος, Πινδ.

Μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἦτορ). Ὁ μέγα ἦτορ, καρδίαν, φρόνημα, ἐξαιρετ. θάρρος ἔχων, μεγαλόκαρδος, ἀνδρεῖος, μεγαλόψυχος, καρδιακλής, γενναῖος, »Τρῶες μεγαλήτορες«, Ἰλ. Φ, 55. ἔστι δὲ παρ' Ὅμ. εὐχρηστον ἐπίθ. ἀνδρείων ἀνδρῶν καὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν, Ὀδ. Κ, 200. ἔτι δέ, τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου· παρεκτὸς δὲ τῶν κυρίων ἐκείνων ὀνομάτων συντάττει ὁ Ὅμ. τοῦτο τὸ ἐπίθ. μόνον μὲ τὸ προτηγορ. θυμός κατ' ἔκτε. δοτ. καὶ αἰτ. (τὴν δὲ σημασίαν, ἔχων μεγάλην ζωτικὴν δύναμιν, δὲν ἔχει οὔτε ἐν Ἰλ. Φ, 55. οὔτε δὲ ἀλλαχοῦ.)

Μεγαλίζω (μέγας), ταὐτόν τῷ, μεγαλύνω. Μεγάλον ποιῶ, ὑψόνω. Πλάτ. μεγαλίζομαι, μεγαλύνω ἐμαυτόν ὅθεν, ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, Ἰλ. Κ, 69. »..μηδὲ μεγαλίζου θυμῷ, μηδὲ ἐπαίρου τῇ διανοίᾳ δι' ὑπερηφανίαν, τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ψ, 174.

Μεγάλεττος, ὁ, ἡ (λίσσομαι, λίτομαι). Μεγάλως ἱκετεύων, λιτανεύων, ἐνθέρμως παρακαλῶν. »Δῆνος μεγάλεττον (Αἰσχ. Εὐμ. 44)«, κατὰ τὴν Ἑρμ. διόρθωσιν ἀντὶ τοῦ, μεγίστω, καθὼς εἶπετο προτέρου, ὁ μὲ μαλλὶ περιτειλιγμένος ἱερὸ, κλάδος τῶν ἱκετῶν· λῆνος (πιλίδιον ἐκ μαλλοῦ) γὰρ ἦν ποτε τὸ σημεῖον τοῦ ἱκέτου.

*Μεγαλίστωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἵστωρ). Μεγάλων ἢ πολλῶν πραγμάτων εἰδήμων.

Μεγάλλιον, τό. »Μύρον μεγάλλιον, εἶδος εὐώδους μύρου· γράφεται ἔτι καὶ, μεγάλειον, καὶ, μετάλλιον καὶ, μεγαλήτιον, πιθαν. ἐκ τοῦ ἐφευρέτου μέγαλος ἢ μεγάλλος, Γαλην., Ἀθην. σ. 690.

*Μεγαλόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Μεγαλόφρων, Σχολ. Αἰσχ. Προμ 18.

*Μεγαλοβρεμέτης, ὁ, ἡ. Ὁ μεγάλως ἠχῶν, βοῶν, κάμνων κρότον, ὡς τὸ ἑπόμ.

Μεγαλοβρόμος, ὁ, ἡ (βρέμω), ταὐτόν τῷ, μεγαλοβρεμέτης, Ὀρφ. Ἀργ. 461.

Μεγαλόβρυχος, ὁ, ἡ (βρυχάομαι). Μεγάλως βρυχωμένος.

Μεγαλοβωλος, ὁ, ἡ (βῶλος), ταὐτόν τῷ, ἀριβώλαξ, Γραμμ.

Μεγαλογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ (γαστήρ). Μεγάλην κοιλίαν ἔχων, Σχολ. Αἰσχύλ.

Μεγαλογκία, ἡ (ὄγκος). Ὁ μεγάλος ὄγκος, ἡ μεγάλη περιφέρεια, ἡ βαρύτης σώματος τινος. ἴδε Εὔογκος.

*Μεγαλογνωμέω (μεγαλογνώμων). Ἔχω μεγάλα, γενναῖα φρονήματα, Δίων Κάσσ. (κυρίως ἔπρεπε νὰ γραφῇ, μεγαλογνωμονέω).

Μεγαλογνωμοσύνη, ἡ. Μεγάλη, ὑψηλὴ γνώμη· μεγάλον καὶ εὐγενὲς φρόνημα. ἐκ τοῦ

Μεγαλογνώμων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. μεγαλογνωμόνως (γνώμη). Μεγάλην καὶ ὑψηλὴν γνώμην, γενναῖον καὶ εὐγενὲς φρόνημα ἔχων.

Μεγαλογραφέω (γράφω). Μεγαλως, ἢ μὲ μεγάλα γράμματα γράφειν, Σχολ. Εὐριπ. Ὀρέστ. 321.

Μεγαλογραφία, ἡ (γραφή). Τὸ μετὰ μεγάλων γραμμάτων γράφειν· παρὰ Vitruv. ζ'. 4. μεγάλη ζωγραφία, παράστασις μεγάλων ἀντικειμένων, ἤτοι ἱστορίας ζωγραφία.

Μεγαλοδαίμων, ονος, ὁ (δαίμων), = μέγας δαίμων, θεός, ὡς ἐπίθ. π. χ. »Μεγαλοδαίμων Σάραπις«, ὁ μέγας θεὸς Σάραπις, Κλήμ. Ἀλεξ.

*Μεγαλοδάπανος, ὁ, ἡ (δαπάνη). Κάμνων μεγάλην δαπάνην, ἔξοδα. (α)

Μεγαλόδενδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). Ὁ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ δένδρα ἔχων, ἢ ἐκ μεγάλων δένδρων ὤν, συνιστάμενος, ὡς, »Ὕλη μεγαλόδενδρος«, συνιστάμενη ὑπὸ μεγάλων δενδρων, Στράβ. δ'. σελ. 74.

*Μεγαλόδηλος, ὁ, ἡ (δῆλος)· Πάντῃ δῆλος, φανερός, κατάδηλος, σαφέστατος.

Μεγαλοδοξία, ἡ. Μεγάλη δόξα, τιμή, ἔπαινος. 2) μεγαλοφροσύνη περὶ ἑαυτοῦ, καύχησις, ἀλαζονεία, Σχολ. Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ

Μεγαλόδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Ὁ μεγάλην δόξαν, τιμὴν ἔχων, πολυένδοξος, Πινδ. Ὀλ. 9, 26. 2) ἐνεργ. μεγάλης δόξης πρόξενος.

Μεγαλόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Μεγάλος δοῦλος, ἀντίκειται τῷ, μικρόδουλος.

Μεγαλόδους, ὀδοντος, ὁ, ἡ (ὀδούς). Μεγάλους ὀδόντας ἔχων, Γραμμ.

*Μεγαλοδυνάμενος, ένη, ενον, = μεγαλοδύναμος, Σχολ. Αἰσχ. Πέρτ. 641. ἀμφ.

Μεγαλοδυναμέομαι, οῦμαι, Μεγάλα δύναμαι· ἡμάρτημ. ἀνάγν. ἐξ Ἐπίκτ. 13'. 2. ὅπου νῦν »Μέγα δύναμαι« κεῖται.

*Μεγαλόδυνεμος, ὁ, ἡ (δύναμις). Μεγάλα δυνάμενος· μεγάλην δύναμιν ἔχων· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἐπὶ Θεοῦ.

Μεγαλοδωρεά, ἡ· καὶ

Μεγαλοδωρία, ἡ. Μεγάλη, λαμπρὰ δωρεά, πλούσια χρήματα, καὶ ἐλευθεριότης εἰς τὸ χαρίζειν μεγάλα δῶρα, Λουκιαν. Νεκρ. διάλ. 6, 3. Ἡρωδιαν. καὶ Ἡλιόδωρ. ἐκ τοῦ

Μεγαλόδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Μεγάλα καὶ λαμπρὰ δῶρα δίδων· ἠτοί μεγαλόδωρον, ἀντὶ, ἡ μεγαλοδωρία, τὸ λαμπρὰ καὶ μεγάλα δῶρα χαρίζειν, Ἡρωδιαν.

Μεγαλοεργής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. μεγαλοεργῶς (ΕΡΓΩ). Μεγάλα ἔργα, κατορθώματα ἐργαζόμενος· καὶ ἐστολισμένος μὲ λαμπρὰ ἔργα· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, λαμπρός, μεγαλοπρεπής, magnificus, καὶ κατὰ συναλ. μεγαλουργής, ὅθεν

Μεγαλοεργία, ἡ. Κυρίως μέγα ἔργον, κατόρθωμα· συνήθ. τὸ Λατ. magnificentia, μεγαλοπρέπεια, κατὰ συναλ. μεγαλουργία.

Μεγαλόζηλος, ὁ, ἡ (ζῆλος), ταὐτόν τῷ, Ἀγάζηλος, ἔχων μέγαν ζῆλον, Γραμμ.

Μεγαλόηχος, ὁ, ἡ (ἦχος). Μεγάλως, δυνατὰ, ἠχῶν, μεγάλον ἦχον ἀποτελῶν, Γραμμ.

Μεγαλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Μεγάλας, τραχείας, τρίχας ἔχων.

Μεγαλόθυμος, ὁ, ἡ (θυμός) = μεγάθυμος. Μεγαλόψυχος. Πλάτ. πολ. β'. 15. ταὐτόν τῷ, μεγαλόφρων. Ὁ Εὐστάθ. διακρίνει τὸ, μεγαλόθυμος, ἀπὸ τοῦ, μεγάθυμος, καθότι τὸ μὲν σημαίνει, τὸν μέγαν θυμὸν ἤτοι ὀργὴν ἔχοντα, τὸ δὲ, τὸν ἀνδρεῖον καὶ μεγαλόψυχον.

Μεγάλοιτος, ὁ, ἡ (οἶτος). Δίαν δυστυχής, Θεόκριτ. β'. 72.

Μεγαλόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Μεγάλους καρπούς ἔχων ἢ φέρων.

Μεγαλόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Μεγάλον καυλὸν ἔχων.

*Μεγαλόκερως, ω, γεν. ω (κέρας). Ὁ μεγάλα κέρατα ἔχων.

Μεγαλοκευθής, ές, ὁ, ἡ (κεύθω). Πολλὰ κρύπτων, πολλὰ περιλαμβάνων, χωρῶν, ὅθεν, πλατύς, εὐρύχωρος, Πίνδαρ. Πύθ. 2, 60.

Μεγαλοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ μεγάλην κεφαλὴν ἔχων.

Μεγαλοκίνδυνος, ὁ, ἡ (κίνδυνος). Ὅστις ἐμβαίνει εἰς μεγάλους κινδύνους, τολμηρός· ὅστις ἐπιχειρεῖ μεγάλα καὶ ἐπικίνδυνα πράγματα· ἀντίκ. τῷ, μικροκίνδυνος, ὅστις ἐμβαίνει εἰς μικροὺς κινδύνους, Ἀριστοτ. Ἠθικ. δ'. 3.

Μεγαλόκλονος, ὁ, ἡ (κλόνος). Ὁ μέγαν κρότον ποιῶν, Κλήμ. Ἀλεξ. »Σάλπιγξ μεγαλόκλονος«, ἡ μεγάλον θόρυβον, ἦχον ποιοῦσα.

Μεγαλοκμής, ῆτος, ὁ, ἡ (κάμνω) ταὐτόν τῷ, Ἀνδροκμής, Σχολ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 243.

Μεγαλοκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὁ μεγάλην κοιλότητα, ἤ μέγαν στόμαχον, μεγάλην κοιλίαν ἔχων, ταὐτόν τῷ, προγάστωρ, Σχολ. Λουκ. Βάκχ. 2.

Μεγαλόκολπος, ὁ, ἡ (κόλπος). Ὁ μεγάλον κόλπον ἔχων, Σχόλ. Ἀπολλ. γ'. 467.

*Μεγαλόκορος, ὁ, ἡ (κόρη). Ὁ μεγάλην κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ ἔχων, Ἀετ. 7. σ. 133.

Μεγαλοκόρυφος, ὁ, ἡ (κορυφή). Ὁ μεγάλην κορυφὴν κατὰ τὴν κεφαλὴν, ἤ κατὰ τὸ ἄκρον ἑνὸς δένδρου κτ. ἔχων.

Μεγαλοκότως, Ἐπίρ. Δίαν ὠργισμένως, ἀμφ.

Μεγαλόκραγτος, ὁ, ἡ (κράζω). Μεγάλως κράζων ἢ φωνάζων, ταὐτόν τῷ, ἐριαλέγκτης, Σχόλ. Πινδάρ.

Μεγαλοκρατής, ές, ὁ, ἡ (κράτος). Μέγα κράτος ἔχων, μεγαλόδυναμος, Ἀνθολογ.

Μεγαλοκερήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ταὐτόν τῷ, ἀνωτέρω, Ο'.

Μεγαλοκύμων, ὁ, ἡ, γεν. ονος (κῦμα). Μεγαλοκύματος, πολλὰ κυματίζων, ταὐτόν, τῷ, Ἐριεύμων, Ἀριστοτέλ. προβλ. κ'. 17.

Μεγαλόκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Μεγάλα κῶλα, μέλη, μηροὺς, πόδας ἔχων· καὶ ἐπὶ λόγου, περιεκτικὸς μεγάλων κώλων, μερῶν περιόδου τινός.

Μεγαλόλαλος, ὁ, ἡ (λάλος). Ὁ μεγάλα ἢ μεγάλως λαλῶν, μεγαλορρήμων, Γλωσσ.

Μεγαλόμαζος, ὁ, ἡ (μάζα). Μεγάλην μάζαν, ἤτοι κριθίνους ἄρτους, ἢ πλακούντας ἔχων, ἢ ἐκ μεγάλης μάζης συνιστάμενος, Ἀθην. σ. 109.

Μεγαλομανής, ές, ὁ (μαίνομαι). Μεγάλως μαινόμενος, ἢ μεγάλην μανίαν ἔχων, ὡς ἑρμην. τοῦ, Ἱππομανής, παρὰ τῷ, Σχολ. Σοφοκλ.

Μεγαλομάρτυρ, υρος, ὁ, = μέγας μάρτυρ. Μεγάλος μάρτυρ.

Μεγαλόμαστος, ὁ, ἡ (μαστός). Ὁ μεγάλους μαστοὺς, βυζία ἔχων.

Μεγαλομάτηρ, Δωρ. ἀντὶ, μεγαλομήτηρ.

Μεγαλομέρεια, ἡ. Ἡ ἰδιότης πράγματος τινὸς, τὸ ὁποῖον συνίσταται σύγκειται ἐκ μεγάλων μερῶν. 2) καθόλου, μέγεθος. ἐκ τοῦ

Μεγαλομερής, ές, ὁ, ἡ (μέρος). Ὁ ἐκ μεγάλων μερῶν συγκείμενος, συνιστάμενος, ὅθεν ἐν γένει, μεγαλεῖος, μεγαλοπρεπής, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας τὸ ἐπίρ. μεγαλομερῶς, μεταχειρίζεται ὁ Πολύβ. λβ'. 14.

Μεγαλομερία, ἡ, = μεγαλομέρεια.

Μεγαλομήτηρ, γεν. μητρός, ἡ (μήτηρ). Ἡ τῆς μητρὸς μήτηρ, προμάμμη, προμήτωρ, Ἡσύχ. καὶ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 130. »Σεμνὰς μεγαλομάτρους«, Δωρικ. ἀντὶ, σεμνὴς μεγαλομητρίς.

Μεγαλόμητις, ὁ, ἡ (μῆτις). Ὁ μεγάλον, ὑψηλὸν φρόνημα ἔχων, μεγαλόθυμος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1437.

Μεγαλόμισθος, ὁ, ἡ (μισθός). Ὁ μεγάλον μισθὸν λαμβάνων, ἢ μεγάλου μισθοῦ ὤν, ἀκριβὸς, ἀκριβὰ πληρωμένος, Λουκιαν. καὶ Ἀθην.

Μεγαλόμματος, ὁ, ἡ (ὄμμα). Ὁ μεγάλα ὄμματα ἔχων.

Μεγαλομυκήτης, ου, ὁ (μυκάομαι). Ὁ μεγάλως, δυνατὰ μυκώμενος, Γραμμ.

Μεγαλόνοια, ἡ. Μεγάλη σύνεσις, ὑψηλὸν φρόνημα, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Μεγαλόνοος, καὶ συναιρ. μεγαλόνους, ὁ, ἡ (νόος). Ὁ μεγάλην νοῦν ἔχων· ἢ ταὐτόν τῷ, μεγαλόφρων, Γραμμ.

Μεγαλοπάθεια, ἡ (παθεῖν). Ὑπομονὴ μεγάλη, μεγαλοψυχία, μακροθυμία, Πλούταρχ.

Μεγαλόπετρος, ὁ, ἡ (πέτρα). Ὁ μεγάλας πέτρας, βράχους ἔχων, ἢ ἐκ μεγάλων, δυνατῶν βράχων συνιστάμενος, Ἀριστοφ. Δισιστρ.

Μεγαλοπλούσιος, ᾱ, μεγαλόπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Πολλὰ πλούσιος, Πολυδ. »Τοῦ γέστρια μεγαλόπλουταν, Εὔπολις παρ' Ἀθην. σελ. 300.

Μεγαλοποιέω, ῶ (ποιέω). Μεγάλον ποιῶν, μεγαλύνω τί, Γλῶσσ. Στεφ.

Μεγαλοπόλεμος, ὁ, ἡ (πόλεμος). Μεγάλος, ἡ περίφημος εἰς τὸν πόλεμον, Ἰώσηπ.

Μεγαλόπολις, ι, γεν. ιος, Ἀττ. εως, ὁ, ἡ (πόλις). Ὡς μεγάλη πόλις ὤν, μεγάλην πόλιν ἀποτελῶν, σχηματίζων, ἐπίθ. πόλεως μεγάλης, ἐκ πολλῶν σχεδὸν πόλεων συνισταμένης, »Τροίᾳ μεγαλόπολιν, Εὐριπ. καὶ Πίνδαρ. Πυθ. 2. 1. 7. 1. πρβ. μεγιστόπολις. 2) οὐσ. ἡ Μεγαλόπολις, πόλις τις ἐν Ἀρκαδίᾳ. ὅθεν

Μεγαλοπολίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐγκάτοικος μεγάλης τινὸς πόλεως, ἀντίθ. τῷ, μικροπολίτης. 2) ἐγκάτοικος τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγαλοπόλεως.

Μεγαλοπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Ὁ εἰς μεγάλα πονηρός, ἡ κακότροπος, ἡ μεγάλην πονηρίαν ἔχων.

Μεγαλόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Μεγαλοπόδαρος, μεγάλους πόδας ἔχων.

Μεγαλοπραγία, ἡ (πράγος), ταυτὸν τῷ, μεγαλοεργία, Ἀππιαν.

Μεγαλοπραγμοσύνη, ἡ. Ἐπιτηδειότης, ἡ κλίσις, προτίθησις εἰς μεγάλας πράξεις καὶ ἐπιχειρήματα, ἐκ τοῦ

Μεγαλόπραγμων, ονος, ὁ, ἡ (πρᾶγμα, μεγας). Μεγάλους σκοποὺς ἢ ἰδέας συλλαμβάνων, Ξενοφ. καὶ ὁ μεγάλας πράξεις, ἢ πράγματα ἐπιχειρῶν, Πλούταρχ.

Μεγαλοπρέπεια, ἡ. Μεγάλα ἐξέδρα καὶ λαμπρότης, πολυτέλεια, καθόλου δὲ τὸ πολιτεύμα, ὁ χαρακτὴρ τοῦ μεγαλοπρεποῦς· ἐπὶ δὲ ὕψους, = λογιότης, Δημ. Φαλήρ. §. 38. πρβ. §§. κτλ. Ἴων. μεγαλοπρεπείη, Ἡροδ. 3, 125.

Μεγαλοπρεπεύομαι, Ἀποδ. Μέσ. Ὡς μεγαλοπρεπῆς πολιτεύομαι. Νικήτ. Χρον. ιβ'. 2. ἐκ τοῦ

Μεγαλοπρεπής, ές, ὁ, ἡ, καὶ μεγαλοπρεπῶς, ἐπίρ. (πρέπω). Φαινόμενος μέγας ἄνθρωπος, ἢ ἔχων μεγάλον καὶ εὐγενὲς φρόνημα, πρέπον εἰς τὸν χαρακτῆρά του· ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μεγάλως καὶ εὐγενῶς πολιτευόμενος, καὶ μάλιστα ὁ ἀποδεικνύων ἑαυτὸν μέγαν εἰς τὰς δαπάνας καὶ εἰς τὴν μεταχείρισιν τῆς περιουσίας του καθὼς πρέπει εἰς ἕνα μεγάλον, ἄρα, λαμπρός, ἐλευθέριος, ἀγαπῶν τὴν μεγαλοπρέπειαν, magnificus· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, λαμπρός, ἐξαίρετος. »Δωρεὴ μεγαλοπρεπεστάτη», Ἡροδ. 6, 122.

Μεγαλοπτέρυγος, ὁ, ἡ· καὶ, μεγαλοπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ), Νικήτ. Χρον. ὁ μεγάλας πτέρυγας ἔχων.

Μεγαλόπτολις, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, μεγαλόπολις, Ἀισχύλος.

Μεγαλόπτωχος, ὁ, ἡ, = μέγας πτωχός. Μεγάλος πτωχός, Στοβαῖος.

Μεγαλόπυλος, ὁ, ἡ (πύλη). Ὁ μεγάλας πύλας ἔχων.

*Μεγαλοπύρηνος (πυρήν). Ἔχων μεγάλον κουκούτζι ἢ κουκούτσια, Θεόφ. αἰτ. φ. 2, 3, 8.

Μεγαλόῤῥαξ, ᾰγος, ὁ, ἡ (ῥαξ). Ὁ μεγάλας ῥάγας ἔχων.

Μεγαλοῤῥημονέω, ῶ· ταυτὸν τῷ, Μεγαληγορέω, Εἶμαι μεγαλοῤῥήμων.

*Μεγαλοῤῥημονία, ἡ, καὶ

Μεγαλοῤῥημοσύνη, ἡ· ταυτὸν τῷ, μεγαληγορία. Ὑπερηφάνεια ἐν τοῖς λόγοις.

Μεγαλοῤῥήμων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. μεγαλοῤῥήμονος (ῥῆμα), ταυτὸν τῷ, μεγαληγόρος. Ὁ διὰ λόγων ὑπερήφανος, ἀλαζών, φαρφαρᾶς.

Μεγαλόῤῥιζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ μεγάλην ῥίζαν ἔχων.

Μεγαλόῤῥινος, ὁ, ἡ (ῥίν). Ὁ μεγάλην ῥίνα, μύτην ἔχων, ἐκ τοῦ ῥίν. 2) ἐκ τοῦ, ῥινόν, ὁ δυνατὸν δέρμα ἔχων, Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 924.

Μεγάλος, ἡ μέγαλος, άλη, άλον, ταυτὸν τῷ, μέγας. ἴδε τοῦτο.

Μεγαλόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ μεγάλην, ἢ πολλὴν σάρκα ἔχων, πολύσαρκος, παχύς, Ο'.

Μεγαλοσθενής, ές, ὁ, ἡ (σθένος). Ὁ μεγάλος κατὰ τὴν δύναμιν τοῦ σώματος. πολλὰ δυνατός, ταυτὸν τῷ, μεγασθενής, ἐπκ. Ὁμ. 6. καὶ Πινδ. ΝΕ'. 7, 2. Πυθ. 6, 21.

Μεγαλοσμόραγος, ὁ, ἡ (σμόραγος). Ὁ μέγαν σμόραγον, ἤχον ἐκδίδων, ὁ μεγάλως ἠχῶν, κτυπῶν, κροτῶν, βροντῶν, Λουκιαν.

Μεγαλοσοφιστής, ου, ὁ. Μεγάλος σοφιστής, γραμματισμένος, = μέγας σοφιστής, Ἀθην. σ. 113.

Μεγαλόσπλαγχνος, ὁ, ἡ (σπλάγχνον). Ὁ μεγάλα σπλάγχνα ἔχων, ἢ τοῦ ὁποίου τὰ σπλάγχνα εἶναι πρησμένα, φουσκωμένα, ἢ πάσχουσιν ἀπὸ φλεγμονὴν, Ἱπποκράτ. Μεταφορ. θυμώδης, ἢ μεγαλόψυχος, Εὐριπ. Μηδ. 109.

Μεγαλοστάφυλος, ὁ, ἡ (σταφυλή), ταυτὸν τῷ, Ἐρισταφυλος, Μεγάλην σταφυλὴν ἔχων, Γραμμ.

Μεγαλόσταχυς, υος, ὁ, ἡ (στάχυς). Ὁ μεγάλους στάχυας ἔχων.

*Μεγαλοστένακτος, ὁ, ἡ (στενάζω). Πολλὰ στεναγμένος ὑπ' ἄλλων.

*Μεγαλόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ ἔχων μεγάλον στόμα, τρύπαν, μέγας τὸ στόμα.

Μεγαλόστονος, ὁ, ἡ (στένω). Ὁ μεγάλως, ἤτοι βαρέως, βαθέως στενάζων, τεθλιμμένος, 2) ἐνεργ. ὁ βαθεῖς, μεγάλους ἀναστεναγμοὺς προξενῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 413.

Μεγαλοσύνη, καὶ, μεγαλωσύνη, ἡ, = μέγεθος. Μεγαλεῖον, ὑψηλότης, λαμπρότης· ἐπὶ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἔπαινος, δόξα, τιμή, Τμνωθοῖ. Συγκελλ. Χρον. σ. 24.

*Μεγαλοσφάραγος, ὁ, ἡ, = μεγαλοσμάραγος.

Μεγαλόσχημος, ὁ, ἡ· ἡ, μεγαλοσχήμων, ονος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Ὁ μέγας κατὰ τὸ σχῆμα, ἢ ὁ μεγάλον σχῆμα ἔχων· μεγάλος· καὶ λαμπρός »Μεγαλοσχήμονα τιμήν», Αἰσχύλ. Προμ. 408.

Μεγαλόσωμος, ὁ, ἡ· ἡ, μεγαλοσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ μέγα σῶμα ἔχων, σωματώδης, Γραμμ.

Μεγαλότεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη). Ὁ μέγας ἐπιτήδειος κατὰ τὴν τέχνην, ἢ εἰς τὴν τέχνην. »Τὸ σεμνὸν καὶ μεγαλότεχνον», τὸ ὑψηλὸν καὶ μέγα κατὰ τὴν τέχνην, Διονύσ. Ἁλικ. εἰς Ἰσοκράτ. 3.

Μεγαλότης, τητος, ἡ· ταυτὸν τῷ, μέγεθος, Lobeck Φρυν. σ. 550.

Μεγαλότιμος, ὁ, ἡ, καὶ μεγαλοτίμως, ἐπίῤῥ. (τιμή). Ὁ μεγάλως τετιμένος· ἐν μεγάλῃ τιμῇ ὤν. 2) ὁ μεγάλης τιμῆς ὤν.

Μεγαλότολμος, ὁ, ἡ (τόλμη). Ὁ μεγάλα, πολλὰ τολμῶν, ὁ μεγάλην τόλμην ἔχων, μεγαλοκίνδυνος, πολλὰ τολμηρός, Λουκ καὶ Ἀππιαν.

*Μεγαλότοξος, ὁ, ἡ (τόξον). Ὁ μέγα τόξον ἔχων

Μεγαλοτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ὁ μεγάλον, ἤτοι δυνατὸν τράχηλον ἔχων, Σχόλ. Ὁμήρ.

Μεγαλουργέω, ῶ. Κάμνω μεγάλας πράξεις, κατορθώματα, ἐκ τοῦ

*Μεγαλουργής, ὁ, ἡ, συναιρ. ἀντὶ, μεγαλοεργής, ὅθεν

*Μεγαλουργία, ἡ, συναιρ. ἀντὶ μεγαλοεργία. »Τὸ πρᾶγμα δεινεῖμοι ἀπίθανον τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν (Λουκ.)», τὸ πρᾶγμα φαίνεται μοι, ὅτι ἐπιστηρίζεται εἰς μεγάλην μέν, ἀλλ' ἀπίθανον ἐπιχείρησιν.

Μεγαλουργός, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, μεγαλοεργός. Ὁ μεγάλας πράξεις, ἔργα ποιῶν, ἀντιστοιχεῖ τῷ Λατιν. Magnificus, καὶ τῷ Γαλ. Magnifique, ὅ ἐστι, λαμπρός, μεγαλοπρεπής.

Μεγαλοφανής, (φαίνομαι), ταυτὸν τῷ, μεγαλοπρεπής, Γραμμ.

Μεγαλοφεγγής, ές, ὁ, ἡ (φέγγος). Ὁ μεγάλον φέγγος, φῶς ἔχων, φωτεινότατος, Γραμμ.

Μεγαλόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός), ταυτὸν τῷ, μεγαλόμματος.

*Μεγαλόφιλος, ὁ, ἡ (φίλος). Ἔχων μεγάλους, δυνατοὺς φίλους.

Μεγαλόφλεβος, ὁ, ἡ (φλέψ). Ὁ μεγάλας, δυνατὰς φλέβας ἔχων.

Μεγαλοφρονέω, ῶ (μεγαλόφρων). Μεγάλον, ἢ ὑψηλὸν φρόνημα ἔχω, ἢ ὑπερηφανεύομαι. »Μεγαλοφρονεῖν ἐπί τινι», Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. β'. 5. καὶ Ἑλλην. ε'. β'. 30. ἄνευ τῆς ἐπί. »Μεγαλοφρονοῦντος ἐφ' ἑαυτῷ», Διονύσ. Ἁλ. ἀρχ. η'. 83. Κατὰ μέσην διάθεσιν, ἀντὶ τοῦ, μεγαλεφύχως, ἢ ὑπερηφάνως φέρομαι, πράττω, Δίων Κασ., Ἱπποκρ. καὶ Πλάτ. πολ. ξ'. σ. 155. ὅθεν

Μεγαλοφροσύνη, ἡ. Μεγάλον, ὑψηλὸν φρόνημα, ἢ θάῤῥος, γενναιότης, μεγαλοψυχία· καὶ ἐπὶ χαρακτῆρος λόγου, ὕψος, μεγαλοπρέπεια, ἀντίθ. τῷ, δειλότης· ἐπὶ δὲ μεμπτικῆς ἔννοιας, ἀντὶ τοῦ, ὑπερηφανία, ἀλαζονεία. Ἡροδ. 7, 24.

Μεγαλόφρων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. μεγαλοφρόνως (φρήν). Ὁ μεγάλον καὶ ὑψηλὸν φρόνημα ἔχων· ὁ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ φρονῶν, ἀναχαζόμενος· ἔτι δὲ, γενναῖος, μεγαλόψυχος. — 2) ὑπερήφανος, ἀλαζών.

Μεγαλοψυχής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. μεγαλοψυχῶς (ψυχή). Ὁ ἐκ μεγάλης, εὐγενοῦς ψυχῆς, φύσεως ὤν· ὁ ὑψηλὰ, γενναῖα, εὐγενῆ φρονῶν, ἢ πράττων, ὅθεν

Μεγαλοψυία, ἡ. Μεγάλη εὐγενὴς ψυχή, φύσις, ἢ γνώμη, φρόνημα.

Μεγαλόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ μεγάλα φύλλα ἔχων.

Μεγαλοφωνία, ἡ. Μεγάλη, δυνατὴ, ἢ ὑψηλὴ φωνή, ἢ ὁμιλία, ἐκ τοῦ

Μεγαλόφωνος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. μεγαλοφώνως (φωνή). Ὁ ἔχων, ἢ συνιστάμενος εἰς μεγάλην, δυνατὴν, ἢ ὑψηλὴν φωνὴν, ἢ ὁμιλίαν.

Μεγαλόχαρτος, ὁ, ἡ. Λίαν χαριτωμένος, ἐπέραστος, Ἡσύχ.

Μεγαλοχάσμων, ονος, ὁ, ἡ (χάσμα). Ὁ μεγάλως χάσκων, ὁ μέγα χάσμα ἔχων, πολλὰ ἀνοικτός. 2) ὁ μεγάλως χάσκων ἐν τῷ χασμαρίζεσθαι, Ἀθην. ζ'. σελ. 327.

*Μεγαλοψόφητος, ὁ, ἡ (ψοφέω) καὶ

Μεγαλόψοφος, ὁ, ἡ (ψοφέω). Ὁ μεγάλως ψοφῶν, ἠχῶν, ἐπὶ στερεῶν καὶ ὑγρῶν σωμάτων, Γραμμτκ.

Μεγαλοψυχέω, ῶ (μεγαλόψυχος). Μεγαλόψυχος εἰμί, πράττω μεγαλοψύχως, Γραμμ. ὅθεν

Μεγαλοψυχία, ἡ. Τὸ μεγάλην ψυχὴν, καρδίαν ἔχειν, μέγεθος ψυχῆς, εὐγενὴς ψυχὴ ἢ φρόνημα. 2) = ἀφροσύνη, Πλάτ. ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Μεγαλόψυχος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. μεγαλοψύχως (ψυχή). Ὁ ἐκ μεγάλης ψυχῆς ὤν, ἢ μεγάλην ψυχὴν ἔχων, μεγαλοκάρδιος, γενναῖος, ἀνδρεῖος, ὑπομονητικός, μεγαλόφρων. »Τὸ μεγαλόψυχον», = μεγαλοψυχία, Πλουτ. Περικλ. 36. 2) οἰκειακῶς καὶ εὐφήμως παρὰ Πλατ. Ἁλκιβ. 2. σ. 140. 150. ἀντὶ τοῦ, ἄφρων, ὡς καὶ τό, μεγαλοψυχία ἀντὶ τοῦ, ἀφροσύνη, ὡς κάλλιστον τῶν ἐν ἀφροσύνῃ γε ὀνομάτων, τὸ πλέον ἐλαφρότερον εἶδος τῆς μωρίας· πρβ. γενναῖος, γλυκύθυμος, εὐήθης, θεῖος καὶ μακάριος.

Μεγαλύνω, Μ. ῡνῶ (μέγας). Μεγάλον ποιῶ,

μεγαλόνω, ἥνατόν ποιῶ· ἐκ μικροῦ μεγάλου ποιῶ τινα, εἰς μέγεθος αἴρω· καὶ ἐνταῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑψόω, τιμῶ, ἐπαινῶ· ταὐτόν τῷ, μεγαλίζω. Μέσ. Μεγαλύνω ἐμαυτόν, ἐπαίρομαι, καυχῶμαι. Παθητ. γίνομαι μεγάλος, καταντῶ εἰς ὑπόληψιν καὶ ἰσχὺν ἢ δόξαν.

Μεγαλώδυνος, ὁ, ἡ (ὀδύνη), ταὐτόν τῷ, ἐρωώδυνος. Πολλὰ πονῶν, μεγάλους πόνους αἰσθανόμενος ἢ προξενῶν, Γραμμ.

Μεγαλώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὁ μεγάλου ὄνομα ἔχων, δεδοξασμένος, περίφημος, μεγαλόδοξος. Ὀνομαστός, ἐξακουστός, ἢ προξενῶν μεγάλον ὄνομα, φήμην.

Μεγαλωπός, ἡ, ὸν (ὤψ), ταὐτόν τῷ, μεγαλόφθαλμος.

*Μεγάλως, ἐπίρρ. τοῦ μέγας, Ὅμ. καὶ Ἡροδτ.

Μεγαλωστί, Ἐπίρ. τοῦ μέγας, προτάσσει τοῦ παραγωγικοῦ τί, ὡς τὸ νεωστί, ἱερωστί, οὕτω τε κτ. Ἐν μεγάλῳ διαστήματι τόπου, πολλὰ ἐκτεταμένως, πιέσωντας πολὺν τόπον· κατὰ μεγάλας ἀναλογίας. Ὁ Ὅμ. συντάσσει τοῦτο καὶ, μέγας μεγαλωστί, Ἰλ. Π, 776. Σ, 25. Ὀδτ. Ω, 40. 2) ἀντὶ μεγάλως, κατὰ πολλά, ἐς ἄκρον, καὶ, μεγαλοπρεπῶς, Ἡροδτ 7, 70. »Τραπεζέετο αὐτὸν μεγαλωστί.«

Μεγαλωσύνη, ἡ· ταὐτόν τῷ, μεγαλοσύνη, μέγεθος, Ὅ.

Μεγαλωφελής, ὁ, ἡ (ὀφέλλω). Ὁ μεγάλης ὠφελείας πρόξενος, λίαν ὠφέλιμος, χρήσιμος, Ἡλιοδωρ.

Μεγάμυκος, ὁ, ἡ (μυκάομαι). Ὁ μεγάλως μυκώμενος, Ἡτύχ.

Μεγάνωρ, ορος, ὁ, = μεγαλήνωρ. Κάμνων τὸν ἄνδρα μεγάλον, ὡς, πλοῦτος, Πινδ. Ὀλ. 1, 4. (υ – –)

*Μεγαπένθης, ὁ, ἡ (πένθος). Πολλὰ περίλυπος. 2) ὄνομα ἀνδρός, Ὀδτ., ἔνθα οὕτως ὀνομάζεται γνήσιός τις υἱὸς τοῦ Μενελάου.

*Μέγαρα, τά. Πόλις ἐν Ἀττ., Ἡρδ. καὶ Πινδ., καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ. ὅθεν

*Μεγαρεύς, έως, ὁ. Ὁ ἐκ Μεγάρων. 2) υἱὸς τοῦ Κρέοντος, Σοφκλ. Ἀντιγ. 1303.

Μεγαρίζω. Κρατῶ μέ τὸ μέρος τῶν μεγαρέων. ἢ πολιτεύομαι κατὰ τὰς συνηθείας αὐτῶν, »Βλῶν μεγαριεῖν, ἀντὶ, λιμώξεις. κωμικῶς, αἰνιττόμενος εἰς τὸ κλεῖσιμον τοῦ λιμένος ὑπὸ τοῦ Περικλέους, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 822. Σχολ. 2) ἐκ τοῦ, μέγαρον, 3. κτίζω κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν θεσμοφορίων ὑπόγεια διὰ κλείσιμον χοίρων, ὡς παρὰ Κλήμεντ. Προτρεπτ. »Ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μεγαρίζοντες χοίρους ἐμβάλλουσιν, ἀντὶ τοῦ, μέγαρα ποιοῦντες. Ζήτ. μέγαρον, 3.

*Μεγαρικός, ἡ, όν. Ἀνήκων ἢ ὢν ἀπὸ τὰ Μέγαρα, Ἀριστφ. »Μεγαρικά, ἤ, μεγαρικοὶ κέραμοι, ἢ ἁπλῶς παρὰ τοῖς πραγματευταῖς, μεγαρικά, πήλινα ἀγγεῖα ἐκ Μεγάρων, ἐντεῦθεν μαγαρίσκος = πινακίσκος, τοιαῦτα ταλλήρια, Ἡσυχ. »Οἱ μεγαρικοί, οἱ μαθηταὶ καὶ ὀπαδοὶ τοῦ ἐκ Μεγάρων φιλοσόφου Εὐκλείδους.

Μεγαρίς, ίδος, ἡ· συνυπακουομ. γῆ. Ἡ γῆ, ἡ ἐπαρχία τῶν μεγαρέων.

*Μεγαρόθεν, ἐπίρρ. ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου. Ἀπὸ τὰ Μέγαρα.

*Μεγαροί, ἐπίρρ. ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον. Εἰς τὰ Μέγαρα, Ἀριστφ. Ἀχ. 758.

Μέγερον, τό (μέγας). Μέγα οἴκημα, μεγάλος ὀνδᾶς, σάλα, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξαιρτ. ἐν Ὀδυσ. ἐπιτοπολύ, τὸ τρικλίνιον, ἢ μεγάλη σάλα τῶν ἀνδρῶν διὰ νὰ συνάζωνται ἢ τρώγωσι, ἢ ὁποία ἦτον ὁ μεγαλήτερος ὀνδᾶς τοῦ ἐσπιτίου. β) καὶ ἡ γυναικωνῖτις, ὁ ὀνδᾶς τῶν γυναικῶν, ἤτοι τῆς δεσποίνης, ἢ τῶν θεραπαινῶν καὶ κορασίων, ὅτε τῆς δεσποίνης ὁ ὀνδᾶς ἦτον ἐν τῷ ἀνωγέω, Ὀδ. Σ. 198. Τ, 60. Φ. 382. Χ, 497. Ψ, 20. καὶ πληθ. ἐν Ὀδ. Β, 94. Τ, 30. γ) ὀνδᾶς τοῦ ὑπνου, Ὀδτ. Δ, 374. εἶτα δὲ δ) καθόλου, ὀνδᾶς, οἴκημα. — 2) Οἰκία, οἶκος, ἐσπίτιον, κατοικία, ἐξαιρτ. μεγάλη κατοικία, ὡς ἡ τῶν ἀρχόντων, παλάτιον, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ μάλιστα ἐν Ὀδυσ. καὶ ὡς ἐπιτοπολὺ ὡς τὸ Λατ. aedes ἐν τῷ πληθυντικῷ, ἐπειδὴ ἡ οἰκία συνίστατο ἐκ πολλῶν θαλάμων, εὐχρηστον κατὰ δοτ. »Ἐν μεγάροισι, οἴκοι, ἐν τῷ οἴκῳ, μὲ τὴν ἔννοιαν εἰρηνικῆς ἡσυχίας, ἀντιθ. τῇ ἔννοίᾳ τῶν πολέμων καὶ ἐκστρατειῶν, καὶ ὡς ἀντίθ. τῷ, ἐπ' ἀγροῦ, ἐν τῇ ἐξοχῇ, Ὀδ. Χ. 47. 3) τὰ μέγαρα, ἢ, μέγαρα, ὑπόγεια, τὰ ὁποῖα ἔκαμνον ἐν ἡμέρᾳ τινὶ τῶν Θεσμοφορίων ἐν Ἀθήναις, εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἔβαλλον νέους χοίρους (γουρουνάκια), ὀνομαζομένους παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 747. 764. μυστηριακὰ καὶ μυστικὰ χοιρία, ἴδε Παυσ. 9, 8, 1. (»Εἰς τὰ μέγαρα καλοῦμενα ἀφιᾶσιν ὗς τῶν νεογνῶν.«) καὶ τῶν ὁποίων τὴν τελετὴν καὶ κατασκευὴν μεγαρίζειν, ἔλεγον. Ὁ Ἡσύχ. ὀνομάζει τοῦτο, Θεῶν οἴκημα. Ὁ Πορφύρ. Ἀντρ. Νυμφ. λέγει »Χθονίοις καὶ ἥρωσιν ἐσχάρας, ὑποχθονίοις δὲ βόθρους καὶ μέγαρα ἱδρύσαντοι· ἴδε καὶ μάγαρον. 4) ἐν τῷ ἐν Δελφοῖς ναῷ ἐλέγετο ὁ τόπος, εἰς ὃν εἰσήρχοντο οἱ ἐρωτῶντες, καὶ ἐλάμβανον τὴν ἀπόκρισιν, μέγαρον, ἢ, μάγαρον Ἡρόδοτ. Α'. 47. 65. »Ἐν δὲ Δελφοῖσι ὡς ἐστήλθον τάχιστα εἰς τὸ μέγαρον οἱ Λυδοὶ χρησόμενοι τῷ θεῷ. ὁ δὲ Παυσαν. Η'. ε'. 2. Ἔτι δὲ ἐλέγετο καὶ τὸ ἁγιώτατον μέρος ἑνὸς ναοῦ, τὸ ὁποῖον παρὰ μὲν τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς ἱερὸν τοῦ ναοῦ, καὶ Ἅγια ἁγίων, λέγεται, παρὰ δὲ τοῖς Ἑλληνικοῖς καὶ, ἀνάκτορον, ἄδυτον, Ἡρδ. 2, 141. 143. 169. 5, 77. Valck. εἰς 6, 134. καθόλου δὲ ὁ Ἡρόδ. χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει μόνον ἐπὶ ἱερῶν οἰκοδομῶν, καὶ πανταχοῦ κατ' ἐνικόν, ὡς καὶ τὸ Λατ. aedes ἐν τῷ ἑνικῷ.

*Μέγαρόνδε, ἐπίρρ. Εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὸ ἐσπίτιον, ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον, Ὀδ. Π, 413. καὶ ἀλλαχοῦ.

*Μέγερος, ἀντὶ μέγαλος ἢ μεγάλος, καὶ τὸ θηλκ. μεγάρα ἢ μεγέρα, Γραμμ.

Μέγαρσις, ἡ (μεγαίρω). Φθόνος, βασκανία, ἐκ τοῦ

Μεγαρτός, ἡ, ὸν (μεγαίρω). Φθονητός, ἀξιοφθόνητος.

Μέγας, μεγάλη, μέγα, γεν. μεγάλου, ης, ου, δοτ. μεγάλῳ, ῃ, ῳ, αἰτ. μέγαν, μεγάλην, μέγα, Δυϊκ. μεγάλω, α, ω, Πληθ. μεγάλοι, αι, α, κ. τ. λ. κανονικῶς ὡς εἰς τὰ εἰς ος λήγοντα ἐπίθετα· πρὸς τούτοις, ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ΜΕΓΑΛΟΣ εὕρηται ἡ Κλητ., μεγάλε Ζεῦ, ἅπαξ παρ' Αἰσχ. Θῆβ. 824. ἄλλως δὲ ἀπέφευγον, ὡς φαίνεται, τὴν ἑνικ. Κλητικήν, ὃν τρόπον κατ' ἐνικὸν ἡ ἄρσενικ. καὶ οὐδετ. ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. τοῦ πρωτοτύπου μεγάλος εἰσὶ πάντῃ ἄχρηστοι. Σημαίνει δὲ

1) κυρίως, μεγάλος, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, καὶ μάλιστα ἐπὶ σωματικοῦ μεγέθους ἐμψύχων καὶ ἀψύχων, Ὅμ. ἐξαιρτ. πολλάκις ἐπὶ ἀναστήματος τῶν ἀνδρῶν, ὅτε ὁ Ὅμ. συνεθίζει νὰ συντάσσῃ, »οὔτε τε μέγας τε, ἤ, καλός τε μέγας τε, σπανίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν, ὡς ἐν Ὀδ. Ο, 418. »Καλή τε μεγάλη τε· ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, μεγάλος, τέλειος, ἐπὶ ἡλικίας, ὅταν δηλ. ἔλαβε τὸ σῶμα τὴν ἀπαιτουμένην αὔξησιν, ὡς ἐν Ὀδ. Β, 314. Σ, 217. ἐπὶ δὲ πραγμάτων ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. ἐξαιρτ. τοῦτο τὸ ἐπίθ. ἐπὶ ὅπλων. Ἐν τῷ Ἰωνικῷ πεζῷ λόγῳ κεῖται μὲν πολλάκις κατὰ τὸ φαινόμενον πλεοναστικῶς, »μεγάθει μέγας ἢ μέγιστος« (Ἡροδτ. 1, 51. 7, 117.), πλὴν οὐχί, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἀρχαίων, ἐντελείας χάριν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἔννοια ὑπάρχει σχετικὴ καὶ συνεκδοχικῶς ἐκλαμβάνεται τὸ μέγεθος, ὃν τρόπον εὕρηται καὶ ἀντιστρόφως »Μεγάθει σμικρός (Ἡρόδ. 2, 74. 4. 52.)«, μικρὸς κατὰ τὸ μέγεθος, ἀνάστημα. Ἐπειδὴ δὲ τὸ σωματικὸν μέγεθος δύναται νὰ ᾖ κατὰ διαφόρους διαστάσεις, λαμβάνει καὶ ἡ λέξις, μέγας διαφόρους ἰδιαιτέρους προσδιορισμοὺς, ὅθεν σημαίνει α) ὑψηλός, ὡς, οὐρανός, Ὄλυμπος, ὄρος, πέτρη, πύργος, κ. τ. τ. Ὅμ. β) μακρύς, ὡς, αἰγιαλός, ἠϊών, ποταμός, ταφρος, κ. τ. τ. Ὅμ. γ) πλατύς, εὐρύχωρος, ὡς, πέλαγος, λαῖτμα, θαλάσσης, ἕλος, ὄρχατος, τέμενος, κτ. Ὅμ. 2) τροπικ. μεγάλος, πολύς, δυνατός, σφοδρός, κατὰ διαφόρους σχέσεις, καὶ α) μεγάλος, δυνατός, ἰσχυρός, κραταιός, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὡς ἐπίθ. τῶν θεῶν, ἐξαιρτ. τοῦ Διός· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς μεγιστάνες, Ὀδ. Σ, 381. πολλάκις παρ' Ἡροδτ. ὡσαύτως καὶ »Ὅρκος μέγας (Ὅμ. Ἰλ. Α, 233. 239.)«, μεγάλος ὅρκος. β) σφοδρός, ὑπερβολικός, ἐπὶ δυνάμεων τῆς φύσεως, ὡς, ἄνεμος, λαῖλαψ, ζέφυρος, Ὅμ. ἐξαιρτ. δὲ ἐπὶ ἀνθρωπίνων καταστάσεων ζωῆς καὶ διαθέσεως, ὡς, κράτος, ἀλκή, κλέος, κῦδος, τιμή, ἀρετή, σθένος, μένος, θυμός, ποθή, ἄτη, ἄχος, πένθος, πῆμα, καὶ ἄλλα, Ὅμ. »Ἐπὶ μέγα ἐχώρησαν δυνάμεωσι, ἐψωσαν εἰς μεγάλην δύναμιν, Θουκ. 1, 118. γ) δυνατός, σφοδρός, ἐπὶ ἠχων, διατιθέντων τὴν ἀκοὴν, ὡς, ἰαχή, ἀλαλητός, ἐρυμαγδός, πάταγος μέγας, Ὅμ. 3) μετὰ παρασημασίας μεμπτικῆς, παρὰ μεγάλος, ὑπέρμετρος, ὑπερβολικός, ἐξαιρτ. »Μέγα εἰπεῖν, λέγω τί παρὰ μεγάλον, ἤτοι λέγω τί ἐπέκεινα τῆς σχέσεως ἑνὸς θνητοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἁμαρτάνω πρὸς τὴν θεότητα, Ὀδ. Χ, 288. ὁμοίως, »Λίην μέγα εἶπες (Ὀδ. Π, 243.)«, παρὰ μεγάλον εἶπες· ἐξαιρτ. πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. αὐτοῖς ἐν τῷ πεζῷ, ἔτι δὲ »μεγάλα λέγειν, καὶ τὰ τοιαῦτα, Lobeck Σοφκλ. Αἴ. 384. ὁμοίως, »μέγα καὶ μεγάλα φρονεῖν, Lobeck Αἴ. 1109. 4) »μέγιστος καιρός, ἀντὶ τοῦ, ὁ προυργιαίτατος καιρός, ὁ καιρὸς τοῦ ἐσχάτου, μεγίστου κινδύνου, ὁ καιρὸς δηλ., καθ' ὃν δεν πρέπει νὰ χάσῃ τις καιρόν, Οὐόλφ. Δημ. Λεπτ. σ. 267. Λατ. Summa ἢ maxima tempora, Ruhnk. Rut. Lup. p. 28. 5) ἐπίρρ. μεγάλως (υ υ –), μεγάλως, κατὰ πολλά, καθ' ὑπερβολήν, εἰς μέγαν βαθμόν, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ. Π, 432. καὶ ἐπιτατικῶς, »Μάλα μεγάλως«, Ἰλ. Π, 723. πρὸς τούτῳ μεταχειρίζονται αὐτός τε καὶ ὁ Ἡρόδ. τὸ Ἰωνικ. ἐπίρρ. μεγαλωστί, ἐν μεγάλῳ διαστήματι καὶ ἀναλογίᾳ, καθ' ὑπερβολήν, εἰς μέγαν βαθμόν. Συχνότατα δὲ πάντων ἔστι παρ' Ὅμ. καὶ Ἡροδτ. ἐν χρήσει τὸ ἑνικ. οὐδετ. καὶ πληθ. μέγα καὶ μεγάλα ὡς ἐπίρρ., ὅπερ εὕρηται καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ., ἀντὶ τοῦ, κατὰ πολλά, εἰς ἄκρον, καθ' ὑπερβολήν. »Μέγα χαίρεν, χαίρε κατὰ πολλά, σοὶ εὔχομαι πολλὰ καλὴν ἡμέραν, Ὀδτ. Ω, 402. ἐξαιρτ. προτασσόμενον τοῖς ῥήμασι, κρατεῖν, ἀνάσσειν, δύνασθαι, Ὅμ. Lobeck Φρυν. σελ. 197., καὶ τοῖς ῥήμασιν, ἤχου τινος καὶ φωνῆς δηλωτικοῖς· π. χ. μέγα αὐτεῖν, ἰάχειν, βοᾶν, ὀχθεῖν, εὔχεσθαι, κ. τ. λ., ἀντὶ μεγαλοφώνως, Ὅμ., ἐνθα σημειωτέον, ὅτι μόνον μετὰ τούτων τῶν τελευταίων ῥημάτων συντάσσει ὁ Ὅμ. τὸ πληθ. μεγάλα. β) ἐπὶ διαστήματος τόπου, μακράν, π. χ. »Μέγα προθορὼν (Ἰλ. Ξ, 363.)«, καὶ, »Μέγα ἀπεύθεν, πολλὰ μακράν, Ἰλ. Χ, 88. γ) μετὰ ἐπιθέτων, θετικῶν τε καὶ συγκριτικῶν ἢ ὑπερθετικῶν ἐπιτείνει τὴν σημασίαν, καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, πολλά, πολύ, π. χ. »Μέγα ἔξοχος (Ἰλ. Β, 480. Ὀδτ. Ο, 227)«. »Μέγα νήπιος (Ἰλ. Π, 46.)«. »Μέγ' ἀμείνων, μέγ' ἄριστος, μέγα φέρτατος«, Ὅμ. Ἰλ. Β,

239. 82. Π, 21. κτ. δ) μετὰ ἐπιρρήματων, ἔνθα πάλιν ἐπιτείνει τὴν σημασίαν. »Μάλα μέγα, λίην μέγα«, Ἰλ. Ο, 321. Ὀδ. Π, 243. — Τὸ συγκριτικὸν τοῦ μέγας ἐστὶ, μείζων, ὁ, ἡ, καὶ οὐδ. μεῖζον, Ὅμ. καὶ Ἀττ., παρὰ δὲ Ἴωσιν ἐν τῷ πεζῷ, μέζων, ον, Ἡροδ. παρὰ δὲ Δωρ. μάσσων, Ποιητ. μέσσων· καὶ παρὰ Μεταγν., μειζότερος, Lobeck Φρυν. σλ. 136. ἐξηγεῖται δὲ διὰ τοῦ, παρὰ μεγάλος, παρὰ πολύς, μεγαλειότερος, ἢ πλέον ἢ ὅ,τι χρεία, Heind. Πλατ. Σοφ. σ. 231. Α. Οὔτε μείζον, οὔτε ἐλαττοῦν, σημαίνει μεγάλην ἀρετὴν, ἀντὶ τοῦ, τελείως, παντάπασι, Schaef. Ἰουλ. σ. κα'. καὶ Διον. συνδ. σ. 71. ἐπίρρ. μεζόνως, Ἰωνικ. μεζόνως, Ἡροδ. Τὸ δὲ ὑπερθετικὸν ποιεῖ, μέγιστος, η, ον, (Ὅμ.) καὶ, μεγαλώτατος, πλὴν τοῦτο μόνον παρ' Ἰω. Διακ. εἰς Ἡσίοδον, ἴδε Lobeck Φρυν. σλ. 93. παρ' Εὐριπ. Μηδ. 1220. εὕρηται καὶ μετὰ δευτέρου ὑπερθετικοῦ, »Μέγιστον ἔχθιστοι«, ἀντὶ μάλιστα ἔχθιστος.

Μεγασθενής, ές, ὁ (σθένος). Ταὐτὸν τῷ, μεγαλοσθενής, Πίνδ.

Μεγότιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ὁ μεγάλης τιμῆς ὤν, μεγαλότιμος, ἡ πολλὰ τιμηθεὶς, ἢ ὁ λίαν τιμώμενος.

*Μεγατολμος, ὁ, ἡ (τόλμα) = μεγαλότολμος.

Μεγαυχής, (αὐχέω). Ταὐτὸν τῷ, μεγαλαυχής, Ἀνθλκτ. γ', 211. καὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 641. ὅπου ἄλλοι, μεγαλαυχῆ, καὶ μεγαλαρχῆ, ἀναγινώσκουσι.

Μεγάφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν) = μεγαλέφρων. Τὸ ῥῆμα μεγαφρονέω οὐχ' εὕρηταί που, Lobeck Αἰ. 1109.

Μεγεθοποιέω, ῶ. Μεγάλον ποιῶ, μεγαλύνω, Λογγῖν. 40. Σέξτ. Ἐμπ. ἐκ τοῦ

Μεγεθοποιός, ὁ, ἡ (μέγεθος, ποιέω). Ὁ μέγα ποιῶν, μεγαλύνων, ὑψῶν.

Μέγεθος, ους, ὄνος, τὸ (μέγας). Μεγαλεῖον, ὕψος, ὑπερκειστικὸς, ἡ κατάστασις τοῦ μεγάλου, λέγεται ἐπὶ σώματος, καὶ πνεύματος· παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπὶ ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, ὅτε συνίστασι συνήθως μετὰ τοῦ, εἶδος, ἢ καὶ, κάλλος· παρὰ τοῖς Ἴωσι λογογρ. ἐν χρήσει μέγεθος, Ἡρόδ. περὶ δὲ τοῦ, μεγάθει μέγας καὶ σμικρὸς, ὅρα μέγας. Ἡ αἰτιατ. μέγεθος, ὡς συνεκδοχικὴ, ἐστὶν ἀντὶ τοῦ, μεγάλως, κατὰ τὸ μέγεθος, Ἡρόδ. 1, 98. 2, 34 καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ οὐ μόνον ἐν τῷ ἑνικῷ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πληθυντικῷ π. χ. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ποταμοὶ οὐ κατὰ τὸν Νεῖλον ἐόντες μεγέθεα, Ἡρόδ. 2, 10. ὅθεν

Μεγεθουργία, ἡ (ΕΡΓΩ). Ἐκτέλεσις μεγάλων ἔργων, πραγμάτων, Φίλων, καὶ Αἰσχύλ. Διαλ. γ'. 17.

*Μεγεθόω, = μεγεθύνω. Μέγα ποιῶ. Παθ. μεγάλος γίνομαι, μέγεθος ἀποκτῶ, μεγαλύνω, Ξενοκρ.

Μεγεθύνω, Ταὐτὸν τῷ, μεγαλύνω, Ἀλεξανδρ. Ἀφροδ. καὶ Λογγῖν. 3'. 5.

Μεγήρετος, ὁ, ἡ (μέγας, ἐρατός). Πολλὰ ἀξιαγάπητος, ὁ μεγάλης ἀγάπης ἄξιος, ἀξιέραστος· μ' ὅλον τοῦτο τινὲς παρ' Ἡσίοδ. Θεογν. 240. ἀναγινώσκ. μετὰ τοῦ Ἡσύχ. μεγήρετος, φιλόστοργος, ἐρωτικὸς, πλὴν ἴδε Ruhnk. ep. cr. σ. 98.

Μεγιστᾶνες, οἱ. Οἱ μεγάλοι, οἱ ἄρχοντες, οἱ ἔξοχοι καὶ ἀρχηγοὶ τοῦ λαοῦ, magnates, primates, Lobeck Φρυν. σ. 197. Ἰωσηπ. καὶ Σιδκ. ἐπιστ. 24., ὅστις συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ Σατράπης, καὶ Ν. Δ παρὰ Μεταγν. ἐλέγετο καὶ, μεγιστᾶνος, ὁ (παρὰ τὸ, μέγιστος, ὡς τὸ νεᾶνις καὶ ξυνᾶνις παρὰ τὸ, νέος καὶ ξυνός.)

Μεγιστεύω, (μέγιστος). Εἶμαι ἢ γίνομαι ὁ μέγιστος, ἢ μεγίστη, τὸ μέγιστον, Ἀππιαν. Συρ. 58. »Ἡ πόλις μεγιστεύει«, μεγάλη γίνεται, γίνεται μεγίστη· ὡς καὶ τὸ, ἀριστεύω, ἐκ τοῦ, ἄριστος.

Μεγιστόπολις, ιος, καὶ Ἀττκ. εως, ὁ, ἡ (πόλις) Ὅστις ποιεῖ τὴν πόλιν, ἢ τὰς πόλεις, ἢ τὴν πολιτείαν, μεγίστην, εὐτυχεστάτην, πολλὰ μεγάλην, εὐτυχῆ· »Δήας ὦ μεγιστόπολι δύγατερ Πίνδ. Πυθ. 8, 1)«, ἔνθα οὕτω καλεῖ τὴν Ἡσυχίαν.

*Μέγιστος, η, ον, ὑπερθετ. τοῦ, μέγας, Ὅμ.

Μεγιστότιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ὅστις ἐτιμήθη ἢ τιμᾶται μεγαλώτατα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 709.

Μεγιστόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ τὴν μεγίστην φωνὴν ἔχων, μεγαλώτατα φωνάζων, λίαν μεγαλόφωνος, Πειστέθης. 1087.

(Μεδέω), Ταὐτὸν τῷ, μέδω, μέδομαι· εὕρηται δὲ μόνον ἐπὶ τῇ ἀκολούθῳ μετοχῇ

*Μεδέων, οντος, ὁ = μέδων. Ὁ προβουλεύων, φροντιστικὸς, ἔχων φροντίδα τινὸς, ἔγκειται, προσοχὴν· καὶ, βασιλεύων, ἄρχων, ἐξουσιαστής. Παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν θεῶν καὶ μετὰ γενικ. τοῦ τόπου, ἐν δὲ Ἰλ. ἀεὶ ἐπὶ τοῦ Διός· »ἰδήτην μεδέων, καὶ, δωδώνης μεδέων« Ἰλ. Π, 234.), ὑπερασπιστὴς, ἐξουσιαστὴς τῆς Ἰδης Δωδώνης· ἐν δὲ ὑμ. Ὅμ. εἰς Ἑρμῆν 2. 17, 2. ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ· ἐν Ὀδυσ. οὐχ εὕρηταί που. β) Θηλκ. μεδέουσα, = μέδουσα, ἡ φροντίζουσά τινος, ἐξουσιάζουσα, ἄνασσα, ἀεὶ ἐπὶ θεῶν, π. χ. ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης ἐν ὑμ. Ὅμ. 9, 4. »Σαλαμῖνος μεδέουσα«, καὶ ἐπὶ τῆς μνημοσύνης παρ' Ἡσ, Θεογ. 51. »Ἐλευθῆρος μεδέουσα.« γ) Τὸ δὲ, μεδεών, ῶνος, ὁ, πόλις τις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλ. Β, 501.

Μεδεμναῖος, αία, αῖον. Τόσον μεγάλος, ἢ πολὺς ὡς εἰς μέδιμνος· ἐκ τοῦ

Μέδιμνος, ὁ Τὸ σύνηθες Ἀττικὸν μέτρον εἰς μέτρησιν ξηρῶν πραγμάτων, οἷον σίτου, κ. τ. τ., ὅστις περιελάμβανε 48, τεσσαρακοντα ἕκτὰ χοίνικας, ἢ 192. κοτύλας ὡς π. χ. τὸ παρ' ἡμῖν καλὸν λεγόμενον· ἀυτὴ ἡ λέξις εὕρηται κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. λεξ. 14. συχνότερον δὲ παρ' Ἡρόδ. αὐτῷ· κατὰ τὸ ῥωμαϊκὸν μέτρον ἦν = 6 modios, ἢ 96 sextarii, ἄρα 2 ἀμφορεῦσι· ἐπειδὴ δὲ σημαίνει καθόλου μέτρον ξηρῶν πραγμάτων, ὠνομάζετο ὁ τοῦ σίτου μέδιμνος καὶ, ἡμέδιμνος σιτερέων· παρ' Ἴωσιν ἐν χρήσει, ἡ μέδιμνος, Ἡρόδ. 1, 192. πλὴν παρὰ τοῖς ἐν χρήσει καὶ τὸ ἀρσενικόν. Ὁ σικελικὸς μέδιμνος ἦτο τὸ ἑκατόμμριον μικρότερος. 2) Ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐκαλεῖτο τὸ σωληνάριον τῆς πηγῆς, ἄλλως, κρουνός.

Μεδοίατο, Ἰωνικ. ἀντὶ, μέδοιντο.

Μέδομαι, Μ. μεδήσομαι. Ἐπί τι στοχάζομαι, ἔχων τὸν νοῦν μου εἰς τι, κυττάζω, φροντίζω νὰ κάμνω τι, ὡς τὸ, μιμνήσκομαι, μετὰ γενικ. πολλαχοῦ παρ' Ὅμ. ἐξαιρτ, ἀνιστόριος πολέμοιο μέδεσθαι (Ὀδ. Δ, 110. Ἰλ. Ι, 650.), κυττάζω· νὰ γυρίσω ὀπίσω, νὰ πολεμήσω· ὡσαύτως, δείπνοιο, δόρποιος σίτου, κοίτοιο μέδεσθαι, ταύτῃ τῇ στιγμῇ φροντίζω, καταγίνομαι εἰς τὸν δεῖπνον, εἰς νὰ πλαγιάσω, ἢ θέλω νὰ δειπνήσω, νὰ πλαγιάσω· πάλιν μέδεσθαιν, σκοπεύομαι, κυττάζω πῶς νὰ ἀποκρούσω δραστικῶς, Ἰλ. Δ, 418. Ε, 718. ὡς καὶ τὸ, ἀλκὴς μνήσασθαι, 2) Ἔχω τι κατὰ νοῦν ἢ μελετῶ τι κατά τινος, παρασκευάζω τινί τι, μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ. παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπὶ κακοῦ· π. χ »κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην. Ἰ. Δ, 21. Θ, 458.)«, ὡς τὸ, μήδομαι καὶ μηχανάομαι· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ μετὰ ἀπαρεμφάτου, Ὀρφ. Ἀργ. 90. παρεκτὸς τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατατ. ἔχει ὁ Ὅμ. μόνον τὸν μέλλοντα, καὶ τοῦτον μόνον ἐν Ἰλ. Ι, 650. πρβλ. μέδω, μέδων, μεδέων (ἐκ τοῦ, μέδομαι παράγουσι τὸ, μέδιμνος, modius, modus, moderari, καὶ, meditari. Τὸ μήδομαι ἐστὶ κυρίως Ἰων. τύπος ἀντὶ τοῦ, μέδομαι, ὡς τὸ, μήδεα ἀντὶ μέζεα.)

*Μέδουσα, Θηλ. τοῦ μέδων, ὡς τὸ, μεδέουσα, ἴδε μεδέων. 2) Κύριον ὄνομα γυναικὸς, ἡ θυγάτηρ τοῦ Φόρκυνος, καὶ τ., Κητοῦς, μία τῶν Γοργόνων, Ἡσ. Θ. 276.

*Μέδω, Ἐξουσιάζω, διοικῶ, κυριεύω, ἄρχω, καὶ, βασιλεύω· »ἐλευθερίας Δηοῦς ἐν κόλποισιν«, Σοφ. Ἀντιγ. 1119. Τοῦτο τὸ ῥῆμα ἀλλαχοῦ οὐχ εὕρηται, τὸ ὁποῖον, ὡς φαίνεται, κατὰ πρῶτον ὁ Σοφοκλ. προσεσχηματίσε πρὸς τῇ ἀρχαίᾳ πολλάκις ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. μετοχῇ, μέδων· π.β. τοῦτο.

*Μέδων, οντος, ὁ (μέδομαι). Φροντιστικὸς περί τινος, ὑπηρασπιστὴς, προστάτης, ἀρχηγὸς, μονάρχης. »Ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες«, ἀρχηγοὶ καὶ πρόβουλοι, χρὴ γὰρ τὸν ἄρχοντα οὐ μόνον ἡγεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ πρόβουλον εἶναι· πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐπὶ πολεμικῶν ἡγεμόνων λαῶν, πάντοτε δὲ κατὰ πλῆθ. μετὰ γενικ. π. χ. Ἀργείων, Δαναῶν, Φαιήκων, ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες«, κ. τ. τ. ἐν δὲ τῷ ἑνικῷ μόνον ἐν Ὀδυσ. Α, 79. ἐπὶ τοῦ Φόρκυνος, ὡς »Φόρκυνος θυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος«, ἤτοι προεδρεύοντος τῆς θαλάσσης, ἐξουσιαστοῦ αὐτῆς. Τὸ θηλ. μέδουσα, ἔστι Μεθοριτρκ. — Παρ' Ὅμ. θεωρεῖται μὲν τὸ, μέδων, πανταχοῦ ὡς καθ' αὑτὸ οὐσιαστικὸν, πλὴν ὁ Σοφοκλ. ἐν Ἀντιγ. 1119. παρέλαβεν αὐτὸ ὡς μετοχὴν, προσχηματίσας καὶ ῥῆμα μέδω, ἀντὶ τοῦ, ἄρχω, δεσπόζω· τὸν δὲ, συνώνυμον τύπον μεδέων, μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. μόνον ἐπὶ θεῶν, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων. 2) Μέδων, ὄνομα ἀνδρὸς, Ὅμ.

Μέζεα, ἐων, τά. Ταὐτὸν τῷ, μήδεα· αἰλοῖα, τά· οἱ ὄρχεις, Ἡσίοδ. ἔργ. 513. ἔνθα ἐπὶ ζώων· ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὰ, Μήδεα, οἱ δὲ Σικελοὶ καὶ Ταραντῖνοι, Μέσα· (τὸ, μέζεα ἔχει πρὸς τὸ, μήδεα, ὡς τὸ, μέδομαι πρὸς τὸ μήδομαι.)

Μεζόνως, Ἐπίρ. τοῦ, μέζων, Ἡρόδοτ. 3, 128. 5, 92. κτ. ἴδε ἐν τῷ, μείζων.

*Μέζων, ονος, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ μείζων, συγκρ. τοῦ, μέγας, Ἡρόδ. (ὁ Ὅμ. ἔχει ἀεὶ, μείζων.)

Μεθαιρέω, ῶ. Ἀόρ. μεθεῖλον, Ἰων. μεθέλεσκον (αἱρέω, ἀνιμλ). Ἀνασηκόνω, πιάνω τι ῥιπτόμενον ἀπὸ τὸ μέρος μου κάμνοντας πήδημα, ὡς ἐπὶ σφαίρας (τόπι) τοῦ παιγνιδίου, ὅταν ὁ ἕνας τὴν ῥίπτῃ εἰς τὸ ὕψος καὶ ὁ ἄλλος πηδῶν τὴν πιάνῃ εἰς τὸν ἀέρα.« »Σφαῖραν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα, ἰδνωθεὶς ὑψόσ' ὀπίσω· ὀδ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀνῳθεὶς, ῥηιδίως μεθέλεσκε (Ἰωνικ. ἀντὶ μεθεῖλε), πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι, Ὀδ. Θ, 374. κτ., κατ' Εὐστάθ. ἀναπηδήσας καὶ ἔτι μετέωρος ὤν, μετελάμβανεν. Ἄλλοι ἀναπληροῦσι, πόδας μεθέλεσκε, ἤτοι ἐστήριζε τοὺς πόδας, ὡς ἔγκειται εἰς τὴν λεγομένην ὄρχησιν (χορὸν) θερμαυστρίς, ἡ ὁποία ὅμως αὐτὴ ἐξήγησις ἐστὶν ἀνάρμοστος καὶ πάντῃ ἀντιφάσκουσα τῇ συνεχείᾳ τῆς περιόδου. 2) Τροπκ. μεταλλάττω, μεταβάλλω.

Μεθαλλόμαι, ἀποθ. μέσ. (ἅλλομαι). Πηδῶ πέραν, ἤτοι πηδῶ ἐπάνω τινὸς καὶ πιάνω, ἐφορμῶ, »κηλῶ, δουρί,« Ἰλ. Ε, 538. Λ, 538. Ξ, 443. ἢ καὶ ἄνευ δοτκ. ὀργανικῆς ἐπὶ λέοντος, Ἰλ. Μ, 305. 2) Πηδῶ κατόπιν τινὸς, τὸν φεύγω Ἰλ. Ψ, 345. εἰς ἅλμα δὲ ταῦτα τὰ παραδείγματα κατὰ τὸν κατὰ συγκοπ. μετοχ. ἀόρ. »μεταλμένος.«

Μεθαμέριος, Δωρικ. ἀντὶ, Μεθημέριος.

*Μεθανάω, (ἀνάω, ἀνιμλ.) Ἐκ τοῦ ὁποίου εὕρηται μόνον τὸ γ'. τοῦ Ἐπκ. ἀόρ. μετέῤῥε, μετὰ τῆς δοτκ., »θανάτοισιν,« ἀντὶ ἔδοξεν, ἤρεσε τοῖς θεοῖς, Ρύπτ. Σμ. 5, 127. ἢ ἴσως γραπτέον, μέγ' ἐνάδε.

Μεθαρμόζω, καὶ, μεθαρμόττω, ἡ, Ἀττικ. μεθαρμόττω· Ἀλλάττω τὴν ἁρμονίαν· μεταβάλλω, μεταλλάττω, ξαναδιορθόνω, Παῦ. μεταβάλλω ἐμαυτόν, ἀλλάζω τὴν γνώμην, τὴν διαίταν, τὴν ἀποφασίν μου, ἢ τὸ ἦθος καὶ τὸ πολίτευμά μου, Εὐριπ. Ἄλκ. 1160. »Μεθηρμόσμεσθα βελτίω βίον τοῦ πρόσθεν, ἠλλάξαμεν, καλλιτέραν ζωὴν ἀπὸ τὴν πρώτην· ὅθεν

Μεθάρμωσις, ἡ. Μεταλλαγή, μεταβολή, ξαναδιόρθωσις.

*Μεθαρμόττω, Ἀττικ. ἀντὶ μεθαρμόζω.

Μεθέηκε, Ἐπ. γ'. πρόσ. τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. τοῦ μεθίημι, ἀντὶ, μεθῆκε, Ὀδυσ. Σ. 401.

Μεθείω, ῃς, ῃ. ποιητ. ὑποτ. ἀόρ. β'. τοῦ μεθίημι, ἀντὶ μεθέω, μεθῶ, Ὅμ.

*Μεθεκτέον, Ῥημ. ἐπίρρ. τοῦ μετέχω. Πρέπει νὰ μεθέξῃ τις.

Μεθέκτης, ου, ὁ (μετέχω, μεθέξω). Ὅστις μετέχει, λαμβάνει μέρος ἐκ τινος πράγματος, ἔστις ἔχει μέρος εἴς τι. Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. α'. ὅπου ἡμαρτημ. Μεθεκτοί, κεῖται.

Μεθεκτικός, ἡ, ὄν. Ὁ κλίνων εἰς μέθεξιν, ἢ ὁ μετέχων.

Μεθεκτός, ἡ, ὄν (μετέχω). Ἐκ τοῦ ὁποίου μετέχει ἢ δύναται νὰ μεθέξῃ τις, ἢ μετέχει τις.

*Μεθέλεσκε, Ἰωνικ. γ'. ἀόρ. τοῦ μαιθηρέω, ἀντὶ μεθέλε, Ὀδ. Θ, 376.

Μεθέλκω, Μ ξω (ἕλκω). Ἀπό μέρους τινός, εἰς ἄλλο μέρος ἕλκω, σύρω.

*Μεθέμεν, Δωρικ. καὶ Ἐπικ. ἀπαρεμφτκ. ἀόρ. β'. τοῦ μεθίημι, ἀντὶ μεθεῖναι, Ἰλιάδ.

Μέθεν, ἀντὶ, Ἐμέθεν, Δωρικ. καὶ Ποιητ.

Μέθεξις, εως, ἡ (μετέχω). Τὸ μετέχειν, λαμβάνειν μέρος ἐκ τινος, μετοχή, κοινωνία.

Μεθέορτος, ὁ, ἡ (ἑορτή). Μετὰ τὴν ἑορτὴν καὶ, ἡ μεθέορτος, συνυπάκουε ἡμέρα, ἢ μετὰ τὴν ἑορτὴν ἡμέρα, Πλούταρχ. 10. σλ. 504.

Μεθέπω, (μόνον παρὰ Ποιηταῖς, ἐξαιρτ. Ἐποπ. ἐν χρήσει). παράτ. μεθέπον, Ἐπικ. καὶ δίχ' αὐξήσεως, μέθεπον. μέλλ. μεθέψω, ποιητ. Ἀόρ. μετέσπον, καὶ ἀπαρεμ. μετασπεῖν, μετοχ. μετασπών. Ἀόρ. Μέσ. μετεσπόμην (ἕπω, ἀνμλ.) Κατόπιν τινός εἰμί, ἢ ὑπάγω, ἀκολουθῶ, ἐπιδιώκω. »Ποσσὶ κραιπνοῖσι μετασπών», Ἰλ. Ρ, 190. Ὀδυσ. Ξ, 33. »οὐδ' ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τηδέος υἱὸν ἕπουσαν», Ἰλ. Κ, 516. »ὡσαύτως καὶ κατὰ μέτ. διάθ. »Ἀπόντα μετασπόμενος βάλε δουρί», Ἰλ. Ν, 567. β') Ἐνεργ. μετὰ δοτικῆς αἰτιατκ. διώκω τινὰ κατόπιν τινός· π. χ. »Τυδείδην μέθεπεν κρατερώνυχας ἵππους», »ἀντὶ, μέθεπεν τοὺς ἵππους μετὰ τὸν Τυδείδην, ἐδίωκε τοὺς ἵππους ὀπίσθεν τοῦ Τυδείδους, ὁ ἔστι, κατέτρεχεν ὀπίσω αὐτοῦ, ἐδίωκεν αὐτόν», Ἰλ. Ε, 329. »ὡς καὶ μετὰ δοτκ. προστάσσει. κ'Ἐφέπειν ἵππους Πατρόκλοιο», Ἰλ. Π, 724. 2) Ἀκολουθῶ τινα μὲ τὰ ἴμματα, ὡς τὸ λατ. sectari, ζητῶ, ζητῶ νὰ εὕρω, νὰ φθάσω, μετὰ αἰτ. »Ἡνίοχον μέθεπε θρασύν (Ἰλ. Θ, 128)», ἐζήτει, ἀνηρώτα, ἐκύτταζε νὰ εὕρῃ (ἀντὶ τοῦ φονευθέντος) ἀμαξᾶν ἄλλον τολμηρόν. β') ἐπιτίθεμαι, ἔρχομαι πρός τινα ὡς ἐν Ὀδ. Α, 175. »Ἦ νέον μεθέπεις;» ἀράγε τώρα πρῶτον ἔρχεσαι εἰς ἐπίσκεψίν μας (ἔχεις πολὺ καιρὸν ἐδῶ); 3) Τροπκ. ὡς τὸ μεταδιώκω, αἰτῶ, ἐπιζητεύω τι, μετέρχομαι ἐπιμελῶς μίαν ὑπόθεσιν, ὡς παρὰ Πινδ. 4)» βαστάζω, π. χ. Ἀχθος νώτῳ μεθέπων (Πινδ. Νεμ. 6, 98.)», βαστάζων ἐπὶ τῶν ὤμων φορτίον (ὥστε τρόπον τινὰ νὰ φαίνεται ἀκολουθῶν, τὸν βαστάζοντα αὐτό, ὡς τὸ, ὀπάζομαι). Πρβλ. ἕπω καὶ ἐφέπω.

*Μεθερμηνευτικός, ἡ, ὄν. Ἑρμηνευτικός, ἐξηγῶν ἀπὸ μιᾶς γλώσσης εἰς ἄλλην, Σχολ. Αἰσχ. Ἑπτὰ ἐπὶ Θηβ. 40. Σχολ. Σοφοκλ. Ο. Τ. 1403. ἐκ τοῦ

Μεθερμηνεύω, (ἑρμηνεύω). Μεταφέρω ἀπὸ μίαν γλῶσσαν εἰς ἄλλην, μεταγλωττίζω, ἐξηγῶ, μεταφράζω, Δόσωρ. Σικ.

Μεθερπύζω, (ἑρπύζω) = μεθέρπω.

*Μεθέρπω, ψω (ἕρπω). Σύρομαι ἢ περνῶ πέραν, σύρομαι, περιπατῶ κατόπιν τινός. καὶ τὸν φθάνω.

Μέθεσις, εως, ἡ (μεθίημι). Ἡ ἔνδοσις, ὑποχώρησις, ὕφεσις, τὸ νὰ ἐνδίδῃ τις καὶ παύῃ ἀπὸ τὴν σφοδρότητά του, ἀμέλεια· καὶ συγχώρησις, παρίδλεψις· καὶ ἀπόλυσις.

*Μεθετέον, ῥημ. ἐπίρρ. τοῦ μεθίημι. Πρέπει νὰ ἀπολύσῃ τις, ἢ ἐνδώσῃ, συγχωρήσῃ, Πλατ. Φιλῆβ. σ. 62. Ε.

Μεθετικός, ἡ, ὄν· καὶ Ἐπίρ. μεθετικῶς· Ὁ ὑποχωρῶν, ἐνδίδων, ἀφίνων, ἀμελής, ἢ κλίνων εἰς τοιοῦτό τι.

Μέθη, ἡ (μέθυ). Μεθύσι, ἡ κατάστασις τοῦ μεθύσου, ὁπόταν δηλ. ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ εἶναι κατεταραγμένη ὑπὸ τοῦ οἴνου· κρασπάλη, ἡ πολὺ πόσις τοῦ οἴνου, Πλάτ. 2) Ἡ πολυποσία παλαιοῦ, ἐξαφρισμένου (ἀναβρασμένου) οἴνου. 3) Ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ ποτήριον χαρᾶς, τὸ ὁποῖον ἔπινον ἐν τοῖς συμποσίοις, Ἀριστοτ. πολιτ. ἡ. 5. ἴδε Μέθυ.

Μεθήκω, (ἥκω). Ταὐτὸν τῷ, μετέρχομαι, μέτειμι· κατόπιν τινὸς ὑπάγω, διώκω, πηγαίνω καὶ φέρω τι, μετὰ αἰτ. ἴδε Μέτειμι.

Μεθηλικιόομαι, οῦμαι (ἡλικία). Μεταβαίνω ἀπὸ μιᾶς ἡλικίας εἰς ἄλλην, ἀλλάζω ἡλικίαν· ὅθεν

Μεθηλικίωσις, ἡ. Ἡ ἀπὸ μιᾶς ἡλικίας εἰς ἄλλην μετάβασις, Βασίλ.

Μεθήμαι, (ἧμαι, ἀνμλ.). Κάθημαι μεταξὺ πολλῶν· ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, μετὰ δοτκ. »μνηστῆρσι μεθήμενος», Ὀδυσ. Α. 118., μετὰ τοῖς μνηστῆρσι ἡμένος.

Μεθημερινός, ἡ, ὄν· καὶ, Μεθημέριος, ὁ, ἡ. (μετὰ, ἡμέρα). Πᾶν ὅτι γίνεται τὴν ἡμέραν. 2) Καθ' ἡμέραν, καθημερινός, π. χ. κυβεῖαι, γάμοι (ἐν τῷ πορνοστασίῳ), Δημ. Στεφ. σ. 270, 9. Lobeck Φρυν. σ. 54.

Μεθημοσύνη, ἡ. Ἀμέλεια, Ἰλ. Ν, 121. καὶ ἐν τῷ πληθ. Ν, 108. παρὰ τὸ

Μεθήμων, ονος, ὁ, ἡ (μεθίημι). Ῥάθυμος, ἀμελής, ἀμελητὴς καὶ ἔκλυτος, χαῦνος πως, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἰλ. Β, 241. Ὀδ. Ζ, 25· ὅθεν

Μεθητικός, ἡ, ὄν· καὶ Ἐπίρρ. Μεθητικῶς, = μεθετικός· ἀμελής, ὑποχωρῶν, Σχολ. Ὅμ.

Μεθίδρυμι, καὶ παθητικ. Μεθίδρυμαι, ταὐτὸν τῷ, μεθιδρύω, Πολυαιν. ς'. 52.

*Μεθιδρύνω, (ἱδρύνω) = μεθιδρύω.

Μεθίδρυσις, εως, ἡ. Μεταβολή, μεταλλαγή, ἀναστροφή, μετάθεσις, μετατόπισις (τὸ ὕψιλον ἔστι συνήθ. μακρόν.), ἐκ τοῦ

Μεθιδρύω, (ἱδρύω, ἀνμλ.) Βάλλω τι ἀλλέως (ὄχι καθὼς ἦτο πρότερον), μεταθέτω, μετατοπίζω, μετακινῶ, μεταβάλλω, μεταλλάττω, ἀναστρέφω, γυρίζω ἀνάποδα, Παῦ. Μεθιδρύομαι· ἀναχωρῶ ἀπὸ τινος τόπου καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλον, ἀλλάζω τόπον· καθόλου δὲ ταὐτὸν τῷ, μεθίστημι, καὶ, μεθίσταμαι (προστιθέμενος ὡς καὶ ἐν τῷ ἱδρύω)

Μεθίεν, Ἐπικ. ἀντὶ, μεθίεσαν, γ'. πληθ. παρατ. μεθίημι, Ὀδυσ. Φ, 377. (ε)

Μεθιζάνω, (ἰζάνω). Ταὐτὸν τῷ, Μεθιδρύω.

Μεθίημι, Μλ. ἤτω. Ἀόρ. α'. Μεθῆκα. Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. μεθέηκα, κατὰ δὲ Φωτ. καὶ ἐμέθηκα, καὶ παρὰ, Κολουθ. καὶ μεθῆτκ. Μετοχ. ἐνεστ. μεθιείς, καὶ ἀπαρεμφτκ. μεθιέναι. Ἀόρ. β'. ἀπμρ. μεθεῖναι, καὶ μετοχ. μεθείς. μέσ. μεθίεμαι (ἵημι). Ὁ Ὅμ. χρῆται ἐκ μὲν τοῦ ἐνεστ. τῷ β'. καὶ γ'. ἐνικ. προσωπ. μεθιεῖς, μεθιεῖ, τῷ α'. καὶ β'. πληθ. τῇ ποιητ. ἀπαρ. μεθιέμεν καὶ μεθιέμεναι, τῇ μετοχ. καὶ ὑποτακτ., ἐκ δὲ τοῦ παρατατικοῦ χρόνου τῷ β'. καὶ γ'. ἐνικῷ, μεθίεις, μεθίει, καὶ τῷ γ'. πληθ. μεθίεν ἀντὶ μεθίεσαν, τῷ μέλλ., τῷ α'. ἀόρ. μεθήκα καὶ μεθέη, ἐκ δὲ τοῦ β'. ἀόρ. τῇ ποιητ. ἀπαρεμφ. μεθέμεν ἀντὶ μεθεῖναι, καὶ τῇ ὑποτακτ. μεθείω ῃς, ῃ, ἀντὶ μεθῶ· ὅμως ὅλον τὸ μέσον ἔστι Μεθομρκ. Ὁ Ἡρόδ. 1, 12. ἔχει μετίετο ἢ ἐμετίετο ἀντὶ μεθίετο. καὶ μετὰ τῆς αὐξήσ. τὸν παρακ. μεμετιμένος ἀντὶ μεθειμένος, 6, 107, 220. καὶ ἀλλαχοῦ.

Α) μεταβατικῶς. Ἀπολύω, ἀφίνω, ἢ ἀφίνω ὀλίγον τι, χαυνόνω (ἀχκμιζω) πρᾶγμά τι δεμένον, τεντωμένον, κρατούμενον στερεῶς ἢ τεντωμένα, ἢ τὸ ὁποῖον ἔχει τις παρ' ἑαυτῷ καὶ φυλάττει· ἄρα 1) Ἀπολύω δεμένον τινὰ ἢ αἰχμάλωτον, Ἰλ. Κ, 440. καθόλου μετὰ αἰτιατ. προσώπου, ἀφίνω τινὰ νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει, μετ' ἐπιφερομένης ἀπαρεμφάτου, π. χ. »Ἐμὲ μεθεῖς ἔνεκα ἐπὶ τὴν θύρην», Ἡρόδ. 1, 37, πρβ. 40. ἐν γένει, ἀφίνω· ἀπαξ δὲ εὕρηται μετὰ γενικ. παρ' Ἡρόδ. 9, 33. »Μετίεσαν τῆς χρησμοσύνης», ἐνῶ ὅμως ὑπακ. αὐτὸν ἕνεκα τῆς χρησμοσύνης. 2) Ἀφίνω τι, τὸ ὁποῖον ἔχω ἐν ἐμαυτῷ, παραιτῶ, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ φυλάττω, π. χ. Ἰλ. Ο, 138. »Μεθεμεν χόλον» καὶ Ὀδ. Α, 77. »Μεθῆσε δ' χόλον· κ'Ἀχιλλῆ μεθέμεν χόλον (Ἰλ. Α, 283.)», παραιτῶ τὸν θυμὸν κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως, ἢ, κάλλιον, παραιτῶ χάριν τοῦ Ἀχιλλέως τὸν θυμόν μου. »Περτίδα γλῶσσαν μετεὶς (Ἡρόδ. 6, 29.)», ἀφίνω ἔξω, δηλ. ὁμιλῶ τὴν Περσικὴν γλῶσσαν· καὶ 9, 16. »Πολλὰ τῶν δακρύων μετιέντες», χύνοντες πολλὰ δάκρυα. β') Ἐπὶ ὑλικῶν σωματικῶν πραγμάτων, ἀφίνω τι, ὅπερ κρατῶ, νὰ πέσῃ, ῥίπτω, π. χ. τὶ εἰς ποταμόν Ὀδ. Ε, 460. πρβ. Ἡρόδ. 2, 70. Valck. Φοίν. 1235. 3) Ἐπεκτείνω τὸ τεντωμένον, τροπκ. ἀφίνω τι νὰ ἀναπαυθῇ, ἀνπλάβῃ ἀπὸ τινος· π. χ. »Κῆρ ἄχεος (Ἰλ. Γ, 53.)» ἀφίνω τὴν καρδίαν νὰ ἀναπαυθῇ, ξεκουράσθῃ ἀπὸ τὴν λύπην. 4) Καταλιμπάνω, ἀφίνω μόνον, ἢ χωρ. εἰς τὴν λάσπην, παραιτῶ ἀβροήθητόν τινα, Ἰλ. Γ, 414. Ὀδυσ. Ο, 212. καὶ »Εἶμι μεθεὶς ῥῖγος (Ὀδ. Ε, 471.)», ἀνίσως μὲ ἄφινεν, ἔφευγεν ἀπ' ἐμοῦ τὸ ῥίγος. 5) Παραδίδω καὶ ἀφίνω τινὰ εἰς τὴν διάκρισιν τινος, κυρ. παραβλέπω τι χάριν τινός, ὡς καὶ ἡ σημτ. 2. »τινί τι,» Ἰλ. Ξ, 364. Γ. 318. »Μεθιεῖσα τινὰ κινδύνῳ (Valck. Φοίν. 1235.)», παραδίδω τινὰ εἰς τὸν κίνδυνον, τὸν ἀφίνω νὰ κατοικήσῃ εἰς αὐτόν. 6) Τροπκ. ἀμελῶ τι, ὅθεν τὸ κάμνω εἰς τὸν πρόσφατα καιρόν, ἀπὸ τοῦ Ἡρόδ. πολλὰ ἐν χρήσει. 7) Παραιτῶ τι ἐπίτηδες, ἐκ προνοίας, θελήματικῶς καὶ προμελετημένως, ἀφίνω κατὰ μέρος, ἢ παραιτῶ δόλου, π. χ. μίαν γενομένην ἀπόφασιν, κ. τ. τ., Ἡρόδ. 1, 123. 4, 98. 7, 16, 2. »ἀρχὴν» βάλλω κάτω, παραιτῶ βασιλείαν. ἀξίαν, Ἡρόδ. 2, 70. 3, 143. 8) Συγχωρῶ τινί τι, παραβλέπω, »τινί τι,» Ἡρόδ. 8, 140, 1, 2. καὶ μελλοντ. παραβλέπω τινὶ τὸ χρέος, τὸν φόρον, τῷ συγχωρῶ νὰ μὴ τὸν πληρώσῃ, Ἡρόδ. 6, 59.

Β) ἀμεταβάτως. 1) Ἐκδίδομαι, ἀτενῶ, ἐκλύομαι ἀφίνω ἢ χάνω τὸν τόνον ἢ τὴν δύναμίν μου, δι' ὃ καὶ συνεθίζουσι νὰ ἀναπληρῶσι προτιθέντες τὸ, ἑαυτόν· ἐν χρήσει δὲ ἀπολύτως ἄνευ πτωτικοῦ ἢ ῥήματος πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξαιρτ. ἐν Ἰλ. »ὡς ἐπιτοπολὺ ἐπὶ πολέμου, ἐὼν πολεμῶ πλέον μὲ τὴν συνήθη σφοδρότητα· ἀλλὰ καὶ ἄλλως, γίνομαι ἀμελής, χαῦνος, ῥάθυμος, ἀφρόντιστος, ὅθεν, ἀμελῶ, πράττω ἀμελέστερον δι' αἰτίαν ἐποιανδήποτε, ἢ διὰ μωρίαν, ἢ ὑπὸ ἀτονίας, ἢ ἐξαιτίας, Ὀδ. Δ, 372. »Ἦ ἑκὼν μεθίεις;» καὶ Π, 377. Ἰλ. Κ, 121. μετὰ δοτκ. »Μεθιέναι βίῃ (Ἰλ. Φ, 177.)», ἀδύνω, ἀτενῶ κατὰ τὴν δύναμιν, ὁρμήν μου, κάμνω

διαιτῆν. 2) Μετὰ γενικῆς, παύω ὀλίγον τι. ἀπό τινος, δὲν ἐξακολουθῶ πλέον τι, παραιτοῦμαι· π. χ., ἀλκῆς, πολέμου, μάχης, «πολλάκις οὕτω παρ' Ὁμ. Παρὰ Τυρτ. 3., 44. κεῖται μὲν ἐν ταῖς ἐκδόσεσι κατ' Αἰτ. «Μεθιεὶς πόλεμον», πλὴν προτιμητέα ἡ γεν. πολέμου, μ' ἕλον ὅτι καὶ ἡ αἰτιατικὴ οὐκ ἀποβλητέα· λέγεται δὲ καὶ, «μεθιέναι τινὶ χόλον», ὡς ἐν Ὀδ. 21, 377., ἀφίω ὀλίγον τι χάριν τινὸς ἀπὸ τὴν ὀργήν μου (οὐχὶ δὲ τὴν ὀργήν μου κατά τινος)· μετὰ δὲ γεν. προσώπου, ἀφίεμαι ἀπό τινος, δὲν τὸν συνοδεύω πλέον, Ἰλ. Δ, 841. «Οὐ... σεῖο μεθῆσω». 3) μετ' ἀπαρ. «Ὅστις ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι», ὅποιος παύει θεληματικῶς ἀπὸ τοῦ νὰ μάχηται, Ἰλ. Ν, 234. καὶ Ψ, 434. «Ἑκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν». 4) μετὰ μετοχῆς, ὡς τὸ, παύομαι καὶ λήγω, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 48 «Κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκεν», ἐπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ κλαίῃ καὶ ὀδύρεται. — Τὸ μέσον συμφωνεῖ κατὰ τὴν σημασίαν καὶ τὸ συνταχτικὸν μὲ τὴν οὐδετέραν χρῆσιν τοῦ ἐνεργητικοῦ· πλὴν οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται αὐτῷ συχνότατα ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, ἀπαλλάττεσθαί τινος, παραιτεῖσθαι, ἀποφεύγειν τι. Ἀπαξαπλῶς, τὸ, μεθίεσθαι, ὡς συντάσσεται, κατὰ τὸν Dawes, ἐν μὲν τῷ ἐνεργ. μετὰ αἰτιατ., κατὰ δὲ μέσην διάθεσιν μετὰ γενικῆς, Valck. Φοιν. 512. Ἱππ. 333. πλὴν ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀμεταβάτου ἐν χρήσει ὄντος ἐνεργητικοῦ, πρέπει νὰ σημειώσῃ τις εἴτε ἐσημειώθη περὶ τοῦ μέσου. Ὁ Βρούγκιος παρ' Ἀριστ. Νεφ. 850. Σφηκ. 416. ἤθελε νὰ συνταχθῇ τὸ μέσον καὶ μετὰ αἰτ., ἐναντίον τῆς ὁποίας ὅμως γνώμης ἀντέτεινεν ὁ Πορσ. ἐν Εὐρ. Μηδ. 754., τὴν ὁποίαν γνώμην τούτου ἠσπάσατο ἐσωστὶ καὶ ὁ Ἑλμσλ. ἐν Εὐριπ. Μηδ. 719. ἀλλ' ὁ Ἔρμ. ἐν Σοφκλ. Ἠλ. 1269. κάμνει, ὡς εἰκός, τὴν διαφορὰν ταύτην, ὅτι τὸ μεθίεσθαι ἀπαιτεῖ τότε γενικῆς, ὅτε ὁ λόγος περὶ μερικῆς ἀνόδεσεως καὶ παραιτήσεως, τοὐναντίον δὲ τὴν αἰτιατ., ὅτε ὁ λόγος περὶ ὁλικῆς, παντελοῦς παραιτήσεως ἀπό τινος· ὡς τόσον, ἡ σύνταξις μετὰ γεν. κατέστη ἡ εὐχρηστοτάτη. (ἐν γένει, κατὰ τὸν κανόνα, τὸ Ἰῶτα τοῦ ἴημι κτ. εἶναι παρ' Ὁμ. μὲν καὶ τοῖς Ἐποπ. βραχὺ παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. μακρόν, ὅμως καὶ ὁ Ὅμ. δὲν φυλάττει κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, τοῦτον τὸν κανόνα, καθότι μεταχειρίζεται αὐτὸ μακρὸν ἐν τῷ, μεθίεμεν (Ἰλ. Ξ, 364), μεθίετε Ἰλ. Δ, 234. Μ. 409. Ν, 116.), μεθίεμεν (Ἰλ. Δ, 351.), καὶ μεθίεμεν (Ἰλ. Ν, 114.), ὁρ. Heyne Ἰλ. Τ. ζ. σ. 409. ἐν δὲ τῷ, μεθίει (Ἰλ. Ο, 716.), ὑπάρχει διὰ τὴν αὔξησιν μακρόν, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ, μεθίει (Ὀδ. Φ, 377.) παρελείφθη.

Μεθίπταμαι, Ἀποδ. Μέσ. (ἵπταμαι, ἀνμλ.). Πετῶ πέραν, ἄλλου, ἀφ' ἑνὸς μέρους πετῶ καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλο, Ἀππιαν.

Μεθιστάνω, νεώτερ. τύπος τοῦ, Μεθίστημι.

Μεθίστημι, Μέλ. Μεταστήσω (ἵστημι). Μεταθέτω, βάλλω ἢ διατάττω ἀλλέως, σηκόνω τι ἀπὸ ἓν μέρος καὶ τὸ βάλλω εἰς ἄλλο· καθόλου, ἐναλλάσσω, ἀνταλλάσσω, μεταβάλλω, μεταλλάσσω, τινί τι, Ὀδ. Δ, 612. «Ἐγώ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναμαι γάρ», θέλω σοὶ δώσει ἄλλα (δῶρα), θέλει σοὶ τὰ ἀλλάξω, μεταλλάξω, ἐκ μεταφορᾶς τῶν διὰ σταθμοῦ ἀντικαταλλασσόντων· καὶ ἐντεῦθεν, μετατοπίζω τι, μεταφέρω, μεταβάλλω, Ἡροδ. ἐξαιρ. φέρω τινὰ εἰς ἄλλο μέρος, τὸν κάμνω νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλην φατρίαν, ταράφι. 2) ἀφίνω τινὰ νὰ ὑπάγῃ, τὸν ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμοῦ, Ἡροδ. ὅθεν, ἀποδιώκω τινὰ, τὸν κυνηγῶ, τὸν κάμνω νὰ φύγῃ· καθόλου· φέρω ἀπό ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος. β) κατὰ μέσην διάθεσιν, ὡς καὶ ὁ β'. ἀόρ. καὶ παρκ. τοῦ ἐνεργ., ἀντὶ τοῦ, ὑπάγω ἄλλοῦ που· ἀναχωρῶ, Πλατ. «Μεταστῆναι ἐκ τῆς χώρας», καὶ μεταβαίνω πρός τινα καὶ ἐνόνομαι, μετὰ δοτικ. «Ἐπαρσεσι μεθίστατο (Ἰλ. Ε, 514.)», συνίστατο· ὑπήγε καὶ ἠνώθη μὲ τοὺς συστρόφους τοῦ· ἐξαιρ. μεταβαίνω εἰς τὴν φατρίαν ἄλλου τινός, Ξεν. «Χωρία πρὸς Λακεδαιμονίους μεθεστηκότα», τὰ ὁποῖα ἠνώθησαν μὲ αὐτούς· ὅθεν ἐν γένει, μεταβάλλομαι, ἀλλάζομαι, Ἡροδ. ἐξαιρτ. μεταβάλλω τὸ φρόνημά μου, γυρίζω γνώμην· καὶ ἀντὶ τοῦ, διαφθείρομαι, χαλῶμαι, ἐξίσταμαι, παρεκτρέπομαι τῆς φύσεως· ὅθεν, «Φρενῶν μεθέστηκεν (Εὐρ. Βακχ. 932), ἀντὶ ἐκβῆκε ἀπὸ τὸν νοῦν του, ἔχασε τὰ μυαλά σου, ἐτρελάθη· τὸ ὁποῖον ἐν στίχ. 1260. «Μεταστῆθι τῶν πάρος φρενῶν», κεῖται. 2) ἀπολύτως, ἀποσκιρτῶ, παραιτοῦμαι, π. χ. ἐκ τῆς τάξεως, Ἡροδ. 9, 58. ἤτοι λειποτακτῶ· καὶ τροπκ. «μεταστῆναι τοῦ βίου (ἢ καὶ δίχα τοῦ, βίου)», ἀντὶ, θανεῖν.

Μεθό, ἀντὶ τοῦ, Μεθ' ὅ· Μετὰ τὸ ὁποῖον, ἢ ἀφ' οὗ ἴδε μετὰ πρόθ. μετὰ αἰτιατκ. Γ. 4.

Μεθοδεία, ἡ (μεθοδεύω), ταὐτόν τῷ, τέχνη. Ἀπάτη, πανουργία, δόλος, Ν. Δ.

Μεθόδευμα, τὸ. ταὐτόν τῷ, Μέθοδος, Νικήτ. Χρον. κά. 3.

Μεθοδευτής, οῦ, ὁ. Ὅστις ποιεῖ, μετέρχεται τι μὲ τέχνην καὶ μέθοδον· ὅστις μεθοδεύεται, Εὐστάθ. ὅθεν

*Μεθοδευτικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς μέθοδον καταλληλος τῇ μεθόδῳ, τῇ τέχνῃ, κανονικός, Ἀγαθαρχ. ἐρ. θαλ. σ. 50. Hudson.

Μεθοδεύω (μέθοδος). Κατόπι ὑπάγω διὰ νὰ φέρω τινά, ἢ νὰ εὕρω αὐτόν· ὅθεν, ἰχνηλατῶ, ἐπιδιώκω. 2) διὰ τάξεως ἢ κανόνος, ὅ ἐστι διὰ τῆς μεθόδου πραγματεύομαι, καὶ ἐξετάζω ἀντικείμενόν τι, ὡς τὸ, «Μεθοδεύειν ἐπιστήμην», ὅ ἐστι, μεθοδικῶς πραγματεύεσθαι· καθόλου, ἐπιμελῶς, ἐσταμμένως, ἐπιχειρῶ, πράττω τι, μετέρχομαι. «Μεθοδεύοντάς τι τῶν χρησίμων», Διόδωρ. Σικ. ζ'. 16. ὅθεν, μεταχειρίζομαί τινα δολίως, καταφέρω τινὰ μὲ πανουργίαν, ἀπατῶ, αἰτιατικῇ, καὶ παρ. παρὰ Χαρίτ. σ. 166. «Πῶς μεθοδεύεται γυνή», πῶς πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τις τὴν γυναῖκα διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτήν.

Μεθοδηγέω, ῶ. Εἰς ἄλλον τινὰ δρόμον φέρω, γυρίζω, στρέφω εἰς ἄλλον δρόμον, κάμνω νὰ πάρῃ ἄλλον δρόμον, Ἀνάλεκτ. β'. 196.

Μεθοδικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρρ. Μεθοδικῶς. Ὅστις πράττει, ἢ πραγματεύεταί τι, ἐξετάζει κατά τινας κανόνας καὶ σύστημα, κατὰ τὴν μέθοδον. 2) παθητ. ὅστις ἐπραγματεύθη, ἐπράχθη κατὰ τὴν μέθοδον ἢ μὲ μέθοδον.

Μεθόδιον, τό· ταὐτόν τῷ, Ἐφόδιον, Ἡσύχ. καὶ Μαρμ. Ὀξων. σ. 8.

Μεθοδίτης, ου, ὁ, = μεθοδευτής, Ἡσυχ.

Μέθοδος, ου, ἡ (μετά, ὁδός). Τὸ πορεύεσθαι, ὑπάγειν κατόπι τινός διὰ νὰ φέρῃ τινά, ἢ νὰ ζητήσῃ, εὕρῃ, φθάσῃ, πιάσῃ αὐτόν. «Τὴν τῆς νύμφης μέθοδον ποιοῦνται», Σουίδ. ἐν Λ. Ζεῦγος· ἀντὶ τοῦ, ἔρχονται διὰ νὰ, πάρωσι τὴν νύμφην. 2) τὸ ἐξετάζειν, ἔρευναν· ἐπιδιώκειν· ἐξαιρτ. 3) τὸ ἐξετάζειν ἐν σκοπεινόν, ἐπιστημονικόν ἀντικείμενον, τὸ ἐξακολουθεῖν μίαν ἰδέαν, «Μέθοδον ποιεῖσθαι», κάμνω ἐξέτασιν, Πλάτ. Σοφιστ. 31. καὶ ἐν παραγρ. 3. «Μέθοδος σοφιστοῦ», ἡ ἔρευνα καὶ ἐξέτασις τῆς φύσεως τοῦ σοφιστοῦ, τὴν ὁποίαν παραβάλλει ὁ Πλάτ. μὲ τὸ, Ἰχνηλασία· καὶ ἐντεῦθεν ἐν §. 23. «Μήποτε ἐκφυγὼν ἐπεύξηται τὴν τῶν οὕτω δυναμένων μετιέναι καθ' ἕκαστά τε καὶ ἐπὶ πάντα μέθοδον», παραπλησίως τῷ ἐν §. 3. «Περί τινος τῶν φαύλων μετιόντες πειραθῶμεν παράδειγμα αὐτὸ θέσθαι», κάποιόν τι κοινὸν ἀντικείμενον ἐρευνῶν καὶ ἐξετάζειν· καὶ ἐντεῦθεν ἄρα, μέθοδος, μεταφορικῶς, ἔρευνα καὶ ἐξέτασις ἐπιμελὴς σκοτεινοῦ τινος ἀντικειμένου· ὅτε δὲ σημαίνει 3) καὶ αὐτὸν τὸν δρόμον καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐξετάσεως· καθόλου ὁ, τρόπος τις τοῦ λέγειν, ἐξετάζειν, πραγματεύεσθαι ἢ τοῦ ποιεῖν τι, κατὰ τινα τάξιν καὶ κανόνα. 4) λέγεται καὶ ἡ περί τινος ἀντικειμένου ἐπιστημονικὴ πραγματεία· βιβλίον, σύγγραμμα. 5) παρὰ Ῥητορσι, τρόπος ἐπιστημονικὸς τοῦ πῶς δεῖ τὰ νοήματα ἐξάγειν.

Μεθολκή, ἡ (μεθέλκω). Τὸ ἕλκειν, σύρειν, ἢ βαρύνειν τι πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, τὸ νὰ ἦναι βαρύτερον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος.

Μεθομιλέω, ῶ. Μέλ. ήσω, μετά δοτικ. ταὐτόν τῷ, ὁμιλέω. Συναναστρέφομαι μετά τινος, ἢ μετ' ἄλλων, ἔχω ἐπιμιξίαν, ἢ εἶμαι σύστροφος ἄλλων, μετεξύ τινων εἰμί, Ἰλ. Α, 269. «Τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον».

*Μεθόπιον, τό, = μετόπη, Ἡσυχ. ἀμφ.

*Μεθόπωρον, τό, ἀντὶ μετοπωρον, Ἡσυχ. ἴδε Μετόπη.

Μεθορία, ἡ. ἴδε ἐν τῷ, Μεθόριος.

Μεθορίζω (ὁρίζω). Συνορεύω· καὶ, μετέχω. Ἡσύχ.

Μεθόριος, ία, ιον· ἡ, Μεθόριος, ὁ, ἡ (ὅρος). Ὁρίζων, συνορεύων, μεσόριος. τὸν ὅρον, τὸ σύνορον ποιῶν· ὅθεν, διαχωρίζων τοὺς δύο τινῶν ὅρους, π. χ. «Μεθόριος ποταμός»· οὕτω καὶ, κατὰ μεθορία (χωρία)», τὰ μεταξὺ τῶν ὁρίων, τὰ σύνορα, Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. δ'. 16. καὶ «Μεθορία, ἡ, ὑπακουομ. τὸ, χώρα, ἡ γῆ, ἡ τὸ σύνορον ποιοῦσα. 2) οὐσ. μεθόριον, σύνορον· καὶ τροπ. τὸ μεθόριον ζωῆς καὶ θανάτου, ἀντὶ, ὁ ἄνθρωπος.

Μεθορκόω, ῶ (ὁρκόω). Βάλλω τινὰ ἐκ δευτέρου εἰς ὅρκον, ἐκ νέου ὁρκίζω, ὑποχρεῶ πάλιν νὰ κάμῃ πίστεως ὅρκον, μετὰ αἰτιατ. προσώπου, Ἀππιαν.

Μεθορμάω, ῶ, Μ. ήσω (ὁρμάω). Διώκω, ὁρμῶ τινα κατόπι τινός. Παθητ. Κατόπιν τινος ἀγωνίζομαι, ὁρμῶ, κατόπι τινός τρέχω, ὑπάγω· καταδιώκω, κυνηγῶ. Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸν μετοχκ. παθητικὸν ἀόριστον, μεθορμηθείς, ἐπὶ τῇ σημασίᾳ, κατόπιν ἀγωνιζόμενος, καὶ ἐπεδιώξας, Ὀδ. Ε, 325. Ἰλ. Τ, 192.

*Μεθορμέω, Μ. ήσω (ὅρμος). Ἀρμενίζω ἀπὸ ὅρμου εἰς ὅρμον, ἀπὸ ἕναν εἰς ἄλλον.

Μεθορμίζω (ὁρμίζω). Φέρω ἀπὸ ἕνα ὅρμον εἰς ἄλλον ἐπιτηδειον διὰ νὰ ῥίψω τὴν ἄγκυραν· παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Β. α. 25. «Οὐκ ἐκ καλῶ ἔφη αὐτοὺς ὁρμεῖν, ἀλλὰ μεθορμίσαι εἰς Σηστόν» παρήνει· Ὁ Πλούταρχ. εἰς Ἀλκιβ. 37. ἀντὶ τούτου τάσσει «Μεθορμίσαι τὸν στόλον· ἂν ὅμως παραιτηθῇ τὸ, στόλος, τότε πρέπει νὰ δεχθῶμεν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Βουδαίου «μεθορμῆσαι», ὅ ἐστι, μεταγομαι, μεταφέρομαι, ἐκβαίνω ἀπὸ ἕνα ὅρμον καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλον· ἐν ᾧ τὸ, μεθορμίζω, σημαίνει τὸ, φέρω ἀπὸ τινος ὅρμου εἰς ἄλλον· μεταφορικ. ἀπὸ τόπου εἰς ἄλλον τινὰ τόπον, ἢ ἀπὸ καταστάσεως εἰς ἄλλην κατάστασιν φέρω· ὁ δὲ τόπος, ἔνθεν μεταφέρει τίς τι, τάσσεται κατὰ γενικ., Πορσ. Εὐρ. Μηδ. 442. καθόλου, μεταβάλλω. «Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ μεθορμεῖ σεω», Εὐριπ. Ἄλκ. 801. Μέσ. ἀρμενίζω ἀπὸ λιμένος, ἢ μέρους θαλάσσης εἰς ἄλλον λιμένα, ἢ μέρος. «Μεθορμίζεσθαι ἐκ ἢ ἀπὸ — ἐς —», Ἡροδ. 2, 115. 7, 182. καὶ τροπκ. γλυκύνω, ξεμπερδεύομαι· π. χ. «Μεθορμίσασθαι τῆς δε συμφορᾶς», Εὐρ. Μηδ. 258. καὶ, 443. «Μεθορμίσασθαι μόχθων».

Μέθυ, υος, τό. Οἶνος, Ἰλ. Η, 471. «Δῶκεν Ἰκμαλίοιο ἄγεμον μέθυ, χίλια μέτρα· καὶ, Ι, 469. «Πολλόνδ' ἐκ κεράων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος»· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, μεθύω, μεθύσκω, μέθη. (ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῇ ὀνομ. καὶ αἰτιατ.). Πιθανῶς ἐλέγετο κάθε ποτὸν μέθην προξενοῦν, καὶ καταχρᾶς τὸ, μελίκρατον, ἤτοι τὸ

ἐκ μέλιτος μετὰ ὕδατος βεβρασμένον ποτόν. (ἐκ τοῦ μέθυ τὸ Λατιν. temetum, temulentus.)

Μεθυδότης, ἡ, Μεθυδώτης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁ δοτὴρ τοῦ οἴνου, Ἀναλεκτ. β'. 517. ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου.

Μεθυδριάς, άδος, ἡ, νύμφη, ταὐτὸν τῷ, Τῆθυς, Νύμφη τοῦ νεροῦ, ἐκ τοῦ ὕδωρ (καὶ, ἐφυδριάς, καθυδριάς), Ἀναλεκτ. α. 489. ἀρ. 12.

Μεθυμναῖος, ὁ, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου. Παρὰ Πλουτάρχ. ἐκ τοῦ, μέθυ (προβλ. συμπ. γ'. 2.), ὅτι μεθ' ὑμνων ἦλθεν, τάχα δὲ καὶ παρὰ τὴν μέθην εἴρηται· κάλλιον δὲ τό, ὁ μετὰ μέθης ὑμνούμενος. Κατ' ἄλλους, ἐκ τῆς πόλεως Μεθύμνης ἐν Λέσβῳ.

*Μεθυπαλλαγή, ἡ, ῶς, ὑπαλλαγή, Σχολ. Σοφκλ. Αἴ. 292.

Μεθύπαρξις, ἡ. Τὸ εἶναι μετὰ ταῦτα, ἡ μετέπειτα, μέλλουσα ὕπαρξις, ὁ μέλλων βίος, Ἰουστῖν. Μάρτ., ἐκ τοῦ

Μεθυπάρχω (ὑπάρχω). Μετά τινα ἄλλον εἰμί, ὑπάρχω, ἢ γίνομαι, ἔρχομαι· μετὰ ταῦτα ὑπάρχω, Ἰουστῖν. Μάρτ.

Μεθυπέρβατος, ὁ, ἡ. Μετὰ ὑπερβατῶν λόγων ἢ συντάξεως, Γραμ.

Μεθυπλόξ, ακος, ὁ, ἡ (μέθυ πίδαξ). Ὁ οἶνον ἐκβλύζων, πηγάζων, βότρυς, ἐπίθετ. τῆς σταφυλῆς, Ἐπιγράμ. Διοσκορ.

Μεθυπλανής, ές, ὁ, ἡ (πλάνη). Ὁ ὑπὸ τῆς μέθης, ἢ ἐν τῇ μέθῃ παράφορος, ζαλισμένος ὤν.

Μεθυπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ ὑπὸ τοῦ οἴνου πεπληγμένος, κτυπημένος, μεθυσμένος ἤτοι. Καλλιμ. παρθ. οἰνοπλήξ.

Μεθυποδέομαι, ὡς μέθ. (ὑποδέομαι). Βάλλω ἄλλα ὑποδήματα, ἀλλάζω τὰ παπούτσια, δένω ἄλλα πέλματα, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 544.

Μεθυποδύομαι. Μετέπειτα ἐνδύομαι, ἀμφ.

Μεθυπόστρωσις, ἡ (ὑποστρώννυμι). Ἡ μεταλλαγὴ τοῦ στρώματος, τῆς κλίνης, τὸ μεταλλάττειν τὸ στρῶμα, Ἱππουρ.

Μεθύστης, ου, ὁ, ἐλεγκτὸς τύπος, ἀντὶ τοῦ, μέθυσος. Ὁ Λουκιανὸς περιπαίζει διὰ τούτου τὸν ψευδοσοφιστήν, παρὰ Σολοικ. 5. Lob Φρυν. §. 152.

Μέθυσις, εως, ἡ (μεθύω). Τὸ μεθύσκεσθαι, ἢ μεθύσκειν, τὸ νὰ ἦναί τις μεθυσμένος, ἢ νὰ κάμνῃ τίς τινα μεθυσμένον. ἴδε Μεθύω.

Μεθύσκω, Μέλ. ύσω (μέθυ). Ποτίζω τινὰ οἶνον καὶ μεθύω αὐτὸν· τροπκ. ποτίζω· βρέχω κατὰ πολλά, κάμνω νοτερόν, παραγεμίζω μὲ ὑγρόν τι, ἐμβρέχω. Παθητ. μεθυσμένος εἰμί, ἢ γίνομαι· καθόλου, συμπίνω, πίνω πολύ, μεθοκοπῶ, Ἡροδ. 1, 133. τροπκ. εἶμαι γεμάτος· ἐξαιρ. ἐν χρήσει ὁ ἀόρ. ἐμεθύσθην, Αἰολ. ἀπαρ. ἀόρ. μεθύσθην ἀντὶ μεθυσθῆναι, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 366. πρβ. μεθύω. (τὸ Ἤθελον ἐν τῷ ἐνεργ. μέλλ. καὶ ἀόρ. βραχύ.) ὅθεν

Μέθυσμα, τό. Τὸ προξενοῦν μέθην ποτόν, Φίλ. 3. σ 72. καὶ ἡ κατάστασις τῆς μέθης.

Μεθυσοκότταβος, ὁ, ἡ (κότταβος). Ὁ μεθύων ἐν τῷ παίζειν τὸν κότταβον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 525.

Μέθυσος, ύση, υσον· ἡ, Μέθυσος, ὁ, ἡ (μέθυ). Ὅστις πίνει πολὺν οἶνον καὶ μεθᾷ, μεθυσμένος, ὅστις ἔχει τὸν ἐγκέφαλον τεταραγμένον ὑπὸ τῶν καπνῶν καὶ ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ οἴνου ἢ ὑπ' ἄλλων πνευματωδῶν ποτῶν· ἐξαιρ. ἐπὶ γυναικῶν, Lobeck Φρυν. σ. 151. ἐπὶ ἀνδρῶν Meineke Μενανδρ. σ. 27.

Μεθυσοχάρυβδις, ιος, ἡ, Μεθύστρα, κωμ. λέξις, καταφρονητικὴ ἐπὶ γυναικὸς μεθύσου, Φρυν. (α)

Μεθύστερος, έρα, ερον, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Ὕστερος, Σοφκλ. Τραχ. 713. Τὸ οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ χρόνου, ἀντὶ, ἀργότερον, ὑστερώτερον, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, Ἴμν. Ὁμ. Δήμ. 205.

Μεθυστής, οῦ, ὁ (μεθύω), καὶ μεθυστήρ, ῆρος, ὁ. Μεθυσμένος, μεθύστακας, ὁ τὴν μέθην ἀγαπῶν, Ἐπίκτητ. διατρ. δ'. α'. 7. ἴδε Μεθύστρια.

Μεθυστικός, ή, όν (μεθύω). Ὁ εἰς τὸ μεθύειν, ἢ εἰς μέθην ἀνήκων, ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, ἢ κλίσιν ἔχων, ἐπιρρεπής. Πλάτ.

Μεθύστρια, ἡ. Ἡ ἀγαπῶσα τὸν οἶνον γυνή, Γλωσσάρ. Ἑλλ. τοῦ, μεθυστήρ.

Μεθυσφαλέω, ῶ. Ὑπὸ τῆς μέθης σφάλλω, κλονοῦμαι ἔνθεν κἀκεῖθεν, κουτρουλῶ. Ἀππιαν. Κυν, δ'.204., ἐκ τοῦ

Μεθυσφαλής, ές, ὁ, ἡ (σφάλλω). Ὁ ὑπὸ τῆς μέθης σφάλλων, ὅστις ὑπὸ τῆς πολυποσίας κλονεῖται ἔνθεν κἀκεῖθεν.

Μεθυτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ μέθυ, ἤτοι οἶνον τρέφων, παράγων, Ἀνθολογ.

*Μεθυχαρμων, ονος, ὁ, ἡ (χαίρω). Οἰνοχαρής, φίλος τοῦ μέθυος, οἴνου, Μανέθ. 4, 500.

Μεθύω. Ἀκρατεῖ οἶνον (μέθυ) πίνω· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, πίνω κρασί· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μεθύσκομαι, μεθυσμένος γίνομαι, μεθῶ, ἢ μέθυσος εἰμί, ἔχω τὸν ἐγκέφαλον βεβαρυμένον καὶ τεταραγμένον ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἢ ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ οἴνου, Ὀθων. Σ, 240. ἀντίθ. τῷ, νήφω, Θεογν. 478. 627. 2) μεταφορ. ἐπὶ παθῶν, τὰ ὁποῖα κατακυριεύουσι τὸν ἄνθρωπον, ἢ ἔξω φρενῶν ποιοῦσιν αὐτὸν, καὶ μάλιστα ἐπὶ ἔρωτος καὶ ἡδονῶν, εἶμαι ἄμετρος εἰς αὐτὰ, τὰ ἀπολαύω πέραν τοῦ μέτρου, δοτ. ἢ, περίτι· π. χ. «Μεθύει τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων ὁ Φίλιππος», Δημοσθ. κατὰ Φιλ. 1. 54. «Μεθύειν περὶ τὰς ἡδονάς», Φιλόστρ. Σοφ. Α'. κβ'. 1., ἀμέτρως παραδίδοσθαι ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἡδονῶν· παρὰ δὲ Ῥήτορσι, ὁ ὑπὲρ τοῦ δέοντος, ἤτοι κατὰ κόρον στολισμὸς καὶ καλλωπισμὸς τοῦ ὕφους τοῦ λόγου· καὶ ἐντεῦθεν 3) τροπκ. ἐκ τῆς φυσικῆς ποιότητος τοῦ οἴνου, τῆς ὑγρασίας, ἀντὶ τοῦ, εἶναι ἐμβρεγμένος, κατακορεστμένος κατάβρεκτος μὲ ὑγρόν τι, ὡς παρ' Ὅμ. ἐπὶ δέρματος βοείου, Ἰλ. Ρ, 390. «Βοείη ἀλοιφῇ μεθύουσαι, πλήθουσα, πλήρης ἐλαίου χρίστου, ἀλείφατος· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, εἶμαι πλήρης, ἢ χορτάτος ἀπό τι, δοτ. ἢ καὶ γενικῆ, ὡς παρὰ Θεοκριτ. κβ'. 98. «Πληγαῖς μεθύουσα, ἐμπεπλησμένος, χορτάτος ἀπὸ δαρμοῦς· καὶ παρὰ Σοφοκλ, Ἠλ. 1274. «Προσώπων ἡδονὰν μεθύσθαιμι, ἀντὶ τοῦ, μεθυσθῆναι, κορεσθῆναι, ἐμπλησθῆναι. (Τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ. οἱ δὲ λοιποὶ ὅλοι χρόνοι ἀνήκουσιν εἰς τὸ, μεθύσκω, τοῦ ὁποίου τὸ παθητ. δίδωσι τοὺς ἐλλείποντας τῷ μεθύω.) [υυ–]

Μειαγωγέω, ῶ. Μέλ. ήσω (μειαγωγός). Φέρω τι μεῖον, μικρότερον. 2) τὴν τραγῳδίαν, ζυγιάζω αὐτὴν, ὡς τὸ πρὸς θυσίαν ἀρνίον, κατὰ τὸ ζύγε τῶν κρεουργῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 798. ὅθεν, Μειαγωγία, ἡ· καὶ, Μειαγωγός, ὁ, ἡ (μεῖον, ἄγω), τὸ φέρειν, ὁ φέρων μεῖον. ἴδε ἐν τῷ, Μεῖον.

Μειδάω, ῶ. Μέλ. ήσω· ταὐτὸν τῷ, μειδιάω. Χαμογελῶ, Γλυκογελῶ, ὑπογελῶ, Ὅμ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει ἀεὶ ὁ ἀόρ. ὡσαυτ. καὶ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 115. «Σαρδάνιον μειδῆσαι (Ὀδ. Φ, 301.)», ἴδε Σαρδάνιον. Καρχαρὸν μειδῆσαι, ἀντὶ τοῦ χαμογελᾶν σεσηρώς (χαγερίζων), σκωπτικῶς, Βαβρ. τροπκ. καὶ ἐπὶ ἀφύχων, ἀντὶ τοῦ, ἔχειν ὄψιν, δέκν φαιδρὰν, γαληνιαίαν, καθὼς καὶ λέγεται, εἰρήνη γλυκὺ γελᾷ, καὶ ἡμέρα διαγελᾷ καὶ, γῆ γελᾷ. — Διακρίνουσι δὲ τὸ γελᾶν ἀπὸ τοῦ μειδᾶν, λέγοντες, ὅτι τὸ μὲν γελᾶν σημαίνει τὸ μετὰ βοῆς καὶ ἤχου γελᾶν, τὸ δὲ μειδᾶν ἐπὶ τοῦ γελᾶν ἄνευ ἤχου, πρᾴως, μαλακῶς, διὸ καὶ ἠθέλησαν νὰ ἐτυμολογήσωσιν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ, μὴ αὐδᾶν, ἄρα τὸ, μειδῶ εἶναι σεμνότερον τοῦ, γελῶ· ἐπίτηδες δὲ κεῖται ἐν Ἴμν. Ὁμ. Δήμ. 204. «Μειδῆσαι, γελάσαι τε», διὰ νὰ σημάνῃ τὴν μεταβολὴν ἀπὸ τοῦ ἐλάττου εἰς τὸν πολὺν γέλωτα. Συνώνυμον ἐστι τὸ μειδιάω, ἀλλ' οἱ Ἀττικοὶ προτιμῶσι τὸν τύπον μειδάω, Lob. Φρυν. σ. 82. ὅθεν

Μείδημα, Μειδίαμα, καὶ Μειδίκσμα, τό. Ἥμερος καὶ γλυκὺς γέλως, χαμογέλιον. Ὁ Ἡσίοδ. Θεογ. 205. ἔχει καὶ τὸ πληθ. μειδήματα. Ὁ Ἡτύχιος ἔχει ὅτι καὶ, Μείδοι, τὸ· ἀντὶ τοῦ, γέλωτ· καὶ ὁ Ἐτυμολ. μήδω, ἀντὶ τοῦ, Μειδάω· καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενον κύριον ὄνομα μήθυλος.

*Μειδίαμα, τος, τό (μειδιάω). [–υ–υ] καὶ

*Μειδίασις, εως, ἡ (μειδιάω), καὶ, Μειδίασμα, καὶ

*Μειδιασμός, ὁ, = μείδημα, Πολυδ. 7, 199.

Μειδιάω, άσω, = μειδάω, Ἰλ. Η. 212. Ψ, 786. (τὸ Ἄλφα ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. βραχύ, ἐν δὲ τῷ μέλλ. καὶ ἀόρ. μακρόν.)

*Μείδος, τό, = μείδημα, Ἡσυχ.

*Μειζονάκις, ἐπίρρ. τοῦ μείζων. Περισσοτέραις φοραῖς, πλεονάκις, Ἀντίθ. ἐλαττονάκις, Ἰαμβλ. ἀρ. σ. 134.

Μειζονότης, ητος, ἡ (μείζων). Τὸ εἶναι τοῦ μείζονος, μεγαλητέρα ποσότης, ἢ μεγαλητέρος ἀριθμός, Ἰαμβλ. εἰς Πυθαγ. §. 115. ἀντίθ. τοῦ, ἐλαττονότης.

*Μειζόνως, ἐπίρρ. τοῦ μείζων.

*Μειζότερος, νεωτ. συγκρ. ἀντὶ μείζων.

Μείζων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρρ. Μειζόνως· μεγαλήτερος, Ἰωνικ. Μέζων· Βοιωτικ. καὶ Αἰολικ. Μέσσων, κατὰ συνκ. ἐκ τοῦ, μεγίων, συγκριτικοῦ τοῦ Μέγας, Ὅμ. ἴδε Μέγας, Ε. α.

*Μείης, ὁ, ἀρχαῖος τύπος τοῦ, μήν, Πλατ. Κρατυλ. σ. 409.

*Μείλαξ, ακ. ἀντὶ, μέλας, μόνον ἐν Ἰλ. Ω, 79. «Μείλανι πόντῳ».

*Μείλεα, ων, τά (μειλίσσω, μείλιχος), ἴδε Μείλιον.

Μείλιγμα, τό (μειλίσσω). Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς ἐξιλέωσιν, ἡμέρωσιν, καταπραύνσιν, ἢ εὐφροσύνην καὶ παιδιάν, Ὀθων. Κ, 217. «Αἰεὶ γὰρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦνι, πρὸς ἡδονὴν δωρήματ· εἰσὶ δὲ παρ' Ὅμ. ἡδύσματα, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ αὐθέντης παύει τὴν πεῖναν τῶν σκυλλίων του. «Χρυσηΐδων μείλιγμαν, παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 134., καλεῖται ὁ Ἀγαμέμνων, διότι ἠγάπα τὴν Χρυσηΐδα· ἦν ἐραστὴς αὐτῆς. «Νουσων μείλιγμα (παρὰ Νικ.)», θέλατρον τῶν ἀῤῥωστιῶν, ἤτοι ἰατρικόν. 2) εὐφραντικὸν ᾆσμα, θελκτικὴ ᾠδή, μέλος, ὕμνος· καθόλου, = μείλιγμα. 3) πληθ., καταπραυντικαὶ, περιεριστικὰ ἐκφράσεις ἢ φράσεις, Λογγιν. 32, 3.

Μειλικτήριος, ά, ὴ. καὶ, Μειλικτικός, ή, όν. καὶ Ἐπίρ. Μειλικτικῶς (μειλίσσω). Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ εὐφρανῇ, θέλξῃ, ἢ νὰ διαλλάξῃ, δυσωπήσῃ, καθησυχάσῃ, καταπραύνῃ, ἐξιλεώσῃ. εὐμενετικός. «Τὸ μειλικτήριον», ὑπακουομ. ἱερόν, τὸ πρὸς ἱλασμὸν εἰς θυσίαν προσφερόμενον ζῶον.

Μειλικτός, ὁ (μειλίσσω). Ἐξιλεωμένος, ἢ εὐφρανθείς. 2) τὸν ὁποῖον δύναται τι νὰ ἐξιλεώσῃ, καταπραύνῃ, ἢ εὐφράνῃ, τέρψῃ.

Μείλικτρον, τό, = μείλιγμα, Ἀπολ. Ῥόδ. δ'. 712. τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 30. καὶ Εὐμ. 107.

Μειλινόεις, εσσα, εν, ἠμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Νικάνδρ. Ὀθηρ. 173. ἀντὶ τοῦ, Μηλινόεις.

Μείλινος, ίνη, ινον ποιητ. ἀντὶ, μέλινος (μελία). Ἐκ μελίας ξύλου κατεσκευασμένος, Ἀπολλών. Ῥόδ. γ'. 13. Ἰλ. Τ, 361. Μείλινα δοῦρα, ἀντὶ, δόρατα. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπίθ. τοῦ ἔγχους, δόρατος· ἐν Ὀδυσ. εὕρηται μόνον ὁ συνήθης τύπος μέλινος.

Μείλιγνος, ὁ, ἡ, = μειλίχος. Γλυκύς, ἡδύς, προσηνής, πρᾶος. »Ἀδυνὰν μείλιγνον, Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 234. ἐκ τοῦ, μέλι, ἡ μείλιον, τό ὅπου ἄλλοι, μείλιχον, ἀνάγν.

Μείλιξις, ἡ. (μειλίσσω). Ἡμέρωσις, καταπράυνσις, ἐξιλέωσις, εὐφροσύνη, ἡδονή, τέρψις.

Μείλιον, τό (μόνον ἐν τῷ πληθ. εὑρίσκεται ἡ λέξις, ἐνικῶς δὲ οὐδαμοῦ.) Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ προξενήσῃ ἡδονὴν καὶ χαράν, ὡς δῶρα, χαρίσματα, παίγνια, δι' ὧν οἱ παῖδες μειλίσσονται, κ. τ. τ. Ἰλ. Ι, 147. 289. »Ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω, δέλω χαρίσει πρὸς τούτοις καὶ χαροποιὰ δῶρα, ἔνεκα ὁ λόγος ἐπὶ προικὸς τῆς νύμφης, τὰ παρὰ τῷ ἀνδρὶ τῇ νύμφῃ διδόμενα δῶρα. Ἀπολλών. Ἀργ. γ. 135. καὶ, 146. »Μείλια χρυσοῖο. λέγεται δὲ μείλια, καὶ τὰ κειμήλια, τταλίδι, ἡ πράγματα δια παιγνίδια, κ. τ. τ. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 544. 2) τὰ διδόμενα πρὸς ἐξιλέωσιν ἤτοι καταπραύνσιν τοῦ ἀδικηθέντος ἐκ μέρους τοῦ ἀδικήσαντος δῶρα, (ὡς τὸ, δίκη), δι' ὧν πάσχει τις νὰ φέρῃ τινὰ εἰς τὰ θελήματά του, ἤτοι νὰ τὸν κάμῃ νὰ συγκατανεύσῃ, ὡς παρ' Ἀπολλ. Ἀργον. δ'. 1649. καὶ ἐν γ. 594. »Ἐοικότα μείλια τίσειν, ἀντὶ τοῦ, δίκην, ἐκδίκησιν, δι' ἧς ὁ ὠργισμένος καταπραύνεται καὶ ἐξιλεοῦται.

Μειλίσσεο, Ἀπολλών. γ'. 1035. προστακτ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ, μειλίσσου, μειλίσσου.

Μειλίσσω, Μέλ. ξω· καὶ, Μελίσσω, (ὡς τὸ ἑλίσσω, ἑλίσσω) παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1030. Κυρίως σημαίνει τό, ποιῶ τι γλυκύ, ἡδύ, χαροποιῶ, ἡδύνω, εὐφραίνω καὶ ἐντεῦθεν ἐκφράζει κάν τὸ προξενοῦν ἀγάπην ἢ φιλίαν, ἤτοι τὸ χρήσιμον πρὸς ἀγάπην καὶ φιλίαν· μεταχειρίζομαί τινα φιλοφρόνως, φιλικῶς, μετὰ αἰτ. προσώπου, ὡς τό, θεραπεύειν, χαρίζεσθαι, καὶ, φιλοφρονεῖν. ἐξαιρτ. δὲ ὡς τό, ἐξιλεοῦσθαι, καὶ, καταπραύνειν. »Τραπέζῃ μειλίσσαν' ἀποπέμψαιμι, Θεόκριτ. ιγ'. 28., τὸν ξένον, τὸν φίλον τῆς τραπέζης (τὸν μεταφίρην) ἠγαπηκὼς καὶ φιλοφρόνως δεξιούσθαι καὶ φιλεῖν. »Πυρὸς μειλισσόμενον, ἀντὶ τοῦ, χαρίζεσθαι πυρός, ὁ ἐστι, διὰ πυρὸς θάπτειν, ὅλον, καθὼς ἐπίστευον οἱ ἀρχαῖοι, διὰ τοῦ καταφλέγεσθαι τὸ σῶμα, ἐξιλεοῦται ἡ ψυχὴ τοῦ τεθνηκότος, Ἰλ. Η, 410. ὁ Αἰσχύλ. λέγει ἐπὶ ποταμῶν »Λιπαροῖς χεύμασι γαίας οὐδὲς μειλίσσεται, ὅπου σημαίνει ἡ λέξις τό, διὰ πολλῶν πλημμυρῶν μαλακύνει, ἡμερον καὶ καρποφόρον ποιεῖν τὴν γῆν. »Αὐτὰρ ἐγὼ κείνου γε τάδε εἰς χεῖρας ἱκέσθαι μειλίσσω, Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 416., ἐγὼ θέλω τὸν καταπείσει διὰ νὰ ἔλθῃ· ἀλλ' ἐν δ'. 408. »Μείλισσε χύτλοισιν, εἶναι ἀντὶ τοῦ, ἐξιλέωσο, καταπράυνε. Παθητ. μειλίσσομαι, εὐφραίνομαι, τέρπομαι, ὕμν. Ὁμ. Δήμ. 291. Μέτ. ἡμερόνω μὲ καλὰ λόγια, μεταχειρίζομαι ἡμέρα καὶ γλυκὰ λόγια, διὰ τῶν ὁποίων πείθω, καταπραύνω καὶ ἐξιλέωνω τινά (ὁμιλῶ ἢ πέρνω τινὰ μὲ τὸ καλόν)· ἢ δίδω καλὰ λόγια διὰ κολακείαν, ὁμιλῶ πρός τινα λόγους, οἱ ὁποῖοι τῷ ἀρέσκουσι, ὡς ἐν Ὀδυσ. Γ, 96. καὶ Δ, 326. »Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεσι, μὴ κρύψῃς ἀπ' ἐμοῦ διὰ κολακείαν καὶ σέβας (ἀπὸ τὴν πρὸς ἐμὲ ἐντροπήν σου) τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἂν αὐτὴ ὡς πρὸς ἐμὲ δὲν εἶναι ἀρεστή· μὴ παραστήσῃς αὐτὴν πρός με μὲ μαλακοὺς καὶ ἐλαφροὺς λόγους, μὴ προσηνῶς διαλέγου. Ἀντὶ τοῦ, Παρακαλῶ, κεῖται παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. δ'. 1210. »Δέχεσι μειλίσσετο συνήμεναι· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν α. 630. »Μειλίσσετο δέχεσι ἰόντας· καὶ ἐν γ'. 531. »Πυρὸς μειλίσσετ' ἀϋτμήν, ἀντὶ τοῦ, βιάζων καταπράυνε. (τό, μειλίσσω, μείλιχος, μειλίχιος, κ. τ. λ. εἰσὶ συγγενῆ τῷ, μέλι, μέλε, ἁμέλγω, mulceo, mollis.)

Μειλίχη, ἡ, οὕτως ὠνομάζετο κατ' ἀντίφρασιν ὁ ἱμὰς, (τὸ λωρὶ) τῶν πυκτῶν, ἤτοι παλαιόν τῶν μὲ τοὺς γρόθους, ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ αὐτοῦ μορφῇ, διότι δὲν εἶχεν ἔτι καθὼς ὕστερον, καρφία, διὰ τῶν ὁποίων ἦτο βαρύτερος καὶ βλαπτικώτερος, Παυσ. 8, 40, 3. παρλ. ἱμὰς. (ι)

Μειλιχία, ἡ (μείλιχος). Πραότης, ἱλαρότης, προσηνεια, μαλακότης, Ἰλ. Ο, 741. »Μειλιχίη πολέμοιο, ταὐτὸν τῷ, ῥαθυμία, ἡγοῦν, μαλακὴ μεταχείρισις καὶ φέρτιμον ἐν τῇ μάχῃ τὸ νὰ μάχηται τις ἀδλ. φειδόμενος τοῦ ἐχθροῦ ἢ ἑαυτοῦ καθὼς καὶ ἐν Ἰλ. Ω, 739. »Μείλιχος ἐν δὲ λυγρῇ, ταὐτὸν τῷ, ῥαθυμος· καὶ φιλοφροσύνη, ὡς παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 250. »Φιλότητά τε μειλιχίην τε.

Μειλίχιος, ία. ιον, ἡ. μειλίχιος, ὁ, ἡ. (μειλίττω, μέλω). Γλυκὺς ὡς τὸ μέλι πότος, ταὐτὸν τῷ, μειλίκτατος, Σοφκλ. Ο. Κ. 159. καὶ μετφρ. ἐπὶ ἡδῶν, διαθέσεως καὶ κοινωνικοῦ βίου. εὐπροσήγορος, φιλόφρων, προσηνής, ἐπιεικής, γλυκύθυμος, εἰρηνικός, πρᾶος, γλυκύς, χαρίεις, εὐάρεστος, χαιδευτικός, κολακευτικός, παρακαλεστικός, καταπραυντικός, μαλακός· ἕπομενος καὶ, ῥάθυμος, ὡς καὶ ἄλλοι, γλυκύς. Ὁ Ὅμ. χρῆται συνηθ. μετὰ τῶν λέξεων, μῦθος, ἔπος, ὡς ἐπιτοπολὺ ἐν τῷ πληθυντ. ἀλλὰ καὶ ἄνευ οὐσιαστικοῦ, ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 456. Ζ, 214. καὶ Γ, 431. »Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, μὲ φιλικοὺς καὶ ἀγαπητοὺς ἢ κολακευτικοὺς ἢ ἱκετικοὺς λόγους· καὶ, »Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μὲ χαρίεσσαν συστολήν, Θ, 172. Ἡσιόδ. Θεογ. 92. (καὶ μόνον παρὰ μετγν. ἢν ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων.) 2) »Μειλίχια ἱερὰ», ἐξιλεωτικαὶ θυσίαι, ἤτοι τοιαῦται, αἱ ὁποῖαι ἐκαίοντο παντελῶς χωρὶς νὰ μένῃ τι διὰ τὴν εὐωχίαν· καὶ 3) »Μειλίχιος Ζεὺς», ὁ προστάτης ἐκείνων, οἵτινες προσκαλοῦσιν αὐτὸν εἰς βοήθειαν καὶ ἐξιλέωσιν μὲ τοιαύτας θυσίας. »Μειλίχια τελεῖσθαι καὶ παραμύθιαν, ὑπακουμ. τοῦ. Ἱερὰ, Πλούταρχ. δεῖτε τὸ, »Ζεὺς μειλίχιος» ἔχει ὁ Συγγραφεὺς τοῦ περὶ Κόσμου βιβλίου. Κεφ. ζ'. »Καθάρσιός τε καὶ παλαμναῖος, καὶ ἱκέσιος καὶ μειλίχιος». Ὁ Παυσν. α. 37. καλεῖ τὸν Ἀττικὸν βωμὸν τοῦ μειλιχίου Διὸς »Ἐπὶ τούτῳ Θησεὺς καθαρσίων ἔτυχεν. Ἐγνώριζον ἔτι καὶ οἱ Κορίνθιοι τὸν μειλίχιον Δία, κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Παυσανίου ἐν Β'. 3'. 6. καὶ οἱ Ἀργεῖοι, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν β'. 20. λέγει »Ἐπηγάγοντο καθάρσια ἄλλα, καὶ ἄγαλμα ἀνέθηκαν μειλιχίου Διός». Κατὰ τὸν Θουκυδ. ἐν 1, 126. ἐθεσπίσθησαν τὰ Ἀττικὰ Διάσια εἰς τιμὴν τοῦ μειλιχίου Διός, τὰ ὁποῖα ἐπανηγυρίζοντο κατ' ἔτος ἔξω τῆς πόλεως, πιθανῶς εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Παυσανίας ἐν α. 37. Ἐκ τῆς τοῦ Ξενοφῶντος (Ἀνάβ. Ζ'. ἡ. 4. καὶ. 5·) ῥήσεως γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ, Ζεὺς μειλίχιος, ἦν διόλου διαφορετικὸν τοῦ, Ζεὺς βασιλεὺς, εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων λατρείαν· ἡ θυσία ἐγίνετο διὰ χαίρου, ὅστις διόλου ἐκαίετο, ὅπου ἀντὶ τοῦ, »Ὥσπερ οἶκον ἀναγκαστέον »Καθ' ἁ εἰώθεσιν. Ἐκ τοῦ Σουΐδ. καὶ Ἡσυχ. ἐν Δ. »Διὸς κώδιον» γίνεται δῆλον, ὅτι ἐκεῖνος, ὅστις προσέφερε θυσίαν τινὰ ἱλαστικὴν, ἵστατο ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ ἱερείου. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν Ἀριστοφάνους ἐν Νεφέλ. 407. ὁ γραμματικὸς Ἀπολλώνιος διακρίνει τὴν ἑορτὴν τοῦ μειλιχείου Διός, ἀπ' ἐκείνης τῆς τῶν Διασίων, ἀλλὰ δὲν μᾶς λέγει καὶ τὴν αἰτίαν. Ἐν τῇ πρὸς τοὺς καταχθονίους θεοὺς γινομένῃ θυσίᾳ, ἐκαίετο ὅλον τὸ ἱερεῖον, καὶ οὐδὲν ἔτρωγον ἐξ αὐτοῦ, καθὼς λέγει καὶ ὁ Βιργλ. ἐν Αἰν. ζ'. 253. Solida imponit taurorum viscera flammis, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἐκ τοῦ Ἀπολλωνίου Ἀργον. γ'. 1032. καὶ 1109, ὅς τις καὶ διεξοδικώτερον περιγράφει τοῦτο, καὶ μάλιστα τὸ ὀνομάζει »Ἀδαίστου ὠμοθετήσεια», καὶ διὰ νὰ καίηται τοχύτερον τὸ θῦμα, ἔχεον ἐπ' αὐτοῦ ἔλαιον. Κατὰ τὸν Πτούτρχ. προβλ. συμπ. ζ'. 8. ἔθυον οἱ Ἴωνες τῷ »Βουβρώστει» ταῦρον μέλανα, καὶ καταχόφαντες, αὐτόδορον, ὁλοκαυτοῦσιν». παρβλ. μείλιχος.

Μειλιχόγηρυς, υος, ὁ, ἡ (γῆρυς). Ὁ γλυκεῖαν, ἡδεῖαν, ἐραστὴν φωνὴν ἢ ὁμιλίαν ἔχων.

Μειλιχόδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Γλυκὺ δῶρα διανέμων, γλυκοχαρίζων, Ἀθην. σελ. 29. καὶ παρὰ Πρόκλῳ Δυκίου Ἐπιγρ. (Ἀνάλ. β'. 442.), ἐπίθετον τοῦ οἴνου, 'οἰνοῦ, δῶρον μειλίχιον, γλυκύς, μαλακὸς οἶνος.

*Μειλιχομείδης, ου, ὁ, καὶ

Μειλιχόμειδος, ὁ, ἡ (μειδάω). Ὁ εὐνοικῶς καὶ γλυκέως χαμογελῶν, πραύγελως, ἡδύγελως, Ἀλκ. παρβ. Ἑρμᾶν. στοιχ μετρ. σ. 642, 812. καὶ Ἡφαιστ. μετρ. 47. ποιητ.

Μειλιχόμητις, ιος, ὁ, ἡ (μῆτις). Ὁ πρᾶος, ἡδύς, χαρίεις κατὰ τὸ φρόνημα, πρᾶοος, Ἡσχ.

Μείλιχος ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μειλίχιος. Ὅμρ. ἐν Ἰλ. ἀεὶ ἐπὶ προσώπων· ἐν Ὀδ. Ο, 37. »Μείλιχον ἔπος, ἔργον· καὶ πληθ. μείλιχα, Ἡσ. Θεογ. 84.

Μειλιχόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή), ταὐτὸν τῷ, μειλιχόγηρυς, Σαπφὼ παρ' Ἀριστοτέλ. ὁ. Ἐπιστολ. 10.

*Μείνατε, ἀόρ. τῆς ἀπαρεμφ. τοῦ μένω, Ὅμρ.

Μεῖον, ονος, τό, οὐδετρ. τοῦ, μείων. Μικρότερον, ἔλαττον, Ξενοφ. 2) ὡς οὐσιαστ. ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ τὸ ἱερεῖον, (ὅπερ ἦν πρόβατον), τὸ ὁποῖον ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν τρίτην τῶν Ἀπατουρίων ἡμέραν, Κουρεῶτις λεγομένην, κατ' ἣν ὁ παῖς ἐγκατεστάθετο ὑπὸ τῶν φρατόρων εἰς τὸν κατάλογόν των, ἐπροσφέρεν αὐτοῖς ὁ πατὴρ τοῦ παιδὸς ὡς δῶρον ἢ θυσίαν, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε νὰ ᾖ ἐλαφρότερον ἀπὸ τὸ διωρισμένον βάρος, καὶ διὰ τοῦτο ἐζυγιάζετο τὸ θῦμα ἔμπροσθεν τοῦ πατρός, καὶ οἱ φράτορες ἐφώναζον »Μεῖον, μεῖον, ἐλαφρὸν ἐστιν. Ἐκεῖνος, ὅστις ἔφερε τοῦτο τὸ θῦμα καὶ ἄφινε καὶ ἐζυγίαζον αὐτό, ἐκαλεῖτο μειαγωγός, ἡ δὲ προσφορὰ αὐτὴ, μειαγωγία, καὶ τὸ προσφέρειν αὐτὸ μειαγωγεῖν. Τοῦτο τὸ μεῖον ὠνομάζετο καὶ κουρεῖον. Ὁ Φώτ. ἔχει· »Μεῖον, τὸ ὑπὲρ τῶν ἐγγραφομένων παίδων εἰς τοὺς φράτορας θυόμενον ἱερεῖον, οὗ μεῖζον ἀποδεδειγμένου τινὸς σταθμοῦ, ᾧ ἐπεψηφίζοντο οἱ φράτορες, εἰ καὶ μεῖζον εἴη, ὅτι μεῖον· καὶ μειαγωγός, ὁ τοῦτο παρέχων». Ἐντεῦθεν μετφρ. »Οὐδεὶς στρατὸς δύναται ὥσπερ μειαγωγὸς ἑστιῶν τῆς τοῦδε νίκης πλέον' ἐλκύσαι σταθμόν». Εὔπολις παρ' Ἀριστφ. Βάτρ. 798. »Μειαγωγήσωσι τὴν τραγῳδίαν, θέλουσι σταθμήσει ζυγιάσει τὴν τραγῳδίαν καθὼς ποτὲ οἱ φράτορες τὸ μεῖον. Ὁ Σουΐδ. ἐν Ἐπιστολ. 147. μεταχειρίζεται τοῦτο τὸ ῥῆμα οὐδετ. ἀντὶ τοῦ, ὀλιγώτερον ζυγιάζει.

Μεῖον, τό, = μῆνον.

Μειονεκτέω, ὦ (μεῖον, ἔχω). Ἔχω ὀλιγώτερον τοῦ ἀναγκαίου, ἢ παρὰ ὀλίγον, ἔλειψιν πάσχω, ἢ ζημιόομαι, μοὶ γίνεται ἀδικία εἴς τι· ἢ, νικῶμαι, κακῶς ἐν τινι κρισολογίᾳ, ἀγῶνι, μάχῃ· ἢ δὲν εὑρίσκω τὸν λογαριασμόν μου εἴς τι· ἀντίκειται τῷ, πλεονεκτέω ἔδεν

Μειονέκτημα, τό, ἀντίκειται τῷ, πλεονέκτημα. Ζημία, ἢ ὁπόταν τις ἔχῃ, ἢ ἀποκτῇ ὀλιγώτερον τοῦ δέοντος.

Μειονέκτης, ου, ὁ (μεῖον, ἔχω), ἀντίκειται τῷ, πλεονέκτης. Ὅς τις ἔχει ὀλιγώτερον τοῦ δέοντος, ὁ μὴ εὑρίσκων εἴς τι τὸν λογαριασμόν του, celui qui a le dessus, se trouve court. Ἀνώνυμ. παρ' Ἀνδρονίκ.

Μειονεξία, ἡ, ἀντίκ. τῷ, πλεονεξία. Τὸ ὀλιγώτερον τοῦ δέοντος ἔχειν, ταὐτὸν τῷ, μειονέκτημα.

Μειόνως, ἐπίρ. τοῦ, μείων. Ὀλιγώτερον ἔλαττον, παρὰ ὀλίγον.

Μειότερος, α, ον. Μικρότερος, ἐκ τοῦ μείων, συγκρ. τοῦ μικρός· ποιητ.

Μειουρία, ἡ. Ἡ κοντότης, κολοβότης τῆς οὐρᾶς· ἅλλως, μυουρία· καὶ

***Μειουρίζω**. Κάμνω τὴν οὐρὰν κοντοτέραν, κολοβόνω· καὶ, μυουρίζω, ἐκ τοῦ

Μείουρος, ὁ, ἡ (μεῖον, οὐρά). Ὁ ἔχων κοντὴν, κολοβὴν οὐρὰν, ἢ κολοβὸς κατά τι μέρος, ἄκρον. «Στίχοι μείουροι», παρὰ Γραμματ. οἱ ἑξάμετροι, οἵτινες ἐν ἑνὶ τῶν τελευταίων ποδῶν φαίνονται ἔχοντες ἐν τῇ ἄρσει συλλαβὴν βραχυλίαν, Ἑρμ. στοιχ. Μετρ. σ. 356. κτ. γράφεται καὶ μύουρος.

Μειόφρων, ονος, ὁ, ἡ (μεῖον, φρήν). Ἐλαφρὸς καὶ ἐλάττων φρενῶν, ἐλαφρογνώμος, παράμωρος, Ἡσύχ.

Μειόω, ῶ (μεῖον). Μικρότερον, ἢ ὀλιγώτερον, ἔλαττον ποιῶ· ὀλιγοστεύω, σμικρύνω, μικροτερεύω. Παθητ. μειοῦμαι, οῦμαι, μικρότερος, ὀλιγώτερος γίνομαι, ὀλιγοστεύω, ἢ κατώτερος, ἀχρειότερος, χειρότερος εἰμὶ ἢ γίνομαι, ἐλαττοῦμαι, Ξενοφ.

Μειρακκεύομαι, = μειρακιεύομαι.

***Μειρακίδιον**, τό, = μειράκιον. (ι)

Μειρακιεξαπάτης, ου, ὁ (μεῖραξ, ἐξαπατάω). Ὃς τις ἐξαπατᾷ, πλανᾷ τὰ μειράκια, Ἡγησανδρος παρ' Ἀθην.

Μειρακιεύομαι (μεῖραξ), ἀποθ. μέσ. Μειράκιον εἰμὶ· ὅθεν, πολιτεύομαι ὡς τὰ μειράκια, φέρομαι παιδιακῶς, ἀνοήτως, ἰταμῶς ὡς τὰ παιδία. «Πρεσβύτου δὲ μειρακιευομένου», ὅπου ἡ τοῦ Ἀλδου Ἔκδ. μειρακιευομένου, ἔχει.

Μειρακίζομαι, ἀποθ. μέσ. Μεῖραξ εἰμὶ ἢ γίνομαι· ἐξαιρ. ἐκβαίνω ἐκ τῆς ἡλικίας τῶν μειράκων καὶ ἐμβαίνω εἰς ἐκείνην τῶν νεανίσκων, τῶν ἐφήβων. «Ὅτοι εἰς ἡλικίαν ἐμειρακίσαντοι» (Ἀρχίαν. Ἀλεξ. ἐ.), ὅτοι ἐξῆλθον τῆς ἡλικίας τῶν μειρακίων καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν τῶν νεανίσκων.

Μειράκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μεῖραξ. Παιδίον, ἐξαιρ. ἀπὸ τῶν δώδεκα χρόνων μέχρι τῶν δεκαοκτώ, adolescentulus, Λατ.

Μειρακιόομαι, οῦμαι, ἀποθ. μέσ. = μειρακίζομαι. Εἰμὶ, ἢ γίνομαι μειράκιον, Ξενοφ. Λακεδ. πολ. γ. 1. «Ὅταν γε μὴν ἐκ παίδων εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνουσιν».

Μειρακίσκη, ἡ, ὑποκορ. τοῦ, μεῖραξ. Κόρη, θεραπαινίς, κορίτση, νεᾶνις.

Μειρακίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, μεῖραξ, ταὐτὸν τῷ, μειράκιον. Ὁ Θωμ. Μ. σ. 604. καταχρίνει ταύτην τὴν λέξιν

Μειρακιώδης, εος, ὁ, ἡ (μεῖραξ). Ὃς τις φέρεται ὡς μειράκιον, παιδαριώδης. Ἐπίρ. μειρακιωδῶς, ὡς μειράκιον. Παρὰ ῥήτορσι σημαίνει τὸ, σφοδρὸς, δεινὸς, γενναῖος, ἀκμαῖος, εὔτονος, μειρακιῶν πρέπων.

Μειρακυλλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μεῖραξ. Μικρὸν μειράκιον, Εὔβουλ. Ἀθ. 4. σ. 108. Β.

Μεῖραξ, ακος, ὁ καὶ ἡ (εἴρω, λέγω, ὁμιλῶ, εἴρην, εἴρη, εἴραξ), ταὐτὸν τῷ, μειράκιον· λέγεται ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ θηλυκοῦ γένους, κοράσιον, νεᾶνις Λουκ. Ψευδοσφ. 5. ἐξαιρ. περὶ τὸ 14 ἔτος τῆς ἡλικίας. – Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐν χρήσει κοινῶς μόνον ὡς θηλυκόν, τοὐναντίον δὲ, μειράκιον, ἐξαιρ. ἐπὶ παιδίων, Spohn de extr. Od. parte, σ. 120. (οὐ γραπτέον παροξυτόνως μεῖραξ) ὅθεν ἔλεγον οἱ κωμικοὶ, πλὴν βέβαια ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, ὁ μεῖραξ, ἐπὶ τοῦ τὰ τῶν γυναικῶν πάσχοντος, Lobeck Φρυν. σ. 212. πρβ. πόλλαξ.

Μεῖρομαι. Λαμβάνω τι, πέρνω ὡς μερίδιον, ἐξαιρ. ἐκεῖνο, ὁποῦ μοὶ πρέπει, καὶ συντάσ. αἰτ. π. χ. «Ἴσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς (Ἰλ. Ι, 616.)», ἴτα με ἐμὲ βασίλευε καὶ λάμβανε ὡς ἀνταμοιβὴν τὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς μου· ὅθεν σημαίνει καὶ, λαμβάνω ἀπὸ τινος μέρος ἢ κλῆρον, ἢ ἀποκτῶ τι διὰ κλήρου, καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἀντὶ τοῦ, μοιράζω διὰ κλήρου, μετὰ τοῦ κλήρου διαμοιράζειν, ἐν ἑαυτοῖς ἐπὶ πολλῶν, Ἀρατ. Τούτου τοῦ ῥήματος ἐν χρήσει παρεκτὸς τοῦ ἐνεστῶτος, ὁ παρακ. ἔμμορα, καὶ ὁ β'. ἀόρ. ἔμμορον, πλὴν εὑρῆται παρ' Ὅμρ. καὶ Ἡσιόδ. ἐκ τῶν δύο τούτων μόνον τὸ γ'. ἑνικοῦ ἔμμορε, καὶ τὸ πολὺ ἐπὶ σημτ. παρακ. ὡς ἐν Ἰλ. Ο, 189. Ὀδ. Ε, 335. Λ, 838. Ἡσ. Ε, 349. Θεογ. 414, 426. καὶ μόνον ἐν Ἰλ. Α, 274. ἐπὶ σημτ. ὄντως ἀορ. ὡς, «Ἐπεὶ οὖποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς», ἔλαχεν, ἔλαβεν, ἀπήλαυσε. Ὁ Ἀπ. ἔχει ἔμμορες, ὁ δὲ Νίκ. ἔμμορον· σημαίνουσι δὲ ὁ ἀόρ. καὶ παρακ. εἶμαι ἢ γίνομαι κοινωνός τινος πράγματος, ἀπολαύω, ἐξαιρ. διὰ κλήρου, καὶ συντάσ. γεν. πολλάκις παρ' Ὅμρ. καὶ Ἡσ. 2) Ὁ παθτ. παρακ. εἱμαρμαι ἐν χρήσει μόνον ὡς ἀπροσ. εἵμαρται, καὶ ὁ ὑπερτ. εἱμαρτο, καὶ σημαίνουσιν, εἶναί μοι διωρισμένον διὰ τῆς μοίρας, ἤτοι τύχης. μοὶ εἶναι γραπτὸν, μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. Ἰλιάδ. Φ, 281. καὶ Ὀδσ. Ε, 312. Ω, 34. «Νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστῳ θανάτῳ εἵμαρται ἁλώναι, ἤτοι τῆς μοίρας σου, ἤτοι γραμμένον, νά... καὶ Ἡσ. Θεογ. 894. Μετοχ. εἱμαρμένος, ὡς, «εἱμαρμένα δῶρα θεῶν», Θεογ. 1027. καὶ συνήθ. ὡς θηλυκ. «ἡ εἱμαρμένη», ὑπακουομ. μοῖρα, ἡ μοῖρα τοῦ καθενός, ὡς τό, ἠπεπρωμένη ἐκ τοῦ, πέπρωται, ἰδὲ πορεῖν. Παρὰ τοῖς ὕστερον εὑρῆται καὶ, μεμόρηται, μεμορημένος, καὶ παρ' Ἀπολλ. Ἀργον. γ'. 1119. μεμορμένος, Ἀλεξ. Αἰτωλ. 5, 38. Ἀν. Βρ. 1. σ. 520. (ἐκ τοῦ παθτ. παρακ. γίνεται δῆλον, ὅτι ἦν ποτὲ ἐν χρήσει καὶ μεταβ. θέμα ΜΕΙΡΩ, μερίζω, ἐξ οὗ τό, μέρος, ὡς καὶ τό, μόρος, μόρα, μοῖρα, μορτός, καὶ τό Λατιν. mors ἐκ τοῦ, ἔμμορα, ἤ, μεμορμένος.)

***Μείρομαι**, = ἀμείρομαι, ὅθεν, μειρόμενος, ἀμέτοχος, ὑστερημένος, μετὰ γεν. Ἀρατ.

***Μείρομαι**, = ἐμείρομαι, μετὰ γεν. Νίκανδ. (ὅρα ἐν ταύτῃ τε καὶ τῇ προηγουμένῃ λέξει εἰθεώρουν ὅ, τε Ἀρατ. καὶ Νίκ. τὰ ψωνήεντα α καὶ ι ὡς ψιλὰς εὐφωνικὰς προστακτικὰς συλλαβὰς, τὰς ὁποίας ὁ ποιητὴς ἐδύνατο νὰ παραλείχηται ἢ παραλείπῃ κατὰ τὴν χρείαν.)

Μείς, νός, ὁ, Ἰων. ἀντὶ, μήν. Ὁ μῆνας, ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 11. Ἰλ. Τ, 117. «-- ὁ δ' ἕβδομος εἰστήκει μείς», Ἡσιόδ. ἔργ. 559. «Μεὶς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος», ὁ Δηλιαῖος, ἤτοι καὶ Αἰολικ. ὡς παρὰ Πινδάρ. Νέμ. 5, 82. καὶ Δωρ. μής, ὡς παρὰ Πλάτ. εἰς Κρατύλ. ἐν τῷ, Ἡρακλειωτ. Πινακ. κείται. 2) σελήνη, ἐξαιρτ. αἱ διάφοροι φάσεις τῆς σελήνης, ὡς παρὰ Στοβ. ἐκλ. σελ. 556. «Μεὶς, τὸ φαινόμενον τῆς σελήνης πρὸς ἡμᾶς. — Τὴν δοτ. μειοῖ ἔχει μόνον μία ἐπιγραφή, ἄλλως, ὅλας αἱ πλάγιαι πτώσεις σχηματίζονται ἐκ τοῦ, μήν (τὰ δὲ ἄλλα, κατὰ Böckh Staatshaush. 2. p. 395. προέκυψε τό, μεὶς ἐκ τοῦ ΜΕΝΣ, Λατ. mensis, ὡς τό, θεὶς, θέντος, ὥστε κινδυνεύει νὰ θεωρῆται ἡ δοτ. μεινὶ ὡς ἀνύπαρκτος, ἀνίτως δὲν θέλῃ τις νὰ ἐκλάβῃ μίξιν τῶν τύπων.)

Μεῖστος, η, ον, ποιητ. ὑπερθ. τοῦ μείων, μένον Ἐ. Μ. Βυτταν. καὶ Ζωναρ.

Μείωμα, τό. (μειόω). Ἐλάττωμα, σμίκρυμα, ἔλλειψις, ὀλιγόστευμα, ἐξαιρτ. τῶν ὑπαρχόντων Ξενοφ. Ἀναβ Ε'. ἡ. 1. «Ὥρλε τῶν γαυλικῶν χρημάτων τὸ μείωμα».

Μείων, ονος, ὁ, ἡ, καὶ οὐδετ. Μεῖον, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ μικρός, ἢ καὶ τοῦ, ὀλίγος. Ὀλιγώτερος, ἐλάσσων, μικρότερος, Ἰλιάδ. Β, 528. ἴδε ἐν τῷ, Μικρός.

***Μειώνυμος**, ὁ, ἡ (ὄνομα). Συγκριτ. τοῦ μικρώνυμος, Ἰαμβλ. ἐπὶ ἀριθμητικῶν σχέσεων.

Μείωσις, εως, ἡ (μειόω.) Σμίκρυνσις, ἐλάττωσις, ὀλιγόστευσις.

Μειωτικός, ἡ, ὸν καὶ ἐπίρρ. μειωτικῶς (μειόω). Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς μείωσιν, ἐλαττωτικός.

Μειωτός, ἡ, ὸν. (μειόω). Ἐλαττωμένος, ὀλιγοστευμένος, μικροτερευμένος, καὶ ὁ δυνάμενος ἐλαττωθῆναι, σμικρυνθῆναι.

Μελάγγαιος, **Μελάγγειος**, καὶ, Ἀττικ. Μελάγγεως, ω, ὁ, ἡ (μέλας, γαῖα) Ἔχων χρῶμα, μαύρης γῆς, ἢ ὢν ἐκ γῆς μαύρης, ἐλαφρᾶς, ἀραιᾶς, Ἡροδ. 4, 193. καὶ 2, 12. «Μελάγγαιος γῆ, χώρη», ἀραιά τις καὶ ἐλαφρὰ γῆ, μαυρόχωμα, μαύρη βαφή, Columella. γ'. ιε'. 6. terra pulla.

Μελάγκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ἔχων μαῦρον καρπόν, Ἐμπεδ. σ. 32.

Μελάγκερως, ὁ, ἡ, καὶ Ἀττικ. Μελάγκερως, ω. ὁ, ἡ (κέρας). Ὁ μαῦρα κέρατα ἔχων, μαυροκέρατος.

Μελαγκορυφίζω, Ἱέρων πνευμ. σελ. 220. κελαδῶ ὡς τὸ πτηνὸν μελαγκόρυφος, Ἡρ. πνευματ. σ. 220.

Μελαγκόρυφος, ὁ, ἡ (κορυφή). Μαύρην κορυφὴν τῆς κεφαλῆς ἔχων. 2) ὁ μ., εἶδος πτηνοῦ, Ἀριστοφ. Ὀρν. 888. καὶ Ἀριστοτ. ζῴων. Ἱστορ. ἡ 3. τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Καλογρίτζα, μελιτουργός, λεγόμενον. Motacilla atricapilla, Λιν.

Μελάγκρανος, ὁ, ἡ, ἡ, μελαγκράνιος. Πλεγμένος ἀπὸ μελάγκρανον. «Ζῶμα, ἡ, ἅμμα μελαγκράνινον, ζώνη ἐκ βούρλων (βρύλων) πεπλεγμένη, Φιλήτας. ἐκ τοῦ

Μελάγκρανις, ιος, ἡ (μέλας, κράνος). Εἶδος βρύλων (βούρλου), τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ ἔχει μαύρους κόμπους, Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. δ'. 13. Οὕτως ἔχει καὶ ὁ Ἡσύχ. ὁρικλάνοι, ὁ ξύστχοινος, ὅπου ἀνάγνωστέον, ὁλοκράνοι· τὸ δὲ παρὰ Θεοφρ. (αὐτόθ.) μελαγκρανισμός, εἶναι ἐτοιμολ. ἀνάγν. Ἴτως τὸ τοῦ Λιν. Sepoenus nigricans.

Μελαγκρηδέμνος, ὁ, ἡ (κρήδεμνον). Ὁ μέλαν κρήδεμνον ἔχων, φορῶν.

***Μελαγκρήπις**, ιδος, ὁ, ἡ (κρηπίς). Ὁ ἔχων μαύρην βάτιν, ἢ μαύρας κρηπίδας, παπούτσια.

Μελάγκροκος, ὁ, ἡ (κρόκη). Ὁ μέλαν κρόκην ἔχων, ἤτοι με μαῦρον φάδι ὑφαιμένος. 2) ὁ μαῦρα ἱστία, ἅρματα ἔχων, Αἰσχύλ. Ἰκ. 860.

Μελαγχαίτης, ου, ὁ (χαίτη). Ὁ μέλαιναν, μαύρην χαίτην, μαλλιὰ ἔχων, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 186. «Ἀΐδης μελαγχαίτης», Εὐρ. Ἄλκ. 440. εἰληπται δὲ 2) τροπ. καὶ ἐπὶ τοῦ, βαθεῖαν κόμην, ἤτοι μαῦρα, πυκνὰ φύλλα ἔχοντος.

***Μελάγχεμα**, ων, τά (μέλας, χεῦμα). Κηλίδες, μόρη, ἔνθα ἢ χιὼν τοῦ χειμῶνος ἀπέλυσε καὶ διὰ τοῦτο φαίνονται μαῦρα, οἷα χρησιμεύουσιν εἰς τοὺς λαγωοὺς ἐν χειμῶνι ὡς στρῶμα, Ξενοφ. Κυνηγ 8, 1. Ὁ αὐτὸς ἐν Ἀναβ. Δ. ε. 15. λέγει πάλιν γενικῶς· «Καὶ ἰδόντες μέλαν τι χωρίον, διὰ τὸ ἐκλελοιπέναι αὐτόθεν τὴν χιόνα, εἴκαζον τετηκέναι».

Μελάγχιμος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ μέλας. Μαῦρος, ἐξαιρ. παρ' Εὐρ. Ἠλέκ. 513. «Μελάγχιμος», καὶ Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 719. «Μελάγχιμ. γυῖα». Ἴδε Valck. Φοιν. 375. (παρὰ τὸ μέλας, σχηματισθὲν ὡς τό, δύσχιμος ἀπὸ τοῦ δυσ-. Σφάλουσι δὲ ὅλως, ὅσοι θεωροῦσιν αὐτὸ ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ εἶμα, χιτών, ἢ χεῦμα, χειμών, κ. τ. τ.)

Μελαγχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὁ μέλαν χιτῶνα ἔχων, ἢ φορῶν, ὅθεν, μαυροφορεμένος, λυπημένος. «Μελαγχίτων φρήν», Αἰσχύλ. Πέρσ. 116.

Μελάγχλαινος, ὁ, ἡ (χλαῖνα). Ὁ μέλαιναν, μαύρην χλαίναν, ἐπανωφόρημα ἔχων, φορῶν.

Μελάγχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός). Μελαγχρινής, μαυροκίτρινος, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πλάτ. ἀντί, μελίχλωρος.

Μελαγχολάω, ῶ (μελάγχολος). Μαυρόχολος εἰμί, πάσχω ἀπὸ μαύρην χολήν· τροπκ. πάσχω ἀπὸ μελαγχολίαν, μελαγχολικός εἰμι· καὶ ἐντεῦθεν ἐστὶ τοῦ, σκυθρωπός, παράφρων, Ἀριστοφ. ὅθεν

Μελαγχολία, ἡ. Κυρίως πᾶσα νόσος, εἰς τὴν ὁποίαν χύνεται ἡ μελαινα χολὴ εἰς τὸ αἷμα· ἰδιαιτερ. δὲ, τὸ ἔχειν ἢ πάσχειν ἐκ τῆς μελαίνης χολῆς· καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, σκυθρωπότης καὶ, παραφροσύνη. ὅθεν

Μελαγχολικός, ἡ, ὸν, καὶ ἐπίρρ. μελαγχολικῶς. Ὁ αὐτῆκων, ἢ ἔχων κλίσιν, ἢ ἄγων εἰς μελαγχολίαν, ἢ πάσχων ἀπὸ μελαγχολίαν.

Μελάγχολος, ὁ, ἡ (χολή). Ὁ πάσχων ὑπὸ μελαίνης χολῆς· καὶ, ἔχων τὸ πάθος τῆς μελαγχολίας, μελαγχολικός, σκυθρωπός. 2) ἀλειμμένος μὲ μέλαιναν χολήν, Σοφ. Τραχ. 573. ὅθεν ὁ μέλαιναν χολὴν ἔχων. Ἢ ἰδε μελάγχολος, ἀλειμμένος μὲ μαύρην, ἤτοι φαρμακερὰν χολήν.

Μελαγχολόω, ῶ. μελαγχολικὸν ποιῶ, ἀμφ.

* **Μελαγχολώδης**, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ποιότητος, διαθέσεως, εἴδους ὢν μελαγχολικοῦ.

Μελαγχρής, ές, ὁ, ἡ. Ἀττκ. ἀντὶ μελάγχροος Meineke Μένανδρ. σ. 281. ἔτι δέ, μελαγχροής, κατὰ συναλ. καὶ μελαγχροινής, ποιητ. (χροιά), καὶ μελάγχροος, — ἄγχρους ποιητ. (χρόα, χρόος), καὶ μελάγχρως, ωτος, καὶ ος, ὁ, ἡ ἢ — χρωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ μαῦρον χρῶμα, ἢ δέρμα, ἢ σῶμα, ἢ ἐπιφάνειαν ἔχων· μαυροδερὸς, μελαγχρινὸς, ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ ἀνατοῦ, μέλανον χρώματος τῆς ὄψεως τοῦ διάγοντος ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς ἐλευθέρου σέρα ἀνδρός. Ἡ λέξις μελαγχροὴς ἔστιν ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. ἐπὶ χρώματος, τῆς ὄψεως ἑνὸς ἥρωος, Ὀδ. Π, 175. »Μελαγχρῆ μάζαν παρ' Ἀθην. σελ. 60. καὶ, 161.

* **Μελαγχροινής**, ὁ, ἡ, καὶ

* **Μελάγχροος**, ὁ, ἡ, καὶ συναιρ. μελάγχρους, ποιητ. καὶ

* **Μέλαγχρος**, ὁ, ἡ (χρόος), καὶ

* **Μελάγχρως**, ωτος, καὶ ος, ὁ, ἡ (χρώς) = μελαγχρής.

Μελάγχυμος, ὁ, ἡ (χυμός). Ὁ ἐκ μαύρου, χυμοῦ ἢ μὲ μαῦρον χυμὸν ὤν, ὁ μέλαιναν χυμὸν ἔχων.

Μέλαθρον, τό. Ὁ ὄροφος, τὸ ἔσωθεν μέρος τῆς σκεπαστῆς τοῦ δωματίου· ἐξαιρέτως δὲ ἢ τὸ μέσον τῆς στέγης ξύλον, ἢ μεσαία, μεγάλη δοκὸς, γραντιά, ἢ ὁποία βαστᾷ τὴν σκέπην καὶ εἰς ἣν ἐγκλίνουσιν οἱ μικρότεραι γραντιαί. ἄλλως, ὑπέρτονον, τό, οὕτως ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι καπνῷ αἰωρομένου πυρός, Ὀδ. Θ, 279. Λ, 238. ὕμν. Ὅμ. Δήμ. 188. 2) τὸ ἐπὶ γραντιῶν ἐπιστηριζόμενον ἄνω μέρος τῆς σκέπης, τὸ ἐξέχον μέρος τῆς δοκοῦ. »Ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ, Ὀδ. Τ, 544. ὅθεν 3) ἐν γένει, σκέπη, Ἰλ. Β, 414. Ι, 204. 640. Ὀδ. Σ, 150. συνῃθ. δὲ κατὰ συνεκδοχὴν, ὅλη ἡ οἰκία, τὸ ὀσπίτιον (κατὰ τὸ Ἐ. Μ. παρὰ τὸ, μελαίνω, καθότι, καθὼς ἐξ Ἡρότ. 8, 137. δῆλον ἢ ἄγουσα εἰς τὴν καπνοδόχην τρύπα ἤτοι κατεσκευασμένη κατὰ τὴν σκέπην· καὶ διὰ τοῦτο ἐκλαμβανουσίτινες τὸ ἐν Ὀδ. Χ, 239. »Αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον», ἀντὶ, αἰθαλόεν μέλαθρον, ἢ ἐκ καπνιᾶς μαύρη τρύπα τῆς καπνοδόχης).

Μελαθρόφιν, Ποιητ. ἀντὶ, μελάθρου, Ὀδυσ. Θ, 279.

Μελαθρόω, ῶ (μέλαθρον). Διὰ μελάθρων, ἤτοι δοκῶν συνδέω καὶ στερεόω, παρὰ τοῖς Ο. γ'. Βασιλ. ζ'. 5.

* **Μελαινίδες**, αἱ. Εἶδος μελαινῆς κόγχης.

* **Μελαινόῤῥιν**, ινος, ὁ, ἡ (ῥίν). Μελανομίτης.

* **Μελαινόφαιος**, ὁ, ἡ (φαιός). Ἀσπρομέλανος, οἷς σῦκα, Ἀθην. σ. 78.

Μελαίνω, Μέλ. ανῶ, παθητ. παραν. μεμέλασμαι, παθητ. ἀόρ. ἐμελάνθην (μέλας). Βάφω μὲ χρῶμα μαῦρον, μέλαν ποιῶ, μαυρίζω. τροπκ. »Μελαίνειν τὴν φρένα», σκοτεινὴν ποιεῖν, ἢ μεταχειρίζεσθαι, ἔχειν σκοτεινὴν φρένα. Παθητ. Βάφομαι μὲ μέλανον χρῶμα, γίνομαι μαῦρος, ἐπὶ μέλανου αἵματος τοῦ δέρματος, ἀπεναντίας τοῦ λευκοῦ δέρματος, Ἰλ. Ε, 354. »Μελαίνετο δὲ χρόα», μέλανον, μαῦρον τὸ σῶμα αὐτῆς ἐγίνετο· καὶ ἐπὶ ἀνατραπείσης ἐν τῷ ὀργίζειν γῆς, ἢ ὁποία μετὰ τὸ ἔργωμα ἐφαίνετο μαύρη, Ἰλ. Σ, 548. ἐπὶ πώγωνος, γινομένου διὰ τὸ αὐξάνον γένειον μαυροτέρου, Ἡσ. Ἀσπ. 167. ἐπὶ σταφυλῶν, ὅταν ὡριμάζωσι καὶ γίνονται μελανώτεραι, Ἡσ. Ἀσπ. 300. (πρβ. τὸ καὶ αὐτὸ ἀμεταβατον, μελανεῖν. Ὁ Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ. δὲν ἔχουσι τὸ ἐνεργητικόν.)

Μελαμβαθής, καὶ — θύς, ύ, ές, ὁ, ἡ (βάθος). Ὁ μέλαν βάθος ἔχων· βαθὺς καὶ σκοτεινὸς διὰ τὸ βάθος, Εὐριπ. Φοίν. 1024. »Σηκὸν μελαμβαθῆ», ὅπου ἄλλοι, μελαμβαφῆ, ἀναγινώσκουσι.

Μελαμβαφής, ές, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὁ μέλας, μαῦρος βαμμένος, μαῦρος.

Μελάμβιος, ὁ, ἡ (βίος). Σκοτεινὸς τὸν βίον, ἢ μέλανος, Ἡσύχ.

Μελαμβόρειος, καὶ — εος, ὁ (βορέας). Ὁ μέλας βορέας (ὅ ἐστι, νεφελώδης), ὅστις φυσᾷ εἰς τὰ παραθαλάσσια τῆς Πολαιστίνης, καὶ ἐν Γαλλίᾳ Ἰούσηπ. γ'. 3. καὶ δ'. 3. Διόδ. κ'. 74. ε. 26. Στράβ. δ'. σελ. 270. Γαλ. La bise.

Μελάμβροτος, ὁ, ἡ (βροτός). Ὁ μετὰ ἢ ἐκ μαύρων ἀνθρώπων, ἢ κατοικούμενος ὑπὸ τοιούτων, ὁ μαύρους ἀνθρώπους ἔχων, Εὐριπ. Ἰὼ οὐτ. ὁ ἀράπης, Νέγρος.

Μελάμβωλος, ὁ, ἡ (βῶλος). Ἡ ἔχουσα μαύρους βώλους γῆς.

Μελαμπαγής, ές, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Μέλας καὶ πεπηγμένος, μαῦρος, καὶ πηχτός, καθόλου μαῦρος καὶ στερεός, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 402. »Χαλκὸς μελαμπαγής».

Μελάμπεπλος, ὁ, ἡ (πέπλος). Ὁ μέλαιναν πέπλον ἔχων, μαυροφορημένος.

Μελαμπέταλος, ὁ, ἡ (πέταλον). Ὁ μέλαιναν πέταλα, ἢ μαῦρα φύλλα ἔχων, Ἀνάλεκτ. β'. 228. »Ῥλῶν μελαμπέταλος».

Μελαμπόδιον, τό. Μέλας ἐλλέβορος, τοῦ ὁποίου τὴν χρῆσιν ἐδίδαξε θῆσεν πρῶτος ὁ μελάμπους, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. θ'. 11. Πλίν. κέ. 5.

Μελαμπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ὁ μέλας καὶ πορφυροῦς καθόλου, μαυροκόκκινος, Πολυδ. δ'. 119. βαθὺς πορφυροῦς.

* **Μελάμπους**, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Μαυροπόδαρος, ἀρχαία ἐπωνυμία τῶν Αἰγυπτίων, Ἀπολλόδ. 2) ὄνομα ἀνδρὸς, Ὀδ. Ο, 225.

Μελάμπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὁ μελανὰ, μαῦρα πτερὰ, πτέρυγας ἔχων, Ἀνάλεκτ. β'. 97. ὅπου πρότερον, μελάντερος, ἔκειτο.

Μελάμπυγος, ὁ, ἡ (πυγή). Ὁ μέλαιναι πυγὴν, μαῦρον κῶλον ἔχων. Ἐκ τοῦ Σουίδ. καὶ ἐκ τοῦ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. Λυσ. 802. καὶ Ὄρν. 151. Λευκόπρακτος, καὶ παρ' Ἡσυχ. Λευκόπυγος, γίνεται δῆλος, ὅτι μελαμπύγους ἔλεγον τοὺς ἔχοντας μαύρας τρίχας εἰς τὸν κῶλον, ὅ ἐστι, τοὺς δασεῖς τὰς πυγάς, τοὺς ὁποίους καὶ ἀνόμαζον ὡς ἀνδρείους καὶ ἀπτοήτους. ὅθεν καὶ ἐπίθ. Ἡρακλέους, ἰδε Wess. Ἡροδ. 7, 216. πρβ. λάσιος. Ἀντιθ. τῷ, λευκόπυγος.

Μελάμπυρον, τό (πυρός). Μέλας πυρός, ζιζανίον τι, φυτρόνου μεταξὺ τοῦ σίτου, δαυλίτης, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Η'. 5. Melampyrum arvense, Λιν.

Μελαμφαής, ές, ὁ, ἡ (φάος). Ὅστις φαίνεται μέλας, ο. ε. μαῦρος, μελανὸς, σκοτεινός, Εὐριπ. καὶ Καρκῖνος παρὰ Διοδώρ. Σικελ.

Μελάμφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ μαῦρα φύλλα ἔχων· ὁ ὑπὸ τῶν φύλλων μαῦρος, σκοτεινὸς, ἰσκιασμένος· ὁ πυκνὰ φύλλα ἔχων, κατάσκιος ὑπὸ τῶν δένδρων, πολύδενδρος, οἷς τῆς Αἴτνης αἱ κορυφαί, Πινδ. Πύθ. 1, 51. »Χθὼν μελάμφυλλος», παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. εἰς Φοιν. 641. »Μελάμφυλον, τῶν, εἶδος ἀκάνθης, Acanthus, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ, παιδέρως, λέγεται, Διοσκορ. γ'. 19. Πλίν. κβ'. 22.

Μελάμφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ σκοτεινὴν, ἤτοι βραγχιασμένην φωνὴν ἔχων, fusca voce.

Μελαμψηφίς, ίδος, ὁ, ἡ (ψῆφις). Ὁ μαῦρας ψηφίδας, ἤτοι λιθαράκια ἔχων, Καλλίμ. 3, 101. Νόνν.

Μέλαν, ανος, τό (οὐδέτερ. τοῦ, μέλας). Μαῦρον, μελανὸν, μαυράδα. 2) μελάνη, δι' ἧς γράφομεν, καὶ ἡ παρὰ Γάλλ. encre de Chine, κ. τ. τ.

Μελαναθήρ, ἔρος, ὁ (ἀθήρ). Σῖτος, εἶδος μελανοχρόου, καλοκαιρινοῦ σιταρίου, ὁ μαῦρον αἰθέρα ἤτοι ἄγανα ἔχων, μαυροσίτι, Γεωπον. γ'. 3. Παρ' Ἡσυχίῳ, μελαναιστήρ, κεῖται.

Μελαναιγίς, ίδος, ὁ, ἡ, ὀρθότερον δὲ, μελάναιγις, Spohn de extr. Od. parte, σ. 192. (αἰγίς). Μὲ μαύρην αἰγίδα, ἢ φορτοῦσαν περιτειλιγμένος, ἐπίθ. τῆς Ἐρινύος, Αἰσχ. Θήβ. 701. 2) ἐπίθ. τοῦ Διονύσου ἐν Ἀθήναις. 3) ἐλέγετο καὶ μελαναιγὶς οἶνος (Πλουτ. Συμπ. προβλ. 6, 7.), εἶδος μελανοῦ κρασίου.

Μελαναίετος, ὁ (αἰετός). Ὁ μέλας, μαῦρος ἀετός.

* **Μελαναυγέτης**, ιδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ μελαναυγής.

Μελαναυγής, ές, ὁ, ἡ (αὐγή), = μελαμφαής, Εὐριπ. Ἑκάβ. 151.

Μελάνδειρος, ὁ (δειρή). Μαύρην δειρὴν, λαιμὸν ἔχων εἶδος πτηνοῦ, Ἡσυχ.

Μελάνδετος, ὁ, ἡ (δέω, μέλας). Μὲ μαῦρα δεμένος, ἢ μαῦρον δεσμὸν ἔχων, περιδεμένος μὲ μαῦρον καπλάτισμα, κυρ. σιδηροῦν, οἷς, »Σάκος μελάνδετος», Αἰσχ. Θηβ. 43. ὡσαύτως καὶ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ο, 713. »Μελάνδετα φάσγανα», σιδηρόδετα, ἐνδεδεμένα ἐπιμελῶς σιδήρῳ κατὰ τὴν λαβήν, ἔχοντα μελαίνας λαβάς· μέλας γὰρ ὁ σίδηρος· καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ λαβὴ ἦν μεγάλη, ἐντεῦθεν προστίθεται, κωπήεντα, ἐπειδὴ συνῶν· κῶπαι καὶ λαβαί.

Μελανδίνης, ου, ὁ (δίνη). Ὁ μελαίνας, ἤτοι βαθεῖας δίνας, ἢ βαθὺς κύματα ποιῶν, οἷς ὁ ποταμὸς, Διονύσ. περιηγ. 577.

Μελανδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὁ τὸ μέλαν δεχόμενος, περιρατῶν »Μελανδόκος κίστη, ἄγγεα», τὸ τὴν μελάνην περιρατοῦν, ἔχον, μελανοδοχεῖον, καλαμάρι. »Πολύωπαι, μὲ τρύπας, διὰ νὰ μπήγῃ τις καὶ βάλλῃ τὰ κουδούλια. πρβ. μελανοδοχεῖον.

* **Μελανδόχη**, ἡ (δέχομαι). Μελανοδοχεῖον, καλαμάρι.

Μελανδρύαι, οἱ. ἰδε ἐν τῷ ἑπομένῳ.

Μελάνδρυον, τό (μέλας, δρῦς). Ὁ κόκκος, ἢ ἡ ἐντεριώνη, τὸ ἐγκάρδιον, ἤτοι ἡ μήτρα τῆς δρυός, δι' οὗ γίνεται ἡ μέλαινα βαφή, ἀνθ' οὗ παρ' Ὅμ. λέγεται »τὸ μέλαν δρυόεν», Ὀδ. Ξ, 12. καὶ, ὑπίτυος ἐκ μελανδρύοιο», Αἰσχ. Φιλοκτ. παρ' Εὐσταθ. Ὀδ. σ. 1743, 57. ἰδε δρῦς. 2) ἐκ τοῦ, μελάνδρυς, καλοῦνται ἔτι

καὶ τὰ τεμάχια τῶν ἁλιπάστων, ἀλατισμένων μερῶν τοῦ θύννου, μελάνδρυα, τά καὶ μελανδρύαι, οἱ· καλεῖται δὲ καὶ αὐτός ὁ ἰλιος ἰχθὺς θύννος, μελάνδρυς, ὁ· una melandrya pelle Martial. Ἀθην. γ'. σελ. 121. »Μελάνδρυς δὲ τῶν μεγίστων θύννων εἶδος ἐστί, καὶ τά τεμάχη αὐτοῦ λιπαρώτερα· ἴτως ἐστιν ὁ παρ' ἡμῖν Λεπιός, ἢ Ὀρκυνος, καλούμενος.

* Μελάνδρυος, ὁ, ἡ (δρῦς). Σκοτεινός ὑπό πυκνῶν φύλλων δρυός, Αἰσχ.

Μελάνδρυς, υος, ὁ, = τῷ πλέον ἐν χρήσει, θύννος. ἴδε Μελάνδρυον.

* Μελανειδέω (εἶδος). Φαίομαι μαῦρος.

Μελανειμονέω, ῶ (μελανείμων). Μαυροφορῶ, μαῦρα ἐνδύματα φορῶ, παρά Φιλοτ. Κωδ. πξ'. »Ἐπί δέ τῷ Σωκράτους θανάτῳ λίαν ἐλυπήθη (ὁ Ἰσοκράτης), καὶ μελανειμονῶν προσῆλθε τῇ ὑστεραίᾳ. ὅθεν

Μελανειμονία, ἡ. Τό φορεῖν μαῦρα φορέματα, Νικήτ. Χρον. ιε'. 5.

Μελανείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἷμα). Ὁ μέλανα εἵματα, ἤτοι μαῦρα ἐνδύματα φορῶν, μαυροφορεμένος.

Μελανέω, ῶ (μέλας), τό οὐδέτ. τοῦ μελαίνω, ταὐτόν τῷ, μελαίνομαι. Μελανός, μαῦρός εἰμι ἢ γίνομαι, μελανίζω, Ἰλ. Η, 64. »Μελανεῖ δέτε πόντος ὑπ' αὐτῆς, ἐμελάνετον ἢ ἐσκοτίσθη· δύναται δέ νά θεωρῆται, καὶ ἐνεστῶς τοῦ μελάνω, ὃν τρόπον ὁ Ὅμ. ἔχει κυδαίνω καὶ κυδάνω· κατ' οὐδένα δέ τρόπον δέν πρέπει νά γραφῇ μελανεῖ. Ὁ Ἀρίσταρχος ἐξέλαβεν αὐτό μεταβατικῶς ὡς ἰσοδύναμον τῷ, μελαίνω, ἀναγνούς, μελάνει δέ τε πόντον, δηλ. φρῖξ. Παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. 4, 157. »Βένθος μελανεῖν.

Μελανήφατος, ὁ, ἡ (μέλας, φατός). »Τμνος μελανήφατος», Ὀρφ. ἀργ. 419. ὕμνοις τις ἐπάνω εἰς τό μελανόν χάος.

Μελανηφόρος, (φέρω). ποιητ. ἀντί, μελανοφόρος, ὁ, ἡ. Ὁ μελανά φέρων, μαυροφορεμένος, Ἐπιγρ.

Μελανθέα, ἡ (θέα). Ἡ θεωρία τοῦ μέλανος· ὡς καὶ τό, Λευκοθέα, ἡ θεωρία τοῦ λευκοῦ, Πλούταρχ. 7. σ. 734.

Μελανθέλαιον, τό. Ἔλαιον ἐκ μελανθίου.

Μελάνθεμον, τό. Εἶδος Ἀνθεμίδος, φυτόν τι, Διοσκ. 3, 154.

Μελανθής, ές, ὁ, ἡ (ἄνθος). Ἀνθῶν μέ μαῦρον ἄνθος· καθόλου, μέλας, μαῦρος βαμμένος· μαῦρος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 161. πρβ. λευκανθής.

Μελάνθιον, τό· ἡ »Μελάνθιος πόα» (ἄνθος), εἶδος φυτοῦ, τό ὁποῖον ὁ σπόρος εἶναι ἀρωματικός (μαυρακόκκιον ἢ μαυρόκκουκι), Nigella sativa, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. α'. 22. Διοσκορ. γ'. 93.

* Μελάνθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ) = μελανόθριξ.

Μελάνθρυον, τό· παρά Πολυαιν. δ'. γ'. 3. φαίνεται, ὅτι ταὐτόν ἐστι τῷ, μελάνδρυον, τό ἀλίπαστον τεμάχιον τοῦ θύννου.

Μελανία, ἡ (μέλας). Μελανιά, μαυράδα, ἡ μαυρίλα, ἐξαιρτ. μαύρη κηλίς, ἡ μαῦρον σύνεφον, Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ἡ. 8. »Ὡς περ μελανίαις ἐν τῷ πεδίῳ ἐπί πολύ».

Μελανίζω, ὡς τό μελαίνω. Μελανός ἢ μαῦρός εἰμι· κλίνω εἰς τό μαῦρον.

Μελάνιον, τό. Ὅ ἐστι, μέλαν ἴον. Κυρίως ὁ μανεξές, καλούμενος· ἀντίκειτ. τῷ, Λευκόϊον, ὅ ἐστι, λευκόν ἴον. (υυυυ)

Μελάνιππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Ὁ μαύρους ἵππους ἔχων. »Νυξ μελάνιπποι», Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. σελ. 489. 2) ὄνομα κύριον ἀνδρός, Ἰλ (χ)

* Μελανόγειος, ὁ, ἡ, = μελάγγειος.

Μελανόγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμή). Ὁ μαύρας γραμμάς ἔχων, ἢ μέ τοιαύτας ἐστιγματισμένος.

Μελανοδοχεῖον, τό. Τό περιέχον τήν μελαίνην σγγεῖον, Καλαμάριον· ταὐτόν τῷ, μελανοδόκος, καὶ συγκ. μελανδεκοῦ καὶ τῷ, μελανδόχη.

* Μελανοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Μελανός τό εἶδος, Ἀριστοτ.

Μελανοείμων, ονος, ὁ, ἡ. Ταὐτόν τῷ, μελανείμων.

Μελανόζυξ, υγος, ὁ, ἡ (ζεύγνυμι). Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 546. »Ναῦς μελανόζυξ», ἡ μαύρη κωπηλατῶν καθίσματα (ζυγά) ἔχουσα ναῦς.

Μελανόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ μαύρας τρίχας ἔχων.

Μελανοκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὁ μαύρην καρδίαν ἔχων, »Πέτρα μελανοκάρδιος Στυγός», Ἀριστοφ. Βατρ. 470. καθόλου δέ ἀντί τοῦ, σκληρός, τρομακτικός, σκληροκάρδιος, Ἀριστοφ.

Μελανοκόμης, καὶ μελανόκομος, ὁ, ἡ (κόμη), Ὁ μαύρην κόμην, μαῦρα μαλλιά ἔχων.

Μελανόμαλλος, ὁ, ἡ (μαλλός). Ὁ μαῦρον μαλλί ἔχων.

Μελανόμματος, ὁ, ἡ (ὄμμα). Ὁ μαῦρα ὄμματα ἔχων, μαυρομάτης.

Μελανονεκυοείμων, ονος, ὁ, ἡ (μέλας, νέκυς, εἷμα). Ὁ μαυροφορεμένος, ἤτοι λυπηρά καὶ νεκρικά φορέματα ἔχων, Κωμικ. λέξις παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 1336.

Μελανονεφής, ές, ὁ, ἡ (νέφος), ταὐτόν τῷ, Κελαινονεφής, Γραμμ.

Μελανοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ μέλαν ποιῶν, μαυροποιός.

Μελανόπτερος, καὶ μελανοπτέρυγος, καὶ μελανοπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτερόν, πτέρυξ). Ὁ μαύρας πτέρυγας, πτερά ἔχων.

Μελανόρριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ μαύρας ῥίζας ἔχων.

Μελανόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ μαύρην σάρκα ἔχων, παρ' Ἀθην. σελ. 328. ἡμαρτ. ἀντί τοῦ, μαλακός.

Μελανόστερνος, ὁ, ἡ, καὶ μελάνστερνος (στέρνον). Ὁ μαῦρον στέρνον, ἤτοι στῆθος ἔχων.

Μελανόστερφος, ὁ, ἡ (στέρφος) ποιητ. Ὁ ὢν ἀπό μαῦρον στέρφος, ἢ ὁ μαῦρος στέρφος, ἤτοι δέρμα ἔχων, Αἰσχύλ. παρά τῷ Σχολ. Ἀπολλ. ὁ. 1348.

Μελανόστικτος, ὁ, ἡ (στίζω). Ὁ μαῦρα στίγματα ἔχων.

Μελανόστολος, ὁ, ἡ (στολή). Ὁ μαύρην στολήν ἔχων, μαυροφορεμένος, Πλούταρχ.

Μελάνοστος, ὁ, ἡ ἀντί μελανόστεος (ὀστέον), μαυροκόκκαλος, οὕτως ἠθέλησεν ὁ Ἀριστ. ν' ἀναγνώσῃ ἐν Ἰλ. Φ, 252. »Μελανοστοῦ θηρητῆρος· ἄλλοι δέ ἀρχαῖοι ἔγραψαν, μελάνοσσος (ὀσσε), μελανόφθαλμος· ὁ δέ Οὐόλφ. ἔχει τήν ἀνάγν. τοῦ Ἀριστάρχου, μέλανος, τοῦ θηρητῆρος· ὁ δέ Spohn ἐν Νικηφ. Βλεμμ. σ. 25. προτιμᾷ τήν ἀνάγν. μελανόστης.

Μελανοσυρμαῖος, ὁ, ἡ. Παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 857. καλοῦνται, »Μελανοσυρμαῖος Χαόσι», οἱ Αἰγύπτιοι· εἶπε δέ τοῦτο ὁ Ἀριστοφ. κωμικῶς, παίζων μέ διττήν ἔννοιαν, καθότι δύναται νά παραχθῇ εἴτε ἐκ τοῦ, σύρμα (τό κοντόν σβαρνιζόμενον, συρόμενον φόρεμά τινα), εἴτε ἐκ τοῦ, συρμαία (εἶδος καθαρτικοῦ καὶ κινητικοῦ τῆς κοιλίας, ἐκ μαύρου ῥαφάνου μέ νερόν ἁλμυρόν), τρόπον τινά μαυροφόρος, μαυρόσκατος, καθότι οἱ Αἰγύπτιοι ἔπειρον μαῦρα ἰατρικά.

Μελανότης, ητος, ἡ (μέλας). Τό εἶναι τοῦ μέλανος, μαυράδα, σκοτεινότης, σκοτάδι.

Μελανουρίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ, μελάνουρος, ὁ.

Μελάνουρος, ὁ, ἡ (οὐρά) Ὁ μαύρην οὐράν ἔχων. 2) ὁ μελάνουρος, εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ἔχοντος κηλίδα μελαίνην ἐν τῇ οὐρᾷ, μελανούριον. »Μελανούρου ἀπέχεσθαι», Πυθαγ. β) εἶδος φαρμακερᾶς ἐχίδνης.

* Μελανοτειχής, ὁ, ἡ, ἀντί, μελαντειχής.

Μελανόφθαλμος (ὀφθαλμός). Ταὐτόν τῷ, μελανόμματος.

Μελανόφλεψ, φλεβος, ὁ, ἡ (φλέψ). Ὁ μαύρας φλέβας ἔχων.

* Μελανοφορέω. Μαυροφορῶ, ἐκ τοῦ

Μελανοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φερῶν μαῦρόν τι, ἐξαιρτ. μαῦρα φορέματα.

Μελάνοφρυς, υος, ὁ, ἡ (ὀφρύς). Ὁ μαῦρα ὀφρύδια ἔχων, μαυροφρύδης

Μελανόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ μελαχήν, μαύρην τήν φρένα, τήν ψυχήν ἔχων, σκληροκάρδιος ὡς, μελανοκάρδιος.

* Μελανόφυλλος, ὁ, ἡ, = μελάμφυλλος.

* Μελανόχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός). Μελανός καὶ χλωρός.

* Μελανοχρής, ὁ, ἡ, = μελαγχρής, Ἀττικ.

* Μελανόχροος, ὁ, ἡ, = μελαγχροος. Μελαγχρινός τήν ὄψιν, τό δέρμα, Ὀδ. Τ, 246.

* Μελανόχρως, ωος, ὁ, ἡ, = μελάγχρως, Ἰλ. Ν, 589. »Βύαμοι μελανόχροες».

Μελανόω, ῶ (μέλας). Μέλαν, μαῦρον ποιῶ, μαυρίζω.

Μέλανσις, εως, ἡ (μελαίνω, μελαίνομαι). Τό ποιεῖν ἢ γίνεσθαι μαῦρον, ἀντίκ. τῷ, λεύκανσις.

Μελάνσπερμον, ἀντί τοῦ, μελάνθιον, ἀμφ.

* Μελάνστερνος, ὁ, ἡ, = μελανόστερνος.

Μελαντειχής, ές, ὁ, ἡ (τεῖχος). Ὁ μαῦρον τεῖχος ἔχων, μέ μαῦρον τεῖχος κτισμένος, Πινδ. Ὀλ 14, 28. »Μελαντειχέα δόμον Περσεφόνας (ἔνθα ὁ Boeckh ἐν ed. min. ἔγραψε, μελανοτειχέα)», ο. ε. σκοτεινόν καὶ στερρόν.

Μελάντερος, α, ον, συγκριτ. τοῦ Μέλας, Ἰλ. ἴδε ἐν τούτῳ. »Μελάντερος πίστης», Παροιμία ἐπί τῶν καθ' ὑπερβολήν μεμελασμένων.

Μελαντηρία, ἡ (μελαντήριος, μελαντήρ, μελαίνω) ταὐτόν τῷ, χάλκανθος Διοσκορ. ε. 118), καλκάνθιον βαφή ἐκ χαλκοῦ, μελάνη τῶν ὑποδηματοποιῶν, καρκηδονία Τουρκ. καὶ ἑπομένως κάθε μαύρη βαφή.

Μελαντραγής, ὁ, ἡ (τραγεῖν, μέλας). Μαῦρος καὶ κακός ἐν τῷ τρώγειν, Ἀνάλεκτ. β'. 53. »Μελαντραγές σύκον», μαῦρον πρός τό φαγεῖν, μέλαν τράγημα, ἐπί τῶν κορακίων λεγομένων σύκων.

Μελάνυδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Ὁ μέλαν ὕδωρ, ἤτοι μαῦρον νερόν ἔχων, ἐπίθετον καθαρᾶς καὶ βαθείας βρύσεως, Ἰλ. Π, 3. καὶ Ι, 14. »Κρήνη μελάνυδρος».

Μελάνω. Μαῦρος εἰμί ἢ γίνομαι, Ἰλιάδ. Η, 64. ἴδε Μελανέω. (υυ–) ὅθεν

* Μελάνωμα, τος, τό. Μαυράδα. (υυ–υ)

Μελανωπός, ὁ, ἡ (ὤψ). Ὁ μέλας, μαῦρος κατά τήν ὄψιν. ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, μελαψός, μελαχρινός.

Μελάνωσις, ἡ, ταὐτόν τῷ, μέλανσις.

* Μελάῤῥινος, ὁ, ἡ (ῥινός), ποιητ. Ὁ μαῦρον δέρμα ἔχων, Νόνν. 14, 395.

Μέλας, αινα, ὁ. Μέλαινα, αἴνης, ἡ. Μέλαν, αινον, τό. Μαῦρος, μελανός, σκοτεινός, παρ' Ὅμ. ἐξαιρτ. »Μέλαν εἷμα, ὕδωρ γαῖα μέλαινα», καὶ τ. τ. σημαίνει δέ κυρ. οὐχί εἰλικρινῶς μαῦρος, ἀλλά λέγεται καὶ ἐπί χρώματος ἐρυθροῦ, γαλαζίου, ἢ φαιοῦ, τό ὁποῖον κλίνει περισσότερον εἰς τό σκοτεινόν. »Ναῦς μέλαιναι», μαῦροι πλοῖοι, ἐπίθετον τοῦ πλοίου, εἴτε ἐπειδή εἶναι ἀλειμμένοι ἔξωθεν μέ πίσσαν, εἴτε διά τό βαθύ καὶ ἑπομένως σκοτεινόν ἐμβαδόν τοῦ πλοίου, εἴτε, ἀναλογώτερον τῷ Ὁμηρ. χρήσει καὶ ὀρθότερον, διά τοῦτο, ἐπειδή κάθε πλοῖον, ὅταν σταθῇ ὀλίγον καιρόν εἰς τήν θάλασσαν, φαίνεται πως μαῦρον. 2) σκοτεινός,

πολύς, ἐξαιρτ. ἐπὶ βάτμοσφαίρας καὶ ὅλων τῶν κατὰ ταύτην συμβαινόντων φαινομένων, τὰ ὁποῖα σκοτίζουσι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ὡς ἐσπέρος, νύξ, νέφος, κ. τ. τ. Ὅμ. 3) τροπκ. π. χ. »Μέλας θάνατος», Ἰλ. Β, 834. Ὀδ. Μ, 92. »Ἠὼ μέλαινα», Ἰλ. Β, 859. Ὀδ. Β, 283. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ, »Μέλαν νέφος θανάτοιο», καὶ ἀχεος νεφέλη μέλαινα (Ἰλ. Π, 350. Σ, 22.)», ἐπειδὴ καθ' ὅλας ταύτας τὰς ἐκφράσεις κεῖται ἡ ἔννοια τοῦ σκοτισμοῦ τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας ἢ τῆς ζωῆς, εἰς τρόπον ὥστε τὸ μέλας ἐντοῦθα ἐφάπτεται καὶ προσφύεται τὴν μεταφορικὴν ἐνέργειαν τοῦ, μελαίνω, σκοτίζω· ὡσαύτως, »Μέλαινα δούλη» (Ἰλ. Δ, 117. 191. καὶ ἀλλαχοῦ)» ὀνομάζονται αἱ λύπαι καὶ φροντίδες, ἤτοι ἐπειδὴ κατάγουσιν εἰς μέλαιναν Ἅιδην, ἢ ὀρθότερον, ἐπειδὴ εἶναι ἡνωμέναι μὲ σκότισιν τῶν αἰσθήσεων διὰ λειποψυχίας, ὥστε σκοτίζεται ἡ ὅρασις τοῦ ἀνθρώπου· καθόλου, σκοτεινός, φρικτός, ὠμός, λυπηρός, ἐλεεινός, ἀτυχής, τρόπον τινὰ σκοτισμένος ὑπὸ πένου, καὶ φροντίδων, καὶ ἐκ τούτου συμβολικῶς, καθὼ τοῦ μαύρου χρώματος ἐμπεριλαμβάνοντος τὴν ἰδέαν τοῦ πένθους καὶ τῆς δυστυχίας, ἡ μαύρη φορεσιὰ ἐσήμαινε μεγάλην λύπην, καθὼς τοὐναντίον τὸ λευκὸν χρῶμα ἐσήμαινε χαρὰν καὶ εὐτυχίαν. β) ἐπὶ φωνῆς, σκοτεινή, βαθεῖα, βραγχώδης, Λατ. fuscus, Δίων Κάσσ. 61. »Βραχὺ καὶ μέλαν φθέγγομαι· ἀπεναντίας τοῦ, λαμπρός. γ) »Φρένες μέλαιναι», αἱ κατὰ βάθος ἐρευνῶσαι καὶ στοχαζόμεναι τὰ πράγματα, ἤτοι νοῦς τοιοῦτος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ γνωρίσῃ τις εὐκόλως, ὡς τό, βαθεῖαι φρένες, ἢ φυσιολογικῶς, ὀνομάζονται οὕτως, ὡς καὶ, ἀμφιμέλαιναι, ἐπειδὴ ἐν τῇ στιγμῇ τοῦ πάθους γεμίζονται καὶ πληροῦνται ὑπὸ πένου, θυμοῦ καὶ ἐπιθυμίας ἀγώνος, καθότι φρένες εἰσὶ τὸ διάφραγμα, ἐν ᾧ τὰ περισσότερα πάθη περιστῶσι τὴν καθολικὴν δύναμίν των. Ἀντίκ. τῷ, λευκαὶ φρένες, Πινδ. δ) ἐπὶ συγγραμμάτων, καὶ περιόδων αὐτῶν, σκοτεινός, δυσλήπτος, ὡς ὁ Λυκόφρων, Stat. Sylv. 5, 3, 156. Ἰακ. Φίλ. Θεσσαλ. 44, 4. Πᾶσ' ὅλα ταῦτα τὰ σημαινόμενα ἀντίθ. ἐστὶ κυρίως τό, λευκός. 4) συγκρ. μελάντερος, α, ον (ἐκ τῆς πρωτοτύπου μέλανι), μαυρότερος, Ἰλ. Ω, 94. »Νέφος μελάντερον ἠΰτε πίσσα» Ἰλ. Δ, 277.)», μαυρότερος καὶ ἀπὸ τὴν πίσσαν, διὰ νὰ σημάνῃ τις τὴν εἰς ἄκρον βαθμὸν μαυρότητα, ἢ καὶ, μαῦρος ὡς ἡ πίσσα. Βασ. ἐρ. ἐκ. σ. 90. Παρὰ Στράβ. εὑρῆται καὶ, μελανώτερος· τὸ ὑπερθετ., μελάντατος. — Ἕτερος, ποιητ. τύπος ἐστὶ τό, κελαινός, πολλάκις παρ' Ὅμ. τοὐναντίον δὲ τό, μέλας, εὑρῆται μόνον Ἰλ. Ω, 79 Αἰολ. μέλαις. Πάντῃ καθὼς τό, μέλας κλίνεται μόνον καὶ τό, τάλας. — β) Μέλας, αινος, ὁ, κύριον ὄνομα ἀνδρός, Ἰλ. Δ, 117. ἔτι δὲ ὄνομα πολλῶν ποταμῶν (τὸ Ἄλφα τῆς ἐνικῆς ὀνομ. ἀεὶ μακρόν).

Μέλαγμα, τό (μελαίνω). Μαύρη βαφή· μαύρη κηλίς, μαυράδα, ἀπὸ χυθὲν αἷμα ὑποκάτω τοῦ ἁρματος ἐκ πληγωμένου μέλους, καὶ τὸ τῆς κόμης βάμμα, ἤτοι βάμμα τῆς κεφαλῆς, μαυρή, Πολυδ. κηλὶς ἐν τῇ σελήνῃ, Κλεομ. Μετ.

* ΜΕΛΓΩ, ἄχρηστον πρωτότυπον, ἐξ οὗ τό, ἀμέλγω, τό Λατ. mulceo.

Μελαγμός, ὁ (μελαίνω). Τὸ μαῦρον ποιεῖν, μαύρισμα, τὸ μελαίνειν.

Μέλδω. Ἀπαλύνω, μαλακύνω, ἀφίω τι νὰ ἀναλύσῃ, ἀναλύσαι πειθω, ἀναλύω, τήκω. Παθ. μέλδομαι, γίνομαι ἁπαλός, ἀναλύομαι, τήκομαι. »Λίβης κνίσσῃ μελδόμενος (Ὀδ. Φ, 263)» πάντζερις, ὅστις ἀναλύεται κατὰ τὸ πάχος, ἤγουν ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναλύεται τὸ πάχος χωρὶς ν' ἀναλυθῇ ὁ ἴδιος. Ὁ Ἀρίσταρχος ἀνεγίνωσκε, κνίσσῃ μελδόμενος, τὸ ὁποῖον ἐξελάμβανεν ὡς ἀποθετικὸν ἀντὶ μέλδων, καὶ τοῦτῳ ἕπεται καὶ ὁ Heyne.

Μέλε. Ἐπκ. γ'. πρόσ. παρα. τοῦ μέλω, Ὀδ. Ε, 6.

* Μέλε, ὦ μέλε, Ἀττκ. Ἐλληνική, χωρὶς νὰ ἦναι ποτὲ ἐν χρήσει ἡ ὀνομαστική· ἔστι δὲ ἐξαιρ. ἐν χρήσει παρ' Ἀριστφ. καὶ Πλάτ. ἐπὶ οἰκειακῆς ἢ φιλικῆς προσφωνήσεως πρός τε ἄνδρας καὶ γυναῖκας, ἀντὶ τοῦ, ἀγαπητέ, καλέ, καὶ τ. τ. Ruhnk. Τίμ. σ. 279. Παρὰ τοῖς Μεταγνστ. μόνον ἐπὶ προσφωνήσεως πρὸς ἄνδρας. Θεωρεῖται συνήθως ὡς κατ' ἀποκ. τύπος τοῦ, μέλεε, ἐκ τοῦ μέλεος, ὡς τό, ἠλέ ἀντὶ ἠλεέ· ἐπειδὴ δὲ ἐκλαμβάνεται ἐξάπαντος καὶ ἐπὶ καλοῦ, ὡς παρὰ Πλατ. Θεαιτ. σ. 178. Ε (ἔνθα οὐχ' ἁρμόζει τελείως, ἢ σημασία, κακορρίζικε, ἀ τάλαν, ὦ δείλαιε, ἐκλαμβάνει ὁ Βουττμ. ὡς πρωτότυπον μίαν, ἰδιαιτέραν ἔνομστ. μέλος, τὴν ὁποίαν πάλιν παράγει ἐκ τοῦ, μέλι· τοὐναντίον δὲ, ἀρχαῖος Γραμμτκ. ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, ἐπιμελείας ἄξιε καὶ οἷον μεμελημένε· ἴδε καὶ τὸν Σχολ. Ἀριστφ. Ἰππ. 668. καὶ 134. καὶ Νεφ. 33.

Μελεάγρια, τό· καὶ, μελεάγρα. Εἶδος ὀρνιθοστου φυτοῦ, Ὁ Σουιδ. ἔχει »ῥίζας μελεαγρίων», ἐκ τινος ἀνωνύμου, καὶ χωρὶς ἑρμηνείας.

Μελεαγρίς, ίδος, ἡ. Εἶδος Λιβυκῆς ὀρνιθος, ἐκ τοῦ ἥρωος Μελεάγρου παροιομασθεῖσα.

Μελεάζω (μέλος). Μελῳδῶ, μέλος σχηματίζω, ψάλλω, σχηματίζω τὴν φωνήν μου εἰς τὸ μέλος, modulor, Νικόμαχ. μουσ.

Μελαιδαίνω (μέλω). Φροντίζω, μοί μέλει, ἔχω φροντίδα· μετὰ γενικ. »πενίης», ἐμποιῶ ἐμαυτῷ φροντίδα διὰ τὴν πτωχείαν, Θεόγν, 129. καὶ μετὰ αἰτιατ. Boech Inscr. 1. σ. 20. ἔτι δὲ μετὰ ἀπαρεμφ. »Γῆμαι κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει ἐσθλὸς ἀνήρ, (Θέογν. 185.) οὐ φροντίζει, δὲν τῷ μέλει, ἐπιθυμεῖ, νὰ ὑπανδρευθῇ κακὴν γυναῖκα, ὃν τρόπον καὶ οἱ Λατῖν. non curare λέγουσιν ἀντὶ τοῦ, non desiderare, detrectare. 2) ἐπιμελοῦμαι, ἔχω ἔγνοιαν τινός, περιποιοῦμαι, ὡς τό, θεραπεύω, μετὰ αἰτ. »νοσέοντας», Ἡροδ. 8, 115. ὅθεν

Μελέδη, ἡ· παρ' Ἱππουρ. γυν. ε', ταὐτὸν τῷ, μελεδωνή, μελέτη. Φροντίς.

Μελέδημα, τό (μελεδαίνω). Ταὐτὸν τῷ, μελεδώνη. Φροντίς, μέριμνα, Ὅμ. παρ' ᾧ ἀεὶ ἐν χρήσει τὸ πλῆθ. »Μελεδήματα πατρός (Ὀδ. Ο, 8.)», αἱ φροντίδες διὰ τὸν πατέρα, ὁ δὲ ὑπνος λέγεται, »λύων μελεδήματα θυμοῦ ὑπνος», Ἰλ. Ψ, 62. ἔνθα ἐκφράζει τὸ ἐπίθετον λυτιμελής. 2) τὸ ἀντικείμενον, περὶ οὗ φροντίζει, τοῦ ὁποίου μέλει τινί. πρβλ. μέλημα· ὅθεν

Μελεδήμων, ονος, ὁ, ἡ. Φροντίζων, μεριμνῶν, μετὰ γενικ· ὡς, δόμων φυλακῆς φροντίζων τοῦ νὰ γένῃ, κάμνων, ἀσκῶν, καταγινόμενος, »πέπλων», Αἰσχλ.

Μελεδών, ῶνος, ἡ· καὶ, μελεδώνη, ἡ· καὶ μελῃδών, ονος, ἡ. Φροντίς, μέριμνα, Ὅμ. Ὀμ. Ἀπ. 532. Θεόγν. 883. 2) ὡς ἐπίθ. = μελεδήμων.

Μελεδωνεύς, έος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ μελεδωνός, Θεόκρ. κδ'. 104.

Μελεδώνη, ἡ, ὡς μελέδη, μελεδών, ἐ καὶ ἡ. Φροντίς, μέριμνα, ἐκ τοῦ, μέλω, Ὀδ. Τ, 517. Ἡσ. Ἔ. 66. 2) πρόνοια, κηδεμονία, ἐπιμέλεια καὶ περιποίησίς τινος ἀνθρώπου.

Μελεδωνός, ὁ, καὶ ἡ. Φροντιστής, ἐπιμελητής, μεριμνητής, ὁ φροντίδα ἔχων περί τινος καὶ, ἐπίτροπος, οἰκονόμος, προεστώς, φύλαξ, ἐπιστάτης, Ἡρόδ. 2, 65, 7, 31. πολλάκις μετὰ γενικ.

Μέλεθρον, τό· ἀντὶ τοῦ, μέλαθρον, Ὀππιαν. Κυνηγ. δ', 107. ὡς ἦν ἐν χρήσει καὶ τό, βίρεθρον Ἴωνικ. ἀντὶ βάραθρον.

Μέλει. Μλ. μελήσει παρακ. μεμέληκε· ἐκ τοῦ μέλω, καὶ μελέω. Φροντίζω, μεριμνῶ περί τινος· ὅρα ἀπροσωπ. »Μέλει μοι τούτου· ἤ, μέλει μοι περὶ τούτου· ἤ, μέλει μοι τοῦτο, ἀντὶ τοῦ, τοῦτό μοι ἐστὶν ἐπιμελές, φροντίδα ποιοῦμαι περί τινος, ἐν τῇ καρδίᾳ μου κεῖται, ἐννοιάζομαι, ὀλίγον μοὶ μέλει, Ἀριστοφ. Νεφ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, ὀλίγον φροντίζω. — »Τί δὲ σοὶ μέλει». Εὐριπ. Ἡ συνήθεια ὅτι ἐκφράζει τοῦτο καὶ διὰ τοῦ »Τί σε κόπτει», ἢ τί σ' ἐνοιάζει; Πλάτ. »Οὐδέν σοι μεμέληκεν». Ξενοφ. »Οὐδὲν μέλει μοι τῶν σκωμμάτων». »Μέλει μοι χωρεῦσαι». Σοφοκλ. »Μελήσει μοι», ἐν φροντίδι γενήσεται· καὶ μετὰ ὀνομαστ. καὶ μετὰ αἰτιατ. ὅτε καὶ τὸ πρᾶγμα ὡς ὑποκείμενον κεῖται, Ἰλ. Ε. 490. »τοὶ δὲ χρὴ τά δε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἦμαρ», καὶ Ἰλ. Β, 24. »- καὶ τόσσα μέμηλεν», ἀντὶ τοῦ, διὰ φροντίδος ἐστὶν καὶ Αἰσχ. Προμ. 3, »Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς, ἃς σοι πατὴρ ἐφεῖτο· ἴδε μέλω.

* Μελαίζω, (μέλος), ὡς τό, μελίζω. Εἰς μέλη διαιρῶ, κερματίζω, ἀνατέμνω, Ἀπολλ. 3, 52.

Μελείνος, ίνη, ινον, = μελίνος. Ἐν τοῖς παλ. Μαθημ. σ. 108. κεῖται »μελείνα ὑποστυλώματα».

Μελεϊστί, ἐπίρ. (μελεΐζω). Κατὰ μέλος τι (κόπτειν) μεληδόν, Ἰλ. Ω, 409. ὡς τό τῆς συνηθ. κομμάτια, κομμάτια, κομματιαστά· καὶ κατὰ κῶλα (υ υ - υ).

Μελεμβόρεος, ὁ, ἀντὶ, μελαμβόρεος.

Μελεοπαθής, ὁ, ἡ (πάσχω)· ποιητ. Αἰσχύλ. Θήβ. 965. ταὐτὸν τῷ ἑπομένῳ. Ὁ πάσχων δυστυχίαν, δυστυχὴς διὰ τὰ παθήματά του.

Μελεόπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ταὐτὸν τῷ, μελεοπαθής, Αἰσχύλ. αὐτόθ. Ὁ διὰ τῶν παθῶν δυστυχής.

Μέλεος, έα, εον, παρ' Εὐριπ. καὶ, μελεός, ὁ, ἡ, ὡς τό, ἠλεός, ἀτυχής. Κυρίως, ὅστις φαίνεται πάντοτε ἀγωνιζόμενος χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώνῃ τὸν σκοπόν του. Ἐπιμένως, μάταιος, ἄπρακτος, ἀνωφελής, ἄκυρος, οὐδὲν κατορθόων, καὶ ἀργός, ἀνεύεργτος, ἀνεργής, Ἰλ. Κ, 480. Ψ, 795. Ὀδ. Ε, 416 Τό, μέλεον ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπίθετον, ὡς »μέλεον εὔχος» Ἰλ. Φ, 473)», ἀντὶ, νίκη χωρὶς κέπον, συνήθως δὲ ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ, εἰς μάτην, τοῦ κάκου, Ἰλ. Π, 336. παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ἀντὶ τοῦ, μάταιος, κενός, μωρὸς καὶ δυστυχής, ἄθλιος, δείλαιος, σχέτλιος Ἡσ. Θ. 563. ἐξαιρτ. κατὰ προσφώνησιν, ὡς ἐν τῷ χρησμῷ παρ' Ἡροδ. 7. 140. »ὦ μέλεοι». πολλάκις παρὰ τοῖς Τραγικ. ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ. Πορφ. Εὐρ. Ἐκ. 429. πρβ. μέλε.

Μελεόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Δυστυχής, τὴν φρένα, τὸν νοῦν, ἢ κατεδλιμμένος ὑπὸ τῶν φροντίδων καὶ μεριμνῶν, Εὐριπ. Ἰφ. Τ, 854.

Μελεσίπτερος, ὁ, ἡ (μέλος, πτερόν). Μὲ τὰ πτερὰ φάλλων, ἐπίθ. τοῦ τέττιγος, Lob. Φρυν. σ. 688. καὶ Ἀνθολογ. »μελεσίπτερος ἀκρίς», ἢ διὰ τῶν πτερῶν ἄδουσα.

Μέλεται, μέλ. μελήσεται, ταὐτὸν τῷ, μέλει, καὶ μελήσει, ποιητ. ἴδε μέλω.

Μελετάω, ῶ· Μέλ. -τήσω (μέλω, μελεδαίνω) Φροντιστὴς εἰμί, φροντίζω, μεριμνῶ· ἐν μελέτῃ εἰμί, φροντιστικῶς φέρομαι, μετὰ γενικ. βίου, ἔργου, Ἡσιόδ. Ἔ. 318. 445. 2) ἀντὶ τοῦ, ἐπιμελέομαι, περιποιοῦμαι, αἰτ. ἐξαιρτ. ἐπιτηδεύω τί ἐπιμελῶς, ἀσκῶ, μετέρχομαι, σπουδάζω, μανθάνω τί, π. χ. μαντείαν, Ὅμν. Ὀμ. Ἑρμ. 557. πρβ. Ἡρόδ. 3, 115, 6, 105. Ξεν. »Οἱ τὴν ἱππικὴν μάλιστα μελετῶντες· ἰδιαιτέρως δὲ παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἐπιτοπολὺ κατὰ μετ. διάθ. ἀσκῶ, γυμνάζω ἐμαυτόν, ἐπὶ ῥητορικῶν γυμνάσεων, ὡς ὁ Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 228. μεταχειρίζεται τοῦτο ἐπὶ τοῦ. γυμνάζομαι ἐπί τινα ἔθνος λόγου, ἀνεγινώσκω πολὺ συχνάκις ἵνα μάθω αὐτὸν· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ (οἱ Λατῖ-

νοι ἐσχημάτισαν ἐκ τούτου τό, meditor, ὡς καὶ ἐκ τοῦ σάκρυον τό, lacryma· ὅθεν

Μελέτη, ἡ. Μέριμνα, φροντίς, προσοχὴ καὶ θεραπεία, περιποίησις, Ἡσ. Ἑ. 4:4. Μετὰ γενικ. «πλεόνων, φροντὶς διὰ περισσότερα, Ἡσ. Ἑ. 382. καὶ «μελέτην τινὸς ἔχειν», ἀντὶ, μελετῶν, ἐπιμελεῖσθαι, 450. ὡς παρὰ Λατ. curam gerere rei. 2) ἄσκησις, γύμνασις συνεχὴς πράγματος τινός· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἐπιμέλεια, ζῆλος, σπουδή, ἅμιλλα, Θουκυδ. 3) παρ' Ἀττ. ἐξαιρτ. τὸ νὰ καταγίνεται τινὰς, ἐπάνω εἰς τὴν γύμνασιν τῆς ῥητορικῆς, ἄσκησις ἐπάνω εἰς τοὺς λόγους, ἀπαγγελία, διαλέξεις, καὶ πλαστὸς ῥητορικὸς λόγος, ὡς αἱ μελέται τοῦ Λιβανίου καὶ ἄλλων. 4) τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος τινὸς καὶ τῆς ἐπιμελείας, πᾶν ὅ,τι μελετᾷ τις, ἐπομ. ἐπὶ μὲν ποιητοῦ καὶ τεχνίτου, τὸ ἔργον του, ἐπὶ δὲ σοφοῦ, τὸ συγγράμμα του, καὶ ἐπὶ ἐρωμένου, ἡ ἐρωμένη του, ὡς τὸ μέλημα. Ἐν τῇ πρώτῃ σημασίᾳ συντάσσεται γενικῇ. «Μελέτας βίοιο», Ἡσίοδ. ἔργ. 316. καὶ 443. «τῶν μελέτην ἔχόμεν (457.) περὶ τούτων νὰ φροντίζωμεν. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν στίχ. 412. καὶ 380.

Μελέτημα, τό (μελετάω). Φροντιστικὴ καὶ κοπιαστικὴ ἐργασία, σπουδή· ἔτι δὲ ταύτῳ τῷ, μελέτη καὶ μέλημα.

Μελετηρός, ά, όν. Ὅστις ἀγαπᾷ καὶ προθυμεῖται νὰ γυμνάζεται, γυμναστικός, ἀσκητικός, κατάλληλος εἰς μελέτην, Ξενοφ. Ἀναβ. α', 3'. 5. «φιλομαθέστερος καὶ μελετηρότατος». Παρὰ Φιλοστρ. Σοφ. α, κγ' 2. «συνουσίαι μελετηραί», συνανεστρεφαὶ σπουδακτικαί, διωρισμέναι πρὸς γύμνασιν εἰς τοὺς λόγους.

* Μελετητέον, ῥημ. ἐπίῤῥ. τοῦ μελετάω. Πρέπει νὰ φροντίσῃ τις, ἢ στοχασθῇ περὶ τούτου Πλατ. Γοργ. σ. 427. Β.

Μελετητήριον, τό. Τόπος, ἐν ᾧ γυμνάζονται, γυμνάσιον, Πλούταρχ. 2) ὄργανόν τι, ἐφ' ᾧ, ἢ δι' οὗ γυμνάζονται, Ἀθην. ιθ'. σ. 638. καὶ Ἡσύχ.

*Μελετητικός, ή, όν (μελετάω). Ἀνήκων εἰς γύμνασιν, καὶ ἐξαιρτ. εἰς γυμνάσεις περὶ τοὺς λόγους, ἐπιτήδειος ἢ κλίνων εἰς τοῦτο.

Μελετητός, ή, όν (μελετάω). Μελετημένος, τὸ ὁποῖον πρέπει, ἢ δύναται νὰ μελετήσῃ τινὰς, ἢ νὰ μάθῃ διὰ τῆς μελέτης.

Μελετών, ῶνος, ὁ· ἡμαρτ. ἀναγν. ἐξ Ετυμολόγ. ἀντὶ τοῦ, μελιτέων οἶκος, Ἡσχ. καὶ Φώτ.

Μελέτωρ, ορος, ὁ (μέλω) ποιητ. Φροντιστής, ἐπιμελητής, Σοφ. Ἠλέκτρ. 846.

(Μελέω). ἀρχ. πρωτότυπον, ἐξ οὗ συνηθίζουσι νὰ παράγωσι χρόνους τινὰς τοῦ, μέλω.

Μέλη, ἡ. Εἶδος ποτηρίου, Ἀθην σ. 486.

*Μεληγορέω. Μέλη λέγω· ὑμνῶ, Γρηγ. Θαυμ.

Μεληδόν, ἐπίῤῥ. (μέλος). Ταὐτὸν τῷ, μελεϊστί, Σουΐδ.

Μεληδών, όνος, ἡ, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, μελεδών, ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, φροντὶς, καὶ 2) ᾠδή. «Ἀπρακτοι μεληδόνες», Σιμωνίδ. παρὰ Πλουτάρχ.

Μέλημα, τό (μέλω). Φρόντισμα, ἐκεῖνο, περὶ οὗ φροντίζει ἢ ἔχει τις φροντίδα, τὸ ὑποκείμενον τῆς φροντίδος καὶ τῆς μερίμνης, θεραπείας, περιποιήσεως, τοῦ πόθου· ἢ καὶ, ὡς παρὰ Λατίν. cura, τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτος, ἀγάπημα, ὡς παρὰ Πινδ. Πυθ. 10. 92. «νέαισι παρθένοισι μέλημα», ἐπὶ νέου ὡραίου καὶ ἀνδρὸς παρέχοντος αὐτῇ φροντίδα περὶ αὐτοῦ. «Ἄκρος μ.» τὸ ῥόδον. «Μελέθημα χαρίτων», ὁ Ἴβυκ. «Κλεπτόμενον μ. Κυπριδος», ὑποκλεπτουσα ἀγάπη. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 972. «Ὦ χρυσοδαίδαλον ἐμὸν μέλημα», ἀγαπήμου. 2) καὶ αὐτὴ ἡ φροντὶς, Ἀνακρ. νγ', 843.

Μελησίμβροτος, ὁ, ἡ (μέλησις, βροτός). Τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος, κηδεμονίας, ἢ ἀγάπης τῶν βροτῶν. Περὶ τοῦ ὁποίου φροντίζουσιν, ἐνεσπαρμένοι οἱ ἄνθρωποι· ὁ ὑπ' ἀνθρώπων τιμώμενος, Πινδ. Πυθ. 4, 26.

Μέλησις, ἡ (μέλω). Φροντὶς, μέριμνα, κηδεμονία.

Μελησμός, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, μέλησις, ἀμφιβ.

Μέλι, ιτος, τό. Ὁ γλυκὺς, πηκτὸς, καὶ ξανθὸς χυλὸς, τὸν ὁποῖον αἱ μέλισσαι μετ' ἐπιμελείας ἐκ τῶν ἀνθέων συναγουσι καὶ εἰς τὰ σίμβλα αὐτῶν φυλάττουσιν, Ἰλ. Α, 249. «τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ· ὡς τὸ τῆς συνῃθ. «Μέλι τρεχει ἀπὸ τὸ στόματου. Ἀρίστ. Περίπλ. Ἐρυθ. «μέλι καλάμινον», τὸ λεγόμενον Σάκχαρι». Πολύαιν. δ', γ', 32. «τὸ ζῶν μέλι», τὸ Περσικὸν μάννα, ἐκ τοῦ ὁποίου «ὑόντος μέλιτος παλάθαι τετράγωνοι, ἀνὰ δέκα μνᾶς ἑλκουσαι», ἐφέροντο εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως. (Καθὼς φαίνεται καὶ τὸ πληθ. μέλιτα ἢν ἐν χρήσει ὡς τὸ Λατ. mella. πρβ. μειλίττω ἐν τῷ τέλει.)

Μελία, ἡ. Ἰων. μελίη. Εἶδος δένδρου, φυόμενον ἐν ὀρεινοῖς τόποις, μακρούς, ἰσίους καὶ σκληροὺς κλόνους ἔχον, ἐξ οὗ κατεσκεύαζον οἱ παλαιοὶ τὰ ἔγχη καὶ δόρατα, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ μίλεγαε, λεγόμενον, Ἰλ. Ν, 178. Π, 767. τούτου τὰ εἴδη τρία, Fraxinus excelsior, frax. rotundifolia, καὶ frax. ornus· ἐκ τῶν φύλλων τούτου τοῦ ἐκ τοῦ τρίτου εἴδους, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἐν τῇ Καλαβρίᾳ, καὶ Σικελίᾳ, ἐκκρίνεται τὸ λεγόμενον Μάννα, χρήσιμον πρὸς κάθαρσιν τῆς κοιλίας. Διὰ τὴν ἰδιαιτ. σκληρότητα τοῦ ξύλου τούτου τοῦ δένδρου ἔπλασεν, ὡς μυθολογεῖ ὁ Ἡσ. Ἑ. 147. ὁ Ζεὺς τὴν τρίτην, ἢ χάλκινον ἀνθρώπινον γενεὰν ἐκ μελιῶν. 2) τὸ δόρυ, τὸ ἀκόντιον, τοῦ ὁποίου τὸ ξύλον ἦν ἐκ τοῦ φυτοῦ τούτου κατεσκευασμένον, παρ' Ὁμηρ. πολλαχοῦ· καὶ ἐν Ἰλ. Π, 143. «Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων Πηλίου ἐκ κορυφῆς», τὴν ἐκ Πηλίου ὄρους τμηθεῖσαν.

*Μελίαι, αἱ. Γένος Νυμφῶν, ὅπερ ἐγέννησεν ἡ γῆ, ἐγγαστρωθεῖσα ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ αἵματος κατὰ τὸν εὐνουχισμὸν τοῦ Κρόνου, Ἡσ. Θ, 187. αὗται ἐλέγοντο καὶ, Μελιάδες. Τὸ ὄνομα εἶνίττεται εἰς τῶν Μελῶν τὰς Νύμφας, ὡς τό, Δρυὰς καὶ Ἀμαδρυάς, εἰς τὰς Νύμφας τῶν Δρυῶν, ἢ δένδρων.

Μελιαδής, ές, ὁ, ἡ, Δωρικ. Ταὐτὸν τῷ, Μελιηδής.

*Μελιβόας, ὁ (βοή). Ὁ γλυκὺς βοῶν, ὡς, κύκνος, Εὐρπ. Φαέθ.

Μελίβρομος, ὁ, ἡ (μέλι, βρέμω). Ὁ ἡδέως καὶ προσηνῶς ἠχῶν, Ἀνάλ. β', 97.

Μελιγαθής, Δωρικ. (γηθέω). Ἀντὶ, μελιγηθής. Γλυκὺς, νόστιμος ὡς τὸ μέλι· ἡδὺς καὶ χαρίεις. «Ὕδωρ μελιγαθές», Πινδ.

Μελίγδουπος, ὁ, ἡ (γδουπέω). Ὁ ἡδέως ἠχῶν· ὡς, ἀοιδαί, Πινδ. Νε. 11, 23.

Μελίγηρυς, υος, ὁ, ἡ Δωρικ. μελίγαρυς (γῆρυς). Ὁ γλυκεῖαν φωνὴν ἔχων· ἡδὺς, γλυκὺς ἐν τῷ λέγειν, εὔφωνος, γλυκύφωνος, ἢ μὲ γλυκεῖαν φωνὴν ψαλθείς, ᾠδοιδός, ὕμν. Ὁμ. Ἀπ. 519. «ὄψις», Ὀδ. Μ. 187. «πηδὼν», Ἀνάλεκτ. καὶ Πλουταρχ. ὅστις ἀλλαχοῦ ἀναφέρει ἐκ Πίνδαρ. «ὕμνους μελιγηρέας», ἐν ᾧ ὁ Πίνδαρ. «μελιγάρυς ὕμνοις», λέγει, ἐν Ὀλ. 10, 4, Πυθ. 3, 113. Ἴσθ. 2, 6.

Μελίγλυκος, ὁ, ἡ (γλήνη)· ταὐτὸν τῷ, ἡδυόφθαλμος. Ὁ γλυκὺν γλήνην, γλυκὰ ὄμματα ἔχων, Ἡσύχ.

Μελίγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὁ γλυκεῖαν γλῶσσαν, ὁμιλίαν, φωνὴν, ἠχον, ἔχων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 908. «μελίγλωσσα ἔπη», γλυκείας λέξεις ἔχοντα, γλυκύφωνα.

Μέλιγμα, τό (μελίζω). Ἄσμα. 2) = σύριγξ, παρὰ Μόσχ. γ', 56. «ἔνθα ἄλλοι ἐκλαμβάνουσιν ἀντὶ τοῦ, μελίγμα.

Μελίδουπος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τό, μελίγδουπος.

Μελιειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ μέλιτος ἔχων, ὅμοιος τῷ μέλιτι.

Μελίεφθος, ὁ, ἡ (ἑψω). Ἑψθός, βρασμένος μὲ τὸ μέλι. Παρ' Ἀρρίαν. Περίπλ. Ἐρυθρ. «μελιέφθα χαλκῶ», ἢ καὶ μόνως, μελίεφθα, Ἰνδικὴ τις πραγματεία.

Μελίζω (μέλος). Τὰ μέλη διαιρῶ, χωρίζω· κόπτω τὰ μέλη, ἢ εἰς μέλη, τμήματα, κομματιάζω· καὶ ἀκροτηριάζω. β) σχηματίζω καὶ εἴδω τὴν ἀνήκουσαν μορφὴν εἰς καθέν μέλος. πρβ. διαρθρόω ὡς Ὀπ. Κυνηγ. γ', 159. καλοῦνται, «Οὐ μεμελισμένα τέκεσαι, μὴ ἐσχηματισμένα εἰς μέλη, ἢ κατὰ τὸ μέλη, ἐπὶ τῶν νέων ἄρκτων. 2) Ἐκ τοῦ μέλους, ψάλλω, παίζω, συνηθ. κατὰ μέσ. διάθ. «σύριγγα (Θεόκρ.), μελῳδῶ, μιμοῦμαι τὸ ἆσμα, μιμοῦμαι τὴν ψαλμῳδίαν, «λέξις μελίζουσαν», Διον. Ἁλικ. «Ὅσα μέλη καὶ ἄνθρωπος μελίζεται· παρὰ Στοβ. φυσ. σ. 990. ὅπου ἂν ὄν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ, μερίζεται β) μεταβ. ἐγκωμιάζω, τινὰ ἀοιδαῖς, Πινδ. Νε. 22, 23.

Μελίζωρος, ὁ, ἡ (ζωρός). Ταὐτὸν τῷ, μελίκρατος, μετὰ μέλιτος μεμιγμένος· κυρίως δὲ, ἐκ καθαροῦ μέλιτος ὤν, καὶ γλυκὺς ὡς τὸ μέλι, Νίκανδρ.

Μελιηγενής, ές, ὁ, ἡ (μελία, γένος). Ὁ ἐκ τῆς μελίας γεγεννημένος, φυτρωμένος. Παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. δ', 1841. καλοῦνται «μελιηγενεῖς ἀνθρωποι», οἵτινες παρ' Ἡσιόδ. ἔργ. 144. «χάλκειον γένος ἐκ μελιῶν», λέγεται, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Ἡσύχ. «μελίης καρπὸν» ἔχει καὶ διὰ τοῦ «τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, ἑρμην. Ἔστι δὲ τὸ τοῦ Ἡσιόδου, «ἐκ μελιῶν», γενικὴ πληθυντ. ἀντὶ τοῦ, ἐκ μελιῶν.

Μελιηδής, ές, ὁ, ἡ (ἡδύς). Γλυκὺς ὡς τὸ μέλι, πολλάκις παρ' Ὁμ. π. χ. οἶνος, πυρός, καρπός, ἄγρωστις (καὶ, κηρός, πρίν, ἢ ἐξαιρεθῇ τὸ μέλι, Ὀδ. Μ, 48.) καὶ τροπκ. θυμός. ἡ γλυκεῖα ζωή, Ἰλ. Κ, 495. Ὀδ. Λ, 203. νόστος, Ὀδ. Λ, 100. ὕπνος, Ὀδ. Τ, 551.

Μελίθρεπτος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ μετὰ μέλιτος ἀνατεθραμμένος· θρεμμένος μὲ μέλι, ἐν Ἀναλέκτ. α' 166. «κελιδῶν μελίθρεπτος.»

Μελίθροος, καὶ συναιρ. -θρους, ὁ, ἡ (θρέω). Ταὐτὸν τῷ, μελίθουπος.

Μελίϊνος, ινη, ινον, καί, μέλινος, ίνη, ινον (μελία). Ἐκ ξύλου μελίας. Ἐκ μελίας· οὕτως ἤθελεν ὁ Στέφανος ἀναγιωσκεσθαι τὸ Μελέϊνος, τὸ ὁποῖον ἀνέφερεν ἐκ Θεοφράστου Φυτ. ἱστορ. ε'. (ι)

Μελίκηρα, τά. Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. ε', 15. Τὰ ᾠά, ἢ τὰ γεννήματα τῆς πορφύρας, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουσι τῇ κηρίθρᾳ (τῷ κηρίῳ) τῶν μελισσῶν, καὶ ἐντεῦθεν, κηριάζειν, γεννᾷν τὰ τοιαῦτα ᾠά, Ἀθην. γ', σ. 88. Εὕρηται καὶ, μελικήρα, ἡ (ι)

Μελικηρία, ἡ, καὶ, μελικηρίς, ίδος, ἡ· καὶ μελίκηρον, τό. Ἀχώρ, ἀπόστημά τι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γινόμενον. Γαλην. κατὰ τόπ. α'. Ἐν τε τῶν δέρματι τῆς κεφαλῆς γιγνομένων παθῶν ἐστὶν ὁ καλούμενος ἀχώρ. ἐκ μὲν τοῦ γένους τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων ὑπάρχων, ἰδίας δὲ ἐξαιρέτου προσηγορίας τυχὼν ἐπὶ τῶν συμπτωμάτων ἰδιότητι· λεπτοῖς γὰρ πάνυ τρήμασι κατατετρῶται λεπτὴν ἔχουσιν ὑγρότητος ὀστέμα γλίσχρου — πλησιάζει δὲ αὐτὸ κατὰ τὴν ἰδέαν ἕτερον πάθος τοῦ δέρματος ὁ καλοῦσι κηρίον· ἐπειδὴ τὰς τρήσεις ἔχει μείζονας, ὑγρότητά τε περιεχούσας ὑμηνῶδη μέλιτι παραπλησίαν· «ἢ κατὰ Παῦλον τὸν Αἰγιν. γ'.» Τὸ κηρίον κατατρήσεις ἔχει μείζονας, ὑγρότητος μελιλιτώδους περιεκτι-

κας, παραπλησίως τοῖς τῶν μελιττῶν κηρίοις. Ὅρα Κέλσον ἰε' 16. Παρὰ τοῖς νεωτέροις ὀνομάζεται Λατ. linea favosa διὰ τὴν ὁμοιότητα μὲ τὴν κυρίαν ὀνομασίαν τοῦ μελικήρου.

Μελίκηρον, τό. Ἡ κηρίθρα, ἤτοι ἡ περιεκτικὴ τοῦ μέλιτος πῆτα, ἡ μελιτόπητα τῶν μελισσῶν, Θεόκριτ. κ. 27. 2) = μελικηρία· τὸ πλησ. τοῦ μελίκηρον, ὅρα μελίκηρα.

Μελίκομπος, ὁ, ἡ (κομπέω) ποιητ. Ὁ γλυκέως ἠχῶν, κομπάζων τρόπον τινά, ταὐτὸν τῷ, μελίγδουπος. Πίνδ. Ἰσθ. 2, 46.

Μελικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. μελικῶς. Ἀνήκων εἰς μέλος, ψαλμῳδίαν· μετὰ μέλους συνωδευμένος· ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μέλους ὢν· ὁ ψάλλων, μελίζων, δυνατὸς νὰ ψαλῇ. »Ὁ μελικός«, Λυρικός, ὁ ποιητὴς λυρικῶν ᾀσμάτων.

*Μελίκρηξ, ατος, τὸ· ὅρα τὸ ἑπόμ.

Μελίκρητος, ὁ, ἡ· καὶ, μελίκρητος, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. (κεράννυμι; μέλι). Ὁ μετὰ μέλιτος μεμιγμένος, ἢ κατεσκευασμένος. Τὸ μελίκρητον, καὶ Ἀττικ. »Μελίκρατον, τέω, τὸ συγκεκρασμένον, μεμιγμένον, ἐκ μέλιτος καὶ γάλακτος ποιοῦν, τὸ ὁποῖον ἐσπένδετο εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἐν ᾅδου καὶ εἰς τοὺς θεοὺς τοῦ Ἅδου, Ὀδ. Ι, 519. Λ, 27. δι' ὃ καὶ ῥητῶς. »Μελίκρατα γάλακτεσιν, Εὐριπ. Ὀρ. 115. Ἐπειδὴ μὲν Ὅμηρ. ἑνοῦν μὲ ταύτην τὴν λέξιν καὶ μίγματι ἐκ μέλιτος καὶ ὕδατος· τὸ μελίκρατον ἐλέγετο καὶ, μελίκρας· (συνῆθ. ἀναπληροῦσιν, ὑπακουομ. τοῦ, γάλα, ἢ ὕδωρ, βέλτιον δὲ τοῦ, ποιμ.)

Μελίκταινα; ἡ· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, μελίταινα, Νίκανδρ.

Μελικτής, οῦ, ὁ, Δωρικ. μελικτάς (μελίζω). Ψάλτης, ποιητής, τραγῳδιστής· ἐξαιρετ. ὁ παίζων τὸν αὐλόν· λέγεται καὶ, μελιστής.

Μελιλώτινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ μελιλώτου κατεσκευασμένος.

Μελίλωτον, τό, καὶ, μελίλωτος, ὁ (μέλι, λωτός). Εἶδος λωτοῦ, ἔχον τὴν ὀσμὴν παρόμοιαν τῷ μέλιτι· εἶδος καβαλαρίας (χόρτον) μυρίζον ὡς ἂν τὸ μέλι· ὅρα Στράβ. σελ. 830. καὶ Ἀθήν. σελ. 73. (υυ-υ μόνον δὲ παρὰ Νικ. Ὀνηρ. 897. ἔστι τὸ ἰῶτα ἐν τῇ ἄρσει μακρόν)

Μελίμηλον, τό (μῆλον). Εἶδος μήλου γλυκέως ὡς τὸ μέλι· γλυκύμηλον, γλυκόμηλον. Ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, μηλόμελι.

Μέλινη, ἡ. Ὀσπρίων εἶδος, ὁμοιον κέγχρῳ, panicum miliaceum, Ἡροδ. 3, 117. ὡς τὸ, ἕλυμος, Ἰδὲ Ἕλυμος. (υυ-;)

Μέλινον, τό, ταὐτὸν τῷ, μελίταινα, Varro rei rust. 3, 16, 10. not. p. 573. (ῑ;)

Μέλινος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, μελίνη, ἀμφ. (ῑ;)

Μέλιγνος, ίνη, ινον (μελία). Ἐκ μελίας κατεσκευασμένος, »Δόρυ μελινον«, παρ' Ὅμερ. Ρ, 339. Ἐν Ἰλιάδ. ἀεὶ ἐν χρήσει ὁ ποιητικὸς τύπος, μείλινος· ἐπίθ. τοῦ ἔγχους, δόρατος.

Μελίπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ (παῖς). Ὁ τοῦ μέλιτος παῖς, Ἀνάλεκτ. β'. 379. »Μέλισσαι, ἡ σίμβλοι μελίπαιδες«.

Μελίπηκτον, τό (πήγνυμι). Ὁ ἐκ μέλιτος κατεσκευασμένος πλακοῦς, μελόπηκτα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς τράγημα, Ἀθην. ιδ'. »Ὥσπερ οἱ τὸ μέλιτος ἑψηταὶ τὰ μελίπηκτα«, Βασίλ. ἐπιστολ. πρὸς Λιβάν. 1593. sucrerics confitures, Γαλλ.

Μελίπνοος, συναιρ. ἰπνους, ὁ, ἡ (πνέω). Ὁ γλυκεῖαν πνοὴν ἐκδίδων, ἡδύπνους, εὐωδιάζων ὡς μέλι· καὶ ὑδὲ ψάλλων, Θεόκρ.

*Μελιπτέρωτος, ὁ, ἡ (πτερόω). Γλυκοπτέρυγος, π. χ. μέλεα μουσῶν, Ἀθην.

*Μελίπτορθος, ὁ, ἡ (πτόρθος). Πᾶς, ἐξ οὗ βλαστάνει μέλι.

*Μελιῤῥαβάμυξ, ιγγος, ὁ, ἡ (ῥαβάμυξ). Σταλακτικὸς μέλιτος. (ῑ)

Μελίῤῥοος, ὁ, ἡ, συναιρ. μελίῤῥους, καὶ, μελίῤῥυτος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ὁ μέλι ῥέων, γλυκὺς ὡς μέλι, ποιητ.

*Μέλις, ὁ, ἀντὶ μέλι, λέγει ὁ Σεύθης παρ' Ἀριστφ. Θεσμ. 1102

Μελίσδω, Δωρικ. ἀντὶ, μελίζω, Θεόκρ.

*Μελίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μέλος, σημ. 2.

Μέλισμα, ατος, τό (μελίζω). Ἦμνος, ᾠδή, τραγῳδίδιον, ᾆσμα. 2) Μελῳδία, ψαλμῳδία. »Ἐν ᾠδαῖς τὰ μελίσματα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς γίνονται τοῦ αὐτοῦ μακροῦ γράμματος«, Δημητρ. 74. τὸ ὁποῖον δύναται νὰ παραβληθῇ μετὰ τοῦ ἐκ Διονυσ. κρίτ. Δυσίου 2. κινήσεως μελισμοῦ καὶ πλοκῆς φθόγγων. ἀλλὰ τὰ χειρόγρ. ἐντεῦθεν, μελῶν ἔχουσι. 3) ἦχος ἑνὸς μουσικοῦ ὀργάνου.

Μελισμάτιον, τό, ὑποκορ. Μικρὸν μέλισμα.(ῑ)

Μελισμός, ὁ (μελίζω). Ἡ τῶν μελῶν διαίρεσις καὶ διαχώρησις· διαμερισμὸς τῶν μελῶν, ἤτοι κατακομάτισμα αὐτῶν. 2) τὸ ᾄδειν, ψάλλειν· παρὰ Βρυεν. ἁρμον. σ. 480. τὸ λεγόμενον τρίλλισμα τοῦ ψαλτίματος.

Μελίσπονδα, τά (μέλι, σπένδω), ὑπακουομ. ἱερά. Θυσίαι εἰς πιστά, σπονδαὶ ἐκ μέλιτος, παραβλ. ἐλαιόσπονδα, οἰνόσπονδα, ὑδρόσπονδα.

Μέλισσα, καὶ Ἀττικ. μέλιττα, ης, ἡ. Τὸ γνωστὸν ἡμῖν πτηνὸν ζωύριον, τὸ ὁποῖον συνάζει ἐπιμελῶς ἐκ τῶν φυτῶν καὶ ἀνθέων τὸ κηρίον καὶ τὸ μέλι, Ὅμερ. καὶ Ἡσίοδ. ἀναφιβόλως ἐκ τοῦ, μέλι, καθὼς καὶ σχηματισμὸς μέλιττα, τὸν ὁποῖον ἔχει ὁ Ἐμπεδοκλῆς, παρ' Ἀθην. ιβ'. σελ. 510. »Ἠοῦθῶν μελιττῶν«, ἀντὶ, μελιττῶν· κατ' ἄλλους δὲ Ἐτυμολ. ἐκ τοῦ μέλω, ἢ μέλιττα, καθὸ τὸ ἐπιμελέστατον ζῶον, ὑπάρχει τὸ σύμβολον μεγάλης ἐπιμελείας, ἐπομ. καὶ καλῆς οἰκονόμου, οἰκοδεσποίνης, Simon de mul. 83. 2) μετωνυμ. παρὰ ποιητ. καὶ, τὸ μέλι, Reisig enarr. Soph. OC. 481. »Ὕδατος, μελίσσης· μηδὲ προσφέρειν μέσῳ. πρβ. Epinic. Ath. 10. σ. 432. C. Lobkek Φρυν. σ. 137. 3) τροπκ. ὁ ποιητής, ἡ ποιήτρια, ἐπειδὴ βυζάνουσι τὸ μέλι ἐκ τῶν ἀνθέων τῆς ζωῆς, καὶ ἐξεργάζονται αὐτὸ τεχνικῶς καὶ ἐπιμελῶς εἰς γεῦσιν ἄλλων, Ἰακ. Α. Π. σ. 580. 4) »Μελίσσα Δελφίων«, Πίνδ. Πυθ. ζ, 108. ἡ εἰς τοὺς Δελφοὺς ἱέρεια. παρβλ. Boeckh. expl. Pind. Ol. 6, 36. ἐξαιρ. δὲ, μέλισσαι ἐκαλοῦντο αἱ ἱέρειαι τῆς Δήμητρος καὶ Ἀρτέμιδος, Creutzer's Symbolik, 3. σ. 354. 4. σ. 241. 382. κτ. παρβλ. ἐστὴν, ὅθεν 5) πᾶσα καθαρὰ καὶ σώφρων ψυχή, ὡς τὸ, νύμφη, παρὰ τοῖς μυστικοῖς, π. χ. παρὰ Πορφ. νυμφ. ἀντρ. ἔτι δὲ ἡ σελήνη, καθὸ θεωρουμένη ὡς καθαρὰ καὶ νύμφη. 6) ὄνομα κύριον γυναικός, Ἡροδ. 3, 50. 5. 92. ὅθεν

Μελισσαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῶν μελισσῶν ὢν· ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὰς μελίσσας ἢ διαλαμβάνων περὶ αὐτῶν.

*Μελίσσειος, εία, ειον, = μελισσαῖος, μελίσσιος.

Μελισσεύς, έως, ὁ, ταὐτὸν τῷ, μελισσοκόμος.

Μελισσήεις, ήεσσα, ήεν. Πλούσιος μελισσῶν· γεμάτος ἀπὸ μελίσσας, Νίκανδρ· Ὀνηρ. 2. καὶ Κόλουθος 23.

*Μελισσία, ἡ, = μελισσών.

Μελίσσιος, καὶ, μελίσσειος, ὁ, ἡ. Ἐκ τῶν μελισσῶν κατεσκευασμένος· ἀνήκων εἰς τὰς μελίσσας. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, μελίσσιον, τό, ἀντὶ τοῦ, σμῆνος, ὡς καὶ ἐν τῇ συνῆθ. καὶ ὁ Σουίδ. »Μελισσείου κηρίου«

Μελισσοβότανον, τό (βοτάνη), ταὐτὸν τῷ, μελισσόφυλλον, Σχολ. Θεοκρ. δ'. 25. λέγεται καὶ μελίτταινα, μελίταινα, μέλινον, μελισσόβοτον.

Μελισσόβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὑπὸ μελισσῶν βοσκώμενος, συχναζόμενος, ἢ βοσκημένος. Τὸ οὐδέτρ. εἶναι παρὰ Νικάνδ. Ὀνηρ. 677. ταὐτὸν τῷ, μελισσόφυλλον, μελισσοβότανον.

Μελισσοβότος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μελισσοκόμος.

Μελισσοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω), καὶ, μελισσονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ μελίσσας κομέων, νέμων· ἂς τις ἐπιμελεῖται τὰς μελίσσας, ὁ ἐστὶ φυλάττει, περιποιεῖται, τρέφει καὶ ἔχει αὐτάς· παρβλ. μελισσοπόνος, μελισσοτρόφος, μελιττοπόλος, μελισσουργός.

Μελισσόκρας, ατος, ὁ, καὶ ἡ, = μελιτόκρας. Ὁ μετὰ μέλιτος μεμιγμένος.

*Μελισσονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ βόσκων, τρέφων, κρατῶν μελίσσας, ὡς τὸ μελισσοκόμος. 2) Μελισσονόμοι φαίνεται παρ' Ἀριστφ. Βατρχ. 1273, ὅτι ἦσαν ὑπηρέται τινὲς ἢ ἐπιστάται τῶν μελισσῶν, σημαν. 4. ἐκτὸς εἰμὴ ἂν ἀναγνώσῃ τις ἐντεῦθεν πολισσονόμος.

Μελισσοπόνος, ὁ, ἡ (πονέω), ταὐτὸν τῷ, μελισσοκόμος, Ἀνάλεκτ. β'. 133.

Μελισσόῤῥυτος, ὁ, ἡ, καὶ, μελισσόρυτος (ῥέω, μέλισσα). Ἐκ μελισσῶν ῥεόμενος, ὅς τις χύνεται ἀπὸ τὰς μελίσσας, Ὀρφ. Ἀργ. 572. »Νασμοὶ μελισσόρυτοιο«, τὸ μέλι.

Μελισσισσός, ὁ, ἡ (σώζω). Ὁ τὰς μελίσσας σώζων, προστατεύων, Ἀνθολ. ἐπίθ. τοῦ Πανός.

Μελισσότευκτος, ὁ, ἡ (τεύχω). Ὑπὸ μελισσῶν κατεσκευασμένος. »Κηρία μελισσότευκτα«, ὑπὸ τῶν μελισσῶν κατεσκευασμένα, Πίνδ. λείψ. παρ' Ἐτυμολ.

Μελισσότοκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ ὑπὸ τῶν μελισσῶν γεννηθείς, παραχθείς. 2) Ἐνεργ. μελισσοτόκος, ὁ μελίσσας τίκτων, γεννῶν. »Τμῶν μελισσοτόκων«, Ἀνάλεκτ. γ'. 261. ἀντὶ, ἡδέων· γλυκέων ὕμνων.

Μελισσοτροφεῖον, τό, ταὐτὸν τῷ, μελισσών. ἐκ τοῦ

Μελισσοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω), ταὐτὸν τῷ, μελισσοκόμος. Ὁ τρέφων μελίσσας.

*Μελισσουργεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ μελισσουργοῦ.

*Μελισσουργέω. Μελισσουργός εἰμι.

Μελισσουργία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μελιτουργία. Ἐν τῇ συνῆθ. λέγεται ἡ τῶν μελισσῶν ἐπιμέλεια. Ἡ ἐργασία καὶ ἀνασχόλησις τοῦ μελισσουργοῦ.

Μελισσουργικός, ή, όν, ταὐτὸν τῷ, μελιτουργός. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐπιμελεῖσθαι τὰς μελίσσας, εἰς τὴν ὑπουργίαν τοῦ μελισσουργοῦ.

Μελισσουργός, ὁ, ἡ (μέλισσα, ἔργω). Ὁ τὰς μελίσσας ἐπιμελούμενος, μελισσοκόμος, ὅστις καταγίνεται ἐπιμελούμενος τὰς μελίσσας καὶ ζῇ ἐκ τούτου τοῦ ἔργου. Ὁ μελισσουργός, = μελισσεύς.

*Μελισσοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Τρώγων μελίσσας. (ᾱ)

Μελισσόφυλλον, τό (φύλλον). Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ὀσμὴ εἶναι ὡς ἡ τῆς μελίσσης, μελισσοβότανον, Διόδ. Σικελ. γ'. 118.

Μελισσόχορτον, τό, ταὐτὸν τῷ, μελισσοβότανον.

Μελίσσω, ποιητ. ἀντὶ, μειλίσσω, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 1037. Ἰδὲ μειλίσσω.

Μελισσών, καὶ Ἀττικ. μελιττών, ῶνος. Τόπος, εἰς ὃν φυλάττονται αἱ μέλισσαι· ὡς τὸ, μελισσοτροφεῖον.

Μελιστάγής, ές, ὁ, ἡ καὶ, μελίστακτος, ὁ, ἡ (στάζω), Μελέαγρ. ἐπιγρ. α. 33. Ὁ μέλι στάζων.

Μελιστής, οῦ, ὁ (μελίζω), = μελικτής. Ψάλτης, λαλητής.

Μέλιτα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ μέλισσα, μόνον παρ' Ἐμπεδοκλ.

Μελίταινα, ἡ, = μελίτταινα. καὶ

Μελιταῖον, τό. Κυνίδιον μικρόν, Σουίδ. καὶ Ἡσύχ. Ἀρτεμίδ. β'. ιά. »Οἵ τε ἐπὶ τερπωλὴν (κύνες) καὶ οἱ μελιταῖοι λεγόμενοι, ἔ ἐστιν, οἱ ἐκ τῆς Μελίτης νήσου ὄντες. Τοῦτο τὸ εἶδος

τῶν σκύλων εἶναι μικρὸν καὶ συνείδιξον μέλιστα αἱ γυναῖκες νὰ κρατῶσιν εἰς τὸν κόλπον των ἢ εἰς τὴν ἀγκάλην.

Μελίτεια, ἡ (μέλι), παρὰ Θεοκρ. ταὐτὸν τῷ, μελισσόφυλλον, μελισσοβότανον, Νίκανδ. Ὀνηρ. 354. Θεόκρ. 4, 25.

Μελίτειον, καὶ, μελίτιον, τό (μέλι). Ποτόν τι ἐκ μέλιτος καὶ ὕδατος διὰ τῆς ἀφ' ἑαυτοῦ ζυμώσεως (βράσεως) κατεσκευασμένον, ὑδρόμελι· καὶ τὸ ἐκ ὀρυοβαλάνων κατεσκευασμένον, Πλούτρ. Ἠθικολ. γ'. Κοῖντ. Σμυρν. δ'. 5. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφκ. 365.

Μελιτερπής, ἐος, ὁ, ἡ (τέρπω). Ὁ γλυκὰ τέρπων, ὁ ὡς μέλι γλυκύς, Ἀνθολογ.

Μελιτήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα), = καλήμερος, παρ' Ἡσυχ. Ἡδύς, γλυκύς, ἐπὶ ἀγαθῶν καὶ καλῶν ἡμερῶν.

Μελιτήριος, ία, ιον, καὶ, μελιτηρός, ά, όν, καὶ, μελίτινος (μέλι). Ὁ ἐκ μέλιτος ὢν· ἀνήκων εἰς μέλι· γλυκὺς ὡς τὸ μέλι. »Μελιτήριον ἄγγος» (Πολυδ. ι. 193.), ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἐμβάλλουσι μέλι.

*Μελιτίδης, ου, ὁ, πατρωνυμ. τοῦ μέλιτος· καὶ εἰς τις ἐν Ἀθήναις ὡς παροιμία γενόμενος μωρός (ἀχμάκης), ὡς τό, μαμάκυθος, Ἀριστοφ. Βατραχομ. 991.

Μελιτίζω. Μεταχειρίζομαι ἰατρικῶς τὸ μέλι εἰς ἄλειψιν, ἤγουν ἀντὶ σακχάρου· ὅθεν, μελιτισμός, ὁ, Παῦλ. Αἰγιν. ε'. 17. ἡ τοιαύτη ἰατρικὴ χρῆσις τοῦ μέλιτος.

*Μελίτινος, ίνη, ινον, = μελιτήριος, μελιτηρός.

Μελίτιον, τό, = μελίτειον.

*Μελιτισμός, ὁ (μελιτίζω). Ἡ ἰατρικὴ χρῆσις τοῦ μέλιτος εἰς ἄλειψιν· ἴδε καὶ μελίζω.

Μελιτίτης, ου, ὁ, οἶνος, ὁ μετὰ μέλιτος ἡτοιμασμένος οἶνος, vinum mulsum.

Μελιτοειδής, ἐος, ὁ (εἶδος) Ὁ τὸ εἶδος, ἢ τὸ χρῶμα τοῦ μέλιτος ἔχων.

Μελιτόεις, εσσα, εν (μέλι). Μελιτοειδής, ἢ ἐκ μέλιτος κατεσκευασμένος· γλυκὺς ὡς ἂν μέλι, καθόλου νόστιμος, ἡδύς. »Μελιτόεσσαι (Ἡρόδ. Η'. 41. συνυπακουομ. τὸ μάζα,) πλακοῦς μετὰ μέλιτος, μπουρέκι, Τουρν. Πολυδ. ς'. 76. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 508. Ἐκ τοῦ μελιτόεσσα. ἔκαμαν οἱ Ἀττικ. κατὰ συναλ. μελιτοῦττα, ὡς οἰνοῦττα κ.τ.τ. λέγεται δὲ καὶ, μελιτοῦς, ὁ, συνυπακμ. πλακοῦς.

Μελιτόκρας, ατος, ὁ, καὶ ἡ (κεράννυμι), = μελίκρατος. Μέλι κεκραμένος.

Μελιτοπωλέω, ῶ (πωλέω). Μέλι πωλῶ. ὅθεν

Μελιτοπώλης, ου, ὁ, καὶ, μελιτοπῶλις, ιδος, ἡ. Ὁ τὸ μέλι πωλῶν, ἢ τὸ μέλι πωλοῦσα.

Μελιτοτροφέω (τρέφω). Μετὰ μέλιτος τρέφω. 2) = μελισσοτροφέω. ὅθεν

Μελιτοτροφία, ἡ. Ἡ διὰ μέλιτος τροφή.

Μελιτοτρύγησις, εως, ἡ. Ἡ τοῦ μέλιτος τρύγησις.

Μελιτουργεῖον, τό (ἔργον). Τόπος, ἔνθα γίνεται τὸ μέλι, ἢ κυψέλη, ὁ σίμβλος τῶν μελισσῶν.

Μελιτουργέω, ῶ (μελιτουργός). Μέλι ἑτοιμάζω, κάμνω. ὅθεν

Μελιτουργία, ἡ. Ἡ τοῦ μέλιτος ἑτοιμασία· καὶ τὸ ἔχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι τὰς μελίσσας. ὅθεν

Μελιτουργικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς μελιτουργίαν.

Μελιτουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ τὸ μέλι ἑτοιμάζων, κατασκευάζων· καὶ ὁ τὰς μελίσσας ἐπιμελούμενος, μελισσουργός.

*Μελιτοῦς, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ μελιτόεις, = μελιτοῦττα· ὅρα μελιτόεις.

Μελιτοῦττα, ἡ, κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ, μελιτόεσσα, ὑπακ. τοῦ, μάζα. Πλακοῦς τις ἐκ μέλιτος καὶ ἀλεύρου κατεσκευασμένος, ὡς τό, οἰνοῦττα, κ.τ.τ. καὶ, μελιττοῦς, ἀντὶ, μελιτόεις, ὑπακουομ. πλακοῦς.

Μελιτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ μέλι φέρων.

Μελιτόχροος, καὶ συναίρ. μελικόχρους, ὁ, ἡ, = μελίχροος.

Μελιτόω, ῶ. Μετὰ μέλιτος μιγνύω, κατασκευάζω, ἢ ἀλείφω μετὰ μέλιτος· ποιῶ τι γλυκὺ διὰ τοῦ μέλιτος. »Ἀγγεῖον μεμελιτωμένον», Πλούταρχος.

Μέλιττα, ἡ, Ἀττικ. ἀντὶ, μέλισσα.

*Μελίτταινα, ἡ, = μελισσοβότανον.

Μελίττιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μέλιττα. Μικρὰ μέλισσα. 2) τὸ σίμβλον, τὸ κουβέλι τῶν μελισσῶν, σχηματισθὲν ὡς τό, κηφήνιον, σφηκίον, κ.τ.τ. Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. θ'. 4.

Μελιττοπηχεῖν, παρὰ Σουίδ. ἔνθα, κατὰ Φώτ. πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, μελιττοπτηχεῖν, ἐκ τοῦ, πτήσσω, τὸ κρούοντας ψόφον ποιεῖν, ἵνα μὴ αἱ μέλισσαι προσπέτωνται, καθὼς π, χ. κάμνουσιν, ὅταν ἐκβάλῃ τῶν σίμβλων τὸ νέον μελίσσιον. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, μελιττοπολεῖν, ἔχει.

Μελιττοπολέω, ῶ. Μετὰ μελισσῶν περιφέρομαι, συναναστρέφομαι μὲ τὰς μελίσσας, περιποιοῦμαι καὶ ἀνατρέφω μελίσσια, καταγίνομαι εἰς τὴν αὔξησιν αὐτῶν. ἐκ τοῦ

Μελιττοπόλος, ὁ (πολέω). Ὁ πατὴρ τῶν μελισσῶν, ἤτοι ὁ καταγιόμενος εἰς περιποίησιν καὶ αὔξησιν τῶν μελισσῶν. Ἀριστοτ. Ἀκουμ. 65.

*Μελιττοπτέρωτος, ὁ, ἡ (πτερόω). Ἔχων πτερὰ μελίσσης, Πρατίνας παρ' Ἀθην. 14 σ. 653. A. Voss mythol. Briefe, 2 pag. 54.

Μελιττοπτηχόω (πτήσσω). Κτυπῶν εἰς χαλκόν, κάμνω κρότον διὰ νὰ ἐμποδίσω τὰς περιπλανωμένας μελίσσας ἀπὸ τοῦ νὰ πετάξωσι καὶ φύγωσι. Ἴδε μελιττοπηχεῖν.

Μελιττοτροφεῖον, τό, καὶ, μελιττοτρόφος, ὁ, ἡ, Ἀττικ. ἀντὶ μελισσοτροφεῖον, μελισσοτρόφος.

Μελιττουργέω, μελιττουργία, μελιττουργός, Ἀττικ. ἀντὶ, μελισσουργέω, κ.τ.λ.

*Μελιττοῦττα, ἡ, = μελιτοῦττα.

Μελιττώδης, εως, ὁ, ἡ (μέλιττα, εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τῆς μελίσσης ἔχων.

Μελιττών, ῶνος, ὁ, Ἀττικ. ταὐτὸν τῷ, μελισσών.

Μελιτώδης, εος, ὁ, ἡ (μέλι, εἶδος). Τὸ εἶδος, ἢ τὸ χρῶμα τοῦ μέλιτος ἔχων· ὅμοιος τῷ μέλιτι, ὡς ἂν μέλι.

Μελίτωμα, τό (μελιτόω). Πλακοῦς ἐκ μέλιτος, Διοσκορ. δ'. 64. Βατραχ.

Μελίτωσις, εως, ἡ (μελιτόω). Ἡ διὰ τοῦ μέλιτος γλύκανσις.

*Μελίφθεγκτος, ὁ, ἡ (φθέγγομαι), καὶ

Μελίφθογγος, ὁ, ἡ (φθογγή). Ὁ ἡδύ, γλυκὺν φθόγγον ἔχων, ἡδύφωνος, καθόλου δὲ, γλυκύς, χαρίεις, νόστιμος.

Μελίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ διὰ τῆς γλυκύτητος τὴν καρδίαν γλυκαίνων, εὐφραίνων, γλυκύς, Ἰλιάδ. Ζ, 264. »Οἶνος μελίφρων· πυρός, σῖτος, Ὅμηρ. καὶ, ὕπνος, Ἰλ. Β, 34. Θυμός, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 428. καὶ, προσηνὴς ὡς τὸ μέλι.

Μελίφυλλον, τό (φύλλον), ταὐτὸν τῷ, μελισσόφυλλον, Νίκανδρ. Ὀνηρ. 554.

Μελίφυρτος, ὁ, ἡ (φύρω). Ὁ μετὰ μέλιτος πεφυρμένος, μεμιγμένος, Ἀνθολογ.

Μελίφωνος, ὁ, ἡ (φωνή), ταὐτὸν τῷ, ἡδύφωνος. Γλυκόφωνος, γλυκόηχος.

Μελίχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός). Ξανθός, κίτρινος ὡς τὸ μέλι.

*Μελίχροιος, ὁ, ἡ (χροιά), = μελίχροος.

Μελίχροος, χροῦς, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ τὸ χρῶμα τοῦ μέλιτος ἔχων, ξανθός. (συχνάκις συγκόπτεται μὲ τὸ, μελιχρός.)

Μελιχροποιέω, ῶ. Μελιχρόν, γλυκὸν ὡς τὸ μέλι ποιῶ, ἐκ τοῦ

Μελιχρός, ά, όν. Γλυκὺς ὡς τὸ μέλι, Θεοκρ. 5, 96. 2) μετὰ μέλιτος κατεσκευασμένος· συνέχεται μετὰ τοῦ, μελίχροος. (ἄνευ συνθέσεως καὶ κατ' εὐθεῖαν ἐκ τοῦ μέλι σχηματισθέν, ὡς τό, πενιχρὸς ἐκ τοῦ πενία.)

Μελίχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός. Ξανθός, κίτρινος ὡς τὸ μέλι ἢ ὡς ὁ χρυσός, Ὀππιαν. Κυνηγ. 1, 351.

*Μελιχρώδης, ὁ, ἡ (μελίχρους, εἶδος). Ξανθὸς τὴν ὄψιν ὡς τὸ μέλι, Στράτων.

Μελίχρωος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μελίχροος, πολλ' σμφ. Boeckh Min. σ. 139.

*Μελίχρως, ωτος, καὶ, οος (χρώς), = μελίχροος.

Μέλκα, ἡ. Ἀναψυκτικόν τι καὶ ὀρεκτικὸν ἔδεσμα (φαγητόν) τῶν Ῥωμαίων, ἐκ γάλακτος κατεσκευασμένον, Γαλην. μεθοδ. 7. Παῦλ. Αἰγιν. Γεωπον. (ἐκ τοῦ Γερμ. Melk. Milch. Molke, τὸ καθ' αὑτὸ παρ' Ἕλλ. ὀξύγαλα, Morell. cod. mss. Lat. bibl. Non. σ. 67.)

Μέλλαξ, ακος, ὁ. Ἔφηβος, μείρακ, νέος, νεοτ. λέξις, Γλωσσ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει μέλακες, νεωτεροι· ἄλλοι δὲ γράφουσι, μίλαξ, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ὀνομοτικὸς (ἤτοι ἐκ τοῦ μέλλω ὡς τὸ μελλείρην, μελλίφηβος, ἢ συγγν. τῷ, μείραξ.) [ακος;]

Μελλέβιος, ὁ, ἡ (μέλλω, βίος), ταὐτὸν τῷ, ἡμιθανής, Ἡσύχ.

Μελλείρην, ἡ μελλίρην, ενος, ὁ (μέλλω, εἴρη), παρὰ Λακεδαιμ. ταὐτὸν τῷ, μελλέφηβος. Ἴδε Εἴρη. Πλούταρχ. εἰς Λυκοῦργ. 17. »Κίρηνας δὲ καλοῦσι τοὺς ἔτος ἤδη δεύτερον ἐκ παίδων γεγονότας. Μελλείρενας δὲ τῶν παίδων τοὺς προσβυτάτους· οὗτος οὖν ὁ εἴρην εἶναι ἔτη γεγονώς, ἄρχει τῶν ὑποτεταγμένων ἐν ταῖς μάχαις. κ.τ.λ.»

Μελλέποσις, ἡ μελλόποσις, εως, ὁ, καὶ ἡ (μέλλω, πόσις). Ὅστις, ἤτοι μέλλει νὰ ὑπανδρευθῇ· ὁ μέλλων ἀνὴρ γυναικός, ἢ ἡ μέλλουσα γυνὴ ἀνδρὸς γενέσθαι.

Μελλέπταρμος, ὁ, ἡ, = μελλόπταρμος (πταίρω). Ὁ μέλλων, ἢ ὁ θέλων, ἐν ἀκμῇ ὢν νὰ πταρμισθῇ καὶ διὰ τοῦτο στρέφων τὸ λευκὸν τοῦ ὀμματίου πρὸς τὰ ἄνω, Ἀριστοτέλ. προβλ. λά. »Καί τοι κρύπτεται τοῦ μελανὸς τι, καὶ τοῖς ἄνω βάλλουσι τὰ λευκὰ τῶν ὀμμάτων, ὡς μελλοπτάρμοιεν.

Μελλέφηβος, ὁ, ἡ (μέλλω, ἔφηβος). Ὁ πλησιάζων νὰ γίνῃ ἔφηβος, ὁ μέλλων νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐφήβων, ὁ ἐγγὺς ὢν τοῦ ἐλθεῖν εἰς ταύτην τὴν ἡλικίαν (ἥβην).

(Μελλέω), ἄχρηστον πρωτότυπον, ἐξ οὗ συνηθίζουσι νὰ παράγωσι χρόνους τινὰς τοῦ μέλλω.

*Μέλλημα, ατος, τό (μέλλω). Ἀργοπορία, ἄργητα, ἀναβολή, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 815.

Μέλλησις, εως, ἡ, καὶ, μελλισμός, οῦ, ὁ (μέλλω). Τὸ ἀργοπορεῖν, χρονοτριβεῖν, ὀκνεῖν, ἀναβάλλειν, ἢ διστάζειν· ἄργητα, ἀργοπορία, βραδύτης, ὑπέρθεσις ἢ ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ· καὶ διατριβὴ καὶ ὁ μεταξὺ καιρός, διάστημα. 2) τὸ θέλειν, προσμένειν, ἐκδέχεσθαι· ἢ θέλησις, προσδοκία, τὸ ἐπίκειεσθαί τι, τὸ εἶναί τι εἰς ἀκμὴν, ἐγγὺς νὰ γένῃ, συρρῇ. »Μελλισμοῦ σημεῖαι, σημεῖα τῆς ἀρχομένης ἀῤῥωστίας, Ἀρετ. 3, 11. Θουκυδ. δ'. 126. »Οὗτοι δὲ τὴν μέλλησιν μὲν ἔχουσι τοῖς ἀπείροις φοβεράν». «Διὰ βραχείας μελλήσεως» (Θουκυδ. ε'. 66.), μετὰ μίαν μακρὰν ἐν τῷ μεταξὺ ἀναβολὴν τοῦ καιροῦ.

Μελλιτής, οῦ, ὁ (μέλλω). Ὅς τις ἀργοπορεῖ, βραδύνει, ἀναβάλλει τὸν καιρόν, ὀκνεῖ, ἢ διστάζει.

Μελλητιάω, ῶ, ἐφετικὸν τοῦ μέλλω. Ἀγαπῶ, ἔχω ὄρεξιν νὰ ἀργοπορῶ, ὀκνῶ, ἢ διστάζω.

Μελλητικός, ή, όν (μέλλω). Ἀνήκων ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ ἀργοπορεῖν καὶ ἀναβάλλειν τὸν καιρόν, ὀκνεῖν ἢ διστάζειν.

Μελλιέρη, ἡ (μέλλω, ἱέρη). Ἡ μέλλουσα, ἐν ἀκμῇ οὖσα, ἡ, διωρισμένη οὖσα νὰ γένῃ ἱέρισσα. Ἰδέ ἱέρη.

*Μέλλιχος, ἀντί, μείλιχος, ὅρα μειλίσσω.

Μελλόγαμος, ὁ, ἡ (μέλλω, γαμέω), = μελλόπεσις. Ὁ μέλλων γαμεῖν, νυμφευθῆναι, ὅς τις μετ' ὀλίγον θέλει νὰ ὑπανδρευθῇ. »Μελλόγαμος γυμβρίων, Θεόκρ. κβ'. 140.

Μελλοδειπνικός, ἡ, ὄν (δεῖπνον). Γινόμενος ἐν ὅσῳ νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ δεῖπνον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1153. »Μέλος μελλοδειπνικόν», τὸ ὁποῖον ψάλλεται, ἢ παίζεται, ὁπόταν ἦναι ἐν ἀκμῇ, θέλῃ νὰ δειπνήσῃ τινάς.

Μελλοθάνατος, ὁ, ἡ (θάνατος). Ὁ ἐν ἀκμῇ, ἐγγὺς ὢν θανάτου πολλὰ γέρων, ὁμῆρ.

Μελλονικάω, (νικάω). Κυρίως, Ἀναβάλλω, ὑπερτίθημι τὸν καιρόν, ἀργοπορῶ νὰ νικήσω. Ἀριστοφ. Ὄρν. 639, εὐφυῶς καὶ εὐστόχως παίζων περὶ τοῦ στρατηγοῦ Νικίου ὅστις ἀνέβαλε τὸν καιρὸν μὲ διαφόρους προφάσεις εἰς τὸ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν τῆς Σικελίας ἐκστρατείαν.

Μελλονύμφιος, ὁ, ἡ (νυμφίος). Ὁ μέλλων νυμφίος γενέσθαι.

Μελλόνυμφος, ὁ, ἡ (νύμφη). Ὁ ἐγγὺς ὢν νὰ ἀρραβωνισθῇ ἢ νυμφευθῇ, ἐξαιρ. ἐπὶ γυναικός, ἥτις λέγεται καὶ, ἡ μελλονύμφη, ἡ μέλλουσα νύμφη γενέσθαι, ἡ ἀρραβωνισμένη ἢ συμβιβασμένη (συβασμένη)· ὅθεν παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 207. »Ἀ μελλόνυμφος πλαγγά,« τῶν μελλονύμφιων, τῶν μελλόντων ὑπανδρευθῆναι παρθένων ὕμνος, ἆσμα, ἀπεναντίας τοῦ, ἀρτέναι κλαγγά.

Μελλόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ μέλλων, ἐν ἀκμῇ ὢν νὰ γένῃ ἐκ νηπίου κόρος, παῖς, ἢ κόρη. Καὶ Ἡσύχ., ὁ ἀπὸ ἕνδεκα ἐτῶν προκόπτων (προβαίνων) παῖς τῇ ἡλικίᾳ.

Μελλόποσις, εως, ὁ, καὶ ἡ (πόσις). Ὁ ἐγγὺς ὢν νὰ γένῃ σύζυγος, ἀνὴρ γυναικός, ἢ γυνὴ ἀνδρός, εἰς ἀκμὴν ὢν γάμου· λέγεται καὶ μελλόπεσις.

Μελλόσπαρμος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Μελλέσπαρμος.

Μέλλω, Μ. μελλήσω, Ἀόρ. ἐμέλλησα, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. εἰ αὐξήσεως τῆς χρονικῆς αὐξήσεως, ἤμελλον, ἠμέλλησα. Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἐνεστῶτα καὶ παρατατικόν· Ἡ κυρία σημασία τοῦ μέλλω ἐστὶν εἶμαι εἰς ἀκμὴν, εἶμαι ἕτοιμος, μετὰ τῆς ἀπαρεμφ. ἐκείνου, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς ἀκμὴν νὰ πράξῃ τις ἢ πάθῃ, ὡς ἐπιτοπολὺ μετὰ μέλλοντος ἀπαρεμφ., σπανιώτ. δὲ μετὰ τοῦ ἐνεστ., καὶ σπανιώτατα μετὰ τοῦ ἀορ. τῆς ἀπαρεμφ., ὅστις, οὗτος ἂν καὶ ἀμφιβάλλεται παρὰ τινων ἀρχαίων, π. χ. τοῦ Φρυνιχ. σ. 336., εὑρηται ὅμως οὐχὶ μόνον παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ν, 777. Π. 46. Σ. 98. 362. Ψ, 773. Ω. 46. Ὀδ. Δ, 377. Ξ, 133., ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Ἴων. καὶ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, ὅρα Boeckh Πιν. Ὀλ. 8, 32. καὶ ἐξαιρτ. Lobeck Φρυν. σ. 133. 745. ἐπειδὴ, δὲ πρὸς τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ τῆς λέξεως ταύτης κεῖται καὶ ἄλλη τις σημασία, ἤτοι ἡ παρασημασία τοῦ, μελετῶ, κατὰ νοῦν ἔχω, φροντίζω (ὅρα Schaef. Διον σνθ. σ. 12), εἶναι ἀναμφίβολος ἡ κατὰ τὴν ῥίζαν προσοχὴς συγγένεια μεταξὺ τοῦ μέλλω καὶ μέλω, προσέτι δὲ οὐκ ἀπίθανος καὶ ἡ συγγένεια μετὰ τοῦ Λαν. velle Διαφέρει δὲ τοῦ καθ' αὑτὸ μέλλοντος χρόνου κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν, μέλλω, ἀντίκειται τῷ πραγματικῶς καὶ ἀναντιρρήτως ὑπάρχοντι ἢ γεγονότι, χωρὶς ὅμως ῥητῆς ἀναφορᾶς καὶ σχέσεως εἰς καιρόν τινα, ὁ δὲ Μέλλων χρόνος ἐμφαίνει τὸ μέλλον ἀπεναντίας τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρωχημένου, ὥστε διὰ τοῦτο τὸ αἴτιον γίνεται ἡ χρῆσις τοῦ μέλλω τόσον πολυειδής, ὥστε πολλάκις δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν αὐτὸ, ὅταν θέλωμεν, μόνον μὲ ἄλλα βοηθητικὰ ῥήματα, θέλω, δύναμαι, πρέπει, ἢ διὰ τῶν λέξεων πιθανῶς, ἐνδέχεται κ. τ. τ., ὡς ἐκ τῶν περισσοτέρων ἐκ τοῦ Ὁμήρου παραδειγμάτων γίνεται δῆλον.

1) Εἶμαι ἕτοιμος, εἰς ἀκμὴν, θέλω (νὰ κάμω ἢ πάθω τί), καὶ (ὅταν θέλῃ τις νὰ φανερώσῃ ῥητὴν θέλησιν ἢ ἐλεύθερον τινὰ σκοπὸν), μελετῶ, ἔχω σκοπὸν ἢ κατὰ νοῦν στοχάζομαι, ὅτε πολλάκις συνάπτεται καὶ μετὰ τοῦ, τάχα, π. χ. »Καὶ δή μιν τάχ' ἔμελλε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν δώσειν ὦ θεράποντι καταξέμεν (Ἰλ. Ζ, 54), ἤτο τότε εἰς ἀκμὴν νὰ τὸν ἐγχειρίσῃ εἰς τὸν ὑπηρέτην του διὰ νὰ τὸν ὑπάγῃ εἰς τὰ πλοῖα τῶν Ἑλλήνων. »Ἔμελλε στρέψεσθαι ἐκ χώρης Ἰλ. Ζ, 515.)«, ἤτον εἰς ἀκμὴν νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπ' ἐκεῖνον τοῦ μέρους.« »Ἔμελλε διεξιμεναι πεδίον δε (Ἰλ. Ζ, 393),« ἤτον εἰς ἀκμὴν νὰ τρέξῃ ἔξω εἰς τὸν κάμπον. »Θήσειν ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἀλγεά τε στονάχεά τε Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι (Ἰλ. Β, 39.),« ἐμελλόνα νὰ προτιθεφορτίσῃ τοὺς Τρ. καὶ Δαν. με συμφορὰς καὶ θλίψεις, ἀναστεναγμούς. »Οὐκ ἄρ' ἔμελλες λήξειν ἀπατάων (Ὀδ. Ν, 293.),« σὺ δὲν ἤθελες λοιπὸν νὰ παύσῃς ἀπὸ τὰς ἀπάτας. »Μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον (Ἰλ. Ψ, 544.),« ἐπειδὴ μελετᾷς νὰ μοὶ ἁρπάσῃς τὸ βραβεῖόν μου. »Οὐ' ἄρ' ἔμελλον πείσειν (Ἰλ. Χ. 356.),« οὔτε ἐστοχαζόμην, ἐπίστευον, ὅτι ἤθελον νὰ τὸν καταπείσω· ὡσαύτως καὶ κατὰ τὰ ἀκόλουθα χωρία μετὰ τοῦ μέλλοντος τῆς ἀπαρεμφ. Ἰλ. Κ, 336. 365. Λ, 22. 181. Μ. 3. 601. Ὀδ. Δ, 514. Ζ, 135. Ι, 378. Κ, 275. Λ, 596. Ρ, 412. Ψ, 393. Χ, 9. Ἅτμ. Ὀμ. Ἀπ. 101. Ἡρδτ. Ζ, 4, 80. 5, 75. 7, 157, 8, 40. μετὰ τοῦ ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμ., Ὀδ. Π, 112. Τ, 94. Ἡρόδ. 6, 108. καὶ μετὰ τοῦ ἀπαρεμφ. ἀορ., Ἰλ. Ψ, 773. Ἡτ. Ἀπ. 126. Θεογν. 152. 1074. — 2) πρέπει νὰ... εἶναι εἱμαρμένον, διωρισμένον ἐπὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸ θέλημα τῶν θεῶν ἢ τῆς εἱμαρμένης, πρέπει ἀφεύκτως νὰ γένῃ, ἢ βεβαίως ἐπίκειται, π. χ. »Ἦρ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλε (Ἰλ. 36, Ὀδ. Β, 156.),« τὰ ὁποῖα ἔμελλον, ἔπρεπε (κατὰ τὸ θεῖον θέλημα) νὰ μὴ ἐκτελεσθῶσι· »Οὐ πείσεσθαι ἔμελλε Ἰλ. Ψ, 466.« Ὀδ. Γ, 146) ἔπρεπε (κατὰ τὸ θέλημα τῆς εἱμαρμένης) νὰ μὴ τὸ κατορθώσῃ διὰ πειθοῦς· Τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν (Ἰλ. Β, 694.), ἔμελλεν, ἤτον αὐτῷ διωρισμένον ὑπὸ τῆς μοίρας νὰ ξυπνήσῃ πάλιν εὐθύς (ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπὸ τὴν ὀργήν του). Ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀίζυϊ πολλῇ Ὀδ. Η, 270.),« μοὶ ἦτο διωρισμένον νὰ παλαίσω ἀκόμη μὲ πολλὴν συμφορὰν· ὡσαύτως καὶ κατὰ τὰ ἀκόλουθα χωρία μετὰ τοῦ μέλλοντος τῆς ἀπαρεμφ. Ἰλ. Β, 724. Ε, 265. 686. Λ, 817. Μ, 34. 113. Π, 460. Ρ, 278. Τ, 98. Φ, 47. Ω, 85. καὶ Ὀδ. Δ, 107. Ζ, 165. Θ, 510. Ι, 230. Κ, 26. Ν, 384. Ρ, 364. Φ, 98. 418. Ψ, 221. Ω, 28. 470. καὶ Ἅτμ. Ὀμ. Ἀπ. 521. Ἑρμ. 15. Δημ. 454. μετὰ δὲ τοῦ ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. ἐν Ἰλ. Γ, 497. ὕμν. Ὀμ. Ἀπ. 379. καὶ μετὰ τοῦ ἀπαρεμφ. ἀορ. ἐν Ἰλ. Π, 46. Σ, 98. σπανιώτατα δὲ ἐν χρήσει ἐπὶ πράγματος, γινομένου κατὰ τὸ θέλημα τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἐν Ἰλ. Λ, 700. »Περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θελήσεσθαι ἔμελλον, ἤτοι ἔπρεπον αὐτοὶ (κατὰ τὸ θέλημα τῶν Ἠλείων) νὰ ἀγωνισθῶσι περὶ τρίποδος· ὅθεν παρὰ τοῖς Ἀττικ. »Ὁ μέλλων χρόνος,« ὁ καιρὸς, ὅστις ἔσται βεβαίως, ὁ ἐπικείμενος, τὸ μέλλον· καὶ, »Τὰ μέλλοντα,« τὰ ἐπικείμενα, μέλλοντα νὰ ἔλθωσι πράγματα, ἢ τὰ ὁποῖα προσμένει τις ἢ ἐλπίζει νὰ γένωσι. — 3) πρέπει ἀναγκαίως, ὀφείλω, ὅταν ἐξ ἑνὸς ὁμολογουμένου πράγματος πρέπει νὰ ἐπιφέρῃ τις καὶ συμπεράνῃ τί, καὶ νὰ παραστήσῃ τὸ συναγόμενον ὡς ἀναντίρρητον καὶ ἄφυκτον, ὅτε συχνάκις περιρρίζεται αὐτῇ ἡ σημασία πάλιν διὰ τοῦ ἀβέβαιον ποιοῦντος τὸ πρῶτον μόριον, που, π. χ. »Μέλλω που ἀπέχεσθαι Διὶ πατρὶ (Ἰλ. Φ, 83.),« πρέπει βέβαια, καθὼς συμπεραίνω ἐκ τῶν τυχῶν μου, νὰ μισοῦμαι, νὰ ὑπέσω εἰς τὴν ὀργὴν (disgrace) τοῦ Διός.« Οὕτω που Διὶ μέλλει φίλον εἶναι (Ἰλ. Β, 216. Ι. 23. Ν, 226.) πρέπει βέβαια, ὡς συμπεραίνω ἐκ τῆς ἐκβάσεως, νὰ εἶναι οὕτως ἀρεστὸν εἰς τὸν Δία. »Τά μέν που μέλλεν ἀγασσασθαι θεὸς αὐτός (Ὀδ. Δ, 181.),« βέβαια ταῦτα ἔπρεπε καὶ ὁ θεὸς αὐτὸς νὰ ἐθεώρησεν ὡς παρὰ μεγάλα· »Μελευσόμεναι δέ σ' ἔμελλε δαίμων (Ὀδ. Δ, 274.)« θεός τις πρέπει νὰ σοὶ τὸ ἐπρόσταξε, παρήγγειλε· »Μέλλω ἀθανάτους ἀλιτέσθαι (Ὀδ. Δ, 377.),« πρέπει βέβαια νὰ ἐπείραξα τοὺς θεοὺς, νὰ ἡμάρτησα κατ' αὐτῶν· καὶ ἐντελῶς »Εἰδ' οὕτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι (Ἰλ. Α, 564.),« ἐὰν οὕτως εἶναι, πρέπει, ἀναγκαίως ἕπεται νὰ μοὶ εἶναι οὕτως ἀρεστόν. 4) πολλάκις παρίστησι τό, μέλλω, πιθανότητα τινὰ ἢ ἐνδεχόμενον, δυνατόν τι γενέσθαι, καὶ τότε ἐκφραζόμεθα συνήθως μὲ τό, θὰ καὶ τὸ ῥῆμα, ἢ μὲ τὸ ἠμπορῶ καὶ ἀπαρέμφ., ἢ καὶ μὲ ἐπίρρ. βέβαια, ἴσως, πιθανῶς, καὶ ἡ διὰ τῆς ἀπαρεμφ. περιστατικομένη πρᾶξις ἀντιτάττεται, καθὸ ψιλὴ προυπόθεσις, εἰς τὴν βεβαιότητα ἢ πραγματικὴν ὕπαρξιν, π. χ. »Τάδε μέλλετ' ἀκούειν (Ὀδ. Δ, 94. Ἰλ. Ξ, 125.),« ταῦτα ἠμπορεῖτε νὰ τὰ ἠκούσατε, ἢ θὰ τὰ ἠκούσατε, ἢ, πιθανῶς, ἴσως τὰ ἠκούσατε. »Μέλλεις δὲ σύ ἔδμεναι (Ὀδ, Δ, 200),« βέβαια θὰ τὸ ἠξεύρεις, πιθανῶς τὸ ἠξεύρεις· »Πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι (Ὀδ. Χ, 322.).« βέβαια πολλάκις θὰ παρεκάλεσες, ἀναμφιβόλως ἐνχήθης. »Ὅτι που μέλλουσιν ἄριστοι βουλὰς βουλεύειν (Ἰλ. Κ, 326.), ἐνθα βέβαια θὰ συμβουλεύονται, φαίνονται συμβουλευόμενοι οἱ ἡγεμόνες περὶ τοῦ νὰ φύγωσιν ἢ πολεμήσωσιν.« »Ὦ μέλλεις εὐχεσθαι (ἰλ. Λ, 364. Ψ, 451.),« τὸν ὁποῖον σὺ θὰ παρακαλεῖς, πιθανῶς παρακαλεῖς, φαίνεσαι (δείκας), ὅτι παρακαλεῖς, εὐχεσαι. »Ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν Ὀδ. Σ 19.),« εὐτυχίαν δίδουσι βέβαια, ἢ θέλουσι δώσει βέβαια οἱ θεοί. »Εἰ αἰεὶ δή μέλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε ἔσσεσθαι (Ἰλ. Μ, 323.),« ἐὰν ἡμεῖς ἐδυνάμεθα νὰ ἡμεθα πάντοτε ἀθάνατοι καὶ χωρὶς νὰ γηράζωμεν· »Μέλλει μέν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι (Ἰλ. Ω, 46.),« ἐνδέχεται μὲν καὶ νὰ ἔχασε τις ἄλλον ἀγαπητότερον, πλησιέστερον συγγενή· »Ἄλλοτε δήποτε μέλλον ἐρωήσαι πολεμοιο μέλλω (Ἰλ, Ν, 777.),« ἐν δέχεται ἄλλοτε νὰ ἀπέφυγον περισσότερον τὴν μάχην, ὅμως κατὰ τὸ παρὸν βέβαια ὄχι. »Μέλλουσι κύνες ῥιόν ἀπ' ὀστεφιν ἑρύσαι (Ὀδ. Ξ, 133.),« ἐνδέχεται νὰ ἐξέσχισαν τὰ σκυλιὰ τὸ πετζὶ ἀπὸ τὰ κόκκαλα·« »Καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι, πῶς δὴ ἔγωγ' οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κακὰ ῥάψαι; (Ἰλ. Σ, 362.),« καὶ ἐνδέχεται καὶ ἄνθρωπός τις νὰ ἐβοήθησε τινὰ φιλικῶς, καὶ πῶς ἐγὼ (ἡ Ἥρα) νὰ μὴ παρασκευάσω εἰς τοὺς Τρῶας κακὰ καὶ δυστυχίαν; κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον πρέπει νὰ ἐνοήσῃ τις καὶ τὰ ἀκόλουθα δύο χωρία, ἐν Ὀδ. Α, 232. »Μέλλει ποτὲ οἶκος ἀφνειὸς ἔμμεναι,« ἐνδέχεται νὰ ἦτο ποτὲ (κατὰ τὸ θέλημα τῶν θεῶν ἢ τῆς εἱμαρμένης) ἡ οἰκία πλουσία· καὶ, ἐν Ὀδ. Σ, 138. »Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι,« ἐνδέχεται ποτὲ νὰ ἤμουν καὶ ἐγὼ μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν εὐτυχὴς· τὰ ὁποῖα ταῦτα δύο χωρία εἶναι διὰ τοῦτο ἀξιοσημείωτα, διότι τούτων τό, μέλλω, συντάσσεται μὲ ἐντελῶς πως παρωχημένον· πλὴν τοῦτο τὸ παρωχημένον κεῖται τόσον μακρὰν, ὥστε φαί-

νεται ἀμφίβολον ἐν ὑπῆρχε ποτὲ τιθέντι, ὥστε ἄρα καὶ ἐνταῦθα τὸ μέλλω σημαίνει τό, ἐνδέχετο νὰ ἦτο ποτὲ οὕτω· ὡς τόσον, ταῦτα τὰ δύο χωρία δύνανται νὰ ἑρμηνευθῶσι καὶ κατὰ τὴν β'. σημασίαν, ἤγουν, ἔμελλε ποτὲ (ἤτοι διωρισμένον) αὕτη ἡ οἰκία νὰ ἦναι (κατὰ τὸ θέλημα τῆς εἱμαρμένης) πλουσία, ἐνόσῳ ὁ Ὀδυσσεὺς ὑπῆρχεν αὐτοῦ· ἐγὼ ἔμελλον ποτὲ νὰ ἦμαι μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν εὐτυχής. — 5) πέντοτε μόνον θέλω, χωρὶς τιθέντι νὰ κάμνω ἢ πράττω, ἀφίνω τι ὡς ἐπικείμενον ἢ μέλλον, ὅηλ. ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω, βραδύνω, ὀκνῶ, συλλογίζομαι, δειλιῶ, φοβοῦμαι νὰ πράξω τι, καὶ διὰ τοῦτο ὅλο συλλογίζομαι, μόνον παρὰ τοῖς Ἀττικ., ὅ τινες ἔχουσι καὶ μέτρον, μέλλομαι ὅλως ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ μέλλω· συντάττεται δὲ συνηθέστερον ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασίᾳ τό, μέλλω, μετὰ τοῦ ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. πλὴν εὑρίσκεται καὶ παραδείγματα τινὰ τοῦ ἀορ. καὶ μέλλ. τῆς ἀπαρεμφ., τὰ ὁποῖα ὁ Ἑλμτλ. ἐν Εὐρ. Μηδ. 1209. βέβαια προπετῶς πως μεταβάλλει εἰς τὸν ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. «Ὁ δ' οὐκ ἐμέλλησεν ἀλλὰ ταχὺ εἶπεν,» Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. γ'. 15., δὲν ἐτυλλογίσθη πολὺν καιρὸν, δὲν ἄργησεν, ἀλλά· «— — Οὐκοῦν δεῖ μέλλειν,» αὐτόθ. Ζ'. ε. 76., ἄρα, δὲν πρέπει τινὰς νὰ ἀναβάλλῃ τὸν καιρὸν, δὲν πρέπει νὰ ἀργοπορῇ· ὁ αὐτ. Ἑλλην. Δ'. ἀ. 17. «Ὁ δ' οὐκ ἐμέλλησεν, ἀλλὰ προστησάμενος τὰ ἅρματα, — — ἐκέλευεν ἐλαύνειν,» δὲν ἀργοπόρησε, δὲν ἔχασε καιρόν. «Ὡς μὴ μέλλοιτο, ἀλλὰ παραίνοιτο τὰ δέοντα,» Ἀναβάσ. Γ'. ἀ. 41. ὡς καὶ τὸ «Τιμῶν τὰ ἰσχυρότατα ἐλπιζόμενα μέλλεται,» Θουκυδ. ἐ. 111., ἡ δικαίας μεγάλη καὶ δυνατὴ βοήθεια συνίσταται ἀκόμη εἰς τὴν ἐλπίδα, καὶ τὴν προσμένετε ἀκόμη νὰ ἔλθῃ. 6) πολλάκις παραλείπεται καὶ ἐννοεῖται ἡ εἰς τὸ μέλλω ἐνήνουσα ἀπαρέμφατος, ὅταν τὸ ἴδιον ῥῆμα προυπῆρχεν αὐτοῦ ἢ αὐτὸς ἔπειτα ἐπιφέρεται· π. χ. «Τὰς μὲν ἐπόρουν, τὰ δὲ ἔμελλον, τὰ δὲ ἠπείλουν τῶν πόλεων,» ἔνθα μετὰ τὸ, ἔμελλον προσυπακ. τὸ πορεῖν· Πλατ. Θεαίτ. «Οὔτ' αὐτὸς δύναμαι ποιεῖν ἐμαυτόν ὡς ἱκανῶς τι λέγω, οὔτ' ἄλλου, ἀκούσαι λέγοντος οὕτως, ὡς σὺ διακελεύῃ, οὐ μὲν δὴ οὐ οὐδ' ἀπαλλαγῆναι τοῦ μέλλειν,» ἔνθα συνυπακ. τὸ, λέγειν οὕτως· «Τὸν δ' υἱὸν, ἔφη, ἑώρακας αὐτοῦ ὡς καλὸς ἐστί;» ἀλλὰ τὸν υἱόν του τὸν εἶδες πόσον εὔμορφος εἶναι; ἐφ' ᾧ ἕπεται ἡ ἀπόκρισις. «Τί δ' οὐ μέλλω; (ὅηλ. ἑωρακέναι αὐτόν) καὶ πῶς νὰ μὴ τὸν ἴδω; καὶ, «Τί οὐ μέλλει; Ξενοφ. Ἑλλην. Δ'. ἀ. 6. καὶ, «Πῶς γὰρ οὐ μέλλει;» Πλάτ. Φαίδων σ. 78. Β. Ὁμοίως, φαίνεται τὸ μέλλω συντασσόμενον ἐστὶ ὅτε αἰτιατ., ὡς παρὰ Θουκ. «Ὅ, τι δὲ μέλλετε, εὐθὺς καὶ μὴ ἐς ἀναβολὰς πράττετε,» πᾶν ὅ, τι θέλετε, ἔχετε εἰς τὸν νοῦν σας (νὰ κάμετε), κάμετέ το παρευθὺς, καὶ μὴ τὸ ἀναβάλλετε· ἐνταῦθα ὅμως ἡ αἰτ. ὅ, κρέμαται ἀπὸ τῆς ἐκ τοῦ πράττετε ὑπακουομένης ἀπαρεμφ. πράττειν· ὡς τόσον πλέον αἰσθητὴ ἔστιν ἡ παράλειψις τῆς ἰδίας ταύτης ἀπαρεμφ. παρ' Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1124. καὶ Ὀρ. 1180, Porn. πρβ. ἐθέλω. 7) παρ' Ἰωσήπ. προοίμ. εἰς τὴν ἀρχ. 2. «Μέλλει γὰρ περιέξειν,» ὡς βοηθητικὸν ῥῆμα· ὡς καὶ τό, θέλει· 8) παρὰ τοῖς Γραμματικ. ὁ μέλλων (μετὰ τοῦ χρόνου, ἢ καὶ ἀνευτοῦ χρόνου), σημαίνει, ὁ μέλλων χρόνος τῶν ῥημάτων, Λατ. futurum.

*Μελλώ, οῦς, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, μέλλησις, Αἰσχ.

Μελογραφέω (μελογράφος). Μέλη, ὕμνους, ᾠδὰς γράφω, ὅθεν

Μελογραφία, ἡ. Τὸ μέλη, ᾠδὰς γράφειν, Ἀναλεκτ. γ'. 271.

Μελογράφος, ὁ, ἡ (μέλος, γράφω). Ὁ μέλη, ὕμνους γράφων, ποιητὴς μελῶν.

Μελοθεσία, ἡ, (θέσις) Ἡ σύνθεσις μελῶν, ἀσμάτων, μελῳδιῶν, ἢ ἑνὸς μέλους (χαβᾶ).

Μελοκοπέω, ῶ (μελοκόπος). Τὰ μέλη ἀποκόπτω, ἢ κατακόπτω· ὅθεν

Μελοκόπησις, ἡ, Προκλ. παράφ. Πτολεμ. 280. καὶ

Μελοκοπία, ἡ· ἡ τῶν μελῶν κατάκοψις, ἀπόκοψις.

Μελοκόπος, ὁ, ἡ (μέλος, κόπτω). Ὅστις κατακόπτει, ἢ ἀποκόπτει τὰ μέλη.

*Μέλομαι, ὅρα μέλλω, 3.

Μελοποιέω, ῶ (μελοποιός). Μέλος, ὕμνον, ᾠδὴν ἢ μελῳδίαν ποιῶ· μελῳδικὸν καὶ ἁρμονικὸν ποιῶ, Λογγῖν· κή. 2. βάλλω εἰς μουσικήν. Παρ' Ἀθην. εὑρίσκεται μετοχικὴ παθ. παρακ. μὲ διπλοῦν ἀναδιπλ. μεμελοπεποιημένος, ὡς τό, ὀνομακτοπεποίηται· ὅθεν

Μελοποιητής, οῦ, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Μελοποιός, Ἀνθολ.

Μελοποιΐα ἡ. Τὸ ποιεῖν μέλη, ᾠδὰς, ἢ μελῳδίας, τό βάλλειν εἰς μουσικὴν, ἀπεναντίας τοῦ, παιδεία, τὸ ὁποῖον σημαίνει ψιλὴν γυμναστικὴν, Πλατ. Συμπ. σ. 187. Δ.

Μελοποιός, ὁ, ἡ (μέλος, ποιέω). Ὁ μέλη ἢ μελῳδίας ποιῶν, συνθέτων, ποιητὴς τοιούτων· καὶ = λυρικός.

Μέλος, εος, ους, τό. Ἓν μέρος ἢ μόριον τοῦ σώματος ἀνθρώπου ἢ ζώου, τὸ ὁποῖον διά τινος ἁρμοῦ συνδέεται μετ' ἄλλου τινὸς μέρους, οἷον αἱ χεῖρες, οἱ πόδες, κ. τ. λ. Ἰλ. Λ, 668. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ. παρ' οἷς ὅμως ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. συνήθ. ἐν χρήσει τὸ πληθ. «Κατὰ μέλεα,» ἀπὸ μέλος μέλος, μεληδόν, Ἡροδ. 1, 119. ὡς τό, κατὰ μελεῖστι· β) παρὰ νεωτ. πᾶν μέρος ἀπὸ τινος συστήματος, ἑταιρείας, κ. τ. τ. 2) ὕμνος, ᾠδὴ (τραγούδιον). Ἐκλήθη δὲ οὕτω παρὰ τὸ μελίζεσθαι καὶ διαιρεῖσθαι τοὺς τόνους αὐτοῦ εἰς στροφὰς, εἰς στίχους, πόδας, συλλαβὰς, κ. τ. τ. ὡς ἓν ὀργανικὸν ὅλον, τὸ συγκείμενον ἐκ μερῶν. Τὰ διάφορα εἴδη τούτου ὅρα παρὰ Φωτίῳ Βιβλ. Κώδ. σλθ'. ἐν ἀρθρ. Πρόκλου χρηστομαθείας ἐκλογαὶ· συχνάκις τὰ Μέλη, σημαίνει ἐξαιρετ. τοὺς ὕμνους, τὰς ᾠδὰς τοῦ χοροῦ ἐν τῇ Τραγῳδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ, Herm. ol metr. p. 780. κτ. β) τὸ εἶδος τοῦ ψάλλειν τὸ μέλος, ἢ μελῳδία, ψαλμῳδία, cadence Αὕτη ἡ νεωτέρα μέν, ἀλλ' ἐν τῷ Ἀττικ. πεζῷ λόγῳ ἐπικρατοῦσα σημασία εὑρίσκεται κατὰ πρώτον ἐν Θμν. Ὀμ. 18, 16. εἶτα δὲ παρὰ Θεογν. 759. πολλάκις δὲ καὶ παρ' Ἡσ. καὶ Πινδ. «Ἐν μέλει φθέγγεσθαι,» Πλάτ. Σοφιστ. σ. 227, Δ. ὅθεν μέλπω. «Παρὰ μέλος,» ἐκμελῶς, ἔξω τοῦ δέοντος· (οὐχὶ παρὰ τό, μέλω, μέλλον δὲ παρὰ τό, μέλι, μελίσσω, μειλίσσω, ἀλλὰ καὶ τοῦτο πολλ' ἀμφίβολον, ἐπειδὴ τό, μέλος ἐπὶ τῆς σημασίας, ᾠδὴ, δὲν δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς πρώτη σημασία.)

*(Μελός) ὅρα μελέ.

Μελοτυπέω, ῶ (μέλος, τύπτω). Κτυπῶ μέλος, ἤτοι ψάλλω κατὰ τὸ ῥυθμόν, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1164.

Μελουρίς, ιδος, ἡ, = μολουρίς, ἐξ Ἐτυμολ. ἀμφ.

Μέλπηθρον, τό (μέλπω). Κυρίως μέλος καὶ χορὸς, σκίρτημα μὲ τραγούδι· καθόλου, εὐφροσύνη διατριβή, παίγνιον. Ἐν Ἰλ. ἀεί, «Μέλπηθρα κυνῶν» (Ν, 233), ἢ, μέλπηθρα κυσὶν (Ἰλ. Ρ, 255. Σ, 179). ἐπὶ μὴ θαμμένων λειψάνων, ὡς ἔλωρ, παίγνιον τῶν σκύλων, λείψανον, τό ὁποῖον καταξεσχίζουσιν οἱ σκύλοι· σκαράγματα, ἐλείσματα, τὰ ἐκ τοῦ λειψάνου κομμάτια, τὰ ὁποῖα σύρουσιν οἱ σκύλοι, παίζουσι μετ' αὐτῶν. Ζήτ. Μελπή.

*Μελπήτωρ, ορος, ὁ (μέλπω), ποιητ. Ψάλτης.

*Μελπομένη, ἡ. Ὄνομα τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσ. Θ. 77. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐξαιρετ. ὡς προστάτις τῆς τραγῳδίας θεωρουμένη· κυρίως, ἡ ψάλλουσα· ἐκ τοῦ

Μέλπω, (μέλος). Ψάλλω τί, ἑορτάζω ψάλλων καὶ χορεύων, π. χ., Ἐκάεργον, Ἰλ. Α, 474. ἔτι δὲ, ὡς καὶ τὸ μέσον, ἀμεταβ., Ἡτ. Λεῳ. 34. Ἀποθ. Μέσον, μέλπομαι, Μ. ῥωμαι. ψάλλω, Ὀδ. Δ, 17. Ν, 27. Ἔμν. Ὀμ. φορμίζων, κιθαρίζων ψάλλω παίζων τὴν φόρμιγγα, τὴν κιθάραν· ἔτι δέ, ψάλλω καὶ χορεύω, χορεύω χορὸν κύκλῳ, Ἰλ. Π, 182. Ἔμν. Ὀμ. 18, 21. «Μέλπεσθαι Ἄρηϊ Ἰλ. Η, 241),» ἢ εἰς τιμὴν τοῦ Ἄρεως. ἤτοι πεζῶς μάχεσθαι, ἀλληγορ. καὶ ποιητ. ἐλαμβανομένου τούτου ὡς χορεύ ὅπλων. ὁ Σχολ. σημειοῖ· Μέλπεσθαι, κυρίως μὲν παίζειν, ἢ τέρπεσθαι· νῦν δὲ οἷον κινεῖσθαι εὐχερῶς κατὰ τὴν μάχην· ἀλλ' ἐντεῦθεν σημαίνει παιδιάν τινα παίζειν ἤτις ἦν ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἄρην, εἰς ἣν ἐμάχοντο ἀνὴρ πρὸς ἄνδρα, παιδιᾶς χάριν καὶ χαρᾶς· συντάσσεται δὲ καὶ αἰτ., καθὼς καὶ τὸ ἐνεργ., Ἡσ Θ. 66. Πίνδ. Πυθ. 3, 139. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. καθόλου, παίζω· ἀπτεῖζομαι· τέρπομαι, εὐφραίνομαι· Παρὰ δὲ τοῖς Ἑκκλησ. ταὐτὸν τῷ, ὑμνῶ, ἀνυμνῶ, ψάλλω.

Μελπῳδός, ὁ, (ᾠδή). Ταὐτὸν τῷ, μέλπων, ψάλλων ᾠδὰς, ὑμνῶν, ἄδων, ὑμνῳδὸς, Ἡσύχ.

Μελύδριον, τό ὑποκορ. τοῦ, μέλος. Ἠδύριον, Μόσχ. καὶ Ἀρστφ. Ἐκκλ. 883. (ὡς τό, ἑλκύδριον, λογύδριον κτ.)

Μέλω, Μ. μελήσω. Εἶμαι ἀντικείμενον τῆς φροντίδος, ἀσχολίας, περιεργείας, ἢ ἐπιμελείας τινός, ἐν ἐπιμελείᾳ εἰμί τινος (εἰς τό στόμα τινὸς εἰμί), ἐνδιαφέρεται τις περὶ ἐμοῦ· π. χ. «Πᾶσι δόλοισιν ἀνθρώποισι μέλω Ὀδ. Ι, 20.),» διὰ τοὺς παντοίους δόλους καὶ πανουργίας εἶμαι ἀντικείμενον τῆς φροντίδος, τοῦ φόβου, ἢ (ἐπὶ καλοῦ) ἀντικείμενον τῆς συμπαθείας καὶ περιεργείας, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, ὅστις ἦτον εἰς τὰ στόματα ὅλων τῶν ἀνθρώπων, γνωστὸς εἰς ὅλους β) φροντίζω εἶμαι εἰς φροντίδα, Εὐρ. 2) συνήθ. ἐν χρήσει τὸ μέλω ὡς ἀπρόσωπον ἐπὶ τρίτου προσώπου,» μέλει, μέλουσι, παρατ. ἔμελε, μέλ. μελήσει ἀπαρεμφ. ἐνεστ. καὶ μέλλ. μέλλειν καὶ μελήσειν, κ. τ. λ, « καὶ τότε σημαίνει καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, μοὶ μέλει, φροντίζω, ἔχω ἔγνοιαν, ἢ καθὼς παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς καὶ ἄλλοις, μὲ ἐνδιαφέρει τι, ἤγουν μοὶ εἶναι πρᾶγμά τι τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος ἐπιμελείας τοῦ φόβου, τῆς συμπαθείας, ἢ τῆς ἀσχολίας. περιεργείας, κ. τ. τ. καὶ ἐνταῦθα τὸ μὲν ἀντικείμενον τῆς φροντίδος διὰ τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρεται τις τάσσεται κατ' ὄνομαστ. τὸ δὲ πρόσωπον, ὅστις ἐνδιαφέρεται, κατὰ δοτικὴν· ἀντὶ τῆς ὀνομαστ. ὅμως δύναται νὰ τεθῇ, καθὼς ἐν Ὀδ. Π, 465, καὶ ἡ ἀπαρέμφατος, ἡ ὁποία ἐσθ' ὅτε ἀναλύεται διὰ τοῦ, ὅτι, ὡς παρ' Ἡρόδ. 9, 72. «Οὐ μέλειν οἱ ὅτι πρὸ τῆς Ἑλλάδος ἀποθνήσκει· Οἱ Ἀττικ. δὲ λέγουσι καὶ, «Μέλει μοι τοῦδε (δοτικ. προσ. καὶ γενικ. πράγμ.), Valk. Φοιν. 764. 1091. Θωμ. Μ. σ. 806. ἐξαιρετ. ἐν τῷ, πεζῷ λόγῳ· παρὰ δὲ Ἡροδ. 6, 101. 8, 19. εὑρίσκεται καὶ «Μέλει μοι περί τινος.» Ὁ Ὅμ. συντάσσει τὴν γενικ. μόνον μετὰ τοῦ, ἀμελέω. Τὸ ἀπρόσωπον εἶναι πολλάκις ἐν χρήσει καὶ παρ' Ὅμ. αὐτῷ π. χ. «Μήτοι ταῦτα μελόντων (Ἰλ. Σ, 463.),» ἂς μὴ σοὶ μέλῃ τοῦτο, μὴ φροντίζῃς διὰ αὐτὰ. Ἰλιαδ. Β, 282. καὶ 51. «Ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισι,» ἐφ' οἷς οἱ Ἀργεῖοι πολὺν καιρὸν

θέλουσι συλλογίζονται. Ἰλ. Ω, 152. «Μηδέ τι οἱ θάνατος μελέτω φρεσί, μηδέ τι τάρβος· ὡς καὶ τὸ ἐν Β, 384. Ἰλιάδ. Ω, 683. «Οὔ νύ τι σοί γε μέλει κακόων, ὅστις σοί μέλει. «Τὸν ξεῖνον δὲ ἑῶμεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος Τηλεμάχῳ μελέμεν», (Ὀδ. Τ, 421.), ἀς τὸν ἀφήσωμεν νὰ φροντίσῃ δὶ αὐτόν. «Ἕκτωρ μελέτω σοι (Ἰλ. Ο, 231.)», ἔστω σοι ὁ Ἕκτωρ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος, τῆς ὑπερασπίσεως, ἐς μέλη εἰς ἐσέ διὰ τὸν Ἕκτορα. πρβ. Ἰλ. Τ, 21. καὶ ἐπὶ παντὸς ὑπουργήματος, διὰ τὸ ὁποῖον ἔχει τις μεγάλην ἐπιμέλειαν, μετέρχεται αὐτὸ ἐπιμελῶς. π. χ. «Μέλεαι πόλεμος, θαλάσσια ἔργα, κ. τ. τ.», Ἰλ. Ζ, 492. Β, 92. Ὀδ. Ε, 67. καὶ ἀλλαχοῦ, πρβ. Ἡσ' Θ. 216. ὅθεν, «Τὸ μέλοντι, τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος τινός, διὰ τὸ ὁποῖον μέλει τινί, ἡ ὑπουργία, ὑπηρεσία, Σοφ. Ο. Κ. 553. — Παρὰ τοῖς Ποιηταῖς ἐν χρήσει κυρίως ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασίᾳ (α) τὸ μέσον, μέλεται, μελήσεται, ἀντὶ, μέλει, μελήσει, π. χ. «Ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται», Ἰλ. Α, 523. καὶ τὸ γ'. πρόσ. τῆς μέτ. προστακτικῆς, ὡς ἐν Ὀδ. Κ, 505. «Μήτι τοι ἡγεμόνος γε ποτὴ μελέσθω», ἀς μὴ σοὶ μέλῃ, μὴ ἔχῃς ἔγνοιαν διὰ ὁδηγόν. «Μέλεαί μοι τινος, Θεόκρ. 1, 53. ὡσαύτως καὶ κατὰ μετοχήν, ὡς ἐν Σοφκλ. Τραχ. 947. «Τάδε δὲ μελόμαν' ἐπ' ἐλπίσιν», ἔνθα ὁ Ἑρμ. ὀρθότερον ἔγραψεν ἀντὶ, μέλλομεν. β) ὁ παρακμ. μέμηλε μετὰ σημασ. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ Ἀττικ. μεμέληκε, καὶ ὁ ὑπερτυπτ. ἀντὶ παρατ. μεμήλει, ἐπειδή, ἐμεμήλει, ἐὰν ἔλεγον, ὡς φαίνεται, Ἰλ. Β, 25. 62. 614. Ὀδ. Α, 151. Μ, 116. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡ μετοχὴ, μεμηλὼς, παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐνεργτκ. μετὰ γενικ. «Πλούτοιο, πολέμοιο μεμηλώς (Ἰλ. Ε, 708. Ν, 297. 469.)», ἐραστής, φίλος, ἐμφρονεῖς πλούτου, πολέμου. Ἐπὶ τῆς ἰδίας ἐννοίας κεῖται παρὰ Πινδ. Ὀλ. 1, 145. μετὰ δοτικ. «Ἀρεταῖσι μεμαλότασι», Δωρικ. ἀντὶ μεμηλότας, παρὰ δὲ Ἡσ. Ἔ. 233. ἄνευ πτωτικοῦ ὡς παθ. «Μεμηλότα ἔργα», τὰ ἔργα, ὑποστατικὰ, περὶ τῶν ὁποίων μέλει πολὺ τῷ κτήτορι, τὰ ἐπιμελῶς καλλιεργηθέντα. Ἡ ἐνεργ. σημασία τῆς μετοχῆς εὕρηται καὶ Ὅμ. Ὁμ. Ἑρμ. 437. ἐν τῷ ἄλλως μὴ ἐν χρήσει ὄντι β'. προσ. ἐνικ., «ταῦτα μέμηλας», ὁηλ. τὸ ἐπιτήδευμα, ἐφεύρηκας, ἐστοχάσθης ταῦτα ἐπιμελῶς ἢ φρονίμως. γ) ὁ παθητ. παρκμ. καὶ ὑπερτυπτ. μέμβλεται, καὶ, μέμβλητο (κατὰ συγκοπ. ἐπενθέτει τοῦ β ἀντὶ τοῦ ε καὶ συστολῆ τοῦ η εἰς ε διὰ τὸ μέτρον), ἀντὶ μεμέληται, ἐμεμέλητο (οἱ ὁποῖοι ὅμως ἐντελέστερον τύποι οὗτοι εἰσὶν ἄχρηστοι) μετὰ σημασίας ἐνεστ. καὶ παρατ., π. χ. Ἰλ. Τ, 343. «Ἢ τοῖ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς», ἀντὶ, μέλει. Ἰλ. Φ, 516. «Μέμβλετο γὰρ οἱ τεῖχος», ἀντὶ, ἐμέλε. Ὀδ. Χ, 12. «Φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ μέμβλετο». πρβ. Ἡσ. Θ. 61. (οὐτε πρέπει νὰ ἰδεασθῇ τις, ὅτι ὑπῆρχον ἐνεστῶς μέμβλομαι). 3) Μέσ. μέλομαι (μεταβτκ.), ἀντὶ, ἔχω ἐπιμέλειαν τινὸς πράγματος, φροντίζω τί, μεταχειρίζω τί, οἰκονομῶ μίαν ὑπόθεσιν, μετὰ αἰτ., Μεθομηρικ. ἢ καὶ μετὰ τῆς ἀπαρμφ., ὡς παρ' Ἀνακρ. 51, 2· 58, 2. «Μέλομαι μέλπειν, ἀείδειν, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι νὰ ψάλλω. Τῷ ἐνεργ. μετὰ γενικ., π. χ. «μέλεαι βροτῶν», ἀπαραλλάκτως ὡς τῷ, ἐπιμελέομαι, χρῆται, ἀντὶ τοῦ μέτου, ὁ Αἰσχ. Ἀγ. 381. πρβ. Reisig enarr. Soph. OC. 1134. ἔτι δὲ ἐν τῷ Ἑνεστῶτι· μετὰ γενικ. Αἰσχ. Θῆβ. 160. ὁ δὲ ἀορ. μεληθῆναι ἐστι ποτὲ μὲν ἐνεργτκ., ἀ τὶ τοῦ, φροντίζω, ἔχω φροντίδα, τινός, Σοφκλ. Αἴ. 1184 ποτὲ δὲ παθ. ἀντὶ, φροντίζεσθαι, Ἐπ. Ἀδ. 112, 3. Ἐν δὲ Ἰλ. Ε, 490. «Σοὶ χρὴ τάδε μέλειν», καὶ παρ' Αἰσχ. Προμ. 3. «Σοὶ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς», ἡ αἰτιατ. ὑπάρχει ὀφθαλμοφανῶς συντακτικὴ τῆς ὑποκατ., εὐηρτημένη ἀπὸ τοῦ, χρὴ, οὐχὶ δὲ ἀπὸ τοῦ, μέλει. Ἐν δὲ Ὀδ. Σ, 421. (ὅρα ἀνωτέρω), κρέμαται ἡ αἰτ. ἀπὸ τοῦ, ἑῶμεν, ἤγουν, ἀς ἀφήσωμεν τὸν ξένον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ὀδυσσέως νὰ ᾖναι τῷ Τηλεμάχῳ ἐν φροντίδι, ἢ περιποιήσει, ὁηλ. νὰ ἔχῃ τὴν ἔγνοιαν δὶ αὐτὸν ὁ Τηλ. Οἱ Ποιηταὶ χρῶνται τῷ Μέσῳ, ὡς καὶ τῷ ἐνεργ. (ὅρ. σημ. 2. α.) ἀπροσώπως. (τὸ μέλω, ἔστι συγγ. τῷ μέλλω ὅπερ ὅρα· τῷ, μήδομαι, καὶ, μέδομαι· ἡ δὲ συγγένεια μετὰ τοῦ μέλος, ἔστι πολλ' ἀμφίβολος.)

Μελῳδέω, ῶ (μελῳδός). Μελῳδὸς εἰμὶ, ψάλλω. 2) μεταχειρίζομαι, χρειάζομαι ἐν τῷ ψάλλειν. Παθ. εἶναι κατὰ τὴν μελῳδίαν ἐνχρήστει. «Τὰ μελῳδούμενα διαστήματα πέντε, δίεσις καὶ ἡμιτόνιον, καὶ τόνος καὶ τριημιτόνιον καὶ δίτονον, Πλούταρχ. 7. σ. 602. ὅθεν

Μελῳδήμα, τό. Ὕμνος, ψαλμῳδία, ᾠδή, τραγούδιον.

Μελῳδής, ές, ὁ, ἡ (μέλος, εἶδος). Ἔχων εἴδος μέλους σώματος, ὅμοιος μέλεσι πλήρης μελῶν, γεμάτος ἀπὸ μέλη, μορία, Γλωσσαρ.

Μελῳδητός, ή, όν. Ψαλτὸς, τὸν ὁποῖον ἔβαλον ἢ μετεχειρίσθησαν εἰς μελῳδίαν, τὸν ὁποῖον ἔψαλον· τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ψάλλῃ τινὰς, χρήσιμος εἰς μελῳδίαν· ὅστις ψάλλεται. (ἐκ τοῦ μελῳδέω.)

Μελῳδία, ἡ. Τὸ ψάλλειν, καὶ ὁ ψαλλόμενος ὕμνος, ἡ ψαλμῳδία. 2) ἡ κοι. μελῳδία.

Μελῳδός, ὁ, ἡ (μέλος, ᾠδή). Ὅστις ψάλλει, τραγῳδεῖ, ἡ ποιητὴς ἑνὸς μέλους· ἢ οἷόν αὐτῷ μελῳδίαν.

*(Μέμαα) παρακμ. τοῦ ΜΑΩ, ὅπερ ὅρα· ἔθεν τὸ πληθ. γ'. πρόσ. μεμάασι, Ὅμ. καὶ τὸ πληθ. β'. μέμαστε, Ἰλ. Η, 160.

*Μεμάθηκα, παρακ. τοῦ μανθάνω.

Μεμαχυῖα, κατὰ συγκ. ἐπκ. θηλ. μετοχκ. παρκμ. τοῦ μηκάομαι, Ἰλ. Δ, 435.

*Μέμαμεν, συγκ. ἀ. πληθ. τοῦ παρκ. μέμαα, Ἰλ. Ι, 641. Ο, 105. ὅρα ΜΑΩ, Α.

*Μεμαότες, πληθ. μετοχ. παρακ. τοῦ ΜΑΩ, Ἰλ. Ε, 818.

*Μεμάπεσεν, Ἐπικ. κατ' ἀναδιπλ. εὐκτ. ἀόρ. τοῦ, μάπτω, Ἡσ Ἀσπ. 252. (ᾱ)

*Μέμαρπον, Ἐπκ. κατ' ἀναδιπλ. ἀόρ. τοῦ μάρπτω, Ἡσ. Ἀσπ. 245.

*Μεμαρπώς, μετοχκ. παρακ. τοῦ μάρπτω, Ἡσ. Ἔ. 206.

Μεμαῶς, Μεμαυῖα, ἀντὶ, Μεμακὼς, κ. τ. λ. μετοχκ. παρακ. τοῦ, Μαω. ἰδε τοῦτο. Ὅμ. καὶ Ἡσ.

Μέμβλεται, ἀντὶ μεμέληται, γ'. πρόσ. τοῦ παρακ. τοῦ μέλω μετὰ σημασ. ἐνεστ. καὶ, μέμβλετο, γ'. τοῦ παθ. ὑπερτυπτ. τοῦ μέλω, μετὰ σημασ. παρατατ. ἀντὶ τοῦ, ἐμεμέλητο, Ὅμ. καὶ Ἡσιοδ. ἰδε Μέλω, 2. γ. Ὁ ἐνεστὼς μέμβλομαι ἐστὶν ἀνύπαρκτος.

Μεμβλωκα, Μεμβλωκώς, παρακ. τοῦ βλώσκω, Ὀδ. Γ, 190. πρβ. μολεῖν.

*Μεμβράδιον, τό, ὑποκ. τοῦ μεμβράς. (ᾱ)

Μεμβραδοπώλης, ου, ὁ (μεμβράς, πωλέω). Ὅστις πωλεῖ τὸν ἰχθὺν Μεμβράς, καλούμενον.

Μεμβράνα, ἡ. Δέρμα λεπτὸν, τὸ ὁποῖον περικαλύπτει τὰ μέλη, τὸν ἐγκέφαλον, καὶ τοὺς καρπούς. καθόλου δὲ, δέρμα. 2) περγαμένον, ἤτοι Περγαμηνὸς χάρτης ἐκ δέρματος κατασκευασμένος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγραφον οἱ παλαιοὶ (διφθέρα), καὶ τὰ ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα βιβλία, ἐκ τοῦ Λατιν. Membrana.

Μεμβράς, άδος, ἡ. Εἶδος μικροῦ καὶ ποταποῦ ἰχθύος ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σαρδέλλων· τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Χαψίον, λεγόμενον, Ἀριστ. Σφ. 493. λέγεται καὶ βεμβρὰς (ᾱ) ὅθεν

*Μεμβραφύα, ἡ (ἀφύη). Εἶδος σαρδέλλας (–υυ–)

Μεμελετηκότως, Ἐπίρ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μελετάω μετὰ μελέτης, Ξενοφ. Ἱππ. 7.

Μεμελημένως, Ἐπίρ. τοῦ μετοχκ. παρακ. τοῦ μέλω. Φροντιστικῶς, ἐπιμελῶς, πεποιημένως.

Μεμερισμένως, Ἐπίρ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ μερίζω. Με μεριστικὸν τρόπον, μεμερισμένα, κατὰ μέρη.

Μεμετιμένος, Ἰωνικ. παθητ. μετοχκ. παρκ. τοῦ μεθίημι ἀντὶ. μεθειμένος, Ἡροδ.

Μεμετρέαται, Ἰωνικ. ἀντὶ, Μεμέτρηνται, ἐκ τοῦ Μετρέω.

Μεμετρημένως, Ἐπίρ. τοῦ παθ. μετοχκ. παρακ. τοῦ μετρέω, κατά τινα μετρημένον τρόπον, ἢ κατά τι διωρισμένον μέτρον, μετρημένα.

Μεμηκώς, μετοχκ. παρ. τοῦ μηκάομαι, Ἰλ. Η, 362. ὁ παρακείμ. Μέμηκα, ἀφ' οὗ τὸ «Ἐμέμηκον», ἐβλητχῶντο, ἐβέλαζον, Ὀδ. Ι. 439. ἐπὶ τῶν βληχώντων καὶ μηκωμένων προβάτων. καὶ μετὰ τοῦ βραχέος φωνήεντος τό, Μεμαχυῖα, ἐν Ἰλ. Δ, 435. ὡς καὶ τὸ, Πεκαδυῖα.

Μέμηλε, ταὐτὸν τῷ, μεμέληκε, ἐπκ. γ'. πρόσ. τοῦ παρακ. τοῦ μέλω μετὰ σημασ. ἐνεστ. Ἐνφροντίσιν εἶναι τί, διὰ φροντίδος ἔχει, συντάσσεται ὡς τό, μέλει. «Τά δ' ἐμῇ φρεσὶ πάντα μέμηλεν». Ὁ Ὅμηρο μετεχειρίσθη καὶ τὸν Ἑπερσυντ. «Ἐμεμήλειν», ἐπὶ ἐνεργητ. ἐννοίας ἀντὶ παρατ. καὶ τὴν μετοχὴν μεμηλὼς, Ἡσιοδ. καὶ Ὅμ. «Μέγα πλούτειο μεμηλώς», Ἰλ. Ε, 709. ἀντὶ τοῦ, ἐπιμελῶς φροντίζων. Ἀντὶ τοῦ, ἐφευρίσκειν, κεῖται ἐν Ἑμν. β'. 436. «Πεντήκοντα βοῶν ἀνταξία ταῦτα μέμηλας.» ἔρ. Μέλω, 2. β.

Μεμηνιμένως, Ἐπίρ. τοῦ παθ. μετοχκ. παρ' τοῦ μηνίω. Μετ' ὀργῆς, θυμωμένα, μανιασμένα, Πλατ. ἐπιστ. 3. (ῑ ?)

Μεμηχανημένως, Ἐπίρ. τοῦ μετοχκ. παρακ. τοῦ μηχανάομαι. Ἀπατηλῶς, δολίως, Εὐριπ. Ἴων. 809.

Μεμιασμένως, Ἐπίρ. τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ μιαίνω. Μὲ μιαμένον τρόπον, συγχαμερῶς.

*Μεμιγμένως, Ἐπίρρ. τοῦ παθ μετοχ. παρκμ. τοῦ μίγνυμι. Μικτῶς, ἀνακατωμένα.

Μεμνέωτο, Ἰων. γ'. πρόσ. τοῦ παθ. εὐκτ. παρκμ. τοῦ μεμνήσκω, ἀντὶ τοῦ Ἀττικ. μέμνοιτο, μεμνῆτο, Ἰλ. Ψ, 361.

Μέμνημαι, παθ. παρκμ. τοῦ μιμνήσκω, Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ.

Μεμνήμην, Εὐκτ. παθ. παρκμ. τοῦ μιμνήσκω, Ἰλ. Ω, 745.

Μέμνονες. Εἶδος μελανῶν τινων πτηνῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ εὑρισκομένων. (ἐκ τοῦ Μέμνω)

*Μεμνόνια, τά, ἴδε Μέμνων.

Μέμνων, ονος (μένω). Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ὁ ἑνὸς, πιθανῶς διὰ τὸ μακρόθυμον, ἐπίμονον, ἢ καὶ ἐν ταὐτῷ ἰσχυρόγνωμον καὶ σοβαρὸν ἤθός του, ὅθεν, Μεμνόνια, τά. ὑπακουομ. κρέατα, κρέατα ἐξ ὄνου ἤτοι ὄνεια· καὶ ἡ ἀγορὰ, εἰς ἣν ἐπωλοῦντο. Ἡσύχ. Πολυδ. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 195. 2) ὄνομα ἀνδρός· ἐν Ὀδ. ὁ ὑπὸ Ἀχιλλέως φονευθεὶς ἀρχηγὸς τῶν Αἰθιόπων, υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Τιθωνοῦ, Ἡσ. Θ. 984. κυρ. ὁ σταθερὸς, μόνιμος, προσκαρτερῆς. 3) πτηνόν τι τῆς Ἀνατολῆς, μαῦρον, οὕτω παρονομασθὲν ἀπὸ τοῦ Μέμνονος· ἐλέγετο καὶ, Μέμνονες, ἢ Μεμνονίδες, αἱ.

Μεμοιραμένως, Ἐπίρ. τοῦ παθ. μετοχκ. παρκμ. τοῦ μοιράω. Κατὰ μοῖραν, κλῆρον, ἢ τύχην, Σχολ. Ἀπολλων.

*Μέμονα, ποιητ. καὶ Ἰων. παρκμ. μετὰ σημασ. ἐνεστῶτος. Θέλω ἔχω ὁρμὴν, κλίσιν, ὄρεξιν, ἔφεσιν στερεάν, ἑρμοῦμαι εἰς τό νά... μελετῶ, θέλω, ἔχω στερεὰν ἀπόφασιν, ἀγωνιζόμαι νά... ἀποφασίζω, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλ. συντάσσεται δὲ μετὰ τοῦ ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. ἢ καὶ μετὰ τοῦ μέλλ. καὶ ἀόρ. αὐτῆς, ὡς παρ' Ἡρόδ. 6, 84. β) ἀπολύτως, ὡς ἐν Ἰλ. Π, 435.

«Διχθὰ δέμοι κραδίε μέμονεν, ὀιτταῖ ἀγωνίζεται ἡ καρδία μου, μὴ γινώσκουσα ποίαν νὰ προτιμήσῃ ἐκ τῶν δύο ἀντιθέτων εὐχῶν, ἔχει δηλ. τὴν ἀπόφασιν. γ) μεταβτκ. μετὰ τῆς αἰτ. «Μέμονεν δ' ὅγε ἵππα θεοῖσι (Ἰλ. Φ, 3[illegible]) κ, μελετᾷ, ἀγωνίζεται ν' ἀποκτήσῃ, καὶ ἔστι περιγραφὴ τοῦ θορυβοῦντος. (τὸ μέμονα ἔχει πρὸς τὸ, ΜΑΩ, μέμαα, ὡς τὸ γέγονα πρὸς τὸ, ΓΑΩ, γέγαα. ὅστι δὲ συγγεν. τῷ, μάνις καὶ μανιάω, ἄρα καὶ τῷ μένω, μίμνω. διότι ἐν τῷ, μέμονα, ἐγκειται ἐπίμονος θέλησις, ἐγκαρτερία εἰς τι, ἐπιμονὴ εἰς θέλημά τι, καὶ περιττὸν εἶναι νὰ ἐλλάβῃ τις ἰδιαίτερον πρωτότυπον ΜΕΝΩ.)

Μεμονωμένως, ἐπίρρ. τοῦ παθητ. μετοχ. παρκ. τοῦ μονόω. Ἀπὸ ἑνὸς, κατ' ἰδίαν, μοναχῶς, χωριστά, isolement. Φουρν. Φύσ. Θ. 16. σ. 160.

*Μεμόρηται, ποιητ. γ'. πρ. παθ. παρκμ. τοῦ μείρομαι.

Μέμορμαι, ταὐτὸν τῷ, Μεμοίρημαι. ἐκ τοῦ, Μίρω, Μίρω, μείρομαι, ὅθεν ἔτι καὶ Αἰολικ. ἀπαρέμφ. μεμόρθαι, ἀντὶ, μεμέρθαι. Ἐτυμολογ.

*Μεμορμένος, ποιητ. μετοχ. παθητ. παρκμ. τοῦ μείρομαι, Λυκ. καὶ Ἀλεξ. Αἰτωλ.

Μεμπτέος, έα, έον (μέμφομαι). Ἀξιόμεμπτος, ἀξιοκατηγόρητος.

Μεμπτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἔχων κλίσιν, ἢ ἐπιτήδειος εἰς μέμψιν. ἐκ τοῦ

Μεμπτός, ή, όν (μέμφομαι). Τὸν ὁποῖον ἐμέμφθη, ὡοεῖδτά τις· καὶ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ μεμφθῇ τινάς, ἀξιόμεμπτος, Ἡρδτ. 7, 48. 2) ἐνεργ. κατηγορῶν, μεμφόμενος, Σοφοκλ. Τραχ. 446. πρβ. Porε Εὐρπ. Ἑκαβ. 1125.

*Μέμυκα, παρκμ. τοῦ μυκάομαι, Ἰλ. ἀλλὰ καὶ καθαρικῶς ἐκ τοῦ μύω, Ἰλ. Ω, 420.

*Μέμφειρα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, μέμφις, Τηλεκλίδ. παρὰ Φωτ.

*Μεμφίδιος, ία, ιον. Μεμφόμενος, ἐπιπλήττων. (ῑ) ἐκ τοῦ

Μέμφομαι, Μ. φομαι, Ἀποθ. Μέσ. Κατηγορῶ, καταχρίνω· ἀποδοκιμάζω· καταφρονῶ· ἀποβάλλω, μετὰ αἰτ. προσ. ἢ πράγμ., κατὰ τρῶτον παρ' Ἡσιοδ. Ἔ. 188. Θεογν. 795· 871. συχνότερον παρὰ Πινδ. Νε. 7, 97. Ἰσθμ. 2, 30. καὶ Ἡροδτ. 1, 207. 2, 24· 7, 146 κτ. πλὴν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς παρὰ Θουκυδ. 7, 77. ἔτι δὲ παρὰ Πλατ. καὶ Ἰσοκρ. β) ἐγκαλῶ· καὶ, παραπονοῦμαι, ἀποδίδω τὸ σφάλμα εἴς τι, συντάσσ. κατά τινα, δηλ. ἐναντίον τινός, ἢ διά τι, Ἡροδτ. 1, 91. ἔτι δὲ μετὰ γενικ. περὶ πράγματος τινος, Valck. Ἱππ. 1402. ὡς τὸ, ἐπιμέμφομαι. γ) ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, ἐλέγχω, ὑβρίζω τινά διά τι, ντινί τινι, Ἡρδτ. 3, 4, 4· 180· 6, 88· καὶ αὕτη ἐστὶ παρ' Ἀττκ. ἡ συνήθης σύνταξις. Παρ' Ἀριστ. Πλουτ. 10 «Μέμφιν μέμφεσθαι τῷ Λοξίᾳ· ἀλλὰ καὶ ἀναλελυμένως μετὰ τοῦ ὅτι ἀντὶ τῆς Αἰτιατ., Ἡρδτ. 6, 92· 9, 6. δ) εἶμαι δυσαρεστημένος εἴς τι, ὅστκ. — Ἀρχαιότερος τύπος ἀόρ. ἦν ὁ παθητικὸς μεμφθῆναι, πολλάκις παρὰ Ἡροδτ., ὡ προτεπῆλθε παρὰ τοῖς Ἀττκ. ὁ τύπος τοῦ μέσου, μέμφασθαι, ὅστις ὅμως εὕρηται καὶ παρ' Ἡρδτ. 8, 106, πρβ. Valck. diatr. σ. 78. ὅθεν

Μεμφωλή, ἡ, = μέμψις, καὶ μομφή, Ἡσύχ. ὡς τὸ ἀγκωλή ἐκ τοῦ, ἀγκομαι.

Μεμψιβολέω, ῶ. (μέμψις, βάλλω) ταὐτὸν τῷ, Μέμφομαι, σημ. γ'. (χίνομαι εἰς ἕνα μὲ ὀνειδισμοὺς, καὶ ἐπιπλήξεις), σχηματισθὲν ὡς τὸ, ἐκεβολέω καὶ περβολέω κτ.

Μεμψιμοιρέω, ῶ. Μ. ήσω. (μεμψίμοιρος). Ἀνευχάριστος εἶμαι, δὲν εὐχαριστοῦμαι εἴς τι, προσκαίομαι, ὑβρίζω τὴν τύχην, ἢ τὴν μοῖραν μου. παρὰ Δημοσθέν. 2) ὡς τὸ μέμφομαι, σημ. γ'. ντινί τιν. Δημ. Στεφ. σ. 249. 24.

*Μεμψιμοιρητέον, ὀστ. ἐπίρρ. τοῦ μέμφεμαι. Πρέπει νὰ μεμψιμοιρήσῃ τις (καὶ ἐπὶ τῶν δύο σημασιῶν).

Μεμψιμοιρία, ἡ (μεμψιμοιρέω). Ἀνευχαριστησία, μέμψις εἰς τὴν τύχην καὶ μοῖραν, τὴν ὁποίαν ἔλαχε τινάς· παράπονον καὶ ἀγανάκτησις τοῦ δυσαρέστου, Θεόφραστ. Χαρ. ιζ. «Ἐστι δὲ ἡ μεμψιμοιρία, ἐπιτίμησις παρὰ τὸ προσῆκον δεδομένῳ.

Μεμψίμοιρος, ὁ, ἡ (μέμφομαι, μοῖρα). Ὁ τὴν μοῖραν μεμφόμενος· ὅστις δὲν εἶναι εὐχαριστημένος, ἀλλ' ἀγανακτεῖ εἰς ἣν ἔλαχε μοῖραν· ὅστις μὴ ὢν εὐχαριστημένος εἴς τι, προπελαίζει, παραπονεῖται καὶ μουρμουρίζει κατ' αὐτοῦ· ὅστις μέμφεται τὴν πρόνοιαν, ἢ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, καὶ εὐκόλως ὑβρίζει, ὀνειδίζει, καὶ κατηγορεῖ αὐτούς. κακέλου, ἀνευχάριστος, δυσάρεστος, παραπονιάρης, φιλέμεμπτος, ὑβριστής, φιλόνεικος. Ὅρα Θεόφραστ. Χαρακτ. ΙΖ'.

Μέμψις, εως, ἡ (μέμφομαι). Ὕβρις, ἔλεγχος, ὀνειδισμός, ἀγανάκτησις κατά τινος, κατάγνωσις, ἀνευχαριστησία, δυσαρέσκεια, παράπονον.

Μεμώς, Μεμῶσα, ἀντὶ, Μεμαώς, Μεμαῶσα, μετοχ. παρκ. τοῦ, Μάω.

Μέν, σύνδεσμ. συμπλεκτικός, ὅστις ὅμως σημαίνει, μάλιστα, βέβαια, καλῶς, ἤγουν κατάφασιν, αἰωιτόμενος εἴς τι ἀντίθετον, ἢ διαφορετικόν, εἴτε ἐπὶ ἀνθρώπου εἴτε ἐπὶ πράγματος, πολλάκις δὲ σημαίνων καὶ μόνον τὴν διαφορὰν μιᾶς γνώμης ἀπὸ ἄλλης, ἢ ὁποία μέλλει νὰ ἐκφραστῇ· ἐκεῖνο δὲ, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ θεωρῆται εἰς ἀντίθετον, ἢ διαφορετικόν, ἐπιφέρεται συνήθως μετὰ τοῦ δὲ, εἰς τρόπον ὥστε δηλοῦται διὰ μὲν τοῦ, μὲν, τὸ πρῶτον κῶλον, ἢ τὸ προηγούμενον τῆς προτάσεως, διὰ δὲ τοῦ, δὲ, ἡ ἀπόδοσις, ἢ τὸ ἑπόμενον καὶ κατηγορούμενον τῆς προτάσεως. ὅθεν α) τὸ, μὲν, δὲν δύναται μὲν νὰ ἦναι ὡς καὶ τὸ δὲ, ἢ πρώτη λέξις ἑνὸς κώλου, ὅμως δύναται νὰ κεῖται πρὸ τῆς λέξεως, εἰς ἣν κυρίως ἀνάγεται, Ἰλ. Β, 703. Πινδ. Πυθ. 1, 49. Herm. Σοφκλ. Ο. Τ. 436. Σοφκλ. Φιλ. 919 1285. β) τὰ διὰ τοῦ μὲν καὶ δὲ πρὸς ἄλληλα ἀναφερόμενα κῶλα, εἶναι πολλάκις μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων χωρισμένα δι' ἄλλων παρεμβολῶν, μεταλαβούντων κῶλον, π. χ. ἐν Ἰλ. Β. τὸ, μὲν, εὑρίσκεται ἐν στίχῳ 494, ἢ δὲ διὰ τοῦ δὲ ἀπόδοσις ἐν στίχῳ 511. ὁμοίως δὲ, κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Schaubs, παρὰ Θουκυδ. 1, 36. ἡ ἀπόδοσις εἰς τὸ κῶλον «Τοιαῦτα μὲν οἱ Κερκυραῖοι εἶπον κ. τ. λ.» εὑρίσκεται ἐν τῷ κεφαλ. 43. «Τοιαῦτα δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι εἶπον, πρβ. 1, 85· καὶ 87· 1, 88· καὶ 90. 2, 88· καὶ 90· 3, 41· καὶ 49· 3, 60· καὶ 68· 6, 81· καὶ 88. κατὰ τὰς ἀνεγν. τῶν χειρογρ. Gass. καὶ Leg. Ὡταύτως ἀνήκει εἰς τὸ, μὲν, παρὰ Σοφκ. Τρ. 6. τὸ, δὲ ἐν στίχ. 35. 3) πολλάκις ἐπαναλαμβάνεται πρὸ τοῦ, δὲ, μὲ ἔμφασιν ἡ ἰδία λέξις, ἥτις κεῖται πρὸ τοῦ μὲν, π. χ. Ἰλ. Α, 258. «Περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι. πρβ. Φ, 464. Ἡσιοδ. Θ 656. ἐξαιρτ. πολλάκις γίνεται ἡ ἐπανάληψις αὕτη μετὰ τοῦ, πολὺς καὶ πᾶς, ἴδε Reitz Viger. p. 841. Schaef. Σοφκλ. Φιλ. 633. καὶ τότε σημαίνεται ἐξωτερική τις καὶ ἐπείσακτος, ἢ κατὰ τύχην ἐμπίπτουσα συμφωνία, μ' ὅλον ὅτι ἐσωτερικῶς εἶναι διαφορετικαὶ αἱ ἰδέαι. 4) ἐπὰ ὅτε ἔχουσι διὰ τοῦ μὲν καὶ δὲ πάντῃ διαφορετικαὶ λέξεις σχέσεις πρὸς ἀλλήλας, ὥστε δύναται νὰ προσκεῖται ἐν μὲν τῷ πρώτῳ κώλῳ παρὰ τῷ μὲν μετοχὴ ἢ ἐπίθετον, ἐν δὲ τῇ ἀποδόσει παρὰ τῷ δὲ τὸ παρεμφατικὸν ῥῆμα, ὡς παρὰ Θουκυδ. 1, 67. Σοφ. Τρ. 63. 122. Ο. Κ. 522. Ἀντ. 1105. Wyll. ep. cr. p. 199. Bullm. Δημ. Μειδ. σ. 149. Πρόσκειται δὲ ἐπὰ ὅτε τῷ, μὲν ἐν τῷ προηγουμένῳ κώλῳ ἀπαρέμφατος, ἐν δὲ τῷ ἑπομένῳ κώλῳ τῷ, δὲ τὸ παρεμφατικὸν ῥῆμα, Πλατ. Κριτ. σ. 44. Β. καὶ τότε τὸ, μὲν δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ, ἀν καὶ, μ' ὅλον ὅτι, καίτοι. ε) ἐπὰ ὅτε διπλασιάζεται ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ τὸ μὲν, ὡς Ἰλ. Ψ, 311. Ἡροδ. 4, 48. «Διὰ μὲν γε τῆς Σκυθικῆς πέντε μὲν κτ.» καὶ 6, 101. «ἔπιπτον μὲν ἐπὶ ἓξ ἡμέρας πολλοὶ μὲν ἀμφοτέρων· συχνότερον δὲ παρὰ τοῖς Ἀττκ. Βουτμ. Δημ. Μειδ. σ. 153. ἀλλὰ καὶ παρὰ μεταγενεστ. συγγραφ., Dorv. Χαρ. σ. 543. ἐξαιρτ. ὅταν κῶλόν τι ἀρχόμενον δεικτικῇ ἀντωνυμ. ἀναφέρεται εἰς ἄλλο ἡγούμενον μετὰ τῆς ἀναφορ. ἀντωνυμ., ὅτε καὶ εἰς τὰ δύο προσκείται τὸ, μὲν, ὡς παρ' Ἡροδτ. 2, 121· 3, 65· 75. 108. ὡσαύτως διπλασιάζεται καὶ τὸ δὲ, ὡς ἐν Ἰλ. Π, 335. κτ. Ἡροδτ. 2, 42· 50· 102. Matth. Ἑλλην. Γραμματικ. σ. 891. Werser εἰς Ἡροδτ. 2, 39. Παρὰ τοῖς Ἀττκ. ὑπάρχει οὗτος ὁ διπλασιασμὸς τοῦ μὲν ἥττον ἐν χρήσει Schaef. mel. σ. 84. 111. ἴδε ἐξαιρτ. Βουτμ. Δημ. Μειδ. σ. 153. κτ. 5) ὡς ἀπόδοσις δὲ τοῦ μὲν εἰσὶ πολλάκις ἀντὶ τοῦ δὲ ἐν χρήσει καὶ ἄλλα ἰσοδύναμα μόρια, ἐξαιρτ. τὸ, ἀλλὰ, ὡς ἐν Ἰλ. Β, 703. («Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ (οὗτοι) ἄναρχοι ἔσαν, πόδεσσί γε μὲν ἄρχον, ἀλλὰ — ω) καὶ Γ, 214. καὶ Ἀττ. ὡσαύτ.). τὸ, ἀτὰρ, Ἰλ. Ζ, 84· 124· Φ, 40. τὸ, αὐτὰρ καὶ αὐτὰρ ἔπειτα, Ἰλ. Α, 50· Ι, 705. Ο, 405· τὸ, αὖ, Ἰλ. Λ, 108· καὶ, αὖτε, Ὀδ. Χ, 5. (ἀλλὰ καὶ Ἀττκ., Herm. Vig. σ. 782.) τὸ, αὖθις, Σοφκλ. Ἀντ. 167. τὸ, καὶ, Ἰλ. Α, 267. (ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. (καὶ τὸ, μέντοι, μὴν ἔπειτα, εἶτα· ὅτι δὲ καὶ τὸ, τε, δύναται νὰ ἐπιφέρηται ἀντὶ τοῦ, δὲ, ἀμφιβάλλει μὲν ὁ Πόρσων παρ' Εὐρπ. Ὀρεστ. 1311. καὶ ὁ Schaef. mel. p. 23., ἀλλὰ παραδείγματα, οἷα ἐν Πινδ. Πύθ. 4, 443. Νέ. 8, 51. Σοφ. Τραχ. 1012. 1233. Εὐρπ. Τρω. 48. Βυκλ. 42· καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Θουκυδ. 7, 2· μαρτυροῦσι ταύτην τὴν χρῆσιν, πρβ. Ἑρμ. Vig. σ. 836. καὶ εἰς Σοφ. Φιλ. 1047. 1410. 7) πολλάκις δὲ δὲν γίνεται εἰς τὸ μὲν ἡ ἀπόδοσις οὔτε διὰ τοῦ, δὲ, οὔτε δι' ἄλλου παρομοίου μορίου, ἀλλ' καὶ ἐλλείπει ὅλη ἡ ἀπόδοσις, ἡ ὁποία ὅμως τότε, καθὼς καὶ τὸ μόριον, πρέπει νὰ ἐμπεριέχηται ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ καὶ νὰ σημαίνηται τόσον ὡρισμένως, ὥστε νὰ ἐννοῆται καὶ συνάγηται ἀφ' ἑαυτῆς, π. χ. Ἰλ. Ε, 893. «Τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δαμνημ' ἐπέεσσιν, ταύτην (τὴν Ἥρα) καταδαμάζω μὲν δυσκόλως μὲ λόγους, ἔνθεν ἡ ἀπόδοσις, τὰς δὲ λοιπὰς ὅλας εὐκόλως, συνάγεται ἀφ' ἑαυτῆς. «Ὡς μὲν λέγουσιν (Εὐρπ. Ὀρ. 81ω, καθὼς λέγουσι μέν, ἔνθα ἡ ἀπόδοσις, «ἀν δὲ ἀληθεύῃ, ἀγνοῶ,» ἀφ' ἑαυτῆς ἐννοεῖται, πρβ. Reisig comm. crit. de Soph. OC. 1669. ὡσαύτως ἔχει πολλάκις καὶ ἐν τῷ Ἀττκ. πεζῷ λόγῳ, Locella Ξεν. Ἐφεσ. σ. 226. ἐξαιρτ. ὅε παραλείπεται ἡ διὰ τοῦ δὲ ἀπόδοσις, τότε ὅτε τὸ, μὲν, προσκείται προτακτικῇ ἀντωνυμία· π. χ. Σοφ. Ἀντ. 654. «Σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι; ἡ ἤγουν, εἰ ἐπὶ τοιοῦτοι (ἀν καὶ εὐχὶ εἰς τοὺς ἄλλους) εἴμεθα μ' ὅλον τοῦτο, ὅπως καὶ ἂν πράττωμεν, φίλοι καὶ τίμιοι, πρβ. Schaef. mel. σ. 65. Ὅτι δὲ τὸ, δὲ, κεῖται μυριάκις ἐν τῇ ἀποδόσει, μὴ ἡγουμένου μὲν ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ, ἦναι μόλις χρεία νὰ σημειώσωμεν. — Κυριως ὑπῆρχε τὸ, μὲν, μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις μὲ τὸ, μὴν, πρβ. τοῦτο· δὶ ὃ καὶ ἐν τῷ Ἰων. πεζῷ λόγῳ ὁ ἐπὶ ὅρκου τύπος, «ἦμέν» ἀντὶ ἢ μὴν, εὕρηται πολλάκις, Ἡροδτ. 4, 154· 5, 93· 6, 74. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ

ἐπὶ ἀποφατικῶν, ὅρκων ἢ μὴ μέν, Valck. Ἡροδ. 3, 99. πρβ. 2, 113· 179· 3, 66· καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ τό, γε μέν, εὑρηται ἀντὶ, γε μήν, Ἡροδ. 7, 152· 234· τὸ δέ, μενοῖ χρήσιμον μόνον συνημμένως μετὰ τοῦ, νῦν μενοῖ, ἤ, νυμενοῖ. — Β) Τὸ μὲν συνάπτεται καὶ προτάσσεται, καὶ ἄλλων μορίων, χωρὶς ὅμως νὰ μεταβάλληται σχεδὸν ἡ καθ' αὐτὸ σημασία τούτων καὶ 1) ἤμεν ἄρα, ἄρα, βέβαια, ὅθεν λοιπόν, ὡς τό, μὲν δή, μὲν οὖν, μὲν τοίνυν. ἴδε καὶ ἐν οἰκείῳ τόπῳ. 2) ἤμεν γάρ, ἔνθα καὶ αἱ δύο λέξεις φυλάττουσι τὴν συνήθη σημασίαν των, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 531. Ὁ Ὅμ. παραλείπει μετὰ τό, μὲν γάρ, πολλάκις τό, δέ, π. χ. Ἰλ. Ε, 901. Ὀδ. Α, 178· 392. Σ, 23· β) μὲν γάρ δή, Ἰλ. Λ, 825. γ) μὲν γάρ τε, Ἰλ. Ρ, 727. 3) ἤμὲν γεν, ὡς τόσον, ὅμως, τοὐλάχιστον, τό Λατ. certe, Ἰλ. Α, 216. ἔνθα μεταλαβεῖ λέξις. πρβ. Herm. Vig. σ. 827. παρὰ Τραγκ. σπανίως ἐν χρήσει κατὰ Pors. Εὐρ. Μηδ. 1090., κατὰ δὲ τὸν Reisig comm. crit. Σοφ. OC. 28. οὐδέποτε. Ἐν ταύτῃ τῇ συντάξει, μέν γε, τό, γε, ἐπιβεβαιοῖ προηγηθέντα· β) ἀντιστρόφως, ὄγε, μέν, ὅμως, ὡς τόσον, ἀλλ' ὅμως, Ἰλ. Β, 703. ἴδε καὶ ἐν οἰκείῳ τόπῳ· 4) ἤμὲν δή, ἀντὶ τοῦ, ὡς τόσον, ὅμως κέν, Ἰλ. Α, 514. Θ, 238· Λ, 138. β) ἀντὶ τοῦ, λοιπόν, ἄρα, ἑπομένως, ἀνακεφαλαιοῦν τὸ προηγούμενον καὶ διηγούμενον αὐτό· οὐσιωδῶς καὶ ἐν περιλήψει, Ἰλ. Γ, 437· Λ, 142. Ὀδ. Φ, 207. ὃ δ' καὶ κάμνει πολλάκις τὴν μετάβασιν εἴς τι νέον, Ματθ. Γραμμ. Ἑλλην. σ. 403. Schaef. Δεον. τυπ. σ. 101. πρβ. τό, μέντοι. Ἴδε καὶ, μὲν δή, ἐν οἰκείῳ τόπῳ. 5) μένεα, Ἰλ. Ρ, 629. Ὀδ. Λ, 104. ἔνθα οὐ μεταβάλλεται ἡ σημασία τοῦ μέν, καὶ τό, κε, ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα. 6) μὲν νυν, ἀντὶ, μὲν οὖν, ἐξαιρετ. ἐν τῷ Ἴων. παῤῥῷ λόγῳ ἐν χρήσει, Ἡροδ. ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ., Valck. Ἱππ. 20. 7) μὲν οὖν, ἔτι δὲ καὶ, μενοῦν γραφ., ἔχει μὲν τὰς αὐτὰς σημασίας, οἷας καὶ τό, μὲν δή, ἐν χρήσει δέ, καθὼς φαίνεται, μᾶλλον παρὰ τοῖς Ἀττικ. πρὸς τούτοις, καταφάσκει ἐν τῇ ἀπαντήσει, προηγουμένης ἐρωτήσεως, ἀντὶ τοῦ, βέβαια, τωόντι, ἀληθινά, ἀλλὰ μάλιστα, Λατ. imo vero. ἔτι δὲ καὶ τό, μὲν οὖν δή, ἢ κατὰ μετάβασιν, μὲν δὴ οὖν Πλάτ., πρβ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 459. Ἴων. μὲν δή ὦν, Ἡροδ. 4, 144. ὡσαύτως, «Μὲν οὖν γε, ἢ κάλλιον, ἤμενοῦν γε, ἐν τῇ Ν, Δ. ἀρχαίων τοῦ λόγου, τὸ ὁποῖον οἱ Ἑκλ. συγγρ. συναιρέουσι καὶ μὲ τό, μενοῦν, Lobeck Φρυν. σ. 342. ἴδε καὶ, Μενοῦν, ἐν οἰκείῳ τόπῳ. 8) ἤμὲν ποῦν, ὅμως, ὅμως βέβαια, ὅμως πιθανῶς, ὅμως βέβαια. π. χ. «Μνημονεύεις μὲν ποῦν, σὺ ἐνθυμεῖσαι ὡς τόσον βέβαια, Πλάτ. (ἄρα παρίστησι προϋπόθεσίν τινα ἀριστικήν). πειθέναι μὲν ποῦ χρὴ», πρέπει δηλαδή, ἡ βέβαια νὰ ἠξεύρῃς τι, τὸ Λατ. nempe, nimirum· ἴδε καὶ, Μὲν ποῦ ἐν οἰκείῳ τόπῳ. 9) μὲν ῥα, ποιητ. ἀντὶ, μὲν ἄρα, ὃ δ' καὶ παρὰ τῶν Σχολ. συνήθως ἑρμην. διὰ τοῦ, μὲν δή. ἴδε, Μὲν ῥα, ἐν οἰκείῳ τόπῳ. 10) μεντάν, ἀντὶ, μέντοι ἄν, ἔνθα ἡ σημασία τοῦ μέντοι οὐ μεταβάλλεται, καθότι τό, ἄν, ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα, πρβ. μὲν κε. Ἡ γραφὴ μέντ' ἂν ὑπάρχει σφαλερά, διότι ἡ εἰφωνία ἐν τῷ τοι δὲν δύναται νὰ πάθῃ ἐκθλίψιν, ἀλλὰ μόνον διὰ κράσεως νὰ γένῃ μετὰ τοῦ ἄν μία μόνη συλλαβή. 11) μὲν τε, ἔνθα, ὅτε ἐπιφέρεται τό, δέ τε, φυλάττει τό, μέν, τὴν συνήθη σημασίαν ἀμετάβλητον, τό δέ, τε, χρησιμεύει μόνον εἰς τὸ νὰ συνάπτῃ ἀκριβέστατα τὸ ἡγούμενον καὶ ἑπόμενον κῶλον, Ἰλ. Ε, 139. Φ, 260. ὡσαύτως καὶ τό, κάλλο τε μὲν τεω, καὶ ἐν τῇ ἀποδόσει, «ἄλλοτε, δέω», Ἰλ. Φ, 464. παρὰ δὲ τοῖς μεταγνωστ. καὶ τό, «μὲν τε — ἠδέ», Herm. Vig. σ. 787. β) τῷ, μέν τε ἄνευ ἀποδόσεως χρῆται ὁ Ὅμηρος ἀντὶ τοῦ, μὲν δή, ἤ, μέντοι· ἴδε, μέν τε ἐν οἰκείῳ τόπῳ. 12) μὲν τοι, Ὅμ. ἢ παρ' Ἀττικ. μέντοι, ὡς μία λέξις α) ἡ ἐνυπάρχουσα τῷ, μὲν κατάφασις ἐπιτείνεται διὰ τοῦ, τοι, βέβαια, ἀληθινά, τωόντι, μάλιστα, καὶ μάλιστα ἐν ἀρνήσεσιν, ἡγουμένου οὐ, Ἰλ. Θ, 294. Φ, 370. Ὀδ. Η, 159· Σ, 233. Ξ, 508. Ω, 321. Ἡσ. Θεογ. 285. Παρὰ τοῖς Ἀττικ., ἐξαιρ. ἐν ἀποκρίσεσι κατεφάσκει τό, μέντοι, μὲ ἐπίτασιν, ὡς τό μήν, σπανίως δὲ δίδει καὶ περισσοτέραν ἔμφασιν εἰς τὴν ἐρώτησιν, Πλάτ. Φαίδρ. σ. 229. Β. β) τὸ μέν τοι ἀνακεφαλαιοῖ καὶ ἐπαναλαμβάνει ἐν περιλήψει καὶ κεφαλαιωδῶς τὸ προηγούμενον, ἢ ἀναφέρεται εἰς αὐτό, καὶ σημαίνει, ἄρα, λοιπόν, ἑπομένως, Ὀδ. Β, 294. Δ. 611. γ) κάμνει ἀντιλαβὴν καὶ ἀντιλογίαν εἴς τι, ἢ ἐξαίρετον, καὶ τότε εἶναι ἀντὶ τοῦ, ὅμως, ὡς τόσον, ἀλλ' ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο, τοὐναντίον· πρβ. μὲν δή, καὶ, μὲν οὖν. Μετὰ τό, μέντοι, ἐλλείπει πολλάκις ἡ ἀπόδοσις. δ) ἡ ἐν τῷ μέντοι ἐνυπάρχουσα ἰδέα καὶ ἔννοια προσδιορίζεται ἀκριβέστερον καὶ ἰσχυροτέρα, ὅταν αὐτὸ ἑνοῦται καὶ μὲ ὅλα τινὰ μόρια, π. χ. «μέντοι ὅμως, μέντοιγε, ἤ, γε μέντοιν», Pors. Εὐρ. Ἑκ. 604. Lobeck Φρυν. σ. 342. ὡσαύτως καὶ, «ὅμως γε μέντοιν». Ἐν τῷ, «μέντοι ποιν», κεῖται τοὐναντίον μετρίασις καὶ ὕφεσις τῆς σημασίας τοῦ, μέντοι. Ὅτε μεταξὺ τοῦ, γε καὶ μέντοι, παρεμβαίνει ἄλλη λέξις, τότε ἀνήκει τό, γε, εἰς τὴν ἡγουμένην λέξιν, ἴδε Ἑρμ. Vig. σ. 842. Ἴδε περὶ τοῦ μέντοι, μέντοιγε, καὶ ἐν οἰκείῳ τόπῳ. 13) μὲν τοίνυν, ὡς τό, μὲν οὖν, β., καὶ πολλάκις κεῖται, μὴ ἐπιφερομένου, δέ, μὲν τοίνυν καὶ ἐν οἰκείῳ τόπῳ. — Γ) Περὶ δὲ τοῦ μέν, ἐπιφερομένου ἄλλοις μορίοις, ἴδε ἤμέν, περὶ δὲ τοῦ, ἤ μέν, ἴδε ἤ, 1. καὶ μέν, μὴ μέν.

Μέναιχμος, ὁ, ἡ ἡ, Μίναιχμος, η, ον (μένω, αἰχμή). Ὁ ἐν τῇ αἰχμῇ μένων, ὅστις μένει σταθερὸς καὶ γενναῖος εἰς τὴν μετὰ αἰχμῆς μάχην, εἰς τοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου, ἀνδρεῖος, ὑπομονητικός, θαῤῥαλαῖος, πολεμικός, ὡς τό, μενέμαχος, μενεπτόλεμος, μενέχαρμος, κ. τ. τ. 2) ὄνομα κύριον ἀνδρός.

Μένανδρος, ὁ, ἡ (μένω, ἀνήρ). Ὁ μένων, προσμένων ἀφόβως τὸν ἄνδρα, τὸν ἐχθρόν του, Ἀθην. σελ. 98. 2) κύριον ὄνομα ἀνδρός. ὅθεν ἐπίθ. Μενάνδρειος, ὁ, ἡ.

Μέν ἄρα, ταὐτὸν τῷ, Μέν οὖν, Μέν δή, Μέν τοίνυν. Ἄρα, λοιπόν, μετὰ ταῦτα· μετὰ τοῦτο, ἑπομένως, Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. ἀ. 4. «Ἀγωνιστέον μὲν ἄρα ἡμῖν», ἔνθα ἀνωτέρω ἔλλειπεν ὁ Μέν. ἴδε ἐν τῷ, Μέν.

Μέν γάρ, ἐνταῦθα δὲν ἀλλοιοῖ τὴν σημασίαν τοῦ γάρ. ἀλλὰ ὁ μέν, διακρίνει, ἢ τὸ πρόσωπον, ἢ τὸ κῶλον τῆς προτάσεως. Ἴδε ἐν τῷ, Μέν.

Μέν γε, ταὐτὸν τῷ, Μέντοι. Μάλιστα, μ' ὅλον τοῦτο. Ἰλ. Α, 216. «Χρὴ μὲν σοφώτερόν γε, θεὰ ἔπος εἰρύσασθαι». Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 154. «Τοῦτο μὲν γ' ἤδη σαφές». Τάσσεται δὲ καὶ ἀντιστρόφως οἷον μέν, Ἰλιάδ. Β, 703. Οὐ δὲ μὲν οὐ δ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν, ἀλλὰ σφέας κόσμησε ποδάρκης». ὅπου τινὰς δύναται μετατρέψαι αὐτὸ εἰς τὸ Ποθέοντες μὲν τοιω. Ἴδε καὶ ἐν τῷ, Μέν.

Μέν δή, ταὐτὸν τῷ, Μὲν οὖν. πλὴν ὅτι ὁ Μὲν φυλάττει τὴν συνήθη του σημασίαν, καθὼς ἔτι καὶ, ὁ, δή, Ξενοφ. Κυρουπ. ΒΑ'. β'. 1, «Πατρὸς μὲν δὴ λέγεται — μητρὸς δέ», ὅπου ὁ μέν — δέ, συμπλέκονται ἀλλήλοις· ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ διηγήσεως εὐχρηστότερος ὁ μὲν δή, εἰς συνάφειαν καὶ συμπλοκὴν αὐτῆς, οἷον. «Ὁ μὲν δὴ Κῦρος ἐπὶ τούτοις εἶπε — ὁ δὲ Ἀρμένιος ἔλεξεν οὕτως». Ἐν Ἰλ. Α, 514. «Νήμερτες μὲν ὄμοι ὑπόσχεο, καὶ κατάνευσον, ἢ ἀπόειπε, ὠμίλησε λοιπὸν καὶ εἰπέ μοι φανερὰ τὴν γνώμην σου ἢ ναὶ ἢ οὔ· Ἴδε καὶ ἐν τῷ μέν.

Μενεαίνω, (μένος). Ὁρμητικήν τινα καὶ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν ἔχω, ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, προθυμοῦμαι, σπουδάζω, ἀγωνίζομαι, ἐπιπόνως θέλω, καθόλου, μελετῶ, ἔχω στερεὸν σκοπόν, ἀπόφασιν, πάντοτε ἐπὶ θελήσεως σφοδρᾶς καὶ ἐπιμόνου εἴς τι. Παρ' Ὅμ. συντάσσεται συνήθ. μετὰ τοῦ ἐνεστ. ἢ ἀορ. τῆς ἀπαρεμφάτου, ὡς Ἰλ. Δ. 32. «Μενεαίνεις Ἰλίου ἐξαλαπάξαι πτολίεθρον». καὶ Ἰλ. Γ, 379. «Αὐτὰρ ὁ αὖ ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων ἔγχεϊ χαλκείῳ». μετὰ δὲ τοῦ μέλλ. τῆς ἀπαρεμφ. μόνον ἐν Ἰλ. Φ, 176. Ὀδ. Φ, 125· ἢ ἀπολύτως, Ἰλ. Χ, 10. Ὀδ. Ε, 341. ἤ, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἐφετικὰ ῥήματα, καὶ γενικῇ, ὡς παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 361. «Μάχης ἥμοτον μενεαίνων». «Μενεαίνειν τινί τινα», δηλοῖ, μελετῶ τι, μηχανῶμαι, κατά τινος, Κύντ. Σμ. 12, 1380. 2) ὀργίζομαι, θυμόνομαι. Παρ' Ὅμ. συνήθ. κεῖται ἀπολύτως, Ἰλ. Τ, 68. Ω, 22· 54. «ἠρέδι μενεῆναι» (Ἰλ. Τ, 58.)«, ταὐτὸν τῷ, ἐρίδι μάχεσθαι, κ. τ. τ. «Μενεαίνειν τινίν», δηλοῖ, εἶμαι θυμωμένος ἐναντίον τινος, ὡς ἐν Ὀδ. Α, 20. Ζ, 330. Ἰλ. Τ, 367. καὶ Ο, 104. «— οἱ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες», ὅπου ἐρωτέρα ἡ ἀνάγν. ἐριβόλωμεν. Ἐν Ἰλ. Π, 691. «Ἠτειοῦμενος μενέαινεν», δηλοῖ, ἤτον (ὁ Σαρπηδών), καὶ ἐν ᾧ ἔπιπτε, θυμωμένος κατὰ τοῦ ἀντιπάλου· ἐνταῦθα οἱ ἀρχαῖοι; π. χ. ὁ Ἀπολλώνιος, ἑρμηνεύουσι τό, μενέαινε, διὰ τοῦ, λειποψυχεῖ, νεώτεροι δὲ διὰ τοῦ, στενάχειν, ὅμως καὶ αἱ δύο ἑρμηνεῖαι εἰσὶν ἐναντίαι τῇ καθ' αὐτὸ σημασίᾳ τῆς λέξεως. πρβ. μενοινάω.

Μενέγχης, εος, ὁ, ἡ, (μένω, ἔγχος), ταὐτὸν τῷ, Μέναιχμος, Αἰθολογ.

Μενεδήϊος, ὁ, ἡ, (υυ-υυ) Ἀττικ. ἀντὶ, Μενεδηΐος, ὁ, ἡ (μένω, δηΐος), Ἰλ. Μ, 247. καὶ, Ν, 228., ταὐτὸν τῷ, Μενέγχης, ὁ μένων ἐν τῇ μάχῃ, ὁ προσμένων τὸν ἐχθρὸν ἀφόβως, πολεμιστής, μαχητής, ἀνδρεῖος, θαῤῥαλέος, γενναῖος, καρτερικός· ἐν Ἀναλέκτ. σ. 200. «Μενεδήϊος ἵππος».

Μενέδουπος, ὁ, ἡ (δοῦπος), Ὀρφ. Ἀργ. 537. ταὐτὸν τῷ, Μενεδήϊος. Ὁ προσμένων ἀφόβως τὸν κρότον τῆς μάχης, ἐπίμενος εἰς αὐτόν.

Μενέκτυπος, ὁ, ἡ = μενέδουπος. Ἀπτόητος, ἄφοβος, μὴ φοβούμενος, Ἡσύχ.

Μενέμαχος, ὁ, ἡ. (μάχη) Ὁ ὑπομένων τὴν μάχην, ἀνθιστάμενος, ἐπιμένων εἰς αὐτὴν ἄφοβος.

*Μενεπτόλεμος, ὁ, ἡ (μένω, πόλεμος), Ὁ τὸν πόλεμον ὑπομένων (βαστῶν χυδ.), ὁ ἐπιμένων καὶ ἀγωνιζόμενος ἀφόβως ἐν τῇ μάχῃ καὶ μὴ παραχωρῶν τόπον, ἄρα σταθερός, ἢ σταθερὸς πολεμιστής, Ὅμ. παρ' ᾧ ἐξαιρ. ἐν Ἰλ. ἐπίθ. πολλῶν ἡρώων, ἐν δὲ Β, 749 καὶ ἐπίθετον ὁλοκλήρου ἔθνους, τῶν Περαιβῶν. (Ταὐτόσημ. ἐστὶ τό, μέναιχμος, μενέγχης, μενεδήϊος, μενέδουπος, μενέκτυπος, μενέμαχος, μενεχυλοπιμενέχαρμος.) 2) ὄνομα κύριον ἀνδρός.

*Μενετέος, ία, έον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ μένω, Lobeck Φρυν. σ. 446.

Μενετικός, ή, όν (μένω). Ὁ πρόθυμος, ἕτοιμος, ἢ κλίνων εἰς τὸ μένειν, Ἀντωνίν. α'. 16.

Μενετός, ή, όν (μένω). Μένων, ἐπιμένων ἐπίμονος, προσμένων ἀφόβως (βαστῶν). τροπικ. σταθερός· ὑπομονητικός· μακρόθυμος. «Μενετοὶ οἱ θεοί, εἶναι μακρόθυμοι, ἔχουσιν ὑπομονήν. «Οἱ καιροὶ οὐ

μενετοῖν (Θουκυδ.), ὁ καιρός, ἡ εὐκαιρία δὲν προσμένει, δὲν μένει, δὲν καρτερεῖ.

Μενεφύλοπις, ιος, ὁ, ἡ. ἡ, Μενέχαρμος, ὁ, ἡ. καὶ Μενεχάρμης, ὁ. (φύλοπις, χάρμη), ταὐτὸν τῷ, Μέναιχμος, καὶ, Μενεθάλης καὶ, μενεπτόλεμος, Ἰλ. Ν, 396. καὶ, Ξ, 376.

* Μενητέος, ἐα, ἐον, χείρων τύπος ἀντὶ τοῦ, μενετέος.

Μενθῆρας, αἱ, καὶ Μίνθηρος, αἱ, Μενθηρίζω, ταὐτὸν τῷ, Μέρμηραι, Μερμηρίζω. Φροντίδες, φροντίζω, Ἠτύχ. Σουίδ. καὶ Φώτιος.

Μενί, ἀντὶ τοῦ, Μέν, εὐχρηστὸν μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ, Νυμενί, ἢ νυμενί, Ἀριστοφ. ἔνθα τὸ ι, προστίθεται εὐφωνίας χάριν ὡς εἰς τὰ, νυνί, οὐχί, νηχί, ναιχί, ἢ καίχι, κ. τ. τ. Νῦν μενί, ἢ, Νυμενί. Ἀριστοφ.

* Μένναε, ἴδε ἐν τῷ μέν, ἐν τέλει.

Μέννυν, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Μὲν οὖν, παρ' Ἡροδότ. ἴδε Μέν.

Μενοεικής, ές, ὁ, ἡ (μένος, εἰκὸς, ἔοικα). Πᾶν ὅ,τι καταπαύει, καθηδυχάζει, χορταίνει, ἀναπαύει τὴν ὀρεξιν, ἐπιθυμίαν, ἢ πάθος τι, εἶναι ἀνάλογον. ἢ καταλληλον τῇ ἐπιθυμίᾳ, κλίσει, ὀρέξει ἢ πάθει τινί· ἄρα, ἱκανὸς, ἀποχρῶν, ἀρεστὸς· ἀφθονος, δαψιλής. ὁ Πλούταρχ. εἰς Φαιν. 2. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ «Τῷ ἡδομένῳ τῆς ψυχῆς ὑπεῖκον καὶ μὴ μαχόμενον· καὶ ἐντεῦθεν ἑπομένως λέγει, «προσηνεῖς καὶ προσήκοντες». Ὁ Ὅμηρος μετεχειρίσθη ἐπιτοπολὺ τὴν λέξιν ἐπὶ φαγητῶν καὶ ποτῶν. «Δαὶς, οἶνος, ἐδωδή, ὄψα, δεῖπνον, σῖτος, βάλανος κ. τ. τ.» αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ, δαψιλὴς, αὐτάρκης, κ. τ. τ. καὶ «Μενοεικὴς τάφος», Ἰλ. Ψ, 29., ἁρμόζον καὶ θυμῆρες δεῖπνον, τὸ ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσιν παρασκευαζόμενον· σωστὴ, ἐντελὴς μακαριά. «Μενοεικὴς βάλανος», θυμήρης, Ὀδυσ. Ν, 409. καὶ ἑπομένως «Μενοεικὴς χάρις», Ἰλιάδ. Ψ, 650. «Μενοεικέα δῶρα», Τ, 144. «Τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα» (Ὀδυσ. Ξ, 232.), ἐκ τούτων ἐκλεξα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μοὶ ἦτον ἀρεστὸν καὶ θυμῆρες· ἀλλὰ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ψ, 139. «Μενοεικέα νήνεον ὕλην», εἶναι ἀντὶ τοῦ, ἱκανὴν, πολλὴν, πλουσίαν, δαψιλῆ· ὡς καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ι, 158. «Μενοεικὴς θήρη» καὶ ἐν Ν, 273. Μενοεικὴς λεία· ἔθεν καθόλου, πάρεστος, εὐκαίρος, χαροποιὸς, θυμήρης, ἐπιθυμητὸς, ἀρεστὸς Ἰλ. Ι, 227. καὶ Ὀδ. Π, 429. «Ἠκατὰ ζωὴν φαγέειν (ἀντὶ καταφαγεῖν) μενοεικέα πολλήνη, ἤτοι πολλὰ ἀρεστά μοι· καὶ Ὀδ. Ξ, 232. ἴδε καὶ μικρὸν ἀνωτέρω παραδείγματα.

Μενοινάω, ῶ. Μέλ. ήσω· καὶ Μενοινέω, καὶ Μενοιώω (μένος) ὡς τὸ, μενεαίνω· ἔχω σφοδρὰν, ὁρμητικὴν ἐπιθυμίαν εἴς τι, ἐπιποθῶ ἐπιθυμῶ, εὐχομαι, θέλω· ὅθεν καθόλου, ἔχω κατὰ νοῦν, μελετῶ, διανοοῦμαι, θέλω νὰ ἐκτελέσω ἢ βάλλω τι εἰς πρᾶξιν. συλλογίζομαί τι, ἀναλογίζομαί τι, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ τι, πολλ. παρ' Ὅμ. καὶ συνηθ. μὲν παρ' Ὅμ. μετὰ εἰτ. πράγμ. οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ ἐνεστ., ὡς ἐν Ἰλ. Τ, 164. Ὀδ. Χ, 217. ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἀορ. τῆς ἀπαρεμφ. ὡς ἐν Ὀδ. Β, 248. Φ, 157. «Μενοινάω τίνι τιν, μελετῶ, ἐπιβουλεύω τι, μηχανῶμαί τι κατά τινος, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 532. καὶ ἀπολύτως, ὡς ἐν Ἰλ. Ο, 293. Πολλάκις ἐκφέρεται μετὰ τῆς προσθήκης, «φρεσὶν ἤτοι ἢ φρεσὶ σῇσι». Ἡ ὑποπτος ὑποστατική, μενοινήσει, κεῖται μὲν, κατ' Ἀρίσταρχον, ἐν Ἰλ. Ο, 82. ἀλλ' ὁ Βούτυρ. (Ἑλλην. Γραμμ. σ. 498.) προκρίνει τὴν ἐπίτης ἐν χειρογράφοις ἀπαντωμένην εὐκτικὴν, μενοινήσαι. Τὸν παρατατ. σχηματίζει ὁ Ὅμ. ἐκ τοῦ μενοινέω, Ἰλ. Μ, 59. Μετὰ δοτ. παρὰ Θεόγν. 461. «Χρήμασι μενοινῶν», περὶ πραγμάτων σπουδάζειν, ἀγωνίζομαι ν' ἀποκτήσω χρήματα, ἔχω ὅλον μου τὸν νοῦν εἰς αὐτά.

* Μενοινέω, Ἰων. ἀντὶ μενοινάω, Ἰλ. Μ, 59. «Πεζοὶ δὲ Μενοίνεον, εἰ τελέουσιν, ἠγωνίζοντο προθύμως ἂν κ. τ.

Μενοινόω. ποιητ. ἀντὶ, μενοιάω, Ἰλ. Ν, 79.

Μένος, εος, τό. Ἰσχὺς, δύναμις, θάρσος, τόλμη, σωματικὴ δύναμις· ἐξαιρτ. ἐφ' ὅσον αὐτὴ γίνεται καταφανὴς διὰ κινήσεως ὀξείας, ἢ ἄλλης δραστικῆς ἐνεργείας, πολλάκις παρ' Ὅμ., ἔστις συνεκφέρει καὶ συνάπτει, «μένος τε καὶ ἀλκὴν» ὡς συνώνυμα, Ἰλ. Ζ, 265. Ι. 706. «Μένος χειρῶν», Ἰλ. Ε, 306. ἐνθ' οὗ συνεχέστερον παρ' Ὅμ. «μένος καὶ χεῖρες» ὡς ἐν Ἰλ. Ζ, 502. Η, 457. καὶ ἀλλαχοῦ. ἔτι δὲ, «μένος καὶ γυῖα», Ἰλ. Ζ, 27. Τ, 93. 6) ἐπὶ ζωῶν, δύναμις, ἀνδρία (κουράζι), ἀγριότης, ὅτε παρ' Ὅμ. τάσσεται ἐπὶ πανθήρων, ἵππων, ἡμιόνων, ταύρων, Ἰλ. Ρ, 20· 456. 476. 742. Ὀδ. Γ, 450. Η, 2· καὶ ἀλλαχοῦ. γ) ἐπὶ ἀψύχων, ἰσχὺς, δύναμις, βίαιος ἐνέργεια, ὁρμὴ, καὶ τότε κεῖται παρ' Ὅμ. ἐπὶ δόρατος καὶ ἀκοντίου, Ἰλ. Π, 613. Γ, 529. ἐπὶ ἡλίου, Ὀδ. Κ, 160. Ἡσ. Ἔ, 416. ἐπὶ πυρὸς, Ἰλ. Ζ, 182. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις· ἐπὶ ποταμῶν, Ἰλ. Μ, 18. ἐπὶ ἀνέμων, Ἰλ. Ε, 524. παρὰ δὲ Ἱππ. καὶ ἐπὶ οἴνου. «Μένος οἴνοιο» καὶ παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 413. ἐπὶ αἵματος ἀναπηδῶντος ὁρμητικῶς, — 2) ψυχὴ, ζωτικὴ ἰσχὺς ἐν γένει, Ἰλ. Γ, 294· ὅθεν καὶ, ἡ ζωὴ αὐτὴ, διὸ, «ψυχή τε μένος τε», συνεκφέρονται παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ε, 296. Θ, 123. ὡς συνώνυμα. 3) ψυχικὴ δύναμις, ἰσχὺς, ἐξαιρτ. ἐφ' ὅσον αὐτὴ ἐνισχύει τὸ σῶμα εἰς ταχεῖαν, τολμηρὰν πρᾶξιν, διεγείρει αὐτὸ εἰς τολμηρὰς καὶ ταχείας πράξεις, ἢ δηλοῦται καὶ φαίνεται εἰς σφοδρὰ πάθη καὶ ὁρμητικὰς, ἐπιθυμίας, διὸ παρ' Ὅμ. συνήθ. πολεμικὴ ἀνδρία, θάρσος (κουράζι)· ἔτι δὲ καθόλου, πάθος, σφοδρότης, ὁρμὴ, ἀγριότης, μανία, θυμός. «Μένος ἀνδρῶν» (Ἰλ. Β, 387.)», ἢ περὶ τὴν μάχην μανία τῶν ἀνδρῶν· ὡσαύτως, «μένος Ἄρηος» (Ἰλ. Σ, 264. Ὀδ. Π, 269.)». Τὸ πληθ. ἀπαντᾶται σπανίως, καὶ ὡς ἐπιτοπολὺ οὕτω, μένεα πνείοντες, οἱ ἀρίζοντες, οἱ πνέοντες θάρρος, ἢ μανίαν, θυμὸν, Ἰλ. Β, 536. Γ, 8. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔνθα διὰ τὸ πληθ. τῆς μετοχῆς κεῖται καὶ τὸ μένος πληθυντικῶς, καθότι καθεὶς ἔχει τὸ ἰδιαίτερον μένος του. Πολλάκις συνεκφέρει ὁ Ὅμ. ὡς ταυτόσημα «μένος καὶ θάρσος», Ἰλ. Ε, 2, Ὀδ. Α, 321. ἢ «μένος καὶ θυμός» Ἰλ. Ε. 470. 492. κ. τ. λ. Herm. Τμν. Ὁμ. Δήμ. 361. β) εὐχὴ, θέλησις, σκοπὸς, διαλογισμὸς, πρόθεσις, σχέδιον, μελέτη, οἱ διαλογισμοὶ καὶ αἱ πράξεις τινός, Ἰλιάδ. Ν, 634. καὶ πληθ. ἐν Ἰλ. Θ, 361. ἔθεν γ) καθόλου, διάθεσις, φρόνημα, τρόπος τοῦ φρονεῖν, ὡς τὸ παρὰ Λατ. ἐκ τοῦ Ἑλλην. μένος παραγόμενον mens. ἐξαιρτ. ἐν τοῖς συνθέτοις: π. χ. εὐμενὴς, δυσμενὴς, καὶ ἄλλα· ἐπὶ δὲ νοητικῆς δυνάμεως, ἢ γνώμης δὲν ἐχρημάτιστε ποτὲ ἐν χρήσει. Κατὰ τὰς περισσοτέρας σημασίας, ἀντιστοιχεῖ ταύτῃ τῇ λέξει Λατιν. impetus, ἤτις καὶ αὐτὴ ἐν χρήσει ἐπὶ σωματικῆς τε καὶ ψυχικῆς ὁρμῆς καὶ φορᾶς. δ) πολλάκις ἐν χρήσει κατὰ περίφρασιν, ὡς καὶ τὸ, βίη, ἴς, σθένος, ἀντὶ τοῦ ἰδίου δυνατοῦ καὶ ἀφόβου ἀνδρός· ἐξαιρτ. «Ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο» (Ὀδ. Η, 167 κ. τ. τ.)», ὁ ἱερὸς βασιλεὺς Ἀλκινόος· ὡσαύτως «μένος Ἀτρείδαο, Ἕκτορος, κ. τ. τ.», ἀντὶ ὁ Ἀτρείδης, ὁ Ἕκτωρ, Ἰλ. Α, 263. Ξ, 418. ὡσαύτως, «Μένεα ἀνδρῶν», ἀντὶ τοῦ ἄνδρες, ἰφθιμοι, Ἰλ. Δ, 447. Ὀδ. 4, 363.— Καὶ Ὅμηρον τὸ μένος καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς σχέσεις, ἐνιζάνει ποτὲ μὲν, ἐν γουνασι, ποτὲ δὲ, ἐν θυμῷ, ποτὲ δὲ, ἐν στήθεσι, καὶ ἄλλοτε, ἐν φρεσί, Ἰλ. Α, 103. Γ, 451. Τ, 202. Αἱ συνήθεις παρ' Ὅμ. συντάξεις, ἢ φράσεις, ὑπάρχουσι, «μένος ἀφελεῖν, λύειν, μινυθεῖν, παύειν» καὶ καθ' ἐναντίαν ἔννοιαν, «μένος ἐμπνεῖν, ἐνιέναι, ἐντιθέναι, ἐμβάλλειν, ἀέξειν, ἐγείρειν, ὀτρύνειν· ἔτι δὲ, «μένος ἐλλαβὲ θυμόνδε», Ἰλ. Ψ, 468. μένος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο», Ἰλ. Α, 103. καὶ, «μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμόνδε», Ἰλ. Χ, 312. (τὸ μένος ἀνήκει εἰς τὸ πρωτότυπον ΜΑΩ. ἔστι δὲ συγγεν. τῷ, μένω, ἐξ οὗ τό, μενεαίνω, μενοινάω, μεμονα)·

Μενοῦν, μὲν οὖν. Κατὰ πρῶτον ἔχει τὴν συνήθη μοναδικὴν ἐξ ἀμφοτέρων σημασίαν, καθὼς ἔτι καὶ μετὰ τοῦ, δή· ἄρα «μὲν οὖν δή», ἢ «μὲν δὴ οὖν». Παρὰ Πλάτωνι. Μετὰ ταῦτα ἐν τῇ ἀποκρίσει ἔστι καταφατικὸν· οἷον «ἔστιν ὅστις οὐ πεφόβηταί τε καὶ δέδοικε; δέδοικε μὲν οὖν», Πλάτ. ὡς καὶ τὸ «μέντοιγε», ἀντὶ τοῦ, βέβαια, πάντως. «Καὶ σὺ οὐκ ἀχθεσθήσῃ μοι ἀκούων τἀληθῆ; ἡσθήσομαι μὲν οὖν», καὶ βέβαια, ἀληθῶς μάλιστα περισσότερον θέλω χαρεῖ. Ξενοφ. Κυροπ. Η', δ', 10. «τὴν χύτραν ξυντρίψετε, σὲ μὲν οὖν κατελεύτομεν· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἔστι καὶ τό, μενοῦν γε, καὶ μάλιστα κατ' ἀρχὰς τοῦ λόγου, καθὼς ἐν τῇ Ν. Δ. Δύναταί τις ἔτι νὰ ἑρμηνεύσῃ τὸ, μὲν οὖν», διὰ τοῦ, τουλάχιστον». Ἀριστοφ. Ἐκλ. 1102. «ἀρ' οὐ κακοδαίμων εἰμί; βαρυδαίμων μὲν οὖν». ἴδε καὶ μὲν ἐν τέλει.

Μέν που, μ' ὅλον τοῦτο, μάλιστα, καλῶς, βέλκιστα, δήπου, ἀμέλει, Πλάτ. «μεμνημονεύσεις μέν ποτε· ἐνθυμεῖσαι βέβαια, καλῶς. «Εἰδέναι μέν που χρή», πρέπει δηλαδὴ, ἢ μάλιστα νὰ ἠξεύρῃ τινὲς, ἢ, πρέπει τινὰς ὅμως νὰ ἠξεύρῃ καλῶς. ἴδε καὶ μὲν ἐν τέλει.

Μέν ρα, ταὐτὸν τῷ, μὲν, μόνῳ, παρὰ Ποιητ. εἰς τὸ προηγούμενον τῆς προτάσεως· φαίνεται, ὅτι προέκυψεν ἐκ τοῦ, μὲν ἄρα, διὸ καὶ οἱ Σχολ. ἑρμηνεύουσι τοῦτο καὶ διὰ τοῦ, μὲν δή, Πρβ. καὶ μεν.

* Μεντάν, ἴδε μὲν ἐν τέλει, 10.

Μέν τε, σχεδὸν ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, μὲν δή, ἢ, μέν τοι, Ἰλ. Δ, 341. «σρῶιν μέν τ' ἐπέοισιν, τουλάχιστον, ὡς τόσον, ὅμως, ἔπρεπεν, ἠρμοῦ ἐν εἰς ἔπας. Ἰλ. Ο, 203. «στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν, οἱ εὐγενεῖς μ' ὅλον τοῦτο, ἢ, τουλάχιστον, μεταβάλλουσι τὴν γνώμην αὐτῶν εἰς τὰς παρακλήσεις, ἢ παραστάσεις τῶν πραγμάτων. Πρβ. Β, 145. Ν. 47 Ἐνίοτε ὅμως περιττεύει ὁ τέ, ὡς ἐν Ἰλ. Φ, 464. «ἄλλοτε μέν τε ζωφλεγέες τελέθουσιν — ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν», ἴδε καὶ μέν, 11.

Μέν τοι. Μ' ὅλον τοῦτο, τουλάχιστον, ὅμως ἀλλά. «Τά γε ῥήματα οὐκ ἔμαθον, τὴν μέν τοι διάνοιαν σχεδὸν ἁπάντων — δίειμι (Πλάτ.) τῇ ἀληθείᾳ ἐγὼ τὰς λέξεις δὲν ἠξεύρω, ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο καταλαμβάνω ὅλον τὸ νόημα· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, ὅμως, παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 61, «ὅμως γε μέντοι σοὶ δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ, ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο ἐγὼ θέλω σοὶ ὁμιλήσει διὰ σημείων. «Οὐ μέντοι ἀλλὰ καίν», Πλάτ. Συμπ. α', 7. μ' ὅλον τοῦτο, ἐν τοσούτῳ. 2) ὅμως, ἀλλὰ, ἐξ ἐναντίας· εἰ μὲν μὴ μέγα εἴη τὸ διάφορον — ὁπότε μέντοι παντὸς εἴδεσιν, (Ξενοφ. Ἀπομν. β', γ', 5) ὁπόταν ἡ διαφορὰ, ἐπειδὴ ὅμως κ. τ. λ. Κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν κεῖται ἔτι καὶ ἐν Β', α', 12. τό, εἰμέν τοι, εἰ μὲν τοι. 3) πάντως, βέβαια, μάλιστα. «Οὐοῦν ἀφεκτέον καὶ τούτου ἢ ἀφεκτέον μέν τοιν. Οὕτω καταφάσκει καὶ διορίζει πλησιεστέρως ἐν τῷ, «παρὰ βασιλέως πολλοὶ πρὸς Κῦρον ἀπῆλθον— καὶ οὗτοι μέντοι οἱ μάλιστα ὑπ' αὐτοῦ ἀγαπώμενοι» (Ξενοφ. Ἀναβ. Α', 9, 29.) καὶ μάλιστα ἐκεῖνοι, οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπ' αὐτοῦ ἠγαπῶντο. Ἔτι δὲ καὶ ἐν τῇ ἐρωτήσει. «Οὐκ

ἐνδὲν δε μέν τοι ποθὲν ἀπὸ τοῦ Ἱλιστοῦ λέγεται ὁ βορέας τὴν Ὠρείθειαν ἁρπάσαι; Πλάτ· ἀλλὰ καὶ ὁ τε ἀποτεινεταί τις καὶ ὁμιλεῖ πρός τινα. »Οὗτος, σὲ λέγω μέν τοι, Ἀριστοφ. Βατρ. 717. ἔτι δὲ καὶ παρ' Ὁμήρ. Ὀδύσ. Ξ, 508. πάντως μέν τοι ἀμύμων, ἀληθῶς, ἀληθινά, βέβαια ἢ ὁμολία εἶναι καλὴ καὶ ἁρμοδία. Ἰλιάδ. Θ, 294. »οὐ μέντοι πιθόμεθα, οὐχί. βέβαια οὐχί· Ἐνταῦθα δύναται τινὰς νὰ ἐκλάβῃ τὸν μέν, ἀντὶ τοῦ, μήν, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἰώνων. ἴδε, μέν περὶ τέ τέλος.

Μέντοιγε. Μ' ὅλον τοῦτο, ὡς τόσον, τό, γε, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεῖται διεστραμένος, ὡς »οὐ μέντοι πολλοῦ γε χρόνου ἠδύνατο καὶ ἅπασι ἐνικᾶτο, Θουκυδ. »Δοκεῖ μὲν καὶ ἐμοὶ ταῦτα, οὐ μέντοι ταχύ γε ἀπαγγελῶν, Ξενοφ. »Ἐστερήθη μὲν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκ τοῦ τρώματος, οὐ μέντοι ἀπέθανέ γε, Ἡρόδ. Γ', 78. μ' ὅλον τοῦτο, πλήν, διὰ τοῦτο, ἀλλά, ὅμως δὲν ἀπέθανε. Τοιουτοτρόπως μεταχειρίζεται τὸ »μέν τοι· ποιεῖ ὁ Δημοσθέν. Ὁ Σουιδ. λέγει, μέντοι ὅμως, τὸ δὲ σὺν τῷ γε, παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων· καὶ ὁ Φώτιος, ἐν Χειρογράφῳ παρ' Ἀλβέρτῳ εἰς Ἡσύχ. ἐν Λ. Μενοῦν, λέγει. »Μὴν γε, ἢ ἀντὶ τοῦ, »μέν τοι, λέγουσιν ἢ ἀντὶ τοῦ, Μέν. Μέντοι, τόδε σὺν τῷ γε, παρ' οὐδενὶ, τῶν Ἑλλήνων· τὸ δὲ μέντοι βάρβαρον, οἱ καὶ Χρύσιππος χρῆται· ἀλλ' αὕτη ἡ παρατήρησις ἀνάγεται εἰς τὸ μέντοι, οὐχὶ δὲ εἰς τὸ, μενοῦν γε, τὸ ὁποῖον, ἐκτὸς τῆς νέας Διαθήκης, παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων εὑρηται· ἴδε καὶ μεν ἐν τέλει.

Μέν τοίνυν, ὡς καὶ τό, μέν οὖν, ἐν χρήσει κατὰ τὰς μεταβάσεις ἀπὸ λόγου εἰς λόγον, καὶ καὶ ἐν τῷ τέλει μιᾶς ὁμιλίας, ὅτα καὶ φυλάττουσιν ἀμφότερα τὴν ἑαυτῶν σημασίαν καὶ συνχάκις ἄνευ καὶ ἐπομένου δὲ· ἴδε καὶ, μέν. 13.

Μένω, Μλ. Ἐπκ. μονέω, καὶ Ἀττκ. συγκ. μενῶ. Παρακ. μεμένηκα, Ἀορ. ἔμεινα, Μεθ. ποιητ. ἐνεστ. μίμνω, τὸ Λατ. maneo. 1) ἐνεργ. Ἀκίνητος, ἢ μετ' ἀποφάσεως ἵσταμαι ἐπί τι, στερεὸς ἵσταμαι προσμένων, προσμένω ἀκίνητος, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν τῷ ἀγῶνι, ἐν τῇ μάχῃ, ἐν τῷ τόπῳ μου μένω ἀσάλευτος, χωρὶς νὰ παραμερήσω (ὑπαχωνῶ), ἀπεναντίας τοῦ φεύγειν, ἐξ' ὃ καὶ παρ' Ὅμ. πολλάκις γνωμένον. β) μένω οἴκαδε, μένω ἔνδα εἰμί, δὲν παλεύω ἀπὸ τὸν τόπον μου, Εὐρπ. Κύκλ. 30. ὅλως δὲ συνήθ. καὶ πληρέστερον λέγεται. »εἴκοι, αὐτοῦ, αὐτόθι, »ἔθι μένειν· ἔτι δὲ, »ἔντοσθεν μένειν, Ἡσό. Θ, 598. »μένειν ἀπότινος (Ἰλιάδ. Β, 292. Σ, 94.)«, δηλοῖ, μένω μακρὰν ἀπό τινος. γ) μένω που, διατρίβω, διατρίβω, περνῶ τὸν καιρόν, μὲ ἔννοιαν ἀνενεργησίας, ἀργίας, Ἰλ. Ι, 318. Δ, 666. Ξ, 367. δ) ἐπὶ ἀψύχων, μένειν τι χωρὶς νὰ πέσῃ, ἵστασθαι στερεῶς· ὑφίστασθαι. διαρκεῖν. »Στήλη μένει ἐμπεδόων, Ἰλ. Π, 434. ε) προσμένω, μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. »Ἢ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν (Ἰλ. Δ. 247)«; καὶ προσμένετε νὰ ἔλθωσιν οἱ Τρῶες; »Μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν (Ὀδ. Α, 422. καὶ ἀλλαχοῦ)«, ἐπρόσμενον νὰ, ἤ, ἕως οὗ, ἔλθῃ ἡ ἑσπέρα. ζ) ἐπὶ καταστάσεων, μένειν τι ἀμετάβλητον, ἀνελλοίωτον, ἔχειν τι διάρκειαν, δύνασθαί τι νὰ διαρκέσῃ, Ἰλ. Τ, 263. η) μένω εἴς τινα γνώμην, ἰδέαν, ἐπιμένω εἰς αὐτὴν, μεθόρκ. ἔτι δὲ, »μένειν κατὰ χώρην (Ἡρόδ. Δ, 201)«, ἐπὶ ὅρκου, ἀντὶ μένειν ἀσάλευτον, ἀμετάβατον, ἔχειν ἅλον τὸ κῦρος. — 2) μεταβατικῶς, μετὰ αἰτ. ἀντὶ τοῦ, προσμένω, ἀντέχω, ὑποφέρω, ἀντιπαλαίω, π. χ. μίαν νόσον, ἕνα παροξυσμὸν, κίνδυνον· ἐξαιρ. Καρτερῶ τὸν ἐχθρὸν ἐν τῷ ἀγῶνι· ὑπομένω ἀγωνιζόμενος, προσμένω καὶ βαστῶ τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ χωρὶς νὰ ἐνδώσω, manere hostem, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὁμοίως καὶ ἐπὶ βράχου, ὅστις ἀνθίσταται, ἀντέχει εἰς τοὺς ἀνέμους καὶ τὰς τρικυμίας, Ἰλ. Ο, 620). β) ἐπὶ καιροῦ, προσμένω, ἀφίνω νὰ ἔλθῃ, »Ἠὼ δίκη«, Ὅμηρ. Ὀρφ. μέμονα. (Τὸ μένω ἀνήκει εἰς τὸ πρωτότυπον ΜΑΩ καὶ συγγενές ἐστι τῷ, μένος, ἐξ οὗ τό, μενεαίνω, μενοινάω, μέμονα.)

Μεράρχης, ου, ὁ (μέρος, ἄρχω). Ἀρχηγὸς καὶ ἡγεμὼν μερίδος, ἤτοι συστήματος (ρεγιμέντου) ἐκ δύο χιλιάδων καὶ τεσσαράκοντα ὀκτὼ στρατιωτῶν συνεστημένου, Αἰλ. Τακτ. ὅθεν

Μεραρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ μεράρχου.

*Μέργω, = ἀμέργω Γραμμ.

Μέρδω, Μλ. -σω, ταυτόν τῷ, ἀμέρδω, Ἡσύχ.

Μερεία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, μερίς, Πίνδ. Ἡρακλ. Παρ' Ἡσύχ. φυλῆς μέρος, ἐκ δέκα τριάδων συνεστὸς.

Μεριδάρπαξ, αγος, ὁ (μερίς, ἅρπαξ). Ὅστις ἁρπάζει τὰς μερίδας, τὸ μερίδιον τοῦ φαγητοῦ, ἢ ἕνα πιάτον φαγητοῦ, ἐπίθ. μυὸς ἐν τῇ Βατραχ. 256. (Τὸ Ἰῶτα ἔστιν ἐν Βατρ. ἐν μέν τῷ στίχῳ 265. βρμχύ, ἐν δὲ τῷ 274. μακρόν).

Μεριδάρχης, ου, ὁ (μερίς, ἄρχω). Ὁ μερίδος ἄρχων. ὁ διοικητής, ἢ ἀρχηγὸς μερίδος τινος, τόπου, ἢ στρατεύματος· ὅθεν

Μεριδαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ μεριδάρχου, Ἰωσηπ.

Μερίζω (μερίς). Εἰς μερίδας διαιρῶ, εἰς μέρη μοιράζω, διανέμω. 2) μέσ. μερίζομαί τινα, λαμβάνω τι ὡς μερίδιόν μου. »Τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ μέν τι ἡ πατρ μερίζεται«, ἓν μέρος τῆς ὑποστάσεως, ὑπάρξεώς μας λαμβάνει, ἢ ἀπαιτεῖ ὡς μερίδιον καὶ ἡ πατρίς.. »Μερίζεσθαί τι πρός τινα«, μοιράζω μετὰ τινός τι· μεταξύ μας μοιραζόμεθά τί μετά τινος. »Πότερα μεμερισμένος εἴη πρός τὸν ἀδελφόν, ἢ κοινὴ οὐσία εἴη αὐτοῖς«, (Δημοσθ.) ἂν ἡ πατρικὴ περιουσία εἶναι μοιρασμένη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ. Παρὰ τοῖς ὕστερον, ὡς παρ' Ἀπο., »μερίζεσθαί τι τινί, καὶ »τινί τινος« 3) μερίζεσθαι, παθητ. διαιροῦμαι ἢ εἶμαι διῃρημένος· ἐξαιρ. εἶμαι διῃρημένος κατὰ τὴν γνώμην, ἢ εἰς πατρίας (γίνομαι ταράφι).

Μερικεύομαι. Μερικὸς γίνομαι, διαιροῦμαι, εἶμαι διῃρημένος, ἐκ Παχυμ. ἀμφ.

Μερικός, ή, όν. καὶ ἐπίρ. μερικῶς. Ὁ εἰς μέρος ἀνήκων, ὁρμώζων, ἀναγόμενος· καὶ ὁ κατὰ μέρος ὤν, ἢ ζῶν, ἰδιαίτερος, ξεχωριστός, μοναδικός, μὴ κοινός, ὡς τό Ἰταλ. particolare, speciale.

Μέριμνα, ἡ. Φροντὶς· ἔννοια, στοχασμὸς· τὸ φροντιστικῶς καὶ σκεπτικῶς, καταγίνεσθαι περί τι, ἢ ἔννοιαν ἔχειν περί τινος· κηδεμονία. Ἐκ τοῦ μέρω, μείρω, μερίω, μερίζω, μερίμνος, μεριμένη, (καὶ συγκ. μερίμνη, ὡς τὸ λίμνη ἐκ τοῦ λιμένη, ἐκ τοῦ λείβω, λίβω) τὸ διαιρῶ· ὡς καὶ ὁ Ἐτυμολογ. εἶπεν »οἱ γὰρ φροντίζοντες μερίζονται τὴν γνώμην· καὶ ὁ Λατῖν. Terentius Andr. α', ε', 25. curae animum diverse trahunt. Παρομοίως ἐκ τούτου ἐστι καὶ τό, μέρμερος, καὶ, μέρμηρος, μέρμηρα, μερμηρίζω, ἐκ τοῦ μέρω, μείρω, μέρμερος, (ὡς ἐκ τοῦ μάρω, μαίρω, μάρμαρος) ὁ φροντίδα καὶ θλῖψιν προξενῶν· ὅθεν

Μεριμνάω, ῶ. Μλ. -ήσω (μέριμνα). Εἶμαι ἀνησυχος, εἰς φροντίδας. Φροντίζω, προσεκτικῶς καὶ σκεπτικῶς καταγίνομαι περί τι, Δημοσθ. κατὰ Μειδ. 52. »ὁ παρεσχηκὼς τὰ ἔργα — οὐχ' ὁ ἐσκεμμένος, οὐδ' ὁ μεριμνήσας τὰ δίκαια λέγειν«, ὅπου τό, μεριμνήσας παράλληλον ἐστί τῷ, παρεσχηκώς, καὶ πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κακοφώνου, μεμεριμνηκώς, ὁ Ῥήτωρ ἐξέλαβε τὸν ἀόριστον ἀντὶ παρακειμένου· 2) συλλογίζομαι, στοχάζομαι, ἐρευνῶ, λεπτομερῶς ἐξετάζω περί τινος, Ξενοφ. Ἀπομν. Α', α', 14, »τῶν περὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως μεριμνόντων«. (συντάσσ. ὁ τέ μέν αἰτιατ. ὅτα δὲ περί τινος, ὡς ἐπιτοπολὺ δὲ ἀπολύτως, πρβ. μερμηρίζω) ὅθεν

Μερίμνημα, τό. Ταὐτὸν τῷ, μέριμνα· καὶ ἐκεῖνο, περί τοῦ ὁποίου γίνεται μέριμνα.

Μεριμνητής, οῦ, ὁ. Ὅστις μεριμνᾷ, φροντίζει· συλλογίζεται, στοχάζεται τι, ἢ λεπτομερῶς ἐξετάζει, λεπτολογεῖ. »Μεριμνηταὶ λόγων«, Εὐρπ. Μηδ. 1223. ὅθεν

Μεριμνητικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τό μεριμνᾶν (καθ' ὅλας τὰς σημασίας του). »Τὸ μεριμνητικόν, ἀντί, ἡ μέριμνα.

Μεριμνοποιῶ (ποιέω). Μερίμνας ποιῶ. Γλωσσ.

Μεριμνοσοφιστής, οῦ, ὁ. Ταὐτὸν τῷ μεριμνοφροντιστής. Σχολ. Ἀριστ. Νεφ.

Μεριμνοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ μερίμνας τίκτων, γεννῶν.

Μεριμνοφροντιστής, οῦ, ὁ (φροντίζω). Ὁ περί μερίμνων φροντίζων, ἐξετάζων, λεπτολόγος, κωμικῶς ἐπί φιλοσόφων ὑπερακριβῶς ἐξεταζόντων, παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 102.

Μερίς, ίδος, ἡ (μέρος). Μέρος ἔκ τινος, μερίδιον, τμῆμα, κομμάτιον. ἐξαιρτ. α) ἐπί διαιρέσεως σώματος τινός πολιτικοῦ, φατρία, Partito, παράφι Τουρκ. Ἰακ. Α. Π. σ. 925. — 2) συνεισφορά, βοήθεια, ἔρανος· καὶ ἡ βοήθεια, τὴν ὁποίαν λαμβάνει τις, ὅθεν, κέρδος, ὄφελος. »Τὴν τοῦ παθόντος εὐλάβειαν τῷ μηδὲν ὑποστειλαμένῳ μερίδα εἰς σωτηρίαν ὑπάρχειν«, Δημοσθ. σελ. 537. καὶ σελ. 574. »ἔστι μεγάλη τοῖς ἀδικοῦσιν ἅπασι μερὶς καὶ πλεονεξία ἡ τῶν ὑμετέρων τρόπων πρότητι«, γ) τὸ μερίδιον ἔκ τινος φαγητοῦ, μερτικόν. ὅθεν »πρὸς μερίδας δειπνεῖν (Πλούτ. Συμπ.)«, τρώγω μὲ τὸ μερίδιον· τρώγειν καθεὶς χωριστὰ ἔχων τὸ μερίδιόν του, τὸ ξεχωριστόν πιάτον του.

Μέρισμα, τό (μερίζω). Τὸ μεμερισμένον, μοιρασμένον· μερίδιον, μερτικόν, μέρος, Ὀρφ. Ὕμν. ποιητ.

Μερισμός, ὁ. Ἡ πρᾶξις τοῦ μερίζειν. μοιρασμός, μοιρασία.

Μεριστής, οῦ, ὁ (μερίζω). Ὅστις μερίζει, μοιραστής· διαιρέτης· ὅθεν

Μεριστικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἔχων κλίσιν, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τό διαιρεῖν καὶ μερίζειν.

Μεριστός, ή, όν. Ὁ μεριστήνκι, δυνάμενος, καὶ ὁ μοιρασμένος, διῃρημένος εἰς μέρη, Πλάτ.

Μεριτεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. Μετά τινος, ἢ μεταξύ μας μοιράζομαι, παρὰ τοῖς Ο. Ἰωρ. μα', 6. ἐκ τοῦ

Μερίτης, ου, ὁ (μερίς). Ὁ λαβών, ἔχων μέρος ἀπό τινος, συμμεριστής, Πολ.

Μερμαίρω, καὶ μερμηρίω (μέρμαρος). Ταὐτὸν τῷ, μερμηρίζω, Ὀρφ.

Μερμέριος, ία, ίον, ἕτερος τύπος, τοῦ, μέρμερος, σπάνιος, Ἰακ. Α. Π. σ. 663. »Μερμέριον κακόνα, Λουκιαν. λεξιφ. 11. ἀντί τοῦ, μεγάλον κακόν, μία συμφορὰ καὶ κακόν τό ὁποῖον κυριεύει ὁλοκλήρον φαμιλίαν, ὅπου ἄλλοι, τερμέριον, εἶπον.

Μέρμερος, ὁ, ἡ, τό οὐδ. μέρμερον. Τὸ ἀρσενικόν σημαίνει, περίεργος, πολυμέριμνος, φροντίζων· τὸ δὲ οὐδέτερον, πᾶν εἴτε προξενεῖ μεγάλας φροντίδας, περί τοῦ ὁποίου ἔστι πολλὴ ζήτησις καὶ ἀνάκρισις· καὶ μόνον τοῦτο τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. ἔχει ὁ Ὅμηρος πάντοτε ἐπί πολεμικῶν κοτορδωμάτων, ἔργων μεγάλων, τὰ ὁποῖα προξενοῦσιν, ἤτοι εἰς τὸν ἐκτελεστήν αὐτῶν, ἢ εἰς ἐκείνον, καθ' οὗ ἐκτελοῦνται αὐτά, φροντίδας κόπον, ἢ ἀνάγκην, ἄρα ἤτοι ἀντί, πολύμοχθος, δύσκολος, δυσχερής, ἢ φοβερός, ἐλεεινός, καὶ τάσσεται ἀπολύτως, ἢ μετά τοῦ, ἔργα, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Κ, 48. Λ, 502. Φ, 217. Θ, 453. Κ, 289. 524. (ἐν Ὀδ. οὐχ' εὑρίσκεται αὕτη ἡ λέξις.) ὅθεν ὁ Ἕκτωρ ὀνομάζει

τὸν Ὀδυσσέα, »κακὸν μέρμερον», μεγάλον κακόν, Εὐρ. Ἠλ. 509. »μέρμερα ἔργα γυναικῶν (Ἡσιοδ. Θεογ. 603.)», τὰ φθοροποιὰ ἔργα αὐτῶν, τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον προξενοῦσιν εἰς τοὺς ἄνδρας. Ἡ κυρία ἄρα σημασία τούτου φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ, πᾶς, ὅστις προξενεῖ φροντίδα καὶ κόπον, ἄρα, κακός, βλαβερός, φθοροποιός, δύσκολος, ἢ ὁ διὰ πανουργιῶν φροντίδα τινὰ ἐμποιῶν. 2) πλήρης πανουργιῶν σχεδίων, πανοῦργος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ εὑρίσκῃ στρατηγήματα, ὡς Διον. Περιηγ. 350. »μέρμερον ἔθνος», καλεῖται τὸ τῶν Ῥωμαίων. »Μέρμερος βλέβηκα», ἐπὶ τοῦ στρατηγήματος τοῦ Δουρείου ἵππου, Λυκοφρ. 949. »μέρμερος κύων», ἐπὶ τοῦ ἰχνηλάτου κυνὸς (ζαγάρι), Ὀππ. Κυνηγ. α' 409. »μέρμερον χρῆμα», ἐπὶ πανούργου, Πλουτ. 3) τροπικ. ὡς τὸ δύσκολος, ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ σκυθρωπός, πάντοτε δυσάρεστος, (γκρινάρης) ὡς καὶ ὁ Πλάτ. Ἱππ. μείζ. καλεῖ, μέρμερον, τὸν κακόν, βαρύν, τὸν χαλεπὸν καὶ δύσκολον εἰς τὸ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς, καὶ ἐντεῦθεν ἐκ τῆς τοῦ κατὰ Πλάτωνα σημασίας προήχθη ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, μερμηρίζω, καὶ κατὰ παραφθορὰν, μουρμουρίζω, ἐπὶ δυσκόλου, ἀνευχαρίστου καὶ ὑποτονορύζοντος ἀνθρώπου, καὶ τὸ, μουρμούρης, ὁ τοιοῦτον ἰδίωμα ἔχων. 4) ὄνομα κύριον ἀνδρός, Ἰλ. Ω, 513. τὸ πατρων. μερμεριώνης, Ὀδ. Ὀδ. Α. 259. (περὶ τῆς παραγωγῆς τῆς λέξεως ὅρα μέριμνα.) ὅθεν

Μέρμηρα, ἡ, ἔτερος, ποιητ. τύπος τοῦ, μέριμνα. Φροντὶς, στενοχωρία, θλῖψις, ἀνάγκη. »Ἄμπαυμα μερμηράων», ἀνάπαυμα, ἀναψυχὴ ἀπὸ τῶν φροντίδων, Ἡσιόδ. Θ. 55. Θεογ. 1325. 2) ἡ εἰς ὕπνον καταφορὰ, Spohn de extr. Od. parte, σ. 197. ὅθεν

Μερμηρίζω, μέλ. ίσω. Φροντίζω, συλλογοῦμαι, στοχάζομαι, βουλεύομαι καθ' ἑαυτὸν, συλλογίζομαι ἐξετάζων μίαν ὑπόθεσιν κατὰ διαφόρους τρόπους· εἶμαι εἰς ἀπορίαν, ἀμφιβολίαν, πολλάκις παρ' Ὅμρ. καὶ συνήθ. μετὰ τῶν λέξεων, κῆρσι, κατὰ φρένα, ἢ, κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, καὶ πρὸς περισσοτέραν ἐπίτασιν τῆς ἀμφιβολίας καὶ ἀβεβαιότητος, μετὰ τῆς λέξεως, δίχα ('Οδσ. Π, 75. Χ, 333.), ἢ, δι' ἀνδίχα ('Ιλ. Α, 189. καὶ ἀλλαχοῦ)· ὅθεν, δὲν ἠξεύρω τί νὰ ἀποφασίσω, ἀπορῶ, ἀμφιβάλλω, ὡς ἐν Ἰλ. Μ, 199. »Οἴρ' ἔτι μερμήριζεν· τάσσεται δὲ ἡ ἀπολύτως, ἢ συντάσσεται μετὰ τοῦ, ὡς, Ἰλ. Β, 5. ὅπως, Ἰλ. Ξ, 159. Ὀδσ. Ι, 554. Ο, 169. Τ, 28, 38. μετὰ τοῦ, ἢ, διπλασιαζομένων, ἀντὶ τοῦ, ἄν, π.χ. »Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, ἢ —, ἢ», Ἰλ. Ε, 671. ἔτι δὲ Ὀδ. Χ, 333. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ μετὰ τοῦ ἀορ. τῆς ἀπαρεμ. ὡς ἐν Ὀδ. Β, 151. 438. Λ, 204. ἢ ἐν ταὐτῷ μετ' ἀπαρεμφ. κατὰ τὸ πρῶτον κῶλον καὶ μετὰ τοῦ, ἢ, κατὰ τὸ δεύτερον, Ὀδσ. Ω, 235. συντάσσεται δὲ καὶ, περί τινος, ὡς ἐν Ἰλ. Τ, 17. 2) μεταβατικ. μετ' αἰτιατ. σκέπτομαι, ἢ μελετῶ καθ' ἑαυτὸν διὰ νὰ ἀφεύρω τι, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω. Ὀδσ. Ω, 127. »Δόλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξεν». (καὶ Ὀδσ. Β, 93.) Β, 321. »Φόνον ἡμῖν μερμηρίζειν (καὶ Ὀδσ. Β, 325. Τ, 2, 52.). »Ἀμύνεσθαι», Ὀδσ. Π, 256. 261. παρβλ. καὶ Ὀδσ. Α, 427. Δ, 533. 791.

*Μέρμιθος, ὁ, = μέρμις.

Μέρμις, ιθος, ἡ, καὶ, μέρμιθος, ου, ὁ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, μήριθος. Μίτος, νῆμα, κλωστὴ, δεσμὸς, γαϊτάνι, λεπτὸν σχοινίον, Ὀδ. Κ, 23. Παρ' Ἀγαθαρχίδ. κεῖται ἔτι »Ταῦτας μερμίθας εἰς τὴν χέρσον ἐκβαλόντες· ὁ δὲ Διόδ. Σικλ. γ. 21. ἀντὶ τούτου, μήριθον εἶπε, ὅπου τὰ χειρόγρ. μέρμινθα, ἔχουσι. Ἰδὲ μήριθος. (πιθανῶς ἐκ τοῦ, εἴρω, προτάξει τοῦ μ.)

Μερμνός, ὁ. Εἶδος ἱέρακος, Αἰλιν. ζῴων Ἱστρ, ιβ'. 4. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, μέρμνης, καὶ ἔρμην. διὰ τοῦ, τριόρχης.

Μεροπήϊος, ὁ, ἡ, καὶ, ἰδαίτ. θηλυ. μεροπηΐς, ίδος, ἡ (μέροψ), ποιητ. Ἀνθρώπινος. ἀνθρωπίνη, Ἀνθολογ.

Μέρος, εος, ους, τό. Τὸ μερισθὲν ἢ διαιρεθὲν τμῆμα ἀπό τινος σώματος ἢ ποσότητος, φυσικῆς ἢ ἠθικῆς, καὶ τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὸν καθένα, ἢ ἔλαχεν ἢ ὅλαβέ τινας, ἐκ τοῦ ὁποίου μετέχει ἢ ἐμέθεξε· μερίδιον, μερτικὸν, μερὶς κληρονομίας, ἢ ζωῆς, ὡς τὸ μοῖρα, Σοφ. Ἀντ. 147. καθόλου, πᾶν τὸ ἐναντίον τοῦ ὅλου. »Μέρος τιν», κατὰ μέρος, μερικῶς, ἐν μέρει (οὐχὶ ὁλικῶς), partim. »Κατὰ τοῦτο τὸ μέρος», κατὰ τοῦτον τὸν σκοπὸν, ὅσον κατὰ τοῦτο, Schaef. Διον. συνθ. σ. 209. »Οἱ ἐπὶ μέρους», οἱ μερικοὶ, ὁ ἕνας ἕνας. 2) φατρία· καὶ ἐκ τῶν ἐγκαλούντων καὶ ἐγκαλουμένων, καθεὶς αὐτῶν, ὡς μέρος. 3) καὶ ἡ τοῦ δράματος πρώτη πρᾶξις, Τηέθ. εἰς τὸν τοῦ Ἀρστφ. Πλοῦτ. 4) κοινωνία τινὸς πράγματος ὁμοῦ μετ' ἄλλων, ὅθεν, ἡ σειρὰ (ἀράδα) καθενὸς, Ἡροδ. 3. 69. »Ἐπεί τε αὐτῷ μέρος ἐγίνετο τῆς ἀπίου παρὰ τὸν μάγον», ἤλθεν ἡ ἀράδα νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν μάγον. »Ἐν τῷ μέρει, ἀνὰ μέρος, ἐν μέρει», κατὰ τάξιν, εἰς τὴν ἀράδα, ἀπὸ εἰς εἰς, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, Beigler Ἀρ. Βατρ. 32. τό, ἐν μέρει εὕρηται ἤδη καὶ παρ' Ἡροδ. 1, 26. 7, 212. »Κατὰ μέρος», κατὰ σειράν, ἀμοιβαίως, ἐναλλὰξ, καὶ ἀνάπαλιν, Τμν. Ὅμρ. Ἔρμ. 53. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συνήθ. »Κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος», ἢ καὶ ἄνευ τῆς κατὰ, ἢ καὶ πρὸς τὸ ἐμὸν μέρος», ὅσον ἀνήκει εἰς ἐμέ, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, »ὅσον ἀπὸ μέρους μου, ὅσον τὸ κατ' ἐμέ», ἐν μέρει εὐεργετίας, ἀριθμεῖν τι (ὡς παρὰ Δημ.)», συναριθμῶ τι, συγκαταπάττω εἰς τὸν κατάλογον τῶν εὐεργεσιῶν, ὀλιγωρῶ, λογαριάζω, μετρῶ ὡς ξεχωριστὴν εὐεργεσίαν. »Ὡς ἐν ἀγαθοῦ μέρει λαμβάνειν» (Ἀριστοτ. μεγ. Ἠθ. β'. 2.) θεωρῶ, νομίζω ὡς κάτι ξεχωριστὸν καλόν· ὅθεν καὶ, »Ἐν μέρει ποιεῖσθαί τινα», ἢ τι, ὡς καὶ, ἐν ἀριθμῷ, ἐν λόγῳ, ἐν μοίρᾳ ποιεῖσθαι», τιμῶ τινα, ἢ νομίζω διά κάτι τι, τὸ νομίζω ὡς ἄξιον τινος, Wyll. ep. cr. σ. 136. »Ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει (Δημ.)» μὴ λογαριάζεσθαι διά κάτι τί. τὸ δὲ παρ' Εὐρ. Ἄλκ. 477. »Τοῦτο γὰρ ἐν βίοτῳ σπάνιον μέρος», ὀλιγοῖ, ὅ,τι εἶναι πλέον σπάνιον εἰς τὴν ζωήν. (συγγν. τῷ, μείρομαι.)

Μέροψ, οπος, ὁ (μείρομαι, μερίζω, ὄψ), συνθ. ἐν τῷ πληθ. οἱ μεροπες, οἱ λαλοῦντες, οἱ προικισμένοι μὲ φωνὴν, γλῶσσαν· ἀεὶ ἐπίθετ. τῶν ἀνθρώπων, καθότι ἡ γλῶσσα ἐγνωρίσθη, ἐξ ἀρχῆς ὡς τὸ διακρίνον τὸ πλεῖστον τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἐμψύχων ὄντων, τὰ ὁποῖα προφέρουσι μόνον ἀνάρθρους τόνους, ἐν ᾧ μόνος ὁ ἄνθρωπος ἔχει φύσει μεμερισμένην ὅπα ἢ αὐδὴν εἰς τε λέξεις καὶ εἰς συλλαβὰς καὶ εἰς στοιχεῖα· καὶ ἐπειδὴ καὶ πτηνά τινα λέγονται μέροπες, διὰ τοῦτο συνάπτεται ἀεὶ μέροπες ἀνθρωποι, ἢ, μέροπες βροτοί, Ἰλ. Α, 250. Β, 285. καὶ Ἡσιόδ. παρβ. αὐδήεις. Ἀπὸ τοῦ Ἀνακρ. καὶ Αἰσχ. ἢν ἐν χρήσει τὸ, μέροπες, καὶ ὡς οὐσιαστ. ἀντὶ ἀνθρωποι, Ruhnk ep. cr. σ. 85. Wern. Τρυφ. σ. 275. κτ. 2) Εἶδος πτηνοῦ, ὅπερ ἄλλως καὶ Ἀέροψ, ὁ, λέγεται, τὸ ὁποῖον τρώγει τὰς μελίσσας, μελισσοφάγος, merops apiaster, Διον. 3) Ὄνομα ἀνδρὸς, Ὀδσ.

Μέρω, ποιητ. ἀντὶ μείρομαι, φαίνεται μὴ ἀπαντώμενον ποτε, καὶ ἐξέλαβον αὐτὸ βέβαια μόνον διὰ νὰ δύνωνται νὰ παράγωσι τύπους λέξεων διὰ τοῦ βραχέος ε, οἶαι, μέρος, μερίζω, μέροψ καὶ ἄλλαι τοιαῦται, καθὼς νομίζουσι, εὐκολώτερον ἀπὸ τοῦ μείρομαι.

*Μές, Δωρικ. ἀντὶ μάν, καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἐκφέρονται παρὰ Δωριεῦσι αἱ εἰς μες καταλήξεις τῶν ῥημάτων εἰς -μες, Γρηγορ. Κορ. Διαλ. Δωρ. 2.

Μέσαβον, καὶ, μεσάβοιον, τό, καὶ, μέσαβος, ὁ (μέσος, βοῦς), ταὐτὸν τῷ, ζυγόδεσμον. Δερμάτινος ἱμὰς, λωρίον, δι' οὗ δένεται ὁ κοινὸς ζυγὸς δύο βοῶν κατὰ τὸ μέσον πρὸς τὸν ῥυμόν, lorum subjugium, Ἡσιόδ. Ἔρ. 471. (ἐνθα συνήθ. ἡμαρτημένως γράφεται μεσάβων.) Ἰδὲ ζυγόδεσμον. Ὁ Πολυδ. ὁ. 13. ἔχει. »Ὁ πλατὺς ἱμὰς, ὁ τῷ ζυγῷ παρακαθαπτόμενος, ἐχέβοιον, καὶ μέσαβον, καλεῖται· καταλαμβάνουσι δὲ αὐτὸν, ὅταν περιελῶσιν εἰς τὸ τοῦ ζυγοῦ τρύκημα, κερκίδα ξυλίνην ἐμβαλόντες, ἥτις καλεῖται ἔμβρυον, ἢ ἐνύδρον», ὅθεν

Μεσαβόω, ποιητ. Ζευγνύω, ζεύγω τοὺς βοῦς, ἢ βάλλω τὸν ζυγὸν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῶν βοῶν, Λυκόφρ. 817. »Ὑπὸ ζευγλῆσι μεσαβοῦσι».

Μεσάγκεια, ἡ (μέσος, ἄγκος), ταὐτὸν τῷ, μετάγκεια. Κοιλὰς μεταξὺ λόφων.

Μέσαγκτος, ὁ, ἡ, παρ' Αἰσχ. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, μέσακτος.

Μεσάγκυλον, τό, προσυπακμ. ἀκόντιον. Εἶδος ἀκοντίου, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ μέσον τῆς νευρᾶς ἀγκύλην (λωρίον) ἔχει, Σχολ. Εὐριπίδ. εἰς Ἀνδρομ. 1134. »Μεσάγκυλα, εἴδη ἀκοντίων ἐν μέσῳ σπάρτῳ δεδεμένων, ὁ κατέχοντες ἠφίεσαν· ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἐν Φοιν. 1148. λέγει· »Διὰ τὸ κατὰ μέσον τοῦ ξύλου τὰ ἀκόντια ἀγκυλόν τι καὶ κοῖλον ἔχειν, ὡς ἂν ἐρείσῃται ἡ χεὶρ τοῦ πέμποντος», ὡς ἂν νὰ ἔκειτο κοῖλον, ἀντὶ τοῦ κοῖλον.

Μεσαγκών, ῶνος, ὁ. Παρὰ Μαθημ. παλ. σελ. 91. καλοῦνται, μεσαγκῶνες, μέρη τινὰ τῶν βιπτικῶν πολεμικῶν μηχανῶν.

Μεσάγριος, ὁ, ἡ (μέσος, ἄγριος). Κατὰ τὸ ἥμισυ ἄγριος, μισὸς ἄγριος.

Μεσαγροικος, ὁ, ἡ (ἀγροῖκος). Κατὰ τὸ ἥμισυ ἀγροῖκος, μισὸς χωρικὸς, Στράβ. γ'. σελ. 885.

Μεσάζω, μέλ. άσω (μέσος), εἰς τὸ, μεσόω. Ἐν τῷ μέσῳ εἰμὶ, κεῖμαι, εὑρίσκομαι ἢ ἔρχομαι εἰς τὸ μέσον. εἶμαι ἢ ἐμβαίνω ἀνάμεσα. Ἐν τῇ συνήθ. ἀντὶ τοῦ, μεσίτης εἰμὶ, ἐξ οὗ καὶ ἐπίθετ. μεσάζος, ἀντὶ τοῦ μεσίτης.

Μεσαίγεως, ὁ, ἡ, γενικ' ω, = μεσόγεως, Λυκόφρ. 363. ὅπου ἄλλοι, μεσήγεως, ἀναγινώσκουσι, καὶ θεωροῦσι τὴν λέξιν ὡς ἀμφ. μ' ὅλον ὅτι δικαιολογεῖ αὐτὴν ἡ ἑπομένη λέξις.

Μεσαιπόλιος, ὁ, ἡ (μέσος, πολιός). Κατὰ τὸ ἥμισυ λευκὸς, ἄσπρος, γρίβος, τοῦ ὁποίου ἄρχισαν νὰ ἀσπρίζωσι τὰ γένεια, ἢ ἀνάμεσα πολιὸς, ἄσπρος, διακατωμένος μὲ τι πολιοῦ χρώματος, Ἰλ. Ν, 361. ἐνθα ὁ λόγος περὶ τοῦ Ἰδομενέως, ὅς τις μετέβαινεν ἐκ τῆς ἀνδρείας εἰς τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν, ποιητ. ἀντὶ μεσοπόλιος.

Μεσαίτατος, άτη, ον, ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ὑπερθετ. τοῦ μέσος. Λίαν, ἀκριβῶς, πάντη, ὅλως κατὰ τὸ μέσον κείμενος, ἤτοι, διέλου μέσα εἰς τὴν μέσην ὤν, Ἡροδ. 4. 17.

*Μεσαίτερος, ερα, ερον, ποιητ. καὶ Ἰωνικ. συγκριτικ. τοῦ μέσος. Ὁ περισσότερον κατὰ τὸ μέσον ὤν, ὁ πλέον μεσαῖος.

Μεσαίχμιον, τό (μέσος, αἰχμή). Τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰχμῆς διάστημα, ὅ ἐστιν, ὁ τόπος, ὅς τις εἶναι μεταξὺ τῶν δύο μαχομένων στρατευμάτων, ἢ παρατάξεων.

Μέσακμον, μέσακτον, μεσάκλον, μεσάκτον, ἡμαρτημ. ἀναγν. ἀντὶ, μεσάντιον.

Μεσάκτιος, ὁ, ἡ, παρ' Αἰσχ. ἐνθα κακῶς ἐπιδιωρθώθη ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου Heath ἀντὶ τοῦ, μέσακτος.

*Μέσακτος, ὁ, ἡ (μέσος, ἀκτή). Κείμενος ἐν τῷ μέσῳ ἀκτῆς (ἀκρωθαλασσίας), ἢ μεταξὺ δύο ἀκτῶν ἐν τῷ μέσῳ, Αἰσχ. Περσ. 886.

*Μεσημβρίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ μεσημβρία Ἡρδ.

Μεσάντιον, τό (ἀντίον), Τὸ διὰ δίσματος ἐργαλεῖον, ἢ ἄλλο τι μέγα τμῆμα ξύλου ἐν τῷ ἐργαλείῳ τοῦ ὑφαντοῦ. Ο'.

Μεσῴραιος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μεσεντέριος, καὶ, μεσόραιον, τό (ἀραιά), ταὐτὸν τῷ, μεσεντέριον. (πρὸς ἀναπλήρωσιν ὑπακ. δέρμα.)

*Μεσασμός, οῦ, ὁ, Τὸ μεσάζειν· τὸ μέσον παντὸς πράγματος, ἤτοι τὸ ἥμισυ, Ἔμν.

*Μεσάστυλον, τό, = μεσόστυλον.

Μεσάτιος, ὁ, ἡ, καὶ, μέσατος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ, μέσος, Ἀριστοφ. παρῴ. τὸ ἐπ. μέσσατος καὶ μεσσάτιος. (ᾰ)

Μεσαύλη, ἡ, Vitruvius, ς'. 10. Τὸ μεταξὺ δύο αὐλῶν διάστημα. Ἰδὲ μέσαυλος, ἀρθ. 2.

*Μεσαυλικόν, τό (αὐλέω). Κρούμα τι μεταξὺ τῆς ᾠδῆς αὐλούμενον· γράφεται καὶ, μεσαύλιον. Παρ' Ἀριστοξ. Κουσκτ. σ. 26. κεῖται· «Τὰ ἐν ταῖς ᾠδαῖς μεσαυλικὰ ἢ φιλὰ κρούματα».

Μεσαύλιος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μέσαυλος· τὸ μεσαύλιον, ταὐτὸν τῷ, μέσαυλον (αὐλή). 2) παρ' Ὅμρ. Ὀδσ. Ξ, 449. καὶ 455. ὄνομα δούλου (σαλάβου), πιθανῶς ἐπειδὴ ἐπεμελεῖτο τὰ ἐν τῷ οἴκῳ ζῶα, ἢ τὰ ἐν τῇ αὐλῇ καὶ ἐπαύλει κτήνη, ὅρα μέσαυλος, 1.

*Μέσαυλον, τό, ἰδὲ μέσαυλος.

Μέσαυλος, καὶ ποιητ. μέσσαυλος, καὶ Ἀττκ. μέταυλος (μέσος, αὐλή), ὡς οὐσιαστ. ὁ μέσαυλος, ἢ τὸ μέσαυλον, σημαίνει τὴν ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου αὐλήν, ἤτοι τὸ μεταξὺ τῶν θαλάμων διάστημα ἐν ᾧ εἰσὶν ἑκατέρωθεν αἱ θύραι, δι' ὧν εἰσέρχονται εἰς τὸν γυναικωνῖτην καὶ ἀνδρωνῖτην, τὸ ὁποῖον τοῦτο χώρισμα εἶχε καὶ στύλους κατὰ πειράν (corridor) καθὼς τὸ περιγράφει περιέστατα Ἀλλοῖν. ὁ Ἰδ. ἀρχ. γ'. 235. «Ἐνθάδε καὶ μέσαυλος ἐλίλατο· τῇ δ' ἐπὶ πολλαὶ Δικλῖδες εὐπηγεῖς, θαλαμοί τ' ἔσαν ἔνθα καὶ καὶ ἔνθα. Δαιδαλέη δ' αἴθουσα παρεῖ ἑκάτερθε τέτυκτο. Δέχρις δ' αἰπύτεροι δόμοι ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν». Λατ. cavaedium· τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ, ἡ μεσαύλη. Παρ' Ὅμρ. (ὅς τις χρῆται τῷ, ἐπικ. τύπῳ μέσσαυλος ἢ μέσαυλον) Ἰλ. Ω, 29. καὶ Ρ, 212. καὶ 657. καὶ παρὰ Κοιντ. Σμυρν. ιβ'. 572. λέγεται ἔτι καὶ ἡ ἔπαυλις, τὸ ἐπαύλιον, ποιμενική κατοικία, ὅλα τὰ ἐν τῷ μέσῳ ἑνὸς περιφράγματος κτίρια, καὶ ἔξαιρ. ὡς ἐν Ἰλ. Λ, 548. ἡ μάνδρα, ἤτοι ὁ ἀγροτικὸς σταθμὸς (στάνη), ἡ φράκτη, ὅπου μένουσι τὰ κτήνη· ἐν δὲ Ὀδσ. Κ, 436. καλεῖται ἔτι καὶ τὸ σπήλαιον τοῦ Κύκλωπος. 3) ἡ μέσαυλος, συνυπακ. τοῦ, θύρα, ἡ ἐκ τῆς τοῦ οἴκου αὐλῆς θύρα, ἡ ἄγουσα πρὸς τὸν γυναικωνῖτην, ἤτοι ἡ μεταξὺ δύο αὐλῶν κειμένη. (λέγεται καὶ, μεσαύλη, καὶ, μέταυλος) κατὰ δὲ τὸν Σχολ. Ἀπολλων. γ'. 235 «Ἡ φέρουσα εἰς τε τὴν ἀνδρωνῖτιν καὶ γυναικωνῖτιν θύραι», Πλούταρχ. Ἀρατ. 26. Ὁ αὐτὸς ἔτι 7. σ. 789. παραβάλλει μὲ τοῦτο τὴν ἐπιγλωττίδα.

Μεσαύχην, ενος, ὁ, ἡ, «Μεσαύχενες ἀσκεῖν, ἔχουσιν δ' Ἡσύχ. Ἐτυμολ. καὶ Φωτ. ἐξ Ἀριστοφ. οἵτινες ἔτι ἐσημείωσαν καὶ τὴν διάφορον τούτου ἀνάγν. μεσαύχενες, ἐκ τοῦ ἄω (καὶ εἰς τὰς δύο ἀναγνώσεις ἀνάγεται τὸ γλώσσημα τοῦ Ἡσυχίου, μεσαύχενες), οἱ ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ αὐχένος δεσμευμένοι.

Μέσδων, ὁ, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, μέζων, μείζων, Πλούταρ. Λυκούργ. 19.

Μεσεγγυάω, ῶ (μεσέγγυος). Ὑπόσχομαί τι εἴς τινα, καὶ διὰ βεβαίωσιν τῆς ὑποσχέσεώς μου καταβάλλω ἐνέχυρόν τι εἰς ἄλλο τρίτον πρόσωπον· δὶ ἐνέχυρου ἐγγυῶμαι, μεταξὺ τινῶν ἢ διὰ μέσου ἄλλου τινὸς ἐγγυῶμαι. Παῤ. Μεσεγγυάομαι, ῶμαι, ἀργύριον, τάλαντον, κ. τ. τ. (Ρήτορ.) κάμνω νὰ μοὶ ὑποσχεθῇ τις ἀργύριον τάλαντον, καὶ διὰ ἐγγύησιν καὶ βεβαιότητα καταβάλῃ ἐνέχυρον εἰς ἄλλο τρίτον πρόσωπον, Ἀντιφ. περὶ τοῦ Χορευτοῦ· καὶ Πλάτ. Νόμ. ιά. «Ἐὰν δὲ τὸ μεσεγγυηθὲν ἀργύριον ᾖ, τὸν νικηθέντα περὶ αὐτοῦ δίκῃ, τὴν τροφὴν ἐκτίνειν τοῖς ἄρχουσιν. ὅδεν

Μεσεγγύη, ἡ, = μεσεγγύημα, καὶ, 2) ἡ διὰ καταβολῆς ἐνεχύρου εἰς τι τρίτον πρόσωπον ἐγγύησις.

Μεσεγγύημα, τό. Τὸ παραχείμενον ἀργύριον ἐπὶ ἐγγυήσει τῶν δόντων, ἐπὶ τὸ διαπραξόμενον αὐτόν· ἢ μεσεγγύημα, ἀργύριον ἐστὶ παρά τινι κείμενον ἐν ἐμελογίᾳ τῶν δόντων ἐπὶ τῷ ὅτιοῦν διαπραξάμενον λαβεῖν αὐτό, ἤγουν τὸ παρὰ τρίτῳ τινὶ καταβληθὲν ὡς ἐγγύησις ἀργύριον ἢ ἐνέχυρον, Ἄππιαν.

*Μεσεγγύησις, ἡ. Ἡ κατάθεσις ἐνεχύρου παρά τινι τρίτῳ.

Μεσεγγυητής, οῦ, ὁ. Ὁ διὰ ἐνεχύρου ἐγγυώμενος, ἐγγυητής, Γλωσσ. καὶ ὁ μεσίτης, ὅς τις μεσιτεύει εἴς τι.

Μεσέγγυος, ὁ, ἡ (ἐγγύη). Μεσίτης, ὁ τὴν διὰ ἐνεχύρου ἐγγύησιν δεχόμενος, ἐγγύησιν διὰ τρίτου τινὸς δίδων· μεσιτεύων. 2) ὡς οὐσιαστικ. = μεσεγγυητής.

*Μεσεμβάλλω, = μεσεμβολέω, Ἰαμβλ.

*Μεσεμβολέω (ἐμβάλλω). Εἰς τὸ μέσον, μεταξὺ βάλλω, ῥίπτω, Λοῦκ. Φρυν. σ. 622. ὅδεν

*Μεσεμβόλημα, τό. Τὸ ῥιπτόμενον, βαλμένον εἰς τὸ μέσον, μεταξύ.

Μεσεντέριον, καὶ, μεσέντερον, τό (ἔντερον), ὑπακουσμ. δέρμα. Ἡ λεπτὴ μεμβράνα, ἤτοι ἡ σκέπη, ἥτις εὑρισκομένη μεταξὺ τῶν λεπτῶν ἐντέρων, συνδέει καὶ συγκρατεῖ αὐτά. Ἰδὲ μεσόκολλον καὶ μεσόραιον.

Μεσέρκιος, ὁ, ἡ (μέσος, ἕρκος). Ἐν μέσῳ τῆς οἰκίας ὤν, «Μεσέρκιος Ζεύς», = ἐρκεῖος.

Μεσευδής, ές, ὁ, ἡ (εὐδής). Μεταξὺ τοῦ ἀρτίου ἐν τῷ μέσῳ ὤν. Παρὰ Πυθαγορείοις καλεῖται ὁ ἀριθμὸς ἑξ, 6. διότι κεῖται κατὰ τὸ μέσον, μεταξὺ τῶν εὐθέων ἀριθμῶν, τοῦ τε δηλ. δέκα, 10. καὶ τοῦ δύο, 2. Ἰαμβλ. Στρωμ. στ'. (υ–υ)

Μεσεύω (μέσος). Εἶμι κεῖμαι, ἵσταμαι κατὰ τὸ μέσον, εἰς τὴν μέσην, μεταξύ, μετὰ γενικ. Πλάτ. Νομ. ξ.

*Μέση, ἡ, ὑπακ. χορδή. Ἡ μέση χορδὴ τοῦ παρ' Ἕλλησιν ἀρχαιοτάτου, ἁπλουστάτου, μόνον ἐκ τριῶν τόνων συνισταμένου μουσικοῦ συστήματος. παρβλ. νήτη καὶ ὑπάτη.

Μεσήγεως, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μεσόγεως, ἀμφ.

Μεσηγύ, ἐπικ. μεσσηγύ, καὶ πρὸ φωνήεντος, ἢ πρὸς σύστασιν θέσεως ἐν τῷ στίχῳ, μεσηγύς, ἐπικ. μεσσηγύς, ἐπίῤῥημ. Κατὰ τὸ μέσον, ἐν τῷ μέσῳ, εἰς τὸ μέσον, μεταξύ, μεταξύ τινος ἐν τῷ μέσῳ· ἐπὶ τόπου, ἄνευ πτωτικοῦ, «Μεσσηγύς», Ἰλ. Δ, 573. Γ, 370. «Μεσσηγύς», Ἰλ. Ω, 521. β) μετὰ γενικ. ἐν τῷ μέσῳ (τινός), ἀνάμεσα, μεταξύ τινος ἐν τῷ μέσῳ· παρ' Ὅμρ. πολλῷ συχνότερον παρεῖ ἄνευ πτωτικοῦ, κατὰ τοὺς τόπους μεσηγύ, μεσσηγύ καὶ μεσσηγύς· ὡσαύτως καὶ Ἡσίοδ. Ἀσπ. 417. (τὸ μεσηγὺς οὐχ εὑρηται παρ' Ὅμρ. 2) ἐπὶ χρόνου, ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ μεταξύ, ἐν τούτοις· παρ' Ὅμρ. μόνον ἅπαξ ἐν Ὀδσ. Η, 195. μεσσηγύς. 3) ὡς οὐσιαστ. τὸ μεσηγύ, τὸ μεταξὺ κείμενον, τὸ διάστημα, Ἔμν. Ὅμρ. Ἀπ. 108. «Τὸ μεσσηγὺ ἡματοειδὲς, τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, τὸ μεσημέρι, Θεοκρ. κέ. 216. μετὰ γεν. αὐτόθ. στίχ. 237. (Τὸ ὑψιλὸν ἐστὶ βραχύ, καὶ μόνον ἐν Ὀδσ. Δ, 845. ἐν τῇ λέξει μεσσηγύς, ἐν τῇ ἄρσει τοῦ στίχου, μακρόν.)

Μεσήεις, εσσα, εν (μέσος), ποιητ. Μεσιακός, κατὰ τὸ μέσον, μέτριος, Ἰλ. Μ, 269. ἔνθα ὁ ὢν ἐν τῷ μέσῳ, μεταξὺ τοῦ, ἔξοχος, καὶ, χερειότερος, ὀνομάζεται μεσήεις.

Μεσῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ). Ὁ μέσος κατὰ τὴν ἡλικίαν, μεσοκαιρίτης, ὁ μεσαίας ἡλικίας, ἢ ἀναστήματος· ἢ καθ' Ἡσύχ. ὁ ἀπὸ ἐτῶν τεσσαράκοντα ἕως πεντήκοντα.

Μεσημβρία, ἡ, Ἰων. μεσημβρίη (μέσος, ἡμέρα), ἀντὶ τοῦ ἀχρ. μεσημερία. Τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, μεσημέριον, Ἡροδ. 2) τὸ πρὸς νότον κείμενον σημεῖον, ὅ ἐστι, τὸ ἀπ' ἐναντίον τῆς Ἄρκτου μέρος, παρὰ Γεωγράφ. καὶ Ἀστρονόμ. Ἡροδ. (τὸ ἰῶτα βραχύ, καὶ μόνον παρὰ Στατ. Ἱππολ. Κωνσταντινουπλ. 45. ἐν χρήσει ὡς μακρόν.) ὅδεν

Μεσημβριάζω, μέλ. άσω. Μεσημβριάω, καὶ μεσημβρίζω. Ἐν μεσημβρίᾳ εἰμί, ἢ κεῖμαι πρὸς μεσημβρίαν, κάμνω μεσημέρι, ἀναπαύομαι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ μεσημεριοῦ, ἢ κοιμῶμαι περὶ τὴν μεσημβρίαν (κάμνω μεσημέρι, ἢ μεσημεριάζω), Πλάτ. Φαίδρ. 40. «Ὥσπερ προβάτια μεσημβριάζοντα περὶ τὴν κρήνην εὐδέτω». Ἐπὶ ζώων ἡ συνήθεια ἀντὶ τούτου χρῆται τῷ, σταλίζω· ἐπὶ δὲ ἡλίου· Ἥλιος μεσημβριάων, καὶ, μεσημβριάζων, ἵσταται κατὰ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ.

*Μεσημβριάω, ποιητ. καὶ

*Μεσημβρίζω, = μεσημβριάζω.

Μεσημβρινός, ἡ, ὄν, εὐχρηστότερος τύπος ἢ ὁ, μεσημεριός, καὶ, μεσημέριος. Μεσημεριός, ἀνήκων εἰς μεσημβρίαν. «Τὸ μεσημβρινόν», τὸ μεσημέρι, Schaef Λογγιν. σ. 356. 2) ἐν τῇ μεσημβρίᾳ, ἢ πρὸς μεσημβρίαν κείμενος. «Μεσημβρινοὶ κύκλοι», Οἱ ἀπὸ τῶν πόλων διερχόμενοι, τέμνουσι κατὰ τὸ μέσον τὸν Ἰσημερινὸν, καὶ ἀφ' οἷς ἀρχόμενος ὁ ἥλιος, μεσουρανίζει εἰς τὸν δοθέντα ὑπὸ κάτω αὐτοῦ τόπον, ὅρα τοὺς Γεωγρ. καὶ Ἀστρονόμ. ὅδεν, καὶ, ὁ Μεσημβρινὸς (ὑπακ. κύκλος), meridianus. (τὸ ἰῶτα ἐστὶ παρ' Ἀττικ. βραχύ, ἀπὸ δὲ Καλλιμ. πολλάκις κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου ἦν ἐν χρήσει καὶ μακρόν, καὶ ὅτε ἡ ἐπιφερομένη συλλαβὴ ἢ μακρά, Ruhnk op. cr. σ. 165. Ἰακ. Α. Π. σ. 502. παρῴ. ὀπωρινός. ὀρθρινός.)

*Μεσημερινός, ἡ, ὄν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1098. κατὰ τὴν ὑπὸ Βουγαίου περιττὴν, καὶ παρὰ Διοδ. προσποιοδοκιμασθείσαν μεταβολὴν καὶ διόρθωσιν, ἰδὲ Lobeck Φρυν. σ. 54. καὶ

*Μεσημέριος, ὁ, ἡ (μεσημβρία), = μεσημβρινός.

Μεσήπειρος, ὁ, ἡ (ἤπειρος). Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἠπείρου ὤν, μεσόγειος, Διον. περιηγ.

Μεσηρεύω. Μηδετέροις συμμαχῶ, οὐδέτερος εἶμαι, Φίλιστος παρ' Ἡσυχ. ἐκ τοῦ

Μεσήρης, καὶ ποιητ. μεσσήρης, εος, ὁ, ἡ (μέσος, ἀρω), ταὐτὸν τῷ, μέσος, Εὐρπ. Ἰων. 907. ἐξαιρ. ὁ μέσος ὢν μεταξὺ δύο ψαμμιῶν, ὅδεν, οὐδέτερος.

Μέσης, ου, ὁ. Ἀνατολικοβόρειος ἄνεμος, μεταξὺ τοῦ βορρᾶ καὶ τοῦ καικίου πνέων, Ἀριστοτ. Μετεωρ. β.

Μεσήτιος, ὁ, ἡ, = μεσίδιος, ἀμφ. ἀνάγν.

Μεσιεύομαι, ἀποθ. μετ. ταὐτὸν τῷ, μεσηγυάομαι, μεσιτεύω, Φρύνιχ. ἐκ τοῦ

Μεσίδιος, ία, ιον. καὶ ποιητ. μεσσίδιος, ταὐτὸν τῷ, μέσος, οὐδέτερος, Ἀριστοτέλ. πολιτ. ε', 6. «ἄρχοντι μεσιδίῳ, ὅπου πρότερον, μεσηγίῳ, ἔκειτο. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, μεσηγίοις μέσοις· ἐν τοῖς Νικομχ. ἐ. γ'. αἱ ἐκδόσεις ἔχουσι «μεσιδίους, καὶ, μεσοδίκους», 2) = μεσέγγυος, Lobeck Φρύν. σ. 121. (ῑ)

Μεσιτεία, ἡ. Τὸ μεσιτεύειν, ἐμβαίνειν, μεταξὺ δύο μαχομένων καὶ ὁμιλεῖν περὶ εἰρήνης, ἢ ἀποτελεῖν ἄλλοτι τοιοῦτον· καὶ τὸ ἔργον τοῦ μεσίτου· ἐκ τοῦ

Μεσιτεύω. Ἐν τῷ μέσῳ, ἢ ἐν τῷ μεταξὺ εἰμί, ἀναμέσον κεῖμαι, ἢ ἐμβαίνω· μεσίτης εἰμί, ἢ μεσιτείαν ποιῶ. 2) ἐνεργ. μεσιτεύω τί, μεσιτεύων κατορθῶ τι, συμβιβάζω. «Μεσιτεύω

τὰς συνθήκας. Διόδ. Σικ. 13', 71. Διονύσ. 3', 59. καὶ Πολύβ. 34. ἐκ τοῦ

Μεσίτης, ου, ὁ, θηλυκ. μεσῖτις, ἰδος, ἡ (μέσος). Ὁ μεσάζων, ὁ ἐν τῷ μέσῳ ὤν, ἡ κείμενος· ὅστις ἐμβαίνει ἀνάμεσα δύο ἐχθρῶν καὶ εἰρηνεύει αὐτούς, εἰρηνοποιός· καθόλου ὅστις ἐμβαίνει εἰς τὴν μέσην δύο τινῶν διαφορετικῶν προσώπων καὶ προξενεῖ, ἢ πραγματεύεται συμφωνίαν τινά, ἢ διάλλαξιν (τερπνασμόν).

Μεσοβασιλεία, ἡ· μεσοβασιλεύς, ὁ· καὶ, μεσοβασίλειος, ὁ, ἡ (μέσος, βασιλεύς). Διὰ τούτων τῶν λέξεων ἐξέφραζον οἱ νεώτεροι Ἕλληνες τὸ Λατῖν. interregnum καὶ interrex καὶ πᾶν ὅτι εἰς αὐτοὺς ἀνήκει· ἄρα ἡ μεταξὺ τοῦ ἀποθανόντος, καὶ τοῦ νέου βασιλέως διοίκησις, ὁ βασιλεὺς μεταξὺ τοῦ τεθνηκότος καὶ τοῦ νέου βασιλέως, καὶ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μεσοβασιλείαν, ἢ εἰς τὸν μεσοβασιλέα.

Μεσόβοιον, τό. Ταὐτὸν τῷ, μέσαβον, μεσάβοιον.

Μεσόγαιος, ὁ, ἡ, ἡ, μεσόγαιος, αία, αιον (γαῖα). Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γῆς τῆς ἠπείρου, ἤγουν κείμενος. 2) ὡς οὐσιαστ. ἡ μεσόγαια, ὁ ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς χώρας κείμενος τόπος, τὸ ἐνδότερον μιᾶς χώρας, Ἡρότ. 175. 2, 7. 7, 110. 9, 89. Lobeck Φρύν. σ. 289.

Μεσογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ. παρ' Ἡσ. ἡμεσογάστορα καυτᾶν, τὸν ἐν τῇ μέσῃ νῆι κείμενον· ἢ κάλλιον ταὐτὸν τῷ, ζωνογάστωρ.

Μεσόγειος, εία, ειον, ἡ μεσόγειος, ὁ, ἡ = μεσόγαιος· ὅθεν

Μεσογειότης, ητος, ἡ. Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς γῆς, ἢ ἐπαρχίας τινὸς κείμενος τόπος (τὸ ἐνδότερον)· τὸ εἶναι τοῦ μεσογείου, Στράβ, ιγ', σ. 931. ὅπου τὰ χειρόγραφα ὀρθότερον, μεσογαῖδος, ἔχουσι, ἀμφ.

* Μεσογενής, ὁ, ἡ, ποιητ. Μεταξὺ δύο γενεῶν ὤν.

* Μεσόγεως, γεια, ὁ, ἡ. Ἀττικ. ἀντὶ, μεσόγαιος· ὅθεν

Μεσογειωτικός, ἡ, όν. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γῆς, ἠπείρου ὤν, ἢ κατοικῶν, ὅθεν μεσογειωτικοί. Οἱ ἐν τῇ μεσογείῳ, ἐν τῷ ἐνδοτέρῳ, Ψελλ. Γλωσσ.

Μεσογονάτιον, καὶ, μεσογόνιον, τό (γόνυ). Τὸ μεταξὺ δύο γονάτων, ἢ (π. χ. καλάμου), κόμπου διάστημα, Θεοφρ. Φύτ. Ἱστορ. 5', 12.

Μεσόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ἐν τῷ μέσῳ γεγραμμένος. «Γραμμὴ μεσόγραφος», ἡ διὰ τοῦ μεσολάβου ζητουμένη μέση ἀνάλογος γραμμή. «Μεσόγραφα μυρία τεύχοιεν», Ἐρατοσθ. ἐπιγρ. ἐ, δύνασαι τὰ εὕρῃς χιλίας μέσας γραμμάς.

* Μεσοδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Μεταξὺ τῶν δακτύλων (χειρὸς, ἢ ποδός) ὤν.

* Μεσοδερκής, ὁ, ἡ (δέρκομαι). Ἐν τῷ μέσῳ, μεταξὺ ἄλλων πραγμάτων ὁρώμενος, διακρινόμενος, ἢ τὸ ἥμισυ βλεπόμενος, ἀστήρ, Μανέθων, Η, 583.

Μεσόδικος, ὁ, ἡ = μεσίδιος, ἀμφ.

Μεσόδμη, ἡ (δέμω, τρόπον τινὰ μεσοδομὴ κατὰ συγκοπὴν, παρὰ τὸ μέσον δεδομῆσθαι). Κυρίως, τὸ ἐν τῷ μέσῳ κτισμένον. α) παρ' Ὅμ. (Ὀδ. Τ, 37. Τ, 354.) ἀπαντῶνται δύο χωρία, ἐν οἷς προτάσσεται τῇ λέξει τοῖχος, καὶ τὸ «καλαίστε μετόδμαιο. τὸ ὁποῖον τοῦτο σημαίνει πιθανῶς διαστήματα μεταξὺ ἐξεχόντων στύλων τοίχου, μεταστύλων, πρβ. Κοϊντ. Σμυρν. 13, 451. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «πεντηκοντεμέσοδμον, πολύστεγον. αἱ γὰρ μεσόδμαι, στέγαιι», καὶ ὁ Γαλην. «μεσόδμη, τὸ ὑπερκείμενον στέγος. — β) ἢ κατὰ τὸ μέσον τῆς νηός (κοιλίου) ὁριζόντιος δοκὸς, τρύπαν ἢ κοιλότητα (ὀπὴν) ἐν τῷ μέσῳ ἔχουσα, εἰς ἣν ἐμβαίνει ὁ ἱστὸς (τὸ κατάρτιον) καὶ ὁρθοῦται, Ὀδ. Ο, 289. «ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης στῆσαν ἀείραντες». ὁ Λουκιαν. λέγει τοῦτο, μεσόκοιλα, τά. γ) παρὰ τοῖς ὕστερον, πᾶσα ἡ ἐν τῷ μέσῳ πλαγία δοκὸς, ἐφ' ἧς κρεμοῦσι καὶ στηρίζονται αἱ λοιπαὶ, καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν κρεμῶσι καὶ ζυγιάζουσι μεγάλα βάρη. Παρὰ Γαλην. τὸ μέγα ξύλον ἀπὸ τοῦ ἑτέρου τοίχου πρὸς τὸν ἕτερον διῆκον.

Μεσόζευγμα, τό (ζεῦγμα). Τὸ κατὰ τὸ μέσον ζευγνύον, συνδέον δύο τινά, ὁ κατὰ τὸ μέσον δεσμός. 2) παρὰ Γραμμ. λέξις συνδέουσα δύο λέξεις, ἢ προτάσεις, ἐξ ὧν ἡ μία ἕπεται καὶ ἡ ἄλλη προηγεῖται.

* Μεσόθεν, μεσόθι, ἴδε μεσσόθεν, μεσσόθι.

* Μεσόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ἔχων αὐξησιν τριχῶν μεσαίων, ὁηλ. τρίχας οὔτε μακρὰς, οὔτε κοντάς, Πρόκλ. Παραφ. Πτολ. 3, 16. σελ. 203.

* Μέσοι, ποιητ. μέσσοι, ἐπίρρ (μέσος). Ἐν τῷ μέσῳ, μεταξὺ, ἀνάμεσα, ἀντὶ, «ἐν μέσῳ», ὡς, οἴκοι κ. τ. τ.

Μεσοικέτης, ου, ὁ (οἰκέω). Ὅστις κατοικεῖ ἐν τῷ μέσῳ, ἢ ὁ τὴν μέσην κατοικῶν. 2) Ἀττ. ἀντὶ, μετοικέτης = μέτοικος.

Μεσοκάρπιος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καρποῦ ὤν· κάλλιον ὥμως ὁ μέτριον καρπὸν ἔχων· 2) οὐδετ. ταὐτὸν τῷ, Μεταικάρπιον.

Μεσόκλαστος, ὁ, ἡ (κλάω). Κατὰ τὸ μέσον, ἢ, κατὰ τὸ ἥμισυ κεκλασμένος, τσακισμένος, Πλούταρχ.

Μεσοκνήμιον, τό (μέση, κνήμη). Τὸ ἥμισυ τῆς κνήμης, ἡ μεσὴ ἕξις, Στράβ. ιγ'. σ. 1067.

Μεσόκοιλος, ὁ, ἡ (κοῖλος). Ὁ κατὰ τὸ μέσον κοῖλος, Διοσκορ. α'. 10. Ἀγαθήμερ. α'. 5. Πολυβ. ἰ. 10. «Τὰ Μεσόκοιλα» κ' Ζήτ. ἐν τῷ, Μεσόδμη.

Μεσόκοπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὁ μεταξὺ κοψίματος, ἀναστήματος μήκους, ἢ μεταξὺ ἡλικίας ὤν. «Μεσόκοποι αὐλοί,» οἱ ὑποδεεστεροι τῶν τελείων, μέσοι, μεσιακοί, ἄλλως, ἡμιόποι, παρ' Ἀθην. «Μεσόκοπος γυνή,» ἡ κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡλικίας οὖσα, μεσῆλιξ. Ἀθήν. σελ. 589. καθόλου = μέσος.

* Μεσόκουρος, ὁ, ἡ, Πολυδ. 4, 159. ὁ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς κεκαρμένος, ξυρισμένος Θεοφρ. Χαρ. 28.

Μεσοκρᾶνον, τό. (κρᾶνος). Τὸ μέσον τοῦ κρανίου, ἢ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς, Ὀρφ.

Μεσοκρινής, ές, ὁ, ἡ (μέσος, κρίνω). Ὁ ἐν τῷ μέσῳ κρίνων, κάμνων χωρισμὸν, ὁ διακρίνων τὰ μέσα, χρήσιμος εἰς χωρισμὸν ἐν ταὐτῷ καὶ στήριγμα· «Κίων μεσοκρινής,» ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεταλλείων στύλος, Πολυδ. καὶ Πλούταρχ. 12. σ. 257.

Μεσοκύνιον, τό (κύων). Ὁ τοῦ ἵππου καὶ ἄλλων ζώων πους, ὁ ἐστὶ τὸ κατώτερον μέρος τοῦ ποδὸς αὐτῶν πρὸς τὴν ὀπλὴν, εἰς τὸ ὁποῖον βάλλουσι δεσμὸν, ὅταν τὰ ἀφίνωσιν εἰς τὴν βοσκὴν, Pâturon, Γαλλικ. ἴδε κυνηπόδες, (κ)

Μεσόκωλον, τό (κῶλον). Ταὐτὸν τῷ, μεσεντέριον. Ἡ διακρατοῦσα τὰ χονδρὰ κῶλα, ἔντερα μεμβράνη· αὕτη καλεῖται πρὸς τὸ μέρος τῶν λεπτῶν ἐντέρων, μεσεντέριον, Ἱπποκρ.

Μεσολαβέω, ῶ. Κατὰ τὸ μέσον, ἐν τῷ μέσῳ, ἢ εἰς τὴν μέσην λαμβάνω, πιάνω, ἐπιτυγχάνω, κρατῶ, περιλαμβάνω, φθάνω, προκαταλαμβάνω· ἔτι δὲ σταματῶ τινὰ καθ' ὁδὸν ἐν τῷ τρέχειν, ἐν τῇ ζωῇ κ. τ. τ. intercipere ἐξαιρτ. ἐπὶ μοίρας, ἥτις ἁρπάζει τινὰ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σταδίου τοῦ· ὅθεν καὶ πιάνω, π. χ. ἐπιστολὰς· διακόπτω τινὰ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ· παύω τί, π. χ. τὸ αἷμα, τὴν ἔκρυσιν φλεβῶν· λέγεται δὲ καὶ ἀναλελυμένως, μέσον λαβεῖν, Πλουταρχ. «τὴν φερομένην εὐθηνίαν Ῥωμαίοις μέσην λαβεῖν». β) πέρνω τι εἰς τὸ μέσον. ἢ ἀνάμεσα, μεταξὺ· καὶ, ἐπέχω τόπον μέσου, εἶμαι εἰς τὸ μέσον. Ἐν τῇ συνηθείᾳ ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀνατίθημι, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, ὀργοπορῶ, ἀφήνω νὰ περάσῃ ἐν τῷ μεταξὺ χρονικόν τι διάστημα· ἐκ τοῦ

Μεσολαβής, ές, ἡ (μέσος, λαβεῖν). Ὁ τὴν μέσην λαμβάνων, πιάνων, ἢ ἐπιτυχαίνων, Αἰσχ. Εὐμ. 152. ὅθεν

Μεσολάβιον, τό, καὶ, μεσόλαβον. Μαθηματικόν τι ὄργανον τοῦ Ἐρατοσθένους, δι' οὗ ἐζήτει δύο συνεχεῖς ἀναλόγους μέσας γραμμάς, Vitruv. 9', 3. ὅπου, μεσόλαβον, κεῖται.

Μεσόλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Ὁ κατὰ τὸ μέσον, εἰς τὴν μέσην λευκός· ἢ μετὰ λευκοῦ μεμιγμένος, κατὰ τὸ ἥμισυ λευκός· ἄλλως δὲ ἔτι καὶ, διάλευκος, πρβ. μεσαιπόλιος.

Μεσομηνία, ἡ (μήν), καὶ

Μεσομήνιον, τό. Τὸ ἥμισυ, ἤτοι τὸ μέσον τοῦ μηνός, Ἀκτ. Idus, Γλωσσ. Φιλοξ.

Μεσομήρια, τά (μηρός). Τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν διάστημα. Πολυδ.

Μεσομφάλιος, καὶ, μεσόμφαλος, ὁ, ἡ (ὀμφαλός). Κατὰ τὸ μέσον τοῦ ὀμφαλοῦ κείμενος. «Μεσομφάλιον, τό· ἡ μέση, τὸ μεσὸν τοῦ ὀμφαλοῦ, τὸ κέντρον, καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, μέσος κείμενος ἐν τῷ μέσῳ, κέντρῳ, ὡς οἱ Δελφοί. «Λύχνου μεσόμφαλον», Βατραχομ. 123. ἑρμῆς, διὰ τοῦ, καταλύχνιον. 2) ἔχων ἐν τῷ μέσῳ ὀμφαλόν, τρύπαν, ἢ κύρτωμα (καμποῦραν) ὡς ἡ ἀσπίς.

Μέσον, τό., οὐδετ. τοῦ, μέσος. Ἡ μέση, τὸ κέντρον, τὸ σημεῖον, ἔνθα διαιρεῖταί τι εἰς δύο ἴσα μέρη, παρ' Ὁμηρ. καὶ τὸ δι' οὗ γίνεται, ἢ ἐνεργεῖταί τι. 2) ἐπίρρ. μεταξὺ, ἀνάμεσα, Ἀππιαν = μεσηγύ, μεταξύ.

Μεσόνεοι, ων, οἱ (ναῦς, μέσος). Οἱ κατὰ τὰ μεγάλα πολεμικὰ πλοῖα, τρία κατὰ διαδοχὴν ἔχοντα ζυγὰ (καθίσματα κωπηλατῶν), ἐν τῷ μέσῳ, ἢ κατὰ τὸ μέσον καθήμενοι κωπηλάται, ἄλλως δὲ καὶ, ζυγῖται, οἵ τινες, ἕνεκεν τοῦ πλάτους τοῦ πλοίου εἶχον καὶ τὰ μακρότερα κωπία, ἐν ᾧ οἱ εἰς τὴν πρώρην Θαλαμῖται, καὶ οἱ εἰς τὴν πρύμνην Θρανῖται, καλούμενοι εἶχον τὰ κοντότερα, διότι καὶ τὰ τοῦ πλοίου μέρη ἐνταῦθα εἶναι στενώτερα. Ὁ Σχολ. τοῦ Θουκυδίδ. ἐν ζ' 31. ἐξ ἐναντίας λέγει, ὅτι οἱ Θρανῖται εἶχον τὰ μακρότερα κωπία καὶ περισσότερον ἐδούλευον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἴσως ἐννοοῦνται οἱ τὰς δύο μεγάλας κώπας ἔχοντες πρὸς διεύθυνσιν τοῦ πλοίου· ἐλάμβανον δὲ οὗτοι οἱ Θρανῖται, κατὰ τὸν Θουκυδίδην, καὶ περισσότερον μισθὸν, παρὰ οἱ ἄλλοι· ἴδε ἐν τῷ, Θρᾶνος· οἱ τοῦ Βοιττιγέρου δὲ παράστασις τούτων (Archaeolog. Museum, I. pag. 68.) δὲν μοὶ ἀρέσκει. Ὅρα τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1106.

Μεσονήστιμος, ἡ (νήστιμος), Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ διαστήματος τῆς νηστείας, τῆς τεσσαρακοστῆς ὤν ἢ γινόμενος· ὅθεν, ἡ μ. συνυπακουομ. ἑβδομὰς, ἡ μέση ἑβδομὰς τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς (μισοπαράκοστον).

Μεσονύκτιον, τό. Τὸ μέσον τῆς νυκτὸς, τὰ μεσάνυκτα, Lobeck Φρύν. σ. 53. ἔστι δὲ κυρίως οὐδετερ. τοῦ

Μεσονύκτιος, ὁ, ἡ (νύξ, μέσος). Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς ὤν, ἢ ἀνήκων, ἢ γινομ., ἢ ἐρχόμ.

Μεσοπαγής, καὶ, Ἐπκ. μεσσοπαγής, ές, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ἐν τῷ μέσῳ στερεούμενος· ὅως εἰς τὸ μέσον μπηγμένος· οὕτως ἔκειτο ἄλλοτε ἐν Ἰλ. Φ, 172. ἀντὶ τοῦ ἑπομένου.

Μεσοπαλής, ές, ὁ, ἡ, καὶ Ἐπκ. μεσσοπαλής (μέσος. πάλλω). Ὁ πιασθεὶς κατὰ τὸ μέσον καὶ οὕτω ῥιφθεὶς (κατὰ τὸ μέσον πάλλομενος καὶ κραδαινόμενος), Ἰλ. Φ, 172. «μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὀχθης μείλινον ἔγχος». ἔρριψε καὶ ἔμπηξε τὸ κατὰ τὸ μέσον πιασθὲν

καὶ οὕτω τιναχθὲν ἀκόντιον εἰς τὴν ὀχθὴν, ἔνθα ἔθηκα, κεῖται ἐμφατικῶς ἀντὶ τοῦ, ἔπηξεν, Ὁ Doederlein καὶ ἄλλοι προτιμῶσιν ἕνεκα τοῦ στίχ. 175. τὴν λέξιν, μεσσοπαγές, ἐπὶ τῆς σημασίας, ἐμπηγμένον ἕως κατὰ τὸ μέσον εἰς τὴν ὀχθὴν.

Μεσοπεντηκοστή, ἡ. Ἡ μέση ἑβδομὰς ἀπὸ τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς κυρίως ὅμως ἡ ἀπὸ τοῦ Πάσχα εἰκοστὴ πέμπτη ἡμέρα.

Μεσοπερσικός, ή, όν (Περσικός). Μεσός Περσικός.

Μεσοπετής, ές, ὁ, ἡ (πέτομαι). Ὁ ἐν τῷ μέσῳ, ἢ μεταξὺ πετῶν, ἢ πίπτων, ποιητ.

Μεσόπλατος, ὁ, ἡ (πλατύς). Ὁ κατὰ τὸ μέσον πλατύς, ἢ ἐπίπεδος, Ἀγαθήμ.

Μεσοπλεύριος, ὁ, ἡ καὶ, μεσόπλευρος, ὁ, ἡ· καὶ, μεσοπλευρίτης, ὁ (πλευρά). Μεταξὺ τῶν πλευρῶν κείμενος.

*Μεσόπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Μεσοπλούσιος, ἀμφ.

Μεσοπόλιος, ὁ, ἡ (πολιός). Ταὐτόν τῷ, ποιητ. μεσαιπόλιος.

Μεσόπολις, εως, ἡ (πόλις). Ἡ ἐν τῷ μέσῳ πόλις· καὶ μητρόπολις, ὡς παρὰ Πλουτάρχ. ὅπου ὁ Στέφανος μητρόπολις, ἔταξεν, ὅπερ καὶ ἐξήγησις τούτου ἐστί.

*Μεσοπονέω, ῶ. Κατὰ τὸ μέσον πονῶ, ὅ ἐστι, κατὰ τὸ μέσον τοῦ ἔργου, ἢ τῶν πόνων εἶμι· εἶμαι εἰς τὸ μέσον τοῦ ἔργου, ἢ τοῦ ἀγῶνος, Ἐμπεδ.

Μεσοπορεία, ἡ. Ἡ κατὰ τὸ μέσον πορεία· ὁ ἐν τῷ μέσῳ δρόμος· ἐκ τοῦ

Μεσοπορέω, ῶ. Μλ. -ήσω. Ἐν τῷ μέσῳ, ἢ κατὰ τὸ μέσον πορεύομαι, εἶμαι εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, Διόδ. Σικελ. ἐκ τοῦ

Μεσοπόρος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὁ κατὰ τὸ μέσον πορευόμενος, ὅστις ὑπάγει εἰς τὴν μέσην πεζός. ἢ ἄλλως πως.

Μεσοπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ὁ πορφυροῦς ἐν τῷ μέσῳ, ἢ μεταξὺ, ἢ μετὰ πορφύρας μεμιγμένος, ὡς καὶ τὸ, μεσόλευκος.

Μεσοποτάμιος, ία, ιον (ποταμός). Ὁ μεταξὺ ποταμῶν ὤν· ἡ Μεσοποταμία· συνυπακούομ. τοῦ χώρα, ἢ γῆ, τόπος, γῆ μεταξὺ δύο ποταμῶν εὑρισκομένη· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἡ μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Τίγρητος τῶν ποταμῶν χώρα· ὅθεν

Μεσοποταμίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Μεσοποταμίας.

Μεσοπτερύγια, τά (πτέρυξ). Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. ζ', 17. Τὰ μεσιακὰ πτερύγια, ἢ τὰ μέσα πτερὰ τῆς πτέρυγος· ἐπειδὴ καὶ τὰ ἔξω, ἤτοι τὰ μεγάλα, τὰ ὁποῖα κινούμενα ἀποτελοῦσι τὴν πτῆσιν, λέγονται Ἠκύπτερα.

*Μεσοπύγιον, τό (πυγή). Ὁ μεταξὺ τῶν ὀπισθοκώλων τόπος, Ἀριστφ. Πλουτ. 122. ἔνθα ὁ Σχολιαστ. ἑρμηνεύει ὄρχος, ἄρα ἀντὶ μεταπύγιον.

Μεσόπυκνος, ὁ, ἡ· ἴδε ἐν τῷ, πυκνός.

Μεσοπύλη, καὶ ποιητ. μεσσοπύλη, ἡ (πύλη). Ἡ μέση, ἤτοι μετιακή, ἢ κατὰ τὸ μέσον πύλη, Ἀναλ. α'. 127.

Μεσοπύργιον, τό (πύργος). Τόπος, διάστημα μεταξὺ δύο πύργων· καὶ τὸ ἐν μέσῳ οἰκοδόμημα τῶν ἐπὶ τοῦ τείχους πύργων, μεταπύργιον, ἐλέγετο.

Μεσοπωρέω, ῶ (ὀπώρα). Εἰς τὸ μέσον τοῦ φθινοπώρου εἰσί, Διοστορ. 1, 148.

Μεσόριον, τό. Σύνορον μεταξὺ δύο τόπων, ἢ δύο τινῶν, ἐκ τοῦ

Μέσορος, ὁ, ἡ (ὅρος). Ὁ μεταξὺ δύο τόπων τὸ σύνορον ποιῶν. Ὁ μεταξὺ δύο τινῶν ὅρος. «Ἄτομος μέσορος» (Πίνδ. Ἡρακλ.) ὁ κατὰ τὸ μέσον ὡς σύνορον ἱστάμενος πάσσαλος, πάλος. Ὁ Ἡσ. Ἔχει, μεσσόρης, πιθανῶς ἀντὶ τοῦ, μεσσήρης.

Μεσορράγής, ές, ὁ, ἡ (ῥήγνυμι). Κατὰ τὸ μέσον ῥαγισμένος, σχισμένος, Ὀππιαν. Ἁλ. β'. 31. «Κεινῶνας μεσορράγας γαίης», τὰ μεταξὺ τῆς ἐσχισμένης γῆς χάσματα.

Μέσος, μέση, μέσον, καὶ ἐπίρ. μέσως, (ἐπκ. μέσσος· ὁ Ὅμρ. ὡς καὶ Ἡσίοδ. μεταχειρίζεται, καθὼς καὶ ὁ Σοφκλ. ἐνίοτε, καὶ τοὺς δύο τύπους κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου.) Μέσος, ὅς τις εἶναι τὸ κέντρον τόπου τινὸς ἢ μέρους, κ. τ. τ. τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόστασις ἢ ἡ περιφέρεια ἢ αἱ ἄκραι ἀπέχουσιν ἀπ' αὐτοῦ ἐξ ἴσου· ὁ κατὰ τὸ μέσον ὤν· ὁ ἀναμεταξὺ ἢ ἀνάμεσα τινός εὑρισκόμενος· λέγεται ἐπὶ διαστήματος καὶ χρόνου· πολλάκις παρ' Ὅμρ. παρὰ τῷ ὁποίῳ ὅμως ἐπὶ καιροῦ μόνον ἐν χρήσει τό, «μέσον ἦμαρ· ἤτοι μεσημβρία, Ἰλ. Φ, 111. Ὀδσ. Η, 288. ἀνθ' οὗ παρὰ Λογγῳ. εὐχρηστον τό, «μέση ἡμέρα, μέσαι νύκτες, Ἡροδοτ. 4, 181. Lobeck Φρυν. σ. 53. 465. ἔτι δὲ «μέσον ἡμέρας», Ἡροδ. 8, 15. 23. καὶ ἀλλαχοῦ. Συντάσσεται δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικ. μετὰ γεν. πολλάκις, μετὰ δὲ δοτ. σπανίως. «Ἔχεται μέσος», πεφυρμένος, ὅταν ἔχωμεν τινὰ εἰς τὸ μέσον, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ φύγῃ πλέον, Ἀριστοφ. Νεφ. 1037. καὶ αὐτόθι οἱ Σχολ. 2) ἐπὶ μεσαίων ἰδιοτήτων ἢ καταστάσεων τῶν προσώπων ἢ πραγμάτων, ὁ τὸ μέσον ἐπέχων μεταξὺ τοῦ παρὰ πολὺ καὶ παρὰ ὀλίγον, τοῦ παρὰ μεγέθους καὶ παρὰ μικροῦ, μεταξὺ τοῦ καλοῦ καὶ κακοῦ, κ. τ. τ. ἄρα, μέτριος, μεσαῖος, Μεσημβρ. π. χ. «μέσος ἄνηρ» σημαίνει μεσαῖον, μέτριον βάθμοῦ, ἢ περιουσίας, Ἡρό. 1, 107. 3) ἐνερ. μετριοπαθῶν, μεσολαβῶν, οὐδέτερος, Θουκ. 4, 83. «Μέσος δικαστής», μεσίτης καὶ διαιτητής. 4) ἐξαιρ. ἔστιν ἐν χρήσει πολλῇ τὸ οὐδέτερον, μέσον, ὡς οὐσιαστ. ἀντὶ τοῦ, διάστημα τι μεταξὺ τινῶν, τὸ μεταξὺ τινός, ἢ τινῶν, τὸ κείμενον ἐν τῷ μέσῳ, τὸ ποιοῦν διαφορὰν τινα μεταξὺ τινὸς ἢ τινῶν· συντάσσεται μετὰ γεν. κτητικῆς. «Ἐς μέσον», καὶ, ἐς μέσσον ἀμφοτέρωσιν, σημαίνει παρ' Ὅμ. συνήθως τὸ μεσαίχμιον, ἢ μεταίχμιον ἤτοι τὸ μεταξὺ δύο παρατεταγμένων ἐγχωρίων στρατευμάτων διάστημα· ὁμοίως καὶ παρ' Ἡροδ. πολλάκις ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἔστιν ἐν χρήσει παρ' Ὅμρ. καὶ τό, ἐν μέσσῳ, ἀντὶ ἐν μεταιχμίῳ, Ἰλ. Γ, 69. 90. ἔτι δὲ, «μέσῳ», δίχα προθέσ. Ἰλ. Δ, 444. Ὀδσ. Δ, 157. καὶ μετὰ γεν. «μέσῳ ἀμφοτέρων», Ἰλιάδ. Η, 277. «Μέσσῳ» ἀντὶ ἐς μέσον, π. χ. «Ἔδρα μέσσῳ» (Ἰλ. Φ, 233.), ἐπήδησεν εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ. — «Κατὰ μέσον», μετὰ γεν. ἀνάμεσα, μεταξύ, Ἰλ. Ι, 87. ὅμως «Ἐς μέσον ἀμφοτέροις δικάζων» (Ἰλ. Ψ, 574.)», κρίνω ἀφιλοπροσώπως, ἐξ ἴσου καὶ μὴ κατὰ χάριν, καὶ τὰ δύο μέρη. «Ἐκ τοῦ μέσου», οὐδέτερος, κυρίως ἔξω τοῦ μέσου καὶ τῶν δύο μερῶν, μακρὰν, χωρὶς νὰ βοηθῇ τις οὔτε τὸ ἕν, οὔτε τὸ ἄλλο μέρος, ὡς παρ' Ἡροδ. 3, 83. 4, 118. 8, 73. «Ἐκ τοῦ μέσου καθῆσθαι ἢ καθέζεσθαι», μετὰ γεν. νὰ ἦναί τις οὐδέτερος, νὰ μὴν ἀναπατώνηται εἰς τὰς ὑποθέσεις ἄλλων, εἰς κάνεν ἐκ τῶν δύο μερῶν· καὶ σπανιώτ. μετὰ δοτ. ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ, 8, 22. «Ἐκ τοῦ μέσου ἡμῖν ἔζεσθαι», μὴ ἀναπατόνεσθε εἰς τὰ πράγματά μας. «Ἐς μέσον τιθέναι τινί τιν» (Ἰλ. Ψ, 704.), βάλλω τινί τι ὡς ἄθλον καὶ βραβεῖον, βάλλω τί εἰς τὸ μέσον, ὥστε νὰ τὸ βλέπωσιν ὅλοι οἱ ἀγωνισταί· ὡσαύτως καὶ, «Κεῖται ἐν μέσοις (Ἰλ. Σ, 507.)», ἔνθα ὁ λόγος ἐπὶ δύο χρυσοῦ ταλάντων, τὰ ὁποῖα ἐπροβλήθησαν ὡς ἀναμοιβὴ· συχνότατα ἐν χρήσει ἐν μέσῳ, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐμπόδιον, ἢ φανερὰ ἢ κοινά. π. χ. «Ἐν τῷ μέσῳ ἑαυτὸν παρέχειν», ἐκβαίνω εἰς τὴν μέσην, εἰς τὸ φανερόν, Ξενοφ. Κ. Π. ζ'. ε. 46. καὶ §. 55. καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας λέγεται καὶ, εἰς τὸ μέσον τιθέναι, κατατιθέναι, φέρειν, λέγειν, καινὸν κοινόν, δημοσιεύω κτ. Ἡροδοτ. 4, 97. 6, 129. Ἰλ. Γ, 72. «Εἰς μέσον ἰόντα», ἐκβήκεν εἰς τὴν μέσην, εἰς τὸ φανερόν. «Εἰς τὸ μέσον κατατιθέναι», Ξενοφ. Οἰκον. φέρειν εἰς τὸ παρόν, εἰς τὸ φανερόν, κοινωνεῖν, κοινὸν ποιεῖν. «Εἰς τὸ μέσον τῶν ταξιαρχῶν λέγειν», Ξενοφ. Κυροπ. Γ. γ'. 7. τοιοῦτον καὶ ἐν Η. ε. 46. «Εἰς τὸ μέσον πάντων λέγειν», ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ ὅλων, φανερὰ εἰς ὅλους. «Ἐς μέσον», κοινῶς, διὰ ὅλους. «Ἐν μέσῳ, ἢ, ἐς μέσον», πρόχειρα, Spohn Θεοκρ. 15. 27. 21. 17. Καλλίμ. ἐπ. 32. «Ἐν μέσῳ τινὸς εἶναι», εἶναι ἐμπόδιον εἴς τι· «Τί δ' ἐν μέσῳ ἐστὶ τοῦ συμμίξαι; ποῖον ἐστάθη τὸ ἐμπόδιον; Τί ἐμπόδιστε; «Διὰ μέσου ποιεῖσθαι», εἰς τὸ μέσον φέρειν, βάλλειν, ἢ φανερόνειν. «Ἐκ τοῦ μέσου ἐξίστασθαι», Ξενοφ. Ἀνοβ. Α'. ε. 14. ἐκβαίνειν ἀπὸ τὸ μέσον· ἀναχωρεῖν. «Διὰ μέσου», ὑπακ. χρόνου, εἰς τὸ μεταξὺ διάστημα, ἐν τοσούτῳ, Θουκ. δ'. 20. «Διὰ μέσου», ἢ, ἐν τῷ μέσῳ, παρὰ Γραμμ. ἀντὶ τοῦ, ἐν παρενθέσει, ἢ κατ' Αἰλ. Ἡρωδιαν. «Ἕνωσις λόγου, τὸ ἀκόλουθον ἀφαιρουμένη ἑτέρου τινὸς παρενθέσει λόγου», οἷον τὸ τοῦ Ὅμρ. Ἰλ. Δ, 286. «Σφῶϊ μὲν, οὐ γὰρ ἔοικ', ὀτρυνέμεν οὔτε κελεύειν. Μέσσοι ἐπίρρ. Εὐρ. Ἐκ. 1099. «Φεῦγον παρέσχ' ἂν οὐ μέσοις», δὲν ἠθέλε προξενήσει οὐδένα παραμικρὸν φόβον. «Πολὺ τὸ μέσοιν», μεγάλη διαφορὰ εἶναι, Ἡροδοτ. Θ, 82. Εὐρ. Ἄλκ. 917. «Μέσοιν», ὡς ἐπίρρ. κατὰ τὸ μέσον, εἰς τὸ μέσον, ἐν τῷ μέσῳ, Ἰλ. Μ, 167. ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. Ἀττ. μέσοις — ποιητ. καὶ Ἰων. συγκριτ. καὶ ὑπερθετ. μεσαίτερος, μεσαίτατος, οὐ χρήσει καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Ἀττικ. λογογρ. Ταὐτόσημοι ποιητικοὶ ἕτεροι τύποι τοῦ μέσος εἰσί, μέσατος, μεσσάτιος. — Ἐπειδὴ τὸ μέσον διαιρεῖ πᾶν σῶμα εἰς δύο ἴσα μέρη, ἔχει τὸ, μέσος ἐν συνθέτοις ἐνίοτε τὴν σημασίαν μισός. (τὸ, μέσον ἐστὶ κυρίως ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, μετά· δὲ ὅ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἔτι εὑρηται μεταίχμιον ἀντὶ μεσαίχμιον, μέσυλλος ἀντὶ μέσυλλος κ. τ. τ. ἴδε μετὰ ἐν τέλει.)

Μεσσσέληνον, τό (σελήνη). Ἡ νέα σελήνη, Γλωσσάρ. Στεφ.

*Μεσοστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἱστάμενος. (ᾳ)

Μεσόστενος, ὁ, ἡ (στενός). Ὁ κατὰ τὸ μέσον στενός, Μαθηματ. παλ. 18.

Μεσόστυλον, μεστοστύλιον, τό (στῦλος), καὶ, μεσόστηλον, τό (στήλη). Τόπος μεταξὺ τῶν στηλῶν, inter columnium, ἢ ταὐτόν τῷ μεταστύλιον, Γλωσσ. Στεφάνου.

Μεσσυλλαβέω, ῶ, (συλλαβέω), ταὐτόν τῷ, μεσολαβέω, πιάνω κατὰ τὸ μέσον, ἢ πέρνω ἀνάμεσα, Ἀλέξ. Ἀφροδ.

Μεσόσφαιρον, τό (σφαῖρα). Τὸ μεσαῖον εἶδος τοῦ ἰνδικοῦ σφαιροειδοῦς μαλαβάθρου, τοῦ ὁποίου τὸ μικρότερον εἶδος καλεῖται, μικροσφαιρον, Ἀρριαν. περίπλ. Ἐρυθρ. Ἴδε ἐν τῷ, μαλάβαθρον.

Μεσοσχιδής, ές, ὁ, ἡ (σχίζω). Ὁ κατὰ τὸ μέσον ἐσχισμένος, ἢ μεσοσχισμένος, Ἀναλεκτ. γ'. 87.

*Μεσοτάγής, ὁ, ἡ (τάσσω). Ἐν τῷ μέσῳ ταχθεὶς ἢ διαταχθείς.

Μεσοτείχιον, τό (τεῖχος)· Ἀππιαν. καὶ Πολυδ. α'. 20. Τὸ μεταξὺ τοῦ τείχους, τῶν ὀχυρωμάτων. καὶ τοῦ στρατοπέδου διάστημα, Πολυδ. 1, 20.

Μεσότης, ητος, ἡ (μέσος). Τὸ μέσον, ἡ μέση, τὸ εἶναι τοῦ μέσου. 2) μετριότης, ἡ μετρία κατάστασις μεταξὺ δύο ἄκρων· ὁ μέσος χαρακτὴρ, ἐπὶ ὕψους· ὅ ἐστι, τὸ μήτε ὑψηλὸν μήτε λιτὸν τῆς λέξεως, ἀλλὰ τὸ κεκραμένον· ὅθεν παρὰ Γραμματικ. ἡ ποιότης ἐν γένει.

Μεσότοιχον, τό. Ὁ κατὰ τὸ μέσον, ἢ ἐν τῷ μεταξὺ δύο τινῶν διαστημάτων τοῖχος· ἐμπόδιον, Ἑμιφθ.

Μεσότοιχος, ὁ, ἡ (τοῖχος). Χρήσιμος ὡς ἐν τῷ μέσῳ τοῖχος, Ἀθήν.

Μεσοτομέω, ῶ. Τέμνω, κόπτω εἰς τὸ μέσον· εἰς δύο ἴσα μέρη διαιρῶ, τὸ ἥμισυ κόπτω· ἐκ τοῦ

Μεσότομος, ἡ Μεσοτομος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ κατὰ τὸ μέσον, ἤτοι εἰς τὴν μέσην, ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ κομμένος, διῃρημένος.

Μεσοτριβής, ές, ὁ, ἡ (τρίβω). Μεσοτριμμένος, μεταφορεμένος, ἀμφ.

Μεσουρανέω, ῶ (οὐρανός). Κατὰ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ εἰμί· καθὼς π. χ. εἶναι ὁ ἥλιος τὸ μεσημέρι· ὅθεν

Μεσουράνημα, τό· καὶ Μεσουράνησις, ἡ. Ἡ στάσις ἢ ἡ ἀνάβασις τοῦ ἡλίου κατὰ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ· ἡ μεσημβρινὴ γραμμὴ, Στράβ. (ε)

Μεσουράνιος, ὁ, ἡ (οὐράνιος). Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ ὤν.

Μεσουρίαι, οἱ, προσυπακ. κάλοι (οὖρος). Σχοινία, ἃ ὧν καταβιβάζεται ἡ ὀθόνη τοῦ πλοίου ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ, Σχολ. Ἀπολλων. ἀ. 566.

Μεσούριον, τό. Ἰωνικ. ἀντὶ, Μεσόριον. Σύνορον, Διονύσ. Περιηγ. 17.

Μεσοφάλακρος, ὁ, ἡ (φαλακρός). Ὁ κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς φαλακρὸς, μεσοφαλακρὸς, Πρόκλ. παράφρ Πτολεμ. 203.

Μεσοφανής, καὶ, Μεσσοφανής, ές, ὁ, ἡ (φαίνομαι), ποιητ. Ὁ κατὰ τὸ μέσον φαινόμενος.

Μεσοφεράγγιον, τό (φάραγξ) = μεσάγκεια. Κοιλάς, ἢ ἀναμέσον τινῶν τόπων φάραγξ, Γλωσσ. Στεφ.

*Μεσόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ἔχων ὀφθαλμοὺς μεταίους μεγεθους.

*Μεσόφθεγμα, τό (φθέγμα) = ἐφύμνιον, Σχολ. Αἰσχ. Εὐμ. 337.

Μεσοφλέβιον, τό (φλέψ). Τὸ μεταξὺ δύο φλεβῶν διάστημα.

Μεσόφρυον, τό (ὀφρύς). Τὸ μεταξὺ τῶν ὀφρύων διάστημα.

Μεσόχθων, ονος, ὁ, ἡ (χθών), ταὐτὸν τῷ, Μεσόγαιος, Διονύσ. Ἁλικ.

Μεσόχλοος, ὁ, ἡ (χλόη). Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ χλοΐζων, πρασιΐζων, Νικανδρ. Ὀνηρ. 753.

Μεσόχορος, ὁ, ἡ (χορός). Ὁ κατὰ τὸ μέσον τοῦ χοροῦ ἱστάμενος καὶ διοικῶν αὐτὸν (Σιδών. ἐπιστ. ἀ. 2.), ἄλλως δὲ καὶ, Κορυφαῖος, λέγεται, ὅστις ὅμως, κατὰ τὸν Γενέλλον, ὑπάρχει μόνον ἀρχηγὸς τοῦ ἡμιχορίου, Πλιν. ἐπ. 11, 14.

*Μεσοχρόνιος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὁ κατὰ τὸ μέσον τῶν χρόνων ὤν, ὁ διαιρῶν τὸν χρόνον εἰς δύο, ἀμφ.

*Μεσόχροος, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ μεταίου χρώματος ὤν, κατὰ τὸ ἥμισυ χρωματισμένος, Πρόκλ. παράφρ. 205.

Μεσόχωρος, ὁ, ἡ (χῶρος). Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς χώρας, τόπου ὤν, ἢ κατοικῶν, Γλωσσ. Στεφ. »Τὸ μεσόχωρον, ὁ κατὰ τὸ μέσον χῶρος, τὸ κατὰ τὸ μέσον διάστημα, Μαθηματ. παλ. 42. ἡ συνήθεια λέγει καὶ Μεσοχωρον, τό· τὸ μέσον τοῦ χωρίου.

Μεσόω. ώσω (μέσος). Ἀποτελῶ, σχηματίζω τὸ μέσον, ἢ τὸ ἥμισυ, ὅθεν εἰς τὸ μέσον ἢ ἐν τῷ μέσῳ εἰμὶ, ἡμίσυς, μισὸς εἰμὶ, Αἰσχύλ. Περσ. 433. Εὐριπ. Μηδ. 60. »Ἡμέρα μεσοῦσαι, τὸ μεσημέρι, ἡ μεσημβρία, Ἡρόδ. 3, 104. »Μεσούσης τῆς χειροτονίας, ἐν ᾧ ἡ χειροτονία ἦτο μεσή. β) μετα γενικ. εὑρίσκομαι κατὰ τὸ ἥμισυ τινός, Ἡρόδ. 4, 181. »Μεσοῦντι δέκου τῆς ἀναβάσιος, ο. ε. ἐν τῷ μέσῳ ἐόντι τῆς ἀναβάσιος, ἢ ἐν μέσῃ ἐόντι τῇ ἀναβάσει. 2) ἐμβαίνω εἰς τὸ μέσον, μετιτεύω.

Μεσπίλη, ἡ. Τὸ ποιοῦν τὰ μέσπιλα δένδρον, Θεόφ. Φ. ἱ. 3, 12.

Μέσπιλον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς μεσπίλης· καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον, ἡ μεσπιλιά. (τὸ Ἰῶτα βραχύ, Ἐπ. Ἀδ. 235, 2. μακρὸν δὲ, Εὐβουλ. παρ Ἀθην. σ. 640. ἀλλὰ τοῦτο τὸ χωρίον ἐστιν ἀναμφιβόλως διεφθαρμένον.)

Μεσπιλώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ μεσπίλου ἔχων.

*Μέσσα, Ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ, ἐν μέσῳ, ἀνάμεσα, Ἀνθολ. Ἐπιγρ.

Μέσσαβον, τό. Ζήτ. Μίσαβον.

Μεσσάτιος, ὁ, ἡ, = μεσάτιος, Καλλίμ.

Μέσσατος, η, ον, = μέσσατος, ποιητ. ἀντὶ μέσος ἢ ἐν μεσσάτῳ, ἀντὶ ἐν μέσῳ, Ἰλ. Θ, 223. Λ, 6. ἴσως ἀρχαῖον ὑπῆρξεν. ἀντὶ τοῦ ὁποίου τὸ νεώτ. μεσαίτατος ἦν ἐν χρήσει, ὡς τρίτος, τρίτατος μύχιος, μύχατος, κ. τ. τ. Ματθ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 160.

*Μέσσαυλος, ὁ, καὶ μέσσαυλον, τό, ποιητ. ἀντὶ μέταυλος, μέταυλον, Ὁμ.

*Μεσσηγύ, μεσσηγύς, ποιητ. ἀντὶ μεσηγύ, μεσηγύς, Ὁμ.

*Μεσσηγυδροποχέστης, ὁ. Ὁ μεσηγὺ δρόπου χέζων, Ἱππων. παρ Εὐστ. Ὀδ. Σ. σ. 1837., ἐπὶ ἀδηφάγου, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ τῆς τραπέζης ἀνιστάμενος χέζει διὰ νὰ φάγῃ περισσότερον.

*Μεσσήρης, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ μεσήρης.

Μεσσογενής, ές, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡλικίας ὤν, μεσήλιξ.

Μεσσόγυως, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ μετὰ δύο σσ ποιητικῶς γραφόμενα Ζήτ. ἐν τοῖς μετὰ ἑνὸς σ. ἐπειδὴ καὶ οἱ Ποιηταὶ μόνον διπλασιάζουσι τὸ σ ἕνεκεν τῆς ποσότητος τῆς πρώτης συλλαβῆς.

Μεσσόθε, Μεσσόθεν, Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, Μεσόθε. Ἐκ τοῦ μέσου, ἀπὸ τὴν μέσην.

Μεσσόθι, ἐπίρρ. ἀντὶ, μεσόθι. Κατὰ τὸ μέσον, εἰς τὴν μέσην, Ἡσ. Ἔ. 371. β) μετα γενικ. μεταξὺ, ἀνάμεσα. (ι)

*Μέσσοι, ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ μέσοι.

*Μεσσοπαλής, ποιητ. ἀντὶ μεσοπαλής, Ἰλ.

*Μεσσοπόρος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ μεσοπόρος.

Μεσσοπύλη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, μεσοπύλη.

Μέσσορος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, μέσορος.

Μέσσος, Μέσση, Μέσσον, ποιητ. ἐξαιρτ. ἐπ. ἀντὶ μέσος, πολλάκις παρ Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. ἐσσ' ὅτε δὲ καὶ παρ Ἀττικ. Ποιηταῖς καὶ ἐν αὐτοῖς ταῖς Ἰαμβικοῖς χωρίοις, ὡς Σοφ. Ἀντ. 1223. 1236. Τρ. 636. Ο. Κ. 1247. Θυέστ. λείψ. 6, 5. πρβ. Meinecke quaest. Menandr. σ. 31.

Μεσσωτήρ, ῆρος, ὁ (μεσόω). Ὁ μετιτεύων κατὰ τὸν ἀγῶνα, ποιητ.

Μεστοκάλαμος, ὁ, = καστοκάλαμος. Εἶδος πυκνοῦ, ἤτοι μεστοῦ καλάμου, Μεστοκάλαμος, τσιποκάλαμον, Γεωπον. Ζήτ. ἐν τῷ, Κάλαμος.

Μεστός, ἡ, ὄν. Πλήρης, γεμάτος, μετὰ γενικ. 2) τροπικ. χορτάτος, χορτασμένος, ὑπερεμπλησθεὶς, ἔχων πλησμονὴν ὁ μέχρις ἀηδίας χορτάτος· βαρυνθεὶς τι, μετὰ γενικ. ἀλλὰ καὶ μετὰ μετοχ. »Ἐπειδὴ μεστὸς ἐγένετο ἀγανακτῶνις, ἀφ' οὗ δὲ ἐχορτάσθη, ἐκουράσθη ἐβαρέθη ὑβρίζων, ἀγανακτῶν, Δημοσθ. »Ὀπηνικα τοὺς Ἀθηναίους ἑώρα μεστοὺς ὄντας αὐτοῦ καὶ περιορῶντας, Πλούταρ. ὡς τὸ τῆς συνηθ. ἐχόρτασα πλέον νὰ τὸν βλέπω. »Μεστὸς ἦν θυμούμενος, Reisig enarr. Soph. OC. 764. (κατὰ τοὺς ἀρχαίους, παρὰ τὸ, ἔδω, ἐστός, προτάξει τοῦ μ.) ὅθεν

Μεστότης, ητος, ἡ. Πλησμονὴ, χορτασμὸς, ἀηδία, κόρος. 2) γέμισμα.

Μεστόω, ῶ (μεστός). Μεστὸν ποιῶ, πληρόω, γεμίζω. 2) χορταίνω· ὅθεν

*Μέστωμα, τό. Γέμισμα, ἀπογέμισμα, παραγέμισμα, πλήρωμα, ἀναπλήρωμα· πλησμονὴ, Εὐσέβ. Προπ. εὐαγγ. 4, 9.

*Μέστωσις, εως, ἡ, = μεστότης.

*Μεσύμνιον, τό (ὕμνος). Ἀναβόησις ἐν τῷ μέσῳ στροφῆς τινος.

Μέσφα, Ποιητ. ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ, μέχρι. Ἕως, ἐπὶ καιροῦ, μετὰ γενικ. »Μέσφ' ἠοῦς, Ἰλ. Θ, 508. 2) ἄνευ πτωτικοῦ, ἐν ὅσῳ, ἐφ' ὅσον, ἐν τοσούτῳ, κατὰ τὸ παρόν. Παρ' Ἀρετ. 599. κεῖται, Μέσφι, ἀλλ' ἐν Χειρογρ. μέσφα, ὀρθότερον κεῖται. (πιθαν. παρὰ τὸ μέτος.)

Μεσφδικός, ἡ, ὄν. Εἰς τὸν Μεσφδὸν ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους, ἢ τοῦ τρόπου τοῦ μεσφδοῦ ὤν (ὡς τὸ ἐπωδός).

Μεσφδός, ἡ (μέσος, ᾠδή). Ὁ συνιστάμενος ἐκ δύο ἴσων μέτρων καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἐν ἄνισον ἔχων, ψαλμὸς, ᾠδὴ ὅταν δύο ὁμοειδῆ μέτρα, στροφὴ καὶ ἀντιστροφὴ, περιέχωσιν ἐν τῷ μέσῳ ᾠδὴν ἀφ' ἑαυτῆς ὑπάρχουσαν μετρικῶς, ἑτεροειδῆ, Seidl doctrin. p. 194 206. 234. 241. 243. 253. 258. 281. 285. 302. 305. 312. 322. 327. »Μίλος μεσφδόνι.

Μεσώρειον, τό. Τὸ μεταξὺ δύο ὡρῶν διάστημα· μεσὴ ὥρα, Ἑκάλησ.

Μέσωρος, ὁ, ἡ (μέσος, ὥρα). Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡλικίας γεγονὼς, μεσιακὸς τῇ ἡλικίᾳ, μεσοκαιρίτης· ὁ μεταξὺ νεανίου καὶ ἀνδρὸς· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ταύτην τὴν ἡλικίαν, ἢ εἰς τὸν ἄνθρωπον ταύτης τῆς ἡλικίας, ὡς ὅπλα.

*Μέσως, ἐπίρρ. Μετρίως. 2) ἐνίοτε, ἐν τῷ μέσῳ.

Μέτα, πρόθ. = μετὰ, 2) μέτεστι.

Μετά, πρόθεσις, μετὰ γενικ. δοτ. καὶ αἰτ. καὶ σπανίως ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ μεταί, Ἑρμ. Σοφκλ. Φιλ. 186. σημαίνει δὲ κυρίως τὸ τῆς συνηθ. Μέ, τὸ ὁποῖον καὶ ἀποκοπὴ ἐστὶ τῆς Μετά, σημαίνει δὲ καὶ τό, ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ (σὺν), μαζῇ, ἅμα, ἐν τῷ ἅμα, ἑνόμα. Α'. μετὰ γενικ. σημαίνουσης τὸ ἀντικείμενον, ἐν τοῦ ὁποίου τῷ μέσῳ κεῖταί τι, ἄρα 1) ἐν τῷ μέσῳ, μεταξὺ, ἀνάμεσα, Ὀδ. Κ, 320. »Μετ' ἄλλων λέξο ἑταίρων, πλάγιασον μεταξὺ τῶν ἄλλων συντρόφων. Ὀδ. Π, 140. »Μετὰ δμώων πῖνε καὶ ἤσθιε, μεταξὺ τῶν δούλων ἔπινε καὶ ἔτρωγε· Ἰλ. Ω, 400. »Τῶν μετὰ πολλόμενοιν, μεταξὺ αὐτῶν βάλλων κλῆρον· ὅθεν 2) ἐν συντροφίᾳ, συνοδίᾳ τινός, ὁμοῦ μέτεστι· ἐξαιρτ. ἐκ συμφώνου, συμμάχος μέτεστι, μὲ τὴν βοήθειαν καὶ συνέργειαν τινός, ἄρα, μὲ, μαζὶ, ἐν ταυτῷ μὲ, ὁμοῦ μὲ, συνάμα μὲ, π. χ. »Μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο (Ἰλ. Ν, 700.)α, ἡνωμένοι μὲ τοὺς βοιωτούς· πρβ. Φ, 458. »Μετ' Ἀθηναίης (Ὕμν. Ὁμ. 19, 2.)α μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθηνᾶς, Herm. Vig. σ. 861. »Μετά τινος εἶναι (Θουκυδ. 3, 56. 7, 33.)α εἶναι μὲ ἕνα, πρὸς τὸ μέρος του. (τοῖς ἀμεταβάτοις ῥήμασι προσκειμένη, ὡς παρ' Ὁμ., δηλοῖ ἡ πρόθεσις αὕτη μετὰ γενικ. συντροφίαν ἢ κοινὴν ἐνέργειαν καὶ πρᾶξιν, τοῖς δὲ ἀμεταβάτοις ῥήμασι προσκειμένη, ἑνόνει δύο ἢ καὶ περισσότερα πρόσωπα εἰς μίαν πρᾶξιν, ὥστε ἐδύνατο νὰ ἦναι τό, καὶ, ἀντὶ τῆς μετά, ὅρα Θουκ. 1, 127. Ρορ. Πλουτ. Ἀλέξ. σ. 465. κτ., πρβ. σύν.) 3) σημαίνει μέσον ἢ ὄργανον, καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, μὲ, διὰ μέσου, μὲ τὸ μέσον, Ματθ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 861. 4) ἐκφράζει καταλληλότητα, ἁρμοδιότητα, ἔνθα παρομοίως κεῖται ἡ ἔννοια τοῦ μὲ, μαζὶ, πλὴν ἐξηγεῖται ὡς ἐπιτοπλεῖστον διὰ τοῦ, ἁρμοδίως μὲ, κατά· π. χ. »Μετὰ καιροῦν, Θουκυδ. ς'. 85., κατὰ τὰς περιστάσεις, κατὰ τὸν καιρόν, ὅστις ἔτι καὶ ἐν Η'. 27. »Μετ' ὀτουοῦν τρόπουν, καθ' ὁποιονδήποτε τινα τρόπον, λέγει. »Οὐδ' ἄξιον αὐτῷ ὀνειδίζεται ὧν μὴ μετὰ νόμων ἡμαρτεν,

ἡ αὐτ. 2. 62.), ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα αὐτὴ πράξασα ἥμαρτε, χωρὶς νὰ τὰ διορίζωσι οἱ νόμοι αὐτῆς· ἤ, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν ἐναντία τῶν νόμων της· ἤ κάλλιον, ὡς τὸ ἐν Β'. 39. »Μὴ μετὰ νόμων τὸ πλεῖον», ἀντὶ τοῦ, σὺν νόμοις, ἤ, κατὰ τοὺς νόμους· ὡς καὶ τὸ παρ' Ἀντιφ. »Μετὰ τῶν νόμων τῶν ἡμετέρων ἀπολεῖται», κατὰ τοὺς ἡμετέρους νόμους. »Μετὰ καιροῦ γίγνεσθαι, Θουκυδ. 2., ὡς τὸ τῆς συνηθείας, μὲ τὸν καιρόν, ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως· ὡς καὶ τὸ τοῦ Δημοσθ. »Ἀμυνοῦμαι ὑμᾶς μετὰ τοῦ δικαίου», ἀντὶ τοῦ, δικαίως, ἐπιρρηματικῶς. »Μετὰ τοῦ λογισμοῦ», κ. τ. τ. ἴδε Wolf Δημ. Λεπτ. σ. 329. ἄρα καθὼς ἡ κατὰ μετὰ αἰτιατ. ἴδε κατὰ, Ἰλ. Δ. (Παρ' Ὁμ. ἡ μετὰ ἀντὶ μετὰ πλησ. ἐν γένει δὲ, ἡ μετὰ μετὰ γενικῆς οὐχὶ τοσοῦτον εὐχρηστος.)

Β'. μετὰ δοτικῆς, πλὴν μόνον παρὰ Ποιηταῖς, 1) σημαίνει ὑπαρξιν μετ' ἄλλων ἤ μεταξὺ ἄλλων, ἡ ὁποία ὅμως αὐτὴ συνυπάρξις πρέπει νὰ ἦναι ἀκαίρατος, τοπικὴ, οὐχὶ δὲ ὡς συντροφία τις καὶ κοινότης νοουμένη διὰ φροντίματος, ὥστε ἡ ἀρετὴ νὰ δύναται νὰ λέγηται καὶ ἐπὶ φιλικῆς καὶ ἐχθρικῆς συνυπάρξεως, πρβ. Ἰλ. Ι, 352. καὶ Η, 148. ἄρα ταυτόσημόν πως ἐστι τῷ, ἐν, ἀλλ' ἠὲ κεῖται ἐνίοτε ἤ μετὰ, ὡς ἐν Ἰλ. Λ, 64. 65. ἐξηγεῖται δὲ ἐνταῦθα κοινῶς διὰ τοῦ, μετὰ μέ, μεταξύ, πλησίον, σιμά, ἐνίοτε δὲ, ἀφορῶ εἰς τὰ λεκτικὰ ῥήματα, διὰ τοῦ, ἔμπροσθεν, ἐνώπιον, καὶ ἰσοδυναμεῖ ποτὲ μὲν τῷ, ἐν, ποτὲ δὲ τῷ, παρὰ, ὑπὸ, καὶ ἄλλο τε τῷ, ἄμα. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ μετὰ α) συνήθ. ἐπὶ ἐμψύχων, π. χ. μετ' ἀθανάτοις, μετ' ἀνδράσι, μετ' Ἀργείοις, μετ' Ἀχαιοῖς, μετὰ Τρώεσσι, πολέσσι μετὰ Μυρμιδόνεσσι, μετὰ δμωῇσι, μετὰ πᾶσι, μετ' ἀμφοτέροισιν, μετὰ πρώτοισι κ. τ. τ. »Μετὰ τριήκοντα» (Ἰλ. Α, 252.)», εἰς τὴν τρίτην γενεάν. »Μετὰ οἷς ἑτάροισι» (Ὀδ. Ι, 369.)», ἀντὶ ἐν οἷς κτ. μ' ἄλλον ὁποῦ ἐνταῦθα δύναται νὰ ἐξηγηθῇ, καθὼς καὶ κατὰ τὴν μετὰ αἰτιατ. σύνταξιν, ὕστερα ἀπό· ἐν δὲ Ὀδ. Α, 71. παρελείφθη ἡ μετὰ τῆς δοτικῆς. β) ἐπὶ μελῶν καὶ μερῶν ἐμψύχων Ὄντων, ἐξαιρετ. οὕτω, »μετὰ χερσὶ, μετὰ ποσσὶν, μεταξὺ τῶν ποδῶν, τῶν χειρῶν, ἀντὶ ἐν χερσὶ, ἐν ποσὶ· ὅθεν »Πίπτειν μετὰ ποσσὶ γυναικός» (Ἰλ. Τ, 110.)», πίπτειν ἀνάμεσα εἰς τὰ ποδάρια τῆς γυναικός, πάντῃ φυσικῶς, ἀντὶ, γενιέσθαι ὑπὸ γυναικός· ἔστι δὲ, »μετὰ γέννυσι, μετὰ γαμβροῖσιν, Ἰλ. Δ. 416. Ν, 200. σχεδόν τι ὅμως, »μετὰ φρεσὶν», = ἐν φρεσὶν. γ) σπανιώτερον ἐπὶ ἀψύχων Ὀντων, τὰ ὁποῖα ὅμως τότε ἐκλαμβάνονται ὡς κινούμενα· π. χ. »Μετὰ νηυσὶν», Ἰλ. Ν, 668. Ὀδ. Δ, 499. »Μετὰ κύμασιν», Ὀδ. Γ, 91. »Μετὰ νεφέεσσιν», Ἱμ. Ὁμ. Ἀφρ. 67. »Μετ' ἀστρασιν», Ἰλ. Χ, 28. 317. ἔτι δὲ ἐπὶ ἀνθρωπίνων καταστάσεων, ὡς ἐν Ὀδ. Ο, 400. »Μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνήρ». δ) »Μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο» (Ἰλ. Ψ, 367. Ὀδ. Β, 148.)», μὲ τὰς πνοὰς, φυσήματα τοῦ ἀνέμου, ἤτοι σημαίνει ἤτοι ἀκολουθοῦντας τὸν ἄνεμον, ἢ ἰσοταχῶς μὲ τὸν ἄνεμον (πρβ. ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο, ἐν τῷ, ἅμα, 3.), κατ' οὐδένα δὲ τρόπον, ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, πρβ. Heyne Ἰλ. Μ, 207. Τ. 6. σ. 311. ε) παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει ἡ μετὰ, ἐπιφερομένου κατὰ δοτικ. ἐνικοῦ οὐσιαστικοῦ, μόνον κατὰ τὰ ἀκόλουθα ὀλίγα χωρία. »Μετὰ στρατῷ», Ἰλ. Χ, 49. »Ἀ δρῶν μετ' ἀριθμῷ», Ὀδ. Λ, 449. »Μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ», Ἰλ. Τ, 50. πρβ. Ὀδ. Θ, 156. καὶ, »Μετὰ στρεφέλιγγι κονίῃσι», Ἰλ. Φ, 503., κατὰ τὰ ὁποῖα ὅμως ὅλα ταῦτα τὰ χωρία τὸ οὐσιαστ. ἔχει περιληπτικὴν ἔννοιαν καὶ ἀκόμ. ἐμπεριέχει ἐν ἑαυτῷ τὸ πλησ. τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ο, 118. »Μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν», δύναται τόπον ὀλιγώτερον νὰ θεωρῆται ὡς ἐξαίρεσις, ὅτου ἐνταῦθα χρέμανται ἀπὸ τῆς προσ. πολλὰ οὐσιαστικὰ, ἐξ ὧν τὸ ἐν κεῖται προσθέτ. ἐν τῷ πληθ. 2) σημαίνει, πλὴν σπανιώτερον, προσεπιλέον τι, συγκατάταξιν καὶ συναρίθμησιν εἰς τι ὑπάρχον ἤδη, ὡς ἐν Ὀδ. Ι, 335., ἔνθα ὁ Ὀδυσσεὺς διηγεῖται, ὅτι τέσσαρες ἐκ τῶν συντρόφων του ἐκλήχθησαν διὰ κλήρου εἰς τυφλωσιν τοῦ Κύκλωπος, καὶ εἶτα προστίθησιν »Αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλήχθην», ἤτοι συνηριθμήθην, συνεκλέχθην ὡς πέμπτος μεταξὺ αὐτῶν· καὶ, Ὀδ. Κ, 204. »Δίχα πάντας ἠρίθμεον, ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔπασσα», ἐμέτρησα εἰς δύο σωροὺς ὅλους, καὶ εἰς τοὺς δύο προσέθεκα ἕνα ἀρχηγόν, πρβ. Schaef. Θεοκρ. 1, 39., κατὰ τὰς ὁποίας περιστάσεις δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ μετὰ διὰ τοῦ, πρὸς τούτοις, παρεκτὸς τούτων, προσέτι.

Γ'. μετὰ αἰτιατικῆς· 1) κυρίως ἐπὶ κινήσεως εἰς τὸ μέσον τινός, ὅθεν καθόλου ἐπὶ ῥημάτων κατὰ τὴν ἐρώτησιν ποῖ; ἀντὶ τῆς εἰς, πρός· καὶ ἐνταῦθα πάλιν εὐχρηστον παρ' Ὁμ., ὡς ἐπιτοπολύστον δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν τῷ πληθ. ἢ ἐπὶ περιληπτικῶν πλήθους ἀνθρώπων λέξεων· π. χ. »μετὰ φῦλα θεῶν, μετὰ ἔθνος ἑταίρων, μετὰ μάλον Ἄρηος, μετὰ λαὸν, μετὰ στρατὸν, μετ' ὁμιλον· σπανιώτερον δὲ ἐπὶ ἑνὸς τινος ἀνθρώπου, ἢ ἐπὶ ἀψύχων, π. χ. »μετὰ νῆας, μετ' ἄεθλα, μετ' ἔριδας καὶ ἀείσεσιν, ἀνάμεσα εἰς ἔριδας καὶ φιλοτεσίας», Ἰλ. Β, 376. ἢ ἐπὶ φιλίων τοπικῶν ποιοτήτων, ἤτοι πραγμάτων ἐν χρήσει μόνον ἐν τινι τόπῳ. »Μετ' ἤματα» (Ἰλ. Ζ, 511.)» εἰς τὰ συνήθη μέρη· καὶ α) ἐπὶ φιλικῆς ἐννοίας, ὡς ἐν Ἰλ. Κ, 73. »Βῆναι μετὰ Νέστορα», ὑπάγω πρὸς τὸν Νέστορα, ἤγουν διὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ· ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ ῥήμ. ἔρχεσθαι, Ἰλ. Ξ, 136. Ο, 721. β) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 152. Ζ, 21. Ν, 297. »Βῆναι μετὰ τινα», ὑπάγω κατά τινος, ὁρμῶ κατ' αὐτοῦ, ἐπιδιώκω τινά· ἐν δὲ τῷ πληθυντ. ἐν Ἰλ. Ρ, 460. »Μετὰ χῆνας», μέσα ἀνάμεσα εἰς αὐτούς. 2) τοῖς αὐτοῖς κίνησιν εἴς τι σημαίνουσι ῥήμασι προστιθέμενη, ἐκφράζει πολλάκις ἡ μετὰ, κατὰ τὴν ἐρώτησιν ποῖ; τὸν σκοπὸν διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ ἢ πάρῃ τις τί, ἢ διὰ ν' ἀποκτήσῃ, καὶ ἐξηγεῖται κοινῶς μὲ τὴν διὰ, ἢ διὰ νὰ πάρῃ, κ. τ. τ. π. χ. »Πλεῖν μετὰ χαλκὸν (Ὀδ. Α, 184.)», πλέειν διὰ χαλκόν, διὰ νὰ πάρῃ, ζητήσῃ χαλκόν. »Βῆναι μετὰ πατρὸς ἀκουήν (Ὀδ. Β, 308. Δ, 701. Γ, 83.)», ἐκβαίνω διὰ νὰ ἀκούσω, μάθω περὶ τοῦ πατρός. »Πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος», Ὀδ. Ν, 415. »Μετ' ἄλλας ἔρχεσθαι (Ὀδ. Β, 206.)», ἐκβαίνω εἰ ἄλλας γυναῖκας, διὰ νὰ εὕρω ἄλλας νὰ μνηστευθῶ. »Πόλεμον μετὰ θωρήσσον τον», ἡτοιμάσθησαν διὰ πόλεμον, Ἰλ. Τ, 329. πρβ. Ὀδ. Τ, 153. Φ, 17. Χ, 352. Ἰλ. Η, 418. Λ, 557. Ν, 252. καὶ ἀλλαχοῦ, Valck. Φοιν. 1327. ἐνίοτε ὁηλοῦται καὶ ὁ σκοπὸς ῥητῶς διὰ τοῦ, οἰσόμενος, Ἰλ. Ν, 247. 3) ἐπὶ τοπικῆς διαδοχῆς, ὅτι. ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἐξαιρ. προσκειμένη τοῖς ῥήμασιν ἕπεσθαι, βαίνειν, Ἰλ. Ν, 492. »Λαοὶ ἕποντ', ὡστέ τε μετὰ κτίλον ἕπετο μῆλα», ὡς τὰ πρόβατα κατόπιν τοῦ ὁδηγοῦντος τράγου· πρβ Ἰλ. Κ, 149. 516. Λ, 227. Ὀδ. Ζ, 260. Ρ, 336. 4) ἐπὶ χρονικῆς διαδοχῆς, ἀντὶ, κατόπιν, ὕστερα ἀπό, Ἰλ. Σ, 96. »Μετ' Ἕκτορα», μετὰ τὸν Ἕκτορα, ὕστερα ἀπ' αὐτόν· πρβ. Ἰλ. Θ, 261. Ψ, 227. 354. Ὀδ. Γ, 168. Λ, 260. 305. παρ' Ἀττικ. ἐξαιρετ. »μετὰ ταῦτα», καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· ἔτι δὲ καὶ παρ αὐτῷ τῷ Ὁμ. Ἱμν. Ἑρμ. 126. καὶ ἐπιτατικῶς »Μετὰ ταῦτα ὕστερον», Wolf Δημ. Λεπτ. σ. 235. Μετὰ μικρὸν αὖθις ἔπειτα, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 628. 779. Schaef. Bos. Ell. σ. 553. ὅτε πρόσκειται εἰς τὸ οὐσιαστ. μετοχή τις, ἡ πρόθεσις κεῖται μετὰ τῆς αἰτ. ἀπαρεμφάτου ὡς ἡ γενικὴ ἀπολυτος, π. χ. »Μετὰ Πάτροκλον θανόντα (Ἰλ. Ω, 575.)», μετὰ τὸν ἀποθανόντα, πεσόντα Πάτροκλον, ἄρα ἀντὶ, Πατρόκλου γε θανόντος, ἀφ' οὗ ὁηλ. ἔπεσεν ὁ Π. πρβ. Ἡρόδ. 1, 34. 6, 98. 5) ἐπὶ διαδοχῆς τινος καὶ ἀλληλουχίας, γινομένης δυνάμει τῆς ἀξίας, τιμῆς, ἀξιοπρεπείας, τοῦ βάθμου, καὶ ἐξηγεῖται τότε ἡ μετὰ κοινῶς ἤτοι πάλιν οὕτως, ἢ διὰ τοῦ, ὕστερα ἀπό, Ἰλ. Β, 674. »Κάλλιστος ἀνὴρ τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα», μετὰ τὸν Ἀχιλλέα ὁ ὡραιότατος ἀνὴρ μεταξὺ τῶν Δαναῶν· πρβ. Θ, 289. Ι, 140. Σ, 96. Ὀδ. Ε, 350. Θ, 117. Λ, 310. καὶ πολλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ Ἡρόδ. 4, 53. πρβ. Boisson Φιλοστρ. Ἥρ. σ. 448. 6) σημαίνει τὸ, κατὰ, ἁρμοδίως μέ, καθὼς πρέπει εἰς . . . ὡς καὶ μετὰ γενικ. ἴδε Α'., 4. »Μετὰ σόν καὶ ἐμόν κῆρ (Ἰλ. Ο, 52)», κατὰ τὴν ἐδική σου καὶ ἐδικήν μου καρδίαν. »Μεθ' αἷμά τε καὶ γένος (Ὀδ. Θ, 583.)», κατὰ τὸ αἷμα καὶ γένος. »Μετ' ὄμμα (Ἰλ. Σ, 552.)», κατὰ στίχον τινά. »Μετ' ἴχνια ἑρευνᾶν (Ὀλ. Σ, 321.)» κατὰ τὰ ἴχνη· πρβ. Ὀδ. Β, 406. Γ, 30. ἀλλαχοῦ. 7) μεταξύ, ἀνάμεσα, ἐν, ὡς μετὰ δοτ. ἴδε Β'. 1. Ἰλ. Β, 143. Ι, 54. Γ, 149. Ὀδ. Δ, 652. Π, 419. »Μετὰ χείρας» παρ' Ἡροδ. 7, 16, 2. καὶ Θουκ. 1, 138. ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ Ὁμηρικόν, μετὰ χερσί, Β'. 1. β. 8) παρὰ τοῖς Ἀττικ. »Μεθ' ἡμέρας», ἀντὶ, τὴν ἡμέραν, ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἡμέρας, ὅταν εἶναι ἡμέρα, Ἡρόδ. 1, 150. συνάπτεται δὲ καὶ μετὰ τακτικοῦ ἀριθμοῦ, π. χ. »Μετὰ τρίτην ἡμέραν», τὴν τρίτην ἡμέραν, ἢ κατ' αὐτὴν τὴν τρίτην ἡμέραν, Πλατ. Φαῖδρ. σ. 251. Ε. Μετὰ Ἕλλην. Γραμμ. σ. 862.

Σημ. ἡ μετὰ δύναται καὶ νὰ ἐπιφέρηται τῷ οὐσιαστικῷ της καθ' ὅλας τὰς τρεῖς πτώσεις, πλὴν τότε πάσχει ἀναστροφὴν εἰς, μέτα, ὡς ἐν Ἰλ. Ν, 301. Τ, 329. Ψ, 227. πλὴν παρὰ Ὀυλφίλῳ παραλείπεται αὕτη, ὅταν ἡ μετὰ ἔχει ἀπόστροφον, ὡς ἐν Ἰλ. Ο, 144. Ρ, 258. Ὀδ. Ο, 147.

Δ'. Ἡ μετὰ τάσσεται ἔτι καὶ ἄνευ πτωτικοῦ ὡς ἐπίῤῥ. καὶ σημαίνει 1) ἐν ταὐτῷ, μαζί, πρὸς τούτοις, καὶ ἐπομ. καὶ, παρεκτὸς τούτου, Ἰλ. Β, 446. 477. Σ, 515. πρβ. Α'. 2. καὶ Β'. 2. 2) κατόπιν, ἐπὶ τόπου, Ἰλ. Ψ, 133. ἀπ' ἐναντίας τῷ, πρόσθε, πρβ. Γ'. 3. 3) μετέπειτα, μετὰ ταῦτα, ὕστερώτερον, ἐπὶ χρόνου, ὡς ἐν Ἰλ. Α, 48. Ο, 67. Ὀδ. Ο, 400. Φ, 231. ὁμοίως καὶ παρ' Ἡρόδ. πρβ. Γ'. 4. 4) πολλάκις κεῖται παρ' Ὁμ. ἡ μετὰ διὰ τῆς τμήσεως διεστραμένως ἀπὸ τοῦ ῥήματος, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶναι συνδεμένη. π. χ. Ἰλ. Θ, 94. »Μετὰ νῶτα βαλοῦσα», ἀντὶ, κατὰ μεταβαλοῦσ· καὶ Ὀδ. Μ, 312. Ξ, 483. »Μετὰ δ' ἄστρα βεβήκειν», ἀντὶ, ἄστρα δὲ μετεβεβήκει· πλὴν ἡ συνηθεστάτη παρ' Ὁμ. τμῆσις ἐστὶν ἐν τῷ, μετέειπε.

Ε'. μετὰ ἀντὶ, μέτεστι, Ὀδ. Φ, 93. Ἡρόδ. 1, 88. 171. 7, 157.

Ϛ'. ἐν τοῖς συνθέτοις σημαίνει ἡ μετὰ 1) κοινωνίαν, μέθεξιν, μετάδοσιν, π. χ. μεταδίδωμι, μετέχω, μεταλαμβάνω, συνήθ. μετὰ γενικ. πράγματος. β). κοινὴν πρᾶξιν ἢ ἐνέργειαν μετ' ἄλλου τινος, π. χ. μεταδαίνυμαι, μεταμέλπομαι, κ. τ. τ., μετὰ δοτικ. προσώπου. 2) μεταξύ, ἐν διαστήματι, τόσον ἐπὶ τόπου ὅσον καὶ ἐπὶ χρόνου, π. χ. μεταμάζιον, μεταπύργιον, μεταδόρπιος, μεταδρομάδην, ὅθεν καὶ ἐν τοῖς, μεταδήμιος, μεταχειρίζομαι. 3) μετὰ ταῦτα, κατόπιν, ἐπὶ χρόνου, μετειμι, μεταλαίω, μεταυτίκα· 4) ἐκεῖ, πρὸς πολλοὺς, π. χ. μετοίχομαι, μετειπεῖν, μεταφωνεῖν· ἔτι δὲ β) κατόπιν, ἐπὶ ἐπιδιώξεως, π. χ. μεταδιώκω, μέτειμι, μετέρ-

χομαι, μεθίημι. 5) ὀπίσω, κατόπιν, εἰς τοὐπίσω, π. χ. μεθίημι, μεθήμων. 6) ὀπίσω ὀπισθε. π. χ. μεταφρενον, ἀπ' ἐναντίας τῷ, πρόσθε· ὄθεν 7) ἀνάπαλιν, ἀντιστρόφως, ἀνάποδα, π. χ. μεταστρέπω, μεταστρέφω, μετοχλίζω. 8) ἐξαιρ. συχνοῦ ἐκφέρεται ἡ μετά μεταβασιν ἀπό τόπου εἰς τόπον, ἢ μεταβολὴν ἀπό καταστάσεως εἰς κατάστασιν, τό ὁποῖον ἡμεῖς ἐπιτοπλείστον ἐξηγοῦμεν καὶ διά τοῦ ξανα – π. χ. μεταβαίνω, μεταβιβάζω, μετάκειμαι, μεθίστημι, μετατίθημι, μεταβάλλω, μεταδοκέω, μεταβουλεύω, μεταγιγνώσκω, μεταποιέω, μεταμορφόω κ. τ. λ.

(ἡ μετά ἀνήκει εἰς τό, μέσος, τό ὁποῖον καὶ παρά τοῖς Ἀττικ. εἰς πολλά σύνθετα μεταβάλλει τό σ εἰς τ, καὶ μέ τήν ἰδίαν ἐναλλαγήν τοῦ γράμματος ἀπαντᾶται ἐν τῷ Ὁμηρικῷ, μέτασσαι καὶ ἐν τῷ, μεταξύ· καὶ ἐκ τούτου γίνεται δῆλον διατί κεῖται παρά τῇ μετά ἐν τῷ πλησ. ἀριθμῷ οὐ μόνον ἡ γενική πάντοτε, καθώς ὀρθῶς ἐσημείωσε τοῦτο ὁ Θήρσιος Ἑλλην. Γραμμ. σ. 376. ὡς πρός τόν Ὅμ. καὶ τούς Ἑλληνιστοποιούς, ἀλλά καὶ ἡ Δοτ. καὶ Αἰτ. ὡς ἐπιτοπλείστον. — Δωρκ. πεδά, ἡ ἐρώτερον, πέδα, Boeckh Πιν. Πυθ. 5, 47.) [υυ]

Μεταβαίνω, Μέλ. μεταβήσομαι. Ἀόρ. μετέβην. Παρακ. μεταβέβηκα (βαίνω), ἀνμλ. Ἀπό τινος μέρους ὑπάγω εἰς ἄλλο, περνῶ ἀπό ἕν εἰς ἄλλο μέρος, μετακινοῦμαι, μετά τῆς ἐς, Ἡροδ. 1, 57. »Μετά δ' ἄστρα βεβήκει (ἀντί μετεβήκει)ω, ἐπέρασαν πέραν, ἤτοι ἐφθασαν ἐκεῖσον τῆς μέσης τοῦ οὐρανοῦ, μετακινήθησαν πρός δύσιν, Ὀδ. Μ. 312. Ο, 483. (Ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ποιητικῇ διαλέκτῳ ἐλέγετο ἐν οἵῳ τινι μεταβαίνω ἀπό ἓν ἀντικείμενον εἰς ἄλλο, ἔρχομαι εἰς ἄλλο τι ἀντικείμενον, ὑπόθεσιν, π. χ. »Ἀλλ' ἄγε δή μετέβημι, Ὀδυσ. Θ, 492. καὶ, εἴς τι, Ὕμν. Ὅμ. Ἀφροδ. 294. πρβ. ὕμν. 6, 9. 17, 11. 2) μετά αἰτιατ., μετέρχομαι, ἐπιχειρῶ ὑπούργημά τι, μίαν, ὑπόθεσιν καταγίνομαι, Ὀππιαν. πρ. ἐπιβαίνω, γ. — 3) ἐνεργ. ἀντί τοῦ, μεταβιβάζω, περνῶ πέραν, Πιν. Ὀλ. 1, 68. = Οἱ Ἀττικ. εἶχον καὶ προστακτ. ἀόρ. μετέβα ἀντί, μετέβηθι. (κατά μεταβτ. ἔννοιαν ποιεῖ τόν μέλλ. μεταβήσω, τόν δέ ἀόρ. μετέβην.)

Μεταβάλλω, Μέλ. βαλῶ. Παρακ. βέβληκα Ἀόρ. μετέβαλον (βάλλω). Ῥίπτω ἀλλέως, περιρρίπτω, ὄθεν, ταχέως στρέφω, γυρίζω, Ἰλ. Θ, 94. »Μετά νῶτα βαλοῦσα, ἀντί νῶτα μεταβαλοῦσα, γυρίσας ὀγλίγωρα ταῖς πλάταις, ἐπί φεύγοντος. (ἄλλως οὐχ. εὕρηται παρ' Ὅμ. ἡ λέξις. ἡτήν γῆν μεταβ.α (Ξενοφ.), γεωργεῖν, ὀργόνειν. Πλατ. ἐπί στρατιωτῶν, ὅταν εἰς τάς τάξεις ἀλλάζωσιν ὀγλίγωρα θέσιν, tourner. 2) ἀλλέως βάλλω, ἀναποδογυρίζω. ἀλλοιόω· στρέφω, γυρίζω τι ἀπό τοῦ ἄλλου μέρους, μετατρέπω, μεταστρέφω· ἐκτοπίζω, μετατοπίζω, ἢ ἀπό ἑνός μέρους φέρω εἰς ἄλλο· εἰς ἄλλην μορφήν ἢ σχῆμα ἢ τόπον φέρω. »Μεταβάλλω τούς τρόπους«, ἀλλοιῶ, ἀλλάσσω τά ἤθη, Ἀριστοτ. Πλούτ. 36. πολλάκις παρ' Ἡροδ. »Μεταβάλλω τι ἔς τινα«, Ἡροδ. 5, 68· 7, 73. ὡς ἐπιτοπλεῖστον μέ τήν προστηκεσίαν ταχύτητος. ἐν χρήσει δέ ἐπί τῆς αὐτῆς ἐννοίας πολλάκις καὶ κατά μέτην, διάθετιν. π. χ. τούς τρόπους, ἀλλάζω τρόπον τοῦ ζῆν ἢ τά ἤθη μου, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1461. »Τά ἱμάτια μεταβάλλομαι«, ἀλλάζω τά φορέματά μου, Ξενοφ. Ἀπομν. Α. 5. 6. »ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβάλλεσθαι«, ἀντί τοῦ. ἐν τῇ ἀγορᾷ διά χρήματα πωλῶ πραγματείας ἢ ζωοτροφίας, πραγματεύομαι, ἀγοράζω καὶ πωλῶ, ἀναλλάττω, ἢ ἀνταλλάττω, ἐμπορεύομαι, »Οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβαλλόμενοι«, αὐτόθ. Γ. 7. 6. οἱ μεταβολεῖς, δηλ. οἱ μεταπωλῆται, οἱ ἕνεκεν ἀργυρίου πωλοῦντες καὶ ἐναλλάσσοντες ἐν τῇ ἀγορᾷ τάς πραγματείας. Ζήτ. Μεταβολεύς. »Ἐκ τούτου μεταβαλών ἔλεγεν«, Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. γ. 13. μεταστρέψας, ἀλλάξας ὁμιλίαν εἶπε. »Κρείττον εἶναι ἐπί τούς ἄνδρας προβαλλομένους τά ὅπλα, ἢ μεταβαλλομένους ὀπισθεν ἡμῶν ἐπιόντας τούς πολεμίους θεάσασθαι« (Ἀναβάσ. ς'. ἑ. 16.), καλλίτερον εἶναι μέ τά ἅρματα εἰς τάς χεῖρας νά ὑπάγωμεν ἐμπροσθά κατά τῶν ἐχθρῶν, παρά νά στραφῶμεν καὶ νά βλέπωμεν αὐτούς κατόπι μας ἐρχομένους· ἔνθα σημειωτέον τήν φράσιν, »μεταβάλλεσθαι ὅπλα«, πέρνω τά ὅπλα ὀπισθεν, τά ῥίπτω ὀπίσω εἰς ταῖς πλάταις, ἀπ' ἐναντίας τῷ, προβάλλεσθαι τά ὅπλα. »Μεταβάλλεσθαι τί τινος«, ἀλλάζω τό ἓν μέ τό ἄλλο, Σοφ. Ἠλέκτρ. 1201. »Σχῆμα λόγων μεταβάλλοιτο«, ἀλλάζειν τήν σιωπήν μέ τήν ὁμιλίαν. »Εἰς τά κυνηγέσια μεταβάλλοντα ἄγειν« (Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. ἑ.), δέν πρέπει τινάς νά φέρῃ τούς σκύλους εἰς τό κυνήγι πάντοτε εἰς ἕνα καὶ τόν αὐτόν τόπον, ἀλλά νά τόν ἀλλάζῃ, νά τούς ὑπάγῃ καὶ εἰς ἄλλα μέρη. »Μεταβάλλειν τήν τροφήν«, ἀλλάζειν τά φαγητά εἰς χυλόν, εἰς τροφήν μετατρέπειν, χωνεύειν, Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. καὶ ἐντεῦθεν 3) οὐδετέρ. α) γυρίζω, γυρίζω τήν πλάτην, ἐξαιρ. ἐπί φευγόντων. β) μεταβάλλω τόπον, ἀλλάζω τόπον, μεταβαίνω ἀπό ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, ἀλλάζειν τήν κατοικίαν, π. χ. ἐκ τόπου εἰς τόπον. »Μεταβάλλουσι γάρ ἐκ τῶν Σκυθικῶν εἰς τά ἕλη τά ἄνω τῆς Αἰγύπτου«, μεταβαίνουσιν ἀπό τά ἕλη τῆς Σκυθίας εἰς τά τῆς ἄνω Αἰγύπτου, Ἀριστοτέλ. ζῴων Ἱστορ. η'. β) μεταβάλλω ἐμαυτόν, μεταβάλλω ἦθος, μορφήν, degénerer, ἢ γνώμην, Ἡροδ. ἀνθ' οὗ κεῖται καὶ τό μέτον· καὶ, »ἐς τιν«, Ἡροδ. 1, 65.

Μεταβάπτω, μέλ. ψω. Ἀλλάζω τήν βαφήν, ἀλλέως βάπτω· καθόλου δέ ἀντί τοῦ βουτῶ πού μεταβάλλω, ἀλλοιῶ. »Ὀξεῖ μεταβαπτόμενον ἐκ πυρός νόμισμα« (Πλούταρχ. Λύσ. 17.), τό νόμισμα, ὁπόταν ἐβάπτετο (ζεστόν ἐβουτᾶτο) εἰς τό ξύδιον, πάντη ἀλλοιότικον ἐγίνετο, διόλου μετεβάλλετο.

Μετάβασις, εως, ἡ (μεταβαίνω). Ἀναχώρησις· μεταβολή τόπου· μεταβολή ἀπό τινος εἰς ἄλλο· ἐξαιρ. ἀπό μίαν ὑπόθεσιν εἰς ἄλλην.

Μεταβέτης, ου, ὁ (μεταβαίνω). Ὁ μεταβαίνων ὁ ἀφ' ἑνός εἰς ἄλλο μέρος ὑπάγων, ἀπερχόμενος, ὁ πηδῶν ἀπό ἕνα (ἵππον) εἰς ἄλλον, ὄθεν

Μεταβατικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. μεταβατικῶς. Ὁ εἰς μετάβασιν ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων, ὁ μεταβαίνων ἀπό ἓν εἰς ἄλλο.

Μεταβιβάζω, μέλ. σω (βιβάζω). Ἀφ' ἑνός μέρους φέρω εἰς ἄλλο, ἢ πέραν μεταφέρω, εἰς τι, »Νῦν δαίμων φανερῶς εἰς ἀγαθά μεταβιβάζει«, Ἀριστοφ. Εἰρ. 947.

Μεταβιόω, ῶ, μέλ. ώσομαι (βιόω ἀνμλ.). Μετέπειτα, ὑστερότερα ζῶ· ζῶ μετά τήν ἀπόβασιν πράγματος τινος, ἐπιζῶ, ἐπιγίνομαι, Πλούταρχ.

Μεταβλαστάνω, μέλ. – βλαστήσω (βλαστάνω). Ξαναβλαστάνω, ἐν τῷ βλαστάνειν μεταβάλλομαι· 2) λαμβάνω ἄλλην τινα νέαν μορφήν. ὄθεν

Μεταβλαστικός, ή, όν. Ἐν τῷ βλαστάνειν μεταβλητός, ἢ μεταβαλλόμενος, ἢ λαμβάνων νέαν μορφήν. Φιλόλαος παρά Στοβ. »Φύσις μεταβλαστικήα, ἢ ἐν τῷ βλαστάνειν μεταβάλλουσα καὶ ἀλλοιοῦσα τήν ἑαυτῆς μορφήν.

Μεταβλέπω, μέλ. ψω (βλέπω). Μετέπειτα ἢ κατόπι βλέπω, ῥίχνω ματιάν εἰς τι, κυττάζω, Ἀπολλών. Ἀργον. ἑ. 726.

*Μετάβλημα, τό, ποιητ. ἀντί μεταβολή.

Μεταβλητικός ή, όν, καὶ ἐπίρ. —ῶς (μεταβάλλω). Ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τό μεταβάλειν. Μεταβλητική, ἡ, συνυπακ. τέχνη, Ἀριστοτ. Πολιτικ. ἀ. 11. ἡ τέχνη τοῦ μεταλλάττειν ἢ ἀναλλάττειν (κάμνειν ἀλλαξίαν) διά τοῦ ἐμπορίου· αὐτόθι κεῖται ἔτι καὶ τό ἰσοδύναμον »Μεταβολή χρημάτων«, ἡ μεταλαγή τῶν προϊόντων, ἐμπορία. Ἴδε μεταβολεύς, καὶ, μεταβολή.

Μεταβλητός, ή, όν. Ὁ μεταβεβλημένος, ἀλλαγμένος καὶ ὁ δυνάμενος μεταβληθῆναι, ἀμετάβλητος.

Μεταβροθρεύω (βορβορεύω). Μετασκάπτω, μεταφυτεύω, ἐνβάλλω ἀπό ἕνα λάκκον καὶ βάλλω εἰς ἄλλον, Ἡσύχ.

Μεταβολεύς, έως, ὁ. Ὁ, τις μεταβάλλει μετατρέπει καὶ μεταλλάττει τά πράγματα, ἔμπορος, πραγματευτής, ὅ τις ὀνλ. δίδει πραγματείας καὶ λαμβάνει ἀντί τούτων ἀργύριον. 2) μεταπράτης, μεταπωλητής. Κατά τόν Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1156. ὁ μεταβολεύς, διαφέρει τοῦ, καπήλου, καθότι ὁ μεταβολεύς ἀγοράζει μεγάλην ποσότητα πράγματος ἀπό τοῦ ἐμπόρου καὶ μεταπωλεῖ αὐτό λεπτῶς, ἤτοι λιανικῶς, ὅ ἐστιν, ὁ κατά τήν κοτύλην πωλῶν, Ἴδε καὶ μεταβάλλω.

Μεταβολή, ἡ (μεταβάλλω). Τό μεταβάλλειν, μεταστρέφειν, ἀλλοιοῦν, μετατοπίζειν, μετατροφή, ἀλλοίωσις, ἀναλλαγή· καθόλου δέ μετασχηματίσις, μεταμόρφωσις, τροπή ἑνός πράγματος εἰς ἄλλο »Μεταβολή γάρ πάντων γλυκυτάτον«, Ἀριστοτ. Ἠθικ. ζ'. 14. καὶ μεταβολή πραγμάτων μή ἀργύρια, μεταπωλησις καθόλου, ἢ μεταβολή, ἔς τι, Ἡροδ. 1, 57. καὶ, μεταβολή τῆς τύχης, τοῦ αἴρος, ἢ μέτε διοικήσεως, Ἴδε καὶ ἐν τῷ, μεταβλητικός. Τινές δέ καὶ ἀντί τοῦ, παράφρασις, εἶπον.

Μεταβολία, ἡ· ταὐτόν τῷ, Μεταβολή, Ὠιδ. παρά Στοβ. Φυσ. καὶ Σειράχ. λζ'. 11.

Μεταβολικός, ή, όν. Εἰς μεταβολήν ἢ μεταβολέα ἀνήκων, ἔχων κλίσιν, ἐπιτήδειος· ὅτό μεταβολικόν ἐργαστήριον τοῦ μεταβολέως, Ἡρακλείδ. Πολιτ. 2) παρά Γραμματικ. »μεταβολικάς«, λέγονται τά ἀόρίστου μήκους, ἐντάσεως φωνήεντα, vocales ancipites.

Μεταβόλος, ὁ, ἡ (μεταβάλλω), ταὐτόν τῷ, μεταβλητός· ἔτι δέ ταὐτόν τῷ, μεταβολεύς.

Μεταβουλεύω, καὶ συνήθ. ὡς Ἀποθ. Μέτ. μεταβουλεύομαι, (βουλεύω). Ἀλλάζω τήν βουλήν, τήν γνώμην μου, μεταμελοῦμαι· καὶ συνέστ. ἀμφίτινι, Ὀδ. Ε, 285. ἢ ἀπολύτως, ἢ μετά τοῦ μή καὶ ἀπαρεμφ. ἢ ὥστε καὶ ἀπαρεμφ. Ἡρότ. 8, 57. καὶ 7, 12. »Μετά δή βουλεύεαι, ὦ Πέρσα, στράτευμα μή ἄγειν ἐπί τήν Ἑλλάδαν, ἀλλάξαι γνώμην, βουλήν· ὅπου ἀκολουθεῖ »Οὔτε ὧν μεταβουλευόμενος ποιέεις εὖ«. Ἀλκίφρ. β'. Ἐπιστ. 4. »Εἰ μεταβουλευσαις τῆς πρός βασιλέα ἀφίξεως, ἂν ἀλλάξῃς σκοπόν, γνώμην τοῦ νά μήν ὑπάγῃς.

Μεταβουλία, ἡ. Μεταβολή τῆς βουλῆς, ἀλλαξις, ἀλλοίωσις τῆς γνώμης, τοῦ σκοποῦ, μεταμέλεια, Σιμωνίδ. παρά Διον. Ἁλικ. ἐκ τοῦ

Μετάβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὅστις ἀλλάζει τήν βουλήν, τήν γνώμην του καὶ μετανοεῖ· ὅστις ἀλλέως πρότερον ἐντοχάζετο, καὶ ἀλλέως μετά ταῦτα, Ἀριστοφάν. Ἀχάρν. 632.

Μεταγγέλλομαι, ἀντί τοῦ, ὑπόσχομαι, ἀμφ.

Μεταγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ· ἀντί τοῦ, ἄγγελος, κατά πλεονασμ. τῆς προθέσ. Ὁ Ἀποσταλμένος, ὁ φέρων εἰδήσεις καὶ ἀγγελίας ἀφ' ἑνός εἰς ἄλλον (lingeruncius), ἐπίθ. τῆς Ἶριδος, Ἰλιάδ. Ο, 144. Ψ, 198. Ἶρις, ἤτοι θεαί μεταγγέλλοι ἀθανάτοισιν. »Ἰλιάς δ' Ἶρις... μεταγγέλος ἦλθεν, ὅπου ἄλλος ἀείσῃσι τήν μετ' καὶ ὑπάγουσι αὐτήν εἰς τό, ἀείδει ἢ ἦλθε.

Μεταγγίζω (ἄγγος). Ἀφ' ἑνός ἀγγείου φέρω,

ἢ χώνω ὑγρά τι εἰς ἄλλο, εἰς ἕτερα ἀγγεῖα βάλλω. ὅθεν

Μεταγγισμός, οῦ, ὁ, καὶ, μετάγγισμα, τό. Ἡ πρᾶξις τοῦ μεταγγίζειν.

Μεταγειτνιών, ῶνος, ὁ. Ὁ δεύτερος μὴν παρ' Ἀθηναίοις, ὅστις εἶναι ὁ Πάνεμος τῶν Θηβαίων, ὁ Ἑκατομβαιών τῶν Σικελῶν, καὶ ὁ Σεπτέμβριος τῶν Ῥωμαίων, ἢ ὀρθότερον, τὸ τελευταῖον ἥμισυ τοῦ Αὐγούστου καὶ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ Σεπτεμβρίου· ὠνομάσθη δὲ κατὰ Πλούταρ. Ποπλικ. 14. ἐκ τοῦ, γείτων, καὶ, μετά, ὅ ἐστιν ἐκ τοῦ, μετοικισμοῦ (ἀλλάττων τὸν γείτονα), διότι κατ' αὐτὸν τὸν μῆνα ἠλλασσον τὰς κατοικίας, καὶ ἑπομ. καὶ γείτονας, Σχόλ. Θουκυδ. β'. 15. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀπόλλων ἐκαλεῖτο Μεταγειτνιος, ἀντί, μεταγειτόνιος, = Κάρνειος. »Τὰ μεταγείτνια, = μετοίκια, Πλούταρχ. »Ἐπώνυμον θυσίαν ἄγουσι τοῦ μετοικισμοῦ τὰ μεταγείτνια.

Μεταγενής, ές, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ ὑστερώτερον, μετὰ ταῦτα γεννηθείς· ἄρα, νεώτερος κατὰ τὴν γέννησιν· καὶ ὁ μετὰ ταῦτα γεννηθησόμενος, ἀπόγονος· τὸ συγκρίτ. μεταγενέστερος, α, ον, ὑστερότερα γεννηθείς. ὅθεν »Οἱ μεταγενέστεροι, οἱ μετὰ ταῦτα, οἱ ὕστερον ἀπὸ ἡμᾶς, Posteri, Ἰταλ.

Μεταγεννάω, ῶ, Μ. ήσω (γεννάω). Μετέπειτα γεννῶ, ἢ πάλιν γεννῶ, (ἐξαναγεννῶ), ἀναζωῶ, ἀναιῶ, ἀναψυχὴν δίδω, Ἰώσηπ. ἀρχαι. γ'. 3.

Μεταγέννησις, ἡ. Ἡ ἐκ δευτέρου γέννησις, τὸ μεταγεννᾶν· ἐν τῇ συνηθ.

Μεταγίγνομαι, καὶ, νεώτ. τύπος, μεταγίνομαι, (γίγνομαι, ἀνμ.) Μετὰ ταῦτα, ὑστερώτερα γίνομαι, συνίσταμαι, συμβαίνειν. 2) ἀλλέως συμβαίνειν, ἢ ἀλλέως, ἄλλως πως γίνομαι. 3) μεταξὺ γίνομαι, ἢ εἰμί, ἢ συμβαίνειν.

Μεταγιγνώσκω, καὶ, νεώτ. τύπος, μεταγινώσκω, Μ. μεταγνώσομαι, Ἀόρ. μετέγνων (γιγνώσκω, ἀνμλ.). Μετέπειτα γνωρίζω, ἀρτιώτερον ἢ παρὰ ἀρχὴ καταλαμβάνω, ἐννοῶ. β) ὑστερώτερον ἐννοήσας μεταβάλλω τὴν γνώμην ἢ ἀπόφασιν, Ἡρόδ. 1, 20. 86. καὶ ἀλλαχοῦ. ὅθεν γ) ταὐτὸν τῷ, μετανοέω, κατὰ τὴν πρᾶξιν καὶ κατὰ τὴν σύνταξιν.

Μεταγίγνομαι· ἴδε μεταγίγνομαι.

*Μεταγινώσκω, νεώτ. τύπος ἀντί, μεταγιγνώσκω.

Μετάγκεια, ἡ (μετά, ἄγχος), ταὐτὸν τῷ, μετάγκεια. Κειλάρ.

Μεταγλωττιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις μεταγλωττίζει, ἑρμηνεύς, ἑρμηνευτής (ὡσανεὶ ἐκ ῥήματος μεταγλωττίζω).

Μετάγνοια, ἡ· ταὐτὸν τῷ, μετάνοια, Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 583.

Μεταγνώμη, ἡ (γνώμη). Μεταβολὴ τῆς γνώμης, ταὐτὸν τῷ, μετάνοια, Ἀπτικ. Πολ. ε'. 102. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, παρέβασις, ἀποστάσις.

Μετάγνωσις, ἡ (μεταγιγνώσκω). Μεταβολὴ τῆς γνώμης, ἀποφάσεως, μετάνοια, μετάμελεια, Ἡρόδ. 1, 87.

Μεταγομφόω τοὺς ὀδόντας εἰς ὅπλα, Νικήτ. Χρον. ε'. 10. μεταβάλλω, μεταμορφόω, ἢ καλλίον, μεταχειρίζομαι τοὺς ὀδόντας ὡς ὅπλα.

Μεταγραφεύς, έως, ὁ (μεταγράφω). Ὁ μεταγράφων, ἀντιγράφων, ἀντιγραφεύς.

Μεταγραφή, ἡ. Ἀντιγραφή, τὸ μεταγράφειν, καὶ αὐτὸ τὸ μεταγεγραμμένον, ἤγουν τὸ ἀντίγραφον, Copia, Ἰταλ. ὅθεν

Μεταγραφικός, ή, όν. Ὁ εἰς μεταγραφὰς ἢ μεταγραφὴν ἀνήκων, καὶ ὁ ἐκ μεταγραφῆς ἐρχόμενος, σωζόμενος.

Μεταγράφω, Μέλ. ψω (γράφω). Ἀλλέως γράφω, ἀλλάζω, ἀλλοιῶ, μεταβάλλω τὴν γραφήν, ἐξαιρτ. τὴν ὑπογραφήν, ἢ ἐπιγραφὴν βιβλίου. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. καὶ Δημοσθ. κατὰ Μηδ. »Τὴν δίκην ἀποδεδιδεγμένην ἀποφαίνειν, καὶ τοὺς ἄρχοντας μεταγράφειν, τὴν ἑαυτῶν δηλ. ὑπογραφὴν μεταβάλλειν εἰς ἀθέτησιν καὶ ἀποδοκιμασίαν. ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιγραφῶν τῶν ἀγαλμάτων (οἷς τὸ μεταρρυθμίζω), τὰς ὁποίας μετέβαλλον, ὡς ἔκαμαν πρῶτον οἱ Ῥόδιοι, ὑστερώτερον δὲ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης, καὶ τέλος καὶ οἱ Χριστιανοὶ αὐτοί, οἱ ὁποῖοι μετέβαλλον ναοὺς εἰδώλων εἰς θεῖα καταγώγια, ἀλλάζοντες τὰς ἐπιγραφάς. β) ἀντιγράφω, τὰ γεγραμμένα μεταφέρω διὰ γραφῆς εἰς ἄλλο βιβλίον, (κοπιάρω), ἢ κλέπτω ἄλλου τὸ σύγγραμμα, ὡς ὁ Μενάνδρος, ὡς λέγουσι, μετέγραψεν εἰς τὸν Δεινιδάμονα τὸν Ἀντιφάνου Ὀλυνθιστήν. γ) μεταγλωττίζω, μεταφράζω, Θουκυδ. δ'. 50. »Τὰς ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀνέγνωσαν, μεθερμηνεύσαντες. (ῠῠ –)

Μεταγω, Μ. ξω (ἄγω ἀνμλ.). Σηκόνω τι ἀφ' ἑνὸς μέρους καὶ τὰ φέρω εἰς ἄλλο, μεταφέρω, μετακομίζω, ἢ περνῶ τι πέραν· ἢ μετατοπίζω, μετακινῶ, Πολ. 5, 1, 9. 24, 8, 4. β) ὑστερα ἀπό τινα ἢ κατόπι τινὸς φέρω. 2) ἀμεβτ. στρατεύω κατόπιν, Ξενοφ. Ἑ. Π. 7. 4, 8. Παρ' Ἡσυχ. = διώκω. (ῠῠ –) ὅθεν

Μεταγωγή, ἡ. Ἡ ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον ἀγωγή, φόρτιμον, μεταφορά, μετακόμισις, μετατόπισις.

Μεταγωγός, ή, όν. Ὁ μεταγών, ἀμφ.

Μεταδαίνυμαι, Μ. μεταδαίσομαι (δαίνυμι, ἀνμλ.). Συντρώγω, εὐωχοῦμαι μετά τινος· τρώγω ἀπό τινος, μέρος λαμβάνω ἀπό τινος, γενικ. πράγμ. καθὼς καὶ πάντα τὰ μετέχειν σημαίνοντα ῥήματα, »Ἦκα μεταδαίσομαι ἱρῶνι, Ἰλ. Ψ, 207. »Μεταδαίυται ἡμίνα, Ἰλ. Χ, 498. τρώγει μεθ' ἡμῶν, μαζὶ μας ἢ μεταξὺ ἡμῶν, σὺν ἡμῖν. πρβλ. Ὀδ. Σ, 48.

Μεταδειπνέω, (δειπνέω). Μετὰ ταῦτα, μετέπειτα τρώγω, δειπνῶ.

*Μεταδεῖτον, θετ. ἐπίρρ. τοῦ, μεταδίδω. Πρέπει νὰ μεταδίδῃ, Ξεν. Ἱππ. 4, 4.

Μεταδέω, Μ. δήσω (δέω, ἀνμλ.). Εἰς τι ἄλλο μέρος δέω· λύω τι ἀπό τι μέρος καὶ τὸ δένω ἀλλέως ἢ ἀλλοῦ, Ξενοφ. Ἱππ. δ'.

Μεταδήμιος, ὁ, ἡ (δῆμος). Ὁ μεταξὺ τοῦ λαοῦ ὤν, ὁ ἐν δήμῳ ὑπάρχων ἢ ἐξαπλονόμενος, Ὀδυσ. Ν, 46. »Μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴην, μή ἔστω κακόν τι ἐν τῷ λαῷ· ὅθεν ἐπὶ ἑνός τινος, ὃς μεταξὺ τοῦ λαοῦ του, ἐγχώριος, οἰκεῖος, ἐντόπιος, Ὀδ. Θ, 293. ὡς τό, ἐπιδήμιος, ἐνδήμιος.

Μεταδιαιτάω, ῶ· Μ. ήσω (διαιτάω). Μεταβάλλω δίαιταν, τρόπον τοῦ ζῆν, Λουκιαν.

Μεταδιδάσκω, Μ. διδάξω (διδάσκω, ἀνμλ.) Ἀλλέως διδάσκω· ἀλλάζω, μεταβάλλω τὴν διδασκαλίαν, ἀλλέως μανθάνω τινά, ἄλλο τι διδάσκω, ὡς καὶ τό, μεταμανθάνω.

Μεταδίδωμι, Μ. ώσω (δίδωμι). Μοιράζω, δίδω καὶ εἰς ἄλλους μέρος ἀπό τινος. »Μεταδίδωμι τινί τινος ἢ τίνι, Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ζ'. 1. καὶ Κυρουπ. Ζ'. ε'. 78. Θεόγν. 104. Βρ. εἰς 905. Ἡρόδ. 1, 143. 4, 145. 7, 150. 9, 33. 34. πλὴν ἡ αἰτιατ. ἔστι σπανιωτέρα ἢ ἡ γενικ., ἐντελεστέρα δὲ ἤθελεν εἶναι ἡ σύνταξις, »μεταδιδόναι τινί τί τινος», ὡς παρ' Ἡρόδ. 8, 5. καὶ 9, 34. Schaef. mel. σ. 21. πρβλ. μετέχω, μεταλαμβάνω. 2) ὑστερώτερον, κατόπιν, μετὰ ταῦτα δίδω, τινί τι, Θεόγν. 325. (ῐ)

Μεταδίομαι, (δίομαι, δίω, ἀνμλ.) = μεταδιώκω, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 819. »Μεταδίομαι δρόμοις».

*Μεταδιωκτέον, θετ. ἐπίρρ. τοῦ μεταδιώκω. Πρέπει νὰ κυνηγήσῃ τις, Πλατ. Τιμ. σ. 72. Ε.

Μεταδίωκτος, ὁ, ἡ. Διωχθεὶς καὶ πιασθεὶς, τὸν ὁποῖον διώκοντες κατόπι φθάνουσι, Ἡρόδ. 3, 63. ἐκ τοῦ

Μεταδιώκω, Μ. ξω (διώκω), Καταδιώκω, τρέχω κατόπι τινος, φθάνω τινά, Ἡρόδ. 3. 4. 62. 2) ἀμβτ. φθάνω εὐθὺς κατόπιν, ἔρχομαι, φθάνω παρευθύς, Ξενοφ. Ἑλλην. καὶ Κυρουπ. ὅθεν

Μεταδίωξις, εως, ἡ. Τὸ μεταδιώκειν.

Μεταδοκέω, ῶ, Μ. δόξω (δοκέω, ἀνμλ.). Ἀλλέως φρονῶ, ἢ ἀποφασίζω, ἀλλάζω γνώμην· ἐν τῷ ἐνεργ. συνηθ. ἀπροσώπ. »μεταδοκεῖ, μετέδοξεν, ἀλλέως ἀρέσει μοι, ἢ ἤρεσέ μοι, ἤ, ἀλλάζω ἢ ἀλλαξα γνώμην, μεταστοχάζομαι, μετεστοχάσθην Ἡρόδ. 4, 98. »Ἐπεί τε οὕτω μετέδοξεν, δηλ. ἐμοὶ καὶ 5, 92. 4. »Δείσασα, μή σφι μετάδοξῃ, μήπως αὐτοὶ ἠθέλουν ἀλλάξῃ γνώμην. »Μετέδοξέ σοι ταῦτα βελτίω εἶναι, Λουκιαν. ὅθεν παθ. »Μεταδοκεόμενοι μοι, μή στρατεύεσθαι (Ἡρόδ. ζ'. 13.), μετέβαλα, ἀλλάξα τὴν γνώμην μου, μετεστοχάσθην, νὰ μή στρατεύσω.

Μεταδοξάζω, Μ. άσω (δοξάζω). Ἀλλέως δοξάζω, ἀλλάζω γνώμην, δόξαν, στοχασμόν, φρόνημα.

Μεταδόρπιος, ὁ, ἡ (δόρπος). Μεταξύ, ἐν διαστήματι τοῦ δείπνου, ἐπὶ αὐτῷ τῷ δόρπῳ πράττων ἢ γινόμενος, Ὀδ. Δ, 194. 2) ὁ μετὰ τὸν δόρπον, μετὰ τὸ δεῖπνον. »Τὰ μεταδόρπια, τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον γλυκύσματα, πωρικά, τραγήματα, κ. τ. τ.

Μεταδοσις, ἡ (μεταδίδωμι). Διαμείρατις, ἢ ἀπό τινος καὶ εἰς ἄλλους δόσις· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, συνεισφορά, βοήθεια, Πλούταρχ. Ἐλεοσ. 32. ὅθεν

Μεταδοτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ μεταδίδωμι. Πρέπει νὰ μεταδώσῃ τινάς, τεί τινος, Ξενοφ. Ἑ. Π. 7, 5, 79. Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ. ε'. 79.

Μεταδοτικός, ή, όν. Ὁ μεταδίδων, ἐλευθέριος· δυνήκων, ἔχων κλίσιν, ἢ ἐπιτήδειος εἰς μετάδοσιν.

Μεταδουπος, ὁ, ἡ (δουπέω). Μεταξὺ τῶν ἄλλων πίπτων, κείμενος, Ἡσιόδ. Ἔργ. 825.

Μεταδρομάδην, Ἐπίρ. (μετατρέχω), ποιητ. Μὲ καταδρομὴν ἐξοπίσω, μεταξύ, ἢ κατόπιν τρέχων, Ἰλ. Ε, 80. (ῠῠῠ –)

Μεταδρομή, ἡ. Τὸ τρέχειν κατόπι, διώκειν τινά· καταδρομή, ἐπιδρομή· καὶ εἰτβολή, ὁρμή, καταπλάκωσις, Εὐρίπ. Ἰφιγ. Τ. 941. ἐκ τοῦ

Μεταδρομος, ὁ, ἡ (μετατρέχω). Κατατρέχων, τρέχων κατόπι τινὸς καὶ κυνηγῶν, διώκων αὐτόν· προπτβάλλων, ὁρμῶν κατά τινος· καὶ, τιμωρός, ἢ ἐκδικητής, μετά γεν. Σοφοκλ. Ἠλ. 1387. »Πανουργημάτων μεταδρομεύς.

Μεταδροπάδην, ἐπίρ. (δρέπω). Κατόπι, μετέπειτα δρεπόμενος, σταχυλογῶν.

Μεταδύομαι. Μετέπειτα εἰσάγω ἐμαυτόν.

*Μέταζε, ἐπίρρ. χρόνου (μετά). Μετέπειτα, ὑστερώτερον, Ἡσιόδ. Ἔ. ἡμ. 326. (Ἀλλαχοῦ που οὐχ εὑρίσκεται ἡ λέξις.)

Μεταζεύγνυμι, Μ. ξω (ζεύγνυμι). Ἀλλέως ζευγνύω, ἀλλάζω τὸ ζεύγιμον, μεταζεύγω, Ξενοφ. Κύρουπ. ς'. γ'. 21. »Τοὺς ἵππους μεταζευγνύναι.

*Μεταθέμενος, η, ον (μετατίθημι). Ὁ μεταβαλὼν τὸ δόγμα του, τὸ σύστημα, ἐπὶ φιλοσόφων· καὶ οὕτως ἐπωνομάσθη Διονύσιος ὁ Ἡρακλειώτης, Διογ. Λ. 7, 37. 166.

Μετάθεσις, εως, ἡ (μετατίθημι). Ἡ ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο θέσις τινος· μεταλλαγὴ τῆς στάσεως ἢ θέσεως, μεταβολή. 2) οὐδετερ. μετάβασις, γνώμης ἀλλαγή, μετάγνωσις. Παρὰ Ῥήτ. τὸ μεταθεῖναι τὴν αἰτίαν τοῦ ἐγκλήματος εἰς αἰτίαν ἑτέραν συλλογεν.

Μετάθετος, ὁ, ἡ (μετατίθημι). Ὁ ἀφ' ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλο θεμένος, βαλμένος, φερμένος·

μεταβεβλημένος, καὶ δυνατὸς νὰ μετατεθῇ, εὐμετάβλητος.

Μετεθέω, Μ. θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Ὀπίσω τινὸς τρέχω· καταδιώκω, κατατρέχω, μεταδιώκω· ψθάνω· ὅθεν τρέχω κατόπιν τινὸς πράγματος, ἤγουν πηγαίνω καὶ τὸ φέρω, μετὰ αἰτ. 2) φεύγω ἀπό τι μέρος καὶ τρέχω ἀλλοῦ.

Μεταθρόᾳ, Ἐπιρρηματικῶς παρ' Ἀρατ. 1004. φαίνεται, ὅτι ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Ἀθρόως· ἀν δὲν πρέπει νὰ εἴπῃ. »Μόγ' ἀθρόαν.

Μεταθωρήσσομαι, οὕτως ἀνεγινώσκετο ποτὲ ἐν Ἰλ. Τ, 329. Πόλεμον μεταθωρήσσοιτο· ὅπου νῦν ἄλλοι ὀρθότερον, »Μέτα θωρήσσοιτο, ἀναγιν. ἀντὶ τοῦ, εἰς πόλεμον ἡτοιμάζοντο· ὡς καὶ ἐν Ν, 501. »Ἐφύρους μεταθωρήσσεσθον, ἔνθα νῦν ὀρθότερον, μετα θωρήσσεσθον, ἀναγ. ἀντὶ τοῦ εἰς πόλεμον ἡτοιμάζοντο πρὸς τοὺς Ἐφύρους (ὅηλ. νὰ τοὺς βοηθήσωσι). Ἀντὶ τοῦ πρώτου ὁ Ποιητὴς ἀλλαχοῦ (Ἰλ. Α, 226.) »Ἐς πόλεμον θωρηχθῆναι, εἶπε.

*Μεταί, ποιητ. ἀντὶ μετά, ἔστι σπάνιον, Herm. Σοφκλ. Φιλ. 186.

Μεταίγθην, Ἐπίρ. (μεταΐσσω). Ὀπίσω τινὸς πηδῶν, τρέχων, ἐπιδιώκων, Ἀπολλ. Ἀργ. β'.

Μεταίζω, ποιητ. ἀντὶ μεθίζω (ἵζω, ἀνμλ.) Καθίζω παρά τινι ἢ μετά τινος, καὶ οὐδετ. πλησίον τινὸς κάθημαι, ἢ συγκάθημαι, μετά τινος κάθημαι, εἴτε εὑρίσκομαι καθήμενος οὕτω, εἴτε ὑπάγω καὶ κάθημαι παρά τινι ἢ μετά τινος. Ὀδυσ. Π, 362. »Οὔτε νέων μεταίζειν, οὔτε γερόντων.

Μεταίρω (αἴρω). Ἀπό τινος μέρους σηκόω καὶ φέρω ἀλλοῦ, μετατίθημι, μετακομίζω. 2) ἀμετβ. σηκόνομαι ἀπό ἑν μέρος καὶ ὑπάγω ἀλλοῦ, ἀναχωρῶ, μισεύω (ποζός, ἐφιππος ἢ ἔπεχος), ἔνθα κυρίως ἀναπληρωτέον, ἑαυτόν, πόδα, ἵππον, κτ. ὅθεν παρὰ Πλούταρχ. »Μεταίρειν, συνυπακουομ. ναῦν, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Ἀπαίρειν, κάμνω πανιά καὶ ἀναχωρῶ· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ, μεταβάλλω.

Μεταΐσσω, Μέλ. ἴξω (αἴσσω). Ὁρμῶ, πηδῶ, τρέχω κατόπι τινός· καταδιώκω, κινηγῶ τινά, μεταδιώκω, Ὅμ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει ὁ μετοχ. ἐνεστ. ἡ, ἀόρ. μετοχή, μετ' ἄλλου ῥήματος, ὡς παρ' Ὅμ. Ἰλ. Π, 398. Φ, 554. καὶ Ὀδυσ. Τ, 11. »μεταΐξας μάρψῃ, κτείνε μεταΐσσων, μεταΐξας θάνατον τεύξεις κ. τ. τ.» 2) ἐν γένει, ὁρμῶ, πηδῶ ἢ τρέχω κατεπίνω, προσβάλλω, κτυπῶ ἐχθρικῶς, Ἡσ. Νεν. 5, 78.

Μεταιτέω, ῶ· Μέλ. ήσω (αἰτέω, μετά). Αἰτῶ, ζητῶ τὸ μέρος μου ἀπό τινος, καὶ ἐντελῶς μέρος τινός, π. χ. »Μεταιτεῖν μέρος τινός», Ἀριστοφ. Σφῆκ. 972. συχνότερον δὲ συντάσσ. μετά γενικ. μόνης ἄνευ τοῦ, μέρος· π. χ. »Μεταιτεῖν τῆς βασιλείας», Ἡρόδοτ. δ'. 146. ἐπιθύμει νὰ λάβῃ τὸ μέρος τῆς βασιλείας· καθόλου, ζητῶ τι, μετά αἰτιατ. ὡς παρ' Ἡρόδ. 7, 150. καὶ ἀντὶ τοῦ, διακονεῖσθαι, ζητλιαρεύειν τί, ἢ τινά, π. χ. »Τροφὴν ἐφήμερον μεταιτεῖν», Λουκιαν. Κυν. 2. »Μεταιτεῖν τινα», διακονεῖσθαι, ἐλεημοσύνην ζητεῖν καὶ παρακαλεῖν τινα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 775. ὅθεν

Μεταίτης, καὶ, μέταιτος, ὁ. Ἐπαίτης, προσαίτης, ζητουλκὲς ἢ διακονέρης. Πολύβ. »Οὕτω τὰ μέταιτος ἐτελεύτησε καὶ χρημάτων ἄπορος, ὡς κοινοῦ τεφῆναι· ὁ δεύτερ. τόπος παρ' Ἰωάν. Ἀντιοχεῖ.

Μεταίτιος, ὁ, ἡ· καὶ παρὰ Τραγῳ. μεταίτις, α, ον (αἴτιος). Κοινωνός τινος πράγματος, ἢ συμμέτοχος, ἢ ἔνοχος αἰτίας τινός, Ἡρόδοτ. τινός, 2, 100. 4, 202. 7, 156. 8, 101 καὶ ἀλλαχοῦ. »Μεταίτιος βουλῆς», συμμέτοχος τῆς βουλῆς, Αἰσχύλ. Χοηφ. 97. καθόλου, πταίστης, ἔνοχος, ὡς αἴτιος.

Μεταίφνιος, ὁ, ἡ, = αἴφνης. Ὁ ἐξαπίνης, αἰφνίδιος, Ἡσύχ.

Μεταιχμέω, ταὐτὸν τῷ, μαχθέω, Ἡσύχ.

Μεταίχμιος, ὁ, ἡ (αἰχμή, μετά). Ὁ μεταξὺ δύο αἰχμῶν, ἤτοι στρατευμάτων εὑρισκόμενος. »Τὸ μεταίχμιον», ὁ μεταξὺ δύο στρατευμάτων τόπος, τὸ μέσον, τὸ μεταξὺ αὐτῶν διάστημα, Ἡρόδ. 6, 77. 112. ὡς τὸ μεταίχμιον· ἐξαιρτ. μέση τις ἢ σύνορον, διὰ τὸ ἀποῖον, καθὸ ἀδιόριστον, φιλονεικοῦσι δύο μέρη, ἔθνη, Ἡρόδ. 8, 140, 2. Μεταφορ. παρὰ Λουκιαν. »Ἐν μεταιχμίῳ τῶν τε πολλῶν καὶ τῶν φιλοσοφούντων», μεταξὺ τῶν ἰδιωτῶν καὶ τῶν φιλοσόφων. 2) ἐπὶ χρόνου, ἐν τῷ μεταξὺ γενόμενον, συμβάν, Δυκόφρ. 1435.

Μεταικαθέζομαι, Μ. εδοῦμαι (καθέζομαι, ἀνμλ.). Σηκόνομαι ἀφ' ἑνός μέρους καὶ κάθημαι εἰς ἄλλο· ἀλλάζω τὸ κάθισμά μου· ἀλλέως καθέζομαι.

Μεταικαθίζω, Μ. μεταικαθίζησα καὶ, μεταικαθιῶ (καθίζω). Σηκόνω τινὰ ἀφ' ἑνός μέρους καὶ τὸν καθίζω εἰς ἄλλο, μετατοπίζω τί. 2) ἀμετβτ. = μεταικαθέζομαι.

Μεταικαθοπλίζω, (μετά, κατά, ὁπλίζω). Ἀλλέως ὁπλίζω, ἁρματόνω, Πολύβ.

*Μεταικαινίζω (καινίζω). Ἀλλέως, ἐκ νέου, μορφόνω, ἀναιεῶ.

Μεταικαλέω, ῶ. Μέλ. έσω (καλέω, ἀνμλ.). Καλῶ τινὰ νὰ ἔλθῃ, νὰ ὑπάγῃ ἀφ' ἑνός μέρους εἰς ἄλλο, καὶ ἀνακαλῶ. Μέσ. μεταικαλέομαι, εὔμαι, καλῶ τινὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμέ, στέλλω καὶ κράζω τινὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμέ, προσκαλῶ νὰ παρρησιασθῇ, Εὐριπ. Ἐπιστολ.

Μεταικάρπιον, τό (καρπός). Τὸ μέρος τῆς χειρός, μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ τοῦ βραχίονος, τὸ μέρος, ἔνθα οἱ γυναῖκες περιβάλλουσι, φορροῦσι τὰ βραχιόλια. ἴδε καρπός.

Μεταικαταχέω, Μ. χεύσω (καταχέω, ἀνμλ.) Μετέπειτα χύνω ἐπάνω, κατόπιν ποτίζω, Ἱππουκρ.

Μεταικαταψύχω, Μ. ξω (καταψύχω, ἀνμλ.) Μετέπειτα καταψύχω, κρυόνω.

Μεταίκειμαι, Μ. κείσομαι (κεῖμαι, ἀνμλ.). Κεῖμαι εἰς ἄλλο μέρος βαλμένος, μεταβεβλημένος, εἰς ἄλλο μέρος κεῖμαι, ἀλλέως κεῖμαι, μετατρέπομαι, »Τὸ ἦθος μεταίκειται», Διον. Ἁλ., τὰ ἤθη μεταβεβλήθηταν, ἀλλοιώθηταν. παρὰ δὲ ῥήτορσι ἐπὶ μεταφορῶν, μεταφερομένων ἀπό ἑνός εἰς ἄλλο ἀντικείμενον· π. χ. »Ἡ μεταφορὰ μεταίκειται ἀπρεπῶς», Δημήτρ. Φαλ. 188., μετείληπται, ἐλήφθη ἀπό τινος ἀπρεποῦς, ἀγενοῦς ἀντικειμένου.

Μεταικαληθίζω (καληθίζω). Μεταβαίνω, καβαλικεύω, ἀναβαίνω εἰς ἄλλον κέληθα, ἵππον, ἤ, εἰς ἕνερον ὄχημα, Νικήτ. Χρον. α'. 10.

Μεταικενόω (κενόω). Ἀδειάζω, ταὐτὸν τῷ, μετεράω, Γεωπον. ζ'. ιέ'. 1.

Μεταικεράννυμι, Μ. κεράσω (κεράννυμι, ἀνμλ.). Ἀλλέως πως σμίγω, ἀνακατόνω, ἢ χύνοντας ἀπό ἓν ἀγγεῖον εἰς ἄλλο σμίγω, ταὐτὸν τῷ, μετεράω, καὶ, μεταγγίζω, Διοσκορ. α'. 62. ὅθεν

Μετάκερας, ατος, ὁ, ἡ, τό. Μετά τινος μεμιγμένος, σμιγμένος, ἀνακατωμένος· ἐξαιρτ. ἐκ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ, συγκερασμένος, εὔκρατος, ἁρκ, γλυκερός, χλιός

Μετακέρασμα, τό (μεταικεράννυμι). Τὸ ἐκ δύο λογιῶν μίγμα. »Ψυχροῦ καὶ θερμοῦ μετακέρασμα καὶ κοινώνημα», Πλούταρ. 13. σ. 113.

Μεταικιάω (κιάω) ποιητ. Ἐπιδιώκω, ὑπάγω κατόπιν τινος διώκων, κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν, καὶ ἤτοι τίσσεται ἀπολύτως, ὡς ἐν Ἰλ. Λ, 52. Σ, 532. ἢ μετ' αἰτιατ. ὡς ἐν Ἰλ. Π, 685. — 2) ὑπάγω κατόπιν διὰ νὰ τὸ φέρω πάλιν ὀπίσω, μετ' αἰτ. Ἰλ. Σ, 581. 3) ὑπάγω ἀλλόθεν, διὰ νὰ ἐπιστρεφθῶ, μετ' αἰτιατ. Ὀδ. Α, 22. 4) ἀντὶ τοῦ, διέρχομαι, διατρέχω, περνῶ μέσα ἀπό τι, ὡς ἐν Ἰλ. Λ, 714. »Πᾶν πεδίον μετεκίαθον», ἀντὶ τοῦ διήλθον. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, μετεκίαθον, διά τοῦ, μετήρχοντο, περιήρχοντο, μετῆλθον, ἐπεδίωξαν· ὁ δὲ Ἀπολλών. διά τοῦ, μετ' αὐτοὺς ἦλθον. (υυ-υ-)

Μετακινέω, ῶ (κινέω). Μετατίθημι, ἀλλέως κινῶ, βάλλω· ἀλλάζω τόπον τινός, μετατοπίζω, σηκόνω τι ἀφ' ἑνός μέρους καὶ φέρω εἰς ἄλλο· μεταβάλλω, ἀλλοιῶ, Ἡροδ. 1, 51. 9, 74. Μέσ. κινοῦμαι ἀπό ἓν εἰς ἄλλον τόπον, μέρος, Ἡρόδ. 9, 51. ὅθεν

Μετακίνημα, τό· ταὐτὸν τῷ, μετακίνησις, Ἱππουκρ. κυρίως δὲ τὸ μεταικεκινημένον, μεταβεβλημένον, μετατοπισμένον.

Μετακίνησις, εως, ἡ. Ἡ ἀφ' ἑνός μέρους εἰς ἄλλο κίνησις· τὸ μετακινεῖν, μεταφέρειν τι ἀπό τόπου εἰς τόπον, μεταβάλλειν.

*Μετακινητέος, ία, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ μετακινέω. Ἄξιος, ἱκανὸς νὰ μετακινηθῇ.

Μετακινητός, ή, όν. Μετακινημένος, μεταβλητός· σηκωμένος ἀφ' ἑνός μέρους καὶ φερμένος εἰς ἄλλο, ἢ ὁ δυνάμενος μετακινηθῆναι, εὐμετάβλητος, εὐμετάθετος.

Μετακιρνάω, ῶ (κιρνάω), ταὐτὸν τῷ, μετακεράννυμι, ἀμφ.

Μετακλαίω, Μ. κλαύσομαι (κλαίω, ἀνμλ.). Μετά ταῦτα, μετέπειτα κλαίω, ταλαιπίζω, ὀδύρομαι Ἰλ. Λ, 764. »Πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ὕστερον, ἀπολλυμένων ὄχλων, μεταμελήσεσθαι, θέλει κλαύσει πολύ.

Μετακλείω (κλείω), καὶ, μετακλείζω, Μ. ξω (κλείζω). Ἀλλέως καλῶ· ἀλλέως ὀνομάζω, μετονομάζω.

Μετάκλησις, εως, ἡ (μετακαλέω). Ἡ δὶ ἑτέρου τινός κλῆσις· ὁπόταν ὅηλ. δὶ ἄλλου τινός καλῶ, μηνύω τινὰ νὰ ἔλθῃ πρός με, νὰ παρρησιασθῇ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀνακάλησις. ὅθεν

*Μετάκλητος, ὁ, ἡ. Κληθεὶς διὰ μέσου ἄλλου.

Μετακλίνω (κλίνω). Μετέπειτα, ἢ ἀλλέως πως κλίνω, λεγῶ τι· ἀκουμβίζω, ἢ ἀλλοῦ που κλίνω, στρίφω· Παθ. κλίνομαι εἰς ἄλλο μέρος, λαμβάνω ἄλλην μορφήν, ἐμβάσιν, π. χ. »Πολέμοιο μετακλινθέντος (Ἰλ. Λ, 509)», ἀνίτως στραφῇ, γυρίσῃ ἀλλέως, εἰς τὸ ἄλλο μέρος ὁ πόλεμος. 2) λυγίζω ἀπομακρύνω, ἢ λυγίζω ὀπίσω· καθόλου, μεταβάλλω, ὅθεν

Μετάκλισις, εως, ἡ. Ἡ μετέπειτα, ἢ ἀλλέως πως, ἢ ἀλλοῦ που ἀκουμπήσις, κλίσις, ἢ τὸ ἀπομακρύνειν λυγίζοντας, ἢ λύγισμα πρὸς τὸ ὀπισθεν μέρος· μεταβολή, μεταστροφή.

Μετακλύζω (κλύζω). Μετέπειτα καθαίρω, κενῶ τὴν κοιλίαν διὰ κλυστηρίου, βάλλω καὶ ἄλλο κλυστῆρι, Ἱππουκρ.

Μετακοιμίζω (κοιμίζω). Ἀλλοῦ που φέρω εἰς ὕπνον, ἀνάπαυσιν, ἀμφ. ἀνάγν. παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 1073. »Μετακοιμισθὲν μένος ἄτης», ὅπου ὁ Βελκεναίρος »Μέγα κοιμισθέν», ἀναγινώσκεσθαι παραινεῖ.

*Μετάκοινος, ὁ, ἡ (κοινός). Κοινός, κοινωθεὶς, ἀπό τοῦ ὁποίου ἔλαβέ τις μέρος. 2) ἐνεργ. κοινωνός, μετέχων, Αἰσχ. Ἱκέτ. 1040.

Μετακοίνωνος, ὁ, ἡ (κοινωνός). Ὁ ἔχων ὁμοῦ μέρος, συγκοινωνός, Ἡσυχ.

*Μετακοιτίζω, Μ ίσω (κοιτίζω). Μετατρέπω, μεταβάλλω, μετατοπίζω τὴν ἐμαυτοῦ κοίτην. Μέσ. μεταφέρομ., μετατοπίζω τὴν ἐμαυτοῦ κοίτην, ἤτοι τὸν ῥοῦν, Στραβ. (Χρηστομαθ.) ἐπὶ ποταμῶν. »Οἱ ποταμοὶ πολλάκις μετακοιτιζόμενοι, τὰς παρακειμένας πόλεις κατακλύζουσιν, μετατρέποντες τὸ ἑαυτῶν ῥεῦμα.

Μετακομιδή, ἡ. Μετακόμισις, ἡ μεταφορά

ἀπό ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον, Χρυσόστ. εἰς Γένεσ. Ὁμιλ. α'. 91.

Μεταχομίζω, Μ. ίσω (κομίζω). Φέρω τι ἀπό τινα τόπον εἰς ἄλλον, μετακομβαλῶ, μεταφέρω. ὅθεν

Μετακέμισις, ἡ· ταὐτόν τῷ, μετακομιδή.

Μετακόνδυλοι, οἱ, καὶ, τὰ μετακόνδυλα, (κόνδυλος), Πολυδ. β'. 145. Τὰ μεταξὺ τῶν κονδύλων, ἀρθρων τῶν δακτύλων μέρη.

Μετακόπτω, Μ. ψω (κόπτω). Μεταχαράττω π. χ. νόμισμα, ἀλλέως ἢ κατ' ἄλλον τρόπον κόπτω.

Μετακοσμέω, ῶ (κοσμέω). Ἀλλέως, κατ' ἄλλον τρόπον κοσμέω· ἀλλέως διατάττω, μεταβάλλω. ὅθεν

Μετακόσμησις, εως, ἡ. Ἡ κατ' ἄλλον τρόπον κόσμησις, διάταξις, μεταβολή, ἀλλοίωσις. «Μετακόσμησις τοῦ βίου», Πλούταρχ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, μεταμόρφωσις, μετάπλασις τοῦ παντός, μεταποίησις τοῦ κόσμου, ὁ αὐτ. εἰς Σύλλ.

Μετακόσμιος, ὁ, ἡ (κόσμος). Μεταξὺ τῶν σωμάτων τοῦ κόσμου ὤν. «Μετακόσμια, τὰ, ὁ ἐν τῷ μεταξὺ κόσμος, ὅ ἐστι, τὸ μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ διάστημα μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ εὑρισκομένων», παρ' Ἐπικουρ. «Ἐξ ἑτέρων τινῶν κόσμων ἢ μετακοσμίων», Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ἡ'. 9.

Μετακρούω (κρούω). Ὠθῶ εἰς τὰ ὀπίσω, ὅθεν μετά ἢ δίχα τοῦ, τὴν ναῦν, πρὸς τὰ ὀπίσω στρέφω τὴν ναῦν· πρὸς τὰ ὀπίσω στρέφω αὐτῆς τὸ πηδάλιον, ἢ κωπηλατῶ, ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ποιῶ. μεταφ. μεταβάλλω τὴν γνώμην μου, Πλούταρχος, 10. σ. 411.

Μετακτίζω (κτίζω). Ἀλλέως, ἢ ἀλλοῦ που κτίζω, εἰς ἄλλον τόπον οἰκοδομῶ, «Εἰς ἕτερον τόπον μετακτίζειν», Στράβ. γ'. 935. μεταφ. ταὐτόν ἐστι τῷ μεταπλάττω, καὶ μεταποιέω.

Μετακυβεύω (κυβεύω). Ἀλλέως κυβεύω, δίκην κύβων, ἤτοι ὅπως τύχοι, μετατρέπω. «Μετακυβεύειν τὰς γνώμας», παρακινεῖν τινα ἵνα ἀλλάξῃ γνώμην, ἀλλέως μετατρέπειν τὰς γνώμας. Νικηφ. Χρον. ἡ'. 1.

Μετακυκλέω, ῶ (κυκλέω). Ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν κυκλικῶς ποιῶ· μετατοπίζω, μετακινέω, φέρω τι εἰς ἄλλο μέρος. Πλάτ. Ἐπινομ.

Μετακυλινδέω, ῶ (κυλινδέω). Ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κυλινδέω, κυλίω μεταφέρω, μετατοπίζω τι διὰ τῆς κυλίσεως, μετακυλίω, Ἀριστοφ.

Μετακύμιος, ὁ, ἡ (κῦμα). Μεταξὺ τῶν κυμάτων ὤν. Παρ' Εὐρίπ. Ἀλκ. 91. «Ἀτας μετακύμιος», ὁ ἀποτρέπων, πρὸς τὰ ὀπίσω στρέφων, ἀποδιώκων τὸ κῦμα τῆς δυστυχίας, τρόπον τινὰ πατῶν μεταξὺ τῶν κυμάτων τῆς τύχης. «Τὸ μετακύμιον», τὸ μεταξὺ τῶν κυμάτων διάστημα, Ἡσύχ. σχηματ. ὡς τὸ μεταίχμιον.

Μετακύνειν, τό· ταὐτόν τῷ, Κοιλπόδες, Ἱπποκρατ.

Μεταλαγχάνω, Μ. λήξομαι (λαγχάνω, ἀνμλ.) ταὐτόν τῷ, μεταλαμβάνω, καὶ, μετέχω. Ἔχω ἢ λαμβάνω μέρος ἀπό τινος, συνυπακ. μοῖραν, ἢ μέρος τινός· συνήθ. δὲ μετὰ γενικ. μόνης ἄνευ αἰτιατ. 2) ἐνεργ. δίδω μέρος τινός, ταὐτόν τῷ, μεταδίδωμι, Αἰλ. καὶ Πλούταρ. εἰς Ἀριστείδ. 6. «Δίκης οὐδεὶς ὅτι μὴ τῷ φρονεῖν τὸ δίειν μεταλαγχάνειν, ἀντὶ τοῦ, μεταδίδωσι. ζήτει λαγχάνω. Παρὰ Πλάτ. εἰς Γοργ. «Πολέμου καὶ μάχης φασὶ χρῆναι οὕτω μεταλαγχάνειν», ἀντὶ τοῦ, ἀμυστορεῖν ἢ ἀποτυγχάνειν κλήρου.

Μεταλαμβάνω, Μ. λήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.). Μέρος λαμβάνω ἢ ἔχω ἀπό τινος, ἢ ἔν τινι, ἢ μοῖραν ἢ μέρος τινός, συνήθ. δὲ μετὰ γενικ. μόνης ἄνευ αἰτιατ., Ἡρόδ. 4. 64. 6. 23. ὡς τὸ, μεταλαγχάνω, καὶ μετέχω· σύμμιν ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. μόνης, Heind. Πλάτ. Πρωταγ. σ. 329. Ε. ὅθεν, ἀπολαύω. Μέσ. μετὰ γενικ., ἐξουσιάζω, κυριεύω, ἁρπάζω, οἰκειοποιοῦμαί τι, Ἡρόδ. 4. 45. 2) μετὰ αἰτιατ. ἐκ τῆς σημασίας τῆς μετά, ἀντὶ τοῦ, ὕστερον, μετέπειτα, προκύπτει ἡ σημασία τοῦ, ὕστερον ἀπ' ἄλλου τινὰ λαμβάνω, μετέπειτα λαμβάνω· ἀναδέχομαι, ἢ λαμβάνω ἀλλέως, δηλ. μεταβάλλω, ἀλλάζω, τίτιος καὶ, ἀντίτινος, π. χ. ἱμάτιον μεταλαβεῖν, (Ξενοφ.), ἕτερον ἱμάτιον ἐνδύεσθαι, ἀλλάξειν τὸ φόρεμα. «Ἡμέραν μεταλαβεῖν», Πλούταρχ. Λουκουλ. 41. «ὅλην ἡμέραν ἐκλέγειν», ἀλλάξειν τὴν ἡμέραν· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, ἀλλοιῶ, μεταβάλλω, μετατρέπω, Ἑλλάττω. «Ἀντὶ εἰρήνης πόλεμον μεταλαβεῖν», Θουκυδ. α'. 120. «Μεταλαβεῖν τὴν ἀρχήν», ὕστερον ἀπὸ ἄλλου τινὰ λαμβάνειν τὴν ἀρχήν, ὅ ἐστι, διαδέχεσθαι τὴν διοίκησιν. «Μετέλαβον τὴν Ἑλληνικὴν κατασκευὴν τῶν ὅπλων», ἀνέλαβον, ἐδεχθῆσαν, Πολύβ. ς'. 25. «Τὸν λόγον, τοὺς λόγους μεταλαμβάνειν» (καὶ ἄνευ τοῦ, λόγον, ἔτι παρὰ Πολυβ.) μετὰ τὴν ὁμιλίαν τινὸς δέχεσθαι τὸν λόγον, ὅ ἐστιν, ἀποκρίνεσθαι, ἀπόκρισιν δίδειν. 3) παρὰ Φιλοστράτ. εἰς Ἀπολλών. α'. 19. σημαίνει ἡ λέξις τὸ, καταλαμβάνω, ἐνοεῶ· ἔτι δὲ καὶ τὸ, ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ, περιγράφω, σαφηνίζω, μεταφράζω. 4) ἀμετβτ. ἔρχεταί μοι ἡ σειρὰ ἀράδα, κατόπιν ἄλλου, ἀπέρχομαι, ἀκολουθῶ, Πολυβ. 15. 30. «Ἀμαὶ τῷ μεταλαβεῖν τὸ τῆς νυκτός», εὐθὺς ἀφ' οὗ ἐπήλθεν, ἤρχηνται νύκτα.

Μεταλαμπαδεύω (λαμπάς). Ἐν τῷ μετὰ λαμπάδων ἀγῶνι παραδίδω εἰς ἄλλον τὴν λαμπάδα, ἢ ὡς μίαν λαμπάδα, ὅθεν μεταφ. πασ. εἶμαι πάντοτε εἰς ὅλην μου τὴν λάμψιν. Ἀθανασίαν τοῦ γένους καὶ οἱονεὶ διαμονήν τινα παισὶ παίδων μεταλαμπαδευομένην» (Ιωσήμ. Ἀλεξ. σ. 504.), καθὼς μεταδίδεται ἡ λαμπὰς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς λαμπαδηφορίας.

Μεταλγέω, (ἀλγέω). Συμπάθειαν, πόνον συναισθάνομαι. 2) μετέπειτα, ἐργότερον πόνον, μεταμέλειαν αἰσθάνομαι, ἤτοι μετανοῶ, μετ' ἀπαρεμφ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 417. «Μεταλγεῖς τὰ δίκαιον ἔρξαιν, παρακεῖσαι, ἐπειδὴ καὶ δὲν ἀλγεῖς, ποιεῖς, οὐδεμίαν συμπάθειαν πλέον ἔχεις.

Μεταλδήσκω (ἀλδήσκω, μετά). Ἀλλάζω βλάστησιν, ἤτοι ἐν τῷ βλαστάνειν, αὐξάνειν μεταβάλλομαι, μεταμορφοῦμαι, Ἀπολλών. Ὑποδ. γ'. 414. «Μεταλδήσκοντας ὀδόντας ἀνδράσι τευχηστῆσιν», ἡνίκα καὶ εἰς ὁπλισμένους ἀνθρώπους μετεμορφοῦντο.

Μεταλήγω, Μ. ξω (λήγω). Μετέπειτα, ὑστερώτερον λήγω, παύω, παρακοῦμαι, μετὰ γενικ. χόλοιο, Ἰλ. Ι. 157. 261. 299. ὕμν. Ὁμ. Δήμ. 340. κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλα ταῦτα τὰ χωρία γράφεται ἔπκ. διὰ τὸ μέτρον διὰ δύο λλ.

Μεταληπτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -ῶς. Ὁ εἰς μετάληψιν ἀνήκων· καὶ ὁ δυνάμενος, ἄξιος μέρος λαβεῖν.

Μεταληπτός, ἡ, όν (μεταλαμβάνω). Ἐκ τοῦ ὁποίου μετέλαβέτις· καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου δύναται τινὰς νὰ μεταλάβῃ, νὰ μαθεῖῃ, δυνάμενος μεταληφθῆναι.

Μετάληψις, εως, ἡ (μεταλαμβάνω). Τὸ μεταλαμβάνειν· ἡ ἀπό τινος μάθησις, κοινωνία, 2) ἀλλαγή, ἐναλλαγή· μεταβολή. 3) ἀκολουθία, διαδοχή. 4) σαφήνεια, περιγραφή· καὶ, ἀλληγορία, καὶ ἡ τῶν λέξεων ἑρμηνεία,

Μεταλλαγή, ἡ (μεταλλάσσω), = μεταλλαξις, ἤτοι ἀλλαξιά τινος ἀντ' ἄλλου, καὶ μεταβολή, ὡς παρ' Ἡρόδ. 1. 74. ἐξαιρ. ἡ ἀλλαχοῦ ἀπόκτησις τινὸς κτήματος, τὸ ἀλλαγμένον κτῆμα ἀντ' ἄλλου, ἡ μεταβεβλημένη κτῆσις, ἡ περιουσία, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1162.

Μεταλλακτήρ, ῆρος, ὁ. Ὅστις μεταλλάττει, μεταβάλλει· «Χρυσὸς μεταλλακτήρ», ὅστις μεταβάλλει, ἀλλάζει τὸ χρῶμά του, Ἰων. παρ' Ἀθην. σελ. 318.

Μετάλλακτος, η, ον. Ὁ μετηλλαγμένος καὶ ὁ μεταλλαγήναι δυνάμενος, μεταβλητός.

Μεταλλαξις, εως, ἡ· ταὐτόν τῷ, μεταλλαγή.

*Μεταλλάρχης, ου, ὁ (μέταλλον ἄρχω). Ἐπιστάτης τοῦ μεταλλείου.

Μεταλλάσσω, καὶ, Ἀττκ. μεταλλάττω, Μ. ξω (ἀλλάσσω). Ἐναλλάττω, ἀλλάζω, πέρνω τὸ ἓν ἀντὶ τοῦ ἄλλου, δίδωτι καὶ λαμβάνω ἄλλο, κάμνω ἀλλαξιάν. β) μεταβάλλω, μετατρέπω, ἀλλέως ἀλλάσσω, ἀλλοιοτρόπως ποιῶ. «Θέσμιαν». Ἡρόδ. 1, 59. «Πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν, ἀφίνειν τὸν ἕνα φίλον καὶ πιάνειν ἄλλον, Ἰσοκράτ. «Ἡρακλῆς μετήλλαξε τὸν βίον», ἀλλαξε τὴν ζωήν, ἐκ τῆς παρούσης ζωῆς μετέβη εἰς τὴν ἄλλην, ἀπέθανε. σύμμιν ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ, βίον, Βασ. ep. cr. p. 116. app. p. 38. «Πάντες οἱ οἰκεῖοι μεταλλάσσοντεκ, ὅλοι οἱ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἀποθνήσκοντες, Φλέγ. Τραλλ. οὕτω καὶ τὸ «Μεταλλάσσειν τόπον, χώραν, πόλιν», ἀντὶ τοῦ, μεταβαίνειν, ἀναχωρεῖν ἀπό τινος τόπου, μέρους καὶ ὑπάγειν εἰς ἄλλο.

*Μετάλλατος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ μεταλλητος, ρημ. ἐπίθ. τοῦ μεταλλάω. Πρέπει νὰ ἐρευνήτρις, καὶ ἐρευνητός, Πίνδ. 4. 291.

Μεταλλάω, ῶ· Μέλ. ήσω (μετ' ἄλλου). Κυρίως ἐρωτῶ, ἐξετάζω δὶ ἄλλα πράγματα, πολυπραγμονῶ, εἶμαι περίεργος, ὅθεν, ἐπιμελῶς, περιέργως ἐξετάζω, ἐρευνῶ, Ὀδ. Ξ. 378. Ο. 23. α) μετὰ αἰτ. προσώπου, ἐρωτῶ τινὰ διὰ νὰ μάθω παρ' αὐτοῦ, πολλκ. παρ' Ὅμ. β) μετὰ αἰτ. πράγματος, διά τι, ἢ καὶ προσώπου, διά τινα, ὡς ἐν Ἰλ. Η. 125. Ὀδ. Ω. 311. γ) μετὰ δοτικῆς αἰτ., τινάτι, ἐρωτῶ τινὰ διά τι, Ἰλ. Γ. 177. Ὀδ. Α. 231. Η. 243. Τ. 115. καὶ ἀλλαχοῦ· ἢ, τί ἀμφί τινι, ἐρωτῶ νὰ μάθω τι διὰ κάνεια, Ὀδ. Τ. 554. Ὁ Ὅμ. συνηθίζει νὰ τὸ συντάσσῃ ἐκ παρελλήλου ὡς ταυτόσημον τῷ, ἔρομαι, ἀνείρομαι, διείρομαι· ἡ δὲ κυρία σημασία τῆς περιέργου καὶ πολυπράγμονος ἐρωτήσεως διατηρεῖται ῥητῶς ἐν Ἰλ. Α. 550. πρβ. μέταλλον. 2) παρὰ Πινδ. Ὀλ. 6. 106. ἐξηγοῦνται τινὲς τοῦτο τὸ ῥῆμα διὰ τοῦ, προσλαλῶ, προσφθέγγομαι, ἄλλοι δὲ σὺν τῷ Σχολιαστῇ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀριλοφρονήσατο, ἐποστρέφη αὐτοῦ, καὶ ἄλλοι θέλουσι ν' ἀναγνώσωσι ἄλλως.

Μεταλλεία, ἡ (μεταλλεύω). Ἡ ζήτησις, ἔρευνα τῶν μετάλλων ἢ καὶ τοῦ νεροῦ ἐν τῇ γῇ διὰ λάκκων, ὑπονόμων, κ. τ. τ. γινομένη, καὶ ἐντεῦθεν καλεῖται ἔτι καὶ ἡ ἐν ταῖς πολιορκίαις γινομένη ὑπόνομος, ἤτοι τὸ ὑπὸ γῆν λαγούμιον.

*Μεταλλεῖον, τό, = μεταλλεία, ἀμφ.

Μεταλλεύς, έως, ὁ, = μεταλλευτής, Στράβ. δ'. σελ. 426. 2) κατ' Ἡσύχ. εἰδός τι μυρμήκων.

Μετάλλευσις, εως, ἡ· = μεταλλεία, Παλαίφατ. ἐ.

Μεταλλευτής, οῦ, ὁ (μεταλλεύω). Ὅστις σκάπτων ἐν τῇ γῇ, ζητεῖ μέταλλα, ἢ ἄλλα τινὰ ὀρυκτά, ἢ καὶ νερόν, Πλάτ. καὶ ὁ τὰς ὑπονόμους ὀρύττων, σκάπτων (λαγουμτζῆς, Τουρκ.) Στράβ. ιε'. καὶ δ'. σελ. 426. Μανιθ. δ'. 250. καὶ μέτρῳ μετὰ τοῦ, λίθων. ὅθεν

Μεταλλευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτηδείος εἰς μεταλλείαν.

Μεταλλευτός, ἡ, όν. Ἀνορυγμένος, ὅστις ἐμεταλλεύθη, ἐζητήθη ἐν τῇ γῇ, ἢ ἐκ τῆς γῆς, ὡς μέταλλον, ὀρυκτόν· καθόλου δὲ, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐξέτασαν, ἠρεύνησαν, ἐρευνηθέντος, ζητηθέντος, ἐξαιρ. ἐπὶ μετάλλων καὶ τ. τ. ἐκ τοῦ

Μεταλλεύω, Μ. εύσω (μέταλλον). Σκάπτω, ὀρύσσω τὴν γῆν διὰ νὰ εὕρω μέταλλα, νερόν,

πέτρας· ἢ σκάπτω, ὀρύσσω τὴν γῆν καὶ ποιῶ ὑπονόμους, κάμνω λαγούμια· καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, ἐξετάζω, ἐπιζητῶ, ἐρευνῶ, πολυπραγμονῶ, ὀρύσσω, ἀνασκάπτω· ὡς καὶ τὸ μεταλλάω. 2) παρὰ Πολυαιν. β'. α'. 26. »Μεταλλεύειν τινάς, καταδικάζειν τινὰ ἵνα ἐργάζηται εἰς τὰ μεταλλεῖα· ὡς καὶ τὸ, μεταλλίζω.

*Μεταλλήγω, Ἐπκ. ἀντὶ μεταλήγω, Ἰλ. Ι, 157. 251. 299.

Μεταλλίζω. Καταδικάζω τινὰ εἰς τὰ μεταλλεῖα, ἵνα δουλεύῃ ἐκεῖ, ὡς τό, μεταλλεύω, 2.

Μεταλλικός, ή, όν (μέταλλον). Ἀνήκων εἰς μέταλλον, ἢ ὢν ἐκ μετάλλου.

Μετάλλιον, τό· ἴδε ἐν τῷ, μεγάλλιον.

Μεταλλίτης, ου, ὁ· καὶ θηλυκ. Μεταλλῖτις, ἡ. Ἐκ μετάλλου ὤν, μετάλλινος, ἀπὸ μέταλλον.

*Μεταλλοίωσις, ἡ. Μεταβολή, Σχολ. Αἰσχ. Θήβ. 600. ἐκ τοῦ

*Μεταλλοιόω (ἀλλοιόω). Μεταλλοιόνω, μεταβάλλω, κάμνω πάντῃ διαφορετικόν, Φιλ. 2. σ. 296. Στ. Φυσ. σ. 1102.

Μέταλλον, τό. Λίθος τις, ὄρυγμα (γοῦρνα) εἴς τι ὄρος, ἢ ἄλλως ἐν τῇ γῇ, ὅθεν ἐκβάλλουσι πέτρας, ἢ ἄμμον, ἢ ἴρον, ἢ κάθε ἄλλο τι ἐρυκτόν· ὁ τόπος δηλαδή, ἐν ᾧ σκάπτοντες, ἐπιζητοῦσι χρυσόν, ἄργυρον, ἄλας, ἢ καὶ νερόν, κ. τ. λ. ἄρα μεταλλεῖον, λατομία, τὸ παρὰ Τουρκ. Μεντέμ. καλούμενον, Ἡρόδοτ. Ζ. 112. »Τὸ Πάγγαιον ὄρος, ἐν τῷ χρυσά τε καὶ ἀργύρεα ἔνι μέταλλα». πρβ. καὶ 6, 46. 47. »Χρύσεα μέταλλα», ἤτοι μεταλλεῖον χρυσοῦ· καὶ 4, 185. »Ἀλός μέταλλον», ἁλικαί. 2) παρὰ Μεταγνστ. τὸ ἐν τῷ ὀρύγματι τούτῳ εὑρισκόμενον ὀρυκτόν, οἷον λίθος, ἄμμος, χαλκός, χρυσῖτις γῆ, κ. τ. λ. ὅ ἐστι σῶμα γεωρυχούμενον· καὶ 3) παρὰ τοῖς πολλοῖς Μεταγνστ. τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὀνομαζόμενον μέταλλον· (κατάτινας, ὡς τὸ μεταλλάω, παρὰ τὸ, μετὰ καὶ ἄλλα, καθ' μεταξύ ἄλλων ἐξεταζομένου τινος καὶ εὑρισκομένου, Βουττμ. Λεξιλ. σ. 140. Ὁ Ἐτυμολόγ. παράγει τοῦτο ἀπὸ τοῦ, μῶ, τὸ ζητῶ· ὁ δὲ Ἐρυέτιος ἀπὸ τοῦ, μέτω, μεταῶ, τὸ μετρῶ.)

Μεταλλουργεῖον, τό. Ὁ τόπος, ἐν ᾧ καθαρίζονται, ἢ ἐξεργάζονται, δουλεύονται τὰ μέταλλα. ἐκ τοῦ

Μεταλλουργέω, ῶ. Καθαρίζω τὰ μέταλλα, ἢ ἐπεξεργάζομαι, δουλεύω αὐτά. ἐκ τοῦ

Μεταλλουργός, ὁ, ἡ (μέταλλον, ΕΡΓΩ). Ὁ τὰ μέταλλα ἐργαζόμενος, καθαρίζων, ἢ δουλεύων αὐτά, ἢ εἰς αὐτά.

Μεταλλόχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Ἐμπεριέχων μεταλλεῖον χρυσοῦ, Ἀνάλεκτ. γ'. 95. »Γῆ μεταλλόχρυσος, πλουσία ἀπὸ μέταλλα, ἢ μεταλλεῖα χρυσοῦ.

Μεταλλώδης, ες, ὁ, ἡ. Ὁ τὸ εἶδος τοῦ μετάλλου ἔχων· καὶ ὁ μετάλλου μετέχων.

Μετάλμενος, Ἰλ. Ε, 336, ποιητ. ἀορ. κατὰ συγκ. ἀντὶ, μεθαλόμενος, ὁ ἐστὶν ἁλόμενος, ἐκ τοῦ, μεθάλομαι.

Μεταλωφάω, ῶ· ἢ Ἰωνικ. μεταλωφέω (λωφάω). Καταπαύω· ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι· κοπάζω, ὅσον εἶναι τὸ πλέον τόσον τροφόρον, μετὰ γενκ. πράγμ. Ἀπολλών. Ἀργ. α'. 1161.

Μεταμάζιος, ὁ, ἡ (μαζός, βυζί). Μεταξὺ τῶν μαζῶν ὤν. »Τὸ μεταμάζιον», τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν ἔξαρ. τοῦ ἀνδρὸς διάστημα, Ἰλ. Ε, 19. καὶ Ἀλκαρ. κδ'. 30.

Μεταμαίομαι (μαίομαι), Ἀποθ. Μέσ. Ἐπιζητῶ, ἐρευνῶ, ἰχνηλατῶ, (κατόπι τινὸς ὑπάγω, ἐπιθυμῶ νὰ φθάσω καὶ πιάσω τί. καταδιώκω, Πίνδαρ. Νέμ. 3, 141.

Μεταμανθάνω, Μ. μαθήσομαι (μανθάνω, ἀνμλ.). Ἀλλέως μανθάνω, μεταβάλλω τὴν μάθησιν· μετὰ ταῦτα ἕτερόν τι μανθάνω ἀφιεμένου τοῦ πρώτου. ξεμανθάνω τί, λησμονῶ, π. χ. γλῶσσαν· Ἡροδ. 1, 57, καὶ, ξεσυνεθίζω, παραιτῶ μίαν συνήθειαν.

Μεταμείβω, Μέλ. ψω (ἀμείβω). Μεταλλάσσω, ἐκαλλάσσω, ἄλλο ἀντὶ ἄλλου δίδω. 2) μεταβάλλω, Μέσ. ἀλλάζομαι μὲ ἄλλον, περνῶ τὸν τόπον του, Πινδ. καθόλου, μεταβάλλομαι, Κόϊντ. Σμ. 9, 103. ὅθεν

Μεταμείψις, ἡ. Ἀνάλλαγή, ἀλλαγή, μεταβολή.

Μεταμέλει, ἀπροσώπ. ὡς καὶ τὸ μέλει. Μεταμέλεια κυριεύει με, ἢ ἔρχεταί μοι, ἀλλέως μέλει μοι, μετανοῶ, μετὰ γενκ. προσώπου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐπιφέρεται πολλάκις καὶ μετοχή· π. χ. »Μεταμέλησε οἱ τὸν Ἑλλήσποντον μαστιγώσαντι (Ἡρ. 7, 54.)», μετανόησεν, ὅτι ἔδειρε τὸν Ἑλλ. πρβ. 1, 130. 4, 203. 9, 89. »Οὕτω νῦν μοι μεταμέλει οὕτως ἀπολογηταμένῳ», Πλάτ. Ἀπολογ. καὶ μετὰ τῆς ὀνομστ. τοῦ πράγμ., διὰ τὸ ὁποῖον μετανοεῖτις, Ἡρόδ. 6, 63. 9, 1. ἀπαρμφ. μεταμέλειν, Θουκυδ. 2, 61. μετοχ. οὐδετ. »μεταμέλον», συνήθ. ὡς ἀπόλυτος, ἀντὶ τοῦ, ἐπειδὴ μετανοεῖ, ἢ μετενόησε. »Τὸ μεταμεληθόμενον», ἢ ἐπακολουθοῦσα, ἤτοι ἢ μετέπειτα μετάνοια, Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ς'. 23. πρβ. μεταμέλομαι. ὅθεν

Μεταμέλεια, ἡ. Μετάνοια, μετανόησις, μεταβολὴ τοῦ σκοποῦ, Θουκυδ. Ἰσοκρ. Παναθ. σ. 281. Κορ.

Μεταμελέομαι, οῦμαι· καὶ, μεταμέλομαι. Μέλ. ήσομαι (μέλω, ἀνμλ.). Μετανοῶ, διὰ πρᾶγμά τι, ἢ τινί, ἢ, ἐπί τινι, ἢ, περί τινος, Ξενοφ. Κυροπ. Δ'. 6. »Μεταμέλονται ἐπὶ τῇ καταδίκῃ», Φάλαρ. ἐπιστ. »Μεταμελοῦμαι περὶ τῶν βελτιόνων», β) μεταβάλλω σκοπόν, φρόνημα, ἢ πολίτευμα, ἄνευ πτωτικοῦ. γ) ἐνεργ. μετανοῶ πρᾶγμά τι, μετὰ αἰτ. »Τὸ μεταμεληθόμενον», = μεταμέλεια πρβ. μεταμέλει.

Μεταμελητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων εἰς μεταμέλειαν.

Μεταμελητός, ή, όν (μεταμέλομαι). Μετανοημένος.

*Μεταμελίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, μεταμέλεια, Βίος Ὁμ. 19.

*Μεταμέλομαι, Ἀποθ. Μέσ. μετὰ μέσ. μελλ. καὶ παθ. ἀορ. = μεταμέλεομαι (τὸ τελευταῖον ῥῆμα ἔστιν ἀμφ.)

Μεταμέλον, μετοχικὸν ὄνομα ἀπρόσωπον ἐκ τοῦ, μεταμέλει. Ἐν ᾧ αὐτός μεταμεληθῇ, ἢ ὑπὸ μεταμελείας ἐκυριεύθη, μεταμέλεια αὐτῷ ἐγένετο, Ἰσοκράτ. ἴδε μεταμέλει· ὡς τό, δόξαν, ἐξόν, κ. τ. τ.

Μεταμελος, ὁ (μεταμέλομαι). Μετάνοια, μετανόησις, Θουκυδ. ζ'. 55. 2) ἐπιθέτ. ἀντὶ τοῦ, πλήρης μεταμελείας, πολλ' ἀμφ. παρὰ Πλατ. Φαίδ. σ. 113 Ε. τοὐλάχιστον ὑπάρχει τὸ, μεταμέλον, ἀναντιρρήτως οὐδετ. μετοχὴ τοῦ μεταμέλει, διότι οὕτω, καὶ οὐχὶ μεταμέλον, ὡς ἐν ταῖς ἐκδόσεσι κεῖται, τοιοῦτέον, ἐκτὸς ὅταν ἐναντίον τοῦ κανόνος (Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 5. 103; 10. σ. 465.) πρέπει νὰ γραφῇ προπαροξυτόνως, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἄρτεν. μετοχὴ μεταμέλων, ὥστε νὰ μείνῃ ὁ τόνος ἐπὶ τῆς παραληγούσης.

Μεταμέλπομαι (μέλπω), Ἀποθ. Μέσ. Σύν τινι, ἢ μεταξὺ ἄλλων μέλπω, ψάλλω, ἢ χορεύω, μετὰ δοτ. Ὁμηρ. Ὕμν. Ἀπ. 197. »Τῇσι μεταμέλπεται».

(Μεταμέμβλομαι), ἀνύπαρκτος λέξις, ἀντὶ, μεταμέλομαι, ἴδε μέμβλομαι, μέλει.

Μεταμήθεια, ἡ (μῆθος), ἀντικ. τῷ, Προμηθεία. Ὁπόταν τινὰς μετὰ τὴν πρᾶξιν, ἢ ἀφ' οὗ γίνῃ τι, τότε μεταμελεῖται καὶ γίνεται φρόνιμος, ὅ ἐστι, τότε τὸ στοχάζεται καλῶς· ἔτι δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ, μετάνοια, μεταμέλεια, Ἡτ.

Μεταμίγνυμι, Μ. μίξω (μίγνυμι, ἀνμλ.) Ἀνακατόνω τι πουθενά ἢ ἀναμεταξύ, ἀνακατόνω τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο, τινί τι, Ὀδ. Χ, 221. 2) ἀλλέως μιγνύω· μεταβάλλω. ὅθεν

Μεταμίξ, Ἐπίρ. Μεμιγμένως, ἀνακατωμένα ταὐτόν τῷ, Ἀναμίξ.

Μετάμιξις, εως, ἡ. Ἡ διὰ τῆς μίξεως μεταβολή.

Μεταμίσγω (μίσγω), = μεταμίγνυμι, Ὀδ. Σ, 318.

Μεταμορφόω, ῶ (μορφόω). Ἀποτίνος μορφῆς εἰς ἑτέραν μεταφέρω τι· ἀλλέως μορφόω, ἄλλην ἢ ἀλλοιότικην μορφὴν δίδω εἴς τι. Μέσ. μεταφορφόομαι, οῦμαι· ἀποτίνος σώματος, ἢ μορφῆς εἰς ἕτερον ἢ ἑτέραν μεταπίπτω· ἀλλοίωσιν, ἀλλοιοτικὴν μορφὴν λαμβάνω, ἀλλάζω, μεταβάλλω τὴν μορφήν μου, ἀλλοιότικος γίνομαι. ὅθεν

Μεταμόρφωσις, εως, ἡ. Ἡ ἀλλοίωσις, ἀλλαγὴς τῆς μορφῆς, ἢ ἐκ μιᾶς μορφῆς εἰς ἄλλην μεταβολή, μετατύπωσις μορφῆς εἰς ἕτερον σχῆμα.

Μεταμόσχευσις, ἡ. Μεταφύτευσις. ἐκ τοῦ

Μεταμοσχεύω, (μοσχεύω). Μεταφυτεύω· καὶ, ἀμπολλιάζω.

Μεταμπέχω, ἀόρ. μετήμπισχον (ἀμπέχω, ἀνμλ.) Ἀλλέως ἐνδύνω, ταὐτόν τῷ, μεταμφιέζω, Πλάτ. Πολ. β'.

Μεταμφιάζω, (ἀμφιάζω). Ταὐτόν τῷ μεταμφιέννυμι, Διόδ. Σικ.

Μεταμφιέννυμι, Μέλ. ἔσω (ἀμφιέννυμι). Ἀλλάσσω τὸ ἔνδυμα, ἀλλέως ἐνδύω· ἄλλα, ἢ ἀλλοιότικα φορέματα ἐνδύω Λουκιαν. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, ἀλλοιῶ, μεταπείθω, μεταβάλλω, Ἀνάλεκτ. α. 422. »Εἰς προπόσεις χεῖρα μετημφίεσεν».

Μεταμώλιος, ὁ, ἡ. Παρ' Ὁμήρ. καὶ ἄλλοις, ταὐτόν τῷ, μεταμώνιος, μάταιος. Ἡ γραφὴ εἶναι ἀμφίβολος, καθὼς ἔτι καὶ ἡ παραγωγή. 2) (ἐκ τοῦ μῶλος) παρ' Ἡσύχ. = ἐμπόλεμος, μετὰ μάχης καὶ φροντίδος. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι »Μενίη, ὀλιγωρία· καὶ, μωνεόν, μάταιον, ἀχρεῖον, ἐξ οὗ τινὲς παράγουσι καὶ τό, μεταμώνιος.

*Μεταμώνιος, ὁ, ἡ. Κυρίως μετὰ τοῦ ἀνέμου, κατὰ τὸν ἄνεμον, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀχθεὶς ἐκεῖ, ἀνεμοφόρητος· ἐν χρήσει δὲ μόνον παρὰ Ποιηταῖς καὶ ἀεὶ τροπ. ἀντὶ τοῦ, μάταιος, ἤγουν ἀνωφελής, αὐτεξάνεις, ἄνευ ἐκβάσεως ἢ ἀποτελέσματος. »Μεταμώνια νήματα (Ὀδ. Β, 98. Τ, 143.)», εἰς μάτην κατεσκευασμένα καὶ μετέπειτα μὴ μεταχειρισθέντα ὑφάσματα. »Μεταμώνια βάζειν (Ὀδ. Σ, 332. 392.)», ὁμιλῶ εἰς τὸν ἀέρα, ὅ,τι φθάσω. »Τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώνια θεῖεν (Ἰλ. Δ, 363.)», εἴθε νὰ τὰ μεταβάλωσιν εἰς ἄνεμον, ἤτοι ματαιώσωσι· ὡσαύτ. καὶ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 12, 8. Πύθ. 3, 70. συνήθ. ἐν χρήσει κατὰ τὸ πλῆθ. τοῦ οὐδετ. (ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ μετὰ καὶ ἄνεμος, δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλλῃς, διὸ καὶ προκρίνεται, μάλιστα παρὰ τοῖς ἀρχαιοτ. Ποιηταῖς, συμφώνως ὅλοις τοῖς κοινοῖς καλοῖς χειρογράφοις, ἢ γραφὴ μεταμώνιος ἀντὶ τῆς ἑτέρας μεταμώλιος, μ' ὅλον ὅτι καὶ αὕτη ἀποχρώντως διαπιστοῦται διὰ τὸ ταυτόσημον Ὁμηρ. ἀνεμώλιος, καὶ διὰ τὴν συχνήν, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς μάλιστα, μεταβολὴν τοῦ ν εἰς λ.)

Μεταναγιγνώσκω, (ἀναγιγνώσκω, ἀνμλ.), ταὐτόν τῷ, μεταπείθω, Σοφοκλ. Αἴ. 717.

*Μεταναιετάω (ναιετάω). Κατοικῶ παρά τινι, ἢ μετά τινος, Ὕμν. Ὀμ. Δήμ. 87. κατὰ τὸν Voss.

Μεταναιέτης, ου, ὁ (ναίω), ταὐτόν τῷ, μετανάστης, Ἡσίοδ. Θ. 401.

Μεταναστάσιος, ὁ, ἡ. Ἀφ' ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον μεταφερμένος, π. χ. ὕδωρ, Νόν. ἐκ τοῦ

Μετανάστασις, εως, ἡ (μεταίστημι). Ἡ ἀφ' ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον μετοίκησις, ἡ ἀπό τινος τόπου φυγὴ εἰς ἄλλον.

***Μεταναστατέον**, ὀφειλ. ἐπίρρ. τοῦ μεταίστημι.

Μεταναστάτης, ὁ, ἡ (μεταίστημι). Μετοικῶν ἀπὸ κατοικίας εἰς ἄλλην, ἤτοι ἐφυγεν ἀπὸ τινα τόπον καὶ ἦλθεν εἰς ἄλλον καὶ ἐκατοίκησε. Παρ' Ὁμέλλ. γ'. «Ἑλλὰς ὑπ' ἀνδρῶν γεγραμμένη μεταναστάτοιν, ἐξ ἧς οἱ ἄνδρωποι μεταναστῶν γεγένασιν.

Μεταναστεύω. Φεύγω ἀπὸ ἕνα τόπον καὶ ὑπάγω ἄλλου νὰ κατοικήσω, emigrer Σουίδ. ἔσπτ. 124. παρὰ Σουίδ. Μέσως «Μεταναστεύω, φεύγω, μετοικεῖω· ἐκ τῶν Ψαλμ. ι'. 3. ἐκ τοῦ

Μετανάστης, ου, ὁ· καὶ θηλ. Μετανάστρια, ἡ (ναίω, μετά). Ὅστις φεύγει ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἢ σηκόνεται ἀπὸ ἕνα τόπον καὶ ὑπάγει ἄλλου καὶ κατοικεῖ, καθὼς π. χ. ὁ ἄποικος, ἢ μέτοικος, ἀπεναντίας τοῖς αὐτόχθονσι, διότι οὗτοι ἐθεωροῦντο ὡς εὐγενέστεροι, ἐν ᾧ τοὐναντίον οἱ μέτοικοι διερρέοντο διὰ μεχθορίαν τρόπου κατοικήσεως τῆς ἰδίας χώρας, ἔθεν, «Ἀτίμητος μετανάστης», Ἰλ. Π, 59. καὶ Ι, 648. «Ὅστ' ἀσύφηλον ἔρεξεν, ὥστε τὰ' ἀτίμητον μετανάστην· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀκατάστατος, ἀστάτος, ὁ τρέχων ἔνθεν κακεῖθεν, (περιπατεῖ) ἐνγάς, ἐξόριστος, ξένος· ὅτι δ' καὶ παρ' Ἡρόδ. 7, 161. καυχῶνται οἱ Ἀθηναῖοι, ὅτι ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας αὐτοὶ μόνοι οὐκ ἦσαν μετανάστοι, ἀλλ' ἔνοικοι ἀρχαιότατοι τῆς Ἑλλάδος. Οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται ἀντὶ ταύτης τῆς λέξεως τῇ λέξει, μέτοικος, Λατ. inquilinus. Ὁ Ἄρατος μεταχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν πλανήτων, «Ἀστέρες μετανάστοιν», ἀπεναντίας τῶν ἀπλανῶν.

Μετανάστιος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων εἰς τὸν Μετανάστην· ἢ ὁ ἐκ τούτου τοῦ εἴδους ὤν· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Μετανάστης.

Μετανάστρια, ἡ, θηλ. τοῦ μετανάστης.

Μετανείσσομαι, χείρων τύπος, ἀντὶ τοῦ, μεταίσσομαι.

Μετανέμω, (νέμω, ἀνμλ.) Μεταξὺ ἀλλωννέμω, μερίζω.

Μετανέομαι, (νέομαι, ἀνμλ.). Φεύγω καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλο μέρος, ταυτόν τῷ, μεταίσσομαι. ἔθεν, μετανεόμενος, Ἰωνικ. ἀντὶ, μετανόμενος.

Μετανθέω, (ἀνθέω, ἀνμλ.). Ἀλλάσσω τὰ ἄνθη, ἢ τὸ χρῶμα, τὴν βαφήν, Φιλόστρ. σ. 871. ὡς ἐσθής, Ἀριστ. σ. 29.

Μετανίζω, ψω (νίζω, ἀνμλ.) Ἀλλέως χύνω, μεταχύνω, μετανίπτω, μετέπειτα νοτίζω. ἔθεν

Μετανιπτρίς, ίδος, ἡ, συνυπακουομ. κυλίξ. καὶ μετάνιπτρον, τό. Ἡ μετὰ τὸ δεῖπνον, παν νίζωνται διδομένη κυλίξ, ποτὸς μεταδόρπιος (σπολοκάνιον), Ἀθήν. σελ. 423. καὶ 488. καὶ Πολυδεύκ.

Μετανίσσομαι (νίσσομαι). Μεταβαίνω πέρα, εἰς τὸ ἄλλο μέρος. «Ἥλιος μετανίσσετο βουλυτόν δε (Ἰλ. Π, 779. Ὀδ. Ι, 58.)», ἐκπερνᾷ, μετέλθε εἰς ὁ μέρος συνεθίζουσι νὰ εἰσέρχωσι τοὺς βόας, θηλ. ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸν ἡμισυ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸ ἑσπερινόν· ἔστι δὲ περιγραφὴ τῆς ἑσπέρας.

Μετανίστημι (ἀνίστημι, μετά). Πέριω, σηκώνω τινὰ ἀπὸ τὸν συνήθη τόπον του καὶ τὸν φέρω εἰς ἄλλον νὰ κατοικήσῃ, ὡς αἰχμαλώτους, ἀποικοὺς, κ. τ. τ. καθέλου, ἀλλοῦ που μετατοπίζω, μεταφέρω τινά. — Μεταίστασμαι, μεταιστῆν, καὶ μεταιστῆναι, παθητικ. καὶ μέσως, μεταφέρομαι εἰς ἄλλον τόπον, εἰς ἄλλην στάσιν· ἀναχωροῦ, φεύγω ἀπὸ τὸν τόπον μου, καὶ πηγαίνω καὶ κατοικῶ ἀλλοῦ που, Ἡρόδ. 9, 51.

Μετανοέω, ῶ. Μέλ. ήσω (νοέω, ἀνμλ.) Μετέπειτα, ὑστερώτερα στοχάζομαι, νοῶ τὰ προγεγονότα· μανθάνω, γνωρίζω, καταλαμβάνω ὑστερώτερα τὸ πρᾶγμα. β) καὶ διὰ τοῦτο ἀλλάζω γνώμην, στοχασμόν, σκοπόν, ἢ ἀπόφασιν, μεταμελοῦμαι· ὡς τὸ τῆς συνήθ. μεταβλέπω, καὶ μετανέω, ἀόρ. ἔθεν γ) ἐνθυμοῦμαι τὰ προγεγονότα καὶ διὰ τοῦτο λυποῦμαι, λέγων κατ' ἐμαυτόν, ὅτι κακῶς ἔπραξα, μετανοῶ, ταυτόν ἐστι τῷ, μεταγινώσκω, Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. α. 3. «Ἐκ τούτου γίνεται μετανοεῖν, μὴ οὔτε τῶν ἀδυνάτων οὔτε τῶν χαλεπῶν ἔργων εἶναι τὸ ἀνθρώπων ἄρχειν, ἀντὶ τοῦ, εἰμεθα διαγκασμένοι νὰ ἔχομεν ἄλλην γνώμην καὶ πληροφορίαν, νὰ στοχαζώμεθα ὀλ. μετὰ ταῦτα, καὶ νὰ πιστεύωμεν ὅτι, κ. τ. λ. καθὼς καὶ τὸ ἐν Ε'. ἐ. 40. «Ὥστε Κυαξάρης μεταγιγνώσκειν, ὡς οὔτε ὁ Κῦρος ἀρίστη αὐτῷ, ὥστε ὁ Κυαξάρης εἶχεν ἄλλην γνώμην, ἀλλέως ἐστοχάζετο, ἔτι, κ. τ. λ. ἔθεν

***Μετανοητικός**, ἡ, ὄν. Ἀνήκων, ἢ κλίνων εἰς μεταβολὴν γνώμης, ἢ εἰς μετάνοιαν.

Μετάνοια, ἡ (μετανοέω). Τὸ νὰ ἐνοῇ τις τί μετέπειτα, ἔθεν β) μεταβολή, ἄλλοξις τῆς γνώμης, τοῦ σκοποῦ, τῆς ἀποφάσεως, ὁπόταν μόλις ἢ στοχασθῇ τις τι καλλίτερον· καὶ γ) ἀντὶ τοῦ, μετεμέλεια, ἡ λύπη, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τινὰς μετὰ τὴν πρᾶξιν τινὸς πράγματος, καὶ παρὰ τοῖς Ἑκλ. Σύγγρ. ἡ σωματικὴ τιμωρία διὰ κάμμιαν ψυχικὴν ἁμαρτίαν.

Μεταντλέω, ῶ (ἀντλέω). Ἀντλῶ ἀπὸ τινος πηγὴν, ἢ ἀγγεῖον, ἢ ποταμοῦ ὕδωρ ἀλλοχοῦ, μεταγγίζω, Γεωπονικ.

Μέταξα, ἡ, καὶ μάταξα, ἔθεν τὸ ὑποκορ. μεταξίον. Τὸ ὑπὸ τῶν σκωλήκων Σήρων λεγομένων νῆμα, ἰδε μάταξα, καὶ Σήρ. ἔστι δὲ κυρίως ξένη ἡ λέξις, καὶ παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς γνωστή.

***Μεταξίον**, τό, ὑποκορ. τοῦ, μέταξα.

Μεταξύ, Ἐπίρ. (μετά, μέσος). Ἀνὰ μέσον, ἀνάμεσα. Ἰλ. Α, 156. «Πολλὰ μεταξὺ οὖρεα. Ἴρν. Ὀρ. Ἔρμ. 159. β) ἐπὶ χρόνου, ἐν τῷ μεταξύ, ἐν τοσούτῳ, Wess. Ἡρόδ. 4, 155. ἐν χρῇ τῇ ἤτοι ἀπολύτως, ἢ γενικῇ ἐπὶ τόπου, ὡς παρ' Ἡρόδ. 7, 85. «Μεταξὺ οὐδέτερον καὶ θάμνων», ἀνάμεσα εἰς τὸ οὐδέτερον καὶ εἰς τὸν θάμνον· ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου συντάσσ. ἤτοι γεν. π. χ. «Μεταξὺ λόγων», ἀνάμεσα εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἐν τῷ ὁμιλεῖν καὶ ἀντὶ τοῦ παρὰ Γάλλ. ἀ μεγρον. «Ἄλλα μεταξὺ λέγωνα, mais à propos», Πλατ. Φαίδρ. 230. ἢ μετὰ γεν. ἀπολύτου, μεταξὺ λέγοντος, ἀντὶ τοῦ, μεταξὺ λέγων, ἐν ᾧ ὡμίλει, Ἰον. Ἀχ. Ταρ. σ. 891. ἢ πολλάκις μετὰ μετοχ. π. χ. «Μεταξὺ λέγων», ἐν ᾧ ὡμίλει, «Μεταξὺ ἔρρεπον», ἐν ᾧ ἔπαιπτον, ἐν τῷ σκάπτειν, Ἡρόδ. 2, 158. 4. 155. Πλατ. Λυσ. σ. 207. Α. «Μεταξὺ πορευομένους μήτε ἐσθίειν μήτε πίνειν, ἐν τῷ πορεύεσθαι, καθ' ὃν καιρὸν ἐπορεύοντο. «Τὰ μεταξύ», τὸ ἀναμέσον δύο τινῶν εὑρισκόμενον διάστημα, εἴτε τοπικὸν, εἴτε χρονικόν. Ἰσ. Ἑ. 306. Παρὰ τοῖς Μεταγιστ. καὶ ἀντὶ τοῦ, μετέπειτα, μετὰ ταῦτα, ὕστερον, ὡς μετεχειρίσθη τοῦτο ὁ Πλούταρχ. «Τοῖς μεταξὺ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσιν.

Μεταξυλογέω, ῶ (λέγω). Μεταξὺ λέγω, παρενθέσεις ποιῶ ἐν τῷ ὁμιλεῖν· κάμνω παρενβάσεις, θηλ. «ἀποκόπτω τὸν λόγον μου μικρὸν καὶ ὁμιλῶ περὶ ἄλλου τινὸς, καὶ πάλιν ἐπανέρχομαι εἰς τὸν πρῶτον μου λόγον. ἔθεν

Μεταξυλογία, ἡ. Τὸ μεταξὺ λέγειν· ἢ ἐν τῷ ὁμιλεῖν διακοπὴ τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου καὶ ὁμιλία περὶ ἄλλου τινὸς πράγματος καὶ πάλιν ἐπανάληψις τοῦ πρώτου· τὸ κάμνειν παρεκβάσεις, ἢ παρενθέσεις, τὸ πρὸς βραχὺ παρεκλιπόντα τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν, περὶ ἑτέρας κινῆσαι τὸν λόγον, Θέων προγυμν. Κεφ. δ'. Παρὰ Μενάνδρ. παρεκβ. σελ. 122. καὶ ὁ κατὰ συμβεβηκὸς, λόγος, ὁμιλία μεταξὺ ἄλλων συμπίπτουσα· ἢ ἡ μεταξὺ δύο τινῶν ὁμιλία.

Μεταξύτης, ητος, ἡ (μεταξύ). Τὸ εἶναι μεταξὺ, τὸ διάστημα μεταξὺ δύο τινῶν, ἐπὶ τόπου ἢ χρόνου, ἀναμεσότης, Σέξτ. Ἐμπειρ. καὶ Ἰαμβλ. Πυθαγ.

Μεταξυτριγλύφιον, τό. Τὸ μεταξὺ τῶν τριγλύφων διάστημα, Ἀρχιτεκτον.

Μεταξωτός, ἡ, ὄν. Ἐκ μετάξης κατεσκευασμένοι, ὑφασμένες, παρὰ τοῖς Νεωτέροις.

Μεταπαιδαγωγέω, ῶ (παιδαγωγέω) καὶ, μεταπαιδεύω (παιδεύω). Ἀλλέως παιδεύω, ἢ παιδαγωγέω, κατ' ἄλλον τρόπον παρὰ τὸ πρῶτον διδάσκω, ἀνατρέφω.

Μεταπαιφάσσομαι, (παιφάσσω). Ἔνθεν κἀκεῖθεν, τῖκ τῖκ φέρομαι, ἐπὶ ἀστραπῆς, Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 1206. ὅπου ἄλλοι, μεταπαιφάσσω, ἀναγινώσκουσι.

Μεταπάλλομαι, (πάλλομαι), ποιητ. Κλῆρον βάλλω, ῥίπτω λαχεῖν μετά τινος, Ἰλιάδ. Ω, 400. «Τῶν μεταπαλλόμενοιν», μετ' αὐτὸν κληρούμενοι, πάλοι γὰρ οἱ κλῆροι, ὁ Σχολ.

Μεταπαραδίδωμι, (παραδίδωμι). Ἀπὸ τοῦ ἑνὸς δίδω εἰς τὸν ἄλλον, δίδω τι ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον, δίδω εἰς ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, εἰς τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον κατὰ διαδοχὴν, ἢ κατὰ παράδοσιν, Ἰαμβλ. Πυθαγ. 226.

***Μεταπαραλαμβάνω** (παραλαμβάνω). Παραλαμβάνω, πέριω τὸ παρ' ἄλλου τινὸς παραδιδόμενον, κατὰ διαδοχικὴν παράδοσιν, ἀντὶ τῷ, μεταπαραδίδωμι.

Μεταπαύομαι, (παύω). Ἐν τῷ μεταξὺ παύω καὶ διαπαύομαι, ἡσυχάζω, Ὅμηρ. Ἰλ. Ρ, 373. Παρ' Ὀππ. μετὰ γεν. ἔθεν

Μεταπαυσωλή, ἡ. Ἡ ἐν τῷ μεταξὺ κατάπαυσις, ἀνάπαυσις, ἡσυχία, παῦσις, ἀνάπτευσις, Ἰλ. Τ, 201. «Ὁποτέ τις μεταπουσωλὴ πολέμοιο γένηται», ὅπου ἄλλοι, χωρὶς ἀνάγκης, διέστραμμένως «Μετὰ παυσωλήν», ἀναγινώσκουσιν, ἀναφέροντες τὸν μετά, εἰς τὸ γένηται, ἵνα ᾖ, «Παυσωλὴ πολέμου μεταγένηται».

Μεταπείθω, (πείθω). Ἀλλέως πείθω, ἐκβάλλω τινὰ ἀπὸ τὸν σκοπόν του καὶ τὸν καταπείθω εἰς ἄλλον· μεταβάλλω καὶ ἀλλοιῶ τινὸς τὸν σκοπόν. Ὁ Ἡσύχ. ἐστιμείωσε «Μεταπείσασθαι, ἀντὶ, μεταπεισθῆναι.»

Μεταπειράομαι, ῶμαι (πειράω), Ἀποθ. Μέσ. μετὰ παθ. ἀόρ. Κατ' ἄλλον τρόπον δοκιμάζω, ἄλλην πεῖραν μεταχειρίζομαι παρὰ τὴν πρώτην, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 217.

Μεταπειστός, ὁ, ἡ· ἢ καὶ, μεταπειστός (μεταπείθω). Τοῦ ὁποίου τινὰς μετέβαλε τὸν σκοπόν, ὅ ἐστι, εἰς ἕνα ἄλλον τὸν κατέπεισε, διὰ λόγου πληροφορήσας ἄλλως καὶ ἀλλάξας τὴν γνώμην του. 2) τὸν ὁποῖον δύναται τινὰς νὰ μεταπείσῃ.

Μεταπειστός, ἡ, ὄν. Μεταποπεισμένος, καὶ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ μεταπείσῃ τινάς. ἐρ. ἀνωτέρω.

***Μεταπεμπτέος**, ία, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ μεταπέμπω. Ὁ πρέπων νὰ φερθῇ ἢ κληθῇ νὰ ἔλθῃ, Θουκ. 6, 25.

Μετάπεμπτος, ὁ, ἡ. Μεταπαλεσμένος, τὸν ὁποῖον δι' ἑτέρου τινὸς ἐκάλεσε καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἔφερε τινάς, ζητήσας νὰ παρρησιασθῇ, προσκαλεσμένος, κραγμένος, Ἡρόδ. 8, 67. ἔκτεν

Μεταπέμπω, (πέμπω). Μεταστέλλω, ὀπίσω, κατόπι, ἢ μετέπειτα τινὸς στέλλω καὶ, ἐξαποστέλλω, Εὐρίπ. Ἑκαβ. 504. «Πέμψαντος δ' γύναι μέταω. Μέσ. μεταπέμπομαι τινὰ, στέλλω τινὰ πρός τινα καὶ δι' αὐτοῦ καλῶ αὐτὸν ἵνα ἔλθῃ πρός με, ἤτοι νὰ τὸν φέρῃ εἰς ἐμέ, προ-

σκαλῶ νὰ παρρησιασθῇ, ὁ ἔστι μεταπαλοῦμαι, μετά τινα πέμπω, πρός τινα στέλλω, Ἰσαῖος. »Μετεπέμπετο τὴν ἀρχήν, ἔστελνε πρὸς τὴν ἐξουσίαν πρβ. Ἡροδ. 1, 41. 77. 108. 8, 101. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡς τόσον οἱ Ἀττ. χρῶνται τῷ μέσῳ καὶ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ἐνεργ. καὶ ἀνάπαλιν. Παθ. μεταπέμπομαι, διά τινος ἄλλου καλοῦμαι νὰ ὑπάγω που.

Μετάπεμψις, εως, ἡ. Τὸ μεταπέμπειν, ἡ μεταπέμπεσθαι· προσκάλεσις τινος δι' ἑτέρου, νὰ ἔλθῃ ἡ παρρησιασθῇ.

Μεταπερισπάω, ῶ (περισπάω). Τραβῶ ἀπό τινος τόπου εἰς ἕτερον τόπον.

Μεταπεσσεύω, Ἀττκ. μεταπεττεύω (πεσσεύω). Μεταβάλλω, μετατίθημι τὰ λιθάρια ἐν τῇ πεττείᾳ, βάλλω αὐτὰ ἄλλεως, ἢ ὀπίσω, ἀλλάζω τὸν τόπον αὐτῶν· καὶ ἐντεῦθεν μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, μετατρέπω, μεταβάλλω, Πλάτ. Μίν. καὶ Ἀριστοτ. α. 23.

Μεταπέταμαι, καὶ μεταπέτομαι (πέταμαι, ἀμλ.) Πετῶ ἀπό τινος τόπου ἄλλου· πετῶ πέραν, πετῶν φεύγω.

(Μεταπεύθομαι), Ὀθων. Ν, 415. Ὥχετο πευσόμενος ῥηματά σὴν κλέος, ὑπῆγε διὰ νὰ ἐξετάσῃ διὰ τὴν εἴδησιν περὶ σοῦ· ἔνθα ἡ μετά, δὲν ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα, ἀλλ' εἶναι καθ' αὐτό πρόθεσις· ἴδε μετά, Γ. 2. (Ἄλλα παραδείγματα τοῦ μεταπεύθομαι εὑρήσεται).

Μεταπήγνυμι, καὶ μεταπηγνύω, Μ. πήξω (πήγνυμι, ἀμλ.) Μπήγω, στήνω μεταφέρων εἰς ἄλλον τόπον. Μέσ. »Μεταπήγνυμαι τὴν καλιάν, ψυχαίνω τὴν ψολιάν μου ἐπάνω εἰς ἄλλο δένδρον, Δίων Χρυσ.

Μεταπηδάω, ῶ (πηδάω). Ἀλλέως πηδῶ· μετέπειτα πηδῶ· ἀφ' ἑνός μέρους πηδῶ εἰς ἄλλο, ὅθεν

Μεταπήδησις, εως, ἡ. Ἡ ἀφ' ἑνός μέρους εἰς ἄλλο πήδησις· τὸ μετά ταῦτα, ἢ ἔπειτα πήδημα, μεταπήδημα.

Μεταπίνω, Μ. πίομαι (πίνω, ἀμλ.) Μετέπειτα, κατόπι πίνω, Ἱπποκρ. ὅθεν Ῥηματ. ἐπίθ. Μεταποτέον, πρέπει νὰ πίῃ τινάς ἔπειτα. (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε πίνω.)

Μεταπιπράσκω, (πιπράσκω, ἀμλ.). Μετέπειτα, ἢ ἔπειτα πάλιν πωλῶ, μεταπωλῶ· ἀγοράζω τι ἀπό τινα καὶ τό πωλῶ εἰς ἄλλον, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1200. (υ υ – –)

Μεταπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀμλ.). Ἀλλέως ἢ ἀνάποδα πίπτω· ἀπό ἓν πίπτω εἰς ἄλλο, πάλιν πίπτω· ἐπάνω εἰς ἓν ἄλλο μέρος πίπτω Μεταβάλλομαι, ἀπό ἓν εἶδος εἰς ἄλλο καταντῶ. »Μεταπίπτειν τὸ εἶδος, μεταβάλλω τὸ εἶδός μου, τὴν μορφήν μου, Ἡρόδ. 6, 61. »Μεταπίπτοντες λόγοις, παρ' Ἀρριαν. Ἐπικτ. καλεῖται εἶδος συλλογισμοῦ, τὸ ὁποῖον ἐν γ. 2. »Μεταπτώσεις λέγονται· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐξίστασθαι τοῦ γένους, ἢ πίπτω εἰς ἄλλο μέρος, παραβάτης γίνομαι, ἢ ἀλλάζω, μεταβάλλω αἰφνιδίως τὴν γνώμην μου, ἀλλέως στοχάζομαι, Ἀππιαν. 2) = ἐπίπτω, χάνω. π. χ. ὀστῆς ἐλπίδος, excidere spe. 3) »Ὀστράκου μεταπεσόντος, ἐπειδή τὸ ὄστρακον ἔπεσεν ἀλλέως, παροιμία ἐπί ταχείας καὶ κατά συμβεβηκός, ὡς φαίνεται, γινομένης μεταβολῆς τῆς ἀποφάσεως· ἡ ἔκφρασις προέρχεται ἐκ τῆς παιδιᾶς ὀστρακίνδα, Heind. Πλάτ. Φαίδ. σ. 241. Β. (υ υ – –)

Μετάπλασις, ἡ (μεταπλάττω). Μετασχηματίσεις, μεταμόρφωσις.

*Μεταπλασμός, ὁ, = μετάπλασις. 2) παρά Γραμματ. ἡ κλίσις πλαγίας πτώσεως ὀνόματός τινος κατά τιν' ἄλλην ἀχρηστον ὀνομαστικήν, ὡς ἡ δοτ. δένδρεσι (δένδροισι) τοῦ δένδρου ἐκ τῆς ἀχρήστου ὀνομαστ. δένδρος, εος, τό· καθόλου, παραγωγή τῶν τύπων κατά τε τάς κλίσεις καὶ συζυγίας ἀπο πρωτοτύπου τινος ἄλλου ἀχρήστου.

Μεταπλάσσω, καὶ Ἀττκ. μεταπλάττω, Μέλ. άσω (πλάσσω). Μετασχηματίζω, ἀλλέως πλάττω, μεταμορφόω, μεταβάλλω.

Μεταπλόμενοι, οἱ (πέλομαι). Οἱ ἀλλέως γινόμενοι, μεταπλασθέντες, μεταμορφωθέντες. ἐξαιρτ. οἱ ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεότητας μεταβληθέντες, οἱ ἀποθεωθέντες, Ἡσύχ.

Μεταπλώω, ῶ ποιητ. ἀντί μεταπλέω. Ἀλλάζω τὸν δρόμον μου κατά θάλασσαν, ἀλλέως θαλασσοπορῶ, μεταβάλλω πλοῦν, ταξείδιον, Ὀππ. Ἁλ. 3, 427.

Μεταπνέω, Μ. πνεύσω (πνέω, ἀμλ.). Πέρνω πάλιν πνοήν, ἀναπαυμόν, ἀναπνέω πάλιν, ἔρχομαι πάλιν εἰς ἀναπνοήν· ἀναλαμβάνω ἀπό τι, γενικ., Ὀππ. 5, 314. ὅθεν

*Μεταπνοή, ἡ. Πρᾶξις ἢ καιρός τοῦ ἀναπνέειν· ἀνάπαυσις.

Μεταποιέω, ῶ. Μέλ. ήσω (ποιέω). Ἀλλέως ποιῶ, δουλεύω τι, μεταβάλλω, ἐπιδιασκευάζω, ξαναφκιάνω· μεταβάλλω. Μέσως, μεταποιέομαι, οῦμαι, μετά γενικ., ὡς καὶ τό, μεταλαμβάνω, μεταλαγχάνω, καὶ μετέχω, συνυπακουομ. Μέρος, ποιῶ τι ἰδιόν μου, οἰκειοποιοῦμαί τι, τό ἐξουσιάζω· καθόλου, οἰκειοποιοῦμαι (προτεινόμενον), ἀντιποιοῦμαι, καὶ κέκτημαι, ἔχω, Πλάτ. Πολιτ. καὶ Ἡρόδοτ. Β'. 178.

Μεταποίησις, εως, ἡ. Ἐπιδιασκευάσεις, ξαναφκιάσιμον, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ποίησις καὶ ἐργασία τινός (Umarbeitung, Γερμ.)· ἀνανέωσις· καλλιτέρευσις, διόρθωσις· μεταβολή.

Μεταποιητής, οῦ, ὁ. Ὅστις μεταποιεῖ, ἀμφ. ὅθεν

Μεταποιητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, κλίσιν ἔχων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς μεταποίησιν.

Μεταποίνιος, ὁ, ἡ. Μετέπειτα ἐκδικούμενος, τιμωρῶν, Σουίδ.

Μεταποιπνύω, (ποιπνύω), ποιητ. Εἶμαι τριγύρω, ὀπίσω τινός καὶ τόν ὑπηρετῶ, αἰτ. προσώπ. Ἀπολλών. Ἀργον. δ'. 1113. »Συνήϊξαν ἀμφίπολοι δέσποιναν ἑήν μεταποιπνύουσαιν, ἀντί συνήϊξαν μεθ' ἑήν δέσποιναν ποιπνύουσαι, συνήχθησαν καὶ ἦλθον πρός τήν κυρίαν των διά νά τήν βοηθήσουν καὶ νά τήν δουλεύσουν, ὡς, ἀμφιπολέω.

Μεταπομπή, ἡ (μεταπέμπω). Ταὐτόν τῷ, Μετάπεμψις.

Μεταπόντιος, (πόντος). Ταὐτόν τῷ, Διαπόντιος, Ἡσύχ.

Μεταπορεύθην, Ἐπίρ. ταὐτόν τῷ, Μετελθών, Ἡσύχ. πρβ. μεταφρόμαθην. ἐκ τοῦ

Μεταπορεύομαι, (πορεύομαι). Ἀποθ. μετά μέσ. μέλλ. καὶ παθ. αορ. Μετέπειτα, ὕστερον, κατόπι πορεύομαι, ὑπάγω. ὅθεν, καταδιώκω, κατατρέχω, κυνηγῶ, Πολύβ. καὶ ζητῶ ν' ἀποκτήσω τί, π. χ. ἀρχήν τινα, Διονύσ. Ἁλικ. ἐ. 58. ἢ ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ, ὡς τό μετέρχομαι· ἢ, ὑπάγω ἀπό ἓν εἰς ἄλλο μέρος, Πλατ. Νομ. 10. σ. 904.

Μεταποροποιέω, ῶ· καὶ μεταποροποιία, ἡ ἴδε μετασυγκρίνω, καὶ μετασύγκρισις.

*Μεταποτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ μεταπίνω. Τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ μεταπίῃ τις.

Μετάπρασις, ἡ (μεταπιπράσκω). Μεταπώλησις, ἡ ἀφ' ἑνός εἰς ἕτερον συχνάκις γινομένη πρᾶξις, τό πωλεῖν λιανικῶς τί, μάλιστα τροφάς, Στράβ. ε. σελ. 369. ὅθεν

Μεταπράτης, ου, ὁ. Ὁ πωλῶν λιανικῶς, καὶ ταὐτόν τῷ, παλιμπράτης, μεταπωλητής, Γλωσσ. τό θηλ. Μεταπράτρια, ἡ· (υ υ – –)

Μεταπρεπής, ές, ὁ, ἡ. Διαπρέπων, διαφέρων κατά τούς ἄλλους, ταὐτόν τῷ. ἐκπρεπής, Ἰλ. Σ, 370. »Μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν, ὅστις ἔκαμεν ἐπίδειξιν μεταξύ τῶν Θεῶν· ἐκ τοῦ

Μεταπρεπω, (πρέπω). Διαπρέπω, διαλάμπω, ὑπερβαίνω, ὑπερλάμπω, ἐπιδεικνύω ἐμαυτόν, ὑπερέχω· διαφέρω, εἶμαι ἐκπρεπής, ἐξοχος τῶν ἄλλων, μετά δοτ. πληθ. π. χ. »Ἥρωέσσιν, ἱππεῦσιν, Μυρμιδόνεσσι, Τρώεσσιν, μεταξύ τῶν ἡρώων. ἱππεύων, κ. τ. λ, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδῳ, ἐξαιρτ. ἐν Ἰλ. μετά δοτικῆς δοτ. Ἰλ. Π, 835. Ἔγχεϊ Τρώεσσι μεταπρέπων, εἶμαι μεταξύ τῶν Τρώων περίφημος, ὀνομαστός κατά τήν λόγχην· πρβλ. Ἡσ. 377. οὐμὴν ἀλλά καὶ μετ' ἀπαρμφ. »Μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν, ἔγχει μάρναθαι, Ἰλ. Π, 194.

*Μεταπτάμενος, μετοχ. ἀόρ. τοῦ, μεταπέταμαι.

Μεταπτοιέω, (πτοιέω). Ἐκφοβίζω, φοβίζω τινά καὶ τόν κάμνω νά φύγῃ. 2) Ἀμβτ. ὑπό φόβου καταφεύγω ἀπό τόπου εἰς ἄλλον τόπον, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 543. κεῖται »Μεταπτοιοῦσαιν ἀντί »Μεταπτώσσουσαιν, παρκιτοῦσαν τόπον τινα ἀπό φόβον καὶ φεύγειν εἰς ἄλλον, ἀμφ.

Μετάπτωσις, εως, ἡ (μεταπίπτω). Τὸ μεταπίπτειν, πίπτειν ἀλλέως, ἀνάποδα· μεταβολή, ἐπανάστασις· ἐξαιρτ. ἡ μεταβολή, ἀλλαγή τοῦ τόπου. 2) Ἀλλοίωσις, ἀκαταστασία, εὐμεταβλησία, Γαλην· ὅθεν

Μεταπτωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων καὶ ἰδίωμα εἰς μετάπτωσιν, μεταβαλλόμενος. 2) Μεταβλητός, ἀκατάστατος· κατά ταύτην τήν σημασίαν κεῖται παρ' Ἀντωνῖν. ἐ. καὶ »Μετάπτωτος«, ὅπερ παρά Πλουτάρχ. σημαίνει τό, μεταβλητός, ὁ ἑαυτόν μεταβάλλων, ἀλλοιούμενος. »Μεταπτώτων ἑλόμενος αὐτόνε, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. β'. 22.

*Μεταπτωτος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. μεταπτωτος, μεταπτωτικός.

Μεταπύργιον, τό (πύργος). Ταὐτόν τῷ, μεσοπύργιον, Θουκυδ. 2, 22.

Μεταπωλέω, ῶ (πωλέω). Ταὐτόν τῷ, Μεταπιπράσκω· ὅθεν

Μεταπωλητής, οῦ, ὁ. Ταὐτόν τῷ, Μεταπράτης. (ματραπάζης, Τουρκ.)

Μεταρδεύω (ἀρδεύω). Ἀπό τινος πηγῆς μεταφέρω τό ὕδωρ εἰς ἄλλο μέρος καὶ ποτίζω, παροχετεύω· καὶ μεταφ. »Ταῦτα ὥσπερ ἐκ πηγῆς τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν εἰς τούς ἰδίους διαλόγους μετήρδευσεν, Ἡράκλ. Ἀλληγορ. 18.

Μεταριθμός, ὁ, ἡ (ἀριθμός). Ἀνήκων μεταξύ τοῦ ἀριθμοῦ ἢ τῶν ἠριθμημένων, ὅστις συναριθμεῖται, λογαριάζεται μεταξύ τῶν ἄλλων, καθόλου, μετά δοτικ., »θαυμάτοισιν, Ὕμν. Ὁμ. 25, 6. καὶ Ἀπολλών. Ἀργ. α. 205.

Μεταῤῥέω, Μ. ῥεύσομαι (ῥέω, ἀμλ.). Ἀλλέως, ἀλλαχοῦ, ἐπί τό πρόσω, πρός τά μέσα, ἢ πρός τά ὀπίσω ῥέω· πάλιν ῥέω.

*Μεταῤῥιζόω, (ῥιζόω). Ῥιζόνω ἄλλοθι, ξεῤῥιζόνω, Νόνν. Διον. 32, 143.

Μεταῤῥιπίζω, (ῥιπίζω) = μεταῤῥίπτω, πολλ' ἀμφ. ὁ Ἀρριαν. Ἐπ. α. δ'. 19. συνάπτει ταῦτο παθητικῶς μετά τοῦ, μεταπίπτειν, ἀφ' ἑνός μέρους εἰς τό ἄλλο πίπτω, ῥιπίζω, βυθίζομαι, ὅπου ἄλλοι, Μεταῤῥυθμίζεσθαι, γράφουσι.

Μεταῤῥιπτέω, (ῥίπτω) καὶ, Μεταῤῥίπτω, Μλ. ψω (ῥίπτω, ἀμλ.). ἀλλέως, ἢ ἀνάποδα ῥίπτω, ἢ εἰς ἄλλο μέρος ῥίπτω, μεταβάλλω, Πλουτ. Ἠθ. 6, σ. 394. (υ – υ –)

Μεταῤῥοία, ἡ (μεταῤῥέω). Τὸ ἀπό τινος μέρους ἀλλοῦ ποῦ ῥέει τρέχειν, ἢ εἰς τό ὀπίσω ῥοή· ὅθεν ἡ ἐπί τά πρόσω ῥοή καὶ πάλιν ἡ εἰς τά ὀπίσω ῥοή τοῦ ὕδατος, παλίῤῥοια, ὡς ἀνάῤῥοια.

Μεταῤῥυθμέω, ταὐτόν τῷ, Μεταῤῥυθμίζω, ἀμφ.

Μεταῤῥυθμίζω, (ῥυθμίζω). Ἀφ' ἑνός ῥυθ-

μοῦ εἰς ἄλλον μεταφέρω· μετασχηματίζω. μεταβάλλω, καλλιτερεύω, διορθόω. Ἡρόδ. 5, 38· ὅθεν

Μεταρρύθμισις, ἡ. Μετασχηματισις, μεταβολὴ ἐπὶ τὸ κρείττον, καλλιτέρευσις, διόρθωσις· μεταβολὴ τοῦ ῥυθμοῦ.

Μεταρρυθμόω, ταὐτὸν τῷ, Μεταρρυθμίζω, Ἠσύχ. ἐν Λ. Μεταρρυθμωμένα.

Μεταρρυίσκομαι, (ῥυίσκομαι). Ταὐτὸν τῷ Μεταῤῥέω, Νικήτ. Ἱστορ. σελ. 150.

* Μεταῤῥυσις, ἡ (μεταῤῥέω) = μεταῤῥοια.

Μεταρσία, ἡ, = μέταρσις, ἀμφ. Διόδωρ. Σικ. γ'. 51. «Μεταρσίας καὶ κινήσεις,» ἀντὶ τοῦ, Μεταρσεως· ὡς τὸ, Νεοχμὴν, ἀντὶ, Νεόχμωσις, ἂν δὲ πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ «Μεταρσίας κινήσεως.»

Μεταρσιολεσχέω, ῶ. Φλυαρῶ περὶ ὑψηλῶν δεινῶν, σπουδαίων πραγμάτων, πρβλ. μετεωρολεσχέω, καταφρονητικῶς, ἀντὶ τοῦ, Μετεωρολογέω· ἐκ τοῦ

Μεταρσιολέσχης, ου, ὁ (μετάρσιος, λέσχη). Ὁ περὶ ὑψηλῶν φλυαρῶν· ταὐτὸν τῷ, μετεωρολέσχης· καταφρονητικῶς μέντοι ἀντὶ τοῦ μετεωρολογος· ὅθεν

Μεταρσιολεσχία, ἡ. Περὶ ὑψηλῶν φλυαρία, καταφρονητικῶς ἀντὶ τοῦ, μετεωρολογία, Πλούταρχ. εἰς Περικλ, 5.

Μεταρσιολογία, ἡ, Μεταρσιολογικός, ή, όν, Μεταρσιολόγος, ὁ, ἡ· καὶ, Μεταρσιολογέω, ταὐτὸν τῷ, Μετεωρολογέω, Μετεωρολογικός, καὶ Μετεωρολογία· ἐκ τοῦ λέγω, καὶ μετάρσιος, Θεοφρ.

Μετάρσιος, ὁ, ἡ· καὶ Μετάρτιος, ία, ιον. (μέτρσις, μεταίρω) ὑψηλός, ὑψωμένος, ὁ εἰς τὸν ἀέρα, ἢ καὶ εἰς τὸ πέλαγος ὤν, ταὐτὸν τῷ, Μετέωρος, Ἡρόδ. 7, 188. ἐξαιρτ. Μεταρτία, τά· ὁ ἀήρ, ὁ οὐρανὸς, τὰ φαινόμενα καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς συμβαίνοντα. Κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Πλάτ. εἰς Σίσυφον «Μετέωρα μεταρτίων διαφέρει, ᾗ τὰ μὲν μετέωρα ἐν οὐρανῷ καὶ αἰθέρι ἐστίν, ὡς ἥλιος καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ οὐρανὸς καὶ αἰθήρ. Μετάρτια δὲ, τὰ μεταξὺ τοῦ αἰθέρος καὶ γῆς ἐν ἀέρι συνιστάμενα, ὡς ἄνεμοι, νεφέλαι, ἔμβροι, ἀστραπαὶ, βρονταὶ, κομῆται, δοκίδες, πώγωνες, λαμπάδες, ἰρίδες, ἅλωνες, διάττοντες, ῥυμοὶ, ῥάκες, καὶ τὰ τοιαῦτα.» ὅθεν β) Ἐρεμάμενος εἰς τὸν ἀέρα, αἰθέριος· σαλεύων· ἄστατος. γ) Τροπικ. ἀνεμώδης, κενὸς, ἄδειος, μάταιος· καὶ δ) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος· ὅθεν

Μεταρσιόω, ῶ. Ταὐτὸν τῷ, Μετεωρίζω, Ἡρόδοτ. 8, 65.

Μέταρσις, εως, ἡ (μεταίρω). Ἡ ὕψωσις. 2) Συνήθ. τὸ σηκόνειν τι καὶ πέρνειν ἢ φέρειν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, μετατόπισις. 3) Μετάθεσις, μεταφύτευσις, μετὰ τῆς εἰς· καθόλου, μεταβολή.

Μετασεύομαι, Ἐπκ. μεταστεύομαι (σεύω, ἀμλ.). Κινοῦμαι κατόπιν τινὸς ἀκολουθῶν, πλησίον τινός, μετά τινος ἢ σύν τινι ὑπάγω, ὅθεν, συντροφεύω τινὰ, Ἰλιάδ. Ζ, 296. ὑπάγω πρός τινα, ἢ σπεύδω πρὸς αὐτὸν, ἢ ὁρμῶ πρός τινα, Ἰλ. Φ, 423. μετὰ αἰτ. «Ποιμένα λαῶν (Ἰλ. Ψ, 389.)» ἔδραμε πρὸς τὸν ποιμένα τῶν λαῶν· (μετὰ τὴν αὔξησιν διπλασιάζεται συνήθ. τὸ σ ἐν ταύτῃ τῇ λέξει, ὅθεν ἐν τῇ Ἰλ. μετεσσεύοντο καὶ γ'. πρόσωπ. ἀόρ. συγκοπ. μετέσσυτο.)

Μετασκαίρω, (σκαίρω). Μεταξύ, παρά τινι, ἐν τινι, ἐπὶ τὰ πρόσω, ἢ ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο πηδῶ, μεταπηδῶ, Ἄρατ. Φαινομ. 280.

Μετασκευάζω, Μελ. άσω (σκευάζω). Φέρω τι εἰς ἄλλην σκευὴν, μορφὴν, ἢ ἱματισμὸν, ἀλλέως ἑτοιμάζω, ἐνδύω, ἢ διατάττω· καθόλου, μεταβάλλω. Μέσ. Μετασκευάζομαι, ἐνδύομαι ἀλλέως, ἢ ἐνδύομαι ἀλλοιότικα φορέματα διὰ νὰ μὴ γνωρισθῶ· συνήθως, σηκόνω, φορτόνω τὰ πράγματά μου ἀφ' ἑνὸς τόπου καὶ μεταφέρω αὐτὰ εἰς ἄλλον, ἢ μεταφέρω τι εἰς ἄλλο μέρος, μεταφυτεύω, μετὰ αἰτιατ. «Μετασκευασάμενος τὸν οἶκον ὅλον» (Διονύσ. Ἁλικ. δ'. 6.) ἐσηκώθη μὲ ὅλον τὸ ἀσπήτιόν του καὶ ἀνεχώρησε. «Μετασκευασάμενος τὰ αὐτοῦ παρὰ τόνῳ,» Ξενοφ. Ἐφέσ. ε. 13. «Οἰκετικαῖς ἐσθῆσεσι μετασκευασάμενος,» Πολύαιν. ς'. 49. ὅθεν

Μετασκευαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς μετασκευὴν· διασκευαστής· ἐξεργαστής.

Μετασκευή, ἡ. Μεταβολὴ, μετασχηματισις, τροπὴ σκευῆς τινος εἰς ἄλλην, ἀλλοίωσις, ἢ διόρθωσις, μεταῤῥύθμισις.

* Μετασκευωρέομαι, (σκευωρέομαι). Ἀποθ. Μέσον. μεταβάλλω, κάμνω ποίησιν ἀλλέως.

Μετασκηνόω, ῶ (σκηνόω). Ἀπό τινος σκηνῆς, ἢ κατοικίας ἀναχωρῶ, καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλην, ἢ μεταφέρω τὰς σκηνὰς ἀφ' ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον, μετοικῶ, ἀναχωρῶ, Διόδ. Σικελ.

Μετασοβέω, (σοβέω) = μεταδιώκω, Σουίδ.

Μετασπάω, ῶ· Μ. άσω (σπάω). Σύρω ἀλλοῦ που· ἐκβάλλω, ἐριζόνω, ἀποσπάω τι καὶ μεταφέρω αὐτὸ ἀλλαχοῦ, μεταστρέφω, μεταγυρίζω τινὸς τὴν γνώμην, Σοφκλ. Οἰδ. Κολ. 808.

Μετασπών, μετοχ. Ἀόρ. ἐνεργ. τοῦ μεθέπω, Ἰλ. Ρ, 190. Ὀδ. Ξ, 33. καὶ μετασπόμενος, μετοχ. ἀόρ. μέσ. τοῦ μεθέπω· Ἰλ. Ν, 567. Ἀπιόντα μετασπόμενος, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ἔπεσε κατόπιν του καὶ τὸν ἔφθασε.

Μέτασσαι, αἱ (μέσος, μετά). Ὀδ. Ι, 221. αἱ μέσσαι, αἱ μεσήλικες ἀμνάδες, ἤγουν τὰ ἀρνία ἢ πρόβατα, τὰ ὁποῖα εἶναι γεννημένα μεταξὺ τῶν προγένων (πρώιμα γεννηθέντων) καὶ τῶν ἐρτῶν (τῶν ὀψιγένων), διότι τρὶς γεννῶσι τὸν χρόνον τὰ πρόβατα, ἄρα = μέσσαι, οὐχὶ ἐὰ ὡς τό, ἔπισσαι, τὰ μετέπειτα γεννημένα. Τὸν ἴδιον τρόπον ἐσχηματίσθη τὸ, περισσός ἐκ τοῦ, περί.

Μετασσεύομαι, Ἐπκ. ἀντὶ Μετασεύομαι.

Μετάστασις, εως, ἡ (μεθίστημι, καὶ, μεθίσταμαι). Τὸ νὰ βάλλῃ τις τί ἀλλέως, τὸ νὰ μετατοπίζῃ, σηκόνῃ τις τί ἀπὸ ἓν μέρος καὶ βάλλῃ ἀλλοῦ, τὸ νὰ στέλλῃ τις τινὰ εἰς τι μέρος, τὸ νὰ ἐξορίζῃ, τὸ νὰ κάμνῃ τις τινὰ ν' ἀναχωρῇ· καὶ ἐπὶ καταστάσεων, μεταλλαγὴ, ἀλλοίωσις τῆς στάσεως· μετατροπὴ, μεταστροφὴ, ἀπομάκρυνσις, π. χ. «Μετάστασις τῶν διακόνων» ἀπομάκρυνσις, τῶν δούλων. Ἐξορία· ἀποδίωξις· πᾶσα μεταβολὴ, ἀλλαγὴ, ἐξαιρτ. ἀλλαγὴ κατοικίας, ἢ τοῦ συστήματος μιᾶς πολιτείας, καινοτομία πραγμάτων· κατ' ἐξοχὴν οὕτως ὠνομάζετο ἐν Ἀθήναις ἡ διὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου διενεργηθεῖσα 411 ἔτη πρὶν χριστοῦ, μετὰ τὴν ἐμπροσθεν τῶν Συρακουσῶν ἧτταν, μεταβολὴ τῆς ἀρχαίας δημοκρατίας εἰς ἀριστοκρατίαν. 2) Οὐδετ. ἡ ἀναχώρησις, ἀποχώρησις, ψυχὴ ἀπό τινος μέρους ἐξαιρτ. ἢ ἀναχώρησις τοῦ χοροῦ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, ἴδε πάροδος· καὶ ἐπὶ νόσου, ὅταν χάνηται ἀπὸ ἓν μέρος τοῦ σώματος καὶ φαίνεται εἰς ἄλλο· τό, οἰχεσθαι, γίνεσθαι ἀφανές. 3) Ἀποσκίρτησις, λειποταξία. 4) Ὁ θάνατος· ὅθεν

Μεταστατικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἔχων κλίσιν, ἢ ἐπιτήδειος εἰς μετάστασιν.

Μεταστείχω, (στείχω). Ὑπάγω ἀλλοῦ που, ἀλλάζω τὸν τόπον, Ἀπο. Ρ, 2) Τρέχω, ὑπάγω κατόπι διὰ νὰ εὕρω, φέρω, ἢ κράξω τινὰ, μετὰ αἰτιατ. Εὐριπ. Ἑκ 509. «Ἥκω μεταστείχων σεῦ, ἔρχομαι νὰ σὲ φωνάξω διὰ νὰ ἐπιστρέψῃς.

Μεταστέλλομαι, (στέλλω). Ταὐτὸν τῷ, Μεταπέμπομαι· στέλλω τινὰ κατόπι τινὸς διὰ νὰ τὸν κράξῃ, ἢ νὰ τὸν φέρῃ, στέλλω νὰ λαλήσω τινὰ καὶ τὸν φέρω πρόσω, μετὰ αἰτ.

Μεταστένω, (στένω). Μετέπειτα μεταμελοῦμαι καὶ στενάζω τι, δακρύω, ταλαιπίζω, εἰς ἐν Ὀδυσ. Δ, 261. «Ἄτην δὲ μετέστεινον (ὁ Ἡσίοδ. ἀντὶ τούτου μετεχειρίσθη τό, Μεταστοναχίζω) καὶ παρ' Αἰσχύλ Εὐμεν. 60. «Μεταστένειν πόνοις· ἐν χρήσει καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν, ὡς παρ' Εὐρπ. Μηδ. 997. «Μεταστένομαι σὸν ἄλγος,» ἔνθα ἐκφράζει τὴν τοῦ ἄλγους μετάβασιν ἀπὸ τοῦ Ἰάσονος ἐπὶ τὴν Μήδειαν.

* Μεταστεφανόω, (στεφανόω). Στεφανόνω κατ' ἄλλον τρόπον.

Μεταστήθιος, ὁ, ἡ (στῆθος). Ὁ μεταξὺ τοῦ στήθους, ἢ τοῦ ὑποκάτω τοῦ ἀντίχειρος μυστερογγύλου μυὸς ἐν τῷ μέσῳ τῆς παλάμης ὤν, εὑρισκόμενος.

Μεταστοιχεῖ, Ἐπίῤ. = μεταστοιχεῖ· ἐπὶ στοῖχον καὶ τάξιν τινα, εἰς μίαν μόνην γραμμὴν, ἐφεξῆς εἰς τὴν ἀράδα, Ἰλιάδ. Ψ, 358. Στὰν δὲ μεταστοιχεῖ.»

Μεταστοιχειόω, ῶ (στοιχεῖον). Εἰς ἄλλο στοιχεῖον, συστατικὸν μόριον μεταβάλλω, μεταμορφόνω, μεταπλάττω, μεταποιῶ ἐν ᾧ τὰ συστατικὰ μέρη σώματος τινὸς ἀναλύω καὶ ἑνόνω ἑκείνου· ὅθεν

Μεταστοιχείωσις, ἡ. Ἡ μεταμόρφωσις, μετάπλασις διὰ τῆς ἀναλύσεως τῶν συστατικῶν μορίων καὶ νέας ἑνώσεως αὐτῶν, ἢ εἰς ἕτερον στοιχεῖον μεταποίησις.

* Μεταστοιχί, ἐπίῤῥ. (στοῖχος). Εἰς μίαν μόνην σειρὰν, γραμμὴν = μεταστοιχεῖ.

Μεταστοιχίζω, ταὐτὸν τό, Μεταστοιχειόω, ἀμφ.

Μεταστοναχίζω, (στοναχίζω). Μετέπειτα ἀναστενάζω, ἢ παραπονοῦμαι, Ἡσ. Ἀσπ. 92.

Μεταστρατοπεδεύω, (στρατοπεδεύω). Σηκόνω τὸ στρατόπεδον ἀφ' ἑνὸς μέρους καὶ τὸ φέρω εἰς ἄλλο, μεταβάλλω τὸ στρατόπεδον, φέρω τὸν στρατὸν εἰς ἄλλο στρατόπεδον. Μέσως, Μεταστρατοπεδεύομαι, ἀφ' ἑνὸς στρατοπέδου ἀναχωρῶ καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλο Πλούταρχ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀμεταβ. ἐννοίας ἐν χρήσει καὶ τὸ ἐνεργ. μεταστρατοπεδεύω.

Μεταστραπτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τό, μεταστρέφειν· ἐκ τοῦ

Μεταστρέφω, Μελ. ψω (στρέφω). Ἀλλέως ἢ ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους στρέφω, ἀναποδογυρίζω· ἢ σηκόνω τι ἀπὸ ἓν μέρος καὶ τὸ γυρίζω ἀλλοῦ που, Ἰλ. Ο, 52. «Ἥτορ ἐκ χόλου,» Ἰλ. Κ, 107. β) μετὰ τῆς προστηματικῆς τιμωρητικῆς ἐκδικήσεως, Ὀδ. Β, 67. πρβλ. μετάτροπος. γ) καθόλου, μεταβάλλω, μεταμορφόνω, μεταποιῶ. Μέσ. καὶ παθ. γυρίζω ἐν τῷ ἀγῶνι, ἤτοι τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ἐχθρὸν, Ἰλ. Λ, 595, Ο, 591. ἢ τὰ νῶτα πρὸς αὐτὸν, Ἰλ. Θ. 258. Λ, 447. ἐν Ἰλ. ἐν χρήσει ἐκ τοῦ παθητικοῦ μόνον ὁ μετοχ. Ἀόρ. μεταστρεψάμενος. 3) ἀμτβ. γυρίζω ἀλλέως, ἤτοι ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, παραβλέπω, Ἰλ. Ο, 203. μεταβάλλω, τὴν γνώμην μου, τὸ φρόνημά μου κ. τ. τ. Ἀριστοτ. Βατρ 538. β) ὡς τό, ἐπιστρέφομαι, ἤγουν φροντίζω, λόγου ποιοῦμαι τινὸς, κυττάζω τί, καὶ κατ' αὐτὸ φέρομαι, πράττω, μετὰ γενικ. Εὐρπ. Ἱππολ. 1238. γ) στρέφω ἐμαυτόν πρός τι, γυρίζω καὶ βλέπω εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ πρός τινα, Ὁμηρ. Εὐριπ. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. β'. «Μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχίτας, ἔφη·» ὅθεν

Μεταστροφή, ἡ. Τὸ μεταστρέφειν, Ἡ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους στροφὴ, ἀναποδογύρισμα, μεταβολὴ.

Μεταστρωφάω, Μλ. ήσω (στρωφάω), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Μεταστρέφω.

Μεταστύλιον, τό (στύλος). Τὸ ἔχον πολλοὺς στύλους κατὰ σειρὰν οἰκοδόμημα, Γαλλερία, Gallerie. Δίων Κάσ. ξη'. 25. γράφεται καὶ, μεταστήλιον.

Μετασυγκρίνω, (συγκρίνω). Διορθόνω τὴν ἐσωτερικὴν κρᾶσιν καὶ ποιότητα τοῦ σώματος διὰ τῶν μετασυγκριτικῶν λεγομένων φαρμάκων, ἀνοίγων δὶ αὐτῶν τοὺς πόρους καὶ ἐξαιρῶν δὶ αὐτῶν τοὺς διεφθαρμένους χυμοὺς, τεχνικὸς ὅρος καὶ ἔκφρασις τῶν Μεθοδικῶν ἰατρῶν, Ὅρα Γαληνὸν Βιβλ. ε. περὶ ἁπλῶν φαρμάκων δυνάμεως. καὶ β'. κατὰ τόπους· ὁ Ἡάλιος Αὐρήλ, καλεῖ ταύτην τὴν »Μετασύγκρισιν, Recorporationem, καὶ novationem corporis· ὁ δὲ Κέλσος β'. 17. Ubi summam cutem relaxari evacuique corruptum humorem et abitum corporis mutari expedit. Αὕτη ἡ διὰ τῶν πόρων ἔκχυσις τῶν χυμῶν λέγεται ἔτι καὶ, Μεταποροποιεῖν, καὶ, Μεταποροποιία· ὅθεν

Μετασύγκρισις, ἡ. Ἡ διόρθωσις τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ σώματος διὰ τῆς ἐκκενώσεως τῶν διεφθαρμένων χυμῶν διὰ τῶν πόρων, ἄλλως, μεταποροποιία. Ζήτ. ἐν τῷ, Μετασυγκρίνω.

Μετασυγκριτικός, Ἀνήκων εἰς μετασύγκρισιν. Θεραπεία Μετασυγκριτική, = ἡ μετασύγκρισις αὐτή. »Τὰ μετασυγκριτικά», τὰ ἰατρικὰ διὰ τὴν μετασύγκρισιν. Ζήτ. Μετασυγκρίνω.

Μετασυμβάλλομαι, Ἀποδοτ. Μέσ. (συμβάλλω, ἀνομλ.) συμβοηθῶ, συνεισφέρω, συνεργῶ εἴς τι. Ἱππικρ.

Μετασυντίθημι, (συντίθημι). Μετατίθημι, μετάθεσιν ποιῶ καὶ ἑτέροντι ἐν τῇ συνθέσει τάσσω καὶ διορίζω, συνθέτω, συντάσσω κατ' ἄλλον τρόπον, ἐκ νέου, Δημητρ. Φαλ. 294.

Μετασυρω, (σύρω). Ἀλλοῦ που σύρω, σβαρνίζω, εἰς ἄλλον τόπον μεταφέρω τι, Βύστοθ.

*Μετασφαιρίζω, (σφαιρίζω). Ῥίπτω τὴν σφαῖραν (τὸ τόπι) ἀλλοῦπου, ξαναρρίπτω τὸ τόπι· ὅθεν

*Μετασφαιρισμός, ὁ. Τὸ ῥίπτειν τὴν σφαῖραν εἰς ἄλλο μέρος, Ἀιτυλ. Ὀριβασ. σ. 123. Matthaei.

*Μετάσχεσις, εως, ἡ (μετέχω) = μέθεξις, κοινωνία, Πλάτ. Φαίδ. σ. 101. Γ.

Μετασχηματίζω, Μλ. ίσω (σχηματίζω). Μεταβάλλω, ἀλλάζω τὸ σχῆμα, ταὐτὸν τῷ, μεταμορφόω, καὶ μεταπλάττω· ὅθεν

Μετασχηματίσις, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, μεταμόρφωσις, καὶ μετάπλασις, μεταβολή.

Μετασχηματισμός, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, μεταμετασχηματισις.

Μεταττάσσω, καὶ, Ἀττικ. Μεταττάττω, Μελ. άξω. (τάσσω) ἀλλέως τάσσω, βάλλω, ἀλλάζω τάξιν, ἡ διαταγὴν, μεταβάλλω, μεταμετατίθημι· ἀλλέως διατάττω. Μέσως, μεταβαίνω ἀπὸ μιᾶς φατρίας εἰς τὸ μέρος ἄλλης, Θουκυδ. α'. 95. »Μεταταξάσθαι παρ' Ἀθηναίους,« ἀντὶ τοῦ, μετελθεῖν, μεταχωρεῖν εἰς τοὺς Ἀθηναίους.

Μετατίθημι, Μλ. θήσω. (τίθημι). Μεταξὺ θέτω, φέρω, »κέλαδον,« Ὀδ. Σ, 402. 2) συνηθ. ἀλλέως τίθημι, ἀλλέως ἡ ἀνάποδα βάλλω, σηκόνω τι ἀφ' ἑνὸς τόπου καὶ βάλλω αὐτὸ εἰς ἄλλον· ἐναλλάττω, μεταβάλλω, μετατρέπω, Ἡρότ. »Μετατιθέναι τὸν βίον« (Διογ. Λαέρ. ἐ. 78.) ἀντὶ τοῦ, ἀποθνήσκειν. Μέσ. »Μετατίθεμαι, μεταβουλεύομαι, μεταγνωσκω, ἀλλάζω, μεταβάλλω τὴν γνώμην μου, λέγεται δὲ καὶ, »μετατίθεμαι τὴν γνώμην, Ἡρότ. 7, 18. ἡ μετατίθεμαι γνώμης, Ἀππιαν. πολ. γ'. 29. ὅθεν ἐλέγετο, μεταθέμενος, ὁ μεταβαίνων ἀπὸ ἑν σύστημα εἰς ἄλλο φιλόσοφος (Διογν. Λ. 7, 37. 1861, ἐπωνυμία Διονυσίου τοῦ ἐξ Ἡρακλείας, ὅστις μετέβη ἀπὸ τῶν Στωϊκῶν πρὸς τοὺς Κυρηναϊκούς· καθόλου δὲ, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ μεταβάλλω, καὶ Μεταβάλλομαι.

Μετατίκτω, Μλ. τέξω, συνηθ. τέξομαι (τίκτω, ἀνομλ.) ἔπειτα γεννῶ, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 154. »Μετὰ μὲν πλείονα τίκτειν, μετὰ ταῦτα γεννᾶ.

Μετατρέπω, Μλ. τρέψω (τρέπω). Ἀλλέως τρέπω, ἀναποδογυρίζω, μεταβάλλω, ἀλλοίαν τροπὴν ποιῶ, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τρέπω. Μέσως, μετατρέπομαι, τρέπω, γυρίζω ἐμαυτὸν ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους, ἐξαιρτ. εἰς τὰ ἔπίσω, γυρίζω καὶ κυττάζω ὀπίσω, ὡς Ἰλ. Α, 199. »μετὰ δ' ἐτράπετοο. β) τροπκ. = ἀλεγίζω, λόγον ποιοῦμαι τινος, φροντίζω περί τινος, avoir égard à qh. μετὰ γεν. Ἰλ. Α, 160. Μ. 238. »φιλότητος«, Ἰλ. 1, 630. πρβλ. ἐντρέπομαι, ἐπιστρέφομαι, μεταστρέφω.

Μετατρέχω, Μ. θρέξω (τρέχω, ἀνομλ.). Μετ' ἄλλων ἡ μεταξὺ τρέχω, ἀνατρέχω, μετὰ Δοτκ. Ποιητικῶς, Ἀπολλών. Ἀργ. ὁ. 198.

Μετατρέχω, Μλ. θρέξομαι, συνηθ. ἐρεμοῦμαι, ἀόρ. μετέδραμον (τρέχω, ἀνομλ). Φεύγω ἀπὸ τι μέρος καὶ τρέχω ἄλλοῦ· καὶ, λειποτακτῶ. 2) Τρέχω, κατόπι τινὸς ἡ διὸ· νὰ τὸ πάρω, »παρά τινος«, »παρ' Ἀθηναίων, ἐταθρέξῃ (μέσος Μελ.) ταχύ,« Ἀριστοφ. Ἱππ. 261

Μετατροπάζομαι, ταὐτὸν τῷ, Μετατρέπομαι, Ὁ. Ἡσύχ.

Μετατροπαλίζομαι, (τρέπω). Γυρίζω ἐμαυτόν, τὴν ῥάχιν, στρέφομαι, ὀπίσω, ἐξαιρτ. διὰ νὰ φύγω, Ἰλ. Τ, 100.

Μετατροπή, καὶ, Μετατροπία, ἡ (μετατρέπω), Ἀναποδογυρισμός, ἡ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τροπή, Πίνδαρ. Πύθ. 10, 32. καὶ μεταμέλεια, μεταβολή, ἀλλοίωσις.

Μετάτροπος, ὁ, ἡ (μετατρέπω). Γυρισμένος, μετεστραμμένος, μεταβεβλημένος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 937. »Μετάτροπος δαίμων· ὅθεν παρ' Ἡσύχ. Ὁ. 89· »ἔργα μετάτροπα«, ἀντιτα, παλίντιτα, ἔργα τῆς ἀποδόσεως τοῦ ὁμοίου, τῆς ἐκδικήσεως, διὰ τῶν ἐποίων κακόν τι μετατρέπεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πρωταιτίου αὐτοῦ· πρβλ. μεταστρέφω. 1, ὁ.

Μετατρωπάω, ῶ. Μ. ήσω (τρωπάω). Ποιητ. ἀντὶ, μετατρέπω, Ἀπολλ. Ῥοδ. ὡς καὶ τὸ, μεταστρωφάω, ἀντὶ τοῦ, Μεταστρέφω.

*Μετατρωχάω, Μ. ήσω (τρωχάω). Ποιητ. ἀντὶ, μετατρέχω.

Μετατυπόω, ῶ (τυπόω). Εἰς ἄλλον τύπον φέρω· ἀλλάζω τὸν τύπον, μετασχηματίζω. 2) Ἐκ δευτέρου τυπόω, μετατυπόω· ὅθεν

Μετατύπωσις, ἡ. Μετασχηματίσις. 2) ἡ ἐκδευτέρου τύπωσις, μετατύπωμα, ἐν τῇ συνηθ. ἐπὶ τῆς δευτέρας διὰ τῆς τυπογραφίας ἐκδόσεως βιβλίου τινός.

*Μεταυγάζω, Δωρ. πεδαυγάζω (αὐγάζω). Ἀπὸ διαστήματος κυττάζω καὶ γνωρίζω, Πίνδ. Νε. 10, 114.

Μεταυδάω, ῶ. Μέλ· ήσω. (αὐδάω). Ὁμιλῶ πρὸς πολλοὺς, εἰς τὸ μέσον τινῶν· π. χ. ἀθανάτοισι, Ἀργείοισι κ. τ. τ. πολλάκις παρ' Ὁμ., ἀεὶ μετὰ γεν πληθ., διότι ἡ λέξις σημαίνει τὴν μεταξὺ ὁμιλίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι χρεία πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ συνηθ. εὑρηται ἐν τῷ ἑνικ. γ'. τοῦ παραταϊ., μετηύδα, μόνον ἐν Ὀδ. Μ, 153. 270. καὶ ἐν τῷ ἀ. ἑνικ., μετηύδων· πρβ. μετάφημι, μεταφωνέω. 2) παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. καὶ ἐν γένει, ὁμιλῶ τινὰ, ἀποτείνομαι πρός τινα, s' adresser à. μετὰ αἰτ., ὅτε δύναται νὰ ἦναι καὶ ἡ ἑνικ. αἰτιατ., Ἀπολλ. Ρ. 2, 54. καὶ Μόσχ. 4, 61.

Μέταυλος, ὁ, ἡ, Ἀττικ. ἀντὶ, Μέσαυλος, Lob. Φρυν. σ. 195.

Μεταύριον, ἐπίρ. (μετὰ, αὔριον). Μεθαύριον. »Ἡ μεταύριον, συνυπακουομ. ἡμέρα, ἡ μετὰ τὴν αὔριον ἡμέρα, ἡ τρίτη ἀπολαβὴ ἀπὸ τῆς σήμερον.

Μεταυτίκα, Ἐπίρ. (μετὰ, αὐτίκα). Εὐθὺς μετὰ ταῦτα, εὐθὺς ὑστερώτερα, Ἡροδ. 5, 112.

Μεταῦτις, Ἐπίρ. (μετὰ, αὖτις). Ἔπειτα, μετὰ τοῦτο, Ἡρότ. 1, 62.

Μέταυτος, ἀντὶ, Μετὰ, Πίν. Ἡρακλ. 219.

Μεταυχένιος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Μεταξὺ τοῦ αὐχένος, ἡ κατὰ τὸν αὐχένα εὑρισκόμενος, κείμενος.

Μεταφέρω, Μ. μετοίσω (φέρω, ἀνομλ.) Ἀπὸ τινος τόπου εἰς ἄλλον φέρω, εἰς ἄλλον τόπον κουβαλῶ· εἰς τὸ πέραν μέρος φέρω, μετατοπίζω· ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο φέρω. 2) φέρω μίαν εἰδησιν, ὅθεν ἀναφέρω, ἀναγγέλλω, εἰδοποιῶ, διηγοῦμαι. Ἀππιαν. 3), ἐν τῇ Ῥητορ., ἐκφράζω μεταφορικῶς, μεταχειρίζομαι μεταφοράν, ἤτοι ἀποδίδω τὴν σημασίαν τινὸς λέξεως εἰς ἄλλην, ἰδε μεταφορά. Παθ. τρέχω κατόπιν. Ξενοφ. Κυνηγ. 4, 5.

Μεταφημι, (φημί, ἀνομλ.), = μεταυδάω. Ὁμιλῶ πρὸς πολλοὺς εἰς τὸ μέσον, μετὰ τῆς δοτ. τῆσι, ὅηλ. ὁμωαῖς, Ὀδ. Σ, 311. Ὁ Ὅμ. ὅστις χρῆται μόνον τῷ γ'. ἑνικ. προσ. τοῦ παρατ. μετέφη, συντάσσει πανταχοῦ μετὰ τῆς δοτ. τοῖς ἤτοισι, ἤτις ἐν Ὀδ. δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς δοτικὴ ἀρτιακὴ καὶ νὰ ἐξηγηθῇ, πρὸς αὐτοὺς ὡμίλει, διότι ἐν Ὀδ. ἡ ὁμιλία ἔστιν ἀεὶ πρὸς πολλοὺς ἐν δὲ Ἰλ. 2, 411. Δ, 153. Τ. 55. ἡ ὁμιλία ἔστι πρὸς ἕνα μόνον, δι ὅ καὶ ἐνταῦθα τό, τοῖς πρέπει νὰ ἐκληφθῇ, ὡς ἔχον συνυπακουόμενον τό, μύθοις ἡ ἔπεσι καὶ νὰ ἐξηγηθῇ, ὡμίλει μὲ τὸν ἀκόλουθον λόγον καὶ τοιουτοτρόπως δυνάντοι μὲν νὰ ἐξηγηθῶσι καὶ ὅλα τὰ χωρία τῆς Ὀδ. ὅμως δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξηγηθῶσιν οὕτω, μάλιστα διὰ τό ἐν Σ, 311. εἶχα δὲ πτωτικῶς ἐν τῇ προσλαλιᾷ πρὸς ἐν πρόσωπον ἀντί, ἔφη, καὶ ἐν Ἰλ. Β, 795. πρβ. μετείπον.

Μεταφοιτάω, ῶ, Μ. ήσω (φοιτάω). Ἀπὸ τινος εἰς ἄλλον ὑπάγω, μεταβαίνω· καὶ, φεύγω ἀπὸ ἕνα καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλον, λειποτακτῶ, Στρίβ.

Μεταφορά, ἡ (μεταφέρω). Τὸ φέρειν τι (τὸ φέρτιμον τινός) ἀπὸ τινὸς τόπου εἰς ἄλλον, πέραν μετακόμισις. 2) ἐξαιρέτως λέγεται ἐν τῇ ῥητορικῇ, τὸ φέρτιμον σημασίας τινος λέξεως ἐπί τινα ἄλλην λέξιν ἡ ἐπί τι ἕτερον ἀντικείμενον, καθόλου, ἔκφρασις καταχρηστική, μὴ κυρία, μεταφορική. »Μεταφορά ἐστιν, ὅταν ἀπὸ τοῦ κυρίως δηλουμένου ἐφ' ἑτέρου τις τὸ ὄνομα μεταφέρῃ, μετὰ τῆς ἀμφοῖν ἀνολόγου ὁμοιότητος,« π. χ. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Δ. 274. »Ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν,« ὅπου τὸ νέφος εἴληπται ἀντὶ τοῦ, πύκνωμα, πλῆθος· καὶ Ρ. 755. »Τῶν δ' ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται, ἠὲ κολοιῶν,« ἀντὶ τοῦ, τὸ πολὺ τῶν ὀρνέων πλῆθος, ἀπὸ τοῦ ἀθροίσματος τῶν νεφῶν.

Μεταφορέω, ῶ (φορέω). Ταὐτὸν τῷ, Μεταφέρω, Ἡρότ. 1, 64. ὅθεν

Μεταφόρητος, ὁ, ἡ. Μεταφερμένος ἡ δυνατὸς νὰ μεταφερθῇ, τὸν ὁποῖον μετέφερεν, ἡ εἶναι δυνατὸν νὰ μεταφερθῇ τινάς, Ἀριστοτ. Φυσικ.

Μεταφορίζω, παρὰ τῷ Σχολ. Δυκόφρ. 286. ταὐτὸν τῷ, Μεταφέρω, ἡ Μεταφράζω, ἀμφ.

Μεταφορικός, ἡ, ὁν (μεταφορά). Ἀνήκων εἰς μεταφοράν, καταχρηστικός, ἀπὸ τινος εἰς ἄλλο μεταφερμένος, »Μεταφορικῶς,« Ἐπίρ κατὰ μεταφοράν, μὴ κυρίως. 2) γυμνασμένος εἰς τὰς μεταφοράς, συνειδισμένος νὰ μεταχειρίζηται μεταφοράς. Διογ. Λ. 8, 57.

Μεταφράζομαι, Μ. σομαι (Φράζομαι), ὡς Μετ. Ἔπειτα, μετὰ ταῦτα στοχάζομαι, συλλογίζομαι, Ἰλ. Α, 140. κατ' ἄλλους δὲ, βουλεύομαι κοινῶς μετὰ τινος.

Μεταφράζω, μέλ. άσω (φράζω, ἀνομλ.) Ἀπὸ τινος ἐκφράσεως, ἡ ἰδιώματος μεταφέρω εἰς ἄλλην, καθὼς π. χ. ἀπὸ τοῦ ποιητικοῦ μεταφέ-

ρω εἰς τὸ πεζόν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ μεθερμηνεύω, ἀπὸ μιᾶς γλώσσης μεταφέρω τὰς ἐκφράσεις, τὰς λέξεις εἰς ἄλλην καὶ, περιγράφω, ὅθεν

Μεταφρασις, εως, ἡ. Τὸ μεταφέρειν μίαν ἔκφρασιν εἰς ἑτέραν, μεθερμήνευσις, περιγραφή, ἀλλοίωσις τῆς ἑρμηνείας, τὴν αὐτὴν φυλάττουσα διάνοιαν· ἡ κατ' Εὐστάθ. Ἰλ. Η. τελ. 601. »Ἡ διαπαντικὴ τῶν λέξεων ἑρμηνεία, μετάληψις καὶ μετάφρασις καίριος λέγεται.

Μεταφραστής, οῦ, ὁ (μεταφράζω). Ὅστις μεταφράζει, μεταφέρει τὰς ποιητικὰς φράσεις εἰς τὸ πεζόν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Διερμηνευτής, traduttore, interprete, Ἰταλ. καὶ ὁ περιγράφων.

Μεταφραστικός, ή, όν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς μετάφρασιν.

Μετάφρενον, τό (φρήν). Τὸ μεταξὺ τῶν ὤμων ὀπίσω τοῦ στήθους μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, Ἰλ. Ε, 41. 58. καὶ Β, 265. »Σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον, ἠδὲ καὶ ὤμω πλῆξεν· ὅθεν κεφαλὴν, ἡ ῥάχις, ὅλον τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ σώματος, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ συνών. ὡς ταυτόσημον μετὰ τοῦ, ὤμος, συντασσόμενος, ἔμπρ. ἐν Ἰλιάδι· ἐν δὲ Ὀδσ. μόνον τι, 528, ἔνθα ὁ λόγος περὶ ῥάχιος γυναικός· κυρίως, τὸ κατέναντι τοῦ διαφράγματος (φρενῶν) τῆς καρδίας μέρος, ἤ ἐστι, τὸ ὑπὸ τοὺς ὠμοπλάτας μέχρι μέσου νώτου κατὰ τῶν φρενῶν διάστημα. Κατὰ νεωτέρους, π. χ. κατὰ τὸν Ῥοῦφον, ἔστιν ὁ τόπος οὗτος περὶ τὰ μέρη τῶν νεφρῶν, la croupe, Γαλ. Μεταφρένιον δὲ τὸ μεταξὺ τοῦ νώτου καὶ ὀφρύος κατὰ τὴν τῶν νεφρῶν πρόσφυσιν, » Γρηγόρ. Ναζ. κατ' ἄλλους δέ, »Μεταφρένα,» τὰ ὀπίσθια τῆς κεφαλῆς λέγονται.

Μεταφρίττω, Μ. ττω (φρίττω, ἀνμ.). Μετὰ κοῦτα, ἔπειτα φρίττω, λαμβάνω ῥῖγος, τρομάζω, Ἑπικερ. Ῥωμ. ἀ.

*Μεταφυσικός, ή, όν, καὶ ἐπίῤῥ. μεταφυσικῶς. Ἀνήκων εἰς τὴν μεταφυσικὴν, μὴ φυσικός, Ἀριστ.

Μεταφυτεία, ἡ. Τὸ μεταφυτεύειν, μεταφύτευσις, ἡ μεταφύτευμα· ἐκ τοῦ

Μεταφυτεύω (φυτεύω). Ἐκβάλλω φυτὸν τι ἀπὸ τὸν τόπον του καὶ φυτεύω αὐτὸ εἰς ἄλλο μέρος, Θεόφρ.

Μεταφύω, Μ. ύσω (φύω, ἀνμλ. ἐν τῷ ἐνεργ. μετὰ τὸ σημαίας τοῦ μέσου, μετέπειτα αὐξάνω, γίνομαι, Ἑπικερ. ἀμφ. 2) Μέσ. μεταφύομαι. ὁμοῦ μὲ τὰ τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. β'. καὶ παρακ. μετέπειτα αὐξάνω, ἢ παρέχομαι, γίνομαι· αὐξάνω κατόπιν. β) ἀλλέως φυόμαι, αὐξάνομαι· μεταμορφοῦμαι μετασχηματίζομαι, ἀλλάζω φύσιν, μεταπλάττομαι, εἰς ἣν ὁποίαν ἀμετάβ. σημασ. κινήσει καὶ ὁ ἀόρ. μετέφυν, ἀπαρεμφ. μεταφῦναι· (τὸ ὑφίλλον τοῦ μὲν ἐστι. βραχύ, τοῦ δὲ μέλλ. μακρόν· πρβ. μέντοι τό, φύω).

Μεταφωνέω, ῶ (φωνέω). Πρὸς πολλοὺς ἐμιλῶ, παρ' Ὅμ. ἀείμετα ἔοικε. πληθ. ὡς καὶ τό, μεταυδάω, μεταφημι.

*Μεταχάζομαι (χάζομαι ἀνμλ.) Ἀποθ. Μέσ. ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, ἀποφεύγω ἀναχωρῶν εἰς τὰ ὀπίσω, μετὰ γεν. Ἀπολλ. 3, 436.

Μεταχάλκευσις, ἡ. Ἡ ἀλλέως ἤτοι κατ' ἄλλον τρόπον χάλκευσις· καθόλου, ἐπεξεργασία, (ξαναφιάσιμον), ἐκ τοῦ

Μεταχαλκεύω (χαλκεύω). Χάλκινα ἢ μεταλλικὰ ἐργαλεῖα, ὄργανα χαλκεύω, δουλεύω ἐργάζομαι, χυνω κατ' ἄλλον τρόπον, καθόλου, ἐξεργάζομαι, ξαναφιάσω τι.

Μεταχαράσσω (χαράσσω). Ἀλλέως, κατ' ἄλλον τρόπον χαράσσω, κόπτω, τὰ νομίσματα.

Μεταχείμασις, ἡ (χειμάζω). Ἡ μετέπειτα χείμασις, ἤ μετὰ ταῦτα ἀκολουθοῦν, ὄψιμος, ὑπὲρ καιρὸν χειμών, ὁπλ. ὁ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔαρος, συμβαίνων, ἐπομ. ἢ μετὰ ταῦτα φυρτοῦσα ἢ ταραχὴ τῶν ἀνέμων, Πλίνιος ιη. 25.

*Μεταχείρησις, ἡ, = μεταχείρισις, ἀμφ. ἀναγν.

Μεταχειρίζω, (χειρίζω). Κατὰ ἐνεργητικὴν διάθεσιν τοῦτο ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ τό, δίδω εἰς χεῖρας, μετὰ χεῖρας βάλλω, πλὴν ἀμφιβάλλεται, ἂν ἤτο ποτε ἐν χρήσει αὐτὴ ἡ σημασία· τοὐλάχιστον ὁ Ἡρόδ. 3, 142 χρῆται τῷ ἐνεργ. ὅλως ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ μέσου μεταχειρίζομαι, καὶ παρὰ Θουκυδ. ἀ. 13 ἑρμηνεύει ὁ Σχολ. τὸ Μεταχειρίζεται, διὰ τοῦ, ἐναλλάξας μεταβάλλειν. 2) συνών. ὡς Ἀποθ. Μέσ. Μεταχειρίζομαι, ἀεὶ μετὰ Αἰτιατ., ἐπὶ πραγμάτων καὶ προσώπων, ἀντὶ τοῦ, εἰς χεῖρας λαμβάνω τι, σὺν χεῖρας, ἐπὶ χεῖρας ἢ μεταξὺ τῶν χειρῶν ἔχω ἢ κρατῶ, μετέρχομαι ἀκούομαί τι, ὡς π. χ. ἐργόχειρον ἢ ἐπάγγελμα τι, κατασχίνομαι περί τι, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, ἐπιστατῶ εἴς τι, ἢ μεταχειρίζομαι τινά, φέρομαι πρὸς αὐτὸν οὕτως ἢ οὕτως, Γαλλ. traiter, ἢ θεραπεύω, περιποιοῦμαι τινά, φροντίζω δι' αὐτόν. »Εὖ ἢ κακῶς μεταχειρίζομαί τινα,» τὸν μεταχειρίζομαι καλὰ ἢ κακά, τό παρὰ Γαλλοις manier. Παρ' Ἀντιφῶντι »Τὸν ἄκυτον φονέα μεταχειριζόμενος,» εἶναι ἀντὶ τοῦ. Ἀγκαλιάζοντες ἢ δίδοντες τὰς χεῖρας τῶν φιλικῶς εἰς τὸν φονέα.

Μεταχείριος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ μεταξὺ τῶν χειρῶν, ἢ ἐν ταῖς χερσὶν εὑρισκόμενος.

Μεταχειρισμός, ὁ· καὶ Μεταχείρισις, ἡ (μεταχειρίζομαι). Τὸ ἔχειν τι εἰς χεῖρας ἢ ἀνὰ χεῖρας, ἤγουν τὸ μεταχειρίζεσθαι, καὶ ὁ τρόπος τοῦ μεταχειρίζεσθαι.

Μεταχεύω Ἑπικ. καὶ, Μεταχέω, Μ. χεύσω (χέω, ἀνμ.). Μεταχύνω, χύνω ὑγρόν τι ἢ χῶμα εἰς ἄλλο μέρος, ἀλλαχοῦ, ἢ ἀλλέως.

Μεταχθόνιος, ὁ, ἡ καὶ ία, ιον (χθών). Ὑπαρκτὸς τῆς χθονός, τῆς γῆς ὢν. Ζητ. Μεταχρόνιος.

Μεταχοιρον, τό· καὶ, Μεταχοιρος, ὁ (χοῖρος.) Ὄφιον, ἢ ὀφίγονον, τὸ μετὰ ταῦτα, ἤτοι ὑστερώτερα γεγεννημένον (ἐν τῇ μήτρᾳ βεβλαμμένον) χοιρίδιον Πολυδ. 1, 251 καὶ Ἀριστοτέλ. ζῴων. Ἱστορ. ς'. 18.

Μεταχρηματίζω (χρηματίζω). Ἀλλέως ὀνομάζω, δίδω ἄλλο ὄνομα, τίτλον εἴς τι. »Τὴν ἐστὶν μεταχρηματίσασα,» Διοδ. Ἐκλογ. ιόμ. ἀλλαξαν τὸ ὄνομα τοῦ ὕδατος.

Μεταχρόνιος, ὁ, ἡ, παρὰ δὲ Ποιηταῖς συνών. ία, ιον (χρόνος). Κυρίως μὲν = μετάχρονος, ἤτοι μετέπειτα, κατὰ τὸν ὑστερώτερον καιρὸν γινόμενος ἢ γενόμενος, ὡς καὶ χρῆται οὕτω τῷ ὀνόματι ὁ Τρυφιόδ. 1. ὅμως παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ποιηταῖς, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Ἡσιόδου Θ, 209. σημαίνει παντάχοῦ, μεταχρόνιος, μετέωρος, μετάρσιος. Ἀλλ' ὅσον εὔκολον εἶναι νὰ γράψῃ τις, ὡς ἔκαμεν ὁ Βρούγκιος, παντάχοῦ ἀντ' αὐτοῦ μεταχρόνιος, τόσον ἐναντίον τῆς ὀρθῆς χρήσεως εἶναι οὗτος ὁ τρόπος, καθότι οἱ ἀρχαῖοι ἀποδέχονται ῥητῶς ἐκείνην τὴν χρῆσιν τοῦ, μεταχρόνιος Wolf Ἡτ. Θ. 269. Ἴσως δὲ ἡ λέξις αὕτη ἔχει τὴν βάσιν της εἰς τὴν κατὰ τὰς διαλέκτους διαφορὰν τῆς προφορᾶς, ἢ εἰς ἄλλην παραγωγὴν, τυχὸν παρὰ τὸ, Κρόνος, ὡσὰν νὰ λέγῃ, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς ὤν.

Μεταχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὁ μετὰ χρόνον, μετὰ καιρὸν, μετέπειτα, ὑστερώτερον γενόμενος, συμβὰς, ἢ ὤν· ἀργὸς, μέλλων.

Μεταχρώννυμι, Μέλ. ώσω (χρώννυμι, ἀνμλ) Ἄλλο χρῶμα, ἄλλην βαφὴν, ἄλλο σχῆμα καὶ μορφὴν δίδω· μεταχρωματίζω, ἀλλέως βάπτω.

*Μεταχρωστέον, ὀστ. ἐπίῤῥ. τοῦ μεταχρώννυμι. Πρέπει νὰ μεταχρωματίσῃ τις, μεταβάφῃ.

Μεταχωρέω, ῶ (χωρέω). Ἀναχωρῶ, φεύγω ἀπὸ τινος τόπου καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλον, μεταβαίνω φάνω ἕως εἰς διωρισμένον τι μέρος ἢ ὅρον· ἀναχωρῶ· παλινδρομῶ· ὅθεν

Μεταχώρησις, εως, ἡ, Ἀναχώρησις, φυγὴ ἀπὸ τίνος τόπου εἰς ἄλλον, μετάβασις, ἀλλαγὴ τόπου.

Μεταψαίρω, (ψαίρω). Σπρώχνω τί ἀπ' ἀγκάλης πηρέκει, ταῦτον τῷ, μετακινῶ, Εὐρίπ. Φοίν. 1400. Ζητ. Ψαίρω.

Μεταψελάσσω (ψελάσσω), ταὐτὸν τῷ, μετατίθημ. Παραμερνῶ τί.

Μεταψηφίζομαι (ψηφίζομαι), Μέσ. Μεταφέρω τι ἐπὶ τινα ἄλλον διὰ ψήφων καὶ ἀποφάσεως, Ἀππιαν. ὅθεν

Μεταψήφισις, ἡ. Ἡ διὰ ψήφων καὶ ἀποφάσεως μεταφορὰ ἐπί τινα ἄλλον ἐπιστασίας τινός, ἢ ἀξίας π. τ. τ.

Μεταψυξις, ἡ. (ψύχω). Ἀναψυγμὸς, ἀνάψυξις, ἀνάπαυσις, ταὐτὸν τῷ μεταπνοὴ, Ἡσυχ.

Μεταψύχωσις, ἡ, = μεσψύχωσις, ἀμφ.

*Μετέασι Ἑπικ. γ'. πληθ. τοῦ ἐνεστ. ἀντιμέτεισι, Ἰλ. Η, 227.

Μετεγγράφω Μ. ψω (γράφω). Τὸ ἐγγεγραμμένον, παραπμίτον εἰς τὸ κατάστιχον, εἰς τὸν κατάλογον ἀλλέως γράφω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1370 ὅπου πρότερον, Μεταγράφω, ἔκειτο.

Μετεγγυάομαι, Ἀττ. ἀντὶ, μεσεγγυάομαι, Ἀντίφ.

Μετέγγυος, ὁ, ἡ, Ἀττκ. ἀντὶ, μεσέγγυος, Μοῖρις.

Μετεγκεντρίζω, (ἐγκεντρίζω) Ἀλλέως, ἢ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο κεντρίζω, μεταφυλλιάζω, Φύτ. ἐπιστολ. 2. καὶ Γεωπον.

Μετεγχέω, Μ. χεύσω (ἐγχέω, ἀνμλ.). ταὐτὸν τῷ, Μεταγχέω,

Μετέειπον, Μετέεσσε, Ἰων. καὶ Ἑπικ. ἀντὶ μετεῖπον, μετεῖπε, Ὅμ. ἴδε μετεῖπον.

Μετέησι, Ἰωνικ. ἀντὶ, Μετῇ, καὶ Ἀττικ. Μετῇ. γ'. ἑνικ. ἐνεστ. ὑποτ., Ἰλ. Γ. 109.

Μέτειμι (μετά, εἶμι) Μεταξύ, ἢ μετὰ πολλῶν εἶμαι, σύνειμι, ἔχω μὲ αὐτοὺς συναναστροφὴν ἐπιμιξίαν, μὲ αὐτοὺς εἶμαι, ὑπάρχω ἢ ἐν ταὐτῷ ἢ μαζί, μετὰ δοτ. πληθ. »Ἀθανάτοισι, ζωοῖσι, φθεμένοισι μετείναι κ. τ. τ. Ὅμ. πρβ. Ἡρόδ. 1, 171. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Ἰλ. Β, 586. »Οὐ γὰρ παυσωλὴ γεμετέσσεται,» δὲν θέλει μετελοβήσει δι' ὅλης τῆς ἡμέρας κάμμία ἀνάπαυσις, διακοπή. 2) »Μέτεστί μοί τινος,» ἔχω μέρος, μετέχω ἀπὸ τινος, κοινωνῶ, ἔχω δίκαιον εἴς τι. »Μετὴν αὐτοῖς ἀρχῆς οὐδεμίας,» αὐτοὶ δὲν εἶχον μήτε μέρος μήτε δίκαιον εἰς κάνενα πρᾶγμα τῆς διοικήσεως, Ἀριστοτέλ. Πολ. β'. καὶ Ἡρόδ. 5, 96. Πληρέστερον λέγει ὁ Ἰσοκράτ. »Ἀρετῆς οὐδὲν μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεστι·» πρβ. Πλατ. Πολιτ. σ. 163. Γ. 3) μέτεστί μοι, μετὰ ἀπαρεμφ. ἐπιφερομένου, ἔχω αἰτίαν ἢ δίκαιον, εἰς ἐμὲ ἀνήκει νὰ· π. χ. »Ἀλλ' οὐ μετὴν αὐτοῖς — κτανεῖν,» Σοφοκλ. Ἠλ. 538, αὐτοὶ δὲν εἶχον κανένα δίκαιον νὰ...

Μέτειμι, (μετά, εἶμι ὅθεν, μετέεσαι, μετιών, καὶ, μετείσομαι, μετεισάμενος. Ἰλ. Ν, 90. Γ, 285. ὑπάγω, πορεύομαι· βαδίζω μεταξὺ πολλῶν· 2) Κατόπι τινος ὑπάγω, ἀκολουθῶ, Ἰλ. Ζ, 341. ἄνευ πτωτικοῦ· παρὰ δὲ τοῖς Μεταγνστ. μετὰ αἰτιατ. α) ὑπάγω κατόπιν τινος διά, νὰ τὸ φέρω, πασχίζω νὰ τὸ ἀποκτήσω, ἀγωνίζομαι πρὸς ἀπόκτησιν αὐτοῦ, ἢ ζητῶ τι. ἐπιθυμῶ, μετὰ αἰτιατ. Valk. Ἡρόδ. 3, 19. πρβ. 3, 15. 28. 9, 33. Βεργλ. Ἀρτεμ. Ἱππ. 605. β) ἐπιδιώκω τινά, τὸν κυνηγῶ· ἢ παιδεύω, τιμωρῶ ἐκδικοῦμαι, αἰτ. προσ. 3) ὑπάγω εἰς τι, π. χ. »πόλεμόν δε,» Ἰλ. Ν, 298. παρὰ Μεταγνστ. καὶ μετὰ αἰτ. ἀντὶ τοῦ. τιμῶ τινα μέ τι. ὡς παρὰ Λατ. prosequi, π. χ. »τινὰ θυσίαις (Ἡρόδ. 7, 178.)» προσφέρω τινὶ θυσίας. 4) μεταβαίνω περὶ ἀντιπρύ, Ἰων. γ'. πληθ. πα-

ρατ. μετῆσαν· καὶ παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 605. (ὁ ἐνεστ. ἐστι συνήθ. καὶ' ὅλας τὰς σημασίας ἀντὶ μέλ.) Παρβλ. μετέρχομαι.

*Μετεῖπον, ἐπικ. μετέειπον (εἶπον), ἀόρ. β'. τοῦ μετάφημι (πρὸς πολλοὺς ὁμιλῶ), μετά τῆς αἰτ. πληθ. πολλάκις παρ' Ὅμρ. καὶ ἐπὶ τὸ πολύ κατὰ τὰς συντάξεις, »Ὅ σφιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, καὶ, τοῖσι δὲ καὶ μετεείπεν, παρβ. Ἡσ. Θ, 643. ἄνευ δὲ πτωτικοῦ, ὑπολαβών, ἢ ἐν τῷ μεταξύ, μετὰ τοῦτο ὁμιλῶ· συνήθ. μετὰ τοῦ, ὀφέ, Ἰλ. Η, 94. Θ, 30. Ι, 31. Ὀδσ. Η, 155. Τ, 321. Ὁ Ὅμρ. χρῆται πανταχοῦ τὸ γ. ἐνκ. ἐπκ. μετέειπε, καὶ μόνον ἅπαξ τὸ ἀ. προσ. ἐνκ. μετέειπον, Ὀδσ. Τ, 140.

Μετείς, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, μεθείς, παθητ. ἀόρ. β'. τοῦ μεθίημι.

*Μετεισάμενος, ἐπκ. παρατ. ἀόρ. ἀ. μέσ. τοῦ μέτειμι (εἶμι), Ἰλ. Ν, 90. Ρ, 285.

*Μετεισβαίνω (εἰσβαίνω, ἀνμλ.). Ἀπό ἑνὸς εἰς ἄλλο ἐμβαίνω, ἐπάνω τινὸς ἀναβαίνων καταβαίνω μέσα, Ἡλιοδ. 5, 27.

Μετεισδύνω (εἰσδύνω, ἀνμλ.). Ἀπό τινος εἰς ἄλλο ὑπάγω, ἕρπω, χωρῶ, τρυπῶ (ἐμβαίνω) μεταβαίνω.

Μετείω, ἐπκ. ὑποτ. ἐνεστ. τοῦ μέτειμι, ἀντὶ, μετοῖ, Ἰων. μετέω, Ἰλ. Ψ, 47.

Μετεκβαίνω (ἐκβαίνω, ἀνμλ.). Ἐκβαίνω ἀπό τινος μέρους καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλο, »Ἐκ τινος εἰς τιν, Ἡροδ. 7, 41. 100.

Μετεκβιβάζω (ἐκβιβάζω). Ἐκβάλλω τι ἀπό τινος τόπου καὶ φέρω αὐτό εἰς ἄλλον, Θουκδ. 8, 74. ὡς τόσον ἀμφιβάλλει ὁ Poppo Τ. ἀ. 1. σ. 244.

*Μετεκβολή, ἡ, = μεταβολή.

Μετεκδέχομαι (ἐκδέχομαι), ἀποθ. μέσ. Ἀναλαμβάνω, δέχομαι ἐκ τῶν χειρῶν ἄλλου, Διονσ. Περιηγ.

Μετεκδίδωμι (ἐκδίδωμι). Πάλιν, μετὰ ταῦτα, ἢ ἀλλέως ἐκδίδωμι, δανείζω, περνῶ ἀπὸ χέρι εἰς χέρι, Πλούτρχ. σύγκρ. Λυκούργ. 4.

Μετέκδυμα, τό. Φόρεμα, τό ὁποῖον ἐκδύεται τις ὕστερον ἀπό ἄλλο, ἐν καιρῷ ἀνάγκης φυλαττόμενον· καὶ πληθ. φορέματα, τά ὁποῖα ἐκδύνει τις ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἤτοι ἀλλάζει, ἐκ τοῦ

Μετεκδύομαι (ἐκδύω, ἀνμλ.). Ἐκδύομαι, ἐκβάλλω τά φορέματά μου ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου· ἀλλάζω αὐτά· καὶ ἐντεῦθεν τό· »Μετεκδύματα τυφοῦν, παρά Στοβ. λέγ. 32. ἐνδύματα, φορέματα, τά ὁποῖα ἕνεκεν ὑπερηφανείας φορεῖ τινάς ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου, καὶ συναλλάττει αὐτά, καθὼς π.χ. ἐκεῖνοι, οἵτινες τρεῖς καὶ τέσσαρες φοραῖς τὴν ἡμέραν ἀλλάζουν τά φορέματα αὐτῶν. (περὶ τῆς προσωδίας ἰδὲ ἀνω.)

Μετεκπνέω, μέλ. πνεύσω (ἐκπνέω, ἀνμλ.). Μεταξύ ἐκπνέω, ξεψυχῶ. »Μετεκπνεύσῃ ῥοθίοισιν, Ὀππιαν. Ἁλ. β'. 164. ἀντί, μετά ῥοθίοισι ἐκπνεύσῃ, μεταξύ τῶν κυμάτων.

Μετεκφέρω (ἐκφέρω, ἀνμλ.). Εἰς ἄλλο μέρος ἐκφέρω· καὶ οὕτως ἀνεγιγώσκετο ἄλλοτε ἐν Ἰλ. Ψ, 377. »Τάς δὲ μετεξέφερον Διομήδεος ἵπποισι, ἀλλά γραπτέον, σὺν Οὐλιξῆϊ, ἑστηκότες, τάς δὲ μετ' ἐξέφερον κτ. ἔνθα σημαίνει, μετά τάς (θηλείας τοῦ Ἀδμήτου ἵππους) ἐξέφερον ἑαυτούς, ἤτοι προέτρεχον τῶν λοιπῶν.

Μετελέγχω, μέλ. ξω (ἐλέγχω). Μεταπείθω, δι' ἀποδείξεων, πληροφορῶ τινα καὶ μεταφέρω αὐτοῦ τὴν γνώμην ἐπ' ἄλλο τι, Ἰάμβλ. Πυθαγ. 218. »Τὸν Φάλαριν μετελέγχων ἐνουθέτει».

*Μετελεύσομαι, μέλ. τοῦ μετέρχομαι, Ἰλ.

Μετελευστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ μετέρχομαι. Πρέπει νά ἐδικηθῇ τις ἢ τιμωρήσῃ.

Μετεμβαίνω (ἐμβαίνω, ἀνμλ.). Ἀφ' ἑνός εἰς ἄλλο πλοῖον ἢ ἄλλοῦ που ἐμβαίνω, Πλούταρχ. Φιλόστρατ. σ. 544.

Μετεμβιβάζω (ἐμβιβάζω). Ἐμβάζω, φορτόνω ἀπό ἓν εἰς ἄλλο πλοῖον, ἐμβαρκαρίζω ἀντί ἄλλον τινος, »Μετ. ἐρέτας», Πολύαιν. ἡ. 41. φέρω, ἐμβάζω, βάλλω ἄλλους κωπηλάτας εἰς τόν τόπον τῶν προτητερινῶν. (πιθαν. ἀνάγν. παρά Θουκδ. 8, 74.)

Μετέμμεναι, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀπαρμφ. ἐνεστ. τοῦ μέτειμι, ἀντί, μετεῖναι, Ἰλ. Σ, 91.

Μετέμφυτος, ὁ, ἡ (ἐμφύω). Μεταφυτευμένος, ἀλλέως φυτευμένος, ἢ ἐγκεντριτμένος· ἀπό τινος μέρους εἰς ἄλλο μετακομιστμένος καὶ φυτευμένος, Ἀνθολ.

Μετεμψυχόω, ῶ (ἐμψυχόω). Ἀπό τινος σώματος εἰς ἄλλο μεταφέρω τήν ψυχήν. ὅθεν

Μετεμψύχωσις, ἡ. Ὁ ἀφ' ἑνός σώματος εἰς ἄλλο ἔρχομός ἢ ἡ μετοίκησις τῆς ψυχῆς, παρά τοῖς Πυθαγορικοῖς.

Μετένδεσις, ἡ (μετενδέω). Ἡ ἀφ ἑνός εἰς ἕτερον μέρος δέσις, μετάδεσις.

Μετενδεσμέω, (ἐνδεσμεύω), καί, μετενδέω, ήσω (ἐνδέω, ἀνμλ.). Μεταδένω, ἀπό τινος μέρους λύω καὶ δένω εἰς ἕτερον, ἀλλάζω τό δέσιμον.

Μετενδύω (ἐνδύω, ἀνμλ.). Ἐκβάλλω ἕνα φόρεμα καὶ ἐνδύω ἕτερον, ἀλλάζω φορέματα. Μέσ. μετενδύομαι, ἀλλάζω τά φορέματά μου, ἄλλα φορέματα ἐνδύομαι, »Μετενδύομαι τὸν κάνδυν», Λουκιαν. καὶ εἰς ταύτην τήν σημασίαν ἀνήκει καὶ ὁ ἀ. ἀόρ. μετενέδυν. (περὶ τῆς προσωδίας ἰδὲ ἀνω.)

Μετενέγκω, ἀχρ. ταὐτόν τῷ, μεταφέρω· ὅθεν ὁ Ἀττκ. παρακ. μετενήνοχα.

Μετενέπω (ἐνέπω), ὡς, μετάφημι. Πρός πολλούς ὁμιλῶ, λέγω, μετά ὁστ. πληθ. Ἀπολλών. Ἀργον. γ'. 1168.

Μετενσωματόω, ῶ, ὡς καὶ τό, μετεμψυχόω (ἐνσωματόω). Ἀπό τινος σώματος εἰς ἕτερον μεταφέρω, μεταβάλλω. ὅθεν

Μετενσωμάτωσις, ἡ. Ἡ ἀφ' ἑνός σώματος εἰς ἕτερον μεταβολή, Πλάτ. Νόμ. ἑ.

Μετεντίθημι (ἐντίθημι). Ἀφ' ἑνός μέρους εἰς ἕτερον ἐντίθημι, θέτω, ἐμβάλλω, ἢ φέρω μέσα, Δημοσθ.

Μετεξαιρέομαι (ἐξαιρέω, ἀνμλ.), ὡς μέτ. Ἀπό τινος μέρους ἐκβάλλω καὶ βάλλω, ἢ φέρω εἰς ἄλλο, Δημοσθ.

Μετεξανίστημι (ἐξανίστημι). Ἀπό τινος τόπου, κατοικίας σηκόνω τινά καὶ φέρω αὐτόν εἰς ἕτερον νά κατοικήσῃ· μετανάστην ποιῶ· διώκω τινά ἀπό τόν τόπον του, πάλιν ἐξανίστημι.

Μετεξαντλέω, ῶ (ἐξαντλῶ). Ἀπό τινος πηγῆς, ἢ ἀγγείου, ἢ λάκκου ἀντλῶ καὶ χύνω εἰς ἄλλο, ἢ ἔξω που, Ἀθήν. ὁ'. 204.

Μετεξάρτυσις, εως, ἡ (ἐξαρτύω). Ἡ διόρθωσις καὶ διεύθυνσις τοῦ κακῶς ἱσταμένου ἀστρονομικοῦ ὀργάνου, κ.τ.τ. Μαθημ. παλ. 58.

Μετεξέτεροι, αι, α (ἐξέτεροι). Μερικοί ἄλλοι, ἕτεροι τινές, κάποιοι ἄλλοι, Ἰων. λέξις ἀντί ἕτεροί τινες, πολλάκις παρ' Ἡροδτ. Τῷ ἑνικῷ χρῆται ὁ Νίκ.

Μετεόν, Ἰων. οὐδ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ μέτειμι (εἰμί) ἀντί, μετόν, Ἡροδτ. 5, 94.

Μετέπειτα, ἐπίρρ. (μετά, ἔπειτα). Ὑστερώτερα, μετά ταῦτα, Ὀδσ. Ξ, 310. καὶ Ἡροδ. παρβ. μετά. Δ'. 3.

Μετεπιγράφω, μέλ. ψω (ἐπιγράφω). Ἐτέραν ἐπιγραφήν ποιῶ, Πλούτρχ.

Μετεπίδεσις, ἡ. Ἀφαίρεσις τοῦ παλαιοῦ δεσμοῦ ἢ δεσίματος πληγῆς καὶ ἐπίβολή νέου, μετάδεσις. ἐκ τοῦ

Μετεπιδέω, ῶ, μέλ. δήσω (ἐπιδέω, ἀνμλ.). Ἐκ νέου δένω, ὅ ἐστι, ἀφαιρῶ τό παλαιόν δέμα πληγῆς (appareil, Γαλλ.) καὶ ἐπιθέτω νέον, Ἱπποκρ.

Μετέπω, ἀχρ. ταὐτόν τῷ, μετάφημι. ὅθεν τό, μετέειπον.

Μετεράω, ῶ (ἐράω, μετά). Ἀπό τινος ἀγγείου χύνω εἰς ἄλλο, ἢ ἄλλοῦ που.

Μετέρχομαι, ἀποθ. μέσ. μετ' ἀόρ. καὶ παρακ. κατ' ἐνεργ. φωνήν· μέλ. μετελεύσομαι, ἀόρ. μετήλυθον· συνήθ. μετήλθον (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Ἄνευ πτώσεως σημαίνει, ἔρχομαι καὶ ἐγώ εἰς τι, ἔρχομαι καὶ παρευρίσκομαι, Ἰλιδ. Δ, 503. Ν, 127. Ὀδσ. Α, 332. β) κατ' ἐχθρικήν ἔννοιαν, προσπέρχομαι, ὁρμῶ, Ἰλ. Ε, 456. Φ, 422. δύναται δε νά ἐκληφθῇ καὶ ἀντί τοῦ, ἐπιδιώκω, καταπτρέχω. γ) βαδίζω μεταξύ, ἐπί ἀρχηγοῦ, βαδίζοντος μεταξύ τῶν ταγμάτων, Ἰλ. Δ, 461. Ν, 481. δ) μεταβαίνω, ἀφ' ἑνός μέρους ἔρχομαι, πορεύω εἰς τό ἄλλο, ἢ εἰς τό μέρος (πατρίδα) τινός ταὐτόν τῷ, μεταφοιτάω, καὶ, μεταχωρῶ· καὶ κατά ταύτην τήν σημασίαν κεῖται παρά Θουκδ. ἀ. 95. τό, μεταπαίσσει. 2) μετά ὁστ. ὑπάγω πρός τινα, Ἰλ. Ξ, 334. Ὀδ. Ζ, 222. καὶ μετά τῆς προστηματίας τοῦ ἀνελπίστου, Ὀδ. Α, 134. ἔνθα ἄλλοι ἔρμην. διά τοῦ, σύνειμι τινί, ἀνταμόνομαι, ἔχω συνεπαστροφήν ἢ ἐπιμιξίαν. β) κατ' ἐχθρικήν ἔννοιαν, ὁρμῶ κατά τινος, ὁστ. προσ. Ἰλ. Π, 487. Ὀδσ. Ζ, 132. 3) μετά αἰτιατ. κατόπιν τινος ὑπάγω, διά νά τόν εὕρω, ἢ ψάξω, Ἰλιδ. Ζ, 280. »Ἐγώ δέ Πάριν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσσω, Ἰλέος πατρός μετ. (Ὀδσ. Γ, 83.)», ὑπάγω κατόπιν τῆς φήμης τοῦ πατρός μου, δηλ. ὑπάγω διά νά ἐρωτήσω καὶ μάθω περί αὐτοῦ· ὅθεν καθόλου, ὑπάγω καὶ φέρω ἢ μόνος μου ἢ διά μέσου ἄλλου· ζητῶ, ἐπιθυμῶ τι, ἀγωνίζομαι ν' ἀποκτήσω, ἀπολαύσω τί, ὡς τό, μέτειμι. β) φροντίζω περί ὑποθέσεώς τινος, κυτάζω νά λάβῃ τέλος, καταγίνομαι εἰς τι, π. χ. ἔργα, Ὀδσ. Π, 316. »ἔργα γάμοιο», Ἰλ. Ε, 429. γ) ἔρχομαι πρός αὐτόν μετά δεήσεων, δηλ. παρακαλῶ, αἰτ. μόνη, ἢ ἐντελέστερον, »τινά λιτῇσιν», π. χ. »Ἐπεί τέ με λιτῇσι μετέρχεται εἰπεῖν τήν ἀληθήνην», Ἡροδτ. ἑ. 69. ἐπειδή μέ παρακαλεῖς. »Ἐγώ οὖν σε μετέρχομαι (πρός) τῶν θεῶν εἰπεῖν τἀληθέα», αὐτόθ. 68. ἀντί τοῦ, παρακαλῶ διά τό ὄνομα κτ. δ) κατ' ἐχθρικήν ἔννοιαν, ἐπιδιώκω, καταπτρέχω· καὶ ἀντί τοῦ, ἐκδικοῦμαι, παιδεύω, τιμωρῶ, μετά διττῆς αἰτιατ. προσώπου, τό ὁποῖον τιμωρεῖ τις, καὶ πράγματος, ἕνεκα τοῦ ὁποίου τιμωρεῖ τις τινά, Εὐρπ. Κυκλ. 280. τροπκ. »τινά ἔπεσσιν», μεταχειρίζομαί τινα μέ λόγους, ἐξαιρτ. σκληρούς, ὀνειδιστικούς, Ἡροδ. 6, 86. »Ἀπάτῃ τῶν Μεγαρέων μετελθόντων αὐτούς, ὡς ἤκοι Φιλοποίμην σφίσιν εἰς τήν πόλιν», Παυσαν. ἡ. 50. ἀντί τοῦ, ἀπάτην μετεχειρίσθησαν, ἠπάτησαν αὐτούς οἱ Μεγαρεῖς διά ψευδοῦς ψήφης, ὅτι ἦλθεν ὁ Φιλοποίμην εἰς τήν πόλιν των· τοιοῦτον δέ 2) »Μετέρχεσθαι τινά θυσίῃσιν», τόν μεταχειρίζομαι μέ θυσίας, δηλ. τιμῶ αὐτόν μέ αὐτάς, προσφέρω αὐτῷ θυσίας, Ἡροδτ. 4, 7.

*Μετέσσυτο, κατά συγκπ. γ'. ἐνκ. ἀόρ. τοῦ μετασεύομαι, Ἰλ. Φ, 423. Ψ, 389.

Μετεστεώσης, Ἰων. ἀντί, μεθεστώσης, ἐκ τοῦ, μετίστημι, ἀντί, μεθίστημι.

Μετέσχηκα, παρακ. τοῦ, μετέχω, Ἡρδ. 3, 80.

*Μετεύκδε, ἐπικ. γ'. ἀόρ. τοῦ μεθανδάνω, ἀμφ. ἀνάγν. Κοϊντ. Σμ. 5, 127.

Μετεύχομαι, Μέλ. ξομαι (εὔχομαι). Ἀποθ. Μέσ. ποιητ. ταὐτόν τῷ, Ἀνεύχομαι. Μεταβάλλω τήν εὐχήν μου, εὐχόμαι τινι ἄλλο τι, »τοῖ τιν», Valck. Ἱππ. 890. καὶ Εὐριπ. Μηδ. 600.

Μετέχω, Μέλ. μεθέξω (ἔχω, ἀνμλ.). Ἔχω μετέπειτα. 2) ἔχω, λαμβάνω μέρος εἰς τι. ὅθεν καθόλου, συναπολαύω, συγκεκτήμαι, συναπο-

λαμβάνω. »Μετέχειν τινός τινὶ· καὶ »Μετέχω σοι τούτου», ἔχω τοῦτο μαζί μὲ ἐσέ, μέρος ἔχω ἀπό τινος, μεταλαμβάνω κυρ. »Μοῖραν, ἡ μέρος τινός μετέχειν», Ἡροδ. 2, 104. 4. 145. πρβ. 7, 16. συνήθ. ὅμως κεῖται ἡ γενική μόνη, ἄνευ αἰτ. ὡς παρὰ Θεόγν. 82. 354. κ. τ. λ. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Ἡρότ. 3, 80. Ὀξεῖα Λυκοῦργ. 6. σ. 35. σπανίως μόνη ἡ αἰτιατ. ὡς παρὰ Σοφκλ. Ο. Κ. 1484. 3) ὁποιαοῦν τοῦ, ἰδέα, ἀφηρημένη ἔννοια, ἔστι τό, μετέχον, ἡ συγκεκριμένη, ἐν ᾗ ἐνίζανει τὸ καθόλου, ὡς παρ' Ἀριστοτέλ. προβλ. λ. ῳ. »Ὁ φιλόσοφος περὶ τὰς ἰδέας σπουδάζει, ὁ δὲ ῥήτωρ περὶ τοὺς μετέχοντας», ὁ φιλόσοφος καταγίνεται εἰς τὰ ἀφηρημένα ὁ δὲ ῥήτωρ εἰς τὰ συγκεκριμένα.

Μετέω, Ἰλ. Χ, 388. ἀντὶ τοῦ, μετῶ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἐνεστ. Ὑποτακτ. τοῦ, μετείμι. Μεταξύ εἰμί, συνειμί· ἀντὶ τούτου ἐν Ἰλ. Ψ, 47. μετείω, κεῖται.

Μετεωρία, ἡ (μετέωρος). Ἐλαφρογνωμία-λησμοσύνη, ξεχασμάρα, χυδ.

Μετεωρίζω (μετέωρος). Εἰς ὕψος αἴρω, σηκώνω εἰς τὸ ὕψος, ὑψόω· ἀφήνω τι νὰ σηκωθῆ, ἢ νὰ πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα. 2) ναῦν εἰς τὸ πέλαγος (Φιλοστρ. εἰς Ἀπολλ. 6, 12.)», φέρω τὸ πλοῖον μακρὰν εἰς τὸ πέλαγος· οὐδετερως δὲ, εὐρίσκομαι εἰς τὸ πέλαγος, Φιλοστρτ. ἐν τοῖς Ἡρωϊκοῖς Κεφ. ῑ. »Ἔπλει μετεωρίζουσα εἰς τὸ πέλαγος ἡ ναῦς», Παῦσαν. σηκώνω τὴν ἄγκυραν διὰ τὰ ὁρμεύσω ἀπὸ μίαν ἠπειρον εἰς ἄλλην. »ἐκ τῆς ἐμῆς γῆς εἰς ἄλλην», Μαρτυ. ἀνάγν. παρ' Ἡροδ. 2, 115. 2) τροπκ. ἐγείρω, ὑψόνω τὴν ψυχήν τινος δι' ἐλπίδος, προσδοκίας, χαρᾶς, ὑπερηφανείας, ἀνδρίας ἢ θάρρους, κ. τ. τ. Πολύτ. μετεωρίζομαι, ὑψοῦμαι ἐν ἐλπίδι, θάρρει, προσδοκίᾳ, χαρᾷ, ὑπερηφανείᾳ, κ. τ. τ. ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, ἐν προσδοκίᾳ, ἐλπίδι, προσοχῇ εἰμί· ἢ καὶ ἐλαφρὸς κατὰ τὸν νοῦν, ἐλαφρόγνωμος, ἀκατάστατος, ἢ ἀβέβαιος εἰμί. ὅθεν

Μετεωρισμός, ὁ. Ὕψωσις εἰς τὸν ἀέρα κυρίως, καὶ καταχρηστικῶς ἡ τῆς ψυχῆς ὕψωσις δι' ἐλπίδος, προσδοκίας, θάρρους, χαρᾶς, ἀλαζονείας, καὶ ἐντεῦθεν, ὑπερηφάνεια, ἔπαρσις, σήκωσις τοῦ νοῦ, ἢ καὶ, ἀνοησία, ἐλαφρογνωμία.

Μετεωροδοκῶ. Ὑψόω παρὰ πολὺ τὰς ἐλπίδας, Σουίδ. ἐκ Πολυβ. κε. 5.

Μετεωροθήρας, ὁ (θηράω). Ὁ ἐν τῷ ὕψει θηρεύων, Ἀριστοτλ. ζῴων Ἱστορ.

Μετεωροκοπέω, ῶ (κόπτω). Κάμνω κρότον καὶ πάντοτε ὁμιλῶ, φλυαρῶ περὶ μετεώρων καὶ ὑπεργείων πραγμάτων, καὶ περὶ τούτων στοχάζομαι, εἰς τὸν ἀέρα φλυαρῶ, Ἀριστφ. Εἰρ. 92.

Μετεωρολεσχέω, ῶ, ῆσον, μετεωρολέσχης, ὁ (λέσχη), καταφρονητικῶς καὶ χλευαστικῶς, ἤτοι περιπαικτικῶς ἀντὶ τοῦ, μετεωρολογέω, καὶ, μετεωρολόγος, Πλάτ. πολιτ. 7, 4. σ. 489. Γ.

*Μετεωρόλεσχος, ὁ, ἡ, = μετεωρολέσχης.

Μετεωρολογέω, ῶ (μετεωρολόγος). Μετέωρα λέγω, ὁμιλῶ, ἢ πραγματεύομαι περὶ μετεώρων, ἤτοι ὑπεργείων πραγμάτων, ἐξαιρέτως δὲ περὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ τῶν ἐν τῷ ἀέρι, ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ φαινομένων, Πλάτ. ὅθεν

Μετεωρολογία, ἡ. Ὁμιλία, λόγος, διδασκαλία, πραγματεία περὶ μετεώρων, ὑπεργείων πραγμάτων, καὶ μάλιστα περὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ τῶν φαινομένων ἐν τῷ ἀέρι ἢ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ. ὅθεν

Μετεωρολογικός, ἡ, όν. ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς μετεωρολογίαν, ἢ ἔμπειρος ταύτης. »Μετεωρολογικά, τά. Τὰ διαλαμβάνοντα περὶ τούτων τῶν ἀντικειμένων συγγράμματα.

Μετεωρολόγος, ὁ, ἡ (μέτεωρος, λέγω). Περὶ μετεώρων, ὑπεργείων λέγων, ὁμιλῶν, πραγματευόμενος· ἐξαιρ. περὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἢ τῇ ἀτμοσφαίρᾳ φαινομένων, ἢ ὁ παρατηρῶν αὐτά. 2) τρεπκ. ὅστις χάνεται μὲ τοὺς διαλογισμούς του εἰς τὸν ἀέρα, ταὐτὸν τῷ, μεγαλόφρων, Ἡσύχ.

Μετεωροποιέω, ῶ (ποιέω), ταὐτὸν τῷ, μετεωρίζω, ὑψόω, Ἱππκρ.

Μετεωροπολέω, ῶ. Καταγίνομαι περὶ τὴν ἐξέτασιν καὶ ἔρευναν τῶν μετεώρων, ὑπεργείων πραγμάτων. Πλάτ. Φαίδ. ἐκ τοῦ

Μετεωροπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Ὅστις καταγίνεται εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ ἔρευναν τῶν μετεώρων, ὑπεργείων πραγμάτων.

Μετεωροπορέω, ῶ. Πορεύομαι, περιπατῶ εἰς τὸν ἀέρα. καὶ

*Μετεωροπορία, ἡ, Ἡ πορεία, τὸ ταξείδιον εἰς τὸν ἀέρα. ἐκ τοῦ

Μετεωροπόρος, ὁ, ἡ (πόρος). Ἐν τῷ οὐρανῷ, ἤτοι ἐν τῷ ἀέρι, ὑπεράνω τῆς γῆς πορευόμενος, περιπατῶν, ταξειδεύων.

Μετέωρος, ὁ, ἡ (αἴωρα, ἐώρα). Ὑπεράνω τῆς γῆς, ἤτοι εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὸν ἀέρα ὑψούμενος, Ἡρότ. 2, 148. ὅθεν, ὑψηλός, οὐράνιος, εἰς ἀέρα κουφιζόμενος, εἰς τὸν ἀέρα κρεμαμένος, κλονούμενος, ἢ πετῶν, καθὼς π. χ. τὰ νέφη. »Ἀπὸ τοῦ μετεώρου», ἀπὸ ὑψηλοῦ μέρους, Θουκυδ. δ'. 25. λέγεται ἔτι μετέωρος καὶ ἐπὶ πλοίου εὐρισκομένου, ἢ πλοίου τοῦ πέλαγος, Θουκυδ. 7, 71. 2) μετφορκ. λέγεται καὶ ἐπὶ ψυχῆς, ἢ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ ὑψοῦται, μετεωρίζεται καὶ κλονίζεται ὑπὲρ τὴν συνήθη κατάστασιν τῆς ἡσυχίας της ὑπ' ἐλπίδος, χαρᾶς, ὑπερηφανείας, φόβου καὶ ἄλλων τοιούτων παθῶν. »Πνεῦμα μετέωρον», τεταραγμένη, ἤτοι κενὴ ἀναπνοή· σημαίνει δὲ μετέωρος καὶ, ἐλαφρόγνωμος, ἀνάστατος· καθ' Ἡσύχ. κενὸς, κενός. 3) »Μετέωρα, τά», λέγονται ἔτι ὅλα τὰ ὑπὲρ γῆν πράγματα, ἐξαιρ. τὰ σώματα καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ, ἀέρι, ἀτμοσφαίρᾳ φαινόμενα, ἄρα, οὐρανός, ἀτμοσφαῖρα, νεφέλαι, ἀστραπαί, ἥλιος, σελήνη καὶ πάντες οἱ ἀστέρες καὶ οἱ πλανῆται. Παρ' Ὅμ. γνωστές μόνον ὁ τύπος μετήορες.

Μετεωροσκοπέω, ῶ. (μετεωροσκόπος). σκοπῶ, παρατηρῶ τὰ μέτεωρα, τὰ ὑπὲρ γῆν καὶ ἐξαιρέτως τὰ ἐν τῇ ἀτεσφαίρᾳ φαινόμενα.

Μετεωροσκοπικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν μετεωροσκόπον. »Μετεωροσκοπική, ἡ», ὑπακ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ μετεωροσκόπου.

Μετεωροσκόπιον, τό. Ὄργανόν τι παρὰ πολεμ. (μεγάλ. σύντοξ. καὶ Γεωγραφ. α. 4), διὰ τοῦ ὁποίου ὁ μετεωροσκόπος παρατηρεῖ, κατὰ Πρόκλ. εἰς Εὐκλείδ. 12, τῶν ἑξαρμάτων τὰς διαφορὰς καὶ τῶν ἄστρων τὰς ἀποστάσεις. ἐκ τοῦ

Μετεωροσκόπος, ὁ (σκοπέω). Ὅστις σκοπεῖ, βλέπει, παρατηρεῖ τὰ μέτεωρα, τὰ ὑπὲρ γῆν, ἐξαιρ. τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ φαινόμενα· ταὐτὸν τῷ, μετεωρολόγος καὶ, μεγαλόφρων, ὅτ' ὁ καὶ ὁ Πλάτ. ἐκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, ἀδολέσχης. Ὁ μετ. = τῷ ἑπομ.

Μετεωροσοφιστής, οῦ, ὁ (σοφιστής). Ὁ τὰ οὐράνια σώματα καὶ φαινόμενα παρατηρῶν σοφιστής, Ἀριστοφ. Νεφ. 360.

Μετεωροσύνη, ἡ, Μοσχ. δ'. 435. ταὐτὸν τῷ, μετεωρία, ποιητ.

Μετεωροφανής, ές, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὁ φαινόμενος ὑψηλά, ἢ εἰς τὸν ἀέρα. »Διεγείραν πρὸς βάσιν μετεωροφανεῖν», Φίλ. περὶ τῶν ἑπτὰ θεαμάτ.

Μετεωροφένακξ, ακος, ὁ (φένακξ). Ὁ φενακίζων, ἀπατῶν τοὺς ἀνθρώπους ἢ τοὺς ἀκροατάς του διὰ τῆς περὶ μετεώρων ὁμιλίας του, σχημτ. κωμικῶς κατὰ τὸ, μετεωροσοφιστής, Ἀριστφ. Νεφ. 333.

Μετεωροφρονέω, ῶ (φρονέω). Φρονῶ, στοχάζομαι πράγματα μετέωρα, ὑπέργεια. 2) ὑψηλόφρων εἰμί.

Μέτηλυς, υδος, ὁ καὶ ἡ. (μετέρχομαι, μετήλυθον). Ὁ ἐρχόμενος ἀπὸ ξένης εἰς ἄλλην γῆν καὶ κατοικῶν αὐτοῦ, Διονυσ. περιηγ. »Μέτηλυς Αἰγύπτοιο, ταὐτὸν τῷ, μέτοικος καὶ ἀποικος. 2) αὐτόμελος, φυγὰς πρὸς τὸν ἄλλον.

Μετηνέμιος, ὁ, ἡ (ἄνεμος, μετά). Ὁ ἐν τῷ ἀέρι ὤν, τρηχύρω φυσημένος. 2) ὁ μετὰ τοῦ ἀνέμου ὤν, ἐπίσης ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος, Ἀιάλεκτ. γ'. 136.

Μετήορος, ὁ, ἡ (αἰωρέω), ἀρχαιότ. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ, μετέωρος. Ὑψωμένος, ὑψηλός, ἐν τῷ ἀέρι κλονούμενος, κρεμάμενος, ὑψηλὰ κρεμάμενος, Ἰλ. Θ, 26. »Ἅρματα μετέωραν, ἁμάξια, τὰ ὁποῖα, ἐν ᾧ τρέχουσιν ὀλίγωρα, φαίνεται σημειούμενά πως ἔνιοτε εἰς τὸν ἀέρα, Ἰλ. Ψ, 360. σηκωμένος εἰς τὸ ὕψος, ὑψηλά, Τμν. Ὅμ. Ἕρμ. 135. 2) τροπκ. κλονούμενος, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος· ἐλαφρόγνωμος. »Μετήορα θρυλλίζειν», Τμν. Ὅμ. Ἕρμ. 488.

Μετήσεσθαι, Ἰων. ἀντὶ, μεθήσεσθαι, ἀπαρεμφατ. μέσ. μέλ. τοῦ μεθίημι, Ἡροδ.

*Μετίει, Ἰων. γ'. πρόσ. ἐνεστ. τοῦ μεθίημι, Ἡροδότ. 6, 37. 59. πλὴν προτιμητέα, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ τίθημι, ἢ γραφὴ μετιεῖ διὰ τὴν ἐνεστῶτα, ἢ δὲ γραφὴ μετιεῖ διὰ τὴν Ἰων. παρατ. ἰδὲ Heyne Ἰλ. 2, 525. ἔνθα καὶ ὁ Οὐόλφ. ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει γράφει τὸν ἐνεστ. »μεθιεῖεν», οὐχὶ δὲ μεθίεις.

*Μετίετο, Ἰωνικ. ἀντὶ, μεθίετο, γ'. πρόσπ. παρατ. μέσ. τοῦ μεθίημι, Ἡροδ. 1, 12.

Μετίημι, Ἰων. ἀντὶ, μεθίημι, Ἡροδ. 8'. 111.

*Μετίστημι, Ἰων. ἀντὶ μεθίστημι Ἡροδότ. 5, 92. 3.

*Μετίσχω (ἴσχω), = μετέχω, μετὰ γεν. Ἡρό.

*Μετοικίζω, ίσω (οἰκίζω). Γυρίζω τὸ τημένι εἰς ἄλλο μέρος· γυρίζω εἰς ἄλλο μέρος, ἐπιστρέφω, Πλουτ. παρβ. Wyttenb Ἠθ. σ. 34. Α.

Μετιτήλαι, αἱ, παρ' Ἡσυχ. αἱ ἐξ ἑκατέρων μέρους τοῦ ἅρματος ῥάβδοι. Ὁ Πολυδ. α'. 143. μετῆλαι, ἔχει.

Μετοικεσία, ἡ (μετοικέω). Ἡ ἀφ' ἑνὸς οἴκου, τόπου εἰς ἄλλον μετοίκησις, Ἀνολεκτ. α'. 241· Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, μετοικέσιον, τὸ ἐκ τόπου εἰς τόπον οἰκῆσαι. 2) τὸ κατοικεῖν ὡς μέτοικος ἐν τινι πόλει, ξένος.

*Μετοικέσιον, τό, = μετοικεσία, σνρασ. α. Ἡσυχ.

Μετοικέτης, ου, ὁ, = μέτοικος, Ἡσυχ.

Μετοικέω, ῶ, μέλ. ήσω (οἰκέω). Ἀναχωρῶ, ἐκβαίνω ἀπό τινος εἴπου καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλον νὰ κατοικήσω· ἀπό τινος τόπου ἢ πόλεως ἀναχωρῶ, ἀλλάζω κατοικίαν. 2) μέτοικος εἰμί, ὅ ἐστι ξένος, καὶ κατοικῶ εἰς τινα πόλιν πληρώτων εἰς αὐτὴν διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τὸ μετοίκιον, Ἰσοκρ. »Πολὺ γὰρ ἀξιωτέρους παρὰ τοῖς αὐτοῦ πολίταις τιμωμένους εἶναι», ἢ παρ' ἑτέροις μετοικεῖν. οὐμὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν ἐν χρήσει, ὡς ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, »Μετοικισάμενος ἐν Τροιζῆνι», Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 609. »Μετοικεῖς τῆς δε γῆς ἡμᾶς», ἀντὶ, μετοίκους γίνεσθαι. ὅθεν

Μετοίκησις, καὶ, μετοικία, = μετοικεσία. Τὸ ἀναχωρεῖν ἀπό τινος τόπου, ἢ καὶ κατοικίας καὶ ὑπάγειν εἰς ἄλλον, ἵνα κατοικήσῃ ἐκεῖ· ἄλλοθεν τῆς κατοικίας, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1016. 2) ἡ μεταψύχωσις, Ἐμπεδ. πρβ. μεταφορά.

Μετοικίζω, μέλ. ίσω (οἰκίζω). Σηκώνω τινὰ ἀπό τινος τόπου ἢ οἰκίας καὶ φέρω αὐτὸν εἰς ἄλλον, ἐξαιρ. μετατοπίζω τινὰ ὡς ἄποικον εἰς ἄλλην γῆν, φέρω που ἀποικίαν, ἀποικίζω. Παῦ. ὑπάγω ἄλλοῦ που, ἐξαιρ. διὰ νὰ κατοικήσω ἐκεῖ διὰ πάντοτε.

Μετοικικός, ἡ, όν. Εἰς μέτοικον ἀνήκων.

Μετοίκιον, τό. Τέλος, φόρος, δόσιμον, τό ὁποῖον ἐπλήρωναν οἱ ξένοι ὅταν ὑπήγαινον νὰ κατοικήσωσιν εἰς πόλιν τινα· μέτοικος μέν ἐστιν, ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως μετοικῶν ἐν ἑτέρᾳ, καὶ μή πρὸς ὀλίγον ἐπιδημῶν, οἷς ξένος· ἐτίθεντο δὲ ὑπ' αὐτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος δραχμαὶ δώδεκα (ἐν τῇ πόλει διὰ τὴν ὑπεράσπισιν), ὅπερ ὠνόμαζεν Μετοίκιον. Ἰσαῖοι δὲ ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους ὑποσημαίνει, ὅτι ὁ μὲν ἀνὴρ δώδεκα δραχμὰς ἐτέλει μετοίκιον, ἡ δὲ γυνὴ ἓξ· καὶ ὅτι τοῦ υἱοῦ τελοῦντος, ἡ μήτηρ οὐκ ἐτέλει, μὴ τελοῦντος δέ, αὕτη ἐτέλει· καὶ οἱ δοῦλοι δὲ ἀφεθέντες ὑπὸ τῶν δεσποτῶν, ἐτέλουν τὸ μετοίκιον. Μένανδρος δέ φησι, πρὸς ταῖς δώδεκα δραχμαῖς καὶ τριώβολον τούτοις τελεῖν· ἴσως τῷ τελωνῇ. Οἱ μὲν τοι τὸ μετοίκιον μὴ τιθέντες μέτοικοι, ἀπήγοντο πρὸς τοὺς πολίτας, καὶ εἰ ἔκλοντο, ἐπιπρᾶσκοντο. Ἐνεβίβαζον δὲ καὶ εἰς τὰς ναῦς τοὺς μετοίκους, ὡς Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς δηλοῖ. Ἔκαλουν δὲ οἱ Ῥωμαῖοι Σκαφάς τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι, Φώτ. »Μετοίκιον τελεῖν, καταβάλλειν, τιθέναι, πληρώσειν μετοίκιον, Δημοσθ. Μεγαρεῖ· ἐξωκεῖν κἀκεῖ μετοίκιον τεθεικέναι. 2) »Μετοίκια, τά, ἑορτή ἐν Ἀθήναις, (Πλούταρχ. Θησ. 23. ἵν' ὁ Θουκιδ. β'. 15. Συνοίκια, καλεῖ, καὶ ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1019. Συνοικέσια) ἑτήσιος ἐν μηνὶ Βοηδρομιῶνι εἰς μνήμην τῆς ἐναλλαγῆς τῶν κατοίκων, ὁπότε οἱ πολῖται, κατοικοῦντες πρότερον σποράδην καὶ κατὰ κώμας, συνῴκησαν ἐπὶ τοῦ Θησέως καὶ κατῴκησαν ἐν τῇ πόλει.

Μετοίκιος, ὁ, ἐπιθ. Διός. »Ζεὺς μετοίκιος«, ὁ προστάτης τῶν μετοίκων, Φρύνιχ.

Μετοικισμός, ὁ οῦ, (μετοικίζω). Τό μετοικίζειν τινά, μεταθέτειν τινὰ εἰς ἄλλην κατοικίαν ἢ τόπον. 2) ἐκ τοῦ παθ. ἡ ἀπό τινος τόπου, κατοικίας εἰς ἄλλην κατοίκησις.

Μετοικιστής, οῦ, ὁ (μετοικίζω). Ὅστις μετοικίζει, ὅ ἐστιν, ὅστις σηκόνει τοὺς ἐγκατοίκους τόπου ἢ πόλεως τινὸς καὶ φέρει αὐτοὺς ἄλλοῦ που. »Πόλεων μετοικιστήν«, ὅστις πληθύνει τοὺς ἐγκατοίκους τῶν πόλεων διὰ μετοικεσίας, Πλουτ. Θησ. 23.

Μετοικοδομέω. Ἀλλάσσω τὴν οἰκοδομήν, ἀλλέω, ἢ ἀλλοῦ που οἰκοδομῶ· σηκόνω τὴν οἰκοδομὴν ἀπό τινος τόπου καὶ μεταφέρω αὐτὴν ἀλλοῦ, Πλούταρχ. Καίσ. 51. καὶ Ἀρρίαν. Ἐπίκ. ἐκ τοῦ

Μετοικοδόμος, ὁ, ἡ (οἰκοδομέω), ποιητ. Ὁ μετοικοδομῶν, ὁ ἀλλέων ἢ ἀλλοῦ που οἰκοδομῶν, καὶ ὁ ἀλλάζων κατοικίαν, Αἰσχύλ. Χοηφ. 971. ὅπου ἄλλοι ὀρθότερον »Δόμων μετοίκοις« γράφουσι.

Μέτοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ἀφ' ἑτέρας πόλεως μεταστάς, καὶ ἑτέραν οἰκῶν· ἢ καταλιπὼν τὴν ἰδίαν πόλιν καὶ εἰς ἄλλην οἰκῶν· ὅστις σηκόνεται ἀπό ἕνα μέρος καὶ ὑπάγει ἀλλοῦ καὶ κατοικεῖ. Ἡροδτ. 4, 151. 2) ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο Μέτοικοι οἱ ἐνοικοῦντες ξένοι ἐν τῇ πόλει. οἵ τινες ἐπλήρωναν ἀνὰ δώδεκα δραχμὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς τὸ δημόσιον διὰ τὴν ὑπεράσπισιν, ἣν ἀπελάμβανον παρὰ τῆς πόλεως, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχωσι τὰ δίκαια τοῦ πολίτου. Ὁ Φώτ. ἔχει »Μετοίκων λειτουργίαι, αἱ σκαφηφορίαι· εἰσὶ δὲ Μέτοικοι, ξένοι, οἱ Ἀθήνησιν οἰκοῦντες, διδοῦντες τὸ μετοίκιον δραχμῶν δώδεκα· ἐνομάζετο δὲ εἰς τοιοῦτος, ἡ μία τοιαύτη, μέτοικος, ὁ, ἡ, Λατ. inquilinus, Valch. Ἁρμών. 2, 7. σ. 109. κτ. ὅθεν

Μετοικοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ) Ὁ ἐπιστάτης τῶν μετοίκων, Ξενοφ.

***Μετείσω**, Μέλ. τοῦ μεταφέρω.

Μετοίχομαι, Μέλ. ήσομαι (οἴχομαι, ἀόμλ.) ἀπαρ. Μέσ. ποιητ. Ἀφ' ἑνὸς μέρους ἀναχωρῶ καὶ φεύγω, ὑπάγω εἰς ἄλλο, παραχίνομαι, ὑπάγω, »πόλιν δέω, Ἰλ. Ζ. 86. β) ὑπάγω πρός τινα διὰ νὰ τὸν φέρω πρός με, τὸν κράζω νὰ ἔλθῃ, προσκαλῶ αἴτ. Ἰλ. Κ, 111. Ὀδ. Θ, 47. γ) κατ' ἐχθρικὴν ἔνοιαν, ὁρμῶ κατά τινος, τὸν πολεμῶ, ἐπιδιώκω, κατατρέχω, αἴτ. Ἰλ. Ε, 148. δ) διαβαίνω, π. χ. ἀνὰ ἄστυ, Ὀδ. Θ, 7. ε) ὑπάγω ὁμοῦ, ἅμα πτωτικοῦ, Ὀδ. Τ. 24. ζ) κατόπιν, ὀπισθεν ὑπάγω· ὅθεν συντροφεύω· καὶ ἐχθρικῶς, καταδιώκω.

Μετοικωνίζομαι, (οἰκωνίζομαι), μέτ. Ἀποθ. παρὰ Δεινάρχ. »Μετοικωνίσασθαι τὰς τῆς πόλεως πρᾶξεις εἰς τούτους τὰ ἀποτυχίας τρέψωσιν· καὶ, »Μετοικωνίσασθαι τὴν τυχὴν καὶ μεταλλάξασθαι βουλόμεθα, μεταβάλλω τὸν οἰκωνόν, προφητεύω καλητέραν κατάστασιν εἰς τὸ ἐρχόμενον· φέρω τὰ πράγματα μιᾶς πόλεως εἰς καλητέραν, ὥστε δὶ αὐτῆς ἐλπίζω εὐτυχίαν.

Μετοκλάζω, σω (ὀκλάζω). Γονατίζω, Κάθημαι εἰς τὸν κῶλον, ἐπάνω εἰς τὰς πτέρνας, καὶ οὕτω καθήμενος ἀλλάζω τὸ κάθημα, τὸν τόπον, κινῶν καὶ τὰ γόνατα, καθὼς ὅταν κάθηται ἐπιλός τις. ὅστις παραμονεύει, Ἰλ. Ν, 281. ἄλλως, ὀκλάξ καθῆσθαι, ο. ε. ἐπὶ τὸ γόνυ.

Μετοκωχή, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Μετοχή, Ἐποχή, ἡ Ὀχεία, Ἡσύχ.

Μετονομάζω, (ὀνομάζω, ἀλλέως ὀνομάζω ἀλλάζω τὸ ὄνομα, καὶ παθ. παρ' Ἡρόδ. 1, 96. 8, 44. 2) μεταχειρίζομαι ἐν ὄνομα, ἢ οὐσιαστικόν, ἀντὶ ἄλλου, »Ῥήματι καινῷ μετωνομασμένῳ«, Πλάτ. Θεαίτ. 92. Παθ. ἀλλέως ὀνομάζομαι, ἄλλο ὄνομα λαμβάνω, ἀλλάζω τὸ ὄνομά μου. ὅθεν

Μετονομασία, ἡ. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ὀνόματος.

Μετόπη, ἡ (ὀπή) λέξ. ἀρχιτεκτον. Μέρος τι τῆς καλουμένης τριγλύφου, τὸ διάστημα μεταξὺ τῶν ὀδοντιωτῶν καὶ τριγλύφων, inter denticulos et inter triglyphon, Vitruv. 4, 1 καὶ 2· Κίρ. Ὀρ. 1372. Ἱρ. Τ. 113. γρ. καὶ μεβόπη, καὶ μεβόπιον, καὶ μετόπιον.

Μετόπιον, ἐπίρρ. (ὄπις), ταὐτὸν τῷ, Μετόπισθε. ἴδε Κατόπιν.

Μέτοπις, ιδος, ἡ (ὄπις). Ἡ μετέπειτα ἐνδίκησις, ποιητ. ἡ ἀκολουθοῦσα τὰ ἐγκλήματα ποινή, Ἐπιγρ. Ὀμ. 8, 4. ἴδε Ὄπις.

Μετόπισθε, καὶ πρὸ φωνήεντος, μετόπισθεν, Ἐπίρ. ὄπισθε) ἐπὶ τόπου. Ἀπ' ὀπίσω, ἀπὸ ταῖς πλάταις, ἐξόπισθεν, ἐξοπίσω, πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐξαίρ. ἐν Ἰλ. καὶ παρ' Ἡσιόδῳ. β) μετὰ γενικ. Ἰλ. Ι, 504. Ὀδ. Ι, 539. 2) ἐπὶ χρόνου, κατόπιν, μετέπειτα, ὕστερον, μετὰ ταῦτα, κολλάκις παρ' Ὁμ. »Παῖδες μετόπισθε λελειμμένοι (Ἰλ. Ω, 687.)«, τὰ ἀπομείναντα, ἐγκαταλειφθέντα (μετὰ τὸν θάνατον) τέκνα.

Μετοπώρα, ἡ. καὶ Μετόπωρον, τό. ἐκ τοῦ ἐπιθέτ. Μετόπωρος, ὁ, ἡ (ὀπώρα). Ὁ μετὰ τὴν ὀπώραν καιρὸς τοῦ χρόνου, τὸ φθινόπωρον. χωρίως τὸ τέλος αὐτοῦ, ἡ χειμερινὴ τροπή. ἴδε Ὀπώρα. ὅθεν

Μετοπωρίζω. »Ἔαρος μετοπωρίζοντος, ἢ μετοπώρου ἐαρίζοντος«, Φίλ. α'., ὁπόταν τὸ ἔαρ ὁμοιάζει τῷ μετοπώρῳ, καὶ ἀνάπαλιν.

Μετοπωρινός, ἡ, ὀν. Ἀνήκων εἰς τὸ μετόπωρον· ὁ ἀπὸ τοῦ μετοπώρου, φθινοπωρινός, Ἡσ. Ἔ. 417.

***Μετόπωρος**, ὁ, ἡ, = μετοπωρινός. »Τὸ μετόπωρον« = μετοπώρα, tempus brumale.

***Μετορμίζω**, Ἰων. ἀντὶ μεθορμίζω, Ἡρόδ.

Μετόρχιον, τό. (ὄρχος). Τὸ μεταξὺ τῶν πεφυτευμένων δένδρων ἢ κλημάτων διάστημα, ὃν ὁ στίχος (ἡ ἀράδα) ὄρχος ὀνομάζεται· ἢ τὸ μεταξὺ τῶν συμφύτων πεδίων, ἐν ᾧ ὁ σῖτος ἢ ἄλλο τι ἔσπαρται.

Μετοσσέω, (ὄσσε) ταὐτὸν τῷ, περιβλέπω, καὶ ἀποβλέπω, Ἡσύχ. Κυττάζω ἄλλοῦ, ἢ ὀπίσω.

Μετουσία, ἡ (μέτειμι, μετών, μετοῦσα). Κοινωνία, σχέσις, μερίδιον, μοῖρα ἀπ' τινος, μετοχή· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κτῆσις, ἢ ἀπέλαυσις. ὅθεν

Μετουσιαστικός, ἡ, ὀν ὅστις ἀποφαίνει μετουσίαν καὶ μετοχήν τινα· ὁ οὐσίας τινὸς μετέχων· καὶ παρὰ Γραμματ. »Μετουσιαστικόν, τόν, τὸ Παράγωγον, οἷον, παίδειος, ἀπὸ τοῦ παῖς, λίθινος, ἀπὸ τοῦ λίθος, κ.τ.τ.

Μετοχέτευσις, ἡ. Ἡ εἰς ἕτερον τόπον ὀχέτευσις, τοῦ ὑεροῦ, ἐκ τοῦ

Μετοχετεύω, (ὀχετεύω). Ἀπὸ ἑνὸς τόπου εἰς ἕτερον τόπον ὀχετεύω, χωρίως, δένω τὸ ὑερὸν εἰς ἄλλο αὐλάκι καὶ τρέχει ἀλλοῦ, ἤτοι κάμνω ἵνα στρέψῃ τὸν ἑαυτοῦ ῥοῦν εἰς ἕτερον τόπον.

Μετοχή, ἡ (μετέχω). Τό ἔχειν μέρος ἀπό τινος, ἢ σύν τινι· μετουσία, κοινωνία, μέρος, Ἡρόδ. 1, 144. ἑταιρία. 2) Παρὰ Γραμματικοῖς, τό τοῦ ὀνόματος καὶ ῥήματος μετέχον μέρος τοῦ λόγου.

Μετοχικός, η, ὀν. Μετέχων, μέρος λαμβάνων, ἔχων ἀπό τινος. 2) παρὰ Γραμματ. τό Μετοχικόν, ἀντὶ, ἡ Μετοχή, 2.

Μετοχλίζω, Μέλ. ίσω (ὀχλίζω). Διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ μοχλοῦ, ἢ μὲ σύντονον ἰσχύν, μεταχειριζόμενος ὅλην τὴν δύναμίν μου μετακινῶ, μετατοπίζω, σηκόνω, μεταφέρω βαρύ τι σῶμα, Ὀδ. Ψ, 188. »Ὀχῆας θυράων (Ἰλ. Ω, 567)«, τοὺς μοχλοὺς ἀπὸ τὰς θύρας.

Μετοχμάζω, (ὀχμάζω), ποιητ. Κουβαλῶ ἄλλοῦ που, μετατοπίζω. Νόνν. Διον. 1, 48.

Μέτοχος, ὁ, ἡ. (μετέχω) Κοινωνός, μετέχων τινός, ὅστις ἔχει μέρος εἴς τι, ἢ λαμβάνει μέρος ἀπό τινος. μετὰ γενικ. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ μετὰ αἴτ. Ἡρόδ. 3, 52.

Μετραπατέω, ῶ. Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην. σελ. 226. ἴδε ἐν τῷ, Μητραγυρτέω.

Μετράω, ῶ. Μέλ. ήσω (μέτρον). Μετρῶ, Ἀλκαῖος παρὰ Φωτ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἐπὶ παντὸς εἴδους μέτρου, α) διαπορεύομαι, διέρχομαι, διαπερῶ, διατρέχω, διαπλέω, διαπερατοῦμαι, τρόπον τινὰ μετρῶ μὲ τὸν δρόμον, ἐπὶ μακρυνοῦ δρόμου, cursu metiri. π. χ. Πέλαγος μετρήσαιτεν«, διαπεράσαιτες, Ὀδυσ. Γ, 179. καὶ Ἀπολλών. »Προτέρω ἐμέτρεον«, ὑπακουμ. θάλασσαν, ἐπαυξέδευον, παραιτέρω. Σοφοκλ. Αἴ. »Κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον ἔχει τὰ ἐκείνου, ἐρευνώντα, ὀπίσω τῶν ἰχνῶν πορευόμενον. β) ἀριθμῶ (ἐπὶ ἀριθμοῦ), Θεόκρ. 16, 60. Ἰακ. Α. Π. σ. 47. γ) μετρῶ τι με μέτρον τι, μετὰ δοτ. τοῦ μέτρου, π. χ. »τὴν γῆν ἐργυιῆσι, σταδίοισι κ. τ. τ.«, Ἡρό. 2, 6. καὶ μεταφ. ἐκτιμῶ, ξετιμῶ, κρίνω τι κατά τι, π. χ. »Γαστρὶ τὴν εὐδαιμονίαν, ἢ, τὴν ἡδονὴν μετρεῖν«, κρίνειν τὴν εὐδαιμονίαν κατ' ἀναλογίαν τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν, Δημ. Στεφ. σ. 324. 24. Ἰακ. Ἀχ. Ταυ. 420. κατὰ μέτρον διαθ. ἐξιχνεύω, ὡς ἀνωτέρω παρὰ Σοφ. δ) ἑνὸς τινος μετρῶ τί καὶ τὸ ἐγχειρίζω, τινί τι, καθὼς γίνεται π. χ. ἐν τῷ πωλεῖν, δανείζειν κ. τ. τ. ὅθεν μεταφ. »Μετρεῖν τὴν ἴσην τινί«, ἀνταποδίδειν τινὶ τὰ ἴσα. Μέσ. Μετρεόμαι, οὔμαι, κάμνω νὰ μετρήσωσί τι διὰ τοῦ μέτρου εἰ ἐμέ, ἐν τῷ ἀγοράζειν ἢ δανείζειν, ἢ λαμβάνω μεμετρημένον, ὡς ἀποδώσων τοσοῦτον. »Τὰ ἄλφιτα καθ' ἡμέκτον μετρούμεθα«, Δημοσθ. »Τοὺς στρατιώτας τὸν κάκιστον μετρουμένους σῖτον«, Πλούταρχ. εἰ στρατιῶται ἐλάμβανον διὰ μερίδιόν τινος τὸν ἀχρεῖον, ἤτοι τὸν διεφθαρμένον σῖτον. »Εὖ μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος (Ἡσιόδ. Ἔ. 351.) »κάμνω νὰ μοί μετρήσῃ ὁ γείτων σωστά, π. χ.

δάκειον. Ἡτ. Ἑ. 351. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ παρερχομένου χρόνου, ὡς παρὰ Σοφκλ. Ο. Τ. 561. »Μακροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι«, πολλοὶ χρόνοι ἐπέρασαν ἔκτοτε. ὅθεν

* Μετρηδόν, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸ μέτρον, ἀπὸ μέτρον μέτρον, μερίδιον. Νικανδρ.

Μέτρημα, τό. Τὸ μεμετρημένον· τὸ σύνηθες μέτρον, Πολύβ. γ'. 27.

Μέτρησις, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ μετρεῖν, τιμῆν, ἐκτίμησις.

Μετρητής, οῦ (μετρέω). Ὁ μετρῶν, ἐκτιμῶν. 2) εἶδος μέτρου ὑγρῶν παρ' Ἀθηναίοις, χωροῦν δώδεκα χόας, ἤτοι ἑκατὸν εἴκοσι λίτρας, ἢ 144 κοτύλας, 3/4 τοῦ Ἀττικοῦ μεδίμνου, ὁ Ῥωμαϊκὸς ἀμφορεὺς περιείχε 2/3 τοῦ) μετρ., Ἀριστοτ. Οἰκον. β'. ὅθεν.

Μετρητικός, ἡ, ὸν καὶ ἐπίῤῥ. μετρητικῶς. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μετρεῖν.

Μετρητός, ἡ, ὸν. (μετρέω). μεμετρημένος· ὁ δυνάμενος μετρηθῆναι, Εὐριπ. Βακχ. 1142.

Μετριάζω, Μέλ. άσω (μέτριος)· μετὰ μετριότητος πράττω, ἢ πολιτεύομαι, μέτριος εἰμί, ἢ εἰς μετρίαν κατάστασιν εὑρίσκομαι, κατωτῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵ τινες ἀφίουσι τὸν θυμὸν των νὰ καταπαύσῃ, νὰ ὀλιγοστεύσῃ καὶ πάλιν ἔρχονται εἰς ἑαυτούς, »Μετριάζειν καὶ οἰκτείρειν«, Πλούταρχ. εἰς Βροῦτ. καὶ ἐπὶ ἀσθενῶν, καλυτερεύειν μετά τινα ἀσθένειαν, ἀναλαμβάνειν ἀπὸ τῆς ἀσθενείας. 2) μέτρια φρονῶ, ὁμιλῶ, πράττω, τόσον ὡς πρὸς τὰ ἀγαθὰ τῆς τύχης, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὰς καταστάσεις τοῦ σώματος καὶ τῆς διαθέσεως, εἶμαι ἥσυχος, χωρὶς πάθος, σεμνός, οὐχὶ αὐθάδης, μέτριος κατὰ τὸν θυμόν, ἐν γένει, κρατῶ καθ' ὅλα τὸν μέτον ὅρον· συντάσσ. μετὰ τῆς περί, πρός, καὶ ἐν. 3) ἐνεργητ. διοικῶ, κυβερνῶ, περιορίζω, φυλάττω τι εἰς μετριότητα, κρατῶ εἰς τὰ ὅρια τί, moderari. »Μετριάζειν νέαν ψυχὴν ὅρκοις«· καὶ »Μετριάζειν τὰς ἀρχάς«, Πλάτ. Νομ. 3, σ. 137· 138. καὶ παλ. »Ὁποιος ἂν ὁ φόνος μετριάζοιτο«, Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 249.

Μετριάω, Δωρικ. ἀντί, μετρέω· ὡς τό, ἀδικάω, ἀντί, ἀδικέω, Πίνακ Ἡρακλ.

Μετρεύομαι, ταὐτόν τῷ, Μετριάζω, ἀμφ.

Μετρικός, ἡ, ὸν. καὶ ἐπίῤῥ. Μετρικῶς (μέτρον). Ὁ εἰς μέτρον, ἑξαμ. τῶν συλλαβῶν, ἢ εἰς μετρικὴν ἀνήκων. »Μετρικὴν, ἡ, ὑπακουομ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ μετρεῖν τοὺς ποιητικοὺς στίχους, ἢ ἡ βίβλος, ἥτις καταγίνεται ἐπάνω εἰς τὸ μέτρημα τῶν στίχων, Ἀριστ. ποιητ. 20. ὑ.

Μετριολόγος, ἡ, ἡ (λέγω). Μέτριος, ἡ μετριαστμένος κατὰ τὸν λόγον, τὴν ὁμιλίαν, Πολυβ. β'. 128.

Μετριοπάθεια, ἡ. Ἡ μετριότης εἰς τὰ πάθη, οἷον ὀργῆς, λύπης, κ. τ. λ. ἐκ τοῦ

Μετριοπαθέω, ῶ. Μετριάζω ἑμαυτὸν εἰς τὰ πάθη, καὶ μάλιστα εἰς τὸν θυμόν, ὀργὴν, λύπην, κ. τ. τ. μετριοπαθὴς εἰμί. ἐκ τοῦ

Μετριοπαθής, ές, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίῤῥ. Μετριοπαθῶς (πάθος). Ὅστις μετριάζει ἑαυτὸν εἰς τὰ πάθη, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ὀργὴν, λύπην, κ. τ. τ. ὁ μέτρια πάσχων, ἢ ὁ ἐκ μέτρου τὰ πάθη καταδεχόμενος.

* Μετριόπλουτος, ὁ, ἡ. Μετρίως πλούσιος.

Μετριοποσία, ἡ. Μετρία πόσις, τὸ μετρίως πίειν, μετριότης εἰς τὸ πιστόν. ἐκ τοῦ

Μετριοποτέω, ῶ. Μετρίως πίνω. μέτριος εἰμὶ εἰς τὸ πίειν. ἐκ τοῦ

Μετριοπότης, ου, ὁ (πίνω, ποτός). Ὁ μέτριος εἰς τὸ πίειν, ὁ μετρίως πίων, Ξενοφ. ὅθεν ὑπερλατ. μετριοποτίστατος, Πολυδ. ε'. 20.

Μέτριος, ία, ιον. ἡ, παρ' Ἀττικ. καὶ, μέτριος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ὅστις ἔχει τὸ ὀρθὸν καὶ σωστὸν, ἤτοι τὸ ἀναγκαῖον μέτρον, διὰ νὰ ἦτοι κατὰ τὸν διορισμὸν του ἢ τὴν κατάστασίν του καλὸς, οὔτε παρὰ μεγάλος, οὔτε παρὰ μικρὸς, οὔτε παρὰ ὀλίγος, οὔτε παρὰ πολύς, ἀρκετὸν χρειάζεται, διὰ νὰ ἦναι ἀρκετὸς, ἱκανὸς, οὐχὶ ὑπέρμετρος, Ἡτ. Ἑ. 308. ἱκανὸς, ἀρκετός. »Τοσοῦτον τρίβομεν, ὅσον οἰόμεθα μέτριον εἶναι πιεῖν«, Πλάτ. Φαιδ. 60. ὅσον στοχαζόμεθα, ὅτι εἶναι ἀρκετὸν διὰ νὰ πίωμεν μίαν φορὰν. »Μέτριος αἰών, βίοτος, ζωὴ, ἔχουσα τὸν μέτον ὅρον μεταξὺ μεγάλης τύχης καὶ μεγάλης δυστυχίας. »Οἷς μὴ μέτριος αἰών«, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 179. κατὰ τὸν Σχολ. Οἷς ὁ βίος οὐκ ἔχει τῶν κακῶν μέτρον· ἢ, οἷς μὴ σύμμετρος ὁ βίος καὶ ἐπαρκῶν· κυρίως δὲ, οἷς ὁ βίος ταλαιπωρεῖται ἐστὶ διὰ τὸν ὑπὲρ τὸ μέτρον κακῶν. καθόλου, κατέχων τὸ μέσον μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων, καὶ ἐντεῦθεν πᾶν τὸ ἀνῆκον καὶ ἁρμόζον εἰς τὸ πρᾶγμα, τὸ δίκαιον καὶ ἀληθές. »Μέτρια λέγειν«, ὀρθὰ, ἀληθῆ λέγειν, ἢ ὡς τὸ τῆς συνηθείας, μὲ τὸ μέτρον ἢ ἐπὶ ὀλίγον. Πλάτ. Φαιδ. 37. πιθαν. συγγεν. τῷ, μέσος. Ἐπὶ ἀνθρώπου λεγόμενον σημαίνει τὸ, ὁ συστηματικῶς κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀρετῆς πολιτευόμενος, ὅρα ὁ ἐντελῶς καλὸς ἄνθρωπος· καὶ ἐν μιᾷ δημοκρατίᾳ ἐξαιρετ. ἐκεῖνος, ὅστις δὲν θεωρεῖ τὸν ἑαυτόν του προπετῶς ἀνώτερον τῶν συμπολιτῶν του, δὲν παραβαίνει κάνενα ὑφιστάμενον νόμον, ὅθεν καθόλου καλὸς, ἐνάρετος, ἐπιεικὴς ἄνθρωπος. Πλάτ. αὐτόθ. 31. »Μέτριοι ἄνδρες« καὶ κατωτέρ. 57. »Ψυχὴ καθαρῶς τε καὶ μετρίως τὸν βίον διεξελθοῦσα, καθαρῶς καὶ καλῶς τε καὶ τιμίως, ἤτοι σωφρόνως καὶ δικαίως, τὴν ὁποίαν ἀνωτέρω »Κατρίλαντα καὶ φρόνιμον« εἶπε. Τὸ δὲ ἐν Ἀπολογ. Σωκρ. 29. »Οἶμαι αὐτὰ μετρίως ἔχειν« καὶ τὸ ἐν Κρίτ. 6. »Πῶς οὖν ἂν μετριώτατα σκοποίμεθα αὐτά«, ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, ὀρθῶς, καλῶς. 2) μὴ ὑπερβαίνων τὸ μέτρον, τὸν μέτον ὅρον κρατῶν, ὁ ἐστιν, μήτε εἰς ὑπερβολὴν, μήτε εἰς ἔλλειψιν καταντῶν, μεμετρημένην οὐσίαν ἔχων, μεταξὺ μεγάλου καὶ μικροῦ, ἢ καλοῦ καὶ κακοῦ ὤν, μεταῖος ἢ μεσαῖος, ὡς τὸ παρὰ Γάλλ. Mediocre. »Μέτρια κεκτημένος«, μετριόπλουτος. »Ἐπὶ μετρίοις«, μὲ μετρίας συμφωνίας. Ἠθικῶς δὲ, σώφρων, φρόνιμος, ἐγκρατὴς, δίκαιος, κόσμιος, εὔτακτος, ὡς τὸ Ἰταλ. Moderate. »Τὰ μέτριαι, τὰ καθήκοντα, τὰ κατὰ νόμον χρέη. Παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 306. »Σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν«, τὰ ἐν τῷ μέτρῳ ὄντα, ἤγουν τὰ μέτρον ἔχοντα, ὁ ἐστὶν, τὰ τῆς ἀρετῆς, τὰ σπουδαῖα, τὰ ἄριστα, τὰ ἔξοχα, τὰ σύμμετρα τῇ δυνάμει, τὰ σεμνὰ καὶ μὴ ἀπρεπῆ, τὰ προσήκοντα. 3) μέτριος πῆχυς, ὁ κοινὸς, ὡς παρ' Ἡροδοτ. Α'. 72. ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ πήχεος κεῖται »Τοῦ μετρίου ἐστὶ πήχεος μέζων«, ἀντὶ τοῦ, ὁ βασιλικὸς πῆχυς εἶναι μεγαλήτερος τοῦ κοινοῦ.

Μετριόσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος) Ὁ μετρίως, αὐτάρκως, ἱκανῶς τρώγων, σιτευόμενος, Πολυδ. ε'. 28. καὶ, 34.

Μετριότης, ητος, ἡ. Τὸ ἰδίωμα ἢ τὸ εἶναι τοῦ μετρίου· ἐπιείκεια, σωφροσύνη, ἀνεξικακία, ἐγκράτεια, κοσμιότης, ἀγαθότης, καθαρότης τῆς καρδίας, εἰλικρίνεια, αὐτάρκεια, ἱκανότης, εὐτέλεια, καὶ ἡ μετότης, τὸ μέτον καλοῦ καὶ κακοῦ, ἢ ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεώς τινος.

Μετριοφρονέω, ῶ (φρονέω). Φρονῶ μέτρια περὶ ἑμαυτοῦ, εἶμαι κόσμιος καὶ ταπεινόφρων. ὅθεν

Μετριοφροσύνη, ἡ. Ταπεινοφροσύνη, δικαιοσύνη, κοσμιότης, Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 249. Schweigh

Μέτρισμα, τό. ταὐτόν τῷ, Νόμισμα, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 355.

Μετρίως, ἐπίῤῥ. τοῦ, μέτριος. Συμμέτρως, ἀποχρώντως, πρεπόντως, ἀρκούντως, ἱκανῶς, αὐτάρκως, δικαίως ἔτι δὲ, ὀλίγον τι, ὀπωσοῦν· καὶ ἀντὶ τοῦ μέτως, Διον. συνθ. 14. »Τὸ οὐτὲ μετρίως καὶ μεταξὺ τούτων«.

Μετροειδής, ὁ, ἡ (μέτρον, εἶδος). Ὅμοιος τῷ μέτρῳ τῶν συλλαβῶν, ἢ στίχων, Δημήτρ. Φαλ.

Μέτρον, τό. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ κανὼν, δι' οὗ μετρεῖται ποσότης τις, ὁ ἐστὶ τὸ σκεῦος, ἢ τὸ ὄργανον, ᾧ μετρεῖταί τι, Ἰλ. Μ, 422. καὶ κατὰ πλατυτάτην ἔννοιαν, μέτρον καὶ ζύγε, Ἡροδ. 6, 127. συχνότερον β) τὸ στερεὸν, κυβικὸν μέτρον διὰ βευστὰ καὶ ξηρὰ σώματα, ὃν τρόπον καὶ τὸ μὲ αὐτὸ μεμετρημένον, »μέτρα οἴνου, ὕδατος, ἀλφίτου«, Ἰλ. Η, 471. Ὀδ. Β, 355· Ι, 209· πρβλ. Ἰλ. Ψ, 268· 761· ἐκ τῶν ὁποίων χωρίων γίνεται δῆλον, ὅτι ἐπὶ τοῦ Ὁμήρου ὑπῆρχε τὸ μέτρον διωρισμένον τινὸς μεγέθους, ὀγνώστου ἡμῖν. γ) πᾶν ἐμβαδὸν, διάστημα μεμετρημένον ἢ μετρητὸν, τοῦ ὁποίου τὸ μέγεθος ἀντιστοιχεῖ μέτρῳ τινί, π. χ. »Μέτρα κελεύουσι«, τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ, Ὀδ. Δ, 389. Κ, 539. Μέτρον ὁρμοῦ (Ὀδ. Ν, 101.)«, τὸ εὐρύχωρον, ἐμβαδὸν τοῦ λιμένος ἐξαιρετ. πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδῳ »Μέτρον ἥβης« (Ἰλ. Λ, 225.), ὁ ἀνάρμοστος χρόνος, τὸ ὁποῖον τινὲς παραβάλλουσι μετὰ τοῦ, τέλος, καὶ ἑρμηνεύουσι μετὰ τοῦ Εὐσταθίου διὰ τοῦ, ὁ καίριος γάμος, ὅτε δηλαδὴ φίλτατος ἂν εἴη τῇ νύμφῃ ὁ γαμέτης, τὸ πλῆρες μέτρον τῆς νεότητος, τὸ τέλος τῆς νεότητος, ἤγουν ἡ πληρεστάτη ἀκμὴ αὐτῆς, ὡς καὶ »μέτρον σοφίης«, τὸ πλῆρες μέτρον τῆς σοφίας, ἤτοι ἡ ἐντελεστάτη σοφία, Σόλων 5, 52. Πινδ. Ἐπ. 2. παρὰ τοῖς Μεταγνστ. »Μέτρα θαλάσσης, ὀπώρης, βίου, ἐτέων«, (Ἰακ. Ἑ. Ἀδ. 651, 2.), τὸ διάστημα τῆς θαλάσσης, ἤτοι ὅλη ἡ θάλασσα, τὸ τέλος, ἡ ἀκμὴ τοῦ φθινοπώρου κ. τ. λ. δ) τὸ καθ' αὐτὸ, σωστὸν μέτρον μεταξὺ τοῦ παρὰ πολὺ καὶ παρὰ ὀλίγον, τὸ σωστὸν μῆκος, πλάτος καὶ βάθος, καθόλου τὸ σωστὸν μέγεθος ἑνὸς σώματος, ἡ συμμετρία, τὸ ἀνάλογον μέτρον, τὸ ἔμμετρον, ἡ ἀναλογία, τροπικ. μετριότης· ὅθεν »Μέτρῳ καὶ, κατὰ μέτρον«, μὲ μέτρον, μετρίως, καθὼς ἁρμόζει, Schaef. Πολύλ. 130. »Μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες, ἀμετρίᾳ δὲ μάζαν ἐδοντες«· οὗτος ὁ στίχος εἰς παροιμίαν περιέστη ἐκ τινος χρησμοῦ, ὃν ἀνείλεν ὁ θεὸς τοῖς Συβαρίταις· ὑβρισταὶ γὰρ ὄντες καὶ ἀμετροκόται ἀπώλλυντο ὑπὸ Κροτωνιατῶν· τοῖς οὖν διαφυγοῦσιν αὐτῶν οὕτως ἐχρήσθη«, Φώτ. Λεξ. ε) τὸ μέτρον ἑνὸς στίχου, ἢ μιᾶς συλλαβῆς· ἔτι δὲ ἕκαστος στίχος, ἢ κατὰ τὸν κανόνα τῆς στιχουργίας μεμετρημένη σειρὰ καὶ ἀκολουθία.

Μετρονόμοι, οἱ (μέτρον, νέμοντες). Ἀρχή τις ἐν Ἀθήναις, ἥτις συνίστατο ἐκ δεκαπέντε προσώπων, ἐν τῇ πόλει, καὶ ὁ κατὰ τὸν Πειραιᾶ, οἵτινες εἶχον τὴν ἐπιστασίαν καὶ ἐπιμέλειαν ἐπάνω εἰς τὰ μέτρα τῶν πωλούντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὡς δίκαια ἢ τὰ μέτρα αὐτῶν τούτων οἱ ὑπηρέται, Προμετρηταὶ, ἐκαλοῦντο, Ἁρποκρατ. καὶ Φώτ.

Μετροποιέω, ῶ (ποιῶ), Μέτρον ποιῶ, ἢ κατὰ τὸ μέτρον »Τὰ ζῶα μεμετροποίηται«, κατὰ τὸ μέτρον ἐγένοντο, Στοβ. Φυσ. σ. 1098 βέλλω εἰς στίχον, ὅθεν

Μετροποιία, ἡ. Τὸ μέτρον τῶν στίχων ἢ τῶν συλλαβῶν, Γραμμ.

Μετωνυμία, ἡ (μετὰ, ὄνομα). Ἐναλλαγὴ τοῦ ὀνόματος. τρόπος, χρῆσις ὀνόματος ἢ λέξεως τινὸς ἀντὶ ἄλλου ἢ ἄλλης, παρὰ Ῥητορικ. π. χ. Βάκχος ἀντὶ οἴνος.

Μετωνυμικός, ή, όν. Ὁ εἰς μετωνυμίαν ἀνήκων. Μετωνυμικῶς, Ἐπίῤῥ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς μετωνυμίας.

*Μετωπαγόν, ἐπίῤῥ. = μετωπηγόν, ποιητ.

Μετωπηγόν, ἐπίθ. (μέτωπον). Εἰς τὸ μέτωπον, πρὸς τὸ μέτωπον, μὲ τὸ μέτωπον, ὅ ἐστι κατ' εὐθεῖαν, κατ' ἐμπροσθεν τοῦ μετώπου, καὶ ἐπὶ πλειόνων, ἀποτελούντων κλειστμένον, πυκνὸν μέτωπον, παρ' Ἡρ. 7, 100. Θουκδ. 2, 90. junctis frontibus, Virg.

*Μετωπιαῖος, αία, αῖον (μέτωπον). Ἐπάνω τοῦ μετώπου ὤν· ἀνήκων εἰς τὸ μέτωπον. ».Ἐπίδεσις μετωπιαίαι», Γαλην.

Μετωπίας, ου, ὁ. Ὁ μεγάλον μέτωπον ἔχων, εὐρυμέτωπος, Πολυδ. β'. 43.

Μετωπιδαῖος; αία, αῖον· καὶ, **Μετωπίδιος**, ὁ, ἡ, = μετωπιαῖος. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μέτωπον· ὁ ἐπάνω τοῦ μετώπου ὤν. (τὸ πρῶτον παρ' Ἱπποκράτ. Γυν. Παθ. ἀμφ.)

*Μετώπιον, τό, = μέτωπον, Ἰλ. Λ, 95. Π, 739. κυρ. οὐδέτ. τοῦ

Μετώπιος, ὁ, ἡ (μέτωπον). Ἀνήκων εἰς τὸ μέτωπον. ».Μετωπίοιο», τό. ταὐτὸν τῷ, Μέτωπον, Ἰλιάδ. Λ, 35. 2) Μετώπιον, τό, Αἰγυπτιακόντι μῦρον, χρίσμα ἢ εὐῶδες ἔλαιον, Διοσκορ. α'. 71. Ζήτ. καὶ Νέπωπον.

Μετωπίς, ίδος, ἡ. Δέμα, δεσμός τις περὶ τὸ μέτωπον, (χαστᾶς, Τουρκ.), Ἠτύχ.

Μέτωπον, τό (μετά, ὤψ). Τὸ μετὰ τὰς ὤπας, ἤτοι τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ τοῦ ἵππου, Ἰλ. Ψ, 454. κυρ. δὲ ὁ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν τόπος, τὸ μεταξὺ τῶν ὠπῶν, τὸ μετόφρυον, Ἰλ. Ν, 615. 2) τροπικ. κάθε ἐμπροσθινὸν μέρος τινὸς πράγματος, π. χ. χόρυθος, Ἰλ. Π, 70. κτιρίων, οἷον πυραμίδος, Ἡρό. 2, 124. στρατευμάτων, στολῶν, κ. τ. τ. ὅθεν

*Μετωποσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὅστις ἐκ τοῦ μετώπου συμπεραίνει τὸν χαρακτῆρα ἑνὸς ἀνθρώπου.

*Μετωποσώφρων, ονος, ὁ, ἡ (σώφρων). Ἔχων μέτωπον σώφρον, κόσμιον, σοβαρόν, Αἰσχ. Ἱκετ. 206. κατὰ Πορτ.

Μεῦ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ, μοῦ, ἡ, μέο, ἐγκλ. γενικ. τοῦ ἐγώ, πολλάκ. παρ' Ὅμ.

Μέχρι, καὶ ἑπομένου φωνήεντος, ἡ παρὰ Ποιητ. διὰ νὰ κάμωσι θέσιν, μέχρις, 1) πρόθ. μετὰ γενικ. ἕως, ἕως τέλους τινὸς ὡρισμένου, καὶ α) ἐπὶ τόπου, »Μέχρι θαλάσσης», Ἰλ. Ν, 143. πρβ. Ἡρόδ. 2, 80. Παρὰ Ποιηταῖς ἐπιφέρεται ἐπὶ· ὅτε τὸ μέχρι. β) ἐπὶ χρόνου. »Τέως μέχρις»; ἕως ποτε, Ἰλ. Ω, 128. πρβ. Ἡρόδ. 1, 4, 3, 10. 160· 5, 114. αἱ δὲ συνήθεις συνταξεις εἰσὶν αὗται. »Μέχρις οὗ»; καὶ μέχρις ὅτου;» ἕως πότου μακρόν; ἕως πότε; Ἡρόδ. »Μέχρι τινός», ἕως διωρισμένου τινὸς διαστήματος, ἐπὶ τόπου ἢ χρόνου. Μέχρι πολλοῦ, διὰ πολὺν καιρόν, μακρὸν χρόνον. »Μέχρι παντός», διὰ πάντα, πάντοτε, εἰς ὅλον τὸν καιρόν. »Μέχρι τοῦδε» ἕως ἐδῶ. »Μέχρι πότε;» ἕως πότε; quousque, »Μέχρι ζωῆς», διὰ βίου, ἕως εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς, κ. τ. τ. γ) προσκείμενον προσδιορισμοῖς ἀριθμῶν σημαίνει, ὡς ἔγγιστα, σχεδόν, ὡς τὸ Λατ. ad ἐσθ' ὅτε δὲ χωρὶς ἐπιῤῥοῆς εἰς τὴν πρῶσιν τοῦ οὐσιαστικοῦ του, Lob. Φρυν. σ. 410. δ) παρὰ τοῖς Ἰωσιν ἐπιφέρεται ἐνίοτε μετὰ τό, μέχρις οὗ, δευτέρα γενική, π. χ. »Μέχρις οὗ ὀκτὼ πύργων, μέχρις οὗ τροπέων τῶν δεριόωνι», Ἡρόδ. 1, 181. 2, 19. ἀντὶ, μέχρις οὗ ὀκτὼ πύργοι εἰσίν, κ. τ. λ. ὡσαύτως 2, 19· 173· 3, 104. Herm. Vig. σ. 788. 2) ἄνευ πτωτικοῦ ὡς, ἐπίῤῥ. ἀντὶ, ἕως οὗ, ἕως ὁποῦ νὰ... μετὰ τῆς ὑποτακτ. ὅταν ἡ κυρία πρᾶξις εἶναι παροῦσα ἢ μέλλουσα ὡς »Μέχρι τοῦτο ἐδωμεν», Ἡρ. 4, 119. ἢ μετὰ εὐκτικ. ὅταν ἡ πρᾶξις εἶναι παρελθοῦσα. β) Μέχρι μὲν, ἐν τῷ ἡγουμένῳ κώλῳ μετὰ παρατ. ἄνευ πτωτικοῦ καὶ ἐπιφερομένου ἐν τῷ ἑπομένῳ κώλῳ, ὡς φιλὸς σύνδεσμος, ἐν ὅσῳ, ἐφ' ὅσον, ὅσον καιρόν, Ἡρόδ. 4, 3. γ) μέχρι περ ἄν, μετὰ τῆς ὑποτ. ἐν ὅσῳ, ὅσον καιρὸν καὶ ἄν, Πλατ. Σοφιστ. σελ. 259. Α. δ) μέχρι ποτε, μετὰ τοῦ ὁριστικ. ἐνεστ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 689. — Ὁ κανὼν, ὅτι δηλ. τὸ μέχρι πρὸ φωνήεντος προσλαμβάνει ἐν τῷ τέλει σίγμα (μέχρις), ἐν χρήσει μόνος παρὰ Ποιηταῖς, διότι παρὰ τοῖς Ἀττικ. λογογράφοις κεῖται τὸ μέχρι καὶ πρὸ φωνήεντος τοσάκις, ὥστε τινὲς Ἀττικιστὰι ἀπέβαλον τὸν τύπον μέχρις ὡς ἀόλου μὴ Ἀττικοῦ, Θωμ. Μ. σ. 135. Lobeck Φρυν. σ. 14 κτ. τὸ αὐτὸ ἐννοητέον καὶ περὶ τοῦ ἄχρι καὶ ἄχρις· ὡσαύτως τὸ μέχρι εἶναι κυρ. Ἰων. τύπος, Schweigh. v. I. Hdt. 1, 181. Stallbaum Πλατ. Συμπ. σ. 210. Ε. Πολλοὶ Κριτικοί, οἷοι, Locella Ξεν. Ἐφεστ. σ. 264. Heind. Πλατ. Γοργ. σ. 497. C. καὶ Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 479. προτιμῶσι καὶ ἐν τῷ πεζῷ πρὸ φωνήεντος τὸ μέχρις· ὡς τόσον, ποῖον εἶναι τὸ ὀρθότερον, πρέπει νὰ μᾶς διδάξῃ μόνον ἡ χρῆσις τῶν συγγραφέων, τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ μᾶς δώσωσι τὰ κάλλιστα χειρόγραφα. (Ὡς τὸ, ἄχρις, προκύπτει ἐκ τοῦ ἄκρος, οὕτω φαίνεται καὶ τὸ, μέχρι, ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ, μάκος, μακρός, μέκος, ἀντὶ τοῦ, μῆκος, μακρός· καὶ σημαίνει κυρίως ἔκτασιν κατὰ μῆκος μακρὸς, ὡς τὸ, ἄχρι κατὰ ὕψος.)

Μ μετὰ τοῦ Η.

Μή, τριττῶς ἐκλαμβανόμενον, καὶ

Α) ὡς ἐπίῤῥ. ἀρνητικὸν, τὸ ὁποῖον ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ὑποθετικῶν ἀρνήσεων, ἤγουν ὅταν ἀποφάσκηται μὲν μόνον, ἢ ἀνθρώπου τινὸς πράξις, καὶ ἰδέα περὶ πράγματος τινὸς, ἢ δὲ πραγματικὴ ὑπαρξις τοῦ πράγματος αὐτοῦ ἔσται ἀβεβαία, ἑπομένως, ὅταν ἐκφράζεται, ὅτι δεάζηταί τις τί, ὡς μὴ ὑπάρχον, ἐν ᾧ τό, οὐ, πρ'πει νὰ κεῖται, ὅταν ἀρνούμενός τις τί, ἀπολυτως, θέλῃ νὰ εἴπῃ, ὅτι πρᾶγμά τι δὲν ὑπάρχει, καὶ αὕτη ἡ διαφορὰ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς ὅλα τὰ διὰ τοῦ οὐ καὶ μὴ σύνθετα· καὶ ἐκ τούτου ἕπεται, ὅτι τὸ μὲν μὴ ἀναφέρεται πάντοτε εἰς τὸ κατηγορούμενον, τὸ δὲ, οὐ εἰς τὸν σύνθετμον καὶ συνάφειαν τῆς περιόδου, εἰς τρόπον ὥστε τοῦτο μὲν ἀποφάσκει ὅλην τὴν ἰδέαν, ἐκεῖνο δὲ μέρος αὐτῆς, πκρβ. Anton de discrim. partic. οὐ καὶ μή, Goerl. 1823· ὅθεν 1) ἐπιφέρεται τὸ, μὴ τοῖς συνδέσμοις, εἰ, αἰ, ὅτε, ὁπότε ἐάν, ἢ ἤν, ὅταν, ἐπειδάν καὶ ἄλλοις, ὅταν αὐτοὶ περιέχωσιν ὑπόθεσιν, ἢ προυπόθεσιν πράγματος τινος, τοῦ ὁποίου ἡ πραγματικὴ ὑπαρξις, ἐάσται ἀβεβαία· π. χ. πκρ' Ὅμρ. εἰμή, μετὰ τοῦ ὁριστικοῦ μέλ. ἐπιφερομένου τῷ μέλλ. Ἰλ. Η, 98. ἄνευ ῥήματος, ἔξω ἄν, Ὀδ. Μ, 326. Ἔμν. Ὅμ. Δημ. 78. μετὰ τοῦ παρατ. μετὰ τὸν ἀόρ. Ἔμν. Ὅμ. Δημ. 24. καί κε μήν μετὰ τοῦ ὑποτ. ἀορ. μετὰ τὸν ἐνεστ. Ἰλ. Σ, 91. ἢν μήν, μετὰ τοῦ ὑποτακτ. ἀορ., μετὰ τὸν μέλλοντα, Ἰλ. Χ, 55. ἅτε μὴ μετὰ τοῦ εὐκτ. ἀορ. σὺν τῷ ἄν, μετὰ τὸν εὐκτ. ἐνεστ. Ὀδ. Π, 197. Ψ, 185· μετὰ τοῦ εὐκτικ. ἐνεστ. σὺν τῷ ἄν, μετὰ τὸν εὐκτ. ἀορ. Ἰλ. Ξ, 248; κατὰ τὰς ὁποίας ὅλας ταύτας τὰς περιστάσεις ἐξηγεῖται κοινῶς διὰ τοῦ, ἐὰν δὲν· τοὐναντίον δὲ ἀνήκει εἰς τό, ἐπεί, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται πάντοτε εἴς τι πραγματικῶς ὑπάρχον, ἀεί τό, οὐ, καὶ ἐξηγεῖται, ἐπειδὴ δέν, π. χ. Ἰλ. Φ, 95. Περὶ δὲ τοῦ, εἰδὲ μή, ὅρα, εἰ μή. 2) ἐπιφέρεται, τό, μὴ καὶ τῷ, ἵνα, ὡς, ὅπως, ὥστε καὶ ἄλλοις συνδέσμοις σημαίνουσι σκοπόν τινα καὶ τέλος, καθότι ἐνταῦθα ὁ σκοπὸς παρίσταται ὡς τί ὑπάρχον μόνον ἐν τῇ ἰδέᾳ, οὐχὶ δὲ καὶ πραγματικῶς, παρ' Ὅμ. ἵνα μή, μετὰ τῆς ὑποτακτ. καὶ τῆς εὐκτικ., κατὰ τὸν ἴδιον κανόνα, καθ' ὃν καὶ διὰ τό, ἵνα, ἰδὲ ἵνα, Α, 4. ὡσαύτως, »ὡς μήν», Ἰλ. Θ, 468. ἀντὶ τοῦ, διὰ νὰ μή. 3) τῷ ἀπαρέμφ. προσκείται συνήθ. τό, μή καὶ τότε, ὅτε ἡ ἀπαρέμφ. δὲν ἐμφαίνει ὑπόθεσιν καὶ ἰδέαν ἐνυπάρχουσαν τῷ ὑποκειμένῳ, ἀλλὰ πραγματικῶς τι καὶ ὁμολογούμενον, ἢ ἐξωτερικήν τινα ἀνάγκην· ἡ δὲ αἰτία τούτου κεῖται ἐν τῇ ἐγκλίσει διότι ἡ ἀπαρεμφ. κρέμαται ἀπὸ τοῦ παρεμφατικοῦ ῥήματος καὶ ἑπομένως πάντῃ εἰκότως συνάπτεται μετ' αὐτοῦ καὶ ἡ ὑποθετικὴ ἄρνησις· ὡς τόσον, παρ' Ὅμ. προσκείται τῇ ἀπαρεμφ. τὸ μή μόνον ἐπὶ πλαγίου λόγου, ἐξαιρτ. ἔνθα ἀναφέρονται ἄλλου τινὸς οἱ ἀποφατικοὶ λόγοι, ἢ αἱ ἰδέαι, ὡς ἐν Ἰλ. Ξ. 46. Ὀδ. Σ, 167. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλάτ. καὶ Ξενοφ., Μετθ. Ἑλλην. Γραμματ. 2. σ. 972. 4) τὸ μὴ προσκείται τῇ μετοχῇ, ὅτε δὲν ἰδεάζεται τις ὡρισμένον τι πρόσωπον· ἢ πρᾶγμα πραγματικῶς, ἀλλ' ὑποθέτει τὸ τοιοῦτον ὡς μόνον ἐνδεχόμενον καὶ δυνατόν, ὥστε, »οὐκ εἰδώς», σημαίνει, ἐπειδὴ δὲν εἰξεύρει, ἐν ᾧ τό, »μὴ εἰδώς», σημαίνει, ἐὰν ἄλλως, ἢ ἐάν τις δὲν εἰξεύρῃ, Herm. Vig. Vig. σ. 805. μεθομρκ. Πρὸς τούτοις, τὸ μή, προσκείμενον μετοχῇ ἢ ἐπιθ. σημαίνει αἰτίαν, Σοφ. Τρ. 727. Εὐρπ. Ἡρακλ. 285. Tiersch Ἑλλ. Γραμμ. σ. 448. β) ἀπαρκλλάκτως κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον συντάσσονται μετὰ τοῦ μὴ ὅλα τὰ ἀναφορικά, ὅτε ἀναφέρονται εἴς τι αἰτιακείμενον, ὑπάρχον μόνον ἐν τῇ ἰδέᾳ, μεθομρκ. 5) ἐξαιρ. εὔχρηστον τό, μή, καθ' ὅλας τὰς ἀπολύτους προτάσεις, ἐν αἷς κεῖται ἡ ἔννοια τοῦ προστάζειν, παρακαλεῖν, ἀπαγορεύειν, παραινεῖν, προτκαλεῖν, κελεύειν, φοβεῖσθαι, καθ' ἃς περιστάσεις τό μή γίνεται, καθὼς, καὶ τὸ Λατ. ne, ἀρετκὸν τῆς προτάσεως ὅθεν α) δίχ' ἐξαιρέσ προσκείται τῇ προστακτ., ἢ ἀποφαντικοῦ δὲν ἐπιδέχεται τὴν ἄρνησιν διὰ τοῦ, οὐ· τότε δὲ συνήθ. κεῖται ὁ προστακτ. ἐνστ. ὡς ἐν Ἰλιάδ. Α, 32, Γ, 414. Δ, 404. Ζ, 330. Ὀδύσ. Π, 168. καὶ κεθεξῆς· πολλάκις ἐκεκτ. μὴ δή, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἐποπ. ἐνίοτε μετὰ τοῦ τόπον προστακτ. ἐπέχοντος ἀπαρεμφτκ. ἐνεστ. Ἰλ. Β, 413. Π, 89. 839. Ἡτ. Ἑ. 354. 356. Τοὐναντίον, σπανιωτάτη, σχεδὸν μόνον παρ' Ὅμρ. ἐξαίρεσις ἀπὸ τοῦ κανόνος ὑπάρχει τὸ μή προσκείμενον τῷ προστακτκ. ἀορ. Ἰλ. Δ, 410. Ὀδύσ. Β, 70. Ο, 263. Π, 301. Ω, 248. Porson. Εὐρπ. Ἑκ. 1174. Schaef. Γρηγ. σ. 16. πρὸς τούτοις, κεῖται ὁ ὁριστκ. μέλλ. ἀντὶ τῆς προστακτ. »Μή νεμετήσετον», Ἰλ. Ο, 115. Σοφοκλ. Αἴ. 573., κεθὸ παριτῶν ἤδη τὴν ὡρισμένην ἐλπίδα καὶ πεποίθησιν τοῦ ὅτι θέλει βληθῇ εἰς πρᾶξιν ἡ προτκγή. Ὁ προστακτ. ἐνεστκὸς ἐν χρήσει κυρίως ἐπὶ παρατιθέσεως, ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἤδη πράττει τις, ἐν ᾧ ὁ προστακτκ. ἀορ. ἀπαγορεύει εἴτι θέλει ὅτι νὰ πράξῃ τις· ἐξαιρ. δὲ ἐνυπάρχει τῷ προστακτ. ἐνεστ. διάρκεια καὶ ἐξακολουθησις τῆς ἀπαγορεύσεως, μία κατὰ διαρκοῦσης πράξεως ἐκφωνηθεῖσα ἀπαγόρευσις, Hermann de praecepti quibusd. Atticistarum p. 4 κ. τ. τ. καὶ εἰς Vig. σ. 803. β) ὅτε δὲ χρεία νὰ ἐκφρασθῇ καὶ παρακαθῇ δέησις τις καὶ παρακάλεσις, διὰ νὰ μὴ γένῃ τι, ἢ ἀπαγόρευσίς τις ὡς πρὸς μίαν τινα, προσωρινήν πρᾶξιν ἄνευ διαρκείας, κεῖται τὸ μή μετὰ τοῦ ἀορίστου τῆς ὑποτακτ., Ἰλ. Ε, 684. Ζ, 255. πολλάκις μετὰ τῆς προστηματίας τῆς παραινέσεως ἀποχῆς καὶ ἀπειλῆς, ὡς ἐν Ἰλ. Α, 26, »μή σε παρὰ νηυσὶ κιχείω, κύτταξε νὰ μή σέ εὕρω πλέον εἰς τὰ πλοῖα. πρβ. Φ, 563. Ω, 53, ἢ τοῦ φόβου καὶ τῆς ὑποψίας, ὡς ἐν Ὀδύσ. Ε. 467. »μή με στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἔδρση δα-

μάτων, μόνον νὰ μὴ μὲ καταδαμάσῃ φύχος καὶ πάχνη. πρβ. Π, 255. ἡ τῆς προκλήσεως καὶ κελεύσεως, ὡς ἐν Ὀδ. Π, 389. «μὴ οἱ χρήματ' ἔδω, κ.τ.λ. ἀς μὴ τοῦ φάγωμεν τὰ χρήματά του· καὶ Ἰλ. Χ, 123. «μὴ μὲν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἴδων, ἀς μὴ ἴδω πρὸς αὐτὸν ἐκστύον· καὶ Ἰλ. Μ, 216. Ὀδ. Ω, 452. «μὴ ἴομεν» ἐπιν. ἀντὶ ἴωμεν, ἀς μὴ πηγαίνωμεν· ἐξ ὧν γίνεται δῆλον, ὅτι κατὰ κελεύσεις καὶ προκλήσεις, ὅσαι ἀναφέρονται εἰς τὸ ἄμετον ἐνεστώς, καὶ ἐμπεριέχουσι συνέχειαν τῆς μὴ πράξεως, προσλαμβάνει τὸ μὴ καὶ τὸν ἐνεστ. τῆς ὑποτακτ. ὅτε ὅμως ἐπιτείνεται πολλάκις ἡ ἔκφρασις καὶ διὰ τοῦ, μὴ δή, ὡς ἐν Ἰλ. Π, 81, 128. Σ, 8, κ.τ.λ. αἱ δὲ αὐταὶ αἱ περιστάσεις, καθ' ἃς κεῖται τὸ μὴ μετὰ τῆς ὑποτακτικῆς, δύνανται καὶ νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς ἐλλειπτικαὶ καὶ νὰ ἑρμηνευθῶσι διὰ προσυπακουομ. ὁρκ., φοβοῦμαι κ. τ. τ., εἰς τρόπον ὥστε ἐνταῦθα συμφρασθῇ τὸ ἐπίρ. μετὰ τοῦ συνδέσμου, ἴδε Β', 5. δὲν εἶναι ὅμως ἀναγκαῖον τὸ νὰ ἐκληφθῶσιν οὕτω, καθότι τὸ μή, δύναται νὰ σχηματίσῃ ἐπίτης ἀνεξαρτήτους περιόδους τῆς δεήσεως, τῆς ἀπαγορεύσεως, τῆς παραινέσεως τῆς ὑποψίας καὶ κελεύσεως ὡς καὶ τῆς ἐρωτήσεως. γ) τῶν Ἀττικ. ἰδιόν ἐστι νὰ συντάττωσιν ἐλλειπτικῶς τὸ μὴ μετὰ αἰτιατ., ἡ ὁποία τότε χρέμαται ἀπὸ προστακτ. συνυπακουομ., π. χ. «Μὴ τριβόμεν» συνυπακουομ. ποιεῖτε, ἢ. ἐμβάλλετε, Σοφ. Ἀντιγ. 577. «μὴ πρόφασιν, μή μοι πρόφασιν. μή μοι μύθους, καθὼς καὶ ἡμεῖς κοινῶς λέγομεν, μὴ προφάσεις κ. τ. τ. πρβ. Bergler Ἀριστοφ. Ἀχ. 351. 6) τό, μή, ἐπὶ εὐχῆς ἀποφατικῆς, συντάσσεται τῷ εὐκτ. ἀορ. ἄνευ τοῦ, ἄν, ἤ, κεν, ὡς ἐν Ὀδ. Α, 403. «μή γάρ σ' ἄλοοι ἀνήρ, ἐπειδή εἶσε νὰ μὴ ἄλοιο· καὶ Ὀδ. Μ, 106. «μή σύγε κεῖοι τύχοις, εἶσε νὰ μὴ φθάσῃς ἐκεῖ· καὶ Ὀδ. Τ, 344. «μή τοῦτο θεὸς τελέσειεν, εἶσε νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τοῦτο ὁ θεός. πρβ. Α, 386 Ἰλ. Π, 30. ἐπιτεταμένως «μή μεν», Ἰλ. Θ, 512. Χ, 304. ἀτυνής. «μή ὀφέλος λίστεσθαι (Ἰλ. Ι, 698.)», εἶσε νὰ μὴ παρακάλεις. 7) παρὰ τοῖς Ἀττικ. τάσσεται τὸ μή ὡς καὶ ἄλλα ἐπίρ. καὶ ἐμέσως πρὸ οὐσιαστικῶν, διὰ νὰ παραστήσωσιν αὐτὰ μόνα ὡς ἀποφατικά, π. χ. «ἡ μὴ ἐμπειρία», ο. ε. ἡ μὴ παροῦσα ἐμπειρία, ἡ ἐμπειρία, ἥτις δὲν ἠθέλεν εἶναι παροῦσα, ἄρα ἀπειρία τις ἐνδεχομένη, ἐν ᾧ ἡ οὐκ ἐμπειρία, ἤτοι, ἡ μὴ ὑπάρχουσα ἐμπειρία, ἡ πραγματικῶς ὑπάρχουσα ἀπειρία. παραβ. Valck. Ἱππ. 191. 8) ἐπὶ ταχέως γινομένης ἀποφατικῆς ἀποκρίσεως τάσσουσι οἱ Ἀττικ. πολλάκ. τὸ μὴ ἄνευ ῥήματος, τὸ ὁποῖον πρέπει ν' ἀναπληρωθῇ ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ ὅλου, ἢ ἐκ τοῦ προτεχοῦς ἡγουμένου ῥήματος, καὶ ἐκ μὲν τῆς συνεχείας τοῦ ὅλου ἀναπληροῦται τότε, ὅτε τὸ μὴ μόνον σχηματίζει ἐφ' ἑαυτοῦ πρότασιν ἀποφατικήν, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 458., ἐνθα προσκείται ἀντὶ τοῦ, μὴ τοῦτο γένηται, ὡς τὸ τῆς συνηθείας κατ' οὐδένα τρόπον, παρακαλῶ, ὄχι. Ἐκ δὲ τοῦ ἀμέσως ἡγουμένου ῥήματος ἀναπληροῦται τὸ ῥῆμα τότε, ὅτε προτάσσεται ἐξαιρ. ἡ φράσις μὴ σύγε, ὡς παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1441. «εἰ χρή, δεινοῦμαι, Ἀπόλ. «μὴ σύ γε, (δηλ. δεινῶς) ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ», παραβ. Valck Φοίν. 353. 534. Lennep Φαλαρ. σ. 398. κ. τ. τ. Ἴακ. Ἀχ. Ταν. σ. 805. ἔτι δὲ καὶ, «μή γε, μή μοί γε, μὴ μέ γε, μήπω γεν, ἐν χρήσει ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ Κωμ. οὕτω συνημμένα, Reisig, comment. crit de Sop. OC. 1276. 9) ἐπίτασις τῆς ἀρνήσεως διὰ διπλασιασμοῦ τοῦ ἀποφατικοῦ ἐπιρρήματος. π. χ. «Μή μή καλέσῃς, Ἀριστοφ. β) παρ' Ὅμ. τοιαυτίον, παρ' ᾧ εὑρηται οὗτος ὁ διπλασιασμὸς μόνον δίς, ἐπιφέρεται τῷ μὴ πρῶτον μὲν ἄλλη λέξις, εἶτα δὲ τό, μηδέ, Ὀδ. Δ, 634. «μή, μνηστεύοντες, μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες, ὑστατα καὶ πύματα ὧν ἐνθάδε δειπνήσειαν», εἴθε, ἀφ' οὗ μνηστεύσωσι, μήτε ὅταν καὶ ἄλλοθι ποτε συναχθῶσι, νὰ μὴ δειπνήσωσιν ὧδε τὴν ὑστάτην φορὰν· καὶ Ὀδ. Λ, 613. «μή, τεχνησάμενος, μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο», ἄμποτε, ἀφ' οὗ κατασκευάσῃ τοῦτο, νὰ μὴν ἠθέλε κατασκευάσῃ μήτε ἄλλο τι, ἐπίσης τεχνικόν δηλ. πρβ. Herm. Vig. σ. 795., ἐνθα τὸ, μηδὲ κυρίως ἐξακολουθεῖ καὶ παραίνει ἐμφατικῶς τὴν μόνον ὑπὸ παρεστιδείσης μετοχῆς διακοπεῖσαν πρότασιν. 10) τὰ δὲ ἄλλα, τὸ μή ἐπιφερόμενον τῷ, καί ἤ, ἤ, δύναται καὶ νὰ παραλειφθῇ, ὅτε εὑρίσκετο ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ, ὡς παρὰ Σοφ. Ο. Τ. 889. κ. τ. τ. ἐνθα ἡ ἄρνησις ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνεργῇ εἰς τὸ δεύτερον κῶλον. 12) σπανιώτερον συμβαίνει, ὥστε, ὅτε πρόσκειται τῷ πρώτῳ κώλῳ οὐ, ἐπιφέρεται κατὰ τὸ δεύτερον κῶλον μή, ἤ, μηδέ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἤλιξε τις νὰ εὕρῃ παρομοίως οὐ, ἤ, οὐδέ, ἐνθα ἑπομένως πρέπει νὰ ἐκλάβῃ τις οὐδεμίαν πραγματικῶς ἐπανάληψιν τῆς πρώτης ἀρνήσεως, ἀλλὰ δευτέραν ἀντίθετον ἐκείνης· καὶ τότε τὸ μὴ παρίστησι ἀμφιβάλλουσαν ἄρνησιν καὶ οὕτω ἔχει δύναμιν καταφάσεως, Herm, Σοφ. Φιλ. 1048.

Β') Μὴ ὡς σύνδεσμος, ἡ ἐπίρρημα, ἵνα μή, νὰ μή, μήπως, τό Λατ. ne. 1) συνῆθ. μετὰ τοῦ ὑποτακτ. ἀορ. ὅτε τὸ κύριον ῥῆμα κεῖται κατ' ἐνεστῶτα ὁριστ. ἢ μέλλοντα, τὸν ὁποῖον οἱ μὲν Ἀττικ. φυλάττουσι πάντοτε, ὁ δὲ Ὅμ. χρῆται αὐτῷ πολλάκ. καὶ μετὰ τὸν προστακτ. ἀορ. Ἰλ. Α, 522. 507. Δ, 37. Π, 545. Ὀδ. Ο, 278. Ρ, 448. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) μετὰ τῆς Εὐκτ. ὅτε τὸ κύριον ῥῆμα κεῖται κατὰ παρωχήμ. Ἰλ. Μ, 403. Ξ. 261. Τ, 30. 62. Φ, 329, 511. Ὀδ. Α, 133. Ζ, 147. 3) μετὰ παρωχημένου ὁριστικῆς, ὅτε σημαίνεται ἡ πρᾶξις ὡς παρελθοῦσα, ὡς ἐν Ὀδ. Ε, 300. «δείδω, μή δή πάντα νημερτέα εἴπεις, φοβοῦμαι νὰ εἴπε, μήπως εἶπεν ὅλα καθὼς εἶναι· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. εὔχρηστον τοῦτο, Ματθ. Ἑλλην. Γραμμ. σ. 739. μετὰ δὲ τοῦ ὁριστ. μέλλ. συντάσσεται τό, μή ἐξαιρ. κατὰ προτάσεις ἐρωτηματικάς, ὁρ. μή, Γ', 1. 4) μετὰ τῆς ἀπαρεμφ., ἐπιφερομένου ἄλλοις τοῖς ἀποφατικοῖς ὁρκοις, π. χ. τοῦ ἀορ. τῆς ἀπαρεμφ. ἐπιφερόμενον τῷ, ὄμνυμι, ἀντὶ τοῦ ὀμνύω, ὅτι δέν, ἤ νὰ μή.... π. χ. Ἰλ. Ψ, 585. Ὀδ. Β, 373. Δ, 254. μετὰ τοῦ ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. ἐπιφερόμενον τῷ, ἔρκος ἐλάσσαι, Ὀδ. Δ, 747. μετὰ τοῦ ἀορ. τῆς ἀπαρεμφ. ὄντος τοῦ ὑποκειμένου κατ' ἀναστρ. ἐπιφερομένου τῷ, ἔστω Ζεύς. Ἰλ. Τ, 261. «μή μέν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενείκαιμι, ὅτι δέν ἔβαλε χέρι εἰς τὴν κόρην· μετὰ δὲ μέλ. ἀπαρεμφ. ἐν Ὀδ. Ε, 187. β) ἀλλὰ καὶ μετὰ μέλλοντος ὁριστικ., ὡς ἐν Ἰλ. Κ, 330. «μή μέν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐπόχησεται ἄλλος Τρώων», (ἡγουμένου στίχ. 329. ἔστω νῦν Ζεύς), βέβαια δὲν θέλει καβαλικεύσει τοῦτους τοὺς ἵππους ἄλλος τις τῶν Τρωικῶν, ἐνθα ὁμνύει ὁ Ἕκτωρ, ὅτι μόνος ὁ Ἀχιλλεὺς θέλει τοὺς καβαλικεύσει, ὡσαύτως καὶ μετὰ ἐνεστ. ὁριστ. Ἰλ. Ο, 41. τότε ὅμως κεῖται μεταξὺ τοῦ ἔστω Ζεύς καὶ μή πολλὰ κῶλα, καὶ τὸ μή πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ ὑποθέτως διὰ τοῦ, βέβαια ὄχι. γ) ἀλλὰ καὶ κατ' ἀποφατικὰς εὐχὰς συντάσσεται τὸ μή μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. π. χ. «Δός μή Ὀδυσσῆα οἴκαδ' ἱκέσθαι», Ὀδ. Ι, 530. 5) μετὰ τὰ ῥήματα, φόβου δηλωτικά, ἐπιφέρεται τό, μή μετὰ παρεμφατικοῦ ῥήματος, καὶ τότε ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, μήπως. π. χ. «Δέδοικα μή τοῦτο γένηται», φοβοῦμαι νὰ μή, ἤ μήπως γένῃ τοῦτο. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον τῷ, δείδω, δέδια, δέδοικα, περιδείδω, ταρβέω, ἄζομαι καὶ δέος αἱρεῖ μέ καὶ συνῆθ. μέν συντάσσεται, ἐπιφερόμενον τούτοις τοῖς ῥήμασι τό μή μετὰ ὑποτακτ. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε ἐπιφερόμενον παρωχημένῳ, Pors. Εὐριπ. Φοιν. 68. Ἡ δὲ ὑποτακτ. δύναται νὰ τάσσεται μόνον ἐπὶ λόγου μή πλαγίου, ἤ κρεμαμένη ἀπὸ τοῦ παρωχημένου, ὡς ἐν Ἰλ. Ξ, 261. Φ, 329. Ὀδ. Δ, 634. Π, 179. Φ, 286. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ τάσσεται ἐπί ὅτε ἡ ὑποτακτ. καὶ ἐκεῖ, ἐνθα ἀνήκει κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα ἡ Εὐκτική, Ματθ. Ἑλλην. Γραμμ. σ. 736. Τῷ δέ, δέδια καὶ δέδοικα, τά ὁποῖα δέν θεωροῦνται ὡς παρωχήμενοι, ἐπιφέρεται ἀεί ἡ ὑποτακτ., Ἰλ. Δ, 555. Ι, 244. Ὀδ. Γ, 188. ἀντὶ δὲ τῆς ὑποτακτ. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ ταῦτα τά ῥήματα καὶ ὁ ὁριστικ. μέλλων, Heind. Πλάτ. Κρατυλ. σ. 393. Ματθ. Ἑλλην. Γραμμ. σ. 737. σπανιώτερον δ' ὁ ὁριστικ. ἐνεστώς, Valck Φοιν. 91. 2) ἀπαρεμφάτως, ὡς τά ῥήματα φοβοῦμαι, δέδοικα κ. τ. λ. συνάπτονται καὶ τά ῥήματα τά σημαίνοντα φυλάττομαι, ὁρῶ, σκοπῶ (κυττάζω μήπως, ἤ ἄν δέν...) μετὰ τοῦ μή καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ, ἰδεῖν, Ἰλ. Κ, 98. 101. Ὀδ. Ω, 491. καὶ τῷ, φράζεσθαι, Ἰλ. Ο, 164. Χ. 358. μετὰ τῆς ὑποτακ. ἐπὶ τῆς σημασίας βλέπω, κυττάζω, στοχάζομαι, μήπως καί, ἄν ἔτυχε δέν, καὶ ἐπὶ παρελθούσης πράξεως μετὰ τῆς Εὐκτ. Ὀδ. Λ, 395. «τόξον ἐνώμα, πάντῃ ἀναστροφῶν, πειρόμενος ἔνθα καὶ ἔνθα, μή κέρα ἵπες ἐθοίεν, ἐκεῖνε τὰ τόξον ἐδῶ κ' ἐκεῖ λογίζων αὐτὸ καὶ κυττάζων, μήπως, ἤ ἄν ἔτυχε δέν ἔφαγον τὰ σκωλήκια τὸ κέρατον· περὶ δὲ τῆς συντάξεως ἔχει τὸ κῦρος περὶ τούτων τῶν ῥημάτων εἴτε ἐπηρεασθῇ περὶ τῶν φόβου δηλωτικῶν ῥημάτων. 6) πρὸς τούτοις ἐπιφέρεται, ἐξαιρ. παρ' Ἀττ. τό, μή πλεοναστικῶς πως ἄλλοις τοῖς ῥήμασιν οἷς ἔγκειται ἡ ἔννοια ἀσυνήθους τινος, ἄρα ἐξαιρ. τοῖς ῥήμασιν ἀπαγορεύω, ἀπαυδῶ, ἐμποδίζω, κωλύω, ἀπείργω, ἀδύνατος ποιῶ, ἀναίνομαι, ἀρνοῦμαι, ἀπιστῶ, ἀμφιβάλλω, ἀβέβαιος εἰμι, Herm. Vig. σλ. 810. Ματθ. Ἑλλην. Γραμμ. σελ. 763. κ. τ. λ. Σπανιώτερον τάσσεται τό μή ἐπὶ τοιούτης σημασίας ἐπιφερόμενον οὐσιαστικοῖς, ἐν οἷς κεῖται ἄρνησίς τις, ὡς τό, ἀπορία, Θουκ. 2, 74. ἡ ἐπιθέτοις, οἷον τό, ἔρημος, Σοφ. Ο. Τ. 57. ἡ ἐπιρρήμασιν, οἷον τό, ἐμποδών, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 13. καὶ ἀλλαχοῦ.

Γ') Μὴ ὡς ἐρωτηματικὸν μόριον 1) ἐν χρήσει ἐπὶ ἐρωτήσεως ἀπ' εὐθείας, ὡς τό Λατῖν. num, ὅτε ἐξηγεῖται κοινῶς διὰ τοῦ, ἄραγε, καὶ συντάσσ. μετὰ τῶν χρόνων ὅλων τῆς ὁριστικῆς ἐγκλίσ., ὡς ἐπιπλέοντον φανεροῦν, ὅτι προσμένεις εὐθὺς ἀποφατικὴν ἀπόκρισιν, ὡς ἐν Ὀδ. Ζ, 200. «ἦ μή πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν, ἄρα γε στοχάζεσθε, ὅτι εἶναι κλέπτας ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς; ἐν ᾧ ἡ διὰ τοῦ οὐ ἐρώτησις ἀπαιτεῖ καταφατικὴν ἀπόκρισιν, πρβ. Ὀδ. Ι, 405. Οἱ Ἀττικ. ἐρωτῶσι μέ μόνον τό μή, δίχα τοῦ ἤ, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται παντάχου ἀποφατική ἀπόκρισις, καὶ τότε τό μή ἀντιστοιχεῖ τῷ Λατ. ἐγκλιτ. ne. «Μή δοκεῖ σοι τοῦτο εἶναι ἀληθές; ἄραγε σοὶ φαίνεται τοῦτο ἀληθινόν; Schaef. Βοσ. ell. σελ. 438. Ἴακ. Ἀχ. Ταν. σ. 794. Τοιαυτίον οἱ Ἀττ. συντάσσουσι κατὰ τὸ δεύτερον κῶλον τὸν Ὁριστικ. Μελλ. μετὰ τοῦ μή (καὶ ποιητ. μετὰ τοῦ, ἄρα μή, Schaef. Σοφ. Ἠλ. 246.), ὅτε ἡ ἐρώτησις ἐμπεριέχει ἐν ἑαυτῇ ἀπαγόρευσιν, ἢ ἀποδοκιμασίαν, καὶ παρίστησιν αὐτὴν μὲ ὕφος ἀμφίβολον, π. χ. «Οὐ σύγ' ἀνέξει, μηδ' δειλίαν ὁρεῖς; «βέβαια σύ δέν θέλεις γένῃ δειλός; Herm. Σοφ. Αἴ. 75. «οὐ θάσσον οἴσεις, μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί; βέβαια δέν θέλεις μοι γένῃ ἀπειθής; Τραχ. 1183, αἴτι, μή γενοῦ μοι δει-

λές, μή ἔσομαί ἀπειθής. 2) ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως, ἤ ὅταν διηγεῖταί τις ἐρώτημά τι, συντάσσ. μετὰ μὲν τῆς ὑποτακ. ἐπὶ ἐνεστώτης πράξεως, μετὰ δὲ εὐκτικ. ἐπὶ παρελθούσης, ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ μετὰ ὁριστ. ἑγκλ. ὅταν ὁ ἐρωτῶν θέλῃ ἐν ταὐτῷ νὰ ἐκφράσῃ ἀτομικὴν πληροφορίαν τοῦ ὅτι πιστεύει τὸ ἐρωτηθέν, Hrm. Vig. σ. 810. καὶ εἰς Σοφ. Φιλ. 30. καὶ κατὰ ταύτας τὰς περιστάσεις ἑρμην. τὸ μή, διὰ τοῦ, μήπως, ἴσως, πρβ. Β', 5. β. (τῷ μὴ ἐπιφέρεται καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς πολλάκις λέξις ἀρχομένη φωνήεντι, ἀλλὰ τότε πάντοτε συγκρατεῖται μὲ τοῦτο εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν συλλαβήν. εὐχρηστοτάτη δὲ ἡ συνίζησις αὕτη εἰς τὸ, μὴ οὖ.) (τὸ μὴ διαφέρει τοῦ Λατῖν. ne μόνον κατὰ διάλεκτον· ὡσαύτως ἔχει καὶ τὸ μὲν πρὸς τὸ νὲν καὶ τὸ μῶν πρὸς τὸ num, Βουττμ. Δημ. Μειδ. σ. 140). — Τὰ σύνθετα καὶ αἱ συντάξεις ἐκ τοῦ μὴ καὶ ἄλλων μορίων ἀναφέρονται καὶ ἀναπτύσσονται κατ' ἀλφάβητον ἐν προς ἕν, ἔνθα προσπαραβλητέα τὰ διὰ τοῦ οὐ ἀντίστοιχα.

Μὴ γάρ, ἐπιφερομένου τοῦ ὅτι, ἐν χρήσει μόνον ἐλλειπτικῶς, ὡς καὶ τὸ, μὴ ὅτι. καὶ ἐξηγεῖται, δὲν θέλω νὰ εἴπω, ὅτι... μεθ' ὅ, ὁ ἀλλὰ ἔστιν ἀνταποδοτικός, π. χ. »μὴ γὰρ ὅτι πρὸς τοῦτον – ἀλλὰ οὐδὲ πρὸς ἄλλονα, Δημοσθ. δὲν θέλω νὰ εἴπω, ὅτι. 3) παρεκτείνεται τι, ἡ ἀρνεῖται σφόδρα, ἀντὶ τοῦ, μὴ γένοιτο, ἄπαγε! οὐδαμῶς, τελείως, καὶ συντάσσεται εὐκτικῇ, ἡ τάσσεται καὶ δίχα ῥήματος, ἡ καὶ ἐπιτακτικῶς λέγεται »μὴ γάρ γε, καί, μὴ γάρ ὀῆα, Seidl Εὐριπ. Τροιαδ. 212. 3) ἐν τῇ ἀπαντήσει (ἀποκρίσει) ἐπιτείνει τὴν προηγουμένην ἄρνησιν, καὶ ἐξηγεῖται, βέβαια ὄχι, νὰ μὴ φθάσῃς τοῦτο. Παρὰ Πλάτ. »νεκὼν οὐκ ἀπολείψων· ἀποκρίνεται ὁ ἕτερος »μὴ γάρ, συνυπακουομ. τοῦ, ἀπολείψῃς· οὐχί, βέβαια ὄχι, οὐκ ἀπολείψῃς, ὅτε καὶ ὁ γὰρ εἶναι ἀναφορικός.

Μηδεμῆ, μηδεμά, καὶ ποιητ. μηδαμά. Ἐπίρ. (μηδαμός). Κατ' οὐδένα τρόπον, παντελῶς, τελείως, ποτέ, πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ὅστις συντάσσει αὐτὸ καὶ μὲ δευτέραν ἄρνησιν, π. χ. »Ἄλλων μηδαμῆ μηδαμῶν ἀνθρώπων, μηδαμὰ μηδένα, Ἡρόδ. 2, 91. 7, 50. 1. ἐπὶ τόπου, ἀντὶ τοῦ, πουθενά, εἰς κανὲν μέρος, Ἡρόδ. Παρὰ Ποιηταῖς καὶ μηδαμά, (-υυ) Brunck Αἰσχύλ. Περσ. 429. Ἰακ. Α. Β, σ. 914. καὶ ἐπίσης συχνάκις ἐν τοῖς χειρογράφοις τοῦ Ἡροδ. Γράφεται καὶ μηδαμᾷ, μηδαμῇ. Πρβ. οὐδαμός, οὐδαμᾷ (τὸ μὲν μηδαμὰ θεωρητέον ὡς οὐδέτ. πληθ., τὸ δὲ, μηδαμῇ, Δωρ. μηδαμᾷ, ὡς θλ. θοτ. τοῦ μηδαμός, Reissig. onarr, Sophocl. OC 508.)

Μηδαμινός, ή, όν (μηδαμός). Οὐδενὸς ἄξιος, μηδετιποτένιος, κανεποτένιος, εὐτελής, οὐτιδανός· ὡς τό, οὐτιδανός ἐκ τοῦ οὔτις.

Μηδαμόθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ μηδενὸς μέρους, μήτε ἀπὸ κανένα μέρος.

Μηδαμόθι, Ἐπίρ. Μήτε εἰς κανένα μέρος, πουθενά, πού ποτε.

*Μηδαμοί, Ἐπίρ. Πουθενά, εἰς κανὲν μέρος, Ξεν. Λακ. πολ. 3, 4. πρβ. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2, σελ. 284.

Μηδαμός, ή, όν, ἀντί, μηδὲ ἁμός. Μηδὲ ἕνας, ἤτοι, οὐδείς, κανένας, ὡς καὶ τὸ μηδείς, Ἡρόδ. ὡς ἐπιτοπολὺ ἐν τῷ πληθ., ἐν ᾧ τὸ ἑνικ. ἀπαντᾶται μόνον ἐν τοῖς ἐπίρρ. μηδαμῇ, μηδαμοῦ· παρὰ δὲ Ἡροδ. εὑρηται μόνον τὸ πληθυντικόν.

Μηδαμόσε, ἐπίρ. κινήσεως εἰς τόπον. Εἰς οὐδὲν μέρος, πού ποτε. Ὁ Πλάτ. ἀντὶ τούτου, »Μηδ' ἀλλόσε, εἶπε, (Πολιτ. ε', 12.) μήτε εἰς κανένα ἄλλο μέρος, μήτε ἀλλοῦ.

Μηδαμοῦ, Ἐπίρ. Ταὐτὸν τῷ, μηδαμόθι.

Μηδαμῶς, Ἐπίρ. τοῦ, μηδαμός, ταὐτὸν τῷ, μηδαμᾷ.

Μηδέ, συνδεσμ. (δέ, μή). Καὶ οὐχί, μήτε, ἀλλὰ μήτε, οὔτε, (τὸ Λατ. nec ἢ neque) πολλάκις παρ' Ὅμ. Συνάπτει δὲ δύο κῶλα, καὶ τὸ πρῶτον κῶλον δύναται μὲν νὰ εἶναι καταφατικόν, ὅμως τὸ ἀποφατικὸν προσλαμβάνει, τό, μὴ ὡσαύτως καὶ, μηδέ τε, Ἰλ. Χ. 185. καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. »Μηδὲ καίω. 2) ἐν ἀρχῇ, ἡ ἐν τῷ μέσῳ κώλου τινος, ἐξηγεῖται πάλιν ὡς ἀνωτέρω, Ὀδ. Δ, 710. Ἰλ. Φ, 375. κ. τ. λ. ἐνίοτε πρὸς περισσοτέραν ἔμφασιν ἐπαναλαμβάνεται, ὡς ἐν Ἰλ. Ζ, 58. »μηδ' ὅτινα γαστέρι μήτηρ κοῦρον ἑὸν φέρει, μηδ' ὅς φύγοιμι, οὔτε ὅπαιον φέρει ἐν γαστρὶ ἡ μήτηρ, οὔτε λέγω αὐτός ἁς φύγῃ. 3) ἄλλοτε τάσσεται διττῶς καὶ κατ' ἀμοιβαίαν σχέσιν, »μηδὲ —, μηδέ», καὶ ἐξηγεῖται κοινῶς, μήτε — μήτε, Ἰλ. Δ, 303. Ω, 152. κ. τ. λ. παρὰ δὲ Πινδ. εὑρηται καὶ, »μήτε—. μηδέ—,« ἤ, »μηδέ —, μήτε», Ἡρόδ. 2, 136. Herm. Σοφ. Φιλ. 256. Ματθ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 888. Schaef. L. Bos. p. 777. Ἐν Ἰλ. Φ, 338. κ. τ. λ. κεῖται τό, μηδὲ, εἰς χωρὶς ἀμοιβαίας ἀναφορᾶς, ἀλλὰ μόνον, ἀναφερόμενον εἰς προηγουμένον κῶλον Περὶ δὲ τοῦ, μηδέ, ἐπιφερομένου τῷ μή, ἐξακολουθοῦντος διακοπέντα τινὰ λόγον, ἴδε μή, ἐπίρ. 9. β. — Πολλάκις κεῖται παρ' Ὅμ. μηδέ τι, ὅρα μήτις. Ἐκεῖ, ἔνθα τὸ δέ, σχηματίζει ὁριστικῶς ἀντίθεσιν καὶ ἀπόδοσιν, τό δὲ μή, ἀναφέρεται μόνον εἰς τὸ δεύτερον κῶλον, γράφεται διεσταμένως, μή δέ, ἴδε Schaef. in Basil. ep. cr. app. σ. 29.

Μηδείς, μηδεμία, μηδὲν· γενικ. μηδενός, μηδεμιᾶς, μηδενός. Κυρίως, ἀντὶ μηδὲ εἷς· ὡς καὶ τό, οὐδὲ εἷς, οὐδείς, οὐδεμία. Κανένας, μήτε εἷς, κανεὶς, κανεμία, θηλ. μήτε μία, οὐδετ. κανένα· μήτε ἕνα. τίποτε. Παρ' Ὅμ. εὑρηται μόνον τὸ, μηδέν, ἅπαξ ἐν Ἰλ. Σ, 500. Τὸ, μηδὲ εἷς, τὸ ὁποῖον καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. οὐδέποτε ἔπασχεν ἐκλειψιν, ἐφύλαξε τὴν ἐμφατικωτέραν κατὰ γράμμα σημασ. »οὔτε ἕνα», καὶ τότε δύναται νὰ γένῃ καὶ παρόνθετις ἄλλου μορίου, π. χ. »Μηδ' ἂν εἴη», κ. τ. τ., Πορσ. Εὐρ. Ἐκ. προλεγ. σ. λζ'. »Ὁ ἢ μηδένα, ἀντὶ, ὁ, ἢ ὡσὰν τὸ τίποτε, ὡσὰν νὰ μὴ ὑπάρχῃ, Valck Φοιν. 601. Lob, Σοφ. Αἴ. 1218. »Τὸ μηδένα, τὸ κἂν τίποτε, Ἡρ. 1, 32. ὡσαύτως καὶ τὸ μηδὲν εἶναι. »Μηδὲν ἄγαν, ταὐτὸν τῷ, μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον· τίποτε νὰ μὴ κάμνῃ τινὰς μὲ ὑπερβολὴν καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ne quid nimis, Λατ. πλὴν τὸ μηδὲν, λέγεται καὶ ἐπὶ εὐνούχου, Ἡρ. 8, 106. ὅθεν καθόλου, οὐτιδανὸς ἄνθρωπος. Πολλάκις ἐν χρήσει τὸ, μηδέν, ὡς ἐπίρ. κατ' οὐδένα τρόπον, τελείως, κατ' οὐδέν. Ὅτε παρεκτός τοῦ μηδὲν κεῖται καὶ ἄλλο τι διὰ τοῦ μὴ σχηματισθὲν ἀρνητικόν, αὗται αἱ δύο ἀρνήσεις ἐπιτείνουσι τὴν ἄρνησιν, ὡς παρ' Ἰσοκρ. »Μηδέποτε μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσας ἔλπιζε λήσειν», μὴ ἐλπίζῃς ποτέ, ὅταν κάμῃς κάτι αἰσχρόν, νὰ μείνῃς ἀγνώριστος. Τὸ Ἰων. θηλ. μηδεμίη, παρέλαβεν ὁ Σβεῖγχ. ἐν Ἡροδ. 1, 136. ἐκ τινων χειρογράφων, μ' ὅλον ὅτι αὐτὸς γράφει πανταχοῦ μία, μίαν, πρβ. οὐδείς. Σπανιώτατον εἶναι τὸ πληθ. μηδένες, γεν. μηδένων κ. τ. λ., ἀντὶ δὲ τούτου πλέον ἐν χρήσει τὸ πληθ. τοῦ μηδαμός. Τό, μηθείς. μηθέν, ὑπάρχει μεταγεν., μὴ Ἀττικός, τύπος, ἐκ τοῦ ὁποίου ὅμως ποτὲ δὲν ἐσχηματίζετο θηλ. μηθεμία. Περὶ δὲ τῆς διαφορᾶς μεταξύ τοῦ, μηδείς καὶ οὐδείς, ἴδε εἴτε ἐρρέθη ἐν γένει περὶ τοῦ μὴ καὶ οὐ (μηδεμία, -υυ)

Μηδέποτε, Ἐπίρ. (ποτέ). Ποτὲ δέν, οὐδὲ μίαν φορὰν, ἀρνητικῶς, μετὰ ἐνεστ. παρωχημ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ μέλλ., Lob. Φρύν. σελ. 458. Διεῤῥημένως, μηδὲ ποτε, μηδὲ κάμμίαν φορὰν, καὶ κάμμίαν φορὰν, Ἡσ. Ἔ. 719. 746.

Μηδέπω, Ἐπίρ. (πω). Ἀκόμη οὐχί, οὔτε ἀκόμη, ἴδε μήπω.

Μηδεπώποτε, Ἐπίρ. (πώποτε). Τελείως ποτέ. Τελείως ἀκόμη οὐχί· ποτὲ ἀκόμη δέν, κἀγκαμμίαν φορὰν· ἀκόμη ἕως τώρα ὄχι· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ παρακειμένου.

Μηδεσικάστη, ἡ. Ἡ μετὰ φρονήσεως ἐστολισμένη· ὄνομα γυναικός, Ἰλ. Ν, 173. καὶ Σχολιαστ. Δυκόφρ. 921. ὡς καὶ τό, Πολυκάστη· ἐκ τοῦ μῆδος, καὶ κάνυμαι, κέκασται.

Μηδέτερος, έρα, ερον, (μηδέ. ἕτερος). Μήτε εἰς ἐκ τῶν δύο· κανένας ἀπὸ τοὺς δύο· μήτε ὁ εἷς μήτε ὁ ἄλλος· ὅθεν

*Μηδετέρωθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ μηδὲν ἐκ τῶν δύο μερῶν, Φουρν. Φύσ. Θ. 101.

Μηδετέρως, Ἐπίρ. Κατ' οὐδένα ἐκ τῶν δύο τρόπων, κατὰ κανένα ἀπὸ τὰ δύο· μήτε οὕτως μήτε ἄλλως.

Μηδετέρωσε, Ἐπίρ. Εἰς κανένα μέρος ἀπὸ τῶν δύο· μήτε εἰς τὸ ἕν, ἀλλὰ μήτε καὶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

Μήδευμα, τό (μηδεύω). Ἐπιβουλή, ἀπάτη, δολιότης· ταὐτὸν τῷ, μῆδος· ποιητ.

*Μή δή, συνθ. ἐπίτασις τοῦ ἀρνητ. μή, πολλάκις παρ' Ὅμ. πρβ. μή, Ἐπίρ. 5. α, β.

Μή δῆτα, ἀντὶ τοῦ, μηδαμῶς, ὡς καὶ τό, μὴ δή.

Μηδίζω. Μιμοῦμαι τοὺς Μήδους, ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν αὐτῶν, φορῶ καθὼς αὐτοί, κρατῶ τὸ μέρος αὐτῶν, κ. τ. λ. ὡς, καὶ τὸ ἀντίθ. Ἑλληνίζω, πολλάκις παρ' Ἡροδ.

Μηδικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τοὺς Μήδους· ἐκ τῆς Μηδίας ὤν. »Μηδικὴ πόα», Medica herba, εἶδος τριφύλλου, Medicago sativa, Λατ. Ducker Ἀριστοφ. Ἱππ. 610. »Μῆλον μηδικόν», τό Κίτρον. ἴδε ἐν τῷ, Κιτρία. »Τὰ μηδικά», προστυπακουομ. πράγματα, αἱ ὑποθέσεις, τὰ πράγματα τῆς Μηδείας, ἐξαιρ. ὁ Μηδικός, Περσικὸς πόλεμος, ὃν τρόπον ὀνομάζουσιν αὐτὸν ὁ Ἡροδ. καὶ οἱ ἀρχαιότεροι ἱστοριογράφοι.

Μήδιον, τό. Εἶδος χόρτου, Διοσκορ. δ', 18. Κατὰ τὸν Ῥαουδόλφιον ἐστι τὸ τοῦ Λιν. Campanula laciniata· κατὰ δὲ τὸν Μιχῶ, ἡ κατ' αὐτὸν ὀνομασθεῖσα Michauxia campanulata, ἴσως = Μηδικὴ πόα.

Μήδιος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, μηδικός.

Μηδίς, ίδος, ἡ, προστυπακουομ. γῆ· καὶ Μηδία. Ἡ γῆ, ἡ χώρα, ἡ ἐπαρχία τῶν Μήδων. Ὅρα τοὺς Γεωγράφους.

Μηδισμός, ὁ (μηδίζω). Ἡ πρὸς τοὺς Μήδους κλίσις, τό μηδίζειν, Ἡροδοτ. 4, 168. 8, 92. 9, 88.

Μηδιστί, Ἐπίρ. (μηδίζω). Κατὰ τὸν τρόπον, ἡ κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Μήδων.

Μηδοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ κτείνων, φονεύων τοὺς Μήδους, τοὺς Πέρσας.

Μηδόλως, Ἐπίρ. ἀντὶ, μηδ' ὅλως. Διόλου. τελείως, ὁλότελα, ὁλοτελῶς.

Μήδομαι, Μέλ. μήσομαι. Ἀποθ. Μέσ. Ταὐτὸν τῷ Ἰωνικῷ Μέδομαι· ἔχει ὅμως παρ' Ὁμήρῳ διαφορετικήν τινα σημασίαν, διὰ τοῦ νοὸς ἐφευρίσκω, ἡ στοχαζόμενος, βουλευόμενος καθ' ἑαυτόν ἐφευρίσκω τι δολίως, καὶ βάλλω αὐτὸ εἰς πρᾶξιν, ἤτοι ἐκτελῶ αὐτό, ἡ τὸ βουλευθὲν βάλλω εἰς πρᾶξιν, μετὰ αἰτιατ. πολλάκις παρ' Ὅμ· καὶ συχνότερον ἐπὶ κακοῦ, ἢ ἐπὶ καλοῦ ἐξαιρετ. »κακά μηδεσθαί τινι», ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, μελετῶ κακὰ κατά τινος, προετοιμάζω αὐτῷ· καὶ μετὰ διπλῆς αἰτιατ. »Τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιούς, Ἰλ. Κ, 52, Ψ, 395. ὅπερ ὁ Σχολ. διὰ τοῦ, εἰργάσατο, ἔρμην. ὁ δὲ Ἡσυχ. διὰ τοῦ, τεχνάζομαι, βουλεύομαι· ὡσαύτως ἐν Ἰλ. Χ, 395. Ὀδ. Ω, 426. ὡς τό, κακά πράττειν τινά, »Τέχνας καὶ πόρους ἐμησάμην», Αἰσχύλ· Προμ. 427. κυρίως ὅμως φαίνε-

ται ὅτι σημαίνει τό, κακῶς βουλεύομαι, στοχάζομαι, διανοοῦμαι κατά τινος, καὶ καθόλου, τεχνάζομαι, καὶ διά τῆς τέχνης ποιῶ, ἐκτελῶ, ἐξεργάζομαι, φέρω εἰς τό μέσον, εἰς τό φανερόν τι, παράγω καθά καὶ Σιμωνίδης εἶπε «Μέλισσαν ξεινὸν μέλι μηδομένων, πάντη καθώς τό, μηχανάομαι β) μελετῶ τι· κάμνω συμβουλίον, ἤ ἀπόφασιν, βουλεύομαι. «Αὐτός εὖ μηδέω (Ἰλ. Β. 360.)» στοχάσου καλά καὶ τότε ἀποφάσισον ἔδεν, ἤμηδ. τοῦ τιν, συμβουλεύω, ὡς ἐν Ὀδ. Ε, 189. 2) εἰς τό πεζόν μετά γενικ. παρά Πλάτ. ἀντί τοῦ, φροντίζω περί τινος, μεριμνῶ ἔνοιαν ἔχω, ὡς τό Ἰων. μέδομαι, ἴδε καὶ μῆτις.

Μηδοπότερος, α, ον (μηδέ ὁπότερος). Διονύσ. Ἀρχ. β'. 58. ταὐτόν τῷ, μηδέτερος.

Μῆδος, τό. Ἀπόφασις· συμβουλή· βούλευμα, γνώμη. σκοπός (πλέον), καθόλου, πᾶν τό συνετῶς, ἤ δολίως ἐπινοηθέν, ἐκτελεσθέν, πολλάκις παρ' Ὅμ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει τό πληθ., ἐπιτοπολύ σημαῖνον τήν ἀφῃρημένην ἔννοιαν τῆς συνέτεως, πανουργίας καὶ ἐπιτηδειότητος εἰς τό κάμνειν σκοποὺς καὶ σχέδια. Μήδεα μάχης, βουλεύματα, ἤ σχέδια τῆς μάχης Ἰλ. Ο, 467. Π, 120. 2) ὡς τό μῆτις, φροντίς, ἐπιμέλεια, πρόνοια, ἐπιστασία, σκέψις, Ἰλ. Δ, 208. «Σά τε μήδεα, αἱ φροντίδες διά σέ· ἐπιτοπλεῖστον, Μεθομρ. ἤ λέξις ἐπί ταύτης τῆς σημασίας. 3) ἐν Ὀδ. Σ, 67. 87. Χ, 476. τό ἀνδρικόν αἰδοῖον· καὶ ῥητῶς ἐν Ὀδ. Ε, 129. «Μήδεα φωτός», καθ' ἣν σημασίαν τό μήδεα ἔχει πρός μήδομαι, ὡς τό σχεδόν ἰσοδύναμον μέχεα πρός τό μέδομαι. β) ὁ Ὀππιαν. κυνηγ. δ' 441. καλεῖ Μήδεα, τήν κύστιν, τήν περιέχουσαν τό οὖρος φύσεων.

Μηδοστισοῦν, καὶ οὐδ. μηδοτισοῦν, ταὐτόν τῷ, μηδέ ὅστις οὖν, μηδέ ὅ, τι οὖν· Μήτε κἂν εἰς, ὅστις ἤθελε καὶ ἂν εἶναι, μηδέ κἀέν, ὅτι καὶ ἐν ἤθελεν εἶναι, Θεογν. 64. (τινές γράφουσι μηδοτισοῦν ἀντί μηδοστισοῦν.)

Μηδοσύνη, ἡ, παρά Σουΐδ. Βουλή, φρόνησις, ὡς τό, μῆδος. Σημμίας παρ' Ἡφαιστ. μετρικ. ἔχει «Ἡρακλέας μηδοσύνεσι», ἀντί τοῦ τέχνῃ, ἐξαργασίᾳ.

Μηδοφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ταὐτόν τῷ, μηδεκτόνος.

Μηθείς, ενός, ὁ, καὶ οὐδ. μηθέν, νεωτ. μή Ἀττικ. τύπος ἀντί τοῦ, μηδείς, μηδέν, ἐξκρτ. ἀπό τοῦ Ἀριστοτ. καὶ Θεοφρ. ἐν οὐκ ὀλίγῃ χρήσει, Lob. Φρυν σ. 182. Ὡς τότον, δέν ἐλέγετο ποτέ μηθεμία ἀντί μηδεμία.

*Μή ἵνα — ἀλλά. ἔλλειπτ. ἔκφρασις, σημαίνουσα, δέν λέγω ὅτι — ἀλλά· ὄχι μόνον δέν... ἀλλ' οὔτε· ἀσφάτως, μή ὅτι, καί, μή ὅπως, πρβ. καί, μή γάρ.

Μηκάζω, Μέλ. -σω, = μηκάομαι.

*Μή καί, ἀντί, μηδέ, Ἀπολλ. Ῥοδ.

Μηκάομαι, ῶμαι. Ἀπορ. Μέσ. καὶ εἰς αὐτό ἀνήκοντες ἀρχαῖοι ποιητ. τύποι, μετοχ. ἀόρ. μηκών (Ὅμ.), παρακ. μετά σημσ. ἐνεστ. μέμηκα, μετοχ. μεμηκώς, (Ἰλ. Κ. 362.), κατά συστολ. θηλκ. μεμηκυῖα (Ἰλ. Δ, 435.) καὶ ἐκ τοῦ παρακ. σχηματ. παρατατ. ἐμέμηκον (Ὀδ. Ι, 439.). Βελάζω. ἐπί προβάτων, Ἰλ Δ, 435. Ὀδ. Ι, 439. ἐπί φωνῆς ἑνός νεβροῦ, ἤτοι νέας ἐλάφου (κεμάδος, καὶ κατά μετάθ. μηκάδος), καὶ ἑνός λαγωοῦ ὅταν διώκωνται ὑπό τῶν κυνῶν καὶ μέλλουσι νά πιασθοῦν, Ἰλ. Κ. 362. παρά τοῖς ὕστερον δέ ἐξκρτ. ἐπί αἰγῶν, πρβ. μηκάς, ὃν τρόπον καὶ τό, βληχάομαι· ἐν χρήσει ποτέ μέν ἐπί προβάτων, ποτέ δέ ἐπί αἰγῶν. 2) ἡ Ὅμρικ. μετοχή, μακών, εὑρίσκεται μόνον κατά ταύτην τήν σύνταξιν, «Κάδ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών (Ἰλ. Π, 469. Κ, 163. Τ, 454.)» ἔπεσε κατά γῆς εἰς τόν κονιορτόν φωνάζων, σταυάζων, ἐπί θανατηφόρως πληγωμένου ἵππου, ἐλάφου, κάπρου, ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Σ, 98. ἐπί θανατηφόρως πληγωμένου ἀνδρός. Ἄλλοι παράγουσιν, οὐχ ὑγιῶς, ταύτην τήν μετοχήν ἀπό τοῦ, μῆκος, καὶ τήν ἐξηγοῦσι, κατά τό μῆκος. (πάντῃ συμφώνως τῷ, μηκάομαι, ἐσχηματίσθη καὶ τό ὀνοματοπεποιημένον ἐκ τῆς φυσικῆς φωνῆς, μυκάομαι.)

Μηκάς, άδος, ἡ (μηκάομαι). Ἡ μηκάζουσα, βελάζουσα παρ' Ὅμ. ἀεί ἐπίθ. τῆς αἰγός, καὶ ἐν τῷ πληθ. «Μηκάδες αἶγες», Ἰλ. Λ, 383. Ψ, 31. Ὀδ. Ι, 124. 244. παρά Μεταγνστ. δέ καὶ ἐπί προβάτων, ἀντί, βληχάς, Εὐρπ. Κυκλ. 189.

Μηκασμός, ὁ (μηκάζω). Ἡ φωνή τῶν αἰγῶν, τό βέλασμα τῶν γιδίων, ἤ τῶν προβάτων.

Μηκεδανός, ή, όν (μῆκος). Ταὐτόν τῷ, μακρός.

Μηκέτι, Ἐπίρ. (μή ἔτι). Μή πλέον, οὐχί περισσότερον πλέον· οὐχί πλέον εἰς τό ἑξῆς, Ὅμ. «Μηδ' ἔτι (Ὅμ.)», καὶ ὄχι πλέον, οὔτε δέ πλέον.

Μήκη, ἡ. Ταὐτόν τῷ, μηκασμός· ὡς καὶ τό μύκη, = μυκασμός.

Μηκηθμός, ὁ. Ταὐτόν τῷ, μηκασμός, σχηματ. ὡς τό, μυκηθμός, Ὀππιαν. Κυνηγ. β'. 359.

Μηκητικός, ή, όν. Ὅστις δύναται, ἤ συνηθίζει νά μηκᾶται.

Μήκιστος, η, ον (μῆκος), ὑπερθ. τοῦ, μακρός. Μακρότατος, μακρυνώτατος, πολλά μακρύς. ὑπερμεγέθης, ὑψηλότατος. Ἰλ. Η, 155. ἐπί ἀνθρώπου. Ἐπίρρ. Μήκιστον, διά πολλότατον καιρόν, ἤ καθ' ὑπερβολήν, ὑπερβολικώτατα, Ἴμν. Ὅμ. Δημ. 259. καὶ Ἐπίρ. Μήκιστα, ταὐτόν τῷ ἐπί μήκιστον, πολλά μακράν, πολύν καιρόν· καὶ ἀντί τοῦ, τέλος πάντων, εἰς τό τέλος, ἐσχάτως. «Τί νύ μοι μήκιστα γένηαι; Ὀδυσ. Ε. 209. 465., τί θέλει γίνῃ τέλος πάντων μετ' ἐμέ, τί θέλει γένῃ μετ' ἐμέ ἕως εἰς τό τέλος· παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. α. 82. ἀντί τοῦ πολλά μακραν.

Μηκόθεν, ἡ μηκόθεν, ἐπίρρ. (μῆκος). Ταὐτόν τῷ, μακρόθεν, ἀπό μακράν. «Μηκόθεν σταθεῖσα, μῦθ. παρά Τυρβιτίῳ.

*Μηκωνίς, — γρ. μηκωνίς, θρίδαξ.

Μηκοποιέω, ῶ (μῆκος, ποιέω). Μακράν ποιῶ, μακρύνω. ἐκ τοῦ

Μῆκος, εος, τό Μάκρος, τό ἐπί πολύ ἧκον, μακρόν, Ὀδ. Ι, 324. Λ, 312. ὕψος, ὑψηλόν ἀνάστημα, Ὀδ Τ, 71. καθόλου = μέγεθος, μεγαλεῖον, πλάτος, ἔκτασις, Ἡρόδ. ὕψος, Reisig onarr. Σοφ. Ο. Κ 479. μέγεθος, Ἔρρ. Σοφ. Ἀντ. 389. 2) Ἰων. ἀντί, μῆχος, μηχανή, Ἡρόδ. 4, 151. ἔνθα ὅμως ὁ Schweigh. γρ. καὶ μῆχος.

*Μήκοτε, ἐπίρρ. Ἰων. ἀντί, μήποτε, Ἡροδ.

Μηκύνω, Μέλ. υνῶ (μῆκος). Μακρόν ποιῶ, μακρύνω ἐκτείνω· καὶ ἐπί καιροῦ, ἀναβάλλω, Πινδ. «βοήνω, κάμνω νά ἠχῇ μακράν βοήτις, κραυγή, Σοφκλ. «λόγονε, εἰς μάκρος σύρω τόν λόγον, κάμνω αὐτόν πλατύτερον, Ἡρόδ. 2, 35. οὐμὴν ἀλλά καὶ ὄνευ τοῦ, λόγου, κατά τό φαινόμενον ἀμεταβ., ὁμιλῶ διεξοδικῶς· καθόλου, εἶμαι διεξοδικός ἤ ὀχληρός, «Μηκύνειν τά φωνήσεντα, κάμνειν αὐτά μακρά. ὅθεν

Μηκυσμός, ὁ. Μάκρυνσις, τό ἐκτείνειν, μακρόν ποιεῖν, ἤ προφέρειν π. χ. τά φωνήεντα, Εὐστάθ.

Μήκων, ωνος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, Papaver, παπαρούνα, Ἰλ. Θ, 306. Ἡρόδ. 2, 92. β) ἡ κεφαλή τῆς παπαρούνας, ἄλλως, κώδων, κώδεια, ἡ. γ) ὁ ναρκωτικός, καὶ ἐν πολλῇ πως ποσότητι τρωγόμενος θανατηφόρος χυμός τῆς μήκωνος (τό ὄπιον, τό αὐχίον), μηκώνιον, Ἡρακλ. Ποντ. «Οἱ μέν μήκωνι, οἱ δέ κωνείῳ ἐκυτούς ἐξάγουσιν. 2) ἐν τοῖς κογχυλίοις καὶ τισι σκώληξι λέγεται ἡ φύσκα, τό μέρος ἐκείνο τῶν ἐντοσθίων, τό ὁποῖον ἐπέχει τόπον ἥπατος, ὅπερ καὶ ξανθοῦ χρώματος ἐστί, πιθανῶς ἐπειδή ἔχει τό εἶδος ἤ τό χρῶμα τῆς κεφαλῆς τῆς μήκωνος. Ἀριστ. 3) ἀρχιτεκτονικός στολισμός τις, πιθανῶς ἐκ τοῦ σχήματος τῆς κεφαλῆς τῆς μήκωνος, ὡς παρά Παυσανίᾳ ἑ. 20. «Ἐπί κορυφήν — μήκων χαλκή σύνδεσμος ταῖς δοκοῖς». 4) ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Κρατηρίσκοι τῶν ὀφθαλμῶν· καὶ ἑρμην. διά τοῦ, μήκωνες. 5) παρά Πολυδ. κεῖται, μήκων, ψάμμου τε εἶδος· ὡς καὶ ὁ Φώτ. ἔχει, μήκων, ἄμμος μεταλλική.

Μηκωνικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τήν μήκωνα.

Μηκώνιον, τό. Ὁ χυλός, ὁ ζωμός τῆς μήκωνος, Opium, αὐχιώνιον, ὡς καὶ, μήκων, γ. 2) ἡ πρώτη ἀκαθαρσία, ἥτις ἐξέρχεται ἐκ τῆς κοιλίας τῶν ἀρτιγεννήτων βρεφῶν, Ἀριστοτέλ. Ἱστορ. ζώων ζ. 10. «Καί τοῦτο τό περίττωμα πλέον ἤ τοῦ παιδός κατά μέγεθος, ὃ καλοῦσιν αἱ γυναῖκες μηκώνιον· χρῶμα δέ τούτου αἱματῶδες καὶ σφόδρα μέλαν, καὶ πιττῶδες, μετά δέ τοῦτο γαλακτῶδες».

Μηκωνίς, ίδος, ἡ· καὶ μηκωνῖτις, ιδος, ἡ, θρίδαξ· εἶδος θρίδακος (μαρουλίου), τό ὁποῖον παρομοιάζει τῇ μήκωνι κατά τόν χυμόν.

Μηκωνίτης, ὁ· καὶ θηλυκ. μηκωνῖτις, ἡ. Ὅμοιος τῇ μήκωνι, ἤ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μήκωνος ὤν. «Λίθος μηκωνίτης».

Μηκωνοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ταὐτόν τῷ, μηκωνίτης.

Μηλάνθη, ἡ· παρά Σουΐδ. ἀμφ. ἀντί, μηλολόνθη. Ἐν τῇ τοῦ Ἡρόδου παρά Στοβαίω. Λόγ. 77. «Ἡ ταῖσι μηλολόνθαις ἀμμαι' ἐξάπτουσι, τό ἐν Παρισίοις Χειρόγραφον ἔχει. «Ταῖσι μηλάνθεσιν· τό δέ παρά Φιλοστράτ. Εἰκ. α. 28. «Οὐδέ μῆλον οὐδέ μηλάνθηνα, ἐλήφθη ἐκ τῆς ἐν Ἰλιάδ. Ι, 538. Ὁμηρικῆς ῥήσεως, ὅπου κεῖται, «Αὐτῆσι ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλωνα, ὅπου ἡ ἔννοια ἐστίν ἄμφ.

Μηλατάς, ὁ· καὶ μηλοτής, ὁ. Ὁ ποιμήν, Ἡσύχ.

*Μηλάτων, μετάπλαστική γενική πληθ. τοῦ μῆλον (πρόβατον) ἀντί, μήλων, Λυκ. (α)

Μηλεφέω, ῶ (μήλη, ἀφή). Ταὐτόν τῷ, μηλόω. Διά τῆς μήλης ἐρευνῶ, σχηματ. ὡς τό, ψηλαφέω, Ἡσυχ. Φώτ.

Μηλέα, ἡ (μῆλον). Τό ποιοῦν τά μῆλα δένδρον μηλιά. Ὀδ. Η, 115. Λ, 589. «Μηλέα κυδωνέα», ἡ κυδωνιά. «Μηλέα Περσική», ἡ ροδακινέα. (δισυλλάβως ἐκφωνουμένη, Ὀδσ. Ω, 340.)

*Μηλείη, ἡ, Ἐπκ. ἀντί μηλέα.

Μήλειος, ὁ, ἡ· καὶ μήλειος, εία, ειον (μῆλον). Προβάτινος, ὁ ἐκ προβάτου ὤν, Ἡρόδ. 1, 119. Εὐρπ. Κυκλ. 218. 2) (μηλέα) ἐκ τῆς μηλέας ὤν.

Μήλη, ἡ. Χειρουργικόν ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἐρευνῶσι τάς πληγάς, καὶ βάλλουσιν ἐν αὐταῖς τά ἰατρικά. Ἄρα, Καθετήρ, κ. τ. τ. specillum.

Μηλία γῆ. ἴδε ἐν τῷ, μήλιος.

Μηλιάδες, αἱ (μῆλον). Αἱ νύμφαι τῶν μηλέων, καὶ τῶν λοιπῶν καρποφόρων δένδρων, ἤ τῶν ποιμνῶν, ἄλλως καὶ μηλίδες, καὶ Ἐπιμηλίδες. 2) παρά Σοφοκλ. Φιλοκτ. 725. εἰσί, «Μηλιάδες Νύμφαιν, αἱ νύμφαι τῆς χώρας Μηλίς, Δωρ. Μαλίς, ἤς οἱ κάτοικοι μηλιεύς, πληθ. μηλιεῖς. 3) κεῖται ἔτι καὶ «Μηλιάς γῆν» ἀντί τοῦ, μηλία γῆ. ἴδε μήλιος.

Μηλιαθμός, ὁ, ἡ κάλλιον, μηλιαυθμός, ἤ ἐστί, μήλων ἰαυθμός (ἰάνω). Ἡ μάνδρα, ὁ σταῦλος, ἤ σταῖνη τῶν προβάτων, ὁ τόπος εἰς ὃν κοιμῶνται τά πρόβατα, Λυκόφρ. 96. ποιητ.

*Μηλιάς, άδος, ἡ, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ, μήλιος. ἴδε καὶ μηλιάδες.

*Μηλίδες, αἱ, ἴδε μηλιάδες.

Μηλίζω, (μῆλον). Ὁμοιάζω τῷ μήλῳ, ἢ τῷ κυδωνίῳ κατὰ τὴν ὀσμὴν, γεῦσιν καὶ χρῶμα, ὅθεν ἐξαιρ. κιτριν(ί)ζω, κίτρινος φαίνομαι, Διοσκορ. β'. 107. καὶ ἀλλαχοῦ.

Μηλινοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος, μήλινος). Ταὐτὸν μηλινόειδες.

Μηλινόεις, εσσα, εν. Ξανθὸς, κίτρινος, ὡς τὸ μῆλον, ἢ κυδώνιον, ὁ πρὸς τὸ ξανθὸν ἢ κίτρινον κλίνων, Νίκανδρ. Θηρ. 173. «Χροιῇ μηλινόεσσαι· κατὰ τὸν Σχολ. ὠχρὰ, κίτρινος. ἐκ τοῦ

Μήλινος, ὁ, ἡ· ἡ, μήλινος, ίνη, ινον (μῆλον). Ὁ ἐκ, ἢ μετὰ μήλου, ἢ κυδωνίου κατεσκευασμένος. 2) ὁ τὸ χρῶμα τοῦ μήλου ἢ τοῦ κυδωνίου ἔχων, κίτρινος, ὠχρός. «Μηλίνῃ ἐμπλαστρῳ» καὶ «Μήλινον ἐμπλαστρον», κίτρινόν τι ἔμπλαστρον. «Κράμβης μ. ἀσπάραγον», Ἀναλ. «Πορφυρᾶς καὶ μηλίνας ἠσθημένοι στολάς», ἐπὶ τῆς στολῆς τῶν αὐλικῶν καὶ δορυφόρων τῶν Περσῶν, οἵ τινες ἐνδύοντο κόκκινα καὶ κίτρινα.

Μήλιος, ία, ιον. Ὁ ἐκ τῆς Μήλου (μιᾶς τῶν Κυκλάδων νήσων) ὤν. Μηλία, ἡ· προσυπακουομ. γῆ, μηλιὰς, καὶ μηλίς, μετὰ, ἢ ἄνευ τοῦ γῆ. Γῆ τις ἐν Μήλῳ εὑρισκομένη σποδοειδὲς (στάχτοειδὲς) χρῶμα ἔχουσα. (Διοσκορίδ. ε'. 71. καὶ 80.), Molinum, παρὰ Ζωγράφοις εὔχρηστος πρὸς πλείονα διαμονὴν ἢ παραμονὴν τῶν χρωμάτων. Ὁ Θεόφραστος (περὶ λίθ. σελ. 400.) προσαπονέμει αὐτῇ, παραβαλλομένῃ μὲ τὴν Σάμειον γῆν, «Τὸ ἀραιὸν, ἤρεμον καὶ παραχῶδες καὶ ἀλιπὲς πρὸς μείζονα χρῆσιν τῶν ζωγράφων, ἀντιτάσσων τὰ, λίπος, πυκνότης καὶ λειότης. Ἔστιν ἄρα κυρίως τεφροειδής τις στυπτηρία γῆ, μεθ' ἧς οἱ Ζωγράφοι μιγνύουσι τὰς ἄλλας γεώδεις λιπαρὰς βαφάς.

Μηλίς, ίδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, μηλέα, ποιητ. Ἴβυκος παρ' Ἀθην. 601. 2) ταὐτὸν τῷ, μηλία γῆ, κίτρινος, ξανθὴ ἢ κιτρινοειδὴς βαφή. 3) ἐπαρχία τις Θεσσαλίας, Ἡρόδ.

* Μῆλις, ιος, ἡ, ἴδε μᾶλις.

Μηλίτης, ου, ὁ, προσυπακουομ. οἶνος. Οἶνος κατεσκευασμένος ἐκ μήλων, ἢ κυδωνίων. 2) ἐπὶ προβάτων, «Μηλίτης ἀριθμὸς», ἀριθμητικόν τι πρόβλημα περὶ τινος ἀριθμοῦ προβάτων, Σχολ. Πλάτ. ἴδε ἐν τῷ, Φιαλίτης.

Μηλιωτὸς ἐκκοπεύς, Παῦλ. Αἰγ. ἴδε Σμιλιωτός.

Μηλοβατέω, ῶ (βαίνω). Τὰ πρόβατα βατεύω, ὀχεύω, Ὀππιαν. κυνηγ. α'. 381.

Μηλοβαφής, ὁ, ἡ (μῆλον, βάπτω). Κίτρινος, μετὰ μηλίας βαφῆς βεβαμμένος, Φίλ. περὶ τῶν ζ'. θεαμάτ.

Μηλοβολέω, ῶ (βάλλω). Μετὰ μήλων κτυπῶ, τοῖς μήλοις βάλλω. Μεταφορ. εἰς ἔρωτα ὑπάγομαι, βάλλω τινά.

Μηλόβοσις, ἡ. Κύριον ὄνομα γυναικὸς, Ἔμν. Ὀμ. Δημ. 420. συγάτηρ τοῦ Ἰκεσανοῦ, Ἡσιόδ. Θεογον. 354. κυρίως, ἡ τὰ πρόβατα βόσκουσα. ἐκ τοῦ

Μηλοβοτέω, ῶ (βόσκω). Πρόβατα βόσκω. ὅθεν

Μηλοβοτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ, μηλοβότης, ου, ὁ. Βοσκὸς, ποιμὴν, Ἰλ. Σ, 529.

Μηλόβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω, βότω). Ὁ ὑπὸ τῶν προβάτων βοσκηθεὶς ἢ βοσκόμενος. «Μηλόβοτος γῆ», εἰς ἣν βόσκονται, νέμονται μόνον τὰ πρόβατα διὰ τὴν ἐρημίαν, ἀγεώργητος δηλ. καὶ ἄσπαρτος γῆ, Ἡρόδοτ. Πλουτ. Καμιλλ.

Μηλοδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὁ τὰ πρόβατα (εἰς θυσίαν) δεχόμενος. Πινδ. Πυθ. 3. 47. ποιητ.

Μηλοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος, ἢ τὸ χρῶμα τοῦ μήλου ἔχων. ἐξαιρ. ὡς τὸ κυδώνιον ξανθὸς, κίτρινος.

Μηλοθύτης, ου, ὁ (θύω). Ὁ τὰ πρόβατα θύων, ἢ σφάζων, Εὐριπ. Ἄλκ. 121, ὅπου ἄλλοι, μηλόθυτον, ἐκ τοῦ, μηλόθυτος, ὁ, ἡ· (ἐσχάρα) ἁγνὴ, ἐπὶ τῆς ὁποίας θύουσι, σφάζουσι τὰ πρόβατα.

* Μηλόθυτος, ὁ, ἡ (θύω). Ἀνήκων εἰς σφαγὴν ἢ θυσίαν προβάτων, ἢ ἐνθα, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ θυσιάζονται τὰ πρόβατα.

Μηλολόνθη, (ἡ, μηλολάνθη, ἡ, ἀμφ.). Ὁ χρυσοῦς κάνθαρος, ἤτοι ὁ χρυσοκάνθαρος (ζοῦνος), εἰ οὐ παίζουσιν οἱ παῖδες· οὗτος διατρίβει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπάνω εἰς τὰ ἄνθη, Ἀριστοφ. Νεφ. 763.

Μηλομαχία, ἡ. Ἡ διὰ τῶν μήλων μάχη, Ἀθην. σελ. 277. «Κάλλιστα μῆλα εὑρὼν ὁ Ἀλέξανδρος περὶ τὴν Βαβυλωνίαν χώραν, τούτων τε πληρώσας τὰ σκάφη, μηλομαχίαν ἀπὸ τῶν νεῶν ἐποιήσατο, ὡς τὴν θέαν ἡδίστην γενέσθαι».

Μηλόμελι, ιτος, τὸ (μέλι). Τὸ ἐκ κυδωνίων μέλι. Παρ' Ἀρτεμιδ. α'. 68. κεῖται ἡμαρτημ. Μελίμηλον ἴδε μῆλον.

Μῆλον, τὸ· καὶ Δωριε. Μᾶλον, τὸ. ὅθεν τὸ Λατιν. Malum. Ὁ καρπὸς τῆς μηλέας, τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ οὕτω λεγόμενον· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, πᾶς καρπὸς δένδρων, κατὰ τὸ μέσον πυρῆνας ἔχων, οἷον μῆλον κυδώνιον, τὸ Κυδώνιον. Μῆλον Περσικὸν, τὸ Ῥοδάκινον. Μῆλον Μηδικὸν, τὸ Νεράντζιον ἢ Πρωτοκάλλιον. Μῆλον Ἀρμενιακὸν, τὸ βερύκοκκον. Μῆλον ἑσπερικὸν, τὸ Κίτρον· ἐξαιρέτως ὅμως λέγεται τὸ Κυδώνιον· ἴδε περὶ τούτων Ἀθην. ἐν γ'. σελ. 80—85. ὅθεν «Οἶνος μηλίτης». Ἔλαιον μήλινον· καὶ Μηλόμελι. Ἰλ. Ι, 542. «Χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ, αὐτῆσιν ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων», σὺν τοῖς καρποῖς, ἐπὶ παντὸς καρποφόρου δένδρου λεγόμενον. πρβ. Ὀδ. Η, 120. παρ' Ἡσιόδ. μόνον ἐν τῇ Θεογ. ἐν ᾧ ἐν τοῖς Ἔργ. ἀεὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ σημασίᾳ· οὐμὴν ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. μόνον ἐπὶ τῇ πρώτῃ σημασίᾳ· πρ. τὸ Λατ. malum καὶ pomum. ἴδε ἐν τῷ Μηλόθυτος. Μεταφορ. δὲ λέγονται μῆλα καὶ οἱ στρογγύλοι καὶ σκληροὶ μαστοί (τὰ βυζιὰ τῶν νεανίδων), πρβ. κυδωνιάω, ὠσαύτ. Λατ. poma, Ἀρστφ. Ἐκκλ. 903. Λυσ. 155. ἔτι δὲ μῆλον ἠτο λέξις τῶν ἐρώντων πρὸς τὰς ἐρωμένας, ὡς γλυκύμου μᾶλον, ἀντὶ, φῶς μου παρ' ἡμῖν. ὅθεν μῆλα ἐν γένει, οἱ ἔρωτες. 2) ἡ παροιά, τὸ μάγουλον, διότι ἐπ' αὐτῷ φαίνεται τὸ κόκκινον χρῶμα, ἢ διότι εἶναι στρογγύλον· καὶ Λατ. malae αὐτὶ genae· πλὴν αὕτη ἡ σημασία παρ' Ἕλλησιν ἐστιν ἔτι ἀμφ. ὁρᾶ Στεφ. Θησ. 2. σ. 1636. Δ. Πάντῃ ἐσφαλμένως ἐνόησαν, ὡς λέγει ὁ Παστώβιος, τὴν ἀκόλουθον ῥῆσιν παρὰ Θεοκρίτ. ιδ'. 38. «Τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντια, σηλοῖ, τὰ δάκρυά σου βρέχουσι (δίῤῥωτα πρὸς αὐτὸν) τὰ μάγουλά σου, ἤτοι ῥέουσιν ἐπ' αὐτῷ. 3) παρ' Ὁμήρ. καλεῖται μῆλον ἐξαιρέτως τὸ πρόβατον, Ὀδ. Μ, 301. ἄνευ διαφορᾶς γένους. ὅθεν καὶ ὁ κριὸς, ὁ ἀρνειὸς, Ἰλ. Ψ, 147. Ὀδ. Ι, 438. καὶ ἡ αἶξ, Ὀδ. Ξ, 105. ἄρα καθόλου, ἕνα τι ἐκ τῶν ποιμνίων τῶν προβάτων ἢ αἰγῶν. Παρεκτὸς δὲ Ὀδ. Μ, 301. Ξ, 105. χρῆται, ὁ Ὅμ. ἄνευ ἐξαιρέσεως τῷ πληθ. μῆλα, διὰ τοῦ ὁποίου τότε ἐννοεῖ δίχ' ἐξαιρέσεως τὰ βοσκήματα τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν, ἴδε ἐξαιρτ. Ὀδ. Ι, 184. ἄρα καθόλου τὰ ποιμνία τῶν μικροτέρων θρεμμάτων, συνήθ. παρ' Ὅμ. ἀπεναντίας τῷ, βοες. Παρὰ Λυκόφρ. εὑρηται ἡ μεταπλαστικὴ γενικὴ, μηλάτων. (παρὰ Λογογρ. ἡ λέξις αὕτη ἄχρηστος ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασίᾳ).

Μηλόνθη, = μηλόνθη, ἀμφ.

Μηλονόμας, Δωριε. ἀντὶ, μηλονόμης, ου, ὁ, Εὐριπίδ. Ἄλκ. 576. καὶ μηλονομεύς, έος, ὁ· καὶ μηλονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ τὰ μῆλα νέμων, ὁ βοσκὸς τῶν προβάτων, καὶ τῶν αἰγῶν, ποιμήν. ὅθεν μηλονομαίω, τό· ταὐτὸν τῷ, Ἑνόμιον, Ἡσύχ.

Μηλοπάρειος, καὶ Δωριε. Μαλοπάρειος, καὶ μηλαπάρης, ὁ, ἡ (μῆλον, παρειά). Ὅστις ἔχει τὰ μάγουλα ὡσὰν μῆλον, τοιουτοτρόπως ὑγιὴ. στρογγύλα ἢ κόκκινα. Παρὰ Θεοκρίτ. εἰ'. 1. ἀναγινώσκ. τινὲς μαλλοπάρης, καὶ ἑρμηνεύ. διὰ τοῦ, Ἀπαλοπάρης, καὶ ἄλλοι διὰ τοῦ, Λευκοπάρης, ἐκ τοῦ λευκοῦ καὶ ἁπαλοῦ μαλλοῦ· ἄλλοι ἔμως ὀρθότερον ἀναγινώσκουσι, μαλοπάρης, διότι μῆλα καλοῦνται ἔτι καὶ τὰ στρογγυλοκόκκινα μάγουλα. (– υυ – υ)

Μηλοπέπων, ονος, ὁ (πέπων). Τὸ πεπόνιον, διὰ τὸ ἔχειν τὴν ὁμοιότητα τοῦ μήλου, καὶ διότι ἐτρώγετο μετὰ τὴν ὡρίμασιν, ἴδε πέπων, καὶ Σικυός. Μήλωνες παρὰ Πολλαδ.

Μηλοπλακοῦς, οῦντος, ὁ. ὅθεν τὸ Ἑπικορ. Μηλοπλακούντιον, τὸ (μῆλον, πλακοῦς). Πλακοῦς τις, ἢ ἄρτος κατεσκευασμένος διὰ κυδωνίων, καὶ ἄλλων τοιούτων παραγομισμένος.

Μηλόσκοπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὅμηρ. Ἔμν. 18, 11. «Κορυφὴ μηλόσκοποιο», κορυφή τις, ἐφ' ἧς σκοπεύουσι τὰ πρόβατα. Μηλοσκόπος εἶ, ὁ τὰ πρόβατα ἐφ' ὑψηλοῦ τινος τόπου σκοπῶν. ποιητ.

* Μηλοσσός, ὁ, ἡ, = μηλοσσόος.

Μηλόσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω). Μετὰ δένδρων μηλέων ἐσπαρμένος, πεφυτευμένος, Εὐριπ. Ἱππόλ. 742.

Μηλοσσόος, ὁ, ἡ, ποιητ. (σόος, σώζω). Ὁ σώζων τὰ πρόβατα, προστάτης τῶν προβάτων, Ἀναλεκτ. α'. 229.

Μηλοσφαγέω, ῶ. Σφάζω, θυσιάζω, φονεύω, πρόβατα. «Μηλοσφαγεῖν ἱερὰ (Σοφκ. Ἠλ. 274.)» θυτεύω θύματα προβάτων. καὶ

Μηλοσφαγία, ἡ. Τὸ σφάζειν, θυσιάζειν, φονεύειν πρόβατα, ἢ τῶν προβάτων σφαγὴ, θυσία. ἐκ τοῦ

Μηλοσφάγος, ὁ, ἡ (σφάζω). Ὁ σφάζων, θυσιάζων, φονεύων τὰ πρόβατα.

Μηλοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ μῆλα, πρόβατα τρέφων, ἔχων.

Μηλοῦχος, ὁ, ἡ (μῆλον, ἔχω). Ἐν Ἀναλέκτ. β'. 221. «Μηλοῦχος ὑαλόχρουσι», ὁ τὰ μῆλα, τοὺς μαστοὺς περιέχων, περιφραττῶν δεσμὸς περὶ τὸ στῆθος.

Μηλοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ μῆλα τρώγων· ὁ πρόβατα, ἢ κρέας προβάτειον τρώγων.

Μηλοφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὁ πρόβατα σφάζων, φονεύων.

Μηλοφορέω, ῶ (μηλοφόρος). Μῆλα φέρω. ὅθεν

Μηλοφορία, ἡ. Τὸ μῆλα φέρειν· καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ μηλοφόρου, Ἀθην. σελ. 514.

Μηλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ μῆλα φέρων, πλούσιος ἀπὸ μήλων. «Μηλοφόροις», ἐκαλοῦντο παρὰ τῇ βασιλεῖ τῶν Περσῶν στρατιῶταί τινες ἐκ τῶν δορυφόρων αὐτοῦ, οἵτινες ἔφερον ὡς κομβία χρυσὰ μῆλα εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς λόγχης (σαυρωτήρ), Wess. Ἡρόδ. 7. 41. (καὶ ὄχι καθώς τινες νομίζουσιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς λόγχης).

Μηλοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Τὰ μῆλα, ἢ τὰ πρόβατα φυλάσσων, Ἀνθολογ.

Μηλόω, ῶ (μήλη). Ἐρευνῶ, ἐξετάζω πληγήν τινα βάλλων ἐν αὐτῇ τὴν μήλην, τὴν μήλην καθίημί που, Ἱππ. ἴδε ἔτι Καταμηλόω.

Μήλωθρον, τὸ. Ταὐτὸν τῷ, Ἄμπελος ἡ λευκὴ, παρὰ Διοσκορ. δ'. 184. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ϛ'. 1.

Μήλων, ωνος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους, διότι προσέφερον αὐτῷ πρόβατα, ἢ κατ' ἄλλους, καρποὺς δένδρων εἰς θυσίαν, Ἡσύχ. καὶ Πολυδ.

* Μηλών, ῶνος, ὁ (μῆλον). Τόπος κατάφυτος ἢ

περιακτικές καρποφόρων δένδρων, κῆπος. Ἐτυμολ.

Μήλωσις, εως, ἡ (μηλόω). Ἡ διὰ τῆς μήλης ἔρευνα ἔν τινι πληγῇ.

Μηλωτή, ἡ (μῆλον). Προβάτειος δορά, γοῦνα ἐκ δέρματος προβάτου, κουζινόκα· καθολικῶς δὲ Γούνα.

Μηλωτής, οῦ, ὁ. Ποιμὴν προβάτων, Ἡσύχ.

*Μήλωτις, ἴδος, ἡ, = μηλωτρίς, ἀμφ.

*Μηλωτρίς, ἴδος, ἡ. Ὄργανον εἰς ἐξέτασιν, ἐξαιρ. εἰς κάθαρσιν τῶν ὠτίων, χιλλάλι, Τουρκ. «Τραυματικὴ μηλωτρίς», χειρουργ. παλ. σ. 94. Γρ. καὶ μηλωτίς. (ἀμέσως παρὰ τὸ μηλόω, οὐχὶ δέ, καθὼς καὶ αὐτὸς ὁ Γαληνὸς ἐνόμιζε, σύνθετον ἐκ τοῦ, μηλόω καὶ οὖς, Lob. Φρυν. σ. 255.)

Μήλωψ, οπος, ὁ, ἡ (μῆλον, ὄψ, ὤψ). Ἔχων ὄψιν μήλου, ἡ χρῶμα, ἐξαιρ. χρῶμα κυδωνίου, κίτρινος, ξανθός. Ὀδυσ. Η, 104. «Μήλοπα καρπὸν ἀλετρεύειν», ἀλέσειν τὸν ξανθὸν καρπόν, ἤτοι τὸν ὥριμον, ξανθὸν σῖτον.

*Μή μέν, τωόντι ὄχι, ἐπίτασις τοῦ βεβαιωτικοῦ μή, Ἰλ. ἴδε μή, ἐπίρρ. 6. καὶ μέν, γ.

*Μὴ μέν, ὡς τό, μὴ μέν, Ἰων. ἐπίτασις τοῦ ἐμφατικοῦ καὶ βεβαιωτικοῦ μή. Μὰ τὴν ἀλήθειαν ὄχι, Valck. Ἡρόδ. 3, 99. πρβ. 2, 118. 179. 3, 66. 5, 105. ἀντίκειται τῷ, ἡ μέν.

Μήν, Σύνδεσμ. (προήχθη ἐκ τοῦ μέν, διότι οἱ Ἴωνες ἀντὶ τούτου, μὴν μετεχειρίζοντο). Καταφατικός, καὶ ὠμοτικός, περιέχων περισσοτέραν ἢ τὸ Λατ. vero καταφάσιν. Ὅμως, καὶ, πάντως, ὄντως, τῇ ἀληθείᾳ. «Σώφρων μὲν ὄγε τοιοῦτος», μ' ὅλον τοῦτο, ὄντως αὐτὸς εἶναι τοιοῦτος σώφρων. «Καὶ μὴν τό δ' ἔρξας, δίς θανεῖν οὐ χρῄζομαι, ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ λοιπὸν τοῦτο ἔπραξα πάντως· ὅπου ἀποκρίνεται ὁ Πυλάδης. «Ἀλλ' οὐ δ' ἐγὼ μήν», Εὐριπ. Ὀρέστ. 1117. ἀλλὰ βέβαια μήτε ἐγώ· καὶ ἐγὼ τῇ ἀληθείᾳ πολλὰ ὀλιγώτερον. «Εἰ δ' ἄγε μήν, πείρησαι», Ἰλ. Α, 303. Ἐ καλά, πολλὰ καλὰ λοιπόν, ἂν θέλῃς λοιπόν. «Ἦ μήν», ἐπὶ ὅρκων, βέβαια, καὶ τῇ ἀληθείᾳ, πάντως, Ἰλ. Ι, 57. «Ἦ μὴν καὶ νῦν ἔσσῃ· καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 11, 101. ἐξαιρτ. πολλάκις ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς Ἀττ. τό, «Καὶ μήν», καὶ ὄντως, καὶ τῇ ἀληθείᾳ. «Οὐ μήν», τῇ ἀληθείᾳ ὄχι, Ὅμ. ὡσαύτως καὶ «Μὴ μήν», οὐχὶ τῇ ἀληθείᾳ, βέβαια ὄχι, ἐν τοῖς ὁρκωμοτικοῖς σχηματισμοῖς, ὅτε καὶ οἱ Ἴωνες ἀντὶ τούτου, Ἦ μέν, καὶ μὴ μέν, λέγουσι, Γρηγόρ. Διαλ. σελ. 222. παρ' Ὅμ. ἀεὶ Δωρ. μὴ μάν· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. καὶ μετὰ τοῦ γε καὶ ἀλλά· καθόλου, συντασσόμ. σχεδὸν ἀεὶ μετ' ἄλλου μορίου· πολλάκις ἐπὶ μεταβάσεων ἀπὸ ἀντικειμένου εἰς ἀντικείμενον, ἀπὸ ὑποθέσεως εἰς ὑπόθεσιν. «Τί μήν», ταὐτὸν τῷ «Πῶς γὰρ οὐ», διατί ὄχι; — παρὰ τοῖς Τραγικ. οὐχὶ σπανίως τό, μήν, ἀντὶ τοῦ μέντοι, Reisig Comm. crit. de Soph. OC. 28. Συνήθως τὸ μὴν ἐπιβεβαιοῖ γνώμην, σκοπόν, ὑπόσχεσιν, ἐπὶ πλαγίου ἢ μὴ πλαγίου λόγου, τὸ δὲ δὴ ἐπιβεβαιοῖ πρᾶξιν τινά· πρὸς τούτοις, τὸ μὴν ἔστι κυρίως ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ καταφάσκον μέν, ἀλλ' οὐχὶ τόσον ἐμφατικῶς μέν, τὸ ὁποῖον, ἀφότου κατέστη εἰς χρῆσιν τὸ η, ἐφύλαξε πρὸς τῇ ἀδυνατωτέρᾳ προφορᾷ καὶ τὴν ἀδυνατωτέραν σημασίαν, μ' ὅλον ὅτι οἱ Ἴωνες βεβαιοῦσι κατὰ τὰς ὁρκωμοσίας των πάντοτε διὰ τοῦ, ἡ μέν, καὶ μὴ μέν.

Μήν, ὁ. Δωρικ. μάν, καὶ γεν. μηνὸς ὁστ. πληθ. μῆνοι, Ἰων. μήνεσι. Αἰολ. καὶ Ἰων. μείς, μεινός, μεινί, Δωρικ. καὶ μής. Αἱ ἡμέραι ἑνὸς κύκλου τῆς σελήνης, ὁ μῆνας, Στράβ. 557. Ὅμ. καὶ Ἡσ. 2) λέγονται ἔτι πληθυντ. Μῆνες, οἱ, Λατ. menses, ἡ κατὰ μῆνα κάθαρσις τῶν γυναικῶν, ἤτοι ὁ γυναικεῖος ῥοῦς, τὰ καταμήνια, Menstrui, Ἰταλ. Ἀριστοτέλ. 3) ἡ Σελήνη. Παρὰ Θεοφράστ. περὶ σημείων Ἀνέμ. κεῖται συχνάκις τό, μείς, καὶ μήν, ἀντὶ τοῦ, σελήνη· καὶ ἑπομένως διορίζει τὸν μῆνα κατὰ τὸ παλαιὸν εἰς σεληνιακὸν χρόνον, οἷον «Μείς ὀρθός. Ἡ κεφαλὴ τοῦ μηνός», κ. τ. λ. ἴδε μείς. παρὰ δὲ Θουκυδ. β', 4. τό «Τελευτῶντος τοῦ μηνός», σημαίνει τὴν ἔλλειψιν τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης· φθινούσης δηλ. τῆς σελήνης· ὡς τὸ χυδαϊκὸν «Ἤτον εἰς τὴν χάσιν τῆς σελήνης». — Ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνὸς καὶ τὸ τρέξιμον αὐτοῦ μέχρι τῆς δεκάτης πέμπτης ἡμέρας αὐτοῦ, ἐλέγετο, Ἰστάμενος, (παρὰ Μετεωρστ. δὲ καὶ, μὴν ἐρχόμενος) οἷον, πρώτη, δευτέρα, τρίτη, κ. τ. λ. ἱσταμένου· μετὰ ταῦτα δὲ, ἤτοι ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ μηνὸς ἕως τοῦ τέλους, ἐλέγετο, μὴν φθίνων (Ὀδ. Ξ, 162. Τ, 307. Ἡσ. Ἔ. 782. Θεογ. 58. Ἡρόδ. 6, 106.), καὶ τότε ἐμέτρων ἀντιστρόφως, ἤτοι ἀπὸ τοῦ τέλους καὶ κατωτέρω, οἷον «Τρίτη τοῦ φθίνοντος μηνός», τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ τέλους αὐτοῦ, ἥτις ἐστὶ κατ' ἡμᾶς ἡ εἰκοστὴ ἑβδόμη, ὡς παρὰ Λατ. tertio ante Calendas· ἡ τριακὰς τοῦ μηνός, καθὸ ἡ τελευταία τοῦ φθίνοντος καὶ ἀρχομένου μηνός, ἐλέγετο παρὰ τοῖς Ἀττικ. «Ἑνὴ καὶ νέα», ὁ. ε. παλαιὰ καὶ νέα. Τινὲς δὲ καὶ μεσοῦντος, τὴν ἀπὸ τῆς ιδ. μέχρι τῆς κα. τοῦ μηνός εἶπον, ἴδε ἐν ἰδίῳ τόπῳ. (ἐκ τοῦ μὴν παράγεται τό, μήνη.)

Μηναγυρτέω, ὦ. Μηναγύρτης εἰμί, περιερχόμενος κατὰ μῆνα, ζητῶ ὡς ἀγύρτης· ἢ ἁπλῶς διακονοῦμαι· ἐκ τοῦ

Μηναγύρτης, ου, ὁ (μήν, ἀγύρτης). Ὁ κατὰ μῆνα περιερχόμενος κατὰ δήμους, κατὰ πόλεις καὶ ζητῶν, ἤτοι συνάζων ἐλεημοσύνην, ἱερεὺς τῆς Βυβέλης· ταὐτὸν τῷ, Μητραγύρτης, Meineke Μένανδρ. σ. 111.

Μηνάς, άδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, μήνη. Σελήνη, Εὐριπ. Ῥῆσ. 534.

Μήνη, ἡ (μήν). Σελήνη, Ἰλ. Τ, 374. Ψ, 455. ἔτι δέ, ἡ θεὰ Σελήνη, Ἡμν. Ὅμ. 32. ὅθεν

Μηνεῖος, αία, αῖον. Κατὰ μῆνα, μηνιαῖος, μεγάλος ὡς ὁ μῆνας, ἢ ὁ τό μῆκος τοῦ μηνὸς ἔχων, ἢ διαρκῶν ἕνα μῆνα.

Μηνῖμα, τό· ταὐτὸν τῷ, Μήνιμα, Σειράχ. μ'. 5. ὅπου ἄλλα Χειρόγραφα ὀρθότερον, Μήνιμα, ἔχουσι.

Μηνιάω, ὦ. Ὀργίζομαι, θυμόνομαι, ταὐτὸν τῷ, Μηνίω, Ἀππικ. Ρ.

Μηνίγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Μήνιγξ.

Μηνιγγοφύλαξ, ακος, ὁ. Ὁ φύλαξ τῶν μηνίγγων· χειρουργικόν πλατὺ ἐργαλεῖον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ὅταν ἀποκόπτωσι τὸ διεφθαρμένον ὀστοῦν τῶν μηνίγγων ἢ τοῦ κρανίου, ὑποβάλλοντες αὐτὸ ὑπὸ τὸ ὀστέον ἐπὶ τῇ μεμβράνῃ τοῦ ἐγκεφάλου· ἵνα μὴ διαφθαρῇ αὐτὸς ἐκ τῷ κόπτειν τὸ ὀστοῦν, Κέλτ. ἡ. 3. Χειρουργ. παλ. σ. 94.

Μήνιγξ, ιγγος, ἡ, καὶ, μῆνιξ. Πᾶν δέρμα, καὶ ἐξαιρέτως τὸ δέρμα, ὁ ὑμήν, ἤτοι ἡ μεμβράνη ἐκείνη, ἥτις περικαλύπτει τὸν ἐγκέφαλον, Ἀριστοτέλ. ζῴων Ἱστορ. γ'. ἡ συνήθεια δὲ λέγει, Μήνιγκα, καὶ Μήλιγκα, καὶ τὸν Κρόταφον Ὁ σχηματισμὸς οὗτος ἔχει καὶ Ὑποκορίστ. μηλίγκιον, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, μηλίγκιον· καὶ φαίνεται, ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ, Μανός.

Μηνιδμός, ὁ (μηνίω). Τὸ ὀργίζεσθαι, ὀργή, θυμός, ἀγανάκτησις, Ἰλ. Π, 62. 202. 282.

Μήνιμα, τό (μηνίω). Αἰτία, ἀφορμὴ τῆς ὀργῆς, ἐξαιρ. τῆς ἐπιμόνου, προσπελθούσης, τοῦ κότου, χόλου, Ἰλ. Χ, 358 «Μή τοι θεῶν μήνιμα γένωμαι», μήποτε τῆς ἐκ θεῶν βλάβης αἴτιός σοι κατασταθῶ, μή σοι ὀργισθῇ θεὸς εἰ ἐμέ. Ὀδ. Λ, 73. ὡσαύτως, ἔγκλημα, πραχθὲν διὰ χύσεως αἵματος ἀθώου, φόνος ἄδικος, ὡς παρ' Ἡροδοτ. Ζ'. 169. «Μηνίων δακρύματα, δακρύματα περὶ φόνων, ἀδίκων· ἔτι δέ, σημεῖον, ἀπόδειξις, ἔκχυσις, παράστασις, ἔμφασις, τῆς ὀργῆς, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 826.

*Μήνιξ, ἡ, = μήνιγξ.

Μήνιον τό. Ὁ ναὸς τῆς Μήνης, τῆς θεᾶς σελήνης, Παυσαν. ζ'. 26.

Μῆνις, ιος, καὶ Ἀττ. γεν. ιδος, ἡ (μένω). Ἐπίμονος ὀργή, θυμός, χόλος, κότος, πολυχρόνιος μνησικακία. Ἀπὸ τοῦ Ὅμ. καὶ ὕστερον ἐξαιρτ. ἐπὶ τῆς ἀσπόνδου ὀργῆς τῶν θεῶν, οἱ ὁποῖοι βάλλουσι μὲν πολλάκις ἀρχὰ τὴν ἐκδίκησίν των εἰς πρᾶξιν, ὅμως ποτὲ δὲν τὴν παρακούουσι πρὶν ἢ δὶν τὴν ἐκτελέσωσιν· ἐν δὲ Ἰλ. καὶ ἐπὶ τῆς ἀσπόνδου ὀργῆς τοῦ ἥρωος Ἀχιλλέως, Α, 1. 1, 517. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐπὶ τῆς φιλεκδίκου ὀργῆς ὁλοκλήρου λαοῦ, Ἡσ. Ἀσπ. 21. (Κατ' ἄλλους, ἀλλ' ἤτοι ὀρθῶς, παρὰ τό, μαίνομαι, ὀρθότερον δὲ παρὰ τό, μένος, ἡ ἐπιμένουσα ὀργή.)

*Μηνίς, ίδος, ἡ, = μηνίσκος.

Μηνίσκος, ὁ· ὑποκ. τοῦ, μήνη. Μικρὰ σελήνη. 2) πᾶν σεληνοειδὲς σῶμα, τὸ ὁποῖον ἔχει δηλαδὴ τὸ σχῆμα τῆς σελήνης ὁπόταν αὕτη εἶναι εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος αὐτῆς, καθὼς π. χ. ἐκεῖνα τὰ χάλκινα, τὰ ὁποῖα ἔβαλον ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνδριάντων διὰ νὰ προφυλάξωσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἀκαθαρσιῶν, (ἵνα μὴ τὰ ὄρνεα προσίζηται καὶ ἐπικαθέζηται) Ἀριστοφάν. Ὄρν. λέγεται ἔτι καὶ κάθε στολισμὸς τοιαύτην ἔχων μορφὴν, ἢ στρογγύλη περιβολὴ (περβάζι) καὶ, γεωμετρικόν τι σχῆμα, τὸ περιεχόμενον ὑπὸ δύο περιφερειῶν κύκλων, μὴ περὶ τὸ αὐτὸ κέντρον ὄντων.

*Μήνισμα, τό, νεώτ. τύπος ἀντὶ, μήνιμα.

Μηνίτης, ου, ὁ (μηνίω). Ὁ πλήρης ὀργῆς, ὠργισμένος, θυμωμένος, θυμώδης, ὀργίλος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. δ'. 5.

Μηνίω (μῆνις). Ἀδιακόπως ὀργίζομαι, θυμόνομαι, ὀργὴν ἐπίμονον ἔχω· ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτικ. τινὶ (ἑαυτίον τινος), Ἰλ. Α, 422. Σ, 257. καὶ Ἡρόδ. «τινόω», διά τι πρᾶγμα, Ἰλ. Ε, 178. πρβ. Σοφ. Ἀντ. 1177. ἄλλως παρ' Ὅμ. ἄνευ πρωτοτύπου· χρῆται δὲ οὗτος συνήθ. ἐπὶ ἡρώων· ἐπὶ δὲ θεοῦ, ἐν Ἰλ. Ε, 178. ἐπὶ δὲ κοινοῦ ἀνθρώπου, ἐν Ὀδ. Ρ, 14. Κατὰ μέτρον διάθεσιν χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει ὁ Αἰσχ. Τό, μηνιάω, ἔστι νεώτ. τύπος, Lob. Φρυν. σ. 82. (τὸ Ἰῶτα τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ. παρ' Ὅμ. βραχύ, καὶ μόνον ἅπαξ ἐν τῇ ὄρσει τοῦ στίχου μακρόν, Ἰλ. Β, 769. ὡσαύτως καὶ παρ. Αἰσχ. Εὐμ. 102. ὁμοῦ τὸ Ἰῶτα τοῦ μέλλ. καὶ ἀορ. ἀεὶ μακρόν.)

Μηνοειδής, ές, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Μηνοειδῶς (μήνη, εἶδος). Τὸ σχῆμα τῆς μήνης, ἤτοι τῆς σελήνης, ἔχων, σεληνοειδής, Ἡρόδ. 1, 75. 8, 16. «Ἥλιος, σελήνη μηνοειδέα», ὁπόταν τὸ σῶμα τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης ἔχει κεράτια, ὁπόταν ἡ σελήνη εἶναι εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας αὐτῆς· ὁπόταν δὲ εἶναι περὶ τὰ μέσα αὐτῆς λέγεται Διχότομος· καὶ ἔπειτα Ἀμφίκυρτος, ὁπόταν δηλ. τὸ περισσότερον μέρος αὐτῆς εἶναι πεφωτισμένον. Λέγονται ἔτι Μηνοειδῆ, καὶ ἄλλα σώματα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὸ σχῆμα τῆς σελήνης, ὁπόταν αὕτη εἶναι εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας αὐτῆς.

*Μηνολογέω, ὦ. Γράφω τὴν ἡμέραν τοῦ μηνός, τὸ Datum. ὅθεν

*Μηνολόγημα, τό, ἡμέρα τοῦ μηνός, Datum, Βυζ.

*Μηνολόγιον, τό. Καλενδάριον, Βυζ.

Μῆνος, τό· ταὐτὸν τῷ, Μῆνις, ἡ, μένος, ποιητ., μόνον παρ' Αἰσχύλ. Ἑπτ. 281. «Μῆνιν καὶ δάκνω».

*Μηνοτύραννος, ὁ (μήν, τύραννος). Ὁ τύραννος, ἄρχων, πρόεδρος τῶν μηνῶν.

Μήνυμα, τό (μηνύω). Εἰδοποίησις, εἴδησις, φανέρωσις, κήρυγμα, πρόδομα.

Μήνυσις, ἡ (μηνύω). Τό μηνύειν, εἰδοποιεῖν, προδίδειν.

Μηνυτήρ. ῆρος, ὁ· καί, Μηνυτής, ου, ὁ (μηνύω) Ὅστις μηνύει, εἰδοποιεῖ, φανερόνει, φέρει εἰδήσεις (μαντοφόρος)· ἔτι δὲ καὶ ὁ ἐγκαλεστής, συκοφάντης, προδότης (μανταπούρης)· ὅθεν

Μηνυτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς μηνύματα.

Μήνυτρον, τό (μηνύω). Ὁ διδόμενος μισθὸς διὰ τό μήνυμα. Τμν. Ὀμ. Ἑρμ. 264. 364. μία τιμή, ποσότης ἀργυρίων, ἡ ὁποία διορίζεται εἰς ἐκεῖνον, ὅστις εὑρῃ τόν πράξαντα ἔγκλημά τι, Πλούτ. 9, σ. 332.

Μηνύτωρ, ορος, ὁ· ταὐτόν τῷ Μηνυτήρ, ποιητ.

Μηνύω, Μ. ύσω. Φανερόνω, εἰδοποιῶ κρυπτόν τι, ἀποκαλύπτω αὐτό, προδίδω αὐτό, προδίδω αὐτό, τινί τι, ὕμν. Ὀμ. Ἑρμ. 254. παρὰ Πινδ. καθόλου, εἰδοποιῶ, φανερόνω, κηρύττω, ἀγγέλλω. (τό Ὑψιλον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἔστι κυρίως βραχύ, ὡς ἐν Τμν. Ὀμ. Ἑρμ. 254. καὶ πολλάκις παρὰ Πινδ. πλήν, ὅτε ἕπεται μακρὰ συλλαβή, παρὰ τοῖς ἐπικ. καὶ μακρόν, ὡς ἐν τῷ μηνύειν, Τμν. Ὀμ. Ἑρμ 373. Graefe Μελ. 60, 3 Τούναντίον, ὡς φαίνεται, ἤτο παρὰ τοῖς Ἀττικ. συνήθ. ἐν χρήσει μακρόν, Σοφ. Ο. Κ. 1187. Ἀριστ. Ἀχ. 206. Ἐν δὲ τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. εἴχ' ἐξαιρέτως μακρόν, Τμν. Ὀμ. Ἑρμ. 264. καὶ ἀλλαχοῦ.)

Μῆον, τό. Χόρτον τι σκιαδιφόρον, Διοσκορ. α. 3. Athamanta meum, Λιν.

*Μή ὅπως, ἐπιφερομένου ἀλλά, ἐλλειπτικ. ἐκφορικής, ἀντί τοῦ, δέν λέγω, ὅτι —, ἀλλά· ὄχι μόνον δέν —, ἀλλά —, ὡς τό, μή μόνον μή, Λατ. non modo non —, sed ne quidem, ἤ, nedum· ὡσαύτως καί, μή ἵνα, καί, μή ὅτι.

*Μή ὅτι, = μή ὅπως. 2) ἄνευ ἐπιφερομένου ἀλλά, δηλοῖ, πολλῷ μᾶλλον, τόσῳ ὀλιγώτερον.

*Μή οὐ, Ἐν τῇ αὐτῇ τῇ συντάξει, ἤτοι ἑνώσει ἀμφοτέρων τῶν ἀρνητικῶν μορίων ἤτοι μένει ἡ ἄρνησις καὶ γίνεται μόνον ἀμφίβολος μᾶλλον ἢ ὁριστική καὶ κρίσιμος, ἢ αἱ δύο ἀποφάσεις ποιοῦσι κατάφασιν· καθόλου δέ, ἡ σύνταξις τοῦ μή οὐ, ἐν χρήσει τότε μόνον, ὅτε τό ἀρνητικόν οὐ, ἤτοι προηγεῖται τοῦ μή, ἢ ἐμπεριέχεται ἐν ταῖς ἡγουμέναις λέξεσι Herm. Σοφ. Ο. Τ. 13. ὅθεν 1) ἡ ἄρνησις οὐκ αἴρεται διά τῆς συντάξεως τοῦ μή οὐ, ἀλλά γίνεται μόνον ἀμφίβολος μᾶλλον ἢ κρίσιμος, ἢ μέ ἄλλας λέξεις, ἀποφάσεις τό, μή οὐ, μέ σημασίαν τινά ἀμφιβολίας, ὡς παρὰ Σοφ. Ἀντ. 926. Herm. ἐξαιρετ. μετά τῆς ἀπαρεμφ. π. χ. «Αἰσχρόν ἐστι, μή οὐκ ἄλλας πληγάς ἐμβάλλειν», ἄτιμον εἶναι, τό νά μή προσθέτῃ, ἢ ἀνίσως αὐτός δέν προσθέσῃ καί ἄλλους θάρμους, Ξεν. Λακ. πολ. 6, 2. «Οὐδέν τοσοῦτον πείσομαι, ὥστε μή οὐ καλῶς θανεῖν», δέν θέλω πάθει τί τόσον χαλεπόν, ὥστε νά μή ἀποθάνω ἐνδόξως, Σοφ. Ἀντ. 96. πρ. Ἠλ. 132. Αὕτη ἡ σύνταξις ἀπαντᾶται κατά πρῶτον παρ' Ἡρότ. 5, 70. 6, 106. β) ἐνίοτε συμπαράκειται καί τό ἄρθρον, τό, πρό τοῦ, μή οὐ, μετά τῆς ἀπαρεμφ., Σοφ. Τραχ. 88. 622. «Μηδ' ἄν τό σεμνόν πῦρ νιν εἰργάσην Διός τό μή οὐ κατ' ἄκρων Περγάμων ἑλεῖν πόλιν», Εὐρ. Φοιν. 1183. Ὅμως τό, μή οὐ, μετά παραλειφθείσης ἀπαρεμφ., ὡς παρὰ Σοφ. Ἀντ. 443., ἀποδεκμάζει ὁ Ἑρμ. ἐν Αἰ. 96. Vig. σ. 800. καί ἐν τῇ ἐκδόσει του τῆς Ἀντιγ. Ἀλλά πρότερον ἤδη ἀποκατέστησεν ὁ Σαλφερος τήν πρωτότυπον ἀνάγνωσιν. 2) τό, μή οὐ, μετά μετοχ. σημαίνει, ὡς τό, εἰμή μετά ῥήμ. παρεμφατ., ἐάν δέν, Λατ. nisi. π. χ. «Δυσάλγητος ἄν εἴην, τοιάνδε μή οὐ κατοικτείρων ἔδρας» (Σοφ. Ο. Τ. 12. 220.), ἤθελον εἶμαι ἀσκλαγχνος, ἐάν δέν εὐσπλαγχνιζόμην· ἀλλά καί παρ' Ἡροδ. αὐτῷ 2, 110. οὕτως ἐν χρήσει. οὐμήν ἀλλά καί δίχα ῥήματος ἢ μετοχῆς, σημαίνει προτάσεις, ἐκτός εἰμή, ἢ μόνον, πάρεξ, π. χ. πόλεις χαλεπαί λαβ ἐν μή οὐ χρόνῳ καί πολιορκίᾳ (Δημ.)», δηλ. οὐ ληπτέαι, εἰμή χρόνῳ κτ. 3) τό, μή οὐ, μετά τῶν ῥημάτων, δέδοικα, φοβοῦμαι, παρίστησι τόν φόβον ἢ τήν ὑποψίαν τοῦ ὅτι ἴσως δέν γένῃ ἢ ὑπάρξῃ τί, τό ὁποῖον εὐχεται τις καί ἀγαπᾷ, καί τότε ἐξηγεῖται κοινῶς διά τοῦ, μήπως δέν, π χ. «Δέδοικα μή οὐκ ἔχω· καί, δείσας μή οὐ πρῶτος παρεδρέμοι εἰς τό χωρίον», Ξενοφ. Ἀναβ. δ, 7, 11., φοβοῦμαι μήπως δέν ἔχω, ἐφοβήθη μήπως δέν ἤθελον ἔμθῃ αὐτός πρῶτος. «Δέδοικα μή οὐ θάνῃ», φοβοῦμαι μήπως δέν ἀποθάνῃ, ἐν ᾧ τό, δέδοικα μή θάνῃ, σημαίνει, φοβοῦμαι μήπως ἀποθάνῃ· οὐμήν ἀλλά καί ἄνευ καθολικοῦ ῥήματος, π. χ. «Μή οὐ γένηται», μήπως δέν γένῃ, ἔνθα ἐννοεῖται καί ἤθελεν εἶναι ἐντελέστερον τό, δέδοικα μή οὐ γένηται. 4) τίθεται τό, μή οὐ, μετά τά αὐτά καθ' ἑαυτά ἀρνητικά σημαίνοντα ῥήματα, ἐξαιρετ. μετά τά ῥήματα, οὐ δύναμαι, ἀδύνατός εἰμί, οὐχ οἷός τ' εἰμί, οὐκ ἔστι, κ. τ. τ. εἶναι ἀδύνατον νά μή ἦναι τι, ἤτοι πρέπει ἀφευκτως νά ἦναι. «Οὐ δύναμαι μή οὐ μνημονεύειν αὐτοῦ», δέν ἠμπορῶ νά μή ἐνθυμηθῶ αὐτόν· ἤτοι πρέπει νά τόν ἐνθυμηθῶ· πρβ. Ἡρότ. 2, 181. 3, 51. 8, 56. ἔνθα ἄρα ἡ πρότασις εἶναι κατά τήν θληθεστέρην σημασίαν της καταφατική. — Ὁ Βούττμάννος ἔν τινι, κατά τό τέλος τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐκδόσεως τοῦ Spaldings Bearbeitung des Demosth. in Mid p. 146. τεχθείσῃ ἰδιαιτέρᾳ ἐρεύνῃ περί τῆς ἐπισωρεύσεως τῶν Ἑλληνικῶν ἀρνητικῶν μορίων ὑποθέτει, ὅτι τό μή μόνον ὑπάρχει ἢ καθ' αὑτό ἄρνησις καί ἔχει πρός τό Λατ. ne ὡς τό μέν πρός τό νέν καί τό μών πρός τό num, καί ἑπομένως παραβάλλει αὐτό μετά τοῦ Γαλλικοῦ ne pas καί ne point. (ὁ Reisig ἐν τοῖς Comm. crit. de Soph. OC. 350. διακρίνει τήν περίστασιν, καθ' ἣν τό, μή οὐ, ἕπεται εἰς ἄλλην ἄρνησιν καί ἐπαναλαμβάνει αὐτήν ἐμφατικῶς, εἰς τρόπον ὥστε αὐτό κεῖται ἀντί τοῦ, οὐκ ἔστιν οὕτως· πλήν τότε, κατ' αὐτόν, πρέπει νά τονισθῇ, πρός περισσοτέραν ἐπίτασιν τῆς ἀρνήσεως, οὐ.) τά δ' ἄλλα, αὕτη ἡ σύνταξις τοῦ μή οὐ, ἐν χρήσει μόνον παρά τοῖς Ἀττικ., παρά δέ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς ἐφέρεται τό, μή οὐ πάντοτε ὡς μία συλλαβή, Βν. Σοφκλ. Ο. Τ. 222. 986. 5) ἐξαιροῦνται τῶν ἀνωτέρω ὅλαι αἱ περιστάσεις ἐκεῖναι, καθ' ἃς τό μέν, μή ἀνήκει εἰς ὅλον τό κῶλον, τό δέ, οὐ εἰς μίαν μόνην λέξιν τοῦ κώλου, καί τότε ἐξηγεῖται ἐν τῇ συνηθείᾳ διά τοῦ, μήπως δέν· π. χ. Ἰλ. Δ, 38. «Μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον», μήπως δέν σοί χρησιμεύσῃ τό σκῆπτρόν σου, ἔνθα τό μέν μή, ἀνήκει εἰς ὅλον τό κῶλον, τό δέ οὐ, μόνον εἰς τό χραίσμῃ· πρβ. Ω, 569. Πρός τούτοις ἀνήκει ἐνίοτε τό οὐ εἰς ἄλλο ῥῆμα, π. χ. Ἰλ. Ο, 164. «Φραζέσθω, μή μ' οὐδέ, κρατερός περ ἐών, ἐπιόντα ταλάσσῃ μαίνεσθαι», ἀς στοχασθῇ, ὅτι αὐτός, ὅσον καί ἄν ᾖ δυνατός, δέν θέλει βέβαια μοί ἀντισταθῇ οὔτε κατά τήν πρώτην ὁρμήν (ἐνταῦθα τό οὐδέ ἀνήκει μόνον εἰς τήν μετοχήν ἐπιόντα). — Ἀπαρελλάκτως ὡς τό μή οὐ, ἤν ἐν χρήσει καί τό, μή οὐχί.

*Μή οὕτως, ὡς —, ὄχι τόσον, ὅσον —.

Μήπερ. Ἀκόμη ὄχι, Ἡρότ.

Μήποθεν (ποθέν). Μήτως ἀπό κανένα μέρος.

Μήποτε (ποτέ). Μήπως τύχα κάμμίαν φορά, μήπως τύχῃ ποτε, μετά ὑποτακτ. «Μή ποτε φιλήσῃς ἐπ' ἐλπίδι», μήπως τύχα ἠθελες· ἢ μήπως τύχῃ καί ἀγαπήσῃς ἐπ' ἐλπίδι· παρ' Ὁμ. καί διῃρημένως, μή ποτε, Ὀδ. Φ, 324. 2) σημαίνει συμβουλήν ἢ δέησιν, ποτέ νά μή... μετά ὑποτ., Ὀδ. Τ, 81. καί μετά ἀπαρεμφ. Ὀδ Δ, 441. Χ, 287. 3) κατά τάς ὁρκωμοσίας, βεβαιώσεις, κατάρας, ἡγουμένου ῥήματος παρεμφατικοῦ, μετά ἀπαρεμφ. Ἰλ. Ι, 133. 275. «Ὀμοῦμαι, μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι», ποτέ νά μή... καί μετά μέλλ. μετοχ. Ἰλ. Ι, 453. Τ, 128. ὡσαύτως ὅτε ἐπί πλαγίου λόγου ἀναφέρονται διηγηματικῶς οἱ λόγοι ἄλλου τινός, Ἡτ. Ἑ. 86. 4) εὐχετικῶς, εἴθε ποτέ νά μή... μετά γεν. 5) παρά τοῖς Γραμματ. ἀντί τοῦ, ἴσως, Βουττμ. Δημ. Μειδ. σ. 134.

Μήπου, ἡ, μή που. Μήπως κατά τινα τρόπον δέν, μήπως ἴσως δέν, διά νά μή ἴσως, μετά ὑποτ., ὅτε ἡγεῖται ἐνεστ. ἢ μέλλ., καί μετά εὐκτ., ἡγουμένου παρωχημένου χρόνου, Ὀμ. Ἰλ. Ξ, 130. Ὀδ. Δ, 775. Ν, 123. 2) μή πως πουθενά.

Μήπω. Οὐχί ἀκόμη, οὔπω, ἀκόμη δέν, Ὅμ. 2) ὅταν προσταλῇ τις καί κελεύῃ τινά νά μή κάμῃ τί, ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 234. Ὀδ. Ψ, 59. 3) = μή που, Ὀδ. Ι, 102. 4) = μήποτε, Πορσ. Εὐρ. Ἑκ. 1263. Lob. Φρυν. σ. 458. Meineke Μένανδρ. σ. 401. 5) μήπω γε, μόνον κατά τό παρόν τουλάχιστον ἀκόμη ὄχι, Reisig comm. crit. de Soph. OC. 1275.

*Μή πώποτε. Ἀκόμη ποτέ, ἀκόμη κάμμίαν φορά ὄχι· ἐπί τό πλεῖστον ἐπί παρωχημένου χρόνου.

Μήπως, ὡς τό μήπου, ἵνα μή τρόπον τινά, ἴσως διά νά μή, καί μετά τά ῥήματα φοβοῦμαι, ὡς καί ἐν τῇ συνηθείᾳ μήπως, πολλκ. παρ' Ὁμ. συντάσσεται δί' κατά τό αὐτόν κανόνα ὡς καί τό, μή που μετά τῆς ὑποτακτ. ἢ εὐκτ. τοῦ ῥήματος· γράφεται δέ καί διῃρημένως, μή πως, Ὀδ. Δ, 396. Μ, 224. καί ἀλλαχοῦ. 2) ἐπί ἀμφιβολίας τί πλαγίας ἐρωτήσεως δύναται νά ἐξηγηθῇ διά τοῦ, ἄν ἴσως δέν, Ἰλ. Κ, 101.

Μῆρα, τά, καί κατ' ἀπόστροφ. μῆρ', σπανιώτ. Ὅμρκ. πληθ. τοῦ μηρίον (καί οὐχί ἑτερογ. πληθ. τοῦ, μηρός, καθώς τινες, ἐναντίον τῆς σημασίας καί τοῦ τονισμοῦ, σφαλερῶς δοξάζουσι ἴδε μηρίον.

Μηρεῖος, εία, εῖον (μηρός). Ἀνήκων εἰς τόν μηρόν, ὁ ἐκ μηροῦ ἢ εἰς τόν μηρόν ὤν. «Ἡ μηρεία (παρά Ξεν. Ἱππ. 14)», ἀντί τοῦ, ἰσχίον, μηρός.

Μήριγξ, ιγγος, ἡ, καί, σμήριγξ. Σκληρά, τραχεῖα τρίχα· ἐξαιρετ. αἱ εἰς τούς μηρούς καί εἰς τόν τράχηλον τῶν σκύλων, προβάτων καί ἑτέρων ζώων εὑρισκόμεναι σκληραί τρίχες· (συνήθως παρέχεται ἐκ τοῦ, μηρός, βέλτιον μέντοι ἐκ τοῦ, μηρύω.

*Μηρίζω (μηρός). Κτυπῶ εἰς τά μηρία, κωμικ. σχημ. ὡς τό γαστρίζω, Διογ. Λ. 7, 172.

Μήρινθος, ἡ. Νῆμα, κλωστή, λεπτόν σχοινίον, ῥάμμα, σπάγγος, σπάρτος, βρόχος, Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Ψ, 854, 769. παροιμ. «Ἡ μήρινθος οὐδέν ἔσπασεν (Ἀριστφ.)», ἡ κλωστή δέν ἔτυχε, ἤτοι δέν ἐβοήθησε. Ἡ αἰτιατ. ἔχει κατά μεταπλασμόν, μήρινθα ὡσαύτως ἐκ μήρινος, ὡς παρ' Ὀρφ. Ἀργον. 595. καί 1095. κεῖται, μήρινθα, ἀντί, μήρινθον. (ἐκ τοῦ μηρύω· συγγεν. τῷ, μίρμις καί μήριγξ.)

*Μηρίον, τό. Οἱ σοφοί καί πεπαιδευμένοι διαφωνοῦσι περί ταύτης τῆς λέξεως, καί οἱ μέν (ἐν οἷς καί ὁ κύρ. Σκειδέρος, θέλουσιν, ὅτι μηρίον καί μηρός σημαίνουσιν ἕν καί τό αὐτό, οἱ δέ (ἐν οἷς καί ὁ κύρ. Παστώβιος καί οἱ πλέον ἐπιστημότεροι τῶν σοφῶν θέλουσιν, ὅτι τό μηρίον δέν σημαίνει ποτέ παρά τοῖς ἀρχαίοις, καί μάλιστα παρ' Ὅμ. μηρός, οὔτε δέ ἦν εὔχρηστον ἐν τῷ ἑνικῷ, ἀριθμῷ ἀλλά μόνον ἐν τῷ

πληθυντικῶς, μηρία, ἢ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀποκοπὴν μῆρα, καὶ δι' ἀποστρόφου μήρ', τὸ ὁποῖον τοῦτο πληθυντικὸν ἐσήμαινε μόνον τὰ κόκκαλα, τὰ ὁποῖα ἐκκοπτόμενα τῶν μηρῶν καὶ σκεπαζόμενα μὲ τὸ ἐπίπλοον (σκέπην) καὶ μὲ πάχος, ἐκαίοντο ὡς θυσία πρὸς τοὺς θεούς, μὲ τὰ ὁποῖα συνεκαίοντο καὶ κομμάτια μικρὰ ἀπὸ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος τοῦ ζώου, τὰ δὲ λοιπὰ ἐτρώγοντο ὡς ἐν συμποσίῳ. Ἡμεῖς ἐκρίναμεν εὔλογον, πρὸς περισσοτέραν σαφήνειαν, νὰ ἀναφέρωμεν τὴν ἐκθεσιν ταύτης τῆς λέξεως, καὶ ἑπομένως τὴν γνώμην περὶ αὐτῆς πρῶτον μὲν κατὰ τὸν Σκιεδέρον, δεύτερον δὲ κατὰ τὸν Πασσώβιον· ἔστι

δ'. Μηρίον, τὸ Σχεδὸν ὑποκοριστικόν ἐστι τοῦ, μηρός, ἐνίοτε δὲ καὶ ταὐτὸν τῷ μηρός. Ἐν ταῖς θυσίαις καλεῖ ὁ Ὅμηρος Μηρία, καὶ Μηρά, ἢ ὡς ἄλλοι γράφουσι, Μῆρα. Οἱ Μηροὶ παρ' αὐτῷ ἐκτέμνονται, Ἰλ. Α, 460, Β, 423. Ὀδυσ. Μ, 360. τὰ δὲ Μηρία διαιροῦνται εἰς δύο πτυχὰς (δίπτυχα ποιήσαντες), ἔπειτα δὲ (ὄπισθεν καὶ κνίσσῃ) μετὰ λίπους καὶ σκέπης τοῦ ζώου περικαλύπτονται· ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπιβάλλονται καὶ τινα ἄλλα μέρη τμημάτων ἀπὸ παντὸς τοῦ σώματος τοῦ ζώου, καὶ ὅλα ὁμοῦ βάλλονται ἐπάνω εἰς τὸν βωμὸν ὅπου καὶ ξύλα ἕτοιμα ἐπὶ τούτου εἰσί, καὶ καίονται. «Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ δὲ κνίσσῃ ἐκάλυψαν, δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δὲ ὠμοθέτησαν. Καῖε δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον λείβε.» Ἐνταῦθα Ἀπολλώνιος ὁ Γραμματικὸς καὶ οἱ πλείονες τῶν ἄλλων σχολιαστῶν ἑρμηνεύουσι τὸ, Μηρία, διὰ τοῦ, «Τὰ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξαιρούμενα καὶ ἱεροθυτούμενα ὀστᾶ,» ὅ ἐστι, Τὰ ἁγιαζόμενα καὶ ὁλοκαυτούμενα μηριαῖα ὀστᾶ, τὰ ὁποῖα περικαλυπτόμενα διπλῶς μετὰ τοῦ ἐπιπλόου, ἤτοι τοῦ ὑμοῦ (τῆς σκέπης τοῦ ζώου) καὶ ἐπ' αὐτοῖς βαλλόμενα καὶ τὰ λοιπὰ ἀπὸ μέρους τμήματα, καὶ ἐπὶ τῷ πυρὶ βαλλόμενα καίονται. Αὕτη ἡ πρᾶξις ἀποδεικνύεται τρανῶς καὶ ἐκ τῆς τοῦ Ἡσιόδου ἐν Θεογον. (στίχ. 556.) ῥήσεως. «Ἐκ τοῦδ' ἀθανάτοισι ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων καίουσ' ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν.» Παραπλησίως ἑρμηνεύει καὶ τὸ τοῦ Ἀπολλων. Ἀργον. β'. 691. καὶ 699. «Διπλόα μηρία·» καὶ τὸ τοῦ Ὁμήρου ἔτι (Ἰλ. Α., 40. καὶ, Ο, 373.) «Μηρία πίονα.» Ὁ Βόσσιος (Μιχολογ. Ἐπιστολ. β'. τόμ. σελ. 310.) διακριβίζεται ὅτι οἱ παρ' Ὁμήρῳ Μηροὶ μόνον ἐξετέμνοντο, οὐδέποτε δὲ αὐτοί, ἀλλὰ μόνον τὰ Μηρία, ἢ Μῆρα, ἐκαίοντο, μ' ὅλον ὅτι παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ Παυσανίᾳ (β'. 10. τῶν δ' ἱερείων μηροὺς θύουσι πλὴν ὑῶν) καλοῦνται ἀδιαφόρως Μηροί, καὶ, Μηρία, ἔτι δὲ καὶ ἀδιαφόρως ἐκαίοντο· καὶ ἑπομένως λέγει, ὅτι τὰ τμήματα ταῦτα (τὰ ὠμοθετημένα) παρ' Ὁμήρῳ δὲν περικαλύπτοντο ἐν ἐπιπλόῳ (ἐν ὑμῷ), ἀλλ' ἐτάσσοντο ἐπὶ τῷ λίπει, καὶ τελευταῖον, ὅτι τοῦτο τὸ περικαλύπτον τὰ μηρία λίπος παρ' Ὁμήρῳ ἦν ἐξαιρετὸς ἀπὸ τῶν νεφρῶν. Ἐξ ἐναντίας δύναταί τις ν' ἀντιφέρῃ, ὅτι ὁ Ὅμηρος οὐχὶ μόνον λέγει «Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν·» ἀλλ' ἔτι καὶ ἐν Ὀδυσ. (Γ, 456.) «--ἄμφ' δ' ἐκ μηρία τάμνον πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ δὲ κνίσσῃ ἐκάλυψαν, δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·» Ἐὰν λοιπὸν ὁ Ὅμηρος πρότερον μὲν (ἐν Α, 460.) ἐξέτεμε τοὺς μηροὺς καὶ διπλῶς, ἤτοι διπτύχως μετὰ τῆς κνίσσης περιεκάλυψε, καὶ ἐπὶ τῶν ξύλων ἔθηκε καὶ ἔκαυσαν αὐτά, μετέπειτα δὲ (ἐν Β, 427.) λέγει «Ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἔκαη,» εἶναι φανερόν, ὅτι μεταξὺ τοῦ, Μηρός, καὶ Μηρία, οὐδεμία διαφορὰ προχωρεῖ, ἀλλ' ἔστιν ἓν καὶ τὸ αὐτό, καὶ ἑπομένως ἀπίθανον, ὅτι παρ' Ὁμήρῳ οἱ Μηροὶ δὲν ἐκαίοντο, ἀλλὰ μόνον τὰ Μηρία. Εἰς δὲ τὴν δευτέραν σημείωσιν τοῦ Βοσσίου ἀντιφάσκει ἡ σαφὴς ἔκφρασις τοῦ Ὁμήρου ἐν Ὀδυσ. Ο, 427. «--ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης πάντεσσι θρόνοισι μελέων ἐς πίονα δημόν,» διότι εὑρίσκετο ἄλλως εἰπεῖν «Ἐπὶ πίονι δημῷ,» ἐὰν τὰ τμήματα (τὰ ὠμοθετημένα) ἔπρεπε νὰ τεθῶσιν ἐπὶ τῷ δημῷ οὐχὶ δὲ νὰ περικαλυφθῶσι διὰ τοῦ ὑμοῦ. Τρίτον, αἱ λέξεις, Κνίσσα, καὶ, Δημός εἰσὶ παντελῶς ἀόριστοι, αἱ τινες καθόλου σημαίνουσι μόνον τὸ λίπος, ἄνευ τινὸς προσδιορισμοῦ ἐκ τῶν νεφρῶν ἢ ἐκ τοῦ ἐπιπλόου. Ἀλλὰ τὸ «Δίπλαξ δημός» (ἐν Ἰλιάδ. Ψ, 243. καὶ, 253.) καὶ τὸ «Διπλόα, ἢ Δίπτυχα ποιήσαντες,» διπλώσαντες τὴν κνίσσαν (ἢ κατ' Εὐστάθ. «Τοὺς δὲ μηροὺς κνίσσῃ, τουτέστι πιμελῇ καλύπτοντες ἔκαιον, δίπτυχα ποιοῦντες, ἤγουν διπλῶσα τῇ πρὸς ἀλλήλους ἐπιθέσει τῶν μηρῶν, ἢ μᾶλλον διπλοῦντες ἐν αὐτοῖς τὴν κνίσσαν»), τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸς ὁ Βόσσιος διὰ τοῦ, διπλῶς μετὰ λίπους περικαλύψαντες, ἑρμήνευσε, σαφέστερον ἑρμηνεύονται, ὁπόταν ἐκλάβωμεν τὸ Κνίσσα, καὶ Δημός, ὑπὸ τὴν σημασίαν τοῦ, Ἐπιπλόου. Ἄρα, ὅτι παρ' Ὁμήρῳ τὸ, Μηρία, σημαίνει μόνον τὰ Μηριαῖα ὀστᾶ, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῖς κρέας, τοῦτο ἐξ Ὁμήρου μόνον δὲν ἀποδεικνύεται. Τὴν ῥῆσιν τοῦ Ἡσιόδου ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω, ἐν ἄλλως οὔτε εἶναι γνησία. Εἰς τοὺς μεταγενεστέρους Ποιητὰς οὐδεμία σαφὴς ἀποδεῖξις εὑρίσκεται, ὅτι τὰ Μηρία ἦσαν μόνον τὰ Μηριαῖα ὀστᾶ, τὰ ὁποῖα ἐκαίοντο ἐν ταῖς θυσίαις. Ὁ Βόσσιος ἀναφέρει ἔτι μίαν ῥῆσιν τοῦ Αἰσχύλου, (Προμηθ. 496.) λέγουσαν «Κνίσσῃ κῶλα συγκαλυπτά, καὶ μακρὰν ἐσφύν·» ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα δὲν εἶχε δίκαιον ὁ Σχολ. νὰ ἑρμηνεύσῃ τὰ Κῶλα διὰ τοῦ, τὰ Ὀστᾶ, τοὐλάχιστον τότε ἔπρεπε καὶ τὸ, Ὀσφύς, παρομοίως νὰ ἐννοῆται ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν μέσην τοῦ σώματος ὀστοῦ (τὸ κοινῶς Σταυρί, λεγόμενον.) Ἐν τῇ ῥήσει τοῦ ἱστορικοῦ Ποσειδωνίου παρ' Ἀθηναίῳ ὁ'. σελ. 154. «Παρατεθέντων κωλήνων τὸ μηρίον ὁ κράτιστος ἐλύμβατον,» εἶναι φανερόν, ὅτι Μηρίον ἐνταῦθα τὸ κρέας τοῦ μηροῦ μετὰ τοῦ ὀστέου λέγεται· παρομοίως ἄρα εἶναι καὶ ἐκεῖνο τὸ παρ' Αἰσχύλῳ, Κῶλον, λεγόμενον, ταὐτὸν τῷ Κῶλαι, ἢ Κωλῆνες. Ἡ ῥῆσις τοῦ συγχρόνου αὐτῷ κωμικοῦ Φερεκράτους (παρὰ Ἑλλημεν. Στρεμ. ε'. σελ. 847.), τὴν ὁποίαν ὁ Βόσσιος ἀτελῶς ἀναφέρει, ἔχει «Τῷ μηρῷ, καὶ, Ὀσφύν·» ὡς τόσον ἐνταῦθα εἶναι μόνον ἀστεισμός, καὶ ὁ σκώπτης ἐκβάλλει ἔξω τῶν ὁρίων τοῦ ἀστεισμοῦ καθότι παρασταίνει τὸ φιλάργυρον καὶ λαίμαργον τῶν θυσιαζόντων, οἱ τινες ἔτρωγον τοὺς μηροὺς καὶ τὴν ὀσφύν, ὥστε τοῖς θεοῖς ἔμενε μόνον ὁ σπόνδυλος (τὸ κόκκαλον)· ὥστε ὅλα τὰ ὑπὸ τοῦ Βοσσίου περὶ τοῦ, Μηρία, ἀναφερόμενα οὐδεμίαν ἔχουσι βεβαίαν ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἐκαίοντο τὰ μηριαῖα ὀστᾶ μόνον, μ' ὅλον ὅτι καὶ ὁ Βέλμιος ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἑρμηνείαν τοῦ, Μηρία τὸν Ἀπολλώνιον. Ὁ Ὅμηρος τὴν λέξιν, Ὀσφύς, ἐὰν ἀναφέρει ὁλοτελῶς, καὶ ἐκ τούτου συμπεραίνει ὁ Συγγραφεὺς τοῦ βίου αὐτοῦ, τοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἡροδότου σωζομένου, §. ιδ., ὅτι ὁ Ὅμηρος ἦν Αἰολεύς, διότι τοῦτο τὸ ἔθνος μόνον τῶν Ἑλλήνων δὲν ἔκαιε τὴν ὀσφὺν τοῦ θυσιαζομένου ζώου. Ὁ Φέστος (Festus) λέγει «Strebula umbrico nomine Plautus appellat coxendice hostiarum, quas Graeci μηρία dicunt, quae in altaris imponi solebant. (Μηρίον, τό), ἐν χρήσει μόνον τὸ πληθυντικόν, ἀνὰ οὗ ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἀριστῷ. ἔχουσι καὶ μῆρα (οὐχὶ δὲ μηρά, ὡς παρὰ τῷ Σχολ. Βεν Ἰλ. Α, 464.). σημαίνει δὲ, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξεκόπτετο ἀπὸ τῶν μηρῶν τῶν ζώων διὰ νὰ καῇ ὡς θυσία, ἤγουν τὰ κόκκαλα τῶν μηρῶν, τὰ ὁποῖα οἱ Ἕλληνες, κατά τι ἔθος ἀρχαιότατον, ἐκόπτον ἐκ τῶν μηρῶν τῶν θυμάτων (ἐκ μηρία τάμον), μετὰ δὲ τοῦτο, διὰ νὰ καῶσιν εὐκολώτερον καὶ ὀλιγωρότερον, μὲ τὴν σκέπην τοῦ πάχους (ὑμός), ἢ μὲ πάχος, λίπος (κνίσσα κνίσα) περιτειλίττον διπλῶς (μηρία κνίσσῃ ἐκάλυψαν, δίπτυχα ποιήσαντες ἢ παρ' Ἀριστῷ. διπλόα), πρὸς δὲ, ἔβαλλον ἐπ' αὐτὰ ξεχωριστὰ κομμάτια καλοῦ πάχους (ὠμοθέτησαν, Ὀδ. Γ. 456. Ἰλ. Α, 460.), καὶ οὕτω προετοιμαζόμενα ἔβαλλον τὰ κόκκαλα τῶν μηρῶν τοῖς θεοῖς ἐπάνω τῶν βωμῶν, ἤτοι θυσιαστηρίων (μηρία ἐπιθεῖναι Ποσειδάωνι, Ἀπόλλωνι, Ὀδ. Γ, 179. Φ, 267.), καὶ τὰ ἔκαιον (μηρία καῖειν, κατὰ μηρία καῖειν ἐπὶ μηρία καῖειν τινί, ἢ καὶ μετὰ τῆς προσθήκης, ἐπὶ βωμοῖς). πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅθεν ἐν Ἰλ. Α, 40. Ὀδ. Δ, 764. καὶ ἀλλαχοῦ ὑπάρχουσι, πίονα μηρία, τὰ ἐν τῷ λίπει καὶ πάχει τειλιγμένα μηριαῖα ὀστᾶ τὰ ὁποῖα ὁ Θεοκρ. ἐνομάζει πιαθέντα, καὶ ἀνὰ ὧν παρ' Ὁμ. Ἰλ. Θ, 240. κεῖται «δημός καὶ μηρία·» παραπλησίως δύνανται νὰ ἤκουσι παρ' Ἡσιόδ. Ἔ. 339. «ἀγλαὰ μηρία,» ὁπόταν τὸ πάχος γυαλίζοντα κόκκαλα μηρῶν, ἔξω μόνον ἀνίσως θέλει νὰ ἐκλέβῃ τις κάλλιον τὸ ἀγλαὸς ὡς γενικὸν ἐπίθετον ἑκάστης πλουσίας προσφορᾶς θυσίας. Τὴν ἀρχὴν καὶ πηγὴν τούτων τῶν διὰ τῶν ὀστῶν θυσιῶν διηγεῖται ὁ Ἡσιόδ. Θεογ. 535. κτ. 556. Ὅτι δὲ οἱ λέξεις μηρία καὶ, μηροὶ διακρίνονται παρ' ὅλοις τοῖς ἀρίστοις συγγραφεῦσιν ὁποφασιστικῶς καὶ κατ' ἀκρίβειαν, ἐγίνασκον κάλλιστα οἱ ἀρχαῖοι, π. χ. ὁ Ἀπολλων Λεξικ. λεξ. μηρία. Ἐνθα λέγει, τὰ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξαιρούμενα καὶ ἱεροθυτούμενα,» καὶ ἄλλοι· τοῖς δὲ νεωτέροις ἀνέφερε τοῦτο πάλιν εἰς ἐνθύμησιν ὁ Voss (Βόσσιος), mythol. Briefe, Β. σ. 303-322. πρβ. τὴν ἐπίκρισιν τοῦ Heynes Ἰλ. Α. Ι.. Ζ. 1803. σῤ. 125. σ. 308. Τοὐναντίον, ὁ Ἑρμάνος ὑπόσχεται εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ Σοφ. Ἀντ. 997 ν' ἀποδείξῃ, ὅτι δὲν ἐθυσιάζοντο εἰς τοὺς θεοὺς κόκκαλα μόνον μηρῶν, γυμνὰ κρέατος. πρβ. Nitsch Ὀδσ. Γ, 456, 2) = μηροί, μόνον παρὰ Βίωνι 1, 84. καὶ ἴσως καὶ παρ' Ἀριστῷ. Ἐκκλ. 903. (-υν)

Μηριόεις, ου, ὁ. Ὀσμὴ παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ., Ὁ σύντρεφος τοῦ Ἰδομενέως, 2) ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας, κατὰ διττὴν συνόμφασιν τοῦ, μηροί, διαμηρίζω, κ. τ. λ., Στράτων 86. Ῥουφῖν. 3.

* Μηροδέτης, ου, ὁ. Δεσμὸς περὶ τὸν μηρόν, δι' οὗ περιδέομεν ἔνδυμά τι, Εὐδόξιος.

Μηροκαυτέω, ῶ (μῆρα καίω). Μηρία ὡς θυσίαν καίω, ἄλλως, μηρία καύσας. Ὁ Φρύνιχ. παραβάλλει τοῦτο μετὰ τοῦ, Ἱεροκαυτέω.

Μηροῤῥαφής, ές, ὁ, ἡ (μηρός, ῥάπτω). Ὁ κατὰ τοὺς μηροὺς ἐῤῥαμμένος, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου.

Μηρός, ὁ. Τὸ μηρίον, μηρί. Τὸ ἀνωτερατῶδες μέρος τοῦ μηριαίου ὀστοῦ, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος μέχρι τοῦ γόνατος μέρος τοῦ ποδός (τὸ παρὰ τοῖς Τούρκ. Μπούτ, λεγόμενον), ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων παρ' Ὁμ. συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων· ἀκριβέστερον δὲ περιγράφεται τοῦτο τὸ μέρος τοῦ σώματος ἐν Ἰλ. Ε, 305. «Ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐστρέφεται· ὄχι δὲ τόσον ἐριστικὴ εἶναι ἡ ῥῆσις ἐν Ἰλ. Ε, 666. «Φάσγανον, ἢ, ἄορ ἑρυσσάμενος, σπασσάμενος παρὰ μηροῦ,» ἔκβαλε τὸ ξίφος ἐκ τοῦ μηροῦ, ἤτοι τῆς πλευρᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκρέμετο. «Μηροῦ κεφαλή,» τὸ τῇ κοτύλῃ συνηρμοσμένον στρογγύλον ὀστοῦν. β) ἐπὶ ζώων χρῆται ὁ Ὅμ. τῇ λέξει μόνον Ἰλ. Α. 460. Β, 423. καὶ Ὀδ. Μ. 364. «Μηροὺς ἐξέταμον,» οἱ θυσιάζοντες ἐξέκοπτον τοὺς μηροὺς τῶν πρὸς θυσίαν ζώων ο. ε. ἐκβάλλον τὰ κόκκαλα τῶν μηρῶν

(μηρία), τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ θυσιασθῶσι ἀπὸ τὸ κρέας· ὅτι δὲ τὸ μηροί ἦν ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ, μηρία, εἶναι σφαλερὰ γνώμη. Παρ' Ἡροδοτ. 3, 103. ἐπὶ τῶν μυόνων τῶν μηρῶν τῆς καμήλου.

Μηροτομέω, ῶ. Μηρὸν τέμνω, κόπτω τὸ μηρίον, ἀμφ.

Μηροτραφής, ές, ὁ, ἡ (μηρός, τρέφω). Ὁ ἀνατεθραμμένος (ἀνατεθραμμένος) ἢ αὐξηθείς (μεγαλώσας, τραφείς) ἐν τῷ μηρῷ, ὡς τὸ μηροῤῥαφής, ἐπίθ. Διονύσου· κατ' ἄλλους, ὁ ἀνατραφεὶς ἐπὶ τοῦ Ἰνδικοῦ ὄρους Μηροῦ παρὰ Νύσῃ, Στραβ. σ. 1008.

Μηροτυπής, ές, ὁ, ἡ. (μηρὸς τύπτω). Ὁ μηρὸν τύπτων, ὅστις κτυπᾷ, ἢ κεντεῖ, πληγόνει τὸ μηρίον. Βέντρον μηροτυπέω, Φίλ. Θεστ. 59.

Μήρυγμα, τό (μηρύω), ταὐτὸν τῷ, Κάταγμα. 2) τὸ ἑλκυσθέν, μασθέν, γνεθέν· τὸ νῆμα, ἢ κλωστή. τὸ ῥάμμα, σχοινίον, καλώδιον, τριχιά, Πλούταρχ. Κικερ. 47. 3) ἡ ἑλικοειδὴς κίνησις τοῦ ἕρπεος, Νικανδρ. Θηρ. 160. ἴδε ἐν τῷ, Μήρυμα.

Μηρυκάζω, Μέλ. ἀόρ. καὶ, Μηρυκάω, καὶ, Μηρυκάομαι, ῶμαι, Ἀποθ. Μέσ. κάομαι, καὶ, Μηρυκίζω. Ἀναμηρυκίζομαι, ἀναμασσῶ, ἀναφέρω τὸ φαγητὸν ἐκ τοῦ στομάχου εἰς τὸ στόμα καὶ μασσῶ πάλιν αὐτό. καθὼς π. χ. οἱ βόες, τὰ πρόβατα, κ. τ. τ. (υ?) ὅθεν

Μηρυκισμός, ὁ. Τὸ μηρυκίζεσθαι, ἀναμάσημα. Τινὲς παράγουσι τὸ, Μήρυξ Μήρυκος, Μηρυκάω, ἐκ τοῦ Μηρύω, Μηρύκω, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς· διότι προκύπτει ἐκ τοῦ, Ἐρύω, Ἐρύγω, τό, ἐρεύγομαι, ἐκπτύω· ἐπειδὴ καὶ ὁ Μηρυκισμὸς, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν, εἰμὶ εἶδος ἐρεύξεως καὶ ἐξεράσματος, ὁπόταν ἡ τροφὴ ἐκ τοῦ στομάχου ἐξέρχεται πάλιν εἰς τὸν λαιμὸν καὶ εἰς τὸ στόμα. καὶ ἐντεῦθεν ἑρμηνεύουσι τινὲς τὸ «Ταῦρον ἐρύγμηλον» (Ἰλ. Σ, 580.), διὰ τοῦ, ἐρυγγάνοντα ἢ ἐρευγόμενον τὴν τροφήν. ἴδε ἐν τῷ, Ἐρύγω.

Μήρυμα, τό (μηρύω), ταὐτὸν τῷ, Μήρυγμα. ὅθεν

Μηρυμάτιον, τό. ὑποκορ. τοῦ μήρυμα, ἐξαιρτ. παρὰ Μαθηματ. παλ. σελ. 248. ὡς καὶ Μήρυμα, τὸ περιτειλιγμένον σφαιροειδῶς σχοινίον, κουβάριον ῥάμματος ἢ σπάγου.

Μήρυξ, υκος, ὁ (μηρυκίζω). Εἶδος ἰχθύος, ὅστις μηρυκάζει, ὡς ὁ scarus (υ?)

Μήρυσμα, τό. Ταὐτὸν τῷ, Μήρυγμα. ἐκ τοῦ

Μηρύω, Μ. ύσω (ἐρύω, ἴδε μ, 3. α.) Σύρω, ἕλκω, τραβῶ, ὅθεν συνθ. ὡς Ἀποθ. Μέσ. μηρύομαι. α) ἑτοιμάζω τὸ μαλλίον διὰ τοῦ ξύσματος, τραβίγματος, κ. τ. τ. διὰ γνέσιμον· ξαίνω τὰ μαλλία καὶ τὰ ἑτοιμάζω διὰ γνέσιμον· καὶ ἐν τῷ ὑφαίνειν, ἐμβάλλω τὸ φάδι, φαδόνω, ἐμπλέκω τὸ νῆμα ἐν τῷ ὑφαίνειν, «Κρόκα ἐν στήμονι μηρύσασθαι», Ἡσ. Ἔ. 540. β) ἐκτειλίττω, ἐξαπλόνω, ἁπλόνω, τεντόνω, ξεκουβαριάζω· ὡς παθ. παρὰ Θεοκρ. 129. τάσσεται δὲ καὶ ὡς τρωτὸν ἀμετάβτ. «Κισσὸς μηρύεται περὶ χείλη (Θεόκρ.)», ὁ κισσὸς ἐκτείνεται κατὰ τὰ ἄκρα. γ) «Μηρύσασθαι ἀπὸ βυθῶν» (Ὀππιαν. Κυνηγ. α. 50.) μετὰ τοῦ ἀγκίστρου ἢ δικτύου ἕλκειν ἐκ τοῦ βάθους. ἴδε. Μήρυθος. παρὰ Λουκιαν. ἐκτειλίσσω (ἐξτειλίγω) τὸ νῆμα ἀπὸ τὸ κουβάριον. δ) παρ' Ὁμήρ. κεῖται ἀντὶ τοῦ, τειλίσσω, μαζόνω τι ἁπλωμένον, συντέλλω, Ὀδ. Μ, 170. «Νεὸς ἱστία μηρύσαντον», διὰ τῶν κάλων συνέστειλαν, ἔμασαν τὰ πανιὰ μὲ τοὺς στίγγους· ἄρα, ἰσοδυναμεῖ ἐνταῦθα τῷ τῶν ναυτῶν στιγγίρω τὰ πανιά· ἑπομένως δὲ σημαίνει τὸ, συνάγω, μαζόνω, καθὼς π. χ. τὸ μαλλίον ἢ τὴν κρόκην ἐπάνω εἰς τὸ ἀδράκτιον, ὅ ἐστὶ περιτειλίσσω, στρέφω, κλώθω· τὸ δὲ, μηρύεσθαι τὰ σχοινία, τὸ συνάγειν καὶ κατὰ κύκλον ἑλεῖν αὐτά, κλωριάζειν ἢ κουβαριάζειν· ὁ ἐνεργ τύπος μηρύω ἦν, ὡς φαίνεται, ὀλίγον ἢ τελείως ἐν χρήσει).

*Μής, ὁ, Δωρ. ἀντὶ, μείς, μήν.

Μῆστο, συγκ. ἀόρ. ἀντὶ, ἐμέμνητο, τοῦ, Μήδομαι· οὕτω καὶ τὸ, Μήσαο, Μήστο, ἐκ τοῦ Μήδομαι, βουλεύομαι, τεχνάζομαι, παρ' Ὁμήρῳ.

Μήστωρ, ωρος, ὁ (μήδομαι). Ὁ βουλευτὴς, ὁ συμβουλάτωρ, φρόνιμος ἐν τε τῷ ἐπινοεῖν τι καὶ πράττειν, ἐξαίρετος κατὰ τὴν συμβουλὴν καὶ τέχνην, ἔμπειρος τοῦ πράγματος, Ὁμ. «Γηπετὸς μήστωρ» (Ἰλ. Θ. 22.) μεγιστὸς βουλευτὴς, ὁ Ζεὺς, διὰ τῆς συμβουλῆς τοῦ ὁποίου πάντα γίνονται, ἄλλως, μητιέτης· λέγεται δὲ καὶ πᾶς τις ὑπερβαίνων τοὺς ἄλλους κατὰ τὴν συμβουλήν. «Θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος», ἴσος θεοῖς κατὰ τὴν βουλὴν (Ἰλ. Η, 366.) «Μήστωρ πολέμοιο, μάχης, αὐτῆς» Ἰλ. Δ. 328. Θ. 108. Ψ, 16. Ρ, 339. σύμβουλος τοῦ πολέμου βουλευτικὸς ἐν μάχῃ κτλ. ἤτοι. ἐκ τῆς συμβουλῆς τοῦ ὁποίου κοσμεῖται ἡ ἔκβασις τοῦ πολέμου. κτλ. ἄρα ὁ στρατηγός· ὁμοῖς ἐν Ἰλ. Ε, 272. «Μήστωρ φόβοιο», ὁ βουλευτικὸς, κατορθωτὴς φυγῆς, ἤτοι διώξεως, ὅστις γινώσκει νὰ ἐμβάλῃ φόβον.

Μήτε, Σύνδεσμ. (ἐκ τοῦ, τε. καὶ, μή). ἀρνητικὸς, καὶ συμπλεκτικὸς τῆς προτάσεως, ἰσοδυναμεῖ τῷ, Οὔτε, καὶ Μηδέ. καὶ ποτὲ μὲν συνεφέλκει τὸν, Μηδέ, οἷον παρὰ Πλάτ. καὶ Θουκυδ. «Μήτε — μηδέ, ἢ καὶ ἀντιστρέφωσι, μηδέ — μήτε, Ὀδ. Ν, 308. ποτὲ δὲ καὶ συνθ. διπλασιάζεται ὁ αὐτός, οἷον, Μήτε — μήτε, πολλκ. παρ' Ὁμ. ἢ καὶ μετὰ τοῦ τε ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ, Ἰλ. Ν, 230. παρὰ δὲ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 686. καὶ «Οὔτε — μήτε» κεῖται. ὡσαύτως ἀντιστοιχοῦσι ἀλλήλοις παρὰ τοῖς Ἀττκ. τό, μήτε καὶ μηδέ, μήτε καὶ μή· ὅτι δὲ τό, μή — μήτε, ἢ ποτὲ ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ, μήτε, ἀρνεῖται ὁ Reisig comm. crit. de Soph. OC. 485. ἐναντίον τῇ γνώμῃ τοῦ Ἔρμ. παρ Εὐρ. Μηδ. 4. καὶ Σοφκλ. Ἀντ. 542.

Μήτειρα, = μήτηρ, Ἰλ. Ξ. 259. ἐνέγνωσαν οὕτως ὁ Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος, ἀντὶ τοῦ ἀσημάντου ὁμήτειρα. Ὁ Γρηγ. Ναζ χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει· τὰ δὲ ἄλλα, αὕτη ἡ λέξις εὕρηται μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ παμμήτειρα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Μήτειρα, φρονίμη, καὶ ἡ μήτηρ.

Μητέριος, ία, ιον, = μήτριος. Μητρικός, Ἀναλεκτ. β'. 503. ὅπου νῦν «Ἀγκοίναις ματριάσιν», ἐκ τοῦ, Μητριάς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, κεῖται, ἐκ τοῦ

Μήτηρ, γενικ. μητέρος, καὶ συγκ. μητρός, κ. τλ. Καὶ οἱ δύο τύποι εἶναι Ὁμερικ. πλὴν ὁ δεύτερος κυρίως Ἀττκ. ἡ αἰτ. δὲ οὐ λέγεται κατὰ συγκοπὴν, ἀλλὰ μητέρα, καὶ πληθ. μητέρας. Δωρ. μάτηρ, ὅθεν τὸ Λατ. mater. Ἡ μάνα, ἡ μητέρα, Ὁμ. β) καὶ ἐπὶ ζώων, ἡ μήτηρ ἀγελάδα, ἡ μήτηρ προβατίνα, κ. τ. τ. Ὀδ. Κ, 414. Ἰλ. Ρ, 4, καὶ ἐπὶ πτηνοῦ, ἔχοντος νεοσσὰ, Ἰλ. Β, 313· 315. γ) τροπ. μήτηρ τινος, ἡ τρέφουσα, παράγουσα πολλὰ τοιαῦτα, γῆ, π. χ. «μήτηρ μήλων, θηρῶν, τόπος τρέφων, ἢ παράγων πολλὰ πρόβατα, ἀγρίμα, πολυθρέμμων, πολύθηρος, Ἰλ. Β, 696. Θ, 47. καὶ ἀλλαχοῦ, πρβ. Seidl. Εὐρ. Τρω. 228. δ) = μητρόπολις, Καλλ. λειψ. 112. πρβ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 392. καὶ, ἡ γῆ μήτηρ, ἡ γῆ, ἥτις πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς μήτηρ. Reisig enarr. Soph. OC. 1475. πρβ. Αἰσχ. Θῆβ. 16.

Μήτι, οὐδέτ. τοῦ μήτις, ὅπερ ὅρα.

*Μήτι, συγκ. δοτκ. τοῦ μῆτις, ἀντὶ μήτιδι, Ὁμ.

Μητιάω, ῶ, άσω; Ἐπ. μητιόω (μῆτις), ὡς τὸ μήδομαι. Μελετῶ, ἐν τῷ ἢ κατὰ νοῦν ἔχω· κάμνω ἀπόφασιν ἢ ψῆφον, π. χ. «βουλάς», Ἰλ. Τ, 153· ἄνευ δὲ πτωτικοῦ, βουλεύομαι, προαιροῦμαι, ἀποφασίζω, Ἰλ. Η. 45. μετ. ἀποφασίζω κατ' ἐμαυτόν, Ἰλ. Χ, 174. μετὰ τῆς ὑπαρεμφ. Ἰλ. Μ, 17. β) συνετῶς ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, κατορθόω, π. χ. «νόστον Ὀδυσσῆϊ», Ὀδ. Ζ, 14. «κακά τινι», Ὁμ. πρβ. μητίομαι, ὅθεν

*Μητίετα, ὁ, Ἐπ. τύπος, ἀντὶ μητιέτης, πολλκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. (-υυυ, πλὴν παρ' Ὁμ. γίνεται ἡ λήγουσα ἀεὶ διὰ τῆς θέσεως μακρά.)

Μητιέτης, ου, ὁ. Βουλευτὴς, βουλευτικὸς, ὁ βουλὴν, συμβουλὴν δίδων, ὁ ἄριστα βουλευόμενος. Ὁ Ὁμ., καὶ ὁ Ἡσίοδ. χρῆται ἀεὶ τῷ Ἐπκ. τύπῳ μητίετα καὶ ὡς ἐπίθετ. τοῦ Διός, Ἰλ. Α. 175. πρβ. μήστωρ. Ἔτι δὲ ὁ Θεόκριτ. ἔχει, Μητιόεις, ὅπερ καὶ παρέφρασε διὰ τοῦ, μέγα βουλεύων, ἡ ἀρχὴ καὶ πηγὴ πάσης βουλῆς, καὶ φρονήσεως. (παρὰ τό, μῆτις, ὡς καὶ ὀφιήτης, λοφιήτης, πολιήτης σχηματ.)

Μητίζομαι, = Μητίομαι, (μῆτις), ταὐτὸν τῷ, Μήδομαι, Ἰλ. Κ, 48. «— μέμερε μητίσασθαι», ἀντὶ τοῦ, Ῥέζω. παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Σ, 27.

Μήτιμα, τό, = μῆτις, Ἡσύχ. (σχηματισθὲν κατὰ τὸ μήνιμα.)

Μητιόεις, εσσα, εν. (μῆτις). Φρόνιμος, συνετὸς, ἔννους, στοχαστικὸς, πλούσιος συμβουλῆς, ἐπινοήσεως· καὶ ὡς ἐπίθ. Διός = μητιέτης, Ἔμ. Ὁμ. Ἀπ. 344. Ἡσ. Ἔ. 51. 771. Θ. 286. 457. ἐν δὲ Ὀδ. Δ, 227. παθητικ. «Φάρμακα μητιόεντα», τὰ τεχνικῶς, ἢ τεχνατμένως εὑρημένα, ἢ συντεθειμένα καὶ ἐπιτήδεια. Ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Πρακτικά· ὁ δὲ Κύστάθ. διὰ τοῦ, κατὰ σύνεσιν εὑρημένα, ἢ τὰ δραστικὰ καὶ βουλῆς δεόμενα εἰς ἀποφυγὴν, ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. διὰ τοῦ, εὖ ἐπινοημένα καὶ ἐνεργά

*Μητίομαι, ίσομαι, Ἀποθ. Μέσ. = μητιάω. ἐξαιρτ. ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω· κατορθῶ· τινί τι, Ὁμ. ἢ καὶ διττῇ αἰτ. τινάτι, Ὀδ. Σ, 27. πρβ. μήδομαι. Παρ' Ὁμ. οὐχ εὕρηται ὁ ἐνεστ. μόνον δὲ ὁ μέλλ. καὶ ὁ ἀόρ. τὰ ὁποῖα ὁ Οὐδέλφ. γράφει μητίσομαι, μητίσασθαι (διὰ μακροῦ Ἰῶτα)· ἄλλοι δὲ ἔχουσι, μητίσσομαι, μητίσσασθαι. καὶ ἑπομ. δέχονται ἐνεστ. μητίζομαι· πλὴν καὶ αὐτὸς ἤδη ὁ Κύστάθ. κρίνει μόνον τό, μητίομαι ὡς παραδεκτόν· ὅρα καὶ, Μητίω.

Μητιόω, ῶ, Ἐπκ. ἀντὶ, Μητιάω, Ὁμ.

Μῆτις, ιος, ἡ, Ἀττκ. γεν. ιδος, Ἐπκ. ὀστ. μήτι ἀντὶ μήτιδ', Ὁμ. αἰτ. μῆτιν. Ἡ ἀξιότης τοῦ νὰ δίδῃ τις συμβουλὴν, φρόνησις, σύνεσις, γνῶσις, ἐπιτηδειότης, βουλὴ, πολλάκις παρ' Ὁμ. ἀντίθ. τοῦ, βία, Ἰλ. Ψ, 315. «Μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ πανταίνων». 2) συμβουλὴ, ψῆφος, βούλευμα· καὶ τέχνασμα, πανουργία, ἐξαιρτ. «μῆτιν ὑφαίνειν», Ὁμ. πρβ. μῆδος. 3) ὄνομα γυναικὸς, τοῦ Διὸς ἡ πρώτη γυνὴ, Ἡσ. Θ. 886.

*Μήτις, ὁ, ἡ, γεν. μήτιος, οὐθ. μήτι (τίς). Μήπως κάνένας, διὰ νὰ μή, ὥστε κάνεὶς, κανὲν, πολλκ. παρ' Ὁμ. συνάστρ. μετὰ ὑποτ. ἢ εὐκτ. κατὰ τοὺς ἰδίους κανόνας καθ' οὓς καὶ τὸ μή. 2) μήτι κεῖται πολλκ. ὡς ἐπίρρ. ἄρά γε; κατ' οὐδένα τρόπον· ἢ διὰ νὰ μή ἴσως, μήπως ἴσως, παρ' Ὁμ. γράφεται πολλάκις διῃρημένως, πολλάκις δὲ καὶ μεσολαβεῖ λέξις· ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως, «μή τιν μήπως ἴσως. «Μή τίγε», πολλῷ μᾶλλον, πολλῷ ὀλιγώτερον· καὶ, μή τι δή γε, Ἀττ.

Μητίω, ταὐτὸν τῷ, Μητίομαι, Ὀργ.

Μήτοι, τὸ ἐπιτεταμ. μή. Ὄχι βέβαιο, τελείως, κατ' οὐδένα τρόπον, Ἡσ. «Μήτοι γε», ὄμως μόνον ὄχι, μή γένοιτο! ὄχι τῇ ἀληθείᾳ. ἀλλ' ὄμως ὄχι, Herm. Vig. σ. 803. Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. γ'. 24. «Δίκην ὑμῖν δίκαιον καὶ τὴν εὐωχίαν παρέχειν· ἐνθα γίνεται ἡ ἀπόκρισις «Μά

Δία, μήτοι γε ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, εἰμή, κ. τ. λ.« οὐχί, τῇ ἀληθείᾳ, οὐχὶ εἰς μίαν ἡμέραν. Ὁ Ὀσγγεωάνιος ἀναφέρει καὶ »Μήτοι γε δή«, ἐξ Ἀριστείδου καὶ Ἡλιοδώρου, ἀλλ' αὐτόθι φαίνεται, ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ »Μήτι γε δή,« πόσῳ μᾶλλον λοιπόν· καθόλου δὲ συχνάκις συγχέεται τὸ »Μήτοι γε μετὰ τοῦ »Μήτι γε«.

Μῆτος, τό. Ταὐτὸν τῷ, Μῆτις, Ἡσύχ. ὅστις ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, Μήτιμα.

Μήτρα, ἡ (μήτηρ). Τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῶν γυναικῶν μέρος ἐκεῖνο, ἐν ᾧ γίνεται ἡ σύλληψις τοῦ παιδός, ὅ ἐστιν, ὁ τόπος, ἔνθα καταβάλλεται ἡ γονή, ὅπου ζωογονεῖται καὶ τρέφεται τὸ ἔμβρυον, Matrix. Ἡρδτ. 3, 108. 2) ἡ καρδία, ἡ ψύχα, ὁ μυελός, τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῶν δένδρων καὶ ξύλων, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. α'. 4. »Μήτρα, δὲ τὸ μεταξὺ τοῦ ξύλου τρίτον ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ, οἷον ἐν τοῖς ὀστοῖς ὁ μυελός. καλοῦσι δέ τινες τοῦτον καρδίαν, οἱ δὲ μυελόνα. 3) εἶδος σφηκὸς διαφόρου μεγέθους, ἥτις συγκατοικεῖ μετὰ τῶν ἄλλων, Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ.

Μητραγυρτέω, ῶ. Μητραγύρτης εἰμί, περιερχόμενος ζητῶ ὡς μητραγύρτης.

Μητραγύρτης, ου, ὁ (ἀγύρτης) ταὐτὸν τῷ, Μηναγύρτης. Ὁ μητρὸς ἀγύρτης (μήτηρ ἐνταῦθα ἐστὶν ἡ μήτηρ τῶν Θεῶν ἡ Κυβέλη) ὁ ἱερεὺς τῆς Κυβέλης, ὅστις περιέρχεται ζητῶν διὰ τὴν θεάν του. Εὐστάθ. ἐν Ὀδ. »Μητραγυρτεῖν, τὸ μετὰ τυμπάνων καὶ τινων τοιούτων περιιέναι, καὶ ἐπὶ τῇ μητρὶ ἀγύρειν, τροφὰς δηλαδή, ὁ ἐστὶν ἐπὶ τῇ Ῥέᾳ· ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, Διονύσιος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανιζόμενος, ἢ τύμπανον κρούων, οἰκτρῶς τὸν βίον κατέστρεφεν. Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην. ξ'. σελ. 226. »Τοὺς μητραγυρτοῦνταςα, ὅπου πρότερον »Μητραπατοῦντας τούς τ' ἀγυρτοῦνταςα ἔκειτο.

*Μητραδελφεός, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, μητράδελφος, Πινδ. Πυθ. 8, 49.

Μητράδελφος, καὶ, Μητραδελφός, ὁ. Ὁ ἀδελφὸς τῆς μητρός, ὁ θεῖος, θηλ. δὲ ἡ, ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρός, ἡ θεία.

Μητράζειν, Ὁμοιάζειν, ὅμοιος γίνεσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὰ ἤθη, Γλωσσ. ἀμφ. ἐπειδὴ, πατριάζω, καὶ πατρώζω, ἐπὶ πατρὸς λέγεται, ἄρα καὶ ἐπὶ μητρὸς, μητριάζω, καὶ μητρώζω.

Μητραλοίας, καὶ Μητραλῴας, Ἰωνικ. ης, ου, ὁ (ἀλοιάω, ὡς καὶ τὸ, πατραλοίας). Ὁ τὴν μητέρα τύπτων, ἢ φονεύων.

Μητράριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Μήτηρ, Γλωσσ.

Μητραγχύτης, ου, ὁ (ἐγχέω, μήτρα). Ἐργαλεῖόν τι ἰατρικὸν, ὡς τὸ κλυστήριον, εἰ οὗ ἐγχέουσιν ἐν τῇ μήτρᾳ τὰ ἰατρικὰ καὶ ἀποζέματα, Γαλην.

Μήτρη, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Μήτρα.

Μητριάζω, ταὐτὸν τῷ, Μητραγυρτεῖν, Πολυδευκ. γ'. 11.

Μητριάς, άδος, ἡ, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ μήτριος.

Μητρίδιος, ία, ιον. Ἔχων μήτραν· ὅθεν καρποφόρος· φέρων σπόρους. Παρ' Ἀριστοφάν. Λυσιστρ. 559. »Τηθῶν καὶ μητριδίων ἀκαλήφαν, παιδιά τις τῶν λέξεων ἐπάνω εἰς τὸ, μητρίδιον, καὶ, μητριδίων· ὡς, τήθη, τηθῶν καὶ ἀκαλήφας μητριδίας, τὰς ἐπὶ τῇ κορυφῇ σπόρον ἐχούσας κνίδας.

Μητρικός, ἡ, όν. καὶ, Μητραιῶς, Ἐπίρ. Ἀνήκων εἰς τὴν μητέρα, πρὸς μητρὸς ὤν· κυρίως ὅμως διαφέρει τοῦ, Μήτριος.

Μήτριος, ία, ιον, καὶ ὁ, ἡ. ταὐτὸν, τῷ, Μητρικός.

Μητρίς, ίδος, ἡ, πόλις, χώρα, γῆ, εἰς ἣν ἐγεννήθη τις. ὡς καὶ τὸ, πατρίς. κυρ. ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ, μήτριος.

Μητρογαμέω, ῶ. Τὴν μητέρα μου λαμβάνω εἰς γυναῖκα, ἀμφ. Ἰτιθ. δ'. ἐπιτρ. 17.

Μητροδίδακτος, ὁ, ἡ (διδάσκω). Ὁ ὑπὸ τῆς μητρὸς διδαχθείς, μαθητὴς τῆς μητρός.

Μητρόδοκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Τὸν ὁποῖον ἐδέχθη, συνέλαβεν ἡ μήτηρ, ἡ μήτρα, Πίνδαρ. Νέμ. ζ'. 124. Ἡρδτ.

Μητρόθεν, Ἐπίρ. (μήτηρ). Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς μητρός, ἀπὸ τὴν μητέρα, πρὸς μητρὸς, Πινδ.

Μητρόθεος, ἡ (θεός). Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, Ἐκκλ. συγγρ.

Μητροκασιγνήτη, ἡ (κασιγνήτη). Ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρός, θεία.

Μητροκασίγνητος, ὁ. Ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφός, θεῖος.

Μητροκομέω, ῶ (κομέω). ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, Τρέφω, θεραπεύω τὴν μητέρα, Νικήτ. ἡ. 7.

Μητροκτονέω, ῶ. Κτείνω, φονεύω τὴν μητέρα, ἐκ τοῦ

Μητροκτονία, ἡ. Τὸ κτείνειν τὴν μητέρα.

Μητροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ τὴν μητέρα κτείνων, φονεύων· ἐξιναντίας δὲ, Μητροκτονος, ὁ, ἡ παθ. ὁ ὑπὸ τῆς μητρὸς φονευθείς.

Μητροκωμία, ἡ (κώμη), Ἡ μεταξὺ τῶν κωμῶν πρωτεύουσα κώμη· ὡς π. χ. μεταξὺ τῶν πόλεων ἡ μητρόπολις. Παυθέκτ.

Μητρόλεθρος, ὁ, ἡ, πρόξενος τοῦ ὀλέθρου τῆς μητρός, Νικήτ. Χρον. κά· 10.

*Μητρολέτης, ου, ὁ (ὄλλυμι), = ποιητ. μητροκτόνος.

*Μητρομανία, ἡ (μήτρα). Ἡ μανία τῆς μήτρας, πάθος τι.

Μητρομήτωρ, ορος, ἡ. Ἡ μήτηρ τῆς μητρός, προμάμμη, ἐκ μέρους τῆς μητρός, Πινδ. Ὀλ. 6. ποιητ.

Μητρομιξία, ἡ (μίγνυμι). Μίξις, συνουσία σαρκικὴ μετὰ τῆς μητρός, κατ' ὄνειρον, καὶ ἄλλως ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος, Σέξτ. Ἐμπ. 11, 191.

*Μητρομίξιον, τό = μητρομιξία, Σχολ. Αἰσχ. Θήβ. 763.

Μητρόξενος, Δωρ. Ματρόξενος (ξένος). Νόθος.

Μητροπάρθενος, ἡ (παρθένος). Ἡ ἐν ταὐτῷ καὶ μήτηρ καὶ παρθένος οὖσα, ἡ Θεοτόκος Μαρία, ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· λέγεται καὶ, παρθενομήτωρ, ορος, ἡ. Ἐκκλ. Συγγρ.

Μητροπάτωρ, ορος, ὁ. Ὁ τῆς μητρὸς πατήρ. πάππος πρὸς μητρός. Ἰλ. Δ, 124. Ἡρδτ. 3, 51, 6, 131. 2) μήτηρ καὶ πατὴρ ἐν ταὐτῷ, Φιλῆς. α)

Μητρόπολις, Ἡ μήτηρ τῶν πόλεων, ἤτοι ἡ πρωτεύουσα πόλις ἐπαρχίας ἢ βασιλείου τινός, 2) κατ' ἀρχὰς ὅμως ἐλέγετο ἡ πρώτη πόλις, ἐξ ἧς ἀπεστάλησαν ἀποικίαι εἰς ἄλλα μέρη, αἵ τινες καὶ ἐθεωροῦντο ὡς θυγατέρες αὐτῆς, Ἡρδτ. 7, 51· 8, 31. μετέπειτα δὲ εἴληπται 3) ἡ λέξις καὶ ἁπλῶς ὡς τίτλος πόλεως τινος μεγάλης καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὴν Ἀσίαν, Πίνδαρ. Νεμ. 5, 16. 4) πόλις, ἐν ᾗ ἐγεννήθη τις, πατρίς· ὅθεν

Μητροπολίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς μητροπόλεως, πατρίδος ὤν. 2) ἐπίσκοπος, ἀρχιερεὺς τῆς μητροπόλεως, Βυζ.

Μητροπόλος, ὁ, ἡ (πολέομαι, μήτηρ) ὁ περὶ τὴν μητέρα τῶν θεῶν καταγινόμενος, ἱερεὺς ἢ ἱέρεια τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἤτοι τῆς Κυβέλης, ἢ τῆς Δήμητρος, Ἡσύχ. 2) Ἡ βοηθός, προστάτις τῶν μητέρων, τῶν λεχόντων, ἢ περὶ τὰς μητέρας πολοῦσα, ἐπίθ. Εἰλειθυίας, Πινδ. Πυθ. 3, 15.

Μητροπρεπής, ὁ, ἡ (πρέπω). Πρέπων μητρί. Ἐπίρ. Μητροπρεπῶς, καθὼς πρέπει τῇ μητρί.

Μητρορράιστης, ου, ὁ (ῥαίω) μητροκτόνος, Σουίδ.

Μητρόρριπτος, ὁ, ἡ (ῥίπτω). Ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐρριμμένος, ἀποβεβλημένος, Δοσιάδ. Ἀρατ. 2.

Μητροτρεφής, ὁ, ἡ (τρέφω) Ὑπὸ τῆς μητρὸς ἀνατεθραμμένος, ἢ θρεμμένος, παρ' Ὀρφ. Ἅμν. ἡμαρ. ἀντὶ, Μητροτραφής.

Μητροτύπτης, ου, ὁ (τύπτω), ταὐτὸν τῷ, Μητραλοίας.

Μητροφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Τὴν μητέρα φθείρων, φονεύων, μητροκτόνος.

Μητροφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). τὴν μητέρα φονεύων.

Μητρόφονος, ὁ, ἡ. Ὑπὸ τῆς μητρὸς φονευθείς.

Μητροφόντης, ου, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, μητροφόνος.

Μητρυιά, ᾶς ἡ, Ἰων. μητρυιή. Ἡ μητρυιά, ἡ γυνὴ τοῦ πατρός μου, τὴν ὁποίαν ἔλαβε μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός μου, Ἰλ. Ε, 389. Ἡσ. καὶ Ἡρδτ. ὅθεν

Μητρυιάζω, Ὡς μητρυιὰ φέρομαι, ἢ εἰμὶ μητρυιά.

Μητρυιός, ὁ. Ὁ Δεύτερος ἀνὴρ τῆς μητρός μου, ταὐτὸν τῷ, Πατρυιός, παρὰ Πολυδ. γ'. 27. καὶ Μοῖρ. σελ. 255.

Μητρυιώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος, ἢ ἀνήκων τῇ μητρυιᾷ ἢ τῷ μητρυιῷ.

*Μητρωάζω (μητρῷος). Ἑορτάζω τὴν ἑορτὴν τῆς Κυβέλης.

Μητρωακός, ή, όν. Ταὐτὸν τῷ πρωτοτύπῳ Μητρῷος. ἐξαιρ. ἀνήκων εἰς τὴν μητέρα τῶν θεῶν Κυβέλην.

Μητρώας, ου, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Μήτρως. Ὁ ἀδελφὸς τῆς μητρός, καὶ ὁ πατὴρ τῆς μητρός, μητροπάτωρ.

Μητρωασμός, ὁ (μητρωάζω). Τελετὴ τῆς ἑορτῆς τῆς Κυβέλης.

*Μητρώϊος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ, μητρῷος, Ὀδ. Τ, 410.

Μητρωνυμικός, ή, όν (ὄνομα). Κατὰ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς ὀνομασθείς. ὅθεν, μητρωνυμικόν, τό, καλεῖται ἐν ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἔλαβέ τις ἐκ τῆς μητρός, ὡς π. χ. Δητοΐδης, ἀπὸ τῆς Λητῶ, καθὼς καὶ τὸ Πατρωνυμικός, ἀπὸ τοῦ πατρός.

Μητρῷος, ῴα, ῷον (μήτηρ). Μητρικός· ποιητ. μητρώϊος, Ὀδ. Τ, 410. 2) ἀνήκων εἰς τὴν τῶν θεῶν μητέρα, Κυβέλην· καὶ ἐνταῦθεν, Μητρῷα, τά· συνυπακουμ. Ἱερά· αἱ λειτουργίαι καὶ ἱερουργίαι τῆς Κυβέλης· καὶ, Μητρῷον, τό· ἐν Ἀθήναις ἐξαιρέτως τὸ ἱερὸν αὐτῆς τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, πλησίον τοῦ βουλευτηρίου, ἐν ᾧ ἐφυλάττοντο τὰ δημόσια γράμματα καὶ οἱ νόμοι, ἄρα τὸ ἀρχεῖον τῆς πολιτείας ἦν.

Μήτρως, ὁ, γεικ. ωος καὶ ω, αἰτ. ωα καὶ ων, ἐν δὲ τῷ πληθ. ἀεὶ κατὰ τὴν γ'. κλίσ. ὡς τὸ πάτρως (μήτηρ), = μητροκασίγνητος, θεῖος, Ἰλ. Β, 662. Π, 717. Ἡρδτ. 2, 80. β) καθόλου, συγγενὴς πρὸς μητρός. »Μήτρωες ἄνδρεςα, Πινδ. 6, 130. 3) = μητροπάτωρ, ἢ πρὸς μητρὸς πάππος, ἤτοι ὁ πατὴρ τῆς μητρός μου, Ἰλ. Β, 662. Πινδ. Ὀλ. 9, 96.

Μηχανάομαι, ῶμαι. Μέλ. ήσομαι Ἀπορ. Μέτ. (μηχανή). (τὸ ἐνεργητικὸν κεῖται ἅπαξ μόνον ἐν Ὀδυσ. Σ, 143. καὶ Σοφοκλ. Αἴ. 1037. ὅπου σημαίνει τὸ ἑτοιμάζω, σκευάζω, καὶ Ἀπολλ. Ῥ. 3, 583.) Λέγεται δὲ συνήθ. τροπικ. ἐπὶ ἀπατηλῶν καὶ κρυφίων σκοπῶν καὶ βουλευμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχει τις κατὰ νοῦν, ἤτοι ἐν ἑαυτῷ διαλογίζεται, ἄρα, σκοπὸν ἢ κατὰ νοῦν ἔχω, ἐπινοέω, διανοοῦμαι, διὰ τοῦ νοὸς ἐφευρίσκω, ἢ πλάττω διὰ τοῦ νοός· ἐξαιρ. ἐπὶ κακοῦ, μετ' ἀπάτης, πανουργίας, φρονήσεως, κακίας ἢ κρυφίως ἐκτελῶ, πράττω τὸ διανοηθέν, πολλκ. παρ' Ἡροδ. »Ἀτάσθαλα, δεινέα, κακὰ μηχανᾶσθαιν, τινί, ἤ, ἐπί τινι (ἐναντίον τινός), Ὅμ. Ὀδ. Δ, 823., ὅστις ἐν Ἰλ. Θ, 177. ἅπαξ μετεχειρίσθη τὴν λέξιν κατὰ τὴν νεωτέραν σημασίαν, καθ' ἣν οὐχὶ μόνον σημαίνει τὸ, τεχνι-

ιῶς, ἐπιτηδείως κατασκευάζειν, κτίζειν (»..τείχεα μηχανόωντον), ἀλλ' ἔτι καὶ κάθε τεχνικὴν κατασκευὴν καὶ ἑτοιμασίαν δι' ἐπινοήσεως ἢ χρήσεως ὀργάνου τινός· καθόλου δὲ σημαίνει ἢ λέξις τό, ἐκτελῶ, ἀποπληρόω, ἀποτελειόω, ἑτοιμον ποιῶ, εἰς τέλος φέρω, κτίζω, ἐξεργάζομαι, δημιουργῶ, κατασκευάζω, τεχνάζομαι, κ. τ. τ. Ὁ σχηματισμὸς μηχανεύομαι, Ξενοφ. Κυροπ. ἐν Χειρογρ. ἀμφ. — Ἐκ τούτου, ὅτι εὕρηται καὶ ἐνεργ. μηχανάω, ἢ ἐν χρήσει παρά τισι μεταγνστ. καὶ τό, μηχανάομαι ὡς παθ. τὸν δὲ παρακ. μεμηχάνημαι, ἐπί τινος εὑρεθέντος καὶ ἐπινοηθέντος, ἢ διαταχθέντος, κατασκευασθέντος τεχνηθέντος, ἔχουσιν ἤδη ὁ Ἡρότ. 5, 90. καὶ Ἰσοκρ. Σχεδὸν οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ μήδω, Μέλ. μήσω, παρακείμ. μέμηκα, ἀφ' οὗ τό, μῆκος, μῆκαρ, ἀντί, μῆχος, μῆχαρ, μηχανή· νεώτεροι δέ τινες παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ ἀπομεμακρυσμένου μάω, μῶμαι, τό ζητῶ· ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς.

*Μηχανέομαι, Ἰων. ἀντὶ μηχανάομαι, Ἡρότ.

*Μηχάνευσις, ἡ, = μηχάνησις. Διάταξις, ἑτοιμασία, παρασκευή, Ἱππ. (α) ἐκ τοῦ

Μηχανεύω, καὶ Μέσ. μηχανεύομαι, = μηχαναομαι. Μηχανὴν ποιῶ, κτίζω, ἑτοιμάζω, τεχνεύομαι, τεχνικῶς κατασκευάζω τι, Διον. Ἁλικ.

Μηχανή, ἡ (μῆχος). Κάθε ἐργαλεῖον, ὄργανον ἢ βοηθητικὸν μέσον, δι' οὗ τεχνικῶς, ἢ ἐπιτηδείως κατασκευάζεται, ἑτοιμάζεται ἀποτελεῖται τι. ὅθεν α) ἐφεύρεσις, ἐπίνοια, τρόπος· β) τέχνη, δόλος, ἀπάτη, μηχάνημα, τέχνημα, ἐπιβουλή, δι' ὧν ἀποτελεῖ τις τι, Ἡσ. Θ. 146. πολλκ. παρ' Ἡροδ. γ) μέσον εἰς ἐπίτευξιν τινός, ὡς παρ' Ἡροδ. 1, 209. 2, 160. 181. 3, 51. »Πάσῃ μηχανῇ, παντὶ τρόπῳ, κατὰ τὸν δυνατὸν τρόπον, ἢ μὲ ὅλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους, μὲ ὅλα τὰ δυνατά, »Οὐδεμία μηχανὴ ἂν εἴη, τὴν μὲν λύραν ἔτι εἶναιον, δὲν εἶναι τρόπος, δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν ἐμπορεῖ νὰ εἶναι, ὥστε ἡ λύρα νὰ ἠθέλεν εἶναι ἀκόμη ἐδῶ, Πλάτ. Φαίδων. δ) ὄργανον, μηχανή, παρασκευή· ἐξαιρτ. μηχανὴ πολεμική, ἢ πολιορκητική, ἢ μηχανὴ ἐν τῷ θεάτρῳ, π. χ. θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. Deus ex machina. Ἰδέ ἀττεῖαν παραγ. παρὰ Πλατ. Κρατυλ. σ. 415. Α.

Μηχάνημα, τό· ταὐτὸν τῷ, μηχανή.

Μηχάνησις, εως, ἡ. Ἡ μεταχείρισις μηχανῆς τινός, κυρ. καὶ μεταφ. ἔτι δὲ καὶ = μηχανή, Πολύβ. α'.

Μηχανητέον, ῥηματ. ἐπίῤῥ. τοῦ μηχαναόμαι. Πρέπει νὰ διενεργήσῃ τις, νὰ μεταχειρισθῇ μηχανάς, Πλάτ. Γοργ. σ. 481. Α.

Μηχανητής, οῦ, ὁ. Ὁ μηχανὰς ἤτοι δόλον, πανουργίας ἢ σύνεσιν, προτοχὴν, φρόνησιν μεταχειριζόμενος. ὅθεν

Μηχανητικός, ἡ, ὸν. Ὅστις ἐξεύρει, δύναται νὰ βοηθήσῃ, νὰ συμβουλεύσῃ, ὅστις βοηθεῖ ἑαυτὸν ἢ ἄλλους, ἢ ἐπίσταται νὰ βοηθήσῃ διὰ μηχανῶν καὶ πανουργιῶν, ἢ διὰ συνέσεως καὶ προφυλακῆς· καὶ ὁ εὐκόλως ἐφευρίσκων μέσα, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐφευρίσκειν καὶ ἐπινοεῖν μηχανάς.

Μηχανηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ μηχανὴν φέρων, ἀμφ.

*Μηχανίη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ μηχανή, Σιβυλλ.

Μηχανικός, ἡ, ὸν (μηχανή). Ὁ μηχανὰς ἐφευρίσκων, ἐφευρετικός· ταὐτὸν τῷ, μηχανητικός· ὅθεν »Μηχανικὴ», συνυπακουομ. τέχνη, ἢ τέχνη τοῦ ἐφευρίσκειν καὶ συνθέτειν ὄργανα, μηχανὰς διὰ τῆς χρήσεως τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως καὶ τῶν λογισμῶν αὐτῆς.

*Μηχανίτις, ιδος, ἡ. Ἡ ἐπινοητική, ἢ ἐφεύρουσα νὰ βοηθῇ κατὰ πᾶσαν περίστασιν, ἐπίθ. Ἀθήνης, Παυτ. 8, 36, 3.

Μηχανιώτης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ μηχανητής. Ἀπατηλὸς, δόλιος ἄνθρωπος, Ομηρ. Ἥμν. Ἑρμ. 436.

Μηχανοδίφης, ου, ὁ (διφάω), Ἀριστοφάν. Βίρ. 792. Ὁ ἐξετάζων, ἐρευνῶν καὶ μεταχειριζόμενος κάθε λογῆς μηχανὰς καὶ μέσα, ὅστις βάλλει ὅλα τὰ δυνατὰ τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τινός.

Μηχανόεις, εσσα, εν· ταὐτὸν τῷ, μηχανικός. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 371. »Σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας, τὸ ἐφευρίσκειν μηχανάς, τὸ μηχανᾶσθαι καὶ περιποιεῖν τέχνας σοφὸν ὑπὲρ ἐλπίδα, ὅπου τινὲς, μηχανάον (μετοχ. ἐκ τοῦ μηχανάω) ἀναγινώσκουσι.

Μηχανοίατο, Ἰωνικ. ἀντὶ, μηχανοῖντο.)

Μηχανοποιέω, ῶ· μηχανοποιός. Μηχανὰς ποιῶ καὶ μεταχειρίζομαι, ὅθεν

*Μηχανοποίημα, τό. Ἡ κατεσκευασμένη μηχανή, καὶ

Μηχανοποιία, ἡ. Ἡ τῶν μηχανῶν κατασκευή, καὶ ἡ δουλειά, ἡ ἐνασχόλησις, ἡ τέχνη τοῦ μηχανοποιοῦ.

Μηχανοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ μηχανὰς, ὄργανα ποιῶν, Ξενοφ. Κυροπ. ς. α'. 22. — 2) τροπκ. = μηχανορράφος, Ἀριστφ.

Μηχανορραφέω, ῶ (μηχανορράφος). Πανουργίαν, μηχανάς, δόλους ἐπινοῶ, μεταχειρίζομαι, Αἰσχυλ. Χοηφ. 219. ὅθεν

Μηχανορραφία, ἡ. Τὸ ἐπινοεῖν καὶ μεταχειρίζεσθαι δόλον, ἀπάτας.

Μηχανορράφος, ὁ, ἡ (ῥάπτω). Ὁ μηχανὴν ῥάπτων, ὁ ἐστιν, ὁ ἐπινοῶν, ἐφευρίσκων καὶ μεταχειριζόμενος δόλους καὶ ἀπάτας, Εὐριπ. Ἀνδρ. »Ψευδῶν ἄνακτες, μηχανορράφοι κακῶν, κακῶν ἐπινοηταὶ καὶ κατασκευασταί.

Μηχανουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ μηχανὰς ἐργαζόμενος, ταὐτὸν τῷ, μηχανοποιός.

Μηχανοφόρος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μηχανηφόρος.

Μῆχαρ, τό, = μῆχος, ὅθεν

*Μηχαρίζομαι, = μηχανάομαι, Αἰσχ. Ἀγ. 314., κατὰ τὴν πιθανὴν εἰκασίαν τοῦ Βελλαουέρου.

Μῆχος, τό, ἀρχαῖον ποιητ. πρωτότυπον ἐκ τοῦ, μηχανή. Μέσον, βοηθητικὸν μέσον, ὠφέλημα, πόρος, Ὅμ. »Οὐδέ τι μῆχος εὑρέμεναι (ἀντὶ εὑρεῖν) δυνάμεσθαι», Ἰλ. Β, 342. βοηθητικόν τι μέσον, ἰατρικὸν κατά τινος κακοῦ, ὡς ἄκος, Ἰλ. Ι, 249. Ἡρδ. 2, 181. 4, 151. Ἰων. μῆκος, Ἡρότ. ὡς τόσον, ὁ Σβεῖγχ. γράφει πουταχοῦ μῆχος· (τό μῆχος, μῆχαρ, μηχανή, μηχανάομαι εἰλ' ἀμφιβολ. συγγεν. τῷ, μῆδος, μήδομαι, μῆτις καὶ τ. λ.)

Τὸ Μ. μετὰ τοῦ Ι.

Μία, ιᾶς, Ἐπκ. καὶ Ἰων. μιῆς, τό ἀνώμαλον θηλυκὸν τοῦ, Εἷς, ἀριθμητικοῦ, Ἰωνικ. ἰα, Ὅμ. (μία καὶ αἴτ. μίαν νυ, μόνον παρὰ τοῖς Μεταγν. Ἴωσι Λογογρ. μίη, μίην.)

Μιαιγαμία, ἡ (μιαίνω, γάμος), ποιητ. Αἰμομιξία, σχηματ. ὡς καὶ τό, μιαιφονία, Σουΐδ.

Μαίνω, Μέλ. μανῶ, Ἀόρ. ἔμηνα, Ἀττκ. καὶ, ἔμανα, Lob. Φρυν. σ. 24. Παθ. Ἀόρ. ἐμανθην, Παθ. Παρακ. μεμάνμαι, ὡς τό, μολύνω καὶ χραίνω. Κυρίως, ἀλείφω, ἐπιχρίω λευκόν τι σῶμα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μὲ ἄλλο χρῶμα, ἄρα βάπτω, χρίω, ζωγραφίζω, Ἰλ. Δ, 141. »Ἐλέφαντα φοίνικι», ὅθεν β) ἰδιαιτ. βεβηλόω· σπιλόω, ῥυπόω, λερόνω, Ἰλ. Π, 795. »Μιάνθησαν αἵματι καὶ κονίῃσι.(γ) τροπκ. ἠθικῶς μολύνω, ἀκάθαρτον ποιῶ, διά τινος αἰσχρᾶς πράξεως, ἢ δι' ἐνοχῆς φόνου τινός, κ. τ. τ. Παθ. μολύνομαι, λερόνομαι κτ. β) = ὀνειρόττω, ἐνυπνιάζομαι, μολύνομαι μὲ τὴν μαλακίαν. — Καθ' ὅλας τὰς τρεῖς σημασίας χρῶνται οἱ Λατ. τῷ, violare καὶ vitiare. (υ – –)

Μιαιφονέω, ῶ (μιαιφόνος). Μιαιφόνος εἰμί. ὅθεν,

Μιαιφονία, ἡ. Φόνος, χύσιμον αἵματος ἀθῴου.

Μιαιφόνος, ὁ, ἡ (μιαίνω, φονεύω). Ὁ μεμιασμένος, μιαίνων ἑαυτὸν φόνῳ, φονεύς, Ἰλ. Ε, 36. καὶ ἀλλαχοῦ, ἀεὶ ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως. Τὸ συγκρ. μιαιφονώτερος ἔχει ὁ Ἡρότ. 5, 92. 1, 6.

Μίαμμα, τό (μιαίνω), ταὐτὸν τῷ, μίασμα· ἑρμην. διὰ τοῦ, βάμμα· ἀμφ. Ὁ Σουΐδ. ἔχει, μίασμα, βαφή.

Μίανσις, ἡ (μιαίνω). Τὸ μαίνειν, βεβηλοῦν, μολυσμός, ἀκαθαρσία, μίξις.

Μιαντός, ἡ, ὸν (μαίνω). Βαμμένος· ἀκάθαρτος, μεμολυσμένος· βεβηλωμένος.

Μιαρία, ἡ. Ἡ πρᾶξις, καὶ ὁ χαρακτὴρ μιαροῦ τινος, Ξενοφ. Ἕλλην. ζ'. 2) ταὐτὸν τῷ, μίασμα, πᾶσα ἀκαθαρσία καὶ μολυσμός. »Τὴν μιαρίαν τοῦ κόπτου καὶ τὴν ὀχλησιν τῆς κόπρου», παρὰ Σουΐδ. ἐξαιρτ. ἡ ἐνοχὴ καὶ ἀκαθαρσία, τὴν ὁποίαν ἔχει τις πρᾶξας φόνον, ἢ ἄλλο κακούργημα· καὶ αὐτὴ ἡ αἰσχρὰ πρᾶξις· καὶ κάθαρμα. (υ υ υ –)

Μιαρόγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὁ κατὰ τὴν γλῶσσαν μιαρὸς, ὅστις ὁμιλεῖ μιαρὰ καὶ αἰσχρὰ πράγματα, ὑβριστής, κακολόγος, Ἀναλεκτ. β'. 297.

Μιαρός, ά, ὸν· καὶ Ἐπίῤῥ. μιαρῶς (μιαίνω). Χρισμένος, βαμμένος· ἐξαιρτ. ἐσπιλωμένος, (μαγαρισμένος, λερωμένος, μουρδάρης) ἀκάθαρτος, βδελυρός, ῥυπαρὸς, μεμολυσμένος, μεμιασμένος, Ἰλ. Ω, 420., καὶ ἐξαιρετως διὰ αἵματος καὶ ἐνοχῆς φόνου· καὶ ἐντεῦθεν. 2) κακόδολον, ἄθεος, κακοῦργος, κακοποιὸς καὶ κακότροπος, ὅστις διὰ τῆς συναναστροφῆς καὶ κοινωνίας του μολύνει καὶ διαφθείρει τοὺς ἄλλους. »Μιαραὶ ἡμέραιι, αἱ τοῦ μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος, κατὰ τὰς ὁποίας ἐμετοχειρίζοντο τὰς χοὰς καὶ θυσίας ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων, καθὼς παρὰ Ῥωμαίοις αἱ τοῦ Φεβρουαρίου Inferiae λεγόμεναι. Ὁ Φώτ. ἔχει »Μιαρὰ ἡμέρα· ἐν ταῖς χοαῖς Ἀνθεστηριῶνος μηνός, ἐν ᾧ δοκοῦσιν αἱ ψυχαὶ τῶν τελευτησάντων ἀνιέναι, ῥάμνῳ θωθεν ἐμαστῶντο καὶ πίττῃ τὰς θύρας ἔχριον». Λέγεται δὲ καὶ κολακευτικῶς, Πλατ. Χαρμ. 19. »Καὶ ἐγώ, ὦ μιαρέ, ἔφην· καθὼς καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ πολλάκις λέγομεν ὑβριστικοὺς λόγους ἐπὶ κολακείᾳ.

*Μιαροσιτία, ἡ (σῖτος). Τὸ τρώγειν κακὰ, ἀχρεῖα ἢ μιαρὰ, ἀκάθαρτα φαγητὰ, Meineke Μενάνδρ. σ. 538.

*Μιαροτρώκτης, ου, ὁ (τρώγω), = μιαροφάγος.

Μιαροφαγέω, ῶ (μιαροφάγος). Μιαρὰ καὶ ἀκάθαρτα, ἢ μολυντικὰ φαγητὰ τρώγω, ὅθεν

Μιαροφαγία, ἡ. Τὸ τρώγειν μιαρὰ φαγητά.

Μιαροφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ μιαρὰ, ἀκάθαρτα, ἢ μολυντικὰ φαγητὰ τρώγων.

Μίασμα, τό (μιαίνω). Βάρις. 2) μόλυνσις, μιασμὸς, μολυσμὸς (μουρδαρλίκι, Τουρκ.) ἐξαιρτ. δι' ἐνοχῆς φόνου τινος ἢ ἄλλης αἰσχρᾶς πράξεως, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία αἰσχρὰ πρᾶξις. 3) ἀναθυμίασις ἀκάθαρτος. (υ – υ)

Μιασμός, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, μίανσις, εως, ἡ, βδελυρία, ἀκαθαρσία, ῥυπαρότης.

Μιάστωρ, ορος, ὁ (μαίνω). Παρὰ Σοφοκλ. ταὐτὸν τῷ, μιαρὸς, κακότροπός τις, ὅστις μιαίνει ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους διά τινος ἐνοχῆς φόνου ἢ καὶ ἄλλης τινὸς αἰσχροπραγίας, ἐγκλήματος· ὁ διὰ τῶν ἑαυτοῦ αἰσχρῶν πράξεων τοὺς ἄλλους μιαίνων. 2) παρ' Εὐριπ. Μηδ. 1371. καὶ τοῖς Τραγ. ταὐτὸν τῷ, Ἀλάστωρ, ἐκδικητικὸν πνεῦμα, παλαμναῖος.

Μίαχος, τό· ταὐτὸν τῷ, μίασμα, Ἡσύχ., ὅστις ἔτι ἔχει καὶ, μιαχρὸς, ἀντὶ τοῦ, μιαρὸς· ἐκ τοῦ, μιάω, μιαζω, μέλ. μιάξω.

Μίγα, μιγάδην, μίγδα, καὶ, μίγδην, Ἐπίῤῥ. (μίγνυμι). Μεμιγμένως, ἀνακατωμένα, ὁ εἰς

μεταξύ τοῦ ἄλλου. ποιητ. μετὰ δοτ. νύμφαις, Νίκανδρ.

Μιγάζομαι, ποιητ. ταὐτόν τῷ, μίγνυμαι, Ὀδ. Θ, 271. «Μιγαζομένους φιλότητιν.

Μιγάς, άδος, ὁ καὶ ἡ (μίγω, μίγνυμι). Μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, συγκεχυμένος, ἄνευ ἐκλογῆς, Εὐριπ. Ἀντιδ. τῷ, λογάς, άδος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκλελεγμένος, τὸ ἐκ πολλῶν ἐκλελεγμένον ἄθροισμα.

Μίγδα, καὶ, μίγδην, Ἐπιφ. ὡς, μίγα, Ὀδ. Ω, 77. Ἴμν. Ὁμ. Δήμ. 4. 6· μετὰ δοτ. «Μίγδα θεοῖσι», Ἰλ. Θ, 437. Ὀδ. Ω, 77. Ἴμν. Ὁμ. Ἑρμ. 494.

Μίγεν, Αἰολικ. γ'. πληθ. παθ. β'. ἀορ. τοῦ μίγνυμι, ἀντὶ, μίγησαν, ἐμίγησαν, Ὀδ. Ι, 91.

Μιγέωσι, Ἰωνικ. ἀντὶ, μιγῶσι.

Μιγήμεναι, Δωρικ. ἀντὶ, μιγῆναι.

Μιγής, ὁ, ἡ, = μικτός, ἀμφ. Μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, Νίκανδρος παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 126. «.. ἐνώδει δὲ μιγῆ ἅμα φύρτον ἐλαίῳ, ὅπου ἴσως «Μιγέντ'» ἐγράφη ποτε.

Μίγμα, τὸ (μίγνυμι). Τὸ μεμιγμένον, ἀνακατωμένον, τὸ ἐκ πολλῶν εἰδῶν συνταθειμένον· ἡ μίξις· τὸ διὰ μίξεως διαφόρων εἰδῶν ἡτοιμασμένον χρῶμα, βαφή, ἡ ἰατρικόν· καὶ ἐντεῦθεν

Μιγματοπώλης, ὁ, ἡ (πωλέω). Ὁ τὰ μίγματα πωλῶν. Ὁ Πλούταρχ. συνάπτει «Τοὺς τὰ φάρμακα καὶ τὰ μίγματα πωλοῦντας». Ὁ Γαληνὸς περὶ συνθέσ. φαρμ. κατὰ τόπ. γ'. 7. καλεῖ ἑξαίρ. Μιγματοπώλην, τὸν φαρμακοπώλην, τὸν τὰ φάρμακα, τὰ ἰατρικὰ πωλοῦντα, τὸν Ἀποθηκάριον (Σπετζιέρην).

Μιγμός, οῦ, ὁ· ταὐτόν τῷ, μίγμα, ἐκ Λαερτ.

Μίγνυμι, Μέλ. μίξω. παθ. μέλλ. μεμίξομαι, Ἡσ. Ἀόρ. α'. παθ. ἐμίχθην, καὶ β'. ἐμίγην (ε). Παθ. παρακ. μέμιγμαι, ἐν δὲ τῷ ἐνεστ. παρά τε Ὁμ. καὶ τοῖς Ἀττ. μίσγω· (ὁ Ἡρόδ. χρῆται μόνον τῷ τύπῳ, μίσγω, ἔνθεν τὸ Λατ. misceo.) Ὁ Ὅμ. οὐ χρῆται τῷ κοινῷ ἐνεστ. μίγνυμι, οὔτε ἐν τῷ ἐνεργ., οὔτε δὲ ἐν τῷ παθ., ἔχει δὲ πρὸς τῷ, μίξομαι καὶ τὸν μέλλ. μιγήσομαι, Ἰλ. Κ, 365. τὸν δὲ παθ. α'. ἀορ. μόνον οἷς ἐν Ἰλ. καὶ τοῖς ὕμνοις, τόσῳ δὲ συχνότερον τὸν β'. ἀόριστον. — Ἀνακατόω, εἰς ἓν φέρω διάφορα πράγματα, σμίγω, κυρ. ἐπὶ ῥευστῶν ὑγρῶν σωμάτων, π. χ. οἶνον καὶ ὕδωρ, Ὅμ. συνήθως, τί τινι· οὐμὴν ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ. τῶν πραγμάτων, ἐξ ὧν ἐστί τι μεμιγμένον. «Σύλλογος νέων καὶ πρεσβυτέρων μεμιγμένος», Πλατ. Νομ. 12. σ. 951. Δ. καθόλου, ἑνόω, συμπλέκω, συνάπτω, ἀνακατόω, συμφύρω, φέρω εἰς ἓν κατὰ διαφόρους σχέσεις, καὶ 1) κατὰ πολεμικὴν ἔννοιαν, Ἰλ. Ο, 510. «Μίξαι χείρας τε μένος τε», ἀνακατόσει, συμπλέκειν τὰς χεῖρας καὶ τὴν ἀνδρίαν, ἤτοι ἔρχεσθαι εἰς χεῖρας, εἰς συμπλοκήν, conserere manus καὶ παθ. ἐν Ἰλ. Τ, 374. 2) ἐπὶ ἀποκτήσεως, κτήσεως ἢ ἀπολαύσεως φέρω τινὰ εἰς σύναψιν, πλησίαν ἕνωσιν μετά τινος πράγματος, Ὀδ. Τ, 203. «Μίσγειν ἄνδρας κακότητι καὶ ἄλγεσιν», συνάπτειν κατὰ παθ. διάθεσιν «Μίσγεσθαι στεφάνοις, φύλλοις, νάκῃ, ἁβρέοι (Πινδ.)» καταντᾶν, εἰς στεφάνους, κτ., τρόπον τινὰ συμπεπλεγμένον, συνηνωμένον εἶναι· λέγεται δὲ καὶ ἀντιστρόφως, «Πότμον μίξαι τινί», Πινδ. Ἰσθμ. 7. 35. 3) κατὰ μέσην διάθεσιν, ἐπὶ τοπικῆς πλησίας συμπλοκῆς, συγχύσεως, συγκρούσεως, συμμίξεως, Ἰλ. Η, 457. Ὀδ. Χ, 329. «Κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη», ἡ κεφαλὴ ἐσμίχθη μὲ τὸν κονιορτόν, ἤγουν, ἐκρημνίσθη εἰς τὸν κονιορτόν· ὡσαύτως, Ἰλ. Γ, 55. «Ἐν κονίῃσι μιγῆναι», πίπτειν. «Οὐκ ἔστι μιχθήμεναι ἔγχος ἐγκασι φωτός (Ἰλ. Λ, 438.)», δὲν ἄφηκε τὸ ἀκόντιον νὰ ἀνακατωθῇ μὲ τὰ ἐντόσθια τοῦ ἀνδρός, δηλ. νὰ εἰσχωρήσῃ, ἔμβῃ μέσα. «Ἠλίσιν μιγῆναι (Ἰλ. Ο, 409.)», ἀνακατοῦσθαι μεταξὺ τῶν σκηνῶν, πελάσαι, κ. τ. τ. «Γῇ, θαλάσσῃ, ἔρχεσθαι εἰς τὴν γῆν, εἰς τὴν θάλασσαν. 4) Παθ. μετὰ μέσου μέλλοντος, συχνότατα ἀντὶ τοῦ, συνέρχεσθαι, συνεῖναι, ζῆν, ἢ διάγειν καὶ ἔχειν ἐπιμιξίαν, συναναστροφὴν ἐν ἀλλήλοις ἢ μετ' ἀλλήλων, εἶμαι εἰς τὴν συντροφίαν τινός, ἐπὶ ἀνθρώπων, κατὰ διαφόρους τινὰς συνταξεις καὶ φράσεις· π. χ. μίσγεσθαί τινιν, πολλκ. παρ' Ὅμ. οὐμὴν ἀλλὰ καὶ ἄνευ δοτκ., συνέρχεσθαι, ἢ συνεῖναι, ὡς ἐν Ὀδσ. Δ, 178. «Τπὲρ ποταμοῖο μίσγεσθαι (Ἰλ. Ψ, 73)», πέραν τοῦ ποταμοῦ συνέρχεσθαι· ἐξαίρ. ἐν Ἰλ. πολλκ. ἐν χρήσει τό, μίκτο (γ'. προσ. ἑνικ. ἀορ. μετὰ παθητ. σημασ. ἀντὶ ἐμίγητο, σχημ. ἄνευ τοῦ συμπλεκτικοῦ φωνήεντος). «Ὁμίλῳ, προμάχοισιν ἐμίχθην, ἀνακατώθη μὲ τὸν λοιπὸν στῶρον, μεταξὺ τοῦ στῶρου, μεταξὺ τῶν ἐμπροσθεν τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος πολεμιστῶν καὶ τοὺς ἐπολέμει· λέγεται δὲ καὶ, μετὰ προμάχοισιν, Ὀδ. Σ, 379. β) μίξεσθαι ξενίῃ (Ὀδ. Ω, 314.), εἶναι ἡνωμένον διὰ φιλοξενίας, συνέρχεσθαι εἰς φιλοξενίαν, ὡς φίλοι συνέρχεσθαι καὶ συντρώγειν, περίφρασις τοῦ, ξενισθῆναι. γ) μίσγεσθαι, κατ' ἐχθρικὴν ἔνοιαν, ἔρχεσθαι εἰς χεῖρας, πιάνομαι χέρι μὲ χέρι, Ἰλ. Δ, 456. συνῆθ. ἐν δαΐ, ἐν παλάμῃσι μιγῆναι, Ἰλ. Ν, 286. Φ, 469. τινί, Ξ, 386. δ) σπανιώτερον ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον, π. χ. «Μίσγεσθαι εἰς Ἀχαιοὺς», ἑνόομαι, πηγαίνω πρὸς τοὺς Ἀχαιούς, Ἰλ. Σ, 216. «Ἐσω μιγῆναι, ἔρχομαι μέσα, ἐμβαίνω, Ὀδ. Σ, 49. ε) παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. συχνότατα ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως διὰ συνουσίας, κατὰ νόμον ἢ παρὰ νόμον, περίφρασις σεμνή, κατὰ διάφορον ἔκδοχὴν καὶ τρόπῃ τῆς ἐκφράσεως· ὅθεν, μιγῆναι, ἁπλῶς καὶ δίχ' ἄλλης προσθήκης, ἐπὶ μὲν ἀνδρός, Ἰλ. Ι, 133. Ὀδ. Ο, 430. κτ. ἐπὶ δὲ γυναικός, Ὀδ. Χ, 445. ἐπὶ δὲ ἀνδρός τε καὶ γυναικός, Ὀδ. Θ, 268. ἢ μετὰ δοτκ. π. χ. «μιγῆναί τινιν», ἐπὶ μὲν ἀνδρός, Ἰλ. Φ, 143. Ὀδ. Η, 61. κτ. ἐπὶ δὲ γυναικός, Ὀδ. Δ, 73. Τ, 7. 12. κτ., πολλάκις· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσιόδ. καὶ Ἡρόδ. 1, 198. «Ὁσάκις δ' ἂν μιχθῇ γυναικὶ τῇ ἑωυτοῦ ἀνὴρ βαβυλώνιος, περὶ θυμίημα καταγιζόμενον ἵζει· ἐπιρωσε δὲ ἡ γυνὴ ταῦτο τοῦτο ποιέει· ὄρθρου δὲ γενομένου, λούεται καὶ ἀμφότεροι· ἄγγεος γὰρ οὐδενὸς ἅψονται, πρὶν ἂν λούσωνται· ταῦτα δὲ ταῦτα καὶ Ἀράβιοι ποιεῦσι». «Φιλότητι μιγῆναι», σμίγομαι ἐρωτικῶς, ἐπὶ μὲν γυναικός, Ἡσ. Θ. 927. 1017. ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, Ἰλ. Ο, 295. «Φιλότητι μιγῆναι τινίω, ἐπὶ μὲν ἀνδρός, Ἰλ. Ζ, 165. ἐπὶ δὲ γυναικος, Ἰλ. Ζ, 161. Ὀδ. Τ, 266. Ἡσ. Θ. 970. 1009. καὶ ἀλλαχοῦ. «Ἐν φιλότητι μιγῆναι», ἐπὶ ἀνδρός, Ἰλ. Β, 232. «Ἐν φιλότητι μιγ. τινίω», ἐπὶ μὲν ἀνδρός, Ἰλ. Ω, 131. Ἴμν. Ἀφρ. 288. Ἡσ. Θ. 3. 6. ἐπὶ δὲ γυναικός, Ἴμν. Ὁμ. 33, 5. τὸ δὲ, «Ἐν φιλότητί τινος (Διός) μιγῆναι», ἀεὶ ἐπὶ γυναικός, εὑρῆται κατὰ πρῶτον ἐν Ἴμν. Ἑρμ. 4. ὕμν. 6, 54. 17, 4. ὡσαύτως, «Φιλότητί τινος (Διός) μιγῆναι», Ἡσ. Θεογ. 920. ὅμως ἐπὶ ἀνδρός. «Ξῇ φιλότητι μιγῆναι», Ἴμν. εἰς Ἀφρ. 151. πρβ. Μουσ. 178. «Εὐνῇ μιγῆναι», ἐπὶ ἀνδρός, Ὀδ. Α, 449. «Φιλότητι καὶ εὐνῇ μιγ.», ἐπὶ ἀνδρός, Ἰλ. Γ, 445. Ζ, 25. «Φιλότητι καὶ εὐνῇ μιγ. τινιν», ἐπὶ ἀνδρός, Ἴμν. Ὁμ. 32, 14. Ἐπὶ δὲ γυναικός, Ὀδσ. Ε, 126. «Εὐνῇ καὶ φιλότητι μιγῆναι», ἐπὶ ἀνδρός καὶ γυναικός, Ὀδ. Κ, 334. «Εὐνῇ καὶ φιλότητι μιγῆναί τινιν», ἐπὶ ἀνδρός, Ὀδ. Ο, 420. «Φιλότητι καὶ εὐνῇ μιγ. παρά τινιν», ἐπὶ γυναικός, Ὀδ. Ψ, 219. «Εὐνῇ καὶ φιλότητί τινος μιγῆναι», ἐπὶ ἀνδρός, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 35. «Ἐν ἀγκοίνησι Διὸς μιγῆναι», ἐπὶ γυναικός, Ὀδ. Δ, 268. πάντῃ δὲ διαφορετικῶς, «Φιλότης καὶ εὐνὴ, ἣν ἐμίγην», ἐπὶ γυναικος, ἀντὶ, κατὰ ἣν ἐμοὶ κτ., Ἰλ. Ο, 33. Τελευταῖον δὲ, ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ ζώων, ἀντὶ τοῦ, ὀχεύω, βατεύω, π. χ. «Βόες ταύροισι μιγεῖσαι», πλὴν κατὰ πρῶτον ἐν Ἴμν. εἰς Ἑρμ. 493. Παρ' Ὅμ. εὑρῆται ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ὁ παθητ. α'. ἀόρ. μόνον ἐν Ἴμν. 14, 3. 33, 5. πολλῷ δὲ συχνότερον παρ' Ἡσ. Παρὰ δὲ Δογογρ. συνῆθ. μιχθῆναι γυναικί, μιχθῆναι ἀνδρί. (Καθὼς φαίνεται, ὁ Ἑρμῆν. Σοφ. Φιλ. 106. ὑποθέτει τὸ Ἰῶτα ὡς φύσει μακρόν, εἰ δ' καὶ τοιοῦτόν μίξις.)

*Μιγνύω, = μίγνυμι, Πινδ.

Μίδας, ου, ὁ. Ὄνομ. ἀνδρός, ἐξαίρ. τοῦ γνωστοῦ βασιλέως Φρυγίας, Ἡρόδ. 2) ἡ τυχηρεστάτη βολὴ (ῥίψιμον) ἐν τῇ κυβείᾳ, ὅταν πέσωσιν ὅλοι οἱ κύβοι διαφορετικῶς, ἄλλως λεγομένη καὶ Ἡρακλῆς, Lat. jactus veneris. 3) ἔντομόν τι, τὸ ὁποῖον κατατρώγει καὶ διατρυπᾷ τοὺς κυάμους καὶ τὰ λοιπὰ ὀσπρια (παπούς), Θεοφραστ. αἰτίαι Φυτ. δ'. 16. (υ—, ἐπ. Ὁμ. Γ.)

*Μιερός, ά, όν, Ἰων. ἀντὶ, μιαρός, ὅπερ ὅμως ὁ Φρυν. σ. 309 οὐ δέχεται.

Μιηφόνος, ὁ· ταὐτόν τῷ, μαιφόνος πολλ' ἀμφ.

Μίθρας, ου, ὁ. Περσικὴ τις θεότης, ὁ Ἥλιος. ὅθεν

*Μιθριακός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν Μίθραν.

Μικκίζομαι, ἢ μικίζομαι, παρὰ Λακ. εἶμαι νήπιος, ὅθεν, «μικιζόμενος» ὠνομάζετο παρὰ Λακεδαιμονίοις τὸ τριῶν χρόνων βρέφος, καὶ, προμικιζόμενος, τὸ δύο χρόνων, παρὰ τό

Μικκός, ά, όν. Δωρικ. ἀντὶ, μικρός, παρὰ Θεοκρίτ. ἐκ τοῦ μίω, μικός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, μίκας, μικρολόγος, καὶ, μάμμικον, μικρόν, ἀντὶ πάμμικον.

Μικκοτρωγος, ὁ, ἡ (τρώγω). Ὁ ὀλίγον ῥοκαλίζων, τρώγων, κωμικὸν ὄνομα παρασίτου τινός, παρὰ Plauti. stichi. α'. γ'. 88.

Μικκύλος, ὑποκορισ. τοῦ μικρός. Μικρούτριος, Ἐπιγράμ.

Μικραδικητικός, ή, όν (μικρός, ἀδικέω). Ὅστις κάμνει ἀδικίαν εἰς παραμικρὰ πράγματα, ἴδε μεγαλαδικητικός.

Μικραίτιος, ὁ, ἡ (αἰτία). Ὅστις προσκλαίεται εἰς μικρά, ἢ διὰ μικρὰ πράγματα, ὅστις τὸ παραμικρὸν κάμνει αἰτίαν, καὶ προσκλαίεται καὶ ὑβρίζει διὰ τοῦτο, Πλίν. Ἐπιστ. β'. 2. ὅπου ἄλλοι, φιλαίτιος, ἀναγν.

Μίκρασπις, ιδος, ὁ, ἡ (ἀσπίς). Ὁ μικρὸν ἀσπίδα ἔχων, Πλάτ. Κριτ. καὶ Πολυδ. ζ'. 155.

Μικραύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (αὔλαξ), ποιητ. Ὁ μικρὸν αὔλακα, ἤτοι μικρὸν καὶ ὀλίγον χωράφιον ἔχων. «Μικραύλαξ χώρος», μικρὸν χωράφιον, Ἀνάλεκτ. β'. 217.

*Μικρέμπορος, ὁ. Μικρὸς ἔμπορος, Αἴσωπ.

*Μικροβασιλεία, ἡ. Μικρὸν βασίλειον, καὶ

Μικροβασίλειος, εία, ειον. «Μικροβασίλειος ἀρχή», τὸ βασίλειον ἑνὸς μικροῦ βασιλέως. ἐκ τοῦ

Μικροβασιλεύς, έως, ὁ. Μικρὸς βασιλεύς, Εὐσταθ.

Μικρόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ μικροῦ βίου ὤν, ἀπειαντίας τῷ, μακρόβιος.

Μικρόβωλος, ὁ, ἡ (βῶλος). Μικροὺς βώλους ἔχων, ἢ ἐκ μικρῶν βώλων συνιστάμενος.

Μικρογένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Ὁ μικρὸν πώγωνα, μικρὸν γένειον ἔχων.

*Μικρογένυς, ὁ, γεν. υος (γένυς). Ἔχων μικρὰς σιαγόνας.

Μικρογλάφυρος, ὁ, ἡ (γλαφυρός). Μικρὸς καὶ γλαφυρός, στρογγύλος.

Μικρογνωμοσύνη, ἡ (μικρογνώμων), ταὐτὸν τῷ, μικροψυχία, Πολυδ. δ'. 13.

*Μικρογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη) = μικρόψυχος.

Μικρογραφέω, ῶ (γράφω). Μετὰ μικροῦ, ἤτοι βραχέος φωνήεντος γράφω, μὲ τὸ ο μικρόν, Γραμματ.

Μικροδοσία, ἡ, = μικρὰ δόσις. Μικρὸν δῶρον· τὸ μικρὰ ἢ εἰς μικρὰ δῶρα δίδειν· καὶ, μικροληψία, ἡ, ἡ λῆψις μικρῶν δώρων· τὸ λαμβάνειν μικρά τινα, Πολύβ. ε'. 9. »Τῶν βασιλέων μικροδοσία, καὶ μικροληψία τῶν ἐθνῶν».

Μικρόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Μικρὸς δοῦλος, σκλάβος, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. δ'. α'. 58. ἀντίκειται τῷ, μεγαλόδουλος, ὁ μεγάλος δοῦλος.

Μικροθαύμαστος, ὁ, ἡ (θαυμάζω). Ὁ μικρὰ ἢ διὰ μικρὰ θαυμάζων, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 677.

Μικροθυμέω, ῶ (μικρόθυμος). Μικρόθυμος εἰμί, ὅθεν

Μικροθυμία, ἡ. Μικρὰ καὶ ταπεινὴ ψυχή, γνώμη, φρόνησις, μικροψυχία.

Μικρόθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Ὁ μικρὸν καὶ ταπεινὸν θυμόν, ἤτοι ψυχὴν, γνώμην, στοχασμὸν ἔχων· ὁ μικρὰ φρονῶν, μικρόψυχος, Διονύσ. Ἀλ. α'. 12.

Μικροκαμπής, ὁ, ἡ (κάμπτω). Ὀλίγον καμπύλος, καμπούρης, Παῦλ. Αἰγιν. ς'. 18.

Μικροκαρπία, ἡ. Τὸ μικροὺς καρποὺς φέρειν. ἐκ τοῦ

Μικρόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ μικρὸν καρπὸν φέρων, ἔχων.

Μικροκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ μικρὰν κεφαλὴν ἔχων.

Μικροκίνδυνος, ὁ, ἡ (κίνδυνος). Ὁ διὰ μικρὰ κινδυνεύων, ἀντίκειται τῷ, μεγαλοκίνδυνος.

Μικροκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτω). Ὁ μικρὰ κλέπτων, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 962.

Μικροκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Μικρὰν κοιλίαν ἔχων, ὀλίγον εὐρύχωρος.

Μικρόκομψος, ὁ, ἡ (κομψός). Ὁ κατὰ μικρόν τινα τρόπον, μικροπρεπῶς ἐστολισμένος, Διονύσ, περὶ συνθέσ. 4.

Μικρόκοσμος, ὁ (κόσμος). Ὁ μικρὸς κόσμος, ἢ ὁ κόσμος ἐν μικρῷ, ὡς ὁ ἄνθρωπος.

Μικροληψία, ἡ (λαμβάνω). Τὸ λαμβάνειν μικρὰ δῶρα, πρβ. μικροδοσία.

*Μικρολογέω. Εἶμαι μικρολόγος· ἐξαιρτ. ἐρευνῶ, παρατηρῶ, πραγματεύομαι, διηγοῦμαι ἕως εἰς τὸ παραμικρὸν, καταλεπτῶς· καὶ κατὰ μέτην διάθ. ὡσαύτως· ἴδε καὶ μικρολόγος ἐν τέλει. ὅθεν

*Μικρολογία, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ καὶ αἱ πράξεις τοῦ μικρολόγου· τὸ νὰ ζητῇ τις νὰ μικρύνῃ τί· ῥυπαρὰ φιλαργυρία· ὁμιλία χωρὶς ἰτχύν.

Μικρολόγος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. μικρολέγως (μικρὸν, λέγω). Ὅστις ἐκ τινων μικρῶν καὶ ἀσημάντων πραγμάτων ποιεῖται, ἢ προσέχει ἐπ' αὐτοῖς, καὶ 2) ἤτοι λογίζεται, λογαριάζει τὰ μικρότατα ἔξοδα, μικροπρεπῶς φιλάργυρος, φειδωλὸς, ἢ β) εἰς τὰς ἐργασίας του παρατηρεῖ ἕως καὶ τὸ παραμικρότατον, ἀσκεῖ, ζητεῖ τὴν ἀκρίβειαν καὶ φροντίδα τινὸς ἕως εἰς τὸ παραμικρότατον πρᾶγμα, ἢ γ) εἰς τὴν συνανάστροφὴν προσέχει καὶ εἰς τὸ παραμικρότατον, κ.τ.τ. (ὅρα Θεοφράστ. Χαρακτ. Γ.) καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀκριβὴς, φειδωλὸς καὶ δύσκολος εἰς τὸ νὰ εὐχαριστηθῇ, ὁ καὶ τὰ παραμικρὰ πράγματα μετὰ δυσαρεσκείας ἐξετάζων καὶ λογαριάζων αὐτὰ, δυσαρεστος, δύσκολος. 2) ὅστις σμικρύνει, καταφρονεῖ, κάμνει, παριστᾷ τὸ πρᾶγμα μικρότερον ἀπὸ ὅ τι εἶναι. Ἡ πρᾶξις λέγεται, μικρολογία, καὶ τὸ τοιουτοτρόπως πράττειν καὶ πολιτευεσθαι, μικρολογεῖσθαι. Ἡ συνήθης δὲ τούτου σημασία ἐστὶ τὸ, φειδωλὸς, ἀκριβὸς, σκυπὸς, φιλάργυρος, ἀκριβοχέρης, ὅστις στοχάζεται καὶ τὸ παραμικρότατον καὶ μηδενὸς λόγου ἄξιον ὡς ζημίαν του. Παρ' Ἰσοκράτει κεῖται »Δυσαρεστοτατον καὶ μικρολόγον καὶ μεμψιμοιρότατα παρὰ Λουκιαν. »Μικρολόγος, ὀργίλος καὶ φιλόνεικος· παρὰ Πλουτάρχ. »Μικρολόγος καὶ μικρόλυπος». Παρ' Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. Οὐδὲ τὴν μικρολογίαν ταύτην ἡμυνάμην αὐτῶνα, κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἡ τῶν παραμικρῶν καὶ οὐδενὸς ἀξίων πραγμάτων ἐξέτασις. Κυρίως δὲ σημαίνει τὸ, μικρολογεῖν, κατὰ μικρὸν, λεπτολόγως, μοναδικῶς διεξέρχεσθαι, διηγεῖσθαι, πραγματεύεσθαι, Διονύσ. Ἀλικ. καὶ Ἀππιαν. α'. »Οὐδὲ μικρολογούμενοι παθεῖν, δὲν καταδέχονται, δὲν στέργουσι νὰ πάθωσι· παρὰ Πλουτάρχ. παῖδ ἀγωγ. »Μικρολογίαν» ἀντὶ τοῦ, Παραμικρὰ, οὐτιδανὴ, ποταπὴ ἔκφρασις.

Μικρόλυπος, ὁ, ἡ (λύπη). Ὅστις λυπεῖται, συγχίζεται καὶ εἰς τὸ παραμικρόν.

*Μικρομεγέθης, ὁ, ἡ (μέγεθος). Μικρὸς τὸ μέγεθος, Ξενοκρ.

Μικρομελής, ἐς, ὁ, ἡ (μέλος). Ὁ μικρὰ μέλη ἔχων.

Μικρομέρεια, ἡ. Ἡ ἰδιότης σώματος τινὸς ἐκ μικρῶν μερῶν συνεσταμένου. ἐκ τοῦ

Μικρομερής, ἐς, ὁ, ἡ (μέρος). Ἐκ μικρῶν μερῶν συνεστάμενος,

*Μικρομετρέω. Μικρὰ μετρῶ, Σχλ. Ἀρτεφ. Πλουτ. 436.

Μικρόμματος, ὁ, ἡ (ὄμματα). Ὁ μικρὰ ὄμματα ἔχων.

Μικρόμυρτος, ὁ, ἡ (μύρτον). Ὁ μικρὰ μύρτα φέρων. »Μυρρίνη μικρόμυρτος». Θεόφρ.

*Μικρόνησος, ἡ (νῆσος) Μικρὰ νῆσος.

Μικροπέπλος, ὁ, ἡ (πέπλον). Ὁ μικρὸν πέπλον ἔχων, ἄμφ.

Μικροποιέω, ῶ. Μικρὸν ποιῶ· σμικρύνω, ἐκ τοῦ

Μικροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ μικρὸν ποιῶν, σμικρύνων Δογγῖν. 41.

Μικροπολιτεία, ἡ. Ἡ ἐκτινος μικρᾶς πολιτείας καταγωγὴ, Στοβ. λόγ. 157. 71. ἐκ τοῦ

Μικροπολίτης, ου, ὁ (πολίτης). Πολίτης, ἢ ἐγκάτοικος μικρᾶς τινος πόλεως. Θηλ. μικροπολῖτις, ιδος, ἡ. ὅθεν

Μικροπολιτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς μικροπολίτην ἀνήκων. »Τὸ μικροπολιτικόν», οἱ πολῖται μικρᾶς τινος πόλεως· ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ ἦθος τοῦ μικροπολίτου.

Μικροπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Ὁ εἰς μικρὰ πονηρός· ἢ ὁ μικρὰν πονηρίαν ἔχων· ὀλίγον κακός, ἀντίκ. τῷ, μεγαλοπόνηρος.

*Μικρόπος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ μικρόπους.

*Μικρόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ μικρὸν πόδα, ἢ μικροὺς πόδας ἔχων.

Μικροπρέπεια, ἡ Τὸ ἰδίωμα, ἢ ἡ πρᾶξις καὶ τὸ πολίτευμα ἑνὸς μικροπρεποῦς· φειδωλία, καὶ τὰ τοιαῦτα, πρέποντα εἰς παραμικροὺς καὶ οὐτιδανοὺς ἀνθρώπους, ἀντίκειται τῷ, μεγαλοπρέπεια.

Μικροπρεπεύομαι. Ζῶ καὶ πολιτεύομαι, πράττω ὡς μικροπρεπής. ἐκ τοῦ

Μικροπρεπής, ἐς, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. μικροπρεπῶς (πρέπω, μικρὸς), ἀντίκειται τῷ, μεγαλοπρεπής. Ὅστις εἰς τὰς πράξεις του, καὶ μάλιστα εἰς τὰ ἀναγκαῖα καὶ ἀπαιτούμενα ἀναλώματα καὶ δαπανήματά του ἀποδεικνύει ἑαυτὸν μικρόψυχον, φειδωλὸν καὶ ταπεινὸν, καθὼς φέρονται οἱ ποταποὶ καὶ οὐτιδανοὶ ἄνθρωποι· πολιτεύεται καθὼς πρέπει τοῖς παραμικροῖς καὶ οὐτιδανοῖς ἀνθρώποις· ὅρα, φειδωλὸς, ἀκριβὸς· σχεδὸν ταὐτὸν τῷ, Ἀνελεύθερος.

Μικροπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ μικρὸν πρόσωπον ἔχων.

Μικροπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ). Ὁ μικρὰς πτέρυγας ἔχων.

*Μικροπύρηνος, ὁ, ἡ (πυρήν). Ὁ μικροὺς πυρῆνας, κουκούτσια ἔχων, Θεοφρ. αἰτ. Φ. 1, 16, 2.

Μικρόῤῥαξ, αγος, ὁ, ἡ (ῥάξ). Ὁ μικρὰς ῥάγας ἔχων.

Μικρόῤῥιν, καὶ, μικρόῤῥις, ινος, ὁ, ἡ (ῥίν). Ὁ μικρὰ ῥῖνα (μύτην) ἔχων.

Μικροῤῥοπύγιος, ὁ, ἡ (ὀῤῥοπύγιον). Ὁ μικρὸν ὀῤῥοπύγιον (οὐρὰν, ἐπὶ πτηνῶν) ἔχων.

Μικρόῤῥωξ, ωγος, ὁ, ἡ (ῥωξ), = μικρόῤῥαξ, Lob. Φρυν. σ. 76.

Μικρός, ά, όν, καὶ ἐπίῤῥ. μικρῶς. Ὅστις ἔχει ὀλίγην ἔκτασιν, ὀλίγον σῶμα κατὰ τὸ εἶδός του ἢ κατὰ τὸ γένος, παρὰ ἐν ἄλλο σῶμα· ἀντίκειται τῷ, μέγας· ἄρα, κοντὸς, μικρὸς, χαμηλὸς, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἀπαντᾶται μόνον ἅπαξ παρ' Ὅμ. ἐν Ἰλ. Ε. 801. »Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής», ὁ Τυδεὺς μικρὸς μὲν ἦν κατὰ τὸ σῶμα, μ' ὅλον τοῦτο ἦν καλὸς μαχητὴς, πολεμιστής. καὶ Ὀδ. Γ, 296. »Μικρὸς λίθος». 2) ὀλίγος τὸν ἀριθμὸν· καὶ ποταπὸς, οὐτιδανός. »Ἐκ μικρᾶς, ὑπακ. ἡλικίας, ἐκ νεότητος, ἀπὸ παιδί. »Παρὰ μικρόν», ὀλίγον ἔλιπε, σχεδὸν· ὡσαύτως καὶ, μικροῦ, ἢ, μικροῦ δεῖν, καὶ, ὥστε μικροῦ δεῖν, καὶ, μικρὸν, ἢ, μικροῦ ἀπολείπεσθαι, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 914. Παρεκτὸς τοῦ κανονικοῦ συγκρ. καὶ ὑπερθ. μικρότερος, μικρότατος, εὕρηνται καὶ τὰ ἀνωμαλα, ἐλάσσων, ἐλάχιστος, ἀπὸ τοῦ, ἐλαχὺς, καὶ, μείων, μεῖστος, καὶ, μειότερος, μειότατος, Ἰων. καὶ ἀρχαιαττικ. σμικρὸς, Ἰλ. πρβ. Schaef. Γρηγ. σ. 500. Δωρ. μικκὸς, πρβ. μινύς, μινύθω· (τὸ Ἰῶτα ἔστι φύσει μακρὸν, Wolf Anal. 4. σ. 509. Βε. Ἀρστφ. Πλουτ. 147. Meineckii Μένανδρ. σ. 29. καὶ μόνον παρὰ μεταγνστ. καὶ μὴ δοκίμοις Ποιητ. ἔστιν ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐνίοτε βραχεῖα, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 178. 793.) Ἐκ τοῦ μίω, μικὸς, μικερὸς, μικρὸς. ὡς ἐκ τοῦ νέκω, τὸ νεκρὸς, καὶ ἐκ τοῦ σάπω, τὸ σαπρὸς. Τὸ αὐτὸ μίω, γράφεται ἔτι καὶ μείω· ὅθεν τὸ μεῖος, μικρὸς καὶ μεῖστος, ἐλάχιστος, παρ' Ἡσυχίῳ. Ἐντεῦθεν ἔμεινε μόνον τὸ, μείων, ὁ, ἡ. μεῖον, τὸ· ὡς ἀνώμαλον συγκριτικὸν τοῦ μικρός. Ἐκ τοῦ μίω ἔγινε καὶ τὸ, μίνω, μινύω, τὸ Λατιν. minuo, (ὅθεν τὸ Ἰταλικ. minuto) καὶ τὸ μινύθω.

*Μικρόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ ἐκ μικρᾶς ὀλίγης σαρκὸς ὤν, συνεστάμενος, ὀλίγην, μικρὰν σάρκα ἔχων, Ξενοκρ.

*Μικροσιτία, ἡ (σῖτος). Ὀλιγοφαγία.

*Μικρόσιτος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σιχός· ὁ ὀλίγον τρώγων, μετ' ὀλίγων σίτων χορταίνων. Ἡσ.

Μικροσκελής, ἐς, ὁ, ἡ· ἡ, μικρόσκελος, ὁ, ἡ (σκέλος), Ἀθην. σελ. 891. Ὁ μικρὰ σκέλη, ἢ πόδας ἔχων.

Μικρόσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὁ ὀλίγον, ἢ εἰς μικρὰ πράγματα σοφὸς, ἢ ἐπιτηδειος, ὤν, Διόδωρ. Σικελ.

Μικροσπέρμαστος, ἡ, μικρόσπερμος, ὁ, ἡ, (σπέρμα). Ὁ μικρὸν, ἢ ὀλίγον σπέρμα ἔχων, ἢ φέρων.

Μικρόστοιχος, ος, ὁ, ἡ (στόχος). Ὁ μικροὺς στόχους ἔχων.

Μικρόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ μικρὸν στόμα, τρύπαν ἔχων.

Μικρόσφαιρον, τὸ (σφαῖρα). Τὸ μικρότατον εἶδος τοῦ σφαιροειδοῦς Ἰνδικοῦ μαλαβάθρου, πρβ. μεσόσφαιρον.

Μικρόσφυκτος, ὁ, ἡ (σφύζω). Ὁ μικρὸν καὶ ἀδύνατον σφυγμὸν ἔχων, Διόδωρ. ὅθεν

Μικροσφυξία, ἡ. Μικρὰ σφύξις, ἤτοι ἀδύνατος σφυγμός.

Μικρόσχημος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Ὁ μικρὸν σχῆμα ἔχων.

Μικροτέχνης, ου, ὁ (τέχνη). Μικρὸς τεχ-

ίτης, ὁ μικρὰν καὶ ποταπὴν τέχνην ἐπιστάμενος, Κλήμ. Ἀλεξανδρ.

Μικρότης, ητος, ἡ (μικρός). Ἡ ἰδιότης τὸ εἶναι τοῦ μικροῦ, ἄρα μικρότης, ὀλιγότης, χαμηλότης, ποταπότης· καὶ ἐπὶ φρονήματος, ἀνελευθερία, χαμέρπεια.

Μικροτράπεζος, ὁ, ἡ (τράπεζα). Μικρὰν, ποταπὴν, λιτὴν τράπεζαν ἔχων, ἑτοιμάζων, Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην.

Μικροτρίχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ μικρὰς, κοντὰς τρίχας ἔχων.

Μικροφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Μικρὸν, ὀλίγον, ἢ κακὰ, ποταπῶς τρώγων, Σουΐδ. ἐν Λ. ματαιολόγος.

*Μικρόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ μικροὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων, μικρομμάτης, Πρόκλ. Παράφρ. 3, 16, σ. 203. 204.

Μικροφιλοτιμία, ἡ. Μικρὰ φιλοτιμία, ὄρεξις τιμῆς ἀνελεύθερος. ἐκ τοῦ

Μικροφιλότιμος, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς μικρὰ φιλοτιμίαν ἔχων, κενόδοξος, ματαιος, ὁ ἐν τοῖς μικροῖς τιμὴν ζητῶν, Θεοφράστ. Χαρακτ. κα'.

Μικροφρόνως, Ἐπίρ. τοῦ μικρόφρων. Μὲ μικροφροσύνην.

Μικροφροσύνη, ἡ. Μικρὸν ποταπὸν φρόνημα· μικροθυμία, ἐκ τοῦ

Μικρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Μικρὸς κατὰ τὸ φρόνημα, κατὰ τὸν νοῦν, κατὰ τοὺς στοχασμοὺς· ὁ μικρὰ φρονῶν· μικρόθυμος, μικρόψυχος.

Μικροφυής, έος, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ μικρᾶς φύσεως, ἢ μικροῦ ἀναστήματος ὤν. ὅθεν

Μικροφυΐα, ἡ. Μικρὸν ἀνάστημα, Στράβ. ιζ'. σελ. 1176.

Μικρόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ μικρὰ φύλλα ἔχων.

Μικροφωνία, ἡ. Μικρὰ, ἀδύνατος φωνή. ἐκ τοῦ

Μικρόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ μικρὰν, ἀδύνατον φωνὴν ἔχων.

Μικροχαρής, ές, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁ χαίρων ἐπὶ μικροῖς, ὅστις χαίρεται εἰς μικρὰ πράγματα, Λογγῖν. 41.

Μικρόχωρος, ὁ, ἡ (χώρα). Ὁ ἔχων μικρὰν, ὀλίγην χώραν, ἢ τόπον, ἔδαφος, γῆν, ἢ ἐκ τοιαύτης, ὤν, Στράβ. γ'. σ. 252. ιά. σ. 414.

Μικροψυχέω, ῶ. Μικρόψυχος εἰμί. ὅθεν

Μικροψυχία, ἡ. Τὸ ἰδίωμα, ὁ χαρακτὴρ τοῦ μικροψύχου· ὀλιγοψυχία.

Μικρόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁ μικρὰν καὶ ποταπὴν ψυχὴν ἔχων· ὅστις ἔχει ταπεινοὺς καὶ δειλοὺς στοχασμοὺς· ὅστις φοβεῖται, δειλιᾷ καὶ εἰς τὸ παρακινδυνεύειν, μικρόφρων· ὀλιγόψυχος· ἀντίθ. τῷ, μεγαλόψυχος.

Μικρύνω (μικρός). Σμικρύνω, μικρὸν ποιῶ.

*Μικτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ μίγνυμι. Πρέπει (νὰ μίξῃ τις.

Μικτός, ἡ, ὸν (μίγνυμι). Μεμιγμένος, ἀνακατωμένος· ὁ δυναμένος μιχθῆναι, Σμιχτός.

*Μικτόχροος, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ μικτοῦ χρώματος ὤν, παρδαλός, Ἀρχιμ. προβλ. 13, 21.

Μικύθινος, ὑποκ. τοῦ μίκυθος, Ἡσύχ.

*Μίκυθος, η, ον, ὑποκ. τοῦ μικυς, ὡς μικκύλος, ἐκ τοῦ μικκός. Μικρὸς, νήπιος, Ἡσυχ. 2) ὄνομα ἀνδρὸς, (-υυ, Ἀ Π. 6. 355.)

*Μικύς, = μικκός, μικρὸς, Γραμματ.

Μίλαξ, ακος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σμίλαξ. ὅρ. μ, 7.

Μιλησιουργής, ές, ὁ, ἡ (ἔργα, Μιλήσιος). Ἐξειργασμένος κατὰ τὸν μιλήσιον τρόπον, ἢ ἐν τῇ Μιλήτῳ ἐξειργασμένος, ὡς τὸ, καρισυργής, κ. τ. λ.

Μιλιάζω, καὶ, μιλιάω (μίλιον). Κατὰ μίλια, ἤτοι μὲ μίλια μετρῶ, Στράβ. ς'. σελ. 304.

Μιλιάριον, τὸ. Ὁ τῶν μιλίων δείκτης, τὸ ξύλον δηλαδὴ ἢ ὁ λίθος, τὰ ὁποῖα βάλλουσιν ὡς σημεῖα εἰς κάθε ἑνὸς μιλίου διάστημα, ἐκ τοῦ Λατιν. Miliarium. 2) θερμαντὴρ, χαλκοῦν τι ἀγγεῖον πρὸς θέρμασιν ὕδατος ἐπιτήδειον· ἢν δὲ τοῦτο ὑψηλὸν καὶ κατὰ κορυφὴν ὀξὺ μὲ ἑλικοειδεῖς σωλῆνας (Γκιεῦμι), Παλλάδιος Γεωργικ. πρβ. βαύκαλις. (υυ-υυ, Νίκαρχ. 34.)

Μιλιασμός, ὁ (μιλιάζω). Τὸ εἰς μίλια μετρᾶν, Στράβ. ς'. σελ. 408.

*Μιλιάω, = μιλιάζω.

Μίλιον, τό. Λέγεται ἐν μήκει χιλίων βημάτων, μέτρον σύνηθες παρὰ Ῥωμαίοις. Κατὰ τὸν Στράβ. ζ'. σελ. 497. περιέχει ὃν μίλιον ὀκτὼ Ἑλληνικὰ στάδια· κατὰ δὲ τὸν Γεωμέτρην Ἥρωνα περιέχει ἑπτὰ ἡμισυ στάδια, τεσσαράκοντα πέντε πλέθρα· τετρακοσίας πεντήκοντα ἀκίνας, καὶ ἑπτακοσίας πεντήκοντα πήχεις· ἴσον ⁷/₈ Γερμανικοῦ μιλίου. (υυυ?)

Μίλλος, ἡ, ὸν, ὅθεν μιλλότης, ἡ· ταὐτὸν τῷ, βραδὺς, καὶ βραδύτης, λέξις νεωτερικὴ καὶ μόνον παρ' Ἡσυχίῳ.

Μῖλος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, σμῖλος· ὅρ. μ, 7.

Μιλτεῖον, τό (μίλτος). Τὸ περιέχον τὴν μίλτον, ἤτοι τὴν λελυμένην κοκκίνην βαφὴν ἀγγεῖον, Ἀνάλεκτ. α'. 221.

Μίλτειος, εια, ειον (μίλτος). Ἐκ μίλτου κατεσκευασμένος· μίλτον ἔχων.

Μιλτηλειφής, ὁ, ἡ (μίλτος, ἀλείφω). Ἀλειμμένος, χρωματισμένος (βαμμένος) μὲ μίλτον, ἐπὶ πλοίων, Ἡρόδοτ. Γ'. 58. ὅπερ ὁ Ὅμηρ. μιλτοπάρηος, εἶπε. (οὐχὶ μιλτηλοιφής, Lob. Φρυν. σ. 572.)

Μίλτινος, ίνη, ινον (μίλτος). Ὁ ἐκ μίλτου, ἴδε μίλτος. 2.

Μιλτίτης, ου, ὁ· θηλ. μιλτῖτις, λίθος, ἡ τὸ χρῶμα ἢ τὸ εἶδος τῆς μίλτου ἔχουσα πέτρα.

*Μιλτοκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον). Ἔχων κεφαλὴν βαμμένην μὲ μίλτον, Ὀπ. 5, 273. (α)

Μιλτοπάρηος, ὁ, ἡ (μίλτος, παρειά). Κοκκινομάγουλος, ἐπίθετ. τῶν νηῶν, Ἰλ. Β, 637. καὶ Ὀδυσ. Ι, 125. «Ναῦς μιλτοπάρηος», ἤ τὰς παρειὰς, ἤτοι τὰ πλάγια μέρη, τὴν πρύμναν δηλαδὴ καὶ τὴν πρῴραν ὀλειμμένην καὶ βεβαμμένην ἔχουσα. (α)

*Μιλτοπρεπής, ὁ, ἡ, καὶ

Μιλτόπρεπος, ὁ, ἡ· καὶ, μιλτόπρεπτος (πρέπω), ποιητ. Ὁ ἐκ τοῦ χρώματος τῆς μίλτου, λάμπων ἀπὸ ὡραίαν κοκκινάδαν ὡς, μόρα, συκάμινα κόκκινα, Ἀθην. 2, 11. Ἀνάλεκτ. β'. 1'. «Μιλτοπρέποισι μόρεσσι, ἐρυθροῖς συκαμίνοις, κόκκινα μοῦρα, ὅπου ὁ Βρύγιος, μιλτοπρέπτοις, διωρθώσατο.

Μίλτος, ἡ. παρ' Ὁμήρῳ λέγεται, χρῶμά τι ἐρυθρὸν, (κοκκίνη βαφὴ), δι' οὗ τὰ τῶν νηῶν ἔμπροσθεν βάπτονται εἰς ὡραϊσμὸν, Ἡρόδ. 4, 191. 7, 68. Rubrica. 2) κατὰ τὸν Πλίνιον ἐλέγετο καὶ ἡ κιννάβαρις, ἡ βέλτιον τὸ ἄρμενον, (σουλφίνη) Minium· καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. ἐξαιρ. ὡς παρὰ Πλουτάρχ. κεῖται «Μίλτινον», ἀντὶ τοῦ Λατινικοῦ Minium, τὸ κόκκινον χρῶμα, δι' οὗ ἔβαπτον τὰ ἀγάλματα τοῦ Διός, Πλινίου λγ'. 7. 3) ταὐτὸν τῷ, ἐρυσίβη, διὰ τὸ ἔχειν κόκκινον χρῶμα, robigo.

Μιλτοφυρής, ές, ὁ (φύρω). Ὁ μίλτῳ πεφυρμένος· χρισμένος, ἀλειμμένος ἢ σημειωμένος μετὰ μίλτου, Φιλ. Θεστ. 15, 5. (ἐνθα τὸ Ὕψιλον βραχὺ, ἐὰν ἡ ἀνάγνωσις ὀρθή.)

Μιλτόω, ῶ (μίλτος). Μετὰ μίλτου ἀλείφω, βάπτω, χρίω μὲ κόκκινον χρῶμα, Ἡρόδ. 4, 194.

*Μιλτώ, οῦς, ἡ. Ἡ μὲ μίλτον φκιατιδωμένη· ἐπώνυμ. τῆς νεωτ. Ἀσπασίας ἐν τῇ νεοτητίτης, Αἰλ. π. ἱστ. 12, 1.

Μιλτώδης, ὁ, ἡ (μίλτος, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ χρώματος, ἢ εἴδους τῆς μίλτου ὤν.

Μιλτωρυχία, ἡ. Τόπος, ἐν ᾧ μίλτος ὀρύσσεται· τὸ σκάπτειν τὴν μίλτον, ἐκ τοῦ

Μιλτωρύχος, ὁ, ἡ (ὀρύσσω). Ὁ τὴν μίλτον ὀρύσσων.

Μιλτωτός, ἡ, ὸν (μιλτόω). Ὁ μίλτῳ βεβαμμένος, χρισμένος, ἀλειμμένος, φκιασιδωμένος.

Μίλφωσις, εί· ἡ μίλφωσις, ἡ. Ἡ ἀπόπτωσις (τὸ πέσιμον) τῶν τοῦ βλεφάρου, ἤτοι τῶν ὀφρυδίων τριχῶν, ταὐτὸν τῷ, μαδάρωσις.

Μιμαίκυλον, τό· εὑρηται ἔτι καὶ, μιμάκυλον, καὶ, μαιμάκυλον. Ὁ καρπὸς τῆς κομάρου, τὸ κόμαρον.

Μιμαλλών, όνος, ἡ· καὶ, μιμαλών· συνήθως δὲ κατὰ πληθ. μιμαλλόνες καὶ μιμαλόνες, Μακεδον. ὀνομασία τῶν Βακχῶν, ἐκ τοῦ, κλωδωνες καὶ κλωδόνες· συνήθ. παραγωγὴ, διὰ τὴν μίμησιν τῶν ἀνδρῶν.

Μῖμαρ, τό, Αἰολ. ἀντὶ μῦμαρ, μῦμαρ. Γαλλ. grimace. περὶ τῆς ἐτυμολογίας αὐτῶν ὁρᾶ Πολυαιν. Στρατ. δ'. 1. ἴδε κλωδῶν.

Μίμαρκις, ἡ, μίμαρκυς, ἡ· ξένη λέξις. Κυρίως ἐπὶ τῶν κριάτων τοῦ λαγωοῦ, ὁπόταν ἡ κοιλία καὶ τὰ ἔντερα μετὰ αἵματος εἶναι ἐσκευασμένα, μαγειρευμένα· λέγεται καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων, Ἀριστφ. Ἀχαρ. Γαλλ. le civet.

Μιμάς, ᾶδος (μῖμος), καὶ, μίμη, ἡ, Mima. Γυνὴ τις ἐν θεάτρῳ παίζουσα παντόμιμον, Αἰλιανὸς παρὰ Σουΐδ. ἐν Λ. κρίσεως.

Μιμαυλέω, ῶ, εἶμαι μίμαυλος. Καθ' Ἡσύχιον, ὑποκρίνομαι, μιμέομαι.

Μίμαυλος, ὁ, ἡ (μῖμος, αὐλός). Ὑποκριτὴς παντομίμων, παρ' Ἀθην. ί'. σελ. 452. ἀναφέρεται «Ἡλεῶν ὁ μίμαυλος ἐπικαλούμενος», τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ὁ αὐτὸς Ἀθηναῖος ἑρμηνεύει διὰ τοῦ «Ὥσπερ καὶ τῶν Ἰταλικῶν μίμων ἄριστος γέγονεν αὐτοπρόσωπος ὑποκριτής». Ἡ σύνθεσις τῆς λέξεως μετὰ τοῦ αὐλοῦ, δὲν ἑρμηνεύεται εὐκόλως, ἂν δὲν ἐννοήσωμεν ἐνταῦθα τὸν Ὑποκριτὴν, ὅστις εἶχε τὴν διὰ τῆς φωνῆς ἔκφρασιν τοῦ μίμου ἢ ἐσυντροφεύετο ἐν ταὐτῷ ἀπὸ τὸν αὐλόν.

Μιμέομαι, οῦμαι· Μέλ. ἡσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (μῖμος). Πράττω, κάμνω τι κατὰ μίμησιν τινός, ἤτοι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔπραξε καὶ ἄλλος τις, μετὰ αἰτιατικ. ἢ καὶ μετὰ δοτικῆς αἰτ. προσώπου καὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον μιμεῖται τις, Πλατ. Νομ. 4. σ. 705. ἴδε Ast. σ. 201. Κατὰ πρωτον εὑρηται παρ' Ὁμ. Ὕμν. Ἀπ. 136. Θεόγν. καὶ Πιν. τοὐναντίον δὲ παρ' Ὁμ. οὐχ εὑρηται αὐτὴ ἢ λέξις καὶ τὰ ἐκ ταύτης σύνθετα. Ἡ παθ. μετοχὴ, μεμιμέος, ζωγραφημένος κατὰ τὴν φύσιν, καθ' ὁμοίωσιν (au naturel, d'après nature) εὑρηται παρ' Ἡρόδ. 2, 78. 86. ὅθεν τὸ Λατ. Imo, imito, imago. (τὸ Ἰῶτα ἔχει μόνον ὁ Γρηγ. Ναζ. καὶ βραχὺ, Πορσ. Φοιν. 1396.) ὅθεν

Μιμέρα, ἡ, = μίμησις, καὶ μιμητικὴ τέχνη, Ἡσύχ. ἀμφ.

Μιμηλάζω, ταὐτὸν τῷ, μιμέομαι, Ἡσύχ. Ὁ Φίλ. ἔχει καὶ «Μιμηλίζοντες, οἱ σοφισταὶ καὶ παρακόπτοντες τὸ δόκιμον νόμισμα», ἐκ τοῦ

Μιμηλός, ἡ, ὸν (μιμέομαι). Ὁ μιμούμενος, ὁ εἰς τὸ μιμεῖσθαι ἐπιτήδειος, ὡς, κίσσα, ὄνειρος, Λουκιαν. 2) παθ. ὁ κατὰ μίμησιν τινὸς σχηματισθείς, τὸν ὁποῖον ἐμιμήθη τις, π. χ. εἰκών.

*Μιμηλότης, ητος, ἡ, = μίμησις.

Μίμημα, τό (μιμέομαι). Τὸ μιμηθέν, τὸ ὁποῖον ἐμιμήθη τις, ἢ ἔγινε κατὰ μίμησιν τινός· εἴκων, εἴδωλον, ἀντίτυπον (κόπια).

Μίμησις, ἡ. Τὸ μιμεῖσθαι, ἡ παράστασις, παρομοία ἄλλου τινος, Imitazione, Ἰταλ.

*Μιμητέος, α, ον. Ἄξιος μιμήσεως, δυνατὸς μιμηθῆναι.

Μιμητής, οῦ, ὁ. Ὅστις μιμεῖται. ὅθεν

Μιμητικός, ἡ, ὸν· καὶ Ἐπίρ. μιμητικῶς. Ὁ ἀνήκων, ἢ κλίνων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς μίμησιν.

Μιμητός, ή, όν. Τόν ὁποῖον ἐμιμήθη τις ἤ εἶναι δυνατόν νά μιμηθῇ.

*Μιμήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντί μιμητής, Μανέθ. 4, 75.

Μιμία, ἡ, = μίμησις, ἀμφ.

Μιμίαμβοι, οἱ (ἴαμβος). Ἐν Ἰάμβοις γεγραμμένοι μῖμοι, ἀμφ. Παρά Στεφάν. Βυζαντ. ἐν Δ. Μεγαλήπολις, καλεῖται ὁ Κερκίδας, Ποιητής μιμιάμβων.

*Μιμίζω. Χρεμετίζω, hinnire. (?)

Μιμικός, ή, όν (μῖμος). Ἀνήκων, ἡ πρέπων, ἀναγόμενος εἰς τούς μίμους· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μίμων ὤν, ὅ ἐστιν, ἀπρεπής, ἀσχήμων, ἀτάσθαλος (μουσαλίτης), ἀκόλαστος, ἀσελγής, Κικέρ. Λόγ. β'. 59.

Μιμιχμός, ὁ. Ὁ χρεμετισμός τῶν ἵππων, ἐκ τοῦ μιμίζω, ὅθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἡμαρτημ. Μιμάξασα, χρεμετίσασα.

Μιμνάζω, = μίμνω, Ἀμετβ. Μένω, Ἰλ. Β, 392. Β, 549. 2) μεταβτ. προσμένω, μετά αἰτ. ὀμν. Ὁμ. 8, 6.

Μιμνήσκω. Μ. μνήσω, ἀόρ. ἔμνησα· τό μιμνήσκομαι κεῖται ὡς Μέσ. παρ' Ὁμ. ἐνθα ἀνήκει καί ὁ μέλλ. μνήσομαι, ἀόρ. ἐμνησάμην, ἀπαρ. μνήσασθαι καί μνησθῆναι· τοὐναντίον δέ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ὡς παθητ. καί τότε ὁ μέλλ. μνησθήσομαι, ἀόρ. ἐμνήσθην, εἰς τε δέ τό Μέσ. καί παθ. ἀνήκει ὁ ὁριστκ. παρακ. μέμνημαι, ὁ ὑποτ. μέμνωμαι, ὁ εὐκτ. μεμνοίμην καί μεμνήμην, ὁ προστακτκ. μέμνησο, Ἰων. μέμνεο, ὁ ἀπαρ. μεμνῆσθαι. Ἐνθυμίζω, τινά, Ὀδ.Μ 38. συνηθ. τινά τινος (διά τι πρᾶγμα), Ἰλ. Α, 407. Ο, 31. Ὀδ. Γ, 103. Ξ, 168. 170. 2) Μέσ. μιμνήσκομαι — παρ' Ὁμ. καί Ἴωσιν ἐν χρήσει καί ὁ ἐνεστώς μνάομαι, μνῶμαι, παρατ. ἐμνώμην, ἐμνώμην (ε), παρ' Ὁμ. ἐν τοῖς κατά συγκ. καί εἶτα πάλιν ἐν τοῖς κατά διάλυσιν τύποις μνωόμενος, ἐμνώοντο, κ. τ. λ. Ὁμοίως ἐνεστῶτος σημασίαν ἔχει ὁ παρακ. μέμνημαι (ἐνθυμοῦμαι), ὅστις ἐν τῷ, Ἀττκ. πεζῷ λόγῳ μόνος ἐν χρήσει ἀντί ἐνεστῶτος· πολλάκις δέ παρ' Ὁμ. καί τό εὐκτικ. μεμνήμην, Ἰλ. Ω, 745. Ἀττκ. μεμνοίμην καί, μεμνώμην, Herm. Σοφ. Ο. Τ. 49. κατά συγκοπ. ἐκ τοῦ Ἴων μεμνεώμην, ὅθεν, μεμνέωτο, Ἰλ. Ψ, 361. Ὅμως τό, μέμνη, ἔστιν Ὁμηρκ. ἀποκοπ. τοῦ β'. ἐνικ. ὁριστ. μέμνησαι, τό, δέ μέμνεο, Ἴων. προστακτ. ἀντί, μέμνησο, Ἡρόδ. 5, 105. καί τό, ἐμεμνέατο, Ἴων, γ'. πληθ. ὑπερτυντλ. ἀντί, ἐμέμνητο, Ἡρόδ. 2, 104. Μελλ. μνήσομαι, καί μεμνήσομαι, Ἡρόδ. 8, 62. ἀόρ. ἐμνησάμην. — ἐνθυμοῦμαι, μετά γενκ., πολλάκις παρ' Ὁμ. π. χ. χάρμης, δαιτός, σίτου μνήσασθαι, κ. τ. τ., ἑτοιμάζομαι, θέλω νά ἀγωνισθῶ, πολεμήσω, φάγω. «Ἀλκῆς μνήσασθαι (Ἰλ. Δ, 566)», ἐνθυμήθη τήν δύναμίν του καί τήν ἐμεταχειρίσθη. Σπανιώτ. συντάσσ. μετά αἰτ. ἀντί τῆς γενκ., ὡς ἐν Ἰλ. Ζ, 222. Ι, 527. Ὀδ. Ξ, 168 Ω, 122. Ἡρόδ. 7, 18. συντάσσ. καί, ἀμφί τινος, Ὀδ. Δ, 151. Ἅμα. Ὁμ. 6, 1. περί τινος, Ὀδ. Η, 192. Ἡρόδ. 2, 36. καί ὑπέρ τινος, Δημ. μετά μέλλ. ἀπαρεμφ. ὡς ἐν Ἰλ. Ρ, 364. «Φύγαδε μνώοντο (Ἰλ. Π, 697)», αὐτοί ἐστοχάζοντο, εἶχον τό νοῦν των εἰς τήν φυγήν· ἐν δέ τῷ πεζῷ λόγῳ καί μετά μετοχῆς, π. χ. «μεμνήμαι ποιήσας», ἐνθυμοῦμαι ὅτι τό ἔκαμα. Ὁ μετοχ. παρακ. μεμνημένος τάσσεται εἰς προστάγας ἤ παρακελεύσεις πολλάκις ἀπολύτως, Ἰλ. Ε, 263, Τ, 153. Ἡσ. Ἔ. 424 625. 713. 730. Schaef. Gnom. σ. 363. ἐνταῦθα ἀνήκει καί ὁ μέλλ. 3. μεμνήσομαι, θέλω μείνῃ μνήμων, ἐνθυμούμενος, Ἰλ. Χ, 390. Ὀδ. Τ, 581. Τ, 79. β) ἐνθυμίζω διά στόματος, κάμνω μνείαν, ἀναφέρω, μετά γενκ., Ἰλ. Β, 492. Ὀδ. Δ, 33 705. καί ἐν τῷ παθ. ἀόρ. μνησθῆναι, Ὀδ. Δ, 118. καί παρά Σοφ. Φιλ. 510. γ) προσέχω μετά γενκ. Ἰλ. Ψ. 361. «ὡς μεμνέωτο δρόμου», ὅτι νά προσέχῃ εἰς τό τρέξιμον τῶν ἄλλων. 3) παθ. μιμνήσκομαι μέλλ. μνησθήσομαι, μεθόμρκ. ἀόρ. ἐμνήσθην, ὅμως συνηθ. ἐπί τῇ σημασίᾳ τοῦ μέσου. Ὁ Ὅμ. ἔχει ἐκ τοῦ παθ. μόνον τόν ἀπαρεμφ. ἀόρ., ἴδε 2. β. — Πρβ. μνάομαι.

Μιμνόντεσσιν, ποιητ. ἀντί, Μίμνουσι, μετοχ. ἐκ τοῦ

Μίμνω, ποιητ. ταύτόν τῷ, Μένω, παρ' Ὁμήρ. καί Ἡσιόδῳ. 2) μεταβτ. προσμένω· καί καρτερῶ τινα, ἀνδίσταμαι, ἀντέχω εἰς τινα, ἤ τι, μετά αἰτ. πολλκ. παρ' Ὁμ. καί παρ' Ἡσ. καί μόνον κατ' ἐνεστ. καί Παρατ. ἐν χρήσει· μιμνόντεσσι, ἔστιν ἐπ. δοτ. πληθ. μετοχ. ἀντί, μίμνουσι, Ἰλ. Β, 296. Ὁρ. μέλλ. ἔγωγε ὡς τό Γίνω, ἐκ τοῦ γένω, καί τίκτω ἐκ τοῦ τέκω)

*Μιμόβιος, ὁ, ἡ (μῖμος, βίος). Ὁ ζῶν ἐν μιμήσει ἤ ἐκ μιμήσεως, ὡς Μῖμος, Μανέθ, 4, 280.

Μιμογράφος, ὁ, ἡ. Μίμους γράφων. Ζήτ. Μῖμος.

Μιμολογέω, ῶ, Κατά τούς μίμους ἤ μέ μίμους ὁμιλῶ· μίμους, ἤ τόν μῖμον ποιῶ. «Ποιήματα μιμολογεῖται,» μιμικά ποιήματα γίνονται ἤ ἀπαγγέλλονται, προφέρονται, ἤ παρασταίνονται ἐπί τῶν θεάτρων, Στραβ. 5. σ. 356. καί

*Μιμολογία, ἡ. Ἡ σύνθεσις, ποίησις, ἀπαγγελία ἤ παράστασις μίμων· ἐκ τοῦ

Μιμολόγος, (λέγω). Ὁ μίμους ποιῶν, ἤ προφέρων, ἀπαγγέλλων. «Ἠχώ μιμολόγος» ἤ τούς λόγους μιμουμένη, ἤ κατά μίμησιν τῆς φωνῆς ἀποκρινομένη ἠχώ, Ἐπιγρ.

Μῖμος ου, ὁ. Ὅστις μιμεῖται ἄλλον τινα ἐξαιρτ. ὁ ὑποκριτής, ὁ ἐν τοῖς θεάτροις τάς παραστάσεις ποιῶν (κωμῳδιάνος, μουσαλίτης). 2) ὁ Μῖμος, εἶδος δραματικοῦ ποιήματος, ὑπό τοῦ Συρακουσίου Σώφρονος διαπονηθέν, γεγραμμένον ἐν πεζῷ λόγῳ καί ἀποβλέπον εἰς πιστήν μίμησιν καί παράστασιν τῶν ἀνθρωπίνων ἠθῶν, παθῶν καί σχέσεων τοῦ βίου, χωρίς νά ἐπερείδεται εἰς μῦθον· διεκρίνοντο δέ δύο κυρίως εἴδη, μῖμοι ἀνδρεῖοι καί γυναικεῖοι, ἔτι δέ, μῖμοι σπουδαῖοι καί γελοῖοι ἀτμάτων. Ἐπός τοῦ Σώφρονος «Μῖμοι ἀνδρεῖοι καί γυναικεῖοι, οἱ ῥωμαῖοι εἶχον ἔτι καί ἄλλην Κωμῳδίαν, τῆς ὁποίας ὁ Πλούταρχ. (προβλ. συμπ. ζ'. 8.) δύο εἴδη ἀναφέρει, ἐξ ὧν τό ἕν ἐπραγματεύετο εἰς τί ὑποκείμενον, τό δέ ἄλλο ἀσπούδαστον ἦν. 3) = μίμησις. «Μῖμος τετράπους,» Εὐρίπ. Ἠλ. 256. ἀντί τοῦ, «Μίμησις τετράποδος.»

Μιμώ, ὁος, συναιρ. οῦς, ἡ (μῖμος). Ὁ πίθηξ, ἡ μαῖμοῦ, Τζέτζης καί Ἀχμέτ. Ὀνειροκρ. 282. πρβ. κερδώ.

*Μιμῳδός, ὁ (ᾠδή). Ὁ ψάλτης μίμων.

Μίν, Ἰωνκ. ἐνικ. αἰτ. τῆς ἄντων· τρίτου προσ. ἐπί πάντων τῶν γενῶν, ὅθεν ἀντί, αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, ἀεί ἐγκλιτικόν, πολλκ. παρ' Ὁμ. καί Ἡρόδ. «Μίν αὐτόν,» κατ' ἐπίτασιν, αὐτόν τόν ἴδιον, Ἰλ. Φ, 245. 318. Ὀδ. Γ, 327. καί ἀλλαχοῦ· ἀντιστρόφως δέ, αὐτόν μίν, «ἔστιν ἀντίστροφος ἄντων», ἀντί, ἑαυτόν, Ὀδ. Δ, 244. τάσσεται δέ τό, αὐτήν μιν. καί ἀντί τοῦ, μίν αὐτήν, Ἰλ. Δ, 117. 2) ἀντί τοῦ πληθ. γ'. προσ. τοῦ πληθ., αὐτούς αὐτάς, αὐτά ἔστι πολλῷ σπανιώτερον, τοπολύ παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλ. Μ, 285. Τ, 399 καί Ὀδ. Ρ, 268. πλήν κατά ταῦτα τά χωρία δύναται νά ἑρμηνευθῇ καί ὡς ἐνικόν· τοὐναντίον δέ παρά τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς Ποιηταῖς εἴληπται δίχ' ἀμφιβολίας καί πληθ. ἀντί τοῦ, αὐτούς. 3) ἀντί τοῦ, ἑαυτόν, κεῖται τό, μίν παρ' Ἡρόδ. 1, 11. 24. 45. καί ἀλλαχοῦ. — Δωρ. καί Ἀττ. νίν, πλήν οὐδέποτε παρά τοῖς Ἀττ. λογογρ. (ν)

Μίνθαξ, ακος, ἡ. Περσικόν τι θυμίαμα, Ἀθην σελ. 691.

Μίνθα, Μίνθη, ἡ. Εἶδος εὐώδους φυτοῦ, καλαμίνθη, ἡδύοσμος, Mentha, Lob. Φρυν. σ. 438.

Μίνθος, ὁ. Ἡ ἀνθρώπινος κόπρος. 2) θηλ. ἡ ταύτόν τῷ, Μίνθη· ὅθεν

Μινθόω, ῶ, Μετά κόπρου μολύνω, ἀλείφω, Ἀριστφ. Βατρ. 1075. καί Νικήτ. Χρον. ἰ. 8. 2) ταύτόν τῷ, ἀποσκορακίζω, Ἀρχίστρατ. παρ' Ἀθην. σελ. 285.

*Μινσώριον, τό, τό Λατ. mensorium, Ἀνέλ.

Μινυαμόχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Νικητής, μαχητής τῶν Μινυῶν. Μινύαι ἐλέγοντο ἔτι οἱ Ἀργοναῦται. Ὅρα Ἀπολλων. Ἀργ. α'. 229. καί Σχολ. Λυκόφρ. 874.)

*Μινυανθής, ὁ, ἡ (μινύθω, ἄνθος). Ὁ ὀλίγον καιρόν ἀνθῶν.

Μινυθέω, ῶ· παρ' Ἱππουρ. ἐνεργητ. καί οὐδετ. ταύτόν τῷ. Μινύθω, μ' ὅλον τοῦτο ὁ σχηματισμός Μινυθίζω, ὡς ἐνεργητ. φαίνεται ὀρθότερος, ἐπειδή καί τά ὀρθότερα Χειρόγραφα, ἐν τῷ περί χρήσεως ὑγρῶν, α'. Μινυθίσαι, ἀντί τοῦ παρ' Ἀλδῷ, Μινυθῆσαι, ἔχουσι· οὕτω καί τό Μινύθισις, ἤ, ἐνεργητ. τό σμικρύνειν, σμίκρυνσις, κ. τ. τ. ὀρθότερον παρά τό, Μινύθησις· ὅθεν

Μινύθημα, τό. Τό σμικρυνθέν, ὀλιγοστευθέν, φθιτόν, κολοβωθέν· καί

Μινύθησις, εως, ἡ. Σμίκρυνσις, ὀλιγόστευσις, κόντευσις· κολόβωσις, Ζήτ. Μινυθίω.

*Μινυθίζω, (μινύθω). Κάμνω μακρότερον, σμικρύνω, ὀλιγοστεύω· κολοβόω.

Μινυθικός, ἡ, ὁν. Ὁ σμικρύνων, ὀλιγοστεύων, ἰσχνόν ποιῶν, Καλλιος Δύρηλ. Χρ. μ. α'. 1.

Μινύθω, (ἐκ τοῦ, μινύς, ἀφ' οὗ τό Λατιν. minuo). Σμικρύνω· ὀλιγοστεύω· κολοβόω· μικρόν ποιῶ, συντέμνω, ἐλαττόω, ἐξαιτλῶ· ἀδυνατίζω· «μένος, ἀρετήν,» Ὁμ. καί Ἡσ. Ἔ. 6. 2) ἀμετβτ. μικρότερος, ὀλιγώτερος, ἐλαττότερος, λιγός, ξηρός, ἀδύνατος γίνομαι, ὀλιγοστεύω, μειοῦμαι, φθείρομαι, καταναλίσκομαι, τήκομαι, Ὁμ. καί Ἡσ. «Φρήν κλαιομένας μου μινύθει,» Αἰσχύλ. Θῆβ. 901., καταναλίσκεται, φθείρεται· ὅθεν

Μινυθώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ζήτ. Μινυθώδης.

Μίνυνθα, Ἐπίρ. (μινύς). Ὀλίγον, μικρόν, μακρούτζικα. πολκ. παρ' Ὁμ., παρ' ὡ συχνάκις ἐν χρήσει καί ἐπί χρόνου, ὀλίγον καιρόν, ἐπ' ὀλίγον, καί τότε προστίθησι συνήθ. «οὐ τι μάλα δήν, ἤ καί, οὐ πολλόν ἐπί χρόνον,» ὡς ἐπεξήγησις, Ὀδ. Ο, 404. Ἰλ. Ν, 573. κυρίως νομίζεται αἰτιατ. τοῦ ἀρχαίου οὐσ. Μίνυς, Γενικ. Μίνυθος, ὡς καί ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Ὀλίγυνθα, ὀλίγον,» μόλον ὅτι ἐν τοῖς τυπωμένοις, Ὀλίγυνθα, κεῖται.) ὅθεν

Μινυνθάδιος, ία, ιον. Ὀλιγοχρόνιος, ὁ ἐλίγον χρόνον διαρκῶν, ζῶν, Ὁμ. (ε). Συγκρ. μινυθαδιώτερος, Ἰλ. Χ, 54.

Μινυνθώδης, ὁ, ἡ = μινυθώδης. Μικρός, ὀλιγοστός, ὀλίγος, σύντομος, ἀδύνατος. «Πνεῦμα λεπτόν καί μινυνθώδες,» παρ' Ἱπποκράτ. ὅς, ὅπου ἄλλοι, μινυθώδες, ἀναγινώσκουσι.

Μινυός, ά, όν, = Μινύς, Εὐσταθ.

Μινύρισμα, τό· ταύτόν τῷ, Μινύρισμα, παρ' Ἀθην. δ'. 147. «Μινυρίσματα θερμά,» ἐκ τοῦ

Μινυρίζω (μινυρός). Ἠρέμα, μέ ἀδύνατον, λεπτήν φωνήν, ἤ ὑψειμένως, λεπτῶς, σιγανά κλαίω, θρηνῶ, παραπονοῦμαι, μυρολογῶ, Ἰλ. Ε, 889. Ὀδ. Δ, 719. καθόλου, εἴδω ἀπ' ἐμαυτοῦ ἤχους σιγανούς, ἀδυνάτους, μυρολογῶ, μέ λεπτήν φωνήν κοιλαδῶ, ὡς μερικά πτηνά, Λατ. minurio· ὅθεν

Μινύρισμα, τό. Λεπτόν ᾆσμα κοιλάδημα, ἡ θρῆνος, κλαυθμός μετά λεπτῆς φωνῆς· καὶ

Μινυρισμός, ὁ. Τό κλαίειν, θρηνεῖν, κοιλαδεῖν, ἡ ᾄδειν ὑψειμένως, ἤτοι σιγανά, μετά λεπτῆς φωνῆς

Μινυρομαι, ταὐτόν τῷ Μινυρίζω, πρβ. καὶ Κινύρομαι.

Μινυρός, ά, όν (μινύς). Ὁ μετά λεπτῆς φωνῆς, ἤτοι σιγανά καὶ ὑψειμένως κλαίων, θρηνῶν, κοιλαδῶν, ἡ ᾄδων, τραγουδῶν, Ἀθην. β'. σελ. 44. πρβ. κινυρός.

Μινύς, ύ, γενικ. ύος. Μικρός, ὀλίγος· ἐπί καιροῦ, κοντός· καθόλου, = μικρός, Τοῦτο τό ἐπίθετον οὐχ εὑρηται παρά δοκίμοις συγγραφεῦσιν, ἐξέλαβον δέ αὐτό οἱ Γραμμτ. ὡς πρωτότυπον τοῦ, μινύθω, μίνυθα, μινυρός, μινυρίζω, minus, minuo, minurio.

Μινυώριος, ὁ, ἡ· καὶ Μινύωρος, ὁ, ἡ. (μινύς, ὥρα). Ὀλιγόβιος, τοῦ ὁποίου ἡ ζωή ὀλίγον διαρκεῖ· μή διαρκής, προσωρινός.

Μίξ, ἐπίρ. (μίγνυμι) = μίγδα, μίγα.

Μιξαίθρια, τό· ἡ Μιξαίθριον, τό (μίξις, αἰθρία). Καιρός ἀνακατωμένος μέ ἥλιον καί βροχήν, Ἱπποκράτ. «Μιξαίθρια πάντα.»

Μιξάνθρωπος, ὁ, ἡ (ἄνθρωπος). Μισός ἄνθρωπος (ὡς καί, Μιξόθηρος, ὁ, ἡ), κυρίως ὅμοιος, ἄνθρωπος μικτός, σύνθετος ἐξ ἀνθρώπου καί ζώου μορφῆς, Θεμίστιος Λογ. κγ'.

Μιξαρχαγέτας, ὁ. Δωρικ. ἀντί, Μιξαρχηγέτης· οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Κάστωρ παρ' Ἀργείοις, ἀπό Ἀρχαγέτας ἐλέγοντο οἱ τεθνηκότες ἄνθρωποι, οἵτινες μετά τόν θάνατον ἐτιμῶντο ὡς ἥρωες· ὁ δέ Κάστωρ ἦτον μόνον μισός Ἥρως, καθότι ἦτον ἀθάνατος μόνον κατά τό ἥμισυ μετά τοῦ ἀδελφοῦ του. Πλουταρχ. κεφ. καταγραφ. Ἕλλην. §. 23.

Μιξέλληνες, οἱ Μικτοί, μισοί Ἕλληνες· Τό ἐνικ. μιξέλλην (Ἕλλην) ἔχει ὁ Ἡλιόδ.

Μιξίαμβος, ὁ, ἡ (ἴαμβος). Μέ ἴαμβους ἤ μεταί ὕβρεως μικτός, σατυρικός. Ἡσυχ.

Μιξας, ου, ὁ (μίγνυμι). Ἀνακατωσιέρης, ὅστις σμίγει, συγχέει ὅλα, Σουιδ. καὶ Ἐ. Μ.

Μίξις, ἡ μῖξις, εως, ἡ (μίγνυμι). Σμῖξις, ἡ σμίξιμον, ἕνωσις δύο ἤ καὶ περισσοτέρων πραγμάτων, ἀνακάτωσις. 2) σαρκική μίξις, συνουσία, πολλάκις παρ' Ἡρόδ. «τῶν γυναικείων τήν μίξιν ποιεῖσθαι.» Ἡροδ. 4. 172. 3) καθόλου, κοινωνία, συναναστροφή, ἐπιμιξία. Καθώς φαίνεται ὁ Ἑρμάνν. ἐν Σοφ. Φιλ. 108. ἐκλαμβάνει τό Ἰῶτα ὡς ψύσει μακρόν, ὅθεν καὶ τονιστέον, μῖξις.)

Μιξοβάρβαρος, ὁ, ἡ (βάρβαρος). Μισός βάρβαρος, μιξέλλην.

Μιξοβόας, ου (βοή). Μετά φωνῶν μεμιγμένος. «Μιξοβόας διθύραμβος.» Αἰσχύλ. παρά Πλουτάρχῳ.

Μιξοδία, ἡ· καὶ· Μιξόδος, ἡ (μίγνυμι, ὁδός). Μεμιγμένη, ἀνακατωμένη ὁδός μέ ἄλλας, τρίοδος ἤ τρίστρατον (σταυροδρόμι). Ὁ Ἀπολλών. ἐν δ'. 921. λέγει «Ἀλός μιξοδίας,» τήν ἐπικίνδυνον δίοδον μεταξύ τῶν πετρῶν τῆς Σκύλης καὶ Χάρυβδος.

Μιξοθάλασσος (θάλασσα). Ἀνήρ. Ξενοφ. Ἑλλ. α. 6. ὅστις μιγνύεται ἤτοι συναναστρέφεται, κοινωνίαν ἔχει μέ τήν θάλασσαν, ὡς οἱ ναῦται, ἁλιεῖς, πειραταί.

*Μιξόθηλυς, ὁ, ἡ (θῆλυς). Μεμιγμένος μέ θηλυκοῦ τινος εἴδους, ἔχων τι γυναικεῖον, π. χ. τήν φωνήν.

Μιξόθηρ, ος, ὁ, ἡ· καὶ Μιξόθηρος, ὁ, ἡ· (μίγνυμι, θήρ). Μικτόν θηρίον, ἐξημιτείας θηρίον καὶ ἐξ ἡμιτείας ἀνθρώπος. Ζήτ. Μιξάνθρωπος.

Μιξόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Μισοτριχωμένος, ὁ κατά τό ἥμισυ φαλακρός, μέ μικτάς, πολλάς τρίχας.

Μιξόθροος, ὁ, ἡ (θρόος), ποιητ. Μετά βοῆς μεμιγμένος, Αἰσχύλ. Θήβ. 336.

Μιξοιφία, ἡ. Ζήτ. Οἰφάω.

Μιξόλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Μετά λευκοῦ μεμιγμένος.

Μιξολύδιος, ὁ, ἡ (Λύδιος). Μισός Λύδιος, ἡ μετά Λυδίου μεμιγμένος· ὀνομασία τονικοῦ τινος συστήματος.

Μιξολυδιστί, Ἐπίρ. Κατά τόν μιξολύδιον τρόπον τῆς μουσικῆς ἤ τῆς μελῳδίας. Πλάτ. πολ. γ'. ὡς τό Συντονολυδιστί, λυπηρά τις μελῳδία.

*Μίξομαι, μέσ. μέλλ. τοῦ, μίγνυμι, Ὀδσ.

Μιξόμβροτος, ὁ, ἡ (βροτός) ἀντί, Μιξόβροτος· Μισός θνητός, ἄνθρωπος, μιξάνθρωπος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 570.

*Μιξονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ἀνακατωμένος βόσκων μεταξύ τῶν ἄλλων, Ἀθην. σ. 456.

Μιξοπάρθενος, ὁ, ἡ (παρθένος). Ὁ μετά παρθενικῆς μορφῆς μεμιγμένος, μισός παρθένος, π. χ. ἡ Σφίγξ. Ἡρόδ. 4, 9.

Μιξοπόλιος, ὁ, ἡ (πολιός), ταὐτόν τῷ, Μισαιπόλιος.

Μιξόπυρος, ὁ, ἡ (πῦρ, μῖξις). Μετά πύρου μεμιγμένος.

Μιξοφρύγιος, ὁ, ἡ. Μισός Φρύγιος, Στράβ.

Μίξοφρυς, υος, ὁ, ἡ (ὀφρύς). Ὁ μεμιγμένας πρός ἀλλήλας κατά τήν ῥίζαν τάς ὀφρῦς ἔχων· σύνοφρυς.

*Μιξοψυής, ὁ, ἡ (ψυή). Μικτῆς φύσεως ὤν.

Μιξόχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός). Ὁ κατά τό ἥμισυ χλωρός, ὑποπράσινος, Ἱπποκρ.

*Μισαγαθία, ἡ. Τό μῖσος πρός τούς ἀγαθούς, ἤ πρός τό ἀγαθόν, ἐκ τοῦ

Μισάγαθος, ὁ, ἡ (μισέω, ἀγαθός). Ὁ τούς ἀγαθούς, ἤ τό ἀγαθόν μισῶν, μισόκαλος, Σχολ. Πινδάρ.

Μισαδελφία, ἡ. Τό μισεῖν τούς ἀδελφούς· ἐκ τοῦ

Μισάδελφος, ὁ, ἡ, (ἀδελφός). Ὁ μισῶν τούς ἀδελφούς του· ἀντίκειται τῷ φιλάδελφος.

Μισαθήναιος, ὁ, ἡ (Ἀθηναῖος). Ὁ μισῶν τούς Ἀθηναίους. Λυκοῦργ. κατά Λεωκρ. σ. 165. ἐν δέ τῷ ὑπερθετ. παρά Δημ. κατά Ἀριστοκρ. σ. 687, 20.

Μισαλαζών, όνος, ὁ, ἡ (ἀλαζών). Ὁ μισῶν τήν ἀλαζονείαν, ἤ τούς ἀλαζόνας, Λουκιαν.

Μισαλέξανδρος, ὁ, ἡ. «Ὁ τόν Ἀλέξανδρον μισῶν, ἐχθρός αὐτοῦ, Αἰσχύλ.

Μισαλληλία, ἡ. Τό νά μισῇ ὁ εἷς τόν ἄλλον, ἀμοιβαῖον μῖσος, ἐκ τοῦ

Μισάλληλος, ὁ, ἡ (ἀλλήλων). Ὁ εἷς τόν ἄλλον μισῶν· ὁ ἀμοιβαίως μισούμενος. «Μισάλληλος βίος.» Διον. Ἁλικ.

Μισάμπελος, ὁ, ἡ (ἄμπελος). Ὁ τήν ἄμπελον μισῶν, Ἀτάλεκτ. γ'. 191.

Μισανθρωπέω, ῶ. Μισάνθρωπος εἰμί. μισῶ τούς ἀνθρώπους, ὅθεν

Μισανθρωπία, ἡ. Τό μισεῖν τούς ἀνθρώπους.

Μισάνθρωπος, ὁ, ἡ (ἄνθρωπος). Ὁ μισῶν τούς ἀνθρώπους, ἐχθρός αὐτῶν.

Μισαποδημος, ὁ, ἡ (ἀπόδημος) Ἐχθρός τῆς ἀποδημίας, τῶν ταξειδίων, ὁ μισῶν τήν ἀποδημίαν, Πολυδ. ς'. 172.

Μισαργυρία, ἡ. Τό μισεῖν τά ἀργύρια· ἐκ τοῦ

Μισάργυρος, ὁ, ἡ. (ἀργύριον). Ὁ μισῶν τά ἀργύρια, Διόδ. Σικ.

*Μισγα, ἐπίρρ. τοῦ μίσγω, = μίγα.

Μισγάγκεια, ἡ (ἄγκος, μίσγω) ποιητ. Ἄγκος, κοιλάς, χοῦνη μεταξύ τῶν ἀποτόμων πετρῶν ἔνθα συμμίγνυνται οἱ χειμάρροι, ἤ γίνεται ἡ τῶν ὑδάτων σύρροια. Ὁ Ὅμηρος ἑρμηνεύει τοῦτο μετά ταῦτα διά τόν, χαράδρα, Ἰλ. Δ, 453. ὁ Στράβ. ἐν ιβ'. σελ. 809. ἐκφράζει τοῦτο πεζῶς διά τόν, Συνάγκεια.

Μίσγεσκον, Ἰωνικ. παρατ. τοῦ Μίσγω.

Μισγητεύω, ἀντί μισητεύω. Ζῶ ὡς μισητός ἤ μισητή· τινές εἶπον ἡμαρτ. ἀντί τούτου μισγητή· ἀμφ.

Μισγητία, ἡ, ἀντί μισητία.

Μισγοδία, ἡ (μίσγω, ὁδός), ταὐτόν τῷ, Μιξοδία.

Μισγόλας θόρυβος (λαός, μίσγω), θόρυβος μεμιγμένος ὑπό διαφόρων λαῶν, Ἡσύχ. 2) κύριον ὄνομα, Αἰσχίν. καὶ Ἀθην. ἡ.

Μισγόνομος γῆ (νέμω, μίσγω), τόπος, εἰς ὃν κοινῶς βόσκουσι τά ζῶα.

Μίσγω, ταὐτόν τῷ, Μίγνυμι, καὶ, Μίγω. ἐντεῦθεν τό Λατιν Misceo, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. παρά τῷ ὁποίῳ τελευταίῳ συνήθ. κατά παθ. διάθεσιν καὶ ἐπί σαρκικῆς μίξεως τῶν γενῶν, Ζήτ. Μίγνυμι.

*Μισεία, ἡ, = μίσυ.

Μισέλλην, ηνος, ὁ, καὶ ἡ (μισέω, Ἕλλην) Ὁ μισῶν τούς Ἕλληνας, ἐχθρός τῶν Ἑλλήνων.

Μίσεργος, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὁ τό ἔργον μισῶν, ὀκνηρός, Πολυδ.

Μισεταιρεία, ἡ. Ὁ χαρακτήρ καὶ τό πολίτευμα τοῦ μισεταίρου· μῖσος πρός τούς συντρόφους ἤ φίλους· ἐκ τοῦ

Μισέταιρος, ὁ, ἡ (ἑταῖρος). Ἐχθρός τῶν συντρόφων, ἤ φίλων του. Ὁ μισῶν τούς ἑταίρους, τούς φίλους του.

Μισέω, ῶ. Ἀποστρέφομαι, καταφρονῶ, ἀπέχθειαν ἔχω, δέν ἀγαπῶ. μετά αἰτ. ἤ καὶ μετά αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. «Μίσησεν δ' ἄρα μιν κυσί κύρμα γενέσθαι,» Ἰλ. Ρ, 272. δέν ἠθέλησεν, ἤ καθ' Ἡσυχ., ἐψόφησεν. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 501. «Μισῶ γε μέν τοι χώταν ἐν κακοῖσί τις ἄλλους, ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ,» μισῶ, ἀποστρέφομαι τόν ἁμαρτάνοντα καὶ ἐπικοσμοῦντα τήν ἁμαρτίαν αὐτοῦ· (παρ' Ὅμ. ἡ λέξις εὕρηται μόνον ἐν τῷ ἀνωτέρῳ χωρίῳ.). 2) κατ' εὐφημισμόν, ἐπί ἀσέμνων πράξεων, ἐπί μισητῆς ἀσελγείας, κάμνω τοιαύτην· ὅθεν

Μίσηθρον, τό. Φάρμακον, ἰατρικόν, μέσον τι, δι' οὗ διεγείρεται τις μῖσος κατά τινος· ὡς ἀναπαλιν τό, Φίλτρον, μέσον, δι' οὗ διεγείρει τις ἀγάπην, Λουκιαν. θ. σ. 214.

Μισήλιος, ὁ, ἡ. Ὁ τόν ἥλιον μισῶν, μή δυνάμενος νά ἴδῃ, ἀποφεύγων τόν ἥλιον, Γλωσσ.

Μίσημα, τό (μισέω). Τό μεμισημένον, τό ὁποῖον μισεῖ τις, τό ἀντικείμενον τοῦ μίσους, Αἰσχύλ. Θήβ. 192. Σοφοκλ. Ἠλ. 292.

Μισηνέρως, ωτος, ὁ, ἡ (ἔρως). Ὁ μισούμενος ἐραστής, πρβ. θυστέρως, θρηνέρως.

*Μισητέος, α, ον, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ μισέω. Ἀξιομίσητος.

Μισητεία, ἡ, Μισητία, ἡ (μισητός). Ἡ περί τά ἀφροδίσια ἀκρασία, ἀσέλγεια, πορνεία, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 989. καὶ Προκόπ. Ἀνεκδ. θ'. καθόλου δέ, ἀκορία, πρός ὀτιοῦν ἄχαρις ἀπληστία, ἀχορταστία, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1620. ὅπου τά Χειρόγρ. Μισητία, ἔχουσι.

Μισητή, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ Μισητός.

Μισητής, οῦ, ὁ (μισέω). Ὅστις μισεῖ, ὁ μισῶν. Μισητίζω, ἀντί τοῦ Μισῶ, παρ' Ἡσυχ. Μισητικός, ή, όν, Ἐπίρ. —κως· εἰς μῖσος ἀνήκων, ἤ κλίσιν ἔχων· ἐκ τοῦ

*Μισητία, ἡ, — μισητεία. 2) φιλαργυρία, Ἄρτεμ. Ὀρν. 1607.

Μισητός, ή, όν, καὶ ἐπίρρ. μισητῶς (μισέω). Μεμισημένος, τόν ὁποῖον μισεῖ τις· ἔτι δέ καὶ ἀντί τοῦ, ἀσελγής· καὶ ἐξαιρτ. θηλ. μισητή, ἡ, ἡ περί τά ἀφροδίσια καταφερής καὶ ἀκόρεστος, ἀσελγής, πόρνη. 2) καθόλου, ἀκόρεστος.

Μίσητρον, τό. Ταὐτόν τῷ, Μίσηθρον.

Μισθαποδοσία, ἡ. Ἡ ἀπόδοσις τοῦ ὀφειλομένου μισθοῦ. ἰδέ· καὶ, μισθοδοσία· ἐκ τοῦ

Μισθαποδότης, ου, ὁ (μισθός, ἀποδίδωμι). Ὁ ἀποδίδων τὸν ὀφειλόμενον, δίκαιον, μισθόν.

Μισθάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Μισθός, μικρός, ὀλίγος μισθός.

Μισθαρνευτικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸ νὰ ἐργάζηται καὶ νὰ λαμβάνῃ μισθόν· ἀναγόμενος εἰς μισθαρνίαν· ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μισθαρνίας ὤν. Πλάτ. Σοφ. σ. 222. ἐκ τοῦ

*Μισθαρνεύω, = μισθαρνέω, ἀμφ. Heind. Πλατ. Σοφιστ. σ. 222. ἴδε Lob. Φρυν. σ. 568.

Μισθαρνέω, ῶ (μισθάρνης). Ὑπηρετῶ, ἐργάζομαι ἕνεκεν μισθοῦ, δουλεύω διὰ μισθόν, Πλάτ. πολ. ά.

Μισθάρνης, ου, ὁ (μισθός, ἄρνυμαι), ταὐτὸν τῷ, Μισθοφόρος, σημ. ά. Μισθωτός, Ἡσύχ.

Μισθαρνητικός, ή, όν. Ταὐτὸν τό, μισθαρνευτικός.

Μισθαρνία, ἡ. Τὸ λαμβάνειν μισθόν, τὸ ἕνεκεν μισθοῦ ἐργάζεσθαι, ἡ ἐπὶ μισθοῦ γινομένη ἐργασία, ἡ ὑπουργία.

Μισθαρνικός, ή, όν (μίσθαρνος). Ἀνήκων, πρέπων, ἀναγόμενος εἰς τὸν μίσθαρνον, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μισθαρνίας ὤν, ὡς »Ἐργασία μισθαρνικήν· ταὐτὸν τῷ, Μισθαρνία, Ἀριστοτ. Πολιτ. ἡ. 1.

*Μισθάρνισσα, ἡ, θηλκ. τοῦ μισθάρνης.

Μίσθαρνος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Μισθάρνης.

Μισθαρχίδης, ου, ὁ (μισθός, ἀρχή). Ὅστις ζητεῖ τοιαύτην ἀξίαν ἀρχήν, εἰς τὴν ὁποίαν δύναται νὰ λάβῃ μισθόν· ὁ ἐν ἀξιώματί τινι μισθὸν λαμβάνων, Ἀριστφ. ἐσχηματ. ὡς τό, Σπουδαρχίδης.

Μίσθιος, ία, ιον· ἡ Μίσθιος, ὁ, ἡ (μισθός). Μισθωμένος, νοικιασμένος, ὁ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ μισθώσῃ τις· δοῦλος, ὑπηρέτης, μισθωτός.

Μισθοδοσία, ἡ (μισθοδότης). Ἡ τοῦ μισθοῦ δόσις, καὶ πληρωμή, μισθός, Ξενοφ. παρὰ δὲ Διοδ. Σικ. ιϛ'. 73. τὰ Χειρόγρ. Μισθαποδοσία, ἔχουσι.

Μισθοδοτέω, Μισθὸν δίδω, πληρόνω μισθόν (δίδω ἢ πληρόνω λουψὲν) Παῦ. Μισθοδοτέομαι, μισθὸν λαμβάνω, μισθοφορέω, Ξενοφ. ἐκ τοῦ

Μισθοδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁ δίδων, πληρόνων μισθόν· παρὰ Πολυβίῳ λέγεται καὶ ὁ πληρόνων εἰς τοὺς στρατιώτας τὸν μισθόν, κομμισσάριος, Quaestor.

*Μισθόδωρος, ὁ, ἡ (δωρέω). Μισθὸν δίδων.

*Μίσθον, τό. Ἀγγεῖόν τι στενόλαιμον, πιθαν. κατὰ μετάθ. γραμμάτων, ἀντὶ, ἰσθμον, ἴσθμιον, Ἀριστφ. Σφ. 523. Panofka im Rhein. Mus. 2, 3. σ. 451.

Μισθός, οῦ, ὁ. Πληρωμὴ ἔργου τινος ἢ δουλείας ἢ ἐκδουλεύσεως (ῥόγα, κιράς, λουφές). Ὅμ. »Μισθὸς ῥητός (Ἰλ. Φ, 445.)«, συμφωνημένος μισθός· ὡσαύτως καί, »Μισθὸς εἰρημένος« Ἡσ. Ἔ. 372. »Ἐπὶ μισθῷ, καὶ μισθοῦμαι, διὰ μισθόν, μὲ πληρωμήν, Ἡρόδ. 8, 137. νοῖκι, σιτηρέσιον, 9, 33. καθόλου, ἀνταμοιβή, ἐπὶ καλοῦ, ἢ ἐπὶ κακοῦ καὶ ἐπὶ τῇ ἐννοίᾳ, ποινή, τιμωρία. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο »μισθὸς βουλευτικὸς«, ὁ μισθὸς τῆς βουλῆς τῶν 500, ἐξ ὧν καθεὶς ἐλάμβανε διὰ πᾶσαν ἡμέραν τῆς συνελεύσεώς του μίαν δραχμήν. »Μισθὸς δικαστικὸς« ὁ μισθὸς τοῦ κριτοῦ, κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς ὀβολός, ἀπὸ δὲ Κλέωνος τρεῖς ὀβολοί. »Μ. συνηγορικός«, ὁ μισθὸς τῶν δημοσίων ῥητόρων ἢ συνηγόρων, διὰ πᾶσαν ἡμέραν ὑπουργίας μία δραχμή. »Μ. ἐκκλησιαστικός«, ὁ μισθὸς διὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου, Böck. Athen. Staatshaush. ι. σ. 245 κτ. »Μισθὸς εἰρημένος, ἢ ῥητός« ὁ συμφωνημένος.

Μισθοφορά, ἡ (φέρω). Ὁ ληφθεὶς, ἢ δοθεὶς διά τινα ἐργασίαν μισθός, τὸ ἐκ τῆς μισθοφορίας κέρδος· ὁ τοῖς στρατιώταις διδόμενος μισθός, ἢ ἡ ὑπὲρ τῶν στρατιωτῶν διδομένη δημοσία συνεισφορά· πληρωμή, ἐνοίκιον, κ. τ. τ. Θουκ. 6, 40. Πλατ. Γοργ. σ. 575. Ε. Ἀριστφ. Ἱππ. 807. Lob Φρυν. σ. 491. ἐκ τοῦ

Μισθοφορέω, ῶ (μισθοφόρος). Λαμβάνω πληρωμὴν, μισθὸν διά τινα ἐργασίαν καὶ δουλεύσιν πολιτικὴν, δουλεύω ὡς στρατιώτης, τινί, Ξενοφ. Ἑλλην. ς. ά. 4. »Ἐμοὶ δὲ οὐδεὶς μισθοφορεῖ, ὅστις μὴ ἱκανὸς ἐστὶ ἴσα ποιεῖν ἐμοί.« Πολυαιν. δ'. 5'. 3. »Μισθοφορεῖν τῷ βαλείῳ, δουλεύειν ὡς στρατιώτης· ὅθεν

Μισθοφορία, ἡ. Τὸ μισθοφορεῖν, ἢ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρεσία, δουλευσις· τάσσεται ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, Μισθοφορά, Δημ. ἐν Τιμοθ. σ. 1199. Lob. Φρυν. σ. 491.

Μισθοφορικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν μισθοφόρον, ἀναγόμενος εἰς αὐτόν, »τὸ μισθοφορικόν«, ἀντὶ τοῦ, οἱ μισθοφόροι, τὸ στράτευμα τῶν μισθωτῶν.

Μισθοφόρος, ὁ, ἡ (μισθὸν φέρω). Ὁ μισθὸν, σιτηρέσιον λαμβάνων, δεχόμενος, ἢ ὁ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος, ὅστις δουλεύει, ἐργάζεται, πράττει τι διὰ νὰ ἀπολαύσῃ μισθόν· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι, ὁ ἕνεκεν μισθοῦ ὑπάγων εἰς πόλεμον, ὅστις διὰ μισθὸν πολεμεῖ, στρατιώτης, τὸν ὁποῖον πληρόνει τὸ κοινὸν, Σολδάτος, Ξενοφ. Ἑλλην. ς. ά. 4. »Μισθοφόροι τριήρεις (Ἀριστφ. Ἱππ. 559.)«, τὰ ἁρματωμένα μὲ μισθωτοὺς στρατιώτας πλοῖα. 2) Ὁ δίδων μισθόν, Νόνν.

Μισθόω, ῶ (μισθός). Δίδω τι εἴς τινα ἐπὶ μισθῷ διὰ ἐργασίαν, ἢ διὰ χρῆσίν του, ἤτοι διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ, καθὼς εἶναι π. χ. μίαν οἰκίαν, ἕνα κῆπον, ἢ διὰ νὰ τὸ δουλεύσῃ καὶ κερδήσῃ ἐξαύτοῦ, ἐκμισθόω, νοικιάζω, πακτόνω, δίδω εἰς ἀρένδαν· »τὸν νηὸν τριακοσίων ταλάντων« τὴν κτίσιν τοῦ ναοῦ διὰ τριακόσια τάλαντα, Ἡρόδ. 2, 180. λαμβάνω εἰς δουλεύσιν τινὰ ἐπὶ συμφωνίᾳ μισθοῦ· πληρόνω, δίδω μισθὸν εἴς τινα διά τι ἔργον ἢ ὑπηρεσίαν τινά. Μέσ. Μισθόομαι, οῦμαι λαμβάνω τινὰ ἐπὶ μισθῷ εἰς ὑπουργίαν τινα· καὶ κυρ. λαμβάνω τι ἐπὶ μισθῷ εἰς χρῆσίν μου διά τινα καιρόν, νοικιάζω, ναυλόνω, μετὰ αἰτ. Ἡρόδ. 1, 24. 9, 34. Παῦ. μισθένομαι, πέρνομαι ἐπὶ μισθῷ, Ἡρόδ. 9, 37. ὅθεν

Μίσθωμα, τό. Τὸ ὁποῖον ἐμισθώθη, ἐδόθη ἐπὶ μισθῷ, εἰς ὀρένδαν, ἢ τὸ ὁποῖον ἔλαβεν, ἐκέρδησέ τις ἕνεκεν μισθοῦ. 2) Μισθός, πληρωμή, ὁ συμφωνηθεὶς, μισθός, Ἡρόδ. 2, 180. ἐξαιρέτως λέγεται ὁ εἰς τὰς πόρνας διδόμενος μισθός, ὡς ἐμπολή, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. δ'. 12. Λατ. captura.

Μισθωμάτιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, Μίσθωμα.

Μισθωσίμαῖος, αία, αῖον. μεμισθωμένος· τὸ ὁποῖον δύναται νὰ μισθώσῃ τις, νὰ ἔχῃ ἐπὶ μισθῷ, Γλωσσ. Στεφ. ὅθεν

Μισθώσιμος, ὁ, ἡ (μισθόω). Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ μισθώσῃ τις, νὰ δώσῃ ἢ νὰ ἔχῃ ἐπὶ μισθῷ.

Μίσθωσις, εως, ἡ (μισθόω). Ἡ πρᾶξις τοῦ δίδειν ἢ λαμβάνειν τι ἕνεκεν μισθοῦ, 2) »Δίκη μισθώσεως οἴκου«, ἐγκάλεσις ἐναντίον τοῦ ἐπιτρόπου, ὅστις ἠμέλησε νὰ μισθώσῃ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι τὴν οἰκίαν τοῦ ὀρφανοῦ.

*Μισθωτεύω, Εἶμαι μισθωτός, ὡς τό, μισθοφορέω.

Μισθωτής, οῦ, ὁ (μισθόω). Ὁ δουλεύων, ἢ ἐργαζόμενος ἐπὶ μισθῷ.

Μισθωτικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν μισθοῦντα ἢ εἰς τὸ μισθόνειν· ἐπιτήδειος (κόμμοδος) εἰς τοῦτο. Ὁ ἀσμένως, ἢ συνήθως μισθόνων, παρὰ τό

Μισθωτός, ή, όν (μισθόω). Μὲ πληρωμὴν συμφωνημένος· νοικιασμένος· ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος, δουλεύων, μίσθιος· λέγεται καὶ ὁ μισθωτὸς στρατιώτης.

Μισθώτρια, ἡ. Θηλκ. τοῦ, Μισθωτής, Πολυδ. ζ'. 131.

Μίσιππος, ὁ, ἡ (μισέω, ἵππος). Ὁ τοὺς ἵππους μισῶν· ἀντικ. τῷ, φίλιππος.

Μίσκος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Μίσχος, Πολυδ. ζ'. 94.

Μίσκω, παρ' Ἡσυχ. ἀφ' οὗ τό, μισκεύω. καὶ ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας ἀποβολῆ τοῦ κ μισεύω· ἀδοιπορίας ἄρχομαι, ἀναχωρῶ, εἰς ὁρόμον κινῶ.

Μισοβάρβαρος, ὁ, ἡ (βάρβαρος). Ὁ τοὺς βαρβάρους, ἢ ξένους μισῶν.

Μισοβασιλεύς, εως, ὁ. (βασιλεύς). Ἐχθρὸς τῶν βασιλέων, ὁ τοὺς βασιλεῖς ἢ τὸν βασιλέα μισῶν.

Μισόγαμος, ὁ, ἡ (γάμος). Ὁ μισῶν τὸν γάμον.

*Μισογέλως, ωτος, ὁ, ἡ (γέλως). Ἐχθρὸς τοῦ γέλωτος, ὁ μισῶν τὰ γέλοια,

Μισογόης, ὁ (γόης). Ὁ μισῶν τοὺς γόητας καὶ τὰς πράξεις αὐτῶν.

Μισογύναιος, ὁ, ἡ (γυνή). Ὁ τὰς γυναῖκας μισῶν, ἐχθρὸς αὐτῶν.

Μισογυνεία, ἡ. Τὸ μισεῖν τὰς γυναῖκας· ἐκ τοῦ

Μισογυνέω, ῶ. Τὰς γυναῖκας μισῶ, ἐχθρὸς τῶν γυναικῶν εἰμί, Σχολ Ἀριστοφ.

Μισογύνης, ου, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Μισογύναιος.

Μισοδημία, ἡ. Μῖσος κατὰ τοῦ δήμου, ἢ τῆς δημοκρατίας, ἢ μῖσος τοῦ δήμου, Λυσίας· ἐκ τοῦ

Μισόδημος, ὁ, ἡ (δῆμος). Ὁ τὸν δῆμον, ἢ τὴν δημοκρατίαν μισῶν· ἀντίκ. τῷ, Πατρίκιος.

*Μισοδημότης, ου, ὁ (δημότης). Ἐχθρὸς τῶν δημοτῶν, τῶν ὄντων ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου, τῶν συμπολιτῶν· καὶ μιτόδημος, Διον. Ἁλ.

Μισοδικαστής, οῦ, ὁ (δικαστής). Ὁ μισῶν τὸν δικαστήν.

Μισόδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὁ τὴν δίκην, ἤτοι τὰς κρίσεις καὶ τὸ προστάσσα μισῶν.

Μισόθεος, ὁ, ἡ (θεός). Ὁ τοὺς θεοὺς μισῶν, ἐχθρὸς τῶν θεῶν.

Μισόθηρος, ὁ, ἡ (θήρα). Ὁ τὸ θηρεύειν μισῶν, ἐχθρὸς τοῦ κυνηγίου, Ξεφ. κυνηγ. γ'. 9.

Μισόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ τὰς τρίχας μισῶν.

Μισοίδιος, ὁ, ἡ (ἴδιος). Ὁ τα' ἴδια, τοὺς ἑαυτοῦ μισῶν, Πρόκλ. παράφ. 226.

Μισοινία, ἡ. Μῖσος, ἀποστροφὴ τοῦ οἴνου, Στοβ. Ἑλλ. Ἠθ. σ. 182.

Μίσοινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Ὁ τὸν οἶνον μισῶν, ἐχθρὸς αὐτοῦ.

Μισοκαίσαρ, αρος, ὁ. Ὁ μισῶν τὸν καίσαρα.

Μισοκακέω, ῶ (κακός). Μισῶ τὸ κακόν, ἢ τοὺς κακούς, Γλωσσ.

*Μισόκακος, ὁ, ἡ (κακός). Ὁ τοὺς κακούς, ἢ τὸ κακὸν μισῶν.

*Μισοκαλήμερος, ὁ, ἡ ὡς τό, καχήμερος. Ἐχθρὸς τῶν ἑορτῶν καὶ χαρῶν, ὅθεν σκυθρωπός· ὡς καὶ τό, ἀποφρὰς, ἐπὶ ἀνθρώπων· ἀντικ. τῷ, καλήμερος.

Μισόκαλος, ὁ, ἡ (καλός). Ὁ μισῶν τὸ καλὸν ἢ τοὺς καλούς.

Μισοκερδής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ τὸ κέρδος, τὴν αἰσχροκέρδειαν, τὸν ἄνομον τόκον μισῶν.

Μισολάκων, ωνος, ὁ, ἡ. Τοὺς λάκωνας μισῶν, ἢ μισοῦσα.

*Μισολάμαχος, ὁ, ἡ. Μισῶν τὸν λάμαχον, Ἀριστφ. (-υ-υυ)

*Μισόλεκτρος, ὁ, ἡ (λέκτρον). Ἐχθρὸς τοῦ λέκτρου, τοῦ γάμου.

Μισολογέω, ῶ. Μισόλογος εἰμί· ὅθεν

Μισολογία, ἡ. Τὸ μισεῖν τοὺς λόγους, τὰς ἐπιστήμας.

Μισόλογος, ὁ, ἡ (λέγω, λόγος). Ὅστις μισεῖ, ἀποστρέφεται τοὺς λόγους, ἢ τὰς ἐπι-

στήμας, τὰς μαθήσεις, ἐχθρὸς τῶν λόγων, ἢ τῶν ἐπιστημῶν, τῆς παιδείας, Πλατ. Φαῖδ. σ. 89. Δ. Λαχ. σ. 188. Δ. ἀντίκ. τῷ φιλόλογος (ὁ τοιοῦτος μισολόγος παροξυτόνως, ἐστὶν ἐστραμμένος· ὁρ. φιλόλογος.)

Μισόνοσος, ὁ, ἡ (νόσος). Ὁ τοὺς νόσους μισῶν.

Μισόνυμφος, ὁ, ἡ (νύμφη). Ὁ τὰς νύμφας, ἢ τὸν γάμον μισῶν, Λυκόφρ. 355.

Μισοξενία, ἡ. Τὸ μισεῖν τοὺς ξένους, ὁ χαρακτὴρ τοῦ μισοξένου· ἐκ τοῦ

Μισόξενος, ὁ, ἡ (ξένος). Ὁ μισῶν τοὺς ξένους, ἢ μουσαφιρίδες. ἐχθρὸς τῶν φίλων τῆς τραπέζης, ἄξενος· ἀντίκ. τῷ, Φιλόξενος.

Μισόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ τοὺς παῖδας μισῶν, ἐχθρὸς αὐτῶν.

Μισοπάρθενος, ὁ, ἡ (παρθένος). Ὁ τὰς παρθένους μισῶν.

Μισοπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ (πατήρ). Ἐχθρὸς τοῦ πατρός, ὁ μισῶν τὸν πατέρα.

Μισοπέρσης, ου, ὁ (πέρσης). Ἐχθρὸς τῶν Περσῶν, ὁ τοὺς Πέρσας μισῶν.

Μισοπόλεμος, ὁ, ἡ (πόλεμος). Ὁ μισῶν τὸν πόλεμον.

Μισόπολις, ιος, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ τὴν πολιτείαν, ἢ τὴν πόλιν μισῶν.

Μισοπονέω, ῶ (μισόπονος). Μισῶ ἀποφεύγω τοὺς πόνους, τὴν δουλίαν.

Μισοπονηρέω, ῶ. Μισοπόνηρος εἰμί, καθόλου, μισῶ, αἰτιατ. ὅθεν

Μισοπονηρία, ἡ. Μῖσος ἐναντίον τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, ἢ πράξεων, καθόλου, μῖσος.

Μισόπονηρος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. μισοπονήρως (πονηρός). Ὅστις μισεῖ καὶ ἀποστρέφεται, τιμωρεῖ τοὺς πονηροὺς ἀνθρώπους, ἢ τὰς πονηρὰς πράξεις, τὰ ἐγκλήματα, πτώσματα· καθόλου, ὁ μισῶν τι, μισητής.

Μισοπονία, ἡ. Τὸ μισεῖν τοὺς πόνους, τὴν δουλίαν, ἐκ τοῦ

Μισόπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὅστις μισεῖ τοὺς πόνους, κόπους, τὸ ἐργάζεσθαι, τὴν δουλίαν.

Μισοπορπακιστάτη, κωμικὸν ὑπερθετικ. τοῦ Μισοπόρπαξ, ακος, ὁ, ἡ (πόρπαξ), ὁ ἐχθρὸς τοῦ πόρπακος, ἤγουν ἐν γένει, ἐχθρὸς τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἀσπίδος, Ἀριστοφ.

Μισοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πρᾶγμα). Ὁ μισῶν τὴν ἐνεργητικήν, ἐργατικὴν καὶ πονητικὴν ζωήν, καὶ ἀγαπῶν τὴν ἡσυχίαν, φιλήσυχος, Δαμάσκιος, παρὰ Φωτίῳ, σελ. 1071.

* Μισοπρόβατος, ὁ, ἡ (πρόβατον). Ὁ μισῶν τὰ πρόβατα, ἢ καθόλου τὰ τετράποδα, Ἀρχύτ.

Μισοπροσήγορος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Μισοπροσηγόρως· ταὐτὸν τῷ, Ἀπροσήγορος, Πολυδ.

Μισόπτωχος, ὁ, ἡ (πτωχός). Ὁ μισῶν τοὺς πτωχούς.

Μισοπώγων, ωνος, ὁ, ἡ (πώγων). Ὁ μισῶν τὸν πώγωνα.

Μισορώμαιος, ὁ, ἡ. Ὁ μισῶν τοὺς Ῥωμαίους, ἐχθρὸς αὐτῶν.

Μῖσος, τὸ (μισέω). Μῖσος, ἔχθρα, ἀποστροφή, ἐνεργ. καὶ παθ. 2) Ἀντικείμενον τοῦ μίσους, τῆς ἔχθρας. »Μῖσος ἔχω παρὰ πάντων«, ἀντὶ τοῦ, μισοῦμαι ὑπὸ πάντων.

Μισόσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὁ μισῶν τὴν φιλοσοφίαν, ἐχθρὸς αὐτῆς· ἀντίκειται τῷ, Φιλόσοφος.

Μισοστρατιώτης, ὁ, ἡ (στρατιώτης). Ὁ μισῶν τοὺς στρατιώτας, ἐχθρὸς αὐτῶν.

* Μισοσύλλας, ου, ὁ. Ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα, Πλούταρχ.

Μισοσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὅστις μισεῖ καὶ καταφρονεῖ τὸ ἴδιόν του σῶμα. δὲν προσέχει εἰς αὐτό, δὲν τὸ περιποιεῖται, ἀντίκειται τῷ, Φιλοσώματος, Πρόκλ. Παρφρ. σ. 222.

Μισοτεκνία, ἡ. Τὸ μισεῖν τὰ τέκνα του, ἐκ τοῦ

Μισότεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον). Ὁ μισῶν τὰ τέκνα ἐχθρὸς αὐτῶν.

Μισοτύραννος, ὁ, ἡ (τύραννος). Ἐχθρὸς τῶν τυράννων, ὁ μισῶν τοὺς τυράννους, Ἡρόδ. 6, 121, 123.

Μισότυφος, ὁ, ἡ (τῦφος). Ὁ μισῶν τὸν τῦφον, τὴν ἀλαζονείαν, Λουκιαν.

Μισοφεής, ές, ὁ, ἡ (φής), Ὁ μισῶν τὸ φῶς, μὴ ὑποφέρων αὐτό, Νικήτ. Χρον. β'. 16.

Μισοφίλιππος, ὁ, ἡ. Ὁ μισῶν τὸν Φίλιππον, ἐχθρὸς αὐτοῦ.

Μισοφιλόλογος, ὁ, ἡ (φιλόλογος). Ὁ μισῶν τὴν φιλολογίαν, ἤτοι τὰς μαθήσεις καὶ ἐπιστήμας, ἢ τοὺς φιλολόγους.

Μισόφιλος, ὁ, ἡ (φίλος). Ὁ μισῶν τοὺς φίλους, ἐχθρὸς τῆς φιλίας· ὁ ἀποστρεφόμενος ἢ καταρώμενος τοὺς ἰδίους του φίλους.

Μισόφρουτις, ιδος, ὁ, ἡ (φροντίς). Ὁ μισῶν τὰς φροντίδας.

Μισόχρηστος, ὁ, ἡ (χρηστός). Ὁ μισῶν τὰ καλὰ, ἢ ὠφέλιμα, ἢ ἐχθρὸς τῶν χρηστῶν.

* Μισοχριστιανός, ὁ, ἡ. Ὁ μισῶν τοὺς Χριστιανούς, ἐχθρὸς αὐτῶν.

Μισόχριστος, ὁ, ἡ. Ὁ μισῶν τὸν Χριστόν. ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ, ἢ τῶν χριστιανῶν, Ἐκκλ. Συγγρ.

Μισοψευδής, ές, ὁ, ἡ (ψεῦδος). Ἐχθρὸς τοῦ ψεύδους, ὁ μισῶν τὸ ψεῦδος.

* Μισοψηφιστής, οῦ, ὁ (ψηφιστής). Ὁ μισῶν τοὺς λογαριαστάς, ἐχθρὸς αὐτῶν.

Μιστυλάομαι, ῶμαι, Ἀποθ. μέσ. διὰ τῆς μιστύλης τὸν ζωμὸν ἀρύομαι, τρώγω τὸν ζωμὸν (τὴν σοῦπαν) μὲ βαθουλωτὸν ἐν εἴδει κοχλιαρίου κομμάτι ψωμίου· καὶ τροπκ. »Ἀμφοῖν χειροῖν τῶν δημοσίων μιστυλᾶσθαι (Ἀριστοφ. Ἱππ. 827)«, τρώγω μετὰ δύο χέρια ἀπὸ τὴν κοινὴν κάσσαν· ὅθεν ἐκ τοῦ στίχου 1168. »Ἐγὼ δὲ μυστίλας μεμυστιλημένας ὑπὸ τῆς θεοῦ τῇ χειρὶ τῇ ἐλεφαντίνῃ· καὶ ἐκ τῆς ἀποκρίσεως, »Ὡς μέγαν ἄρ' εἶχες, ὦ πότνια, τὸν δάκτυλον«, φαίνεται, ὅτι, Μιστύλη, ἡ Μυστίλη, ἦν ἐν κυρτὸν τμῆμα ἄρτου, τοῦ ὁποίου τὴν κοιλότητα ἐποίουν διὰ τοῦ δακτύλου, δι' οὗ ἀποσπόγγιζον τὸν ζωμὸν ἐκ τοῦ τρυβλίου· ταύτην τὴν ἑρμηνείαν ἐπιβεβαιοῖ ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους λέγων, ὅτι Μύστιλλος, ταὐτόν ἐστι τῷ, Ἀπομαγδαλιά· κατ' ἐμὴν γνώμην ὅμως, ἡ Μιστύλη ἦν ἓν τμῆμα ἐκ τῆς ψίχας τοῦ ἄρτου, διὰ τοῦ δακτύλου ἐκβαλμένον, τὸ ὁποῖον βάπτοντες ἐν τῷ ζωμῷ ἔτρωγον. Παρ' Ἀρεταίῳ Καππ. εἶναι, Μυστίλη, εἶδος ὀργάνου σχῆμα κοχλιαρίου ἔχον, χρήσιμον πρὸς ἔγχυσιν. Εὕρηται καὶ ἡ γραφὴ, μυστιλάομαι, μιστυλλάομαι, καὶ μυστιλλάομαι, ἔνθα ἀξιοσύστατος ὁ διπλασιασμὸς τοῦ λ διὰ τὸ γράφεσθαι οὕτω καὶ τὸ μιστύλλω, καθότι ἡ δευτέρα συλλαβὴ φαίνεται πάντοτε μακρὰ οὖσα, μ' ὅλον ὅτι ὁ Β. Ἀριστφ. Πλοῦτ. 627. προτιμᾷ τὴν γραφὴν δι' ἑνὸς λ, καὶ ὁ Δηθ. ἐν Ἀριστφ. Ἱππ. 834, 1173. προκρίνει τὸν τύπον μυστιλάομαι· ἐκ τοῦ

Μιστύλη, ἡ. Τμῆμα ἄρτου κοῖλον οἷα δοίδυκος (κοχλιαρίου)· κομμάτι ψωμίου κεκοιλωμένον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ὡς χουλιάριον, ὁ κοῖλος ἄρτος, ᾧ δύναταί τις καὶ ζωμὸν ἀρύσασθαι, Ἀριστοφ. Εὕρηται γραφόμ. καὶ μυστίλη, ὅπερ ἴσως ὀρθότερον διὰ τὴν συνωνυμίαν μετὰ τοῦ μύστρον, μύστρος, τὸ δέ, μιστύλη παραχθεῖη ἂν ἀπὸ τοῦ μιστύλλω, ὅτε δή, καθὸ τῆς μεταίξις συλλαβῆς ἀεὶ μακρᾶς οὔσης, γραπτέον ἂν εἴη μιστύλλη.

Μιστύλλω. Εἰς μικρὰς μερίδας διαιρῶ, ἢ εἰς σμικρότατα, βραχύτατα μόρια, τμήματα τέμνω, κόπτω, ὕπτω εἰς κομμάτια, κομματιάζω. Ἰλιάδ. Α, 465. Β, 428. Η, 317. κ. τ. λ., παρὰ τῷ ὁποίῳ ἀεὶ ἐπὶ κόψεως τοῦ ψηστοῦ κρέατος. Εὕρηται καὶ μυστίλλω γεγραμ. ἀλλ' ἡ γραφὴ μιστύλλω ἐστὶ νῦν ἡ εὐχρηστοτέρα, κατά τινας ὑπαγομένη διὰ τοῦ μεῖστος εἰς τὸ ΜΙΩ = μινύω· συγγεν. τῷ, μίτυλος, μύτιλος, ἀφ' οὗ τὸ Λατ. mutilus.

Μῖσυ, υος καὶ εως, τὸ. Mysi, Διοσκορ. ε' 112. ξανθὸς χάλκανθος, Witriolerj. 2) εἶδος ἐν Κυρήνῃ φυομένου ὕδατος.

Μισυβρις, ιος, ὁ, ἡ (μισέω, ὕβρις). Ὁ τὴν ὕβριν μισῶν, ἐχθρὸς τῆς προπετείας καὶ αὐθαδείας (-ῦυ)

Μίσχος, ὁ, καὶ, μίσκος. Ὁ στύλος (τὸ κουτσιάνι), ἀπὸ τοῦ ὁποίου κρατεῖται τὸ φύλλον, ἢ ὁ καρπὸς φυτοῦ τινος, Pediculus, Λατιν. Stiel, Stengel, Γερμ. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. α' 3. ἴδε καὶ ἐν τῷ, μόσχος. 2) ὄργανον πρὸς τὸ σκάπτειν ἐπιτήδειον, παρὰ Θεσσαλοῖς, Θεόφρ. αἰτ. Φυτ. γ', 25. Ἀρεμίδ. β', 24. 3) καθ' Ἡσύχιον ἔτι, ὁ παρὰ τῷ φύλλῳ κόκκος. Ὁ μέγας Βασίλειος οὕτω ψηφεῖ εἰς τὴν Ἑξαήμερ. Ὁμιλ. ε', περὶ τῶν Ἰτεῶν, πεύκων καὶ αἰγειρῶν. »Ὁ γὰρ ὑποκείμενος τῷ φύλλῳ κόκκος, ὃν μίσχον — τινὲς προσαγορεύουσιν, τοῦτο σπέρματος ἔχει δυναμιν. ἀραγεῖ πρέπει ἐνταῦθα νὰ ἐννοήσωμεν, τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ φυτοῦ; ἢ πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ μόσχος;

Μισώδης, ες, ὁ, ἡ (μῖσος) Μισητός, μεμισημένος· ἄξιος μίσους, ἀμφ.

* Μίτη, ἡ, = ρίν. Βυζ. καὶ μήτη, ἡ κοινῶς· ἔτι δὲ καὶ, μύτις, ιδος, ἡ, καὶ, μίτυς, Εὐστ. ὁρα ταῦτα.

Μιτόεργος, ὁ, ἡ (μίτος, ἔργω). Ὁ δουλεύων τὸν μίτον, ἐπίθ. τοῦ ἀτράκτου· ὅθεν, »Μιτόεργος ἄτρακτος«, ἀόράκτιον, τὸ ὁποῖον ἕλκει καὶ σύρει τὸν μίτον, ἤτοι τὸ νῆμα, Ἐπιγρ.

Μιτορράφης, ἐος, ὁ, ἡ (μίτος, ῥάπτω). Ὁ μετὰ μίτου, νήματος ῥαμμένος, ἢ συνεζευγμένος »Μιτορράφες ἀμφίβληστροι«, δίκτυα πεπλεγμένον ἐκ λινοῦ νήματος, Ἀνάλ. β', 452.

Μίτος, ου, ὁ. Νῆμα· φάδι· ῥάμμα, κλωστή, τροπκ. ἡ κλωστὴ τῆς ζωῆς, ὡς, »ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἐξηρτῆσθαι«, ἡ ζωὴ κρέμαται εἰς τὴν τρίχα. »Κατὰ μίτον«, κατὰ σειρὰν ἀδιακόπως, ἢ κατ' ἄλλους, = κατὰ λεπτόν, ὅρα ἰσοδύναμον τῷ, κατὰ λιτόν· ὅρα καὶ μικρὸν κατωτέρω. 2) ἡ νευρὰ, ἡ χορδή, ἡ κόρδα. — Ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ὁμήρου, Ἰλ. Ψ, 762. »ἠπηΐον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον«, τινὲς μὲν ἐνοοῦσι τὸ ῥάμμα, κατ' ἄλλους δὲ δὲν σημαίνει ἄλλο, ἢ μὴ τὸ ἐν τῷ ὑφαντικῷ ἐργαλείῳ ἡτοιμασμένον πρὸς ἐξύφανσιν φάδι, καθὼς καὶ ἐν τῷ τοῦ Ἀντιπάτρου Ἐπιγράμματι, ὅπουἡ γυνὴ διὰ τοῦ ἐργαλείου »εὐκρέκτους διέκρινε μίτους«. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, μίσασθαι, ἀντὶ, μιτώσασθαι, ἐκ τοῦ πρωτοτύπου, μίω, ἀφ' οὗ τὸ, βίω, δένω, πλέκω, Λατ. Vio. Μίττος, παρ' Ἡσύχ. ταὐτὸν τῷ Σειρά, τινὸς, Αἰολικ. Βίττος, ἀφ' οὗ Λατιν. Vita. »Βίβλους καθαπερανεὶ κατὰ μίτον ἐξυφασμένας«, Πολύβ. γ', 32. καὶ Καίρ. Ἀτ. εδ', 16. »Ut miti κατὰ μίτον scriberem«, ἔπου ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, κατὰ λεπτόνω. Τὸ παρὰ Πολυβ. σημαίνει τὸ, νῆμα συνυφασμένον, πεπλεγμένον, καθάπερ δηλαδὴ ὑφασμάτι· ἄλλως δὲ οὐναται ἡ λέξις ἐκφρασθῆναι καὶ τὸ ἁπλοῦν, ἐπειδὴ μίτος σημαίνει καὶ τὸν στήμονα, κατὰ τοῦ ὁποίου τὸν ἀριθμὸν τὸ ὕφασμα γίνεται, ἢ ὁμαλόν, ὡς τὸ πανίον, ἢ πλουμιστόν, ὡς τὸ Δαμασκὶ καμουχᾶς, κ. τ. τ.

Μιτόω, ῶ· καὶ κατὰ μεσ. διάθ. Ἐκτείνω, βάλλω τὸν μίτον εἰς τὸν ἐργαλεῖον, ὡς καὶ ἐν συνηθείᾳ, μιτόνω, μιταρόω, ἐνταῦθα καὶ τὸ μιτάριον τὸ διεστάμενον φυλάττον τὸν μίτον ἐν τῷ ἐργαλείῳ, ὑφαντικὸν ὄργανον. »Τὰ καθ' ἑ-

στοὶ νήματα πολλὰ μιτωσαμένης, Ἀνθολ. 2) »μιτοῦται φθόγγους, Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 112. ἀντὶ τοῦ, ᾄδειν, ψάλλειν ὡσανεί, ἐπὶ μίτῳ, χορδῇ, τόνον ἐκδίδειν, λυρίζειν.

Μίτρα, ἡ. Ἐπ. καὶ Ἰωνικ. μίτρη. Κυρίως, πᾶς περὶ τὴν μέσην δεσμός, δέμα, ταινία, ζώνη. παρ' Ὅμ. δὲ λέγεται ὁπλητικόν τι περίζωμα, ὅπερ ἐζώννυντο ὑπὸ τὸν θώρακα περὶ τὸν κοιλῶνα, μίτῳ ὑφασμένον, χαλκῷ ἔξωθεν περιειλημμένον, χάριν πλείονος ἀσφαλείας· ἢν δὲ προγαστρίδιός τις ὁπλισις ἀλυσιδωτή, ἢ λεπιδωτή, τῶν πρὸ τοῦ ἥτρου φυλακτική. Ἰλ. Δ, 137, 187. 216. Ε, 857. πρβ. ζωστὴρ· παρὰ μεταγν. καὶ α) παρὰ ποιητ. ὡς παρ' Ἀπολλ. Ρ, 1. 288. καὶ 4, 1024. ἡ παρθενικὴ ζώνη, ὅθεν, »μίτρην λύειν», ἀντὶ, ζώνην λύειν, συνευφίσκεσθαι. β) = στρόφιον, ταινία, φασκιὰ τοῦ στήθους. 2) γυναικεῖός τις δεσμὸς περὶ τὴν κεφαλήν, ἀνάδεσμος, ἢ διάδημα· καὶ τὸ περίδημα τῆς κεφαλῆς κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός, δι' οὗ περιδέονται καὶ αἱ τρίχες, (νυκτικὴ σκούφια), Εὐριπ. Ἑκάβ. 914. ἐξαιρέτως δὲ ἦν ἡ μίτρα, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ἤτοι γυναικεῖός τις ἀνάδεσμος τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν τῶν Ἀσιανῶν ἐθνῶν, τῶν Περσῶν, Θεόκριτ. ιγ', 19. τῶν Βαβυλωνίων καὶ Ἀσσυρίων, Ἡρόδ. 1, 195. παρὰ δὲ Λυδοῖς, Κισσίοις, Φρυξί, Μαιονίοις καὶ ἄλλοις καὶ τῶν ἀνδρῶν. Παρ' Ἡροδ. Ζ, 62. ἔφερον οἱ Πέρσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν πίλους, οἱ δὲ Κίσσιοι, μίτρας (»μιτρηφόροι ἔσαν»). Ἡ Μαιόνιος, ἢ ἡ Φρύγιος μίτρα εἶχεν ἐξοχὰς ἀπὸ τὰ πλάγια μέρη, καθὼς π. χ. τὸ τετράγωνον παρ' ἡμῖν καλπάκι λεγόμενον, καὶ ὑπὸ κάτω τῆς σιαγόνος ἐδένετο. Παρὰ Πινδ. Ὀλ. 9, 25. μίτραι = στέφανοι, καὶ μετωνυμ. θηλοὶ νίκας. 3) καθόλου, δέμα, δεσμός, φασκιὰ· καὶ ἐντεῦθεν καὶ τὸ δέμα πληγῆς τινος, Κοῦντ. Η, 213. (συγγεν. τῷ, μίτος). 4) Περσικὴ θεά, καθ' Ἡρόδ. 1· 131. ὡς ἡ παρ' Ἕλλησιν Ἀφροδίτη.

Μιτρηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω), Ὁ μίτραν φέρων, ἀντὶ μιτροφόρος, Ἡροδ. 7, 62.

Μιτρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μίτρα.

*Μιτρέδετος, ὁ, ἡ (δέω). Δεμένος μὲ μίτραν, ἢ φορῶν μίτραν.

Μιτροφορέω, ῶ. Μίτραν φέρω, φορῶ, ἐκ τοῦ

Μιτροφόρος, καὶ Ἰωνικ. μιτρηφόρος (φέρω). Ὁ μίτραν φέρων, ἤτοι φορῶν, ἐπὶ τῆς ὀσφύος ἢ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὅθεν ἐπὶ ἀνδρῶν, τρυφηλός, διότι οἱ Λυδοὶ τοιαύτην στολὴν ἔφερον, Ἀθην. ιβ'. σελ. 531. καὶ οἱ Ἕλληνες συνείθιζον νὰ περιπατῶσι γυμνοκέφαλοι.

Μιτροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὁ περὶ τὸν χιτῶνα μίτραν φέρων, Ἀθην. ιβ'. 525. »Ἐκαλοῦντο μιτροχίτωνες (ἐζώννυντο μίτραις πολυτελέσι), ἐπεὶ ὁ Ὅμηρος τοὺς ἀζώστους ἀμιτροχίτωνας καλεῖ». (ρυν-)

Μιτρόω, ῶ (μίτρα). Μετὰ στολίζω, περιδένω δηλαδὴ τὴν ὀσφὺν ἢ τὴν κεφαλὴν μετὰ μίτρας.

Μιτρώδης, ὁ, ἡ (μίτρα). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μίτρας, ἢ ὅμοιος αὐτῇ, ὅθεν, »Μιτρώδης βροχοειδ», θηλυὰ ἐκ μίτρας, ἤτοι φασκιάς, διὰ πνεῖμον, Σοφ. Ἀντιγ. 1222. ἔνθα ἄλλοι, πλὴν οὐχ ὑγιῶς, ἀναγινώσκουσι μιτώδης.

Μίτυλος, ὕλη, καὶ Δωρ. ὕλα, ὕλον, καὶ μύτιλος· ὅθεν τὸ Λατιν. mutilus. Κολοβός, ἠκρωτηριασμένος, ἐξαιρ. δέ, ἄνευ κεράτων, σιοῦτος, ἄκερως, Θεόκρ. »Αἶγα μετύλαν». Συγγεν. τῷ μιστύλλω.

Μίτυς, υος, ἡ. Εἶδος κηροῦ, δι' οὗ αἱ μέλισσαι φράττουσι καὶ στυπόνουσι τὰς τρύπας καὶ χαραγμάδας τῆς κυψέλης, τοῦ κουβελίου, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. δ'. 40. Γράφεται καὶ, μήτυς, ἡ, μύτυς.

Μιτώδης, ὁ, ἡ (μίτος), ἀντὶ, εὐμιτος, πολύμιτος, καὶ μετὰ τοῦ, βρόχος, θηλυὰ ἐξ ἰσχυροῦ νήματος, ἀντὶ, μιτρώδης.

*Μιχθαλόεις, εσσα, εν (μίχω), = ὁμιχλώδης ἀμφ.

*Μιχθείς, μετοχ. καὶ μιχθῆναι ἀπαρεμ. ἀ. παθ. ἀόρ. τοῦ, μίγνυμι, Ἰλ.

Μίχω, = ὁμιχέω, μόλις εὐχρηστόν που.

Μίω. Ἰδὲ ἐν τῷ, μιστύλλω.

Τὸ Μ μετὰ τοῦ Ν.

Μνᾶ, ᾶς, ἡ, πληθ. ὀνομ. μναῖ, Ἰωνικ. ὀνομ. ἑνν. μνέα, Ἡροδ. Λατιν. mina. Ζύγι τι, καὶ νόμισμα. Ἑκατὸν δραχμαὶ ποιοῦσι μνᾶν μίαν κατὰ τὸ βάρος ὡς ζύγιον, καὶ κατὰ τὴν χρηματικὴν τιμὴν ὡς ποσότης ἑκατὸν νομισμάτων· αὕτη ἦν διάφορος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἢ κυρίως Ἀττική ὅμως ἀναλογεῖ μὲ 22 ταλήντους τοῦ Ρήνου, καὶ 22. γροσσιν. Ἐγὼ εὗρον ἐν τῇ πατρίδι μου μεταξὺ τινῶν ἐρειπίων μίαν ἐκ μολύβδου κυκλοτερῆ κατὰ τὸ σχῆμα, καὶ ἐπάνω αὐτῆς ἐπιγραφὴν ΜΝΑ, τὴν ὁποίαν ζυγιάσας, εὗρον ἔχουσαν βάρος ἑκατὸν τριάκοντα δραμίων τουρκικῶν, 60 μναῖ ἀποτελοῦσιν ἓν τάλαντον. (Ὁ τύπος μνᾶ, ἐξ οὗ κατὰ συγκοπ. τό, μνᾶ, οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει.) ὅθεν

Μναῖος, μναῖος, μναῖος, αία, αῖον, καὶ, μνάϊος, ία, ον. Ὁ μνᾶς σταθμὸν ἔλκων, ὁ μνᾶς βάρος ἢ τιμὴν ἔχων. (τό, μναῖος, ἐσχηματίσθη ὡς τό, ταλαντιαῖος· εἰ δὲ τύπος, μνάϊος, ἢ μναῖος εἶναι ἀμφ. Lob. Φρυν. σ. 551.)

*Μνᾶάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ μνᾶ. (-υυν)

*Μναιαῖος, αία, αῖον, καὶ

*Μναῖος, αία, ον, καὶ

*Μνάϊος, ία, ον, = μναῖος.

Μνάομαι, ῶμαι Ἐνθυμοῦμαι, ἢ μνήμην ποιοῦμαι, Ὁμηρ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ μιμνήσκομαι, ὅρα μιμνήσκω.

Μνάομαι, μνῶμαι, ἀποθ. Μνηστεύω, ζητῶ κόρην εἰς γάμον, ζητῶ νὰ ὑπανδρευθῶ, ἀπολύτως, ὡς ἐν Ὀδ. Π, 77. Τ, 529. ἢ αἰτιατ. γυναῖκα, κτ. ζητῶ γυναῖκα, ἢ κόρην τινὰ παρὰ τοῖς γονεῦσιν ἢ ἄλλῳ τινὶ διὰ νὰ τὴν ὑπανδρευθῶ, πολλάκις ἐν Ὀδ. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ γυναικός, τὴν ὁποίαν ἀγωνίζεται τις νὰ πλανήσῃ, γαμοκλοπῶ, αἰτιατ. Ὀδ. Α, 39. »Μήτε μνᾶσθαι ἀκοιτιν». ἐν Ἰλ. οὐχ εὑρηται ἡ λέξις αὕτη, ἐν δὲ Ὀδ. ποτὲ μὲν συνῃρημένως, μνᾶται, μνῶνται, μνᾶσθαι, μνάσθω, ποτὲ δὲ κατὰ διάλυσιν. β'. ἐνε. ἐνεστ. μνάᾳ (– –), ἀπρμ. μνάασθαι (– – –), παρτ. μνάσκετο, ἀντὶ ἐμνᾶτο, Ὀδ. Τ, 290. γ. πληθ. μνώοντο. Οἱ λοιποὶ χρόνοι, παρεκτὸς τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατατ. εἰσὶν ἄχρηστοι. 2) καθόλου, ζητῶ τι, ἀγωνίζομαι, ἐπιμελοῦμαι, (ἐπιστρεπτόμενος π. χ. καὶ παρακαλῶν τινὰ) νὰ ἀποκτήσω, ἀπολαύσω τι, ἐξαιτ. μίαν ἀξίαν, ἐξουσίαν, ὡς τὸ Λατ. ambire, μετὰ αἰτ. ὡς παρ' Ἡροδ. 1, 96. 205. »Μυσοίμενος ἀρχὴν», μνώμενος βασιληΐην». (κυρίως τοῦτο τὸ μνάομαι ὑπῆρχεν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἀνωτέρω μνάομαι, ἐπειδὴ εἰς ἓν σχεδὸν ἀποβλέπει τὸ νὰ ἐνθυμηθῇ τις τι καὶ νὰ ζητῇ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ, δι' ὃ καὶ εὑρηται τὸ μνάομαι ἀντὶ τοῦ, μιμνήσκομαι μόνον ἔτι παρὰ τοῖς Ἐποπ. καὶ Ἰωσι, τὸ δὲ, μνάομαι, ἀντὶ τοῦ, μνηστεύω, καὶ ἐν τῇ συνήθεσι ὁμιλίᾳ.)

Μναρός, ὁ, καθ' Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. Μαλακός, θυμώδης, ἠδύς. Ὁ Φώτ. προστίθησιν ἔτι καὶ, ῥᾴδιος, ἀναφέρων τὸν Κρατῖνον, ἀντὶ, μναρός.

Μνασιδωρέω, ῶ, Δωρ. ἀντὶ, μνησιδωρέω.

Μνᾶσιον, τό, ἢ κατ' ἄλλους, μιασίς, ἡ. Μέτρον σίσυ παρὰ Κυπρίοις δύο μεδίμνων, Ἡσχ. ἢ 10 μοδίων, Ἐπιφαν.

Μνάσιον, τό, καὶ μναύσιον. Αἰγυπτιακόν τι φυτὸν, ἐν ὑδατώδεσι τόποις φυόμενον, τὸ ὁποῖον καὶ ἔτρωγαν, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστρ. δ'. 9. οὐχὶ ἡ μαλιναθάλλη, τὴν ὁποίαν περιγράφει ἐν Γ.

Μνάστειρα, ἡ, Θηλυκ. τοῦ, μναστήρ, ὁ, ταὐτὸν τῷ, μνηστήρ, μνήστειρα.

(Μνάω) ὄχρ. θεματ. ἀφ' οὗ πολλοὶ χρόνοι τοῦ μιμνήσκω παράγονται.

Μνέα, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, μνᾶ, Ἡροδ. 2, 180.

Μνεία, ἡ (μιμνήσκω, μνάομαι). Ἀνάμνησις, ἐνθύμησις, ἀνακάλεσις τινὸς εἰς τὴν μνήμην, μνήμη.

Μνῆμα, ατος, τό (μιμνήσκω, μνάομαι). Πᾶν ὅ,τι γίνεται, πράττεται, ὁμιλεῖται, γράφεται πρὸς ἐνθύμησιν, ἤτοι εἰς μνήμην πράγματός τινος, πᾶν σημεῖον εἰς ἐνθύμησιν, monumentum, μετὰ γενικ. »Χειρῶν Ἑλένης, ξείνου», Ὀδ. Ο, 126. Τ, 40. »Μνῆμα τάφου», σημεῖον τάφου, μνημεῖον, Ἰλ. Ψ, 619. ἐξαιρ. δὲ νεκρικὸν μνημεῖον, διὰ τὸ μνήμην ἀνακαλεῖν τοῦ ποτὲ ζῶντος, Ἡροδ. 7, 228· 2) = μνήμη, ἐνθύμησις, ὑπόμνησις. μετὰ γενικ. Θέογν.

Μνημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μνῆμα. Μικρὸν μνῆμα.

Μνηματίτης, ου, ὁ (μνῆμα) λόγος, ταὐτὸν τῷ, ἐπιτάφιος, Εὐστάθ.

Μνημεῖον, τό. Πᾶν ὅ,τι γίνεται, ἢ ὁμιλεῖται, γράφεται, κτίζεται πρὸς ἐνθύμησιν τινός, ὅθεν ὡς τὸ, μνῆμα, σημεῖον τι δι' ἐνθύμησιν, ὑπόμνημα, καὶ τάφος, νεκρικὸν μνῆμα, μαυσωλεῖον· ἔτι δὲ, κοινός τις τόπος, εἰς ὃν φυλάττονται ἀξιόλογα πράγματα. 2) τὸ ὑποκείμενον μνήμης καὶ ἐνθυμήσεως τινός, εἴτε εἶναι ἐν τῇ μνήμῃ τινός, μένει ἐντυπωμένον ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ. »Τὰ παίδων μαθήματα θαυμαστὸν ἔχει τι μνημεῖον», πᾶν ὅ,τι μαθοῦσιν ἢ ἀκούσωσιν οἱ παῖδες ἐν τῇ νεότητι αὐτῶν, τοῦτο ἐντυποῦται μὲ θαυμάσιον τινὰ τρόπον εἰς τὴν ἐνθύμησιν αὐτῶν, Πλάτ. Τίμ. ἐκ τοῦ

Μνήμη, ἡ (μιμνήσκω, μνάομαι). Ἡ δύναμις τοῦ ἐνθυμεῖσθαι, ἔχειν, κρατεῖν εἰς νοῦν· ἐνθύμησις, ἐνθυμητικὸν, Θεόγν. 2) ἀνάμνησις, ἀνακάλεσις πράγματός τινος εἰς τὸν νοῦν, μνεία, πολλάκις παρ' Ἡροδ. »Μνήμην ποιεῖσθαί τινος», ἀναφέρω περί τινος πράγματος, Ἡροδ. 1, 15. 5, 74. καὶ ἀλλαχοῦ· λέγεται καὶ, »μνήμην ἔχειν τινός», Ἡροδ. 1, 14. 15. 4, 79 81. 6. 122. »Μνήμην ἐπατκέειν», θεραπεύειν περιποιεῖσθαι, Ἡροδ. 2, 77. 3) μνήμη βασίλειος, τὸ βασιλικὸν ἀρχεῖον, Ἡρωδιαν. δ'. 8. »Ὁ τῆς βασιλικῆς μνήμης προεστώς», ὁ προεστὼς τοῦ βασιλικοῦ ἀρχείου, ἢ καμπινέτου.

Μνημήϊον, τό, Ἰων. ἀντὶ, μνημεῖον, Ἡροδ.

Μνημόνειος, ὁ, ἡ (μνήμων). Ὁ εἰς τὸ μνημονεῖον ἀναγόμενος, ἀνήκων. »Ζητήματα μνημόνεια», Πολυδ. ε'. 108. ἐρωτήματα, δι' ὧν ἑαυτῷ γυμνάζεται καὶ τὸ μνημονικόν.

Μνημόνευμα, τό (μνημονεύω). Μνήμη, ἀνακάλεσις πράγματος τινος εἰς τὴν μνήμην· λόγος, ἢ πρᾶξις, ἢ συμβεβηκὸς ἄξιον μνήμης, Πλούτ. καὶ Ἑρατοσθ. καταστερ. 41.

Μνημονευτικός, ἡ, ὄν. καὶ ἐπίρ. — κῶς. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς μνήμην· ἐκ τοῦ

Μνημονευτός, ἡ, ὄν. Τοῦ ὁποίου μνήμην ποιεῖταί τις, τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ ἐνθυμηθῇ, ἢ νὰ τὸν μνημονεύσῃ. 2) τοῦ ὁποίου ἔγεινε μνεία, ἐκ τοῦ

Μνημονεύω (μνήμων). Κατὰ νοῦν ἔχω, ἐνθυμοῦμαι, μνείαν ποιοῦμαι, μέμνημαι, μετὰ γεν. καὶ σπανιώτ. μετ' αἰτιατ. ὡς παρ' Ἡροδ. 1, 36. ἔτι δὲ μετὰ μετοχ. πρβ. μιμνήσκω. 2) τινί τινος, κάμνω τινὰ νὰ αἰσθανθῇ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐνθυμήσεως μου εἰς τι, π. χ. τινὶ χάριτος, Lennep Φαλαρ. σ. 170. καὶ ἐνεργ. ἀνακαλῶ, φέρω εἰς μνήμην, εἰς ἐνθύμησιν, μετὰ γενικ. σπανίως δὲ μετὰ αἰτιατ. ὡσαύτως καὶ κατὰ παθητ. διάθ. εὐχρηστον. »Οἱ μνημονευόμενοι

ἀνθρωποιν, οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους ἐνθυμεῖται τις ἔτι, τῶν ὁποίων γίνεται μνεία.

Μνημονικός, ή, όν, καί, ἐπίρ. — κῶς. (μνήμων). Εἰς μνήμην ἐπιτήδειος, ἡ ἀνήκων, ἀναγόμενος εἰς τὸ μνημονικόν· ἄρα, ὁ Ἀμάρτημα μνημονικόν, σφάλμα τῆς μνήμης. 2) ὅστις ἔχει καλὸν μνημονικὸν καὶ καλῶς κατακρατεῖ τὰ πράγματα εἰς τὴν μνήμην του· καί, ὅστις εὐκόλως πάλιν ἀνακαλεῖ αὐτὰ εἰς μνήμην. «Τὸ μνημονικόν», ἀντὶ τοῦ, ἡ μνήμη, Ξενοφ. Οἰκονομικ. 3', 11. καὶ ἡ τέχνη τοῦ μνημονικοῦ, artificiosa memoria, ἀντὶ τοῦ ὁποίου καί, τὰ μνημονικά, λέγεται, ὡς πρὸ Ξενοφ. Συμπασ. 4, 62.

Μνημόνιος ὁ, ἡ, = μνημόνειος, ἀμφ.

Μνημοσύνη, ἡ (μνήμων), ταὐτὸν τῷ, μνήμη· ἐνθύμησις βεβαία, φροντίς, π. χ. «Μνημοσύνη τις πυρὸς γενέσθω», Ἰλ. Θ, 181. ἀντί, μνησθησόμεθα, μεμνώμεθα πυρός, χρεία εἶναι πυρός, ἂς στεχασθῶμεν ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι χρειάζεται καὶ πῦρ· καὶ παθητ. τὸ ὑποκείμενον τῆς μνήμης, μνημεῖον. 2) καὶ ἡ μήτηρ τῶν μουσῶν ἐκαλεῖτο οὕτως, Ἡσ. Θ. 54. 135. 915, ἐπειδὴ πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς τέχνης τοῦ γράφειν τὸ μνημονικὸν ἦτον ἀναγκαιότατον εἰς τὸν ἀοιδὸν ποιητήν, ἐὶ δ' καὶ κατὰ τὸν Παυσ. 9, 29, 2. ἐκαλοῦντο αἱ τρεῖς μοῦσαι ἐν Βοιωτίᾳ, Μνήμη, Ἀοιδὴ καὶ Μελέτη· ἔστι δὲ κυρίως θηλυκὸν τοῦ

Μνημόσυνος, ύνη, υνον. Πρόξενος μνήμης καὶ ἐνθυμήσεως, ἡ κρατῶν καὶ διαφυλάττων τὴν μνήμην, ἡ ἀνακαλῶν εἰς τὴν μνήμην. «Γράμματα λήθης μνημόσυνα», Πλούτρχ. ἀμφ. «Μνημόσυνον, τόν, ταὐτὸν τῷ, μνημεῖον, τὸ ὑποκείμενον μνήμης καὶ ἐνθυμήσεως, Ἡροδοτ. 2, 136. 148. καὶ ἀλλαχοῦ.

Μνήμων, ονος, ὁ, ἡ, οὐδτρ. μνῆμον, ονος, τό, καὶ ἐπίρ. μνημόνως (μιμνήσκω, μνάομαι). Ὅστις ἐνθυμεῖται τι, Ὀδ. Φ, 95. ἢ ἔχει φροντίδα τινός, φροντίζει περὶ αὐτοῦ, συνήθ. μετὰ γεν. Ὀδσ. Θ, 163. «Φόρτου μνήμων», φροντίζων περὶ τοῦ φορτίου, ἔχων αὐτὸ ἐν τῇ μνήμῃ, παρβ. Ἰλ. Ψ, 361. μιμνήσκω. β) ἕλκων καλὸν μνημονικόν, φυλάττων καλῶς ἐν τῇ μνήμῃ· ἐνθυμούμενος εὐκόλως. 2) ἐνεργ. ὁ πρόξενος μνήμης, ὁ ἀνακαλῶν, φέρων εἰς μνήμην, ἐνθυμίζων ὅθεν, ὁ μνήμων, ἀντὶ τοῦ, σύμβουλος, ἐπιμελητής, καὶ ὁδηγός, ἡγεμών, προεστώς, Πτολεμ. Ἡφαιστ. ἀ. καὶ παρὰ τοῖς Σικελ. Δωριεῦσι = ἐπίσταθμος συμποσίου, magister convivii, ὅτι διατάσσει τοῖς ἑστιωμένοις τὰ περὶ βρῶσιν καὶ πόσιν. Παρ' Ἀριστ. = γραμματεύς, ἐπειδὴ ὁ καταγράφων ἐξαιρέτως ἔπρεπε νὰ φροντίζῃ νὰ ἔχῃ ἐν τῷ μνημονικῷ του εἴ τι εἶχε τῆς βοηθείας τῆς τέχνης τοῦ γράφειν ἐδύνατο νὰ λησμονηθῇ πάλιν εὐκόλως, ὁ' ὁ καὶ προτιμᾶται νὰ ἐκλέγωσι τὸ ἀνωτέρω παρ' Ὅμρ. (Ὀδσ. Θ, 163.) «Ἀρχὸς ναυτάων φόρτου μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἐδαίων», ὁ τῆς νεὼς γραμματεύς, εἴτουν λογιστὴς καὶ ἀποσημάντωρ τῶν φορτηγουμένων. Τοιουτοτρόπως ἐκαλοῦντο Ἱερομνήμονες ἐν Ἀθήναις, οἱ τὴν φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν τῶν κατ' ἔτος ἐν Δελφοῖς θυσιῶν ἔχοντες. Κατὰ τοῦτο ἐλέγετο καὶ ἄρχων τις ἐν Βυζαντίῳ.

* Μνῆσαι, ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ, μιμνήσκω, Ὅμ.

Μνησαίατο, Ἰων. ἀντὶ, μνήσαιντο, γ'. πληθ. εὐκτ. ἀόρ. μέσ. τοῦ μιμνήσκω, Ἰλ. Β, 492.

Μνησάρετος, ὁ, ἡ (ἀρετή). Ὁ μνήμων τῆς ἀρετῆς, ὁ ἐνάρετος, ἐνδυν, κατ' ἀντίφασιν, Μνησαρέτη ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ ἑταῖρα Φρύνη, Πλούταρχ.

Μνησάτετο, Ἰωνικ. ἀντὶ, ἐμνήσατο, γ'. ενικ. ἀόρ. μέσ. τοῦ μιμνήσκω, Ἰλ.

Μνησιδωρέω (δῶρον). Ὑπὸ εὐγνωμοσύνης προσφέρω δῶρα, ἢ θυσίας· καθόλου, εὐχαριστῶ, χάριτας ἀποδίδω.

Μνησίθεος, ὁ, ἡ (μνῆσις, θεός). Ὁ τὸν Θεὸν ἐνθυμούμενος, ἐνάρετος, ὅσιος, ἀμφ.

Μνησικακέω, ῶ (μνησίκακος). Μνησίκακος εἰμί, ἢ μνησικακίαν ἔχω, Ἡροδοτ. 8, 29. δὲν λησμονῶ εἰς τινα, ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι τὴν κατ' ἐμοῦ πραχθεῖσαν κακίαν, ἀδικίαν, ζημίαν, ὕβριν, δὲν εἰμπορῶ νὰ τοῦ τὸ λησμονήσω, ἐξαιρ. ἐπὶ σχέσεων πολιτικῶν, ἐνθυμοῦμαι εἰς μίαν νικηθεῖσαν φατρίαν τί μοὶ ἔκαμε κακόν, Duker Ἀριστφ. Πλουτ. 1147. μετὰ δὲ ὁστικ. προσ. καὶ γενικ. πράγμ. τοῦ τινος, ἐνθυμοῦμαι τινὶ διά τι ἐπὶ κακοῦ, Ξενοφ. Ἀνεβασ. Β'. 111. 1. «Μὴ μνησικακήσειν αὐτοῖς τῆς ἐπιστρατείας», συντάσ. δὲ καὶ αἰτ. πράγμ. ἐνθυμοῦμαι τινί τι, ἤγουν κρατῶ τι ἐν τῇ μνήμῃ μου διὰ νὰ ἐκδικηθῶ κατ' εὐκαιρίαν, Θουκιδ. 4, 74. λέγεται καὶ, μνησικακῶ τινα, ἀλλ' οὐχὶ παρὰ τοῖς ἀρίστοις, Locella Ξενοφ. Ἐρ. σ. 197. ἐκτὸς εἰμὶ ἀνίσως ἐλάβῃ τις ὡς ἀναφερομένας τὰς συνταξεις, τίσασθαί τινα, τιμωρεῖσθαί τινα, ἀμύνεσθαί τινα (ἐκδικοῦμαι κατά τινος), εἰς τὸ συνώνυμον, μνησικακεῖν. ὅθεν

Μνησικακητικός, ή, όν, ταὐτὸν τῷ, μνησίκακος, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. ἀ. 15.

Μνησικακία, ἡ. Τὸ νὰ ἐνθυμῆται τις τὴν κακίαν, ζημίαν ἢ ὕβριν, τὴν ὁποίαν ἔπαθεν ὑπό τινος, καὶ νὰ ζητῇ ἐκδίκησιν. ἐκ τοῦ

Μνησίκακος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. μνησικάκως (κακὸν μνάομαι). Ὅστις ἐνθυμεῖται, φυλάττει εἰς τὴν μνήμην του τὴν κακίαν, ὕβριν, ἢ ζημίαν, τὴν ὁποίαν ὑπέφερε, καὶ ζητεῖ καιρὸν διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἐκδίκησιν, φιλεκδίκος ὡς ὀργή. (-υυυ)

* Μνησίμαχος, ὁ, ἡ (μάχη). Μνήμων τῆς μάχης, φιλοπόλεμος 2) Μνησίμαχος, καί, Μνησιμάχη, ὄνομα ἀνδρός, καὶ γυναικός. (ᾱ)

Μνησίνοος, συναιρ. ους, ὁ, ἡ· τὸ θηλκ. καὶ μνησινόη, ἡ (νόος), ποιητ. Ὁ μνήμονος νοῦ, ὁ χρώμενος τῷ νοῖ, εἴτουν φρόνιμος. 2) παρὰ Παυσαν. β'. 22. καλεῖται ἀνήρ τις, ὅστις παρ' Ἀπολλό. γ'. ιά. 2 μνησίλεως, λέγεται. Μνησινόη ἐκαλεῖτο πρότερον καὶ ἡ Λήδα, Πλούτρ.

Μνησιπήμων, ονος, ὁ, ἡ (πῆμα). Ὁ ἐνθυμούμενος τὴν βλάβην, ζημίαν ἢ τὸ κακὸν καὶ προσπαθῶν νὰ ἐκδικηθῇ, Αἰσχλ. Ἀγαμ. 187.

Μνῆσις, εως, ἡ (μιμνήσκω, μνάομαι). Ἐνθύμησις, μνήμη.

Μνησίτοκος, ὁ, ἡ (τόκος). Ὁ μὴ παραιτῶν τὴν γέννησιν, ὁ τὴν γέννησιν ἐνθυμούμενος, γεννητικός, καρποφόρος.

Μνησιχάρη, ἡ (χαίρω), ταὐτὸν τῷ, ἡδονή, εὐφροσύνη, Ἡσύχ.

Μνήσκομαι, ἀντὶ μιμνήσκομαι, μόνον παρ' Ἀνακρ. Ἐπ. 84, 4. ΑΒρ. 16. Ἰακ. καὶ ὡς ἡμορτ. ἀνάγν. ἐν Ἰλ. Β, 724.

* Μνήσομαι, μέσ. μέλ. τοῦ μιμνήσκομαι, Ὅμ.

Μνηστεία, ἡ (μνηστεύω). Ἡ ζήτησις κόρης τινὸς πρὸς ὑπανδρίαν, καὶ ἡ ἀρραβώνισις μιᾶς γυναικός, ἐγγύησις.

* Μνήστειρα, θηλ. τοῦ μνηστήρ. Ἡ μεσίτρια, προξενήτρια, ἔτι δὲ παθ. ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ζητεῖ τις ὡς γυναῖκα, ἡ νύμφη, Ἀγαθ. Ἐπ. 5. 2) ἡ ἐνθυμίζουσα, μνήμην ἐμποιοῦσα, ἐξυπνίζουσα, διεγείρουσα, παρακινοῦσα εἰς τι· μετὰ γεν. Πίνδρ. Ἰσθμ. 2, 7.

Μνήστευμα, τό (μνηστεύω). Τὸ μεμνηστευμένον, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μνηστεύει τις, νύμφη, σύζυγος· ὅθεν παρ' Εὐριπιδ. Ἑλεν. 1580. «Μνήστ. γυναικεῖα», ἀντὶ, μνηστὴ γυνή, ἡ μεμνηστευμένη, ἀρραβωνιασμένη γυνή. 2) ἡ μνηστεία, τὸ μνηστεύειν· ὁ γάμος, ὑπανδρεία, Εὐριπ. Φοίν. καὶ Νικήτ. Χρονικ. στ'. 8.

* Μνήστευσις, ἡ (μνηστεύω). Τὸ μνηστεύειν, ὁ ἀρραβωνιασμός, ὁ γάμος. ὅθεν

Μνηστευτικός, ή, όν. Εἰς μνηστείαν, ἢ μνήστευμα, ἀρραβωνιασμα, ἢ γάμον ἀνήκων.

Μνηστεύω, = μνάομαι. Κάμνω τὸν μνηστῆρα, ἤτοι ζητῶ εἰς γάμον, νὰ νυμφευθῶ, ἀπολύτως, ἢ μετ' αἰτ. γυναῖκα, θύγατρα, Ὀδ. Σ, 276. Ἡσ. λείψ. 73. β) καταπείθω τινὰ νὰ γένῃ νύμφη μου, γυναῖκά μου, Θεοκρ. 18, 6. γ) ὑπαρρεύω, λαμβάνω εἰς γυναῖκα, ἐπὶ ἀνδρός, Θεογν. 1108. παρὰ τοῖς μετγνστ. ἐνεργ. ζητῶ κόρην δι' ἄλλον τινά, γίνομαι προξενήτης· κατὰ δὲ μέσ. διάθ. μνηστεύομαι, ποθῶ, πασχίζω νὰ ἀπολαύσω τὴν ἀγάπην κόρης τινὸς διὰ νὰ τὴν λάβω εἰς γυναῖκα, μνηστεύω ἐμαυτόν, ἀρραβωνιάζομαι, νυμφεύομαι, δίδω τὴν ὑπόσχεσίν μου πρός τινα διὰ γάμον (συμβιβάζομαι, συμβάζομαι), ἐεὶ μετὰ αἰτ. 2) ὑπόσχομαι τινὶ νὰ τὴν δώσω εἰς γυναῖκα, ἐγγυῶ, ἢ δίδω αὐτὴν, ἀρραβωνιάζω. «Μνηστεύειν τινὶ τὴν θυγατέρα, ἢ γάμον μνηστεύειν τινίν, προξενῶ τινὶ τὸν γάμον τινὸς γυναικός, τὸν βοηθῶ νὰ τὴν λάβῃ, ἢ ἐγγυῶ τινὶ μίαν κόρην, Seidl Εὐρ. Ἠλ. 309. 3) καθόλου, προσπαθῶ νὰ ἀποκτήσω τι, ἢ ἀποκτῶ αὐτό.

* Μνηστέω, μέλ. ήσω, = μνηστεύω, ἀμφ. «Μναστήσας Ἑλένην», νυμφευθεὶς τὴν Ἑλένην, Θεόκρ. 18, 6. ἔνθα νῦν μναστεύσας ἀναγινώσκεται.

Μνηστή, ής, ή. Ἀρραβωνιασμένη, συμβιβασμένη, ἀρραβωνιαστική νύμφη, Ὅμ. Ὀρ. μνηστός.

Μνηστήρ, ῆρος, ἡ, μνηστής, οῦ, ὁ (μνάομαι). Ὅστις μνηστεύεται κόρην τινα, ὁ ζητῶν αὐτὴν εἰς γάμον, πολλκ. ἐν Ὀδ. ἐπὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης· μετὰ γεν. ἐν Ὀδ. Β, 368. παρὰ Μεταγνστ. δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, νυμφίος, σύζυγος, ἀρραβωνιαστικός, συμβαστικός. β) καθόλου, ὁ ἀγωνιζόμενος ν' ἀποκτήσῃ τι. 2) ὁ ἐνθυμίζων, ὁ διεγέρτης, ὁ μνήμην ἐμποιῶν, ὑπόμνημα ἔνδοξον ποιῶν· καὶ ὅστις ἐνθυμεῖται, ἔχει κατὰ νοῦν τι, μετὰ γεν. Πίνδαρ. Νέμ. ἀ. 24. «Πολέμου μναστῆρα λαόνω», ἀντὶ τοῦ μαχητήν, πολεμιστήν. ὅθεν

Μνηστήριος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μνηστείαν, ἢ εἰς τὸν μνηστῆρα· ὁ εἰς ταῦτο ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων. ὅθεν

Μνηστηριώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος τῷ μνηστῆρι, ἢ πρέπων αὐτῷ, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους αὐτοῦ «Γέλως μνηστηριώδης», Ἐλήμ παιδ. β'. 5. ὅπου ἄλλοι, οἴχ' ἀνάγκης, Κνηστηριώδης, ἀναγινώσκουσι.

Μνηστηροκτονία, ἡ. Μνηστηροφονία, ἡ. Τὸ φονεύειν, τοὺς μνηστῆρας. ἐκ τοῦ

Μνηστηροκτόνος, ὁ (κτείνω). Ὁ τοὺς μνηστῆρας κτείνων, φονεύων.

* Μνηστηροφονία, ἡ (φονεύω), = μνηστηροκτονία· οὕτως ὠνομάζετο ἡ κβ'. ῥαψῳδία τῆς Ὀδσ.

* Μνηστής, οῦ, ὁ, = μνηστήρ.

* Μνῆστις, ιος, ἡ (μιμνήσκω, μνάομαι). Ταὐτὸν τῷ μνήμη, ἐνθύμησις τινὸς πράγματος, π. χ. δόρπου (τοῦ δείπνου), Ὀδ. Ν, 280. 2) ἀνάμνησις περί τινος, ἀναφορά, Ἡρόδ. 7, 158.

Μνηστός, ή, όν (μνάομαι). Μεμνηστευμένος, ἀρραβωνιασμένος, νυμφευθείς· παρ' Ὅμ. ἀεὶ κάλλεος μνηστήν, ἢ νυμφευμένη γυνή, σύζυγος.

Μνήστρια, ἡ. Προξενήτρια, ἡ μνηστείας πρόξενος· καὶ μαστρωπός· ἐκ τοῦ Μνηστήρ.

Μνῆστρον, τό νεωτ. λέξ. Ἀρραβών, γάμος· καὶ τὸ σημεῖον, εἰ οὗ γίνεται ἡ μνηστεία, ἢ τὸ ὁποῖον δίδεται ἐν καιρῷ τῆς μνηστείας ὡς συνθήκη τοῦ γάμου. «Τὸ δεύτερον μνῆστρον», ὁ δεύτερος γάμος, Νικήτ. Χρον. δ'. 5.

Μνηστύς, ύος, ἡ. Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, μνηστεία, τὸ μνηστεύειν, ζητεῖν τινα κόρην ὡς γυναῖκα, Ὀδ. Β, 109. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) = μνήμη, ἀμφ.

(– –, Ὀδ. Π, 294. Τ, 13. ἐν δὲ ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσι τὸ Υ̓͂ψιλον βραχύ.

Μνήστωρ, ορος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, μνηστήρ, κατ' ἄμφω τὰ σημαινόμενα. Ἡσύχ. καὶ Νικήτ. Χρον. καὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 164.

*Μνήσω, μέλλ. τοῦ μεμνήσκω, Ἰλ.

Μνιαρός, ά, όν· καὶ ποιητ. Μνιήεις, εσσα, εν (μνίον). Σύμφυτος, πλήρης βρύων, μνίων, φυκίων, ἢ ἔχων τὸ εἶδος τῶν μνίων, ὅμοιος αὐτοῖς, Ὀππιαν. 2) μαλλιαρός, ἁπαλός, μαλακός· ἴδε ἐν τῷ, μνοῦς.

Μνίον, τό. Βρύον, παρόμοιον τῶν μαλλῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ φυόμενον, διαφορετικὸν τοῦ, φῦκος, συγγεν. τῷ, μνόος (νυ· εὑρῆται δὲ καὶ κεκρισπωμένον, μνῖον, Νικ. Ἀλ. 398. πρβ. θρῖον.) ὅθεν

Μνιώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος) = μνιαρός. Ἔχων εἶδος μνίου, ὅμοιος αὐτῷ, Νικ. Ἀλεξ. 497. »Θρίξ μνιώδεα«.

Μνοία, ἡ, καὶ μνοΐα, καὶ μνῶα ἢ μνῶα. Παρὰ Κρησί, οἱ δοῦλοι, σκλάβοι, τὸ τάγμα τῶν δούλων, σκλάβων, ἢ δουλεία, ὡς παρὰ Λακεδαιμ. οἱ Εἵλωτες. Παρ' Ἡσυχ. »Μνοία, ἱκετεία. Μνοῖται, δοῦλοι. Μνῶα, δουλεία«. Ἀθήν. σελ. 276. καὶ 253. Πολυδ. γ'. 83. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ποιητὴς Τβρίας παρ' Ἀθην. σελ. 698. λέγει »Δεσπότας μνοίας κέκλημαιι, κύριος εἰμὶ τῶν δούλων· ἄρα, ἐκ τοῦ μνοία, γίνεται μνῶα καὶ μνῶα.

Μνοῖτης, μνωΐτης, καὶ, μνῶτης, ὁ δοῦλος.

Μνόος, συναιρ. Μνοῦς, ὁ· ὡς χνέος, χνοῦς. Τὸ μαλακὸν χνοῦδι τῶν νεοσσῶν, ἴουλος· καὶ τὸ ἁπαλὸν μαλλίον τῶν νέων ζώων καὶ πτηνῶν, ἐξαιρέτως δὲ τῶν χηναρίων, καθ' Ἡσύχιον, καθόλου, κάθε λεπτὸν, ἁπαλὸν κοντὸν μαλλί. ὅθεν τὸ, μνοὺς (Εὐφορίων παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν Δ. Τός), καὶ μνιαρός, ὁ ἁπαλός, μαλακός, μαλλιαρός. Ὁ Ἡσύχ. Σουΐδ. καὶ Φώτ. ἔχουσιν ἔτι, μναρός, μαλακός, ἡδύς, ῥάδιος (πιθανῶς ἀντὶ τοῦ, μνιαρός). Ἐντεῦθεν φαίνεται, ὅτι προκύπτει καὶ τὸ Ἀμνός, ὁ ἁπαλὸς καὶ τρυφερός, διότι κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. »Παρὰ τὸ μνοῦς, ὅπερ σημαίνει τὴν ἐκ γενετῆς μαλθακὴν αὐτοῦ τρίχα, ἐξ οὗ μνούδηνα. Ἐπάνω εἰς τὸ μνοῦς, ἁρμόζει ἔτι καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχ. μνοῖον, μαλακόν. Ἐν Ἀναλέκτ. Βρυγκίου, β'. σελ. 170. ἀρ. 6. λέγεται τὸ σκέπασμα τοῦ στρώματος (τὸ πάπλωμα, ἢ ἡ Σέργα, ἢ Γιαμπολῆ). »Τάπης βαθύρρηνος μνιαρόεις«. Ἐν ἐπιγραμ. Φιλοδήμου, ἀρ. ι. ἡ ἀνάγνωσις. »Καὶ μνοῦ χρῶτα τερεινότερην, εἶναι ἀμφίβ. ἐπειδὴ τινὲς ἀντὶ τούτου, ἀναγινώσκουσι, Κάμνοῦ, ἀντὶ τοῦ, καὶ ἀμνοῦ. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ, μνίον, ὡς καὶ τό, μνιαρός, παρ' Ὀππιαν. Ἁλιευτ. β'. σημαίνει τὸ, μαλλιαρός, μαλακὰς τρίχας ἢ μαλλούς, ἔχων, καὶ τό, Βρυκόδης, Φυκιόεις. Τὸ Γλωσσάρ. τοῦ Στεφ. ἔχει, μνούδιον, Pluma, τὰ λεπτὰ καὶ μαλακὰ πτερὰ τῶν ὀρνίθων, καὶ μάλιστα τῶν ἀρτιγεννήτων.

*Μνούδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ μνόος. ὁρ. τοῦτο ἐν τέλει.

*Μνωΐα, ἡ, συναιρ. μνῶα, καὶ μνῶα, = μνοία, ὅθεν

*Μνωΐτης, ου, ὁ, συναιρ. μνῶτης, καὶ μνῶτης, = μνοῖτης.

*Μνώμενος, μετοχ. τοῦ μνάομαι, μνηστεύω, Ὀδ.

*Μνῶνται, γ'. πληθ. ἐνεστ. τοῦ μνάομαι, μνηστεύω, Ὀδ.

*Μνωόμενος, ποιητ. κατὰ διάλ. μετοχ. τοῦ μνάομαι, ἐνθυμοῦμαι, ἀντὶ μνώμενος, Ὀδ.

*Μνώοντο, γ'. πρόσπ. πληθ. παρατ. τοῦ μνάομαι, μνηστεύω, Ὀδ. ἢ καὶ τοῦ, μνάομαι, ἐνθυμοῦμαι, Ἰλ.

Τὸ Μ μετὰ τοῦ Ο.

Μογγός, ή, όν. Ὁ βραγχώδης, βαθεῖαν καὶ σκοτεινὴν φωνὴν ἔχων, Ἱππιατρ. ἐπὶ ὄνου »Ἔστω δὲ καὶ τῇ φωνῇ μὴ μογγός, ἀλλὰ λαμπρός«· ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, μογγίζω, καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β, βογγίζω, βογγισμα, βογγάω.

Μογεῖω, ταὐτὸν τῷ, Μογέω, Ἡσύχ.

Μογερός, ά, όν (μογέω, μόγος). καὶ Ἐπίρ. Μογερῶς. Ἐπίπονος, κοπιαστικός, μοχθηρός, φροντιστικός, ἐλεεινός· πλήρης πόνων καὶ μόχθων, ταλαίπωρος, Αἰσχύλ. Θήβ. 812. »Μογερὸς καὶ δυστυδαίμοναι«· ἀντὶ τούτου εἶπον τινὲς καὶ, Σμυγερός.

Μογέω, ήτω (μόγος) ὡς τὸ πονέω, ἀμτβ. Κοπιάζω, κοπιάω, κόπους, πόνους καὶ μόχθους ὑποφέρω, ὑπομένω, ταλαιπωρούμαι, κακοπαθέω, ἢ καὶ καθὼς λέγομεν κοινῶς, ἱδρώσα, μοὶ ἔγινε ξυνὸν, βαρὺ, μοὶ ἐκόστισε πολύνκόπον, πολλὰ βάσανα, παρ' Ὁμ. συνήθ. κατὰ μετοχ. μετ' ἄλλης λέξεως π. χ. »Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης, πλεῖον ἐόν, Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν (Ἰλ. Δ, 656.)«, ἄλλος μὲν, μ' ὅλον ὁποῦ ἔβαλλεν ὅλα τὰ δυνατά του, μόλις τὸ ἐκινοῦσε (τὸ ποτήριον) ἀπὸ τὴν τράπεζαν, ἔνθα δηλοῖ τὸ βάρος αὐτοῦ, ὅπερ ἦν δυσβάστακτον· ὁ δὲ Νέστωρ κτ. »Θεμείλια, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί (Ἰλ. Μ, 29)«, τὰ ὁποῖα μὲ πολὺν κόπον κτλ. Παρὰ τοῖς Μεταγνστ. καὶ ἀντὶ τοῦ, πόνους αἰσθάνεσθαι ἀσθενεῖν, πάσχειν. 2) μεταβτ. πάσχω, ὑποφέρω, αἴτ., πολλκ. παρ' Ὁμ. ἐξαιρτ. »Πόλλ' ἢ πολλὰ, ἢ κακὰ πολλὰ ἐμόγησα, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσεα«, Ὀδ. Ε, 223. Ζ, 175. Β, 343. »Ἐπί τινα ἐξ αἰτίας τινὸς πράγματος ἢ προσώπου, διά τινα, διά τι, Ἰλ. Α, 162. Ι, 492. Ὀδ. Π, 19. Πρωτότυπον τούτου ἐστὶ τὸ, μόγω, ὅθεν τὸ μόγος καὶ μόχθος, ὡς ἐκ τοῦ ἄγω, ἄχθος. ὅθεν

Μόγημα, τό. Ταὐτὸν τῷ μόγος, Νικήτ. Χρον. ια. 12.

Μογιάω, Λακωνικ. ἀντὶ, μογέω, Ἀριστοφ. Λυσ. 1003. ὡς τὸ, ἐπανιάω, ἀθικιάω, κ. τ. τ. Lob. Φρυν. σ. 82.

Μογιλαλία, ἡ. Ἡ βαρεῖα, δύσκολος ὁμιλία, λαλιά. ἐκ τοῦ

Μογιλάλος, ὁ, ἡ (μόγις, λαλέω). Βραδύγλωσσος, βαρέως, δυσκόλως ὁμιλῶν, Ἀέτιος ἡ. 38. ταὐτὸν τῷ, Ἀγκυλόγλωσσος· παρὰ δὲ τοῖς Ο'. ἀντὶ τοῦ, ἄλαλος, βουβός, ἀνεός.

Μόγις, Ἐπίρ. (μόγος, μογέω). Μετὰ κόπου, μετὰ βίας, ὅθεν μόλις, Ὁμ. καὶ Ἡροδ. 1, 116. συντάσσεται δὲ συνεχῶς μὲ ταὐτόσ. ἐπιρρ. π.χ. μόγις καὶ βραδέως, μόγις καὶ κατ' ὀλίγον, κ. τ. τ., μόλις καὶ μετὰ βίας, Duker. Θουκ. 7, 40. Wess. Διοδ. 2, 48. Dorv. Χαριτ. σ. 409. πρβ. τὸ Μεθομρκ. μόλις. (Ἐν Ἰλ. Χ, 412. ἐχρήσατο ὁ Ὅμ. τῇ ληγούσῃ ἐν τῇ ἄρσει τοῦ στίχου ὡς μακρῷ.) ὅθεν

Μογιςαφεδάφη, ἡ (μόγις, ἅπτομαι, ἔδαφος). Ἡ μόλις ἐγγίζουσα τὸ ἔδαφος, Κωμκ. ἐπίθ. ποδάγρας, μόνον παρὰ Λουκιαν. Τραγοποδ. 199.

Μόγος, ου, ὁ, ὡς τό, πόνος, κόπος, μόχθος, ἀγών, Ἰλ. Δ, 27. καὶ βασανον, συμφορά, φροντίς, πόνος, θλῖψις, λύπη (ὅθεν μογέω, μογερός, μόγις, μόχθος, μοχθέω, μοχθηρός. Πρωτότυπον τούτου φαίνεται, ὅτι ἤτον ποτε τὸ μόσσω, μέλ. μόξω, ἀφ' οὗ ὁ παρακείμ. μέμογα, ὅθεν τὸ μόγος· καὶ ἐκ τοῦ, μέμοχθα, μόχθος. Ὁ Ἡσύχ. ἐντεῦθεν ἔχει, μόξοντι καὶ μοξοῦντες, ἀντὶ πονοῦντι, πυρέσσοντι, κ. τ. τ. καὶ ἔτι, μογεῖω, καὶ μογεύω.)

Μογοστοκέω, ῶ (μογοστόκος). Πόνους τῆς γεννήσεως ἔχω, ἢ μετὰ πόνων, βαρέως, γεννῶ, ἄμφ.

*Μογοστοκία, ἡ. Δύσκολος, βαρεῖα γέννα. ἐκ τοῦ

Μογοστόκος, ὁ, ἡ (μόγις, τίκτω). Ὁ τὰς δυσκόλως γεννώσας βοηθῶν, βοηθῶν αὐτὰς κατὰ τὴν γέννα, ἐπίθ. τῆς Εἰλειθυίας, καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἰλ. Λ, 270. Π, 187. καὶ Τ, 103. »Εἰλείθυια μογοστόκεια«, ἡ περὶ τὰς τοιαύτας κοπιῶσα, ἢ ἡ τοὺς μόγους ἐπικουφίζουσα τῶν τοιουσῶν· καὶ Θεόκριτ. κζ'. 29. 2) παρὰ Μεταγνστ. καὶ ὁ δυσκόλως γεννῶν, ἢ γεννηθείς, λίθος, λιθίασις. Νόνν.

Μόδιος, ὁ. Παρὰ Δεινάρχ. μέτρον τι σίτου, τὸ τρίτον μέρος τοῦ ἀμφορέως, καὶ τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου περιλαμβάνον. 2) κατὰ Ἥρωνα τὸν Γεωμέτρην εἶναι καὶ σχοινίον Γεωμετρικὸν, τὸ ὁποῖον μὲ τὸ σχοινίον ἢ Σωκάριον δεκάργυιον μετρῇ διακοσίας ὀργυιὰς, καὶ μὲ τὸ δεκάργυιον, διακοσίας ὀγδοήκοντα ὀκτὼ· παρ' αὐτῷ κεῖται ἔτι καὶ μόδιον ἓν, καὶ μοδιτμός, ὁ· ἢ διὰ τοῦ μοδίου καταμέτρητις· παρ' αὐτῷ περιλαμβάνει ὁ »Σπόριμος μόδιος, τεσσαράκοντα λίτραις· καὶ »Μία λίτρα σπείρει γῆν ὀργυιῶν πέντε«· ἄρα ταὐτὸν τῷ τῆς συνηθείας στρέμμα, ἢ δολοῦμι. ὅθεν

*Μοδισμός, ὁ. Ἡ κατὰ μοδίους καταμέτρησις.

Μόδος, ἡ, παρ' Ἱπποκράτ. εἶδος φυτοῦ· ὁ Καίλιος Αὐρέλ. μετέφραστε διὰ τοῦ, Βρυωνία πιθαν. μάδον, μάδος, μαδωνία.

Μόθαξ, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, μόθων.

Μόθος, ὁ. Ὁ ἐν τῇ μάχῃ θόρυβος, ἀλαλαγμός, Ἰλ. Η, 117. Σ, 160. καὶ ἀλλαχοῦ. »Μόθος ἵππων (Ἰλ. Η, 249)«, ἀλαλαγμὸς, μάχη ἀφ' ἵππων, ἔνθα ὅμως ἄλλοι ἐξηγοῦσι, φρύαγμα ἱππικὸν. (συγγεν. τῷ μόγος, μόχθος, μῶλος).

Μόθουρα, ἡ. Παρ' Ἡσυχίῳ, τὸ μέρος τῆς κοίπης, τὸ ὁποῖον κρατεῖται ὑπὸ τῆς χειρός. Παρ' Ἀριστοτέλ. Φυσιογν. »Τῶν μὲν οὖν λοφούρων ἢ μοθούρωνα, ἢ ὡς ὁ Βυθαῖος ἀντὶ, Λοθούρων, ἀναγινώσκει. ἀμφ.

Μόθων, ωνος, ὁ· καὶ, μόθαξ, ακος, ὁ. Παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐλέγοντο μόθακες, καὶ μόθωνες, τὰ παιδία τῶν πολιτῶν, τῶν ἐκ τῶν Λακωνικῶν (οὐχὶ δὲ καὶ ἐκ τῆς Σπάρτης) πόλεων ὄντων, τὰ ὁποῖα ἐν τῇ Σπάρτῃ δημοσίως ἀνετρέφοντο ὡς καὶ τὰ τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ ἐδύναντο ν' ἀποκτήσωσι καὶ τὸ δίκαιον πολίτου Σπάρτης· ἐλέγοντο καὶ, τρόφιμοι, Ἀθήναιος ς'. σελ. 271. Αἰλιαν. ιβ'. 43. 2) ταὐτὸν τῷ, οἰκογενής· ὁ ἐν τῷ οἴκῳ γεγεννημένος καὶ ἀνατεθραμμένος δοῦλος (σκλάβος), ὅστις ἐγίνετο πλέον τολμηρός, αὐθάδης καὶ θαρραλέος παρὰ ὁ ἠγόρασμένος, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι Οἰκότριβα, καλοῦσι· καὶ ἐνθεῦθεν. 3) μόθων, ἔτι τὸ ἰδίωμα τοῦ τοιούτου δούλου, ἤγουν φέρσιμον ἰταμὸν, προπετές, αὐθάδες, αὐθάδεια, ἀχαλίνωτον. Ὁ Ἀριστοφ. ἐν Πλούτ. 279. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Κόβαλος. »Μόθων καὶ κόβαλος«, Ἱππ. 635. καὶ, 697. ἴδε μοθωνικός. 4) ἐξαιρτ. εἶδος Λακ. χοροῦ, ἀγέλους καὶ ἀσέμνου, Ἀριστ. Ἱππ. 704. »Μαινάδων μόθωνα, Εὐριπ. Βάκχ. 1049. ἑρμηνεύει ὁ αὐτὸς ἐν στίχ. 1051. διὰ τοῦ, αἰσχρουργία· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, ἀσελγὴς καὶ ἀκόλαστος ὀρχηστής. Ὁ Φώτιος ἔχει »Μόθων, ὄρχημα φορικὸν καὶ κορδακώδες· ἀπὸ δὲ τοιούτου καὶ ὁ ἀνάγωγος καὶ ὁ ἀκόλαστος ἄνθρωπος«. ὅθεν

Μοθωνία, ἡ = μόθων, σημσ. 3. ταὐτὸν τῷ, ἀλαζονεία, Ἡσύχ. Σουΐδ. καὶ Ἐτυμολόγ.

Μοθωνικός, ή, όν (μόθων, 3). Προπετής, αὐθάδης, ἀχαλίνωτος, ἀκράτητος· καὶ, δίκην μόθωνος, ὡς μόθων, σημ. 2. ὅθεν, »Ὁμιλία μοθωνική καὶ ὑπότυφος«, Ἴων παρὰ Πλουτάρχ.

εἰς Περικλ. ταὐτὸν τῷ, δουλοπρεπής, φορτικός, φλύαρος, ἀνόητος.

*Μοί, ἐγκλιτ. δοτ. ἑνικ. τοῦ ἐγώ, Ὅμ.

Μοιμνάω, τὸ ἐπιτεταμ. μυάω, Ἡλείω τὰ χείλη, βυζάνω μὲ συνεσφιγμένα χείλη, θηλάζω ἴδε καὶ ἐν τῷ, μυάω.

Μοιμύλλω, τὸ ἐπιτεταμ. μύλλω. Ταὐτόν τῷ, μοιμυάω· παρομοίως ἐκ τοῦ, μύω, ἀφ' οὗ ἔτι καὶ τὸ, μυζάω, τὸ θηλάζω, ἴδε μύλλω. = κυρίως παράγονται ἐκ τῆς βρεφικῆς φωνῆς, μοιμύ, ὁ μαζός.

*Μοιός, ἡ, ήν, ὀρ. σμοιός.

Μοῖρα, ας, Ἰων. ης, ἡ. Μέρος, ἀντίκ τῷ, ὅλον, Ἰλ. Κ, 253. Ο, 195. Ὀδ. Δ, 97. Τ, 171. ἐξαιρτ. 1) τὸ μέρος, τὸ παρτίδον χωδ. τὸ ἀποῖον πέρνει τις, κυρ. κατὰ πολιτ. ἔννοιαν, Ἡρόδ. 5, 69. 2) τὸ μερίδιον, μερτικόν, ὅσον τυχαίνει καθενὸς ἢ ὅσον ἀρέζει, δοκεῖ τοῖς θεοῖς, Ὅμ. ἠΐτη μοῖραν, Ἰλ. Ι, 318. 3) τὸ μέρος, ὁ κλῆρος τῆς ζωῆς ἑκάστου, ἡ πεπρωμένη, ἡ τύχη, τὸ γραπτὸν (κισμὲτ Τουρκ.), πολλκ. παρ' Ὅμ. τόσον εὐτυχία ὅσον καὶ ἀτυχία, »Ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστῳ μοῖραν ἔδηκαν ἀκάματοι», τὸ διωρισμένον μέρος τῆς ζωῆς, Ὀδ. Τ, 592. οὐχὶ σπανίως μετὰ ἀπαρεμφ. π. χ. »Μοῖρα φίλους ἰδέσθαι», Ὀδ. Δ, 475. Ε, 114. »Μοῖρα θανεῖν», Ἰλ. Η, 52. πρβ. Ο, 117. Π, 434. Ρ, 421. Ψ, 80. »Μοῖρα βιότοιο», τὸ διωρισμένον μέτρον τῆς ζωῆς, Ἰλ. Δ, 170. »Μοῖραν ἀναπλῆσαι (Ἀπολλ. 1, 1323.)», τὴν διωρισμένην ζωὴν πληρῶσαι καὶ ἀποθανεῖν. »Ὑπὲρ μοῖραν», ἐναντίον τῆς μοίρας, καὶ μὴ θελούσης αὐτῆς, Ἰλ. Τ, 336. καὶ κατ' ἰδιαιτέραν ἀναφορὰν. α) ἡ μοῖρα τοῦ θανάτου, ὁ ἐξ ἀνάγκης θάνατος, Ἰλ. Ζ, 488. Ὀδ. Δ, 560. ὡσαύτως καὶ, »Θάνατος καὶ μοῖραι», ἀντὶ, μοῖρα θανάτου, μοῖρα ἡ κατὰ θάνατον, Ἰλ. Γ, 672. ὅτε δὲ, ἡ ἀφορμὴ τοῦ θανάτου, Ὀδ. Φ, 24. β) ἀπεναντίας τοῦ, ἀμμορίη, ἡ εὐτυχία, Ὀδ. Τ, 76. 4) μέρος εἴς τι λάφυρον, Ὀδ. Δ, 534. 5) μερίδιον εἴς τι φαγητὸν, μερτικόν, μέτρον, πολλκ. ἐν Ὀδσ. Θ, 470. Ξ, 448. Τ, 260. καὶ ἀλλαχοῦ· 6) μέρος γῆς, κομμάτι τόπου, τὸ ἐν ἐξουσίᾳ τινὸς ὄν, Ἰλ. Π, 68. καὶ πολλκ. παρ' Ἡρόδ. 7) τὸ πρέπον, ἀνῆκον τινὶ, ὅ,τι ἔχει τις δίκαιον νὰ ζητῇ ὡς μερίδιόν του, παρ' Ὅμ. συνήθως ἐν τῇ συντάξει, »Κατὰ μοῖραν ἔειπες (ἢ ἔειπε)», ὡμίλησας καθὼς πρέπει, τυχαίνει, πρεπόντως, Ἰλ. Α, 286. κτ. ἔτι δὲ, ἀντὶ τοῦ, καθὼς τὸ καλεῖ ἡ τάξις, κατὰ τὸ πρέπον, Ἰλ. Π, 367. Ἡσ. Ἔ. 767. τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ, »Ἐν μοίρῃ», Ὀδ. Χ, 54. Ἰλ. Τ, 186. ἀπεναντίας τοῦ, παρὰ μοῖραν, Ὀδ. Ξ, 509. »Μοῖραν νέμειν τινί (Σοφκλ.)», δίδειν εἴτε ἀνήκει τινί· ὅθεν παρ' Ἀττκ. = τὸ καθῆκον, εἴτουν, τὸ χρέος. 8) τὸ πρέπον, ἀνῆκον πέρας, εὐλάβεια, τὸ νὰ τιμᾷ τις τινὰ καθὼς τῷ πρέπει, εἰς μερικὰς φράσεις εὐχρηστον, π. χ. »Ἐν μοίρῃ ἄγειν τινά», Ἡρόδ. 2, 172. »Ἐν μοίρᾳ εἶναι», εἶναι εἰς σέβας παρ' ἄλλοις, Πλατ. Κριτ. σ. 51. Β. »Μοῖραν ποιεῖσθαί τινα», Schaef. Σοφκλ. Ο. Κ. 277. καὶ π. τ. πρβ. λόγος. 9) παρὰ Μαθημ., ὁ βαθμὸς, ἡ μοῖρα πλάτους ἢ μήκους. 10) σύνταγμά τι στρατιωτῶν παρὰ Δακεδ. καὶ ὄνομα λόχου.

Β) Μοῖρα, ὡς κύριον ὄνομα, ἡ θεὰ τῆς τύχης (Λατ. parca), ἤτοι, καθὰ καὶ ἡ Αἶσα, δίδει εἰς καθένα τὸ δίκαιόν του, τὴν τύχην του, καλὸν ἢ κακόν, ὅθεν ἡ ἀγαθὴ, ἡ φυλὴ· ὅθεν πληθ. μοῖραι, αἱ· αἱ θεαὶ τῆς εὐτυχίας καὶ δυστυχίας, τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, τρεῖς κατ' Ἡσίοδον, ἡ Λαχεσις, καὶ ἡ Ἄτροπος, Θεογ. 218. »Αἵτε διδοῦσι θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε», ἔνθα λέγονται θυγατέρες τῆς νυκτός, τοὐναντίον δὲ ἐν στίχ. 904. θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος· καὶ Ἀριστοτέλ. περὶ Κόσμ. ζ'. »Τρεῖς μὲν γὰρ αἱ μοῖραι, κατὰ τοὺς χρόνους μεμερισμέναι· νῦν μὲν ἀτράκτου, τὸ μὲν ἐξειργασμένον, τὸ δὲ μέλλον, τὸ δὲ περιστρεφόμενον· τάττεται δὲ κατὰ μὲν τὸ γεγενὸς, μία τῶν μοιρῶν, Ἄτροπος, ἐπὶ τὰ παρελθόντα ἄτρεπτα ἐστί· κατὰ δὲ τὸ μέλλον, Λάχεσις, εἰς πάντα γὰρ ἡ κατὰ φύσιν μένει λῆξις· κατὰ δὲ τὸ ἐνεστὸς, Κλωθώ, συμπεραίνουσα καὶ κλώθουσα ἑκάστῳ τὰ οἰκεῖα». Παρ' Ὅμ. εὕρηται συνήθ. κατ' ἐνικὸν ἀριθμὸν, ἐν δὲ Ἰλ. Ω, 49. καὶ πληθ. Παρ' Ὅμ. λέγεται ἐπὶ ὅτε »Μοῖρα θεῶν», Ὀδ. Δ, 292. καὶ μοῖρα θεῶν, Ὀδ. Γ, 389. ἔνθα ὅμως κάλλιον ἂν γράφηται οὐχὶ μὲ κεφαλικὸν γράμμα, Μοῖρα, ἀλλὰ, μοῖρα, ὡς προσηγορικόν, ἀντὶ τοῦ, ἡ θεία μοῖρα, τὰ παρὰ θεῶν δεδομένα, τὸ γραπτὸν ἐκ θεοῦ, καὶ οὕτως ἔγραψε συνήθ. ὁ Οὐόλφιος ἐν Ὀδσ. Χ, 413, καὶ εἰς τὸ ἰσοδύναμον, Διὸς αἶσα, δαίμονος αἶσα. — »Θεοῦ μοῖραι», = θεία μοῖρα, διὰ τοῦ θείου προορισμοῦ, κατὰ βούλησιν θείαν, Σιμων. 104. ὡς τὸ ποιητ. »Δαίμονος αἴσῃ. »Μυρίαις μοίραις (Ἀθην.)» ἀπειράκις, μυριάκις, κατ' ἀναριθμήτους εὐκαιρίας. Πολλάκις ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. ἡ, Μοῖρα, ἀντὶ θεᾶ τοῦ θανάτου, Ἰλ. Δ, 517. Σ, 119. ἢ ἐν γένει, θεὰ τῆς δυστυχίας, Ἰλ. Ε, 613. Τ, 87. Τ, 83. πλὴν τότε λέγεται συνήθ. μετ' ἐπιθέτου πρὸς ἀκριβεστέραν διάκρισιν, π. χ. Μοῖρα κρατερή, ὀλοή, κακή, δυσώνυμος, Μ. ὀλοὴ θανάτοιο· πρὸς τούτοις, συντάσσει ὁ Ὅμ. »Θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή, θεοὶ καὶ Μ. κρ. Ἰλ. Τ, 410. πρβ. Π, 849. (συγγεν. τῷ, μείρομαι, ἔμμορα, μέρος, moro. ἀλλ' οὐ παρακτέον ἀπὸ τοῦ, εἴρω, ἔρω.)

*Μοιραγέτης, ου, ὁ (μοῖρα, ἡγέομαι). Ὁ ὁδηγὸς τῆς τύχης, ὁ διοικητὴς αὐτῆς, ὡς, δαίμονες, Ἀλκιφρ.

Μοιράζω, άσω, = μοιράω.

Μοιραῖος, αία, αῖον (μοῖρα). Διὰ τοῦ κλήρου ἢ διὰ τῆς τύχης μοιρασμένος, δομένος, fatalis.

Μοιράς, άδος, ἡ. Ταὐτόν τῷ, μοιρίς, Νικανδρ. Ἀλεξ. 329.

*Μοιρασία, ἡ, νεώτ. τύπος ἀντὶ μοίρασις.

*Μοίρασις, εως, ἡ (μοιράζω). Μοιρασία, διανομή.

Μοιράω, καὶ μοιράζω, άσω, Ἰων. ήσω (μοῖρα). Διαιρῶ, εἰς μερίδια τέμνω, ἢ μερίζω· ξεσχίζω· σπῶ· ἀφανίζω, φθείρω. Μέσ. ξεσχίζω τὸ δίκαιόν μου, ξεσχίζω ἐμαυτῷ τί, π. χ. »Χαῖτας ἐμοιρήσαντο (Ἀπολλ. 4, 1533.)», ἐσπάραξαν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς των (ὑπὸ λύπης). Παθ. μοιράομαι, παρακείμ. Μεμοίρασμαι, λαμβάνω ὡς μέρος, κλῆρον, τύχην· πεπρωμένον, γραπτόν ἐστί μοι, μετὰ αἰτ., ἔτι καὶ μετὰ ἀπρμφ. σπανίως δὲ μετὰ γενικ. »Ζῆν μὲν γὰρ καὶ τεθνάναι μεμοίρασται ἡμῖν», γραπτὸν εἶναι εἰς ἡμᾶς, Ἀλκίφρ. α. ἐπιστολ. 52. »Εἰ δέκεν ἄλλως ἀνέρα μοιρήσαιμι», εἰ δὲ καὶ λάβῃς ἄλλον ἄνδρα, Ναυμαχ. »Ὅσα ψυχῆς μεμοίρασται, ὅσα ἔλαβον ζωήν, Φίλ. »Ὅσ' μεμόρασται», Τίμαιος Λοκρ. ἐκ τοῦ μοράζω, ἀντὶ τοῦ, συνίσταται ἐκ γῆς.

Μοιρηγενής, ές, ὁ, ἡ (μοῖρα, γένος). Ὁ ἐν ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγεννημένος, ὁ ἐν εὐμοιρίᾳ καὶ ἐν ἀγαθῇ τύχῃ γεννηθείς, ὁ μέτοχος μοίρας ἀγαθῆς, εὔσους τῆς τύχης, Ἰλ. Γ, 182.

Μοιρηγέτης, ου, ὁ. Ὁ μοῖραν ἄγων, ἡγεμών, Ἀπολλών. α. 1127. ταὐτόν τῷ, μοιραγέτης. Ἰων.

*Μοιρηΐος, αία, αῖον (μοῖρα, 9). Ὁ μίαν μοῖραν περιέχων, Σιμπλ. εἰς Ἀριστ. περὶ οὐρανοῦ. σ. 134.

Μοιρίδιος, ία, ιον· καὶ μοιρίδιος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. μοιριδίως (μοῖρα). Ὁ διὰ τοῦ κλήρου ἢ τῆς μοίρας μοιραστμένος, μεμοιραμένος καὶ ἐπικίνδυνος, ὀλεθρίος, fatalis.

*Μοιρικός, ή, όν (μοῖρα), καὶ ἐπίρρ. μοιρικῶς, ταὐτόν τῷ, μοιρίδιος, καὶ κατὰ μέρος, ἑνὰ μέρος δεδομένος, ὁ εἰς μοῖραν ἀνήκων, Παῦλ. Ἀλεξ. ἀποτελεσμ.

Μοιρίς, ίδος, ἡ· ὡς τό, μοιράς, διῃρημένη, μετή, π. χ. λίτρα, μετή, ἡ ἑξήκοντα διῃρημένη, δεδομένη λίτρα, Νικανδρ. Ἀλ. 329, ἔνθα ἀναγινώσκουσι τινὲς καὶ, μοιράς.

Μοιραγνωμόνιον ὄργανον, τό (μοῖρα, γνώμων). Παρὰ Πτολεμ. μεγ. σύνταξ. σελ. 121. ὄργανόν τι, δι' οὗ καταμετροῦνται οἱ βαθμοὶ τῶν ὕψους τόπου τινός.

*Μοιρογραφία (γράφω). Περιγραφὴ τῶν μερῶν, Παῦλ. Ἀλεξ.

Μοιροδοκέω, ῶ (δέχομαι). Μοῖραν δέχομαι, τὸ μέρος μερίδιόν μου λαμβάνω, Ἀντιφ. παρ' Ἁρποκρατ. ὅπου τινὲς, μοιρολογχέω, ἀναγινώσκουσι.

Μοιροθεσία, ἡ (μοῖρα, τίθημι). Ἡ θέσις τῶν μοιρῶν, ὁ προσδιορισμὸς, τὸ μέτρημα αὐτῶν, Πρόκλ., παράφρ. 187.

Μοιρόκραντος, ὁ, ἡ (κραίνω, μοῖρα). Ὑπὸ τῶν Μοιρῶν, ἢ μοίρας διωρισμένος, τετελεσμένος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 609. καὶ Εὐμεν. 395.

Μοιρολαχέω, ῶ. Μέλ. ήσω (λάχος). Διὰ κλήρου μοιράζω· καθόλου μοιράζω. 2) μερίδιον λαμβάνω, ἢ ἔχω.

+Μοιρολογέω, καὶ μέσ. μοιρολογέομαι. Προλέγω τινὶ τὴν μοῖραν, τύχην του, μετὰ αἰτ. προσπ. ἐκ τοῦ

Μοιρολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ λέγων τὴν τύχην τινός, χρησμολόγος, προφήτης, ὁ τὰ μέλλοντα, ἤτοι τὰ ὑπὸ τῆς μοίρας γεγραμμένα προλέγων, μάντις, Γλωσσάρ. ὅθεν »Μοιρολογεῖν τινάω· ἢ Μέσως, Μοιρολογεῖσθαι, λέγειν τινὶ τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν, λέγειν τὴν μοῖράν του. (Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, βλέπω τὴν μοῖραν τινός· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, κλαίω τὴν μοῖραν, ἤτοι τὸν θάνατον τινός, θρηνολογῶ· καὶ, Μοιρολόγος, ὁ θρηνῶν τινά· καὶ Μοιρολόγιον, ὁ θρῆνος, κοπετός. ἴδε. καὶ Μύρω.)

Μοιρολογχέω, ῶ. Μέρος ἔχω ταὐτόν τῷ, μοιρολαχέω, 2. Valck. Ἡροδ. 7, 53. ἐκ τοῦ

Μοιρολόγχος, ὁ, ἡ (λέλογχα). Ὁ μοῖραν, ἤτοι μερίδιον ἔχων, λαμβάνων, Πολυδ. ἡ. 136. ὅπου τὰ Χειρόγραφ. Μοιρολαχεῖν, ἔχουσιν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Μοιριλόγχοις, οἱ τὰ κοινὰ διαιροῦντες.

Μοιρονόμος, ὁ, ἡ (νέμω, μοῖρα). Ὁ τὴν μοῖραν, κλῆρον, τύχην, εἱμαρμένην διανεμόμενος, μοιραστής.

*Μοιροφόρητος, ὁ, ἡ (φορέω). Φερμένος, προξενημένος ἀπὸ τὴν μοῖραν, ταὐτόν τῷ, κηρεσσιφόρητος, Γραμμτκ.

Μοῖσα, ἡ, Αἰολικ. ἀντὶ τοῦ, Μοῦσα.

Μοῖτος, ὁ. Παρὰ Σικελοῖς, ἀντὶ χάρις. Ἀνταμοιβὴ, ἀνταπόδοσις, εὐχαριστία· ἐνταῦθεν τὸ Λατ. Mutuum. »Μοῖτον ἀντὶ μοίτουν», χάριν ἀντὶ χάριτος, par pari.

Μοιχάγριον, τό· καὶ συνήθ. πληθ. (μοιχὸς, ἄγρα). Τὰ ἀντὶ μοιχείας ἀγρεύματα ἐπὶ τὸ ληρῶδες μοιχὸν ἀποτεινόμενα, ἤγουν παιδεία, ζημία, τὴν ὁποίαν δίδει ὁ μοιχὸς, ὅταν πιασθῇ ἐπ' αὐτοφώρῳ, Ὀδ. Θ, 332.

Μοιχάζω, = μοιχάω, μεταβτ. καὶ ἀμεταβτ.

*Μοίχαινα, ἡ = μοιχὰς· νεώτ. Τύπ.

Μοιχαλίς, ίδος. ἡ νεώτ. τύπος, = μοιχὰς, άδος, ἡ, θηλ. τοῦ μοιχός. Ἡ τὴν μοιχείαν ἀσκοῦσα, μετερχομένη, ἡ μοιχευομένη. Ὁ Τζέτζης εἰς Λυκόφρ. 1109. ἀντὶ τούτου, Μοίχαινα, ἔχει· ὁ πρῶτος τύπος εὕρηται παρὰ Lob. Φρυν. σ. 452.

*Μοιχάς, άδος, ἡ, = μοιχαλίς.

*Μοιχάτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ μοιχός, Μανέθ. (ε)

Μοιχάω, ῶ. καί, Μοιχάζω (μοιχός). Ἐνεργητ. μετά αἰτ. ἀπατῶ, φέρω γυναῖκα τινά εἰς μοιχείαν, συγκοιμῶμαι μετά τινος ὑπανδρου γυναικός, καί διά ταύτης τῆς πράξεως μιαίνω τόν γάμον. καί τροπ. Ξενοφ. Ἑλλην. Α'. ς'. 15. «Μοιχᾶν τήν θάλασσαν, καταχρατεῖν, ἐξουσιάζειν δολίως τήν θάλασσαν ἐναντίον τοῦ δικαίου, ἤτοι παρανόμως καί ἐναντίον τῶν συνθηκῶν· καί κατά τήν περίφρασιν ὑπό τοῦ Πλουτ. 10. σ. 525. αἰσχρῶς καί κρύφα πειρᾶν καί παραβιάζεσθαι τήν θάλατταν. κυβόλου δέ σημαίνει τό, ἐξασκῶ, μετέρχομαι (κάμνω) τήν ἀπηγορευμένην ὑπό τῶν νόμων πορνείαν μετά τινος γυναικός. «Τήν θυγατέρα μεμοιχευμένην», Δημοσθ. β) νοθεύω τι, Αἰλιαν. ὡσαύτως καί, μοιχεύειν, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 711. 2) οὐδετ. μοιχός εἰμί, μετέρχομαι (κάμνω) τήν μοιχείαν. κατά ταύτην δέ τήν σημασίαν κεῖται καί κατά μέσην διάθεσιν ἐν τῇ Ν. Δ.

Μοιχεία, ἡ (μοιχεύω). Ἡ μετά ὑπάνδρου γυναικός συγκοίμησις· τό συνευρεθῆναι σαρκικῶς μετά ὑπανδρευμένης γυναικός· τό ἔργον τοῦ μοιχοῦ, Adulterio, Ἰταλ.

Μοιχετήρ, ῆρος, καί, Μοιχευτής, οῦ, ὁ, ταυτόν τῷ, Μοιχός.

*Μοιχευτός, ή, όν (μοιχεύω). Μοιχευμένος, ἀνήκων εἰς μοιχόν, «λέχη», ἀντί μοιχεία, Μανέθ. 4. 550.

*Μοιχεύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ μοιχευτήρ, = μοιχαλίς.

Μοιχεύω, ταυτόν τῷ, Μοιχάω, ἐνεργητ. καί οὐδετέρ.

*Μοιχή, ἡ, = μοιχάς, σπανία λέξις.

Μοιχίδιος, ία, ιον, = μοίχιος, ἐξαιρτ. ὁ ἐκτίνων μοιχαλίδος, ἡ μοιχείας κατηγόμενος ἢ παραχθείς, προκύψας, Ἡροδ. 1, 137. 2) ἀντί μοιχικός.

Μοιχικός, ή, όν. καί Ἐπίρ. - - κῶς. Ἀνήκων εἰς μοιχείαν, εἰς μοιχόν ἢ μοιχαλίδα, ἢ κλίσιν ἔχων πρός μοιχείαν.

Μοίχιος, ία, ιον (μοιχός) ταυτόν τῷ, Μοιχίδιος.

*Μοιχίς, ίδος, ἡ, = μοιχάς, σπανία Α.

Μοιχογέννητος, ὁ, ἡ (γεννάω) Ἐκ μοιχαλίδος γεννημένος, νόθος, Σουίδ.

*Μοιχοληπτία, ἡ, Ἀττικ. ἀντί μοιχοληψία (λαμβάνω). Τό πιάνειν τινά ἐπάνω εἰς τήν πρᾶξιν τῆς μοιχείας.

Μοιχός, ὁ. Ὅστις μοιχεύει, ὅστις συνευρίσκεται σαρκικῶς μέ ὑπάνδρους γυναῖκας· ὅστις πατεῖ, μολύνει τόν γάμον τοῦ ἄλλου· ὁ τά ἐναντία τοῦ νόμου καί τῶν δικαίων πράττων. 2) τρόπος τοῦ ξυραφίζεσθαι τάς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἕως εἰς τό δέρμα, τό ὁποῖον ἐγίνετο εἰς τόν πιανόμενον ἐπ' αὐτοφώρῳ μοιχόν. πρβ. κῆπος καί, μάχαιρα. (Κατά τόν Hemst παρά τό μίχω, ὁμιχέω, majo mingo. βέλτιον δέ παρά τό, μυχός, μύχιος) ὅθεν

*Μοιχοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντί, μοιχεία.

Μοιχότροπος, ὁ, ἡ. (μοιχός, τρόπος) Ὁ φρονήματος, ἡ ἤθων, χαρακτῆρος μοιχοῦ ὤν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 399. Ἀριστοφ. «Μοιχότροπος γυνή», ἡ τόν τρόπον καί τόν χαρακτῆρα τῆς μοιχαλίδος ἔχουσα.

Μοιχοτύπη, ἡ. Ταυτόν τῷ, Μοιχαλίς· ἐσχηματίσθαι κατά τό, Χαμαιτύπη, Ἡσύχ.

Μόλγης, ου, ὁ, ταυτόν τῷ, μολγός, μοχθηρός, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 959. ἀμφ.

Μόλγινος, ίνη, ινον. Ἐκ μολγοῦ πεποιημένος, «Φυσητῆρες μόλγινοι», Folles coriacei, Λατ.

Μολγός, ὁ. Σάκκος ἐκ βοείου δορᾶς, ἀπό δέρμα βοδινόν, ἡ βόειος ἀσκός. «Βουδόρος μολγός» Ἡσύχ. ἐν Λ. Βουδώρῳ· καί Δίων Κασ. ξά. 16. σημ. 2) νομικ. κακότροπος ἄνθρωπος, ὅστις ἁρπάζει τά δημόσια χρήματα, κλέπτει αὐτά, Ἀριστοφ. Ἱππ. 968. ἔνθα ἄλλοι ἑρμην. ὡς ἐπίθετον, ἐγδαρμένος, ἐκλεπισμένος, ἀδειασμένος, κενωμένος, ἐστερημένος, ἔνθα ὅμως ἴσως καλλιον ἁρμόζει ἡ ἐξήγησις, βάραθρον, τό ὁποῖον καταπίνει αὐτό, διότι «μολγόν γενέσθαι δεῖται» ἀναγινώσκομεν παρά Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 959. καί Πολυδ. ι. 187. ἐντεῦθεν φαίνεται, ὅτι προέκυψε καί τό Λατ. Bulga. Γράφεται καί, μοργός. (πιθανῶς παρά τό ΜΕΛΓΩ, ἀμέλγω, μέργω, ἀμέργω, ὡς τό, δορός καί δορά παρά τό δέρω).

*Μολεῖν, ἀπαρ. τοῦ ἀορ. ἔμολον ἐκ τοῦ ἐνεστ. βλώσκω. Παραγίνομαι, πορεύομαι, ὑπάγω, ὑφίκνοῦμαι ἔρχομαι, Ὅμ. καί Ἀττικ. πλήν καθ' ὅλους τούς χρόνους παρά λογογράφοις σπανιώτατον· ὁ παρακ. μέμβλωκα, ὡς τό ἥκω, ἦλθον, ἰδού ἔφθασα, Ὀδ. Ρ, 190. Μέλλ. μολεῦμαι, Αἰσχ. Προμ. 694. Σοφ. Ο. Κ. 1742. Ὁ Schaef. δικαίως ἀμφιβάλλει περί τοῦ ἐνεργ. μέλλ. μολῶ. β) μολεῖν μετά τῆς αἰτ. τοῦ τόπου ἐπί κινήσεως εἴς τι, δίχα προθ. παρά Valck. Φοιν. 110. γ) ἐπιστρέφω, Heind. Πλατ. Πρωταγ. σ. 310. Seidl. Εὐριπ. Ἠλ. 6, 520. (τό, ἔμολον, μολεῖν, μολοῦμαι ἔχει πρός τό βλώσκω, ὡς τό, ἔθορον, θορεῖν, θορούμαι πρός τό θρώσκω· ἐνεστώς δέ μόλω οὐχ ὑπάρχει, ὡς οὔτε θόρω, καί ὁ ἐνεστώς μολέω εὕρηται σπανιώτερον ἔτι ἢ τό θορέω, μόνον παρά πολλά μεταγνωστ. στιχουργοῖς, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 27. 609.)

Μολεύω, (μολεῖν). Κόπτω τούς βλαστούς (αὐτομόλους), ἡ τάς παραφυάδας καί μεταφυτεύω, ὅθεν τό, αὐτόμολος, ἡ παραφυάς, παραβλάστημα, Stolo. δ) εὕρηται γραφόμενον καί μολούω, ὡς παρ' Ἡσυχ. καί, μολύνω, ὡς παρά Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. β'. ἔχουσιν αἱ παλαιαί ἐκδόσεις «Ἀπό τῶν ῥάβδων μολύνεται», ὅπου ἀντί τούτου ἔταξαν ἐκ τοῦ Αἰτίαι Φυτ. α'. 2. Μοσχεύειν, ὅ ἐστι, Μεταφυτεύειν.

*(Μολέω) ὅρ. μολεῖν ἐν τῷ τέλει.

*Μόλβαξ, ὅρα τρόφιμος.

Μολιβαχθής, ές, ὁ, ἡ (μόλιβος, ἄχθος). Μετά μολίβδου βεβαρυμένος, ἀνθολογ.

Μολίβδαινα, ἡ καί κάλλιον μολύβδαινα (μόλυβδος). Κάθε σφαῖρα μολυβδίνη. ἐξαιρ. σφαῖρά τις ἐκ μολίβδου, τήν ὁποίαν ἐκράτει τις εἰς τήν χεῖρα καί ἔρριπτεν αὐτήν, ἡ τήν ὁποίαν ἔβαλον ἤτοι εἰς τό κατώτερον μέρος τοῦ δικτύου διά νά βουλῶτο δίκτυον εἰς τόν πάτον τοῦ ὕδατος, Μολιβαριά, ἡ Μολιβήθρα, (λέγεται ἔτι καί «Μολιβδίς ὥστε δίκτυον κατέσπασε»), ἡ εἰς τό ἀγκιστρον, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 80., πρός τό βάθος καθιστᾶσθαι· ἡ, καί εἰς τό σχοινίον τῆς βελίδος, Σκανδήλιον. Ζήτ. Βολίς. 2) ἀγγεῖον ἐκ μολίβδου, ἤτοι μολιβένιον. Διά κεραμίδων ἡ μολιβδαινῶν, Ἀθήν. ε'. σελ. 207. ὅπου ἀναγνωστέον «Κεραμίδων μολιβδινῶν». 3) μεταλλικόν τι, τεχνικόν τε καί φυσικόν προϊόν, λιθάργυρος, Διοσκορ. ε'. 100. Παρ' Ἀριστοτέλ. ζώων Γεν. β'. 2. ἔχει ξανθόν χρῶμα, καί τοῦτο εἶναι εἶδος ἀρσενικοῦ, massicot. Ζήτ. καί Γαλήνη. 4) εἶδος φυτοῦ Plumbago. 5) ταυτόν τῷ, Μολύβδινος χαλκός, ἤτοι τό κρεμάμενον εἰς σχοινίον μολύβι διά νά ἐξετάζωσι τήν κάθετον τῶν σωμάτων ἢ τό βάθος τοῦ νεροῦ.

Μολίβδεος, έα, εον, καί συναιρ. Μολιβδοῦς, ῆ, οῦν, ἡ, Μολιβδικός, ἡ, όν. ἡ, Μολίβδινος, ίνη, ινον, Ὁ ἐκ μολύβδου ὤν· μολιβένιος.

Μολιβδίνη, ἡ Ταυτόν τῷ, Μολίβδαινα, παρά Λουκιαν. Γυμν. 27. «χειροπλήθεις μολυβδίναις, σφαῖραι μολιβέναι. Αἱ παλαιαί Ἐκδόσεις ἔχουσιν ὀρθότερον, Μολυβδίδες.

Μολίβδινος, ίνη, ινον, = μολίβδεος.

Μολίβδιον, τό. ἡ ὀρθότερον, μολύβδιον. Σίφων μολιβένιος, Ἱπποκρ.

Μολιβδίς, ίδος, ἡ. Ταυτόν τῷ, Μολίβδαινα.

Μολιβδοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τό εἶδος τοῦ μολίβδου ἔχων, ἡ τό χρῶμα αὐτοῦ, μολύβδῳ ὅμοιος, Ἡσυχ.

Μόλιβδος, καί, Μόλυβδος, ὁ. Εἶδος μετάλλου, Μόλιβδον, ταυτόν τῷ, Μόλιβος· καί τό μολιβοκόνδυλον, Ἰουλ. Αἰγ. ἐπ'. 10, 12. Ὁ Φίλιπ. ἐν Ἐπιγρ. ιζ'. καλεῖ τό μεταχειριζόμενον ὄργανον εἰς τό σημειοῦν γραμμάς ἐν τῷ γράφειν «Κυκλοτερῆ μόλιβδον· ὁ δέ Ἰουλιαν. Ἐπίγρ. ιά. ἔχει «χρωστήρ μόλιβδον· καί ἐν ἰ. «Μολίβδου κανόνα σύνδρομον ἠνιοχῆσαι», ὥστε γίνεται δῆλον, ὅτι οἱ πολλοί μετεχειρίζοντο τόν μόλιβδον εἰς τό σύρειν καί τραβᾶν γραμμάς, καθώς οἱ νεώτεροι τό μολιβοκόνδυλον. Μετεχειρίζοντο ἔτι τόν μόλιβδον καί ὡς βάσανον λίθου (μαχέγγι) εἰς τήν τοῦ χρυσοῦ δοκιμήν, καθώς ἀποδεικνύει ἡ παρά τῷ Θεόγνιδ. ῥῆσις παρατρίβω. (Ὁ τύπος μόλιβδος, ὅστις ἔτι ἀπαντᾶται συχνάκις ἐν ταῖς ἐκδόσεσι, καί τόν ὁποῖον παρέλαβε καί ὁ Poppo ἐν Θουκ. 1, 9². πρβ. Mehlhorn Ἀνακρ. 28, 3· σ. 113., ἀποδοκιμάζεται διόλου ἀπό τό Ἐ. Μ. σ. 590, 8., τό ὁποῖον θέλει νά γράφεται ἡ λέξις μόλιβδος διά τοῦ ἰῶτα μόνον ἐν τῷ Ὁμρκ. μόλιβος καί τοῖς ἐξ αὐτοῦ παραγώγοις, ἐν οἷς πάλιν τό ὑψιλον θεωρεῖται ὡς σφαλερόν πρβλ. Εὐστάθ. Ἰλ. σ. 1340, 30. Ζωναρ. Λεξικ. 2. σ. 1366. Τιτμ. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 137.) ὅθεν

Μολιβδουργός, ὁ (ΕΡΓΩ) Ὁ μόλιβδον ἐργαζόμενος· ὅστις δουλεύει τό μόλιβδον, ἡ ἐν μολύβδῳ.

Μολιβδοῦς, ῆ, οῦν, = μολίβδεος.

Μολιβδοφαής, ές, ὁ, ἡ (φαίνομαι) Ὅστις φαίνεται ὡς ὁ μόλυβδος· ὁ τό χρῶμα τοῦ μολίβδου ἔχων, Ἀθ. σ. 391.

Μολιβδοχοέω, ῶ (χέω). Χύνω ἢ ἀναλύω μόλιβδον, Ἀριστοφάν. Ἐκκλησ. 1102.

Μολιβδόχροος, συναιρ. -χρους, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ τό χρῶμα τοῦ μολίβδου ἔχων.

Μολιβδοχρώς, ωτος, ὁ, ἡ. Ὁ μολιβένιον ἢ μολιβδόχρουν σῶμα, ἢ ἐπιφάνειαν ἔχων, ταυτόν τῷ, μελιβδόχροος.

Μολιβδόω, ῶ (μόλιβδος). Εἰς μόλιβδον ποιῶ. Παθ. γίνεσθαι μολύβι, ἢ ἀναλύεσθαι ὡς αὐτό· ἴδε καί Μολυβδόω. «Μολιβδοῦται», Διοδ. Σικελ. ε'. 109. εἰς μόλιβδον μεταβάλλεται, γίνεται ὡς τό μόλιβιον· οὕτω μετέφρασεν αὐτό ὁ Πλίνιος· κυρίως ὅμως σημαίνει τό, ἀναλύεται ὡς μόλιβδος.

Μολιβδώδης, ες, ὁ, ἡ. Ταυτόν τῷ, Μολιβδοειδής.

Μολίβδωμα, τό (μολιβδόω). Ἔργον διά μολίβδου ἐξειργασμένον, ὡς π. χ. ἀγγεῖον, πλάκα, κ. τ. τ. Ἀθήν. ε'. 208.

*Μόλιβος, ου, ὁ, ποιητ. ἀντί μόλιβδος, Ἰλ. Λ, 237., ἀντί τοῦ ὁποίου οἱ μεταγνω. ἔγραψαν, ὡς φαίνεται καί ἐν τῷ πεζῷ μόλυβος κατά τό μόλυβδος, Piera. Μοῖρ. σ. 257. ἡ μόλιβος, θηλ. κεῖται ἐν Ἐπ. Ἀδ. 222. ὅθεν

Μολιβοπφιγγής, ές, ὁ, ἡ (σφίγγω). Μετά μολίβου δεδεμένος, συνεσφιγμένος, ἡ στεφανωμένος, ἐκ τοῦ σφίγγω, καί, μόλιβος, Ὀππιαν. Κυνηγ. α'. 155.

Μολιβουργός, ὁ, ἡ. Ταυτόν τῷ, Μολιβδουργός, Πρόκλ. Πτολεμ. παράφρ. σελ. 251.

*Μολιβόω, = μολυβδόω.

Μόλις, Ἐπίρ. Μετά κόπου καί πόνου. Ἀττικ. ταυτόν τῷ, Μόγις, Ἰλ. Χ, 412. Πλούταρχ. Ποπλικ. «Ὑπό βίας καί μόλιν», ὡς τό τῆς συνηθείας, μόλις καί μετά βίας. — Ὁ τύπος μόλις ὑπάρχει νεώτ., μεθομρκ. τύπος ἀντί τοῦ μόγις, καί θεωρεῖται ὄχι τόσον καλός Ἀττ. ὅσον τό μόγις (Porc. Εὐρ. Φοιν. 319.), μ' ὅλον ὅτι παρ' Ἀττ. ἀπαντᾶται ἀρκετά συχνάκις. (τό μό-

λις ἔχει πρὸς τὸ ΜΟΛΟΣ, μῶλος, ὡς τὸ, μόγις πρὸς τὸ μόγος.)

Μολίσκω, = βλώσκω, ἐνεστ. τοῦ ἀορ. ἔμολον, μολεῖν· βέβαια μόνον παρὰ Γραμματ.

Μολίων, ονος, ὁ, πατρωνυμικὸν ὄνομα παρ' Ὁμ., τὸ ὁποῖον τινὲς ἐξέλαβον μητρωνυμικὸν, καὶ ἄλλοι ὡς ψιλὸν ἐπίθετον καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, μαχητής, πρβ. Τπερίων καὶ Böckh expl. Pind. Ol. 11, 25.

Μολόβριον, τό. καὶ πληθ. μολόβρια, Τὸ χοιρίδιον τῶν ἀγρίων ὑῶν (ἀγριοχοιρουνόπουλον)· καὶ ἐντεῦθεν »Μολοβρίτου οἰδέω, παρ' Ἱππώνακτ. Ὁ Εὐστάθιος ὅμως ἐν Ὀδυσ. (σελ. 1817. ἔκδ. Ῥωμ.) παρατηρεῖ, ὅτι τινὲς καὶ Κολόβριον, ἀνέγνωσαν, Αἰλιαν. ζῴων Ἱστορ. ζ'. 47. πρβ. μολοβρός.

*Μολοβρίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ

Μολοβρός, οῦ, ὁ. Πτωχὸς, ἐπαίτης, γαστρίμαργος, ἀκόρεστος τροφῆς, παρ' τινος, ὁ παρ' ἄλλοις ζητῶν νὰ φάγῃ, Ἰλ. Ρ, 219. Σ, 26. (οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνικ. ἐτυμολογ. αὐτὸ ἐκ τοῦ, ὁ μολὼν ἐπὶ βορὰν, ὀρθότερον ὅμως, κατὰ Τίμαιον, παρὰ τὸ, μῶλυς, μωλύνω, ἐπὶ ἐννοίᾳ τοῦ μαλακοῦ, τὸ ὁποῖον σημαίνει καὶ χαῦνος, ὀκνηρὸς, ὥστε τότε τὸ μολόβριον ἐτυμολογεῖται καὶ ἕνεκα τῆς ἀποκεκομμένης αὐτοῖς ἀπαλοσαρκίας, ὡς εἰκός, ἀπὸ τοῦ, μολεβρός.)

Μολόθουρος, ἡ. Θάμνος τις ἀειθαλής, Νικανδρ. Ἀλεξ. 147. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀστρόδελος, καὶ, ὀλότριχος.

(Μόλος, ὁ). Ζήτ. Μῶλος.

Μολοσσικός, καὶ, ἀτκ. μολοττικός, καὶ μολοσσός, καὶ μολοττός, ὁ, ἡ. Ἀνήκων εἰς Μολοσσὸν, κατὰ τὸ εἶδος τῶν Μολοσσῶν, καταγόμενος ἐξ αὐτῶν. ἡ Ὁ Μελοσσός», ὁ ἐκ τῆς Μολοσσίας (ἐπαρχίας ἐν Ἠπείρῳ). 2) ἐν τῇ Μετρικῇ λέγεται καὶ ποὺς τις ἐκ τριῶν (– – –) μακρῶν συνιστάμενος. 3) »Κύων Μολοσσικός, ἡ Μολοσσὸς, εἰδός τι σκύλου μεγάλου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ γεννωμένου, ὡς ὁ παρὰ Γάλ. Le dogue, καὶ παρὰ Γερμαν. Bullenbeisser, λεγόμενος. Τὸ θηλυκ. Μολοσσὶς, ίδος, ἡ, καὶ Ἀττ. Μολοττὶς, ίδος, ἡ, συνυπακουομ. γῆ, ἡ γῆ, ἡ χώρα τῶν Μολοσσῶν, συνήθ. = Μολοσσία.

*Μολοῦμαι, μέλλ. τοῦ βλώσκω, Αἰσχ. Προμ.

Μολουρὶς, ίδος, ἡ. (μολεῖν, οὐρά). Εἶδος ἀκρίδος, ἥτις καταστρώγει τὸν σῖτον. Γράφεται καὶ, Μολυρὶς, καὶ, Μελουρὶς, Σουΐδ. καὶ Ἐτυμολόγ. καὶ Νικανδρ. Θηρ. 418. 2) εἶδος βατράχου.

*Μόλουρος, ὁ. Εἶδος ὄφεως.

Μολοῦω. Ζήτ. Μολεύω.

Μολόχη, ἡ, = μαλάχη. ὅθεν

Μολόχιον, τό, ὑποκορίστ. = μαλάχιον.

Μολπάζω, (μολπή. Μέλπω, ᾄδω, ψάλλω, κιθαρίζω. καὶ ἐνεργ. ψάλλωτι, πανηγυρίζω, ὑμνῶ, ἑορτάζω.

Μολπαῖος, αία, αῖον, καὶ, ὁ, ἡ (μολπή). Εἰς μολπὴν ἀνήκων· ψαλτὸς· πλήρης μολπῆς. »Μολπαία ἀοιδὴ γάμων, ᾠδὴ καὶ χορός.

Μολπαστής, οῦ, ὁ (μολπάζω). Ψάλτης, κιθαριστὴς, χορευτὴς· συμπαίκτης, σύντροφος, ὁμηλικος. ὅθεν θηλ.

Μολπάστρια, ἡ. ψάλτρια, κιθαρίστρια, συμψάλτρια, συμπαίκτρια.

Μολπή, ἡ (μέλπω) παρ' Ὁμ. ψαλμὸς μετὰ χοροῦ ἠνωμένος, εἴτε εἰς τιμὴν θεότητος, Ἰλ. Α, 472. εἴτε εἰς ἰδίαν τινὸς εὐφροσύνην, Ἰλ. Σ, 606. Ὀδ. Δ, 19. ὅθεν καθόλου, παιδιὰ, παιγνίδι, εὐφροσύνη, διατριβή. ἐξαιρετ. μετὰ ᾠδῆς καὶ χοροῦ· ἐν δὲ Ὀδ. Ζ, 101. ἐπὶ παιγνιδίου διὰ τῆς σφαίρας, τὴν ὁποίαν ἔπαιζον αἱ Φαιακίδες νέαι, ᾄδουσαι καὶ χορεύουσαι· σημαίνει δὲ καὶ διηρημένος α) ψαλμὸς, ἄσμα, ᾠδή, Ἰλ. Ν, 637. Ὀδ. Α, 152. Ψ, 145. κατὰ τὰ ὁποῖα χωρία βέβαια δὲν συνενοεῖται ὁ χορός. Ἡσ. Θ. 69. καὶ συνεχῶς παρὰ τοῖς Μεταγνστ. β) χορὸς, χωρὶς νὰ συνενοῆται ᾠδή, ὡς ἐν Ἰλ. Σ, 572. ὅθεν

Μολπηδὸν, Ἐπίρ. μετ' ᾠδῆς, ὕμνων, ἢ μετὰ χοροῦ, παιδιᾶς, Αἰσχύλ. Περσ. 388.

Μολπηστής, οῦ, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Μολπαστής. Παρὰ Μενέθ. δ'. 183. κεῖται Μολπήτορες, ἐκ τοῦ, Μολπήτωρ.

*Μολπῆτις, Δωρ. μολπᾶτις, ιδος, ἡ. Ἡ ψάλλουσα, ἡ ἡ χορεύουσα, Lob. Φρυν. σ. 256.

*Μολπήτωρ, ορος, ὁ, = μολπαστής.

Μολυβδαίνα, καὶ, μολυβδαῖος, αία, αῖον, καὶ Μολύβδεος, ταὐτὸν τῷ, Μολίβδαινα κ. τ. τ. διὰ τοῦ ι.

Μολυβδάω, ἐν Γλωσσαρ. βέλτιον τό, Μολυβδόω.

*Μολυβδιάω. Φαίνομαι ὡς μόλυβδος, ἡ χλωμός.

*Μολυβδικός, ἡ, ὄν, = μολιβδικός.

Μολύβδινος, Μολύβδιος, ὁ, ἡ. καὶ, Μολυβδίς, ἡ. Ζήτ. Μολίβδινος, κ.τ.λ.

*Μολύβδιον, τό, = μολίβδιον.

*Μολυβδίτης, ου, ὁ, θηλ. ῖτις. Μολυβδίνος· ὅμοιος μολύβδῳ· περιεκτικὸς μολύβδου.

Μολυβδοειδής, καὶ, Μόλυβδος. Ζήτ. Μολιβδοειδής, καὶ Μόλιβδος. ὅθεν

Μολυβδουργός, ταὐτὸν τῷ, Μολιβδουργός.

Μολυβδοφανής, ταὐτὸν τῷ, Μολιβδοφανής.

*Μολυβδοχοέω, μολυβδόχροος, μολυβδοχρὼς, ταὐτὸν τῷ, μολιβδοχοέω, κ.τ.λ.

*Μολυβδόω, ταὐτὸν τῷ, μολιβδόω· καὶ μετὰ μολύβδου συγκολλῶ, περικαλύπτωτι, μολιβδόνω.

*Μολυβδώδης, = μολυβδοειδής.

*Μολυβδωμα, ταὐτὸν τῷ, μολίβδωμα.

Μολύβδωσις, εως, ἡ (μολυβδόω) Ἡ μετὰ μολίβδου συγκόλλησις, ἡ περικάλυψις· μολίβωσις.

Μολυβδωτός, ἡ, ὄν (μολυβδόω). Μετὰ μολίβδου περικεκαλυμμένος, συγκεκολλημένος· καὶ ὁ διὰ νὰ ἦναι βαρὺς μόλιβδον πρὸς βάρος ἔχων.

Μολυβὶς, ίδος, ἡ, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ, Μολυβδὶς, συγκ. μολβὶς, ἀμφ.

Μόλυβος, ταὐτὸν τῷ, Μόλιβος. ὅθεν.

Μολυβοῦς, ῆ, οῦν συναιρ. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. μολύβεος. Μολιβένιος. γραφεῖη δ' ἂν ὀρθότερον, μολιβοῦς.

Μολυβρός, ά, όν. Ὅμοιος τῷ μολύβδῳ κατὰ τὸ χρῶμα, ἀμφ.

Μόλυμμα, τό (μολύνω), ταὐτὸν τῷ, Μόλυσμα, Γλωσσαρ. ἀμφ.

Μολυνίη, ἡ (μολύνω). Πρωκτὸς, κῶλος, Ἡσύχ.

Μολυνοπραγμονέω, ῶ (μολύνω, πρᾶγμα). Προξενῶ ἀχρεῖα, συχαμερὰ πράγματα, ἤτοι ἐριδας καὶ ἄλλα ἐμπερδεύματα. Παθ. καταντῶ εἰς ἀχρεῖα πράγματα, εἰς ἀσχήμους φιλονεικίας κ. τ. τ. ὅθεν »Μολυνοπραγμονούμενος», παρ' Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 382., ὅστις ἔπεσεν εἰς πράγματα, ἤτοι εἰς λογοτριβὰς, φιλονεικίας, συγχυσμένας ὑποθέσεις, εἰς ἐμπερδεύματα καὶ ἀμηχανίας. ἐσχηματίστηκε κατὰ τὸ, πολυπραγμονέω.

Μόλυνσις, ἡ. Τύπανσις, μίανσις, λέρωμα. 2) ἡ ποιότης τοῦ κρέατος καὶ ἄλλων σωμάτων, τὰ ὁποῖα ἐξεπικολῆς μόνον ἐψήσθησαν ἢ ἔβρασαν, καὶ εἰσὶν ἄρα κατὰ τὸ ἥμισυ βρασμένα, ἑψημένα, καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ὠμὰ, Ἀριστοτ. Μετεωρολ. δ'. γ'. Ζήτ. Μολύνω. καὶ, Μολυσμός. ἐκ τοῦ

Μολύνω, μέλλ. υνῶ, παθ. παρκ. μεμόλυσμαι, ἀντ' οὗ οἱ μεταγν. χρῶνται καὶ, μεμόλυμμαι, Schaef Σχολ. Παρ' Ἀπολλ. Ῥ. 3, 276. σ. 236. Τυπαίνω, λερόνω, (μουρδαρεύω, Τουρν.) ἢ καὶ μόνον, ὡς τὸ μιαίνω, περιχρίω, ἀλείφω πρὸς διάκρισιν τῆν ἐπιφάνειαν τινὸς μὲ ἄλλο χρῶμα, χρωματίζω. 2) ὡς τὸ Λατν. molere μολύνω διὰ συνουσίας, φθείρω, βιάζομαι γυναῖκα, ὡς παρὰ Θεοκρ. ἐ. 87. ἀντὶ τοῦ, συγκοιμῶμαι, συνομιλῶ, σαρκικῶς συνευρίσκομαι μετά τινος. 3) ἐπὶ κρέατος, ἀφίνω αὐτὸ εἰς τὴν φωτίαν ὅσον νὰ μαυρίσῃ, ἢ τόσον ψήνω, ὅσον νὰ μείνῃ μισοεόκεινον, Ἡλιοδωρ. β'. σελ. 91. »Κρέα πρὸς ὀλίγον τῷ πυρὶ μεμολυσμένα», τοσοῦτον μόνον προσομιλήσαντα τῷ πυρὶ, ὅσον μολυνθῆναι, ὅσον θηλ. ὀλίγον ἐμαύρισαν ὑπὸ τοῦ πυρὸς· ἄρα ἡμίεφθα, μισοψημένα, ὅπου ἔπεται καὶ ἡ ἐπεξήγησις αὐτοῦ, ἡμίοπτα, ὅ ἐστιν, ἀκρόκαυστα. Ἰδὲ μόλυνσις. 4) τροπικ. ἀτιμάζω, καταισχύνω, ἐκφαυλίζω, ὀλιγοστεύω τὴν τιμήν τινος. Παθητικ. μολύνομαι, μουρδαρεύομαι· καὶ τροπικ. ἀτιμάζομαι, ἐξευτελίζομαι, κάμνω τί ἐναντίον τῆς τιμῆς μου· ἤτοι ἐξευτελίζομαι συνανατρεφόμενος μὲ τινα, ὡς παρ' Ἱπποκράτ. Φιλιπ. 192. »Μολύνεσθαι καὶ λοιδωρεῖσθαι τοῖς ἐπὶ τῷ βήματι καλινδουμένοις», ψύχεσθαι, συναναστρέφεσθαι, ἀνακατόνεσθαι. »Ἐν ἀμαθίᾳ μολύνεσθαι» (Πλάτ. Πολιτ. ζ'.), περικυλίεσθαι ἐν τῇ ἀμαθίᾳ καὶ ἐν αὐτῇ εὑρίσκειν ἡδονήν. »Ὁ μολυνόμενος ὑπὸ τοῦ ὄφους μᾶλλον ἢ χρήσιμος, Μουσώνιος παρὰ Στοβ. λόγ. ιθ'. σελ. 362. καὶ 364. »Ἐσθῆτα ἐπιμελεῖσθαι κόσμου τε καὶ μέτρου καὶ τοῦ διαφέρειν τῷ τε ἀμολύντῳ καὶ τῷ σχολαίῳ· φαίνεται ἄρα, ὅτι τό, μολύνεσθαι, ἐκφράζει ἀπρεπῆ τινα ἐπιθυμίαν καὶ ὄρεξιν. παρβ. μορύσσω.

Μολυρὶς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μολουρὶς.

Μόλυσμα, τό (μολύνω). Τύπος, μίασμα, ἀκαθαρσία, λέρωμα· καὶ ἀντὶ τοῦ, νόσος ἐκ παρατρίβης· ἐν τῇ συνηθ. λέγεται ἔτι καὶ νόσος τις κολλητική, ἥτις διαδίδεται ὅθεν. διὰ τῆς προτεγγίσεως· ὁμοίως λέγεται ἔτι καὶ τό, μολύνω, ἀντὶ τοῦ, διαδίδω νόσον τινὰ κολλητικὴν εἰς ἄλλον.

Μολυσμός, ὁ (μολύνω), ταὐτὸν τῷ, μόλυνσις, Μίανσις, μουρδάρευσις, ἀκαθαρσία, Πλουτρ. Συμπσ. »Μολυσμὸς καὶ μίανσις ἐστὶν ἡ τοῦ ἑτερογενοῦς πρὸς ἕτερον μῖξις, τὸ δὲ ἓν, εἰλικρινὲς καὶ καθαρόν· ὡς που καὶ ὁ Ὅμηρος ἐλέφαντα τινὰ φοινισσόμενον βαφῇ μιαίνεσθαι φησί· καὶ τὰ μιγνύμενα τῶν χρωμάτων οἱ βαφεῖς φθείρεσθαι, καὶ φθορὰν τὴν μῖξιν ὀνομάζουσι.

Μολυχνος, ὁ, παρ' Ἡσυχ. = δεισαλέος. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι μόλυκος, μεμολυσμένος, τὰ ὁποῖα προϋποθέτουσιν τὴν λέξιν μολύζω, ἀντὶ τοῦ μολύνω.

(Μόλω). Ὑπάγω, πορεύομαι, ἔρχομαι, φθάνω εἴς τινα, παραγίνομαι· ταὐτὸν τῷ, μολεῖν· ἐκ τούτου μόνον ὁ ἀορ. β'. ἔμολον, καὶ μολεῖν, ἔστιν ἐν χρήσει παρὰ ποιητ. χρῆται ἔτι τῇ λέξει καὶ ὁ Ξενοφ. ἐν τῇ Ἀναβ. ὁ δὲ Αἰσχύλ. ἐν Προμ. 688. ἔχει καὶ τὸν μέλ. »Μολεῖσθαι», καὶ, μόλουται, ἀντὶ, ἔρχονται ἔχει ὁ Ὀππιαν. Κυνηγ. γ'. 514. ἐντεῦθεν τό, μολέω, μολίσκω, μολοῦσκω, βλώσκω. ὅρα μολεῖν.

*Μολὼν, ὀῦσα, όν, μετχ. ἀορ. τοῦ μολεῖν, Ὅμ.

Μομφή, ἡ (μέμφομαι). Ὀνειδισμὸς· κατηγορία· μέμψις· κατάγνωσις, παράπονον, Πίνδ. Νεμ. ποιηταὶ ἔγραφον δῆθεν καὶ, ἡ μόμφις, καὶ, ὁ μόμφος.

Μονάγκων, ωνος, ὁ, ἡ (μόνος, ἀγκών). »Πετροβόλοις μονάγκωσιν, Μαθημ. παλ. σελ. 91. καὶ 40. μηχανή τις, τῆς ὁποίας ὁ ἀγκὼν, ὅς τις καὶ σφενδόνη ἐλέγετο, ἐκτινασσόμενος ἔρριπτε πέτρας κατὰ τῶν ἐχθρῶν, Onager Λατ.

Μοναγρία, ἡ. καὶ

*Μονάγρον τό, καὶ

Μόναγρος, ὁ (ἄγρος). Ἔρημος ἄγρος, ἡ τόπος ἐρημία, Εὐσέβ. Ἱστορ. Ἐκκλησ. ιά. 17.

Μονᾷδην, ἐπίρ. (μονάζω). Κατὰ μόνας, μοναδικῶς, μόνως, κατ' ἰδίαν.

Μονᾳδικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. —κῶς (μονάς). Εἰς καὶ μόνος, μόνος, ἁπλοῦς μοναχός, κατὰ μόνας. 2) ταὐτὸν τῷ, μοναστικός, Συνέσ.

Μονᾳδόν, ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, μοναδὴν, Ἰωνικ. μουναδόν, Σχόλ. Νικάνδρ.

Μονάζω (μόνος). Εἰς καὶ μόνος εἰμί, μοναχὸς ἢ κατὰ μόνας, ἢ ἀπὸ ἕνας ἕνας εἰμὶ ἢ ζῶ. 2) πολυπλατιάζω διὰ τῆς μονάδος. »Ἡ μονὰς ἑαυτὴν μονάσασα, ἡ μονὰς πολλαπλασιασθεῖσα μὲ τὸν ἑαυτόν της, Ἰαμβλ.

Μοναθλία, ἡ (ἆθλος), = μονομαχία.

Μονᾱκάνθος, ὁ, ἡ (ἄκανθα). Ὁ μίαν μόνην ἄκανθαν ἢ ἓν ἀκάνθιον ἔχων. (υυ–υ)

Μονάλυσις, ἡ (ἄλυσις). Ἁπλῆ ἅλυσις, Πολυδ. ι. 176. (ᾱ)

***Μοναμπυκία**, ἡ, ἀφηρμ. ἀντὶ ὁ μοναμπυξ. Ὁ εἰς ἐζευγμένος ὀνομαζόμενος κέλης, Πινδ. Ὀλ. 5, 15. ἐκ τοῦ

Μονάμπυκος, καὶ, μοναμπυξ, υκος, ὁ, ἡ (μόνος, ἁμπυξ). Κυρίως ἐπίθετ. ἵππου, ὅστις ἔχει μόνος αὐτὸς ἁμπυκα, κεφαλόδεσμον, ἤτοι χαλινόν, εἶναι ζευγμένος· συνήθ. δὲ ὡς οὐσιαστ. εἰς μόνος ἵππος, ἐξαιρ. ὁ δρομίας ἵππος, ὁ κέλης, καὶ ὡς ἐπίθετ. πῶλος μοναμπυξ, ὡς παρ' Εὐρ. »Πῶλος μοναμπυξ· καὶ, »Μοναμπυξ, ἄνευ τοῦ πώλου, ἐν Ἱκέτ. 585. καὶ, 680. ταὐτὸν τῷ, κέλης, εἰς καὶ μόνος, ἤτοι μοναδικὸς ἵππος διὰ ζεύξιμον, παρὰ δὲ Πινδάρ. Ὀλύμπ. 5, 15. κεῖται ἀντὶ τούτου »Μοναμπυκίαι. Ὁ Εὐριπ. Ἑλεν. 1583. λέγει ὁμοίως ἐπίθετ. ἐπὶ ταύρου »Μοναμπύκου ἀόρηνα, κατ' ἀναλλαγὴν ἀντὶ »Μοναμπύκου ταύρου, τοῦ μοναδικοῦ ταύρου, μετὰ τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι ἄλλος ἐζευγμένος· παρβ. μόνιππος μονοκέλης.

Μονανδρέω, ῶ. Ἕνα καὶ μόνον ἄνδρα ἔχω, Σουΐδ. ἐκ τοῦ

Μόνανδρος, ὁ, ἡ (μόνος, ἀνήρ). Ὁ ἕνα ἄνδρα ἔχων, ἢ σχών, ἢ μετὰ ἑνὸς καὶ μόνου ἀνδρὸς ζῶσα ἢ ζήσασα γυνή.

***Μονάξ**, ἐπίρ. ὅρα Μουνάξ.

Μόναπος, ὁ, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. θ'. 45. παρὰ Πτολεμαίοις εἶδος ἀγρίου βοός, ὅστις ἄλλως καὶ Βόναπος, καὶ, Μόνωψ, ἐλέγετο (?)

***Μοναρχέω**, Ἰωνικ. μουναρχέω, Ἡροδοτ. Εἶμαι μονάρχης.

Μονάρχης, ου, ὁ (ἄρχω, μόνος). Ὁ μόνος τὴν ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν ἔχων, ὁ μόνος ἐξουσιάζων, ἀπεριόριστος ἐξουσιαστής, βασιλεύς. 2) παρὰ Ῥωμαίοις ἀντὶ αὐτοκράτωρ, αὐτοκράτωρ, Πλούταρχ. ὅθεν

Μοναρχία, ἡ. Ἡ τοῦ ἑνὸς καὶ μόνου ἀρχὴ καὶ ἐξουσία, ἀρχὴ ὑπὸ ἑνὸς καὶ μόνου διοικουμένη, μονοκρατορία. Ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, βασιλεύς. 2) πᾶσα ἀπεριόριστος ἐξουσία, καὶ ἑπομένως, ὡς καὶ ὁ Εὐρ. Ἱκέτ. 352. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐξουσία, ἀρχὴ τοῦ δήμου, ἐν τῇ δημοκρατίᾳ. Ἰων. μουναρχίη, Ἡροδ. ὅθεν

Μοναρχικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρρ. —κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μοναρχίαν ἢ κλίσιν ἔχων εἰς αὐτήν, ἢ καταντῶν εἰς αὐτήν, ἢ μοναρχικῶς φρονῶν.

Μόναρχος, ὁ, ἡ (ἄρχω), = μοναρχικός, ἤτοι ἐξουσιάζων μόνος καὶ ἀπεριορίστως, Πινδ. Π. 4, 270. Ἰων. μούναρχος, Θέογν. καὶ Ἡροδ. καὶ ταὐτὸν τῷ, μονάρχης, Αἰσχ.

Μονάς, άδος, ἡ (μόνος). Ἡ μονάδα, εἰς τὴν ἀριθμητικήν. Παρὰ Φιλοσ. τὸ ἁπλοῦν, καὶ καθὸ τῆς μονάδος μὴ συγκειμένης ἐκ μερῶν, τὸ ἄτομον, ἀδιαίρετον. β) ὁ ἄπος, τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ κύβου σημεῖον. γ) ὡς μέτρον δέ, ταὐτὸν τῷ, δάκτυλος, Ἥρων Γεωμετρ. 2) ἐπίθετ. μονὰς, άδος, ὁ, ἡ, μεμονωμένος, ἔρημος, εἰς καὶ μόνος, Εὐρ. Φοίν. 1537. »Μονὰς' αἰώνων· καὶ, »Μονὰς' ἐρημίαν, αὐτόθ· »Μονάδα Ξέρξην, Αἰσχύλ. Πέρσ. 733. ὡς τό, μόνος.

Μοναυμός, ὁ (μονάζω). Ἡ μοναδικὴ ζωή, ἐξαιρ. ἡ τῶν μοναχῶν.

Μοναστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ, μοναστής, ὁ. Ὅς τις μονάζει, ἤτοι ζῇ μοναχός· ἐξαιρ. ὁ μοναστικὴν ζωὴν μετερχόμενος, ὁ μοναχός.

Μουναστήρ, οῦ, ὁ, = μοναστήρ. ὅθεν

Μοναστήριον, τό (μοναστήρ). Τόπος, ἔνθα μοναδικὸς ζῇ τινάς· ἐξαιρ. ἡ κατοικία τῶν μοναχῶν.

Μοναστικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. —κῶς. Ἀνήκων εἰς τὸν μοναχόν, ἢ ὁ κλίσιν ἔχων εἰς τὴν μοναδικὴν ζωήν, ἐξαιρ. τὴν τῶν μοναχῶν ζωήν· ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν μοναχῶν ζῶν.

Μονάστρια, ἡ, θηλκ. τοῦ, μοναστήρ. Ἡ μοναχικὴν ζωὴν μετερχομένη, μοναχή, ἡ μονάζουσα, ἀσκήτρια, καλογραῖα, Νόν.

Μονάτωρ, ορος, ὁ, = μονάμπυκος, Κέλης, Γραμματ.

Μοναυλέω, ῶ (μόναυλος). Μόνος αὐλέω, παίζω μόνος τὸν αὐλόν, ἢ ψάλλω μόνος. ὅθεν

Μοναυλία, ἡ. Τὸ αὐλεῖν μόνος, ἤτοι παίζειν τὸν αὐλὸν μόνος. 2) ἐκ τοῦ μόναυλος, αὐλή, ὁ δίχα γάμου βίος· ἢ μοναδικὴ ζωή· ἀντίκτ. τῷ, συναυλία, Πλάτ.

Μοναύλιον, τό. Ὄργανον μουσικόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἰς καὶ μόνος παίζει. ἐκ τοῦ μόναυλος σημαιν. 2.

Μόναυλος, ὁ, ἡ (αὐλή). Ὁ μόνος αὐλιζόμενος, ἤτοι κατοικῶν εἰς καὶ μόνος, μοναδικὸς καὶ, ἄγαμος. Παρὰ Σουΐδ. ἐν Λ. Λουκιανός, κεῖται, »Βίοι μοναύλιοι. 2) ἐκ τοῦ αὐλός, ὅστις μόνος ψάλλει ἢ παίζει τὸν αὐλόν· καθόλου, μόνος ψάλλων, ἠχῶν· ἔτι δὲ μονόφωνος, π. χ. »Μόναυλον μέλος, τὸ μοναδικόν, τὸ ὑφ' ἑνὸς καὶ μόνου ᾀδόμενον.

Μοναχή, ἡ. Ἀρριαν. περίπλ. σ. 5. Ἑρυθρ. Ἰνδικόν τι ὕφασμα.

Μοναχῇ, ἡ καὶ ἄνευ τοῦ ὑπογεγραμμένου ἰῶτα, ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, μοναχῶς. μόνον, μοναχά. Κυρ. θηλκ. ὀνομ. τοῦ μοναχός. »Ἧπερ μοναχῇ πορείαν, Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. δ'. 18. ὅπου ἄλλοι, μοναχῇ, ἀναγινώσκουσι.

Μοναχικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν μοναχικόν, ἢ εἰς τὴν μοναχικὴν ζωήν.

Μοναχόθεν, ἐπίρρ. Ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους· ἀντίκτ. τῷ, πανταχόθεν, ἀφ' ὅλα τὰ μέρη, Σουΐδ. ἐκ τοῦ

Μοναχός, ἡ, όν (μόνος). Ὁ εἰς καὶ μόνος ὤν, Διόδ. Σικελ. β'. 58. ὅστις εἶναι μόνος, ἢ ζῇ, διάγει τὴν ζωήν του μόνος, χωρὶς ὀνομ. ἄλλον τινά· καὶ ἐντεῦθεν ὁ ἐν ἐρήμοις ἢ ἐν μοναστηρίῳ ζῶν, μονάζων, ἀσκητής. ὅθεν

Μοναχοῦ, ἐπίρρ. Μοναχά, μόνον, Πλάτ. Συμπ. »Ἐνταῦθα μοναχοῦν, ἐδῶ μοναχά.

Μοναχῶς, ἐπίρρ. Μόνον, μοναχά, καθ' ἕνα μόνον τρόπον.

Μονέντερον, τό (μόνον, ἔντερον). Τὸ μόνον παχὺ ἔντερον, τὸ ὁποῖον καὶ κῶλον λέγεται, Ἱππκ.

Μονή, ἡ (μένω). Τὸ μένειν, ἀργοπορεῖν, βραδύνειν, διατριβὴ τοῦ καιροῦ, ἀργοπορία, Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. α'. 5. Παρὰ Θουκυδ. ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, τὸ εἰς ἀμφιβολίαν κυρίσκεσθαι καὶ μὴ ἀποφασίζειν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, διατριβή, κατοικία, Ἡροδ. 1, 94.

***Μονηΐς**, ίδος, ἡ, ἀρχή, = μοναρχία, Μανέθ. 4, 98.

Μονήκοιτος, ὁ, ἡ, = μονόκοιτος, ἀμφ.

Μονήλατος ὁ, ἡ (ἐλαύνω). Ὁ ἐξ ἑνὸς τμήματος ἐξειργασμένος, δουλευμένος, Ἡλιόδωρ. θ'. σελ. 431.

Μονημέριος, ία, ιον, ἡ, μονήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα, μόνος). Ἓν μιᾷ ἡμέρᾳ, ὁ μιᾶς ἡμέρας ὤν· ὁ μιᾶς ἡμέρας μῆκος ἔχων, ἢ μίαν ἡμέραν διαρκῶν.

Μονήρης, ους, ὁ, ἡ (ἀρω). Μοναδικός, μοναχός, εἰς καὶ μόνος· ἐξαιρ. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν μίαν κώπην ἔχων, ὁ ἐστι, ταυρκικώτερον, μπίρ τσιφτέ.

Μονηγλεύτης, μονηγλευτός, μονηγλεύω, = ὀνηγλεύτης, ὀνηγλεύω, ὀνηγλευτός, Lobeck Φρυν. σ. 356.

***Μονία**, ἡ (μένω). Τὸ μένειν, διατρίβειν· ἢ ἡσυχία ἢ ἡ ἀκινησία· ἢ διατριβή, ἢ κατοικία που.

***Μονία** (μόνος). Ἡ μοναξία, ἢ μοναδικὴ ζωή, ἐξαιρ. ἀγαμία, ὡς τό, μονότης.

Μονίας, ου, ὁ (μόνος). Μοναχός, ἔρημος, Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. ιέ. 3. Καθ' Ἡτύχ. ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, ἠρῴλιος, ἀντίκτ. τῷ, δευτερος, ὁ ἔστι, μέσυτος, Ἡτύχ.

Μόνιμος, ὁ, ἡ, καὶ, μονίμως, ἐπίρ. (μονή, μένω). Ὅστις μένει, ἀργοπορεῖ διαρκῆς, σταθερός, στερεός, ἀκίνητος, καὶ τροπκ. σταθερός, ἐπίμονος εἰς μίαν ὑπόθεσιν, παντοτεινός, ἐπιμελὴς· πιστός. ὅθεν

Μονιμότης, ητος, ἡ. Ἡ ἰδιότης, τὸ ἰδίωμα τοῦ μένειν, σταθερότης, στερεότης, διάρκεια, τροπκ. πίστις· ἐπιμέλεια, Εὐσταθ.

Μονιός, ἡ, όνιος, ὁ, ἡ, καὶ, ία, ιον (μόνος). Ὁ ζῶν μοναχικῶς, μόνος, μακρὰν ἀπ' ἄλλων· ἐξαιρ. ἐπὶ ζώων ἀγρίων, καὶ μάλιστα ἐπίθετ. τοῦ συὸς (ἀγριοχοίρου) καὶ λύκου. Ἰδὲ μονόλυκος, Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. ζ'. 47. Τὰ χειρόγραφα ἀντὶ μονιοί, μονίαι, ἔχουσι. (Ἀρκαδ. σ. 40, 2. καὶ ἄλλοι Γραμματ. παρὰ Στεφ. Θεσ. 2. σ. 968. προκρίνουσι τό, μονιός.)

Μόνιππος, ὁ, ἡ (ἵππος, μόνος). Ὁ ἑνὸς ἵππου ἢ μὲ ἕνα ἵππον, ὁ ἕνα καὶ μόνον ἵππον ἔχων. 2) ὡς οὐσιαστ. ταὐτὸν τῷ, κέλης, ἵππος ὁ διὰ ἱππασίαν πρόχειρος, ἢ ἄζευκτος μετ' ἄλλου εἰς τὴν ἁμαξαν, Ξενοφ. Κυροπ. στ. δ'. 1. ἔτι δὲ καὶ ὁ ἱππεύων (καβαλικεύων) ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἵππους. παρβλ. μοναμπυκος.

***Μόννος**, ὁ, monile, ἰδὲ Μάννος.

Μονοβᾱλανος, ὁ, ἡ (βάλανος), ἐπίθετ. του, κλειός. Τὸ μίαν μόνην βάλανον ἔχον κλειδίον διὰ νὰ σηκώνῃ τὸν σύρτην.

Μονοβᾱμων, ονος, ὁ, ἡ (βαίνω). Ὁ μόνος βαίνων, πορευόμενος, Πίνδ. καὶ ὅστις ἐπάνω εἰς ἕνα μόνον ποδὰ ἱστάμενος, περιπατεῖ, ἢ συνιστάμενος ἐξ ἑνὸς ποδός. »Μέτρον μονοβάμονα, μέτρον τι τῶν συλλαβῶν ἕνα ποδὰ μόνον ἔχον, Σιμμίας ἐν Ὠῷ, ὅπου τὸ μέτρον »Αὐδᾷ μουνόδουποις, ἢ ἁπλῶς ἠχοῦσα, λέγει.

***Μονόβας**, αντος, ὁ, = μονοβάμων, Ἡτυχ.

Μονόβιβλος, ὁ, ἡ (βίβλος). Ἐξ ἑνὸς βιβλίου συνιστάμενος, συγκείμενος. 2) ὡς οὐσιαστικ. ἡ μονόβιβλος ἢ τὸ μονόβ. ἓν καὶ μόνον βιβλίον. Ἐπιθέτ. »Μονόβιβλον συνυπακμ. σύγγραμμα, σύγγραμμα ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου βιβλίου συνιστάμενον.

Μονόβολος, ὁ, ἡ. Ὁ ἕνα βόλον ἔχων, Ἡσυχ. ἐν λέξ. χρυσῆς. Ὁ Σχολ. Πινδ. Πύθ. 5, 56. ἑρμην. διὰ τοῦτο τό, μονόδροπος, ὅπερ ταὐτὸν ἐστι τῷ, μονόξυλος. Ἐν ταῖς ἐκδόσεσι κεῖται ἔτι καὶ μονόβελος.

Μονογᾱμέω, ῶ (μονόγαμος). Ἐπανδρεύομαι μόνον μίαν φορὰν, ἢ μίαν μόνην γυναῖκα. ὅθεν

Μονογᾱμία, ἡ. Τὸ λαμβάνειν μίαν μόνην γυναῖκα, ἢ μίαν καὶ μόνην φορὰν ὑπανδρεύεσθαι· ὅθεν, »Μονογαμίαν δίκην, παιδεία εἰς ἐκεῖνον, ὅστις μίαν καὶ μόνην φορὰν ὑπανδρεύεται, Κλημ. Ἀλεξ. ὡς τὸ, κακογαμίαν.

Μονόγᾱμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὅστις μόνον μίαν φορὰν ὑπανδρεύθη, ἢ ὑπανδρεύεται, ἢ λαμβάνει μίαν καὶ μόνην φορὰν γυναῖκα· ὁ ἔχων μίαν γυναῖκα, ἢ ἡ ἔχουσα ἕνα ἄνδρα.

***Μονογένεια**, ἡ, Ἰων. μουνογένεια, Ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ μονογενής.

Μονογενής, ές, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. μονογενῶς (ΓΕΝΩ). Ὁ εἰς καὶ μόνος υἱός· ὁ εἰς καὶ μο-

ιος γεννημένος. Ἰωνικ. μουνογ. Ἡσ. Ἔρ. 378. Θεογν. 426. 448. Ἡροδ. 7. 221. 2) αὐξάνων ἢ φυόμενος μόνος. «Γίνεται μονογενῶς ὁ λίβανος», γεννᾶται, γίνεται μόνος του, Ἀρίστοτ. περίπλ. Ἐρυθρ. 3) ἑνός καὶ τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενής. «Μονογενοῦς ἀφ' αἵματος», Εὐριπίδ. Ἑλέν. 1701.

Μονογέρων, οντος, ὁ (γέρων). Μονήρης, δύσκολος γέρων, Φρύνιχ.

Μονόγληνος, ὁ, ἡ (γλήνη). Ὁ μίαν γλήνην ἔχων, μονόφθαλμος· κυρίως ὁ μίαν κόρην ἐν ὀφθαλμοῖς ἔχων.

Μονόγλωσσος, καὶ Ἀττικ. μονόγλωττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὁ μίαν γλῶσσαν ἔχων· ὁ μίαν καὶ μόνην διάλεκτον ὁμιλῶν.

*Μονογνωμονέω, ἡ καὶ εὐφωνίας χάριν, μονογνωμέω. Εἶμαι μονογνώμων, Πρόκλ. Παραφρ. Πτολ. σ. 222. καὶ

*Μονογνωμικός, ἡ, ὄν. Ἰσχυρόγνωμος, ἑκτοῦ

Μονογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, (γνώμη). Ἰσχυρογνώμων (καπριτσιόζος), ὁ μίαν καὶ μόνην γνώμην ἔχων, ὁ τὴν ἰδίαν του γνώμην ἀκολουθῶν, ἢ δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ, Διονύσ. Ἁλικαρν. ε'. 71.

Μονόγονος, ὁ, ἡ, καὶ ποιητ. μουνόγονος, ὁ, ἡ (γονή). Ὁ μόνος, ἢ εἷς καὶ μόνος γεννηθεὶς ταὐτὸν τῷ, μονογενής.

Μονογράμματος, ὁ, ἡ (γράμμα). Ὁ ἐξ ἑνὸς γράμματος συνιστάμενος. 2) μόνον ἐκ γραμμῶν συγκείμενος. «Τὸ μονογράμματον σημεῖόν τι, δι' ἑνὸς καὶ μόνου γράμματος σημαινόμενον».

Μονόγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμή). Ὁ ἐκ μιᾶς γραμμῆς συγκείμενος. 2) Ὁ μόνον ἐκ γραμμῶν συνιστάμενος. «Τὸ μονόγραμμον», ἐπὶ σχεδίου τινός, τὸ ὁποῖον συνίσταται μόνον ἐκ τῶν περιγραμμῶν τοῦ σχήματος, σχέδιον, σκιαγραφία, ἰχνογραφία, contour, Γαλ.

Μονοδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὁ ἕνα καὶ μόνον δάκτυλον ἔχων.

Μονοδέρκης, ου, ὁ (δέρκομαι). Ὁ μετὰ ἑνὸς ὄμματος βλέπων, μονόφθαλμος, Εὐριπίδ. Κύκλ. 78.

Μονόδερμος, ὁ, ἡ. Ὁ μόνον ἕνα δέρμα ἔχων.

Μονοδιαιτησία, ἡ (διαιτάω). Ἡ μοναχικὴ ζωή, Ἠλιμ. Ἀλεξ.

Μονοδοξέω, ῶ (δόξα), Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 326. Μόνος δόξαν, ἢ τιμὴν ἔχω, ἢ μίαν καὶ μόνην δόξαν, γνώμην ἔχω.

Μονόδουπος, ὁ, ἡ (δοῦπος). Ὁ μόνος δουπῶν. Ἰδὲ ἐν τῷ, μονοβάμων.

Μονόδους, οντος, ὁ, ἡ (ὀδούς). Ὁ ἕνα καὶ μόνον ὀδόντα ἔχων· ἢ ὅπου ὅλοι οἱ ὀδόντες εἰς ἓν καὶ μόνον ὀστοῦν ἠνώθησαν, ἤτοι ὅλοι οἱ ὀδόντες συνεκολλήθησαν καὶ εἰς ἓν καὶ μόνον ὀστοῦν, ἢ ὀδόντα μετεβλήθησαν, = μονοφυής Ἰσαῖος παρβλ. μὲ τὸ τοῦ Πλουτ. εἰς Πύρ. 3.

Μονόδρομος, ὁ, ἡ (δρόμος). Συναγμένος ἀπὸ ἕνα κορμόν, πελεκημένος ἀπὸ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν κορμόν, καθόλου, ἀπὸ ἕνα κομμάτιον, Πινδ. Πυθ. 5, 56. ἐνθα σημαίνει μονέξυλον, τὸ δὲ, φυτόν, πρὸ τοῦ ὁποίου ὑποστικτέον, σημαίνει φύσει ἐσχηματισμένον.

*Μονοειδεία, ἡ. Τὸ εἶναι ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ἢ ταυτότης, τὸ ὁμογενές, Σέξτ. Ἐμπ. ἐκ τοῦ

Μονοειδής, ές, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. μονοειδῶς (εἶδος). Ὁ ἓν καὶ μόνον εἶδος ἔχων, ἁπλοῦς, ὅσον, ἀμιγής, μὴ ἀνακατωμένος, Heind Πλατ. Φαίδ. σ. 78. D. Παρὰ Ξενοφ. Ἀναβατ. Ε'. β'. 13. «Μονοειδὴς γὰρ ἦν ἡ παράταξις», πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, μονοειδής, ὅπου ἄλλοι, εὐειδής, γράφουσι.

Μονοείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἷμα). Ἓν καὶ μόνον φόρεμα ἔχων, φορῶν.

Μονοζυγής, ές, ὁ, ἡ, ἡ, μονόζυξ, υγος, ὁ, ἡ. (ζεύγνυμι). Εἷς καὶ μόνος εἰς τὸν ζυγὸν ὤν. ὅθεν· εἷς καὶ μόνος, μοναχός.

Μονόζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη). Ὁ μίαν ζώνην ἔχων. Ὁ μόνος ἀναζωσάμενος καὶ κινηθεὶς νὰ ὑπάγῃ που. 2) τροπ. ἀσυνόδευτος, μόνος, Ruhnk ep. cr. p. 286. ὡσαύτως, μονόζωστος καὶ, οἰόζωνος. 3) παρὰ τοῖς Ο'. εἰτί, μονόζωνοι, οἱ ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι στρατιῶται· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἔτι καὶ διὰ τοῦ, κατάσκοποι, καὶ μονομάχοι.

Μονόζωος, ὁ, ἡ (ζωή). Ὁ κατὰ μόνας ζῶν, ἀμφ.

Μονόζωστος, ὁ, ἡ (ζώννυμι). Ταὐτὸν τῷ, μονόζωνος, καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ, οἰόζωνος, Ἀθην. σ. 597. «κῦμα μονόζωστον κιθαρίζωνι, μοναχόν, μεμονωμένον».

Μονοήμερος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, μονήμερος, Βατρ. 305.

Μονοθελῆται, οἱ (θέλω). Αἱρετικοί τινες, οἵ τινες ἀποδίδουσιν εἰς τὸν Χριστὸν μίαν θέλησιν, καὶ μίαν φύσιν, Ἐκκλησ. Συγγρ. παραβ. μονοφυσῖται.

*Μονόθελος, ὁ, ἡ. Ὁ μίαν θέλησιν ἔχων, Ἰμνωδ.

*Μονόθεν, ἐπίρ. (μόνος). Μόνον, ἀπὸ μόνος του, κατ' ἰδίαν.

Μονοθρηνέω, ῶ (θρηνέω). Κατ' ἰδίαν, ἢ μόνος θρηνῶ, κλαίω, παραπονοῦμαι, ἀμφ.

Μονόθυρος, ὁ, ἡ (θύρα). Ὁ μίαν μόνην θύραν, ἢ θυρίδα, ἢ ὀπὴν ἔχων. Ἐπὶ δὲ ὀστρακοδέρμων, τὸ ἔχον ἓν καὶ μόνον ὄστρεον, καθὼς ἡ λοπάς, ἢ πατελλίς, Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. δ'.

Μονοίκητος, ὁ, ἡ (οἰκέω). Ὁ μόνος κατοικημένος, ἔρημος, ἢ μόνος κατοικῶν, Λυκόφρ. 980. ὅπου ἄλλοι, μονήκοιτος, ὁ μόνος κοιμώμενος, ἄγαμος, ἀναγινώσκουσι.

Μονοκάλαμος, ὁ, ἡ (κάλαμος). Ὁ ἕνα καὶ μόνον κάλαμον, καυλὸν, ἔχων.

Μονόκαμπτος, ὁ, ἡ (κάμπτω). Ὁ μίαν καμπὴν, κάμψιν ἔχων· ὁ ἕνα κόμπον, ἁρμὸν, ἔχων, καθὼς π. χ. ὁ χονδρὸς δάκτυλος, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ.

Μονόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ὁ ἕνα καὶ μόνον καυλὸν ἔχων.

Μονοκέλης, καὶ Ἰων. μουνοκέλης, ητος, ὁ, (κέλης). Εἷς καὶ μόνος ἵππος, πρόχειρος, Παυσαν. ἡ, 42.

Μονοκέρατος, ὁ, ἡ, καὶ, μονόκερος, ὁ, ἡ (κέρας). Ὁ ἓν καὶ μόνον κέρατον (κέρας) ἔχων.

*Μονόκερως, ωτος, ὁ. Ὁ μονόκερως, ζῷόν τι τετράπουν, οὕτω καλούμενον.

Μονοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ μίαν κεφαλὴν ἔχων.

Μονόκλαυτος, ὁ, ἡ (κλαίω). Ποιητ. Μόνος κλαίων. «Μονόκλαυτος θρῆνος», Αἰσχύλ. Θηβ. 1671. θρῆνος, εἰς τὸν ὁποῖον κλαίει εἰς καὶ μόνος.

Μονοκληρονόμος, ὁ, ἡ (κληρονομέω). Ὁ εἷς καὶ μόνος κληρονόμος, Σχολ. Πινδ. καὶ Παλλάδ. Λαυσαΐκ.

Μονόκλινον, τὸ (κλίνω). Κλίνη δι' ἕνα μόνον νὰ κοιμηθῇ· τροπ. σωρὸς, ἢ φορεῖον νεκροφόρον, τὸ ξυλοκρέββατον, Ἀ. Π. τ. 570.

Μονόκλωνος, ὁ, ἡ (κλών). Ὁ ἕνα καὶ μόνον θαλλὸν, ἢ κλῶνον (κλωνάρι) ἔχων, Θεοφ. ἱ. Φ. 9, 18, 8.

Μονοκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὁ μίαν καὶ μόνην κοιλίαν, στόμαχον, καὶ καθόλου, μίαν κοιλότητα ἔχων.

Μονοκοιτέω, ῶ. Μονόκοιτος εἰμί, μόνος κοιμῶμαι, Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ

*Μονόκοιτος, ὁ, ἡ, (κοίτη). Μόνος κοιμώμενος.

Μονόκοκκος, ὁ, ἡ (κόκκος). Ὁ ἕνα καὶ μόνον κόκκον ἔχων.

Μονοκόνδυλος, ὁ, ἡ (κόνδυλος). Ὁ ἕνα κόνδυλον, κόμπον, ἤτοι ἁρμὸν, ἄρθρον, ἢ μέλος ἔχων, Ἀριστοτ. ἐπὶ δακτύλων.

Μονοκότυλος, ὁ, ἡ (κοτύλη). Μὲ μίαν σειρὰν κοτυλῶν. «Μονοκ. πολύποδες», (Ἀριστοτ.), πολύποδες, ὅσοι μίαν ἀράδα μόνον κοτυλῶν ἔχει εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ὅρ. κοτυληδών.

Μονοκρατορία, ἡ. Μοναρχία, ἡ ἐξουσία τοῦ μονοκράτορος· ἐκ τοῦ

Μονοκράτωρ, ορος, ὁ, καὶ, ἡ (κρατέω). Ὁ μόνος κρατῶν, ὁ εἷς καὶ μόνος ὢν κύριος καὶ ἐξουσιαστής, ὁ τὰ πάντα ἐξουσιάζων, μοναρχής.

Μονοκρήπις, ιδος, ὁ, ἡ (κρηπίς). Ὁ μίαν καὶ μόνην κρηπῖδα, παπούτζι, ἢ μισὸν ὑπόδημα ἔχων, μονοπάνδαλος, Πινδ. Π, δ, 131.

Μονόκροτος, ὁ, ἡ (κροτέω). Ὁ δι' ἑνὸς κρότου, κτύπου, ἐξαιρτ. δι' ἑνὸς κοπίου κινούμενος· ἴδε δίκροτος.

Μονόκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὁ ἕνα κύκλον, γύρον, ἢ τροχόν, ἢ δίσκον ἔχων.

Μονόκωλος, ὁ, ἡ καὶ Ἰων. μουνόκ. (κῶλον), Ὁ ἕνα καὶ μόνον κῶλον, ἢ μέλος, ἐξαιρτ. πόδα ἔχων. «Περίοδος μονόκωλος», ἢ ἕνα κῶλον ἔχουσα περίοδος. «Οἴκημα μονόκωλον», Ἡροδ. α', 179., οἰκοδόμημα, ἢ στίριόν τι, ἐξ ἑνὸς τμήματος μόνον συνιστάμενον· καθὼς ἐν Β'. 132. περὶ τῶν Πυραμίδων «τῆς ἑκάστου κῶλον», κάθε τμῆμα, piece, καὶ ἐν δ', 62. καλοῦνται κῶλα, αἱ πλευραὶ τοῦ τετραγώνου· καθόλου ὢν ἀπὸ ἕνα κομμάτι, ἀπὸ ἓν εἶδος, ἀπὸ μίαν φύσιν, ἤτοι χαρακτῆρα, ἁπλοῦς.

Μονόκωπος, ὁ, ἡ (κώπη). Ὁ μίαν καὶ μόνην κώπην ἔχων. 2) ὁ μόνος κωπηλατῶν, Εὐριπ. Ἑλέν. 1138.

Μονολέκιθος, ὁ, ἡ (λέκιθος). Ὁ ἕνα λέκιθον, κρόκον αὐγοῦ ἔχων, Σχ. Εὐρ. Ὀρ. 465.

Μονολεχής, ές, ὁ, ἡ (λέχος). Ταὐτὸν τῷ, μονόκοιτος, Φιλοξ. Γλωσσ.

*Μονολέων, οντος, ὁ, Ἰων. μουνολ. (λέων). Ὁ εἷς καὶ μόνος λέων, ὁ μόνος ὢν λέων, ἢ μόνος εἰς τὸ εἶδός του πολλὰ μεγάλος. παραβ. μονόλυκος.

Μονολήκυθος, ὁ, ἡ (λήκυθος). Ὁ μίαν μόνην λήκυθον ἔχων, γεμίζων ταὐτὸν τῷ, Αὐτολήκυθος, Ἀθην. σελ. 414.

Μονολήμματος, ὁ, ἡ (λῆμμα). Ὁ ἐξ ἑνὸς λήμματος συνιστάμενος. «Συλλογισμὸς μονολήμματος», Ἀριστ.

Μονόλιθος, ὁ, ἡ, Ἰων. μουνόλ. (λίθος), Ὁ ἐξ ἑνὸς μόνον λίθου κατασκευασμένος, ἢ συνιστάμενος, Ἡρόδ. 2, 175. καὶ μόνον ἐκ λίθου ὤν.

Μονολογία, ἡ. Ὁμιλία περὶ ἑαυτοῦ, πρὸς ἑαυτόν, μὲ τὸν ἑαυτόν του, ἐκ τοῦ μονολόγος.

*Μονολόγιστος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐν μόνον λογιζόμενος, λογχριάζων, ἢ ἔχων ἐν τῷ νῷ, Ἰμνωδ.

Μονολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ ὁμιλῶν μὲ τὸν ἑαυτόν του, μόνος, ἢ ἐμπροστόν του, Γλωσσαρ. Στεφαν.

Μονόλοπος, ὁ, ἡ (λοπός). Ὁ μίαν, ἤτοι ἁπλῆν λοπίδα, δέρμα, ἐξώφλοιον, ἢ φλοιὸν ἔχων,

Μονόλυκος, ὁ (λύκος). Εἷς μόνος λύκος, ἢ κατὰ τὸ εἶδός του μόνος, πολλὰ μεγάλος λύκος, Πλούταρχ. Ἀλέξ. 23. Αἰλιαν. Ζῴων Ἱστορ. ζ, 47. Ἀρατ. Διοσημ. 39. ὅστις ἄλλως καὶ, μονος λύκος, λέγεται. Κατὰ Ἀνώνυμον τινα (ἐν Χειρογράφ.) εἶναι ὁ ἐκ λύκου καὶ ὑαίνης γεννηθείς. παραβ. μονολέων. (Παρ' Ἀρατ. Διοσημ. 392. υ-νυ)

Μονόλωπος, ὁ, ἡ (λώπη). Ταὐτὸν τῷ, μονόλοπος. ἐξαιρτ. ὁ ἔχων ἓν μόνον σκέπασμα, ἢ ἱμάτιον.

Μονόμαζος, ὁ, ἡ (μαζός). Ὁ ἕνα μαζὸν ἔχων.

Μονομάτωρ, Δωρικ. Ταὐτόν τῷ, μονομήτωρ.

Μονομαχεῖον, τό. Ταὐτόν τῷ, μονομάχιον.

Μονομαχέω, ῶ. Ἰων. μουνομαχέω (μονομάχος). Μάχομαι μετὰ ἑνὸς καὶ μόνου, μετά δοτικ. μέτεια, Ἡρότ., ὅστις καὶ 9, 27. μοῦνοι μουνομαχήσαντες, συντάσσει ὅθεν

* Μονομάχημα, τος, τό = μονομαχία.

Μονομάχης, ου, ὁ. Ταὐτόν τῷ, μονομάχος.

Μονομαχία, ἡ· Ἰων. μουνομαχίη, Ἡρότ. 5, 6, 92. τό μάχεσθαι μετὰ ἑνὸς καὶ μόνου ἄλλου, μάχη ἁπλῆ γινομένη, ἄνθρωπος μετ' ἀνθρώπου, ἤτοι ἕνας καὶ ἕνας. duello, Ἰταλ. καὶ duel, Γαλλ.

Μονομαχικός, ή, όν. Ὁ εἰς μονομάχον, ἡ μονομαχίαν ἀνήκων, ἢ κλίσιν καὶ ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς αὐτήν.

Μονομάχιον, τό. Ταὐτόν τῷ, μονομαχία, ἡμαρτ. ἀιαγν. παρ' Ἡρότ. 6, 93. ἄλλως μόνον παρὰ τοῖς Μεταγιστ. Ἀττικιστ. α'. Λουκιαν. διαλ. ἑταιρ. ιγ', Ἀθην. ε', σελ. 191. 2) ταὐτόν τῷ, μονομαχοτροφεῖον.

Μονομάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Μετὰ ἑνὸς καὶ μόνου μαχόμενος, ὁ μονομαχίαν ἀσκούμενος, ἐν τῇ μονομαχίᾳ, ἢ Ὁ μονομάχος, οὐσιαστ, ὁ μαχόμενος μετ' ἄλλου τινὸς μόνου, gladiator.

Μονομαχοτροφεῖον, τό. Τόπος ἔνθα διατρίβουσι, τρέφονται, ἢ διδάσκονται οἱ μονομάχοι, ἐκ τοῦ

Μονομαχοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ μονομάχους κρατῶν, τρέφων, ἢ διδάσκων.

Μονομέρεια, ἡ. Ἡ ἰδιότης σώματος τινὸς ἐξ ἑνὸς μέρους συνισταμένου, ἁπλότης· ἐκ τοῦ

Μονομερής, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. μουνομερῶς (μέρος). Ἁπλοῦς, ἐξ ἑνὸς μέρους συνιστάμενος, ἁπλοῦς, ἀντίκ. τῷ, πολυμερής,

Μονόμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ἐξ ἑνὸς μετρον, ἢ στίχου συνιστάμενος· ἐπὶ δὲ ἰαμβικῶν, τροχαϊκῶν καὶ ἀναπαίστων στίχων, ἐξ ἑνὸς μέτρου, ὁλ., ἐκ δύο τοιούτων ποδῶν συγκείμενος.

Μονομήτωρ, ορος, ὁ, καὶ, ἡ (μήτηρ). Ὁ ἐστερημένος τῆς μητρός, Εὐριπ. Φοίν. 1518. 2) ὁ μόνον τὴν μητέρα ἔχων ἀπόμη, οὐχὶ δὲ πατέρα πλέον.

Μονόμιτος, ὁ, ἡ (μίτος). Ὁ ἐξ ἑνὸς μίτου, ὑφαίνου, συνιστάμενος, παραβ. δίμιτος, καὶ, τρίμιτος.

Μονόμματος, ὁ, ἡ (ὄμμα)· Ταὐτόν τῷ, μονόφθαλμος.

Μονομοιρία, ἡ (μοῖρα), Μία μοῖρα, ἢ μόνον χωριστὸν μέρος, εἰς μόνος, χωριστός κλῆρος, Σέξτ. Ἐμπ. 5, 15.

Μονόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ μίαν καὶ μόνην μορφὴν ἔχων, ἁπλοῦς.

Μονόμοσχος, ὁ, ἡ (μόσχος). Ἕνα μόνον μόσχον καυλὸν, ἢ κλάδον ἔχων.

Μόνον, Ἐπίρ. μοναχά. Μόνον οὐ, οὐκ, οὐχία καὶ μμονονοῦ, μονοιοῦκ, μονοιουχία, ἀντὶ τοῦ, σχεδόν, ἐγγύς, ἴσε μόνος.

Μονόξυος, ὁ, ἡ (ξύω). Ὁ μίαν καὶ μόνην φορὰν, ἁπλῶς ἐσχισμένος, ἐξεσμένος, ἴσε τετράξυος.

Μονόξυλος, ὁ, ἡ (ξύλον). Ὁ ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου ξύλου, κορμοῦ συνιστάμενος, ἢ κατεσκευασμένος. μΠλοῖον μονόξυλον, (κυρίως). 2) μόνον ἐκ ξύλου κατεσκευασμένος, Πλατ. Νομ, 12. σ. 956. Α. ὡς τὸ μονόλιθος, μονοσίδηρος, μονοστόρθυγξ σχηματισθέν.

Μονοούσιος, ὁ, ἡ (οὐσία). Ὁ ἐκ μιᾶς καὶ μόνης οὐσίας ὢν· καὶ ὁ μὴ ἔχων ἕτερον τῆς αὐτῆς οὐσίας ὅμοιον.

Μονοπάθεια, ἡ (παθεῖν). Τὸ μόνος πάσχειν τὸ πάθος, ἢ ἡ ἀσθένεια εἰσὸς μέρους τοῦ σώματος μόνον ἐκ τῶν πολλῶν, Ἀλέξ. Ἀφροδ.

Μονόπαις, αιδος, ὁ, καὶ, ἡ· ἐνεργ. Ἔχων μόνον ἐν παιδίον. 2) παθ. μονογενής. μΚόρος μονόπαιδα, μοναχοπαίδιον.

Μονοπάτιον, τό (πάτος). Δρόμος τόσον πλάτος ἔχων, ὥστε μόλις δύναται νὰ διέλθῃ εἰς καὶ μόνος, μονοπάτι· ἀντίκ. τῇ πλατείᾳ ὁδῷ, Παυσάνιαν.

Μονοπέδιλος, ὁ, ἡ (πέδιλον). Ὁ ἕνα πέδιλον ἔχων.

Μονοπείρας, ου, ὁ (πεῖρα). Ὁ μόνος εἴς τι ἐπιχείρημα, ἐξαιρ. εἰς ἁρπαγὴν ἐξερχόμενος, ὑπάγων. μΜονοπείρας λύκοιο, λύκοι, οἵ τινες ὑπάγουσι μόνοι, ἤτοι ἄνευ συστρόφων, εἰς τὸ κυνήγιον, Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. ε', 5. ἐκ τοῦ μόνος καὶ πεῖρα, ὅ ἐστιν, ὁ μόνος πειρατεύων, ἄλλως δὲ καὶ, μονιός, καὶ μονόλυκος, λέγεται.

Μονόπελμος, ὁ, ἡ (πέλμα). Μίαν ἔχων πατοῦνα. Φαΐνα ἐπιγράμμ. μΜονόπελμος συαχίαν, ὑπόδημα, ἐν πέλμα ἤτοι πάτον ἔχον.

Μονόπεπλος, ὁ, ἡ (πέπλος). Ὁ περικεκαλυμμένος μόνον μετὰ πέπλου, Εὐριπ. Ἑκαβ. 933.

Μονόπηρος, ὁ, ἡ (πήρα). Ὁ μίαν καὶ μόνην πήραν ἔχων.

Μονόπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Ὁ μίαν πλευρὰν ἔχων.

Μονοποδία, ἡ (μονόπους). Ἡ διαίρεσις τοῦ στίχου κατ' ἕνα πόδα· ἢ εἰς ἕνα πόδα μέτρησις καὶ προφορὰ τοῦ στίχου· ἀντίκ. τῷ, διποδία.

Μονόποιος, ὁ, ἡ (ποιός). Ὁ μίαν καὶ μόνην ποιότητα, ἢ ἰδιότητα ἔχων, Σέξτ. Ἐμπ.

Μονόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ ἕνα πόδα ἔχων, μονοπόδαρος.

Μονοπραγμονέω, ῶ (μόνος, πρᾶγμα). Ἀσχολοῦμαι ἐν πρᾶγμα μόνον· ἀντίκειτ. τῷ, πολυπραγμονέω, Ἀριστοτ. Πολιτ. 4, 15.

* Μονοπροσωπέω. Ἐξ ἑνὸς προσώπου εἰμί, ἔχω μόνον ἓν πρόσωπον, ὡς τὰ ἐπίθ. μιᾶς πτώσεως, Ἀπ. Δυσκ. ἐκ τοῦ

Μονοπρόσωπος, ὁ, ἡ, καὶ Ἐπίρ. μονοπροσώτως (πρόσωπον). Μετὰ ἑνὸς, ἢ μεταξὺ ἑνὸς, ἢ ὑπὸ κάτω, ἢ ἐξ ἑνὸς προσώπου, ἢ ἐνὶ προσώπῳ ὤν, ὑπὸ ἑνὸς προσώπου λελεγμένος, ἐν χρήσει περὶ ἑνὸς προσώπου, ἢ μόνον ἓν πρόσωπον ἔχων.

Μονόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὁ ἓν πτερὸν ἔχων. 2) ἐν τῇ ἀρχιτεκτον· ἔχων μίαν μόνην σειρὰν στηλῶν, Vitr. 4, 7.

Μονόπτωτος, ὁ, ἡ (πίπτω, πτῶσις). Ὁμοῖος πτώσεως ὤν, ὁ μίαν πτῶσιν ἔχων, Γραμμ.

* Μονοπύργιον, τό (πύργος). Φρούριον μὲ ἕνα πύργον, Προκ. Οἰκ. Η, 5.

Μονοπωλέω, ῶ. Μόνος πωλῶ, πραγματεύομαι, μονοπώλης εἰμί, Στράβ. ἐκ τοῦ

Μονοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις μόνος πωλεῖ, πραγματεύεται μέ τι εἶδος, ἢ μὲ κάθε εἶδος ὅλον

Μονοπωλία, ἡ. Τὸ μονοπωλεῖν, ἢ παρ' ἑνὸς καὶ μόνου γινομένη πώλησις τῶν πραγμάτων.

Μονοπώλιον, τό. Τὸ δίκαιον τοῦ νὰ πωλῇ εἰς καὶ μόνος τὰ ἀναγκαῖα πράγματα, νὰ πραγματεύεται. 2) μΕμπόριον μονοπώλιον, ἢ καὶ δίχα τοῦ, ἐμπόριον, τόπος ἐμπορικός, εἰς ὃν γίνεται ἡ μονοπωλία, Μάρκιαν παρὰ Φωτίῳ.

Μονόπωλος, ὁ, ἡ (πῶλος). Ἔχων ἕνα ἵππον, μετὰ ἑνὸς ἵππου, (πώλου) ὁμαξεύων, ἢ ἐπὶ ἑνὸς καὶ μόνου ἱππεύων.

Μονόρρηξ, ηγος, ὁ, ἡ (ῥήγνυμι). Διεῤῥηγμένος, σχισμένος, ἀποκεκομμένος, Ἡσυχ.

Μονόρριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ μίαν ῥίζαν ἔχων, Ἀθην. σ. 50.

Μονόρρυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός). Ὁ ἑνὸς μόνου ῥυθμοῦ, εἴδους, τρόπου ὤν, 2) ποιητ. ὑπὸ ἑνὸς κατοικούμενος, ὡς Αἰσχ. Ἱκέτ. 968. μονόρρυθμος δόμοις, ὑπὸ ἑνὸς κατοικημένος.

* Μονορύχης, ου, ὁ (ὀρύσσω). Εἶδος σκαπτικοῦ ὀργάνου μὲ μίαν μόνην μύτην, Δωρ. μονορύχας, καὶ μουνορύχης.

Μόνορχις, εως, ὁ, ἡ (ὄρχις), Ὁ ἕνα ὄρχιν ἔχων.

Μόνος, η, ον, Ἰων. μοῦνος, Δωρικ. μῶνος. Εἷς, εἷς μόνος, μοναχός, μόνος. Ὅμ. (ὅστις εἰ χρῆται τῷ τύπῳ μοῦνος, ὡς καὶ ὁ Ἡσ. καὶ Ἡροδ, τὸ αὐτὸ ἐνεστηκέναι καὶ ἐπὶ πάντων τῶν παραγώγων καὶ συνθέτων· μόνον δὲ τὸ ῥῆμα μονόω ἔχει ὁ Ὅμ. καὶ κατ' ἄμφω τοὺς τύπους.) Ἔστι δὲ πολλάκις πάντῃ ἰσοδύναμον τῷ, εἷς, Ἡσ. Ἔ, 11. Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ρ, 2, 483. καὶ ἐπιτατικῶς, εἷς μόνος εἷς, Ἡροδ 1, 38. Schaef. Mel. p. 19. μΜία μούνη, καὶ παρ' Ὅμ. Ψ. 227. 2) μοναχός, ἔρημος, μακρὰν ἀπ' ἄλλου, ἐγκαταλελειμμένος, Ἰλ. Δ, 388. Ὀδ. Γ, 217. Κ, 157, ὅταν ἐνίοτε μετὰ τῆς γενικ. μμόνος σοῦ, ὑστερημένος σοῦ, χωρὶς ἑτέρου μόνος τῶν ἄλλων, ὡς τὸ, μεμονωμένος καὶ μονωθείς· σπανιώτερον δὲ καὶ βέβαια μόνον παρὰ τοῖς Ἔπεσι. λέγεται, μμοῦνος ὀπτίω, Ἴμ. Ὅμ. Ἔρρ. 193. Ἀπολλ. Ρ, 3, 908. ὅθεν καὶ κατὰ τινα σύνθετα μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐστερημένος, ὡς τὸ, μονομήτωρ. 2. 3) ὁ μὴ ἔχων ἄλλον ὁμοιόν του, ὁ μόνος κατὰ τὸ εἶδός του, ἤγουν ἐξαίρετος, διαπρεπής, ἐκπρεπής, Ἰακ add. animadv. in Athen. p. 131. ὡς τὸ, unus, ἀντί, unicus. Bentl. Hor. v. σ. 32. ὡσαύτως καὶ ἔν τισι συνθέτοις, ἴδε, μονολέων, μονόλυκος 4) ὑπερθ. μονέστατος, ὁλομόναχος, Bergher. Ἀριστοφ Πλοῦτ. 182. Ἱππ. 352. Λυκοῦργ. σ. 197. Βίος Ὁμρ· 37. Valck Ἀδων. σ. 410. 5) ὡς ἐπίῤῥμ. γράφεται συνήθ. μμόνον, οὐμὴν ἀλλὰ καὶ, μμόνωσι, σημαῖνον ὡς καὶ κοινῶς, μόνον, μοναχά. β) πολλάκις οὐ τίθεται τό, μόνον, ἔνθα κοινῶς ἐκφράζεται τοῦτο, ἐξαιρ. ἐν τοῖς ἡγουμένοις κώλοις κατόπιν ἀρνήσεως, καὶ ὅτε ἡ ἀπόδοσις γίνεται διὰ τοῦ, δέ, ἢ ἀλλά, ἄρα οὖ, ἀντί, οὐ μόνον, Valck. Φοιν. 1489. Ἱππ. 359. 804. Wolf Λεπτ. σ. 292. (Ἰ. Βοσ. ell. σ. 309. γ) μμόνον οὖν, ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, μόνον ὅτι οὐν, σχεδόν, ὀλίγου ἔλειπε, π. χ. μΜόνον οὖν ἔτυπτεν, σχεδόν, ἢ ὀλίγου ἔλειπε νὰ τὸν δείρῃ, μοναχὰ τοῦτο ἔλειπεν, ὅτι δὲν τὸν ἔδειρε· τῆς αὐτῆς χρήσεως ἦν καὶ τὸ, μονοευχί. Τοῦ Βασελεγγίου τὴν γνώμην τοῦ ὅτι τό, μόνος ἤτο καὶ δίλιτον, ὁ, ἡ, ἀναιρεῖ ὁ Σβεϊγχαυσ. ἐν Ἡρό. 4, 10. (συγγεν. τῷ, εἷς, ἑνός, οἷος, unus, οὐχὶ δὲ τῷ, μένω.)

Μονοσάνδαλος, ὁ, ἡ (σάνδαλον). Ὁ ἕνα σάνδαλον ἔχων, Ἀπολλόδ. α'. 3'. 16.

* Μονόσεπτος, ὁ, ἡ (σεπτός). Μόνος ἢ ὡς μονὰς τιμώμενος. μΜον. Τριάς, ἡ ἁγία Τριάς, Γρηγ. Ναζ.

* Μονοσίδηρος, ὁ, ἡ (σίδηρος). Μόνον ἐκ σιδήρου, ἐκ μόνου σιδήρου, οὕτω γραπτέον ἂν εἴη ἴσως παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 105. παραβλ. μονέξυλος. (ι)

Μονόσιρος, ὄρνεις, ἐν Αἰγύπτῳ ὀρνίθων γένος, Γεωπον. ιδ'.

Μονοσιτέω, ῶ. Μόνος, ἢ μίαν καὶ μόνην φορὰν τρώγω. καὶ

Μονοσιτία, ἡ. Τὸ μόνον, ἢ μίαν καὶ μόνην φορὰν τῆς ἡμέρας τρώγειν. ἐκ τοῦ

Μονόσιτος, ὁ, ἡ (σιτέω). Ὅστις μίαν φορὰν τὴν ἡμέραν τρώγει, ὁ ἅπαξ τῆς ἡμέρας σιτούμενος, Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. ἡ. 9. ἢ ὁ μόνος τρώγων.

Μονοσκελής, ές, ἢ, μονόσκελος, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὁ ἕνα καὶ μόνον σκέλος ἔχων.

Μονόσκηπτρος, ὁ, ἡ (σκῆπτρον). Ὁ τὸ σκῆπτρον εἷς καὶ μόνος ἔχων, μονοκράτωρ, μονάρχης, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 379.

Μονόστεγος, ὁ, ἡ (στέγη). Ὁ μίαν σκεπα-

στὴν, ἢ ἐν κάτωμα ἔχων. Διονύσ. Ἁλικαρνασσ.

Μονοστελέχης, ος, ὁ, μονοστέλεχος, ὁ, ἡ (στέλεχος). Ἕνα καὶ μόνον στέλεχος ἔχων.

Μονόστιχος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου ὀστέου συνιστάμενος (μονοκάκελος) ἢ Λύκοι καὶ λέοντες μονόστιχον τὸν αὐχένα ἔχουσι, Ἀριστοτ.

Μονοστιβής, ὁ, ἡ (στείβω). Ὁ μόνος ὁδεύων, περιπατῶν, ὅστις περιπατεῖ μόνος τοῦ καθόλου, μόνος, μονήρης, Αἰσχλ Χοηφ. 766.

Μονόστιχος, ὁ, ἡ (στίχος). Ὁ ἐξ ἑνὸς στίχου, σειρᾶς, ἢ γραμμῆς συνιστάμενος.

Μονόστολος, ὁ, ἡ (στέλλω). Ὁ μόνον στολὴν ἔχων. 2) ὁ μόνον σταλθείς, ἐλθὼν, ἐρχόμενος, ἢ ὑπάρχων καθόλου, μοναχὸς, ἐρημωμένος, μοναδικὸς, Σοφοκλ. πρβ. μονόζωνος.

Μονόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ ἓν στόμα ἢ μίαν κόψιν ἔχων. ἢ Ἀξίνη μονόστομος, ταύτον, ἡμιπελεκυς.

Μονοστόρυγξ, υγγος, ὁ (στόρθυγξ). Ἐξ ἑνὸς μόνου κοντύλου δουλευόμενος, ἐπίθετον τοῦ Ποσείδωνος, διὰ τὸ εἶναι τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου ξύλου ἐξειργασμένον, Ἀνάλεκτ. β', 80.

Μονοστροφικός, ἡ, ὁν, καὶ Ἐπίρ. μονοστροφικός. Ὁ εἰς μονόστροφον ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μονοστρόφου ὤν· ἐκ τοῦ

Μονόστροφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὁ μίαν στροφὴν ἔχων. ἢ Ἰδὲ μονόστροφος. 2) ἢ Ἅμαξα μονόστροφος, μονότροχος, ἢ ἓν τροχὸν, κύκλον ἔχουσα· ὡς π. χ. ἡ παρὰ Γερμ. Schubkarre, Γαλ. La brouette, καὶ Ἰταλ. Carrocir, λεγόμενον.

Μονοσυλλαβέω, ῶ. Ἐκ μιᾶς συλλαβῆς συνίστημι. καὶ

*Μονοσυλλαβία, ἡ. Τὸ ἐκ μιᾶς συλλαβῆς συγκεῖσθαι, Εὐστατ. εἰς Ὀδ. Κ, 60. ἐκ τοῦ

Μονοσύλλαβος, ὁ, ἡ καὶ Ἐπίρ. -βως (συλλαβή). Ὁ ἐκ μιᾶς συλλαβῆς συνεστάμενος.

*Μονόσχημος, ὁ, ἡ (σχῆμα, ταύτὸν τῷ, μοιοειδής. Ἓν μόνον σχῆμα ἔχων.

Μονότεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον) Ὁ ἓν τέκνον μόνον ἔχων. Εὐριπ. καὶ ἐπὶ ζώων, τὰ ὁποῖα τίκτουσιν ἕνα μόνον νεοττόν.

Μονότης, ου, ὁ. ἡ ὀρθότερ. Μονώτης. Ζήτ. τοῦτο.

Μονότης, ητος, ἡ (μόνος). Ἑνότης, μοναὶς. Τὸ εἶναι, ἡ κατάστασις τοῦ μόνου. 2) τὸ μόνως ζῆν ἢ ὑπάρχειν· ἢ ἐρημία.

Μονοτοκέω, ῶ. Ἓν καὶ μόνον, ἢ μίαν φορὰν τίκτω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων. καὶ

Μονοτοκία, ἡ. Τὸ ἓν καὶ μόνον γεννᾶν· ἢ γέννησις ἑνὸς καὶ μόνου παιδίου, ἢ νεοττοῦ, ἢ μίαν φορὰν. ἐκ τοῦ

Μονοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ ἓν καὶ μόνον, ἢ ἅπαξ γεννῶν.

Μονοτονία, ἡ. Τὸ ψάλλειν μόνον μὲ ἕνα τόνον· ἁπλοῦς σχηματισμὸς τῶν τόνων ἐν τῇ μουσικῇ, ὅτε διὰ μιᾶς φωνῆς ἢ ἑνὸς ὀργάνου γίνεται. ἐκ τοῦ

Μονότονος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. -τόνως (τείνω). Ἕνα καὶ μόνον, ἤτοι ἁπλοῦν τόνον διὰ τῆς φωνῆς, ἢ δι' ὀργάνου ἐκδίδων. καθόλου, μονοειδής. 2) τροπ. ἰσχυρογνώμων, Φιλοξέν. Γλωσσ.

Μονοτράπεζος, ὁ, ἡ (τράπεζα). Ὁ μόνος παρὰ τῇ τραπέζῃ καθήμενος, ὅστις τρώγει μοναχὸς τοῦ. ἢ Ἐπὶ μονοτράπεζαν, Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 949. τράπεζα εἰς ἣν κάθηται καὶ τρώγει μόνος τοῦ ὁ ψίλος. 2) παθητ. μόνος ψαγωθεὶς, τρωγόμενος. (ε)

Μονότροπος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Μονοτρόπως (τρόπος) Ἁπλοῦς, ἐξ ἑνὸς τρόπου ὤν· ὁ πάσης τροπῆς καὶ σχηματισμοῦ χωρίς· ὅστις ζῇ κάνα μὲ ἓν καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον· καὶ ἁπλοῦς τὸν χαρακτῆρα, ἀγαθὸς, ἀντίθ. ποικίλος. 2) ἰδιογνώμων, ἰσχυρογνώμων. 3) ὅστις ζῇ διὰ τὸν ἑαυτόν του ἢ μὲ τὸν ἑαυτόν του μόνον, μοναδικὸς, μεμονωμένος, Βίος Ὁμ. 4.

Μονοτροφέω, ῶ (τρέφω). Ἀπὸ ἕνα ἕνα, ἢ ἕνα καὶ μόνον τρέφω, ἀνατρέφω κρατῶ, ἔχω. ὅθεν

Μονοτροφία, ἡ. ἐνεργητ. τὸ μονοτροφεῖν. 2) παθητικ. τὸ μονοτροφεῖσθαι.

Μονότροχος, ὁ, ἡ (τροχὸς). Ἅμαξα μετὰ ἑνὸς τροχοῦ, carruca, πρβ. μονόστροφος, 2.

*Μονούαετος, ὁ, ἡ (οὐς). Μὲ ἓν αὐτίον, ἢ μίαν λαβήν, Ἀναλ. 3, σ. 175.

Μονουχία, ἡ (ἔχω) Μοναδικὴ, ἢ ἄζυγος ζωὴ, βίος χωρὶς γάμου, Σουΐδας.

Μονοφαγέω, ῶ. Μέλ. ἠσω. ταὐτὸν τῷ, Μονοσιτέω. καὶ

Μονοφαγία, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Μονοσιτία. ἐκ τοῦ

Μονοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν), Ταὐτὸν τῷ, Μονόσιτος. Ὑπερθ. μονοφαγίστατος. Ἀριστ. Σφ. 938.

Μονοφαλαγγία, ἡ. Μία φαλαγξ, ἁμφ.

*Μονοφανής, ὁ, ἡ, = μονόφαντος.

Μονόφαντος, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὁ μόνος ὁρατὸς, ὁ μόνος τοῦ φαινόμενος, Ἡτύχ.

Μονόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός) Ἑτερόφθαλμος, ὁ ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἔχων. Ἰων. μουνόφθαλμος, Ἡρόδ. 3, 116. 4. 27.

Μονόφθογγος, ὁ, ἡ (φθογγή). Ὁ ἕνα τόνον ἔχων, ἐκδίδων. 2) ὡς οὐσ. τὸ ἁπλοῦν, ἤτοι ἓν καὶ μόνον φωνῆεν· ἀντίθετ. τῷ, Δίφθογγος.

Μονόφορβος, ὁ, ἡ (φορβή). Ὁ μόνος βόσκων.

Μονόφρουρος, ὁ, ἡ (φρουρά). Ὁ μόνος ἐν τῇ φρουρᾷ ὤν. 2) παθ. ὁ ὑπὸ ἑνὸς καὶ μόνου φρουρούμενος, Αἰσχυλ. Ἀγ. 267.

Μονόφρων, ὁ, ἡ, (φρήν). Ὁ μόνος διὰ τὸν ἑαυτόν του ἔχων τὴν γνώμην του, φυλάττων τὰ φρονήματά του, Αἰσχ. Ἀγαμ 766.

Μονοφυής, ές, ὁ, ἡ, Ἰων. μουνοφυής (φυή). Ὁ ἐξ ἁπλῆς, ἤτοι μιᾶς λοχῆς φυῆς, φύσεως, οὐσίας ὤν, καθόλου, ἁπλοῦς, ἐξ ἑνὸς μέρους, κομμάτιου συγκείμενος, Ἡρόδοτ. 9, 83. ἢ Ἐφάνη δὲ καὶ γνάθους, καὶ τὸ ἄνω τῆς γνάθου, ἔχουσα ὀδόντας μονοφυέας, ἐξ ἑνὸς ὀστέου παντας, τούς τε ὀδόντας καὶ τοὺς γομφίους. Ζήτ. Μονόδους.

Μονόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον) Ὁ ἕνα φύλλον ἔχων.

Μονόφυλος, ὁ, ἡ (φυλή). Ὁ ἐκ μιᾶς φυλῆς, γενεᾶς, ἢ ἐξ ἑνὸς γένους, λαοῦ, εἴδους ὤν.

Μονοφυσῖται, οἱ (φύσις) Αἱρετικοί τινες, οἵ τινες μίαν φύσιν εἰς τὸν Χριστὸν ἀποδίδουσι, Ἐκκλ. Ἱστορ. πρβ. μονοθελῆται.

Μονόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ἁπλοῦς κατὰ τὴν φωνὴν, ὁ ἄναρθρον φωνὴν ἐκδίδων. ὁ μίαν μόνην φωνὴν, ἤχον ἐκδίδων, ἔχων.

Μονοχάλινος, ὁ, ἡ (χαλινός). Ὁ ἕνα χαλινὸν ἔχων. (ε)

Μονόχειρ, ρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ μίαν χεῖρα ἔχων.

Μονόχηλος, ὁ, ἡ (χηλή). Μονώνυξ, μίαν χηλὴν κατὰ τὸν πόδα, ἤτοι ἀνύχιον ἔχων, π. χ. ὡς ἵππος, ὄνος, ἀντίθ. τῷ, Δίχηλος.

Μονοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὅστις φορεῖ τὸν χιτῶνα, τὸ ὑποκάμισον μόνον, ὁ ἕνα καὶ μόνον χιτῶνα φορῶν. ὅθεν

Μονοχιτωνέω, ῶ Φορῶ τὸν χιτῶνα μόνον, (εἶμαι μόνον εἰς τὸ ὑποκάμισον).

Μονόχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). Ὁ μίαν καὶ μόνην χορδὴν ἔχων. 2) Μονόχορδον, τὸ· ὄργανόν τι μουσικὸν (ὡς τὸ παρὰ Τουρκ. Ταμπουρι, ἢ Ταμπουρᾶς), μίαν χορδὴν ἐπ' αὐτῷ τεταινομένην ἔχον, ἐφ' ᾧ κατεμέτρουν καὶ ἐξήταζον τὰς φωνὰς, τὴν σκάλαν τῶν τόνων, φυσικῶς καὶ ἀριθμητικῶς, τὸ ὁποῖον ὄργανον παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις ἢΚανὼν (μουσικὸς)ἢ ἐλέγετο· καὶ ἐντεῦθεν ἡ πρᾶξις αὕτη ἐνομάζετο μονοχορδίζειν, Ἀριστοξ. Κοβτιλ. Μουσ. 117.

Μονόχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὁ ἐξ ἑνὸς χρόνου, ἑνὸς λοχῆς χρόνου ὤν. 2) ὁ διαρκῶν χρόνον τινὰ, καιρόν τινα. ἢΗδυπάθεια μονόχρονος, ἢ διαρκοῦσα χρόνον τινα, Ἀθήν. σελ. 544. 3) ὁ μόνον ἕνα χρόνον, μέτρον, ἢ μίαν συλλαβὴν ἔχων, ἀντίθ. τῷ, Δίχρονος.

Μονόχροος-χρους, ὁ, ἡ (χρόα), ἢ, Μονοχρώματος, ὁ, ἡ, καὶ, Μονόχρωμος (χρῶμα), καὶ, Μονόχροος, ωτος, ὁ, ἡ. (χρώς. Ὁ ἓν καὶ μόνον χρῶμα, μίαν βαφὴν ἔχων. 2) ὁ μιᾶς λοχῆς χρώματος, ὁμοιοχρώματος. Ὁ Ἀριστ. γενέσ. 5, 6) ὀνομάζει ζῶα μονόχροα, ὅσων ὅλον τὸ εἶδος ἔχει τὸ αὐτὸ χρῶμα, π. χ. οἱ λέοντες εἶναι ὅλοι χρυσοειδεῖς· ὁλόχροα δὲ, ὅσα ἔχουσιν ἓν μόνον χρῶμα, π. χ. εἶναι λευκὰ, ἢ μέλανα καθ' ὅλον τὸ σῶμα.

Μονόψηφος, ὁ, ἡ (ψῆφος). Ὁ μίαν ψῆφον, πέτραν ἔχων. 2) ὁ μίαν μόνην ψῆφον, ἢ μίαν φωνὴν (ἕνα βότον) ἔχων· ὁ μιᾶς ψήφου ὤν. ἢΝεῦμα μονόψηφον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 378., τὸ μόνον νεῦμα, τὸ μόνον ἀποφασιστικὸν νεῦμα.

Μονόω, ώσω, Ἰων. μουνόω. (μόνος) Μόνον ἢ ἕνα καὶ μοναχὸν ποιῶ. μόνον ποιῶ, μόνον ἀφίνω, παραιτῶ, ἐγκαταλείπω, χωρίζω ἀπὸ τοὺς ἄλλων. ἢγειονία (Ὀδ. Π, 117), κάμνω μίαν γενεὰν νὰ μεταδίδηται ἀπὸ ἓν ἓν γένος, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ πάντοτε ἓν μόνον τέκνον. Παθ. ζῶ μεμονωμένος, μόνος εἶμαι ἐγκαταλελειμμένος, ὅθεν ἠμονωθείς, ὁ μόνος ἀφεθείς, ἢ ἐγκαταλειφθείς, ὡς ἐν Ὀδ. Ο, 386. Ἰλ. Δ. 470. ἢ, ἐκεῖνος, μετὰ τοῦ ὁποίου, ἀναχωρούντων ἄλλων τῶν μαρτύρων, τῶν πίστεως τριῶν, μένει τις μόνος, ὡς παρ' Ἡρόδ. 1, 116. μετὰ γεν. ἢΜεμονωμένος συμμάχων, ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ τῶν συμμάχων, Ἡρόδ. 1, 102. πρβ. 6, 15· 8, 62. Μεμονωμένοις πάσης βοηθείας (Διόδωρ. Σικ. ιδ'. 34.) ἐστερημένοις, ἀπογεγυμνωμένοις ἀπὸ κάθε βοήθειαν. (ὁ Ὅμ. χρῆται ἐν μὲν Ὀδύσ. τῷ Ἰωνικ. τύπῳ, ἐν δὲ Ἰλ. τῷ κοινῷ.

Μονῳδέω, ῶ (μονῳδός). Μόνος ψάλλω, ἢ ψάλλω μονῳδίαν, μίαν καὶ μόνην ᾠδήν. ὅθεν

Μονῳδία, ἡ. Ἡ μία καὶ μόνη ψαλμῳδία· τὸ εἰς καὶ μόνος ᾄδειν, ὅπαν εἰς καὶ μόνος λέγει τὴν ᾠδὴν, καὶ οὐχ ὁμοῦ ὁ χορός· λέγεται δὲ ἡ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδὴ ἐν τοῖς δράμασι· καὶ Μονῳδεῖν τὸ θρηνεῖν· ἐπικοινῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, θρῆνοι εἰσί, Φώτ. ὅθεν

Μονῳδικός, ἡ, ὁν. Ὁ Ἀνήκων εἰς μονῳδίαν.

Μονῳδός, ὁ, ἡ (μόνος, ᾠδή) Ὁ μόνος τοῦ ᾄδειν, ἐχὶ ἐν τῷ χορῷ ψάλλων, ἀλλὰ μόνος, ἀοιδ. 2) ὅστις παρίστησιν ἐν τῷ δράματι ἕνα μόνον πρόσωπον ψάλλον ἢ ὁμιλοῦν, ὡς ὁ Λυκόφρων ἐν τῇ Κασσάνδρᾳ· καὶ οἱ τοιοῦτοι μονολόγοι συγγραφεῖς ὀνομάζονται οἱ μονοπροσώπως γεγραφότες.

Μονώνυξ, υχος, ὁ, ἡ, ἢ, Μονοῦχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ, μόνος), ταὐτὸν τῷ Μονόχηλος.

Μόνωπος, ὁ, ἡ (ὤψ), ταὐτὸν τῷ, Μονώψ.

Μόνωσις, εως, ἡ (μονόω). Τὸ ἕνα καὶ μοναχὸν ποιεῖν, ἢ ἀφίνειν· ἐγκατάλειψις, παραίτησις· μοναξιά· χωρισμός.

Μονώτης, ου, ὁ. καὶ θηλυκ. Μονῶτις, ιδος, ἡ. Μοναδικὸς, εἰς καὶ μόνος, μοναχὸς, μονός. π. χ. βίος.

*Μονωτί, Ἐπίρρ. Μόνως, μοναχῶς, ἁμφ.

*Μονωτικός, ἡ, ὁν, ἐπίθ. τοῦ μονώτης. Μοναδικὸς, π. χ. τὰ μον. ζῶα, ἀντίθ. τῷ, ἀγελαῖα, ἄλλως μοναδικά.

*Μονῶτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ, Μονώτης.

Μόνωτος, ὁ, ἡ (μόνος, οὖς) Ὁ ἓν οὖς, ἤτοι αὐτί, χερούλιον ἔχων.

Μονωτός, ή, όν (μονόω). Μεμονωμένος, παρατημένος, ἐγκατελελειμμένος.

Μονώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ὤψ). Ὁ ἓν ὦπα, ἤτοι ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχων, μονόφθαλμος, Αἰσχ. Προμ. 804. Εὐρ. Κυκλ. 641. τοὐναντίον ἐ συνήθ. τονισμός μόνωψ ἐστιν ἡμαρτ., Ἀρκαδ. σ. 94, 26. πρβ. τυφλώψ.

Μόνωψ, ωπος, ὁ. Ταὐτόν τῷ, Μόναπος, Αἰλιαν. ζῴων Ἱστορ. ζ. 3.

Μόρα, ἡ (μείρομαι, ἔμμορα) κυρ. = μοῖρα. Μέρος, μερίς, μέρος τοῦ ὅλου. συνήθ. τάγμα καὶ διαίρεσις στρατιωτῶν παρὰ Λακεδαιμονίοις, κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ Σπαρτιᾶται ἦταν διῃρημένοι εἰς ὁώδεκα Μόρας, ἡ ἐπὶ τοῦ Λυκούργου εἰς ἓξ μόρας, ἀνὰ 400 τὴν μόραν, τῶν ὁποίων ὅμως ὁ ἀριθμὸς διάφορος κατὰ καιροὺς ἦν, Ξενοφ. Λακεδ. πολιτ. ιε'. 4. »Οὕτω γε μὴν κατεσκευασμένων, μόρας μὲν διεῖλεν ἓξ καὶ ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν· ἑκάστη δὲ τῶν ὁπλιτικῶν μορῶν ἔχει πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέσσαρας, πεντηκοντήρας ὀκτώ, ἐνωμοτάρχας ἑκκαίδεκα». Πλούταρχ. εἰς Πελοπίδ. 17. »Τὴν δὲ μόραν Εὔφορος μὲν ἄνδρας εἶναι πεντακοσίους φησί. Καλλισθένης δὲ, ἑπτακοσίους, ἄλλοι δέ τινες, ἐννακοσίους, ὧν Πολύβιος ἐστίν. Φαίνεται δέ, ὅτι συνήθ. ἡ Μόρα συνίστατο ἐκ τετρακοσίων ἀνδρῶν.

Μοράζω, = μοιράζω, μοιράω, ὅθεν γ'. πρόσ. παθ. παρακ. »Μεμόραται» (Τίμαιος Λοκρ. σ. 546.) μεμοιρασμένος ἐστι· ἐμοιράσθη, (βέβαια παρ' ἄλλοις τινὶ μὴ ἀπαντωμένης τῆς λέξεως.)

*Μοργεύω, ἴδε μόργος.

Μοργή, ἡ, παρὰ Πολυδ. ζ'. 151. ἡ ὀρθότερον, Μορτή, καὶ παρ' Ἡσυχ. Μοργίον, ἡ ὀρθότερον, μορτίον. Κομμάτι γῆς, τὸ ὁποῖον ἔλαβέ τις ὡς μερίδιον, μέτρον γῆς, πλέθρον. ἀμφ.

Μόργνυμι, = ὀμόργνυμι, Κοϊντ. Σμ.

*Μοργεύω. Κουβαλῶ ἄχυρον ἐν τῷ μόργῳ εἰς ἀμάξης, ἐκ τοῦ

Μόργος, ὁ. Τὸ ἐπὶ τῇ ἁμάξῃ ἐπίμηκες καλάθιον, ἐν ᾧ βάλλουσιν ἄχυρα καὶ χόρτα· ὅθεν παρὰ Πολυδ. ζ'. 116. Μοργεύειν, ἄχυρα ἐπὶ τοῦ μόργου φέρειν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Μόργος, φραγμός, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς ἁμάξαις φράγμα, ἐν ᾧ τὰ ἄχυρα φέρουσιν· καὶ φαίνεται, ὅτι εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, Μολγός. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, Μοργίας, ἀντὶ, γαστριμαργίας· ἀλλὰ τοῦτο πρέπει νὰ εἴπῃ, Μαργίας, ἂν δὲν κεῖται ἐκ τοῦ, μοργός, ἀντὶ, ἀμοργός, ἐν τῇ σημασίᾳ, ὡς μολγός, ἀντὶ τοῦ, ἀμολγός. Ζήτ. Μολγός, ἀριθ. 2. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Μοργυλίων, σπαργάνων. Ἔτι δέ, Μοργύλλαι, χρονοῦλκαι, καὶ, μοργᾶται, παρῶπται· ἀλλ' αὗται αἱ λέξεις ἀνήκουσιν, ὡς φαίνεται, μᾶλλον τῷ Μαργάω.

Μορέα, ἡ (μόρον). Ἡ συκαμινέα, συκαμινεά, (δένδρον).

(Μορέω), = μείρομαι· ἀλλ' ἴσως οὐχ εὑρῆται παρὰ δοκίμοις συγγραφ. οἱ δὲ τύποι μεμόρηται, μεμορημένος, μεμορμένος ἀνήκουσιν εἰς τὸ, μείρομαι, ὅπερ ζήτει. Σημαίνει δὲ κατ' Ἡσύχ. διαιρέω, μερίζω· κατὰ δὲ τὸν Ἐτυμολόγ. πονέω, καὶ, κακοπαθῶ· ὁ αὐτὸς ἑρμην. Μορόεντα, τὰ μετὰ πολλοῦ μόχθου καὶ κακοπαθείας γεγενημένα — ἀπὸ τοῦ Μορῆται, ὅ ἐστι κακοπαθῆσαι· καὶ Ἐν. Γειόμορος — ἀπὸ τοῦ τὴν γῆν μορεῖν, ὅ ἐστι πονεῖν· καὶ τέλος ἐν Λ. Μήρυμα — οἱ δὲ Μόρημα, ἐπεὶ διὰ πόνου ἐργάζονται· μορεῖν γὰρ τὸ πονεῖν. Παρ' Ἀπολλων. Ἐπιδ. α'. 645. »Ἀλλ' ἦ γ' ἐμπεδον αἰεν ἀμειβομένη μεμόρηται», ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Κεκλήρωται, ἔχει τὴν τυχὴν· καὶ ἐν στίχ. 973. »Οὐδὲ νύπω παιδεστὶν ἀγαλλόμενος μεμόρηται· ἀλλ' ἐν γ'. στίχ. 1130. κεῖται »Θάνατος μεμορμένος», ἀντὶ τοῦ, πεπρωμένος, γραφτός Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Μεμορημένον, ἠσκημένον, πεποιημένον· ἀλλ' αὕτη ἡ ἑρμην. ἀνάγεται εἰς τὸ τοῦ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 229. »Ὀρταλιχῆα πυρὸς μεμορημένον αὐγαῖς», ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Δεδασμένον καὶ ἐφηθέντα τῷ πυρί. Διάφορος ἐστὶν ἡ σημασία παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 211. »Πᾶν δὲ κόημα ἐμπληκτον μεμόρηκε κακῇ ἐσφαλμένον ἄτῃ», ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἐκάκωσε παρὰ τὴν μοῖραν. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἔτι τὸ »Μορόεν ποτόν», Νικάνδρ. Ἀλεξ. 130. ἐπὶ τοῦ Κυκεῶν, ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Τὸ ἐν κακοπαθείᾳ δοθέν· καὶ στίχ. 136. »Χηνὸς μορόεν ποτόν», διὰ τοῦ, Πολυέψητον ἢ μερίδιον ἀντὶ τοῦ Αἴσιμον, ὁ ἄν τις ἐπὶ τοῦ συμφέροντος ἐκλέξαιτο, ἢ τὸ ἁρμόζον τῷ πάθει. (οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ἀλεξάνδρῳ Αἰτωλῷ Παρθέν. ιδ'. »Ἠείου μεμορμένον ἢ μεμορημένον»), καὶ ὁμοιόως »Μορόεντος ἐλαίης, ἢ ἐλαίου», στίχ. 455. καὶ »Μορόεις φρῦνος», στίχ. 532. ὅπερ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Κακοποιός, μόρον ἄγων, Δανάσιμος. Τὰ Ὁμηρικὰ »Ἕρματα τρίγληνα μορόεντα», Ἰλ. Ξ, 183. ἑρμην. διὰ τοῦ, μετὰ μόρου καὶ κακοπαθείας εἰργασμένα, περὶ ἃ ἐμόρησεν ὁ τεχνίτης, τουτέστιν ἔκαμε κατασκευάζων αὐτά, τὰ φροντιστικῶς καὶ μετὰ κακοπαθείας ἐξειργασμένα.

Μορία, ἡ. Ταὐτόν τῷ, μέρος, μόρος 2) ἡ ἱερὰ ἐλαία (τὸ δένδρον) τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἦν ἐπάνω εἰς τὴν ἀκρόπολιν, μετὰ ταῦτα δὲ ἐκ ταύτης μετεφυτεύθησαν καὶ ἄλλαι πολλαὶ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη (Ἀριστοφ. Νεφ. 1003), αἵ τινες ὠνομάζετο μορίαι. 3) = μωρία. (υ υ –, μόνον δὲ ἅπαξ καὶ ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς υ – –, παρὰ Παλλαδ. ἐπ'. 53.

Μόριμος, ὁ, ἡ ποιητ. ταὐτόν τῷ, Μόρσιμος, Ἰλ. Τ, 302.

Μόριον, τό. κυρ. ὑποκ. τοῦ μόρος. Μικρὸν μέρος, κομμάτι, τρίμμα, Ἡροδ. 3, 16· 7, 23. 8) παρὰ Γραμματ. μόριον. 2) ταὐτόν τῷ, Μόρος, καὶ, Μορίς, μέλος· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται τὸ ἀνδρεῖον καὶ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἔτι δέ, μέρος τοῦ λόγου. 3) εἴδός τι ἀπὸ τινος γένους. 4) καὶ τὰ συστατικὰ μέρη σώματός τινος.

Μόριος, α, ον (μόρος). Ὑπὸ τῆς τύχης διωρισμένος, ἢ πεπρωμένος, fatalis, ταὐτόν τῷ, Μοίριος, »Μόριος γῆμα, ἡ διωρισμένη γῆ διὰ τὸν τάφον, Τύμβ. ἐπ. 5. πρβ. μόρσιμος καὶ μοιρίδιος.

Μόριος Ζεύς, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 705. ὁ ὑπερασπιστὴς τῶν μοριῶν, ἤτοι τῶν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἱερῶν ἐλαιῶν.

Μορίς, ίδος, ἡ (μείρω), ταὐτόν τῷ, μερίς, μόριον, ἀπαντώμενον, κατά τινας, παρ' Ἡρόδ., πλὴν βέβαια μόνον ἐν συνθέτοις, π. χ. τριτημορίς.

Μορμολύκειον, καὶ, Μορμολυκεῖον, τό. καὶ, Μορμολύκη, ἡ, ὡς τό, μορμώ, παρὰ Στράβ. ιδ'. καὶ Πορφυρ. Προσωπεῖον. (Μέτκα) προσωπεῖα· καὶ ἐνταῦθεν αἴτοῦ, Φοβητρον, (σειάζαρον) φάντασμα, εἰς φόβον παιδίων· ἢν δὲ τοῦτο τύπος τις ἀλλόκοτος ὄψεως. (οὐχὶ παρὰ τὸ μορμὼ καὶ λύκος, ἀλλὰ δίχα συνθέσ. ἀμέσως ἀπὸ τοῦ μορμολύττω.)

*Μορμολύκιον, τό, = μορμολύκειον.

*Μορμολυκτόω, = μορμολύττω.

*Μορμολύττω, συνήθ. ὡς Ἀποθ. Μέσ. μορμολύττομαι (μορμὼ) Ἐνεργ. τρομάζω, ἐκφοβέω, φοβίζω (σειάζω) τινά. 2) οὐδέτ. τρομάζω, σειάζομαι, φοβοῦμαι. Τὸν σχηματισμὸν, Μορμολυκτόω, ἔχει ὁ Ἡσύχ. ἐν τῷ, Ἐμμορμολυκτοῦτο.

Μορμοωπός, ή, όν (μορμὼ, ὤψ). Τρομακτικὸς τὴν ὄψιν, Ἀριστοφάν. Βατρ. 925.

*Μορμόφοβος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑπὸ φόβου τρέμων καθ' ὅλα τὰ μέλη.

Μορμύλος, ὁ, = μορμύρος.

Μορμύνω, = μορμύσσομαι.

Μορμύρεος, εα, εον (μορμύρω). Μορμυρίζων, κάμνων μορμυρητόν, συνήθ. ἐπὶ ἱεροῦ. (υ ῡ)

Μορμυρίζω, = μορμύρω.

Μορμύρος, ὁ. Εἶδος θαλασσίου ἰχθύος· γράφεται ἔτι καὶ, Μορμύλος.

Μορμύρω, καὶ, Μορμυρίζω (μύρω). ῥέω. τρέχω μὲ μουρμουρητόν, βοῦν, παραχήν, ῥόθον· παρ' Ὁμήρῳ ἐκφράζει τὴν βοὴν καὶ τὸν ἦχον, ἤτοι τὸ μορμουρητὸν εἴτε ῥέοντος καὶ ἐπαφρίζοντος ποταμοῦ, ἢ ὕδατος· ἔτι δὲ καὶ τὴν βοὴν τῆς θαλάσσης. Ἰλ. Ε, 599. »– – ποταμῷ ἄλαδε προτρέοντι, ἀφρῷ μορμύροντα ἰδώνη» πρβ. Φ, 325. καὶ ἐπὶ ὠκεανοῦ ἐν Ἰλ. Σ, 403. ὅπου ὁ Σχολ. φησιν. »Ὠνομασταιπεποίηται ἡ λέξις, ἀπὸ τοῦ ψόφου, τοῦ ἐν τοῖς ὕδασι γιγνομένου, ἤ ἐστι, μετὰ ἀγροῦ βοώντος. Τινὲς ἀναγινώσκουσι παρ' Ὁμήρῳ, Μυρμύριον, ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἀποδεικνύει, ὅστις καὶ τὸ Μυρμύρεσκε, διὰ τοῦ, Ἀκεύκα, ἑρμην. (ἔχει πρὸς τὸ μύρω ὡς τὸ περγύρω πρὸς τὸ φύρω).

Μορμυροωπός, = μορμοωπός, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἀρτεμ. Ὀνειρ. 2, 36. »Ἥλιος ἀμαυρός, ἢ ὑφαιμος, ἢ μορμυροωπός».

Μορμύσσομαι, ὡς τό, μορμολύττομαι. Ἐκπλήττω, τρομάζω, ἐκφοβέω, φοβίζω, Καλλίμαχ. Παρ' Ἡσυχ. κεῖται ἔτι καὶ, Μορμύνω, ταὐτὸν τῷ, Δεινοποιέω.

Μορμώ, ὅος, συναιρ. οῦς, ἡ· καὶ, Μορμών, ὄνος καὶ ωνος, ἡ. Μυθικόν τι δαιμόνιον τρομακτικόν, φάντασμα, φόβητρον (στοιχιό), δι' οὗ ἐξαιρέτως ἐκφοβοῦσι καὶ ἐκπλήττουσι (σειάζουσι) τὰ παιδία ἔκ τινος πλάσματος, Rohnk. Τιμ. σ. 181 2) ἐντεῦθεν ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ τι τραγικὸν καὶ κωμικὸν προσωπεῖον, πλατὺ τὸ στόμα ἔχον, καὶ καθόλου, πᾶν ὅ,τι ἄλλο καταπληκτικὸν καὶ ἐπίφοβον, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 582. καὶ Ἐφ. 474. »Τὴν μορμόνων» παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. Δ'. δ'. 17. »Ὡς οἱ σύμμαχοι φοβοῦτο τοὺς πελταστὰς ὥσπερ μορμόνας παιδάριαι, καθὼς τὰ παιδία φοβοῦται τὴν μορμώ (τὸ στοιχιό). »Ἰδιότροπον τινὰ μορμώ», Δίων Λόγ. 66. 3) ἐπιφώνημα τρομακτικὸν καὶ φοβιστικόν, = φεῦ! ὡς παρ' Ἀριστοφάν. Ἱππ. 693. »Μορμώ, τοῦ θρασύτατε, τὸν δεῖβολον! τί τόλμη· οὕτω καὶ Θεόκριτ. ιε'. 40. »Μορμώ, δάκοι ἵππος». (πρωτότυπον τοῦτον ἀναμφίβολος εἶναι τὸ παρ' Ἡσυχ. Μόρμος, φόβος κενός· ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ ἐπίθετον, μορμός, ἡ, ὄν χαλεπός, ἐκπληκτικός, ὅθεν, Μορμώ, Μορμών, καὶ ἑπομένως, Μορμύω, Μορμύνω, καὶ Μορμύσσω, τοὺς ὁποίους σχηματισμοὺς ἐκτὸς τοῦ Ἑλλιμάχου, ἐφύλαξε καὶ ὁ Ἡσύχιος· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι καὶ, Μομμώ, ἀντὶ τοῦ, Μορμώ, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια φυλάττει, ἤτοι ἔτι ἀντὶ τούτου καὶ Βομβώ, λέγει· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι καὶ, Μομβρώ, ὡς καὶ Σουίδ. καὶ Φώτ. Εὑρίσκεται ἔτι παρ' Ἡσυχ. καὶ, Μύρμος, ὁ, Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ, φόβος· τὸ δὲ, Μόρμορος, καὶ Μορμαία, φόβος, τοὐλάχιστον τό, Μορμαία ἐστὶν ἀμφίβολον, διότι δὲ τοῦ, Μόρμορος γίνεται τό, Μορμόττω, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Τίμαιος ἐν Γλωσσαρ. συνάπτει μετὰ τοῦ, Μορμολύττω· ἄρα καὶ ἐνταῦθα τάσσεται τὸ λ ἀντὶ τοῦ ρ, ὡς καὶ ἐν τῷ Κεφαλαργία, ἀντὶ, Κεφαλαλγία· καὶ ἐκ τοῦ Μόρμος (ἐπίθ. Μορμός, καὶ Αἰολικ. Μύρμος) γίνεται τό, Μορμόω, (ὅθεν Μορμωτός) καὶ ἐξῆς τὸ Μορμορος, ἢ Μόρμορος, ὡς ἐπίθ. καὶ οὐσ. ὡς καὶ τὸ μόρμος καὶ μόρμος· ὅθεν Μορμορόω, Μορμύρω, Μορμούσσω, — ύττω· ἢ Μορμολύττω, — ύττω, ἐφ' οὗ ὁ Μελ. Μορμολύξω, Παρακείμ. Μεμορμόλυχα· ὅθεν, Μορμολύχη, ἡ Μορμολύκη, ἡ Μορμολύκειον· ἄρα

δὲν εἶναι ἀνάγκη εἰς τὴν παραγωγὴν τούτου, νὰ λάβῃ τινὰς εἰς βοήθειαν τὸ λῦκος, ἢ λύκειον, ὡς ὁ Hemsterhuis (εἰς Πολυδ. I. 167.) ὁπόταν θελήσῃ νὰ παράξῃ τὸ μορμολύκειον ἐκ τοῦ μορμώ. Ὅταν θεωρήσῃ τις τὴν ἔννοιαν τοῦ καταπληκτικοῦ καὶ τρομακτικοῦ ἰδιοτέρως ἐκ τοῦ μέρους τῆς ἀκοῆς, μορμορίζων, τότε φαίνεται συνάφειά τις καὶ συγγένεια μετὰ τοῦ μύρω, μορμύρω, ὡς πρὸς τὴν ὄψιν, ἠχοῦν, σκοτεινός, μαῦρος, ὑπόλευκος, ὑποπόλιος, ἠχοῦν, μαῦρος, ἀμαυρός, μόρχιος, ἔρχυη.) ὅθεν

Μορμωτός, ή, όν (ὡσαυτοῖ παρὰ τὸ μορμόω). Ἐκπεπληγμένος, πεφοβισμένος, φοβερός, Λυκόφρ. 34.

* Μόρναμαι, ἀντί, μόρναμαι, Ἡσυχ.

Μορόεις, εσσα, εν (μόρος). Ὡς τὸ, μόριος, ὑπὸ τῆς τύχης διωρισμένος, fatalis, ἐξαιρτ. φθοροποιός, θανατηφόρος. ἰσ. παρὰ Νικ. 2) ὁν Ἰλ. Ξ, 183. καὶ Ὀδ. Σ, 299. ἐπίθ. ἐνιαυτοῦ, ἔνθα κατὰ τοὺς ὀρίστους σχολ. ἔρμην. διὰ τοῦ. μὲ κόπον, ἐπιμέλειαν ἢ τεχνικῶς δουλευμένα (ἐκπεποιημένα καὶ μεμερισμένα τῇ κατασκευῇ καὶ τέχνῃ, Toll. Ἀπ. Λεξ. σ. 463. ἔστι δὲ παρὰ. ἐβεβαίου, κατὰ μὲν Ἡρόδοτον παρὰ τὸ. μόρον, ὅμοιος τῷ χρώματι τοῦ μόρου, κατ' ἄλλους δὲ, στίλβων, στιλπνός κτ. ἰδὲ ἐν τῷ μορέω.

Μόρον, τό. Ὁ μέλας καρπὸς τῆς συκαμινέας, συκάμινον. μαῦρον μοῦρον. 2) ἕνεκεν τῆς ὁμοιότητος αὐτοῦ λέγεται ἔτι καὶ ὁ καρπὸς τῆς βάτου, Mora rubi.

Μοροποιέω, ῶ, = κακοπαθέω, Ἡσύχ.

Μόρος, ὁ (μείρομαι, ἔμμορα), ταὐτὸν τῷ, μοῖρα. Κλῆρος, τύχη, τὸ μεμειρασμένον, τὸ μοιρίδιον, εἱμαρμένη, τὸ πεπρωμένον. τὸ γραπτὸν ὑπὸ τῆς τύχης ἢ τῆς θεότητος, Ὁμ. μετὰ τῆς ἐπαρμ. Ἰλ. Τ, 421. ὑπὲρ μόρον, ὑπὲρ τὴν μοῖραν, ἤτοι πλέον ἢ τὴν διωρισμένον ὑπὸ τῆς τύχης, ἤγουν ἀπὸ σφάλμα τῶν ἀνθρώπων, Ὀδ. Α, 14. ἴδε ὑπέρμορον· ὡς ἐπιτοπολὺ αὐτὶ τοῦ, ἀτυχὴς μοῖρα, συμφορά, ὄλεθρος, φθορά, θάνατος, πολλ. παρ' Ἡρόδ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει πολύτοτε ἐπὶ βιαίου θανάτου, ὅθεν τὸ Λατιν. mors, ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Τραγῳ. Pors. Εὐρ. Ἐκ. 1260. Παρ' Ὁμ. πολλ. εὕρηται ὁμοῦ, κακὸς μόρος, ἤ, θάνατός τε μόρος τε· παρὰ τοῖς Μεταγνστ. καὶ = νεκρός, Διοδ. Ζων. 9, 2. Ἰακ. Α. Π. σ. 315 2) μόρος, ὡς μυθικὸν πρόσωπον, υἱὸς τῆς νυκτός, Ἡσ. Θ. 211.

Μοροφεγγής, ἐος, ὁ, ἡ, Μελέαγρ 78. »Φαείνν μοροφεγγέα, τὸ διὰ τοῦ φέγγους αὐτοῦ φωτοῦν· τοιοῦτον φέγγος λάμφν ἐκείδον, ὥστε εἰ αὐτοῦ θανατόεις Κατά τινας, ἡμαρτ. ἀνάγν.

Μόροχθος, ὁ. Εἶδος γῆς, δι' ἧς ἐλεύκαινον τὰ ἱμάτια, Διοσκορ. ε'. 152.

Μορρία, ἡ· ἡ μόρρια (Παυσ. 8, 18, 2), καὶ μορρίνη, ἡ, ὀντελῶς. »λιθία μορρίνη, καὶ, μουρρίνη, ἐσθ' ὅτε δὲ, πλὴν ἠμαρτημένοι, μυρίνη, καὶ, μυρρίνη γράφ. (ι), Λατ. murra, murrea, murrina, ἔτι δὲ, murrhina, ἡ myrrhina, συνῇ vasa murrina, ἀγγεῖα τινα, τὰ ὁποῖα μετέφερον ὁ Πομπήϊος κατὰ πρῶτον 61 χρόνους πρὸ Χριστοῦ ἐξ Ἀσίας εἰς Ῥώμην καὶ ἐθεωροῦντο αὐτοῦ ὡς τὰ πολυτιμώτατα ἀντικείμενα τῆς πολυτελείας, συνιστάμενα εἰς ποτήρια, φιάλας, τρυβλία κ. τ. τ. (Πλιν. ἱστ. φυσ. 37, 2) ἐξ ὕλης τινὸς διαφόρου χρώματος, διαφανοῦς καὶ εὐθραύστου· ἐπειδὴ δὲ ἐκτεύτων τῶν μορρίνων οὔτε τὸ μικρότατον λείψανον διεσώθη εἰς ἡμᾶς, εἶναι διάφοροι τῶν νεωτέρων αἱ γνῶμαι περὶ ταύτης τῆς ὕλης, καὶ κατὰ μὲν τὸν Veltheim εἶναι ὁ κοραλλιακὸς στεατίτης, κατὰ δὲ τὸν Monges τὸ βασόλογγον, εἶδος ἀχάτου ἐκ Μογγολίας, ἢ τὸ Girasol, κατὰ δὲ Roxiere τὸ Γαλλ. spath fusible, Γερμαν. Flußspath, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ ὁμοιάζοντα, ὕελος ἀργή, κατὰ δὲ Heger, ὁ Κινεζικὸς λίθος Yu ἐκ τοῦ γένους τῶν πυρίτων· κατὰ δὲ Roloff, J. C. Scaliger, Salmasius καὶ ἄλλοι, ἡ πορτζελλάνη· ἴδε καὶ Fr. Schmieder über die Murrhen, Brieg. 1830. Ἡ δὲ λέξις αὐτὴ δὲν ἔχει βέβαια συγγενειαντινα μετὰ τοῦ, μύρρα, ἀλλὰ πιθανῶς ἐστι λέξις Ἀσιανὴ καὶ ξενική, ὃν τρόπον καὶ νῦν ἔτι παρὰ Ῥώσσοις ὀνομάζεται τὸ γόνωμα τῶν πηλίνων μουράβα. ἴδε μυρίνη.

Μόρσιμος, ὁ, ἡ (μόρος). Ὁ ὑπὸ τῆς μοίρας διωρισμένος, πεπρωμένος, εἱμαρμένος, fatalis, Ὀδ. Π, 302. Φ. 162. καὶ ὁ τῇ μοίρᾳ, ἤτοι τῷ θανάτῳ ὑποκείμενος, θνητός, Ἰλ. Χ, 13. »Οὐ γάρμε κτανέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμος εἰμὶ, ἐγὼ δὲν πρέπει νὰ ἀποθάνω ὑπὸ σοῦ κατὰ τὸν διορισμὸν τῆς μοίρας, οὐχ' ὑπόκειμαι τῇ μοίρᾳ, δὲν μοῦ εἶναι γραπτὸν· ὡς καὶ τὸ παρ' Ἰαμβλ. εἰς βίον Πυθαγόρ. 217. »Οὐκ εἴη Φαλάριδι μόρσιμος, δὲν εἶναι ὡρισμένον ὑπὸ τῆς μοίρας νὰ θανατωθῇ ὑπὸ τοῦ Φαλάριδος· ὅθεν »Μόρσιμον ἦμαρ (Ἰλ. Ο, 613. Ὀδ. Β, 178.)α, ἡ παρὰ τῆς μοίρας διωρισμένη ἡμέρα τοῦ θανάτου, ὁ θεόθεν θάνατος. »Μόρσιμον ἔστιν, ἐπιφερ. ἀπαρεμφ, σημαίνει εἶναι πεπρωμένον, γραπτὸν νά . . . Ἰλ. Ε, 674. Τ, 417. Ἡρόδ. 3, 154.

Μορτή, ἡ (μείρομαι, ἔμμορα). Μέρος, μερίδιον· ἐξαιρτ. τὸ μερίδιον, τὸ ὁποῖον δίδει τινὰς εἰς τὸν χωροδότην, τὸν κύριον ἑνὸς ἀγροῦ, τὸν ὁποῖον ἑκεῖνος λαμβάνει διὰ νὰ γεωργήσῃ καὶ σπείρῃ ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ πληρώσῃ εἰς αὐτὸν μέρος τι ἐκ τῶν γεννημάτων διωρισμένον, συνήθ. ἕκτον μέρος, κατ' Εὐσταθ. πρβ. ἐπίμορτος· ὅθεν παρὰ νεωτέροις, »Μορτίτης γεωργός, ὁ ἐπὶ μορτῇ γεωργῶν τὰ τῶν ἄλλων χωράφια, Colonus partiarius.

* Μορτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ μορτή.

* Μορτίτης, ου, ὁ, γεωργός. Ὁ γεωργός, ὅστις σπείρει καὶ καλλιεργεῖ τὸ χωρίον ἄλλου τινὸς (χωροδότου) ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ δώσῃ μέρος τι ἐκ τῆς ποσότητος τῶν γεννημάτων.

* Μορτόβατος, ὁ, ἡ, καὶ η, ον (βαίνω). Ὑπὸ νεκρῶν πατηθείς, τὸν ὁποῖον ἐπέβησαν νεκροί, μεταφορικῶς νεκρός, ὡς ναῦς, ὄρ. μορτός.

Μορτός, ὁ, ἡ (μείρομαι, ἔμμορα, μόρος), ταὐτὸν τῷ, βροτός, θνητός. Καλλιμ. Δεῖπ. 271. ὅθεν τὸ Λατ mortuus καὶ morta, Liv. Andron. b. Gell. 3, 16. ὅθεν μορτόβατος, ὁ, ἡ, »Ναῦς μορτοβάτης, τὸ πλοιάριον τοῦ Χάρωνος, ἢ οἱ φέρει εἰς τὸν ᾅδην τὰς ψυχάς, Ἡσύχ.

Μορύσσω, ταὐτὸν τῷ, μολύνω. Ῥυπόω, λερώνω, ἀκάθαρτον, ἢ ἄσχημον ποιῶ· ὅθεν, μορύσσω, παρακείμ. μεμορυγμένος, καὶ μεμορυγμένος· παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Ν, 435. »Κηπῷ μεμορυγμένα (εἱματα)α, ἱμάτια ὑπὸ τοῦ κηπουροῦ λερωμένα. 2) καθόλου, ἀλείφω, ἐπιχρίω, ἢ ἀνακατόνω μὲ ἄλλο χρῶμα, »Μέλαν κυανοῦ μεμορυγμένον ἀνθοῦν, (Ὀππιαν. Κυνηγ. γ'. 391, βαφή τις μετὰ κυανοῦ μεμιγμένη· οὕτω καὶ Νικανδρ. Ἀλεξ. 144. καὶ ἐντεῦθεν τὸ »Μόρυχος Διόνυσον, ἐν Σικελίᾳ, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον εἰς καιρὸν τρύγους ἤλειφον μετὰ γλεύκους, Σουΐδ. ἐν Λέξ. μωρότερος μορυχεῦ.

* Μόρυχος, ὁ, ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου ἐν Σικελίᾳ, ἴδε ἀνωτέρω. 2) κύρ. ὀνομ. ἀνδρός, Ἀριστφ. καὶ, μορυχίδης, ου, ὁ.

Μορφάζω (μορφή). Μορφόω, σχηματίζω· παρατάσσω· ἐξαιρτ. κάμνω σχήματα (μοῦτρα), χειρονομῶ, faire des grimaces, Ξεν. καὶ στραβόνω τὸ στόμα περιπαίζω τινά, μιμοῦμαι τινὸς τὰ σχήματα τοῦ προσώπου, Ξενοφ. Συμπ. ς'. 4. Ζήτει μωκάομαι, καὶ, μορφάω. ὅθεν

Μόρφασμα, τό. Τὸ μεμορφωμένον· εἴδωλον, εἰκὼν μορφή, κόπια, Νικήτ. Χρον. κα'. 3.

Μορφασφός, ὁ. Ἡ παράστασις, ἐκτύπωσις, ἐξαιρτ. τὰ μούτζουρα, μοῦτρα, τὸ μορφάζειν, μιμεῖσθαι τὰ σχήματα τοῦ προσώπου τινός· τὸ στράβωμα τῆς μορφῆς ἢ τοῦ στόματος πρὸς περιπαίξιον· καὶ, μιμητικὸς χορός, ἢ παιγνίδι.

Μορφάω (μορφή). Ἀπεικονίζω, σχηματίζω· παριστάνω, εἰς μορφὴν φέρω. »Ἀ εἰκὼν μορφᾷ καὶ μεγαλοφροσύνην, Νόσσις ἐν Ἐπιγραμ.

Μορφεύς, έως, ὁ (μορφεύω). Κατὰ τὴν μυθολογίαν ὁ υἱὸς τοῦ ὕπνου, καὶ Θεὸς τῶν ὀνειράτων, κυρίως, ὁ μορφώων, σχηματιστής, μορφωτής, διὰ τὸ παριστάνειν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ ἐν τῇ φαντασίᾳ ἐν τῷ ὑπνώττειν διαφόρους μορφάς, κατὰ πρῶτον παρ' Ὀβιδ.

* Μορφεύω. Σχηματίζω, μορφόω, ἀπεικάζω, ἐκ τοῦ

Μορφή, ἡ. Τύπος, ὄψις, ἰδέα, πρόσοψις, σχηματισμὸς τοῦ σώματος, Ὀδ. Θ, 170. Θεόκριτ. κγ'. 2. »Ἤρατ' ἐφαίβω τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὰν δὲ τρόπον οὐκ ἐν' ὁμοίων· ἀντὶ, οὗ ἡ μὲν μορφὴ ἀγαθὴ ἦν, ὁ δὲ τρόπος οὐχ ὅμοιος· ἔνθα δύναται ὑπονοηθῆναι καὶ ἡ κατά. β) ἐξαιρ. ὡραιότης, κάλλος, εὐπρέπεια, καὶ προσ. ὡς ἐν Ὀδυσσ. Δ, 367. »Μορφὴ ἐκεῖνα, ὁ καλλωπισμός, στολισμὸς τῆς διηγήσεως, ἢ ἔνδυσις τοῦ λόγου. Ὁ Διονύσ. Ἁλικ. λέγει περὶ τῆς τῶν νεωτέρων ῥητορικῆς. »Ἐν εὐπορίᾳ καὶ τρυφῇ καὶ μορφῇ πλείοσι διήγειν, ὅπου σημαίνει τὸ καλλωπισμός. (παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τοῖς ἀνωτέρω ὄντ' χωρίοις εὕρηται ἡ λέξις, παρ' Ἡσ. δὲ οὐδαμῶς.) γ) παρὰ Μεταγνστ. καὶ ἀντὶ τοῦ, χειρονομία (μοῦτρα), παιγνίδι χειρονομῶν. δ) ἐν τῇ ἰχνογραφικῇ, ἡ διαγραφή τινος, ἢ καθαρὰ μορφή. ὅθεν

Μορφήεις, ήεσσα, ήεν· καὶ Δωρικ. μορφάεις. Μορφωμένος, ἐσχηματισμένος· ἐξαιρτ. ὡραίαν μορφὴν ἔχων, καλῶς ἐσχηματισμένος, Πινδ. Ἴσθμ. 7, 30. »Λίθου μορφήεντα θήκαν, ἐκ λίθου ἐσχηματισμένον, Ἐπιγραφ. Χαιδλερ. σ. 56.

Μόρφνος, ὁ, ἡ. Ἐπίθετον ἀετοῦ τινος, παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Π, 316. Ἡσ. Ἀσπ. 134. ὀπερτίνες διὰ τοῦ, ταχύς, συλληπτικὸς τῶν διωκομένων ἔρμην. (ἐκ τοῦ μάρπτω, πιάνω), ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, μέλας, = ὄρφνος (ἐκ τοῦ ὄρφνη, μόρφνη, νύξ, σκότος), περκνός· καὶ ἄλλοι διὰ τοῦ, φονιος, ὁ φονεύων, ἐκ τοῦ μορφόνος κατὰ συγκοπήν, ὁ φόνιος ἐπιφέρων τοῖς ἄλλοις ὀρνέοις· ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔτι καὶ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ, Πανθός. Ὁ Ἡσίοδος ἐν Ἀσπ. 134. συνάπτει τὸ μορφνοῖο, μετὰ τοῦ, φλεγύαο. »..αὐτὰρ ὄπισθεν μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν ἤσαν, ὅπου ὁ Ἡσύχ. τὸ, φλεγύας, διὰ τοῦ, ἀετὸς ξανθός, ὀξύς, ἔρμην. Ἡ σημασία μένει σκοτεινή, πιθανωτέρα δὲ, ἡ τοῦ, μέλας, διὰ τὸ χρῶμά του. (Παρ' Ἡσ. ὁ τονισμὸς μορφνὸς ὀξυτόνως ἐστὶν ἠμαρτημ., ὅρα Ἀρκαδ. σ. 60, ο., ἔνθα ὅμως ἀντὶ τοῦ μέγας, ἀναγνωστέον μέλας.)

Μορφοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος, μορφή). Ὁ μορφὴς εἶδος ἔχων, μεμορφωμένος. ὁ ἐν πάσῃ τάξει ὤν, γενόμενος, ῥητός, formel.

Μορφοποιέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, μορφόω, ἀμφ.

Μορφοποιία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, μόρφωσις, ἀμφ.

Μορφοσκοπέω, ῶ. Σκοπῶ, βλέπω, παρατηρῶ τὴν μορφήν. ἐκ τοῦ

Μορφοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω), Ἀρτεμίδ. ὀνειρ. β'. 74. Ὅστις βλέπει, παρατηρεῖ καὶ ἐρευνᾷ τὴν μορφήν, καὶ ἐκ ταύτης προλέγει τὰ μέλλοντα.

Μορφόω, ῶ (μορφή). Εἰς μορφὴν φέρω, σχηματίζω, εἰκονίζω, formare.

Μορφύνω (μορφή). Καλλύνω, στολίζω, καλλωπίζω, Ἡσύχ. Ὅθεν ὁ αὐτὸς, Ἀμορφήνειν, οὐδετέρ. οὐ δεόντως πράττειν, ἔχει.

Μορφώ, ούς, καὶ συναιρ. οῦς, ἡ. Ἐπίθετον τῆς

Ἀφροδίτης ἐν Λακεδαιμονίᾳ, ἡ ὡραία, ἡ ἡ ὡραιότητα διδοῦσα, Ἡσύχ. καὶ Παυσαν. 2) ταὐτὸν τῷ, μορφῇ, Ἀρχύτας παρὰ Στοβαίῳ Φυσ. σελ. 81. »Ταν ἔστω τῶν πραγμάτων καὶ τὰν μορφὰν, ἀντὶ, τὰν οὐσίαν — μορφήν. Δωρικ.

Μόρφωμα, τό (μορφόω). Τὸ μεμορφωμένον, σχῆμα, εἰκὼν, ἄγαλμα, μόρφωσις, ἐξωτερικὸς σχηματισμός.

Μόρφων, ωνος, ὁ, ἡ. Ὁ προσωπεῖον ἔχων, ὅμφ.

Μόρφωσις, ἡ (μορφόω). Τὸ μορφόειν, σχηματίζειν· εἰκὼν, ἄγαλμα, ἡ εἰς μορφὴν ἀποκατάστασις, σχηματισμός.

*Μορφωτήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ μορφόων, σχηματίζων.

Μορφωτικός, ή, όν· καὶ ἐπίρρ. μορφωτικῶς. Ὁ εἰς τὸ μορφόειν ἢ σχηματίζειν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.

Μορφώτρια, ἡ· Θηλυκ. τοῦ μορφωτήρ. Ἡ εἰς μορφὴν φέρουσα, ποιοῦσά τι, Εὐριπ. Τρωάδ. 437.

Μόσσυν, καὶ, μόσυν, υνος, ὁ. Ξύλινος οἰκία, ἡ πύργος, ἤτοι κατοικία κατεσκευασμένη ἐκ ξύλων. ὅθεν, μοσσυνοίκοι ἢ μοσυνοίκοι, οἱ (οἰκέω), ἐλέγετο ποτὲ ἔθνος, τὸ ὁποῖον ξυλίνους οἴκους εἶχεν εἰς κατοικίαν, καὶ ἐνοικοῦσι κατὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον, γείτονες τῶν Κολχίων καὶ Τιβαρηνῶν, Ἡρόδ. 3, 94. 7. 78. Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 4. 2. 5, 1. 7. 8, 25. Ἀπολλών. Ῥόδ. β'. 379. Ὁ σχηματισμὸς, μόσυνος, ὁ· καὶ μόσυνον, τό, = μόσυν, ἐστὶ πολλὰ ἀμφ., καὶ τὸ μὲν μόσυνος ἐλήφθη ἐκ τῆς τοῦ Ξενοφῶντος ῥήσεως, »τοῖς μοσυνοίκοις, ἀλλὰ, μόσυνα, τὰ, ἔχει ὁ Νικήτας Χρον. ιε'. 7. μετὰ τοῦ, λεξάμενος. Μεσυνοίκια, τά· καὶ, μοσυνοίκοι, οἱ, ἔχει ὁ Ἡσύχιος, ἐπὶ τῶν ξυλίνων τρυβλίων.) [Τὸ Ὕφιλον τοῦ μόσυνον ἔστιν ἐν τῇ ὀνομαστ. καθ' Ἡρωδιαν. βραχύ, Δράκων σελ. 46, 21.] ὅθεν

Μόσυνα κάρυα, Ἀθην. σελ. 52. κατά τινας ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ πρωϊέστινα κάρυα.

*Μοσυνοίκοι ἢ μοσσυνοίκοι, οἱ, ἴδε μόσυν.

*Μόσυνον, τό, ἢ, μόσυνος, ὁ, = μόσυν, πάνυ ἀμφ.

Μοσχάριον, τό, ὑποκορισ. τοῦ, μόσχος. Μοσχαράκιον.

Μοσχάς, άδος, ἡ (μόσχος). Μικρὰ ἀγελάδα, δάμαλις, Γλωσσάρ. Στεφ.

Μοσχέη, συνεφ. μοσχῆ, ῆς, ἡ (μόσχος), συνυπακουομ. δορά. Δέρμα μοσχαρίου.

Μοσχεία, ἡ (μοσχεύω). Ἡ φυτεία, μεταφυτευσις παραβλαστήματος τινος· ἡ τῶν λεπτῶν λαχάνων φυτεία, Φίλ. περὶ τῶν η θεαμ. 1.

Μόσχειος, ὁ, ἡ (μόσχος), ταὐτὸν τῷ, μόσχιος.

Μόσχευμα, τό (μοσχεύω). Παραφυὰς, παραβλάστημα, τὸ ὁποῖον μετεφύτευσε τινάς· καθόλου, τὸ ἁπαλὸν φύτρον, ἤτοι ὁ βλαστὸς τῶν δένδρων καὶ λαχάνων· καὶ μεταφ. »Ἐρώτιον μόσχευμα, Νεκτ. Χρον. κα'. 3. ὡς καὶ τό, Ὄφις ἄρκος, ἀποῤῥῶξ κτ. ὅθεν

Μοσχευμαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς μόσχευμα.

Μόσχευσις, εως, ἡ (μοσχεύω), Γεωπον. β'. γ'. Ἡ διὰ τῶν παραβλαστημάτων μεταφύτευσις.

Μοσχεύω (μόσχος). Κάμνω παραβλάστημα, φυτεύω, μεταφυτεύω αὐτὸ, διὰ παραβλαστημάτων μεταδίδω, κάμνω τὰ μὴ πάσχη ἢ βλάστησις τινός. 2) τροπικ. τρέφω, ἀνατρέφω, περιποιοῦμαι, καὶ ἐνδυναμόνω. Φιλόστρατος εἰς Ἀπολλών. ζ'. 30. »Ὁ ἐκ νέου μοσχεύσας με, ὅστις ὡς μόσχον με ἀνέθρεψε. »Μοσχεύειν τυραννίδα, ἀνατρέφειν, ἐμφυτεύειν, τρέφειν τὴν τυραννίδα, Διονύσ. Ἀρχ. ζ'. 46 ὡς καὶ τό, »Ὑπομοσχεύω πόλεμον», παρ' Εὐριπίδῃ· ταὐτὸν τῷ, Ὑποφυτεύω· παρ' αὐτῷ κεῖται ἔτι »Μοσχεύειν καὶ ῥωννύειν τὴν ψυχήν». Ὁ Πλίνιος κα'. 4. ἔχει καὶ, »Ῥόδον μοσχευτόν», ἀλλ' ἀμφίβ. Ἡ συνήθεια μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑγραίνω, ὑγρὸν καὶ μαλακὸν ἐν ὕδατι ποιῶ, (μουσκεύω).

Μοσχηδόν, Ἐπίρ. (μόσχος). Κατὰ τὸν τρόπον τῶν μόσχων, ἤτοι τὸν μοσχαρίων, δίκην μόσχου, Νικανδρ.

Μοσχίας, ου, ὁ (μόσχος). Ὅμοιος μόσχῳ, μοσχαρίῳ. 2) νέον ζῶον παρὰ Πολυδ. καὶ ὁ νέος λαγὸς· παρ' Εὐσταθίῳ, ὁ τριετὴς κριός.

Μοσχιάω (μόσχος). Νεανιεύομαι, τρέλλαι κάμνω ὡς ὁ μόσχος, Μένανδρ. παρὰ Σουΐδ. ἐν Λ. Πέμπειν, ἀμφ. Ὁ Meineke ἀποδοκιμάζει διόλου τὴν λέξιν.

Μοσχίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ μόσχος. Νέον παραβλάστημα, ὡς καὶ παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 996. συκίδων, νέον βλάστημα ἀπὸ τῶν κεκομμένων κλώνων τῆς συκῆς.

*Μοσχίδιος, ία, ον, = μόσχειος.

Μοσχίον, τό, ὑποκορισ. τοῦ, μόσχος. Μοσχαρίκι.

Μόσχιος, ία, ιον· ταὐτὸν τῷ μόσχειος. Ὁ ἐκ μόσχου ληφθεὶς, ἢ κατασκευασμένος, μοσχαρίσιος. 2) ὅμοιος τῷ μοσχαρίῳ, τρυφερὸς, ἁπαλὸς, νέος, τρυφηλός.

Μοσχοθύτης, ου, ὁ (θύω). Ὁ τὰ μοσχάρια θύων, ἢ σφάζων, Γλωσσ. Φίλοξ.

Μοσχοκάρυον, καὶ, ὑποκορ. μοσχοκαρύδιον, τό (κάρυον). Παρὰ τοῖς ὑστέροις, ἀρωματικός τις καὶ εὐώδης καρπὸς, ὅμοιος καρύῳ, ἐκ τῆς Ἰνδίας μετακομιζόμενος. Λέγεται ἔτι καὶ, κάρυον μυριστικὸν, καὶ ἀρωματικόν.

Μοσχοποιέω, ῶ. Μόσχον ποιῶ, ἤτοι ποιῶ μοσχάριον ἐκ μετάλλου, Ν. Δ. ὅθεν

*Μοσχοποιία. Τὸ ποιεῖν μόσχον, Ἐκκλ. Συγγρ.

Μόσχος, ὁ, καὶ ἡ. Κάθε τρυφερὸν καὶ ἁπαλὸν νέον σῶμα· ἐξαιρέτως δὲ εἰς τὸ πεζὸν λέγεται ὁ νέος βοῦς, ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ μοσχάριον, τὸ, λεγόμενον· ἐπὶ τῆς ἐποίας σημασίας εἶναι σχεδὸν ὅλα τὰ παράγωγα καὶ συνθετα· λέγεται δὲ καὶ νέος βοῦς, μὴ βληθεὶς ἔτι ὑπὸ ζυγὸν, οἱ ὃ καὶ οὕτως ἐκομίζεται παρ' Ἡρόδ. 3, 28. ὁ Αἰγύπτιος Ἄπις. ἔτι δὲ καθὼς καὶ τὸ, δάμαλις, ἢ, ἡ νεαγελάδα, ἤτοι τὸ θῆλυ τοῦ βοὸς, Vitello, Giovenca, Ἰταλ. »Ἀστέρχοιο κατείρυσεν οὖθατα μόσχου πρωτογόνοιο», Νικανδρ. Οἱ Ποιηταὶ μεταχειρίζονται τὴν λέξιν ἐπὶ παντὸς νέου ζώου, ὡς ὁ μὲν Ἀχαῖος, »Μόσχον χελιδόνεσσι», τὴν νέαν χελιδόνα, λέγει· ὁ δὲ Εὐριπίδ. τὴν Πολυξένην, ὡς καὶ τό, πῶλος, ὁ, καὶ, ἡ. 2) ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ φυτῶν, (καὶ αὐτὴ θεωρεῖται ὡς πρώτη σημασία), κάθε νέος, τρυφερὸς, χυλώδης μικρὸς βλαστὸς (βλαστάρι) ἑνὸς φυτοῦ, νέον ἀποβλάστημα, παραφυὰς, νέος, χυλώδης καὶ εὐλύγιστος κλώνος, βέργα, ὡς παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Λ. 105. »Μόσχοι λύγοιο, τὸ νέα τρυφερὰ καὶ εὐκαμπῆ βλαστήματα (ῥάβδοι) τῆς λυγαριᾶς. »Ἀσφοδέλοιο νέον μόσχον», καλεῖ ὁ Νικανδρ. ἐν Θηρ. 73. τὸν νέον βλαστὸν ἢ τὸν κορμὸν (τὸ βλαστάρι) τοῦ ἀσφοδέλου. Ἀντὶ τοῦ, φύτρον, ἢ νέος βλαστὸς, καυλὸς, ἔστις ἄλλως, Ὁρμεινος, λέγεται, κεῖται παρὰ Διοσκορ. δ'. 180. »Πετασίτης ἐστὶ μόσχος μείζων πήχεως» καὶ ἐν 186. »Πτερὶς φύλλα ἐστί. ἄκαυλα καὶ ἀκαιδῆ καὶ ἄκαρπα ἐξ ἑνὸς μόσχου» καὶ ἐντεῦθεν »Φύλλα μονόμοσχα», ἐν 187. »Ὁ μόσχος τῶν φύλλων» ἐν β'. 210 ὅπου καὶ διαγνωστέον ὁ »μόσχος τῶν φύλλων», καὶ »Φύλλα μονόμοσχα» καὶ ἐντεῦθεν β) τροπικ. ἐπὶ ζώων ὡς εἴρηται ἀνωτέρω, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς τό, ὄζος καὶ, ἔρνος, παιδίον ἢ κοράσιον, πάντοτε μετὰ τῆς προσσημασίας τοῦ νέου, ζωηροῦ, ὑψηλοῦ, εὐβλάστου. 3) παρὰ τοῖς νεωτέροις λέγεται μόσχος, καὶ ἀρωματικόν τι καὶ εὐώδες εἶδος ὕλης τινὸς, ἥτις γεννᾶται ὑπὸ κάτω τοῦ ὀμφαλοῦ ἔν τινι ὠοειδεῖ σάκκῳ εἰς τὸ ζῶον Moschus moschiferus, μόσχος μοσχοφόρος, καλούμενον, τὸ ἐν τῇ νοτίᾳ Σιβηρίᾳ καὶ Κίνᾳ διαιτώμενον. 4) ὄνομα ἀνδρός, καὶ, μοσχίων· (συγγεν. τῷ, μόσχος· καὶ ἐπειδὴ παράγεται, τραπέζει τοῦ μ, ἐκ τοῦ, ὄσχη, ὄσχε, ὡς τό, μόθος, ἀντὶ, ὄνθος, καὶ τό, μείρομαι, ἐκ τοῦ, εἴρηκα, καὶ τό Μαρς, ἐκ τοῦ ἄρης, μάρης, ἔστιν ἡ κυρία αὐτοῦ καὶ πρώτη σημασία τό, νέον καὶ ἁπαλὸν βλάστημα, φύτρον, κλόνος, βλαστός· αἱ δὲ λοιπαὶ μεταφορικαί.)

Μοσχοσφραγιστής, οῦ, ὁ (σφραγίζω). Ὁ τοὺς μόσχους, ἤτοι τὰ μοσχάρια σφραγίζων· οὗτος ἐξετάζει καὶ ἐκλέγει τὰ νέα μοσχάρια, ἢ τὰ ταυρίδια, τὰ πρὸς θυσίαν ἐπιτήδεια, καὶ μετὰ ταῦτα σημειοῖ αὐτὰ διὰ τῆς σφραγίδος, Χαρέμων παρὰ Πορφυρ. ἀποχ. ἐμψύχ. 4. 7. Παρὰ Κλήμεντ. στρωμ. ς'. εἰσὶ καὶ »Βιβλία μοσχοσφραγιστικὰ», τὰ ὁποῖα ἐπραγματεύοντο περὶ τοῦ ὑποσυγγράματος τοῦ μοσχοσφραγιστοῦ.

*Μοσχοτομία, ἡ (μόσχος, τέμνω). Τόπος, ἔνθα βλαστοὶ κόπτονται· καὶ οἱ βλαστοὶ αὐτοὶ εἰς χρῆσιν τῶν καλαθοποιῶν, λυγιστοὶ (καλαθοποιῶν κτ.).

Μοσχοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ τοὺς μόσχους τέμνων· ταὐτὸν τῷ, μοσχοθύτης.

Μοσχοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ μόσχους, ἢ μοσχαρίσιον κρέας τρώγων.

*Μοσχύω, = μοσχεύω, ἐπὶ τῆς τροπ. σημασ.

Μοτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μοτόν.

Μοτή, ἡ· σπάνιος ποιητ. τύπος ἀντὶ, μοτέα, Κύριτ. Σμ.

*Μοτόν, τό, καὶ

Μοτός, ὁ· καὶ, μότος, ὁ· καὶ, μότον, τό (μοτόω). Τὰ ἐξεστμένα ὀθόνια, τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς κοίλοις τραύμασι πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς σαρκὸς, ἐκκοπτοὶ, (ψύλλιον) Charpie, Γαλλ. Ἐκ τῆς διαφόρου μορφῆς τε καὶ ὕλης ἔχει καὶ διαφορετικὰ τὰ ἐπίθετα, οἷον »Μοτὸς ξυστὸς, τιλτὸς, στρωτὸς, ἑλλυχνιστὸς, πρωκτικωτέρα. Ὁ Κύριτ. Σμυρν. ἐν δ'. 212. ἔχει »Μοτέων εἴρεσιν, ἐκ τοῦ μοτή, ἡ.

Μοτοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Εἶδος κοντυρίου, εἰς ὃ ἐντιθέμενος ὁ μοτὸς, φυλάττει τὸ σχῆμά του, Παῦλ. Ἀίγ. ς'.

Μοτόω, ῶ. Βάλλω μοτὸν εἰς τὴν πληγὴν, ἵνα φυλάττεται ἀνοικτὴ καὶ νὰ θεραπεύσω αὐτήν. ὅθεν

Μότωμα, τό· ταὐτὸν τῷ, μοτός.

Μότωσις, εως, ἡ. Τὸ βάλλειν μοτὸν εἰς τὴν πληγήν.

Μουία, ἡ, Λακωνικ. ἀντὶ τοῦ, μυία.

Μουκηρόβαξ, οντος, ὁ (βαίνω), Λακωνικ. ἀντὶ, μυκηρέβας, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἅμως ὁ Lob. Φρυν. σ. 510. μετὰ πολλῆς πιθανότητος ὑποτοπάζει μυκηρεβάκτας. Τὸ πτηνὸν Καρυοκατάκτης, λεγόμενον. ἐκ τοῦ

Μούκηρος, ὁ. Τὸ κάρυον, καρύδιον, ἢ τὸ ἀμύγδαλον· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον δένδρον, Λακων. ἀντὶ, μύκηρος, ὅρα Ἀθην. β'. σ. 53.

Μουκίζω. Κατά τινας, Λακων. ἀντὶ, μοχθίζω, καλλίον δὲ Δακων. ῥηματικὸν παράγωγον ἐκ τοῦ μυ', ὡς καὶ τό, μύω, μυάω, μύζω, ὅτε σημαίνει, ἀναστενάζω μόνον μὲ κλεισμένον στόμα καὶ οὕτω παριστῶ τὴν ἀγανακτησίν μου.

*Μουνάδος, Ἐπίρ. (μοῦνος) = μονάδην, μόνον, Ἰων. ἀντὶ μονάδος.

Μουνάξ, Ἐπίρ. (μοῦνος, ἀντὶ, μόνος). Κατὰ μόνας, μοναχὰς, καθ' ἕνα ἰδίως· ὁ ἕκαστος μετὰ τῶν ἄλλων, Ὁμ. Ὀδ. Θ. 371. Λ. 417. ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ μουναξιά, καὶ μοναξιά, εὐστιαστικ. καὶ ἐπιρρήματ.

*Μουναρχέω, μουναρχίη, ἡ, μούναρχος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, μοναρχέω κ. τ. λ. Ἡρόδ. Θέογν.

Μουνερέτης, ου, ὁ· Ἰων. ἀντὶ μονερέτης (ἐρέτης). Ὁ μόνος κωπηλατῶν, Ἀνάλεκτ. β'. 33.
Μούνιος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ μόνιος, Ἀνάλεκτ. β'. 125. »Μόνιος λύκος».
* Μουνόγαμος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ, μονόγαμος.
Μουνογένεια, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, μονογένεια, θηλυκὸν τοῦ
Μουνογενής, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, μονογενής. Μουνγένητος· μόνος, Ἡσ. Κ. 376. Θ, 426. 428. Ἡρόδ. 7, 221. Ὀππιαν. Ἁλ. γ'. 489. ὅπου πρότερον, μουνογένη, ἔκειτο.
Μουνόγληνος, ὁ, ἡ, Ἰων. ταὐτὸν τῷ, μονόγληνος, Μονόφθαλμος.
* Μουνόγονος, ὁ, ἡ· καὶ η, ον, Ἰων. ἀντὶ, μονόγονος.
Μουνόδων, Ἐπίρ. Ἰων. ταὐτὸν τῷ, μονόδων. Μίνεχῶς.
Μουνοκέλης, Ἰων. ἀντὶ, μονοκέλης.
* Μουνόκωλος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, μονόκωλος. Ἡρόδ. 1, 179.
Μουνολεχής, ές, ὁ, ἡ (μόνος, λέχος), Ἰων. ἀντὶ, μονολεχής. Ὅστις κοιμᾶται μόνος· ἄγαμος.
Μουνολέων, ὁ, Ἰων. ἀντὶ, μονολέων (μόνος, λέων). Ὁ κατὰ μόνας ζῶν λέων, ὡς καὶ τὸ, μονόλυκος, Ἀνθολογ.
Μουνόλιθος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, μονόλιθος (μόνος, λίθος). Ὁ ἐξ ἑνὸς λίθου ἐξειργασμένος, ἢ κατασκευασμένος.
* Μουνομαχέω, Ἰων. ἀντὶ, μονομαχέω, Ἡρόδ.
Μουνομήτωρ, ταὐτὸν τῷ, μονομήτωρ, Ἰων.
Μουνοπάλης, ου, ὁ, Ἰων ἀντὶ μονοπάλης (πάλη). Ὁ ἐν τῇ παλαίστρᾳ μόνος νικῶν, Ἡσυχ. Παυσαν. ε'. 4. »Μουνοπάλης νικῶ δὶς Ὀλύμπιαν, ὅπου νῦν »Μοῦνος πάλην ἐκαντίων τοῦ συλλαβικοῦ μέτρου κεῖται. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, μουνοπάλαι, διὰ τοῦ, »Οἱ μόνῃ τῇ πάλῃ νικῶντες».
Μουνορύχης, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ, μονορύχης (ὀρυχή). »Ὀρυξ μουνορύχαν, ἐργαλεῖόν τι σκαπτικὸν τῶν πετρῶν, μίαν μόνην κορυφὴν ἔχον, Ἐπιγράμ. Φανίου δ'.
Μοῦνος, η, ον· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, μόνος, πολλάκ. παρ' Ὅμ., παρ' ᾧ, ὡς καὶ παρ' Ἡρόδ., οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει ὁ τύπος, μόνος· καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. εὑρίσκεται οὐ σπανίως ὁ τύπος, μοῦνος.
* Μουνοτόκος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, μονοτόκος.
* Μουνοφαγής, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, μονοφαγής.
* Μουνόφθαλμος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, μονόφθαλμος, Ἡρόδ.
Μουνοψυής, ταὐτὸν τῷ, μονοψυής, Ἰων. Ἡρόδ. 9, 83.
Μουνόω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, μονόω, Ἰων., Ὀδ. πολλάκ. παρ' Ἡρόδ.
Μουνυχία, ἡ. Λιμένες ἐν τῇ Ἀττικῇ μετὰ τοῦ Πειραιῶς συνεχόμενοι. 2) ἐπίθετον τῆς ἐνταῦθα τιμωμένης Ἀρτέμιδος. ὅθεν
Μουνυχιών, ῶνος, ὁ. Ὁ δέκατος μὴν παρ' Ἀθηναίοις, καθ' ὃν ἑορτάζετο καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς ἐν τῇ μουνυχίᾳ Ἀρτέμιδος, τὸ τελευταῖον ἡμισυ τοῦ Ἀπριλίου καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Μαΐου.
Μουνώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, μονωψ. Μονόφθαλμος, Αἰσχύλ. Προμ. 804.
* Μουρρίνη, ἡ, ὁρ. μυρρίνη.
Μοῦσα, ης, ἡ, Αἰολ. μοῖσα, Δωρ. μῶσα, Ἀττικ. μοῦσ. Ἡ μοῦσα, ἡ θεὰ τῆς ψαλμῳδίας, ᾠδῆς, ἄσματος, τῆς μουσικῆς, τῆς ποιητικῆς, τῆς χορευτικῆς, τῆς θεατρικῆς· καθόλου, πάσης, βελτιούσης καὶ καθαριζούσης τὴν ζωὴν τέχνης καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἄνευ τούτου. Παρ' Ὅμ. ἤδη εὕρηται, πρὸς τῷ ἑνικῷ, πολλάκ. καὶ τὸ πληθ. μοῦσαι, ὁ δὲ διορισμὸς αὐτῶν ὡς ἐνιαχοῦ τὸν ἀριθμὸν μόνον ἐν Ὀδ. Ω, 60. ἐκλαμβανομένου δὲ τοῦ ὀνόματος εἰς πολλὰς μούσας, τότε ἀποδίδεται τὸ ὄνομα ἰδιαιτέρως εἰς κάθε ἐπιστήμην, ἥτις καὶ θεωρεῖται ὡς ἀφιερωμένη εἰς αὐτὴν· καὶ ἐντεῦθεν μοῦσα παρὰ Μεταγνστ. καθόλου ἐπὶ πάσης ᾠδῆς, ἢ ὁμιλίας, Εὐριπ. ἴων 767. Valck. Φοιν. 50. Schaef. Διον. συνθ. σ. 125. καὶ ἐπὶ παντὸς εἴδους εὐφροσύνης ἢ ἀτελείας τοῦ νοός, οἷον ἱστορίας, καὶ ἀστρονομίας· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ θεατρικῶν ἢ ποιητικῶν ἡδονῶν καὶ εὐφροσυνῶν· ὡς καὶ τὸ, μουσικος. Ὁ Ἡσιοδιαν. ἐν γ'. 8. καλεῖ τοὺς ὑποκριτὰς τῶν θεατρῶν »Μούσης ὑποκριτάων». Διονύσ. Ἁλ. ζ'. 9. »Μουσοκολακαιν, τοὺς ὀρχηστὰς καὶ αὐλητάς». »Ἐν μούσαις εἶναι», Εὐριπ. Ἱππολ. 451. »Ὁ ἐν μούσαις βίος», Αἰλιαν. π. Ἱστορ. ιβ'. 2. Αἱ μοῦσαι ἦσαν τὸν ἀριθμὸν ἐννέα, ὧν τὰ ὀνόματα εἰσὶ ταῦτα. Κλειώ, θεὰ τῆς ἱστορίας. Εὐτέρπη, τῶν μαθημάτων καὶ τοῦ αὐλοῦ. Θαλεία, τῆς κωμῳδίας. Μελπομένη, τῆς τραγῳδίας. Τερψιχόρη, τῆς λύρας. Ἐρατώ, τοῦ ψαλτηρίου. Πολυμνία, τῶν ὑμνῶν. Οὐρανία, τῆς ἀστρονομίας. Καλλιόπη τῆς ποιητικῆς. »Ἡ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἀποσκόπων, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Θ, 77. Κατὰ δὲ Παυσ. 9, 29, 2. ὑπῆρχον κατ' ἀρχὰς τρεῖς μοῦσαι, Μελέτη, Μνήμη, Ἀοιδή, ὁ δὲ Cic, Nat. deor. 3, 21. τοιαυτῶν ὑποθέτει ὡς μὲν τὰς ἀρχαιοτάτας μούσας, τέσσαρας, Θεσσενόην, Ἀοιδήν, Ἀρχὴν καὶ Μελέτην, θυγατέρας τοῦ δευτέρου Διός, ὡς δὲ τὰς δευτέρας, τοῦ τρίτου Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης τὰς ἐννέα θυγατέρας, καὶ ὡς τὰς νεωτάτας, τὰς Πιερίδας, θυγατέρας τοῦ Πιέρου καὶ τῆς Ἀντιόπης. Κατὰ τὸν Ὅμ. (Ἰλ. Β, 491. Ὀδ. Α, 10.) ἦταν αἱ μοῦσαι θυγατέρες τοῦ Διός, ὡς καὶ παρ' Ἡσ. Θ, 25. 52. 916., αἱ ὁποῖαι (κατὰ Ἡσ. Θ, 915) εἶχον μητέρα τὴν Μνημοσύνην, κατὰ δὲ Μίμνερμον ἦσαν αἱ ἀρχαιότεραι μοῦσαι θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ. Παρ' Ὅμ. παριστῶνται αἱ μοῦσαι ὡς ἐνθυμίζουσαι αὐτὸν εἰς τὰ κατορθώματα, τὰ ὁποῖα θέλει μὲν νὰ διηγηθῇ, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν δύναται νὰ συγκρατῇ ὅλα ἐν τῇ μνήμῃ του, πόθεν δὲν τῷ βοηθῶσιν αἱ μοῦσαι, πρβ. Voss, Virg. Ecl. 7, 19., ἔτι δέ, ὡς παρέχουσαι χάριν εἰς τὴν ὁμιλίαν· περὶ δὲ τῶν ἰδίων νεωτέρων Μυθολόγων περὶ τῶν μουσῶν, καὶ μάλιστα τοῦ Kreutzer καὶ Ἑρμάνου, ἴδε Buttmanns ἐν Seebode's und Friedem. Misc. crit. 2, 13. ἦταν δὲ αἱ μοῦσαι κυρίως ἐνθουσιάζουσαι τοὺς ἀνθρώπους νηφαλίους, τῶν ὁποίων ἡ ὑπουργία προέλθοι ἐκ τῆς Θρακικῆς χώρας Πιερίας, Voss. Virg. Ecl. 3, 84. 6, 13. 2) ἡ ᾠδή, τραγῳδία, ἡ παίζουσα εἰς τὸ θέατρον, καὶ, ἡ ποιήτρια· (πιθανῶς παρὰ τὸ μάω, ἐπιθυμῶ, κατὰ δὲ Πλούτ. παρὰ τὸ, ἐμοῦ οὖσαι, καὶ κατὰ Πλατ. Κρατυλ. σ. 406. παρὰ τὸ, μῶσθαι = ζητεῖν.)
Μουσαγέτης, ου, ὁ (ἡγέομαι). Ὁ τῶν μουσῶν ἀγέτης, ἡγήτωρ, ἢ σύντροφος τῶν μουσῶν, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέους, Lob. Φρυν. σ. 430. (— ∪ —, Πίνδ. παρ' Ἡφαιστ. σ. 79. Galef. ὅμως — ∪∪ —, Ὀρφ. Ὕμν. 34, 6.)
Μουσαπολαστήρ, ῆρος, ὁ, παρ' Ἀθην. ἑ., ὅστις ψέγει, βλάπτει τὴν μοῦσαν, τὴν ψαλμῳδίαν· ἡμαρτ. ἀνάγν. ὅθεν τὸν »Μουσοπολαστήρα», ἐπὶ τοῦ Πανός, κεῖται.
* Μουσάριον, τό. Εἶδος ἐλαφρᾶς διὰ τὰ ἅρματα.
Μουσεῖον, τό. Ὁ τόπος τῶν μουσῶν, ἑ ναός, τὸ τέμενος τῶν μουσῶν, ὁ δρόμος καὶ ἡ κατοικία τῶν μουσῶν· ὅθεν καὶ Ἀκαδημία, σπουδαστήριον, ταμεῖον, δωμάτιον, ἔνθα τινὰς καθήμενος μελετᾷ καὶ σπουδάζει τὰς μαθήσεις καὶ ἐπιστήμας· ἐν γένει, γυμναστήριον, στάδιον, καὶ τροπ. ὡς ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Βατρ. 93. καλεῖ »χελιδόνων μουσεῖα», τὰς φλυαρίας, καὶ πολυλογίας, οἱονεὶ τὸ γυμνάσιον, ἢ ἡ ἀκαδημία τῶν χελιδόνων καὶ κισσῶν· οὕτως εἶπε καὶ πρὸ τούτου ὁ Εὐριπίδ. ἐν Ἑλένῃ. 1117. καὶ τὸ βασίλειον τῆς Περσεφόνης »Μουσεῖα θρηνήμασι ξυνῳδά», τὸ ὑπὸ τῶν θρήνων ἀντηχοῦν, ἀντηχολογοῦν. 2) »Τὰ μουσεῖα ὑπαιθ. ἱερά, ἄλσος, ἢ ἑορτὴ τῶν μουσῶν», Παυσαν. 9, 31. 3. — 3) »τὸ μουσεῖον», τόπος τις ἐντὸς τῶν παλαιῶν τειχῶν τῶν Ἀθηνῶν, ἀντικρὺ τῆς Ἀκροπόλεως, ἔνθα, κατὰ λόγους, ἔψαλλε καὶ ἐτάφη ὁ Μουσαῖος, Παυσ. 1, 25, 6. 4) παρὰ τοῖς ὑστέροις ἑλληνικῶν, μουσεῖον, opus musivum, mussaïque, ἡ ἐκ πολλῶν καὶ διαφορετικῶν κατὰ τὸ χρῶμα ψηφίδων ἢ πετραδίων συνθεμένη ζωγραφία· ἔθεν, μουσειόω, ῶ· διὰ μουσείου ζωγραφίζω, στρώνω καὶ, μουσειώσις, ἡ, ἡ τοιαύτη ἐξεργασία. Μουσειώτης, ὁ διὰ μουσείου ζωγραφίζων. Οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τούτου, ψηφοθετέω, ψηφοθέτημα, καὶ, ψηφοθέτης, ἔλεγον.
Μουσεῖος, εία, εῖον· καὶ, ὁ, ἡ (μοῦσα). Ὁ ἀπὸ τῶν μουσῶν, ταὐτὸν τῷ, μουσικός.
* Μουσειόω. Διὰ ψηφίδων, μουσείου, μωσείου, μὲ μωσαϊκὸν ἔργον στρώνω· ἴδε ἀνωτέρω.
* Μουσειώσις, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ μουσειόειν.
Μουσηγετέω, ῶ. Ἄγω τὰς μούσας, ἐκ τοῦ
Μουσηγέτης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, μουσαγέτης. Δωρ. μουσαγέτας, Lob. Φρυν. σ. 10.
Μουσίδδω, Αἰολικ. καὶ Δακ. ταὐτὸν τῷ, μουσίζω.
Μουσίζω, καὶ Δακων. μουσίδδω ἔτι δὲ καὶ ἀποθ. μέσ. μουσίζομαι (μοῦσα). Ψάλλω, ᾄδω, παίζω ἐν μουσικῷ ὀργάνῳ· καὶ κατὰ μέσ. διάθ. παρ' Εὐριπ. Κύκλ. 486. »Ἄχραντ κέλαδον μουσιζόμενοσ».
Μουσιχεύομαι (μουσικός), Ἀποθ. Μέσ., ταὐτὸν τῷ, μουσίζω, Σάθ. Ἐμπειρ. καὶ Ἀθήν. σελ. 510.
Μουσικός, ή, ὸν (μοῦσα). Ὁ ἀνήκων, κλίνων εἰς τὰς Μούσας καὶ εἰς τὰς ἀφιερωμένας αὐταῖς ἐπιστήμας καὶ τέχνας, ἢ οὗ τινος τὸ ἀντικείμενον εἶναι αὐταί· ὅθεν αἱ ὁ μουσικός, ὅστις γυμνάζεται, μετέρχεται τὰς εἰς τὰς μούσας ἀφιερωμένας τέχνας καὶ ἐπιστήμας, καὶ εἰκότως ὁ Ψάλτης, καὶ Κιθαριστής, ὁ Ποιητής, καὶ ὁ Ῥήτωρ. β) μουσική, ἡ, συνυπακουομ. τέχνη, ἤλαι αὗται αἱ τέχναι, ἐξαιρετ. ἡ Ψαλτική, ἡ Κιθαριστική, ἡ ἀσματική καὶ μελιττική, ἥτοι ἡ διὰ φωνῆς καὶ ὀργάνων μελῳδία, Ἡρόδ. 6, 129. ἡ Ποιητική, καὶ Ῥητορική, καὶ ἑπομένως ἡ περιληπτικὴ τῶν εἰς τὰς μούσας ἀφιερωμένων τεχνῶν ἐπιστήμη, = παιδεία, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 437. ὅθεν τὸ ἐπίθ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐπιτηδείος, μαθημένος, πρόθυμος εἰς φιλομουσίαν, πολιτευόμενος, χαρίεις, κομψός, κόσμιος τὸ ἦθος. »Μουσικὸν καὶ λιτὸν δεῖπνον», φιλοσοφικὸν καὶ νηφάλιον, ἔνθα προεδρεύουσιν αἱ μοῦσαι, Πλούτ. ἀσκήσεως καὶ ἐπίρ. μουσικῶς, καὶ Ὑπερβ. μουσικώτατα, ἐπιτηδείως, πεπαιδευμένως, ἐπουδασμένως, ἐπιστημόνως, τεχνικῶς, θαυμασίως, ἀστείως, κομψῶς »Ὥστε καὶ τοὺς ἐμμέτρους, καὶ τοὺς τῶν ᾠδομένων Ποιητὰς, καὶ πολλοὺς τῶν Συγγραφέων τὰ ἐκείνων ἔργα τῆς αὐτῶν μουσικῆς πεποιήσθαι ὑποθέσεσιν», Δημοσθέν. ἀντὶ τοῦ, ἀντικείμενα, ὑποθέσεις τῆς αὐτῶν τέχνης. »Μουσικώτερον λέγειν, ἀστειότερον, κομψότερον, σπουδαιότερον», πρβ. Körner über den Gebrauch des Wortes μουσική bey Plato Oeln. 1827.
Μουσίκτας, ὁ (μουσίζω), Δωρικ. ἀντὶ, μουσικτής. Ψάλτης, κιθαριστής, μουσικός, ποιητής.
Μουσίσδω, Δωρικ. ἀντὶ, μουσίζω.
Μούσμων, ονος, ὁ. Σκαθηρικόν τι ζῶον, πιθανῶς ὁ προπάτωρ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων, mouflone, Scheid. Varro de re rust. 2, 2, 12. p. 411.
Μουσόδομος, ὁ, ἡ (δέμω). Ὁ ὑπὸ, ἢ διὰ

τῶν μουσῶν, τῆς μουσικῆς ὠφεληθεμένος, ἢ ἀνάγωγος, Ἀνάλεκτ. β'. 290. ὅ τον ἄλλοι ἐσφαλμ. μουσοφόρος, ἀναγινώσκ.

Μουσοεργός, καὶ, συναιρ. μουσουργός, ὁ, ἡ (ἔργω). Ὅστις καταγίνεται μὲ τὰς Μούσας, ὁ μουσῶν ἔργα, τέχνας ἐργαζόμενος, παίζων, ψάλλων, μελετῶν, ἢ καὶ ἐκ τούτων κερδαίνων, οἷον ψάλτης, κιθαριστής, ποιητής.

Μουσοκόλαξ, ακος, ὁ (κόλαξ). Ὁ κολακεύων τὰς Μούσας, κάμνων τὴν κούρτην εἰς αὐτάς. ἴδε ἐν μοῦσα.

Μουσόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὁ κυριευμένος, ἢ ἐνθουσιασμένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν.

Μουσομανέω, ῶ. Ἐνθουσιασμένος εἰμὶ ὑπὸ τῶν Μουσῶν, ἢ μετὰ μανίας ἀγαπῶ τὰς Μούσας, οἷον τὴν ποιητικὴν καὶ μουσικήν. ἐκ τοῦ

Μουσομανής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἐνθουσιασμένος· ὁ μανίαν, ἤτοι ὑπερβολικὴν ἀγάπην καὶ κλίσιν ἔχων εἰς τὰς Μούσας, ἢ τέχνας αὐτῶν, ἐξαιρ. εἰς τὴν ποιητικὴν καὶ μουσικήν. ὅθεν

*Μουσομανία, ἡ. Ἡ μεγάλη ἔρεις καὶ ζῆλος εἰς τὴν μουσικὴν καὶ ποιητικήν.

Μουσόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις), Ἀριστοφ. «Μουσόμαντις ὄρνις, πτηνοῦντε καλλάδεσι, ὦν καὶ μαντικόν, δεῖ τῆς ᾠδῆς μαντεῦον.

Μουσομήτωρ, ορος, ἡ, ἡ, μουσομήτηρ (μήτηρ). Ἡ μήτηρ τῶν Μουσῶν, ἢ παράγουσα τέχνας τῶν μουσῶν. «Ἐργάτιν μουσομήτορα μνήμης ἀπέντωνα, Αἰσχύλ. Προμ. 461.

Μουσοπάτακτος, ὁ, ἡ (πατάσσω). Ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν πεπαταγμένος, κτυπημένος, ἐνθουσιασμένος· ταὐτὸν τῷ μουσόληπτος, Κικέρ. Ad Q. Fr. 2. 10.

Μουσοποιέω, ῶ. Ποίησιν ποιῶ, στιχουργῶ, ὑμνῶ, ψάλλω, Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ

Μουσοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Λυρικὸς ποιητής, ἢ ποιήτρια, Ἡρ. 2, 135. ἔτι δὲ ψάλλων, ἢ παίζων ὄργανόν τι μουσικόν, ψάλτης, κιθαριστής, ψάλτρια.

Μουσοπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Δοῦλος, θεράπων, λάτρις τῶν Μουσῶν, ἔχων τὴν συναναστροφὴν αὐτῶν, «Μουσοπόλος στέφανος», Μελέαγρ.

Μουσοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ Μουσῶν πρόσωπον ἔχων, ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Φιλοδημ. ἐπιγρ. 32.

*Μουσοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Τίκτων, παράγων μουσῶν ἔργα.

Μουσοτραφής, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἀνατεθραμμένος, Εὐσταθ.

Μουσουργέω, ῶ, = μουσοποιέω. Μουσουργὸς εἰμί. Ψάλλω, κιθαρίζω, κάμνω ποιήματα, κάμνω τὸν μουσουργόν· βάλλω εἰς μουσικήν, Φιλοστρατ. εἰκ. γ. β'. καὶ

Μουσουργία, ἡ. Τὸ ψάλλειν, κιθαρίζειν, ποιεῖν κτ. καὶ

*Μουσουργικός, ἡ, ὄν. Εἰς μουσουργίαν, ἢ μουσουργὸν ἀνήκων, Γραμμ. ἐκ τοῦ

Μουσουργός, ὁ, συναιρ. ἀντὶ τοῦ, μουσοεργός.

Μουσόφθαρτος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὁ ὑπὸ, ἢ διὰ τῶν Μουσῶν διεφθαρμένος, φονευμένος. Λυκόφρ. 832.

Μουσοφίλης, καὶ, μουσόφιλος, ὁ (φιλέω). Φίλος τῶν Μουσῶν, Φιλοδημ. ἐπιγρ.

*Μουσοφίλητος, ὁ, ἡ (φιλέω). Ἠγαπημένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν, Κόριννα.

*Μουσόφιλος, ὁ, ἡ, = μουσοφίλης.

Μουσοχαρής, ές, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὅστις χαίρεται μὲ τὰς Μούσας· ὁ εὐφραινόμενος ἐν τῇ μουσικῇ, ἢ ποιητικῇ.

Μουσόω, ῶ (μοῦσα). Κάμνω τι μουσικόν, ἤτοι διατάττω κατὰ τὸ πνεῦμα, κατὰ τοὺς κανόνας, τὰς ἀρχὰς, τῆς μουσικῆς, τῆς ποιητικῆς ἢ τῶν ὠρείων ἐπιστημῶν· ἄρα, καλῶς κατὰ τὸν κανόνα ποιῶ ποίημά τι, ἢ παίζω, ἢ ψάλλω, ἢ εἰς στίχους, ἢ εἰς μελῳδίαν φέρω, τάττω, βάλλω. 2) μουσικόν τινα ποιῶ, διδάσκω τινὰ τὰς τέχνας τῶν μουσῶν, ἤτοι τὰς ὠραίας ἐπιστήμας, τὸν ἀνατρέφω κατ' αὐτάς, καθόλου δε, διδάσκω, μαθητεύω τινά, Ρορν. Εὐρ. Μηδ. 1079. «Μουσωθεὶς φωνὴν ἀνθρώπους, Αἰλιαν. ζῶ. ἱστορ. ιε'. 3. διδαχθεὶς, ἐμαθε. «Μίλη καὶ κρούσματα διὰ ᾠδῆς καὶ ὀργάνου μουσωθέντα, διδαχθέντα, Διονυσ. Ἁλικ. ε'.

Μουστάκια, τά· ἐκ τοῦ Λατιν. Mustacea. Εἶδος πλακοῦντος ἢ πίτας.

*Μοῦστον, τό· Λατ. mustum, = γλεῦκος, Σχολ. Νικ. Ἀλεξ.

*Μουσχάνος, ὁ. Βλαστὸς, Ἡσυχ. Κορ.

*Μουσῳδός, ὁ, ἡ. Ψάλτης, μετὰ μελῳδίας, Μενέδ. 5, 145.

Μοχθέω, ῶ· Μέλ. ἥτω (μόχθος), ταὐτὸν τῷ, μογέω Ἀμετβτ. ἐργάζομαι, κοπιάζω, δουλεύω, κακοπαθῶ, βαρύνω, στενοχωρῶ, ἐνοχλῶ ἐμαυτόν, ἐξαντλῶ ἐμαυτὸν ὑπὸ κόπων, ταλαιπωρούμαι. «Μοχθέω περί τινα», Ξενοφ. Ἀνάβ. ς'. 6, 31. κοπιάζω, ἢ ἐνοχλῶ ἐμαυτὸν διά τινα, διὰ νὰ κάμω τὸ θέλημα τινός. «Περιττὸν πόνον μοχθεῖνα, ὁ αὐτ. Οἰκονομ. ιη'. 2. καὶ, ἐπί τινι. «Ἐπὶ φλαύροις καὶ χρηστοῖς μοχθεῖνα, Εὐριπ. «Πόνοις μοχθεῖνα, ὁ αὐτ. «ὑπὲρ χρημάτων μοχθεῖνα, ὁ αὐτ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἐν θλίψει καὶ στενοχωρίᾳ εἰμί, εἶμαι εἰς φροντίδας καὶ μερίμνας, ἢ εἰς συμφορὰς καὶ δυστυχίαν. ἀθυμῶ, στενοχωροῦμαι. «Κήδεσι μοχθήσεινα, Ἰλ. Κ, 105. 2) ἐνεργητ. μετὰ κόπου ἢ κοπιαστικῶς πράττω τι, ἢ μαθάνω, μετὰ φροντίδων ἐκτελῶ. καθόλου, ἐκτελῶ τι μὲ ἀγῶνα νοὸς ἢ σώματος. Ὁ Εὐριπ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, μαθήματα· ὁ αὐτὸς ἐν Φοινίσ. 1566. ἔχει. «Ἃ πόδα σὸν θεραπεύμασιν ἐμόχθεινα, ἀντὶ τοῦ, μοχθηρῶς ἐθεράπευεν. — β) μὲ κόπον, βαρέως ὑποφέρω, ὑπομένω τι, ἐξαιρτ. «πολλὰ μοχθεῖνα, Valck. Φοιν. 704. ὅθεν

Μοχθήσεις, ήεσσα, ῆεν· ποιητ. ταὐτὸν τῷ, μοχθηρός.

Μόχθημα, τό. Κόπος, ἀγών, βάσανον, ταλαιπωρία, ὡς τό, μόχθος, Αἰσχύλ. καὶ Σοφοκλ. καὶ ἄλλοι Τραγ.

Μοχθηρία, ἡ. Κυρίως, ταλαιπωρία, στενοχωρία, δυστυχία (κακορροιζία)· καὶ ἐντεῦθεν. 2) ποταπὴ καὶ οὐτιδανὴ κατάστασις. «Ἀδοξίαν μοχθηρίας δεδιότες», ἐφοβοῦντο τὸν ὀνειδισμὸν τῆς ποταπῆς καὶ ἀτίμου, ἤτοι μικροπρεποῦς καταστάσεως, Πλάτ. Φαίδρ. 32. καὶ ἑπομένως. 3) ἡ ἀχρεία καὶ οὐτιδανὴ ποιότης (τὸ εἶναι), ἢ ἡ διάθεσις πράγματος τινος· ἔτι δὲ ἠθικ. ἡ κακὴ διάθεσις τινὸς ἀνθρώπου, ἢ κακία. ἐκ τοῦ

Μοχθηρός, ά, όν (μοχθέω, μόχθος). Περὶ μόχθον ἀναστρεφόμενος, ἐπίπονος, ταλαίπωρος, ἐλεεινός, μετὰ κόπου ζῶν, δυστυχής, Ἀντιφῶν παρὰ Σουΐδ. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 7, 46. 2) ὁ μικρὰς καὶ οὐτιδανῆς καταστάσεως ἄνθρωπος ὤν, ποταπὸς τὴν κατάστασιν. 3) ἄχρειος, ἄχρηστος, ἐπὶ σωματικῶν πραγμάτων· καὶ ἠθικῶς, ἄχρειος, κακός, πονηρός τῇ διαθέσει, κακότροπος. Ἐπίρ. μοχθηρῶς, καὶ, μοχθηροτέρως. (Οἱ Ἀττικοὶ προτιμῶσιν, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς α'. σημ. τὸ προπαροξύτονον, μόχθηρος, Ἀμμων. σ 93. 116. κτ. Ἀρκαδ. σ. 71. 16. ἔνθα ὅμως ἀντὶ ἐπίμονον γράπτεον ἐπίκοινον· πρβ. πονηρός.)

Μοχθίζω, ταὐτὸν τῷ, μοχθέω, ποιητ. ἐξαιρτ. πάσχω, ἀμετβτ. «Ἕλκει ὀδύνῃ, πίτχω ἀπὸ τὴν πληγὴν ἐκ τοῦ δήγματος ὄφεως, Ἰλ. Β, 723. Δείμνιε φαύλῳ, ἔχω νὰ παλαίω μὲ δυστυχίαν, Θεόγν. 104. Θεόκρ. 22, 74. Σοφ. Ο. Κ 105. ὅθεν

Μοχθισμός, ταὐτὸν τῷ, μόχθος, ἀμφ.

Μόχθος, ὁ. Κόπος, πόνος, ἐργασία (δουλεία), ἀγὼν σωματικὸς ἢ ψυχικός· παρ' Ἡτ. Ἀστρ. 306. κόπος τοῦ ἀγῶνος· καθόλου, ταλαιπωρία, ἔνδεια, ἀνάγκη, συμφορά· θλῖψις, πόνος, πάθημα· ἀσθένεια, φροντίς. Παρ' Ὅμ. οὐχ εὑρηται ἡ λέξις. (συγγεν. τῷ, μόγος καὶ μόθος· πιθανῶς καὶ τῷ, ἄχθος, Ἐ. Μ. σ. 592. 4. καὶ, τῷ, ὄχθος.)

Μοχλεία, ἡ· ἡ, μόχλευσις, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ μοχλοῦ ὕψωσις, κίνησις, ἐπανόρθωσις καὶ ἀποκατάστασις. καὶ

Μοχλευτής, οῦ, ὁ. Ὁ διὰ τοῦ μοχλοῦ κινῶν, παλεύων· καθόλου δὲ, ὁ κινῶν βαρὺ βάρη, Πορτ. Εὐρ. Μηδ. 1314. Κωμικ. «Κινῶν ἐπῶν κινητὴς καὶ μοχλευτής», Ἀριστοφ. Νεφ. 1399. ἐκ τοῦ

Μοχλεύω, καὶ, μοχλέω (μοχλός). Διὰ τοῦ μοχλοῦ κινῶ, εἰς κίνησιν βάλλω, εἰς τοὔμπροσθεν ἢ μετὰ βίας σαλεύω, μετακινῶ τι, ἀποκινῶ, συμπίπτειν ποιῶ, καθαιρῶ, Ἰλ. Μ, 259. ἢ κινῶν βάλλω τι εἰς τὴν ἁρμοδίαν κατάστασιν, βάλλω πάλιν εἰς τὸν τόπον του, παρὰ χειρουργ. καθόλου, σηκόνω ἢ κινῶ βαρὺ βάρη, Ἡρόδ. 2, 175. 2) = μοχλόω, κλείω, ἀσφαλίζω διὰ τοῦ μοχλοῦ, κλειδόνω, μανδαλόνω· κατὰ ταύτην ὅμως τὴν τελευταίαν σημασίαν τό, μοχλόω ἐστὶν εὐχρηστότερον.

*Μοχλέω, Ἰων. ἀντὶ μοχλεύω, Ἰλ. Μ, 259. «Στήλας ἐμόχλεονα, ἐκρήμνιζον, ἀπεκίνουν διὰ τοῦ μοχλοῦ τὰς στήλας.

Μοχλικός, ἡ, όν. Ἁρμόζων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μοχλεύειν.

Μοχλίον, τό· ἡ, μοχλίς, ίδος, ἡ· καὶ, μοχλίσκος, ὁ· ὑποκορίστικ. τοῦ, μοχλός.

Μοχλός, ὁ. Ξύλον ἐπίμηκες, ἢ σίδηρον, εἰ οὗ σαλεύουσι, σηκόνουσι καὶ μετακινοῦσι τὰ βάρη, (λοστός), ὑποτιθεμένης αὐτοῦ τῆς κορυφῆς ὑπὸ τὸ βάρος, Lieva, ἢ leva, Ἰταλ. Λατ. vectis, Ὀδ. Ε, 351. 2) κοῖλον μακρὸν ξύλον ἢ σίδηρον (κοντάριδα), ὁμοιάζον τὸν μοχλόν, καὶ οὕτως ὀνομάζεται ἐν Ὀδ. Ι, 333. καὶ ἀλλαχοῦ ἢ σοῦβλα, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐξώρυξε τὸ ὄμμα τοῦ Κύκλωπος. 3) καὶ τὸ ἐπιτιθέμενον ξύλον ὄπισθεν τῶν θυρῶν, ἵνα κλείεται καὶ ἀσφαλίζεται ἡ θύρα· ἐπιβλής, ὀχεύς, καταρράκτης, μάνδαλος. Ἐντεῦθεν τό, μοχλεύω, καὶ, μοχλόω· μετακινῶ, σηκόνω διὰ τοῦ μοχλοῦ, καὶ ἀσφαλίζω, κλειδόνω τὴν θύραν, προκύπτει ἐκ τοῦ, ὄκος, ὄχος, ὀχέω, ὀχεύω, ὀχεύς, ὀχλέω, ὀχλεύω, καὶ προτάξει τοῦ μ, μοχλός, μοχλέω μοχλεύω, καὶ, μοχλίζω, ἐπειδὴ καὶ διὰ τοῦ μοχλοῦ κλειδόνει καὶ ἀσφαλίζει τις τὴν θύραν· οὕτω φησὶ καὶ ὁ Σοφοκλ. μεταφορικ. «Μέγα σοι τοῦ δ' ἐγὼ φόβου μοχλὸν (Ἀθήν. γ'. σελ. 99.), ἐγὼ θέλω ἀποδιώξει μακρὰν ἀπὸ σοῦ τὸν φόβον. — Τὸ ἑτερογ. πληθ. «τὰ μοχλά», εὑρῆται μόνον παρὰ Γραμματ.

Μοχλόω, ῶ, = μοχλεύω, σημασ. 2. Ἀριστοφ. «Μόχλωσον τὴν θύραν, κλείσατον, βάλε τὸν καταρράκτην, ἢ τὸν μάνδαλον.

Τὸ Μ μετὰ τοῦ Υ.

Μυ, ἡ, μύ· πετοιημένη φωνὴ τοῦ μὲ κλεισμένο στόμα σπανάζοντος, περιπαίζοντος, ἀγανακτοῦντος. «Μύ μύ», ἐπὶ λυγγιώντων ἢ κλαιόντων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 10. ὅρα μύω καὶ μύζω. — 2) νῦν λαλεῖν (Ἱππων. λεξ. 29.)», κάμνω μύε, ἐπ' ἐκείνων, οἵτινες προφέρουσι φωνὴν, ὥστε μόλις καταλαμβάνει τις, οἱ ὁποῖοι δὲν τολμῶσι νὰ ὁμιλῶσι μεγαλοφώνως καὶ καθαρά.

*Μύα, ἡ, Ἀττικ. μυῖα, κατὰ Φώτ.

Μυάγρα, ἡ (μῦς, ἄγρα). Ὀργανόν τι, εἰ οὗ ἀγρεύουσι, πιάνουσι τοὺς μύας, τοὺς ποντικοὺς, ξυλόγατ

Μύαγρος, ὁ. Ὁ ἀγρεύων τοὺς μύας, ἤτοι πιάνων τοὺς ποντικούς, εἶδος ὀφεως. 2) εἶδος φυτοῦ, ὅπερ, Μύαγρον, τό, λέγεται, Myagron.

*Μυακάνθινος, η, ον, ἐπίθ. τοῦ Μυάκανθος.

Μυάκανθος, ὁ· καὶ, Μυάκανθον, τό (ἄκανθος.) Εἶδος ἀκάνθης, Rusculum ruscus. Θεόφρ. ε'. 4. 2) ταὐτὸν τῷ, ἀσπάραγος πετραῖος ἢ ἄγριος· Λέγεται καὶ, μυάκανθα, ἡ.

*Μυάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ μύαξ, ὡς τὸ χήμη, καὶ τὸ Λατ. concha. Μέτρον τόσον, ὅσον χωρεῖ μία κόγχη, ὅσον τὸ ὄστρεον τοῦ μύακος. (ᾱ).

*Μυαλός, ὁ, καὶ, μυελός, οὐχὶ τοιοῦτον εὐχρηστεῖ τύποι, ἀντὶ τοῦ, μυελός, μυελόω.

Μύαξ, ακος ὁ, μῦς· Εἶδος ὀστρέου διθύρου, τὸ ἐν τῷ τυνηθείῳ Μύδιον, λεγόμενον· ὅθεν, Μυΐκιοι. Mytuli παρὰ Ῥωμαίοις ἐδώδιμοι. Τὸ ὑποκορίτ. Μυάκιον, μεταχειρίζονται συχνάκις ὡς καὶ τὸ Χήμη, οἱ Ῥωμαῖοι ὡς μέτρον, περιλαμβάνον τόσον, ὅσον τὸ ὄστρεον τούτου ὡς παρ' ἡμῖν, ἕνα χουλιόρι. 2) = μύστρον. Lob. Φρυν. σ. 321. (υ–).

Μυάω, ῶ, καὶ κατ' ἐπίτασιν διὰ διπλασ. τῆς πρώτης συλλαβῆς, μοιμυάω, ὡς τὸ, μύλλω, μοιμύλλω. Δαγκάνω ἢ σφίγγω στερεὰ τὰ χείλη μου τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο, διαστρέφω, στραβόνω τὸ στόμα ἢ τὸ πρόσωπον, καθὼς π. χ. εἰς πόνον τινὰ, ἀγανάκτησιν, ἢ ἀπορίαν, ἢ ἀπροσδόκητον καὶ δυσάρεστον συμβεβηκός, καὶ καθόλου, εἰς πᾶν ἀηδὲς αἴτημα· ἔτι δὲ, ὡς τὸ, μύω, μετοφαλλῶ τὰ μάτια (γκαλιορίζω), νεύω, Ἀριστοφ. Λυσ. 125. «Τί μου μυᾶτε,» ὅπου ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Σκαρδαμύσσειν, καὶ Μύλλειν. Τὸ κλείειν τὰ ὄμματα, καὶ δάκνειν τὰ χείλη, εἶσι σημεῖα αἰτήσεως, πόνου, καὶ δυσαρεσκείας. Πρβ. μυλλαίνω καὶ, προμυλλαίνω, μύ, μύω, μυέω, μύλλω, μύζω.

Μυγαλέη, καὶ Ἀττ. συγκ. μυγαλῆ, ἡ· καὶ, μυγαλὴ (μῦς, γαλέη) Mus araneus. Τὸ τῶν ποντικῶν εἶδος, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ ῥύγχος μακρυόλον, Ἡρόδ. 2, 67. Νικ. Θ, 816. λέγεται καὶ μυγαλέη.

Μύγμα, ταὐτὸν τῷ, Ἄμυγμα, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡσυχ.

*Μυγμή, ἡ, σπανιωτ. τύπος ἀντὶ, μυγμός.

Μυγμός, ὁ (μύζω). Στεναγμός, ὁ μετὰ βίας ἀποτελούμενος ἦχος τῆς πνοῆς ἢ τοῦ στεναγμοῦ διὰ τῆς ῥινὸς, ὁπόταν ἔχῃ τις τὰ χείλη κεκλεισμένα. 2) ὁ διὰ τῶν μυκτήρων μετὰ βίας ἐξερχόμενος ἦχος, τὸ διὰ τῆς μύτης (διὰ τῶν ῥινῶν) φύσημα, Ἀριστοτ. ἐκ τούτου ἐσχηματίσθη καὶ τὸ Λατιν. Mussitatio. λέγεται ἔτι καὶ, Μυχμός. ἴδε καὶ, Μύζω.

Μυδάζομαι, ἢ, Μυδάττομαι, Μ. ξομαι, = μυσάττομαι, ὅθεν, ἐμυδάξατο, ἀντὶ, ἐμυσάξατο, παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 482. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀπεστρέφετο, ἀπεμυκτήρισε, παρητήσατο. Κατὰ Σιεῖδ. ἀμφ.

Μυδαίνω, (μύδος). Ὑγραίνω, βρέχω, καταβρέχω, καταμουσκεύω, Ἀπολ. Ῥ. 3, 1042. (1247. Ἀνε. 1008. β) κάμνω διὰ τῆς ὑγρασίας σαπρὸν, ἀφίνω νὰ σαπίσῃ ὑπὸ ὑγρασίας. 2) ἀμτβτ. = μυδάω· ὅθεν

Μυδαλέος, ἑα, έον. Δίαβροχος, διόλου βεβρεγμένος, κάθυγρος, δύγρος, καὶ ὑγρὸς, νοτερὸς, Ἡσ. Ἔ. 558. δάκρυσι, Ἡσ. Ἀσπ. 270. αἵματι, σταζων ἀπὸ αἷμα, Ἰλ. Α, 54. 2) ὑπὸ τῆς ὑγρασίας διεφθαρμένος, ἢ σεσηπώς, Ἀπολλ. Αργ. 2, 191. Ὁ σχηματισμὸς, Μυδαλόεις, ὄεσσα, ὄεν, κεῖται· ἐκ τοῦ

*Μυδαλόεις, εσσα, εν, = μυδαλέος.

Μυδάω, ῶ Μέλ. ήσω (μύδος). Διάβροχος, δύγρος, διόλου ὑγρὸς. βεβρεγμένος εἰμί· σταζω, σταλάζω· ἀναλυόμαι, τήκομαι, ὡς τὸ συγγ. μαδάω, Σοφ. Ἀντιγ. 1008. 2) ὑπὸ τῆς πολλῆς ὑγρασίας φθείρομαι, σήπομαι, Θεόφραστ. Ruhnk. Τιμ. σ. 184. Ξυχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ, Μαδάω.

Μύδες, αἱ· ἡμαρτημένως ἀντὶ, Ἐμύδες, πληθ. τοῦ ἐμύς. Αἱ χελώναι τῶν ποταμῶν, νεροχελώνες.

Μύδησις, ἡ (μυδάω). Ἡ ὑγρασία, Τὸ νὰ ἦναί τις δύγρος — διόλου βεβρεγμένος, 2) ἡ φθορὰ καὶ σῆψις τινὸς διὰ τῆς ὑγρασίας, ἢ σῆψις.

Μύδιον, τό· παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. η. «Οἱ δὲ τὸ μύδιον,» ἡμαρτημ. ἀντὶ, οἱ δ' ἐτυμόδρυν.

Μυδόεις, εσσα, εν· ταὐτὸν τῷ Μυδαλέος, Νίκανδρ. Θηρ. 362. ἐκ τοῦ

Μύδος, ὁ, Ὑγρασία, ὑγρότης· καὶ ἡ ἐκ ταύτης προερχομένη βλάβη, μούχλια, σαπρότης, σῆψις. Πρωτότυπον τοῦ μυδάω, μύδησις, μυδῶν, μυδαίνω, μυδαλέος, τὸ ὁποῖον ὅμως ἔτι μόνον παρὰ Νικ. ἀπαντᾶται.

*Μύδος, ὁ, ἡ. Βοῦβός, ἕλκος. Ἡσυχ. (ἐκ τοῦ μύω, μύζω, συγγεν. τῷ, μύνδος, μύτης, μυττός, mutus.)

Μυδρίασις, ἡ. Πάθος τι περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, Βέλτ. ς'. 6. καὶ Παῦλος Αἰγιν. γ'. 22. ὁπότε ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ λίαν ἐκτετραμένη ἐστὶ, καὶ βλέπει τις καλλίτερον μακρὰν παρὰ πλησίον, ἀλλὰ σκοτεινῶς· ἄρχει δὲν παράγεται ἐκ τοῦ ἀμυδρῶς, κατ' ἀποκοπήν;

Μυδροκτυπέω, ῶ. Χαλκεύω, κτυπῶ μὲ τὴν σφύραν τὸν σίδηρον· ἐκ τοῦ

Μυδροκτύπος, ὁ, ἡ (κτυπέω). Ὁ κτυπῶν, χαλκεύων τὸ ἀναμμένον σίδηρον, χαλκεύς, Εὐριπ. Ἡρακλ. 992. (υ–υυ) ἐκ τοῦ

Μύδρος, ὁ. Κάθε πυρακτωμένος καὶ κόκκινος ἀπὸ τὴν φωτίαν ὄγκος σώματός τινος, ἐξαιρτ. ὁ πεπυρακτωμένος καὶ διάπυρος σίδηρος, ἢ ἄλλο τι τῶν μετάλλων ἢ λίθων· ὅθεν τό, Μυδροκτύπος, ὁ χαλκεύς, καὶ, Μυδροκτυπέω, χαλκεύω, Αἰσχυλ. Προμ. 366. «Μύδρους αἴρειν χεροῖν,» Σοφοκλ. Ἀντιγ. 270., κρατεῖν εἰς τὰς χεῖρας πεπυρακτωμένον, ἀναμμένον σίδηρον, τὸ ὁποῖον τοῦτο ἦν ποτε σημεῖον ἀδωροδοκίας, τοὺς γὰρ μὴ ἐνόχους τῷ ἁμαρτήματι, ὤοντο καὶ ἐν τούτοις μὴ ἁλγεῖν. Κατὰ δὲ ἀντὶ τοῦ, λίθος, μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Καλλίμαχος «Φωκαίων μέχρις κε μένῃ μέγας ἐν ἁλὶ μύδρος,» εἰδότες γὰρ οἱ ὀμνύοντες ταῦτα ποιεῖν, μύδρους γὰρ αἴροντες, ἐπαρῶνται μένειν τὰ ὅρκια ἕως αὐτοὶ φανῶσι, καὶ ῥίπτουσιν αὐτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως ἂν οὖν αἰώνια τὰ ὅρκια ὑπάρχῃ· ἄρα ἐν γένει πᾶς τις στερεὸς, καθαρὸς ὄγκος τις ἐκ μετάλλου, καὶ χωρὶς νὰ ἦναι πυρακτωμένος, ὡς παρ' Ἡροδ. μύδρος σιδήρεος, ἐν Α'. 165. «Ἐποιήσαντο (οἱ Φωκαιεῖς) ἰσχυρὰς κατάρας τῷ ὑπολειπομένῳ ἑωυτῶν τοῦ στόλου, πρὸς δὲ ταύτῃσι καὶ μύδρον σιδήρεον κατεπόντωσαν, καὶ ὤμοσαν μὴ πρὶν εἰς Φωκαίην ἥξειν, πρὶν ἢ τὸν μύδρον τοῦτον ἀναφανῆναι.» «Πακτώλιος μύδρος,» ὁλόχρυσος ὄγκος ἐκ Πακτωλοῦ, Λυκόφρ. 272. Κατὰ τὸν Στράβωνα βιβλ. ς'. σελ. 420. ἐκρίπτει ἔτι καὶ ὁ κρατὴρ τῆς Αἴτνης μύδρους, ἤτοι ὄγκους λίθων πυρακτωμένους, πρβ. Porn. Εὐριπ. Ὀρ. 971. τοὺς ὁποίους καὶ ὁ Ἀριστοτέλης περὶ Κόσμου δ'. 25. «Μύδρους διαπύρους,» καλεῖ· ὁ Ἀναξαγόρας καλεῖ τὸν ἥλιον «Μύδρον διάπυρον·» ἀντὶ δὲ τούτου, κατὰ Διογέν. τὸν Λαέρτ. β'. 8., ὁ Ξενοφῶν (Ἀπομνημ. Δ'. ζ'. 7.) καὶ ὁ Πλάτων ἐν Ἀπολογ. ιδ'. λέγουσι, «Λίθος διάπυρος·» ὁ δὲ Εὐριπ. ἐν Φαέθ. «Χρυσέαν βῶλον,» εἶπεν. (Ἡ λέξις εὑρηται κατὰ πρῶτον ἐν τῷ πρώτῳ τῶν δύο στίχων, οἱ ὁποῖοι, κατ' Εὐστάθ., ὑπὸ πολλῶν μετὰ τὸν 30. στ. τῆς Ο, Ἰλ. παρεισήχθησαν, τοὺς ὁποίους ὅμως ὁ Οὐόλφιος οὐ παρέλαβε. Heyne Τ. Ζ'. σ. 12.)

Μυδών, ῶνος, ὁ (μύδος). Τὸ ὑπὸ τῆς ὑγρασίας διεφθαρμένον, καὶ σεσηπὸς δύτσμον, κρέας, Πολυδ. δ'. 191.

Μύειος, ὁ, ἡ (μῦς). Ὁ ἐκ μυὸς ὤν.

*Μυελαυξής, ὁ, ἡ (μυελός, αὐξάνω). Αὐξητικὸς τοῦ μυελοῦ.

Μυέλινος, η, ον. Ἐκ μυελοῦ ὤν, κατεσκευασμένος, Ἀναλεκτ. α'. 493.

Μυελόεις, εσσα, εν (μυελός)· Πλήρης μυελοῦ, γεμάτος μυελόν, ὅθεν παχύς· τρόφιμος, θρεπτικός. καὶ ἁπαλός. Ὀδυσ. Ι, 293. «Ὀστέα μυελέεντα.»

Μυελόθεν, Ἐπίρ. Ἐκ μυελοῦ, ἀπὸ τὸν μυελόν.

Μυελοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ μυελὸν ποιῶν· θρεπτικὸς, κάμνων ἰσχυρὸν, δυνατὸν, δυναμωτικός.

Μυελός, ὁ. Ὁ ἐσωθεν τῶν ὀστέων, τῶν κοκάλων λευκὸς χυλὸς, τὸ τῶν ὀστέων πλήρωμα, τὸ καὶ νοστιμότατον τῆς τροφῆς. Ἰλ. Τ, 482. καὶ Χ, 501. «Μυελὸν οἷον ἔδεσκεν.» Λατιν. Medulla, μεδούλλιον. τροπκ. ἐπὶ θρεπτικῆς καὶ δυναμωτικῆς τροφῆς, ὃν τρόπον ὀνομάζεται ὁ οἶνος καὶ τὸ ἄλφιτον, μυελὸς ἀνδρῶν, Ὀδ. Β, 290. Τ, 208. β) ἰδιαιτ. ὁ μυελὸς τῆς κεφαλῆς, ὁ ἐγκέφαλος, Σοφ. Τραχ. 781. γ) καθόλου, τὸ ἐσωτερικόν. Ὁ τοιοῦτος μυελὸς ἔστιν ἡμαρτημ., ὁ δὲ τύπος μυαλὸς ὀλίγον ἐν χρήσει· (τὸ ὑψιλὸν ἐστὶ μὲν παρ' Ὅμ. ἀεὶ μακρὸν, ἀλλὰ παρ' Ἀττικ. συνήθ. βραχύ, π. χ. Αἰσχ. Ἀγ. 76. Σοφ. Τρ. 781. Εὐρπ. Ἱππ. 255. καὶ οὕτως ἐνίοτε καὶ παρὰ μεταγν. Ἔποπ. Ἰακ. Α. Π. σ. υδ'. τὸ αὐτὸ σημειωτέον καὶ ἐπὶ πάντων τῶν παραγώγων.)

Μυελοτρεφής, ὲς καὶ μυελοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ τρέφων, ἢ δίδων, γεννῶν μυελὸν, Τιμόθεος παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ.

Μυελόω, ῶ (μυελός). Μετὰ μυελοῦ, λίπους πληρόω· γεμίζω μὲ μυελὸν, ἢ μὲ πάχος, Ψαλμ. ξε'. 15. «Μεμυελωμένα ὁλοκαυτώματα, ὅπου ἄλλοι, Μεμυελωμένα, ἀναγινώσκουσιν, ὡς καὶ ὁ Σουΐδας ἔχει.

Μυελώδης, ες, ὁ, ἡ (μυελὸς εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ μυελοῦ ἔχων, ἢ ὅμοιος μυελῷ.

Μυέω, ῶ (μύω). Καθιερόω τινὰ, εἰσάγω εἰς τὰ μυστήρια, διδάσκω τινὰ τὰ μυστήρια· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, διδάσκω, μανθάνω, μαθητεύω· Ἰακ. Α. Π. σ. 488. ὡς τὸ, διδάσκω, μετὰ εἰτῆς αἰτιατ. τοῦ προσ. καὶ πραγμ., ὅ ὁ καὶ ἐν τῷ παθητ. μετὰ αἰτιατ. πραγμ. διδαγμένος, καθιερωμένος εἰμί, διδάσκομαι, μανθάνω, μυσταγωγέομαι. «Τὰ Καβείρων ὄργια μεμύησται,» «ἐδιδάχθη, ἐμυήθη. Ἡροδ. 2, 51. «Μυεῖσθαι τὰ μυστήρια,» διδάσκεσθαι αὐτά· σπανίως μετὰ ἀπαρεμφ.

Μυζάω, νεωτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, μύζω, 1. Θηλάζω, βυζάνω, ἐκθλίβω.

*Μυζέω, Ἰων. ἀντὶ, μυζάω.

Μύζουρις, ἡ (οὐρά). Πόρνη, ἡ τὸ πόσθιον βυζάνουσα· παρὰ τὸ μύζειν τὴν οὐράν, ὅ ἐστι τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, Λατ. fellatrix.

Μύζω, Μ. ύξω (μύ, μύω). Θηλάζω, βυζάνω, πιπυλίζω, ἐκθλίβω τὸ ὑγρὸν (ὁπόταν συνάγῃ καὶ συνθλίβῃ τις τὰ χείλη, καὶ πρὸς τὰ ἔνδον τοῦ στόματος ῥοφῇ), Ἱππ. ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Μεταγνστ. μυζάω, Ἰακ. Α. Π. σ. 280. καὶ ἐντεῦθεν τρεπῇ τοῦ μ εἰς β, βυζάω, ὅθεν τὸ Βυζάνω, ἐν τῇ συνηθείᾳ. Παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ε. 27. «λαβόντα εἰς τὸ στόμα (τὸν κάλαμον) ἀμύζειν,» ὁ Σουΐδ. Μύζειν, ἀνάγν. 2) καὶ κυρίως μύζειν, στένειν, ἀναστενάζειν, καὶ καθόλου γογγύζειν, μορμυρίζειν διὰ τῶν μυκτήρων φωνὴν, χλευάζειν, σκώπτειν, περιγελᾶν, ὀργίζεσθαι, ἀγανακτεῖν, φρυάττεσθαι· λέξις ποιητ-

μένη, σημαίνουσα τό, συνάπτειν τά χείλη καί διά τῶν μυκτήρων, διά τῆς μύτης ἦχον ποιόν ἀποτελεῖν· Τοῦτο ποιοῦσιν, ὅσοι στενάζουσιν ἢ δυμωμένοι καί δυσάρεστοί εἰσιν, ἢ ὅσοι χλευάζουσι καί περιπαίζουσι· καί ἐντεῦθεν παραγονται ἕλαι αἱ τοιαῦται σημασίαι. Ἐκ τοῦ μύζω, γίνεται τό μυγμός, μυχθμός, μυχθίζω καί μυκτήρ. Τό Λατιν. musso mussito, ἐκ τούτου ἔχει τήν παραγωγήν. Παρ' Ἀριστοφάν· ἐν Θεσμοφορ. 231. λέγει τις στενάζων »Μῦ, μῦ·« καί ὁ ἕτερος ἐρωτᾷ, »Τί μυζεις;« τί στενάζεις; Ὁ Ἀριστοτέλ. ζοῦ. ἱστορ. συνάπτει, Μύζων καί στένων καί, »Μυζει καί τριγμόν ἀφίησι·« καί,« Ἦχον καί μυγμόν·« Τό Ὁμηρικόν »Ἐπιμύζειν,« ἐν Ἰλ. Δ, 20. Θ, 457. »Αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθην.« »ἑρμηνεύουσί τινες μεν διά τοῦ, Μεμυκότι τοῖ. χείλεσιν ἐπεστέναξαν, ὁ πάσχουσιν οἱ ὀργιζόμενοι καί μηδέν ποιεῖν δυνάμενοι· ἄλλοι δέ διά τοῦ, ἐχλεύασαν, ὑσκωψαν. ἴδε καί, Ἐπίμυκτος. Ἐκ τοῦ, μύζω, τό μύω γρύζω, προκύπτει τό μύτος, παρ' Ἡσυχ. Μύττος, ἐν ὠός, ἄφωνος, ἄλαλος· ὅθεν τό ἐν τῇ συνηθείᾳ, μοῦτος καί τό Λατιν. mutus· ἐντεῦθεν τό μυττάω, μυτάζω, μύτταξ, Ἰωνικ. μύττηξ, ηκος, ὁ ἔνεκεν· καί ἐκ τούτου τό, μυττηκίζω, διά τῶν μυκτήρων ἦχον ποιόν ἀφίημι. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει, Μυττίξασα, στενάξασα, καί, Μυτηκάζειν στένειν.

Μ ῡ ν η μ ε, τό (μυέω). Τό μεμυημένον, καθιερωμένον, μυσταγωγία· καί = μύησις.

Μ ῡ η σ ι ς, εως, ἡ (μυέω). Καθιέρωσις, μυσταγώγησις, εἰσαγωγή εἰς τά μυστήρια καί ἡ πρός διδασκαλίαν προετοιμασία, κατήχησις, μάθησις, μυσταγωγία.

Μ υ θ ά ρ ι ο ν, τό, ὑποκορ. τοῦ, Μῦθος. (α)

Μ υ θ έ ο μ α ι, οῦμαι Μ, ήσομαι (μῦθος). Ἀποθ. Μέσ. Ἀμετβτ. λέγω, ὁμιλῶ, λαλῶ, πολλα. παρ' Ὁμ. καί παρ' Ἡσ., μετά αἰτ. καί ἀπαρεμφ. ἐν Ἰλ. Φ, 462. 2) μεταβτκ. λέγω τι, μηνύω. διηγοῦμαι, ἐκφω.ῶ, προφέρω· ὁμιλῶ, καλῶ, μετά αἰτ., πολλκ. παρ' Ὁμ., τόσον ἐπί ἀνθρώπων, ὅσον καί ἐπί πραγμάτων· »Μῦθον μυθείσθαιω κρατῶ λόγον, ὁμιλίαν, Ὀδ. Γ, 140. Ἀληθέα μυθήσασθαι,« Ἰλ. Ζ, 382. Ὀδ. Ρ, 15. καί ἀλλαχοῦ. Ἡσιοδ. Θ, 28. »Ἑτήτυμα μ.,« Ἡτ. Ἑ. 10 »Νημερτέα μυθ.,« Ἰλ. Ζ, 376. καί, »Νημερτέως μυθ.,« Ὀδ. Τ, 269. 3) σκέπτομαι περί τινος πράγματος, συλλογίζομαι αὐτό, στοχάζομαι, τρόπον τινά ὁμιλῶ κατ' ἐμαυτόν περί αὐτοῦ, Ὀδ. Ν, 191. ὅθεν καί, »Μυθείσθαι ὃν ποτί θυμόν,« Ἰλ. Γ, 200. πρβ. μῦθος, 5 — Ὁ Ὅμ. χρῆται οὐ μόνον τῷ Ἰων παρατ. μυθέσκοντο, Ἰλ. Σ, 289, ἀλλά καί τῷ ἐπ. β'. προστ. τοῦ ἐνεστ. μυθείαι, συγκ. ἀντί μυθέεαι, Ὀδ Θ, 180. καί ἀποβολῇ τοῦ ἑνός ε, μυθέαι, Ὀδ Β, 202., ἐξ οὗ πολλά ἀνοήτως ἐκμαν τινες ἕνα ἐνεστ. μύθομαι· ὡσαύτως κεῖται πολλέαι ἐκ τοῦ πωλέομαι, Ὀδ. Δ, 811. Βουττμ. Ἑλλην. Γραμμτκ. σ. 501

Μ ύ θ ε υ μ α, τό. Τό ὁποῖον ἐδιηγήθη, εἴπέ τις τό ῥηθέν· ἄρα ταύτόν ἐστί τῷ, Μῦθος.

Μ υ θ ε ύ ω, νέωτ. τύπος τοῦ μυθεομαι· Λέγω, διηγοῦμαι, λαλῶ, ἀφηγοῦμαι, παρ' Ὁμήρ. παρά δέ τοῖς ὕστερον καί ἀντί τοῦ, ψευδῶς λέγω, μύθους ποιῶ, πλάττω, Εὐριπ. Ἡρακλ. μαν. 77.

*Μ ύ θ η μ α, τό, = μύθευμα. (ῡ, παρά δέ τοῖς Μεταγνστ. καί ῡ, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. μϑ'.)

*Μ υ θ ή ρ ι α, τά. Διηγήματα, μῦθοι, παραδόσεις, λέξεις ποποιημένη παρ' τῶν Γραμμτκ. ἵνα παραγάγωσιν ἐξ αὐτῆς τό, μυστηρια, Seidl. Εὐρπ. Ἡλ. 87.

Μ υ θ η τ ή ρ, ῆρος, ἡ Μυθητής, οῦ, ὁ (μυθέομαι), ταύτόν τῷ, μυθεύων, καί μυθεόμενος. Ὅστις ὁμιλεί, διηγεῖται, λέγει. 2) θορυβοποιός, ταραχοποιός, =στασιαστής, Ἀνακρ. ἴδε Μῦθος.

*Μ υ θ ί δ ι ο ν, τό, Ὑποκορ. τοῦ μῦθος.

Μ υ θ ί ζ ω, καί Μυθίζομαι, νεώτ. τύπος ἀντί τοῦ μυθεύω, μυθέομαι. Ὀππ. Ὀρφ. Ἀργ. 191. καί ἀντί τοῦ, μύθους, καί πλαστούς λόγους λέγω, Νικήτ. Χρον. Ι. 10.

*Μ υ θ η τ ή ς, ου, ὁ, = μυθητής, 2.

Μ υ θ ι κ ό ς, ή, όν· καί Ἐπίρ. Μυθικῶς (μῦθος). Ὁ ἀνήκων εἰς μῦθον, ἢ εἰς μυθολογίαν.

Μ υ θ ι σ τ ο ρ ί α, ἡ. Ἱστορία ἀνήκουσα εἰς μῦθον· πλαστή ἱστορία, Romanko, Ἰταλ. ὅθεν

Μ υ θ ι σ τ ο ρ ι ο γ ρ ά φ ο ς, ὁ, ἡ. Ὁ μυθιστορίας γράφων.

Μ υ θ ί τ η ς, ου, ὁ (μυθίζω), = μυθητής, 2.

Μ υ θ ο γ ρ α φ έ ω, ῶ. (μυθογράφος). Μύθους, πλαστούς λόγους γράφω, μυθικῶς περιγράφω· ὅθεν

Μ υ θ ο γ ρ α φ ί α, ἡ. Τό μύθους γράφειν, μυθική περιγραφή.

Μ υ θ ο γ ρ ά φ ο ς, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ μύθους γράφων, πλάττων, συγγράφων, συγγραφεύς μύθων, ἢ μυθικῶς περιγράφων.

Μ υ θ ο λ ά τ ρ ι ς, ιος, ὁ, ὅ ἐστιν. Ὁ τοῦ μύθου, ἤτοι τοῦ παρακωθέντος Λόγου, ὅ ἐστι, τοῦ Χριστοῦ λάτρις, χριστιανός.

*Μ υ θ ο λ ο γ ε ύ ω (λέγω) Διηγοῦμαι λέξιν πρός λέξιν, Ὀδ. Μ. 450. 455.

Μ υ θ ο λ ο γ έ ω, ήσω, καί ὡς Ἀποθ. Μέσ. μυθολογέομαι (μυθολόγος). Ἀττ ἀντί, μυθολογεύω. Καθόλου, ὁμιλῶ, λόγους λέγω, ἀφηγοῦμαι, Ἰακ. Ἀχ. Ταρ. σ. 931. ἐξαιρτ. 2) παρά Πλατ. Φαίδρ. 140. διηγοῦμαι ἱστορίαν τινά ἐκ τῶν προγεγονότων κατά τούς παλαιούς καί σκοτεινούς χρόνους, διηγοῦμαι κοινόν λόγον ἢ μῦθον, ὅθεν παρακ. παθ. μεμυθολόγηται, ἔγινεν λόγος κοινός, ἢ μῦθος. Δτμ. »Ἀ ὑπογυιότερ' ὄντα τοῖς χρόνοις οὔπω μεμυθολόγηται,« ἢ διήγησις αὐτή ἀκόμη δέν ἔγινεν σκοτεινή, δέν ἐπαλαίωσεν ἀκόμη. Ψ. »Πλάττω »Πολιτείαν λόγῳ μυθολογοῦμεν,« Πλάτ. πολ. ς'. 13., πλάττομεν. 3) φλυαρῶ, πολυλογῶ, διατρίβω τόν καιρόν ὁμιλῶν μετ' ἄλλου, causer. Heind. Πλατ. Φαιδ. σ. 276. Ε Φαίδων τ. 61. Ε. ὅθεν

Μ υ θ ο λ ό γ η μ α, τό. Ἡ μυθική διήγησις ἢ παράδοσις, Κεβ. καί

Μ υ θ ο λ ο γ ί α, ἡ· τό διηγεῖσθαι μύθους, ἤτοι πλαστούς λόγους, μυθική ἢ μύθων ἱστορία, μυθολογία· καί μῦθος, κοινός λόγος. 2) συνομιλία, φλυαρία, διατριβή τοῦ καιροῦ μέ ὁμιλίαν· ὅθεν

Μ υ θ ο λ ο γ ι κ ό ς, ή, όν· ἐπιτήδειος ἢ ἀνήκων εἰς τήν μυθολογίαν, ἢ εἰς διήγησιν αὐτῆς.

Μ υ θ ο λ ό γ ο ς, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ κοινούς λόγους ἐκ τῶν σκοτεινῶν ἀρχαίων καιρῶν, ἢ μύθους διηγούμενος, πλάττων, ἢ συνάζων. 2) Φλύαρος, πολύλογος· μύθους λέγων, διηγούμενος· ὁ μύθους πλάττων, ὁ φλύαρος.

Μ ύ θ ο μ α ι ἴδε Μυθέομαι ἐν τέλει.

*Μ υ θ ό ο μ α ι, = μυθέομαι, μόνον παρ' Αἰσχ. Ἀγαμ. 1341.

Μ υ θ ο π λ α σ τ έ ω, ῶ. Λόγους κοινούς, μύθους πλάττω, »ψεύδεα μυθοπλαστεῖν,« Στοβαῖος Λόγ. 274. ἐκ τοῦ

Μ υ θ ο π λ ά σ τ η ς, ου, ὁ (πλάσσω). Ὁ μύθους, πλάττων, ποιητής αὐτῶν. Λυκόφρ. 764. ὅθεν

Μ υ θ ο π λ α σ τ ί α, ἡ. Ποίησις, πλάσις λόγων, μύθων ἢ διηγήσεων· πεπλασμένη ὁμιλία, ἢ διήγησις.

*Μ υ θ ό π λ α σ τ ο ς, ὁ. (πλάσσω). Κατά μυθικόν τρόπον πεπλασμένος, ἐπινοηθείς.

*Μ υ θ ο π λ ό κ ο ς, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὁ μύθους καταπλέκων, ὅστις τεχνικῶς στρέφει καί τεριάζει, ἐμπλέκει μίαν ὁμιλίαν.

Μ υ θ ο π ο ι έ ω, ῶ (μυθοποιός). Μύθους ποιῶ, πλάττω. Παθητικ. Μυθοποιέομαι, μύθους ἐφευρίσκει, πλάττει τις περί ἐμοῦ· ὅθεν

Μ υ θ ο π ο ί η μ α, τό. Ἡ πεποιημένη καί πλαστή διήγησις.

Μ υ θ ο π ο ι ί α, ἡ. Ἡ Ποίησις, πλάσις μύθων τινός, μυθώδους ἱστορίας, διηγήσεως.

Μ υ θ ο π ο ι ό ς, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ μύθους ποιῶν, πλάττων, λογοποιός, ὁ ποιῶν, πλάττων, ἐπινοῶν μυθώδεις ἱστορίας.

Μ ῦ θ ο ς, ὁ. Πᾶτα διά στόματος ἀπαγγελία, εἴτε ἡ δηλωτική, εἴτε προστακτική, εἴτε παρακινετική, εἴτε διηγηματική, ἐπομ. κατά τήν πλέον ἐκτεταμένην, ἔννοιαν, ῥῆμα, λόγος, ὁμιλία, πολλκ. παρ' Ὁμ. ἐντε πλησ. καί ἑνικ. Ἔπος καί μῦθος, Ὀδ Λ, 561. ἀντιθέτ. τῷ, ἔργον, Ἰλ. Ι, 443. ὄρα ἁπλῶ, ὁ ψεῦδος, μόνοι, κενός λόγος, αἰεν τῆς πράξεως· ὅθεν »Μῦθον τελεῖν, ἐκπληρῶν, τελειόειν τόν λόγον, ἀφίω αὐτόν νά γένῃ ἔργον, πρᾶξις, Ὀδ. Δ, 777. »Τελέομεν μῦθον·« καί ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως ἀντίκεινται ἀλλήλοις, μῦθος, καί ἔγχος. Ἰλ. Σ, 252. Μετά γεν. σημαίνει συνήθ. μέν τόν ἕν μέρους τινός προερχόμενον, ὁμιλούμενον λόγον, ὁμιλίαν, ἐνίοτε δέ καί τήν ὁμιλίαν, διήγησιν περί αὐτοῦ, ἤγουν τήν πραγματευομένην, διαλαμβάνουσαν περί αὐτοῦ, τήν ἀνήκουσαν αὐτῷ, ἢ τῆς ὁποίας ἀντικείμενον εἶναι αὐτός, π. χ. μῦθος παιδός, ἢ διήγησις διά τόν παῖδα, ἀντί τοῦ συνήθ. περί παιδός, Ὀδ. Λ, 492. Schaef. Σοφ. Ἀντ. 11. πρβ. λόγος, Α. 4. κατά δέ ἰδιαιτ. ἀναφοράν 1) ὁ δημόσιος λόγος ἢ ὁμιλία, ἢ γεγομένη ἐπ' ἐκκλησίας τοῦ δήμου ὁμιλία, Ὀδ. Α, 358. Ἡσ. Ἔ. 195. 265. ἀνθ' οὗ ὁ Ἡρόδ. »μῦθος δημόσιος« λέγει. 2) ἢ μεταξύ πολλῶν ὁμιλία, συνομιλία, Ὀδ. Δ, 214. 239. Λ, 379. Ψ, 301. καί ἀλλαχοῦ, συνήθ ἐν τῷ πληθ. 3) συμβουλή· παραγγελία· προσταγή· κέλευσμα, κάλευσις· ἔτι δέ. ὑπόσχεσις, ἐφ' ὅσον πίντα ταῦτα σημαίνονται καί παριστῶνται διά λόγου καί ὁμιλίας, πολλκ. παρ' Ὁμ. 4) ἀντικείμενον τῆς ὁμιλίας ἐπομ. τό πρᾶγμα αὐτό, Ὀδ. Χ, 289 καί ἀλλαχοῦ. 5) λογισμός, σκέψις· βουλή, γνώμη· ἀπόφασις. »Μή δή πάντας ἐμούς ἐπιέλπεο μύθους εἰδήσειν,« μή ἐλπίζε νά μάθῃς τούς ἐμούς στοχασμούς (τούς ἐνδιαθέτους λόγους), τήν γνώμη καί ἀπόφασίν μου, Ἰλ. Α, 545. »Μύθων, τούς μνηστῆρες ἐνί φρεσί βυσσοδόμευον,« Ὀδ. Δ, 676. »Μῦθον μυθείσθην,« Ὀδ. Γ, 140. ἐπειδή τό τοιοῦτο ποιοῦσι τρόπον τινά ἐρώτησιν καί συνομιλίαν τινός μέ τόν ἑαυτόν του, ὅθεν »Μυθήσατο ὃν ποτί θυμόν (Ἰλ. Ρ, 200),« ἐσυμβουλεύθη μέ τόν ἑαυτόν του, ἔνθα ὁ Σχ. διά τοῦ, »Πρός τήν ἑαυτοῦ ψυχήν ἔφη,« ἑρμην. 6) τό διηγεῖσθαι, διηγεῖσθαι, καί ἡ διήγησις, αὐτή, Ὀδ. Γ, 94. Δ, 324. καί ἀλλαχοῦ. Παρ' Ὁμ. δέν εὑρίσκεται κατά ταύτην τήν σημασίαν, καθ ἣν τό παρ' αὐτῷ, μῦθος, οἱ μεταγεν. γενικῶς ὡς, λόγος, ἐκλαμβάνουσι, κάμμία διάκρισις ἀληθείας καί μη ἀληθείας, ἢ ψεύδους, ὅμως αὐτη ἡ διάκρισις ἄρχεται ἤδη παρά Πινδ. Ὀλ. 1, 47. Νε. 7, 34. καί Ἡρόδ. 2, 54. εἰς τρόπον ὥστε τό μέν, μῦθος, δηλοῖ πεπλατμένον λόγον, τό δέ, λόγος, τοὐναντίον, μίαν διήγησιν ἱστορικῶς βιβαιουμένην καί μαρτυρουμένην, ἢ ὁποία σημασία παρ' Ἀττκ. ἠν σχεδόν μόνον ἐν χρήσει· οὗτοι δέ, καθώς καί οἱ Μεταγενεστεροι, ἐνιοῦσι διά τοῦ, μῦθος, πᾶσαν διήγησιν ἐκ τῶν σκοτεινῶν, ἀμοίρων ἱστορίας ἀρχαίων χρόνων (μῦθός ἐστι πραγμάτων ἀγενήτων καί ψευδῶν ἔκθεσις, κατά Σέξτ., ἢ, λόγος ψευδής, εἰκονίζων ἀλήθειαν, κατ' Ἀφθόνιον), ἐξαιρτ. δέ, τόν περί θεῶν καί ἡρώων μῦθον, τά ὅσα ἔλεγον περί αὐτῶν, ἔπειτα δέ καί πᾶσαν, ἤτοι ἐξάπαντος πλαστήν, ἢ κατά τήν ὕλην αὐτῆς ὡς μῦθος φαινομένην διήγησιν, τό Παραμύθιον· τέλος δέ, καί τούς Αἰσωπείους μύθους, εἴτε λέγωνται διά στόματος ἢ ἐγγράφως, εἴτε πεζῶς ἢ ἐμμέτρως πρβ. Creuzer hist.

Kunst der Griechen, σ. 173. Symbolik u. Mythol 1. σ. 48. κτ. 7) ἐν Ὀδ. Φ, 71. «Οὐδέ τιν' ἄλλην μῦθον ποιήσασθαι ἐπιχεσίην ἐδύνασθε, ἀλλα···», κεῖται, κατά τινος, τό μῦθος Αἰολ. ἀντί τοῦ μέθος, θόρυβος, ἀποστασία, τοὐναντίον δέ ἄλλοι θέλουσιν, ὅτι ἐνταῦθα σημαίνει, στάσις, φατρία, ἡ ὁποία σημασία ἀπαντᾶται μὲν τρόπον παρ' Ἴωσι, συνίσταται δέ ἐκ τῆς σημσ. 5. πρ. μυθητήρ, 2. πλὴν ἐν τῷ ἀλωτάρῳ στίχῳ τῆς Ὀδ. δὲν ἐνυπάρχει ἐν τῇ λέξει ἄλλο τι, παρίξ ἡ πάντῃ συνήθης σημασία, βουλή, σκοπός, μελέτη «Μῦθος ἀπωλετο,» παροιμία ἐπί τῶν τὴν ἐπήγησιν μὴ ἐπί πέρας ἀγόντων, «Πλάτ. «Μῦθος ἐσώθη,» ἐπίρρημα ἐστι λεγόμενον ἐπ' ἐτχάτῳ τοῖς λεγομένοις μύθοις τοῖς παιδίοις, Φωτ. (παρά πολλά μεταγνστ. στιχουργοῖς εὑρηται καί, μῦθος, (υυ) Ἰακ. Ἀ. Π. ξθ'. 416.)

Μυθοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ μύθους, ἤτοι λόγους, τίκτων, γεννῶν. Νόν.

Μυθουργέω (ἔργον), ὅθεν μυθούργημα τό, ταὐτόν τῷ, μυθοποιέω, καί, μυθοποίημα, Σχοχ. Λυκόφρ. 17.

*Μυθουργία, ἡ, = μυθοποιία, Spohn de extr. Od. parte, p 160.

Μυθώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μύθῳ, πλήρης μύθων.

Μυῖα, ἡ. Μικρόν τι πτηνόν ἔντομον, ζωύφιον, ἡ μυῖγα, Ἰλ. ἔθα, Ρ, 570., τό σύμβολον ἀδιαντοήτου αὐθαδείας, ἀναιδείας καί προπετείας. Κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ Λουκιαν. (μυῖας ἐγκώμ.) λέγεται καί ἡ ἐν τοῖς οἴκοις εὑρισκομένη κοινή, καί ἡ ἀκόνυστα (Conopa calcitrana). Ἰλ. Δ, 131. Β, 469. Π, 641. καί ἄλλο εἶδος μυῖας, τό ὁποῖον ἀφίνει τά ἐν τῇ σαρκί, ἐφ' οὗ σκωληκια τίκτονται, Ἰλ. Τ, 25. 31. ἡ ὁποία παρά Λογογρ. λέγεται συνήθ. «Μυῖα στρατιῶτις, ἡ, ···», Musca vomitoria, ἐκείνη, ἥτις ῥίπτει τά αὐγά της εἰς τό σεσηπός κρέας, Λουκιαν. αὐτόθ. 2) «Μυῖα χαλκῆ», ἡ μεγάλη καί ὁμοία τοῖς χρυσοῖς χανθάροις· καί κατά Πολυδ. «Μυῖα χαλκῆ» ἐλέγετο παιδιά τις, τήν ὁποίαν οἱ παῖδες ὧν «Τυφλήν μυῖαν, καί Τυφλομυῖαν λέγουσι, Musca cieca, Ἰταλ. ἴδε Μυΐνδα. 3) ὄνομα γυναικός, Welcker in Creuters melet. 2. σ. 11. κτ. — Ἀττικ. μύα, Φωτ. ὅθεν

Μυιάγρος, ὁ, ἡ (ἄγρα). Ὁ ἀγρεύων, πιάνων τάς μυῖας.

*Μυιάκυνα, ἡ, = κυνάμυια, Lob. Φρυν. σ. 689. (–υυυ)

Μυιΐδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ Μυῖα. (ῑ)

Μυϊκός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μυῖαν, ἡ ὁ ἐκ μυῖας ὤν.

Μυΐνδα, ἐπίρρ. (μύω). Παίζειν, παίζω μέ κλεισμένα ὀμμάτια (γαλουρίστα), ἐπί παιδιᾶς τινος, ἥτις καί Δραπετίνδα, ἐλέγετο. Ἔστι δέ τῆς Μυΐνδα καλουμένης τρόπος· τῶν παίδων ὁ μέν τις μύει τούς ὀφθαλμούς βοῶν, Τηρῶ, φυλάττω· οἱ δέ ἄλλοι φεύγουσι, φυλασσόμενοι τοῦ ἀγρευθῆναι· εἴρηται παρά τό δραπετεύειν καί φεύγειν τούς παίζοντας αὐτήν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Μυῖα χαλκή, παιδιά τις, ἣν οἱ παῖδες παίζοντες καταμώουσιν ἀποτείνοντες τάς χεῖρας, ἄχρις ἄν τινος λάβωνται. Ὁ δέ Εὐσταθιος περιγραφικώτερον οὕτω φησίν, ἐν Ἰλ. Φ. «Καταδεῖταί τις ῥαπίζων τάς ὄψεις, καί καταστάς εἰς μέσον τῶν συνειλεγμένων, παριών φωνεῖ· Χαλκῆν μυῖαν θηράσω· οἱ δέ κύκλῳ ἑστῶτες, βίβλοι ἤ καί ταῖς χερσί παίοντες, ἀποκρίνονται· ἀλλ' οὐ λήψῃ· οὐ δέ ἄν λάβῃται, καθέστηκεν ἐκείνον εἰς ἑαυτοῦ χώραν.» ἴδε καί ἐν τῷ, Μυῖα· παρά Γερμαν. λέγεται κύτη ἡ παιδιά, Blinde Kuh.

Μύϊνος, η, ον (μῦς). Ὁ ἐκ ποντικῶν ὤν, ποντικήϊος· ἴσως καί ἀντί, μυΐνος, — μυϊκός, ἐκ τοῦ, μύα, Ἀττ. ἀντί μυῖα. (υυυ)

Μυιοθήρας, ου, ὁ, ἡ (θηράω). Ὁ μυῖας θηρεύων.

Μυιοκέφαλον, τό (κεφαλή, μυῖα). Πάθος τι περί τόν ὀφθαλμόν, ὁπόταν ὁ ῥαγοειδής χιτών διά τινος ὀπῆς τοῦ κερατοειδοῦς ἐξερχόμενος, σχηματίζῃ μυῖας κεφαλήν, Παῦλος Αἰγ. γ'. 22. (Ἡ γραφή μυοκέφαλον παρ' Ἀλ. Τραλλ. εἶναι βέβαια ἡμαρτημ.)

Μυιοσοβέω, ῶ. Διώκω τάς μυῖας· ἐκ τοῦ

Μυιοσόβη, ἡ (σοβέω). Ῥιπίδιόν τι, δι' οὗ διώκουσι τάς μυῖας, ἤ κατ' Εὐσταθ., ὄργανον ἐκ τριχῶν, δι' οὗ μυῖαι ἀποσοβοῦνται, μυιαστήριον. Meineck. Μένανδρ. σ. 175. καί κωμικώς, ὁ ποιῶν, ἤτοι τό μικρόν γένειον· ὅθεν

Μυιοσόβης, ου, ὁ· οὐσ. καί ἐπίθ. μυιοσόβος, ὁ, ἡ (σοβέω). Ὁ τάς μυῖας ἀποσοβῶν, διώκων, Ἀνάλεκτ. γ'. 92. «Μυιοσόβου ἀτμενίαιν.»

Μυιοσόβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ Μυιοσόβη. μυιαστήριον.

*Μυιοσόβος, ὁ, ἡ. Διώκων τάς μυῖας, ὅρ. μυιοσόβης.

Μυΐσκος, ὁ· ἡ, Μυΐσκα, ἡ, ὑποκορισ. τοῦ μῦς. Τό μικρόν ὄστρεον, μυδάκι. ἴδε Μύαξ.

Μυιώδης, ὁ, ἐπίθετον Θεότητός τινος, ἐκ τοῦ μῦα, καί εἶδος. Ὁ ἐκ τῆς μυῖας τό εἶδος ὤν.

Μυιών, ὁ· ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντί, Μυών.

Μυκάω, καί συνήθ. Μυκάομαι, Ἀποδ. Μέσ., Ἐπκ. ἀόρ. ἔμυκον, Ἐπ. Παρακ. μέμυκα (μύ). Μουγγρίζω, κυρ. ἐπί ταύρων, βοῶν, ταῦρος μεμυκώς, Ἰλ. Σ, 580. πόρτιες μυκώμενοι, Ὀδ. Κ, 413. πρβ. Μ, 395. παρά δέ Μεταγνστ. καί ἐπί ὄνων, καμήλων καί ἄλλων ζώων· τροπκ. ἐπί ἀφύχων, βροντῆν, ἠχεῖν, ψοφεῖν, π. χ. ἐπί τοῦ ἤχου καί τρίσματος, ἡ βροντῆς ἀνοιγομένων πυλῶν, τοῦ κτυπῶντος εἰς τήν ἀσπίδα καί ἀλαπηδῶντος δόρατος, ἐνός ποταμοῦ, ἤ ἄλλων ὑπό ἀνέμου κινουμένων ἀντικειμένων, Ἰλ. Ε, 749. Μ, 460. Τ, 260. Φ, 237. Ἡσ. Ἔ. 510. παρά τοῖς ὕστερον ἐξαιρ. ἐπί βροντῆς. Οἱ ἐνεστῶτες μυκάω καί μύκω βέβαια εἶναι δίχα παραδείγματος· τό δέ μύκω κατέταξαν ἁπλῶς καί ὡς ἔτυχεν ἕνεκεν τοῦ ἀορ. ἔμυκον ἐν τοῖς Λεξικοῖς, καί ὁ Wern. Τρυφ. σ. 58. ἐνέμιτε μάλιστα τόν παρακ. παραγόμενον ἀπό τοῦ μύω! (ἔστι συγγεν. τῷ, μηκάομαι, μετοχκ. ἀόρ. μεκών, παρκμ. μέμηκα.) Ὅρα καί Μύκω.

Μύκη, ἡ, ταὐτόν τῷ, μύκησις, Ἀπολλών. Αργ. δ'. 1285. Ἄλλοι ἐξυτοιοῦσι, μυκή, ὅρα ὅμως Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπολλ. Ῥ. σ. 322. (– –)

Μυκηθμός, ὁ, ταὐτόν τῷ, μύκησις, Ἰλ. Σ, 575. Ὀδσ. Μ, 285.

Μυκημα, τό (μυκάομαι). Ἡ φωνή τοῦ μυκηθμοῦ· τό μουγγρισμα.

*Μυκηροβας, αντος, ὁ (βαίνω), καί

Μυκηροβατος, ὁ, ταὐτόν τῷ, μυκηροβας. ἐκ τοῦ

Μύκηρος, ὁ, ταὐτόν τῷ, μύκηρος, Ἀμυγδαλία, ἀμύγδαλον. Ἡσυχ. (ῑ)

Μύκης, ητος, καί — ου, ὁ (μῦκος). Ἀμανίτης, μανιτάριον, Fungus, ἐπειδή συνίσταται ἐκ φλέγματος καί ὑγρασίας. 2) τό περί τόν τοῦ λίχνου θρυαλλίδα ἐφιστάμενον ὡς μανιτάριον, ἤ ἀνταναστημά τι σπογγοειδές περί τήν θρυαλλίδα (ἤ τῶν λύχνων μύξα), τό ὁποῖον προσημαί εἰ βροχήν, ὡς λέγουσιν, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 262. «Τδωρ ἀναγκαῖον ἔχει τόν Θεόν ποιεῖσαι. Ἔπεισι γοῦν τοῖς λύχνοισι οὗτοι μύκητες· φιλεῖ δ' ὅταν ἡ τουτί, ποιεῖν υἱεῖν μάλιστα.» 3) τό κάλυμμα τό περί τό τέλος τῆς θήκης τοῦ ξίφους, ἤτοι τό ἄκρον αὐτοῦ, τό κατακλεῖον τήν θήκην, Ἡροδ. Γ'. 64. «Τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφεος ὁ μύκης ἀποπίπτει.» καί Νικανδρ. 4) πᾶν εἴτε διά τήν ὁμοιότητα ἤ διά τό εἶδος τῆς συστάσεως τοῦ ὁμοιάζει μανιτάριον· ἐξαιρ. κολοβωμένος κορμοί δένδρων, κορμοί ἐκ τῆς γῆς ἐξέχοντες, Boeckh inscr. gr. 134. 5) τό ἀνδρεῖον μόριον. 6) ματαιόφρ. μωρός ἄνθρωπος.

Μυκήσις, εως, ἡ (μυκάομαι), = μυκηθμός. Τό μυκᾶσθαι, μουγκρητόν, ἐξαιρ. ἡ τοῦ βοός φωνή.

Μυκητής, ου, ὁ. Ὅστις μυκᾶται, μουγκρίζει.

*Μυκητίας, ου, ὁ, σεισμός, σεισμός ἡνωμένος μέ ὑπόγειον μύκημα, μούγγρισμα.

Μυκητικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἤ κλίσιν ἔχων, ἐπιτήδειος εἰς τό μυκᾶσθαι, μουγγρίζειν.

Μυκήτινος, ίνη, ινον (μύκης). Ἐκ μύκητος (μανιταρίου, ἀπό μανιταρίων) κατεσκευασμένος.

*Μυκήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντί, μυκητής.

*Μύκλα, ἡ, καί

*Μύκλος, ου, ὁ, καθ' Ἡσύχ. Μελανή γραμμή, ἡ διπλωματιά κατά τόν λαιμόν καί τούς πόδας καί περί τά σκέλη τοῦ ὄνου, ὅθεν τό πληθ. μύκλαι καί μύκλοι. 2) μύκλος, ἡ καί, μυχλός, ἡν, ὡς φαίνεται, Αἰολκ. τύπος τοῦ, μάχλος, ἄρα = λάγνος, ἐξ' ὅ καί παρά Φωκ. ἐλέγετο ὁ ἐπιβαίνων τάς θηλείας ὄνος, μυχλός, ὁ δέ Λυκοφρ. 171. καλεῖ τόν ὄνον, «Μύκλος κάνθων», χρῆται δέ τῇ λέξει καί ἐπί τῶν περί τά ἀφροδίσια καταφερῶν καί ἀσελγῶν.

Μύκονος, ἡ. Μία τῶν κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει· ὅθεν ἡ Παροιμία «Μία Μύκονος», ὁπόταν τις θέλει νά εἴπῃ, ὅτι εἶναι κάμμία διαφορά, ὅλα εἰσίν ὅμοια, ὅλα ἕνα εἶναι. «Συγχεῖν καί ξυμφέρειν ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν», Λουκιαν. Ἴσως προῆλθεν ἐκ τούτου, ἐπειδή καί οἱ ἐγκάτοικοι ταύτης τῆς νήσου ὅλοι εἶχον δῆθεν φαλακρᾶς κεφαλάς.

Μύκος, ὁ, mucus. Βλέννα, κολλώδης ὕλη, φλέγμα, μύξα, καί πᾶσα ἄλλη παρόμοια ὑγρασία, ὅθεν καί, μανιτάριον, πρβ. μύξα καί μύκης. 2) ὡς ἐπίθ. μύκος ἤ μυκός, = μυξώδης· τροπκ. μωρός, βλάξ, ἀνόητος, ὡς τό, βλέννος καί κορυζῶν, Λατ. fungus (ὡς τόσον, τό, μῦκος καί μυκός εὑρηται ἀναμφιβόλως μόνον παρά Γραμματ.)

Μυκτήρ, ῆρος, ὁ (ἴδε Μύζω). Ἡ μύτη, ἡ ῥίς· μουτζουνοῦ· ἡ κάλλιον, ἡ τρύπα τῆς μύτης, ῥώθων. 2) παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 5. τό ὄμμάτι τοῦ λύχνου, θρυαλλίς ἴδε Μύξα. 3) ἡ μύτη, τό ῥύγχος (ἡ προβοσκίς) τοῦ ἐλέφαντος. 4) τροπκ. χλεύη, περιγέλοιον, αἰσχυνεία, καθότι τοῦτο παρίσταται διά στραβώσεως, ζαρώσεως τῶν μυκτήρων ἤ διά φυσήματος δι' αὐτῶν, nasus aduncus, Τίμ. παρά Διογ. Λ. 2, 19. πρβ. μυχθίζω· ὅθεν

Μυκτηρίζω, ὡς τό μυχθίζω. Ζαρώνω τήν μύτην, χλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ, ἐξουδενῶ, σκώπτω. ἴδε Μύζω, καί, Μυχθίζω· ὅθεν

Μυκτήρισμα, τό· ταὐτόν τῷ, Σκῶμμα.

Μυκτηρισμός, ὁ. Χλεύη· περιγέλοιον.

Μυκτηριστής, οῦ, ὁ. Ὅστις μυκτηρίζει, περιγελαστής, Ἀθήν. σελ. 184.

Μυκτηρόθεν, Ἐπίρρ. (μυκτήρ). Ἐκ τῶν μυκτήρων, ἀπό τήν μύτην, ὡς καί τό εἰκόθεν. Παλλαδ. Ἐπιγρ.

Μυκτηρόκομπος, ὁ, ἡ (μυκτήρ, κόμπος). Ἐκδίδων ἦχον, φύσημα ἤ ἐξερχόμενος μέ κρότον ἐκ τῆς ῥινός. «Μυκτηροκόμποις πνεύμασιν, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 466., τοῖς ἐκ τῶν μυκτήρων ἠχοῦσι, ἐπί τῶν μυζούντων, ἤτοι φριματτομένων ἵππων.

(Μύκω), ἄχρ. θέμα (ὅθεν τό, μυκάω, μυκάομαι, ὡς ἐκ τοῦ μάκω, μήκω, μηκάω, μηκάζω, μηκάομαι), σημαίνει κάθε βαθύν καί σκοτεινόν ἦχον, ψόφον, θόρυβον· ἐξαιρέτως δέ λέγεται ἐπί τῆς φωνῆς (τοῦ μουγγρίσματος) τῶν βοῶν, ὄνων καί καμήλων, καί βροντῶν. «Μεμυκώς ἠΰτε ταῦρος», Ἰλ. Φ, 237. καί Σ, 580. «Ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει κρέα ὀπταλέα τε καί

ὠμά. Βοῶν δ' ὡς γένετο φωνή, Ὀδυσ. Μ, 395. μυκηθμῷ ὅμοιον ἦχον ἀπετέλουν· καὶ ἐπὶ τοῦ κρότου, κτύπου, ἀραγμοῦ τῶν λογχῶν πρὸς τὰς ἀσπίδας. »Μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μυκε δουρὸς ἀκωκήν«, Ἰλ. Τ, 260. ἐβόησεν, ἦχον ἀπετέλεσεν, καὶ ἐπὶ τοῦ ψόφου, τριξίσματος τῶν ἀνοιγομένων θυρῶν. »Μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκεον«, Ἰλ. Μ, 460. καὶ »Αὐτομάται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦσε«, Ἰλ. Ε, 749. Οὕτως ἔτι καὶ τό, Ἀμφιμέμυκε· ἐντεῦθεν ἔγινε καὶ τὸ Λατιν. Mugire· ἴδε Μυκάομαι.

Μύκων, ὁ. Ἓν μέρος τοῦ ὠτός, ἴσως ἡ τρύπα αὐτοῦ, Πολυδ. 2, 87. 2) ἀντὶ σωρός, θήμων, Ἡσυχ. πρ. μυχών. υ – ? (πιθανῶς ἐκ τοῦ μυχός.)

Μυλαβρίς, ίδος, ἡ, καὶ, Μυλαγρίς, καὶ, Μυλακρίς, ἡ (μύλη). Ζωΰφιόν τι, τὸ ὁποῖον ἀγληδὸν εὑρίσκεται εἰς τοὺς μύλους καὶ εἰς τὰ ἀρτοποιεῖα, καὶ τρέφεται ὑπὸ τοῦ ἀλεύρου. Blatta pristinorum. Ὁ Διοσκορίδ. β'. 38. καλεῖ τοῦτο »Σίλφη, ἡ ἐν τοῖς ἀρτοποιείοις εὑρισκομένη· ἡ δὲ Ἡσύχ. Ζωΰφιον ἐν τῷ μύλωνι γινόμενον, τῇ χροιᾷ ἔλλευκον ἀπὸ τῶν μύλων καὶ ἀλεύρων· ἄλλοι δὲ ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἀκρὶς σιτοφάγος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι. »Μυήλα, σάρξ τις ἐπαίρουσα τὴν γαστέρα«. Ἐν Ἀναλέκτ. α'. σελ. 420. κεῖται »Μυλακρίδα λᾶαν«, ἀντὶ τοῦ, Μυλόπετρα.

*Μυλαῖος, ὁ, ἡ (μύλη). Ἀνήκων τῇ μύλῃ, δουλεύων ἐν αὐτῇ, Ἀν. 2. σ. 119.

*Μυλακρίς, ίδος, ἡ, λᾶας. Ἡ μυλόπετρα, Ἀλεξ. Ἀετ. 2) = μυλαβρίς.

Μύλακροι, οἱ. Οἱ μυλικοὶ ὀδόντες, οἱ γόμφοι, Ἡσυχ.

Μύλαξ, ακος, ὁ (μύλη). Ἡ μυλόπετρα· καὶ κάθε μέγας καὶ στρογγυλὸς λίθος, Ἰλ. Μ, 162. (υ–)

Μυλαργάτης, ου, ὁ (ἐργάτης). Ὁ ἐργάτης δοῦλος τοῦ μύλου· μυλωνᾶς, Ἀναλεκτ. β'. 233.

Μυλεύς, ὁ (μύλη), ἐπίθετον τοῦ Διός, Ἀνακρ. 435. προστάτης τῶν μύλων· ἐκ τοῦ

Μύλη, ἡ (μύω, μύζω, ἴδε μυλλω). Μύλος, Λατ. mola, Ὀδ. Η, 104. Τ, 106. 111. ἔνθα εἶναι χειρόμυλοι, στρεφόμενοι ὑπὸ θεραπαινίδων. 2) Ὁ κάτω τοῦ μύλου ἀκίνητος λίθος. 3) ἡ ἐπιγονατίς, τὸ ἐπάνω τοῦ γόνατος στρογγύλον καὶ κοῖλον ὀστοῦν, τὸ κεκυί. 4) πληθ. Μύλαι, οἱ μυλικοὶ ὀδόντες, οἱ τραπεζῖται, διὰ τὸ λεαίνεσθαι, ἤτοι τρίβεσθαι ἐπ' αὐτῶν τὴν τροφήν, οἱ γόμφοι, ἄλλως, μύλακροι, μυλόδοντες. 5) κέρας, τὸ παρὰ φύσιν ἀνθρώπινον γένημα, ἔκτρωμα· ἔστι δὲ ἡ Μύλη, κατὰ Παῦλ. τὸν Αἰγιν. γ'. 69. »Σειρβόδης ὄγκος ποτὲ μὲν κατὰ τὸ στόμιον τῆς μήτρας, ποτὲ δὲ καθ' ὅλην αὐτὴν προφαινόμενος, ἀφῇ λιθώδης«. 6) τὸ ἐν τῷ μύλῳ χονδρικῶς ἀλεσμένον κριθάριον εἰς χρῆσιν κατὰ τὰς θυσίας (παρ' Ὅμ. οὐλαί), τὸ ὁποῖον ἔρριπτον ἐπὶ τὸ ζῶον. Ἐν Ὀδυσ. Η, 104. »Ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μήλοπα καρπόν«, τινὲς ἑρμηνεύουσι μὲν τό, μήλοπα καρπὸν »διὰ τοῦ ἔριον (μαλλίον) ὁ καρπὸς τῶν προβάτων, καὶ τό, μύλη, τὸ ὄργανον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τυλίσσεται ἡ κρόκη«, σημαίνει δὲ τό, μήλοπα καρπὸν, τὸν σῖτον, διὰ τὸ ξανθὸν αὐτοῦ χρῶμα, παρὰ τὸ μῆλον, τὸ κίτριον.

Μυλήκορον, τό (κόρος). Ἡ σκοῦπα τοῦ μύλου, τὸ πάλυντρον τῶν ἀλφίτων, Πολυδ. 7, 20. Ἐ. Μ.

Μυλήφατος, ὁ, ἡ (φάω, πέφαμαι). Ὑπὸ τοῦ μύλου τετριμμένος, κεκομμένος, ἀλεσμένος, Ὀδυσ. Β, 355.

Μυλίας, ου, ὁ, συνυπακουομ. λίθος, Στράβ. ς'. Ὁ μυλικὸς λίθος, ἡ μυλόπετρα.

Μυλιάω, ῶ. Τρίζω μὲ τοὺς ὀδόντας, συγκρούω τὰς μύλας, μόνον παρ' Ἡσ. Ἔ. 532. ἐν τῇ μετοχ. »Λυγρὸν μυλιώοντες«, τὰς μύλας, τοὺς ὀδόντας συγκρούοντες. (Συγγεν. τῷ, μυλλαίνω.)

Μυλικός, ή, όν (μύλη). Ἀνήκων εἰς μύλον, ἢ εἰς τὸ ἀλέθειν. 2) χρήσιμος διὰ τοὺς μυλόδοντας.

Μυλίτης, ου, ὁ, λίθος, μυλόπετρα· ταὐτὸν τῷ, Μυλίας· παρ' Ἱπποκράτ. λίθος μέλας. 2) »Μυλίτης ὀδούς«, γόμφος, τραπεζίτης.

Μυλλαίνω, (μυλλός). Διαστρέφω, στραβόνω τὸ στόμα ἢ τὰ χείλη· ὅθεν, περιπαίζω, περιγελῶ, ὡς τό, σιλλαίνω. Ἐντεῦθεν τό, μύλλω, τὸ ὁποῖον ὡς ἁπλοῦν δὲν εὑρίσκεται, ἀλλὰ συνήθως μοιμύλλω, ἐπειδὴ καὶ τό, μύλλειν, παρὰ Θεοκρίτ. δ'. 58. ἔστιν ἐνεργητ. καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς λεγόμενον, ἀντὶ τοῦ, σαρκικῶς μετὰ γυναικὸς συνουσιάζεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Μύλλει, πλησιάζει«, καὶ ὁ Σουϊδ. καὶ Φώτ. ἔχουσι »Μυλλᾶν, πόρνη«. Τὴν λέξιν, μυλλός, ἑρμην. ὁ Ἡσύχ διὰ τοῦ, καμπύλος, σκολιός, κύλλος, στρεβλός· κυρίως ὅμως λέγεται ἐπὶ τῶν στρεβλῶν σιαγόνων· ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλου στρεβλοῦ καὶ διεστραμμένου μέλους. Τὸ παράγωγον ἐκ τούτου καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν σχηματισθὲν, μοιμύλλειν, καθ' Ἡσύχιον σημαίνει τὸ »Θηλάζειν, ἐσθίειν, καὶ τὰ χείλη προσάπτειν ἀλλήλοις«. Ὁ Πολυδεύκ. ἐν Η'. 20. λέγει, ὅτι τὰ χείλη καλοῦνται μύλλα, καὶ τό μοιμύλλειν καὶ μοιμυλλᾶν, σημαίνει τό, Κλείειν τὰ χείλη· καὶ τό, Διαμυλλαίνειν, τὰ χείλη κινεῖν, ὅπου πρότερον μοιμυᾶν καὶ Διμηλαίνειν, ἔκειτο. Τό, Διαμυλλαίνειν, ἑρμηνεύουσιν ὁ Ἡσύχ. Σουϊδ. καὶ Ἐτυμολόγ. διὰ τοῦ, Χλευάζειν, βαμβακᾶσθαι, στραβόνειν τὰ χείλη ἢ τὸ στόμα καὶ περιπαίζειν τινά, καθὼς καὶ ἐκ τῆς ῥήσεως τοῦ Ἀριστοφάν. ἐν Σφῆκ. 1306. φαίνεται. Ὁ Ἡσύχ. ἔτι ἑρμην. τό, Διεμύλλασε, καὶ ἐπὶ τῆς ἀηδίας, ἀντὶ τοῦ, μυσαττόμενος, βδελυττόμενος, ἐπειδὴ καὶ τότε στραβόνει καὶ διαστύρει τὰ χείλη καὶ τὸ στόμα. Τὸν σχηματισμὸν, μοιμυᾶν, ἔχει ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τοῦ, τὰ χείλη πρὸς ἄλληλα προσάγειν. Ὁ Φώτ. τὸ ἑρμην. διὰ τοῦ, μοιμύλλειν, καὶ τὸ τὰ χείλη διαστρέφειν. Τὸ ἁπλοῦν μυᾶν, μεταχειρίζεται ὁ Ἀριστοφάν. Λυσιστρ. 126. »Τί μοι μυᾶτε; θεατί μοι στραβόνετε τὸ στόμα; Δεῦ σᾶς ἀρέσκει;« ὅπου Σχολ. καὶ ὁ Σουϊδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Σκρβαμυστεῖν, μύλλειν, μυκτηρίζειν· ἔτι δὲ καὶ διὰ τοῦ, Ὥσπερ μῦς καταδύεσθαι. Τὴν λέξιν μυλλαίνειν, ἑρμην. ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, μυκτηρίζειν, ἐν Δ. Ἐμυάλακεν· καὶ ἑπομένως ἔχει »Ἀναμυλλᾶναι, ἀνανεῦσαι, ἀρνήσασθαι· καὶ ἔτι τό, Ἀπομυλλαίνειν, καθ' Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολογ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἐξουτελίζειν, διαφαυλίζειν σαρκάζοντα· καὶ τό, μεμύλληκε, οὐδετέρ. καθ' Ἡσύχ. διὰ τοῦ, Διέστραπται, συνέστραπται· ἄρα, ἐκ τοῦ, μυλλάω, ἢ μυλάω, προκύπτει ἔτι καὶ τό παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 530. »Λυγρὸν μυλεώωντες«, τό ὁποῖον ἑρμην. διὰ τοῦ »Τὰ χείλη κινοῦντες ἢ συνάγοντες ὑπὸ ψυχρότητος, τοὺς ὀδόντας συγκρούοντες, ὅπου ὁ Κρίτης ἀντὶ τούτου, μαλκιώωντες, ἀνέγνωσεν. Οὐδετέρ. μετεχειρίσθη ὁ Ἱπποκράτ. τὸ Ἀπομυλλαίνειν, ἐν τῷ περὶ Ἄρθρ. »Μὴ ἀπομυλλαίνῃ ἡ γνάθος«, ὥστε νὰ μὴ διαστραφῇ, στραβώσῃ ἡ σιαγών· ὁ αὐτὸς λέγει »Προμυλλαίνειν καὶ συστέλλειν, πιέζειν τε τὰ χείλη«, ἐκβάλλειν συναπτομένως τὰ χείλη καθὼς γίνεται ἐν τῷ βυζάνειν, μύζειν, ὅπερ (τὸ μύζω, δηλαδὴ καὶ μυζάω) παρομοίως προέκυψεν ἐκ τοῦ μύω, περὶ οὗ ὅρα καὶ ἐν τῷ, μύζω. Ἀντὶ τοῦ, μύζω, τινὲς εἶπον καὶ μύσσω, καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ τῆς συνθλίψεως τῶν μυκτήρων ἐν τῷ, ἀπομυξίζεσθαι. Ἐντεῦθεν καὶ τό μυκτήρ, καὶ μυχθίζω, τὸ ὁποῖον τοῦτο τὸ τελευταῖον ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ, μυλλαίνω. Τὸν σχηματισμὸν μυλλίζω ἔχουσι μόνον οἱ Γραμματικοί, οἵ τινες καὶ διὰ τοῦ, Σιλλαίνειν, ἑρμηνεύουσι. πρβ. Μύλλω.

Μυλλάκανθος, ὁ, ἡ (μυλλός). Ὁ καμπύλας ἀκάνθας ἔχων, ἀμφ.

Μυλλάς, άδος, ἡ (μύλλω). Πόρνη, Σουϊδ. ὅρα μυλλαίνω, μύλλω, καὶ μυλλός.

*Μυλλέζω, = μυλλαίνω, Γραμματ.

Μύλλον, τό, καὶ, μύλλος, τό. Τὸ χεῖλος, Πολυδ. 2, 90. μάλιστα, ὅπερ κάμνει τις διὰ περιγέλοιον. Παρ' Ἡσυχ. κεῖται, μύλλη, λεῖα, ὅπου ἄλλοι χεῖλη, ἀναγινώσκουσι. (συγγεν. τῷ, μύω, μυλλω, μυλλαίνω.)

Μυλλός, ὁ, ἡ (μύλλω). Στραβωμένα χεῖλη ἔχων, ἢ στρεβλωμένας σιαγόνας· καθόλου, στρεβλός, διεστραμμένος, σκολιός, συγκεκυφώς, καμπύλος, ὁ καμμύων τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ διεστραμμένος τὴν ὄψιν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, μεμύλληκεν, διεστραπται. ἴδε μυλλαίνω.

*Μυλλός, ὁ. Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Σικελ. ἴδε μύλλω, 3.

Μύλλος, ὁ. Εἶδος ἰχθύος, ἀδιόριστον εἰστέτι. Ὁ Δωρίων παρ' Ἀθην. σελ. 118. λέγει, ὅτι οἱ μείζονες τούτων ἰχθύες ὀνομάζονται πλατίστακοι, οἱ δὲ μέσην ἔχοντες ἡλικίαν, μύλλοι, οἱ δὲ βαιοὶ (μικροὶ) τοῖς μεγέθεσιν, ἀγνοτίδια. Παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ. ἑρμην. τό, πλατίστακος, διὰ τοῦ, γυναικεῖον αἰδοῖον, καὶ, ὄνομα ἰχθύος· καὶ κατὰ τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ἡ τοῦ Ἀθην. (σελ. 647.) εἴδησις, ὅτι ἐν ὅλῃ τῇ Σικελίᾳ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἐκαλεῖτο μυλλός· καὶ ἀκόμη μέχρι τῆς σήμερον ἐν Συρακούσαις milo πλακοῦς τις ἐκ σισάμου καὶ μελίτος κατασκευασμένος, καθὼς ὁ Ἀθην. λέγει· »Ἐν Συρακούσαις, τοῖς παντελείοις τῶν θεσμοφορίων ἐκ σησάμου καὶ μέλιτος κατασκευάσασθαι ἐρήβεια γυναικεῖα, ἃ καλεῖσθαι κατὰ πᾶσαν Σικελίαν μυλλούς, καὶ περιφέρεσθαι ταῖς θεαῖς«. Ὅτι δὲ τὸ εἶδος τῶν ἰχθύων τούτων ἀλατίζετο (ἐταριχεύετο) καὶ ἐφέρετο εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τοῦ Εὐξείνου πόντου, γίνεται δῆλον καὶ ἐκ τοῦ Γαληνοῦ περὶ Τροφ. 2. »Εἰ τὸ τάριχον εἴη τῶν Ποντικῶν ἐκείνων, ἃ καλοῦσι μύλλους«. Παρ' Ὀππιαν. ἁλευτ. α'. 130. συγκαταριθμοῦνται οἱ μύλλοι μεταξὺ τῶν ἰχθύων, οἵτινες εὑρίσκονται εἰς τοὺς παραθαλαττίους ἀμμώδεις τόπους· καὶ παρ' Αἰλιαν. ζῴων Ἱστορ. κδ'. 23. εἰσὶν οἱ μύλλοι, μεταξὺ τῶν ἰχθύων τοῦ Δουνάβεως.

Μύλλω, καὶ συνήθ. ἐπιτατ. κατ' ἀναδίπλασ. τῆς πρώτης συλλαβῆς, μοιμύλλω, ὡς τό, μυάω, μοιμυάω (μύω) Συμπιέζω, συνάπτω, ἢ κλείω τὰ χείλη (Ἡσυχ.) ὁμιλῶ σιγανὰ μὲ κλειστὰ χείλη (Εὐσταθ.), μουρμουρίζω· κάμνω μούτ, mulire. (κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν μόνον παρὰ Γραμματ.). 2) ἀλήθω, ἀλέθω. 3) γυναικὶ πλησιάζω, συνουσιάζομαι σαρκικῶς μετά τινος, ἐξαιρετ. παρανόμως, συνουσιάζομαι μὲ πόρνην, ὡς τό, βινεῖν, ἀεὶ ἐπὶ ἀνδρὸς, μετὰ αἰτιατ. Θεόκρ. δ'. 58. »Τὸ γεροντίον ἦρ' ἔτι μύλλειν, ἴδε μοιμύλλειν, καὶ, μυλλαίνω, καὶ, μυλλός, ὁ, καὶ, μυλλάς. (ἐκ τῆς χρήσεως τούτου τοῦ ῥήματος γίνεται κατάδηλον, ὅτι καὶ τό, μύλη ἀνήκει εἰς τὸ θεματικὸν μύω, μύζω.)

Μυλόδους, δοντος, ὁ (μύλη, ὀδούς). Ὁ μυλικὸς ὀδούς, ὁ γόμφος, Εὐστάθ. dens molaris, ὡς τό, μύλη.

Μυλοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, μυλώδης. Στρογγυλὸς κατὰ μύλην, ὅ ἐστιν, ὡσὰν τὸν μυλικὸν λίθον, πέτρος, Ἰλ. Η, 270. 2) ἀνήκων εἰς τὸν μύλον ἢ εἰς τὴν μυλόπετραν.

Μυλόεις, εσσα, εν (μύλη), = μυλοειδής. ἔτι δὲ κατασκευασμένος ἀπὸ μυλόπετραν, Νίκανδρ. Θηρ. 90. »Στέρνω μυλόεντι θυείης«, ἀντὶ, μυλοέσσης θυίας, ἑνὸς ἰγδίου (γουδίου), ἐκ μυλίτου λίθου κατεσκευασμένου.

*Μυλαεργής, ὁ, ἡ (ἔργω). Δουλευμένος εἰς τὸν μύλον, ἀλεσμένος.

Μυλοκλαστος, ὁ, ἡ (μύλη, κλάω). Ὁ ὑπὸ μύλης κεκομμένος, τετριμμένος, ἀλεσμένος, Ὅμηρ.

Μυλοκόπος, ὁ, ἡ (μύλη, κόπτω). Ὅστις χαράττει, κόπτει, τροχῷ, ἀκονᾷ τὴν μυλόπετραν. ἴδε ἰσόκοπος.

Μυλοκόρος, ὁ, ἡ (μύλη, κορέω). Ὅστις κορεῖ, σκοπίζει, καθαίρει, παστρεύει τὸν μύλον, ἢ τὴν μυλόπετραν.

Μύλος, ὁ, = μύλη. Ὁ μύλος. 2) μυλόπετρα, ἤτοι ὁ στρογγυλὸς λίθος, δι' οὗ εἰς τοὺς μυλῶνας ἀλέουσι τὸν σῖτον εἰς ἄλευρον καὶ ἐντεῦθεν καλεῖται ἐν γένει πᾶς μέγας, στρογγύλος λίθος. 3) γόμφος, τραπεζίτης, τὸ μεγάλον ἀδόντι, ἐφ' ᾧ συντρίβεται καὶ μασᾶται ἡ τροφή.

*Μύλος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, μύλλος, Ὀπ. (νυ)

Μυλόσαρξ, ἡ, Ἡν αἱ κυοφοροῦσαι ἀντὶ ἐμβρύων φέρουσι.

Μυλουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ τοὺς μυλικοὺς λίθους ἑτοιμάζων, ἐξεργαζόμενος, κόπτων, silicicarius.

Μυλόω (μύλη, 5.). Σκληρύνω, ποιῶ τι ὡς μύλην, ἀφίνω τὰ γόνατα ὡς σκίρρωμα ἤτοι ὡς ἔκτρωμα, mola uterina, Ἱππόκρ.

Μυλώδης, ες, ὁ, ἡ. Ἀνήκων εἰς μύλον, ἢ εἰς μυλόπετραν· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τούτου ὤν, ταὐτὸν τῷ μυλοειδής. »Λίθος μυλώδης«, ταὐτὸν τῷ, μυλίτης.

Μυλωδρέω, ῶ (μυλωδρός). Ἀλήθω, ἀλέω.

Μυλωδρικός, ἡ, ὸν (μυλωδρός). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ μυλωδροῦ ὤν, ἀνήκων εἰς αὐτὸν, ἢ ἀνήκων αὐτῷ.

Μυλωδρίς, ίδος, ἡ, ἰδιότρ. θηλ. τοῦ μυλωδρικός. 2) θηλ. τοῦ μυλωδρός. Ἡ ἐν τῷ μύλῳ ἀλήθουσα (μυλωνιοῦ).

Μυλωδρός, ὁ (μύλη). Μυλωνᾶς, καὶ ὁ κρατῶν δούλους διὰ ν' ἀλέωσι, Δημ. εἰς Νεαίστρ. σ. 1251, 5. 2) μυλωδρός, ὁ, ἡ (ἐπιθ.) ἀνήκων εἰς μύλον, εἰς τὸ ἀλέειν. 3) »Μυλωδρὸς ᾠδή«, ἢ εἰς τὸν μύλον, ἢ εἰς τὸ ἀλέειν ἀνήκουσα, ταὐτὸν τῷ, »Ἐπιμύλιος ᾠδή«, ᾠδή, τραγῳδία, τὸ ὁποῖον ἐτραγῴδουν, ὅταν ἄλεσαν, ἢν παρὰ τοῖς ἀλετοῖς ᾄδον. εὑρίσκεται καὶ προπαροξυτόνως μύλωδρος, Ἰακ. Ἀ. Π σ. 246.)

*Μυλών, ῶνος, ὁ. Τόπος, ἔνθα εἶναι ὁ μύλος· ἡ οἰκοδομὴ τοῦ μύλου, pistrinum. »Καταβάλλειν εἰς μυλῶνα«, βάλλω νὰ δουλεύσωσιν εἰς τὸν μύλον, συνήθ. παιδεία καὶ ποινὴ τῶν σκλάβων, Ruhnk ep. crit. σ. 208. (οὐχὶ μύλων, Ἀρκαδ. σ. 12, 25.)

*Μυλώνιον, τό, ὑποκρ. τοῦ, μυλών.

Μυλώνιος, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς τὸν μύλον ἢ μύλωνα ἢ εἰς τὸ ἀλέθειν ἀνήκων, ὡς »Μυλώνιος ἵππος«.

Μυλωρός, ὁ, ἡ (μύλη, οὖρος). Ὅστις φυλάττει τὸν μύλον, μυλωνᾶς, Ἀφθόνιος ἐν μιθ. ιγ'

Μῦμα, τό, παρ' Ἀθην. ιδ'. 23. Εἶδος ἐδέσματος.

Μύμαρ, ατος, τὸ ὅθον, μυμαρίζω, Αἰολικ. ἀντὶ μώμαρ, μῶμος.

*Μυμαρίζω, Αἰολ. ἀντὶ μωμάομαι.

*Μῦμος, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ μῶμος.

Μύνδος, ὁ, ἡ (μύω, μύζω). Ἐννεός, ἄλαλος, μῦττος. »Μυνδότερος νεκόδωνα«, ἀφωνότερος τῶν ἰχθύων, Καλλίμ. πρβ. μύδος. (εὕρηται καὶ ὀξυτονούμενον μυνδός.)

Μύνη, ἡ. Τὸ προφασίζεσθαι, καὶ τὸ προφασιζόμενον, ἢ πρόφασις, ἀπολογία (excuse), Ὁδ. Φ. 111. »Ἀλλ' ἄγε μὴ μύνητε παρέλκετε, μὴ τὸ σύρητε εἰς μάκρος μὲ ἀργοπορίας· ὅθεν ἀναβολή, ἀργοπορία, μέλλησις, ὄκνησις. (τὸ, μύνη μετὰ τοῦ ῥήματός του μύνομαι ἀνήκει εἰς τὸ, ἀμύνω· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, μύω, Lucac προλεγ. εἰς Valck. Καλλ. σ. 15.)

Μυνδάκια, τά. Εἶδος ὑποδημάτων (παπούτσια), σανδάλια, ὑπὸ τοῦ σανδαλιορράφου Μυνάκου ἐπονομασθέντα, Πολυδ. ζ'. 89. Ἀθην. σελ. 351. ὅθεν, μυνακοῦσθαι, παρ' Ἡσυχ. τοιαῦτα σανδάλια φέρειν, ὡς τό, βλαυτόω.

Μύνομαι, (μύνη), ἀποθ. μέσ. Προφασίζομαι, ὅθεν βραδύνω, ἀργοπορῶ. »Οὐδέ τε μυνάμενος ἄλλο νόημα«, προφασισάμενος, Ἀλκαῖος παρ' Εὐσταθ. κυρ. = ἀμύνομαι, ἀποκρούω. (παρὰ τὸ, μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ σκέπτεσθαι, τί χρὴ δρᾶν, ὁ Σχολ. Ὀδ. Φ, 111. ἢ παρὰ τὸ μεμυκέναι τοῖς χείλεσιν, ὡς κατασιωπῶντες.)

Μύξα, ἡ (μύω, μύζω, μύξω, μύσσω). Πᾶσα, καὶ ἐξαιρετ. ἐκ τῶν μυκτήρων (ἀπὸ τὴν μύτην) ἐξερχομένη καὶ καταῤῥέουσα ὡς φλέγμα παχεῖα καὶ ἰξώδης ὕλη, ὡς καὶ κοινῶς, ἡ μύξα· ἐν τῷ πληθ. παρ' Ἡπ. Ἀσπ. 267. »Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέουσι· καθόλου δὲ φλέγμα, ὡς »Μυξα κοχλιώνι«, Γαλ. Ἀντὶ τούτου προτιμῶσιν οἱ Ἀττικοὶ νὰ λέγωσι, κόρυζα, παῤῥύ. μῦκος, μύκης. 2) = μυξωτήρ, ἡ, μυκτὴρ· ὁ ῥώθων, τρυπὰ τῆς μύτης, καὶ ἐντεῦθεν ἔτι τὸ ὀμμάτιον, ἢ ἡ θήκη τοῦ λύχνου, ἤτοι ὁ τόπος, ἔνθα τάσσεται τὸ φωτύλιον, ὅθεν· »Λύχνος δίμυξος«, ὁ ἔχων δύο φωτύλια, ἐλλύχνια, λύχνος, Ἐπιγραφ. Σιγαίκ. σελ. 142.

Μύξα, τά. Εἶδος δαμασκήνων, Παῦλ. Αἰγ. ζ'. »Μύξα, δένδρου καρπός ἐστι μικρότερος μὲν τῶν κοκκυμήλων, δυνάμει δὲ παραπλήσιος. Ζίζυφα, Cordia myxa, Λιν. ὅθεν, μυξάριον, τό, ὑποκορ. Διοδ. Σικελ. α. 34. καὶ Παλλάδ. περὶ Πυρετ. 34.

Μυξάζω (μυξα). Μυξώδης εἰμί.

Μυξάριον, τό, ὑποκορισμ. τοῦ, μύξα, καὶ, μύξα, τά.

Μυξητήρ, ῆρος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, μυκτήρ, Γαλην. ἀμφ.

Μύξινος, ὁ, καὶ, μυξῖνος, ὁ, μύξος, ὁ, καὶ μύξων, ὁ. Εἶδος κυπρίνου· ἰχθύς τις μετὰ φλέγματος περὶ τὸ δέρμα. Παρ' Ἀριστοτ. τινὰ χειρόγραφα σμύξων, ἀντὶ, μύξων, ἔχουσιν· ἀλλὰ τὸ παρ' Ἀθην. ζ'. σελ. 306. μύξος, εἶναι ἡμάρτημ. γραφῆ ἐξ' Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. ε. 11. εὕρηται δὲ καὶ, μάξινος, γεγραμμένον. Παρὰ Σουίδ. ἑρμην. ἔτι τό, μύξος, καὶ διὰ τοῦ, λαγόγηρως, ἔστιν ὁμοῦ ἡμάρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ, μυξός, ἢ μυξῶς· ὡς καὶ παρ' Ἡσυχ. μυξίας, ἀντὶ τοῦ, μυξῶδας, αἱ τρῴγλαι τῶν μυῶν.

*Μυξοποιός, ὁ, ἡ (μύξα, ποιέω). Κάμνων φλέγμα, ἢ μύξαν.

*Μύξος, ὁ, ἴδε μύξινος.

*Μύξος, ὁ, = μυξός. ἀμφ.

Μυξώδης, ες, ὁ, ἡ (μύξα, εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τῆς μύξας, ἢ τοῦ φλέγματος ἔχων· πλήρης μύξης ἢ φλέγματος.

Μύξων, ωνος, ὁ. ἴδε μύξινος.

Μυξωτήρ, ῆρος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, μυκτήρ. Ῥίν, ῥώθων, ἢ τρύπα τῆς μύτης, ἐν τῷ πληθ. Ἡρόδοτ. 2, 86.

*Μυοβατραχομαχία, ἡ, συνήθ. Βατραχομυομαχία. Σουίδ.

Μυογαλέη, συναιρ. μυογαλῆ, ἡ, καὶ, μυγαλέη, μυγαλῆ (μῦς, γαλέη), ταὐτὸν τῷ μυγαλῆ (ὁ τύπος μυογάλη ἐστὶν ἡμάρτημ. Bast. ep. cr. p. 169.)

Μυοδόχος, καὶ Ἰων. μυοδόκος, ὁ, ἡ (μῦς, δέχομαι). Ὁ τοὺς μυᾶς, ποντικοὺς δεχόμενος, κρύπτων, (παρὰ Νικ. Θ. 795. -νυν)

Μυοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ὁ τοὺς μυᾶς θηρεύων. ὅθεν

Μυοθηρέω, ῶ. Μυᾶς θηρεύω, πιάνω ποντικούς. Στράβ. γ'. σελ. 251.

*Μυοκέφαλον, τό, ὄρα μυοκέφαλον.

Μυόκοπρος, ὁ, ἡ (κόπρος). Ἡ κόπρος τῶν μυῶν (ποντικοκούρκαδον), ἀμφ.

Μυοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ κτείνων, φονεύων τοὺς μυᾶς.

Μυομαχία, ἡ (μάχη). Μάχη τῶν μυῶν, Πλούταρχ. Ἀγησιλ.

Μυοξός, ὁ, καὶ, μυωξός, Ὀππιαν. Κυν. β'. 574. καὶ, 585. Εἶδος μυός, ποντικοῦ μεγάλου.

Μυοπάρων, ωνος, ὁ, ἡ (παρών). Εἶδος πειρατικοῦ πλοίου ἐλαφροῦ· ἐκ τοῦ, πάρων, καὶ, μῦς, Πλουτ. Ἀντων. 35.

Μυοπία, ἡ, = μυωπία. ἀμφ.

Μύος, τό, ἀντὶ τοῦ, μῦσος, ἡμάρτημ. ἀνάγν.

Μυοσόβη, ἡμάρτημ. ἀντὶ, μυιοσόβη.

Μυοσώτη, ἡ, ἡ, μυοσωτίς, ίδος, ἡ, καὶ, μυόσωτον, τό (οὖς, μῦς). Εἶδος φυτοῦ, Διοσκ. β'. 214. γράφεται καὶ διίσταμένως, μυὸς οὖς, miosotis scorpioides, Λιν. (Ὁ πρῶτος σχηματ. παρὰ Παῦλ. Αἰγ. ἔστιν ἀφ.)

Μυότρωτος, ἡ (μῦς)· Κατὰ τοὺς μυᾶς (τῆς σαρκὸς) πληγωμένος ἢ βλαμμένος.

Μυουρία, ἡ (μύουρος). Τὸ ἰδίωμα τοῦ μυούρου, ὅ ἐστιν, ἡ μακρουλότης, τὸ εἰς ὀξὺ λήγειν, τὸ πρὸς τὸ τέλος ἠκροτηριασμένον τοῦ σώματος, κολοβότης· ἄλλως δὲ καὶ, Μειουρία, γράφεται, ὅθεν

Μυουρίζω. Λεπτότατον εἶναι κατὰ τὸ ἄκρον· μυούρους γὰρ ἔλεγον τοὺς τῇ λεπτότητι μυὸς οὐρὰν ἐμφερίζοντας, ἤγουν τοὺς εἰς τὸ ἄκρον στενοὺς ὄντας τόπους· εἶναι σουβλερὸς κατὰ κορυφὴν ὡς ἡ οὐρὰ τοῦ μυός, Διονυσ. Περιηγ. 404. ἔτι δὲ, κεκομμένος, κολοβωμένος εἶναι· γράφεται ἔτι καὶ, μειουρίζω· ὅθεν, μεμειουρισμένος, ὀξὺς κατὰ κορυφὴν, σουβλερός, Ἡλιόδ.

Μύουρος, ὁ, ἡ (μῦς, οὐρά). Ὁ ὀξὺς, σουβλερὸς κατὰ κορυφὴν· καὶ ὁ πρὸς τὸ τέλος ἠκροτηριασμένος, κολοβός· συνηθέστερον μέν τοι τὸ μείουρος, κατὰ τὴν δευτέραν σημασίαν. ἴδε ἐν τῷ, μειουρίζειν. 2) ἡ μείουρος, εἶδος φυτοῦ. (υ–υ)

Μυοφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). ταὐτὸν τῷ, μυοκτόνος. 2) Εἶδος φυτοῦ.

Μυόχοδον, τό (μῦς, χέζω) Ἡ τῶν μυῶν κόπρος καὶ ἀποπάτημα τὸ σκατὸν τοῦ ποντικοῦ (ποντικοκούρκαδον)· ἄλλως μυτκέλενδρον, ὅθεν ὁ Μένανδρος ἐν τινι κωμῳδίᾳ »Ὁ μυόχοδος γέρων«, εἶπε καταφρονητικῶς, ὁ μηδενὸς ἄξιος· ὡς τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς, σκατόγερος, λεγόμενον.

Μύραινα, καὶ, σμύραινα (μύρος). Murana. Θαλάσσιον ἐγχέλιον, ποικιλώματα ἐπὶ τοῦ δέρματος ἔχον, καὶ ἡδύτατον τῇ γεύσει, Ἀριστοτ.

Μυράκοπον, τό (μύρον, ἄκοπος). Τὸ μετὰ μύρου μεμιγμένον, ἢ εὐώδες ἄκοπον, δυναμωτικὸν ἰατρικόν.

Μυραλείπτρον, τό (μύρον, ἀλείφω). Ἡ φέρουσα τὸ μύρον κύστη, θήκη.

*Μυραλειφέω (ἀλείφω), = μυραλοιφέω, Lob. Φρυν. σ. 571.

Μυραλοιφέω, ῶ (ἀλοιφή). Μετὰ ἐλαίου, ἢ μετὰ μύρου ἀλείφω. ὅθεν

Μυραλοιφία, ἡ. Τὸ μετὰ ἐλαίου, ἢ μετὰ μύρου ἀλείφειν, χρίειν, Πλουτ. προβλ. συμπσ. 4, 1. τὸ δὲ, μυραλοιφή, ἡ (Πολυδ. 7, 177.) ἀμφ. ὡς παρὰ Νικήτ. ἐν Ἀναλέκτ. ἐ. 9. κεῖται, μυραλοιφαῖς.

Μυρεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ, μύρον, Ἀρρίαν. Ἐπικτ. δ'. 9'. 7. ὅπου ὁ Schweighäuser ἄνευ τινὸς κύρους καὶ ἐναντίου τῆς ἀναλογίας, Μυραλειφίου, ἔταξε.

Μυρεψία, ἡ (μυρεψός). Ἡ ἑτοιμασία, κατασκευὴ μύρων, ἢ εὐωδῶν ἐλαίων. ὅθεν

Μυρεψικός, ἡ, ὸν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς βράσιν, ἢ ἑτοιμασίαν καὶ κατασκευὴν μύρων.

Μυρεψός, ὁ, ἡ (μύρον, ἕψω). Ὁ βράζων καὶ κατασκευάζων μύρα, εὐώδη ἔλαια.

Μυρηρός, ά, όν (μύρον). Εἰς μύρα ἀνήκων, ἐπιτήδειος. »Μυρηρὸν ἀγγεῖον, λύκηθος«, κύ-

στη, ἡ ἀγγεῖον, εἰς ὃ φυλάττεται τὸ μύρον, τὸ μυροφόρον ἀγγεῖον, ἀλάβαστρον.

*Μυριαγωγέω. Μυρίους, 10,000 ἄγω, Πολυδ. 4, 165. ἐκ τοῦ

Μυριαγωγός, ὁ, ἡ (μυρίος, ἄγω). Ὁ μυρίους ἄγων, φέρων, μυρίων, ἤτοι δέκα χιλιάδων ἀνδρῶν, κ. τ. τ. συνήθ. «Ναῦς μυριαγωγός», ναῦς, καράβιον, τὸ ὁποῖον φέρει ἢ ἔχει, δέχεται, πέρνει μέσα μυρίους ἀνθρώπους, καντάρια, ὀκάδες, κ. τ. τ. λέγεται ἔτι καὶ, «Μυριοφόρος, μυριόφορτος ναῦς» καθόλου δὲ, μεγάλη καὶ φορτηγὸς ναῦς.

Μυριάκις, ἐπίρ. (μυρίος). 10,000. δέκα χιλιάδας φορᾶς, ἀναρίθμητας φορᾶς.

Μυριάμφορος, ὁ, ἡ (ἀμφορεύς). Δέκα χιλιάδας ἀμφορεῖς περιέχων, ἢ περιλαμβάνων· συνήθως ναῦς, ὡς παρὰ Θουκ. 7, 25. κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Lob. Φρυν. σ. 663. τροπκ. «Μυριάμφορον ῥῆμα», Ἀριστοφ. εἰρήν. 521. σκληρὸν, ἰσχυρὸν, πολλὰ περιλαμβάνουσα καὶ σημαίνουσα λέξις, Κωμικ.

Μυρίανδρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ὁ μυρίους ἄνδρας, ἀνθρώπους, ἢ ἑκατοντάδας ἔχων.

Μυριάρχης, ου, ὁ, ἡ, μυρίαρχος, ὁ (ἄρχω) Ὁ μυρίων ἄρχων, ὅστις ἔχει ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του ἢ ὑπὸ τὴν διοίκησίν του μυρίους, 10,000 ἀνθρώπους, Ἡροδτ. 7, 81.

Μυριάς, ἀδος, ἡ, Ἀττικ. γενικ. πληθ. μυριάδων (μυρίος). Ἀριθμὸς, ἢ πλῆθος δέκα χιλιάδων. Ἡροδοτ. καθόλου, ἀναρίθμητον πλῆθος. Πολλάκις πρέπει νὰ προσυπακούεται κατὰ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου τὸ, μεδίμνων ἢ δραχμῶν εἰς τὸ, μυριάς, Ἡροδτ. 3, 91. Schaef. Bos. ell. σ. 119. 270.

*Μυριαφόρος, ὁ, ἡ, = μυριοφόρος, ἀμφ.

Μυριαχοῦ, ἐπίρ. Εἰς μυρία μέρη, ἢ εἰς πολλὰ καὶ ἄμετρα μέρη, Εὐστάθ.

Μυρίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ μύρον. (ῡ)

Μυριέλικτος, ὁ, ἡ (ἑλίσσω). Ὁ μυρίους, ἤτοι παμπόλλους ἑλιγμοὺς ἐν ἑαυτῷ ἔχων, πολυέλικτος, ὁ πολλαῖς ἑλίξεσι στρεφόμενος. «Μυριέλικτος ὄφις», Εὐνάπ.

Μυριετής, γενικ. ἐος, ὁ, ἡ, καὶ μυριέτης, ου, ὁ (ἔτος). Ὁ μυρία ἔτη ἔχων, καθόλου, παμπάλαιος, ἀπείρως πολυχρόνιος, χρόνος, Αἰσχ. Προμ. 94.

Μυρίζω (μύρον). Διὰ τοῦ μύρου ἀλείφω, χρίω, Ἡρόδ. 1, 195. Παθητ. μυρίζω, ἐκπέμπω εὐωδίαν μύρου. «Οἷς ἡ Ἀραβία γῆ μυρίζεται», Ἡλιόδρ. ἰ. σελ. 405. δι' ὧν ἡ Ἀραβία εὐωδιάζει, ἤτοι διὰ τῶν ἀναθυμιάσεων πληροῦται εὐωδίας μύρου ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνήθ. οὐδετρ. μυρίζω, ἀντὶ τοῦ, εὐωδίαν ἢ ὀσμήν τινα ἐκπέμπω.

Μυρίκη, ἡ. Θαμνώδές τι φυτὸν, φυόμενον ἐξαιρτ. εἰς βαλτώδη μέρη, παρ' Ὅμρ. καὶ Ἡροδτ. ὅρα Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. α. 16. Διοσκορ. α. 116. Tamarix. Δινν. (υυ–, Ἰλ. Κ, 466. 467. Φ, 18. ὕμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 81. ὅμως υ – –, ἐν Ἰλ. Φ, 350. καὶ οὕτω παρὰ τοῖς μεταγενστ. ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. Ἐν τῷ Ἑξαμ. κεῖται τότε συνήθ. ἐν τῇ ἄρσει τοῦ ἕκτου ποδός.) ὅθεν

Μυρικίνεος, ἑα, εον. Ὁ ἐκ μυρίκης, ἀπὸ μυρίκαις κατεσκευασμένος, «Θάμνος μυρικίνεος», Ἀνάλεκτ. α. σελ. 223.

*Μυρίκινος, η, ον (μυρίκη). Ἐκ μυρίκης ὤν, ἢ κατεσκευασμένος, ὄζος, Ἰλ. Ζ, 39. (υ–υυ)

Μυρικώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους μυρίκης, ὅμοιος τῇ μυρίκῃ.

Μυρίνη, ταὐτὸν τῷ, μυῤῥία. Παρ' Ἀῤῥιαν. Περίπλ. Ἐρυθ. θ'. καὶ κη. κεῖται «Μυῤῥίνη λιβίαν», καὶ, «Μυῤῥίνην», ἀντὶ τοῦ Λατν. murrhina vasa. 2) = μυῤῥίνη, μυρσίνη. (υυ–, ἐκεῖ παρ' Ὀππ. Ἀλ. 4, 165. ἔστι υ – – ἡμιστρ. ἀνάγν.)

Μυρίνης, ὁ, καὶ μυῤῥίνης, μετὰ ἢ καὶ δίχα τοῦ, οἶνος, Ἀθήν. 4, 132. «Μυρίνην προσεγχέαι», καὶ, «οἶνος μυρίνης», παρὰ Πολυδ. ς'. 17. ἐνθα τινὲς μὲν ἔρμην. ἐκ τοῦ μύρου, «Μύρῳ γὰρ οἶνον μιγνύντες ἐπίνον», Αἰλιαν. ποικιλ. Ἱστορ. ιβ'. 31. ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, μυῤῥα, μυρίνη, μυρίνης γὰρ τὸν καρπὸν βλίβοντες, ἐμίγνυον τὸν χυλὸν αὐτοῦ μετὰ οἴνου, σημαίνει δὲ, οἶνος γλυκὺς, καὶ πρὸς τὸ πίνειν ἄριστος, τὸν ὁποῖον ἠγάπων κατ' ἐξοχὴν αἱ Ῥωμαϊκαὶ ἀρχόντισσαι.

Μύρινος, ἢ μυρῖνος, ὁ. Θαλάσσιός τις ἰχθὺς, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. η. 19. ὅπου τὸ χειρότερ. μαρῖνος, ἔχουσι, καὶ ὁ Γεσνέρος μέξινος ἐταξε. (υ – υ)

Μυριόβοιος, ὁ, ἡ (βοῦς). Ὁ μυρίους βοῦς (δέκα χιλιάδας βόδια) ἔχων, ἢ ἄξιος, τὴν τιμὴν 10,000 βοῶν. Ἀνθολογ.

Μυριόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ μυριάκις, ἢ ἀπειράκις γεγραμμένος.

Μυριόδους, οντος, ὁ, ἡ (ὀδούς). Ὁ ἀναρίθμητα, ἢ ὁ πολλὰ μεγάλα ὀδόντια ἔχων, π. χ. «Μυριόδους ἐλεφας» κυρίως δὲ, ὁ παμπόλλα ὀδόντια ἔχων.

Μυριόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ μυρίων λογιῶν, ἤτοι πολλῶν εἰδῶν, ἢ παμπόλλους καρπὸν ἔχων, Σοφοκλ.

Μυριόκρανος, ὁ, ἡ (κρᾶνον). Ὁ μυρίας, ἢ πολλὰς κεφαλὰς ἔχων, πολυκέφαλος, Εὐριπ.

Μυριόλεκτος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις μυριάκις ἐλέχθη, τὸν ὁποῖον εἶπέ τις πολλαῖς φοραῖς· ἢ περὶ τοῦ ὁποίου εἶπεν, ὡμίλησέ τις μυριάκις, ἀπειράκις, Ξενοφ. Ἑλλην. Ε'. β'. 17. «Μυριόλεκτον ἐστίν» τὸ μυρ. ἀντὶ, κοινὸν, πεπατημένον, ῥητορ.

Μυριόμμετος, ὁ, ἡ (ὄμμα). Ὁ μύρια, ἀναρίθμητα ὄμματα ἔχων.

Μυριόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ μυρίας μορφὰς ἔχων· πολύμορφος, ὁ πολλῶν λογιῶν μορφὰς καὶ σχήματα ἔχων.

Μυριόμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος). Ὅστις ἔκαμε πολλοὺς κόπους ἢ ἐδούλευσε, ἔπαθε παραπολύ, Ἀνθολογ. ἐνεργ. καὶ παθ.

Μυριόναυς, αος, ὁ, ἡ (ναῦς). Ὁ μυρίας, ἤτοι πολλὰς νῆας ἔχων· ἢ ὁ ἐκ παμπόλλων πλοίων συνιστάμενος, Ἀνθολογ.

Μυριόνεκρος, ὁ, ἡ (νεκρός). Ἔχων ἀπειραρίθμους νεκρούς, Πλουτ. Ἀλεξ. 1. «Μυριόνεκροι μάχαι», μυρίους, ἤτοι παμπόλλους νεκροὺς ἔχουσαι· μετὰ μυρίων νεκρῶν γενόμεναι.

Μυριοντάκις, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, μυριάκις, σχημ. κατὰ τὸ ἑκατοντάκις. (ᾱ)

Μυριοντάρχης, ου, ὁ, καὶ μυριόνταρχος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, μυριάρχης, μυρίαρχος, Σχόλ. Αἰσχυλ. Πέρσ. 314. καὶ 999.

Μυριοπάλαι, Ἐπίρ. (πάλαι). Ἐκ πολλοστάτου, ἀπείρως μακροῦ χρόνου, πολλὰ παλαιόθεν, Εὐστάθ.

Μυριοπλάσιος, ὁ, ἡ· καὶ μυριοπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. Δέκα χιλιάδες τόσος· ἀπειράκις ἀναπεσούμενος· καὶ Ἐπίρ. — σίως. Δεκα χιλιάδες, ἀπειραις φοραῖς περισσότερος, ὡς συγκριτ. μετὰ γενικ. παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. η. 22. καὶ Ἀριστοτ. Νικομ. ζ'. 7.

Μυριόπλεθρος, ὁ, ἡ (πλέθρον). Ὁ μυρίων, ἀπείρων πλέθρων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων· πολὺ μέγας, ἢ διεξοδικὸς, ἐκτεταμένος, Διόδωρ. Σικ.

*Μυριόπλεκτος (πλέκω). Ἐκ μυρίων διαφόρων ἀντικειμένων πεπλεγμένος, Ἡμνοσ.

Μυριοπληθής, ἐος, ὁ, ἡ (πλῆθος). Ὁ κατὰ τὸ πλῆθος ἀναρίθμητος, πολυπληθὴς, ἀπειράριθμος.

Μυριόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ μυρίους, ἢ παμπόλλους πόδας ἔχων. 2) 10,000 ποδῶν τὸ μῆκος ἢ πλάτος.

Μυρίος, ία, ίον· καὶ πληθυντ. Μύριοι, αι, ια. Κυρίως σημαίνει, Πολὺς, ἄπειρος, ἀναρίθμητος, ἄμετρος, καὶ τότε συνήθ. ἐν τῷ πληθ. παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ. οὐμὴν ἀλλ' οὐχὶ τοσοῦτον σπανίως εὕρηται καὶ ἐν τῷ ἑνικῷ, π. χ. «Μυρίον χέραδος (Ἰλ. Φ, 320.)», πάμπολυ χῶμα. «Μυρίον αἷμα», Valck. Φοιν. 1480. «Μυρίος χαλκός», Πινδ. Νέ. 10, 84. «Μυρίος χρυσός», Θεοκρ. ἐπιτάφ. «Μάλα μυρίον», Ὀδ. Ρ, 422. Τ, 78. καὶ ἑπομ., ἐπειδὴ ἔχουσι διάφορον σχέσιν αἱ ἔννοιαι πολὺς καὶ μέγας, σημαίνει β) πολὺ μεγάλος, παμμεγέθης, ἀπειράκις μέγας, ἄμετρος, ἄπειρος. «Μυρίος ὤνος», πολὺ μεγάλη τιμή, Ὀδ. Ο, 452. τροπκ. «Πείθος, ἄχος μυρίον», μεγάλη, ἄπειρος λύπη, Ἰλ. Σ, 88. Τ. 282. ἔτι δὲ, «Μυρία ἄλγεα, ἢ κήδεα». Ἰλ. Α, 2. Ω, 639. «Μυρίον κλέος, μυρία πενία, σπουδὴ» κ. τ. τ. χιλιάκις μεγάλος, μεγάλη «Μυρία κέλευθος», ἀμέτρως μακρὺ ἢ ὁδός. Πινδ. Ἰσθμ. 4, 2. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Ἰων. ποιῷ, «Μυρίη ὄψις», μυριοπλάσιος, παντεδαπὴ ὄψις, ἄπειρον πλῆθος καὶ ποικιλία ἀξιοθεάτων πραγμάτων, Ἡρ. 2, 136. «Μυρίη κακότης», μυριοπλασία, ἄπειρος δυστυχία, Ἡρόδ. 6, 67. «Μυρίον θαῦμα», Ἡρόδ. 2, 148. κ. τ. τ. γ) ἐπὶ χρόνου, πολὺ μακρυνὸς, πάμπολυς, πολλότατος, π. χ. χρόνος, Πινδ. Ἰ. 5, 36. Σοφ. Ο. Κ. 398. 617. δ) μυρία ὡς ἐπίθ. κατὰ πολλὰ, ἀπείρως, ἀμέτρως, π. χ. «Μυρία κλαίειν», Ἰακ. Ἀνθολ. 2, 3. σ. 195. καὶ 3, 2. σ. 293. ὡσαύτως καὶ ὀστικοφανές, μυρίω, ὡς παρὰ Πλάτ. πολιτικ. §. 16. «Τῶν νυν οἱ τότε μυρίῳ πρὸς εὐδαιμονίαν διέφερον», ἤταν πολλὰ περισσότερον, ἢ ἀπείρως διαφορετικοί· καὶ «Μυρίῳ βέλτιον», ἀσυγκρίτως, ἀπειράκις καλλίτερον, πολιτ. ζ'. 2) ὡς καθ' αὐτὸ ἀριθμητικὴ λέξις, μύριοι, αι, α, δέκα χιλιάδες, ὁ μέγιστος ἀριθμὸς, διὰ τὸν ὁποῖον οἱ Ἕλληνες εἶχον λέξιν· καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. Μεθομ. ἐξαιρτ. Ἀττικ. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἔ. 254. πολλκ. παρ' Ἡρόδ. συνήθ. ἐν τῷ πληθ. ὡς τόσον καὶ ἑνικ. «Ἵππος μυρίη (Ἡροδτ. 1, 27. 7, 41.)», ἱππικὸν 10,000 ἀνθρώπων, καὶ «Ἀσπὶς μυρίαν», Ξεν. Ἀναβ. 1, 7, 10. Τὸ ἐπίρρ. μυρίως ἀπαντᾶται παρὰ τοῖς πολλὰ Μεταγενστ. (κατὰ τοὺς ἀρχαίους Γραμμτ. ἐγράφετο παροξυτόνως μυρίος, ὅτε ἡ λέξις ἐσήμαινεν ἀδιόριστον πολὺν ἀριθμὸν, ἄπειρον, καὶ μύριος, ὅτε ἐσήμαινε τὸν διωρισμένον ἀριθμὸν 10,000. Ἀμμων. σ. 96. Εὐστάθ. Ἰλ. Α. σ. 12. Ἀρκαδ. σ. 41. ἔνθα βιβλ. 21. γραπτέον, μύριος, ἡ ὁποία αὕτη διαφορὰ ἄνηκει τοῖς ὑστέροις χρόνοις, Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 284. Κατ' ἄλλους ὑπῆρχε τὸ Ὑψιλον ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης σημασίας βραχὺ, Δράκ. σ. 65, 19. πλὴν ἁμαρτάνουσι, διότι τὸ Ὑψιλὸν ἐστὶν ἀεὶ μακρόν.)

Μυριοστή, ἡ, συνυπακουομ. Μερὶς. Ταὐτὸν τῷ, μυριοστὸς, ἀμφ. Τοῦτο ἀναφέρει ὁ Βουδαῖος ἐκ τοῦ Ξενοφ. Κυροπ. ς'. γ'. 20. ὅπου νῦν, μυριοστὸς, κεῖται· παρομοίως «Χιλιοστὴ» ἐκ τοῦ β'. δ'. 3. καὶ ς'. γ'. 31. καὶ ζ'. ε. 17. ὅπου νῦν, Χιλιοστὸς, κεῖται.

Μυριοστημόριον, τὸ (μόριον). Τὸ ἓν μέρος τοῦ μυριοστοῦ, Ἀριστείδ. Ἀριστ.

Μυριοστός, ή, όν. Ὁ τακτικὸς ἀριθμὸς τῶν δέκα χιλιάδων.

Μυριοστύς, ύος, ἡ. Ἓν πλῆθος, ἢ σωρὸς, ἢ μία ποσότης ἐκ δέκα χιλιάδων συνισταμένη, ὡς καὶ τὸ Ἑκατοστύς, χιλιοστύς.

*Μυριοτευχής, ὁ, ἡ (τεῦχος). Ἔχων μυρίους, ἢ ἀπειραρίθμους ἁρματωμένους, Seidl. Εὐρ. Ἰφ. Τ. 139.

Μυριότευχος, ὁ, ἡ. Κατά τινας ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, μυριοτευχής.

Μυριότης, ητος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ μυριάς, Lob. Φρυν. σ. 662.

Μυριότρητος, ὁ, ἡ (τιτρόω, τρήτω). Ὁ πολλὰς καὶ ἀπείρους τρύπας ἔχων. «Μυριότρητα ἄγγεα, μυρίας τρύπας ἔχοντα, ἐπὶ τῶν κηρηθρῶν (μελιττίων) τῶν μελισσῶν, Φωκυλ. παρὰ τῷ Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 448. ὅθεν ὁ Στέφανος, μυριότητα, ἡμαρτημ. ἀναφέρει.

Μυριοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ μυρίους, ἤτοι ἀπείρως πολλοὺς, ἀναριθμήτους τρέφων.

Μυριόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ μυρίους ὀφθαλμοὺς ἔχων· πολυόφθαλμος, πολυόμματος.

Μυριόφιλος, ὁ, ἡ (φίλος). Ὁ μυρίους, ἤτοι ἀπείρως πολλοὺς φίλους ἔχων.

Μυριοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ μυρίους φέρων· ταὐτὸν τῷ, μυριαγωγός, Lob. Φρυν. σ. 662.

Μυριόφορτος, ὁ, ἡ (φόρτος). «Ναῦς μυριόφορτος· ταὐτὸν τῷ, μυριοφόρος, μεγάλη, δυναμένη δέχεσθαι μυρίον φορτίον.

Μυριόφυλλον, τό. Εἶδος ἐνύδρου φυτοῦ, Διοσκορ. δ'. 115. Myriophyllum, Λιν. ἐκ τοῦ

Μυριόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Μύρια, ἤτοι ἀπείρως πολλὰ φύλλα ἔχων.

Μυριόφυλλος, ὁ, ἡ (φῦλον). Ἐκ μυρίων, ἢ πεπολλῶν φυλῶν, εἰδῶν, γενῶν συνιστάμενος, ἢ μύρια φῦλα, γένη, εἴδη ἔχων.

Μυριόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ἐκ μυρίων φωνῶν συνιστάμενος, ἢ μυρίας φωνὰς, ψήφους, ἤχους, ἢ γλώσσας ἔχων, Ἀναλ.

Μυρίπνοος, ὁ, ἡ· καὶ συναιρ. μυρίπνους, ὁ, ἡ (πνέω· μύρον). Ὁ μύρου πνέων, εὐώδης· ὁ εὐωδίαν μύρου ἐκπέμπων· ταὐτὸν τῷ, μυρόπνοος, Lob. Φρυν. σ. 665.

Μυρίς, ίδος, ἡ (μύρον). Τὸ μυροφόρον ἀγγεῖον, Πολυδ. ζ'. 177. 2) = μυρρίς.

Μύρισμα, τό (μυρίζω). Ταὐτὸν τῷ, μύρωμα· τὸ χρισθὲν, ἢ ἐν χρήσει γενόμενον μύρον, ὡς μύρωμα.

Μυρισμός, ὁ (μυρίζω). Τὸ διὰ τοῦ μύρου χρίσμα, χρίσις, Ἀθήν. σελ. 547.

Μυριστικός, ἡ, ὄν (μυρίζω). Ὁ εἰς τὸ μυρίζειν, ἢ εἰς τὸ μύρον ἀνήκων, ἢ ἐπιτηδεῖος.

Μυριώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὁ μυρία, ἤτοι ἀναρίθμητα ὀνόματα ἔχων.

Μυριωπός, ὁ, ἡ (ὠψ). Ταὐτὸν τῷ μυριόφθαλμος, Αἰσχύλ.

Μύρμαξ, ακος, ὁ, Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, μύρμηξ.

Μύρμαι, ἡ μυρμῖαι χελιδόνες, Ἐπίχαρ. παρ' Ἀθην. σελ. 313. καὶ 321. ὅστις ἐξέλαβεν αὐτὰς ὡς εἶδος ἰχθύων, μορμύρος, καλουμένων· ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς.

Μυρμηδών, ῶνος, ὁ. Ἡ κατὰ σωρὸν σύναξις τῶν μυρμήκων, καὶ αὐτὸς ὁ μύρμηξ, Δωρικῶς καθ' Ἡσύχ.

Μυρμήκειος, ὁ, ἡ. Ἐκ μυρμήκων· ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μυρμήκων ὤν.

Μυρμήκια, τά· καὶ Μυρμηκίαι, αἱ. Ἔκφυσις στερεὰ καὶ τραχεῖα, τυλώδης, ἔναιμος, ἢ ἐπανάστασίς τις τοῦ δέρματος μικρὰ, τυλώδης καὶ περιγραφὴς κατὰ τὸ πλεῖστον, γινομένη περὶ τὰ ἄκρα καὶ τὰ ἔσω τῆς χειρὸς (τῆς παλάμης) καὶ τοῦ ποδὸς (τῆς πατούσης), διάφορος μέντοι τῆς Ἀκροχορδόνος, ἐπειδὴ ἡ μὲν μυρμηκία πλατεῖαν ἔχει τὴν βάσιν, ἡ δὲ Ἀκροχορδὼν, στενὴν, ὥστε δοκεῖν κρεμᾶσθαι ἄκρῳ χορδῇ ὁμοιωμένη. τροπικ. «Μυρμηκίαι ἐκτραπέλειαι, οἱ τερετισμοὶ τῶν μουσικῶν, τρόπον τινὰ μυρμήκων παραλληλισμοὶ διὰ τὰ ὠτία τῶν ἀκροατῶν, Γρεδόν» Γαλλ. ὡς παρὰ Κέλσ. ἐ. Κεφ. τελευταίῳ. «Μυρμηκίας ἐκτραπέλευεν, ἐνειδίζει οὗτος ὁ κωμικὸς Φερεκράτης παρὰ Πλουτάρχ. περὶ Μουσ. τὸν μουσικὸν Τιμόθεον, διότι ἔτρεμεν ἢ ἔτριζεν ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐν τῷ ᾄδειν. Δύναται παραβληθῆναι αὕτη ἡ φράσις μετὰ τῆς, «Σφυγμὸς μυρμηκίζων· ἀλλ' ἔτι βελτιωτέρως μετὰ τῆς τοῦ Ἀριστοφάν. ἐν Θεσμοφ. 100. ἥτις λέγεται ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος «Μυρμήκων ἀτραποὺς διαμυρίζεται, τὴν ὁποίαν ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, λεπτὰ καὶ ἀγκύλα μέλη διακρούεται.

Μυρμηκιά, ἡ (μύρμηξ). Σωρὸς μυρμήκων, ἤτοι πολὺ πλῆθος μυρμήκων συναγμένων εἰς ἕν· καὶ ἐντεῦθεν τροπικ. κάθε πυκνὴ σύναξις, συμφόρησις ἢ πλῆθος συναγμένων εἰς ἕν. ἐξαιρτ. πλῆθος μαθητῶν, σχολαστικῶν· ἄρα, καὶ Σχολεῖον, διδασκαλεῖον, πλῆρες ἀκροατήριον κ. τ. τ. καθ' Ἡσύχ. Κατὰ δὲ Εὐστάθ. Τόπος μυρμήκων περιεκτικὸς, μυρμηκοφωλέα. «Μυρμηκιὰ ἀγαθῶν», παροιμία ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν.

Μυρμηκίας, ου, ὁ. Ἴδε Μυρμηκίτης.

Μυρμηκίασις, ἡ· ἢ, μυρμηκισμὸς, ὁ. Ἡ ἐκβολὴ, ἢ ἔκφυσις τῶν μυρμηκιῶν, ἥτις γίνεται μετὰ σπασμοῦ, κνησμοῦ, καὶ φαγούρας καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν πόνος, ἢ φαγοῦρα, παρὰ τὸ

Μυρμηκιάω, ῶ (μυρμηκία). Μυρμηκίαν ἔχω, ἢ μυρμηκιάσιν, ἤτοι πόνον ἢ φαγοῦραν ἐξ αὐτῶν αἰσθάνομαι, πάσχω.

Μυρμηκίζω (μύρμηξ). Κνησμὸν, ἢ φαγοῦραν, πόνον, καὶ τινὰ αἴσθησιν ἔχω ἢ πάσχω, ὡς ὅν τὰ ἐπερπάτουν μύρμηκες ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ σώματός μου, Ἀετ. ιβ'. 41. «Σφυγμὸς μυρμηκίζων, ὁ συνεχῶς παραττόμενος, τρέμων καθὼς γίνεται ὁ ἀκατριχισμὸς εἰς τὸ σῶμα, Formicalis pulsus.

***Μυρμήκιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ μύρμηξ.

Μυρμηκίτης, ου, ὁ. Παρὰ Πλινίῳ λζ'. 11. εἶδος εὐγενοῦς λίθου, ἥτις περιέχει μύρμηκας ἐν ἑαυτῇ, ὡς τὸ Ἠλεκτρον. Ἐξ ἐναντίας παρ' αὐτῷ αὐτόθ. Κεφ. 10. «Μυρμηκίας λίθους», εἶναι ἕτερόν τι εὐγενὲς λίθος, τυλώματα μελανὰ ἔχων, ὡς μυρμήκια. «Χρυσὸς μυρμηκίας», ὃν ἐκβάλλουσιν οἱ μύρμηκες ἐκ τῆς γῆς εἰς τὰς Ἰνδίας, Ἡρόδ. 3, 102.

Μυρμηκόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὅστις ζῇ ὡς οἱ μύρμηκες, Εὐστάθ.

***Μυρμηκοειδής**, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μύρμηκι, ἔχων εἶδος αὐτοῦ, Ἡσυχ.

Μυρμηκολέων, οντος, ὁ. Παρὰ τοῖς Ο'. Ἰώβ. 4. τινὲς ἔρμην. διὰ τινος εἰσέτι ἀδιορίστου εἴδους λέοντος, ὅστις Μύρμηξ καλεῖται, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ἔτι ὁ Ἀγαθαρχίδης, Στράβων, καὶ Αἰλιανός· ἄλλοι δὲ θέλουσιν, ὅτι καλεῖται οὗτος ἡ νύμφη τετραπτέρου τινὸς ἐντόμου.

Μυρμηκώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος, μύρμηξ). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ μύρμηκος, ὅμοιος αὐτῷ· καὶ πλήρης μυρμήκων.

Μύρμηξ, ηκος, ὁ· καὶ σπανιώτ. τύπος, μύρμος, ὁ. Εἶδος μικροῦ τινος ἐντόμου, ἀγεληδὸν ὑπὸ γῆν κατοικοῦντος· μυρμήκων κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. λεῖψ. 22, 5. 37, 4. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἤδη, ὑπῆρχε σύμβολον ἀκαμάτου φιλοπονίας καὶ φιλεργίας. Τὸ πτερωτὸν ἀρτεμίκιον ὠνομάζετο νύμφη. 2) Ἱμὰς πυκτικὸς, περιειλούμενος ταῖς χερσὶ τῶν πυκτευόντων, εἶδος χειροκτίου αὐτῶν μὲ ἐξέχοντα μεταλλώδη τυλώματα. 3) σκόπελος, Ξέρξ. ὑποκειρομμένη ἐν τῇ θαλάσσῃ, Λυκόφρ. 878. καὶ 890. ἐξαιρτ. οὕτως ὠνομάζετο σκόπελος οὐ μακρὰν τοῦ Θεσσαλικοῦ παραλίου μεταξὺ Σκιάθου καὶ Μαγνησίας, Ἡρόδ. 7, 183. 4) Ἰνδικόν τι τετράπουν θηρίον, κατὰ τινὰς μὲν, ἐκ τοῦ γένους τοῦ λέοντος, κατ' ἄλλους δὲ, τοῦ κυνός, Ἡρόδ. 3, 102. Canis corsah, Λιν. ἴδε ἔτι, μυρμηκολέων. Ἐκ τούτου ἐγένετο καὶ τὸ Λατιν. Formica.

Μυροβάλανος, ἡ. Ἄλλως δὲ καὶ, βάλανος μυρεψική, λέγεται, Glans unguentaria. Palma unguentariorum. Ὁ καρπὸς δένδρου τινὸς, οὗ τινος τὸ ἐκβλιβόμενον εὐοσμον ἔλαιον ἦτον εὐχρηστον πρὸς κατασκευὴν μύρων, Διοσκορ. δ'. 160. καὶ Βάλανος, παρὰ Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. δ'. 1. καὶ Ἀριστοτ. περὶ Φυτ. β'. 10. τὸ δὲ ἐκπιεζόμενον ἀπὸ τοῦ καρποῦ τούτου ἔλαιον καλεῖται «Βαλάνιον ἔλαιον· κατὰ τὸν Λιν. Guilandina moringa. 2) παρὰ τοῖς Νεωτέροις Μυροβάλανοι, οἱ, λέγονται οἱ καρποὶ τοῦ δένδρου, τοῦ ὑπὸ τοῦ Λιν. Phyllanthus Emblica, κολουμένου.

Μυροβαφής, ές, ὁ, ἡ (βάπτω). Ταὐτὸν τῷ μυροβρεχής. Εἰς μύρον βουτημένος, Κλημ. Ἀλεξ. σ. 235.

Μυροβλύτης, ου, ὁ (βλύω). Ὁ μύρον βλύζων, ἀναβρύων, Νικήτ. Χρον. ι. 7.

Μυροβόστρυχος, ὁ, ἡ (βόστρυχος). Ὁ τοὺς βοστρύχους ἀλειμμένους ἔχων μετὰ μύρου, τοῦ ὁποίου εὐωδιάζουσιν, μυρίζουσιν οἱ βόστρυχοι.

Μυρόβοτρυς, υος, ὁ, ἡ (βότρυς), = μυροβόστρυχος, Μελέαγρ. ἐπιγραμ. 105. «Ἠλιοδώρα μυροβότρυς ἅπου πρότερον, μυροβόστρυχος, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἔκειτο· κυρίως δὲ, ὁ εὐώδεις βότρυας ἔχων, φέρων.

Μυροβρεχής, ές, ὁ, ἡ (βρέχω). Ὁ μετὰ μύρου βεβρεγμένος, ἀλειμμένος.

Μυροθήκη, ἡ· καὶ ὑποκορ. Μυροθήκιον, τό (θήκη). Τὸ φέρον καὶ περιέχον τὸ μύρον ἀγγεῖον, ἀλάβαστρον, λήκυθος, μυροδοχεῖον.

Μυροκομίστρια, ἡ. Ἡ τὸ μύρον κομίζουσα, ἀμφ.

***Μυρολογέω**, ὅρ. μύρω, ἐν τῷ τέλει.

Μύρρμαι, Μέτ. Ὀμ. καὶ Ἡσ. Θρηνῶ, κλαίω, ἴδε μύρω.

Μύρον, τό. Πᾶς ὀφ' ἑαυτοῦ ἐρεύμενος εὐώδης χυλὸς, καὶ ἐξαιρέτως ἐκ τῆς μύρρας, τὸν ὁποῖον μετεχειρίζοντο εἰς ἀρωματικὰ χρίσματα, ἀλείμματα· καὶ ἐντεῦθεν. 2) λέγεται καὶ πᾶς τεχνικὸς εὐώδης χυλὸς, ἢ ἀρωματικὸν εὐῶδες ἔλαιον, κατὰ πρῶτον παρ' Ἀρχιλόχῳ, ὁ δὲ Ὅμ. τὴν μὲν τῶν μύρων χρῆσιν οἶδε, τὴν δὲ φωνὴν μύρον οὐκ οἶδεν, ἀλλ' ἔλαιον αὐτὸ καλεῖ μετ' ἐπιθέτου τινὸς, ἔλαιον εὐῶδες, ἢ ῥοδόεν, τεθυκμένον. Τινὲς τῶν Ἡριτικῶν νομίζουσιν ὅτι τὸ μύρον εἶναι νεωτερικὴ λέξις ἐκ τῆς Ἀσίας μετενεχθεῖσα, ὅπου καὶ τὸ χρίσμα ἐκ τοῦ φυτοῦ μύρρα καλουμένου γίνεται, καὶ διὰ μιᾶς συνωνύμου λέξεως ἐκφραζομένου. Κατὰ τοῦτο συμφωνεῖ τῷ ὅτι καὶ ὁ Ἀθήναιος (ἐν βιβλ. ιέ. σελ. 688.), ὅστις σημειοῖ, ὅτι τὴν λέξιν τοῦ μύρου κατὰ πρῶτον ὁ Ἀρχίλοχος μετεχειρίσθη. «Τῷ δὲ τοῦ μύρου ὀνόματι πρῶτος Ἀρχίλοχος κέχρηται λέγων, «Οὐκ ἦν μύρεσσι ἡρῶς ἐοῦς» ἠλείφετο. Περὶ τῶν διαφόρων μύρων ὅρα τὸν Ἀθήναιον ἔνθα ἀνωτέρω. 3) ἐν γένει, ταὐτὸν τῷ, ἔλαιον, εἴτε εἰς ὅλα τὰ χρίσματα ἐμβαίνει ἔλαιον. 4) ὁ τόπος, ὅπου πωλεῖται τὸ χρίσμα, τὸ μύρον, Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 1372. Πολυδ. ζ. 2. καὶ 19. καὶ ἐξαιρτ. ἐν τῷ πλησ. 5) τροπικ. πᾶν τὸ χαρίεν, τερπνὸν, θελκτικὸν, Ἰακ. Ἀνθ. 2, 2. σ. 285. Ἀ. Π. σ. 297. ὅθεν καὶ, χαϊδευτικὴ λέξις ἐρωμένων, Ἐπ. Ἀδ. 67. 6) τὸ ἐπὶ τῇ ψακῇ μύρου, παροιμ. ἐπ' ἐκείνου, ὅστις μεταχειρίζεται πολύτιμόν τι εἰς ἀχρεῖον, Κικ. Ἀττ. 1, 19. (τό, μύρον ἐστὶν ἀναντιρρήτως ἀνατολικὴ λέξις, συγγεν. τῷ, μύρρα, μυρίνη, μ' ὅλον ὅτι οἱ παλαιοὶ παράγουσιν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ, μύρω, τό, ῥέω.)

Μυροπεσπόκηρος, ὁ. Χρίσματι παρὰ Γαλήνῳ κατὰ τόπ. ἀ. ἐκ κηροῦ, πίσσης καὶ μύρου κατεσκευασμένον.

Μυρόπνοος, συναιρ. — πνους, ο, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, μυρίπνοος.

Μυροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ἑτοιμάζων, κατασκευάζων τὸ μύρον, τὰ μύρα.

Μυροπόλος, ὁ, ἡ (πολέω, μύρον). Ὁ περὶ

τὰ μύρα ἀναστρεφόμενος, καταγινόμενος, κατασκευάζων, ἢ πραγματευόμενος.

Μυροπωλεῖον, ἡ, μυροπώλιον, τό. Τόπος, ἐργαστήριον, ἔνθα πωλεῖται τὸ μύρον.

Μυροπωλέω, ῶ. Μύρον πωλῶ, πραγματεύομαι μὲ μύρα, εὐώδη ἔλαια, ἐκ τοῦ

Μυροπώλης, ἡ, μυροπῶλος, ὁ· καὶ μυροπῶλις, ιδος, ἡ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ μύρα.

*Μυροπώλιον, τό, = μυροπωλεῖον.

*Μυροπῶλις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ μυροπώλης.

Μυροῤῥόδα, ἴδε καρπίον.

Μυροῤῥάντος, ὁ, ἡ (ῥαίνω). Ὁ μετὰ μύρου ῥαντισμένος, ταὐτόν τῷ, μυροβρεχής. Μελέαγρ. ἐπιγρ. 65.

Μύρος, ὁ. Εἶδος θαλασσίου ἀχελίου, ὅθεν ἡ μύραινα. Κατὰ Πλίν. τὸ ἄρσεν τῆς μυραίνης (βέλτιον περιστωμ. μύρος.)

Μυροσταγής, ὁ, ἡ (στάζω), = μυροῤῥάντος, ἴδε Ἀβροσταγής.

Μυροστάφυλον, τό (μύρον, σταφυλή). Ἡ εὐώδης σταφυλή, μοσχοσταφυλον, Γεωπονικ.

*Μυροφεγγής, ὁ, ἡ (φέγγος). Λάμπων ἐκ μύρου, Μελ.

Μυροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ μύρον ἐμπεριέχων, ἢ φέρων, βαστάζων, κρατῶν.

Μυρόχριστος, ὁ, ἡ (χρίω). Μετὰ μύρου κεχρισμένος, ἀλειμμένος, ποτισμένος.

*Μυρόχροος, ὁ, ἡ (χρόα). Ἔχων εὐῶδες, ὑπὸ μύρου εὐωδιάζον δέρμα.

Μυρόω, ῶ (μύρον). Χρίω, ἀλείφω μετὰ μύρου, μυρόνω, Σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, μυρίζω, Βρ. Ἀριστοφ. Ἔκκλ. 1117. «Μεμύρομαι τὴν κεφαλὴν μυρωμασιν ἀγαθοῖς.»

Μύῤῥα, ἡ, ὁ. Ὁ βαλσαμώδης χυλὸς τῆς Ἀραβικῆς μυῤῥίνης, ἐξ οὗ κατασκευάζετο τὸ μύρον, myrrha, murrha. 2) ὄνομα γυναικός.

Μυῤῥινάκανθος (μυῤῥίνη, ἄκανθα). Θάμνος τις, ὅμοιος τῇ μυῤῥίνῃ καὶ ἀκανθώδης, ὅστις ἄλλως καὶ, Ὀξυμυῤῥίνη, καὶ Κεντρομυῤῥίνη, λέγεται, καὶ Δακωνικ. Μυρταλίς.

Μυῤῥινάω, ῶ. Ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω τοὺς μυῤῥίνους στεφάνους, ὅθεν τροπικ. καὶ κωμικ. = ἀρχοντιάω, ἀρχῆς ἐπιθυμῶ. Κατὰ τὸν Ἡτύχιον καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 857. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν Κωμικός τις ἀντὶ τοῦ, ἀρχῆς ἐπιθυμῶ, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐν Ἀθήναις ἄρχοντες μυῤῥίναις ἐστεφανοῦντο. ἐκ τοῦ

Μυῤῥίνη, ἡ· καὶ μυρσίνη, ἡ. Ἡ μυρτία, μύρτος, θάμνος τις εὐώδης· ὁ κλόνος τῆς μυῤῥίνης· ὁ ἐκ μυῤῥίνης στέφανος. 2) Αἱ μυῤῥίναι, ἡ τῶν μυῤῥινῶν ἀγορά, ὅ ἐστιν ὁ τόπος, ἔνθα ἐπωλοῦντο αἱ μυῤῥίναι, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 448. 3) = μυῤῥία. ἴδε καὶ μυρίνη

Μυῤῥίνης, ου, ὁ. Οἶνος, ἴδε μυρίνης.

*Μυῤῥινίτης, ου, ὁ· οἶνος. Ὁ μὲ μύρτα, ἢ μὲ χυλὸν μύρτου, μυῤῥάν, κατασκευασμένος οἶνος.

Μυῤῥ'ινος, ίνη, ινον ὁ ἐκ μύρτου. 2) οὐσιαστικ. ὁ, ταὐτόν ἐστι τῷ, μύρτος.

Μυῤῥινών. ῶνος, ὁ (μυῤῥίνη). Τόπος μυῤῥίνων περιεκτικός.

Μυῤῥίς, ίδος, ἡ. Φυτόν τι (λάχανον) εὐῶδες, Διοσκορ. δ', 116. Scandix odorata, Λιν. χαιρέφυλλον εὐῶδες.

Μυῤῥίτης, ου, ὁ. Ὁ τὸ χρῶμα, ἢ τὴν ὀσμὴν τῆς μυῤῥᾶς ἔχων.

Μυρσινέλαιον, τό (ἔλαιον). Τὸ ἐκ τῶν μύρτων ἔλαιον, Διοσκ.

Μυρσίνη, ἡ. Ταὐτόν τῷ, μύρτος, μυῤῥίνη, Ἡρόδ. 4, 190· 7, 54. 2) πλεκτόν τι ἐκ κλόνων μυῤῥίνης, διὰ νὰ ἀποσοβῶσιν ἐν καιρῷ τῆς τραπέζης τὰς μύιας, Σχολιαστ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 59. ὅθεν

Μυρσίνινος, ίνη, ινον = μυῤῥίνος. Ὁ ἐκ τῆς μυρσίνης. «Ὀζος μυρσίνινος», Καλλιμ.

Μυρσινίτης οἶνος = μυῤῥινίτης. Ὁ ἐκ τῶν καρπῶν τῆς μύρτου, ἢ ἐκ τοῦ χυλοῦ αὐτῆς κατασκευασμένος οἶνος. «Τιθύμαλλος μυρτοειδής», εἶδος τιθυμάλλου, τὰ φύλλα ὅμοια μυρσίνῃ ἔχον.

Μυρσινοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τῆς μυρσίνης ἔχων. ἢ ὅμοιος αὐτῇ. «Μ. ὀζοι», κλόνοι ὅμοιοι μυρσίνῃ. Ἑμν. Ὁμ. Ἑρμ, 81.

Μύρσινος, ίνη, ινον. Ταὐτόν τῷ, μυῤῥίνος, μύρτινος.

*Μυρσινών, ῶνος. ὁ = μυῤῥινών.

Μύρτος, ὁ. Καλάθιον. «Μύρσον ἐς ὠτιδέντα παλαιφαμένης ἀγνοιαν, πλεκτόν τι ἀγγεῖον μὲ χερούλια, ἐξ ἄγνου πλεκόμενον λύγων», Ἑτυμ. (πιθαν. παρὰ τὸ, ὑῤῥίς, ὑῤῥίστρος. ὁρ. μ, 5. α).

*Μυρτάκανθα, ἡ = μυῤῥινάκανθος, Lob. Φθον. τ. 111.

Μυρταλίς, ίδος, ἡ, Λακων. ἀντὶ, Μυῤῥινάκανθος.

Μυρτάς, άδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, μυρτίδανον, σημαστ. 3.

Μυρτεών, ῶνος, ὁ (μύρτος). Ταὐτὸν τῷ, μυῤῥινών, Γλωσσ.

Μυρτία, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, μυρτίνη, Ἡτχ.

Μυρτίδανον, τό· παρ' Ἱπποκρ. φυτόν τι, ὅμοιον μύρτῳ, καὶ ἐντεῦθεν ἡμυρτιδάνου κλωνίαι. 2) ὁ καρπὸς τοῦ Περτικοῦ πεπέρεως. «Τὸ Ἰνδικόν, ὃ καλέουσιν οἱ Πέρται Πέπερι, καὶ ἐν τούτῳ ἓν στρογγύλον, ὃ καλέουσι ἡμυρτίδανον», 2) ῥόζος τις εἰς τὸν κορμὸν καὶ τοὺς κλόνους τῆς μύρτου. Ἱπποκρ. Ὁ Διοσκορίδης α' 157. ἑρμηνεύει, τοῦτο, ὡς καὶ τὸ μυρτὰς καὶ μυρτὶς, οὕτω. «Τὸ δὲ μυρτίδανον λεγόμενον ἐπίφυσίς ἐστιν ἀνώμαλος καὶ ὀχθώδης καὶ ὁμόχρους οἰονεὶ χεῖρες περὶ τὸ τῆς μυρσίνης πρέμνον». ὁ δὲ Γαλην. Συμπλ. ζ'. «Ἡ μέν τοι τῷ στελέχει τε καὶ τοῖς κλάδοις αὐτοῖς ἐπίφυσίς ἐστιν ὀχθώδης, ἣν ἔνιοι μυρτάδα ὀνομάζουσιν· ἔστι δὲ αὕτη ἡ ἐπίφυσις Κρεμεζίῳ, ἢ Πρινοκοκκίῳ ὁμοία, Coccus ilicis. — Τὸν καρπὸν τῆς μύρτου μετεχειρίζοντο ποτὲ ὡς ἄρωμα καὶ ἄρτυμα τῶν φαγητῶν· ἴσως δὲ καὶ τὴν ἐπίφυσιν ταύτην, ἤτοι τὸ μυρτίδανον, (Πλιν. ιε', 23.). 4) μετὰ ταῦτα ἔφερον ἐκ τῆς Ἰνδίας καὶ Περσίας καὶ ἄλλο εἶδος τοιοῦτον, Myrtus caryophyllata, ὑπὸ τοῦ Λινναίου καλουμενον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ὡς πέπερι, καὶ ἕνεκεν τῆς ὁμοιότητος, ὠνομάσθη καὶ τοῦτο μυρτίδανον, καθὼς καὶ τώρα καλεῖται ὑπὸ τοῦ Λινναίου τὸ τῆς Ἰαμαϊκας πέπερι, Myrtusa piment.(-υυν)

Μυρτίνη, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, μυῤῥίνη, μυρτίνη. 2) εἶδος ἐλαίας καὶ ἀπίας (ἀπιδιᾶς) ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ καρποῦ.

Μύρτινος, ίνη, ινον = μυῤῥίνος, μύρσινος. Ὁ ἐκ μυρτίνης.

Μυρτίς, ίδος, ἡ, = μύρτον. Ὁ καρπὸς τῆς μυρτου. 2) ταὐτὸν τῷ, μυρτίδανον.

Μυρτίτης οἶνος. Ταὐτὸν τῷ, μυῤῥινίτης.

*Μυρτομιγής, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ἀνακατωμένος μὲ καρπούς μύρτου, ἐκ τοῦ

Μύρτον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς μύρτου, μούρτον ἐν τῇ συνηθ., τὸ ὁποῖον ἦν ἐν χρήσει συχνάκις ὡς ἄρτυμα τῶν ἐδεσμάτων. 2) ἓν μέρος τοῦ γυναικείου αἰδοίου, ἢ κλειτορίς· ταύτης δὲ τὰ ἑκατέρωθεν σαρκώδη μέρη καλοῦνται, μυρτοχειλα, καὶ, μυρτοχειλίδες· καὶ κατὰ Πολυδ. ἔτι, κρημνοὶ καὶ πτερυγώματα. πρβ. μὲ τὸ τοῦ Ἀριστοφ. Λυσιστ. 1004.

Μυρτοπέταλον, τό (πέταλον, μύρτος). Ταὐτὸν τῷ, πολυγόνατον. Εἶδος φυτοῦ.

Μύρτος, ἡ. Τὸ φυτὸν μυρτία λεγόμενον· οὗ ὁ καρπὸς, μύρτον, καλεῖται.

*Μυρτός, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ μύρτου, Ἡτχ.

Μυρτόχειλα, τά, καὶ, μυρτοχειλίδες, αἱ (χεῖλος), ἴδε μύρτον· ἀριθμ. 2. Πολυδ. β', 147.

*Μύρτων, ωνος, ὁ. Περιγελαστικὴ ἐπωνυμία ἑνὸς μαλακοῦ καὶ αἰσχροῦ, ὡς τὸ σχινοτρώκτης, Λουκ. Λεξιφ. 12.

Μύρω, ἡ μύρομαι, ταὐτὸν τῷ, ῥέω, Ἡσίοδ. ἀσπ. 132. «καὶ δάκρυσι μύρουν», ἀντὶ, ἔμυρον, ἔῤῥεον, ἔσταζον, δάκρυα. ὅθεν ἐπιτετ. κατ' ἀκεφαλ. τῆς συλλαβῆς, μορμύρω, murmuro. «Θεμιστόκλειον ἐπ' ἄκρην μύρεται», ἐπὶ τοῦ Θεμιστοκλέους, ἀντὶ τοῦ, ῥεῖ, τρέχει, Ἀπολλών. ἀργ. β', 371. καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Ἀλιμυρήεις, καὶ μύρον. 2) μέσ. μύρομαι, συνυπακούομ. δάκρυσιν, ὡς τὸ, ῥέομαι δάκρυσι, χύνω δάκρυα, δακρύω, καὶ κλαίω, θρηνῶ, ὀδύρομαι. «Ἠδ' ἐλεὸν μύρετο», Ἡσίοδ. ἔργ. 208. ὠδύρετο, ἔκλαιεν, Ἰλ. Ζ. 373. «πύργῳ ἐφεστήκει γοόωντα τε μυρομένη τε», θρηνοῦσα, ὀδυρομένη. «Ἠλαίοντό τε, μυρομένω τε», Ἰλ. Χ, 427. «γοόωντα τε, μυρομένη τε», Ἰλ. Ψ, 106. Ὀδ. Τ, 119. ὡς τὸ κλαίομαι καὶ ὀδύρομαι (παρὰ δὲ Ἀπολλ. Ῥ, καὶ ἐπὶ τῆς σήμαστ. τοῦ ἐνεργ. ὡς μικρὸν ἀνωτέρω ὁρᾶς. β) ἐνεργ. θρηνῶ τινα, κλαίω αὐτόν, αἰτ. Βίων 1, 68. Μοσχ. 3, 74. 91. ἔνθα ἀπαντᾶται καὶ ὁ ἀόρ. μύρατο. Ἀντὶ τούτου οἱ νεώτεροι λέγουσι, μυρολογέω, καὶ, μυρῳδέω, ὡς τὸ θρηνῳδέω. (Ἐκ τοῦ μύρομαι ἐστι τὸ Λατ. moereo). [τὸ Ὑψιλον ἀπανταχοῦ μακρόν.] ὅθεν, μυρῳδέω, παρ' Ἡσχ. ταὐτὸν τῷ, θρηνῳδέω, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς διὰ τοῦ, μυρολογέω, ἐκφράζομεν. (ἴδε, καὶ, μοιρολόγος)

*Μυρῳδέω (ῳδή). Ὅρα μύρω, ἐν τέλει.

Μύρωμα, τό (μυρόω). Ταὐτὸν τῷ, μύρ., μυραλοιφή, πλὴν ἐκείνη, τὴν ὁποίαν, ἤδη ἀλειφέτις, ἐμεταχειρίσθη.

Μύρωσις, ἡ (μυρόω). Τὸ μετὰ μύρου χρίειν, ἀλείφειν· καὶ ἡ μετὰ μύρου μῆνις.

Μῦς, μυός, αἰτ. μῦν, ὁ (συγγεν. τῷ, μύω). Μικρόν τι ζῶον τετράπουν, ἐν ταῖς οἰκίαις διαιτώμενον, καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ οἴκῳ διαφθεῖρον· ποντικός, (βλοῦχος, ἢ μπλοῦχος). καὶ ἐντεῦθεν ἡ παροιμία «μῦς ἐν πίττῃ, ἐν ἅλμῃ· ἢ «μῦς πίττης γεύεται· ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ τινες εἰσὶν ἐν μεγάλῃ ἀνάγκῃ, καὶ οὐδεμίαν ἀπαλλαγὴν εὑρίσκουσιν, ἤτοι δεῖ ἐξεύρυσι βοηθῆσαι ἑαυτοῖς «μῦς λευκόεν» ἐπὶ ἀσελγοῦς καὶ ἀκρατοῦς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀνθρώπου. 2) μέρος τοῦ σώματος ὀργανικόν, τὸ κρεατῶδες, ἐκ πλειόνων σταρκῶδων Γνῶν συνιστάμενον, Θεόκριτ. κβ. 48. «ἐν δὲ μῦες στερεοῖσι βραχίονι ἄκρον ὑπ' ὤμον ἔστασαν» Λατ. musculus. 3) εἶδος κήτους (ὁ θαλάσσιος μέγας ἰχθύς). Ἴδε μυστίκητος. 4) Ὀστρέου διθύρου εἶδος, τὸ μύδιον· ἴδε μύαξ, μυΐσκος. Ὁ Ἀριστοτ. διαιρεῖ τοὺς μῦας εἰς κατοικιδίους, καὶ Ἀγρωστικούς, καὶ Ποντικούς, ἤτοι τοὺς ἐκ τοῦ Πόντου εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν πλοίων μετακομισθέντας· καὶ ἐντεῦθεν ἔλαβον τὸ ὄνομα γενικῶς οἱ μῦες, ἀπὸ τοῦ τόπου τοῦ καλεῖσθαι Ποντικοί. 5) ὄνομα ἀνδρός. [Τὸ Ὑψιλον ἐν ταῖς δυσί — καὶ τρισυλλάβοις πτώσεσιν, ὡς καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις, ἀεὶ βραχύ (καὶ μόνον ἐν τῷ, μυοδόκος ἐχρήσατο αὐτῷ ὁ Νικ. ἅπαξ μακρῷ). ἐξαιρεῖται δὲ τὸ, μῦον.]

Μύσαγμα, τό (μυστάττω). Ταὐτὸν τῷ, μύσος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1001. Μυσαρὰ πρᾶξις, ἢ ὁμιλία,

Μυσάζω, Μλ -άσω (μύσος). Ταὐτὸν τῷ, μυστάττω· παρ' Ἡσχ. ἑρμην. διὰ τοῦ μιαίνω.

Μυσαρία, ἡ. Μυσαρὰ πρᾶξις, ἢ μυσαρὸν πολίτευμα, ἀμφ. οὐσιαστ. τοῦ μυσαρός.

Μυσαρός, ά, όν· παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ μυσερός (μύσος). Ἀκάθαρτος, ἀπαστρος, μουρδάρης· ὅθεν 2) τροπικ. ὡς τὸ μυαρός· ἀπεχθής, βρωμερός, συγχωμερός, μαγαριστμένος, βδελυρός· πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἀπέχθειαν καὶ ἀηδίαν ἄξιος μίσους καὶ ἀποστροφῆς.

Μυσάρχης, ὁ (μύσος, ἄρχω). Ὁ πρωταίτιος μυσαρᾶς πράξεως, ὁ τοῦ μύσους ἄρχων, Ο'.

Μυσάττω, μέλ. -άξω (παρ' Ἡτυχ. μιτάσει, μιαινεῖ). Μιαίνω, ῥυπόω, λερόνω, ἀτιμάζω, μαγκρίζω, συγχαμερόν καὶ βδελυρόν ποιῶ. — Τὸ ἐνεργ. εὑρηται μόνον παρ' Ἡτυχ. 2) συνήθ. ὡς Ἀποθ. Παθ. Μυσάττομαι, μετὰ αἰτιατ. βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, μῖσος καὶ ἀποστροφὴν ἔχω εἰς ἓν βρωμερὸν σῶμα, καὶ φοβοῦμαι μήπως διὰ τῆς πρὸς αὐτὸ ἐγγύτητος, ἀφῆς, ἡ ὀσφρήσεως, ποιήσω ἐμαυτὸν ἀκάθαρτον ἀνθίζω, ὅταν τὸ βλέπω, συγχαίνομαι, ναυτιάω, ἀναγουλιάζω· καθόλου δὲ, ἀποστρέφομαι, ἀποτρέπομαι, βδελύττομαι συγχαίνομαι. Κατὰ τὴν ἐκ τοῦ μύω ἐτυμολογίαν, ἑρμην. ὁ Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 488. διὰ τοῦ, ἀπομυκτηρίζειν.

Μυσαχθής, ἐος, ὁ, ἡ (μυσάττομαι). Νίκανδρ. Ἠθηρ. 151. καὶ Ἀνάλ. β', 320. ποιητ. ταὐτὸν τῷ, μυσαρός.

Μυσαχνός, ἡ, ὄν. Ταὐτὸν τῷ, μυσαρός· ἐξαιρέτως δὲ, μυσαχνὴ, ἡ πόρνη, ὡς τὸ, μιστητὴ· λέγεται, καὶ, μυσαχρὸς, καὶ συγκοπ. μυσχρὸς, μυσχνὸς, μυσερὸς, ἀντὶ τοῦ μυσαρός· ἐκ τοῦ μυσάττομαι.

*Μυσερός, ά, όν, κοιν. τύπος, ἀντὶ μυσαρός.

Μυσητός, ἡ, όν (μύσος) = μυσαρός, Γλωσσ.

Μυσιάω, ῶ (μῦς). Ἀντὶ τοῦ, μυσάττω, δυσχεραίνω, ναυτιάω, ἀμφ. 2) μυσάττειν, πνευστιᾶν, ἀναπαίειν ὑφ' ἡδονῆς, ἐκφράζει τὸ διὰ τῶν μυκτήρων ῥύσημα, ἔξαιρ. ὑπὸ σφοδρᾶς ὀρέξεως καὶ πόθου ἐν καιρῷ τῆς σαρκικῆς συνουσίας γινόμενον, καὶ ἐν τῷ μετὰ λαιμαργίας τρώγειν· ἢ καὶ ἐξ αἰτίας εἰρωνίας καὶ χλεύης, ὅταν κατεφρονῶ τινά. Ἐκ τοῦ μύζω, Κορνοῦτ. περὶ θεῶν φύσεως, κεφ. κη'. Ὁ Ἡτυχ. ἔχει ἔτι, μυσιῶν, συλλαίνων.

Μυσίδδω, Λακ. ἀντὶ, μυζίζω. Ὁμιλῶ.

Μύσις, εως, ἡ (μύω). Σύναψις, κλείσιμον τοῦ στόματος, τῶν χειλέων, τῶν ὀμμάτων καὶ ἄλλων ὀπῶν· κάμμυσις. 2) οὐδετερ., ἡ ἐμφραξις, δυσκοιλιότης, Ἱππ. (υυ)

Μυσκέλανδρον, τό. Ταὐτὸν τῷ, μυόχοθον.

Μύσκος, ὁ. ὑποκορ. τοῦ, μῦς, ἀντὶ, μυΐσκος· ἀμφ.

Μύσος, τό (μύζω, μύω, διὰ τῶν μυκτήρων μετὰ κεκλεισμένων χειλέων ψυσῶ, καὶ ἐξαιρέτως, ὅταν πορεύτις ἀπὸ τινος τόπου, ἔνθα κείται βρωμερόν τι σῶμα). Κυρίως λέγεται ἐν βρωμερὸν σῶμα, παρὰ τῷ ἀπείρῳ φυσῇ τινὰς διὰ τῶν μυκτήρων, ἵνα μὴ αἰσθανθῇ τῆς δυσωδίας αὐτοῦ· βδέλυγμα, ἀποστροφῆς ἄξιον, μίασμα, (μαγάρα, ἡ μαγαρίσμα), πρὸς ὃ θηλ. μυόμεν, ἢ ὁ πάντες μύοντες ἐκφευγόμεν· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λέγεται μεταφορικῶς ἐπὶ αἰσχρᾶς τινὸς καὶ μυσαρᾶς πράξεως, ἡ ὁμιλίας, ἥτις προξενεῖ ἀπέχθειαν καὶ ἀηδίαν, Εὐρ. Ἡρακλ. 1155. καὶ 1219. καθόλου παρὰ τοῖς Τραγ. (γράφεται μὲν συχνάκις μῦσος περισπωμένως, ἀλλὰ βέβαια σφαλερῶς, διότι σχεδὸν ἀπαντᾶται καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις ἔστι τὸ Ὑψιλὸν βραχύ· ἔτι δὲ καὶ παρὰ Δράκ. σ. 65. 15. Ἐ. Μ. σ. 588. 52. καὶ πιθανῶς τὸ συγγενὲς αὐτῷ μῦσος, ἐθνικὸν ἀφορμὴν εἰς ταύτην τὴν συγχυσιν καὶ ἀλλαγήν.) ὅθεν

Μυσός, ὁ, ἡ = μυσαρός. Ἡτύχ.

Μυσπολέω, ῶ. (μῦς, πολέω). Περιστρέφω ὡς ὁ μῦς, περιπατῶ ἔνθεν κακεῖθεν ὡς ὁ ποντικός. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 140. πλατειῶς εἰς τὸ, μυσιπολέω.

Μύσσω, Ἀττικ. μύττω, ὡς ἁπλοῦν μόνον παρὰ Γραμμ. ἀπαιτούμενον πρωτότυπον τοῦ, ἀπομύττω, ἐπιμύττω, προμύττω, καὶ τοῦ Λατιν. mungo, emungo, ὅρ. μύω.

*Μυσσωτός, ὁ· ὅρ· μυττωτός.

Μυσταγωγέω, ῶ (μυσταγωγός). Εἰσάγω, φέρω εἰς τὰ μυστήρια, διδάσκω, καὶ προετοιμάζω τινὰ τοῦ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ μυστήρια· ὅθεν

*Μυσταγώγημα, τό. Ἡ εἰσαγωγὴ εἰς τὰ μυστήρια, Ἰκε. Ἀχ. Ταρ. σ. 543. καὶ

Μυσταγωγητός, ή, όν. Ὁ εἰς τὰ μυστήρια εἰσαγμένος, κατηχημένος, διδαγμένος.

Μυσταγωγία, ἡ. Εἰς τὰ μυστήρια εἰσαγωγὴ, καὶ προετοιμασία, καὶ, μυσταγώγημα.

Μυσταγωγός, ὁ, ἡ (μύστης, ἄγω). Ὁ τὰ μυστήρια εἰσάγων. β) ἱερεύς, ὁ τοὺς μύστας ἄγων, ἤτοι ὅστις εἰσάγει, φέρει καὶ προετοιμάζει, ἤτοι κατηχεῖ τινὰ καὶ καθιερόνει αὐτὸν εἰς τὰ μυστήρια. 2) Παρὰ Σικελοῖς ταὐτὸν τῷ, περιηγητής, Cicerone, Κικερ.

Μυστάλμης, ὁ (ἅλμη). Ὁ δυσυχὴς καὶ πένης, ἀμφ. Εὐστ. καὶ Ἡτυχ.

Μύσταξ, ακος, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ, μάσταξ. Τὸ ἐπάνω χεῖλος. 2) αἱ ἐπ' αὐτῷ φυόμεναι τρίχες· μυστάκιον, καὶ μουστάκιον. (Γράφ. καὶ βύστραξ.)

*Μυστήρ, ῆρος, ὁ = μύστης.

Μυστηριάζω. Καθιερῶ εἰς τὰ μυστήρια, εἰς τὰς μυστικὰς διδασκαλίας, ἐκ τοῦ μυστήριον, Γλωσσ.

Μυστηριακός, ή, όν (μυστήριον). Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ μυστήρια.

*Μυστηριασμός, ὁ (μυστηριάζω). Ἡ εἰς τὰ μυστήρια καθιέρωσις.

*Μυστηρικός, ή, όν = μυστηριακός.

Μυστήριον, τό. Παρ' Ἀθην. γ. κεφ. 20. σοφιστικῆς ἔκφρασις (παρὰ τὸ μῦς, καὶ, τηρέω, ἡ τοῦ μυὸς ὀπή, ξυλόγατα. «Τὰς τῶν μυῶν ἐκδύσεις, μυστήρια, ἐκάλει, ὅτι τοὺς μῦς τηρεῖ.»

Μυστήριον, τό (μύστης). Τὸ κεκρυμμένον ἤτοι τὸ ἀπόκρυφον καὶ εἰς πολλὰ ὀλίγους γνωστὸν· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ θρησκευτικῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπόρρητα, θεωμαστὰ, ἀγνοούμενα καὶ ἀκατάληπτα· ἢ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ φυλάττῃ τινὰς μυστικόν. Παρὰ τοὺς ἀκούοντας μύειν τὸ στόμα καὶ μηδενὶ τοῦτο ἐξηγεῖσθαι, καὶ ἡ περὶ μυστηρίων διδασκαλία. 2) Μυστήρια, τά· αἱ ἱεραὶ τελεταὶ· παρ' Ἀθηναίοις, καὶ ἐξαιρέτως ἐλέγοντο αἱ τῶν Ἐλευσινίων τῆς Δήμητρος, «τὰ μικρὰ», καὶ, τὰ μεγάλα· καὶ τὰ μὲν μικρὰ ἔπιπτον εἰς τὸν μῆνα Ἀνθεστηριῶνα, τὰ δὲ μεγάλα εἰς τὸν Βοηδρομιῶνα· ἦσαν δὲ μυστικαί τινες διδασκαλίαι (δόγματα), θρησκευτικαὶ καὶ πολιτικαί, συνημμέναι μὲ διάφορα ἔθιμα καὶ τελετὰς ἡ λέξις ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 2, 51· ἐπὶ τῶν Σαμοθρακικῶν μυστηρίων. β) πᾶν ἅγιον καὶ ἄθικτον, ἡ ἁγιότης, ὡς Εὐριπ. ἐν Ἱκετ. 470. καλεῖ «στεμμάτων μυστήρια», τὸ ἅγιον καὶ ἀδιάφθαρτον. 3) ἰατρικόν τι, χρήσιμον εἰς τὸν βήχα. Ἔστι δὲ κυρίως τὸ οὐδετ. τοῦ μυστήριος, = μυστικός, ἐκ τοῦ μυστήρ, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, μύστης. «Μυστηρίων ἐπιμελητής, ὁ ἐπιμελούμενος τῆς ἑορτῆς τῶν μυστηρίων, ὃς τὴν χειροτονούμενος ἄρχων.»

Μυστηρίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ μυστηριακός· ὅθεν «Μυστηρὶς τελετή», Ἀνθολογ. ταὐτὸν τῷ, μυστηριακὴ τελετή, τὰ μυστήρια.

Μυστηριώδης, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. μυστηριωδῶς (εἶδος, μυστήριον). Κατὰ τὸν τρόπον τῶν μυστηρίων ὤν, μυστικός, φυλάττων μυστικόν.

*Μυστηριώτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. -ῶτις, ιδος. Ἀνήκων εἰς τὰ μυστήρια. «Μυστηριῶτις σπουδή», παρ' Αἰσχύλ. ἀναχωρὴ πολέμου, ἐν τῷ καιρῷ τῆς τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων τελετῆς.

Μύστης, ου, ὁ, καὶ, θηλ. μύστις, ίδος, ἡ (μυέω). Ὁ τὰ μυστήρια εἰδώς, μυστηρίων μετειληφώς. Ὁ ἀφιερωμένος, ἢ καθιερωμένος εἰς τὰ μυστήρια· παρὰ Μελ. μετὰ γενικ. 2) παρὰ τοῖς νεωτέροις, καὶ ἐνεργ. ταὐτὸν τῷ, μυσταγωγός. Ἐν τῇ Ἀνθολογ. κεῖται «ἡ ὁλκὴ μύστις», ἀντὶ τοῦ, μυστική, ὡς ἐπίθ. οὕτω, καὶ, μύστης χορός, Ἀριστοφ. Βατρ. 343. Ὁ Φώτ. ἔχει «μύστης, ὁ τὰ μυστήρια ἐπιστάμενος, ἢ διδάσκων, ὁ τῶν μυστηρίων διδάσκαλος.

Μυστικός, ή, όν, καὶ, ἐπίρ· μυστικῶς (μύστης). Μυστηρίων ἔμπλεος, ὁ μυστήριον σημαίνων, εἰκονίζων, ἱερὸς, καθιερωμένος· κρυφὸς, ὅστις ἐξεύρει νὰ φυλάττῃ κρυφόν τι· ἢ ὁ κεκρυμμένην τινὰ σημασίαν, ἢ ἔννοιαν ἔχων, ἀκατάληπτος· καὶ τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσῃ τινὰς, ἀλλὰ νὰ τὸ φυλάττῃ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. «Μυστικὸς Ἴακχος», ἀσμά τι Βακχικὸν μυστηριῶδες, Ἡρόδ. 8, 65.

Μυστιλλάομαι, ῶ, μυστιλλόομαι, μυστίλη, μύστιλλος, μυστίλλω, ίδος μυστιλλάομαι, μιστύλλω, κ. τ. λ.

Μυστιπολεύω. Μυστιπόλος εἰμί, τὰ μυστήρια ἑορτάζω· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἑορτάζω μυστικήν τινα τελετήν· ὅθεν

Μυστιπόλευτος, ὁ, ἡ. Μυστικῶς ἑορταζόμενος. Ὀρφ. Ἔμν. «μυστιπόλευτοι τελεταί· Ταὐτὸν τῷ, μυστηριώδεις τελεταί.

Μυστιπόλος, ὁ, ἡ (μύστης, πολέω). Ὁ τὰ μυστήρια ἤτοι καθόλου μυστικὰς τελετὰς ἑορτάζων, ἑορταστής, Lob. Φρυν. σ. 668.

Μύστις, ίδος, ἡ· θηλυκ. τοῦ, μύστης, Ὀρφ. ἄργον.

Μυστοδόκος, ὁ, ἡ (μύστης, δέχομαι). Ὁ μύστας, ἢ τὰ ἱερὰ μυστήρια δεχόμενος, ἐμπεριέχων, δόμος, Ἀριστοφ. Νεφ. 303.

Μυστοδότης, ου, ὁ, ἡ (δίδομαι). Ταὐτὸν τῷ, μυσταγωγός. Ἀνάλεκτ. β. 253.

Μυστοπολεύω, καὶ, μυστοπόλος, ταὐτὸν τῷ, μυστιπολεύω, μυστιπόλος.

*Μυστρίον, τό· Ἰπκ. τοῦ μύστρον, Χουλιαράκι· μικρὸν μέτρον χουλιαρίου· ὅθεν

*Μυστριοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Πωλητὴς μυστρίων.

Μύστρον, τό, καὶ, μύστρος, ὁ. Ἀθην. α', 4. Εἶδος κοχλιαρίου. 2) μέτρον τι, ὃν κοχλιάρια περιλαμβάνον. ὅθεν

Μυστροπώλης, ή, μυστριοπώλης, ὁ (πωλέω). Ἀθην. σ. 125. Ὁ κοχλιαρὰς πωλῶν.

Μυσφόνος, ὁ (μύς, φονεύω). Ὁ μύας φονεύων, Ἡτύχ.

*Μυσχνός, μυτχρός, μυταρός, ὅρ. μυσαχνός.

*Μυσώδης, ὁ, ἡ (μύσος, εἶδος). Μυσαρός, βδελυκτὸ τὸ εἶδος, τὴν ὄψιν, Πλουτ.

Μυττωτός, ὁ, ἡ. Ζήν. Μυττωτόν.

Μυταχείζω, Μυταχειρίζομαι συχνά, κατακόρως τὸ μῦ εἰς τὴν ὁμιλίαν μου, κατὰ τὸ, ἰωτακίζω σχηματισθέν, ὅθεν

Μυταχισμός, ὁ. Ἡ τοῦ μῦ συχνὴ χρῆσις, Διομήδ. Γραμμ.

*Μύτης, ου, ὁ, = μυτός, Ἡτύχ.

Μυτίλος, ὁ (μῦς). Ἐδώδιμόν τι ὄστρεον, ὡς τὰ παρ' ἡμῖν Μύδια. — Κατὰ τὸν Heind. εἰς Ὁρατ. καὶ ἄλλους γράφεται ὀρθότερον μιτύλος, mitulus, καὶ οὐχὶ παρὰ τὸ μῦς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Λατινικοῦ, πρβ. Ἀθην. 3. σ. 85. Ε. (-υυ, Hor. sat. 2, 4, 28 Mart. 3, 60, 4.)

*Μύτιλος, ίλη, ίλον, ὅρ. μίτυλος.

Μύτις, ίδος, ἡ, ιος, Τὸ εἰς τὰς σηπίας καὶ τευθίδας ἐντόπιον ὅπερ τόπον ἐπέχει ἥπατος, «Ἀριστοτέλ. ζωϊ. ἱστορ. δ'. 1.» Μύτις, ὁ ἔχει ἀντὶ σπλάγχνων, τὰ μὴ ἔχοντα σπλάγχνα ζῶα, ἐφ' ᾗ τὸν θόλον, ὃν πλεῖστον καὶ μέγιστον ἡ σηπία ἔχει. «κεῖται δὲ ὑπὸ τὸ στόμα· διὰ δὲ τῆς μύτιος ὁ στόμαχος τείνει. Εἰς τοὺς κοχλίας τοῦτο λέγεται, Μήκων.

*Μυτός, ὁ, ἡ, mutus. Βωβός, Ἡτυχ. πρβ. μύδος.

*Μύττω, Ἀττικ. ἀντὶ μύσσω.

Μυττωτεύω, ταὐτὸν τῷ, Καταμυττεύω, Λιανίζω εἰς πόλτον, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 63.

Μυττωτόν, τό. ἡ, κάλλιον, Μυττωτός, ὁ. Ἀττικ. ἀντὶ, Μυσσωτός. Ἐδεσμάτι διὰ τετριμμένων κρομμύων ἢ σκορόδων καὶ μετά τινων ἄλλων πολλῶν ἐρτυμάτων συντεθειμένον, allatum, intritum, moretum. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 63. ὠνομάσθη οὕτως ἐκ τῆς ἁρμελίας αὐτοῦ καὶ δυσώδους ὀσμῆς, ἐκ τοῦ, μύω, μυζω, μύτω παραγόμενον· καὶ ἑνοῦται ὁ Καλλίμαχος «Ἢν ἐτρίψατο μυττωτόνα εἴπεν» λέγεται ἔτι καὶ εἶδος ἁλιάδος, ἢ ἀβρυτάκης, ἢ μουστέρδας, ἐκ τετριμμένου τυράτεως, κ. τ. τ. Διοστρ. β'. 182. «Τὸ ἐκ σκορόδου καὶ τῆς μελαίνης ἐλαίας γινόμενον τρίμμα καλούμενον δὲ μυττωτόν».

Μυχαίτατος, καὶ, Μυχοίτατος, καὶ, Μυχώτατος, ὑπερθετ. τοῦ, Μύχιος. Ὁ ἐνδότατος, ἐσώτατος. Ἀριστ. (Κατὰ Βουττμ. γραπτέον βέλτιον, μυχαίτατος.)

Μύχατος, ατη, ατον. Ὅστις εἶναι μάλιστα πάντων ἔνδον μέτα· ὁ ἔνδον, ἐσωτερικός, κεκρυμμένος, Εὐριπ. (ἔστιν ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ, μύχιος, σχηματ. ἀπὸ τοῦ, μυχός, κατὰ τὸ μέσατος ἀπὸ τοῦ, μέσος.)

*Μυχέστατος, η, ον (μυχός), ἀνώμλ. ὑπερθ. τοῦ, μύχιος.

Μυχή. ἡ, = μυχός, παρὰ Σουΐδ. ἀμφ.

Μυχηβόρος. ὁ, ἡ (μυχός, βορά)· ὁ ἐν τῷ μυχῷ, ἐν τῇ ὀπῇ, ἢ ἀντρῳ, ὁ ἔστιν ἐν σκοτεινῷ τόπῳ τρώγων, Νίκανδρ. ὅπου ἄλλοι, Νυχηβόρος, ἀναγν.

Μυχθίζω, Μέλ. ἴσω. (μύζω, μύζω, μυχθός) Μὲ κλεισμένα χείλη ἐκδίδω, ἀφίημι ἦχον τινὰ διὰ μυκτήρων, κλείων τὰ χείλη φυσῶ διὰ τῆς μύτης, καθὼς π. χ. ποιεῖ τις ὅταν ἀπομύττηται· ἄρα, σημεῖον δίδω διὰ τούτου τῆς δυσαρεσκείας μου, ὀργῆς, χλεύης, μυκτηρισμοῦ, λύπης, ἀγωνίας, καὶ μίσους. Ζητ. Μύζω, καὶ, Μυγμὸς καὶ ἐντεῦθεν 1) στένω, στενάζω, 2) χλευάζω· καὶ ἐνεργ. μυκτηρίζω, καταφρονῶ, περιγελῶ, μετὰ αἰτ. γ) στρεβόνω τὰ χείλη, ἢ τὸ πρόσωπον εἰς σημεῖον χλεύης, ὡς τὸ, μυλλαίνω, Θεόκριτ. κ'. 13. «χείλεσι μυχθίζουσαν, ὅπου ἁπλῶς μόνον τὸ στρέβωμα τοῦ στόματος ἢ τῶν χειλέων, ὡς σημεῖον χλεύης καὶ καταφρονήσεως, φαίνεται ὅτι σημαίνει. Ὁ Πολύβ. ἐν ιε'. 21. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ «Διαφθυρίζοντος ἐξελήρηταν.» ὁ γρύζω, κάμνω μουν. ὅθεν

Μυχθισμός, ὁ. Στεναγμός, τὸ στένειν, βαρέως ἀναπνέειν, ῥέγχειν, ῥοχαλίζειν, Ῥῆτ. 783. 2) χλευασμός, μυκτηρισμός, καταφρόνησις.

Μυχθώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Καθὼς ὁ στενάζων. «Πνεύματα μυχθώδη», Ἱπποκρ. Κωακ. 24. τὰ μετὰ μυχθισμοῦ ἀναφερόμενα· καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ, μύχθος = μυχθισμός.

Μυχαῖος, αία, αῖον, = μυχιος. Ἐσωτερικός, ὁ ἔνδον, ἤτοι μέτα κυρτεύμενος. «Μυχαῖος στεναγμός», ὁ ἐκ βάθους ἀναπεμπόμενος· ὡς τὸ, κρυφαῖος ἀπὸ τοῦ, κρύφιος, ἀμφ.

Μύχιος, ία, ιον. (μυχός). Ἐσωτερικός, ὁ ἔνδον, ἐνδότατος, ἐν τῷ ἐνδοτάτῳ, ἐν τῇ ἀποτάτῳ γωνίᾳ, intimus, Ἰακ. Α. Π. σ. 958. ὡς ἠμαρτ. ἀνάγ. παρ' Ἡσ. Ἑ. 145. Θ. 991. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον εἰσὶν ἐν χρήσει καὶ τὰ διάφορα ἀνώμλ. ὑπερθ., τὰ ὁποῖα ἐσχηματίσθησαν μὲν κατὰ τὸ οὐσ. μυχός, κατὰ δὲ τὴν σημασίαν τῶν ἀκούσιν εἰς τό, μύχιος, μυχοίτατος, Ὀδ. Φ, 146. μυχαίτατος, ἢ μυχαίτατος, Ἀριστ. μυχάτατος καὶ μύχατος, η, ον.

Μυχλός, ὁ. Ὁ κατωφερής καὶ ἀτελής περὶ τὰ ἀγρίδια. Οἱ Φωκεῖς ὠνόμαζον οὕτω καὶ τὸν πρὸς ὀχάνον ἐπιτήδειον ὄνον, Ἡσύχ. Ζητ. Μύκλα.

Μυχμός, ὁ. (μύζω) ταὐτὸν τῷ, Μυγμός, Ὀδ. Ω, 416.

Μυχόθεν, Ἐπίρ. (μυχός). Ἔσωθεν, ἀπὸ τὰ ἐνδότατα, μέσα ἀπὸ τὸ βάθος, ἀπὸ τὰ ἐσωτερικά, Αἰσχύλ. Ἀγ. 96.

Μυχοί, (μυχός) δοτικοῦ. ἐπίρ. ἀντὶ, Μυχῷ, ὡς, εἴκοι ἀντὶ, οἴκῳ, Ἐσωτερικῶς, ἐν τῷ ἔνδον.

*Μυχοίτατος, η, ον (μυχός), ὑπερθ. ἀνμλ. τοῦ μύχιος. «Μυχοίτατος ἶξε (Ὀδ. Φ, 146.)», ἐκάθητο ἐν τῷ ἐνδοτάτῳ, ἤτοι τὸ πλέον μακρὰν ἀπὸ τῆς εἰσόδου.

*Μυχόνδε, Ἐπίρρ. (μυχός) Εἰς τὸ ἐνδότατον, Ὀδ. Χ. 270.

Μυχόνους, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, κρυφίνους, Φωτ. σ. 201.

*Μυχόπεδον, τό. Τῆς βάθος, ῆσς, Φώτ.

Μυχοπόντιον, τό. ἀντὶ, Μυχὸς πόντου, ἀμφ.

*Μυχορήμων, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, βαθύγλωσσος, Ὁμιλῶν ἐκ τοῦ βάθους τοῦ λαιμοῦ, Φώτ.

Μυχός, ὁ (μύω). Τὸ ἐσωτερικόν, βαθύ, τὸ ἐνδοτάτῳ σκοτεινὸν καὶ ἀπόκρυφον μέρος, ἢ ἡ ἀποτάτω γωνία, «δόμου, θαλάμου, κλιτῆς, ἄντρου, σπείους, λιμένος,» Ὅμ. «χθονός, νήσου», Ἡσίοδ. σκάφους, θαλάττης καὶ νεώς, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. ἐπὶ θαλάττης, ὅπου ὁ Σχολιαστὴς, Γίνεται ἀπὸ τοῦ νῦν, νυχός, καὶ κατὰ τροπὴ· τοῦ ἀμεταβίβλου εἰς ἀμεταβόλον μυχός οἱονεὶ ὁ ἐνδότατος καὶ σκοτεινὸς τόπος, παρὰ τὸ μεμυκέναι, ἢ νυχός τις ὤν, οἱονεὶ σκοτεινός· ἢ ἐκ τοῦ μύω, τὸ κεκμύω, οὗ τὰ ἐνδότερα φωτὸς ἐστέρηται. «Μυχῷ Ἄργους», ἐν τῇ ἐνδοτάτῳ γωνίᾳ τοῦ Ἄργους, Ἰλ. Ζ. 152. Ὀδ. Γ. 363. λέγεται καὶ ἐπὶ κόλπου θαλάσσης, ὅστις ἐκτείνεται πολλὰ βαθέως εἰς τὴν χώραν, Ἡρ. 2, 11· 4, 21. Λατ. sinus recessus, ἐξαιρτ. τὸ ἐνδότατον, ἀπωτατον, πλέον ἀπόκρυφον μέρος μιᾶς οἰκίας, penetrale, ὅθεν «Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ», ἀπὸ τὸ κατώφλιον ἕως εἰς τὸ ἐνδότατον, Ὀδ. Η, 87, 96. καὶ τροπ. «Διὰ μυχῶν βλέπουσα ψυχή (Σοφ. Φιλοκτ.)», ψυχή, ἥτις θεωρεῖ πάντοτε κρυφίως, δολίως. Λέγεται ἔτι καὶ τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῆς σαγήνης. Τὸ ἑτερογ. πληθ. ἐστὶ, τὰ μυχά, Διον. Περιηγ. 117. Τὰ ὑπερθ. τούτου, ὁμαλά τε καὶ ἀνώμαλα, εἰσὶ, μυχωτατος, μυχαίτατος, μυχοίτατος, καὶ, μυχατος, κτ. ἐσώτατος, ἐνδότατος. ἴδε μύχιος.

Μυχότροπος, ὁ, ἡ (τρόπος). Κρυφὸς, δόλιος κατὰ τὸ φρόνημα, Ἀριστοφ. Θεσμ. 392. κατὰ τινας ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ, Μοιχότροπος.

Μύχουρος, ὁ, (οὐρὰ, μυχός). Ὁ φύλαξ τῶν ἐσωτερικῶν, τῶν ἐνδοτάτων, τῶν μέτα. (ω-ω)

Μυχώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ γωνίας εἶδος, κρυφίας γωνίας, ἢ μέρη (μυχοὺς) ἔχων.

Μυχών, ῶνος, ὁ, καὶ, μυκών, ταὐτὸν τῷ, Σωρὸς, καὶ, Θημών, Γρηγόρ. περὶ Διαλέκτ. καὶ Ἡσύχ.

*Μυχώτατος, η, ον (μυχός, ἀνμλ. ὑπερθ. τοῦ, μύχιος, μόνον παρὰ Γραμμ.

Μύω, ύσω, ἀμτβ. Κλείω ἐμαυτόν, κλείομαι, σφαλῶ, σφαλίζομαι. ἐξαρτ. συχνάκις ἐπὶ στόματος, χειλῶν, καὶ ὀμμάτων, ἀνοιγοσφαλῶ, σκαρδαμύττω, βλεφαρίζω. «Μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισι,» Ἰλ. Ω, 637. «Σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν», ὅλαι αἱ πληγαὶ ἔκλεισαν, Ἰλ. Ω, 420 ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, συγκάμπτομαι· λυγίζομαι εἰς τὸ αὐτὸ, συναρμόζομαι, συμπίπτω, ὡς τὸ σύγγεν. ἠμύω. 2) μετβτ. κλείω, κλειδόω, σφαλῶ, ἐξαιρτ. τὸ στόμα, τὰ χείλη, τὰ ὄμματα· συγκλίνω τι ἢ συγκάμπτω· ἔτι δὲ, ἐκδίδω φθόγγον ἀπ' ἐμαυτοῦ μὲ κλεισμένα χείλη, ὡς τὸ, μύζω. (πρωτότυπον ἐστι τὸ μύ, ἢ τὸ γράμμα μῦ, τὸ ὁποῖον μάλιστα προφέρεται διὰ τῶν χειλέων κεκλεισμένων· διὰ τας διαφόρους ὁμως παρατηρήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐνυπάρχουσι τῷ φθόγγῳ μύ, παράγονται πάλιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου, μύω, διάφοραι ἄλλαι λέξεις, ἐξ ὧν ἰδοὺ αἱ κυριώτεραι· μύω, ἠμύω, μύσις, μυσιάω, μυῖνδα, μύωψ. μῦς, μυχός, μύχιος, μυέω, μύστης, μυστήριον· μυάω μομυάω· μύζω, μυγμὸς, μυχμός, μυχθίζω· μυκτὴρ, μυλλὲς, μυλλὸν, μυλλαίνω, μυλλαίνω, μυλὴ, μύλος, μυλιάω· μυλλω, μυλλὰς· μύζω, μυζάω, μυζέω· μύσσω, μύττω, μυττὸς, μύτης, μύδος, μυνδος, muaso, mussito, mutus, matio· μύσος, μυσαρὸς, μυσάττω, μυσιάω, μυδάζομαι· μύδος, μυδὼν, μυδαλέος, μυδάω, μυδαίνω· μύζω, μύσσω, μύττω, μύκης, μύκος, μύξα, μυξάζω, μύξινος, mungo, emungo, Heinr. Ἡσιοδ. Ἀσπ. 267. σ. 189. μυκάομαι κ. τ. λ. — Τὸ ὕψιλον τοῦ μὺ ἔνεστ. ἦν, ὡς φαίνεται, ἐν χρήσει μόνον ὡς μακρόν, τοῦ δὲ ἀορ. τοῦ ἐνεστῶτος συνηθ. βραχύ. Ἰλ. Ω, 637. Σοφ. Ἀντ. 421. Εὐρ. Μηδ. 1173. Ἐπ. Ἀδ. 660, 2. Παλλαδ 13, 6, 16. μακρὸν δὲ μόνον παρὰ τοῖς Μεταγνωστ ὡς παρ' Ἀντιφίλ. 43, 3. Ἔρυκ Κυζ. 7, 6. Ἀντιπ. Σιδ. 106. 7. ἐν δὲ τῷ παρακμ. ἔστιν ἀεὶ μακρὸν, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 420. Λέων. Ταρ. 63 Σρατ. 25. καὶ ἀλλαχοῦ, πρβ. Wern. Τρυφ. σ. 59., ἔνθα ὅμως πολλὰ εἰσὶ σφαλερὰ καὶ συγκεχυμένα.)

Μυώδης, εος, ὁ, ἡ (μῦς. εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μυῶν, ποιοτικῶν ὤν. (μῦς. 2) πλήρης μυῶν, musculosus, Ὀππ. Κυν. 1, 188. Θεόκ. 25, 149. Ἀρειαν. κυνηγ. ζ'. 2.

Μυών, ῶνος, ὁ. (μῦς, 2) Σώματος τόπος τις, ἢ μέρος, ὅπου πολλῶν μυῶν συνάθροισις ἐστί· ὡς π. χ ἡ γαστροκνημία (ἁλτὴς), ἥτις οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν, εἰμὴ σαρξ τις νευρώδης. Ἰλ Π, 324· καὶ 315. «— πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος μυὼν ἀνθρώπου πέλεται», Ἀπολλών. Ἀργον. δ'. 1520. Ἀνθλεκτ. β'. 465. «Ὁ δὲ οἱ περὶ τὰ νεῦρα τανυσθεὶς μυὼν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη», Θεόκριτ. κε'. 149. ὅπου τινὲς ἠμαρτηκ. Μυῶν, ἔχουτι· παραβλ. μὲ τὸ ἐν κβ'. 40. «Ἐν δὲ μύες στερκοῖσι βραχίοσι ἄκρον ὑπ' ὤμον ἔστασαν ἠὐτε πέτροι ὀλοίτροχοι», Χριστόδ. 236. Ἐν τῇ συνηθείᾳ παρὰ τοῖς κοινοῖς καὶ τὸ μέρος τοῦτο τῶν συνεστραμμένων καὶ νευρωδῶν σαρκῶν, Ποιητικὸς, ὡς καὶ τὸ ζῶον, λέγεται. (Ὁ Heyne θέλει, πλὴν ἐσφαλμ., διὰ τὸ μέτρον μυιῶν· ὡς τόσον, διὰ τὴν ποιητικὴν χρῆσιν ὑπάρχει ἐν ταύτῃ τῇ λέξει τὸ Ὕψιλον ἐξάπαντος μακρόν.)

Μυωνία, ἡ, Μυωπία, ἡ, Μυωπία, ἡ. Ἡ ὀπή, ἢ τρώγλη, ἢ τρύπα, ἢ φωλεὰ τοῦ μυός, ἤτοι τοῦ ποντικοῦ, Ποντικοφωλεά. Αἰλιαν. ζῷ. Ἱστορ. ιβ. 10. 2) λαμβάνεται ἔτι καὶ ὡς λέξις ὑβριστικὴ ἐπί τινος ἀσελγοῦς περὶ τὰ ἀφροδίσια γυναικός, ὡς καὶ τὸ «Μῦς λευκόν».

*Μυωσία, ἡ. = μυωπία.

Μυωξός, ὁ. Εἶδός τι μυὸς εἰσέτι ἀδιορίστου, ἐν τοῖς ἀγροῖς διατρίβοντος. Θέλουσιν, ὅτι οὗτος κοιμᾶται ἐξ μῆνας. Ὅρα Ἐπιφάνιον ἐν τῷ περὶ Φυσιολογίας· Ζητ. καὶ Μυοξός.

Μυωπάζω, ταὐτὸν τῷ, Μυωπιάζω.

Μυωπία, ἡ (μυώψ). Σφάλματι τῶν ὀφθαλμῶν ἢ τῆς ὁράσεως, ὁπόταν τινὰς βλέπῃ καλλίτερον τὰ ἐγγὺς καὶ πλησίον, παρὰ τὰ μακράν· τὸ πάθος τοῦ Μύωπος. 2) Ὀπή μυὸς, τρώγλη. Ζητ. Μυωνία. ὅθεν

Μυωπιάζω, Μύωψ εἰμί, ἢ μυωπίαν πάσχω, εἶμαι κοντόφθαλμος, γαλιοφρίζω· ὅθεν τό, ἐμυωπίασε, παρὰ Σουΐδ. Ζητ. Μυωπία, καὶ Μύωψ.

Μυωπίας, ου, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Μυώψ.

Μυωπίασις, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Μυωπία.

Μυωπίζω, (μύωψ) Κεντρίζω, διώκω, βιάζω τὸν ἵππον διὰ τοῦ κέντρου, ἤτοι τοῦ μύωπος.

2) Παθ. μυωπιόεσθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τοῦ μύωπος, ἤτοι τοῦ οἴστρου κυνηγούμαι· ἐνοχλοῦμαι. τροπ. ἐπεδιώκομαι, κυνηγούμαι, ἐνοχλοῦμαι, βάλλομαι εἰς ἀθυμίαν, φόβον, συμπεριελαυνόμαι, στενοχωρούμαι· βλίβομαι. Ὁ Σοφ. ἔτι ἐν τῷ Ἵππαι. σ. 5. λέγει, Μυωπίζεται, καὶ ἐπὶ ἵππου, ὅταν διώκῃ καὶ ἀποσείῃ τὸν μύωπα, ἤτοι τὸν οἶστρον ἀφ' ἑαυτοῦ

Μυωπός, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Μυωπίας, καὶ, Μύωψ.

*Μυωτόν, τό (μῦς, οὐς) = μυόστοτον. Εἶδος χόρτου, myosotis, Λιν.

Μυωτός, ή, ὸν (μῦς, 2). Ὁ μύας ἔχων. «Μυωτὸς χιτὼν», Πολυδ. ζ'. 60., ὁ μύας ἔχων ἐμπεποικιλμένους.

Μυώψ, ωπος, ὁ (μύω, ὤψ). Ὁ μυωπιάζων, ἤτοι καμμύων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διὰ τῶν ἄκρων αὐτῶν βλέπων, ὅστις γαλεωρίζει, καὶ γαλεωρίζει. συνῃδ. ὁ τὰ ἐγγὺς βλέπων, τὰ δὲ μακρὰν μὴ ὁρῶν, κοντόφθαλμος, γαλεωρής, καμμύων τὰ ὄμματα ὡς ἡ γαλῆ, ἤτοι ὡς ἡ γαλῆ ὁρῶν. 2) οὐσ. μύωψ, ωπος, ὁ, οἶστρος, ἤτοι ἡ μυῖα, ἥτις πειράζει, ἐρεθίζει καὶ κεντᾷ τοὺς ἵππους καὶ βόας, (στρέγγλα). ὅθεν 3) κέντρον τι περὶ τοὺς πόδας τοῦ ἵππέως, ἐξ οὗ κεντᾷ τὸν ἵππον (μαχμοῦζι, Τουρκ.) «Ἐν τοῖς μύωψι περικαθεῖναι, περιπατῶ μὲ τὰ μαχμούζια, Θεοφρ. χαρακτ. β'. 1 τροπ. παρακίνητις εἴ τι, θέλγητρον, μέτον, ἐξ οὗ παρακινεῖται καὶ λαμβάνει τις ὄρεξιν εἴς τι, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 884. 4) ὁ μακρὸς δάκτυλος, Νικόλ. Σμυρν. (υ –, παρὰ δὲ Νικ. Θηρ. 417. 736. κατὰ τὴν δευτέραν σημασίαν καὶ – –)

Τὸ Μ μετὰ τοῦ Ω.

Μῶα, Λακων. ἀντὶ, Μῶσα, Μοῦσα.

Μῶβιξ, ἡ, = σμῶδιξ.

Μωϊκός, Δωρικ. ἀντὶ, Μουσικός. Ἐτυμολ.

Μωκάω, ήτω, καὶ συνῃθ. Ἀποβ. Μέσ. μωκόομαι, ῶμαι. (μῶκος). Μυκτηρίζω, σκωπτω, χλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ, κυρίως διὰ τῶν μυκτήρων καὶ κακοζήλως, ἤτοι μὲ στραβομουτζουλίσματα μιμητικὰ τοῦ ἄλλου· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Αἰλιαν. ζῴ. (ἱστορ. ἀ. 29. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Μορφάζειν. 2) λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῆς Κεμήλου. «Κάμηλος μωᾶται».

*Μωκεύω, = μωκάω, Τιτμ. Ζωκρ. Δεξ. 2. σ. 1383.

Μώκημα, τό (μωκάω). Σκῶψις, χλεύη, μυκτηρισμός, περίπαιγμα.

Μωκία, ἡ (μῶκος). Τὸ μυκτηρίζειν, χλευάζειν, μώκημα, Αἰλιαν. ποικ. ἱστορ. γ'. 19. ὅθεν

Μωκίζω, παρὰ Σουίδ. ταὐτὸν τῷ, ἐμπαίζω.

*Μῶκος, ὁ. Περιγέλοιον μὲ σχήματα μιμητικά. (συγγεν. τῷ, μῶμος.) ὅθεν

Μωκός, ὁ. Σκώπτης, χλευαστής, ἐμπαίκτης, περιγελαστής. ὅθεν τὸ Γαλ. Moqueur, παρ' Ἀριστοτελ. ζῴ. ἱστορ. ἀ. 9. κεῖται νῦν «Μώμου καὶ εἰρωνοῦς· τὰ Χειρόγραφ. μετὰ τοῦ Ἀνεγνόν. Παρυστ. κεφ. 125. Μώκου, ἐχουσι, ἡ κάλλιον Μωκοῦ, ὡς καὶ ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει. ἐπειδὴ καὶ τὸ Μῶκος, ὁ, οὐσιαστικ. ἀντὶ τοῦ, χλεύη, εὑρίσκεται ἐν τοῖ, Γλωσσαρίοις τοῦτε Κυρίλλου καὶ Φιλοξένου.

Μῶλος, ὁ. Κόπος, πόνος, κακοπάθεια, μόχθος, ἀγών, καὶ ἐξαιρέτως ἐν πολέμῳ· ἄρα, μάχη, πόλεμος, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ὅμηρος λέγει συνῃθ. «Ἄρηος μώλοιο», ἐν Ἰλ. Β. 401. καὶ ἀλλαχοῦ ἄνευ τοῦ, Ἄρηος, Ἰλ. Σ, 188. καὶ, 134. Η. 137. καὶ Ρ, 397. ἐπὶ μάχης καὶ πολέμου, ἤτοι συμπλοκῆς τῶν δύο στρατευμάτων. Ἡσ. Ἀσπ. 237. ἐν δὲ Ὀδυ. Σ, 233. «Ξείνου καὶ Ἴρου μώλοιο», ἀντὶ μονομαχίας μεταξὺ τοῦ Ἴρου καὶ τοῦ ξένου· τὰ δὲ ἄλλα, αὐτὴ ἡ λέξις οὐχ εὑρίσκεται ἀλλαχοῦ πουθ ἐν Ὀδυ. Ἐντεῦθεν κοθόλου, καὶ πάντες ἀγῶν, ἡ ἔρις, φιλοπόλεμος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 862. Ἐκ τούτου ἔχει ὁ Ἡσύχ. Μωλεῖ, μάχεται· καὶ, Μωλῆται, μαχήσεται, πιεσθήσεται. Τὴν αὐτὴν σημασίαν εἶχε καὶ τὸ, Μόλος, πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ὦ. τοῦτο δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ, μόγος, καὶ, μόθος. ὅθεν τό, μόγις, καὶ, μόλις, ἐμεινεν ἐπὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ. Ἐκ τοῦ, μόλω γίνεται τὸ, μόλος, ὁ· μολίω, καὶ, μολύω, ταὐτὸν τῷ, μωλύω, μαχόμαι. Ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τό, μολύνει, διὰ τοῦ, μαχηταί. Ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τό, Μωλία, ἡ, ἑορτή τις παρ' Ἀρχαίοις, Σχόλ. Ἀπολλων. α'. 164. Ἐκ τοῦ, μολίω, προέκυψε καὶ τὸ Λατιν. molio, molior, moles, βαρὺν κόπον, ἢ βαρὺ ἔργον ἐπιχειρῶ· καὶ ἑπομένως ἐκ τοῦ, μόλω, τὸ ἐπίθετον Μολορός, ἀηδής, λυπηρός, παρ' Ἡσυχ. καὶ ἐκ τοῦ, μολύω, μολυρός, παρὰ τῷ αὐτῷ, νωθρός, βραδύς, ἀνιαρός, ἀηδής, λυπηρός, ἀχάριστος. Ὁ αὐτὸς ἔχει, Μωλυρόν, νωθρόν, βαρύ· ἔτι δὲ παρ' αὐτῷ κεῖται καὶ, μωλυός, μῶλυς, καὶ μωλυῷ· καὶ ἐκεῖνο μὲν ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀμβλύς, παρειμένος, ἀμαθής· τοῦτο δὲ διὰ τοῦ, Μωλυτική, φοβερά· καὶ, Μώλυκα, τὸν ἀπαίδευτον, λέγει κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Ζακυνθίων. Παρομοίως κεῖται, Μῶλυς, ὁ ἀμαθής, ἐν Σοφοκλ. Φιλίρᾳ, εἰς τὰς Σωκρατικὰς ἐπιστολ. κη'. «Μὴ θαυμάζειν δὲ εἰκὰς πως ἀναγκαῖς μωλύτερον καὶ ψυχρότερον ποιεῖ φαίνεσθαι τὸν λέγοντα. Ἐν Λεξικῷ Ῥητορικῷ τινι εὕρηται. «Μωλότερον, τὸ ἀμβλύτερον, καὶ ἀνοηθέστερον καὶ ἄθος οὐκ ἔχοντα, ὅπου ἀναγκαστέον, οἶμαι, ἀνοηθέστερον. Ὁ Φώτιος ἔχει. «Μωλότερον, ἀμβλύτερον καὶ ἀπαθέστερον, καὶ ἦχον οὐκ ἔχοντα· ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. «Μωλότερον, τὸ ἀμβλύτερον καὶ ἀσθενέστερον, καὶ ἔθος οὐκ ἔχον. Εὑρίσκεται ἔτι καὶ ἄλλο ἐπίθετον, μολυχνός, καὶ μωλυχνός· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Μόλυχνον, δυσταλέον, καὶ Μώλυνον, μεμολυσμένον. Τὰς παρεγώγους λέξεις, μωλύω, καὶ, μωλύζω, ἀφ' οὗ τ', μεμωλυσμένη, ἀντὶ, παρειμένη, ἀδύνατος, ἔχει ὁ Ἡσύχ. ἐκ Σοφοκλέους, καὶ Μωλύνω, περὶ οὗ ζήτει ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ. Ὅτι δὲ τό, Μῶλυ, Μωλυρός, καὶ, Μωλυχιός, ἤτοι γνωστὰ εἰς τοὺς παλαιοὺς Γραμματικοὺς ὡς συνώνυμα τοῦ Μογερός, γίνεται δῆλον ἐκ τῆς εἰ. τὸν Νίκανδρον ἐν Θηρ. 52 σημειώσεως. «Μῶλυς, βραδὺς καὶ νωθρός· ἢ μογερός, ἠνωχελής καὶ ἀτολμος. ὁ γεγηρακὼς ἄφις καὶ μόλις βαίνων· ἢ καὶ ὁ ταχὺς καὶ μολῶν». Ὁ ὑπὸ τοῦ Φαβρικίου ἀναφερόμενος Ποιητὴς περὶ ψυτ. ἐν κεφ. 7. ἔχει «Μωλυθεῖσα πυρίᾳ, καὶ ἐν κεφ. 10. «Μωλυθεῖσα καθαίρεται, ὅπου ἡ σημασία ἐστὶν ἀμφίβ. Ζήτ. Μολεῖν.

Μῶλυ, υος, τό. Εἶδος μυθολογουμένης βοτάνης παρ' Ὁμηρ. ἐν Ὀδυσ. Κ, 305. ἐκ τοῦ αἵματος ἑνὸς τῶν γιγάντων φυέν, ἅπερ δέδωκεν ὁ Ὀδυσσεὺς τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ καὶ ἀποκατέστησεν αὐτοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ τῆς ἀλλοιώσεως τῆς Κίρκης. παρὰ τό, Μωλύειν τὰς νόσους· τοῦτο δὲ τὸ χόρτον ἐμυθολογεῖτο ὡς ἔχον θαυμάσιον τινα δύναμιν καὶ εἶχε μαύρην ῥίζαν καὶ λευκότατον ἄνθος. 2) παρὰ τοῖς Ἕλληνι (Θεοφράστ. Φυτ. ἱστορ. θ'. 15. καὶ Διοσκορίδ. γ'. 54.) λέγεται καὶ εἶδος σκορόδου, σχεδὸν τὸ παρὰ Λατ. Allium nigrum, καὶ subbirsutum. ὅρ. μώλυζα. (πιθανῶς συγγεν. τῷ μωλύω ὡς πρὸς τὴν μυστηριώδη, ἐξαλειπτικὴν τῆς γοητείας ἐνέργειαν τοῦ μώλυος.) [τὸ Ἄψιλον ἐστὶ μακρόν Δυκόφρ. 679.]

Μώλυζα, ἡ (μῶλυ, 2) Εἶδος μονοκεφάλου σκορόδου, ἐκ μιᾶς καὶ μόνης σκελίδος ὀνομ. συνιστάμενον, παρ' Ἱπποκρ. ὡς ἑρμην. καὶ Γαληνός, «Μώλυζα, σκόροδον ἁπλῆν τὴν κεφαλὴν ἔχον καὶ μὴ διαιρούμενον εἰς πολλὰ, ἐμβάλλειν παρ' Ἡσυχ. λέγεται ἔτι, καὶ Μώλυζα. 2) λέγεται καὶ ἡ κεφαλὴ τούτου τοῦ σκόροδου, Δοσ. ὑπομν.

Μωλύζω, καὶ, Μωλύνω (μῶλυς), ταὐτὸν τῷ, Μωλύω. ὅθεν Μεμωλυσμένη, Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ. Ζήτ. Μωλύω, καὶ, Μωλεύω.

Μῶλυξ, υκος, ὁ, Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, Μῶλυς.

*Μωλυρός, ά, όν, = μῶλυς.

Μῶλυς, υος, ὁ, ἡ (μῶλος). Ἀμβλύς· καὶ μεταφορ. ἀδύνατος, ὑπὸ κόπου ἢ δουλείας ἐξαντλημένος, βραδύς, κακοπαθής, ῥᾴθυμος, νωθρός, ἠνωχελής, γερων. Συγκρ. Μωλυτερος· λέγεται καὶ ἐπὶ νοος, ἀμβλύς, μωρός, ἀμαθής· ὅθεν τό, Μωλυχνος, καὶ Μωλυρος, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας. Ζήτ. ἐν τῷ, Μῶλος, καὶ μῶρος. (Ἔπρεπεν ὅμως νὰ γράφηται, Μωλυς, ὀξυτόνως.) ὅθεν

Μωλύτης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Μῶλυς, Διογ. Λαέρτ. ζ. 170. Ἰακ. Ἀ. Π. σ.704. κτ.

Μωλυτικός, ή, όν (μωλύω). Ὁ μωλύων, ἀδυνατίζων, ἐξαντλῶν.

*Μωλυχνος, ὁ, ἡ, = μῶλυς.

Μωλύω, καὶ, Μωλύνω, καὶ, Μωλύζω (μῶλυς.) Ὑπὸ κόπου ἢ δουλείας ἐξαντλῶ, ἀδυνατίζω, ἀσθενῶ καὶ ἀδύνατος, ἤτοι παρειμένον ποιῶ. ἀμβλύνω· Παθ' Ὀλιγοστεύω κατὰ τὰς δυνάμεις, γίνομαι ἀδυνατώτερος, καὶ κατ' ὀλίγον οἰχεσθαι· ἔτι δὲ, ἀντὶ τοῦ γηράσκω, ὡς ὁ Ἡσύχ. ἔχει Μωλύεται, γηράσκει, καὶ παρ' Ἱπποκράτ. μωλύεσθαι, μωλυνεσθαι, καὶ, καταμωλυνεσθαι, ἀντὶ τοῦ, ἀπομαραίνεσθαι, ἐλαττοῦσθαι τὰς δυνάμεις καὶ βίρεως κινεῖσθαι. συγγεν. τῷ, μολύω καὶ μολύνω. 2) μωλύειν ἐπὶ κρέατος καὶ ἄλλων φαγητῶν, κατὰ τε ἐνεργ. καὶ παθ. διάθ. ὡς ἀμαυρῶ. ἀντὶ τοῦ, κατ' ὀλίγον φθείρεσθαι, ἢ φθείρεσθαι, τελειοῦσθαι. παθ. ἐόρ. μωλυνθῆναι καὶ μωλυθῆναι. «Μωλυθεῖσα πυρίᾳ· καὶ «Μωλυθεῖσα καθαίρεται», ποιητ. παλαιὸς περὶ Φυτ. στίχ. 101. καὶ 138. ἀντὶ τοῦ, εὐκόλως φθείρεται. (Τὸ Ἄψιλον ἦν, ὡς φαίνεται, καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, ἐν χρήσει ὡς μακρόν.)

Μωλωπίζω, (μώλωψ). Κεντήματα, στίγματα, μώλωπας καὶ πληγὰς ποιῶ, πληγόνω καὶ τραυμ. ἠθικῶς. Πλούτ. Ἀγεσιλ. παραγ.

Μωλωπικός, ή, όν. Πλήρης μωλώπων, κρισμένος.

Μώλωψ, ωπος, ὁ. Τὸ σημεῖον πληγῆς τινος, ὁπότε φαίνεται τὸ αἷμα ὑπὸ κάτω τοῦ δέρματος, ἢ ὅτε ὀγκοῦται, φουσκώνει τὸ δέρμα ὑπὸ τῆς μαστιγώσεως, καθόλου, ἔλαφρα πληγὴ κατὰ μῆκος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος. (παρὰ τὸ μάω, σμάω, ὡς τό, μωδίξ, σμώδιξ, σμώδιγξ, ἐκ τοῦ σμώχω, σχηματιστέον κατὰ τὸ αἱμάλωψ, θυμάλωψ, ὑδρῶψ.)

Μῶμαι. Ζήτ. Μαω, Γ.

Μωμάομαι, καὶ Ἰωνικ. Μωμέομαι, ήσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (μῶμος). Σκώπτω, χλευάζω ψέγω, μυκτηρίζω. Ἰλ. Γ, 412. Θέογν.

Μῶμαρ, τό, ποιητ. ἀντὶ, Μῶμος, Λυκόφρ. 1134.

Μώμεμμα, (μωμεύω) ἡ, Μώμημα, τος, τό. Κυρίως, τὸ μυκτηριστέον, χλευαστέον· ἢ ἀντικείμενον τοῦ μωμου. 2) = Μῶμος.

Μωμεύω, (μῶμος,) = μωμάομαι, Ὁμ. Ζ, 274. Ἡσ. Ἔ. 753.

*Μώμημα, τό (μωμάομαι), = μώμεμμα

Μωμητής, οῦ, ὁ (μωμάομαι)· ὁ ψέκτης, ἐπιτιμητής· περιγελαστής, χλευαστής. σκώπτης, περιγελαστής.

Μωμητός, ή, όν (μωμάομαι) ψεκτός. Ἐμπαιγμένος, κατηχυμένος· ἄξιος μώμου καὶ χλευῆς, ἀξιοκαταγέλαστος· ὃν δύναται τις ἐμπαίξαι, χλευάσαι.

Μῶμος, ὁ. Χλεύη, σκῶψις, μυκτηρισμός, περιγέλοιον· ἐντροπή, αἰσχύνη, αἶσχος· ψόγος,

φέγμα, μέμφις, ὄνειδος. »Μῶμον ἀνάψαι (Ὀδ. Β. 86.)«, προσάπτω τινὶ κηλίδα τινά, ἐντροπήν. 2) προσωπ. λέγεται καὶ εἰς τῶν θεῶν, τῷ ὁποίῳ ἀποδίδουσι τὸν χαρακτῆρα τούτου τῆς χλευῆς καὶ τοῦ ψόγου, ἤτοι τοῦ ἐμπαιγμοῦ. ἐποιήθη αὕτη ἡ θεότης κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὁμήρου, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Θ. 214, ἔνθα υἱὸς τῆς νυκτὸς λέγεται. Ταὐτόν ἐστι καὶ τὸ, μῶμαρ. Δωρικ. ὡς καὶ τὸ, μῆχαρ, μῆχος· καὶ Αἰολικ. μύμαρ, τό. παρ' Ἡσύχ. ἀντὶ τοῦ, αἶσχος, ψόγος· ὅστις ἔτι καὶ, μυμαρίζω, ἀντὶ τοῦ, γελοιάζω, ἔχει. (Οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, ΜΑΩ, ἴσως ὅμως δύναται παρηχῆσθαι ὀρθότερον ἐκ τοῦ, μέμφομαι Παρακ. μεμομφα, μομφὴ, ταὐτὸν τῷ, Μέμφις, καὶ ἐκ τοῦ παθητ. παρακ. μέμομμαι, μόμος, μῶμος, καὶ Αἰολικ. Μῦμος. Ἦν ὅμως καὶ τὸ, μῶκος, ἔχῃ τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, εἶναι ἀβέβαιον.)

Μωμοσκοπέω, ῶ. Ἐξετάζω, δοκιμάζω, ἐρευνῶ. κυρίως τὰ πρὸς θυσίαν ζῶα. ἐκ τοῦ

Μωμοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ ἐν ταῖς θυσίαις ἐξετάζων τὰ ζῶα, ἂν αὐτὰ ἐλεύθερα μώμου εἴπν. καθόλου, ἐρευνητὴς, ἐξεταστὴς ὁ ἐξετάζων διὰ νὰ μέμψῃ τί. Ζήτει ἱεροσκόπος, καὶ ἱεροποιός.

Μῶν, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, Μὴ οὖν, Δωρικῶς συναλοιφθέν· μ' ὅλον τοῦτο ἔστιν ἐν χρήσει ἐξαιρτ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι μάλιστα, ἐν αἷς προσμένει τις ἀποφατικὴν ἀπόκρισιν, βέβαια, ὄχι; ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ἐρωτηματικῶς, ἀντὶ τοῦ, μήπως; ἀρέγε; τάχα; λοιπόν; »Μῶν καὶ σὺ καταγελᾷς; γελᾷς καὶ σύ; ὁ Φώτιος λέγει ὅτι τοῦτο εἶναι Σύνδεσμος ἐπιζητικός· τὸ γὰρ μῶθεν, ζητεῖν. ἴδε Herm. Vig. σ. 788. Ἡ κυρία ὅμως σύνθεσις αὐτοῦ ἐκ τοῦ, μὴ οὖν, παρημελήθη τόσον, ὥστε ἔλεγον, εἶχα μεταβολὴν τῆς σημασίας, καὶ »μῶν οὖνα, ὡς παρ' Αἰσχ. Χοηφ. 174. Εὐρπ. Ἀνδρ. 81. Ἀρπτφ. Πλουτ. 846 Αστ. Πλατ. Πολιτ. 1, 1. σ. 7., καὶ, »μῶν μὴ«, ὡς παρὰ Πλατ. Φαιδων. σ. 84. Πολιτ. 6. σ. 505. (ἐκ τοῦ, μῶν προῆλθε τὸ Λατ. num, ὡς τὸ, ne ἐκ τοῦ, μὴ, καὶ τὸ, nin ἐκ τοῦ, μίν.)

*Μῶνος, α, ον, Δωρ. ἀντὶ, μοῦνος, μόνος.

Μῶνυξ, υχος, ὁ, ἡ. καὶ, Μώνυχος, ὁ, ἡ. (μονος, ὄνυξ, ἀντὶ, μονώνυξ) Ὁ ἕνα μόνον ὄνυχα ἔχων, μονώνυξ, μονόνυχος· ὁ μὴ δίχηλον τὸν πόδα ἔχων, solipes. ἐπίθ. τοῦ ἵππου, πολλκ. ἐν Ἰλ. ἅπαξ δὲ ἐν Ὀδυσ. Ο, 46. »Μώνυχας ἵππους ζεύξον«.

Μώομαι, ταὐτὸν, τῷ, Μάομαι. Ἐρευνῶ, ζητῶ.

Μωραίνω, Μέλ. ανῶ Ἀόρ. ἐμώρανα (μωρός). Μωρὸς εἰμί, ἢ ζῶ καὶ πολιτεύομαι, πράττω ὡς μωρός. μετὰ αἰτ. »Πεῖραν μωραίνειν Αἰσχ. Περσ. 716)«, κάμνω μωρὰν δοκιμήν. ἐν δὲ τῇ Ν. Δ. καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ἐν χρήσει. 2) ἐνεργητ. ἄνοστον, ἄποιον, ἄγευστον ποιῶ. ὅθεν

*Μώρανσις, εως, ἡ, = μωρία, Σχολ. Αισχ. Θῆβ. 741.

Μωρία, ἡ. (μῶρος). Ἁπλότης, ἀνοησία, ἐλλειψις νοὸς, ἀμβλύτης τῶν αἰσθήσεων, ἢ τοῦ νοὸς, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 1. 146.

Μώριον, τό. Εἶδος μανδραγόρου, τοῦ ὁποίου ἡ γεῦσις μωρίαν προξενεῖ, Διοσκορ. δ'. 76.

Μωρόβουλος, ὁ, ἡ. (βουλὴ) ὁ μωρῶς βουλεύων, ὁμῳ.

*Μωρόθεος, ὁ, ἡ, χρηστ. Σιβ. 14. 321. φαίνεται, ὅτι μωρόθεοι εἶναι οἱ ἐθνικοὶ, πρὸς διάκρισιν τῶν Χριστιανῶν· ὁ μωρῶς λατρεύων ψευδεῖς θεούς.

Μωροκακοήθης, εος, ὁ, ἡ (κακοήθης). Μωρὸς καὶ κακοήθης, λωλοπόνηρος, Προκόπ. ἀνέκδ. 8.

Μωρόκακος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Μωροκακοήθης, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 223.

*Μωροκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτης). Μωρὸς, ἀνάξιος, κλέπτης.

Μωρολογέω, ῶ (μωρολέγος). Μωροὺς λόγους λέγω. ὅθεν

Μωρολόγημα, τό. Μωρὸς λόγος, Πλούταρχ.

Μωρολογία, ἡ Μωρὰ ὁμιλία. καὶ

Μωρολόγος, ὁ, ἡ. Ὁ μωροὺς λόγους λέγων. ὅς τις ὁμιλεῖ ὡς ὁ μωρός.

Μῶρον, τό. Ταὐτὸν τῷ, Μόρον, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, Συκάμινον.

Μωροπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός), ταὐτὸν τῷ, Μωροκακοήθης.

Μωρός, ά, όν, ἡ. Μῶρος, Ἀττικ. καὶ, Μωρῶς, Ἐπίρ. Ἁπλοῦς, καὶ ἀνόητος· ἄφρων, ἐλλιπὴς κατὰ τὸν νοῦν, τρελὸς, λωλὸς, μαμάκουθος, εὐήθης, ξεχασμένος ἢ ξεχαμένος· κυρίως, ὁ ἀμβλὺς, βραδὺς, βαρὺς, νωθρὸς, κατὰ τὴν τοῦ Ἡσυχίου ὀρθὴν ἑρμηνεῖαν· συγγεν. τῷ, μῶλυς· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καὶ ἐπὶ γευστικῆς, ἤτοι αἰσθητικῆς ἐννοίας, »Ῥίζαι γευσαμένῳ μωραὶ«, Διοσκορ. δ'. ἄσχυλοι, ἄγευστοι, ἄνοστοι, ἄποιοι, ἀνάλατοι, καὶ ἐπὶ αἰσθήσεων καὶ τοῦ νοὸς, ἀντὶ τοῦ, ἀναίσθητος, ἀμβλὺς κατὰ τὸν νοῦν, κατὰ τὰς αἰσθήσεις, (Ἀχμάκ. Τουρκ.) Ἢ ἐκ τοῦ μὴ καὶ ὥρα, τὸ φρονεῖν, ἢ ἐκ τοῦ, μὴ ὁρῶν, ἢ καὶ, ἐκ τοῦ, μωραίνω, παραγωγὴ τούτου, εἶναι τῷ ὄντι μωρά· ἴσως ὅμως ἐκ τοῦ μάρω, μαράω, μαραίνω, ὁ μεμαραμένος τὸν νοῦν, ἢ ἐκ τοῦ, μῶλυς, Μωλυρὸς, καὶ κατ' ἀποκοπὴν, Μωρός.)

Μωροσοφάω, ῶ. Μωρὸς σοφὸς, τρελλόσοφος εἰμί. καὶ

Μωροσοφία, ἡ. Ἡ μωρὰ σοφία. ἐκ τοῦ

Μωρόσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὁ μωρὸς καὶ ἀνόητος σοφὸς, ὁ μὲ ὅλην τὴν σοφίαν του καὶ μάθησιν μωρός· ἢ σοφὸς μωρός.

Μωρόσυκον, τό. Ταὐτὸν τῷ, Συκόμωρον, Κέλσ. γ'. 18.

Μωρότης, ητος, ἡ (μῶρος). Ἀμβλύτης τοῦ τρελαίνω, μωραίνω τινά. ἐκ τοῦ

*Μωρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ἀμβλύς τὰς φρένας, ἀνόητος, Μανέθ. 4, 283.

Μωρόω, ῶ (μῶρος). Ἀμβλύν, ἢ μωρὸν ποιῶ, νοὸς, ἢ τῶν αἰσθήσεων. μωρία.

Μώρωσις, εως, ἡ. Ἀμβλύτης τῆς αἰσθήσεως, τῶν αἰσθητηρίων, τῆς γεύσεως, τοῦ νοὸς· ἀναισθησία, μωρία, ἁπλότης· ὀκνηρία, νωθρότης.

Μῶσα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Μοῦσα.

Μωσῆς, οῦ, ἡ Μωσεὺς, έως, ἡ Μωυσῆς, οῦ, ἡ Μωυσεὺς, έως, ὁ. Κύριον ὄνομα, Ἑβρ.

Μῶσθαι. ἀπαρμ. τοῦ, μῶμαι, Θέογν. 771. ἴδε ΜΑΩ, Γ'.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Μ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

N.

Ἐπεξεργασίᾳ μὲν ὑπὸ Δημ. Ἀλεξανδρίδου, ἐπιδιορθώσει δ' οὗ.

Ν, ν, νυ, τό, ἄκλιτον. Τὸ ἑνδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον, οὕτω γραφόμενον, ν' = 50, καὶ μετὰ τοῦ ὑπογεγραμμένου ἰῶτα, οὕτω, ν, = 50,000, πεντήκοντα χιλιάδας. — Μεταβολαί, συμβαίνουσαι κατὰ τὸ ν. 1) τρέπεται εἰς γ πρὸ τῶν γραμμάτων τοῦ λαρυγγος, γ, κ, χ, καὶ πρὸ τοῦ ξ, π. χ. ἔγγονος, ἔγκαιρος, ἐγχώριος, ἐγξέω, συγξέω, κ. τ. λ. 2) τρέπεται εἰς μ πρὸ τῶν διὰ τῶν χειλέων προφερομένων γραμμάτων, β, π, φ, καὶ πρὸ τοῦ ψ, π. χ. σύμβιος, συμπότης, συμφυής, σύμψηφος, ἐμψυχος, κ. τ. λ. ἔτι δὲ πρὸ τοῦ μ, ἐμμανής, κ. τ. λ. 3) τρέπεται συνήθ. εἰς λ πρὸ τοῦ λ, ἐλλείπω, συλλαμβάνω κ. τ. λ. 4) μεταβάλλεται εἰς ρ πρὸ τοῦ ρ, π. χ. συρράπτω, συρρύγνυμι, ἔρρυθμος κ. τ. λ. τὸ δὲ, ν τῆς προθ. ἐν μένει καὶ πρὸ τοῦ ρ ἄτρεπτον, καὶ μάλιστα πολλάκις ἐν τῇ λέξει, ἐνρυθμος. 5) τρέπεται συνήθ. εἰς σ πρὸ τοῦ σ, π. χ. σύσσιτος, πάσσοφος, κ. τ. λ. μόνον δὲ κατὰ τὴν προθ. ἐν μένει πρὸ σ ἀεὶ ἄτρεπτον· οὐμὴν ἀλλὰ καὶ τύποι, οἷος ὁ, πάνσοφος, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι εὑρίσκεται παρὰ τοῖς συγγραφ. ἐκείρτ. δὲ συχνῶς μένει τὸ ν πρὸ τοῦ σβ, σκ, σμ, σπ, στ, σφ, σχ ἀμετάβλητον. 6) συνήθ. παραλείπεται τὸ ν διέλου πρὸ τοῦ ζ, σβ, σπ, σφ, σκ, σχ, καὶ μόνον κατὰ τὴν προθ. ἐν οὐδέποτε· ὡσαύτως παραλείπεται ὡς ἐπιτοπολὺ κατὰ τὴν πληθ. θοτ. τῆς τρίτης κλίσεως, ὅρα Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 91. 7) παρεντίθεται τὸ ν εἰς τὸν παθ. ἀ. ἀόρ. μερικῶν καθαρῶν ῥημάτων, π. χ. ἱδρύθην ἐκ τοῦ ἱδρύω, ἀμπνύνθη ἐκ τοῦ ἀναπνέω, κ. τ. τ. Κατὰ δὲ τὸν παθ. ἀόρ. ἀ. τῶν ὑγρῶν ῥημάτων μένει τὸ ν συνήθ., ὅταν αὐτὸ προσκείται καὶ ἐν τῇ πρωτοτύπῳ λέξει, π. χ. κελύνθη, ἐπλύνθη, ἐκ τοῦ κλύω καὶ πλύνω· τοὐναντίον δὲ παραλείπεται πάλιν εἰς τινας χρόνους ὑγρῶν τινων ῥημάτων, ὡς κατὰ τὸν ἀ. παρακ. ἐνεργ. καὶ παθ. καὶ κατὰ τὸν παθ. ἀ. ἀόρ. τοῦ τείνω πάντοτε, εἰς δὲ τὸ κρίνω, κλίνω, κτείνω, πλύνω, συνήθως, πρβ. Lob. Φρυν. σ. 37. — Μεταβολαὶ κατὰ τὰς διαλέκτους. 1) οἱ Αἰολεῖς διπλασιάζουσι τὸ ν, συστέλλοντες τὸ προηγούμενον μακρὸν φωνῆεν, π. χ. κτείνω, κτέννω, ἐγείνατο, γέννατο, Γρηγ. Κορ. Διαλ. Αἰολ. 11. 2) γίνεται μεταλλαγὴ τοῦ ν μετὰ τοῦ λ, σ, ὅρ. Λάμβδα, α. 3) γίνεται ἀλλαγὴ τοῦ ν μετὰ τοῦ μ, σ, ὅρ. ἐν τῷ, Μ, 4. — Τὸ λεγόμενον ἐφελκυστικὸν ἢ παραγωγικὸν νῦ προσλαμβάνουσι αἱ εἰς σι πληθ. θοτ., τὰ εἰς σι τρίτα πληθ. πρόσωπα τῶν ῥημάτων, τὰ εἰς ε καὶ ι τρίτα ἑνικ. πρόσωπ. τῶν ῥημάτων, ἢ εἰς σι κατάληξις τῶν τοπικῶν ὀνομάτων, π. χ. Ἀθήνησιν, Ὀλυμπίασιν, ἢ ἐπειὴ τελικὴ συλλαβὴ φι, τὸ ἀριθμητικὸν εἴκοσι, τὰ ἐπίρρήματα νύψι, πέρυσι, τὸ ἐγκλιτικὸν μόριον κέ καὶ νύ, καὶ ἐνίοτε τὸ δεκτικὸν ἰ· εἰς ὅλα ταῦτα προτιμῶσι νὰ βάλλωσι τὸ ν εἰς τὸ τέλος, ὅτε ἡ ἑπομένη λέξις ἄρχεται φωνήεντος διὰ ν' ἀποφύγωσι τὸ κακόηχον, ἢ καὶ διὰ νὰ δώσωσιν εἰς τὴν λέξιν, καὶ ὅτε δὲν ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος, περισσότεραν εὐφωνίαν· παρὰ δὲ τοῖς Ἴωσι λογογράφοις παραλείπεται συνήθ. τὸ ν.

* Νάαε, Δωρ. πληθ. αἰτιατ. τοῦ ναῦς, Θεόκρ.

Νάβλα, ἡ· καὶ, Νάβλας, ὁ. Εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου, μὲ χορδὰς, ὡς τὸ ψαλτήριον, ἢ ἡ τριγώνα. (Νεωτ. ἕτεροι τύποι εἰσὶν οἱ τύποι, ναῦλα, ἡ, καὶ, ναῦλον, τό.)

Ναβλιστής, οῦ, ὁ· καὶ Νάβλας, ου, ὁ. Ὅστις παίζει τοῦτο τὸ ὄργανον, Ἀθήν. Δ'. Στράβ. Ovidius. Ἐλέγ. Στρωμ. Α'.

Ναβλιστοκτυπεύς, ὁ (κτυπέω), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Ναβλιστής, Μανέθ. Δ'. 185.

Νάγμα, τό (νάσσω). Πᾶν τὸ βαρέως καὶ πυκνῶς ἐστιβασμένον, συκκεκλιμμένον, ἐπισωρευμένον, ἀνακεχωμένον, π. χ. λίθινον τεῖχος, Ἰώσηπ. Πελ. Ἰουδ. Α'. κε'. 7.

Ναετήρ, ῆρος, ὁ· ἡ, Ναέτης, ου, ὁ (ναίω). Κάτοικος, ἐγκάτοικος, ὡς τό, ναιέτης.

Ναέτωρ, ορος, ὁ (ναέω). Ὑγρὸς, ῥευστὸς, ταὐτὸν τῷ, ῥέων, πελλόρρους, Ἡσύχ.

Ναθμός, ὁ (νάω), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Νασμός.

Ναί, Ἐπίρ. βεβαιωτικὸν, ἐπικυρωτικὸν, ὁμοιωτικὸν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ναί, βέβαια, ἀληθῶς, τῷ ὄντι, μά. παρ' Ὅμ. συνήθ. κατὰ τὴν σύνταξιν, »καὶ δὴ ταῦτά γε πάντα κατὰ μοῖραν ἔειπες· ἔτι δὲ, »Ναί μὰ τόδε σκῆπτρον», Ἰλ. Α, 234. ὅρκος καταφατικὸς ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Ναί μὰ τὸ ψωμί» πρβ. Ἴμν. Ἑρμ. 460. Πινδ. Νεμ. 11, 30. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔστι τὸ, ναί μά, πάνυ εὐχρηστον· μετὰ τῆς αἰτ. ἐκείνου, εἰς τὸ ὁποῖον ὀμνύει τις βεβαιῶν· τὸ δὲ ναί μόνον μετὰ τῆς αἰτ. ἄνευ τοῦ μὰ ἴσως δυσεύρετον, ὅρ. νή β) εἰς ἐρώτησιν εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀποκριθῇ τις καταφατικῶς, ἀποκρίνονται οἱ Ἀττ. διὰ τοῦ, ναί, χωρὶς τινος ἄλλης προτάσεως, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 2) τὸ ναί ὅμως καταφάσκει ἐνίοτε μόνον ἐν παρόδῳ καὶ μερικῶς, ὅτε δηλ. θέλει τις νὰ ἐπιφέρῃ περιορισμόν τινα, καὶ τότε ἐπιφέρεται ὁ ἀλλά, Πλατ. Σοφ. σ. 226 Ε.

* Ναί, Δωρ καὶ Ἀττ. ποιητ. θοτ. τοῦ ναῦς.

Ναιδαμῶς, Ἐπίρρ. τὸ ἐπιτατικ. ναί, Βεβαιότατα, πάντως. (λέξις σπανία, πιθαν. ἐσχηματ. κωμικ. ὡς ἀπεναντίας τοῦ οὐδαμῶς ἢ μηδαμῶς.)

Ναίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Ναός. Μικρὸς ναός (– υυυ)

Ναίεσκε, καὶ, Ναιετάασκε, Ἰωνικ. Παρατατικ. τοῦ, Ναίω, καὶ, Ναιετάω, Ἰλ. Β, 539. »Οἱ Στύρα ναιετάεσκον, ὤιον.

Ναιετάω, ῶ (ναίω), ποιητ. ἄνευ μέλλ. Ἀμεταβ. α) ἐπὶ ἀνθρώπων, κατοικῶ· πολλαχ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡτ. συνήθ. μετὰ τῆς ἐν, ἢ καὶ, ἐπὶ χθονί. Ὀδ. Ζ, 153. Ἡτ. Ἐ. 564. »ὑπὸ χθονί» Ἡτ. Θεογ. 621. καὶ μετὰ μόνης θοτ. ἄνευ προθ. ἐν Ἰλ. Γ, 387. Ὀδ. Γ, 523. παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ μετὰ τῆς ἀμφί, περί καὶ ἄλλων προθ. Ἐν γένει, εἶμαι, διατρίβω ἔν τινι τόπῳ. β) ἐπὶ χωρῶν, νήσων, πόλεων, οἰκιῶν, ἀντὶ τοῦ, κεῖσθαι, κατοικεῖσθαι, Ἰλ. Δ, 45. Ὀδ. Α, 404. Δ, 96. Ι, 23. ἄρα πάντῃ κατὰ παθ. ἐκδοχήν, πρβ. εὐναιετάων. — 2) μεταβτ. κατοικῶ τινὰ χώραν κ. τ. τ., μετὰ αἰτιατ. π. χ. Στύρα, Λάρισσαν, Λυκίην, Ἰθάκην, Ἰλ. Β, 539. 841. Ρ, 172. Ὀδ. Ι, 21. »δώματα», Ἡσ. Θεογ. 816. (– υυ –)

* Ναιετήρ, ῆρος, ὁ, = ναιέτης.

Ναιέτης, ου, ὁ (ναίω), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Ναέτης, καὶ ναετήρ.

* Ναιθρός, οῦ, ὁ, = νεβρός, Γλωσσ.

* Ναικί, ἡ, ναίκι, ἐπίρρ. ἀντὶ ναίχι· οὕτως ὁμιλεῖ ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστ. Θεσμ. 1183. 1218.

* Ναίμας (ναί). Ναί βέβαια, Γλωσσ.

Νάιος, α, ον, Δωρικῶς ἀντὶ, Νήϊος (– υυ). Καὶ παρὰ τοῖς Τραγικ. εὐχρηστος τύπος, Lob. Φρυν. σ. 432.

Ναῖρον, τό. Ἰνδικόν τι ἄρωμα, θυμίαμα, parfum. Ζήτ. ἐν τῷ, Νάρτη.

Ναίρω, = νάρω. Βυζαντ., μόνον παρ' Ἡσυχ.

Ναῖς, ίδος, ἡ (ναίω) = Ναΐας. Νύμφη τῶν ποταμῶν καὶ ὑδάτων (τεραΐδα, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ἰλ. καὶ ἀεὶ κατ' Ἰων. τύπον Νηΐς. (– υ)

* Ναίσκάριον, τό, καὶ

Ναΐσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ Ναός. Μικρὸς ναός.

Ναίτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ναιέτης. Κάτοικος· καθ' Ἡσύχιον δὲ, οἰκοδέσποινα.

Ναίχι, Ἐπίρ. ἀντὶ, Ναί. ὡς καὶ τό, οὐχί, ἀντὶ, οὐ· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ναίσκι, Πλάτ. Ἱππαρχ. καὶ Καλλίμ. Ἐπιγρ. 30. καὶ 56. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι ἀντὶ τούτου καὶ νηχί (μόνον δὲ οὐχὶ ναιχὶ ὀξυτόνως τονιστέον, ὅρ. Ἐ. Μ. σ. 638, 50. Δράκ. σ. 69, 9. Εὐσταθ. Ἰλ. Α, σ. 107, 25. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 780. Οὐολφ. Ἀναλ. 1. σ. 435. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 52.)

Ναίω, 1) ἀμετβτ. α) ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, κατοικῶ οὐδετ., πάνυ εὐχρ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. συνήθ. μετὰ τῆς ἐν, ἢ καὶ, πέραν καὶ ἀμφί μετὰ γενικ. μετὰ τῆς ἐπὶ ἢ μετὰ καὶ θοτ., μετὰ τῆς κατά, περί ἢ πρὸς καὶ αἰτ., μετὰ τῆς παρὰ καὶ θοτ. ἢ αἰτ., μετὰ τῆς ἀνὰ καὶ αἰτ., Ἡτ. Θ. 130. καὶ τελευταῖον, μετὰ μόνης τῆς θοτ. ἄνευ προθ. Ἰλ. Β, 412. Π, 719. Ἡτ. Ἐ. 18. κ. τ. λ. Ἐν γένει, ἔν τινι τόπῳ εἰμί, παρά τινι εὑρίσκομαι, διατρίβω· παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. καὶ ἐπὶ ἀψύχων ἐν χρήσει. β) ἐπὶ χωρῶν, νήσων, πόλεων, οἰκιῶν, κεῖσθαι, ἔχειν θέσιν· καὶ κατὰ παθ. τροπὴν τῆς σημασ., κατοικεῖσθαι, εἶναι κατοικημένον τι, Ἰλ. Β, 626. ἄλλως οὐχ εὑρίσκεται ἄλλοῦ που αὕτη ἡ σημασία παρ' Ὅμ., ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Βενάρδ. Θήρσιος περὶ ἡλικ. καὶ πατρ. Ὅμ. σ. 47. συμπεραίνει ὡς μὴ γνήσιον τοῦτον τὸν στίχον· τὸν δὲ παθ. τύπον τοῦ ἐνεστ. ναίομαι, ἔχει ὁ Νικαν. Ἀλ. 512., ὁ δὲ Ὅμ. ἔχει τοῦτον μόνον εἰς τὸ σύνθετον εὐναιόμενος, ὅπερ ζήτει· τοὐναντίον δὲ εὑρίσκεται τὸ γ' πληθ. τοῦ παρακ. νέαται, ἀντὶ, νενέασται, καὶ τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὁμαλοῦ νένασται, ὡς τὸ πεκτέασται ἀντὶ πέπασται, ἐπὶ τῆς σημασ. κεῖνται, ἢ κατοικοῦνται, Ἰλ. Ι, 153. 295. Μεθομ. ἔστιν ὁ μέλ. νάσομαι, καὶ ὁ ἀόρ. ἐνασσάμην, ποιητ. νασσάμην, ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν ἀμετβτ. σημασ. γ) καθόλου, εἶναί τι γεμάτον, Ὀδ. Ι, 222. »Ὀρῶ ναῖον ἄγγεα», ἦσαν τὰ ἀγγεῖα γεμάτα

ὀρροῦ, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον καὶ Οὐόλφιον, ἐπειδὴ ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν ἐνταῦθα, νῶν, ἀντὶ ἔπλεον ἀπὸ ὀρροῦ, πρβ. Ἀπ. Ῥ. 1, 1146. Καλλ. Ἄρτεμ. 224. (πλήρης, γεμάτος εἶναι, ἢν ἴτως ἡ ἀρχαιοτάτη, βέβαια ἡ γενικωτάτη ἀμετβ. σημαν. τοῦ ναίω, ἤτοι ὅμως ἕνεκα τῆς χρήσεως κατήντησε μετ' οὐδολοῦ εἰς τὴν στενωτέραν σημασίαν τοῦ, πλήρης ἀνθρώπων εἶναι, ἤτοι κατοικεῖσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ἔστι καταφανὲς ἡ συγγένεια μεταξὺ τοῦ ναίω, νάσσω καὶ νάω, ὑπὸ πληθυσμοῦ καὶ εὐπορίας ὑπερπολάζειν, καὶ κοίλην ποιεῖν· ὅπερ τὸ ναίω καὶ νάσσω ἔχουσι κοινὸν καὶ, παρκ. νέασμαι.) — 2) μεταβτ. α) κατοικῶ τί, μετὰ αἰτ. π. χ. οἶκον, οἰκίαν, δῶμα, δώματα, ὀρέων κορυφὰς, ἠπείρους, ὄλα, κ. τ. τ. Ὅμ. καὶ Ἡτ. ἔτι δὲ πάνυ εὐχρ. καὶ μετὰ τῶν κυρίων ὀνομάτων τόπων καὶ πόλεων. β) κάμνω τί οἰκήσιμον, οἷον τινὶ κατοικεῖσαι, ἐξαιρ. κατὰ τὸν ἀόρ. ἔνασσα, ποιητ. νάσσα, Ὀδ. Δ, 174. »Καὶ κέ οἱ Ἄργει νάσσα πόλιν, ἐν Ἄργει τῷ ἑδέοντ' μὲν πόλιν νὰ κατοικῇ ἢ νὰ κτίσῃ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του, νὰ συνοικίσῃ· καὶ ἐντεῦθεν καὶ, διατάττω ἢ ἐγείρω κτίριόν τι οὕτως, ὥστε νὰ ἦναι οἰκήσιμον· ἐν γένει, κτίζω, Ἴμν. Ὀμ. Ἀπ. 298. »Νηὸν ἔνασσαν, ἔκτισαν ναοὺς· μετὰ δὲ αἰτ. προσώπου δηλοῖ, κάμνω νὰ κατοικήσῃ τις, ἀποκίζω, Πινδ. Πύθ. 5, 94. »Ἐν Ἄργει καὶ Πύῳ ἔνασσεν ἐκγόνους Ἡρακλέους». Εἰς ταύτην τὴν σημασ. ἀνήκει ὁ παθ. ἀόρ. ἐνάσθην, Ἰλ. Ξ, 119. »Πατὴρ ἐμὸς Ἄργει νάσθη», ἔγινε ἄποικος, κατοίκησεν αὐτοῦ ὡς ἄποικος· πρβ. Ἀπ. Ῥ. 3, 1180. ὡσαύτως κατὰ μέσ. ἀόρ. »Νάσσατο ἄγχ' Ἑλικῶνος ὀλιζῆ ἐνὶ κώμῃ», Ἡσ. Ἔ. 641. καὶ ἐξοχὴν ἐπὶ μεταναστατῶν καὶ ἀποίκων, πρβ. ἀποναίω, ἀποτάω, καὶ μετὰ τοῦ ναίω ἐν γένει τὸν κατ' ἐπέκτ. τύπον ναιετάω. (ἀντὶ τοῦ νάω δέ, ἐχρημάτισε ποτὲ τὸ ναίω πραγματικῶς ἐν χρήσει, μ' ὅλον ὅτι συχνὰς ἡμαρτημ. γράφεται ἐν τοῖς χειρογράφοις, Βρ. Ἀπ. Ῥ. 1, 1146.)

Νάκη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παρὰ Μεταγραμ. ἐν χρήσει συνήθ. νάκος. Πᾶν δέρμα μαλλιαρὸν, προβιά, ἐξαιρ. δέρμα προβάτου μὲ μαλλιά (ποστεκή), καὶ αἰγός, Ὀδυσ. Ξ, 530.

*Νακοδαίμων, ονος, ὁ, ὅρ. τὸ ἑπόμενον.

Νακοδέψης, ου, ὁ (νάκος, δέφω). Ὅστις ἐργάζει τὰ δέρματα, ταῖς τριβαῖς (ταμπάκης), βυρσοδέψης· παρὰ δὲ Ἀθην. καὶ νακοδαίμων, ὅστις ἐπάνω εἰς ταύτην τὴν λέξιν παίζει τὸ, κακοδαίμων.

*Νακόρος, ὁ, = νεωκόρος, ἀμφ.

Νάκος, τὸ. Δέρμα προβάτου, κάδιον, ἡ Αἰγὸς δέρμα μετὰ τριχῶν, τομάρι, προβιά, ταὐτὸν τῷ, παρ' Ὅμ. νάκη, Ἡρόδ. 3, 42. ἔτι δὲ ἐν γένει, δέρμα, τομάρι, ἐξαιρ. τὸ μαδυσμένον (ἄνευ τριχῶν) δέρμα τοῦ προβάτου (πεττί). Ὁ Festus in Nacae, λέγει· quidam ajunt, quod omnia fere opera ex lana nacae dicuntur a Graecis· ὅθεν, τὸ ὑποκορ. Νακύριον, τό, παρ' Ἡσυχ. καὶ τὸ Λατιν. Nacca, ἀντὶ fullo, ὁ βυρσοδέψης.

Νακοτιλτέω, ῶ. Μαδύω τὸ δέρμα, ἢ τὰς τρίχας, τὰ μαλλιὰ ἐκ τοῦ δέρματος. Κουρεύω τὰς τρίχας, τὰ μαλλιὰ· ἐκ τοῦ

Νακοτίλτης, ου, ὁ (νάκος, τίλλω). Ὅστις μαδύει τὰς τρίχας, τὰ μαλλιὰ ἐκ τοῦ δέρματος· ἐπειδὴ εἰς τοὺς παλαιοὺς χαιρόυς δὲν ἐκούρευον, ἀλλ' ἐμαδοῦσαν τὰ μαλλιὰ ἐκ τοῦ δέρματος· ὅθεν »Νακότιλτον κυδάριον», παρὰ Πολυδ. Ζ. 23., τὸ ἄνευ τριχῶν, ἤτοι τὸ μαδυσμένον δέρμα· ὅθεν

*Νακότιλτος, ὁ, ἡ. Ἐκ τοῦ ὁποίου μαδᾶται ἢ ἐμαδήθη τὸ μαλλί.

Νάκτης, ου, ὁ (νάκος), ταὐτὸν τῷ, Γναφεύς, ἀμφ.

Νακτός, ἡ, ὸν· ταὐτὸν τῷ, Ναστός (νάσσω). Στουπωμένος· συμπατημένος, συμπυκνωμένος· πιλωτός· κναπτός· ὅθεν παρ' Ἡσυχ. εἰσὶ, Νακτά, οἱ πίλοι, καὶ τὰ ἐμπίλια· καὶ, Νακτὸν, τὸ κεκπιλωμένον, ὃ ἐστὶ τὸ πεπυκνωμένον ἐκ μαλλῶν, οἷον Ἠκπέλλον, Ἀμπᾶς, κετζὲς, κ. τ. τ.

*Νακύριον, τό, ὑποκορ. τοῦ νάκος.

Νᾶμα, τὸ (νάω). Πᾶν ῥευστὸν· ῥεῦμα, πηγὴ, ὕδωρ, ῥευστὸν, ὑγρὸν, ῥύσις, ὑγροτὴς· καταμός· καὶ ἐπὶ δακρύων ἐν χρήσει προσέτι· ὅθεν

Ναμετιάτος, αία, αῖον. Ῥέων· ῥευστός. Πολυαιν. Στρατηγ. ς'. 13. »Ναμετιαῖον ὕδωρ», ῥευστὸν ὕδωρ, τρεχάμενον νερόν.

Ναμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ. Νᾶμα. Μικρὰ πηγὴ, ἢ ὀλίγον νερὸν τρεχάμενον, βρυτίτσα (-υυ)

Ναματώδης, ες, ὁ, ἡ (νᾶμα, εἶδος). Ὁ εἶδος πηγὴς ἔχων· γεματος ἀπὸ πηγὰς, ἢ ἀπὸ νερὰ τρεχάμενα.

Ναμέρτεια, καὶ, Ναμερτής, Δωρικ. ἀντὶ, Νημερτής, καὶ Νημέρτεια.

Ναῦν, Δωρικ. αἰτ. τοῦ ναῦς, ἀντὶ, ναῦν, τὸ κατωτ.

Ναύιον, τό, ὑποκορ. τοῦ νάνος. βρέφος, παιδάριον, νηπίον· ὁ Ἡσύχ. ἔχει Ναυιζῶν, παιζόμενον· καὶ, αἱ τῶν κοραιΐων κόμαι, κοιλαι.

*Ναυίσκος, ου, ὁ. Εἶδος μικροῦ πλακουντίου, παρὰ τὸ νάνος.

*Ναυιάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ νάυιος.

*Ναυναρίς, ίδος, ἡ. Πέρνη.

*Νάυνας, ου, ὁ, = νάυιος.

Νάννη, ἡ. Ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Νάννας, ὁ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφός· καὶ ἀλλαχοῦ ἔχει, Γεννας. Ζητ. Νέννος, Νέννα.

*Ναννίον, τό, ὑποκορ. τοῦ νάυιος, = ναυίον, Νηνί, κοκκλίτζα. 2) κύριον ὄνομα γυναικός, ὑποκορ. τοῦ, Ναυιώ.

*Ναυνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ νάυιος, σημασ. 2.

Νάνος, ὁ. Ὁ πολλὰ μικρὸς ἄνθρωπος, ὅστις δὲν εἶναι μεγαλήτερος ἀπ' ἕνα μικρὸν παιδίον, ὁ παρὰ τοῖς Τούρκ. Τζουντζὲς· λέγεται καὶ ἐπὶ ναυνωδῶν ζώων, ἐπὶ μικρῶν παιδίων, ἐπὶ κούελων κ, τ. τ. ὡς ἐπίθ. νάνα παιδία, Ἀριστ. 2) ἄρτος πλακουντώδης διὰ τυροῦ καὶ ἐλαίου κατεσκευαζόμενος (τυρόπιττα), Ἀθην· ὅθεν »Ναυίσκοι πολυτυροι», παρ' αὐτῷ. (συνήθως γράφεται νάνος· ὅτι δὲ ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐστὶ μακρὰ, δείκνυσι ἡμᾶς τὸ διακριτικὸν χωρίον τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Εἰρ. 790. καὶ ἡ προσωδία τοῦ Λατ. nānus· ἄρα γραπτέον ἢ νάυιος, ὡς ἔχουσι καὶ πολλὰ χειρόγραφα, ἢ νᾶνος, ὅπερ ὅμως οὐδαμοῦ εὕρηται.) ὅθεν

Ναυνοφυής, ές, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν νάυιων· ὁ τὸ εἶδος καὶ τὸ ἀνάστημα τῶν νάυιων ἔχων.

Ναυνώδης, ες, ὁ, ἡ (νάυιος, εἶδος). Ὅμοιος νάυιος· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν νάυιων.

Ναξία λίθος, ἡ, πέτρα, Πίνδαρ. Ἴσθμ. 6, 107. ἡ ἐκ τῆς νήσου Νάξου πέτρα, ἡ ἀκόνη, Cotes Naxia, Πλίνιος 36. 7. καὶ 22.

Ναξιουργής, ές, ὁ, ἡ (Νάξιος, ἔργω). Ἐν τῇ Νάξῳ ἢ ἀπὸ Νάξιον ἐξειργασμένος, κατεσκευασμένος, δουλευμένος.

Ναοδομία, ἡ (ναὸς, δέμω). Ἡ ναοῦ οἰκοδομὴ, κατασκευὴ, Νικητ. Χρον. Η'. 3.

Ναοποιέω, ῶ. Ναὸν ποιῶ, οἰκοδομῶ· ἐκ τοῦ

Ναοποιός, ὁ (ποιέω). Ὁ ποιῶν, οἰκοδομῶν τοὺς ναοὺς· ὅστις φροντίζει, ἐπιστατεῖ εἰς τὴν οἰκοδομὴν ἢ ἀνακαίνισιν αὐτῶν, Ἀριστοτ. Ῥητ. Α'. 14.

Ναοπόλος, ο (πολέω). Ὁ ἐπιστάτης τῶν ναῶν, νεωκόρος, ἱερόδουλος. 2) Ἡσ. Θ. 991. ὡς ἐπίθ. ὁ, ἡ, ἐν τοῖς ναοῖς περιπολῶν, κατοικῶν, συνχάζων, ἐνασχολούμενος, ὡς »Ναοπόλος μάντις», Ἀλκαῖος παρὰ Στράβ. Θ'. Ἰων. νηοπόλος.

Ναός, ὁ, Ἰων. νηός, Ἀττ. νεώς (νάω, ναίω). Κυρίως, πᾶσα κατοικία· ἰδίως δέ, κατοικία θεοῦ τινος, ναός, Ὅμ. (ὅστις, ὡς καὶ ὁ Ἡρόδ., ἔχει μόνον τὸν Ἰων. τύπον.) 2) ἰδιωτ. τὸ μεσαῖον ἐσωτερικὸν μεγαλειότερον μέρος τοῦ ναοῦ, Ἡρόδ. 1. 183., ἢ ὁ τόπος, ἔνθα ἵσταται ἢ ἢ εἰκὼν ἢ τὸ ἄγαλμα θεότητος τινος, ἄλλως σηκὸς, cella. Valck. Ἡρ. 6, 19· ἔτι δὲ ὁ ναὸς ὑπάρχει μέρος τοῦ ἱεροῦ, αἱ ὁποῖαι λέξεις ἄλλως εἰνὶ ταυτόσημοι. Κλεινίας δέ φησι τὸν ναὸν ποτε εἰρῆσθαι Ἑνναῖον, διὰ τὸ ἐννέεν ἐν αὐτῷ τοὺς θεούς.

*Ναός, Δωρ. καὶ Ἀττ. γενικὴ τοῦ, ναῦς.

*Ναοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Βαστάζων τὸν ναόν.

Ναοφύλαξ, ακος, ὁ (ναὸς, φύλαξ). Ὅς τις φυλάττει τὸν ναόν, φύλαξ τοῦ ναοῦ. 2) ἐκ τοῦ, ναῦς, φύλαξ, διοικητὴς τοῦ πλοίου, Σοφ. παρὰ Πολ. 10, 134. (–υυ–)

*Ναπαῖος, αία, αῖον (νάπη). Ἔχων νάπας, κοιλάδας ἢ δρυμώδεις φάραγγας, κατοικῶν ἐν αὐταῖς· ὅθεν, αἱ ναπαῖαι, αἱ νύμφαι τῶν ναπῶν.

Νάπειον, τό, = νάπη· σιάπι, Νικ. Ἀλεξ. 430.

Νάπη, ἡ· καὶ νάπος, τό (νάω, τὸ ῥέω). Κοιλὰς δασώδης, τόπος χαμηλὸς μεταξὺ ὑψηλῶν κορυφῶν, ὀρεινὸς, ἢ βράχων· τὰ ἐπάνω εἰς τὰ βουνὰ λακκώματα μετὰ δενδρων, ὄρους κοίλωμα, φάραγξ, ἄλλως βῆσσα, καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἀπολλ. Ἀργον. Β'. 785. »κοίλη νάπη» καὶ Πλάτ. Νόμ. ς'. »Τὰ τὰ ῥέοντα ἐκ τῶν ὑψηλῶν εἰς τὰς ἐν τοῖς ὄρεσι νάπας ὅσαι κοῖλαι». Ὁ Ὅμηρος μετεχειρίσθη εἰς τὴν λέξιν νάπας, ἔγγυς τοῦ »Σκοπιαὶ καὶ πρώονες», ἄκρων, Ἰλιαδ. Θ, 558 καὶ Π, 300. Πίνδ. Ἴσθμ. Γ'. 20. »Νάπη κοίλη λίβοντεσ» ὡς καὶ ἐν Πυθ. Ε'. 51. »Νάπος κοιλόπεδον· καθόλου, βουνώδες δάσος, δασῶδες βουνὸν, saltus. Θεόκριτ. Κ'. 39. »Λάτμιον νάπεσι, βουνώδες δάσος, βουνόν. Ὁ Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 997. ἔχει »Νάπαι πετρώδεσ· ὅπου ἀπειαιτίας τάσσει τὸ »Ὄρη δάσεικα· καθὼς καὶ ἐν Ὄρν. 720. »Νάπαι κόλλισταιν, τερπναὶ κοιλάδες καὶ λόφοι πέριξ μιᾶς πόλεως», Ἡρόδ. 4, 157. Τοῖς θέλουσιν, ὅτι ἡ λέξις σημαίνει ἔτι παρὰ Βίωνι. Α'. 36. καὶ Ἡσιόδ. Σμυρν. Γ'. 415. καὶ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ σπήλαια, καὶ ἄντρα. ἔτι δὲ καὶ τὰ λακκώματα (κοιλώματα), ὅπου συνάζεται ὕδωρ βροχῆς, καὶ ἐπομένως τὰς λίμνας, βάλτους, κ. τ. τ. μεταγενέστερα, πλὴν ἀμφιβ., μ' ὅλον ὅτι πιθανὸν διὰ τὴν πιθανὴν παραγωγὴν ἀπὸ τοῦ νάω. Παρὰ Ξενοφ. κεῖται νάπος, ἀντὶ τοῦ, δάτος, καὶ νάπη, ἀντὶ τοῦ κοιλὰς, Κύρου ἀναβ. Ε'. β'. 31. (υ–)

*Νάπος, τό, νεώτ. τύπος τοῦ, νάπη.

Ναπτάλιος, ἡ, = νάφθα. »Ἡ ἐν Βαβυλῶνι γίνεται», Μαθημ. Παλ. σελ. 90, ὅπου τὰ ἀντίγραφ. ναπάλιος, ἔχουσι, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, νάφθα, εἶδος ἐλαίου ἐκ γῆς ἀναβλύζοντος, νέφτι.

Νάπυ, υος, τό· ταὐτὸν τῷ, σίναπι. Κυρίως Ἀττ. τύπος, Lob. Φρυν. σ. 188. (ὁ συνήθης τονισμὸς νάπυ ἐστὶν ἡμαρτ., Διον. Ἀρστφ. Ἱππ. 636. ἐπειδὴ τὸ παροξύτονον νάπυ μὲ βραχεῖαν ἀρτικὴν συλλαβὴν ἔχουσι μόνον πολλὰ νεώτεροι καὶ μὴ δόκιμοι συγγραφεῖς.)

*Ναρδαλειφία, ἡ. Ἡ μετὰ νάρδου ἢ μετὰ μύρου ἀλειφή, Ἴμνῳθ.

Ναρδίζω (νάρδος). Εἶμαι ὅμοιος τῇ νάρδῳ κατὰ τὸ μέγεθος, κατὰ τὴν ὀσμὴν, ὄψιν, κ. τ. τ.

Νάρδινος, ίνη, ινον. Πᾶν ὅ,τι ἔχουν ἀπὸ νάρδου, π. χ. ἔλαιον.

Ναρδίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς νάρδου ἢ μετὰ νάρδου κατεσκευασμένος, ὡς »Ναρδίτης οἶνος· καὶ ὁ τῇ νάρδῳ ὅμοιος.

Ναρδίτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ ναρδίτης. Ἡ τῇ νάρδῳ ὁμοία.

Ναρδολιπής, ές, ὁ, ἡ (λίπος). Χρισμένος, ἀλειμμένος μετὰ ναρδίνου ἐλαίου, Ἀθήναιος.

Νάρδος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, ἐκ τῶν ἀνθέων τοῦ

ὁποίου κατεσκευάζετο τὸ σύῶδες ἔλαιον. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἰδιον ἔλαιον ἐκαλεῖτο νάρδος (νάρδος πιστική, τὸ καθαρὸν καὶ ἀμιγὲς ἔλαιον αὐτῆς)· τὸ δὲ ἄνθος αὐτοῦ ἐκαλεῖτο, νάρδου στάχυς, ἡ νάρδόστραχυ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ ὅμοιον τῷ ἀστάχει, Spica nardi. Τὴν γνησίαν νάρδον περιγράφει ὁ Διοσκορίδ. Α'. 6. καὶ Πλιν. 12. 12. Nardus, Λιν. Κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Ῥέξβουγ (Asiatik Recherches Vol IV. n. 23.) τοῦτον τοῦ φυτοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Valeriana jatamansi, οἱ περὶ τὸν κορμὸν αὐτοῦ πυλλοὶ κόκκοι ἀποτελοῦσι τὸ σχῆμα τοῦ ἀστάχυος. Τὸ φυτόν, ὅπερ Κελτικὴ Νάρδος, Nardus, καὶ, spica celta καλεῖται, Διοσκορ. Α. γ. εἶναι τὸ τοῦ Λινναίου Valeriana celtica· τὸ δὲ, νάρδος ὀρεινή, ἡ, Θυλακῖτις, Διοσκορ. Α'. 8. εἶναι τὸ τοῦ Λινναίου, Valeriana tuberosa. ἴδε καὶ ἐν τῷ, Φοῦ.

Νάρδόστραχυς, ἡ, spica nardi. ἴδε νάρδος.

Νάρθηκία, ἡ. Χάμηλόν τι εἶδος τοῦ νάρθηκος, ferulago, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. 2.

Νάρθηκίζω (νάρθηξ, ferula). Περιδίνω καὶ στερεόω τὸ ἄγμα (τζωκισμα) τοῦ κοκάλου τοῦ ποδὸς ἢ τῆς χειρὸς μὲ μικρὰ σανιδάκια τοῦ νάρθηκος. ἴδε νάρθηξ. 2) κτυπῶ μὲ τὸν νάρθηκα, ὡς ὁ Ἡσύχ. ἔχει, νάρθηκίσαντες, νάρθηξι πλήξαντες, Δωρικ. ἀντὶ, νάρθηκίσαν· ἴδε νάρθηκισμός.

Νάρθήκινος, ίνη, ινον. Ἐκ νάρθηκος κατεσκευασμένος, Ἀριστοτ. περὶ Ἀκουστῶν. »Ὄργανα νάρθηκινα, μουσικά τινα ὄργανα ἐκ νάρθηκος κατεσκευασμένα.

Νάρθήκιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, νάρθηξ, ἀριθμ. 2.

Νάρθηκισμός, ὁ (νάρθηκίζω). Τὸ κτυπᾶν, δέρειν μετὰ νάρθηκος, Γαλην. Μεθοδ. ΙΔ'. 16. Διοσκορ. παραβ. 240. 2) τὸ νάρθηκίζειν, σημσ. 1. Μαθημ. Παλ. 23.

Νάρθηκοπλήρωτος, ὁ, ἡ (πληρόω). Πυρὸς πληγή, ἤτοι ἡ τὸν κοῖλον κυκλόν, κάλαμον τοῦ νάρθηκος γεμίζουσα πηγὴ τοῦ πυρὸς, ὁ. ε. ὁ σπινθήρ, τὸν ὁποῖον ἔφερε καιόμενον ὁ Προμηθεὺς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸν ἔβαλε διὰ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν μυελὸν τοῦ νάρθηκος, καὶ ἔστε χρημάτιζεν ἡ πρώτη πηγὴ τοῦ πυρὸς ἐπὶ τῆς γῆς, Αἰσχύλ. Προμηθ. 109. »Νάρθηκοπλήρωτον θηρῶμαι κυρὸς πηγήν· τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. ἑρμη. διὰ τοῦ, τὴν ἐν νάρθηκι θησαυριζομένην· ἔστι δὲ πηγὴ τῶν ἐκζωπυρήσεων (σκαντζουλίδρων) τοῦ πυρὸς ἡ ἐντερώνη τοῦ νάρθηκος, διότι φυλαττόμενον τὸ πῦρ ἐν αὐτῇ, παντοτεύεζωπυρεῖ, ἤτοι ἔστι σκαντζουλίδρας.

*Νάρθηκοφυής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὡς νάρθηξ φαινόμενος, ὁμοιάζων αὐτόν.

Νάρθηκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅς τις φέρει, ῥάβδον ἐκ νάρθηκος, ὡς π. χ. οἱ Βάκχαι, ὅθεν = θυρσοφόρος, Ξενοφ. Κυροπ. Β'. γ. ι'. Ἐντεῦθεν προῆλθε καὶ ἡ Παροιμία, »Πολλοὶ μὲν νάρθηκοφόροι, βάκχαι δὲ τε παῦροι, δὲν εἶναι ὅλοι πραγματικῶς ἐνθουσιασμένοι, ὅσοι φαίνονται τοιοῦτοι, ὅσοι φοροῦσι μακραν μάχαιραν δὲν εἶναι ὅλοι μάγειροι, Heind Πλατ. Φαίδων σ. 80.

Νάρθηκωδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ νάρθηκος, ἢ αὐτῷ ὅμοιος.

Νάρθηξ, ηκος, ὁ. Κατ' Ἡσύχ. εἶδος φυτοῦ σκιαδιοφόρου, καλαμοειδοῦς, ἐλαφροῦ· ἔστι δὲ τοῦτο φυτόν τι ὑψηλὸν καὶ ἀκανθῶδες, τοῦ ὁποίου ὁ κάλαμος πεπληρωμένος ἐστὶ γονάτων (κόμπων) καὶ ἐντερώνης (ψύχης) ἔσωθεν εἰς τὴν ὁποίαν ἔφερεν ὁ Προμηθεὺς ἐξ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν τὸν σπινθῆρα, Ἡσ. Ἔ. 52. Θεογ. 567. Ὁ κάλαμος τοῦ νάρθηκος ἐχρησίμευεν εἰς ῥάβδους, τὰς ὁποίας ἔφερον οἱ Βακχευταὶ εἰς τὰς ἑορτάς των, καὶ τὰς ὁποίας μετεχειρίζοντο οἱ μὲν παιδαγωγοὶ διὰ νὰ παιδεύωσι τοὺς παῖδας, οἱ δὲ χειροῦργοι διὰ νὰ δένωσι τὰ κατεαγμένα (σπασμένα) κόκκαλα (obligare ferulis), καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἐντερώνην ἐμπορεῖ τινὰς νὰ φυλάξῃ φωτίαν καθὼς καὶ εἰς τὴν ἴσκαν. Λιν. Ferula. Γαλ. La ferule. ἴδε καὶ ἐν τῷ, Θύρσος. 2) πυξὶς, κιβωτίδιόν τι ἢ κουτίον, ἐν ᾧ φυλάττουσι ἀλοιφὰς, μύρα, καὶ ἰατρικά. Ἕνα παράμοιον πολυτίμων νάρθηκα εὗρεν ὁ Ἀλέξανδρος μεταξὺ τῶν λαφύρων ἐν Περσίᾳ, ἐν ᾧ μετὰ ταῦτα κατέθεσε τὸν Ἀριστοτελικὴν διόρθωσιν τοῦ Ὁμήρου, ἥτις καὶ »Ἡ ἐκ τοῦ νάρθηκος ἔκδοσις» ὠνομάσθη, Βολῴ. Προλεγόμ. σελ. ρπγ'. Πλουτ. ἐν Ἀλεξανδρ. 8. καὶ Στράβ. Ιγ', σελ. 594. 3) οἱ Ἰατροὶ ὠνόμασαν καὶ τὰ βιβλία αὐτῶν, ἐν οἷς εἶχον σημειωμένα τὰ Ἰατρικὰ, νάρθηκας, καὶ, νάρθηκα. 4) ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ λέγεται οὕτω καὶ τὸ ἐκτὸς τοῦ καθολικοῦ μέρος.

*Νάρκα, μεταπλαστ. αἰτ. ἑνικ. τοῦ νάρκη ἀντὶ νάρκην, Ὅπιν.

Νάρκαφθον, τό. Τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ, νάσκαφθον, λέγεται· ἔστι δὲ Ἰνδικός τις εὐώδης φλοιὸς, εἰς ὄρτυμα ἢ κάπνισμα (θυμίαμα) ἐπιτηδειος, Διοσκορ. Α'. 22. ἴσως τῆς αὐτῆς πηγῆς τῷ, λάκαφθον.

Ναρκάω, ῶ Μ. ήτω (νάρκη). Γίνομαι ναρκώδης, ἀκίνητος, ἀναίσθητος, ἄκαμπτος, μουδιασμένος, μουδιάζω, νευροῦμαι, γίνομαι παράλυτος· Ἰλ. Θ. 328. »Χεὶρ νάρκησεν, τὸ χέρι ἔγινεν ἀκίνητον, ξηρὸν, ἐπειδὴ οἱ τένοντες τοῦ καρποῦ ἐκόπησαν· παρὰ τοῖς Μεταγ. ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ψύχους, τῆς λειποθυμίας, τοῦ θανάτου, ἔτι δὲ τῆς φρίκης, τοῦ φόβου.

Νάρκη, ἡ. Νάρκωσις, ἀναισθησία, ἀκινησία, αἰμωδίασμα, μυρμηκίασις, κράτησις, παραλυσία τοῦ σώματος ἢ μέλους τινὸς, ἥτις προξενεῖται ἐξαιρ ὑπὸ ἀποπληξίας, λειποθυμίας, θανάτου, ἢ ἀπὸ ψύχους, ἢ ἀπὸ φόβου, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, Ἀριστοφ. »Νάρκη μου κατὰ τὴς χειρὸς κατεχεῖται, καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν, αἰμωδίασεν ἢ ἐπιάσθη τὸ χέριμου. Παρὰ Μενάνδρῳ γρῦ. καὶ, ἡ νάρκα, Lob. Φρυν. σ. 311. 2) ἰχθύς τις, torpedo, τὸν ὁποῖον εὐθὺς ἂν οὐ τὸν ἐγγίξῃ τινὰς, αἰσθάνεται παραλυτικὸν ἠλεκτρικὸν κτύπημα, αἰμωδιάζει, καὶ μυρμηκίζει τὸ χέρι του, Ἀριστοτ.

Νάρκημα, τό. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νάρκης, ὁ ἔστι, τὸ πάθος τῆς ναρκώσεως, ἡ νάρκη αὐτή.

Νάρκησις, ἡ (ναρκάω), ταὐτὸν τῷ, νάρκωσις.

Νάρκισσινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ νάρκισσου κατεσκευασμένος, Διοσκορ. Α'. »Νάρκισσινον ἔλαιον.

Νάρκισσίτης, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ νάρκισσου, ἢ ὅμοιος αὐτῷ, Διονύσ. Περιηγ. 1031. »Δίδος νάρκισσίτην. Θηλ. νάρκισσῖτις, ιδος, ἡ.

Νάρκισσος, ὁ· καὶ σπανίως, ἡ, Vocc. Virg. Ecl. 5. 38. Εἶδος φυτοῦ, ὡραῖον ἄνθος ἔχον (Ζιμπούλι, Τουρκ. Δακράκι), Ὁμ. Δημ. 8, 424. Θεόκριτ. Α'. 133. παρὰ δὲ Διοσκορ. Δ'. 161. καὶ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. καὶ 7. θηλυκ. ἡ νάρκισσος Λιν. Narcissus. ὑπῆρχον δὲ πολλὰ εἴδη ναρκίσσου· (παρὰ τὸ ναρκάω διὰ τὴν ναρκωτικὴν ὀσμήν.)

Ναρκόω, ῶ (νάρκη). Κάμνω ναρκώδη, ἀναίσθητον, ἀκίνητον, παραλύω, ζαλίζω, μουδιάζω, Γαλην.

Ναρκώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Νεναρκωμένος, αἰμωδιασμένος, ἀναίσθητος.

Νάρκωσις, ἡ (ναρκόω). Τὸ ναρκοῦσθαι· ταὐτὸν τῷ, νάρκη, ὅθεν

Ναρκωτικός, ή, όν. Ὁ νάρκην ποιῶν, προξενῶν.

(Νάρξ) ἡ. ὅθεν ἡ αἰτ. νάρκα, Ὀππιαν Κυνηγ. Γ'. 55. ταὐτὸν τῷ, νάρκη.

Ναρός, ά, ον (νάω). Ὑγρὸς, ὑγρός, ποτός· γράφ. καὶ, νηρός· σπανία ἀρχαία λέξις, πιθαν. κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ ναρός, Lob. Φρυν. σ. 42. »Ἡρηναῖα ναρὰ ποτάω, τρεχάμενα νερὰ τῶν βρύσεων, Σοφοκλ. παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ νηρὸν, καὶ νερὸν, ἀντὶ, ὕδωρ.

Νάρταλος, ὁ. Πεπλεγμένον τι ἀγγεῖον, Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 672.

Νάρτη, ἡ, παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. Θ'. γ. κεῖται ἐγγὺς τοῦ, ναῖρον. Ἰνδικόν τι ἄρωμα, ἅμφ. τινὲς ὅμως θέλουσιν, ὅτι εἶναι τὸ, νάρκαφθον.

Νάρω, καὶ ναίρω. Βυζάνω, μόνον παρ' Ἡσυχ.

*Νᾶς, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, ναῦς.

Νάσκτο, γ'. ἑνικ. πρόσ. τοῦ μέσ. ἀορ. τοῦ ναίω, καὶ νάσθη, Ἐπ. γ'. τοῦ παθ. ἀορ. τοῦ ναίω, Ἰλ. Ξ, 119. »Ἀργεῖ νάσθην, ἀπῳκίσθη, ᾠκίσθη.

Νάσκαφθον, τὸ· ἴδε νάρκαφθον.

Νασμός, ὁ (νάω). Τὸ ῥεῦμα, ῥέξιμον, ῥεῦμα, ῥευστότης, ῥευστόν τι, ὅθεν, ποταμὸς, πηγή. Ἀφ' οὗ

Νασμώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, ναματώδης. Δίψυρος, ὑδατώδης, γεμάτος ἀπὸ βρύσεις καὶ νερά, Ἡσυχ.

Νάσσα, Ἐπ. ἀόρ. τοῦ ναίω ἀντὶ ἔνασα, Ὀδ. Δ, 174. μέσ. ἀορ. νάσσατο, Ἡσ. Ἔ. 641. ὅρα ναίω.

*Νᾶσσα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ νῆσσα, νῆττα.

Νάσσω, Μέλ. νάξω. Παθ. παρκ. νέσσμαι. Πιλέω, ἢ πατῶ ἢ χερσὶ συμπιλῶ τι, ζυμλίζω τί, στριμόνω, πατῶ πυκνὰ, στερεῶ. Ὀδ. Φ, 122. »Γαῖαν ἐνάξεν· ὅρα πυκνῶς συνδλίβω, κατασσίτω, ζυμόνω, στουπόνω πυκνῶς τι, γεμίζω τι πυκνῶς ἢ ὅσος ἐπάνω, ῥίπτω χύνων τὸ ἓν ἐπὶ τὸ ἄλλο πυκνὰ καὶ βαρέως. Παρ' Ἡσυχ. δλίβω, ὀμαλίζω· ὅρα ἡ κυρία τούτου σημασία εἶναι τὸ, ἐπιστρεύω· καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, νέω, νήσω, ὅθεν παρ' Ἡροδότ. Α'. 50. »Νῆσαι πυράω, σωρεύω (τρακάδαν) ξύλων πρὸς κάμμον θυσίας τινὸς ποιῆσαι. Οὕτω καὶ τὸ νάω, νάτω, Νίκαν. Θηρ. 952. Κατ' Ἡσύχ. νάξαι, ταὐτὸν τῷ σάξαι, βῦσαι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, ἐπιθέξαι, ἐπιπατῆσαι· καὶ ἐντεῦθεν τὸ νάστος, στερεῶς τεθλιμμένος, (δοιζός), γεμάτος, πυκνός, τὸ ὁποῖον ἐξαιρετῶς ὁ Ἰωάννης ἀντὶ τοῦ, στερεός, ἐξέλαβεν. »Νάττω τουτονὶ τὸν θύλακον, Ἐπίκτ. Λεξ. 94. ἴδε ἐν τῷ, κατανάσσω, καὶ, θάω. (συγγεν. τῷ, νάω, νήω, νηέω, νηνέω· πρβ. καὶ ναίω, καὶ νάω.)

Νάστης, ου, ὁ (ναίω). Κάτοικος, ἐγκάτοικος, οἰκιστής.

Νασταίσκος, ὁ, ὑποκορισ. τοῦ νασταί. Μικρὸς πλακοῦς, Ἀθήν. ς.

Νασταικόπος, ὁ (νασταί, 2. κόπτω). Ὅστις κατακόπτει τὸν νασταί (τὸν πλακοῦντα).

Νασταί, ἡ, ὁν (νάσσω). Στερεός, πυκνῶς πατημένος, συντεθλιμμένος, ζυλιγμένος, συμπαρμένος, στουπωμένος, γεμισμένος· ἄρα, πυκνός, στερεός, πεπηγώς, (κηκτός) πλήρης, μεστός· μὴ ἀραιός, μὴ ὑπόκουφος, μὴ κούφος, π. χ. »Ἅλαμος νασταίος, Διοσκορ. ἐξαιρετῶς δὲ 2) ὁ νασταί, πλακοῦς τις (πίτα) ξηρὸς, σφιχτὸς, μὴ μαλακὸς θηλ. καὶ φουσκωτὸς, πόπιον, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. ἴδε νάσσω. Ἔτι δὲ καὶ ὁ ζυμίτης ἄρτος, ὅθεν

Νασταίτης, ἡ Πυκνότης, στερεότης, ἀδρότης, Σιμπλίκ. εἰς τὰ Φυσικ. τοῦ Ἀριστοτ. Α', σελ. 18.

Νασταφαγέω. Νασταί (φαγεῖν ἢ πλακοῦντα) τρώγω. ἐκ τοῦ

Νασταφάγος, ὁ, ἡ (νασταί, φαγεῖν). Ὁ στερεὰ, μὴ ἀραιὰ φαγεῖν, καὶ ἐξαιρ. ὁ νασταί, πλακοῦντα τρώγων· καθόλου δὲ παρὰ Πλουτ. Ἀρκαδ. ΜΒ'. ὁ ἄρτον τρώγων (ψωμοφάγος).

Νάττω, Ἀττ. ἀντὶ, νάσσω.

Ναυαγέω, ῶ· Ἰων. ναυηγέω· Μέλ. ήσω (ναυαγός). Ναυάγιον πάθω (καραβοτσακίζομαι), Ἡ-

ρότ. 7, 236. εἰληπται δὲ καὶ ἐπὶ πάσης δυστυχίας καὶ βλάβης, περιπίπτω συμφορᾷ τινί, ἀτυχῶ· ἀποτυχίνω· ζημιοῦμαι, βλάπτομαι· τζαείζομαι, συντρίβομαι· ὅθεν

Ναυαγισμός, οῦ, ὁ, Ἡρωδιαν. καὶ

Ναυαγία, ἡ, Ἰων. ναυηγία. Ἡ φθορὰ τοῦ πλοίου ἐπὶ τὴν ξηρὰν (καραβοτσάκισμα), ταὐτὸν τῷ, ναυάγιον, Ἡρότ.

Ναυάγιον, τό· Ἰων. ναυήγιον. Λείψανον, μέρος τι τοῦ ὑπὸ τῆς βίας τῶν κυμάτων καὶ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν ξηρὰν πεσόντος καὶ συντριφθέντος πλοίου (ξύλον ἀπὸ καραβοτσακισμένον, ῥιχμένον ἔξω καϊκι), ἢ καὶ αὐτὸ τὸ συντριφθέν, πεσμένον ἔξω πλοῖον, πολλκ. παρ' Ἡρότ. μετφ. κάθε τσακισμένον λείψανον, ἐρείπιον. »Ναυάγια ἱππικά, τὰ λείψανα ἑνὸς ἐν τῇ ἁμαξοδρομίᾳ τσακισμένου ἁμαξίου, Σοφ. Ἠλ. 730. Valck. Ἡρό. 8, 12. Naeke Choeril. σ. 165. 2) παρὰ τοῖς Μεταγνστ. = ναυαγία, Lob. Φρυν. σ. 519. (– – υ υ)

Ναυαγός, ὁ, Ἰων. ναυηγός (ναῦς, ἄγνυμι). Ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀπολλύμενος, ὅστις ἐναυάγησεν ἤτοι ἔπαθε ναυάγιον. (ὅστις ἐκαραβοτσακίσθη, ἔπεσεν ἔξω εἰς τὴν ξηρὰν ὑπὸ τῆς φορτούνας), τοῦ ὁποίου ἡ ναῦς (τὸ καράβι) διεφθάρη, ἔπεσεν ἔξω, τροπ. ὁ δυστυχήσας, ὅστις ἔπαθε ἀτυχίαν τινά, δυστυχίαν, βλάβην ἐν γένει, τσακισμένος, συντετριμμένος. 2) ἐκ τοῦ ἄγω, ὁδηγός, διοικητὴς πλοίου τινος, ὡς ὁ Εὐφορίων Ἑλλάδιος χρηστομάθεια, σελ. 14. μεταχειρίζεται τοῦτο ἀντὶ, τοῦ, ὁ τὴν ναῦν ἄγων, οὐτωσὶ λέγων περὶ τοῦ Ἰάτωνος »Ναυαγὸν (λέγουσιν αὐτὸν), ὅπερ οὐ νεναυαγηκότα μᾶλλον, τὸν δὲ ναῦν ἄγοντα δηλοῖν.

Ναυαρχέω, ῶ. Εἶμαι ναύαρχος, Ἡρότ. 7, 161. ὅθεν

Ναυαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ ἐπιστασία τοῦ ναυάρχου.

Ναυαρχίς, ίδος, ἡ. Ἡ ναῦς, τὸ πλοῖον (καράβι) τοῦ ναυάρχου· ἢ παρὰ Τούρκ. καπετάνια.

Ναυαρχῖται, οἱ, = ναύαρχοι, ἀμφ.

Ναύαρχος, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἄρχων τῶν νηῶν, ὃς παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς Ἀμιράλιος, καὶ παρὰ τοῖς Τούρκ. Καπετὰν πασιᾶς, λεγόμενος· ὅ ἐστιν, ὅστις ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του πολλὰ πλοῖα, ἢ καὶ ὁλόκληρον στόλον (ἀρμάταν, φλόταν), Ἡρότ. 7, 59. 8, 42. Λέγεται ἔτι καὶ μοναδικῶς, ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς πλοίου τινός, ὁ καπετάνος, καραβοκύρης.

*Ναυάτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, ναύτης. (–υ–)

Ναυβάτης, ου, ὁ (ναῦς, βαίνω). Ὁ ἐπιβάτης νηός, ὁ πλέων ἐπὶ πλοίου, ταὐτὸν τῷ, ναύτης, πλοίου ἐπιβάτης, Σοφοκλ. Αἴ. Ἡρότ. 1, 143.

Ναύδετον, τό (δέω). Σχοινίον, δι' οὗ δέουσι τὴν ναῦν, παλαμάρι, Εὐριπ. Τροιζ. 811.

*Ναυηγέτης, ου, ὁ, = ναυηγός, ναυαγός.

Ναυηγός, ναυηγέω, ναυηγία, κ. τ. λ. Ἰων. ἀντὶ ναυαγός, κτλ. Ἡρότ.

Ναυκληρέω, ῶ (ναύκληρος). Κτῶμαι, ἔχω ναῦν καὶ δίδω αὐτὴν μὲ τὸ ἐνοίκιον (κυρᾶν) εἰς ἄλλον τινά, ἀγοραζω, μετὰ γενικ. καὶ αἰτιατ. »Ἦν Ἰβλήσιος ἐναυκληρήσειν, Δημοσθ. ἔτι δὲ καὶ, διοικῶ ναῦν, ἀρμενίζω, καὶ τροπ. ναυκλ. πόλιν, ὅρ. ἐν τέλει τῆς λέξεως. 2) ἀντὶ τοῦ, ναυτίλλομαι, ταξιδεύω μὲ τὸ καράβιον, ἐσημείωσ. ὁ Ἡσύχιος ἐκ τινος Ποιητοῦ. ἴδε ναύκληρος. 3) ἔχω οἶκον καὶ τὸν ἐνοικιάζω εἰς ἄλλους· οἰκίας ἀσπάζω· συνοικίαν ἐπὶ μισθῷ λαμβάνω καὶ διοικῶ αὐτήν. »Ἡ ἐναυκλήρει συνοικίαν αὐτοῦ, ἥτις ἐδιοικοῦσα τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ ἐδίδεν αὐτὸν εἰς τὸ ἐνοίκιον, ὁ ἔστιν, Αὕτη ἔλαβεν ὅλην τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπάνω της μὲ τὸ ἐνοίκιον, καὶ ἔπειτα ἔδιδε τὰ οἰκήματα (τὰ δωμάτια, ὀντάδες) αὐτῷ μὲ τὸ ἐνοίκιον κατὰ μέρος εἰς ἄλλους ἀνθρώπους, λαμβάνουσα πρὸς ὀφελός της τὸ κέρδος ἐξ αὐτῶν, Ἰταῖος 134. — »Ναυκληρεῖν πόλιν, Αἰσχύλ. 637. περιέπειν, φροντίζειν τῆς πόλεως, ὁ Σχολ. ὅθεν

Ναυκληρία, ἡ. Ὁ βίος καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ναυκλήρου. 2) ἡ ναῦς (τὸ καράβι) τοῦ ναυκλήρου, Εὐριπ. Ἠλ. 1535.

*Ναυκληρικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς ναύκληρον.

Ναυκλήριον, τό. Ἡ ναῦς τοῦ ναυκλήρου, Ἡρότ. 233. 2) = ναύσταθμος.

Ναύκληρος, ὁ (ναῦς, κλῆρος). Ὁ κύριος ἢ προστάτης, κτήτωρ τῆς νεώς, καραβοκύρης, Ἡρότ. 1, 5. ἐξαιρετ. ὅστις νοικιάζει ἤτοι ὅλον τὸ πλοῖόν του ἢ μερικὰ κάθισματα, μέρη ἐν αὐτῷ εἰς ἄλλους. 2) ὁ κύριος ἢ προστάτης οἴκου τινός, ὅστις δίδει τὰ οἰκήματα ἢ δωμάτια αὐτοῦ μὲ τὸ ἐνοίκιον εἰς ἄλλους (ὅστις ἐνοικιάζει τοὺς ὀνδάδες, καμάρες τοῦ οἴκου του)· καὶ ἐντεῦθεν »Ναυκληρώτιμος στέγαια, ταὐτὸν τῷ, Πανδοχεῖα. ἐν δὲ Ἀθῆν. ἐξαιρετ. ἐκεῖνος, ὅστις ἐμίσθωνε καὶ ἔπαρνε μὲ ἐνοίκιον ὁλοκλήρους οἰκίας διὰ νὰ τὰς μετανοιειάζῃ εἰς ἄλλους δευτέρους εἰς κατοικίαν, μετανοιειαστής, ἐργολάβος μιᾶς δημοσίου οἰκίας, πανδοχείου, κ. τ. τ. — 3) ὁ Σοφοκλ. εἶπεν ἔτι »Ναύκληρον πλάτηνα, ἀντὶ τοῦ, ναυτικήν. — Ὁ Φώτ. ἔχει »Ναύκληροι ὁ τῆς νεώς κύριοι· καὶ ὁ ἐπιπλέων αὐτῇ ἐπὶ τὸ τὰ ναῦλα λαμβάνειν, ὅθεν

Ναυκληρώσιμος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι διὰ πάχτωμα, διὰ ἐνοίκιον· τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἐνοικιάσῃ τινάς, ἐνοικιαστός, καὶ μάλιστα διὰ μετανοιειάσματος. ἴδε ἀνωτέρω.

Ναυκράρεια, τά. Κατ' Ἁμμών· τὰ ἀρχεῖα τῶν ναυκράρων. (– – υ υ)

Ναυκραρία, ἡ. Ἡ Κοινότης, ἀριθμός τις Ἀθηναίων πολιτῶν, τῶν ὁποίων ἀρχηγὸς ἦν ναύκραρος· ἢ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ναυκράρου ἑταιρεία, καθὼς παρὰ τοῖς Μεταγν. αἱ συμμορίαι. ἴδε ναύκραρος.

Ναυκραρικός, ή, όν. Ἀνήκων ἢ ἀναγόμενος εἰς τὸν ναύκραρον ἢ εἰς τὴν ναυκραρίαν.

Ναύκραρος, ὁ, καὶ ἐξαιρετ. πληθ. ναύκραροι, οἱ, εἰσὶν οἱ αὐτοί, οἵτινες ἄλλως ναύκληροι, καὶ ἐσφαλμένως ναύκραροι, γράφουσι· ἄρα κυρίως μία καὶ αὐτὴ ἡ λέξις μὲ τὸ, ναύκληρος, ὃν τρόπον παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐκλαμβάνετο συνεχῶς τὸ ρ ἀντὶ τοῦ λ, καθὼς π. χ. τό, γλώσσαρος, καὶ κεφαλαργία, ἀντὶ τοῦ, γλώσσαλγος, καὶ κεφαλαλγία, κ. τ. τ. ὅθεν κυρίως μὲν καραβοκύριος, ἢ ἐπίτροπος αὐτοῦ, παρὰ δὲ Ἀθηναίοις ἦσαν οἱ ναύκραροι πρὸ τοῦ Κλεισθένους, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Σόλωνος εἰσαχθεῖσαν πολιτικὴν κατάστασιν τῶν Ἀθηνῶν, ὁπότε ὅλον τὸ πλῆθος διῃρημένον ἦν εἰς τέσσαρας φυλάς, ἐκεῖνοι, οἵτινες κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Κλεισθένους μετέπειτα διαίρεσιν τοῦ λαοῦ εἰς δέκα φυλάς, Δήμαρχοι, ὠνομάσθησαν. Ἦγουν, εἰς τὴν παλαιὰν τοῦ Σόλωνος διαίρεσιν τῶν πολιτῶν ἦσαν τέσσαρες φυλαί, καὶ ἄλλοι τόσοι Φυλοβασιλεῖς· κάθε φυλὴ συνίστατο ἀπὸ τρεῖς Τριττύς, καὶ ἀπὸ δώδεκα Ναυκραρίας, ἐξ ὧν ἑκάστη εἶχε τὸν Ναύκραρον αὐτῆς· ἄρα, ὅλοι ἦσαν τεσσαράκοντα ὀκτὼ Ναυκραρίαι, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Ἀριστοτέλης παρὰ Φωτίῳ Λ. »Ναύκραροι, τὸ παλαιὸν Ἀθήνησιν οἱ νῦν Δήμαρχοι καὶ οἱ »ἐκμισθοῦντες τὰ δημόσια· καὶ ἑπομένως »Ναυκραρία, τὸ πρότερον οὕτως ἐκάλουν, ναυκραρία, καὶ, Ναύκραροι· Ναυκραρία μὲν ὁποῖόν τι ἡ Συμμορία, καὶ ὁ Δῆμος· Ναύκραρος δέ, ὁποῖόν τι ὁ Δήμαρχος, Σόλωνος οὕτως ὀνομάσαντος, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης φησί. Ἐν τοῖς νόμοις δὲ ἦν τις Ναυκραρίας ἀμφισβητῆ, καὶ τοὺς Ναυκράρους τοὺς κατὰ Ναυκραρίαν. Ὕστερον δὲ ὑπὸ Κλεισθένους Δήμοι εἶτα, καὶ Δήμαρχοι ἐκλήθησαν ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους πολιτείας, ὃν τρόπον διέταξε τὴν πολιτείαν ὁ Σόλων. Φυλαὶ δὲ ἦσαν τέσσαρες, καθάπερ πρότερον καὶ Φυλοβασιλεῖς τέσσαρες. Ἐκ δὲ τῆς φυλῆς ἑκάστης ἦσαν νενεμημέναι Τριττύς μὲν τρεῖς, Ναυκραρίαι δὲ δώδεκα καθ' ἑκάστην. Ὁ Κλείδημος ἐν τῇ τρίτῃ φησίν, ὅτι Κλεισθένους δέκα φυλὰς ποιήσαντος ἀντὶ τῶν τεσσάρων, συνέβη καὶ εἰς πεντήκοντα μέρη διαταχθῆναι· αὐτοὺς δὲ ἐκάλουν ναυκραρίας, ὥσπερ νῦν εἰς ἑκατὸν μέρη διαιρεθέντα καλοῦσι Συμμορίας. — Οἱ Φυλοβασιλεῖς ἐφρόντιζον κυρίως περὶ τῶν δημοσίων θυσιῶν τῆς φυλῆς, καθὼς ὁ Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. Η'. 111. ἀναφέρουσι. Δευτέρα δέ τις διαίρεσις τῆς φυλῆς περιεῖχε τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα τὸ πάλαι ἦσαν τρία, οἱ Εὐπατρίδαι, οἱ Γεωμόροι (παρ' Ἡσύχ. Ἀγριῶται) καὶ οἱ Δημιουργοί, κατὰ τὸν Πολυδευκ. Η. 111. κάθε Ἔθνος περιεῖχε τριάκοντα γένη, ἢ τριακάδας, ἐπειδὴ καὶ κάθε γένος εἶχε τριάκοντα μέλη, τὰ ὁποῖα γενῆται καὶ Ὁμογάλακτος ἐκαλοῦντο ἄνευ τινὸς ἀναφορᾶς ἐπάνω εἰς τὴν ἐξ αἵματος συγγένειαν. Ἡ δὲ τρίτη διαίρεσις τῆς φυλῆς περιεῖχε τὰς φρατρίας. Ἀλλ' ἐπὶ τὴν πρώτην διαίρεσιν ἐπανιστέον. Οἱ Ναύκραροι εἶχον ἐκείνην τὴν ἰδίαν φροντίδα εἰς τὰς Ναυκραρίας, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα εἶχον καὶ οἱ Δήμαρχοι εἰς τοὺς Δήμους, ὅ ἔστι, »Τὰς εἰσφορὰς τὰς κατὰ δῆμους διεχείριζον οὗτοι καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ἀναλώματα, ἐσύναζον τὰ κοινὰ δοσίματα ἀπὸ τοὺς δήμους καὶ τὰ παρέδιδον εἰς τὸ κοινὸν τῆς διοικήσεως. Ἐκτὸς τούτου, ἑκάστη Ναυκραρία ἔπρεπε νὰ δίδῃ προσέτι δύο ἱππεῖς, καὶ μίαν ναῦν, μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα των, ἄρα 96 ἱππεῖς καὶ 48 νῆας· καὶ ἐντεῦθεν, κατὰ Πολυδεύκην, προῆλθε καὶ τὸ ὄνομα Ναυκραρία, ἄρα, ἐγνώριζον οὗτος τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀνόματος τούτου ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐκφράτει ναύκραρος, ἀντὶ, ναύκλαρος. Ὅτε δὲ ὁ Κλεισθένης εἰσήγαγε τὴν διαίρεσιν εἰς 10 φυλάς, οἱ δήμαρχοι ἦσαν μὲν ἀντὶ τῶν ναυκράρων κατὰ τοῦτο, ὅτι αὐτοὶ ἐφρόντιζον περὶ τῆς συνάξεως τῶν συνεισφορῶν τῶν πολιτῶν εἰς ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς πολιτείας, οἱ δὲ δῆμοι ἀντὶ τῶν ναυκραριῶν, πλὴν ἔμειναν πρὸς τοῖς δημάρχοις καὶ οἱ ναύκραροι μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ηὐξήθησαν εἰς 50 (πέντε εἰς πᾶσαν φυλὴν), καὶ ἔπρεπεν εἰς τὸ ἑξῆς νὰ δίδωσιν 100 ἱππεῖς καὶ 50 νῆας. Ὅτι δὲ ὁ Κλεισθένης πρὸς τὸ τῶν δέκα φυλῶν ὄνομα εἰσήγαγε καὶ τὸ, τῶν δήμων, καὶ δημάρχων, ἀντὶ ναυκραρίαι, καὶ ναύκραροι, ἀποδεικνύει ὁ Ἀριστοτέλ. παρ' Ἁρποκρατίωνι ἐν Λ. ναυκραρικά, καὶ, δήμαρχος, καὶ ἐξῆς παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Ναφ. 37., ὅπου καὶ αἱ ἐπιστατίαι καὶ τὸ ἐπάγγελμα τῶν Δημάρχων ἀκριβῶς περιγράφεται, ὅπου παραβλητέον τόν τε Ἡρόδοτ. ς'. 66. καὶ 72. καὶ Δημοσθέν. κατὰ Μακαρτ. σελ. 1069. Κατὰ Niebuhr ἦσαν 50 ναυκραρίαι, καὶ οἱ ναύκραροι ὑπόδουλοι τῶν Κωλακρετῶν, ἐξαιρετ. διὰ νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς χορηγίας τῶν ἀπαιτουμένων εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα, πρβ. Böckh Ath. Staatshaush. 1. σ. 274. 2. σ. 87. Παρὰ δὲ Ἡρό. 5, 71. ὀνομάζονται οἱ ἑνδεκα ἄρχοντες, »οἱ πρυτάνεις τῶν ναυκράρων, πρβλ. Θουκ. 1, 126.

Ναυκρατέω, ῶ. Κρατῶ, κυριεύω τὴν θάλασσαν μὲ τὰ καράβια· εἶμαι κύριος τῆς θαλάσσης διὰ τῶν νεῶν. Νικῶ εἰς τὴν θάλασσαν μὲ τὰς ναῦς, Ξενοφ. Ἑλλην. ς'. β'. 6. παρὰ τό

Ναυκράτης, εος, ὁ, ἡ (κρατέω). Ὅστις μὲ τὰς ναῦς νικᾷ εἰς τὴν μάχην τῆς θαλάσσης, ἢ ἔχει τὴν ἐξουσίαν, εἶναι κύριος τῆς θαλάσσης· καὶ ὁ μὲ ναῦς ἢ μὲ στόλον κατέχων, ἔχων ἐν ἐξουσίᾳ μέρος τι, ἢ λιμένα τινα, Ἡρόδοτ. Ε', 36. »Ὅσως ναυκράτεες τῆς θαλίσσης ἔσονται, ἐξουσιασταὶ τῆς θαλάσσης, θαλασσοκράτορες. 2) κρατῶν, βαστῶν καράβιόν τι στερεῶς· ὅθεν,

ὁ ναυκράτης, εἶδος ἰχθύος, ὡς τό, ἐχενηΐς. (–υ–) ὅθεν

Ναυκρατητικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἀναγόμενος εἰς τὸν ναυκράτην, ἢ εἰς τὸ ναυκρατεῖν, ἤγ. εἰς τὴν θαλασσοκρατίαν ἢ εἰς τὴν κατὰ θάλασσαν νίκην, ἢ ἄγων εἰς ταῦτα.

Ναυκρατία, ἡ. Ἡ θαλασσοκρατία, ἡ ὑπεροχὴ, κατακυρίευσις τῆς θαλάσσης διὰ τῶν νεῶν. 2) ἡ κατὰ θάλασσαν νίκη, ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ κρατουμένη μάχη.

Ναυκράτωρ, ορος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ ναυκράτης, Ἡρόδοτ. 6, 9. καὶ ὁ ὑπὸ τὴν ἑαυτοῦ ἐξουσίαν ναῦς ἔχων (καραβοκύρης), ἢ προεστὼς, πρῶτος ἑνὸς πλοίου, καπετάνος, Σοφ. Φιλ. 1072.

Ναῦλα, ἡ· καὶ, ναῦλον, τό· ἴδε νάβλα.

Ναυλολογέω, ῶ (λέγω, ναῦλον). Ἀπαιτῶ, ζητῶ, συλλέγω τὸ ναῦλον.

Ναῦλον, τό· καὶ, ναῦλος, ὁ (ναῦς). Ἀγώγιον, μισθὸς, ἡ πληρωμὴ τὴν ὁποίαν δίδει τινὰς εἰς τὴν ναῦν (εἰς τὸ κάτεν) ἢ διὰ τὸν ἑαυτόν του ὁπότε ἀπ' ἓν μέρος περιῷ εἰς ἄλλο διὰ τοῦ πλοίου, ἢ διὰ πραγματείας, τὰς ὁποίας στέλλει ἢ φέρει εἰς ἄλλο μέρος· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· καὶ μισθὸς διά τι μισθωμένον, ἐνοίκιον (ἐν τινι ξενοδοχείῳ). »Ἡμᾶς τὸ ναῦλον σφετερίσασθαι, μᾶς ἀπατῶσι, γελῶσι διὰ τὸ ναῦλον, Δημοσθ. 2) ναῦλον, ἀντὶ τοῦ, ναῦλα, ἡ, ἀμφ.

Ναυλοχέω, ῶ (ναύλοχος). Οὐδετ. Εἶμαι εἰς τὸν ναύλοχον, εἰς τὸν λιμένα ἐπ' ἀγκύρᾳ, ἢ κεῖμαι μετὰ τῶν πλοίων εἰς τινα ἄλλον ἀσφαλῆ τόπον, προτιμῶν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐξέλθω ἐκεῖθεν· ἢ φυλάττω καιρὸν διὰ νὰ ἐφορμήσω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· λέγεται ἐπίσης πλοῖον καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιβατῶν, Ἡρόδ. 7, 189. 192. 8, 6. — 2) μεταφ. παραμονεύω τὸν ἐχθρὸν κατὰ θάλασσαν ἔν τινι λιμένι ἢ ἁρμοδίᾳ τινὶ θέσει, τὸν πολεμῶ αἰφνιδίως κατὰ θάλασσαν, ὡς τὸ λοχᾶν, μετὰ αἰτ. 3) παρὰ τοῖς Μεταγνστ. δέχομαι τὰς ναῦς εἰς τὸν λιμένα, Νικήτ. Χρον. Γ'. 1. ὅθεν

Ναυλοχία, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ ναυλοχεῖν, κεῖσθαι ἐπ' ἀγκύρᾳ, καὶ ἐξαιρτ. διὰ νὰ παραμονεύσῃ τις τὸν ἐχθρὸν ἔν τινι λιμένι, μυχῷ κ. τ. τ.

*Ναυλόχιον, τό, = ὁ ναύλοχος, 2.

Ναύλοχον, τό, = ὁ ναύλοχος.

Ναύλοχος, ὁ, ἡ (ναῦς, λέχος, λόχος). Χρησιμεύων εἰς τὰ πλοῖα ὡς ἅρμος ἥσυχος, ἀσφαλὴς κατὰ τοῦ ἀνέμου, ὡς βέβαιον καταφύγιον, τρόπον τινὰ, ὁ τὰς ναῦς ἀμείβων ὡς ἐπὶ λέχους, ἐν ᾧ εὐνάζονται νῆες· ἐξαιρτ. ἐπίθετον τοῦ λιμένος, Ὀδ. Δ, 846. Η, 141. »Λιμὴν ναύλοχος, λιμήν τις, ἐν ᾧ αἱ ναῦς λοχῶσιν, ἢ ἀναπαύονται, ὅ ἐστιν, ὅπου δύνανται τὰ πλοῖα νὰ σταθῶσιν ἥσυχα ἀπὸ τοὺς ἀνέμους· ἔτι δὲ καὶ κάθε τόπος, ὅπου δύνανται νὰ σταθῶσι πολεμικὰ πλοῖα διὰ νὰ ἐνεδρεύωσι τὸν ἐχθρόν. 2) ἐνίοτε κεῖται καὶ οὐσιαστικ. ὁ ναύλοχος, τὸ ἀσφαλὲς δὲ ἀγκυροβολίαν μέρος, ἔνθα ἀράζουσι τὰ καράβια ἀσφαλῆ κατὰ φορτούνας, ἢ δυνάμενα νὰ παραμονεύωσι τὸν ἐχθρόν· λέγεται καὶ, τὸ ναύλοχον, ὡς παρὰ Σοφ. Τραχ. 633, ἔνθα συνήθ. ἡμπρτημ. συνεκφέρουσι, »ναύλοχα λουτρά· ὡὶ ναύλοχα, κεῖται καθ' ἑαυτὸ ἀντὶ τοῦ, ὦ σεῖς ναύλοχα, ἤγ. τόποι λιμένος ἀσφαλεῖς.

Ναυλόω, ῶ (ναῦλον). Ναυλόω. »Πλοῖον ναυλῶν, δίδω τὸ πλοῖόν μου μὲ τὸν ναῦλον. Μέσ. ναυλοῦμαι, λαμβάνω πλοῖον ἄλλου τινὸς μὲ ναῦλον, Πλούταρχ. Προβλ. συμπ. ζ'. ε'. Πολύβ. λα'. 20.

Ναυμαχέω, ῶ (ναυμάχος). Μάχομαι, πολεμῶ μὲ τὰ καράβια εἰς τὴν θάλασσαν, πολλὰ παρ' Ἡρόδ. 2) μετὰ δ. τ. προσώπ. κρατῶ τινὶ μάχην, κάμνω μέτοικα πόλεμον εἰς τὴν θάλασσαν, Ξενοφ. »Ναυμαχεῖν τινιν· καθόλου, μάχομαι, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι, Ἀρστφ.

Ναυμάχης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ναυμάχος.

Ναυμαχήσειν (ἐφετ. ἐκ τοῦ μέλ. ναυμαχέω). Εὔχομαι, ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ ἵνα ναυμαχήσω· πρὸς ναυμαχίαν ἑτοίμως ἔχω.

Ναυμαχία, ἡ (ναυμάχος). Ἡ ἐν τῇ θαλάσσῃ διὰ τῶν νεῶν μάχη· πόλεμος μὲ τὰ καράβια εἰς τὴν θάλασσαν, Ἡρόδ.

Ναυμάχιον, τό· ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἐκ τοῦ Σουΐδα, ἀντὶ, Ἀναυμάχιον.

Ναυμάχος, ὁ (ναῦς, μάχη). Ὅστις μάχεται μὲ τὰ καράβια· ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐκ τῶν, ἢ διὰ τῶν νεῶν μαχόμενος· θαλάσσιος μαχητής.

Ναύμαχος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ναυμαχίαν, Ἰλ. Θ, 389. 677. »Ναύμαχα ξυστάω· ταὐτὸν τῷ, »Δόρατα ναύμαχα, τοῦ Ἡροδότ. 7, 89. Δόρατα (κοντάρια) ἐπιτήδεια, εὔχρηστα εἰς τοὺς θαλασσίους πολέμους, ἤτοι τὰ ἀνήκοντα εἰς ναυμαχίαν· ἦσαν δὲ ταῦτα μακρά, ὥστε ἀπὸ τῶν νεῶν ἐδύνατο μάχεσθαι.

Ναυπηγέτης, ου, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ναυπηγός, Λυκόφρ. 873. ἀμφ.

Ναυπηγέω, ῶ (ναυπηγός). Πηγνύω, φκιάνω καράβια. Παρ' Ἡρόδ. ἀεὶ κατὰ μέσ. διάθ. »Ναῦς ναυπηγέεσθαι, κτίζω ἐμαυτῷ καράβια, Ἡρόδ. 1, 27. 2, 96. 6, 46. »Σκάφος ναυπ.ω, Διοδ.

Ναυπηγής, ές, ὁ, ἡ· Μανέθ. ταὐτὸν τῷ, ναυπηγός, ποιητ.

Ναυπηγησία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ναυπηγία, πάνυ ἀμφ.

Ναυπηγήσιμος, ὁ, ἡ (ναυπηγέω). Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, χρήσιμος εἰς ναυπηγίαν, Ἡρόδ. 5, 23. ἔστι δὲ καὶ, τριακάλημνον, Πλατ. Νομ. 4. σ. 705.

*Ναυπήγησις, εως, ἡ, = ναυπηγία.

Ναυπηγία, ἡ (ναυπηγός). Ἡ πῆξις νεῶν, ἤτοι τὸ φκιάσιμον τῶν καραβίων, Ἡρόδ. 1, 27. ἡ ἑτοιμασία τοῦ στόλου, ὅθεν

Ναυπηγικός, ή, όν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ναυπηγίαν.

Ναυπήγιον, τό. Τόπος, ἔνθα κατασκευάζονται τὰ καράβια (ἀρσανᾶς).

Ναυπηγός, ὁ, ἡ (ναῦς, πήγνυμι). Ὅστις κατασκευάζει καράβια.

*Ναύπορος, ὁ, ἡ, = ναυσίπορος, Αἰσχ.

*Ναύπους, ὁ, ἡ, ὡς τὸ μακρόπους, Γλωσσ.

*Ναυρίζω, ἴσω. Περιγελῶ, Γλωσσ.

Ναυρός, ὁ, ἡ. Ἀνεμώδης· ὑπερήφανος, περιγελαστής· παρ' Ἑλλαδίῳ Χρηστομ. ἐλαφρόγνωμος ἄνθρωπος· ἐκ τούτου φαίνεται προέκυψε καὶ τὸ παρ' Ἡσυχίῳ, ναῦρα ἢ ναυρόν, ὄγκος, φύσκωμα, ὑψηλοφροσύνη, καὶ ναυρίζειν, καταμωκᾶσθαι, διότι ὁ ὑψηλόφρων καὶ ὑπερήφανος ὑβρίζει καὶ περιπαίζει τοὺς ἄλλους. (αὕτη ἡ λέξις εὑρηται μόνον παρὰ Γραμμ. ἡ δὲ παραγωγὴ παρὰ τὸ αὖρα ἐστὶ πάντῃ ἀπαράδεκτος.)

Ναῦς, ἡ. Πλοῖον, καράβιον· ἔστι δὲ τοῦτο κατασκευή τις ἐκ ξύλων καὶ σανίδων συνεσφιγμένων εἰς ἰδιαίτερόν τι σχῆμα, καὶ ἐξωθεν μετὰ πίσσης ἀλειμμένον, ἐπιτήδειον εἰς τὸ μεταφέρειν ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ποταμῶν ἀνθρώπους καὶ πράγματα ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο, πάνυ ἐν χρήσει ἤδη καὶ παρ' Ὁμήρ. Παράγεται ἐκ τοῦ, νάω, ὁ Μέλ. νάσω, ἐκ τοῦ νάω· τοῦτο δὲ τὸ νάω, νάω, οὐδὲν ἄλλο ἐστίν, εἰμὴ ἕτερός τις σχηματισμὸς, ἐκ τοῦ νέω, νεύω, νεύσω, ἐξ οὗ γίνονται καὶ τὸ νῆτος καὶ νῆττα· ὅτι δὲ τὸ νάω σημαίνει οὐχὶ μόνον τὸ ῥέειν, ἀλλ' ἔτι καὶ τὸ πλέειν, κολυμβᾶν, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ, ναῦς, καὶ, ναύτης, μετὰ τῶν παραγώγων αὐτῶν. — Ἡ λέξις αὕτη ἐν χρήσει παρά τε Ὁμ. καὶ Ἡτ. πάντοτε κατὰ τὸν Ἰων τύπον· ὅθεν Ἰων. νῆς, Δωρ. νᾶς (παρὰ δὲ Γραμμ. καὶ νεῦς). — Γεν. νεώς, Ἰων. νηός (Ὁμ.) καὶ συστολῇ, νεος (Ἡρόδ. παρὰ δὲ Ὁμ. σπανιώτ.), Δωρ. νεός, (οὐμὴν ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς), — Δοτ. νηΐ (Ὁμ.), Δωρ. καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ναί. — Αἰτ. ναῦν. Ἰων. νῆα (Ὁμ.) καὶ συστολ. νέα (παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ, Ὀδ. Ι, 283. ἔνθα ἐκφωνητέον ὡς μίαν μακρὰν συλλαβήν, συνήθ. παρ' Ἡρόδ. ὀρ. Schweigh. v. I. εἰς 8, 88. πρβ. Schaef. gnom. Gr. σ. 248.), Δωρ. ναῦν (σπάνιον), παρὰ δὲ Ἀπ. Ῥ. 1, 1358. καὶ νηῦν. — Πληθ. ὀνομ. νῆες (παρ' Ὁμ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει, πλὴν σπανιώτερον, τὸ παρ' Ἡροδ. πάνυ εὔχρηστον Ἰων νέες), Δωρ. καὶ Ἀττ. ποιητ. νᾶες, παρὰ δὲ τοῖς Μεταγνστ. Λογογρ. καὶ ναῦς, ὅπερ ὅμως ἀποδοκιμάζουσιν οἱ Γραμμ., Lob. Φρυν. σ. 170. — Γεν. νεῶν (Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. καὶ Ἡτ. Ἐ. 249.). Ἰων. νηῶν (Ὁμ.). Δωρ. καὶ Ἀττ. ποιητ. ναῶν. — Δοτ. ναυσί. Ἰων. νηυσί (Ὁμ.). Ἐπ. νήεσσι (Ὁμ.), καὶ σπανιωτ. νέεσσι (Ὁμ.). Ἐπ. γεν. καὶ δοτ. ναύφι, ναύφιν (Ὁμ.). — Αἰτ. ναῦς· Ἰων. νῆας (Ὁμ.) καὶ συστολ. νέας (παρὰ μὲν Ὁμ. σπανιωτ., παρὰ δὲ Ἡρόδ. οὕτως ἐν χρήσει πανταχοῦ, καθὼς μαρτυροῦσι τὰ ἄριστα χειρόγραφα, Schweigh. v. I. εἰς 7, 192.). Δωρ. νᾶας (Θεοκρ.), παρὰ δὲ νεωτ. Ἐποπ. καὶ, νηΰς, Δημ. Βιθυν. παρὰ Στεφ. Βυζ. Λ. Ἡρακλ. καὶ Ἐ. Μ. σ. 437, 51. — Ἐκ τοῦ δυϊκοῦ εὑρηται μόνον ἡ γεν. καὶ δοτ. νεοῖν, Θουκ. πρβ. γραῦς.

*Ναῦσθλον, τό, = ναῦλον, Ἡσυχ.

Ναυσθλόω, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ναυστολέω, κατά τινας μὲν κατὰ συγκοπ. διαφέρον μόνον κατὰ τὸν σχηματισμὸν, κατὰ δὲ ἄλλους ἐκ τοῦ, ναῦσθλον, ναῦλον, Ἡσύχ. (Ὁ μεσ. μέλλ. ναυσθλώσομαι εὑρηται παρ' Ἀρστφ. Εἰρ. 126.)

Ναυσία, ἡ (ναῦς). Νόσος τις γινομένη εἰς τοὺς πλέοντας ἐν πλοίῳ τὴν θάλασσαν, ἤτις ἐστὶ, κλίσις πρὸς ἔμετον μετὰ ζάλης τῆς κεφαλῆς, ἐμεσία καὶ ἀηδία πρὸς τὰ φαγητά. 2) καθόλου, ἀηδία, ἀναγοῦλα, βδελυγμὸς, κόρος, Ἀττ. ναυτία. (–υ–)

Ναυσίασις, ἡ. Κλίσις πρὸς ἔμετον, ἀναγοῦλα· καὶ αὐτὸς ὁ ἔμετος, παρὰ τὸ

Ναυσιάω, ῶ (ναυσία) Ναυσίαν πάσχω, κλίσιν ἔχω πρὸς ἔμετον (ἀναγουλιάζω, γυρίζει ἡ καρδία μου νὰ ξεράσω), ἀηδίαν ἢ ἀναγοῦλαν ἔχω, ἢ καὶ ξερῶ, καθὼς π. χ. ἐκεῖνοι εἰς τὸ πλοῖον, τοὺς ὁποίους πιάνει ἡ θάλασσα.

*Ναυσιβάτης, ου, ὁ, = ναυβάτης. (–υυ–)

Ναυσίβιος, ὁ (βίος). Ὁ περνῶν τὴν ζωήν του εἰς τὰ καράβια, ὁ ἐν τῷ πλοίῳ ζῶν, ἢ ἐκ τοῦ πλοίου (ἀπὸ τὰ κέρδη αὐτοῦ) τρεφόμενος, ζῶν, Ἀλκίφρ.

Ναυσίδρομος, ὁ, ἡ (δρόμος). Χρήσιμος εἰς τὸ τρέξιμον τῶν καραβίων, ἐπιταχυντικὸς αὐτοῦ. »Ναυσ. οὖροι», Ὀρφ. Τμ., ὁ προξενῶν τὴν κίνησιν, ἤτοι ἐπιταχύνων τὸ πλεύσιμον, τὸν δρόμον τοῦ πλοίου.

Ναυσικλειτός, ή, ναυσικλυτός, ὁ, ἡ (κλειτός, κλυτός), ποιητ. Ὁ διὰ τῶν νηῶν, ἢ τοῦ πλευσίματος αὐτῶν εἰς τὴν θάλασσαν περίφημος· ὁ περὶ τὴν θάλασσαν ἢ κατὰ τὰς ναῦς ἔνδοξος, Ὀδυσ. Ζ, 22. (Τὸ θηλ. εὑρηται μὲν ἐν Τμν. Ὁμ. Ἀπ. 31. ναυσικλείτη παροξυτόνως, ὅμως ἐν 219. ἤδη ὀρθότερον ὀξυτόνως ναυσικλειτή. Τὸ, ναυσικλυτὸς ἐστιν ἐπίθ. τῶν Φαιάκων παρ' Ὁμ. ἐν Ὀδ. Η, 39. καὶ ἀλλαχοῦ.)

Ναυσιόεις, εσσα, εν (ναυσία), Αἰσθανόμενος ναυσίαν.

*Ναυσίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ναῦς, Τζέτζ. Λέξις βαρβαρική, ὅρ. Schaef. Πλουτ. Τ. 6. σ. 548.

Ναυσιπέδη, ἡ (ναυς, πέδη). Σχοινίον τῆς νηός, καραβοσχοίνιον, γούμενα· κυρίως δέ, δεσμὸς τῆς νεώς, Δουκιαν. Λεξιφ.

Ναυσιπέρατος, ὁ, ἡ, Ἰων. ναυσιπέρητος (περάω). Ἔνθα τις δύναται νὰ διαβῇ μὲ πλοῖον, Ἡροδ. 1, 193. ἀμφ. ἀνάγν.

Ναυσίποδες, καὶ ναύποδες, οἱ (ποῦς, ναῦς). Παρὰ ποιητ. καλοῦνται οἱ ἐγκάτοικοι τῶν νήσων, οἱ νησιῶται, ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ ἄλλως δὲν δύνανται νὰ ταξειδεύωσιν, εἰμὴ διὰ τῶν πλοίων.

Ναυσίπομπος, ὁ, ἡ (πέμπω). Ἐνεργ. Ὁ πέμπων, ἤτοι συντροφεύων τὴν ναῦν. «Αὔρα ναυσίπομπος», ὁ κατὰ πρύμνην φυσῶν ἄνεμος, ἤτοι πρύμνος. 2) παθητ. ὅστις ἔσταλη μὲ τὴν ναῦν, ὁ μετὰ τοῦ πλοίου πεμπόμενος, πλέων.

Ναυσίπορος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὑπὸ νηῶν περαιούμενος, ἤτοι πλέεται ὑπὸ νηῶν· εἰς τὸν ὁποῖον δύνανται νὰ πλεύσωσι καράβια. 2) ἐνεργ. ναυσιπόρος, ὁ, ἡ. διὰ τῶν νηῶν πλέων, ταξειδεύων, Εὐριπ.

Ναυσίστονος, ὁ, ἡ, (στένω). Ἐμποιῶν εἰς τὰ πλοῖα συμφοράν. «Ναυσ. ὕβρις», Πίνδ. Πυθ. ἀ. 140. ὕβρεις μετὰ στεναγμοῦ· ἔνεκεν τῆς ἐν τῇ ναυμαχίᾳ δυστυχίας.

Ναυσιφόρητος, ὁ, ἡ (φορέω). Ὑπὸ νηῶν φερόμενος· τὸν ὁποῖον ἔφερον ἢ φέρουν τὰ καράβια, πλέων κατὰ θαλάσσαν μὲ καράβια, Πινδ.

*Ναυσιώδης, ὁ, ἡ (ναυσία, εἶδος). Πλήρης ναυσίας, ἀηδίας, κλίνων εἰς ναυτίαν, ἀναγούλαν, ἐμετόν. 2) καὶ ἐνεργ. προξενητικὸς ἐμετοῦ.

Ναυσίωσις, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ναυσίασις. «Ναυσ. φλεβῶν», σπάσιμον τῶν φλεβῶν καὶ ἔκχυσις τοῦ αἵματος.

Ναύσταθμον, τό, καὶ, ναύσταθμος, ὁ, ἡ. Τόπος, μέρος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὅπου ἵστανται τὰ καράβια· ὁ τόπον λιμένος ἔπεχων, ἔνθα εἰσερχόμενα τὰ καράβια δύνανται νὰ σταθῶσιν, ἤτοι νὰ ἀράξωσι.

*Ναύσταθμος, ὁ, = ναύσταθμον. 2) τὰ ἐν τῷ λιμένι συναγμένα πλοῖα.

Ναυστολέω, ῶ (ναυστόλος). Ναῦν στέλλω, στέλλω ἐν καράβιον, ἢ διοικῶ, ὁδηγῶ· καὶ μεταφορ. «Τὼ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς», Ἀριστοφ. πρὸς ποῖον μέρος διευθύνεις, κινεῖς τὴν πτέρυγά σου; ὡς τὸ τῆς συνθ. «Ἐ! ποῦ τὰ ἐπρύμνησεν; ὅπερ ἐστί, ποῦ ἔχεις κατὰ νοῦν νὰ ὑπάγῃς; «Ναυστολεῖν τὴν πόλιν», Εὐριπ. ἀντὶ τοῦ διευθύνειν, διοικεῖν. 2) στέλλω, πέμπω διὰ τῆς νεώς, συντροφεύω, φέρω τι μὲ τὸ καράβιον. «Ναυστολοῦμαι, φέρομαι εἰς τὸ καράβιον· καὶ μέσως, πλέω, ταξειδεύω, φέρω ἐμαυτὸν μετὰ τοῦ πλοίου. 3) ναυστολῶ, οὐδετ. ὡς τὸ μέσ. πλέω, ταξειδεύω μὲ τὸ καράβι. καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, πορεύομαι, ὑπάγω, ταξειδεύω· καὶ μετὰ αἰτ. «ναυστολεῖν χθόνα», ταξειδεύω διαβαίνων μίαν χώραν, π.χ. «Ἱππόσιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα», αὐτὶ, διὰ χθονὸς. Παρὰ δὲ Λουκιαν. «Ναυστολεῖν εἰς τὸ βαλανεῖον», ὑπάγειν, πορεύεσθαι. «Ὁ τοὺς ψιμύθους ναυστολεῖον ὀβολός», Ἀνάλεκτ. ἀ. 235. ὁ παραπέμπων, στέλλων τοὺς νεκροὺς εἰς τὸν ἅδην ὀβολός, ὁ ναῦλος, ὅθεν

Ναυστόλημα, τό, Εὐριπ. Ἱκέτ. 209. Τὸ διὰ τοῦ πλοίου κομισθέν, τὸ ὁποῖον ἔφερε τὸ πλοῖον. 2) = ναυστολία.

Ναυστολία, ἡ. Τὸ στέλλειν, συντροφεύειν, ἢ 2) πλέειν, ἐξοιπορεῖν, ταξειδεύειν, ὑπάγειν μὲ τὸ καράβι· πλεῦς, ναυτιλία. παρὰ τό

Ναυστόλος, ὁ, ἡ (ναῦς, στέλλω). Ὁ ἐπὶ πλοίων στέλλων, φέρων, ἄγων, συνοδεύων.

Ναύστολος, ὁ, ἡ. Ὑπὸ τοῦ πλοίου φερόμενος, ἢ ἐπὶ πλοίου πλέων, ἢ ταξειδεύων, θαλασσοπόρος.

Ναυτεπιβάτης, ου, ὁ, ἀντὶ, ναῦς καὶ ἐπιβάτης. Ὁ θλῶν διαπεράσαι θάλασσάν τινα, καὶ, μὴ ἔχων τὸν ναῦλον, ὑπηρετεῖ ἐν τῷ πλοίῳ ὡς ναύτης.

Ναύτης, ου, ὁ (ναῦς). Ὁ ἐν τῷ πλοίῳ ὑπηρετῶν (γεμιτζῆς, Τουρκ. μαρινέρος, Ἰτελλ.). καὶ ὁ ἄγων τὴν ναῦν, ὁ τὸ πλοῖον διοικῶν, καὶ ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν τοῦ πλοίου καὶ φροντίζων περὶ τοῦ φόρτου· καὶ ὁ εἰδήμων τῆς ναυτικῆς, Ὁμρ. καὶ Ἡσ. 2) ὁ πλέων, ταξειδεύων μὲ τὸ πλοῖον. 3) τροπικ. ὁ σύντροφος, ὁ κοινωνός. Θηλ. ναῦτις, ἡ ναυτίς, Πολυδ. ἡ. 190.

Ναυτία, ἡ, καὶ ναυτιάω, Ἀττικ. Lob. Φρυν. σ. 194. ἡ καὶ, ναυττιάω, Φωτ. ταὐτὸν τῷ, ναυσία, καὶ, ναυσιάω.

Ναυτικός, ἡ, όν (ναῦς, ναύτης). Ἀνήκων εἰς τὸν ναύτην, εἰς τὴν ναυτιλίαν, εἰς τὴν ναυν. «Ναυτική, ἡ», προσυπακμ. τέχνη, ἡ τέχνη τῆς ναυτιλίας· «Τὸ ναυτικόν», ἡ ναυτιλία· ἡ ναυτική τέχνη· ἔτι δὲ καὶ ὁ στόλος (ἡ φλότα), καὶ ἐντεῦθεν, ναυτικός, ὁ. Ὁ τὴν τέχνην τῆς ναυτικῆς ἐπιστάμενος. «Ναυτικὸς στρατός», ἀπεναντίας τοῦ, πεζός, Ἡροδ. 7, 99. 203. 8, 131. 2) παρὰ τοῖς Ἀττικ. ὀνομ. ἡ ναυτικόν, συνθ. τὸ ἀργύριον, τὸ ὁποῖον δανείζεται τις εἰς τὴν τύχην τοῦ καραβίου, ὀνομ. μὲ συμφωνίαν, ἴσως ἐὰν δυστυχήσῃ αὐτό, νὰ πληρώσῃ ὁ καραβοκύριος τὸ κεφάλαιον ὀπίσω μὲ τὸ συμφωνηθὲν διάφορον, τὸ ὁποῖον συνεθίζεται νὰ λογιάζεται περισσόν, ὅθεν τὸ τοιοῦτον «Ναυτικῶς δανείζειν» λέγεται. «Μέτρια χρήματα ἔχων, τούτοις πειρῶμαι ναυτικῆς ἐργάζεσθαι, ζητῶ νὰ τὰ δώσω ἢ νὰ τὰ βάλλω εἰς τὰ καράβια μὲ τὸ διάφορον, Δημοσθ. «Πεντακόσιας δραχμὰς παρὰ τοῦ ναυκλήρου ναυτικὸν ἀνειλόμην», (Δημοσθ.) ἔλαβα παρὰ τοῦ ναυκλήρου 700 δραχμὰς ὡς διάφορον· «Ὥσπερ ναυτικὸν σχεδὸν ἐπίπεμπτον αὐτῷ γίνεται τριώβολον τῆς ἡμέρας λαμβάνοντι», Ξενοφ. προσόδ. γ. 9. Τοῦτο ἐγίνετο κατὰ δύο τρόπους. Ὅταν τις ναυτικὸν δανείσῃ δάνειον ἐπὶ τῷ καὶ ἐνθένδε πλεῦσαι ποι, κἀκεῖθεν ἐνθάδε (δηλ. ὅταν ὁ δανειστὴς ἀναδεχθῇ τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ ὑπάγῃ καὶ ἐπιστρέψῃ τὸ πλοῖον), τοῦτο ἀμφοτεροπλοῦν καλεῖται (Ἀρποκρατ.), ἀλλ' ὅταν ὁ δανειστὴς φοβεῖται τὸν κίνδυνον τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ πλοίου καὶ ἀναδέχεται τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ φθάσῃ μόνον τὸ καράβιον εἰς τὸ διωρισμένον μέρος, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ, τότε καλεῖται, «Ἑτεροπλοῦν ναυτικὸν δάνειον». «Ναυτικὴ συγγραφὴ», τὸ ναυτικὸν δάνεισμα, ὁ ποιεῖται τις ἐπὶ ὑποθήκῃ.

Ναυτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ναυτῶν. «Ναυτικῶς δανείζειν» ἴδε ἐν τῷ, ναυτικός, ἀριθ. 2. «Εἶδεν χρήματα, ἅπερ δανεικῶς ἢ μὲ τὸ διάφορον εἰς τὰ καράβια.

Ναυτιλία, ἡ (ναυτίλος). Τὸ πλέειν, ταξειδεύειν μὲ τὰ καράβια ἢ μὲ τὰ πλοῖα, καὶ ὁ τῶν νηῶν πλοῦς, τὸ πλεύσιμον, τὸ τε εἴδευμα τῶν καραβίων, καὶ ναυτική ἐκστρατεία, Navigazione, Ἰταλ. Navigation, Γαλ. Ὀδυσ. Θ, 253. Ἡσιόδ. Ἔρ. 620. 644. παρὰ δὲ Ἡροδ. 1, 1. 163. 2, 43. καὶ κατὰ πληθ. (-υυ-) ὅθεν

Ναυτίλλομαι, ἀποθ. Πλέω, ταξειδεύω μὲ τὸ καράβιον, Ὀδυσ. Δ, 672. Ξ, 246. πολλάκις παρ' Ἡροδ. (ἐν χρήσει μόνον κατὰ τὸν ἐνεστ. καὶ παρατατικ.)

Ναυτίλος, ὁ, = ναύτης, καὶ ὅστις πλέει, ταξειδεύει πάντοτε μὲ τὸ καράβιον, Ἡροδ. 2, 43. 3) εἶδος πολύποδος, τὸ ὁποῖον κατοικεῖ εἰς ὄστρακον κοχλίου καὶ ἐπ' αὐτοῦ πλέει, Nautilus· οὗτος λέγεται καὶ, πόντιλος, Ἀριστοτ. Argonauta, Λιν. ὅθεν

Ναυτιλοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὁ τοὺς ναυτίλους φθείρων, βλάπτων, Λυκοφρ. 650. ποιητ.

Ναυτιόεις, εσσα, εν, = ναυσιόεις, Ἀττικ.

*Ναῦτις, ἡ ναυτίς, ἴδος. ἡ, θηλ. τοῦ, ναύτης, παρβ. Lob. Φρυν. σ. 256.

Ναυτιώδης, ὁ, ἡ, = ναυσιώδης, Ἀττ. Πλήρης ναυτίας, ὁ κλίσιν ἔχων εἰς ναυσίαν, ἢ ὁ τὴν ναυσίαν διεγείρων, προξενῶν.

Ναυτίωσις, ἀντὶ, ναυσίωσις, Ἀττικ. Ἱπποκρ. «φλεβῶν ναυτιώσεις», αἱ ἀπὸ τῶν φλεβῶν ἐκχύσεις τοῦ αἵματος, αἱ καὶ ἐκχυμώσεις λέγονται.

Ναυτοδίκαι, ῶν, οἱ (ναύτης, δίκη). Ἐν Ἀθήναις ἄρχοντες ἦσαν καὶ κριταί, ἐπὶ τοῖς ναυκλήροις δικάζοντες, καὶ τοῖς περὶ τὸ θαλάσσιον ἐμπόριον ἐργαζομένοις· αὐτοὶ συνθροίζοντο κατ' ἀρχὰς τὸν Γαμηλιῶνα· καὶ τὸ παραδοξότερον, ἔκριον καὶ ἐδίκαζον κατὰ τὸν μῆνα Μουνυχιῶνα τὰς κατὰ τῶν μὴ γηγενῶν πολιτῶν ἐγκαλέσεις, αἱ ὁποῖαι ἐλέγοντο, «γραφαὶ ξενείας» μετὰ ταῦτα ἔλαβον καὶ αὐτοὶ μεταβολήν.

Ναυτοκρᾴτωρ, ὁ, ἡ, = ναυκράτωρ, ἀμφ.

Ναυτολογέω, ῶ. Ναύται, ἢ ἐπιβάται, ταξειδιώτας συνάζω εἰς τὴν ναῦν· ἐν γένει, δέχομαι, Ἀνάλεκτ. β'. 169. «Ἠύκρην δημοτέρην ναυτολογεῖν», ἐπὶ πορνοβοσκῶν, αἵτινες δέχονται τὰς πόρνας. παρὰ τό

Ναυτολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ναύτας, ἢ ἐπιβάτας τοῦ πλοίου, ταξειδιώτας συνάζων, ἢ ἐκλέγων, ἢ δεχόμενος, Στράβ. ἡ. σελ. 575.

*Ναυτοπαίδιον, τό (παιδίον). Παιδίον τῶν ναυτῶν, Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. 2.

Ναύτρια, ἡ ναύτρεια, θηλ. τοῦ, ναύτης, ἀσαφεῖ ἐκ ναυτήρ, Πολυδ. 7, 139.

*Ναυττιάω, ἴδε ναυτιάω.

Ναυφαγέω, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ τὰς ναῦς καταστρώγων, καταπίνων, διαφθείρων, Λυκόφ. 1095.

Ναυφθορία, ἡ. Φθορὰ τῆς νεώς, ἀφανισμός, χαλασμός, ζημία, ἢ χαμὸς τοῦ καραβίου, ναυαγία, Ἀνάλεκτ. β'. 281. παρὰ τό

Ναύφθορος, ὁ, ἡ (φθείρω), ταὐτὸν τῷ, ναυαγός.

Ναυφθόρος, ὁ, ἡ. Ὁ φθείρων, χαλῶν τὰς ναῦς.

Ναῦφι, ναῦφιν, Ἐπ. γενικ. καὶ δοτικ. πληθ. τοῦ ναῦς, Ἰλ. Β, 794. «-ὁπότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν», ἀπὸ τῶν νεῶν.

Ναύφρακτος, ὁ, ἡ (φράσσω. ναῦς). Ὅστις εἶναι περικυκλωμένος, ἢ περφραγμένος, διαυθεντευμένος μὲ καράβια, Αἰσχ. «Ναύφρακτος στρατός», ἢ θαλάσσιος δύναμις, Ἀριστοφ. ὡς καὶ τὸ «Ναύφρακτον στράτευμα», Εὐριπ. τὸ ἐν τοῖς ναυσὶν εὑρισκόμενον, ἢ ὑπὸ τῶν νηῶν διαυθεντευόμενον. 2) οὐσ. ὁ ναύσταθμος. «Ναύφρακτον βλέπειν», (Ἀριστοφ. Ἀχ. 95.) ἑρμηνεύεται διαφόρως· λέγεται ἔτι καὶ «Ναύσταθμον περιβλέπειν», καὶ κατὰ μὲν Φωτ. λέγεται, ἐπὶ τοῦ περιαθροῦντος καὶ σεμνῶς ἰόντος· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ναυτικὸν γρατὸν καὶ ἄλλοι διὰ τοῦ ναύσταθμον.

*Ναυφυλακέω. Φυλάττω καράβιον τι, παρὰ τό

Ναυφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ τὰς ναῦς, ἤτοι τὰ καράβια φυλάττων.

Ναύω, Αἰολικ. ἐξῆς, ταὐτὸν τῷ, νάω, ῥέω, τρέχω. 2) ἀντὶ τοῦ, ἐκτεύω, ποτιῶμαι, λίσσομαι, ἔχουσιν οἱ Γραμμ. οἷοι ὁ Ἡσύχ. Σουΐδ. καὶ Φώτ. ἐν σχηματισμῷ, ναύω, ναύειν, ναύεις· καθὼς ἔτι καὶ τὸν σχηματισμὸν ναυόω, ναυοῖ, ὁμοίως καὶ ἐναύειν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, καθὼς ἔτι καὶ, ἐνάζω, καὶ, ἐνάζω, τὸ ὁποῖον ποτὲ μὲν ἐκ τοῦ ναός, ποτὲ δὲ ἐκ τοῦ, ἀύειν, παράγουσιν· τὸ γλωσσημα τοῦτο φαίνεται, ὅτι προήχθη ἐκ τινος ἀμφιβόλου ῥήσεως, ὅπου, ἐναυνε, ἢ, ἔναυσεν, ἔκειτο.

Ναυών, ῶνος, ὁ (ναῦς), = νεών, νεώριον, Ἡσυχ.

Νάφθα, ἡ, ἢ, νάφθα, τό, Lob. Φρυν. σελ. 438. καὶ, ναφθας, ὁ, γεν. νάφθα, παρὰ Πλουτάρχ. συμπ. προβλ. ἐ. 7. Εἶδος λεπτοῦ καὶ εὐκολοκιάπτου ἐρυκτοῦ ἐλαίου, Νέφθιον, ἢ Νέφτι. Οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν αὐτὸ καὶ, Μηδείας ἔλαιον.

Νάω, μέλ. νάσω (ταὐτὸν τῷ, νάω, νεύσομαι, ὅθεν ναῦς, καὶ συγγεν. τῷ, ναίω καὶ νάσσω.). Ῥέω τρέχω, Ὀδυσ. Ζ, 292. «Ἠρίνη νάει», πρβ. Ἰλ. Φ, 197. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐν Ὀδυ. 1, 222. ὄρα ναίω, 1. γ'. (Δὲν πρέπει νὰ συγχέῃ

τις τοὺς χρόνους τούτου τοῦ ῥήματος μὲ τοὺς ὁμοιάζοντας χρόνους τοῦ ναίω. Τί δὲ ἄλλα, τὲ Ἄλφα ἔστι παρ' Ὅμρ. ἔχοντες μόνον τὸν ἐνεστ. καὶ κατὰ δύο χωρὶς βραχύ, παρὰ δὲ Ἀπ. Ῥ. ἀνίτως ἡ ἀνάγν. εἶναι ὀρθή, κατὰ τὴν ἄρτιν τοῦ στίχου μακρόν, κατὰ δὲ τὸν ἀόρ. καὶ μέλ. κιβανῶς, ὡς καὶ κατὰ τὰ παράγωγα, πανταχοῦ μακρόν.)

*ΝΑΩ. Κάμνω τινὰ νὰ κατοικῇ, ἀποικίζω, ἀχρ. πρωτότυπον, ἐφ' οὗ παράγουσι μερικοὺς χρόνους τοῦ ναίω.

Τὸ Ν μετὰ τοῦ Ε.

Νε, κατά τινας μόριον ἀρνητικὸν ἐν τῇ συνθέσει τῶν λέξεων προτασσόμενον, ὡς καὶ τὸ, νή, οἷον, νήποδες, οἱ ἄποδες, τοῦτο ὅμως τὸ παράδειγμα ἔστι πάνυ ἀμφ. ἄλλο δὲ βέβαιον παράδειγμα τοιαύτης χρήσεως οὐδαμοῦ εὑρηται.

*Νέα, Ἰων. ἐνικ. αἰτ. τοῦ ναῦς, Ὀδ. Ι, 285. καὶ Ἡρόδοτ.

Νεᾱ, ἡ, ὡς τὸ, νεός, νεοῦς· κυρ. θηλυκ. τοῦ νεός, συνυπακ. γῆ. Χωρίον, τὸ ὁποῖον μένει ἀγεώργητον πρὸς καιρὸν διὰ νὰ ἀναπαυθῇ, χέρσον, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. γ'. 25.

Νεάγγελτος, ὁ, ἡ (νέος, ἀγγέλλω). Νεωστὶ, πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου ἠγγελμένος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 783.

Νεαγενής, ἐος, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. νεηγενής. Ὁ πρὸ ὀλίγου γεννηθέντος, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1623.

Νεάζω (νέος), μεταβ. ὡς τὸ νεάω, νεόω. Νέον κάνω τι, ἀνανεόνω· καὶ ἐνταῦθα ἐξαιρ. β) μεταχειρίζομαι τὴν νέαν· πρβ. νεάω, νεόω. 2) οὐδετ. νέος ἢ νεανίας εἰμί, ἐκ τῶν δύο εἰμὶ ὁ νεώτερος, Σοφ. Ο. Κ. 374. β) ὡς νεανίας, ἤτοι μὲ νεανικὴν ὁρμὴν, πάθος, ἰσχὺν πράττω, πολιτεύομαι, ἀμιλῶ, στοχάζομαι. γ) γίνομαι νέος· ἢ γίνομαι πάλιν νέος, ἀνηβῶ.

Νεαίρατος, ὁ, ἡ (νέον, αἴρω). Ἐκ νέου, ἢ ἐκείνην τὴν στιγμὴν, πρὸ ὀλίγου, νεωστὶ, ἀλλοκότως, αἱρετεῖς, πεπτωκὼς, ἢ κυριευθεὶς, Αἰσχύλ.

Νεακής, ἐος, ὁ, ἡ, Δωρικ. καὶ Ἰωνικ. νεηκής. (ἀκή), = νεακόνητος.

Νεακόνητος, ὁ, ἡ (ἀκονάω). Ἐκ νέου, τοῦτο τῇ στιγμῇ, νεωστὶ ἀκονημένος.

Νεακρᾱς, ᾱτος, ὁ, ἡ νεάκρατος, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, νεοκρὰς, ἢ νεόκρατος.

Νεαλδής, ἐος, ὁ, ἡ (ἀλδαίνω). Νεοφυτευμένος, νεογέννητος.

Νεαλής, ὁ, ἡ. Νεοδύναμος, ταχὺς ὡς ὁ νεός, ἰσχυρὸς, ἐρρωμένος, νεαρὸς, ἀκμάζων, ἀντίστ. τῷ, ἀνίσχυρος, περηκμακὼς, λεγνὸς κτ. ἔστι δὲ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἐν χρήσει παρά τε Ἀριστοφ. καὶ Πλάτ. καὶ Ξενοφ. καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Πολυβ. καὶ Ἀπ. Ῥοδίλλου, νέος καὶ ἐνταῦθα, νέος εἰς τι πρᾶγμα, δηλ. πρωτόπειρος, ἄπειρος, ἀγύμναστος, Lob. Φρυν. 375. (κατὰ Φρυνιχ. Ἀθ. 1. σ. 51, 20. παρὰ τὸ ἁλίς, ἤτοι ἀθρόον, νεωστὶ γεγεννημένον καὶ συνεκτρεφόμενον.) 2) παρὰ τοῖς μεταγν. δηλοῖ κατὰ τινὰ ἑτέραν πάντη διάφορον ἐτυμολογίαν, α) παρὰ τὸ ἁλίσκομαι, νεοπίαστος, = νεάλωτος, κατὰ τὸ παρ' Ἡσυχ. δουριάλης σχηματισθέν. β) παρὰ τὸ ἀλίζω, ἁλς, κεκαλυμμένος, πρόσφατος, νωπὸς (ταχύδικος), Δημ. (Κατὰ τὸ Λεξ. τοῦ Φωτ. σ. 312. παρ' Ἀττικ. υ – –, πρβ. Meineke Μένανδρ. 287, παρὰ δὲ Νικ. φαί υυ–.)

Νεᾱλωτος, ὁ, ἡ (ἁλίσκομαι). Ὁ νεωστὶ ἁλωκὼς, πεπτωκὼς.

Νεᾱμελκτος, ὁ, ἡ, Ἰων. νεήμελκτος. ὁρα τοῦτο.

*Νεάν, ἡ νεὰν, ἄνος, ὁ, = νέος (κατὰ τὸ, ξυνός, ξυνὰν, μέγιστος, μεγιστάν), Lobeck Φρυν. σ. 198. ὅθεν νεᾶνις, νεανίας κ.τ.λ.

Νεάνδρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ), Δυκόφ. 1343. «Νεάνδρῳ ἀλκῇ», μὲ τὴν δύναμιν ἑνὸς νέου ἀνδρός.

Νεᾱνεία, ἡ. Παρὰ Σουίδ. ἡ ἐπαρτις, ταὐτὸν τῷ, νεανικία, ἀμφ.

*Νεάνευμα, ατος, τὸ (ἀπαυδεῖ ἐκ τοῦ νεανιεύομαι). = νεανίευμα.

*Νεανθής, ὁ, ἡ (ἀνθέω). Ἐκ νέου, νεωστὶ ἀνθῶν.

Νεᾱνίας, ὁ (νεὰν, νέος), Ἰων. νεηνίης, Ὀδ. «Νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικώς», Ὀδ. Κ, 278. «Ἄνδρες νεηνίαι», Ξ, 524. καὶ Ἡροδοτ. 7, 99. «Παῖς νεηνίαιν», ταὐτὸν τῷ, νεανίσκος. 2) ὡς ἐπίθετ. ἀρετ. ἀκμαῖος, εὔρωστος, ἰσχυρὸς, νεανικὸς, ἀνδρικὸς, μέγας. «Ἄρτος νεανίας», Ἀριστοφ. Λυσ. 1208. μέγας καὶ δυνατός· ἔστι δὲ, προπετὴς, αὐθάδης, ὑβριστὴς, ὑπερήφανος, Hoind. Πλατ. Σοφ. σ. 239. D. (υ – υ –, παρ' Ἀττικ. ἐνίοτε καὶ τρισυλλάβως ἐν χρήσει, υ – –)

Νεᾱνιεία, ἡ (νεανιεύομαι), Φιλ. β'. Ἡ νεότης, ἡ νεανικὴ ἡλικία.

Νεᾱνίευμα, τὸ. Νεανικὴ, τολμηρὰ, θαρραλέα, ἀλαζονικὴ, ἐλαφρόγνωμος, ἢ ἀπόχρεως πρᾶξις, κατόρθωμα, ἢ πολίτευμα· παλληκαρία, κόμπασμα, κενὸν τόλμημα, ἀνδρισμός. παρὰ τὸ.

Νεᾱνιεύομαι (νεανίας), μέσ. ἀποθ. Εἶμαι νέος, ἢ νεανίας· ὅθεν συνήθ. πράττω, πολιτεύομαι νεανικῶς, ὡς νεανίας, ὁ ἐστιν ἀλαζονικῶς, τολμηρῶς, ἀσκέπτως, ἐλαφρόγνωμα, προπετῶς, ὑπερηφάνως, μὲ πάθος· σημαίνει δὲ καὶ παίζω τὸν νέον, ἤτοι κακχῶμαι, μεγαλοφρονῶ, ἀνδρίζομαι, νέον ἔργα πράττω, κομπάζω ἐπὶ τόλμῃ ἢ ἀνδρείᾳ· νείς τινα, ἢ, κατά τινος. «Τῶν νεανιευομένων εἰς τοὺς πολίτας», Ἰσοκρ. οἵτινες ἀλαζονικῶς φέρονται κατὰ τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν· συντάσ. δὲ καὶ, «Ἐν τινι», ἀντὶ τοῦ, φέρομαι εἴς τινα ὑπόθεσιν νεανικῶς, ἢ ὑπερηφάνως, Πλάτ. Γοργ. σ. 482. (Τὸ ἐνεργ. νεανιεύω ἔχουσι μόνον ὁ Πλούτ. καὶ Ἡσύχ.)

Νεᾱνίζω, = νεανιεύομαι, Πλούταρ. Φλαμ. 20. «Νεανίζοντι τῷ πάθει», ὁ ἔστι, τῷ νεανικῷ, τῷ ὁρμητικῷ· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πολυδ. δ'. 136. κυρίως, νέος εἰμί, ἢ φαίνομαι ὡς νέος.

Νεᾱνικός, ἡ, ὄν, καὶ ἐπίρ. —κῶς (νεὰν, νέος, νεανίας). Νέος κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν νεανίαν, πολληκαρίτικος, καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ, θαρραλέος, πλήρης ἰσχύος καὶ δυνάμεως, ζωηρὸς, δυνατὸς, ἰσχυρὸς, γενναῖος, ἀνδρεῖος· μέγας, ἀξιόλογος· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ποικιλμάτων καὶ φυτῶν, ὡς καὶ τὸ, ἀνδρικός. «Τοῦ δένδρου τὰ πρὸς βορρᾶν πυκνότερα καὶ νεανικότερα», Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. σκληρότερα, πυκνότερα, γεραιότερα καὶ δυνατώτερα· καὶ κατὰ μεμπτικὴν ἔννοιαν, προπετὴς, αὐθάδης, ἀλόγιστος, ἀπερίσκεπτος, ὑπερήφανος, κ.τ.τ.

*Νεᾱνιεύομαι, = νεανιεύομαι.

Νεᾱνίς, ἰδος, ἡ, Ἰων. νεηνίς. Νέα, κοράσιον, Ὀδ. παρὰ τὸ νέαν.

*Νεᾱνιστήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ νεανίσκος, Ἀρρ. διατρ. Ἐπικτ. 2, 16.

Νεᾱνίσκευμα, τό, ταὐτὸν τῷ, νεανίευμα. ἐκ τοῦ

Νεᾱνισκεύω, συνήθ. ἀποθ. μέσ. Νεανιεύομαι, ταὐτὸν τῷ, νεανιεύομαι· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀνήκω εἰς τοὺς νεανίσκους, Ξενοφ. Κύρουπ. Α'. β'. 15. Πλούταρ. περὶ παιδ. ἀγωγ. 15 φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς νεανίσκος, ἐκ τοῦ

Νεᾱνίσκος, ὁ (νέος, νεὰν, νεᾶνος). Ὁ νέος ἐν τῇ ἡλικίᾳ, πολληκαρίκιον καὶ δυνατὸς, θαρραλέος, γενναῖος, τολμηρὸς, ἀλαζὼν, μεγαλόφρων ἄνθρωπος, Ἰων. νεηνίσκος, Ἡροδ. (ἐλέγετο δὲ νεανίσκος ἕως περίπου 41 χρόνων, Krüger de vita Xenoph. p. 12.

Νεᾱντις, ἡ (νεᾶνις), = νεᾶτις, Θεόφρ.

Νεᾶξ, ακος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ νεανίας, ἐξαιρ. παρὰ Κωμ. Πολυδ. 2, 11. (ὅτι τὸ Ἄλφα μακρὸν ἐστι, δείκνυσι τὸ Μ. Ἐ. σ. 534, 32. ὅθεν Ἰων. νεηξ, ηκος, Καλλ. λείψ. 73.)

Νεᾱοιδός, ὁ, ἡ (ἀοιδός). Νέος ψάλτης, νέα ψάλτρια, ἤτοι πρωτόπειρος.

Νεᾱπόλις, εως, ἡ (πόλις). Νέα πόλις. 2) κύριον ὄνομα πολλῶν πόλεων. Γράφεται συχνὰ ὡς δύο λέξεις, Lob. Φρυν. σ. 605. 665. ἀφ' οὗ

Νεᾱπολίτης, ου, ὁ. Ἐγκάτοικος ἢ πολίτης τῆς νέας πόλεως, νέος πολίτης. 2) ἐγκάτοικος τῆς Νεαπόλεως.

Νεαροηχής, ἐος, ὁ, ἡ (νεαρὸς, ἠχέω). Ἔχων νέον, ἀσυνήθη ἦχον, προφορὰν. «Νεαρ. λεξικ», Φιλότρ. Σοφ. β'. ἡ. 2.

Νεαροποιέω, ῶ (ποιέω). Νεαρὸν ἢ νέον ποιῶ, ἀνανεόνω, ἀναζωῶ, Πλούταρ. προβ. συμ. ζ'. 3.

*Νεαροπρεπής, ὁ, ἡ (πρέπω). Νεοφανής.

Νεαρός, ά, όν, καὶ ἐπίρ. —ρῶς (νέος). Νεανικός, πάντη νέος, τρυφερούτατος, Ἰλ. Β, 389. «Νεαροὶ παῖδες», καὶ Ἡσ. Λείψ. 34. τροπικ. νέος, ταχύδικος, νωπός, νεωστὶ, μὴ πρὸ πολλοῦ, ἐκ νέου ὤν, γενόμενος, φανείς, ἀρδευθείς. (υυυ, καὶ δυτυλλάβως – υ, Πινδ. Πυθ. 10, 3). οὐδέποτε δὲ υ – υ. Βρ. Σοφ. Ο. Κ. 475. Monk. Εὐρ. Ἱππ. 1339.)

Νεαροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ νέον ἢ πρόσφατόν τι φέρων, Γλωσσ.

Νέαρχος, ὁ, ἡ (ναῦς), = ναύαρχος, Πλούταρχ. ἀμφ.

*Νεαρωδός, ὁ, ἡ (ᾠδή), = νεαοιδός.

Νέας, Ἰωνικ. πληθ. αἰτ. τοῦ ναῦς, ἀντὶ νῆας, Ὅμρ. Ἡσ. Ἡροδ.

Νεᾱσιμος, ὁ, ἡ (νεάζω). Γεωργήσιμος, ἀόσιμος, ἐπὶ νεᾶς· καὶ οὐδετ. τὸ νεάσιμον, ὑπαιθρ. χωρίον, ταὐτὸν τῷ, νεά, Γλωσσ.

Νέᾱσις, ἡ (νεάζω), καὶ νεᾶτμός, ὁ. Τὸ ἀνανεοῦν, γεωργεῖν τὴν νεάν· ἢ τῆς νεᾶς γεωργία.

Νεᾱσπεῖστος, ὁ, ἡ (σπαστός), Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ, νεοκέστρυτος. Νέαν ἔχων πατοῦσαν, Ἀθην. 14. σελ. 622.

*Νεᾶται, γ'. πληθ. ἐπιρ. παθ. παρακ. τοῦ νείω ἀντὶ νενέᾶται, ὁμαλῶς νέανται, δηλ. κατοικοῦνται, Ἰλ. Ι, 153. 295.

Νεάτη, ἡ, συνυπακ. χορδή. Ἡ ἐσχάτη καὶ κατωτάτη χορδὴ μιᾶς λύρας· θηλυκ. τοῦ νέατος· συνήθ. συναιρ. νήτη. Ἰδὲ καὶ νήτη. (υυ–)

Νεᾶτή, καὶ νεᾶτις, ίδος, ἡ, ὡς τὸ, νεά, νεός, νεοῦς· κυρ. θηλυκ. τοῦ νέατος, συνυπακ. γῆ. Ἀγρὸς ἄργός, ἤτοι ἀφινόμενος ἕνα χρόνον ἀγεώργητος διὰ ἀνάπαυσιν.

Νέᾱτος, άτη, ατον, Ἰων. νείᾱτος· ἔστι δὲ εἶδος ἀνωμ. ὑπερθ. τοῦ νέος, κατὰ τὸ μέσατος τοῦ μέσος, Ὕπατος, ἔσχατος, κατώτατος. Παρ' Ὅμ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει ὁ συνήθης τύπος νέατος μόνον ἐν Ἰλ. Λ, 712, ἀεὶ ἐν χρήσει ἐπὶ τοπικῆς σχέσεως, π. χ. νέατος ἀνθηρῶν, κεκιών, ὤμος, ὄρχος· νείατα πείρατα γαίης κ.τ.τ. «Ὑπὲρ πόδα νείατον Ἴδης (Ἰλ. Β, 814)», κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην κατωφέρειαν τοῦ βουνοῦ, ἔνθα τὸ τελευταῖον ἀκρωτήριον χάνεται εἰς τὴν πεδιάδα. Μετὰ γεν. «Νείατος ἄλλων», Ἰλ. Ζ, 295. Ὀδ. Ο, 108. «Πόλις νείατη Πύλοιο», κειμένη εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς Πύλου, Ἰλ. Λ, 712. (Τινὲς ἐσφαλμένως ὑπέγουσιν ἐνταῦθα τὸ ἐν Ἰλ. Ι, 153. 295. ἐρ νείω, τ. β.) 2) παρὰ τοῖς μεταγνωστ. καὶ ἐπὶ χρόνου, = ὕστατος, Seidl. Εὐρ. Τρω. 206.

Νεᾱτός, ή, όν (νείω, νεάζω). Ἀρειμένος, ἀργός, ἀγεώργητος ἀγρός τις οἱ ἀνάπαυσιν. ὅθεν

*Νεᾱτός, ὁ. Ἡ γεωργία ἑνὸς ἀργοῦ χωραφίου· καὶ ὁ καιρὸς τῆς γεωργίας ταύτης.

Νεαύξητος, ὁ, ἡ. Νεωστὶ ηὐξημένος.

Νεάω, ῶ (νέος). Νέον ποιῶ, ἀνανεόνω ἐξαιρ. β) γεωργῶ ἐκ νέου τὸ πρὸς καιρὸν χέρσον χωρίον. ὅθεν, «Νεωμένη», προτυπακ. γῆ, γε-

ωγγημένος ἐκ νέου ἀγρός ἀγρός, Ἡσ. Ἐ. 464. πρβ. νεάζω, σημ. 1, 2. καὶ νεόω.

Νέβραξ, ακος, ὁ, = νεβρός· ἐν γένει, κἀν νεογνὸν ζῶον. Νεβρός.

Νέβρειος, ὁ, ἡ (νεβρός). Ὁ ἐκ νεβροῦ.

Νεβρῆ, ἡ· συνυπακ. δορά. Τὸ δέρμα τοῦ νεβροῦ· ταὐτὸν τῷ, νεβρίς, κατὰ συναίρ. ἀντὶ νεβρέη, ὡς τὸ, κυνῆ, παρδαλῆ κ. τ. τ. Ὀρφ. Ἀργον. »Νεβρῆ παρδαλέῃσι.

Νεβρίας, ου, ὁ (νεβρός). Νεβρῷ ὅμοιος· ἐξαιρ. ἀπαραλλάκτως ὡς αὐτός, ποικίλος, παρδαλός, οἷον γαλεός, κ. τ. τ.

*Νεβρίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ νεβρίς. (ῑ)

Νεβριδόπεπλος, ὁ, ἡ· καὶ νεβριδόστολος, ὁ, ἡ (πέπλος, στολή). Στολισμένος, ἐνδεδυμένος μετὰ νεβρίδος· ἐπίθετον τοῦ Βάκχου καὶ τῶν Βακχίδων, Ὀρφ.

Νεβρίζω. Βορτάζω τὰ Διονύσια μετὰ νεβρίδος, ἤτοι νεβροῦ δέρμα φορῶ, κατὰ μίμησιν τοῦ περὶ τὸν Διόνυσον πάθους, Δημοσθ. ὅθεν

Νεβρίς, ίδος, ἡ (νεβρός). Ἡ δορὰ, τὸ δέρμα τοῦ νεβροῦ, ἤτοι τοῦ νέου ἐλαφίου· ἐξαιρέτως ἔφερον τοῦτο ὡς φόρεμα ὁ Βάκχος καὶ αἱ Βακχαι. (Τὴν γεν. νεβρίδος ἔχει ὁ Διον. Περιηγ. 703. 946. καὶ ὁ Δράκων σ. 69, 23. ἀναφέρει τοῦτον μόνον· ὅτι δὲ συνήθ. εἶναι βραχὺ τὸ ι τῆς γεν., μαρτυροῦσιν ὁ Εὐρ. Βακχ. 24, 230. Θεόκρ. Ἐπ. 2, 4. Εἰδυλ. 2, 6. Πρόκλ. 5, 6. Ἀγαθ. 51, 4. Ὀππ. Κυν. 4, 245. καὶ πολλ. παρὰ Νόννῳ.)

Νεβρισμός, ὁ (νεβρίζω). Τὸ φέρειν, φορεῖν τὸ δέρμα τοῦ νεβροῦ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Βάκχων.

Νεβρίτης, ου, ὁ· ὡς τὸ νεβρίας. Ὅμοιος τῷ δέρματι τοῦ νεβροῦ. »Λίθος νεβρίτης», λίθος τις ἀφιερωμένος τῷ Βάκχῳ, Πλίν. λζ. 10.

Νεβρόγονος, ὁ· ἡ (γόνος), ποιητ. Ὁ ἐκ νεβροῦ γεγεννημένος, καταγόμενος.

Νεβρός, ὁ, ἡ. Ἀρτιγέννητος ἔλαφος, ἐλαφάκιον· καθόλου δορκὰς, Ὁμ. »Πέδιλα νεβρῶνι», ἐκ δέρματος δορκάδος, Ἡρόδ. 7, 75. Ἐν Ἰλ. Δ, 243. Φ, 29. Χ, 1. οἱ νεβροὶ ἀναφέρονται ὡς σύμβολον φόβου ἢ δειλίας. β) παρὰ τοῖς Μεταγιστ. πᾶν τὸ νεογνὸν ἑνὸς ζώου, ὡς τὸ, σκύμνος· παρὰ Λογογρ. λέγεται καὶ ἡ νεβρὸς, Ἰων. καὶ Ἀττ. (πιθαν. παρὰ τὸ νέος, νεαρός.)

Νεβροστολίζω (στολίζω) = νεβρίζω, πόλλ' ἀμφ. Lobeck. Φρυν. σ. 625.

Νεβροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ νεβρούς τίκτων, γεννῶν.

*Νεβροφαινής, ὁ, ἡ (φαίνομαι), ποιητ. Φαινόμενος ὡς νεβρός, Νόνν.

Νεβροφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὁ τοὺς νεβρούς φονεύων.

Νεβροχαρής, έος, ὁ, ἡ (χαίρω), ποιητ. Ὁ χαίρων ἐπὶ νεβροῖς, ὁ τοὺς νεβροὺς ἀγαπῶν· γράφεται ἔτι καὶ, νευροχαρής.

*Νεβροχίτων, ωνος, ὁ (χιτών), ποιητ. Ἐνδεδυμένος νεβρίδα.

*Νεβρόω (νεβρός). Μεταβάλλω εἰς νεβρὸν ἢ δορκάδα.

Νεβρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ σχήματος τοῦ νεβροῦ ὤν, ὅμοιος τῷ νεβρῷ· ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, νεβροχαρής, Ἀνθολογ.

*Νέες, Ἰων. ὀνομ. πληθ. τοῦ ναῦς, Ὁμ.

*Νέεσσι, σπανιωτ. Ἐπ. δοτ. πληθ. τοῦ ναῦς, Ὁμ.

Νέη, ἡ, συνυπακ. ἡμέρα. ἴδε νέος.

Νέηαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, νέησαι. β'. πρόσ. ὑποτ. ἐνεστ. ἐκ τοῦ, Νέομαι, Ἰλ. Α, 32. »Σκώτερος ὤκε νέηαι», ὅπως ἂν πορευθῇς, ἐπαιλθῇς.

Νεηγενής, έος, ὁ, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ Δωρ. καὶ Ἀττ. Νεαγενής (νέος, γένος). Νέος ἢ νεωστὶ, ταὐτῇ τῇ στιγμῇ γεννημένος, νεογεννημένος, Ὀδυσ. Δ, 336. Ρ, 127.

Νεηθελής, έος, ὁ, ἡ (θάλλω, θαλός). Ὁ νεαρῶς, θάλλων, ἀνθῶν, ἢ ὁ νεωστὶ βλαστήσας, ἀνθήσας, πρασινίσας, Εὐριπ. Ἰων. 112. Ἰων. ἀντὶ νεοθαλής.

Νεηκής, έος, ὁ, ἡ (ἀκή). Ἐκ νέου ὀξυθεὶς, γενόμενος σουβληρὸς, μυτερὸς, ἐκ νέου ἢ νεωστὶ ἠκονημένος, Ἰλ. Ν, 391. »Πέλεκυς νεηκής», Π, 484. Ἀττ. καὶ Δωρ. νεακής, ποιητ. (ὁ τονισμὸς νεήκης παροξυτόνως ἔστι πάντῃ ἡμαρτ. καὶ προῆλθεν ἐκ τῆς ἐπιπολαίας ἀναγν. ἑνὸς χωρίου παρὰ Ruhnk. ep. cr. p. 154.)

Νεηκονής, έος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, νεηκής· ἐκ τοῦ ἀκόνη, Σοφοκλ. Αἴας 831. »Θηγαίη νεηκονήσι».

Νεηλαία, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Νεολαία, Ἡσύχ.

Νεηλάτης, ου· ὁ (ναῦς, ἐλαύνω). Ὁ ἐλαύνων, ἰθύνων τὴν ναῦν, Ἡσύχ.

Νεήλατος, ὁ, ἡ (νέος, ἐλαύνω). Νεοκατασκεύαστος· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀλεύρου, ὡς τὸ, νεοπλής, νεοαλεσμένον, νεωστὶ ἀλεσμένον ἄλευρον, καὶ ἐντεῦθεν, τὸ νεήλατον, ὁ ἐξ αὐτοῦ κατεσκευασμένος πλακοῦς, Δημοσθ. Στεφ. σ. 314, 1. ἴδε Νεολής. Ὁ Φώτ. ἔχει ἐξ Ἁρποκρατ. »Νεήλατα, τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα ἄλφιτα, ἃ δὴ μέλιτι ἀναλεύοντες, ἀσταφίδας δὲ καὶ χλωροὺς ἐρεβίνθους ἐπεμβάλλοντες, τοῖς τὰ ἱερὰ τελοῦσιν ἔνεμον· ἐκάλουν δὲ αὐτὰ, οἱ μὲν ἀμβροσίαν, οἱ δὲ μακαρίαν». (ἡ παραγωγὴ ἀπὸ τοῦ ἀλέω ἔστι παρὰ τὸν τρόπον τῆς λέξεως).

Νεηλιφής, έος, ὁ, ἡ (ἀλείφω). Ὁ ἐκ νέου, νεωστὶ ἀλειμμένος, μὲ μύρον, ἔλαιον, ἄσβεστον κ. τ. τ. οἰκία, Ἀριστ.

Νέηλυς, υδος, ὁ, ἡ (νέος, ἔρχομαι, ἤλυθον, ἤλυσις). Ταὐτῇ τῇ στιγμῇ, νεωστὶ ἐλθών, ἢ νεωστὶ ἐληλυθώς· ὅστις κατὰ πρώτην φορὰν ἔρχεται εἰς ἕνα τόπον, Ἰλ. Κ. 434. 558. Ἡρόδ. 1, 118.

Νεήμελκτος, ὁ, ἡ (νέος, ἀμέλγω). Νεωστὶ ἀρμεγμένος, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 310. Ἀττ. καὶ Δωρ. νεάμελκτος.

Νεηνίης, ου, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ, νεανίας. Ἐν Ὀδ. ἀεὶ ὡς ἐπίθετ. ἀντὶ νέος, Κ, 278. Ξ, 524. Νεηνίη ἐοικώς· νεηνίαι ἄνδρες· ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡρόδ. 7, 99. Ἐν Ἰλιάδι οὐχ εὕρηται ἡ λέξις.

*Νεῆνις, ιδος, ἡ, Ἀττ. καὶ Δωρ νεᾶνις (νέαν, νέος), ὡς θηλ. ἐπίθ. Νέα, νεανική· ἐξαιρτ. »Παρθενικὴ νεῆνις», Ὀδ. Η, 20. 2) ὡς οὐσ. παρθένος, κόρη, Ἰλ. Σ. 418. Σοφ. Ἀντ. 784.

*Νεηνίσκος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ, νεανίσκος, Ἡρόδ.

*Νέηξ, ηκος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ, νεᾶξ.

Νεήτομος, ὁ, ἡ (τέμνω). Νεωστὶ τετμημένος, κεκομμένος, Ἀναλεκτ. β'. 295. 2) νεωστὶ, ἢ ἐν τῇ νεότητι εὐτυχισμένος.

Νεήφατος, ὁ, ἡ· ποιητ. ταὐτὸν τῷ, νεόφατος (φημί). Νεολεγμένος, νεόηχος, ἐπὶ ἤχου, μὴ ἀκουσθέντος ποτὲ προτοῦ, Ἅμν. Ὁμήρ. β'. 443. Ἀντίχ. τῷ, παλαίφατος.

Νεί, ἀντὶ, νῇ, Βοιωτικ. ὡς τὸ ὑγιείς, ἀντὶ, ὑγιής, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 867. 905.

Νείαι, ἀντὶ, νέῃ, Ἐπ. β'. πρόσ. ἐνικ. τοῦ ὁρ. ἐνεστ. τοῦ, νέομαι, Ὀδ. Δ, 114. Μ, 141. »Ὀψὲ κακῶς νείαιο, ἀπελεύσῃ, ἔρχεσαι, θέλεις ἕλθῃ.

Νείαιρα, Ἰωνικ. νειαίρη, ἡ· ἀνωμλ. θηλ. συγκρ. τοῦ νέος. Ἡ πλέον τελευταία, ἐσχάτη, ἀκροτέρα, κατωτέρα· συνήθ. νείαιρα γαστήρ, τὸ ἔσχατον μέρος τῆς γαστρὸς, τὸ ὑπογάστριον, ἢ κάτω κοιλία, Ἰλ. Ε, 539. 616. καὶ ἀλλαχοῦ. »Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρίῳ», Εὐριπ. Τρῶ. 794. »Νείαιρα πλευράων», ἡ τελευταία καὶ κατωτάτη πλευρὰ. ὑπερθ. νείατος, νέατος, ἄπερ ζήτει. 2) ὡς οὐσ. ἡ νείαιρα, συνυπακ. γαστήρ, τὸ ὑπογάστριον· κατὰ συγκ. νεῖρα, νεῖρη, πρβ. νειρός. Ἐκ τοῦ, νείαιρα ἐσχηματίσθη καὶ τὸ θηλ. κύριον ὄνομα Νέαιρα, κυρίως ἡ νεωτέρα τρυφερωτέρα.

Νειάτιος, ὁ, ἡ, ποιητ. νεωτέρ. τύπ. ἀντὶ νείατος, νέατος, Μανέθ. ς'. 738.

Νειαιτόθεν, ἐπίῤῥ. ποιητ. νεώτ. τύπος ἀντὶ, νεόθεν, καὶ νειόθεν. ἐκ τοῦ

Νείατος, άτη, ατον, Ἰων. ἀντὶ νέατος, ὅπερ ζήτει. Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ παρ' Εὐρ.

Νειαχείησι, Ἰωνικ. ἀντὶ, νειαχείῃ, γ'. προσ. ὑποτ. ἐνεστ. Ἰλ. Δ, 579.

Νειαχέω, Ἰων. ὅθεν ὁ Ἰωνικ. παραταττ. Νειαχέεσκε· ταὐτὸν τῷ. νειακέω. Λοιδορῶ, ὀνειδίζω, ἐπιπλήττω, κακολογῶ, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

*Νειακέσσιος, ὁ, ἡ. Ἐχθρὸς, ἐχθρικὸς, Γλωσσ. ἀμφ.

Νειακεστήρ, ῆρος, ὁ (νειακέω). Ὅστις λοιδορεῖ, ἐπιτιμᾷ, ὑβρίζει, κακολογεῖ, φίλερις, Ἀρατ. καὶ ὅστις πειράζει τινὰ διὰ χωρατῶν, μετὰ γεν. »Ἑσθλῶν νειακεστήρα», Ἡσ. Ἔ. 718. παρὰ τὸ

Νειακέω, ῶ. Μ. ἐσω. προσέτι παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐν χρήσει κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου τὸ Ἰων. νειακέω, τὸ γ'. πρόσ. ὑποτ. νειακέῃσι, ὁ παρατ. νείακεον καὶ νειακέεσκον, ὁ μέλλ. νειακέσσω, ἀόρ. νείακεσσα, κ. τ. λ. (νεῖκος). Ἐρίζω, φιλονεικῶ, μαλόω, τπί, Ὀδ. Ρ, 189. »Ἀλλήλῃσιν, ἀναματαξύ των, μετ' ἀλλήλων, Ἰλ. Τ, 258. νείκεά τινος», Ἰλ. Σ, 498. ἔτι, δὲ, »νείκεα νειακεῖν», Ἰλ. Τ, 252. ἐν Ὀδ. Δ, 512. »Νειακέσκομεν οἴοιν, ἔγραψεν μὲν τινὲς ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀμιλλᾶσθαι, ἄρα ἀντὶ τοῦ, ἡμεῖς οἱ δύο μόνοι συνεριζόμεθα μὲ αὐτόν, ἀλλ' ὁ Οὐόλφιος διώρθωσεν ἐξ Ἀριστάρχου, νικάσκομεν, ἀντὶ ἐνικῶμεν (κατὰ τὴν γνώμην). 2) συνήθ. μεταβτ. πειράζω τινὰ, λυπῶ· ἐρεθίζω, ἐρεσχελῶ· ὀνειδίζω, φιλονείκως μέμφομαι· λοιδορῶ, ὑβρίζω, ἐπιτιμῶ, ψέγω, χλευάζω, ἐμπαίζω, περιγελῶ, μυκτηρίζω· καταισχύνω· μετὰ αἰτ. προσωπ., πολλ. παρ' Ὅμ. ἁπλῶς ἢ καὶ μετ' ἄλλων λέξεων, π. χ. μύθῳ, Ἰλ. Β, 224. αἰσχροῖς ἐπέεσιν, Ἰλ. Γ, 38. Ζ, 325. ὀνειδείοις ἐπέεσσιν, Ἰλ. Φ, 480. χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν, Ὀδ. Χ, 225. κ. τ. τ. Ἐν δὲ Ἰλ. Ω, 29. ἐπὶ τοῦ Πάριδος, »Νείκεσσε θεάς, τὴν δ' ἤνησεν», ἀντὶ, κατεφρόνησεν αὐτάς (τὴν Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν), τὴν δ' ἄλλην (τὴν Ἀφροδίτην) ἠσπάσατο· ὅμως ὁ Ἀρίσταρχος ἀποδοκιμάζει ὅλον τοῦτον τὸν στίχον. Παρ' Ἡροδότ. Η. 125. εἶναι ἀντὶ τοῦ, κατηγορεῖν, ἐγκαλεῖν, ἢ διαβάλλειν, συκοφαντεῖν (μαντατουρεῖν).

Νείκη, ἡ, ποιητ. = νεῖκος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1370.

*Νείκησις, ἡ, = νεῖκος.

*Νεικητήρ, ὁ, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ νεικεστήρ, παρ. Ἡσ.

Νεῖκος, τό. Ἔρις, φιλονεικία, ἐξαιρ. μὲ λόγους, λογοτριβὴ (καυγᾶς), ὕβρις, κακολογία ἐν τῷ φιλονεικεῖν, »Νείκει ἀριστεύειν», Ἰλ. Φ, 481. »Νείκει ὀνειδίζειν», Ἰλ. Η, 95. χλευασμὸς· μέμψις, κατηγορία, ὄνειδος, πολλκ. παρ' Ὅμ. ἔτι δὲ, φιλονεικία ἐνώπιον κριτηρίου, Ἰλ. Σ, 497. Ὀδ. Μ, 440. β) πρὸς ταὐτῇ τῇ σημασίᾳ παρ' Ὅμ. πολλκ. καὶ ἐπὶ φιλονεικίας καταντάσης ἄχρι χειρῶν, ἄρα ἀγών, μάχη, ἔρις, Ἰλ. Δ, 444. Λ, 671. 721. 737. Ο, 400. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὁ Ὅμηρος συνεκφέρει »Νεῖκος πολέμοιο, φυλόπιδος, ἔριδος μέγα νεῖκος», Ἰλ. Ν, 271. Ρ, 384. Τ, 140. Ὀδ. Σ, 264. »Ἔρις καὶ νεῖκος, πόνος καὶ ν., πόλεμος καὶ ν., ἔριδες καὶ νείκεα», Ἰλ. Β, 376. Μ, 348. 361. Φ, 513. Ὀδ. Τ, 267. »Νείκεα νεικεῖν», Ἰλ. Τ, 252. Παρ' Ἡροδ., ὅστις κέχρηται καὶ τῷ πληθ., οὐχὶ σπανίως καὶ ἐπὶ ἔριδος μεταξὺ ὁλοκλήρων ἐθνῶν, π. χ. »Νεῖκος πρὸς Καρχηδονίους», Ἡρόδ. 7, 158. πρβ. 8, 87. γ) αἰτία, ἀφορμὴ ἢ ἀντικείμενον τῆς ἔριδος, διαφορὰ, Ἐρφ. Ο. Τ. 695. (ὁ Ὅμ. διακρίνει τὸ, νεῖκος (ἔρις)

ἀπὸ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ (ἐρίσματος), Ἰλ. Δ, 37. 38.)

Νειλῳγάθια, τά (νεῖλος). Καρπός τις τοῦ Νείλου, Ἡσμ. Ἰνδικοπ. π. 149.

*Νειλαιεύς, ὁ, = νειλαῖος.

Νειλαῖος, αία, αῖον· ἡ, νειλεῖος, εία, εῖον. Ὁ ἐκ τοῦ Νείλου, ἡ παρὰ τὸν Νεῖλον.

*Νειλογενής, ὁ, ἡ (γένος). Ἐκ τοῦ Νείλου καταγόμενος, γεννημένος, παρηγμένος, ἢ γεννημένος ἐν αὐτῷ.

*Νειλοθαλής, ὁ, ἡ (θάλλω). Ἐκ τοῦ Νείλου, ἢ παρ' αὐτῷ ψυόμενος, ἢ τρεφόμενος, Αἰσχ. Ἱκετ. 73.

Νειλοθρεής, ἐος, ὁ, ἡ (θέρω) ποιητ. Ὁ ἐν τῷ Νείλῳ γεννηθείς ἢ θερισθείς. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 73. ὅπου ἡ β'. τοῦ Συτζίου Ἔκδοσις, νειλοθαλής, ἐκ τοῦ θάλλω, ἔχει, ἀμφ.

Νειλομέτριον, τό (μέτρον). Τὸ μέτρον τοῦ Νείλου· ἢν δὲ τοῦτο στύλος τις ἐν τινι βάθρῳ ἑστηκώς, ἐφ' ὃν γραμμαί τινες ἐγκεχαραγμέναι κατὰ διαστήματα ἦσαν, οἷς ὧν παρετήρουν τὴν ἀνάβασιν (τὸ φούσκωμα) καὶ κατάβασιν τοῦ ὕδατος τοῦ Νείλου, Ἡλιόδωρ. Αἰθιοπ. 9'. σελ. 439.

*Νειλόρρυτος, ὁ, ἡ (ῥέω), ποιητ. Ποτιζόμενος ἀπὸ τὸν Νεῖλον· γράφεται καὶ, νειλόρυτος.

Νειλοσκοπεῖον, τό. Ταὐτὸν τό, νειλομέτριον, ἐκ τοῦ, σκοπέω, καὶ Νεῖλος· ἔστι δὲ οὗτος ποταμὸς μέγας ποτίζων τὴν Αἴγυπτον.

*Νειλῶτις, ίδος, ἡ. Παρὰ τὸν Νεῖλον εὑρισκόμενος, κείμενος π. χ. πυραμίδες, ἐπιγρ. Ἀδ. 318, 3.

*Νειλῷος, ῴα, ῷον, = νειλαῖος. Ὁ εἰς τὸν Νεῖλον ὢν τκων.

Νειλώτης, ου, ὁ· καὶ νειλῶτις, ιδος, καὶ νειλωΐς, θηλ. Ἐγκάτοικος τοῦ Νείλου, κατοικῶν, εὑρισκόμενος ἐν αὐτῷ, ἢ παρ' αὐτῷ.

*Νεῖμεν, νεῖμαν, νεῖμον, Ἰων. ἀόρ. τοῦ νέμω, Ὁμ.

Νειόθεν, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ, νεόθεν (νέος). Κάτωθεν, ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω· ἐκ τοῦ βάθους, Ἰλ. Κ. 10. »Νειόθεν ἐκ κρᾶδίης ἀνεστενάχιζε. 2) ἐκ νέου.

Νειόθι, Ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ, νεόθι (νέος). Ἐν τῷ κατωτάτῳ, εἰς τὸν πάτον, εἰς τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον, εἰς τὸ ἐνδότατον, Ἡσ. Θ. 567. »Δάκε θυμὸν νειόθιμ, τὸν ἕλυπε κατακαρδα· μετὰ γεν. ἐν Ἰλ. Φ, 317. »Νειόθι λίμνης· καὶ ἐντεῦθεν, ἀντὶ τοῦ, κάτω, ὡς ἡ πρόθ. κατὰ ἢ ὑπό. Γράφεται καὶ προπαροξυτόνως, νείοθι, Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥ. 2, 555.

*Νειοκόρος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, νεωκόρος, Παγκρατ. ἐπ. 1.

Νείομαι, Ἰων. ἀντὶ νέομαι, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐν Ἰλ. Ψ, 76.

Νεῖον, ἐπίρ. τοῦ νέος, Ἰων. ἀντὶ τοῦ νέον. Νεωστί, πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου, Ἀπ. Ῥ.

Νειοποιέω, ῶ (νειός, ποιέω). Νεὰν ποιῶ, ἤτοι ἀφίνω χωράφιόν τι ἀγεώργητον, ἀργὸν διὰ ν' ἀναπαυθῇ. 2) σπείρω αὐτὸ μὲ ὄσπρια, ὥστε μὲ τοῦτο προετοιμάζετο εἰς τὴν μέλλουσαν σπορὰν σίτου καὶ τρόπον τινὰ ἐγίνετο εὔκαρπον. Ξενοφ. Οἰκον. ιά. 16.

Νεῖος, νείη, νεῖον, Ἰων. = νέος.

*Νεῖος, νεία, νεῖον (ναῦς), = νηΐος, Γραμμ.

Νειός, ἡ. Ἡ ἄρτι ἀνανεωμένη γῆ, ὁ ἄργὸς ἀγρός, ἤτοι τὸ χωράφιον, τὸ ὁποῖον ἔμεινε καιρόν τιν' ἀγεώργητον εἰς ἀνάπαυσιν, νῦν δὲ πρέπει νὰ ὀργωθῇ, ἢ γεωργεῖται πάλιν ἐκ νέου, ἀναστρέφεται, novale, Ὁμ. »Νειὸς τρίπολος, ἢ ἐκ τρίτου γεωργηθεῖσα, ἀνεστραμμένη, καὶ ἐπομ. μαλακὴ γῆ, Ὁδ. Ε, 127. Ἰλ. Σ, 541 Ἡσ. Θ. 971. κυρίως Ἰων. θηλ. τοῦ νειός, συνῃ. γῆ, ἀντὶ, ἢ ἄρτι νεαζομένη γῆ· ἐντελέστερον, νειὸν ἄρουραν σπείρειν, Ἡσ. Ἔ. 465. 466. Παρὰ δὲ Μεταγν. καὶ, ὁ νειός, συνῃπαν. ἀγρός, πρβ. νεός, νεά, νεάζω, 1, β. Ὁ Θεόφραστ. μετεχειρίσθη τὸ »Νειὸν ποιεῖν, ἐπί τινος γῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ὡς προετοιμασίαν πρότερον σπείρουσιν ὄσπρια, καὶ τῷ ἑπομένῳ ἔτει σῖτον. ὅρ. νειοποιέω.

Νειότατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ, νεῖος, Ἰων. ἀντὶ νεώτατος ἐκ τοῦ νέος. Ὁ ἔσχατος, τελευταῖος, ὑστεριός, κατώτατος. »Νειότατον», ἐπιῤῥημ. ἐσχάτως, εἰς τὸ κατώτατον, = νειόθι.

Νειοτομεύς, έως, ὁ (νειός, τέμνω), ποιητ. Ὁ τὴν νειὸν τέμνων, σχίζων, ὀροτριῶν, (μπροῦγκλος) ὀργανόντι γεωργικόν, ἐπίθετον τοῦ ἀρότρου, Ἀνάλεκτ. γ'. 44.

Νεῖρα, καὶ νεῖρα, καὶ νεῖρη, ἡ κατὰ συγκ. ἀντὶ νείαιρα, ποιητ. Ὑπογάστριον. 2) τὸ ἐνδότατον, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1490. Λυκόφρ. 896. »Νειρεῖς μυχαίαι, ὅπου ἄλλοι, νηροῖς, ἔχουσιν. Ἐν Εὐριπ. Ῥῆσ. 794. »Νειρὰν εἰς πλευρὰν παίειν, ὅπου πρότερον, νειεράν, ἔκειτο. »Βῆχα νειράνη, Ποιητ. παλ. περὶ Φυτ. 94. ἀμφ.

Νειρίτης, ου, ὁ. Ταὐτὸν τῷ νηρίτης. Εἶδος θαλασσίου κοχλίου, ἀμφ. ἀνάγν.

*Νειρός, ὁ, ὄν, κατὰ συγκ. ἀντὶ νεαρός, νεαρός, ἀφ' οὗ παράγεται νεῖρα, νείαιρα, ἀναποδείκτως μέντοι, πιθανῶς μόνον ἐφεύρεσις τῶν Γραμματ., ὅρ. Müller Λυκόφρ. 896.

Νείσομαι, ἢ νείσσομαι, ταὐτὸν τῷ, νίσσομαι. Ἐκ τοῦ, νέω, νέομαι, νείομαι, ὅθεν, Ὑπονείατο, παρὰ Νικάνδρ. Ἀόρ. α'., ὅθεν, νείσομαι, νείσσομαι, νίσσομαι, ὡς τὸ λάω, λαύω, ὁρῶ, βλέπω, οὕτω καὶ τὸ, γλαύω, γλαύσω, καὶ τὸ, λέω, λεύω, λεύσω, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ ὡς Μέλ. Θεωρεῖται. ὅρ. νίσσομαι.

Νεῖται, ἀντὶ, νέεται κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ νέομαι, ὡς καὶ τὸ, κεῖται, ἀντὶ, κέεται, Ὁμ. Ὀδ.

Νείφω, νεώτ. τύπος ἀντὶ, νίφω, ἔτι δὲ = βρέχω, Ἰακ. Α. Π. σ. 67.

Νεκάς, άδος, ἡ (νέκυς, νεκρός), ποιητ. Σωρὸς νεκρῶν, λειψάνων, ἀλλεπάλληλοι νεκροί, Ἰλ. Ε, 886. »Ἐν αἰνῇσι νεκάεσσιν, μεταξὺ τῶν σωρῶν, τῶν τάξεων (τρακάδων) τῶν νεκρῶν σωμάτων. 2) ὁ Καλλίμαχος μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, τάξις, ἤτοι σωρός, σειρά, ἀγέλη. »Ἠέμενη νεκάδεσσιν ἐπισκύρων πολέμοιο. 3) κατά τινας, παρὰ Κυκλικοῖς ἀντὶ τοῦ, ψυχή, Ἐ. Μ.

Νεκράγγελος, ὁ, ἡ (νεκρός, ἄγγελος). Ἄγγελος τῶν νεκρῶν, μηνυτὴς αὐτῶν στελλόμενος, ἢ μηνύων νεκρούς, λείψανα, Λουκιαν. Περεγ.

Νεκραγωγέω, ῶ. Νεκραγωγὸς εἰμί, ἐκφέρω καὶ συντροφεύω τοὺς νεκρούς, Λουκ. παρὰ τὸ

Νεκραγωγός, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὁ ἐκφέρων καὶ συντροφεύων τοὺς νεκρούς, ὁ χρήσιμος εἰς τοῦτο.

Νεκραχαδημία, ἡ. Ἡ ἀκαδημία τῶν νεκρῶν, Λουκιαν.

Νεκρεγερσία, ἡ. Ἡ τῶν νεκρῶν ἔγερσις, ἀμφ.

Νεκρικός, ἡ, ὄν· καὶ Ἐπίρ. νεκρικῶς (νεκρός). Ἀνήκων, ἁρμόζων, πρέπων εἰς τοὺς νεκρούς, διαλαμβάνων περὶ αὐτῶν, ἀναγόμενος εἰς αὐτούς, ὅμοιος νεκρῷ. »Νεκρικὰ φυτά», τὰ νεκροῖς προσήκοντα, καὶ ἐν τοῖς μνήμασι φυτευόμενα.

Νεκρίμαιος, αία, αῖον (νεκρός). Ταὐτὸν τῷ, θνησείδιος. Ἐπὶ νεκρῶν ζώων, ψόφιος.

Νεκροβαρής, ές, ὁ, ἡ (βάρος). Μετὰ νεκροῦ φορτωμένος, βεβαρυμένος, Ἀνάλ. β'. 144.

Νεκρόβιος, ὁ, ἡ, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 555. ἀντὶ, νεκροῦ βίος, νεκρός, ζωνταυτὴς τῆς σαρκὸς οὔσης.

Νεκροβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Ὁ νεκροὺς τρώγων.

Νεκροδέγμων, ονος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Αἰσχ. Προμ. 153. καὶ, νεκροδόκος, ὁ, ἡ. Ὁ τοὺς νεκροὺς δεχόμενος, περιλαμβάνων, ὡς τὸ ξυλοκρέβατον, καὶ ἐπίθ. τοῦ Ἅδου.

*Νεκροδερκής, ὁ, ἡ (δέρκομαι) Ἔχων ὄψιν νεκροῦ, Μανέθ.

*Νεκροδόκος, ὁ, ἡ = νεκροδέγμων· καὶ νεκροδόχος, Lob. Φρυν. σ. 307.

Νεκροδοχεῖον, τό. Τόπος εἰς ὃν βάλλουσι τοὺς νεκρούς· τὸ τῶν νεκρῶν δοχεῖον, ἢ ἀκρόπολις τοῦ Ἅδου.

*Νεκροδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι) = νεκροδέγμων.

Νεκροθάπτης, ου, ὁ (θάπτω). Ὁ τοὺς νεκροὺς θάπτων.

Νεκροθήκη, ἡ. Ἡ θήκη τῶν νεκρῶν, τὸ μνημεῖον, σωρός, κιβώριον, ὑδρία, Εὐριπ. καὶ Πορφύρ. ἀποχ. δ'. 11.

Νεκροκαύστης, οῦ, ὁ (καίω). Ὁ τοὺς νεκροὺς καίων.

*Νεκροκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὁ κομῶν, φροντίζων περὶ τῶν νεκρῶν, λειψάνων, ἐπιμελητής, ἐνταφιαστὴς αὐτῶν, Γρηγ. Ναζ. Ἐπιγραμμ. 138.

Νεκροκορίνθια, τά. Ὠνόμαζον οὕτως εἰς τὴν Ῥώμην τὰ ἐκ τῶν τάφων τῆς Κορίνθου ἐκβεβλημένα πήλινα τεχνικὰ ἀγγεῖα, ὑδρίας κτ., Στράβ. ἡ, σ. 586.

Νεκροκόσμος, ὁ, ἡ (κοσμέω). Ὁ τοὺς νεκροὺς κοσμῶν. στολίζων, ἐνδύων καὶ ἑτοιμάζων εἰς τὸ ἐνταφιάσαι, Πλουτ. 7, σ. 234.

Νεκρολατρεία, ἡ (λατρεύω). Ἡ τιμὴ πρὸς τοὺς νεκρούς, λατρεία τῶν νεκρῶν.

Νεκρομαντεία, ἡ (μαντεία). Ἡ διὰ τῶν νεκρῶν μαντεία, ἢ ἐρώτησις τῶν νεκρῶν, ἢ τοῦ πνεύματος αὐτῶν περὶ τοῦ μέλλοντος, ὅτε καὶ ἐφαίνετο ὁ νεκρὸς καὶ ὁμιλεῖτο· ἢ ἡ ἐπίκλησις τοῦ ἐνέματος αὐτοῦ. Ἡ τοῦ Ὁμήρου Λ ῥαψῳδία τῆς Ὀδυσσείας πραγματεύεται σχεδὸν περὶ ταύτης τῆς μαντείας τίνι τρόπῳ ἐγίνετο. Λέγεται ἔτι, καὶ, νεκυομαντεία· ὅθεν

Νεκρομαντεῖον, τό. Ὁ τόπος, ἔνθα ἐπερωτᾶτο ὁ νεκρός, ἤτοι ἐγίνετο ἡ νεκρομαντεία· ταὐτὸν τῷ, νεκυομαντεῖον.

Νεκρόμαντις, εος, ὁ, ἡ, καὶ, νεκυόμαντις (μάντις). Ὅστις μετέρχεται τὴν νεκρομαντείαν.

Νεκρονώμης, ου, ὁ (νωμάω). Μανέθ. δ'. 192. Νεκροφόρος, νεκροθάπτης.

Νεκροπέρνας, ου, ὁ (περνάω). Ὁ νεκροὺς περνάων· ὅστις πωλεῖ τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, Λυκόφρ. 276.

*Νεκροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Νεκρόν τινα ποιῶν.

Νεκροπομπός, ὁ, ἡ (πέμπω). Ὅστις συντροφεύει, ἢ ἄγει, ὁδηγεῖ τοὺς νεκρούς, ὁ ὁδηγὸς τῶν ψυχῶν τῶν νεκρῶν, ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ, Λουκιαν.

Νεκρορύκτης, ου, ὁ (ὀρύσσω). Ὅστις ξεπαραχώνει, ἐκβάλλει ἐκ τῶν τάφων τοὺς νεκρούς, Φλέγων θαυμ. ά.

Νεκρός, ά, όν. Τεθνηκώς, ἀπεθαμένος, ζωῆς ἐστερημένος, ἄψυχος, τοῦ ζῆν ἀπηλλαγμένος, Μεθομ. ἐκτὸς εἰμὴ ἴσως θέλῃ νὰ ἐξηγήσῃ τις οὕτω τὸ ἐν Ὀδ. Μ, 10. τόσῳ δὲ εὐχρηστότερον παρὰ τοῖς Ἀττ. πρβ. νέκυς· σπανίως ἔστι δίκλιτον. »Ἀπὸ νεκροῦ φέρειν», παροιμία, τὸ ἀπὸ αἰσχροκερδείας καὶ ἀνελευθερίας κερδαίνειν. 2) οὐσιαστ. τὸ λείψανον, ἤτοι τὸ σῶμα τοῦ ἀποθαμένου, πολλκ. παρ' Ὁμ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ἀνθρωπίνων λειψάνων· ὅθεν, νεκρὸς ἀνθρώπου, νεκρὸς γυναικός, Ἡροδ. 2, 89. 90. 3, 16. ἔτι δὲ, »Νεκροὶ τεθνηῶτες, ἢ κατεθνηῶτες, Ἰλ. Ζ, 71. Σ, 540. Παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. ὡσαύτως, »Τὰ νεκρά», τὰ λείψανα, Πλούταρχ. ὅρ. Lob. Φρυν. σ. 376. β) ὁ νεκρός, ὁ τεθνηκώς, ἀπεναντίας τοῦ, ὁ ζῶν, Ἰλ. Ψ, 51. Ὀδ. Κ, 526. Ι, 34. 475. παρ' Ὁμ. ἀεὶ ὡς ἐγκάτοικος τοῦ Ἅδου. Ἐκ τοῦ, νέκω, τὸ θανατόω, τὸ ὁποῖον νεκω ἐφύλαξαν οἱ Λατῖ-

νει· ὡς καὶ ἐκ. τοῦ, σάπω, Ἰωνικ. σήπω, τὸ σαπρός.

Νεκροστολέω, ῶ. Κηδεύω, ἐκκομίζω, ἐνταφιάζω, ἢ παρὸ, φέρω εἰς τὸ πέραν τοὺς νεκρούς, ὅ ἐστιν εἰς τὸν ἅδην, Λουκιαν. Χάρων· ἐκ τοῦ

Νεκροστόλος, ὁ, ἡ (στέλλω). Ὁ περῶν εἰς τὸ πέραν μὲ τὸ πλοῖον τοὺς νεκρούς· ὁ θάπτων τοὺς νεκρούς, ἐνδύων καὶ Ἑτοιμάζων αὐτούς, Ἀρτεμιδ. δ'. 58.

Νεκροσυλία, ἡ. Ἡ ἁρπαγὴ γύμνωσις τῶν νεκρῶν, Πλατ. πολ. Ε'. 15. ἐκ τοῦ

Νεκροσυλος, ὁ, ἡ (συλάω). Ὁ τοὺς νεκροὺς συλάων, ὅστις ἁρπάζει καὶ λεηλατεῖ τοὺς νεκροὺς, γυμνόνει τὰ μνημεῖα (ἢ νεκροσύλος?)

Νεκροτᾶγός, ὁ, ἡ (ταγός). Ἄρχων, ἤτοι κριτὴς τῶν νεκρῶν, Δυκόφρ. 1398. ἐπίθετ. τοῦ Πλούτωνος, Μίνωος.

*Νεκροταφεῖον, τό. Τόπος, ἔνθα θάπτονται οἱ νεκροὶ, Ἑκαλ.

Νεκροτάφια, τά. Τὰ σάβανα καὶ τὰ λοιπὰ, δι' ὧν περιτυλίττουσι τοὺς νεκρούς, Νικήτ. Χρον. ἡ. 7.

Νεκροτάφος, ὁ, ἡ (θάπτω) = νεκροθάπτης. Ὁ τοὺς νεκροὺς θάπτων, Μανέθ. δ'. 192.

Νεκρότης, ητος, ἡ (νεκρός). Ἡ κατάστασις, τὸ εἶναι νεκρός, Lob. Φρυν. σ. 351.

Νεκροτοκέω, ῶ (τίκτω). Νεκρὸν παιδίον ἢ ἔμβρυον γεννῶ ὅλον

Νεκροτόκιον, τό. Τὸ νεκρὸν γεγενημένον παιδίον.

Νεκροφορέω, ῶ. Νεκρούς, ἢ νεκρμαῖα, φορίμια, τρώγω· ἐκ τοῦ

Νεκροφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ νεκρούς ἢ νεκρμαῖα, τρώγων

Νεκροφορεῖον, τό. Τὸ φέρον τοὺς νεκροὺς φορεῖον, νεκροκρέββατον, ἢ ξυλοκρέββατον· παρὰ τὸ

Νεκροφορέω, ῶ. Φέρω-βαστάζω (κουβαλῶ) τοὺς νεκρούς, θάπτω παρὰ τὸ

Νεκροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, βαστάζων τοὺς νεκρούς· ὁ φέρων εἰς τὸν τάφον· θάπτων.

Νεκρόω, ῶ (νεκρός). Νεκρὸν ποιῶ, θανατόνω, νεκρόνω. Ἐν τῇ νέᾳ Διαθ. λέγεται τροπ. ἐπὶ ψύχους καὶ ἄλλων αἰτιῶν, προξενῶ νέκρωσιν, ἀκινησίαν, ἀναισθησίαν εἴς τι μέλος, παραλύω, ἀμβλύνω, κάμνω ἄχρηστον· καὶ σκληρύνω διὰ νηστείας, κτ.

Νεκρώδης, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ νεκροῦ ἔχων, ὅστις εἶναι ὡς νεκρὸς, ὡς λείψανον.

*Νεκρών, ῶνος, ὁ. Κοιμητήριον, τάφος.

Νεκρώσιμος, ὁ· ἀνήκων εἰς τὸν νεκρὸν, εἰς λείψανον, ὡς, κανὼν, τροπάριον. 2) = νεκρίμαῖος. 3) θανατηφόρος· ἐκ τοῦ

Νέκρωσις, εως, ἡ (νεκρόω). Τὸ νεκρόνειν. 2) παθ. τὸ εἶναι τοῦ νεκροῦ, ἔλλειψις, στέρησις ζωῆς· ἐν τῇ νέᾳ Διαθ. καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ ψύχους κ. τ. τ. προξενουμένη εἰς τὰ μέλη ἀναισθησία καὶ ἀκινησία αὐτῶν.

Νέκταρ, αρος, τό. Τὸ τῶν θεῶν πόμα, τὸ ποτὸν, τὸ ὁποῖον ἔπινον οἱ θεοί, ὃν τρόπον, ἀμβροσία, τὸ φαγητὸν αὐτῶν, Ὁμ. Ἡτ. Πινδ. Παρ' Ἀλκμ. καὶ Σαπφ. ὑπῆρχεν ἀντιστρόφως τὸ μὲν νέκταρ ἡ τροφὴ, ἡ δὲ ἀμβροσία τὸ ποτόν. Ὁ Ὅμηρ. ἰδεάζεται τὸ νέκταρ ὡς οἶνον ἐξαίρετον καὶ γλυκύτατον, κόκκινον, ἐρυθρόν, Ἰλ. Τ. 38. Ὀδ. Ε, 93. ὡς οἶνὸν κιρνώμενον ἀπὸ τὴν Ἥβην. «Νέκταρ ἐρυθρόχροον,» Ἰλ. Δ, 3. καὶ ὡς οἶνον ἀνακατωμένον πινόμενον, Ὀδ. Ε, 93. δι' ὅ καὶ ὁ εὐγενικώτατος, ὁ πλέον ἐξαίρετος οἶνος ὀνομάζεται, «νέκταρος ἀπορρώξ,» Ὀδ. 1, 359. Τὸ νέκταρ, καθὸ τὸν πίνοντα ποιοῦν ἀθάνατον, ὑπῆρχεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀπηγορευμένον, ὅμως τὸ λείψανον τοῦ Πατρόκλου ἐράντισε μὲ αὐτὸ ἡ Θέτις, διὰ νὰ τὸ προφυλάξῃ ἀπὸ τῆς σήψεως, Ἰλ. Τ, 38. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ποιηταῖς συνομωνυμεῖται καὶ ἡ ἔννοια τῆς εὐωδίας, πρβ. νεκτάρεος· καὶ ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια τὸν ἐξαίρετον, εὐώδη καὶ γλυκύτατον οἶνον, Νέκταρ, καλεῖ. 2) εἶδος μύρου, χρίσματος, Νοκκις 5, 3. (συνήθ. παράγεται παρὰ τὸ ἀρνητικὸν νη- καὶ κήρ ἡ ΚΤΑΩ, ἄρα κυρ. ὡς τὸ ἀμβροσία, ἀθανασία, ἡ μέτον ἀθανασίας.)

Νεκτάρεος, ἐα, Ἰωνικ. ἐη, εον (νέκταρ). Θεῖος· ἐξαιρ. εὐώδης, ἔχων ὀσμὴν γεύσιν νέκταρος, ἢ γλυκὺς ὡς τὸ νέκταρ, ἐν γένει, νόστιμος, ὡραῖος· παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπίθ. εὐόσμου ἢ ἐν γένει ὡραίου ἱματίου, π. χ. «Ἑανὸν, χιτὼν νεκτάρεος,» Ἰλ. Γ, 385. Σ, 25. πρβ. ἀμβρόσιος.

Νεκτάριον, τό. Εἶδος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ Ἑλένιον, λέγεται, Διοσκορ. ἐ. 86. ὅθεν

Νεκταρίτης, ου, ὁ, οἶνος, μετὰ νεκταρίου κατασκευασμένος, Διοσκορ. ἔνθα ἀνωτέρω.

Νεκταροσταγής, ἐος, ὁ, ἡ (στάζω). Ὁ νέκταρ στάζων, σταλάζων, γλυκύς.

Νεκτερώδης, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ νεκταρος ἔχων, ὅμοιος τῷ νέκταρι, Γεωπον. ἐ. β'. 10.

Νεκυάμβατος, ὁ, ἡ (νέκυς, ἀμβαίνω), ποιητ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπέβησαν οἱ νεκροὶ, ἐπάτησαν, ὡς τοῦ Χάρωνος τὸ πλοῖον, Παυσαν. ἰ. 28.

Νεκύδαλος, ὁ, παρ' Ἀριστοτ. ζῴ. ἱστορ. ἐ. 19. Ὁ ἐκ τῆς ψύχης εἰς χρυσαλίδα, πεταλούδα μεταμορφωθεὶς σκώληξ τῆς μετάξης, ἢ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ψυχὴ· (ἐκ τοῦ νέκυς, τὸ νεκρὸν σῶμα, διότι καὶ αὕτη τοιοῦτόν τι παριστάνει.)

*Νεκυδόν, ἐπίρρ. (νέκυς). Κατὰ τὸ εἶδος τῶν νεκρῶν, λειψάνων, Α. Β. σ. 941.

Νεκυηγός, ὁ, ἡ (ἄγω) = νεκραγωγός. τοὺς νεκροὺς ἄγων, φέρων, Ἀνθολογ.

*Νεκυηπόλος, ὁ, ἡ (πολέω), ποιητ. Περιπατῶν περιεστοχημένος ὑπὸ νεκρῶν, ἔχων συνναστροφὴν νεκρῶν, κατεγινόμενος περὶ αὐτοὺς, ὡς, αἶσα νεκ., ἤτοι ὁ θάνατος, Μανέθ. 1, 330.

Νεκυία, ἡ (νέκυς). Ἡ εἰς τοὺς νεκροὺς προσφερομένη θυσία, ὁπότε ὁ προσφέρων αὐτὴν ἐπερωτᾷ αὐτοὺς περὶ μέλλοντος ἢ ἀποκρύφου τινός, καθὼς καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς (ἐν Ὀδυσ. Λ.) ἔπραξεν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἐπιγραφὴ ταύτης τῆς ῥαψῳδίας Νεκυία, ἡ πραγματεία κατὰ τοὺς νέκυας προέκυψε· ταύτὸν ἐστι τῷ, Νεκυομαντεία, καὶ Νεκρομαντεία. 2) ἐνάγισμα τῶν νεκρῶν. (ἄρχε ὀρθότερον θέλει τονισθῆ, κατὰ τὸν Εὐστάθιον. νέκυια, Spohn de extr. Od. parte, p. 18.)

Νεκυϊσμός, ὁ, παρὰ Μανέθ. δ'. 213. ταὐτὸν τῷ, Νεκυομαντεία, νεκυία.

Νεκυομαντεία, ἡ. Νεκυομαντεῖον τό· καὶ Ἰωνικ. νεκυομαντήϊον, νεκυόμαντις, εως, ὁ ταὐτὸν τῷ, νεκρομαντεία, νεκρομαντεῖον, νεκρόμαντις, Ἡρόδ. 5, 92, 7.

Νεκυοστόλος, ὁ (νέκυς, σώζω). Ὁ τοὺς νεκροὺς σώζων, ἐγείρων, ἀνιστῶν· ἢ ἐκ τοῦ, σεύω, ἀναδιώκων ἐκ τῶν τάφων τοὺς νεκροὺς, ἤτοι διεγείρων εἰς ζωήν· ποιητ.

Νεκυοστόλος, ὁ, ἡ (νέκυς, στέλλω), ταὐτὸν τῷ, νεκροστόλος, καὶ νεκυηγός, ὡς π. χ. ὁ Χάρων, Ἰαν. Α. σ. 378. 2) = νεκροκόσμος, Μανέθ. Π, 530.

Νέκυς, υος, ὁ. Οὐτιστ. τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ, τὸ λείψανον, ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, πολλκ. ἐν Ἰλ. σπανιώτ. ἐν Ὀδ. «Νέκυς ἀνδρός,» Ἡρόδ. 1, 140. πρβ. Valk. εἰς 4, 14. ἔτι δὲ, «νέκυς τεθνηώς, νέκυες κατατεθνηῶτες, κτάμενοι, καταφθίμενοι, Ὁμ. β') ὁ νεκρὸς, ὁ ἀποθανὼν, τεθνηκώς, πολλκ. ἐν Ὀδ. σπανιώτ, ἐν Ἰλ. Παρ' Ὁμ. ἀεὶ ὡς κάτοικος τοῦ Ἅδου, καὶ παντεχοῦ κατὰ πληθ. ἀρ., ἄρα = ἔνεροι. 2) ὡς ἐπίθ. νεκρὸς, ἀποθαμένος, ἄψυχος, ἄπνους, Μεθομηρ., ἐκ τοῦ εἰμὶ ἀνίσως θελήσῃ τις νὰ ὑπάῃ ἐνταῦθα τὸ ἐν Ἰλ. Ω, 35, 423. πλὴν καὶ τότε μόνον ὡς ἄρτεν. — Ποιητ. δοτ. ἑνικ. νέκυι, Ἰλ. δοτ. πληθ. «νεκύεσσι,» Ὁμ. σπανιώτ. δέ, νέκυσσι, Ὀδ. Λ, 569. Χ, 401. Ψ, 45., ἔνθα ἄλλοι προκρίνουσιν ἐκφέρειν, νεκύεσσι, τριτυλλάβως, Herm. elem. metr. p. 23. Κατὰ συγκ. αἰτ. πληθ., νέκυς ἀντὶ νέκυας, Ὀδ. Ω, 417. (παρὰ τὸ νέκυς, τὸ νεκρὸς καὶ τὸ Λατ. necu nex.) (τὸ Ὑψιλὸν ἐστι κατὰ τὴν ἔνα. ὀνομ. καὶ αἰτ. παρ' Ὁμ. ἀεὶ μακρὸν, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πιθανῶς· παρὰ δὲ Ἀλεξανδρινοῖς ἐναντίον εἶναι, καθὼς φαίνεται, πάντοτε βραχύ.) Ἀφ' οὗ

Νεκύσια, τά, συνυπακ. ἱερά. Ἑορτὴ, ἢ θυσία εἰς μνήμην καὶ τιμὴν τῶν τεθνεώτων, ἤτοι τῶν κεκοιμημένων. Ὁ Ἀρτεμιδ. δ'. 83. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ Περιδείπνα. (ᾳ)

*Νεκυσσός, ὁ, ἡ, = νεκυοστόλος. Νόνν.

Νεκύωρον, ἡ, Νεκυώριον, τό (νέκυς, ὥρα), ταὐτὸν τῷ, νεκρομαντεῖον, Ἡσύχ.

Νέμεα, τά. Οἱ ἐν τῇ Νεμέᾳ ἀγῶνες, ἢν δὲ τὸ μέρος τοῦτο ἡ Νεμέα, δηλαδὴ ἡ μεταξὺ τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Κορίνθου, εἰς ἓν θέατρον· ὅθεν Νεμεαῖος, καὶ Νεμειαῖος, ὁ ἐκ τῆς Νεμέας· εὑρίσκεται ὅτι καὶ «Νέμειος χλαῖνα, καὶ Νεμείων,» ἀντὶ τοῦ, νεμεαῖος, καὶ νεμεαίων, ἐν τῇ Ἀνθολογ. καὶ παρὰ Παυσανίᾳ, Ἄττικ. Ὅρα περὶ τῶν Ἀγώνων τούτων Παυσανίαν ἐν τοῖς Κορινθ. Κορ. ιέ. Φωκ. καὶ Ἀρκαδ. μή. Σχόλια Πινδάρ. Νεμ. Στράβ. Βιβ. ἡ. Κυρίως οὐδέτ τοῦ Νέμεος, συνυπακ. ἱερά.

*Νεμεαῖος, αία, αῖον. Νεμεϊκός, Πινδ.

*Νεμειαῖος, ου, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, Νεμεαῖος.

*Νεμεάς, άδος, ἡ, ἰδιωτ. ποιητ. θηλ. τοῦ Νεμεαῖος, Πινδ.

*Νεμέηθεν, ἐπίρρ. Ἐκ Νεμέας, Καλλιμ.

*Νεμέθω, ποιητ. ἄνευ μέλλ, ἀντὶ νέμω· παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. «νεμέθοντο,» (Ἰλ. Λ, 635), ἀντὶ ἐνέμοντο. νέμομαι, βόσκω, ὑπάγω εἰς νομὴν, τρώγω.

*Νέμεια, τά, ποιητ. ἀντὶ Νέμεα, Πινδ. ὅρ. Νίμειος.

*Νεμειαῖος, αία, αῖον, ποιητ. ἀντὶ, Νεμεαῖος, λέων. Ἡσ. Θ. 327. ἐκ τοῦ

*Νεμείη, ἡ, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ Νεμέα, Ἡσ. Θ. 329. 331.

*Νέμειος, εία, ειον, ὡς τό, Νεμεαῖος, ποιητ.

*Νεμείων, ονος, ὁ, ἡ, = νέμειος.

*Νέμεος, ἐα, εον, = νέμειος, Θεόκρ.

Νεμεσάω, ήτω, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἔτι δὲ πολλκ. καὶ νεμεσσάω, νεμεσσήσω, κ. τ. λ. (νέμεσις). Νέμεσιν, ἤτοι δικαίαν ἀγανάκτησιν κατά τινος αἰσθάνομαι, ὀργίζομαι αὐτῷ, δοτ. προσ., πολλκ. παρ' Ὁμ. β) μέμφομαι, ἐκλαμβάνω τινὶ τι ἐπὶ κακοῦ, τοῦ τό κακοεξηγῶ, τοῦ τὸ πέρνω διὰ κακόν, δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ. Ὀδ. Ψ, 213. ἐξαιρ. φθονῶ τινι μίαν τύχην, τινὶ τι, Ἡσ. Ἔ. 758. ἄρα ζηλεύω, ζηλοτυπῶ, βλέπω μὲ φθόνον, ζηλοτυπίαν, καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει, φθονῶ τοῦ ἄλλου πρᾶγμά τι, εἴτε καλὸν, εἴτε κακὸν, ἀγανακτῶ διὰ τοῦ ἄλλου τὴν εὐτυχίαν ἢ ἀτυχίαν, τῆς ὁποίας δὲν ἦτον ἄξιος. — Παρ' Ὁμηρ. πολλάκις ἐν χρήσει δίχα πτωτικοῦ, ἀγανακτῶ, κατακρίνω, δυσαρεστοῦμαι, λαμβάνω ἐπὶ κακοῦ, ὀργίζομαι, θυμόνομαι, μοὶ κακοφαίνεται, βλέπω μὲ κακὸν ὄμμα· καὶ ἐπιπλήττω· δὲν ὑποφέρω, ἀποφεύγω νέ· «Μὴ νεμέσα,» μὴ τὸ ἐκλάβῃς ἐπὶ κακοῦ, Ἰλ. παρὰ δὲ τοῖς Μεταγνστ. καὶ, νεμεσᾶν τινά τι, Στοβ. — Μέσ. μετὰ παθ. ἀορ. νεμεσάσμαι, παρὰ δὲ Ὁμ. καὶ νεμεσσάσμαι, ἠσόμαι ἀόρ. ἐνεμεσήθην, παρὰ δὲ Ὁμ. ἀεὶ νεμεσσή-

ἐνῃ, κ. τ. λ, κυρίως, αἰσθάνομαι δικαίαν ἀγανάκτησιν κατ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου, μέμφομαι ἐμαυτόν, ἐκλαμβάνω εἰς ἐμὲ αὐτόν ἐπὶ κακοῦ τί, κ. τ. λ. π. χ. »Νεμεσᾶται ἐνὶ θυμῷ, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν,« (Ὀδ. Δ, 158.), ἀγανακτεῖ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐκλαμβάνει ἐν τῇ καρδίᾳ του ἐπὶ κακοῦ, ἤτοι κρίνει ὡς πρὸς ἑαυτόν ἀνάρμοστον, ἄπρεπον τὸ νὰ προφέρῃ ὕβρεις· ἄρα σημαίνει καὶ ἐντρέπομαι, αἰσχύνομαι· εὐλαβοῦμαι, φοβοῦμαι, συστέλλομαι, εἶμαι εἰς δισταγμόν, ἀμφιβολίαν, διστάζω, ἀκνῶ, τὸ παρὰ Λατ. vereri, Ὀδ. Β, 64. Ἰλ. Ο, 103. Π, 544. Συνήθως ὅμως χρῆται ὁ Ὅμ. τοῦ Μέσου πάντα καθὼς τῷ ἐνεργ. καὶ κατὰ τὰς αὐτὰς συντάξεις, ἔτι δὲ καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. Ὀδ. Δ, 195. καὶ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. Ὀδ. Σ, 227. μετὰ δὲ αἰτ. πράγμ. ἐν Ὀδ. Ξ, 284. »Νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα. ἐκλαμβάνει ἐπὶ κακοῦ, ἢ ἐκδικεῖται κακὰ ἔργα· πρβ. νεμεσίζομαι.

Νεμέσεια, τά· προσυπακ. ἱερά. Ἑορτή τις εἰς τιμὴν τῆς Νεμέσεως, τοῦ ἣν καὶ τοῖς κατοιχομένοις, ἤτοι τοῖς νεκροῖς (καὶ μάλιστα τοῖς γονεῦσι) ἐπιτέλουν τὰ νομιζόμενα, π. χ. ὡς παρ' ἡμῖν τὰ κατ' ἔτος ἐπιτελούμενα μνημόσυνα ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων, Δημοσθ. Parentalia. Λατ.

Νεμεσήμων, ονος, ὁ. Δυσάρεστος, θυμώδης, ὀργίλος, ὑβριστής. 2) ἐνεργ. θυμόν, ἢ ἀγανάκτησιν, δυσαρέσκειαν διεγείρων, Νόν.

Νεμεσητικός, ή, όν (νεμεσάω). Ὁ ἀνήκων ἢ ῥοπὴν, κλίσιν ἔχων εἰς τὸ νεμεσᾶν, μέμφεσθαι, ὀργίζεσθαι ἐπὶ ἀναξίως προσγινομένῃ εἴς τινα εὐτυχίᾳ ἢ δυστυχίᾳ, καθόλου, κλίνων ἢ ἀνήκων εἰς ἀγανάκτησιν ὀργὴν, θυμόν, φθόνον· Ζήτ. Νεμεσις.

Νεμεσητός, ή, όν, παρ' Ὅμ. συνήθ. νεμετσητός (νεμεσάω). Πᾶν εἴτε ἐπιτῇ νεμεσητόν· σύρει πρὸς ἑαυτὸ τὸν φθόνον, τὸ μῖσος ἢ τὴν ἐκδίκησιν, ἀγανάκτησιν, ἄξιον αὐτῆς, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μεμπτόν, μέμψεως ἄξιον, ἄδικον, ἀνάξιον, ἀξιοκατηγόρητον, ἀξιοτιμώρητον· παρ' Ὅμ συνήθ. »νεμεσητὸν δὲ μενεαίνειν« καὶ μετὰ ἀπαρμφ. ἐν Ἰλ. Ι, 523. Ὀδ. Χ, 59. θεῶν, μισητόν, βδελυκτόν, ἐπίφθονον. 2) ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὴν ἀγανάκτησιν δυσαρέστησιν φοβεῖται τις, πρὸς τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται τις αἰδῶ ἢ ἐντροπὴν, αἰδοῖος, νεμεσητός, Ἰλ. Λ, 649. 3) ἐνεργ. νεμετῶν, δυσάρεστος, μεμψίμοιρος. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, νεμεσις.

Νεμεσίζομαι, μετ. Ἀποθ. ὡς τὸ νεμεσάω. Ἀγανακτῶ κατά τινος, ὀργίζομαι, τινί, Ἰλ. Θ, 407. 421. Ὀδ. Β, 239. β) μέμφομαι τινί τι, ἐκλαμβάνω τινὲ τι ἐπὶ κακοῦ, τινί τι, Ἰλ. Ε 757. 872. ἄνευ πτωτ. μετὰ αἰτ καὶ ἀπαρμφ. ἐν Ἰλ. Β, 296. 2) ὡς τὸ νεμεσάομαι, ἐντρέπομαι, αἰδοῦμαι, συστέλλομαι Ἰλ. Ρ, 254. Ὀδ. Β, 138. 3) ὡς τὸ αἰδεῖσθαι, φοβοῦμαι τινά, τὸν συστέλλομαι, μετὰ αἰτ. π. χ. θεοὺς, φοβοῦμαι αὐτοὺς ἢ τὴν ὀργὴν των. Ὀδ. Α, 263.

Νέμεσις, εως, ἡ Ἐπ. νέμεστις, Ἰλ. Ζ, 335. (νέμω). Δικαία ἀγανάκτησις, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεταί τις διά τι ἄδικον, ἄπρεπον, ἀνάρμοστον, ἀνάξιον, ἄρα καὶ κατάκρισις, μέμψις, δυσαρέστησις, ὀργή, θυμός, χόλωσις, Ὅμ. παρὰ τοῖς Μεταγνστ. ἐξαιρτ. ἀγανάκτησις διὰ ἀναξίως προσγινομένην τινὶ εὐτυχίαν ἢ δι' ἀναξίαν χρῆσιν αὐτῆς. Κατὰ τὸν Ἀριστ. κεῖται αὐτὴ ὡς ἀρετὴ μεταξὺ τοῦ φθόνου καὶ τῆς βασκανίας, καὶ ἐντεῦθεν ποινὴ, τιμωρία, ἐκδίκησις, δικαία ποινή, ἐξαιρ. ἐκ μέρους τῶν θεῶν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων καὶ ὅλως ἀντὶ τοῦ, φθόνος· Ἰδὺ δὲ τί λέγει ὁ Ἀριστοτ. ἐν Ἠθ. 2. 7. 15. ἑρμηνεύων τὴν λέξιν οὕτως »Νέμεσις δὲ (ἐστὶ) μεσότης φθόνου καὶ ἐπιχαιρεκακίας· εἰσὶ δὲ περὶ λύπην καὶ ἡδονὴν τὰς ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι τοῖς πέλας γινομένας· ὁ μὲν γὰρ νεμεσητικὸς, λυπεῖται ἐπὶ τοῖς ἀναξίως αὐτῷ πράττουσιν, ὁ δὲ φθονερὸς ὑπερβάλλων τούτῳ, ἐπὶ πᾶσι λυπεῖται· ὁ δὲ χαιρεκακος τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι, ὥστε καὶ χαίρειν·« καὶ ἐν Ἠθικ. μεγάλ. Α'. 28. »Νέμεσις ἐστὶ μεσότης φθονερίας καὶ χαιρεκακίας· ἀμφότεραι γὰρ αὗται ψεκταί εἰσιν, ὁ δὲ νεμεσητικὸς, ἐπαινετός· ἔστι δὲ ἡ νέμεσις περὶ ἀγαθά, ἃ τυγχάνει ὑπάρχοντα ἀναξίῳ ὄντι, λύπη τις· νεμεσητικὸς οὖν, ὁ ἐπὶ τούτοις λυπητικός· καὶ αὐτός γε πάλιν οὗτος λυπήσεται, ἂν τινα εἴδῃ κακῶς πράττοντα ἀνάξιον ὄντα. Ἡ μὲν οὖν νέμεσις, καὶ ὁ νεμεσητικὸς ἴσως τοιοῦτος· ὁ δὲ γε φθονερὸς ἐναντίος τούτῳ· ἁπλῶς γὰρ ἀντε ἀξιός τις εἴη, ἀντεμή, τοῦ εὖ πράττειν λυπηθήσεται· ὁμοίως τούτῳ ὁ ἐπιχαιρεκακος ἡσθήσεται κακῶς πράττοντι, καὶ τῷ ἀξίῳ, καὶ τῷ ἀναξίῳ· ὁ δέ γε νεμεσητικὸς οὔ· ἀλλὰ μεσότης (ἴσ. μέσος) τις ἐστὶ τούτων·« 2) ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι ἄξιον δικαίας ἀγανακτήσεως. Παρ' Ὅμ. πάντοτε κατὰ ταύτην τὴν φράσιν· »Οὐ νέμεσις,« δὲν εἶναι ἀντικείμενον δικαίας ἀγανακτήσεως, δὲν πρέπει νὰ ἀγανακτήσῃ τις, νὰ τὸ ἐκλάβῃ ἐπὶ κακοῦ, νὰ μέμψῃ, δὲν ἔχει τις δίκαιον, ἢ αἴτιον νὰ τὸ μέμψηται, δὲν πρέπει νὰ θαυμάζῃ τις· καὶ συντάσσ. ἤτοι μετ' ἀπαρμφ. Ἰλ. Ξ, 80. Ὀδ. Α 350. Τ, 330. ἢ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. Ἰλ. Γ, 156. »Οὐ νέμεσις, Τρῶας—τῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ ἄλγεα πάσχειν,« οὐδεμία μέμψις δὲν ἔχει τόπον, δὲν πρέπει τινὰς νὰ μεμφθῇ, νὰ θαυμάζῃ, ὅτι διὰ τὸ θέλημα μιᾶς τοιαύτης γυναικὸς (ὡς ἡ Ἑλένη) ὑποφέρουσιν οἱ Τρῶες τόσον καιρὸν τοσαῦτα κακά. 3) ὡς πρὸς τὸ ὑποκείμενον αὐτὸς σημαίνει, δικαία ἀγανάκτησις τινὸς καθ' ἑαυτοῦ διά τι παρὰ τοῦ ἰδίου πραχθὲν ἄδικον, συστολὴ καὶ φόβος διά τινα πρᾶξιν, ἢ ὁποία δικαίως πρέπει νὰ διεγείρῃ παρ' ἄλλοις ἀγανάκτησιν ἢ τὴν θείαν ποινὴν, αἰσθημα τιμῆς καὶ δικαίου, ἢ καὶ συνεφίρονται »αἰδὼς καὶ νέμεσις,« ἐντροπὴ καὶ συστολὴ, Ἡτ. Ἑ. 202. καὶ Ἰλ. Ν, 122. »Ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν.« — Β') Νέμεσις, ὡς κύριον ὄνομα, μυθώδες Ὄν, θεά, κατὰ πρώτον παρ' Ἡσιόδ. Ἑ 202. προσωποποιημένη ἐνσωμάτωσις τῆς ἰδέας τῆς τρίτης σημασίας, ἢ ὁ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ ὁμοῦ μετὰ τοῦ, Αἰδώς, θεωροῦνται ὡς θεαί. Καθ' Ἡτ. Θ. 223. ἡ Νέμεσις ἔστι θυγατηρὴς νυκτὸς· ἐν τούτῳ δὲ τῷ χωρίῳ δὲν προσδιορίζεται ὁ χαρακτὴρ αὐτῆς ἀκριβέστερον ἢ ἄλλου τινος, εἰμὴ διὰ τῆς προσθήκης »πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,« ἡ ὁποία προσθήκη αἰνίττεται, καθὼς φαίνεται, πάντη ἐνεργοῦσά τινα μῖξιν. Παρ' Ἀττ. ἐξαιρ. ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, παριστάνεται ἡ Νέμεσις ὡς θεὰ τῆς ἰσορροπίας καὶ ἰσοσταθμίας, ἡ ὁποία ἀποστρέφεται καὶ καταλύει πᾶσαν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ ὑπάρχουσαν ὑπερβολὴν καὶ ὑπερμετρίαν, ὥστε δὲν ἀφίνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ καταντήσωσιν εἰς ὑπέρμετρον εὐκτημοσύνην, πλοῦτον, ἢ περιουσίαν, ἢ εἰς παρὰ πολλὴν ἐξουσίαν ἢ δύναμιν, ἀλλὰ τιμωρεῖ καὶ παιδεύει τὴν ἐκ τῆς εὐτυχίας προερχομένην προπέτειαν καὶ ἔπαρσιν, καὶ φροντίζει νὰ μὴ ὑψηλοφρονῇ καὶ ἐπαίρεται αὐθαδῶς ὁ θνητὸς ἐπέκεινα τῶν ὑπὸ τῆς Θεότητος διωρισμένων ὁρίων, ἄρα ἔχει ἀντικείμενον τὸ, ὕβρις· ἐπειδὴ δὲ αὐτὴ παιδεύουσα ταπεινοῖ τὴν ὕβριν καὶ τὸ προπετὲς ἀδίκημα τινός, θεωρεῖται καὶ ὡς θεὰ κολάσεως καὶ ἐκδικήσεως· πρβ. ἐξαιρ. τοῦ Μεσομήδου τὸν ὡραῖον ὕμνον εἰς Νέμεσιν, Α. Βρ. Τ. 2. σ. 292. Ἡ παρὰ τὸ νέμω παραγωγὴ χαρακτηρίζει αὐτὴν ὡς νέμουσαν ἑκάστῳ τύχην καὶ δίκαιον ἐξίτου.

*Νεμεσσάω, ήσω, Ἐπ. ἀντὶ νεμεσάω, Ὅμ. καὶ Ἡτ.

*Νεμεσσητός, ή, όν, Ἐπ. ἀντὶ νεμετητός, Ὅμ.

*Νέμεσσις, ἡ, Ἐπ. ἀντὶ, νέμεσις, Ἰλ. Ζ, 335.

*Νεμέτης, ου, ὁ, = νεμέτωρ.

Νεμέτωρ, ορος, ὁ (νέμω). Ὅστις διανέμει, διαμερίζει μοιράζει· μεριστής, μοιραστής· ἐξαιρ. ὁ διανέμων ἑκάστῳ τὸ δίκαιον καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ ἐπ' αὐτῷ διανθυνων, ἰθύνων, κρίνων καὶ δικάζων, ὁ κριτής. Αἰσχύλ. Θῆβ. 490.

Νέμησις, ἡ (νεμέω, νέμω). Διαμοίρασις, μέρισις, μερισμός, διακλήρωσις, δασμός, διαίρεσις. 2) νομή, βοσκή, βόσκησις.

Νεμητής, οῦ, ὁ. Ταὐτόν τῷ, νεμέτωρ.

Νέμος, εος, τό (νέμω), Τόπος ἐπιτήδειος εἰς νομὴν, ἢ ἔνθα νέμονται, βόσκουσι τὰ ζῶα, νομή, βοσκή, Ἰλ. Λ. 480. »Ἐν νέμεϊ σκιερῷ·« καὶ ἐπειδὴ οὗτοι οἱ πρὸς βοσκὴν τόποι εἶναι ὡς ἐπιτοπολὺ σκιεροὶ καὶ δενδροι, ἐντεῦθεν ἐν γένει καὶ, δάσος, ἄλσος, nemus.

Νέμω, Μέλ. νεμῶ, καὶ, νεμήσω (Λογγος, Ποιμεν). Παρακείμ. νενέμηκα. Ἀόρ. ἀ ἔνειμα, καὶ παθ. ἐνεμήθην· καὶ ἐνεμέθην παρὰ δὲ τοῖς Μεταγνστ. καίμέσ. ἀόρ. ἐνεμητάμην, Lob. Φρυν. σ. 742. Παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει ὁ ἐνεργ. ἐνεστ.. παρατ. καὶ ἀόρ. καὶ ὁ μέσ. ἐνεστ. καὶ παρατ. — 1) δίδω εἰς τὸν ἕνα μέρος τι καὶ εἰς τὸν ἄλλον ἄλλο μέρος καὶ οὕτω καθεξῆς, δίδω ἑκάστῳ ἀνὰ μέρος ἀπό τινος, μοιράζω, μερίζω, αἰτ. πραγμ., πολλκ. παρ' Ὅμ., ἔστις χρῆται ἐπιτοπολλοῖστον ἐπὶ ποτῶν καὶ βρωμάτων, π. χ. μοίρας, κυπελλα, κρέα, σῖτον, μέθυ νέμειν. »Νέμειν τινί τι,« παρέχειν, δίδειν τὸ διωρισμένον, Ὀδ. Ζ, 188. Ἰλ. Γ. 274. »Κλῆρον νέμειν,« δίδω τινὶ τὸ μερίδιον τῆς κληρονομίας του, ὅθεν »Κληρονόμος« ἐξαιρτ. δίδω τινὶ ὅ, τι τῷ ἀνήκει, τὸ ἐπιβάλλον μέρος, τὸ ἐθικόν του, Ἡρδτ. 6, 11. 109. τροπ. »Νέμειν τινὶ τὰ κράτιστα, τὰ μέγιστα,« ἐπικρίνω τινὶ τὴν μεγίστην ἀξίαν ἢ βαθμόν, δεικνύω πρός τινα τὰς μεγίστας τιμὰς, ἔχω τὴν μεγίστην ἐμπιστοσύνην, Valck. Ἱππ. 1321. Διατρ. σ. 77. — Μέτ. νέμομαι, μετὰ αἰτ. μερίζειν ἐν ἑαυτοῖς, μοιράζειν ἀναμεταξύ των, καὶ ἐντεῦθεν, κέκτημαι, ἔχω τί ὡς μερίδιόν μου, ὡς νόμιμον κτῆμά μου, Ὀδ. Τ, 338. »Πατρῴα πάντα νέμεσθαι,« μοιράζειν ἐν ἀλλήλοις τὴν πατρικὴν κληρονομίαν· συνήθ. λέγεται ἐπὶ ἀκινήτων κτημάτων ἢ ἀγρῶν, »τεμένη ν.« Ὀδ. Α, 185. Ἰλ. Μ, 313. πρβ. Ζ, 195. Τ. 185. καὶ »ἔργα ν.« Ἰλ. Β, 751. Ἡτ. Ἑ. 119. 233. συνήθ. προστιμαίνει καὶ, ἀπολαύω τί ἔχων αὐτό, καρπούμαι· καὶ ἐπειδὴ ὁ χωρικὸς συνείθιζε νὰ κατοικῇ εἰς τὸν ἀγρόν του καὶ εἰς τὸ κτῆμά του, δηλοῖ καὶ, ἔχω ἐν τῇ ἐξουσίᾳ μου, κατοικῶ τί, ὡς τό, ἔχειν, π. χ. »Ἀλτεα νέμεσθαι,« Ἰλ. Τ, 8. ὡς ἐπιτοπολὺ μετὰ τοπικῶν ὀνομάτων, π. χ. Ἰθάκην, Τρίην νέμεσθαι, κ. τ. τ. Ὀδ. Β, 167. Ἰλ. Β. 496. 531. 633. »Γῆν νέμεσθαι,« μοιράζειν ἐν ἑαυτοῖς μίαν γῆν, χώραν, καὶ ἐπομ. ἀφ' οὗ γένῃ τοῦτο, κατοικεῖν καθένα τὴν λαχοῦσαν αὐτῷ γῆν καὶ ἀπολαύειν αὐτήν, πολλ. παρ' Ἡροδ. Ἀπὸ Πινδ. (Ὀλ. 2, 23.) εὕρηται ἔνλοτε καὶ τὸ ἐνεργ. ἐπὶ τῆς σημασίας, ἔχω, κέκτημαι, κατοικῶ, π. χ. »Γῆν νέμειν.« Ἐρρ. Σοφ. Ο. Τ. 578. Ἄστυ νέμειν,« Ἀριστ. »Κρήτη τε καὶ θρόνους νέμειν.« Σοφ. Ο. Τ. 236. καὶ ἐντεῦθεν λέγεται καὶ παθ. »νεμεσθαι ὑπὸ τινος,« κατοικεῖσθαι, εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, Ἡρδτ. 7, 158. πρβ. σημ. 5., ἢ τις ἕπεται ἐκ ταύτης. — 2) νέμειν, ἐπὶ ποιμένων, βόσκω τρέφω τὰ θρέμματα, τὰ ποίμνια, τὰ εὐγάζω εἰς τὴν βοσκὴν, τὰ προμηθεύω μὲ τροφὴν, Ὀδ. Ι, 233. πολλῷ δὲ συνεχέστερον κατὰ μέτ. διάθ. ἐπὶ θρεμμάτων ἀντὶ τοῦ, βόσκω, ἤγουν εἶμαι, ὑπάγω εἰς βοσκὴν, τρέφομαι, προμηθεύομαι μὲ τροφὴν, Ἰλ. Ε, 777. Ο, 631. Ὀδ. Ν, 407.

Τ, 164. Ἡρδτ. 8, 115. καὶ ἐντεῦθ. ἐκλαμβανόμενον ὡς ἐνεργ. μετὰ αἰτ. ἀντὶ τοῦ τρώγειν, βόσκειν τρώγω τί, π. χ. «Ἀνθεκ ποίης νέμεσθαι, Ὀδ. Ι, 449. Τροπικ. ἐπὶ πυρός, τρέφεσθαι ἐκτεινόμενον· περαιτέρω, ἐκτείνεσθαι μακρότερον, κεθὰ κυρίτκον τροφὴν καὶ ὕλην, καταδαπανᾶν, κατατθίειν, Ἰλ. Ψ, 177. καὶ ὡς παθ. ἐν Ἰλ. Β, 780. «Πυρὶ χθὼν νέμεται,» ὅλη ἡ χώρα καταναλίσκεται ὑπὸ τοῦ πυρός· παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ κατὰ ἐνεργ. διάθ. «δρῦν νέμειν,» φέρω νὰ βοσκήσωσι τὰ ποίμνια εἰς τὰ βουνά, βόσκω αὐτὰ ἐπάνω εἰς τὰ βουνά, Ξεν. Κ. Π. 3, 2, 20. καὶ μεταφορ. «Πυρὶ νέμειν πόλιν,» καταναλίσκειν, κατερημοῦν, ἀφανίζειν πόλιν τινὰ μὲ τὴν φωτίαν, καίειν αὐτὴν, κυρίως παραδίδειν αὐτὴν εἰς τὴν φωτίαν, Ἡροδτ. 6, 33. κατὰ δὲ μετ. διάθ. λέγεται καὶ ἐπὶ κακκινωδῶν ἢ γαγγρενωδῶν πληγῶν, αἱ ὁποῖαι καταπρώγουσι κατ' ὀλίγον τὴν σάρκα καὶ διαδίδονται μακρότερον, Ἡροδτ. 3, 133. Ἰακ. Ἀχ. Τακτ. σ. 573. — 3) Μεθομηρ. κατ' ἐνεργ. διάθ. ἔχω ἐν τῇ ἐξουσίᾳ μου, ὅθεν) κέκτημαι, ἔχω, κατέχω, ἐξαιρετ. γῆν, Ἡροδτ. β) ἐξουσιάζω, κυβερνῶ, διοικῶ, ἀπὸ Πινδ. καὶ ὕστερον, π. χ. πόλιν, Ἡροδτ. 1, 59. 5, 29. 71. 92, 1. «χεῖρα, γλῶσσαν, ἀσπίδα, κ. τ. τ.» ὡς τὸ νωμάω, ἀντὶ ἐπιδεξίως κινῶ, σείω, ἤτοι μεταχειρίζομαι τὴν χεῖρα κ. τ. λ. γ) μεταφ. κρατῶ, νομίζω τινὰ ὡς··· π. χ. «Σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν,» Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 150. ἐτέκνα ἔχω διὰ θεόν, σὲ νομίζω, σὲ κρατῶ ἢ σὲ τιμῶ παρομοίως ὡς θεόν· τοιοῦτον καὶ τὶ ἐν στίχ. 600. «καὶ σὲ δ' ἔγωγε δεσπότιν ἡμετέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω·» καὶ ἐν Ἰραχ. 490. «Εἰ τὴν δ' ἁμαρτίαν νέμεις,» ἂν ἐτὸ τοῦτο τὸ κρατῆς, τὸ νομίζῃς διὰ ἁμαρτίαν. πρβ. Σοφ. Ἠλ, 598. Τραχ. 483. Ο. Κ. 879. Αἴ. 1331. Heind. Πλατ. Πρωταγ. σ. 339. ὅρ. καὶ, νομίζω· σημαίνει δὲ καὶ, δέχομαί τινα ὡς τί, ἐκλέγω τινά, ὡς···) π. χ. «Ἡγέμονα νέμοντας τὸν δεσπότην,» Ἀγαθαρχίδ. παρ' Ἀθην. ς' σελ. 272. ἀντὶ τοῦ, ἐκλέγω διὰ ἀνδρεῖτην καὶ ἡγεμόνα, ἤ τοι ἀρχήγον μου· καθὰ καὶ ἐν Ἀθήναις ὁ Μέτοικος ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃ ὡς προστάτην του ἕνα τῶν πολιτῶν· καὶ τοῦτο ἐλέγετο, Νέμειν προστάτην τινά,» Πλατ. Νομ. ιϊ. Πρὸ Πολυβ. ς'. 47. «Οἱ μὴ νενεμημένοι, οἱμὴ τετημαιωμένοι εἰς τὸν πίνακα, εἰς τὸ λεύκωμα, εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν. δ) ἀμτβ., κατοικῶ, π. χ. «περὶ τὴν λίμνην,» Ἡρδτ. 4, 183. καὶ ἐντελέστερον, «τὴν γῆν περὶ τὴν λίμνην,» ἀνίτως ἢ ἀνάγν. ἢ ὀρθή· καὶ κατὰ μετ. διάθ. ἐν Η, 19. (ἡ σημασία τοῦ νέμειν, βόσκειν, συνέχεται μὲ τὴν σημασ. τοῦ, κατοικεῖν τί, κατὰ τοῦτο, καθότι ἡ πρώτη ἐξουσίασις καὶ κατοίκησις μιᾶς χώρας ἐγίνετο τοπάλαι ὑπὸ περιπλανωμένων νομαδικῶν λαῶν, νομάδων, εἰς τοὺς ὁποίους ἦν ἓν καὶ τὸ αὐτό, τὸ κατοικεῖν που καὶ βόσκειν τὰ ποίμνιά των. Παρὰ δὲ τὸ νέμω παράγονται αἱ προτεχέστεραι αὐτῷ κατὰ τὴν σημασίαν λέξεις, νέμος, νεμεσις, κτλ. νόμος, νομή, νομὰς, νομεύς, κλ. νόμος, νομίζω, νόμισμα, κ. τ. λ. καὶ τὸ νωμάω.)

*Νένασμαι, παθ. παρκκ. τοῦ ναίω, καίτοι, νάσσω, καὶ κατὰ μὲν τὴν πρότ. ἐτυμολ. μόνον ποιητ. κατὰ δὲ τὴν δευτέραν καὶ κοινῶς, ὥστε σφάλλουσιν οἱ θεωροῦντες τὸ νένασμαι ὡς Δωρ. ἀντὶ νένησμαι ἐκ τοῦ νέω.

Νενέαται, Ἰωνικ. γ'. πληθ. τοῦ παθ. παρκκ. ἀντὶ νένηνται, ἐκ τοῦ νέω, ἐπιστρεύω.

Νένηκα, Παρακείμ. τοῦ, νέω, κλώθω, γνέθω.

Νενίηλος, ὁ ἡ, Κελλίμ. εἰς Δία, 63. Μωρός, τρελός· ἄλλοι ἑρμην. διὰ τοῦ τυφλός, ἀόμματος. Δι' τῆς αὐτῆς σημασίας λέξεις, νενός, καὶ, νεηλής, καὶ Νηνιαστής, εἰς ἃς ὑπάγουσι καὶ τὸ, ἠλός, εὑρηνται μόνον παρὰ Γραμμ., μετὰ τῶν ὁποίων ὁ Ruhnk. ἐν Τιμ. σ. 102. παραβάλλει καὶ τὸ. βλεννός καὶ ἐνεός.

*Νένιπται, γ'. πρόσ. παθ. παρκκ. τοῦ νίζω, Ἰλ. Ω, 419.

Νέννα, ἡ· καὶ νέννος, ὁ. Ἀδελφή, ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, θεῖος, θεία, Πολυδ. γ'. 16. καὶ 22. λέγεται ἔτι, νάννη, καὶ, νάννας.

*Νεννέζω, ἄτω. Τρίζω, Γλωσσ. παρὰ τὸ νεννός.

*Νέννος, ὁ, καὶ νάννας. Θεῖος.

*Νενός, ὅρ. νενίηλος.

Νένοφα, παρκκ. ἐκ τοῦ, νέφω, Ἀριστρ.

*Νενόφρων, ονος, ὁ, ἡ (νενός, Φρήν). Μωρὸς τὰς φρένας, Πανάτ. κατὰ τὴν διόρθ. Δινδ., Shaef. apar. Dem. 3. σ, 443.

*Νένωμαι, νενωμένος, Ἰων. καὶ Δωρ. κατὰ συγκοπ, παθ. παρκκ. τοῦ νοέω ἀντὶ νενοημένος, Wess. καὶ Valck. Ἡρδτ. 9, 53. Ern. exc. εἰς Κελλ. Δία 87. σ. 260. καὶ 553. πρβ. βοάω· ἐνεστῶς δὲ νόω ἔστιν ἐξίσου βαρβαριστμὸς ὡς καὶ βόω.

Νεοκλεής, ὁ, ἡ (νέος, ἀλδαίνω, ἄλλως δὲ καὶ Νεκλεής, λέγεται). Νεκρὸς, τρυφερὸς, νεοβλαστημένος, νεωστὶ βλαστήσας.

Νεοάλωτος, ὁ, ἡ (ἁλίσκομαι). Ταὐτὸν τῷ, Νεάλωτος, Ἡρδτ. 9, 120.

Νεοαρδής, εος. ὁ (ἀρδω). Ὁ νεωστὶ ἀρδευθείς, ἢ ποποτισμένος, νεοποτισμένος, νεόβρεκτος, π. χ. ἀλωή, Ἰλ. Φ, 346

*Νεοαύξητος, ὁ, ἡ (αὐξάνω) = νεαύξητος.

Νεόβαλτος, ὁ, ἡ (βάλλω), Νεωστὶ ἀμελχθείς, νεοαρμεγμένος, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 484. ὅπου νῦν, Νεόβλαστος κεῖται.

Νεοβλαστής, ἐος, ὁ, ἡ· ἡ, νεόβλαστος, ὁ, ἡ (βλαστάνω). Ὁ νέους καὶ τρυφερούς ἤτοι νεαρούς βλαστοὺς βλαστάνων, φύων, καὶ ὁ νεωστὶ βλαστήσας, ἀνθήσας.

*Νεόβλυτος, ὁ, ἡ (βλύω). Νεωστὶ ἀναβρύσας.

*Νεοβόρος (βορά), ἐνεργ. Ὁ πρὸ ὀλίγου, νεωστὶ φαγών, καταφαγών, καὶ παθ.

Νεόβορος, ὁ, ἡ (βορά). Ὁ νεωστὶ βρωθείς, νεοφάγωτος, Ἡτύχ.

*Νεόβουλος, ὁ (βουλή). Ὁ νέος βουλευτής, γερουσιαστής, Συνεσ. ἐπ. 33.

Νεόβροχος, ὁ, ἡ (βρέχω). Ὁ νεωστὶ βεβρεγμένος· μεταφ. ἢ νεωστὶ βεβρεγμένη διὰ τῆς σπορᾶς, νεογκαστρωμένη, Ἡτύχ.

Νεοβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὁ πρὸ ὀλίγου φαγών, ὅστις νεωστὶ ἤτοι πρὸ ὀλίγου χρόνου ἔφαγεν, Ἱπποκράτ.

Νεογαμετή, ἡ. Ἡ νεωστὶ γαμηθεῖσα, νεόνυμφη, Γλωσσ.

Νεόγαμος, ὁ, ἡ· καὶ, Νεογαμής (γαμέω). Ὁ νεωστὶ γήμας· ὅστις πρὸ ὀλίγου ὑπανδρεύθη, νεόνυμφος.

Νεογενής, ἐος, ὁ, ἡ· ἡ, Νεογένητος, ὁ, ἡ (νέος, γένος, γεννάω). Ὁ νεωστὶ ἢ ἄρτι γεγεννημένος, γεννηθείς, ἢ γενόμενος, παρηγμένος.

Νεογιλαῖος, αία, αῖον, Νεογιλής, ὁ, ἡ, καὶ, Νεογιλὸς, ἡ, ὸν· ταὐτὸν τῷ, Νεογενής, νέος, Ὀδυσ. Μ, 86. «-τεύλακος νεογιλῆς,» νεογνῆς, γάλακτι τρεφομένης. «βρέφος,» Θεοκρ. «Ν. ὀδοῦς,» τὸ πρῶτον ὀδόντιον ἑνὸς παιδός, Ὀππ. «Νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα» (Λουκιαν.), ἀντὶ τοῦ, μικρὸς, ὀλίγος, βραχύς, κοντός· ὅπου ὁ Ἐμστέρχ. τὸν σχηματισμ. Νεογιλαῖος, ἐκ Πολυδ. β'. 8. τελείως ἀπεστοράκισε. (κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἑρμηνευτὰς, ὑπῆρχε τὸ, νεογιλὸς πάντῃ ταυτόσημον τῷ, νεογλαγής, ἀρχ γάλα, γλάγος, τὸ πρωτότ.)

Νεογλαγής, ὁ, ἡ (γλάγος). Νεογέννητος καὶ θηλάζων ἔτι, ὅθεν «Νεογλαγεῖς πῶλους, Μέξιμ. στίχ. 517. ἀρτιγεννήτους, θηλάζοντας.

Νεόγληνος, ὁ, ἡ (γλήνη). Ὁ ἐκ νέου ἀναλαβὼν γλήνας, ὀφθαλμοὺς, ὁηλ. τὴν ὅρασιν.

Νεογλύφανος, ὁ, ἡ (γλύφανον). Ὁ νεωστὶ γεγλυμμένος, = νεογλυφής.

*Νεογλυφής, ὁ, ἡ (γλύφω), ὅρ. νεογλύφανος.

*Νεογνής, ὁ, ἡ, = νεογνός, ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Ξεν.

Νεογνός, ὁ, κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ, νεόγονος. Ἀρτιγέννητος, νέος, νεαρός. «Ν. παῖς,» Τιμ. Ὀμ. Δημ. 141. Ἐρμ. 206. Ἡρδτ. 3, 2. ἐξαιρετ. εὐχρ. ἐπὶ νεογεννήτων ζώων. Ὁ Μαγ. σ. 625. ἀποδοκιμάζει αὐτὸ ὡς μὴ Ἀττ.

*Νεόγονος, ὁ, ἡ (γόνος), = νεογενής.

Νεόγραπτος, ὁ, ἡ· καὶ, Νεόγραφος, ὁ, ἡ. Μελέαγρ. ἀ. 55. (γράφω). Ὁ νεωστὶ γεγραμμένος, ἢ ἐξωγραφισμένος, Θεόκριτ. ιη'. 3.

Νεόγυιος, ὁ, ἡ (γυῖον), Πίνδαρ. Νέμ. 9, 56. ὁ νέα γυῖα, μέλη ἔχων· καθόλου, νέος.

Νεογύνης, ου, ὁ (γυνή). Ὁ νεωστὶ γυναῖκα λαβών, νεοῦπανδρος, Πολυδ. γ'. 48.

*Νεοδάκρυτος, ὁ, ἡ (δακρύω). Ἐκ νέου δακρύων, νεωστὶ δακρύσας.

Νεοδάμαστος, ὁ, ἡ (δαμάω). Ταὐτὸν τῷ, Νεόδμητος, Γραμμ.

Νεοδαμώδης, ὁ, ἡ (δῆμος, ἀντὶ, δῆμος, καὶ νέος). Κυρίως παρὰ Λακεδ. = ἐλεύθερος ἤδη, Θουκ. 7, 58. ἐκ νέου ἐλεύθεροι, νεωστὶ ἐγκατεκριθεὶς εἰς τὸν δῆμον ὡς πολίτης· ἀπ' ἐναντίας ἐκείνων, οἵτινες διὰ τὸ εἶναι ἐκ γενετῆς ἐλεύθεροι, εἶχον ἤδη τὸ δικαίωμα πολίτου· ὅθεν ὠνομάζοντο παρ' αὐτοῖς, νεοδαμώδεις οἱ Εἵλωτες, οἵτινες διὰ τῆς πιστῆς πρὸς τὴν πατρίδα στρατιωτικῆς ἐκδουλεύσεως ἀπήλαυον τὴν ἐλευθερίαν των καὶ πιθαν. καὶ εἶδος πολιτικοῦ δικαιώματος, ὥστε εἶχον προτίμησιν τινὰ παρίξ οἱ Περίοικοι, Valck. Ἡροδτ. 9, 11. Θουκ. 5, 34. Manso Sparta,, 191. σ. 234.

Νεόδαρτος, ὁ, ἡ (δέρω, νέος). Ὁ νεωστὶ ἐκδαρθείς, νεογδαρμένος, «δέρμα,» Ὀδυσ. Δ, 437. Χ, 363.

*Νεόδερος, ὁ, ἡ, = νεόδαρτος.

Νεοδίδακτος, ὁ, ἡ (διδάσκω). Ὁ νεωστὶ διδαχθείς, μαθών τι· καὶ ἐπὶ δράματος, τὸ νεωστὶ ἢ κατὰ πρῶτον ἐπὶ τῷ θεάτρῳ διδαχθέν, μελετηθέν, παρασταθέν, παιχθέν. Παρ' Ἰταλοῖς, Prima Recita.

Νεοδμής, ῆτος, ὁ, ἡ (δαμάω) = νεόδμητος Νεωστὶ καταδαμασμένος, νεοημέρωτος, π. χ πῶλος, Τιμ. Ὀμ. Ἀπ. 231.

Νεόδμητος, ὁ, ἡ (δαμάω) = νεοδμής· ἐξαιρετ. ἐπὶ κτηνῶν καὶ ὑποζυγίων· ὅθεν β) μεταφ. ἐπὶ νεοῦπανδρων γυναικῶν, νεόνυμφος, ἐπειδὴ ὁ γάμος παραβάλλεται μὲ τὸν ζυγόν· δύναται δὲ νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ἐκ τῆς ἀκολούθου σημασίας. γ) νεωστὶ καταδαμασμένος, νικημένος, φονευμένος, νεοφόνευτος, Εὐρ. Ῥῆσ. 887.

*Νεόδμητος, ὁ, ἡ (δέμω), καὶ, Νεοδόμητος, ὁ, ἡ (δομέω). Νεωστὶ ὠκοδομημένος, νεοκτιστος, Πινδ.

Νεόδορος, ὁ, ἡ (δέρω), ταὐτὸν τῷ, Νεόδαρτος.

Νεοδρεπής, ἐος, ὁ, ἡ· καὶ, Νεόδρεπτος, καὶ, Νεόδροπος, ὁ, ἡ (δρέπω, νέος). Ὁ νεωστὶ θερισμένος, κομμένος, ἐπὶ καρπῶν, κτ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 345, 366. καὶ Αἰλ. Ἰό. ξ. 4, 10.

Νεοσέα, ἡ, = νεοσία. Νεότης, ἀμφ. μόνον παρὰ τῷ Σχολ. Βεν. Ἰλ. Ψ, 604.

Νεοσιδής, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ εἶδος, ὄψιν, σχῆμα νέον ἔχων.

Νεοεργής, ἐος, ὁ, ἡ (ἔργω). Νεωστὶ, προσφάτως εἰργασμένος, νεοδούλευτος, Ἡσύχ. ὅστις καὶ τὸ κατὰ κρᾶσιν, νεοργής, ἔχει.

*Νεόεσις, ἡ, κομ. ἐσχηματ. πρωτότ. τοῦ νόησις παρὰ Πλατ. Κρατ. σ. 411.

*Νεόζευκτος, ὁ, ἡ (ζεύγνυμι) = νεόζυγος·

Νεόζυγος, ὁ, ἡ· καὶ, Νεοζυγής, ὁ, ἡ (ζεύγνυμι), Αἰσχύλ. Προμηθ. 1008. ὁ νεωστὶ ζευχθείς, ὑπὸ τὸν ζυγὸν βληθείς, ἡ συζευχθείς. «Νεόζυγές ἅρμασι, Χοίριλος Σχολ. Ἀριστοτ. Ἠθικ. γ. 14. β) τροπ. νεωστὶ ὑπανδρευθείς, εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ γάμου ταχθείς. γ) ἐν γένει, νεοκοσμήτος.

Νεόζυμος, ὁ, ἡ (ζύμη). Ἐπὶ τῆς ζύμης τοῦ ἄρτου, ὁ πρὸ ὀλίγου, νεωστὶ ζυμωθείς, Σχόλ. Λυκόφ.

Νεόζυξ, υγος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Νεόζυγος. ποιητ.

Νεοηλής, ὁ, ἡ (ἁλέω, νέος). Νεωστὶ, προσφάτως ἀλεσμένος, νεοπλεσμένος, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 411.

Νεοήλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ). Ὁ νέας ἡλικίας, Νεανικός, Ὀρφ. Ἔμν. «Νεοήλικες ἀκμαῖν, ἀντὶ, ἀκμὴ ἡλικίας νέας.

Νεοθαλής, ὁς, ὁ, ἡ (θάλλω). Ὁ νεαρῶς ἢ νεωστὶ θαλλων, ἀνθῶν· ὁ νεωστὶ βλαστήσας, ἀνθήσας· χλωρός. Τὸ δὲ, νεοθαλὲς ἐστι Δωρ. ἀντὶ, νεοθηλής, Πινδ. πρβ. Ἰακ. Α. Π. σ. 528.

Νεοθανής, ὁς, ὁ, ἡ (θανεῖν, θνήσκω). Ὁ νεωστὶ, προσφάτως ἀποθανών, ὁ νεωστὶ τεθνεώς.

Νεόθεν, Ἐπίρ. (νέος). Ἐκ νέου· καὶ ταὐτὸν τῷ, Νεωστὶ, Σοφοκλ. Οἰδίπ. ἐν Κολ. 1517 Νῦν ταῦτα νεόθεν ἠλθέμοιν. 2) = νειόθεν, ἀπὸ κάτωθεν εἰς τὰ ἄνω, ὑποκάτωθεν. Νικ.

Νεοθηγής, ὁς, ὁ, ἡ· καὶ, Νεόθηκτος, ὁ, ἡ (θήγω). Νεωστὶ ἠκονημένος.

Νεοθηλής, ὁς, ὁ, ἡ (θάλλω, τέθηλα)· ταὐτὸν τῷ, Νεοθαλής, ποιητ. Ἰλ. Ξ, 347. Αἰσχύλ. Εὐμ. 447. «Νεοθηλοῦς βοτοῦν, νέου, θηλάζοντος· καὶ Ἡσ. Θ. 576. «Νεοθ. ὕλην, Ἔμν. Ὁμ. Ἑρμ. 82. μεταφ. νεωστὶ ἢ μετὰ χαρᾶς ἀκμάζων, π. χ. εὐφροσύνη, Ἔμν. Ὁμ. 30, 13. 2) ἐκ τοῦ θηλῆ, ὁ προσφάτως γαλακτοῦχος, π. χ. μαζὸς, Ὀππ. ἔτι δὲ καὶ ἐνεργ. = νεογλαγής, νεογιλὸς, γαλαθηνός.

*Νεόθηλος, ὁ, ἡ, = νεοθηλής, Αἰσχ. Εὐμ. 447.

Νεοθήξ, ῆγος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Νεοθηγής, Ἰακ. Α. Π. σ. 256. 346.

*Νεοθήρευτος, ὁ, (θηρεύω). Νεωστὶ, προσφάτως θηρευμένος, πιασμένος εἰς τὸ κυνήγι.

Νεοθλιβής, ὁς, ὁ, ἡ· ἢ, Νεόθλιπτος, ὁ, ἡ (θλίβω). Νεωστὶ τεθλιμμένος, ἢ ἐκθλιμμένος, ζουλισμένος, ἐκπιεσμένος.

Νεοθνής, ῆτος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Νεοθανής, Πλάτ. Νομ. 9. σ. 865. Δ.

Νεόθρεπτος, ὁ, ἡ (τρέφω). Νεωστὶ τεθραμμένος, ἀνατεθραμμένος, αὐξηθείς, νέος. 2) νεόκηκτος, π. χ. «Νεόθρεπτος τυρός», νωπὸς, πρόσφατος, ὁ νεωστὶ πεπηγὼς (χλωρὸν τυρί), πρβ. τρέφω καὶ τροφαλίς.

*Νεόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ἔχων νέας τρίχας.

Νεόθυτος, ὁ, ἡ (θύω). Νεωστὶ τεθυμένος, θυσιασμένος.

Νεοίη, ἡ (νέος). Ἡ τῆς νεότητος ἡλικία, ἡ θερμότης· νεότης, Ἰλ. Ψ. 604. «— — νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη, νῦν δὲ τόν νοῦν σου ἐξενίκησεν ἡ νεότης· ποιητ. ἀντὶ νεότης.

Νεοικοδόμητος, ὁ, ἡ (οἰκοδομέω), ταὐτὸν τῷ, Νεοδόμητος.

Νέοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Νεωστὶ κατοικῶν, νέος κάτοικος ἢ πολίτης, ὡς τὸ, Νεαπολίτης. 2) νεόκτιστος, νεοκατοίκητος, Πινδ.

Νεοίνια, τὰ (οἶνος). Ἑορτὴ τοῦ Βάκχου (νέου οἴνου), προσυπακ. ἱερά, Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου θέλουσι τινὲς ἄνευ εὐλόγου αἰτίας νὰ γράψωσι θεοίνια.

Νεοκάθαρτος, ὁ, ἡ (καθαίρω, νέος). Νεωστὶ κεκαθαρμένος.

Νεοκαλλιγράφος, ὁ, ἡ. Νέος ἢ νεωστὶ καλλιγράφος.

Νεοκατάγραφος, ὁ, ἡ (καταγράφω). Νεωστὶ καταγεγραμμένος, Ἀππ.

Νεοκατασκεύαστος, ὁ, ἡ (κατασκευάζω), καὶ, Νεοκατάσκευος, ὁ, ἡ (κατασκευή). Νεωστὶ διατεταγμένος, ἡτοιμασμένος, καμωμένος, κατεσκευασμένος, ᾠκοδομημένος.

Νεοκατάστατος, ὁ, ἡ (καθίστημι). Νεωστὶ καταστημένος, ἐγκαθιδρυμένος, ὠργανισμένος, ἀποκοσμήσας, θεμελιωμένος· κτισμένος· καὶ ὁ νεωστὶ κατοικήσας εἴς τινα τόπον, ἐπὶ ἀποικίας, Θουκυδ. γ'. 93.

Νεοκατάχριστος, ὁ, ἡ (καταχρίω). Νεωστὶ κεχρισμένος.

Νεοκατήχητος, ὁ, ἡ (κατηχέω). Νεοκατηχημένος, Ἐκκλ. Συγγρ.

Νεοκάτοικος, ὁ, ἡ (κατοικέω), = νέοικος, Εὔπολ. παρὰ Πολυδ.

Νεοκάττυτος, ὁ, ἡ (καττύω). Εἰς τὸν ὁποῖον νεωστὶ ἢ ἐκ νέου ἔβαλον κάσσυμα, πατοῦνταν, νεοπάτωτος, ἐπὶ ὑποδημάτων, τὰ νέον πάτον (κάσσυμα) δεχόμενα (υυ—υυ?)

Νεόκαυστος, καὶ, Νεόκαυτος, ὁ, ἡ (καίω). Νεωστὶ κεκαυμένος (καμμένος) ἢ κατακαμμένος, νεοκαμμένος.

Νεοκηδής, ὁς, ὁ, ἡ (κῆδος). Ὁ νεωστὶ ἢ ὑπὸ νέας λύπης, πένθους, ἢ πόνου, φροντίδων καταπληγωμένος, κυριευμένος, Ἡσίοδος Θεογν. 98. «Θυμὸς νεοκηδής», ὡς τὸ, νεοπενθής, νεοπαθής.

*Νεοκληρονόμος, ὁ, ἡ (κληρονομέω). Ὁ νεωστὶ, ἢ κατὰ νέον τρόπον κληρονομήσας, ἢ κληροδοτηθείς.

Νεόκλωστος, ὁ, ἡ (κλώθω). Νεωστὶ γνεσμένος, κεκλωσμένος, ὑφασμένος.

Νεοκμής, ῆτος, ὁ, ἡ (κάμνω), ἢ, Νεόκμητος, ὁ, ἡ. Ὁ νεωστὶ ποιηθείς, ἐξεργασθείς, νεοκαμωμένος, νεωστὶ κατεσκευασμένος, ἐξειργασμένος, φτιασμένος· νέος, πρόσφατος, ποιητ.

*Νεοκόνητος, ὁ, ἡ (κόνω). Νεοφονευμένος. «Νεοκόνητον αἷμα χεροῖν ἔχεινι», ἔχω τὰς χεῖρας ῥαντισμένας μὲ νεόχυτον αἷμα, Herm. Σοφ. Ἠλ. 1386.

Νεόκοπος, καὶ, Νεόκοπτος, ὁ, ἡ (νέος, κόπτω). Νεοκομμένος, κομμένος, ἐκκομμένος, πελεκημένος πρὸ ὀλίγου, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 648. «Νεόκοπος μύλη», Πολυδ. ι. 120. Νεόκοπος καρδοποιός», ὁ νεωστὶ κεκομμένος ἐκ τῶν πετρῶν λίθος τοῦ μύλου ἢ ὅλμος.

Νεόκοτος, ὁ, ἡ (κότος). Κυρίως, ὁ νέος εἰς κότον, εἰς ὀργὴν· πρὸ ὀλίγου θυμωμένος, ἢ διεγείρων τὸ θυμόν. 2) = νέος, πρόσφατος, Αἰσχύλ. Θηβ. 895. Πέρ. 255. σχηματισθὲν κατὰ τὸ ἀλλόκοτος, ὅρ. καὶ παλίγκοτος.

Νεόκρας, ατος, ἢ, Νεοκρὰς, ᾶτος, ὁ, ἡ· καὶ, Νεόκρατος, ὁ, ἡ (νέος, κεράννυμι). Ὁ νεωστὶ κεκραμένος, μεμιγμένος. «Νεόκρατος κρατὴρ», εἶδος πότου καὶ ποτηρίου, σύνηθες ἐν ταῖς εὐωχίαις, σπονδαῖς καὶ ἐν τοῖς περιδείπνοις· καὶ ἴσως ἐπὶ τούτῳ παίζει τὴν φράσιν ὁ Αἰσχύλ. Χοηφ. 341. «Νεοκρᾶτα φίλον γε κομίζοιν· ὅρα Pors. Εὐρ. Μηδ. 138. ποιητ.

Νεόκτητος, ὁ, ἡ (κτάομαι). Νεωστὶ ἀπεκτημένος, νέος.

Νεόκτιστος, ὁ, ἡ (κτίζω). Νεωστὶ κτισμένος, θεμελιωμένος, Ἡρόδ. 5, 24. καὶ Πινδ. ἐν γένει, νεοκατάσκευος, νεωστὶ καμωμένος.

Νεόκτονος, ὁ, ἡ (κτείνω). Νεωστὶ κτανθείς, νεοφονευμένος, Πινδ.

*Νεόκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπέω). Νέον ἔχων κτύπον, ἠχον. «Βροντή», ἐπὶ ῥήτορος νέου τινος βροντῶντος ἐπὶ τοῦ βήματος.

Νεολαία, ἡ (νέος, λεώς, λαός). Ὁ νέος λαός, ὁ ὅμιλος, τὸ πλῆθος τῶν νεανίσκων, ἢ τῶν νέων· οἱ νέοι, ἢ αἱ νέαι τῇ ἡλικίᾳ, ἢ νεότης, Θεόκριτ. εἰδ. 241. «Χεῖρ νεολαία γυναικῶν ὀνοκεῖν». 2) ὡς ἐπίθ. νέος, Herm. Εὐρ. Ὀρ. 103. Ἡ λέξις ἐστὶ Δωρ., ἐξαιρ. ποιητ.

Νεολαμπής, ὁ, ἡ (λάμπω). Νεωστὶ, ἢ ἀσυνήθως λάμπων, ὁ νεωστὶ λάμψας, ἀνατείλας, ταὐτὸν τῷ, Νεοφανής. «Ἀστὴρ νεολαμπής», Ἔμπ.

Νεόλεκτος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ νεωστὶ συλλεγμένος· νεωστὶ στρατολογηθείς, νέος στρατιώτης· ὅθεν

Νεολεξία, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ νεοστυλλέκτου στρατιώτου, Γλωσσ. Φιλοξ.

Νεόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Τὸν ὁποῖον νεωστὶ ἔλαβον, ἢ ἐπίασαν, νεοπιασμένος, νεοπαρμένος.

Νεολκέω, Νεολκία, ἡ. Νεόλκιον, τὸ· ὀρθότερον, τὸ, Νεωλκέω, κ. τ. λ. Schweigh. Πολυβ. 8, 36. 12. ἴδε ταῦτα.

Νεόλουτος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, νεόλουτος. Νεωστὶ λελουμένος· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐλούσθη, ἐπλύθη, Ὅμηρ. Ἔμν. εἰς Ἑρμ. 241. καὶ Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ, λούομαι.

*Νεόλυτος, ὁ, ἡ (λύω). Νεωστὶ λελυμένος, χωρισμένος, ἐλευθερωμένος.

Νεολωφητος, ὁ, ἡ (λωφάω). Ὁ νεωστὶ παύσας, Ἡσύχ.

Νέομαι, Ἰων. κατὰ συναλ. νεῦμαι, Ἀποθ. Παραγίγνομαι, πορεύομαι, ὑπάγω· ἔρχομαι· ἐξαιρετ. μὲ ἰδιαίτ. προσδιορισμὸν, ἀπέρχομαι, ἢ ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω, γυρίζω εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὴν πατρίδα, ὑποχωρέω, παλινοστέω· ἔτι δὲ, ὑπάγω εἰς τὸν πόλεμον, στρατεύω. πολλ. παρ' Ὅμ. καὶ πανταχοῦ ἐπὶ θεῶν ἢ ἀνθρώπων, καὶ μόνον ἐν Ἰλ. Μ, 32. ἐπὶ ποταμοῦ, ἀναρρεῖν, ἐπειδὴ οἱ ἄνεμοι ἐν Ἰλ. Ψ, 229. εἰσὶ καὶ αὐτοὶ θεοί· συνάπτ. δὲ συνήθ. μετὰ τῆς εἰς, πρὸς, ἐπὶ καὶ αἰτ. ἢ καὶ ὑπὸ καὶ αἰτ. Ἰλ. Ψ, 55. μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ δοτ. Ἰλ. Χ, 392. ἔτι δὲ μετὰ μόνης αἰτ. ἄνευ προθ. Ἰλ. Η, 335. μετὰ τοῦ πλεοναστ. πάλιν, Ἰλ. Ζ, 189. Ὀδ. Ζ, 110. Ἡσ. Ἔ 675. πάνυ δὲ εὔχρηστον παρ' Ὅμ. οὕτωσί, «οἴκόν δε νέεσθαι». Ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἔχει ὁ ἐνεστώς, ὡς καὶ τὸ εἶμι, τφοῦτι σημασ. μέλλ., καὶ μόνον ἡ ἀπαρεμφ. πάσχει πολλὰ ἐξαίρεσιν. Παρεκτὸς δὲ τοῦ ἐνεστ. εὕρηται μόνον ὁ παρατ., ὅλη δὲ ἡ λέξις ἀπαντᾶται μόνον παρὰ Ποιηταῖς. Κατὰ συνίζησιν κεῖται παρ' Ὅμ. τὸ νεῦμαι ἐν Ἰλ. Σ, 136. βίος Ὅμ. 33. Ἰακ. Α. Π. σ. 24. τὸ δὲ νέομαι συνεχέστερον, τὸ δὲ β', καὶ γ'. πρόσ. ἐνικ., νεῖαι, νεῖαι, νεῖται, ἐν Ὀδ. Λ, 114. Μ, 141. 188. Ξ, 152. οὐδέποτε δὲ ἄλλως, καὶ ἡ ἀπαρεμφ. νεῖσθαι ἐν Ὀδ. Ο, 88. καὶ πάνυ εὔχρηστον τὸ, νέεσθαι. Ἐνεστῶτα νέω ἔχουσι μόνον τινὲς Γραμματ., καθότι ὁ πάντῃ κολοβωμένος στίχος ἐν Ἔμν. Ὅμ. Δήμ. 395. δὲν ἀποδεικνύει τίποτε, ὅρα Οὐόλφ. Προλεγ. σ. κε', πρβ. νείσομαι, νείσσομαι, νίσσομαι.

*Νεομαθής, ὁ, ἡ, = ἀρτιμαθής, Ἡσύχ.

Νεομάλακτος, ὁ, ἡ (μαλάσσω). Νεωστὶ μεμαλαγμένος, ζυμωμένος, Σχόλ. Θεοκρίτ.

Νεόμην, όμηνος, ὁ, ἡ (μήν), Ἀρατ. Φαινόμ. 471. «Νεόμην σελήνην», ἡ νέα σελήνη, ὅπου ὁ Κικέρων καὶ Λύκιος, «Διχόμηνι σελήνῃ», πανσέληνος, ἀνέγνωσαν καὶ μεθηρμήνευσαν.

Νεομηνία, καὶ παρ' Ἀττ. συνηθέστερον κατὰ συναλ. Νουμηνία, ἡ, Lob. Φρυν. σ. 148. (μήν). Ἡ νέα σελήνη· ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνὸς τῆς σελήνης, ὡς παρ' ἡμῖν ἡ πρώτη, ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνός. Κατὰ τὴν Νουμηνίαν ἤτοι συνήθεια νὰ πωλῶνται καὶ οἱ δοῦλοι, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 43. Ἀλκίφρ. γ'. 39. καὶ 61.

*Νεομορφοτύπωτος, ὁ, ἡ (μορφὴ, τυπόω). Μεμορφωμένος κατὰ νέον τύπον, νεοσχηματίστος, ὁ τῆς νέας μόδας, Μαλέθ. 4, 305. ποιητ.

Νεόμυστος, ὁ, ἡ (μύστης). Νεωστὶ μεμυημένος, ἡγιασμένος, καθαρωμένος. «Τελεταὶ νεόμυστοιν», Ὀρφ. Ἔμν.

Νεόνυμφος, ὁ, ἡ (νύμφη). Νεωστὶ νυμφευθεὶς, νεοπανδρευμένος. «Κόρη νεόνυμφος».

Νεόξαντος, ὁ, ἡ (ξαίνω). Νεωστὶ ξανθεὶς· νέος ξαντός· νεοτεντιμένος, Ἱπποκρ.

Νεόξεστος, ὁ, ἡ (ξέω). Νεωστὶ ἐξεσμένος, πελεκημένος, ἐξιτασμένος διὰ τοῦ πανίστρου, γλυπτὸς, γυαλισμένος.

Νεοπαγής, ἐος, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Νεωστὶ πεπηγώς· ὅστις πρὸ ὀλίγου συνετέθη, συνεκολλήθη, ἑστερεώθη, ἢ ἔπηξεν, ἐπάγωσεν.

Νεοπαθής, ἐος, ὁ, ἡ (πάθος). Ὁ προσφάτως εἰς πάθος, λύπην ποτών· ὁ ὑπὸ νέου πάθους τυραννούμενος, νέος ἐν τῷ πάθει, Αἰσχύλ. Εὐμ. 505. ὡς τό, νεοπενθής.

Νεοπειθής, ἐος, ὁ, ἡ· ἡ, Νεόπειστος, ὁ, ἡ (πείθω). Ὁ νεωστὶ πάλιν εἰς εὐπείθειαν καὶ ὑποταγὴν ἐλθών, Νόν.

*Νεοπένης, ητος, ὁ, ἡ (πένης). Νεωστὶ, πρὸ ὀλίγου πτωχεύσας, ἀντίκ. τῷ, νεόπλουτος.

Νεοπενθής, ἐος, ὁ, ἡ (πένθος). Ὁ ἐν νέῳ πένθει καὶ θλίψει· ὁ νεωστὶ ἢ πρὸ ὀλίγου πενθήσας, κατὰ πρώτον πενθῶν, μαυροφορῶν, Ὀδ. Δ, 39. πρβ. νεοπαθής, νεοκηδής. 2) παθ. διὰ τὸν ὁποῖον νεωστὶ, πρὸ ὀλίγου ἐπένθησαν.

*Νεοπέπειρος, ὁ, ἡ (πέπειρος). Νεωστὶ ὡριμάσας, Φώτ.

*Νεόπεπτος, ὁ, ἡ (πέσσω). Νεωστὶ ὀπτός.

Νεοπηγής, ἐος, ὁ, ἡ (πήγνυμι), ταὐτὸν τῷ, Νεοπαγής, Ἀπολλ.

Νεόπηκτος, ὁ, ἡ (πήγνυμι), ταὐτὸν τῷ, Νεοπαγής.

Νεοπλεκής, ἐος, ὁ, ἡ. Νεωστὶ πλεγμένος.

*Νεόπλεκτος, ὁ, ἡ (πλέκω) = νεοπλεκής, Νικανδρ.

*Νεόπλουτοπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Κωμ. πονηρὸς καὶ διεστραμμένος τις, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐπλούτησε, Εὔπολ. παρὰ τό

Νεόπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Νεωστὶ πλουτήσας, πλοῦτον ἀποκτήσας· καὶ ἐντεῦθεν ὅστις κάμνει τὸν μεγάλον μὲ τὸν πλοῦτον, καθὼς συνεθίζουσιν οἱ αἰφνιδίως πλουτήσαντες, καὶ ὁ φορτικῶς, ἀπαιδεύτως καυχώμενος ἐπὶ τῷ πλούτῳ αὐτοῦ, ὡς καὶ τὸ, ἐφημαθὴς· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πλούταρχ. συμ. προβλ. ζ. 6. συναπτει τὴν λέξιν μετὰ τοῦ, φορτικός.

Νεοπλυνής, ἐος, ὁ, ἡ· καὶ, Νεόπλυτος, ὁ, ἡ (πλύνω). Νεωστὶ πλυθεὶς, καθαρθεὶς, νεοπλυμένος· τὸ β'. ἐν Ὀδυσ. Ζ, 64. Ἡρόδ. 2, 37.

Νεοποιέω, ῶ (ποιέω). Νέον ποιῶ, ἀνανεόω· ὅθεν

Νεοποίητος, ὁ, ἡ. Ὁ νεωστὶ ποιηθεὶς, ἀνακαινισθεὶς.

Νεοποίκιλος, ὁ, ἡ (ποικίλος). Νεωστὶ ποικίλλος, Σχολ. Πινδάρ.

Νεόποκος, ὁ, ἡ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 475. ὁ νεωστὶ κουρευθεὶς, νεοκουρευμένος, ἐκ τοῦ, πέκω, πόκος καὶ νέος.

Νεόπολις, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Νεάπολις.

Νεοπολίτης, ὁ, καὶ νεοπολῖτις, ιδος, ἡ (πολίτης). Νέος πολίτης, ὅστις ὀηλ. νεωστὶ ἐκ δούλου ἐλεύθερος καὶ πολίτης ἐγένετο, Διόδωρ. Σικελ. ιθ'. 7. ὡς τό, νεαπολίτης.

Νεοπότιστος, ὁ, ἡ (ποτίζω). Νεωστὶ ποτισμένος.

Νεόποτος, ὁ, ἡ (πίνω). Ὁ νεωστὶ πιών, Ἱππκ.

Νεόπους, οδος, ὁ· συνήθ. κατὰ πληθ. νεοποδες (πους). Τὰ νέα πλάγια βλαστήματα, αἱ νέαι ψαλίδες τῶν ἑκάστου ἔτους κλημάτων τῶν ἀμπέλων.

Νεοπρεπής, ἐος, ὁ, ἡ, (πρέπω). Πρέπων, ἁρμόζων εἰς νέους ἀνθρώπους. 2) νέος ἢ καινούριος φαινόμενος· ὁ ἥδονε, σχήματος νεανικοῦ.

Νεόπριστος, ὁ, ἡ (πρίζω). Νεωστὶ κεκομμένος ἢ πριονισμένος, ῥινισμένος, Ὀδ. Θ, 404.

Νεόπτολις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, νεόπολις, = νεάπολις.

Νεοπυρίητος, ὁ, ἡ (πυριάω). Ὁ νεωστὶ πυριασθεὶς, θερμανθεὶς, ὁ ἐκ τοῦ πυριάματος, τοῦ ἐξ ἀτμῶν λουτροῦ ἐξελθών, Ἱππκρ.

Νέοργος, ὁ, ἡ (ὀργάω). Ὁ σφριγῶν, καταφουσκωμένος, γεμάτος ὢν ἀπὸ νέων βλαστημάτων· καὶ ὁ σφριγῶν, ἀκμάζων κατὰ τὴν νεότητα, Σοφ. Παρὰ Valck diatr. σ. 221. θεωρεῖται παραλόγως ὡς ἄμφ.

*Νεόρραγής, ὁ, ἡ (ῥήγνυμι). Νεωστὶ ῥαγεὶς, σχισμένος, ξεσχισμένος, ῥαισμένος, σκασμένος.

Νεόρραντος, ὁ, ἡ (ῥαίνω). Νεωστὶ ῥαντισμένος, βεβρεγμένος, νεόβροχος.

Νεόρραφής, ἐος, ὁ, ἡ (ῥάπτω), ἴσως καὶ Νεόρραπτος, ὁ, ἡ. Νεωστὶ ἐρραμμένος, κατεσκευασμένος, καμωμένος, Λογγ. Ποιμ. 4. σ. 119.

Νεόρρόφητος, ὁ, ἡ (ῥοφέω). Ὁ νεωστὶ ῥοφήσας, ἢ πιὼν ζωμὸν ἢ ἄλλο τι, Ἱππκρ.

*Νεόρρυτος, ὁ, ἡ (ῥέω). Νεωστὶ, νεαρῶς ῥέων, ἢ χυμένος, Σοφ. Ἠλ. 894.

Νεόρρυτος, ὁ, ἡ (ῥύω). Νεωστὶ, προσφάτως, ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐκσυρθεὶς, ἐκβαλμένος, νεόσπαστος, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1362 (1343) «Νεορρύτῳ ξίφει», μὲ σπαθὶ ξεσπαθωμένον.

Νέορτος, ὁ, ἡ (νέος, ὄρνυμι). Νεοφανὴς, νεογέννητος, νεωστὶ διεγερθεὶς, διηγερμένος, παραχθεὶς, παρηγμένος· ἐν γένει, καινούριος, ἢ νέος, ἔφηβος, Πλούταρχ. εἰς σύγκρ. Νουμ. 3. «Τὰν νεόρτοιν», ταὐτὸν τῷ, τὰν (τὴν) νέαν.

Νέος, νέα, Ἰων. νέη, νέον, παρ' Ἀττ. καὶ, ὁ ἡ, Ἰων. δὲ καὶ Μεθομ. νεῖος. α) νέος, νεανικὸς, ἐξαιρτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, πάλιν εὐχρ. παρ' Ὁμ. ἀντὶ τοῦ, νεανικὸς, ὀξὺς, ἢ ἰσχυρὸς τὸ σῶμα, ἢ ὡς ὁ νέος ὀγλίγωρος, αὐξάδης, ἀπερίσκεπτος, ἐμπαθὴς· λέγεται καὶ ἐπὶ φυτῶν, Ὀδ. Ζ, 163. Ἰλ. Φ, 38. β) νέος, νωπὸς, πρόσφατος, ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων, π. χ. νέον ὄλγος, Ἰλ. Ζ, 462. ἄλλως δὲ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. παρ' Ὁμ. σπανίως κεῖται, ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀνάλογος ἑνὶ νέῳ, ἁρμόδιος αὐτῷ, π. χ. ἀεθλοι, Πινδ. Ὀλ. 2, 77. «ν. φροντίδι», νέος διαλογισμὸς, Εὐρ. Μηδ. 48. γ) νέος, ἀτυνήθης, παράξενος, ἀνέλπιστος, ἀνήκουστος, ἐξαιρ. κατὰ τὸ συγκρ. ὅθεν, νεώτερα, συνήθ. μετὰ τῶν ῥημάτων, ποιεῖν, πράσσειν, βουλεύειν καὶ μετὰ τοῦ πράγματα, ἢ ἔργα, ἢ καὶ ἄνευ αὐτῶν, ἀντὶ, νεωτερισμοὺς ἐν τῇ πολιτείᾳ, καινοτομίας, πολλκ. παρ' Ἡρόδ. δηλοῖ δὲ καὶ ἀνέλπιστα, ἀπροσδόκητα πράγματα, Valck Φοιν. 621. «νεώτερα κακά», Πινδ. Πυθ. 4, 274. ἢ καὶ ἄνευ τοῦ κατὰ, νεώτερόν τι καὶ χαλεπόν, Valck Ἡρόδ. 3,62. Heind. Πλάτ. Πρωταγ. σ. 310. 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ νέος, παρ' Ἀττ., ὁ νεανίσκος, ἔφηβος, ὁ νέος ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἡ ἡλικία, κατὰ Ξεν. Ἀπομν. 1, 2, 35., ἔφθανεν ἕως εἰς τὸ 30. ἔτος. ἐξαιρ. κατὰ τὸ πληθ. νέοι (Ἡσ. Ἀσπ. 281.), οἱ νέοι ἄνθρωποι, ἀντιθ. τῷ, γέροντες. Ἐν Ὀδυσ. λέγονται, ἐξαιρ. νέοι οἱ μνηστῆρες· ὅθεν «νέοι παῖκα», Ὀδυσ. Δ, 665. «νέοι κοῦροι», Ἰλ. Ν, 95. «νέοι ἄνδρες», πολλκ. παρ' Ὁμ. ἀπεναντίας τοῦ γέρων (Ἰλ. Β, 789. Ι, 36. Ὀδ. Π, 198.), παλαιὸς (Ἰλ. Ξ, 108. Ὀδυσ. Α, 395. Β. 293.), γεραίτερος (Ὀδ. Γ, 24.) καὶ προγενέστερος (Ὀδυσ. Β, 29.). — Φράσεις. «ἐκ νέου», καὶ, ἐκ νέου, συνυπακ. ἡλικίας, ἐκ νεότητος. ἀπὸ παιδὶ καὶ, πάλιν, ἐκ δευτέρου, ὡς τὸ, νεόθεν· Ἰων. ἐκ νέης, Ἡρόδ. 1, 60. 5, 116. καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἀναπληροῦσι τὸ, ἐκ νέας, νέης, διὰ τῆς λέξεως ἀρχῆς· ἐπὶ δὲ καιροῦ, «νὴ νέαν», συνυπακ. σελήνη ἢ ἡμέρα, ἀντὶ, ἢ νέα σελήνη, τὸ καινούριον φεγγάρι· ἐξαιρτ. κατὰ τὰς φράσεις, «νέη καὶ νέα», ὅρ. ἑνὶ. «ὡσαύτως καὶ, «νέον ἡμαρ» παρ' Ἀπολλ. Ῥ, 4. 1479. — Συγκριτικὸν καὶ ὑπερθ. τοῦ νέος εἰσὶ, νεώτερος, νεώτατος, ἀμφότερα καὶ παρ' αὐτῷ τῷ, Ὁμρ., ὅστις χρῆται τῷ πληθ. συγκρ. πολλάκις ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, νέοι (οἱ νέοι ἄνθρωποι), ἔνθα ἀντιτάσσει ἐν γένει τὸ γεραίτερος, γέροντες· τὸ δὲ ὑπερθ., νειότατος, ἔστιν Ἰων. καὶ Μεθομ. Οἱ ποιητικοὶ τύποι νεαρὸς, νειαρὸς, νειρὸς, νέατος, νείατος, νειάτιος πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς κυρίως συγκρ. καὶ ὑπερθετ. — 3) Ἐπίρ. συνήθ. «νέον» ἀντὶ, νεωστὶ, ἄρτι, προσφάτως, πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου, ταύτῃ τῇ στιγμῇ, τώρα κατὰ πρῶτον, πρὸ μιᾶς στιγμῆς, ὀλίγῳ πρότερον, πολλάκ. παρ' Ὁμρ. ὡσαύτως καὶ «νεόνν», παρ' Ἡρόδ. 9. 26. παρὰ τοῖς Μιτανιστ. καὶ νέως, συνήθως δὲ, νεωστὶ, Ἰων. δὲ, πλὴν Μεθομ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ., «νείονν». (εἰλοτε ἐκφέρεται μονοσυλλάβως, Seidl. dochm. σ. 50.) ὅθεν

Νεός, ἡ. συνυπακ. γῆ· καὶ νεός, ὁ, συνυπακουομ. ἀγρὸς, λέγεται ἡ γῆ, ἢ τὸ χωράφιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔμεινε ἀγεώργητον πρὸς καιρὸν διὰ νὰ ἀναπαυθῇ, καὶ πάλιν ἐκ νέου γεωργεῖται· ἄρα, ἡ ἀνανεωθεῖσα γῆ διὰ τοῦ ἀρότρου, νεατός, Ξενοφ. Οἰκ. «νεὸν ποιεῖν», λέγει ὁ Θεόφραστ. (Αἰτ. Φυτ. β'. 9. ε', 19.) ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα παχύνουσι τὸ χωράφιον καὶ δίδουσι, κάποιαν ἀνάπαυσιν εἰς αὐτὸ· ὅρ. νεά· καὶ ἐξαιρτ. νειός.

*Νεός, Ἰων. γεν. τοῦ, ναῦς, Ὅμ.

Νεοσίγαλος, ὁ, ἡ (σιγαλόεις). Προσφάτως λόμπρων, ἀκτινοβόλων, νέος καὶ λαμπρὸς, μεγαλοπρεπὴς, ὁλοκαίνουργος, Πινδ. Ὀλ. 3, 8. (υυ-υυ).

Νεοσκαφής, ἐος, ὁ, ἡ (σκάπτω). Ὁ νεωστὶ ἐσκαμμένος, νεοσκαμμένος, Λυκοφ. 1097.

Νεοσκύλευτος, ὁ, ἡ (σκυλεύω). Νεωστὶ σκυλευθεὶς, νεοάρπακτος, νεογύμνωτος, «ἔντεα νεοσκύλευταν», Ἀνάλεκτ. α', σελ. 496. τὰ νεωστὶ σκυλευθέντα ὅπλα.

Νεόσμηκτος, ὁ, ἡ (σμήχω). Νεωστὶ ἐσμηγμένος, σφογγισμένος, κεκαθαρμένος, γυαλισμένος, τριμμένος, νεόστραπτος, Ἰλ. Ν, 342.

Νεόσοικοι, οἱ, ἀμφ. ἀναγν. ἀντὶ, νεώσοικοι.

Νεόσπαδής, ἐος, ὁ, ἡ (σπάω) = νεόσπαστος. Νεωστὶ τραβηγμένος, ἐκβεβλημένος, Αἰσχ. Εὐμ. 42. 2) ὁ νεωστὶ τὰ σπάργανα περικείμενος, ἐσπαργανωμένος, Ἡσχ. καὶ Φωτ.

Νεοσπάρακτος, ὁ, ἡ (σπαράσσω). Νεωστὶ ἐσπαραγμένος, κατασχισμένος (υ-υ-υ).

Νεόσπαστος, ὁ, ἡ, καὶ, νεόσπαστος, (σπάω). Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. σ. 587. Πισείδης παρὰ Σουΐδ. Ὁ νεωστὶ ἐκβεβλημένος, νεοεκβαλμένος· καὶ κομμένος, ἐπὶ πωριῶν, Σοφ.

Νεόσπειστος, ὁ, ἡ (σπένδω). Νεωστὶ σπονδὴν παθὼν, ἢ θυσιασθεὶς, Νόν.

Νεόσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω). Νεωστὶ ἐσπαρμένος.

Νεοσσεύω, καὶ Ἀττ. νεοττεύω (νεοσσός). Πάθημα εἰς τὴν φωλιὰν καὶ κλωσσῶ τὰ αὐγά, διὰ νὰ ἐκβάλλω πουλάκια· ὅθεν

Νεοσσία, καὶ Ἀττικ. νεοττία, ἡ. Τὸ κλώσσημα τῶν αὐγῶν, καὶ ὁ καιρὸς τοῦ κλωσσίσματος, καθ' ὃν θηλαδὴ ἡ ὄρνις κάθηται καὶ θερμαίνει τὰ ὠὰ αὐτῆς.

Νεοσσιά, ἡ, Ἰων. νεοσσιὴ, Ἀττ. νεοττιά, ἡ (νεοσσός). Ἡ καλιὰ, ἡ φωλεὰ τῶν πτηνῶν μετὰ τῶν νέων πουλίων, Ἡρόδ. 3, 111. ἔτι δὲ οἱ νεοσσοὶ αὐτοί. Ὁ Ἰώσηπος καλεῖ ἔτι, νεοσσιὰν, καὶ τὴν κυψέλην, ἤτοι τὸ κουβούλιον τῶν μελισσῶν.

Νεόσσιον, καὶ, νεοσσίον, καὶ Ἀττικ. νεόττιον, τὸ, ὑποκοριστ. τοῦ, νεοσσός, καὶ, νεοττός. — Πουλάκιον τόσον ἐπὶ πτηνῶν, ὅσον καὶ ἐπὶ ὀρνίθων, τὸ μικρὸν αὐτῶν, ἐν ὅσῳ ἔτι δὲν ἔχουσι πτερὰ· ἐν γένει, νέον, μικρὸν ζῶον· ἔτι δὲ καὶ, βρεφάκιον.

Νεοσσοκομέω, καὶ, Ἀττ. νεοττοκομέω, ῶ. Τρέφω, περιποιοῦμαι, κρατῶ νεοσσούς· ὅθεν

Νεοσσοκόμος, καὶ, Ἀττ. νεοττοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω), Ὁ νεοσσοὺς κομέων. Ὁ τρέφων, περιποιούμενος καὶ κρατῶν νεοσσούς· ὅθεν

*Νεοσσοποιέω, Ἀττ. νεοττοπ. (ποιέω). Κάμνω φωλεὰν· κλωσσῶ ὅθεν

Νεοσσοποιία, ἡ, Ἀττ. νεοττοποιία. Τὸ φωλεὰν ποιεῖν. Τὸ τῶν νεοσσῶν κλώσσημα, ὁ καιρὸς καθ' ὃν τὰ πτηνὰ κλωσσοῦσι καὶ ἐκβάλλουσι τοὺς νεοσσούς.

Νεοσσός, καὶ, Ἀττ. νεοττός, ὁ (νέος). Τὸ ἀρτιγέννητον, τὸ νεογεννημένον ζῶον, καὶ ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῶν ὀρνίθων καὶ πτηνῶν, τὸ νεωστὶ ἐκβαλμένον ἐκ τοῦ ᾠοῦ διὰ τῆς θερμάνσεως πουλάκιον, τὸ νεογνὸν ὀρνίθιον, πουλάκιον. Ἰλ. Β, 311. Ι, 323. παρὰ τοῖς μεταγν. δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων, π. χ. ὡς παρὰ Ξενοφ. οἰκονομ. ζ, 34. λέγονται καὶ αἱ νεογναὶ μέλισσαι (τὰ πουλία τῶν μελισσῶν). β) ἐπὶ ἀνθρώπων, τὸ βρέφος, Valck Ἡρόδ. 3, 109. ἐξαιρετ. παρὰ Τραγ. Monk. Εὐρ. Ἄλκ. 414. γ) ἡ ἡλικία τοῦ ᾠοῦ, ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ, Μένανδρ. παρὰ Σουίδ. καὶ Φωτ. (καθὼς φαίνεται, μετεχειρίσθη αὐτὸ ὁ Μένανδρος διτυλλάβως, Meinecke σ. 19).

Νεοσσοτροφεῖον, καὶ, Ἀττ. νεοττοτροφεῖον, τό. Τόπος, ἔνθα τρέφονται οἱ νεοσσοί, τὰ πουλάκια τῶν ὀρνίθων· ἐκ τοῦ

Νεοσσοτροφέω, καὶ Ἀττ. νεοττοτροφέω, ῶ (τρέφω). Τρέφω, ἀνατρέφω νέα ζῶα· ἐξαιρ. νέα πουλάκια· ὅθεν

Νεοσσοτροφία, ἡ, Ἀττ. νεοττοτροφία. Τὸ τρέφειν, περιποιεῖσθαι τοὺς νεοσσούς.

Νεόσσυτος, ὁ, ἡ (σεύω, νέος). Ὁ νεωστὶ ὁρμῶν, σπεύσας ἐκεῖθεν, ἢ ἐκεῖσε. 2) ἐν γένει ἀντὶ, νεαρός, ποιητ.

Νεοστᾶθής, ἔος, ὁ, ἡ (ἵστημι). Νεωστὶ θεμένος, τεθείς· φυτευμένος· καταστθείς. Πλουτ. ἀδήμος νεοσταθής, ὁ νεωστὶ κατεστημένος, ἀπωκημένος· ταὐτὸν τῷ, νεοκατάστατος.

Νεοστάλυξ, υγος, ὁ, ἡ (σταλύζω) = νεοδάκρυτος, Ἡσυχ. (υ – υ –)

*Νεοστασία, ἡ, ἀλόγως θεωρουμένη ὡς ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἀπολλ. Ῥ. ἀντὶ ἐπιστασία. Ὀρ. Ἠτύχ.

*Νεόστεπτος, ὁ, ἡ, καὶ

Νεοστεφής, ἔος, ὁ, ἡ (στέφω). Νεωστὶ ἐστεφανωμένος. 2) ἀντὶ τοῦ, νεόφρατος, νεωστὶ κεκραμένος, νεοκερασμένος, κεῖται παρ' Ἡσυχίῳ, ἐπὶ ποτηρίου οἴνου.

Νεοστράτευτος, ὁ, ἡ (στρατεύομαι). Νεωστὶ στρατεύσας, ἤτοι κατὰ πρώτην φορὰν ὑπάγων εἰς στρατείαν, εἰς στρατιωτικὴν δουλεύσιν, ἢ τὴν πρώτην ἐκστρατείαν ποιῶν, Ἄπ.

Νεόστροφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Νεωστὶ ἐστραμμένος, πεπλεγμένος, νεοστρεμμένος, Ἰλιάδ. Ο, 469.

Νεοσύλλεκτος, ὁ, ἡ, καὶ, νεοσύλλογος, ὁ, ἡ (νέος, συλλέγω). Ὁ νεωστὶ συλλεχθείς, τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἐσύναξαν, ὁ πρὸ μικροῦ συναχθείς, ὁποιηθείς, κερδηθείς· νεοσυναγμένος, νεοστρατολογημένος, Πολυαίν. 3, 11. 8.

Νεοσύστατος, ὁ, ἡ (συνίστημι). Ὁ νεωστὶ συσταθείς, ὁ νεωστὶ συστὰς καὶ παραχθείς διὰ συντάξεως, ἢ ἑνώσεως, νεοσυνηγμένος, νεοσυνθετος· νεοκερδημένος, Γαλην. κατὰ τόπ. ε'. κτυγχάνοιτες ἀπὸ τῶν κεχρονισμένων τὰ νεοσύστατα, τὰ νεωστὶ ἀποκτηθέντα.

Νεοσφαγής, ἔος, ὁ, ἡ. Νεόσφακτος, ὁ, ἡ, καὶ, νεόσφαξ, αγος, ὁ, ἡ (σφάζω, σφάττω). Νεωστὶ ἐσφαγμένος, νεοσφαγμένος, Σοφ. ὅθεν

Νεοσφαγία, ἡ. Τὸ νεωστὶ σφάζειν, νέα σφαγή. Παρ' Ὁμ. Ἐμ. Ἑρμ. 136. οὕτω θέλει ὁ Σνειδέρος ν' ἀναγνωσθῇ, ὀρθότερον ὅμως, νέης φωρῆς.

*Νεόσφακτος, ὁ, ἡ, καὶ

*Νεόσφαξ, αγος, ὁ, ἡ, = νεοσφαγής.

Νεοτελής, ἔος, ὁ, ἡ (τέλος). Νεωστὶ, ἐκείνην τὴν στιγμὴν, τετελεσμένος, τελεωμένος, Σουίδ. 2) νεωστὶ, ἢ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐγκαινιασμένος, μεμυημένος, νεοδίδακτος εἰς τὰ μυστήρια τινος, Λουκ.

Νεοτερπής, ἔος, ὁ, ἡ (τέρπω). Ὁ νεαρῶς εὐφραίνων, τέρπων, ἢ νέας τέρψεως πρόξενος· καὶ ὁ μετὰ νέας εὐφροσύνης τερπόμενος, νέαν τέρψιν ἔχων, Ὀππ. Κυν. β', 584.

Νεότευκτος, ὁ, ἡ, ἡ, νεοτευχής, ἔος, ὁ, ἡ (τεύχω). Ὁ νεωστὶ κατεσκευασμένος, νεοκατασκευάστος, π. χ. δίφροι, κασσίτερος, Ἰλ. Ε. 194. καὶ, Φ, 592.

Νεότης, ητος, ἡ (νέος). Τὸ εἶναι, ἢ κατάστασις τοῦ νέου, καὶ ἡ τοῦ νεαροῦ, προσφάτου, τὸ εἶναι τι νεαρὸν, καινούριον, ἢ πρόσφατον, ἢ νωπότης, ἢ ποιότης παντὸς νέου πράγματος· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἡ ἡλικία τῶν νέων ἀνθρώπων, Ἰλ. Ψ, 445. ἀντίκ. τῷ, γῆρας, Ἰλ. Ξ, 86. καὶ περίληπτ. ἡ νεολαία, ἤγουν ὁ νέος λαός, οἱ νέοι ἄνθρωποι, Ἡρόδ. 9, 12. Θουκυδ. 2, 20. ὅθεν

Νεοτήτιος, ὁ, ἡ, ποιητ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νέον, νεανικός. Νεοτήσιος ὥραι, ἡ ἡλικία τῆς νεότητος, Φωκυλ. 201.

Νεότμητος, ὁ, ἡ (τέμνω). Νεωστὶ τετμημένος, κομμένος, διῃρημένος, μερισμένος, ἐσχισμένος.

Νεοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ νεωστὶ τέξας, γεννήσας· καὶ

Νεότοκος, ὁ, ἡ, παθ. Ὁ ὀρτίως, πρὸ ὀλίγου γεννηθείς, νεογεννημένος.

Νεότομος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, νεότμητος.

Νεοτραφής, ἔος, ὁ, ἡ (τρέφω). Νεωστὶ τεθραμμένος, νεοθρεμμένος· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, νεότοκος, ὀρτιγέννητος, Αἰσχλ. Ἀγ. 734.

Νεοτριβής, ἔος, ὁ, ἡ, καὶ, νεότριπτος, ὁ, ἡ (τρίβω), Ὁ νεωστὶ τετριμμένος, νεοτριμμένος, νεοκλώνητος, νεοθλιβής.

Νεοτροφέω, ῶ, Νέους, ἢ νέα ζῶα, ἢ ἐν τῇ νεότητι τρέφω, ἀνατρέφω· παρὰ τὸ

Νεοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Νέους, ἢ ἐν τῇ νεότητι τρέφων, ἀνατρέφων.

*Νεότροφος, ὁ, ἡ παθ. = νεοτραφής.

Νεότρωτος, ὁ, ἡ, (τιτρώσκω). Νεωστὶ τετρωμένος, πληγωμένος.

Νεοττεία, ἡ, καὶ, νεόττευσις, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, νεοσσία. Τὸ κάμνειν φωλεὰν· τὸ κλωσσῶν, Ἀριστοτ. Ζ, Ἱστ. ε, 1. ἐκ τοῦ

Νεοττεύω, ταὐτὸν τῷ, νεοσσεύω.

Νεοττία, ἡ, Ἀττ. ταὐτὸν τῷ, νεοσσία.

Νεοττιά, ἡ, Ἀττ. ταὐτὸν τῷ, νεοσσιά.

Νεόττιον, τό, καὶ, νεοττίς, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, νεοττός. Τὸ νεογνὸν πτηνὸν, ἢ ζῶον, πουλάκιον, παιδάκιον.

Νεοττοκομέω, ῶ. Ἀττ. ἀντὶ, νεοσσοκομέω.

Νεοττοποιέω. ῶ. Ἀττ. ἀντὶ, νεοσσοποιέω. Καλλιάς, ἢ νεοσσοὺς ποιῶ, κλωσσῶ, Γλωσσ.

Νεοττός, ὁ. Ἀττ. ταὐτὸν τῷ, νεοσσός.

Νεοτροφέω, ῶ. Ἀττ. ταὐτὸν τῷ, νεοσσοτροφέω, Ἀριστφ. Νεφ. 999.

*Νεότυρος, ὁ (τυρός). Νέον, πρόσφατον τυρί, Ἀλ. Τραλλ. 2. σ. 726.

*Νεουλκία, ἡ, ἡ = νεωλκία, Schaef. Σχλ. Παρ' Ἀπ. Ῥ, 2. 843.

Νεουργέω, ὁ. Νέον ποιῶ, ἀνακαινίζω. ἐκ τοῦ

Νεουργός, καὶ, νεουργής, ὁ, ἡ (ἔργω, νέον). Ὁ νέον κάμνων, ἀνανεῶν. 2) παθ. ὁ νεωστὶ εἰργασμένος, κατεσκευασμένος, νεοφκιαγμένος, καινούριος. 3) ἐκ τοῦ ναῦς, καὶ ἔργω. ταὐτὸν τῷ, ναυπηγός. Πολυδ. α'. 85.

Νεούτατος, ὁ, ἡ (οὐτάω). ποιητ. ταὐτὸν τῷ, νεότρωτος, Ἰλ. Ν, 539. Σ, 536. Ἡσ. Ἀσπ. 157. 253.

Νεοφανής, ἔος, ὁ, ἡ, ἢ νεόφαντος, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐφάνη, ἔγινεν ὁρατός. ὁ νεωστὶ φανείς, νέος.

Νεοφάντης, ου, ὁ, Ὀρφ. Ἅμν. γ'. 9. μύστης νεοφάντης, νέος μύστης, ἐσχηματ. κατὰ τὸ, ἱεροφάντης.

Νεόφαντος, ὁ, ἡ = νεοφανής. 2) = νεοφάντης. ἀμφ. Ὀρφ. Ἅμν. 3, 9.

Νεόφατος, ὁ, ἡ = νεήφατος.

*Νεοφεγγής, ὁ, ἡ (φέγγω). Νεοφαινόμενος, ὁ ἐν τῷ νέῳ φέγγει ὤν. Ν. μήνη, ἡ νέα σελήνη, Μανέθ. 2, 489.

Νεόφθαρτος, ἡ, καὶ, νεόφθιτος, ὁ, ἡ, καὶ νεοφθίμενος, ἡ, ον, Νόν. (φθείρω, φθίω). Ὁ νεωστὶ, προσφάτως, πρὸ ὀλίγου φθαρθείς, ἢ φονευθείς.

*Νεόφθιτος, ὁ, ἡ (φθίω) = νεόφθαρτος.

Νεόφοιτος, ὁ, ὁ, ἡ (φοιτάω). Νεωστὶ, πρὸ ὀλίγου περιπλανώμενος, ἢ μαινόμενος, πρὸ ὀλίγου, ἢ ταύτῃ τῇ στιγμῇ προελθών, ἐλθὼν εἰς τὸ φανερόν. 2) παθ. νεοπάντητος, νεοβάδιστος.

Νεόφονος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὁ νεωστὶ, ταύτῃ τῇ στιγμῇ, φονευθείς, Εὐριπ.

*Νεόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Παιδικὰ, ἢ νεανικὰ φρονῶν, νέος κατὰ τὸ φρόνημα, ἔχων παιδικὰ καὶ νηπιώδη φρονήματα, Στοβ. σ. 160.

Νεοφυής, ἔος, ὁ, ἡ (φύω). Νεωστὶ βλαστήσας, ἢ βλαστάνων, Πολυδ. ἢ γεννηθείς.

Νεοφύρατος, ὁ, ἡ (φυράω). Νεωστὶ πεφυραμένος, νεοζυμωμένος, Σχλ. Πινδ.

*Νεοφυτεία, ἡ. Ἡ φύτευσις νέων δένδρων, Γλωσσ. Στ. καὶ

Νεοφυτεῖον, τό. Τόπος μετὰ νέων φυτῶν φυτευμένος, νεοφύτευτος τόπος, ἐκ τοῦ

Νεόφυτος, ὁ, ἡ (νέος, φύω). Φυτευμένος, ἢ κατάφυτος μὲ νέα φυτά, ἢ δένδρα· νεοφυής, ἀρτιφυής, ὁ νεωστὶ φυτευθείς, ἢ βλαστήσας· νεωστὶ ἀσπασάμενος μίαν θρησκείαν, ἐν δόγμα. Οὐσιαστ. νεόφυτον, τό. Τὸ νέον φυτόν.

Νεοφώτιστος, ὁ, ἡ (φωτίζω). Νεωστὶ πεφωτισμένος. Νεωστὶ βαπτισθείς, νεοβαπτισμένος, Ἐκκλ. Συγγρ.

Νεοχάρακτος, ὁ, ἡ (χαράσσω). Νεωστὶ κεχαραγμένος, ἐγκεκομμένος, ἐντυπωμένος, ἐγγεγλυμμένος, ἐγχεσμένος, Σοφ. Αἴ. 6. νίκχος, νεοχάρακτον, τὸ νεωστὶ, προσφάτως ἐν τῇ γῇ σημειωθέν, τυπωθέν. 2) ὁ ἐκ νέου ὀξυνθείς, ἀκονηθείς, νεακονημένος. (υ υ υ – υ).

Νεοχμέω, ῶ. Ταὐτὸν τῷ, νεοχμόω, Schaef. Γρηγ. σ. 545. ὅθεν

*Νεόχμησις, ἡ = νεόχμωσις.

Νεοχμία, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, νεοχμωσις, Ἡσύχ.

Νεοχμίζω. Ταὐτὸν τῷ, νεοχμόω. Ἡσχ.

Νεοχμός, ὁ, ἡ, καὶ, νεοχμώς, Ἐπίβ. ταὐτὸν τῷ, νέος, καθ' ὅλας τὰς σημασίας, ἐκ τοῦ, νέος, νεόω, νεώσσω, μέλ. νεώξω. Κατὰ πρῶτον εὑρίσκεται παρ' Ἡρόδ. 9. 99. 104. νεοχμοὶ τινες, νεωτερισμοὶ ἐν τῇ πολιτείᾳ, ὡς τὸ νέος. ἢ Ὁ Μενοικέως νεοχμός, ἤτοι υἱός, Σοφ. Ἀντ. 156. 2) ὁ Δίων Κάσ. μετεχειρίσθη τὸ νεοχμός, οὐσιαστικῶς, ἀντὶ τοῦ, παραγώγου νεόχμωσις.

Νεοχμόω, ῶ. Ταὐτὸν τῷ, νεόω, καινίζω, καὶ, νεωτερίζω. Καινοποιῶ, καινουργῶ· νέον, καινούριον ποιῶ· μεταβάλλω, ἐν γένει ἐξαιρ. κάμνω, ἢ μελετῶ νεωτερισμοὺς ἐν τῇ πολιτείᾳ, Ἡρόδ. 4, 201. 5, 19. Θουκ. 1, 12. ὅθεν

Νεόχμωσις, ἡ. Ἀνανέωσις, ἀνακαίνισις, μεταβολή, νεωτέρισις, ἀποκατάστασις.

*Νεόχνοος, ὁ, ἡ (χνόος). Ἄρτι γενειάσκων, τοῦ ὁποίου τὸ γένειον ἀρχῇ νὰ φαίνηται, Γρηγ. Ναζ. Ἐπίγρ. 165.

Νεόχριστος, ὁ, ἡ (χρίω). Νεωστὶ κεχρισμένος, ἀλειμμένος, μυρωμένος.

*Νεόχυτος, ὁ, ἡ (χέω). Νεοχυμένος, νεοσεχυμένος.

Νεόω, ῶ (νέος). Νέον ποιῶ. ἀνακαινίζω, καινουργῶ, μεταβάλλω. 2) τὴν νεόν, ἢ τὸ νέωμα γεωργῶ, ἀροτριάω, ἐκ νέου γεωργῶ τὸ χωράφιον. ἡ νεωμένη, συνυπαν. γῆ, ὁ κν. ἢ ὑπάρξας ἀργὸς ἀργὸς δι' ἀνάπαυσιν, Ἡσ. Ἔ. 464.

Νέποδες, ων, οἱ, ἐν Ὀδσ. Δ. 404. καλοῦνται αἱ Φῶκαι «νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης», τὸ ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι ἑρμηνεύουσι διαφόρως. 1) Κατ' Ἀπίωνα, παρὰ τὸ νε ἀντὶ τοῦ νη, καὶ ποῦς νέποδες, ἢ νήποδες, δηλ. ἄποδες, ἐναντίον τῆς ὁποίας ὅμως ἑρμηνείας διεγείρει μεγάλην ὑποψίαν τοῦτο, ὅτι δὲν ὑπάρχει παράδειγμα ἀρνητικῆς συλλαβῆς νε. 2) κατ' ἄλλους, οἷον Ἀπ. Λέξ. σ. 472. καὶ Ἐτυμολ. Γουδ. σ. 405. 49. παρὰ τὸ νέω, νήχω (κολυμβῶ) καὶ ποῦς, ἀντὶ τοῦ, νηξίποδες, τὴν ὁποίαν ἑρμηνείαν δέχονται πολλοὶ νεώτεροι, οἷοι, Νικ. Ἀλ. καὶ Ὀππ. ὀνομάζοντες ἐν γένει ὅλα τὰ ἔνυδρα, νέποδες· ὡσαύτως καὶ ἐν Τιμ. Ὁμ. Ἀπ. 78. κατὰ τὸ Παρισ. χειρόγραφον, «ἕκαστά τε ᾠῦλα νεποῦδωνα» ἡ ὁποία ὅμως ἀνάγν. ἐστὶ καὶ διὰ τὸν ἀλλόκοτον τύπον νέπουδες, πολλὰ ἀμφ. 3) τέλος κατὰ τὸν Εὐστάθιον, ἐλέγοντο κατὰ διάλεκτόν τινα (γλῶσσάν τινα), τὴν ὁποίαν ὅμως αὐτὸς δὲν ὀνομάζει ῥητῶς, νέποδες τὰ τέκνα, οἱ ἀπόγονοι, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν, ὅλως τὸ Λατ. nepos, nepotes, ἐκλαμβάνουσιν οἱ σοφώτεροι Ἀλεξανδρινοὶ ποιηταὶ τὴν λέξιν. Καλλιμχ. Ἀπ. Ῥ, 4, 1745. Θεοκρ. 17, 25. Κλέων παρὰ τῷ Μ. Ἐτ. σ. 389, 28. καὶ ἄλλοι, ὥστε τότε ἀνήκει, καθὼς τὸ συγγεν. νεόποδες, ἀναμφιβόλως εἰς τὸ πρωτότ. νεος· ἀλλαμὴν κατὰ τὸν Ὥρον, Ἐ. Μ. σ. 601. 29., ὀνομάζονται τὰ νήπια μόνον καταχρηστικῶς νέποδες, ἐπειδὴ δὲν δύνανται εἰσέτι νὰ μεταχειρισθῶσι τοὺς πόδας των, νὰ περιπατήσωσι. Τὸ ἑνικὸν νέπους εὕρηται μόνον παρὰ Καλλιμ. Λεῖψ. 77., τὸ δὲ νέπος ἀντὶ ἰχθύς παρά τινι μὴ δοκιμῳ, Ἐπιγρ. παρὰ Schaef. Γρηγ. σ. 682. ἐκεῖ δὲ καὶ ἡ ἑνικ. αἰτ. νέποδα, ἐν Γεωπον. 4, 3. κεῖται νέποδες. ἀντὶ, νεόποδες.

*Νέπους, οδος, ἢ ποιητ. νέπος, σπανίως κατὰ ἑνικ. ἀρ. ἀντὶ ἰχθύς, ἔρ. νέποδες, ἐν τέλει

*Νεράντζιον, τό, νεράντζι, Σχολιαστ. Ναδρ. Ἀλ. 432.

Νέρθε, καὶ πρὸ φωνήεντος, ἢ παρὰ Ποιηταῖς θέσεως ἕνεκα, νέρθεν, Ἐπίρ. = ἐνέρθεν. Κάτω, Ὑπὸ κάτω, κατὰ γῆς, Ὁμ. παρὰ δὲ Εὐριπιδ. καὶ κάτωθεν, Ἀλκ. 987. 1139. 2) μετὰ γεν. ὑποκάτω, π. χ. «Γαίης νέρθε, νέρθεν γῆς», Ἰλ. Ξ, 204. Ὀδσ. Λ, 302· ὅθεν

Νέρτατος, ὑπέρθετ. = ἐνέρτατος. Κατώτατος, καταχθόνιος, τελευταῖος, ἔσχατος.

Νερτέριος, ία, ιον. Ὅστις εἶναι ὑπὸ κάτω, ἐξαιρ. καταχθόνιος, ὁ ὑπὸ κάτω τῆς γῆς ὤν· ὁ ἐν τῇ ἕρᾳ ὤν.

Νερτεροδρόμος, ὁ, ἡ (δραμεῖν). Ὁ ἄγγελος τοῦ ᾅδου, ἢ τοῦ Πλούτωνος. ἴδε νέρτερος Λουκ. 9αν. Περιγρ. 41.

*Νερτερόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ μορφὴν, ἢ σχῆμα ἔχων νερτέρων, νεκρῶν. παρὰ τό

Νέρτερος, έρα, ερον, καὶ παρ' Εὐρ. καὶ ὁ, ἡ· Κατώτερος, ὁ περισσότερον ὑπὸ κάτω ἄλλου τινὸς ὤν, συγκρ. ἄνευ θετικοῦ· ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ κατὰ σημασ. τοῦ θετικοῦ, ταὐτὸν τῷ, νερτέριος. «Τὰ ὑπέρτερα νέρτερα θήσει», Ἀριστφ. Λυσ. 712. ἐξαιρ. δὲ, «οἱ νερτεροι», οἱ ἕτεροι, ἤτοι οἱ νεκροί, καὶ εἰ καταχθόνιοι θεοί, τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ο 225. ἔστιν ἡμαρτ. ἀναγν. ἴδε ἐνέρτερος, καὶ ἐντεῦθεν «ὑπὸ νερτέραν χθόνα», Εὐριπ. Ἄλκ. 48. «τὰ νερτέρωνα, πᾶν τὸ ἀφιερωμένον τοῖς νερτέροις», Ἑρμ. Σοφ. Ἀντ. 598.

Νέρτος, ὁ. Ἁρπακτικόν τι ὄρνεον, Ἀριστφ.

Νέτωπον, τό, καὶ, νετώπιον, ἄλλως δὲ καὶ, μετώπιον. Τὸ ἐκ τῶν πιεκῶν ἀμυγδάλων ἔλαιον, Ἱπποκρ.

Νεῦμα, τό (νεύω). Τὸ νεύειν, τὸ διὰ τῆς καμμύσεως τῶν ὀμμάτων, ἢ τῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς διδόμενον κρυφίως σημεῖον (γνέμα, ἢ κόημα), ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐπικρότημα, ἐπαινος, κφέρων ταῖς εὐχαῖς νεῦμα. Φιλοστρ. Ἡρωϊκ. α', ἐπιβεβαίωσις, ἐπικύρωσις· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, βούλημα, θέλημα.

Νεῦμαι, Ἐπκ καὶ Ἰων, κατὰ συναίρ. ἐνεστ. ἀντὶ. νέομαι. Ἔρχομαι, πορεύομαι, ἐπαναστρέφω· ὡς καὶ τό, νεύμεθα, ἀντὶ, νεόμεθα, Ἰλ. Σ. 136. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 24.

Νευρά, ἡ, Ἰων. νευρή = νεῦρον. Ὁ τένων ἑνὸς μυὸς τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ σύνδεσμος κοκκάλου ἀνθρώπου, ligamentum, Ἰλ. Θ, 328. πλὴν ἐνταῦθα δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ διὰ τῆς ἀκολούθου σημασίας. 2) τὸ νεῦρον, ἡ χορδὴ τοῦ τόξου, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσὸ. ἡ εὐχρηστοτ. σημασ. ὅτι δὲ ἡ χορδὴ τοῦ τόξου ἦτο στριμμένη, διδάσκουσιν ἡμᾶς τὰ ἐπίθ. εὐστρεφής, νεόστροφος, Ἰλ. Ο, 463. 469. — 3) ἡ χορδὴ, κέρδα τῆς κιθάρας, Μεθομ.

*Νευράς, ἡ· ἴδε νευρίς·

Νευρεή, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, νευρά, Θεόκριτ. κε', 213.

*Νευρένδετος, ὁ, ἡ (ἐνδέω). Ἐντεταμένος τεντωμένος. κορδιτμένος, δεμένος μὲ χορδάς.

*Νευρή, Ἰων. ἀντὶ, νευρά, Ὁμ.

*Νευρῆφι, νευρῆφιν, Ἐπ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ νευρη, Ὁμ.

Νευρία, ἡ, χορδὴ, ὡς τὸ νευρά. 2) Σχοινίον ἐκ νεύρου, τένοντος.

Νευρικός, ἡ, ὄν. Ἀνήκων εἰς νευρὰς, χορδάς. ὁ πάσχων εἰς τὰ νεῦρα, ἢ νευράς.

Νεύρινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ νευρῶν κατεσκευασμένος· καὶ ὁ ἐκ τῶν ἰνῶν τῶν ζώων κατεσκευασμένος. «Τὴν ἐκ τῶν λίνων καὶ σπάρτων καὶ πάντων ὅσα φυτῶν ὄρτι νεῦρα εἴπομεν», Πλάτ. Πολιτ. §. 22.

Νευρίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, νεῦρον· μικρὸν νεῦρον, ἢ χορδή.

Νευρίς, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ, νευρά· μαρὰ νευρὰ ἢ χορδή. 2) Εἶδος φυτοῦ.

Νευρίτης, ου, ὁ· καὶ, Νευρῖτις, ιδος, ἡ. ὅμοιος τῇ χορδῇ ἢ τῷ νεύρῳ, ἢ ἴσος, ἢ ἔχων εἶδος νεύρου.

Νευροβάτης, ου, ὁ (νεῦρον, βαίνω). Ὁ βαίνων, χορεύων ἐπὶ τὸ σχοινίον, = σχοινοβάτης. (-υυ-)

*Νευρόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Δεμένος μὲ νεῦρα ἢ σχοινία· καὶ = νευρένδετος.

Νευροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος νεύρῳ, ὁ τὸ εἶδος τοῦ νεύρου ἔχων.

Νευρόθλαστος, ἡ (θλάω). Ζουλισμένος κατὰ τὰ νεῦρα, ὡς τὸ, νευρότρωτος.

Νευρόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ἔχων νευρίτην, ἰνώδη καυλόν.

Νευροκοίλιος, ὁ, ἡ Ἀνήκων εἰς τὰ νεῦρα τοῦ στομάχου Ἱππκ. ἀμφ.

Νευροκοπέω, ῶ (κόπτω). Ἐγκόπτω ἢ ἀποκόπτω τὰ νεῦρα· κόπτων τὰ νεῦρα νεκρόνω, παραλύω, ἢ κολοβόω.

Νευρολάλος, ὁ, ἡ (λαλέω). Ὁ διὰ τῶν νεύρων, ἤτοι τῶν χορδῶν λαλῶν, ἠχῶν, ἔχων πολυήχους χορδάς· ἐπίθετον τῆς κιθάρας, λύρας, κ. τ. τ. «νευρολάλος χορδή», Ἀνάλεκτ. β'. 281.

Νευρομήτρα, ἴδε Νευρομήτρα.

Νεῦρον, τό. Ἡ παλαιὰ τούτου σημασία σημαίνει τὰς ἶνας καὶ τοὺς συνδέσμους, δι' ὧν συνδέονται πρὸς ἄλληλα τὰ μέλη τοῦ σώματος καὶ ἐξαιρέτως τὰ ὀστᾶ, ἐξ ὧν ἔτι ἐξήρτηται καὶ ὅλη ἡ δύναμις καὶ ἰσχὺς τοῦ σώματος, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὴν σήμερον λέγομεν· ἡ σαφεστέρα ῥῆσις ταύτης τῆς σημασίας κεῖται παρὰ Πλάτωνι. «Τὰ δὲ νεῦρα περιαμπέχονται τὰ ὀστᾶ μετὰ τῶν σαρκῶν καὶ δέρματος ὁ συνέχει αὐτά, οἷα ἐπιτείνεσθαι καὶ ἀνίεσθαι». Ὁ Ὅμ. μετεχειρίσθη τό, Νεῦρα μόνον ἅπαξ ἐν Ἰλ. Π. 316. ἐπὶ τῶν ὑπὸ κάτω τοῦ ποδὸς ἰνῶν, καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν ἐκδοχὴν ἐκληπτέον πιθανῶς. καὶ τό, νευρή, ἐπὶ τῆς ἰνὸς τοῦ καρποῦ, Ἰλ. Θ, 328. «Τῆξε οἱ νευρήν.» 2) Ἡ ἐκ τῶν ἰνῶν τῶν ζώων, καὶ ἐκ τῶν ἑντέρων κατασκευαζομένη χορδή, κόρδα, νευρά. 3) Χορδή, σχοινίον, δέμα, λωρίον ἐκ νεύρων ζώων, διὰ νὰ συρράπτωσι τὰ δέρματα, τοὺς ἀσκοὺς, τὰ σανδάλια, κ. τ. τ. πρ. Ἡσ. Ἔ. 546. νὰ σφίγγωσι τὰ πουγγία κ. τ. τ. ἢ διὰ νὰ δένωσι σφιχτὰ τὸ ὀξὺ σιδήριον τοῦ βέλους εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ καλάμου, Ἰλ. Δ, 122, 151. 4) Ἡ χορδὴ τοῦ τόξου, καθ' ἣν ὅμως σημασ. ὁ Ὅμ. χρῆται ἀεὶ τῷ τύπῳ νευρή. 5) Δί ἶνες τῶν φυτῶν, τόπον ἐπέχουσαι τῶν ἐν τοῖς ζώοις νεύρων. 6) Τροπ. ἐλαστικότης, ἰσχύς, σωματικὴ δύναμις, τένος, ἐν γένει· ἔτι δὲ καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δίδει τόνον, καὶ ἐντεῦθεν τὰ χρήματα, νεῦρα πραγμάτων λέγονται, Δημ. 7) Ἀντὶ δὲ τοῦ, νεῦρα, κατὰ τὴν παρ' Ἰατροῖς σημασίαν, ὡς ὄργανον δηλ. τῆς αἰσθήσεως, ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου τὴν ἀρχὴν ἔχον, μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀριστοτέλους.

*Νευρόνοσος, ὁ, ἡ (νοσέω). Πάσχων τὰ νεῦρα, Μανέθ. Η, 501.

Νευροπαχής, ὁ, ἡ (παχύς). Ἐκ παχέων νεύρων ὤν, ἢ παχέα, χονδρὰ νεῦρα ἔχων. Ὁ τύπος νευροπαχυς, υ, ἐστιν ἀμφ., Lob, Φρυν. σ. 535.

*Νευροπλεκής, ὁ, ἡ (πλέκω). Πλεγμένος ἀπὸ χορδάς, Φιλιπ. Θεσσ. Ἐπιγρ. 8.

Νευροραφέω, καὶ συνήθ. Νευρορραφέω, (νευροράφος), διὰ νεύρων συρράπτω· ἐξαιρετ. ῥάπτω, μπαλόνω μὲ τὰς χορδὰς (νεῦρα) σανδάλια, κ. τ. τ. ὅθεν

Νευροραφία, ἡ καὶ συνήθ. νευρορραφία. Τὸ διὰ τῶν νεύρων ῥάπτειν, μπαλόνειν, τὸ σύρραμμα, μπάλωμα τῶν παλαιῶν σανδαλίων· ὅθεν

Νευροραφικός, καὶ συνήθ. νευρορραφικός, ἡ, ὄν. Ἀνήκων εἰς νευροραφίαν, ἢ εἰς τὸν νευροράφον.

Νευροράφος, καὶ συνήθ. Νευρορράφος. (νεῦρον, ῥάπτω) Ὁ διὰ τῶν νεύρων ῥάπτων, ἢ μπαλόνων, ἐξαιρ. σανδάλια παπούτζια, ὅθεν, ὁ νευροράφος, ὅστις διορθόνει τὰ παλαιὰ σανδάλια· μπαλωτής καθ' Ἡσίοδον, ὁ δέρματα συρράπτων νεύρῳ βοός. ἴδε Νεῦρον. ἀριθ. 3. τὰ τοιαῦτα δὲ ἐκ νεύρων ῥάμματα, δι' ὧν συνέρραπτον τὰ σανδάλια, ἐκαλοῦντο, Ῥομφεῖς. 2) Ἐκ τοῦ νεῦρον, σημασ. 2. παρὰ Λυκ. κατασκευάζων καὶ κλώθων, στρίφων χορδὰς διὰ τὴν λύραν.

Νευροσπαδής, ές, ὁ, ἡ (σπάω). Ἐκ τῶν νεύρων, ἢ εἰς νεῦρα συρμένος, τεντωμένος. «Νευροσπαδὴς ἄτρακτος (Σοφ. Φιλόκτ. 290.)», τὸ μὲ τὴν χορδὴν τεντωθὲν εἰς τὰ ὀπίσω τόξου, τὸ ὁποῖον ἔπριπε ἐκείνην τὴν στιγμὴν νὰ ῥιφθῇ.

*Νευρόσπασμα, τό, = νευρόσπαστον.

Νευροσπαστεία, ἡ. Ἡ διὰ τῶν νεύρων, χορδῶν κίνησις, καθὼς π. χ. κινοῦσιν οἱ θαυματοποιοὶ τὰ ἀγαλμάτια· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, κίνησις, Ἀντωνῖν. Φιλόσ. ζ'. 28. γράφεται καὶ Νευροσπαστία, αὐτόθ. ζ'. 20. ἐκ τοῦ

Νευροσπαστέω, ῶ. Διὰ τῶν νεύρων ἢ σχοινίων, ἢ χορδῶν βάλλω εἰς κίνησιν· καθόλου δὲ, κινῶ· ἐκ τοῦ

Νευροσπάστης, ου, ὁ (σπάω), καὶ πληθ. νευροσπάσται, οἱ. Οἱ θαυματουργοὶ, οἱ τὰ νευ-

ρόσπαστα, ἤτοι τὰ ἀγαλμάτια καὶ τὰς κούκλας καίζοντες, διὰ τῶν χορδῶν κινοῦντες. Ἀριστοτ Κόσμ. «Ὁμοίως δὲ οἱ νευροσπάσται, μίαν μηρινθον ἐπισπασάμενοι, ποιοῦσι καὶ αὐχένα κινεῖσθαι, καὶ χεῖρα τοῦ ζώου, καὶ ὦμον καὶ ὀφθαλμόν· ἔστι δ' ὅτα πάντα τὰ μέρη μετάτινος εὐρυθμίας.»

*Νευροσπαστία, = νευροσπαστεία.

Νευροσπαστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ χρήσιμος εἰς τὸ κινεῖν, ἐρεθίζειν καὶ σπᾶν τὰ νεῦρα. 2) Ὁ διὰ τῶν χορδῶν κινῶν τι· καὶ ἐντεῦθεν «Νευροσπαστικὴν, ἡ τέχνη τοῦ νευροσπάστου, τοῦ θαυματουργοῦ.

Νευρόσπαστος, ὁ, ἡ (σπάω). Ὁ διὰ τῶν νεύρων, χορδῶν ἐπὶ τῶν τροχῶν καὶ κυλίνδρων βαλίων, περιπατῶν. Ὁ διὰ νεύρων, χορδῶν ἐπὶ κυλίνδρων τεντωμένων κινούμενος· ὅθεν «Νευρόσπαστα, τά», ἀγαλματίκτινα, ἢ κούκλαι, τὰ ἐποῖα κινοῦσι καὶ παίζουσιν οἱ θαυματουργοί, τὰ παρὰ τοῖς Ἰταλ. Burattini, καὶ Γαλ. Marionettes, καλούμενα, Ἡρόδοτ. β'. 48.» Ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφερόουσι κατὰ κώμας αἱ γυναῖκες.» ὅθεν καὶ, «τὸ νευρόσπαστον» ἡ τοιαύτη κινητὴ κούκλα.

Νευροτενής, ὁ, ἡ· καὶ, Νευρότονος, ὁ, ἡ (τείνω) ὁ ὑπὸ ἢ διὰ χορδῶν τεντωμένος. «Παγὶς νευροτενής», τανυσμένη μὲ τὴν χορδήν, Ἀναλεκτ. β'. σελ 9.

*Νευροτομέω, Κατακόπτω τὰ νεῦρα, παρὰ τὸ

*Νευροτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Κατακόπτων τὰ νεῦρα, ἢ τὰς ἶνας.

*Νευρότονος, ὁ, ἡ, = νευροτενής.

Νευροτρωτος, ὁ, ἡ (τιτρώσκω). Ὅστις ἐτρώθη, ἐπληγώθη εἰς τὰ νεῦρα, εἰς τὰς ἶνας, εἰς τοὺς τένοντας τῶν μυῶν τοῦ κράτους· ὁ ἐν τοῖς νεύροις τετρωμένος· ὁ Γαληνὸς ἐν τῷ περὶ συνθέσ. φαρμακ. β'. σημειοῦ, ὅτι αὐτὴ ἡ λέξις κυρίως ἔπρεπε νὰ γράφηται, τενοντότρωτος, καὶ Νευρόθλαστος.

Νευροχαρής, ές, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὅστις χαίρει ἐπὶ τῶν νεύρων καὶ τῇ νευρᾷ τοῦ τόξου. ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνάλ. β'. 518.

Νευροχονδρώδης, ες, ὁ, ἡ (χόνδρος). Ὁ νεῦρα καὶ χόνδρους ἔχων.

Νευρόω, ῶ (νεῦρον). Τὴν νευρὰν ἢ τὸ νεῦρον ἐντείνω, τεντόνω· διὰ τοῦ νεύρου ἐντείνω, δένω· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐντείνω, σφίγγω, ἐνδυναμόνω, ἐνισχύω.

Νευρώδης, ες, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Νευροειδής Ὅμοιος νεύρῳ· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ νεύρου ὤν· πλήρης νεύρων, νευρώδης, ἰσχυρός.

*Νεῦς, ἡ, = ναῦς, Γραμμ.

Νεῦσις, εως, ἡ (νέω, νεύσομαι). Τὸ πλέειν, κολυμβᾶν, καὶ τὸ διὰ τοῦ πλοίου πλεύσιμον, ἀρμένισμα.

Νεῦσις, εως, (νεύω). Τὸ νεύειν, κάμνειν νεῦμα (γνέψιμον)· 2) Κλίσις, ῥοπή.

*Νεύσομαι, καὶ νευσοῦμαι, μέλλ. τοῦ νέω, Κολυμβῶ.

Νευστάζω, (νεύω). Νεύω, κλίνω, κουνῶ πολλάκις τὴν κεφαλὴν, δὲν ἐμπορῶ νὰ τὴν κρατήσω, ἢ δὲν τὴν κρατῶ σθερὴν, ἴσιαν· σκύπτω τὸ κεφάλι· «Κόρυθι», νεύω με τὴν περικεφαλαίαν, ἤτοι βαδίζω μὲ κλίνουσαν εἰς τὰ ἔμπροσθεν περικεφαλαίαν, Ἰλ. Τ, 192. «κεφαλῇ», νεύω μὲ τὴν κεφαλὴν, ἤτοι τὴν ἀφίνω εἰς τὰ ἔμπροσθεν νὰ κρέμηται, εἴτε ἐπειδὴ δὲν ἐμπορῶ νὰ τὴν βαστάξω καθὼς οἱ γέροντες. Ὀδ. Σ, 240. ἢ καθὼς ἐκεῖνοι, εἰς ὅσους δὲν τοὺς ἀρέσει τὶ καὶ κουνῶσι τὴν κεφαλὴν, ἢ ὅσοι εἶναι ὅλως εἰς συλλογισμοὺς ἢ εἰς ἀπελπισίαν, Ὀδ. Σ, 154. «Ὀφρύσι νεύω, νεύω μὲ τὰ ὄμματα, κάμνω νεῦμα. Ὀδ. Μ, 194. παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἀντὶ τοῦ, σκύπτω τὰ ὄμματα, καὶ ἐντεῦθεν, κουνῶ τὸ κεφαλὶ ἐξ αἰτίας τοῦ ὕπνου, ὡς τό, νυστάζω.

*Νευστάς, άδος, ἡ (νέω, νεύσομαι) = κολυμβάς.

Νευστέον, θετικ. ἐπίῤῥ. τοῦ, νέω, νεύσομαι. κολυμβητέον, πρέπει νὰ κολυμβήσῃ τινάς, Πλάτ.

Νευστήρ, ῆρος, ὁ (νέω). Κολυμβητὴς· ὁ ἐπὶ πλοίου πλέων, ἀρμενίζων, ποιητ.

Νεύστης, ου, ὁ, ταυτὸν τῷ, Νευστήρ· ὅθεν

Νευστικός, ἡ, όν. Ὅστις δύναται νὰ κολυμβᾷ, κολυμβητικός, ὁ κολυμβᾷν δυνάμενος. 2) Ἐκ τοῦ νεύω, ὁ νεύων, ἡ, ὁ κλίνων, καταφορής, κατάντης.

Νευστός, ἡ, όν. Σημαινόμενος μὲ νεῦμα.

Νεύω, Μ. νεύσω. Νεύω, κάμνω νεῦμα, καὶ συνετάσσ. ἤτοι ἀπολύτως, ὡς ἐν Ὀδ. Ρ, 330. ἢ μετὰ δοτ. προσ. περιφραστικῆς, ὡς ἐν Ἰλ. Ι, 223. Ὀδ. Π, 283. ἢ μετὰ τοῦ, εἴς τινα, Ἔμν. Ὁμ. 6, 9, ἢ μετ' ἀπαρμφ. διὰ νὰ κάμῃ τις τί, Ἰλ. Ι, 620. β) ἐπινεύω, διὰ νεύματος κάμνω τινὶ σημεῖον, ὅτι συγκατατάσσω, στέργω, δέχομαί τι, ἐγκρίνω, βεβαιῶ, ἐπικυρῶ· «ὀφρύσι, κεφαλῇ,» νεύω μὲ τὰ ὄμματα, μὲ τὸ κεφάλι, Ἰλ. Α, 528. Ρ, 209. Ὀδ. Π, 164. καὶ ἀλλαχοῦ· μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρμφ ἐν Ἰλ. Θ, 246. σπανιώτερον συντάσσ. μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος, αἰτί τοῦ, ἐπινεύω τινί τι, τοῦ τὸ ἐπιτρέπω, συγχωρῶ, δίδω, π. χ. «Νεῦσε οἱ κουρηνα», Ἔμν. Ὁμ. Δέμ. 445. 463. Σοφ. Ο. Κ. 248. συνήθ. συνεκφέρει ὁ Ὅμ. «ἐπ' ὀφρύσι νεύειν», μὲ τὰ ὄμματα κάμνω εἴς τι νεῦμα, πρβ. ἐπινεύω. γ) κλίνω, σκύπτω, κλίνω τὴν κεφαλὴν ὀλίγον τι εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ὡς π. χ. ἐπὶ τῶν φορούντων περικεφαλαίαν, Ἰλ. Ν, 133. Π, 217. πρβ Ἡρόδ. 2, 48. ἔτι δὲ ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα κλίνουσι κατὰ γῆς ἢ εἰς τὰ ἔμπροσθεν, κρέμανται εἰς τὰ ἔμπροσθεν, λυγίζονται, π. χ. ἐπὶ λόφου, περικεφαλαίας, πολλκ. παρ' Ὅμ., ἐπὶ πληρῶν καὶ γεμάτων ἀσταχύων, Ἡσ. Ἔ, 475. «Νεύειν κεφαλάς» (Ὀδ. Σ, 237), λέγεται ἐπὶ τῶν ταπεινοθύμων ἢ νικηθέντων, οἱ ὁποῖοι σκύπτουσι τὰς κεφαλάς των, καὶ κυττάζουσιν εἰς τὴν γῆν. «Νάρα ἐς πέδον», Σοφ. Ἀντ. 441. ἢ καὶ, πρός τι, Ἰακ. Α Π. σελ. 743. (συγγεν. τῷ, νέω, νεύσομαι, καὶ ἐντεῦθεν τό, νευστάζω, νυστάζω, καὶ τὸ λατ. nuo, nuto, nutus, numen.)

Νεφέλη, ἡ (νέφος). Συνάθροισις ὑγρῶν ἀτμῶν ἐν τῷ ἀέρι ὑψουμένων, σύνεφον· παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσ.· μεταφ. συνέφωσις, σκότασις τῶν αἰσθήσεων ὑπὸ τοῦ θανάτου, ζόφος, σκότος θανάτου, Ἰλ. Τ, 417. «Ἀχεος νεφέλη,» νέφος πένθους καὶ λύπης, Ἰλ. Ρ, 591. Σ, 22. Ὀδ. Ω, 315. τὰ δὲ συνήθη παρ' Ὅμ. ἐπίθετα εἰσί, κυανέη, μέλαινα, πορφυρέη. Παρὰ Θεοφρ ὀνομάζονται τὰ ἐλαφρὰ, πλήρη κρυκίδων φαινόμενα νέφη, «νεφέλαι πόκης ἐρίων ὅμοιαι», λατ. vellera. 2) Λεπτόν τι δίκτυον πρὸς ἄγραν τῶν ὀρνιθαρίων ἐπιτήδειον (Ἀριστῳ Ὄρν. 528. Ὀππ. Ἰξ. 3, 9.), ὅπερ ἄλλως καὶ μακούνιον, καὶ πτηνολάτις, λέγεται. Ἐπιγράμ. Haschke, σ. 136. «Λεπτόμιτον νεφέλησι ἐν γένει, δίκτυον τῶν ζώων», Σοφ. Τραχ. 831. πρβ. 1052. 1057. 3) Ὄνομα γυναικός· ὅθεν

Νεφεληγερέτα, ὁ (ἀγείρω). Ὁ ἀγείρων, συναθροίζων τὰς νεφέλας, ἐπίθετ. τοῦ Διός, Ὅμ. ἔστι δὲ, παρεκτὸς τῆς ὀνομ., μόνον κατὰ τὴν γεν. εὔχρηστον, καὶ ποιητ. ἀντὶ, νεφεληγερέτης. (Τὸ ἄλφα ἔστιν, ὡς ἐν τῷ, εὐρόπα, ἱππότα κ. τ. τ., φύσει βραχύ, ἐν δὲ τῷ ἑξαμέτρῳ γίνεται ἡ λήγουσα διὰ τὴν θέσιν τῆς, νεφεληγερέτα Ζεύς, ἀεὶ μακρά.)

*Νεφεληγερέτης, ου, ὁ, καὶ

*Νεφεληγερής, ές, ὁ, = νεφεληγερέτα, Μεθομρ.

Νεφεληδόν, Ἐπίῤῥ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν νεφελῶν, ὡσὰν τὰ σύνεφα.

Νεφέλιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ νεφέλη· μικρὰ νεφέλη, συνεφάκιον. 2) Ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ἢ ἀλλοῦ που κηλίς· καὶ τὸ κατὰ μέσον τῶν οὔρων ἱστάμενον, ὅμοιον νεφέλῃ

Νεφελογενής, ές, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ ἐκ τῶν νεφελῶν ἔχων τὸ γένος, ἢ ἐκ τῆς Νεφέλης γεννηθείς.

Νεφελοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος τῇ νεφέλῃ, νεφέλης εἶδος ἔχων· σκοτεινός, ἀμαυρός· καὶ = νεφελώδης.

Νεφελοκένταυροι, οἱ. Οἱ τῶν νεφελῶν κένταυροι, λέξις ὑπὸ τοῦ Λουκιαν. ἀληθ. Ἱστορ. πεποιημένη, ἤτοι ὅτι ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ Ἰξίωνος καὶ τῆς Νεφέλης, ἢ διότι, καθὸ ἀλλόκοτος μορφή, ὁμοιάζουσι τὰς μορφὰς τῶν νεφελῶν, Ἀριστῳ. Νεφ. 345.

Νεφελοκοκκυγία, ἡ (κόκκυξ). Ποίημα τι ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάν· ἐπὶ ταῖς νεφέλαις πόλις τῶν πτηνῶν, ἧς ὁ ἐγκάτοικος Νεφελοκοκκυγεύς, καλεῖται. Ὁ Ἀριστῳ. περιγελᾷ μὲ ταύτην τὴν ὀνομασίαν τὰς Ἀθήνας καὶ τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὴν κουφόνοιαν.

Νεφελοστασία, ἡ (νεφέλη, ἵστημι). Ὁ τόπος, ἔνθα τὰ πτηνὰ στήνουσι, κάμνουσι τὰς καλιάς αὐτῶν, νεφέλας καλουμένας, ἀγέλη αὐτῶν, ἢ τόπος, ἔνθα στήνουσι τοὺς βρόχους διὰ νὰ τὰ πιάνωσι.

Νεφελόω, ῶ (νεφέλη). Μετὰ νεφελῶν καλύπτω· ἐκ νεφέλης ποιῶ.

Νεφελώδης, ές, ὁ, ἡ. = νεφελοειδής, Ὅμοιος νεφέλῃ· πλήρης νεφελῶν, γεμάτος ἢ σκεπασμένος μὲ σύνεφα· σκοτεινός.

Νεφελωτός, ἡ, όν. Ἐκ νεφέλης ἐσχηματισμένος, Λουκιαν. 2) Σκεπασμένος μὲ νεφέλας.

Νεφίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ νέφος· μικρὸν νέφος.

Νεφόβολος, ὁ, ἡ (νέφος, βάλλω). Ἀριστοφ. Ὄρν. 1385. νεφελώδης, σκοτεινός.

Νεφοειδής, ές, ὁ, ἡ. Ὅμοιος τῷ νέφει, νεφελοείδης.

Νεφοποίητος, ὁ, ἡ (ποιέω). Ἐκ νέφους κατεσκευασμένος, ἐσχηματισμένος, Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ. σ. 1042.

Νέφος, τό. Ταὐτὸν τῷ, νεφέλη, πολλκ. παρ' Ὅμ. ὅθεν ἐν γένει, γνόφος, σκότος. «Θανάτου μέλαν νέφος», μαύρη σκοτοῦρα θανάτου, Ἰλ. Π, 350 Ὀδ. Δ, 180. πρβ. νεφέλη. τροπ. α) κάθε μέγα, πυκνὸν πλῆθος (ὅμιλος), τὸ ὁποῖον ὅταν φαίνηται ἀπὸ μακρόθεν πλησιάζον, ὁμοιάζει νεφέλην, «νέφος Τρώων, πεζῶν, ψαρῶν, κολοιῶν», Ἰλ. Δ, 274. Π, 66. Ρ, 755. Ψ, 133. ἔτι δὲ, «πολέμοιο νέφος», ὁ πυκνὸς ἀλαλαγμὸς τῆς μάχης, Ἰλ. Ρ, 243. Πόθ. Νέμ. 10, 16. «Νέφος ἀνθρώπων», Ἡρόδ. 8, 109. πρβ. Wern. Τρυφ 37. β) σκοτεινὸν, πρόσωπον, σκυθρωπότης· (πιθαν παρὰ τὸ νέω, νήω) σωρεύω, (συγγεν. τῷ, γνόφος, ὀνόφος, ὅθεν, κνέφος, κνέφας, καὶ τὸ παρὰ λογογρ. εὔχρηστον, νεφέλη, nebula.) ὅθεν

Νεφόω, Μὲ σύνεφα καλύπτω, συνεφιάζω, σκοτίζω.

*Νεφριαῖος, αία, αῖον, ὁρ. νεφρίδιος. στέαρι, Διοσκ. 2, 87.

Νεφρίδιος, ία, ιον (νεφρός). Ὁ ἐκ τῶν νεφρῶν· ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τοὺς νεφροὺς· ὁ ἔχων σχέσιν εἰς αὐτούς. Τὸ, νεφριαῖος θεωρεῖται λέξις καλλιτέρα, Lob. Φρυν. σ. 557.

Νεφρίτης, ου, ὁ. Θηλκ. νεφρῖτις, ιδος, ἡ (νεφρός) ὁ ἐκ τῶν νεφρῶν ὅμοιος τοῖς νεφροῖς, ἢ ἔχων σχέσιν εἰς αὐτούς. Νεφρῖτις, ἡ· προσυπακουσμ. νόσος, ἡ περὶ τοὺς νεφροὺς νόσος, πόνος ἐκ πέτρας εἰς τὰ νεφρά· ὅθεν

Νεφριτικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων εἰς τοὺς νεφροὺς· ὅστις ἔχει πέτραν εἰς τὰ νεφρὰ, καὶ πάσχει πόνους, ἢ ἐν γένει, ὁ πάσχων πόνους ὑπὸ πέτρας.

Νεφρῖτις, ιδος, ἡ. Ἰδὲ νεφρίτης.

Νεφροειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ νεφροῦ ἔχων· ὅμοιος τῷ νεφρῷ.

Νεφρομήτρα, ἡ. Ἡ τῶν νεφρῶν μήτρα· συνήθ. κατὰ πληθ. Νεφρομήτραι, αἱ, ἄλλως δὲ καὶ, ψόαι, ψοάι, οἱ μύες τῶν ψοῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων κεῖνται οἱ νεφροί, Ἀθήν. 5'. κεφ. 13.

Νεφρός, οῦ, ὁ, καὶ συνήθ. πληθ. Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ οὐδετέρως νεφρὸν καλουμενον· σπλάγχον τι ἐν τοῖς ζώοις, τοῦ ὁποίου ἡ πρωτίστη χρῆσις εἶναι τοῦ νὰ δέχηται καὶ νὰ ἀποστραγγίζῃ τὸν ὀρρὸν τοῦ αἵματος, ὅστις καταντᾷ εἰς οὖρος καὶ ἑπομένως ἐκεῖθεν ἔρχεται εἰς τὴν κύστιν. Παρὰ Μαγείροις λέγονται ἔτι νεφροὶ καὶ οἱ ὄρχεις. Ἀθήν. σελ. 384. (οὐχὶ παρὰ τὸ νεῦρον, ἀλλὰ πίθαν· κατὰ μεταθ. γραμμ. παρὰ τὸ, φρήν, φρένες, ὡς τὸ renes ἐκ τοῦ φρένες, καὶ forma ἐκ τοῦ μορφή.)

Νεφρώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ταὐτὸν τῷ, Νεφροειδής.

Νέφω, Μ. νέφω, παρακ. νένοφα, = νήφω, σπανιωτ. καὶ ἀμφ. τύπος.

Νεφώδης, ες, ὁ, ἡ (νέφος). Ταὐτὸν τῷ νεφελοειδής, νεφοειδής· καὶ ἐπὶ φωνῆς, φωνὴ νεφώδης (Ἀριστοφ.) σκοτεινή, βαθεῖα φωνή, Ἀριστοτ.

Νέφωσις, εως, ἡ (νεφόω). Συννέφισμα, συννεφωσις, σκότωσις διὰ τῶν νεφῶν· »Νέφωσις ὀφρύων, ἡ σκυθρωπότης.

*ΝΕΩ, ὑπάγω, ἔρχομαι. ὁρ. Νέομαι.

Νέω, Μ νεύσομαι καὶ νευσοῦμαι, ἀόρ. ἔνευσα, ὡς τὸ πλέω, πλεύσομαι, κ. τ. λ. Κολυμβῶ, κατ' ἐνεστ. ἐν Οδ. Δ, 344, 442. Ἐπκ. παρατ. ἔνεον ἀντὶ ἔνευον, Ἰλ. Γ, 11. οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι εἰσὶ Μεθομρκ. β) τροπ. ἐπὶ παπουτσίων, τὰ ὁποῖα εἶναι παρὰ φαρδύ· νευεῖν ἐν ἐμβάσιοις, κολυμβῶ εἰς αὐτὰ τρόπον τινα, Ἀρστφ. Ἱππ. 321. Casaub. Θεοφρ. Χαρ. 4. (συγγεν. τῷ, νάω, νήχω νήχομαι. νῆσος.)

Νέω, Μ. νήσω. Νήθω, γνεθω, λατ. neo. Παρ' Ὅμ. μόνον τὸ πλήθ. ἡ. τοῦ μέτ. ἀόρ. »Ἄτρα οἱ νήσαντο Κατακλῶθες ἃ ὅπα τῷ ἔκλωσαν, ἐπέκλωσαν, Ὀδ. Η, 198. Παρ' Ἡσιόδ. Ἔ. 779. ἐπὶ τῆς ἀράχνης, νυεῖ νήματα (ὅθεν νῆσις, νῆμα, νήθω).

Νέω, Μ. νήσω. Σωρεύω· ἐπισωρεύω· συσσωρεύω, συμφέρω εἰς ἕνα σωρόν. Πυρὰν νῆσαι »(Ἡρόδ.)«, ἐπισωρεύειν ξύλα καὶ κάμνειν πυρκαϊάν. Κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει σχεδὸν μόνον κατὰ τοὺς Ἰων. τύπους νήω, νηέω, νηνέω, ἐξ ὧν ὁ Ὅμ. χρῆται ὡς ἁπλῷ τῷ, νηέω, καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις τῷ νηνέω (συγγεν. τῷ, ναίω καὶ νάσσω.)

Νεώ, Ἀττ. αἰτ. τοῦ νεώς ἀντὶ, νεών, Βασ. ep. cr. σ. 176. Schaef. Γρηγ. σ. 164.

Νεωκορέω, ῶ. Μ. νήω (νεωκόρος). Σκουπίζω, παστρεύω, κρατῶ παστρικὸν, καθαρὸν τὸν ναὸν, ἡ ἔχω αὐτὸν ὑπὸ τὴν προσοχήν μου, ἐπιμελοῦμαι· ἔτι δὲ μετὰ παιδιᾶς καὶ ἀστεισμοῦ, παστρεύω διόλου, ἤτοι διαρπάζω ἕνα ναόν, Πλατ. Πολιτ. θ. σ. 574. Δ. »Ἱερόν τι νεωκορήσειν ἱεροσυλήσει· πρβ. καὶ Valck. Φοιν. 534. 2) τροπ. φυλάττω καθαρὸν, νὰ μὴ μουρδαρευθῇ, ἢ βεβηλωθῇ. Ὁ Λουκιαν. λέγει περὶ Ἔρωτος. »Μεθ' ἁγνῆς διανοίας νεωκορούμενα, τιμῶμεν καὶ λατρεύομεν αὐτὸν καθαρῶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, καθὼς θεότητα τινὰ εἰς τὸν ναὸν αὐτῆς.

Νεωκορία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα καὶ ἐπάγγελμα τοῦ Νεωκόρου, Ἀνθολογ.

Νεωκόρος, ὁ, ἡ (νεώς, κορέω). Ὁ τὸν ναὸν κορέων· ὅστις ἔχει τὴν ἐπιστασίαν ναοῦ τινος καὶ καθαίρει, σαροῖ, παστρεύει καὶ καλλωπίζει αὐτὸν, ἢ ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν, εὐτρεπίζων καὶ φιλοκαλῶν, ἐπιστάτης τοῦ ναοῦ. 2) Ἔλαβον ἔτι τοῦτον τὸν τίτλον εἰς νομίσματα καὶ ἀλλαχοῦ καὶ ὁλόκληραι πόλεις, αἵτινες εἰς τιμὴν θεοικητοῦτινος ἀνήγειρον ναοὺς, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἀσίαν.

Νεωλκέω, ῶ (νεωλκός). Ναῦς ἕλκω, σύρω, τραβῶ τὰς ναῦς (τὰ καΐκια) ἔξω ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν, εἰς τὸ νεώλκιον, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο, καθὼς καὶ νῦν, ἐπάνω εἰς τὰ φαλάγγια, καὶ τότε ἐπαιεπαύοντο εἰς ὑψηλότερόν τινα τόπον, βῆμα, pulvinar· ὅθεν

Νεωλκία, ἡ. Τὸ ἕλκειν, σύρειν φέρειν ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν τὸ πλοῖον· καὶ

Νεώλκιον, τό. Ὁ τόπος, ἔνθα σύρεται, φέρεται ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν τὸ πλοῖον.

Νεωλκός, ὁ, ἡ (ναῦς, ἕλκω). Ὁ τὰς ναῦς ἕλκων, ὅστις σύρει, τραβᾷ, φέρει τὰ πλοῖα ἐκ τῆς θαλάσσης ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν, εἰς τὸ νεώλκιον· ἰδὲ ἐν τῷ, Ὁλκός.

Νέωμα, τό (νεόω). Χωράφιον, τὸ ὁποῖον ἔμεινεν ἀγεώργητον πρὸς καιρὸν διὰ νὰ ἀναπαυθῇ, καὶ πάλιν ἐκ νέου ἑτοιμάζεται, γεωργεῖται διὰ νὰ σπαρθῇ, ἰδὲ Νεός.

Νεών, ῶνος, ὁ (ναῦς). Ταὐτὸν τῷ, Νεώσοικος, καὶ, Νεώριον, παρὰ τοῖς Ἴωσι, Ἡσύχ.

Νεώνητος, ὁ, ἡ (νέος, ὠνέομαι). Ὁ νεωστὶ, νῦν, ἠγορασμένος, νεοαγορασμένος, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ δούλων, παλάβων, Ἀρστφ.

Νεωποιέω, ῶ. (νεώς, ποιέω). Ναὸν ποιῶ, οἰκοδομῶ. 2) Ἐκ τοῦ ναῦς, πλοῖον οἰκοδομῶ.

Νεωποίης, ου, ὁ, καὶ πληθ. Νεωποῖαι, παρ' Ἰκετεῦτιν, καὶ Ἐφέσιοις, ἄρχων τις, (magistrat), ὅστις πιθανῶς ἐφρόντιζε περὶ τῆς οἰκοδομῆς καὶ διατηρήσεως τῶν ναῶν, Χαγδλ. ἐπιγρ. ἄρα παρὰ τοῦ νεώς.

Νεωποιός, ὁ, ἡ. Ὁ ναὸν, ἢ πλοῖον ποιῶν, κατασκευάζων, ἐκ τοῦ, ναὸς, ἢ ναῦς.

Νεωπός, ὁ, ἡ (νέος, ὤψ). Ὁ νέου ὄψιν ἔχων, ὅστις φαίνεται νέος, Ἡσύχ. ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθ. νεωπὸς, ὁ, ἡ, ἀντὶ τοῦ πρόσφατος.

Νεωρέω, ῶ. Νεωρὸς εἰμὶ, ἔχω τὴν ἐπιστασίαν τοῦ νεωρίου.

Νεωρής, καὶ νεωρός, ὁ, ἡ (νέος, ὥρα), ταὐτὸν τῷ, νέος. Ὁ νέου καιροῦ ὤν, πρόσφατος. »Νεωρὴς βόστρυχος τετμημένος«, Σοφκλ. Ἠλ. 901, νεωστὶ, πρὸ ὀλίγου κομμένος. (οὐτε πρέπει νὰ ἰδεασθῇ τις, ὅτι παράγεται ἀπὸ τοῦ αἴρω ἢ ὄρυμι.)

Νεώριον, τό (νεωρός), συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθ. Stoai (gallaries) κατὰ τὰ πλευρὰ τῶν λιμένων, ἔνθα ἐκτίζοντο νέα πολεμικὰ πλοῖα, ἢ διωρθοῦντο παλαιά, ἔνθα καὶ ἐφέροντο τὸν χειμῶνα εἰς τὴν γῆν τὰ πλοῖα, ἄρα = νεώλκιον, καὶ ἔνθα ἐφυλάττοντο ὅλα τὰ πρὸς ἑτοιμασίαν καὶ παρασκευὴν τῶν πλοίων ἀναγκαῖα ὡς ἂν ἀρκῇ· πρὸς τούτοις, αὐτοῦ εἶχον οἱ ναῦται καὶ πραγματευταὶ τὰ μαγαζία των· τὰ δὲ χωρίσματα καὶ αἱ ὑποδιαιρέσεις, τὰ τμήματα τοῦ νεωρίου ὠνομάζοντο, νεώσοικοι. Παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 918. κεῖται τὸ ἄρτεν. νεώριον. ὅθεν

Νεωριοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ ἢ ἐπιστάτης τοῦ νεωρίου, ταὐτὸν τῷ, νεωρός.

Νεωρίς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, νεώριον, Στράβ. ἀ. σελ. 105.

*Νέωρος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, νέος, Σοφ. Οἰ. Κ. 475. καὶ πιθ. 702.

Νεωρός, ὁ (ναῦς, νεώς, ὥρα). Ὁ ἐπιστάτης τῶν νεῶν καὶ τοῦ νεωρίου (Ταρσανᾶ ἐμὶν Τουρκιστί).

Νεωρυχής, ὁ, ἡ (νέος, ὀρύσσω). Νεωστὶ ὠρυγμένος, ἐσκαμμένος, ἢ ἐκχωμένος.

Νεώς, ὠ, ὁ, Ἀττκ. ἀντὶ, ναός, ὡς τὸ λεώς ἀντὶ λαός· ἡ αἰτιατ. αὐτοῦ νεὼ ἀντὶ νεών, ἔστι σπανία, Koen Γρηγ. σελ. 629. Ἰακ. Ἀ. Τατ. σελ. 629.

*Νεώς, Ἀττκ. γεν. τοῦ ναῦς.

Νέως, σπανιωτ. ἐπίρ. τοῦ, νέος, ταὐτὸν τῷ, νεωστὶ, ὅπερ καὶ συνηθέστερον.

Νέωσις, εως, ἡ (νεόω). Ἡ τοῦ νεώματος (χερσαίου) γεωργία καὶ πρὸς σπόρον ἑτοιμασία, novalio.

Νεώσοικοι, οἱ (ναῦς, οἶκος). Οἰκήματα, τμήματα τοῦ νεωρίου, παρὰ τῇ θαλάσσῃ οἰκοδομούμενα εἰς τὴν ὑποδοχὴν νέων πλοίων, ὅτε μὴ θαλαττεύοιεν· ἦσαν δὲ οὗτοι μεγάλαι οἰκοδομαὶ παρὰ ταῖς ὄχθαις τῶν λιμένων ὡς καταγώγια, ἐν οἷς εἶχον τὰ μαγαζία οἱ πραγματευταὶ καὶ οἱ ναῦται· εἰς αὐτὰς τὰς ἰδίας ἐσύροντο ἔξω ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ τὰ πλοῖα καὶ ἐξηραίνοντο, ἢ ἐπιδιωρθοῦντο· καὶ διεστευάζοντο, ἢ καὶ νέα ᾠκοδόμουν· διακρίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ νεωρίου κατὰ τοῦτο, ὅτι κάθε νεώσοικος περιελάμβανεν ἓν ἢ καὶ πολλὰ πλοῖα, τὸ δὲ, νεώριον σημαίνει ὅλην αὐτὴν τὴν περιοχὴν, ἥτις λέγεται ἅπας ὁ τόπος οὗτος· ἄρα οἱ νεώσοικοι ἐμπεριείχοντο εἰς τὸ νεώριον· τοιοῦτος ἔστι τὴν σήμερον ὁ ἐν τῇ Βενετίᾳ περίφημος ἀρσανᾶς· ἐν γένει, οἱ ἀρσανάδες, τὰ μαγαζία τῶν πλοίων, Ἡρόδ. 3, 45. Ὁρα Vitruv. ε. 12.

Νεώσσω, Ἀττκ. νεόττω, = νεόω, νεωτερίζω, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ, νέος, ὡς ἐκ τοῦ, λιμός, λιμόττω, λιμόσσω, καὶ λαιμός, λαιμόσσω, λαιμόττω· ὅθεν νεοχμός, ἢ νεοχμός, ταὐτὸν τῷ, νέος· ἀφ' οὗ τὸ, νεοχμίζω, καὶ νεοχμόω.

Νεωστί, Ἐπίρ. τοῦ νέος ἀντὶ νέως. Πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου, προτήτερα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν, πρόσφατως, ἀρτίως· ὡς τὸ, μεγαλωστὶ ἀντὶ μεγάλως.

Νέωτα, μετὰ τῆς, εἰς, καὶ ἄνευ ταύτης, ἐπίρ. Τὸ ἐρχόμενον, τὸ ἐπιόν ἢ τὸ μέλλον ἔτος, τὸν ἐρχόμενον χρόνον, τοῦ χρόνου. »Νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκεῖ βροτῶν πλούτῳ τε κἀγαθοῖσιν ἴσεσθαι φίλοις«, Σιμωνίδης παρὰ Στοβ. ἀντὶ, τίς νέωτα· ἔστι δὲ Αἰολικ. ἀντὶ, νέωσε, νέωτε, ἐκ τοῦ νέος· ὡς τὸ, ἑτέρωσε, ἑτέρωτε, ἑτέρωτα, Ἀπολλών. Δυσν. (Τὸ νὰ νομίζῃ τις ταύτην τὴν λέξιν ὡς αἰτ. μὴ σωζομένου πλέον οὐσιαστικοῦ τινος, εἶναι παράλογον, καθότι πολλάκις συνάπτονται προθέσεις μετὰ ἐπιρρ.)

*Νεώτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ νέος, Ὅμρ.

Νεωτερίζω (νεώτερος), Νεωτερισμοὺς δοκιμάζω, ἀρχίνω, ἐπιχειρῶ, ποιῶ· τὰ μὴ συνήθη μεταχειρίζομαι, καινὰ πράττω, καινοτομῶ, καὶ ἐντεῦθεν τροπικ. ἀνησυχίας ἄρχομαι, ἐπαναστάσεις καὶ ταραχὰς προξενῶ, τὴν κοινὴν ἡσυχίαν ταράττω, στασιάζω. 2) μεταβτκ. »Τὴν πολιτείαν νεωτερίσαι«, Θουδ. ἀ. 115. ἐπιχειρῶ νεωτερισμοὺς ἐν τῇ διοικήσει τῆς πολιτείας παραβάλλ. μετὰ τοῦ ἐν ζ. 87. »Τῇ μεταβολῇ εἰς ἀσθένειαν ἐνεωτέριζον«, εἰς νεωτερισμοὺς ἔπιπτον, κατήντων εἰς ἀσθένειαν. (ὁ σχηματισμὸς, νεωτερόω, παρὰ Πλουτάρ. ἀμβ.)

Νεωτερικός, ή, όν, ταὐτὸν τῷ, νεωτικός. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει, πρέπει εἰς τὸν νεώτερον, ἢ εἶναι ἐκ τοῦ ἤθους αὐτοῦ.

Νεωτερισμός, ὁ (νεωτερίζω). Ἡ ἐπὶ τὰ νέα μεταβολὴ, κατάλυσις τῶν παλαιῶν καὶ ἐπιχείρησις τῶν νέων, μεταβολὴ, μετατροπὴ, ἐξαιρτ. ὁ νεωτερισμὸς ἐν μιᾷ πολιτείᾳ· ἐπιτοπολὺ ἐπὶ κακοῦ ἐκλαμβάνεται, ἀντὶ, κλίσις εἰς τὸ νὰ κάμῃ τις νεωτερισμοὺς, ἀνατροπὴ τῆς πολιτείας, στασιασμὸς, κίνησις εἰς ἀποστασίαν.

Νεωτεριστής, οῦ, ὁ (νεωτερίζω). Ὁ νεωτερισμοὺς ἐπιθυμῶν, διεγείρων· ταραχοποιὸς, ἀνταρτὴς, στασιαστὴς· ὁ νεωτερισμοὺς προξενῶν ἢ ἀγαπῶν.

Νεωτεροποιέω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, νεωτερίζω. Κάμνω νεωτερισμοὺς. καὶ

Νεωτεροποιία, ἡ, ταὐτὸν τῷ νεωτερισμός. Τὸ κάμνειν νεωτερισμοὺς. παρὰ τὸ

Νεωτεροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω), ταὐτὸν τῷ,

νεωτεριστής. Ὁ κάμνων, ἢ ἀγαπῶν νεωτερισμούς· στασιαστικός, Θουκυδ. α. 70. ἐκ τοῦ

Νεώτερος, ερα, ερον, καὶ ἐπίρρ. νεωτέρως, συγκρ. τοῦ νέος. Πλεονασμ. νεώτερος, Ὅμ. τροπ. πλέον προσφατος. νεοπός, ἀπροσδόκητος, ἀσυνήθης, νεωτεροποιός· σφοδρότερος, πλέον ἐμπαθής, ὁρμητικώτερος. «Νεώτερόν τιν, ἀνέλπιστόν τι, μάλιστα ἄχαρι, μὴ ἀρεστόν τινι· π. χ. «Εἴτε νεώτερον τύχοιμι, ἐν ἤθελε τύχῃ, ἀκολουθήσῃ ἀπροσδόκητός τις δυστυχία. «Τὰ νεώτερα, ἤ, νεώτερα πράγματα, ν. ἔργα, ἤ καὶ, νεώτερόν τιν, οἱ ἐν τῇ πολιτείᾳ νεωτερισμοί, ὅθεν, «Νεώτερα πράσσειν ἤ ποιεῖν = νεωτερίζειν, Ἡροδ. 5, 19. 35. 93. 106. καὶ ἀλλαχοῦ, ὅτε δὲ «Νεωτέρως πράττειν», νεωτερίζειν. πρβ. νέος σημσ. 1. γ.

Νεωτός, ὁ, καὶ νείοτος, ταὐτὸν τῷ, νεατός, καὶ νέατος, ὅμῳ.

Νεωφύλαξ, ῆκος, ὁ (νεώς, νακός, φύλαξ). Ὁ φύλαξ τοῦ ναοῦ.

Νεώχερσος γῆ, ἡ (χέρσος), = νέωμα, ἡ νεωστὶ ἐκ χέρσου γεωργηθεῖσα, χέρσος οὖσα πρότερον καὶ νῦν ἤδη γεωργηθεῖσα, Ἡσυχ.

*Νεωχμός, ὁ, ὅρα νεώσσω.

Τὸ Ν μετὰ τοῦ Η.

*Ν η —, ἀχώριστος στερητικὴ ἢ ἀρνητικὴ ἀρκτικὴ συλλαβή, ἤτοι μόριον, ἐν χρήσει πρὸ τινων συνθέτων λέξεων, ἐξαιρτ. πρὸ ἐπιθέτων προταττομένη. Ἡ ἐτυμολογικὴ ῥίζα τούτου τοῦ στερητικοῦ μορίου κεῖται καὶ ἐνιζάνει δίχ' ἀμφιβολίας ἐν τῷ στερητικῷ α καὶ τῷ ἰσοδυνάμῳ αὐτῷ ἑτέρῳ τύπῳ ἀν —, ὅστις κατήντησε νὰ σχηματισθῇ ἄνευ ὡς αὐθύπαρκτος πρόθεσις, καὶ ἐκ ταύτης ἐσχηματίζοντο διάφοροι λέξεις συγκειμένων τοῦ εν μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ γράμματος τῆς λέξεως εἰς η, καὶ ἤτοι φυλαττομένου τοῦ ἀρχικοῦ καὶ στερητικοῦ α, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν, ἀνηλεής, ἀνήριθμος, ἀνήκεστος, ἀνήκουστος, ἀνήνεμος, ἄνησις, ἢ καὶ ἀποβαλλομένου κατ' ἀρέσκειαν, ὡς ἐν ταῖς αὐταῖς λέξεσι, νηλεής, νήριθμος, νήκεστος, νήκουστος, νήνεμος, νῆσις, εἰς τρόπον ὥστε τέλος εἰσάγουν ὡς κυρίως στερητικὸν μόριον τὸ νη —, τὸ ὁποῖον τότε ἐτάττετο, ὅτε μὲν πρὸ συμφώνων, ὡς ἐν ταῖς λέξεσι, νηκερδής, νηκερεώς, νηκηδής, νηλεοντος, νηπαθής, νήπεκτος, νηπελέων, νηπενθής, νήπλεκτος, νήποινος, ὅτε δὲ πρὸ φωνηέντων, τὰ ὁποῖα δὲν ἐσυγκιρνῶντο μὲ αὐτό, π. χ. νηής καὶ νήστιμος, πρβ. Lob. Φρυν. σελ. 710. ὡς τόσον τοῦτο τὸ μόριον ἔμεινεν ὡς ἐπιτοπολὺ ἐν χρήσει παρὰ ποιητ. Ἐκ τοῦ νη — κατάγεται καὶ τὸ Λατ. ne — καὶ κατὰ μετάθ. in —. ὁ δὲ τύπος ν — ἀντὶ νη — ἔστι πάνυ ἀμφ. καὶ θεμελιοῦται μόνον εἰς τὴν ἤν ἐδίκαιον ὁ Ἀπίων ἑρμηνείαν τοῦ, νεόποδες, ὅπερ ἰδέ. — Κατὰ τινὰς Γραμματ. τὸ νη — ἔστι καὶ ἐπιτατικόν, ἀλλ' αὐτό, καθὼς καὶ τὸ Ἄλφα, δὲν εἶχε ποτὲ τοιαύτην σημασίαν.

Νή, Ἀττκ. μόριον κατωμοτικὸν μετὰ τοῦ ὀνόματος θεοῦ τινος, εἰς τὸν ὁποῖον ὀμνύει τις, ἐξαιρ. «Νὴ Δία, ἤ ὡς, νὴ τὸν Δία, ἤ καὶ, νὴ μὰ τὸν Δία, ὁρκίζομαι εἰς τὸν Δία, καὶ μὰ τὸν Δία καὶ πάντοτε καταφάσκει ἢ βεβαιοῖ τί. β) ἔτι δὲ ἐν χρήσει εἰρωνικῶς, Δημ. Στεφ. σελ. 259, 28. γ) ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ καὶ ὁμιλίᾳ παρὰ τοῖς κωμικ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, ναί μάλιστα, ἀληθῶς, βεβαίως, προσέτι, πρὸς τούτοις, πολλὰ καλῶς, κ. τ. τ. ἐπίτασιν, βεβαίωσιν, καὶ κατάφασιν σημαίνον· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τῇ ἀληθείᾳ, εἰς τὸν θεόν μου. δ) ἐν δὲ ταῖς ἀποκρίσεσι, εἰς τὰς ἀντιλογίας καὶ ἐνστάσεις ἄλλων συνήθ. ἔλεγον, «Ἀλλὰ νὴ Δία, ἤ νὴ Δί' ἀλλά», enim vero, at enim vero, imo vero, — Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ τύπῳ ναί, ὅπερ ἰδέ. Κατὰ τὸν Φρύν. σ. 193. μετεχειρίζοντο κατ' ἐξοχὴν αἱ γυναῖκες τὸ νή εἰς τὰς βεβαιώσεις των, «Νὴ τὴν Ἥραν, νὴ τὼ θεώ», μὰ τὴν Δήμητραν καὶ Περσεφόνην.

*Νῆα, Ἰωνικ. αἰτ. ἐνικ. τοῦ, ναῦς, Ὅμρ.

*Νῆας, Ἰωνικ. πληθ. αἰτ. τοῦ, ναῦς, Ὅμρ.

Νηάς, ἀδος, ἡ, ἀγνωστόν τι ζῷον ἐν Σάμῳ.

Νηγάτεος, ἐη, εον (πιθαν. ἀντὶ νεήγατος, παρὰ τὸ νέος καὶ γείνω, γέγαα), ποιητ. Νεωστὶ γενόμενος, νεοκαμωμένος, νεοκατασκευάστος, π. χ. χιτών, κρήδεμνον, Ἰλ. Β, 43. Ξ, 185. φάρος, Ἤμν. Ὅμρ. Ἀπ. 122. ὅτεν παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐν γένει, νέος. (ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ γείνω, γέγαα, ΓΑΩ, ἐπιβεβαιοῦται διὰ τοῦ τατός ἐκ τοῦ τείνω, ὃν τρόπον ἐκ τῶν χρόνων, καθ' οὓς ἐπικρατεῖ τὸ ε, ἐσχηματίσθη τὸ τηλύγετος· ἐπειδὴ δὲ ὁ Ὅμρ. ἠθέλησε νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὰς δύο λέξεις, καλόν, νηγάτεον, ἐν τῷ στίχῳ, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἰσαχθῇ εἰς αὐτὸν ὁ καθ' αὐτὸ τύπος νηήγατος, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ γένῃ μετάθεσις τοῦ ε, πρβ. Βουτμ. Λεξιλ. σ. 203. Ἀλλ' ὁ Döderlein, ὅστις στοχάζεται τὴν παραβολὴν τοῦ τηλύγετος μὴ συμφωνοῦσαν μὲ τὴν Βουτμάνειον παραγωγήν, ὑπολαμβάνει τὴν λέξιν σύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιτατικοῦ νη — καὶ ἄγαμαι, μετὰ τοῦ ὁποίου παραβάλλει τό, νωλεμές· ἀλλὰ μάλιστα τοῦτο αὐτὸ τὸ ἐπιτατικὸν νη — εἶναι τόσον ὀλίγον ἀποδεδειγμένον ὡς τοιοῦτον, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ θεμελιώσῃ ἐπ' αὐτῷ ἐτυμολογίαν τινά.) [-νυυ]

Νήγερτος, ὁ, ἡ (νη — ἐγείρω), ποιητ. ἀντὶ, ἀνήγερτος, ἀνήγερτος. Μὴ ἠγερμένος, μὴ ἐξυπνισμένος, μὴ δυνατὸς ἐγερθῆναι, νὰ ἐξυπνήσῃ. «Ν. ὕπνος», στερεός, βαθὺς ὕπνος, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἐξυπνεῖ τις πρὶν οὗ νὰ χορτάσῃ ἀπὸ ὕπνον, Ὀδσ. Ν, 80. ὕμν. Ἀφρ. 178. Παρὰ τοῖς μεταγεν. ὁ αἰώνιος ὕπνος, ὁ θάνατος. «Νήγερτον εὕδειν (Ὀδσ. Ν, 74.)», κοιμᾶται χωρὶς νὰ ἐξυπνήσῃ.

Νήδυια, ων, τά (νηδύς). Τὰ κατὰ νηδύν σπλάγχνα, τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔντερα, Ἰλ. Ρ, 524. γράφεται μὲν καὶ νηδύια, ἡμαρτ. ὅμως, Lob. Φρυν. σ. 494.

*Νηδυιάφιν, διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου ἀντὶ νηδυάφιν, ἐπ. γεν. τοῦ νηδύς, Μοσχ.

Νηδύμιος, ία, ιον, = νηδύμος, Ὀππιαν. ἁλιευτ. γ'. 412. «Πνοιῇ νηδυμίῃ», ταὐτὸν τῷ, νηδύμῳ.

Νήδυμος, ὁ, ἡ. Λέξις παρ' Ὅμρ. τεσσαρακαιδεκάκις ἀπαντωμένη, ἀεὶ ὡς ἐπίθετον τοῦ ὕπνου, τῆς ὁποίας ἡ παραγωγὴ καὶ ἡ σημασία εἶναι ἀβέβαιος. α) κατὰ τὸν Ἀρίστταρχον παρὰ τὸ νη — καὶ δύω, δύνω, ἀντὶ ἀνεκδύτος, ἤτοι ὕπνος, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἐκβῇ πάλιν, νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτόν, ἄρα σχεδὸν ἰσοδύναμος τῷ, νήγερτος, μετὰ τῆς ὁποίας λέξεως καὶ συνεκφέρεται ἐν Ὀδσ. Ν, 79. Τινὲς ἀντιφέρουσιν εἰς ταύτην τὴν ἑρμηνείαν ὡς μὴ συμφωνοῦν τὸ ἐν Ἰλ. Η, 187. ἔνθα λέγει, ὅτι εἰς τοὺς φύλακας δὲν ἤλθε οὐ ὅλης τῆς νυκτὸς εἰς τὰ ὄμματα των ὁ νήδυμος ὕπνος, ἀλλὰ κατὰ τοῦτο δὲν βλέπομεν κάμμίαν ἀντίφασιν· ὡς στερεὸν ἐπίθετον τοῦ ὕπνου ἁρμόζει πολλὰ καλῶς τό, νήδυμος, ἐπειδὴ οἱ δυνατοί, ὑγιεῖς παρ' Ὅμρ. ἄνδρες ἔκειτο βέβαια καὶ νὰ κοιμῶνται δυνατὰ καὶ ὑγιῶς, ἐπομένως χωρὶς νὰ ἐξυπνῶσιν ἀνίσως δὲν ἐχόρταινον ἀπὸ ὕπνον, ἄρα, ὅτε αὐτὸς λέγει, ὅτι εἰς τοὺς φύλακας ἔμενε μακρὰν ὁ νήδυμος ὕπνος, δὲν θέλει νὰ σημάνῃ μὲ τοῦτο ἄλλο, παρέξ, ὅτι ὁ ὕπνος ἐν γένει ἦτο μακρὰν ἀπ' αὐτῶν, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἔλθῃ, συνεθίζει καὶ νὰ ἦναι νήδυμος, ἤγ. στερεὸς καὶ ἀρκετός. β) συνήθ. ἑρμηνεύουσι τὸ νήδυμος διὰ τοῦ, ἡδύς (τερπνός), καὶ τὸ παράγουσιν ἐξ αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἐτυμολογία εἶναι μὲν κατὰ τὴν ἔννοιαν καλή, ὅμως ἐναντία πάσης ἀναλογίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ δὲν ἀποδεικνύει τι χάριν ταύτης τῆς ἑρμηνείας οὔτε ὁ τύπος ἡδύμος ἀντὶ ἡδύς, ὅστις ἀπαντᾶται ἐν ὕμν. Ὅμρ. Ἑρμ. παρ' Ἀλκμᾶνι, Σιμωνίδῃ, Ἀντιμάχῳ, Ἀπολλ. Ῥοδ. καὶ τῷ ὁποίῳ ἐχρήσατο ἴσως καὶ αὐτὸς ὁ Ἡσίοδ. Ἀληθῶς εἰς ἑννέα τῶν Ὅμηρκ. χωρίων δύναται ν' ἀναγνώσῃ τις, χωρὶς βλάβης τινὸς τοῦ στίχου, ἡδύμος, ἐν ᾧ κατὰ τὰ λοιπὰ τὸ Δίγαμμα ἠθέλε δικαιολογήσει τὴν συγκυρίαν δύο φωνηέντων, ὅμως, ἐπειδὴ παρ' Ὅμρ. οὐδαμοῦ ἀπαντᾶται τὸ ἡδύμος οὔτε ὡς διάφορος ἀνάγνωσις (variante), ἡ γραφὴ νήδυμος μένει ἄρα ἀμετάθετος τοιαύτη. Ὅστις λοιπὸν δὲν εὐχαριστεῖται εἰς τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Ἀριστάρχου, πρέπει νὰ ὑποθέσῃ, κατὰ τὸν Βουτμ. Λεξιλ. σελ. 182, τό, νήδυμος, ὡς ἀρχαιότατον ὀρθογραφικὸν σφάλμα, τὰ ὁποῖον προέκυψεν ἐκ τούτου, ὅτι Δίγαμμα ἐξέλιπεν ἀπὸ τό, ἡδυμος. γ) κατ' ἄλλους, ἐτυμολογεῖται παρὰ τό, νηδύς, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐσφίσθησαν τὴν ἑρμηνείαν, βαθὺς ὕπνος, ληθαργία.

Νηδύοφιν, ἐπ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ νηδύς.

Νηδύς, ύος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, κοιλία, ἐξαιρ. ὁ στόμαχος, Ὀδ. Ι, 296. Ἡσ. Θ, 487. ἔτι δέ, ἡ μήτρα, ἡ γαστήρ, ἡ κοιλία τῆς μητρός, Ἰλ. Ω, 496. «Ἐννεακαίδεκα μέν μοι ἰὴς ἐκ νηδύος ἦσαν, ἐκ μιᾶς νηδύος, μήτρας· καὶ Ἡσ. Θ. 460. «ἐξελεῖν τὴν νηδύν», ἐξάγειν τὰ ἔντερα τῆς κοιλίας, ἐκκοιλαίνειν, ἐξεντερίζειν, Ἡρό. 2, 87. ἔτι δὲ ἡ κοιλία, τὸ ἐπιγάστριον, καὶ τὸ ὑπογάστριον, Ἰλ. Ν, 290. καθόλου δὲ νηδὺς λέγεται, ἡ κοιλία μὲ ὅλα τὰ ἐντόσθια, καὶ, πᾶν κοίλωμα τοῦ σώματος ἐν τοῖς κρεατώδεσι μέρεσι, ὡς καὶ τό, κοιλία, Ἱπποκρ. περὶ Τέχν. «Ἔχει δὲ τὸ σῶμα οὐ μίαν νηδύν, ἀλλὰ πλείους», δύο μὲν γὰρ αἱ τῶν σίτων δεχόμεναί τε καὶ ἀφιεῖσαι, ἄλλαι δὲ τούτων πλείους, ἃς ἴσασιν οἷσι τούτων ἐμέλησεν· καὶ κατωτέρω· «Ὅσα γὰρ τῶν μελέων ἔχει πάρκα περιφερέα, ἢν μὲν καλέουσι, πάντα νηδὺν ἔχει». Ὁ Κόϊντ. Σμυρν. ἔχει τὴν αἰτ. νηδύα ἀντὶ νηδύν. (τὸ Ἴδιλον ἔστι κατὰ μὲν τὰς τρισυλλάβους πτώσεις ἀεὶ βραχύ, κατὰ δὲ τὰς δισυλλάβους συνήθ. μὲν μακρόν, Ἰακ. Α. Π. σ. 584. 672. 692. Spitzner vers. her. p. 68. ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ κατὰ τὰς αὐτὰς βραχύ, π. χ. παρ' Εὐρπ. Κυκλ. 570.)

Νῆες, αἱ, Ἰωνικ. πληθ. ὀνομαστ. τοῦ ναῦς, τό δὲ νήεσσι, ἐπικ. πληθ. δοτικ. τοῦ ναῦς, ἀντὶ, ναυσί, Ὅμρ.

Νηέω, ῶ, μέλ. νηήσω, Ἰωνικ. ἀντὶ νέω. Σωρεύω, ἐπισωρεύω, εἰς σωρὸν συνάγω, ὕλην, ξύλα, Ὀδσ. Τ, 64. ἔξαιρ. εἰς πυρὸν, Ἰλ. Ψ, 139. 163. «σώματα», Ἰλ. Ψ, 169. «Πῦρ οὐ νήησαια, Ὀδσ. Ο, 321. «πυρήν», Ἡροδ. 1, 50. «ἀποιναι», Ἰλιδ. Ω, 276. 2) ἐπισωρεύω, φορτίζω, γεμίζω, π. χ. «Νῆας εὖ νήησαιμι, φορτόιμι καλὰ τὰ πλοῖα», Ἰλ. Ι, 358. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μετ. διάθ. «Νῆα νηήσασθαι ἅλις χρυσοῦν, φορτόνω τὸ πλοῖόν μου ἀρεστὰ μὲ χρυσόν», Ἰλ. Ι, 137. 279. πρβ. νηέω. ὅθεν

Νήησις, ἡ. Σώρευσις, ἐπισώρευσις

Νηήσκε, Ἰωνικ. καὶ ποιητικ. ἀντὶ ἐνηθ, γ'. προσ. τοῦ ἐνικ. παρατ. τοῦ νηθω.

*Νηθίς, ίδος, ἡ. Ἡ γνέθουσα, παρὰ τό

*Νήθω, νήθω, = νέω. Γνέθω, κλώθω, Προβλ. ἀριθμ. 273. παρὰ τὸ νέω, ὡς τὸ πλήθω, παρὰ τὸ πίμπλημι, ΠΔΕΩ, σχηματισθέν.

Νηΐ, Ἰωνικ. ἐνικ. δοτικ. τοῦ ναῦς.

*Νηϊάς, ἄδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Ναϊάς, = Νηΐς, Ναΐς, συνήθ. πληθ. Νηϊάδες, Ὀδ Ν, 104. 348.

Νήϊος, ία, ιον, καὶ παρὰ τοῖς μεταγν. Νήϊος, ὁ, ἡ (νηῦς, ναῦς). Ὁ ἐκ τοῦ πλοίου, ἢ παρὰ τὸ πλοῖον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πλοῖον, κατεύ-

σιος, καραβίσιος, ἐπιτήδειος εἰς νῆα, εἰς κατασκευὴν νηός, Ὅμρ. καὶ συνήθ. «Δόρυ νήϊον», δοκὸς χρήσιμος εἰς ναυπηγίαν, ναυπηγήσιμος, δηλ. ξυλικά, Ἰλ. Γ, 62. Ο, 410. Ὀδσ. Ι, 284. ἐν χρήσει δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, δόρυ, ὡς ἐν Ἰλ. Ν, 391. Π, 484. ὡσαύτως «νηΐα ξύλα», Ἡσὶ. Ἔργ. 810. Ὁ Φώτ. καὶ Μοῖρις ἀντὶ τούτου καὶ, νεῖα, τά, ἔχουσι.

Νῆϊς, ιδος, ὁ, ἡ (νη—, ἴδεῖν), ποιητ. Ἀμαθής, ἄπειρος, οὐκ εἰδώς, ὅστις δὲν ἠξεύρει, Ἰλ. Η, 198. καὶ μετὰ γενικ. ἐν Ὀδσ. Θ, 179. «Τέκνα φυγῆς, ἔτι νηΐδ' ἐόντα», Ὀππιαν. ἁλιευτ. α. 760. καὶ Ἴακ. Ἀ. Π. σ. 601. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸ συγκρ. νηϊδέστεροι.

Νηΐτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ πλοίου, ὁ εἰς τὸ πλοῖον ἀνήκων, συγκείμενος ἐκ πλοίων. «Νηΐτης στρατός», πολεμικὸς στόλος, Θουκ.

*Νηϊτικός, ή, όν, = νηΐος. (– – υυ)

Νηκερδής, ές, ὁ, ἡ (νη—, κέρδος). Χωρὶς κέρδος, χωρὶς ὄφελος, ἀνωφελής, ἀκερδής, ἀσύμφορος, «βουλή, ἔποιμι», Ἰλ. Ρ, 489. Ὀδσ. Ξ, 509 ὅθεν καὶ βλαβερός, ἐπιζήμιος.

Νήκερος, ἐπκ. ὁ, ἡ, καὶ, νήκερως, ωτος, ὁ, ἡ (νη—, κέρας). Χωρὶς κέρατα, ἄνευ κεράτων, Ἡσίοδ. Ἔργ. 529.

Νήκεστος, ὁ, ἡ (νη—, ἀκέομαι). Ἀνίατος, ἀνιάτρευτος, ὁ μὴ ἰασθῆναι δυνάμενος, Ἡσιόδ. Ἔργ. 285

*Νηκηδής, ὁ, ἡ (νη—, κῆδος). Ἄφροντις, χωρὶς φροντίδας· οὕτως ἀναγνωστέον, κατὰ τὴν εὔστοχον εἰκασίαν τοῦ Διονόρφου, ἐν τοῖς στίχοις τοῦ Πλατ. Συμπσ. σ. 197.

Νηκουστέω, ῶ (νη—, ἀκούω). Δὲν ἀκούω, δὲν ὑποτάσσομαι, ἀπειθὴς εἰμί, μετὰ γεν. «Νηκούστησε θεᾶς», Ἰλ. Τ, 14.

Νήκουστος, ὁ, ἡ (ἀκουστός). Ἀνήκουστος. καὶ ὁ μὴ γνωστός, ἀγνώριστος, Ἀρατ. 173.

*Νηκτήρ, ῆρος, καὶ

Νήκτης, ου. καὶ νήκτωρ, ὁ, Μανέθ. δ'. 397. Ὁ νηχόμενος, κολυμβητής.

Νηκτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νήχεσθαι, κολυμβᾷν. παρὰ τὸ

Νηκτός, ή, όν (νήχω). Ὅπου δύναταί τις νὰ κολυμβᾷ· ὁ κολυμβῶν ἢ δυνάμενος κολυμβᾷν. ὑπὸ νηκτόνα, ἡ δύναμις, ἡ ἡ φυσικὴ ἐπιτηδειότης τοῦ νήχεσθαι, κολυμβᾷν, πλέειν, Ἀνακρ. «Νηκτοὶ ἰχθύες», Ἀνάλκ. α. 226.

Νηκτρίς, ίδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ, νήκτης. Ἡ κολυμβῶσα· «Ἐλαῖαι νηκτρίδες», ἄλλως δὲ καὶ, κολυμβάδες, λέγονται, ἐλαῖαι ἀλατισμέναι, διὰ τὸ κολυμβᾷν ἐν τῇ ἁλμῃ.

*Νήκτωρ, ορος, ὁ, = νηκτήρ.

Νηλεγής, ές, ὁ (νη—, ἀλέγω), ποιητ. Μὴ φροντίζων τελείως περί τινος, ἀμέριμνος, ἀφρόντιστος· ἄφοβος, ἀπόπτητος· πρβ. ἀνηλεγής, ἀπηλεγής. Ἐπίρρ. νηλεγέως.

Νηλεής, καὶ νηλειής, ές, ὁ, ἡ, ἐπίρρ. νηλεῶς, καὶ νηλειῶς (νη—, ἔλεος). Ἀνηλεής, χωρὶς ἔλεος, ἀσπλαγχνος, σκληρός, πολλάκις παρ' Ὅμρ. καὶ Ἡτ. συνήθ. «Νηλεὲς ἦμαρ», ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου, ὁ θάνατος, Ἰλ. Δ, 484. 588. Ὀδσ. Ι, 17. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ, «νηλὲς ἦτορ», Ἰλ. Ι, 497. Τὴν αἰτ. καὶ δοτ. νηλέα, καὶ νηλέϊ λαμβάνει ὁ Ὅμηρ. πάντοτε ἐκ τοῦ τύπου νηλής· ἐξαιρτ. εὔχρηστον «νηλέϊ χαλκῷ», μὲ ἀσπλαγχνον χαλκόν, ἐπὶ παντὸς πληγωτικοῦ ὅπλου, π. χ. ξίφους, μαχαίρας, ἀκοντίου, πελέκεος· ἔστι δὲ καὶ ἐπίθ. τοῦ θανάτου, καὶ θυμός, Ὅμρ. «Νηλεὴς ὕπνος (Ὀδσ. Μ, 372.)», ἀσπλαγχνος ὕπνος, ὅστις ἀσπλάγχνως συγχωρεῖ νὰ κυριεύσῃ ἐν διαστήματι τῆς διαρκείας του κακόν τι καὶ δυστυχία τὸν κοιμώμενον. Πρβ. τοὺς ἐπκ. καὶ Δωρ. τύπους νηλής καὶ νηλειής. Οἱ Ἀττ. ἐπροτίμων νὰ λέγωσιν ἐντελέστερον. ἀνηλής, Lob. Φρυν. σ. 711.

*Νηλειής, ὁ, ἡ, ἐπκ. νηλεής, Ἔμπ. Ὅμρ. Ἀφροδ. 246. Ἡσ. Θεογ. 770.

*Νηλεόθυμος, ὁ, ἡ (νηλεής, θυμός). Ὁ ἀσπλάγχνου διαθέσεως, φρονήματος ὤν, Ἀνθλ. Vat. 3, σ. 553. ἀρ. 24.

Νηλεόποινος, ὁ, ἡ (νηλεής, ποινή). Ἀνηλεῶς παιδεύων, ἐπίθ. τοῦ, Κῆρες, Ἡσ. Θεογ. 217. ἐνθα ὁ Στοβ. ἀναγινώσκει, ἠλεόποινος, τὴν μωρίαν παιδεύων. Παρ' ἄλλοις κεῖται, νηλιτόποινος, τὸ ὁποῖον ὅμως κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἠλιτοεργός, ἠλιτόμηνος, ἠλιτήμερος, ἤθελε δώσῃ πάντῃ σφαλερὰν ἔννοιαν, δηλ. ἀποφεύγων τὴν ποινὴν ἢ ἀποτυγχάνων αὐτῆς· ἡ αὐτὴ ἀμφιβολία τῆς ἀνγν. ἔστι καὶ παρ' Ὀρ. Ἀργ. 1362. (Ὁ Pahnk. ep. cr. p. 91. θέλει νὰ γράψῃ καὶ κατὰ τὰ δύο παραδείγματα νηλιτόποινος, ἀλλὰ χωρὶς ἀνάγκης, ἐπειδὴ τὸ, νηλεόποινος εἶναι ἐξίσου κατάλληλον τῇ ἐννοίᾳ καὶ ἀνάλογον τῇ γλώσσῃ.)

Νήλευστος, ὁ, ἡ (νη—, λεύσσω). Ἀόρατος.

Νηλής, ὁ, ἡ, ἐπκ. καὶ Δωρ. τύπος ἀντὶ νηλεής. Παρ' Ὅμ. συνήθ. κατὰ δοτ. καὶ αἰτ. νηλέϊ καὶ νηλέα· ἡ δὲ ὀνομαστ. μόνον ἐν Ἰλ. Ι, 632. καὶ Πινδ. Πυθ. 11, 34.

Νηλητής, ές, ὁ, ἡ (νη—, ἀλιταίνω), = νηλιτής. Ὁ μὴ πταίων, μὴ σφάλλων, ἀναμάρτητος, ἄμεμπτος.

*Νηλίπεζος, ὁ, ἡ (νη—, πέζα), = νηλίποδος. (ε)

Νηλεποκαιβλεπέλαιοι, ταὐτὸν τῷ, νηλίποδες, καὶ ἔλαιον βλέποντες. Οἱ ἐξυπέλυτοι καὶ πρὸς ἔλαιον βλέποντες. Κωμ. σύνθ. λέξις σημαίνουσα οἷς τοσαύτην ἄθλιον, ἤτοι ἀθλιοστάτην ἔνδειαν, Ἔπκ. Ἀδ. 110, 3.

Νήλεπος, ὁ, ἡ, καὶ νηλίπους, οδος, ὁ, ἡ, παρὰ Σοφοκλ. Οἰδίπ. Κολ. 349. Ἀνυπόδετος, ἐξυπέλυτος· ἀμφότεραι αἱ ἀναγνώσεις εὑρίσκονται ἐν τοῖς χειρογράφοις, τὰ ὁποῖα ἔτι καὶ ἀνήλιπος, καὶ ἀνηλίπους, ἔχουσι· τὸ δὲ, νήλιπος. παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. 3, 646. ὅθεν ἐν γένει, ἐνδεής, πτωχός, ἀθλίως ζῶν, ὥστε τρόπον τινὰ δὲν ἔχει τις οὔτε κρηπῖδα νὰ ὑποδήσῃ. Παρὰ Θεοκρ. δ'. 55. κεῖται, ἀνάλιπος, ὅπερ ὁ Σχολ. ἐκ τοῦ, ἐλίσσειν τὸν πόδα, ἠλιψ, παράγει. Ὁ Σουΐδ. ἔχει, νηλίπους. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, νηΰπους, καὶ νηλίπεζοι, ἢ νήλιποι. Ὁ Φώτ. νηλίποδες, ἀνυπόδετοι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, ἀνέλιπος, ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἀλλόμενος, ἤτοι χωλός. Ἡ λέξις νηλίπους δὲν δύναται νὰ κεῖται ἀντὶ τοῦ, νηλιφής. (πιθ. παρὰ τὸ ἠλιψ καὶ πεύ· κατὰ δὲ Döderlein, ἠλιψ, νήλιψ, νήλιπος, νηλίπους, ὡς Οἰδεῦ, Οἰδίπος, Οἰδίπους.

Νηλιτής, ὁ, ἡ (νη—, ἀλείτης, ἀλιταίνω), ποιητ. Ἀθῶος, ἀναίτιος, ἀνυπεύθυνος, ἀναμάρτητος, Ὀδ. Π, 317. Τ, 498. Χ, 418. ἐνθα ἄλλοι ἀνέγνωσαν νηλίτιδος. (ὁ Ἀρίσταρχος ἐξέλαβε ταύτην τὴν λέξιν ἐπφαλμένως κατὰ τὴν ἐκ διαμέτρου ἐναντίαν ἔννοιαν ἀντὶ ἀμαρτωλός, καθότι ἐθεώρει τὸ νη- ὡς ἐπιτατικόν.)

*Νηλίτης, ου, ὁ, = νηλιτής, ἄμφ.

Νηλιτόποινος, ὁ, ἡ, ἀντὶ νηλεόποινος.

Νηληφής (νη-, ἀλείφω), ταὐτὸν τῷ, ἀνηλιφής. Ὁ μὴ ἀλειμμένος, ἐξαιρ. μὴ κεχρισμένος, συνήθ. διὰ νὰ σημάνωσιν ἄκρον ἔνδειαν, καθότι τὸ λουτρὸν καὶ τὸ χρίειν μὲ ἔλαιον ἦτο παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐν τῶν πρωτίστων πρὸς τὸν βίον ἀναγκαίων.

Νήλωπος, ὁ, ἡ (νη-, λώπη), ποιητ. Ἄνευ λώπης, ἐπανωφορέματος, ἄνευ ἐνδύματος, γυμνός.

Νῆμα, τὸ (νέω). Τὸ κεκλωσμένον, ἐγνεσμένον, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ νῆμα· ἔτι δὲ κλωστή, μίτος, Ὀδ Β, 98. Δ, 134. Τ, 143. ἔτι δὲ, ἡ κλωστὴ τοῦ ὑφάσματος τῆς ἀράχνης, Ἡσ. Ἔρ. 779. παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐν γένει, τὸ ἐκ διαφόρων εἰδῶν ἐγνεσμένον ὕφασμα.

*Νηματουργία, ἡ. Ἡ ἐξεργασία τοῦ νήματος, ἡ τέχνη τοῦ ἐργάζεσθαι τὸ νῆμα.

Νηματώδης (εἶδος) Ὅμοιος νήματι, ἄμφ.

Νημερτεία, ἡ. Ἀλήθεια, σαφεστάτη πίστις· ἀδιαπτωσία, Σοφοκλ. ἐκ τοῦ

Νημερτής, ές, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. νημερτῶς (νη-, ἁμαρτάνω), ποιητ. Ἀλάθαστος, χωρὶς λάθος, ἀδιάπτωτος, ἀψευδής, ἀδιάψευστος, καὶ ἐντεῦθεν, ἀληθής, ἀληθινός, ἐπίθετ. τοῦ μάντεως Πρωτέως, Ὀδ. Δ, 349. καὶ ἀλλαχοῦ· συνήθ. παρ' Ὅμρ. «βουλὴ νημερτής», ἀπόφασις ἄψευκτος, ἡ ὁποία ἐξάπαντος πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ, Ὀδσ. Α, 86. Ε, 30. ὡσαύτως, «νόος νημερτής», Ὀδσ. Φ, 205. «Ἔπος νημερτές», βέβαιος λόγος, Ἰλ. Γ, 304. πολλῷ δὲ συνεχέστερον ὡς ἐπίρ. «Νημερτὲς εἰπεῖν, νημερτὲς εἰπεῖν ἢ μυθήσασθαι», ὁμιλῶ ἀληθινά, συμφώνως μὲ τὴν ἀλήθειαν, Ὅμρ. Ἰωνικ. ἐπίρρ. νημερτέως, Ὀδσ. Ε, 98. Τ, 269. πρβ. νητρεκής. 2) ὄνομα Νηρηΐδος, Ἰλ. Σ, 46. Ἡσ. Θ, 252.

Νημεμέω, ῶ, μέλ. ήσω (νήνεμος). Εἶναι νημεμίαν, ἢ γίνεσθαι νημεμίαν, γαλήνην, ἡσυχίαν ἀπὸ ἄνεμον· ἐν γένει, εἶναι ἢ γίνεσθαι ἥσυχον, ἡσυχάζειν· ὅθεν νημεμούμενος, παρ' Ἡσυχ. Ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ἱπποκρ. περὶ γυναικ. β'. ἐπὶ τοῦ ὑπογαστρίου νημεμεῖν πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, νηπέλει.

Νημεμία, ἡ, Ἰων. νημεμίη. Ἡσυχία, κατάπαυσις, ἡ κόπασις, ἔλλειψις τοῦ ἀνέμου, γαλήνη, Ἰλ. Θ, 523. «Νημεμίης», ἐν καιρῷ γαλήνης, Ἰλ. Ε, 523. Ἡρόδ. 7, 188. 2) ὡς ἐπίθ. γαλήνη νημεμίη, γαληνιώδης ἡσυχία τῆς θαλάσσης, Ὀδ. Ε, 392. Μ, 169. (– υυ–)

Νήνεμος, ὁ, ἡ (νή, ἄνεμος). Χωρὶς ἄνεμον, γαληνός, ἥσυχος, π. χ. «αἰθήρ,» Ἰλ. Θ, 556. Παρ' Εὐριπ. Ἑλ. 1471. κεῖται μετὰ τοῦ, Αὔραις. ἐν γένει, ἥσυχος. ὅθεν

Νημεμόω, ῶ. Νημεμίαν ποιῶ, Ἡσύχ. ἐν γένει, ἡσυχάζω τι, ἀναπαύω τι.

Νηνέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Νηέω, Ἰων. ἀντὶ νέω. Σωρεύω, εἰς σωρὸν συνάγω, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις, ἐπινηνέω καὶ παρανηνέω, ἐπειδὴ ἐν Ἰλ. Ψ, 130, κεῖται νῦν νήεον.

*Νηνία, ἡ. Ὁ δημοσίως κηρυττόμενος ἐπαινος μεγάλων ἀνδρῶν, ἔτι δὲ καὶ μετὰ συνοδίας αὐλοῦ. ἐξαιρτ. ἐγκώμιον καὶ θρηνῳδία εἰς τιμὴν τῶν ἀποθαμμένων· ἀπαντᾶται ἔτι μόνον ἐν τῷ Λατ. nenia, μ' ὅλον ὅτι, κατὰ Κικέρ. legg. 2, 24, ἡ λέξις ἐστὶν Ἑλληνική.

*Νῆνις, ιος, ἡ, κατὰ συνκλ. ἀντὶ νεῆνις, Ἀνακρ παρ' Ἀθ. 13· σ. 599. Δρακ. Στρατ. σ. 46, 12.

Νηξίπους, οδος, ὁ, ἡ (νήχω, πούς). Ὁ διὰ τῶν ποδῶν νηχόμενος, ὁ διὰ τοῦ νήχεσθαι τὴν πορείαν ποιούμενος. ἴδε Νέπους. (ι)

Νῆξις, εως, ἡ (νήχω). Τὸ νήχεσθαι, κολύμβημα, πλεύσιμον, Ὀδσ. Ι, 87.

*Νήξομαι, μέλλ. τοῦ νήχομαι, Ὀδ.

Νηοβάτης, ὁ Ἰων. ταὐτὸν τῷ, Ναυβάτης, Ἀνάλεκτ. β'. 198.

Νηοκόρος, ὁ, ἡ (νεώς), ποιητ. ἀντὶ νεωκόρος, ἀνάλεκτ. β'. 219.

Νηοπόλος, ὁ, ἡ (νεώς, νηός, πολέω). Ὁ ἐν τῷ ναῷ πολῶν, εὑρισκόμενος, διατρίβων, ἢ ἐνασχολούμενος, ὑπηρετῶν, ἄρα, ἱερεύς, ὑπηρέτης, φύλαξ τοῦ ναοῦ, Ἡσ. Θ. 991. Ἀττ. ναοπόλος.

Νηοπορέω, ῶ (ναῦς), ποιητ. ἀντὶ ναυπορέω. Διὰ τοῦ πλοίου τὸν πόρον ποιοῦμαι· ὑπάγω ἢ ταξειδεύω μὲ τὸ καΐκιον, Ἀνάλεκτ. β'. 198.

Νηός, οῦ, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Ναός, Ἰλ. Ζ. 88. Ἡτ. Ἡρόδ.

*Νηός, Ἰων γεν. τοῦ, ναῦς, Ὅμ. καὶ Ἡτ.

Νηοσσός, καὶ ποιητικ. Νηοσσός, ὁ, ἡ (σώζω). Ὁ τὴν ναῦν, ἤτοι τὴν νῆα, τὸ πλοῖον,

τὸ καράβι σώζων, ὁ τῶν πλοίων ὑπερασπιστής, λυτρωτής, διατηρητής, Ἀπολλών.

*Νηοῦχος, ὁ, ἡ (ναῦς, ἔχω = νήοχος, ποιητ.

Νηοφόρος, ὁ, ἡ (ναῦς, φέρω), ποιητ. Ὁ νῆα (πλοῖον, καράβι) φέρων, Ἀνάλεκτ. β'. 514.

Νήοχος, καὶ, Νηοῦχος, ὁ, ἡ (ναῦς, ἔχω). Ὁ νῆα, ἤτοι πλοῖον ἔχων, ἡ κρατῶν, ἡ σώζων· ὁ τὸ πλοῖον κρατῶν, διευθυντεύων· ὑπερασπιστὴς τοῦ πλοίου. »Πηδάλια νήοχαα, Ἀνάλεκτ. β'. 151.

Νηπαθής, ές, ὁ, ἡ (νη —, πάθος), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, ἀπαθής· ὁ χωρὶς πάθος, πόνου ὤν. 2) ἐνεργ. ὁ πόνον, θλῖψιν ἀναπαύων, ἡ ἀποσβῶν, ἀποδιώκων, Ὀππιαν. Κυνηγ. β'. 417. πρβ. νηπενθής.

Νήπαυστος, ὁ, ἡ (νη —, παύω) ποιητ. = ἄπαυστος, Λυκόφρ. 972.

Νηπεδανός, ἡ, ὄν, ποιητ. = ἠπεδανός, Ὀππιαν. κυνηγ. γ'. 409. πιθαν. σχηματιστὲν κατὰ τὴν κακῶς ἐννοηθεῖσαν ἀναλογίαν τοῦ νήδυμος ἀντὶ ἡδυμος.

Νήπειος, εία, ειον, = Νηπίειος. Ὅστις φέρεται ὡς νήπιος, ὁ ἀνήκων εἰς νήπια, ἀμφ.

Νήπεκτος, ὁ, ἡ (νη —, πέκω), ποιητ. ἐπὶ μαλλίου, ἀκτένιστος, ἀκούρευτος. Παρ. Ἡσυχ. νηπεκτής, ές, ὁ, ἡ, ἀμφ.

Νηπελέω, ἤτω (νη —, πέλομαι). Δὶν ἠμπορῶ, ἀδύνατος εἰμί, ἀδυνατῶ, Ἡσύχ. ἀντίκ. τῷ, εὐηπελέω. πρβ. κακηπελέω καὶ εὐηπελής.

Νηπενθής, ές, ὁ, ἡ. ἐπίρ. Νηπενθέως, καὶ, Νηπενθῶς (πένθος) ποιητ. ὡς τό, ἀπαθής. Ἄνευ πένθους, ἡ πόνου. 2) ἐνεργ. πόνον ἢ πένθος, λύπην ἀναπαύων, ἀποδιώκων. Ἐν Ὀδ. Δ, 221. κεῖται τὸ, νηπενθὲς, ὡς ἐπίθ. ἑνὸς ἀποδιωκτικοῦ φροντίδος Αἰγυπτίου φαρμάκου, γοητεύματος, τὸ ὁποῖον, πινόμενον ἐν τῷ οἴνῳ, ἀποδιώκε κάθε φροντίδα, πρ. ἄχολος.

*Νηπευθής, ὁ, ἡ (νη —, πυνθάνομαι), ποιητ. Ἀνεξερεύνητος, ἀνέκφραστος.

Νηπιά, ἡ (νήπιος), ποιητ. Ἡ κατάστασις τοῦ νηπίου. μεταφ. Νεκικὸν ἦθος, παιδικόν τι, νηπιότης, ἀφροσύνη, μωρία, Ὀδυσ. Α, 297. »Νηπιάας ὀχέεσκε· τὰ τῶν νηπίων φρονεῖν· ταὐτὸν τῷ, Νηπιέη. (—υυ—)

Νηπιάζω, Μέλ. ἀσω. καὶ, Νηπιάζομαι, μέσως παρ' Ἡσυχίῳ, ταὐτὸν τῷ, νηπιάχω, νηπιαχεύω, καὶ, νηπιεύομαι. Πράττω ἢ πολιτεύομαι, φέρομαι ὡς νήπιος, νήπια πράττω, φρονῶ, μωραίνω, νήπιος εἰμί.

Νηπιαχεύειν, ταὐτὸν τῷ, Νηπιάζειν, Ἰλ. Χ, 502. ἐκ τοῦ

Νηπιάχοις, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, νήπιος, Ἰλ. Β, 338. Ζ, 408. Π, 262. κατὰ Δάμμιον καὶ ἄλλους παρὰ τὸ, νήπιος καὶ ἰάχω· σφάλλουσιν ὅμως.) ὅθεν

Νηπιάχω, ταὐτὸν τῷ, Νηπιαχεύω, καὶ, Νηπιάζω, καὶ Νηπιεύομαι, Ἀπ. Γ. (—υυ—)

Νηπιαχώδης, ὁ, ἡ (νηπίαχος, εἶδος) = νηπιώδης. Ὅμοιος τῷ νηπίῳ καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ κατὰ τὸν νοῦν, παιδαριώδης.

Νηπιέη, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ, Νηπιάα. Νηπιότης, τὸ εἶναι τοῦ νηπίου, ἡ ἡλικία βρέφους, Ἰλ. Ι, 491. ἔνθα ἄλλοι ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, νηπιώδης σκιότης. τροπ. ὡς τὸ νηπιάα, νεανικὸν ἦθος, πρᾶξις νεανική, παιδική, ἀφροσύνη, μωρία· ἐν γένει, παιδικὸν φρόνημα, κατὰ πληθ. ἀρ. ἐν Ἰλ. Ο, 363. Τ, 411. Ὀδ. Ω, 469. κυρ. θηλ. τοῦ νηπίειος. Τὴν ἄνω ῥῆσιν (Ἰλ. Ι, 491.) »Πολλάκιμοι κατέδευσα ἐπὶ σ.ήθεσι χιτῶνα οἴνου ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ, ἐμιμήσθη Κόϊντ. Σμυρν. γ'. 474. »Ἀπεννεσίῃσι νηπιέῃσι δίψας στήθεα ἠδὲ χιτῶνας, τὴν ὁποίαν καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, Παιδικὴ ἄνοια, ἀφροσύνη, καὶ διὰ τοῦ, χαλεπῇ παιδοτροφίᾳ, οἷς ἂν νὰ ἦτον τὸ Νηπίειος, τὸ ἐπίθετον καὶ τὸ, ἀπεννεσία, ἐκ τοῦ ἐννεσία, ἀλλὰ τὸ, ἀπεννεσίῃσι εἶναι πιθανῶς διεφθαρμένον.

+Νηπίειος, εία, ειον, καὶ

Νηπιεῖος, εα, εον (νήπιος). Ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὰ νήπια, παιδιακίσιος

Νηπιεύομαι, (νήπιος), μέτ. Ἀποθ. = νηπιαχεύω. Πράττω ἢ στοχάζομαι, φρονῶ ὡς νήπιος, ὡς νήπιον φέρομαι, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, νήπιος εἰμί, Σχόλ. Ὁμήρ. καὶ Γραμμ.

+Νηπιόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ, νήπιος.

Νηπιοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ τὰ νήπια κτείνων, βρεφοκτόνος, infanticida, Λατ.

Νηπιοπρεπής, ές, ὁ, (πρέπω). Πᾶν ὅ,τι πρέπει, ἁρμόζει εἰς τὰ νήπια. παιδαριώδης.

Νήπιος, ὁ, ἡ Ἀττ., καὶ, Νήπιος, ία, Ἰων. ίη, (νη — ἔπος). Ὁ ἐστερημένος λόγου, ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. 2) ἐν βρεφικῇ ἡλικίᾳ ὤν, ἄρτιος γεννηθείς, βρεφικός, καὶ οὐσιαστικ. βρέφος, ἀρτιγένητον παιδίον. Ἡ λέξις ἀπαντᾶται πολλαχ. παρ' Ὅμ., ὅστις ἐννοεῖ δὶ αὐτῆς ἐξαιρ. τὸν μὴ δυνάμενον ἔτι ὁπλοφορεῖν, ἄρα τὸν ἕως τοῦ 15. ἔτους τῆς ἡλικίας νέον, ὡς ἐν Ἰλ. Ι, 440. ἐξαιρ. νήπια τέκνα. σπανιώτ. ἐπὶ νέων ζώων, Ἰλ. Β, 311. Α, 113. ἀλλὰ καὶ νήπια, ἄνευ τοῦ τέκνα, ἤτοι τὰ νεογνά, Ἰλ. Ρ, 134 ἐπὶ δὲ τοῦ νέου σπόρου, ἐχρήσατο κατὰ πρῶτον ὁ Θεόφρ. Φυτ. ἱστ. 8, 1. 2) μεταφ. α) συνήθ. ἐπὶ νοός, ἄπειρος, παιδαριώδης, ἀμαθής, μωρός, ἄφρων, ἀνόητος, (ἐστερημένος δηλαδὴ λογικοῦ), ὁ κατὰ παῖδα φρονῶν, ἀπροβούλευτος. ἐν γένει, ἀδύνατος τὸ πνεῦμα, πολλαχοῦ παρ' Ὅμ. καὶ κατ' ἐπίτασιν, »μέγα νήπιοα, Ἰλ. Π, 46. Ὀδ. Ι, 44. πολλ. παρ' Ἡσιόδ. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, ἄνευ προαιρέσεως, ἀνεδεής τοῦ μέλλοντος, Ἰλ. Χ, 445. β) ἐπὶ σωματικῆς δυνάμεως, ἀδύνατος, ὡς συνεθίζουσι νὰ ἦναι τὰ παιδία, Ἰλ. Α, 561. »Βίη νηπίη», ἡ μικρά, ἡ ἀσθενής βία, δύναμις, καὶ νηπίοις πρέπουσα. ὅθεν

Νηπιότης, ητος, ἡ Ἡ κατάστασις ἢ ἡλικία, τὸ εἶναι καὶ μεταφ. ἡ πρᾶξις, ἡ τὸ φρόνημα τοῦ νηπίου, ἡ μωρία.

Νηπιοφανής, ές, ὁ, ἡ. (φαίνομαι). Φαινόμενος ὡς νήπιος.

Νηπιοφροσύνη, ἡ Τὸ τῶν νηπίων φρόνημα. ἀφροσύνη, μωρία, Εὐσταθ. ἐκ τοῦ

Νηπιόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν.) Ὅστις φρονεῖ, στοχάζεται ὡς τὰ νήπια, ὁ νηπίου φρόνημα ἔχων. μωρός, ἄφρων, Στράβ. α'. σελ. 37

Νηπιώδης, ες. ὁ, ἡ (νήπιος, εἶδος). Ὁ κατὰ τὸ ἦθος τῶν νηπίων ὤν, τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ φρόνημα, παιδαριώδης, ὅμοιος τῷ νηπίῳ.

Νήπλεκτος, ὁ, ἡ (νη —, πλέκω). Μὴ πεπλεγμένος, ἄπλεκτος. ἐξαιρ. ὁ μὴ πεπλεγμένην τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς ἔχων, Βίων.

Νήποινα, ἡ, Νηποινεί, Νηποινή, Νηποινί, ἐπίρ. τοῦ νήποινος. Ἀπαιδεύτως, ἀτιμωρήτως, Ξενοφ.

Νήποινος, ὁ, ἡ. (νη —, ποινή). Ἀπαίδευτος, ἀτιμώρητος, ἄνευ ποινῆς, ἀνεκδίκητος, καὶ ἄνευ ἀμοιβῆς, ἀνταλλάγματος, ἀμισθί, πολλαχ. ἐν Ὀδ. καὶ μάλιστα τὸ οὐδέτ. ἀντὶ ἐπιρρ. (Α, 160) »Νήποινον, ταὐτὸν τῷ, νηποινί, ἡ νηποινεί, ἐν δὲ Ἰλ. οὐχ εὑρηται. Παρὰ δὲ Πίνδαρ. Πύθ. 9, 103. »Φυτῶν νήποινον», γυμνόν, ἀμοιρον.

*Νήποτμος, ὁ, ἡ (νη —, πότμος) ποιητ., = ἄποτμος, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡσ. Θ. 795. ἀντὶ νήνοτμος.

Νήπτης, ου, ὁ (νήφω) Νηφάλιος, μέτριος, σώφρων, ἐγκρατής, ἡ προσεκτικὸς ἄνθρωπος, Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ζ'. 6. ὅθεν

Νηπτικός, ἡ, ὄν. Νηστικός, νηφάλιος. 2) ἐνεργ. κάμνων νήπτην, νηφάλιον, ἄγων εἰς μετριότητα, ἐγκράτειαν ἢ προφυλακήν· παρ' Ἐκκλ. ἀσκητικός, Νηπτικά, καλοῦνται τὰ ἀσκητικὰ συγγράμματα. ἴδε Νήπτης.

+Νήπυστος, ὁ, ἡ (νη —, πυνθάνομαι), ποιητ. Ἀνήκουστος, ἄγνωστος.

*Νηπυτία, καὶ νηπυτιά, = Νηπιότης, παρὰ τὸ νηπύτιος.

Νηπυτιεύομαι, μέσ. Ἀποθ. Νήπιον εἰμί, νηπιώδη, παιδαριώδη πράττω, παιδικὰ παιγνίδια κάμνω, Ἀνάλ. β'. 323.

Νηπύτιος, ία, ιον, (νη —, ἀπύω,) ὡς τὸ νήπιος, ἡ νήπιον, βρέφος, Ἰλ. Τ, 200. συνήθ. τροπικ. μωρός, ἄφρων, Ἰλ. Φ, 410. 441. 474. ὅθεν, Νηπυτιά, ἡ. νηπιότης, Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 735. ποιητ.

Νήρειος, ὁ, ἡ, καὶ συνήθ. εία, ειον. Ὁ τοῦ Νηρέως ὤν. »Νήρεια τέκνα», τὰ τέκνα τοῦ Νηρέως, οἱ ἰχθύες.

Νηρεύς, έως, ὁ. Ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης.

Νηρηΐς, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, Νηρεὶς.

Νήριθμος, ὁ, ἡ (νη —, ἀριθμός) ποιητ. Ἀνάριθμος, ἀναρίθμητος, ἄπειρος, innumerabile, Ἰταλ.

Νήριον, τό. ταὐτὸν τῷ, Ῥοδοδάφνη, nerium.

Νήρις, ιος, ἡ, παρὰ Νικάνδρῳ Θηρ. 531. ταὐτὸν τῷ, Νήριον. Παρὰ Διοσκορ. α'. 8. ταὐτὸν τῷ, Νάρδος ὀρεινή. Τινὲς λέγουσι καὶ τό, Βράθυ, νήριον, Sabina herba. Ὁ περὶ τῶν Φυτῶν ποιητ. παλ. θέλει, ὅτι ἐφευρετὴς τούτου ἐστάθη ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς Νεῖρις.

Νήριστος, ὁ, ἡ. καὶ, Νηρίτος (ἐρίζω) ποιητ. Ἀνέριστος, ἀνανταγώνιστος, περὶ οὗ δὲν γίνεται ἔρις καὶ φιλονεικία, βίβλιος.

Νηρίτης, ου, ὁ. Εἶδος θαλασσίου μικροῦ ὀστρέου, κοχλίου, ποικίλον ἔχον τὸ ὀστοῦν, Ἀριστοτ. ζῴ. ἱστορ. δ'. 4. Αἰλιαν. ἰδ'. 28. καλεῖται ἔτι καὶ, Ἀναρίτης, Ἀθήν. γ'. σελ. 85. Concha marina. Λατ.

Νήριτος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Νήριστος. ἀμφ. 2) = νήριθμος. »Νήριτος ὕλη», Ἡσ. Ἔ. 513. Ἰακ. Α. Π. σ. 375. ὅθεν παρὰ Γραμμ. καὶ Νηριτόμυθος, καὶ Νηριτόφυλλος, ἀντὶ πολύμυθος, πολύφυλλος.

Νηρός, Νηρά, Νηρόν, (νάω). Ὑγρός, νοτερός. ταὐτὸν τῷ, Ναρός, Lob. Φρυν. σ. 42.

Νησαῖος, αία, ῖον. ἀίη, αῖον (νῆσος). Ὁ ἐκ τῆς νήσου ὤν, ἀνήκων εἰς νῆσον, νησιώτικος.

Νησιάζω, = Νησίζω, Στράβ. α'. 101.

Νησιάρχης, καὶ, Νησίαρχος, ὁ (ἄρχω). Ὁ τῆς νήσου ἄρχων, ὁ διοικητὴς καὶ κυβερνήτης τῆς νήσου, Πλούταρχ. εἰς Δημήτρ. 25.

Νησίδιον, τό. ἡ, Νησίον, ὑποκορ. τοῦ, νῆσος. μικρὰ νῆσος, νησάκιον.

Νησίζω (νῆσος). Νῆσος εἰμί, ὡς νησόεντις κεῖμαι, ὡσὰν νησὶ εἶμαι, Στράβ. καὶ Πολύβ.

*Νησίον, ὑποκορ. τοῦ νῆσος. (ἰ)

Νῆσις, εως, ἡ (νέω) κλῶσις, κλώσιμον, γνέσιμον, τὸ κλώθειν, τὸ τοῦ νήματος ἔργον, Πλάτ. πολ. ἡ. 2) ἐπισώρευσις, σώρευσις, τὸ φέρειν ἢ βάλλειν τὸ ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, συσσώρευσις.

Νησίς, ίδος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Νησίδιον, Ἡρόδ. 8, 76. 95. (τὸ Ἰῶτα ἦν, ὡς φαίνεται, πάντοτε καὶ παντοῦ μακρόν, Ἀντιφιλ. 28. 2. Λυκ. 599. Δράκων σ. 23, 14· 45, 17., ὅστις ὅμως, ἀναφέρει σ. 47, 20., ὅτι ἐλήφθη καὶ ὡς βραχύ. Παρ' Ἡρόδ. γράφει ὁ μὲν Σβείγχ. νησίδι, νησίδα, ὁ δὲ Schäfer, ὀρθότερον, νησίδι, νησίδα.)

*Νησίτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. νησῖτις, ιδος, ἡ (νῆσος). Ὁ ἐκ ἢ ἐπὶ τῆς νήσου ὤν, ἀνήκων εἰς νῆσον.

Νησιώτης, ου, ὁ, καὶ θηλυκ. Νησιῶτις, ιδος, ἡ (νῆσος). Ὁ ἐγκάτοικος νήσου τινός, Ἡρόδοτ. ὅθεν

Νησιωτικός, ἡ, ὄν. Ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς νησιώτην.

Νησοειδής, ές, ὁ, ἡ (νῆσος, εἶδος). Ὁ εἶδος νήσου ἔχων.

Νησομαχία, ἡ (μάχη). ἡ μάχη τῶν νήσων, ἡ ἐν αὐταῖς, Λουκιαν.

Νηοποιέω, ῶ (ποιέω). Νῆσον ποιῶ, μεταβάλλω εἰς νῆσον, Οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ. ε' 26.

Νῆσος, ἡ. Τὸ νηοί, Ὅμ. καὶ Ἡσ. πιθαν. παρὰ τὸ, νέω, κολυμβῶ, κυρίως, ἡ κολυμβῶσα, ἡ πλέουσα γῆ, μέρος γῆς περικυκλωμένης ὑπὸ ὕδατος. Παρὰ μεταγνστ. ποιηταῖς λέγεται καὶ ἡ χερσόνησος.

Νησοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Ἔφορος, Φύλαξ τῶν νήσων.

Νησόω, ῶ (νῆσος). Εἰς νῆσον, ποιῶ τι, Σουΐδ. ἐν Δ. Ὅμηρ.

Νῆσσα, ἡ, Ἀττ. νῆττα (νέω, κολυμβῶ). Ἡ πάπια, ὅθεν

Νησσαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ νήσσης (παπίσιος).

Νησσάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Νῆσσα. Μικρὰ νῆσσα. (παπάκιον, ἡ παπίον.)

*Νησσοτροφεῖον, τό (νῆσσα, τρέφω). Τόπος, ἔνθα τρέφονται αἱ πάπιαι.

Νηστεία, ἡ (νηστεύω). Τὸ μὴ τρώγειν, ἐγκράτεια, ἀποχὴ ψαγητῶν. ἑξαιρ. ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ἡ τρίτη ἡμέρα τῶν Θεσμοφορίων.

Νήστειρα, ἡ. Ἐκείνη, ἥτις νηστεύει, ἡ νηστεύουσα· θηλυκ. ἐκ τοῦ, νήστης, νηστήρ, ταὐτὸν τῷ, νῆστις, ἡ.

Νηστεύς, έως, ὁ. καὶ, Νηστευτής, οῦ, ὁ. ὅστις νηστεύει, ὁ νηστεύων, ἐκ τοῦ, Νηστεύω, = νηστήρ, νήστης. ἐκ τοῦ

Νηστεύω, Μελ. εύσω. Δὲν τρώγω, ἄσιτος μένω. καθόλου ἀπέχομαι τινός.

*Νηστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

*Νήστης, ου, ὁ. Ὁ νηστεύων, νεώτ. τύπος ἀντὶ Νῆστις.

Νηστικός, ή, όν, (νέω, νήθω). Ὁ εἰς τὸ νήθειν, κλώθειν, γνέθειν ἀνήκων, ἢ ὁ εἰς τοῦτο κλίσιν ἔχων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ γνέθειν. ὅθεν, Νηστική, ἡ, προσυπακουομ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ νήθειν, κλώθειν, ἡ Γνοστική, Ὠριγέν. κατὰ Κέλτ. δ'. σελ. 214. 2) ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἐκ τοῦ νηστεύω, ὁ μὴ φαγών, ὁ Νῆστις, digiuno, Ἰταλ.

Νήστιμος, ὁ, ἡ. Εἰς νηστείαν ἀνήκων. »Νήστιμος ἡμέρα, νηστήσιμος, ἡμέρα, καθ' ἣν νηστεύουσι. ἐκ τοῦ

Νῆστις, ιος, ὁ καὶ ἡ (νη-, ἐσθίω). Ὁ μὴ τρώγων, ὅστις νηστεύει, ὁ μὴ φαγών, ὁ ἐστερημένος σιτίων, ἄγευστος, νηστικός, ἄσιτος, Ἰλ. Τ, 207. Ὀδ. Σ, 370. »Νῆστις ὀσμὴ«, ἡ κακὴ ἀναπνοή, ἀνασασμὸς τοῦ νηστικοῦ. (παρετὸς τῆς ἀρχαίας Ὁμηρ. κλίσ. τῆς γεν. νήστιος, καὶ πληθ. ὀνομ. νήστιες, εὑρίσκεται παρὰ Μεταγνστ. καὶ δύο ἄλλαι, γεν. νήστεως, πληθ. ὀνομ. νήστεις, καὶ γεν. νήστιδος, πληθ. ὀνομ. νήστιδες, Lob. Φρυν. σ. 326.) 2) νῆστις, ἡ. καὶ τὸ μεταξὺ τῆς κοιλίας καὶ τοῦ στομάχου ἔντερον, παρὰ τὸ κενὸν εἶναι σιτίων, διότι πάντοτε οὕτως εὑρίσκεται, Ἱπποκρ. περὶ σαρκ. 5. Ἀριστοτ. ζῴ. μορ. γ'. 14. 3) ἐνεργ. πρόξενος πείνης. »Νῆστις λιμοῖς«, Αἰσχύλ. Χοηφ. 247. »Νῆστις νόσοις«, Ἀγαμέμν. 1010. 4) Ὁ Ἐμπεδοκλ. μετεχειρίσθη τὸ Νῆστις, ἡ, ἀντὶ τοῦ, στοιχεῖον τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ ἀέρος, πιθαν. κατὰ τινα Σκελ. θεὰν, Νῆστις, Διογ. Λαέρτ. ἡ. 76. Ξέστ. Ἐμπ. α'. σελ. 602. Στοβ. Ἐκλ. σελ. 286.

Νηστοποσία, ἡ. Τὸ νηστικὸς πίνειν, παρὰ τὸ

*Νηστοποτέω (νῆστις, πίνω, ποτός). Νηστικὸς πίνω.

Νησύδριον, τό, ταὐτὸν τῷ, Νησίδιον.

*Νήτη, ἡ, ὅρ. Νῆτος.

Νήτιτος, ὁ, ἡ (νη-, τίνω). Ἀτιμώρητος, ἀνεκδίκητος, Ἡρόδ. Ἐπιγρ.

Νητοειδής, ὁ, ἡ. (νήτη, εἶδος). Ὅμοιος τῇ νήτῃ. »Τὸ νητοειδὲς τῆς φωνῆς«, τὸ ὕψος τῆς ἀνιούσης φωνῆς ἐν τῷ ψάλλειν, Νικόμαχ. Μουσικ.

Νῆτος, νήτη, νῆτον, κατὰ Συναλ. ἀντὶ, νέατος. Ἔσχατος, τελευταῖος· ἐξαιρέτως δὲ ἡ νήτη, προσυπακ. χορδή, ἡ ἐσχάτη καὶ τελευταία χορδὴ τοῦ ἀρχαιοτάτου καὶ ἁπλουστάτου ἐκ τριῶν τόνων συνεστημένου τονικοῦ παρ' Ἕλλησι συστήματος.

Νητός, ή, όν. (νέω, νήθω). Κεκλωσμένος, ἐγνεσμένος, κλωστμένος ἢ κλωστός. 2) Ἐκ τοῦ νέω, τὸ σωρεύω, σεσωρευμένος, Ἰλ. Β, 338. »Ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο«.

Νητρεκής, ές, ὁ, ἡ (νη-, τρέκω.) = ἀτρεκής, Ἀληθής, βέβαιος. Ἐπίρ. νητρεκέως, καὶ συγκ. νητρεκῶς, ἀληθῶς, βεβαίως, ποιητικ.

Νήτρον, τό (νέω). Κλωστήριον, ἄτρακτος, ἀδραχτί, Σουΐδ.

Νῆττα, Ἀττ. ἀντὶ, νῆσσα (νέω, κολυμβῶ). Πτηνόν τι ἐν τοῖς ὕδασι διατρίβον, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς, πάπια, καὶ παπί, λεγόμενον, anitra, Ἰταλ.

Νηττάριον, τό ἀττ. ἀντὶ, Νησσάριον, ὑποκορ. τοῦ, Νῆττα. Μικρὰ νῆττα, παπίον, ἢ παπάκιον· παρ' Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1012. κολακευτικὴ λέξις πρὸς γυναῖκας.

*Νήττιον, τό, ὑποκ. τοῦ, νῆττα.

*Νηττοκτόνος, ὁ, ἡ (νῆττα, κτείνω), καὶ

Νηττοφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὁ νήττας φονεύων, εἶδος ἀετοῦ.

Νηττοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Ὁ νήττας φυλάττων.

Νήϋγμος, ὁ, ἡ νη-, αὔω). Ἄνευ κραυγῆς, ἄφωνος, ἡμαρτ. ἀναγ. παρ' Ἡσ. ἀντὶ νηύτμος.

*Νῆυν, ποιητ. αἰτ. τοῦ ναῦς, ἀντὶ ναῦν, Ἀπ. Ῥ.

Νηῦς, νηός, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ναῦς, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. Σπανιώτατα, καὶ μόνον παρὰ τοῖς Μεταγν. καὶ αἰτ. πληθ. (οὐδέποτε διεσυλλάβως, νῆς, Ἰκε. Ἀ. Π. σ. 350.)

*Νηυσί, Ἰων. πληθ. δοτ. τοῦ, ναῦς, Ὅμ.

Νήϋτμος, ὁ, ἡ. (νη-, αὔτμή) Ἄνευ πνοῆς, ἀπνους, ὡς τὸ, ἀνάπνευστος, Ἡσ. Θ. 795. 2) ἄνευ ὀσμῆς, ἄοσμος. Τινὲς ἀναγιν. παρ' Ἡσ. ἡμαρτ. νήϋγμος, ὅ ἐστιν, Ἄφωνος, ἐκ τοῦ, ἰύγμη, κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ.

Νηφαίνω, = νήφω, πολλ' ἀμφ.

Νηφαλέος, έα, έον, νεώτ. τύπος ἀντὶ, νηφάλιος, ὅθεν

*Νηφαλεότης, ητος, ἡ, καὶ

*Νηφαλέωσις, ἡ, = νηφαλιότης.

Νηφαλιεύς, έως, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Νηφάλιος.

Νηφαλιεύω, Σπουδὴν δίχα οἴνου ποιῶ, ὅρ. νηφάλιος, 2. Πολυδ. 6, 26.

Νηφαλίζω, Θυσίαν προσφέρω, κεχαρίζω ἐμαυτὸν διὰ νηφαλίων, Ἡσυχ. ὅρ. νηφάλιος, 2. Διὰ σπουδῆς ἄνευ οἴνου καθαρίζω.

Νηφάλιος, ὁ, ἡ. καὶ ία, ιον, ἐπίρ. Νηφαλίως. (νήφω) Σώφρων. νῆστις, ἐγκρατής, ἐξαιρέτως ὁ μὴ πίνων οἶνον, ὁ οἴνου ἀπεχόμενος. β) μεταφορικ. σκληρικός, ἀγρυπνος, προσεκτικός. 2) »Νηφάλια, τὰ, μετὰ ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, ἱερὰ ἢ θύματα καὶ »Νηφάλιοι θυσίαι«, σπονδαί, « ἐν αἷς οἶνος οὐ σπένδεται, ἀλλὰ ὕδωρ μελίκρατον, ἢ ἐκ γάλακτος, αἵματος κ. τ. τ. συνιστάμεναι, οἷαι ἐξαιρτ. ἐσπένδοντο εἰς τὰς Μούσας, Εὐμενίδας καὶ Νύμφας, ὅθεν, Νηφάλια θύεινα, ἀοίνοις θυσίαις χρῆσθαι, π. χ. εἰς τὰς Ἐρινύας, εἰς τὰς Μούσας, καὶ εἰς τὰς Νύμφας. ἐντεῦθεν ἔτι καὶ, »Βωμοὶ νηφάλιοι«, βωμοί, ὅπου τοιαύτας θυσίας προσφέρουσι καὶ, »Νηφάλια ξύλα«, τὰ εἰς τοιαύτας θυσίας εὔχρηστα ξύλα, καὶ ἐξαιρέτως οἱ κλῶνοι τοῦ θύμου. Ζητ. Ὀξυθύμια. Ὅρα διεξοδικώτερον τὸν Σχολιαστὴν Σοφοκλ. ἐν Οἰδ. Κολ. στίχ. 101. Παρὰ Φλέγ. θαυμ. γ'. κεῖται »Νηφαλα πάντα, καὶ, Νηφαλίμων ἀρνῶν. πλὴν οὗτοι οἱ τύποι, νήφαλος καὶ νηφάλιμος, εἰσὶν ἀμφ. (– υυυ) ὅθεν

Νηφαλιότης, ητος, ἡ. Ἡ τοῦ οἴνου ἀποχή, ἡ ἐγκράτεια, σωφροσύνη.

Νηφαλισμός, ὁ (νηφαλίζω), ταὐτὸν τῷ, νηφαλιότης. 2) τροπ. προσοχή, προφυλακή, σκέψις, πρόνοια.

Νηφαντικός, ή, όν. Ὁ νηφάλιον ποιῶν ἢ κρατῶν, Πλάτ. Φίληβ. 37.

Νηφαντός, ή, όν, ταὐτὸν τῷ, νηφάλιος, ἀμφ.

Νηφόντως, ἐπίρ. τῆς Μετοχ. νήφων. Μετὰ νηφαλιότητος. 2) προσεκτικῶς, μὲ προσοχὴν, σκέψιν.

*Νήφοσι, ποιητ. πληθ. μετοχ. δοτ. τοῦ νήφω, ἀντὶ, νήφουσι, Θέογν. 481. 627.

Νήφω, Μέλ. ψω. Νηφάλιος εἰμί, ἢ ζῶ νηφαλίως· ἐξαιρέτως δὲ, οἴνου ἀπέχομαι, δὲν πίνω κρασί, εἶμαι ἀμέθυστος, κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν. καὶ τοῖς Λυρικοῖς, καὶ παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 100. 2) μεταφορικ. μέτριος εἰμί, σώφρων, φρόνιμος, προσεκτικὸς εἰμί, ἢ οὕτω πράττω, γρηγορῶ, Ἰκε. Ἀχ. Ταρ. σ. 886.

*Νηχαλέος, έα, έον (νήχω). Κολυμβῶν.

Νηχεῖον, τό (νήχω). Τόπος, ἐν ᾧ νήχονται, ἀμφ.

Νῆχι, ἐπίρρ. (νή) = ναίχι, Ἡσυχ.

*Νήχομαι, μέσ. Ἀποθ. ὅρ. νήχω.

Νηχοτάλαντος, παρὰ Πλουτάρχ. »Ὅλαι μὲν πόλεις αὐτῶν εἰσι καὶ νῆσοι καὶ νηχοτάλαντοι καὶ δῆμων ἀποικισμοὶ μυρίανδροι«, διεφθαρμένη ἀναγν. ἀντὶ »Ναοὶ χιλιοτάλαντοι«, καθὼς κεῖται παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Περικλ. 12.

Νήχυτος, ὁ, ἡ (νη-, χέω), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, ἀχώνευτος. »Νήχυτον ὕδωρ«, τὸ ποταμηδὸν, ἤτοι μεγάλως, ἀφθόνως, ἐκτεταμένως ῥέον, τὸ πολύχυτον. »Νήχυτος εὐρώς«, ἡ μετὰ ὑγρασίας συνδεδεμένη μουχλα καὶ σῆψις. (πιθαν. σχηματισθὲν, κατὰ τὴν ἀσταλμ. ὑπόθεσιν καὶ εἰκασίαν τινῶν, παρὰ τὸ, νη- ὡς ἐπιτατικόν.)

Νήχω, Μέλ. ξω (νέω). Κολυμβῶ, πλέω, ἐπὶ τοῦ, ἢ διὰ τοῦ ὕδατος πορεύομαι, Ὀδ. καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 317. ποιητ. τοὐναντίον δὲ παρὰ Λογογρ. συνήθ. νήχομαι, ῞ομαι, μέσ. Ἀποθ., τὸ ὁποῖον ὅμως ἀπαντᾶται καὶ ἐν Ὀδ. καὶ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 211. ὡς τόσον καὶ νεώτ., οἷος ὁ Παυσαν. 10, 20, 4., ἔχουσι καὶ τὸ κατ' ἐνεργ. διάθ., Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥ. 4, 937.

Νῆψις, ἡ (νήφω), ταὐτὸν τῷ, νηφαλιότης.

*Νήω, Ἰων. ἀντὶ, νέω, νηέω, νηνέω. Σωρεύω.

*Νηῶν, Ἰων. πληθ. γεν. τοῦ, ναῦς, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

Τὸ Ν μετὰ τοῦ Ι.

*Νίβα, ἀντὶ νίψα, Γλωσσ., αἰτ. τοῦ νίψ, νιβός.

Νιβατισμός, ὁ ἴδε νιπτισμός.

*Νιγλαρεύω, = τερετίζω, Ἡσυχ., παρὰ τὸ

Νίγλαρος, ὁ. Μικρός τις αὐλὸς, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συριγματικὸν ὄργανον· καὶ ὁ ἐκ τούτου προξενούμενος ἦχος, τερετισμὸς, τὸν ὁποῖον ὡς παρακελευστικὸν μετεχειρίζοντο ἐν τῷ κωπηλατεῖν, ὡς φαίνεται παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 554.

Νίζω, Μ. ψω, κ. τ. λ. (κατὰ τὸ ἐν τῷ ἐνεστ. σπανιώτερον, παρὰ δὲ Ὅμ. τελείως μὴ ἀπαντώμενον νίπτω), παθ. παρακ. νένιμμαι (ΝΙΨ). Πλύνω, νίπτω, Ὅμ. ἐξαιρτ. χεῖρας καὶ πόδας· ὅθεν πολλαχοῦ ἐν Ὀδ. »Νίψαι τινὰ πόδας«, νίπτω τινὸς τὰ ποδάρια· καὶ κατὰ μέτ. θαυ. »χεῖρας νίψασθαι«, νίπτω ἐμαυτῷ τὰς χεῖρας, Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ Ἡτ. Ἡ. 741. ὡσαύτως δὲ, νίψασθαι, ἄνευ τοῦ, χεῖρας, ἐν Ὀδ. Α, 138. Δ, 54. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ, »χροὰ νίζεσθαι«, ἐπλυνεν ἢ ἔλουε τὸ σῶμά του, Ὀδ. Ζ, 224. »Νίψασθαι ἁλὸς (Ὀδ. Β, 251.)«, νίβεμαι ἀπὸ

τὴν θαλάσσης. »Νίφασθαι πόδα λίμνηαι, Ἡσ. Ἀσπ. 19. ἐντελέστερον, ἐκ ποταμοῦ, ὡς ἐν Ὀδ. 7, 224. πρβ. λούω· ἔτι δὲ καὶ παρ' Στράβ. μετὰ μόνης γεν. Καβόλου, βρέχω, ὑγραίνω, ἐπομ. καθαρίζω. 2) ἀποπλύνω, ξεπλύνω, π. χ. »ὕδρωτα τινὶ ἀπὸ χρωτός», Ἰλ. Κ, 575. »Δίμα νίζειν ἀπὸ τινος», Ἰλ. Λ. 830. 846. παθ. »αἷμα νίπτεται», Ἰλ. Ω, 419. — Ἐν χρήσει σπανίῳ. μὲν ἐπὶ ἀνθρώπου ἡ λέξις, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὡς ἐν Ἰλ. Π, 229.

Νικάζω (τύπος κατ' ἐνεστ. ἀνήκουστος), ἔθεν ὁ μέλλ. Δωρικ. νικαξῶ· ταὐτὸν τῷ, νικάω.

*Νίκαθρον, τό, Δωρ. ἀντὶ, νίκηθρον.

Νικαῖος, αία, αῖον (νίκη). Ὁ εἰς νίκην ἀνήκων. »Ζεὺς νικαῖος», ὁ δίδων τὴν νίκην.

*Νικάριον, τό. Ἀλοιφὴ τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλεξ. Τραλλ. 2. σ. 132.

Νικατήρ, ῆρος, καὶ, νικάτωρ, ορος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ, νικητήρ, νικήτωρ.

Νικατισμός, ὁ, παρ' Ἀθην. σελ. 629. Εἶδος ὀρχήσεως, χοροῦ, ἄλλως δὲ καὶ, νικτισμός, καὶ παρ' Ἡσυχ. νιβατισμός λέγεται.

Νικάτωρ, ορος, ὁ, Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, νικητήρ. Παρὰ Μακεδόσι ἐλέγοντο, νικάτορες, οἱ βασιλικοὶ σωματοφύλακες, Liv. 43. 19.

Νικαυγής, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, νυχαυγής, Ὀργ. Τμν. β. 14.

Νικάω, ῶ· Μέλ. νικήσω (Δωρικ. νικαξῶ, ἐκ τοῦ, νικάζω) (νίκη). Οὐδ. νικῶ, ἔχω τὴν προτίμησιν, τὰ πρωτεῖα, τὴν ὑπεροχὴν, εἶμαι ἀνώτερος (κρείττων). »Τὰ χρείοσα νικᾶν, τὸ χειρότερον νικᾶ», Ἰλ. Α, 576. Ὀδ. Σ, 404. πρβ. Β, 597. Η, 192. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐξαιρτ. κατ' ἀόριστον, ἔθεν, ὁ νικήσας, ὁ νικητής, Ὅμ. ἀλλὰ καὶ κατὰ ἐνεστ., εἶμαι νικητής, Ξενοφ. »Νικᾶν τινὶ», κατὰ τὴν κρίσιν τινὸς νικῶν, Ἀριστφ. Ὀρν. 448. β) »κακὴ βουλὴ νίκησεν, ἐνίκησεν, ὑπερίσχυσεν», Ὀδ. Κ, 46. ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἀττ. εὐχρηστεῖν. »νένικηκεν ἡ γνώμη, ὑπερίσχυσε, εὕρηκε τὴν περισσοτέραν ἀποδοχὴν, ἐνικρίθη· οὕτω καὶ, ἡ γνώμη νικᾶται, νικῶ ἢ διαφερῶ μὲ γνώμην τινά», Ἡρότ. 3, 82. καὶ »ἡ νικῶσα γνώμη, ἡ, βουλὴ, ἡ διὰ τῆς πλειοψηφίας ἐγκριθεῖσα γνώμη, ἡ καλλιτέρα, ἐξαιρετωτέρα, καλλίστη βουλὴ, ἀπόφασις. γ) νικῶν, συνόνυμ. τοῦ, δίκην, δικανικῶς, ἀπολύομαι, κρίνομαι ἀδίκως, Valck. diatr. σ. 261. ἐν γένει, νικῶ κατὰ τινα κριτολογίαν, τὴν κερδαίνω, Ὀδ. Λ, 558. 2) μεταβτ. α) μετὰ αἰτ. προσ. νικῶ, καταβάλλω τινά· ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω, πολλαχοῦ παρ' Ὅμ. τὸ δὲ πρᾶγμα, καθ' ὃ νικᾷ τις, ὑπερβαίνει τὸν ἄλλον, τίθεται κατὰ δοτ., ὡς παρ' Ὅμ. (ἡ ὁποία ὅμως δοτ. ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμεταβ. νικᾶν) π. χ. »μάχῃ, ἀγορῇ, μύθοισι, ἔγχει, ποσὶ, δόλοις, κάλλει νικᾶν», ὁηλ. κατὰ τὴν μάχην, κατὰ τὴν συνέλευσιν τοῦ δήμου, κατὰ τὴν ὁμιλίαν κ. τ. λ. οὕτω καὶ παρ' Ἡρόδ. Ἐν γένει, νικῶ· (κατὰ πᾶσαν σχέσιν), καταδαμάζω, π. χ. ἐπὶ παθῶν, »νόον νίκησε νεοίης», Ἰλ. Ψ, 604. ἐπὶ σφαλμάτων, κακιῶν, κακῶν ἠθῶν, περιστάσεων, ἀναγκαζόντων τὸν ἄνθρωπον εἰς πρᾶξιν κοινὴ ἢ γνώμην κ. τ. τ. Κατὰ παθ. διάθ. »νικᾶσθαί τινι», συνήθ. ἐπὶ πραγμάτων, ἀντὶ, νικῶμαι, κυριεύομαι, ἀπότι, π. χ. ἡδονῇ, ἔρωτι, κακοῖς, κ. τ. λ. »Νικᾶσθαι ὑπό τινος», συνήθ. ἐπὶ προσώπων, νικῶμαι, κυριεύομαι ἀπό τινα· λέγεται δὲ καὶ, »νικᾶσθαί τινος», ὅπου ἐνίσανε τῇ λέξει ἡ ἔννοια τῆς παραβολῆς, ὑποτάσσομαι τινί, τὰ βάνω κάτω, εἶμαι κατώτερος, ἀδυνατώτερος, ὡς τί, ἡττᾶσθαι, Valck. Ἱππ. 458. Εὐρ. Κυκλ. 553. Ὁ Ὅμ. ἔχει ἐκ τοῦ παθ. μόνον τὸν μετοχ. ἀόρ. νικηθείς, ἀπολύτως, Ἰλ. Ψ, 656. 663. 704. β) μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος, διὰ τῆς νίκης νικᾶν, κερδαίνειν, κατορθοῦν τι, »νίκην νικᾶν, κερδαίνειν τὴν νίκην», Ὀδ. Λ, 545. ἔνθα ὁ λόγος ἐπὶ νίκης κριτολογίας τινός. »Πάντα ἐνίκα (Ἰλ. Δ, 389)», κατὰ πάντα ἀεθλα, καθ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας ἐνίκα, ἐκέρδαινεν· οὕτω καὶ παρὰ Ξεν. Ἀναβ. 1, 4, 10. 2, 1, 1. »Τὰ πάντα νικᾶν. »Νικᾶν μάχην», κερδαίνειν, Ξεν. »Ν. γνώμην», κάμνω μίαν γνώμην νὰ νικήσῃ, κατορθόνω, βάλλω εἰς πρᾶξιν· ὁηλ. νικῶ μὲ τὴν γνώμην μου, Wess. Ἡρότ. 1, 61. ἄρα, αἱ αὐταὶ λέξεις δύνανται νὰ συνάπτωνται μετὰ τοῦ, νικᾶν, κατὰ δοτ. ἢ αἰτιατ.

Νίκη, ἡ. Ἡ ὑπεροχὴ, τὴν ὁποίαν ἀποκτᾷ τις ἐν πολέμῳ, ἢ τοῦ ἐχθροῦ, ἢ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ καταβολὴ, καταδάμασις, ὡς καὶ κοινῶς, νίκη, πολλαχοῦ παρ' Ὅμ., παρὰ τῷ ἐποίῳ συνήθ. ἐπὶ νίκης τινὸς ἐν τῇ μάχῃ, ὅτε ὅμως κεῖται καὶ, »νίκη μάχης» Ἰλ. Η, 26. Θ, 171. ὁ δὲ νικητὴς συνήθως κεῖται κατὰ γεν., πλὴν κεῖται καὶ, »νίκη τινός», ἀντὶ, ἡ νίκη κατά τινος, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 524. καὶ μόνον ἐν Ὀδ. Λ, 545. κεῖται »νίκην νικᾶν», ἐπὶ νίκης ἐμπροσθεν κριτηρίου. Παρὰ τοῖς Μεγαγιστ. σημαίνει καθόλου, ὑπεροχὴ, ὑπερίσχυσις, προτίμησις κατά τι ὁποιονδήποτε. 2) ἡ θεὰ Νίκη, θυγάτηρ τῆς Στυγὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἡσ. Θ, 384. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς. (– –)

*Νικῇ, Δωρικ. ἀντὶ, νικᾷ.

*Νικήεις, εσσα, εν, Δωρ. νικάεις (νίκη). Νικητικός, νικητής, Μελέαγρ. 123, 5.

*Νίκηθρον, τό, = νικητήριον.

Νίκημα, τό (νικάω). Τὸ νενικημένον. 2) τὸ νικῆ κτηθέν, τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, τρόπαιον· ἡ νίκη.

Νίκημι, Δωρ. ἀντὶ, νικάω, Θεόκριτ. (– – ∪)

*Νικητέον, θετ. ἐπίρρ. τοῦ νικάω. Πρέπει νὰ νικήσῃ τις, Εὐρ. Βακχ. 911.

Νικητήρ, ῆρος, ὁ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, νικητής, ὅθεν

Νικητήριον, τό. Τὸ ἄθλον, τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, ἀνταμοιβὴ τῆς νίκης· ἔστι δὲ κυρίως τὸ οὐδέτερον τοῦ

Νικητήριος, ία, ιον. Ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος εἰς νίκην. »Τὰ νικητήρια», συνόνυμ. ἱερὰ, ἑορτὴ νίκης, διὰ νίκην τινά. »νικητήρια (ἱερὰ) ἔστιανε», Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. δ'. 1. ἑορτάζειν τὴν νίκην μετὰ συμποσίου, »Νικητήριον φίλημα», ὁ αὐτ. Συμποσ. ς'. 1. φίλημα πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς νίκης.

Νικητής, οῦ, ὁ (νικάω). Ὅστις νικᾷ ἢ ἐνίκησε.

Νικητικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς νίκην, ἢ εἰς τὸν νικητὴν, ἄγων εἰς νίκην· ὅξιος διὰ τὸν νικητὴν· ὁ νικῶν, ὅστις ἔκαμε πολλὰς νίκας, τροπαιοῦχος, πάντοτε θριαμβεύων,

Νικήτρια, ἡ· θηλυκ. τοῦ, νικητήρ. Ἡ νικῶσα.

*Νικήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, νικητήρ.

Νικηφορέω ῶ (νικηφόρος). Νίκην φέρω, νικῶ. ὅθεν

Νικηφορία, ἡ. Ἡ νίκη. καὶ

Νικηφόρος, ὁ, ἡ (νίκη, φέρω). Ὁ νίκην φέρων. 2) ὁ νίκην ἀποφερόμενος, νικητής. μεταφ. ὑπερέχων, διαφέρων κατά τι.

Νικόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὁ ἐν τῇ βουλῇ νικῶν· καὶ ὁ τὴν βουλὴν νικῶν, Ἀρ. Ἱππ. 618. ποιητ.

*Νικόδρομος, ὁ, ἡ (δρόμος). Ὁ κατὰ τὸ τρέχειν νικῶν. 2) ὄνομα ἀνδρός.

Νικομάχας, ου, ὁ (μάχη). Ὁ ἐν τῇ μάχῃ νικῶν, Σοφοκλ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1165. Δωρ. ἀντὶ νικομάχης.

Νικοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ νίκην ποιῶν, φέρων, Τμνοφ.

Νῖκος, εος, τό· ταὐτὸν τῷ, νεῖκος, Ἡρότ. 7, 225. (συγγεν. τῷ, νίκη.)

Νικοτέλεια, ἡ, »Δωτὴρ νικοτελείας», Γιανὸς παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ, ἡ τὴν νίκην τελοῦσα, δίδουσα, ἰδιαίτ. θηλυκ. τοῦ

Νικοτελής, ὁ (τελέω). Ὁ τὴν νίκην τελεῶν, δίδων, κατορθῶν.

Νικοφορέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, νικηφορέω, ἁμφ. ὀρ. Lob. Φρυν. σ. 635.

Νίμμα, τό (νίπτω). Νερὸν διὰ νίψιμον χειρῶν, ἀπόνιπτρον, = λουτρόν, πλύμα, Ἡσυχ. μόνον παρὰ τοῖς Μεταγιστ. οἵτινες ἔχουσι καὶ, ὁ νιμμός. Lob. Φρυν. σ. 193.

Νίν, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἐγκλιτ. αἰτ. τοῦ ἐ ἢ ἵ, ἀντὶ, αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, μόνον παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς καὶ ἐξαιρ. τοῖς Τραγ. Οὗτος ὁ τύπος, ὅστις κεῖται ἀεὶ ἐπ' εὐθείας ἐννοίας, ἐχρημάτισεν ἐν χρήσει οὐ μόνον δι' ὅλα τὰ γένη, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πληθ. καὶ ἑνικ., μ' ὅλον ὅτι τὸ πληθ. ἀπαντᾶται σπανιώτερον. Παραδείγματα ἐκ τῶν Τραγικῶν ὅρα παρ' Ἔρρ Σοφ. Ο. Τ. 862. Ὁ Ὅμ. καὶ οἱ Ἴωνες ἀντὶ τούτου χρῶνται τῷ, μίν· (τὸ νίν ὡς δοτ. ἐστὶν ἁμφ., Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 295.)

Νιπτήρ, ῆρος, ὁ (νίπτω). Ὅστις νίπτει, πλύνει. ἐξαιρ. τὸ ἀγγεῖον, ἤτοι ἡ λεκάνη, ἢ τὸ κοῖλον, ἐν ᾧ νιπτόμεθα, πλυνόμεθα.

Νιπτρίς, ίδος, ἡ. Ἡ πλύστρια· πλὴν ἀπαντᾶται μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ, μεταννιπτρίς. παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 423. »Τοῦτον ἐγὼ κρίνω μετὰ νιπτρίδα τῆς ὑγείας πίνειν», ὅπου ἀναγνωστέον Μεταννιπτρίδα, καθὼς καὶ ἐν σελ. 487. ἔχει, »Ἐνέπεισε μεταννιπτρίδα μεστὴν μεγάλην ὑπειπὼν τῆς ὑγείας τοῦνομαι».

Νίπτρον, τό· ταὐτὸν τῷ, νίμμα. παρὰ τὸ

Νίπτω, Μέλ. ψω, νεῶτ. καὶ ἐχὶ τόσον εὐχρηστος ἐνεστὼς ἀντὶ, νίζω. Πλύνω, ὑγραίνω, ὑγρὸν ποιῶ. Ἀποπλύνω, καθαίρω διὰ τοῦ ὕδατος. Μέσ. νίπτομαι, νίπτω ἐμαυτόν, καὶ ἐξαιρέτως νίπτω τὰς χεῖράς μου, καὶ τοὺς πόδας μου.

Νίσσομαι, ταὐτὸν τῷ, νέομαι. Ἔρχομαι, ὑπάγω· ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι· ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω, Ὅμ. ἐμβαρκαρίζομαι, πλέω, ναυστολῶ· »ἐπὶ νηῶν», Ἡσ. Ἔ. 239. Παρακτὸς τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ. εὕρηται καὶ ὁ μέλλ. νίσομαι, Ἰλ. Ψ, 76. Ἴακ. Α Π. σ. 364. 478. Ὁ ἰσοδύναμος τύπος νείσσομαι, τοῦ ὁποίου ἡ ὕπαρξις γίνεται ἀρεστὰ πιθανὴ ἐκ τοῦ συγγεν. νέομαι, νείομαι, οὐκ ἀποτοραχυστέος διόλου, καθὸ ἀπαντώμενος εἰς ἐπιγραφὰς ἐπὶ πλακῶν ἀρχαίας πως, Böckh Πτ. Ὀλ. 3, 10. ὅμως, ὡς φαίνεται, ὑπερίσχυσεν ἡ χρῆσις τοῦ νίσσομαι, Ἐ. Μ. σ. 606, 12. Εὕρηται μὲν καὶ νείσσομαι, ἀλλ' οἱ Γραμμ. ἔκριναν νὰ γράφηται ὁ μὲν ἐνεστ. νίσσομαι, ὁ δὲ μέλλ. νίσσομαι, ὀρ. Εὐστάθ. Ἰλ. Ψ, 70. Heyne, Ἰλ. Ι, 381. ἀλλ' ὁ ἐνεστὼς ἦν προστίτε ἐν χρήσει ὡς καὶ τὸ, νέομαι καὶ εἶμι, ὡς μέλλων, Ἰλ. Ν, 186. Ο, 577. πρβ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. σ. 384.

Νιτάριον, τό, παρ' Ἀριστφ. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, νηττάριον.

Νιτρία, ἡ. Τόπος, ἔνθα ἐξορύττουσιν, ἢ συνάζουσι τὸ νίτρον

Νιτρίτης, ου, ὁ· καὶ, νιτρῖτις, ἡ. Ὁ ἐκ νίτρου ὤν, ἢ ὁ πλήρης νίτρου, ἢ περιεκτικὸς νίτρου· ἐξαιρ. ἡ νιτρῖτις, συνόνυμ. γῆ, ἢ νίτρον ἔχουσα.

Νίτρον, τό· καὶ, λίτρον, Ἀττ., τῷ ὁποίῳ τύπῳ χέχρηται καὶ ὁ Ἡρόδ. (νίπτω, νίζω). Σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πανταχοῦ τὸ ὀρυκτὸν ἀλκαλικὸν ἅλας, ἐκ τοῦ ὁποίου, μετὰ ἐλαίου μεμιγμένου, κατασκευάζουσι τὸ σαπούνιον, καὶ ἐν Αἰγύπτῳ ἀκόμη πλύνουσι δι' αὐτοῦ τὰ ἱμάτια, βάλλοντες αὐτὸ ἐν τῇ κατασταχτῇ· ἔστι δὲ τοῦτο οὐχὶ τὸ παρὰ τοῖς Χημικοῖς Salpeter, ἀλλὰ τὸ Natrum, ἢ Σόδα. 2) ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ Ἀλκαλικὸν φυτικὸν ἅλας, ἐκ τῆς στάκτης τῶν καιομένων δένδρων καὶ φυτῶν συναγόμενον, ἐξ ἧς καὶ ἡμεῖς κάμνομεν τὴν κατασταχτὴν, κατασταλαγὴν, κονίαν. Ἐι ἐν λί-

γω, τὸ νίτρον, νίτον ἐν χρήσει καὶ κατὰ τὰ δύο πρὸς καθαρισμὸν καὶ ἀπόπλυσιν τῶν ἱματίων καὶ εἰς νίψιμον, καθὼς ἀκόμη εἶναι καὶ τὴν σήμερον εἰς τὴν Κίναν. ὅθεν

Νιτροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Νιτρῶδες, ἡ νίτρον ποιῶν, Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 725.

Νιτρόω, ῶ (νίτρον). Εἰς νίτρον ποιῶ. 2) πλύνω, καθαίρω διὰ τοῦ νίτρου.

Νιτρώδης, εος, ὁ, ἡ (νίτρον, εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ νίτρου ἔχων, ὅμοιος τῷ νίτρῳ· πλήρης νίτρου.

Νίτρωμα, τὸ· ἀντὶ τοῦ, κονία σταχτή, ἀμφ.

*Νίφα, μεταπλασ. αἰτιατ. ἐνικὴ τοῦ, νιφάς, χιόνα, Ἡτ. Ἑ. 537. (Ἔνια. ἐνομαστ. ΝΙΨ οὐκ ἀπαιτᾶται, πρβ. λίβα, λιβάς. [υν]

Νιφαργής, ὁ, ἡ· καὶ, νίφαργος, ὁ, ἡ, ποιητ. (νίψ, ἀργός). Λευκὸς ὡς ἡ χιών, νιφάδι, λευκασμένος, ἄσπρος ὡσὰν τὸ χιόνι, Ὀρφ. Ἀργ. 667.

Νιφάς, ἀδος, ἡ (νίφω). Χιών, χιόνι, καὶ μάλιστα τὰ μεγάλα τμήματα (βαμβακοῦλαι) τῆς χιόνος, ἡ τῆς χιόνος κατ' ὀλίγον ἀπόρροια, παρ' Ὅμ. ἐν Ἰλ. διότι ἐν Ὀδ. οὐχ' εὕρηται ἡ λέξις) ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀριθμὸν ἐπὶ φορτούνας μὲ χιόνι καὶ βροχήν, συρμὸς νιφετῶν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ, πυκνῶς πίπτουσα χιών, Ἡρόδ. 7, 111., ὅτε καὶ, νιφάδες χιόνεσιν, λέγεται. Ἰλ. Μ, 278. ἀνὰ' οὗ παρὰ τοῖς Μεταγν. καὶ »χιόνεσι νιφάδεσιν. β) τροπ. παρὰ ποιητ. νιφὰς πολέμου, ἡ φουρτοῦνα τοῦ πολέμου, ὡς καὶ τὸ, ὄμβρος, χάλαζα, χειμών, ὡς παρὰ Πινδάρ. Ἴσθμ. 4, 26. »Τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσιν ἑστάκειν, ἔνθα παραβάλλει ὁ Πίνδαρος τὸν χειμῶνα μετὰ τοῦ πολέμου· ἄρα, ὁ σκληρὸς χειμὼν τοῦ πολέμου τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσε τὸν οἶκον· καὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 197. »Νιφάδος ἑλοὰς (ἡ, ὁλοὰ) νιφομένας βρόμος ἐν πύλαις· τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ (Πινδ. Ἴσθμ. 5, 64. καὶ, 7, 39.) »Χαλαζάεντι φόνῳ ἀνδρῶν· καὶ »Ὅστις ἐν ταύτῃ νιφὰς χαλαζαν αἵματος (ἀντὶ χαλαζάεντα φόνον) πρὸ φίλας πατρίδος ἀμύνεται. Ἴσως ὁ Ἡσύχιος εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν τοῦ Αἰσχύλου ῥῆσιν, ὅστις τὸ, νιφάδες, διὰ τοῦ, ἕλκη, τραύματα, ἥρμην· γ) ἐν γένει, πᾶν τὸ καταπίπτον δίκην κροκίδων (βαμβακοῦλων), Πινδ. Ὀλ. 7, 64. 2) ὡς ἐπίθ. ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ, νιφόεις, ὡς παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1060. »Πέτρα νιφάς, ἡ μετὰ χιόνος σκεπασμένη.

Νιφετός, ὁ (νίφω). Ἡ καταφερομένη πυκνὴ χιών, φορτοῦνα χιόνος, ὁ χιονισμὸς, Ἀριστοτ. Κόσμ. »Ἡ σφοδρὰ χιὼν καὶ ἀδρὰ καταφερομένη νιφετὸς ὠνόμασται». Ὀδυσ. Δ, 566. Ἰλ. Κ, 7. (ἐν Ἰλ. γράφ. προσαρόξυτ. νίφετος, ἀλλ' ὁ Ἀρκάδ. σ. 81. 15. Ἐ. Μ. σ. 568, 30. Φωτ. Λεξ. σ. 220. καὶ ἄλλοι προκρίνουσι τὸ, νιφετός, ὀξυτόνως, καὶ οὕτως ἀναγινώσ. ἐν ταῖς Ἐκδόσ. τοῦ Ἡροδ. 4, 50. 8, 98. ὅθεν

Νιφετώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ νιφετοῦ ἔχων· πλήρης νιφετοῦ, γεμάτος ἀπὸ χιόνι.

Νιφοβλής, ῆτος, ἡ, νιφόβλητος, καὶ, νιφόβολος, ὁ, ἡ, ποιητ. (βάλλω, νίψ, νίφα). Νιφετῷ βεβλημένος· τὸν ὁποῖον ἐκτύπησαν μὲ τὸ χιόνι, ἡ τὸν ὁποῖον κτυπᾷ ἡ χιών· σκεπασμένος μὲ χιόνι, κατακιονισμένος, Ἀριστοφ. Ὄρ. 949. 1372. Πλουτ. Σερτωρ. 17. Στραβ. 8, 6, 21.

Νιφόεις, εσσα, εν (ΝΙΨ, νίφα). Χιονισμένος, πλήρης χιόνος, σκεπασμένος μὲ χιόνια, γεμάτος χιόνι, Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ. (παρὰ τῷ τελευταίῳ ἀεὶ ἐπίθ. τοῦ Ὀλύμπου.)

Νιφόκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπέω) ταὐτὸν τῷ, νιφοβλής, ποιητ. Ἔνθα ἡ χιὼν πίπτει ὡς κροκίδες ἢ μὲ κτύπον.

Νιφοστιβής, ές, ὁ, ἡ (στείβω). ποιητ. Ἔνθα πατεῖται χιόνα, ἢ βαδίζει εἰς χιόνι, ἢ σωρευμένος μὲ χιόνι, Σοφ. Αἴ. 670. »χειμὼν νιφοστιβής».

Νιφοψυχής, ές, ὁ, ἡ (ψύχω). Ψυχρὸς ὡς ἡ χιών, Γλωσσ.

Νίφω, ψω (ΝΙΨ), Χιονίζειν, Ἰλ. Μ, 280. »Ὅτε ὥρετο Ζεὺς νιφέμεν (ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. ἀντὶ νιφεῖν)», ὡσαύτως, »Ὅταν νίφῃ ὁ Ζεύς», Ξεν. 2) μεταφ. χιονίζω τι, σκεπάζω μὲ χιόνι, ἐξαιρτ. ἐν τῷ παθ. εὐχρηστον, Ἡρόδ. 4, 31. καὶ Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 2. »Νιφόμενοι ἀπῆλθον», χιονιζόμενοι. Ὁ τύπος νίφω ἔστιν ἀμφ. (Τὸ Ἰῶτα καθ' ὅλους μὲν τοὺς χρόνους μακρὸν, καθ' ὅλα δὲ τὰ παράγωγα βραχύ.)

ΝΙΨ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, νιφάς, καὶ νιφετός, χιών, ὅθεν τὸ Λατιν. Nix, nivis. Αὕτη ἡ πρωτότυπος λέξις ἔστιν ἄχρηστος, διέμεινε δὲ ἔτι μόνον ἡ αἰτ. νίφα παρ' Ἡσίοδ. Ἔργ. 537. »Νίφα λευκήνα». ὅθεν, νιφάς, νιφετός, καὶ, νίφω, ἔτι δὲ, νίζω, νίψω, νίπτω, εἰς τὰ ὁποῖα προσυπάγουσιν ἄλλοι καὶ τὸ, νέφος, κ. τ. λ. Ἐκ τοῦ Δωρικοῦ καὶ Αἰολικοῦ σχηματισμοῦ, νίζω, μέλ. νίψω, εἶναι τὸ Λατιν. nix, ὡς ἐκ τοῦ, νίγγω, ningo, ninguo, ninguis, ἀντὶ, nix καὶ ἐκ τοῦ, τέγγω, tingo, tinguo, καὶ ἐκ τοῦ, στίζω, στίγγω, to, stingo, stinguo, distinguo. (τὸ Ἰῶτα καθ' ὅλα μὲν ταῦτα τὰ παράγωγα βραχύ, κατὰ δὲ τὸ νίφω μόνον μακρόν.)

*Νίφω, μέλλ. καὶ νίψασθαι, μέσ. ἀόρ. τοῦ νίζω, Ὅμ.

Τὸ Ν μετὰ τοῦ Ο.

Νόα, ἀντὶ, νοῦν, εἶπον οἱ Νεώτεροι· ὡς καὶ τὸ, νόες, ἀντὶ, νοῖ· καὶ, εὔνοος, ἀντὶ, εὔνοι, κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον. καὶ σοτ. νοῖ. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἑκλ. Συγγρ.

Νοέῃ, ποιητ. ἀντὶ, νοῇ, ἐκ τοῦ, νοέω.

Νοέοντι, Δωρικ. ἀντὶ, νοοῦσι.

Νοερός, ά, όν· καὶ ἐπίρρ. νοερῶς (νόος, νοῦς). Ἀναγόμενος, ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν νοῦν· τὸν ὁποῖον καταλαμβάνει τις μόνον μὲ τὸν νοῦν, ὁ μὴ ὑποπίπτων εἰς αἴσθησιν ἢ εἰς ὅρασιν· τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἰδῇ τις μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ μόνον μὲ τὸν νοῦν βλέπει καὶ φαντάζεται, Intellectuel, ἀντίκειται τῷ, Αἰσθητός, Διονύσ. Ἀρεοπ. καὶ Γρηγόρ. Ναζιαν. Ἀλλ' ὁ Συνεσ. ἐν ἐπιστ. 154. τάσσει τὸ, νοερὸς, ἐνεργητ. ἀπ' ἐναντίας τοῦ, νοήμων, καὶ νοητός. 2) Προκειμένος μὲ νοῦν, γνωστικός· ἐν γένει, ἔμψυχος, πνευματώδης, ἄυλος. ὅθεν

*Νοερητόκος νοῦς, ὁ θεὸς, ἐξ οὗ πᾶσα νόησις γίνεται, Συνεσ. σ. 322.

*Νοεροφόρος ὁρμὴ, ὁρμὴ τῆς ψυχῆς εἰς τὸ νοεῖν, Συνεσ. σ. 312.

Νοερότης, ητος, ἡ. Ἡ κατάστασις, τὸ εἶναι τοῦ νοεροῦ, ἡ δύναμις, ἡ πρᾶξις τοῦ νοεῖν καὶ καταλαμβάνειν, Intellection.

Νοερωτός, ἀντὶ τοῦ, νοερός, Σέξτ. Ἐμπ. Πύρ, α'. 224. πόλλ' ἀμφ.

Νοέω, ῶ· Μέλ. ήσω. Ἰων. παρακ. καὶ ὑπερτ. νένωμαι, ἐνενώμην, Ἡρόδ. (νόος). Βλέπω, μὲ τὰ ὄμματα τοῦ σώματος, Ἰλ. Γ, 398. Κ, 550. καὶ ἀλλαχοῦ πολλ. παρ' Ὅμ., ὅστις συνεθίζει μάλιστα νὰ συνεφέρῃ, νοῦν νοεῖν». ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσ. Θεογ. 838. ἔτι δὲ χρῆται καὶ ῥητῶς, »ὀφθαλμοῖς, καὶ, ἐν ὀφθαλμοῖς νοεῖν», Ὀδ. Ο, 422. Ἰλ. Ω, 294. 312. Ἥμν. Ὅμ. Ἑρμ. 180. πρβ. 186. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ὅμ. διακρίνει τὸ ἁπλῶς βλέπειν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ σώματος (ἰδεῖν) ἀπὸ τοῦ, νοεῖν, τὸ ὁποῖον τοῦτο ἕπεται μετὰ τὸ ἰδεῖν καὶ εἶναι συνοδευόμενον μὲ ἐνέργειάν τινα τοῦ νοός, π. χ. »Τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησεν», Ἰλ. Λ, 599. καὶ συνεχέστερον, »οὐκ ἴδεν, οὐδ' ἐνόησεν», Ὀδ. Ν, 318. Π, 160. Ἰλ. Ω, 337. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔνθα δηλοῖ, ὅτι ἴδε μὲ τὸν νοῦν, ἤτοι ἐκατάλαβεν, ὅτι πρότερον ἴδε μὲ τὰ ὄμματα· ὅθεν 2) παρατηρῶ, αἰσθάνομαι, ἐνιοῶ, καταλαμβάνω, συνορῶ, γιγνώσκω, γνωρίζω, πολλ. παρ' Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ ῥητῶς, »θυμῷ νοεῖν», Ὀδ. Σ, 228. καὶ μετὰ γεν. Ἰλ. Κ, 224. 3) στοχάζομαι, συλλογίζομαι, Ὅμ. »Νόον νοεῖν», στοχάζομαι στοχασμόν, Ἰλ. Ι, 104. ὡσαύτως, »πεπνυμένα ν., ἐσθλὰ ν. κ. τ. τ.». ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως, στοχάζομαι, φρονῶ, Ἰλ. Α, 343. Ὀδ. Δ, 148. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐπ' ἀμφότερα νοεῖν», στοχάζομαι καὶ κατὰ τὰ δύο μέρη, σημ. καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἐξετάζω καὶ θεωρῶ, συλλογίζομαί τι, Ἡρόδ. 8, 22. Ἡ μετοχὴ νοέων σημ. παρ' Ὅμ. γνωστικὸς, συνετὸς, φρόνιμος, προστακτικὸς, ὡς ἐν Ἰλ. Α, 577. Ψ, 305. Ὀδ. Ο, 170. Ἡσ. Ἔ. 12. — Τὸ νοῶ συνάπτεται παρ' Ὅμ. πολλ. μετὰ τοῦ, φρεσὶ, Ἰλ. Ο, 81. ἢ, ἐν φρεσὶ, Ὀδ. Γ, 26. ἢ, μετὰ φρεσὶ, Ἰλ. Τ, 310. ἢ, κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, Ὀδ. Τ, 264. κ. τ. λ. 4) στοχάζομαι, ἐν νῷ λαμβάνω τί, σκοπῶ τι, λόγον ποιοῦμαί τινος, στοχάζομαί τι ἰδιαιτέρως, Ἰλ. Ι, 537. Ὀδ. Λ, 62. καὶ ἐπὶ μέλλοντος, προβλέπω, Ὀδ. Τ, 367. 5) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, ἀποφασίζω, ἐξαιρτ. ἐν Ὀδ. Β, 122. 382. 393. καὶ ἀλλαχοῦ. 6) στοχάζομαι, σημ. μελετῶ, ἔχω κατὰ νοῦν, διανοοῦμαι, θέλω, Ὅμ. πολλ. ἀμεταβ. μετ' ἀπαρεμφ. π. χ. »Οὐκ ἐνόησεν ἐξερύσαι δόρυ», Ἰλ. Ε, 665. »Νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι», Ἰλ. Χ, 235. »Νοέω Ἕκτορα λῦσαι», Ἰλ. Ω, 560. ἅπαξ δὲ ἔθηκε καὶ κατὰ μέσ. διάθ. »Νοήσατο μάστιγα ἑλέσθαι, τοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ λάβῃ μαζίτου καὶ τὴν μάστιγα», Ἰλ. Κ, 501. — Οἱ Ἴωνες καὶ Δωριεῖς ἔλεγον ἀντὶ νοήσω, ἐνόησα, νενόημαι, κατὰ κρᾶσιν, νώσω, ἔνωσα, νένωμαι, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι χρεία νὰ ἐκλάβῃ τις ἰδιαίτερον ἐνεστῶτα νώω, ὅρα νένωμαι, νώσασθαι, νῶσις, καὶ πρβ. βοάω· ἀλλ' ὁ Ὅμ. οὐκ ἔχει τούτους τοὺς τύπους. Ἐκ τοῦ νοέω ἐγένε γνῶναι, γιγνώσκω, ἀγνοέω.

Νόημα, τὸ (νοέω). Ὅ,τι ἐστοχάσθη, ἐπενόησέ τις, ἐφεύρημα, διανόημα, διάνοια, ἔννοια, κατάληψις· γνώμη, ψυχῆς διάθεσις, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ὡς δὲ σύμβολον τῆς θείας ταχυτῆτος ἐν Ὀδ. Η, 36. 2) γνώμη, βουλὴ, σκοπὸς, καὶ ἀπόφασις, Ὅμ. ὡς ἐπιτοπολὺ κατὰ πληθ. 3) ἐν γένει, ἡ δύναμις τοῦ νοεῖν, ἡ φρόνησις, Ὀδ. Τ, 346. Ἰλ. Τ, 218. ὅθεν

*Νοηματικός, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, νοήμων, καὶ νοητικός, Ἡσυχ. ἐν Λ. ἐράτης. καὶ

Νόημι, Αἰολικ. ταὐτὸν τῷ, νοέω· ὅθεν τὸ, νοεῖς, καὶ, νοίθητι, ἀντὶ, νοήθητι, παρ' Ἡσυχ. καὶ Γραμμ.

Νοήμων, ονος, ὁ. Ὅστις νοεῖ, συλλογίζεται, νοητικὸς, συνετὸς, φρόνιμος, γνωστικὸς, στοχαστικὸς, Ὀδ. Β, 282. Γ, 133. Ν, 209. Ἡσ. Ἔρ. 3, 34. 2) ὄνομα ἀνδρὸς, Ὅμ.

Νοηρός, ά, όν, νεώτ. τύπος ἀντὶ νοερός.

Νόησις, εως· ἡ (νοέω). Ἡ ἐνέργεια καὶ δύναμις τοῦ νοός· τὸ νοεῖν, διανοεῖσθαι, στοχάζεσθαι, θεωρεῖν, παρατηρεῖν, καταλαμβάνειν, ἰδεάζεσθαι· ἰδέα, ἔννοια, στοχασμὸς. ἐν γένει, δύναμις καὶ ἐνέργεια τοῦ νοός. Ὅρ. παρὰ Πλάτ. Κρατυλ. σ. 411. κωμικ. παραγωγῆν,

*Νοητέον, θετ. ἐπίρρ. τοῦ νοέω. Πρέπει νὰ νοήσῃ τις, Εὐστάθ. καὶ Ὀλυμπιόδ.

Νοητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς νόησιν, ὁ ἔχων κλίσιν, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νοεῖν. ἐκ τοῦ

Νοητός, ἡ, όν. καὶ, νοητῶς, ἐπίρ. (νοέω). Τὸν ὁποῖον ἐνόησεν, ἐκατάλαβέ τις, ἐστοχάσθη. 2) καταληπτὸς, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ νοήσῃ τις. 3) τὸν ὁποῖον μόνον μὲ τὸν νοῦν δύναται νὰ φανταστῇ τις, intellectuel, ὁ μὴ αἰ-

σθητός, ἀόρατος, ὁ τῇ ὁράσει μὴ ὑποκείμενος· ἀντίκειται τῷ, ὁρατός, καὶ ὑλικός, Πλάτ.

Νοθαγενής, ἐος, ὁ, ἡ· Δωρικ. καὶ ποιητ. ἀντὶ, νοθηγενής· (γένος), ταυτὸν τῷ, νόθος, Lob. Φρυν. σ. 661. Ἀντίκ. τῷ, ἰθαγενής.

Νοθεία, ἡ (νοθεύω). Ἡ μὴ διὰ γάμου γέννησις· ἡ κατάστασις παιδὸς τινὸς μὴ διὰ γάμου γεγεννημένου. ἐν γένει, ἡ νόθευσις, μὴ γνησιότης.

Νόθειος, εία, ειον (νόθος). Ἀναγόμενος, ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς νόθον ἢ εἰς νοθείαν. »Τὰ νόθειαι, προσυπακουομ. χρήματα, τὰ τοῖς νόθοις υἱοῖς ἐν Ἀθήναις ἐκ τῶν πατρῴων διδόμενα, τὸ μεριδιόντων ἐκ τῆς πατρικῆς κληρονομίας, ἣν δὲ μέχρι χιλίων δραχμῶν.

Νόθευσις, ἡ. Τὸ νόθον ποιεῖν τι, τὸ νοθεύειν, κιβδηλεύειν. καὶ

*Νοθευτής, οῦ, ὁ. Ὁ νοθεύων, Προκλ. παραφρ. Πτολ. 3, 18. σ. 224.

Νοθεύω (νόθος). Κάμνω νόθον, ψευδίζω τί, κάμνω κάλπικον· καὶ κάμνω τι ὑποβολιμαῖον, ὑποβάλλω, παρεισάγω. 2) νομίζω, κρατῶ τι ὡς νόθον.

Νοθογενής, καὶ, νοθογέννητος, ὁ, ἡ· καὶ νοθογένης, καὶ ποιητ. νοθηγενής (νόθος, γένος, γίγνομαι, γενάω). Νόθος γεννηθέν.

Νοθοκαλλοπύνη, ἡ (κάλλος), ποιητ. Νόθος, ἡ νοθευομένη, τεχνικὴ ὠραιότης, Ἀνθολ.

Νόθος, ὁ, ἡ· Ἀττ., καὶ, νοθός, ὴ, ὸν· ἐπίρ. νόθως. Ὁ μὴ διὰ γάμου, ὁ ἔστι, μὴ ἐκ νομίμου γυναικὸς γεννηθείς, ἀλλ' ἐκ παλλακίδος ἢ δούλης, (μπάσταρδος, καὶ spurio, Ἰταλ.) Ἰλ. Θ, 284. »Καίπερ, νόθοντερ ἐόντα, κομίσσατο ὡ ἑοῖ εἴκοιμι, καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν Ἰλ. Συνήθ. »Νόθος υἱός· φυσικὸς υἱός, καὶ, »νόθη κούρη· φυσικὴ θυγατήρ, Ἰλ. Ν, 173. ἐπεὶ οὐδὲ ἡ παλλακὴ ἐφύβριστον ἦν ὄνομα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Ἀντίκ. τῷ, γνήσιος, Ἰλ. Δ, 102. Ἡρόδ. 8, 103. Ἐν Ὀδ. οὐχ εὕρηται ἡ λέξις. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐλέγετο καὶ πᾶν τὸ μετὰ γυναικὸς ξένης ἢ βαρβάρου γεννηθὲν τέκνον, Valck. Ἱππ. 962. 2) ἐν γένει, μὴ νόμιμος, ψευτικός, κιβδηλος, νοθευόμενος, ὑποβολιμαῖος, ἐπὶ προσωπ. καὶ πραγμάτων. (ἴσως συγγεν. τῷ, νυθός.)

Νοῖδιον, τό, ὑποκορισ. τοῦ, νοῦς, νόος, Ἀττ. νοΐδιον, Porn. Ἐκ. σ. νζ'. Lob. Φρυν. σ. 87.

Νομάδειος, ὁ, ἡ· καὶ, νομάδιος, ὴ, ὸν (νομάς). Ἀνήκων εἰς νομὴν, εἰς τὸν νομάν· ἔνθεν κρέειδεν περιφερόμενος ὡς τὰ ζῶα ἐν τῷ βόσκεσθαι, εἰς τὴν νομήν. ἔθεν »Νομάδικα ζῶαι, τὰ εἰς νομὴν, βοσκὴν ἀγόμενα. »Νομαδικὸς βίος, ἡ ζωὴ τῶν βοσκῶν, τῶν νομέων. Ἐπίρ. Νομαδικῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν νομάδων· παρ' Εὐσταθίῳ Ἰλ. Α, σ. 31. κεῖται »Ἀγέλης νομαδιαίας, ἔνθα ὁ Πόλιτος, νομαίας, ἀνέγνωστ.

Νομαδία, ἡ (νομάς). Ὅμιλος, σύναξις πολλῶν συνδιαιτωμένων νομάδων. »Κατὰ νομαδίας οἰκεῖται, Ἀρριαν. περίπλ. Ἐρυθρ. σελ. 12. ὅθεν παρ' αὐτῷ »Νομαδιαῖα θρέμματα, τὰ κατὰ ἀγέλην νεμόμενα.

*Νομαδιαῖος, αία, αῖον. Νομαδικῶς συνδιαιτώμενος, ἔρ. ἀνωτέρω.

*Νομαδικός, ὴ, ὸν, = νομάδειος.

Νομαδίτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. νομαδῖτις, ιδος, ἡ, = νομαδικός.

Νομάστοιχος, ὁ (στοῖχος). Ὁ κατὰ σειρὰς, ἀγέλας, κατὰ στοίχους ἐκ τῆς νομῆς ἐπιστρέφων, Ἡσυχ.

Νομάζω (νομάς). Νέμομαι, βόσκω, ἐπὶ ποιμένων, καὶ Μέσ. νομάζομαι, βόσκω, ἐπὶ ποιμένων. 2) ποιητ. ὡς τὸ νέμω, παρὰ Νικάνδ. Ὀνηρ. 950. ἀντὶ τοῦ, κατοικῶ.

Νόμαιος, εία, αιον (νόμος). Νομιζόμενος, εἰωθὼς, πάτριος· ὅθεν, »Τὰ νόμαιαι, ἀντὶ τοῦ, νόμιμα, ἤθη, συνήθειαι, αἱ ἐγχώριοι διαταγαί, συνήθειαι, πολλκ. παρ' Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐνικ. 2, 49.

Νομαῖος, αία, αῖον (νομός). Ἐκ τῆς νομῆς ἢ τοῦ ποιμένος ὤν, ἀνήκων εἰς αὐτά. »Βοῦς νομαῖος, βοῦς ἐκ τῆς νομῆς, βοσκῆς, ἐκ τῆς ἀγέλης. »Χίμαρος νομαῖος, Ἀνθολογ. ἀντὶ τοῦ, νομαίων. »Τὰ νομαῖαι, ἡ πληρωμὴ διὰ τὴν ἀδεῖαν τοῦ βόσκειν, μανδριάτικον.

Νομάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Προστάτης καὶ ἄρχων ἑνὸς Αἰγυπτίου νομοῦ, Ἡρόδ. 2, 177. ἔτι δὲ παρὰ τοῖς Σκύθαις, Ἡρόδ. 4, 66. ὅρ. νομός. ὅθεν

Νομαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ νομάρχου.

Νομάς, άδος, ὁ, ἡ (νομός). Περιπλανώμενος μὲ ἀγέλην ἢ δίκην ἀγέλης χωρὶς διατριβὴς τινος μονίμου, ὅθεν, νομάδες, οἱ. Καλοῦνται τὰ ἔθνη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μαζὶ μὲ τὰ ζῶα των περιέρχονται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· οἱ αὐτοὶ λέγονται καὶ Ἀμαξόβιοι, Ἡρόδ. 1, 15. 4, 187. 7, 85. 2) ἡ νομὰς, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ νομαῖος, Εὐρ. Λεῴ. »Νομὰς ἁλιεύτοιχα, ἀντὶ νομαία. — 3) νεμόμενος, βόσκων, τρεφόμενος, ἢ ἡδυνόμενος, εὐφραινόμενος ἐπί τινι· ὅθεν καὶ, διατρίβων, προσκολλημένος εἴς τινα τόπον, πρβ. Ἑρμ. Σοφ. Ο, Τ. 1342.

*Νομέας, ου, ὁ, νεωτ. τύπος, ἀντὶ νομεύς, Ἰακ. Ἀνθ. Π. σ. 418. ποιητ.

Νομέομαι, οῦμαι (νέμω). Διαιρῶ, μερίζω, ἀμφ.

Νόμευμα, τό (νομεύω). Βοσκημένον, ἤτοι, ποίμνιον, θρέμματα, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1427. »Ἔδοκα νομεύματα.

Νομεύς, έως, ποιητ. ῆος, ὁ (νέμω, νομός). Βοσκὸς, ποιμὴν, Ὅμ. »Ἄνδρες νομῆες, Ἰλ. Ρ, 65. καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ γενικωτάτη ἔκφρασις, ἐμπεριλαμβάνουσα ἐν ἑαυτῇ τὸ, αἰπόλος, βουκόλος, ποιμὴν καὶ, συβώτης. 2) μεριστὴς, ὁ μεριζῶν, διανέμων. »Δίκαιοι νομεῖς ἀγαθῶν, οἱ διανέμοντες τὸ δίκαιον, ἀγαθὸν, Πλάτ. — 3) παρ' Ἡροδότ. Β'. 96. καὶ, α'. 194. λέγονται νομεῖς, οἱ, τὰ ἐν τῷ πλοίῳ πλάγια ξύλα, τὰ ὁποῖα ἄλλως, Ἐγκοίλια, καλοῦνται, καὶ παρὰ Πλινίῳ, Navium costae, τὰ τὴν βάσιν, τὸ σκελετὸν τοῦ πλοίου ἀποτελοῦντα (τὰ στραβόξυλα)· ἴδε ἐν τῷ, Ἐπιστατήρ, καὶ, Δρόμος. 4) ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει ἔτι καὶ διὰ τοῦ, ἱστία, ἄρμενα, καὶ σχοινία, κάλως, καὶ ἴσως ἐντεῦθεν τὸ Λατ. numellus.

*Νομευτής, οῦ, ὁ (νομεύω) = νομεύς, 1. ὅθεν

Νομευτικός, ὴ, ὸν (νομευτής). Ὁ εἰς νομὰς ἢ εἰς νομὴν ἀνήκων.

Νομεύω (νομεύς). Βόσκω τὰ ζῶα, φέρω τὰ ποίμνια εἰς βοσκὴν, μῆλα, Ὀδ. Ι, 836. Κ, 85. »Ἐνόμευε νομὸν κατὰ πίονα μῆλα, Ὀδ. Ι, 217. τὸ δέ, »Βουσὶ νομοὺς νομεύειν, δηλοῖ, μὲ θρέμματα ἐπινέμειν τὴν νομὴν, ἤτοι ἀφίνειν νὰ φάγωσιν αὐτὴν, Τμν. Ὅμ. Ἑρμ. 492.

*Νομέω, = νομεύω, πολλ' ἀμφ. Lob. Φρυν. σ. 590.

Νομή, ἡ (νέμω). Διανομὴ, διαμοίρασις, μερισμὸς, μοίρασις ἢ μοιραστά, Ἡρόδ. 2, 52. ἐξαιρ. κληρονομίας τινός· κατὰ δὲ πληθ. ἀρ. νομαὶ, προσυπακουομ. χρημάτων, χαρίσματα, ἄστρα, τὰ ὁποῖα δίδονται εἰς τὸ νὰ διανεμηθῶσι, νὰ μοιρασθῶσιν ὡς χάρισμα καὶ δῶρον. 2) ταυτὸν τῷ, νομὸς, βοσκὴ, τόπος βοσκῆς· »Νομὰς νέμειν, Ἡρόδ. 1, 110. »Νομὰς νέμεσθαι, Ἡρόδ. 1, 78. β) ἐνεργ., τὸ βόσκειν, τὸ περιβόσκειν, π. χ. »Νομὴ βοσκημάτων, ἡ βοσκομένη ἀγέλη, Ξενοφ. Γ. ε'. 2. καὶ ἐν Ε'. γ'. 9. ἡ αὐτὴ καὶ »Ἱερὰ νομὴ» λέγεται· τροπ. »Νομὴ πυρός, ἡ μετάδοσις, ἐξάπλωσις τῆς φωτιᾶς, Πλουτ. Ἀλεξ. 35. ὅθεν, γ) »Νομαὶ, αἱ κατατρώγουσαι τὰς σάρκας πληγαί, τὰ μεταδιδόμενα καὶ τρώγοντα κατ' ὀλίγον μακρότερον ἕλκη, nomae.

Νομῆες, οἱ, ποιητικ. ἀντὶ, νομέες, νομεῖς, πληθ. τοῦ, νομεύς.

Νόμημα, τό (νομέω), παρ' Ἡσυχ. νομήματα, ἀντὶ, διαιτώματα ὡς καὶ τὸ, νόμαια, καὶ, νόμιμα, τά.

Νομίζω, Μέλ. ίσω· καὶ Ἀττικ. νομιῶ· παρακ. νενόμικα, παθ. νενόμισμαι (νόμος) Γνωρίζω τι ὡς ἔθος, συνήθειαν, πάτριον, ἔχω τι ἐν παντοτεινῇ, πατρίῳ χρήσει, π. χ. »ἠλώτσαν, ἔχω, μεταχειρίζομαι μίαν γλῶσσαν, ὁμιλῶ αὐτὴν, εἰσάγω αὐτὴν κατὰ τὴν πάτριον συνήθειαν, Ἡρόδ. 1, 142. 4, 183. »φωνήν, 2, 42. »οὔτε ἀσπίδα, οὔτε δόρυ, 5, 97. »ὀρτήν, παννυχίσιν, 2, 64. κ. τ. τ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἐξαιρ. ὅτε αὐτὰ ἔλαβον μὲ τὸν καιρὸν ἰσχὺν νόμου, ἄρα κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ παντὸς, εἴτε ἐδέχθη τὸ Κοινὸν καὶ κατεστάθη διὰ τῆς γνώμης τοῦ λαοῦ, συνήθ. μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. παρ' Ἡροδ. ἐξαιρ. »θεὸν νομίζειν, γνωρίζειν τινὰ καὶ λατρεύειν ὡς θεὸν, ἐπὶ θεῶν, τοὺς ὁποίους μία πολιτεία γνωρίζει καὶ εἰσάγει ὡς τοιούτους, Πίνδ. οὐμὴν ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., Heind. Πλατ. Γοργ. σ. 466. Β. λέγεται δὲ καὶ, »νομίζειν τινὰ θεὸν, ἤ, νομίζειν τινὰ θεὸν εἶναι, Valck. Ἀριστόβ. σ. 4. »Οἱ νενομισμένοι θεοὶ, οἱ θεοὶ, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισε μία πολιτεία ὡς τοιούτους, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία ἔγινε συνήθεια, ὑπὸ νόμου ὑπαγορευομένη »Νόμος, ἡ, δίκην νομίζειν, γνωρίζω· καὶ σέβομαι τοὺς νόμους, τὸ δίκαιον· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ εἴδους τινὸς νομισμάτων, τὸ ὁποῖον μία πολιτεία γνωρίζει ὡς ἔχον τὰ κύρος εἰς τὰς συναλλαγὰς, εἰς τὸν τόπον της· ὅθεν ἐν γένει, τιμῶ. Dissen Πιν. Ἰσθμ. Κ, 2. καὶ παθ. τιμᾶσθαι, εἶμαι ἐν ὑπολήψει παρ' ἄλλοις, Heind. Πλάτ. Γοργ. σ. 466. Β. »Νομίζεται, εἶναι συνήθεια, ἔθος, συνεθίζεται κατά τι πάτριον ἔθος. »Τὰ νομιζόμενα, ἤ νενομισμένα, = νόμιμα, θηλ. τὰ νόμιμα καὶ δίκαια, πάντα τὰ κατὰ τοὺς νόμους καὶ τὰ ἤθη ἐν χρήσει καὶ ἑπομένως ἰσχὺν νόμου ἔχοντα, ἤθη, ἔθιμα, συνήθειαι, νόμοι, ὑφιστάμεναι διαταγαί, instituta, Ἡρόδ. ἐξαιρ. δέ, ὅσα συνεθίζονται εἰς τὰ ἐνταφιαστικὰ, εἰς τὴν ταφὴν τῶν νεκρῶν, justa. β) δέχομαι, εἰσάγω χρῆσιν, ἔθος τι, Ἡρόδ. 1, 173. 202. συνήθ. κατ' ἐνεργ. παρακ. »Ἕλληνες ἀπ' Αἰγυπτίων ταῦτα νενομίκασι (Ἡρόδ. 2, 51.)», ταῦτα παρέλαβον, ἐδιδάχθησαν, μεμαθήκασιν, ἐδανείσθησαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους· ὡσαύτως, »νομίζειν τι παρά τινος», ὡς τὸ, παραλαμβάνειν, Ἡρόδ. 4, 27. γ) ἐν γένει, θεωρῶ, κρατῶ, στοχάζομαι τινὰ ἤτε ὡς ... μετὰ διττῆς αἰτ. π. χ. »Τινὰ θεὸν νομίζειν, τὸν νομίζω, κρατῶ διὰ θεόν, »Ὃς τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα ἐνόμισεν, ἐκράτει, εἶχεν αὐτὴν ὡς νόμιμον γυναῖκά του, Κών. ὁνηγ. 44. ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, νομίζω, δοξάζω, πιστεύω, μετὰ ἀπαρμφ. ἐξαιρετ. παρὰ τοῖς Ἀττ. μετὰ ἀορ. ἀπαρμφ., Lob. Φρυν. σ. 752. — »Νομίζοντα λέγειν», ὁμιλῶ μὲ ὅλα τὰ σωστά μου, (δηλ. σπουδαίως, οὕτως, ὡς στοχάζομαι, Πλάτ. Φαίδρ. σ. 257. Δ. ἔτι δὲ καὶ, ἔχω σκοπὸν, φροντίζω, μελετῶ. δ) καταχρηστικῶς, κατὰ παθ. διθ. ἀντὶ τοῦ, διοικεῖσθαι ἢ εἶναί τι διατεταγμένον, διοργανισμένον κατά τινας ἀνέκαθεν ἐν χρήσει νόμους, π. χ. »Τὰς ἄλλας πόλεις νομίζεσθαι, καθάπερ εἰ δῆμοι εἶεν», ἤτοι χρῆσθαι τοιούτοις νόμοις, διοικεῖσθαι, κτ. Ἡρόδ. 1, 170. — 2) πολλάκις μετ' ἀπαρμφ. ἀντὶ, συνεθίζω, ἔχω συνήθειαν, εἶμαι συνειθισμένος, Ἡρόδ. 1, 131. 133. 202. 3, 15. 38. 100. 4, 59. 172. 191. καὶ ἀλλαχοῦ· μετὰ δὲ ἀορ. ἀπαρμφ. πάνυ ἀμφ. 3) μετὰ δοτ. ὡς τὸ, χρῆσθαι, εἶμαι συνειθισμένος εἴς τι, π. χ. »Νομίζουσιν Αἰγύπτιοι οὐδ' ἥρωσιν οὐ-

δένα, οἱ Αἰγύπτιοι οὔτε εἶναι συνειθισμένοι εἰς Ἕλληνας, ὅηλ. δὲν εἰτήχθη παρ' αὐτοῖς ἡ λατρεία ἐκείνων, δὲν ἀπονέμουσιν αὐτοῖς λατρείαν τινὰ ἢ τιμὴν ἐπιτάφιον, Ἡρ. 2, 50. ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, συνεθίζω νὰ κάμνω χρῆσιν τινος, καὶ μάλιστα παντοτεινὴν ἢ πολυχρονιωτέραν, ἀπεῶ, π. χ. »ψωνῆω, Ἡρόδ. 4, 117. »ὑτίω, Ἡρόδ. 4, 63. »ἀγῶσι καὶ θυσίαισι, Θουκ. 2, 38. »εὐσεβέω, Θουκ. 3, 82. παρὰ δὲ Ἀττ. ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν ἐν χρήσει ἐν τινι τόπῳ εἰδῶν νομισμάτων, οὕτω λέγει ὁ Πλάτων ἐν Εὐρυξίᾳ. »Ἐν Λακεδαίμονι σιδηρῷ σταθμῷ νομίζουσιν, εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν μεταχειρίζονται, χρῶνται ἀντὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου (ἀντὶ ἄσπρων) σίδηρον κατὰ τὸ βάρος· καὶ Ἀριστοτέλ. »Βυζάντιοι σιδήρῳ νομίζουσι, Καρχηδόνιοι σκύτεσιν, οἱ Βυζάντιοι, ἀντὶ χρυσῶν νομισμάτων, σιδήρεα μεταχειρίζονται, οἱ δὲ Καρχιδόνιοι, σκύτινα, δερματίνα.

Νομικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. —κῶς (νόμος). Ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος εἰς τοὺς νόμους. 2) ἐπιτήδειος, ἢ ἔμπειρος εἰς τοὺς νόμους καὶ εἰς τὰ ἐκ τούτων παραγόμενα δίκαια· ὁ ἐπιστήμων τῶν νόμων· ὅθεν, »Νομική, ἡ, προσυπακ. ἐπιστήμη, ἡ ἐπιστήμη τῶν νόμων, Jurisprudentia.

Νόμιμος, ίμη, ιμον, ἢ νόμιμος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. νομίμως (νόμος). Ὅσοις εἶναι κατὰ τοὺς νόμους ἢ κατὰ τὰ ἔθιμα, ὁ κατὰ νόμον, ἤτοι κατὰ τὴν διαταγὴν τῶν νόμων, τοῦ δικαίου καὶ τῶν ἐθίμων ὤν, Ἡροδ. 2, 79. ὅθεν α) ἔθιμος, εἰθισμένος, νενομισμένος, πάτριος. β) καταλληλος τῷ νόμῳ, δίκαιος, ὀρθός. γ) ἐπὶ ἀνθρώπων, δόκιμος, ὑπολη̃πτικός, θεωρούμενος παρὰ πᾶσιν οἷος εἶναι, ἐξαίρετος, διαφέρων εἴς τι, περίφημος, ὡς Διόδωρ. ὁ Σικελ. μεταχειρίζεται τὸ »Οἱ νομιμώτατοι τῶν φυσιολόγων, τῶν συγγραφέων· καὶ Πλούταρχ. »Οἱ νομιμώτατοι τῶν ἱερέων, ἀντὶ τοῦ, ἐπιστημότατοι, ἄριστοι. »Δοῦξ νομιμώτατος, Σουετών. εἰς Τιβέρ. 21. ἀντὶ τοῦ, ἐντελέστατος ἡγήτωρ, στρατηγέ. δ) »Τὸ νόμιμον, καὶ συνήθ. πληθ. τὰ νόμιμα, ταὐτὸν τῷ, νόμος, καὶ νόμοι, ἔθος ἔθιμα, ἤθη, συνήθεια (μόδα), νόμοι, δικαιώματα, ἐν γένει ὡς παρὰ Πλάτ. Φαῖδρ. 107. »Τὰ νόμιμα, ταὐτὸν τῷ, εἰωθότα. Παρ' Αἰσχλ. Θηβ. 315. »Ὀμόδροπα νόμιμα, ὁ γάμος, ἢ ὑπανδρεία παρὰ πολὺ τρυφερᾶς τινος καὶ νέας κόρης. »Νόμιμα ποιεῖνι, συνήθ. ὅηλοῖ, ἐκτελεῖν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸν ἐνταφιασμόν τινος, Wolf Λεπτ. σ. 323.

Νομιμότης, ητος, ἡ (νόμιμος, β.). Τὸ εἶναι τοῦ νομίμου· νομική διοίκησις, καὶ παρατήρησις τῶν νόμων, Ἰάμβλ. Πυθαγ. ά. 16.

Νόμιος, ία, ιον, καὶ νόμιος, ὁ, ἡ (νομή, νομός). Ἀναγόμενος, ἀνήκων εἰς τοὺς νομεῖς, εἰς τοὺς βοσκούς, ἢ εἰς τὴν νομήν, συνήθ. »Ν. μέλοιν, ποιμενικὰ ᾄσμα, καὶ »Θεὸς νόμιος, ὁ Θεὸς τῶν βοσκῶν, ὁ ὑπερασπιστὴς καὶ προστάτης τῶν ποιμένων, Ὅμρ. Ὕμν. εἰς Πᾶνα, 18, 5. »Μέλος, τραγῳδὶ ποιμενικόν. 2) ἀντὶ τοῦ, νόμιμος, Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ. ἀμφ.

Νόμισις, εως, ἡ (νομίζω). Ἔθος, ἔθιμον, συνήθεια, ἦθος, ἡ ἀνέκαθεν γνώμη, δόξα. »Ἡ ἀνθρωπεία ἐς τὸ θεῖον νόμισιν (Θουκ. ά. 105.), ἡ γνώμη καὶ δόξα, ἤτοι ἡ ὑπόληψις καὶ τὸ φέρτιμον τῶν ἀνθρώπων ὡς πρὸς τὸν Θεόν.

Νόμισμα, τό (νομίζω). Τὸ νόμιμον ἔθος, πᾶν ὅ, τι εἰτήχθη, ἢ ἐδάχθησαν οἱ ἄνθρωποι διὰ τῶν ἠθῶν, ἢ διὰ τοῦ νόμου καὶ τῆς συνηθείας· τὸ εἰθισμένον ἔθος· ἐξαιρτ. α) ἡ μονέδα ἑνὸς τόπου. »Νόμισμα Ἑλληνικὸν θυσταῖος βοῆς, Αἰσχύλ Θήβ. 254. καὶ ἐντεῦθεν τὸ εἰθισμένον καὶ ἐν χρήσει ὂν ἤτοι τὸ τρέχον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων κόμμα ἢ χάραγμα τοῦ χαλκοῦ ἢ χρυσοῦ (ἄσπρα, μονέτα). 2) τὸ συνεθιζόμενον ἐν τινι τόπῳ, νομικὸν μέτρον, ζύγι, τὸ σωστὸν μέτρον, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 343. »Εἴτις κάπηλος τῶν χοῦς ἢ τῶν κοτυλῶν τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται, τὸ κατὰ νόμον, ἤτοι τὸ σήνηθες καὶ ἐντελές, σωστὸν μέτρον. »Τοὺς δὲ νόμους ἡγεῖται τῆς πόλεως νόμισμα εἶναι, Δημοσθέν. τοὺς νόμους στοχάζεται, ὅτι εἶναι τὰ χρήματα, τὰ ἄσπρα, τὰ πλούτη τῆς πόλεως. γ) πᾶσα ὑφιστάμενη κατάστασις μιᾶς πολιτείας, Herm. Σοφ. Ἀντιγ. 296. ὅθεν

Νομισματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ νομίσματα, ὁ διαλαμβάνων περὶ αὐτῶν.

Νομισμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ νόμισμα. Μικρὸν νόμισμα.

Νομισματοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τὰ νομίσματα πωλῶν, νομισμάτων ἐναλλάκτης, Σαράφης, Τουρ. ὅθεν

Νομισματοπωλικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ νομισματοπώλου. »Ἡ νομισματοπωλικήν, τέχνη ἀνήκουσα εἰς τὸν νομισματοπώλην, Σαραφλίκ, Τουρκ, 2) πωλῶν ἀντὶ χρημάτων, Πλατ. Σοφ. 10.

Νομιστεύω, = νομίζω.

Νομιστί, Ἐπίρ. (νομίζω). Κατὰ τὸ πάτριον ἔθος, κατὰ τὴν ἀνέκαθεν συνήθειαν· κατὰ τὸν νόμον, Ἀντωνῖν. ζ. 31.

Νομοαίολος, ὁ, ἡ (νόμος, ἁρμονία, αἴολος). Πλούσιος εἰς μελῳδίας ποικίλας, Τελέστης παρ' Ἀθην. ιδ. σελ. 617. »Ὀμφὰ νομοαίολος, πλήρης μελῳδικῆς φωνῆς.

Νομογραφέω, ῶ (νομογράφος). Νόμους γράφω, δίδω γραπτοὺς νόμους· ὅθεν

Νομογραφία, ἡ. Τὸ νόμους γράφειν, ἢ δίδειν γραπτοὺς νόμους· γραπτὴ νομοθεσία.

Νομογράφος, ὁ, ἡ (νόμος, γράφω). Ὁ νόμους γράφων· ὁ γεγραμμένους, γραπτοὺς, ἐγγράφους νόμους δίδων, Πλάτ.

Νομοδείκτης, ου, ὁ (νόμος, δείκνυμι). Ὁ τοὺς νόμους δεικνύων, διδάσκων, ἐξηγῶν· νομικὸς (ἀβοκάτος), Πλούταρχ. εἰς Γρακχ. 9.

Νομοδιδάκτης, ου, ὁ· καὶ, νομοδιδάσκαλος, ὁ (νόμος). Ὁ διδάσκαλος τῶν (Μωσαϊκῶν) νόμων· ὁ τῶν νόμων ἑρμηνευτής, Ν. Δ.

Νομοδίφης, ου, ὁ (νόμος, διφάω). Ὁ τοὺς νόμους ἐρευνῶν, ἐξετάζων.

Νομοθεσία, ἡ (νόμος, τίθημι). Ἡ θέσις, βάλσιμον τῶν νόμων. 2) ἐντολή, νόμος, θεσμός.

Νομοθετέω, ῶ (νομοθέτης). Τίθημι, βάλλω νόμους, νόμους δίδω. 2) διὰ νόμων ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, ὑπαγορεύω, διατάσσω, Δημοσθ. ὅθεν

Νομοθέτημα, τό. Ὁ τεθειμένος, δεδομένος, βαλμένος, νόμος, διαταγή, ἐντολή.

Νομοθέτης, ου, ὁ (νόμος, τίθημι). Ὁ νόμους δίδων, βάλλων, Legislatore, Ἰταλ· 2) ἐν Ἀθήναις ἦσαν οἱ νομοθέται νομικὴ ἐπιτροπὴ ἐκ 501, 1001 ἢ 1501 ἀνδρῶν, ἐκλελεγμένων Ἐκ τῶν πρώην κριτῶν, ὑπόχρεοι νὰ ἐπιθεωρῶσι τοὺς καθεστῶτας νόμους. ὅθεν

Νομοθέτησις, ἡ, ταὐτὸν τῷ, νομοθεσία.

Νομοθετικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος εἰς νομοθεσίαν, ἢ εἰς τὸν νομοθέτην, ἢ ὁ εἰς τὸ νομοθεῖν ἐπιτήδειος.

Νομοθήκη, ἡ, ἀντὶ τοῦ, νομοθεσία, ποιητ. Τίμων Φλίας.

Νομοίστωρ, ορος, ὁ (ἵστωρ). Ἐπιστήμων τῶν νόμων, Ἡσύχ.

*Νομολάτρις, ιος, ὁ. Ὁ τὸν νόμον λατρεύων.

Νομομάθεια, ἡ. Ἡ τῶν νόμων ἐπιστήμη. ἐκ τοῦ

Νομομαθής, ές, ὁ, ἡ (νόμος, μανθάνω), ταὐτὸν τῷ, νομοίστωρ.

*Νομόνδε, ἐπίρ. (νομός). Εἰς τὴν νομήν, Ὅμ,

Νομοποιέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, νομοθετέω. Νόμους ποιῶ, ἢ δίδω, παρὰ τὸ

Νομοποιός, ὁ, ἡ (νόμος, ποιέω). Ποιῶν ἢ δίδων νόμους. 2) ἐκ τοῦ νόμος, = ἁρμονία ὁ κατασκευαστής, συνθέτης μελῳδιῶν, ἁρμονιῶν, Διογ. Λ. 2, 104.

Νόμος, ου, ὁ, (νέμω) Κυρίως πᾶν τὸ νεμηθέν, δοθέν, διαμεριθέν, γενόμενόν τινι, τὸ ὅπερ ἔλαβέ τις ὡς μερίδιον ἢ ἄλλως πως, ὅτι ἔχει τις εἰς χρῆσιν, ἢ κέκτηται, ὅθεν 1) χρῆσις, ἀνέκαθεν ἔθος, συνήθεια, καὶ τὸ ἐκ ταύτης λαβὸν ἰσχὺν νόμου, ἄρα νόμος, διαταγή, τάξις, θεσμός, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡτ. Ἔ. 278, 390. Θ. 66. 417. ἀπὸ δὲ Ἡρόδ. καὶ ὕστερον πάνυ εὔχρηστον ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας· ἔτι δὲ καὶ, μία ἐπικρατήσασα γενικὴ γνώμη, Ἡροδ. 4, 39. Heind. Πλατ. Φαῖδρ. σ. 231. Ε. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο κατ' ἔξοχὴν νόμοι οἱ τοῦ Σόλωνος, οἱ δὲ τοῦ Δράκοντος, θεσμοί· ἐν δὲ Ἰλ. καὶ Ὀδ. οὐχ εὑρηται ἡ λέξις νόμος, ἀντὶ ταύτης δὲ τὸ, θέμιστες. ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης. »Ἔστι δὲ ὁ Νόμος, κατ' Ἀριστοτέλ. Λόγος ὡρισμένος κατ' ὁμολογίαν κοινὴν πόλεως, μηνύων πῶς δεῖ πράττειν ἕκαστα· τούτου δὲ εἴδη δύο, κατὰ γράμμα, ὅτις καὶ προλέγει, ἃ μὴ δεῖ πράττειν, καὶ κατὰ ἔθος, ὅτε καὶ ἄγραφος νόμος λέγεται· ὡς ὁ αὐτὸς Ἀριστοτ. φησί. »Νόμος δ' ἐστὶν ὁ μὲν ἴδιος, ὁ δὲ κοινός· λέγω δὲ ἴδιον μὲν, καθ' ὃν γεγραμμένον πολιτεύονται· κοινὸν δὲ, ὅσα ἄγραφα παρὰ πᾶσιν ὁμολογεῖσθαι δοκεῖν. β) »χειρῶν νόμος τὸ δίκαιον τοῦ δυνατοῦ, τὸ δίκαιον, τὸ ὁποῖον ζητεῖτις ὄχι μὲ δίκαιον τρόπον ἐνώπιον κριτηρίου, ἀλλὰ μὲ τὴν δύναμίν του· συνήθ. ἐν χειρῶν νόμῳ, ἄντες, ἔχων, τὸ, »ἐν δίκης νόμῳ,» ὅθεν, »Ἐν χειρῶν νόμῳ διαφθείρεσθαι, ἀπόλλυσθαι, ἢ πίπτειν, ὅηλ. πίπτω, σκοτόνομαι εἰς τὴν συμπλοκὴν, ἐν τῇ μάχῃ, ἢ κατὰ τὸ δίκαιον τοῦ πολέμου, δυνάμει τοῦ ὁποίου καθεῖς εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ φονεύῃ ὁποῖον ἐπίανε μὲ τὰ ἄρματα εἰς τὰς χεῖρας, Ἡρόδ. 8, 89. ἐξαιρ. πολλκ. παρὰ Πολυβ. ἔλεγον δὲ καὶ, »ἐς χεῖρων νόμον ἀπικέσθαι, καταντῶ εἰς τὴν συμπλοκὴν, εἰς χεῖρας, συμμίξαι, Ἡρόδ. 9, 48. Περὶ τοῦ »χειρῶν νόμου, Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Χείρ. 2) τρόπος μελῳδίας ἢ μουσικός, ὁ παρὰ Τούρκ. Χαβᾶς, λεγόμενος· κατὰ πρῶτον, »νόμοι ᾠδῆς, ἐν Ὅμν. Ὀμ. Ἀπ. 20. Ἐν δὲ τῇ Μουσικῇ εἶχον οἱ παλαιοὶ, κατὰ τὴν διαίρεσιν τοῦ τετραχόρδου, τρεῖς Νόμους, οἵ τινες ἔτι καὶ Ἁρμονίαι, ἐλέγοντο, Λατιν. Modo Τουρκ. Χαβᾶς, (ἦχος, νηχὰς, σκοπὸς), ὁ Δώριος. ὅηλ. ὁ Φρύγιος, καὶ ὁ Λύδιος, οἵτινες μόνον ἕνα τόνον ἀπεῖχον ὁ εἷς ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ὥστε τὸ μεταξὺ τοῦ Δωρίου καὶ Λυδίου διάστημα ἀπετέλει δύο τόνους, ὅ ἐστι μίαν μεγάλην δίτονον, Πτολεμ. Ἁρμον. β'. 6. Ὁ χαμηλότατος τούτων ἦτον ὁ Δώριος, καὶ ὁ ὑψηλότατος, ὁ Λύδιος, ὁ δὲ Φρύγιος ἔκειτο ἐν τῷ μέσῳ τούτων τῶν δύο· καὶ ἐπειδὴ μετέκειτα διήρεσαν καθὲν τῶν δύο διαστημάτων πάλιν δι' ἡμιτόνων, ἀνεφύησαν ἐντεῦθεν δύο εἴδη τόνων, ἤτοι συστήματα, ὁ Ἰώνιος καὶ ὁ Αἰόλιος Νόμος, ὁ μὲν πρῶτος κείμενος μεταξὺ τοῦ Δωρίου καὶ Φρυγίου, ὁ δὲ δεύτερος μεταξὺ τοῦ Φρυγίου καὶ Λυδίου. Ἀφ' οὗ δὲ διὰ τῆς προσθήκης πολλῶν τετραχόρδων ἀπέκτησαν ἄνω καὶ κάτω περισσοτέρους τόνους καὶ περισσοτέραν μεταβολὴν καὶ ποικιλίαν τοῦ ὕψους καὶ βάθους, ἐξέλαβον ἓν μικρότερον σύστημα ἕνδεκα τόνων καὶ ἕτερον μεγαλήτερον διακκπέντε τόνων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα συνετέθησαν ἐξ ἐκείνων τῶν πέντε ἀρχικῶν τόνων, ὥστε διὰ νὰ σημάνωσι τοὺς ὑψηλοὺς, ἔλαβον ὡς σημεῖον τὴν, Ὑπὲρ, τοὺς δὲ χαμηλοὺς, τὴν Ὑπὸ· καὶ εἰς μὲν τὸν Λύδιον ἠκολούθει ὁ Ὑπερδώριος, Ὑπεριώνιος, Ὑπερφρύγιος, Ὑπεραιόλιος, καὶ Ὑπερλύδιος· κάτω δὲ μετὰ τὸν Δώριον ἕπετο Ὑπολύδιος, Ὑπαιόλιος, Ὑποφρύγιος, Ὑ-

πιώνος, καὶ Ὑποδώριος, ὅρ. Böckh de metr. Pind. p. Thiersch Pind. Th. 1. p. 43. κτλ. ἔνθα ἀναπτύσσεται ὁ καθ' αὑτὸ χαρακτὴρ ἑκάστου τῶν πολλαιῶν πέντε νόμων. 3) ἐν τῇ μετρικῇ ἐλέγετο νόμος, ᾠδῆς εἶδος, συγγενὲς τῷ Διθυράμβῳ, παμπάλαιον, ᾠδή τις, ὡρισμένην τινὰ ἁρμονίαν καὶ ῥυθμὸν ἔχουσα, καὶ ἐξαιρέτως ἡ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ᾀδομένη (ὁρᾶ Φωτίου Βιβλ. σελ. 985. ἐν Πρόκλ. Χρηστομ.) ἢ πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν ᾀδόμενος ὕμνος εἰς τιμὴν θεότητος τινός. Οἱ παλαιοὶ οὐδεμίαν ἀντεστροφὴν εἶχον ὡς αἱ ᾠδαὶ τῶν χορῶν, αἵτινες ἐτέθησαν εἰς τὸν ἁρμονικὸν τρόπον, Ἀριστοτέλ. Προβλ. κδ'. 15. Ἐκ τοῦ κδ'. 37. προβλήμ. συνάγεται, ὅτι Νόμοι ὀρθοὶ καὶ ὀξεῖς, ἐκαλοῦντο ᾠδαί τινες διὰ τὸ ἀναβιβάζειν τὴν φωνὴν πολλὰ ὑψηλά. — Οἱ Λατῖνοι χρῶνται τῷ, Νόμος, καθόλου ἔτι ἀντὶ τοῦ, Ὠδή, Σουετών. εἰς Νέρ. 20. Περὶ τοῦ Τερπάνδρου λέγει ὁ Πλούταρχος τόμ. γ'. σελ. 213. »Κατὰ νόμον ἕκαστον τοῖς ἔπεσι τοῖς ἑαυτοῦ καὶ τοῖς Ὁμήρου μέλη περιτιθέντα ᾄδειν ἐν τοῖς ἀγῶσιν. Ὅρα αὐτόθι καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ὀνόματος, σελ. 215.

Νομός, οῦ, ὁ (νέμω). Νομή, βοσκή, τόπος βοσκῆς. ἐν γένει ὁ τόπος ὅπου βόσκονται τὰ ζῶα, Ὅμ.» Νομὸς ὕλης, τόπος βοσκῆς, λιβάδι μεταξὺ δένδρων, περικυκλωμένον ἀπὸ δάσος, Ὀδ. Κ, 159. β) τροφή, χορτάρι διὰ τὰ ἑρέμματα, τὸ ὁποῖον αὐξάνει εἰς τὰ λειβάδια, Ἡσ. Ὅμ. Ἔρμ. 198. ἐν γένει, τροφή, φαγητὸν τῶν ζώων, Ἡτ. Ἐ. 528. γ) τροπ. »πέπειν πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα (Ἰλ. Γ, 249.)«, ἡ τῆδε κἀκεῖσε περιπλάνησις τῶν λόγων, πολλὴ λογοτριβή, τρόπον τινὰ ἄφθονος λειμών, ὃν ἤδεως ἐπινέμονται τὰ ἐκεῖθεν τρεφόμενα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δύνανται, τρεφόμενα, νὰ χορτάσωσι· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσ. Ἐ. 405. »πέπειν νομός· ἐν δὲ Ἡσ. Ὅμ. Ἀπ. 20. ἡ ὀρθοτέρα ἀναγν. ἐστι, »νόμος ᾠδῆς«. 2) διωρισμένη τινὶ κατοικία, διατριβή, κάθε μέρος μιᾶς χώρας, ἐξαιρετ. διηρημένου ἢ περιωρισμένου, περιοχή, ἐπιαράτεια, Ἡρόδ. καὶ Πινδ. 3) ἰδιωτ. νομοὶ ἐλέγοντο ἐν Αἰγύπτῳ μερικὰ τμήματα χώρας, praefecturae, ἐπαρχίαι, τὰ ὁποῖα ὡρίζοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ διωρύγων (καναλίων), Wess. Ἡρόδ. 2, 66. ὡς τόπον, ὁ Ἡρόδ. χρῆται τῇ λέξει ταύτῃ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ἤτοι σατραπειῶν τῆς Βαβυλωνικῆς καὶ Περσικῆς μοναρχίας, ἐν δὲ 4, 82· 66. καὶ ἐπὶ τῶν διαφόρων τοπαρχιῶν τῆς Σκυθίας.

Νομοτρεβής, ός, ή (νόμος, τρίβω). Ὁ τετριμμένος, ἔμπειρος εἰς τοὺς νόμους, Νικήτ. Χρον. ἡ. 2.

Νομοφυλακεῖον, τὸ Ὁ τόπος καὶ τὸ διαστήριον, ἔνθα συνάζονται οἱ νομοφύλακες.

*Νομοφυλακέω. Νομοφύλαξ εἰμί· εἶμαι φύλαξ τῶν νόμων, φυλάττω αὐτούς.

Νομοφυλακία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ νομοφύλακος, Ἀριστοτ. πολ. ς'.

Νομοφυλάκιον, τό. Ταὐτὸν τῷ, Νομοφυλακεῖον.

*Νομοφυλακίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ νομοφύλαξ.

Νομοφύλαξ, ακος, ὁ (νόμος, φύλαξ). Ὁ φυλάττων τοὺς νόμους· ἐν ταῖς Δημοκρατίαις ἐλέγοντο Νομοφύλακες, οἱ ἐπιστάται καὶ παρατηρηταὶ τῶν νόμων, Ξενοφ. Οἰκον. θ'. 14. »Ἐν ταῖς εὐνομουμέναις πόλεσιν οὐκ ἀρκεῖν δοκεῖ τοῖς πολίταις, ἢν νόμους καλοὺς γράψωσι, ἀλλὰ καὶ νομοφύλακας προκαιροῦσι, οἵ τινες ἐπισκοποῦντες, τὸν μὲν ποιοῦντα τὰ νόμιμα ἐπαινοῦσιν, ἢν δέ τις παρὰ τοὺς νόμους ποιῇ, ζημιοῦσι.« Ἡ περιγραφὴ τοῦ ἀξιώματος καὶ τοῦ χρέους τούτων κεῖται παρὰ Σουΐδᾳ ἐν Λέξ. οἱ Νομοφύλακες, καὶ Πολυδ. ἡ. 94.

Νομώδης, εος, ὁ, ἡ, (νομή, 2. γ., εἶδος). Κατὰ τὸ εἶδος τῶν νομῶν, τῶν περιτρωγόντων ἕλκων. 2) πλήρης νομῆς, ἢ καλὸς εἰς νομήν.

Νομῳδός, ὁ (νόμος, ᾠδή). Ὁ τοὺς νόμους ᾄδων· ὁ ᾄδων καὶ ἐξηγῶν τοὺς νόμους, Στράβ. ιβ'. σελ. 813.

*Νομώνης, ου, ὁ. Ὁ λαβὼν μὲ ἀρένδαν νομόν τινα, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ παρὰ Böckh Staatshaush. 2. σ. 381.

*Νόννα, ἡ, καὶ Νονίς, ἡ = δέσποινα. 2) καλλιγραφία.

Νοοβλαβής, ές, ὁ, ἡ (νόος, βλάπτω), ταὐτὸν τῷ, Φρενοβλαβής.

Νοογράμμα, ατος, τό. Ὅς λογισμῷ συγγράμματα συντάττων, ἐξηγήσεις καὶ στίχους καὶ ποιήματα, τρέφει ἑαυτὸν ἐκ τούτων.

*Νοόπλαγκτος, ὁ, ἡ, = νοοπλανής.

Νοοπλανής, ές, ὁ, ἡ (πλανάομαι) ὁ πεπλανημένος, συγκεχυμένος τὸν νοῦν, τρελός. 2) ἐνεργ. ἐκ τοῦ πλανάω, ὁ συγχίζων, θορυβῶν τὸν νοῦν.

Νοόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήττω.) Ὁ πλήττων, κτυπῶν, θορυβῶν τὸν νοῦν. 2) παθ. πεπληγμένος τὸν νοῦν, τρελός, Ἀναλεκτ. γ'. 84. ἐνεργητ. »Μέθη νοόπληκτος«, ἡ πλήττουσα, συγχίζουσα τὸν νοῦν.

*Νοοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, = νοόπληκτος.

Νόος, ου, ὁ, καὶ συναιρ. Ἀττ. νοῦς, γεν. νοῦ· καὶ συνηρημένως παρ' Ὅμ. μὲν ἅπαξ, Ὀδ. Κ, 240 κατ' ὄνομ., ὁμοίως δὲ καὶ παρ' Ἡσιόδ. μόνον ἐν Λειψ. 48, 2, παρὰ δὲ Ἡροδ. οὐδέποτε· παρὰ δὲ τοῖς πάντῃ Μεταγνωστ., ἐξαιρετ. ἐν Ν. Δ. καὶ παρὰ τοῖς Ἑκκλ. Συγγρ. εὑρίσκεται καὶ τινες πτώσεις κατὰ τὴν τρίτην κλίσιν, γεν. νοός, δοτ. νοΐ, αἰτ. νόα, καὶ πληθ. ὀνομαστ. νόες, Lob. Φρυν. σ. 451. — Σημαίνει δὲ 1) εἶδος τοῦ νοεῖν, φυσικὴ ποιότης τῆς διαθέσεως τινός, διάνοια, διάθεσις τῆς ψυχῆς, ἔννοια, διανόημα, κατ' ἠθικὴν ἔκδοχὴν καὶ σχέσιν, πολλκ. παρ' Ὅμ. ἔπομ. καὶ τρόπος αἰσθήσεως, διάθεσις, ψυχή, καρδία, π. χ. »Χαῖρε νόῳ, ἔχαιρεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ, Ὀδ. Θ, 79. »Κεῦθε νόῳ, ἔκρυπτεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ, Ἰλ. Α 363. Π, 19. »Χόλος νόον οἰδάνει«, ἡ ὀργή, ὁ θυμὸς φουσκόνει τὴν καρδίαν, τὴν ψυχὴν, Ἰλ. Ι, 553. »Νόος ἔμπεδος«, ἀκράδαντος, στερεὸς νοῦς.» Ν. ἀκήλητος, ἀπηνής, ἀδιάλλακτος, ἀδυσώπητος, Ὅμ. »Ἀνδρώπων νόος«, τὸ φρόνημα τῶν ἀνθρώπων, ὁ τρόπος τοῦ νοεῖν, Ὀδ. Α, 3. »Ἐκ παντὸς νόου«, ἐξ ὅλης ψυχῆς, καρδίας, ὅηλ. μετὰ πάσης χαρᾶς, Ἡρό. 8, 97. 2) φρόνησις, σύνεσις, βουλή, σκέψις, στοχασμός, λογισμός, ἔννοια, ἡ δύναμις τοῦ νοεῖν καὶ κρίνειν τὰ πράγματα, πνεῦμα, πολλκ. παρ' Ὅμ. »Νόῳ, μὲ φρόνησιν καὶ σκέψιν, μὲ κρίσιν τῶν πραγμάτων, μετ' ἐπιστασίας, ἐσκεμμένως, Ὀδ. Ζ, 320. »Πτερὸν νόου, ἄνευ εὐλόγου καὶ φρονίμου αἰτίας, Ἰλ. Ψ, 133. ἐν γένει, ἡ νοητικὴ δύναμις, ἡ δύναμις τοῦ πνεύματος, Valck. Φοιν. 1427. 3) δόξα, γνώμη, σκοπός, μελέτημα, βουλή, καὶ ἀπόφασις, ψήφισμα, ἐπὶ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡροδ. »Νόον νοεῖν«, Ἰλ. Ι, 104. »Νόον βουλεύειν«, Ὀδ. Ε, 23. »Κατὰ νόον τινός«, κατὰ τὸν νοῦν, ἤτοι κλίσιν τινός· ἔτι δὲ, »κατὰ νόον ποιεῖν τινι«, πράττω τινὶ κατὰ τὴν γνώμην, θέλησίν του. »Πῶς κατὰ νόον ποιεῖν«, κ. τ. τ. Συχνάκις δὲ παρ' Ἡρόδ. »ἐπὶ νόον ποιεῖν τινι«, ἐπιφερομένης αἰτ. ἢ ἀπαρεμφ., ἀντὶ τοῦ, φέρειν τινὶ εἰς τὸν νοῦν, ἐμπνέειν αὐτῷ στοχασμὸν ἢ ἀπόφασιν, ψυχίζειν αὐτόν Ἡρόδ. 1, 27. ὡσαύτως, »Ἐπὶ νόον τρέπειν τινί«, ἐπιφερομ. ἀπαρεμφ., Ἡρόδ. 3. 21. Τοὐναντίον, »ἐν νόῳ ἔχειν«, ἐπιφερομ. αἰτιατ. ἢ ἀπαρεμφ. ἀντὶ τοῦ, ἔχω τι εἰς τὸν νοῦν μου, μελετῶ, σκοπὸν ἔχω, πολλκ. παρ' Ἡρόδ. Ὁ Ὅμ. συνάπτει συνήθ. ὡς ἰσοδύναμα καὶ, βουλή, μῆτις, θυμὸς μετὰ τοῦ, νόος· ὁ δὲ θρόνος καὶ ἡ καθέδρα τοῦ νοῦ ἔστι παρ' αὐτῷ, ἐν στήθεσσι, Ἰλ. Γ, 63. »Μετὰ φρεσὶν«, Ἰλ. Σ, 419. »Ἐνὶ θυμῷ«, Ὀδ. Ξ, 490. 4) ἔννοια, νόημα, σημασία μιᾶς λέξεως, προτάσεως, ὁμιλίας, λόγου, κ. τ. τ. Μεθοκρατ. »Νόος ῥήματος«, ἡ ἔννοια, ἡ ἡ σημασία μιᾶς γνώμης, ἑνὸς ἀποφθέγματος, Ἡρόδ. 7, 162. πάνυ εὔχρ. παρὰ Γραμμ. 5) κατὰ τὴν ψιλοταφίαν τοῦ Ἀναξαγόρου ὠνομάζετο Νοῦς, τὸ γνωστικὸν Ὄν, τὸ ὁποῖον κατὰ πρώτον ἐκίνησε τὴν ἐξ αἰώνος ἠρεμοῦσαν ὕλην καὶ οὕτως ἔδωκε νύξιν εἰς τὴν πρώτην κίνησιν. . — Ἡ πληθ. νοῖ, αἰτιατ. νοῦς, μόνον παρὰ τοῖς Ἀττ., ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῖς σπανίως.

Νοοσφαλής, ές, ὁ, ἡ = (σφάλλω), ταὐτὸν τῷ, Νοοπλανής.

Νοόω, ῶ. (νόος) εἰς νοῦν ἐμβάλλω, δίδω νὰ καταλάβῃ Εὐστάθ. Ἰλ. ά., νεωτερ. λέξις.

Νορύη, ἡ. Ὁ Φώτ. ἑρμην. εἶδος ὀσπρίου, εἶτα προστίθησι, Θεόφραστος δὲ συνωνυμίᾳ φησί, Τρύχον, Νορύη, Τιθύμαλλον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Νορύην, ἔστι δὲ εἶδος ὀσπρίου«. παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. θ'. 12. κεῖται πλάν. εὐθὺν μετὰ τὰς λέξεις, »Συνώνυμοι δὲ καὶ οἱ στρύχνοι καὶ οἱ τιθύμαλλοι«, ὅπου νῦν ἐπὶ τοῦ κωνείου κεῖται. »Τὸν δὲ κυκλὸν ὥσπερ ὀργυίας, κεφαλὴς δὲ ὥσπερ γηθύου«, ἔνθα φαίνεται, ὅτι ποτὲ »ὥσπερ νορύης ἔκειτο.

Νοσάζω (νόσος). Νοσερόν, ἄῤῥωστον ποιῶ τινά, νόσημα προξενῶ. Παθ. Γίνομαι, ἢ εἶμαι ἄῤῥωστος, νοσερός· νοσηλεύομαι, ὑπονοσῶ· ἀντίκ. τῷ, ὑγιάζω, ὑγιάζομαι.

Νοσακερός, ά, όν. Φιλάσθενος, μαλακός, τρυφερὸς κατὰ τὴν ὑγείαν, ἐκ τοῦ νόσος, νόσαξ.

*Νόσανσις, ἡ. Ἡ ἐνέργεια τοῦ νοσάζεσθαι, τὸ γίνεσθαι ἄῤῥωστον, ὡσανεὶ παρὰ τὸ νοσαίνω. ἀντίκ. τῷ, ὑγίανσις.

Νοσερός, ά, όν, καὶ Ἐπίῤῥ. Νοσερῶς. ταὐτὸν τῷ, Νοσηρός.

Νόσευμα, τό. Ἀσθένεια, ἄῤῥωστία, Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Νοσέω, ῶ. Μ. ήτω (νόσος). Ἀσθενής, ἄῤῥωστος εἰμί· κακῶς ἔχω τοῦ σώματος· ἔτι δὲ τροπικῶς καὶ ἐπὶ καταστάσεων διαθέσεως. »νοοῦσον νοσεῖν«, Ἡρόδ. 3, 33. ἐξαιρετ. ἐπὶ κακιῶν καὶ ψυχικῶν παθῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ τούτων προξενουμένων ἐνοχλήσεων, ἢ βάρεων τῆς ψυχῆς, οἷον, ἀγωνία, φόβος, μῖσος, ἔρως κ. τ. τ. »Νοσεῖν τὰς φρένας, τὴν ψυχὴν, τὸν νοῦν« ἔτι δὲ καὶ, ἀντὶ τοῦ, εἶμαι εἰς δυστυχίαν, πόνον ἢ πένθος, Εὐριπ. Ἰων. 808. ἐπὶ λύπης, ὡς καὶ ἐν Ἡρακλ. 542. καὶ ἐπὶ ψευδοῦς ἐγκλήματος »Νοσοῦμεν οὐδὲν αἰτίοι«, Ἱππολυτ. 944. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀχρείας καὶ κακῆς, ἤτοι μετὰ ἐλαττωμάτων καταστάσεως πολιτείας τινός, καὶ ἑτέρων πραγμάτων. »Νοσεῖ πόλις«, ἡ πολιτεία εἶναι ἄῤῥωστος, ἐξαιρετ. κατὰ ταραχὰς ἐσωτερικὰς, ἐμφυλίους καὶ στάσεις, Δημοσθ. »Τὰ τῶν θεῶν νοσεῖν (Εὐριπ. Τροιάδ. 27.), εἰς κακὴν κατάστασιν εἶναι, στασιάζουσι· ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡροδ. αὐτῷ, 5, 28. »Ἡ Μίλητος νοσήσασα στάσιν. Ἄρα, ἐπὶ πάσης μεταβολῆς μιᾶς φύσει ὑγιοῦς καὶ καλῆς καταστάσεως εἰς χειροτέραν, σαθρόν. (δὲν ἐλέγετο ποτέ, μήτε παρὰ τοῖς Ἴωσιν αὐτοῖς, νουστέω.)

Νοσηλεία, ἡ (νοσηλεύω). Ἡ ὑπὲρ τοῦ ἀσθενοῦς γινομένη ἐπιμέλεια, ἐπιμέλεια, νοσοκομία 2) ἐκ τοῦ μέσου, ἡ κατάστασις, καθ' ἣν ἔχει τις χρείαν νοσοκομήσεως, ἄρα ἀσθένεια.

Νοσήλεια, τά, καὶ, νοσήλια, προσυπακουομ. σιτία. Τὸ φαγητὸν τοῦ ἀῤῥώστου· ἔτι δὲ καὶ τὰ φάρμακα, τὰ ἰατρικὰ, καὶ τὰ λοιπὰ, δι' ὧν θεραπεύονται οἱ ἄῤῥωστοι, ἢ νοσοκομία. Ὁ

Ὀππιαν. ἐν ἁλιευτ. α. 301. ἔχει »Βορῆς νοσήλιαν.

Νοσηλεύω. Θεραπεύω, ὑπηρετῶ, περιποιοῦμαι, κυττάζω ἀῤῥώστον τινά, μετά αἴτ. βίος Ὁμ. 7, 26. Παθ. νοσηλεύομαι, θεραπεύω ἐμαυτόν δι ἄλλου, ἀσθενὴς εἰμί καὶ χρείαν ἔχω νοσοκομίας. 2) κάμνω ἀῤῥώστον. Παθ. εἰμαι ἀῤῥώστος, τὴν ὁποίαν σημασίαν ἔχει ἐνίοτε καὶ τό ἐνεργ. (τό πρωτότυπον ἐπίθ. νοσηλὸς ἐστὶν ἐμφ.) καὶ Ἐνεργητ. παρ' Ἱπποκράτ. περὶ Ἐπικυνησ. ζ'. 3) Ἀσθενῆ-ἀῤῥώστον ποιῶ. ἐκ τοῦ

Νοσηλός, (νοσέω). Ἀσθενής, ἄμφ.

*Νοσήλια, τά, = νοσήλεια.

Νόσημα, τό (νοσέω) Ἀσθένεια, ἀῤῥωστία, νόσος.

Νοσηματικός, ἡ, ὄν. Ἀῤῥωστος· φιλάσθενος· ὁ ὑπό νόσον ὤν, ὁ ὑποκείμενος εἰς νόσους, ἀῤῥωστίας.

Νοσημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ νόσημα. Μικρά νόσος.

Νοσηματώδης, εος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίῤῥ. Νοσηματωδὴς (νόσημα, εἶδος), ταὐτόν τῷ, Νοσηματικός, καὶ νοσώδης. 2) ὑπό νόσου προερχόμενος, προξενούμενος, Ἀριστοτ. Ἠθικ. ζ'.

Νοσηρός, ά, όν (νοσέω) ταὐτόν τῷ, νοσερός, ἀσθενής, ἀῤῥωστος, φιλάσθενος. 2) ὁ νόσον προξενῶν, ποιῶν, μή ὑγιεινός, ἐπί τόπου. ὅθεν καὶ ἐνεργ. κάμνων ἀῤῥωστον, ἀῤῥωστοποιός.

*Νοσηφόρος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντί, νοσοφόρος.

*Νοσίζω. ἀῤῥωστον ποιῶ. Ἀριστοτ.

Νοσογνωμονικός, Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τήν νοσογνωμονικήν. Νοσογνωμονική, ἡ, ὑπακουμ. Τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ Ἰατροῦ, δι ἧς ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν σημείων, συμπτωμάτων τοῦ ἀῤῥώστου γνωρίζει τήν ἀῤῥωστίαν καὶ θεραπεύει αὐτήν, Πλάτ. παρά τῷ Λαερτ. ἐκ τοῦ

Νοσογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη, γιγνώσκω). Ὅστις γνωρίζει καὶ διακρίνει τάς νόσους, ἤτοι τάς ἀῤῥωστίας ἐκ τῶν συμπτωμάτων καὶ θεραπεύει αὐτάς.

Νοσοεργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Προξενος νόσου. »Πάθη νοσοεργά, τά προξενα ἀῤῥωστιῶν πάθη, Ποιητ. παλ. περὶ χορτ.

*Νοσόθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Ἀῤῥωστος κατά τήν ψυχήν.

Νοσοκομεῖον, τό. Οἶκος, ὁσπήτιον, εἰς ὃ κρατοῦσι τούς ἀῤῥώστους καὶ θεραπεύουσιν αὐτούς, Ὀσπιτάλιον, ἐκ τοῦ

Νοσοκομέω, ῶ (νοσοκόμος). Ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι καὶ θεραπεύω τούς ἀῤῥώστους, ἤτοι τούς ὑπό νόσων κατεχομένους· ὅθεν »Νοσοκομούμενον σῶμα, τό ὑπό θεραπείαν ὄν ὅθεν

Νοσοκόμησις, ἡ. καὶ, Νοσοκομία, ἡ. Ἡ ὑπέρ τῶν ἀῤῥώστων φροντίς, ἐπιμέλεια καὶ θεραπεία, Νικήτ. Χρον. ιδ'. 1. ἐκ τοῦ

Νοσοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὅστις ἐπιμελεῖται, κυττάζει τούς ἀῤῥώστους.

Νοσοποιέω, ῶ. Νόσον ποιῶ, προξενῶ. β) τινά, μολύνω τινά μέ ἀῤῥωστίαν τινά, κάμνω ἀῤῥωστον. »Τάς ψυχάς τῶν ἀρίστων νοσοποιεῖνε, Διόδ. Σικελ. μολύνειν. ἐκ τοῦ

Νοσοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω), ὁ νόσον ποιῶν, προξενῶν· ὁ ἀῤῥωστον ποιῶν τινά. τροπ. ἀνησυχίαν προξενῶν, ὅθεν καὶ Νοσοποιοῖν (Διον. Ἁλικ. ἡ. 90.) οἱ ἀνησυχίαι καὶ ταραχῆς, ἤτοι θορύβου καὶ ἐπαναστάσεως πρόξενοι, ἀρχηγοί.

Νόσος, ἡ, Ἰων. νοῦσος. Ἀῤῥωστία, ἀσθένεια· ἐπιδημία. πολυχρόνιος ἀσθένεια, Ὅμ., παρ' ὀλ. καθώς καὶ παρ' Ἡσ. καὶ Ἡροδ., ἐν χρήσει ἀεί ὁ Ἰων. τύπος· ἐννοεῖται δέ παρ' Ὅμ. ἡ νόσος πάντοτε ὡς στελλομένη ἀπό παρῃρημένον τινά θεόν, καὶ καθ' ὁλοκλήρου πολυχρόνιον κακόν, ἀντίκειται τόσον τῷ ταχεῖ καὶ ὀξεῖ θανάτῳ, τόν ὁποῖον ἔστελλον ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, ὅσον καὶ τῷ βιαίῳ· κατά δέ Ἡσίοδ. Ἔ. 92. 102. προῆλθον οἱ ἀσθένειαι μεταξύ τῶν ἀνθρώπων κατά πρῶτον διά τά κακόωρα τῆς Πανδώρας. 2) ἐν γένει, δυστυχία, συμφορά, βάσανος, λύπη, πένθος, κακόν, Ἡσ. Θ. 527. 799. (3) τροπ. ἀσθένεια διαθέσεως, ψυχῆς, ὅθεν α) ἐπί παντός ψυχικοῦ πάθους, ἔρως, μῖσος, μανία κ. τ. λ. β) κακία, σφάλμα, ἐλάττωμα. 4) ἐπί πολιτειῶν, ἐμφύλιος σπαραγμός, ἐξαιρ. ἐξ αἰτίας φατριῶν, ἐσωτερική ἀνησυχία, ἡ ἀναβρασμός, στάσις, ἐπανάστασις· ὡσαύτως λέγεται μία σφοδρά φορτοῦνα, »θεία νόσος», Σοφ. Ἀντ. 421. ἀρα ἐν γένει, μεταβολή μιᾶς πρότερον οὔσης ὑγιοῦς καταστάσεως εἰς χειροτέραν, ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἠνωμένην μέ βιαίαν μεταβολήν· ἔτι δέ καὶ τό τόν τοιοῦτον σπαραγμόν προξενοῦν, Αἰσχ. Προμ. 932.

Νοσοτροφία, ἡ (τρέφω); παρά Πλάτ. πολ. γ'. Ἡ ἐπιμέλεια, φροντίς (τό κύτταγμα), καὶ ἡ δίαιτα ἀῤῥώστου τινός. »Νοσοτροφία σώματος» (αὐτόθι θ'.), ἡ ἐπιμέλεια καὶ φροντίς περί τοῦ ἀσθενοῦς σώματος, ἡ τῆς ἀσθενοῦς καταστάσεως· τοιοῦτον καὶ τό παρ' Αἰλιαν. ποικ. ἱστορ. δ'. 15.

Νοσοτυφέω, ῶ. (τῦφος). Ἐν τῇ ἀῤῥωστίᾳ μέγας εἰμί ἢ μεγαλοπρεπῶς ζῶ, ἤ ἐστι, κάμνω τόν μεγάλον, φυλάττω ὅλην μου τήν σοβαρότητα, Ἰουλιαν. λόγ. ε'.

Νοσοφόρος, ἴδε ἐν τῷ, νουσοφόρος.

Νόσσαξ, ακος, ὁ (νοσσός). Ὁ νέος ἀλέκτωρ, μικρός πετεινός, πετεινοπάρειον, ἀντί, νεοσσαξ, Διοσκορ. β'. 53.

*Νοσσάς, άδος, ἡ (νοσσός), ὄρνις, ὀρνιθόπουλον, Ἀθ. σ. 172.

Νοσσεύω (νοσσός) κατά συγκ. ἀντί, νεοσσεύω. Κλωσσῶ, ἐκβάλλω πουλάκια, Ἡροδ. 1, 159. ὅθεν, νενοσσευμένα, τά ἀρτιγεννῆ πουλάκια, παρά τοῖς Ο'.

Νοσσιά, ἡ· κατά συγκ. ἀντί, νεοσσιά, ὡς καὶ νοσσία ἀντί νεοσσία.

Νοσσίον, τό, κατά συγκ. ἀντί, νεοσσίον.

Νοσσίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ νοσσός, κατά συγκ. ἀντί, νεοσσίς. Πουλάκιον· καὶ ἐν Ἐπιγράμ. τροπ. »Νοσσίς Παφίηι», κοράσιον.

Νοσσοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τό εἶδος τῶν νεοσσίων ἤτοι τῶν πουλιῶν, ἢ ὀρνιθοπούλων ἔχων.

Νοσσοποιέω, ῶ· κατά συγκ. ἀντί, νεοσσοποιέω. καὶ

Νοσσός, ὁ, κατά συγκ. ἀντί, νεοσσός, Αἰσχ. Ἀ. Βεκκ. 1. σ. 109, 22.

Νοσσοτροφέω, ῶ· κατά συγκ. ἀντί νεοσσοτροφέω. Νεοσσούς, πουλάκια τρέφω, Ἀνθολογ.

*Νοσταλγέω (νόστος, ἀλγέω). Πάσχω νοσταλγίαν, πόθον ἐπιστροφῆς εἰς τήν πατρίδα.

Νοστέω, ῶ. Μ. ήσω (νόστος). Ἐπιστρέφω οἴκαδε, ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι, ὑπάγω ὀπίσω, ἢ ταξειδεύω ὀπίσω, ἐξαιρ. εἰς τήν πατρίδα, πολλκ. παρ' Ὅμ., ὅστις συνήθως συνάπτει μετά τοῦ, ἐς πατρίδα γαῖαν, καὶ οἴκαδε, οἶκόν δε, ὅνδε δόμονδε, κ. τ. τ. πλεοναστ. »Ὀπίσω νοστεῖν», Ἡρόδ. 3, 26. β) ἐξαιρ. γλυτόνω εὐτυχῶς ἀπό τι, ἐπιστρέφω ζωντανός εἰς τήν πατρίδα ἐκ τινος ἐπικινδύνου ἐπιχειρήματος, Ἰλ. Κ, 147. πρβ. Ἰλ. Β, 253. γ) καθόλου, ποιητ. ὑπάγω, ἔρχομαι, ταξειδεύω, ὡς τό ἔρχομαι, Ἑρμ. Σοφ. Φιλ. 43. Τῷ μέτῳ χρῆται μόνον ὁ Κ. Σμ. 2) παρά Παυσαν. ζ'. 2. ἠΩς δ' ἐνόστησε τό ὕδωρ καὶ οὐκ ἔτι ἦν θάλασσα, εἶναι ἀντί τοῦ, νόστιμον ἐγένετο καὶ γλυκύ, ποτιμον· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Νόστιμος, ὁ, ἡ (νόστος). Ὅστις ἔτι δύναται ἐπανελθεῖν, ὅστις ἀκόμη ἐμπορεῖ νά ὑποστρέψῃ, νά ἔλθῃ ὀπίσω ἢ θέλει ἐπιστρέψῃ, ὁπομ. ἔτι ζῇ· ἢ ὁ ἐπιστρέφων, Ὀδ. Δ, 806. Τ, 85. Τ, 333. ὅθεν, σεσωσμένος, διασωθείς, ὑγιής, σώος, salvus. β) ἀνήκων εἰς ἐπιστροφήν, ὅθεν »Νόστιμον ἡμαρ», παρ' Ὁμήρ. ἡ ἡμέρα τῆς ὑποστροφῆς, καθ' ἣν ὁηλαδή ὑποστρέφει γυρίζει πάλιν τινάς εἰς τήν πατρίδα του (συνήθ. χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει ὁ Ὅμ. ἐν Ὀδ. σσ. ἐπειδή ἐν Ἰλ. οὐχ εὕρηται τό ἐπίθ.) ὅθεν, ἡ ἰδία ὑποστροφή εἰς τήν πατρίδα, ἡ ἐπιστροφή, ἡ ἐπάνοδος ἐκ τοῦ ταξειδίου, πρβ. ἐλεύθερον ἦμαρ. γ) καθόλου, ὅ,τι ἔρχεται ἢ ἦλθεν, ἐξαιρ. ἐπί φυτῶν καὶ καρπῶν, προκόπτων, αὐξάνων εὐκόλως, ὡριμάζων, ὥριμος, »Φέρει δ' ἀγρόθι νόστιμα παντα», Καλλίμ. εἰς Δήμητρ. 130. καὶ ἐντεῦθεν κατά τήν πλέον ἐκτεταμένην ἔννοιαν, ψαγώσιμος, εὔχρηστος, πωρικόν τι ὁποῦ ἐπέτυχεν, ἡ ἡδύς, γλυκύς, θυμῆρης, ἐπιθυμητός, χαρίεις, ὁ τήν γεῦσιν ἢ τήν ὅρασιν ἡδύνων, ὅπερ καὶ ἡ συνήθεια ἐψύλαξεν ὡς »Νόστιμον βρῶμα, ἐδεσμα», καὶ ὑγιεινός, θρεπτικός. »Τό νόστιμον», τό εὔχρηστον, τό καλόν, ὠφέλιμον, Καλλ. ἐπί τῇ σημασίᾳ τοῦ, ὥριμος καὶ γλυκύς, ἡ παλαιοτάτη μαρτυρία κεῖται παρά Θεοφράστ. Αἰτ. Φυτ. δ'. 14. »Δεικεῖ δέ σ.μβάλλεσθαι καὶ ἡ σκάλοις πρός τό νοστιμώτερον ποιεῖν τό σπέρμα· ἐπί δέ τοῦ, γλυκύτης, ἐν τῷ νόστος, οὐδεμία παλαιά μαρτυρία εὑρίσκεται. Πρβ. νόστος, 2.

Νόστος, ου, ὁ. Ἡ ἐπιστροφή ἐν γένει, καὶ συνήθ. ἡ εἰς εἶκον ὑποστροφή, ὁ εἰς τήν πατρίδα ἀπό τό ταξείδιον πάλιν ἔρχομαι, τό εἰς τά ὀπίσω (εἰς τήν πατρίδα ὁηλ.) γυρισμα, παρ' Ὁμήρ. ἐξαιρ. ἐν Ὀδ. καὶ ἐπιτοπολυ μέν μετά γεν. τοῦ ὑποστρέφοντος ἀνθρώπου, ἀλλά καὶ μετά γενικ. τοῦ εἰς ὅν τις ὑποστρέφει τόπον, π. χ. »Νόστος γαίης Φαιήκων», ὑποστροφή εἰς τήν χώραν τῶν Φαιάκων, Ὀδ. Ε, 344. πρβ. Ψ, 68. Seidl. Εὐρ. Ἡλ. 161. ὅρ. καὶ ὁδός, καὶ κέλευθος· ἄλλως δέ μετά τῆς ἐπί καὶ αἰτ., Ἰλ. Κ, 509. Ὀδ. Γ, 142. παρά δέ τοῖς Μεταγν. μετά τῆς εἰς. β) ἐν γένει, βάδισμα, ταξείδιον, πορεία ἢ πλοῦς, »Νόστος φορβῆς», πορεία διά τροφήν, Dissen Πινδ Νε. 3, 24· Herm. Σοφ. Φιλ. 43. γ) Νόστοι, ἤν ἡ κοινή ἐπιγραφή πολλῶν ἐπε. ᾠδῶν, αἱ ὁποῖαι διηγοῦντο τάς ὑποστροφάς τῶν Ἑλλήνων Ἡρώων ἐκ Τροιάδος, καθώς καὶ ἡ Ὀδύσσεια διηγεῖται μόνον τόν νόστον τοῦ Ὀδυσσέως. Κατά τόν Πρόκλον, ὁ Τροιζήνιος Αὐγίας ἐσύγγραφε τοιοῦτοις Νόστους ἐν πέντε βιβλίοις. 2) ἐπειδή παρ' Ὁμήρ. καλεῖται »Νόστος ἡδύς», καὶ, γλυκερός, διά τοῦτο εἴληπται παρά τοῖς Μεταγνστ. Γραμμτ. ἡ λέξις καὶ ἐπί τῇ σημασίᾳ τοῦ, γλυκύτης, ἡδύτης, νοστιμότης, ἡ ὁποία σημασία, ἂν εὑρεθῇ που, δύναται ὀρθότερον νά ἑρμηνευθῇ ἐκ τῆς γ'. σημασ. τοῦ, νόστιμος. (συγγεν. τῷ, νέομαι.)

Νόσφι, καὶ πρό φωνήεντος, ἡ παρά Ποιητ. θέσεως ἕνεκα νόσφιν, ἐνίοτε δέ δύνατοι τό, νά πάθῃ ἐκθλιψιν, ὡς ἐν Ἰλ. Ψ, 7. »Νίσφ' Ὠκεανοῖο», 1) ἐπίῤῥ. μακράν, μακρά, ὀλίγον τι μακράν, κατά τι διάστημα ἀπό... χωριστά, κατ' ἰδίαν, ἐπί τόπου, Ὅμ. ὅθεν καὶ. κατά μέρος, μυστικῶς, κρυφά, ἐν τῷ κρυπτῷ, Ἰλ. Γ, 408. Ω, 583. πλαγίως, πρός τό πλάγιον, Ὀδ. Γ, 304. »Νόσφιν ἀπό», μετά γεν. ὡς τό νόσφι σημσ. 2, μακράν ἀπό, ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 322. Ο, 244. Ἡσ Θ. 57. ἔτι δέ καί, »ἀπό νόσφιν», Ἡμν. Ὅμ. Δήμ. 304. καὶ, »νόσφιν ἄτερ», μετά γεν, Ἡσ. Ἀσπ. 15. »Ν'σφιν ἤν, ὡς τό, πλήν ἤ, ἐκτός ὅτι, Θεόκρ. 2) ὡς πρόθεσ. μακράν ἀπό τινος, χωριστά ἀπό, συνήθ. ἐπί τόπου, πολλκ παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. β) μόνος, ἄνευ, χωρίς τινος, ἐξαιρ. ἐγκαταλελειμ-

μένος ἀπό τινος, ἄνευ τῆς βοηθείας ἢ συνεργείας τινός, Ὅμ. ἐπιτοπολυ ἐν χρήσει ἐπί ἀνθρώπων· ἀλλά καί, «νόσφιν ἄτερτε πόνων καί οἴζυος», Ἡσ. Ἔ. 91. 115. ἀνθ' οὗ ὁ Βρύγκιος ἤθελεν ἀναγινώσκεσθαι, ἄτερθε. γ) ἐπί φρονήματος, «Νόσφιν Ἀχαιῶν βουλεύειν (Ἰλ. Β, 347.)», χωριστά, ἤτοι ἀλλέως, διαφορετικῶς παρέξ οἱ Ἀχαιοί. δ) πλήν, ἐξαιρουμένου, παρεκτός, π. χ. «Νόσφι Ποσειδάωνος», Ὀδ. Α, 20. «Νόσφ' Ἠλεκτρύωνος», ἐξαιρουμένου τοῦ Ἠλεκτρυώνος. Ἰλ. Τ, 7. ὡσαύτως καί παρ' Ἡσ. Θ. 870. — Πρβ. χωρίς.

Νοσφίδιος, ία, ιον (νόσφι), ποιητ. Μεμακρυσμένος, ἄπειν, ὑπαρδεής, ἁρπαγμένος, ἀστερημένος, κεκλεμμένος, κρυφά ἐπαρμένος. κρύφιος, Ἡσ. Λεύ.

Νοσφιδόν, Ἐπίρ. τοῦ νοσφίζω. Μέ κλεπτικόν τρόπον, κλεφτάτα, ἁρπακτικά, ἐκ τοῦ

Νοσφίζω, ίσω (νόσφι). Ἀπομακρύνω· χωρίζω, ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω, διαιρῶ, Διον. περιηγ. 10, 25. ἔτι δέ καί Μέσως, ἀντί τοῦ, ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω. «Τούς ποσαί νοσφίσαιτον, αὐτός. 684. Ἀρχίλοχος παρ' Ὠριγέν. κατά Βέλτ. β'. «Ὄρκον δέ νοσφίσῃς μέγαν ἅλας τε καί τράπεζαν», ὁ Ὠριγέν. ἑρμην. διά τοῦ, συνδήσας ἀθετεῖν. Μέσως, νοσφίζομαι, λαμβάνω κρυφίως μέρος ἀπό τινος, κλέπτω, στερῶ, ἰδιοποιοῦμαι, σφετερίζω, ἀφαιρῶ, μετά διπλῆς αἰτιατ. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ μέσῳ, νοσφίζομαι, -ίσομαι α) ἀπομακρύνομαι, χωρίς γίνομαι, ἠ ἀφίσταμαι, χωρίζομαι, ὑποχωρῶ, παραμερῶ. Ὀδ. Δ, 73. 425. μετά γεν. ἀπό τινος. π. χ. «Τίφθ' οὕτω πατρός νοσφίζεαι; (Ὀδ. Ψ, 98.)», νόσφι γίνῃ, χωρίζῃ, ἀπομακρύνεσαι; καί κατ' ἐνεργ. ἐκδέχην, ἐγκαταλιμπάνω, παραιτῶ (ἀφίνω εἰς τήν λάσπην), μετά αἰτ. «Παῖδα νοσφιτσαμένω, Ὀδσ. Δ, 263. ἄλλως δέ ἀεί ἐπί τόπου, π. χ. «δῶμα, ἔρκα νοσφ.», Ὀδσ. Τ, 339. 579. Φ, 77. 104. «ἀγορήν», Ἡμν. Δημ. 92. β) τροπ. ἐπί φρονήματος, ἀπομακρύνομαι ἐσωτερικῶς, ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀπό τινος διά μίσος, καταφρόνησιν, κ. τ. τ. «Νοσφιζόμεθα μᾶλλον, χωριζόμεθα, πόρρω γενόμεθα, δηλ. ἠθέλομεν χωριστῆ κατά τά φρονήματά μας ἔτι περισσότερον, Ἰλ. Β, 81. 11, 222 Παρεκτός δέ τοῦ ἐνεστ. ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ὁ ἀορ. ἐνοσφισάμην, καί σπανιώτ. ὁ παθ. ἀορ. νοσφισθείς, Ὀδ. Α, 73. Ἡμν. Δήμ. 92. — 2) ἐνεργ. ἀπομακρύνω, ἀφαιρῶ, στερῶ, κλέπτω, γυμνόνω, ἁρπάζω, μετά διπλῆς αἰτ. Πινδ. Νε 6, 106. «ἐνόησεν σε ἄνδασιν. β) ἀπομακρύνω τινά, τόν εὐγάζω ἀπό τό μέσον, δηλ. φονεύω, σκοτώνω. Αἰσχ. Χοηφ. 436. 488. ἔνθα τό, νοσφισθῆναι, κεῖται παθητ. καί θέν εἶναι χρεία νά εἴπωμεν τό βίου. Μετ' Ὅμ ἠν ἐν χρήσει τό Μέσον καθ' ὅλας τάς σημασ. ἐνίοτε καί ἀντί τοῦ ἐνεργ. ὡς ἀνωτέρω εἴρηται.

*Νόσφιν, ἐπ. ἐπίρ.

Νοσφισμός, ὁ (νοσφίζω). Ἀπομακρυσμός, χωρισμός, ξεχωρισμός. 2) ἁρπαγή, σφετερισμός, κρυφή κλοπή.

Νοσώδης, ες, ὁ, ἡ, καί, Ἐπίρ. νοσωδῆς (νόσος, εἶδος). Ὁ εἰς νόσους ὑποκείμενος, ἀρρωστος. 2) ἐνεργητ. ὁ νόσους προξενῶν, μή ὑγιεινός, νοτερός. 3) ἐν γένει. χαλασμένος, ὁ ἐλαττώματα ἔχων, ἀχρεῖος, Εὐριπ. Ἱκετ. 423

*Νοτᾳπηλιώτης, ου, ὁ (νότος, ἀπηλιώτης). Ὁ ἐκ μεσημβρίας καί ἀνατολῆς πνέων ἄνεμος, ἄθεν τό ἐπίθ. νοτοπηλιωτικός, ἡ, ον.

Νοτερός, ά, όν (νότος) Ὑγρός, δίυγρος. — 2) ἐνεργητ. ὁ νοτίζων, ὑγραίνων, ὑγρόν ποιῶν. Ἐν Ὀρφ. Ἡμν. εἰ' 4. κεῖται νοτερές ὕδωρ, ἡμαρτημ. ἀντί, νοτεραῖς.

Νοτέω, ῶ (νότος). Νοτερός, ὑγρός εἰμί, σταλάζω. «Ὡστείπερ νοτέουσαν ὑπό τριπτῆρσι ἐλαίην» (Νίκανδρ. Ἀλεξ. 494.), καθώς ἡ ὑπό τοῦ πιεστηρίου πιεζομένη καί ἔλαιον σταλάζουσα ἐλαία.

Νοτηρός, ά, όν. Ταυτόν τῷ, νοτερός, ὡς τό νοσερός, καί, νοσηρός.

Νοτία, ἡ. Ὑγρασία. «Νοτίαι εἰαρινάι, βροχή ἀνοιξιάτικη, Ἰλ. Θ, 307. κυρίως θηλυκ. τοῦ, νότιος, ὑγρός. ὅθεν

Νοτιάω. Ταυτόν τῷ, νοτέω, Ἀριστ. πρβ.

Νοτίζω, -ίσω (νότιος), ποιητ. Βρέχω, ὑγραίνω, ὑγρόν καί νοτερόν ποιῶ. 2) ουδετέρ. ἐκ τοῦ, νότος, μεσημβρινός εἰμί «ἠδέρος νοτίζοντα, κυριευμένον ὑπό τοῦ ἀνέμου νότου, εἰς ὁ φυσᾷ ἡ νοτιά καί ἐν ταύτῷ, ἐπικρατοῦσι αἱ βροχαί τῆς νοτιᾶς, Ἀριστοτ. πρβ. κε'. 17.

Νοτιος, ία, ιον, καί παρ' Ἀττ. πολλκ. ὁ, ἡ (νότος). Πρός μεσημβρίαν κείμενος, Ἡρόδ. 3, 17. 2) ὑγρός, νοτερός, βροχερός. «Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνγ' ὥρμισαν (ναῦν), Ὀδυσ. Δ, 785. καί Θ, 55. ταύτόν τῷ, ἐν ὑγρῷ, βαθυά εἰς τό πέλαγος, ἀπ' ἐναντίας τοῦ, κατ' ἀκτήν αἰγιαλοῦ. «Νότιος ἱδρώσα», ὁ πάνυ τό σῶμα ὑγραίνων, Ἰλ. Λ, 811. Ψ, 715.

Νοτίς, ίδος, ἡ. Ὑγρασία, ποιητ. ἐκ τοῦ

*Νοτισμός, ὁ (νοτίζω). Τό νοτίζειν, Φωτ. Κωδ. 142.

Νοτιώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος, νότιος). Ὑγρός, νοτερός.

Νοτόθεν, Ἐπίρ. (νότος). Ἀπό τοῦ Νότου, ἀπό τό μέρος τῆς νοτιᾶς, μεσημβρίας.

Νότος, ου, ὁ. Ὁ ἀπό μεσημβρίας πνέων ἄνεμος, Ὅμ. καί Ἡσ. καί ἐπειδή ὁ ἄνεμος Νότος, φυσῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι, προξενεῖ ὑγρασίαν καί βροχήν, κατ' Ἡρόδ. 2, 25. ἡ σύνεγγυς, κατ' Ὅμ. Ἰλ. Γ, 10. διά τοῦτο ὁ Αἰσχύλ. ἐν Ἀγαμ. 1383. καλεῖ, «Διός νότον», τήν βροχήν· ὅτι δέ ἐνέκειτο κατ' ἀρχάς ἐν τῇ λέξει καί ἡ ἰδέα τῆς ὑγρασίας, μαρτυροῦσι τά παράγωγα νότιος, νοτία, νοτίς, νοτίζω. Παρ' Ἡσ. Θ. 380. 870. φαίνεται προσωποπ. ὡς θεός τοῦ ἀνέμου, υἱός τοῦ Ἀστραίου καί τῆς Ἠούς. 2) τό μεσημβρινόν μέρος, ἀφ' οὗ πνέει ὁ ἄνεμος, Ἡρόδ. 6, 139.

Νοττάριον, τό, κατά συγκ. ἀντί, Νεοττάριον. Ὀρνιθόπουλον.

Νοττεύω, κατά συγκ. ἀντί τοῦ, Νεοττεύω.

*Νοττίον, τό, κατά συγκ. ἀντί, νεοττίον, Ἀρστφ. Ὀρν. 550. κατά τήν διόρθ. τοῦ Διοβ.

*Νοττός, ὁ, κατά συγκ. ἀντί, νεοττός, Meineke Μένανδρ. σ 19.

Νουβυστικός, ή, ών, = Νούβυστος. «Χρῆμα νουβυστικόν», φρόιμον, συνετόν, νουνεχές πρᾶγμα. Νουβυστικῶς, Ἐπίρ. φρόιμως, συνετῶς, μέ φρόνιμον τρόπον, Ἀριστοφ. Σφ. 1294. καί Εὐπολις παρά Σουίδ. ἐν Α. Ξενοφάνης.

*Νούβυστος, ὁ, ἡ (νοῦς, βύω). Κατασταλαγμένος ἀπό γνῶσιν, δηλ. γεμάτος, πλήρης γνώσεως.

Νουθεσία, ἡ· ταύτόν τῷ, Νουθέτησις.

*Νουθεσία, ἡ, = νουθέτησις, ἀμφ. Lob. Φρυν. σ. 521.

Νουθετέω, ῶ (νοῦς, τίθημι). Ἐν νῷ τιθέω, βάλλω εἰς νοῦν, εἰς τήν καρδίαν, ὅθεν, παραινῶ τινα, ἐνθυμίζω, ἀναμιμνήσκω, συμβουλεύω, παραστήνω εἰς νοῦν, προτρέπω. β) ἠμερόω, ἀνακαλῶ, δυσωπῶ· διορθόνω τινά, σωφρονίζω· ὅθεν

Νουθέτημα, τό. Ἐνθύμημα, συμβουλή, Εὐριπ.

Νουθέτησις, εως, ἡ. Ἡ εἰς νοῦν παράστασις, ἐνθύμησις, συμβουλή, παραίνεσις.

*Νουθετησμός, ὁ, = νουθέτησις.

*Νουθετητέος, ία, ιον ρημ. ἐπίθ. τοῦ νουθετῶ. Ἄξιος νουθετήσεως, Εὐρ. Βάκχ. 1208.

*Νουθετητής, οῦ, ὁ (νουθετέω). Ὁ νουθετῶν, παραινῶν, σωφρονίζων, Ἡσύχ. ἐν Α. Σωφρονιστής· ὅθεν

Νουθετητικός, καί, Νουθετικός, ή, όν. Παραστατικός, ἐνθυμητικός, ἐμψυχωτικός, συμβουλευτικός, ὁ συμβουλεύων, εἰς νοῦν φέρων, ἐμβάλλων, Πλάτ. καί Ξενοφ.

*Νουθετία, ἡ, = νουθέτησις.

*Νουθετικός, ή, όν, = νουθετητικός, Lob. Φρυν. σ. 520.

Νουθετισμός, ὁ, = νουθετησμός, Μένανδρ. σ. 290. Meineke. (Ὁ Πολυδ. 9, 139. ἀποδοκιμάζει ταύτην τήν λέξιν.)

Νουμηνία, ἡ, Ἀττ. κατά συναλ. ἀντί, Νεομηνία. Ἡ νέα σελήνη. 2) ὁ μέ τήν νουμηνίαν ἀρχόμενος νέος μήν, ἡ ἀρχή τοῦ νέου μηνός· ὅθεν

Νουμηνιάζω. Ἑορτάζω τήν νουμηνίαν· ὅθεν, Νουμηνιασταί, οἱ παρ' Ἀθην. ιβ'. «Ἀντί νουμηνιαστῶν κακοδαιμονιστάς σφίσιν αὐτοῖς τοῦνομα δίμενοι», οἱ τήν νέαν σελήνην ἑορτάζοντες, εὐωχούμενοι· καί ἐπειδή οὗτοι ἐλέγοντο ἐξ ἐναντίας, μίαν ἀποφράδα ἡμέραν εἰς τοῦτο, ἐκάλεσαν αὐτούς Κακοδαιμονιαστάς.

*Νουμηνιαστής, οῦ, ὁ. Ὁ μέ συμπόσιον ἑορτάζων τήν νουμηνίαν· ὅρ. ἀνωτέρω.

Νουμήνιος, ὁ, ἡ (νέος, μήν), Ἀττ. κατά συναλ. ἀντί νεομήνιος. Ἀνήκων, συμβαίνων κατά τήν νουμηνίαν. 2) εἶδος πτηνοῦ. 3) παρά Μεταγν. καί ὄνομα ἀνδρός.

Νουμμίον, τό, ὑποκορ. τοῦ νοῦμμος.

Νοῦμμος, ὁ· ταύτόν τῷ, Νόμος· ἐξαιρ. δέ παρά τοῖς Δωριεῦσιν ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι καί Σικελίᾳ, νόμισμά τι τριῶν ὀβολῶν τιμώμενον. Ὁ Πλούταρ. εἰς Σύλ. 1. μαρτυρεῖ, ὅτι χίλιοι Νοῦμμοι δύνανται διακοσίας πεντήκοντα δραχμάς Ἀττικάς.

Νουνέχειν, ἡ. Φρόνησις, φρονιμάδα, τό ἔχειν νοῦν· καί προσοχή, ἐπιστασία, σκέψις· ἐκ τοῦ

Νουνεχής, ές, ὁ, ἡ· καί Ἐπίρ. Νουνεχῶς (νοῦς ἔχω). ὁ νοῦν ἔχων, φρόνιμος, συνετός, γνωστικός· καί προσεκτικός, ἐμφρων, περιεστιμμένος.

*Νουνεχόντως, ἐπίρρ. τοῦ νουνεχής, ὡσάν ἀπό μετοχ. ἑνός ῥήματος νουνέχω· ἀνθ' οὗ ὁ Πλάτ. ἔχοντας νοῦν, λέγει. Γνωστικῷ τῷ τρόπῳ, Πλατ. Νομ. 3. σ. 686. (Καί ἐν Schaef. appar. Dem. 1. σ. 880. προφέρει τήν ἐπίλυσιν.)

Νοῦς, νοῦ, ὁ, αὐχρ. παρ' Ἀττ. καί, Νοῦς, νοῖς, νοῖ, νοῦν· ἐκ τοῦ Νοεῖν, κατά συναλοιφήν· καί ἐντεῦθεν ἐν τῇ Ν. Δ. οὐχ εὑρίσκεται νοῦ, ἡ νῷ, ἀλλά, νοεῖ, καί νοῖ· εἰς τό, χόος, χοῦς, χοός, χοῖ, χόα, ἀντί, χοῦ, χῷ, χοῦν Μαρκελλῖνος εἰς βίον Θουκυδ. «Τῶν λέξεων οἱ νοῦς πλείονες», (Παρ' Ὅμ. εὕρηται τό συνηρημ. μόνον ἅπαξ, Ὀδ. Β, 240. παρά δέ Ἡσόδ. μηδαμοῦ, Ὅρα περί τῆς ἀνομ. κλίσ. καί ἐν τῷ, Νοεῖν.)

Νουσαλέος, ία, ον (νοῦσος). Ἀσθενής, ἄῤῥωστος, μαλακός (ζωῆς).

Νουσαχής, ές, ὁ, ἡ (νοῦσος, ἄχθος). Ὁ ὑπό νόσου καί ἀσθενείας βεβαρημένος, βαρέως ἄῤῥωστος, Ὀπσιαν.

*Νουσολύτης, ου, ὁ (λύω). Λυτής ἀσθενειῶν, «Παιάν», Ἐπιγρ. ἐν Βελκέρου Συλλογ. 135. 1. σ. 186

Νουσομελής, ές, ὁ, ἡ (μέλος). Νευσημένα, ἤτοι ἄῤῥωστα μέλη ἔχων, Μανέθ. δ', 476.

Νοῦσος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντί, Νόσος, Ὅμηρ. καί Ἡσ., παρ' οἷς ὁ Ἀττ. τύπος οὐκ ἐν χρήσει ὡσαυτ. καί παρ' Ἡρόδ.

Νουσοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω), Ἰωνικ. ἀντί, νοσοφόρος. Νόσον φέρων, ἡ ἀῤῥωστίαν προξενῶν, Ἀθόλογ.

Τὸ Ν. μετά τοῦ Υ.

Νύ, Ὅμ. καί Ἡσ. ὅρ. νῦν, νύν.

*Νύγδην, ἐπίρρ. (νύσσω). Κεντητά, μέ νύξιν, κεντώντας.

*Νυγείς, εῖσα, έν, μετοχ. αόρ. β'. παθ. τοῦ νύσσω.

Νύγμα, τό· καί, Νύχμα, τό (νύσσω). Κέντημα, σούβλισμα, ἡ διά τοῦ κεντήματος πληγή· ὅθεν

Νυγματώδης, ες, ὁ (εἶδος). Ὁ νύσσων, κεντῶν, νύγματα προξενῶν, Ἀρετ. Προβλ.

Νυγμή, ἡ· ν', Νυγμός, ὁ (νύσσω). Τό νύσσειν, κέντημα· καί ταύτόν τῷ, Νύγμα.

*Νύγω, πρωτότ. τοῦ νύζω, νύσσω, ὅθεν παρ' Ἡσυχ. νύγει, τῷ κέντρῳ πλήττει.

Νυθός, ἡ, όν. Κρύφιος, ἀπαρατήρητος· καί ὡς πρός μέν τήν ὄψιν, σκοτεινός, ὡς πρός δέ τήν ἀκοήν, ἄφωνος, μόνον παρά Γραμμ., οἵτινες ἔχουσι καί τό, νυθής, ὁ, ἡ, καί νυθώδης, ὁ, ἡ· ἴσως συγγεν. τῷ, νέθος. (?) Παρά Πολυδ. δ'. 81. «Λύλοί σῦν καί νυθές πνέοντεις», ὅπου, Νωθές, κεῖται.

Νυκτάζω (νεύω, νύω). Καταμύω, σκαρδαμύττω, γκλιουρίζω, Ἱππουρ. Ἐπιδ. ζ'. = νυστάζω, ἀμφ.

Νυκταίετος, ὁ, ἡ (νύξ, αἰετός). Ὄρνις ἱερός Ἥρας, ὁ τῆς νυκτός ἀετός· καί ὁ Ἑρωδιός, Ἡσύχ.

Νυκτᾱλός, ὁ, ἡ, = νυσταλός, Διογ. Λαερ. ς'. 77. «Νυκταλός καί ὑπνηλός. (Ἡ λέξις ἐπιβεβαιοῦται καί παρά Σουίδ. ἐν ταύτῃ τῇ λέξει.)

Νυκταλωπάω, = νυκταλωπιάω, καί = νυστάζω, Εὐστάθ.

Νυκταλώπηξ, εκος, ὁ· παρ' Ἀριστοτ. Γεν. ζώων. ε. 1. ταύτόν τῷ, Νυκταλωπία. Πάθος τι περί τούς ὀφθαλμούς, ἐξιριτάτως γινόμενον ἐν τῇ κόρῃ, τῶν μαύρων μάλιστα ὀμματίων τῶν νέων, ὅταν πληθυνθῇ τό ὑγρόν, ὅτε καί δέν δύναται τινάς νά βλέπῃ κατά τόν καιρόν τῆς νυκτός. Τήν τοῦ Ἱπποκράτ. (προρρήτ. §. 40.) ἐναντίαν τούτου ῥήσιν, διώρθωσεν ὁ Κοραῆς ἐν τῷ περί Ἀέρ. Τόπ. Ἐπιδ. σελ. 46. ὅπου ἐν σελ. 41, ὅρα καί περί τοῦ πάθους τούτου.

Νυκτᾱλωπία, ἡ, καί, Νυκταλωπίᾱσις, ἡ, = νυκταλώπηξ.

Νυκτᾱλωπιάω, ῶ· Νυκταλωπίαν πάσχω.

Νυκτᾱλωψ, ωπος, ὁ, ἡ (νύξ, ὤψ). Ὁ νυκταλωπίαν πάσχων, μόνον τήν νύκτα βλέπων· καθόλου, ἀμβλύς τούς ὀφθαλμούς. Γαλην. «Νυκτάλωπάς φασιν, οἱ ὑπέρ γῆν μέν ὄντος τοῦ φωτός, βλέπουσι· δυομένου δέ, ἀμβλυώττουσι. νυκτός δ' ἤδη καταλαβούσης, οὐδέν ὁρῶσι· λεπτῶν δ' ἄρα τοῦτο ὑγροτήτων σύστημα, ὅ τήν μέν ἡμέραν τῇ τοῦ φωτός περιουσίᾳ δυναστεύεται, νυκτός δέ συνεπισκοτεῖ τήν ὄψιν. 2) οὐσιαστ. ταύτόν τῷ, Νυκταλωπία.

Νυκτεγερσία, ἡ. Ἡ κατά τόν καιρόν τῆς νυκτός ἔγερσις, τό ἀγρυπνεῖν· καί πᾶν ὅ,τι γίνεται εἰς τόν καιρόν τῆς νυκτός, νυκτερινή πρᾶξις, ἀποστολή, φρουτίς, ἐκστρατεία, ἡ νυκτερινόν κατόρθωμα, Εὐριπ. γράφεται καί, Νυκτηγερσία· ἐκ τοῦ

Νυκτεγερτέω, ῶ· καί, Νυκτηγερτέω (ἐγείρω). Ἐν τῇ νυκτί ἀγρυπνῶ, ἔξυπνος εἰμί, ἡ πράττω τι, ἐπιχειρῶ, Πλούταρχ.

Νυκτέλιος, ὁ, ἡ (νύξ). Νυκτερινός, ἐξαιρ. ἐπίθετον τοῦ Διονύσου ᾧ νύκτωρ τά μυστήρια ἐπιτελεῖται, Ὀβίδ. Μεταμορφ. δ'. 15. ὅθεν, Νυκτέλια, τά, συνυπακ. Ἱερά, αἱ νυκτερινοί ἑορταί καί τελεταί τοῦ Διονύσου, Πλούταρχ. Προβλ. Συμπ. δ'. 5. Ὁ Ἡσύχιος Ἑρμην. τό, Νυκτελεῖν, διά τοῦ, τελεῖν ἐν νυκτί.

Νυκτέπαρχος, ὁ, ἡ. Ὁ ἔπαρχος τῆς νυκτερινῆς φυλακῆς.

Νυκτερεία, ἡ (νυκτερεύω). Τό φυλάττειν ἐπί ὅλης τῆς νυκτός, ἤτοι ἡ διατριβή τοῦ καιροῦ τῆς νυκτός διά φυλακῆς, κυνηγίου, ἐργασίας ἤ ἄλλων πραγμάτων· νυκτέρι· καί β) τό ἀγρεύειν τά ζῶα κατ' ὄν καιρόν κοιμῶνται, Πλάτ. Νομ. ζ'.

*Νυκτερεῖα, τά, = νυκτερεία. πληθ. τοῦ

Νυκτερεῖον, τό. Νυκτερινή φυλακή, Εὐνάπ. Προαιρετ. «Τά νυκτερεῖα ἐμέλλεν, ταύτόν τῷ, νυκτερείας, τάς φυλακάς τῆς νυκτός.

Νυκτερείσιος, ὁ, ἡ. Νυκτερινός, Ἀριστοφ. Θεσμ. 204. αἰνιττόμενος ἀπαφῶς εἰς τό ἐρεῖδω.

Νυκτερέτης, ου, ὁ (ἐρέσσω). Ὁ ἐν τῇ νυκτί ἐρέσσων, καί ἁλιεύων, ὅστις κωπηλατεῖ καί ὀφαρεύει τήν νύκτα, Ἐπιγρ.

Νυκτέρευμα, τό (νυκτερεύω). Τό διαπερᾶν ὅλην τήν νύκτα χωρίς νά κοιμηθῇ τις· καί αὐτός ὁ ἴδιος καιρός, καθ' ὅν νυκτερεύει· καί ὁ τόπος, ἡ οἴκος, εἰς ὅν διανυκτερεύει τινάς, Πολύβ. ιβ'. 4.

Νυκτερευτής, οῦ, ὁ (νυκτερεύω). Νυκτερεύων, ἀγρυπνῶν, ἡ τήν νύκτα κάμνων τι, ψαρεύων, ἀγρεύων, κυνηγῶν, κ. τ. τ. Πλάτ· ὅθεν

Νυκτερευτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς νυκτερείαν ἀνήκων, ὁ φυλάττων τήν νύκτα, ἡ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς νυκτερινήν ὑπουργίαν, ἐξαιρ. εἰς τά κυνήγια καί ψαρεύσεις τῆς νυκτός. «Κύων νυκτερευτικός», σκύλος ἐπιτήδειος διά τό κυνήγιον τῆς νυκτός.

Νυκτερεύω (νύκτερος). Ἀγρυπνῶ, διαπερῶ τήν νύκτα μέ ἀγρυπνίαν καί φυλακήν, καί συνήθ. μετά ἐργασίας καί πράξεως τινός, καταγίνομαι περί τι εἰ ὅλης τῆς νυκτός, ἐξαιρ. ἀγρεύω, ψαρεύω, κυνηγῶ, μάχομαι, κ. τ. λ.

Νυκτερήσιος, ὁ, ἡ· ταύτόν τῷ, Νυκτερινός, Λουκιαν. Ἀλεξιφ. 53.

Νυκτερίζιος, ὁ, ἡ, = νυκτερινός.

Νυκτερινός, ἡ, όν (νύξ). Πᾶν ὅ,τι γίνεται ἤ φαίνεται κατά τόν καιρόν τῆς νυκτός, ἡ ἀνήκει εἰς τήν νύκτα, Νυκτικός. «Νυκτερινή φυλακή, φρουράν, ἡ τῆς νυκτός φυλακή, τό τῶν στρατιωτῶν σύστημα, τό ὁπαῖον περιερχόμενον ὅλην τήν νύκτα ἐν τινι πόλει, φυλάσσει αὐτήν, Patrouille, (Κόλε, Τουρν.)

*Νυκτέριος, ία, ιον, καί, ὁ, ἡ, = νυκτερινός, ποιητ.

Νυκτερίς, ίδος, ἡ (νύξ, νύκτερος). Πτηνόν τι, μεμβρανοειδεῖς τάς πτέρυγας ἔχον καί περιπτάμενον κατά τόν καιρόν τῆς νυκτός, νυκτερίδα, Ὀδ. Μ, 433. Ω, 6. πολλκ. παρ' Ἡρόδ. 2) εἶδος ἰχθύος, ἄλλως ἡμεροκοίτης, Ὀππ.

Νυκτερόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ ἐν τῇ νυκτί ὡς ἐν ἡμέρᾳ διάγων, ζῶν. 2) κατά τόν καιρόν τῆς νυκτός περιερχόμενος καί ζητῶν τήν ἑαυτοῦ τροφήν, Ἀριστοτέλ.

*Νυκτεροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος), = νυκτοειδής.

Νύκτερος, ὁ, ἡ· ταύτόν τῷ, Νυκτερινός, ποιητικ.

*Νυκτεροφεγγής, ὁ, ἡ (φέγγος). Φέγγων τήν νύκτα.

Νυκτερέφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω). Ὁ ἐν τῇ νυκτί περιερχόμενος, Ὀρφ. Ἅμν.

Νυκτερωπός, ὁ, ἡ (ὤψ). Νυκτόμματος, νυκτερινῶς βλέπων· καθόλου, νυκτερινός, σκοτεινός, Εὐριπ. Ἡρακλ. 111.

Νυκτηγορέω, ήσω (νύξ, ἀγορεύω), Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 29. Ἐν τῇ νυκτί ἀγορᾶν ποιούμαι, συναθροίζω τό πλῆθος κατά τόν καιρόν τῆς νυκτός, ἡ δημηγορῶ, ὁμιλῶ, ἡ ἀγγέλλω, Εὐριπ. Ῥῆσ. 88. «Φύλακες νυκτηγορούσιν· ὅθεν

Νυκτηγορία, ἡ. Ἡ ἐν νυκτί συνάθροισις, Εὐριπ. Ῥῆσ. 19. καί ἡ κατά τόν καιρόν τῆς νυκτός δημηγορία, ὁμιλία, Διβάν. δ'. καί ἡ διά νυκτός ἀγγελία.

Νυκτηγερσία, ἡ· καί, Νυκτηγερτέω, ταύτόν τῷ, Νυκτεγερσία, καί, Νυκτεγερτέω.

Νυκτήγρετον, τό. Μυθικόν τι φυτόν, παρά Πλινίῳ, κά. 11.

Νυκτήμερον, τό· ταύτόν τῷ, Νυχθήμερον, ἀμφ.

Νυκτηρεφής, ές, ὁ (νύξ, ἐρέφω). Μετά νυκτός, ἤτοι σκότους κεκαλυμμένος, σκοτεινός, μαύρος, ὅθεν λυπημένος, κατηφής, δυστυχής, Αἰσχύλ. Ἀγ. 470.

Νυκτίβιος, ὁ, ἡ· ταύτόν τῷ, Νυκτόβιος, Ἡσύχ.

Νυκτιβρόμος, ὁ, ἡ (βρέμω), Εὐριπ. Ῥῆσ. 552. «Σύριγξ νυκτιβρόμος», ὅπου συνήθως «Νυκτιβρόμος» κεῖται, ἡ ἐν νυκτί βρομοῦσα, θορυβοῦσα.

Νυκτίγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὁ ἐν νυκτί γαμῶν ἤ γαμούμενος, συνουσιαζόμενος· καί ὅστις κρυφά ὑπανδρεύεται, Μουσ. 7.

*Νυκτιδιέξοδος, ὁ, ἡ, ὡς τό, κελοβοδιέξοδος.

Νυκτιδρόμος, ὁ, ἡ (δραμεῖν). Ὁ ἐν νυκτί τόν δρόμον ποιούμενος· ὅστις περιπατεῖ, ὁδεύει τήν νύκτα, εἰς τό σκότος. Ζήτ. καί, Νυκτιβρόμος.

Νυκτικόραξ, ακος, ὁ (κόραξ). Εἶδος κόρακος κατά τόν καιρόν τῆς νυκτός φαινόμενον, Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. θ'. 3. Στράβ. ιζ'. σελ. 1179.

Νυκτικρυφής, ές, ὁ, ἡ (κρύπτω). Ὁ ἐν τῇ νυκτί ἤ τῆς νυκτός κρυπτόμενος, ἤ κρυμμένος.

Νυκτιλαθραιοφάγος, ὁ, ἡ (νύξ, λαθραῖος, φαγεῖν). Ὁ ἐν τῇ νυκτί κρυφίως τρώγων.

Νυκτιλάλος, ὁ, ἡ (λαλέω). Ὁ ἐν τῇ νυκτί λαλῶν, φλυαρῶν, Ἀνθολογ. «Νυκτιλάλος κιθάραν».

Νυκτιλαμπής, ές, ὁ, ἡ (λάμπω). Ὁ ἐν τῇ νυκτί λάμπων, καί οὕτως ὀνομάζεται παρά Σιμωνίδ. 7, 8. τό ἀστραπωτήριον τῆς Ἀρτέμιδος, ἐν ᾧ αὐτή παραδόση εἰς τά κύματα, «δῶμα νυκτιλαμπές», κατοικία, λάμπουσα μόνον τήν νύκτα, ἤτοι φωτεινή ὡς ἡ νύξ, ἄρα σκοτεινή, ἀντίφρασις, εὔχρηστος μάλιστα παρά Λυρ. καί Τραγ., Ἐρφ. Σοφ. Ο. Τ. 420. Seidl Εὐριπ. Τρω. 566. Ἰφ. Τ. 110. ὅθεν φαίνεται περιττόν τό ν' ἀναγινώσκη τις μετά Schaef. Διον. συνθ. σ. 434. «δώματι νυκτιλάμπτῳ ἐν ὑπό νυκτός περιεστοιχημένῳ δώματι, ἐκ τοῦ λαμβάνω, Ἰων. ἀντί νυκτίληπτος, ὡς τό, ἐπίλαμπτος ἀντί ἐπίληπτος, κ. τ. τ., Welck. Ἡρόδ. 3, 69.

Νυκτιλόχος, ὁ, ἡ (λοχάω). Ἐν τῇ νυκτί ἐνεδρεύων· ὅστις παραμονεύει τήν νύκτα, νυκτοκλέπτης, Ἰλλήμ. Ἀλεξ.

Νυκτίλωψ, = Νυκτᾱλωψ, Πλίν. ἀμφ. ἀνάγν.

Νυκτίμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις), Πολυδ. ζ'. 188. καί Νυκτόμαντις, παρ' Ἡσυχ. Ὁ ἐν τῇ νυκτί μαντευόμενος.

Νυκτιμένη, ἡ· ταύτόν τῷ, Γλαύξ. πιθανῶς ἐξ Ὀβιδίου Μεταμορφ. β'. ὅπου ἡ Νυκτιμένη μετεμορφώθη εἰς Γλαῦκα.

*Νύκτιμος, ὁ, ἡ, = νύκτιος, Νόνν. 18, 22.

Νυκτίνομος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ ἐν τῇ νυκτί νέμων, βόσκων.

Νύκτιος, ία, ιον (νύξ), ταύτόν τῷ, Νυκτερινός, Ἀνθολ.

*Νυκτιπαταιπλάγιος, ὁ, ἡ (νύξ, πατέω, πλάγιος). Ὁ βαδίζων τήν νύκτα πλαγίας καμπύλας, ὁδούς.

Νυκτιπάτης, ου, ὁ (πατέω). Ὁ ἐν τῇ νυκτί πατῶν, περιπλανώμενος, ποιητ. ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, ὁ ἐν τῇ νυκτί ἐπί πορείᾳ περιερχόμενος.

Νυκτιπήδηκες, ἡ (πηδάω). Εἶδος νυκτικῶν σανδαλίων, Πολυδ. ζ'. 94.

Νυκτίπλαγκτος, ὁ, ἡ· καί, Νυκτιπλᾱνής, ές, ὁ, ἡ· καί, Νυκτίπλᾱνος (πλάζω, πλανάω, νύξ). Ὁ ἐν τῇ νυκτί πλανώμενος.

Νυκτιπλᾱνής, ὁ, ἡ, καί

*Νυκτίπλᾱνος, ὁ, ἡ, = νυκτίπλαγκτος. Ἰδιαιτ. ποιητ. θηλ. νυκτιπλανῆτις, Ὀππ.

*Νυκτιπλοέω (πλέω). Πλέω τήν νύκτα, ὅθεν

Νυκτίπλοια, ἡ. Τό πλέειν κατά τόν καιρόν τῆς νυκτός, Στράβ. ιζ'. σελ. 1093.

Νυκτιπόλευτος, ὁ, ἡ, Ὀρφ. Ἅμν. εἰς Θεμ. 7. ταύτόν τῷ, Νυκτιπόλος.

Νυκτιπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Ὁ ἐν τῇ νυκτί ἀναστρεφόμενος, ἤ περιφερόμενος, περιπλανώμενος.

Νυκτιπόρος, ὁ, ἡ· νυκτιπορέω, νυκτιπορεία, ἡ, = νυκτοπόρος, κ. τ. λ.

Νυκτίσεμνος, ὁ, ἡ (σεμνός). Ἐν νυκτὶ σεμνυνόμενος, τιμώμενος, Εὐριπ. Εὐμ. 108. ποιητ.

Νυκτιφαής (φάος), Νυκτιφανής, καί,

*Νυκτίφαντος, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς λάμπων, φωτίζων, φέγγων, ἡ φαινόμενος, ἡ φαινείς· ὅθεν καθόλου νυκτερινός, σκοτεινός.

Νυκτιφοίτος, ταὐτὸν τῷ, Νυκτερόφοιτος. Αἰσχύλ.

Νυκτιφρούρητος, ὁ, ἡ (φρουρέω). Ὁ τὴν νύκτα φυλάττων ἢ φυλαττόμενος, Αἰσχύλ. Προμ. 860.

*Νυκτιχόρευτος, ὁ, ἡ (χορεύω). Ἀνήκων εἰς νυκτερινοὺς χορούς.

Νυκτοβάτης, ου, ὁ. Ὅστις περιπατεῖ τὴν νύκτα.

*Νυκτοβαδία, ἡ, καὶ

Νυκτοβατία, ἡ (βαίνω, νύξ). Τὸ ἐν νυκτὶ περιπατεῖν· ἢ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς ὁδοιπορία. Παρ' Ἱπποκρ. περὶ Διαίτ. γ'. 2. τὰ καλλίτερα χειρόγραφα, Νυκτοβαδία, ἔχουσι.

Νυκτόβιος, ὁ, ἡ (βίος), Πρόκλ. παράφρ. Πτολμ. σελ. 226. ταὐτὸν τῷ, νυκτίβιος. Ὁ ἐν τῇ νυκτὶ ζῶν, ἢ ζῆτῶν τὴν διατροφήν του.

Νυκτογραφέω, ῶ (γράφω). Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς γράφω. ὅθεν

Νυκτογραφία, ἡ. Τὸ ἐν τῇ νυκτὶ γράφειν, Πλούταρχ.

Νυκτοδρόμος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, νυκτεδρόμος.

Νυκτοειδής, ἐς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τῆς νυκτὸς ἔχων, ὅμοιος τῇ νυκτί, ὅθεν μαύρος, σκοτεινός.

Νυκτοθήρας, ου, ὁ, καὶ πληθυ. νυκτοθῆραι (θηράω). Ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς θηρεύων, ὁ κυνηγὸς τῆς νυκτός, Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. ζ'. 4. ὅπου ἄλλοι, νυκτοτῆραι, ἀναγιν. ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, Φυκτωρί.

Νυκτοκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτω), Ὁ τῆς νυκτὸς κλέπτης, ὅστις κλέπτει τὴν νύκτα, Ἀναλεκτ. β'. 223. λέγεται καὶ, νυκτικλέπτης. ὅθεν

*Νυκτοκλοπία, ἡ. Ἡ ἐν νυκτὶ κλοπή, Χρησμ. Σιβύλλ. 3, σ. 364.

Νυκτολαμπής, ἰδος, ἡ (λάμπω). Ἡ ἐν τῇ νυκτὶ λάμπουσα, λαμπάς, φανὸς τῆς νυκτός. 2) ἀντὶ τοῦ, πυγολαμπίς.

Νυκτόμαντις, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, νυκτίμαντις, προφήτης τῆς νυκτός, Πολυδ.

Νυκτομαχέω, ῶ (μάχη). μάχομαι, πολεμῶ τὴν νύκτα, κροτῶ τὴν νύκτα μάχην, ὅθεν

Νυκτομαχία, ἡ. Ἡ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς μάχη, νυκτικὸς ἀγών, Ἡροδ. 1, 74. λέγεται καὶ ἐπὶ νυκτερινῶν ἐρωτικῶν ἀγώνων, Valck. Καλλ. σ. 98.

Νυκτοπεριπλάνητος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Νυκτιπλάνος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 264.

*Νυκτοπλανής, ὁ, ἡ, = νυκτιπλανής.

Νυκτοπόλεμος, ὁ, ἡ. Νυκτερινὸς πόλεμος, ἀμφ.

Νυκτοπορέω, ῶ (νυκτοπόρος). Ταξειδεύω, ἢ περιπατῶ τὴν νύκτα· ὅθεν

Νυκτοπορία, ἡ. Τὸ περιπατεῖν, ὁδοιπορεῖν, ταξειδεύειν τὴν νύκτα.

Νυκτοπόρος, ὁ, ἡ (πορεύω). Ὁ ταξειδεύων, ἢ ὅστις περιπατεῖ, ὁδοιπορεῖ τὴν νύκτα.

Νυκτοτήρης, ου, ὁ (τηρέω). Ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς τηρῶν, ὁ φύλαξ τῆς νυκτός· ἴδε Νυκτοθήρας.

Νυκτουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ κάμνων τι τὴν νύκτα, ὁ ἐν τῇ νυκτὶ ἐργαζόμενος.

*Νυκτοφαής, ὁ, ἡ, = νυκτιφαής.

Νυκτοφανής, ταὐτὸν, τῷ, Νυκτιφανής, Ἀναλεκτ. γ'. σελ. 140. Νυκτερινός, σκοτεινός.

Νυκτοφυλακέω, ῶ (νυκτοφύλαξ). Τὴν νύκτα φυλάττω, κρατῶ φρουράν, ἢ φυλάττω, φρουρῶ τι, ἢ ἀγρυπνῶ· ὅθεν

Νυκτοφυλακία, ἡ. Ἡ τῆς νυκτὸς φυλακή, φρουρά.

Νυκτοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Ὁ φυλάσσων τὴν φυλακὴν τῆς νυκτός, ὅστις φυλάττει τὴν νύκτα.

*Νυκτώδης, ὁ, ἡ. κατὰ συγκ. ἀντὶ, νυκτοειδής, Εὐστάθ.

Νυκτωπός, ὁ, ἡ (ὤψ), ποιητ. = νυκτερωπός. Ὅμοιος τῇ νυκτὶ, νυκτερινός, σκοτεινός. »Νυκτωπὸς λαθεσύνη«, Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1278.

Νυκτῷον, τὸ (νύξ). Ναὸς τῆς νυκτός, Λουκιαν.

Νύκτωρ, Ἐπίρ. (νύξ). Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός, ἐν νυκτὶ, τὴν νύκτα, Ἡσ. Ἔ. 179. Παρὰ Λογογρ. συνήθ. νυκτός.

Νυκχάζω, ταὐτὸν τῷ, Νύσσω, Ἡσύχ.

*Νύμφα, ποιητ. ἀντὶ νύμφη, παρ' Ὅμ. μόνον κατὰ κλητ. »Νύμφα φίλη«, Ἰλ. Γ, 130. Ὀδ. Δ, 743. παρὰ δὲ Μεταγνστ. καὶ κατ' ὀνομαστ. καὶ αἰτ. νύμφαν, Ἰακ. Α. Π. σ. ξγ'. Δωρ. δὲ νύμφα ἐστὶν ἀντὶ, νύμφη.

Νυμφαγενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ ἐκ νύμφης τινὸς γεγενημένος, καταγόμενος.

Νυμφαγέτης, ου, ὁ (ἡγέομαι). Ὁ τῆς νύμφης ἡγεμών, ἀρχηγός, βασιλεὺς τῶν νυμφῶν, Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, Φορνοῦτ. κβ'.

Νυμφαγωγέω, ῶ (νυμφαγωγός). Φέρω, ἄγω τὴν νύμφην ἐκ τοῦ πατρικοῦ αὐτῆς οἴκου εἰς τὸν γαμβρόν. 2) ζητῶ τὴν κόρην τινὸς ἐν ὀνόματι ἄλλου ὡς μεσίτης. »Γάμους παρ' ἡλικίαν νυμφαγωγῶν, γάμους παρ' ἡλικίαν συμβιβάζων, προξενῶν· ὅθεν

Νυμφαγωγία, ἡ. Τὸ ἄγειν, φέρειν τὴν νύμφην.

Νυμφαγωγός, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὁ ἄγων, φέρων τὴν νύμφην, ἐξαιρτ. ὁ φέρων τὴν νύμφην ἀπὸ τῆς τοῦ πατρὸς οἰκίας εἰς τὴν τοῦ γαμβροῦ, τοῦ καὶ δευτέραν φορὰν ὑπανδρεύοντος. 2) ὁ προξενητής, μνηστήρ, ὁ μετερχόμενος καὶ μνώμενος τινὶ νύμφην.

Νυμφαία, ἡ. Φυτόν τι ἔνυδρον, ἀπὸ τοῦ ὕδατος ἀναφυόμενον, Nymphaea, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 13.

Νυμφαῖον, τὸ, ἢ νυμφαιον, ταὐτὸν τῷ, Νυμφεῖον. Ναὸς τῶν Νυμφῶν, ἱερὸν, τόπος, ἔνθα κατοικοῦσιν αἱ Νύμφαι, Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥ. 3, 311. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Νυμφαῖος, αία, αῖον (Νύμφη). Ὁ ἐκ τῶν νυμφῶν, ὁ ἀνήκων εἰς Νύμφας, ἱερός, ἀφιερωμένος αὐταῖς.

Νυμφάς, άδος, ἡ, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ, νυμφαῖος· ταὐτὸν τῷ, Νυμφαία. »Πύλαι νυμφάδες« αἱ κατὰ ὄνομα τῶν νυμφῶν καλούμεναι πύλαι.

Νυμφεῖος, εία, εῖον (νύμφη). Ἀνήκων εἰς τὸν νυμφίον ἢ εἰς τὴν νύμφην, ἐγγάμιος, καὶ ἐντεῦθεν. β) Νυμφεῖα, τά, προστυπκ. ἱερά, ἡ ἑόρτασις τοῦ γάμου, ὁ γάμος, ἡ ὑπανδρεία, Ποιητ. Σοφοκλ. Τραχ. 7. 2) Ὁ νυμφίος, καὶ ἡ νύμφη αὐτή, Σοφ. Ἀντ. 568. πρβ. Pors. Εὐρ. Ὀρ. 1051. »Νυμφεῖον, τόν, ὑπακουομ. δῶμα, ἡ κάμαρα (ὁ θάλαμος) τοῦ νυμφίου, ἢ ὅπου διαιτῶνται ἢ κατοικοῦσιν ἡ νύμφη καὶ ὁ νυμφίος, ὁ νυμφών, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1218. »Αὐθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης νυμφεῖον ᾄδου κοῖλον εἰσβαίνομεν«, ὅπου τὸ, »νυμφεῖον ᾄδου«, ἐστὶ τὸ μνημεῖον, ὁ τάφος, διὰ τὸ γενέσθαι νύμφην τοῦ Πλούτωνος διὰ τῆς καταδίκης τοῦ θανάτου τὴν Ἀντιγόνην.

Νύμφευμα, τὸ (νυμφεύω). Τὸ νυμφευμένον, ἢ τὸ νυμφευθέν. 2) γάμος, ὑπανδρεία.

Νύμφευσις, ἡ. Ἡ ὑπανδρευσις.

Νυμφευτήρ, ῆρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Νυμφευτὴς ποιητ. ὅθεν

Νυμφευτήριος, ία, ιον. Ἀνήκων εἰς τοὺς νυμφίους, εἰς τὸν γάμον, νυμφικός, ἢ νυμφεῖος.

Νυμφευτής, οῦ, ὁ (νυμφεύω). Ὁ φίλος τοῦ νυμφίου, παρανύμφιος, ἀδελφοποιητός Κοιν. ὅστις φέρει τὴν νύμφην εἰς τὸν νυμφίον, καὶ ἐπὶ τῷ ὀχήματι ἅμα τῇ νύμφῃ καὶ τῷ νυμφίῳ ὀχούμενος. 2) ὁ νυμφίος, ὁ γαμβρός, ὁ νεόγαμβρος, Εὐριπ. 3) ἐν γένει, ὁ προξενητής· ὅθεν

Νυμφεύτρια, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Παράνυμφος, ἡ, καὶ Νυμφοστόλος, καὶ Νυμφαγωγός. Ἡ διοικοῦσα τὰ περὶ τὸν γάμον γυνή, προμνήστρια, προξενήτρια, ἡ φέρουσα τὴν νύμφην πρὸς τὸν νυμφίον, καὶ κοσμοῦσα, στολίζουσα αὐτήν· ἢ συμπεμπομένη τῇ νύμφῃ ὑπὸ τῶν γονέων. 2) καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία νύμφη· ἢ νεωστὶ νυμφευθεῖσα, νεόγαμος.

Νυμφεύω (νύμφη). Δίδω τὴν κόρην μου εἰς γυναῖκα· »τινί παῖδα«, δίδω τὴν κόρην μου εἴς τινα διὰ γυναῖκά του, ὑπανδρεύω τὴν κόρην μου μετά τινος. Μέσως, »Νυμφεύομαι τὴν παῖδα«, λαμβάνω τὴν κόρην τινὸς εἰς γυναῖκά μου, Εὐριπ. 2) ἐπὶ κόρης τινός, ὑπανδρεύομαι τινά, πέρνω διὰ ἄνδρα. »Νυμφεύειν τινί«, Σοφ. Ἀντ. 654. 816. Εὐρ. Ἠλ. 1139.

Νύμφη, ἡ, παρ' Ὅμ. μόνον κατὰ κλητ. παρὰ δὲ τοῖς Μεταγν. ἐλέγετο καὶ νύμφα κατ' ὀνομ. καὶ νύμφαν, κατ' αἰτ., Ἰακ. Α. Π. σ. ξγ'. Lob. Φρυν. σ. 332. (πιθαν. παρὰ τὸ ἀρχαῖον ΝΥΒΩ, ὅθεν τὸ Λατ. nubo, τειλίττω, καλύπτω, ἐπειδὴ ἡ νύμφη ἐφέρετο εἰς τὸν νυμφίον ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ πατρός της σκεπασμένη τὸ πρόσωπον, ἢ οὕτως ἐφέρετο ἀπὸ τὸν ἴδιον νυμφίον, ὅστις ὑπήγαινεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός της καὶ τὴν ἔπερνε.) Σημαίνει λοιπόν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν νύμφη, Ἰλ. Σ, 491. Ἡρόδ. 4, 172. ὅθεν α) νέα, νεούπανδρος, νεόνυμφος γυνή, Ἰλ. Γ, 130. β) πᾶσα νεούπανδρος γυνή, πλὴν τὰ πλεῖστα μὲ τὴν ὑποβεβλημένην ἔννοιαν ἀναλόγου νεότητος, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 743. ἔνθα ἡ Εὐρύκλεια ὀνομάζει τὴν πολλῷ νεωτέραν Πηνελόπην, νύμφα φίλη. γ) ἡ ἡλικίαν ἔχουσα γάμου κόρη, Ἰλ. 1, 560. Ἡσ. Θ 298. ἐν χρήσει σχεδὸν ἐπὶ πάσης τοιαύτης κόρης, πλὴν οὐχὶ τόσον συχνάκις παρὰ τοῖς Λογογρ. 2) ὡς ὄνομα κύριον ἐλέγετο Νύμφη, θεά τις κατωτέρας τάξεως, Ὅμ., παρὰ τῷ ἐποίῳ, (Ἰλ. Ω, 615. ὡς καὶ παρ' Ἡσ. Θ. 130. Λεῖψ. 13.) ὀνομάζονται, »θεαὶ νύμφαι«, καὶ, »κοῦραι νύμφαι«, Ἰλ. Ζ, 122. κατοικοῦσι δὲ εἰς δρυμοὺς, λειμῶνας, εἰς πηγὰς, πίσσα καὶ ποταμοὺς (Ἰλ. Τ, 8. 9.), εἰς ὄρη καὶ ἄλσεα· ὅθεν »Νύμφη Νηΐς«, ἡ νύμφη μιᾶς πηγῆς, ἑνὸς ποταμοῦ, Ἰλ. πρ. Ναΐς, Νηΐς, Νηϊάς, Νηρηΐς, εἰ ὁ καὶ παρὰ τοῖς νεωτ. Ποιηταῖς ἦν ἐν χρήσει τό, Νύμφη καὶ ἀντὶ τοῦ ὕδατος αὐτοῦ, ὅθεν Λατ. lympha. »Νύμφαι Ὀρειτιάδες«, τῶν βουνῶν, Ἰλ. Ζ, 420. παρὰ Μεταγνστ. Ὀρεάδες, ὅπερ ὄρα. »Νύμφαι ἀγροιόμοι«, Ὀδ. Ζ, 105. »Ν. Μελίαι«, Ἡσ. Θ. 18-. πρβ. Δρυάδες, Ἁμαδρυάδες, Ἀδρυάδες, Voss Virg. Ecl. 10, 62. »Ν. ὑάδες«, Ἡσ. Λεῖψ. 50, 5. Θυγατέρες δὲ τοῦ Διὸς ὀνομάζονται πολλαὶ παρ' Ὅμ. καὶ παρ' Ἡσ. Λεῖψ. 50, 5. Ἐν δὲ Ὀδ. Κ, 350. θεωροῦνται ὡς ἀναφυείσαι ἐκ πηγῶν, δρυμῶν καὶ ποταμῶν καὶ λέγονται θεράπαιναι τῆς νύμφης Καλυψοῦς. Ἐν δὲ Ἰλ. Τ, 8. προσκαλοῦνται αὐταὶ μετὰ τῶν ποταμῶν εἰς συνέλευσιν θεῶν. Ἐν Ὀδ. Ν, 104. Ρ, 211. ἔχουσιν ἀφιερωμένον αὐταῖς ἄντρον, ἐν ᾧ γίνεται αὐταῖς θυσία, καὶ ἐν Ὀδ. Ξ, 435. ἐν ταὐτῷ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ. Ἐν Ὀδυσ. Ζ, 105. εἶναι συμπαίστριαι καὶ συντρόφισσαι τῆς Ἀρτέμιδος. β) ἐν γένει, Νύμφαι ὠνομάζοντο ὅλαι αἱ θεαὶ θρεπτικῆς ὑγρότητος καὶ πλαστικῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, κατ' ἐξοχὴν αἱ θεαὶ ἐνθουσιωσῶν πηγῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὕδατα ἐφαίνοντο πλήρη προφητικῶν ἀναθυμιάσεων γῆς, Voss Virg. Ecl. 7, 21. καὶ τοιαῦται ἦσαν κατ' ἀρχὰς καὶ αἱ Μοῦσαι, αἱ ὁποῖαι πολλάκις ὀνομάζονται παρὰ Ποιηταῖς Νύμφαι, Voss Virg.

Ecl. 3, 84. 6, 1. 13. 10, 9. 55. ὅθεν γ) καὶ πᾶς τις ἔνθους, μάντις, χρησμῳδός, ποιητής, ἔτι δὲ ὁ μαινόμενος, ὁ μανιώδης, φρενόληπτος ἐλέγετο νυμφόληπτος, ἤτοι κυριευμένος κατεχόμενος ὑπὸ νύμφης τινός, Λατ. lymphatus, lymphaticus. — Κατὰ τὸν Ἡσ. παρὰ Στράβ. 10. σ. 471. καὶ Ἅμν. Ὁμ. Ἀφροδ. 258. αἱ Νύμφαι ἦσαν μὲν μακρόβιοι, πλὴν οὐχὶ ἀθάνατοι, καὶ μάλιστα ἡ Ἀμαδρυὰς ἕως ὅτου τὸ δένδρον της, Voss Virg. Ecl. 10, 63. — 3) αἱ νέαι μέλισσαι, αἵ τινες δὲν ἔχουσιν ἀκόμη ἐντελῆ τὰ πτερά· ἄλλως δὲ καὶ, Σχολιάσται, λέγονται. 4) οἱ πτεροῦτοι μύρμηκες (οἱ ἀρτενικοί), διότι οἱ ἄλλοι, Ἐργάται, λέγονται, Ἀριστοφ. β'. γ'. 6. 5) αἱ τῶν ῥόδων μεμονωμέναι κάλυκες, τὰ τῶν τριανταφύλλων ἀρχόμενα ἀνοίγεσθαι βουμβούκια. 6) τὸ μεταξὺ τοῦ γενείου καὶ τοῦ κάτω χείλους ἐν μέσῳ κοίλον, τὸ λακκάκι εἰς τὸ πηγοῦνι. — 7) Ἡ κορυφή, τὸ ἄκρον τοῦ ὠνείου. 8) τὸ ἐξέχον κρεατῶδες μόριον εἰς τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα, κλειτορίς, καὶ μύρτον. 9) Ἡ κοῦλα, ὡς καὶ τὸ, κόρη. (Κατὰ τὸν Ἑρμόν. ἐν Σοφ. Ἀντιγ 1115. καὶ Εὐρ. Βάκχ. 73. ἐδύνατο δῆθεν οἱ Ἀττ. ποιηταὶ νὰ μεταχειρίζωνται τὴν πρώτην συλλαβὴν τοῦ νύμφη καὶ ὡς μακράν.)

Νυμφιάω, ῶ (νύμφη). Ἔνθους, τρελὸς γίνομαι, τρελαίνομαι, μαίνομαι, ἔξω ἐμαυτοῦ καταντῶ, Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστ η', 24. καὶ ἐπὶ ἵππων.

Νυμφίδιος, ία, ιον (νύμφη). Ποιητ. Ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν νύμφην (ἢ εἰς τὸν νυμφίον, Εὐρίπ. Τρωάδ. 449.), εἰς τὴν νεόγαμον, ἢ εἰς τὴν κόρην, γαμικός, γαμήλιος, ἀρραβωνιασμένος (ἐγγυητός), νεόγαμος, νεόνυμφος.

Νυμφικός, ή, όν· παρὰ Λογογρ. ταὐτὸν τῷ, νυμφίδιος. Ἐπίρ. νυμφικῶς. Κατὰ τὸν νυμφικὸν τρόπον, ὥσὰν νυμφίος, Πλάτ. νυμφικὰ λουτρά, τὰ γαμήλια, τὰ εἰς γάμους ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ κρήνης λαμβανόμενα. Φώτ.

Νυμφίος, ὁ. Ὁ γαμετὴς νυχών, ὁ νεωστὶ ὑπανδρευθεὶς, γαμβρός, Ἰλ. Ψ, 223. ἐκ τοῦ νύμφη.

Νύμφιος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, νυμφικός, οἷον νυμφίοις παρθένοις, Εὐρίπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 748. μεμνηστευμένοις, τυμβιβασμένοις, ἀρραβωνισμένοις.

Νυμφίς, ίδος, ἡ ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ νυμφίδιος, ταὐτὸν τῷ, νυμφική. 2) νυμφίδες, τὰ τῆς νύμφης σανδάλια.

Νυμφόβας, βαντος, ὁ (νύμφη, βαίνω). Ὁ ἐπιβαίνων τὰς νύμφας, ὁ τῶν Νυμφῶν ἀνήρ, ὁ Σειληνός, Ἀχαῖος παρ. Ἡσυχ. καὶ Φωτίω.

Νυμφογενής, ὁ, ἡ (γένος) = νυμφαγενής. Ὁ ὑπό τινος Νύμφης γεγεννημένος.

Νυμφόκλαυστος, ὁ, ἡ (κλαίω). Κλαυμένος ἀπὸ νύμφας, κοραλίδας, ἢ νέας γυναῖκας, Αἰσχ. Ἀγαμ. 758.

Νυμφοκομέω, ῶ. Κοσμῶ, στολίζω, περιποιοῦμαι τὴν νύμφην. »Ὁ δὲ μαστὴρ νυμφοκομεῖ τὸ γέρας», ἢ διὰ γέρας ληφθεῖσα νύμφη, εἰς τὸ κοσμεῖν καὶ θεραπεύειν. 2) οὐδετ. ἀντὶ τοῦ, στολίζομαι, κοσμοῦμαι ὡς νύμφη, Εὐρίπ. Μηδ. 986. παρὰ τὸ

Νυμφοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὁ τὴν νύμφην κοσμῶν, στολίζων, ἢ περιποιούμενος, ἐπιμελητὴς αὐτῆς, ἢ θεραπευτής. »Ἡ νυμφοκόμος», ἡ παρθένος, ἢ ὁποία τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου παρακάθηται τῇ νύμφῃ, καὶ τὴν ἑσπέραν ὁδηγεῖ αὐτὴν εἰς τὸν κοιτῶνα, θάλαμον.

Νυμφόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνεσθαι). Ὁ εἰς μανίαν, ἤτοι ἔξω ἑαυτοῦ ὤν, ὁ ὑπὸ νυμφῶν κατεχόμενος, ἢ ἐνθουσιασμένος· κυρίως χρησμολόγος καὶ ἱερεὺς τῶν νυμφῶν, Πλουτάρχ. εἰς Ἀριστοτ. 11. ὅθεν

Νυμφολήπτεια, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ νυμφολήπτου.

Νυμφοπόνος, ὁ, ἡ (πονέω). Ὅστις καταγίνεται εἰς τὸ νὰ στολίζῃ τὰς νύμφας = νυμφοκόμος.

Νυμφοστολέω, ῶ. Κοσμῶ, στολίζω τὴν νύμφην, ἢ ὡς νύμφην. 2) φέρω τὴν νύμφην εἰς τὸν νυμφίον· ἐκ τοῦ

Νυμφοστόλος, ὁ, ἡ (στέλλω). Ὁ κοσμῶν, στολίζων τὴν νύμφην, καὶ φέρων αὐτὴν εἰς τὸν νυμφίον.

Νυμφότιμος, ὁ, ἡ (τιμάω). Ὁ τιμῶν τὴν νύμφην. 2) παθ. ὁ ὑπὸ τῆς νύμφης τιμώμενος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 713.

*Νυμφοτροφέω, μετὰ τοῦ, θυγατέρας. Ἀνατρέφω (ἀνυπάνδρου) θυγατέρας, ὡς τό, παιδοτροφέω, τοὺς υἱούς, Θεμίστ.

Νυμφών, ῶνος, ὁ (νύμφη). Ὁ κοιτών, τὸ δωμάτιον, ὁ θάλαμος (ὁ ὀνδᾶς) τῶν νεονύμφων, τὸ νυμφεῖον, Ν. Δ. καὶ Ἡλιόδ. ζ'. σελ. 313. 2) ναὸς τοῦ Βάκχου, τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης.

Νῦν, ἐπίρ. χρόνου δηλωτικόν, ἀντὶ τοῦ, τώρα, ταύτῃ τῇ στιγμῇ, εἰς τὸν ἐνεστῶτα καιρόν, ταύτῃ τῇ ὥρᾳ, τῇ σήμερον ἡμέρᾳ, ἐν τῷ παρόντι καιρῷ, ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ· ἄρτι, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀρτίως, πρὸ μικροῦ Λατ. nunc. καὶ παρ' αὐτῷ ἤδη τῷ Ὁμ. καὶ Ἡσό. ὡς καὶ παρ' Ἡρόδ. πολλ. ἐν χρήσει τόσον ἐπὶ τῆς ἀμέσως παρούσης στιγμῆς, ὅσον καὶ ἐπὶ ἐλαχίστου διαστήματος χρόνου, π. χ. Ἰλ. Α. 272. »οἱ νῦν βροτοί εἰσιν, ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι κατὰ τὸ παρὸν θνητοί, οἱ νῦν ζῶντες, οἱ θνητοί, οἷοι εἰσι κατὰ τὸ παρόν, ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις, ὅθεν. »Οἱ νῦν ἄνθρωποι», ἤτοι τοῦ τωρινοῦ καιροῦ »Οἱ νῦν Ἕλληνες, ὁ νῦν χρόνος, κ. τ. τ. »Τὰ δὲ ἄλλα τά, νῦν, ἐν χρήσει οὐχὶ μόνον ἐπὶ ἐμμέτου παροντος ἐνεστῶτος χρόνου, ἀλλὰ καὶ α) ἐπὶ παρελθόντος, π. χ. »Νῦν Μενέλαος ἐνίκησεν», Ἰλ. Γ, 430. πρβ. Ν, 772. Οδ. Α, 43. 166. 182. καὶ β) ἐπὶ μέλλοντος, »Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι», Ἰλ. Ε, 279. πρβ. Τ, 307. Ὀδ. Α, 200. Ἐ. Μ. σ. 608. 47. Τοὐναντίον δὲ τὸ Ἀττκ. κατ' ἐπίτ. νυνὶ τάσσεται σχεδὸν μόνον ἐπὶ ἐνεστῶτος χρόνου, Wolf Δημ. Λεπτ. σ. 242. γ) συνάπτεται καὶ μετ' ἄλλων λέξεων ἀκριβεστέρου προσδιορισμοῦ = χρόνου χάριν, π. χ. »Νῦν σήμερον», νῦν ἡμέρᾳ ἤδεα», Ἰλ. Θ, 541. Ν, 828. »Νῦν ἄρτιον», τὸ Λατ. nunc nuper, Lob. Φρυν. σ. 20. δ) μετὰ τῆς ἀπολ. αἰτιατ. τοῦ ἄρθρου, »Τὸ νῦν καὶ, τὰ νῦν», ἔτι δέ, »τοιοῦν καὶ ταῦνν» γραφόμ., ἐπίτασιν σημαίνει τοῦ ἁπλοῦ νῦν, κυρίως, ὅσον διὰ τὸ τώρα· ἐξαιρ. εὐχρηστον οὕτω παρὰ τοῖς Ἀττ. λέγεται δὲ καὶ »Τὰ νῦν τάδε», Ἡρόδ. 7, 104. πρβ. νυνί. ε) ἡ σημασία τοῦ νῦν τρέπεται ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον, συνημμένου ὄντος οὕτω, »Νῦν σήποιμι», ὡς τόσον βέβαια τώρα, τώρα στοχάζομαι, ὡς τό, »Νῦν δή, οἶμαι», Heind. Πλάτ. Πρωταγ. σ. 221. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 592. — 2) παρεκτὸς δὲ τῆς γνησίας σημασίας τοῦ χρόνου ἐνιζάνει εἰς τὸ νῦν, α) ἢ ἄμεσος συνέπεια πράξεώς τινος, ὁμιλίας ἢ συμβεβηκότος κατόπιν ἄλλου, ἄρα συνέπεια καὶ πρόοδος πράξεώς τινος ἀπὸ καιροῦ τινος μακροτέρου εἰς ἄλλον ἐγγύτερον, ὅτε ἔρμην. παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ, τότε, ἔπειτα, μετὰ δὲ τοῦτο, π. χ. Ἰλ. Α, 382. »Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δὲ νυ λαοὶ θνῆσκον», ἔστειλεν ἐναντίον τῶν Ἀργείων θανατηφόρα βέλη, καὶ τότε, μετ' ὀ (θηλ. εὐθὺς ἀφ' οὗ ἔστάλησαν, ἐρρίφθησαν μεταξύ των) ἤρχηντο ν' ἀποθνήσκωσιν οἱ λαοί· οὕτω καὶ πολλαχοῦ παρ' Ὁμ. β) ἡ ἄμεσος συνέπεια μιᾶς πράξεως ἐξ ἄλλης, ἡ ἀλληλοδιάδοχος, ἄρα παραγωγή, συνέπεια τινὸς ἐνεστῶτος ἐξ ἄλλου παρελθόντος, τώρα λοιπόν, ἄρα, ὅθεν π. χ. »Μὴ νῦν μοι νεμεσήσητον», τώρα λοιπὸν μὴ ἀγανακτῆτε κατ' ἐμοῦ, θηλ. ἀφ' οὗ ἠκούσατε τὸ τί μὲ παρακινεῖ εἰς τὸν ἀγῶνα· δύναται δὲ ἀντὶ τοῦ, τώρα λοιπὸν καὶ νὰ ἑρμηνευθῇ ὅλως ἐπὶ τῆς ἰδίας ἐννοίας, ὅθεν, διὰ τοῦτο, ἢ ἄρα μὴ ὀργίζεσθε κατ' ἐμοῦ, Ἰλιάδ. Ο, 115. καὶ ἀλλαχοῦ πολλ. Ὁμ. γ) ἐπίτασις ἢ ἐπιτάχυνσις προσταγῆς τινος, ἢ κελεύσεως, παρακελεύσεως, δυνάμει τῆς ὁποίας ζητεῖται νὰ γένῃ τὸ εἰπόν μὴ γενόμενον, τώρα εὐθὺς πάραυτα καὶ δίχ' ἀναβολῆς· καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἐν χρήσει παρὰ μὲν Ὁμ. συνήθ. προσκείμενον ἐπιρρήμασι, οἷον, »Δεῦρο νυν», παρευθὺς ἔλα ὧδε», Ἰλ. Ψ, 485. »Εἶα νυν κ. τ. τ. παρὰ δὲ Ἀττ. Ποιηταῖς ὡς ἐπιτοπλεῖστον προσκείμενον προστακτικοῖς, π. χ. φέρε νυν, ἄγε νυν, σπεῦδέ νυν, σίγα νυν, περίδου νυν, κ. τ. τ. Καθ' ὅλα ταῦτα δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ διὰ τοῦ, λοιπόν, δή, ὥστε συμφωνεῖ κατὰ τὴν χρῆσιν μὲ τὰ μόρια δή καὶ, οὖν, ὡς ἐν τῷ, φέρε δή, ἄγε δή, κ. τ. λ. καὶ ἐπίσης τάσσεται τό, ἐπεί νυ, ἀντὶ τοῦ συνήθους, ἐπειδή, Ἰλ. Α, 416. δ) ὁ τρόπος εἰς ἐπίτασιν προσταγῆς οὕτω καὶ εἰς ἐπίτασιν ἐρωτήσεων χρήσιμος, ὅταν αὐταὶ γίνονται μὲ ζέσιν τινὰ καὶ ὁρμήν, ὅτε ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, ἄρα γε, καὶ συνεκφέρεται συνήθως μετὰ τοῦ, τίς, ἤ, τί νυν, ὡς ἐν Ἰλ. Α, 414. Δ, 31. Γ, 469. καὶ μετὰ τοῦ, ἢ ῥά νυ, Ἰλ. Γ, 183. Δ, 93. καὶ ἀλλαχοῦ. Σημείωσαι δὲ, ὅτι καθ' ὅλα ταῦτα τὰ ὑπὸ τὴν σημασ. 2. παριστανόμενα περιστατικὰ εὑρίσκεται συχνάκις ἀντὶ τοῦ νῦν καὶ τὸ ἐγκλιτικὸν νυν, καὶ κατ' ἀποκοπ. νύ (ἔνθα σημειωτέον, ὅτι τὸ, νῦν καὶ νύ ἔχουσι τὸ υ ἀεὶ βραχύ, διαφέροντα κατὰ τοῦτο μόνον ἀπὸ τοῦ, νῦν, Heyne, Ἰλ. Α, 382. Herm. Ar. Νεφ. 142), τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ κυρίως εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, νῦν, ἔμως καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμ. ἔχει τοῦτο τὸ χωριστόν, ὅτι αὐτὸ δὲν τάσσεται τόσον εὐκόλως ἐπὶ τῆς α'. σημασ. διὰ νὰ σημαίνῃ ἐνεστῶτά τινα χρόνον, ἐν ᾧ τοὐναντίον τό, νῦν ἐν χρήσει καὶ καθ' ὅλας τὰς σημασ., καθ' ἃς ἐν χρήσει τό, νῦν. Ἐν ταὐτῷ δὲ προσσημειωτέον, ὅτι τὸ νῦν εὑρίσκεται μὲν οὕτως ἐσθ' ὅτε παρ' Ὁμ. ὡς ἐν Ἰλ. Κ, 105. Ψ, 485. ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ., Τραγ. καὶ Κωμ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. οὐδέποτε ἄλλως, εἰμὴ συνθέτως, »τοιοῦνν, ἀνθ' οὗ ἐν Ἰλ. Η, 352. »τῷ νυν, κεῖται. Τελευταῖον, τὸ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. πάνυ εὔχρηστον νύ φαίνεται, μόνον ἴδιον τοῖς Ἔποπ. Ἄρα ἐκ τῆς παραβολῆς τῶν ἀνωτέρω λεχθέντων δύναται τις νὰ ἐπιφέρῃ τὸν κανόνα τοῦτον, ὅτι καὶ οἱ Ποιηταὶ κατὰ πάντα ἐχρώντο τῷ, νῦν, ἐφ' ὅσον ἐσυγχώρει τοῦτο ὁ στίχος, εἰς τρόπον ὥστε τό, νῦν δύναται νὰ θεωρεῖται ὡς ἀρχικὸς καὶ πρωτότυπος τύπος, τὸ δέ, νύν καὶ, νύ ἔπεται, ἐξ ἀνάγκης νὰ μείνῃ ἀλλέτριον καὶ ξένον τῷ πεζῷ λόγῳ μόνον δέ, καθὼς φαίνεται, ὁ Ἡρόδ. ἐξέλαβε τοιοῦτο διαφόρων τινα τῶν σημασιῶν, προκρίνας ἐκεῖ, ἔνθα ἐπικρατεῖ ἡ σημασία τοῦ, οὖν, νὰ γράψῃ νύν (οὐχὶ δὲ νύ) ἀντὶ, νῦν, ὡς ἐν 1, 18. 20. 24. Schweigh. v. l. εἰς 1, 183. 9. 10. καὶ ἐκ τούτου προῆλθεν, ὡς φαίνεται, ὅτι τινὲς ἀρχαῖοι Γραμμ., θεμελιούμενοι εἰς τοῦτο μόνον καὶ μὴ ἐξετάζοντες ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα, ἐξέλαβον τό, νύν καὶ νύ ὡς πάντῃ διαφορετικὴν τοῦ νῦν λέξιν καὶ ὡς Ἰων. τύπον τοῦ δή, ἢ οὖν).

*Νύν, νύ, Ἐγκλιτ. μόριον, ἀντὶ νῦν, 2.

Νυνγαρί, ὄρα νυνί (-υ-)

*Νῦν δή, τὸ ἐπίτεταμ. νῦν, σημαίνει δὲ προκείμενον τῷ μὲν ἐνεστ., ἄρτι, σωστὰ τώρα, τῷ δὲ παρωχημένῳ, ταύτῃ τῇ στιγμῇ, πρὸ ὀλίγου, καὶ τῷ μέλλ. τώρα τέλος πάντων, Lob. Φρυν. σ. 19.

*Νυνί, Ἀττ. ἐπίτ. τοῦ νῦν διὰ τοῦ δεικτικοῦ,

Τώρα, τώρα, σωστά, κατ' ἀκρίβειαν τώρα· τάσσεται δὲ μόνον ἐπὶ τῆς α', σημαν. τοῦ νῦν καὶ σχεδὸν μόνον ἐπὶ παρόντος χρόνου ἐν χρήσει, Wolf Δημ. Λεπτ. σ. 242. Παρὰ τοῖς Τραγ. ἔστι πανωτάτα ἐν χρήσει τὸ, νυνί, Porc. Εὐρ. Μηδ. 157. Ὁ Lob. Φρυν. σ. 19 ἀναφέρει μερικὰ παραδείγματα, ἔνθα τὸ, νυνὶ προσκείται μέλλοντι, τὰ ὁποῖα ὅμως εἶναι ἐν γένει ὀλίγα. Κατὰ τὸ ἴδιον τρόπον ἐσχηματίζοντο οἱ Ἀττ. νυνχερί, νυνμεί ἀντὶ, νυνὶ γὰρ καί, νυνὶ μέν. (-υ-)

* Νυνμεί. ἀντὶ, νυνί, Ἀριστοφ. Ὄρν. 451.

* Νυνότε = ἔστιν ὅτε. Ἐνίοτε, Ἑρμ. Σοφκλ. Αἴ. 789. καὶ Νίμ. σ. 919.

Νύξ, νυκτός, ἡ Τὸ διάστημα τοῦ χρόνου, καθ' ὃ ὁ ἥλιος εἶναι ὑπόκατω τοῦ ἡμετέρου ὁρίζοντος, ἔλλειψις ἡλίου, νύκτα· καὶ ἐν χρήσει τόσον, ἐπὶ τοῦ καιροῦ τῆς νυκτός, ὅσον καὶ ἐπὶ μιᾶς νυκτός, πολλ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. «νυκτεσι», τὴν νύκτα, ἐν νυκτί, ὡς ἐπίρ. Ὀδ. Ν, 278. Ἡρόδ. 9, 10. συνηθέστερον δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. «νύκταν», ὃν τρόπον, «ἀνά», ἡ, διὰ νύκταν, διὰ τῆς νυκτός, τὴν νύκτα, ἐν διαστήματι τῆς νυκτός, παρ' Ὅμ., ὅστις χρῆται ἐπίσης τῷ πληθ. νύκτας. «Νύκτα φυλάσσεμεναι», φυλάττω τὴν νύκτα, Ἰλ. Β, 312. Ὀδ. Ε, 466. Χ, 195. «Νύκτας ἰαύειν», κοιμῶμαι τὰς νύκτας, Ὀδ. Δ, 154. 2) τὸ σκότος τῆς νυκτός, Ὅμρ. ὅθεν ἐν γένει, σκότος, ζόφος, καὶ αὐτὸ τὸ ποιοῦν πάντα ἀόρατα καὶ ἀφανῆ, π. χ. «νυκτὶ καλύπτειν», σκεπάζω ἐν νυκτί, καὶ σκότει, ἤγουν κάμνω ἀόρατον, νὰ μὴ βλέπηται, Ἰλ. Ε, 23. Ν, 425. β) ἐξαιρ. νὺξ θανάτου, σκότος θανάτου, ὁ τῶν ὀμμάτων σκοτισμός, πολλ. παρ' Ὅμ. ὅθεν καὶ γ) ὁ Ἅιδης, καθὸ τὸ βασίλειον τῆς νυκτὸς καὶ τοῦ σκότους, Seidl. Εὐρ. Ἡλ. 862. δ) τροπ. ὡς καὶ τὸ, σκότος, πᾶν τὸ σκοτεινόν, ἀπειλητικόν, φρικτόν· ὅθεν ὁ Ἀπόλλων. περιγράφεται, νυκτὶ ἐοικώς, Ἰλ. Α. 47. πρβ. Μ, 463. Ὀδ. Δ, 606. «τάδε νυκτὶ ἔοικεν», αὐτὸς θεωρεῖ ταῦτα ἴσα μὲ τὴν νύκτα, δηλ. τὰ φοβεῖται καθὼς τὸν μέλανα θάνατον, Ὀδ. Τ, 362. Λέγεται δὲ καὶ ἡ νὺξ, καθὸ μηδενὶ ἀρεστὴ καὶ φίλη, ἁπλῶς νόλοημι, Ὀδ. Δ, 19. καὶ ὡς κακὸν στοιχεῖον εὑρίσκομεν αὐτὴν παρ' Ἡσ. Ἔργ. 17. Θεογν. 224. 759. τὸ ἐναντίον ταύτης ὁρᾶν τῷ, ἡμέρα καὶ Φάος, 2. Ὅτι ὅμως οἱ Ἀρχαῖοι ἐγνώριζον τὴν ἀναληπτικὴν δύναμιν τῆς νυκτός, διδάσκει ἡμᾶς καὶ αὐτὸ τὸ Ὅμ. ἐπίθ. ἀμβροσίη καὶ ἄλλα σπορίδην κείμενα χωρία. 3) νὺξ ὡς κύριον ὄνομα, ἡ θεὰ τῆς νυκτός, Ἰλ. Ξ. 48, 259. 261. Ἡσ. Θεογν. 123. Θυγάτηρ τοῦ Χάους, ἥτις ἐγέννησε τῷ μὲν Ἔρεβῳ τὸν Αἰθέρα καὶ τὴν Ἡμέραν, ἄνευ δὲ συζύγου ὁλόκληρον σειρὰν φρικτῶν Ὄντων, Θεογ. 211. κτ. 758 Ἔ. 17. 41 παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ πληθ. ἀόρ. αἱ ὧραι, ἤτοι τὰ τμήματα τῶν νυκτῶν, αἱ φυλακαί, Dikson. Πινδ. Ἰσθμ. 7, 44. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., Heind. Πλατ. Πρωταγ. σ. 310. Δ. Οἱ Ἕλληνες διήρουν ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου τὴν νύκτα εἰς τρία ἴσα μέρη, μοίρας, Ἰλ. Κ, 253. ὅθεν, «Τρίχα νυκτὸς ἔδαιον», ἀντὶ, τριτον μέρος, ἤλαχε τῆς νυκτὸς ἤν, ἤγουν ἤτοι τὸ τελευταῖον τριτημόριον τῆς νυκτός, τὸ πρὸς τὴν ἕω, Ὀδ. Μ, 312. Ξ, 483. «μέσαι νύκτες», τὸ μεσονύκτιον· ἔτι δὲ καὶ, ἐν μέσῳ νυκτῶν, Heind. Πλατ. Πρωταγ. σ. 310. Δ, 5) τὸ μέρος τῆς νυκτός ἐπὶ κλίματος, οὐχὶ δὲ ἡ Ἄρκτος, ἀλλ' ἡ ἑσπέρα, τὰ πρὸς Δύσιν ἡλίου τινά· παρ' Ὅμρ. λέγεται ζόφος, καθὸ τὸ μέρος τοῦ σκότους, ἀπουσιαστίας τοῦ, μέρους τῆς ἕω ἤτοι τοῦ φωτός, παρ' Ἡσ. Θεογν. 275. πρβ. 744. 748.

* Νύξις, εως, ἡ (νύσσω). Τὸ κεντᾶν, συμβλίζειν, παροτρύνειν, κέντημα, σύμβλισμα. 2) εἴτε, ἐφορμή.

Νυός, οῦ, ἡ, καὶ, ἐννυός, ἡ, ἐνυός. Ἡ γυνὴ τοῦ υἱοῦ μου, nurus, Λατ. Ἰλ. Χ, 65. Ω, 166. Ὀδ. Γ, 451. καὶ κατὰ πλατυν. ἐνοιαν, πᾶσα συγγενὴς διὰ γάμου, συμπεθέρα, Ἰλ. Γ, 49. Ἅμν. Ὁμ. Ἀφρ. 136. πρβ. γαμβρός. — 2) ἐν γένει, νύμφη· ἀγαπητικὴ κοράσιον. Οἱ τύποι ἐννυός καὶ ἐνυός εἰσὶ νεώτεροι.

Νυρίζω, Μλ -ίσω, καὶ, νυρόω, ῶ, καὶ, νύρω, ταὐτὸν δηλοῖ τῷ, νύττω, νύσσω.

Νῦτος, ἡ, νῦσσος, παρὰ Συρακουσίοις ταὐτὸν τῷ, Χωλάς, κατὰ τὸν Νόνν. Διονύσ. 9.

Νύσσα, ἡ (νύσσω). Στύλη ἐν τῷ σταδίῳ· ἤτοι δὲ διττοῦ εἴδους. α) κατὰ τὸ ὄγκατον ἄκρον σταδίου διὰ νὰ σημάνωσι τὸ μέρος, ἔνθα οἱ διιρηλατοῦντες ἀπελείπον τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ δρόμου των, καὶ ἔνθα ἔκαμπτον, ἐγείροντες πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, καὶ τοῦτο ἐλέγετο καὶ, καμπτήρ, περὶ τοῦ ὁποίου οἱ ἁμιλλώμενοι ἔπρεπε νὰ στρεφῶσι κατ' ἀριστερὰν τριγύρω, Ἰλ. Ψ, 332. 344. ἔπρεπε δὲ ἐν τῷ περιτρέχειν νὰ ἐγγίζῃ ὁ ἀριστερὸς ἵππος ὅσον τὸ δυνατὸν πολλὰ πυκνὰ εἰς τὴν νύσσαν, ὅπερ ἐλέγετο, ἐν νύσσῃ ἐγχριμφθῆναι, Ἰλ. Ψ, 338. ἐὰν δὲ ἀφίοις ἵππος ἐκινάτο ἀπὸ τὸν ἁμαξηλάτην διὰ νὰ κάμῃ τὸν μεγαλήτερον γῦρον, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο, νύσσειν, ἤ, κεντᾶν. β) ἐλέγετο νύσσα καὶ ὁ ὡσαύτως διὰ στήλης σημαινόμενος τόπος, ἔνθεν ἤρχιζον οἱ ἀγωνισταὶ νὰ τρέχωσιν, ὅστις ἐλέγετο καὶ βαλβὶς καὶ ἄφεσις, Ἰλ. Ψ, 878. Ὀδ. Θ, 121. Λατ. carceres. γ) ἐν γένει, διάφραγμα, ὁ ἐν μέσῳ τοίχος, Βίων.

Νύσσω, Μλ -ξω. Ἀττ. νύττω. Κεντῶ, κουντῶ. διατρυπῶ, τρυπῶ κεντῶντας, κουντῶντας, συμβλίζω, σπρόχιω. πολλ. ἐν Ἰλ. μετὰ ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, ξίφεσι, ἔγχεσι κ. τ. τ. ἔτι δὲ, κτυπῶ, πλήττω, πατάσσω, Ἰλ. Π, 704. «χθονὶ νύσσειν χηλῇσι», ἐπὶ ἵππων, Ἡσ. Ἀσπ. 62. ἔτι δὲ κατάγνυμι νύσσειν, κουντῶ τινα μὲ τὸν ἀγκῶνα διὰ νὰ τὸν ἐξυπνίσω, ἢ ἐν γένει, διὰ νὰ τὸν κάμω προσεκτικόν, Ὀδ. Ξ, 485. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐρωτευμένων, οἱ ὁποῖοι θέλουσι νὰ δώσωσι κρυφίως ἀναμεταξύ των σημεῖον ἔρωτος· ὡς τόσον, ἐπιτοπλεῖστον ἡ λέξις ἦν ἐν χρήσει ἐπὶ πάσης ἐγγίσεως διὰ μέσου τινὸς σουβλητοῦ, ὅθεν, κεντῶ, τρυπῶ, σουβλίζω, χαράζω ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν τινὸς ξύλου, γδέρνω τὴν ἐπιδερμίδα, καθόλου, πληγόνω ἐλαφρῶς, καὶ μεταφορ. προσωποποιῶ. Ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, νυττήριον, ἡ μαχαιρίς, δι' ἧς κεντουμένη ἀνοίγεται ἡ φλέψ.

Νύσταγμα, ατος, τὸ (νυστάζω). Τὸν ὁποῖον ἀπήλευσε τινὰς ὕπνου· κοίμισμα, ἐλαφρὸς ὕπνος.

Νυσταγμός, ὁ. Τὸ νυστάζειν, ἡ κοιμᾶσθαι, ὁ ὕπνος· ἐκ τοῦ

Νυστάζω, -άσω καὶ -άξω (νεύω, νευστάζω, νυκτάζω, nuo, nuto). Κλίνω τὴν κεφαλὴν, ἡ καμμύω τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς ὕπνον, ὑπὸ ὕπνου κυριεύομαι καὶ θέλω νὰ κοιμηθῶ, ὅθεν καὶ, κοιμῶμαι καὶ ἐντεῦθεν 2) ἀντὶ τοῦ· οὐ προσέχω, καὶ πταίω, σφάλλω, παραμελῶ, παραβλέπω τι ἀπὸ ἀμέλειαν· 3) καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀφίνω τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνῃ, κρέμαται, ὅθεν

Νυστακτὴς, οῦ, ὁ. Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κοιμᾶται· νυστατζιάρης, ἡ ὑπνοφόβος παρὰ τοῖς κοινοῖς. 2) ὡς ἐπίθ. ὕπνος νυστακτής, ὕπνος μετὰ τῆς κλίσεως τῆς κεφαλῆς οἷος ἐν τῷ καθέζεσθαι, Ἀριστοφ. Σφ. 12. ὅθεν

Νυστακτικός, ἡ, ὸν. Ἐπιτήδειος, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς ὕπνον, εἰς τὸ νυστάζειν, ὑπνωτικός. Ἐπίρ. νυστακτικῶς

Νυστηλέος, ία, έον. Ὑπὸ ὕπνου κατακυριευμένος, ὑπνηλὸς, ὑπνιάρης· λέγεται, καὶ νυστάλος, ὁ, ἡ.

Νυστελογερόντιον, τὸ (γέρων). Τὸ νυστάζον, ἤτοι νυσταλέον γεροντίον, Ἐτυμολ. μέγαλ.

Νυσταλωπιῶν, ἀντὶ, νυκταλωπιῶν, Ἡσυχ. ἀμφ.

* Νύσταξις, εως, ἡ (νυστάζω). Τὸ νυστάζειν.

Νύττω, Ἀττ. ἀντὶ, νύσσω.

Νύχα, ὡς ἐπίρ. (νὺξ). Παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, νύκτωρ.

Νυχαυγής, ὁ, ἡ (νὺξ, αὐγή). Ὁ ἐν τῇ νυκτὶ αὐγάζων, φωτίζων, λάμπων, Ὀρφ. Ἅμν. καὶ = νυκτιλαμπής.

Νυχεγρεσία, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, νυκτηγρεσία, Ἀνάλ. γ', 74.

Νυχείη, ἡ, καὶ, νύχευμα, τὸ. Τὸ ἀγρυπνεῖν τὴν νύκτα, ἀγρυπνία, διανυκτέρευσις, Εὐριπ. Ἰκέτ. 1185. ἐκ τοῦ

Νυχεύω (νὺξ, νυχός). Διανυκτερεύω, ἐν γένει καὶ ἰδιαιτ. ἀγρυπνῶ, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς μένω ἄυπνος, Εὐριπδ. Ῥῆσ. 520. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. ιε', σ. 683. «Νύμφαις νυχεύσωμεν, παρὰ ταῖς νύμφαις κοιμηθῆναι, ἤτοι διαπεράσαι τὴν νύκτα. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τοῦτο ἔτι καὶ διὰ τοῦ, κρύπτω.

Νυχηβόρος, ὁ, ἡ (νὺξ, βορά). Ὁ ἐν τῇ νυκτὶ τρώγων, Νικ. ἀμφ. πναυ.

Νυχθήμερον, τὸ (νὺξ, ἡμέρα). Μέρος τοῦ χρόνου, περιέχον μίαν ἡμέραν καὶ μίαν νύκτα, ἤτοι εἰκοσιτετράωρον ὥρων διάστημα, καθ' ὃν καιρὸν ἡ γῆ ἅπαξ στρέφεται περὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς· ἡμερονύχιον.

Νύχιος, ία, ιον (νὺξ), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, νυκτερινός. Πᾶν ὅ,τι ἐγένετο τὴν νύκτα, ἢ ὁ ἐργαζόμενος, ποιῶν τι ἐν καιρῷ τῆς νυκτός, Ἡσ. Ἔ. 521. Θ, 991. ὅθεν καὶ, κοιμώμενος. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε καὶ, ὁ, ἡ. (υυυ)

Νύχμα, τὸ (νύσσω)· ταὐτὸν τῷ, νύγμα. Κέντρον, κέντρωμα, δῆξις, δάγκαμα, Νίκ. μεταφρ. ὀνείδος, ὡς νείκος.

Νυχοβόρος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, νυχηβόρος.

* Νύχος, ος, τὸ = νὺξ, Γλωσσ.

Τὸ Ν μετὰ τοῦ Ω.

Νώ, ἤ ἐνίοτε νῷ, ὁμοιομ. καὶ αἰτ. δυικ. τοῦ ἐγώ, ἀντὶ, νῶϊ. Ἡμεῖς οἱ δύο, ἀμφότεροι, καὶ οἱ δύο μας. ἡμᾶς τοὺς δύο, Ἀττ., ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀδ. (οὐχὶ νῷ, ἢ νῶ γραπτ.)

* Νωγάλευμα, τὸ = νώγαλον (α). ἐκ τοῦ

* Νωγαλεύω (νώγαλον). Τρώγω νώγαλα, καλὰ κομμάτια.

* Νωγαλίζω = νωγαλεύω· ὅθεν.

* Νωγάλισμα, τὸ = νώγαλον. (α).

Νώγαλον, τὸ, καὶ συνηθ. πληθ. λαιμαργικὰ φαγητὰ, καὶ μάλιστα τὰ μετὰ τὸ φαγεῖν λιχνοῦδια, ἤ γλυκούδια λεγόμενα, ἐπιδορπίσματα, τρωγάλια, Ἀντιφάνης παρ' Ἀθηναίῳ, β'. σ. 47. ὅπου ὁ Κυστάθιος ἀντὶ, νωγαλεύματα, ὀρθότερον, νώγαλα, διέγνωσεν· ὅθεν νωγαλίζω, καὶ, νωγαλεύω, λιχνούδια ἤτοι γλυκύσματα μετὰ τὸ φαγεῖν τρώγω. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τὸ, νώγαλα, τὰ κατὰ λεπτὸν ἐδέσματα. οἱ δὲ τὰ μὴ εἰς χορτασίαν, ἀλλὰ τρυφερὰ ἄρτύματα, οἷον, κάρυα, σύκα, βότρυς, φοίνικες, κ. τ. τ.

Νωδογέρων, οντος, ὁ (νωδὸς, γέρων). Ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας γέρων, Πολυδ. β'. 16.

Νωδός, ἡ, ὸν (νή, ὀδοὺς) Ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας, χωρὶς, ὀδόντα, καὶ τροπ. ἀμβλὺς, στομωμένος. «Ἐπιθυμίαι ἀπημβλυμένας καὶ νωδάς», Πλούταρχ. 2) παρὰ τὸ νη—, αὐδή, ἐξεστηκώς, καταπεπληγμένος. ἔξω ἑαυτοῦ, μωρὸς, ἀναίσθητος, ἄφωνος. ἄνους, ἔνυδος, μὴ λαλῶν, Ἀρχύτας παρὰ Συμπλικίῳ εἰς τὰς τοῦ Ἀριστοτ. Κατηγορ. «Τὸ νωδὸν, ὅρασιν μὴ ἔχον· (ἡ δὲν εἶναι τελείως σύνθετον, ἀλλ' ἰσοδυναμοῦν τῷ, νωθὴς καὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πηγῆς?).

Νωθυνία, ἡ. Ἔλλειψις ὀδύνων, πόνου, ἀπάθεια, Θεόκρ. ἐκ τοῦ

Νώδυνος, ὁ, ἡ (νή, ὀδύνη). Ὅστις εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ ὀδύνας, ἢ ὅστις δὲν αἰσθάνεται, ἢ δὲν ἔχει πόνους, ἀνώδυνος, ἀπαθής, Πινδ. — 2) ἐνεργ. ὁ καταπαύων καὶ καταπραύνων τοὺς πόνους, Σοφ. Φιλ. 44.

* Νῶε, ποιητ. ἀντὶ, νοῖ.

Νωθεία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, νωθρότης, ἐπὶ σώματος καὶ ψυχῆς· ἐκ τοῦ

Νωθής, ές, ὁ, ἡ. Νωθρὸς, ἀμελὴς, ὀκνηρὸς, ἀργὸς, Ἐπίθ. τοῦ ὕπνου, Ἰλ. Λ, 509. — Μεταφορ. ἐπὶ νοὸς, ἀντὶ τοῦ ἀμβλὺς, ὁ δυσκόλως ἐννοῶν καὶ καταλαμβάνων, βραδὺς εἰς τὸ νοῆσαι, ἀνόητος· ἐν γένει, ἀδύνατος, ἀνίσχυρος, ἄτονος· ἀπειρηκώς· συγκρ. νωθέστερος, ἐπὶ νωθρείας νοὸς, Ἡρόδ. 3, 53. (πιθαν. συγγεν. τῷ, νωθής, νωθὲς, νόθος, νωθρὸς· κατ' ἄλλους παρὰ τὸ νη — καὶ οἰθάω, ἢ, τόπῳ χειρότερον, παρὰ τὸ, ἀνόητος, κατ' ἀποκ. καὶ συγκ.)

Νώθητι, Ἰωνικ. κατὰ συνκλ. ἀντὶ, νοήθητι, προστακτ. ἀορ. τοῦ, νόημι ἀντὶ, νοέω, Ἡσύχ. πρβ. νώσασθαι, νῶσις.

Νώθουρος, ὁ (νωθὴς, οὐρά). Ὀκνηρὸς τὴν οὐράν, Δυσείνητος εἰς τὸ, συγγίνεσθαι γυναιξίν, Ἡσύχ.

Νωθρεία, καὶ, νωθρία, ἡ (νωθρεύω). Νωθρότης, ἀμέλεια, ὀκνηρία, ἀργοκινησία, δυσκινησία, βραδύτης εἰς τὸ πράττειν, (τεμπελιὰ, Τουρκ.)

Νωθρεπιθέτης, ου, ὁ (ἐπιτίθεμαι). Ὁ νωθρῶς ἐπιτιθέμενος, ἀρχινῶν, ἢ ἐπιχειρεῖόμενός τι, Ἀριστοτ. Φυσιογν. ς'.

Νωθρεύω, (νωθρός). Νωθρὸς εἰμὶ, ἢ νωθρῶς πράττω. Μέτ. νωθρεύομαι, ταὐτὸν ὅθεν

Νωθρία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, νωθρεία· ὅθεν

Νωθριάω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, νωθρεύω, Διοσκορ.

Νωθροκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὁ νωθρὸς κατὰ τὴν καρδίαν, ἀμβλὺς κατὰ τὸν νοῦν, παρὰ τοῖς Ο'.

Νωθροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ νωθρὸν ποιῶν, Εὐστάθ.

Νωθρός, ά, όν, καὶ, Ἐπίρ. νωθρῶς· ταὐτὸν τῷ, νωθὴς. Ἀμελὴς, βραδὺς, ὀκνηρὸς, δυσκίνητος, ἀργοκίνητος, χαῦνος, (τεμπέλης). μεταφορ. ἐπὶ νοὸς, ὁ βραδὺς εἰς τὸ νοῆσαι, ἀμβλὺς κατὰ τὸν νοῦν. καὶ ἀνενεργὴς, ἀδύνατος, κεκμηκώς. «Νωθρὰ βλέπουσαι, ἀντὶ τοῦ, ἀσθενῶς, ἀδύνατα, Ἀνάλεκτ. α'. σελ. 504. ὅθεν

Νωθρότης, ητος, ἡ. Ἀμέλεια, ἀπραξία, χαυνότης, κ. τ. λ., βραδύτης, ταὐτὸν τῷ, νωθρεία.

Νωθρώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος)· ἐν γένει, ταὐτὸν τῷ, νωθρὸς, κυρίως δὲ, ὁ νωθροῦ εἶδος ἔχων, ὅμοιος νωθρῷ.

Νῶϊ. Δυϊκὴ ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἐγώ. Ἡμεῖς οἱ δύο, καὶ οἱ δύο μας, καὶ τοὺς δύο μας, Ὅμηρ. καὶ Ἰων. κατ' ἀποκ. συντομώτερος, Ἀττ. τύπος ἔστι, νώ (οὐχὶ νώ, ἢ νῶ), ὅστις ὅμως Ἀττ. τύπος εὕρηται καὶ ἐν Ὀδ. Ο, 475. Π. 308. Κατά τινας, ὁ Κορίννας καὶ ὁ Ἀντίμαχος ἐχρήσαντο καὶ τῷ, νῶε. — Δυϊκὴ γεν. καὶ δοτ. νῶϊν, Ὅμ. καὶ Ἰων., νῷν, Ἀττ. Ἐκ τοῦ νῶϊ, νώ παράγ. τὸ Λατ. nos, καὶ Ἰταλ. noi. παρβ. Βουττμ. Λεξιλ. σ. 49. κτ. (νῶϊ ὡς δοτ. εἶναι ἐξίσου ἀνήκουστον, ὡς καὶ τὸ, νῶϊν ὡς ὀνομ. ἢ αἰτιατ. ὅρ. Βουττμ. Λεξιλ. σελ. 53. 54. 56.) ὅθεν

Νωΐτερος, έρα, ερον. Ἀνήκων εἰς ἡμᾶς τοὺς δύο, ἰδικός μας, ἡμῶν τῶν δύο, ἐξ ἡμῶν τῶν δύο πηγάζων, Ἰλ. Ο, 39. Ὀδ. Μ, 185. ἐν γένει μόνον παρὰ τοῖς Ἔποπ.) (1)

Νῶκαρ, αρος, τό. Νίκ. Θηρ. 189. «ὑπνηλὸν νῶκαρα, νωθρεία μετὰ ὕπνου συνδεδεμένη. τροπ. ὕπνος θανάτου, 2) ὡς ἐπίθετ. (Σουΐδ.) δυσκίνητος, κοιμισμένος· (κατὰ Σουΐδ. παρὰ τὸ, νη—, καὶ ὀχέω). ποιητ. ὅθεν

* Νωκερώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Νωθρὸς, δυσκίνητος, ὡς ἀποκοιμισμένος.

Νωλεμέως, καὶ, νωλεμῶς. Ἐπίρ. ἀδιαλείπτως, ἀπαύστως, συνεχῶς. «Νωλεμέως ἐχέμενα, ἀκαταπαύστως ἀνίστασθαι, ἐπιμένω, ἢ ἔχω, Ἰλ. Ε, 492. Ἐν δὲ Ὀδ. Λ, 413. «νωλεμέως, κτείνοντα», δηλοῖ, ὅλοι χωρὶς διακοπῆς, ἢ εἰς συθὺς κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐφονεύθησαν. Τὸ Ἀττικ. νωλεμῶς οὐχ' εὕρηται, καθὼς φαίνεται, παρ' Ὅμ. ἐκ τοῦ

Νωλεμής, ές, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, συνεχὴς, ἀδιάλειπτος, ἀπαυστος. Παρ' Ὅμ. μόνον ἐπίρ. νωλεμέως, ἢ οὐδετ. νωλεμὲς ὡς ἐπίρ. τὸ ἐποῖον τοῦτο μόνον ἐν Ἰλ. Ξ, 53. κεῖται ἀπολύτως, ἀλλαχοῦ δὲ συνήθ. κατὰ πλεονασμὸν συνωνυμικὸν οὕτω. «Νωλεμὲς ἀεὶ, ταὐτὸν τῷ, συνεχὲς ἀεί, ἀκαταπαύστως, ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ἀπολλων. Ἀργον. β', 602. «νωλεμὲς ἐμπλήξαται ἐναντίαιν, ὅπου τὰ Χειρόγρ. νωμελὲς ἔχουσι· καθὼς ἔτι καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει νωμαλέως, ἀντὶ, νωλεμέως. Παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. β'. 605. ἔκειτο «νωλεμὲς ἐρρίζωθενε», καὶ ὁ Βρούγκιος ἄνευ λόγου, «ἐμμενὲς» ἔταξεν, ἐπειδὴ προηγεῖται τὸ ἐπίτηδες, ὅπερ σχεδὸν ταὐτὸν ἐστι τῷ, νωλεμὲς, ὁ ἐστι, συνεχέως, συνεχῶς. (Παράγουσι τοῦτο συνήθ. ἐκ τοῦ, νω—, ἀντὶ, νη—, καὶ λείπω, οἱονεὶ, νωλιπὴς· ὁ δὲ Doederl. παρ' ἑνὸς ἐπιταχ. νη—, καὶ οὐλαμὸς, ἑόλημαι, ὅλος, ἀόλλης, εἴλω, ὥστε νὰ ᾖ κυρίως, συνεχὴς, ἀδιάλειπτος· ἀλλ' ὅρ. ἐν τῷ, νηγάτεος.)

Νωμα, τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, νόημα.

Νωμάω, ῶ. Μλ -ήσω (νόμω, 1). Μοιράζω, διανέμω, παρέχω, δίδω, ἐξαιρτ. φαγητὸν καὶ πιστὸν ἐν ταῖς θυσίαις καὶ εὐωχίαις. Ἰλιάδ. Α, 471. Ὀδ. Γ, 340. Η, 183. καὶ ἀλλαχοῦ. — 2) κυβερνῶ καὶ κινῶ, δηλ. κινῶ τι ἐπιτηδείως, τὸ σεῖω. κουνῶ εἰς τὸν ἀέρα, παράτεω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ ὅμως ἐν ταύτῃ τῇ ὀξυτάτῃ κινήσει ἔχω πάντοτε τὸ κινούμενον εἰς τὴν ἐξουσίαν μου χωρὶς νὰ μὲ φεύγῃ, χωρὶς ν' ἀπολύεται, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ α) ἐπὶ ὅπλων, μεταχειρίζομαι, τινάσσω (τραντάζω), ἢ πάλλω, σείω αὐτὰ ἐπιτηδείως, ἐπιδεξίως, ὡς, ἔγχος, τόξον, βῶν· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων σκευῶν, τῶν ὁποίων ἡ μεταχείρισις ἀπαιτεῖ δύναμιν καὶ ἐπιτηδειότητα, ἀντὶ τοῦ κυβερνῶ, διοικῶ, μεταχειρίζομαι, π. χ. κωπίον, Ὀδ. Μ, 218. παραβλ. Ὀδσ. Κ, 32. Χ, 10. Ἰλιάδ. Γ, 218. συνήθ. μετὰ τῆς προσθήκης «ἐν χερσὶ μετὰ χερσὶ, ἐν παλάμῃσιν, Ὅμ. τὸ δὲ «δουρατὶ νωμᾶν», ἐστὶ πολλ' ἀμφ. ἀνάγν. παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 462. ὅρ. Heinr. σ. 222. β) ἐπὶ μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, κινεῖν καὶ μεταχειρίζεσθαι αὐτὰ ἐπιτηδείως, τὸ ὁποῖον προϋποτίθησιν, ὅτι ὁ κινῶν ἔχει αὐτὰ ὅλως ἐν τῇ ἐξουσίᾳ του καὶ δύναται νὰ τὰ μεταχειρίζηται· ὅπως θέλει, π. χ. πόδας, γούνατα νωμᾶν, Ἰλ. Ψ) τροπ. «κέρδεα νωμᾶν ἐνὶ φρεσί, ἢ καὶ ἄνευ τοῦ ἐνὶ φρεσί, κινῶ ἐν τῇ ψυχῇ μου, ἤτοι μελετῶ δόλιους διαλογισμοὺς, Ὀδ. Σ, 216. Τ, 257. λέγεται καὶ «ἐν στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμᾶν», Ὀδ. Ν, 255. «Ἐν ὠτὶ νωμᾶν καὶ φρεσίν, ἀντὶ ἀκούειν καὶ φρονεῖν, Αἰσχ. δ) παρατηρῶ, βλέπω, Wess. Ἡρόδ. 4, 128. «νωμοῦντες ὧν σῖτα ἀναιρεόμενοιν», ἀφ' οὗ παρετήρησαν, ὅτι ἐκεῖνοι ἔτρωγον. πρβ. καὶ Musgrave Σοφ. Ο. Τ. 300. «τὸ νωμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταὐτόνν», Πλατ. Κρατ. σ. 411. ε) ἀπολύτ. συλλογίζομαι, Τιμ. Ὅμ. Δημ. 374., παράδειγμα ὅμως πάνυ ἀμφ. 3) ἀμετβ. κινοῦμαι, ἐξαιρτ. κρεμάμενος, μετέωρος εἰμὶ, κρέμομαι εἰς τὸν ἀέρα, ἔνθα προσυπακ. αὐτὸν, ἢ πτερὰ, π. χ. «ὀρνεῖ ἐν αἰθέρι νωμῶνα», Lob. Αἰ. 604. σ. 310 ὅθεν

* Νωμεύς, ὁ = νομεύς, νεώτ. τύπος, Ἰακ. Δ. Π. σ. 419. κυρίως ὅμως κυβερνήτης, διοικητὴς ὁ τινάσσων, σείων, πάλλων.

Νώμησις, ἡ (νωμάω). Κίνησις. 2) διαίρεσις, διαμοίρασις, διανομή.

Νωμήσιμος, ὁ, ἡ (νωμάω). Συνήθως κινούμενος, ἐξαιρ. ὡς ἐπιτοπολύ, συνήθως κινούμενος εἰς τὰ ὀπίσω, ἀπανακάμπτων, ὑποστρέφων, Νικ. παρ' Ἀθην. σ. 395.

Νωμητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ, νωμήτωρ, ορος, ὁ (νωμάω). Ὁ κυβερνῶν, διοικῶν καὶ κινῶν, πάλλων, παίων. Νόνν. 26. «νωμήτωρ παλμοῖο», ὁ κινούμενος, δονούμενος.

Νῷν, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, νῶϊν, ἴδε νῶϊ.

Νωνυμία, ἡ (νώνυμος). Ἄκλεια, ἀτάφεια, τὸ νὰ μὴ ᾖ τὸ ὄνομα τινὸς γνωστὸν, ἀκουστὸν, ἀδόξία.

* Νώνυμνος, ὁ, ἡ· ἐπικ. ἕτερος τύπος, τοῦ νώνυμος, ὡς καὶ τὸ δίδυμνος ἀντὶ δίδυμος καὶ ἀπάλαμνος ἀντὶ ἀπάλαμος, παρὰ ποιητ. ἐν χρήσει διὰ νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν φύσει βραχεῖαν παραλήγουσαν ὡς θέσει μακράν, Ἰλ. Μ, 70, Ν, 227. Ξ, 70. Ὀδ. Α, 222. Ἡσ. Ἔ. 256. Herm. elem. metr. p. 45. Basl. epim. ad Hemst. Plut. ed. 2. p. 26. (Ἀρχαῖοι τινες καὶ νεώτ. παράγουσιν αὐτὸ ἀδίκως καὶ παραλόγως παρὰ τὸ νη—, καὶ ὄνομα, ὅρ. Heyne Ἰλ. Τ, 6, σ. 288.)

Νώνυμος, ὁ, ἡ (νη—, ὄνομα, ὄνυμα). ποιητ. Χωρὶς ὄνομα, ἀνώνυμος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἀκούεται, δὲν ἔχει φήμην, μὴ περίφημος, ἄδοξος, ἄγνωστος, Ὀδ. Ν, 239. Ξ, 182. — Ἐπικ. ἕτερος τύπος, ἔστι τὸ, νώνυμνος· ζήτει τοῦτο. 2) ἐνεργ. μετὰ γεν. ἀντὶ τοῦ, δίχα τοῦ ὀνόματος δηλ. χωρὶς νὰ ὀνομάσω τὸ ὄνομα, ἀμνήμων, ἀγνώμων, Tull. Laur. 3, 8. «οὐδέ τις ἔσται τῆς Σαπφοῦς, νώνυμος ἠέλιοιο, ἤγουν δὲν θέλει λησμονήσει τις ποτὲ τὴν Σαπφὼ νὰ τὴν ὀνομάζῃ, Ἀναλ.

* Νωπέομαι, = δυσωπέομαι, Lob. Φρυν. σελ. 190. Ὁ Ἡσ. ἑρμην. τὸ, νενώπησαι, διὰ τοῦ, καταπέπληκται, τεταπείνωται, Ἀθην. ιγ. σελ. 604.

Νῶροψ, οπος, ὁ, ἡ. Τόσον λαμπρὸς, ὥστε θαμπόνει τὰ ὄμματα, ποιητ. ἐπὶ μετάλλων, πολλάκ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλ., πλὴν μόνον κατὰ τὴν σύνταξιν, «νώροπι χαλκῷ, νώροπα χαλκόν». Ἰλ. Η, 206. Ξ, 383. καὶ ἀλλαχοῦ (κατὰ τὴν ἀρχαίαν παραγωγὴν ἐκ τοῦ νη—, καὶ ὁρᾶν μὴ δυνατὸν διὰ τὴν λάμψιν βλέπειν, πρβ. ἠνοψ).

* Νωσάμενος, νώσασθαι, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ νοησάμενος, νοήσασθαι, ἐκ τοῦ νοέω, Θεόγν. 1298. Θεοκρ. 25. 263. πρβ. νέομαι.

Νῶσις, ἡ, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ, νόησις, Τίμ. Φλίας.

* Νωτεγωγέω. Κυβαλῶ εἰς ταῖς πλάταις, εἰς τὴν ῥάχιν, ἐκ τοῦ

Νωταγωγός, ὁ, ἡ (νῶτος, ἄγω). Ὁ ἐπὶ τῶν νώτων ἄγων, ὅστις φέρει, βαστάζει τι ἐπάνω εἰς τὸν ὠμόν του· ταὐτὸν τῷ, νωτοφόρος.

Νωταῖος, αία, αῖον (νῶτος), ποιητ. ἀντὶ νωτιαῖος. Ὁ ἐκ τῶν νώτων· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νῶτον, ὁ ἐπάνω εἰς ταῖς πλάταις ὤν· παρβ. Lob. Φρυν. σ. 557.

Νωτάκμων, ονος, ὁ, ἡ (ἄκμων, νῶτος). Ὁ κατάφρακτα τὰ νῶτα, Βατρ.

Νωτάρης, ου, ὁ (αἴρω). Ὁ ἐπὶ τῶν νώτων αἴρων, σηκόνων καὶ φέρων, χαμάλης, Σουΐδ. (-υ-).

Νωτεύς, έως, ὁ. Ὁ ἐπὶ τῶν νώτων φέρων. «Ὄνος, νωτεύων, φορτωμένος.

Νωτιαῖος, αία, αῖον· ταὐτὸν τῷ, νωταῖος, ὡς νωτιαῖος μυελός», ὁ εἰς τὰ νῶτα εὑρισκόμενος.

Νωτιδανός. Εἶδος κήτους μὲ κέντρον ἐπὶ τῆς ῥάχεως, ἄλλως, ἐπινωτιδεύς.

Νωτίζω, Μλ -ίσω (νῶτος). Στρέφω, ἢ κάμνω

νὰ στρέψῃ τὰ νῶτά τις, δηλ. εἰς φυγὴν τρέπω, κτυπῶ τινα κατόπι φεύγοντα, Valck. Φοιν. 657. 2) εἰς τὰ ὀπίσω στρέφω, γυρίζω, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 193. Ἄρης παλίσσυτον »δράμημα νωτίζειν, στρέφει τὴν ὀπισθοδρομίαν του εἰς τὰ ὀπίσθεν, δηλ. φεύγει. β) ἀμεταβ. τρέπω τὰ νῶτα εἰς φυγήν, γυρίζω ταῖς πλάταις, δηλ. φεύγω. »Πρὸς φυγὴν ἐνώτισαν, Εὐριπ. Ἀνδρομ. 1138. καὶ Βάκχ. 762. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 293. καὶ ἐνταῦθα ἀναπληροῦσι διὰ τοῦ, ἑαυτόν. 3) Τὰ νῶτα καλύπτω, σκεπάζω ταῖς πλάταις, Εὐριπ. Φοίν. 663. 4) Πέρνω, ἢ ἀναρτῶ, κρεμῶ ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους, εἰς τὴν ῥάχιν, Εὐρ. Ἡρακλ. 362. »Ἐπινωτίσαι κρᾶτα χάσματι λέοντος«, ἐπὶ τῶν νώτων αἴρειν, ἀναρτᾶν, κρεμᾶν, ἐπαίρειν ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 296 αὐτοῦ καὶ κατὰ μέτ. διὰ. νωτίζομαι, ἐπὶ τῶν νώτων αἴρω, λαμβάνω, φορτίζομαι, Ἡσχ. ὡς τό, καταινωτίζομαι, παρὰ Λουκιαν. εἰς Λεξιφ.

* Νώτιος, Σπάνιος ἕτερος τύπος τοῦ νωτιαῖος.

Νώτισμα, τό (νωτίζω, 4). Ὅ,τι ἔχει τις ἢ πέρνει ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχιν του, π. χ. πτέρυγες· ὁ Εὐριπιδ. παρὰ Στοβ. καλεῖ οὕτω τὰς κατὰ τὰ νῶτα τῆς Σφιγγὸς πτέρυγας.

Νωτοβατέω, ῶ (βαίνω). Ἀναβαίνω τὴν ῥάχιν π. χ. βουνοῦ· ἀναβαίνω ἐξόπισθεν, καββαλικεύω· λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς ὀχείας τῶν ζώων. β) ἀμεταβ. ἀναβαίνω εἰς τὴν ῥάχιν. 2) περιπατῶ εἰς τὴν ῥάχιν.

Νωτόγραπτος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ ἐζωγραφισμένος ἢ πεποικιλμένος (παρόλα) τὰ νῶτα ἔχων.

Νωτοκοπέω, ῶ. Κόπτω, κτυπῶ τὰ νῶτα.

Νῶτον, τό καὶ νῶτος, ὁ. Ἡ ῥάχις, αἱ πλάταις, ἐπὶ ἀνθρώπου τε καὶ ζώου, πολλκ. παρ' Ὅμ., παρ' ᾧ κατ' ἐνικὸν μὲν μόνον τὸ ἄρσεν. ἐν χρήσει, κατὰ δὲ πληθ., ὡς παρ' Ἡσ., ἀεὶ τὸ οὐδ. νῶτα, καὶ τοῦτο πολλκ. κατὰ σημασ. ἐνικήν, Ἰλ. Β, 308. Θ, 94. καὶ ἀλλαχοῦ. Οἱ Ἀττ. ὅμως προκρίνουσι καὶ κατ' ἐνικὸν τὸ οὐδέτερον. »Τὰ νῶτα δείξαιμι, δείχνω τὴν ῥάχιν μου ἢ ταῖς πλάταις, ἤτοι ἰφεύγω· σημαίνει δὲ καὶ ὑπερβαίνω, προλαμβάνω τὸν συντρέχοντά μοι ἐν τῷ ἀγῶνι, διότι ὁ νικητὴς δεικνύει εἰς τὸν κατόπιν μένοντα τὴν ῥάχιν του. »Κατὰ νῶτον, ἀπ' ὀπισθεν, Ἡρόδ. 1, 10. 75. 2) τροπικῶς πλατεῖα ἐπιφάνεια, ἐξαιρτ. ἡ ῥάχις ἢ ἡ ἐπιφάνεια π. χ. τῆς θαλάσσης· ὅταν παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. πολλκ. »εὐρέα νῶτα θαλάσσης.« Παρὰ Μεταγ., καὶ ἐπὶ ἐπιπέδων· ἔτι δὲ ἐπὶ ῥάχεος ἑνὸς βουνοῦ, Ἐπιγρ. παρὰ Πλουτ. Φλαμ. 9. (ἡ κατά τινας ἀρχαίους Γραμμ. διάκρισις ἢ διαφορὰ τοῦ ὅτι τὸ μὲν ἄρσεν. ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ζώων, τὸ δὲ οὐδέτ., νῶτον, μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων, Piers. Μοῖρ. σ. 435, εἶναι ὅλως μὴ ὀρθὴ καὶ ματαία, καὶ ἀναιρεῖται ἀποχρώντως ἀπὸ τοὺς ἀρίστους συγγραφεῖς ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ κατωτέρω, π. χ. Ὀδ. Δ, 65, 1, 433. 441. τοὐναντίον δὲ οἱ Ἀττ. προκρίνουσι τὸ οὐδέτ. καὶ κατὰ τὸν ἑνικ. ἀρ., Ἰακ. Ἀχ. Ταρ. σ. 875. 938. Lob. Φρυν. σ. 390.)

Νωτοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (νῶτον, πλήσσω). Ταὐτὸν τῷ, Μαστιγίας, ἐξαιρτ. ἐπὶ δούλων, Φερεκράτης παρὰ Σουΐδ. καὶ Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. 2) ἐ τὰ νῶτα πλήττων, κτυπῶν.

Νῶτος, ὁ, ἡ. Ῥάχις τοῦ ἀνθρώπου ἢ τῶν ζώων, αἱ ἀμοπλάται. »Νῶτον γῆς, θαλάσσης,« ἢ ἐπιφάνεια. Πληθυντικ. Τὰ νῶτα, παρ' Ὁμήρ. ἴδε Νῶτον.

Νωτοφορέω, ῶ. Ἐπὶ τῶν νώτων φέρω, βαστάζω, κουβαλῶ· καὶ

Νωτοφορία, ἡ. Τὸ ἐπὶ τῶν νώτων φέρειν, βαστάζειν, ἐκ τοῦ

Νωτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ ἐπὶ τῶν νώτων φέρων, ταὐτὸν τῷ, Νωταγωγός.

* Νωχαλός, ἡ, ὸν = νωχελής, οὕτω θέλει ὁ Ἑρμ. ἐν ὕμν. Ὅμ. Ἑρμ. ν' ἀναγινώσκῃ.

Νωχέλεια, ἡ (νωχελής). Ταὐτὸν τῷ, Νωθρεία, Βραδυτής, ἀργοπορία· ὀκνηρία.

Νωχελεύομαι, νωχελὴς εἰμί, ἢ φέρομαι, ὡς νωθρὸς φέρομαι, ὀκνηρός, νωθρός, ἀργοκίνητος, τεμπέλης εἰμί· ἐκ τοῦ

Νωχελής, ἐος, ὁ, ἡ. Πᾶς ὅστις δυσκόλως ἢ ἀργὰ κινεῖται, σπαράζει ἀπὸ τὸν τόπον του. βραδύς, ἀργός, ἀμελής, νωθρός, ἀδύνατος. ἐπὶ σώματος καὶ ψυχῆς· μόνον ποιητ. παραβάλλεται μετὰ τοῦ, νωθής, νωθρός. (συνήθ. παράγουσι παρὰ τὸ, νη καὶ ὀκέλλω, βέλτιον μέντοι, κατὰ Döderlein, παρὰ τὸ νη, καὶ ὠκύς).

Νωχελία, ἡ. Ἐπ. τύπος τοῦ νωχέλεια, Ἰλ. Τ. 11.

Νωχελίζω, Μλ. ίσω, = νωχελεύομαι, Ἡσύχ. ὅπου, νωχαλίζει, κεῖται.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ν ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ξ.

Ἐπεξεργασία μὲν ὑπὸ Γ. Μπούρη ἐπιδιορθώσει δ' οὐ.

Ξ, ξ, ξῖ, τό, ἀκλιτ. τὸ δέκατον τέταρτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμ. στοιχεῖον, ξ', 60, καὶ ,ξ, 60000. — Οἱ ἀρχαῖοι Γραμματ. Θεωροῦσι τὸ Ξῖ ὡς διπλοῦν σύμφωνον, σύνθετον δηλ. ἐκ τοῦ ΓΣ, ΚΣ, ΧΣ, τὸ Ζ ἐκ τοῦ ΔΣ, κ. τ. λ. ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐσώζετο μόνον τὸ ΚΣ ἐν τῇ Αἰολ. διαλ. Greg. dial. Aeol. 39. Ἀσφαλῆ ὅμως τεκμήρια τῆς ἀρχῆς ταύτης εὑρίσκονται καὶ εἰς ἄλλας διαλεκτικὰς, μεταβολὰς, ἐξαιρέτως ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ. μεταλλάσσει τῶν τὸ Ξῖ σχηματιζόντων δύο συμφώνων, π. χ. »ξίφος, ξιφύδριον«, Δωρ. »σκέφος, σκεφύδριον«, ξερός, ξηρός«, ἐντεῦθεν »τχερός, σκηρός, σκληρός, σκιῤῥός«, ἐφεξῆς »κύφος«, ἐντεῦθεν »σκύφος«, Λατ. scyphus, »ΣΑΩ, ξαίνω, ξέω«, ὅθεν τὸ Λατ. scabo, »ΙΞΟΣ«, ὅθεν τὸ Λατ. visum, »ΙΞΥΣ«, ὅθεν »ΙΣΧΥΣ, ἀφυγετόσ« ἐκ τοῦ »ἀφίξιμος«, ἔπειτα δὲ καὶ ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν ῥημάτων, ὡς »διδάξω« ἐκ τοῦ »διδάσκω«, »μίξω« ἐκ τοῦ »μίσγω«, »ἕξω« ἐκ τοῦ »ἔχω«. Οἱ Ἀττ. παρελαβον πρῶτον τὸ ξ μετὰ τοῦ Σαμικοῦ Ἀλφαβήτου, πρὶν δὲ νὰ εἰσαχθῇ τοῦτο, ἐπείχε τὸν τόπον αὐτοῦ τὸ χσ· τὸ Ξῖ ἔχει λοιπὸν λόγον ποσὸ τὸ ΚΣ. ΓΣ, ΧΣ, ΣΚ, ΣΓ, ΣΧ· ὡς τὸ Ζῆτα πρὸς τὸ ΔΣ. ΣΔ. 2) πρὸς τούτοις ἐμφαίνεται τὸ ξ, μάλιστα παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ Ἀττ. ὡς βασανόμενον κ καὶ σ, π. χ. »κοινός, ξυνός, ΗΤΝα«, ὅθεν τὸ Λατ. cum καὶ τὸ σύν. Ἀττ. ξύν, »σίδη, σίμβη«, Αἰολ. »ξίμβη«· παρομοίως ἐν τῷ Δωρ. Μέλ. καὶ Ἀορ. »κλαξῶν, ἀντὶ κκλήσω«, »παίξαιν, ἀντὶ »παίσαιν« κ. τ. τ. Schaef. Greg. σελ. 327. Lob. Phryn. σελ.

240. 3) παρομοίως μεταλλάττουσι συχνάκις τὸ τε ξ καὶ σσ, ἢ ττ, ὄχι μόνον ἐν τῷ Μέλ. τῶν ῥημάτ -σσω καὶ -ττω, καὶ ἐν τοῖς ἐπηλυκ. ὡς νάνασσα, Θρᾶσσα ἐκ τοῦ νάναξ, Θρᾷξ, ἀλλὰ καὶ ταῖς λίξεσιν, ὡς νῆσσός, τρισσός, κρισσός ». Ἰωνικ. νηξός, τρηξός, κρηξός, Schaef. Greg. σ. 435. — Συχνότατον ἤτοι τὸ ξ ἐν τῇ Δωρ, καὶ ἀρχαῖᾳ Ἀττ. διαλ. (Τὸ ξ ἀποτελεῖ πάντοτε τὴν ἡγουμένην συλλ. Θέσει μακράν).

Ξαίνω, Μλ ξαινῶ, ἀορ. ἔξηνα, ἀορ. παθητ. ἐξάνθην (ΞΑΩ, ξυω) ξόω, κνίζω, κτενίζω, μάλιστα περὶ τοῦ μαλλίου, « Ἔρια ξαίνων· ξαίνω, διαλύω τὰ μαλλιά, ποιῶν αὐτὰ ἐπιτήδεια πρὸς γνέσιμον· Ὀσ. Χ, 423. καὶ Ἀριστοφ. Λυσ. 578. καὶ 579. ὡ, καὶ ἐν τῇ συνηθ. παρὰ μεταγνωστ. ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ συνήθως ἄνευ τινὸς προσθήκης. β) καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ κλώθω, νήθω, γνέθω καὶ ὑφαίνω. Εὐριπ. Ὀρεστ. 12. « στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεὰ Ἐρινύς. Ἀριστοφ. Ὄρν. 832. « τῷ ξανοῦμεν τὸν πέπλον». 2) μεταφορ. τύπτω, δέρω, ξυλίζω, κτυπῶ. « Ῥάβδοις, μάστιγι ξαίνειν, ἀντὶ τοῦ μαστιγοῦν· τῇ μάστιγι παίειν, ὅθεν ξανθεὶς, τυφθείς. Jac. Ach. Lat. σ. 799. β) μάλιστα περὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, κρούω, προκυλίζω εἰς τὸν αἰγιαλόν, κτυπῶ τὰ παράλια Buhnk ep. cr. σ. 151. Jac. Maec. B. Ἀνθολογ. « θαλασσαίῃ, ξανθὶν ὑπὸ σπιλάδιν. παρβ. τὸ Λατ. radere, καὶ stringere. Ὁ παθητ. παραν εἶναι παρ' Ἱππ. ἔξασμαι, ἀλλ' εὑρίσκεται παρὰ Διοδ. καὶ ἔξαμμαι, Schaef. Schol. Par. Aph. Rh. 3, 276.

Ξαν(ν)άω, Μλ -νήσω (ξαίνω). νακρῶ, ῥιγῶ, γίνομαι ἄκαμπτος, κυρίως σημαίνει τὴν ἐκ τοῦ ξαίνειν τὰ ἔρια νάρκωσιν τῶν χειρῶν· τὸ καμεῖν ἀπὸ τῆς ἐριουργίας τὰς χεῖρας. Νικανδρ. Ὀνηρ. 383. « ξανάα νεόρων κεχαλιτμένα δεσμά, ταυτόν τῷ Ναρκῇ. 2) νηδύ ξανοῦσαι καὶ προγυμνάσαι χάρων, παρὰ Σοφοκλ. φαίνεται ὅτι ταυτόν ἐστι τῷ, ξαίνω, κατατρίβειν, ὡς καὶ, ἐν τῷ, καταξαίνω· ὅθεν

Ξάνν ησις, ἡ. Ἡ τῶν χειρῶν νάρκωσις ἀπὸ τῆς ἐριουργίας. (ν - ν)

Ξανθίας, ου, ὁ (ξανθός). Ἰχθύς τις ὡς ὁ θύννος. Ἀθήν. 2) ὄνομα δούλου ἀστείου ἐν τῇ Κωμῳδίᾳ, τοῦ ἐπείου τὸ προσωπεῖον εἶχε πιθανῶς κόκκινα μαλλία.

Ξανθίζω (ξανθός). Ποιῶ, κάμνω, ἢ βάπτω τι ξανθόν. Ξανθίζομαι, Μέτ. ξανθίζω ἐμαυτόν, ἢ τὰς τρίχας μου, κάμνωτι μελαγχρινόν, διὰ τῆς ὀπτήσεως, ὅθεν καὶ ὀπτῶ, φαίνω τηγανίζω.

Ξανθικός, ὁ παρὰ Μακεδόσι καὶ Γαζαίοις ὁ μὴν Ἀπρίλλιος. « Τὸ ξανθικὸν ἑορτή τις τῶν Μακεδόνων κατ' αὐτὸν τὸν μῆνα ἀγομένη· ἐστὶ δὲ καθάρσιον τῶν στρατευμάτων.

Ξάνθιον, τὸ (ξανθός) Χόρτον τι ἐπιτήδειον πρὸς ξανθὴν βαφὴν τῶν τριχῶν. Διοσκορ. δ'. 138. Ἀκανθ. Xanthium strumaria. Λίνν.

Ξάνθισμα, τό (ξανθίζω). Τὸ ξανθὸν βεβαμμένον. 2) ἡ ξανθὴ βαφή.

Ξανθόγεως, ὁ, ἡ (γῆ). Ὁ ξανθὴν γῆν ἔχων.

*Ξανθοέθειρος, ὁ, ἡ (ἔθειρα) = τῷ ἑπομ.

Ξανθόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ξανθὴν κάραν, κεφαλὴν, ἢ ξανθὰ μαλλιὰ ἔχων (- υυ - υ)

Ξανθοκόμης, ου, ὁ, Πίνδ. καὶ ξανθόκομος, ὁ, ἡ (κόμη) = ξανθόθριξ, ὁ ξανθὴν κόμην, ἤτοι ξανθὰ μαλλιὰ ἔχων ξανθομάλλης.

*Ξανθόουλος, ὁ, ἡ (οὖλος). Ὁ ἔχων ξανθὰς καὶ ἐν τῷ ἅμα οὖλας (σγουρὰς — κατζαρὰς) τρίχας.

Ξανθός, ἡ, όν. Κίτρινος, μηλιωνοειδὴς, μελαγχρινὸς, μὲ διαφόρους βαθμοὺς, κίτρινος ὡς ὁ χρυσὸς, ἢ τὸ πῦρ, ἐνίοτε πλησιάζων πρὸς τὸ κόκκινον, κίτρινον—κόκκινος, ἀλωπέχρους, πυρρός· ἔτι δὲ καὶ, χλωρὸς, ὑπόχλωρος, κίτρινος ὡς τὸ ἄχυρον, μάλιστα παρὰ τοῖς Δωρ, ὅθεν ὠχρός, χιρρόειδής, Λατ. flavus, flavius, robius, ὡς ὁ ὥριμος σῖτος. παρ Ὅμ. εἶναι συνήθως, Ἐπίθετ. τοῦ Μενελάου, ἔτι δὲ τοῦ Μελεάγρου, καὶ Ῥαδαμάνθυος. ἐνταῦθα τὰ ἐξηγοῦσι μερικοὶ περὶ τοῦ μελαγχρινοῦ χρώματος τοῦ σώματος τῶν ἡρώων. οἵτινες ἀπέρασαν τὴν ἡμέραν εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα καὶ εἰς τὴν καύσιν τοῦ ἡλίου, ὅθεν καὶ ἐμαύρισε τὸ χρῶμά των· ἀλλ' ὁ Ὅμ. τὸ μεταχρίτ. περὶ τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Ἀγαμήδης, Ἰλ. Ε, 500. Λ, 740. ὁ Ἡσ. περὶ τῆς Ἀριάδνης καὶ τῆς Ἰολείας, καὶ ὁ Πίνδ. περὶ τῆς Ἀθήνης καὶ τῶν Χαρίτων· ὅθεν σημαίνει ἡ λέξις πιθανῶς εἰς ὅλα ταῦτα τὰ χωρία τὸ, κίτρινος ὡς ὁ χρυσὸς, ἢ χρυσόχρους κατὰ τὰς τρίχας, ξανθομάλλης, ὅθεν λέγεται ρητῶς περὶ Ἀχιλλέως, « ξανθὴ κόμη», Ἰλ. Α, 197. Ψ, 141. καὶ περὶ Ὀδυσσέως, « ξανθαὶ τρίχες», Ὀδ. Ν, 399. 431. Φαίνεται ὅτι αἱ ξανθαὶ τρίχες, σπανιωτέραι οὖσαι εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη, ἐθεωροῦντο τὸ πάλαι ὡς ὁ εὐγενέστερος καὶ ἀπαραίτητος στολισμὸς τῆς ἰδανικῆς νεανικῆς ὡραιότητος, διὰ τοῦτο εἶναι ξανθὸς ὁ ἀεὶ νεανικὸς Ἀπόλλων, καὶ ἡ ξανθὴ κόμη ἤτοι εἰς τὰ Ἀττ. θέατρα πάντοτε σημεῖον τῶν εὐγενῶν καὶ ἡρωϊκῶν νεανίων· ἐκτὸς τούτου εὑρίσκομεν παρ' Ὅμ. μόνον ἀξιοθαύμαστα ἵππους, Ἰλ. Σ, 407. Λ, 680. Οἱ ῥωμαῖοι ἔλεγον ξανθὸν, τὸ χρῶμα τοῦ Ἀχύρου. Θεόφραστ. περὶ λίθ. ἀντὶ τοῦ, ἐρυθρὸς, κόκκινος. Παυσαν. δ'. 35. « Ὕδωρ ξανθὸν οὐδὲν ἀποδέον τὴν χροιὰν αἵματος· (συνήθ. παραγ. ἐκ τοῦ, ξαίνω, ὅμως εἶναι δυσκατάληπτ. συγγεν. μὲ τό, (ξεσθές.) 2) Ξάνθος, ὁ, κύρ. ὄνομα, α) ποταμὸς πλησίον τῆς Τροίας, οὗτω καλούμενος παρὰ θεοῖς, παρὰ δὲ ἀνθρώποις, Σκάμανδρος, Ἰλ. Τ, 74. καὶ ἄλλοθι· ἔτι δὲ καὶ ποταμὸς ἐν τῇ Λυκίᾳ, Ἰλ. Β, 877. β) ἵππος τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ ἕτερος ἐκαλεῖτο Βαλιός, Ἰλ. Π, 149. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ ἵππος τις τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Θ, 185. γ) εὐγενής τις Τρώς, Ἰλ. Ε, 152. ὑστερτρ. δὲ καὶ σύνηθ Ἑλλην. ὄνομα ἀνδρός. δ) Θελ. Ξανθη, ἡ, νύμφη τις τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἡτ. Θεογν. 356. ὅθεν

Ξανθότης, ητος, ἡ (ξανθός). Τὸ εἶναι τοῦ ξανθοῦ· ἡ ξανθὴ βαφὴ, τὸ ξανθὸν χρῶμα, μάλιστα τῶν τριχῶν. Στράβ.

Ξανθοτριχέω, ῶ (ξανθόθριξ). Ξανθὰς τρίχας ἔχω. Εὐστάθ.

*Ξανθοφθής, ές (φάος). Ὅστις φαίνεται ξανθός.

Ξανθοφυής, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ ἐκ φύσεως ξανθὸν χρῶμα ἔχων Ἀναλεκτ. β'. 161.

Ξανθοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὁ ξανθὸν χιτῶνα ἢ ἐξώφλοιον-κάλυμμα ἔχων. « Ῥοὴ ξανθοχίτων » ἀναλεκτ. β'. 217. (ι)

*Ξανθόχλοος, παρ' Εὐστάθ. καὶ Ἐτυμ. πιθανῶς ἀντὶ ξανθόχροος, ὄχι ὅμως ἐσφαλμ. ἀλλ' ἐναλλαγῇ τοῦ ρ καὶ λ κατὰ χυδαῖον ὕφος.

Ξανθοχολικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ξανθόχολον.

Ξανθόχολος, ὁ, ἡ (χολή). Ὁ ξανθὴν χολὴν ἔχων. Σχόλ. Ὅμ. Ἰλ. Α. 197.

Ξανθόχροος, χρους, καὶ, Ξανθόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρόα, χρώς) Ὁ ξανθὸν χρῶμα, σῶμα, ἐπιδερμίδα, ὅθεν ἔχων.

Ξανθόω, ῶ (ξανθός). Ταυτόν τῷ, ξανθίζω, ποιῶ τι ξανθόν.

*Ξανθύνω, = τῷ ἡγουμ. Παθητ. Ξανθύνομαι (ξανθός) = ξανθὸς γίνομαι, Θεόφρ. Ἱστορ. Φυτ. 3, 15, 6 σελ. 108. Schneid.

Ξανθωπός, ὁ, ἡ (ὄψ). Ὁ ξανθὴν ὄψιν ἔχων.

Ξάνιον, τό (ξαίνω). Κτένιον, εἰ οὗ αἱ γυναῖκες ξαίνουσι τὰ μαλλιά· καὶ 2) ὃ φοροῦσιν αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς ἀναδέσμαις τῶν τριχῶν, οἷς κοσμοῦσι χρυσοῦς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. 3) Ταυτόν τῷ, Ἐπίξηνον. (ᾳ)

Ξάνσις, ἡ (ξαίνω). Τὸ ξαίνειν τὰ μαλλιά· καὶ

Ξάντης, ου, ὁ (ξαίνω). Θηλ. ξάντρια, ἡ, ὁ ξαίνων - ἢ ξαίνουσα τὰ ἔρια, τὰ μαλλιά, Πλάτ. Πολ. σελ. 281. Α. ὅθεν

Ξαντικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ξαίνειν τὰ ἔρια, τὰ μαλλιά. Ξαντική, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ξαίνειν καὶ διαλύειν τὰ συμπεπλεγμένα ἔρια, καὶ ἑτοιμάζειν αὐτὰ πρὸς γνέσιμον. Πλάτ. Πολ. σ. 281. Α.

*Ξαντός, ἡ, όν, Ἐπίρρημτκ. τοῦ Ξαίνω, ὅθεν τὸ Ξαντὸν, τῆς Συνηθ. = Ξύσμα.

Ξάντρια, ἡ, ἴδε ξάντης.

*Ξάριον, τό. Ἐν τῇ τοῦ Λεοντίου σφαίρᾳ τινὲς ἠρμήνευσαν τοῦτο διὰ τοῦ, Ἐξάριον.

Ξάσμα, τό (ξάω, ξαίνω). Παρὰ Σοφοκλ. τὰ ἐξεσμένα μαλλιά.

ΞΑΩ, ἐχρηστ. πρωτότυπον τοῦ, Ξαίνω· ἔστι δὲ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, Ξέω, καὶ Ξύω· ὅθεν Λατ. Scabo, καὶ Γερμ. schaben. ἴδε Ξ.

Τὸ Ξ μετὰ τοῦ Ε.

Ξεναγέω, ῶ. Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ξεναγέω.

Ξεναπάτη, ἡ. ἴδε ξεναπάτη.

Ξεναπάτης, ου, ὁ. Ἰων. ἀντὶ ξεναπάτης. Ὁ τοὺς ξένους (ἤτοι τοὺς καλεσμένους φίλους τῆς τραπέζης) ἀπατῶν· Εὐριπ. Μηδ. 1391. 2) Ψευδής τις ἔπος εἰς τὸν λιμένα μόνον πνέων ἐν ᾧ ἔξω εἰς τὸ πέλαγος ἕτερος πνέει. Φώτ. λεξ. (ᾳ)

Ξείνη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ξένη.

Ξεινηδόκος, ὁ, ἡ. Ποιητ. ἀντὶ ξενοδόκος, ξενοδόκος.

Ξείνηθεν, Ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ ξένηθεν.

*Ξεινηίη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ξενία, Ἡρόδ. Γ'. 39. ὅμως μερικὰ χειρογρ. ἔχουσι καὶ ἐνταῦθα τὸ σύνηθ Ἰων. σχῆμα, Ξεινίη, ὅπερ εἶναι πιθανῶς τὸ ὀρθόν.

Ξεινήϊον, τό, (ξεῖνος). Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὀλίγον ἐν χρήσει ἔντος, Ξεινοῖον, δῶρον διδόμενον εἰς τοὺς ἀπερχομένους ξένους εὐωχητάς, Ὅμ. ἐντελῶς, « δῶρα ξεινήϊα», Ὀδ. Ω, 273. ἔτι δὲ μόνον καὶ ἡ εἰς τοὺς ξένους χορηγουμένη τροφὴ, Ὀδ. Δ, 33. ἐν κακῇ σημασ. Μισθὸς, τιμωρία, Ὀδ. Χ, 263. ἀμοιβαῖα ξεινήϊα, τὸ λοιπὸν κακόθολον, Δῶρα φιλικά, Ἰλ. Ζ, 218. Παράβ. Ξένιον, ὑπὸ Ξένιος, 2.

Ξεινία, ἡ. Ἰων. Ξεινίη, ἡ, ταυτόν τῷ, Ξενία· τὸ σύστημα τῶν εὐωχητῶν, ἢ τὸ δίκαιον αὐτῶν, Μισαφιρλίκ, Τουρκ. 2) Ἡ κατάστασις ξένου τινὸς κατοικοῦντος εἰς ξένην γῆν, ἀντίκειται τῷ, Πολιτεία.

Ξεινίζω, Ἰων. ἀντὶ Ξενίζω, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

*Ξεινίη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ξενία, Ἡρόδ.

Ξεινικός, ἡ, όν. Ἰων. ἀντὶ ξενικός, Ἡρόδ.

Ξείνιον, τό. Ἰων. ἀντὶ ξένιον, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. Ὀδ. Ι, 356. ἴδε Ξένιος, 2.

Ξείνιος, ία, ιον. Ἰων. ἀντὶ ξένιος, Ὅμ. καὶ Ἡροδότ.

Ξεινοβάκχη, ἡ (βάκχη). Παρὰ Λυκόφρ. 175. Ἐπίθ. τῆς Μηδείας, ἥτις μανιωδῶς ἐρωτοῦσα εἰς τὸν ξένον Ἰάσονα. Εὐρ.

Ξεινοδοκέω, ῶ. Ἰων, ἀντὶ ξενοδοκέω, Ἡρόδ. ἐκ τοῦ.

*Ξεινοδόκος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ξενοδόκος, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

Ξεινοκτονέω, ῶ. Ἰων. ἀντὶ ξενοκτονέω, Ἡρόδ.

Ξεῖνος, ξείνη, ξεῖνον, Ἰων. ἀντὶ ξένος, Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. ὅθεν

Ξεινοσύνη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ, Ξενοσύνη, παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Φ. 35.

Ξεινόω, ῶ. Ἰων. ἀντὶ Ξενόω.

Ξειρίς, ξηρίς, ξεσίς, ξυρίς, ἴδος ἡ. Ἀρωματικόν τι φυτόν, εἶδος κρίνου. Διοσκορ. δ'. 22. Iris foetidissima, Λιν. ὀρθότερον μέντοι τὸ, Ξυρίς, ἡ· διὰ τὸ ὅμοιον ἔχειν τὰ φύλλα (ξυρῷ) τῇ σπάθῃ. Διὸ καὶ ἡ συνήθεια Σπαθόχορτον, καὶ Σπαθόφυλλον τοῦτο καλεῖ.

*Ξεναγέτης, ου, ὁ. Ὅστις περιφέρει τοὺς ξένους, ξενοδόχος, Πίνδ. Νεμ. Η'. 63. ἐκ τοῦ

Ξεναγέω, ῶ. (ξεναγός). Περιάγω, περιφέρω τὸν ξένον, τὸν ξένον ὁδηγῶ ὁλόγυρα εἰς τινα πόλιν, ἢ φέρω, δέχομαι τοῦτον εἰς τὸν οἶκόν μου, καὶ φιλεύω αὐτόν. Διδάσκω αὐτὸν τὰς συνηθείας, τὰ ἔθιμα τῆς πατρίδος μου. 2) ἄγω, φέρω, ὁδηγῶ, ἔχω ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν μου ἢ συλλέγω ξένους στρατιώτας. Ξενοφ. Ἀγησ. β'. 10. ὅθεν

Ξεναγήσις, ἡ. Ταὐτόν τῷ, ξεναγία, ἡ. 2) Ἀπίων. Πολιτ. ε'. 74. «Τῶν ξεναγήσεις» ὅταν συνάγῃς ἢ πέμπῃ τοὺς υἱούς διὰ νὰ τοὺς κάμῃ στρατιώτας. (α)

Ξεναγία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα ἢ ὀφφίκιον τοῦ ξεναγοῦ· ἢ ἐπὶ τῶν ξένων ἤτοι μισθωτῶν καὶ ἐπικούρων στρατιωτῶν ἐπιστασία καὶ ἡγεμονία· ἐκ τοῦ Ξεναγός.

*Ξεναγίζω, = ξεναυλίζω, Σουΐδ.

Ξεναγός, ὁ, ἡ (ξένος, ἡγέομαι). Ὁ ξένους ἄγων, περιφέρων, ὁ τῶν ξένων ἡγούμενος. 2) ὡς Οὐσιαστ. ὁ ξ. ὁ ἡγεμών, στρατηγὸς τῶν μισθοφόρων ἢ ἐπικούρων στρατιωτῶν· ὁ σχηματ. εἶναι μὲν κυρίως Δωρικός, ἀλλ' ἐν χρήσει ὡς καὶ ἄλλα τινά, μάλιστα δὲ ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ ὕφους, καὶ κατὰ Ἀττ. διάλεκτον, Porn. Εὐρ. Ὀρ. 26.)

Ξεναγωγέω, Ταὐτόν τῷ, ξεναγέω, ἐκ τοῦ

*Ξεναγωγός, ὁ, ἡ (ἄγω) = ξεναγός, Lobeck Phryn. σλ. 430.

*Ξεναθρόζω, = ξεναλίζω. Σουΐδ. Ἐναντίον τοῦ κανόνος! ἴδε ξενακούω.

Ξενάκουστος, ὁ, ἡ. Ἀνήκουστος, ἔθνος. Νικήτ. Χρον. ι'. 2.

*Ξενακούω, ἐντεῦθεν Ξενηκούσθησαν, 3 πληθ. ἀόρ. 1. παθητ. Ἐτυμ. Μ. ἐναντίον τοῦ κανόνος! παρόμοια ἀπαντῶνται συχνὰ παρὰ τοῖς νεωτέροις.

Ξεναλίζω, (ἁλίζω, ξένος). Ταὐτόν τῷ, ξεναθρόζω, ὅπου ἄλλα Χειρόγραφα, ξεναγίζω, ἔχουσι. Σουΐδ.

Ξεναλόγος, ὁ, ἡ Δωρ. ἀντὶ, ξενηλάγος, ὅηλ. Ξενολόγος Ἡσύχ.

Ξεναπάτη, καὶ, Ξεναπάτη, ἡ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐξ Εὐριπίδου παρὰ Πολυδ. ἀντὶ, Ξεναπάτης.

Ξεναπάτης, ου, ὁ (ἀπατάω) Ὅστις ἀπατᾷ τοὺς ξένους, Πίνδ. Ὀλ. ι'. 42. 2) ἄνεμός τις ἀπατηλὸς εἰς τὸν λιμένα, ἐν ᾧ εἰς τὸν πόντον φυσᾷ ἄλλος· (ξ) ὅθεν

*Ξεναπατία, ἡ. Ἡ τοῦ ξένου ἀπάτη.

Ξεναρκής, ές, ὁ, ἡ (ἀρκέω). Ὑπερασπίζομαι, βοηθῶ, τὸν ξένον· ὁποῖος εἶναι δίκαιος πρὸς τοὺς Ξένους. Πίνδ. Νέμ. δ'. 20. «Δίκαιον, τὸ δίκαιον τῆς φιλοξενίας, ἐλευθερίαν τῶν ξένων.

*Ξενεῖον, τὸ, σπάνιος κοινὸς σχηματισμ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. Ξενήϊον, ὅπερ ἴδε.

Ξενεύω, = ξενιτεύω, ὅλ. ὅλου ἀμφ.

Ξένη, ἡ Ἀττικ. γυνή, ἡ ἐκ ξένης γῆς οὖσα, 2) ὑπαιθ. χώρα ἢ γῆ, ξένος τόπος, ξενιτεία. 3) ὑπαιθ. τράπεζα, φιλική ὑποδοχή, δεξίωσις τῶν ξένων, φιλοξενία, ὡς τὸ, Ξενία· κυρίως ὅηλ. τοῦ, ξένος· ὅθεν

*Ξενήδοχος, ὁ, ἡ, = ξενόδοχος.

Ξένηθεν, Ἐπίρ. ἐκ ξένης γῆς, ἀπὸ ξένου τόπου.

Ξενηλασία, ἡ. Ἡ ἔλασις, ἀπωθησις τῶν ξένων. Ὅρα Σχολ. Θουκυδ. β'. 39. καὶ

Ξενηλατέω, ῶ (ἐλαύνω). Ἐλαύνω, διώκω τοὺς ξένους. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1014.

Ξενία, ἡ (ξένος). Φιλοξενία, τὸ δικαίωμα τοῦ ξένου, ἤτοι τοῦ φιλευομένου, Ὀδ. Ω, 286. 314. ὡς ὁ σχηματ. «ξενίη», παρ' Ἡρόδ. πάντοτε «ξενίη», καὶ ἅπαξ τὸ ἀμφ. «ξεινίη·» ὅθεν 1) φιλική ὑποδοχή, δεξίωσις, ἢ φιλεύσις ξένου τινός, (μισαφιρλίκ, Τουρκ.) «ἐπὶ ξενίαν» ἢ ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖν», πρβ. ξένος, 2. 2) ἡ κατάστασις, ἕστις ξένου τινός, μάλιστα ὡς ἀντίθετ. τοῦ δικαιώματος τῶν πολιτῶν. Κυρίως ὅηλ. τοῦ Ξένιος. 3) Κατάλυμα, καταγώγιον, ξενοδοχεῖον.

*Ξενιδώτης, ἴδε ξενοδώτης.

Ξενίζω, Μ ίσω, Ἰων. ξεινίζω (ξένος). Ξένους δέχομαι, φιλοξενίζω, ξενίας χάριν ὑποδέχομαί τινα, δέχομαι ξένον τινὰ τὸν φιλεύω καὶ τὸν φιλοδωρῶμαι μὲ ξένια, Λατ. hospitio excipere. Ὅρ. (ὅστις μεταχρζτ. ὡς καὶ ὁ Ἡρόδ. πάντοτε τὸν Ἰων. σχηματ. συνήθως μὲ ὁπλατιασ. Σ, ξείνισσε, ξεινίσται, κ. τ. λ.) «ξείνους ξεινίζειν», Ὀδ. Τ, 355. παρὰ Ξενοφ. τινά τινι, χαρίζω τι εἰς τινα, «Ἐξένισεν ἡμᾶς πολλοῖς ἀγαθοῖς· μᾶς ἐπεριποιήθη ἢ μᾶς ἐφίλευσε μὲ ὅλα τὰ καλά. Ξενοφ. Κυρου. ς'. ἐντεῦθεν ἔτι σημαίνει τὸ, Ξενίζεσθαι, καὶ τὸ, καταγεσθαι, καταλύειν, Λατ. hospitari. 2) Ξενίζειν, Ἐνεργ. ἐπὶ ἀσυνήθων καὶ παραξένων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα προξενοῦντα παράξενόν τινα ἐνέργειαν, διεγείρουσιν ἔκπληξιν καὶ θαυμασμόν, ἢ καταπλήττουσι καὶ θορυβοῦσιν ἤτοι καταπλήττουσι, τρομάζουσιν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ζώων καὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουσι τὴν αὔξησιν αὐτῶν ἢ ποιοῦσιν αὐτὰ ἀχρεῖα καὶ ἀσθενῆ «Οὐ χρὴ τὰς κυούσας ποικιλίαν τῶν νομῶν καὶ τῶν ὑδάτων ξενίζειν·» δὲν πρέπει τὰς ἐγγαστρωμένας ἵππους νὰ τὰς φοβίζῃ καὶ νὰ τὰς βάλλῃ εἰς κίνδυνον διὰ ἀσυνήθειαν τροφῶν καὶ ὑδάτων. Ἱππιατρ. β') καθόλου δέ, φέρω τινὰ εἰς ξένην καὶ ἀσυνήθη κατάστασιν, Θέσιν, ἕως οὗ τὸν ἐνοχλῶ, τὸν καταπράττω πρὸς βλάβην του, Παθητ., παραξενεύομαι, ἐκπλήττομαι, «Ξενιζόμενοι ταῖς τῶν ὀργάνων κατασκευαῖς» ἐκπλήττόμενοι ἤτοι θαυμάζοντες ἐπὶ τῷ ὁπλισμῷ τῶν ξένων ὀργάνων, μηχανῶν, Πολύβ. «Ξενισθεὶς καὶ διαπορήσας διὰ τὸ παράδοξον» Ὁ αὐτ. 3) ἀμεταβ. εἶμαι ξένος, παράξενος, ἀσυνήθης, ξένος, ἀσυνήθως, παράξενα πράττω, ὁμιλῶ, τὰ τῶν ξένων φρονῶ, ξένῃ χρῶμαι φωνῇ, ἢ ξενικοῖς ἐπιτηδεύμασι, ὅθεν «λέξις ξενίζουσα», ξένη, ἀσυνήθης ἀκούστις.

Ξενικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. Ξεινικῶς (ξένος). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὴν ξενίαν ἢ εἰς τὸν ξένον. «Τὸ ξενικόν», ἀντὶ, οἱ ξένοι, οἱ μισθωτοὶ στρατιῶται, παρ' Εὐρ. καὶ διαπαλήκτου. 2) ξένος ἀλλόφυλος, ἀλλοδαπός, Ἡρόδ. Α'. 172. Δ'. 76. ὅστις μεταχρζτ. πάντοτε τὸν Ἰων. σχηματιστὴν, Ξεινικός.

Ξένιον, τὸ. Ἴδε ἐν τῷ, Ξένιος, 2.

Ξένιος, ία, ιον, παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ διαπαλ. Ἰων. Ξείνιος, εὔξενος, φιλόξενος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ξένον ἢ εἰς τὴν φιλοξενίαν «Ζεὺς ξένιος» ὁ ὑπερασπιστὴς τῶν ξένων, ὁ τῆς ξενίας ἔφορος Ὅμ. «τράπεζα», ἡ εὔξενος τράπεζα, Ὀδ. τοιοῦ, εἶμαι ἐνωμένος μετά τινος διὰ τῆς φιλοξενίας, Ἡρόδ. Ε'. 63. 2) «τὸ ξένιον» συνοπαδ. δῶρον, δῶρον χαριστήριον ξενίας ἕνεκεν διδόμενον ὅηλ. εἰς τοὺς φιλοξενουμένους ἤτοι εὐμοιρίας, Λατ. lautium, Ὅμ. ὅστις ἐνοσεῖ μὲ τοῦτο ἐξαίρετος φαγὶ, πιστὸν, καὶ κοίτην νυκτερινὴν, καὶ μεταχρζτ. ὡς ὁ Ἡρόδ. συνήθως τὸν πληθ. ἀριθμ. παράβ. Ξεινήϊον· (ὁ Ὅμ. ἔχει μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν Ἰων. σχηματ. εἰς τὴν Ὀδ. ὅμως ἐνίοτε καὶ τὸν σύνηθη, Ξ, 158. 389. Ο, 514. καὶ ἀλλαχοῦ, ὁ Ἡρόδ. μόνον τὸν Ἰων.) «Ἐπὶ ξενίᾳ (συνυπακουομ. τραπέζῃ) καλεῖν· ἐπὶ ξενίᾳ δέχεσθαι· προσκαλεῖν ἢ δέχεσθαί τινα εἰς τὴν τράπεζαν διὰ φίλευμα, φιλεύειν, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ξενίαν καλεῖν.» Εὑρίσκεται ἔτι καὶ «Ἐπὶ ξένια καλεῖν·» οὐδετέρως, συνυπακουομ. Δεῖπνα. Ἡρόδ. Β'. 107. Ε'. 18. καὶ ἀλλαχοῦ, παράβ. Iac. Ach. Tat. σελ. 760. «ξενίᾳ δέχεσθαι· δέχομαί τινα μὲ φιλόξενον τρόπον· ἔτι δὲ καὶ «ἐπὶ ξένια παραλαβεῖν τινα», Ἡρόδ. Δ'. 154. παράβ. Ξενία. Εὐριπ. Τρωάδ. 949. «Ξένια μονοτραπεζα.»

Ξένισις, εως, ἡ (ξενίζω). Τὸ φιλεύειν φίλου τινὰ, ἤτοι προσκαλεῖν τινα εἰς τὴν τράπεζαν· καὶ

Ξένισμα, τό (ξενίζω, 2). Τὸ θαυμάζεσθαι, παραξενεύεσθαι, Ἡσύχ.

Ξενισμός, ὁ, Ταὐτόν τῷ, ξένισις. 2) τὸ ἐπιβλαβὲς ἀποτέλεσμα, ἤτοι ἡ μεταβολὴ, τὴν ὁποίαν προξενεῖ τὸ ξένον καὶ ἀσυνήθιστον, ἴδε ξενίζω, 2) «Τιάτων ξενισμοί.» Διοσκορ. β'. 182 ἡ βλίβη τὴν ὁποίαν προξενεῖ ἡ μεταβολὴ τοῦ ποτοῦ τῶν ξένων ὑδάτων· 3) τὸ ξένιον καὶ ἀλλότριον πράγματός τινος, τὸ καινὸν καὶ ἀσυνήθιστον αὐτοῦ, Διογ. Λ. Β'. 94.

Ξενιτεία, ἡ. Ἡ ζωὴ καὶ τὸ πολίτευμα ξένου τινὸς, τὸ ζῆν εἰς ξένους τόπους ἢ ὁδοιπορεῖν, ἀποδημία, ξενιτεία· ἔτι δὲ καὶ τὸ ὑπούργημα (ἢ δούλευσις) καὶ ἡ ζωὴ τῶν στρατιωτῶν εἰς ξένους τόπους ἢ εἰς ξένους βασιλεῖς· ἐκ τοῦ

Ξενιτεύω, (ξένος) = ξενίζω, 1. 2) συνήθ. Ξενιτεύομαι ὡς Ἀποθετ. Μέσ. εἰμὶ ξένος, ἀλλότριος. β) ζῶ καὶ περιπλανῶμαι εἰς ξένους τόπους· εἶμαι εἰς ξενιτείαν, ἢ εἰς ὁδοιπορίαν· ταξιδεύω, εἰς ξένους τόπους ὑπάγω, ὁδοιπορῶ· γ) ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, Μισθοφορῶ, ὑπουργῶ, δουλεύω ὡς στρατιώτης μὲ μισθὸν εἰς ξένους τόπους, εἰς ξένους βασιλεῖς.

Ξενοδαϊκτής, οῦ, ὁ (δαΐζω). Ὁ τοὺς ξένους δαΐζων, φονεύων. Εὐριπ. Ἡρακλ. 391.

Ξενοδαίτης, ου, ὁ (δαίω, δαΐς). Ὁ τοὺς ξένους τρώγων. Εὐριπ. Κύκλ. 652. Ἐπίθ. τοῦ Κύκλωπος.

*Ξενοδέχομαι, ἀντὶ Ξενοδοχέω, ἐναντίον τοῦ κανόνος! Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Σ, 161. ἴδε Prompt.

Ξενοδοκεῖον, ἡ, Ξενοδοχεῖον, τό· Τόπος (οἶκος ἢ δωμάτιον) εἰς ὃν δέχονται τοὺς ξένους, καταγώγιον, κατάλυμα τοῖς ξένοις τοῖς κατὰ πάροδον ἐπιφοιτῶσιν, ἐκ τοῦ

Ξενοδοκέω, Ἰων. Ξεινοδ. Ἡρόδ. Ζ'. 128. καὶ, Ξενοδοχέω· Τοὺς ξένους δέχομαι καὶ φιλεύω αὐτοὺς, ἤτοι δίδω αὐτοῖς φαγεῖν. 2) Μαρτυρῶ, δίδω μαρτυρίαν· ἐκ τοῦ

Ξενοδόκος, καὶ, Ξενοδόχος, ὁ, ἡ. Ἰων. Ξεινοδόκος, (δέχομαι) Ὁ τοὺς ξένους δεχόμενος καὶ φιλεύων αὐτοὺς, ἢ δίδων εἰς αὐτοὺς κατάλυμα· παρ' Ὅμ. ὅστις ἔχει ὡς ὁ Ἡσ. ἔρ. 185. πάντοτε τὸν Ἰων. σχημ., σημαίνει τὸ, «ξεινοδόκος τὸν δεξάμενον τὸν ξένον (τὸν κάπηλον) πρὸς διάκρισιν τοῦ φιλευομένου, «ξεῖνος», ἴδε μάλιστα Ὀδ. Θ, 543. Ο, 55. 2) Ὁ μάρτυς, παρὰ Σιμωνίδ.

*Ξενοδοχεῖον, τό, = ξενοδοκεῖον, ἐκ τοῦ

*Ξενοδοχέω, = ξενοδοκέω· ὅθεν

Ξενοδόχημα, τό· ταὐτόν τῷ Ξενοδοχεῖον. Νικήτ. Χρον. κ'. 4.

Ξενοδοχία, ἡ. Τὸ δέχεσθαι καὶ φιλεύειν τοὺς ξένους, ἐκ τοῦ

*Ξενοδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι) = ξενοδόκος.

Ξενοδώτης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὅστις φιλεύει ἄλλους, ξενοδόχος, ὁ τοῦ ξένου δοτήρ. Ἀνάλεκτ. β'. 517. Ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου.

Ξενόεις, ὄεσσα, ὄεν (ξένος). Πλήρης ξένων. Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 1280.

Ξενοθυτέω, ῶ (θύω, θύτης). Θυσιάζω τοὺς ξένους.

Ξενοκοπέω, (κόπτω). Φονεύω, κακῶς χρῶμαι, ὑβρίζω τοὺς ξένους Σουίδ.

Ξενοκουρίτης, ου, ὁ. Ὁ ξένην κουρὰν ἔχων· ἀμφ.

Ξενοκρατέομαι, οῦμαι (κρατέω). Ὑπὸ ξένων ἢ μισθοφόρων στρατιωτῶν κρατοῦμαι, ἐξουσιάζομαι. Αἰνέας πολιορκ.

Ξενοκτονέω, ῶ (ξενοκτόνος). Τοὺς ξένους κτείνω, φονεύω. Ἰων. Ξειοκτ. Ἡρόδ. Β'. 115. ὅθεν

Ξενοκτονία, ἡ. Τὸ φονεύειν τοὺς ξένους.

Ξενοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ τοὺς ξένους κτείνων, φονεύων. Ἡρόδοτος.

Ξενοκυστεπάτη, ἡ (κύστη, ἀπατάω). Ἀνάλεκτ. β'. κωμικὴ τις ἔκφρασις, ἀντὶ τοῦ, Συνουσία, συγκοίμησις μετὰ ξένων γυναικῶν. Νικ. ἐπιτρ. 1, 4. (Ξ)

Ξενολεξία, ἡ. Ξένη καὶ ψευδὴς λέξις, διδασκαλία. Ἐκκλ. Συγγρ.

Ξενολογέω, ῶ. (ξενολόγος). Ξένους συνάγω, καὶ μάλιστα μισθοφόρους στρατιώτας· ὅθεν

Ξενολογία, ἡ. Τὸ ξένους συνάγειν, τὸ συνάγειν μισθοφόρους στρατιώτας.

Ξενολόγιον, τό. Οἱ ξένοι στρατιῶται, οἱ μισθοφόροι.

Ξενολόγος, ὁ, ἡ (λέγω, 2). Ὁ ξένους στρατιώτας, ἤτοι μισθοφόρους συλλέγων. συνάγων.

Ξενομανέω, ῶ. Ξενομανὴς εἰμί, ξενομανίαν ἔχω, ἐπιθυμῶ εἰς ἄκρον τὸ ξένον· ἐκ τοῦ

Ξενομανής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ ξενομανίαν ἔχων, ὅστις ἐπιθυμεῖ εἰς ἄκρον τὸ ξένον, ξένα πράγματα, ἔθιμα κ. τ. λ. ὅθεν

Ξενομανία, ἡ. Ἡ περὶ τοὺς ξένους μανία· ὁ ἄμετρος ἔρως, ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη, κλίσις καὶ πάθος διὰ ξένα πράγματα, ἤθη, ἔθιμα, κ. τ. τ. ἢ διὰ τοὺς ξένους ἀνθρώπους.

Ξενοπαθέω, ῶ (πάσχω). Αἰσθήσιν πάθους ἔχω ἀπό τινος ξένου ὡς πρὸς ἐμὲ φαινομένου πράγματος, παράξενα πάσχω, παραξενεύομαι. «Πρός τι ξενοπαθεῖν.» Φοβεῖσθαι καὶ ἐξ ἀσυνηθείας μὴ ἐμπιστεύεσθαι. Πλούταρχ. Ἄλκ. 28. «Πτύρονται καὶ ξενοπαθοῦσιν» ὁ αὐτ. Φιλοπ. 12. ἀντὶ τοῦ, ξένα καὶ ἀσυνήθη πάσχουσι.

Ξενοπρεπής, ές, ὁ, ἡ (πρέπω). Ὁ εἰς ξένον πρέπων. 2) Ὁ ὡς ξένος φαινόμενος. Διον. Ἁλικ.

Ξένος, ὁ Ἰων. Ξεῖνος, ὡς τὸ σύνηθ. ξένος, Ὅμ. (ὅστις ὅμως ἔχει καθὼς ὁ Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. χωρὶς ἐξαίρ. τὸν Ἰων. σχηματ.) Θεωρεῖται δὲ ἡ σχέσις τοῦ ξένου κατὰ δύο τρόπους· α) Ὡς φίλος τῆς τραπέζης, ἤτοι ὁ παρὰ τοῖς Τούρκοις Μισαφίρης λεγόμενος, μετὰ τοῦ ὁποίου τινὰς δι' ἀμοιβαίας πρὸς ἀλλήλους δεξιώσεως καὶ φιλίας αὐτῶν τε καὶ τῶν τέκνων, διὰ θρησκευτικῶν ἐθίμων καὶ τελετῶν συνδέουσιν ἑαυτοὺς μετὰ φιλίας καὶ ὅρκου· ὑπὸ τῆς σκέπης τοῦ ξενίου Διός· εἰς ταύτην τὴν ἔννοιαν ἐκφράζει λοιπὸν ἡ λέξις ἀμοιβαίαν τινὰ σχέσιν, ἴδε μάλιστα Ὀδ. Α, 313. ἥτις μεταφερομένη εἰς τὰ τέκνα καὶ εἰς τοὺς ἐκγόνους ἐξηγεῖ ἱκανῶς τὴν Ὅμ. φράσιν, «ξεῖνος πατρώιος», καὶ «ξεῖνος παλαιός»· ὁ Ὅμ. ὅμως μεταχρζτ. συνήθως τὴν λέξιν εἰς παθητικὴν ἔννοιαν, σημαίνων μὲ αὐτὴν ἐκεῖνον, ὅστις εὑρισκόμενος εἰς ξένον τόπον, καταφεύγει εἰς τὴν πρότερον ἤδη θεμελιωμένην ξενίαν, ὅθεν τὸν ἐπιξενιζόμενον ἤτοι τὸν ὑποδεχόμενον (Μισαφίρη) ὡς ἀντίθετ. τοῦ ξενίζοντος ἤτοι τοῦ ξενοδόχου, ἴδε μάλιστα Ὀδ. Θ, 543· Ο, 55. εἰς δὲ τὴν ἐνεργητικὴν ἔννοιαν σημαίνει ἡ λέξις τὸν χορηγοῦντα τὴν ξενίαν, τὸν ξενοδόχον ὅπλ. συνήθως «ξεινοδόκος» καλούμενον, Ἰλ. Ο, 532. Φ, 42. Ὀδ. Θ, 166. 208. Ξ, 53. καὶ συχνάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. Πρὸς τούτοις λέγει ἤδη ὁ Ὅμ. καὶ «ξείνιός τις καὶ τις», ὁ δὲ Ἡρόδ. φαίνεται ὅτι συντάττ. μόνον μετὰ Δοτ. β) Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἡμερότης τῶν ἠθῶν ἐπαρακίνησε τὸ πάλαι πλέον τοὺς Ἕλληνας (ὡς καὶ τοὺς ἀρχαίους Γερμανοὺς) νὰ ὑπερασπίζωνται τὸν ἄπορον ξένον, καὶ νὰ τὸν ἐφοδιάζωσι μὲ τροφὴν, κοίτην καὶ κατάλυμα, διὰ τοῦτο σημαίνει ἤδη καὶ ὁ Ὅμ. μὲ τὴν λέξιν «ξεῖνος» ἕκαστον ξένον (ἀλλοδαπὴ. ἀλλότριον) ὅστις δὲν ἐφάνη μήτε ὡς λῃστὴς, μήτε ὡς ἐχθρὸς, καὶ ἔπομ. τὸν ὁδοιπόρον, τὸν ἐρχόμενο ἀπὸ ἄλλον τόπον, ὅστις κατὰ τοὺς θείους νόμους ἐθεωρεῖτο καὶ αὐτὸς ὡς μισαφίρης· ὅθεν συνάπτεται τὸ «ξεῖνος» ποτὲ μὲν μὲ τὸ «λιέτης», Ὀδ. Θ, 545. Σ, 270. ποτὲ δὲ μὲ τὸ «πτωχός», Ὀδ. Ζ, 208. Ξ, 58. ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ μετεῖχον τοῦ ἰδίου προτερήματος. γ) Ὅθεν καλεῖται «ξένος» ἀφ' Ὅμ. ἤδη πᾶς τις, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἤτοι ἀγνοεῖται ἢ δὲν λέγεται, καὶ ἡ προσφώνησις, «ὦ ξένε» εἶναι παρομοίως κοινὸν ὡς τὸ, «ὦ φίλε», Valck. Call. σελ. 104. Βρ. Σοφ. Οἰ. 813. Παρὰ τοῖς λατ. ἐκαλεῖτο ἐξ ἐναντίας ὁ ξένος hostis, ἂν δὲν ἦτον τὸ πάλαι τοῦτο, καὶ τὸ hospes μία λέξις· δ) ἐπειδὴ δὲ ὁ ξένος δύναται μόνον ἐκτὸς τῆς πατρίδος τοῦ νὰ θεωρῆται ὡς τοιοῦτος, διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο οὕτως καὶ τὸ πάλαι πλέον πᾶς τις, ὅστις ἐνώθη μὲ μίαν οἰκογένειαν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἦτον γεννημένος, ἑκουσίως μὲν, ἀλλὰ συνήθως χάριν μισθοῦ, ἄρα μισθωτὸς, μισθοφόρος, Ὀδ. Ξ, 102. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ἐσήμαινε συνήθως τὸ «ξένος» τὸν μισθωτὸν στρατιώτην, τὸν ὑπὲρ ξένης ὑποθέσεως μαχόμενον ἀλλόφυλον χάριν μισθοῦ, μάλιστα δὲ τὸν Ἕλληνα, τὸν μισθοφορούντα παρὰ τοῖς Πέρσαις· κυρίως ὅμως ἦτον ἡ λέξις παρακάλυμμα τοῦ παρὰ τοῖς Ἕλλησι κακῶς ἠχοῦντος, «μισθωτός», ἢ «μισθοφόρος.» Σπανίως δὲ ἐτήμαινε ἡ λέξις χωρίς τινος αἰσχρᾶς ἐπισημασίας καὶ τὸν «σύμμαχον», ὅστις ἐμάχετο εἰς ξένον στράτευμα, Ξενοφ. ε) = τῷ, βάρβαρος, μὴ Ἕλλην ὤν, ἀλλ' ἴσως μόνον παρὰ τοῖς Λακεδαίμ. Ἡρόδ. Γ. 11. — Τὸ θηλ. «ἡ ξένη» καὶ «ἡ ξένος» ἀπαντᾶται μόνον μετὰ τὸν Ὅμ. συνήθ. ἀντίκτ. «πολίτης» ἢ «πάτρη», Ἰαc. Α. Π. σελ. 558.

2) Ὡς Ἐπίθ. Ξένος, η, ον, παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ διαλέκτ. Ἰων. Ξεῖνος, η, ον, ὡς τὸ τῆς συνήθ. ξένος, παρ' Ὅμ. ὅστις μεταχρζτ. πάντοτε τὸν Ἰων. σχηματ. μόνον εἰς ὀλίγας τινὰς ἑνώσεις, ὡς τὸ «ξεῖνε πάτερ» καὶ «ἄνθρωποι ξεῖνοι», Ἰλ. Ω, 202. συχνὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὁ ἄπειρος πράγματός τινος, ὁ ἀγνοῶν πρᾶγμά τι, μετὰ Γενικ. Σοφ. ΟΤ, 218. Ιαc. Α Π. σελ. 47. β) παράξενος, ὁ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως πρόξενος, ἀσυνήθης, ἀπροσδόκητος, νέος. — «Ξένον ποιεῖσθαι.» Ξενοφ. ταὐτὸν τῷ, Ξενόω. Ἐπίρ. Ξένως· ἀσυνήθως, ἀπείρως, ἀμαθῶς. «Ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως.» Πλατ. τὴν ἐνταῦθα συνήθη διάλεκτον ἐγὼ δὲν τὴν ἠξεύρω.

Ξενόστασις, ἡ (στάσις). Ταὐτὸν τῷ, ξενοδοχεῖον. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 90.

Ξενοσύνη, ἡ. Φιλοξενία, τὸ δικαίωμα τοῦ ξένου, ξενία, Ἰων. Ξεινοσύνη. Ὀδ. Φ, 85.

Ξενότιμος, ὁ, ἡ (τιμάω). Ὁ τοὺς ξένους τιμῶν. Αἰσχύλ. Εὐμ. 55.

Ξενοτροφέω, ῶ (ξενοτρόφος). Ξένους, φίλους ἢ μισθοφόρους τρέφω· ὅθεν

Ξενοτροφία, ἡ. Τὸ ξένους ἢ μισθοφόρους τρέφειν.

Ξενοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ ξένους, φίλους (μουσαφίρηδες) ἢ μισθοφόρους στρατιώτας τρέφων.

Ξενοφονέω, ῶ. Φονεύω τοὺς ξένους· ἐκ τοῦ

*Ξενοφονία, ἡ. Τὸ φονεύειν τοὺς ξένους, Ἰσοκρ. Βουσφ. 36. Bekk.

Ξενοφόνος, ὁ, ἡ (φόνος). Ὁ τοὺς ξένους φονεύων.

Ξενοφυής, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ ξένης καὶ ἀσυνήθους φυῆς, φύσεως, σχήματος, ποιότητος, καὶ μορφῆς ὤν, παράξενος.

Ξενοφωνέω, ῶ (ξενόφωνος). Ξενόφωνος εἰμί· ξένως, παράξενα, ἀσυνήθη ἢ ξένην διάλεκτον ὁμιλῶ· διὰ τῆς ὁμιλίας ἢ γλώσσης μου παράξενος, ἢ ὡς ξένος φαίνομαι, καθόλου δὲ, ξένος, ἀσυνήθως ἠχῶ, Σωκράτ. Ἐκκλ. Ἱστορ. ζ'. 1. ὅθεν

Ξενοφωνία, ἡ. Ξένη καὶ ἀσυνήθης ὁμιλία, διάλεκτος.

Ξενόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή, ξένος). Ὁ ξένην ἢ ἀσυνήθη διάλεκτον ὁμιλῶν, καθόλου δὲ, ὅστις ἠχεῖ ἀσυνήθως.

Ξενόω, ῶ (ξένος). Κάμνω τινὰ ξένον, φίλον διὰ τῆς ξενίας, συνήθ. Παθητ. «ξενοῦσθαί τινι», ξενίαν ἤτοι φιλίαν ποιεῖν μετά τινος. Ἡρόδοτ. καὶ Ξενοφ. Ἀναβάσ. Ζ'. ἡ. 6. «Ξενοῦσθαι παρά τινι· ὡς φίλος καταλύειν (ὡς μισαφίρης κοιμᾶσθαι) παρά τινι. «Ξενοῦσθαι τε τῷ Ξενοφῶντι· ὑπῆγεν ὡς μισαφίρης εἰς τὸν Ξενοφῶντα, ὅστις καὶ τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 940. «Ξενοῦσθαί τινα· δέχεσθαί τινα ὡς φίλον (ὡς μισαφίρην). 2) Ἀποξενόω, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω τινὰ ἐκ τῆς πατρίδος, συνήθ. Παθητ. ἀποδιώκομαι, ἀπομακρύνομαι ἐκ τῆς πατρίδος. καὶ Μέσως, γίνομαι ξένος, διατρίβω εἰς τὴν ξενιτείαν, Σοφ. ὑπάγω εἰς τὴν ξενιτείαν, ἐξορίζομαι, μετοικίζομαι, Monk. Εὐρ. Ἱππολ. 1088. Μέσ. Μέλ. Ξενοῦσθαι ἀντὶ ξενωθήσομαι, Σοφ. Φιλ. 303. ἀπολύτ. Εἶμαι εἰς ξενιτείαν, φέρομαι εἰς ξένον τόπον. β) Παρὰ τοῖς νεωτέρ. στερῶ τινα πράγματός τινος, διαρπάζω· «τινά τινος.»

Ξενύδριον, τό· καὶ, Ξενύλλιον, τὸ ὑποτερ. τοῦ, Ξένος.

Ξενών, ῶνος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, ξενοδοχεῖον, καταγώγιον, κατάλυμα. Λουκιαν. Παρ' Εὐριπ. Ἄλκ. 546 εἰσί, Ξενῶνες, τὰ πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ξένων ἐν τῷ οἴκῳ διωρισμένα δωμάτια, (μουσαφίρ ὀντάσι, Τουρκ.) καὶ ἐντεῦθεν οἱ νεώτεροι Ἕλληνες ὡς φιλέξενοι πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, καθ' ὃν καιρὸν οὗτοι εἰσεχώρησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, παρορμηθέντες, τὴν οἰκίαν ὅλην διὰ τῆς Λατινίδος φωνῆς Hospitium, Ὀσπίτιον, ἐκάλεσαν.

Ξένωσις, εως, ἡ (ξενόω). Ἡ μετάθεσις, μετακίνησις εἰς ξένην, ἐθνικὴ, ἀσυνήθη κατάστασιν, καινότης, καινούργητις, νεωτερισμός. Εὐρ. Ἡρακλ. 965.

*Ξερίς, ίδος, ἡ = ξυρίς.

Ξερός, ά, όν. Ἰων. ἀντὶ ξηρός, παρ' Ὅμ. μόνον Ὀδ. Κ, 402. «ἐπὶ ξερὸν ἠπείροιο», ἀντὶ, ἐπὶ ξηρὰν ἤπειρον, ὡς, «ἐπὶ δεξιὰ χειρός», ἀντὶ, ἐπὶ δεξιὰν χεῖρα. (συγγ. μὲ σχορός, σκηρός, σκιρρός, χόρτος, Spitzn. vers. Hes. σελ. 47.)

Ξέσις, εως, ἡ (ξέω). Τὸ ξύειν, ξύσιν, ξύσιμον, ἐκλέπισις, τὸ λεῖον, ὁμαλὸν, ὁμαλιστέρον ποιεῖν, τὸ ἀποξεῖν, ῥοκανᾶν, παστρεύειν, ἡ ἐργασία τοῦ ξύλου, τοῦ λίθου, καὶ τῶν κεράτων· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι, τὸ τεχνικῶς κόπτειν τὰ ξύλα καὶ τοὺς λίθους, ἤτοι γλύφειν, σκαλίζειν αὐτὰ, καθὼς π. χ. οἱ λιθοξόοι, καὶ ἀγαλματοποιοί.

Ξέσμα, τό (ξέω). Τὸ ἐξεσμένον, τὸ τεχνικῶς διὰ τῆς ξύσεως ἐξειργασμένον, γλυπτόν, 2) = τὸ ξόανον. Ἀνάλεκτ. β'. 259.

*Ξεσμάω, Ταὐτὸν τῷ ξέω, παστρεύω, Ἡρόδ. 3, 148.

*Ξεσμή, ἡ, καὶ

Ξεσμός, ὁ (ξέω). Ταὐτὸν τῷ, Ξέσις.

*Ξέσσε, Ἐπ. 3. αὁρ. ἐκ τοῦ ξέω, ἀντὶ ἔξεσε, Ὀδύσ.

Ξέστης, ου, ὁ. Ἐκ τοῦ Λατ. Sextarius, καθὼς ἀποδεικνύει καὶ ὁ Γαλην. ἐν τῷ περὶ συνθ. φαρμ. κατὰ γένη, σελ. 326. εἶδος μέτρου διὰ ῥευστὰ καὶ ξηρὰ πράγματα χωροῦν ἐν Ῥώμῃ Οὐγγίας εἴκοσι· ἐν ἄλλοις δὲ τόποις περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον. Δύναταί τις ἵνα τὸ παραβάλῃ μὲ τὸ τοῦ Ἡσύχ. «Ξέστριξ, κριθὴ ἑξάστιχος. Κύδιππος.

Ξεστίον, τὸ. Ὑποκορισ. τοῦ, Ξέστης.

Ξεστός, ή, όν (ξέω). Ἐξεσμένος, γλυπτός, λεῖος, διὰ τοῦ ξέστρου, τῆς ῥίνης ἢ τῆς ῥυκάνης, καλῶς ἐξειργασμένος, ἐξεσμένος, ὡμαλισμένος, ὁμαλιστερός· παρ' Ὅμ. α) περὶ πελεκημένου καὶ ὡμαλισμένου ξύλου, «ξ. δίφρος. Ἵππος, οἶδος, τραπέζα, ἐλάτη, ἐφόλκαιον.» β) περὶ πελεκημένου, ὡμαλισμένου ἢ ὁμαλιστμένου λίθου, «ξ. λίθοι, ξεστοῖς λάεσσι.» ἀνήκουσι δὲ ἐνταῦθα καὶ καὶ ξεσταὶ αἰθουσαι, στοαὶ ἀπὸ ξεστοῦ λίθου, Ἰλ. Ζ, 243. Γ, 11. παράβ. Ἡρόδ. Β', 124. γ) περὶ ξεστοῦ κέρατος, Ὀδ. Γ, 566. ἐπομεν. ἐπὶ ξυλουργοῦ, τέκτονος, λιθοξόου καὶ κερατουργοῦ. παρὰ Νεωτ. καὶ φιλοσ, φαλακρός· ὅθεν

Ξεστουργία, ἡ (ξεστουργέω, ξεστὸν ἔργον). Ἡ διὰ τοῦ ξέστρου ἐργασία. «Λίθων ξεστουργίαι· τὸ ξέειν καὶ ὑαλίζειν τοὺς λίθους, ἢ τῶν ξυλίνων κατασκευή. Διόδωρ. Σικελ.

*Ξέστριξ, ή, = ξέστης, Ἡσύχ.

Ξέστρον, τό (ξέω). Τὸ ἐργαλεῖον εἰ οὗ ξέουσι καὶ ὑαλίζουσι τὰ ξύλα, τοὺς λίθους, κ. τ. τ. ταὐτὸν τῷ, Ξυστήρ. ἀμφ.

Ξέω, Μλ. ξέσω, καὶ διὰ τὸ μέτρον, ξέσσω, ταὐτὸν τῷ, Σύω, ξύνω, διὰ τοῦ ξύσματος σκάπτω, σκαλίζω, γλύφω, ὁμαλίζω, λιπαίνω, ὑαλίζω· ἐκφράζει ὅτι καὶ τὴν ἐξεργασίαν τῶν λίθων, ξύλων, κεράτων καὶ ξυάνων· καὶ ἐντεῦθεν Ξόανον, τό· τὸ ἐκ ξύλου ἢ λίθου κατεσκευασμένον ἄγαλμα· ἔτι δὲ, Ξοὶς καὶ Ξόος· λέγεται περὶ τῆς ἐργασίας τοῦ ξυλουργοῦ, τέκτονος, τορνευτοῦ, λιθοξόου, ἀγαλματοποιοῦ, κερατουργοῦ· παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ. καὶ ἀῃ πάντοτε περὶ τῆς ἐξεργασίας τοῦ ξύλου πρὸς ναυπηγίαν καὶ οἶκου οἰκοδομίαν, καὶ μόνον Ὀδ. Ψ, 199. πρὸς μεγάλον κράββατον. «Γραφῇ ἔξεστον· ἐπὶ τινος εὐγενοῦς λίθου. Ἡλιόδ. ἐ. σελ. 231. ἤτοι σκαλισμένη, γραμμένη. (συγγεν. μὲ τὸ, ΞΑΩ, ξαίνω, ξύω).

Τὸ Ξ μετὰ τοῦ Η.

Ξηνός, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Κορμός. Σουΐδ. εὐχρτρ. εἶναι Ἐπίξηνον.

Ξηραίνω, Μλ. ανῶ, αὁρ. ἐξήρανα, αὁρ. παθ. ἐξηράνθην, παρακ. παθ. ἐξήρασμαι, Ἡρόδοτ. Α', 186. Η', 109. καὶ, ἐξήραμμαι, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 1082. ὅμως ἐξήραμαι εἶναι πιθαν. ἐσφαλμ. Schaef. schol. Par. Ap. Rh. 3, 276. Lobeck. Phryn. σελ. 503. (ξηρός), ξηρὸν ποιῶ, ξηράνσιν προξενῶ· καταψύχω, Ἰλ. Φ, 345. (εἰς αὁρ. παθητ.) β) ἐπὶ δὲ ποταμῶν, λιμνῶν, ποτηρίων κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τῆς κενώσεως ποιῶ τι ξηρὸν, ἐξαντλῶ· λατ. siccare. Παθητ. Γίνομαι ξηρός.

*Ξηραλειπτέω, = ξηραλοιφέω.

*Ξηραλειφέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ ξηραλοιφέω, Lobeck. Phryn. σελ. 571.

*Ξηράλειψις, ή, = ξηραλοιφία· (ξ)

Ξηραλοιφέω, ῶ (ἀλείφω, ξηρός). Κυρίως, ἀλείφω μὲ ξηρὸν τρόπον, λέγεται ἐπὶ τῆς ἀλοιφῆς τῶν παλαιστῶν, οἵτινες ἀλειφαῃ τὸ σῶμά των μὲ ἔλαιον ἄνευ προσμιχθέντος ὕδατος, ὅπερ ἐγίνετο πρὸ τῆς ἀνάρξεως τῶν γυμνασμάτων χάριν εὐκαμψίας τῶν μελῶν, ὅθεν παρὰ Πλουτάρχ. τό, Ξηραλειφεῖν, σημαίνει καθὼ σωματικὴν γύμνασιν, ἄσκησιν τοῦ σώματος. Ἀντίκειται τῷ, ἀλείφεσθαι πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀδυναμίας τῶν μελῶν, ὅπερ ἐγίνετο μετὰ τὸ λουτρὸν, «ἀντλεῖσθαι· ὅθεν

Ξηραλοιφία, ἡ. Ἡ ξηρὰ ἀλοιφὴ τῶν παλαιστῶν, ἀηλ. τὸ χρίειν τὸ σῶμα μὲ μόνον ἔλαιον ἄνευ ὕδατος, λατ. lutea unctio.

Ξηραλουτρέω, ῶ. Ξηρὸν λουτρὸν μεταχειρίζομαι, οἷον διὰ θερμοῦ ἄμμου ἢ κόνεως. 2) ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, ξηραλοιφέω. Ἡσύχ.

Ξηραμπέλινος, ίνη, ινον (ξηρός, ἄμπελος). Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἐξηραμένου φύλλου τῆς ἀμπέλου, εἰδόντε πορφύρεα, ἥτις φαίνεται ὁμοιος, ὅτι ἦτον πρῶτον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ῥωμ. ὅθεν, vestes xerampelinae, Juvenalis, Sat. 6. 517. medius inter coccum et murium, Σχολ.

Ξηρανθεσμός, ὁ. Διοσκορ. β'. 101. ὅπου νῦν, Ἐξανθισμός, κεῖται· ἀμφ.

Ξήρανσις, ἡ (ξηραίνω). Τὸ ξηραίνειν, ἀποδίωξις τοῦ ὑγροῦ ἀπό τινος οὐσίας διὰ τῆς θερμότητος· ἐπὶ δὲ φυτῶν ἀντὶ τοῦ θανάτου. 2) Ἡ ξηρασία.

Ξηραντικός, ή, όν (ξηραίνω). Ὁ ἀνήκων εἰς ξηρὸν, ἢ ὁ ἐπιτήδειος, ὁ δύναμιν ἔχων εἰς τὸ ξηραίνειν.

Ξηρασία, ἡ (ξηραίνω). Ἔλλειψις ὑγρασίας ἢ βρεχῆς, αὐχμός· καὶ

Ξήρασις, ἡ (ξηραίνω) = ξήρανσις, πολ. ἀμφ. Lobeck. Phryn. σελ. 117. 502.

Ξηρασμός, ὁ (ξηραίνω) = ξήρανσις.

Ξηράφιον, τό, ταὐτὸν τῷ, Ξήριον, τό (ᾳ) (δὲν εἶναι σύνθετ. ἐκ τοῦ, ἀφή, ἀλλὰ σύνθ. Ὑποκορτικ.)

*Ξηράω, ταὐτὸν τῷ, Ξηραίνω· ὅθεν παρὰ Θεοφραστ. Αἰτ. Φυτ. β'. 13. «Ἐξηράσθαι,» κεῖται.

Ξηρή, ἡ. Ὁ Ἄρατος ἐν στίχ. 913. μετεχειρίσθη τοῦτο ἀντὶ τοῦ, Τραφερὰ· ἄλλως δὲ ἀντὶ τοῦ, ξερὸν, ἢ ξηρὰ γῆ, ἰδε, ξηρός, 4.

Ξηρίγγιος, ἡ ξήρεγγος, ὁ, = ξηροπόταμος,

Ξήριον, τό, (ξηρός). Φάρμακον, ἰατρικὸν ξηρὸν, εἶον ἢ σκόνη διὰ πασσάλισμα. Παῦλ. Αἰγ. ζ'. 13. «Τὰ ξήρια φάρμακα, ἃ καὶ καταπάσματα καλεῖται.»

Ξηρίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ. ξυρίς.

*Ξηροβάτης, ου, ὁ, (ξηρός, βαίνω). Ὅστις περιπατεῖ ἐπὶ ξηροῦ. (ᾳ) ὅθεν

Ξηροβατικός, ή, όν. (ξηροβάτης). Ὅστις εἶναι ἱκανὸς — ἐπιτήδειος νὰ περιπατῇ ἐπὶ ξηροῦ. Πλάτ. πολιτ. §. 8.

Ξηροβιωτικός, ή, όν (βιόω). Ὁ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἤτοι ἐπὶ τῆς γῆς ἱκανὸς ἐπιτήδειος νὰ ζῇ.

Ξηροκαχοζηλία, ἡ, κακοζηλία μετὰ ξηρότητος συνδεδεμένη. Δημήτρ. Φαληρ. 239. ἐπὶ ὕφους.

Ξηρόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός) Ὁ ξηροὺς καρπὸν ἔχων.

Ξηροκέφαλος, ὁ, ἡ, (κεφαλή). Ὁ ξηρὰν κεφαλὴν ἔχων.

Ξηρόκολλα, ἡ, (κόλλα). Ἡ ξηρὰ κόλλα τῶν χρυσοχόων, ἔστι δὲ αὕτη ξηρά τις σύνθεσις· Ἡσύχ.

Ξηροκολλούριον, τό (κολλούριον). Ἀλοιφή τις διὰ τὰ ὄμματα σχῆμα κολλουρίου ἔχουσα, συντεθειμένη ἐξ ὑγρῶν τινων εἰδῶν, οἷον μέλιτος, κ. τ. τ.

*Ξηρόκοπτος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὅστις εἶναι κομμένος μὲ ξηρὸν τρόπον, Ἡσύχ.

*Ξηρολουτρέω, (λουτρέω). Λούομαι μὲ ξηρὸν τρόπον, π. χ. μὲ θερμὴν ἄμμον.

Ξηρόμυρον, τό (μύρον). Ξυρὸν μύρον, εὐώδης τις καταπασματικὴ κόνις, σκόνη εὐώδης διὰ πασσμα.

Ξηρονομικός, ή, όν (νομός). Ὁ εἰς ξηρὸν τόπον βόσκων. Ἀθήν. γ'.

Ξηροποιέω, ῶ. Ξηρὸν ποιῶ, ξηραίνω· ἐκ τοῦ

*Ξηροποιός, ὁ, ἡ. (ποιέω). Ὅστις ποιεῖ τι ξηρὸν, ξηραίνει τι.

Ξηροποτάμος, ὁ, (ποταμός). Ταὐτὸν τῷ, χειμάῤῥους· ἡ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο οὐδετ. Ξηροπόταμον· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Ξηρόγγιοι, ποταμοὶ οὐκ ἀεὶ ῥέοντες.

Ξηροπυρία, ἡ (πυρία). Λουτρὸν μόνον διὰ θέρμης καὶ ἀέρος γινόμενον. Σχολ. Νικάνδρ.

Ξηροπυρίτης, ου, ὁ, (πῦρ) ἄρτος· «παρ' Ἀθην. γ'. ταὐτὸν τῷ, αὐτοπυρίας.

Ξηρός, ά, όν. Ὁ ἐστερημένος ὑγρασίας ἢ ὕδατος, ἐπὶ ξηραινθέντος ποταμοῦ, Ἡρόδ. Ε'. 45. ἀλλὰ καὶ περὶ ἀνθρωπίνου ἢ θηριώδους σώματος, στεγνός, λιγνός, ἰσχνός, ἀύτκ. τῷ, ὑγρός. 2) ὡς τὸ λατ. siccus, Ἄσιτος, νήστις, ὅστις δὲν ἔφαγεν ἢ δὲν ἔπιεν. 3) καθέλου δὲ, κενός, διάκενος, ὁ ἀποκαμὼν κατὰ τὰς δυνάμεις, ὁ ἐστερημένος τῆς περιουσίας του, «ἐπὶ ξηραῖς καθίζειν τινά.» στερῶ τινα πάσης τῆς περιουσίας του, Θεόκρ. Α'. 51. ἐπὶ φωνῆς, τραχύς, βραγχιασμένος. Μεταφορ. «Ξηρὸς ὑπὸ θεοῦ· «χλωμὸς ὑπὸ φόβου. «Ξηρὸς ὑπὸ δίψους· «ξηραμένος ἀπὸ δίψαν· ὡς καὶ τό, Αὐος. 4) Ξηρά, Ἰων. Ξηρή, ἡ, συναπαντοῦμ. Γῆ· ἡ Ἤπειρος, ἡ στερεὰ γῆ. Gontinens, ἀντίκειται τῷ, Ὑγρά, ἥτις ἐστὶν ἡ θάλασσα. «Αἰγιαλὸν ἐπὶ ξερὸν.» Νικάνδρ. Θηρ. 704. ἐπάνω εἰς τὸ ξηρὸν μέρος τοῦ χείλους τῆς θαλάσσης. (συγγεν. μὲ, ξερός, σχαρός, σκηρός, σκιῤῥός, χιῤῥός, χέρσος.)

Ξηρόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ) Ὁ ξηρὰν σάρκα ἔχων.

*Ξηροσμύρνη, ἡ (σμύρνα). Ξηρὰ σμύρνα.

Ξηροτήγανον, ταὐτὸν τῷ, Τήγανον παρὰ Συρακουσίοις, οἵ τινες καὶ ἀντὶ Λοπάδος τὸ Τήγανον μετεχειρίζοντο. Ἀθήν. ς'.

Ξηρότης, ητος, ἡ (ξηρός). Τὸ εἶναι τοῦ ξηροῦ· ἔλλειψις ὑγρασίας, ξηρασία, λιγνότης.

Ξηροτριβέω, ῶ, (τρίβω). Ξηροτρίβω· ξηρὸν ἢ ξηρῶς τρίβω· ὅθεν

Ξηροτριβία, ἡ. Τὸ ξηροτρίβειν, ξηροτρίψιμον.

Ξηροτροφικός, ή, όν (τρέφω). Ὅστις ζῇ καὶ τρέφεται ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν γῆν. 2) ὅστις ἀγαπᾷ ξηρὰν τροφὴν, ἢ εἶναι συνειθισμένος εἰς αὐτήν.

Ξηροφαγέω, ῶ, (φαγεῖν). Ξηρὸν φαγητὸν τρώγω· ὅθεν

Ξηροφαγία, ἡ· Τὸ ξηρὰ φαγητὰ τρώγειν, λιτὰ ἀηλ. ποτάπα, μὴ κατεσκευασμένα κατὰ τὴν τέχνην τῆς μαγειρικῆς, ἔτι δὲ καὶ αὕτη ἡ ξηρὰ τροφὴ· παρὰ τοῖς πρώτοις χριστιανοῖς ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ νηστεία· ἴδε Ἀναγκοφαγία.

Ξηροφθαλμία, ἡ. Ξηραπία τοῦ ὀφθαλμοῦ· ἐξαιρέτως λέγεται φλόγωσίς τις μετὰ κοκκινάδος καὶ πόνου συντροφευμένη, ὥστε καὶ ἐν τῇ νυκτὶ συγκολλῶνται αἱ βλεφαρίδες.

Ξηρόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ ξηρὰ ὄμματα, ἢ ξηροφθαλμίαν ἔχων.

*Ξηρόφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Ὅστις ἔχει ξηρὸν φλοιόν.

Ξηρόφωνος, ὁ, ἡ, (ξηρός, 3. φωνή). Ὁ ξηρὰν, τραχεῖαν, βραγχιασμένην φωνὴν ἔχων. Εὐσταθ.

Ξηρώδης, ὁ, ἡ (ξηρός, εἶδος). Ὁ ξηρὸν εἶδος ἔχων.

Ξήρωσις, ἡ, (ὡς ἐκ τοῦ, ξηρόω) ταὐτὸν τῷ, ξήρανσις. Ἱππόκρ. Κωακ.

Τὸ Ξ. μετὰ τοῦ Ι.

Ξιρίς, ίδος, ἡ, = Ξυρίς. (?)

Ξίφαι, αἱ, παρ' Ἡτυχίῳ εἰσί, ξίφη· τὰ ἐν ταῖς ῥυκάναις δρέπανα ἢ σιδήρια. (ἐκ τοῦ, ξίφος, ὡς ἄγκη ἐκ τοῦ ἄγκος, ἄγη ἐκ τοῦ ἄγος, ἀιδὴ ἐκ τοῦ ἄιδος, νάπη ἐκ τοῦ νάπος, κ. τ. τ. (υ–)

Ξιφείδιον, τό· ταὐτόν τῷ, ξιφίδιον, Ὑποκορτ. τοῦ, ξίφος.

Ξιφήρης, ες, ὁ, ἡ (ἄρω, ξίφος) Ὁ ὁπλισμένος, ἁρματωμένος μετὰ ξίφους· ὁ ξίφος αἴρων, βαστῶν, ἤ, ὁ ξίφει ἡρμοσμένος τὴν χεῖρα, τῇ δὲ κἀκεῖτο περιφέρων καὶ περιάγων· ἢ ὁ πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος.

Ξιφηφορέω, ῶ (ξιφηφόρος). Ξιφηφόρος εἰμί· φέρω, φορῶ, βαστῶ ξίφος.

Ξιφηφορία, ἡ. Τὸ φορεῖν, φέρειν ξίφος.

Ξιφηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω) Ὁ ξίφος φέρων, φορῶν, βαστάζων.

Ξιφίας, ου, ὁ (ξίφος). Ὁ τὴν μορφὴν καὶ τὸ σχῆμα τοῦ ξίφους ἔχων, μάλιστα α) ἰχθυοστεινὸς ὄγκος, ὁ ξιφίας, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῷ ῥύγχει αὐτοῦ ξιφοειδοῦς οὕτω λεγόμενος. β) εἶδος κομήτου. (υυ–)

Ξιφίδιον, τό· ὑποκορ. μικρὸν ξίφος. (ῑ)

Ξιφίζω, μέλ. ίσω, (ξίφος). Σημαίνει ἡ λέξις ὄρχησίν τινα πολεμικὴν χορεύειν, καθ' ἣν ἐξέτεινον τὰς χεῖρας ὡς ξίφος· ἢ κάλλιον, διὰ ξίφους χορεύειν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἔτι καὶ διὰ τοῦ, ἀνατείνειν τὴν χεῖρα· καὶ, ἀποξιφίζεται, ἀποδεδοκίμασται, ἀντὶ, ἀποκεχειροτόνηται. Ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. τό, ἀποξιφίζεσθαι, διὰ τοῦ, ἐξορχίσασθαι, τελειῶσαι τὸ ξίφισμα· τὸ δὲ ξιφίζειν, διὰ τοῦ, χειροτονεῖν, ἀνατείνειν τὴν χεῖρα παραπλήσιον ξίφει τῷ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιοῦντι.

Ξιφίον, τό· ταὐτόν τῷ, ξιφίδιον. 2) ἔτι δὲ καὶ φυτοῦ εἶδος, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Σπαθόχορτον, λεγόμενον. Θεόφραστ. Φυτ ἱστορ. ζ'. 11. καὶ 12. Διοσκορ. δ'. 20. Gladiolus communis Linn. (υυυ)

Ξιφιός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ξιφίας. Ἡσύχ.

Ξίφισμα, τό· καὶ, ξιφισμός, ὁ (ξιφίζω) Ὄρχησις, χορὸς πολεμικὸς μὲ τὸ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας· ἢ καθ' Ἡσύχ. Σχῆμα ὀρχηστικὸν τῆς λεγομένης ἐμμελείας ὀρχήσεως 2) κυρίως δὲ τὸ μετὰ ξίφους μάχεσθαι, μαχαιρομαχία. (υ–υ)

Ξιφιστής, οῦ, καὶ ξιφιστήρ, ῆρος, ὁ (ξιφίζω) Ἀορτεύς, φορεὺς τοῦ ξίφους, τελαμών, λῶρος, ἐξ οὗ ἤρτηται τὸ ξίφος, παρὰ Πλουτάχ. Πομπ. 43. σημαίνει τὸ, Κολεός, θήκη, ξιφοθήκη· τοιοῦτο καὶ τὸ παρ' Ἡλιοδ. 5'. λατ. balteus.

Ξιφιστύς, ύος, ἡ. Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, ξιφισμός. Ἡσύχ.

Ξιφοδήλητος, ὁ, ἡ (δηλέω). Ὁ διὰ τοῦ ξίφους φονευθείς· Αἰσχύλ. Χοηφ. 726. Ἀγαμ. 1537. «Θάνατος ξιφοδήλητος·» ὁ διὰ τοῦ ξίφους γινόμενος.

Ξιφοδρέπανον, τό (δρέπανον). Ξίφος δρεπανοειδές, ἅρπη. Ἡσύχ.

Ξιφοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ ξίφους ἔχων.

Ξιφοθήκη, ἡ, (θήκη). Ἡ θήκη τὸ θηκάρι τοῦ ξίφους· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Βελοθήκη.

Ξιφοκτονέω, ῶ. Διὰ τοῦ ξίφους κτείνω, φονεύω ἐκ τοῦ

Ξιφοκτόνος, ὁ, ἡ, (κτείνω) Ὁ διὰ τοῦ ξίφους κτείνων, φονεύων. Σοφοκλ. καὶ

Ξιφόκτονος, ὁ, ἡ. Ὁ διὰ τοῦ ξίφους φονευμένος.

Ξιφομάχαιρα, ἡ (μάχαιρα) Μάχαιρά τις τὸ σχῆμα τοῦ ξίφους ἔχουσα· ἢ μάχαιρα καὶ ξίφος ἡνωμένα. Θεόπομπος παρὰ Πολυδ. (α)

Ξιφοποιός, ὁ, (ποιέω). Ὁ τὰ ξίφη ποιῶν.

Ξίφος, εος, τό. Πολεμικόν τι ὄργανον κοπτερόν, σπαθίον· ἦν δὲ τοῦτο ἴσιον πλατὺ καὶ μακρὸ, ἐν ᾧ ἡ μάχαιρα ἦν κυρτὸν ξίφος· παρ' Ὁμήρ. ὅστις τὸ ὀνομάζει συνήθ. «μέγα, ὀξὺ, καὶ ἀμφηκεες κοπτερόν» δηλ. καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, Ἰλ. Φ, 118. Ὀδ, Π, 80. «τὸν δὲ ἀχάλκεον,» Ὀδ. Κ, 261. καὶ ἐκέρματο δι' ἀναφορέως τινός, «τελαμῶν,» ἀπὸ τοῦ ὤμου, Ἰλ. Β, 45. Γ, 18. Λ, 29. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡρόδ. συχνάκις· παρὰ Νεωτ. διεκρίνετο τὸ ξίφος, ὡς ἴσιον σπαθίον, ἀπὸ τὴν μάχαιραν, ἥτις ἦτον κυρτή. Δωρ. Σκίφος. 2) Τὸ ἐν τοῖς ὠτοῖς ὀστοῦν τῶν τενθίδων, κ. τ. τ. ἰχθύων, διὰ τὸ ἔχειν τοιοῦτον σχῆμα· ἐκ τοῦ ἔω, ξίω, ταὐτὸν τῷ, ξύω, καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καὶ, ξύφος, γράφεται. Ἐτυμολόγ. (υυ)

*Ξιφουλκέω, (ξιφουλκός) Τραβῶ, ἐκβάλλω τὸ ξίφος, ὅθεν

Ξιφουλκία, ἡ. Τὸ ἕλκειν, ἐκβάλλειν ἐκ τῆς θήκης τὸ ξίφος. Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ.

Ξιφουλκός, ὁ, ἡ (ἕλκω). Ὁ ἕλκων, σύρων, ἐκβάλλων τὸ ξίφος Αἰσχύλ. Εὐμεν. 505.

Ξιφουργός, ὁ, ἡ (ἔργω). Ταὐτὸν τῷ, ξιφοποιός.

*Ξιφοφορέω. = Ξιφηφορέω, ἐκ τοῦ

Ξιφοφόρος, ὁ, ἡ, (φέρω) ταὐτὸν, τῷ, ξιφηφόρος.

Ξιφύδριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Ξίφος, μικρὸν ξίφος· καὶ Δωρικ. Σκιφύδριον. 2) Τὸ ὄστρεον τελλίνη.

Τὸ Ξ μετὰ τοῦ Ο.

Ξοανογλύφος, ὁ, ἡ (ξόανον, γλύφω). Ὁ ξόανα γλύφων, ὁ ἀγαλματοποιός. (υ)

Ξόανον, τό (ξέω). Τὸ ἐξεσμένον ἢ γεγλυμμένον ἔργον· πελεκημένον, κεκομμένον ἐκ ξύλου ἢ λίθου ἄγαλμα, εἴδωλον, ἀνδριάς. Λέγεται καὶ τὸ ἐκ μετάλλου. ἴδε ξέω· ὅθεν

Ξοανοποιία, καὶ, **Ξοανουργία**, ἡ (ξόανον, ποιέω, ἔργον) Τὸ ποιεῖν, ἐργάζεσθαι, ᾠκιάνειν ξόανα, ἀγάλματα, ἀγαλματοποιία.

Ξοῖς, ίδος, ἡ (ξέω) Ἐργαλεῖον δι' οὗ ξέουσι, σκαλίζουσι τὰ ἀγάλματα, σμίλη, κοπεύς.

Ξόος, ὁ, (ξέω). ταὐτὸν τῷ, ξέσις.

Ξουθόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὁ ξανθὰ πτερὰ ἔχων. Ἐπίθετον τῆς μελίσσης. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Ξουθός, ή, όν· καὶ διαπτάλ. ὡς τὸ, ξανθός, Κίτρινος, μηλιοειδής, ὑπόγλαυκος, κατὰ διαφόρους βαθμούς, ἔτι δὲ καὶ, πυῤῥός, κίτρινος ὡς ὁ χρυσός, μελανοκίτρινος, ἐξαιρέτως ἐπίθετον τῆς μελίσσης. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 165. καὶ 634. «Ξουθόπτερος.» Ἡρακλ. 487. Θεόκριτ. ζ'. 142. «Ξουθαὶ ἀηδονίδες.» Θεόκριτ. ἐπιγρ. δ'. 11. ὁ δὲ Εὐριπ. ἐν Ἑλέν. 1126. παραβάλλει τούτῳ τὸ «Ξουθὰς γένυς,» ἀντὶ τοῦ, Ἀηδών· ὡς καὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 214. καὶ 747. τὸ «Ἱππαλεκτρυόνων Εἰρήν. 1177. καὶ Ὄρν. 800. καὶ 676. τὸ, Ἀηδών· ἔτι δὲ καὶ αἱ Πτέρυγες αὐτῶν «Ξουθῶν ἐκ πτερύγων.» Ἀνθολογ. «Κεμὰς ξουθόχα. Ἐπιγράμ. παρ' Ἀθην. ε'. καὶ χρῶμά τι μεταξὺ τοῦ ξανθοῦ καὶ πυῤῥοῦ· μελανοκίτρινος, ἢ χρυσοκίτρινος. Ὁ Χαιρέμων παρ' Ἀθην. ιγ'. σελ. 608. λέγει ἐπὶ κηροειδοῦς τινος κόμης. «Ξουθοῖσιν ἀιέμοις ἐνετρύφων φορούμενοι·» καὶ ἐν Ἀναλέκτ. γ'. σελ. 239. λέγεται ἐπὶ τέττιγος. «Ξουθὰ λαλοῦντα νάπαις.» Τινὲς ἔχουσι τοῦτο ὡς συνώνυμον τοῦ ξανθός· ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. Ἐτυμολ. καὶ Φώτ. τὸ ἑρμην. καὶ διὰ τοῦ, 2) λεπτός, ἁπαλός, ἐλαφρός, (τὸ λοιπὸν ἐκ τοῦ, ξύω, ξέω) ὑγρός, χλωρός, πυκνός, ὀξύς, ταχύς, καλός, ποικίλος, εὐειδής, διαυγής, λευκός, ἀργυροῦς, καὶ ἐπὶ φωνῆς, λιγύς, ὀξύς· ἡ λέξις ἀπαντᾶται μόνον παρὰ τοῖς, μεθομ. καὶ Πινδ. ποιηταῖς· ἔμοιγε «Ξοῦθος» ὡς κύριον ὄνομα συρίσσεται ἤδη παρ' Ἡσ. λεξ. 28.

Τὸ Ξ. μετὰ τοῦ Υ.

Ξυάλη, ἡ (ξύω). ἴδε Ξυήλη. (–υ–?)

Ξυήλη, ἡ (ξύω). ταὐτὸν τῷ, Κνῆττις· παρὰ Ξενοφ. Κυροπ. ς'. β'. 32 Ἐργαλεῖόν τι εἰς τὸ ἐξεργάζεσθαι (δουλεύειν) τὰ ξύλα. 2) ξιφίδιον, μαχαίριον, δρεπανοειδές, (ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Λάζος, καλούμενον). Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ζ'. 16. καὶ ἤ. 25. ἦν δὲ τοῦτο ἴδιον τῶν Σπαρτιατῶν. (?)

Ξυηρός, ά, όν (ξύω). Ἐξεσμένος, ἐξειργασμένος διὰ τῆς ξοῖδος, λείος· ἥμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, ξυρήνης· ἐκ Ξενοφ. Κυνηγ. ι. 3.

*Ξυλέβιον, τό, ἴδε. Ὀξυλέβη.

*Ξυλόλογον, τό = ὄιος ξύλινος· παρὰ τοῖς Νεωτ. ὡς ἄλογον = ξῶον.

Ξυλαλόη, ἡ Ξύλον καὶ ἀλόη· ταὐτὸν τῷ, Ἀγάλλοχον, νεωτέρα λέξις, πρῶτον παρ' Ἀετίῳ.

Ξυλάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, ξύλον, μικρὸν ξύλον.

Ξυλάφιον, τό. Ταὐτὸν τῷ ξυλάριον. Spohn de extr. Od. parte, σελ. 133.

*Ξύλαχος, ἀντὶ ξύλοχος, ἴδε ξύλον.

Ξυλεία, ἡ. Τὸ κόπτειν ἢ συνάγειν ξύλα· καὶ αὐτὴ ἡ σύναξις τῶν ξύλων, Λατ. lignatio. 2) ἡ ἐπιτηδεία πρὸς οἰκοδομὴν ὕλη τῶν ξύλων, ξυλική· ταὐτὸν τῷ, ξυλοστις. ἐκ τοῦ

Ξυλεύομαι, Ἀποθετ. Μέσ. (ξύλον). Κόπτω ξύλα καὶ συνάγω αὐτά· ταὐτὸν τῷ, ξυλίζομαι. Λατ. lignari ὅθεν

Ξυλεύς, έως, ὁ. Ὁ ξύλα συλλέγων, μαζώνων. Παυσαν. ε. 13. ὁ τὰ πρὸς θυσίαν ξύλα συλλέγων καὶ πωλῶν αὐτά.

*Ξυλευτής, οῦ, ὁ = ξυλουργός.

*Ξυλή, ἡ = ξύλα, τά, ἡ ξυλεία. Βυζαντ.

Ξυληβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Ὁ τὰ ξύλα τρώγων, ξυλοφάγος.

Ξυληγέω, ῶ. Μέλ. ήσω. Ἄγω, φέρω ξύλα. ἐκ τοῦ

Ξυληγός, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὁ ξύλα ἄγων, φέρων· ξυλοφόρος.

Ξυλήριον, τό. Ταὐτὸν τῷ, ξυλάριον. ἁμφ.

*Ξυληφόρος, ὁ, ἡ (φέρω) = ξυλοφόρος.

Ξυλήφιον, τό· ὑποκορτ. τοῦ, ξύλον· ἴσως πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς, ξυλύφιον, Sphon de extr. Od. parte, σελ. 133. Lobeck. Phryn. σελ. 78.

Ξυλία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, ξυλεία

Ξυλίζομαι, Μέλ. ίσομαι (ξύλον). Ἀποθετ. Μέσ. συλλέγω, συνάγω, μαζώνω ξύλα.

Ξυλικός, ἡ, όν (ξύλον). Ὁ εἰς ξύλον ἀνήκων, ἁρμόζων· ὁ ἐκ ξύλου κατεσκευασμένος ἢ γεννημένος, ξύλινος. «Καρπὸς ξυλικός·» ὁ καρπὸς τῶν δένδρων. Ἀρτεμιδ. β'. 37. ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ ξυλική, ταὐτὸν τῷ ξυλεία.

Ξύλινος, ίνη, ινον (ξύλον). Ἐκ ξύλου, ἀπὸ ξύλου. «Ξύλινος καρπός.» Ἀθην. γ'. ὁ ἐκ τῶν δένδρων, συχνὰ παρ' Ἡρόδ. 2) (ξύλον, 5.) Ὁ ἐκ βάμβακος κατεσκευασμένος. (υυυ)

Ξυλισμός, ὁ (ξυλίζομαι). Τὸ κόπτειν καὶ συλλέγειν ξύλα, = ξυλεία.

Ξυλίτης, ου, ὁ. Ἐκ ξύλου, ξύλινος· ὅμοιος τῷ ξύλῳ· παρ' Ἡσυχ. ἰχθύς τις ποιός.

Ξυλίφιον, τό. Ταὐτὸν τῷ, ξυλύφιον. ἁμφ.

Ξυλοβάλσαμον, τό (βάλσαμος). Τὸ ἐκ τοῦ δένδρου τοῦ βαλσάμου ξύλον. Διοσκορ. α. 18.

Ξυλόβολον, τό (βάλλω). Ταὐτὸν τῷ, ξυλοθήκη, ὡς τό, σιτόβολον, κ. τ. τ. Γλωσ.

Ξυλογλύφος, ὁ, ἡ (γλύφω). Ὁ γλύφων τὰ ξύλα, ἀγαλματοποιός.

Ξυλογραφέω ἐς δέλτον. Γράφω ἐπάνω εἰς ξυλίνην δέλτον. Ἐπιγραφ.

Ξυλοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος τοῦ ξύλου ἔχων.

Ξυλοθήκη, ἡ (θήκη). Τόπος ἔνθα βάλλουσιν ἢ θηκιάζουσι τὰ συλλεγέντα ξύλα (μαγαζί διὰ ξύλα.)

Ξυλοκαυθήλια, τά (καυθήλια). Ξύλινα καυθήλια, ἤτοι τὰ ἐκ ξύλων κατεσκευασμένα φορτικὰ σαγμάρια.

Ξυλοκασσία, ἡ (κασσία). Ξύλινος κασσία· εἶδος κινέλλας.

Ξυλοκαστέλλιον, τό (castellum). Μαθημ. παλ. σελ. 46. κελλίον ἢ οἰκίσκος ἐκ ξύλων κατεσκευασμένος.

Ξυλοκέρατα, τά, παρὰ τοῖς Νεωτέροις· ταὐτὸν τῷ, Κεράτιον.

Ξυλοκινάμωμον, τό (κινάμωμον). Ξύλον ἐκ τοῦ δένδρου τοῦ κινναμώμου. Διοσκορ. α. 14.

Ξυλόκοκκα, τά. Ταὐτὸν τῷ, ξυλοκέρατα, παρὰ τοῖς Νεωτέροις.

Ξυλοκόλλα, ἡ (κόλλα). Ἡ κόλλα δι' ἧς κολλῶσι τὰ ξύλα.

Ξυλοκοπέω, ῶ (ξυλοκόπος). Κτυπῶ, κόπτω ξύλα. 2) μετὰ ξύλου ἢ μετὰ κοπάνου κτυπῶ, δέρω. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. δ'. 4.

Ξυλοκοπία, ἡ. Τὸ κόπτειν ξύλα. 2) δαρμός, μαστίγωσις.

Ξυλοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὁ ξύλα κόπτων. β) ὡς οὐσιαστ. ὁ ξ. ἐργαλεῖόν τι δι' οὗ κόπτονται τὰ ξύλα. Λέγεται καὶ ἐπὶ πτηνῶν, τὰ ὁποῖα διὰ τοῦ ῥάμφους (μύτης) αὐτῶν κτυποῦσι τὰ ξύλα. Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. ἡ. 3. 2) ὁ μετὰ ξύλου τύπτων, κτυπῶν, δέρων.

Ξυλολυχνοῦχος, ὁ (λυχνοῦχος). Ξύλινος λύχνος. Ἄλκις παρ' Ἀθην. ιε'. σελ. 700.

*Ξυλομάκερ, τό, Εἰδός τι ἀρτύματος, ἴδε Μάκερ. Λατ. Cortex mali punici.

Ξυλομανέω, ῶ (μαίνομαι). Λέγεται ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα βλαστάνουσι παρὰ πολὺ ξύλον, μανίαν ἔχοντα εἰς τὸ βλαστάνειν ξύλα. Θεόφρ.

Ξυλομιγής, ές, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὁ μετὰ ξύλου μεμιγμένος.

Ξύλον, τό. Ἡ σκληρὰ καὶ συμπαγὴς οὐσία τῶν δένδρων· καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἐκ ξύλων ὕλη τῶν οἰκοδόμων, ναυπηγῶν, τεκτόνων, ξυλουργῶν, Ὅμ. ὅστις τὸ μεταχειρίζ. συνήθως περὶ καυστέου ξύλου, μάλιστα εἰς πλῆθ. ἀόριστον. «Ξυλα νηΐας, ξύλα πρὸς ναυπηγίαν, Ἡσ. Ἔρ. 810. καὶ παρ' Ἡρόδ. ἀπαντᾶται συχνάκις ἡ λέξις. 2) ἐν κομμάτι ξύλου, Ἰλ. Ψ, 327. Ἡρόδ. Α'. 186. ὅθεν πᾶν ὅ,τι ἐκ ξύλου εἶναι κατεσκευασμένον, τοῦ ὁποίου ἰδιαιτέρως ἡ σημασία γίνεται γνωστὴ ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου. π. χ. α) ἡ ῥάβδος, τὸ βάκτρον, ῥόπαλον, Ἡρόδ. Β'. 63. Δ'. 180. β) ὁ σταυρός, ἡ κρεμαστηριά. γ) ὀργανόν τι κολαστικὸν μάλ. διὰ τοὺς σκλάβους, εἴρκτή τις (Κλέπα. κουτζούρι, τουμπούκι) βαρεῖα καὶ ξυλίνη, διὰ τῆς ὁποίας ἐπερόσσων τὴν κεφαλὴν τοῦ σκλάβου, καὶ ἔθενον ἔπειτα εἰς αὐτὴν σφικτὰ τὸν τράχηλόν του, ὥστε δὲν ἐδύνατο νὰ κινῆται ἐλευθέρως, ὅθεν «Δῆσαί τινα ἐν ξύλῳ, πρῶτον παρ' Ἡρόδ. Ζ'. 73. Γ. 37. συχνὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. Βρ. Ἀριστρ. Ἀχ. 343. Ἀριστοφ. Ἱππ. «Οἷόν σε δήσω τῷ ξύλῳ· δεῖ σέ βάλω εἰς τὴν ποδοκάκην, εἰς τὸ κουτσουρον· ἔδεον δὲ μὲ τοῦτο τὸ ξύλον καὶ τοὺς μαινομένους, Ἡρόδ. Ζ'. 75. δ) σκαμνίον, τράπεζα, καθὼς ἔτι καὶ ἡ τῶν τραπεζιτῶν, (ὁ Πάγκος). Δημ. ε) Ἀριστφ. ἐν Ἀχαρν. 25. «Τὸ πρῶτον ξύλον· ἡ προεδρία, τὸ βάθρον, ἡ κρίτη καθέδρα, ὁ θρόνος ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ἀθηναίων, ἐφ' ᾧ οἱ πρυτάνεις καὶ οἱ πρόεδροι ἐκάθηντο, οἵτινες ἐντεῦθεν καὶ Πρυτόβαθροι, ἐκαλοῦντο· ἡ ἔκφρασις αὕτη ὑπάρχει ἀπὸ τοῦ καιροῦ, κατ' ὃν ὅλον τὸ θέατρον ἦτον ἀκόμη ξύλινον, διετηρήθη δὲ, μ' ὅλον ὅτι μετ' ὀλίγον ἐπεῖχον ὁ λίθος τὸν τόπον τοῦ ξύλου. 3) Μέτρον τι μήκους, περιλαμβάνον 3 πήχεις ἢ 4½ πόδας. Ἱερ. Γεωμετρ. 4) ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ Δένδρον, παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ὡς Καλλίμαχ. Ἴμν. εἰς Δήμητρ. 41. οὕτω καὶ παρ' Ὠρηγ. ὁ'. 12. μ' ὅλον ὅτι καὶ ὁ Ἡρόδ. Γ'. 47. ὀνομάζει τὸ βαμβάκινον, «Εἵματα ἀπὸ ξύλων», παρ' Ἡρόδ. Η'. 65. τὰ ὁποῖα ἐξέλαβεν ἤδη ὀρθῶς ὁ Kinkelmann ὡς ἐνδύματα κατεσκευασμένα ἀπὸ φλοιόν, ἤτοι βίβλιν. 6) μεταφορ. ἀνθρωπος βραδύνους, ἀναισθητος, Jac. Ἀχ. Ταν. σελ. 815. 7) τὸ παρ' Ἡλιοδώρ. γ'. σελ. 143. «Τὴν ἀπὸ ξύλου κλῆσιν ἤκει φέρουσα· ὅπου ὁ Κοραὴς σημειοῦ, Παρφέρεται ἀπὸ τῆς ἀρυλλουμένης παροιμίας. «Ἢ ἀπὸ Σκυθῶν ῥήσεως· ἣν δὲ αὕτη τὸ «Κλαίειν λέγω». Ὅρα Ἡρόδοτ. Δ'. 127. (συνῆθ. καὶ πιθαν. ὁρθὴ παραγωγὴ ἐκ τοῦ, ξύω, ὄχι ὅμως ἐκ τοῦ, ὕω, φύω.) [υυ] ἔθεν

Ξυλοπαγής, ές, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὁ ἐκ ξύλων συμπεπηγμένος, κατεσκευασμένος, οἰκοδομημένος. Στράβ. ε'.

Ξυλοπέδη, ἡ (πέδη). Ἡ ἐκ ξύλων πέδη. Γλωσσ.

Ξυλόπους, ποδος, ὁ, ἡ, πουν, τὸ (πούς). Ὁ ξυλίνους πόδας ἔχων.

Ξυλοπριστικὸς πῆχυς (πρίω, ξύλον). Ἱερων Γεωμετρ. ἐπί τινος μέτρου, ἴσως τὸ πριονιστμένον ἢ τετμημένον ξύλον.

Ξυλοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ πωλῶν τὰ ξύλα.

*Ξυλοσπόγγιον, τό Ὑποκορστ. τοῦ Ξυλόσπογγος.

Ξυλόσπογγος, ὁ (Σπόγγος). Ἱπιατρικ. σελ. 187. Ὁ ἐν τῷ ξύλῳ συνδεδεμένος σπόγγος.

*Ξυλοστεγής, ὁ, ἡ = ξυλόστεγος.

Ξυλόστεγος, ὁ, ἡ (στέγη). Ὁ ξυλίνην στέγην ἔχων. Σχολ. Λυκόφρ.

Ξυλοσχίστης, ου, ὁ (σχίζω). Ὁ σχίζων τὰ ξύλα. Προκλ. παράφρ. σελ. 350.

Ξυλοτέμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ τέμνων, κόπτων τὰ ξύλα.

Ξυλότονα, τά (τείνω). Ὑπακουομ. ὄργανα, καλοῦνται τὰ τόξα καὶ αἱ τοιαῦται μηχαναί, ὁπότε τὸ ἐλαστικὸν ξύλον ἐκτείνει τὴν χορδήν.

*Ξυλοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις τρέφει ἢ βλαστάνει ξύλα.

Ξυλοτρώκτης, ου (τρώγω). Ὁ τρώγων τὰ ξύλα.

*Ξυλότυπος, ὁ, ἡ. Ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ ξύλον.

Ξυλουργέω, ῶ (ξυλουργός). Ἐργάζομαι, δουλεύω ξύλα, ξυλουργὸς εἰμί, Ἡρόδ. Γ'. 113. ὅθεν

Ξυλουργία, ἡ. Ἡ ἐργασία τῶν ξύλων, ἡ τέχνη τοῦ ξυλουργοῦ Αἰσχύλ. Προμ. 449. ὅθεν

Ξυλουργικός, ἡ, ὁν. Ὁ εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ξύλων ἀνήκων, ὁ εἰς ξυλουργίαν ἐπιτήδειος.

Ξυλουργός, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὁ τὰ ξύλα ἐργαζόμενος, ὅστις κατασκευάζει πράγματα ἀπὸ ξύλον, ὅθεν ὁ ξ. ὁ τέκτων, ἀγαλματοποιός, κ. τ. τ. Πλάτ. Legnajuolo, Ἰταλ.

Ξυλοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ τὰ ξύλα τρώγων.

Ξυλοφανής, ές, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὅστις φαίνεται ὡς ξύλον· ὅμοιος αὐτῷ. «Τὸ ξυλοφανὲς τοῦ κατασκευάσματος»· τὸ γεγυμνωμένον, ξεσκεπασμένον, ξύλινον μέρος τῆς οἰκοδομῆς. Διόδ. Σικελ.

Ξυλοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὁ φθείρων τὰ ξύλα. «Τὸ ξυλοφθόρον σκωλήκιον». Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. ε'. 53. τινὲς νομίζουσιν ὅτι τοῦτο εἶναι ἡ νύμφη τῆς Φρυγανίας Phryganea. Λιν. ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς· πιθανῶς φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ τοῦ Λινναίου Tinea, τῆς ὁποίας τὸ ἐξώφλοιον εἶναι κεκαλυμμένον μὲ τὰ ἀπὸ ξύλου ῥινίσματα.

Ξυλοφορέω, ῶ (ξυλοφόρος). Ξυλοφόροι εἰμί· φέρω, βαστάζω ξύλον, ῥάβδον, ποδοστράβην, κ. τ. τ. ὅθεν

Ξυλοφορία, ἡ, Τὸ φέρειν, βαστάζειν ξύλα, ῥάβδον, κ. τ. τ. ὅθεν

*Ξυλοφόριος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν ξυλοφορίαν. «Ξ. ἑορτή», ἑορτή τις τῶν Ἰουδαίων, Ἰωσ.

Ξυλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, βαστάζων, κουβαλῶν ξύλον, ῥάβδον, κ. τ. τ.

Ξυλοφορτηγός, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς φόρτωμα ξύλων ἐπιτήδειος.

Ξυλόφρακτος, ὁ, ἡ (φράσσω). Ὁ μετὰ ξύλων περιφραγμένος, στερεωμένος, ἢ μετὰ ξύλων οἰκοδομημένος· ὡς «Γέφυρα ξυλόφρακτος». Διονύσ. Ἁλικ. ε'. 24. ὡς τό, ξυλοπαγής.

Ξυλοχάρτια, τά (χαρτίον). Ξύλινα ἀβάκια ἢ πινακίδια ἐφ' οἷς γράφουσιν. Εὐστάθ.

Ξυλοχίζομαι, καὶ Δωρικ. Ξυλοχίσδομαι· ταὐτὸν τῷ, ξυλίζομαι. Θεόκριτ. ε'. 65. ἐκ τοῦ

Ξύλοχος, ἡ (ἔχω). Συνυπακουομ. Ὕλη. Ταὐτὸν τῷ, Λόχμη, Ὁ σύνδενδρος τόπος καὶ ξυλώδης δρυμὸς (ὀρμάν, Τουρκ.) ὅπου δύναται τινὰς νὰ κρυφθῇ, θάτος, ἄλσος, θάμνος, Ὅμ. ὅθεν καὶ, ὑλώδες καταφύγιον, κοίτη θηρίου, φωλεός. «Ἐν ξυλόχῳ κρατεροῖο λέοντος», ὡς τό, Λόχμη συός, οὕτω καὶ τὸ ξύλοχος, Ὀδ. Δ, 335. (ὄχι ἐκ τοῦ, λόχος.)

Ξυλόω, ῶ (ξύλον). Εἰς ξύλον μεταβάλλω· εἰς ξύλον ποιῶ. Πλουτ. γίνομαι ξύλον. 2) ἐκ ξύλου ποιῶ· ἐκ ξύλων οἰκοδομῶ· παρὰ τοῖς Ο'. ἴδε Ξυλώσεις.

*Ξυλύφιον, τό, Ὑποκορστ. τοῦ, ξύλον, ἐν κομμάτι ξύλον, Lobeck Phryn. σελ. 78.

Ξυλώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος) = ξυλοειδής, Ὁ ξύλου εἶδος ἔχων· ὁ ξύλου μετέχων, ξύλινος, πλήρης ξύλων, δένδρων.

Ξυλών, ῶνος, ὁ. Ὁ ξύλων περιεκτικὸς τόπος, ξυλοθήκη. Γλωσσ.

Ξύλωσις, εως, ἡ (ξυλόω). Οἱ συνηρμοσμένοι καὶ συνδεδεμένοι δοκοί, ἤτοι τὸ ξύλινον μέρος τῆς οἰκίας· ἡ ξυλικὴ οἰκοδομήματός τινος. Θουκυδ. β'. 14. 2) = Ξυλεία.

Ξυλωτής, οῦ, ὁ (ξυλόω). Ταὐτὸν τῷ, ξυλεύς. ἐμφ. Γλωσσ.

Ξύμη, ἡ. ἡμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ξυσμή. Γαλην. Γλωσσ.

Ξύν, ἡ παλαιὰ καὶ σκληρὰ Ἀττικὴ προφορὰ τῆς Κύν, προθέσ. ἥτις συνήθως Σύν, λέγεται, Λατ. cum παρὰ Θουκυδίδῃ εὐχρηστος, καὶ τοῖς λοιποῖς παλαιοῖς Ἀττικοῖς· ἴδε Poppo Θουκυδ. 1. σελ. 209. 399. παρ' Ὅμ. ἀπαντᾶται ἡ ξύν πολλὰ σπανίως καὶ σχεδὸν μόνον ὅταν τὸ ἀπαιτῇ τὸ μέτρον· ὀλίγον τι συχνότερα εἶναι παρ' αὐτῷ ἡ ξὺν εἰς τὰς συνθέτεις, καὶ εὑρίσκεται εἰς τὰς ἑφεξῆς λέξεις. «Ξυμβάλλω, ξύμπας, ξυναγείρω, ξυνάγυμαι, ξυνάγω, ξυνδέω, ξυνελαύνω, ξυνέστασι, ξύνεστι, ξυνέχω, ξυνιέναι, ξυνίημι, ξυνοχή», παρ' Ἡσ. μόνον εἰς τὸ «Ξύν, ξύμπας, ξυνιέναι». Ἅπαντα τὰ διὰ τῆς ξύν σύνθετα ὀνόματα καὶ ῥήματα ἴδε ἐν τοῖς μετὰ τῆς Σύν συνθέτοις, ἐν τῷ στοιχείῳ Σ. Εἰς τὰς συνθέτεις ὅμως ἔχει ὁ Ὅμ. τὸ σκληρότερον σχῆμα καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀπαιτῇ τὸ μέτρον, π. χ. Ἰλ. Ψ, 330. Ὀδ. Ζ, 54. Η, 214. καὶ ἀλλαχοῦ· παρ' Ἡρόδ. εἶναι ἡ χρῆσις τῆς Σύν ὁλόκληρος ἀμφ. μ' ὅλον ὅτι ἀπαντᾶται συχνάκις εἰς τὸ χειρόγραφ. τοῦ Schellersheim. (υ)

*Ξυνάν, ἄνος, ὁ, = ξυνέων, ξυνήν, ξυνήων, Πινδ. παράβ. μεγιστάνες. κεφάνες.

Ξυνάων, οιος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ξυνήων, Πινδ.

*Ξυνεείκοσι, Ἐπικ. ἀντὶ ξυνείκοσι, συνείκοσι, εἴκοσι ἐν ταὐτῷ, εἴκοσι μαζί, Ὀδ. Ξ, 98.

Ξυνεών, ῶνος, ὁ Ἴων. ἀντὶ Ξυνήων. »Ἀλα ξυνεῶναι· ταὐτὸν τῷ, κοινωνόν. Ἀλέξανδρ. Αἰτωλ. παρὰ Παρθενίῳ 14. Ὁ διὰ τοῦ ἅλατος φιλικὸς δεσμὸς τῆς κοινῆς τραπέζης ἴδε Valck Adon. σελ. 227. A.

*Ξυνῇ, Ἐπίρ. = κοινῇ, κυρίως δοτ. θηλ. τοῦ, ξυνός.

Ξυνήϊος, ίη, ίον, Ἐπικ. καὶ Ἴων. ἀντὶ τοῦ πιθανῶς ἀχρήστου, ξύνειος, = ξυνός, Ἰλ. Α, 124. Ψ, 809. »Ξυνήϊα χρήματα· Κοινὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνήκουσιν ἀκόμη εἰς ἰδιαίτερόν τινα, ἀλλ' εἶναι κοινὰ πάσης τῆς κοινότητος, ἢ παντὸς τοῦ στρατεύματος.

*Ξυνήν, ῆνος, ὁ, Ἴων. ἀντὶ ξυνάν, ᾶνος, ὁ Δωρ. = ἑπομ.

Ξυνήων, ονος, ὁ (ξυνός) = Κοινωνός, κοινάν, Ὅστις ἔχει κοινόν τι μετ' ἄλλου τινός, συμμέτοχος, σύντροφος, μετά Γενικ. »Κακῶν καὶ ἀργαλέων ἔργων, Ἡσίοδ. Θεογ. 595. 601. Δωρ. Ξυνέων. [– – –] Πίνδ. Πύθ. Γ'. 84. Ἴων. Ξυνεών, μετὰ τό, »Ἅλς« τὸ κοινὸν ἅλας τῆς τραπέζης, ὡς σύμβολον τῆς φιλοξενίας, Ἀλέξ. Ἀέτ. Ε'. 15. συνῃρμ. Ξυνήν, Ἡσύχ. Δωρ. Ξυνάν, Πίνδ. Νεμ. Ε'. 50. [– –]

*Ξύνιε, Προστακτ. τοῦ ξυνίημι, Θεόγν. 1240. [υυυ]

*Ξυνίει, Προστακτ. ἐνεστ. τοῦ ξυνίημι, Ὀδ. [υυ–]

Ξυνίημι, ἴδε Συνίημι. Ὅμ.

Ξύνιον, Ἐπικ. 3 πληθ. παραταχ. ἀντὶ ξυνίεσαν ἐκ τοῦ ξυνίημι, Ἰλ. Α, 273. [υυυ]

Ξυνοδοτήρ, ῆρος, ὁ (ξυνός, δίδωμι). Ὁ τοὺς πάντας κοινῶς εὐφραίνων, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 518.

Ξυνός, ή, όν. ταὐτὸν τῷ κοινός, Ὅστις ἀνήκει εἰς ὅλους ὁμοῦ, γενικός, Ἰλ. Π. 262. Ἡσιόδ. λείψ. 67. ἐνίοτε καὶ παρ' Ἡρόδ. »Ἐνυάλιος ὁ καὶ διὰ τὰ δύο μέρη ἴσος θεὸς τοῦ πολέμου, τουτέστι, Ἴσης, ἀμφίῤῥοπος μάχη, σ. 309. μετὰ Γενικ. Ο, 193. ἐνίοτε, »Ξυνὸν δόρυ«, Σοφοκλ. Αἰ. 180. Ξυνῇ, Ἐπίρ. = Κοινῇ. (τὸ ξυνὸς διαφέρει ἀπὸ τό, κοινός, ἴσως μόνον κατὰ διάλεκτον, συγγεν. μὲ τό, ΚΥΝ, ξύν, σύν, σπαν. παρὰ τοῖς Τραγῳδ. καὶ ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ πιθανῶς δὲ ὅλου ἄχρηστ.) ὅθεν

Ξυνόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις φρονεῖ τὰ αὐτά, εἶναι τῆς αὐτῆς γνώμης, ὁ κοινόφρων.

*Ξυνοχωρής, ές, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὅστις εὐφραίνει ἅπαντας ἐξ ἴσου, ἢ κοινῶς, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.

*Ξυνόω, (ξυνός). Ταὐτὸν τῷ, Κοινόω, κάμνω τι κοινὸν ἢ γενικόν, μεταβιβάω.

*Ξυνωνία, ἡ = Κοινωνία.

*Ξυραῖος, αία, αῖον (ξυράω). Κουρευμένος.

Ξυράφιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, ξυρόν.

Ξυράω, ῶ, Μέλ. ήσω, καὶ Ἰων. ιν. Ξυρέω Ἡρόδ. (ξυρόν). Ξυραφίζω, ξυρίζω, διὰ τοῦ ξυραφίου κόπτω τὰς τρίχας (μπαρμπερίζω) τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ γενείου, μετὰ διπλῆς αἰτιατ. »Ξυρεῖν τινα τὰς τρίχας«, Ἡρόδ. Ε'. 35. »Ξυρεῖ ἐν χρῷ τοῦτο«. Σοφοκλ. Αἰ. 797. κυρίως σημαίνει τὸ ξυραφίζω τὰς τρίχας ἕως εἰς τὸ δέρμα, ὁ ἐστι, συρρίζω, ὥστε ἐγράπτεται καὶ τοῦ σώματος ὁ σίδηρος· μετὰ ταῦτα εἰλῆφται καὶ παροιμιακῶς ἐπὶ τῶν λίαν στενοχωρημένων καὶ ἐπικινδύνων πραγμάτων, ἢ πόνου ἐπικινδύνου, Σοφ. Αἰ. 786. εἶον »Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵσταται τὰ πράγματα· ἀντὶ τοῦ, τὰ πράγματα ἡμῶν τριχὸς ἥρτηται· ὅ ἐστιν ἐν ἑτοίμῳ κινδύνῳ εἰσίν. Ὅρα καὶ ἐν τῷ, ξυρόν· ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Στέκεται ἡ Ἥλθεν εἰς τὴν τρίχα· τὸ δὲ »Λέοντα ξυρεῖν«, λέγεται ἐπί τινος ἐπικινδύνου ἐπιχειρήματος, Πλάτ. Μένων, ξυραφίζομαι, Ἡρόδ. Β'. 36. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς Αἰτ. »Ξυρεῖσθαι τὰς ὀφρύας, τὴν κεφαλήν, τὸ σῶμα«, Ἡρόδ. Β'. 37. 65. 66. καὶ ξυραφίζομαι ἀπὸ ἄλλον (κατ' ἐνίους Γραμμτ. ἤτοι τό, ξυρέω, ὁ ὀρθότερ. σχημαατ., Lobeck Phryn. σελ. 205.)

Ξυρήκης, εος, ὁ, ἡ (ἀκή, ξυρόν). Κοπτερός ὡς τὸ ξυράφιον. 2) ὁ κέπτων τέμνων ὡς τὸ ξυράφιον τοῦ κουρέως, ὁ ξυραφίζων. 3) παθητ. ξυραφισμένος, ἐν χρῷ κεκαρμένος. »Κουρὰ ξυρήκης«. Εὐριπ. Ἄλκ. ξυραφισμένη κουρά, τρίχα. β) κατὰ Αἴλιον ἔμως τὸν Διονύσ. παρ' Εὐσταθ. καὶ Σουίδ. ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ξυρήσιμος, ὁ, ἡ (ξύρισις) ἢ δυναμένη ξυραφισθῆναι, ἢ χρείαν ἔχουσα, ἢ ὁ χρείαν ἔχων κουρᾶς· ἔστις εἶναι διὰ ξυράφισμα. »Κάρα ξυρήκεα«· ξυραφισμένη κεφαλή. Εὐριπ. Ἠλ. 335. »Λόγχαι ξυρήκεις«· κοπτεραί, ὀξεῖς. Ξενοφ. Κυνηγ. Γ'. 3.

Ξυρήσιμος, ὁ, ἡ. Ὁ δυνάμενος ξυραφισθῆναι, ὁ χρείαν ἔχων κουρᾶς.

Ξύρησις, εως, ἡ (ξυράω). Ξυράφισμα, ξύρισμα (μπαρμπέρισμα).

*Ξυρησμός, ὁ, = ξύρησις.

Ξυρίας, ου, ὁ. Ξυραφισμένος, ξυρισμένος.

Ξυριάω, ῶ. Ἐπιθυμίαν ἔχω τοῦ ξυραφισθῆναι. »Γένεια ἀεὶ ξυριῶσαι«. Νικήτ. Χρον. ιβ'. 4. ἀμφ.

*Ξυρίζω, ξυρίζομαι, νεώτ. σχημ. ἀντὶ ξυράω.

Ξύριον, τό· ὑποκορίστ. τοῦ, ξυρόν, ξυράφιον. Διάμαχος παρὰ Στεφάν. τῷ Βυζαντ. ἐν Λέξ. Λακεδαίμων.

Ξυρίς, ίδος, ἡ· ἴδε ξειρίς.

Ξυροδόχη, ἡ. Ξυροδόχη, Ξυροθήκη, ἡ (ξυρόν, δέχομαι, θήκη). Ἡ διὰ τὰ ξυράφια θήκη.

Ξυρόν, τό (ξύω). Τὸ ξυράφιον τοῦ κουρέως, ἤτοι ἡ ὀξεῖα μάχαιρα δι' ἧς ξυραφίζουσι τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. »Ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, ἡ μάλα λιγυρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς ἠὲ βιῶναι«. Ἰλιάδ. Β. 173. ἐνταῦθα κεῖται ἐπὶ τῆς κρισίμου στιγμῆς τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου τῶν Ἀχαιῶν· ἴδε ἐν τῷ, ξυράω· παρομοίως, »Θρὶξ ἀνὰ μέττουα«, Θεόκριτ. ἄρα ἐπὶ πάσης ἐπικινδύνου θέσεως, ὅταν τις κινδυνεύῃ περὶ τῶν μεγίστων, καὶ τὸ πᾶν ἐξήρτηται ἀπὸ τὴν κρίσιμον στιγμήν· παρομοίως, »Ἐπὶ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα«, Valck. Ἡρόδ. Ζ'. 11. Θεόκριτ. κβ'. 6. »Ἀνθρώπων ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων· ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ. Τοιοῦτον καὶ τό »Ἐν χρῷ τοῦ κινδύνου γενέσθαι· ἀντὶ τοῦ, ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ εἶναι«. Συνέσ. »Ἐπὶ ξυροῦ τύχης βεβηκέναι«, Σοφ. Ἀντιγ. 996. Ἡ ἔκφρασις δὲν γίνεται ὅμως (ὡς τό θέλει ὁ Heyne) ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ὅταν τὸ ξυράφιον προσάπτεται τῷ λαιμῷ, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κοπτερᾶς ἀκμῆς τοῦ ξυραφίου, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν δύνανται τάχα νὰ γίνωσι πράγματι ἰσόῤῥοπον, ἀλλὰ πρέπει νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο μέρος· παράβ. Ἀκμή. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ξυρός, καὶ Λακωνικ. Ξουρός, ἐργαλεῖόν τι καὶ ξυλουργῶν καὶ τεκτόνων, δι' οὗ ξύοντες λειαίνουσι τὰ ξύλα, ταὐτὸν τῷ, Ξοῦς. (ὁ Draco σελ. 121, 16. διῃρῆσθαι μέν, ὅτι ἡ πρώτη συλλ. εἶναι ἐπίσης μακρὰ καὶ βραχεῖα, ὅλα ὅμως τὰ χωρία, καὶ ταῦτα οὐκ ὀλίγα ὄντα, μαρτυροῦσι περὶ τῆς βραχύτητος.)

*Ξυρός, ὁ, σπανιτρ. καὶ Νεώτ. σχημ. ἀντὶ, Ξυρόν.

Ξυροφορέω, ῶ (φέρω). Ξυρὸν φέρω, ξυράφια βαστῶ.

Ξύρω, Νεώτ. σχημ. ἀντὶ ξυράω, ξυραφίζω, κόπτω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἢ τῶν γενείων, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὅμως φαίνεται, ὅτι οἱ καλήτερ. συγγραφ. ἐμεταχρζτ. μόνον τὸ Μέσον, ξύρομαι, ξυραφίζομαι, ξυρίζομαι, ξυραφίζω ἐμαυτόν ἢ ἀφίνω νὰ μὲ ξυραφίσῃ τις. Πλούταρχ. καὶ Ἀθήν. [υ–?]

Ξύσιλος, ὁ, ἡ (ξύω). Ψωραλέος, ὁ συνεχῶς ξυόμενος· ἀπὸ τοῦ κνᾶσθαι καὶ ξύειν τὸ δέρμα. Σώφρων παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν Λέξ. Σύφαρ. (Ἴ)

Ξύσις, εως, ἡ (ξύω). Τὸ ξύειν, ξύσιμον, κνησμή. (ἡ ξῦσις?)

Ξύσμα, τος, τό (ξύω). Τὸ ἐξεσμένον, κνησμή· ἀποξύσμα, ῥίνημα, πᾶν ὅ,τι εἶναι κατατριβόμενον, μαδισμένον, Λατ. strigmentum, ramentum. »Τῶν ὀθονίων ξύσμα, ἢ τίλμα· τὸ ἐξεσμένον πανίον ἤτοι τὸ ξαντόν (Charpie, linamenta)· ἄλλως »Μοτόνια κελεύω, ὅλα τὰ λεπτὰ καὶ ἐξεσμένα μόρια· ἔτι δὲ καὶ τὰ ἄτομα τὰ ὁποῖα φαίνονται διὰ τῆς ἀκτῖνος τοῦ ἡλίου. Ἀριστοτ. Προβλ. ιέ. 12. παρ' Ἡσυχίῳ, ξύσματα, τὰ γράμματα, τὰ ἐν ταῖς πέτραις δηλ. ἐγκεχαραγμένα. 2) ἐξεσμένος τόπος, μώλωπες, σημεῖα τῶν μαστίγων ἢ πληγῶν, ὠτειλή, Ἰουλιαν. Κείτ. ἔ. παρ' Ἰατροῖς καλοῦνται, ξύσματα, ἢ ξύσμα, τὰ παρὰ Βέλσῳ, Strigmenta, τὰ ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῶν ἐντέρων μικρὰ τμήματα διὰ τῆς ὀξύτητος τῶν χυμῶν ἀποξυόμενα· καὶ ἐντεῦθεν »Ξυσματώδες διαχώρημα«· κόπρος ἐν ᾗ φαίνονται τοιαῦτα ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῶν ἐντέρων ἀποξύσματα. (ἢ Ξῦσμα?)

Ξυσμάτιον, τό. Μικρὸν ξύσμα.

Ξυσματώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος τῷ ξύσματι· πλήρης, ἢ περιεκτικὸς ξυσμάτων, »Ξυσματώδες διαχώρημα«, ἴδε ξύσμα.

Ξυσμή, ἡ (ξύω) = Ξύσμα, σπαν. λέξις. παρ' Ἱππόκρ. Διαιτ. γ'. 3.

Ξυσμός, ὁ (ξύω). Τὸ ξύειν ἢ ξύεσθαι, μάλιστα ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ σώματος, ὅπου εἶναι κνησμός, ὅθεν καὶ αὐτὸς ὁ Κνησμός (φαγεδαι.)

Ξυσσίτια, ἴδε Συσσίτια.

Ξυσταρχέω, ῶ. Ξυστάρχης εἰμί.

Ξυστάρχης, ου, ὁ (ξυστός, ἄρχω). Εἶμαι ἔφορος ἐνὸς ξυστοῦ, Ἀμμιανὸς κά. σελ. 286. σχεδὸν ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Γυμνασιάρχης, ἐκ τοῦ Λατ. Xystus.

*Ξυστάς, άδος, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ Συστάς.

Ξυστήρ, ῆρος, καὶ, Ξυστής, οῦ (ξύω) Ὅστις ξύει. 2) Ἐργαλεῖόν τι σιδηροῦν δι' οὗ ξύουσι, λειαίνουσι, ἐγχαράττουσι, ἐγκόπτουσι, κ. τ. τ. ἴδε Κολαπτήρ· ὅθεν

Ξυστήριον, τό. Οὐδέτερ. ἐκ τοῦ, Ξυστήριος ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ξύειν, ἐγχαράττειν, κ. τ. τ. ταὐτὸν τῷ, Ξυστήρ, ἀριθ. 2.

*Ξύστης, ου, ὁ = ξυστήρ.

Ξυστικός, ή, όν (ξύω). Ὁ ξύων, κνίζων. »Χυμὸς ξυστικός« Ἀθην. ὁ ὀξεῖαν καὶ κνιστικὴν γεῦσιν ἔχων. (ὅττις τσούζει, μυρμηγκίζει, τσουχτερός). 2) (ξυστός) Ὁ ἀνήκων εἰς Ξυστόν, Xystus. Ὁ Σουετώνιος λέγει Xysticos, τὸν εἰς τὸν Ξυστὸν γεγυμνασμένον.

Ξυστίς, ίδος, ἡ· καὶ Ἀττικ. Ξύστις, ἡ (ξύω) Χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος, ἢ μακρὰ καὶ κατὸ γῆς συρομένη χλαμύς κωμική, ἢ τῶν ἐν τέλει, καὶ ἐπιπόρπημα ἔχουσα. Τινὲς ἔρμην. διὰ τοῦ, Λεπτὸν ὕφασμα, περιβόλαιον, παρὰ τοῦ ξύεσθαι· ἰδίως δὲ τὸ τῶν τραγῳδῶν ἐνδυμα. ἴδε Ξύω. Πλάτ. Πολ. ζ'. 2) = ξυστρίς.

Ξυστοβόλος, ὁ, ἡ (ξυστόν, βάλλω), Ὁ ξυστὸν δόρυ βάλλων, ῥίπτων. Ἀνθολογ.

Ξυστόν, τό (ξύω), Κυρίως τὸ ξύλον, ὁ κορμὸς τῶν δοράτων καὶ ἀκοντίων, διὰ τὸ ἐξεσμένον εἶναι, Ἰλ. Δ, 469. Λ, 260. Ἡρόδοτ. α'. 52. »Τὸ ξυστὸν τῇσι λόγχῃσι, ἤτοι δὲ μεγάλον, Ἰλ. Ν, 497, ἕως εἴκοσι δύο πήχεων, Ἰλ. Ο, 677· ὅθεν 2) Καὶ αὐτὸ τὸ δόρυ, 3. Ἀκόντιον, κοντάριον· ὡς »Ξεστὸν δόρυ« Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. ι' 144. »Ξυστὴ κάμαξ· ὀξεῖαν τὴν κορυφὴν ἔχουσα, καθέλου δέ, κάμαξ, κάμακι, πελούκι. 3) Ἐργαλεῖόν τι τῶν οἰκοδόμων καὶ τεκτόνων, καὶ 4) τῶν τειχοκτί-

στων· Ὁ Σχολ. Ἀριστ. εἰς Ὄρν. ἑρμην. τὸ »Ὑπαγωγεύς, διὰ τοῦ, ἐργαλεῖόν τι τεκτονικόν, ὡς τινες, σιδηροῦν, οἷον πτυΐδιον, ᾧ χρῶνται οἱ κονιαταί. Οἱ δὲ ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν, ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας, ὃ τινες παράξυστον καλοῦσιν, οἱ δὲ πηλόν τινα· οὕτω καὶ ὁ Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ. κατὰ μέρος· ὥστε κατὰ μὲν τὸ πρῶτον ἔστι τὸ παρὰ Γάλ. Truel καὶ Λατ. Trulla, λεγόμενον, καὶ παρ' ἡμῖν, Μυστρίον· κατὰ δὲ τὸ δεύτερον, Norma, στάθμη, κανών. Ἀλλ' ὁ Πολυδ. ἐν ζ'. 125. λέγει »Ξυστόν, ὑπαγωγεύς, ᾧ παρέξεον· ὅπερ καὶ ἀναφέρεται ἐπὶ τὸ, Παράξυστον. Ὁ Γαληνὸς ἐν τῷ προτρεπτικῷ περὶ τὰς τέχνας λέγω, λέγει. »Ὅμοιόν τι ποιεῖ τέκτονι κελεύοντι τῷ μαθητῇ μετρῆταί τε καὶ στῆσαι καὶ ἀποτεῖναι καὶ κύκλον γράψαι χωρὶς τοῦ πῆχυν δοῦναι καὶ ξυστὸν καὶ κανόνα καὶ κιρκῖνον·« ὅπου ἐν τῷ στῆσαι καὶ ἀποτεῖναι, ἀπαιτοῦνται τὰ ἐργαλεῖα Ξυστόν, καὶ, Κανών. Μ' ἄλλον τοῦτο ἐνταῦθα τὸ Ξυστὸν, ἔστιν ἐργαλεῖον τοῦ τέκτονος, πλανῶς εἰς τὸ ἀποτεῖναι, οὗ τινος καὶ ἡ σημασία ἀδιάριστος. 5) Παρὰ Ῥωμαίοις Ξυστόν, Xistum λέγεται ἡ πρὸ τῆς οἰκίας ἢ πρὸ τῆς γαλλερίας παράδρομις, ἢ (τεῤῥάτσα) ἡ τόπος ἔνθα οἱ ἀθληταὶ γυμνάζονται· ἴδε ἐν τῷ κατωτ. Ξυστός. 2. (κυρίως οὐδέτ. τοῦ Ἐπιθ. Ξυστός.)

Ξυστός, ὁ, ἡ. (ξύω) Ἐξεσμένος, ξυμένος, λεῖος· τὸν ὁμοῖον διὰ τοῦ ξύστρου ἢ τῆς ξοίδος ἢ τοῦ ξυροῦ ἔξυσαν ἁμαλὸν ἐποίησαν, Λατ. rasus, »Ξυστὰ ἀκόντια«, Ἡρόδ. Β'. 71.

Ξυστός, ὁ, (ξύω) προσυπακ. Δρόμος. Ξενοφ. Οἰκον. ιε'. 15. Vitruvius 5. 11. ἐν τοῖς σταδίοις καὶ γυμνασίοις ἐλέγετο σκεπασμένος τις περίδρομος ἢ γαλλερία, ὅπου κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ χειμῶνος ἐγυμνάζοντο οἱ ἀθληταί, καὶ οἱ νεανίσκοι, ὅπου ἔτι καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι περιπάτουν. Ὁ Παυσανίας, ἐν ς'. 23. παράγει ἔτι ταύτην τὴν σημασίαν παρὰ τὸ Ξύεσθαι· ἐπειδὴ καὶ τὸ ἔδαφος τούτου ἦτον ἐξεσμένον καὶ ὁμαλόν. (»τυκτὸν δάπεδον« ἐν τῇ Ὀδσ. Δ, 627, ὅπου οἱ μνηστῆρες ἠγωνίζοντο.) Παρ' αὐτῷ καλεῖται ἐν τῇ Ἤλιδι καὶ ὅλον τὸ γυμνάσιον τῶν ἀθλητῶν, Ξυστός. 2) Οἱ Ῥωμαῖοι ἔλεγον Xystum, ἀποκτήν τινα περίδρομίδα, ἢ τεῤῥάτσαν ἔμπροσθεν τῶν χωρικῶν οἰκιῶν, ὡς ἢ παρ' ἡμῖν λατ. Ῥοῦγα, λεγομένη. κυρίως ἀρσ. τοῦ Ἐπιθ. Ξυστός.)

Ξυστοφόρος, ὁ, ἡ. (ξυστόν, φέρω) Ὁ ξυστόν, ἀκόντιον ἢ ὅπλον φέρων, ὁ βαστάζων τι ἐπὶ μακρῶν ῥάβδων.

Ξύστρα, ἡ. καὶ, Ξυστρὶς, ἴδος, ἡ. (ξύω) Τὸ ξύστρον δι' οὗ ξύουσι τοὺς ἵππους, (ξυστρί), ψηκτρίς· ἔτι δὲ καὶ ἐκεῖνο δι' οὗ τρίβουσι τοὺς λουομένους ἐν τοῖς λουτροῖς, (τρίφτης) ἀντὶ τοῦ ἀρχαιτρ. καὶ καλητρ. στεγγίς, Lobeck Phryn. σελ. 299. λατ. strigilis. 2) Ἐργαλεῖόν τι χειρουργικὸν, δι' οὗ ἐγχέουσι χυμούς τινας· ὅπερ ἄλλως καὶ ὠτεγχύτης, λέγεται. Γαλην. 3) ἡ ῥάβδωσις τῶν στύλων, λατ. stria.

Ξυστροληκυθος, ὁ. παρ' Ἡσυχ. κατὰ τὸν Στέφανον ταύτὸν ἐστὶ τῷ, Σολεγγιδολήκυθος. Πολυδ. γ'. 154. ὁ δοῦλος ὅστις φέρει διὰ τὸν αὐθέντην τὸν τὴν Ξύστραν, καὶ τὴν Λήκυθον, εἰς τὸ λουτρόν.

Ξύστρον, τό. Ταὐτὸν τῷ, Λίστρον, καὶ Ξύστρα, ἐργαλεῖον εἰς τὸ ξύειν, λιαίνειν, ὁμαλύνειν, κ. τ. τ. πάνιστρον, ξουρός. Διόδωρ. (ἢ Ξύστρον. ?)

Ξυστροποιός, ὁ, ἡ, (ποιέω). Ὁ τὰς ξύστρας ποιῶν, ἐργαζόμενος.

Ξυστροφύλαξ, ακος, ὁ, (φύλαξ). Ἀρτεμίδ. α'. 66. θήκη διὰ τὰς ξύστρας. (-υυ-)

Ξυστρωτός, ὁ, ἡ, (ὡς ἐκ τοῦ ξυστρόω) Διὰ τοῦ ξύστρου ἐξεσμένος, κατεσκευασμένος μὲ ξύστρον, ὡς ὁ χρυσός, ἢ ἄργυρος, λατ. aurum καὶ argentum rasile· μάλιστα ἐπὶ στύλων, ῥαβδωτός, λατ. striatus, ἴδε Ξύστρα, 3. ἴδε. καὶ, Ἀποξυστρόω.

Ξύφος, τό. Ταὐτὸν τῷ, Ξίφος. Ἐτυμολ. μέγ.

Ξύω, Μέλ. ξύσω. (ΞΑΩ, ξέω) ταὐτὸν τῷ, ξέω. ὡς τό, Χέω, χύω. ξύνω, ἐκλεπίζω, διὰ τῶν ὀνύχων ἢ διά τινος ἐργαλείου. Λέγεται καὶ ἐπὶ ξύλων καὶ ἐλεφαντίνων, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα διὰ τῆς ξοίδος καὶ τῶν τοιούτων ἐργαλείων ἐξεργάζονται. »λίστροισιν δάπεδον ξύοντες, ἔξυσαν μὲ σίδηρόν τε τὸ ἔδαφος, καὶ τὸ ἐπάστρευσαν,« Ὀδ. Χ, 456. ὅθεν β) καθόλου, κάμνω τι ὁμαλὸν, λεπτὸν, λεπτῶς κατεργάζομαι. »Ἔξυσ' ἀσκήσασα«. Ἰλ. Ξ. 179. ταυτὸν τῷ, Λεπτῶς κατεργάσατο, κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον· καὶ ἐντεῦθεν τινὸς ἑρμην. τὸ Ξυστὸς, διὰ τοῦ, Λεπτὸν ἔνδυμα· παρὰ τὸ, ξύεσθαι. ὁμοῖως γ) »ξῦσαι ἀπὸ γῆρας ὁλοιόν«, ἀφανίζω τὸ λυπηρὸν γῆρας, Ἔμ. Ὁμ. Ἀφρ. 225. παράβ. Ἰλ. Ι, 446. καὶ Ἀποξύω. (τὸ Τ παρ' Ὁμ. εἰς τὸν παρατ. καὶ ἀόρ. μακρόν, ἐπειδὴ τὸν ἐπίσης μακρὸν ἔνεστ. δὲν ἔχει οὗτος, παρομοίως καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. εἰς ὅλους τοὺς χρόνους, ἐκτὸς τοῦ Νοῦν. ὅστις τὸ μεταχειρίζ. κατ' ἀναλογίαν τοῦ Μύω καὶ Πτύω βραχύ, Wern. Tryph. 516.)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ξ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ο

Ἐξεργασίᾳ μὲν ὑπὸ Γ. Μπούρη ἐπιδιορθώσει δ' οὗ.

Ο, ο, ὁ μικρόν, τὸ δέκατον πέμπτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου. Ὀνομάζεται μικρὸν τοῦτέστι βραχὺ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ω μεγάλου τοῦτέστι μακροῦ, τοῦ ἐκ δύο οο, συγκειμένου. Ἰδὲ ἀριθμητικὸς χαρακτὴρ σημαίνει τὸ ο, ἑβδομήκοντα, 70. μετὰ δὲ ὑπογεγραμμένης κεραίας ο, 70.000, ἤτοι ἑβδομήκοντα χιλιάδας. Ἐλέγετο δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ βραχὺ τοῦτο φωνῆεν ὄχι ὁ μικρὸν, ἀλλ' οὐ. Ep. ad. 537. καὶ Jac. παράβ. Heind. Πλάτ. Κρατ. σελ. 416 B. (σελ. 110.) Dawes misc. crit. σελ. 12. καθὼς ὠνόμασαν κατ' ἀρχὰς καὶ τὸ βραχὺ ε, εἰ, κατ' ἀναλογίαν τῶν λοιπῶν μονοσυλλάβων ὀνομάτων τῶν γραμμάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι ὅλα καὶ μακρά. Ὅθεν παρατηρεῖ ὁ Böckh. Att. Staatshaush. 2. σελ. 201. 323. ὅτι εἰς τὰς πρὸ Εὐκλείδ. Ἀττ. ἐπιγραφὰς, Ὀλυμπ. 94, 2. εὑρίσκεται ἡ δίφθογγ. ου μόνον εἰς τὸ ου, οὐκ, οὗτος, καὶ εἰς τὰ ἐντεῦθεν παράγωγα, πρὸς τούτοις δὲ καὶ εἰς τινα κύρια ὀνόματα, ἄλλοτε δὲ παντοῦ ο. Ὅτι δὲ τὸ βραχὺ ο ὡμοίαζε πολ.

καὶ κατὰ τὴν προφορὰν εἰς πολλὰς λέξεις μὲ τὴν δίφθογγ. ου, τὸ ἀποδεικνύουσιν αἱ μεταβολαί, τὰς ὁποίας πάσχει εἰς διαφόρ. διαλέκτους· οὕτως ἔγραφαν οἱ Αἰολεῖς βολὰ ἀντὶ βουλή, βόλομαι ἀντὶ βούλομαι, ἐρανὸς ἀντὶ οὐρανός, οἱ Δωριεῖς βολή, βώλομαι, ὠρανός, Koen. Greg. σελ. 191. Sch. λήγει δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ἡ ἑνικ. γεν. τῆς δευτέρ. κλίσ. εἰς ω, ἡ πληθ. αἴτ. εἰς ως, ἐνίοτε δὲ παρὰ τοῖς ποιητ. καὶ εἰς ος, Θεόκρ. Α'. 90. Δ'. 11. Ε'. 109. Κ'. 54. ἐξ ἐναντίας ἔλεγον οἱ Ἴωνες μοῦνος, νοῦσος, κοῦρος, οὔνομα, ἀντὶ, μόνος, νόσος, κόρος, ὄνομα, καὶ μετέβαλον πρὸς τούτοις καὶ τὴν δασεῖαν εἰς ψιλήν, π. χ. οὐδός,' οὖρος, ἀντὶ ὁδός, ὅρος. Παράβ. Buttm. Lexil. σελ. 28. 301.

Ἄλλαι τινὲς μεταβολαὶ κατὰ διάλεκτον τοῦ ο: α) εἰς α, στροτός, ὀνία, ὄνω, θρασέως, ἀντὶ στρατός, ἀνία, ἄνω, θρασέως, Αἰολ. Koen. Greg. σελ. 455. 600. Ὀλπία, ἀρχαίως ἀντὶ Ἀλπία, κ. τ. τ. β) εἰς ε, ἐδοντες, ἐδοῦσι, ἀντὶ ὀδόντες, ὀδοῦσι, Αἰολ. Koen. Greg. σελ 597. γ) εἰς βραχὺ υ, ὄνυμα, στύμα, ὕρνις, ὕμοιος, μύγις ἀντὶ ὄνομα, στόμα, ὄρνις, ὅμοιος, μόγις, Αἰολ. Koen. Greg. σελ. 584. δ) ἀντὶ ω εὑρίσκεται εἰς, ὅρα, ὀτειλὴ ἀντὶ ὥρα, ὠτειλή, Αἰολ. Koen. Greg. σελ. 615. ε) παρὰ τοῖς Δωρ. μεταβαίνει συχνάκις τὸ οεις οι ἀγροιέω, ἀλοιάω, πτοιέω, πνοιά, ποία, ῥοιά ἀντὶ ἀγροέω, ὁλοάω, πτοέω, πνοά, ποα, ῥοα κ. τ. τ. ὅπου μετέβησαν μερικὰ καὶ εἰς χρῆσιν τῶν Ἐπικ. Koen. Greg σελ. 294.

Ὡς τὸ α ἀποβάλλεται συχνάκις καὶ τὸ ο χάριν εὐφωνίας, ἢ καὶ προτίθεται, π. χ. βέλος, ὀβελός, βρι , ὄβριμος, ὀδξ, ὀδάξ, κέλλω, ἐκέλλω, εὕρομαι, ἐὑρόμαι, φλέω, ὀφλέω, ξύω, ὀξύς, νεῖκος, ὀνείδος, νύσσω, ὀνύξ: οὕτω γίνεται τὸ λατ. dens ἐκ τοῦ, ὀδοῦς, nomen ἐκ τοῦ, ὄνομα, ΓΕΦΟ ἐν τῷ erigo, porrigo καὶ τὸ Γερμ. recken ἐκ τοῦ ὀρέγω κ.τ.λ.

Εἰς τὰς συνθέτ. λέξεις, μάλιστα δὲ εἰς τὰ Ἐπίθ. μεταβάλλεται συχνάκις τὸ, ο ἀπὸ τοῦς ποιητὰς χάριν τοῦ στίχου εἰς μακρὸν φωνῆεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς η, καὶ τότε, ὅταν εὑρίσκεται ἐν τῇ συναφῇ τῶν δύο μελῶν, π. χ. Θεογενής, Θεοδόκος, Θεοκόλος, Θεομάχος, ξιφοφόρος κ. τ. τ. εἰς Θεηγενής, Θεηδόκος, Θεηκόλος, Θεημάχος, ξιφηφόρος, ὁρᾶ Δωρ. Θεαγενής κ. τ. λ. σπανιώτ. ὅμως τίθεται ἀντ' αὐτοῦ τὸ, αι, ει, οι, ή ω: εἰς μερικὰς λέξεις ἔγινεν ὅμως ὁ ποιητ. σχηματ. εὐχρηστος καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, μάλιστα δὲ καὶ ὑπερίσχυσεν περὶ τοῦ κατὰ μέρος ἔτι ἀμφισβητουμένου ἀντικειμένου τούτου ἴδε μάλιστα Lobech Πάρεργα πρὸς Φρυνίχ. σελ. 633. παράβ. Φρυνίχ. σελ. 85. 231. 390.

Ο', ἡ, τό, εἶναι κατὰ τὴν συνήθη ταύτην τόνωσιν Α) Ἀντωνυμ. δεικτική, καὶ Β) παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἄρθρον, τὸ προτακτικὸν λεγόμενον, ἐξ ἐναντίας μετὰ τοῦ τόνου καὶ ἐν τῷ ἄρσεν. καὶ θηλ. ἑνικ. καὶ πληθ. ἀριθμῷ Γ) ἀντωνυμ. ἀναφορικὴ ἀντὶ, ὅς, ἥ, ὅ, καλούμενον καὶ ἄρθρον ὑποτακτικὸν, καὶ Δ) ἐν τῇ γενικ. καὶ δοτ. ἑνικ. ἄνευ τόνου, ἀντωνυμ. ἀόριστος ἀντὶ τις, τι, ὅταν ὅμως ὁ τόνος μένῃ, καὶ ἀντωνυμ. ἐρωτηματικὴ ἀντὶ, τίς; τί;

Συνήθ. κλίσις, ὁ, ἡ, τό, γενικ. τοῦ, τῆς, τοῦ, δοτικ. τῷ, τῇ, τῷ, αἰτ. τὸν, τὴν, τό, ἑνικ. ὀνομαστ. καὶ αἰτ. τώ, τά, τώ, γεν. καὶ δοτ. τοῖν, ταῖν, τοῖν, πληθ. ὀνομαστ. οἱ, οἱ, τά, γενικ. τῶν, δοτ. τοῖς, ταῖς, τοῖς, αἰτιατ. τοὺς, τὰς, τά, αἱ τέσσαρες ὀνομ. ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, εἶναι ἄτονοι. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζ. πρὸς τούτοις καὶ τοὺς ἐφεξῆς σχηματισμοὺς, οἵτινες ἀνήκουσι μέρος μὲν εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην Ἑλλνικλῶσσαν, μέρος δὲ εἰς τὴν Ἰωνικ. διάλεκτον, γεν. ἑνικ. τοῖο ἀντὶ τοῦ, ὀνομ. πληθ. τοί, ταί, ἀντὶ οἱ, αἱ, ὅθεν ἠμπορεῖ τις νὰ συμπεράνῃ ἀρχικὸν τι σχῆμα τοῦ ἄρθρου, θηλ. τός, τή, τό, τοῦ ὁποίου ὅμως τὰ ἀρχικὰ γράμματα διετηρήθησαν μόνον ἐν τῷ οὐδετ. καὶ ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι, τὸ ὁποῖον τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐν τῇ ἀντωνυμ. οὗτος· ὡς τόσον μεταχειρίζ. ὁ Ὅμηρ. τό, τοί, ταί καὶ τοῖο μόνον ἐν τῇ σημασίᾳ τῆς δι' ὅλου προσδιορισμένης δεικτικῆς ἀντωνυμ. Ἰων. καὶ Ὅμηρ. γεν. πληθ. θηλ. τάων [– ⏑] καὶ δοτικ. πληθ. τοῖσι, τῆς καὶ τῆσι, διότι ταῖσι ἔχει πρῶτον ὁ πολὺ νεώτερ. Ὅμ. ὕμν Ἑρμ. 200. καὶ τὸ Ἀττικ. ταῖς δὲν εἶναι δι' ὅλου Ὁμηρικόν. Οἱ Δωρ. μεταβάλλουσι τὸ η τοῦ θηλ. πανταχοῦ εἰς α, ἐκτὸς τούτου εἶναι παρ' αὐτοῖς ἡ ἑνικ. γεν. ἄρσεν. καὶ οὐδετ. τῶ, ἀντὶ τοῦ γεν. πληθ. θηλ. τᾶν, συνῳρμ. ἐκ τοῦ, τάων, ὅμως αἰτ. πληθ. ἀρσ. τώς, παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐνίοτε καὶ τές, εἶναι Αἰολικ. καὶ Δωρικ.

Α) ο, ἡ, τό, ἀντωνυμ. δεικτικὴ ἀντὶ ὅδε, ἥδε, τόδε, ἡ ἀρχαιοτάτη σημασία ὅθεν καὶ παρ' Ὅμηρ. ἐξαιρέτως ἐν χρήσει, ἔτι δὲ καὶ ἡ παρ' Ἡροδ. συχνάκις ἀπαντωμένη σπανία ὅμως ἐν τῷ Ἀττικ. πεζῷ λόγῳ, ἐξαιρουμένων τινῶν ἰδιαιτέρων χωρίων. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται τὴν ἀντωνυμ. ταύτην ἐξαιρ. κατὰ διπλοῦν τρόπον· 1) μετὰ οὐσιαστ. ἑνωμένη, ὅπερ γίνεται δι' αὐτῆς ἐμφατικὸν, οὕτως εἶναι π. χ. Ἰλ. Λ, 660. «ὁ Τυδείδης ὁ κλυτὸς ἐκεῖνος καὶ γνωστὸς υἱὸς τοῦ Τυδέος. Ἰλ. Α, 11. «τὸν Χρύσην ἠτίμησεν ἐκεῖνον τὸν σεβάσμιον Χρύσην ἠτίμησε, καὶ τ. τ. ὡς παρὰ κυρ. ὀνομ. οὗτος καὶ παρὰ τοῖς προσηγορ. π. χ. «Νέστωρ ὁ γέρων», Νέστωρ, ὁ σεβάσμιος ἐκεῖνος γέρων, Ἰλ. λ, 637. παράβ. Χ, 25. 33. 77. Ἡ Ἀντων. εὑρίσκεται πάντοτε πρὸ τοῦ, ὀνόματός τινος, εξαιρουμένου ἑνὸς χωρίου, ἴδε Λ. 3. α, β) Διαφέρουσι δὲ ἐκεῖνα τὰ χωρία, εἰς τὰ ὁποῖα ἕπεται μὲν οὐσιαστ. τι τῇ Ἀντων ὅμως μετὰ πλειοτέρας λέξεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀνήκουσιν ἀμέσως εἰς αὐτό, καὶ δὴ ὡς ἐπεξήγησιν τῆς Ἀντων. π. χ. Ἰλ. Α, 409. «αἰ κέν ποτε ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἅλα ἕλκαι Ἀχαιούς», ὃν δὲν ἠθέλετάχα βοηθήσει τοὺς Τρῶας, ἐκείνους δὲ καταδιώξει εἰς τὰ πλοῖά των καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν, δηλ τοὺς Ἀχαιούς, παράβ. Α, 472. Δ, 20. 329. Μ, 196. Ἡσ. Θεογ. 632 καὶ ἀλλαχοῦ συχνάκις, τὰ ὁποῖα χωρία ἀνήκουσι κυρίως εἰς ἐκεῖνα, περὶ ὧν ἔσται λόγος ἀρ. 2. 2) ἄνευ τινὸς οὐσιαστ. ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ, ὅδε, οὗτος καὶ ἐκεῖνος. Ἰλ. Α. 12. «ὁ γὰρ ἦλθεν, ἐπειδὴ οὗτος ἦλθε,» περὶ τῆς χρήσεως ταύτης, ἥτις εἶναι ἡ εὐχρηστοτέρα παρ' Ὅμ. εἰς ὅλας τὰς πτώσεις, παρέχει σχεδὸν ἑκάστη σελὶς τῆς τε Ἰλ καὶ Ὀδ. παραδείγματα. Ὑπάρχουσι δὲ ἐνταῦθα δύο ἐξαιρέσεις: α) ὁ, ἡ, τό, δὲν ἔχει πάντοτε τὴν ἀναμφίβολως δεικτικὴν σημασίαν, ἀλλ' εὑρίσκεται συχνότατα εἰς ὅλας τὰς πτώσεις ὡς, αὐτός», σημ. Π. ὡς Ἀντων. τοῦ τρίτου προσώπου, λατ. is. μάλιστα παρ' Ἡρόδ. β) δὲν δεικνύει πάντοτε τὸ ἐγγύτατα κείμενον ἐκ δύο ἀντικειμένων, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ τὸ ἀπώτερον, Ἰλ. Ο, 417. παρομοίως καὶ παρ' Ἡρόδ. συχνάκις. — Ἅπασα ἡ χρῆσις αὕτη τῆς Ἀντωνυμ. ὁ, ἡ, τό, καθ' ὅσον ἔγινεν μυεία αὐτῆς ἕως τώρα, μετέβη ἀπὸ τὸν Ὅμ. καὶ Ἡσ μάλιστα εἰς τοὺς Ἴων. καὶ Δωρ συγγραφεῖς· μεταξὺ τῶν Ἀττ. μεταχειρίζ. αὐτὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ Τραγῳδ. ἐν δὲ τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ ἀπαντᾶται σπανίως, καὶ σχεδὸν μόνον ἐν τῷ οὐδετ καὶ ἐν ταῖς πλαγ. πτῶσ. καὶ ἐφεξῆς ἐν τοῖς, μετὰ τοῦ ἀρχομένου σχηματισμοῖς, μάλιστα δὲ ἐπὶ τῇ Αἰτιατ. μετ' Ἀπαρμφτ. μετὰ τό, καί, Ματθ. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 396. ἐν τῇ φράσει ὅμως, «καὶ τὸν εἰπεῖν» ἀναφέρεται κάλλιον εἰς τό, ὅ, ἀντὶ ὅς, παράβ. «ἢ δ' ὅς». — Μερικοὶ ἀρχαῖοι Γραμματικ. γράφουσι καὶ τὰς ἀτόνους πτώσεις, ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, ὅταν ἔχωσι τὴν σημασ. τῆς Ἀντων. μετὰ τῆς ὀξείας, ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, Κυστάθ. Ἰλ. Α, 9. ἡ ὀρθοτέρα ὅμως κριτικὴ ἐφύλαξε δικαίως τὴν τόνωσιν ταύτην διὰ τὸ λεγόμενον ὑποτακτικὸν ἄρθρον, τουτέστ. διὰ τὴν ἀναφορ. Ἀντων. ὁ, ἡ, ὁ· μόνον Ἰλ. Κ, 224. γράφει ὁ Βόλφιος, ἴσως σαφηνείας χάριν, «καί τε πρὸς τοῦ ἐνόησεν,» ὅπου τό, ὅ, δύναται μόνον νὰ ἦναι δεικτικὸν, ἢ ἀσυνήθης ὅμως θέσις ἀντὶ, καὶ ὁ ἑνόησε πρὸ τοῦτο, δικαιολογεῖ τὴν τόνωσιν· ὀρθῶς δὲ πάλιν ὁ Herm. Εὐρ. Βακχ. 275. νὰ τονίσῃ τὴν Ἀντων. ταύτην. — 3) ἰδιαίτερ. φράσεις μετὰ τοῦ, ὁ, ἡ, τό, ἐν τῇ σημασ. τῆς Ἀντων. αἱ ὁποῖαι μετέβησαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ εἰς τὴν Ἀττ. διάλεκτον: α) πρὸ τῆς ἀναφ. Ἀντων. ὅς, ὅσος, οἷος, συνήθως μετὰ τὸ οὐσιαστ. τῆς, φαίνεται μὲν νὰ ἦναι πλεονασμικὸν, χρησιμεύει ὅμως νὰ ἐπιδείξῃ ἐκ νέου καὶ ἐναργῶς τὸ οὐσιαστ. ὅπερ προσδιορίζεται ἀκριβεστέρως διὰ τῆς ἑπομένης ἀναφορ. Ἀντων. π. χ. «ἐπίστασθαι κέρδεα, οἵ' οὔπω τις' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν, τάων, αἱ πάρος ἦσαν εὐπλοκαμῖδες Ἀχαιαίν, παιουργίαι, τὰς ὁποίας δὲν ἀκούομεν μήτε περὶ αὐτῶν τῶν ἀρχαίων γυναικῶν, περὶ ἐκείνων δηλαδή, αἱ τινες ἦτον τὸ πάλαι εὐπλοκαμῖδες Ἀχαιαί, Ὀδ. Β, 118. παρομοίως, «φάμην σε περὶ φρένας ἐμμεναι ἄλλων, τῶν, ὅσσοι Δυκίην κατέουσινα, ἐστοχάζομον, ὅτι ὑπερβαίνεις ὡς πρὸς τὸν νοῦν τοὺς ἄλλους, ἐκείνους δηλαδή, ὅσοι κατοικοῦσι τὴν Λυκίαν, Ἰλ. Ρ, 172. «νῆόρα τόν, ὃς —, «Ὀδ. Κ, 74. «Θάλαμον τὸν ἀφίκετο, τὸν ποτε τέκτων ἔξεσσεν,» Ὀδ. φ, 42. παράβ. Α, 116. Ἰλ. Ε, 332. ἔτι δὲ καὶ παρὰ Πλάτ. καὶ ἄλλ. Ἀττ. συχνὰ, μάλιστα ὅσοι, τῶν ὅσαι, τῶν ὅσα, «Reix de acc. inclin. σελ. 73. 78. β) ὁ μὲν —, ὁ δὲ —, θὶ ὅλων τῶν πτώσεων καὶ γενῶν, ἔνωσις πολλὰ εὔχρηστος ἀπ' Ὅμ. ἤτις ἐκφράζει ποτὲ μὲν ἀντίθεσιν, ποτὲ δὲ διαίρεσιν, ὁ εἰς —, ὁ ἄλλος —, ἡ οὗτος —, ἐκεῖνος —, λατ. hic —, ille —: ἐν τῷ οὐδετ. τὸ μὲν —, τὸ δὲ —, τὰ ἓν —, τὸ ἄλλο —, καὶ ὅταν ἡ ἀντίθεσις ἢ ἡ διαίρεσις δὲν ἀναφέρηται εἰς οὐσιαστ. ἀλλ' εἰς ἐπίθ. ῥῆμα ἢ εἰς μίαν ὁλόκληρον πρότασιν· ὡς Ἐπίῤῥ. μέρος —, μέρος —, Ὀδ. Β, 46. λ, 443. ἔτι δὲ, τὰ μὲν —, τὰ δὲ —: παρομοίως πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ἐκεῖ, ὅπου δὲν ὑπάρχει θὶ ὅλου ἀντίθεσις, ἀλλὰ διαίρεσίς τις ὀνόματος ἑνικοῦ, «ὑπηγὴ ἡ μὲν εἰς αὐτὸν ἔδυ, ἡ δὲ ἔξω ἀπορρεῖ, «Πλατ. οἱ Ἀττ. λέγουσι καὶ, ὁ μὲν τις —, ὅταν τό, ὁ, ἀναφέρηται εἰς ὄνομα ἀόριστον ἀπροσδιόριστον: ἐξ ἐναντίας προτίθεται ἐνίοτε ῥητῶς καὶ ἡ λέξις, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται τό, ὁ, ὡς Ἰλ. Π, 117. καὶ ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, Heind. Πλάτ. Γοργ. σελ. 500 Ε. Ὅταν ὅμως διαιρῆται ὄνομά τι πληθ. διὰ τοῦ, ὁ μὲν —, ὁ δὲ —, εἰς πλειότερ. ἑνικ. τότε τίθεται τὸ ὄνομα ἐκεῖνο συνήθως μὲν εἰς τὴν γενικ. ὡς Ἰλ. σ, 595. συχνάκις ὅμως καὶ εἰς ἐκείνην τὴν πτῶσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται τό, ὁ μὲν, Ἰλ. Ε, 27. Π, 317. Ὀδ. Μ, 73. 101. σ, 95. Τ, 230. Ἰλ. Ζ, 147 Η, 306. παρομοίως παρὰ τοῖς Ἀττ. Valck Phoen. 292. 951 1295. Ειρ. Σοφκλ, Ἀντιγ. 21. ἐνταῦθα ὅμως δὲν εὑρίσκεται τῷ ὄντι ἄλλη τις πτῶσις ἀντὶ τῆς Γενικ. ἀλλ' ἡ μετὰ τοῦ, ὁ μὲν —, ὁ δὲ —, προστιθεμένη διαίρεσις συμπάσης τῆς ἰδέας πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς εἴδός τι προσθήκης, διὰ τῆς ὁποίας ἕπονται εἰς τὸ ὅλον τὰ μέρη του, καὶ ἤτις διὰ τοῦτο πρέπει ἀναγκαίως

νὰ παραδεχθῇ τὴν πτῶσιν τοῦ οὐσιαστ. Ἐπὶ χρόνου, ὡς τὸ λατ. nunc —, nunc —, εἶναι, τό, τὸ μὲν —, τὸ δὲ —, ἤ, τὰ μὲν —, τὰ δὲ —, σπανίως ἐν χρήσει, Ἡρότ. Γ, 85. Schaef. Dion. comp. σελ. 208. Εἰς ὅλας ταύτας τὰς περιστάσεις ἔχει κῦρος τὸ ἄρθρον, ὅτι ἐκεῖ, ὅπου δὲν ὑπάρχει διαίρεσις, ἀλλ' ἀντίθεσις, ἀναφέρεται ὁ μὲν, εἰς τὸ προτέρως, ἡ δὲ, εἰς τὸ ὑστερωτέρως εἰρημένον ὑποκείμενον, Valck diatr. σελ. 13. C. Ἄλλως τε ἀναπτάται συχνάκις τό, ὁ δέ —, χωρὶς νὰ προηγηθῇ τό, ὁ μὲν —, π. χ. Ἰλ. χ, 157. Pors. Εὐρ. Ὀρ. 891. Ast. Πλάτ. Πολ. 1, 21. ἐπίσης συχνὰ εὑρίσκεται καὶ τό, ὁ μὲν —, χωρὶς νὰ ἔχῃ τό, ὁ δὲ —, τοῦ ὁποίου τὸν τόπον ἐπέχει ποτὲ μὲν αὐτὴ ἡ λέξις, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ δείξῃ τό, ὁ δέ, ὡς Ἰλ ψ, 4. Ω, 722. ποτὲ δὲ ἄλλη τις λέξις, π. χ. «ἄλλοι», Ὀδ. Η, 305. «ἄλλος δέ», Ἰλ. Ζ, 147. «ἐκεῖνος δέ», Herm. Εὐρ. Βάκχ. 753. «ἕτερος δέ, καὶ ἄλλος, τινὲς δέ, ἔνιοι δέ», κ. τ. τ. μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. παράβ. Ματθ. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 401. Jac. A. P. σελ. 712. ὃς μὲν —, ὃς δὲ —, ἔχει ὁ Θέογν. 205. (ὅπου ὅμως ὁ Bekk. εἰς χειρογρ. γράφει διαφερετικῶ..) καὶ ' —, ὁ —, ἄνευ τοῦ, μὲν καὶ δέ, Ἰλ. Ο, 417. Σ, 22. 200. γ) «ὁ δέ» ἐν τῇ ἀποδόσει, ὅταν προηγήθῃ ἀναφορικὴ τις πρότασις. δὲν εἶναι σπάνιον παρὰ τοῖς Ἀττ. συγχέεται ὅμως συχνάκις μὲ τό, ὅδε: τὸ «ὅδε» ἀποτελεῖ ἐνταῦθα ἐμφατικὴν τὴν Ἀντων. ὁ, καὶ δεικνύει ἀντίθεσιν, πραγματικῶς μὴ ὑπάρχουσαν, π. χ. «ὅστις ἦν Σακῶν ἀπαρβὴς τῆς θέας, ὁ δ' ἂν λέγοιν, ὅστις ἦτον ἄφοβος θεατής, αὐτός — ὄχι ὅμως ἄλλος τις — ἂς ἐπιτρέψῃ», Σοφ. Τραχ. 22. ἴδε μάλιστα Herm. Σοφ. Φιλ. 86. 87. Παρόμοιον εἶναι καὶ τὸ Ὁμηρικὸν, «οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ (ὄχι, τοιήδε) καὶ ἀνδρῶν», καθὼς τὸ γένος τῶν φύλλων, οὕτως — ὅμως ὄχι ἀλλέως — εἶναι καὶ τε τῶν ἀνθρώπων, Ἰλ. Ζ, 146. δ) «ὁ καὶ ὅς, οὗτος καὶ ἐκεῖνος, ὁ εἷς καὶ ὁ ἄλλος, κάποιος, τὸν ὁποῖον δὲν θέλομεν νὰ ὀνομάσωμεν· παρομοίως, ὅτα καὶ τάν, τό, καὶ ἐκεῖνο, καὶ οὕτω εἰς ὅλων τῶν πτώσεων καὶ γενῶν, μάλιστα παρὰ Δημοσθ. καὶ ἄλλοις μεταγενεστ. Ἀττ. ἴδε Reiz. acc. incl. σελ. 11. παρομοίως, «ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα», Δημοσθ.

Β) ὁ, ἡ, τό, προτακτικὸν λεγόμενον ἄρθρον· τοῦτο παριστάνει τὸ μετ' αὐτὸ ἑπόμενον ὄνομα ὡς ὡρισμένον τι ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὰ λοιπὰ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ἀλλὰ νὰ παραστήνηται ὡς αὐθύπαρκτον μοναδικόν· ὅταν ὅμως τίθηται ἡ ἄρθ. Ἀντων. τις, τότε ἢ εἶναι ἄγνωστον τὸ ἀντικείμενον, ἤτοι μένει ἀπροσδιόριστον καὶ ἀδιάφορον, περὶ ὁποιουδήποτε μερικοῦ μέλους μιᾶς κλάσεως καὶ εἰ ἤνοι ὁ λόγος. - Αὕτη ἡ χρῆσις τῆς λέξεως ὡς ἄρθρου ἄλλο δὲν εἶναι, εἰ μὴ μία τις ἔκπτωσις τῆς ἀρχικῆς δεικτικῆς σημασίας της, προξενηθεῖσα βαθμηδὸν διὰ τοῦ χρόνου, τῆς ἀμοιβαίας προφορικῆς ἐπιμιξίας καὶ τῆς ὀλίγης πλεονχρείας αὐτῆς. ἐντεῦθεν γίνεται δῆλον, ὅτι τό, ὁ, ἡ, τό, δὲν ἀπαντᾶται παρ' Ὅμ. ὡς Ἄρθρον, ἐπειδὴ εἰς χωρία, ὡς Ἰλ. Α, 540. Δ, 399. Ε, 715. Ζ, 407. Ο, 74. Ρ, 122, 127· 695. 698. Φ, 317 Ὀδ. Ε, 106. τὰ ὁποῖα μαρτυροῦσι περὶ τῆς προτέρας χρήσεως τοῦ Ἄρθρου, εἶναι εἰς τοὺς προτακτικωτέρους ἢ ἀρχαία δεικτικὴ δύναμις ἱκανῶς αἰσθητή· ἄλλον τοῦτο ἀρκεῖται ἤδη παρ' Ὅμ. ἡ ῥηθεῖσα ἔκπτωσις αὐτῆς, ἥτις παρατηρεῖται εἰς χωρία, ὡς Ἰλ. Α, 167. Η, 412. Ι, 309. Μ, 289. Ὀδ. Τ, 372. ἢ ἐν τῇ ἑνώσει μετ' Ἐπιθ. ὅπερ γίνεται ἐντεῦθεν οὐσιαστ. «ὡς, ὅτον ἄριστον», κυρίως αὐτόν, τὸν ἄριστον, Ἰλ. Γ, 80. «ὅτον δύστηνον», Ἰλ. Χ, 59. Ω, 242. καὶ ἐν τῷ συχνάκις ἀπαντῶν. «οἱ ἄλλοι, τ' ἄλλα, τῶν πάντων», κ. τ. τ. κυρίως αὐτοί, οἱ ἄλλοι, κ. τ. λ. καὶ προπαρασκευάζει ἱκανῶς τὸν μετασχηματισμὸν εἰς τὸ καθ' ἑαυτὸ Ἄρθρον. Ἐναργῆς δὲ φαίνεται αὕτη πρώτον ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, ὅπου ὅμως χάνεται σχεδὸν δι' ὅλου ἡ δεικτικὴ σημασία, ἐξαιρουμένων, τινῶν, ἴδε Α. 2. πρὸς τὸ τέλος. Μὲ ἐναργῆ ἐμφασιν εὑρίσκεται τὸ Ἄρθρον εἰς χωρία, ὡς τὰ ἑφεξῆς: «τοὺς θεοὺς ἡγεῖσθαι», «δεχεσθαι τοὺς θεοὺς ἢ θεοὺς», οὓς τινας συνήθως δέχονται ὡς τοιούτους, Herm. Εὐρ. Ἑκ. 781. «τοὺς φίλους ποιεῖσθαι», Erf. Σοφ. Ἀντιγ. 190. «οὐχ ὑπὲρ τὴν οὐσίαν ποιεῖσθαι τοὺς παῖδας», Πλάτ. Πολ. 2. σελ. 372. C. παράβ. Δημ. Ὀλυνθ. σελ. 18. Reiske. — Ἰδιότητες τοῦ Ἑλλ. μάλιστα δὲ τοῦ Ἀττ. Ἄρθρου: 1) προτίθεται ὄχι μόνον εἰς τὰ συνήθη Προσηγορ. ὀνόματα, Ἐπίθ. καὶ τὰς Μετοχὰς, ἀλλὰ καὶ α) εἰς τὰ κύρια ὀνόματα παντὸς εἴδους, εἰς τὰ ὁποῖα τότε μόνον λείπει, ὅταν ἕπεται ἀκριβέστερός τις προσδιορισμὸς μετὰ τοῦ Ἄρθρου, π. χ. «Σωκράτης ὁ φιλόσοφος», χωρὶς ὅμως, ὡς Ἰλ. Α, 11. «δεῦ ἀνήκουσιν ἐνταῦθα, ἴδε. Α. 1. παρὰ τοῖς Τραγ. τίθεται ἐπίσης σπανίως, καὶ τότε μόνον εἰς τὰ κύρ. ὀνόμ. ὅταν προφέρωνται ταῦτα μετὰ τινος ἐμφάσεως, Pors. Εὐρ. Φοιν. 145. β) εἰς τὸ Ἀπαρέμφατον, ὅπερ ἐπέχει τότε τόπον οὐσιαστ. ἀφῃρημ. ἤτοι εἶναι, τὸ φιλεῖν, ὅπου τὸ Ἄρθρον εἶναι ἐν χρήσει καθ' ὅλας τὰς πτώσεις· τίθεται δὲ ἔτι καὶ παρὰ τῇ Αἰτ. μετ' Ἀπαρεμφ. καὶ ἀναφέρεται τότε εἰς ὅλην τὴν πρότασιν, Matth. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 775. παράβ. δ. γ) εἰς τὰ Ἐπιρρήματα, τὰ ὁποῖα λαμβάνουσι ἐντεῦθεν σημασ. Ἐπιθ., ὡς, «ὁ, ἡ, τὸ νῦν, ὁ, ἡ, τὸ πάλαι», «ἡ ἄνω πόλις», οἱ τότε ἀνθρωποι», «οἱ νῦν ἄνθρωποι», καὶ «οἱ τότε, οἱ νῦν, ἄνευ οὐσιαστ. «οἱ πάνυ τῶν στρατιωτῶν», οἱ ἐπισημότατοι τῶν στρατ. κ. τ. τ. συχνότ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅπου ἀναπληροῦσι συνήθ. τὴν μετοχ. τοῦ, εἰμί, «ἡ ἄνω οὖσα πόλις, οἱ πάνυ ὄντες τῶν στρατιωτῶν», κ. τ. λ. Ὅταν παραλείπεται οὐσιαστ. τι, ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου συνυπακούεται. τότε ἐκλαμβάνεται τὸ Ἐπίρ. ὡς οὐσιαστ. π. χ. «ἡ αὔριον» συνυπ. ἡμέρα, «ἡ λυδιστί», συνυπ. ἁρμονία, κ. τ. τ. ἐνίοτε ὅμως ἀπαντᾶται τὸ Ἄρθρ. ἐν τῷ οὐδετ. ὥστε δὲν δύναται νὰ συνυπακ. λέξις τις, π. χ. «τὸ αὔριον», κ. τ. τ. δ) εἰς ἑκάστην λέξιν καὶ φράσιν, ἥτις παριστάνεται ὡς αὐθυπαρκτόν τι ἀντικείμενον, προστίθεται τὸ οὐδετ. π. χ. «τὸ ἄνθρωπος», ἡ λέξις ἢ ἡ ἔννοια, ἄνθρωπος, «τὸ λέγω», ἡ λέξις λέγω, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ εἰς ὁλοτελῆ πρότασιν, π. χ. «καταχρήσασθαι δεῖ αὐτὸν τῷ· πως δ' ἂν ἐγὼ τοιοῖδε τοιῶδε ἐπεχείρησα», Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 273. Β. «τό, μηδένα εἶναι τῶν ζωόντων ὀλβιόν», Ἡρότ. Α'. 86. ἐνταῦθα δύναται νὰ ἀναφερθῇ καὶ τὸ 1. β. περὶ τοῦ Ἄρθρ. παρὰ τῷ Ἀπαρεμφ. λεγόμενον. συχνότ. ὅμως ἀπαντᾶται τό, «τὸ ἀπολύτως παρὰ τοῖς Ἐπιρρ. χρόνον ἢ τόπον σημαίνουσι, ὅπου δὲν δύναται νὰ συνυπακ. ὡς 1. γ. οὐσιαστ. τι, ὅπου ἐξ ἐναντίας τὸ Ἐπίρ. μένει Ἐπίρ. γίνεται δὲ ἐμφατικὸν διὰ τοῦ Ἄρθρ. παράβ. Lobeck Phryn. σελ. 50. μερικοὶ γράφουσι τότε, πρὸς διαστολὴν τῶν περιστατικῶν, ὅπου τὸ Ἐπίρ. γίνεται διὰ τοῦ Ἄρθρ. οὐσιαστ., τότε Ἄρθρ. καὶ τὸ Ἐπίρ. ὡς μίαν λέξιν, π. χ. «τανῦν», «τοπρίν», «τοπαρος καὶ τὸ πάρος, τὸ πρώτου καὶ τοπρώτου· ἡ χρῆσις αὕτη φαίνεται πολλὰ ἀρχαία, ἐπειδὴ εὑρίσκεται ἤδη παρ' Ὅμ. «τοπάροιθε», «τοπάρος», «τοπρίν», «τοπρόσθεν», «τοπρώτου», καὶ ὅλα ταῦτα γράφει ὁ Βόλφιος ὡς μίαν λέξιν· παρ' Ἡρότ. ὅμως καὶ τοῖς Ἀττ. φαίνεται ὅτι ἐπικρατεῖ ἡ κεχωρισμ. γραφή, καὶ εὑρίσκεται παρ' αὐτοῖς τὸ μὲν, «τὸ ἀρχαῖον, τὸ ἐντεῦθεν, τὸ αὐτίκα, τὸ ἔπειτα, τὸ λοιπόν, τὸ πάλαι, τὸ παντάπασι, τὸ πλέον, τὸ τελευταῖον, τὰ κράτιστα, τὰ μάλιστα, κ. τ. τ.» σπανίως, τὸ δέ, «τὸ ἀπὸ τούτου, τὸ ἀπὸ τοῦδε, τὸ πρὸ τοῦ», σχεδὸν ποτὲ συνηνωμένα Poppo Θουκ. Τόμ. 1. σελ. 467. «πιθανὸν ὅτι πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ εἰς ὅλας ταύτας τὰς περιστάσεις τό, «τοῦ» ὡς ἀπολυτ. Αἰτιατ. Ἀσυνήθ. εἶναι ἡ Γενικ. «εἶναι τοῦ πρόσω», «προχωρῶ», καὶ «τοῦ προσωτάτω ἐρημεῖν», Σοφ. Αἰ. 731. ὅπου, ὅμως ἡγραφῆ τῶν πλειοτέρ. καὶ καλητέρ. χειρογρ. «τοῦ προσωτάτου», προκρίνεται. ε) εἰς τὴν προσωπικὴν Ἀντων. τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου, χάριν ἐμφάσεως, ἀλλὰ μόνον εὐχρηστ. ἐν τῇ Αἰτ. «τὸν ἐμέ, τὸν σέ», Heind. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 258. A. Bast. ep. cr. σελ. 268. περὶ τοῦ, ὁ, ἡ, τό, πρὸ τοῦ, αὐτός, ἴδε Αὐτὸς, III, ζ) εἰς τὴν ἐρωτηματικὴν Ἀντων. καὶ πρὸ τοῦ, τίς, καὶ πρὸ τοῦ, ποῖος, συνήθ. ὅμως μόνον παρὰ τῷ οὐδετ. ἐν τῷ Εἶναι. «τί τί; τὸ ποῖον»; ἀναφέρεται πάντοτε εἰς προηγούμενόν τι, ὅπερ προκειται νὰ προσδιορισθῇ διὰ ταύτης τῆς ἐρωτήσεως, Ἀριστφ. Κίρ. 696. Αἰσχύλ. Προμ. 249. Matth. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 371. καὶ μάλιστα Herm. Vig. σελ. 705. ἔτι δὲ καὶ «τί τί;» ἐπειδὴ ἡγεῖται τό, «ποῖον», Ἀρ. Κίρ 693. Εἰς τὴν ἐρώτησιν μετὰ' τοῦ, ποῖος, ἀπαντᾶται ὄχι μόνον ὁ πληθ. ἀριθ. «τὰ ποῖα»; Εὐρ. Φοιν. 719. ἀλλ' ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἐκτείνεται καὶ εἰς τὰ λοιπὰ γένη, π. χ. «ὁ ποῖος»; Εὐρ. Φοίν. 1718. «τῆς ποίας»; Δημ. Στεφ. σελ. 246, 10. καὶ ἐμφότερα ταῦτα εὑρίσκεται σπανίως εἰς τό, τίς· περὶ τοῦ, τὸ ποῖον, καὶ τὰ ποῖα, συνεκτιμήθησαν πολλὰ παραδείγμ. ἐκ τοῦ Πλάτ. ὑπὸ τοῦ Wyttemb. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 237. ὁ Stallbaum ὅμως Πλάτ. Εὐθύφρ. σελ. 13. D. παρατηρεῖ ὀρθῶς, ὅτι οἱ σχηματ. οὗτοι εἶναι πολλὰ σπάνιοι εἰς τὴν σχετικὴν ἐρώτησιν. κ) σπάνιον εἶναι τὸ Ἄρθρ. πρὸ τοῦ, ἅπας, ὅπερ πιθανόν, ὅτι ἀπαντᾶται μόνον παρὰ τοῖς Ἰων. ἴδε Dav. Schulz zu Herodt. 3. 64. 7. 153. συχνότ. καὶ Ἀττ. πρὸ τοῦ, ἕκαστος, ὡς Ἰλ. σ, 496. Θουκυδ. Ε'. 49. Ζ'. 63. οὕτω ἐνίοτε καὶ πρὸ τοῦ, ἑκάτερος, Poppo obs. crit. in Thuc. σελ. 28. 2) τὸ Ἄρθρον εἰς ἐλλειπτικὰς φράσεις: α) μάλιστα μετὰ τῆς Γενικ. ἀρσ. ἢ Θηλ. κυρ. τινὸς ὀνόματος, ἐκ τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ ἐκφρασθῇ γενεά τις, «ὁ Διός», ὁ υἱὸς τοῦ Διός, «ἡ Λητοῦς», ἡ θυγάτηρ τῆς Λητοῦς, συχνότ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Δὲν συνυπακ. ὅμως πάντοτε τό, υἱὸς καὶ θυγάτηρ, ἐπειδὴ ἡ Γεν. αὕτη ἐκφράζει ἐνίοτε καὶ ἄλλην τινὰ πλησιεστέραν σχέσιν πρὸς ὑποκείμενόν τι, ὅθεν πρέπει τὸ Ἄρθ. νὰ ἀναπληρωθῇ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ τυχόντος χωρίου καὶ διὰ τοῦ, γαμέτης, γαμετή, ἀδελφός, ἀδελφή, φίλος, φίλη. β) κατὰ γενικτρ. καὶ μᾶλλον ἀπροσδιόριστον τρόπον σημαίνει τὸ Ἄρθρ. ἐν τῷ οὐδετ. μετὰ τῆς Γεν. τὸ ἀφορᾶν, ἀνήκειν, προσήκειν εἰς πρᾶγμά τι, ἐμφαίνεται λοιπὸν συχν. ὡς εἴδός τι περιφράσεως: οὕτως εἶναι π. χ. «τὸ τῆς πόλεως», ἐκεῖνο, ὅπερ ἀνήκει εἰς τὴν πόλιν, ἡ οὐσία καὶ φύσις τῆς πόλεως, τό δέ, «τὰ τῆς πόλεως», ὅλα, ὅσα προσήκουσιν εἰς τὴν πόλιν, αἱ ἐξωτερ. καὶ ἐσωτερ. σχέσεις καὶ ὑποθέσεις τῆς πόλεως, «τὰ τῶν Ἑλλήνων, τὰ τῶν Περσῶν», ὅλα, ὅσα ἀνήκουσι εἰς τοὺς Ἕλλ. ἢ Πέρσ. τὸ κοινὸν αὐτῶν, ἅπασα ἡ πολιτικὴ των θέσις καὶ δύναμις, αἱ ὑποθέσεις των, ἔθνη καὶ αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες ἢ Πέρσαι κατὰ τὰς διαφέρους αὐτῶν σχέσεις· «τὰ τῶν Ἀθηναίων φρονεῖν, τὸ εἶναι ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθην. ὡς πρὸς τὰ πολιτικὰ φρονήματα, Ἡρότ. ὅπου συνήθ. συνυπακ. τό, πράγματα, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἔχει χώραν παντοῦ, ἐπειδὴ σε-

μαίνει π. χ. ὅτα τῶν φθιτῶνα, ἐκεῖνο, ὅπερ πρέπει εἰς τοὺς θνητοὺς, τὰ τῶν θεῶνα, πᾶν, ὅ,τι εἶναι εἱμαρμένον ἀπὸ τοὺς θεοὺς, ὅτα μητρόα, τὰ φρονήματα μιᾶς μητρός, κ. κ. τ. Schaef. mel. σελ. 31. 32. ὅθεν παρὰ τῷ οὐδέτ. τῶν κτητικῶν Ἀντων. ὅτό ἐμόν, τὸ σόνα, ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐμέ, (σέ), ἡ εἰδική μου (σοῦ) ὑπόθεσις, τὸ ἐδικόν μου (σου) χρέος, ὄφελος, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐδικόν μου (σου) πρόσωπον: παρὰ τῷ τρίτῳ προσώπ. μετὰ τῆς Γεν. ὅτό τούτου, τὸ τήεδεα, κ. τ. λ. Valck. Ἱππ. 48. Ἔνίοτε ὅμως σημαίνει τό, ὅτό τινοα, ἐκεῖνο, ὅπερ λέγεετις, συνυπακ. ὅέποα, π. χ. ὅτό τοῦ Σόλωνοα, Ἡρδτ. Α'. 86. παράβ. 1. δ. Περὶ τοῦ, ὅμά τόν, μά τήν,α κ. τ τ. ἴδε Μά, 4. 3) πλεοναστικόν εἶναι τὸ Ἄρθρ. μάλιστα παρὰ τοῖς Ἴωσ. εἰς τὰς διεσῴλους φράσεις, αἱ ὁποῖαι ἔχουσι τὸ αὐτὸ ὑποκείμ. ὅταν τοῦτο ἐδηλώθη ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ μόνον διὰ τοῦ προσώπου τοῦ ῥήματος, τότε προσδιορίζεται ἀκριβεστέρως καὶ ἀνακαλεῖται εἰς τὴν μνήμην διὰ τοῦ Ἄρθρ. ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ, π. χ. ὅτήν μέν αἰτίην οὐ μάλα ἐξέφαινε, ὁ δὲ ἔλεγέ σφι,α ἀντί, ἔλεγε δέ σφι, Ἡρδτ. Ζ'. 3. ὅεἰ δὲ ταῦτα μέν οὐ ποιήσουσι, οἱ δὲ πάντως διὰ μάχης ἐλεύσονται,α ἀντί, ἐλεύσονται δὲ πάντως διὰ μάχης, Ἡρδτ. Ζ'. 9. παράβ. Ζ. 133. παρομοίως ἐν τῇ ἀποδόσει, Ἡρδτ. Ζ'. 30. καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην τίθεται ἐν μὲν τῷ πρώτῳ κώλῳ τὸ, μέν, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μετὰ τὸ Ἄρθ. τὸ, δέ· ἐξαιροῦνται ἐντεῦθεν ἐκεῖνα τὰ χωρία, ὅπου εὑρίσκεται τὸ Ἄρθ. παρὰ δευτέρᾳ τινὶ μετοχῇ, π. χ. ὅλάθοι ἄν ἤτοι μανεὶς ἢ ὅ γε ἀπόπληκτος γενόμενος, Ἡρδτ. Β'. 173. β) ἀσύνηθ. καὶ περιττὸν εἶναι τὸ Ἄρθ. καὶ παρὰ τῷ συγκριτ. ὅταν ἕπηται τό, γ'. Herm. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 313. OR. 795. 4) ἄλλως δὲ καὶ σημειωτέον, ὅτι παρὰ τοῖς Ἀττ. τίθεται συχνάκις ἐν τῷ δυϊκῷ ἀριθ. οὐσιαστ. τινος θηλ. τὸ Ἄρθρ. εἰς ἄρσεν. Matth. Ἑλλ. Γρ. σελ. 604. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ὅμ. μεταχειρζτ. συχνάκις τὴν Ἀντων. εἰς γένος διαφέρον ἀπὸ τὸ τοῦ οὐσιαστ. π. χ. Ἰλ. Φ, 164. 167. ὅεὐουρὶ σάκος βάλεν, ἡ δέ —, ὡς νὰ προηγήθη τό, ἐγχείῃ: Ἰλ. Χ, 80. 82. ὅμαζὸν ἀνέσχεν, — τάδε τ' αἴθοπα,α ὡς νὰ προηγήθη τό, στήθεα: Ὀδ. Δ, 248. 250. ὅτέξεις ἀγλαὰ τέκνα, σὺ δὲ τοὺς κομέεις,α ὡς νὰ προηγήθη τό, παῖδας, Ὀδ. Μ, 74. 75. ὅνεφέλη—, τὸ μέν οὔποτ' ἐρωείη, ὡς νὰ προηγήθη τό, νέφος: τὸ γένος ἐξήρτηται λοιπὸν ἐνταῦθα ἀπὸ νοουμένην τινά, καὶ μὲ τὸ πραγματικῶς ὑπάρχον ὄνομα ταυτοσήμαντον λέξιν.

Α. Β) ἀπόλυτος χρῆσις τῶν μερικῶν πτώσεων, ἥτις δύναται νὰ προκύψῃ ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὴν δεικτ. Ἀντων. καὶ ἀπὸ τὸ Ἄρθρ. 1) τῇ, ἐπὶ τόπου, αὐτόθι, ἐδῶ, ἐκεῖ, ἐνταῦθα, εἰς τοῦτον τὸν δρόμον, ἤδη παρ' Ὅμ. συχν. π. χ. Ἰλ. Ε, 752. 858. Ζ, 393. Θ, 327. Λ, 499. 808. ὅπου ἕπεται συχν. τό, ἤ. β) ἀναφορικόν, ὅπου, ἐνθάπερ, ἀντί, ἤ, μόνον παρὰ τοῖς Ἐπικ. π. χ. Ἰλ. Μ, 118. Φ, 554. Ψ, 775. Ὀδ. Δ, 229. γ) ἐπὶ σημασ. κινήσεως εἰς σκοπόν τινα, ἐκεῖ, ἐκεῖσε, Ἰλ. Κ, 531. Λ, 149. Μ, 124. Ο, 46. Ἡτ. ἑρ. 210. πολὺ σπανιώτ. καὶ ἴσως μόνον ποιητ. δ) μεταφορ. ὅτῇ περ τελευτήσεσθαι ἐμέλλεα, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, οὕτως ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ, Ὀδ. Θ, 510. καὶ Ἀττ. ε) ἐπαναλαμβαν. τῇ μέν —, τῇ δέ —, συνηθ. ἐπὶ τόπου, ἐδῶ —, ἐκεῖ, ἤ πότε ἐδῶ — πότε ἐκεῖ —: ἔτι δὲ καὶ, μέρος μέν —, μέρος δέ —, ἤ ἀκριβεστρ. κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μέν —, κατὰ τὸν ἄλλον δέ —. Εὐρ. Ὀρ. 350. Συνηθ. ἀναληροῦται τό, τῇ, ἤτοι διὰ τοῦ, χώρᾳ, ἤ διὰ τοῦ, ὁδῷ, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐξαρκεῖ τὸ πολὺ διὰ τὴν τοπικὴν χρῆσιν. 2) τῷ, Δοτ. οὐδετ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἠθέλον μερικοὶ ἀρχαῖοι Γραμμτ. νὰ γράψωσι, τῷ, διὰ τοῦτο, ὅθεν, τούτου ἕνεκα, παρ' Ὅμ. πολὰ εὔχρστ. ἴδε Damm. σελ. 1643. ἔτι δὲ εὔχρστ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ποιῷ λόγῳ, Valck. Φοιν. 157. καὶ Καλλιμ. σελ. 82. καὶ σχετικῶς λαμβανόμενον ἀντὶ τοῦ, ἐπειδή, Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 60. Β. β) κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, οὕτως, εἶναι σπανιότρ. καὶ ἴσως μόνον ἐπικ. Ἰλ. Β, 375. Δ, 290. Η, 158. Ν, 57. δύναται δὲ νὰ ἐξηγηθῇ καὶ διὰ τοῦ, τότε, μάλιστα ὅταν προηγήθη τό, εἰ, καὶ ὅταν τοῦτο δὲν ἐκφράζῃ ἐποχήν τινα ἱστορικῶς προσδιωρισμένην, ἀλλὰ συνθήκην τινά, παράβ. καὶ Ὀδ. Α, 219. Γ, 224. 258. Δ. 733. Θ, 467. συνυπακ. συνηθ. τρόπῳ. γ) ἐπὶ χρόνου, τότε, εἰς τὴν στιγμὴν ταύτην, τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Ἰλ. Ε, 283. συνυπακ. συνηθ. χρόνῳ, πολὰ σπάν. δ) ὅτῷ νυν, ἀντί, τοίνυν, Ὅμ. καὶ διαχωρισμ. ὅτῷ, οὐ νύ τι,α Ἰλ. Η, 352. 3) τό, Αἰτ. Οὐδετ. ὡς τὸ, τῷ, διὰ τοῦτο, μόνον Ὁμηρικόν, Ἰλ. Γ, 176. Η, 239. Ρ, 404. Τ, 213. Ὀδ. Θ, 332. ὅτό κεν, Ἰλ. Ψ, 547. 4) τοῦ, Γεν. Οὐδετ. διὰ τοῦτο, τούτου ἕνεκα, Ὀδ. Ω, 425. συνυπ. ἕνεκα ἢ χάριν, παράβ. Ἰλ. Φ, 458. 5) μετὰ Προθέσεων, ἐπὶ χρόνου, ἐκ τοῦα, ἐκτοτε, ἐν τῷα, ἐν τῷ ἀναμεταξύ, συνυπ. χρόνου καὶ χρόνῳ, πιθανὸν ὅμως ἐσφαλμένως, ἐπειδή τό, τοῦ, καὶ τῷ, δὲν φαίνεται νὰ ᾖναι ἄρθ. ἀλλ' οὐδέτ. Ἡ ἀρχαία καὶ ὑπὸ Ὅμ. ἤδη ἐντελῶς διατεταγμένη χρῆσις πολλῶν τοιούτων φράσεων δεικνύει, ὅτι αὗται προέκυψαν ἀνέκαθεν ἀπὸ δεικτ. Ἀντων. — Περὶ τῆς διαφορ. σημασ. τῆς φράσεως, ὅτήν ἐπὶ Θανάτῳα, ἴδε Θάνατος.

Γ) ὁ, ἡ, τό, μετὰ τοῦ τόνου εἰς ὅλας τὰς πτώσεις, ἀναφορικὴ Ἀντωνυμ. ἀντί, ὅς, ἥ, ὅ, καλεῖται δὲ καὶ ὑποτακτικὸν Ἄρθρον: ὁ ὁποῖος, ἡ ὁποία, τὸ ὁποῖον· παρ' Ὅμ. συχνότ. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσ. καὶ Δωρ. παρὰ τούτοις ὅμως μόνον εἰς τὰς πλαγ. πτώσ. εἰς τὴν ὀνομ. πληθ. ἀρσ. καὶ Θηλ. τοί, ταί, καὶ εἰς τὸ οὐδέτ. δὶ ὅλων τῶν πτώσ. ὅθεν μόνον εἰς τοὺς, μετὰ τοῦ, τ, ἀρχομ. σχηματισμ. φαίνεται λοιπόν, ὅτι τοὺς ἐμεταχειρζτ. μόνον πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χασμῳδίας, μὲ τὸ ὕτον τὸν περιορισμὸν τῆς χρήσεως συχνότ. Παρ' Ὅμ. ὅμως ἀπαντᾶται καὶ τὸ ἄρσεν. ὁ, Ἰλ. Π, 835. μ' ὅλον ὅτι μερικοὶ γράφουσιν ἐνταῦθα, ὅς· πολλοὶ ἦσαν τῆς γνώμης, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Valck Ἱππ. 525. Koen Greg. σελ. 239. Toup. καὶ ἄλλοι, ὅτι ἡ ἀναφορ. Ἀντων. δὲν ἀπαντᾶται παρὰ τοῖς Τραγῳδ. εἶναι ὅμως ἐκτὸς ἀμφιβολίας, ὅτι καὶ αὐτοὶ τὸ ἐμεταχρζτ. χάριν τοῦ στίχου, ὡς τόσον μὲ τοὺς αὐτοὺς περιορισμοὺς, καθὼς οἱ Ἴωσ. καὶ Δωρ. καὶ φανερὸν ὅτι μόνον εἰς τὰς μετὰ τοῦ τ ἀρχομ. πτώσεις πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χασμῳδίας, ἴδε Wolf εἰς Reiz de acc. incl. σελ. 95. Br. Αἰσχ. Περσ. 776. Σοφοκλ. OR. 1259. Φιλ 14. 527. Seidl. Εὐρ. Ἡλ. 277. αἱ Ὄνομ. τοί καὶ ταί εἶναι ὅμως ἀκόμη ἀμφίβ. παρ' αὐτοῖς, μ' ὅλον ὅτι καὶ αὗται φαίνονται ὁπωσοῦν εὔχρηστοι, διὰχωρίων, ὡς τὸ τοῦ Εὐρ. Ἀνδρ. 1141. ὁ Monk Εὐρ. Ἱππ. 527 ἀπονέμει εἰς αὐτοὺς καὶ αὐτὴν τὴν ἐνικ. Ὀνομαστ. ὅ, τὴν ὁποίαν ἀποκατέστησε πάλιν ὁ Herm. παρ' Εὐρ. Βάκχ. 537. παράβλ. Elmsl. Βακχ. 468. παρὰ τοῖς Κωμικ. ὅμως καὶ ἐν τῷ Ἀττ. ποιῷ λόγῳ μήτε ἴχνος ἀπαντᾶται τῆς δεικτ. ταύτης Ἀντων. Βr. Ἀρστφ. Ἀχ. 870. Ἐκκλ. 275. — Ἡ κλίσις τῆς Ἀντων. ταύτης συμφωνεῖ κατὰ πάντα μὲ τὴν τοῦ Ἄρθ. ὡς καὶ εἰς αὐτὰς τὰς λεκτικὰς ἀνωμαλίας: ὁ Buttm. δεικνύει ὡς Ὀνομαστ. τό, ὅ, ἥ, ὅ: κυρίως ὅμως δὲν ἀνήκει πλέον μήτε αὐτὸ τὸ ὁμαλὸν ἢ ἐκ τοῦ ὅς εἰς τὸ ὅ, ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ ἀναχθῶσι ἐνταῦθα, μόνον αἱ πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ Ἄρθρου κλίνουσαι μετατροπαὶ του ὅς, ἥ, ὅ.

D) Ὡς Ἐγκλιτικὸν γίνεται ἡ Γεν. καὶ Δοτ. του, τῳ, ἀντί, τινός, τινί, ἐκ τῆς ἀορστ. Ἀντων. τις· τεὶ τότε ἐκλαμβάνεταιτό, του καὶ τῳ, ἐπίσης καὶ διὰ τὰ τρία γένη· τὸ δέ, τῆς καὶ τῇ, εἶναι ἀνήκουστον, ὡς καὶ ὁ πληθ. ἀριθ. ὁ Ὅμ. μεταχειρζτ. οὕτω μόνον τὴν Δοτ. ἀλλὰ καὶ ταύτην μόνον τρίς, καὶ πάντοτε ὡς ἄρσεν. Ἰλ. Μ. 328. Ὀδ. Ν, 308. Τ, 297. παρὰ τοῖς Ἀττ. εἶναι τό, του καὶ τῳ, συχνότ. ἐν χρήσει, οὗτοι τὸ ἔχουσι καὶ 2) ἀντὶ τοῦ, τίνος τίνι, ὡς Γεν. καὶ Δοτ. τῆς ἐρωτημ. Ἀντων. τίς; τί; τότε ὅμως λαμβάνει τὸν τόνον του, τοῦ, τῷ· π. χ. ὅχρὴ τοῦα, εἶναι χρεία πράγματός τινος, ὅμως, ὅτοῦ χρῆ;α τίνος πράγματος εἶναι χρεία; Ὑπάρχει δὲ πρὸς τούτοις καὶ διπλοῦς Ἴωσ. σχηματισμός: α) τεο, ἐγκλιτ. Γενικὴ ἀντί, του, τινός, ἀορίστ., Ὀδ. Π, 305. συνῳμν. τευ, Ἰλ. Β, 388. 390. Τ, 261. Ὀδ. Ζ, 68. 390. Τ, 262. Ὀδ. Ζ, 68. καὶ ἀλλαχοῦ συχν. Δοτ. τεῳ, ἀντί, τῳ, τεῖ, Ὀδ. Λ, 502. Τ, 114. Ἰλ. Π, 227. καὶ ὁ Ἡρδτ. ἔχει πρὸς τούτοις καὶ τὴν Γεν. καὶ Δοτ. πληθ. τέων, τέοις, τέοισι. β) τέο, Γεν. ἀντὶ τοῦ, τίνος; ἐρωτημ. Ἰλ. Ω, 128. Ὀδ. Δ, 463. ἀπολύτως, διὰ τί; Ἰλ. Β, 225. παράβ. τοῦ, Α. Β. 4. συνῳμ. τεῦ; Ὀδ. Ο, 509. Ω, 257. Καλλίν. 1. Δοτ. τέῳ, Ἡρδτ. ὁ Ὅμ. ὅμως ἔχει καὶ τὴν Γεν. πληθ. τέων, Ἰλ. Ω, 387. Ὀδ. Τ, 193. ὡς μονοσύλλ. Ὀδ. Ζ, 119. Ν, 200. Δοτ. τέοις, τέοισι, Wess. Ἡρδτ. Α'. 37.

Διὰ προσθήκης εἰς τὸ Ἄρθρον γίνονται αἱ Ἀντων. ὅγε, ὅδε, ὅδί, ὅπερ, ὅτε, ὅτις, τάς ὁποίας ἴδε ἐν τῷ τόπῳ των.

Εἰς πολλὰς περιστάσεις ἐνόνουσι οἱ Ἀττ. καὶ Ἴωσ. — ὁ Ὅμ. ὅμως ποτέ — διὰ τῆς κράσεως τὸ Ἄρθρον μὲ τὸ ὄνομά του, ὅταν τοῦτο ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος: οἱ περὶ τούτου κανόνες (Buttm. διεξοδ. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 118.) καὶ οἱ περὶ τῆς διαφόρου θέσεως τοῦ Ἄρθ. πρέπει νὰ ζητηθῶσι εἰς τὰς Γραμματικὰς, ἴδε Buttm. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 458.

*Ὅ, Ἴωσ. καὶ Δωρ. ἀναφορ. Ἀντων. ἄρσ. ἀντί, ὅς. ἴδε ὁ, ἡ, τό, Γ, Ὅμ.

*Ὅ, οὐδέτ. τῆς ἀναφορ. Ἀντων. ὅς, ὅπερ. ἴδε Ὅμ.

*Ὅ, ὁ, ὅ, ἀναβόησις παρ' Ἀρστφ. Θεσμ. 1191.

Ὀα, ἡ. Λέγεται δὲ καὶ, Ὄη, Οἴη, Οὖα. φυτὸν τὸ καθ' ἡμᾶς λεγόμενον σουρβία, ἐκ τοῦ Λατινικοῦ Sorbus, τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς Ὄον, ἤτοι Σοῦρβον (Sorbum) καλεῖται. Παρὰ Διον. ὀνομάζεται Sorbus domestica. [υ –]

Ὀα, ἡ, (δίς) ταὐτὸν τῷ, Οἶα, δέρμα προβάτου σὺν τῷ ἐρίῳ. 2) = ὠά, τὸ καθ' ἡμᾶς λεγόμενον, Οὖα. Οἱ γὰρ παλαιοὶ καὶ ταύταις οἷος δέρμα προσέῤῥαπτον, ἵνα ἤιστα τρίβοιντο. [υ –]

Ὀά, ἐπιφώνημα σχετλιασμοῦ, ταὐτὸν, τῷ, Φεῦ, Αἰσχύλ. Περσ. 114. 120. λατ. vae! [υ–]

*Ὀα, ἡ, πληθ. ὄεις, αἱ Ἀττ. δῆμος, πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν λεγόμενον Ὄη ἢ Οἴη, μ' ὅλον ὅτι λέγουσι, ὅτι ἐκεῖνος μὲν ἦτον τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, οὗτος δὲ τῆς Οἰνηίδος· οἱ Γραμμ. ὅμως δὲν συμφωνοῦσιν. Ὅθεν, ὁαθεν καὶ ὁηθεν, ὁαζε καὶ ὁασε, οἰάτης, ὁ, καὶ οἰά τις, ἡ, παράβ. Οἶον.

Ὀαρ, ὄαρος, ἡ, ἡ συντρόφισσα, καὶ ἐξαιρέτως ἡ σύζυγος, γυνή, ἡ γαμετή, Ἰλ. Ι, 327. Γεν. πληθ. ὀάρων, ἴσως ὅμως ἀνήκει τοῦτο εἰς τό, ὄαρος, ἡ, παράβ. τὸ συνῳμν. Ὤρ, ὅθεν Ἰλ. Ε, 486. ὠόρεσσιν. (ὄχι κατὰ μετάθεσιν τῶν γραμμάτων ἐκ τοῦ, Ἄορ, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ

αὐτὰ αἰνιγματώδες, ἀλλὰ πιθαν. ἐκ τοῦ, Ἄρω, εἴρω, Λατ. sero, ἡ ἑνωμένη, συντροφευμένη παράβ. Συνήορος, Συνάορος.) ὅθεν

Ὀ᾽ρίζω, (ὄαρ) ταὐτὸν τῷ, Ὁμιλῶ, τουτέστι συναναστρέφομαι, συνομιλῶ φιλικῶς, καὶ, Ἰλ. Ζ, 516. Χ, 127. 128· μετά τινι, ὫΜ. Ὁμ. Ἑρμ. 170. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν διὰ γάμου συνεζευγμένων, ἢ ἐρωμένων, ἀντὶ τοῦ ἐμπιστευμένως, φιλικῶς, ἐρασμίως, εἰλικρινῶς πρὸς ἀλλήλους ὁμιλεῖν, διαλέγεσθαι, »ὀάρους ὀαρίζειν, ὫΜ. Ὁμ. 22, 3. καθόλου δὲ συζῶ φιλικῶς, συναναστρέφομαι, ὡς τό, ὁμιλεῖν, περὶ παντὸς εἴδους συναναστροφῆς ἐν λόγῳ καὶ ἔργῳ: συνεγρ. Ὠρίζω, Ἐμ. Ὁμ. Ἑρμ. 58. Ἡσύχιος ἡρμήνευσεν αὐτὸ διὰ τοῦ, Εἰρηνεύω, ἤτοι ζῶ εἰρηνικῶς, μὲ ὁμόνοιαν. ὅθεν

Ὀ᾽αρισμα, τό. συναναστροφή, συνομιλία φιλική, εἰλικρινὴς καὶ φιλική προσδιάλεξις, ἐξαιρέτως μεταξὺ γαμετῶν, καὶ ἐρωμένων, καθόλου δὲ, συναναστροφή, κοινωνία, συνομιλία. [υυ—υ]

Ὀ᾽αρισμός, οῦ, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Ὀάρισμα, ἐν τῷ πληθ. παρ᾽ Ἡσ. ἔρ. 791.

Ὀ᾽αριστής, οῦ, ὁ. (ὀαρίζω) ἀρτ. τοῦ, Ὀαρ. σύντροφος, ὁ. Διός, ὁ μετὰ τοῦ Διὸς συνομιλῶν, συναναστρεφόμενος. καλεῖται δὲ οὕτως ὁ Μίνως, Ὀδ. Τ, 179.

Ὀ᾽αριστύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, Ὀάρισμα, συναναστροφὴ φιλική, συνομιλία εἰλικρινὴς, φιλική, μάλιστα μεταξὺ συζύγων καὶ ἐρωμένων, »ὀαριστὺς πάρφασις, φιλική συνομιλία ὡς μέσον ἀπάτης, Ἰλ. Ξ, 216. παράβ. Θεόκρ. 27. ἔτι δὲ β) καθόλου, συνομιλία, συναναστροφή, κοινωνία, Ἰλιάδ. Ν. 291. »Ὁμίλον μετὰ προμάχων ὀαριστύν· ἤγουν τὸν μετὰ τῶν προμάχων συναναστρεφόμενον. Καὶ γ) εἰς ἐχθρικὴν τηλικ. Ἰλ. Ρ. 228. »Ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς· τουτέστι αὕτη ἡ τοῦ πολέμου συνήθεια. [υυ—]

Ὀ᾽αρος, ὁ, = Ὀάρισμα, ὀαρισμός, φιλική συναναστροφή, συνομιλία, ὫΜ. Ὁμ. 22, 3, μάλιστα συνομιλία τῶν ἐρωμένων, ὫΜ. Ὁμ. Ἀφρ. 250. ὅπου μερικοὶ τὸ ἐξηγοῦσι κακῶς διὰ τοῦ, βουλεύματα, ἐπειδὴ ὁ Ὁμ. τὸ μεταχειρίζ. ὡς τό, Ὀαριστύς, Ἰλ. Ξ, 216. »παρθένοι ὀαροιν, Ἡσ. Θεογ. 205. καθόλου, συναναστροφή, διατριβή, ὁμιλία, ψάλτιμον, Πινδ. Νεμ. 3, 19. καὶ »φίγιος ὀαροιν, λόγος ἐπιπληκτικός, Πινδ. Νεμ. 7, 102. παρὰ τοῖς ὑστερ. ποιητ. συνήθ. »κυπρίδιοι, νυμφίδιοι, νύχιοι, εὐνάτιοι ὀαροιν, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Πληθ. τὸν ὁποῖον μεταχείρ. πάντοτε ὅτε Ὁμ. καὶ Ἡσ.

*Ὀ᾽αρος, ἡ, = ὄαρ, Ἡσύχ. ὅστις ἔπλασε ἴσως ἐκ τῆς Γεν. ὀάρων, Ἰλ. Ι, 327. τὴν Ὁμ. ταύτην.

Ὀ᾽ασις, ἡ, = Αὔασις, Ἡρό. (υυυ?)

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Β.

Ὀβόη, ἡ, σπαν. ποιητ. σχηματ. ἀντὶ, ὄψις, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾶται μόνον εἰς τὴν παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ὡς Ἐπίρ. εὔχρηστον Αἰτ. ὄβδην καὶ ἐξόβδην, ἀντὶ, ἐς ὄβδην, διότι αὕτω λέγει τις Ποιητὴς παρὰ τῷ μεγ. Ἐτυμολογ. »Μούσῃ γὰρ ἤλθεν εἰς ὀβδήνιν.

*Ὀβελαῖος, αία, αῖον, = τῷ Ὀβελιαῖος ἀμφ.

*Ὀβελιαῖος, Ὁ μῆκος ἢ εἶδος ἔχων ὀβελοῦ (ὀβελός) ῥαφὴ ὀβελαία, καὶ ἡ ἄλλως ῥαβδοειδὴς καλουμένη, ἤγουν ἡ ῥαφὴ τῶν τοῦ κρανίου ὀυὸ τῶν βρέγματος ὀστῶν, ἢ κατὰ μῆκος ἐπ᾽ εὐθείας ἀπὸ τοῦ μετώπου ἐπὶ τὸ ἰνίον διατείνουσα. ἀμφίβολ.

Ὀβελίας, ου, ὁ, καὶ Ὀβελίτης, ου, ὁ, (ὀβελός) ἄρτος, Πολυδ. Α'. 248. Εἶδος ἄρτου, ἢ πλακοῦντος, ἐφημένου εἰς τὸν ὀβελὸν, τουτέστι τὴν σούβλαν· ὁ ἐπὶ ὀβελοῖς ὀπτώμενος· ἢν δὲ οὗτος κατὰ Φώτ. περιπεπλασμένος μακρῷ ξύλῳ, καὶ οὕτως ὀπτώμενος· γίνεται δὲ παραμήκης καὶ γαστρώδης· δύναται ὅμως νὰ προκύψῃ ἡ ὀνομασία αὕτη καὶ ἐκ τῆς τιμῆς, ἐπειδὴ ἄξιζε ὁ τοιοῦτος ἄρτος ἕναν ὀβολόν, Böckh. Ath. Staatshaush. 1. σελ. 106. Ἐκ τούτου τὸ

Ὀβελιαφόρος, ὁ, ἡ, (φέρω) Ὁ τὸν ὀβελίαν ἄρτον βαστάζων, φέρων. Lobek. Phryn. σελ. 647.

Ὀβελίζω, (ὀβελός, 3.) Σημειόνω τι μὲ τὸν ὀβελὸν, τουτέστιν μὲ τὸ σημεῖον τοῦ ὀβελοῦ, διὰ νὰ τὸ παραστήσω ὡς κόβον.

Ὀβελισκολύχνιον, τό, Ὑποκορστ. τοῦ, Ὀβελισκόλυχνος, ὁ, Ἀριστοτ. περὶ Μορ. ζώων, δ'. 6. ὀβελὸς ἢ σούβλα, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται ἐν ταὐτῷ καὶ ὡς λύχνον. Θεόπομπ. Κωμικ. Ἀθην. σελ. 700.

Ὀβελίσκος, ὁ, ὑποκοριστικὸν τοῦ, Ὀβελὸς, Μικρὸς ὀβελὸς, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σιδήρου τῆς μαχαίρας, καὶ ὑστερτ. ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς ἀκμῆς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ pilum. »Ὀβελίσκος σιδηρούς, ἡ σιδηρὰ μύτη (τὸ πουβλίον), ἢ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀκοντίου ἐπιστηριζομένη. Διονύσ. Ἁλικαρν. Ἀρχαιολογ. Ε'. 46. 2) μικρὸς στύλος, ὀβελίσκος. 3) σιδηρὰ ἢ χάλκινη μονέδα, ἔχουσα ἐπίσημον ἓν ἀκόντιον, παράβ. Ὀβολός. 4) ἡ λέμα τοῦ ξίφους, Πολύβ. 6, 23, 7.

Ὀβελισμός, ὁ, (ὀβελίζω) Ἐπιγραφὴ τοῦ σημείου τοῦ ὀβελοῦ, εἰς δεῖγμα τῆς νοθείας τινὸς χωρίου.

Ὀβελίτης, ου, ὁ, ἴδε Ὀβελίας.

Ὀβελὸς, οῦ, ὁ, (βέλος) Ὄργανον πολεμικὸν καὶ μαγειρικὸν, μακρὸν καὶ εἰς ὀξὺ λῆγον, ἡ Σούβλα. Ὁμηρ. ὅστις τὸ μεταχειρίζ. πάντοτε εἰς πληθ. ἀριθμ. καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ σημασ. παρομοίως Ἡρότ. Β'. 135. 2) Παρ᾽ Ἡροδότῳ Β'. 111. 170. σημαίνει ἡ λέξις αὕτη στήλην εἰς ὀξὺ λήγουσαν, ἤγουν τὸν κοινῶς λεγόμενον. Ὀβελίσκον. 3) Σημεῖον κριτικὸν, ἤγουν γραμμὴ ὁριζόντιος, τιθεμένη εἰς τὰ ἀμφίβολα ἢ νόθα καὶ ἀθετούμενα χωρία τινὸς συγγράμματος: ὅμως μετὰ στιγμῆς ἐπάνω καὶ κάτωθεν, ÷ »ὀβελὸς περιστιγμένος πρὸς σημείωσιν περιττοῦ τινος χωρίου, μάλιστα εἰς τὰ τῶν φιλοσόφων συγγράμματα, Διογ. Λ. Γ'. 66. Pressels Beytr. σελ. 67. παράβ. χ. καὶ ὀδελὸς, καὶ ὀβολός. 4) τὸ Δωρ. Ὀδελός, = Πέος, Ἀρστφ. Ἀχ. 796.

*Ὀβολαῖος, αία, αῖον, = τῷ ὀβολιαῖος ἀμφ.

Ὀβολιαῖος, αία, αῖον, (ὀβολός) Ὁ ἔχων τὸ μέγεθος ἢ τὴν τιμὴν ἑνὸς ὀβολοῦ. Ταὐτόσημον τούτῳ εἶναι καὶ τὸ Ὀβολιμαῖα κέρδη. Ἐπιστολ. Θεανοῦς πρὸς Καλλιστώ. Lobeck Phryr. σελ. 551.

*Ὀβολιμαῖος, αία, αῖον, Ὅστις ἀξίζει ἕναν ὀβολὸν, τουτέστ. οὐδενὸς ἄξιος, ὀλίγος, μικρὸς, ἐκ τοῦ

Ὀβολός, οῦ, ὁ, Νόμισμα, ἐκτιμώμενον ἐξ χαλκοῦ, καὶ τὸ ἑκτημόριον δραχμῆς μιᾶς. β) καθόλου, μικρὸν νόμισμα, κερμάτια. Τὸ σημεῖον τοῦ ὀβολοῦ ἦτον Ο, καὶ τοῦ μισοῦ, (καὶ). 2) καὶ ὡς σταθμὸς, τὸ ἑκτημόριον δραχμῆς μιᾶς. Ἀριστοτ. παρὰ Πολυδ. Θ'. 77. καὶ Πλούταρχ. Λυσ. 17. καὶ Ἐτυμολ. Μ. λέγουσιν, ὅτι κατ᾽ ἀρχὰς Ὀβελὸς καὶ, Ὀβολὸς ἦσαν ταὐτόσημα, κατὰ μόνην τὴν τῶν Ἰώνων καὶ Ἀττικῶν ἀπαγγελίαν διαφέροντα. Ἔτι δὲ, ὅτι τὸ πάλαι ἐμεταχειρίζοντο εἰς τὸ συνάλλαγμα μικρὰ εἰς ὀξὺ λήγοντα κομμάτια σιδήρου ἢ χαλκοῦ, τῶν ὁποίων ἐξ ἑγέμιζον τὴν χεῖρα (τὴν χοῦφταν) καὶ ἀπετέλουν μίαν δραχμὴν. »Ὀβολὸν, σιδήρου τι ἔλασμα ἔλεγον, σχῆμα μέν πως ἔχον ὀβελοῦ, οὐ μὴν καὶ εἰς πάντῃ ὀξὺ λῆγον. Οὕτω δὲ ἄδρον ἦν τῇ παχύτητι ἐκεῖνο τὸ ἔλασμα τοῦ ὀβελοῦ, ὥστε ὀβολοὶ ἓξ τὴν δραχμὴν ἐπλήρουν, καὶ τοῦτο ἐλέγετο δραχμή, ὀβολῶν τοιούτων ἓξ, ὅσον ἐπιδεδράχθαι δύναται χείρ.» Εὐστάθ. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο διετηρήθη καὶ εἰς τοὺς ὑστέρους χρόνους, ἂν καὶ ἡ μορφὴ καὶ ἡ ὕλη τοῦ νομίσματος εἶχε πρὸ πολλοῦ μεταβληθῆ. Ἄλλοι τὸ παράγουσι ἀπὸ χάραγμα, δεικνύον ὀβελόν, παράβ. Ὀβελίσκος, 3.) Αἰολ. Ὀδελός.

Ὀβολοστατέω, ῶ, Ζυγίζω ὀβολοὺς, μεταφ. μετέρχομαι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὀβολοστάτου, ἐκ τοῦ

Ὀβολοστάτης, ου, ὁ. (ὀβολὸς, ἵστημι) Ὁ τοὺς ὀβολοὺς ζυγίζων, τουτέστιν ἀκριβὴς ἢ αἰσχροκερδὴς δανειστής. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Ὀβολοστάτοις, τοὺς δανειστὰς ἔλεγον, ἐδίδουν δὲ σταθμῷ οἱ δανείζοντες, διὸ ὀβελοστάται προσηγορεύθησαν· τινὲς δὲ τὸ δανείζειν, ἱστάναι φασίν· ὁ δὲ Φώτ. »Ὀβολοστάτης, δανειστὴς ἐπ᾽ ἐνεχείροις, στήσασθαι γὰρ τὸ δανείσασθαι. ὅθεν

Ὀβολοστατική, ἡ, (τουτέστι τέχνη), Τέχνη, ἐπάγγελμα τοῦ ὀβολοστάτου. Ἀριστοτ. Πολιτ. »Εὐλογώτατα μισεῖται ἡ ὀβολοστατική, διὰ τὸ ἐπ᾽ αὐτοῦ τοῦ νομίσματος εἶναι τὴν κτῆσιν, καὶ οὐκ ἐφ᾽ ὅπερ ἐπορίσθη.

Ὀβρια, καὶ, Ὀβρίκαλα, τά, Τέκνα, γεννήματα, ἔκγονα ζώων. Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. Ζ'. 47. ὅπου, Ὀβρια, γράφεται· παρὰ δὲ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 145. »Θηρίων ὀβρικάλοισιν φέρεται· τὰ τῶν λεόντων καὶ λύκων σκυμνία. (παράγεται ἐκ τοῦ, βρύω.) [—υυυ]

Ὀβριμόγυιος, ὁ, ἡ. (ὄβριμος, γυῖον) Ὁ ἰσχυρὰ μέλη ἔχων, ἰσχυρός, δυνατός.

*Ὀβριμόεις, εσσα, εν, = Ὄβριμος, ποιητ.

Ὀβριμοεργός, ὁ, ἡ. (ἔργον) Ὁ μεγάλα, ἰσχυρὰ ἔργα πράττων, μεγαλοπράγμων, ὁ μεγάλοις ἔργοις ἐπιτιθέμενος, ὅμως πάντοτε ἐπὶ κακοῦ, ὅστις πράττει μεγάλα κακουργήματα, ἀσεβήματα, μάλιστα ἐναντίον τῶν θεῶν, Ἰλ. Ε, 403. Χ, 418. Ἡσ. Θεογ. 996.

Ὀβριμόθυμος, ὁ, ἡ, (θυμὸς) Ὁ ἰσχυρόκαρδος, εὐτολμος, ἀνδρεῖος. Ἡσίοδ. Θεογον. 140. ὫΜ. Ὁμ. 7, 2.

*Ὀβριμόπαις, παιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) Ὅστις ἔχει ἰσχυροὺς παῖδας, κατὰ τὸ Ὀβριμοπάτρη σχηματιζόμενον.

Ὀβριμοπάτρη, ἡ, (πατὴρ) Ἡ ἔχουσα πατέρα ἰσχυρὸν, Θυγάτηρ πατρὸς ἀνδρείου, παρ᾽ Ὁμ. καὶ Ἡσ. πάντοτε Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς. Τὸ ἀρτ. Ὀβριμόπατρος δὲν ἀπαντᾶται, τὸ παρ᾽ Ἡσυχ. Ὀβριμοπάτρη εἶναι ἐσφαλμ.

Ὀβριμος, ὁ, ἡ, ον παρ᾽ Εὐρ. καὶ τριπατάλ. Ἰσχυρὸς, δυνατὸς, παρ᾽ Ὁμ. συνήθ. Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος, Ἀχιλλέως καὶ Ἕκτορος: ὅθεν καθόλου ἰσχυρὸς, δυνατὸς, σφοδρὸς, ὁρμητικὸς, ἀνδρεῖος, εὐθαρσὴς, χαλεπός. β) Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, παρ᾽ Ὁμ. Ἐπίθετ. σφοδροῦ ποταμοῦ, μεγάλου βάρους, πετρῶν, ἀκοντίων, τὰ ὁποῖα ὑπερβαίνουσι τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἰσχύν· ὅθεν μάλιστα ἐπὶ μεγάλων καὶ δυστόλμων πραγμάτων: »ὄβριμον ἐβρόντησεν, Ἡσ. Θεογ. 839. »Ἀχθος ὄβριμον τὸ μέγα. Ὀδυσ. Ι. 233. »Ὄβριμα ἔργα· ἔτι δὲ »Ὄβριμον ὕδωρ, τὸ σφοδρῶς, ὁρμητικῶς καταφερόμενον, τὸν σχηματ. ἔβριμος, δὲν ἔχουσιν οἱ καλοὶ συγγρφ. μ᾽ ὅλον ὅτι τὸ διαφεντεύει ὁ Herm. de em. gr. gr. rat. σελ. 21. ἴδε Wern. Tryph. 197. (ἐκ τοῦ βρι—, βριθω, βριθύς, βριαω, βριαρος κ. τ. λ. μετὰ τοῦ εὐφωνητικοῦ ο. Ὁ σχηματ. Ὄμβριμος δὲν ἀπαντᾶται παρὰ τοῖς Ἔπικ. εἶναι ὅμως ἐξαιρ. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Δυρικ.)

*Ὀβριμώ, οῦς, ἡ, = βριμώ, Λυκόφ. 696.

*Ὀβρυζα, ἡ, Λατιν. obrussa, Ἡ διὰ τοῦ πυρὸς δοκιμασία τοῦ χρυσοῦ· ὡς λέγουσί τινες. Αἰγύπτ. λέξις.

Ο'βρυζον χρυσίον τό. Καθαρόν χρυσίον· ἔχει δὲ τὴν αὐτὴν παραγωγὴν μὲ τὸ Λατ. obrussa, ἡ διὰ πυρὸς δοκιμασία τοῦ χρυσοῦ.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Γ.

Ο'γάστριος, ό, ἡ, = ὁμογάστριος, παρὰ τῷ Σχολ. Λυκόφρ 452.

Ο'γδοαδικός, ή, όν (ὀγδοάς). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ ἔχει τινὰ ἀναφορὰν, εἰς τὸν ὄγδοον ἀριθ.

Ο'γδοαῖος, αία, αῖον. Ὁ κατὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν γινόμενος, ἢ ἐρχόμενος, κ. τ. τ. ὁ ὀκτὼ ἡμερῶν.

Ο'γδοάς, άδος, ἡ (ὀκτώ). Ἡ ὀγδόη, ὁ ὄγδοος ἀριθμός· ἀντὶ ὀκτὰς, ὡς ἑβδομὰς ἐκ τοῦ, ἑπτὰ, ἀντὶ ἑπτὰς.

Ο'γδόατος, ατη, ατον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ὄγδοος, ὡς τρίτατος ἀντὶ τρίτος, Ὅμρ. καὶ Ἡσ. μάλιστα ἡ ὀγδοάτη· ὑπακουομ. ἡμέρα. Ἡσ. ἔργ. 774. 792.

Ο'γδοήκοντα, οἱ, αἱ, τά. Ἀριθμὸς ἐξ ὀκτὼ δεκάδων συγκροτούμενος, τὸν ὁποῖον κατὰ ἀποκοπὴν κοινῶς λέγομεν ὀγδοήντα· ἄκλιτον. ὅθεν

Ο'γδοηκοντάετής, καὶ κατὰ συναλοιφὴν, ὀγδοηκοντούτης, εος, ὁ, ἡ, καὶ ὀγδοηκοντάετης, ες (ἔτος). Ὁ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων. Ottuagenario, Ἰταλ.

Ο'γδοηκοντάπηχυς, ό, ἡ (πῆχυς). Ὁ ὀγδοήκοντα πήχων μῆκος ἔχων.

Ο'γδοηκοντούτης, ἰδε ὀγδοηκονταέτης.

Ο'γδοηκοστάιος, αία, αῖον. Ὁ κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἡμέραν γινόμενος, ἢ ἐρχόμενος, κ. τ. λ. ὁ ὀγδοήκοντα ἡμερῶν. ἐκ τοῦ

Ο'γδοηκοστός, ή, όν (ὀγδοήκοντα). Ὁ ὀγδοήκοντα κατὰ τὴν τάξιν.

Ο'γδοος, όη, ον (ὀκτώ). Ὁ ὀκτὼ κατὰ τὴν τάξιν, Ὅμηρ.

Ο'γδώκοντα, οἱ, αἱ, τά. Τὰ ὀγδοήκοντα κατὰ συναλοιφὴν, ἄκλιτον, Ἰλ. καὶ Ἡροδ.

*Ο'γδωκονταέτης, ό, ἡ, κατὰ συναλοιφὴν ἀντὶ ὀγδοηκονταέτης, Σόλων καὶ Σιμωνίδης.

Ο'γε, ῆγε, τόγε, ἡ διὰ τοῦ συναφθέντος γε ἐμφατικὴ γενομένη δεικτ. ἀντωνυμ. ὁ, ἡ, τό, ἀντὶ οὗτος, αὕτη, τοῦτο, ὅμως μετ' ἐμφάσεως, Λατ. hicce, haecce, hocce, ἤδη παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. συχν. ἐνίοτε δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ διὰ τοῦ, οὗτος, αὕτη, τοῦτο μέν, ἡ τουλάχιστον Λατ. hic quidem· συνήθως διακρίνεται μᾶλλον πρόσωπόν τι ἀπὸ ἄλλο διὰ τῆς ἀντων. ταύτης, παρ' ὅτι συνήθως δι' αὐτῆς δεικνύεται, καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρει ἱκανῶς ἀπὸ τὴν ἀντωνυμ. ὅδε, ἠκεῖνος ὅγε, Ἰλ. Τ, 344. Ἀπολλώνιος μεταχειρίζετ. ὁ Ὅμρ. α) τῆγε, ἐπὶ τόπου, εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, ἐδῶ καὶ ὄχι εἰς ἄλλον, Ἰλ. Ζ, 435. παράβλ. ὁ, ἡ, τό, Α. Β. 1. γ. β) Αἰτ. οὐδετ. τόγε, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ ὄχι δι' ἄλλην τινά, Ἰλ. Ε, 827. Ὀδ. Ε, 401. παράβ. ὁ, ἡ, τό, Α. Β. 3. Ἀττ. ὀγί. (υ–)

Ο'γκα, ἡ, ποιητ. ὀγκαίη. Ἐπώνυμον τοῦ Ἀθήνη ἐν Θήβαις· ὅθεν καὶ μία τῶν πυλῶν τοῦ τείχους, Ὀγκαῖαι, ἡ Ὀγκαίδες πύλαι, ἐκαλοῦντο. Ὁ δὲ Νόννος Διονύσ. τὸ ὀγκαίη, ἀντὶ τοῦ, ὄγκα μεταχειρίζεται. Valck. Aristob. σ. 120. Pors. Κύρπ. Φοίν. 1150.

*Ο'γκαῖος, αία, αῖον, ἐπίθ. ἐκ τοῦ Ὄγκα.

Ο'γκάομαι, ῶμαι, ἀποθ. μέσ. ὁ μέλ. ἡσόμαι. Κραυγάζω, φωνάζω ἰσχυρῶς, γκαρίζω· λέγεται δὲ ἐξαιρ. ἐπὶ ὄνου.

*Ο'γκεος, εία, εον, ἐπίθετ. ἐκ τοῦ κυρίου ὀνόμ. Ὄγκος. ὅθεν Ὀγκεῖον καὶ Ὀγκιον, τό. Χώρα τις ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, κατ' ἄλλους Ὄγκαι, ἐκ τοῦ, Ὄγκος, ὁ, ἀρχαίου τινὸς βασιλέως Παυσ.

Ο'γκη, ἡ, ταὐτὸν τῷ ὄγκος, κατὰ τὴν διπλῆν αὐτοῦ σημασίαν, ἀντὶ τοῦ γωλία, καὶ τοῦ μέγεθος (Volumen). Ἡσύχ.

Ο'γκηθμός, ὁ, ἡ. Κραυγὴ, μάλιστα τὸ ἀγκάρισμα τοῦ ὄνου, καὶ

Ο'γκημα, ατος, τό (ὀγκάομαι), ταὐτὸν τῷ, ὀγκηθμός.

Ο'γκηρός, ά, όν (ὄγκος, 2.), καὶ ἐπίρ. ὀγκηρῶς. Ὁ ἔχων ὄγκον, ἤγουν σωματικὸν μέγεθος καὶ ἔκτασιν, φουσκωμένος, πρισμένος· καὶ μεταφορικῶς, ὁ βαρὺς, ὑπερήφανος, μεγαλοπρεπὴς κ. τ. τ.

*Ο'γκηπις, ἡ, = ὀγκηθμός.

Ο'γκηστής, οῦ, ὁ, ποιη. ἀμφ. ἀντὶ ὀγκητής, Schaef. b. Jac. A. P. σελ. 525. ὅθεν

*Ο'γκηστικός, ή, όν, ποιη. ἀμφ. ἀντὶ ὀγκητικός,

*Ο'γκητής, οῦ, ὁ (ὀγκάομαι). Ὅστις κραυγάζει, ὁ ἀγκαριστής, λέγεται δὲ ἐξαιρέτως ἐπὶ ὄνου, ὅθεν

*Ο'γκητικός, ή, όν. Ὅστις κραυγάζει, ἀγκαρίζει.

Ο'γκίνος, ίνη, ινον (ὄγκος, 1.). Κεκαμμένος, κυρτός, μάλιστα δὲ ἐφωδιασμένος μὲ ἀγκιστρα, ἀγκιστρωτός, Λατ. uncinus.

Ο'γκιον, τό (ὄγκος, 1.). Ὀδσ. Φ, 61. ταὐτὸν τῷ, σιδηροδήκη, βελοδήκη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἦταν αἱ ἀκίδες, ἢ πλέγμα κυστοειδές, τουτέστι σανδύκιον, καλάθιον, ὅπου θέτουσι τὰ σιδηρὰ ἐργαλεῖα, ὡς πελέκεις, κ. τ. τ. καὶ μάλιστα ἀκόντια μὲ σιδηρὰ ὀξέα πέρατα, Ἑρμιπ. Πολυδ. Γ. 165. Γράφεται καὶ ὀγκίον.

Ο'γκλάζω, ἴδε κιμβάζω.

Ο'γκολογέω, ῶ (ὄγκος, 2. λέγω), παρ' Ἡσ. ἑρμην. διὰ τοῦ γογγύζω.

Ο'γκοποιέω, ῶ (ὄγκος, 2.), ταὐτὸν τῷ ὀγκόω, Γλωσσάρ. ς'.

Ο'γκος, ὁ. 1) ἀρχικῶς = ἀγκὼν, κάμψις, λύγισμα, κύρτωσις, ὅθεν ἄγκιστρον, σπεγγέλιον, μάλιστα δὲ ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ βέλους, εἰς πλῆθ. Ἰλ. Δ, 151. 214. Αἰλιαν. ζώων Ἴστορ. ά. 18. β) παρὰ κεφαλ. καὶ ἡ γωνία, ἀγκαιὼν σώματός τινος, ὅθεν συγγεν. μετὰ τοῦ, ἄγκος, ἀγκυλὸς, ἄγκιστρον, ἄγκυρα, καὶ τοῦ Λατ. uncus, ancus, angulus. 2) τὸ μέγεθος, ἡ τρισδιάστατος ἔκτασις τοῦ σώματος, ἡ τὸ βάρος τοῦ σώματος, καθόλου, ἡ ὕλη, ἐξαιρ. δὲ τὸ προπετὲς καὶ ἐξέχον τινὸς σώματος, καὶ ἐντεῦθεν ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸν λόφον, τὸ ὕψωμα, τὴν πυρὰν, πᾶν, ὅ,τι ἐσυσσωρεύθη, συμμαζώχθη, Ἡροδ. Δ'. 62. φούσκωμα, πρίσμα· ὅθεν μάλιστα, φουσκωμένον τι ἐπίθεμα τῆς κεφαλῆς, ἢ ἰδιαίτερος τρόπος τις τοῦ πλέκειν τὴν κόμην πρὸς τὰ ἄνω ὑπὲρ τοῦ μετώπου, ἐπ' ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καθὼς παρατηροῦμεν αὐτὸ εἰς τὰς παλαιὰς εἰκόνας τῶν τραγικῶν προσωπείων, Kinhelm. Kerke. T. 2. Σελ. 49. 89. β) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ ἀνθρώπου, σχῆμα εὐπρεπὲς, ἐξωτερικὴ ἀξία, μεγαλειότης, μεγαλοπρέπεια. γ) ὡς πρὸς τὸ ἠθικὸν ὅμως, ὑπερηφάνεια, ὑψηλοφροσύνη, ἐπαρσις· ὅθεν τὸ Ὄγκον αἴρειν ἀντὶ τοῦ ὑψηλοφρονεῖν, Σοφκλ. Αἰ. 130. ὅμως, ὄγκος μητρῴος ὀνόματος, τὸ ἀξιοσέβαστον, ἐπίσημον ὄνομα τῆς μητρὸς, Τρ. 817. δ) ἐπίφορος λόγου, δεινότης, συνήθ. ὅμως κατηγορ. ὁ κόμπος τῶν λόγων, τὸ περιττὸν αὐτῶν. ε) παρὰ τοῖς ὕστερ. φιλοσ. σῶμα ἀρχέγονον, πρωτογενές, ὡς τὰ ἄτομα. Ὄγκοι παθητοί, Σέξτ Ἐμπ. φυσικ. Α'. 363. ζ) Εἶδος λέπρας φυομένης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, Πολυδ. Δ'. 133. (Ὄγκος ἐν τῇ 2. σημασ. φαίνεται νὰ ἦναι λέξις ἄλλου διαφορετικ. ἤτις δὲν συγγεν. μὲ τὸ, ἀγκὼν, ἄγκος, uncus, ἀλλὰ παράγεται κατὰ τὸν Buttm. Lexil. σελ. 288. ἐκ τῆς ῥίζης ΕΓΚΩ, ἐνεγκεῖν, ἥτις λοιπὸν εἶναι ταὐτοσήμ. μὲ τὸ φόρτος.)

*Ὄγκος, η, ον (ὄγκος, 2.). Μέγας κατὰ τὴν ἔκτασιν, ἐκτεταμένος, φουσκωμένος, πρισμένος, ἴσως εὐχρηστ. μόνον εἰς τὸ συγκρίτ. καὶ ὑπερθ. Ὄγκος ἐστὶν ὀγκοτάτην, Στράτων. Ἐπιγραμ. 29. καὶ Ὀγκοτέρα σάρξ, παρ' Ἀριστοτ. Προβλ. λη'. 3.

Ο'γκόω, ῶ (ὄγκος, 2.). Μεγεθύνω τι κατὰ τὴν σωματικὴν αὐτοῦ τριδιάστατον ἔκτασιν, ὀγκηρὸν ποιῶ, εἰς ὕψος αἴρω, ἐπαίρω, ὑψόω, ἐκτείνω, φουσκόνω, κάμνω τι νὰ πρισθῇ· καὶ μεταφορ. τιμῶ, κάμνω τινὰ ἐπιφανῆ, ἐπίσημον. φουσκόνω τινὰ διὰ τῆς ὑπερηφανείας, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὕψους πλέκτικ. ὑψόομαι, ἐκτείνομαι, ὀγκοῦμαι, φουσκόνομαι, καὶ μεταφορκ. γίνομαι ἀλαζὼν, ὑπερηφανεύομαι, σεμνύνομαι. Εὐριπδ. Ἰων. 388. Ὀγκωθῆναι ταφῶν, ἀντὶ τοῦ ταφῆναι εἰς μνημεῖον λοφώδες καὶ ἐπηρμένον. Καὶ Ἡρίον ὀγκιόειν, Παρθέν. κεφ. ιδ'.

Ο'γκύλλομαι, = ὀγκόομαι, Pr. Ἀριστφ. Εἰρ. 465. τὸ ἐνεργ. πιθανὸν ὅτι δὲν ἀπαντᾶται, ἐκ τοῦ

Ο'γκύλος, η, ον, ταὐτὸν τῷ, ὀγκηρός. (ἐκ τοῦ ὄγκος, 2. ὡς τὸ ἄγκυλος ἐκ τοῦ ἄγκος.)

Ο'γκώδης, εος, ὁ, ἡ (ὄγκος, 2. εἶδος), ταὐτὸν τῷ, ὀγκηρός. 2) παρὰ δὲ Αἰλιαν. ζώων Ἴστορ. ΙΒ'. 34. φέρεται Ὄγκος ὀγκωδέστερος, ἐκ τοῦ, ὀγκάομαι, τουτέστιν ὁ ἰσχυρῶς ἀγκαρίζων, κραυγάζων.

Ο'γκωμα, τό (ὀγκόω), ταὐτὸν τῷ ὄγκος.

Ο'γκωσις, εως, ἡ (ὀγκόω). Αὔξησίς τινος σώματος κατὰ τὴν τρισδιάστατον αὐτοῦ ἔκτασιν, ὕψωσις, φούσκωσις· λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ὄγκωμα καὶ ὄγκος.

Ο'γκωτός, ή, όν (ὀγκόω). Αὐξημένος κατὰ τὸ μέγεθος, φουσκωμένος, ὑψωμένος, οἷον τάφος, κτ. Αἰσχύλ.

Ο'γμεύω (ὄγμος). Ὄγμον ποιῶ, κάμνω τι κατὰ σειράν, οἷον περιπατῶ, ὀργόνω. θερίζω, ἑλαύνω τὰ ζῶα εἰς τὸ κυνήγιον, Θεόκρ. Γ'. 2. ἠστίβουν πατῶ κατ' εὐθεῖαν, ἐπὶ τοῦ βραδέως βαδίσματος χωλοῦ τινος, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 163. ὅμως ὠγμεύειν τινὰ, πορεύεσθαι κατὰ σειρὰν μεγάλην, ἐπροπέμπειν τινος. Ξενοφ. Κυροπαιδ. Β'. 4. 20. Πολυβ. Ε'. 77. κυρίως ἐπὶ ἀροτῆρος, ὅστις αὐλακίζει κατ' εὐθεῖαν.

Ο'γμιος, Ἡρακλῆς, παρὰ Λουκιαν. Ἐπώνυμον κελτικὸν Ἡρακλέους.

Ο'γμος, ὁ. Γραμμὴ, σειρὰ, ὁδὸς, τὴν ὁποίαν κάμνει τις, ὅταν π. χ. θερίζῃ, ἢ ὀργόνῃ, ἢ περιπατῇ, κ. τ. τ. ἐξ ἀρχῆς, ὁ διὰ τοῦ ἀρότρου γενόμενος αὖλαξ (στίχος ἢ ὄργος) ἐν τῷ ἀγρῷ, Ἰλ. Σ, 546. καὶ ἡ σειρὰ, τὴν ὁποίαν κάμνει ὁ θερίζων; Ἰλ. Λ, 68. Σ. 552. 557. ἄλλως αὖλαξ καλούμενος Λατ. sulcus. Ἀπαντᾶται, ὠγμον ἐλαύνειν, Ἰλ. ἀγειν, Θεόκρ. ἠέχειν, Ὀππ. μεταφρ. κίονες ὄγμοιν, ἀντὶ, ἀγροί, ὕμν. Ὅμρ. Δημ. 455. ὅπου ὅμως ὁ Herm. τὸ ἐξηγεῖ διὰ τοῦ, θερισμένος σῖτος· ἐφεξῆς γενικῶς ἑκάστη σειρὰ, ἢ προεκτεινομένη γραμμὴ, ὡς π. χ. ἡ ἐπὶ στίχον φυτεία, ἡ τάξις, καὶ ἡ κατὰ στίχον, ἤτοι ἀφ' ἕνα ἕκαστον κατὰ τάξιν πορεία στρατιωτῶν, σειρὰ δένδρων, ὁδόντων, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ἡ κατ' εὐθεῖαν ὁδὸς, ὁ εὐθὺς, ἴσιος δρόμος, μάλιστα τῶν οὐρανίων σωμάτων, π. χ. ἐπὶ τῆς σελήνης, Ὅτε πλήθῃ μέγας ὄγκος, ὅτε ἐπληρώθη ἡ μεγάλη περίοδος τῆς σελήνης (ἀλλ' ὅμως ὁ δίσκος της), ὕμν. Ὅμρ. 32, 11. παρομοίως ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἀρατ. Διον. 17. (συγγεν. μὲ τὸ ἄγω, ἀγμός, ὡς καὶ τὸ Λατ. actus, ἐκ τοῦ agere, παράβ. Buttm. Lexil. σελ. 123.) Παρὰ δὲ Νικάνδρῳ Θηριακ. 371. Ἀγμοὺς διῴηκεν σημαίνει τὴν αὐχμώσαν καὶ κονιορτώδη ὁδόν.

*Ὀγχέω, = ὀχέω, ὀχέω, Λυκ. ἀμφ.

Ο'γχνη, καὶ ὑστερτρ. ὀχνη, ἡ. Ἡ ἄπιος, ἀπιδιά, Ὀδσ. Ω. 233. 2) αὐτὸ τὸ ἀπίδιον, Ὀδ. Η, 120.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Δ.

Ὀδαγμός, ὁ (ὀδάζω). Ἡ δῆξις, τὸ δάγκασμα, ὁ κνησμός, ἡγουν ἡ φαγοῦρα· λέγεται δὲ καὶ ἀδαγμός, Ἰων. ἴδε ὀδάζω.

* **Ὀδαγός**, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ὁδηγός, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. συχν. ἀπαντῶμ. Lob. Phryn. σελ. 429. Porſ. Εὐρπ. Ὀρ. 26.

Ὀδάζω, ξω (ὀδός), ταὐτὸν τῷ, ὀδόω, Γραμμ.

Ὀδάζω, ξω, καὶ κατ' ἄλλον σχημ. ὀδάξω, ὀδάξομαι, συχν. παρ' Ἱπποκρ. ἐν τῷ περὶ λόγῳ συνηθ. ὀδαξέω, Ἰωνικ. ὀδαξέω, καὶ κατ' ἄλλην ἐπίσης Ἰων. προφορὰν, ἀδάξω, ἀδάξομαι, ἀδαξάω, ἀδαξέω, μόνον ποιητ. ὀδακτάζω. — Εἰς τὸ ἐνεργ. ὀάκνω, δαγκάνω, κεντῶ, κνίζω· τὸ πρωτότυπον τοῦ ὀδάξ, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸ δαγκαστικῶς, καὶ τοῦ, ὀδαξαμένης, Νικανδ. Θηρισκ. Ε'. 306. Καὶ ὀδαγμὸς, παρ' Ἡσυχ. ὀδηγμὸς, καὶ κατά τινα ἄλλην ἀπαγγελίαν ἀδαγμὸς, ταὐτὸν τῷ, ὀδαξησμὸς, τὸ δάγκασμα, ὁ κνησμὸς, ἡ φαγοῦρα· παρὰ δὲ Ἀπολλ. Ῥοδ. καὶ Καλλιμ. φέρεται, ὀδακτάζω, ταὐτὸν τῷ, ὀδάζω· ἀπὸ δὲ τοῦ μέλλ. ὀδάξω γίνεται ὁ ἐνεστὼς ὀδάζω, καὶ μέσ. ὀδάζομαι, παρ' Ἱπποκρ. συνεχῶς εὑρισκόμενον ἀντὶ τοῦ δάκνειν, κνήθειν· κατὰ δὲ ἑτέραν ἀπαγγελίαν γίνεται τὸ ἀδάξω, ἀδάξομαι, εἰς παθητ. σημασίαν, ἡγουν δαγκάνομαι, αἰσθάνομαι δῆξιν ἢ κνησμόν τινα. Οὕτως εὑρίσκεται καὶ παρὰ Διοσκορ. στ'. 2. παρὰ δὲ Ξενοφ. Συμποσ. Δ'. 28. ἀντὶ τοῦ ὠδαξον πρέπει νὰ γραφῇ ὠδάξουν, ἢ ὠδάξων, παρὰ τὸ ὀδαξέω, ἢ ὀδαξεῖν. συνηθέστερος δὲ παρὰ τοῖς λογογρ. ὁ σχηματισμὸς ὀδαξάω, καὶ Ἰων. ὀδαξέω, ἢ καὶ ἄλλως ἀδαξάω, καὶ ἀδαξέω. Ταῦτα δὲ ἐνεργ. μὲν σημαίνουσιν ἐξαιρ. τὸ προξενῶ δῆξιν, πόνον, κνησμόν· παθητ. δὲ, τὸ πάσχειν αἰσθάνεσθαι τὰ ῥηθέντα παθήματα, ὅθεν καὶ τὸ ξύεσθαι, τρίβεσθαι· εὑρίσκεται ὅμως καὶ τὸ ἐνεργητικὸν παθητικὴν ἔχον τὴν σημασίαν, ὡς καὶ ὁ σχηματισμὸς ἀδαυχάω, καὶ ἀδαχέω παρ' Ἡσυχ. καὶ Σουίδ. ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. ὠΟδάχα, καταπύγωνα, κατὰ τὴν τῶν Ταραντίνων διάλεκτον, ἄνθρωπος τὸν ἑωνικός. Ἐκ τῶν λεχθέντων ῥημάτων γίνονται τὸ, ὀδαξησμὸς, καὶ ἀδαξησμὸς, ὁ, ἤγουν δάγκασμα, φαγοῦρα, πόνος, καὶ ἡ ἐπιγινομένη ξύσις, καὶ τρίψις. (ἐκ τοῦ δάξ, ὀδάξ, ὀδούς, δάκνω, ἔχει ὅμως ἐκ τοῦ, ΟΔΩ, ὀδύνη, ὀδύρω.)

Ὀδαῖος, αία, αῖον (ὁδός). Ὁ καθ' ὁδὸν, ὁ εἰς τὴν ὁδὸν, ἤτοι εἰς τὸν δρόμον ἀνήκων, εὑρισκόμενος, τὸ εἰς ἐνδημίαν ἐφόδιον. 2) Ὀδαῖα, τὰ, παρ' Ὅμηρ. ἀντὶ τοῦ, ἐμπορικὰ φορτία. Ὀδυσ. Θ, 163. Ο, 445. μ' ὅλον ὅτι τὸ ἑρμηνεύουσι μερικοὶ εἰς τὸ τελευταῖον χωρίον καὶ διὰ τοῦ, τὰ τῆς θαλαττοπορίας ἐφόδια, ὁ σῖτος. παράβλ. ὀδάω.

Ὀδακτάζω, ποιητ. ἀντὶ ὀδάζω, ὅμως ὀδακτίζω εἶναι ἄμφ.

Ὀδάξ, ἐπίρ. (ὀδάξ, δάκνω, ὀδούς). Τοῖς ὀδοῦσι, δαγκαστικῶς, μὲ τοὺς ὀδόντας, Λατ. mordicus, Ὅμηρ. μάλιστα ὠὀδὰξ ἕλεῖν γαῖαν, ἤ, οὐδαῖαν, Ἰλ. καὶ Ὀδ. ἔτι καὶ ὠὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, δαγκάνοντες σφικτὰ μὲ τοὺς ὀδόντας τὰ χείλη, ἀπὸ θυμὸν δηλ. Ὀδυσ. ὅθεν ὀδάξω, ὀδάξαι, κ. τ. λ.

Ὀδαξάω, ήσω, Ἰων. ὀδαξέω, = ὀδάζω, τὸ δάκνω. ὅθεν

Ὀδαξησμός, ὁ, = ὀδαγμός, τὸ δὲ ὀδαξισμός, ὁ, ἐπίθετ. ἀνάγν. τὸ δάγκασμα, κνησμὸς, φαγοῦρα. ὠΟδαξισμὸς καρδίας, Ἀρτεμίδ. Ε'. 69.

Ὀδαξηστικός, ή, όν, ἢ ἐρῶτερον ὀδαξητικός, ἐπίθετ. ἀνάγν. τὸ, ὀδαξιστικός, ὁ δῆξιν καὶ κνησμὸν προξενῶν.

Ὀδαξιστικός χυμός, Πολυδ. Β'. 110. χυμὸς δριμὺς, δακνώδης· ὀρθότερον δὲ τὸ, ὀδαξηστικός.

Ὀδάξω, ὀδάξομαι. Ἴδε ὀδάζω, τὰ δάκνω.

Ὀδαξώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, ὀδαξηστικός.

Ὀδάω, ήσω (ὀδός). Πηγαίνω τι εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ πωλῶ, καθόλου δὲ, πωλῶ τινί τι· οἷον «Βορέας ὀδήσει ναυτίλους κεχρημένους», Εὐρπ. Κύκλ. 98. καὶ «Ὀδήσειν σῖτον», Στίχ. 133. «Ὦς ὀδηδείης μακράνοι», αὐτόθ. καὶ «Μὴ τάδ' ἐξοδῶν ἐγὼ ξένοισι χρήματα», αὐτόθ. Ἡσυχ. δὲ καὶ τὸ ὀδεῖν ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ἀγοράζω, καὶ πωλῶ, καὶ τὸ, οὐδῆσαι διὰ τὸ πωλεῖν, καὶ ἀγοράζειν· ὅθεν τὸ παρ' Ὅμηρ. Ὀδυσ. Θ, 163. «Ὀδαῖαν παράκειται τῷ φόρτῳ, ταὐτὸν ὅτι τῷ ὠνία, ἤγουν ἀγορασμία φορτία. Εὑρίσκεται δὲ ἔτι παρ' Ἡσυχ. καὶ «Ὠδέωτεν, ἀπέδοτον· ἔτι δὲ «Ὠδέωμην, ὠνησάμην· ὅθεν «Ὀδαγμα, βρῶμα, εἰς τὴν ὁδόν», καὶ «Ὀδασμένος, ὠνεῖσθαι ἀπειγόμενος». Γράφεται λοιπὸν νῦν μὲν ὀδάω, νῦν δὲ ὀδάζω. Καὶ ὀδάζειν μὲν τινί τι, σημαίνει τὸ πωλεῖν τινί τι. Ὀδάζεσθαι δὲ, τὸ ἀγοράζειν τι ἑαυτῷ. Οἱ σχηματισμοὶ ὀδάζω, ὀδέω, Ἰωνικ. οὐδέω, μόνον παρὰ τοῖς Γραμματ. (ἐκ τοῦ, ὀδός, ὡς τὸ, ἐμπορεύω ἐκ τοῦ πόρος.)

Ὀδε, ήδε, τόδε, ἀντωνυμ. δεικτικ. σχηματιζομένη προσθέσει τοῦ ἐγκλιτικοῦ, δέ, εἰς τὴν ἀρχαίαν δεικτικ. ἀντωνυμ. ὁ, ἡ, τό, ἥτις ὑστερ. ἐξελήφθη ὡς ἄρθρον, καὶ κλίνεται κατὰ τοῦτο εἰς ὅλας τὰς πτώσεις· μόνον εἰς τὴν ὀνομ. πληθ. ἄρσεν. καὶ οὐδετ. μεταχρῆ. οἱ ἐπικ. ἐκτὸς τοῦ, τοῖδε, καὶ τὸ, τοῖδεσσι, τοῖδεσσιν, Ἰλ. Κ, 462. Ὀδυσ. Μ, 47. 165. Ν, 258. καὶ τὸ, τοῖδεσι, Ὀδυσ. Κ, 268. Φ, 93. παρὰ τοῖς Ἀττικ. συχν. μετ' ἐμφάσεως τῆς δείξεως, ὀδί, ἠδί, τοδί, κ. τ. λ. (1) ὅπερ ἀνήκει ὅμως μᾶλλον εἰς τὴν διάλεκτον τῶν κοινῶν, παρὰ εἰς τὴν τῶν συγγραφ. ὅθεν καὶ ἀπαντᾶται συχν. παρὰ τοῖς κωμικ. καὶ σχεδὸν ποτὲ παρὰ τοῖς τραγῳδ. Porſ. Εὐριπ. Μηδ. 157. σπανιώτ. εἶναι τὸ ὀδεδί, τηνικάδε, κ. τ. τ. Elmsl Ἀριστοφ. Ἀχ. 150. Dind. Ἀριστοφ. Ὀρν. 18. — Ἡ χρῆσις τοῦ, ὅδε, ἥδε, τόδε, συμφωνεῖ ἐν γένει μὲ τὴν τοῦ, οὗτος, αὕτη, τοῦτο, ἐνίοτε καὶ μετὰ τῆς μεγαλτρ. ἐμφάσεως, μάλιστα παρὰ τοῖς ἐπικ. πρὸς διάκρισιν τῆς δεικτικ. ἀντωνυμ. ὁ, ἡ, τό, Λατ, hicce, hacce, hocce, ἤδη παρ' Ὅμηρ. συχνῶτ. συνήθ. σημαίνει τὴν ἐγγύτητα τοῦ ὑποκειμένου του, ὅθεν καὶ ἀναφέρεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ ἔγγιστα προειρημένον, Wolf Lept. σελ. 282.. Ἰδιαιτέρα χρῆσις. 1) ἡ ἀντωνυμ. ἀναφέρεται συχν. εἰς τὸ ἔγγυστα ἑπόμενον, μάλιστα εἰς ἑπομ. πρότασιν, διήγησιν κ.τ.τ. καὶ χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν εἰς τὰ λεγόμενα, Ἰλ. Α, 41. 504. Η, 375. Θ, 242. Ι, 527. Ο, 36. Γ, 336. Τ, 344. Φ, 373. Ὀδ. Α, 376. Β. 141. Ι, 318. Π, 291. Ρ, 307. Τ, 10. παρομοίως παρὰ τοῖς Ἀττικ. Herm. Σοφοκλ. ΟΤ. 101. 2) ἐνίοτε τίθεται, ὡς τὸ Λατ. hic, εἰς τόπου ἐπιρρ. ἐνταῦθα, ἐκεῖ, οὕτως ὅμως, ὥστε καὶ τὸ γένος καὶ ἡ πτῶσις ἐξήρτηται πάντοτε ἀπό τινος ὀνόματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται, ἤδη παρ' Ὅμηρ. π. χ. Ἰλ. Ε, 175. «ἀνδρί, ὅττις ὅδε κρατέει ὅττις κρατέει ἐνταῦθα· Ἰλ. Τ, 345. «ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονέων, τὸ ἔγχος κεῖται ἐνταῦθα κατὰ γῆς, Ἰλ. Φ, 533. «Ἀχιλλεὺς ἐγγὺς ὅδε κλονέων, ὁ Ἀχιλλεὺς εὑρίσκεται ἐκεῖ πλησίον κλονέων, παράβλ. Ὀδυσ. Α, 185. Σ, 44. Τ, 34. Χ, 367. Ω, 308. β) μετὰ προσωπικ. ἀντωνυμ. «ὀδ' ἐγώ», ἐγὼ ἐδῶ, Ὀδυσ. Π, 205. «ἡμεῖς οἵδε», ἡμεῖς ἐδῶ, Ὀδυσ. Α, 76. «δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε (εἰμὶ) πάντα παρασχεῖν, ἐγὼ εἰμαι ἐδῶ, διὰ νὰ σοὶ προσφέρω ὅλα τὰ δῶρα, Ἰλ. Τ, 140 ἐντελῶς, «ὀδ' εἰμία, Αἰσχλ. Χοηφ. 216. Εὐριπδ. Ὀρ. 374. παράβ. Jac. A. Π. σελ. 317. ἐνίοτε προστίθεται καὶ τὸ, αὐτός, «ὀδ' αὐτὸς ἐγώ», ὁ ἴδιος ἐγώ, Ὀδ. Φ, 207. Ω, 321. γ) μετὰ τοῦ, τίς, «τίς ὅδε Ναυσικάᾳ ἔπεται», ποῖος ἀκολουθεῖ ἐδῶ τὴν Ν. Ὀδυσ. Ζ, 276. παράβ. Α, 225. Τ, 191. «τί κακὸν τόδε πάσχετε; τί κακὸν πάσχετε ἐδῶ; Ὀδ. Τ, 351. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην εἶναι μὲν τὸ ὄνομα ὡς πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα γνωστὸν, ὥστε δύναται νὰ ἀποδοθῇ ἀμέσως εἰς αὐτό, αἱ δὲ περαιτέρω σχέσεις του εἶναι ἀκόμη ἄγνωστοι, καὶ ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐρώτησιν, Λατιν. quis qualis hic sequitur Nausicaam? δ) ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ, δεῦρο, Plomf. Αἰσχύλ. Προμ. 977. Elmsl. Εὐριπ. Ἱκέτ. 21. Ἡρακλ. 81. — Παρὰ τοῖς Ἀττικ. μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς τραγῳδ. εἶναι αὕτη ἡ φανομένη ἐπιρρ. χρῆσις τῆς ἀντωνυμ. ἔτι συχνότερ. ἢ παρ' Ὅμηρ. ἴδε Schef. mel. σελ. 77. (διατριβὴ τοῦ P, J. Voss ἐν τῷ N. Magiz. für Schull. 1, 1. σελ. 159.) 3) παρὰ τοῖς ἐπιρρ. τόπον καὶ χρόνον σημαίνουσι χρησιμεύει ἡ ἀντωνυμ. εἰς προσδιορισμὸν ἀκριβέστατον, καὶ δύναται νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τοῦ, μάλιστα, ταὐτοῦ τῷδ' ἐκεῖ δήμῳ, ἐδῶ μάλιστα ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ, Ὀδυσ. Β, 317. παράβλ. Κ, 271. «τανῦν τάδε», τώρα μάλιστα, Ἡροδτ. Η'. 104. 4) «ὀδ' αὐτός, ἀντὶ, οὗτος αὐτός, «τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος», Ὀδυσ. Ξ, 161. Ο, 428. Τ, 306. 5) ἐν τῷ Ἀττικ. διαλόγῳ δεικνύει τὸ ἀρσ. καὶ θηλ. τῆς ἀντωνυμ. συχν. τὸ ὁμιλοῦν πρόσωπον, τίθεται λοιπὸν ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ, ἐνίοτε ὅμως ἀναφέρεται καὶ εἰς τὸ πρόσωπον, μὲ τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ ὁμιλία, τίθεται λοιπὸν τότε ἀντὶ τοῦ, σύ, καὶ ἐμπεριέχει συνήθ. καταφρονητικόν τι, Matth. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 650. Schaef. mel. σελ. 114. β) οἱ νεωτερ. λέγουν καὶ, ὅδε, ἀντὶ, ἐμός, Br. Σοφοκλ. ΟΤ. 534. 815. Porſ. Εὐρπ. Μηδ. 389. 6) ἀναλαμβάνει πάλιν περιόδου τινὰ, ἥτις διεκόπη ὑπὸ μεσολαβουσῶν θέσεων, ὡς τὸ Λατιν. is, καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην δύναται νὰ τεθῇ καὶ πρὸ τῆς διακοπῆς ἡ ἰδία ἀντωνυμ. Valck. Phoen. 500. ἤτοι ἄλλη τις τῆς αὐτῆς τάξεως, ἢ καὶ ὄνομά τι Scahef. mel. σελ. 84. δύναται δὲ νὰ ἀναλάβῃ ἀκολούθως καὶ σχετικῶς ἀρχομένην περίοδον, Br. Σοφοκλ. Φιλ. 316. Herm. Vig. σελ. 709. εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας εἶναι ἡ ἀντωνυμ. γραμματικῶς θεωρουμένη πάντοτε περιττὴ, καὶ τίθεται μόνον χάριν σαφηνείας, ἴδε Drakemb. Liv. 25. 27. Heusing. Cic. offic. 1, 28, 4. 7) ἐλλειπτικῶς μετὰ τῆς Γεν. «ἐς τόδε χρόνου, ἡμέρας, ἡλικίας κ. τ. τ.» Schaef. Dion. comp. σελ. 144. — Περὶ τῆς διαφορᾶς μεταξύ τοῦ, ὅδε καὶ ὁ δέ, ἴδε Buttm. καὶ Herm. εἰς Σοφοκλ. Φιλ. 87. παράβλ. καὶ ὁ, Δ. 3. γ.

8) Ἀπόλυτος χρῆσις μερικῶν πτώσεων. 1) τῇδε, ἐπὶ τόπου, ἐνταῦθα, ὡς τὸ Λατ. hac, Ἰλ. Μ, 345. Ω, 139. Ὀδ. Ζ, 173. Μ, 186. β) ἐπὶ τρόπου, οὕτως, Ἰλ. Ρ, 512. καὶ ἐν τῷ Ἀττικ. πεζῷ λόγῳ. 2) αἰτ. οὐδετ. τόδε, πρὸς ἐδῶ, Ἰλ. Ξ, 298. Ω, 172. Ὀδ. Α, 409. Η, 75. Τ, 407. καὶ «ὀδεῦρο τόδε», Ἰλ. Ξ, 309. Ὀδ. Ρ, 444. 524. β) διὰ τοῦτο, τούτου ἕνεκα, Ὀδ. Τ, 217. Ψ, 213 παρομοίως, τόδε, ὅπερ ἴδε. 3) αἰτ. οὐδετ. πληθ. τάδε, τούτου ἕνεκα, Ἰλ. Ι, 77. β) οὕτως, Erf. Σοφκλ. ΟΤ. 265. ἔτι δὲ καὶ γ) ὡς τὸ, τῇδε, ἐνταῦθα, Εὐριπδ. Κύκλ. 49. 63. 203. 204. 4) δοτ. οὐδετ. πληθ. τοῖδε καὶ τοισίδε, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ διὰ τῶν ἑφεξῆς λέξεων, Ἡρδ. Α'. 32. 120.

Ὀδεία, ἡ (ὀδεύω). Ἡ πορεία, ὁδοιπορία, ὁ δρόμος.

Ὀδελός, ὁ, Αἰολικ. καὶ Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ, ὀβε-

λές. 2) ἀντὶ τοῦ ὀβολός, παρὰ Νικάνδρ. ἴδε ὁδῶ. Παρ' Ἡσυχ. δὲ φέρεται ὀδολκὴ ἀντὶ τοῦ ὀβολός, ἐκ τῆς τῶν Κρητῶν σημειωθέν διαλέκτου.

Ὀδεύμα, ατος, τό (ὁδεύω). Πορεία, ὁδός, ὁδοιπορία, Στράβ.

Ὀδεύσιμος, ὁ, ἡ (ὁδεύω). Ἤγουν τόπος, ὅπου δύναται τις νὰ ὁδεύσῃ νὰ περιπατήσῃ, Στράβ. ΙΑ'. σελ. 778.

Ὀδευτής, οῦ, ὁ (ὁδεύω). Ὁ περιπατῶν, ὁ ὁδοιπόρος.

Ὀδεύω (ὁδός). Περιπατῶ, ὁδοιπορῶ, κέπὶ νῆας«, Ἰλ. Λ, 569.

Ὀδέω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, ὁδάω, Γραμμ.

*Ὀδέω, = ὁδεύω, ἀμφ.

Ὀδηγέω, ῶ, ήσω (ὁδηγός). Δείχνω εἴς τινα τὴν ὁδόν, τὸν συντροφεύω εἰς τὸν δρόμον, εἶμαι ὁδηγὸς τινός, πάντοτε μετὰ τῆς αἰτιατ. τοῦ προσώπ. Βίοε Ὁμρ. 33. β) μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ διδάσκω, παιδεύω. Οἱ Νεώτρ. ἐμεταχρζτ. καὶ τὸ μέσ. ἀντὶ τοῦ ἐνεργητ. »Ὁδηγέομαι δὲ τινά«, Ξενοφ. Ἐφεσ. ἐ. 1. ὅθεν

Ὀδηγητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ, ὁδηγητής, οῦ, ὁ. Ὁ δείχνων τὴν ὁδόν, καὶ μεταφορικ. ὁ διδάσκαλος. ὅθεν

Ὀδηγητικός, ή, όν. Πᾶν, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ὁδηγόν, ἢ εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τὸ ὁδηγεῖν.

*Ὀδηγήτρια, ἡ, θηλυκ. τοῦ ὁδηγητήρ.

Ὀδηγία, ἡ (ὁδηγέω). Ἡ τῆς ὁδοῦ δεῖξις, τὸ συντροφεύειν εἰς τὸν δρόμον, καὶ μεταφορικ. ἡ διδασκαλία, παιδεία.

*Ὀδηγικός, ή, όν, = ὁδηγητικός, ἐκ τοῦ

Ὀδηγός, ὁ (ὁδός, ἡγέομαι), = ὁδηγητήρ· οἱ Ἀττκ. προκρίνουσι τὸν Δωρ. σχημτ. ὁδαγός.

*Ὀδί, ἡδί, τοδί, Ἀττκ. ἀντὶ, ὅδε, ἥδε, τόδε, ὅπερ ἴδε (1)

Ὀδιος, ὁ, ἡ (ὁδός). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν δρόμον ἢ εἰς τὸ ταξείδιον, »οἰωνὸς ὄδιος«, αἴσιον σημεῖον, οἰωνὸς αἴτιος πρὸς ὁδοιπορίαν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 104. Λατιν. Omen auspicium secundum, fausium, prosperum. »Ἑρμῆς ὄδιος«, ὁ ἔφορος τῶν ὁδῶν καὶ τῶν ὁδευόντων, τοῦ ὁποίου ἀνδρίας ἵστατο κατὰ τὰς ὁδοὺς, ὡς καὶ ὁ τῆς Ἑκάτης, καὶ ἄλλων, θεῶν. 2) Ὀδίος, ὁ, κύρ. ὄνομα Ἰλ.

Ὀδισμα, ατος, τό (ὡς ἐκ τοῦ, ὀδίζω), Αἰσχλ. Πέρσ. 72. καλεῖ τὴν Ξέρξου γέφυραν »πολύγομφον ὄδισμα ἐπὶ τῆς ὁποίας δηλονότι ἠδύναντο νὰ περιπατῶσι· ὁ δὲ Σχολ. τῆς β'. Ἐκδ. προκρίνει τὴν ἑτέραν γραφὴν ἔρεισμα ἀντὶ τοῦ ὄδισμα.

Ὀδίτης, του, ὁ (ὁδός). Ὁ καθ' ὁδὸν περιπατῶν, ὁ ὁδοιπόρος, Ὅμ. ὅστις ἐνόει καὶ »ἄνθρωπος ὁδίτης«. (υ – –)

Ὀδμαλέος, έα, έον (ὀδμή). Ὁ ἰσχυρῶς μυρίζων, μάλιστα δὲ, βρωμῶν. Ἱππουρ.

*Ὀδμάομαι, ήσομαι, Ἀποθετ. Μέσ. ὡς τὸ ὀσμάομαι, μεταβατ. ὀσφραίνομαι, στιβεύω, καθόλου δὲ, αἰσθάνομαι, παρατηρῶ, ἐκ τοῦ

Ὀδμή, ἡ (ὄζω). Ἡ ὀσμὴ, μυρωδία, ἀναθυμίασις, ἀποφορὰ, βρῶμα, Ὅμ. μάλιστα Ὀδ. καὶ Ἡρόδ. παραβ. ὀσμὴ. ὅθεν

Ὀδμήεις, εσσα, εν. Ὅστις ἔχει μυρωδίαν, ὅστις βρωμᾶ, ποιητ. ὁ παρ' Ἡσυχ. ἀμφίβολος σχηματισμὸς ὀδμήνος, πρέπει νὰ γραφῇ ἴσως ὀδμηρός.

*Ὀδμηρός, ά, όν, = ὀδμήεις, ἀμφ.

*Ὀδμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), = ὀδμαλέος.

*Ὀδέ, ἀντὶ ὁδός, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστφ. Θεσμ. 1222.

Ὀδοιδοκέω, ῶ· καὶ ὁδοιδόκος, ὁ (ὁδὸς, δοκέω, δοκεύω). Ἐπὶ λῃστῶν, ταὐτὸν τῷ ὁδοσκοπέω καὶ, ὁδοσκόπος.

Ὀδοιπλανέω, ῶ. Πλανῶμαι, περιπλανῶμαι ἀπὸ ἕνα δρόμον εἰς ἄλλον· ὁ ὑπὸ τοῦ Βr. Ἀριστφ. Ἀχ. 69. ἐκ χειρογρ. τινος ἀναθεχθεὶς σχημτσμ. ὁδοιπλαναῶ ἀπεβλήθη πάλιν ὑπὸ τοῦ Wolf καὶ Elmsley ἐκ τοῦ χειρογρ. τῆς Rav. ἐκ τοῦ

Ὀδοιπλανής, ὁ, ἡ (ὁδός, πλανάω). Ὁ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον δρόμον περιπλανώμενος. Ἀνθολογ. οθεν

*Ὀδοιπλανία, ἡ. Τὸ περιπλανᾶσθαι ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον δρόμον.

Ὀδοιποιέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, ὁδοποιέω, ἀλλ' ἀμφίβολον.

Ὀδοιπορέω, ῶ· ὁ μέλλων ὁδοιπορήσω (ὁδοιπόρος). Περιπατῶ, περιοδεύω, εἶμαι εἰς τὸν δρόμον, ταξειδεύω. Ἡρόδ. καὶ μετὰ τῆς Αἰτ. κόδοιπορεῖν ὁδόνω, Ἡρόδ. Δ'. 116. ὅθεν

Ὀδοιπορία, ἡ. Τὸ καθ' ὁδὸν περιπατεῖν, τὸ ταξείδιον, ὁ δρόμος, ὅμ. Ὅμ. Ἔρμ. 85. συχν. παρ' Ἡρόδ. μάλιστα, ταξείδιον εἰς τὴν ξηρὰν, ἐν τῷ πληθ. Ἡρόδ. Θ'. 118.

Ὀδοιπορικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. –κῶς. Ὁ εἰς τὸν δρόμον, ἤτοι εἰς τὸ ταξείδιον ἀνήκων, τὸ ὁδοιπορικὸν (νοουμένου τοῦ Βιβλίου) σημαίνει τὴν τῆς ὁδοιπορίας ἢ περιηγήσεως περιγραφήν. — 2) ὁ εἰς τὸν ὁδοιποροῦντα ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, ἀνήκων, ἐκ τοῦ

Ὀδοιπόριος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ προηγουμένῳ. »Τὸ ὁδοιπόριον« Ὀδυσ. Ο. 506. σημαίνει πᾶν ὅ,τι λαμβάνουσι μεθ' ἑαυτῶν οἱ ὁδοιποροῦντες, ὡς καὶ τὸ Ἐφόδιον (Λατ. Viaticum), ἤτοι ὁ μισθὸς ὁ διδόμενος εἰς τὸν ἁμαξᾶν ἢ ναύαρχον μετὰ τὴν ὁδοιπορίαν, ἢ διὰ τὴν τελειωθεῖσαν ὁδοιπορίαν. ἐκ τοῦ

Ὀδοιπόρος, ὁ, ἡ (ὁδός, πόρος, πορεύομαι). Ὁ καθ' ὁδὸν περιπατῶν, ταξειδεύων, πεζοπόρος, ταξειδιώτης, Ρανεαμρτ, ὅμως Ἰλ. Ω, 375. ταὐτὸν τῷ συνοδοιπόρος ἢ ὁδηγητής.

Ὀδοίτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ὁδίτης. Ἀλλὰ πολλὰ ἀμφίβολον.

*Ὀδόμετρον, τό, καὶ

Ὀδόμετρος, ὁ (μέτρον). Τὸ μέτρον τοῦ δρόμου, ἐπὶ ξηρᾶς τε καὶ θαλάσσης. 2) ὁ ὁδόμετρος, ὁ πεζοπόρος, ὁ τὴν ὁδὸν μετρῶν, ὁ δρομεύς, παρὰ τῷ Σχολιαστ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 228.

Ὀδοντάγρα, ἡ (ὁδοῦς, ἄγρα). Ἐργαλεῖόν τι συνιστεῖνον πρὸς ἐξαγωγὴν ὀδόντων. Ἀριστοτ. Μηχαν. 22.

Ὀδονταγωγόν, τό· ταὐτὸν τῷ, προηγουμένῳ, κυρίως οὐδετ. ἐκ τοῦ

Ὀδονταγωγός, ὁ, ἡ (ἄγω). Ἕλκων, ἐξάγων τοὺς ὀδόντας.

Ὀδονταλγέω, ῶ (ἄλγος). Ποιῶ, πάσχω πόνους εἰς τοὺς ὀδόντας, ὀδονταλγίαν ἔχω. ὅθεν

Ὀδονταλγία, ἡ. Ὁ πόνος τῶν ὀδόντων.

Ὀδοντίασις, ἡ. Ἡ ἔκφυσις τῶν ὀδόντων, καὶ ὁ ἐντεῦθεν πόνος, ἐκ τοῦ

Ὀδοντιάω, ῶ (ὀδοῦς). Πάσχω τὴν ὀδοντίασιν, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐκβάλλω τὰ ὀδόντια.

*Ὀδοντικός, ή, όν (ὀδοῦς). Ὅστις ἁρμόζει εἰς τοὺς ὀδόντας.

Ὀδοντισμός, ὁ, ὡς ἐκ τοῦ (ὀδοντίζω). Κατὰ Πολυδ. Δ'. 80. καὶ Ἡσύχ. τρόπος τοῦ ἐμφυσᾶν εἰς τὸν αὐλὸν, ἐν ᾧ ἡ γλῶσσα ἐφαρμόζεται εἰς τοὺς ὀδόντας, καὶ μιμεῖται τὸν συριγμὸν τοῦ ὄφεως Πυθῶνος Jac. ΑΠ. σελ. 36.

Ὀδοντογλυφίς, ίδος, ἡ. ἢ ὀδοντόγλυφον, τό (Λατ. Dendiscalpium). Ὁ ὀδοντοξύστης, ἐργαλεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον ξύομεν, καθαρίζομεν τοὺς ὀδόντας.

Ὀδοντοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὴν μορφὴν ὀδόντος.

Ὀδοντομάχης, ου, ὁ (μάχομαι). Ὁ μὲ τοὺς ὀδόντας μαχόμενος, ἤτοι πολεμῶν.

Ὀδοντοξέστης, ου, ὁ (ξέω) ταὐτὸν τῷ, ὀδοντογλυφίς.

Ὀδοντοποιέω, ῶ (ποιέω). Κάμνω, ἢ λαμβάνω τοὺς ὀδόντας. Πολυδ. Β'. 96. ὡς τό, ὀδοντοφυέω.

Ὀδοντός, ή, όν. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ ὀδοντωτός.

Ὀδοντόσμηγμα, τό (σμάω), ἡ, ὀδοντότριμμα, τό (τρίβω). Κόνις μὲ τὴν ὁποίαν τρίβομεν τοὺς ὀδόντας.

Ὀδοντοτύραννος, ὁ. Σκώληξ τις ἐν τῷ ποταμῷ Γάγγῃ εὑρισκόμενος. Παλλάδ. περὶ Βραχμάν. σελ. 10. καὶ Vincentii Specul. Histor. 5. 60. Ὅρα καὶ Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. Ε'. 8.

Ὀδοντοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὁ φθείρων, βλάπτων τοὺς ὀδόντας.

Ὀδοντοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, βαστάζων ὀδόντας. »Ὀδοντοφόρος κόσμος«. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 90. στολισμὸς ἵππου ἐξ ὀδόντων, κατὰ σειρὰν παρ' ἀλλήλους συναρμοσθέντων, συγκείμενος, Φιλοθημ. ἐπιστ. 27.

Ὀδοντοφυέω, ῶ (φύω). Γεννῶ ὀδόντας, ὀδοντιάζω, ἐκ τοῦ

Ὀδοντοφυής, οῦς, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ ὀδοντιάζων, ὁ γεννῶν ὀδόντας. 2) παθητ. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ ὀδόντας. Εὐριπ. Φοίνισ. 828. ὅθεν

Ὀδοντοφυΐα, ἡ. Ὀδοντίασις, ἡ τῶν ὀδόντων ἔκφυσις, καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς ἐπιγινόμενος πόνος τῶν ὀδόντων καὶ κινησμός.

*Ὀδοντόφυτος, ὁ, ἡ (φύω), = ὀδοντοφυής, 2.

Ὀδοντόω, ῶ (ὀδοῦς). Κάμνω ὀδόντας, ὀδοντωτὸν ποιῶ· ὠδοντωμένος, ὁ ἔχων ὀδόντας κατασκευαστοὺς, οἷον τροχός, κ. τ. τ. ὅθεν

Ὀδοντωτός, ή, όν. Ὁ ὠδοντωμένος, ὁ ἔχων ὀδόντας. »Ὀδοντωτὴ ξύστρα« παρὰ Λουκιανῷ ἐν Λεξιφ. ὀνομάζεται τὸ Κτένιον.

Ὀδοποιέω, ῶ· μέλλων, ὁδοποιήσω (ὁδοποιός). Κάμνω, κατασκευάζω, ἑτοιμάζω τὴν ὁδὸν, τινὶ, ἐνίοτε καὶ, κάμνω· ἑτοιμάζω διὰ τὸν ἑαυτόν μου τὴν ὁδὸν, τουτέστι δραπετεύω, ἐξολισθαίνω, οἷον »αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡδοποίησεν αὐτοῖς καὶ συνηνάγκαζε ζητεῖν τουτέστι τοὺς ἐφεῦρεν εἰς τὴν ὁδὸν, Ἀριστοτ. ὅπερ »ὥσπερ ὁδοποιεῖ τῷ ὑποκρίνεσθαι« ἤγουν ἄγει, φέρει τρόπον τινὰ εἰς τὴν ὑπόκρισιν, ἢ μίμησιν. Ὁ αὐτ. »Τὸ ὕδωρ τὰ χωρία ἐλυμήνατο καὶ μᾶλλον ὡδοποίει«. Δημοσθ. σελ. 1274. τουτέστι τὸ ὕδωρ παρεσκεύαζεν αὐτὸ ἑαυτῷ ὁδόν. Ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἡρωδιαν. »Τὸν τόπον ὁ χείμαρρος ἀνοίξας ὡδοποίησεν«. β) κάμνω τι διοδεύτον· περιπατητόν, »Ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα«, τόπους ἀβάτους κάμνων διοδευτοὺς, Λουκιαν. γ) φέρω τινὰ εἰς τὴν ὁδὸν, τὸν ὁδηγῶ· καθόλου δὲ, βοηθῶ τινα· προβιβάζω τι. Τὸ δὲ Παθητ. ὁδοποιοῦμαι λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Προπορεύομαι, προχωρῶ (Progredior), αὐξάνω, προόδους ποιῶ· ὅθεν Μεταφορ. »ὁδοποιουμένης τῆς ἀρετῆς« ἀντὶ τοῦ, αὐξούσης, προχωρούσης ἐπὶ τὸ κρεῖττον. δ) φέρω τι εἰς κανόνα ἢ μέθοδον, Ἀριστοτ. Ῥητορ. α'. ὅθεν

Ὀδοποίησις, ἡ. Ἡ κατασκευάσις, λιθόστρωσις τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ εἰς τὰ τοιαῦτα ἐπιστατοῦντος. 2) Ἔτι δὲ, ὡς τὸ ὁδοποιῶ, μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ πρόβασις, μετάβασις, εἴσοδος, ὁδηγία εἴς τινα ὑπόθεσιν. ὅθεν

Ὀδοποιητικός, ή, όν. Ὁ τὴν ὁδὸν κατασκευάζων, ὁμαλίζων, προετοιμάζων, ὁ τὴν μετάβασιν· εἰσόδων εὐκολύνων, προπαρασκευάζων.

Ὀδοποιία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ὁδοποίησις. ἐκ τοῦ

Ὀδοποιός, ὁ, ἡ (ὁδός, ποιέω). Ὁ ἐργαζόμενος, κατασκευάζων τὴν ὁδὸν, ἢ ὁ ἐπιστατῶν εἰς ἐπισκευὴν καὶ ἐξομάλισιν ὁδῶν. Ἔτι δὲ λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ, ὁδοποιητικός. Ξενοφ. Κυρ. ε'. 2. 56.

Ὀδός, οῦ, ἡ· ἡ ὁδός. Ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενος δρόμος, καὶ ἡ στράτα, ἤδη παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. συχνάκις· πᾶν χωρίον διοδευτὸν, Ἰλ. Μ, 168. Π, 374. »ὁδὸς ἱππηλασίης«, Ἰλ. Η.

340. »ὁ λαοφόρος«, Ἰλ. Ο, 682. εἴσοδος, πρόσοδος, Ὀδ. Ν, 112. Χ, 128. ἔτι δὲ καὶ ὁ δρόμος τῶν πλεόντων, Ἰλ. Ζ, 292. »ποταμοῦ ὁδεύω, ἀντὶ, βαίνω, »πρὸ ὁδοῦ«, εἰς τὸ πρόσω, Ἰλ. Δ, 382. παράβ. φρεῦδος· ὑστερτρ. = πρόβγου, ὠφέλιμος, »πρὸ ὁδοῦ εἶναι«, προέχω· πρωτεύω τινός· »Ὁδοῦ πάρεργον«· τὸ ἄλλως ἐν παροδῷ, λεγόμενον (Λατ. Obiter). 2) περιπάτημα, πορεία, ταξείδιον, τὸ πορεύεσθαι ἢ ταξειδεύειν, ἐπὶ ξηρᾶς τε καὶ θαλάσσης, συχν. παρ' Ὅμ. μάλιστα ἐν τῇ Ὀδ. ἔτι δὲ καὶ στρατεία, ἐκστρατεία, οὕτως, »ὁδὸν ἐλθεῖν« Ἰλ. Α, 151. ὅπου συνήθ. ἐξηγεῖται ἐσφαλμ. διὰ τοῦ, ἐνέβαν εἰς τὴν ὁδόν· »οἰωνῶν ὁδοία τὸ πέταγμα τῶν πουλίων«, Σοφοκλ. περὶ τῆς σκοτεινῆς ἐκφράσεως τῶν μαντείων, ἴδε τοὺς σχολιαστ. παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 1024. παράβ. οἶμος. — Τὴν διεύθυνσιν, διὰ τοῦ, ἐκφράζει σπανίως ὁ Ὅμ. πάντοτε ὅμως διὰ τοῦ, ἐς, Ὀδ. Χ, 128. οἱ δὲ Ἀττ. ἔχε μόνον διὰ προθέσ. τινος, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς Γενικ. Valck. Ἱππ. 1197. Seidl. Εὐρ. Ἡρ. 161. παράβ. Κέλευθος. 3) μεταφ. μέτον, μὲ τὸ ὁποῖον σπουδάζομεν νὰ ἐκτελέσωμέν τι, Βν. Σοφ. ΟΤ. 310. ὁ τρόπος, ἡ μέθοδος, κατὰ τὴν ὁποίαν κάμνομέν τι, ὁ τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν, Ἡρόδ. Β'. 20. 22. τοῦ πράττειν, τοῦ συλλογίζεσθαι, μάλιστα τοῦ φιλοσοφεῖν, ὅθεν ὡς τό, μέθοδος, 3. καὶ τὸ Λατ. via. »κατ' ὁδόν«, ἀντὶ μεθοδικῷ τῷ τρόπῳ. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐγκύκλιος σπουδή (τὸ κούρσος) τῶν μαθημάτων. »Πρῶτα οἰωνῶν ὁδοῖς« ἀντὶ τοῦ ὁ πρῶτος κατὰ τὴν γνῶσιν καὶ ἑρμηνείαν τῶν οἰωνῶν. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1314. Τὸ δέ, »Πρὸ ὁδοῦ« λέγεται ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπιταχύνουσιν ἢ ὠφελοῦσί τι. Οὕτω Λουκιαν. ἐ. σελ. 289. καὶ δ'. σελ. 1. »Ἦν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο, πρὸ ὁδοῦ ἔσῃ τοῦτο εἰς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς«· τουτέστι θέλεις πρῶτον κερδήσει τὰ πρὸς πορισμὸν τοῦ ἄρτου. Ἰων. οὐδός, παρ' Ὅμ. μόνον Ὀδ. Ρ, 196. καὶ Ἡρόδ. Β'. 7. μ' ὅλον ὅτι καὶ αὐτὸς μεταχρῆστ. τὸ σύνηθες σχῆμα.

Ὀ'δός, ου, ὁ, ἀττικῶς, διότι οἱ Ἴονες ἔλεγον οὐδός· ὁ πρὸ τῆς θύρας βαθμός· τὸ κατώφλιον. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 57. καὶ 1590. ὅθεν τὸ »Ἐπὶ γήρας ὁδῷ« παρὰ Λυσίᾳ ἀντὶ τοῦ Ὁμηρικοῦ οὐδῷ, τουτέστιν εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ γήρατείου. Ἐν δὲ τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον Ῥητορικῇ, ὁδὸς γράφεται.

Ὀ'δοσκοπέω, ῶ. Φυλάττω τὰς ὁδούς, ἢ παραφυλάττω τοὺς δρόμους, ἔτι δὲ καὶ ἐνεδρεύω ὡς λῃστής, ἤγουν ὁδοσκόπος, τὸ ὁποῖον καὶ ὁδοιδόκος, καὶ ὁδουρος λέγεται, ἐκ τοῦ

* Ὀ'δοσκόπος, ὁ, ἡ (ὁδός, σκοπέω). Ὅστις φυλάττει, παραφυλάττει τοὺς δρόμους, ἔτι δὲ ὅστις ἐνεδρεύει ὡς λῃστής, παράβ. ὁδοιδόκος, ὁδοστάτης, ὁδοῦρος.

Ὀ'δοστᾰτέω, ῶ. Ἵσταμαι εἰς τὴν ὁδὸν καὶ φυλάττω αὐτήν. 2) ἐμποδίζω τὸν δρόμον· τὸ τρέξιμόν τινος· ἐκ τοῦ

Ὀ'δοστᾰ́της, ου, ὁ (ἵστημι). Ὅστις ἵσταται εἰς τὴν ὁδὸν καὶ προσέχει; ὅθεν α) φύλαξ, ἐπιτηρητὴς τῶν ὁδῶν καὶ δρόμων. β) λῃστής.

Ὀ'δοστρωσία, ἡ (στρώννυμι), ταὐτόν τῷ, ὁδῶν στρῶσις. Ἡ κατάστρωσις αὐτῶν μὲ πέτρας, τὸ κοινῶς λεγόμενον καλλίγαμα (καλδερίμωμα, Τουρκ.) ἔτι δὲ βασιλικὴ ὁδός, ὁ λιθόστρωτος. Παυσάνιαν.

* Ὀ'δουρέω (ὁδοῦρος). Ὅστις ἐνεδρεύει· προσέχει εἰς τὴν ὁδόν.

* Ὀ'δούρης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ. ἀμφ.

Ὀ'δοῦρος, ὁ, ἡ (οὖρος, ὁδός). Ὅστις φυλάττει· προστατεύει τὴν ὁδόν, παρ' Εὐριπ. Ἴων. 1617. »Ἄξια γ' ἡμῶν ὁδούροις«, τουτέστιν ὁδηγός, συντρόφισσα εἰς τὸν δρόμον. 2) λῃστής, ὡς καὶ τὸ ὁδοιδόκος, καὶ ὁδοφύλαξ, Σχολ. Πινδ. Πύθ. β'. 62. καὶ παρὰ Νικάνδρ. Θηριακ. 180 ὅπου κατὰ τὸ παρὸν ὁδίτης γεγραμμένον φέρεται. Γράφεται δὲ καὶ ὁδουρος καὶ ὁδουρός. Ὁ δὲ πρῶτος σχηματισμὸς, ὁ παρ' Ἡσυχίῳ εὑρισκόμενος, ἀμφίβολος. Ἡ δὲ λέξις ὁδουρεῶν ἀντὶ τοῦ ὁδοφυλακεῖν, ὁ ἐστι παραφυλάττω τοὺς δρόμους, εὑρίσκεται ἐν τῷ Φωτίου Λεξικῷ.

Ὀ'δούς, ὀντος, ὁ (Ἰωνικῶς ὀδών, ὀδόντος). Τὸ ὀδόντιον, τὸ ἐν τῷ στόματι ὀστοειδὲς ὄργανον δι' οὗ μασᾶται ἡ τροφή. Λατ. dens, Ὅμ. καὶ Ἡσ. περὶ τοῦ, »ἔρκος ὀδόντων«, ἴδε ἕρκος. Γαλην. περὶ φύσεως ὀστέων. Ἡερ. ε'. »Ὀδόντες δὲ ἑκκαίδεκα ὑπάρχουσι καθ' ἑκατέραν τὴν γένυν. ἐμπροσθεν μὲν τέσσαρες, οἱ τομεῖς ὀνομαζόμενοι, μονόῤῥιζοι πάντες. Ἑξεῆς δὲ αὐτῶν ἑκατέρωθεν εἰσὶν οἱ κυνόδοντες, μονόῤῥιζοι καὶ αὐτοί· εἶθ' οἱ γόμφιοι τούτων ἑξῆς ἑκατέρωθεν πέντε, τρίῤῥιζοι μὲν ἐν τῇ ἄνω γένυι, οἱ γόμφιοι· καλοῦνται δὲ οὐχ οὕτω μόνον, ἀλλὰ καὶ Μύλαι, θηλυκῶς, ἐκ μεταφορᾶς, οἶμαι, τοῦνομα λαβόντες, ὅτι τρίβομεν ἐν αὐτοῖς καὶ λειοῦμεν τὰ σιτία, καθάπερ ταῖς μύλαις τοὺς δημητρίους καρπούς. Ἀλλὰ καὶ οἱ κυνόδοντες, ὁμοιότατοι τοῖς τῶν κυνῶν ὑπάρχοντες, ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθησαν. Οἱ δὲ τομεῖς ἀπὸ τοῦ τέμνειν αὐτούς, ὥσπερ σμίλη, ὅσα δύναται τέμνεσθαι σιτίαν. 2) ἔτι δὲ πᾶν ὅ,τι προέχει, ἐξέχει, εἰς ὀξὺ λήγει, τινὸς ὀργάνου μέρος. Ἔτι τὸ Κτένιον εἰς τὸν κτενωτὸν τροχόν. 3) παρ' Ἰατρ. ὁ δεύτερος σφόνδυλος τοῦ τραχήλου· (ἴσως συγγεν. μὲ τὸ, Ἐδω, ὡς καὶ τὸ Λατιν. Dens, ἀντὶ Edens.

* Ὀ'δοφῡλᾰκέω. Ὅστις φυλάττει, προσέχει εἰς τοὺς δρόμους, ἐκ τοῦ

Ὀ'δοφύλαξ, ᾰκος, ὁ. Ὁ φύλαξ τῆς ὁδοῦ· Ἡρόδ. Η'. 239. 2) ὁ λῃστής.

Ὀ'δόω, ῶ (ὁδός). Δείχνω τὸν δρόμον, φέρω τινὰ εἰς τὴν ὁδόν, ὁδηγῶ. Αἰσχυλ. Πρ. 497. »Δυστέκμαρτον ἐς τέχνην ὠδωσα θνητοῖσιν· ἤγουν τοὺς εἰσήγαγον, τοὺς ὡδήγησα· καὶ ἐν Ἀγαμ. 184. »Τὸ φρονεῖν βροτοὺς ὁδώσαντα« β) κάμνω τι νὰ προχωρήσῃ, προπαρασκευάζω. Παθητ. προχωρῶ, κάμνω ἐπιδόσεις, προόδους, λαμβάνω ἔκβασιν ἢ τέλος. Ἡρόδοτ. Δ'. 139. »Τάτε ἀπ' ὑμέων ἡμῖν χρηστῶς ὁδοῦται, καὶ τὰ ἀπ' ἡμέων ἐς ὑμέας ἐπιτηδέως ὑπηρετέεται« ἀντὶ τούτου δὲ ἐν Βιβλ. ε'. 73. λέγει »Ὡς τὸ Κλεομένεϊ εὐοδώθη τὸ πρῆγμα, τουτέστιν πῶς ἐξέβη, ποίαν ἔκβασιν ἢ τί τέλος ἔλαβε τὸ πρᾶγμα, ἤγουν ὁ σκοπὸς τοῦ Κλεομένους. Οὕτω δὲ καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 487. λέγει, »Ἐμοὶ μὲν οὐκ ὀδωσάω, ἀντὶ τοῦ Ἀνυσταί· καὶ Στίχ. 1500. »Σφῶϊν δ' εὐοδοίη Ζεὺς« τουτέστιν ὁ Ζεὺς νὰ ὁδηγήσῃ τὸν σκοπόν των εἰς καλὸν τέλος· καὶ Φίλων. »Ἕως τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν εὐοδοῦται πράγματα αὐτῷ« τουτέστιν εὐτυχῶς ἔχουσι, καὶ »Οὐκ εἰσάπαν εὐοδοῦται κακίαν· ὁ αὐτ. ἀντὶ τοῦ ὀξὺ προχωρεῖ πάντοτε ἡ κακία εὐτυχῶς. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. εὑρίσκεται καὶ ὁδοῦται, ἑρμηνευόμενον διὰ τοῦ καθ' ὁδὸν πορεύεται· ἔτι δὲ καὶ, ὠδάξατο, διὰ τοῦ ἐδίδαξεν, ἀπὸ τοῦ ὀδάξω.

(Ὀ'δύζομαι). Θέμα παραληφθὲν μόνον ὑπὸ τῶν Γραμμτ. ἴδε ὀδύσσομαι.

Ὀ'δύναμα, τό· Δωρικ. ἀντὶ τοῦ ὀδύνημα. (υυ–υ)

Ὀ'δυνάω, ῶ, ήσω. Λυπῶ τινα, προξενῶ ὀδύνην, πόνον, λύπην. ὀδυνάομαι, Παθητ. πονῶ, λυποῦμαι, αἰσθάνομαι πόνους, στενοχωροῦμαι· ἐκ τοῦ

Ὀ'δύνη, ἡ (δύη). Πόνος, α) ἐπὶ σώματος, πόνος, ἀλγηδών, ἄλγος, συχνότ. ἐν τῇ Ἰλ. ἐν δὲ τῇ Ὀδ. σπαν. β) ἐπὶ ψυχῆς, λύπη, ἀθυμία, Ὀδ. Α, 242. Β, 79. Δ, 812. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐν τῇ Ἰλ. ποτέ· καθόλου μεταχρῆστ. ὁ Ὅμ. τὸν πληθ. ἀριθμ. καὶ μόνον Ἰλ. Ο, 25. τὸν ἑνικ. γ) μετὰ τῆς Δοτ. »τοῖς νενικημένοις ὀδύνη«, οὐαὶ εἰς τοὺς νενικ. Πλούτ. (συγγ. μὲ τὸ ὀδύρομαι καὶ ὀδύσσομαι.) (υυ–)

* Ὀ'δύνημα, τό (ὀδυνάω). Πόνος. (υυ–υ)

Ὀ'δυνηρός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. ὀδυνηρῶς (ὀδύνη). Ὁ πόνον προξενῶν, Πινδ. 2) λύπην προξενῶν, ἀηδής, ἐπίπονος, χαλεπός.

Ὀ'δυνηφᾰ́τος, ὁ, ἡ (φάω, πέφαμαι). Ὁ τοὺς πόνους πραΰνων, καταπραΰων. Ὅμ. Ἰλιάδ. Δ, 401. Ε, 401. 900. Λ, 847.

* Ὀ'δυνηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει πόνον.

Ὀ'δυνοσπᾰ́ς, ᾰ́δος, ὁ, ἡ (σπάω, ὀδύνη). Ὁ ἀπὸ πόνον διασπώμενος· ἀφανιζόμενος. Αἰσχύλ. Πλουτάρχ. Ζ'. 405.

Ὀ'δυνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτόν τῷ, ὀδυνηρός.

Ὀ'δυρμα, τό. Τὸ παραπόνημα.

* Ὀ'δυρμός, ὁ. Ὁ κλαυθμός, θρῆνος, τὸ κλαίειν.

Ὀ'δύρομαι, Ἀποθετ. Μέσ. ἀμεταβ. παραπονοῦμαι, οἰμώζω, θεινολογῶ, κλαίω, λυποῦμαι, θρηνῶ, ἄνευ πτώσεως, συχν. παρ' Ὅμ. »ὀδυρόμενος στεναχίζω«, Ὀδ. Ι, 13. »στοναχῆτε γόῳτε ὀδύρεσθαι«, Ὀδ. Π, 145. α) μετὰ Γενικ. ἕνεκα τινος, ὅπου ὅμως περιττόν, νὰ ὑπακούῃ. τό, ἕνεκα, Ἰλ. Π, 424. Ψ, 222. Ὀδ. Δ, 104. 819. Ξ, 40. 142. 174. καὶ ἀλλαχοῦ. β) »ἀμφί τινα«, διά τινα, Ὀδ. Λ, 486. γ) »τιτίν παραπονοῦμαι ἐμπροσθέν τινος«, Ὀδ. Δ, 740. »ἀλλήλοισιν«, Ἰλ. Β, 290. 2) μεταβατ. κλαίω· θρηνῶ· λυποῦμαι τινά, μετὰ τῆς Αἰτ. τοῦ προσ. συχν. παρ' Ὅμ. σπανιώτρ. μετὰ τῆς Αἰτ. τοῦ πράγματος, »πατρίδα γαῖαν«, τουτέστιν ὀδύρομαι ἀπὸ πόθον τῆς πατρίδος, μακρὰν ἀπ' αὐτῆς εὑρισκόμενος, Ὀδ. Ν, 219. παρομοίως »νόστον«, ὀδύρομαι ἀπὸ πόθον τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφῆς, Ὀδ. Ε, 153. Ν, 379. Ἐκτὸς τοῦ Ἐνεστ. καὶ παραταϊ. μεταχρῆστ. ὁ Ὅμ. μόνον τὴν μετοχ. ἀορ. ὀδυράμενος, Ἰλ. Ω, 48. παρὰ τοῖς Τραγῳδ. εὑρίσκεται καὶ τό, δύρομαι, Pors. Εὐρ. Ἑκ. 734. ὅμως τὸ Ἐνεργ. ὀδύρω φαίνεται ἄχρηστον. (συγγεν. μὲ τό, δύη, ὀδύνη, ὠδίς, ὠδίνω, ὀδύσσομαι.) (υ–υ–) ὅθεν

* Ὀ'δυρτής, ὁ. Ὅστις ὀδύρεται.

Ὀ'δυρτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ὁ εἰς παραπονέματα καὶ κλαυθμοὺς ῥέπων, παραπονητικός, λυπηρός, κλαυστικός.

Ὀ'δυρτός, ή, όν (ὀδύρομαι). Ὁ κλαυστός, θρηνημένος, ὁ κλαυθμοῦ καὶ ὀδυρμοῦ ἄξιος.

(Ὀ'δύρω), ἴδε ὀδύρομαι πρὸς τὸ τέλος.

* Ὀ'δυσεύς, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ Ὀδυσσεύς, Ὅμ.

* Ὀ'δυσήϊος, ῐη, ῐον, ἐπικ. ἀντὶ Ὀδύσσειος. Ὀδ. Σ, 353.

* Ὀ'δυσσεία, ἡ. Διήγησις ἢ ποίημα περὶ ὀδυσσέως, κυρίως θηλ. ἐκ τοῦ, ὀδύσσειος, ὑπακουομ. ποίησις. ὅθεν

Ὀ'δυσσειᾰκός, ή, όν. Ὁ εἰς τὴν Ὀδύσσειαν ἀνήκων.

* Ὀ'δύσσειος, εία, ειον. Ὁ ἐκ τοῦ ὀδυσσέως, ὁ ἀνήκων εἰς αὐτόν, ἐκ τοῦ

* Ὀ'δυσσεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ, κύρ. ὄνομα, λατ. Ulysses καὶ Ulyxes, βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης, εἷς τῶν ἐνδοξοτάτων Ἑλλήνων πρὸ τῆς Τροίας, τοῦ ὁποίου τὰ συμβάντα διηγεῖται ἡ Ὀδυσσεία· ὁ Ὅμ. ἔχει συχν. καὶ τὸ ἐπικ σχῆμα, Ὀδυσεύς· ἡ Αἰολ. Γεν. »Ὀδυσεῦος« ἀπαντᾶται μόνον Ὀδ. Ω, 398. ἡ Αἰτ. »Ὀδυσσῆα« πρῶτον παρὰ Πινδ. Περὶ τῆς μυθολογ. ἐτυμολογίας τοῦ ὀνόματος ἴδε Ὀδ. Τ, 407.

(Ὀ'δύσσομαι), Ἀποθετ. Μέσ. ἐντεύθενεὐ χρηστ. ἀόρ. 1. μέσ. ὠδυσσάμην καὶ 3 παρακμ. παθητ. ὀδώδυσται, ἀντὶ, ὠδυσται, μὲ σημασ. Ἐνεστ. Ὀδ. Ε, 423. — Θυμόνομαι, ὀργίζομαι, μισῶ, πάντοτε μετὰ Δοτ. τοῦ προσώπ. Ὅμ. φαίνεται ὅμως, ὅτι τὸ ὀδυσσάμενος«, Ὀδ. Τ, 407. ἔχει

τὴν παθητ. σημασ. τοῦ, μισητός, ἐχθρευμένος· οἱ Ὅμηρ. σχηματισμοὶ εἶναι οἱ ἑφεξῆς· ὠδύσαο, ὠδύσατο, ὀδύσαιτο, ἐδυσσάμενος· (συγγ. μὲ τὸ, ὀδύνη, ὀδύνη, ὠδίς, ὠδίνω, ἐνδύρομαι, τὸ Λατ. odi, odisse, odium, ὄχι ὅμως μὲ τὸ, ὀδὲξ, ὀδάξω, κ. τ. λ. Ὁ Ἑνεστ. ὀδύω καὶ ὀδύζω εἶναι ἐπίσης ἄχρηστος ὡς καὶ τὸ ὀδύσσομαι, καὶ ὀδύζομαι.) Ἠ Ὠδύσσαο ἐμὴν νηδύν· ἀντὶ τοῦ διὰ τὴν νηδύν. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 264. Ἠ Ὠδύσατο Ζῆνα ξείνων, ξενίην τε τραπέζην. Ἡρόδοτ. ἐν Βίῳ Ὁμήρ. 17. ἀντὶ τοῦ Ἠνίμασεν, ὕβρισεν.

(Ὀ'δύω). Τὸ πρωτότυπον τοῦ ὀδυρὸς, ὀδύνω, ὀδύζω, ὀδύσσω, ὀδύσσομαι· τοῦ ὀδύρω, ὀδύρομαι· τοῦ ὀδύνη, ἡ ὠδὶς, ὠδίνω· Κυρίως σημαίνει τὸ προξενῶ λύπην, πόνον, θυμὸν, ὀργήν. Τὸ λακωνικὸν Οὐδύεται ἑρμηνεύει ὁ Ἡσύχιος διὰ τοῦ Ἐρίζει. Ἐντεῦθεν παρὰ τῷ αὐτῷ ὠδυσίη, ὠδυσις, ὀργή, μέμψις. Τὸ δὲ πρωτότυπον τοῦ ὀδύω φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ ὀδω, καὶ ἐκ τούτου τὸ ὁδὸς καὶ οἶδος, ἐκ τῶν ὁποίων προερχονται τὰ ὀδάω, οἰδάω, οἰδάνω, οἰδαίνω, τὰ ὁποῖα ἔρχονται εἰς χρῆσιν ἐπὶ Φυσικῶν ματος, ἢ ἀναβρασμοῦ ψυχῆς ἀπὸ θυμὸν καὶ ἄλλα σφοδρὰ παθήματα. ἴδε οἶδος, καὶ οἰδαίνω. Τινὲς δὲ παράγουσι τὸ ὀδύω, ὀδύζω, ὀδύσσω, ὀδύρομαι ἐκ τοῦ ὀδω, ὅ ἐστι τὸ κεντῶ. Ἐκ τούτου ὀδυρὸς, ὀξεῖα κλαυθμηρὰ φωνὴ ὅταν θέλῃ τις νὰ ἐκφράσῃ τὴν ὀδύνην τῆς καρδίας του. ἴδε ὀδάζω, τὸ δάκνω, καὶ ὀδύσσομαι.

* Ὀ'ΔΩ, ἄχρηστον θέμα τοῦ ὄζω, ὅπερ ἴδε.

Ὀ'δωδα, Παρακ. μὲ σημασ. Ἑνεστ. ἐκ τοῦ ὀδω, ὄζω, ὅθεν τὸ ὀδώδη, ἀντὶ τοῦ ὀδώδει, ὑπερσυντελικοῦ.

* Ὀ'δώδει, 3 Ὑπερσυντ. τοῦ ὄζω, Ὀδ,

Ὀ'δωδή, ἡ (ὄζω). Ὀδμὴ, μυρωδία, βρῶμα, ἀποφορὰ, δυσωδία, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ὄσφρησις, Ἡσύχ. Πλούταρχ. Η'. 568. καὶ Ἠλήμ. Παιδαγ. Β'. σελ. 212. ὅθεν

Ὀδωδής, ὁ, ἡ, ὀσμώδης, Λατ. olens. Ἱπποκ. περὶ Ἀέρ, εἰς ἀμφίβ. χωρίον, ὅπου πιθανώτατα εἶναι ἠμαρτημένη ἡ γραφή. Κοραῆς εἰς Ἱπποκρ, περὶ Ἀέρ. §. 121. σελ. 384.

Ὀδώδυσται, Ἰων. καὶ Ἀττ. 3 παρακμν. μὲ σημασ. Ἑνεστ. ἐκ τοῦ ὀδύσσομαι, Ὀδ. Ε, 423.

Ὀδών, ὀντος, ὁ, Ἰωνικὸς ἀντὶ τοῦ ὀδούς. Ἡρόδοτ. ε'. 107. καὶ Ἱππκρτ.

Ὀδωτός, ἡ, ὸν (ὀδόω). Διοδεύσιμος, βάσιμος, πατητός· καὶ Μεταφ, ὁ ἐκτελεστὸς, εὔκολος νὰ τελειωθῇ νὰ γένῃ.

Ὀ'εσσι, Ἐπικ. Δοτ. πληθ. τοῦ ὄζ, εἰς, Ὅμ.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Ζ.

Ὀ'ζαινα, ἡ (ὄζω). Πολύπους ῥινὸς, ψύμα τι δυσῶδες γεννώμενον εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τῆς μύτης ἐπιφάνειαν· ὀκταπόδιον τῆς μύτης. Πολυδ. Ἠ Ὀζαινα, ἕλκωσις ἐν τῷ βάθει τῶν μυκτήρων μέχρι τῶν καλουμένων ἰσθμοειδῶν ὀστῶν, πυρώδες καὶ δυσῶδες ὑγρὸν ἀφιεῖσα, τὴν αἴσθησιν ἐμποδίζουσαν. 2) Κῖδος δυσώδους καὶ μυρίζοντος θαλαστίου πολύποδος, ὅ τις ἄλλως καλεῖται ὀσμύλη καὶ Βολβίτωνα, Πολυδ.

Ὀζαινικός, ἡ, ὸν. Ὅστις ἔχει ὀζαιναν σημασ. 1. τουτέστι πολύποδον εἰς τὴν ῥῖνα· εἰς τὴν μύτην· ἔτι δὲ πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς αὐτόν.

Ὀζαινίτης, ου, ὁ. τὸ θηλυκ. ὀζαινῖτις, ἰτιδος, ἡ. Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ τῆς ῥινὸς πολύποδος.

Ὀζαλέος, α, ον (ὄζος). Κλωνωτός, μὲ κλωνάρια. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 239. ὅπου πρότερον, Ἀζαλέην, ἐγράφετο.

Ὀ'ζεία, ἡ Παρ' Ἡσυχ. θεραπεία, ὡς τὸ Ἀοζέω, ταὐτὸν τῷ, θεραπεύω, ἐκ τοῦ ἀοζος ἢ ὄζος, ὁ θεράπων.

(Ὀ'ζέω), ἄχρηστ. θέμα, ἐκ τοῦ ὁποίου παράγουσι συνηθ. τὸν Μέλλ. ὀζήσω διὰ τὸ ὄζω.

Ὀ'ζη, ἡ (ὄζω). Βρῶμα, μυρωδία, ἐξαιρέτως ἡ ἐκ τοῦ στόματος ἐκφερομένη κακὴ ὀδμή. Κέλτ. Γ'. 11. 2) Παρὰ δὲ Σουΐδᾳ, ὄζαι, εἶναι τὰ δέρματα τῶν ἀγρίων ὄνων.

Ὀ'ζοθήκη, ἡ (ὄζη, θήκη). Αὐλάκιον ὑπόγειον πρὸς ὑποδοχὴν τῆς κόπρου, ἀπόπατος. Κύριλλ.

Ὀ'ζόλης, ου, ὁ (ὄζω). Ὁ μυρίζων, ὁ βρωμῶν, Ὀζόλαι δὲ, οἱ, γένος Λοκρῶν. ὅθεν

* Ὀ'ζολις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ ὀζόλης. 2) καὶ = ὄζαινα, σημασ. 2.

Ὀ'ζος, ου, ὁ. Κλάδος, κλωνάριον, βλάστημα, Ὅμ. μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. καὶ Ἡσ. τὸ διάρρωμα, ὁ κόμβος τοῦ δένδρου, ὅθεν ἐκφύεται τὸ κλωνάριον, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον Ὀμμάτιον καὶ Τόζος. Ὅρα Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. α'. 13. Λατ. nodus, ὅθεν κόζος τυφλόμ ὅταν τὸ κλωνάριον δὲν ἐκφύεται πραγματικῶς, ἀλλὰ σχηματίζεται μόνον ἔκφυμα εἰς τὸ ξύλον· ἔτι δὲ καὶ ὁ κόμπος εἰς τὰ καλάμια τῶν σπαρτῶν, ἄλλοτε Γόνυ ἐνομαζόμ. ὁ Vitruv 2. 9. λέγει, Eductis in aera per nodos ramis, καὶ nodationis duritiem, εἰς ἔκφρασιν τῆς πληρότητος (τοῦ ὀζώδους) τοῦ ξύλου τὸ ὁποῖον ἔχει πολλοὺς ῥόζους. 2) μεταφορ. Κλωνάριον γένους τινός, ἤγουν Ἀπόγονος, υἱὸς, θρέμμα, τροφὸς, ῥόζος Ἄρησος, ἐν τῇ Ἰλ. καὶ παρ' Ἡσ. συγκ. Ἐπίθ ἐπιστήμων πολεμιστῶν, παράβ. Ἔρυος, 2. Θέλος, Κλάδος, 2. (συγγεν. μὲ τὸ ὄσχος, μόσχος.)

Ὀ'ζόστομος, ὁ, ἡ (ὄζω, στόμα). Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὸ στόμα βρωμᾷ· δυσωδίαν ἐκπνέει. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 310.

Ὀ'ζόχρωτος, ὁ, ἡ (ὄζω, χρώς). Τοῦ ὁποίου τὸ δέρμα, ἤτοι τὸ σῶμα βρωμᾷ. Γλωσσ. Στ.

Ὀ'ζόω (ὄζος). Ἐκφύω κλωνάρια. Ἠ Τὰ ἄκρα ὀζοῦνται εἰς χεῖρας· τουτέστι τὰ ἀκρότατα κόκκαλα φύουσι δάκτυλα ὡς ἂν κλωνάρια, Θεόφραστ. ἴσως μόνον εὐχρηστ. ὡς Παθητ.

Ὀ'ζυξ, υγος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ὀμόζυξ. Ἡσύχ.

Ὀ'ζω, Μέλ. ὀζήσω, Ἰων. σπανιτρ. παρὰ τοῖς ὑστερτρ. ὀζέσω, Παρακμ. μὲ σημασ. Ἑνεστ. ὄδωδα, ἀμεταβ. μυρίζω, βρῶμαν δυσώδη ὀσμὴν, εὐωδίαν ἐκπνέω, παρ' Ὅμ. ἀπαντᾶται μόνον 3 Ὑπερσυντ. Ἠ δὴ ὀδώδει, Ὀδ. Ε, 60. ἐπὶ εὐωδίας θυμιάματός τινος· μετὰ Γενικ. μυρίζω ἀπό τι, σπανιτρ. μετὰ Αἰτ. Jac. Αἰθ. σελ. 76. συγκ. μεταφορ. ἀντὶ φανερόνω, προδίδω, Λατ. sapere aliquid, Ἠ Κρονίων ὄζειν φασὶν ποιεῖν παλαιὰς προλήψεις, Ἀριστφ. κ. τ. τ. ὅπον πάντοτε ἐννοητέον, ὅτι εἶναί τις γεμάτος ἀπό τινος· ἐνίοτε τίθεται καὶ τὸ μέρος, ἐξ οὗ ἐξέρχεται ἡ μυρωδία, εἰς Γενικ. κακὸν ὄζειν τοῦ στόματος, τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρων, κ. τ. τ. Βρ. Ἀριστφ. Πλ. 1021. παροιμίας παρὰ Ξενοφ. καὶ Λυσ. ἀπροσώπ. μόζει καὶ ὀδωδεν, μυρίζει ἡ βρῶμα· ὁ Ἱπποκρ. ἔχει καὶ τὸ Μέσ. ὀζεσθαι ἀντὶ ὄζειν, Ἠ Κακὸν ὀζόμενος. Ἱπποκρ. περὶ τόπ. τῶν κατ' ἄνθρωπ. Κεφ. ς'. Καὶ Λυσίας, σελ. 190. Ἠ Κακὸν ὄζει τοῦ ἄρτου, καὶ Ἠ Ὄζει τῶν ἰχνῶν, τῶν λαγίων. Ξενοφ. Κυνηγ. (ἐκ τοῦ ὄζω παράγετ. τὸ Λατ. odor καὶ oleo.) ὅθεν

* Ὀ'ζώδης, ὁ, ἡ (ὄζη, εἶδος). Ὅστις μυρίζει, βρῶμᾶ.

Ὀ'ζώδης, ὁ, ἡ (ὄζος, εἶδος). Κλωνωτὸς, μὲ κλωνάρια, εἰς κλωνάρια διαμερισμένος, ἢ πᾶν ὅ,τι ἔχει κόμβους, ῥόζους, ὡς ξύλον.

Ὀ'ζωτός, ἡ, ὸν (ὀζόω). Παρὰ Διογ. Λαερτ. ἐν Βίῳ Πολέμ. = ὀζώδης.

Ὀ'η, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ὀᾶ.

* Ὀ'η, ἡ, Ἀττ. ὀῆμος, ἴδε ὀᾶ.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Θ.

Ὀ'θ', ἀντὶ τοῦ ὅτι, τιθέμενον, ὅταν ἐπηται φωνὴν ἀκανθόμενον.

Ὀ'θεν, Ἐπίῤῥ. (ὸς). Ἐκ τοῦ ὁποίου· ἔνθεν· ἐκ τούτου, ἐξ οὗ, ἐντεῦθεν, Ὅμ ὅταν συνυπακούηται εἰς τὸ, ὅθεν, καὶ Ἐπίῤῥ. τι δεικτικὸν, τότε ἐπέχει τὸ, ὅθεν, τὸν τόπον τοῦ, ὅτι, ὅπου. Ἠ ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενήθλη ἐντεῦθεν, ὅπου εἶναι ἡ τοῦ ἀργ. γεν. Ἰλ. Β, 857. παράβ. 852. Σοφοκλ. Τρ. 701. 2) Ἀττ. διὰ τὸ ὁποῖον, οὗ ἕνεκα, Valck. Phoen. 27. Πρβλ. τὸ Ἐρωτημ. Πόθεν, καὶ τὸ Δεικτ. τόθεν.

Ὀ'θεύω, καὶ ὀθέω, ταὐτὸν τῷ ὄθομαι.

Ὀ'θη, ἡ (ὄθομαι). Φροντὶς, μέριμνα, προσοχὴ· Ἡσύχ. Αἰσχύλ. ἐν Πέρσ. 135. ὁ Σχολ. Β'. Ἐκδόσ. ἔγραφεν ὄθη ἀντὶ, τοῦ Πόθῳ φιλάνορι, ἴδε ὄθομαι.

Ὀ'θι, Ἐπίῤῥ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ οὗ, οἷ, ἤγουν, ὅπου, ἔνθα, συγκ. παρ' Ὅμ. ἔστις λέγει καὶ, ἠθι περιν, καὶ εἰς τὰ λυρικὰ χωρία τῶν Τραγῳδ. Monk Εὐρ. Ἱππ. 124. καὶ ὅταν δὲν προηγῆθη δεικτικ. τι Ἐπίῤῥ. τότε λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐκεῖ ὅπου. Παρ' Ὅμ. ἀποβάλλεται συγκ. τὸ Ι. Πρβλ. τὸ Ἐρωτημ. πόθι, καὶ τὸ Δεικτ. τόθι,

Ὀ'θλεις, Γεωπον. Β. 4. φυτόν τι, ἀντὶ τοῦ ὁποίου εἰς τὰ χειρόγραφα εὑρίσκεται ἤθλοι καὶ ἤθλοις, ἴσως ὁ Φλεκς.

Ὀ'θμα, τὸ· ταὐτὸν τῷ ὄρμα. Νικανδρ. Ἀλεξιφ. 33.

Ὀθνεῖος, εία, εῖον, καὶ δικατάλ. ξένος, ἀλλοδαπὸς, ὁ ἐκ ξένης χώρας, ἀλλογενὴς, ἀλλοεθνὴς, ἀλλότριος. λέξις ὑστερτρ. ἄχρηστ. πρὸ τοῦ Δημ. καὶ Πλάτ. (κατὰ μερικοὺς ἐκ τοῦ Ἐθνος, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ Νόθειος.) 2) ἀντὶ Ὀθόνιος, παρὰ Λυκ. ἀμφ. ὅθεν

* Ὀθνεότυμβος, ὁ, ἡ (τύμβος). Ὅστις ἐνταφιάσθη εἰς τὴν ξενιτείαν.

Ὀ'θομαι, φροντίζω, μεριμνῶ, μὲ μέλει, Ἠ Οὐκ ὄθομαιν ἀντὶ τοῦ δὲν μὲ μέλει τίποτε, δὲν φοβοῦμαι, ἄνευ πτώσ. ὡς τὸ ἀλέγω καὶ ἀλεγίζω, ὅθεν καὶ ἐνωμέν, οὐκ ἀλεγίζει, οὐδ' ὄθεται, Ἰλ. Ο, 107. μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ, ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, Ἰλ. Ο, 166. 182. μετὰ Μετοχ. ἀντὶ Ἀπρμφ. οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥίζωνα, Ἰλ. Ε, 403. ὅμως καὶ μετὰ Γενικ. οὐκ ἀλεγίζω, οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος, δὲν μὲ μέλει διὰ τὸν θυμωμένον, Ἰλ. Δ, 181. ὁ Ὅμ. μεταχρζτ. τὴν λέξιν μόνον ἐν τῇ Ἰλ. καὶ δὴ πάντοτε μετ' ἀρνήσεως. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθετ. καὶ μόνον εὐχρηστ. εἰς Ἑνεστ. καὶ Παραττκ. (ἡ λέξις δὲν παράγεται ἐκ τοῦ ὠθέω, ἀλλὰ μήτε καὶ τὸ ἐνήνοθε δὲν εἶναι συγγεν.)

* Ὀθόνειον, τό, = ὀθόνιον.

Ὀθόνη, ἡ. Πανίον λεπτὸν καὶ ἄσπρον, Ὀδ. Η, 107. μάλιστα κάλυμμα λεπτὸν καὶ τὸ ὑποκάτω ἐλαφρὸν φόρεμα τῶν γυναικῶν ἐκ τοῦ πανίου τούτου, Ἰλ. Γ, 141. Σ, 595. (παρ' Ὅμ. πάντοτε εἰς Πληθ.) ὑστερτρ. καὶ Τραπεζομάνδηλον, τὸ ἱστίον, τὸ ἄρμενον ἤτοι τὸ πανίον τοῦ καραβίου οἷον πεπάραντες τὴν ὀθόνην. Λουκιαν. Δ'. σελ. 297. τοῦτ' ἔστιν, ἀφ' οὗ ἀνειλκύσαμεν, ἀνοίξαμεν τὸ πανίον, καὶ πᾶν λεπτὸν ὕφασμα. Jac. Ach. Tat. σελ. 983. ὅθεν

Ὀθόνινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ πανίου κατασκευασμένος, πανίσιος. Λουκιαν.

Ὀθόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὀθόνη, κομμάτιόν τι πανίου, λεπτοῦ, μάλιστα ὁ ἐντεῦθεν κατασκευαζόμενος Ἐπίδεσμος, τοῦτ' ἔστι φασκία, ἔτι τὸ τιφτύλιον τῶν χειρουργῶν. ὅθεν

Ὀθονιοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ πωλῶν πανία

Ὀθόννα, ἡ. Συριακὸν ἢ Ἀραβικόν τι φυτόν. — 2) Διοσκορίδ. Β'. 213. φάρμακον ἰατρικόν, τοῦ ὁποίου τὴν σύστασιν οὔτε οἱ Παλαιοὶ ἐγνώριζον.

Ὀθονοποιός, ὁ, ἡ (ὀθόνη, ποιέω). Ὁ ὑ-

φαίνων τα πανία, ὑφαντής, πανας. Διοσκορ. Ε'. 152.

Οἰθονοσκεπής, ὁ, ἡ (οἰθόνη, σκέπη). Ὁ σκεπασμένος μὲ λεπτὸν πανίον. Νικήτ. Χρονικ. Γ, 3. Κ, 5.

Οἰθούνεκα, ἀντὶ τοῦ ὅτου ἕνεκα, ἐπειδή, διότι Παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 47. 1308. καὶ Αἰσχ. Προμ. 338. ταῦτόν τῷ ὅτι, ἀπαντᾶται ἴσως μόνον παρὰ τοῖς Τραγικοῖς. (ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ, ὅτι οὕνεκα, ὅπερ λέγουσι ὅτι τίθεται ἐκ παραλλήλου, εἶναι ἐπίτης ἐσφαλμένη, ὡς καὶ ὁ συνήθ. τῆς γραφῆς τρόπος, ἐν' οὕνεκα, ἴδε Wolf. Anal. 4. τ. 403. Buttm διεξ. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 121. Lobeck Phryn. σελ. 837. Matth. Εὐρ. Ἀλκ 812. καὶ Ἰδ. σελ. 507. οὗτοι ὅμως πάντες γράφουσι ὀθούνεκα ἄνευ δηλ. τῆς κορωνίδος, ἥτις φαίνεται νὰ ᾖναι ἐνταῦθα ἐπίσης ἀναγκαία ὡς εἰς τὸ, ἐγώμαι, ἐγώδα κ. τ. τ.)

Οἰδρίξ, Γεν. ὀτριχος, ποιητ. ἀντὶ Ὁμόθριξ, ὁ, ἡ (ὁμόθριξ). Ὁ ὁμοίας ἔχων τρίχας. Ἰλ. Β, 765. πρβλ. ἄθριξ, 2.

Οἰδροος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ὁμόδροος. Ὁ ὁμοίαν ἔχων φωνήν.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Ι.

Οἰ, ἐπιρρόημα, πόνου, ἀλγηδόνος, ἔτι δὲ λύπης, συμπαθείας, καὶ θαυμασμοῦ δηλωτικόν. Φεῦ, βαβαί· δυσχερενόντων δηλ. ὀδυρομένων καὶ φοβουμένων ἐπίφθεγμα, Λατ. heu ή vae. τίθεται καὶ μονοδικῶς καὶ κατ' ἐπανάληψιν, μάλιστα δὲ κατὰ δύο· ἐνίοτε μετὰ Ὀνομαστ. οἰ ἐγώ, Εὐρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστ. ὅμως ἄνευ πτοίτ. συχνότ. οἰ μοι, ὅπερ ἴδε. οἰμοί, ἔχει μόνον ὁ Ἀρστφ. Εἰρ. 931. ὡς παρονομασίαν τῆς Δοτ. ἐκ τοῦ, οἶς· (ἐκ τοῦ οἱ παράγετ. τὸ οἴτος, οἰζυρός, οἶτος, οἰέτος, οἰκτρός.) Ἔτι δὲ λαμβάνεται καὶ θαυμαστικῶς, οἷον ὠοίμοι σοφίας. Ἀριστοφ. Νεφ. καὶ ἐπὶ χαρᾶς, αὐτόθ. 773. καὶ ἐπὶ ἀγανακτήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχαρν. 590.

*Οἱ, Ὀνομ. πληθ. ἀρτ. τοῦ Ἄρθρ. ὁ.

*Οἴ, Ὀνομ πλθ. ἀρσ. τῆς ἀντων. ὅς.

Οἴ, Ἐπίρρ. (ὅ, ὅθεν τό, οὗ ἀντὶ τοῦ ποῦ). Ποῦ, εἰς ποῖον μέρος, εἰς ποῖον τόπον, ὅπου, πόσον μακράν. Λατ. quo. Ἔτι καὶ μετὰ γενικῆς, οἷον, οἱ κακῶν, Διονάλλ. εἰς Ξενοφ. Ἐφέσ. σελ. 141. οἱ τύχης κ. τ. τ. πρβλ. τὸ Ἐρωτημ. ποῖ· ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ, ὅπως, οἱ φεύγει τύχη. Εὐρ. Ἱππ. 871. οἱ ἄν, ὅπου καὶ ἄν· (οἱ φαίνεται νὰ ᾖναι κυρίως ἀρχαία τις Δοτ. ἐκ τοῦ, ὅς.)

Οἱ, Δοτ. ἐνικ. τοῦ τρίτ. προσώπ. ἀρσ. καὶ θηλ. ἀντὶ, αὐτῷ, αὐτῇ, συχν. παρ' Ὅμ. ὅστις ἔμοιγε μεταχρῆτ. ὡς καὶ ὁ Ἡρόδ. συνήθ. τὸ Ἑγκλιτ. οἱ· ἐνίοτε τίθεται τὸ Ἐπιθ. ἀντὶ εἰς Δοτ. παρὰ τῷ, οἱ, εἰς Γενικ. ὅμ. Ὁμ. Δημ. 37. Herm. ὅμ. Ὁμ. 19, 31. ἡ αὐτοπαθὴς σημαιν. εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον, δηλ. εἶναι σπανιότ., πάντοτε αὐτοπαθὲς ὅμως καὶ ποτὲ ἔγκλιτ. εἶναι τὸ Ἐπικ. ἑοῖ, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῇ ἑνώσει, ὠδοῖ αὐτῷ, Ἰλ. Ν, 495 Ὀδ. Δ, 33. πρβλ. Jac. AP. σελ. 25. συνήθ. οἱ αὐτῷ. Πλουτατ. μετὰ τὴν Δοτ. τοῦ Ὑποκειμ. εἶναι τὸ, οἱ, παρ' Ἡρόδ. Β'. 175. Ζ'. 68. Ἡ Ὁμοιομ. λείπει, τὴν Γεν. οὗ καὶ Αἰτ. ἑ ἴδε ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ. — Ἐπειδὴ τὸ οἱ εἶχε τὸ πάλαι τὸ δίγραμμα, διὰ τοῦτο ἔμενον ὑστερότ. καὶ τὸ, οὗ, πρὸ τοῦ, οἱ, ἀμετάβλ. ὁμοίως οἱ, ὄχι ὅμως, οὐχ οἱ· τὸ ἐφελκυστικὸν νῦ ἐξέλιπε πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐν τῇ στίχῳ ἀποκαθίστησι τὴν ἡγουμένην συλλαβὴ θέσει μακρᾶν, ἔστω νὰ προηγηθῇ καὶ ἐν μόνον σύμφων. ὅθεν ἠγάρ οἱ, μὲν οἴω, κ. τ. τ. εἶναι παρ' Ὅμ. Σπονδεῖοι, Heyne Ἰλ. Α, 114.

*Οἴα, ἴδε οἷος.

Οἴα, ἡ (οἷς). Δέρμα προβάτειον, ἔτι δὲ καὶ ὄα.

*Οἴα, ἡ. Δένδροντι, ἡ σουρβιά· ἔτι δὲ καὶ ὄα.

*Οἴα, ἡ. Δῆμός τις ἐν τῇ Ἀττικῇ.

Οἰαδόν, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ μοναδόν, κατὰ μόνας, μοναχά, μόνος. (ἐκ τοῦ οἶος, ὡς τὸ μοναδὸν ἐκ τοῦ μόνος.)

*Οἰακηδόν, Ἐπίρρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ οἰακος.

Οἰαξίζω (οἴαξ). Κυβερνῶ τὸν οἴακα, τὸ τιμώνιον, ὁδηγῶ, εὐθύνω, στρέφω, κυβερνῶ, Ἰων. οἰηκίζω, Ἡρότ. Α'. 171.

Οἰάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ οἴαξ. (– – υ υ)

Οἰάκισμα, τό (οἰακίζω). Τιμώνισμα, ἡ κυβέρνησις τοῦ καραβίου, ἡ πολιτικὴ κυβέρνησις, πταῖμα Διογ. Λαερτ. (– – – υ)

Οἰακιστής, οῦ, ὁ (οἰακίζω). Ὁ κυβερνήτης τοῦ τιμωνίου, οἰακοστρόφος, κυβερνήτης.

Οἰακονομέω, ῶ, Κυβερνῶ, διοικῶ τὸ πηδάλιον, τὸ τιμώνιον, τιμωνίζω. Φίλ. γ'. ἐκ τοῦ

Οἰακονόμος, ὁ, ἡ (οἴαξ, νέμω, 3.) Ὁ διοικῶν, κυβερνῶν τὸ τιμώνιον, πηδαλιοῦχος. Καὶ Μεταφ. ὁ κύριος, ὁ ἐξουσιαστής, ὁ διοικητής. Αἰσχύλ. Πρ. 149.

Οἰακοστροφέω, ῶ. Στρέφω, κυβερνῶ τὸ τιμώνιον, ἐκ τοῦ

Οἰακοστρόφος, ὁ, ἡ (οἴακα στρέφων) ταὐτὸν τῷ, οἰακονόμος. Πίνδ.

Οἴαξ, ακος, ὁ, Ἰων. οἰηξ. Κυρίως τοῦ πηδαλίου, ἤγουν τιμωνίου τὸ ἄκρον μέρος, ἤτοι ἡ λαβίς, μὲ τὴν ὁποίαν διοικεῖται, τὸ παρὰ κάντραις δοιάκιον, ἐκ τοῦ ὑποκορ. οἰάκιον, προσλήψει τοῦ δ'. Πλάτ. Πολιτ. §. 16. «Τὸ πηδάλιον ὑπὸ μικροῦ οἰακος καὶ ἑνὸς ἀνθρώπου μεγέθη πλοίων μεγάλα κινεῖται. Ἀριστοτ. Μηχαν. ε'. τὸ δὲ μέσον τούτου μέρος ὀνομάζεται αὐχήν. Πολυκιν. Γ'. 11. Δ'. 2. Καθόλου δὲ τὸ τιμώνιον παρὰ τοῖς Ποιηταῖς. Ὅμως ἐν Ἰλιάδ. Ω, 269. «Εὖ οἰήκεσιν ἀρηρώς· σημαίνει τοὺς κρίκους, ἢ ἄλλα μέρη τοῦ ζυγοῦ, εἰ ὧν διέρχονται τὰ σχοινία· οἱ ἡνίοχοι, καὶ διὰ τῶν ὁποίων διοικοῦνται τὰ ὑποζύγια, (τὸ α καὶ ἐν ταῖς τριτυλλ. πτοίτ. πάντοτε μακρόν, Valck. Ἱππ. 1228.)

Οἰάτειρα, ἡ, ἡ (οἶς). Προβάτειος. Σουΐδ. ἀμφ.

Οἰάτης, ου, ὁ, θηλ. οἰάτις, ιδος, Ἡσύχ. καὶ Φώτιος ἑρμηνεύουσι αὐτὸ ἐκ Σοφοκλ. Ἀνδρομέδ. διὰ τοῦ Πωμήτης, παρὰ τὸ οἶη, ὅπερ σημαίνει τὴν Κώμην. Ἐν δὲ Οἰδ. Κολ. 1061. «Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ οἱ μὲν ἐκ τοῦ δήμου, ὅ τις ἐκαλεῖτο Οἴη, οἱ δέ, ἐξ ὧν καὶ Ἡσύχ. ἐκ μητρὸς τῆς προβατοτρόφου ἑρμηνεύουσι. ἴδε οἴη.

Οἰάω, ῶ, = μονάζω, ἐξ Ἡσύχ. Ὅ τις οἰώντα, διὰ τοῦ μονάζοντα ἑρμηνεύει, ἐκ τοῦ οἶος = μόνος. Γραμμ.

Οἶβος, ὁ, Κομμάτιον κρέατος ἐκ τοῦ ὀπισθεν μέρους τοῦ λαιμοῦ τῶν βοῶν. Λουκιαν. Λεξιφ. Ε'. σελ. 180. Αὕτη ἡ φωνὴ φαίνεται ὅτι διατηρεῖται εἰς τὸν σχηματισμὸν ὀχθοιβος.

Οἴγνυμι, καὶ οἰγνύω, οἴγω, Μελ. οἴξω, Ἀόρ. ὤξα, Μετοχ. οἴξας, ασα, αν, οἱ Ἐπικ. ὅμως χωρίζουσι συνήθ. τὴν Διφθογγ. εἰς τὰ μετ' αὐξήσεως σχήματα, ὅθεν παρ' Ὅμ. ὠίξαν, ὠίξας, καὶ παρακατ. παθητ. οἰγνύοντο συχν., ὅμως ὠξα μόνον Ἰλ. Ω, 457. Ἀνοίγω, παρ' Ὅμ. συνήθ. θύρας ἢ πύλας· ἀπολύτ. «ὠίξε γέροντα, ἄνοιξε εἰς τὸν γέροντα, τουτέστ. τὴν θύραν, Ἰλ. ἔτι δὲ καὶ ποίον ὠίξεν, Ὀδ. Γ, 392. καὶ ποῖ ἐπίθοιμι, Ἡσ. ἔρ. 821. — Πολὺ εὐχρηστότερ. εἶναι τὸ σύνθετ. ἀνοίγνυμι, ἀνοίγω.

Οἶδα, ἠξεύρω, ὡς Ἐνεστ. εὐχρηστ. Παρακείμ. τοῦ ΕΙΔΩ, Β. ὅπερ ἴδε.

Οἰδαίνω, καὶ, οἰδάνω (οἴδεω) Μέλ. οἰδήσω Φουσκόνω, ὀγκῶ, φλεγμαίνω, κάμνω τι νὰ φουσκώσῃ, Ποιητ. εἰμαι φουσκωμένος, πρισμένος, μεταφορ. συχν. ἐπὶ ὀργῆς καὶ ἄλλων παθῶν, ἀντὶ τοῦ Θρασύνω, ὀργίζεσθαι ποιῶ, ὡς τὸ Λατ. Tumere, οἷον «Ὅς τε καὶ ἄλλων οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόοιο, καὶ «πολλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ. Ὁμηρ. κατὰ Κικέρωνα, Cor turgescit iris, καὶ Ἀπολλών. «ἐς ἄτην ζωρὸν μέθυ οἰδάνει κῆρ· ἐν στήθεσσιν. καὶ τὸ Ἐνερ. εὑρίσκεται εἰς παθητ. σημασ. — Ὁ Ὅμ. προκρίνει τὸ οἰδάνω, ὅπερ ἴδε.

Οἰδαλέος, α, ον (οἰδάω). Φουσκωμένος, πρισμένος.

Οἰδάνω, ταὐτὸν τῷ οἰδαίνω. Φουσκόνω, τουτέστ. κάμνω τι νὰ φουσκώσῃ, μεταφορ. «χόλος νόον οἰδάνει, Ἰλ. Ι, 554. καὶ παθητ. «χόλῳ οἰδάνεται κραδίη, Ἰλ. Ι, 646. Walck. εἰς Ἡρόδοτ. σελ. 261. (– υ –)

Οἰδαξ, ακος, ὁ (οἰδάω), ταὐτὸν τῷ, Θήλης, ὅ ἐστιν ἄγριον, μὴ ὡρεμασμένον σῦκον. Ὅρα Νικάνδρ. Θηριακ. 855. Λέγεται δὲ ἐκ τοῦ οἰδάω. Παρὰ δὲ Πολυδ. ἠμαρτημένως φέρεται οἰκαδες, ἀντὶ οἰδαιες, ς'. 81.

*Οἶδας, 2 ἐνικ. προσ. τοῦ οἶδα, ἀντὶ τοῦ συνήθ. οἶσθα, Ὀδ. Α, 337. ὅμ. Ὅμ. Ἐρ. 456. 467. ἐνίοτε καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Lobeck. Phryn. σελ. 236.

Οἶδασθα, Αἰολικ. ἀντὶ οἶδας, ἀμφ. Τὸ δὲ μέγ. Ἐτυμολ. παράγει τὸ οἶσθα ἐκ τοῦ ἔδησθα, καὶ οἴδησθα.

Οἰδάω, ήσω, Ἰων. οἰδέω (οἴδος). Φουσκόνομαι, πρίσκομαι, εἶμαι πρισμένος, ὁποῦ χρόα πάντα ἐπρίσκετο καθ' ὅλον τὸ σῶμα, Ὀδ. Ε, 455. λέγεται κατὰ πάντων τῶν σωμάτων, ὅσα διὰ τοῦ ἐν αὐτοῖς περιεχομένου ἢ ἀναπτυσσομένου ἀέρος ἢ πυρός, αἴρονται εἰς ὕψος, φουσκώνουσιν, ὡς ὅταν βράζῃ τὸ γλεῦκος, ἔτι δὲ εἰς τὰ πρίσματα, καὶ τὰ ἕλκη τοῦ σώματος, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ φυτῶν ἢ καρπῶν, τὰ ὁποῖα αὐξόμενα φουσκόνουσι, Λατ. tumere, turgere. 2) ὅθεν λέγεται καὶ Μεταφορ. περὶ τῆς ἐνεργείας τῶν παθῶν, καὶ περὶ τῆς βράσεως, ἢ θορύβου καὶ ἀταξίας· ὅθεν παρ' Ἡρόδ. Γ'. 76. 127. «πράγματα οἰδέοντα· τὰ πράγματα, αἱ ὑποθέσεις τῆς πολιτείας εὑρίσκονται ἀκόμη εἰς ἀναβρασμόν, ἤγουν ἐν τῷ γίνεσθαι, Λατ. tument negotia, Cic. Att. 14. 4. tumor rerum, 14, 5. παρομοίως ἤτον ἐν χρήσει τὸ Κύειν καὶ φλεγμαίνειν. Ἔτι καὶ ἐπὶ λόγων φουσκωμένων καὶ λέξεων ἐπηρμένων. (οἱ Νεωτερ. δὲν ἐπιβεβαιοῦσιν αὐτὴν εἰς τὸ οἰδῶ καὶ οἰδεῖν, Lobeck Phryn. σελ. 153.) ὅθεν

Οἴδημα, τό. Ὄγκωμα, φλεγμονή, ἀπόστημα, ἔπαρμα, φύσημα, φουσκωμα, πρίσμα, ὅθεν

Οἰδηματόεις, εσσα, εν. Ὁ ἔχων οἴδημα, τουτέστι πρισμένος, φουσκωμένος.

*Οἰδηματοείδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ οἰδήματος.

Οἴδησις, ἡ (οἰδάω). Φούσκωσις, πρίσμα, ὕψωσις, φλεγμονή, ὄγκωσις.

*Οἰδιπόδειον, τό. Ὁ τάφος τοῦ Οἰδιπόδου.

*Οἰδιπόδης, ου, ὁ. Κυρίως Πατρωνυμ. τοῦ Οἰδίπους, ὁ υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος· ὅμως συνήθ. ποιητ. ἀντὶ Οἰδίπους, οὕτω πάντοτε παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. οἱ τίνος δὲν μεταχρῆτ. εἰ ἄλλου τὸ τύνηθ σχῆμα, καὶ ἀπὸ τοῦτο μέσου τὴν Γεν. Οἰδιπόδαο.

*Οἰδιποδιονίδης, ου, ὁ, ποιητ. Πατρωνυμ. τοῦ Οἰδίπους.

*Οἰδίπος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Οἰδίπους, μάλιστα ἐν τῇ τῇ Γεν. εὐχρηστ.

*Οἰδίπους, ποδος, Αἰτ. πόδα καὶ ποῦν. Βλητ. ποῦς, σπανιότ. πού, Harm. Σοφοκλ. ΟΤ. 408. ὁ, ὁ υἱὸς τοῦ Λαΐου καὶ τῆς Ἰοκάστης, ἄρχων τῶν Θηβῶν, ἐκ τοῦ οἰδάω καὶ ποῦς, μὲ πρισμένα πεδάρια.

Οἰδίσκω, = οἰδάνω, μεταβατ. Φουσκόνω, κάμνω τι νὰ φουσκώσῃ, νὰ λάβῃ μεγαλήτερον ὄγκον, ὑψόνω.

Οἴδμα, ατος, τό (ἐκ τοῦ οἴδω, εἰς τὸ οἴδεα.

καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ Οἴδημα) κυρίως ταὐτὸν τῷ, Οἶδος, πρίσμα, φούσκωμα, ἔπαρμα, αὔξημα· παρὰ δὲ Ποιηταῖς ἐξαιρέτως, ἡ φουσκωμένη θάλασσα, ἤτοι τὰ ἀναβράζοντα, καὶ εἰς ὕψος αἰρόμενα κύματα, συνηθ. ἐπὶ θαλάσσης, Ἰλ. Ψ, 230. Ἡσ. Θεογ. 109. 131. ἔτι δὲ καὶ «οἴδμα θαλάσσης», Τιμ. Ὁμ. Δήμ. 14. καὶ «ἅλιον οἴδμα», Τιμ. Ὁμ. Ἀπ. 417. ἐπὶ ἀναβραζόντος ποταμοῦ, Ἰλ. Φ, 234. ὑστερ. καθόλου αὐτὴ ἡ θάλασσα, «Τύριον Περσικὸν οἴδμα κ. τ. τ. Valck. Phoen. 210. 2) καὶ «οἴδμα νότιον» τὸ αὔξημα τῶν νότων, Ἀιθολ. ὅθεν

Οἰδματόεις, εσσα, εν. Κυματώδης, πλήρης ἀναβραζόντων κυμάτων, ὑδάτων, «κόλποις», Ὀπτικ. Ἀλ. Ε'. 273. Αἰσχύλ. Ἀθην. Β'. σελ. 469.

Οἰδνον, ταὐτὸν τῷ, Τόνον.

Οἰδοποιέω, (οἶδος, ποιέω), ταὐτὸν τῷ, Οἰδαίνω. Οἰδίσκω, Γλωσσ. Στ.

Οἶδος, τό, πρίσμα, ὕψωμα, φούσκωμα, ἔκτασις, καθ' ὅσον προέρχεται τοῦτο ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ· (ὅθεν, οἰδάω, οἰδέω, οἰδαίνω, οἰδάνω, οἰδίσκω, οἴδμα.)

Οἰέκνος, ὁ, ἡ (οἶος, ἑανός). Ὁ ἓν μόνον ἔχων φόρεμα, ὡς τὸ, Οἰοχίτων. Ἀπολλ. Ῥοδ. Γ'. 646.

Οἴειος, εἴα, ειον, ποιητ. ἀντὶ Οἴεος.

(Οἰέομαι), ἄχρηστ. Θέμα, ἐξ οὗ παράγονται ἔνιοι χρόνοι τοῦ Οἴομαι.

*Οἴεος, έα, εον (οἰς). Προβάτειος· «ἡ οἰέη», συνναπκ. δορά, δέρμα προβάτου, προβατοτόμαρον.

Οἰέτης, εος, ὁ, ἡ (ἔτος). Ἰλιάδ. Β. 765. «Οἰέτεας»· γράφεται, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοι Ὀέτεας καὶ Ἀέτεας ἀναγίνωσκον· εἶναι δὲ ποιητ. καὶ ταὐτὸν τῷ, Ὁμοέτης, τουτέστιν Ὁμηλίκους, συνηλικιώτας. (ἔπρεπε κυρίως κατ' ἀναλογίαν τοῦ Ὀθρὶξ, ὄθροος, ὀζυξ, νὰ γράφηται Ὀέτης· χάριν ὅμως τοῦ μέτρου γίνεται ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρά.)

*Οἴζυος, ὁ, ἡ, ἀντὶ Οἰζυρός, Θεόκρ. 27.

Οἰζυρός, ρά, ρόν, Ἀττ. Οἰζυρός, τρισύλλ. (οἰζύς) Ἐπίρ. Οἰζυρῶς, ἀξιοθάκρυτος, ἀξιοθρήνητος, ταλαίπωρος, δυστυχής, ἐπίπονος, ἄθλιος, χαλεπός, παρ' Ὅμ. συνηθ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἔτι δὲ καὶ γενικῶν ἐπίθετον τῶν θνητῶν, Ἰλ. Ν, 569. Ὀδ. Δ, 197. σπανιτ. ἐπὶ πραγμάτων, π. χ. «πόλεμος», Ἰλ. Γ, 112. «γόος», Ὀδ. Θ, 540. «νύκτες οἰζυραί», Ὀδ. «κώμη», ἐπίλυπηρὰς κατοικίας, Ἡσ. ἔρ. 641. «δαίτη», Ἡρόδ. Γ'. 82. καθόλου ταλαίπωρος, ὀχληρός. Μ' ὅλον ὅτι ἡ παραλήγουσα εἶναι παρ' Ὅμ. πάντοτε μακρά, σχηματίζει ὅμως τοῦ μέτρου ἕνεκα τό τε Συγκρ. καὶ Ὑπερθετ. Οἰζυρώτερος, οἰζυρώτατος, ἀντὶ, οἰζυρότερος κ. τ. λ. ὡς τὸ Κακοξεινώτερος καὶ λαρώτατος, Ἰλ. Γ, 446. Ὀδ. Ε, 105. (παρ' Ἀριστοφ. εἶναι τὸ Τ πάντοτε βραχύ, Λυσ. 948. Νεφ. 655. Ὀρ. 1641. Σφη. 1504. 1514. Seidl. dochm. σελ. 38. τὸ ὁποῖον μέτρον ἴσως εἶναι ἴδιον τῷ Ἀττ. τρισυλλ. σχηματι.)

Οἰζύς, ύος, ἡ. Ἀττ. Οἰζύς, δυσύλλ. (οἰ). Κατὰ Πορφ. εἰς Ἑκάβ. σελ. 10. τοῦ Προλόγ. πάθος, θλῖψις, ταλαιπωρία, δυστυχία, ἀθλιότης, πᾶσα ἄθλία καὶ ἀξιοθρήνητος κατάστασις, κακοπάθεια, ἄλγος, ἀνάγκη, συχν. παρ' Ὅμ. ὅστις ἔνοσε, «πόνος καὶ οἰζύς», κάματος καὶ εἰζύα· συνηρ. Δορ. Οἰζοῖ, ἀντὶ Οἰζύϊ, Ὀδ. Η, 270. Αἰτ. Οἰζύα, ἀντὶ Οἰζύν, πρῶτον παρὰ Κ. Σμ. Περὶ τοῦ Ἀττ. σχημ. Οἰζύϊ ἴδε Pors. Εὐρ. Ἑκάβ. 944. καὶ σελ. X. Piers. Moer. σελ. 276. Iac. AP. σελ. 285. 2) ἐν τῇ Μυθολογ. θυγάτηρ τῆς νυκτὸς, Ἡσ. Θεογ. 214. (τὸ Τ εἶναι εἰς τὰς τρισυλλ. πτῶσ. βραχύ, καὶ εἰς τὰς δυσυλλ. πιθαν. πάντοτε μακρόν, ὡς Ἡσ. Θεογ. 214.) ὅθεν

Οἰζύω, Ἀττ. Οἰζύω, τρισύλλ. ἐλεεινολογῶ, θρηνῶ, λυποῦμαι, περί τινα, Ἰλ. Γ, 408. 2) μεταβατ. εἶμαι εἰς μερίμνας καὶ φροντίδας, ὑποφέρω δυστυχίας, «κακὰ πολλά», Ἰλ. Ξ, 89. ὅθεν καθόλου, εἶμαι δυστυχής, ταλαίπωρος, πάσχω, «οἰζύσας ἐμόγησεν», Ὀδ. Δ, 152. Ψ, 307. (τὸ Τ εἶναι εἰς τὸν Ἐνεστ. συνηθ. βραχύ, καὶ παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Δ'. 1324. 1374. μακρόν· ἐν δὲ τῷ Μέλ. Ἀορ. καὶ τ. λ. πάντοτε μακρόν.)

(Οἴζω), ἄχρηστον θέμα, ἐκ τοῦ ὁποίου γίνεται ὁ Μέλλ. Οἴσω εἰς τὸ Ῥῆμ. Φέρω.

Οἴζω, Ἀττ. Οἴζω, δισύλλ. = Οἰζύω, ἀπαντᾶται ἴτως μόνον ἐν τῇ συνθέσει Δυσοίζω, κ. τ. λ. (ἴσως παράγετ. ἐκ τοῦ Οἰ, ὡς τὸ Οἰμώζω ἐκ τοῦ Οἴμοι.)

Οἴη, ἡ· ταὐτὸν τῷ Κώμη. Ἡσύχ. καὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β'. 139. (πιθανὸν ἐκ τοῦ Οἶος, ἐπειδὴ οἱ ἐγκάτοικοι τῶν κωμῶν δὲν ἔχουσι τὰ ὀσπήτια τῶν πλησίον ἀλλήλων ἀλλὰ σποράδην.)

*Οἴη, ἡ, = Ὄα, δένδρον τι, ἡ σουρβία.

*Οἴη, ἡ, Ἀττ. δῆμος, ἴδε Ὄα, ἡ, καὶ Οἰάτης.

Οἰήϊον, τό, = Οἰηξ, Οἰαξ, πηδάλιον, τιμόνιον, Ὀδυσσ. Ι. 483. 540. εἰς Πληθ. Ὀδ. Μ, 218. Ἰλ. Τ, 43. μόνον παρὰ τοῖς Ἐπικ. σύγχρηστ. (– – υυ)

Οἴηκα, Ἰωνικῶς, ἀντὶ Οἴακα, Αἰτιατ. τοῦ Οἴαξ.

Οἰηκίζω (οἰηξ), Ἰων. ἀντὶ Οἰακίζω, Ἡρόδ.

Οἴημα, τό (οἴομαι). Ἡ δόξα, ἡ ὑπόληψις, γνώμη, τὴν ὁποίαν ἔχει τις, περί τινος πράγματος, ἢ προσώπου. 2) Ἡ περὶ ἑαυτοῦ ὑπόληψίς τινος, τύφος· ὅθεν

Οἰηματίας, ου, ὁ. Ὁ μεγάλην ἔχων περὶ ἑαυτοῦ ὑπόληψιν.

Οἰημάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Οἴημα.

*Οἰηξ, ηκος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Οἰαξ, ὅπερ ἴδε Ἰλ.

Οἴησις, εως, ἡ (οἴομαι). Ἡ ὑπόληψις, γνώμη, δόκησις, μάλιστα, πρόληψις, ἔπαρσις, αὐθάδεια· ὅθεν

Οἰησίσοφος, ὁ, ἡ (σοφός), καὶ Οἰηπίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Δοκησίσοφος, ὁ νομίζων ἑαυτὸν σοφὸν, φρόνιμον.

Οἰητής, οῦ, ὁ (οἴομαι). Ὁ νομίζων, ὁ ὑπολαμβάνων τι.

*Οἰήτης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Οἰάτης. Γραμμ.

Οἰητός, ή, όν (οἴομαι). Ὅστις νομίζει, ὑπολαμβάνει τι. 2) παθητ. ὅστις ὑπάρχει, εἶναι μόνον δυνατὸς ἐν ὑπολήψει, ἐν τῇ ἰδέᾳ.

Οἶα, ἡ, = Οἶα ἀμφ.

Οἶαξ, ίδος, ἡ, Ποιητικὸν ταὐτὸν τῷ, Οἴαξ, οἶς, τὸ πρόβατον· ἡ Αἰτιατ. Οἶδα, παρὰ Θεοκρ. ἀ. 9. Καλλίμ. Ἀπολλ. 53. Γίνεται δὲ τοῦτο, ὡς καὶ τὸ Ὁμοίιος ἐκ τοῦ Ὅμοιος.

*Οἶκα, ας, ε, Ἰων. ἀντὶ Ἔοικα, ὅπερ ἴδε Ἡρόδ.

Οἴκαδε, Ἐπίρρ. (οἶκος). Εἰς τὸν οἶκον· εἰς τὸν ἴδιον οἶκον, εἰς τὰ οἰκεῖα, εἰς τὴν πατρίδα. Εἶναι δὲ ταὐτὸν τῷ, οἴκον δε, συχνοστ. παρ' Ὅμ. «οἴκαδε ἱέσθαι, ἰέσθαι, νοστεῖν, ἀποστείχειν». 2) = οἴκοι, ἐν τῷ οἴκῳ, πρῶτον παρὰ Ξενοφ. συχν. παρὰ τοῖς ὑστερτρ. Lobeck Phryn. σελ. 44. Δωρ. Οἰκαδίε καὶ Οἰκάδες, ὡς τὸ Χαμάζε, Δωρ. Χαμάδις, χαμάδες, Schaef. greg. σελ. 231. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 742. 779.

Οἰκάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Οἶκος.

Οἰκειακός, ή, όν = οἰκιακός, ὀσπητιακός, ὁ εἰς τὸν οἶκον ἀνήκων. Πλούταρ. Κικέρ. 20. ἀμφ.

Οἰκειοπραγέω, ῶ (τὰ οἰκεῖα πράττω). Ἐναντίον τοῦ Πολυπραγμονέω, ταὐτὸν δὲ τῷ, Ἰδιοπραγέω, τουτέστι κάμνω, φροντίζω διὰ τὰ ἰδικά μου πράγματα, χωρὶς νὰ μοὶ μέλῃ τίποτε διὰ τὰ ξένα, ζῶ ἢ φροντίζω διὰ τὸν ἑαυτόνμον κατὰ μόνας.

Οἰκειοποιοῦμαι, ταὐτὸν τῷ, Ἰδιοποιοῦμαι.

Οἰκειοπραγία, ἡ. Ἐργασία, φροντὶς τῶν ἰδίων πραγμάτων, ἢ κατ' ἰδίαν, κατὰ μόνας διαγωγή· ἀντίκειται τῷ Πολυπραγμοσύνῃ. Πλάτ. Πολιτ. Β'. 1.

Οἰκεῖος, εία, εῖον, καὶ δικατάλ. Ἰων. Οἰκήϊος, ίη, ίον (οἶκος). Οἰκειακός, ὁ εἰς τὸ ὀσπήτιον ἀνήκων, ὅθεν «ἡ οἰκήϊη», τὸ ὀσπήτιον, ἡ φαμιλία, Ἡρόδ. Α'. 107. Γ'. 2. ἔχουσι δὲ καὶ ἐκδόσεις τινὲς καὶ σχεδὸν ὅλα τὰ χειρογρ. Οἰκήϊα, οἰκεῖα· δηλ. τὰ οἰκειακὰ πράγματα (Res familiares)· 2) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν, εἰς τὴν φαμιλίαν, συγγενής, φίλος, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν προσήκοντες ἀλλήλοις, ἢ ἴδιοι καὶ κατ' οἰκίαν πάντες, ὡς πατήρ, ἀδελφός, ἢ ἄλλος τις συγγενής, οἷον «Πρότερον ὄντες αὐτοῦ φίλοι, νῦν κατέστημεν οἰκεῖοι». Ἰσαῖος. Πλάτ. Α'. σελ. 78. Λατ. familiaris, τινί, Ἡρόδ. Δ'. 65. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔτι δὲ καὶ, «πρός τινα»· ὡς τὸ Λατ. affinis Πλάτ. Εὐθύφρ. σελ. 4. Β. Ἀπολ. σελ. 33. Δ. 34. Δ. Ξενοφ. Ἀναβ. 3. 2. 39. 7. 1. 29. τὸ Ὑπερθετ. «οἱ οἰκηϊότατοί τινος», ἔχει ὁ Ἡρόδ. Γ', 65. Ε'. 5. 3) ὡς πρὸς τὴν κτῆσιν ταὐτὸν τῷ, ἴδιος, ἰδικός, μετὰ Γενικ. «ἡ οἰκεῖα συνναπκ. γῆ, ἡ πατρίς· ὅθεν καὶ τὸ Ἐπίθετ. εἰς πλατυτέραν ἔννοιαν, Ἐγχώριος, πάτριος. 4) καθόλου εἰ, Ἐπιτήδειος, ἀνήκων, ἁρμόδιος, συγγενὴς τρόπον τινὰ καὶ ἁρμόδιος εἰς τὴν φύσιν τοῦ πράγματος, ὅθεν «τὸ οἰκεῖον» = τὸ καθῆκον, τὸ πρέπον, Ἡρόδ. Γ'. 81. ὡς τὸ λατ. domesticus, π. χ. Διοδ. «Οἰκείαν τῆς ἀσεβείας ἔσχε τὴν τοῦ βίου καταστροφήν· τουτέστιν ἄξιον, ἐπάξιον τῆς ἀσεβείας τέλος· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς Πρὸς καὶ τῆς Αἰτιατ. Ἀντίκειτ. Ξένος. 5) = ἴδιος, ἀνήκων μόνον εἰς τὸν οἶκον ἢ τὴν φαμιλίαν, ἐναντίον τοῦ Κοινοῦ, Δημόσιος, πρῶτον παρ' Ἡρόδ. Α'. 45. 153. Ε'. 47. καὶ ἀλλαχοῦ· ὅθεν «ἡ οἰκεῖα», ἡ πατρίς, Jac. Ach. Tat. σελ. 493. Τὸ Ἐπίρρ. Οἰκείως, ἔχει τὰς αὐτὰς σημασ. καὶ συντάξεις ὡς τὸ Ἐπίθ. «οἰκείως ἔχειν πρός τινα», Θουκ. 2'. 57. καὶ «οἰκείως χρῆσθαί τινι», ἴδε σημασ. 2. Ἡ λέξις δὲν ἀπαντᾶται πρὸ τοῦ Θεόγν. Πινδ. καὶ Ἡρόδ. μόνον τὸ Ἰων. «Οἰκήϊα ἔχει ἡδὴ ὁ Ἡσ. ἔρ. 459. ὅθεν

Οἰκειότης, ητος, ἡ, Ἰων. Οἰκηϊότης, ἡ διάθεσίς τινος οἰκείου, σημασ. 2., συγγένεια, Ἡρόδ. Ζ'. 54. ἡ διὰ γάμου συνάφεια, φιλική σχέσις, φιλία, πιστὴ συναναστροφή, ὅθεν καὶ γαμικὴ συνοίκησις.

Οἰκειόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Μὲ τὴν ἰδίαν τοῦ φωνὴν, στοματικός, Φώτ.

*Οἰκειόχειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ἰδιόχειρος.

Οἰκειόω, ῶ. Ἰων. Οἰκηΐοω, Ἡρόδ. κάμνω τινὰ οἰκεῖον, ὅθεν α) κάμνω τινὰ συγγενῆ, φίλον, εἰς τὸ Μέσ. μετὰ τῆς Αἰτιατ. κάμνω τινὰ φίλον μου, Ἡρόδ. Δ'. 148. β) κάμνω τι ἴδιον, ἐδικόν μου, Μέσ. μετὰ τῆς Αἰτ. Ἡρόδ. Δ'. 4. 94. Γ'. 2. γ) κάμνω τι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον, πρέπον.

*Οἰκείω, ποιητ. ἀντὶ Οἰκέω, Ἡσ. Θεογ. 330.

Οἰκείωμα, τος, τό (οἰκειόω). Συγγένεια, εὔνοια, φιλοφροσύνη, πρός τινα. β) τὸ ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον, πρέπον, ἡ ἀνάπαυσις, ἐπιτηδειότης, πρέπει, καὶ τινός. Στράβ. καὶ παρὰ Διονυσ. Ἄλεκ. Ῥητορ. Ζ'. 5.

Οἰκείωσις, εως, ἡ (οἰκειόω). Τὸ κάμνειν τι οἰκειακόν, φίλον, συγγενές. β) τὸ κάμνειν τι ἰδικόν, Ἰδιοποίησις, σφετερισμός. γ) τὸ κάμνειν τι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον.

*Οἰκειωτικός, ή, όν (οἰκειόω, β.). Ὅστις οἰκειοποιεῖταί τι.

*Οἰκεσία, ἡ, ἀντὶ Οἰκετία.

Οἰκετεία, ας, ἡ (οἰκέτης). Τὸ συμπλήρωμα τῶν οἰκετῶν, ἤτοι οἰκειακῶν ὑπουργῶν, δούλων, (τὸ Ἰταλ. Τουρκ.). Παρὰ Στράβ. ΙΔ. σελ. 985. εὑρίσκεται γεγραμμένον Οἰκετίας, καὶ εἰς τὸ Χειρόγρ. Οἰκεσίας.

Οἰκετεύω, Εὐριπ. Ἄλκ. 437 ταὐτὸν τῷ Οἰκέω, κατοικῶ. Μέσ. Ἀποθετ. Οἰκετεύομαι, ἀντὶ τοῦ εἶμαι οἰκέτης, ὑπηρέτης, δοῦλος. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ Συνοικέω.

Οἰκέτης, ου, ὁ (οἰκέω). Κυρίως, σύνοικος, ὁ-

μως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ δοῦλος, ἤτοι σκλάβος· παρ' Ἡρόδ. συχνοῦ. ἐνίοτε δὲ ὀνομάζονται οἰκέται καὶ ἡ γυνὴ καὶ τὰ τέκνα, καὶ οἱ κατ' οἶκον πάντες, ἤτοι οἱ οἰκετικοί. Ἡρόδοτ. Η'. 41. συνάπτει, Τὰ τέκνα καὶ τοὺς οἰκέτας· ἄλλο σελ. 106. ἑρμηνεύει ὁ αὐτὸς τὸ Οἰκέτας διὰ τοῦ, Τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα. Οὕτω καὶ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Δ'. 2. 2. Ε'. 4. 2. καὶ Πλάτ. Πολιτ. Ε'. 12. ἴδε Weiss. εἰς Ἡρόδ. Θ'. 4. παράβ. 106. 142. 144. Thom. M. σελ. 644.

Οἰκετεία, ἡ, ταὐτὸν τῷ Οἰκετεία.

*Οἰκετιεύς, ὁ, = Οἰκέτης, σπαν. καὶ πιθαν. μόνον κωμικ. λέξις.

Οἰκετικός, ή, όν (οἰκέτης). Πᾶν ὅ,τι εἰς τοὺς οἰκέτας ἀνήκει, δουλικός. Ὅθεν καὶ τὸ, Οἰκετικόν, ἀντὶ τοῦ Οἱ Οἰκέται, ἤτοι δοῦλοι, ὑπηρέται.

Οἰκέτις, ιδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ Οἰκέτης, δούλη, κατοικίδιος. 2) Παρὰ δὲ Θεοκρ. ΙΘ'. 38. οὕτω λέγεται ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ οἰκοκυρία.

Οἰκεύς, έως, Ἰων. ηος, ὁ, = Οἰκέτης, σύνοικος, Ἰλ. Ε, 413. Ζ, 366. Ὀδ. Ρ, 533. ἐν τῇ Ὀδ. ὅμως ἤδη εἰς τὴν νεωτερ. σημασίαν, δοῦλος, σκλάβος τοῦ ὀσπητίου, Ὀδ. Δ, 245. Ξ, 4. καὶ ἀλλαχοῦ.

Οἰκέω, ῶ, ὁ Μέλ. ήσω (οἶκος). 1) ἀμετάβ. κατοικῶ· ἐν τῷ οἴκῳ μένω, ἐπὶ μοναδικῶν ἀνθρώπων ἢ φαμιλιῶν, καὶ ἐπ' ἔθνων, Ὅμ. ὅστις τὸ ἑνδοτ. εἰς ὁ Ἡρόδ. συνήθ. μὲ τὸ Ἐν· ὑστερτρ. δὲ ἁπλῶς μετὰ Δοτ. Valck. Ἱππ. 744. καὶ συχν. ποιεῖν εἰς —, Valck. schol. Phoen. 1116. β) ἔτι δὲ οἰκονομῶ, διοικῶ τὸν οἶκον, ἢ ἐπιστατῶ εἰς αὐτόν, Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. Γ'. 19. Δ'. Β'. 64. γ) ἢ π'λις οἰκεῖ καλῶς, κακῶς κ. τ. λ., Ξενοφ. Ἑλλην. Δ'. ἡ'. 5. Ζ'. 55. (ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐν Δ'. ς'. 23. τὸ Οἰκεῖται, εὑρίσκεται γραμμένον,) τουτέστιν ἡ πόλις, ἢ ἡ πολιτεία διοικεῖται καλὰ, εὐνομεῖται, εὐτυχεῖ, κ. τ. τ. 2) κατοικῶ, ἐπέχω τόπον τινὰ ὡς κατοικίαν, μετὰ Αἰτ. Ἰλ. Τ, 218. καὶ τὸ Πλάθην. ᾠκεῖτο πόλιν, Ἰλ. Δ, 18. πρβλ. Ἡρόδ. Δ'. 110. ἄλλο τι δὲν ἔχει ὁ Ὅμ. τὴν μεταβατ. ταύτην σημασ. ἤτοι ὅμως εἶναι συχν. παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. μ' ὅλον ὅτι ἀπαντᾶται παρ' αὐτοῖς καὶ τὸ Ἀμετάβ. Wolf. Δημ. Λεπτ. σελ. 272. Ἡ Οἰκουμένη, ἀντὶ τοῦ Γῆ, ἐφ' ὅσον κατοικεῖται ὑπ' ἀνθρώπων, καθόλου μὲν ὅλος ὁ κόσμος οὕτω καλεῖται, πολλάκις δὲ μόνη ἡ ἀπὸ Ἕλληνας κατοικουμένη γῆ, Δημοσθ. 85. καὶ 1399. Τετρτρ. δὲ ὅταν οἱ Ἕλλ. καθυπετάχθησαν εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ἅπαντα ἡ τῶν Ῥωμ. ἐπιράτεια, orbis Romanus· πολὺ νεωτερ. καὶ ὅλη ἡ γῆ, καθ' ὅσον κατοικεῖται. β) οἰκονομῶ, διοικῶ τι, ἐπὶ ὀσπητίου καὶ πολιτείας. Valck. Phoen. 489. diate. σελ. 78. ἡ πόλις οἰκεῖται εὖ, καλῶς, κακῶς, κ. τ. τ. πρβλ. Ι, γ. Ἔτι, Ἤρ' ἑαυτοῦ οἰκεῖνα· ἐπὶ πόλεως, ἥτις ἔστιν ἀνεξάρτητος, ἔχει δηλαδὴ ἰδίαν καὶ αὐτόνομον διοίκησιν. Θουκυδ. Β'. 63. γ) Παθητ. ὡς τὸ Οἰκίζομαι, ἐπὶ ἀνθρώπων ἢ ἐθνῶν, οἵτινες ἀποκτῶσι νέας κατοικίας, ἀποιχθὲν φαιηκῶν καταφυλιάδονε, Ἰλ. Ρ, 668. — Ὁ Ἡρόδ. μεταχρῆτ. τὸν παθητ. Παρακ. Ὠκημαι, Ἰων. Οἴκημαι, ὡς Ἐνεστ. μεταβατ. καὶ ἀμεταβάτ. πᾶν τῇ ἠπείρῳ, Α'. 27. πρβλ. 28. Ε'. 75. Θ'. 115. καὶ πάσας νήσους, Α'. 27. τῷ ὄντι Παθητ. εὑρίσκεται παρ' Ἡρόδ. Α'. 172. 193. ὅμως καὶ τὸ Ἐνεργ. ἔχει οὗτος καὶ εἰς τὰς δύο σημασ.

Οἰκῆας, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Οἰκίας, ἐκ τοῦ Οἰκεύς.

Οἰκήϊος, ίη, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Οἰκεῖος, Ἡτ. ἔρ. 459. καὶ Ἡρόδ.

*Οἰκητότης, ητος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Οἰκειότης.

*Οἰκητόω, Ἰων. ταὐτὸν τῷ Οἰκειόω, ἐνταῦθεν Οἰκητοῦνται, Ἡρόδ.

Οἴκημα, τό (οἰκέω). Ὁ κατοικημένος τόπος, κατοικία, Πινδ. πᾶν ὅ,τι εἶναι κτισμένον διὰ νὰ κατοικῆται εἰς αὐτό, οἶκος, θάλαμος, συχν. παρ' Ἡρόδ. μάλιστα α) Πανδοκτάτιον, Valck. Ἡρόδ. Β'. 121. 126. Jac. Ach. Tat. σελ. 936. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. συχν. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. 2. 4. πρβλ. Τέγος. β) = Οἰκίτιον, κλωβίον, ὅπου τρέφουσι ζῶα, Valck. Ἡρόδ. Η'. 119. γ) κοιμητήριον, κοιτών, Ἡρόδ. Α'. 9. 10. δ) πρὸς ἱερὰν χρῆσιν, ναός, τέμενος, Ἡρόδ. Θ'. 144. ε) φυλακή, δεσμωτήριον, Πλούτ. ς) = δίκτυα, παστάς· ὅθεν

Οἰκηματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν οἶκον, κατοικίαν, ἢ θάλαμον, Διογ. Λαερ. Ε'. 55.

Οἰκημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Οἴκημα.

Οἰκήσιμος, ὁ, ἡ (οἰκητής). Κατοικήσιμος, τόπος ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ κατοικήσῃ. Ἀρρίαν.

Οἴκησις, ἡ (οἰκέω). Κατοίκησις, τὸ κατοικεῖν. Ἔτι ἡ κατοικία, ὁ οἶκος.

Οἰκητήρ, ῆρος, καὶ Οἰκητής, οῦ, ὁ (οἰκέω). Ὁ κατοικητής· ὅθεν

Οἰκητήριον, τό, ταὐτὸν τῷ, κατοικία, Οἰκία, κυρίως δὲ οὐδέτερον ἐκ τοῦ

*Οἰκητήριος, ία, ιον. Ὁ εἰς τὸν κατοικητὴν ἀνήκων.

Οἰκητής, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ Οἰκητήρ.

Οἰκητικός, ή, όν (οἰκέω). Ὅστις εἶναι συνηθισμένος νὰ ἔχῃ κατοικίαν, ὁ κατοικῶν· ἀντίκειται δὲ τῷ Ἀοίκος, ὁ μηδεμίαν ἔχων κατοικίαν. Ἀριστοτ. Ζ. Ἠθικ.

Οἰκητόρεια, τὰ (οἰκήτωρ), ἡμαρτημ. γραφή, ἀντὶ τοῦ Οἰκητήρια, σκεύη (Ἄλκ. Πολυδ. Γ. 11.) ἐκ τοῦ Ἡσυχ. τὰ οἰκειακὰ σκεύη. Κατὰ ταύτην δὲ τὴν ἔννοιαν εὑρίσκεται παρὰ Σουίδ. καὶ Φωτ. Λεξ. τό, Οἰκοπορεῖα.

Οἰκητός, ή, όν (οἰκέω). Ὅστις κατοικεῖται, ἢ δύναται νὰ κατοικῆται, ὅπου δύνανται τινὰς νὰ κατοικήσῃ.

Οἰκήτωρ, ορος, ὁ, ταὐτὸν τῷ Οἰκητήρ, Ἡρόδ. Δ'. 34 Η'. 155.

Οἰκία, ἡ, Ἰων. Οἰκίη (οἶκος). Οἶκος, ὀσπήτιον, κατοικία· Ἡρόδ. καὶ ἐπὶ διαγωγῆς τῶν ζώων. 2) Οἰκιακὴ πραγματεία, οἰκιακαὶ ὑποθέσεις, Οἰκιακὴ περιουσία, «Οἱ κατοικοῦσι τὰς οἰκίας τῶν χρημάτων, Λουκ. κ'. 47. 3) τὸ συμπλήρωμα τῶν ἀνθρώπων τοῦ οἴκου, οἱ δοῦλοι τοῦ ὀσπητίου, Λατ. familia. 4) ἡ οἰκογένεια, φαμιλία, ἐκ τῆς ὁποίας κατάγεται τις, οἰκίης ἀγαθῆς, ἀπὸ καλὴν φαμιλίαν, Ἡρόδ. Α'. 107. πρβλ. 93. Β'. 172. καὶ ἀλλαχοῦ. — Ἐν τῇ Ἀττ. διαλέκτῳ ἐσήμαινε τὸ Οἶκος, τὸ σύνολον τῆς περιουσίας, ἤτοι τῆς κληρονομίας, ὡς ἤδη παρ' Ἡρόδ. ἴδε Valck. εἰς Η'. 224 Böckh. Ath. Staatshaush. 1. σελ. 379. τὸ δὲ Οἰκία μόνον τὴν κατοικίαν. Τὴν διαφορὰν ταύτης τῆς λέξεως πρὸς τὸ Οἶκος, δείκνυσι τὸ χωρίον Φιλοστράτ. σελ. 512. «Ἀπολαβεῖν τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον, ἀνέντα μὲν αὐτῷ μέρος τῆς οἰκίας· ὅπου τὸ Οἶκος τὴν ὅλην περιουσίαν δηλοῖ.

Οἰκιακός, ή, όν· ταὐτὸν τῷ, Οἰκεῖος.

*Οἰκιάτης, ὁ (οἰκία). Ἀντὶ Οἰκιήτης, Στέρ. 8.

Οἰκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ Οἶκος. (– – υυ Ἀρ. Νεφ. 92.)

Οἰκίδιος, ία, ιον (οἶκος) = Οἰκεῖος· παρὰ Γρηγ. τῷ, Δημόσιος ἀναντίον οἷον οἰκίδιος ἀπόκρισις, ἢ κατ' ἰδίαν εὐωχία. (–υυυ)

Οἰκίζω, Μέλλ. ίσω (οἶκος). Κτίζω οἶκον ἢ πόλιν, «Θήβην», Πινδ. μάλιστα δὲ, κτίζω ἀποικίαν, καθόλου κάμνω τινὰ οἶκον κατοικήσιμον, βάλλω κατοίκους εἰς οἶκόν τινα, ἢ χώραν, ἢ πόλιν κατοικίζω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ νέων ἀποίκων, Ἡρόδ. Η'. 147. καὶ ἀλλαχοῦ ὅθεν παρὰ Ξενοφ. «Ὠκισμένη πόλις· κατῳκισμένη. 2) μετὰ τῆς Αἰτ. τοῦ προσώπ. μετατοπίζω κατοίκους εἰς χώραν ἢ οἶκον, δίδω χώραν νὰ τὴν κατοικήσωσι, καλλιεργήσωσι ἄνθρωποι.

*Οἰκιήτης, ου, ὁ, σπαν. λέξις, πιθαν. μόνον Ἰων. σχῆμα· ἀντὶ Οἰκέτης, Φερεκύδ.

Οἰκικός, ή, όν· ταὐτὸν τῷ, Οἰκεῖος, ἢ Οἰκιακός, ἐκ τῆς Συνοδ. Ἀντιοχ. ἀμφ.

Οἰκίον, τό, κυρίως ὑποκορ. τοῦ Οἶκος, ὅμως παρὰ τοῖς Ἰων. καὶ ποιηταῖς ταὐτὸν τῷ Οἶκος, κατοικία, οἰκητήριον, συχν. παρ' Ὅμ. Ἡτ. καὶ Ἡρόδ. πάντοτε ὅμως ἐν τῷ Πληθυντ. ὡς τὸ Λατ. aedes, παρ' Ὅμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποιεῖν οἰκίον· ἐπὶ διαγωγῆς θεοῦ τινος, Ὀδ. Μ, 4. ἐπὶ τοῦ Ἅιδου, Ἰλ. Τ, 64. παρ' Ἡρόδ. μάλιστα ἐπὶ τῶν, ἐκ πολλῶν παρασκευασμάτων συνιστάμενων πολυτίμων τῶν ἀρχόντων· ὅμως καὶ ἐπὶ συνήθων ὀσπητίου ὡς Η'. 118. μ' ὅλον ὅτι διαφέρουσιν ἐνταῦθα τὰ χειρογρ. καὶ ἐπὶ τῶν φωλεῶν τῶν ζώων, ὅπου ἡ ὑποκορστικ. σημασ. ἔχει μᾶλλον χώραν, παρ' Ὅμ. ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς τῶν σφηκῶν καὶ μελισσῶν, Ἰλ. Μ. 167. Π, 261. καὶ ἐπὶ τῆς φωλεᾶς τοῦ ἀετοῦ, Ἰλ. Μ, 221. (–υυ)

*Οἰκιος, ία, ιον, Ἰων. ἀντὶ Οἰκεῖος, Δημόκρ. Στοβ. σελ. 582, 45. ἀμφ.

Οἰκίσις, εως, ἡ (οἰκίζω). Κτίσις, οἰκοδομή, κατοίκησις, μάλιστα δὲ ἀποικίας, ὅθεν πλήρωσις μὲ κατοίκους, μάλιστα μὲ νέους ἀποίκους.

Οἰκίσκη, ἡ· ταὐτὸν τῷ ἑπομένῳ. Δημοσθ.

Οἰκίσκος, ου, ὁ, κυρίως Ὑποκορ. τοῦ Οἶκος, μικρὸς οἶκος, ὀνταδάκων, κοιμάτιον, κλωβίον, θήκη, κ. τ. τ. Spohn de extr. Od. parto σελ. 122.

Οἰκισμός, οῦ, ὁ, ταὐτὸν τῷ Οἴκισις.

Οἰκιστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ Οἰκιστής, οῦ, ὁ (οἰκίζω). Ὅστις κτίζει τινὰ χώραν, ἢ τὴν κατοικίζει, τουτέστι θέτει, βάλλει εἰς αὐτὴν κατοίκους, ὅθεν

Οἰκιστήριον, τό, ταὐτὸν τῷ, Οἰκητήριον. Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 409. ἀμφ.

Οἰκιστής, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ Οἰκιστήρ, ἐνταῦθεν

Οἰκιστικός, ή, όν, καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Πολυδ. Θ'. 7. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κτίστην ἢ κατοικιστήν τινος τόπου, ἢ ὁ ὅμοιος αὐτῷ.

Οἰκιτεύς, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Οἰκέτης, Ἀθήν. Δ'. σελ. 153. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐσχηματίσθη ἐν παιδιᾷ, σπάν.

*Οἰκλείης, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ Οἰκλῆς, Ὀδ.

*Οἰκλῆς, έους, Ἐπικ. ῆος καὶ εος, ὁ, κυρ. ἀρτ. ὄνομ. Ὀδ. καὶ Πινδ. Πατρωνυμ. Οἰκλείδης, ου, ὁ, Πινδ.

Οἰκόβιος, ὁ, ἡ (βίος, οἶκος). Ὁ κατ' οἶκον ζῶν, οἰκειακός, Σχολ. Πινδάρ. Νεμ. Η'. 58.

Οἰκοβουκόλος, ου, ὁ (βουκόλος), Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 317. ὁ οἰκειακὸς βουκόλος, ποιμήν, ἢ ὁ φύλαξ τοῦ οἴκου, ὅπου ὁ Σχολ. β'. Ἐκάβ. Οἰοβουκόλος γράφει, ταὐτὸν τῷ Οἰκόλος.

Οἰκογενής, ές, ὁ, ἡ (γένος, γενέσθαι). Ὁ εἰς τὸν οἶκον (ἀπὸ δούλου) γεννηθείς, Lobeck. Phryn. σελ. 202. πρὸς κατηδιαστολὴν τοῦ ἀγοραστοῦ δούλου (ὡς καὶ τὸ Λατ. Verna πρὸς τὸ Emtus). Οὕτως ὀνομάζουσιν οἱ Χαλλίρου ἐπιγραφαὶ 150. καὶ τ. α. «Σῶμα γυναικεῖον, οἰκογενοῦς, ὃ ὄνομα Σωτηρίς, κ. τ. λ. καὶ ἐπὶ οἰκιακῶν ζώων, καθόλου δὲ ὅστις ἐγεννήθη ἐν τῷ οἴκῳ.

Οἰκοδέγμων, ονος, ὁ (δέχομαι). Ὁ ἐν οἴκῳ δεχόμενος, ξενοδόχος, Πολυδ. ς'. 11.

Οἰκοδέσποινα, ἡ (δέσποινα). Ἡ οἰκοκυρία, ἡ κυρία τοῦ οἴκου.

*Οἰκοδεσποσύνη, ἡ. Ἐξουσία ἐν τῷ οἴκῳ.

*Οἰκοδεσποτεία, ἡ. Ἡ ἐξουσία τοῦ Οἰκοδεσπότου, σημασ. 2. εἰς ἀστρολογικὴν ἔννοιαν, ἐκ τοῦ

Οἰκοδεσποτέω, ῶ. Μέλλ. ήσω. Εἶμαι οἰκοδεσπότης, ἢ πατήρ τινος οἰκίας. 2) Ἔκφρασις ἀστρολογική, οἷον «Ὅσοι ἄνθρωποι ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ (δηλ. ἐν τῷ Διΐ καὶ Ἄρει) οἰκοδεσπο-

τεύουσιν, οὗτοι· ἤτοι τέστιν κυριεύουσιν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Διός ἢ Ἄρεως κατὰ τὴν γένεσίν τινα, Λουκιαν. Ε'. σελ. 224. Ἀσύνδετα ζωδιά ἐστι, ἃ ἂν τῶν οἰκοδεσποτούντων ἀστέρων φαύλων τυγχάνῃ· ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ Ἀ ἂν, γράφεται Ἐὰν, λείποντος τοῦ Φαύλων, τὴν ἀληθῆ ὅμως γραφὴν μανθάνει τις ἐκ τοῦ Γαληνοῦ. Ἕκαστον σημεῖον τοῦ Ζωδιακοῦ λεγομένου κύκλου ἔχει οἶκον διά τινα τῶν πλανητῶν, ὅστις κυριεύει εἰς αὐτὸν κατὰ διαφόρους μῆνας καὶ ἡμέρας. Οὗτοι λοιπὸν οἱ πλανῆται καλοῦνται Οἰκοδεσπόται· ἴδε Οἰκοδεσπότης, 2.

Οἰκοδεσπότης, ου, ὁ (δεσπότης). Κύριός τινος οἴκου, οἰκοκύριος, Lobeck. Phryn. σελ. 378. 2) ἐν τῇ Ἀστρολογίᾳ εἶχε ἕκαστον σημεῖον τοῦ Ζωδιακοῦ οἶκον διά τινα τῶν πλανητῶν, ὅστις κυριεύει εἰς αὐτὸν κατὰ τοὺς διαφόρους μῆνας καὶ ἡμέρας, καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο οἰκοδεσποτεῖν, ὁ κυριεύων πλανήτης ὅμως, Οἰκοδεσπότης· ὅθεν

Οἰκοδεσποτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εἰς τὸν οἰκοδεσπότην ἀνήκει, ἁρμόζει.

*Οἰκοδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὅστις ζῇ εἰς τὸ ὀσπήτιον.

Οἰκοδομέω, ῶ. Μέλλ. -ήσω (οἰκοδόμος). Κτίζω, δημιουργῶ, κατασκευάζω οἶκον (ὀσπήτιον κτίζω). β) καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, Κτίζω, οἰκίας, νηόν, λαβύρινθον, πυραμίδα, τεῖχος, Ἡρόδ. καὶ Μέσ. οἰκοδομεῖσθαι οἴκημα, κτίζω διὰ τὸν ἑαυτόν μου οἶκον, Ἡρόδ. Β'. 121, 1. γ) μεταφ. ἐπερείδομαί τινί, στηρίζομαι εἴς τι, κτέ ἐπίτειν, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η'. 7. 15. δ) ὑστερτρ. καὶ ἐν θρήσκευτ. ἐννοίᾳ ἀντὶ τοῦ, ἐξυψόνω τὴν καρδίαν, τὸν νοῦν πρὸς τὰ οὐράνια, κ. τ. τ.

Οἰκοδομή, ἡ (δομή), νεωτερ. μὴ Ἀττικ. οὖσα λέξις, εὔχρηστος καὶ ἀντὶ τοῦ Οἰκοδόμημα, καὶ ἀντὶ τοῦ Οἰκοδόμησις, κτίσις, δημιουργία οἴκου· καὶ τὸ οἰκοδόμημα αὐτό, ὁ οἰκοδομηθεὶς οἶκος, τὸ κτίριον. Lobeck. Phryn. σελ. 490· ἀπαντᾶται ὅμως καὶ παρ' Ἡρόδ. Β'. 127. ὅπου εἶναι ἅμφ.

Οἰκοδόμημα, τό (οἰκοδομέω). Ὁ κτισθεὶς οἶκος, κτίριον, Ἡρόδ. Β'. 121. 136.

Οἰκοδόμησις, ἡ (οἰκοδομέω). Κτίσις οἴκου, δημιουργία· ὅθεν

*Οἰκοδομητέον, Ἐπιθ. ἐπιρρήμτ. ἐκ τοῦ οἰκοδομέω, πρέπει νὰ οἰκοδομήσῃ τις, Πλάτ. Πολ. 4. σελ. 424. D.

Οἰκοδομητικός, ή, όν. Ὁ εἰς κτίσιν οἴκου ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο. Οἰκοδομητική δέ, ἡ τέχνη ἡ περὶ τὰς οἴκων κτίσεις ἀσχολουμένη.

Οἰκοδομητός, ή, όν (οἰκοδομέω). Ὁ κτισμένος, κτιστός, ἢ ὅστις πρόκειται νὰ κτισθῇ.

Οἰκοδομία, ἡ, ταὐτὸν τῷ Οἰκοδόμησις, Poppo Θουκυδ. Τ. 1. σελ. 243. γράφεται δὲ καὶ Οἰκοδομική, Lobeck. Phryn. σελ. 487.

Οἰκοδομικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. κῶς, ὁ εἰς τὸ οἰκοδομεῖν γυμνασμένος, ἐπιτήδειος. Ἡ οἰκοδομική, συνοπτικ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ οἰκοδομεῖν· ἐκ τοῦ

Οἰκοδόμος, ὁ, ἡ (οἶκον δέμων). Ὅστις οἰκοδομεῖ, κτίζει οἶκον, Ἡρόδ. πρβλ. Lobeck. Phryn. σελ. 487. ὁ Οἰκοδόμος, ὁ κτίστης τινὸς οἴκου, ὁ Ἀρχιτέκτων.

*Οἰκοθαλής, ὁ, ἡ, = Ἀμφιθαλής.

Οἴκοθεν, Ἐπίρ. (οἶκος). Ἐκ τοῦ οἴκου, α) ἐκ τοῦ ἰδίου οἴκου, ἐκ τῆς κατοικίας, Ἰλ. Δ. 632. β) ἐξ ἰδίας περιουσίας, Ἰλ. Η. 364. 391. Ψ. 558. 592. (ἀλλαχοῦ δὲν ἔχει ὁ Ὅμ. τὴν λέξιν.) γ) ἐκ τῆς πατρίδος, οἰκόθεν οἰκάδε· ἀπὸ μίαν πατρίδα εἰς ἄλλην, ἀπὸ μίαν φαμιλίαν εἰς ἄλλην, Βοεκh. Πίνδ. Ὀλ. Η'. 1. 5. καθόλου δὲ ἐπὶ πάσης καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν συνήθισά τις. δ) ἐξ ἰδίας προαιρέσεως, Πίνδ. ε) ἐξ ἀρχῆς, ἐκ γενετῆς, ἐκ γεννήσεως, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, εἰ ὅλου, ἀνέκαθεν, ὡς τὸ Ἀρχήν, Αἰσχύλ. κατὰ Κτησιφ. 9. καὶ 13.

Οἴκοθε, Ἐπίρ. (οἶκος). Εἰς τὸν οἶκον, ὡς τὸ Λατ. domi, Ἰλιάδ. Θ. 513. Ὀδύσ. Τ. 237. Φ. 398. ποιητ. ἀντὶ οἴκοι, ὡς τὸ. ὅθι, πόθι ἀντὶ, οἵ, ποῖ (τὸ ι δύναται νὰ πάσχῃ ἐλίδρω, Ὀδ.)

Οἴκοι, Ἐπίρ. (οἶκος). Εἰς τὸν οἶκον, ἐν τῇ πατρίδι, Λατ. domi, Ὅμ. καὶ Ἡσ. συχν. ἐν τῷ παζῷ λόγῳ.

*Οἰκοκερδής, ὁ, ἡ (κέρδος). Ὅστις εἶναι ἐπικερδὴς διὰ τὸν οἶκον, ἢ τὴν φαμιλίαν.

*Οἰκοκρατέω (κρατέω). Ἐξουσιάζω τὸν οἶκον. Εὐσταθ.

Οἰκομανία, ἡ. Ὁ μανιωδῶς ἀγαπῶν τὴν οἰκοδομίαν, ἢ τοὺς οἴκους, ἅμφ. ἐν Βουδαίοις.

Οἰκάνδε, Ἐπίρ. = οἰκάδε, εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὴν πατρίδα, Ὅμ. καὶ Ἡσ. οἰκόνδε ἄγειν, ἄγω εἰς τὸ ὀσπήτιον, ἐπὶ τῆς νύμφης, Ὀδ. Ζ, 159. μόνον, ποιητ

Οἰκονέμων, ήμαρτ. γραφὴ ἐκ Πολυδ. ς. 11. ὅπου τὰ Χειρόγραφ. ἀντὶ τοῦ κοινῶς φερομένου οἰκοδέμων, ἐρρέτερον οἰκοδέμμων ἔχουσι.

Οἰκονομέω, ῶ. Μέλλ. -ήσω (οἰκονόμος). Ἐπιστατῶ, διοικῶ οἰκόν τινα καὶ τὰ ἐν αὐτῷ καὶ περὶ αὐτὸν καὶ γενικῶς ἀντὶ τοῦ διοικεῖν, κυβερνῶν ἁπλῶς, ἢ διευθύνειν, διατάττειν, διανέμειν, κ. τ. τ. ἐκ τούτου

Οἰκονομητικός, ή, όν, ἡμαρτ. γραφὴ ἀντὶ οἰκονομικός. Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. Β'. 2. 14.

Οἰκονομία, ἡ (οἰκονομέω). Ἡ ἐν τῷ οἴκῳ διοίκησις καὶ ἐπιστασία, διοίκησίς τινος οἴκου, ἔτι δὲ καὶ πολιτικὴ διοίκησις, κυβέρνησις καὶ ἁπλῶς ἐπιστασία, κυβέρνησις, διάταξις, διοίκησις.

Οἰκονομικός, ή, όν, καὶ Ἐπίρ. -ῶς. Ὁ εἰς οἰκονομίαν ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ οἰκονομεῖν· ὁ οἰκονομικός, σύγγραμμα περὶ οἰκονομίας, ὡς τὸ τοῦ Ξενοφ. Ἀριστοτ. καὶ ἄλλων. Ἡ οἰκονομική, ὀνλ. τέχνη, ἡ περὶ τὴν οἰκονομίαν ἀσχολουμένη. Τὰ οἰκονομικὰ ταὐτὸν τῷ οἰκονομία· πᾶν ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν οἰκονομίαν, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η, 1. 14.

Οἰκονόμος, ου, ὁ, ἡ (οἶκον, νέμων). Ὁ ἐπιστατῶν, ὁ διοικῶν τὸν οἶκον, καὶ τὰ περὶ αὐτόν, καθόλου δὲ ὁ ξενοδόχος.

Οἰκόπεδον, τό (πέδον). Τόπος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἵσταται οἶκος, ἢ δύναται νὰ σταθῇ, Λατ. area domus. 2) καὶ αὐτὸς ὁ οἶκος, Θουκυδ. Δ'. 90. καὶ Ἄππ.

Οἰκοποιέω, ῶ. Κάμνω, κτίζω οἶκον. ἅμφ. ἐκ τοῦ

Οἰκοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κάμνει, ἢ κτίζει ὀσπήτιον. 2) ποιητ. ὁ κατασκευασθεὶς ἐν τῷ οἴκῳ, κάλλιον δὲ, ὁ ἔχων οἶκον, ἢ οἰκονομίαν, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν οἰκονομίαν, οἰκοποιὸς τροφὴ, Σοφοκλ. Φίλ. 32. ἢ εἰς τὸν οἶκον παρασκευασθεῖσα τροφή.

Οἰκοπορεία, τά· ἴδε οἰκητόρια.

Οἰκόριος, ία, ιον· ποιητ. ἀντὶ οἰκούριος, Πινδ.

Οἶκος, ου, ὁ· τὸ ὀσπήτιον. Ἡ κατοικία, ἤδη παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. μάλιστα, ἐν Ἔργ. καὶ παρ' Ἡρόδ. συχνότ. ὅμως ὄχι μόνον ἐπὶ κατοικιῶν καὶ ἀκινήτων ὀσπητίων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἀχιλλ. (ἥτις ὅμως δὲν ἦτον ἁπλῶς σκηνή, ὡς τὸ σύνηθες, ἴδε Ηλιάδ.), Ἰλ. Ω, 471. 572. πρβλ. Σοφοκλ. Αἴ. 63. ἐπὶ τοῦ σπηλαίου τῶν Κυκλώπων, Ὀδ. Ι, 478. καὶ ἐπὶ τῶν καλυβῶν τῶν ἀγροικῶν, Ὀδύσ. ποίεον, Ἐπικ. ἀντὶ, εἰς οἶκον, ἢ οἴκόν δε, Ὀδ. Ψ, 27. κατ' οἴκους, ἐν τῷ οἴκῳ, Ἡρό. Ι', 79. Ζ, 39. β) μοναδικὰ μέρη τοῦ ὀσπητίου, θάλαμος, καμάρα, δωμάτιον Ὀδ. Α, 356. πρβ. 362. Τ, 514. 598. μάλιστα τὸ δωμάτιον τῶν γυναικῶν, καὶ τὸ, ἐν ᾧ ἐκοιμοῦντο καὶ ἐδειπνοῦσαν. γ) ναός, πρῶτον παρ' Ἡρόδ. Θ', 143. δ) ὑστερτρ. καὶ ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τῶν ζώων, ἀγρίων τε καὶ ἡμέρων, σταθμός, ἐπαυλις, φωλεά, κλωβίον. — Ἐπειδὴ τὸ ὀσπήτιον ἐσυνίστατο ἀπὸ πλείονας θαλάμους, διὰ τοῦτο τίθεται τὸ πλθ. οἶκοι, ὡς τὸ Λατ. aedes, καὶ ἀντὶ τοῦ μοναδικοῦ οἴκου, Ὀδ. Ω 417. καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. πρβ. δόμος καὶ δῶμα. 2) περιουσία, κυβέρνησις τοῦ ὀσπητίου, οἰκονομία, Ὅμ. μάλιστα Ὀδ. καὶ μετὰ τοῦ κλήρος καὶ κτήματα ἑνωμέν. Ἰλ. Ο, 498, Ὀδ. Ν, 314. ὅθεν ἁπλῶς περιουσία, ἅπαν τὸ ὀσπήτιον μὲ ὅλα, ὅσα εὑρίσκονται ἐν αὐτῷ ἢ ἀνήκουσιν εἰς αὐτό. Ἡρόδ. Η', 224. »Τὸν δ' οἶκον ἀπὸ τῆς γεωργίας αὔξειν ἐπειράτο, δικαιοτάτῳ τῶν χρηματαμιῶν. Ξενοφ. ἐν τῇ Ἀττ. διαθήκῃ, τὸ συνολον τῆς περιουσίας ἤτοι τῆς κληρονομίας, ὡσαύτως, Ἡρόδ. Γ', 53. ἴδε οὐσία. 3) Τὰ ἐν τῷ οἴκῳ εὑρισκόμενα, οἰκογένεια, φαμιλία, Ὀδ. Ζ. 181. συχνότ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅθεν οἱ ἐν οἴκῳ οἱ ἐν τῷ αὐτῷ οἴκῳ συζῶντες. 4) γένος, φαμιλία. ὅθεν κατάγεται τις, οἱ βασιλῆος οἴκοιο, Ἡρόδ. Ε', 31. Ζ, 9. (Ἐκ τοῦ οἴκος παράγεται διὰ τοῦ Δίγαμμ. τὸ Λατ. vicus, ὡς τὸ vinum, ἀπὸ τοῦ οἶνος.)

Οἰκού, Ἰων. ἀντὶ ἐστὶ οὐδέτ. μετοχὴ τοῦ ἐστὶ.

*Οἴκοσε, Ἐπίρ. ἀντὶ οἰκάδε. Γραμμ.

Οἰκοσιτία, ας, ἡ. Τὸ νὰ τρώγῃ τις εἰς τὸν οἶκον, τὸ νὰ τρώγῃ τις καὶ νὰ ζῇ ἐκ τῶν ἰδίων, ἐκ τοῦ

Οἰκόσιτος, ὁ, ἡ (σιτέω). (τῷ ἐπίσιτος ἀντικείμενος). Ὅστις τρώγει εἰς τὸ ὀσπήτιον, ὁ τρώγων μόνος χωρὶς πολλοὺς ξένους· καθόλου ὅστις τρώγει, ἢ ζῇ ἐξ ἰδίων του, μὲ ἰδικά του ἔξοδα ὅθεν μεταφορ. ὅστις κάμνει τι ἀμισθί (μετεκβᾶ), ἀνυμφίος οἰκόσιτος. Γαμβρός, ὅστις εἰν λαμβάνει τὴν νύμφην διὰ χάρν τῆς προίκας, ἢ ἁπλῶς, ὅστις τὴν λαμβάνει χωρὶς προίκα, Μένανδρ. λείψ. σ. 40. Meineche. Οὕτω δὲ λαμβάνεται καὶ τὸ ἐκκλησιαστής, ἀκροατὴς οἰκόσιτος. Ἀθην. σ. 247. ὅπου γάμοι οἰκόσιτοι ὀνομάζονται ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους προσκαλοῦνται ὀλίγοι φίλοι. Μῦς οἰκόσιτος, ὁ κατοικίδιος ἄλλως λεγόμενος, ὁ εἰς τὸν οἶκον διαιτώμενος, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ Ἀγρουραίου, τοῦ κατὰ τοὺς ἀγροὺς ζῶντος, Μύθ. Αἰσώπ. ἐν Τυρ. de habrio, σ. 14.

*Οἰκοσκευή, ἡ (σκευή). Τὰ οἰκειακὰ σκεύη.

Οἰκοσκοπικόν, τό (σκοπέω). Παρατήρησις οἰωνοῦ τινος κατ' οἶκον. Σουΐδ. ἐν Λεξ. οἰκοσκοπική.

Οἰκοσόος, ὁ, ἡ (σώζω). Ὁ τὸν οἶκον σώζων. »Οἰκοσόος, ἄκοιτιν, Μάξ. στίχ. 98. οἰκονομική γυνή, τὸ ἐναντίον τῷ, οἰκοφθόρος.

Οἰκοτραφής, ές, ὁ, ἡ (τρέφω) Ὡς τὸ οἰκότριψ, καὶ οἰκογενής, ὁ εἰς τὸ ὀσπήτιον ἀνατραφείς, συνήθ. ἐπὶ σκλάβων.

*Οἰκοτρίβαιος, αία, αιον. Ὁ εἰς τὸν οἰκότριβα ἀνήκων.

Οἰκοτρίβης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, οἰκότριψ, Ἡσύχ. 2) »δαπάνη οἰκοτρίβιοι, ταὐτὸν τῷ, οἰκοφθόρος, Κριτίας Ἀθην. σ. 432.

Οἰκοτριβία, ἡ· ἴδε οἰκότριψ.

Οἰκοτριβικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸν οἰκότριβα ἀνήκων.

*Οἰκοτρίβιον, τό = οἰκοτρίβαιον, δηλ. παιδίον. Ὑποκορισμ. τοῦ οἰκότριψ.

Οἰκοτρίβω, ῶ. Μλ -ίψω, ἴδε οἰκότριψ.

Οἰκότριψ, ιβος, ὁ (τρίβω). Ὁ κατ' οἶκον, εἰς τὸ ὀσπήτιον γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς δοῦλος, σκλάβος· ὁ ὑπὸ γονέων δοῦλος εἰς τινα οἶκον πρὸς διαστολὴν τοῦ ἀγοραστοῦ, Ἀττικ. ἴδε Lob. Φρυν. σ. 205. Παρὰ Δίων. Λόγ. σή, σ. 429. ἡμαρτ. γράφεται οἰκοτρίβας. Ἀριστοφ. Θεσμ. 426. »νῦν δ' αὐτοὺς οὗτος οἰκότριψ, Εὐριπίδης ἐδίδαξεν, κ. τ. λ. ὅπου ἄλλοι τὸ πάλαι

οἰκότριψεν (ἐκ τοῦ οἰκοτρίβω) ἀνεγίνωσκον. τὸ ὁποῖον ὁ Σχολ. διὰ τοῦ κατεδούλωσε, οἰκότριβα ἐποίησε, καὶ οἰκοτριβίᾳ τινὶ καὶ σμικρολογίᾳ περιέπλεξεν ἑρμηνεύει. Ὁ αὐτὸς δοῦλος ὠνομάζετο οἰκοτριβής, (παρ' Ἡσυχ.) οἰκοτραφής, καὶ οἰκογενής. Ὅθεν οἰκοτρίβαιον παιδίον· τὸ ἀπό τινα οἰκότριβα γεννηθέν, Πολυδ. Γ, 76. 2) ὅστις φθείρει, ἀφανίζει τὸ ὁσκήτιον, Ἀρ.

*Οἰκοτρύβλιον, τό· πιθαν. ἐσφαλμ. γραφὴ ἀντὶ οἰκοτρίβιον. πρβλ. Θεατροτρύνη.

Οἰκοτύραννος, (τύραννος). Ὁ τύραννος τοῦ οἴκου. Λυδολ.

*Οἰκουμένη, ἡ· συνυπακ. γῆ, ἡ (μάλιστα ὑπὸ τῶν Ἑλλ.) κατοικημένη γῆ, μετοχ. παθητ. τοῦ οἰκέω, 2. ὅπερ ἴδε, ὅθεν

Οἰκουμενικός, ή, όν (οἰκουμένη, γῆ, ἡ χώρα). Ὁ εἰς τὴν ὑπὸ Ἑλλ. οἰκουμένην γῆν, εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν, ἢ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἀνήκων, ὁ ἐκ τῆς ὅλης γῆς, ἡ βασιλείας.

Οἰκουρέω (οἰκουρός). Φυλάττω τὸν οἶκον. — β) μεταφορ. μένω εἰς τὸν οἶκον, ζῶ κατ' ἰδίαν, κατὰ μόνας, ὡς αἱ γυναῖκες, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ ὑποψηφίας, καὶ ὑποθέσεις δημοσίας· ὅθεν καθόλου εἶμαι ἀργός, ἀκηρός· μετὰ Αἰτ. οἶον οἰκουροῦν ἐν ἄστει τουτέστι μένων εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὸν ὁσκήτιόν του. Παρ' Αἰσχύλ. δὲ Ἀγαμ. οἰκουροῦντα πόλιν ἀντὶ τοῦ οἰκοῦντα, Πλούταρχ. «Ἑβδομον ἐκεῖνον οἰκούρουν μῆνα πολιορκοῦντες», δηλ. ἀργῶς ἀπράκτως διέτριψαν ἑπτὰ μῆνας εἰς τὴν πολιορκίαν· ὅθεν

Οἰκούρημα, τό. Κυρίως ἡ φύλαξις τοῦ οἴκου· μεταφ. οἰκούρημα ξένων, ἡ ἐκ ξένων προερχομένη φύλαξις τοῦ οἴκου, ἢ οἱ πρὸς φύλαξιν τοῦ οἴκου προτιθέμενοι ξένοι· Εὐριπ. Ὀρέστ. 924. ταὐτὸν τῷ, οἰκουρὸς γυνή. Παρὰ δὲ Σοφοκλ. Φιλ. 868. ὀνομάζεται οὕτως ὁ Νεοπτόλεμος, τὸν ὁποῖον ἔπειτα ὁ Φιλοκτήτης Παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντα καλεῖ, ὡς καὶ τὸ «Συνοίκουρος κακῶν». Εὐριπ. ὁ κοινωνὸς τῶν κακῶν (Ἀκτ. consors malorum), ἴδε Εὐριπ. Ἱππολ. 786. καὶ Ἡρακλ. 700. καθόλου. δέ, πᾶν ὅτι ἀνήκει εἰς φύλαξιν τοῦ οἴκου.

Οἰκουρία, ἡ (οἰκουρέω). Κυρίως ἡ φύλαξις τοῦ οἴκου, τὸ φυλάττειν τὸν οἶκον. β) μεταφορ. τὸ μένειν ἐν τῷ οἴκῳ, τὸ κατ' ἰδίαν καὶ ἡσύχως ζῆν, ἐξαιρέτως ἐπὶ γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι φυλάττουσι πάντοτε τὸν οἶκον. Τὸ ἀργὸς ζῆν, ἀποχὴ ἀπὸ φροντίδας καὶ ὑποθέσεις ἐξωτερικὰς καὶ κοινάς, ἀπραξία· ὅθεν Νικήτ. Χρον. Κ', 1. συνάπτει ταύτην τὴν λέξιν μὲ τὸ ὑπνιότης, ὅπου εἰς τινὰ τῶν ἀντιγρ. οἰκουρότης εὑρίσκεται γεγραμμένον.

Οἰκουρικός, ή, όν. Ὅστις φυλάττει τὸν οἶκον, ἥσυχος, ὁ κατ' ἰδίαν ζῶν, οἰκονομικός.

Οἰκούριος, ὁ, ἡ. Ἔτι καὶ τριακοντάλεπτ. ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν φύλαξιν τοῦ οἴκου. 2) παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 542. οἰκούρια, ὑποκείται τὸ, Δῶρα, ἀντὶ τοῦ Ἀντιμισθία διὰ τὴν φύλαξιν τοῦ οἴκου καὶ τὴν οἰκονομικὴν φροντίδα. Λέγεται δὲ οἰκούρια καὶ τὰ ἄδωρα, τὰ παιγνίδια, εἰς τὰ ὁποῖον ἐασχολοῦσι τὰ παιδία αἱ μητέρες, ὅταν ἔχωσι τόπον νὰ ἐξέλθωσι τοῦ οἴκου, Δωρ. «ἑταῖραι οἰκόριαι», οἰκεῖαι καὶ φιλιαδες, Πίνδ. ὁ αὐτὸς Πυθ. Θ, 35. «οἰκοκηρίων μετ' ἑταίρων», ὅπου ἄλλοι οἰκορίων ἀναγινώσκουσι, ἐκ τοῦ

Οἰκουρός, ὁ, ἡ (οἶκος, οὖρος). Ὅστις φυλάττει τὸν οἶκον, ὁ φύλαξ τοῦ οἴκου, ἐξαιρέτως ἐπὶ τοῦ οἰκεικοῦ σκύλου. β) μεταφορ. ὁ πάντοτε εἰς τὸν οἶκον μένων, οἰκονομικός, ἐξαιρέτως ἐπὶ τῆς οἰκουρίας. Εὐριπ. Ἑκάβ. 1261. ὁ κατ' ἰδίαν ζῶν, ἀπομακρυσμένος τῶν δημοσίων ὑποθέσεων· ὅθεν καθόλου, ἀκηρός, ἀπράγμων.

Οἰκουρότης, ητος, ἡ, σπάν. σχημ. ἀντὶ οἰκουρία.

Οἰκοφθορέω, ῶ (οἰκοφθόρος). Φθείρω τὸν οἶκον, τὴν οἰκιακὴν περιουσίαν. βλάπτω τὸν οἶκον, ἔτι δὲ, καταδαπανῶ τὴν οἰκειακήν μου περιουσίαν. Ὁ Πλάτων ἀντιδιαστέλλει τὸ οἰκοφθορεῖν, δηλ. πολυδαπανῶν, πρὸς τὸ ἀντίθετον, μέτρια ἀναλίσκειν. Περὶ Νομ. 12. σ. 95ῃ. Σ. καθόλου δέ, βλάπτω. Παθητ. χάνω τὴν περιουσίαν μου, καθόλου δὲ βλάπτομαι, πάσχω ζημίαν, συχν. παρ' Ἡρότ. ὅστις Α', 196. λέγει «κακοῦσθαι καὶ οἰκοφθορεῖσθαι», ὅθεν

Οἰκοφθορία, ἡ. Ἡ φθορὰ, βλάβη τοῦ οἴκου. καθόλου δὲ, ὅτι φέρει βλάβην, ζημίαν, φθορὰν. «Οἰκοφθορίαν τε καὶ πενίαν φοβούμενοι», δηλ. βλάβην τῆς περιουσίας καὶ πτωχείαν. «Γυναικῶν οἰκοφθορίαι γαμετῶν». Πλούταρχ. Παίδ. ἀγωγ. 15. ἀντὶ τοῦ ἐξαπατήσεις, διαφθοραί.

Οἰκοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὁ τὸν οἶκον φθείρων, ὁ τὴν οἰκιακὴν περιουσίαν ἀφανίζων, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ καταδαπανῶν. Εὐρ. Ἀποσπ. καθόλου δέ, ὅστις φέρει βλάβην, ζημίαν. — 2) Ὁ ἀλλοτρίας γυναῖκας ἐξαπατῶν καὶ διαφθείρων, ὁ μοιχός.

*Οἰκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει τὸν οἶκον.

Οἰκοφυλακέω, ῶ (οἰκοφύλαξ). Φυλάττω τὸν οἶκον, εἶμαι ἢ μένω εἰς αὐτόν· καὶ

Οἰκοφυλάκιον, τό = οἰκουρία. ἴδε οἰκούριος, 2. ἐκ τοῦ

Οἰκοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ τοῦ οἴκου. «Ὅσιον ἀνδρῶν οἰκοφύλαξ.» Αἰσχλ. Ἱκετ. 27.

Οἰκτείρημα, τό. Ν. Δ. καὶ, οἰκτείρησις, ἡ Ο'. οἰκτειρμα, τό = οἰκτιρμός, συμπάθεια, εὐσπλαγχνία· ἐκ τοῦ

Οἰκτείρω, Ἀόρ. Ὠκτειρα (οἶκτος). Συμπάθω, ἐλεῶ, εὐσπλαγχνίζομαι, ταὐτὸν τῷ, οἰκτίζω, μετὰ τῆς Αἰτ. τοῦ προσώπ. Ἰλ. Δ, 814. Π, 5. Ω, 516. καὶ ἀλλαχοῦ· διὰ τινος πράγματος, ἥτοι, ἢ τινος χάριν, ἢ ἐπί τινι, Ἀττ. καὶ μετὰ τῆς Αἰτ. μετ' Ἀπαρτ. Σοφ. Αἰ. 652. ὅθεν, οἰκτείρειν τινὰ τύχην ὡσαύτως καὶ πτῶχη τινός. Elmsl. Εὐρ. Μήδ. 1202. Οἱ νεώτ. συγγραφ. ἔχουν καὶ τὸν Μέλ. οἰκτειρήσω, καὶ τὸν Ἀόρ. ὠκτείρησα, Lob. Φρυν. σελ. 741. ὅθεν ἐσχηματίσθη τὸ οἰκτείρημα καὶ οἰκτείρησις. ὅμως ὁ Ἔνετ. οἰκτειρῶ δὲν ἀπαντᾶται· Οἰκτίρετε, ἀντὶ οἰκτείρετε, ὅπερ ἤδη ἐν τῷ τὸ μεταβάλωσι χωρὶς αἰτίαν εἰς τὸ οἰκτέρετε, Posidipp. ἐπιστ. 19, 4. Ὁ δὲ σχηματισμὸς, οἰκτέρω, εὑρίσκεται ἐν Ἀναλ. Β', σ. 51. μετὰ γενικ. εἰς τὴν ὁποίαν προσθέτει τὸ, Χάριν ὁ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 259.

Οἰκτίζω, (οἶκτος). Ὡς τὸ οἰκτείρω. μετὰ Αἰτιατ. προσώπ. καὶ Γενικ. πράγματος, νομίζω τινὰ ἀξιοθρήνητον, τὸν ἐλεῶ, τὸν εὐσπλαγχνίζομαι. Ξενοφ. Ἀπολ. 4. Μέσ. ἄνευ πτώσεως οἰκτίζηται καὶ δακρύει. Δείνοαρχ. σελ. 74. ἀντὶ τοῦ θρηνεῖ, κλαίει.

Οἰκτικός, ή, όν (οἶκτος). Ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν οἶκτον, εὐσπλαγχνικός. Γαλ. «οἰκτικὰ ῥήματα».

Οἰκτιρμός, οῦ, ὁ (οἰκτείρω). Συμπάθεια, εὐσπλαγχνία, ὅθεν

Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, ἡ. Εὐσπλαγχνος, ἐλεῶν.

Οἰκτισμα, τό (οἰκτίζω, Μέσ.) Κλαυθμὸς, θρῆνος. Εὐριπ. Ἡρακλ. 159.

Οἰκτισμός, οῦ, ὁ (οἰκτίζω, Μέσ.) Τὸ κλαίειν, θρηνεῖν, ἐλεεῖν, Σεν.

Οἰκτιστος, ίστη, ιστον, Ὁ ἀξιοθρηνητότατος, ὁ ἐλεεινότατος, ὁ δὲ ὅλου ἀξιολυπητος, Ὁμ. ὅστις μετέχρχτ. ὡς Ἐπίρρ. τὸ «οἰκτιστα,» Ὀδ. Χ, 472. ὑστερ. οἰκτίστως. Ἀναμ. Ὑπερθετ. τοῦ οἰκτρὸς, ὡς τὸ Αἴσχιστος, ἔχθιστος, κύδιστος κ. τ. λ. σχηματιζόμενον, τὸ συγγρ. εἶναι ὁμαλ. οἰκτρότερος, ποτὲ ὅμως οἰκτίων.

Οἶκτος, ου, ὁ (οἴ). Παραπόνημα, συμπάθεια, ἔλεος, Ὀδ. Β. 81. Ω, 438. κυρίως τὸ κλαίειν, θρηνεῖν τε.

*Οἰκτός, ή, όν. Ἐπίρ. ἐκ τοῦ οἴζω (οἴζω).

*Οἰκτοσύνη, ἡ = οἶκτος, νεώτ. λέξις.

*Οἰκτότερος, α, ον· ἴδε οἰκτρός.

Οἰκτρίζω = οἰκτίζω, πολ. ἀμφ.

*Οἰκτρόβιος, ὁ, ἡ (οἰκτρός, βίος). Ὅστις ζῇ ἐλεεινῶς.

Οἰκτρογοέω, ταὐτὸν τῷ, οἰκτίζομαι, παρ' Ἡσύχ. ἐκτὸς ἐὰν πρέπῃ νὰ ἀναγινώσκηται, οἰκτροχοέω.

Οἰκτρογόος, ὁ, ἡ (γόος). Ὁ θρηνῶν, καὶ κλαίων. Πλάτ. Φαίδρ. 114.

*Οἰκτροκέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὅστις ἔχει δυστυχῆ καὶ ἐπίπονον δρόμον, ταξείδιον.

Οἰκτρολογία, ἡ (λέγω). Ὁμιλία, λόγος ἐλεητικός, συμπαθητικός, θρῆνος.

*Οἰκτρομέλαθρον, ὁ, ἡ (μέλαθρον). Ὅστις ἔχει ἐλεεινὸν ὁσπήτιον.

Οἰκτρός, ά, όν. Ἐπίρ. οἰκτρῶς (οἶκτος). Ἐλεεινός, ἀξιοθρήνητος, ἀξιολύπητος, Ὁμ. ὅστις μετέχρχτ. τὸ Παθητ. οὐδέτ. «οἰκτρὰν» ἀντὶ τοῦ οἰκτρῶς· ἐκτὸς τοῦ ὁμαλ. Συγκρ. καὶ ὑπερθ. «οἰκτρότερος καὶ οἰκτρότατος» ἔχει καὶ τὸ ἀνώμ. Ὑπερθ. «οἰκτιστος» ὅμως «οἰκτότερος» παρ' Η'. 46. ἐδιορθώθη πλέον ἀπὸ τὸν Schweigh. καὶ ἄλλους κατὰ πολλῶν χειρογρ. εἰς τὸ «οἰκτρότερος», πρβλ. Jac. Att. σ. 648. 2) Ἐνεργητ. ὅστις κλαίει, θρηνεῖ, ἐλεεῖ τινα· ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς, ὁ κλαίων, θρηνῶν.

Οἰκτροχοέω, ῶ (οἰκτρὸς, χέω), ὡφανίνω. Ἀριστοφ. Σφηκ. 555. ταὐτὸν τῷ, οἰκτρὰν φωνὴν χέω, δηλ. ἐλεεινολογῶ.

Οἰκώς, εῖα, ός, Ἰωνικ. ἀντὶ, ἐοικώς, Μετοχ. τοῦ ἔοικα. Ἐπίρ. οἰκότως.

Οἰκωφελής, ές, ὁ ἡ, καὶ Ἐπίρ. -λῶς (οἶκος, ὀφέλλω). Ὁ εἰς τὸν οἶκον ὢν ὠφέλιμος, χρήσιμος, οἰκονομικός, Θεόφρ. κη', 2. Ἔτι ἡ ἡνωνὴ οἰκωφελής, ἡ ἐπιμελητικὴ τοῦ οἴκου, ἡ οἰκονομική, ἡ ὠφελοῦσα τὸν οἶκον· ὅθεν

Οἰκωφελία, Ἰων. -ίη, ἡ. Ὠφέλεια διὰ τὸν οἶκον, ὅθεν οἰκονομία, ἐπιμέλεια, εὐπορία ἐξ ἧς ὁ οἶκος ὠφελεῖται· ἀντίκειται τῷ, οἰκοφθορία, Ναυμαχ. 24. Ἀλλ' Ὀδ. Ξ, 223. εἶναι ἐναντίας σημασίας πρὸς τὸ, στρατιωτικὸν βίον ζῆν· ἢ ἐν τῷ οἴκῳ ζωὴ καὶ φροντὶς περὶ τῆς οἰκονομίας.

*Ὀιλεύς, έως, Ἐπ. -ῆος, ὁ. Κυρ. ὄνομ. Ἰλ.(υ--)

*Ὀιλιάδης, ου, ὁ, Πατρωνυμ. τοῦ Ὀιλεύς, Ἰλ. (υ-υυ-)

Οἶμα, ατος, τό, ἀντὶ, οἴμημα (οἰμάω). Ἔρροδος, ἐφόρμησις, ταὐτὸν τῷ, ὁρμημα, Ἰλ. Π, 752. καὶ Χ, 252. λέγεται δὲ ἐπὶ λέοντος, καὶ ἀετοῦ. Ὀπῃ Ἀλ. Α', 312. Λατ impetus.

Οἶμαι, ἐκ τοῦ, οἴομαι· κατὰ συναλοιφ. «Ὠ. ἐγώμαιω· ἀντὶ τοῦ, ὡς ἐγὼ οἶμαι, καθὼς ἐγὼ νομίζω, καθὼς στοχάζομαι, ἴδε, οἴομαι.

Οἰμάω, Μλ.-ήσω. Ποιητικὸν, ταὐτὸν τῷ, λογογραφικῶ· δρμάω, δηλ. ἐμπαθῶς, θερμῶς, ταχέως ἐξέρχομαι, προέρχομαι, τρέχω, ἐναντίον τινὸς, μάλιστα ἐπὶ πρεσβύτης καὶ ἐπιδρομῆς ἐχθρικῆς, Ἰλ. Χ, 308 311. Ὀδ. Ω, 538. «μετὰ πέλεκιν» ὁρμῶ ἐπὶ περιστερᾶς, Ἰλ. Χ, 140. ὁ Ὁμ. ἐκλαμβάνει τὴν ἐκφρασιν πάντοτε παρὰ τῶν ὀρνέων, καὶ τὴν μεταφέρει εἰς ἀνθρώπους, προσβάλλω, ἐφορμῶ, τρέχω μετὰ βίας εἰς σκοπόν τινα. Ὁ σχηματ. οἰμαίων εἶναι ἀμφ. Παρὰ Πινδ. Ὀλυμπ. Ι', 119. εἰς τὰ Χειρογρ. ἀντὶ τοῦ ὁρμαίων εὑρίσκεται γεγραμμένον τὸ οἰμαίων.

Οἴμη, ἡ = οἶμος, κυρίω. Ὁδὸς, δρόμος, ὁδοιπορία. μεταφορ. ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖ ἱστορία τις, ἢ ποίημα, ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον πραγματεύεται ἡ ἱστορ. ἤτοι τι ποίημα,

ὅθεν λόγος, διήγημα, ἱστορία, ᾠδή, ὕσμα, ἐν Ὀδ. Θ. 74, 481. καὶ Χ. 347. ὁ τρόπος τοῦ ὕσματος, Grafe mel 1, 17. Γράφεται καὶ οἴμη.

Οἴμοι. Ἐπιφώνημα πόνου, ἐκπλήξεως, συμπαθείας, ἀγανακτήσεως, λύπης ἢ τῆς ἐξ ἀπροσδοκήτου ἐπιφορᾶς, καὶ παρ' Ἀρ. Νεφ. 770. χαρᾶς, κυρίως, οἰ μοι, ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ! ἀπαντᾶται πρῶτον παρὰ Θεογν. ἐπειδὴ εἰς τὰ Ὅμηρ. ποιήματα τίθεται ἀντὶ τούτου πάντοτε τό, οἰ μοι. Συνῆθ. τίθεται τὸ οἴμοι ἀπολύτ. ἢ μετὰ τῆς ὀνομ. οἰμοι ἐγώ, οἴμοι τάλας, οἴμοι δείλαιος, κ.τ.τ. ἐνίοτε καὶ μετὰ γεν. τοῦ πράγματ. διὰ τὸ ὁποῖον ἐκφωνεῖται τὸ οἴμοι, οἰμοι ἀπολείης, Θεογν. 887. οἰμοι τῶν κακῶν, κ. τ. τ. μάλιστα παρὰ τοῖς τραγῳδ. π. χ. Σοφοκλ. Ἀντ. 82. Monk Εὐριπιδ. Ἱππ. 1452. ἐτι δὲ καὶ, οἰμοι μοι, ἴσως ὡς τό, οἰ μοί μοι. μετὰ ἑπομένου δευτέρου προσώπ. Ἀριστφ. Ἀχ. 590. — Ἡ λήγουσα ἡμπορεῖ νὰ πασχῃ ἐλίψιν παρὰ τοῖς τραγῳδ. καὶ κωμικ. ἀλλὰ μόνον πρὸ τοῦ ω, Koen, Greg. σελ. 171.

Οἶμος, ου, ὁ. Ὁδός, δρόμος, στίχος, ἀτραπός, ὁηλ. μονοπάτιον, Ἡσιόδ. ἔργ. 292. καὶ διὰ τὴν ὁμοιότητα, β) ταινία, ζώνη, οἰμοι κυάνεοιο, Ἰλ. Α', 24. ὅθεν καὶ γ) μέρος γῆς, χώρας, «Σκύθην οἶμον», Αἰσχύλ. Προμηθ. 2. γ) καθόλου δὲ, δρόμος, ταχεῖδιον, τρεχίμον. ε) μεταφρ. «οἶμος ἀοιδῆς», ὁ ῥυθμὸς τοῦ ᾄσματος ἢ μελῳδία, ὕμν. Ὁμηρ. Ἑρμ. 451. Πινδ. Ὀλ. Γ. 72. Κελλίμ. εἰς Δία, 78. πρβλ. οἴμη, ταὐτὸν τῷ, οἶμος. — νεωτερ. καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττικ. εἶναι τὸ οἶμος καὶ γεν. θηλ. ὡς τό, ὁδός, καὶ ἐγράφετο ἐνίοτε καὶ οἶμος, ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς γραμματ. (πιθαν. παραγωγὴ ἐκ τοῦ θέματος ΟΙΩ, = φέρω, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ΙΩ, εἶμι ἴσως συγγεν. μὲ τό, οἶτος.)

Οἰμωγή, ἡ (οἰμώζω). Κλαυθμός, ὀδυρμός, στεναγμός, ὀλοφυρμός, Ὅμηρ. ὅστις τὸ ἑνώνει μὲ κωκυτὸς καὶ στοναχή, μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ.

*Οἰμωγμα, τό. Κλαυθμός, ὀδυρμός, κραυγὴ θρηνώδης. καὶ

*Οἰμωγμός, ὁ, = οἰμωγή, Σοφοκλ. ἐκ τοῦ

Οἰμώζω (οἴμοι), κυρίως, φωνάζω οἴμοι, ὅθεν καθόλου, κλαίω, θρηνῶ, φωνάζω ἀπὸ πόνον καὶ λύπην, συχν. παρ' Ὅμηρ. μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. μεταχειρζτ. δὲ οὗτος ἐξαιρ. τὸν ἀόρ. ᾤμωξα, ας, ε, μετοχ. οἰμώξας. β) οἰμωζέτω, ἀντὶ τοῦ ἐρρέτω, τουτέστιν ἂς κρημνισθῇ, ἂς ὑπάγῃ νὰ κρεμασθῇ, Λατιν. abeat in malam rem! Ἡσιόδ. 2) μεταβατικ. θρηνῶ, ἐλεεινολογῶ τινα, μεθ' Ὅμ. ἐντεῦθεν μετοχ. ἀόρ. παθητ. «οἰμωχθείς», Θεογν. 1204. — Ὁ Ἀττικ. μέλ. ἐκ τοῦ οἰμώζω εἶναι οἰμώξομαι, Poppo Ξενοφ. Κυροπ. 1, 4, 16. ὄχι ὅμως οἰμώξω, ὅπερ ἀπαντᾶται μόνον εἰς τὰ Σιβύλλεια, Jac. anim. εἰς Ἀθην. σελ. 170. (τὸ οἰμώζω παράγεται ἐκ τοῦ οἴμοι, ὡς τὸ οἴζω ἐκ τοῦ οἴ, τὸ αἰάζω ἐκ τοῦ αἴ, τὸ φεύζω ἐκ τοῦ φεῦ κ. τ. τ.)

Οἰμωκτεί, καὶ οἰμωκτί, ἐπίρ. (οἰμώζω). Μὲ κλαυθμοὺς καὶ ὀδυρμοὺς, ἐλεεινῶς.

*Οἰμωκτία, ἡ, ἴδε οἰμωξία.

*Οἰμωκτικός, ἡ, ὄν (οἰμώζω). Ὅστις κλίνει εἰς τὸ οἰμώζειν, ὅστις οἰμώζει ἀσμένως ἢ συνήθως, ἐλεεινός, Σχόλ. Σοφοκλ. Φιλ. 203.

Οἰμωκτός, ἡ, ὄν (οἰμώζω). Ἀξιοθρήνητος, ἐλεεινός. 2) ἐνεργ. ὁ κλάων καὶ ὀδυρόμενος.

Οἰμωξία, ἡ, καὶ, οἰμωξις, ἡ (οἰμώζω), νεωτερ. σχηματ. ἀντὶ οἰμωγῆ. Κλαυθμὸν, θρῆνος, Ἡσυχ. καὶ Φώτιος Λεξ. ἀλλὰ παρὰ Φωτ. οἰμωκτία γράφεται.

Οἰμώσσω, ταὐτὸν τῷ, οἰμώζω.

*Οἶνα, τά, = οἴναρα, Ἡσύχ. ἴδε οἶνον.

Οἰνεγωγός, ὁ, ἡ (οἶνος ἄγω). Ὁ φέρων οἶνον, οἰνοφόρος.

Οἰνεδοθήρας, ου, ὁ (οἰνάς, 2. θηράω). Ὁ θηρευτὴς οἰνάδων, ἤγουν περιστερῶν.

*Οἰνανθέριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, οἰνάνθη.

Οἰνάνθη, ἡ (ἄνθη, οἴνη). Ἡ πρώτη ἐκφυσις τῆς σταφυλῆς, ὅταν ὁηλ. ἐκ τοῦ πρώτου τῆς σταφυλῆς ἄνθους ἐκφύεται ὁ μέλλων βότρυς· τοῦτο δὲ γίνεται ὁῆλον καὶ ἐκ τοῦ Θεοφ. Ἱστορ. φυτ. Γ. 19. «ὅταν βλαστάνῃ ἡ ἄμπελος, περιαιρεῖν τὰ ἄλλα πάντα, πλὴν ὅσα καρπὸν ἔχει, τούτων ἐπαινίζειν τὰς κορυφὰς ἐν αὐταῖς ταῖς οἰνάνθαις, ἵνα... ἡ περιοῦσα τροφὴ συναθροιζομένη ἐπὶ ταῖς οἰνάνθαις, αὔξῃ τὸν βότρυν». β) Ἐν δὲ τοῖς γεωπον. Ε'. 51. καὶ Ζ'. 20. ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ἤδη μορφωθέντος ἄνθους τῆς σταφυλῆς. Ἴδε Πελλεῖ. Ζ'. 11. καὶ ΙΑ'. 14. 5. γ) Παρὰ τοῖς ποιητ. καθόλου τὰ φύλλα καὶ ἄνθη τῆς ἀμπέλου, ἔτι δὲ καὶ ὅλη ἡ ἄμπελος· οὕτω φαίνεται, ὅτι ὁ Πίνδ. ὅταν παρέλαβε τὴν οἰνάνθην μὲ τοὺς Ἰούλους, ἐνοεῖ τὰ λεπτὰ ἤδη τριχοειδῶς ἐκφυόμενα τῆς ἀμπέλου φύλλα· Ἀριστοφ. δὲ, Βάτρ. 1320. ἐκλαμβάνει τὴν λέξιν ἀντὶ ὅλου τοῦ κλήματος τῆς ἀμπέλου, λέγων· «Οἰνάνθας ἀμπέλου γάνοιμι· ὡς καὶ ὁ Εὐριπιδ. Φοίν. 238. «Οἶνα, ἃ στάζεις τὸν πολύκαρπον οἰνάνθας ἑῷα βότρυα». Ἀριστοφ. δὲ καὶ ἀντὶ τῶν φύλλων καὶ ἀνθέων, Ὄρν. 588. «τὰς οἰνάνθας οἱ πάρυσπες κατέδονται», Μελγρ. Σταφ. 7. «Κλῆμα οἰνάνθησιν», Ἀλκ. Ἐπίγρ. 18. «Βότρυν ἀπ' οἰνάνθης ἡμέρου». δ) Μεταφρ. αἱ πρῶται τρίχες εἰς τὸ γένειον τοῦ νεανίου, ἄλλως τε Ἰούλος καλοῦμεν. κατὰ παρομοίωσιν τῶν πρώτων λεπτῶν καὶ τριχοειδῶν φύλλων τῆς ἀμπέλου· ὅθεν παρὰ Πινδ. Νεμ. Ε'. 11. «φαίνων γένυσι τερείναν ματέρ' οἰνάνθας ὀπώρας», ὅπου τὸ ὀπώρα ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ καλλίστου χρόνου τῆς ἡλικίας, ὅστις φέρει καλλίστους καρπούς, ὡς καὶ Ἰσθμ. Β'. 8. «Ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας μνάστειραν ἀδίστην ὀπώρᾳ». 2) Τὸ ἄνθος τῆς ἀγρίας ἀμπέλου, (Vitis labrusca, Λίν.) Διοσκορ. Ε'. 5. μὲ τὸ ὁποῖον παρασκευάζετο εὐώδες τι ἔλαιον, οἰνάνθιον ὀνομαζόμενον, Διοσκορ. Α'. 56. Ὡσαύτως δὲ κατεσκευάζετο καὶ οἶνος, Διοσκορ. Ε'. 33. 3) Φυτόν τι σκιαδιοφόρον (Umbellifera) μὲ οἰνόχροα ἄνθη, Διοσκορ. Γ'. 135. Πλίν. 21. 23. (Oenanthe pimpinelloides, Λιν. 4) Εἶδος πτηνοῦ, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. Ζ. 49. ἀδιόριστον ὅμως, ἴσως οἰνάς, 2. ὅθεν

Οἰνάνθινος, ίνη, ινον. Ἐξ οἰνάνθης κατεσκευασμένος.

Οἰνανθίς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ οἰνάνθη. Κλῆμα ἀμπέλου, Ἴβυκος Ἀθην. σελ. 601.

*Οἰναξ, ακος, ἡ, = οἰνάς, Ἡσύχ. Αἰολ. τοίνακες, = βλαστοί.

*Οἰνάρα, ἡ, Ἰων. οἰνάρη, = οἴναρον. (-υ-)

*Οἰναρέα, ἡ, = οἰνάρα, ποιητ.

Οἰνάρεον, τό, Θεοκρ. Ζ'. 134. «Οἰνάρεον νεότματον», ταὐτὸν τῷ οἴναρον, τουτέστιν ἀμπέλου φύλλα. Εὑρίσκεται ὅμως εἰς χειρόγρ. καὶ οἰναρέῃσιν, ἀντὶ τοῦ, οἰναρέοισι.

Οἰνάρεος, έα, εον (οἴναρον). «Οἰνάρεος σποδίαν», παρ' Ἱππόκρ. τουτέστι στάκτη ἐκ ψαλίδων ἢ φύλλων τοῦ κλήματος τῆς ἀμπέλου.

Οἰναρίζω (οἴναρον). Κόπτω ἀμπέλου φύλλα, κλαδεύω τὸ κλῆμα τῆς ἀμπέλου.

Οἰνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ οἴνος. Ὀλίγον οἴνου μέρος, ἢ ἀχρεῖος, μοχθηρὸς οἶνος. (τὸ α φαίνεται, ὅτι ἦτο μακρὸν παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἴδε τὰ Κωμικ. λείψ. παρ' Ἀθην. σελ. 47. D. 60. C. βραχὺ εἶναι παρὰ Λουκίλλ. ἐπιστ. 81. 6.)

Οἰναρίς, ίδος, ἡ. Ψαλὶς κλήματος ἀμπέλου, ἄλλως καὶ αὐτὸ τὸ κλῆμα. Ἱπποκρ.

Οἴναρον, τό. Φύλλον ἀμπέλου, ψαλὶς κλήματος ἀμπέλου, Ἀττ. τι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἄμπελος.

Οἴναρος, ὁ, παρὰ Θεοφρ. φυτ. Ἱστορ. Α'. 15. πιθανῶς ἀντὶ τοῦ κόμαρος.

Οἰνάς, άδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, οἴνη. Ἀμπέλου κλῆμα. «Οἰνὰς βοτρυόεσσα», Ἴων. παρ' Ἀθην. 44γ. «Βρομίας οἰνάδος ἐν πετάλοις», Σιμω. Ἐπιγρ. καὶ «Οἰνάδι πηγῇ βρομίου», Ἀνάλεκτ. σελ. 258. ἀρ. 412. 2) Εἶδος ἀγρίας περιστερᾶς, ἥτις ἔχει χρῶμα ὅμοιον μὲ τὸ τῆς ὡριμαζούσης σταφυλῆς, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. Θ. 13. Λέγεται δὲ καὶ οἰνὰς παρὰ Πολυδ. ς. 22. Ἡσύχ. δὲ ἀντὶ τούτου ἔχει οἰνάξ, λέγων, ὅτι κατά τινας εἶναι κόρακος εἶδος. 3) Οἰνάδες, αἱ, = Μενάδες, Ὀπτ. Κυν. 4. 235. 4) Ὡς ἐπίθ. οἰνοπὸς, μεθυσμένος, ὡς καὶ παρ' ἀρτ. οὐτιαστ. «Οἰνὰς κόμοις», Jac. AP. τελ. 222.

Οἰναχθής, ές, ὁ, ἡ (ἄχθος), ταὐτὸν τῷ, οἰνοβαρής, Ἡσύχ.

Οἰνέλαιον, τό (ἔλαιον). Οἶνος μὲ ἔλαιον μεμιγμένος.

Οἰνέμπορος, ὁ (ἔμπορος). Ὁ οἶνον ἐμπορευόμενος, Ἀρταμίδ. Γ'. 8.

Οἰνεραστής, οῦ, ὁ (οἴνου ἐραστής). Ὁ ἀγαπῶν τὸν οἶνον, Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. Β'. 41.

Οἰνεύομαι (οἶνος), ἀπολ. μέσ. Πίνω οἶνον, Ἑρμεῖαν. Ἱπποκρ. ἐν δὲ ὕμν. εἰς Ἑρμ. 19. «Ἢ πολὺ οἰνήσαις, ἐκ τοῦ οἰνέω, γράφεται, ἀντὶ τοῦ, θίλεις λάβει πολὺν οἶνον. Πρότερον δὲ ἐγράφετο οἰμήσεις.

*Οἰνείδης, ου, ὁ, πατρωνυμ. τοῦ οἰνεύς, Ἰλ.

*Οἰνεύς, έως, ἐπικ. ῆος, ὁ, κύρ. ὄνομα, Ἰλ.

*Οἰνέω, ήτω, = οἰνεύομαι, ἀναγινώσκετο ἄλλοτε παρ' ὕμν. Ὁμηρ. Ἑρμ. 91. ὅπου τώρα εὑρίσκεται πολυσυλλαβίας.

Οἰνεών, ῶνος, ὁ. Οἰνοθήκη, κελλάριον οἴνων, βοεδρούμιον, ὑπόγειον οἴκημα ἐν ᾧ φυλάττουσι τὸν οἶνον, Γεωπον. Ζ'. 7. 6. ἔτι δὲ καὶ οἰνοπώλιον· Ξενοφ. δὲ ἀντὶ τούτου λέγει οἰνῶν.

Οἴνη, ἡ. Ἀμπέλου κλῆμα, ἄμπελος, Ἡσ. ἔργ. 572. 574. Ἀσπ. 292. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐμεταχειρζτ. οἰνεώτερ. τοὐλάχιστον ἀπὸ καιροῦ τοῦ Ἑκταίου, πάντοτε τὸ ἄμπελος, Ἀθην. β'. 1. «Οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἕλληνες, οἴνας ἐκάλουν τὰς ἀμπέλους». 2) Ποιητ. ταὐτὸν τῷ, οἶνος. 3) Ὁ ἐπὶ τοῦ κύβου ἀριθμὸς ἕν, Λατ. unio. Σουΐδ. δὲ λέγει, ὅτι οἱ Ἴωνες ὠνόμαζον οἴνας τοὺς κύβους. (ἐκ τοῦ οἴνη εἰς τὴν σημασ. ταύτην παράγεται ἀναμφιβόλ. τὸ Λατ. unus, unio. κ.τ.λ. παρβλ. οἰνίζω, 3. ἡ μεταβολὴ τοῦ οἰ εἰς υ φαίνεται παρομοίως καὶ εἰς τὸ ποινή, poina, punio. οἴνη ἐν τῇ τρίτῃ σημασ. ἀνήκει εἰς τὴν ῥίζαν οἶος.)

Οἰνηγία, ἡ (ἄγω). Ἡ ἀγωγὴ τοῦ οἴνου.

Οἰνηρός, ά, όν (οἶνος). Ὁ οἰνώδης, ὁ ἐξ οἴνου, ὁ εἰς τὸν οἶνον ἀνήκων, Λατν. vinosus, ὁ ἐμπεριέχων οἶνον, «κεράμιον», Ἡροδ. Γ'. 6. «φιάλη», Πίνδ. Νεμ. 10, 81. ἐπὶ τόπων, εὔοινος.

Οἰνήρυτις, εως, ἡ (ἀρύω). Ἀγγεῖον εἰς ἀντλησιν οἴνου, Ἀριστφ. Ἀχ. 1067.

Οἰνιάς, άδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, οἰνάς, 2, Πολυδ. στ'. 22. παρὰ δὲ Ἡσυχ. οἰνιάξ, εἶδος κόρακος.

*Οἰνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ οἴνου. Ὀλίγος τις οἶνος, Διογ. Λ. 10, 11.

Οἰνίζω, μέλ. ίσω (οἶνος). Ἔχω τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὀσμὴν τοῦ οἴνου. 2) Μέσ. οἰνίζομαι, ἀντὶ τοῦ, οἰνοῦμαι, ἀγοράζω οἶνον, Ἰλ. Η, 472. ἔτι δὲ καὶ «οἶνον οἰνίζεσθαι», Ἰλ. Θ, 506, 546. (τὸ ἐνεργ. δὲν ἔχει ὁ Ὅμηρ.) καθόλου δὲ, ἐπάγω, προσκομίζω οἶνον, καὶ παρὰ Λουκιαν. Δ'. σελ. 227. ἀντὶ τοῦ, ἀρύομαι, αὐγάζω οἶνον. — 3) Οἰνίζω ἐκ τοῦ οἴνη, 3, = μανάζω, Ruhnk. σχόλ. Πλάτ. σελ. 245. καὶ Ἡσύχ. Β'. σελ. 729.

Οἰνικός, ή, όν (οἶνος). Οἰνώδης, ἐξ οἴνου, ἢ ὁ εἰς τὸν οἶνον ἀνήκων, μέτρον οἰνικὸν, τὸ κρασόμετρον, ἄμφ.

Οἰνεῖνος, ίνη, ινον (οἶνος). Ὁ ἐξ οἴνου σκευασθείς, οἷον «Ὄξος οἰνινον», τὸ ἐξ οἴνου κατασκευασθὲν ὄξος, Ἀρχήστρ. Ἀθην.

*Οἰνίς, ίδος, ἀντὶ οἰνάς. 2) κύρ. ὄνομα Ἀττ. ἄνδρος, Ἑκτμ. Μ.

Οἰνίστικος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, οἶνος, ὡς καὶ τὸ οἰνάριον.

*Οἰνιστηρία, ἡ, ἴδε τὸ ἑπόμ.

Οἰνιστήρια, τά (οἰνίζω, μέσ.), συνυπκ. ἱερά, Ἑορτὴ καὶ θυσία εἰς τὰς Ἀθήνας, καθ' ἣν οἱ πατέρες ὑπὲρ τῶν παίδων των, πρωτοῦ νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τοὺς ἐφήβους, καὶ νὰ κόψωσι τὰ μαλλία των, (τὸν μαλλόν, σκόλλυν, κόινον) προσέφερον εἰς τὸν Ἡρακλῆ ἓν μέτρον οἴνου, πίνοντες ἐκ τούτου εἰς ὑγείαν τῶν φρατόρων των. Τὸ δέ, μὲ τὸ ὁποῖον ἔπινον, ποτήριον, ἢ μεθ' οὗ προέπινον τινί, ὠνομάζετο οἰνιστήρια, ἢ ἐκ τοῦ οἰνίζομαι, οἰνιστήρ, Πολυδ. Γ'. 52 Ἀθην. ΙΑ'. σελ. 494. Ἡσύχ.

*Οἰνοβαρεῖον, ὁ, = οἰνοβαρής, μεθυσμένος ἀπὸ οἶνον, Ὀδ. 1, 374. Β, 555. Φ, 304. (εἶναι δὲ μετοχ. Ἰων. ἐκ τοῦ οἰνοβαρέω.)

Οἰνοβαρέω, ῶ, ποιητ. Εἶμαι βεβαρυμένος ἐκ τοῦ οἴνου, ἤτοι μεθυσμένος, Ἰλ. Β, 555. Θέογ 503. ἐν τῇ Ὀδ. εὑρίσκεται ἡ Ἰων. μετοχ. οἰνοβαρείων, ἴδε καὶ, ἐρύγω, ἐκ τοῦ

Οἰνοβαρής, ές, ές, ἡ (βαρύς, βάρος, οἶνος). Ὁ ἐκ τοῦ οἴνου βαρυνθείς, ὁ μεθυσμένος (Λατ. vino gravis), μέθυσος, Ἰλ. Α, 225.

*Οἰνοβαπής, ές, ἡ (βάπτω). Ὁ βαμμένος εἰς τὸν οἶνον, ἤτοι μεθυσμένος.

Οἰνοβραχής, ές, ὁ, ἡ (βρέχω, οἶνος). Μεθυσμένος, ἤτοι ὑπὸ οἴνου βεβρεγμένος, Μελέαγρ. 123.

Οἰνοβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὅστις τρώγεται ἢ τρώγει μετὰ οἴνου, «Οἰνοβρῶτα βορὴν λέγει ὁ Νίκανδ. ἐν Ἀλεξιφ. 493. ἀντὶ τοῦ πυρήνας ῥοῶν οἰνωδῶν.

Οἰνόγαλα, ακτος, τό (γάλα). Οἶνος μετὰ γάλακτος, κρασόγαλα, παρ' Ἱππονρ. Ἐπιθ. ἀμφ.

Οἰνόγαρον, τό. Κρασόγαρον, γάρον μεμιγμένον μὲ οἶνον.

Οἰνογευστέω, ῶ (οἰνογεύστης). Γεύομαι τὸν οἶνον, Ἀθην. σελ. 380. Γεωπον. Ζ'. 7, 1. Ἐκ τούτου τό, οἰνογευστικός, ὁ, εἰς τὴν γεῦσιν τοῦ οἴνου ἀνήκων, Σέξτ. Ἐμπειρ.

*Οἰνογεύστης, ου, ὁ (γεύω). Ὅστις γεύεται τὸν οἶνον.

*Οἰνογευστικός, ή, όν. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν γεῦσιν τοῦ οἴνου.

Οἰνόδεσμος, ὁ. Οἴνου δεσμός, Ἡσύχ.

Οἰνοδόκος, ὁ, ἡ (οἶνον δεχόμενος). Ὁ δεχόμενος, ἢ περιέχων οἶνον, Πινδ.

Οἰνοδότας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, οἰνοδότης, ὁ δοτὴρ τοῦ οἴνου.

*Οἰνοδοτέω. Δίδω οἶνον τινί, δίδω εἴς τινα οἶνον, ἐπὶ ἰατροῦ. ἐκ τοῦ

*Οἰνοδότης, ου, ὁ (δότης, δίδωμι). Ὅστις δίδει οἶνον.

Οἰνοδυνάστης, ου, ὁ. Ὁ ἐν οἴνῳ ἰσχυρός, μεθυσμένος, ἀμφ.

*Οἰνοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ οἴνου.

Οἰνόεις, εσσα, εν, καὶ κατὰ συναλοιφ. οἰνοῦς, οῦσσα, Ἀττ. οῦττα, οῦν (οἶνος), ταὐτὸν τῷ, οἰνηρός. Ὁ ἐξ οἴνου κατεσκευασμένος. 2) Ἐκ τούτου τό, οἰνόεσσα, καὶ Ἀττ. οἰνοῦττα, καὶ οἰνοῦττα, πλακοῦς σκευαζόμενος ἐξ οἴνου, ἐλαίου, ὕδατος καὶ χονδρου, τὸν ἑποῖον ἐλάμβανον ἐξαιρτ. οἱ Ἀττ. ἑρέται, Ausleg zu Ar. Plut. 1122. Böckh Ath. Staatshaush. 1. σ. 309. 2) φυτόν τι.

Οἰνοκηδέω, ῶ (κηδέω οἶνον). Διηθῶ, στραγγίζω οἶνον. ὅθεν

Οἰνοκηθητής, οῦ, ὁ. Ὁ διηθῶν, στραγγίζων τὸν οἶνον, Ἀθην. ιγ'.

Οἰνοθήκη, ἡ (θήκη). Ἀποθήκη οἴνου, ταὐτὸν τῷ, οἰνεών, Γεωπον. στ'. 12.

Οἰνοθήρας, ου, ὁ, καὶ, οἰνοθηρίς, ίδος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ῥίζα ἔχει οἶνον ἐσμήν· ὀνομάζεται δὲ καὶ, οἰναγρα, οἰνόθυρις, ἢ κάλλιον οἰνοθηρίς. Εὑρίσκεται δὲ ἀντὶ τούτου καὶ ὄνυρις γεγραμμένον, Διοσκρ. Δ'. 118. (ἰσ. Epilobium angustifolium, Λιν.) Θεόφρ. φυτ. Ἱστορ. Θ'. 21. τὸ καλλιστ. χειρογρ. τοῦ Θεοφρ. ὀνομάζει τὸ φυτὸν τοῦτο «Οἰνόθηρας».

*Οἰνόθρυπτος, ὁ, ἡ (θρύπτω). Ὁ διὰ τοῦ οἴνου ἐκθηλυσμένος· οὕτως ἀναγινώσ. ὁ Valck. Ἄδων. σελ. 324. C. Θείκρ. 15, 25. ἀντὶ οἰνόθρυπτος.

Οἰνοκάπηλος, ὁ (κάπηλος). Ὁ ἐμπορευόμενος, ἢ ὁ πωλῶν τὸν οἶνον, Σέξτ. Ἐμπ.

Οἰνοκάχλη, ἡ (καχλάω). Ἡ μεθυσμένη, ἡ ἀγαπῶσα τὸν οἶνον, Θεόπομπ. Κωμικ. Πτολυδ. Β'. 18. καὶ στ'. 21. ἐνταῦθα ὅμως εἶναι γεγραμμένον εἰς τὰ χειρόγρ. οἰκοκεμάχλη, τὸ ἑποῖον Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδαγ. Β'. σελ. 187. ἐκλαμβάνει ἀντὶ τοῦ, μεθύστη.

Οἰνόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὁ ἀπὸ οἴνου κυριευθείς, ὁ μεθυσμένος, Πλούταρχ. στ'. σελ. 11. συνάπτει αὐτὸ μὲ τὸ, λίχνος.

Οἰνολογέω (λέγω). Τρυγῶ σταφυλάς. 2) ἐμιλῶ περὶ οἴνου.

Οἰνομανής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ μανιωδῶς ἀγαπῶν τὸν οἶνον. ὅθεν

*Οἰνομανία, ἡ. Ἡ μανιώδης ἀγάπη τοῦ οἴνου.

Οἰνομάχλη (μάχλος), ἴδε οἰνοκάχλη.

Οἰνόμελι, ιτος, τό (μέλι). Οἶνος μετὰ μέλιτος, μελίκρατον, κρασόμελι, εἶδος μέθυος, Παλλάδ. Ὀκτώβρ. 17.

Οἰνομήτωρ, ορος, ἡ (μήτηρ). Μήτηρ οἴνου.

Οἶνον, τό, ταὐτὸν τῷ, οἶναρον, Ἡσύχ. ἀμφ.

Οἰνοπέδη, ἡ, ἡ, οἰνόπεδον, τό (πέδον). Χώρα ἀμπελοφόρος, ἀμπελος, γῆ εἰς ἀμπελουργίαν, «τέμενος οἰνοπέδοιο», Ἰλ. Κ, 579. κυρίως οὐδέτερ. ἐκ τοῦ

Οἰνόπεδος, ὁ, ἡ (πέδον). Ὁ χώραν ἔχων ἀμπελοφόρον, ὁ πολύοινος, Ὀππιαν. Κυν. Δ'. 331. «Οἰνοπέδοισι φυτηκομίῃσιν, ἠλωήσι», Λ, 193.

Οἰνοπέπαντος, ὁ, ἡ (πεπαίνω). «Βότρυς οἰνοπέπαντος», ἢ ὥριμος σταφυλή, Ἀνάλεκτ. Β'. 141.

*Οἰνοπίπη, ἡ, ἴδε τὸ ἑπόμ.

Οἰνοπίπης, ου, ὁ (ἐπιπτεύω). Ὅστις στρέφει τὸ ὀμμάτιόν του πρὸς τὸ κρασί, ὁ ἐπιθυμῶν αὐτό, Κωμικ. κατὰ τὸ γυναικοπίπης, παιδοπίπης, παρθενοπίπης σχηματιζόμενον· ἄρα δὲν παράγ. ἐκ τοῦ πιπίζω, ὅμως παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 392. ἀνέγνωσ. ὁ Σουΐδ. τὸ θηλ. οἰνοπίπη, ὅπου ὁ Brunck. ἐπρόκρινε τὸ οἰνοπίπης, καὶ ἄλλοι πάλιν ἀναγιν. οἰνοπότις.

Οἰνοπλάνητος, ὁ, ἡ (πλανάω). Ὁ μὲ οἶνον πλανημένος, Εὐριπ. Ῥῆσ. 363.

Οἰνοπλήθής, ές, ὁ, ἡ (πλήθω). Ὁ γέμων οἴνου, ὁ πλούσιος εἰς οἶνον, πολύοινος, «Συρίη», Ὀδ. Ο, 405.

*Οἰνόπληκτος, ὁ, ἡ, καὶ

Οἰνοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ κτυπημένος ἀπὸ τὸν οἶνον, ὁ μεθυσμένος, Τραγικὸς Ἡσυχ. ἐν λεξ. μεθυστάδες. Βασίλ. δὲ Τ, Β'. ἀντὶ τούτου μεταχειρίζεται τό, οἰνόπληκτος, ὁ, ἡ.

Οἰνοποιέω, ῶ (οἰνοποιός). Κατασκευάζω οἶνον. ὅθεν

Οἰνοποιία, ἡ. Ἡ τοῦ οἴνου κατασκευή.

Οἰνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ κατασκευάζων οἶνον.

*Οἰνοπόρος, ὁ, ἡ (πορέω). Ὅστις παρέχει οἶνον.

Οἰνοποσία, ἡ (πόσις). Τὸ πίνειν οἶνον.

*Οἰνοπόσιον, τό, = οἰνοποσία.

Οἰνοποτάζω, ποιητ. ἀντὶ οἰνοποτέω, πίνω οἶνον, Ἰλ. Τ, 84. Ὀδ. Ζ, 309. Υ, 262.

*Οἰνοποτέω (οἰνοπότης). Πίνω οἶνον.

Οἰνοποτήρ, ῆρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ οἰνοπότης, καὶ θηλ. οἰνοπότις, ίδος, ἡ. Ὁ πίνων ἢ ἡ πίνουσα οἶνον· ὁ κρασοπότης (μπεκρῆς). «ἀνέρες οἰνοποτῆρες», Ὀδ. Θ, 456.

*Οἰνοπότης, ου, ὁ (πότης). Ὁ πίνων οἶνον, ὁ κρασοπότης.

*Οἰνοπότις, ίδος, ἡ, θηλκ. τοῦ, οἰνοποτης Ἀρ. Θεσμ. 392.

Οἰνόπτης, ου, ὁ (ὄψομαι). Ὁ οἴνου θεωρός, Γεωπον. Ζ'. 7, 1. ἐκεῖνος, ὅστις εἰς τὰ συμπόσια ἐπιστατοῦσαν εἰς τὸ νὰ μιγνύωσιν ἴσα μέρη ὕδατος καὶ οἴνου, Ἀθην. Γ'. σελ. 425.

Οἰνοπωλέω, ῶ. Πωλῶ οἶνον, ἢ πραγματεύομαι μὲ κρασίον. ἐκ τοῦ

Οἰνοπώλης, ου, ὁ (πωλέω, οἶνος). Ὁ κρασοπώλης, ὁ μὲ κρασίον πραγματευόμενος, ὁ οἶνον πωλῶν. ὅθεν

Οἰνοπωλίον, τό. Κρασοπωλεῖον, τόπος, ἔνθα πωλεῖται οἶνος, ἢ παρατίθεται εἰς πόσιν.

*Οἰνοπωτέω, ῶ, = οἰνοποτέω.

Οἶνος, ου, ὁ. Κρασίον, ὁ ἀνθλιβεὶς καὶ ζυμωθεὶς ἢ βρασθεὶς τῆς σταφυλῆς χυμός, Σωκρτ. παρὰ Ξεν. συμποσ. «Τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἀρδων τὰς ψυχάς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει, τὰς δὲ φιλοφροσύνας ὥσπερ ἔλαιον φλόγα ἐγείρει». Ἤδη παρ' Ὅμρ. Ἱστ. καὶ Ἡροδ. συχνότ. παρὰ τῷ ἑποίῳ εἶναι ποτὲ μὲν, «μέλας», ποτὲ δὲ «ἐρυθρός», καὶ σημειοῦται πρὸς τούτοις διὰ τῶν ἑξῆς ἐπιθέτ. «αἰθοψ, ἡδύς, μελιηδής, μελίφρων, ἡδύποτος, εὐώδης», μὲ ἱερὸν μεμιγμένον ἐσυνήθιζον πλέον οἱ παρ' Ὅμρ. ἥρωες νὰ τὸν πίνωσι, μάλιστα οἱ ἐν τῇ Ὀδ. «νέν οἴνῳ, ἐπ' οἴνῳ, παρ' οἴνῳ», ἀντὶ ἐν τῷ συμποσίῳ, Λατ. inter pocula, Valck. Καλλίμ. σελ. 15, 262. καὶ εἰς πληθ. «νέν οἴνοισι», κ. τ. λ. Erf. Σοφκλ. Ο Τ. 773. 2) Ὁ ἐκ τῆς ζυμώσεως χυμοῦ διαφόρων καρπῶν γινόμενος οἶνος, οἷον ἐκ μύλων, ἀπιδίων κ. τ. τ. 3) τὸ ἐκ πτισθείσης κριθῆς ἢ σίτου καὶ ὕδατος σκευαζόμενον ποτόν, ἄρα εἶδός τι ζύθου (πίβας), Θεόφρ. Αἰτ. φυτ. 5. 15. «οἶνος ἐκ κριθῶν», Wess. Ἡρόδ. Β'. 77. Οὗτος εὑρίσκεται ἤδη καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἶνος φοινικίτης, Ἡρόδ. Α'. 193. [194. Β'. 86. οἶνος λωτοῦ, Ἡρόδ. Δ'. 177. κ. τ. τ. εἰ δ' καὶ διακρίνεται ὁ ἐκ τῆς σταφυλῆς οἶνος διὰ τοῦ, «Ἀμπέλινος οἶνος», Ἡρόδ. Β'. 60. Περὶ τῶν διαφόρων οἴνων ὅρα Ἀθην. ἐν α'. Κεφλ. ιε'. καὶ ἑξῆς. 4) Ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος, ἔνθα πωλεῖται οἶνος, οἷον «Τρέχ' εἰς τὸν οἶνον», Πολυδ. Γ. 75. πρβλ. Μύρος, 3. καὶ Ἰχθύς, 2. (ἐκ τοῦ οἶνος ἔγινεν διὰ τοῦ Δίγαμμ. τὸ Λατ. vinum, οἷς τὸ vicus ἐκ τοῦ οἶκος. Ὁ Πλάτ. παράγει ὀστεικεύομεν. τὸ οἶνος ἐκ τοῦ «οἴεσθαι νοῦν ἔχειν», Κρατυλ. σελ. 406. C. παράβ. Ἀθην. Β'. 1.)

Οἰνόσπονδα, τά (σπένδω). Ἱερά, ἱερά, εἰς τὰ ἑποῖα ἔσπενδον οἶνον.

Οἰνοσσόος, ὁ, ἡ (σώζω). Ὁ τὸν οἶνον διαφυλάττων, σώζων. Νόννος.

Οἰνότευκτος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐξ οἴνου κατεσκευασμένος. ἀμφ.

*Οἰνοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὅστις γεννᾷ τὸν οἶνον.

Οἰνοτρόπαι, αἱ (οἶνος, τρέπω). Ἐκαλοῦντο οὕτως αἱ τρεῖς θυγατέρες τοῦ βασιλέως τῆς Δήλου Ἀνίου, διότι αὗται ἐδύναντο νὰ μεταβάλλωσι τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον. Τζέτζης εἰς Λυκόφρ. καὶ Δύκτις ὁ Κρής. γ'. 29.

Οἰνοτρόφος, ὁ, ἡ (οἶνος, τρέφω). Ὁ τρέφων οἶνον, ἢ ὁ οἰνοφόρος.

Οἰνουργία, ἡ (ἔργον). Πολυδ. Ζ'. 193. ἡ τοῦ οἴνου κατασκευή.

*Οἰνουργός, ὁ, ἡ, = οἰνοποιός.

*Οἰνοῦς, οἰνοῦσσα, Ἀττ. οἰνοῦττα, οἰνοῦν, κατὰ συναλοιφ. ἀντὶ οἰνόεις, εσσα, εν, ὅπερ ἴδε.

Οἰνοῦττα, ἡ. Πλακοῦς σκευαζόμενος ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος Ἔτι δὲ καὶ φυτόντι, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Β'. 40. ἐξ Ἀθην. Ἰ'. σελ. 429. ἴδε οἰνόεις, Β.

Οἰνοφαγία, ἡ (φαγεῖν). Τὸ τρώγειν οἶνον, παρὰ Λουκιαν. Ἀλῆθ. Ἱστ. 1, 7. ὅπου εἰς τὰ Χειρόγρ. ἀναγινώσκεται οἰνοφλυγία.

Οἰνοφερής, ές, ὁ, ἡ· παρ' Ἡσυχ. Ὁ πρὸς οἶνον φερόμενος, ὡς ὁ καταφερής, πάροινος.

Οἰνοφλυγέω, ῶ (οἰνόφλυξ). Εἶμαι μεθυσμένος, ἡ δεδομένος εἰς μέθην. ὅθεν

Οἰνοφλυγία, ἡ. Ἡ μέθη, ἡ ἀγάπη τοῦ οἴνου καὶ τῆς μέθης.

Οἰνόφλυκτος, ὁ, ἡ. παρὰ Βασιλ. ταὐτόν τῷ ἑπομ.

Οἰνόφλυξ, υγος, ὁ, ἡ (οἶνος φλύων). Ὁ γέμων οἴνου, ὁ μεθυσμένος.

Οἰνοφορεῖον. Ἀγγεῖον, πύθος φέρων οἶνον, Φιλοξ. Γλωσσ. ἐκ τοῦ

Οἰνοφορέω, ῶ (οἰνοφόρος). Φέρω, βαστάζω οἶνον.

Οἰνοφόριον, τό, ταὐτόν τῷ, οἰνοφορεῖον.

Οἰνοφόρος, ὁ, ἡ (οἶνος, φέρω). Ὁ κρατοφόρος, ὁ φέρων, βαστάζων, ἢ περιέχων οἶνον, οἷς »Σκεύος οἰνοφόρον«, τὸ κρατῆρ περιεκτικὸν ἀγγεῖον, ὁ πύθος, ὡς τὸ οἰνοφόριον, Λατιν. Vinophorus.

Οἰνοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ τοῦ οἴνου.

Οἰνόφυτος, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ μὲ οἶνον ἤτοι ἀμπελοῦς φυτευμένος, κατάφυτος, οἶνον »Κτήματα οἰνόφυτα«, Στράβ. ΙΒ'. σελ. 837. ὑποστατικὰ ἔχοντα ἀμπελῶνας. 2) ἐνεργητ. μεταφορικῶς, τοῦ τίνου, οἰνοφύτος, ὁ, ἡ, ὁ φυτεύων οἶνον.

Οἰνοχαρής, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁ τὸν οἶνον ἀγαπῶν. Ἀνάλεκτ. Γ'. σελ. 302.

Οἰνοχάρων, οντος, ὁ (οἶνος, χάρων). Ὀνομάζεται εἰς τὴν Ἀνθολογίαν, Φίλιππος, ὁ Μακεδ. διότι προῆγε ὡς ἄλλος Χάρων τοὺς ζῶντας εἰς τὸν Ἅδην μὲ φαρμακωμένον οἶνον, ἴσως κατὰ συνέμφασιν τοῦ Οἰνοχαρής, διὰ τὴν γνωστήν του ἀγάπην τοῦ οἴνου, Alc. Menen. ἐπιστ. 15, 3. (–υυ–)

*Οἰνοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὁ ἐνδυμένος μὲ κλάδους τῆς ἀμπέλου, ὡς αἱ vites arbustivae, Ἡσύχ. (ὡς τὸ Κισσοχίτων, κηροχίτων, κ. τ. τ.)

Οἰνοχοεία, ἡ. Κέρασμα οἴνου. ἐκ τοῦ

Οἰνοχοεύω, = οἰνοχοέω, κερνῶ οἶνον, Ὅμ. ὅστις ὅμως μεταχρζτ. ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦτο μόνον τὸν Ἐνεστ. Ἀθην. σελ. 483.

*Οἰνοχοέω, ήσω (οἰνοχόος). Ἐγχέω, κερνῶ οἶνον εἰς πόσιν, Ὅμ. ὅστις ὅμως μεταχρζτ. ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦτο μόνον 3 Παραταλ. οἰνοχόει καὶ ἐωνοχόει, καὶ Ἀπρμφ. Ἀορ. οἰνοχοῆσαι. »Νέκταρ ἐωνοχόεις, αὐτὴ ἐκέρασε νέκταρ ὡς οἶνον, Ἰλ. Δ, 3.

Οἰνοχόη, ἡ. Ἀγγεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου κερνῶσι τὸν οἶνον ἐκ τῶν μεγαλητέρων ἀγγείων (τῶν κρατήρων) εἰς τὰ ποτήρια, Ἡσ. ἔργ. 746. 2) παρὰ τοῖς Νεωτερ. τὸ κυλικεῖον μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῷ εὑρισκομένων ἀγγείων· καὶ 3) γυνή, ἥτις κερνᾷ οἶνον.

Οἰνοχόημα, τό (οἰνοχοέω). Τὸ κερνώμενον ὑπὸ τοῦ οἰνοχόου. 2) παρὰ Πλουτάρχ. Φωκ. 6. »Παρεῖχον οἰνοχόημα Ἀθηναίοις«, σημαίνει ἑορτήν τινα, καθ' ἣν ἐδίδετο οἶνος.

*Οἰνοχοία, ἡ, = οἰνοχοεία.

*Οἰνοχοικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν οἰνοχόον ἀνήκων.

Οἰνοχάος, ὁ, ἡ (χεων). Ὁ ἐγχέων οἶνον εἰς πόσιν, ὡς Οὐσιαστ. ὁ κρατοκεραστής, Ὅμ. ὁ κεραστής, ἡ κερνάτωρ. Coppiere, Ἰταλ.

Οἰνοχρώς, ῶτος, ὁ· ἡ (χρώς). Ὁ τὸ χρῶμα τοῦ οἴνου ἔχων, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Η'. 13.

Οἰνόχυτος, ὁ, ἡ (χέω). »Πόμα οἰνόχυτον«. Σοφ. τουτέστι πιστὸν ἐξ οἴνου κερασμένον. Σοφοκλ.

Οἶνοψ, οπος, ὁ, ἡ (οἶνος, ὤψ). Ὁ τὸ οἴνου ἔχων χρῶμα, ὅστις φαίνεται ὡς ὁ οἶνος· παρ' Ὅμ. (ὅστις ὅμως δὲν ἔχει τὴν Ὀνομ.) σύνηθ. Ἐπίθ. τῆς κυανομένης θαλάσσης, ὅπου λοιπὸν παραβάλλεται ἡ κυμάτωσις αὐτῆς μὲ τὸ χρῶμα τοῦ Ὁμηρικοῦ »Μέλας οἶνοψ«, ἴδε μέλιτα Ἰλ. Ψ, 516. Ὀδ. Β, 421. Ε. 132. Voss Virg. Georg. 4, 373. πρβλ. Πορφύριος· ὅθεν ἤδη παρ' Ὅμ. ἐπὶ τοῦ χρώματος τῶν ταύρων, μαυροκόκκινος, Ἰλ. Ν, 703. Ὀδ. Ν, 32. β) Νεωτρ. καθόλου, βαθὺς κόκκινος, Wern. Tryph. 521. ὡσαύτως οἰνωπός, Valck. Phoen. 1167.

Οἰνόω, ῶ. Μέλ. ώσω (οἶνος). Μεθύω τινὰ μὲ οἶνον, ὡς ἐκ τοῦ Μέθυ, τὸ Μεθύσκω »Οἰνωθέντες μεθυσμένοι«, Ὀδ. Π, 292. Παθητ. μεθύσκομαι, μεθυσμένος γίνομαι. Γ, 11. (τὸ Ἐνεργ. δὲν ἔχει ὁ Ὅμ.) »Πλεύνως οἰνωμένοιο δὶ ὅλον μεθυσμένοι«, Ἡρόδ. ἐ. 18. 2) κάμνω τι οἶνον, μεταβάλλω τι εἰς οἶνον.

*Οἰνώ, ἡ φυτόντι, = Στρουθίον.

Οἰνοειδής, ες, ὁ, ἡ. Κατὰ συναλοιφ. ἀντὶ οἰνοειδής, ὁ εἶδος οἴνου ἔχων· καὶ ὁ πλούσιος εἰς κρασίον, εἰς οἶνον.

Οἰνών, ῶνος, ὁ· Ἀττ. ἀντὶ οἰνεών, ἀποθήκη οἴνου. Ξενοφ. Ἑλλ. ἴδε οἰνεών.

Οἰνωπός, ὁ, ἡ· ή, οἰνωπός, ή, ον (ὤψ). Ταὐτόν τῷ οἰνοψ, μετ' Ὅμ.

*Οἰνώριον, τό, ἀντὶ οἰνάριον, Πλούτ.

*Οἰνωροί, οἱ, = οἱ ἐριαγωγοὶ Διονύσου, Ἡσύχ. πιθαν. ἀντὶ Οἰνουροί, φύλακες τοῦ Διονύσου.

Οἰνωσις, ἡ (οἰνόω). Ἡ μέθη.

Οἰνωτός, ή, όν (οἰνόω). Παρὰ Πλουτάρχ. ὁ μεθυσθεὶς, ὁ μεθύων, μέθυσος. 2) ὁ ἐξ οἴνου ἢ μετὰ οἴνου κατεσκευασμένος.

Οἰνωτρον, τό, Δωρικ. χάραξ, ᾗ τὴν ἀμπελον ἱστᾶσι. Ἡσύχ.

*Οἰνώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ὤψ) = οἰνοψ, οἰνωπός, Schaef. Σοφοκλ. ΟΚ. 674. Pors. Εὐρ. Μηδ. 1363.

*Οἴξασα, Θηλ. Μετοχ. ἀόρ. 1. τοῦ Οἴγνυμι, Ἰλ.

Οἷο, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, οὗ. Γενικ. τῆς κτητ. Ἀντων. ὅς, Ὅμ. ὅμως ποτὲ ἀντὶ τοῦ οὗ ὡς Γενικ. τῆς πρωτ. Ἀντων. ὅστις εἶναι Ἴων. Εἷο: Οἷόπερ, Ἴων. ἀντὶ οὕνεκα. »Οἷ ὅπερ οὕνεκα«, Ἀπολλών. ἀ. 1325.

*Οἰοβάτης, ου, ὁ, = Οἰόβατος, ἀμφ. (–υυ–)

Οἰόβατος, ὁ, ἡ (οἶος, βαίνω). Ὅστις πορεύεται κατὰ μόνας· καθόλ. ἔρημος. »Ἴλη οἰόβατος« Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 198. ἡ ἔρημος, τοῖς προβάτοις βατός

Οἰόβιος, ὁ, ἡ (οἶος, βίος). Ταὐτόν τῷ Μονόβιος, ὁ κατὰ μόνας, ἤτοι μοναχικῶς ζῶν. Ἡσύχ.

Οἰοβότας, ὁ (οἶος, βόσκω). Σοφ. Αἴ. 615. »Φρενὸς οἰοβόταιο· ὀνομάζεται, ὁ μωρός, ὁ μαινόμενος, ὁ παραφρονήσας, ὁ ἄκτος φρενὸς διάγων, μεμονωμένος. Ὅρα τὸν Σχολ. καὶ οἰοβώτας.

Οἰόβοτος, ὁ, ἡ (οἶς, βόσκω). Ταὐτόν τῷ, Μηλόβατος, ὁ ὑπὸ προβάτων βοσκόμενος.

Οἰοβούκολος, ὁ (βουκόλος). Ἡ ἐκ τοῦ οἶς, ὁ ποιμὴν προβάτων, ἢ ὁ μοναχικὸς ποιμήν, ἐκ τοῦ οἷος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 310. ὅπου παρ' ἄλλοις, οἰοβούκολος, ἀναγινώσκεται.

*Οἰοβώτας, ὁ (οἶος, βόσκω). Ὁ κατὰ μόνας βόσκων, »Φρενὸς οἰοβώταιο· ὁ τὴν γνώμην του κατὰ μόνας βόσκων, τουτέστιν ὁ ἰδιογνώμων, ἰσχυρογνώμων, ὅπου ἄλλοι οἰοβότας ἀναγιν. πρβλ. οἰόφρων.

Οἰόγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ταὐτόν τῷ, Μονόγαμος. Ἀνάλεκτ. Γ'. σελ. 83.

*Οἰογένεια, ἡ, ὁποιοσοῦν θηλ. τοῦ οἰογενής, ἡμόνη συγγενής, Ἐπίγρ. 82. 1. ἐν Welchers syll. σελ. 112.

Οἰόζωνος, ὁ, ἡ (οἶος, ζώνη). Μονόζωνος, 1 καὶ 2 ὁ μοναχός. ἴδε Μονόζωστος. Σοφοκλ. Οἰδ. 856.

Οἰόθεν, Ἐπίρ. (οἶος). Ἐξ ἑνὸς μέρους, μοναχῶς, καθ' ἑαυτόν, κατ' ἰδίαν, ταὐτόν τῷ ἐκ μόνου, ἢ Μοναχόθεν, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ. καὶ πάντοτε οἰόθεν οἴοσα ἐνωμέν. Ἰλ. Ν, 39. 226. κυρίως, ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου μέρους, ἄρα ταὐτόν τῷ οἷος, ὅμως κατ' ἔμφασ. ὡς τὰ »Λίνόθεν αἰνῶς«, Heyne Ἰλ. Γ. 5. σελ. 315. Ἄρατ 55.

Οἰόθι, Ἐπίρ. μόνως, καθ' ἑαυτόν, ταὐτόν τῷ Μόνον. Ἀπολλ. Ῥόδ. καὶ Ἄρατ.

Οἰόκερως, ωτος, ὁ, ἡ (κέρας). Ὁ μονοκέρατος. 2) ὁ οἰόκ. ταὐτόν τῷ Μονόκερως. ἀμφ.

Οἰόμαι, Ἀποθετ. Παρατ. Ὠόμην, Μέλ. οἰήσομαι, Ἀόρ. Ὠιήθην, Ἀπρτ. οἰηθῆναι, Μετοχ. οἰηθείς. Ἐκ τῶν Ἀττ. τούτων σχημ. μεταχρζτ. ὅμως ὁ Ὅμ. μόνον τὸ 3 Εὐκτ. Ἐνεστ. οἰοῖτο εἰς ἐν τῇ Ὀδ. Ρ, 580. Χ, 12. Οἱ χρόνοι του εἶναι οἱ ἑφεξῆς. Ἐνεστ. Ἐιορ. Οἴω, μόνον ἐν τῇ Ἰλ. (ἑνδεκάκις) καὶ ὑμ. Ἑρμ. (εἰς) ἅπαξ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 111. συχνῶς. ὅμως τὸ ἀναλυμέν. Οἴω, ἐν τῷ Μέσ. πάντοτε ἀναλυμ. Ὀίομαι, οἴεσαι, οἰόμενος κ. τ. λ. ἐκ τοῦ Παρατ. Ὠιόμην, 3 Ἑνικ. Ὠίετο, Ἀόρ. Ὠιήθην, μόνον Ὀδ. Δ, 453. Π. 475. Μετοχ. οἰσθείς, μόνον Ἰλ. Ι. 453. συχνῶς. ἐξ Ἀορ. τινὸς Μέσ. Ὠιάμην, 3 Ἑνικ. Ὠίσατο, παρ' Ὅμ. πάντοτε ἄνευ αὐξήσεως, καὶ Μετοχ. Οἰσάμενος· ἐκ τοῦ Ὠιάσθη ἐπλάσθη μεταγ. συγγρφ. μὴ Ἀττ. ἰδιαιτέρου τινὸς Ἀόρ. ἀπρμφτ. Οἰσθῆναι, καὶ τὴν Μετοχ. Οἰσθείς, καὶ ὁ Ἄρατ. ἔχει Ἀπρμφτ. Ἀόρ. τινὰ οἰήσασθαι, τὸν ὁποῖον ἄλλοι νεωτρ. ἐμεταχρζτ. καὶ ἐν τῷ παζῷ λόγῳ, Hub. Φρυν. σλ. 719. Δωρ. Ἐνεστ. οἴω, Ἀττικ. Λυσ. 997. Παρὰ τοῖς Ἀττ. εἶναι ὅμως ἐν χρήσει καὶ συνηρμ. τις Ἐνεστ. οἶμαι (ὅστις ὅμως διαφέρει ὀλίγον τι κατὰ τὴν σημασ.) ὅστις ἀπαντᾶται ἤδη παρ' Ἡσ. Ἔργ. 178. ὡς ἐσφαλμ. χωρίον, παρατ. ᾤμην, ὅμως, ἀμφότερα μόνον ἐν τῷ πρωτ. πρωσ. Ἑνικ. ἴδε κάτω Σύνταξ. 6. (Τὸ διὰ τῆς ἀναλύσεως τῆς Δωρικῆς γενόμενον Ι εἶναι παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν Ἐπικ. εἰς ὅλους τοὺς χρόνους μακρόν, ὅθεν εἶναι ὁ τῆς γραφῆς τρόπος, ὡίσκετο κ. τ. τ. διὰ δύο αἰτίας ἐσφαλμ. μόνον Ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. οἴω ἔχει τὸ Ι βραχύ, ὅταν ἡ λέξις εὑρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἑξαμέτρου, ὄχι ὅμως καὶ ἐν τῷ τέλει, ὅπερ συμβαίνει ἐν μὲν τῇ Ἰλ. ἑνάκις, ἐν δὲ τῇ Ὀδ. τετράκις: συνήθως τελευτῷ τότε τὸ οἴω τὸν πρῶτον, ἢ τὸν δεύτερον πόδα, τὸν τρίτον μόνον Ἰλ. Ψ, 467. καὶ τὸν τέταρτον ἀσαύτως μόνον Ὀδ. Τ, 115. ἢ μόνη ἀξαίρεσις εἶναι, Ὀδ. Σ, 259. ὅπου τὸ οἴω, υ – – εὑρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στίχου, ἀλλὰ καὶ ἡ λήγουσα γίνεται πάλιν βραχεῖα πρὸ τινος ἑπομένου φωνήεντ. ἐναντίον τῆς Ὁμηρικ. χρήσεως, εἶναι ὅμως ἐνταῦθα καὶ ὁ τῆς λέξεως τρόπος ἀμφ.: τὸ οἴω τελευτᾷ μὲν συνηθ. τὸν στίχου, δύναται δὲ νὰ εὑρεθῇ καὶ ἐν τῇ μέσῃ, πάντοτε ὅμως οὕτως, ὥστε ἡ πρώτη συλλαβὴ νὰ σταθῇ ἐν τῇ ἄρσει, Ἰλ. Ο, 278. Φ, 533. Ψ, 310.). Κυρία σημασ.

νομίζω, ὑπολαμβάνω, λοιπὸν πάντοτε ἐπὶ ἀβεβαίου τινὸς καὶ ἀμφιβόλου, ἔτι δὲ καὶ τὸ στοχάζομαι, πιστεύω, ὡς τὸ Ἀντίθετ. τοῦ ἡγεύρω: α) ἐπὶ μελλοντός τινος, Ἐποπτεύομαι προσισθάνομαι. β) ὅταν ἡ προαίσθησις ἐπιστηρίζηται εἰς βέβαιόν τι καλόν, Ἐλπίζω. γ) ὅταν ἀποβλέπῃ ὅμως εἰς βέβαιόν τι κακόν, φοβοῦμαι, ὑποπτεύομαι. δ) ὅταν τὸ ἀπροκαθόριστον ἀναφέρηται εἰς πρᾶξίν τινα, τὴν ὁποίαν μέλλει τις νὰ ἐκτελέσῃ, σκοπῶ, διανοοῦμαι, ἐπινοῶ, βούλομαι, ὅθεν καθόλου, θέλω ε) συχν. ὅμως ἐμπεριέχει ἡ λέξις καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐντελοῦς πληροφορίας καὶ τότε δύναται νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τοῦ προσδοκῶ, θαρρῶ. ζ) τέλος ἐπὶ κρίσεως, ἢ γνώμης, δοξάζω, μοί φαίνεται, ἰδεάζομαι, παριστάνομαι, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. τὸ μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ ἰδικῇ μου ἀξίᾳ, αὐθαδιάζω. Ἡ λέξις ἀπαντᾶται ἤδη παρ' Ὅμ. καθ' ὅλας τὰς σημασ. τῆς τόσον συχν. ὥστε δὲν εἶναι χρεία ἰδίων παραδειγμάτων.

Σύνταξις: 1) συχνότ. μάλιστα παρ' Ὅμ. μετὰ τῆς Αἰτ. μετ' Ἀπρμφτ. καὶ δὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ τὸν Ἀπρμφτ. Μέλ. ὅμως καὶ α) μὲ τὸν Ἀπρμφ. Ἐνεστ. ὅστις ἔχει τότε συνήθ. σημασ. Μέλ. ὡς Ἰλ. Α, 204. Ε, 894. Τ, 141. καὶ ἀλλαχοῦ; ὅμως ἐνίοτε καὶ ἐπὶ ἐνεστῶτος πράγματος, ὡς Ὀδ. Α, 323. Κ, 232. β) μὲ τὸ Ἀπρμφ. Ἀορ. ὡς Ἰλ. Α, 558. Κ, 551. Ν, 273. Ὀδ. Γ, 27. καὶ ἐνίοτε ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λέγ. Lobeck Phryn. σελ. 751. μ' ὅλον ὅτι ἀπῄτει ἐνταῦθα ὁ Thom.M. πάντοτε τὸν Ἀπρμφ. Μέλ. Πρβλ 2. β καὶ 5. β. 2) μετὰ τοῦ Ἀπρμφτ. (ἄνευ Αἰτ.) καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἔχει τότε κύριον ῥῆμα καὶ τὸ Ἀπρμφ. τὸ αὐτὸ ὑποκείμ. π. χ. »Κιχήσεσθαί σε οἴομαι στοχάζομαι (ἐγώ), ὅτι (ἐγὼ) θὰ σὲ προφθάσω, Ἰλ. Ζ, 341. »Οὐ γὰρ οἴομαι πολεμίζειν, δὲν στοχάζομαι, ὅτι θὰ πολεμήσω, Ἰλ. Ν, 262. »Ἐν πρώτοισιν οἴομαι ἔμμεναι, στοχάζομαι, ὅτι εἶμαι μεταξὺ τῶν πρώτων, Ὀδ. Θ, 180. πρβλ. Ἰλ. Α, 296. Δ, 12. Ὀδ. Τ, 215. β) ἐνταῦθα πρέπει νὰ διακριθῶσιν ἐκεῖναι αἱ περιστάσεις, ὅπου παραλείπεται τὸ ὑποκείμ. τοῦ Ἀπρμτ. ἐπειδὴ συνυπακ. ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου, π. χ. »Τρώεσσαι οἴομαι, φοβοῦμαι, μήποις κἠποιοι θὰ πληγωθῶσι, Ἰλ. Μ, 68. ὅπου ὅμως ὁ φοβούμενος ἐξαιρεῖ τὸν ἑαυτόν του, καὶ Ὀδ. Μ, 212. »Τῶν δὲ μνήσεσθαί οἴομαι ἐλπίζω, ὅτι (ἡμεῖς) θὰ τὸ ἐνθυμηθῶμεν: ὅμως »Νηοῖς ἔφεσσί με, μή με καταστείνωσι, δωκέμεναι γὰρ οἴομαι, ἐπειδὴ (ἐγὼ) φοβοῦμαι, ὅτι (αὐτοί) θὰ μὲ καταπτήξωσι, Ὀδ. Ο, 278. πρβλ. Α. 201. αἱ περιστάσεις αὗαι ἀνήκουσι λοιπὸν κυρίως εἰς τὸν ἀριθμ. 1. 3) Ἀπολύτ. »Αἰεὶ οἴεαι, πάντοτε ὑποπτεύεσαι, Ἰλ. Α, 561. ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ σημασ. στοχάζομαι, πιστεύω, προσδοκῶ, Ὀδ Ω. 401. μάλιστα ὅμως μεταχρῆσ. οὕτως ὁ Ὅμ. τὸν Μέσ. Ἀόρ. »Θυμὸς οἴσατό μοι καὶ καρδία μου τὸ προηθάνθη, Ὀδ Ι, 213. καὶ »Οἴσατο κατὰ θυμόν, τὸ προηθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ του, Ὀδ. Τ, 390. πρβλ. Ι, 339. Ξ, 298. Ο, 443. 4) Ἀπροσώπ μόνον Ὀδ. Τ, 312. »Οἴσαί μοι ἀνὰ θυμόν μοι δοκεῖ. 5) μεταβατικ. μετὰ τῆς Αἰτ. ἐν τῇ σημασ. Στοχάζομαι, πιστεύω, Ὀδ Ν, 427. Αἰσθάνομαι, προαισθάνομαι, »Κῆρας, Ἰλ. Ν, 283. »Τόσσ' ὀίσατο θυμόσ, λύπης προηθάνθη ἡ ψυχή, Ὀδ. Κ, 248. (ἄλλοι ἐξηγοῦσιν: ἡ ψυχὴ τοῦ ἄλλο τι δὲν ἐστοχάσθη εἰμὴ θρήνους, ἐσφαλμ.) προσδοκῶ, ἐλπίζω, Ὀδ. Β, 351. β) ἐνταῦθα πρέπει νὰ διακριθῶσι τὰ, κυρίως εἰς τὸν ἀριθμ. 1. ἀνήκοντα χωρία, ὅπου ἔπρεπε νὰ τεθῇ ἡ Αἰτ. μετ' Ἀπρμφτ. τὸ Ἀπρμφ. ὅμως παραλείπεται, ἐπειδὴ συνυπακ. ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου, ὅθεν καὶ ἐμφαίνεται μόνον ἡ Αἰτιατ. ἥτις ὅμως δὲν

ἐξήρτηται ἀμέσως ἐκ τοῦ Οἴομαι, ὡς Ὀδ. Ξ, 363. Χ, 165. δ) κατὰ μόνας σχηματίζον μέσον τι κῶλον, μόνον ἐν τῷ πρώτῳ προσώπ. »Ἐν πρώτοισιν, οἴω, κείσεται, μεταξὺ τῶν πρώτων, στοχάζομαι, θὰ κεῖται, Ἰλ. Θ, 538. »Ἔπειτά γ', οἴω, γνώσεαι, ἔπειτα, στοχάζομαι, θὰ τὸ καταλάβεις, Ὀδ. Π, 309. ὡσαύτως Ἰλ. Ν, 153. Ὀδ. Β, 255. Ψ, 261. ὅπου ἰστέον, ὅτι ὁ Ὅμ. μεταχρῆσ. εἰς τὴν περίστασιν ταύτην μόνον τὸ Ἐνεργ. Οἴω, καὶ ποτὲ τὸ Μέσ. καὶ τοῦτο εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. εἰς τὸ συνηρημ. Οἶμαι, Παρατατ. Ὤμην, ὅπερ συνήθως τίθεται ἄνευ συνάφειάς τινος ὡς μέσον κῶλον: διακρίνεται δὲ ἐνταῦθα διπλῆ τις χρῆσις: α) τὸ οἶμαι τίθεται ὡς ἔκφρασις τῆς μετριοφροσύνης ἢ κομψότητος, ἢ καὶ ἐκφράζον βέβαιόν τι ὡς γνώμην καὶ εἰκασίαν. β) ἐν τῇ ἀποκρίσει ἀποφατικῆς τινος ἐρωτήσεως ἐπιβεβαιόνει ἐναργῶς, Πλάτ. πρβλ. Jac. Ach. Tat. σελ. 597. καὶ τότε τίθεται συνήθ. ἐπ' ἀρχῆς τῆς ἀντιεποῦσης προτάσεως. — Ὁ κανὼν τοῦ Thomas M. σελ. 645. ὅτι τὸ οἶμαι ὀηλ. εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀκριβέσι συγγρφ. μόνον ἐπὶ ἀναμφιβόλως βεβαίων, καὶ τὸ Οἴομαι μόνον ἐπ' ἀβεβαίων πραγμάτων, ἐφάνη πλέον πρὸ πολλοῦ ὡς ψευδής· ἐξ ἐναντίας τίθεται παρὰ τοῖς Ἀττ. συχν. τὸ οἶμαι ἀντὶ τοῦ οἴομαι, Schaef. Dion. comp. σελ 360. γ) ἰδιαίτεραι Ἀττ. φράσεις: α) ὡς ἐπείσακτος ἐρώτησις, »Πῶς οἶει; πῶς οἴεσθε; πῶς στοχάζεσαι ἄραγε; ὡς τί, πῶς δοκεῖς; καὶ »Οἴεται κατὰ μόνας, Heind. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 147. Α. β) »Οἴομαι δεῖν κρίνω εὔλογον, ἔχω σκοπόν, θέλω, συχν. παρὰ Πλάτ. π. χ. »Λέγειν οἴεται δεῖν ποιεῖν δεινοῦσι θέλει νὰ κάμῃ τοὺς ἀνθρώπους δεινοὺς εἰς τὸ λέγειν, Μεν. σελ. 95. C. »Οἴεται δεῖν εἰδέναι θέλει νὰ κηρύῃ πολλά, Ἀλκ. 2. σελ. 144. Δ. 146. προϋποθέτει δὲ πάντοτε κενοδοξίαν τινά. γ) »Οἴεσθαι δεῖ ἢ χρὴ δύναταί τις εὐκόλα νὰ ἰδεασθῇ (τὸ οἴομαι παράγεται συνήθ. ἐκ τοῦ θέματος ΟΙΩ = φέρω, ἐπειδὴ φαίνεται ὅτι περιέχεται εἰς αὐτὸ τὸ Λατ. fert animus κ. τ. τ. ἐκ τοιούτων ὅμως ἀκυρολογιῶν δὲν πρέπει νὰ γίνωνται ἐτυμολογ. συμπεράσματα.)

Οἴον ἔριον. Ἀθην. σελ. 479. ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν οἶος ἢ οἴειον.

* Οἶον, τό, Δῆμος τῆς Λεοντίδος καὶ τῆς Ἱπποθοντίδος φυλῆς. Στέφ. Β. καὶ Ἁρποκρ. πρβλ. Οἶη καὶ Ὅα.

Οἷον, οὐδέτ. τοῦ, Οἷος, ὡς Ἐπίρ. ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Ὡσαύτως, Ὡς. 2) Παραδείγματος χάριν. 3) Περίπου σχεδόν, ἐγγύς, κοντά. »Οἷον δέκα σταδίουσιν, Θουκυδ. 4) »Οὐχ οἷον· καὶ, Μὴ οἷον, ἀντὶ τοῦ, Οὐ μόνον οὐ, »Οὐχ οἷον ὠφελεῖν δύναιτ' ἂν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδὲ αὐτήνω, ἤγουν, Ὄχι μόνον δὲν ἠμπόρει νὰ ὠφελῇ, κ. τ. λ. Πολύβ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Τρόπον τινά, δυνατόν, καθάπερ, ὁποῖον, μόνον, ἢ ποιόν· ἅπαξ, ἐνα. Ἡσύχ. ἰδε Οἷος, 6.

Οἷοσεί, Οἱοσεί, τρόπον τινά· ὥσπερ τε, καθάπερ, ἀντὶ Οἷον εἰ, Δωρ. Οἷον αἰ, Nacke Choeril. σελ. 146. καὶ ἀντὶ, Οἷον ἂν εἰ.

Οἰονέμω, ὅθεν Οἰονέμουσαι, (ἐκτὸς ἂν οἰονομοῦσαι ἐκ τοῦ οἰονόμος πρέπῃ νὰ γράφηται) Νέμω, βόσκω πρόβατα. Ἀπολλών. Λεξ. ἐν Λ. Ἀγρυνόμαι.

Οἰονοιστική, ἡ. Τέχνη τις συνισταμένη ἐκ τοῦ οἰήσις, νοῦς καὶ ἱστορία, ἐκ τῆς ὁποίας ἰδιοπεπλασμένης λέξεως παράγει ὁ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 244. C. τὴν οἰωνιστικήν· (συνήθ. γράφεται οἰονοστική, ὅπερ ὅμως ἐδιορθώθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Buttm.)

Οἰονόμος, ὁ, ἡ (νέμω, οἶος). Ὅστις νέμει ἢ ζῇ κατὰ μόνας· ὅθεν καθόλου, Μόνος, ἔρημος, καὶ ἐπὶ χώρας. Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 197. καὶ Β'. σελ. 100. Ὅμως Α'. 230. »Οἰονόμοιο χαραδραίης, ἀντὶ χαράδρης, σημαίνει τὸ μόνης, μοναχῆς.

* Οἰόνους, ὁ (οἴομαι, νοῦς). Ὅστις φαίνεται, ὅτι ἔχει νοῦν, κατ' ἀστείαν παραγ. ἐκ τοῦ οἴνος σχηματ. ὑπὸ Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 406. Γ.

Οἰόντε, δυνατόν. »Οὐχ' οἰόντεν· δὲν εἶναι δυνατόν· ἕπεται δὲ ἐπαρέμφατον· ἰδε Οἷος, 3. β.

Οἰοπέδη, ἡ (πέδη). Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 150. ἀριθμ. 38. Crinag. 38, 4. σκοτεινὴ λέξις, ἴσως ἐκ τοῦ οἷς, δεσμός τις μάλλινος εἰς ἄρρωστα ποδάρια.

Οἰοπέδιλος, ὁ, ἡ (οἷος, πέδιλον). Μὲ ἓν παπούτζιον, μονοπέδιλος.

Οἰοποκος, ὁ, ἡ (οἷς, πέκω). Ἀπὸ ἔρια προβάτου, παρὰ Σοφ. Οἰδ. Κολ. 475. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ Νεοπόκω.

Οἰοπολέω, ῶ (οἷος, πέλομαι). Εἶμαι μόνος, ζῶ εἰς μοναξίαν, ἐκ τοῦ πρώτου οἰοπόλος, Εὐρ. Κύκλ. 74.

* Οἰοπολέω, (οἷς, πολέω). Βόσκω, φυλάττω πρόβατα, ἐκ τοῦ δευτέρου οἰοπόλος, Ἀνάλ. Α'. 246.

Οἰοπόλος, ὁ, ἡ (οἷος, πέλομαι). Ὁ κατὰ μόνας ζῶν, μοναχός, ἔρημος, παρ' Ὅμ. πάντοτε ἐπὶ χώρας, »Χῶρος, σταθμός, οὖρεσι, μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. ἐπὶ ἀνθρώπων, πρῶτον παρὰ Πινδ.

* Οἰοπόλος, ὁ, ἡ (οἷς, πολέω). Ὁ πρόβατα φυλάττων, βόσκων, »Ἑρμῆς, ὕμ. Ὅμ. Ἑρμ. 314.

* Οἰόρ, Σκυθικῶς ἀντὶ Ἀνήρ, Ἡρόδ. Δ'. 110. ὅθεν

* Οἰόρπατα, Σκυθικὴ λέξις, παρ' Ἡρόδ. Δ'. 110. = Ἀνδροκτόνοι.

Οἶος, οἴη, οἷον, ὡς τὸ Μόνος, 2. ἄνευ τῆς βοηθείας ἢ συνοδίας τῶν ἄλλων, ὅθεν, Ἔρημος, μοναχός. συχνότ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. καὶ ἐν σημασ. Ἐπίρρ. σπανιότ. παρὰ τοῖς ὑστότρ. Ἐπικ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. εἰ ὅλου ἄχρηστ. α) μᾶλλον προσδιωρισμένον: »Οἷος ἄνευθ' ἄλλων, Ἰλ. Χ, 39. »Οἷος, μηδέ τις ἄλλος ἅμα ἴτω, Ἰλ. Ω, 148. καὶ ἀποφατικ. »Οὐκ οἷος, ἅμα τῷγε, κ. τ. λ. συχνότ. παρ' Ὅμ. β) ἐμφατικῶς: »Εἷς οἷος, μία οἴη ἔνας μοναχός, μονον ἕνας, συχν. παρ' Ὅμ. ὡς τὸ εἷς, μόνος, κ. τ. λ. καὶ εἰς Δυϊκ. »Δύο οἴω μόνω δύο, Ἰλ. Ω, 473. Ὀδ. Ξ, 94. καὶ εἰς Πληθ. »Δύο οἴοιο, δύο οἴοιν, Ὀδ. Γ, 434. Π, 245. γ) ἐνίοτε μετὰ Γενικ. »Τῶν οἴοιο ἀπ' αὐτοῦς ἀφιγμένος, Ἰλ. Δ, 693. πρβλ. Δ, 74. καὶ »Οἷος ἀπ' ἄλλων, Ὀδ. Ι, 192. »Οἷοι ἀπὸ σεῖο, οἷος ἀπ' ἀνθρώπων, Ἰλ Ι, 438. Ὀδ. Φ, 364. ὅμως »Οἴη ἐν ἀθανάτοισιν, μόνη μεταξὺ τῶν ἀθανάτων, Ἰλ. Α, 398. ὡσαύτως »Οἷος μετὰ τοῖσιν, Ὀδ. Γ, 362. 2) = Μόνος, 2. μόνος εἰς τὸ εἰδός του, τουτέστ. ἐξαίρετος, ἐπίσημος, Ἰλ. Ω, 499. (συγγεν. μὲ τὸ Ἴσος, καὶ μὲ τὸ Λατ. unus, πρβλ. Οἴνη, 3.) (παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. εὑρίσκεται ἡ παρεπήγουσα ἐνίοτε βραχεῖα, Meineke Menand. σελ 253.)

Οἷος, οἵα, Ἰων. οἴη, οἷον (ὁ, ὅ, ὅς). Ὁποῖος, ὁποίας λογῆς, ὅτι λογῆς, ὁποίας ποιότητος, φύσεως, ὁποίου εἴδους, ἤθους ἢ ψυχικῆς διαθέσεως, Λατ. qualis, Ἀντωνυμ. ἀναφορική, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνταποκρίνεται ἡ ἐρωτημ. Ἀντων. ποῖος, ἢ ἀόρ. ποιος, καὶ ἡ δεικτ. τοῖος, ἤδη παρ' Ὅμ καὶ Ἡσ. συχνότ. ἐπαυξητ. »Ὅσσος οἷός τε τὸ Λατ. qualis quantusque Ἰλ. Ω, 630. »Ὁσσάτιος καὶ οἷος, Ἰλ. Ε, 758. μετὰ τῆς Αἰτ. »Οἷος ἀρετήν, ὁποῖος ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρετήν, Ἰλ. Ν, 275. »Οἷος μέτεισι πόλεμόν δεν, Ἰλ. Ν, 498. Χρῆσις: 1) τὸ οἷος εἰς ἀνεξάρτητον καὶ αὐθύπαρκτον πρότασιν ἔχει τὴν δύναμιν ἐκφωνήσεως, καὶ

προάγει μέγα τι, ἀσυνήθιστον καὶ τερατῶδες διὰ τῆς ἐκφωνήσεως τοῦ θαυμασμοῦ, ἤδη παρ' Ὅμ. ὀχι σπάν. ἐπευξηθέν: »Οἷον δὴ τόν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι· ὁποῖον λέγον ἐδυνήθης νὰ προφέρῃς! Ὀδ. Ε, 183. πρβλ. Ἰλ. Ε, 601. ὡσαύτως εἰς τὸ Οὐδέτ. »Οἷον δὴ νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται, ὡ πόσον κατηγοροῦσιν οἱ θνητοὶ τοὺς θεοὺς ὡς αἰτίους! Ὀδ. Α, 32. πρβλ. Ἰλ. Ε, 601. Ν, 633. Ρ, 58·. Φ, 57. κυρίως εἶναι τοιαύτη τις φράσις ἐλλειπτική, καὶ ἐντελῶς ἐκφράζετο ἂν ἡ πρώτη πρότασις οὕτω πως: τοῖον μῦθον, οἷον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι, θαυμάζω, ἢ, θαυμάζω, ὅτι τοῖον μῦθον ἠγόρευσας, οἷον ἠγόρευσας. β) »Οἷός τινιν ἀντὶ ἰσός τινι, μετὰ Δοτ. Ἡσ. Ἔρ. 316. ὅπου ὁ Spohn παρεδέχθη τὴν τοῦ Schaefer μεταβολήν, »Δαίμονι δ' ἴσος ἔησθα: ἐὰν ἡ ἀνάγνωσ. ὅλων τῶν χειρογρ. δὲν δύναται νὰ ἐπικυρωθῇ ὡς ἰδίωμα τοῦ Ἡσ. τότε ἦτον προκριτέα ἡ εὐκολωτ. μεταβολή, »Δαίμων δ' οἷος ἔησθα. 2) συχν. περιοχὴ συγκρίσιν τινα καὶ συμπαράθεσιν, ὅθεν ἐνίοτε καὶ ἐπακολουθητικόν τι, καὶ δὴ εἰς ὑποτεταγμένας προτάσεις μετὰ τὸ Τοῖος ἢ Τοιός δε. Ὀδ. Α, 371. συνήθως ὅμως παραλείπεται ἡ δεικτ. Ἀντων. »Οἷος ἀστὴρ εἶσιν ὃν τρόπον πορεύεται ἀστήρ τις, Ἰλ. Χ, 317. κ. τ. τ. β) ἀξιοσημείωτ. εἶναι ἡ παραλείψις τοῦ πρόσθεν κάλου εἰς μερικὰς ὁμηρικὰς ἐκφράσεις, ὡς π. χ. εἰς τό, »Οἷ' ἀγορεύεις, οἷα μ' ἔοργας, ὅπου τὸ Ἀναφορ. ἀναφέρεται εἰς ὅλην τὴν πρότασιν, τῆς ὁποίας ἡ ὑπόδοσις γίνεται φανερὰ ἐκ τῶν προηγουμένων: τὸ νὰ συμπεράνω ἐξ ἐκείνου, ὅπερ εἶπες, ὅπερ μοι ἔκαμες, Ὀδ. Δ, 611. Ἰλ. Σ, 95. Χ, 347. Schaef. L. Bos. σελ. 252. γ) ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ γνωστὴ παρατήρησις, ὅτι τὸ οἷος, οἷα, οἷον τίθεται συχν. μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ὅτι τοῖος, ὅτι τοῖα, ὅτι τοῖον, Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 117. C. Erf. Σοφοκλ. ΟΤ. 694. ὅμως ἤδη καὶ Ἰλ. Ζ, 166. Ὀδ. Ρ, 479. πρβλ. Π, 92. Γ, 180. Σ, 72. 219. ὅπου ἀποδεικνύονται αὐταὶ τὰ πρότερον εἰρημένα διὰ τοῦ Ἀναφορικοῦ. δ) ὅταν πρόκειται νὰ φανερωθῇ, ὅτι ἡ αἰτία ἦτοι ἡ ἀποδείξις φαίνεται καθ' ἑαυτήν, τότε τίθεται τὸ »Οἷος δή, οἷον δή κ. τ. λ. »Τοιός δε, οἷος δὴ σύ, τοιοῦτος, ὥσπερ καὶ σύ, Ἰλ. Ω, 376. ὅπου φανερώνεται διὰ τοῦ προστιθεμένου δή, ὅτι τὰ λεγόμενα εἶναι ἀδιάσειστα, πρβλ. 6. β. Μεγαλητέρα δέ τις αὔξησις τῆς συγκρίσεως κεῖται εἰς τὸ »Οἷός περ, ἀπαραλλάκτως ὡς —, Ὅμ. καὶ Ἀττ. ε) ὅταν ὅμως πρόκειται νὰ φανερωθῇ διὰ τῆς συγκρίσεως ἢ διὰ τοῦ ἐπακολουθητικοῦ τυχηρά τις ἢ ἀμφίβολος ἔτι συμφωνία, τότε μεταχρῖτ. ὁ Ὅμ. τὸ »Οἷός τεκ (ὅπερ ὅμως διαφέρει πολὺ ἀπὸ τό, καὶ εἰς τοὺς Ἀττ. εὐχρηστ. »Οἷός τεκ μετὰ τῆς Ἀπρμφτ. ἴδε 3. β.) καθὼς ἴσως, »Οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρηος καθὼς ἴσως ὁ Ἄρης προσέρχεται, Ἰλ. Η, 208. πρβλ. Ρ, 157. Ὀδ. Η, 106. Δ, 536. Ν, 223. Ο, 324. 379. Ρ, 309. Τ, 233. Herm. ὕμ. Ὅμ. Δήμ. 103. πρβλ. β. 6. Παρομοίως τίθεται καὶ τὸ »Οἷός ποτε, Ὀδ. Τ, 35. ζ) ὅταν ἡ σύγκρισις ἀναφέρεται καὶ εἰς χρόνου προσδιορισμόν, τότε τίθεται τό, »Οἷος ὅτε, ὡς καὶ τότε, Ὀδ. Κ, 462. Χ, 227. η) τὸ »Οἷός τις, οἷόν τιν ἀποτελεῖ τὸ ὑποκείμενον τῆς συγκρίσεως, τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα, ἀπροσδιόριστον, Ἰλ. Ε, 638. Ὀδ. Ι, 348. Τ, 377. θ) τὸ »Οἷος οὖν, οἷος δήποτε, ἀναλογεῖ μὲ τὸ Λατ. qualiscunque, μετὰ Ὅμ. ι) ἐκ τῆς συνήθ. παραλείψεως τῆς δεικτ. Ἀντων. πρὸ τοῦ οἷος ἐξηγοῦνται καὶ μερικαὶ Ἀττ. βραχύτητες τῆς ἐκφράσεως, π. χ. »Οὐδέν οἷον ἀκούειν αὐτοῦ, οὐδὲν εἶναι τόσον καλόν, παρὰ νὰ ἀκούσῃ τις αὐτόν τὸν ἴδιον: »Οἷόν ἐστιν ὅπερ σημαίνει — θέλει νὰ εἰπῇ, κ. τ. τ. 3) τὸ οἷος μετὰ τῆς Ἀπρμφτ. σημαίνει ὑψηλόν τινα βαθμὸν ἐπιτηδειότητος εἴς τι, »Οἷος ἐὼν τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε, ὡς ἦτον ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ ἔργον τι ἢ λέγον, Ὀδ. Β, 272. »Οἷος ἐὼν βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι, ὡς ἦτον ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ συμβουλεύῃ καὶ νὰ μάχηται, Ὀδ. Ξ, 491. πρβλ. Jac. Ach. Tat. σελ. 943. β) πολὺ συχνότ. ὅμως εἶναι μὲ τὴν αὐτὴν σημασ. τὸ οἷός τε μετὰ τῆς Ἀπρμφτ. Ὀδ. Τ, 160. Φ, 117. 173. καὶ παρ' Ἡρότ. Α', 29. 67. Δ', 16 καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτως καὶ εἰς Ἑνικ. καὶ Πληθ. Οὐδετ. »Οἷόν τέ ἐστιν καὶ »Οἷά τε ἐστι, οἷόν τε γίγνεται, κ. τ. τ. εἶναι δυνατόν, Ἡρότ. Α', 91. 194. Δ', 31. Πλάτ. Πολ. 12. σελ. 967. Α. συχνοτ. παρὰ τοῖς Ἀττ. »Οἷός τε εἰμὶ ποιεῖν, εἶμαι ἱκανὸς νὰ τὸ κάμω, ἠμπορῶ νὰ τὸ κάμω, ὅπου ἐνίοτε καὶ παραλείπεται τὸ εἶναι, Porc. Εὐρ. Ἑκ. σελ. 101. γ) ἄνευ τῆς Ἀπρμφτ. εἰς Οὐδέτ. »Οἷόν τέ ἐστιν, εἶναι δυνατόν, Ἀττ. »Ὅταν ᾖ πρῶτον οἷόν τεον, εἰς τὴν πρώτην εὐκαιρίαν, Δημοσθ. παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ὡς μία λέξις, »Οἷόν τεον γράφεται. 4) πρὸ ἑνὸς Ἐπιθ. ἀντὶ Ἐπιρ. δὲν τίθεται ποτὲ τὸ οἷος, Valck. Phoen. 1633. ὅμως τὸ Ἐπιρρμτκ. οἷον, εἶναι οὕτως ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ Ὡς, ἐπειδή Ἰλ. Α. 653 »Οἶσθα, οἷος ἐκεῖνος δεινὸς ἀνήρ, σημαίνει: ἠξεύρεις, ἐποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁ δεινὸς ἀνήρ, ὄχι ὅμως: ἠξεύρεις, πόσον δεινὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἀνήρ. 5) συχνοτ. εἶναι παρὰ τοῖς Ἀττ. ὁ ἀνακεφαλαιασμὸς τῆς ἀναφορ. Ἀντων. εἰς τὴν αὐτὴν πρότασιν, π. χ. »οἷ' ἔοργα δρήσας οἷα λαγχάνει κακά», ὅτι μετὰ τοιαῦτα ἔργα πάσχει τοιαύτην δυστυχίαν, Σοφοκλ. Ἠλ. 751. »Οἷαν ἀνθ' οἵων δυμάτων χάριν ἠνύσαμ ποίαν χάριν εἶχες ὑπὲρ τοιαύτης θυσίας, Τραχ. 994. πρβλ. 1045. »Σκέψαι δὲ οἷῳ ὄντι μοι περὶ σὲ οἷος ὢν περὶ ἐμέ, ἔπειτά μοι μέμνησο, παρίβαλε τὸ πρός σὲ φέρτιμόν μου μὲ τὸ ἰδικόν σου τὸ πρὸς ἐμέ, καὶ ἔπειτα κατηγόρησόν με, Ξεν. Κυρ. Δ'. 5. 29. πρβλ. Wytt. ep. cr. σελ. 180. καὶ μάλιστα Monk. Εὐρ. Ἄλκ. 145. — 6) ὡς Ἐπίρ. ἦτον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ποιητ. τὸ Οὐδετ. Ἑνικ. οἷον, ἐν δὲ τῷ Ἴων πεζῷ λόγῳ καὶ τὸ Πληθ. οἷα ἀντὶ τοῦ ὡς, ὥσπερ, Ὅμ. πρβλ. Boeckh Πίνδ. Ὀλ. Α'. 8. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἐπιθ. »οἷον ἐερσήειεν πόσον δροσώδης, Ἰλ. Ω, 419. καὶ εἰς Πληθ. »οἷα κάσθαλα, Ὀδ. Π, 93. Σ, 143. τὸ Ἐπίρ. οἷος, φαίνεται ὅτι ἦτον ἐν χρήσει μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. καὶ δὴ παρ' Ἀρστφ. καὶ Σοφοκλ. β) ἐν τῇ συγκρίσει ἀντὶ τοῦ ὡς, καθὼς, ὡσάν, Ὅμ. καὶ εἰς Πληθ. Οὐδ. οἷα, Ἡρότ. ὅπου ἀπαντῶνται πάλιν αἱ αὐταὶ ἑνώσεις μετὰ μορίων, ὡς παρὰ τῇ Ἀντων. καὶ εἰς τὴν αὐτὴν σημασ. »οἷον δή», ἐπειδὴ γάρ, »οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσαν· ἐπεὶ γὰρ ἔτρεμε πρὸ τοῦ Μενλ. Ἰλ. Ρ, 587. πρβλ. Φ, 57. ὡσαύτως »οἷα δή», Ἡρότ. Β'. 28. »οἷά τεκ ὡς γάρ, Ὀδ. Γ, 73 Ι, 128. 254. Ξ, 63. Ἡρότ. Β'. 175. »οἷον ὅτεκ ὡς ὅτε, κ. τ. λ. πρβλ. 2. β. γ. δ. ε. Οἱ νεώτερ. καὶ διπλασιάζουσι, »οἷον ὡς, οἷον ὥσπερ, ὡς οἷον, ὡς οἷεκ, Lobeck Phryn. σελ. 427. πρβλ. ὡς D. P. γ) ἀντὶ τοῦ, Παραδείγμ. χάριν, συχνοτ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δ) ἀντὶ τοῦ, Περίπου, Λατ. quasi, »οἷον δέκα σταδίουεκ, Θουκ. τὸ λοιπὸν ὡς τὸ ὅσον, πρβλ. ὡς, Δ. ΙΙΙ. ε) »οὐχ οἷονεὶ ἢ ἠμὴ οἷονεὶ ἀκολουθοῦντος τοῦ »ἀλλ' οὐδὲν ἢ ἀλλά μηδέν, ὄχι μόνον δὲν —, ἀλλὰ καὶ μήτε —, Πολύβ. Λατ. non modo non —, sed nec —, ζ) »Θαυμαστὸν οἷονεκ, ταὐτὸν τῷ, Θαυμαστὸν ὅσον, Λατ. mirum quantum, Schaef. Dion. comp. σελ. 184. (ἡ παραλήγουσα εἶναι παρὰ τοῖς Ἀττ. συχν. βραχεῖα, ἀλλ' ἤδη καὶ παρ' Ὅμ. π. χ. Ἰλ. Ν, 275. Σ, 105. Ὀδ. Η, 312. Τ, 89. ὅμως τοῦ Θηλ. οἷα ἡ λήγουσα εἶναι μόνον παρὰ τοῖς ὑστερ. καὶ φαύλοις ποιητ. βραχεῖα, Jac. AP. σελ. LXV.)

*Οἰάς, Γενικ. τοῦ οἷς, Ὅμ. καὶ Ἀττ.

*Οἴος, Γενικ. τοῦ οἷς, Ὅμ.

Οἶος, α, ον (οἷς). Ἐκ προβάτου, προβατεῖος, π. χ. γάλα.

*Οἰοτερός (οἷος). = οἷος, ὡς τὸ Δεξιτερός κ. τ. τ. σχηματιζόμ. Σοφρών.

*Οἰοφέγγος, ὁ, ἡ, = Μηλοκτόνος, Ἡσύχ.

Οἰόφρων, ονος, ὁ, ἡ (οἷος, φρήν). Ἰσχυρογνώμων, ἰδιότροπος· παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 808. »Πέτρα οἰόφρων· ἡ μόνη, ἡ ἔρημος.

Οἰοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ. Ὁ ἕνα μόνον, ἢ ὁ μάλλον ἔχων χιτῶνα, μονοχίτων· ἢ προβατοχίτων, ἐκείνο μὲν ἐκ τοῦ οἷος, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ὅις. Οὕτως ὀνομάζει Γρηγ. Ναζ. τοὺς μοναχούς, Τόμ. Β. 218. Β. ὁ μόνον χιτῶνα (ἄνευ ἱματίου ἤτ.) φορῶν, Ὀδ. Ξ, 489. (–υυ–)

Οἰόω, ῶ (οἷος). Ἀφίνω τινὰ μοναχόν, ἔρημον βοηθείας, ταὐτὸν τῷ, Ἐρημόω. Ἰλ. Ζ, 1. Λ, 401. καὶ εἰς ἀμφότερα τὰ χωρία 3 ἀορ. παθητ. »οἰώθη». Μουσ. διαχωρίζω.

Οἰπτωτον, τό, ἢ οἰπτωτος, ὁ (ὄις, πίπτω). Κόπρος προβάτειος. Ἡμαρτ. γραφὴ παρὰ Πολυδ. Ε'. 91. ὅπου τὰ Χειρογρ. οἰσπώτη ἔχουσιν, ἐξ Ἀριστερ. Λυτ. 575. Δίων Καπ. μς'. 5. Παρ' Ἀριστοφ. εἶναι ταὐτὸν τῷ, οἰσυπος, ὁ ῥύπος καὶ ἱδρὼς τοῦ προβατείου μαλλίου. Παρὰ δὲ Ἡροδ. Δ' 187 γράφεται οἰστη, κατὰ δὲ ἄλλους οἰτύπη. Ἡσύχ. Γαλην. Γλωσσ. Ἐτυμολ. Μ. ἔχουσι τοῦτου ταὐτόσημον τό, οἰσπάτη.

Οἴς, ὁ καὶ ἡ, Γεν. οἰός, Αἰτ. οἶν, ὀνομ. πληθ. οἶες, Γεν. οἰῶν, Δοτ. οἰεσι, Ὀδ. Ο, 386. ὅμως συνήθ. παρ' Ὅμ. οἴεσσι, Ἐπ. βραχυόμεν δοτ. Ἰλ. Ζ, 25. Λ, 105. Ὀδ. Ι, 418. Αἰτ. οἶας, συνήρημ. ὀνομ. καὶ Αἰτ. οἶς, συχν. παρ' Ὅμ. μάλιστα ἐν τῇ Ὀδ καὶ Ἡσ. Ἔργ. 777. ὅμως μόνον ὡς Αἰτ. (εἰς τὴν συναίρεσ. ταύτην εἶναι τὸ ἄλλοτε πάντοτε βραχὺ ἰ μακρόν.) τὸ πρόβατον, Λατ. μετὰ τοῦ Διγάμμ. Ovis, Ὅμ. Ἡσ. καὶ καθόλου Ἴων. Παρ' Ὅμ. εἶναι ἡ λέξις ἐν χρήσει ἐπίσης ἐπὶ τοῦ ἄρσεν. καὶ θηλ. προβάτου, ὅπου ὅμως θέλει νὰ φανερώσῃ ῥητῶς τὸ ἄρσεν. μετὰ τῆς προσθήκης, »Ἀρσενόεσσα ἢ »Ἄρσηνα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνάπαλιν, »θῆλυς» Ἰλ. Β, 216. Ὀδ. Κ, 527. ὡς τόσον εἶναι παρ' Ὅμ. ὡς καὶ παρὰ τοῖς ὑστερ. τὸ ἄρσεν. συχνότρ. καὶ δὴ φυσικῷ τῷ λόγῳ, ἐπειδὴ καὶ τὰ ποίμνια συνίστανται ἀπὸ πλειότερα θηλ. παρ' ἀπὸ ἄρσ. πρόβατα. Οἱ Ἀττ. συναιροῦσι τὸ ΐς εἰς οἷς, Γεν. οἰός, Δοτ. οἰί, Αἰτ. οἶν, Πληθ. ὀνομ. οἷες, Γεν. οἰῶν, Δοτ. οἰσί, Αἰτ. οἴας, συνήρημ. ὀνομ. καὶ Αἰτ. οἷς, ὁ Ὅμ. ἔχει ἐντεῦθεν μόνον τὰς Γενικ. οἰός καὶ οἰῶν.

Οἴσαξ, Γεωπον. Β'. 6. 24. ἴσως ταὐτὸν τῷ, εἰσύα.

*Οἴσατο, οἰσάμενος, Ἐπικ. Ἀόρ. Μετ. τοῦ οἴομαι, οἴομαι, Ὅμ. (ι)

*Οἴσε, οἰσέτω, οἴσετε, Προστακτ. τοῦ οἴσω ἐκ τοῦ φέρω, Ὅμ. καὶ Ἀττ.

*Οἴσεμεν, οἰσέμεναι, Ἐπικ. ἀντὶ οἴσειν, Μέλ. Ἀπρμφ. τοῦ φέρω, Ὅμ.

Οἶσθα, 2 Ἑνικ. τοῦ οἶδα, ἀντὶ, οἴδας, ἠξεύρεις, προσθέσει τοῦ αἰολικοῦ Θα, Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἀττ. οἱ τινες μεταχρῖτ. ὅμως καὶ τὸ οἴσθας, Meineke Μένανδ. σελ. 122.

*Οἴσθεις, Μετοχ. Ἀορ. παθητ. τοῦ οἴομαι, Ἰλ. Ι, 453.

*Οἰσθείς, καὶ οἰσθῆναι, Ἀόρ. 1. Μετοχ. καὶ Ἀπρμφ. παθητ. τοῦ οἴομαι, ὑστερ.

*Οἰσμός, ὁ, Ἐπιρρήματικ. ἐκ τοῦ οἴω, ὡς τὸ Οἰστός, νεωτρ.

Οἰσόκαρπον, τό (καρπός). Ὁ καρπὸς τοῦ οἴστου, τὸ ὁποῖον Εὐστάθιος ἑρμηνεύει διὰ τοῦ Ἀγνόκοκκον.

Οἶσον, τό, καὶ οὖτον, παρὰ Δυνάμ. 20. τὸ σχοινίον τοῦ καραβίου, τὸ λεγόμενον Γούμενα, ἢ Παλαμάριον. Ἐκ τοῦ οἴσω, τουτέστι Πεπλεγμένον ἴδε οὖσον.

Οἶσος, ἡ, οἶστος, ὁ, παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 2. καὶ γ'. 17. εἶδος φυτοῦ, ἡ ἄμπελος, ὁμοίου τῇ ἰτέᾳ, τοῦ ὁποίου τὰ κλωνάρια χρησιμεύουσιν εἰς δεσμοὺς καὶ πλοκὴν καλαθίων, κ. τ. τ. Ἐκ τούτου οἰσύα, πιθανῶς εἰδός τι Ἄγνου καὶ Λύγου, ἤγ. λυγαρίας, (Vitex agnus castus, Λιν.) Ἐκ δὲ τοῦ οἴσος, οἶτος παράγεται τὸ Λατ. Vitus, vitex, vimen, τὸ ὁποῖον σημαίνει τὸν αὐτὸν ἄμπελον, καὶ τὰ κλωνάρια τοῦ ἴδε Οὐάρ. Γεωπ. σελ. 312. Γλωσσ. Οὐλκαν. σελ. 649. ἔχει Ὑσίον, Vimen, Ὑσιπλόκος, victor· ὁ πλέων τὰ ὑσία. Συγγεν. μὲ τὸ Οἰσύα, οἰσύς, οἴσαξ.

Οἰσοφάγος, ὁ (οἴσω, φαγεῖν). Ὁ πόρος, τὸ κανάλιον, διὰ τοῦ ὁποίου ἔρχονται ἐκ τοῦ στόματος εἰς τὸν στόμαχον τὰ σιτία καὶ ποτά· ἐσωφάγος, καταπιών, λέγεται οὕτω διὰ τῆς στενότητος καὶ τοῦ μήκους,

Οἰσπάτη, ἡ, οἴσκη, ἡ, Οἰσπότη, ἡ, καὶ Οἰσκώτη, ἡ, καὶ ἀναλυμέν. Ὀἰσπάτη, οἴσπη, κ. τ. λ. (ὅις, οἷς, πάτος) κατ' ἐνίους Κέπρος προβάτειος ὡς τὸ οἰπωτόν, κατ' ἄλλους δὲ ὁ ῥύπος καὶ ὁ ἱδρὼς τῶν προβατείων ἐρίων, τὰ ἄπλυτα ἔρια, ὡς τὸ οἰσωπός· ὁ Ἡρόδ. Δ'. 187. ἔχει ἀναμφιβόλ. εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην σημασ. τὸ οἴσπη, ὅπου ἄλλοι οἰσύπη ἀναγιν. καὶ Ἄρστφ. Λυσ. 575. οἰσπώτη. Περὶ τῆς διαφορᾶς τῆς γραφῆς ἴδε Koen. greg. σελ. 543.

Οἰστέον, (ἐκ τοῦ οἴστω, φέρω). Πρέπει νὰ φέρῃς τι.

Οἴστευμα, τό (οἰστεύω). Τόξευμα, τὸ ἐκφενδόνισμα τοῦ βέλους, τῆς σαίτας, ἢ τοῦ κονταρίου.

Οἰστευτήρ, ῆρος, ὁ· ἡ οἰστευτής, οῦ, ὁ (οἰστεύω). Ὁ τοξεύων οἰστοὺς ῥίπτων.

Οἰστευτύς, ύος, ἡ, Ἰωνικ. ἡ τέχνη τοῦ οἰστεύειν· ἐκ τοῦ

Οἰστεύω, (οἰστός). Τοξεύω, ῥίπτω τὸ βέλος, Ὅμ. ὀϊστῷ οἰστεύεσκε, Ὀδύσ. Μ. 84. μετὰ Γεν. τινός. Ἰλ. Δ, 100. 2) Ἑστερ. καὶ μεταβατικ. κτυπῶ, πληγώνω τινὰ μὲ τὴν σαίταν· ὁ Ὅμ. ἐνόει εἰς τὴν σημασ. ταύτην τὴν ἀμεταβ. Μετοχ. ἠοιστεύσασα μὲ τὸ μεταβατ. ἠβάλλεικα Ἰλ. Δ, 196. 206. Θ, 269. Ὀδ. Θ, 216.

*Οἰστικός, ή, όν (οἴστω). Ὅστις κομίζει, φέρει.

*Οἰσταβρόχιον, τό. Βροχὴ βελῶν, Εὐστάθ.

Οἰστοδέγμων, ὁ, ἡ. Γεν. ονος, (οἰστός, δέχομαι). Ὁ περιέχων οἰστούς. Αἰσχύλ.

Οἰστοδόκη, ἡ (δέχομαι). Θήκη, θηκάριον πρὸς ὑποδοχὴν οἰστῶν· ἔστι δὲ ταὐτὸν τῷ οἰστοθήκη.

*Οἰστοθήκη, ἡ (θήκη). Θήκη πρὸς ὑποδοχὴν οἰστῶν.

Οἰστοκόμος, ὁ (οἰστοὺς κομέω). Ὅστις βάλλει κόμην ἢ πτερὰ εἰς τὰ βέλη· ἀμφ.

Οἰστός, ή, όν (οἴστω). Ὁ φερόμενος. 2) Ὁ ὑποφερτός, ὁ εὔκολος νὰ φερθῇ, νὰ βασταχθῇ. Τὸ συγκρ. οἰστότερον, παρ' Ἡλιοδ. Β'. σ. 103.

Οἰστός, οῦ, ὁ. Ἀττ. οἰστός, παρὰ κοωτρ. ποιητ. καὶ μετὰ τοῦ ἑτερογ. Πληθ. τὰ οἰστά, Βέλος, σαῖτα, Ὅμ. καὶ Ἡσ. πρὸς τὰ ἄνω πτερωτός, Ἰλ. Ε, 171. πρὸς τὰ κάτω χαροσίδηρος, Ἰλ. Ν, 650. ἐνίοτε καὶ τριγλώχιν, Ἰλ. Ε, 393. 2) Ἑστερ. ἴσως καὶ τὸ Κοντάριον (συγγεν. μετὰ τοῦ οἰστός, οἴσω). Κυρίως δὲ σημαίνει τὴν σφοδρότητα καὶ ταχυδρομίαν τοῦ ἐκτοξευομένου, ἢ ῥιπτομένου ὅπλου, ὅθεν Εὐρ. Μηδ. 637. «Τόξων ἐφείης ἀφυκτον οἰστόν.» Παρὰ δὲ Ἀριστοτ. Φυσ. ε. 9. εὑρίσκεται πολλάκις ἡ οἰστὸς φερομένη· Ἀθλυκ. ὅθεν

*Οἰστόχος, ὁ, ἡ, καὶ

Οἰστοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὁ ἔχων ἢ κρατῶν οἰστούς.

*Οἰστοφόρος, ὁ, ἡ. Ἀττ. οἰστοφόρος (φέρω) ὁ βαστάζων οἰστούς.

Οἰστράω, ῶ. Ἰων. Οἰστρέω, (οἶστρος). Κυρίως ἐπὶ τῶν οἴστρων, οἵτινες ἐνοχλοῦσι, ταράττουσι, ἀγριαίνουσι διὰ τοῦ κεντήματος ἢ τοῦ βόμβου τὰ ζῶα. β) καθόλου δὲ, κεντῶ, κεντρόνω, ἐρεθίζω ἢ ἐλαύνω διὰ τοῦ κεντήματος. γ) μεταφορ. ἐπὶ σφοδρῶν παθῶν, φέρω εἰς ταυτὰ τὰ πάθη, φέρω τινὰ εἰς μανίαν, θυμόν, κ. τ. τ. 2) Ἀμεταβάτ. κυρίως ἐπὶ ζώων, τὰ ὁποῖα ἐνοχλοῦνται, ταράττονται, ἀγριαίνουσιν ἐκ τοῦ κεντήματος ἢ τοῦ βόμβου τοῦ πλησίον περιπετομένου οἴστρου. β) μεταφορ. γίνομαι ἀνήσυχος, ἄγριος, κυριεύομαι ἀπὸ σφοδρὰ πάθη, μαίνομαι, εἰς τὴν αὐτὴν ἀμεταβ. σημασ. μετχρῆτ. τὸ Παθητ. Οἰστρούμαι ὁ Λουκ. Ὀν. 33. Κατὰ τὸν Herm. Κύρ. Βακχ. 32. ἢ λέξις ἐὰν ἐδέχετο αὔξησιν· (συνήθ. εἶναι τὸ μὲν οἰστρόω ἀμεταβ. τὸ δὲ οἰστρόω μεταβάτ. πρβλ. Jac. Ach. Tat. σελ. 484.) ὅθεν

Οἰστρηδόν, Ἐπίρ. Ἀνησύχως, λυσσωδῶς, ὡς τὰ ὑπὸ τοῦ οἴστρου κεντηθέντα ζῶα.

Οἰστρήεις, εσσα, εν (οἶστρος). Ὁ κεντηθείς, μάλιστα ὑπὸ μανίας, μανιώδης, λυσσώδης.

Οἰστρηλασία, ἡ (οἴστρου ἔλασις). Ἡ ἔλασις ἢ στενοχωρία, ἥτις προέρχεται ἐκ τοῦ κεντήματος τοῦ οἴστρου· ἔστι τὸ ποιεῖν τινα λυσσώδη· ἀντὶ τοῦ Λύσσα· ἐκ τοῦ

Οἰστρηλατέω, ῶ. Μέλ. ήσω. Κυρίως, ἐλαύνω οἴστρῳ, διὰ τοῦ κεντήματος ἢ τοῦ βόμβου τοῦ οἴστρου κάμνω ἀνήσυχα ἢ διώκω τὰ ζῶα, τὰ κάμνω λυσσώδη. 2) Μεταφορ. κινῶ τινα εἰς σφοδρὰ παθήματα, οἷον θυμόν, λύσσαν, ἔρωτα. κ. τ. τ. ἐκ τοῦ

Οἰστρήλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω, οἶστρος). Κυρίως ὁ ὑπὸ τοῦ οἴστρου διωκόμενος. β) μεταφ. ὁ κινούμενος εἰς μανίαν ἢ σφοδρὰ πάθη. 2) Ἐνεργ. ὅστις κινεῖ εἰς μανίαν. κάμνει τινὰ λυσσώδη, Αἰσχύλ. Πρ. 582.

Οἰστρημα, τό (οἰστράω). Λύσσα· καὶ 2) Ἐνεργ. τὸ λυσσώδη τινὰ ποιοῦν. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1341. Ὡς τὸ Οἴστρος, οἷον «Ἐῆς λύσσης οἰστρήματα», τουτέστι τὰ ὄργανα, τὰς αἰτίας τῆς λύσσης του. Ἀνέκδοτ. Γ'. σ. 184.

Οἰστρησις, ἡ (οἰστράω). Λύσσα, ἀγριότης, πάθος σφοδρόν. 2) Ἐνεργ. τὸ ποιεῖν τινα ἄγριον, λυσσώδη.

Οἰστροβολέω, ῶ. Μέλ. ήσω (οἴστρω βάλλω). Κτυπῶ, πληγώνω, ἐλαύνω τινὰ μὲ τὸ κέντρον, μετὰ Αἰτιατ. «Πόθοι με οἰστροβολοῦσιν.» Μελέαγρ. Ἐπίγρ. 54. μάλιστα μεταφ. ἐπὶ κέντρου τοῦ ἔρωτος.

Οἰστροδίνητος, ὁ, ἡ· ἡ οἰστροδίνητος, ὁ, ἡ, ἡ οἰστρόδονος, ὁ, ἡ (δινέω, δονέω, οἶστρος) κατὰ τὴν δίνησιν ταὐτὸν τῷ οἰστρήλατος, Ὁ ὑπὸ τοῦ οἴστρου διωκόμενος· μεταφ. ὁ ὑπὸ λύσσας καὶ σφοδροῦ πάθους κυριευόμενος. Ἀμφίβολος δὲ ὁ πρῶτος τῶν παρατεθέντων σχηματισμῶν· διότι παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 324. εὑρίσκεται εἰς τὰ Χειρόγρ. ὁ δεύτερος σχηματισμός, ὅστις εἶναι καὶ παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 580. Αὐτόθ. δὲ 17. ὑπάρχει καὶ ὁ τρίτος σχηματισμός.

*Οἰστρομανής, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ ὑπὸ κεντήματος τοῦ οἴστρου μαινόμενος· καθόλου δὲ ὁ μαινόμενος· ὅθεν

Οἰστρομανία, ἡ. Μανία, λύσσα, ἢ λυσσώδες ἄλλο τι πάθος. Ἱππουρ. Ἐπιστ.

Οἰστροπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω, οἴστρος). Ὁ κεντημένος ἀπὸ τὸν οἴστρον, ὅθεν ὁ μαινόμενος, λυσσώδης, Αἰσχ. καὶ Σοφοκλ. (κατ' ἄλλους γράφεται οἰστρόπληξ).

Οἴστρος, ου, ὁ. Ἔντομόν τι τὸ ὁποῖον ἐνοχλεῖ, καὶ διὰ τοῦ κεντήματος καὶ τῆς καταθλίψεως κάμνει λυσσώδη τὰ ζῶα, ὑφ' οὗ δηλαδὴ κεντιζόμεναι αἱ βοῦς σκιρτῶσιν, Ὀδύσ. Χ. 300. καὶ τὸ ὁποῖον κοινῶς λέγεται Στρίγγλα. Λατ. Oestrus Πλούταρχ. δὲ ἐν τῷ περὶ Πῶς ἂν τις διακρίνοιτο τὸν κόλακ. κεφ. ιζ'. λέγει ὅτι τὸ ἔντομον τοῦτο ἐμβάλλει εἰς τὰ αὐτία τῶν βοιδίων, «τοῖς ταύροις ἐνδύεσθαι περὶ τὸ οὖς.» Τινὲς δὲ συγχέουσι τὸ Οἴστρος, τῷ Μύωψ. Σενέκ. Ἐπιστ. 58. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ'. 276. 2) Καθόλου, Κέντημα, κέντρον, καὶ ἡ ἐντεῦθεν γινομένη προτροπή, 3) μεταφορ. πᾶσα σφοδρὰ ὁρμὴ ἢ παρόρμησις, σφοδρὰ ἐπιθυμία καὶ κλίσις πρός τι, ἔκκαυσις, πύρωσις ἐμμανὴς κινοῦσα ἡμᾶς ἐπί τι· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῆς τοῦ ἔρωτος ὁρμῆς, καὶ τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ θυμοῦ· ἔτι σημαίνει καὶ μανίαν, λύσσαν, (πιθανῶς ἐκ τοῦ οἰστός, συγγεν. μὲ τὸ οἴστω.)

Οἰστροφόρος, ὁ, ἡ (οἶστρος, φέρω). Ὁ φέρων κέντρον, παρόρμησιν μανίας, ὁ σφοδρῶς ἐρεθίζων, εἰς πάθος τι ἢ λύσσαν κινῶν· ἀμφ.

Οἰστρόω, ῶ. Ταὐτὸν τῷ οἰστρέω, Σοφοκλ. Τραχ. 655. καὶ Σουίδ. ἐν Λ. οἰστροῖ, ὅπου νῦν οἰστρηθεὶς, καὶ οἰστροῖ ἀναγινώσκεται· ἀμφ.

Οἰστρώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὡσὰν κεντημένος, ὅθεν ὡσὰν λυσσώδης, μαινόμενος.

Οἰσύα, ἡ. ταὐτὸν τῷ οἶσος, ὁ· Εἶδος φυτοῦ ὁμοίου ἰτέᾳ· Ἐν δὲ Δυκούργ. Λόγ. σελ. 217. τὸ ὑπαρὰ τὴν κρηνὴν τὴν ἐν τοῖς οἰσύοισι φαίνεται ὅτι εἶναι ἡμαρτημένως γεγραμμένον (-υ-) ὅθεν

Οἰσύϊνος, ίνη, ινον. Ἐξ οἰσύας, ἤγουν ἰτέας κατεσκευασμένος, πεπλεγμένος. Ὀδύσ. Ε. 256. Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. δ'. 25. Θουκ. Δ'. 9. (-υυν).

*Οἰσυνος, ἡ οἰσυνος, = τῷ ἠγουμ. Ὀπιαν. πρβλ. Μέλινος.

*Οἰσυον, τό, = οἰσύα, Lobeck Phryn. σελ. 301.

Οἰσυοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὁ μὲ κλωνάρια οἰσύας πλέκων τι.

Οἰσυουργός, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὁ μὲ οἰσύας κατασκευάζων τι.

Οἰσύπεινος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, οἰσυπηρός. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Οἰσύπη, ἡ. Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, οἴσυπος, κατὰ ἀποκοπὴν, οἴσπη, τὸ ὁποῖον συγχέεται μὲ τὸ, οἰσπάτη, καὶ οἰσπότη, ἢ εἶναι ταὐτόσημον μὲ αὐτό.

Οἰσυπηρός, ά, όν (οἴσυπος). «Ἔριον οἰσυπηρόν», τὸ ῥυπῶδες, ῥυπαρὸν ἀπὸ ἱδρῶτα μαλλίον. (Λατ. Lana succida ἢ sordida). Ἱπποκρ. ὀνομάζει αὐτὸ καὶ Εἴριον πινηρόν, πινόεν, πινῶδες, οἰσυπόεν, οἰσυπῶδες.

Οἰσυπίς, ίδος, ἡ (οἴσυπος). Μαλλίον κολλημένον ἀπὸ ἱδρῶτα καὶ ῥύπον, (σαρά) Γαλην. Γλωσσ.

Οἰσυπόεις, όεντος, εσσα, εν. ταὐτὸν τῷ, οἰσυπηρός· ἐντεῦθεν παρ' Ἱπποκρ. τὸ, οἰσυποῦντα εἴρια.

Οἰσυπος, ὁ. Succus lanae, sordes lanae, sordes succidae, sordes sudorque feminum alarumque lanis adhaerentes. Πλίν. 29. 2. Διοσκ. Β'. 84. Ὁ λιπώδης ἱδρὼς καὶ καθόλου ὁ ῥύπος τοῦ ἀπλύτου προβατείου μαλλίου· τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Σαρά, παρὰ τὸ Ἕρριον Ἱρά, τροπῇ τοῦ α εἰς ε, καὶ προσθέσει τοῦ σ. Ὀβίδιος δὲ καὶ Πλίνιος λέγουσι καὶ Oesypum, oesypa. Ὁ ἰωνικὸς σχηματισμὸς εἶναι οἰσύπη, καὶ οἴσπη, τὸ ὁποῖον εἰ ἀρχαῖοι Γρεμ-

ματικοί παρ' Ἱπποκρ. καὶ Ἡροδότ. διὰ τοῦ Κόπρος ἠρμήνευον. Εἰς ταύτην τὴν ἔννοιαν μεταχειρίζεται Δίων Κάσσιος τό, οἰσπκότη· ὁ Ἀριστοφ. ὅμως ἐκλαμβάνει αὐτὸ ἀντὶ τοῦ, Οἰσυπος. Ἕτεροι ἔγραφον οἰσπάτη. Ὁ σχηματισμὸς λοιπὸν μένει ἀπροσδιόριστος, καὶ ἡ σημασία τῆς λέξεως πρέπει νὰ ὁρισθῇ ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου, εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκεται. Ἐκ τοῦ οἰσύπειον, παράγεται ἴσως τὸ Λατ. Gossypium τοῦ Πλινίου, ἐκτὸς ἐὰν τὸ ὄνομα εἶναι Ἀσιατικὸν σημαῖνον τὸ καθ' ἡμᾶς βαμβάκιον. Πιθαν. ἐκ τοῦ οἰς.

Οἰσυπωδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ταὐτὸν τῷ, οἰσυπηρός.

Οἰσύς, ύος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, οἰσύα καὶ οἶσος. Γλωσσ. Οὐλκαν.

*Οἴσω, Μέλ. τοῦ Φέρω ἐκ τοῦ θέματος ΟΙΩ, Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ἐκ τινος ἀρχαίου Ἐνστ. οἴσω ἐσώζετο ἡ Προστακτ. οἶσε· ὁ δὲ Boeckh. Πίνδ. Πυθ. 4. 180. παραδέχεται καὶ τὸν Ἀπρμφτ. Ἐνστ. οἴσειν.

Οἰτόλινος, ὁ (οἶτος, λίνος). Τὸ ᾆσμα περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Λίνου. Παυσαν. Θ'. 29. ἴδε λίνος, 2.

*Οἰτόν, τό, ἀντὶ οὐίτόν· ἴδε οὐίτον.

Οἶτος, ου, ὁ Ἰωνικὴ ποιητικὴ λέξις, ἀντὶ τοῦ Τύχη, πεπρωμένον, μοῖρα, μόρος παρ' Ὅμ. πάντοτε, Κακὴ τύχη, δυστυχία, θάνατος, ὅμως συνήθ. λέγει «κακὸς οἶτος», ἄνευ τοῦ Κακὸς εὑρίσκεται Ἰλ. Ι, 563. Ω, 388. Ὀδ. Θ, 489. 578. «κακὸν οἶτον ἀπόλλυσθαι,» Ἰλ. Γ, 417. Θ, 34. «οἰτόν τινος ἔχειν» ἔχειν τὴν τύχην τινός, Ἰλ. Ι, 563. Δημοκρ. παρὰ Στοβ. σελ. 333. «Οἱ φειδωλοὶ τὸν τῆς μελίσσης οἶτον ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι, ὡς ἀεὶ βιωσόμενοι· τοῦτ' ἔστιν, φιλάργυροι ἔχουσι τὴν τύχην, κ. τ. λ. (παράγεται συνήθ. ὡς καὶ τὸ οἶμος, οἶμη, ἐκ τοῦ ΟΙΩ, οἴσω, ὡς καὶ τὸ λατ. sors ἐκ τοῦ fero· ἴσως καλήτρ. ἐκ τοῦ οἴ, συγγεν. μὲ τὸ οἶκος.)

*Οἰτόσυρος, ὁ. Σκυθικὸν ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος κατὰ τὸν Ἡρόδ. Δ. 59.

Οἰφάω, καὶ οἰφέω, καὶ οἴφω, = τῷ συγγεν. κατὰ τὴν ῥίζαν, ὀπυίω, ὑπανδρεύομαι καὶ συνουσιάζομαι· 2) καθόλου, συνουσιάζομαι· ἐν Παροιμ. «Ἄριστα χωλὸς οἰφῇ, ἢ οἰφεῖν· βατεύει, ὀχεύει, συνουσιάζεται. Πιθανῶς συγγεν. μὲ τὸ ὀχέω, ὀχεύω· ὅθεν οἰφόλης καὶ οἰφώλης, θηλ. οἰφολίς καὶ οἰφωλίς, ὁ τὴν συνουσίαν φιλῶν, ὡς τὸ ὀπυιόλης καὶ ὀπυιώλης ἐκ τοῦ Ὀπυίω, καὶ συνθέσει, Κόροιφος, φίλοιφος, μιξοιχία. Ἡ λέξις εἶναι σπανίως ἐν χρήσει. Ὁ σχηματισμὸς οἰφάομαι, εὑρίσκεται παρὰ Σχολ. Θεοκρ. Δ'. 64. ἔτι δὲ καὶ τὸ παράγωγον οἰφωλὶς γυνή, καὶ τὸ τοῦ Ἀλεξανδρέων Κόροιφος ἐκ τοῦ Κόρη, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐν τῷ Μ. Ἐτυμολ. ἀναγινώσκεται κόρσοιφοι. Παρ' αὐτῷ δὲ τῷ Θεοκρίτ. φέρεται Φιλοίφης. Εὐσταθ. οἴφειν, οἰφεσθαι, οἰφέλης, ὡς τὸ κορυπτόλης, μαινόλης. Παρ' Ἡσυχίῳ δέ, οἰφολής, καὶ οἰφολίς, γυνή, ἀντὶ τοῦ Ἀσελγής, μάχλος, καταφορὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια· ὡς καὶ ὀπυίω, ὀπυιόλης ἢ Ὀπυιόλης παρ' Ἡσυχ. καὶ ἑπομένως, Μιξοιφία, μῖξις, πλησιασμός· καὶ Φίλοιφος, πασχητής, ὁ τὴν συνουσίαν φιλῶν. Ὁ δὲ Σχολ. Θεοκρ. παράγει αὐτὸ ἐκ τοῦ ὀπιπεύειν· πρέπει ὅμως νὰ λέγεται ὀπυίω. Ἄρα, ὄπω, ὄφω, ὀπύω, Ὀπυίω, Οἴφω Πλουτ. Πυρρ. 28. «Οἴφε τὰν χελιδόνιδα» ἀντὶ τοῦ Ὄπυιε.

Οἰχέομαι, ταὐτὸν τῷ, οἴχομαι, ὅθεν τὸ οἰχήσομαι, ὤχημαι. Ἀπαντᾶται ὡς Ἐνεστ. μόνον παρὰ Λεον. Ταρ. 90, 6. ἐν τῷ Ἰων. συνθετ. σχῆμα οἰχεύμαι· τοὺς λοιποὺς χρόνους ἴδε ἐν τῷ οἴχομαι.

Οἴχνασκε, Ἰωνικ. Παρατατ. τοῦ οἰχνέω.

Οἰχνέω, οἰχνεύω, = οἴχομαι, Ὑπάγω, ἔρχομαι, Ἰων. Παρατ. οἰχνεσκε, — σκον, Ἰλ. Ε, 790. Ο, 640. ἐπὶ πτηνῶν, Πετῶ, Ὀδ. Γ, 322. Ἡ σημασ. Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ εἶναι ἐπίσης μετὰ τὸν Ὅμ. ἐν χρήσει, ὡς καὶ τὸ σχῆμα οἰχνεύω· (τὸ οἰχνέω, ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ οἴχομαι, οἷαν ἔχει τὸ Ἱκνέομαι πρὸς τὸ Ἵκω).

Οἴχομαι, Ἀποθετ. Μέσ. Παρατ. Ὠχόμην, Μλ. οἰχήσομαι, Παρακειμ. ὤχημαι, Ἰων. οἴχημαι, Ἡρόδ. Δ'. 136. καὶ οἴχωκα, τὸ τελευταῖον μάλιστα παρ' Ἡρόδ. ὅστις ὅμως μεταχειρίζεται ἐκτὸς τῆς Μετοχ. οἰχωκώς, υῖα, κ. τ. λ. μόνον τὸ 3 Ἑνικ. Ὑπερσυντ. οἰχώκεε μετὰ σημασ. Παρατατ. Ὁ Παρακείμ. ὤχηκα εἶναι σπάν. ὡσαύτως καὶ τὸ 3 Πληθ. Ὑπερσυντ. Ἰων. Ἐπώχατο. Κανονικ. Μέλ. οἴξομαι ἀπαντᾶται εἰς μερικὰ χειρογρ. παρ' Ἡρόδ. Β'. 29. Τὸν Ἐνεστ. οἰχέομαι, Ἰων. συνθετ. οἰχεῦμαι ἔχει μόνος ὁ Λεον. Ταρ. τὸ δὲ οἴχω δὲν ἀπαντᾶται εἰ ὅλου· ὁ Ὅμ. μεταχρχτ. μόνον τὸν Ἐνεστ. καὶ Παρατατ. — Ὑπάγω, ἔρχομαι, συχνότ. ὅμοιος Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, ὑπάγω εἰς τὸ ταξείδιον, Ὅμ. συχνάκις μετὰ Μετοχ. τινος, «οἴχεται φεύγων», ἀπέρχεται φεύγων, Ὀδ. Θ, 356. «Ὤχετ' ἀποπταμένω», Ἰλ. Β'. 71. «οἴχεται ἄγων, οἴχεται προφέρουσα.» Ὅμ. «οἴχεται ἰών, ἀπιών, ἀπελαύνων, θανών», κ. τ. τ. «νῦν οἴχεσθαι,» ἀντὶ πλέων, Ὀδ. Π, 24, 142. «ὡσαύτως «οἴχεται πλέων», Ἡρόδ. Δ'. 145. Ε'. 47. μετὰ τῆς Αἰτ. «πόδιν οἴχεσθαι», Ὀδ. Δ, 393. ἐν τῇ Μετοχ. συχν. παρ' Ὅμ. ταὐτὸν τῷ Ἀπών, ὁ μὴ παρών· μάλιστα δὲ 1) ἐπὶ ζώντων ἀντὶ τοῦ θνήσκειν, ἀποθνήσκειν (ὡς καὶ τὸ παρ' ἡμῖν ἀποδημεῖν πρὸς Κύριον), Ἰλ. ἐντελεστέρως, οἴχεται εἰς Ἀΐδαο», Ἰλ. Χ, 213. «ὤχετο ψυχὴ κατὰ χθονός», Ἰλ. Ψ, 101. παρὰ τοῖς ὑστερότ. τίθεται ἡ Μετοχ. οἰχόμενος ἀντὶ θανών, ὁ ἀποθανών, θνητός, Wern. Τρυφ. 593. β) «οἴχωκα» ταὐτὸν τῷ Ὄλωλα, ἐχάθηκα, εἶμαι χαμένος, λατ. perii, Σοφκλ. Αἰ. 896. 2) Ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων σημαίνει πᾶσαν, μάλιστα δὲ ταχεῖαν καὶ ὁρμητικὴν κίνησιν, παρ' Ὅμ. ἐπὶ βελῶν, ἀκοντίων, καὶ προβολῆς, Ἰλ. Α, 53. Ζ, 346. Ν, 505. Ὀδ. Τ, 64. β) χάνομαι, γίνομαι ἀφαντος, ἀφανίζομαι, φθείρομαι, παρ' Ὅμ. μάλιστα εἰς ἐρωτηματ. προτάσεις, ὡς «πῇ σοι μένος οἴχεται;» πῶς ἐχάθη ἡ τόλμη σου; τί ἔγινε μὲ τὴν τόλμη σου; Ἰλ. Ε. 472. πρβλ. Ν, 220. Ω. 201. γ) «ἐπ' ὀλίγου οἴχεται» ὀλίγου λείπει, τὸ πρᾶγμα κρέμαται ἀπὸ μικρὰν τινα περίστασιν, Ἀριστοφ. Ἀυσ. 31. Περὶ τοῦ σχηματισμ. τοῦ Παρακειμ. ἴδε Buttm. διεξοδ. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 338. Καθόλου δὲ συμφωνεῖ ἡ χρῆσις τοῦ οἴχομαι μὲ τὴν τοῦ ἔρχομαι, καὶ δὴ καὶ μεταλλάττονται συχν. αὐταὶ αἱ δύο λέξεις.

*Οἴω, καὶ Ὀΐω, παρ' Ὅμ. συχν. Ἐπικ. Ἐνεργητ. ἀντὶ Οἴομαι, ὅπερ ἴδε.

*Οἰῶ, Λακωνικ. ἀντὶ Οἴω, Οἴομαι.

*ΟΙΩ, ἄχρηστ. Θέμα, ὅθεν παράγονται μερικ. χρόνοι τοῦ Φέρω, ἴδε Φέρω.

Οἰωνίζομαι, (οἰωνός, τὸ πτηνόν). Ἀποθετ. Μέσ. τὸ λατ Augurium capio, οἰωνὸν τίθεμαι, παρατηρῶ τὸ πέταγμα, ἢ ἄσμα, ἢ τὴν βρῶσιν τῶν πτηνῶν, διὰ νὰ λάβω ἐκ τούτων σημεῖόν τι εἰς εἰς πρόγνωσιν καὶ προφητείαν τινὸς πράγματος, ὁποίαν ἐκβασιν θέλει λάβει, οἷον «Ὅτινες οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι τῇ πόλει», τουτέστι τὸ ὁποῖον τινὲς ἐνόμιζον κακὸν σημεῖον διὰ τὴν πόλιν. Ὅθεν ἐκλαμβάνεται καὶ 2) καθόλου ἀντὶ τοῦ Προαισθάνεσθαι, προορᾶν, μαντεύεσθαι, οἷον «Δαιμονίως πως οἰωνισάμενος τὸ μέλλον», ὡς τὸ λατ. Auguror. 3) Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, μεταφορ. Δημοσθ. σελ. 794. «Ὃν οἰωνίσαιτ' ἀντὶς μᾶλλον ἰδών, ἢ προτείπειν βούλοιτο· ἤγουν, τὸν ὁποῖον ἰδών τις περισσότερον ἤθελε τὸν νομίσῃ ὡς σημεῖον τινὸς μέλλοντος κακοῦ, (omen obscuenum) παρὰ νὰ θελήσῃ νὰ τὸν προσαγορεύσῃ.

Οἰωνικός, ή, όν (οἰωνός). Ὁ εἰς τὰ ἁρπακτικὰ ὄρνεα, εἰς τὰ μαντευτικὰ πτηνά, ἢ εἰς τὸ πέτασμάτων καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν προφητείαν, ἀνήκων· ὅθεν Οἰωνική, ἐπιστήμη ἢ τέχνη, ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα ἐνασχολουμένη. Λατ. Augurium, auspicium.

Οἰώνισμα, τό (οἰωνίζομαι). Προμάντευτις, προφητεία, πρόορασις εἰλημμένη ἐκ τῆς πτήσεως ἢ τῆς φωνῆς τῶν πτηνῶν λατ. augurium. 2) Ταὐτὸν τῷ Οἰωνός. Χίων. Ἐπιστολ. ιζ'.

Οἰωνισμός, ὁ (οἰωνίζομαι). Τὸ προφητεύειν, προορᾶν τι, ἐκ τῆς πτήσεως ἢ φωνῆς τῶν πτηνῶν, καθόλου δὲ τὸ προφητεύειν, προορᾶν τι, προαισθάνεσθαι· ἔτι δὲ καὶ τὸ λαμβάνειν τὰς προφητείας ἢ προοράσεις. 2) = Οἰώνισμα.

*Οἰωνιστήρ, ῆρος, ὁ, = Οἰωνιστής.

Οἰωνιστήριον, τό, ὁ τόπος (Λατ. Templum augurum) ἔνθα ἠθροίζετο οἱ οἰωνισταί. 2) Ἔτι δὲ τὸ πρᾶγμα, ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνομεν τὰ σημεῖα εἰς προφητείαν. 3) Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ σημεῖον, Ξενοφῶν Ἀπολ. Κυρίου Οὐδέτ. ἐκ τοῦ

*Οἰωνιστήριος, ία, ιον. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν οἰωνιστῆρα, ἀποβλέπει εἰς αὐτὸν ἢ εἰς τὴν τέχνην του.

Οἰωνιστής, οῦ, ὁ (οἰωνίζομαι). Ὁ τῶν πετεινῶν παρατηρητής, ὁ ἐκ τῆς πτήσεως ἢ φωνῆς τῶν πτηνῶν προμαντεύων τὰ μέλλοντα, λατ. augur. Ἰλ. Β', 858. Γ, 218. Ἡσ. Ἀσπ. 185. «Θεοπρόπος οἰωνιστής», Ἰλ. Ν, 70. ὅθεν

Οἰωνιστικός, ή, όν. Ὁ τῷ οἰωνιστῇ ἀνήκων. Ἡ οἰωνιστική, ὑπονοεῖται τὸ Τέχνη, ἢ περὶ τοὺς οἰωνισμοὺς ἐνασχολουμένη. Πλάτ. Φαίδρ. §. 48.

*Οἰωνόβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω) = τῷ ἑπομ.

Οἰωνόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὁ ἀπὸ τοὺς οἰωνοὺς, ἤτοι τὰ πτηνὰ καταβρωθείς, φαγωθείς. Στράβ. ΙΕ' 1068. ὅπου ἐν Χειρογρ. Οἰωνόβοτος ἀναγινώσκεται.

Οἰωνοθέτης, ου, ὁ (τίθημι). Ταὐτὸν τῷ Οἰωνοσκόπος, Σοφοκλ. Ἑρμοτέρ. εἰς Θωμ. σ. 444.

Οἰωνόθροος, ὁ, ἡ (θρόος). Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 55. ἡ κραυγὴ τῶν πτηνῶν.

Οἰωνοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ πτηνὰ μάλιστα δὲ ἁρπακτικὰ φονεύων. Αἰσχύλ.

Οἰωνομαντεία, ἡ (οἰωνόμαντις). Ἡ ἐξ οἰωνισμοῦ γινομένη μαντεία.

Οἰωνομαντικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸν Οἰωνόμαντιν ἀνήκων· ὅθεν, Οἰωνομαντική, ὑπονοουμένου τοῦ Τέχνη, ἢ περὶ τὴν οἰωνομαντείαν ἀσχολουμένη τέχνη.

Οἰωνόμαντις, εως, ὁ καὶ ἡ (μάντις). Ὁ ἐκ τῆς πτήσεως ἢ φωνῆς τῶν πτηνῶν μαντευόμενος· = Οἰωνιστής.

Οἰωνόμικτος, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὁ μὲ πτηνὰ ἢ μὲ σχῆμα πτηνῶν, μεμιγμένος.

Οἰωνοπολησις, εως, ἡ, καὶ Οἰωνοπολία, ἡ· ταὐτὸν τῷ Οἰωνομαντεία· ἐκ τοῦ

Οἰωνοπόλος, ὁ, ἡ (πέλω, πολέω). Ὁ ἐνασχολούμενος εἰς τὰ πτηνὰ, ὁ προσέχων καὶ παρατηρῶν τὴν πτῆσιν καὶ φωνὴν αὐτῶν, καὶ ἐκ τούτων πορίζόμενος σημεῖα εἰς μαντείαν καὶ προφητείαν τοῦ μέλλοντος ὡς Οὐσιαστ. = Οἰωνιστής, οἰωνόμαντις, Ἰλ. Α, 69. Ζ, 76.

Οἰωνός, οῦ, ὁ (οἶος). Κυρίως πᾶν πτηνόν, τὸ ὁποῖον πέτεται οἶον, τουτέστ. κατὰ μόνας, ὅθεν μάλιστα ἁρπακτικὸν πτηνόν, ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν πέτεται ὁμοῦ μὲ ἄλλα, ἀλλὰ μοναδικῶς, ὡς ὁ γύψ, ἀετός κ. τ. τ. Ὅμ. ἔστις ἐνόνει συχν· «κύνες τήδ' οἰωνοί, πολλοὶ δ' ὀμῆσταί,

Ἰλ. Α, 433. ὁ τοῦ Διὸς ἀετὸς καλεῖται οὕτως, Ἰλ. Ω, 293. 310. «φῆναι ἡ αἰγυπιοίω», Ὀδ. Π, 215. ὡς σύμβολον τῆς ταχύτητος, «οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται», Ἡτ. Θεογ. 268. 2) Τὸ πτηνὸν τῆς μαντείας, ἐπειδὴ ἐπαρατηρεῖτο ὑπὸ τῶν οἰωνιστῶν ἤτε φωνὴ καὶ πτῆσις ἐξαιρέτως τῶν μεγαλητόρων, κατὰ μόνας πετωμένων πτηνῶν, διὰ νὰ καταλάβωσι ἐνταῦθα τότε μέλλον καὶ ἄδηλον, Ὅμ. καὶ Ἡτ. Ἔργ. 803. μάλιστα διακρίνεται δὲ Ὀδ. Ο, 532. ὁ κίρκος ὡς οἰωνὸς ἀπὸ τὰ κοινὰ πτηνά, τὰς ὄρνιθας· ὅθεν 3) αὐτὸ τὸ Μάντευμα, ἤ προφητεία ἤτοι τὸ σημεῖον τοῦ μέλλοντος, ὅπερ λαμβάνεται ἐκ τῆς φωνῆς ἤ πτήσεως τῶν πτηνῶν, λατ. auspicium, augurium, Ὅμ. πρβλ. Valck. Ἱππ. 871. «εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης», ὁ κάλλιστος οἰωνὸς εἶναι, τὸ νὰ μάχηταί τις ὑπὲρ πατρίδος, Ἰλ. Μ, 243. τουτέστι, ὅστις θέλει νὰ μάχηται ὑπὲρ πατρίδος, ἔχει εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὸ κάλλιστον ἀπρόλιστμα εὐτυχοῦς ἐκβάσεως, ὥστε δὲν τοῦ εἶναι νὰ ἐρωτήσῃ πρῶτον τὰ πτηνά: «οἰωνοὶ ἀγαθοί», καλὰ σημεῖα, Ἡτ. Λείψ. 39, 10. «τὸν οἰωνὸν δέχομαι», λατ. accipio omen, Weis. Ἡρόδ. Γ. 91. Wytt. ep. cr. σελ. 155. 4) Πτερωτός, Λυκόφρ. 721. (Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ Οἶος, τουτέστι μόνος, ὡς καὶ Τίωνος ἐκ τοῦ Ἰός, καὶ Κοινωνός, ἐκ τοῦ Κοινός.)

Οἰωνοσκοπεῖον, τό. Ὡς τὸ Οἰωνιστήριον, τόπος ἔνθα ἐγίνοντο οἱ οἰωνισμοί. Λατ. templum augurum ἐκ τοῦ

Οἰωνοσκοπέω, ῶ· καὶ, Οἰωνοσκοποῦμαι, ὡς Ἀποδ. Μέτ. (οἰωνοσκόπος), Ἰωτηρ. Ἀρχ. ΙΗ'. 5. 3. παρατηρῶ τὴν πτῆσιν καὶ φωνὴν τῶν πτηνῶν, συμβουλευόμενος αὐτὰ πρὸς τὴν προμάντευσιν τοῦ μέλλοντος. Λατ. Augurium capio· ὅθεν

Οἰωνοσκόπημα, τό. Λατ. Augurium, σημεῖον λαμβανόμενον ἐκ τῆς πτήσεως καὶ φωνῆς τῶν πτηνῶν, προμάντευμα,

Οἰωνοσκοπητικός, ή, όν. Ταὐτὸν τῷ, Οἰωνοσκοπικός.

Οἰωνοσκοπία, ἡ. Τὸ ἐπάγγελμα, ἤ ἐνασχόλησις τοῦ Οἰωνοσκόπου· ὅθεν

Οἰωνοσκοπικός, ή, όν. Ὡς εἰς τὴν οἰωνοσκοπίαν ἤ εἰς τὸν οἰωνοσκόπον ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος εἰς μαντείαν ἐκ τῆς πτήσεως ἤ φωνῆς τῶν πτηνῶν, λατ. auguralis: ὅθεν Οἰωνοσκοπική, συνυπακ. τέχνη.

Οἰωνοσκόπιον, τό. Ταὐτὸν τῷ, Οἰωνοσκοπεῖον· ἐκ τοῦ

Οἰωνοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ προσέχων καὶ παρατηρῶν τὰ πτηνὰ καὶ τὴν τούτων πτῆσιν καὶ φωνὴν, καὶ μαντευόμενος ἐκ τούτων τὰ μέλλοντα· ἤ ὁ ἐκ τῆς τῶν οἰωνῶν πτήσεως, φωνῆς, καὶ ἁπλῶς οἰαδήποτε φορᾶς ἤ κινήσεως τὰ μέλλοντα προφητεύων. Λατ. Augur. Ὀρνεοσκόπος· ὁ Οἰωνοσκ. ὡς Οὐτιαστ. = Οἰωνιστής.

Οἷος, Ἀττ. Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, Οἷος, ποῖος ὤν, οἷος ἔχεις, τουτέστιν, ὁποῖος ἄνθρωπος ὤν, εἰς ποῖαν κατάστασιν εὑρίσκεσαι. Σοφοκλ. Αἴ. 923. ἴδε Οἷος, 5.

Οἰωτός, ή, όν, «χιτὼν» (οἷς). Ἐνδυμα μάλλινον, ἤ ἐκ μηλωτῆς κατεσκευασμένον· χιτὼν ἀπὸ ἐρίων. Ἡτύχ.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Κ.

* Ὀκκᾳ, ποιητ. Ὅκκᾳ, Δωρ. ἀντὶ Ὅτε, ὡς τὸ Πόκα καὶ Τόκα ἀντὶ Πότε καὶ Τότε.

Ὀκέλλω, ὅθεν ὁ ἀόρ. Ὠκειλα, ἀπαρμφ. Ὀκεῖλαι, ταὐτὸν τῷ Κέλλω, μάλιστα ἐπὶ πλοίου, ἐρᾴζειν, προσορμίζειν αὐτὸ εἰς τὴν ξηράν, φέρειν αὐτὸ ἐπί τινα σκόπελον (ξέραν), «τὰς νῆας», Weas. Ἡρόδ. Θ'. 84.

* Ὀκῃ, Ἰων. ἀντὶ Ὅπῃ, Ἡρόδ.

* Ὀκιμβάζω, ἄσω = κιμβάζω, Σκιμβάζω.

* Ὀκκᾳ, ἡ ὀρθτρ. Ὄκκα, ἀντὶ Ὅτε κεν, ὡς τὸ Κάκ κεφαλῆς, Θεόκρ. 8, 68.

Ὀκκᾳ, ποιητ. ἀντὶ, Ὄκκα.

Ὀκκαβος, ὁ. παρ' Ἡσυχ. τὰ φέλλια, τὰ ἐν τῇ συνηθείᾳ Βραχιόλια. Ἑτυμ. Μ. ἑρμηνεύει τὴν Ὁμηρικ. Λέξ. Κρίκος διὰ τοῦ Ὀκκαβος, ἐν Λέξει Ἕκτωρ.

Ὀκκος, ὁ. Ὀκταλλος. ἤ Ὀκκαλλος, ὁ ὀφθαλμός, παρ' Ἡσυχ. ὅθεν τὸ παρὰ λατ. Oculus, καὶ Ἰταλ. Occhio· ἴδε Ὄκος.

Ὀκλαδία, ἡ (ὀκλάζω). Ταὐτὸν τῷ, Ὀκλατις· Σουίδ.

Ὀκλαδίας, ου, ὁ (ὀκλάζω) (δίφρος ἤ θρόνος) θρόνιον μὲ ἱμάντας (λωρία) συνδεδεμένον, δυνάμενον νὰ συμμαζωχθῇ καὶ πάλιν νὰ στηθῇ, διὰ τὰς ὁποίας ἔχει κινητὰς διαρθρώσεις. Εἶναι δὲ ταὐτὸν τῷ, Σκίμπους. Ἡσύχ. Ὀκλαδίας, πτυκτὸς δίφρος, θρόνος, ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις.

Ὀκλαδιάω, ῶ. Μέλλω νὰ ὀκλάσω, τουτέστι νὰ πέσω εἰς τὰ γόνατα. Τὸ δὲ Ἑτυμ. Μ. ἑρμηνεύει τὴν Λέξιν ταύτην ἁπλῶς διὰ τοῦ Ὀκλάζω.

Ὀκλαδόν, Ἐπίρ. γονατιστῶς, μὲ κεκλιμένα γόνατα, ἐπὶ γόνυ, γονατιστά· ταὐτὸν τῷ, Ὀκλάξ, καὶ Ὀκλαστί, Ἀπολλ. Ῥόδ. ἐκ τοῦ

Ὀκλάζω, σω, τὸ γόνυ κάμπτομαι, κατακάθημαι, καταπίπτω ἐπάνω εἰς τὰς πτέρνας κλίνων τὰ γόνατά μου. ὡς τὸ Μετοκλάζω ἐν τῇ Ἰλ. (τὸ ἄκλοῦν δὲν ἔχει ὁ Ὅμ.) μετὰ ἤ ἄνευ τοῦ «εἰς γόνυα»: καθόλου, σκήπτομαι, ἐπικάμπτομαι, κυρτοῦμαι, (καμπουριάζομαι) μάλιστα α) ἐπὶ ζώων, τὰ ὁποῖα κουρασμένα ὄντα, ἤ καταβαρυνόμενα ἀπὸ τὸ φορτίον καταπίπτουσι εἰς τὰ γόνατα, π. χ. ἐπὶ βοῶν, οἵτινες κλίνουσι τὰ γόνατα διὰ νὰ κατακαθίσωσι, Valck. Phoen. 642. ὅθεν β) εἶμαι κουρασμένος, κοπιασμένος, καταπίπτω κουρασμένος, διὰ νὰ ἀναπαυθῶ, Σοφοκλ. ΟΚ. 196. γ) ἀπὸ κάματον παραλύομαι, ἀποκάμνω, ἀργοτορῶ, βραδύνω, λατ. desidero. «Μήπου ὀκλάσῃς τὸν λοιπόν» Γρηγόρ. καὶ «Μὴ ὀκλάσας τὸν ἐπὶ ἐμοὶ πόθον ὑπὸ «τῶν συμφορῶν» Ἡλιόδ. Α. σελ. 41. «Ψυχὴ ὀκλάζουσα πρὸς φάρμακον». Ἠλιόδ. Ἀλεξ. «Ὀκλάζει τῆς ἄγαν φορᾶς ὁ ἄνεμος» Ἡλιόδωρ. ἀντὶ τοῦ Ἐμειούτο, Ἠλαττούτο (ὀλιγόστευε) κατὰ τὴν σφοδρότητα. δ) Χωλαίνω, ὀλιγοστεύω. 2) μεταβατ. κάμπτω, κυρτόνω, ἴσως μόνον ἐπὶ ποδῶν, «τὰ ὀπίσθια», Ξενοφ. «τοὺς προστίθουσι», Αἴλ. καθόλου δὲ ἐν τῇ μεταβατ. σημασ. σπάν. (πιθανῶς ἐκ τοῦ Ἑλκω, Λατ. frangere: κατὰ τὸν Hemst. Ἡσύχ. 2. σελ. 724. καὶ Rohnk. ep. cr. σελ. 244 ἀμφίβολ. ὅμως ἂν καὶ ἐκ τοῦ Ὀκω, ὄκος, ὀκελός, ὀκλός, ὀκυλός, ὀκύλω, ὀκύλλω, τῶν ὁποίων λέξεων κανμία δὲν φαίνεται νὰ ἦτον ἐν χρήσει: ἡ κοινὴ αὐτῶν σημασ. λέγεται ὅτι εἶναι τὸ, Πτύσσειν καὶ συγκάπτειν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ σχηματισθῇ ὀρθὴ γωνία, — ἄρα συγγεν. μὲ τὸ Ἄγκος, ἀγκύλος, ἀγκαλή, καὶ τέλος πάντων μὲ τὸ Ἀγκυλ.) ὅθεν

Ὀκλάξ, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, Ὀκλαδόν.

* Ὀκλαξ, ή, = Ὀκλασις, Ἀριστ. 517.

Ὀκλασις, ἡ (ὀκλάζω) τὸ κατακάθισμα ἐπὶ τῶν πτερνῶν μὲ κεκλιμένα γόνατα. Καθόλου δὲ ἡ κάμψις, ἡ κλίσις τῶν γονάτων.

Ὀκλασμα, τό, ταὐτὸν τῷ, Ὀκλασις. 2) Εἶδος ὀρχήσεως, χορὸς, ὀνομασθέντος οὕτως ἐκ τῆς θέσεως καὶ τῆς κινήσεως τῶν ποδῶν, μάλιστα παρὰ τοῖς Πέρσαις ἐν χρήσει, Ξεν. Ἀνάβ. Ε. 9, 10. (Ζ'. 1, 10) Schn. Ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ Σταφυδωτός, καλούμενος.

Ὀκλαστί, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, Ὀκλαδόν. «Ὀκλαστὶ πηδῶν «βάτραχος» Βάβριος παρὰ Σουίδ.

Ὀκναλέος, ᾱ, έον Ἐπίρ. — έως, (ὄκνος) Ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Ὀκνηρός.

* Ὀκνείω, ποιητ. ἀντὶ Ὀκνέω, Ἰλ. Ε, 255.

Ὀκνέω, ῶ. Μέλ. ήσω. ποιητ. ὀκνείω, (ὄκνος) Ὀκνεύω, ἀργοπορῶ, βραδύνω, (παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 81.) ῥᾳθυμῶ, εὐλαβοῦς ἔχω, δέδοικα, ἀναβάλλομαι, διστάζω μετὰ τῆς Ἀπρμφ. «ὀκνεῖν ἵππων ἐπιβαινέμεν», Ἰλ. Ε, 253. «ἀρχεμόνα πολέμοιο ὀκνεῖν», Ἰλ. Τ, 155. «ὀκνῶ μήν», διστάζω, ἀν —, Jac. AP. σελ. 581. Ἀπολύτως πρῶτον παρ' Ἡρόδ. Η'. 50, 1. μάλιστα δὲ, Ἀργοπορῶ ἀπὸ ὀκνηρίαν, ῥᾳθυμίαν ἤ φόβον, ὅθεν εἶμαι ὀκνηρός, φοβοῦμαι, διὰ φόβον ἀπέχομαί τινος ἔργου. Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. Δ'. 5. 20.

Ὀκνηρία, ἡ, Ταὐτὸν τῷ Ὄκνος, Γλωσσ. Στεφ. ἐκ τοῦ

Ὀκνηρός, ρά, ρόν. (ὄκνος) Ἐπίρ. ὀκνηρῶς, Ὀκνός, ῥᾳθυμος, ἀκαμάτης, ἀργοπορεινός, ἄπορος, Πίνδ. β) βραδύς, ἤ ὁ διὰ ῥᾳθυμίαν μισῶν τοὺς πόνους, «ὁδὸς ὀκνηρόν». Θεόκρ. κδ. 35. «Ὀκνηρῶς ἔχειν· ἀντὶ τοῦ, Εὐλαβεῖσθαι, φοβεῖσθαι. γ) δειλός, ὁ διὰ φόβον ἀπεχόμενος.

* Ὀκνητέον, ῥηματ. Ἐπίθ. ἐκ τοῦ Ὀκνέω, πρέπει νὰ ὀκνήσῃ τις.

Ὀκνέα, ἡ, Ταὐτὸν τῷ, Ὄκνος, ἐκ Πολυδ. ὀκνηρία, ὀκνιά. ἀμφ.

Ὄκνος, ὁ, ἡ. Ἀργοπορία, βραδύτης, διαμέλλησις, δισταγμός, ἤτοι ἀπὸ ὀκνηρίαν, ὅθεν ὀκνηρία, ἀκαματία, ῥαθυμία, ἤ ἀπὸ φόβον, ὅθεν, δειλία, ἀτολμία, ἀδημονία, ἀπορία, ἀμηχανία, ἤ διὰ φόβον ἤ ὑποψίαν τινὸς ἀναχαλίτισις: ἐν τῇ Ἰλ. Ε, 817. Η, 122. Ν, 224. φαίνεται ὅτι ἀναφέρεται πάντοτε εἰς ἐξωτερικήν τινα αἰτίαν, ἤ ἀπραξίαν τοῦ στρατιώτου, προκύψασα ἐκ κάματου καὶ κόπου σωματικοῦ. (Τούτου πρωτότυπον εἶναι κατὰ τὸν Hemst. τὸ τοῦ Ὀκλάζω, ὅπερ ὅμως εἶναι πολὺ ἀμφ. ἴσως παράγεται ἐκ τοῦ Ἔχω.) 2) Εἶδος πτηνοῦ, τὸ ἄλλως Ἐρωδιὸς ἀστερίας, (Ardea stellaris) καλούμενον. Ἀριστ. ζώων Ἱστ. Θ'. 18. Αἰλιαν. ζώων Ἱστ. ε'. 36. Ἀντωνίν. Βιβλ. ε'. 3) Ὄκνος, αἰλληγορικόν τι σχῆμα ἐν ζωγραφήματί τινι τοῦ Σωκράτους, ἀνὴρ πλέκων σχοινίον, ὅπερ ὄνος πάλιν κατατρώγει, Plin. h. n. 35, 40, 31. (35, 11.) σύμβολον, γενόμενον παροιμία ἐπὶ πάσης ματαίας πράξεως, ἥτις δὲν περνᾷ τέλος, Λατ. Ocnus «partum torquens», Burm. Propert. 4, 3, 21. «συνάγειν τοῦ Ὄκνου τὴν Θώμιγγα», Παυσαν. 10, 29, 2. ὅστις τὸ θεωρεῖ ὡς σύμβολον μιᾶς οἰκοκυρίας, ἥτις ἐξοδεύει κακῶς τὰ ὅσα κερδαίνει ὁ ἀνήρ της, καὶ ὡς συνέμφασιν τοῦ Πολυγνώτου.

Ὀκνός, ή, όν, Ὁ καὶ καθ' ἡμᾶς ὀκνὸς λεγόμενος, ἀκαμάτης, δειλός, ἀργοπορινός· ταὐτὸν τῷ, ὀκνηρός. ἀμφ.

Ὀκνόφιλος, ὁ, ἡ (φιλέω) Ὁ ἀσμένως ἀργοπορῶν· ὁ τῆς ὀκνηρίας φίλος.

Ὀκνώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος) Ὁ ἀργοπορινός, ὁ βραδύνων τι, ὁ ἀκαμάτης, ὁ δειλός, ὡς τὸ Ὀκνηρός.

Ὀκόθεν, Ὀκοῖος, Ὀκόσος, Ὀκότε, Ὀκότερος, Ὄκου, Ἰωνικ. ἀντὶ, Ὀπόθεν, Ὁποῖος, Ὁπόσος, Ὁπότε, Ὁποτερος, Ὅπου, ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ Ἰων. πεζῷ λόγῳ, ὅθεν ποτὲ παρ' Ὅμ.

Ὄκος, ὁ, καὶ παρ' Ἡσυχ. ὄκκος, Ὁ ὀφθαλμός· ἐνταῦθεν Ὀκταλλος ἤ Ὀκκαλλος, Βοιωτ. καὶ τὸ Λατ. OCUS, oculus, ocellus, συγγεν. μὲ τὸ Ὄσσε, ὄσσομαι, ὄψομαι

* Ὄκου, Ἰων. ἀντὶ Ὅπου, Ἡρόδ.

Ὀκρεάω, (ὄκρις) Κίνω τι τραχὺ ἤ ὀξύ, συνήθως μεταφ. Ἐρεθίζω, θυμόνω, Πλουτ. γίνομαι τραχὺς ἤ ὀξύς, καὶ μεταφορ. ὡς τὸ Τραχύνεσθαι, θυμόνω, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, τὸ

τὸ Λατ. exasperari, ||πανδυμαδὸν, ἐκριόωντο, Ὀδ. Σ, 33. ||ὀκριωμένοιο ἐρεθισμένος, περιπαθὴς, Λυκ. Ἐν δὲ Φωτ. Λεξ. φέρεται καὶ, Ὀκριάζων ταὐτὸν τῷ Τραχυνόμενος, ἐκ Σοφοκλ.

Ὀκρίβας, αντος, ὁ, (ὄκρις, βαίνω) Σημαίνει τὸ λογεῖον, ἢ πήγματι ἐκ ξύλων, ἢ ῥῆμα ἐπὶ τοῦ θεάτρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὄντες οἱ ὑποκριταὶ ἀπήγγελλον τὰς τραγῳδίας, ἢ ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ τὰ δημόσια λέγοντες, ἄλλοτε Ἴκριον ἢ λογεῖον, Λατ. pulpitum καλοῦμεν. Πλάτ. Συμπ. 4. ||Ἀναβαίνοντες ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν ἔστι δὲ ἐνταῦθα ὁ λόγος περὶ Ἀγάθωνος τοῦ Ποιητοῦ. Ἐχρησίμευε δὲ ὁ Ὀκρίβας εἰς τὰ ἀρχαῖα θέατρα ἀντὶ τῆς τῶν ἐντελεστέρων μετὰ ταῦτα θεάτρων Θυμέλης (Λατ. Pulpitum). Ὁ Φιλόστρ. οὕτω λέγει περὶ Αἰσχύλ. Βίος Σοφ. Α'. 9. ||Ἐσθῆτι τὴν τραγῳδίαν κατασκευάσας καὶ ὀκρίβαντι ὑψηλῷ. Καὶ Θεμιστ. Λόγ. 26. ||Αἰσχύλος δὲ τρίτον ὑποκριτὴν καὶ ὀκρίβαντες ἐξεῦρεν· καὶ Ὁράτιος περὶ αὐτοῦ λέγει (Τέχν. Ποιητ.) Et modicis instravit pulpita tignis. Ἦν δὲ ὁ Ὀκρίβας εἰς χρῆσιν ἐξαιρέτως ὅταν ἐδιδάσκοντο, ἤγουν παριστάνοντο αἱ τραγῳδίαι, ἴδε Φιλόστρ. Β. Σοφ. Α'. 5. καὶ ς'. 245. 2) ἡ ὑψηλὴ καθέδρα τοῦ ἁρμηλάτου, τοῦ ἁμαξᾶ. 3) Τὸ κλιμακῶδες βάθρον τῶν ζωγράφων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέτουσι τὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν μέλλουσι νὰ ζωγραφίσωσιν, ἢ ξύλοτε τρισκελὲς ἐφ' οὗ ἐρείδονται οἱ πίνακες ὅταν γράφωσιν. Πολυδ. 4) Καθόλου δὲ τὸ Ὀκρίβας ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Κιλλίβας, πᾶν ὑπόθεμα ἤτοι κατασκευή τις, ἐπὶ τῆς ὁποίας δύναταί τις νὰ ἀναβαίνῃ ἢ νὰ θέτῃ τι, κλίμαξ, ὑπόβαθρον, Rubnk. Tim. σελ. 191. 5) καθ' Ἡσύχ. ὡς τὸ Κίλλος, ὄνος, ἄγριος κριός. [υυ–]

*Ὀκρίδιον, τὸ, ἀντὶ Ocrea Βυζαντ.

Ὀκριοειδής, ὁ, ἡ, (ὄκρις, εἶδος) Ὁ ὄκριος ἔχων εἶδος ὁ ἔχων σχῆμα σουβληρὸν, ὁ ὅμοιος μὲ ἐξοχήν· ἔτι δὲ ὁ ἔχων εἶδος τραχὺ, ἀνώμαλον.

Ὀκριόεις, εσσα, εν. Ὁ ἔχων πολλὰς ἄκρας, ὀξύτητας, ἐξεχούσας γωνίας, σουβληρὸς, ὀξὺς τραχὺς, ἀνώμαλος, γωνιαῖος, παρ' Ὅμ. παντοτε ἐπίθετ. ἀπελεκήτου χάλικος, ||λίθος, πέτροι, μόρμαρος, χερμάδιον, μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. ὡς τὸ Τραχύς. Πρβλ. τὰ ὅσα λέγονται ἐπὶ τέλους εἰς τὸ Ὀκρυόεις.

Ὀκριόωντο, Ἐπικ. ἀντὶ ἐκριώντο, Ὀδ. ἴδε ὀκριόω.

Ὄκρις, ιος, ἡ, ὡς τὸ Ἄκρις, Ἄκρα, τὸ ὀξὺ ἢ ὑπερέχον μέρος τινὸς σώματος, ἢ μύτη, ἤτοι ἡ προμήκης ἐξοχὴ, πᾶν ὅ,τι κάμνει ἐπίπεδόν τι τραχὺ ἢ ἀνώμαλον, ἔστω νὰ ᾖναι μέγα ἢ μικρόν, Ἱπποκρ. ||Ἡ ὑπερέχουσα ὄκρις τοῦ ὀστέου· ἔχει δὲ ἡ λέξις μετὰ τοῦ, Ἀκή, Ἀκὶς Ἄκρα, καὶ ὠκὺς, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ σημασίαν, ὡς καὶ τὸ Ὄγμος πρὸς τὸ Ἀγμός. Ἐντεῦθεν παρ' Ὁμήρ. ||Ὀκριόεις λίθοισι μόρμαρον, πέτρα ὀξεῖα, τραχεῖα καὶ σουβληρά· ||Ὀκριοειδὴς ὁ ἔχων ὀξύτητα, ἢ ὀξοχὴς, ὁ σουβληρὸς. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ, Ὀκριάω, ἐξ οὗ Ὀδυσ. Σ. 33. ||Ὀκριόωντο ἀντὶ τοῦ, ὠργίζοντο, ἠρεθίζοντο, ἐσκληρύνοντο, τραχεῖς ἐγίνοντο· καὶ, Ὀκριώματα νέξοχαὶ τραχεῖαι, ὀξεῖαι σουβληραί. Οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι ποιηταὶ μετεχειρίζοντο τὸ Ocris ἀντὶ τοῦ, Ὄρος, οἷον Φεστ. Chiro in Pelio docuit ocri, ὅστις τὸ ἑρμηνεύει διὰ τοῦ Mons confragosus, ὄρος ἀπότομον ἢ ἐπίσκληρον. 2) ὡς Ἐπίθ. Ὀκρὶς, ίδος, ὁ, ἡ, = Ὀκριόεις, τραχὺς, ἀνώμαλος, πρόσαντης, ||ὀκρίδα φάραγγα, Αἰσχύλ. Προμ. 1024. ὅθεν

Ὀκρίωμα, τὸ, Ταὐτὸν, τῷ Ὄκρις, ἡ προμήκης ἐξοχὴ, τραχύτης, ἀνωμαλία.

Ὀκρυόεις, εσσα, εν, (κρύος) Μετὰ τοῦ εὐφωνίας χάριν προτεθέντος Ο, ἀντὶ Κρυόεις, = Κρυερὸς, κρύος, ὁ προξενῶν ῥίγος ἢ ψύχην, ὅθεν, φρικτὸς, φοβερὸς, δεινὸς, ||πόλεμοιο, Ἰλ. Ι, 64. καὶ Ἰλ. Ζ, 344. ὀνομάζει ἡ Ἑλένη ἑαυτὴν ||κύων ὀκρυόεσσαν, μάλιστα εὔχρηστον ἐπὶ τῶν, εἰς θάνατον καὶ ἄδην ἀνήκοντα. Ἰακ. ΑΡ. σελ. 232. (Ὀκρυόεις καὶ Ὀκριόεις, λέξεις δὶ ὅλον διαφέρουσαι μεταξύ των, συγχέονται συχν. εἰς τὰς ἐκδόσεις διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν γραμμάτων, ἴδε Heyne Ἰλ. Τόμ. ζ. σελ. 649. ἐν τῷ Ὅμ. ἀποκατέστησε πρῶτος ὁ Βοῦλφιος τὴν προσήκουσαν τάξιν.)

Ὀκτάβλωμος, ὁ, ἡ, (ὀκτὼ, βλωμὸς) Ὁ ἀπὸ ὀκτὼ θαγκωμαστίας συνιστάμενος, ||ἄρτος, ἀρχαίου τι εἶδος ἄρτου, ὅστις διῃρέθη ἤδη ἐν τῇ ὀπτήσει διὰ τομῶν εἰς ὀκτὼ ἴσα μέρη, Ἡσ. Ἔργ. 444.

*Ὀκτάγλωσσος, ὁ, ἡ, (ὀκτὼ, γλῶσσα) ὁ ἀπὸ ὀκτὼ γλώσσας συνιστάμενος.

Ὀκταδάκτυλος, ὁ, ἡ, (δάκτυλος) Μετὰ ἢ ἀπὸ ὀκτὼ δακτύλους, Ἀριστοτ. Λυσ. 109. ἐξ ἐναντίας προκρίνουσι ὅτι Lobeck Phryn. σελ. 415. καὶ Elmsl. Εὐρ. Μηδ. 1150 τὸ σχῆμα, Ὀκτωδάκτυλος.

Ὀκτάδιον, τὸ. Καλάθιον πρὸς ὀρνιθάρια συνιστάμενον ἀπὸ ὀκτὼ γωνίας. Ἡσύχ.

*Ὀκτάδραχμος, ὁ, ἡ, (δραχμὴ) Ὁ ἀξίζων ἢ ὁ ζυγιάζων ὀκτὼ δραχμάς.

Ὀκτάεδρος, ὁ, ἡ, (ἕδρα) Ὁ ὀκτὼ ἐπιφανείας ἔχων.

Ὀκταετηρίς, ίδος, ἡ, (ἔτος) Ὀκτὼ ἔτη, χρόνου μέρος ἐξ ὀκτὼ ἐτῶν συμπληρούμενον.

Ὀκταέτης, εος, ὁ, ἡ, (ἔτος) Ὁ ὀκτὼ ἐτῶν ὤν. ὅθεν

Ὀκταετία, ἡ, = Ὀκταετηρίς.

*Ὀκταέτις, ἡ, ἰδιαίτερ. Θηλ. τοῦ Ὀκταέτης.

Ὀκτάημερος, ὁ, ἡ, (ἡμέρα) Ὁ ὀκτὼ ἡμερῶν ὤν.

Ὀκτάκις, Ἐπίῤῥ (ὀκτὼ) Ὀκτὼ φορᾶς. ὅθεν

Ὀκτακισμύριοι, αι, α, (μύριοι) Ὀκτὼ μυριάδες, ἤτοι ὀγδοήκοντα χιλιάδες.

Ὀκτακισχίλιοι, ία, ιον. Συνηθέστερον δὲ τὸ Ὀκτατισχίλιοι, ίαι, ια, (χίλιοι) ὀκτὼ χιλιάδες. Παρ' Ἡροδότ. ||Ἵππος καὶ ἀσπὶς ὀκτακισχίλιαι, ἀντὶ τοῦ, Ὀκτὼ χιλιάδες ἱππέων καὶ ἀσπιδοφόρων. [–υ––υ–

Ὀκτάκνημος, ὁ, ἡ, (κνήμη 2) Ὁ ὀκτὼ κνήμας ἔχων. ||κύκλαι Ἰλ. Ε. 723.

Ὀκτακόσιοι, ίαι, ια. ὁ περιεκτικὸς ὀκτὼ ἑκατοντάδων ἀριθμὸς, 800.

Ὀκτακότυλος, ὁ, ἡ, (κοτύλη, ?) Ὁ ὀκτὼ κοτυλῶν περιεκτικός.

Ὀκτάκωλος, ὁ, ἡ, (κῶλον) Ὁ ἐξ ὀκτὼ κώλων συνιστάμενος.

*Ὀκταλλος, ὁ ἴδε Ὄνος.

*Ὀκταμερής, ές, (μέρος) Ὁ ἐξ ὀκτὼ μερῶν συνιστάμενος, Διογ. Λ. Η'. 110.

Ὀκτάμετρος, ὁ, ἡ, (μέτρον) Ὁ ἐξ ὀκτὼ μέτρων, ἢ ποδῶν συγκείμενος. Λέγεται δὲ ἐπὶ στίχων.

Ὀκταμηνιαῖος, αία, αῖον, (μὴν) Ὁ ὀκτὼ μηνῶν, ὁ εἰς τὸν ὄγδοον μῆνα ὤν. ὑστρτ. σχημ. ἀντὶ Ὀκτάμηνος.

Ὀκτάμηνος, ὁ, ἡ, (μὴν) Ὁ ὀκτὼ μηνῶν ὤν, ὁ ἐν τῷ ὀγδόῳ μηνὶ εὐρισκόμενος.

*Ὀκτάπεδος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Ὀκτάπους.

Ὀκτάπηχυς, ὁ, ἡ, (πῆχυς) Ὁ ὀκτὼ πηχῶν ὤν.

Ὀκταπλάσιος, ία, ιον. ἡ ὀκταπλάσιον, ονος, ὁ, ἡ. Ὁ ὀκτὼ φορᾶς μεγαλήτερος, ἢ περισσότερος.

Ὀκτάπλεθρος, ὁ, ἡ (πλέθρον) Ὁ ὀκτὼ πλέθρων ἔχων μῆκος. Διονύσ. Ἁλικαρν.

Ὀκταπλόος, ὁ, ἡ, καὶ συνῃρ. Ὀκταπλοῦς, οῦν, ταὐτὸν τῷ, Ὀκταπλάσιος.

Ὀκτάπους, ὁ, ἡ, (πόδες) Ὁ ὀκτὼ πόδας ἔχων, Ἡσ. Ἔργ. 427. καθόλου δὲ = Ὀκτάπους.

*Ὀκτάπους, ὁ, ἡ, πουν, τὸ, Γεν. ποδος, (ποῦς) Ὀκταπόδαρος, ὁ ὀκτὼ πόδας ἔχων. Παρ' Σούδᾳ οὗτος ἐκαλεῖτο ὁ ἔχων ἅμαξαν καὶ δύο βοῦδια, Λουκιαν. Σκύθ. 1. «Σκυθῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἷοι εἰσὶ παρ' αὐτοῖς οἱ ὀκτάποδες καλούμενοι· τοῦτο δὲ ἐστὶ, δύο βοῦς δεσποτῶν εἶναι καὶ ἁμάξης μιᾶς» 2) ὁ ἔχων μῆκος ὀκτὼ ποδῶν. (– υ –)

Ὀκτάῤῥιξος, ὁ, ἡ, (ῥίζα) Ὁ ὀκτὼ ῥίζας ἔχων καθόλου δὲ, ὁ ἔχων ὀκτὼ ἄκρα, ὡς τὰ ἐλάφεια κέρατα, Λουκιν. Τοξ. 32, 3. ||Φράγματα μετώπων ὀκταῤῥίζων. τὰ κέρατα τὰ εἰς ὀκτὼ μέρη εἰς τὸ τέλος τεμνόμενα, καὶ τὸ μέτωπον φυλάττοντα.

Ὀκτάῤῥυμος, καὶ, Ὀκταῤῥύμος, ὁ, ἡ, (ῥυμὸς) Ὁ ὀκτὼ ῥυμοὺς ἢ ζυγοὺς ἔχων, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. ς'. ά. 52. ||Ἅρμα ὀκτάῤῥυμον.

*Ὀκτάς, άδος, ἡ, (ὀκτὼ) Ὁ ἀριθμὸς ὀκτὼ, ἀριθμὸς συνιστάμενος ἀπὸ ὀκτώ.

Ὀκτάσημος, ὁ, ἡ, (σῆμα) Ὁ ὀκτὼ ἔχων σημεῖα, ἐν τῇ Μετρικ. ὁ ὀκτὼ χρόνους ἔχων, Herm. el. σελ. 240. Σχολ. Αἰσχύλ. Θήβ. 103.

Ὀκταστάδιος, ὁ, ἡ, (στάδιον) Ὁ ὀκτὼ σταδίων μῆκος ἔχων. ||Τὸ Ὀκταστάδιον διάστημα συμπληρούμενον ἐξ ὀκτὼ σταδίων. (– –υυυ)

Ὀκτάστυλος, ὁ, ἡ, (στῦλος) Ὁ ὀκτὼ στύλους ἔχων.

Ὀκτάτονος, ὁ, ἡ, (τείνω) ||Ἕλικες ὀκτάτονοι καλοῦνται τὰ ὀκτὼ ποδάρια ἢ κέρατα ἢ κοτυληδόνες, Λατ. cirrhi, μετὰ τῶν ὁποίων ἁρπάζει ὁ πολύπους τὰ πράγματα, Ἀντίφιλ. Βοῦς. 23.

Ὀκτάχῶς, Ἐπίῤῥ. ὀκτὼ λόγιῶν, κατ' ὀκτὼ τρόπους.

Ὀκτήρης, εος, ὁ, ἡ, Ὁ ὀκτάκις συνδεδεμένος, μάλιστα δὲ ὁ ὀκτὼ κωπία ἔχων, ὡς Τριήρης, ὁ τρία.

Ὀκτώ, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτ. Ὁ ὀκτὼ μονάδων περιεκτικὸς ἀριθμὸς, 8. Λατ. octo, Ὅμ.

Ὀκτωδάκτυλος, ὁ, ἡ, (δάκτυλος) Ὀκτὼ δακτύλους ἔχων, πρβλ. Ὀκταδάκτυλος.

Ὀκτωκαίδεκα, οἱ, αἱ, ἄκλιτ. Ὁ ἀριθμὸς, δεκαοκτὼ, 18.

Ὀκτωκαιδεκάδραχμος, ὁ, ἡ, (δραχμὴ) Ὁ δεκαοκτὼ δραχμῶν ὤν.

Ὀκτωκαιδεκάετης, εος, ὁ, ἡ (ἔτος) Ὁ δεκαοκτὼ ἐτῶν ὤν, Lobeck, Phryn. σελ. 408.

Ὀκτωκαιδεκάπηχυς, εος, ὁ, ἡ, Ὁ δεκαοκτὼ πηχῶν ὤν.

Ὀκτωκαιδεκαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, Ὁ δεκαοκτὼ φορᾶς μεγαλήτερος ἢ περισσότερος.

*Ὀκτωκαιδεκάσημος, ὁ, ἡ, (σῆμα) Ὁ ἀπὸ δεκαοκτὼ σημεῖα ἢ χρόνους συνιστάμενος, ἐν τῇ Μετρικῇ.

Ὀκτωκαιδεκατάῖος, αία, αῖον. Ὁ κατὰ τὴν δεκάτην ὀγδόην ἡμέραν ὢν ἐλθὼν, κ. τ. τ.

Ὀκτωκαιδέκατος, άτη, ατον. Ὁ δεκαοκτὼ κατὰ τὴν τάξιν ||ὀκτωκαιδεκάτῃ, συνυπακ. ἡμέρᾳ, τῇ δεκάτῃ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ, Ὀδ.

*Ὀκτωκαιδεκέτης, ου, ὁ, Δημοσθ. κατὰ Βοιωτ. σελ. 1009. καὶ

Ὀκτωκαιδεκετής, εος, ὁ, ἡ, (ἔτος) Ὁ ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν. τὸ Θηλυκ. Ὀκτωκαιδεκέτις, ίδος, ἡ. ἡ δεκαοκτὼ χρόνων οὖσα.

*Ὀκτωμηνιαῖος, αία, αῖον, = Ὀκταμηνιαῖος, Lobeck Phryn. σελ. 549.

Ὀκτώμηνος, ὁ, ἡ, (μὴν) = Ὀκτάμηνος.

Ὀκτώπηχυς, ὁ, ἡ, (πῆχυς) = Ὀκτάπηχυς.

Ὀκτώπους, ὁδος, ὁ, ἡ, (πούς) Ὁ ὀκτὼ ποδας ἔχων, = Ὀκτάπους.

Ὀκτώῤῥαβδος, ὁ, ἡ, (ῥάβδος) Ὁ ὀκτὼ ῥάβδους ἔχων.

Ὀκτωστάδιος, ὁ, ἡ, (στάδιον) ταὐτὸν τῷ, ὀκταστάδιος.

Ὀκτώφορος, ὁ, ἡ, (φέρω) Ὁ ὑπὸ ὀκτὼ ἀνθρώπων φερόμενος. Ἡσίερ. ὡς Οὐσιαστ. ὁ καὶ ἡ, φορεῖον, ὅπερ ἐβαστάζετο ἀπὸ ὀκτὼ ἀνθρώπων· ἔτι δὲ καὶ τὸ ὀκτώφορον.

Ὀχέω, ῶ. Δωρικ. Διαφέρει τοῦ Ὀχέω μόνον κατὰ τὸ παρεντεθειμένον κ, καὶ τὴν σκληρὰν δωρικὴν προφορὰν. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. εὑρίσκεται καὶ ὁ σχηματισμὸς Ὀκέω, καὶ Ὀκτέω, ἀλλ' εἶναι πολλὰ ὅμῳ. Ἡ κυρία τοῦ ῥήματος τούτου σημασία εἶναι τὸ, Ἀνέχω, στηρίζω, φέρω, βαστάζω, ὑποφέρω, Πινδ. ὅδεν

Ὀκχή. ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, Ὀχή, τὸ στήριγμα, βαστηρία, ἔρεισμα, οἷον «Γήρας ὀκχήν». Ἀνθολογ.

Ὀκχος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Ὄχος, ἅμαξα, Πίνδαρ.

*Ὀκῶς, Ἰων. ἀντὶ Ὅπως, Ἡρόδ. καθόλου δὲ μόνον ἐν τῷ Ἰων. πεζῷ λόγῳ, οὐδέποτε παρ' Ὅμ.

*Ὀκωχα, ἀρχαῖος Παρακείμ. τοῦ Ἔχω, ἐντεῦθεν τὸ σύνθετον «συνοχωκότες», Ἰλ. Β, 218. ἴδε Buttm. ausf. gr. σελ. 338. ἔδεν

Ὀκωχεύω (κωχεύω, ὀχεύω, ὀχέω, ἔχω). Στηρίζω, φέρω βαστάζω, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ Ἔχω, Ὤχα, Ὀκωχα. Ἐντεῦθεν ἔπειτα ἐτηματίσθη τὸ, Κωχεύω, ὅπερ ἴδε. Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον ἔλεγον Ἀνακωχή, Διοκωχή, Παρακωχή, ἀντὶ τοῦ, Ἀνοχή, Διοχή, Παροχή, ἀντὶ τῶν ὁποίων εὑρίσκεται καὶ, Ἀνακωχή, κ.τ.τ. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Ἔχω, Ἐκέχω. ἔδεν

*Ὀκωχή, ἡ, στήριγμα, ἔρεισμα.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Λ.

Ὀλαί, αἱ, ἄλλως Οὐλαί, ὑποτεινομένου τοῦ, Κριθαί· κριθάριον ἡμιαλεσμένον καὶ μὲ ἅλας μεμιγμένον, ὅ ἐστιν, Αἱ μεθ' ἁλῶν μεμιγμέναι κριθαὶ καὶ τοῖς θύμασιν ἐπιβαλόμεναι. Mola salsa. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1167. καὶ Εἰρ 948. 960. ἴδε Οὐλαί.

*Ὀλαιμεύς, ἀντὶ τοῦ Ὀλαμεύς καὶ Ὀλεμεύς, ὁ, = ὁ τὰς ὅλας βάλλων· ἐντεῦθεν Ὀλαιμεύω, Ἡσύχ. Ἐτυμ. Μ. Ὁ σχηματισμ. Ὀλαιτὸς λέγεται νὰ ᾖναι ταὐτὸν τῷ ὁ Λάϊτος, ἱερεύς. Πρβλ. Οὐλαμός.

*Ὀλάϊοιστος, ὁ, ἡ, πάντῃ ἀνοιστός.

Ὀλάργυρος, ὁ, ἡ, (ὅλος, ἄργυρος) Ὁ ἐξαργύρου ὅλος συγκείμενος, ἢ συγκροτούμενος, ὅλος ἀσημένιος.

Ὀλβαχίων, τὸ, ἔτι δὲ γραμμέν. καὶ, Ὀλβαχιον, Ὀλβάχιον, Ὀλβάχιον, Ὄλεχον, τὸ, παρ' Ἡσυχ. ἐν Λέξ. Εὐπλοῦτον, καὶ Σουΐδ. ἐν Λέξ. Δορβιστήρ, Λέξις Συρακουσίων ἀντὶ τοῦ, Κακοῦν ὀλᾶς, (ἀντὶ Οὐλᾶς) ἢ ἔχον, ἢ ἀντὶ τοῦ Ὀλαχιον, Ὀλάχιον, = Οὐλοχόϊον, ὅπερ ἴδε. Στέφανος δὲ ἀναφέρει ἐν τοῦ ἰδίου Χειρογρ. Λεξικοῦ καὶ, Ὀλαχιον, καὶ Ὀλβαχιον. ἀντὶ τούτων ὅμως ἀναγινώσκεται ἐν τῷ Μ. Ἐτυμολ. Ὄλεχον. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμηνεύει τὸ, Ὄλεχον, διὰ τοῦ Μαζονόμου, τουτέστι τρυβλίον, γαβάθα.

*Ὀλβήεις, εσσα, εν, ὑστρτρ. ποιητ. λέξις ἀντὶ τοῦ Ὄλβιος.

Ὀλβία, ἡ, (ὄλβιος) Ταὐτὸν τῷ μακαρία. Φώτ. ἐκ τινος Κωμικοῦ, σπαν. λέξις, πρβλ. Ὄλβιος

*Ὀλβια, τὰ, ὡς τὰ Ὀλπια, ἀρχτρ. τχνικ. ἀντὶ τὰ Ἄλπια, Ποσειδ. παρ' Ἀθ. 6. σελ. 233. Δ.

Ὀλβιάζω, ταὐτὸν τῷ, Ὀλβίζω. ἅμρ.

Ὀλβίζω, Μέλ. ἰσω. (ὄλβος) Ὀλβίον, εὐτυχῆ ποιεῖν. Εὐρ. Φοίν. 1703. «Ἐν ἡμαρ μ' ὄλβιστον, ἐν δ' ἀπώλεσεν, Ὁ αὐτ. Ἰφ. Αὐλ. 51. «Οἱ τὰ πρώτιστ' ὠλβισμένοις· ταὐτὸν τῷ, Οἱ ἐν τοῖς πρώτοις ὄλβιοι. Ἐξαιρέτως δὲ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Μακαρίζω, εὐδαιμονίζω, νομίζω τινὰ εὐτυχῆ.

Ὀλβιογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (γαστὴρ) Ὁ εὐτυχὴς κατὰ τὴν κοιλίαν, Ἄμφις παρ' Ἀθηναίῳ ἀ. σελ. 336. περὶ τοὺς Δαιμόνιον, ἀστοῦ, κωμικ. λέξις.

Ὀλβιοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, (δαίμων) Ὁ καλὴν ἔχων τύχην, ὁ εὐτυχής. Ἡλιόδ. Γ. 182.

*Ὀλβιοδότης, ου, ὁ, = Ὀλβιοδώτης.

*Ὀλβιόδωρος, ου, ὁ, ἡ, (δῶρον) Ὁ εὐτυχίαν χαρίζων, παρέχων, οἷον «Χθὼν ὀλβιόδωρος· παρ' Εὐρ. ἡ καρποφόνος, καρποφόρος γῆ.

Ὀλβιοδώτης, καὶ, Ὀλβιοδότης, ου, ὁ. Θηλυκ. Ὀλβιοδῶτις, ιδος, ἡ (δίδωμι). Ὁ δοτὴρ εὐτυχίας· ὁ ὄλβον, πλοῦτον δίδων, πλουτοδότης ἢ πλουσιοδότης.

Ὀλβιοεργός, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὁ εὐτυχῆ ποιῶν. Ἀνθολ.

Ὀλβιόθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Ὁ μακαρίας ψυχῆς ὤν, μακάριος, ἢ ἐνεργ. ὁ τὴν ψυχὴν μακαρίαν ποιῶν. «Ζωὴ ὀλβιόθυμος· ἢ τὴν ψυχὴν μακαρίαν ποιοῦσα, ἢ εὐτυχής, Ὀρφικ.

Ὀλβιόκοσμος, ὁ, ἡ (κόσμος, 2.), Ὁ τὸν κόσμον εὐτυχῆ ποιῶν· ἅμρ.

Ὀλβιόμοιρος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Ὁ εὐτυχῆ μοῖραν ἔχων, ὁ καλόμοιρος, = Ὀλβιοδαίμων.

Ὀλβιόπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Ὁ διὰ τοῦ πλούτου εὐτυχής, Φιλόξ. παρ' Ἀθην. ιδ'. σελ. 643. «Θεοῖσι ὀλβιόπλουτος· ἢ πλουσία, ἢ μεγαλοπρεπὴς εὐωχία.

Ὄλβιος, ὁ, ἡ, συνήθ. ὅμως τριῶν καταλήξεων (ὄλβος), Ἐπίρ. Ὀλβίως· εὐτυχής, μακάριος, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον οὐδὲν λείπει τίποτε πρὸς εὐτελῆ ἀπόλαυσιν τῆς ζωῆς, παρ' Ὅμ. πάντοτε ἐπὶ ἐπιγείων ἀγαθῶν, εὐχρήματος, εὔπορος, πλούσιος, ὡς τὸ Λατ. beatus, «εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος», Ἡσ. Ἔργ. 828. ἐκτὸς τοῦ Ἄρσ. μετηχειρζτ. ὁ Ὅμ. μόνον τὸ Οὐδέτ. εἰς Πλητ. «ὄλβια δοῦναι», Ὀδ. Θ, 413. Ω, 402. «δῶρα ὄλβια ποιεῖν οἱ Θεοὶ νὰ εὐλογήσουν καὶ νὰ αὐξήσουν τὰ δῶρα», Ὀδ. Ν, 42. καὶ ὡς Ἐπίρ. «ὀλβία ζωέειν, ἀντὶ εὐτυχῶς ζῆν», Ὀδ. Η, 148. πρβλ. Ἡρόδ. Α'. 30. ἐν τῇ Ἰλ. ὡς καὶ παρ' Ἡσ. ἀπαντᾶται μόνον τὸ Ἄρσ. — Παρὰ τοῖς Ἀττ. «βάλλ' ἐς ὄλβιαν» ὡς τὸ «βάλλ' ἐς μακαρίαν», κωμικ. εὐφημισμ. ἀντὶ «βάλλ' ἐς βόθυν», ἢ «ἐς κόραικα ἠῆνον», ὕπαγε εἰς τὴν αἰωνίαν μακαριότητα, ἀντὶ εἰς τὸ ἀντίθετον αὐτῆς. — Ἀνώμ. Ὑπερθετ. Ὄλβιστος, η, ον, ὡς τὸ Αἴσχιστος, κάκιστος, ἔχθιστος, οἴκτιστος, ἄλγιστος, κέρδιστος, παρὰ τοῖς ὑστρτρ. ποιηταῖς ἀπὸ Καλλιμ. καὶ Μέλ. συχν. Schaef. Greg. σελ. 898. Ruhnk. ep. cr. σελ. 167. τὸ ὁμαλ. Ὑπερθετ. «ὀλβιώτατος» μεταχρζτ. ὁ Ἡρόδ. Α'. 30. 216. (ὁ Buttm. ausf. Gr. Gr. σελ. 270. ἀπεβάλλει δὲ ὅλον τὸ Ὑπερθετ. Ὄλβιστος, καὶ δέχεται ἀντὶ τούτου Ἐπιρρηματικόν τι, Ὀλβιστός, ή, όν, ἐκ τοῦ Ὀλβίζω, εὐδαιμονίζω, ὅμως ἄνευ ἐξαρκοῦντος λόγου καὶ ἐναντίον ὅλων τῶν χειρογρ.)

*Ὀλβιότυφος, ὁ, ἡ (τῦφος). Εὐτυχὴς εἰς τὴν ὑπερηφάνειάν του, ἢ κατὰ τὴν γνώμην του, γελοῖον ὄνομα τοῦ Ἀρχύτου παρὰ Διογ. Α, 4, 52. σχηματιζόμ. κατὰ τὸ Ὁμηρικ. Ὀλβιοδαίμων.

Ὀλβιόφρουρος, ὁ, ἡ (φρουρέω). Ὁ τὴν εὐτυχίαν φυλάττων.

Ὀλβιόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ μακάριος καὶ εὐτυχὴ ἔχων φρονήματα, ἢ ὅστις στοχάζεται τοὺς πλουσίους, Λουκιαν. Τραγωδοδ.

Ὀλβιόχειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ εὐτυχὴ καὶ σωτήρια ποιοῦσας χεῖρας ἔχων, οἷον «Ὑγεία ὀλβιόχειρος». Ὀρφικ. ὁ μακάριος κατὰ τὰς χεῖρας.

*Ὀλβιστος, ίστη, ιστον, ἡ Ὀλβιστός, ή, όν, ἴδε Ὄλβιος πρὸς τὸ τέλος.

*Ὀλβίως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Ὄλβιος, Σοφοκλ.

Ὀλβοδότειρα, ἡ, Θηλυκ. τοῦ, Ὀλβοδοτήρ.

*Ὀλβοδοτήρ, ῆρος, ὁ, = Ὀλβοδότης.

Ὀλβοδότης, ου, ὁ. Θηλυκ. Ὀλβοδότις, ιδος, ἡ (δίδωμι), ταὐτὸν τῷ, Ὀλβιοδώτης, ὁ δοτὴρ τῆς εὐτυχίας, ὁ εὐτυχῆ τινα ποιῶν. Ὀρφικ.

*Ὀλβομέλαθρος, ὁ, ἡ (μέλαθρον). Ὁ οἰκοθεν εὐτυχής.

*Ὀλβονομέω (νέμω), «βίον καὶ ζωὴν μακαρίαν».

Ὄλβος, ου, ὁ. Εὐτυχία, εὐδαιμονία, τὸ συνολον τῶν πρὸς ἐντελῆ ἀπόλαυσιν τῆς ζωῆς ἀπαιτουμένων, εὐλογία, προχώρησις· παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐξαιρέτως ἐπὶ ἐπιγείων ἀγαθῶν, τύχη, πλοῦτος, εὐπορία, περιουσία, ὅθεν «ὄλβῳ τε πλούτῳ τε», Ἰλ. Π, 596. Ω, 536. Ὀδ. Ξ, 206. καθόλου δὲ, ζωὴ εὐτυχισμένη, Ὀδ. Γ, 208. Δ, 208. Ζ, 188. Σ, 19. 123. 275. καὶ ἀλλαχοῦ. πρβλ. Ἡρόδ. Α'. 86. εὐλογημένη κατάστασις, μάλιστα ἐπὶ ἀνθρώπων· κατὰ τὸν Ὅμ. ὅμως καὶ ἐπὶ τόπων καὶ πραγμάτων. (συνήθ. παραγ. ἐκ τοῦ Ὅλος βίος, ἢ εἰ ὅλης τῆς ζωῆς διαρκοῦσα εὐτυχία· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ Βίος ἐν ὅλαις· ὀρθτρ. ἴσως ἐκ τοῦ Ὀφέλλω, ὄφελος, ἢ ἐκ τοῦ Ἀλφω, ἀλφαίνω.)

*Ὀλβος, ἀντὶ Ὄλμος, Βυζαντ.

Ὀλβοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων ὄλβον, ὁ δίδων πλοῦτον.

*Ὀλέεσθαι, Ἀπαρμφ. Μέλ. Μέσ. τοῦ Ὀλλυμι, Ἰων. ἀντὶ Ὀλέσθαι, Ἰλ.

Ὀλέεσκε, Ἐπικ. κατ. ἐπίτασ. 3. Ἐνικ. Ἀόρ. 2. Ἐνεργ. ἐκ τοῦ Ὄλλυμι, Ἰλιάδ. Τ. 135.

Ὀλέθριος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ὀλεθρίος, ἡ Ὀλέθριος, ία, ιον, Ἡρόδ. Ζ'. 122. μάλιστα δὲ καὶ παρὰ τοῖς Τραγῳδ. (ὄλεθρος) φθοροποιός, ἀφανιστικός, θανατώδης, ἐξολεθρευτικός. «ὀλέθριον ἦμαρ», ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου, Ἰλ. Τ, 294. 409. ὡς τὸ Ἐλεύθερον ἦμαρ. 2) ἔτι δὲ Ποιητ. ἀντὶ τοῦ Δυστυχής, ἄθλιος, ταλαίπωρος, κακοδαιμονίζοντος· οἷον τὸ Σοφοκλ. Τραχ. 893. «Τάλαιν' ὀλεθρία».

*Ὀλεθρον, τό, = τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον. (Ὡς τὸ Μύλλος, ἐκ τοῦ Ὄλλω, Ὄλω, Ὀλέσω, τουτέστ. Ἅλω, Ἀλέσω.)

Ὀλεθροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω), ταὐτὸν τῷ, Ὀλέθριος· ὁ ὄλεθρον ποιῶν.

Ὄλεθρος, ου, ὁ (ὄλω, ὄλλυμι). Φθορά, ἀφανισμός, δυστυχία, θάνατος, ἐνεργ. καὶ παθητ. συχν. παρ' Ὅμ. πάντοτε ὅμως ἐν τῇ τελευτ. σημασ. συνήθ. «πάντῃ ἢ πλήρης ὄλεθρος», ἔτι δὲ καὶ «πάθεσι καὶ πείκιστος ὄλεθρος», Ὀδ. Δ, 489. Ψ, 79. «ὀλέθρος ψυχῆς» ἀφανισμὸς τῆς ζωῆς, Ἰλ. Χ, 325. «ὀλέθρου πείρατα», ὡς τὸ Θανάτου τέλος, συχν. παρ' Ὅμ. 2) ὡς τὸ Λατ. Pernicies καὶ pestis, πᾶν, ὅ,τι προξενεῖ φθορὰν, Ἡτ. Θεογ. 326. μάλιστα δὲ, ἄνθρωπος κακοῦργος, ἐπιβλαβής, ἄχρειος, Ἡρόδ. Γ. 142. ἢ κατὰ τὸν Valck. εἰς Ε. 67. κακοῦργος ἄξιος θανάτου, πρβλ. Βάραθρον. παρ' Ἀριστοφ. «Ὄλεθρος βαθύς· τὸ γυναικεῖον μόριον.

*Ὀλεῖ, 2 πρόσ. Μέλ. Μέσ. τοῦ Ὀλλυμι, Θέογν.

Ὀλεῖται, 3 προσ. Μέσ. Μέλ. δευτ. ἐκ τοῦ Ὄλλυμι, Ὅμ.

Ὀλέκρανον, τό, ἴδε Ὠλέκρανον, Ἀριστ. Εἰρ. 443.

Ὀλέκω, ταὐτὸν τῷ Ὄλλυμι (ὀλόλεκα), φθείρω· ἀφανίζω, κτείνω, φονεύω· παρ' Ὁμήρ. πάντοτε ἐν τῇ τελευτ. σημασ. ἐπὶ ἁρπακτικῶν πτηνῶν, ἐπὶ κτείνουσι τὰ μικρότερα, Ὀδ. Χ. 305. ἄλλο τε συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων. Μέσως, = Ὄλλυμαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι, ἀποθνήσκω, μάλιστα δὲ φονεύομαι, Ἰλ. Α, 10. Π, 17. Ἐν τῷ Ἐνεργ. καὶ Μέσ. εἶναι μόριον εὐχρηστ. ὅτε Ἐνεστ. καὶ Παρατατ. τὸ τελευτ. παρ' Ὅμ. πάντοτε ἄνευ αὐξήσεως.

Ὀλερός, ά, όν (ὁλός). Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, Θελερός, ὁλός, βορβορώδης, μέλας. Οὕτω δὲ ἑρμηνεύει καὶ τὸ Γαλην. Γλωσσαρ. τὸ, Ὀλώδης, διὰ τοῦ Θολερὸς καὶ Μέλας, παράγον καὶ τὰ δύο ἐκ τοῦ, Ὁλός, ἀντὶ, Θολός, τουτέστι τὸ μέλαν τῆς σηπίας (Sepia officinalis, Διον.) ὡσαύτως δὲ καὶ Φωτ. καὶ Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. Πάντῃ ὅμως διάφορον καὶ ἄγνωστον εἶναι τὸ

παρ' Ἡσυχ. λεγόμενον. »Ολα, τὰ ἐντὸς τῆς πηπίας στρογγύλαι· ἐκ τοῦ, Ὀλός.

*Ὀλέσαι, Ἀπρμφ. ἀόρ. ἐνεργ. τοῦ Ὄλλυμι, Ὅμ.

*Ὀλέσας, ασα, αν, Μετοχ. ἀόρ. ἐνεργ. τοῦ Ὄλλυμι, Ὅμ.

Ὀλεσήνωρ, ορος, ὁ, ἡ (ὄλλυμι, ἀνήρ). Ὁ φθείρων, κτείνων, ἀφανίζων τοὺς ἄνδρας, Ἐπίθ. τῆς ἐπιορκίας, Θεόγν. 399. ἐκ τοῦ Ἡσ. τὸ ἀναφέρει ὁ Στέφ. Θησαυρ. 2. σελ. 1273. Γ.

*Ὀλέσθαι, Ἀπρμφ. ἀόρ. μέσ. τοῦ Ὄλλυμι, Ὅμ.

Ὀλεσίβωλος, ὁ, ἡ (βῶλος). Ὁ φθείρων ἢ κατατρίβων τοὺς βώλους τῆς γῆς.

*Ὀλεσίθηρ, ηρος, ὁ, ἡ, καὶ

Ὀλεσίθηρος, ὁ, ἡ (θήρ). Ὁ τὰ ἄγρια θηρία φονεύων, ἢ φθείρων. Εὐρ. Φοίν. 668. ὅπου ἕτεροι ἀναγιγνώσκουσιν ὀρθότερον »Ὠλένας ὀλεσίθηροις«, κατὰ γενικ. ἐκ τοῦ, Ὀλεσίθηρ, ὁ, ἡ.

Ὀλεσίμβροτος, ὁ, ἡ (βροτός). Ὁ ἀνθρώπους κτείνων, φθείρων, Ὀρφικ. Πρόκλ. Ἀνάλ. Β'. σελ. 442. ὡς τὸ Φθισίμβροτος, Ἐναρίμβροτος, Δαμασίμβροτος, κ. τ. τ.

*Ὀλεσίοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὁ ἀφανίζων τὸν οἶκον.

*Ὀλεσίπτολις, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ ἀφανίζων τὰς πόλεις.

Ὀλεσιτύραννος, Ποιητ. Ὀλετσιτύραννος, ὁ, ἡ (τύραννος). Ὁ τυράννους κτείνων, φθείρων. Αἰσθολογ.

Ὀλέσκω, ταὐτὸν τῷ, Ὀλέκω, Σουΐδ. ὅθεν τὸ Ὀλέσσκον, Ἰλιάδ. Τ. 135.

*Ὀλέσσαι, Ἐπικ. ἀντὶ Ὀλέσαι, Ὅμ.

*Ὀλέσσας, Ἐπικ. ἀντὶ Ὀλέσας, Ἴλ.

*Ὀλέσσε, Ἐπικ. 3 προσ. ἀόρ. ἐνεργ. τοῦ Ὄλλυμι, ἀντὶ Ὤλεσε, Ὀδ.

*Ὀλέσσει, Ἐπικ. 3. πρόσ Μέλ. ἐνεργ. τοῦ Ὄλλυμι, ἀντὶ Ὀλέσει, Ὅμ.

*Ὀλέσω, Μέλ. ἐνεργ. τοῦ Ὄλλυμι, Ὅμ.

Ὀλέτειρα, ἡ, Θηλυκ. τοῦ

Ὀλετήρ, ῆρος, ὁ (ὀλῶ, ὄλλυμι). Ὁ φθορεύς, ὁ φονεύς, ἐξολοθρευτής, Ἴλ. Σ. 114. Θηλυκ. Ὀλέτις, ἡ, Lobeck. Phryn, σελ. 256.

Ὀλέω, ἀχρηστ. Θέμα, ὅθεν παράγονται συνήθ. μερικοὶ χρόνοι διὰ τὸ Ὄλλυμι. 2) ἀχρηστ. Ἐνστ. διὰ τὸν Παρατ. Ἐόλει, Πίνδ. Πυθ. 4, 414. παράγωγος σχηματ. ἐκ τοῦ Εἴλω, στενοχωρῶ, θλίβω, Buttm. Lexil. 2. σελ. 80.

Ὀλή, Ὀλαί, ἡ ἄλλως, Οὐλαί, ἡμιαλησμένον κριθάριον. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1167. »Μαζίσκην ἐκ τῶν ὀλῶν μειμαγμένην«. ἴδε Οὐλαί.

*Ὀλῆαι, Ὀλῆται, Ἑποτακτ. ἀόρ. μέσ. τοῦ Ὄλλυμι, Ὅμ.

*Ὀλητήρ, ὁ, ἀντὶ Ὀλετήρ, Ἡσύχ.

Ὀλιβράζω, ξω, = Ὀλισθαίνω, παρ' Ἡσυχ. »Ὀλιβάξαι, ὀλισθῆσαι· ἔπειτα ὅμως λέγει ὁ αὐτὸς »Ὠλίβραξαν, ὠλισθησαν«, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι εἶναι ὀρθότερον, καὶ σχηματισμὸς ἴσως Δωρικός· διότι παρ' Ἀθην. σελ 236. λέγει ὁ Ἐπίχαρμος, »Ἔρπω ὀλισθράζων« τὸ ὁποῖον ὁ Κασωβὼν, μετέτρεψεν εἰς τό, Ὀλισθάζων. Ἐνταῦθα πρέπει λοιπὸν ἴσως νὰ γραφῇ, Ὀλιβράζων. Ἀλλ' ὅμως καὶ τὸ Γαλην. Γλωσσάρ. σημειοῖ ἐξ Ἱππον. τό, Ὀλισθράζοντα, ἀντὶ τοῦ Ὀλισθαίνοντα· ἐκ τοῦ

*Ὀλιβρός, ά, όν. Δωρ. ἀντὶ Ὀλισθηρός, Γραμμ.

Ὀλιγαιμία, ἡ. Ὀλίγον αἷμα, ἐκ τοῦ

Ὀλίγαιμος, ὁ, ἡ (ὀλίγος, αἷμα). Ὁ ὀλίγον αἷμα ἔχων.

Ὀλιγάκις, Ἐπίρ. (ὀλίγος). Σπανίως, ὀλίγαις φοραῖς. (υυυυ)

Ὀλιγάμπελος, ὁ, ἡ (ἄμπελος). Ὁ ὀλίγα ἔχων ἀμπέλου κλήματα, Ἀνθολ.

Ὀλιγανδρέω, ῶ, (ὀλίγανδρος), ταὐτὸν τῷ Ὀλιγανθρωπέω, ἔχω ὀλίγους ἀνθρώπους, πάσχω ἔλλειψιν ἀνθρώπων, ἢ ἀνδρῶν, ὅθεν

Ὀλιγανδρία, ἡ. Ἔλλειψις ἀνδρῶν, ὀλίγοι ἄνθρωποι.

Ὀλιγάνδρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ὁ ὀλίγους ἀνθρώπους ἔχων, ὁ ἔχων ἔλλειψιν ἀνθρώπων, ἢ ἀνδρῶν.

Ὀλιγανθρωπέω, ῶ (ὀλιγάνθρωπος), καὶ Μέσ. παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχαιολογ. 11. ταὐτὸν τῷ, Ὀλιγανδρέω. Ἐκ τούτου,

Ὀλιγανθρωπία, ἡ, ταὐτὸν τῷ Ὀλιγανδρία.

Ὀλιγάνθρωπος, ὁ, ἡ (ἄνθρωπος), ταὐτὸν τῷ ὀλίγανδρος, ὁ ὀλίγους ἀνθρώπους ἔχων. Ξενοφ. Οἰκ. Δ'. 8.

Ὀλιγαριστία, ἡ (ἄριστον). Ὀλίγον, μικρὸν ἄριστον, πρόγευμα ὅπου τις τρώγει πολλὰ ὀλίγον, Πλουταρχ.

Ὀλιγάρκεια, ἡ (ὀλιγαρκής). Τὸ νὰ ἀρκῆται, νὰ εὐχαριστῆται τις εἰς ὀλίγα.

Ὀλιγαρκέομαι, οῦμαι, ὀλιγαρκὴς εἰμί, εὐχαριστοῦμαι μὲ ὀλίγον. Ἔτι δὲ καὶ ἐνεργητικῶς, Ἰεωπον. ΙΔ'. 7. 25. ἐκ τοῦ

Ὀλιγαρκής, ές, ὁ, ἡ (ἀρκέομαι). Ὁ εὐχαριστούμενος εἰς ὀλίγα· ἢ ὁ δι' ὀλίγων ἀρκούμενος, ὅς τις εὐχαριστεῖται εἰς ὀλίγα. β) παθητ. ὅστις ἐξαρκεῖ εἰς ὀλίγους, ἢ πρὸς ὀλίγον, ὅθεν

Ὀλιγαρκία, ἡ, ταὐτὸν τῷ Ὀλιγάρκεια, Σουΐδ.

Ὀλιγαρτία, ἡ (ἄρτος). Ἔλλειψις ἄρτου. Σουΐδ.

Ὀλιγαρχέομαι (ἄρχω), Παθητ. Κυριεύομαι, ἐξουσιάζομαι ὑπὸ ὀλίγων, ἔχω πολιτείαν διοίκησιν ὀλιγαρχικήν· ἐκ τοῦ Ἐνεργ. εὑρίσκετ. ἴσως μόνη ἡ Μετοχὴ »οἱ ὀλιγαρχούντες«. ἐκεῖνοι οἱ ὀλίγοι, οἵτινες ἐξουσιάζουσι εἰς μίαν ὀλιγαρχικὴν πολιτείαν· ὅθεν

Ὀλιγάρχης, ου, ὁ, Διονύσ. Ἀρχ. ΙΑ. 43. εἷς ἐκ τῶν ἀνδρῶν, τῶν συνιστούντων τὴν ὀλιγαρχίαν. Ἴδε καὶ Κεφ. 39. ὅθεν

Ὀλιγαρχία, ἡ. Τὸ σύνταγμα μιᾶς πολιτείας, ὅπου ἐξουσιάζουσιν ὀλίγοι τινὲς ἄνθρωποι ἢ φαμιλίαι· ὅθεν

Ὀλιγαρχικός, ή, όν, Ἐπίρ. -κῶς, ὁ εἰς τοὺς ὀλιγάρχους, ἢ τὴν ὀλιγαρχίαν ἀνήκων, ὁ τοῦτο ἀποβλέπων, ἢ εἰς τοῦτο ἄγων· καὶ ὁ ἔχων φρόνημα ὀλιγαρχικόν, ὁ ῥέπων, κλίνων εἰς ὀλιγαρχίαν. »Τὸ ὀλιγαρχικόν«· ἀντὶ, ἡ ὀλιγαρχία.

Ὀλιγαύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (αὔλαξ), Ἐπίθ. ἀγροῦ, χωραφίου, τὸ ὁποῖον περιέχει ὀλίγην χώραν ἐπιτηδείαν εἰς γεωργίαν καὶ ὄργωσιν.

Ὀλιγαχόθεν, ἐπίρ ἐξ ὀλίγων τόπων, μετὰ Γενικ. παρ' Ἡροδότῳ, Γ'. 96.

Ὀλιγαχοῦ, Ἐπίρ. Εἰς ὀλίγους τόπους.

*Ὀλιγεκτέω (ἔχω). Ἔχω ὀλίγα, ὡς τὸ Πλεονεκτέω σχηματιζόμ. ὅθεν

*Ὀλιγεξία, ἡ. Τὸ ἔχειν ὀλίγα, ἔτι δὲ καὶ Ὀλιγοεξία Lobeck. Phryn. σελ. 676. ὡς τὸ Πλεονεξία σχηματιζόμ.

Ὀλιγήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Ὁ ὀλίγων ἡμερῶν ὤν, ἢ εἰς ὀλίγων ἡμερῶν διάστημα.

Ὀλιγηπελέω (πέλομαι). Δύναμαι ὀλίγον, εἶμαι ἀδύνατος, ἀσθενής, Ὅμ. ὅστις ὅμως ἔχει μόνην τὴν Μετοχ. »ὀλιγηπελέων, ἐουσαι«, Ἴλ. Ο, 24. 245. Ὀδ. Ε, 457. Τ, 356. πρβλ. Κακηπελέω, ὅθεν

Ὀλιγηπελής, ὁ, ἡ. Ἀσθενής, ἀδύνατος, κοπιασμένος, πρβλ. Εὐηπελής, ὅθεν

Ὀλιγηπελία, ἡ. Ἰων. Ὀλιγηπελίη, ἀδυναμία, λειποθυμία, Ὀδ. Ε, 468. πρβλ. Εὐηπελία, Κακηπελία.

Ὀλιγήρης, ὁ, ἡ (ἄρω), ταὐτὸν τῷ, Ὀλίγος. Νικανδρ. Θηρ. 284. ὅθεν

Ὀλιγήριος, ὁ, ἡ, ἀντὶ Ὀλίγος, »σῆμα ὀλιγ.« τὸ μικρὸν μνημεῖον. Λεων. Ταρ. 83. Jac. ΑΡ. σελ. 384. (ὅπου ἄλλοι παράγουσιν ἐσφαλμ. τὸ Ὀλιγήριον ἐκ τοῦ Ἠρίον, καὶ τὸ ἐκλαμβάνουσιν ὡς Οὐσιαστ.)

Ὀλιγηροσίη, ἡ (ἄροσις), »πενιχρή«, ὁ ὀλίγος γεωργήσιμος ἀγρός τινος πτωχοῦ, Ζων. Ἐπίγρ. Β'.

Ὀλιγησίπυος, ὁ, ἡ (σιπύα). Μὲ μικρὸν σῖτον ἀγγεῖον ἢ σιταποθήκην, Λεων. Ταρ. 9, 10. 13, 2. Ἀντίκειτ. τῷ Εὐσίπυος. (υυ-υυυ)

Ὀλίγινθα, ἐπίρ. παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ Ὀλίγου, ὡς καὶ τὸ Μίνυνθα. Γίνεται λοιπὸν ἐκ τοῦ Ὀλίγινς, ἀντὶ τοῦ Ὀλίγις, Ὀλίγος. (υυ-υ)

Ὀλιγίστατος, άτη, ατον, Συνηθέστερον δὲ τό, Ὀλίγιστος, ίστη, ιστον, καὶ Ἐπίρ. Ὀλιγίστως, ἀνώμ. Ὑπερθετ. τοῦ Ὀλίγος, ὅπερ ἴδε Ἰλ. Τ, 223. Ἡσ. Ἔργ. 721. συχν. παρ' Ἀριστφ. Πλοῦτ. 628. Βάτραχ. 115. καὶ παρὰ Πλάτ. Τὸ, Ὀλιγίστου ἐκλαμβάνεται ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ, Σχεδόν, ὀλίγον ἔλειφεν. (υυ-υ)

Ὀλιγόαιμος, ὁ, ἡ (αἷμα), ταὐτὸν τῷ Ὀλιγαιμος.

Ὀλιγόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ ὀλίγον χρόνον ζῶν.

Ὀλιγόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὁ ὀλίγον βουλευόμενος, ὁ μὴ συνετός· ἀμφ.

Ὀλιγογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη), ταὐτὸν τῷ, Ὀλίγωρος, Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Ὀλιγογένατος, άτη, ατον (γόνυ, 2.). Ὁ ὀλίγα γόνατα, ἢ διαβρώσεις, ἢ κόμβους ἔχων.

*Ὀλιγογονία, ἡ. Τὸ γεννᾶν ὀλίγον, ἢ ἀκαρπία, Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 321. Β. ἐκ τοῦ

Ὀλιγόγονος, ὁ, ἡ (γονή). Ὁ ὀλίγον γεννῶν, ἢ ὁ ἄγονος, ἄκαρπος, Ἡρότ. Γ', 108.

Ὀλιγοδάπανος, ὁ, ἡ (δαπάνη). Ὁ ὀλίγα δαπανῶν, ὀλιγοέξοδος.

Ὀλιγοδεής, ές, ὁ, ἡ (δέομαι). Ὁ ὀλίγον χρειαζόμενος, ὁ ὀλιγαρκής· ὅθεν

Ὀλιγοδεία, ἡ, ἴσως ὀρθότερ. Ὀλιγοδεΐα, ἡ, χρεία ὀλίγων πραγμάτων, Ὀλιγάρκεια· Φίλων.

Ὀλιγοδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὁ πρὸς ζωοτροφίαν ὀλίγα χρειαζόμενος, Ἀθήναιος.

Ὀλιγόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὁ ὀλίγους ἔχων δούλους, Στράβ. ιε'. σελ. 1130.

Ὀλιγοδρανέω, ῶ (δρᾶω, δραίνω). Ὀλίγον ἰσχύω, ὀλίγον ἠμπορῶ νὰ ἐκτελέσω, εἶμαι ἀδύνατος, λειποθυμημένος, ὡς τὸ Ὀλιγηπελέω, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ. καὶ δὴ πάντοτε ὡς Μετοχ. Ὀλιγοδρανέων, Ο, 24Ε. Π, 843. Χ, 337. ὅθεν

Ὀλιγοδρανής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ ὀλίγον δυνάμενος, ὁ ἀσθενής, ἀδύνατος· ὁ ὀλίγην, μικρὰν ἰσχὺν ἔχων, Ἀριστφ. Ὄρ. 686. ὅθεν

Ὀλιγοδρανία, ἡ. Ἀσθένεια, ἀδυναμία, λειποθυμία, Αἰσχύλ. Προμ. 548.

Ὀλιγοδύναμος, ου, ὁ, ἡ (δύναμαι). Ὁ ὀλίγην ἔχων δύναμιν, ἰσχύν, ὁ ὀλίγον δυνάμενος, ἀμφ.

Ὀλιγοελαιόω, ῶ (ἔλαιον). Ἔχω ἢ δίδω ὀλίγον ἔλαιον, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. ς'. 11.

*Ὀλιγοεξία, ἡ, ἴδε ὀλιγεξία.

Ὀλιγοεργής, ὁ, ἡ (ἔργον). Ἀσθενής, ἀδύνατος, οἷον, »Σῶμα ὀλιγοεργέον« παρ' Ἱπποκρ. περὶ τόπ. τῶν κατ' ἄνθρ. ταὐτὸν τῷ Ὀλιγοδρανής.

Ὀλιγοέτης, ες, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὁ ὀλίγων ἐτῶν ὤν, ὅθεν

Ὀλιγοετία, ἡ. Ἡλικία ὀλίγων ἐτῶν, νεότης. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Α'. 4. 3.

Ὀλίγοζος, ὁ, ἡ (ὄζος). Ὁ ὀλίγα κλωνάρια, ὀλίγους ὄζους ἔχων.

*Ὀλιγοήμερος, ὁ, ἡ, = Ὀλιγήμερος.

Ὀλιγόθερμος, ὁ, ἡ (θέρμη). Ὁ ὀλίγην ἔχων θερμότητα.

*Ὀλιγόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ὀλίγας τρίχας ἔχων.

Ὀλιγοθυμέω, ῶ. Εἶμαι μικρόψυχος. Εὐσταθ. ἐκ τοῦ

Ὀλιγόθυμος, ὁ, ἡ (θυμός) Ὁ μικρόψυχος, δειλός.

Ὀλιγόϊνος, ὁ, ἡ (ἰς). Ὁ ὀλίγας ἢ ἀσθενεῖς ἔχων τὰς ἶνας, ἢ φλέβας, Ἀμφ.

Ὀλιγόκαιρος, ὁ, ἡ (καιρός). »Ἰητρικὴ Ὀλιγόκαιρος« παρ' Ἱπποκρ. ἢ ὀλίγον καὶ παρευθυς

παρερχόμενον αρμόδιον καιρόν τοῦ ἐνεργεῖν κατὰ τῶν τοσμάτων ἔχουσα.

Ὀλιγοκάλαμος, ὁ, ἡ (κάλαμος). Ὁ ὀλίγους καλάμους ἢ καυλοὺς ἔχων.

Ὀλιγόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ ὀλίγους ἔχων, ἢ φέρων καρπούς.

Ὀλιγόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός), ταὐτόν τῷ, Ὀλιγοκάλαμος.

Ὀλιγόκερως, ωτος, ὁ, ἡ (κέρας). Ὁ μικρὰ ἔχων κέρατα. Γεωπον. ΙΗ'. 1. 3. Ἀμφ.

Ὀλιγόκλαδος, ὁ, ἡ (κλάδος). Ὁ ὀλίγα ἔχων κλωνάρια, κλάδια.

Ὀλιγοκρατέομαι, οῦμαι (κρατέω), Παθητ. ταὐτόν τῷ, Ὀλιγαρχέομαι.

* Ὀλιγολαλέω (λαλέω). Ὁμιλῶ ὀλίγα.

* Ὀλιγόλογος, ὁ, ἡ (λόγος). Ὁ ὁμιλῶν ὀλίγα.

Ὀλιγομαθής, ὁ, ἡ (μανθάνω). Ὁ μανθάνων, ἢ ἠξεύρων ὀλίγα, ἐναντίον τῷ, Πολυμαθής, Ἐτυμ. Μ. ὀλιγομαθῶς εἶχε περὶ τὰ μαθήματα, Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστορ. Δ'. 7.

Ὀλιγομετρία, ἡ (μέτρον). Λέγεται, ὅταν στίχος τις συγκείται ἐξ ὀλίγων μέτρων, ποδῶν. Εὐστάθ. καὶ ἀμφ. παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 1038.

Ὀλιγόμισθος, ὁ, ἡ (μισθός). Ὁ δι' ὀλίγου μισθὸν δουλεύων, ὁ λαμβάνων ὀλίγον μισθόν, Ὀλιγομισθότερους ποιεῖν (τοὺς μισθοφόρους), τουτέστιν ἐλαττοῦν τὸν μισθὸν αὐτῶν, ὀλιγώτερον μισθὸν δίδων.

Ὀλιγομυθία, ἡ. Ἡ ὀλιγολογία· ἐκ τοῦ

Ὀλιγόμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ὀλίγα λαλῶν, ὁμιλῶν.

Ὀλιγόνειρος, ὁ, ἡ (ὄνειρος). Ὁ ὀλίγον, ἢ σπανίως ὀνειρευόμενος, Ἰαμβλ. Πυθαγ. 114. ὁ ὀλίγα διείρατα βλέπων.

* Ὀλιγόξυλος, ὁ, ἡ (ξύλον). Ὁ ὀλίγα ἔχων ξύλα.

Ὀλιγοπαιδία, ἡ. Τὸ ἔχειν ὀλίγα παιδία, ἔλλειψις παιδίων, ἐκ τοῦ

* Ὀλιγόπαις, παιδός, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ ἔχων ὀλίγα παιδία.

Ὀλιγοπελέω, Ὀλιγοπελία, καὶ Ὀλιγοπελής, ὁ, ἡ, συνήθ. σχηματ. ἀντὶ Ὀλιγηπελέω, κ. τ. τ. Γραμμ.

Ὀλιγόπιστος, ὁ, ἡ (πίστις). Ὁ ὀλίγην ἢ μικρὰν ἔχων πίστιν. Ν. Διαθ.

Ὀλιγοποιέω, ῶ (ποιέω). Κάμνω τι ὀλίγον, ἢ μικρότερον, ἀμφ.

Ὀλιγοπόλεως, ὁ, ἡ (πολώ), παρ' Ἡσυχ. ὡς ἑρμηνεία τοῦ Σπαρτοπόλους, ὁ ἔχων ὀλίγας ἢ διεσπαρμένας λευκὰς τρίχας.

Ὀλιγοπονία, ἡ. Τὸ ὀλίγον πονεῖν, κοπιάζειν· ἀεργία. Πολύβ. ἐκ τοῦ

Ὀλιγόπονος, ὁ, ἡ (πονέω). Ὁ ὀλίγον πονῶν κοπιάζων· ἢ ἐργαζόμενος. Διονυσ. Ἀλ.

Ὀλιγοποσία, ἡ (πόσις). Τὸ ὀλίγον πίνειν. Ἱππ.

Ὀλιγοποτέω, ῶ (ὀλιγόποτος). Ὀλίγον πίνω.

Ὀλιγόποτος, ὁ, ἡ, καὶ, ὀλιγοπότης, ου, ὁ (ποτός). Ὁ πίνων ὀλίγον.

Ὀλιγοπραγμοσύνη, ἡ. Ἐνασχόλησις εἰς ὀλίγα πράγματα, ἀντίκειται τῷ Πολυπραγμοσύνη. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Ὀλιγοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πρᾶγμα). Ὁ ἐνασχολούμενος εἰς ὀλίγα πράγματα, ὁ πράττων ὀλίγα. Ἀντίκειται τῷ, Πολυπράγμων.

Ὀλιγόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὁ ὀλίγα πτερὰ ἔχων.

Ὀλιγόπυρος, ὁ, ἡ (πυρός). Ὁ ὀλίγον σῖτον ἔχων.

Ὀλιγόρριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ ὀλίγας ἔχων ῥίζας.

Ὀλίγος, ίγη, ίγον. Ἐπὶ ἀριθμοῦ ἢ πλήθους, ὡς τὸ συνηθ. ὀλίγος, ἀντίκειται τῷ πολύς, συχν. παρ' Ὅμ. καὶ ἐπὶ διαστήματος, Ἰλ. Κ, 161. Ρ, 396. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἐπὶ καιροῦ, Ἰλ. Τ, 157. Ψ, 418. — Ἐν τῷ Ὀλιγαρχίᾳ ὀλίγοι, λέγονται οἱ προύχοντες, οἱ ἔχοντες τὴν δεσπόσιν τῶν πραγμάτων. β) μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. Παρὰ ὀλίγον, ἀπὸ τοῦ —, Ἡρόδ. Η', 207. 2) ἐπὶ μεγέθους, μικρός, ἀντίκειτ. τῷ μέγας, Ὀδ. Κ, 94. καὶ ἀλλαχοῦ, παρ' Ὅμ. ὁμοῖος πολὺ σπανιτρ. πυρὰ εἰς τὴν πρώτην σημασ. καθόλου δὲ μόνον σχεδὸν παρὰ ποιητ. μάλιστα παρὰ τοῖς μὴ Ἀττ. Valck. Ἱππ. 530. σελ. 226. ὅμως καὶ παρ' Ἡρόδ. Δ', 52. Γ, 70. 3) τὸ οὐδέτερ ὀλίγον μετοχρζτ. ὁ Ὅμ. συχν. ὡς Ἐπίρ. ὀλιγόν τι, ἐχι πολύ, μέρος μὲν παρὰ τοῖς Τρῆμ. μέρος δὲ παρὰ τῷ Συγκριτ. ὀλίγον πρεσβύτερος, ὀλ. ἥσσων, οὐκ ὀλ. στιβαρώτερος, οὐκ ὀλ. φέρτερος, κ. τ. τ. ὡσαύτως ὀλίγον πρότερον, Ἡρόδ. 4) ἰδιαίτεραι φράσεις. α) Ὀλίγου, ἀντὶ σχεδόν, Ὀδ. Ξ, 3: ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ· ἐν τῇ αὐτῇ σημασ. ἦτον εὔχρηστ. μετὰ τὸν Ὅμ. τὸ ὑπὲρ ὀλίγον, ἐν ὀλίγῳ, καὶ ὀλίγου δεῖν, πλειόστερον δὲ, ὀλίγου ἐδέησαν, μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. Ἀορ. π. χ. ὀλίγου ἐδέησε πεσεῖν, ἔπεσε σχεδόν, ἢ ὀλίγου ἔλλειψε νὰ πέσω: ὡσαύτως ὀλίγου ἦλθεν ἐλεῖν καὶ ὀλίγον ἀφίκετο νικῆσαι, Θουκυδ. ὁ αὐτὸς λέγει, ὀλίγου (ἢ ὀλίγῳ) ἐς χιλίους, σχεδὸν χιλίους, Δ', 124. ἴδε Poppo obs. oc. σελ. 44. β) ἐπὶ καιροῦ, νῦν ὀλίγῳ, εἰς ὀλίγον καιρόν, ἐξ ὀλίγου, πρὸ ὀλίγου, ἐπὶ ὀλίγον, δι' ὀλίγωνα, μετ' ὀλίγον διάστημα, τουτέστ. εὐθὺς μετὰ ταῦτα, Valck. Phoen. 1105. ἐπὶ ὀλίγωνα, δι' ὀλίγον καιρόν· εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις ταύτας πρέπει νὰ ἐλληφθῇ τὸ Ἐπίθ. ὡς Οὐδέτ. καὶ δὲν συνυπακ. τὸ χρόνος. γ) κατ' ὀλίγωνα, κατὰ μικρόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, Jac. Achill. Tat. σελ. 663. ἐνίοτε διευθύνεται τότε γένος καὶ ὁ ἀριθμὸς κατὰ τὴν λέξιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται τὸ Ἐπίθ. π. χ. οὗτοι κατ' ὀλίγους γεγιρμένοι ἐμάχοντο, ἐμάχοντο ἔτι, ὅταν ἔγιναν πλέον ὀλίγοι τὸν ἀριθμόν, Ἡρόδ. Γ, 102. ὡσαύτως ὅτων ἄλλων συμμάχων ἐξελέγετο κατ' ὀλίγωνα, Ἡρόδ. Θ', 113. καὶ ὅτων ὠῶν ἀπορρέοντος κατ' ὀλίγους τῶν κέγχρων, Ἡρόδ. Β', 93. δ) ὀλίγωνα, τουτέστι, λόγων, συντόμως, Λατ. paucis. 5) τὸ Ἐπίρ. ὀλίγωνα φαίνεται ὅτι ἀπαντᾶται ἢ σπανίως ἢ παντάπασι: ἀντὶ τούτου ἦτον εὔχρηστ. τὸ ὀλίγωνα. 6) Βαθμοὶ συγκρίσεως: α) Συγκριτ. ἡμείων, ονος, Γενικ. ονος, Ἰλ. συνήθ. ἐπὶ μεγέθους, ὅθεν Θεωρεῖται καὶ ὡς Συγκριτ. τοῦ μικρός: ὡσαύτως ἐλαμβάνεται καὶ τὸ ἐλάσσων ὡς Συγκρ. τοῦ ὀλίγος. Τὸ Συγκρ. ἐλίζων, ον, Γεν. ονος, ὅπερ λέγεται ἐπὶ μικρότητος, δὲν ἀπαντᾶται μόνον παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ἀλλ' ἐν τῇ συνθέσει ὀλιγοπολίζωνος ἤδη Ἰλ. Σ, 519. ὀλιζότερος, μόνον παρὰ Νικ. ὁ ἀμαλ. σχηματ. ὀλιγώτερος ὅμως φαίνεται ὅτι ὄν ἀπαντᾶται. β) τὸ Ὑπερθετ. ὀλίγιστος, ίστη, ίστον, (υυ–υ) λέγεται πάντοτε ἐπὶ ἀριθμοῦ ἢ πλήθους, Ἰλ. Τ, 223, Ἡσ. Ἔργ. 321. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. π. χ. Πλάτ. Παρμ. σελ. 149. Α. κατ' ἀναλογίαν τοῦ Κάκιστος, φίλιστος, κ. τ. τ. ὀλιγίστουν Ὑπερθετ. τοῦ ὀλίγου, ἴδε 4. α. ἐμφατικόν τι σχεδόν: ὀλιγίστωνα, Ἐπίρ. ἀπὸ παντάπασι: ὑστερτρ. σχηματ ὀλιγίστατος, ἀτη, ατον. Ἔτι δὲ ἐκλαμβάνονται καὶ τὰ Ὑπερθετ. τοῦ μικρὸς διὰ τὸ ταυτοσήμαντον ἐνίοτε ὡς Ὑπερθετ. τοῦ ὀλίγος.

Ὀλιγόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ ὀλίγον κρέας ἔχων.

Ὀλιγοσθενής, ὁς, ὁ, ἡ (σθένος). Ὁ ὀλίγην ἔχων δύναμιν.

Ὀλιγοσιτέω, ῶ (ὀλιγόσιτος). Τρώγω ὀλίγον, ὅθεν

Ὀλιγοσιτία, ἡ. Τὸ τρώγειν ὀλίγον.

Ὀλιγόσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος). Ὁ τρώγων ὀλίγον, ἢ ὁ μετρίως ζῶν.

Ὀλιγόσπερμος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Ὁ ὀλίγον σπέρμα ἔχων, ἢ φέρων, ἢ σφίνων.

* Ὀλιγοστιχία, ἡ. Τὸ ἔχειν ὀλίγους στίχους, ὅταν ποίημά τι συνίσταται ἀπὸ ὀλίγους στίχους, Φιλ. Θεσσ. Ι, 6. ἐκ τοῦ

Ὀλιγόστιχος, ὁ, ἡ (στίχος). Ὁ ὀλίγους στίχους ἢ σειράς, τάξεις ἔχων.

Ὀλιγόστος, ή, όν (ὀλίγος). Εἰς ἐξ ὀλίγων, ἢ ὁ μετ' ὀλίγων ὤν, ὁ ὀλίγους μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. Πλούταρ. «Αὐτὸς ὀλιγόστος φυγών, καταβάς, κ. τ. λ.» συγχέεται ἐν Χειρογρ. μετὰ ὀλιγίστους· ἀντίκειτ. τῷ Πολλόστος. 2) ὡς τὸ ὀλίγιστος, ὁ ἐλάχιστος, βραχύτατος κ. τ. τ. ὀλιγοστὸς χρόνος, τὸ ἐλάχιστον, βραχύτατον μέρος τοῦ καιροῦ, Herm. Σοφοκλ. Ἀντ. 625. Ἐνταῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ῥῆμα, ὀλιγοστεύω, ἀντὶ, ὀλιγοστὸν ποιῶ, ὀλιζόω.

Ὀλιγοσυλλαβία, ἡ. Ὀλίγαι συλλαβαί, ὀλίγος συλλαβῶν ἀριθμός. ἐκ τοῦ

Ὀλιγοσύλλαβος, ὁ, ἡ (συλλαβή). Ὁ ἔχων ὀλίγας συλλαβάς.

Ὀλιγοσύνδεσμος, ὁ, ἡ (σύνδεσμος). Ὁ ἔχων ὀλίγους δεσμούς, συνάψεις, δεσίματα, ἢ συνδέσμους, Διονύσ. Ἀλικ.

* Ὀλιγοσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ ἔχων μικρὸν σῶμα.

* Ὀλιγοτεκνία, ἡ, = ὀλιγοπαιδία, ἐκ τοῦ

Ὀλιγότεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον), ταὐτόν τῷ, ὀλιγόπαις.

Ὀλιγότης, ητος, ἡ (ὀλίγος). Ὀλιγότης. — 2) μικρότης.

Ὀλιγοτιμία, ἡ (τιμή). Ὀλίγη τιμή, τὸ τιμᾶν τι ὀλίγον, καταφρόνησις.

Ὀλιγοτοκέω, ῶ (ὀλιγοτόκος). Γεννῶ ὀλίγα. ὅθεν

Ὀλιγοτοκία, ἡ. Τὸ γεννῶν ὀλίγα, ἢ σπανίως.

Ὀλιγοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ γεννῶν ὀλίγα, ἢ σπανίως.

Ὀλιγότριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ἔχων ὀλίγας τρίχας, = ὀλιγόθριξ.

* Ὀλιγοτροφέω (ὀλιγότροφος). Τρέφω ὀλίγον.

* Ὀλιγοτροφία, ἡ. Ἔλλειψις τροφῆς. ἐκ τοῦ

Ὀλιγότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ ὀλίγον τρέφων. 2) ὁ ὀλίγον τρεφόμενος, τρώγων.

Ὀλιγόυδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Ὁ ἔχων ὀλίγον ὕδωρ.

Ὀλιγόϋλος, ὁ, ἡ (ὕλη). Ὁ ἔχων ὀλίγην ὕλην. Εὐστάθ.

* Ὀλιγοϋπνέω (ὀλιγόυπνος). Κοιμοῦμαι ὀλίγον, ὅθεν

Ὀλιγοϋπνία, ἡ. Τὸ ὀλίγον κοιμᾶσθαι, ὀλίγος ὕπνος.

Ὀλιγόυπνος, ὁ, ἡ (ὕπνος). Ὁ κοιμώμενος ὀλίγον.

Ὀλιγοφαγία, ἡ, ταὐτόν τῷ, ὀλιγοσιτία, ἐκ τοῦ

Ὀλιγοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν), ταὐτόν τῷ, ὀλιγόσιτος.

Ὀλιγοφιλία, ἡ (φίλος). Τὸ ἔχειν ὀλίγους φίλους.

Ὀλιγοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων ὀλίγον. 2) ὁ ὑποφέρων ὀλίγον, ὅθεν ἐπὶ οἴνου, ὁ ὀλίγον (ὕδωρ ἀνὴ.) ὑποφέρων, ὁ μὴ δυνατὸς οἶνος. 3) ὁ προφέρων ὀλίγον. Ἀντίθ. δὲ τῷ, Πολυφόρος.

Ὀλιγόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ ὀλίγας φρένας, ἤγουν φρόνησιν, ἔχων. Πλούταρ.

Ὀλιγόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ ἔχων ὀλίγα φύλλα.

* Ὀλιγόχλωρον, τό, = κάππαρις.

Ὀλιγοχοέω, ῶ. Εἶμαι ὀλιγόχοος. ἐκ τοῦ

Ὀλιγόχοος, καὶ, ὀλιγόχους, κατὰ συναίρ. ὁ, ἡ (χέω). Ὁ ὀλίγον χύων, ἢ δίδων, ὁ ὀλίγους προφέρων καρπούς, ἄκαρπος, μάλιστα ἐπὶ τῶν τῆς γῆς καρπῶν· ἀντίκειτ. τῷ Πολύχοος.

Ὀλιγοχορδία, ἡ. Τὸ ἔχειν ὀλίγας χορδάς.

Πλούταρχ. Γ, σελ. 668. ἀντὶ τοῦ ὁποίου σελ. 663. ἡμαρτημ. γράφεται, ὀλιγοχορεία, ἐκ τοῦ

* Ὀλιγόχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). Ὁ ὀλίγας ἔχων χορδάς).

Ὀλιγοχρηματία, ἡ (χρήματα). Τὸ ἔχειν μικρὰν περιουσίαν, ὀλίγα χρήματα.

* Ὀλιγοχρονία, ἡ. Ὀλίγος καιρός, Ἀριστ. ἐκ τοῦ

Ὀλιγοχρόνιος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ τριχαταλ. (χρόνος). Ὁ ὀλίγον χρόνον διαρκῶν. Θεόγν. 1014. καὶ Ἡρόδ. Α', 38. ὅθεν

* Ὀλιγοχρονιότης, ητος, ἡ, = ὀλιγοχρονία.

* Ὀλιγόχρονος, ὁ, ἡ, = ὀλιγοχρόνιος, ἀμφ. μὲν, ἀλλ' ἴδε Werne Tryph. σελ. 40.

Ὀλιγόχυλος, ὁ, ἡ (χυλός). Ὁ ἔχων ὀλίγον χυλόν.

* Ὀλιγόχυμος, ὁ, ἡ (χυμός), = ὀλιγόχυλος.

Ὀλιγοψυχέω, ῶ (ὀλιγόψυχος). Εἶμαι ὀλιγόψυχος.

Ὀλιγοψυχία, ἡ. Ἡ μικροψυχία.

Ὀλιγόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁ μικρόψυχος, ὡς τὸ ὀλιγόθυμος.

Ὀλιγόω, ῶ (ὀλίγος), ταὐτὸν τῷ, ὀλιγοποιέω. 2) παρὰ τοῖς Ἑστρτρ. ἀμεταβ. = λειποψυχέω. Ἡσύχ. δὲ διὰ τούτου ἑρμηνεύει τὸ, ὀλιζόω.

Ὀλιγωλαξ, ακος, ὁ, ἡ (ὠλαξ). Ἐπὶ τόπου, ὁ ὀλίγος, ὁ μικρός. Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 234. Δωρ. ἀντὶ ὀλιγαυλαξ.

Ὀλιγωρέω, ῶ (ὀλίγωρος). Δὲν φροντίζω, καταφρονῶ, παραμελῶ, ἀμελῶ, ῥαθυμῶ. Ὀλιγωρεῖν γὰρ λέγεται τὸ ὀλίγην ὥραν ἔχειν. Ἔστι δὲ τὸ μὲν ὀλίγην, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ὀλίγην, ὡς ἐν τῷ, »Ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τιδεύς· ὥρα δὲ ἡ φροντίς. Φώτ. μετὰ Γενικ. ἀντίκειται, τῷ Πολυωρέω. ὅθεν

Ὀλιγωρησις, ἡ. Ἡ ἀμέλεια, παραμέλησις, ἡ καταφρόνησις.

Ὀλιγωρία, ἡ. Καταφρόνησις, παραμέλησις, Ἡρόδ. Ζ', 157. 2) ἀπροσεξία, ἀμέλεια, »Ἐν ὀλιγωρίᾳ ποιεῖσθαι ταὐτὸν τῷ ὀλιγωρεῖν. »Ἔστι δὲ ἡ ὀλιγωρία (κατ' Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β'. 2.) ἐνέργεια δόξης περὶ τὸ μηδενὸς ἄξιον φαινόμενον.

Ὀλίγωρος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. ὀλιγώρως (ὥρα). Ὁ ὀλίγον φροντίζων, ὁ μὴ προσέχων, ὁ ἀμελῶν, καταφρονῶν. μετὰ Γεν. καὶ περὶ τι· »χαλεπὸς ἦν καὶ ὀλίγωρος. Ἡρόδοτ. γ'. 89. Πλάτ. Φαίδρ. 13. »Περὶ τὰς ἐπιθυμίας ὀλιγώρως ἔχειν καὶ κοσμίως· ἀντὶ τοῦ ὀλίγον φροντίζειν τῶν ἐπιθυμιῶν, κ. τ. λ.

* Ὀλιγωφελής, ὁ, ἡ (ὀφέλλω). Ὅστις ὠφελεῖ ὀλίγον.

Ὀλιζότερος, α, ον, = ὀλίζων, Νικ.

Ὀλιζόω, καὶ ὀλιζῶ (ὀλιζος, ἀντὶ ὀλίγος). Ἐλαττόω, ὀλιγοστεύω, κάμνω ὀλιγώτερον, μικρότερον· Ἡσύχ. ὀλιζοῦται, μειοῦται, ἐλαττοῦται. ἐκ τοῦ

Ὀλίζων, ονος, ὁ, ἡ, ποιητ. Συγκρ. τοῦ ὀλίγος, ὡς τὸ μείζων, μέζων ἐκ τοῦ μέγας, ἴδε ὀλίγος, 6, τὸ Πληθ. ὀλίζωνες εἰσὶ ἀμφ. ὅμως ὀλιζῶν, ῶνος, ἡ, πόλις τῆς Θεσσαλ. Ἰλ.

Ὀλικός, ἡ, ὀν (ὅλος). Καθολικός, γενικός, ὁλόκληρος, Λατ. universalis.

Ὀλινος, ὁ ταὐτὸν τῷ Δέσμη. ἴδε ὠλένη.

* Ὀλίος, Ταραντινῶς ἀντὶ ὀλίγος.

* Ὀλισβοκόλλιξ, ικος, ὁ (κόλλιξ). Ψωμίον τι εἰς σχῆμα ὀλίσβου (τὸ τελευταῖον Ι εἶναι εἰς τὰς πολυσυλλάβ. πτώσεις δίχρονον.)

Ὀλισβος, ὁ. Αἰδοῖον ἀνδρικὸν κατὰ μίμησιν ἐκ βύρσης, δέρματος πεποιημένον ᾧ χρῶνται τὰ ἀστεῖα γύναια. Ἱππῶναξ. Ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. ὀλισβοκόλλιξ, ἄρτος ὀλίσβου ἔχων μορφήν. Ἀριστοφ. παρὰ Σουίδ.

* Ὀλισθάζω, = ὀλισθαίνω, σπαν. ποιητ. λέξ.

Ὀλισθάνω, ἢ ὀλισθαίνω (ὀλισθος), Μέλ. ὀλισθήσω, Ἀόρ. 1. ὠλίσθησα, ὅμως σπαν. καὶ ὑστερ. Lobeck. Phryn. σελ. 742. Ὑπερτ. ὠλίσθηκα, Ἀόρ. 2. ὤλισθον, Μετοχ. ὀλισθών, Ἀπρμφ. ὀλισθεῖν. Ὁ Ὅμ. μεταχρζτ. τὴν λέξιν μόνον ἐν τῇ Ἰλ. καὶ μόνον τὸ 3πρόσ. Ἀορ. 2. ὀλισθε, ἄνευ αὐξήσ. Ὁ Ἕνεστ. ὀλισθάνω εἶναι κατὰ τὸν Porn. Εὐρ. Φοίν. 1398. ὁ μόλις, ὅστις ἀπαντᾶται παρὰ τοῖς καλητέρ. συγγρ. ἀλλὰ τὸ ὀλισθαίνω εὑρίσκετ. ὡς καὶ παρ' Ἀρστρ. Ἱππ. 494. εἶναι λοιπὸν καὶ αὐτὸ Ἀττ. Ὁ Ἕνεστ. ὀλισθέω ἐξ ἐναντίας δὲν ὑπάρχει οὐδαμοῦ. Σημασ. Γλυστρῶ, πίπτω εἰς γλυστερὸν τόπον, Ἰλ. Ψ. 774. νέκ δὲ οἱ ὑπαρ ὀλισθεν, τὸ σηκοτιον τῷ ἐγλυστρησε ἢ ἔπεσε κάτω, Ἰλ. Τ, 470. μετὰ Γεν. »νηνὸς ὀλισθάνει, Φ.Λ. Θεστ. 77. β) γλυστρῶ ἐπίτινος, ἐκφεύγω, ἐκπίπτω. 2) μεταβατ. ἐκπαλῶ, ἐπὶ μελῶν, ὅταν στραβόνουσι ἀπὸ πάσιμον, Αἰλ. καὶ Φιλόστρ. ὅθεν

Ὀλισθήσις, ήσσα, ῆεν. Γλυστρώδης, γλίσχρος, Ποιητικ. ταὐτὸν τῷ ὀλισθηρός. Αἰσχολ.

Ὀλίσθημα, τό (ὀλισθαίνω). Γλύστρημα, πτῶσις.

Ὀλισθηρός, ά, όν· Ἐπίρ. ὀλισθηρῶς (ὀλισθαίνω). Γλυστρώδης, γλίσχρος, ὁμαλός, Πίνδ. ὁ κλίνων ἢ ἐπιτήδειος εἰς γλίστρημα καὶ πτῶσιν.

Ὀλίσθησις, ἡ (ὀλισθαίνω). Ἡ γλύστρησις, πτῶσις εἰς γλυστρώδη τινὰ τόπον, ἔτι τὸ Σφάλλειν.

Ὀλισθητικός, ἡ, όν (ὀλισθαίνω). Ὁ ποιῶν τι ὀλισθηρόν. Ἱπποκρ.

Ὀλισθογνωμονέω, ῶ (γνώμη). Γλυστρῶ κατὰ τὴν γνώμην, τουτέστ. σφάλλω, πλανῶμαι. Ἔτι δὲ καὶ ὀλισθογνωμέω, βραχύτερ. μὲν εἰς τὴν προφορὰν, ἀλλ' ὄχι τόσον ὀρθόν, Lobeck. Phryn. σελ. 382. Λουκιαν. Λεξιφ.

Ὀλισθοποιέω (ποιέω). Κάμνω τι ὀλισθηρόν, γλυστρώδες. Γλῶσσ. Στ.

Ὀλισθος, ὁ. Γλυστρότης, γλύστρα ἢ γλυστράδα, ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ γλυστρᾷ εὐκόλα. Πλουτ. Η', σελ. 29. »τὸ ῥεῦμα καὶ τὸν ὀλισθον τῆς γλώττης. β) = ὀλίσθημα. γ) τόπος γλυστρώδης, ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ πέσῃ εὐκόλα. Λιβάν. Δ'. σελ. 615. »ὥστε ὀλίσθους εἶναι τῆς ἀγορᾶς πανταχοῦ, ἀντὶ τοῦ χωρία, τόποι ὀλισθηροί. 2) ὀψάριόν τι γλυστρῶδες ὅμως ἄγνωστον (ἐκ τοῦ λεῖος, λιτὸς, λισσὸς, λίσπος, λίσψος, λίπος.)

Ὀλισθράζω, = ὀλισθάνω, Ἱππ

* Ὀλισθών, Μετοχ. Ἀόρ. 2. τοῦ ὀλισθαίνω.

Ὀλίσσων, ον, = ὀλίζων, ἀμφ.

Ὀλκαδικός, ἡ, όν (ὁλκάς). Ὁ εἰς ὁλκάδα, τουτέστι φορτηγὸν πλοῖον, ἀνήκων. »Πλοῖον ὁλκαδικὸν, ταὐτὸν τῷ, ὁλκάς, ἢ πλοῖον εἶδος ἔχον ὁλκάδος, Ἀριστοτ.

Ὀλκάδιον, τό, Ὑποκ. τοῦ ὁλκάς.

* Ὀλκεδοχρίστης, ου, ὁ (χρίω). Ὅστις χρίει, ἀλείφει τὰ φορτηγὰ πλοῖα.

Ὀλκόζω (ὁλκή). ταὐτὸν τῷ, ἕλκω. Ἡσύχ.

Ὀλκαία, ἡ, ἴδε ὁλκαῖος, 2. α.

* Ὀλκαῖον, τό, ἴδε ὁλκαῖος, 2. Β.

Ὀλκαῖος, αία, αῖον (ἕλκω, ὁλκός, ὁλκή). Ὅστις ἕλκεται, σύρεται, ὅστις δύναται νὰ συρθῇ, νὰ ἑλκυσθῇ, ὅστις συνίσταται εἰς τὸ ἕλκεσθαι, σύρεσθαι, ὅθεν ἐπὶ βαδίσματος, βάδ. ἕρπον, ἑρπετόν. 2) οἱ οὐσιαστ. α) ὁλκαία, ἡ, συνήθ. Ἰων. ὁλκαίη, ἡ οὐρά, ἐπειδὴ σύρεται ἀπὸ τὸ σῶμα (ἢ ὁμοιότης τῶν γραμμάτ. μὲ τὸ ἀλκαία, εἶναι ὅλως ἄκαιρος, καὶ δὲν ἔχει ἄλλην τινὰ ἐτυμολ. συνέχειαν, εἰ μὴ τοιαύτην, ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ὁλκὴ καὶ ἀλκή.) β) ὁλκαῖον, τό, συνήθ. ὁλκαιον, ἕκαστον σῶμα ἢ μέρος σώματος, ὅπερ ἕλκεται, σύρεται: ὅθεν γ) μάλιστα τὸ ὑποκάτω μέρος σώματός τινος, π. χ. τὸ κάτω μέρος ἤτοι ἡ κοιλία πλοίου τινός: καθόλου δὲ, πᾶν ἀγγεῖον εὐρύχωρον, πλατὺ, λουτὴρ, κυπέλλον πλατὺ, κ. τ. τ. Εὑρίσκεται δὲ καὶ ὁλκεῖον καὶ ὁλκίον. Νίκανδρ. Ὀθηρ. 220. »Ὑπὲρ ἄκρον ὁλκαιον σπείρησε· ταὐτὸν τῷ »Ὑπὸ πείρασιν ὁλκοῦ, στίχ. 226. Παρ' Ἡσύχ. εὑρίσκεται. »Ὁλκαῖον, λεκάνη, νιπτὴρ, κρατὴρ καὶ ὁλκίον, μέγας κρατὴρ, λουτήρ. »Παρὰ δὲ Φωτ. Λεξ. ὁλκιον, χαλκοῦς λέβης, τρεῖς πόδας ἔχων. Παρὰ Πολυβ. 31. 4. Πλούταρχ. Ἀλέξ. 20. παράκειται τῷ, Κρωσσοί, Πύελοι, καὶ Ἀλάβαστροι, ἐκλαμβανόμενον ἀντὶ λουτῆρος, ἤτοι, καδίον, εἰς τὸ ὁποῖον λούονται. Ἔτι ἀγγεῖον εἰς ὃ ἔπλυνον τὰ ποτήρια, Πολυδ. ς'. 99. καὶ Γ, 78. γραφόμενον »Ὀλκαῖον· ἀλλὰ Γ, 176. ἀντὶ τούτου ἀναγινώσκεται ὁλκιον ἢ ὁλκεῖον. Ἐπιγένης δὲ παρ' Ἀθηναίῳ συνάπτει αὐτὸ μετὰ τοῦ Κρατῆρες, κάδοι, ὁλκεῖα, κρουνεῖα, ΙΑ'. σελ. 480. Πρὸς τούτοις ἑρμηνεύει ἐκ Σοφοκλ. ὁ Πολυδ. Γ. 134. τὰ, ἑλκία, διὰ τοῦ πηδάλια, ὅηλ. τιμώνια, ἀριθμῶν εἰς τὰ τοῦ πλοίου σκεύη τὰ ὁλκοί, ἔρματα, εὖροι. Καὶ παρ' Ἡσυχ. »Ὀλκοί, αἱ μηχαναὶ δι' ὧν αἱ νῆες νεωλκοῦνται καὶ »Οὖροι, τὰ ὁρμητήρια, δι' ὧν καθέλκονται αἱ νῆες. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α', 1314. ἐπορεύετο χειρὶ νηίου ἑλκαίοιο, τοῦτ' ἔστι κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ ἐν τῷ ὕδατι μέρους τοῦ πλοίου· καὶ Δ', 1609. »ἐπισχόμενος γλαφυρῆς ὁλκήϊον ἠγεν ἅλα δε πρότερωσεν, ὅπου ὁλκήϊον κατὰ τὸν Σχολ. ξύλον εὑρισκόμενον εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ πλοίου, ὅθεν ἕλκεται τὸ πλοῖον.

Ὀλκάς, άδος, ἡ (ἕλκω, ὁλκή). Πλοῖον φορτηγὸν, κυρίως πλοῖον ἑλκόμενον συρόμενον, τὸ ὁποῖον δηλαδὴ δύναται νὰ τὸ σύρωσι, νὰ τὸ τραβήξωσι. Ἡρόδ. Η', 25. 137. καὶ Πίνδ. 2) ὡς Ἐπίθ. = ὁλκαῖος, Εὐρ. Κύκλ. 503. »σκάφος ὁλκάδων· ὥστε εἶναι τριγενὲς τὸ, ὁλκάς, ὁ, ἡ, τό. Παρὰ τοῖς ὑστερ. ποιητ. γράφεται καὶ ὁλκάς, Jac. Α Π. σελ. 19. 637.

Ὀλκεῖον, τό (ὁλκεύω). Τὸ ξύλον τὸ ὑποκάτω τοῦ πλοίου, ὅθεν ἕλκεται, πρβλ. ὁλκαῖος, 2. Β.

Ὀλκεῖον, τό. Χαλκοῦς λέβης, τρεῖς πόδας ἔχων.

Ὀλκεύς, έως, ὁ (ὁλκή). Ὁ ἑλκύων, ἐξαιρέτως ὁ ἑλκύων τὸ ἀμφίβληστρον, τὸ δίκτυον. Ἡσύχ.

Ὀλκέω, ῶ (ὁλκός). = Ἕλκω, σύρω, τραβῶ.

Ὀλκή, ἡ (ἕλκω). Τὸ ἕλκυσμα, τὸ σύρμα, οἷον »Ὀλκὴ ἀρότρου. 2) Τὸ ἕλκυσμα τῆς πλάστιγγος, ὅθεν σταθμὸς, βάρος, κυρίως καὶ μεταφορ. β) μάλιστα ἡ δραχμὴ ὡς σταθμός. — 3) Τὸ ἕλκειν εἰς ἢ πρὸς ἑαυτόν· »Ὀλκὴ νοτίδος· ὅταν τι τραβᾷ. ἀπορροῇ ὑγρασίαν. — 4) Ὁρμὴ, κλίσις, ῥοπὴ, τόνος, δύναμις, κυρίως καὶ Μεταφ. οἷον »ὑφορὰ καὶ ὁλκὴ τῶν πλησίον.

Ὀλκήεις, ήσσα, ῆεν (ὁλκή). Ὁ ἕλκων, ὁ σταθμὸν ἢ βάρος ἔχων, βαρὺς ποιητ. Νίκανδρ. Ὀθηρ. 651. καὶ 908.

Ὀλκήϊον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ ὁλκεῖον.

Ὀλκήρης, ος, ὁ, ἡ (ὁλκή). Ὁ ἑλκόμενος, ὁ ἕρπων, οἷον »Ἑρπετὰ ὁλκήρη. Νίκανδρ. Ὀθηριακ. 356. ὡς τὸ ὁλκαῖος.

Ὀλκεμος, ὁ, ἡ (ὁλκή). Ὁ ἑλκυόμενος, ἢ ὅστις δύναται νὰ ἑλκυσθῇ, ὁ ἰξώδης, ἢ γλοιώδης. 2) ἐνεργ. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἕλκειν, ὅστις ἕλκει καλῶς.

Ὀλκίον, τό, = ὁλκαῖον, ἴδε ὁλκαῖος, 2. Β.

Ὀλκός, οῦ, ὁ (ἕλκω). Τὸ ἕλκυσμα. 1) ὡς πρᾶξις, τὸ ἕλκειν, σύρειν, τράβιγμα. 2) ὡς κατάστασις, τὸ ἕλκειν τὸν ἑαυτόν του, μάλιστα ἐπὶ πάσης συνεχοῦς καὶ βραδείας κινήσεως, βραδεῖα κίνησις, νωθρὸν βάδισμα, τὸ ἕρπειν, ἑρπύζειν, π. χ. τῶν ὄφεων τῶν ἑρπετῶν, κ. τ. τ. »Ὀλκὸς ποταμοῦ, ἀντὶ τοῦ ῥεῦμα, τράβιγμα, ὁ συρμὸς τοῦ ὕδατος, ὁδὸς ἢ ἀγωγὸς ῥεύματος. 3) ὡς πρᾶγμα, πᾶν ὅ,τι γίνεται διὰ τοῦ ἕλκειν, ἢ διὰ τραβίγματός τινος, »Ὀλκὸς ἀρότρου, τὸ σύρμα τοῦ ἀρότρου, καὶ τὸ ἐκ τούτου συνιστόμενον αὐλάκιον. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ

Λατ. Sulcus. Ἀριστοφ. ἐν 720. ἡμίλης ὀλκοὺς ὀνομάζει τὰ διὰ τοῦ σιμίλιου εἰς τὸ ξύλον ἐνσκαπτόμενα αὐλάκια ἢ χαράγματα. Καὶ ὕδατος ὀλκόν, καναλιὸν νεροῦ. Ὁ μακρὸς περίδρομος τοῦ κινουμένου ἀστέρος, ἢ μετεώρου. »Ὀλκὸς δὲ γλῶσσαν, ἀντὶ τοῦ Γλῶσσα, ἐφ' ἧσον αὕτη ἐκτείνεται, ἤτοι τὸ μῆκος καὶ ἡ παράτασις τῆς γλώσσης. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 9) παθητ. πᾶν ὅ,τι σύρεται, ἕλκεται, τὸ συρόμενον, π. χ. »Ὀλκὸς ὁμάξης ἀκούεται», Διονύσ. Περιηγ. 171. ὅηλ. ἀκούεται ἡ ἑλκυομένη καὶ συρομένη ἅμαξα. Παρὰ δὲ Εὐρίπ. Ἰων. 145. »Ὀλκοὶ δάφνας», τὸ ἐκ δάφνης συντεθὲν φιλοκάλιον (φοκάλιον), σάρωθρον, τὸ συρόμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Παρὰ Νικάνδρ. δὲ ἐκλαμβάνεται τὸ ὀλκὸς ἀντὶ ὅλου τοῦ ἕρποντος τῶν ὄφεων σώματος, »ὁράκοντος ὀλκοῦ», φιλόστοργ. Γ, 11. 5) ἐνεργητ. πᾶν, ὅ,τι ἕλκει, σύρει, π. χ. Παρὰ Σοφοκλ. »τμητοὶ ὀλκοί», ἀντὶ τοῦ Τυτῆρες, τὰ λωρία, μὲ τὰ ὁποῖα σταβῆτις τοὺς ἵππους. Καὶ »Ὀλκοὶ νεῶν», αἱ μηχαναί, διὰ τῶν ὁποίων σύρονται τὰ πλοῖα εἰς τὴν γῆν, ἢ ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸ νερόν· ἔτι δὲ καὶ ἐκεῖναι, διὰ τῶν ὁποίων σύρονται ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, Λατ. pulvini. Σχολ. Θουκυδ. Γ, 15. ἀντὶ τοῦ Στρώματα, Ἰσιδώρ. 10', 2 Δίων Κάσσ. ν'. 12. καὶ ζη'. 28. ἔτι δὲ καὶ οἱ τόποι, ὅπου ἐστένοντο τὰ εἰς τὴν ξηρὰν ἐκβαλόμενα πλοῖα, ἤλλοις Νεώλκιον καλοῦν. Λατ. navalia, Ἡρόδ. Ε', 154. 159. Ἀντὶ τούτου Ῥήσσ. 673. »Ὀλκοὶ ναυστάθμων», καὶ 146. »Ὀλκοὶ νεῶν» ἀναγινώσκεται. 6) ὀλκός, εἶδος ἀρόχης, ὀνομαζόμενον καὶ Λύκος. Διοσκ. Ιά'. 68. ὅθεν

Ὀλκός, ἡ, ὀν. Ἐπιθετικῶς, ὁ εἰς ἑαυτὸν ἕλκων τι, Πλάτ. 2) Μεταφ. ὁ συρόμενος, ὁ ἀρπαγοπρῶν, βραδύς. »Ὀλκὰ προβαίνειν», Ἡλιόδωρ. σελ. 503. ἀντὶ τοῦ, Βραδέως. κατὰ τινας δὲ Ἀττικιστ. (Antiattic. Bekk. σελ. 111. 1.) ἤτοι ἡ λέξις ἐν χρήσει μόνον ὡς Οὐδέτ. »ὀλκόν», τὸ ἔχον δύναμιν νὰ σύρῃ τι πρός τι Πλατ. Πολιτ. 7. σελ. 521. Δ, 524. Ε, 527. Β, Schneider.

Ὀλκίς, ίδος, ὁ. Εἶδος ξυλίνου ποτηρίου. Ἀθην. σελ. 495. ὅπου πρότερον, ὀνοῦ, ἀναγινώσκετο.

Ὀλλύμι, καὶ ὀλλύω, Μέλ. ὀλῶ καὶ ὀλέσω, Ἀόρ. ὤλεσα, Παρακ. ὄλωλεκα, Μέσ. ὄλλυμαι, Μέλ. ὀλοῦμαι, Ἀόρ. ωλόμην, καὶ ὁ εἰς τὸ Μέσ. ἀνήκουν Παρακ. 2. ὄλωλα. Ὁ Ὅμ. μεταχρῆτ. ἀπὸ τοὺς σχηματ. τούτους τὸν Ἐνεστ. Ἐνεργ. καὶ Μέσ. ὅμως σπανίως, καὶ μόνον ἐν τῇ Μετοχ. συχνῆρ. τὸν ἐνεργ. Ἀόρ. ἐνίοτε ἄνευ αὐξήσεως, καὶ εἰς τοὺς, τὴν αὔξησιν μὴ ἔχοντας σχηματ. συνήθ. μετὰ διπλασ. τοῦ Σ, ὅστις ἐν τῇ αὐξήσει ἐὰν ἀπαντᾶται ποτέ, συχνῆτ. τὸν μέσ. Ἀόρ. συχνάκις ἄνευ αὐξήσεως, σπανῆρ. ὅμως τὸν μέσ. Μέλ. καὶ Παρακ. 2. Ἴδιον εἶναι εἰς τὸν Ὅμ. ὁ Ἴων. Παρατ. ὄλεσκε, Ἰλ. Τ, 135 ὁ Μέλ. ὀλέσω, Ὀδ. Ν, 309. Ἡσ. Ἔργ. 182. ἔτι δὲ καὶ ὀλέσσω, Ἰλ. Μ, 250. Ὀδ. Β, 49. ὀλλῦσαι, Ἰλ. Θ, 449. εἶναι ὁμαλ. Μετοχ. Θηλ. Ἐνεστ. ὀλέσσαι, Ἔπικ. Ἀπρμφ. Ἀόρ. Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ἐξ ἐναντίας δὲν εἶναι Ἑλληνικ. ὁ Ἐνεστ. ὄλλω, ὀλλύω, ὀλέσκω· τὸ ὀλλυέω εἶναι ἀμφ. τὸ ὀλλύω ἔχει ἔτους μόνος ὁ Ἡσύχ. ἀπαντᾶται ὅμως καὶ ὑπροσαπολλύειν, Ἡρόδ. 1, 207. καὶ τὸ ὀλέκω εἶναι ἰδιαίτερ. ποιητ. σχηματ. τὸ ὀλλόμενος εἶναι μὲν ἀρχικῶς ποιητ. Μετοχ. μέτ. Ἀορ. ἀντὶ ὀλόμενος, μετέβη δὲ εἰς Ἐπίθετ. μετὰ σημασ. ἐνεργητ. ὅθεν καὶ ἐπέχει ὡς ἰδιαιτέρα λέξις τὸν οἰκεῖον τόπον της· τὸ Ἀπρμφ. Ἀορ. παθητ. ὀλεσθῆναι ἀπαντᾶται μόνον ἐν τοῖς ὑστερ. Ἕλλην. συγγρ. Lobeck Phryn. σ. 752.

Α) Ἐνεργ 1) Ἀφανίζω, φθείρω, ἐξουδενῶ, ἐξολοθρεύω, καὶ ἐπὶ ἐμψύχων ὄντων, Κτείνω, φονεύω, συχν. παρ' Ὅμ. ὅστις τὸ μεταχρῆτ. ἐνίοτε ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων, π. χ. Ἰλ. Θ, 498. Ὀδ. Ψ, 319. 2) χάνω, ἀπολλύω, συχν. παρ' Ὅμ. μάλιστα δὲ »θυμόν», ψυχήν, μένος, ἦτορ ὀλέσαι», χάνω τὴν ζωήν, τουτέστιν, ἀποθνήσκω: καθόλου ὡς τὸ Λατ. perdere.

Β) Μέσ. 1) ἀφανίζομαι, φθείρομαι, ἐξολοθρεύομαι, καὶ ἐπὶ ἐμψύχων ὄντων, Ἀποθνήσκω, φονεύομαι, συχν. παρ' Ὅμ. ὑπό τινων καὶ »πόλεθρῳ ὀλέσθαι», Ὀδ. Δ, 489. »θέλοιμι ἢ πόλεθρον ὀλέσθαι», συχν. ἔκφρασις κατάρας Valck. Phoen. 353. 2) χάνομαι, ἀπολλύομαι, συχν. παρ' Ὅμ. τότε Ἐνεργ. καὶ Μέσ. ἀντίκειται συχν. μετ' ἐμφάσεως, π. χ. Ἰλ. Δ, 451. Θ, 65. Λ, 83. Wytt. bibl. cr. 2, 2. σελ. 66. — 3) Παρακ. 2. ὄλωλα, παρ' Ὅμ. συνήθ. Ἐχάθην, ὅμως παρὰ τοῖς Ἀττ. χάνομαι, εἶμαι χαμένος, εἶμαι δὲ ὅλου δυστυχής· καὶ ἐλωλότες», ἀντί, οἱ ἀποθαμένοι: ὅμως ἤδη καὶ Ὀδ. Δ, 318. ὡς Ἔνεστ.

Ὁλμεύς, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ ὅλμος.

Ὀλμίσκος, ὁ· ὑπκ. τοῦ ὅλμος, μικρὸς ὅλμος χαβάνιον, γουδίον. 2) ὅλμοι, αἱ κοιλότητες τῶν μυλῶν, ὅηλ. τῶν μεγάλων ὀδόντων τῶν ὀπισθίων. 3) »Κατὰ τοῦ ἑλμίσκου βεβηκὼς στροφεύει», Σέξτ. Ἐμπ. Γ, 54. τὸ σιδήριον ἤτοι τὸ τζιγκέλιον τῆς θύρας, τὸ ὑποδεχόμενον τὸ στροφίδιον, περὶ τὸ ὁποῖον στρέφεται ἀνοιγομένη, ἢ κλειομένη ἡ θύρα.

* Ὀλμοκοπέω (κόπτω). Κοπανίζω εἰς τὸ γουδίον.

Ὀλμοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ κατασκευάζων τὰ ἰγδία, τὰ χαβάνια, ἢ γουδία.

Ὅλμος, ὁ. Κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην τῆς λέξεως σημασ. λίθος στρογγύλος, ἄνευ ἐξεχουσῶν γωνιῶν, ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ ὅμως μόνον Ἰλ. Λ, 147. ὑστερ. κατὰ τὴν ὁμοιότητα, πᾶν κυλινδρικὸν ἢ ἡμισφαιροειδὲς σῶμα, κύλινδρος, μάλιστα. 1) Γουδίον, χαβάνιον, κατ' ἀρχὰς ἐκ ξύλου, Ἡσ. Ἔργ. 425. (ὅπου ὁ Spohn γράφει ἕλμος), Ἡρόδ. Α', 200. ὅθεν α) πᾶν ἀγγεῖον ἢ κοίλωμα ἐκ ξύλου, λίθου ἢ μετάλλου, εἰς τὸ ὁποῖον κοπανίζεταί τι. β) Τὸ κοίλωμα τῆς καθέδρας, ὅπου ἐκάθητο ἡ Πυθία. Ἐντεῦθεν »Ἐν ὅλμῳ κοιμᾶσθαι», Ζηνοβ. Παροιμ. Γ, 63. ἀντὶ τοῦ Προφητεύειν. Böttigers Amalth. 1. σελ. 121. 3. σελ. 22. G. O. Mutter de trip. Delph. σελ. 16. γ) »εἰ ὅλμοιμι, τὰ κοιλώματα τῶν γομφίων ἢ μυλίτων ὀδόντων. 2) τὸ μεταξὺ αὐχένος καὶ σκελῶν τοῦ σώματος μέρος, ὅηλ. τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ἄνευ ὅμως κεφαλῆς, χειρῶν καὶ ποδῶν, Λατ. mortarium. 3) Ποτηρίου εἶδος. 4) Τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ αὐλοῦ, ὅηλ. τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζουσι τὸ στόμα τῶν οἱ αὐλοῦντες. Πολυδ. Β, 162. Ἴπατ. σελ. 148. »Ὀλίγω δ' ἐνελίσσεται ἕλμῳ», ἄλλοι δὲ ὀρθότερον ἀναγινώσκουσιν ἑλικῷ. Ὁ αὐτ. Στίχ. 70. ἔχει »Ὅλμου ἐνὶ στύπεῖ». (Πιθανῶς ἐκ τοῦ ΕΛΩ, εἴλω, εἰλύω, ἕλω, volvo, κατὰ τὸν Buttm. ὅμως ἐκ τοῦ, ὀλαί, οὐλαί, ὀλέω, molo, ἴδε Lexil. σελ. 195.)

* Ὀλόβρυζος, ὁ, ἡ. Ὅλος ἀπὸ καθαρὸν χρυσόν· νόμισμα, ἴδε ὄβρυζος.

Ὁλογράμματος, ὁ, ἡ (ὅλος, γράμμα). Ὅστις ἔχει ὁλόκληρα γράμματα, ὁ ὁλοκλήρως γεγραμμένος, ἀντίκειται δὲ τῷ, Συγκεκομμένος.

Ὁλογραφέω, ῶ. Γράφω τι ὁλόκληρον, ὅηλ. χωρὶς συγκοπῆς τινος, Πλούταρ. Ζ'. σελ. 160.

Ὁλόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω), = ὁλογράμματος, ἀμφ.

Ὁλοδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος, 4.). Ὁ ἐκ μόνων δακτύλων συγκείμενος.

Ὁλόεις, ὄεσσα, ὄεν. Ὁ φθοροποιός· ταὐτὸν τῷ, ὀλοός, μόνον παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 521.

* Ὀλοεργής, ές, = ὀλοεργός.

Ὀλοεργός, ὁ, ἡ (ὀλοός, ἔργον). Ὅστις πράττει ὀλεθρία. Ἡσύχ.

* Ὀλοήμερος, ὁ, ἡ (ὅλος, ἡμέρα). Ὅστις διαρκεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν.

* Ὀλοθρήνης, ὁ, ἡ (ὅλος, θνήσκω). Ὅλος νεκρός, ἀντίκειται τῷ ἡμιθανής.

Ὀλοθούριον, τό. Εὑρίσκεται εἰς παρ' Ἀριστοτ. καὶ ἐκ τούτου ἔτι παρὰ Πλιν. Ο. Η, 47. ζῷόν τι θαλάσσιον πλησιάζον εἰς τὸ γένος τῶν φυτῶν, ἤγουν ζωόφυτόν τι, Holothuria priapus, παρὰ Λιν. καλούμενον. Εὑρίσκεται μὲν ἡ λέξις αὕτη καὶ παρ' Ἡσυχ. ἀλλ' εἰς ἑτερόν τι χωρίον, καὶ παρὰ τῷ Μ. Ἐτυμ. ἀναγινώσκεται Ἀλεθούριον, ὅ ἐστι ζῷον θαλάσσιον, τὸ καὶ, Αἰδοῖον θαλάσσιον ὀνομαζόμενον, ἐκ τοῦ Ἁλὸς οὐρὰ ἔχον τὴν προσηγορίαν. Αὕτη ἡ λέξις εἶναι ὅμως ἡ αὐτὴ τῇ προτέρᾳ, ἢ κἂν εἶναι καὶ αἱ δύο ταὐτόσημοι.

Ὀλόθρευσις, ἡ (ὀλοθρεύω). Φθορά, ἀφανισμός.

Ὀλοθρευτής, οῦ, ὁ (ὀλοθρεύω). Φθορεύς, ἀφανιστής. ὅθεν

Ὀλοθρευτικός, ή, όν. Φθοροποιός, ἀφανιστικός.

Ὀλοθρεύω, (ὄλεθρος). Φθείρω, ἀφανίζω, ἐρημόνω.

* Ὀλοίεος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ὀλοιός, ὀλοός, ὡς τὸ ὁμοίεος ἀντὶ τοῦ ὅμοιος.

Ὀλοιός, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ὀλοός, ὁ φθοροποιός, βλαβερός, ἀφανιστικός, »γῆρας», ὅμ. Ὅμ. Ἀφροδ. 225.

Ὀλοίστροφος, ὁ, ἡ. Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ, ἑλελίστροφε διὰ τοῦ εὔστροφε, ὀλόστροφε, παρατιθεὶς τὸν ἑφεξῆς στίχον ἐκ τοῦ Λακταντίου περὶ Ψευδ. Θρησκ. Α', 7. »Πάνσοφε, παντοδίδακτ', ἐνολοιστρόφε, κέκλυθι δαίμονα» ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοι ἀνέγνωσαν Αἰολόστροφε. Σώφιγγος ὅμως ἐπρόβαλε τὸ Ἑλελίστροφε· εὐκολώτερον ὅμως ἠμπορεῖ νὰ γραφῇ »Παντοδίδακτε ὀλοίστροφε», Τὸ δὲ, ὀλοίστροφος, εἶναι ἀντὶ τοῦ ὀλόστροφος. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. εὑρίσκεται καὶ »Ὀλοείτροπα, παρὰ Ῥοδίοις πλάσματα ἑπτὰ (γρ. λεπτά) εἰς θυσίαν, ἴσως ἀντὶ τοῦ, ὀλοοίστροφα, ἢ ὀλλοίστροχα.

Ὀλοίτροχος, ἢ ὀλοίτροχος, ὁ, γράφεται δὲ καὶ ὀλότροχος, λίθος στρογγύλος, ἢ πέτρα, τὴν ὁποίαν ἐσυνήθιζον μάλιστα οἱ πολιορκούμενοι νὰ ῥίψωσιν ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς, Ἡρόδ. Θ', 52. καὶ ὡς Ἐπίθ. »ὀλοίτροχοι λίθοιν», Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', 2, 3. καὶ »πέτροι ὀλοίτροχοιν, στρογγύλοι λίθοι, μὲ τοὺς ὁποίους παραβάλλει ὁ Θεόκρ. 22, 49. τοὺς ἰσχυροὺς στρογγυλοὺς μυῶν βραχίονάς τινος ἀθλητοῦ. Ἀρχτρ. ποιητ. ἔχουν τὸν σχηματ. ὀλοείτροχος, στρογγύλος καὶ εὐκύλιστος λίθος, Ἰλ. Ν, 137. Ἡρόδ. Ε', 92, 2. ὅπου ἄλλοι γράφουσι ἀσαύτως ὀλοείτρ. ἴδε Heyne Ἰλ. Τ, 6. σελ. 324. πρβλ. ὅλμος. (ἢ ἐκ τοῦ ὅλος καὶ τρέχω, ὅστις εἶναι ὅλος ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρέχειν ἢ κυλίεσθαι, ὅλος στρογγύλος, ἢ ἐκ τοῦ ὀλοός, ὀλοιός καὶ τρέχω, ὅστις κυλίεται μὲ ἀφανιστικὸν τρόπον· καὶ τὴν μὲν τελευταίαν παραγωγ. προκρίνει ὁ Buttm. Lexil. 2. σελ. 234. τὴν δ' ἄλλην ὁ Vollrad Nitsch Ὀδ. Α, 52. περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ ο εἰς οι πρβλ. Lobeck. Phryn, σελ. 648.

* Ὀλοκαρπεύω, = τῷ ἑπομ.

Ὀλοκαρπόω, ῶ (καρπός). Προσφέρω θυσίαν συνισταμένην εἰ ὅλου ἐκ καρπῶν, Ο', ὅθεν

Ὀλοκάρπωμα, τό. Ἡ προσφερομένη θυσία συνισταμένη ἐκ καρπῶν, καὶ

* Ὀλοκάρπωσις, ἡ. Τὸ προσφέρειν θυσίαν συνισταμένην ἐκ καρπῶν.

Ὀλόκαυστος, ὁ, ἡ (ὅλος, καίω), = ὁλόκαυτος. Ὁ πάντῃ, ὁλοκλήρως, κεκαυμένος. Τὸ ὁλόκαυστον, ἀντὶ τοῦ καιομένου θυματος.

Ὀλοκαυτέω, ῶ (ὁλόκαυτος). Ξενοφ. ἡ ὁλο-

καυτίζω, Κύριλλ. κατά Ἰουλ. καίω τι εἰς θυσίαν, ἢ προσφέρω θῦμα καιόμενον ὅλον, Lobeck Phryn σελ. 524.

Ὁλόκαυτος, ὁ, ἡ (ὅλος, καίω). Ὁ ὁλοκλήρως κεκαυμένος· ἀντὶ ὁλόκαυτον ἀντὶ τοῦ καιόμενον θύματος, ὅθεν

Ὁλοκαυτόω, ῶ, Ξενοφ. ταὐτὸν τῷ, ὁλοκαυτέω. ὅθεν

Ὁλοκάυτωμα, τό, ταὐτὸν τῷ, ὁλόκαυστον. ἡ διὰ πυρὸς θυσία, ὁπόταν δηλαδὴ καίηται ὁλόκληρον τὸ ζῶον, καὶ

Ὁλοκαύτωσις, ἡ. Τὸ προσφέρειν τινὰ διὰ πυρὸς θυσίαν, τοῦτ ἔστι διὰ καύσεως τῶν εἰς θυσίαν προσφερομένων.

Ὁλοκληρία, ἡ. Ἡ κατάστασίς τινος πράγματος, ὅταν εἶναι ὁλόκληρον, ὅταν δηλ. ἔχει ὅλα τὰ μέρη του. ἐκ τοῦ

Ὁλόκληρος, ὁ, ἡ (ὅλος, κλῆρος), Ἐπίρ. ὁλοκλήρως. Ὅλος, ἀκέραιος, ἐντελής, ὁ ἔχων ὅλα τὰ μέρη του ἀβλαβῆ, ὁ ἀμώμητος.

Ὁλόκνημος, ὁ, ἡ (ὅλος, κνήμη). Μὲ ὅλην τὴν κνήμην. «Σκελὶς ὁλόκνημος», ἡ περιέχουσα τέτε τοῦ μηροῦ καὶ τὸ τῆς κνήμης ὀστοῦν.

Ὁλοκόλαξ, κος, ὁ. Ὁ ἐντελὴς κόλαξ. ἁμφ.

Ὁλόκοπος, ὁ, ἡ (ὅλος, κόπτω). Ὁ πάντα κομμένος, ὁ κατακεκομμένος. Παρὰ Διοσκ. Ε', 65. ταὐτὸν τῷ, ὁλοτχερῶς κοπτόμενος, ὁ χονδρακομμένος.

Ὁλόκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὁ ἔχων κύκλον ὁλόκληρον, «Σελήνη ὁλόκυκλος» ἡ πλητιφαής, τῆς ὁποίας τὸ φέγγος σχηματίζει κύκλον ὁλόκληρον. Θεοφύλακτ. εἰς Ματθ. ὅθεν

*Ὁλοκυκλόω. Κάμνω τι ὁλόκυκλον.

Ὁλόκυρον, τό. Ποιητικῶς ἀντὶ Χαμαίπιτυς.

Ὁλοκωνῖτις, ἰδος, ἡ. Φυτόντι μὲ βολβώδη ῥίζαν. Ἱππουρ.

Ὁλολαμπής, ές, ὁ, ἡ (λάμπω). Ὁ ὅλος λάμπων, ἢ ὁλοκλήρως φωτεινός. Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. ς', 21.

*Ὁλόλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Ὁ ὅλος λευκός, Παυσαν. Θ', 17.

Ὁλόλιθος, ὁ, ἡ (λίθος). Ὁ ὅλος λίθινος Στράβ.

Ὁλολός, = βάκχος, γυναικώδης, δειτιδαίμων Μένανδρ. καὶ Θεόπομπ. ὅθεν τὸ παρ' ἡμῖν ὀλελός, καὶ λολός, ἀντὶ τοῦ, Δαιμονισμένος, τρελός, μωρός.

Ὁλολυγή, ἡ (ὀλολύζω). Πᾶσα κραυγὴ ὀξεῖα, μάλιστα ἐπὶ φωνῆς γυναικείας, ὀξεῖα προφώνησις γυναικῶν πρὸς Θεόν τινα, Ἰλ. Ζ, 301. μεγαλόφωνον θρῆνος γυναικῶν, ὕμ. Ὁμ. Ἀφρδ. 19. ὑστερ. συνήθ. Κραυγὴ κλαυθμοῦ, λύπης, ὀδυρμός· ὁμοῦ καὶ κραυγὴ χαρᾶς· κατὰ τὸν Ἡρδτ. Δ', 189. κυρίως Κραυγὴ ἠδέσμα ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς.

*Ὁλόλυγμα, τό (ὀλολύζω). Κραυγὴ ὀξεῖα χαρᾶς τε καὶ ὀδυρμοῦ.

Ὁλολυγμός, ὁ (ὀλολύζω). Τὸ κράζειν, φωνάζειν ἐκ χαρᾶς, ἢ λύπης. Ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ ὁλολυγή.

Ὁλολυγών, ὀνος, ἡ· ὡς τὸ ὁλολυγή. Ἡ ἐκ χαρᾶς ἢ κλαυθμοῦ κραυγή. «Ὁλολυγῶνος οἶτον ἔχουσαν Νικαίνετος Παρθενίου κεφ. 11. ὅπου ἐν τισιν Ἐκδόσ. οἶτον, ἀναγινώσκεται. Ἀλλ' ἐν τῇ γραφῇ, οἶτον, ὑπάρχει ἡ ἐφεξῆς σημασία. 2) Ἡ ἐρωτικὴ κραυγὴ τοῦ ἄρρενος βατράχου, ἣν ποιοῦσι δηλαδὴ οἱ βάτραχοι ἐν τοῖς ὕδασιν, ὅταν ἀνακαλῶνται τὰς θηλείας πρὸς τὴν ὀχείαν. Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἱστ. Δ', 9. ἀντὶ τοῦ ὁποίου Πλίνιος, ΙΑ'. 18. Mares ololygones λέγει. Αἰλιαν. δὲ Ζῴ. Ἱστ. ς'. 19. συγκαταλέγει τὴν, ὁλολυγόνα, εἰς τὰ ἐν ὕδατι διαιτώμενα ζῶα. 3) Ἀδιόριστόν τι εἶδος πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον ἀφίησι κραυγήν τινα. Θεόκρ. Ζ', 139. «Ἀλ' ὁλολυγὼν ἐν πυκνῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαισιν. Τὸ δὲ παρ' Ἀράτ. Φαιν. 948. (Διον. 216.) «Ἑρμαίη ὁλολυγὼν» ὁ Κικέρων ἑρμηνεύει διὰ τοῦ Acredula· ἄλλοι δὲ ἐξεδέξαντο αὐτὸ ἀντὶ Βατράχου χερσαίου. Παντάπασιν ὅμως ἀδιόριστον εἶναι τὸ τοῦ Εὐβούλου παρ' Ἀθην. ιά. σ. 679. ὁ Ἡσύχιος λέγει, καὶ ζωάριόν τι γινόμενον ἐν ὕδατιν ὅμοιον ἐντέρῳ.

Ὁλολύζω, ὁ Μέλ. ῶ (λύζω). Κατὰ τὴν ἀρχαίαν σημασ. τῆς λέξεως κράζω μεγαλοφώνως πρὸς τοὺς θεοὺς, ἐπίσης ἱκεσίας καὶ εὐχαριστίας ἕνεκα, Ὀδ. Γ, 450. Δ, 767. Χ, 408. 411. ὕμ. Ἀπ. 445. ἐπὶ κραυγαζούσων θεῶν, ὕμ. Ἀπ. 119. εἰς ὅλα δὲ τὰ τοῦ Ὁμ. χωρὶς ἐπὶ φωνῆς γυναικείας καὶ ἐπὶ ἱερῶν τελετῶν, ὡσαύτως καὶ πανταχοῦ παρ' Ἀριστφ. πρβλ. Voss. Virg. Georg. I, 347. 2) κατὰ τὸν Ὅμ. καθόλου, φωνάζω μεγαλοφώνως, καὶ δὴ α) ἐπὶ κλαυθμοῦ, ὀδύρομαι, θρηνῶ, καὶ β) ἐπὶ κραυγῆς χαρᾶς, Suidl. Εὐρ. 686. Kiessl. Θεόκρ. 17, 64. ὅθεν τὸ Λατ. ululare. Φαίνεται δὲ ὅτι εἶναι ποιοιημένη ἡ φωνὴ ἐκ τῶν προφερομένων εἰς τὴν κραυγὴν ταύτην συλλαβῶν.

*Ὁλολύττω, = ὁλολύζω, Mon. ἰδε Lobeck. Phryn σελ. 192.

*Ὁλομέλεια, ἡ, = ὁλομελία. 2) Πυθαγορικὴ ἐπωνυμία τῆς ἑξάδος

Ὁλομελής, ές, ὁ, ἡ (ὅλος, μέλος). Ὁ ἔχων ὁλόκληρα ὅλα τὰ μέλη του. «Βρώματα καὶ κρέα ὁλομελῆ» ἑρμηνεύει Ἀθην. ΙΙΙ'. διὰ τοῦ Ἀδιαίρετα ἐπεκευασμένα, τουτέστι κρέατα ζῴων ὁλοκλήρων, μὴ ἐκμαλισθέντων εἰς τμήματα, ἀλλ' οὕτω φερομένων ἐπὶ τραπέζης. πρβλ. οὐλομελής, ὅθεν

Ὁλομελία, ἡ, ἰδε οὐλομελία.

Ὁλομερής, ὁ, ἡ (μέρος). Ὁ συνιστάμενος ἀπὸ ἀκέραια ἢ μεγάλα μέρη, κομμάτια, Ἀριστοτ. παρὰ Διογ Λ. Ε', 28. «Κρέα ὁλομερῆ». Παρὰ Διοσδ. καὶ Ἀθην. μεγάλα καὶ ἀδιαίρετα κρεάτων τμήματα.

*Ὁλόμην, Ἐπεκ. ἀντὶ ὠλόμην, Μέτ. Ἀόρ. ἐκ τοῦ ὄλλυμι, πρόσ. 3 πλησ. προσ. ὄλοντο ἀντὶ ὤλοντο. Ὅμ.

Ὁλοόπυρος, ὁ, ἡ (ὅλος, ὀπός). «Γνάθος ὁλοόπυρος» τουτέστι ὅλος γεμάτος ἀπὸ ῥύπον καὶ κόπρον, διόλου ῥυπαρός. Παρ' Εὐσταθ. ἐκ τινος νεωτέρου συγγραφέως.

Ὁλονυκτίως, Ἐπίρ. (νύξ). Δι' ὅλης τῆς νυκτός, Σχολ. Λυκόφρ. 812.

Ὁλοοίτροπος, ἰδε ὁλοίστροφος.

Ὁλοοίτροχος, ὁ ποιητ. σχηματ. κατ' ἐπίτασιν ἐκ τοῦ ὁλοίτροχος, ὅπερ ἰδε Ἰλ. Ν. 137. Ορac παρ' Ἡρόδ. Ε. 92 2.

Ὁλοός, ή, ὸν (ὀλῶ, ὄλλυμι). Φθοροποιός, ἀφανιστικός, ὁ φθείρων, ἀφανίζων, ἐξολοθρεύων, ὀλέθριος, κακωτικός, ἐπίφονος, θανατηφόρος, συχν. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐπίτης ἐπὶ προσώπων, μάλιστα «Κῆρα καὶ «Μοῖρα ὀλοήν», ὡς καὶ ἐπὶ πραγμάτων, π. χ. «πόλεμος, μάχη, φόβος, γόος, γῆρας, δεσμός, πῦρ, λύσσα, μῆνις, νοῦσος, κ. τ. λ. «ὀλοὰ φρονεῖν» ὀλέθρια φρονήματα ἔχειν, Ἰλ. Π, 701. Ὁ Ὅμ. ἔχει καὶ τὸ Συγκρίτ. καὶ Ὑπερθετ. «ὀλοώτερος, ὀλοώτατος», καὶ δὴ τὸ τελευταῖον ὡς δικατάλ. «ὀλοώτατος ὀδμή», Ὀδ. Δ, 442. (ἡ ἠθικὴ σημασ. πονηρός, κακοήθης εἶναι ἀλλοτρία τῆς λέξεως, ἐπειδὴ αὕτη σημαίνει πάντοτε τὸ προξενεῖν βλάβην ἢ φθορὰν, καὶ ὁ «θεῶν ὀλοώτατος» Ἰλ. Χ, 15. οὐν σημαίνει τὸν πονηρότατον ἀλλὰ τὸν ὀλεθριώτατον μεταξὺ τῶν θεῶν.) Παθητ. κεκαμμένος, χαμένος, ἀφανισμένος, Λατ. perditus, Σοφοκλ. Ἠλ. 843. — Σπάν. Ἰδιαίτερ. σχηματ. εἶναι οἱ ἐφεξῆς: «Ὀλοιόεν», ὕμ. Ὁμ. Ἀγ. 225. «ὀλοίοιο, ὀλοίοιο» Ἡσ. Θεογ. 591. «ὀλοῦσιν», Ἀπ. Ῥ. «ὀλόεν» πρβλ. καὶ ὀλοφώιος.

Ὁλοόφρων, ονος, ὁ, ἡ (ὀλοός, φρήν). Ὁ ὀστις φρονεῖ φθοροποιά, ὁ φρονῶν θάνατον καὶ φθορὰν, ὁ διακείμενος ἀγρίως, ἐχθρωδῶς πρός τινα, ἐν τῇ Ἰλ. Ἐπίθ. τοῦ «ὕδωρ, λέων, σῦς», Β, 723. Ο, 630. Ρ, 21. ἐν τῇ Ὀδ. ὅμως πάντοτε Ἐπίθ. φρονίμων ἀνδρῶν, ὡς τοῦ Ἄτλαντος, Αἰήτου, Μίνωος, Α, 52. Κ, 137. Λ, 322. Οἱ παλαιοὶ Γραμματ. παραδέχονται διὰ τὴν τελευταίαν σημασ. τῆς λέξεως ἄλλην τινὰ παραγωγὴν, καὶ δὴ οἱ μὲν ἐκ τοῦ ὅλος, ὁ τῶν ὅλων φροντιστικός, ὅθεν γράφουσιν οἱ αὐτοὶ ὁλόφρων: οἱ δὲ ὀρθότρ. ἐκ τοῦ οὖλος, ὁ οὖλας ἢ ὑγιεῖς τὰς φρένας ἔχων, μὲ τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ ἡ ὁμοιος καὶ ἐπίτης ἔν τε τῇ Ἰλ. καὶ Ὀδ. διπλὴν σημασ. ἔχουσα λέξις «δαίφρων», ὅστις ἔχει πολεμικὰ καὶ γνωστικὰ φρονήματα: ἴτως ὅμως ὠνομάζετο ἐν τῇ παλαιᾷ τοῦ ἔθνους γλώσσῃ ἕκαστος ὁλόφρων κατὰ τὴν πρώτην σημασ. ὅστις μὲ τὴν ὑπερίχουσαν δύναμιν, φρόνησιν ἢ ποιηρίαν του ἐδύνατο νὰ βλάψῃ ἄλλους, ὁσόκις ἤθελε, χωρὶς ὅμως νὰ θελήσῃ πραγματικῶς· τὴν αὐτὴν σημασ. ἔχει καὶ τὸ Γερμανικὸν: ein gefährlicher Mensch. πρβλ. ὀλοφώιος. Ἄλλην τινὰ ἐξήγησιν ἰδε παρὰ Willh. Müller Hom. Vorchub. σελ. 98.

Ὁλοπόρφυρος, ὁ, ἡ (ὅλος, πορφύρα). Ὁ ὅλος πορφυροῦς.

Ὁλόπτερος, ὁ, ἡ (ὅλος, πτερόν). Ὅστις ἔχει ὁλόκληρα πτερά· ὁλόπτερα ὀνομάζονται τὰ ἔντομα, τῶν ὁποίων τὰ πτερὰ εἶναι ὁλόκληρα, ἄσχιστα, ὡς οἱ σφῆκες, αἱ μέλισσαι, κ. τ. τ. Ἀριστοτ. Ἐνυπ. 2. Καὶ Στράβ. «Περιστερὰς ὁλοπτέρους», τὰς ὁλόκληρα ἔχουσας τὰ πτερὰ ἢ τὰς πτέρυγας αὐτῶν, ς'. σελ. 393.

Ὁλόπτω, Μέλ. ῶ. Ἐκτήκω, ξεσχίζω, μαδῶ. Ὀλοφύρω, Διολυφῶ, Ἀπολυφῶ, Ἀττικ. καὶ Κυπριακῶς, ἀντὶ τοῦ, ἐκτίλλω, ἢ ἐκριζόω, τίλλω, τραβῶ τὰ μαλλιὰ ὑπὸ λύπης. Βρ. Ἀροτρ. Νεφ. 8 3. 2) Ἀπολεπίζω, ἐκλεπίζω, ἀποδέρω, Jac. ΑΠ σελ. 276. (κατὰ τὴν πρώτην σημασ. συγγεν. μὲ τὸ ὀλοφύρομαι, καὶ κατὰ τὴν δευτέραν μὲ τὸ λοπός.)

*Ὁλόπτωτος, ὁ, ἡ. Ὁ πάντῃ ἐρίμιμος.

Ὁλόπυρος, ὁ, ἡ (πυρός). Ὅστις συνίσταται ἀπὸ ὁλόκληρον σῖτον, μάλιστα δὲ ὁ ὁλοκλήρως βρασθεὶς σῖτος, ὅστις ἄλλως, Πύκνος, λέγεται. Ἀθην. Θ σελ. 408.

*Ὁλορθός, ὁ, ἡ. Ὁ πάντῃ ὀρθός· ὁλόρθα, Ἐπίρ. κατ' εὐθεῖαν, Νεώτρ. λέξις.

Ὁλορρίζεί, Ἐπίρρ. (ῥίζα) Μὲ ὅλην τὴν ῥίζαν. ἁμφ.

Ὁλόρριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Μὲ ὅλην τὴν ῥίζαν.

Ὁλός, οῦ, ὁ, Ἀττικ. ἀντὶ, θολός, ῥύπος, βόρβορος, ὕδωρ θολόν, Jac. ΑΠ. σελ. 326. «Ὁλὸς λιβρὸς ἱρῶν» ἀντὶ τοῦ, Ἱερῶν αἷμα. Δωσιάθ. Ἀράτ. 2) μάλιστα δὲ τὸ μέλαν, ἡ μελάνη τῆς σηπίας, Sepia officin.

*Ὁλός, ὀλή, ὀλόν, = ὁλοός, ΕΜ.

Ὅλος, ὅλη, ὅλον. Ὁλόκληρος, σῶος, ὑγιής, σωστός· ἀβλαβής, ἐντελής, τὸ Λατ. solus, τουτέστ. solidus, πρῶτον παρὰ Ποιητ. ἐξ ἐναντίας παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. πάντοτε τὸ Ἴων. οὖλος, ὅπερ πρβλ. «οἱ ὅλοιν» ἀντὶ οἱ πάντες, καὶ ἄνευ Ἄρθρ. μάλιστα παρὰ τοῖς ὑστερν. Herm. Σοφοκλ. Αἰ. 1084. «τὰ ὅλα» ὅλος ὁ κόσμος: «περὶ τῶν ὅλων κινδυνεύειν, παραβάλλεσθαι, ἡττᾶσθαι, συντρίβεσθαι» κ. τ. λ. τουτέστι εἰς ἔσχατον κίνδυνον ἐμπίπτειν, πάντα ἀπολλύειν, κατὰ πάντα νικᾶσθαι, κ. τ. λ. «Ὅλον ἁμάρτημα», τὸ δὲ ὅλον κατὰ πάντα ἠμαρτημένον. Ξεν. Ἑλλ. Ε, 3 7. καὶ Δημοσθ. σελ. 1110. «Πλάσμα ὅλον ἢ διαθήκη» δηλ. εἶναι ὅλη πεπλασμένη. «τοῖς ὅλοις» ἀντὶ ὅλως, καθόλου, ἐν γένει, Ἐπίρ. «ὅλως», ὁλικῶς, καθόλου, ἐν γένει, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐν ἑνὶ λόγῳ, Λατ. denique, Wolf. Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 220.

«οὐχ ὅλοιμι ὄχι πανταχοῦ, «οὐδ' ὅλοιμι», μήτε πανταχοῦ, Jac. ΑΠ. σελ. 463.

Ὀλοσηρικός, ή, όν (σηρικός). Ὁ ὅλος ἢ δὶ ὅλου ἀπὸ μεταξίου κατασκευασμένος.

Ὀλοσίαλος, ὁ, ἡ (σίαλος). «Κάλαμος». Ἀθην. ΙΔ'. σελ. 617. ὁ ὅλος νοτισμένος ἀπὸ σίαλον.

Ὀλοσίδηρος, ὁ, ἡ (σίδηρος). Ὁ ὁλόλον ἀπὸ σίδηρον κατασκευασμένος.

Ὀλόσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Ὅλος σκιώδης, παρ' Εὐστάθ. ἐκ Στράβ. ς'. σελ. 393. ὅπου νῦν, Παλλήσιοις, ἀναγνωστέον.

Ὀλοσπαδής, ἐοῦ, ὁ, ἡ· καὶ

* Ὀλόσπας, ἄδος, ὁ, ἡ (σπάω). Ὁ ὅλος ἐλκυστός, κατασπασθείς, ἐκ Σοφοκλ. Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

* Ὀλοσποδός, ὕμ. Ὁμ. Ἑρμ. 258. ἐσφαλμ. χωρίον ἀντὶ οὐλῆ σποδός.

Ὀλοσπόνδειος, ὁ, ἡ (σπονδεῖος). Ὁ ἐκ μόνων σπονδείων συνιστάμενος. Εὐστάθ.

Ὀλόστεον, τό. Χόρτοντι. Διοσκ. Δ', 11. Πλίν. κθ'. 10. Plantago albicans, Λιν. ἐκ τοῦ

Ὀλόστεος, ὁ, ἡ (ὀστέον). Ὁ ὅλος ἐκ κοκκάλων συγκείμενος.

Ὀλοστήμων, ὁ, ἡ Γεν. ονος (στῆμα). «Τολύπην Σοφοκλ. Πολυδ. Ζ'. 32. ἡ ὅλη συγκειμένη ἐκ στημονίου. ἴδε Πίνακ. Γεωπον. σελ. 363.

* Ὀλοστός, ὅλος καθὼς εἶναι, σχηματιζόμ. ὡς τὸ Ὀλιγοστός, Πολλοστός.

Ὀλόστροφος. ἴδε Ὀλοίστροφος.

* Ὀλόσφαλτος, ὁ, ἡ (σφάλλω). Ὁ πάντῃ ἐσφαλμένος.

Ὀλοσφύρατος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ, ὁλοσφύρητος, ὁ, ἡ (σφῦρα). Ταὐτὸν τῷ ὁλοσφυρήλατος, ὁ, ἡ (σφυρήλατος) καὶ ὁλόσφυρος, ὁ, ἡ, ὁ ὅλος μὲ τὸ σφυρίον εἰργασμένος, ἐξαιρέτως περὶ σκευασμάτων μεταλλικῶν, μάλιστα δὲ χρυσῶν καὶ ἀργύρων, ἀντίκειται τῷ, μὲ κοῖλον τρόπον χυτὸν σκεύασμα, ἴδε Lobeck Phrgn. σελ. 203.

* Ὀλοσφύριον, τό, ὄγκος πυκνὸς εἰργασμένος μὲ τὸ σφυρίον.

* Ὀλοσφύριστος, ὁ, ἡ, = Ὀλοσφύρητος, ἀμφ.

* Ὀλόσφυρος, ὁ, ἡ, (σφῦρα) = Ὀλοσφύρητος, Lobeck Phrgn. σελ. 206.

Ὀλοσχέρεια, ἡ, Κεφαλαιώδης καὶ περὶ πολυγονόμενος λογαριασμός, Στράβ. Β'. σελ. 133. ἀντὶ τοῦ ὁποίου Διονυσ. Ἁλικ. «Ὀλοσχερὴς λογισμὸς» λέγει. Κυρίως δὲ, ταὐτὸν τῷ ὀλικότης, τὸ ὅλον, ἐκ τοῦ

Ὀλοσχερής, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ὁλόκληρος, ὁ ἔχων ὅλα τὰ μέρη, ὁ ἀβλαβής, ὁ ἀδιαίρετος, Θεόκρ. ΙΘΕ. 210. «Σὺν ῥίζῃς ὀλοσχερέες ἔσπασε» καὶ Ἱστορ. σελ. 162. Δαγγ. «Ὀλοσχερῶς διακειμένους πρός τι τῶν ἀνοήτως φιλουμένων» τουτέστιν, ὅλως ὁδομένους, δι' ὅλου προσκεκολλημένους εἰς, κ. τ. λ. β) Παρὰ δὲ Πολυβ. συχνὰς ἐκλαμβάνεται ὡς τὸ ὁ εἰς τὸ ὅλον ἀνήκων, ὁ ἐντελής, ὁ μέγας, ὁ ἀξιόλογος, οἷον «Ὀλοσχερὴς νίκη, ἡ πάρεστι» κ. τ. τ. Ἐπίρ. ὁλοσχερῶς, ἀντὶ πάντῃ, γενικῶς. Παρὰ Διοσκορ. λαμβάνεται τὸ Ὀλοσχερῶς κόπτειν, κ. τ. τ. ἀντὶ χονδροστομπίζειν, κόπτειν εἰς μεγάλα χονδρὰ κομμάτια. «Ὁλοσχερῶς διακεῖσθαι πρός τι», ἔκδοτος εἶναι εἴς τι μὲ ὅλην ψυχὴν, Ἱστορ. (Παράγεται δὲ, ὡς καὶ τὸ Δυσχερὴς, καὶ Εὐχερὴς, ἐκ τοῦ ὅλος καὶ Σχερὸς, ὄχι ὅμως ἐκ τοῦ χείρ.)

Ὀλόσχιστος, ὁ, ἡ. (ὅλος, σχίζω) ὁ δι' ὅλου ἀποκοπείς, Πλατ. Πολιτικ. §. 21.

Ὀλόσχοινος, ὁ (σχοῖνος). Εἶδος σχοίνου, ἢ βρούλου, ἐπιτήδειον εἰς πλέξιμον ψαθιῶν καλαθίων, κ. τ. τ. εἰς τὸ ὁποῖον τέλος ἢ τὸ προπαρασκευάζον, ὡς τὸ λινάριον, ἢ τὸ ἐμεταχειρίζοντο ἀπροπαρασκεύαστον, ἤτοι ἄβροχον· λατ. juncus mariscus. Καθόλου δὲ καὶ ἀντὶ σχοίνος· ὁ Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. ΙΒ'. 43. ἐνομάζει εἰς καλαθίων κατασκευὴν ὁλοσχοίνους ἀβρόχους, βεβρεγμένους, καὶ καλάμους ἀβρόχους. 2) Παρὰ δὲ Αἰσχύν. φέρεται, «Ἀπεῤῥάφειν τὸ Φιλίππου στόμα ὁλοσχοίνῳ ἀβρόχῳ» τουτέστι νὰ τὸ στουπώσῃ μὲ ἄβροχον βρούλον, ἤγουν μὲ ὀλιγώτερον κόπον. Αἰσχύν. Νόμ. σελ. 206. Jac. ΑΡ. σελ. 646. Ἐν δὲ Παλλαδ. Ἐπιγρ. σελ. 261. γέγραπται «Ἀποῤῥάψαντα δεήσει λοιπὸν ὁλοσχοίνῳ τὸ στόμα μηδὲ πνεῖν», ἐκτὸς εἰμὴ πρέπει νὰ γράφηται, Ἀποῤῥάψαντα. ἴδε συῤῥάπτω. Ἴσως δὲ ὁλόσχοινος εἶναι τὸ Λιν. Scirpus holoscoenus.

Ὀλοσχος. ὁ, (ὅλος, ὄσχη) βαλάντιον δερμάτινον ἢ ἀσκός. 2) Νίκανδρ. Θηρ. 870. ταὐτὸν τῷ, κύτινος.

Ὀλοσώματος, ὁ, ἡ, (σῶμα) ὁ μὲ ὅλον τὸ σῶμα, ὁ τὸ ὅλον σῶμα ἀποβλέπων, ὁ εἰς τὸ ὅλον σῶμα ἀνήκων,

Ὀλοτελής, ἐος, ὁ, ἡ, (τέλος) τέλειος, ἐντελής, ὁλόκληρος.

Ὀλότης, ητος, ἡ. Τὸ ἀφῃρημένον τοῦ ὅλος, ὡς τὸ Λατ. Totitas, ἡ ὁλικότης. Συριανός· ὡς ἐκ τοῦ Εἰς τὸ Ἑνότης.

* Ὀλότμητος, ὁ, ἡ (τέμνω), ὁ ὅλος, τουτέστιν εἰς μεγάλα κομμάτια κομμένος, πρβλ. ὁλομελής.

Ὀλότροπος, ὁ, ἡ, (τρόπος). Ἐπίρ. ὁλοτρόπως, παντελῆς, κατὰ πάντα τρόπον· ἀμφ.

Ὀλότροχος, ὁ, ἡ. ἴδε ὁλοίτροχος.

* Ὀλούφω, κατὰ τοὺς παλαιοὺς Γραμμτ. ἄλλος σχηματισμὸς τοῦ ἐλόπτω, Φωτ. λεξ. σελ. 241.

Ὀλοφλυκτίς, ίδος, ἡ, (φλυκτίς) φύσκα, φυσαλίδα· ταὐτὸν τῷ Φλυκταινα. Εὑρίσκεται δὲ καὶ ὁλοφυκτίς.

Ὀλοφυγάς, ή, όν, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 682, «Ὀλοφυγὰ χίμετλα» ἀντὶ τούτου ὅμως ἐν Χειρογρ. ἀναγινώσκεται, ὀρθότερον, ὁλοφυκά, ὅ ἐστι χαλεπά, ὀδυνηρά.

Ὀλοφυγών, ονος, ἡ, ταὐτὸν τῷ ὁλοφλυκτίς, Θεοκρ. Θ'. 30.

Ὀλοφυδής, νή, νέν. (ὁλοφύρομαι) Θρηνῶν, κλαίων, οἷον «Ἔπος ὁλοφυδὸν ἔειπεν» Ἰλιάδ. Ε. 683. Ψ, 102. Ὀδ. Τ, 562. 2) ἀξιοθρήνητος, ἐξιοδάκρυτος.

Ὀλοφύζω, Μέλ. ξω. (ὑστερτρ. σχηματ. ἀντὶ ὁλοφύρομαι.

Ὀλοφυής, ἐος, ὁ, ἡ. (Φυή, ὅλος) Ὁ ἐκ τοῦ ὅλου φυόμενος, σχηματισθείς, ὁ ἐξ ἑνὸς κομματίου. Ἀριστοτ. περὶ Ζ. Μορ. Δ'. 12 «Τὰ δὲ πρηνῆ τοῦ σώματος καὶ τὰ ὕπτια, καὶ τὰ τοῦ καλουμένου θώρακος ἐπὶ τῶν τετραπόδων, ὁλοφυῆ· ὁ τόπος ἐπὶ τῶν ὀρνίθων ἐστίν» τοῦτ' ἔστιν, ὅ,τι εἶναι εἰς τὰ τετράποδα τὸ ἄνω καὶ τὸ κάτω τοῦ σώματος μέρος καὶ τὸ στῆθος, ταῦτα ὅλον τοῦ σώματος μέρος εἶναι εἰς τὰ πτηνὰ εἰς ἓν ὅλον συμπεφυκός, τοῦτ' ἔστιν ὁλόκληρον, ὥστε νὰ μὴ δύναται τις νὰ διακρίνῃ τὰ πρότερον ἀριθμηθέντα μέρη.

Ὀλοφυκτίς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ ὁλοφλυκτίς.

Ὀλόφυλος, ὁ, ἡ (φῦλον) ταὐτὸν τῷ ὁλόκληρος. Σουΐδ. ἀμφ.

Ὀλοφυρμός, οῦ, ὁ, τὸ κλαίειν, παραπονεῖσθαι, ἢ ἡ κλαυθμηρὰ κραυγὴ· ἐκ τοῦ,

Ὀλοφύρομαι, ἀμεταβ. ἀπαθετ. Μέσ. κλαίω, παραπονοῦμαι, οἰμώζω, ὀδύρομαι, μάλιστα ἐν τῇ Μετοχ. Ἔστι Ὁμ. ἐν τῇ Ὀδ. συχν. «οἰκτρὰ καὶ αἰνὰ ὁλοφύρεσθαι» «Ὀλοφύρομαι τοῖς αὐτοῦ κακοῖς» παρὰ Θουκυδ. ς'. 78. β) λυποῦμαι, κλαίω διὰ τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων, ὅθεν καὶ συλλυποῦμαι, ἔχω συμπάθειαν, «ὁλοφύρεται ἦτορ» «Ἰλ. Π, 450. «Θυμῷ ὁλοφύρεσθαι» «Ὀδ. Δ, 418. συνήθ. μετὰ Γενικ. εὐσπλαγχνίζομαί τινα, «Δαναῶν, Ἀργείων» Ἰλ. Θ, 33. 202. 464. Π, 17. «Ἕκτορος» Ἰλ. Χ, 169. γ) Παρακαλῶ μετὰ δακρύων καὶ ὀδυρμῶν, Ἰλ. Ψ, 75. δ) μετὰ τοῦ Ἀπρφτ. «πῶς ὁλοφύρεαι ἄλειμος εἶναι;» διὰ τί παραπονῆσαι, ὅτι πρέπει νὰ ἦσαι ἀνδρεῖος, Ὀδ. Χ, 232. 2) Μεταβατ. μετὰ τῆς Αἰτιατ. θρηνῶ, κλαίω, λυποῦμαι τινά, «Ὀδ. Τ, 522. συχνὸν. παρὰ τοῖς Τραγῳδ. β) ἐλεῶ, οἰκτίζω, τινά, «Ἰλ. Θ, 245. Λ, 656. Ρ, 648. Ὀδ. Δ, 364. Κ, 157. — ὁ Ὁμ. μεταχειρίζ. ἐκτὸς τοῦ Ἐνεστ. καὶ τὸ 2 καὶ 3 πρόσ. Ἀορ. ὁλοφύρατο, ὁλοφύρατο. (Παράγουσι δὲ τὴν λέξιν ἐκ τοῦ, ὀλοός, 2. ὥστε νὰ ἦναι τὸ ὁλοφυρεσθαι ταυτόσημον τῷ νομίζω τινὰ χαμένον, ἀφανισμένον. Ἀλλ' οἱ ἀρχαῖοι Γραμματικοί, δείχνουσιν ὀρθότερον τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως, ἑρμηνεύοντες αὐτὴν διὰ τοῦ «Κυρίως τὸ μετὰ τιλμοῦ τῶν τριχῶν κλαίειν» «παράγουσι λοιπὸν αὐτὸ ἐκ τοῦ ὀλόπτω, δηλαδὴ ἐκ τοῦ ὅλω, ὄλλω, γίνεται ὀλλύω, ὄλλυμι· ἔτι δὲ ἐκ τοῦ, ὄλω, τὸ ὀλόω, ὅθεν τὸ ὀλοός· ἔτι ὀλόπω, ὀλόφω, ὀλοφέω, ὅπερ οἱ Ἴωνες ὀλουφέω, ἔλεγον, ἄλλοι δὲ ὀλόπτω· ὡσαύτως δὲ ἐκ τοῦ ἐλέπω, (ἔλπω, ἐλπίς) ἐλέφω, ἐλεφαίρω· ἐκ δὲ τοῦ ὀλοφόω γίνεται τὸ ὀλοφώιος, ὡς ὀλόω, ὀλτός, ὀλεῖος, ὀλώιος· ἔτι ὀλοφύω, ὅθεν ὀλοφύζω (ὀλοφυδνός) καὶ ὀλοφύρω· ὥστε κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον τὸ ὀλόπτειν, ὀλοφεῖν, ὀλουφεῖν, κυρίως σημαίνει, τὸ Φθείρειν, ἐξαφανίζειν· ὀλοφύρεσθαι δὲ, μέτως, τὸ ἀποδανόντα τινὰ θρηνεῖν, ἢ κλαίειν τινὰ δυστυχήσαντα. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. μόνῳ εὑρίσκεται ὀλόφυς, ἡ, ἀντὶ τοῦ ὀλοφυρμός.) (υυ-υ-) ὅθεν

Ὀλόφυρσις, ἡ, ταὐτὸν τῷ ὀλοφυρμός· ὅθεν

Ὀλοφυρτικός, ή, όν, Ἐπίρ. ὀλοφυρτικῶς, εἰς ὀλοφυρμὸν ῥέπων, ὁ κλαίων, παραπονούμενος, ἄθλιος, ἐλεεινός.

* Ὀλόφυς, ἡ, = ὀλοφυρμός, Ἡσύχ.

Ὀλόφυτον, τό· περτίκον σίναπι· ἀμφ.

Ὀλοφώιος, ὁ, ἡ, φθοροποιός, ἀφανιστικός, θανάσιμος· ὁ Ὁμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἐν τῇ Ὀδ. καὶ ὄχι πάντοτε ἐν τῷ Ουδετέρ. Πλη9, «ὀλοφώια πάντα» «Ὀδ. Δ, 410. καὶ «ὀλοφώια δῆνα» «ὀλέθριοι τέχναι ἢ ἀπάται», Κ, 289. «ὀλοφώια εἰδώς» «ἐπιστάμενος ὀλέθρια πράγματα», Δ, 460. Ρ, 248. Παρὰ Νικάνδρ. «Σίνη ὀλοφώια θηρῶν» τουτέστι φθοροποιά, θανατώδη. Ἐκ τοῦ ὅλω, ὄλλω, ὀλλύω, ὄλλυμι, προέρχεται καὶ τὸ ὀλόω, (ὀλοός) ὀλόπω, ὀλόπτω, ὀλόφω, ὀλοφόω· ὡς ἐκ τοῦ ἐλέπω, ἔλπω, ἐλπίς, ἐλέφω, ἐλεφάω, ἐλεφαίρω κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ὀλῶ καὶ φώς, ὁ φθείρων τοὺς ἀνθρώπους.)

Ὀλόφωνος, ὁ, ἡ (ὅλος, φωνή) ὁ μὲ ὅλην τὴν φωνὴν ψάλλων, ὁ ἐξ ὅλης δυνάμεως φωνίζων, ἐπὶ ἀλέκτορος. Μιρατίνος παρ' Ἀθην. σελ. 374. καὶ Ἡσυχ.

* Ὀλόφωτος, ὁ, ἡ, (φῶς) ὁ μὲ ὅλον τὸ φῶς.

Ὀλόχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Ὁ ὅλος ἐκ χαλκοῦ.

Ὀλόχροος, καὶ συναιρ. ὀλόχρους, ὁ, ἡ, (ὅλος, χρόα) μονοχρώματος, μὴ ποικίλλος.

Ὀλόχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός) ὁ ὅλος ἐκ χρυσοῦ, ἀτόλμου χρυσοῦς.

Ὀλόψυχος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. ὀλοψύχως, (ψυχή) μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν, ἐξ ὅλης ψυχῆς. Εὐστάθ.

* Ὀλόω, (ὅλος) κάμνω ὅλον, ἀναπληρόνω.

Ὀλωότερος, ὀλεθρωότερος. Ἰλ. Γ. 365. συγκρτ. ἐκ τοῦ ὀλοός.

Ὀλπη, ἡ· ἡ ἔλπις, κατὰ τὸν Σχολ. Θεοκρ. λάγηνος ἐλαίου ἐκ βύρτης, ἢ δέρματος, ὡς λήκυθος, μάλιστα πρὸς χρῆσιν ἐν τῇ παλαίστρᾳ, Θεοκρ. Β'. 156. ἴδε πυτίνη. 2) ταὐτὸν τῷ πρόχοος. Ἀθην. σελ. 495.

* Ὀλπεα, τά, αἱ Ἄλπεις, ὄρος μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Γαλλίας.

*Ὄλπις, ιος, καὶ ιδος, ἡ, = ἔλπη, Θεόκρ. ΙΗ'. 45. καὶ Κλλ. λείψ. 181. (γράφεται συνήθ. ἐσφαλμ. Ὀλπίς.)

*Ὀλπὶς καὶ ὀλπίζω, ἀντὶ ἐλπὶς καὶ ἐλπίζω· Γραικοβάρβαρ.

*Ὄλπις, ὁ, ὄνομα ἁλιέως τινὸς παρὰ Θεοκρ. Ὑστρτρ. καὶ ὡς Προσηγορικὸν εὔχρηστ. ἀντὶ Γριπεύς.

*Ὀλσος, ἀντὶ Ἄλτος, Γραικοβάρβαρ. πρβλ. Μόλτος,

*Ὀλύγιος, ἴδε Ὠλύγιος.

Ὀλυμπία, ἡ. τόπος, ἡ ἐπαρχία Ἠλίδος, πέριξ τῆς πόλεως Πίσης, ὅπου ἐτελοῦντο οἱ Ὀλυμπ. ἀγῶνες, Πίνδ. κυρίως ἑηλικ. τοῦ ὀλύμπιος, συνυπακ. γῆ καὶ χώρα, τίθεται δὲ συχνάκις καὶ ἀντὶ τῆς πόλεως Πίσα, ὅθεν «ὀλυμπίαζε,» ἀντὶ τοῦ, εἰς Ὀλυμπίαν, καὶ ὀλυμπιάδεν, ἀντὶ τοῦ ἐξ Ὀλυμπίας, καὶ, ὀλυμπιά σι, ἀντὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἄλλοι δὲ ἔγραφον ὀλυμπιᾷ σι ὅπερ ὅμως εἶναι ἐσφαλ. ἴδε Butm. ausf. Gr. Gramm. 2. σελ. 275. Ἐν δὲ Ἐτυμ. Μ. εὑρίσκεται καὶ ὀλυμπίαθι· ὅθεν

Ὀλύμπια, τά, οἱ ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, οἵτινες ἐστήχθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. καὶ ἀνακαινίσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰφίτου, ἐπανηγυρίζοντο δὲ οἱ ἀγῶνες οὗτοι καθ' ἕκαστον τέταρτον ἔτος ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων εἰς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, πρῶτον παρ' Ἡρότ. Θ'. 26. «Ὀλύμπια νικᾶν» ἀντὶ νικητὴς εἶμαι εἰς τοὺς ὀλυμπ. ἀγῶνας· ἔτι δὲ καὶ «Ὀλύμπια ἀνελέσθαι, ἢ ἀναιρηκέναι,» Ἡρότ. Ζ'. 35. κυρίως οὐδέτ. τοῦ ὀλύμπιος, ὑπονοεῖται τό, Ἱερὰ ἢ Ἀγωνίσματα. Ἡ ἀρχὴ τῶν Ὀλυμπ. ἀγώνων ἦτον πάντοτε τῇ 11 τοῦ Ἑκατομβαιῶνος.

*Ὀλυμπιακός, ἡ, όν, = ὀλυμπικός.

Ὀλυμπιανός, ὁ ἐξ Ὀλύμπου· ὀλυμπίειος. Ἡρόδοτ. Ζ'. 74.

Ὀλυμπίας, ου, ὁ, ἄνεμος, ὁ καὶ ἀργέστης καὶ Ἰάπυξ (Corus) καλούμενος, πνέων ἐκ δυσμῶν, ἐκ τῆς ἰσημερινῆς δύσεως, Πλίν. Β'. 47. Θεόφρ. Αἴτ. Φυτ. Ε'. 16. Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. Δ'. 12. ὁ Πουέντει. Ζέφυρος.

Ὀλυμπιάς, άδος, ἡ, ἰδιαίτερ. Θηλυκ. τοῦ ὀλύμπιος, πρῶτον ὡς Ἐπίθ. τῶν Μουσῶν, Ἰλ. Β. 491. ὕμ. Ἑρμ. 445. Ἡτ. Θεογ. 25. 52. ἔπειτα καθόλου ἀντὶ, ἡ Θεά, Ἡτ. λείψ. 21, 2. 2) ὡς Οὐσιαστ. α) οἱ ἀγῶνες τῶν ὀλυμπίων, Ἡρότ. Ζ'. 103. Ν'. 206. β) ἡ ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκη, νοουμένου τοῦ νίκη, Ἡρόδοτ. ὅθεν «Ὀλυμπιάδα ἀνελέσθαι,» ἢ νικᾶν ὀλυμπιάδα,» ἤτοι νικητὴς εἰς τοὺς ὀλυμπ. ἀγῶνας, Ἡρότ. Ζ'. 70. 103 125. Γ'. 33. Ἔτερον δὲ ἐλέγετο καὶ ἐπὶ πάσης νίκης, ἡ δόξης, εὐφημίας, λατ. adorea. Φιλόστρ. Ἴδε Κατωβ. Ad. Suetonii. Aug. 59. 3. γ) παρὰ τοῖς Ἀττ. συχνότ. διάστημα χρονικὸν ἐτῶν τεσσάρων, μετὰ τῶν ὁποίων τὴν παρέλευσιν ἑορτάζοντο πάλιν οἱ ῥηθέντες ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, ἡ πρώτη γενικὴ τοῦ καιροῦ καταμέτρητις ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Τοῦτο τὸ χρονικὸν διάστημα μετεχειρίζοντο οἱ Ἱστοριογράφοι ὡς κανόνα πρὸς διορισμὸν τῶν διαφόρων ἐποχῶν καὶ συμβάντων, καὶ ἡ πρώτος ὁ Τίμαιος, περίπου 300 χρόν· πρὸ χριστοῦ· ἡ πρώτη Ὀλυμπιὰς ἄρχεται ἐν ἔτει 776 πρὸ χριστοῦ.

Ὀλυμπιεῖον, ἢ ὀλυμπίειον, Lobeck Phryn. σελ. 371. τό, ναὸς τοῦ ὀλυμπίου Διός, Boekh Ath. Staatshaush. 2. σελ. 253.

Ὀλυμπικός, ἡ, όν, (Ὀλυμπία) ὁ ἐξ Ὀλυμπίας, ἢ ὁ εἰς τὰ Ὀλύμπια, ἢ εἰς Ὀλυμπίαν ἀνήκων, Jac. A. P. σελ. 678.

Ὀλυμπιονίκης, ου, ὁ, (νικάω) ὁ εἰς τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας νικήσας, Ἡρότ. καὶ ὡς Ἐπίθ. ὁ εἰς τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἀνήκων, ἢ λαμπρύνων αὐτούς, Πίνδ. (υ-υυ—)

*Ὀλυμπιόνικος, ὁ, ἡ, (νικάω) ὅστις ἐνίκησεν εἰς τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Πίνδ.

Ὀλύμπιος, ὁ, ἡ, (Ὄλυμπος) ὁ ἐξ Ὀλύμπου, ὁ κατοικῶν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, ὅθεν παρ' Ὁμ. Ἡτ. συχν. Ἐπίθ. τῶν θεῶν, οἵτινες διέτριβον ἐκεῖ, μάλιστα δὲ τοῦ Διός, ὅστις καλεῖται καὶ ἁπλῶς «ὁ Ὀλύμπιος,» Ἰλ. Γ, 108. Ὀδ. Α, 60. Ἡτ. Ἔργ. 476. καὶ ἀλλαχοῦ «Ὀλύμπια δώματα,» αἱ κατοικίαι τῶν θεῶν ἐν τῷ ὄρει Ὀλύμπῳ, Ὁμ. καὶ Ἡτ. ὅθεν ὑστρτρ. καθόλου ἀντὶ τοῦ Οὐρανίου. ὀλύμπιον, τό, = ὀλυμπιεῖον. ἴδε καὶ Ὀλύμπια, τά.

Ὄλυμπος, ὁ· παρ' Ὁμ. μάλιστα δὲ ἐν τῇ Ἰλ. ὄχι σπανίως καὶ τὸ Ἴων. Οὔλυμπος, ὄρος ὑψηλὸν εἰς τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας, Ὁμ. καὶ Ἡτ. 2) ἐπειδὴ δὲ ἐβλέπετο ἐπίσης ἡ κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου ἐξέχουσα εἰς τὸν, ὑπὲρ τῶν νεφῶν καθαρὸν αἰθέρα, ἄρα ἐδόξαζον τὰ ἀρχαιότατα ἔθνη κατὰ παράδοσιν τοῦ Ὁμ. καὶ Ἡτ. ὅτι ὑπεράνω αὐτῆς ὑπάρχει χάσμα τι τοῦ οὐρανοῦ· κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους τούτους ἀοιδοὺς διέτριβεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν ὑψίστην κορυφὴν τοῦ ὄρους ἐκείνου, εἰς δὲ τὰς κατωτέρας κορυφὰς πέριξ αὐτοῦ οἱ λοιποὶ θεοί· (Ὀδ. Ζ, 44) σύνεφόν τε πυκνὸν παρεῖχε τὴν θύραν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκλείετο τὸ τοῦ οὐρανοῦ χάσμα, Ἰλ. Ε, 751. ὅθεν εἶναι παρ' Ὁμ. καὶ Ἡτ. συχν. ὁ Ὄλυμπος ταυτοσήμαντος μὲ τὴν τῶν θεῶν κατοίκησιν εἰς τὰς ὑψίστας κορυφὰς τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ὅπου ἕκαστος θεὸς εἶχε τὴν ἰδικήν του κατοικίαν, Ἰλ. Α, 76. Υ, 185. Τ, 5. ὅθεν συνῆλθον εἰς τὸ τοῦ Διὸς παλάτιον συμβουλίου καὶ εὐωχίας χάριν, ἴδε τὴν κρίσιν τῆς Ἰλ. τοῦ Heyn., Α, L. Z. 1803. nr. 136. σελ. 340. καὶ Voss myth. Br. 1. σελ. 135. 3) ἀπὸ καιροῦ τῶν φιλοτόμων μετεβλήθη ἡ ἰδέα αὕτη, καὶ δὲν ἐξέλεγον πλέον τοὺς θεοὺς εἰς τὰς κορυφὰς τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ἀλλ' εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανίου στερεώματος, ὑπὲρ τοῦ μέσου τῆς γῆς, ἀπέχον ἐξ ἴσου ἀπό τε ἀνατολὰς καὶ δυσμάς, ὅπου ἐκατοίκηταν ἐπίσης εἰς διάφορα παλάτια πέριξ τοῦ παλατίου τοῦ Διός, καὶ ἡ νέα αὕτη κατοίκησις τῶν θεῶν ἐκαλεῖτο ὡσαύτως Ὄλυμπος ἀναλόγως μὲ τὸν ἰδικόν μας οὐρανόν, ἴδε μάλιστα Voss Virg. Georg. 3. 251. σελ. 535. — 4) Ὄρος τι ἐν τῇ Μυσίᾳ καὶ ἄλλο τι ἐν τῇ Κύπρῳ· ἔτι δὲ καὶ πόλις τις ἐν τῇ Παμφυλίᾳ, Στέφ. Βυζαν. 5) κύριον ὄνομα, μάλιστα περιφήμου τινὸς αὐλητοῦ. 6) Ἐπίρ. «Ὀλυμπόνδε,» παρ' Ὁμ. πάντοτε Ἴων. «Οὐλυμπόνδε,» πρὸς τὸν Ὄλυμπον, ἐπὶ ἢ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ.

Ὀλυνθάζω, ταὐτὸν τῷ, ἐρινάζω. 2) Κάμνω γόνιμον τὴν θηλείαν δάφνην, φέρων εἰς αὐτὴν τοῦ ἄρρενος τὸν ἀλευρωδῆ σπόρον, Θεόφρ. Αἴτ. Φυτ. Β'. 13. Γράφεται δὲ καὶ ὀλυνθάζω, ἐκ τοῦ

Ὄλυνθος, ὁ, (Grossus) σῦκον, φυόμενον καὶ αὔξον εἰς καιρὸν χειμῶνος ὀπίσθεν τοῦ φύλλου, καὶ σπανίως γινόμενον ὥριμον, ὡς τὰ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος ἐμπροσθεν τοῦ φύλλου ἐπικαθήμενα σῦκα. Ἡτ. λείψ. 14. Ἡρότ. Α'. 193. Νικλ. εἰς Γεωπον. σελ. 233. ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἐρινός, λεγόμενος. 2) ἡ Ὄλυνθος, Θρακικὴ πόλις παρὰ τῷ Ἑλλησπόντῳ.

Ὀλυνθοφορέω, ῶ, φέρω ὀλύνθους, ἐκ τοῦ

Ὀλυνθοφόρος, ὁ, ἡ (ὄλυνθος, φέρω). Ὁ φέρων ὀλύνθους.

Ὀλυρα, ἡ, συνήθ. εἰς Πληθ. Εἶδός τι σίτου, ἐν τῇ Ἰλ. Ε, 196. καὶ Θ, 564. ὡς τροφὴ τῶν ἵππων ὁμοῦ μὲ τὸ κριθάριον, «κρῖα» ὀνομαζόμενον, καὶ ἐκτεταμένως εἰς Πληθ. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρότ. λατ. avinca Plin. h. n. 18, 20, (10.) 4. 22. 57. (25.) παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἐχρησίμευε καὶ ὡς δημήτριος καρπός, κατὰ τὸν Ἡρότ. Β'. 36. 77. φαίνεται ὅτι ὡμοίαζε πολὺ μὲ τὴν Ζειὰν ἢ Ζειάν, διέφερεν ὅμως καὶ ἀπὸ αὐτήν, καὶ ἀπὸ τὴν Κριθὴν καὶ τὸν Πυρόν. Ἡρόδοτ. Β'. 36. ὁ Ποιητεδάρας τὸ παραβάλλει μὲ τὸ τοῦ Κολυμέλλου Farro venuculo, καὶ μὲ τὸ Ἰταλικὸν Spelt one. Ὁ δὲ Μολέσωφερος ἐλαμβάνει ὀρθότερον αὐτὸ ἀντὶ τοῦ Triticum monococcum, Λιν. Ἴσως εἶναι τὸ Γερμανικὸν Einkorn. St Peterskorn· ἢ Emmerkorn τῶν νεωτέρων· (κατὰ τὸν Buttm. Lexil. σελ. 198. συγγεν. μὲ τὸ ἕλη, οὖλαι, ἐσφαλμ. εἶναι ἡ τοιαύτης ὄλυρα, Ἀρχαιό. σελ. 194, 13.) ὅθεν

Ὀλυρίτης, ου, ὁ Θηλυκ. ὀλυρῖτις, ίδος, ὁ ἐξ ὀλύρας κατασκευαζόμενος.

*Ὄλχος, ὁ, ταὐτὸν τῷ λόχος, κατὰ μετάθεσιν, Ἡσυχ. Ἐντεῦθεν τὸ Πόλχος, καὶ τὸ Λατ. volgus vulgus.

Ὀλωάδης, εος, ὁ, ἡ, (ὁλός, εἶδος) Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Θολωάδης. ἴδε Ὀλερός.

Ὀλωΐος, ία, ίον, σπάνιος ποιητ. σχηματ. ἐκ τοῦ Ὀλοός, ὀλοιός, Ἡσίοδ. Θεογ. 591.

Ὀλωλα, Παρακείμ. 2. τοῦ ὄλλυμι, Ὁμ. καὶ Ἀττ. ἴδε Ὄλλυμι, 3.

Ὄλως, Ἐπίρ. ἴδε ὅλος, ἐν γένει, καθόλου, δι' ὅλου, μὲ τὴν ὁλότητα. «Τί οὖν κωλύει πάντα ἀφηρῆσθαι καὶ ὅλως τὴν πολιτείαν ἡμᾶς.» Δημοσθ. Ἐπτ. Δ'.

*Ὀλωσις, ἡ, ὡς ἐκ τοῦ ὁλόω, τὸ κάμνειν τι ὅλον ἢ ἀκέραιον.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Μ.

*Ὀμᾶ, Ἐπίρ. Δωρ. ἀντὶ Ὁμῆ, Boeckh. v. 1. Πινδ. Ὀλ. 3, 22.

Ὀμαδεύω, (ὁμαδος) ταὐτὸν τῷ, Ἀθροίζω. Ἡσύχ.

Ὀμαδέω, (ὁμαδος) κάμνω θόρυβον, θορυβέω, λέγεται μάλιστα περὶ συλλογῆς ἢ πλήθους ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ὁμοῦ λαλοῦσιν, κράζουσι, φωνάζουσιν, καὶ κάμνουσι τοιουτοτρόπως θόρυβον, Ὀδ. ὅπου λέγεται πάντοτε ἐπὶ τοῦ θορύβου, τὸν ὁποῖον κάμνουσι οἱ μνηστῆρες, ἐν τῇ Ἰλ. δὲν ἀπαντᾶται.

Ὀμαδόν, Ἐπίρ. (ὁμὲς) ὅλον ὁμοῦ· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὁμάδην, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ, ἅμφ.

Ὄμαδος, ὁ, (ὁμὸς, ὁμὲς) Θόρυβος, κρότος, ἐν ὅσῳ προξενεῖται ὑπὸ πλειοτέρων ὁμοῦ, μάλιστα περὶ τῆς συγκεχυμένης ὁμιλίας πολλοῦ πλήθους ἀνθρώπων, ἄρα κυρίως ἐπὶ ἀνθρωπίνης φωνῆς, συχν. παρ' Ὁμ. ὅστις τὸ διακρίνει ῥητῶς ἀπὸ τὸ Δοῦπος, κρότος γινόμενος ὑπὸ τῶν βημάτων πολλῶν τρεχόντων, Ἰλ. Ι, 573. Ψ, 234. Ὀδ. Κ, 556. (δὲν ἀπαντᾶται ἀλλοῦ ἐν τῇ Ὀδ.) ὡς θόρυβος ἀνθρωπίνης φωνῆς ἀντίκειται τῷ ἠχῷ τῶν αὐλῶν, καὶ συρρίγγων, Ἰλ. Κ, 13. ἐπὶ τοῦ κρότου λαίλαπός τινος, Ἰλ. Ν, 797. 2) ὡς τὸ ὅμιλος, αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες προξενοῦσι τοιοῦτον θόρυβον, στράτευμα θορυβοῦν, Ἰλ. Η, 307. Ο, 689. Ρ, 380. 3) παρ' Ἡτ. Ἀσπ. 155. 257. καὶ Πίνδ. Κρότος, Θόρυβος τῆς μάχης, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ μάχη, πόλεμος, ἀγών, ἀμίλλα· καθόλου δὲ θόρυβος. «Ὁμαδος στονόεις, χάλκεος,» Ἴσθμ. Η'. 55. ἔτι ἐπὶ Ἀγῶνος, Νέμ. ς'. 66. πρβλ. ὅμιλος, ὄχλος καὶ τὸ λατ. turba.

Ὀμάζω, ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ὀρνέων καὶ πανθήρων.

*Ὀμαίμος, ὁ, ἡ, (ὅμαιμος) ὅστις εἶναι ἀπὸ συγγενὲς αἷμα, Πίνδ. Νεμ. 6, 29. πρβλ. Ὅμαιμος.

Ὀμαιμις, ιδος, ἡ, ἰδιαίτερον θηλυκ. τοῦ ὅμαιμος, ἡ ἀδελφή. ἅμφ.,

Ὅμαιμος, ὁ, ἡ, (ὁμὸς, αἷμα) ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος ὤν, (συγγενής, λατ. consanguineus Ἰδιαιτέρως δὲ ὁ ἀδελφός, καὶ ἡ ἀδελφή, Ἡρότ. Α'. 151. Θ'. 144. ἔτι δὲ ὁμαίμων καὶ ποιητ. ὁμαίμιος· ὅθεν

Ὀμαιμοσύνη, ἡ, ἡ ἀδελφότης, ἀδελφικὴ συγγένεια, Ἀνθολ. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ, ὁμαιμότης, ητος, ἡ, Γλωσσ. Στεφ.

Ὁμαίμων, ονος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ ὁμαιμος, Ἡρδτ. Β'. 49. τὸ συγκριτ. ὁμαιμονέστερος ἔχει ὁ Σοφοκλ. Ἀντ. 486.

*Ὁμάϊον, τὸ, (εἶδος) = ὁμακοεῖον.

Ὁμαιχμέω, ῶ, (ὁμαιχμος) συμμαχῶ, βοηθῶ τινὰ εἰς τὴν μάχην. »Ὅμ. ἀέθλω,« Ὀππιαν. Ἀλ. Ε'. 160. ὅθεν

Ὁμαιχμία, ἡ, συμμαχία, βοήθεια ἐν πολέμῳ, ὁμομαχία. Παρὰ δὲ Νικήτ. Χρονικ. συχνάκις ἀντὶ τοῦ Μάχη, πόλεμος. Ἀππιαν. Γαλλικ. 15. Συνέκασις τῶν στρατιῶν εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, »πρός τινα,« ἐναντίον τινός, Ἡρδτ. Η'. 145. Θ'. 140. Παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς αἰχμὰς τίθεσθαι.

Ὁμαιχμος, ὁ, ἡ (ὁμός, αἰχμή) ὁ ὁμοῦ μαχόμενος ὁ σύμμαχος, ὁ βοηθὸς ἐν πολέμῳ, συμπολεμιστής.

Ὁμακοεῖον, καὶ, ὁμακόϊον, τὸ λέξις τῶν Πυθαγορείων, τὴν ὁποίαν Κλημ. Στρωμ. Α'. 15. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, ἐκκλησία, ἤγ. τόπος, ἔνθα συναθροίζονται, πολλοί, τουτέστι σχολή, ἴδε Πορφύρ. βίῳ Πυθαγ. 20. Οἱ δὲ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρου ὠνομάζοντο Ὁμάκοοι, Ἰάμβλ. Α'. Βεφ. 17. Παρὰ δὲ Ἱερακλ. εἰς Πυθ. σελ. 318. Δινδ. ἡμαρτ. κεῖται γεγραμμένον ὁμαίον ἐκ τοῦ

*Ὁμάκοοι, οἱ (ὁμός, ἀκούω). Πυθαγορικὴ λέξις, οἱ ὁμοῦ ἀκούοντες, συμμαθηταί, ὠνομάζοντο δὲ οὕτως οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρου.

Ὁμαλῆ, ἐπίρ. (ὁμαλός), ταὐτὸν τῷ, ὁμοῦ, Ἡσυχ.

Ὁμαλής, ές, ὁ, ἡ (ὁμαλός, ὁμός). Ἴσιος, λεῖος, εὐθύς, ἴσος, περὶ τοῦ ἐδάφους, ὅταν δὲν ἔχῃ εἰσοχὰς καὶ ἐξοχὰς, ἰσόπεδον, εὐχερές. Μεταφρ. καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων.

Ὁμαλία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ὁμαλότης, Γλωσσ. Στ.

Ὁμαλίζω (ὁμαλός). Ποιῶ τι ἴσιον, λεῖον, εὐθύ· ἤγ. νὰ μὴν ἔχῃ εἰσοχὰς καὶ ἐξοχάς. β) μεταφρ. κατευπραΰνω, καθησυχάζω. 2) ἀμεταβ. εἶμαι ἢ μένω ἴσος, ὅθεν

Ὁμαλισμός, ὁ. Τὸ κάμνειν τι ὁμαλόν.

Ὁμαλιστήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ κάμνων τι ὁμαλόν. β) ἔτι καὶ τὸ ἐργαλεῖον πρὸς τὸ ὁμαλίζειν, ὡς ἡ τυπὶς, τὸ ῥόπτρον κ. τ. τ.

Ὁμαλίστρα, ἡ, ἢ ὁμαλιστρον, τὸ. Ἐργαλεῖον πρὸς τὸ ὁμαλίζειν, ἐξισάζειν, Γλωσσ. Οὐλκαν. Hostorium, = ὁμαλιστήρ, β.

Ὁμαλόδερμος, ὁ, ἡ (ὁμαλός, δέρμα), Ὁ ὁμαλὸν ἔχων δέρμα, ἀντίκειτ τῷ, τραχυδερμος.

Ὁμαλός, ἡ, όν, ἐπίρ. ὁμαλῶς (ὁμός). Ἴσιος, εὐθύς, λεῖος, ἰσόπεδος, ὁ μὴ ἔχων μήτε εἰσοχὰς, μήτε ἐξοχὰς, Ὀδ. Ι, 327. »ὁμαλῶς πρηείαιω,« ἀντὶ τοῦ κατ' εὐθεῖαν. β) μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, μέτριος, ὄχι μὲν κακὸς, ἀλλ' οὔτε καὶ δι' ὅλου καλός, »ὁμαλὸς στρατιώτης,« Θεόκρ. 14, 56. 2) ἴσος, ὅμοιος, »τινὶ,« »ἀντὶ καὶ ἀνδρωπε τὶν ὁμαλοὶ σοφίαιω,« Ἤριν. Ἐπιγρ. 1. ἔτι δὲ καὶ 'μαλής, Lobeck Φρυν. σελ. 185. ὅθεν

Ὁμαλότης, ητος, ἡ. Ἰσότης, ἔλλειψις εἰσοχῶν καὶ ἐξοχῶν.

*Ὁμαλόω, καὶ

Ὁμαλύνω, ταὐτὸν τῷ, ὁμαλίζω.

Ὁμαρής, ὁ, ἡ (ὁμός, ὁμοῦ, ἀρω). Συναρμοσμένος, σύμφωνος, ὁμόφωνος, ὁμογνώμων, ὁμαρὲς δὲ παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, ὁμοῦ, ἴδε Ὅμηρος.

Ὁμαρτάζω, ἐν ὕμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 361. »Πολλὰ δὲ χερσὶν αὐγὰς ὠμάρταζεν εἶναι διεφθαρμένον· ἡ δὲ ἔννοια ἐξήγηται ἐκ τῆς διηγήσεως, στίχ. 278, 279. ἠδύνατο δὲ νὰ ἀναγκασθῇ ὠμόρταζον, ἐκ τοῦ ὀμόργνυμι, ὀμορτάζω, τουτέστιν ἐπάγγιζε συχνάκις μὲ τὰς χεῖρας τοὺς ὀφθαλμούς του, ὥσαν νὰ ἔκλαιε. ἴδε ἐμοργάζω.

Ὁμαρτέω, ήσω, (ὁμός, ὁμοῦ, ἀρτάω). Συντυγχάνω· α) εἰς ἐχθρικὴν σημασ. ἐπὶ δύω μαχητῶν, μάχομαι, Ἰλ. Ν, 584. β) ὁμοῦ καὶ τὸ ἀναπαλὶν, κάμνω τι συμφώνως μὲ ἄλλον τινὰ, συμφωνῶ, κάμνω τὸ αὐτὸ, ὅπερ κάμνει ἄλλος τις, Ἰλ. Μ, 400. γ) μάλιστα ἐὰν, πορεύομαι ἐμοῦ μὲ ἄλλον τινὰ, συνέρχ. ἐν τῇ μετοχ. ἀντὶ τοῦ ἐπίρ. ὁμαρτῇ, »βῆσαν ὁμαρτήσαντες,« ὑπῆγαν μαζὶ, Ὀδσ. Φ. 188. παρβλ. Ἰλ. Ω, 438. ὅθεν καὶ πορεύομαι τόσον ταχέως ὡς ἄλλος τις, Ὀδ. Ν, 87. ὑπάγω πλησίον τινὸς, συνοδεύω, ἀκολουθῶ εἶμαι ἑπόμενος μέ τινα, »τινὶ,« Ἡσό. Ἔργ. 198, 678. Θεογ. 201. δ) ὁματαβ. συμφωνῶ, εἶμαι ὁμογνώμων, παρ' Ὅμρ. πάντοτε ἄνευ αὐξήσεως. — παρβλ. ὁμαρτω.

Ὁμαρτῇ, ἢ ὁμαρτῇ, ἐπίρ. Ὁμοῦ, μαζὶ, Ἰλ. Ε, 656. ὁμοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον· ὅπου ὁ Ἀρίστερ, καὶ κατ' αὐτὸν, ὅτε Volf καὶ Heyne ἔγραφεν ὁμαρτῇ, ἢ ὁμαρτῇ παράγων αὐτὸ ἐκ τοῦ ὁμαρτέω· ὁ δὲ Ἡρωδιαν. ὁμαρτῇ. Πλουτρ. Σύλ. 14. »Θυμοῦ ὁμαρτῇ καὶ φρεσὶν ἀποσφαλείω,« ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ ἢ ἅμα.

Ὁμαρτάδην, ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, ὁμαρτῇ, ἁμαρτῇ. (Ὁμάρτω), ταὐτὸν τῷ, ὁμαρτέω· ἐντεῦθεν ὅμως ἀπαντᾶται μόνος ὁ ἀόρ. Ὀρφ. Ἀργον. 513. »Ἐν εἰλαπίναισιν ὁμαρτὲν παρεύτας,« ἀντὶ τοῦ, ἐξέστησεν αὐτοὺς, Λατιν. epulis prosequebatur.

*(Ὁμάρω), καὶ ὁμάρω (ὁμό, ὁμά, ὁμαρός), ἀχρηστ. εἶμαι ὁμοῦ μὲ ἕνα, τὸν ἀκολουθῶ, συνοδεύω· καὶ μεταφρ. ὅθεν ὁμόρτω, -τέω, τὸ αὐτό· ὁμόρτω δὲ, γλυστρῶ, πίπτω. ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ ὁμαρεῖν, ὁμβρεῖν, ὁμορβεύειν, ὁμορβεῖν, = ἀκολουθεῖν. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ, ὁμορβὸς, ὁμορμός.

Ὁμάς, άδος, ἡ (ὁμός). »Πόντος καθ' ὁμάδαιω,« Γεωπον. Γ'. 2, 3. ταὐτὸν τῷ, καθ' ὁμὰ, παρὰ Καλλιμ. ὅλοι ὁμοῦ· ἐν δὲ Παυσάνιαν. καὶ Γλωσσ. Στ. ἀντὶ τοῦ, ὁλότης, τὸ ὅλον.

Ὁμασπις, ιδος, ὁ, ἡ (ἀσπίς). Σύμμαχος, συστρατιώτης, ταὐτὸν τῷ, ὁμαιχμος, Αἰσχυλ.

*Ὁμαύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (αὐλαξ). Ὁ ἐκ ἢ ἐπὶ τῆς αὐτῆς αὔλακος.

Ὁμαυλία, ἡ. Ἡ συγκατοίκησις, ἢ τὸ συγκαταλύεσθαι, ἢ συνουσία, Αἰσχυλ. Χοηφ. 597. ἐκ τοῦ

Ὁμαυλος, ὁ, ἡ (αὐλή). Ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινὰ κατοικῶν, ἢ ὁ συγκοιμώμενος, ὁμόκοιτος, ὁμοῦ αὐλιζόμενος, μάλιστα ἐπὶ συζύγων.

Ὁμαυλος, ὁ, ἡ (αὐλός). Ὁ παίζων ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινὰ τὸν αὐλὸν, ὁ ψάλλων ὁμοῦ μὲ ἄλλον, ὁμόφωνος, Σοφοκλ. ὅθεν μεταφρ. σύμφωνος, ὁμογνώμων.

Ὀμβρέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὄμβρος). Βρέχω, βροχὴν ῥίπτω. »Ζεὺς ὄμβρεῖ,« ὡς τὸ »Ζεὺς ὕει,« ὅθεν »μετεσωρινὸν ὀμβρήσαντος Ζηνὸς,« ὅταν βρέχει τὸ φθινόπωρον, Ἡσ. ἔργ. 417. 2) μεταβατ. βρέχω τινὰ, ὅθεν β) καθέλου, ὑγραίνω, εἰς τὸ ὄμβρίζω.

Ὀμβριγενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ ἐκ τοῦ ὄμβρου γεννηθείς. Ὀρφικ.

Ὄμβρημα, τὸ (ὀμβρέω). Ἡ βροχὴ, ἄμφ.

Ὀμβρινός, ἡ, όν, ὀμβρήρης, ὁ, ἡ, ὀμβρηρός, ὁ, όν, = ὄμβριος, παρ' Ἡσό. ἔργ. 453. »Ἔργα χήματος ὀμβρηροῖω,« ἔπου ἐν χειρογρ. εὑρίσκονται αἱ τρεῖς αὗται διάφεραι γραφαί· ὀρθότερον ὅμως τό, ὀμβρηροῦ, ἡμαρτημ. δὲ τό, ὀμβρηνός, Ὁ δὲ σχηματισμὸς ὀμβρήρης, παρὰ Νικάνδ. Ὀνηρ. 406.

Ὀμβρία, ἡ. Ὄμβρος, βροχὴ, καιρὸς βροχερὸς, Θεοφρ. Αἰτ. φυτ. στ'. 4. ἀμφ.

Ὀμβρίζω, μέλ. ίσω (ὄμβρος). Καταβρέχω, ὑγραίνω τι.

Ὀμβρίκια, τὰ, καὶ ὀμβρίαι, οἱ, παρὰ Πολυδ. Ε'. 15. ἡμαρτμ. ἀντὶ τοῦ ὀμβρίκαλα καὶ ὀμβρία.

*Ὀμβριμαῖος, αία, αῖον, = ὄμβριος.

Ὀμβριμοεργός, ὁ, ὀμβριμόθυμος, ὀμβριμόπατρος, θηλ. ὀμβριμοτάτη, κ. τ. τ. σύνθετα ἴδε ἐν ὀμβριμοεργός, κ. τ. ε. ἡ ὁποία εἶναι καὶ ὀρθοτέρα γραφή.

Ὀμβριμος. Βροχώδης, καταβρεγμένος, »παλαιὼ Νικαν. Ὀνηρ. 388. ἴδε ὀμβρήρης.

*Ὀμβριμος, ὁ, ἡ, ἀντὶ ἔβριμος. Ἡ νέα κριτικὴ ἀπέβαλε δικαίως τὴν λέξιν ταύτην· παρ' Ὅμ. μ' ὅλον ὅτι τὴν διαφεντεύει ὁ Herm. de emend. Graec. Gramm. rat. σελ. 21 παρὰ Πινδ. Πυθ. 9, 46. Ὅλ. 4, 12. θεωρεῖται ὡς ἐρῶν, φαίνεται, ὅτι ὁ σχηματισμὸς οὗτος εἶναι διάλου ἄχρηστος, παρὰ τοῖς ἐπικ. καὶ ἀπαντᾶται μόνον παρὰ τοῖς Ἀυρικ.

*Ὀμβρινός, ἴδε ὀμβρηνός.

Ὀμβριος, ὁ, ἡ, καὶ τρικατάλ. (ὄμβρος). Βροχώδης, βροχερὸς, ὁ ἐξ ὄμβρου ὢν βροχήσιος ἢ βροχνὸς, ὁ εἰς βροχὴν ἀνήκων, Λατ. pluvialis, Πινδ. »ὕδωρ,« Ἡροδ. Β'. 25.

Ὀμβροβλύζω, ὀμβροβλυστέω, καὶ ὀμβροβλυτέω (βλύζω, βλύστης). Τὸ πρῶτον τούτων εἶναι ἄνευ μαρτυρίας, τὸ δεύτερον εὑρίσκεται παρὰ Σουίδ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐν τῇ Ριστ. ἐκδ. ὀμβροβλυτέω, ἀναγινώσκεται, σημαίνει δὲ τὸ πλημμυρῶ ἀπὸ βροχὴν, Lob. Φρυν. σελ. 623.

*Ὀμβροδέκτης, ὁ, = τῷ ἑπομένῳ.

Ὀμβροδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὁ τὴν βροχὴν ὑποδεχόμενος, Ἀιάλκτ. β'. σελ. 155. ἀριθ. δ'.

Ὀμβροκτύπος, ὁ, ἡ (κτυπέω), Αἰσχλ. Ἀγμ. 665. Ὁ κτυπῶν καὶ βοῶν μὲ τὴν βροχὴν.

Ὀμβροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ γεννῶν τὴν βροχὴν, Σχολ. Ὅμρ.

Ὄμβρος, ὁ. Βροχὴ, καταιγὶς ὑετοῦ, Λατιν. imber, Ὅμηρ. καὶ Ἡσ. εἴτινες συνάπτουσι συνχ. »Διὸς ὄμβρειω,« ἐπειδὴ θεωρεῖται ἡ βροχὴ ὡς ἀπὸ Διὸς προερχομένη, μάλιστα δὲ, σφοδρὰ καὶ διηνεκὴς βροχὴ, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν γινομένη, μεγὰς ὑετὸς, οὕτως εἰς ὅλα τὰ Ὅμρ. καὶ Ἡσ. χωρία, καὶ κατὰ τοῦτο ἡ διαφορὰ ἀπὸ τὸ ὑετὸς, ἡ συνήθης βροχὴ, Λατ. pluvia, εἰς πληθ. παρ' Ἡροδ. Β'. 25. β) καθέλου ἀντὶ τοῦ ὕδωρ, Μοσχ. Σοφκλ. ΟΤ. 1428. 2) μεταφρ. ἐπὶ παντὸς πράγματος, ὅπερ ἐμειάζει κατὰ τὴν πυκνότητα καὶ τὸ πλῆθος μὲ τὸν ὄμβρον, βροχὴ δακρύων, βελῶν, ἀσμάτων κ. τ. τ. (λέγεται νὰ ἦναι συγγεν. μὲ τὸ ὀμιχέω, καὶ τὸ Λατιν. humor, humeo, ἔτι δὲ καὶ μὲ τὸ umbra, τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι τὸ πιθανότ.

Ὀμβροτοκία, ἡ. Γέννησις ὄμβρου, ἀμφ. ἐκ τοῦ

Ὀμβροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ γεννῶν ὄμβρον, βροχὴν, Ὀρφικ.

Ὀμβροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων τὸν ὄμβρον.

Ὀμβροχερής, ές, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁ χαίρων, ἀγαπῶν τὴν βροχὴν, Ὀρφικ.

*Ὀμβρυζος, ἀντὶ ὄβρυζος, ὅπερ ἴδε.

Ὀμβρώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Βροχερὸς, βροχώδης.

Ὀμέδνιος, ὁ, ἡ (ἔδνος), ταὐτὸν τῷ, ὁμέδνος, Σουίδ.

Ὀμεῖται, ἡ πρόσ. μέλ. μέσ. β'. ἐκ τοῦ ὁμοῦμαι, ἴδε ὄμνυμι, Ἰλ. Ι, 274 Ἡσ. ἔργ. 198.

*Ὀμέμπορος, ὁ, ἡ. Συνοδοιπόρος, Νόνν.

Ὀμέστιος, ὁ, ἡ (ἑστία). Ὁ ὁμοῦ κατοικῶν, συγκάτοικος, ὁμόοικος, σύνοικος, Σουίδ. ἐὰν δὲ ἐν Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 172. ἀριθ. 15. εὑρίσκεται τὸν γεγραμμένον, ὁμέψιος, ὁ, ἡ (ἑψιά). Ὁ συμπαίκτωρ.

*Ὀμευναῖος, αία, αῖον, = ὄμευνος.

Ὀμευνετέω, ῶ. Συγκοιμοῦμαι, ἐκ λεξ. Φαβωρίνου, ἐκ τοῦ

Ὀμευνέτης, ου, ὁ, θηλ. ὀμευνέτις, ιδος, ἡ, ἢ ὄμευνος, ὁ, ἡ, καὶ ὀμευνίς, ίδος, ἡ (Λυκόφ. 372.) (εὐνέω, εὐνή, ὁμοῦ). Ὁ συγκοιμώμενος, σύζυγος, σύγκοιτος, παλλακὶς, Σοφ. »Ἴδετε τὴν ὀμευνέτην Αἴαντος,« ἀντὶ τὴν σύζυγον.

Ὀμέψιος, ὁ, ἡ (ἑψία). Ὁ συμπαίκτωρ, ὅστις παίζει ὁμοῦ μὲ ἄλλον, ἴδε ὀμέστιος.

*Ὁμῇ, ἐπίρ. (ὁμός), = ὁμοῦ, ποιητ. Jac. A. Π. σελ. 21. 576. γράφεται καὶ ὁμῇ.

Ὁμηγερής, ές, ὁ, ἡ, (ὁμός, ἀγείρω). Συλλεγμένος, συνηθροισμένος, συχν. παρ' Ὅμ. ὅστις συνάπτει συχν. «ὁμηγερέες ἐγένοντο», ἀντὶ συνηθροίζοντο.

*Ὁμηγυρής, ές, ὁ, ἡ, (ἄγυρις), = ὁμηγερής, Πίνδ. Πύθ. 11, 14.

Ὁμηγυρίζομαι, ίσομαι, ἀποθ. μέσ. Συλλέγω, συνάζω, συναθροίζω, ὁμοῦ συνάζω πολλούς, Ὀδσ. Π, 376. «—Ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς εἰς ἀγορήν», ἀθροῖσαι, συναγαγεῖν. Ἑστερρ. συνήθ. εἰς ἐνεργ. καὶ τότε εἰς μέσ. ἀντὶ συναθροίζομαι, συνέρχομαι. Τοῦτῳ ταὐτόσημον ἐσημείωσεν Ἡσύχ. καὶ τὸ, ὁμηγύρω.

Ὁμήγυρις, ιος, ἡ (ὁμός, ἄγυρις). Σύναξις, σύλλογος συνάθροισις, συνέλευσις ἀνθρώπων, συναγωγή, Ἰλ. Τ, 142. καὶ ὅμν. Ὁμ. εἰς ταῦτα τὰ χωρία πάντοτε «ὁ θεῶν» ἔτι β) πᾶν ὅ, τι συνήχθη, πλῆθος ἀνθρώπων, καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, «ὁ ἀστρων», κ. τ. τ.

*Ὁμηγύρω, = ὁμηγυρίζομαι, Ἡσύχ.

*Ὁμήθεια, ἡ (ὁμήθης). Τὸ συγκατοικεῖν, ἡ συζῆν.

*Ὁμήθειος, εία, ειον, = ὁμήθης.

Ὁμήθης, εος, ὁ, ἡ (ἦθος). Ὁ συγκατοικῶν ἢ συζῶν, Jac. A. Π. σελ. 171. 2) ταὐτόν τῷ, ὁμοήθης, Ἀπολλ. Ῥόδ.

Ὁμηλικία, ἡ, Ἰων. — ίη (ὁμήλιξ). Ἡ ὁμοία ἡλικία, μάλιστα δὲ ἡ ὁμοία νεαρὰ ἡλικία, Ὅμ. ὡς ὄνομα περιληπτικόν, οἱ τῆς αὐτῆς ἡλικίας, μάλιστα δὲ νεαρᾶς, ἄνθρωποι, οἱ συνηλικιῶται, συμπαίκτορες, Ὅμρ καθόλου, οἱ ὁμοῦ ζῶντες, οἱ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον γινόμενοι. Ὀδσ. Β, 158. καὶ ἐπὶ μονάλικων, «ὁμηλικίη δὲ μοί ἐσσι ἔχεις τὴν αὐτὴν ἡλικίαν καθὼς ἐγώ, λοιπὸν ἀντὶ ὁμήλιξ, Ὀδσ. Χ, 209. παρβλ. Γ, 49. Ζ, 23. (μερικοὶ ἀνάγουσιν ἐσφαλμ. τὰ χωρία ταῦτα εἰς τὸ ὁμηλίκιος.)

Ὁμηλίκιος, ία, ιον, ἀντὶ ὁμήλιξ. Ὁ ὁμοίαν ἔχων ἡλικίαν, συνηλικιότης, πολ. ἀμφ.

Ὁμήλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἡλιξ, ὁμοῦ). Ὁ ὁμοίαν ἔχων ἡλικίαν, συνομήλιξ, συνηλικιώτης, μάλιστα, ὁ ὁμοίαν νεαρὰν ἔχων ἡλικίαν, Ὀδσ. Ο, 197. Π, 419. Τ, 358. Ω, 107. Ἡσ. ἔργ. 446. 449. 2) ὁ ἰσομεγέθης, Λουκιαν.

Ὁμηλυς, υδος, ὁ, ἡ (ἥλυσις, ἔρχομαι). Ὁ συμπεριπατῶν, ὅθεν σύντροφος, συνοδοιπόρος, Νόννος. ὅθεν

Ὁμηλυσία, ἡ. Συνοδία, συντροφία ἐν τῇ ὁδοιπορίᾳ, ἢ ἐν περιπάτῳ, Ἀρατ. 178.

*Ὁμηροπάτη, ἡ, ἴδε ὁμηροπάτης.

Ὁμηροπάτης, ου, ὁ, ἴδε ὁμηροπάτης.

Ὁμηρεία, ἡ (ὁμηρεύω). Τὸ εἶδέν τινα ὅμηρον, ἢ ὑπουργεῖν ὡς ὅμηρος, ἐνέχειρον, ἀσφάλεια, ἴδε ὅμηρος.

Ὁμήρειον, τό. Ἱερόν, ναὸς εἰς τιμὴν τοῦ Ὁμήρου ἐν τῇ Σμύρνῃ.

Ὁμήρειος, ὁ, ἡ. Ὁ Ὁμηρικός, ὅθεν ὁμηρείως.

*Ὁμηρέτης, ου, ὁ, = συνηρέτης.

Ὁμήρευμα, τό, ταὐτόν τῷ, ὅμηρος, ἐνέχυρον, ἀσφάλισμα.

Ὁμηρεύω (ὅμηρος), κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην τῆς λέξεως σημασ. ἀντὶ τοῦ συντυγχάνω, ὅθεν συμφωνῶ, ὁμοφωνῶ, «φωνῇ ὁμηρεῦσαι», Ἡσ. Θεογ. 39. 2) συνήθ. Εἶμαι ὅμηρος, δουλεύω ὡς ὅμηρος, τουτέστιν εἶμαι δεδεμένος εἰς τοὺς ἐχθροὺς ὡς ἐνέχυρον εἰς ἀσφάλειαν τῶν ἄλλων λέγεται δὲ καὶ ἐνεργητ. οἷον, «Τέκνα ὁμηρεύσαιμι», Ῥῆσ. 434. «Τοὔνεκα καὶ ἐμὴν ὁμηρεύουσι γενέθλοις ἀμφιβίωνα», Ὀππιαν. Ἀλ. Α. 421. τουτέστιν, ἐνούμενα διὰ τῶν ἀμφιβίων, ἀσφαλίζουσι διὰ τοῦτο τὴν κοινωνίαν των. 3) μεταβατ. δίδω τι ὡς ἐνέχυρον ἢ τινα ὡς ὅμηρον, παρβ. ὁμηρέω.

*Ὁμηρέω, ήσω (ὅμηρος), κατὰ τὴν ἀρχαιοτ. σημασ. συντυγχάνω, συμπορεύομαι, «τινίν», Ὀδ. Π, 468. β) μεταφορικ. ὁμοφρονῶ, συμφωνῶ, εἶμαι ὁμογνώμων. 2) συνήθ. εἶμαι ὅμηρος, δουλεύω ὡς ὅμηρος, ἐνέχυρον, ἀσφάλισμα, παράβλ. ὁμηρεύω.

*Ὁμήρης, εος, ὁ, ἡ (ὁμός, ὁμοῦ, ἄρω), = ὁμαρής, ὅμηρος, μετὰ δοτ. Νίκ.

Ὁμηρία, ἡ, ταὐτόν τῷ, ὁμηρεία.

*Ὁμηρίδδω, Δωρικ. ἀντὶ ὁμηρίζω, κατὰ τὸν Ἡσύχ. καὶ = ψευδομαι.

Ὁμηρίδης, ου, ὁ. Ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ ἐλέγοντο Ὁμηρίδαι οἰκογένειά τις, καταγομένη ἐκ τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου, οἵ τινες μάλιστα ἐτίμων καὶ ἐκοινοποίησαν διὰ ζώσης φωνῆς τοῦ Ὁμήρου τὰ ποιήματα, ὅρα Στράβ. ιδ'. σελ. 955. καὶ Ἀρποκρ. ὅθεν παρὰ Πινδ. Νέμ. Β'. 1. καὶ Πλάτ. Ὁμηρίδαι καλοῦνται οἱ ῥαψῳδοί, οἱ ἀπαγγέλλοντες τὰ ὁμηρικὰ ποιήματα, καὶ γνωστοποιοῦντες αὐτὰ εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὅ ἐστιν, οἱ τὰ Ὁμήρου ᾄδοντες, ἢ καὶ αὐτοὶ οἱ γράφοντες ποιήματα εἰς τὴν Ὁμηρικὴν γλῶσσαν, καὶ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ὁμήρου· ἔτι δὲ καὶ Ὁμηριστής.

Ὁμηρίζω. Γράφω ποιήματα εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ὁμήρου, μεταχειρίζομαι ἐκφράσεις Ὁμηρικάς, καθόλου δὲ, μιμοῦμαι τὸν Ὅμηρον, ῥαψῳδῶ, Ἡσύχ. δὲ ἑρμηνεύει τὸν Λακωνικὸν σχηματισμὸν ὁμηρίδδω, διὰ τοῦ ψευδομαι· «Αἱ μοῦσαι περὶ τὴν κόρην ὠμήριζον», Λιβαν. Δ'. σελ. 1070. ἀντὶ τοῦ ἔψαλλον περὶ τὴν κόρην μὲ στίχους ὁμηρικούς. 2) Ἀχιλλεὺς δὲ Τάτιος, σελ. 982. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς μυταρᾶς τῶν ἐρρέων ἀστεγείας, παρόγκων αὐτὴν ἐκ τοῦ μηρός, καὶ ὁμός, ὅ ἐστι, τὴν ἀρσενοκοιτίαν μετέρχεσθαι, ὡς τὸ διαμηρίζω, μηριόνης, κ. τ. τ. μὲ ἐπιτηδευτὴν ἀμφιλογίαν, Jac. Ἀνθολ. 2, 1. σελ. 8. 3) σχόζω, ἀμύττω, Ἀρτεμιδ.

Ὁμηρικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. —κῶς. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ὁμήρου, μὲ λέξεις Ὁμήρου. 2) μὲ αἰσχρὰν ἀμφιλογίαν ὡς ἐν τῷ, ὁμηρίζω σημ. 2.

*Ὁμήρις, ίδος, ἡ. Θῆλυς Ὅμηρος, Πλούτρ. 10. σελ. 79. παρβλ. Ἀναλκτ. 11. σελ. 114. ἀριθμ. 23.

Ὁμηριστής, οῦ, ὁ (ὁμηρίζω). Ὁ μιμητὴς τοῦ Ὁμήρου, ὅστις μιμεῖται τὸν Ὅμηρον. Παρ' Ἀθην. ταὐτόν τῷ, ῥαψῳδός, ἢ ὁμηρίδης. 2) παρὰ δὲ Ἀρτεμιδ. δ'. 2. φαίνεται, ἔτι τὸ Ὁμηρίσται καὶ τὸ ὁμηρίζειν ἔχουσι σὴν σημασ. τοῦ σκωπτεῖν, καὶ σκωπτής· βάλλειν τινὰς, ἤτοι βαντοῦζας, cucurbitare, καὶ cucurbitarores. «Ἀπολλωνίδης ὁ χειρουργὸς ὁμηρίζειν νομίσας καὶ πολλοὺς τιτρώσκειν, πολλοὺς ἐχειρούργησε· καὶ γὰρ οἱ ὁμηρισταὶ, τιτρώσκουσι μὲν καὶ αἱμάσσουσιν, ἀλλ' οὐκ ἀποκτίναί γε βούλονται», ἴδε ὁμηρίζω, 3.

Ὁμηρόκεντρα, τά, καὶ ὁμηροκέντρωνες, οἱ, ἴδε Κέντρων, 2.

Ὁμηρομάστιξ, ιγος, ὁ (μάστιξ). Ὁ τιμωρὸς, κολαστὴς Ὁμήρου, ὠνομάζετο δὲ οὕτως ὁ Ζωΐλος διὰ τὴν μικροπρεπῆ κατηγορίαν του κατὰ τῶν ὁμηρικῶν ποιημάτων.

Ὅμηρον, τό. Ἐπὶ συμβιβάσει δεδεμένου ἐνέχυρον, «ὅμηρον διδόναι, λαμβάνειν, δέχεσθαι», Schaef. mel. σελ. 20. ἴδε ὅμηρος, 2.

Ὁμηροπάτης, ου, ὁ (πατέω). Ὁ καταπατῶν, ὁ καταφρονῶν τὸν Ὅμηρον. Ἐπώνυμον τοῦ Ξενοφάνους παρὰ Timon Phlias, Σέξτ. Ἐμπ. Ὑποτ. 1, 224. κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Jo. Kühn. Ὅλα τὰ χειρόγρ. ὅμως ἔχουν «Ὁμηραπάτης ἐπικόπτης» (ἐπειδὴ τὸ ἐπικόπτης δὲν τὸ συγχωρεῖ τὸ μέτρον), ἐκ τοῦ ἀπατάω, ἄρα ἤτοι ὁ περιπαίζων τὸν Ὅμηρον, ἢ ὁ τοῦ θεοῦ τὸν Ὅμηρον διὰ τὰς ὁμηρικὰς παρῳδίας τοῦ Ξενοφ. ἢ ἐκ τινος οὐτιαστκ. «ἡ ὁμηραπάτη», ὁ περιπαίζων τὰς τοῦ Ὁμήρου ἀπάτας, τουτέστι τὰς ἀπατηλὰς καὶ ψευδεῖς διηγήσεις του περὶ τῶν θεῶν, παρβλ. μάλιστα Διογ. Α. 9, 18. καὶ Pressels Beytr. σελ. 69.

*Ὅμηρος, ὁ. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπαντᾶται πρῶτον παρ' Ἡσ. ὅμως εἰς ἀμφ. λείψανα. Εἰς τὴν διάλεκτον τῶν Κυμαίων ἤτοι κατὰ τὸν ἀρχαῖον Ἴων. βίον τοῦ Ὁμήρου 13. Ὅμηρος ον, = τυφλὸς, ὅθεν καὶ ἡ φήμη περὶ τῆς τοῦ Ὁμήρου τυφλότητος.

Ὁμήρος, ὁ, ἡ (ὁρός, ὁμοῦ, ἄρω), ταὐτόν τῷ, Ὁμαρής, καὶ Ὁμήρης, τουτέστι, συνηνωμένος, συνεζευγμένος, συγκεκολλημένος, ἔτι δὲ καὶ ἡνωμένος διὰ τοῦ γάμου, σύζυγος. Εὐριπίδ. Ἄλκ. 870. «Τοῖον ὁμήρου», περὶ τῆς γαμετῆς, τῆς συζύγου. β) μεταφρ. σύμφωνος, ὁμόφωνος, ὁμογνώμων. 2) ὡς οὐσιαστ. «ὁ ὅμηρος», σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸ ἐνέχυρον τὸ διδόμενον εἰς ἀσφάλειαν καὶ συντήρησιν τῆς συμφωνίας δύο πρότερον ἐχθρικῶς πρὸς ἀλλήλους διακειμένων ἐθνῶν ἢ πόλεων, Ξενοφ. Ὅθεν καὶ τό, ὁμηρεύειν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν διδομένων εἰς τοὺς ἐχθροὺς ὡς ἐνέχυρον, Ἡροδ. Ζ'. 99. καὶ ἄλλαχοῦ· μερικαὶ διάλεκτοι εἶχον ἀντ' αὐτοῦ τὸν σχηματ. Ἔμμηρον.

Ὁμιλαδόν, ἐπίρ. ἢ ὁμιλῆδόν, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 170. (ὅμιλος), ὡς τὸ ἱλαδόν. Σωρηδόν, κατὰ σωρόν, ὅλοι ὁμοῦ κατὰ ἀθροίσματα καὶ τάγματα, σωρὸς σωρὸς, Λατ. turmatim, Ἰλ. Μ, 3. Ο, 277. Ρ, 730. παρ' Ἀπ. Ῥ. ὡς τὸ ὁμοῦ μετὰ δοτ ὁμοῦ μέ —.

Ὁμίλαος, παρὰ Διογ. Λαερτ. Α'. 81. ὅπου ἐν ἄλλοις χειρογρ. συνόμιλος, ἀναγινώσκεται κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν.

Ὁμιλέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὅμιλος), μετὰ δοτικ. Εἶμαι ὁμοῦ μὲ ἄλλους, συζῶ, συναναστρέφομαι, σύνειμι, συνδιατρίβω, εἶμαι ἡνωμένος μὲ ἄλλον, Ὅμρ, ἔτι δὲ καὶ, «μετὰ Τρώεσσιν, μετ' Ἀχαιοῖς, μετὰ τοῖσιν», πάντοτε ὅμως παρὰ τῇ τλησν. δοτικ ἀντὶ τοῦ μεταξὺ τῶν Τρώων, Ἀχαιῶν κ. τ. λ. Ἰλ. Ε, 86. 834. Λ, 502. ὡσαύτως, «ἐπὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖν», Ἰλ. Σ, 194. παρβλ. 535. καὶ, «παρὰ παύροισιν ὁ.», συναναστρέφομαι μὲ ὀλίγους, Ὀδσ. Σ, 383. β) ἄνευ πτώσεως, συναθροίζομαι, συνέρχομαι, Ὀδσ. Δ, 684. Φ, 156. «περὶ νεκρὸν ὁμιλεῖν», συνέρχεσθαι (εἰς μάχην) περὶ τοῦ νεκροῦ, Ἰλ. Π, 641, 644. παρβλ. Ὀδ. Ω, 19. 2) εἰς ἐχθρικὴν ἔννοιαν, συνέρχομαι εἰς μάχην, πολεμῶ, μάχομαι, μετὰ δοτ. Ἰλ. Ι, 525. Ν, 779. Ὀδ. Α. 285. Δ, 345. καὶ ἀλλαχοῦ. β) ἄνευ πτώσεως, συντυγχάνω, Ἰλ. Τ, 158. 3) ἐπὶ τῆς διὰ ζώσης φωνῆς συναναστροφῆς, λαλῶ, διαλέγομαι, τῷ στόματι ψιθύρομαι, κοινωνῶ τινι τὰς ἰδέας μου διὰ τοῦ διαλέγεσθαι, συνδιαλέγομαι, μετὰ δοτικ. 4) ἐπὶ ἐγγαμίου ἢ ἄλλης τινὸς σαρκικῆς κοινωνίας, ἐπὶ συνουσίας, Pierk. Moer. σελ. 267. παρβλ. συνουσιάζω. 5) ἐπὶ πραγμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα συνήθως ἐνασχολεῖται, γυμνάζεται τις, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναί τις δεδομένος, οἷον ὁμιλεῖν παιδείᾳ, φιλοσοφίᾳ, ποιήσει, πράγμασι, φρονήσει, πολέμῳ, κ. τ. τ. «ἐπὶ κωφὸν μὲ εἰς τὴν φιλοσοφίαν», κ. τ. λ. Θουκιδ. Ζ'. 70. Valck. diatr. σελ. 95. «Τοῖς πράγμασιν ὁμιλεῖν καὶ ἀνθρώποις», δηλ. συναναστρέφεσθαι μὲ ἀνθρώπους, καὶ ἐνασχολεῖσθαι εἰς ἀνθρωπίνας ὑποθέσεις, Ἱστορ. «Ὁμιλεῖν φρονήσει, πολέμῳ», ἀντὶ τοῦ ἔχειν φρονήσεις, εἶναι ἐν πολέμῳ. «οὕτως ὡμίλει τῶν πόλεων πρὸς τὰς ἥττους», ἀντὶ τοῦ οὕτω προσῴερετο πρὸς, κτλ. 6) φαίρομαι πρὸς τινα μὲ κάποιον τρόπον, «πρός τινα», 7) ἐπὶ τόπου, διατρίβω, καταμένω, μετὰ δοτικ. Πίνδ. Πυθ 7, 9. Ἡροδ. Ψ'. 26, 214. «παρ' οἰκείαις ἀρούραις». Πίνδ. Ὀλ. 12, 27.

Ο'μιλησόν, Ἐπίρ. ταύτον τῷ, Ὁμιλαδόν, Ἡσ. Ἀπ. 170.

Ο'μίλημα, τό. Ὑπόθεσις, τὸ ὑποκείμενον τῆς ὁμιλίας, τῆς διαλέξεως, Πλάτ. περὶ Νόμ. Β' καὶ Λουα. Ἔρωτ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Θεράπευμα.

Ο'μιλητής, οῦ, ὁ (ὁμιλέω). Ὁ συναναστρεφόμενος μετά τινος, κοινωνός, ὁπαδός, ὁ μαθητής, ὁ ἀκροατής· ὅθεν

Ο'μιλητικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς συναναστροφήν, συνομιλίαν· ὁ εἰς ὁμιλίαν ἐνήκων. Ἔτι, Ὁμιλητική, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ συναναστρέφεσθαι, τοῦ συνομιλεῖν, Πλούταρχ. προβλ. συμ. Β'. 1. 1.

Ο'μιλητός, ή, όν (ὁμιλέω). «Οὐχ ὁμιλητὸν δράσεις» Αἰσχύλ. Θήβ. 195. ἀντὶ τοῦ, ἄγριον, φοβερόν, κυρίως ὁ εἰς συναναστροφὴν ἀνεπιτήδειος, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ τις.

Ο'μιλία, ἡ (ὅμιλος). Τὸ εἶναι μαζύ, τὸ συζῆν, ὅθεν Κοινωνία, συνουσία, συναναστροφή, προσόμιλος, συνομιλία, μάλιστα δὲ ἡ κοινὴ καὶ συντροφικὴ ζωὴ τῶν πολιτῶν εἰς μίαν πολιτείαν, Θουκυδ. Α'. 69. β) Σαρκικὴ συνουσία, μῖξις, Ἡρόδ. Α' 182. 2) Συνέλευσις, συνάθροισις, ὡς τὸ Ὅμιλος, Ἡρόδ. Γ'. 81. Σοφοκλ. Αἰ. 872. 3) Πεῖσις, κατόπισιν. Παρὰ Δημοσ. «Δώρεις ἢ δι' ἄλλης ὁμιλίας» ἀντὶ τοῦ διὰ δώρων ἢ ἄλλης τινὸς μηχανῆς, ἤτοι τρόπον, ἢ μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου πείθων τίς τινα, ἕλκει αὐτὸν πρὸς τὸ μέρος του. Τὸ δὲ ἐν σελ. 1396. «Ἐξ ὁμιλίας προσαγαγέσθαι» ἀντίκειται τῷ σελ. 1366. «Βίᾳ προσδεῖσθαι· ὅθεν δῆλον, ὅτι εἶναι εἰς χρῆσιν ἀντὶ τοῦ Πείθω. 4) πᾶν ὅ,τι προσκολλᾶται τινι διὰ τῆς καθημερινῆς συναναστροφῆς, ἡ συνήθεια.

Ο'μιλος, ὁ (ὁμός, ὁμοῦ, Ἴλη). Συνάθροισις, συνέλευσις, πλῆθος ἀνθρώπων εἰς ἓν συνηγμένων, ἄθροισμα πολλῶν ἀνθρώπων, παρ' Ὅμ. μάλιστα συνέλευσις διὰ συμπόσιον, Ὀδ. Α. 225. καὶ διὰ θέαμά τι, Ἰλ. Σ, 603. Ψ. 651. 804. καὶ παρ' Ἡρόδ. συχν. 2) ἐν τῇ Ἰλ. συνήθ. ἄθροισμα πολεμιστῶν, τὰ συναγωνιζόμενα, συνοδεύοντα πλῆθη τῶν πολεμιστῶν, συμβολὴ ἢ συμπλοκὴ μάχης, ἐπὶ κλειστοῖς τε παρατάξεσι καὶ ἀτάκτου θορύβου, συχν. μετὰ Γεν. «ὅμιλος ἀνδρῶν, Δαναῶν, Τρώων», ἔτι δὲ καὶ «ὅ· ἱππων», Ἰλ. Η, 338. 3) ὁ θόρυβος ἢ ὁ κρότος, τὸν ὁποῖον προξενεῖ ἄθροισμα στρατιωτῶν, ἢ μέγα πλῆθος ἀνθρώπων, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. Γ'. 127. «Ἤϊε καὶ ὁμίλῳ, τοῦτ' ἔστι μετὰ δυνάμεως καὶ βίας καὶ διὰ τοῦ πλήθους τῶν στρατιωτῶν. 4) ὁ ὄχλος, οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι κατ' ἀντίθεσιν τῶν πλουσίων καὶ πεπαιδευμένων· τὸ ἄθροισμα τῶν κοινῶν πολεμιστῶν κατ' ἀντίθεσιν τῶν στρατηγῶν, Ὅμ. 5) κατὰ τὸν Ὅμ. καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, ὅθεν καθόλου Πλῆθος, σωρός, πρβλ. Ὅμαδος, Ὁμήγυρις. — Ἡ λέξις φαίνεται ὅτι ἦτον εὐρήστος μόνον εἰς ἑνικόν, ποτὲ ὅμως εἰς πληθ. ἀριθμ. Γίνεται δ' ἐκ τοῦ Ὁμός καὶ Ἴλος, ἢ Ἴλη, ἢ κατ' Ἡσύχ. ἀπὸ τὸ Ὁμοῦ εἱλεῖσθαι κατ' αὐτὸν ὄχλον.

Ο'μιχέω, ήσω (ὁμίχω), παρ' Ἡσίοδ. Ἔργ. 729. Οὐρῶ, κατουρῶ, ἐκ τοῦ Ὀμίχω. Ἱππώναξ. «Ὠμιξεν αἷμα» δηλ. ἐκατούρισεν αἷμα. Ὅθεν παρ' Ἡσυχ. «Ὀμίχματα, Οὐρήματα» καὶ «Ἀμίξαι, οὐρήσαιν». Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ πρώτη σημασία τῆς λέξεως ταύτης ἦτον γενικωτέρα· ἤτοι ἐκ τούτου προέρχεται καὶ τὸ, Ὀμίχλη. Παρ' Ὁμήρ. Ἰλιάδ. Ω. 753. καὶ Ἑμν. εἰς Ἀπολλ. 36. «Λήμνιον ὀμιχθαλόεσσαν» ἑρμηνεύουσί τινες διὰ τοῦ Ὀμιχλώδη, παράγοντες τὴν φωνὴν ἐκ τοῦ Ἀμιχθαλή, ὅ ἐστι ταύτον τῷ Ὀμίχλη, ἐκ τοῦ Ὀμίξαι· ἢ Ἀμίξαι· ὡς τὸ Μαγδαλής, Μαγδαλία, ἐκ τοῦ Μάσσω, Μάξαι, καὶ Ἀμυγδαλή ἐκ τοῦ Ἀμύσσω. Ἴσως δὲ ἐν τῷ ῥηθέντι χωρίῳ ἀντὶ τοῦ, Ἀμιχθαλώεσσαν, ἀνεγινώσκετο Ἀμιχλώεσσαν. Καὶ παρὰ Κολουθῷ δέ, «Ἡ δ' ἀρ' ἀμιχθαλόεντος ἀπ' ἠέρος ὄμβρον ἀνεῖσαν», ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ Ὀμιχλώδους λαμβάνεται. Ἕτεροι δὲ παρέβαλον τὴν φωνὴν ταύτην πρὸς τὸ Λατ. Mingere· ὥστε πρωτότυπον μὲν εἶναι τὸ Μίχω, ἢ Μίσσω, ἐκ τούτου δὲ γίνεται Ἀμίχω, Ὀμίχω, καὶ Ὀμίσσω, ὡς Σταφίς, Ἀσταφίς, Ὀσταφίς. Ἐκ δὲ τοῦ Μίχω, ὅθεν Μίγγω, Mingere, παράγει Ἑρμστέρβιος τὸ Μειχός. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι τὸ αὐτὸ μέλος διωρισμένον εἴς τε τὴν τοῦ σπέρματος καὶ τὴν τοῦ οὔρου ἔκκρησιν, διὰ τοῦτο καὶ οἱ Λατῖνοι μετεχειρίζοντο ἐπὶ κωμικῆς ἐννοίας τὸ Mejere, ἀντὶ τοῦ, ἐκπέμπειν τὸ σπέρμα, Πρβλ. Ὀμίχω.

*Ο'μιχλαίνω, ἐπινεφῶ, ἐνεφῶ, κάμνω τι ὁμιχλώδες, ἐκ τοῦ

Ο'μίχλη, παρ' Ὅμ. καὶ Ἰωνικ. Ὀμίχλη, ἡ. Ἡ κατοχύα, ἀὴρ πυκνὸς καὶ ὁμιχλώδης, Ἰλ. Α, 359. Γ, 649. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐν δὲ τῇ Ὀδ. ποτέ. Ἀριστοτ. Κοσμ. «Ἔστι δὲ ὀμίχλη ἀτμώδης ἀναθυμίασίς τις ἀγρυνος ὕδατος, ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δὲ ἀραιοτέρα· παχύς τις σκότος καὶ ὑγρὸς ἤτοι τεθολωμένος ἀήρ. 2) Ἔτι ὁ ἀτμός, ἀχλύς, κνίσα, τὸ σκιερὸν καὶ θολώδες τῆς ὕδατος καὶ τῶν μετάλλων ἐξ αἰτίας ψύχους (κνίσσα, Nidor), οἷον τὸ παρ' Ἀθην. «τοιάδε δόμους κατέχει ὀμίχλη πάντων ἀγαθῶν ἀνάμεστος». Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Μοῦχλα· ὅθεν

*Ο'μιχλήεις, εσσα, εν, Ἰων. Ὀμιχλ. νεφελώδης, ὁμιχλώδης.

*Ο'μιχλοειδής, ες, ὁ, ἡ, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Δ. 10, 115. καὶ

Ο'μιχλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος ὁμίχλης, νεφελώδης, ὁ ἔχων κατοχύαν, σκοτεινός.

Ο'μιχμα, τό. Κατούρημα, οὖρον· ἐκ τοῦ

*Ο'μίχω, οὐρῶ, κατουρῶ, ὅθεν Ὀμιχέω· ἀπὸ τὸν σχηματ. Ὀμίχω φαίνεται μόνος εὔχρηστ. ὁ Ἀρ. Ὠμιξα παρ' Ἱππων. ὡς θέμα παραλαμβάνεται τὸ ΜΙΧΩ· συγγεν. εἶναι τὸ Λατ. mingo, mejo· ὅμως δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένη ἡ συγγέν. μὲ τὸ Ὀμίχλη, Μίγνυμι καὶ Μειχός, ἤπερ ἴδε· ζητ. Ὀμιχέω.

Ο'μμα, ατος, τό. Ὀφθαλμός, τὸ ὀμμάτιον, συχν. παρ' Ὅμ ἔστις μεταχρζτ. καθὼς καὶ ὁ Ἡσ. πάντοτε τὸ Πληθ. καθόλου Πρόσωπον, ὄψις, «ὄμματι λεῦῶ ἰδεῖν κυτάζω τινὰ μὲ πτραβὸν ὄμματι, Ruhnk. ep. cr. σελ. 146. Valck. Hipp. 1339. β) μεταφορ. «ψυχῆς ὄμμα», Πλάτ. ἴδε Ruhnk. Tim. σελ. 32. 2) ἐκεῖνο, ὅπερ βλέπει τις, ὅραμα, θέαμα, Schaef. Σοφοκλ. Ἠλ. 902. «Σύνηθες ὄμμα φιλτάτου Ὀρέστου» καὶ «Ὄμμα ἑρωτάνω», Πλάτ. Φαίδ. 75. Reisig comm. crit. de OC. 1080. καὶ β) ἐπὶ ἐσωτερικῶν ὁράσεων, νοερὰ θεώρησις πραγμάτων τινος. 3) οἱ τοῦ οὐρανοῦ ὀφθαλμοί, τουτέστιν ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, οἱ ἀστέρες, μόνον παρὰ ποιητ. Stanl. Αἰσχύλ. Περσ 426. Ευρ. Σοφοκλ. Ἀντ. 104. 4) καθόλου Φῶς, φέγγος, λάμψις, ὅθεν β) μεταφ. τὸ φωτοφόρον, δηλ. τὸ σωτηρίας, χαρᾶς, περιχαρείας πρόξενον, μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγ. «Ὄμμα φάους ἀνασχόν», Σοφοκλ. Τρ. 204. Τὸ ἀπὸ φάους φῶς ἀνατεῖλαν, ἀναφανέν· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ἡλίου. 5) ἐπειδὴ ὁ ὀφθαλμὸς ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ πολυτιμότατον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἄρα πᾶν πολυτιμότατον, προσφιλέστατον, ὡς τὸ «ἄθροον», Αἰσχύλ. Εὐμ. 1007. Valck. Phoen. 309. 6) ὡς παράφρασις τοῦ προσώπου, μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγ Valck. Phoen. 415. Porson. Εὐρ. Ὀρ. 1080. Matth. Ἑλλην. Γραμμ. σελ. 694. πρβλ. Ὀφθαλμός. (ἐκ τοῦ ΟΠΤΩ, ὄψομαι, ὁράω.) ὅθεν

Ο'μματίας, ὁ, ἡ. Ὁ τῶν ὀμμάτων, ὁ εἰς τὰ ὄμματα, ὁ ἐκ τῶν ὀμμάτων, οἷον «ὀμμάτιαι πόθοι» Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ. διὰ τὸ ἐκ τοῦ Ὀρᾶν ἀλίσκεσθαι ἔρωτι.

Ο'μματίδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, Ὀμμάτιον. ὑποκοριστικοῦ τοῦ Ὄμμα· τὸ ὀμματάκιον.

*Ο'μμάτιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ Ὄμμα.

Ο'μμεγρόφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ γράφων, χρωματίζων, ζωγραφίζων ὀμμάτια· ἴδε Στίμμις.

Ο'μματολαμπής, ές, ὁ, ἡ (λάμπω). Ὁ λάμποντα ἔχων τὰ ὀμμάτια.

*Ο'μματοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ κάμνων ὀμμάτια, τουτέστ. κάμνων νὰ βλέπῃ τις.

Ο'μματοστερής, ὁ, ἡ (στερέω). Ὁ στερηθεὶς τοὺς ὀφθαλμούς, Εὐριπ. καὶ Σοφοκλ. 2) Ἐνεργ. ὁ ἀποστερῶν, ἀφαιρῶν, ἁρπάζων τινὸς τὰ ὄμματα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 938.

*Ο'μματουργός, ὁ, ἡ (ἔργον) = Ὀμματοποιός.

Ο'μματόω (ὄμμα), «Ὀμματόω τὰ ἀγάλματα», ἀντὶ τοῦ Προσθέτω ὀμμάτια εἰς τὰ ἀγάλματα. Διόδ. Σικ. 2) κάμνω τινὰ νὰ βλέπῃ, τοῦ ἀνοίγω τὰ ὀμμάτια, μετὰ Αἰτ. 3) μεταφορ. κάμνω τινὰ φρόνιμον, συνετόν, μετὰ Αἰτ. «Ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον», (ὑπονοεῖται τὸ, Λόγον) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 468. τοῦτ' ἔστιν ἔκαμα σαφέστερον τὸν λόγον.

Ο'μνυμι, Μέλ. Ὀμοῦμαι, εῖ, εῖται, Ἀπρμφ. Ὀμεῖσθαι, Ἀόρ. Ὤμοσα, παρ' Ὅμ. συνήθ. ἄνευ αὐξήσεως, Παρακ. Ὀμώμοκα, Παρακ. παθ. Ὀμώμοσμαι, ἐν τῷ 3 προσ. καὶ Ὀμώμοται· ἐκ τῶν χρόνων τούτων ἔχει ὁ Ὅμ. ἅπαξ τὸν Ἐνεστ. Προστακτ. Ὄμνυθι, Ἰλ. Ψ, 585. ἐνίοτε τὸν Μέλ. συχν. τὸν Ἀόρ. καὶ μὲ ἐπιλασιασμ. τοῦ σ, Ὀμόσσαι κ. τ. τ. ὅμως συνήθ. ἐξαιρουμένου, Ἰλ. Υ, 318. εἰς τοὺς ἄνευ αὐξήσεως σχηματ. πρὸς τούτοις τὸν Παρατατ. Ὤμυνε, ἐκ τοῦ Ὀμύω, ὅμως τὸ Ὤμυν μόνον ἐν τῇ συνθέσει Ἀπώμυν, Ὀδ. Β', 377. τὴν Ἰων. Μετοχ. Ὀμοῦντες, Ἡρόδ. Α'. 153. ὡς ἐκ τοῦ Ὀμόω. — Ὅρκον κάμνω, ὁμόω, Ὅμ. συχν. «ὅρκον ὀμόσαιμι, ὡσαύτως «ἐπίορκον ὄμ.», Ἰλ. Γ, 270. Ἡσ. Ἔργ. 284. Θεογ. 232. 2) Ὑπόσχομαι, ὁμολογῶ τι δι' ὅρκου, ἐπιβεβαιόνω δι' ὅρκου, μετὰ τῆς Αἰτ. Ἰλ. Τ, 187. μετὰ Μέλ. Ἀπρμφ. Ἰλ. Φ, 373. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ μετὰ Ἀπρμφ. Ἀορ. Lobeck. Phryn. σελ. 750. «ἡ γλῶσσ' ὀμομοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος», ἡ γλῶσσα ὑπέσχετο, ἡ δὲ φρὴν οὐ. Εὐρ. Ἱππόλ. 612. «πρὸς τινα», ὑπέσχομαι μεθ' ὅρκου εἴς τινα, Ὀδ Ξ. 331. Τ, 288. ἀντὶ τοῦ ὁποίου εἶναι συνήθ. εὐχρηστ. ἡ Δοτ. ἄνευ Προθέσ. 3) ἐπικαλῶ τινα ὡς μάρτυρα καὶ ἐκδικητὴν τοῦ ὅρκου, ἐν τῷ ὁρκίζεσθαι προσκαλῶ τινα, μετὰ Αἰτ. «Στυγὸς ὕδωρ, Ἐννοσίγαιον», Ἰλ. Ξ, 271. Ψ, 585. Valck. Hipp. 1027. ὅθεν ὁρκίζομαι θεόν τινα ἢ πρᾶγμά τι, ὑστερτρ. καὶ κατὰ θεοῦ, Schaef. Long. σελ. 353. Πάσχ. «Ὀμόσσαι Ζεύς» τουτέστ. ὁ Ζεὺς ἐπροτελέσθη ἐν τῷ ὅρκῳ, Ῥῆσ. 818. (Τὸ πρωτότυπον εἶναι Ὄμω, ἢ Ὄμω, ὅθεν Ὁμός, τοῦτ' ἔστι συνημμένος, συνηθροισμένος εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, Ὀμόω, Ὄμνω, Ὀμύω, Ὄμυμι, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχαιοτάτη σημασία ἴσως ἦτον Ἑνόω, Συναθροίζω· εἰς ἓν συνάγω. Ὅθεν, Ὀμνυμι, ταύτον τῷ Ὀμολογῶ. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατ. Omnis, ταύτον τῷ cunctus, ἀντὶ conjunctus.)

*Ο'μυξω, = Ὄμνυμι, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῷ Παρατατ. Ὤμυνε, εὐχρήστ. ἐν τῇ Κωμῳδ. τοῦ μέσου καὶ νέου καιροῦ, Porson. Εὐρ. Μηδ. 746. Εὐρ. Μηδ. 729. Ξενοφ. Συμπσ. 4. 10. Buttm. ausf Gr. Gramm. 1. σελ. 515.

Ο'μοαύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (αὐλαξ) = Ὁμαύλαξ, Ὁμῶλαξ.

Ο'μόβιος, ὁ, ἡ (ὁμός, βίος). Ὁ μετά τινος συζῶν, μετὰ Δοτ. μάλιστα δὲ ὁ σύζυγος, συγκάτοικος, ἢ ὁ συναναστρεφόμενος. Γλωσσ. Στ.

2) ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ζῶν, ὁ τὴν αὐτὴν ἄγων ζωήν.

*Ὁμοβλαστάνω, ὁρᾶτρ. Ὁμοβλαστέω, Ὁμοῦ βλαστάνω. Lobeck. Phryn. σελ. 623. ἐκ τοῦ

Ὁμοβλαστής, ἐος, ὁ, ἡ (βλαστάνω). Ὁ ὁμοῦ βλαστάνων.

Ὁμοβουλέω, συμβουλεύομαι μετά τινος. Πλούταρχ. ξ'. σελ. 364. ἐκ τοῦ

Ὁμόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὁ μετά τινος βουλευόμενος, ἢ σκεπτόμενος· ὁ ὁμογνώμων, ὁ ὁμόφρων.

Ὁμοβώμιος, ὁ, ἡ (βωμός). Ὁ τὸν αὐτὸν ἢ κοινὸν μετά τινος βωμὸν ἔχων, ὡς ἡ Δημήτηρ καὶ Περσεφόνη.

*Ὁμογάλακτος, ὁ, ἡ (γάλα) = τῷ ἑπομ. (υυυ–υ)

Ὁμογάλαξ, ακτος, ὁ, ἡ (γάλα). Ὁ ἐκ γάλακτος ἀδελφός, ἢ ἀδελφή, τοῦτ' ἔστιν ὁ μὲ τὸ αὐτὸν γάλα τραφείς, Ἀριστοτ. Πολιτ. Α'. 1. καθόλου = Γεννῆται, συγγενεῖς. (υυυ–)

Ὁμογάμβριοι, οἱ (γαμβρός). Οἱ τοῦ αὐτοῦ πενθεροῦ γαμβροί, οἱ συγγαμβροί. Πολυδ. Γ', 32.

Ὁμόγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὁ ὑπανδρευμένος, ὁ σύζυγος. Εὐρ. Φοίν. 139. καὶ Ἡρακλ. Μαιν. 339.

Ὁμογάστριος, ὁ, ἡ, καὶ Ὁμογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ. Πολυδ. Γ'. 23. (γαστήρ) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρὸς ἤτοι κοιλίας ὤν, ὁ ἀδελφὸς ἢ ἀδελφή, κασίγνητος ὁ.ω Ἰλ. Ω, 47. μετὰ Γενικ. «Ἕκτορος», Ἰλ. Ψ, 95.

Ὁμογένεια, ἡ (ὁμογενής). Συγγένεια, τὸ εἶναι ἐκ τῆς αὐτῆς συγγενείας, ἢ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους.

Ὁμογενέτωρ, ορος, ὁ, Ὁ ἀδελφός. Εὐρ. Φοίν. 168. ἐκ τοῦ

Ὁμογενής, ἐος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμογενῶς (γένος). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ἤτοι ἐκ τοῦ ἰδίου γένους ὤν, καθόλου, συγγενής, ὅμαιμος. 2) ἐνεργ. ὁ ὁμοῦ γεννῶν, Σοφοκλ. ΟΤ. 1361.

Ὁμογένιος, ἀτυπῆ. ἐντελῆς σχημαατ. ὅθεν ἐσχηματίσθη τὸ Ὁμόγνιος. ἴδε τοῦτο.

Ὁμογέρων, οντος, ὁ (γέρων). Ὁ τῆς αὐτῆς γεροντικῆς ἡλικίας ὤν. Λουκιαν. ὅπου πρότερον Ὠμογέρων ἐγράφετο.

Ὁμογλωσσέω, ῶ, Ἀττ. — γλωττέω, λαλῶ τὴν αὐτήν, ἢ ὁμοίαν γλῶσσαν, ἐκ τοῦ

Ὁμόγλωσσος, ὁ, ἡ, Ἀττ. — γλωττος (γλῶσσα). Ὁ τὴν αὐτὴν λαλῶν γλῶσσαν, συχν. παρ' Ἡρόδ.

Ὁμογνήσιοι, οἱ Οἱ γνήσιοι ἀδελφοί. Φιλόξενος. Γλωσσ. ἀμφ.

Ὁμόγνητος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ Ὁμογενής, ὁ συγγενής, ὁ ἀδελφός, ἡ ἀδελφή, καὶ, Ὁμογνήτη, ἡ ἀδελφή, Ὀρφικ.

Ὁμόγνιος, ὁ, ἡ. συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστ. Ὁμογένιος (γένος). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ τῆς αὐτῆς γενεᾶς ὤν· ὁ ἀδελφός, ἢ ἀδελφή· ἢ ἁπλῶς ὁ συγγενής. 2) Ἔτι ὁ ἔφορος τῆς συγγενείας, οἷον «Θεοί ὁμόγνιοι (Dii gentilitii) οἱ ἔφοροι, οἱ φύλακες τῆς πατριᾶς, τοῦ γένους, Ruhnk. Tim. τελ. 192. Reisig enarr. Σοφοκλ. ΟΚ. 1328.

Ὁμογνωμονέω, ῶ (ὁμογνώμων). Εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, συμφωνῶ, ὁμοίαν γνώμην ἔχω.

Ὁμογνωμοσύνη, ἡ. Ἡ αὐτὴ γνώμη, συμφωνία γνώμης· ἐκ τοῦ

Ὁμογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, καὶ Ἐπίρ. Ὁμογνωμόνως, Λυκρ. 23, 3. (γνώμη). Ὁ τῆς αὐτῆς γνώμης ὤν, ὁ σύμφωνος μὲ ἄλλον τινὰ κατὰ τὴν γνώμην. Ὁ Σχηματισμὸς Ὁμόγνωμος, ὁ, ἡ, παρὰ Πολυδ. Γ. 54. ἀμφίβ.

Ὁμόγονος, ὁ, ἡ (γονή) = Ὁμογενής, Πίνδ. Πυθ. 4, 260. Πλάτ. Νομ. 9. σελ. 878. D. λέγεται δὲ ἐπὶ ἀδελφῶν, καὶ ἄλλων πλησιεστάτων συγγενῶν. «Τοῖς ἀπὸ μητρὸς αὐτῷ ὁμογόνοις», Ξενοφ. Ἀγησ. Δ'. 5.

Ὁμόγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμή). Ὁ τὰς αὐτὰς ἢ ὁμοίας ἔχων γραμμάς. 2) Ἐκ τοῦ Γράμμα, ὁ τὰ αὐτὰ ἔχων γράμματα, ἢ στοιχεῖα. Λουκιαν.

*Ὁμογραφέω (γράφω). Γράφω ὁμοίως, ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Εὐστ.

Ὁμόδελφος, ὁ, ἡ (δελφός) = Ὁμογάστριος, Καλλίμαχ. λείψ. 168.

Ὁμοδέμνιος, ὁ, ἡ (δέμνιον). Ὁ τοῦ αὐτοῦ κραββατίου ὤν· ὁ σύζυγος, ἢ σύζυγος, σύγκοιτος, σύνευνος.

Ὁμοδημέω (ὁμόδημος). Συζῶ μετ' ἄλλων κατὰ τὸ αὐτὸ ἔθνος, ἢ εἰς τὴν αὐτὴν πατρίδα, συζῶ μὲ τὸν δῆμον, μὲ τὸ πλῆθος, προσκολλῶμαι εἰς τὸν δῆμον καὶ κρατῶ μετ' αὐτοῦ. «Ὁμοδημεῖν καὶ συνανδρωπεῖν τοῖς πολλοῖς», Πλούταρχ. ἔθνη

Ὁμοδημία, ἡ, Ἰάμβλ Πυθαγ. §. 37. τὸ συζῆν μετ' ἄλλων εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν δῆμον.

Ὁμόδημος, ὁ, ἡ (δῆμος). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου, ἔθνους, ἢ γένους, Πίνδαρ. ὅστις ζῇ εἰς τὸν αὐτὸν δῆμον, ἢ εἰς τὸ αὐτὸ ἔθνος.

Ὁμοδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὁ μετ' ἄλλου κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον συζῶν, ἢ εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν συντρώγων· ὁμότροφος, ὁμοτράπεζος, σύνοικος.

*Ὁμόδιφρος, ὁ, ἡ (δίφρον). Ὁ εἰς τὴν αὐτὴν ἅμαξαν, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἐπωχούμενος.

Ὁμοδογματέω, ῶ (δόγμα). Συμφωνῶ κατὰ τὸ δόγμα, κατὰ τὴν δόξαν, ἢ διδασκαλίαν, τοῦ αὐτοῦ δόγματός εἰμι· ὅθεν

Ὁμοδογματία, ἡ. Συμφωνία κατὰ τὸ δόγμα, ἢ τὴν δόξαν, Στοβ. Ἐκκλ. ἠθικ. σελ. 130.

Ὁμοδοξέω, ῶ (ὁμόδοξος). Εἶμαι τῆς αὐτῆς δόξης, ἤτοι γνώμης· ὅθεν

Ὁμοδοξία, ἡ. Ἡ κατὰ τὴν γνώμην συμφωνία.

Ὁμόδοξος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. Ὁμοδόξως (δόξα). Ὁ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς δόξης, ὁ σύμφωνος κατὰ τὴν δόξαν, γνώμην.

Ὁμοδόρπιος, ὁ, ἡ (δόρπον). Ὁ συντρώγων, ὁ κοινωνὸς τῆς τραπέζης, ταὐτὸν τῷ Σύνδειπνος. Νόνιος.

Ὁμόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὁ σύνδουλος, ὁ μετ' ἄλλου εἰς τὸν αὐτὸν ὑποκείμενος δεσπότην· μεταφορ. ὁ συνερωτικός, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλου χαριζόμενος τῷ Ἔρωτι ἢ κόρῃ τινί, Mel. 18. 5.

Ὁμοδρομέω, ῶ (ὁμόδρομος). Συντρέχω, συμπεριπατῶ, συντυγχάνω· ὅθεν

Ὁμοδρομία, ἡ· καὶ Ἰωνικ. Ὁμοδρομίη, τὸ συμπεριπατεῖν, συντρέχειν, συντυγχάνειν, Λουκιαν. Ἀστρολ.

Ὁμόδρομος, ὁ, ἡ (δραμεῖν, τρέχω). Ὁ συντρέχων, συμπεριπατῶν, συνοδοιπορῶν, συντυγχάνων.

*Ὁμοδυναμέω, ἔχω ἴσην δύναμιν, ἐκ τοῦ

Ὁμοδύναμος, ὁ, ἡ (δύναμαι). Ὁ ὁμοίαν, ἴσην ἔχων δύναμιν.

Ὁμόεδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα). Ὁ ὁμοίαν, ἢ τὴν αὐτὴν ἔχων καθέδραν, Στοβ. Φυσικ. σελ. 1102. ὅπου Ὁμοέδρῳ γράφεται.

Ὁμοεθνέω, ῶ. Εἶμαι ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ἢ γένους, ἐκ τοῦ

Ὁμοεθνής, ὁ, ἡ· καὶ, Ὁμόεθνος, ὁ, ἡ (ἔθνος). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ἢ γένους ὤν, ὁ εἰς τὸ αὐτὸ γένος ἀνήκων· καθόλου, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ὅθεν

Ὁμοεθνία, ἡ, καὶ Ὁμοεθνίη, Ἰωνικ. τὸ κατάγεσθαι ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἰδίου ἔθνους, Λατ. gentilitas. 2) Παρ' Ἱπποκρ. ἡ συνέχεια, καὶ συναίσθησις τῶν τοῦ σώματος μερῶν· διότι τὴν φωνὴν Ἔθνος μεταχειρίζεται Ἱπποκράτης καὶ ἀντὶ τοῦ, Μέρος.

*Ὁμόεθνος, ὁ, ἡ, = Ὁμοεθνής.

Ὁμοείδεια, ἡ Ὁμοειδία, ἡ. Τὸ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἰδίου εἴδους εἶναι, ἢ κατὰ τὸ εἶδος συμφωνία, ἐκ τοῦ

Ὁμοειδής, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος), Ἐπίρ. Ὁμοειδῶς· ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ εἶδος, τὴν αὐτὴν μορφήν, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὤν· ὁμοιος κατὰ τὸ εἶδος. Ὁ δὲ παρὰ Πολυδ. ξ'. 155. σχηματισμὸς Ὁμοείδεος, ἀμφ. ὅθεν.

*Ὁμοειδία, ἡ, = Ὁμοείδεια.

*Ὁμόειδος, ὁ, ἡ, = Ὁμοειδής, πολ. ἐμφ.

Ὁμοερκής, ἐος, ὁ, ἡ (ἕρκος). Ὁ ὤν εἰς τὸν αὐτὸν φραγμόν, εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον, εἰς τὸ αὐτὸ δεσμωτήριον, Πολυδ. ξ'. 156.

Ὁμοέστιος, ὁ, ἡ (ἑστία). Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ἑστίας, ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου ὤν, οἰκεῖος.

*Ὁμόζευκτος, ὁ, ἡ (ζεύγνυμι). Ὁ μετ' ἄλλου συνεζευγμένος, ὁ μετά τινος συνηρμένος, πρβλ. Ὁμόζυγος.

Ὁμόζηλος, ὁ, ἡ (ζῆλος). Ὁ ὅμοιον ἔχων ζῆλον. Νόννος.

Ὁμοζυγέω (ὁμόζυγος). Εἶμαι ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγὸν μετ' ἄλλου τινός· καθόλου, ἐργάζομαι ὁμοῦ μετ' ἄλλου, μετέρχομαι τὴν αὐτὴν ἐργασίαν ὡς ἄλλος τις. 2) ἐπὶ ὑποζυγίων, τὰ ὁποῖα, ἰσοδύναμα ὄντα, σύρουσιν ὁμοίως τὴν ἅμαξαν· μεταφορ. πράττω συμφώνως ἢ ἐξ ἴσου, εἶμαι σύμφωνος. «Τὴν εἰρεσίαν οὐχ ὁμοζυγοῦντες». Ἡλιόδ. Β'. σελ. 64. Τοῦτῳ ἀντίκειται τὸ Ἑτεροζυγέω.

Ὁμοζυγής, ἐος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ Ὁμόζυγος, καὶ Ὁμόζυξ, Νόνν.

Ὁμοζυγία, ἡ. Τὸ εἶναι ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἢ ὅμοιον ζυγόν, ὅθεν τὸ σύρειν, ἐργάζεσθαι ὁμοῦ μετ' ἄλλου.

Ὁμόζυγος, ὁ, ἡ· καὶ Ὁμόζυξ, υγος, ὁ, ἡ (ζεύγνυμι, ζυγός). Ὁ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγὸν ἐζευγμένος ὤν· καθόλου, ὁ μετά τινος συνηρμένος, συνηρμοσμένος, μάλιστα κατὰ δύο· ὅθεν ἐξαιρέτως ὁ γαμέτης, καὶ, ἡ γαμετή· μεταφορ. ὁ συναρμόζων, σύμφωνος. «Ὁμόζυγοι δὲ λίθοιο οἱ ὅμοιοι, Πρώταρχ. παρ' Ἀριστοτ. Φυσ. β'. 6.

*Ὁμοζωνέω (ὁμόζωνος). Εὑρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν ζώνην· ὅθεν

*Ὁμοζωνία, ἡ. Τὸ εἶναι, διατρίβειν ἐν τῇ αὐτῇ ζώνῃ.

*Ὁμόζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη). Ὅστις εὑρίσκεται εἰς τὴν αὐτὴν ζώνην.

Ὁμοήθεια, ἡ. Συμφωνία, ὁμοιότης κατὰ τὰ ἤθη, ἤτοι τὸν χαρακτῆρα, Κύριλ. κατὰ Ἰουλιαν. ἐκ τοῦ

Ὁμοήθης, εος, ὁ, ἡ (ἦθος). Ταὐτὸν τῷ, ὁμήθης, ὁ ἔχων ὅμοια ἤθη, ὅμοιον χαρακτῆρα.

*Ὁμοήλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ) = ὁμήλιξ.

Ὁμοθάλαμος, ὁ, ἡ (θάλαμος). Ὁ ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ, ἢ οἴκῳ κατοικῶν. Ὁ συγκάτοικος, σύντροφος, σύνευνος, μετὰ Γεν. Πίνδ. Πύθ. 11, 4.

Ὁμαθαμνέω, ῶ (θάμνος), Συμφύω, συναύξω μὲ τὴν ῥίζαν μὲ τὸ φυτὸν ὁμοῦ, Ἀντωνῖν. ΙΑ', 8.

Ὁμόθεν, Ἐπίρ. (ὁμός). Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου, ἐπὶ δύο ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης φυομένων θάμνων, «θάμνοι ἐξ ὁμόθεν πεφυότεια», Ὀδ. Ε, 477. ὡς τὸ «ἐξ οὐρανόθεν», κ. τ. τ. συνήθως, ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, «ὁμόθεν γεγάασιν», Ὅμ. Ὁμ. Ἀφρ. 135. Ἡσ. Ἔργ. 108. ὡσαύτως, «ὁμόθεν γενέσθαι», Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η' 8. Ζ', 14. 2) πλησιόθεν, ἐγγύθεν, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Α', δ', 23. καὶ Κυνηγ. Ζ'. 8. ὡς τὸ Λατ. cominus.

Ὁμόθεος, ὁ, ἡ (θεός). Ὁ σύνθεος, ὁ μετ' ἄλλου τινὸς ὁμοῦ θεὸς ὑπάρχων.

Ὁμόθηλος, ὁ, ἡ (θηλή). Ταὐτὸν τῷ, ὁμογάλαξ, Γραμμ.

*Ὁμόθηρος, ὁ, ἡ (θήρα). Ὁ ὁμοῦ θηρεύων.

Ὁμόθρησκος, ὁ, ἡ (θρῆσκος). Ὁ τὴν αὐτὴν ἔχων μετ' ἄλλου θρησκείαν. Ὁ τῆς αὐτῆς θρησκείας ὤν, ὁμόπιστος Σωκρ. Ἱστορ. Ε', σελ. 515. ἴδε θρῆσκος.

Ὁμόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ἔχων τὰς

αὐτὰς τρίχας, πρβλ. ὄθριξ, Σοφρων. Δημητρ. Φαλήρ. 151.

Ὁμόθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος). Ὁ τὸν αὐτὸν ἔχων θρόνον, ὁ συνεξουσιάζων, «Ἥρα ὁμόθρονος» Πίνδ. Νέμ. ΙΑ', 2. ἡ σύζυγος τοῦ Διός, σύνθρονος.

Ὁμόθροος, ὁ, ἡ (θρόος). Ὁ ὁμοίως φωνάζων, ἢ λαλῶν, ἠχῶν.

Ὁμοθυμαδόν, Ἐπίρ. (ὁμόθυμος). Ὁμοφώνως, συμφώνως, ὁμοψύχως.

*Ὁμοθυμέω (ὁμόθυμος). Εἶμαι ὁμόθυμος, ὡς τὸ ὁμοιόω, ὅθεν

Ὁμοθυμία, ἡ. Ὁμοψυχία, συμφωνία, ὁμόνοια.

Ὁμόθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Ὁμόψυχος, ὁμοτοῦν, σύμφωνος, ὁμόφρων.

Ὁμοιάζω (ὅμοιος). Εἶμαι ὅμοιος, ἀμεταβ. Ν. Διαθ.

Ὁμοῖος, ὁμοῖον, Ἐπικ. ἀντὶ ὅμοιος, ὅμοιον, ὅπερ ἴδε Ὅμ. καὶ Ἡσ. (Τὸ ι εἶναι μὲν κυρίως βραχύ, μεταχρζτ. δὲ ὑπὸ τῶν Ἐπικ. ὡς μακρόν, ὅταν εἶναι ἡ λήγουσα ἐπίτης μακρά, παρ' Ὅμ. ἐξαιρέτως ἐν τῇ Γενικ. ὁμοίου, υ - - -, Spitzn. vers. her. σελ. 83. Herm. elem. metr. σελ. 56.)

Ὁμοιόαρκτος, ὁ, ἡ (ἄρχω). Ὁ ὁμοίως ἀρχόμενος, ὁ ὁμοίαν ἔχων ἀρχήν.

Ὁμοιοβαρής, ἐος, ὁ, ἡ (βάρος, βαρύς). Ὁ ἰσοβαρύς, ὅμοιος, κατὰ τὸ βάρος.

Ὁμοιόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ ὁμοίως ζῶν, ὁ τὴν αὐτὴν διάγων ζωήν.

*Ὁμοιοβίοτος, ὁ, ἡ (βιοτός) = ὁμοιόβιος.

Ὁμοιοβλαστάνω, ἐσφαλμ. χωρ. ἀντὶ ὁμοβλαστάνω, ὅπερ ἴδε

Ὁμοιογένεια, ἡ. Ὁμοιότης κατὰ τὸ γένος, Διονύσ. Ἁλικ. Γ', 15. ἐκ τοῦ

Ὁμοιογενής, ἐος, ὁ, ἡ, καὶ Ἐπίρ. ὁμοιογενῶς (γένος). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ὁ ὅμοιον ἔχων γένος.

Ὁμοιογονία, ἡ (γονή). Τὸ γεννᾶν ὅμοια σώματα. Στοβ. Φυσ. 942.

*Ὁμοιογραφέω (γράφω). Γράφω ὁμοίως.

Ὁμοιοειδής, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ἢ ὁμοίου εἴδους.

Ὁμοιόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ὁμοίας ἔχων τρίχας.

Ὁμοιοκαρπέω, ῶ. Φέρω, γεννῶ ὁμοίους καρπούς. Θεόφρ. ἐκ τοῦ

Ὁμοιόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ φέρων, γεννῶν ὁμοίους καρπούς.

Ὁμοιοκαταλληκτέω (ὁμοιοκατάλληκτος). Ἔχω ὁμοίαν κατάληξιν, Γραμμ.

Ὁμοιοκατάλληκτος, ὁ, ἡ (καταλήγω). Ὁ ἔχων ὁμοίαν κατάληξιν. Γραμματ. ἴδε ὁμοιοτέλευτος· ὅθεν

Ὁμοιοκαταλληξία, ἡ. Ὁμοιότης κατὰ τὴν κατάληξιν, Γραμμ.

Ὁμοιοκλεής, ἐος, ὁ, ἡ. Ὅθεν ὁμοκλέα, ἀντὶ ὁμοκλεᾶ, ταὐτὸν τῷ, ὁμώνυμον, Ἀλκαῖος παρὰ Στράβ. Θ', σελ. 633.

Ὁμοιόκριθος, ὁ, ἡ (κριθή). Ὅμοιος μὲ κριθάριον.

Ὁμοιολεπτομερής, ὁ, ἡ (λεπτομερής). Ὅστις συνίσταται ὡς ἐκ λεπτῶν μερῶν, ἢ ἐξ ὁμοίων λεπτῶν μερῶν, Σχολ. Ἀριστφ. Νεφ. 230.

Ὁμοιολογία, ἡ (λόγος). Ὁμοιότης εἰς τοὺς λόγους, Κουϊντιλιαν. Instit. orat. 8. κεφ. 5.

Ὁμοιομέρεια, ἡ. Ὁμοιότης τῶν μοναδικῶν μερῶν. Ἡ κατάστασις, ἰδιότης τινὸς ἐξ ὁμοίων μερῶν συγκειμένου σώματος. 3) παρ' Ἀναξαγόρᾳ «Ὁμοιομέρειαι» ἦσαν τὰ στοιχεῖα, αἱ ἀρχαὶ τῶν σωμάτων, συνισταμένων ἐξ ὁμοίων μερῶν, ἐκ τοῦ

Ὁμοιομερής, ἐος, ὁ, ἡ (μέρος). Ὁ ἐξ ὁμοίων συγκείμενος μερῶν.

Ὁμοιομήτριος, ὁ, ἡ (μήτηρ). Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γεννηθεὶς μητρός, ὡς «ὁμοιοπάτριος», ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός.

Ὁμοιόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ ὁμοίαν ἔχων μορφήν.

Ὁμοιούσιος, ὁ, ἡ (οὐσία). Ὁ ὁμοίαν ἔχων οὐσίαν.

Ὁμοιοπάθεια, ἡ (ὁμοιοπαθής). Ὁμοία κατάστασις, ὁμοιότης τῶν παθῶν. 2) συμπάθεια, ἡ συνέχεια καὶ συμφωνία τῶν ἰδιοτήτων, ἢ παθῶν, ἢ αἰσθημάτων.

Ὁμοιοπαθέω, ῶ (ὅμοιος, πάθος). Εὑρίσκομαι εἰς ὁμοίαν κατάστασιν μετ' ἄλλου τινός, ἔχω ὅμοια πάθη, ἢ ἰδιότητας· ταὐτά, τὰ ἴδια πάσχω ἅπερ πάσχει καὶ ἄλλος τις· παρομοίως πάσχω, συμπάσχω· μετὰ Δοτικ. ἐκ τοῦ

Ὁμοιοπαθής, ἐος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμοιοπαθῶς, (πάθος, πάσχω). Ὁ εἰς τὴν αὐτὴν, ἢ ὁμοίαν κατάστασιν εὑρισκόμενος, ὁ ἔχων τὰς αὐτὰς σχέσεις μετ' ἄλλου τινός. Ὁ ἔχων ὅμοια πάθη, ἢ αἰσθήματα, ἢ ἰδιότητας. Ὁ τὰ ἴδια πάσχων, ἢ ὁ συμφωνῶν μετ' ἄλλου τινός, μετὰ Δοτ.

Ὁμοιοπάτριος, ὁ, ἡ (πατήρ). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ὤν.

Ὁμοιόπιστος, ὁ, ἡ (πίστις). Ὁ ὁμοίαν ἔχων πίστιν, ἐμφ.

Ὁμοιοπρεπής, ὁ, ἡ, (πρέπω). Ὁ ὁμοίαν ἔχων εὐπρέπειαν ἢ σχῆμα, Αἰσχλ. Ἀγ. 882.

Ὁμοιοπροσωπέω, ῶ. Ἔχω ὅμοιον πρόσωπον· ἐκ τοῦ

Ὁμοιοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ ἔχων ὅμοιον πρόσωπον, ἢ σχῆμα. 2) ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ, Γραμμ.

Ὁμοιόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὁ ὅμοια πτερὰ ἔχων.

Ὁμοιόπτωτος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. Ὁμοιοπτώτως, (πτῶσις, πίπτω). Ὁ ἔχων ὁμοίαν πτῶσιν, ἢ κατάληξιν, ὁμοιοτέλευτος. «Ὁμοιόπτωτόν τε τῷ δουλευτέον εὐῤῥήμονήσας (τὸ γαμητέον)» Πλούταρ. Δημήτρ. 14. 2) μάλιστα, ἐν τῇ αὐτῇ πτώσει, Γραμμ.

Ὁμοιόπυρος, ὁ, ἡ (πυρός). Ὅμοιος μὲ τὸν πυρόν, σῖτον.

Ὁμοιόρυσμος, καὶ ὁμοιορυσμία, ἡ, ἴδε ὁμόρυσμος.

Ὅμοιος, οία, οιον. Ὅμ. Ἴων. καὶ ἀρχ. Ἀττικ. ὁμοῖος, οῖη, οῖον, ἴδε Schwgh. v. l. Ἡρόδ. 1, 16. 32. παρὰ τοῖς Ἀττ. συχν. δικατάληκτ. Ἰδιαίτ. ἐπικ. σχηματ. ὁμοῖος, ον. ἐν τῷ θηλ. τοὐλάχιστον παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἄχρηστον (ὁμόε) ὡς τὸ συνήθ. ὅμοιος. Ὅστις ὁμοιάζει μετ' ἄλλου τινός, καὶ κατὰ τὸ σῶμα, κατὰ τὴν ἰδέαν, καὶ κατὰ τὴν γνώμην, κατὰ τὴν διάθεσιν, συχνότερ. παρ' Ὅμ. Πλάτ. συμπ. ιη', 3. «ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζειν· ὅμοιος τὸν ὅμοιον ἀγαπᾷ, καὶ εἰς Λυσ. 24. «ἀεί τοι τὸν ὁμοιονάγει θεὸς ὡς τὸν ὅμοιον καὶ ποιεῖ γνώριμον. καὶ κατωτέρω. «Τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ ἀνάγκη ἀεὶ φίλον εἶναι». Ὀδυσ. Γ, 218. «τὸ ὁμοῖον ἀνταποδιδόναι», Λατ. par pari referre, Ἡρόδ. Α', 18. πρβλ. Α', 1. — β) ἔτι δὲ προσδιορίζει τὴν ἐντελεστάτην συμφωνίαν = ὁ αὐτός, Ἰλ. Σ, 329. Ὀδ. Π, 182, γ) ἐπὶ κτήσεως, ὅστις ἀνήκει ἐξ ἴσου εἰς πολλοὺς, τουτέστ., Κοινός, οὕτω «κοῖνος ὁμοῖοιν», φιλοτεκνία, τῆς ὁποίας μετέχουσιν ἐξ ἴσου καὶ τὰ δύο μέρη. Ἰλ. Δ, 444. «ὁμοῖος πόλεμοιο», πόλεμος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐνασχολοῦνται ἐξ ἴσου καὶ τὰ δύο στρατεύματα συχν. παρ' Ὅμ. δ) ὅστις ἀνήκει εἰς ὅλους ἐξ ἴσου, τουτέστι γενικός, π. χ. «γῆρας ὁμοῖον», τὸ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους κοινὸν γῆρας, Ἰλ. Δ, 315. Ὕμν. Ἀφροδ. 245. «ὁμοῖος θάνατος». Ὁ εἰς ὅλους κοινὸς θάνατος, Ὀδ. Γ, 235. ὡσαύτως, «ὁμοίη μοῖρα», Ἰλ. Σ, 120. καὶ «ὁμοῖος πότμος», Πίνδ. Νεμ. 10, 107. πρβλ. Κοινός, β. καὶ τὸ Λατ. communis. ε) μάλιστα δὲ ὁ ἴσος κατὰ τὰς δυνάμεις, ὁ ἰσοδύναμος, Λατ. par, Ἰλ. Ψ, 632. Ἡρόδ. Ι, 98. ζ) ὁ ἴσος κατὰ τὴν διάθεσιν, ἢ γνώμην, σύμφωνος, ὁμόφρων, Ἡσ. Ἔργ. 184. η) ἰδιωτισμοὶ ὡς πρὸς τὴν βραχύτητα τῆς φράσεως: «κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι», ἀντὶ, κόμαι, ταῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ὅμοιαι, Ἰλ. Ρ, 51. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, «κόμματα ὅμοια ἐκείνοις» ἀντὶ «τοῖς ἐκείνου», Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. 6. 1, 50. ἴδε μάλιστα Schaef. Διον. συντ. σελ. 170. melet σ. 57, 134. πρβλ. Ἴσος 2. συγγενής. 3) «ὁμοῖον ἡμῖν ἔσται, θέλει εἶναι ἀδιάφορον εἰς ἡμᾶς», Λατ. perinde, Ἡρόδ. Θ', 80. 4) «τὴν ὁμοίαν διδόναι, ἀποδιδόναι τινὶ, ἀνταποδίδω εἴς τινα ἴσα μὲ ἴσα, συνυπακ. δίκην, ποινήν, ἢ χάριν, Ἡρόδ. Δ', 119. Ζ', 21. 62. «τὴν ὁμοίαν φέρεσθαι παρά τινος», λαμβάνω παρὰ τινος ἴσα ἀντὶ ἴσα, Ἡρόδ. Ζ', 62. — κ) «τὸν ὁμοῖον ποιεῖσθαί τιν, τιμῶ τι ἐξ ἴσου», Ἡρόδ. Η', 138. Θ', 109. λ) «οἱ ὅμοιοι», παρὰ Λακεδαιμονίοις καὶ ἄλλαις τοιαύταις ἀριστοκρατικαῖς, καὶ ὀλιγαρχικαῖς πολιτείαις, ἐκεῖνο τὸ μέρος τῶν πολιτῶν, οἵτινες ἔχουσιν ὅμοιον καὶ τὸ αὐτὸ δικαίωμα εἰς ὅλα τὰ ἀξιώματα (τὰς ἀρχὰς) καὶ εἰς ἔλην τὴν διοίκησιν τῶν πραγμάτων, καθὼς εἶναι εἰς τὴν δημοκρατίαν ὅλος ὁ δῆμος, Ἀριστοτ. Πολιτ. Ε'. 7, 4. — 2) Σύνταξις: α) εἰς ὅλας τὰς αἰωτέρας περιστάσεις δύναται ἡ λέξις νὰ τεθῇ κατὰ μόνας, ἄνευ τινὸς σχέσεως, συχν. ἤδη παρ' Ὅμ. β) τὸ πρόσωπον ἤτοι τὸ πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι ἄλλο τι ὅμοιον, τίθεται συνήθ. εἰς Δοτικ. οὕτω πάντοτε παρ' Ὅμ καὶ Ἡσ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. γ) ἀντὶ τῆς Δοτ. τίθεται καὶ ἡ Γεν. ἥτις ἐξηγεῖται εὐκόλως διὰ τῆς συγκριτικῆς σημασ. τῆς λέξεως ὅμοιος, πρῶτον παρ' Ἡρόδ. Γ', 37. καὶ Πινδ. Πυθ. Β', 88. Πλατ. Πολ. 5. σ. 472. Δ. πρβ. Valck Hipp. 302. οὕτω συντάσσ. καὶ τὸ Λατ. similis. δ) ἐκεῖνο, κατὰ τὸ ὁποῖον εἶναι πρόσωπον, ἢ πρᾶγμά τι ὅμοιον μὲ ἄλλα τίθεται ἤτοι εἰς Αἰτ. Ὀδ. Ζ, 16. Θ, 14. Ἰλιάδ. Ε, 778. καὶ ἀλλαχοῦ, Ἡσ. Ἔργ. 114. ἢ εἰς Δοτ. μετὰ τὸν Ὅμ. ὅμως καὶ «ὁμοῖος ἐν πολέμοιο», Ἰλ. Μ, 270. ε) μετὰ τῆς Ἀπρμφ. «θείειν ἀνέμοισιν ὁμοῖοι», ὅμοιοι μὲ τοὺς ἀνέμους κατὰ τὴν ταχύτητα, Ἰλ. Η, 437. «τῷ οὔπω τις ὁμοῖος κοσμῆσαι ἵπποισιν οὐδείς δέν δύναται ὡς αὐτὸς νὰ ζεύξῃ τοὺς ἵππους», Ἰλ. Β, 553. πρβ. Ξ, 521. Γ, 475. ζ) μετὰ τοῦ ἑπομένου οἷος, π. χ. «ὁμοίη, οἵην με τὸ πρῶτον ἐν ὀφθαλμοῖσι νόησας», ἢ αὐτή, τὴν ὁποίαν μὲ εἶδες πρώτην φορὰν, ὕμν. Ὅμ. Ἀφρ. 180. η) μετὰ τοῦ ἑπομένου. Καὶ ἀντὶ ὡς, ὥσπερ, «γνώμῃσι ἐχρέοντο ὁμοίῃσι καὶ σύ», ἀντὶ, ὥσπερ σύ, ἢ ἐκεῖνοι καὶ σὺ ἐχρέοντο ὁμοίῃσι γνώμῃσι» Valck Ἡρόδ. Η', 50. 2. πρβ. Δ', 109. Πλάτ. Κρίτ. σλ. 48. Β. Heind. Θεαίτ. σελ. 154. A. Ducker Θουκυδ. Η', 71. πρβ. καὶ, 11, Subelis Παυσαν. 1, 22. 6. (τὸ χωρίον τοῦ Παυσαν. μεταβάλλει ὁ Subelis, ἴδε ὅμως 9, 11. 1.) οὕτως εὑρίσκεται «Ἡ καὶ» παρὰ Παυσ. Η', 16, 3. — 3) ἐπίρ. ὁμοίως, καθ' ὅμοιον, ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡσαύτως, Ἡρόδ. καὶ Πίνδ. ἔτι δὲ εἶναι ἐν χρήσει καὶ τὰ οὐδετ. ὅμοιον καὶ ὅμοια, Ἴων. ὅμοῖον, ὁμοῖα, μάλιστα παρ' Ἡρόδ. συχν. ἀντὶ τοῦ Ἐπίρ. «ὁμοῖον ὥστε —», ὡς ἄν —, Σοφοκλ. Ἀντ. 587. (ὅπου Erf. μετήλλαξε χωρὶς τινος ἀνάγκης). Εὐρ. Ὀρ. 688. «ὁμοῖος ὡς καὶ —», Ἡρόδ. Η', 100. «ὁμοῖος τε καὶ —», Horm. Σοφοκλ. ΟΤ. 562. [περὶ τῆς συλλαβικῆς ποσότητος τοῦ σχηματ. ὁμοῖος, ἴδε ὁμοῖος].

Ὁμοιόσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Ὁ ὅμοιον ἔχων σημεῖον, ἢ σημαίαν.

Ὁμοιόσκευος, ὁ, ἡ (σκευή). Ὁ ὁμοίαν ἔχων στολήν, ἢ ὅμοιον στολισμόν.

Ὁμοιόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ ὅμοιον ἔχων στόμα, ἤτοι ἄνοιγμα, ἢ καὶ πρόσωπον, μέτωπον.

Ὁμοιοσύντακτος, ὁ, ἡ (συντάσσω). Ὁ ὁμοίαν ἔχων σύνταξιν.

Ὁμοιοσχημονέω, ῶ (ὁμοιοσχήμων). Ἔχω ὅμοιον σχῆμα, ἢ μορφήν.

* Ὁμοιόσχημος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Ὁμοιοσχήμων.

Ὁμοιοσχημοσύνη, ἡ. Ὁμοιότης κατὰ σχῆμα, ἢ θέσιν. Ἀριστοτ. Ἔλεγχ. Σοφιστ. 6. ἐκ τοῦ

Ὁμοιοσχήμων, ονος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. -μόνως (σχῆμα). Ὁ ὅμοιος κατὰ τὸ σχῆμα, ἢ κατὰ τὴν μορφὴν, καὶ θέσιν.

Ὁμοιοτάττω, ξω, ἀντὶ ὁμοίως, τάττω, πολ. ἀμφ.

Ὁμοιοταχής, ές, ὁ, ἡ. Ἐπίρρ. Ὁμοιοταχῶς (τάχος, ταχύς). Ὅμοιος κατὰ τὴν ταχύτητα, ὁ ὁμοίαν, ἴτην ταχύτητα ἔχων.

* Ὁμοιοτέλευταῖον, τό = ὁμοιοτέλευτον. Τιβέρ. Ῥέτ.

Ὁμοιοτέλευτος, ὁ, ἡ (τελευτή). Ὁ ἔχων ὅμοιον τέλος, ὁμοίαν κατάληξιν. «Τὸ ὁμοιοτέλευτον σχῆμα κατὰ τὸ ὁποῖον τὰ δύο κῶλα τῆς περιόδου ἔχουσιν ὁμοίαν τελευτὴν, ἤτοι κατάληξιν, ταὐτὰ τῷ, ὁμοιόπτωτον καὶ ὁμοιοκατάληκτον, περὶ τοῦ ὁποίου ἀπαντῶνται ἀπροσδόκητα ἔχνη καὶ παρὰ τοῖς καλλίστοις ποιηταῖς, π. χ. Σοφοκλ. Αἴ. 62 — 65. μάλιστα δὲ συχν. ἐν τῇ καταλήξει τῶν δύο μερῶν τοῦ Πενταμέτρου. Οὕτω καὶ τὸ τοῦ Θουκυδ. ἐν α'. «Φαίνεται ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη, οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη· ὅπου τὸ καλουμένη, καὶ οἰκουμένη, ἔστιν ὁμοιοκατάληκτον.

Ὁμοιότης, ητος, ἡ (ὅμοιος). Ἡ ὁμοιότης, ἰσότης.

Ὁμοιότονος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. Ὁμοιοτόνως (τόνος). Ὁ ἔχων ὅμοιον τόνον.

Ὁμοιοτροπία, ἡ. Ὁμοιότης τοῦ τρόπου τῶν ἠθῶν τοῦ χαρακτῆρος· ἐκ τοῦ

Ὁμοιότροπος, ὁ, ἡ, Ἐπίρρ. Ὁμοιοτρόπως (τρόπος). Στραβ. Α', σελ. 55. ὅμοιος κατὰ τὸν τρόπον, τὰ ἤθη, τὸν χαρακτῆρα, τὴν γνώμην.

Ὁμοιοτύπωτος, ὁ, ἡ (τυπόω). Ὁ ὁμοίως μεμορφωμένος, ἢ τετυπωμένος.

Ὁμοιοούσιος, ὁ, ἡ (οὐσία). Ταὐτὸν τῷ, ὁμοιούσιος, ὁ ὅμοιος κατὰ τὴν οὐσίαν, ἢ κατὰ τὴν φύσιν.

* Ὁμοιόφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Ὁ ἔχων ὅμοιον φλοιόν.

Ὁμοιοφόρος, ὁ, ἡ. Ὁ ὁμοίους φέρων καρπούς· ἀμφ.

* Ὁμοιοφωνία, ἡ. Ἡ ὁμοιότης τῆς φωνῆς, ἐκ τοῦ

Ὁμοιόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ ἔχων ὁμοίαν φωνήν.

Ὁμοιόχροια, ἡ (χροιά). Ὁμοιότης εἰς τὸ χρῶμα, ἀμφ.

Ὁμοιόχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὁ ἰσόχρονος, ὁ ἔχων ὅμοιον, ἢ ἴσον χρόνον, ἐξαιρέτως ἐπὶ μέτρων.

Ὁμοιοχρώματος, ὁ, ἡ (χρῶμα). Ὁ ὅμοιος κατὰ τὸ χρῶμα.

Ὁμοιόχωρος, ὁ, ἡ (χώρα). Ὁ ὅμοιον, ἢ ἴσον τόπον κατέχων, Στοβ. Φυσ. 1102.

Ὁμοιόω, Μλ. -ώσω (ὅμοιος). Κάμνω ὅμοιον, ἴσον. παροιμάζω, ἐξεικονίζω τι κατ' ὅμοιον τρόπον, μάλιστα δὲ παραβάλλω, ντινί τινι; Παθ. Κάμνω τὸν ἐμαυτόν μου ὅμοιον, γίνομαι ὅμοιος. παρ' Ὅμ. μόνον εἰς Ἀπρμφ. Ἀορ. παθητ. ὡμοιώθημεν ἄντικρυς, Ἔπικ. ἀντὶ ὁμοιωθῆναι, Ἰλ. Α, 187. Ὀδ. Γ, 120. τὸ Μέτ. εἰς ἐνεργ. σημασ. παρ' Ἡρόδ. Α', 123. ντὰς πάσας τὰς Κύρου τῆτι ἑωυτοῦ ὁμοιούμενος, ὅθεν

Ὁμοίωμα, ος, τό. Τὸ ὁμοίως ποιηθὲν, ἢ μορφωθὲν, ἢ εἰκὼν, τύπος, μίμημα, ἀπεικόνισμα, παροιμία, ὅθεν

Ὁμοιωματικός, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὁμοίωσιν, ἢ ἀπεικόνισμα, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο.

Ὁμοίωσις, Ἐπίρ. τοῦ ὅμοιος, ὅπερ ἴδε.

Ὁμοίωσις, ἡ (ὁμοιόω). Παρομοίωσις, παράστασίς τινος δι' εἰκόνος, ἢ διὰ παραβολῆς, ὁμοίωμα, παράδειγμα.

Ὁμοιωτής, οῦ, ὁ (ὁμοιόω). Ὁ ποιῶν ὅμοιον, ἢ ὁ παρομοιάζων, παραβάλλων, ὁ ζωγράφος, ὅθεν

Ὁμοιωτικός, ἡ, όν, Ἐπίρ. ὁμοιωτικῶς. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποιεῖν τι ὅμοιον, εἰς τὸ εἰκονίζειν, ντέχνη ζώων ὁμοιωτικήν. ἡ τέχνη τοῦ μιμεῖσθαι, καὶ εἰκονογραφεῖν τὰ ζῶα. Πολυβ. Ζ', 126.

Ὁμόκαπνος, ὁ, ἡ (ὁμός, καπνός). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τῆς ἑστίας καπνοῦ, ὁ συγκάτοικος, Ἀριστοτ. Πολιτ. Α'. Ἄλλοι δὲ ἀντὶ τούτου ἀναγινώσκουσιν, ὁμόκαποι.

Ὁμόκαπος, ὁ, ἡ (κάπη). Ὁ μετ' ἄλλων ὁμοῦ τρεφόμενος, ὁμότροφος, Ἐπιμενίδης παρ' Ἀριστοτ. Α', 1, 6. ὅπου ἄλλοι ὁμόκαπνος, ἀναγν. ὅπερ ἴδε

Ὁμοκάτοικος, ὁ, ἡ. Ὁ μετ' ἄλλου ὁμοῦ κατοικῶν.

Ὁμοκέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὁ ὁμοῦ ταξειδεύων, ὁ συνοδοιπόρος.

Ὁμόκεντρος, ὁ, ἡ (κέντρον, 2.) Ὁ τὸ αὐτὸ ἔχων κέντρον.

Ὁμοκλάω = ὁμοκλέω. Προτκαλῶ, μετὰ Δοτ. ἐντεῦθεν ἀπαντᾶται μόνον 3. παρατ. ὁμοκλᾶ, Ἰλ. Σ. 156. Ω, 248.

* Ὁμοκλέω, ήσω (ὁμοκλή). Προκαλῶ, προσφωνῶ, μετὰ Δοτ. ἢ διὰ νὰ ἐπιῤῥύνω, νὰ ἐγκαρδιώσω τινὰ, ἢ νὰ φοβερίσω, νὰ ὑβρίσω, καὶ οὕτω ἐπὶ τὰ πρόσω πορεύεσθαι ποιήσω· ἄρα καθόλου ἐπιῤῥύνω, ἐπὶ τὰ πρόσω διώκω, βιάζω, ἐγκαρδιόνω, φοβερίζω, ἐρεθίζω, ὑβρίζω, ἀπειλῶ, συχν. παρ' Ὅμ. μετὰ καὶ ἄνευ Δοτικ. μετὰ τῆς Ἀπρμφ. προτάξω μεγαλοφώνως, Ἰλ. Π, 714. Ψ, 337. καὶ μετὰ Δοτ. τοῦ πράγματος, «ὁμοκλεῖν μύθῳ ἐπέεσσιν Ὅμ. Ἰων. ἀορ. ὁμοκλήσατε, Ἰλ. Β, 199. κυρίως λέγεται ἐπὶ πλειοτέρων, φωνάζω ὁμοῦ· ἡ ὁποία ὅμως σημασ. δὲν ὑπάρχει πλέον μήτε παρ' Ὅμ. ὅστις μεταχρζτ. τὸ Ῥῆμα εἰς ἑνικ. ἀριθμ. ὁ Ὅμ. δὲν ἔχει ποτὲ τὴν αὔξησιν. σπανιωτρ. σχηματ. εἶναι τὸ ὁμοκλάω, Ἰλ. Σ, 156. Ω. 248.

Ὁμοκλή, ἡ (ὅμος, ὁμοῦ, καλέω). Κυρίως τὸ φωνάζειν ὁμοῦ, ἢ κοινὴ πρόσκλησις πλειοτέρων, Ἰλ. Π. 147. ἡ συμφωνία τῶν αὐλῶν, Πινδ. Ἰσθμ. 5, 35. ὅμως συνήθ. μεγαλόφωνος πρόσκλησις, ἀπειλητική, ἢ ἐγκαρδιωτικὴ πρόσκλησις, ὅθεν, ἀπειλὴ ἐγκαρδίωσις, παρ' Ὅμ. μάλιστα, προσφώνησις ἀπειλητική: Ἰων. μετὰ τῆς ψιλῆς ἀπαντᾶται εἰς τὸ ΜΥΠ' ὁμοκλῆς, Ὅμν. Ὅμ. Δημ. 88. Ἡσ. Ἀσπ. 341. παρὰ τοῖς νεωτερ. καὶ ἐπὶ ζώων καὶ ἀψύχων πραγμάτων, περὶ τῆς βροντῆς, τοῦ ψόφου τῆς φωτιᾶς κ. τ. τ.

Ὁμοκληρία, ἡ. Consortium, ὁμοία τύχη, ὅμοιον μερίδιον, κτῆμα, Γλωσσ. Στεφ. ἐκ τοῦ

Ὁμόκληρος, ὁ, ἡ (κλῆρος), Ὁ μετέχων τῆς αὐτῆς τύχης, κτήτεως, μάλιστα δὲ κληρονομίας, ὅθεν ὁ μέτοχος ὁ συγκεκτημένος, ὁ συγκληρονόμος, Πίνδ. Ὀλ. Β', 89, Νέμ. Θ', 11.

* Ὁμοκλής, ὁ, ἡ (καλέω). Ὁμώνυμος.

* Ὁμόκλησις, ἡ (ὁμοκλέω). Τὸ κράζειν ὁμοῦ, τὸ προτκαλεῖν, προσφωνεῖν.

Ὁμοκλητήρ, ῆρος, ὁ, θηλυκ. ὁμοκλήτειρα, ἡ (ὁμοκλέω). Λυκοφρ. 1337. ὁ προτκαλῶν, παρορμῶν, ἐγκαρδιόνων, ἴδε ὁμοκλέω, Ἰλ. Μ, 273, Ψ, 452.

Ὁμόκλητος, ὁ, ἡ (καλέω). Ὁ ὁμοῦ συγκαλεσθεὶς, ἢ παρακαλεσθεὶς, ἢ 2) ὁ ἔχων ὅμοιον ὄνομα.

Ὁμοκλινής, ές, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, ἑπομ. Νόννος.

Ὁμόκλινος, ὁ, ἡ (κλίνη). Ὁ ὁμοῦ κατακείμενος εἰς τὸ αὐτὸ κραββάτιον, ἢ εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν. Ἡρόδ. Γ, 16.

Ὁμόκλιτος, ὁ, ἡ (κλίνω). Ὁ εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον ὤν, ὁ συγκάτοικος.

Ὁμοκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ταὐτὸν τῷ, ὁμογάστριος.

Ὁμόκοιτία, ἡ (ὁμόκοιτος). Τὸ κοιμᾶσθαι ὁμοῦ, ἢ συνουσία. Σχολ. Αἰσχ. Χοηφ. 597.

Ὁμόκοιτις, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, ἄκοιτις, Πλάτ. Κρατ. Ἰδιαίτρ. Θηλ. τοῦ

Ὁμόκοιτος, ὁ, ἡ (κοίτη). Ὁ εἰς τὸ αὐτὸ κραββάτιον κοιμώμενος, σύγκοιτος, σύζυγος, Γραμματ.

Ὁμόκραιρος, ὁ, ἡ. (κραῖρα) Ὁ ὅμοιας ἔχων κέρατα, Νόνν. Διονύσ. Α'. 235.

* Ὁμόκτιστος, ὁ, ἡ, (κτίζω) Ὁ ὁμοῦ κτισμένος.

Ὁμόλεκτρος, ὁ, ἡ. (λέκτρον) Ταὐτὸν τῷ, Ὁμόκοιτος.

Ὁμολεξία, ἡ. (λέξις) Ὁμοιότης εἰς τὴν λέξιν, εἰς τὴν ὁμιλίαν, συμφωνία. ἀμφ.

Ὁμόλεχος, ὁ, ἡ, (λέχος) ταὐτὸν τὸ Ὁμόλεκτρος, Ὁμόκοιτος, ἴσως ὅμως πρέπει νὰ γράφηται Ὁμόλοχος.

Ὁμολογέω, ῶ. Μέλ. ήσω. Σπαντρ. Ἀποθετ. Μέσ. Ὁμολογέομαι. (ὁμόλογος) ὁμοῦ λέγω, ὁμιλῶ, ὅθεν 1) ὁμιλῶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν, «μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ κατὰ γλῶτταν», Ἡρόδ. Α'. 142. Β'. 98. μετὰ Δοτ. ὁμιλῶ μετά τινος τὴν αὐτὴν γλῶσσαν. 2) τὰ αὐτὰ, τὰ ἴδια λέγω, τουτέστι συμφωνῶ, εἶμαι ὁμόφρων, ὁμογνώμων μετά τινος, «ντινί,» Ἡρόδ. Α'. 23. 171. καὶ ἀλλαχοῦ συχν. ἔτι δὲ καὶ, συμφωνῶ ἐπί τινος πράγματος, «ντινὶ», Ἡρόδ. Β'. 86. ὡσαύτως καὶ μετὰ τῆς Αἰτ. τοῦ πράγματος, Ἡρόδ. Δ'. 154. μετὰ τοῦ Ἐπὶ καὶ τῆς Δοτ. Ἡρόδ. Α'. 60. καὶ μετὰ τῆς Ἀπρμφ. «ὡμολόγησαν ἀζήμιοι εἶναι», Ἡρόδ. Ζ'. 92. καθόλου, Συντίθεμαι, γνωρίζω τι καὶ τὸ ἀποδέχομαι ὡς τοιοῦτον, π. χ. ἐπὶ φιλονεικούντος, ὅστις ἀποδέχεται τὴν γνώμην τοῦ ἀνταγωνιστοῦ του: ὅθεν, Συναινῶ, ἀποδέχομαι, ἐπαινῶ, ἀναγινώσκω, ἔτι δὲ καὶ, κηρύττω δημοσίως, ὅτι ἀποδέχομαί τι. 3) Ὑποσχόμαι, μετὰ τῆς Ἀπρμφ. Μέλλ. ὅμως καὶ μετὰ τῆς Ἀπρμφ. Ἀορ. Lobeck. Phryn. σελ. 749. κάμνω μετά τινος συνθήκην, «ντινὶ» Ἔτι ἐν πολέμῳ, Παραδίδομαι εἰς τὸν ἐχθρὸν, ὑπόσχομαι εἰς αὐτὸν, ὅ,τι ζητεῖ, οἷον «Ὁμολογήσειν τῷ Πέρσῃ.» Ἡρόδ. Ζ'. 172. οὕτω λαμβάν. καὶ τὸ Ὁμολογία, ἀντὶ τοῦ ὑποταγὴ εἰς τὸν ἐχθρόν. 4) εἶμαι εἰς σχέσιν μετά τινος, ἔχω συνέχειαν μετά τινος πράγματος, «οὐδὲν ὁμολογεῖν τινι», Ἡρόδ. Ζ'. 54. «τοὺς Ἀκρισίου πατέρας ὁμολογέοντας κατ' οἰκηιότητα Περσέι οὐδενὶ», ὅπου τὸ κάλλιστον χειρόγρ. δὲν ἔχει τὸ «κατ' οἰκ.» 5) Μέσ. ταὐτοσήμ. μὲ τὸ Ἐνεργ. μάλιστα δὲ, λέγω ὅτι εἶναί τι, συμφωνῶ, συνετίθεμαι, ἐπὶ ἀποφαινομένης γνώμης ἢ γενομένης συνθήκης. 6) Παθητ. «Ὁμολογοῦμαι», μετὰ τῆς Ἀπρμφ. ἀντὶ Πάντες συμφωνοῦσιν εἰς τοῦτο, ὅτι ἐγὼ, —, «Ὁμολογεῖται», ἀντὶ τοῦ, Πάντες συμφωνοῦσιν εἰς τι, εἶναι παγκόσμιον, ὅλος ὁ κόσμος παραδέχεταί τι ὡς γνωστὸν ἢ ἀληθινόν· «τὰ ὁμολογούμενα», ἢ «ὡμολογημένα», ἀντὶ πρᾶγμα ἀναμφίβολον, προτάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐκλαμβάνονται κοινῶς ὡς ἀληθεῖς, ἀλήθεια ἀναντίῤῥητος, πᾶν ἐκεῖνο, περὶ τοῦ ὁποίου ἔγινεν συμφωνία: ὅθεν

Ὁμολόγημα, τό. Τὸ ὁμολογηθὲν, τὸ ὁποῖον ὡμολόγησεν, ἢ ἀναγνωρίσθη τις). 2) τὸ ὑποσχεθὲν, συμφωνηθέν.

Ὁμολογησία, ἡ, ἢ Ὁμολόγησις, ἡ, τὸ ὁμολογεῖν τι, ἢ ὁμολογία. 2) συμφωνία.

* Ὁμολογητέον, Ῥηματ. Ἐπίβ. ἐκ τοῦ ὁμολογέω. Πρέπει νὰ ὁμολογήτῃ τις.

Ὁμολογητής, οῦ, ὁ. (ὁμολογέω) Ὁ ὁμολογῶν, ἢ 2) ὑποσχόμενός τι.

Ὁμολογία, ἡ, συγκατάθεσις, συναίνεσις, συμφωνία, παρὰ Στωϊκοῖς τὸ συμφωνεῖν τῇ φύσει, ὅθεν ἀποδοχή τινος ὡς τοιούτου, ὑποδοχή, ἀναγνώρισις. 2) Ὑπόσχεσις, συνθήκη, συναλλαγή, συμφωνία. Ἔτι τὸ παραδίδοσθαι εἰς τὸν ἐχθρὸν κατὰ τὰς ὑπ' ἐκείνου προβληθείσας συνθήκας, συχν. παρ' Ἡρόδ. ἐκ τοῦ

Ὁμόλογος, ὁ, ἡ, (ὁμός, ὁμοῦ, λέγω) Ὁ ὁμολογῶν, συμφάσκων, συμφωνῶν, ντινί, Lobeck. Phryn. σελ. 3. ὅστις παραδέχεται, ὁμολογεῖ, ἐπικυροῖ τι, ὁμόλογος γίγνεσθαί μοιι, ἀντί, συμφωνεῖ μετ' ἐμοῦ: καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὅστις συναρμόζει, εἶναι ἁρμόδιος πρός τι 2) ὅστις ὑπόσχεταί τι. »Ἐξ ὁμολόγουμ, ἀντὶ τοῦ προδήλως. Πολ. 3. δ', 8. ὁμολόγως. Ἐπίβ.

Ὁμολογουμένως, Ἐπίβ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ Παθητ. ἐνεστ. τοῦ Ὁμολογέω, κατ' ὁμολογίαν, προδήλως, φανερῶς. Ἔτι συμφώνως, ἁρμοδίως, οἷον »Ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν. Λαέρτ. Γ'. 87. ὡς τί παρὰ Κικέρ. Convenienter naturae vivere. Λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀκολούθως.

*Ὅμολος, ὁ, καὶ Ὁμόλη, Δωρ. — λα, ἡ, ὄρος ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ, ὡσαύτως, Ὁμόλιον· ὅθεν Ὁμολοῖος καὶ — ῴος, ῖα, ῖον, μάλιστα Ἐπίβ. τοῦ Διὸς εἰς τὰς Θήβας· ὡσαύτως Ὁμολοῖς καὶ — ωΐς, ίδος, ἡ, πύλη τις τῶν Θηβῶν.

Ὁμόλοχος, ὁ, ἡ, (λόχος, ε.) ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόχου. 2) (λέχος) = Ὁμόλεχος. Γραμμ.

*Ὁμομαθής, ἐος, ὁ, ἡ, (μανθάνω) Ὅστις μανθάνει ὁμοῦ.

Ὁμομαστιγίας, ου, ὁ. (μάστιξ) ὁ ὁμοῦ μαστιγούμενος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 756. ὀνομασία κωμικὴ τῶν συνδούλων. Τὸ δὲ, Ὁμομάστιξ, εἶναι ἠμαρτημένον, παραχθὲν ἐκ τοῦ, Ὁμομαστίγων, ἀντὶ τοῦ Ὁμομαστιγιῶν, παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 631.

Ὁμομηλίς, ίδος, ἡ. παρ' Ἀθην. σελ. 650. ἀντὶ Ἀμαμηλίς.

Ὁμομήτριος, ία, ιον. (μήτηρ) Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός, ὁ ἀδελφός, ἡ ἀδελφή, Ἡρόδ. Ζ'. 38.

Ὁμομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ προηγ. Πολυδ. ς'. 156.

Ὁμόναος, ὁ, ἡ. (ναός) Ὁ τὸν αὐτὸν ναὸν μετ' ἄλλων ἔχων, πρβλ. Ὁμοβώμιος.

Ὁμόνεκρος, ὁ, ἡ, (νεκρός) Ὁ μετ' ἄλλων νεκρὸς ὤν Λουκιαν Β'. σελ. 133.

Ὁμονηδύτας, ὁ, ἡ. (νηδύς) Ταὐτὸν τῷ, Ὁμογάστριος, Σουιδ. Ἐτυμ. Μ.

Ὁμονοεῖον, τὸ. (ὁμόνοια) Ὀνομα τῆς ὁμονοίας. Δίων Κάσ.

Ὁμονοέω, ῶ. Μέλλ. ήσω. (ὁμόνους) ἔχω ὁμοιον νοῦν, ὁμοια φρονήματα, συμφωνῶ μὲ ἄλλον κατὰ τοὺς στοχασμοὺς, εἶμαι τῆς αὐτῆς μὲ ἄλλον τινὰ γνώμης, ἢ συζῶ μετά τινος ἐν ὁμονοίᾳ, ντινὶ, μετά τινος, ντίνι, εἰς ἢ κατά τι, ὅθεν.

Ὁμονοητικός, ἡ, όν. Ἐπίβ. ὁμονοητικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὁμόνοιαν, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο.

Ὁμόνοια, ἡ. (ὁμόνους) Ὁμοιότης, συμφωνία κατὰ τὸν νοῦν, τὰ φρονήματα, ἢ τὴν γνώμην· ὁμογνωμοσύνη, ὁμοφροσύνη· ἔτι δὲ καὶ ὡς Θεά τις, Λατ. concordia.

Ὁμόνομος, ὁ, ἡ, (νόμος) Ὁ ἔχων τοὺς αὐτοὺς ἢ ὁμοίους νόμους. Πλατ. περὶ Νόμ. 2. 2) (νομός) ὅστις βόσκεται ὁμοῦ, ὡς τὸ Σύνομος.

Ὁμόνους, καὶ συναιρ. Ὁμόνους, ὁ, ἡ. (νόος, νοῦς) ὁ σύμφωνος κατὰ τὴν γνώμην, κατὰ τὰ φρονήματα, κατὰ τὸν νοῦν, μετὰ Δοτ. ὅθεν, σύμφωνος, ὁμόφρων, ὁμόψυχος, ὁμογνώμων, Λατ. concors. Ἐπίβ. Ὁμονόως, Lobeck Phryn. σελ. 142.

*Ὁμόνυμφος, ὁ, ἡ, (νύμφη) Συμπενθερός.

*Ὁμόοικος, ὁ, ἡ, (οἶκος) Ὁ συγκατοικῶν.

*Ὁμοουσία, ἡ, (ὁμοούσιος) Ἡ ὁμοιότης κατὰ τὴν οὐσίαν.

Ὁμοουσιαστής, οῦ, ὁ. Ὁ ὑπερασπιστὴς τοῦ δόγματος περὶ τοῦ Ὁμοουσίου. Συγγρ. Ἑκκλησ.

Ὁμοούσιος, ὁ, ἡ. (οὐσία) Ὁ τὴν αὐτὴν καὶ ἰδίαν ἤτοι ὁμοίαν ἔχων οὐσίαν ἢ φύσιν. ἐκ τούτου

Ὁμοουσιότης, ητος, ἡ. Ἡ ταὐτότης τῆς οὐσίας, ταὐτότης κατὰ τὸ ὑποκείμενον, καὶ τὸ ἀπαράλλακτον κατὰ τὴν οὐσίαν, = Ὁμοουσία.

Ὁμόπαγος, ὁ, ἡ, (pagus) ὁ ἐκ τῶν αὐτῶν πάγων, ἢ χωρίων καταγόμενος, Διονύσ. Ἀρχαιολ. Δ'. 15.

Ὁμοπαθέω, ῶ. Ἔχω ὅμοια πάθη, ἢ πίσθήματα, συμπάσχω, συναισθάνομαι, μετὰ Δοτ. ταὐτὸν τῷ Ὁμοιοπαθῶ, μὲ τὸ ὁποῖον συχνάκις καὶ συγχέεται, ἐκ τοῦ

Ὁμοπαθής, ἐος, ὁ, ἡ. Ἐπίβ Ὁμοπαθῶς, (πάθος) ὁ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν μετ' ἄλλου τινὸς συμπάσχων, ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ πάθη ἢ πίσθήματα, μετὰ Δοτ. »Ὁμοπαθὴς λύπης τε καὶ ἡδονῆς». Πλάτ. Πολιτ. ε', 12.

*Ὁμοπαίκτωρ, ορος, ὁ, (παίζω) ὁ ὁμοῦ παίζων, ὁ σύντροφος, Λατ. collusor.

Ὁμόπαις, παιδος, ἐ, ἡ, (παῖς) ὁ μετ' ἄλλων παῖς ὤν, μάλιστα δὲ περὶ διδύμων, παρ' Ἡσυχ. »Ὁμόπαις κάστιν· ἢ δίδυμος ἀδελφή.

Ὁμοπάτριος, ὁ, Ὁμόπατρος. ὁ, ἡ. καὶ Ὁμοπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πατήρ) Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γεννηθεὶς πατρός.

Ὁμόπεδος, ὁ, ἡ, (πέδον) ἐπίπεδος, ἴσιος, ὁμαλός, ταὐτὸν τῷ Ἄπεδος. Γραμματ.

Ὁμοπιστία, ἡ. Ὁμοιότης, συμφωνία κατὰ τὴν πίστιν. ἐκ τοῦ

Ὁμόπιστος, ὁ, ἡ. (πίστις) ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν πίστιν. ταὐτὸν τῷ Ὁμόδοξος.

Ὁμοπλεκής, ἡ, Ὁμόπλεκτος, ὁ, ἡ, (πλέκω) ὁ ὁμοῦ, ἢ ὁμοίως πλεχθείς, συνδεθείς. Ἀνθολ. καὶ Νόννος.

Ὁμοπλήθης, ὁ, ἡ. (πλῆθος) Ὅμοιος κατὰ τὸ πλῆθος, κατὰ τὸν ἀριθμόν. Εὐκλειδ. Στοιχ. ιβ. 12.

Ὁμοπλοέω, ῶ (ὁμόπλους) πλέω ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ μετ' ἄλλου τινός, συμπλέω, ὁμοιον πλοῦν πλέων, ὅθεν

Ὁμόπλοια, ἡ. Τὸ πλεῖν ὁμοῦ, κοινῶς μὲ ἄλλους, ἢ ὁ κοινὸς, ὅμοιος πλοῦς. Κικ. Ἀττικ. ιζ'. 4.

Ὁμόπλοκος, ὁ, ἡ. (πλέκω) Ταὐτὸν τῷ Ὁμοπλεκής, ἐκ Νόννου.

Ὁμόπλοος, καὶ συναιρ. Ὁμόπλους, ὁ, ἡ. (πλοῦς, πλοῦς) ὁ ὁμοῦ, ἐντάμει μὲ ἄλλους πλέων, ὁ σύντροφος εἰς τὸ ταξείδιον, σύμπλους.

Ὁμοπλώτηρ, ηρος, ὁ, (πλώω) ὁ συμπλέων, ὁ συγκολυμβῶν.

*Ὁμοποιός, ὁ, ἡ, (ποιέω) Ὁ ὁμοῦ ἢ τὸ ἴδιον ποιῶν.

Ὁμοπολέω, ῶ, (πολέω) Πλάτ. Κρατύλ. 22. ἀντὶ τοῦ Ὁμοῦ πολέω, τοῦτ' ἔστι κινῶ ὁμοῦ.

Ὁμόπολις, εως, ὁ, ἡ. (πόλις) Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, ἢ πατρίδος, συμπολίτης.

Ὁμοπόρευτος, ὁ, ἡ, (πορεύομαι) Ὁ ὁμοῦ πορευόμενος, ταξειδεύων, ὁ συνοδοιπόρος.

Ὁμοπραγέω, (πρᾶγος) κοινωνῶ, μετέχω ἀπὸ τὴν πρᾶξιν.

Ὁμοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ. (πρᾶγμα) Ὁ συνεργαζόμενος, ὁ συμβοηθός, ὁ κοινωνός τινος πράγματος, Ἰων. Ἀρχαιολ. ΙΖ'. 12.

Ὁμοπροσκύνητος, ὁ, ἡ. Ὁ ὁμοῦ, ἐντάμει μὲ ἄλλους προσκυνούμενος. ἀμφ.

Ὁμόπτερος, ὁ, ἡ. (ὁμοῦ, πτερόν) Ὁ ὁμοίως πτερωμένος, ὁ ἔχων ὁμοια πτερά. Ἔτι μεταφορ. ὁ ἔχων ὁμοίαν ἡλικίαν. καθ' ἕνα ἡ ὁμοιότης αὐτὴ ἐμφαίνεται εἰς τὸ ὅμοιον χρῶμα τῶν τριχῶν, Valck. Phoen. 331. Seidl. Εὐρ. Ἠλ. 525. ἐν καθόλου = ἴτον, ὅμοιον, εἶναι πολὺ ἀμφ. 2) ὁ ὅμοιος μὲ τὰ πτερά, ταὐτότι ὁ ταχὺς ὡς τὰ πτερά. Αἰσχύ. Περσ. 557. 3) »ὁμόπτεροι ἐμοὶ οἱ ὄρνιθες, Ἀριστφ. Ὄρν. 231. Τὸ Ἐπίρ. Ὁμοιοπτέρως, ἀντί, Ἀπτέρως. Σχολ. Λυκόφρ. 627.

Ὁμόπτολις, εως, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντί, Ὁμόπολις.

Ὁμόπτωτος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ Ὁμοιόπτωτος. ἀμφ.

*Ὁμοργάζω, = Ὁμόργνυμι, ἀποσμήχω, »ὁμόργαζε», ὦμ. Ὁμ. Ἑρμ. 361. κατὰ τὴν ὀρθὴν διόρθ. τοῦ Jigen, ἀντὶ τοῦ ἀνοήτου Ὠμόρταζε.

Ὁμόργμα, τό. Ὅ,τι σφογγίζει τις, ἢ κηλίς. ἐκ τοῦ

Ὁμόργνυμι, Μέλ. Ὁμόρξω, Ἀόρ. Ὠμορξα, Ἀόρ. Μέσ. Ὠμορξάμην, ἀποσμήχω, ἀπομάσσω, ἀποκνάζω, ξηραίνω. »ἰχὼ χειρίων» Ἰλ. Δ. 416. ἄλλοτε παρ' Ὁμ. πάντοτε εἰς Μέσ. μάλιστα δὲ ἐν τῷ Ἀόρ. »δάκρυα ὁμόρξασθαι» σπογγίζειν τὰ δάκρυα, συχν. μετὰ τῆς προσθήκης, »παρειάων· οἱ ὕστερ. παρέλειπον τὸ »δάκρυα», λέγοντες μόνον Ὁμόργνυμι, ἀντὶ σπογγίζω τὰ δάκρυα. οὕτω δὲ καὶ Ἡσύχ. »Ἀμοργάει, ἀποψῆσαι ἢ ὁμόρξαιε. Παρὰ δὲ Νικάνδ. Ὀνομ. 558 ἑρμηνεύεται τό, Ὁμόρξαις, διὰ τοῦ, Λεπίσαις, πρέπει ὅμως ἴσως νὰ γραφῇ Ἀμόρξαις. 2) ἐκλείβω, ἐκπιέζω. Σπάν. ἰδιαιτρ. σχήματ. Ὁμοργάζω, παρ' ὦμ. Ὁμ. Ἑρμ. 361. Τοῦ δὲ σχηματισμοῦ Μόργνυμι αἱ παλαιότεραι καὶ ἀσφαλέστεραι μαρτυρίαι εὑρίσκονται παρὰ Κοΐντ. Σμυρν. Δ'. 270. καὶ 374. καὶ ἀλλαχοῦ. (συγγεν. μὲ τὸ Ἀμέργω· τὴν ἐπφαλμ. γραφὴν Ὁμόργνυμι ἀποβάλλουσιν οἱ νεώτερ. κατὰ τὸν Schneider.)

Ὁμορέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (ὅρος) ἴδε Ὁμουρέω. ὅθεν

Ὁμόρησις, ἡ, = Ὁμούρησις,

Ὁμόριος, ὁ, ἡ. ἢ Ὅμορος, ὁ, ἡ, (ὁμοῦ, ὅρος) ὁ συνορεύων, ὁ γείτων, τινὸς καὶ τινί. Ὁ πρῶτος σχηματισμὸς παρὰ Πολυβ.

Ὁμοροφία, ἡ. Ἡ συγκατοίκησις, Contubernium, Γλωσσ. Στ. ὅθεν

Ὁμοροφιος, ὁ, ἡ. καὶ, Ὁμόροφος ὁ, ἡ, (ὄροφη) ὁ συγκατοικῶν ὑπὸ τῆς αὐτῆς ὀροφῆς, ταὐτὸν τῷ Ὁμώροφος, ὁ καὶ συνηθέστερον, Ἀθην. σελ. 437. Lobeck. Phryn. σελ. 709. ὁ σχημ. Ὁμορόφιος εἶναι ἐσφαλ.

Ὁμόρρειθρος, ὁ, ἡ, (ῥεῖθρον) Ὁ ἔχων κοινὸν ῥεῖθρον, ποταμόν, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ ἢ ῥείθρου ἀρυόμενος, ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ ποταμῷ κατοικῶν, Πανδέκτ.

Ὁμόρρητος, ὁ, ἡ. (ῥητὸς) Ὁ ὁμοῦ ἐν ταὐτῷ ῥηθείς, λαληθείς, ὁ σύμφωνος. Νόννος.

Ὁμορροή, ἡ, (ῥέω) Συρρεύσις. ἀμφ.

Ὁμορροθέω, ῶ. (ὁμόρροθος) Κωπηλατῶ ὁμοῦ, ἐνταὐτῷ, »Ἐρέται ὁμόρροθοῦντες». Πλούταρχ. ς'. σελ. 353. Σημαίνει δὲ καὶ γενικῶς τὸ Συνεργάζομαι. ὅθεν καὶ Μεταφ. ἀντὶ τοῦ Συμφωνῶ.

Ὁμόρροθος, ὁ, ἡ, (ῥοθέω) Ὁ ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ κωπηλατῶν, ὁ συμπλέων. Ἀνθολ.

Ὁμόῤῥοθος, ὁ, ἡ, (ῥοθέω) Κυρίως ὁ ὁμοῦ ψοφῶν, ἐξαιρέτως ἢ συγκωπηλατῶν, καὶ γενικῶς ὁ συνεργαζόμενος, ὡς τὸ Θεοκρ. Ἐπιγρ. 3. »στείχοντες ὁμόῤῥοθοι», μεταφορ. ὁ ὁμογνώμων, σύμφωνος.

Ὁμόῤῥοια, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Ὁμόῤῥοη. Ἡσύχ. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Ο'μόῤῥοος, ὁ, ἡ. (ῥόος) Ὁ ῥέων, τρέχων ὁμοῦ.
Ο'μοῤῥόφιος, ὁ, ἡ. ἴδε. Ὁμορόφιος.
Ο'μορυθμία, ἡ. Ἰων. Ὁμορυσμία, ὁμοιότης, Ἰωνικ. Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ
Ο'μόρυθμος, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. Ὁμόρυσμος, (ῥυθμός, ῥυσμός) Ὅμοιος κατὰ τὸ σχῆμα, κατὰ τὴν μορφήν, ὅμοιος, μάλιστα ἐπὶ ῥυθμοῦ ὁμοίου· ἀλλ' ἀλλαχοῦ ἀντὶ τούτου ἀναγινώσκεται Ὁμοιόρυσμος. Ἱπποκρ.
*Ὁμόρυσμος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Ὁμόρυθμος, ὅπερ ἴδε.
Ο'μός, ὁμή, ὁμόν, ὅμοιος, ἴσος, ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό, ὡς τὸ ὅμοιος, ἀρχαίτ. παρ' Ὅμ. οὐχὶ σπαν. σημασ. ὅθεν. καὶ β) κοινός, ὁ δύο ἢ πλειοτέρους ἀποβλέπων, ὁ εἰς αὐτοὺς κοινῇ ἀνήκων, «ὁμὴ σορός», Ἰλ. Ψ, 91. «ὁμὴ αἶσα», Ἰλ. Ο, 209. «ὁμὸν νεῖκος», Ἰλ. Ν, 333. «ὁμὴ δίζυς», Ὀδ. Ρ, 563. «ὁμὸν λέχος», Ἰλ. Θ, 291. Ἡσ. Θεογ. 508. «Ὁμῷ χθὼν ἅδε καλύπτει», Ἀνάλ. Γ'. σελ. 304. γ) συνηνωμένος, συνηθροισμένος, συμμαχομένος· ὅθεν μεταφορ. ὁμογνώμων, σύμφωνος, «ὁμὰ φρονεῖν», Ἡσ. Ἀσπ. 50. ἔτι δὲ καὶ «ἐς ὁμά τινα», ὁμοῦ μὲ κάποιον. (συγγεν. μὲ τὸ Ἅμα, ὅπερ ὅμως εἶναι συνήθ. ἐν χρήσει ἐπὶ καιροῦ, καὶ τὸ Ὁμός ἐπὶ τόπου· ὅθεν Ὅμοιος καὶ τὰ Ἐπίῤῥ. Ὁμῶς, ὅμως, ὁμοῦ, ὁμῆ, ὁμόθεν, ὁμόσε, ἅπερ ἴδε)
Ο'μόσαι, Ὁμόσας, Ἀπρμφ. καὶ Μετοχ. Ἀόρ. α' ἐκ τοῦ, Ὄμνυμι.
Ο'μόσαρκος, ὁ, ἡ. (σάρξ) Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς σαρκὸς ὤν.
Ο'μόσε, Ἐπίῤῥ. (ὁμός) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἢ πρὸς τὸν αὐτὸν τόπον, Ἰλ. Μ, 23. «ὁμὸσ' ἦλθε μάχη, ἡ μάχη ἦλθεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, τουτέστι τὰ δύο μέρη συνῆλθον καὶ συνεκρότηταν μάχην», Ἰλ. Ν, 337. ὅθεν ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συνήθως «Ὁμόσε ἰέναι, ἔρχεσθαι θέσιν, χωρῆσαι κ. τ. τ. «τοῖς πολεμίοις», τουτέστιν ἀπαντᾶν τοῖς ἐχθροῖς, ἢ εἰς μάχην ἐλθεῖν μετ' αὐτῶν, Ruhnk. Tim. scl 191. Wytt. ep. cr. σελ. 207. Ast. Πλάτ. Πολ. 10, 10. σελ. 623. Θουκυδ. 2, 62. Ἀρριαν. Δύν. 450. 2) Πολύβ. δὲ μεταχειρίζεται τό, Ὁμόσε καὶ Ὁμοῦ μετὰ Δοτ. ἀκυρολέκτως ἀντὶ τοῦ Ἅμα, ἢ Σύν. διότι τὸ μὲν Ὁμοῦ, σημαίνει τὸ εἶναι ἐν τινι τόπῳ, Ὁμόσε δὲ, τὴν εἰς τινα τόπον κίνησιν.
Ο'μοσθενής, ἐος, ὁ, ἡ. (σθένος). Ὁ ἰσοδύναμος.
Ο'μοσίπυος, ὁ, ἡ. (σιπύη) Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς σιπύης ἤτοι ἀποθήκης ὁμοῦ· μετ' ἄλλων ἀναλίσκων, ὁ συντράγων, συζῶν, Ἀριστοτ. Πολιτ, Α'.
Ο'μοσιτέω, ῶ. Συντρώγω, μετὰ Δοτ. Ἡρόδ. Α'. 146 ἐκ τοῦ
Ο'μόσιτος, ὁ, ἡ, (σῖτος) Ὁ συντρώγων, ὁ συντράπεζος, «μετὰ τινος», Ἡρόδ. Η'. 119.
Ο'μόσκευος, ὁ, ἡ. (σκευή) Ὁ ὁμοίως ἐσκευασμένος, ἤγουν φορεμένος, ἢ ὡπλισμένος. Θουκυδ.
*Ὁμοσκηνέω, = Ὁμοσκηνόω.
Ο'μοσκηνία, ἡ. Συγκατοίκησις εἰς τὴν αὐτὴν σκηνήν, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Β'. α'. 26. ὅπου ἄλλοι, Συσκηνία, ἀναγινώσκουσι. ἐκ τοῦ
Ο'μόσκηνος, ὁ, ἡ. (σκηνή) Ὁ ὁμοῦ εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν κατοικῶν ἢ ζῶν, ἔτι δὲ καθόλ. ὁ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ ζῶν, μετὰ Δοτ. ὅθεν
Ο'μοσκηνόω, ἡ Ὁμοσκηνέω, ῶ. Εἶμαι, ἢ ζῶ, κατοικῶ εἰς τὴν αὐτὴν ὁμοῦ σκηνήν, ἢ κατοικίαν. Ξενοφ. μετὰ Δοτ.
Ο'μόσπλαγχνος, ὁ, ἡ. (σπλάγχνον) Ταὐτὸν τῷ, Ὁμογάστριος καὶ, Ὁμομήτριος. ὁ γνήσιος ἀδελφός, ἢ ἀδελφή. Ποιητ. «Ὁμόσπλαγχνα πλευρώματαν. Αἰσχύλ. Ἱκ. 892.
Ο'μοσπονδέω, μετέχω, κοινωνῶ, χω μέρος εἰς τὴν εἰρήνην, ἢ συμμαχίαν, Πολυβ. Α'. 34. ἐκ τοῦ
Ο'μόσπονδος, ὁ, ἡ. (σπονδή) Κυρίως ὁ κοινωνῶν, μετέχων τῆς σπονδῆς ἐν τῇ Θυσίᾳ, ἢ γινομένης συνθήκης τινός, ὅθεν α) ὁ εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν τρώγων, ὁ συντρώγων, Ἡρόδ. Γ'. 16. β) ὁ κοινωνῶν, μετέχων τῆς εἰρήνης ἢ συμμαχίας.
Ο'μόσπορος, ὁ, ἡ. (σπορά) Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἰδίου σπόρου ὤν, ὁ ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν σπαρθείς, καὶ Μεταφορ. ὁ ἐκ τῶν αὐτῶν γεννηθείς πατέρων, ὁ ἐκ τῶν αὐτῶν προελθὼν προγόνων, ἀδελφός, ὅμ. Ὅμ. Δημ. 85. Σοφοκλ. ΟΤ. 260. 460. Τρ. 212. 2) ὅμως Ἐνεργτκ. μεταφορ. τοῦ τόπου Ὁμοπόρος, ὁ, ἡ, ὁ μετ' ἄλλου σπείρων, γεννῶν, ἐπὶ Οἰδιπ. ὅστις ἦτον τῆς μητρός του υἱὸς καὶ σύζυγος. Σοφοκλ. ΟΤ. 2.
*Ὁμόσπουδος, ὁ, ἡ, (σπουδή) Ὁ ὁμοίαν σπουδὴν ἔχων.
Ο'μόσσαι, Ὁμόσσας, Ἐπικ. ἀντὶ Ὁμόσαι, Ὁμόσας, Ὅμ.
Ο'μόστεγος, ὁ, ἡ. (στέγη) Ταὐτὸν τῷ Ὁμόῤῥοφος.
Ο'μοστιβής, ἐος, ὁ, ἡ. (στείβω) Ὁ ὁμοῦ πορευόμενος, καὶ Μεταφ. ὁ Σύμφωνος.
Ο'μοστιχάω, ῶ, ἡ Ὁμοστιχέω, (στιχάω) Ὁμοῦ στιχῶ, πορεύομαι μετά τινος, ἢ παρά τινι, Ἰλιάδ. Ο. 635. ἐκ τοῦ
Ο'μοστιχής, ὁ, ἡ. (στείχω) Ὁ ὁμοῦ στιχῶν πορευόμενος.
Ο'μόστιχος, ὁ, ἡ. (στίχος) Ὁ εἰς τὸν αὐτὸν ὢν στίχον, εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν ἤγουν ἀράδαν, ἢ τάξιν, μετὰ Δοτικ. Πλούταρχ.
*Ὁμόστοιχος, ὁ, ἡ, (στοῖχος) = Ὁμόστιχος.
Ο'μόστολος, ὁ, ἡ. (στέλλω) Ὁ ὁμοῦ, ἐντάμα πλέων, ἢ πορευόμενος, ἢ στελλόμενος, συμπράκτωρ, τῇ αὐτῇ ὁδῷ κοινωνῶν. 2) Ἔτι (ἐκ τοῦ Στολή) Ὁ ὁμοίως ἐνδεδυμένος, σύμμορφος, ὁ τὴν αὐτὴν στολὴν ἔχων, καθόλου, ὁ ἐξ ὁμοίας ποιότητος. οἷον «Φύσις ὁμόστολος» ταὐτὸν τῷ Ὁμοία. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 512.
Ο'μόστοργος, ὁ, ἡ. (στοργή) Ὁ ὁμοίως ἀγαπῶν, ἢ ὁ ὁμοιβαίως ἀγαπῶν, Νόννος.
Ο'μόσφυρος, ὁ, ἡ. Παρ' Ἡσυχ. Σουΐδ. καὶ Ἐτυμ Μ. ἐκ τινος ποιητοῦ, ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Συνοδοιπόρος, Ἀδελφός, καὶ Ὁμόχωρος. Παράγεται δὲ ἐκ τοῦ Σφυρόν.
Ο'μοσχήμων, ονος, ὁ, ἡ. (σχῆμα) Ὁ ὅμοιον ἔχων σχῆμα, ὁμοιόμορφος, ὅμοιος κατὰ τὸ σχῆμα.
Ο'μοτεγής, ἐος, ὁ, ἡ. Ἐπίῤῥ. Ὁμοταγῶς, (τάσσω) Ὁ ἐκ τῆς ὁμοίας τάξεως, ἢ σειρᾶς ὤν. ὁ εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν εὑρισκόμενος, ὁ καθ' ὅμοιον τρόπον τεταγμένος. β) Ὁ ὁμοίως κατασκευασθείς, ἐ τὴν αὐτὴν κατασκευὴν ἔχων. Εὐκλ. Στοιχ. ΙΒ'. 12.
Ο'μοτάλαντος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Ἀτάλαντος. μόνον παρὰ τοῖς Γραμματ.
Ο'μόταφος, ὁ, ἡ (θάπτω). Ὁ ὁμοῦ ταφείς, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ ὑπάρχων.
Ο'μοτεχής, ἐος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίῤῥ. —χώς, (τάχος, ταχύς). Ὁ ὁμοίως ταχύς, ἰσοταχής.
Ο'μότεχος, ὁ, ἡ, ἐν χρήσει παρ' Ἡλιοδώρ. Γ'. σελ. 409. ἀντὶ τοῦ ὁμοταχής.
*Ὁμοτέλευτος, ὁ, ἡ, = ὁμοιοτέλευτος, ἐν Διοδ. Σικελ. ἀμφ.
Ο'μοτελής, ἐος, ὁ, ἡ (τέλη). Ὁ πληρώνων, δίδων τὸ ἴδιον δόσιμον, τὸν αὐτὸν φόρον, ὁ ἀπὸ τῶν αὐτῶν τιμάτων.
Ο'μοτέρμων, ονος, ὁ, ἡ (τέρμα). Ὁμοῦ τὸ τέρμα ἔχων, γείτων, ταὐτὸν τῷ, ὅμορος.
Ο'μοτεχνέω, ῶ. Μεταχειρίζομαι, ἀσκῶ τὴν ἰδίαν τέχνην, ἐκ τοῦ
*Ὁμότεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη). Ὅστις μετέρχεται τὴν αὐτὴν τέχνην, τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα, Ἡροδ. Β'. 89.
Ο'μότιθος, ὁ, ἡ (τιθή), ταὐτὸν τῷ, ὁμόθηλος, ὁμογάλακτ, Γραμματ.
Ο'μοτής, οῦ, ὁ (ὄμνυμι). Ὅστις ὀμόνει. 2) ἔτι ὁ ὀμωμόνος Γλωσσ. Στ. ἐκ τοῦ
Ο'μοτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν ὅρκον, ἢ εἰς τὸν ὁμοτὴν ἀνήκων.
Ο'μοτιμία, ἡ. Ὁμοιότης κατὰ τὴν τιμήν, ἢ τὸ ἀξίωμα, ἴτη τιμή, ἐκ τοῦ
Ο'μότιμος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίῤῥ. —ίμως (τιμή). Ὁ ὁμοίως τιμώμενος, ὁ ἀπολαβάνων τὰς αὐτὰς τιμάς, ἢ τὰ αὐτὰ ἀξιώματα, Ἰλ. Ο, 186. ἔνθεν «οἱ ὁμότιμοι», παρὰ Πέρσαις τάξις τις ἰδιαιτέρα εὐγενῶν, οἵτινες, πρῶτοι ὄντες μετὰ τὸν βασιλέα, εἶχον ἀναμεταξὺ των τὴν αὐτὴν τιμήν, ὡς οἱ Ὅμοιοι ἐν τῇ Σπάρτῃ, Ξενοφ. Κυροπαιδ. Α'. Β'. 15. ἴδε Ζ'. Ε'. 85.
Ο'μότιτθος, ὁ, ἡ (τίτθη), ταὐτὸν τῷ, ὁμέτηθος, ὁμόθηλος.
Ο'μότοιχος, ὁ, ἡ (τοῖχος). Ὁ ἔχων ἴσιον, ἢ κοινὸν τοῖχον, ὁ γείτων, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1012.
Ο'μοτονέω. Ἔχω ὅμοιον τάνυσμα, ἔκτασιν, ἢ τάσιν. Φίλ. Μαθημ. σελ. 61. ὅθεν αὐτόθ. ἐπίῤῥ. «Ὁμοτονοῦντος ἀλλήλοιν», τουτέστιν, ὅμοιον ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους τὸ τάνυσμα, τάσιν· ὅθεν 2) ἔχω ὅμοιον τόνον, ὁμοίαν ἁρμονίαν μὲ ἄλλον. Μιθριδ. προοιμ. εἰς τὰς Βρουτ. ἐπιστ. μετὰ δοτ. ἐκ τοῦ
Ο'μότονος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίῤῥ. —όνως (τείνω, τόνος). Ὁ τὸ αὐτὸ ἔχων τάνυσμα, ἢ δύναμιν, ὁ εἰς τὴν αὐτὴν ἔνταστν ἢ δύναμιν διεσμένος· ὅθεν 2) ὁ τὴν αὐτὴν ἁρμονίαν, φωνήν, τὸν αὐτὸν τόνον ἔχων, μετὰ δοτικ. 3) μὲ ἴσον τόνον, Γραμματ.
Ο'μοτράπεζος ὁ, ἡ (τράπεζα). Ὁ συντράπεζος, μετὰ δοτκ. Ἡροδ. Γ'. 132. Γ'. 16.
*Ὁμοτρεφής, ὁ, ἡ (τρέφω), = ὁμότροφος.
Ο'μότριτος, ὁ, ἡ (τιτράω). Ὁ ὁμοῦ, ἐν αὐτῷ τριπηθείς, Νόννος.
Ο'μότριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ τὰς αὐτὰς ἢ ὁμοίας τρίχας ἔχων, ὁ καὶ ἀτριχὶ λεγόμενος. ἀμφ.
Ο'μοτροπέω, ῶ (ὁμότροπος). Ὁμοιάζω τινὰ κατὰ τὸν τρόπον, κατὰ τὰ ἤθη, ὅθεν
Ο'μοτροπία, ἡ. Ὁμοιότης εἰς τὰ ἤθη, εἰς τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, Διονσ. Ἁλιε.
Ο'μότροπος, ὁ, ἡ (ὁμός, ἀντὶ ὅμοιος, τρόπος). Ὁ ὅμοιος εἰς τοὺς τρόπους, εἰς τὰ ἤθη, εἰς τὸν χαρακτῆρα, τρόπον τοῦ ζῆν, Πίνδρ. «Ὁμότροπα ἤθεα», Ἡροδ. Θ'. 144. ἀντὶ ὁμοια ἤθη· μετὰ δοτ. Β'. 49. ἐπίῤῥ. ὁμοτρόπως, ὁμοίως, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.
Ο'μοτροφία, ἡ. Ὁμοιότης, κοινότης εἰς τὴν ἀνατροφήν, ἢ τὴν τροφήν, ἐκ τοῦ
Ο'μότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ ὁμοῦ, ἐντάμα τραφείς, αὐξηθείς, ἢ ἐπὶ ἐνεστῶτος, ὁ ὁμοῦ, εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν τρεφόμενος, μετὰ δοτικ. ὅμν Ὁμρ. Ἀπ. 109. ὅμως καὶ μετὰ γενκ. ὅμν. Ὁμρ. 8, 2. καὶ εἰς τὰ δύο χωρὶς ἐπὶ διδύμων, ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τραφείς, «ὁμότροφα τοῖσι ἀνθρώποισι θηρίαα, θηλ. οἰκεῖα θηρία, Ἡροδ. Β'. 66. β) ὁ ὁμοῦ τρώγων. 2) ἐνεργτ. μετ' ἀλλαγῆς τοῦ τόνου.
Ο'μοτρόφος, ὁ, ἡ. Ὁ ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ τρέφων ἢ ἀνατρέφων.
*Ὁμοτροχάω (τρέχω). Ὁμοῦ τρέχω, ἐσφαλ. χωρ. Ὀδσ. Ο, 451. ἀντὶ ἁματρ.
Ο'μοτυπία, ἡ (τύπος). Ὁμοιότης κατὰ τὸν τύπον, ἢ κατὰ τὴν μορφήν, Φιλόξεν. ἐν Ἐτυμολ. Μ.
Ο'μοῦ, ἐπίῤῥ. κυρίως γεν. οὐδτ. ἐκ τοῦ ὁμός. Ἐπὶ τόπου, ἐντάμα, ἐν ταὐτῷ, μαζή, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, Ἰλ. Δ, 127. Ψ, 84. ὁ Ὅμρ. τὸ μεταχειρίζ. συνήθ. πρὸς ἕνωσιν ἀκριβεστέραν ὑπὸ

ούσιαστ. ἡνωμένων ἤδη διὰ τοῦ καί, π.χ. «δόμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς», Ἰλ. Α, 61. «γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον, ὁμοῦ χείρας τε πόδας τε, αἴγας ὁμοῦ καὶ ὄϊκα», κ. τ. τ. «ἐπήγαγε λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν», Ἡσιόδ. ἔργ. 245. ὅπου φαινόρονται ἡ ἴση ἀναφορὰ ῥήματός τινος εἰς πλειότερα ὑποκείμενα· ὡσαύτως, «ἅμφω ὁμοῦ», Ὀδ. Μ, 424. β) ἀντὶ τοῦ σὺν μετὰ δοτκ. Ἰλ. Ε, 867. καὶ μετὰ τοῦ μετατεθέντος ὁμοῦ, Ὀδ. Δ, 723. Ο, 365. «ὁμοῦ νεκύεσσιν, σὺν τοῖς νεκροῖς, μεταξὺ νεκρῶν», Ἰλ. Ο, 18. ὅπου δὲ δύναται νὰ ἔχῃ καὶ τὴν σημασ. τοῦ ἴσος, ὅμοιος μὲ τοὺς νεκρούς, χωρὶς νὰ διαφέρῃ τι ἀπὸ τοὺς νεκρούς. γ) πλησίον Βρ. Σοφοκλ. Ἀντ. 1180. Φιλ. 1218. Ἀριστοφ. Ἱππ. 245. Εἰρ. 513. καὶ μετὰ δοτικ. ὡς τὸ ἐγγύς, Meineke Μένανδρ. σελ. 254. σχόλ. Ἀπ. Ῥ. 2, 121. Αἰλ. ἱστ. Ζ. 4, 36. δ) σχεδόν, συνήθ. «δόμοῦ τιν. καὶ παρ' Ἀριθμ. ἀντὶ περίπου συνήθ. μετὰ τῆς ἰδιαιτέρας σημασ. ἐλλείψεώς τινος, ὀλιγώτερον παρὰ —», Valck. Ἡροδ. Ε'. 97. Bast. ep. cr. σελ. 38. Thiersch Ἑλλ. Γραμ. σελ. 407. ε) ὁμοῦ καὶ ἅμα, παροιμίας ὡς, πρβ. ὅμοιος, 2. ζ.

Ο'μόυλος, ὁ, ἡ (ὕλη). Ὁ ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὕλης ὤν. Νικόμ. Μουσ.

* Ο'μούμαι, μέλ. τοῦ ὄμνυμι, Ὅμηρ.

Ο'μουπόστατος, ὁ, ἡ (ὑπόστασις). Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ὑποστάσεως, ἡ οὐσίας ὤν. Συγγρ. Ἐκκλ.

Ο'μουρέω, ῶ (ὅμουρος), Ἰων. ταὐτὸν τῷ, ὁμορέω. Εἶμαι συνορίτης, γείτων, γειτονεύω ἐν τοῖς ὅροις, μετὰ δοτ. συχν. παρ' Ἡροδ. 2) συζῶ, ὁμοφρονῶ, ἐπὶ συζύγων, Στοβ. Λόγ. 173, 178. ἔτι δὲ ὡς τὸ πλησιάζω τινί (Λατ. Rem habeo cum aliquo) ἐπὶ γυναικὸς ἀσελγοῦς, ἴσως μετὰ συνεμφάσεως τοῦ οὐρέω.

* Ο'μούρησις, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ὁμόρησις, γειτονία.

Ο'μούριος, ὁ, ἡ, = ὅμουρος, Ἰων. ἀντὶ ὁμόριος.

* Ο'μουρος, ὁ, ἡ (οὖρος), Ἰων. ἀντὶ ὅμορος, σύνορος, γειτονεύων, γείτων, μετὰ δοτ. Ἡρόδ. νεώτερ. καὶ μετὰ γεν.

Ο'μούσιος, ὁ, ἡ, καὶ ὁμουσιότης, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ὁμοούσιος καὶ ὁμοουσιότης. ἀμφ.

* Ο'μοφεγγής, ὁ, ἡ (φέγγος). Ὁ ὁμοῦ φέγγων.

Ο'μοφήτωρ, ορος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ἀφήτωρ, Γραμ.

Ο'μόφθογγος, ὁ, ἡ (φθόγγος). Ὁ ὁμοίους ἔχων φθόγγους, ἡ φωνάς, ὅμοιος κατὰ τὸν φθόγγον.

* Ο'μοφλεγής, ἐος, ὁ, ἡ (φλέγω). Ὁ ὁμοῦ ἢ ἐν τῷ ἅμα φλέγων.

Ο'μόφλοιος, ὁ, ἡ, ἡμαρτημ. ἴσως ἀντὶ, ὁμοιόφλοιος, ὁ ὅμοιον φλοιὸν ἢ φλοῦδαν ἔχων.

Ο'μόφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω). Ὁ ὁμοῦ πορευόμενος, φοιτῶν, ὑπάγων, Πίνδ. Νέμ. Η'. 55.

Ο'μοφραδής, ἐος, ὁ, ἡ (ὁμοῦ, φράζω). Ὁ ὁμοῦ, ἐντάμα μὲ ἄλλον ὁμιλῶν, λαλῶν, συμβουλευόμενος. 2) ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἠχῶν, ἠνέχων, Ἐτυμ. Μ. ἔθεν, σύμφωνος, ὁμογνώμων.

Ο'μοφράδμων, ονος, ὁ, ἡ, = ὁμοφραδής.

Ο'μοφρονέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὁμόφρων), ταὐτὸν τῷ, ὁμονοέω, ἔχω ὁμοίους στοχασμοὺς ἢ φρονήματα, στοχάζομαι, νοῶ τὸ αὐτό, Ὀδ. 1, 456. «νοήμασιν ὁμοφρονεῖν», Ὀδ. Ζ, 183. ὅθεν, συμφωνῶ, εἶμαι ὁμογνώμων, μετὰ δοτ. Ἡροδ. Θ'. 75. ἔστις τὸ μετοχερξ. συχν. ἀπολύτως· πόλεμος ὁμοφρονέοντα, πόλεμος γενόμενος συναινέσει παντὸς τοῦ λαοῦ, Ἡροδ. Θ'. 3.

Ο'μοφροσύνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ὁμόνοια, ὁμοιότης τῶν φρονημάτων, συμφωνία, Ὀδ. Ζ, 181. εἰς πλήθ. Ὀδ. Ο, 108. ἐκ τοῦ

Ο'μόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν), ταὐτὸν τῷ, ὁμόνοος. Ὁ ὅμοια ἔχων φρονήματα, ὅθεν, σύμφωνος, ὁμογνώμων. Ἰλ. Χ, 263. Ἡσιόδ. Θεογν. 60. συνήθ. ἐπίθετ. τοῦ θυμός.

Ο'μοφυής, ἐος, ὁ, ἡ (φυή). Ὅμοιος κατὰ τὴν φύσιν, κατὰ τὸ ἀνάστημα, κατὰ τὴν ἡλικίαν, ὁμογενής. ὅθεν

Ο'μοφυΐα, ἡ. Ὁμοιότης κατὰ τὴν φύσιν, τὸ ἀνάστημα, τὴν ἡλικίαν.

Ο'μοφυλία, ἡ (ὁμόφυλος). Ὁμοιότης, συγγένεια τῆς φυλῆς, ἡ τοῦ γένους, ἡ τοῦ ἔθνους, Στράβ. Α'. σελ. 70. ἐκ τοῦ

* Ο'μοφύλιος, ὁ, = ὁμόφυλος.

Ο'μόφυλος, ὁ, ἡ (φῦλον). Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας. «ὁμόφυλοι βάρβαροιν», Ἡρωδιαν. στ. «ὁμοφύλους καὶ συγγενεῖς ἀνδρᾶσιν», Πλούτ. Ἀρατ. 45. ἐπὶ Ἑλλήνων πρὸς Ἕλληνας. Ἔτι ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ἢ γένους, συγγενής, οἷον «Ὄρνιθες ὁμόφυλοιν», Ξενοφ. «Τὸ ὁμόφυλον», Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. ἀντὶ τοῦ, ὁμοιότης τοῦ γένους. Καθόλου δέ, ταὐτὸν τῷ, συγγενής, ὡς τὸ σύμφυλος.

* Ο'μόφυτος, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ ὁμοῦ φυόμενος ἢ γεννηθείς.

Ο'μοφωνέω, ῶ (ὁμόφωνος). Ἔχω ὁμοίαν φωνὴν, ἢ διάλεκτον, μετὰ δοτκ. Ἡροδ. Α'. 142. παρβλ. ὁμολογέω, 1. ὅθεν καθόλου, συνομιλῶ, συμφάλλω, ὁμοῦ ἠχῶ, συμφωνῶ κατὰ τοὺς τόνους, Δίων Κασσ. «τῶν σαλπιγκτῶν ἠχῆς ὁμοφωνούσης», μεταφρ. εἶμαι σύμφωνος, ὁμογνώμων, συμφωνῶ, ὅθεν

Ο'μοφωνία, ἡ. Ὁμοιότης εἰς τὴν φωνὴν, ἢ διάλεκτον, ἢ κατὰ τὸ ἆσμα, ἢ κατὰ τὸν ἦχον. Ἔτι ἐν μουσικ. ἡ συμφωνία τῶν διαφόρων τόνων, μεταφρ. ὁμόνοια, ἴδε συμφωνία.

Ο'μόφωνος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. — ωνας (φωνή). Σύμφωνος, ὅμοιος κατὰ τὴν φωνὴν, ἢ διάλεκτον, ὅστις ὁμιλεῖ τὴν αὐτὴν διάλεκτον, ὡς ἄλλος τις, μετὰ δοτ. Ἡροδ. Γ'. 98. καθόλου ὅμοιος κατὰ τὸν τόνον, ἦχον, τὸ ᾆσμα. Ἐν μουσικ. ὁ συμφώνως ᾄδων, μεταφρ. σύμφωνος, ὁμογνώμων, ἴδε σύμφωνος.

Ο'μόφωτος, ὁ, ἡ. Ὁ ὁμοίως φωτίζων, φέγγων, ἢ φωτιζόμενος. ἀμφ.

Ὁμοχοΐνιξ, ικος, ὁ, ἡ (χοῖνιξ). Σύνδουλος, ὁ μετ' ἄλλου ἐντάμα λαμβάνων τὸν χοῖνικα, Πλούτ. Πρ. Συμ. Β'. 10.

Ο'μόχορος, ὁ, ἡ (χορός), καὶ Θιασώτης τοῦ ἔρωτος, Πλούτ. σελ. 77. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ χοροῦ, ὁ εἰς τὸν αὐτὸν χορὸν ἀνήκων, ὅπου πρότερον ἡμαρτημ. ὁμόχωρος ἐγράφετο.

* Ο'μοχροέω (ὁμόχροος). Ὁ τὸ αὐτὸν ἢ ὅμοιον ἔχων χρῶμα.

Ο'μόχροια, ἡ (χροιά, ὁμοῦ). Ὁμοιότης κατὰ τὸ χρῶμα. 2) = τῷ ἑπομ.

* Ο'μοχροιέω, ῶ, κυρίως Ἰων. ἀντὶ ὁμόχροια, ὅμως μὲ διάφερ. σημασ. Ἑκάστη ἴση καὶ ὁμαλὴ ἐπιφάνεια, μάλιστα, ἡ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἁρμ, τὸ ἅρμα, Wess. Ἡροδ. Α' 74. Αἰσχυ. Διαλ. Γ'. 15. παρβ. χρόα καὶ χρώς.

Ο'μοχρονέω, ῶ, μετὰ δοτκ. Εἶμαι, ζῶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἤγουν καιρόν. «Τῇ γλώττῃ τὸ πλήκτρον ὁμοχρονεῖ τουτέστιν, ἡ γλῶσσα καὶ τὸ πλήκτρον φυλάττουσι τὸ αὐτὸ χρονικὸν μέτρον», Λουκιαν. ἐκ τοῦ

Ο'μόχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὅστις εἶναι, ζῇ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ὁ ἔχων ἴσον ῥυθμὸν, μέτρον τοῦ χρόνου.

Ο'μόχροος, καὶ ὁμόχρους, ὁ, ἡ (χρόα). Ὅμοιος κατὰ τὸ χρῶμα, «Ἰχθὺς ὁμόχροας», Λουκιαν.

Ο'μοχρώματος, καὶ ὁμόχρωμος, ὁ, ἡ, Νικήτ. Χρον. Π'. 1. (χρῶμα, ὁμοῦ), ταὐτὸν τῷ προηγμ.

* Ο'μόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς), = ὁμόχροος.

* Ο'μοχώριος, ὁ, ἡ (χώρα), = τῷ ἑπομ. ἀμφ.

Ο'μόχωρος, ὁ, ἡ (χώρα). Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, ἢ συντοπίτης, συμπατριώτης, Δίων Κασσ. 2) πλησιόχωρος, γείτων, ταὐτόσημον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ, ὁμοχώριος, ὁ, ἡ, ἐν Γλωσ. Στ. ἀλλ' ἀμφίβολον.

* Ο'μοψηφέω. Εἶμαι ὁμόψηφος, συμψηφῶ. ἐκ τοῦ

Ο'μόψηφος, ὁ, ἡ (ψῆφος). Ὁ τῆς ἰδίας γνώμης, σύμφωνος, ὁμογνώμων. 2) ὁ τὸ αὐτὸ ἢ ὅμοιον δικαίωμα μετ' ἄλλων ἔχων εἰς τὰς ψήφους, μετὰ δοτικ. Ἡροδ. Ζ'. 109. καὶ, «μετὰ τινος», Ἡροδ. Η'. 149.

Ο'μοψυχέω, ῶ (ὁμόψυχος), ταὐτὸν τῷ, ὁμονοέω. Εἶμαι σύμψυχοι. ὅθεν

Ο'μοψυχία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ὁμόνοια.

Ο'μόψυχος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. —ύχως (ψυχή), ταὐτὸν τῷ, ὁμόνοος. Ὁ τῆς αὐτῆς γνώμης, σύμφωνος, ὁμογνώμων.

Ο'μόω, ῶ, μέλ. ώσω (ὁμός). Ὁμοῦ ποιῶ, ἑνόω, συνάπτω, ὅθεν παθητ. «Ὁμωθῆναι φιλότητι», Ἰλ. Ξ, 219. ἀντὶ ἐν ἔρωτι ἑνωθῆναι, συζευχθῆναι, συνουσιασθῆναι, ὡς τό, «φιλότητι μιγῆναι», παραβάλλεται μὲ τὸ ἐν στίχ. 207. «Εὐνῆς καὶ φιλότητος ἀλλήλων ἀπέρχονται».

(Ὁμόω), ἄχρηστον θέμα, ὅθεν παράγονται μερικοὶ χρόνοι τοῦ ὄμνυμι, ὁ Ἡρόδοτ. Α'. 153. ἔχει ὅμως μετοχὴν τινὰ ἐνεστ. ὁμούντες.

* Ο'μπή, ἡ, ἴδε ὄμπνη.

* Ο'μπνειος, εία, ειον, = ὄμπνιος, ἐκ τοῦ

Ο'μπνη, ἡ. Ἡ τροφή, κυρίως ἡ ἐκ τῶν καρπῶν τῆς γῆς λαμβανομένη· ὅθεν 2) καὶ αὐτὰ τὰ δημήτρια λεγόμενα σπέρματα, ἤτοι τὰ σιτηρὰ γεύματα, τουτέστι, βρώματα ἐκ σίτου ἢ ὁμοίων σπερμάτων, τὰ γεννήματα, Λυκόφρ. 621. καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι κυρίως ὁ σῖτος καὶ ἡ κριθή. Ὅθεν καὶ ἡ Δημήτηρ ἐπωνομάζεται διὰ τοῦ, Ὄμπνιος, Ὀμπνεία, καὶ Ὀμπνηρίς, ὡς τὸ Λατν. Alma Ceres, ἐκ τοῦ alo, τρέφω. 3) Κυτεῦθεν καὶ τὰ μετὰ μέλιτος εἰς θυσίαν σκευαζόμενα σιτηρὰ σπέρματα, καὶ μάλιστα ὁ σῖτος, Ὀμπναι ὠνομάζονται, Πολυδ. Α'. 28. Σημ. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. καὶ Σουΐδ. εὑρίσκεται ἐκ τινος ποιητοῦ σημειωμένον «Ὀμπνειος λειμῶν», ὁ τῶν πυρῶν καὶ δημητριακῶν καρπῶν, «ἐπὶ Ὀμπνία ἡ Δημήτρη». 4) Νίκανδ. ἐν Ἀλεξ. 450. ὀνομάζει «Πολυπωέας ὄμπναις τὰς τῶν μελισσῶν λεγομένας μελικηρίδας, ἤτοι κηρίφρας. Ὁ σχηματ. ὄμπη εἶναι ὀμφ. Βρ. σχολ. Σοφοκλ. ΟΚ. 489. Ὅθεν προέρχεται καὶ ἡ σημασία τοῦ θρεπτικοῦ, ἀφθόνου, ἀφθίτου, μέγας, ἰσχυρός, κ. τ. τ. Οὕτως εὑρήκ. καὶ ὁ Ἡσύχ. «Ὄμπνιος, καρποφόρος, ἄφθονος, ἀγαθός, κόστιμος», καὶ «Ὀμπνεία δαιτί, πολλῇ, καὶ «Ὀμπνείου νέφους, μεγάλου, πολλοῦ, ἠνθημένου» (ἐνταῦθα Σουΐδ. καὶ Φώτ. εἰσάγουσι τὸν Σοφοκλέους Θησέα), καὶ «Ὀμπνεία χεὶρ, ἡ πλουσία», ὡς καὶ Σουΐδ. καὶ «Ὀμπνηρὸν ὕδωρ, τρόφιμον. Ὁ δὲ Σουΐδ. προστίθησι καὶ τὸ πολύ· εἶτα δὲ σημειοῖ καὶ τὸν σπάνιον σχηματισμόν, «Ὀμπνικὸν ὕδωρ, τὸ τρόφιμον». Παρὰ δὲ Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ'. 989. «Σταχὺν ὄμπνιον ἀμήσασθαι», σημειοῖ ὁ Σχολ. ὅτι ὁ Φιλητᾶς τὰς φωνὰς ταύτας διὰ τοῦ εὐχύλου καὶ τρόφιμον ἠρμήνευσε· καὶ ὅτι Κυρηναῖοι τὸν πλούσιον καὶ εὐδαίμονα ἄνδρα, Ὀμπνιον ἐκάλουν, Ὁ αὐτὸς δὲ ἑρμηνεύει τὸ, ὄμπνιον, διὰ τοῦ φερίσβιον· οὕτω δὲ καὶ Ἡσύχ. τό, ὄμπνη διὰ τοῦ τροφὴ καὶ εὐδαιμονία ἠρμήνευσε. Καλλίμαχος δὲ λέγει περὶ τῶν κατοίκων τῶν ἀγρῶν, ὅτι «Γῆν ἄφαρον φορέουσι· μέλει δέ σφιν ὄμπνιον ἔργον», τουτέστιν, ἡ γεωργία τῶν δημητριακῶν καρπῶν. Τῷ δὲ «Ὀμπνῃ» τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχει καὶ τὸ ὀμφαλός (διὰ τοῦ ὁποίου τρέφεται τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ), τὰ ὁποῖα τινὲς μὲν τῶν γραμματικῶν κακῶς ἐκ τοῦ ἀμπνέω, τουτέστιν, ἀναπνέω, παράγουσιν, ὀρθῶς δὲ ὁ σχολ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 450, 398. λέγει, «Ὀμφαλόεσσαν, τὴν τροφόεσσαν, παρὰ τὸν ὀμφαλόν· βρῶσις γὰρ ὁ ὀμφαλός, ἐπεὶ δι' αὐτοῦ τὰ ἔμβρυα πόντα τὴν τροφὴν δέχεται καὶ ἀναπνεῖν. Σαφέστατα δὲ λέγει στίχ. 7.

»Ὀμφαλόεσσαν τὴν τροφίδη· ὀμφαλὸς γὰρ ἀπὸ τῆς ὀμπνῆς εἴρηται, ὅ ἐστι, τροφή, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Δημήτηρ ὀμπνία. Πρωτότυπον δὲ τούτου ἴσως εἶναι τὸ ὄπω, ὄπτω, ὄψω, ὅθεν ὀπνός, ὀπνή, καὶ παρενθέσει τοῦ μ, ὀμπνος, ὀμπνη. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ φωνὴ ὀμφαλός, ὡς εἰς τὸ ὀμφή ἐκ τοῦ, ἕπω, ὕψ, ἡ ὤψ. Ἐκ δὲ τοῦ ὀπω, ὄπτω, ὄψω δύναται νὰ παραχθῇ ὁ ἀρχαῖος σχηματισμός, ὄψ, ἡ γενικ. ὀπός, τὸ Λατιν. ops, opis. ὡς ἐκ τοῦ ὀπω, ἑάπτω, δαΐ, dapis, dapes. Ἐκ τοῦ παρακ. ὠφρα, γίνεται ὀφή, ὀφελος, ὀφέλιμος, ὀφέλω, ὀφέλλω, ὠφελέω, ὠφελής. Τούτων δὲ τῶν ἑλληνικῶν λέξεων ἡ σημασία, παρεβαλλομένη μὲ τὴν τῶν λατινικῶν ops, coops (ὅθεν copia, copiosus) inops, opulens, opulentus, opulesco, opiparus, opem, ferre, βεβαιοῦσι τὴν παραγωγὴν τῶν λέξεων ὀμφαλός, καὶ ὀφέλλω, ὠφελέω, ἐκ τῆς αὐτῆς οὖν τῶν ἀρχῆς τῶ ὤμπνη, ὅθεν καὶ τὸ λατ. ope, opuleo, opulesco γίνεται. Τινὲς παράγουσι τὸ, ὀμπνη ἐκ τοῦ ἕπω, ἕψω, καὶ ἐκ τούτων τὸ opes, opsonia. Καὶ δυνατὸν μὲν βέβαια καὶ τὸ ἕψον, ὡς ἐν γένει σημαῖνον πᾶν βρῶμα, νὰ ἐτυμολογηθῇ ἐκ τοῦ ὄπτω, ὡς τὸ ὀμπνη, τὸ ὀψώνιον ὅμως, λατιν. ep[illegible]ium, γίνεται ἐκ τοῦ ὠνέω ὄψον. Ope δὲ παρὰ Λατίνοις εἶναι ἡ γῆ (ὡς τὸ Δημήτηρ παρ' Ἕλλησι), ἡ μήτηρ τῶν καρπῶν, καὶ ἑπομένως τῆς πρώτης γονιμότητος, ἡ τροφῆς, ἀφθονίας πλουσιότητος· ὅθεν μετηνέχθησαν αἱ αὐταὶ ἔννοιαι καὶ εἰς τὸ, opuleo, opulesco, opulentus, καὶ τὸ, opem, ferre, σημαίνει, ὡς ὀφέλλω, τὸ τρέφω, αὔξω, ὠφελῶ, βοηθῶ. Τὸ δὲ λατιν. opimus (ἐκ τῆς ops, opis) εἶναι ἀκριβῶς ἰσοδύναμον κατὰ τὴν παλαιὰν αὐτοῦ σημασίαν τῷ ἑλληνικῷ ὀμπνιος, καὶ ὠφελέω, τὸ λατιν. opitulari. ὅθεν

*Ὀμπνηρός, ά, όν, = ὀμπνιος.

*Ὀμπνία, ἡ, ἴδε ὀμπνιος, 2.

*Ὀμπνιακός, ή, όν, = ὀμπνιος, Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 281.

*Ὀμπνικός, ή, όν, = ὀμπνιος.

Ὀμπνιος, ία, ιον. Κυρίως, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τροφὴν ἐκ τῶν καρπῶν τῆς γῆς, ἔτι δὲ, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τοὺς καρποὺς τῆς γῆς, ἢ ἐκ τούτων προέρχεται. Ὅθεν καὶ ὁ θρεπτικός, εὔθρεπτος, ἄφθονος, ἰσχυρός, μέγας, πλούσιος, εὐκατάστατος, πλουσιοπάροχος, δαψιλής, τὸ λατιν. opimus, opulentus, opiparius, ἐπίσης ἐπὶ καρπῶν, καὶ καθόλου φυτῶν, ὡς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ τῆς καταστάσεώς των, Εὐρίπ. Στοβ. Φυσ. σελ. 242. »Καρπεῦ βίολος ὀμπνίου τροφός, καὶ »Ὀμπνιαι νύμφαι», biagi monumenta Ἑλλ. καὶ Λατ. 6159. 2) Ὀμπνία, ἡ, ἐπίθετ. τῆς Δημήτρος, ὡς τὰ λατ. alma Ceres ἐκ τοῦ alo, ὡς μητρὸς τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ ὁοτείρας τῆς πρώτης καὶ ἀρχαιοτάτης καὶ καθολικῆς ἀνθρωπίνης τροφῆς, ὅθεν καθόλου, ὁοτεῖρα τῆς εὐλογίας, εὐκαρπίας, ἀφθονίας, καὶ τοῦ πλούτου. (τὸ θηλ. ἀνήκει εἰς ἐκείνα τὰ ὀλίγα πολυσύλλαβα ὀνόματα εἰς ια, τὰ ὁποῖα ἔχουσι, ὡς τὸ Πέτνια, τὴν λήγουσαν βραχεῖαν, ὅθεν εἶναι καὶ προπαροξύτονα, Spitzn. vers. her. σελ. 30. Dieco σελ. 20, 21.)

*Ὀμφα, ἡ, Δακωνικῶς ἀντὶ Ὀσμή. ἴδε Ὀμφαλός.

*Ὀμφά, ἡ. Δωρ. ἀντὶ Ὀμφή.

*Ὀμφαῖος, αία, αῖον, (ὀμφὴ) Μαντεύων, προφητεύων, ὅστις λέγει ἢ περιέχει προγνωστικόν τι.

Ὀμφάκη, ἡ, (ὀμφαξ) Οἶνος ἐξ ἀώρων σταφυλῶν, ὁ πικρὸς τῆς σταφυλῆς χυμὸς Διοσκ. Γ'. 9. ὅπου ἕτεροι, Ὀμφαξ, ἀναγιγνώσκουσι.

*Ὀμφακηρός, ά, όν. Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τῆς ὀμφάκης· ὡς τὸ Βαλανηρός, καρυκρος κ. τ. λ. σχηματιζόμενον.

Ὀμφακίας, ου, ὁ, (ὀμφαξ) Οἶνος ἐκ μὴ ὡρίμων σταφυλῶν. 2) Μεταφ. ὡς Ἐπίθ. ἀρτ. ὁ αὐστηρός, ὁ ὀξύς· ἡ, ὁ. γογγυστικός, σκληρός.

Ὀμφακίζω, συνήθ. Ὀμφακίζομαι, Μέσ. Ἀποθετ. (ὀμφαξ) εἶμαι ἄωρος, μὴ ὥριμος, κυρίως ἐπὶ σταφυλῶν, ὅμως μεταφ. καὶ ἐπὶ ἄλλων καρπῶν, καὶ δὴ ἐπὶ κοραπίων, ἴδε Ὀμφαξ, 2. 2) ἐν τῇ Παροιμ. »Σικελὸς ὀμφακίζεται· τοῦτ' ἔστιν ὁ Σικελὸς κλέπτει καὶ μὴ ὡρίμους σταφυλάς, παρὰ Σουΐδ. Παρὰ δὲ Ἀριστοτ. Ἐπιστ. Β'. 7, εἶναι σαφεστέρα τῆς λέξεως ἡ σημασία, »Σικελὸς ὀμφακίζεσθαι δοκεῖς, παρατρυγῶν παιδικαίρειν περὶ ἐρωμένου, μυστικῶς μετὰ τῆς θεραπαινίδος νέας οὔσης ἀκόμη, συγγνωμόνου.

Ὀμφάκινος, ίνη, ινον, καὶ Ὀμφάκιος, ά, ή. (ὀμφαξ) Ὁ ἐξ ἀγρίων ἤγουν μὴ ὡρίμων σταφυλῶν, ἢ ἄλλων καρπῶν σκευαζόμενος· ὅθεν κεῖνος ὀμφάκινον ὁ καὶ ὀμφακίας, καὶ Ὀμφακίτης, καὶ Ὀμφάκη, καὶ Ὀμφάκιον, παρὰ Διοσκ. Ε'. 7. λεγόμενος. Ὡσαύτως καὶ »Ἔλαιον Ὀμφάκινον· καὶ Ὀμφάκιον, Διοσκ. Α'. 29. Πλίν. 12. Κεφ. 27. καὶ Ὀμφάκιον δὲ, (ἄνευ τοῦ ἔλαιον) τὸ ἐκ σπραστίνων, μὴ ὡρίμων ἐλαιῶν ἐκθλιβὲν ἔλαιον, τὸ καὶ, Ὠμοτριβὲς, ὀνομαζόμενον. ἴδε Ὀμφάκινον.

*Ὀμφάκιον, τό, Ἔλαιον ἐκ πρασίνων, μὴ ὡρίμων ἐλαιῶν, ἄλλοτε Ὠμοτριβὲς, κυρίως Οὐδ. ἐκ τοῦ ἑπομ. συνῆπαι. ἔλαιον.

*Ὀμφάκιος, ὁ, ἡ, = Ὀμφάκινος, μεταφ. »ὀμφάκια μῆλα τοῦ στέρνου», οἱ πλήρεις μαστοὶ τῆς παρθένου, Ἀριστταν. 2, 7. ὡς καὶ Ἰταλιστὶ κατὰ τὸν Ariosto pome acerbe», πρβλ. Ὀμφαξ, 3.

Ὀμφακίς, ίδος, ἡ. ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Ὀμφακίτης, ου, ὁ. (ὀμφαξ). »Οἶνος ὀμφακίτης», ταὐτὸν τῷ, Ὀμφάκινος. Τὸ θηλυκ. Ὀμφακῖτις, ίδος, ἡ ὠκηκὶς ὀμφακίτης, τὸ μὴ ὡριμασθὲν κηκίδιον, ἢ ἕτερόν τι κηκιδίου εἶδος, Διοσκ. Α'. 147. Παρὰ δὲ Παῦλ. Αἰγιν. Γ. 42. »Ὀμφακὶς δὲ ἐστὶ τὸ κοίλον, ἐξ οὗ ἐκπέφυκεν ἡ τῆς δρυὸς βάλανος, ὥσπερ οἱ βρυτεῖς χρῶνται· ἐὰν τὸ Ὀμφακὶς, ἡ, εἶναι τὸ αὐτὸ, ὡς Κομάριοι εἰς Γαλην. περὶ Συνθ. Φαρμ. τῶν κατ. τόπ. σελ. 283. καὶ 456. βεβαιοῦσι, τότε κυρίως εἶναι ἡ αὐστηρὰ, ἡ ὡριμεῖα κάλυξ τῆς βαλάνου, ἡ εἰς τὰς βυρσοδεψήσεις (ἤγουν τὸ ἀρμαστὸν τῶν τομαρίων) λαμβανομένη.

Ὀμφακόμελι, ιτος, (μέλι) Ποτὸν ἐκ πικρῶν σταφυλῶν καὶ μέλιτος σκευαζόμενον, Διοσκ. Ε'. 51.

Ὀμφακοράξ, ᾶγος, ὁ, ἡ. (ῥάξ) Ὁ ἔχων ὡριμείας, μὴ ὡριμασμένας ῥάγας, ἢ ῥώγας. Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 231. Φιλ. Θεσσ. 68, 5.

Ὀμφακώδης, ες, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὁ κατὰ τὸ εἶδος, τὸ εἶδος, τὸ χρῶμα, τὴν γεῦσιν τῶν ὀμφάκων, πικρός, ὡριμος, ὡς αἱ μὴ ὥριμοι σταφυλαί.

Ὀμφαλητομία, ἡ. Τὸ κόψιμον, ἀποτομὴ τοῦ ὀμφαλοῦ, ὅθεν ἡ τέχνη τῶν μαιευτρίων, ἐκτοῦ

Ὀμφαλητόμος, ὁ, ἡ. (ὀμφαλὸς, τέμνω) Ὁ κόπτων, ἢ ἡ κόπτουσα, ἀποτέμνουσα τὸν ὀμφαλὸν, ἢ Ὁ. ἡ μαῖα, Ἱπποκρ. καὶ καθόλου Ἰων. Ἀττ. ἡ μαῖα.

Ὀμφαλίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Ὀμφαλός.

Ὀμφάλιος, ὁ, ἡ. (ὀμφαλὸς) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὀμφαλὸν, ὁ ἐκ τούτου γενόμενος· ὁ στρογγύλος καὶ ὀμφαλοειδής.

Ὀμφαλιστήρ, ῆρος, ὁ. (ὀμφαλίζω) Μαχαίριον πρὸς ἀποτομὴν τοῦ ὀμφαλοῦ.

*Ὀμφαλοειδής, ές, ὁ, ἡ, (εἶδος) Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ὀμφαλοῦ, στρογγύλος ὡς ὁ ὀμφαλός.

Ὀμφαλόεις, εσσα, εν, (ὀμφαλὸς) Ὁ ἔχων ὀμφαλόν, ἢ ὀμφαλοειδῆ κοιλότητα καὶ ἐξέχον χεῖλος. καθ' Ὅμ. μάλιστα δὲ ἐν τῇ Ἰλ. συνήθ. »ἀσπὶς ὀμφαλόεσσα» ἀσπ, ἔχουσα ἐν τῷ μέσῳ ὀμφαλοειδὲς κύρτωμα, ἐν τῇ Ὀδ. μόνον ἅπαξ, Τ, 32. ἔτι δὲ καὶ »ζυγὸν ὀμφαλόεν», ἔχον δηλ. ἐν τῷ μέσῳ κυρτὸν ὕψωμα, Ἰλ. Ω, 269. ἴδε Ὀμφαλός, 2, β. καθόλου ὁ στρογγύλος.

Ὀμφαλόκαρπος, ὁ, ἡ. (καρπὸς) Ὁ ὀμφαλοειδὴ ἔχων καρπόν, Διοσκορ. Γ'. 92.

Ὀμφαλός, οῦ, ὁ, Μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου ἢ τοῦ ἀνθρωπίνου ἢ τοῦ τῶν ζώων σώματος κατὰ τὸ μέσον τῆς κοιλίας ἐν οὗ τὸ ἔμβρυον ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς, ἀναπνεῖ καὶ τρέφεται· ὅ ἐστι, τὸ ἐν μέσῳ τῆς γαστρὸς κοῖλον. Λατ. umbilicus, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. Ἰλ Δ. 525. Πλάτ. Συμπ. »Συνέλκων πανταχόθεν τὸ δέσμα ἐπὶ τὴν γαστέρα νῦν καλουμένην, ὥσπερ τὰ σύσπαστα βαλάντια, ἐν στόμα ποιῶν ἀπεδεῖ κατὰ τὴν μέσην γαστέρα, ὁ δὴ τὸν Ὀμφαλὸν καλοῦσιν· ἔτι δὲ καὶ β) τὸ ὀμφάλιον νεῦρον. 2) πᾶν ὀμφαλοειδὲς κοίλωμα μὲ ἐξέχον χεῖλος, μάλιστα δὲ τὸ ὀμφαλοειδὲς καὶ ἐξέχον μέρος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀσπίδος, Λατ. umbo, Ἰλ. Ν, 192. ἐκ κασσιτέρου Ἰλ. Λ, 34. καὶ β) ἐν τῷ ζυγῷ τῶν ἵππων, κυρτόν τι ὕψωμα. ἐφ' ᾧ αἱ σχοῖνοι δέδεται, Ἰλ. Ω, 273. ὄχι ὅμως τρύπατις, δι' ἧς ἄγονται αἱ ἡνίαι. 3) Μεταφορ. τὸ μεσαίτατον μέρος, τὸ κέντρον τινὸς σώματος· οὕτω καλεῖται Ὀδ. Α, 50 (ἄλλως ἡ λέξις δὲν ἀπαντᾶται ἐν τῇ Ὀδ.) ἡ νῆσος Ὀγυγία, ἐν ᾗ κατῴκει ἡ Καλυψώ, »ὀμφαλὸς Θαλάσσης». »Ἐν Δελφοῖς ὠνομάζετο Ὀμφαλὸς λιθίνης καθέδρα ἐν τῷ ναῷ, ὅπου ἐνόμιζον ὅτι εἶναι καὶ τὸ κέντρον τῆς γῆς, πρῶτον παρὰ Πινδ. Πυθ. 4, 131. 6, 2· 8, 85· 11, 16. Τὴν καθέδραν δὲ νοεῖ καὶ Αἰσχύλ. Εὐμεν. 40. Ἴδε Παυσαν. Γ'. 16, 2. 4) Τὸ κλωνίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπικάθηται τὸ σῦκον, καὶ ἄλλα τινὰ φυτά, Γεωπ. Γ'. 56. »Ἥδιον ὄζει τῶν ῥόδων, ὧν Ὅμηρος τραχύς». Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΒ'. 7. Θεόφρ. δὲ Φυτ. Ἱστ. ς'. 6. ἀντὶ τούτου λέγει. »Ὧν τραχὺ τὸ κάτωθεν τοῦτο ἐστὶν ἡ κάλυξ καὶ τὸ κλωνίον. (ἡ παραγωγὴ εἶναι ἀμφ. κατ' ἔνιους ὅμως μὲ ὀλίγην πιθανότ. ἐκ τοῦ Ἀμπνέω, ἀναπνέω, ἐπειδὴ τὸ ἔμβρυον ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς ἀναπνέει διὰ τοῦ ὀμφαλοῦ ἤτοι τοῦ ὀμφαλίου νεύρου, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ Ὀμπνη, ἐπειδὴ τὸ ἔμβρυον λαμβάνει ἐντεῦθεν τὴν πρώτην του τροφὴν, Σχόλ. Νικ. Ἀλ. 7. 348. 450. ἢ συγγεν. ὅμως μὲ τὸ Ἄμβων, ἄμβη, umbo, umbilicus εἶναι ἀνάμφ. καὶ γίνεται ἐντεῦθεν πιθανόν, ὅτι τὸ Ὀμφαλὸς πρέπει, ὡς πράγματι πανταχόθεν περικυκλούμενον, νὰ ἀναχθῇ εἰς τὴν ῥίζαν Ἀμφί.)

Ὀμφαλοτομία, ἡ, καὶ Ὀμφαλοτόμος, ὁ, ἡ. ἴδε Ὀμφαλητομία, καὶ Ὀμφαλητόμος.

*Ὀμφαλίψυχοι, οἱ, Μοναχοί τινες, οἱ τινες προσηύχοντο κινοῦντες τὸν ὀφθαλμὸν σὺν ὅλῳ νοῖ ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας, ἤγουν κατὰ τὸν ὀμφαλόν, Βυζ.

Ὀμφαλώδης, ὁ, ἡ. Συνῃρημ. ἀντὶ Ὀμφαλοειδής.

Ὀμφαλωτός, ή, όν. (ὡς ἐκ τοῦ ὀμφαλόω) Ὁ μορφὴν ἔχων ὀμφαλοῦ, ὁ ὀμφαλοειδῶς εἰργασμένος.

Ὀμφαξ, ακος, ἡ, ἡ ἄωρος, μὴ ὥριμος σταφυλὴ ἢ ῥάξ, Ὀδ. Η, 125. Ἡσ. Ἀσπ. 399. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων καρπῶν, ὡς ἐλαιῶν κ. τ. τ. οἱ ὑστερ. συγγραφ. ἔλεγον καὶ ὁ ὀμφαξ, Lobeck Phryn. σελ. 54. Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 360. 2) Μεταφορικῶς ἐπὶ παρθένων νέων, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ἀκόμη ὥριμοι εἰς γάμον, Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 239. Jac. Onest. ep. 1, 3. 3) οἱ σκληροὶ μαστοὶ τῶν παρθένων, τοὺς ὁποίους καλεῖ ὁ Ariosto »due pome acerbe», Wern. Tryph. σελ. 84, 4) Ὀμφαξ, ὁ, ἡ, ὡς Ἐπίθ. ἄωρος, ὅθεν, Δριμὺς, ὀξὺς, π. χ.

βότρυς, σταφυλή, ἐλαία. β) Ἔτι ὁ ἐογγιστής, ὁ βαρύς, ὁ ἀφιλος, ὁ σκληρός. (Ἔστι δὲ πιθαν. ταύτον τῷ, Ὠμός· ὅθεν Ὠμάω, Ὠμόζω, Ὠμαξ, καὶ παρενθ. τοῦ ῳ Ὠμαξ, ἡ Ὀμφαξ, διότι ἀντὶ τοῦ ω πρότερον ἦτον ἐν τῷ Ἀλφαβήτῳ εἰς χρῆσιν τὸ ο.) (κατὰ τὸν Duaco σελ. 18, 15. ἦτον τό, ᾳ εἰς τὰς τρισυλλάβ. πτώσεις καὶ μακρόν· ὅμως ὅλα τὰ παραδείγματα μαρτυροῦσιν ἄνευ ἐξαιρέσεως περὶ τῆς βραχύτητος.)

Ὀμφή, ἡ. Ἡ φωνή, καθ' Ὅμ. πανταχοῦ «Θείη ὀμφή, ὀμφὴ Θεῶν, ἡ Θεοῦ», Ἰλ. Β, 41. Τ, 129. Ὀδ. Γ, 215. Π, 96. «Πῶς μύθων αὐδαξέντων δέξαιτ' ὀμφάων, Εὐρ. ἐξαιρέτως λέγεται περὶ τῆς θείας φωνῆς, τῆς διὰ μαντείου, εἰ ἐνυπνίων, ὡς Ἰλ. Β, 41. ἢ δὲ εἰωνιστῶν καὶ ἄλλων σημείων, ἐμφανιζομένης, ἄρα πᾶν σημεῖον προερχόμενον ἐκ Θεοῦ τινος, ὡς τὸ Βληδών, ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τινὸς προσθήκης. 2) φήμη, δόξα, τιμή. 3) Παρὰ δὲ Λακεδαιμονίοις ἦτον ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ, Ὀσμή, εὐωδία· καὶ οἱ Ἀρκάδες καθ' Ἡσύχ. ὠνόμαζον τὸ ῥόδον Εὐόμφαλον, ἀντὶ τοῦ, Εὔοσμον. Ἐν δὲ Ἰλιάδ. Β, 41. ὁπότε ὁ Ἀγαμέμνων ἐν ὀνείρῳ θείαν τινὰ φωνὴν ἤκουε, καὶ ἐξυπνήσας ἐνόμιζον ὅτι τὴν ἤκουσε ἄκμη, «Θείη ἔσαν ἀμφεχυτ' ὀμφή», ἀντὶ τοῦ Ἐναύλου ἔτι εἶχε, οὕτω φαίνεται ὅτι ἐξέλαβον ὁ Ἡλιόδωρος Β'. σελ. 106. τὴν λέξιν· διότι λέγει, ὅτι, καθὼς ἐπλησίασεν εἰς τὸ Δελφικὸν μαντεῖον, «Ὀμφή με ὡς ἀληθῶς θεία προσέβαλεν αὐτόθεν». (ἐκ τῆς ῥίζης ΕΠΩ, μετὰ παρενθ. τοῦ μ, Buttm. Lexil. σελ. 288.) ὅθεν

Ὀμφήεις, εσσα, εν. Ὁ φωνὴν ἀφιεὶς, ὡς ὁ ἐν μαντείῳ Θεός, μαντευτικός.

Ὀμφητήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ λαλῶν, ὁ προφήτης, ὁ μάντις.

Ὀμφύνω, (ὀμφή, 2.) Κάμνω τινὰ περίφημον, ἔνδοξον. Ἡσύχ. δὲ λέγει καὶ «Παρώμφημα, παραμύθασμα.

Ὀμῶλαξ, ακος, ὁ, ἡ. (ὁμαλὸς) Δωρ. ἀντὶ Ὁμαῦλαξ; ἔτι δὲ = Ὁμουρος, Ὁ συνορίτης, ὁ γείτων, Ἀπολλ. Ῥόδ. Jac. AP. σελ. 315.

Ὀμωμι, τό, περιτιθέντι φυτόν, Πλούταρχ. κατὰ τὸν Ἀγκουσίλεω ἔστι τὸ Ἄμωμον.

Ὀμώμοκα, παρακ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, Ὤμοκα, ἐκ τοῦ Ὀμνυμι.

Ὀμωνυμέω, ῶ, (ὁμώνυμος) Ἔχω τὸ αὐτὸν ἢ ὅμοιον ὄνομα, ὁμώνυμος εἰμι, μετὰ Δοτικ. ὅθεν

Ὀμωνυμία, ἡ, Ὁμοιότης κατὰ τὸ ὄνομα, ὁ ὅμοιον ὄνομα.

Ὀμωνύμιος, ία, ιον. Ταὐτὸν τῷ ἑπομένῳ. Ἀριστ. Α'. σελ. 179.

Ὀμώνυμος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὁμωνύμως, (ὄνομα, ὁμός) Ὁ ἔχων τὸ αὐτό, ἢ τὸ ὅμοιον ὄνομα, Ἰλ. Ρ, 720. μετὰ Δοτ. καὶ Γεν. Schaef. Schol. Par. Ap. Ph. 2, 500. σελ. 168. 2) ὁ Ἀμφιβρέπης, ἀμφίδοξος, ἀμφίβολος, κατὰ τὸ σημαινόμενον.

Ὀμωροφιος, ὁ, ἡ. Ἡλιοδ. Β. σελ. 97. ἢ Ὁμώροφος, ὁ, ἡ. (ὀροφή, ὁμοῦ) Ὁ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ζῶν, κατοικῶν, ὁ συγκάτοικος, Δημ. μετὰ Δοτ. καὶ Γεν.

Ὀμῶς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Ὁμός, ὡς τὸ Ὁμοῖος, ὡσαύτως, παρομοίως, ἐπίσης, καθὼς, Ἰλ. Α, 196. Ι, 605. Ὀδ. Λ. 565. ἀνὰ ἑκάστου μέρη, Ἡσ. Θεογ. 74. β) συχ. παρίχει εἰς δύο, διὰ τοῦ Καὶ ἤδη ἠνωμένα οὐσιαστικὰ, κοινῶτικα ἀναφορὰν εἰς τὸ ῥῆμα τῆς προτάσεως, «ὁμῶς ἔπωντε καὶ ἀνδρῶν, ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμαρ, κ. τ. τ. ἐπίσης τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν, Ὅμ. ἔστις ἔνοικει καὶ «πάντες ὁμῶς ὅλοι ὁμοῦ, Ὀδ. Δ, 770. Θ, 542. Ἰλ. Ρ, 422. ὡσαύτως παρ' Ἡσ. «πάντη ὁμῶς», Ἡσ. Θεογ. 366. πρβλ. Ὁμοῦ. 2) μετὰ τῆς Δοτ. Καθὼς, ὡς, «ὁμῶς τοι ἤπια εἴδεα» ἀντὶ ὥσπερ σύ, Ὀδ. Ν, 405. «ἐχθρὸς ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν, ἐχθρὸς καθὼς ὁ θάνατος, Ἰλ. Ι, 312. Ὀδ. Ξ. 156. πρβλ. Ἰλ. Ε, 535. Ξ, 72. 3) ὁμοῦ, ἐνταῦθα, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. «τιθέναι ὁμῶς» τοῦτ' ἔστιν εἰς τὸν ἴδιον τόπον, Μίμνερμ. Ἀποσπ. Α'. Ε. β) μετὰ Δοτ. ὁμοῦ μέ, Schaef. πρβλ. Ὁμοῦ. «Πᾶσι γὰρ ἔσται ὁμῶς», Θεόγν, 246.

Ὀμωσ, σύνδεσμ. ἐναντιωματικὸς (ὁμός) ὡς τὸ σύνδ. Ὅμως, πλὴν, ἀλλὰ, μ' ὅλον τοῦτο, Ἰλ. Μ, 393. μετὰ τὸ Πρ, Ἡσ. Ἔργ. 20. «ὅμως καὶ», «Ἡρότ. Ε'. 63. συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. οἵτινες συνδέουσι καὶ οὕτως, «ὅμως γεμήν, ὅμως μέντοι, ὅμως μέντοιγε, ὅμως γε μέντοιγε, ἀντὶ ἁπλῶς ὅμως μετ' ἐμφάσεως· «κἂν ὅμως», μ' ὅλον ὅτι, Σοφοκλ. Αἰ. 15. ΟΚ. 957. περὶ τῆς ἑνώσεως τοῦ Ὅμως καὶ τοῦ Καὶ ὅμως μετὰ τῆς ἀποδόσεως ἴδε Reisigen arr. Σοφοκλ. ΟΚ. 669. Herm. Σοφκλ. Ἀντ. 234. «ὅμως καὶ πορα, Λυκοῦργ. 18, 1. Ὅμως, ἀποκέπτον ὁμιλίαν τινά, Αἰσχυλ. Εὐμ. 74.

Ὀμωχέτης, ου, ὁ, Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ τοῦ Ὁμοεχέτης, (ἔχω, ὁμός) Ὁ ὁμοῦ κατοικῶν, ὁ εἰς τὸν αὐτὸν καὶ τιμώμενος, ἐπὶ θεῶν, ὡς τὸ Ὁμόκοος, Παρὰ Θουκυδ. Δ'. 97. λέξις Βοιωτῶν, καὶ ἑπομένως Αἰολική καὶ Δωρική, ἀντὶ τῆς ὁποίας παρὰ Σουίδ. καὶ Ὁμοχαίταις, ἀλλ' ἡμαρτημένως, φέρεται. Ἐνταῦθα σημειωτέον καὶ τὸ ἐκ Πλουτάρχ. Ζ'. σελ. 173. Πλατυχαίταις, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ὁ Πλούταρχος ἑρμηνεύει διὰ τοῦ «Τοὺς οἰκίας γειτνιῶντας, ἢ χωρίους ὁμοροῦντας, ὡς τὸ πλεῖστον (ἀνάγν. Πλησίον) ἔχοντας». Πρέπει λοιπὸν νὰ γράφηται Πλατωχέται, ἐκ τοῦ Πλατίον, ἀντὶ Πλησίον, καὶ τοῦ Ἔχω.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Ν.

Ὀναγός, ὁ, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ, Ὀνηγός, (ὄνος, ἄγω) Ὁ ὄνους ἄγων ἢ ἐλαύνων.

Ὀναγρα, ἡμαρτ. ἀντὶ Οἰναγρα. ἴδε Οἰνοθήρας.

Ὀνάγρινος, ινη, ινον, (ὄναγρος) Ὁ εἰς ὄναγρον ἀνήκων, ὅμοιος ἐκείνῳ, ὁ ἐξ ὀνάγρου.

Ὀναγρόβοτος, ὁ, ἡ. (βόσκω) Τόπος ἐνθα βόσκουσιν ὄναγροι. Στράβ. ΙΒ', πολλαχοῦ. ἐκ τοῦ

Ὀνάγρος, ὁ, ἀντὶ Ὄνος ἄγριος, (Onager) Ὁ ἄγριος ὄνος. 2) Μηχανὴ εἰς ῥίψιν βαρέων σωμάτων πεποιημένη. ἴδε Μονάγκων.

*Ὀναιος, αία, αιον, ἴδε. Ὀνειος.

Ὀνᾶμαι. Ἴδε. Ὀνημι καὶ Ὀνομαι.

Ὄναρ, τό, ὄνειρον, ἢ καθ' ὕπνον φαντασία, ἐνύπνιον, Ὅμ. ἀντίθετ. τῷ Ὕπαρ, Ὀδ. Τ, 547. Τ, 90. μόνον εἰς Ὄνομ. καὶ Αἰτ. Ἑνικ. συχνότ. αἱ λοιπαὶ πτώσεις ἀναπληροῦνται διὰ τοῦ Ὄνειρος καὶ Ὄνειρον· ἐκτὸς τούτου ἀπαντᾶται ὅμως ἡ ἀνώμ. Ὀνομ. καὶ Αἰτ. πληθ. Ὀνείματα, Ὀδ. Τ, 87. πρὸς τὰς ὁποίας πτώσεις ἔπλασαν οἱ Ἑστρ. καὶ τὴν Γεν. καὶ Δοτ. ἑνικ. ὀνείρατος, ὀνείρατι β) Παροιμιακῶς, πᾶν μάταιον, κενὸν, ψεῦστον, ὡσὶ ὄναρ ἤβην, καὶ «σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι», Πινδ. Πυθ. 8, 136. ὅθεν ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ «οὐδ' ὄναρ ἐλευθερίας, φόβου κ. τ. τ.» Schaef. Dion comp. σελ. 70. Jac. Anth. 1, 2. σελ. 272. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἦτον τὸ Ὄναρ συνθ. ἐν χρήσει ὡς Ἐπίρ. «ὄναρ καὶ ὕπαρ», ἀντὶ παντοτε, ὡς τὸ «καὶ ἡμέρας καὶ νυκτός»· τὴν διὰ τοῦ «κατ' ὄναρ» ἐξήγησιν δὲν ἐδέχθησαν οἱ ἀρχαῖοι, οὕτω λέγει ὁ Φωτ. λεξ. σελ. 111. Herm. «κατ' ὄναρ οὐ χρὴ λέγειν· βάρβαρόν τε παντελῶς· ἀλλὰ ὄναρ». 3) ἀντὶ Ὄνειρα, ὑμ. Ὅμ. Δημ. 269. κατὰ τὸν Herm. ἀπαντᾶται δὲ ἀνάπαλιν καὶ Ὄνειρα, ἀντὶ Ὄναρ.

Ὀνάριον, τό. Ὑποκ. τοῦ Ὄνος, γαϊδουράκιον.

Ὀνασθαι, Ἀπρμρ. Ἀόρ. 2. Μέσ. ἐκ τοῦ Ὀνίνημι.

*Ὄνειρ, τό, = Ὄνειρα, κατὰ τὸν Voss ὑμ. Ὅμ. Δημ. 269. καὶ Αἰσχύλ. Χοηφ. 666.

Ὀνεία, ἡ, Ὑποκορ. τοῦ Δωρ. τὸ δέρμα τοῦ ὄνου, κυρίως θηλ. τοῦ Ὄνειος.

Ὄνειαρ, ονείατος, τό, (ὀνίνημι) Πᾶν ὅ,τι ὠφελεῖ, ὅσα ὄνησιν παρέχει καὶ ὠφέλειαν· συμφέρον, ὤφελος, βοήθεια, Ἰλ. Χ, 433. 486. Ἡσ. Ἔργ. 348. 824. ἐνδυναμώσεις, τέρψις, ἀναψυξις, Ὀδ. Δ, 444. Ο, 78. Ἡσ. Ἔργ. 41. ὅθεν εἰς Πληθ. «ονείαται συνήθ. τροφή, φαγητόν, βρῶμα,» συχν. παρ' Ὅμ. μάλιστα ἐν τῇ Ὀδ. ὡς ἐν τῷ συχν. ἐπαναληφθέντι στίχῳ· «οἱ δ' ἐπ' ὀνείατ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον»· καλοῦνται δὲ οὕτω καὶ πολύτιμα δῶρα, Ἰλ. Ω, 367. ἄρα καθόλου, Πολύτιμα πράγματα, χρήματα, θησαυρός· οὐχὶ σπαν. καὶ μεταφ. ἐπὶ προσώπων, ὡς π. χ. ὁ Ἕκτωρ καλεῖται «πᾶσιν ὄνειαρ», Ἰλ. Χ, 433. Νεωτερ. μάλιστα ἐπὶ θεῶν, ὑμ. Ὅμ. Δημ. 270. «ὁ θνητοῖσι, σωτηρία διὰ τοὺς θνητοὺς, πρβλ. Ὄναρ, 3. 2) ἀντὶ Ὄναρ, ὄνειρον, Καλλ. ἐπ. 27, 6. Ep. Ad. 565. Jac. AP. σελ. 227. ἔτι δὲ καὶ πρᾶγμα, τὸ ἑποῖον ἔχει τις εἰς τὸν νοῦν ἡμέραν καὶ νύκτα, πρβλ. Ὄνειρος, γ) (οἱ ἐν τῷ ὑμ. Ὅμ. Δημ. 270. Ὄνειαρ ἀναγιγνώσκοντες μεταχερζ. τὴν παραλήγουσαν ὡς βραχεῖαν, ὅπερ εἶναι πολὺ ἄμφ.)

Ὀνειδείη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Ὀνειδος, Ἐπ. Ὅμ. 4, 12.

Ὀνειδειος, ὁ, ἡ, (ὄνειδος) Ὀνειδιστικὸς, ὁ κατηγορῶν, ὁ πρόξενος ἐντροπῆς, ὀνείδους, ἐγκλήματος, παρ' Ὅμ. μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. «ὀνειδείοις ἐπέεσσιν», ἐν τῇ Ὀδ. μόνον ἅπαξ, Σ, 326. ἔτι δὲ καὶ «μῦθος ὀ.» Ἰλ. Φ, 393. 471. ὑστερ. καθόλου Αἰσχρός.

Ὀνειδείω, Ποιητ. ἀντὶ Ὀνειδίζω. Κυκλικὸς παρὰ Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1375. «Ὀνειδείωντες ἐμπεφυκα. ἀμφ.

Ὀνειδίζω, Μέλ. ίσω. (ὄνειδος) Μέμφομαι, χλευάζω, προσωποδέρω, καταισχύνω, ὑβρίζω, Ἰλ. Η, 95. «ἐπέεσσιν», Ἰλ. Α, 211. ὑστερ. μετὰ τῆς Αἰτ. τοῦ προσώπ. β) κατηγορῶ, μετὰ Δοτ. Ἰλ. Β, 255. καὶ προβάλλω τι ὡς ἁμάρτημά τινος, μετὰ Δοτικ. προσώπ. καὶ Αἰτιατ. πράγμ. Ὀδ. Σ. 380. Ἡσ. Ἔργ. 720. Σπανίως δὲ μετὰ Αἰτιατ. προσώπου, οἷον «Ὀνειδίσειν τὸν κεφαλὴν», Ἀντων. Βιβλ. 41. Διονύσ. Ἀρχαιολ. Ζ. 32. «ὀνειδίζειν τι εἴς τινα», Σοφοκλ. Φιλ. 522. ὅθεν κατηγορῶ τι εἴς τινα, «ἀλκὴν τινὰ», Ἰλ. Ι, 34. ὅθεν ἐκλαμβάνω τι, προβάλλω τί τινι ὡς ἁμάρτημα, αἰσχύνην, «τιμή τινα», Ἡρότ. Α'. 41. Θ'. 106. παρὰ τῷ ἰδίῳ καὶ «τιμή τινος», Α'. 90. κατηγορῶ τινα διά τι; ἡ γραφὴ ὅμως εἶναι ἄμφ. «ὀνειδίζειν τινὶ περί τινος», Ἡρότ. Δ'. 79. καὶ «ὀνειδίζειν εἴς τινι, ἀντὶ, κακῶς λέγειν τι, μέμφεσθαί τινι», Ἡρότ. Θ'. 92. 2) Ἐπαινῶ, ὑμνῶ, δοξάζω, κατὰ τὸ Ὀνειδος, 2. ἀμφ.

*Ὀνειδίη, ἡ, ἐσφαλ. χωρ. ἀντὶ Ὀνειδείη, ὡς τό, Ὀνείδιος, ἐσφαλ. χωρ. ἀντὶ Ὀνείδειος.

Ὀνείδισις, ἡ, = Ὀνειδισμός,

*Ὀνειδισμα, τό, (ὀνειδίζω) Μέμψις, προσωποδάρμα, ὕβρις, κατηγορία, Ἡρότ. Β'. 133.

*Ὀνειδισμός, ὁ, (ὀνειδίζω) Τὸ ὀνειδίζειν τινα, μέμψις, προσωποδάρμα, κατηγορία, αἰσχύνη.

Ὀνειδιστήρ, ῆρος, ὁ, ἡ Ὀνειδιστής. οῦ, ὁ, (ὀνειδίζω) Ὅστις ὀνειδίζει, ὑβρίζει, κατηγορεῖ, μέμφεται, λοιδορεῖ, ὅθεν

Ὀνειδιστικός, ή, όν. Ἐπίρ. Ὀνειδιστικῶς, Ὁ ὀνειδίζων, μεμφόμενος, προσωποδέρων τινά· ἢ ὁ εἰς ὀνειδισμὸν ἀνήκων, ῥέπων.

Ὀνειδιστός, ὁ, ἡ. (ὀνειδίζω) Μεμπτὸς, αἰσχρὸς, ἄξιος ὕβρεως, κατηγορίας.

Ὀνειδος, τό, (ὄνομα) Μέμψις, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, προσωποδάρμα, αἰσχύνη, ἐντροπή, ὕβρις, ἀδοξία, αἶσχος, κατηγορία, λοιδορία, κακολογία, Ὅμ. καὶ Ἡσ. μάλιστα ὕβρις διὰ λέξεων

γινομένη, λοιδόρημα, κακολόγημα, Ὀδ. Χ, 268. Ἰλ. Β. 251. ὅθεν «ὀνείδεα μυθήσασθαι», Ἰλ. Α, 291. «ὀνείδεα βάζειν», Ὀδ. Ρ, 461. «ὀ. λέγειν», Ἰλ. Β, 222. κ. τ. τ. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 305. «Καλὸν γάμοι τοὐνείδος ἐξωνείδισας· ἀντὶ τοῦ Καλὸν τὸ ὄνειδος ἐστίν, ὃ μοι ἐξωνείδισας· μοὶ κάμνεις τοιαύτην ὕβριν, ἥτις φέρει εἰς ἐμὲ τιμήν. β) τὸ ἀντικείμενον τῆς ὕβρεως ἢ αἰσχύνης, ὅστις ἀτιμάζει τὸν ἑαυτόν του καὶ ἄλλους, Ἰλ. Π, 498. Ρ, 556. 2) καὶ κατ' ἀντίθεσιν ἀντὶ Δόξα, τιμή, κλέος, ψήμη, ἔπαινος, Valck. Phoen. 828. «κάλλιστον ὀνείδεον», Εὐριπ. Βάκχ. 641. (τὸ Ὄνειδος ἐλέγετο τὸ πάλαι ἀναμφιβ. ἐπὶ καλοῦ τε καὶ κακοῦ, ὡς τὸ Κλέος, ψήμη, ὄνομα, fama καὶ honos, ἴδε Ὄνομα πρὸς τὸ τέλος· ἡ δευτέρα ὅμως σημασ. ὑπερίσχυσε μετ' ὀλίγον, καὶ ἡ πρώτη ἔμεινεν ἐν χρήσει μόνον παρὰ τοῖς ποιητ. περὶ ἀξιωμάτων μήτε εἶναι λόγος ἐνταῦθα.) — Οἱ νεώτερ. συγγρ. φαίνεται ὅτι ἔλεγον καὶ «ὁ ὀνείδεον».

Ὀνεῖον, τό, (ὄνος) Σταῦλος ὄνων. Σουΐδ.

Ὀνειος, καὶ Ὄνιος, Ἰων. Ὀνήϊος (ὀνίνημι) Ὠφέλιμος, Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. ἐν δὲ Σοφοκλ. Αἴ. 1366. ἀνεγίνωσκεν ὁ Σχολ. «Πάνθ' ὀνειαν», ἑρμηνεύων διὰ τοῦ Συμφέροντα, ὅθεν τὸ Ὀνήϊος Ἰωνικ. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. εὑρίσκεται καὶ «Ὄνειον, ἀρεσκον», τὸ ὁποῖον Στέφ. παραβάλλει πρὸς τὸ Ὀνήϊον. Νικάνδρ Ἀλεξ. 627. δυνάμενον νὰ ἐκληφθῇ ὡς συγκριτικόν, ἀντὶ ὀνεῖον ἐκ τοῦ ὀνείων. Τὸ δὲ Ὀνήϊστος, ὡς ὑπερθετικόν. πρβλ. Ὀνήϊος, Ὀνήϊστος.

Ὀνειος, ὁ, ἡ, (ὄνος) Ὁ ἐξ ὄνου, γαϊδουρίσιος, οἷον, «Κρέας ὀνειον, γάλα,» κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ τριῶν καταλήξ. ἴδε Ὀνεία.

*Ὀνειραρ, τό, ἴδε Ὀνείρατα.

Ὀνείρατα, τά, ἐνύπνια, ἀνώμ. Ὀνομ. καὶ Αἰτ. πληθ. τοῦ Ὄναρ, Ὀδ. Τ, 87. πρὸς τὸ ὁποῖον λέγεται ἔτι ἐσχημάτισαν ὑστερτρ. Ἀλεξανδ. ποιηταί, ὡς ὁ Ἀπ. Ῥ. ὄχι μόνον τὴν Δοτ. πληθ. Ὀνείρασι, καὶ τὴν Γεν. καὶ Δοτ. ἑνικ. Ὀνείρατος, Ὀνείρατι, ἀλλὰ κατὰ τὸ ΕΜ. σελ. 47, 53· ὡς καὶ τὴν Ὀνομ. καὶ Αἰτ. Ὀνειραρ. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ δὲν ἀπαντᾶται οὗτος ὁ σχηματ. ἐκτὸς παρ' Ἡρόδ. ὅστις ἔχει ἅπαξ Α'. 120. τὴν Γεν. πληθ. Ὀνειράτων: τὴν Ὀνομ. ὅμως Ὀνειρα δὲν ἔχει κανεὶς τῶν ἀρχαίων.

*Ὀνειρά-τειον, τό, Ὑποκορ. τοῦ

*Ὀνειρος, Σχολ. Ἀπ Ῥ. 2, 197.

Ὀνείρειος, εια, ειον, (ὄνειρος) Ὁ ἐξ ὀνείρου, ὁ εἰς ὄνειρον ἀνήκων, «Ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσιν, ἀντὶ Ἐν ὀνείρῳ, Ὀδυσ. Δ. 809.

*Ὀνειρήειε, εσσα, εν, = Ὀνείρειος, Ὀρφ. Ἄμν. πέ. 14. «ὄψις ὀνειρήεσσα».

Ὀνειρογενής, ὁ, ἡ, (γένος) Ὁ ἐν ὀνείρῳ γεννηθείς, Ἡλιόδωρ. Θ'. σελ. 451.

Ὀνειρογόνος, ὁ. Ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ, Ὀνειρωγμός.

Ὀνειροδότης, ου, ὁ, δότις, ἡ (δίδωμι) Ὀδίδων, φέρων ὀνείρους, Ποιητ. Παλ. περὶ Φυτ. στίχ. 42.

Ὀνειροκρίτης, ου, ὁ, ὁ κρίνων, ἐξηγῶν τὰ ὀνείρατα. ὅθεν

Ὀνειροκριτικός, ή, όν. Ὁ εἰς ὀνειροκρίτην εἰς ἐξήγησιν τῶν ὀνείρων ἀνήκων, ῥέπων, «τὰ ὀνειροκριτικά», συνυπ. βιβλία, βιβλία περὶ ἐξηγήσεως τῶν ὀνείρων, ὡς τὰ ἔτι σωζόμενα τοῦ Ἀρτεμιδώρου.

Ὀνειρολεσχία, ἡ, παρὰ Σουΐδ. = Ὀνειρολογία, ἀμφ.

Ὀνειρολογία, ἡ (λόγος). Λόγος, διήγησις περὶ ὀνείρων, ἡ ἐξήγησις ὀνείρων.

Ὀνειρόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ὁ ἐκ τῶν ὀνείρων μαντευόμενος, προφητεύων. Αἰσχύλ. Χοηφ. 24.

Ὀνειρον, τό, σπαντρ. σχηματ. ἐκ τοῦ ὄνειρος, Ὀδ. Δ, 841. συχν. παρ' Ἡρόδ. ἔστις μεταχρζτ. τοῦτον τὸν σχηματ. συχνότερ. παρὰ τὸν συνήθη ὄνειρος.

Ὀνειροπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ ἀπὸ τὸ ὄνειρον κτυπηθείς, κινηθείς, καταπλαγείς, φοβηθείς.

*Ὀνειρόπληξ, ηγος, ὁ, ἡ, = ὀνειρόπληκτος.

*Ὀνειροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ποιῶν ὀνείρους.

Ὀνειροπολέω, ῶ (ὀνειροπόλος). Ὀνειρεύομαι, καθ' ὕπνον βλέπω, φαντάζομαι. Φυσικ. καὶ Μεταφορ. 2) Μεταβατ. ἀντὶ τοῦ ἀπατῶ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 809. 3) Παθητ. «ὀνειροπολεῖσθαί τινες, ὀνειρεύομαι περί τινος πράγματος, Διόδωρ. ΙΖ. 31. «ὀνειροπολούμενος ταῖς Μακεδόνων ἀρεταῖς». ὅθεν

*Ὀνειροπόλησις, ἡ. Τὸ ὀνειρεύεσθαι.

Ὀνειροπολία, ἡ. Τὸ ὄνειρον, τὸ ὀνειρεύεσθαι. Πλάτ. Ἐπινομ. σελ. 261.

Ὀνειροπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Ὁ εἰς ὀνείρους καταγινόμενος, ὅθεν α) ὁ ἐν ὀνείρῳ προβλέπων τὰ μέλλοντα, ὁ δι' ὀνείρων μαντευόμενος, ὁ περὶ τοὺς ὀνείρους πολούμενος καὶ ἡ ἐξ ὧν αὐτὸς βλέπει, ἢ ἐξ ὧν ἄλλοι, κρίνων· ὀνειροκρίτης· ὁ περὶ τὴν τῶν ὀνειράτων κρίσιν ἀνατρεφόμενος. Ἰλ. Α, 63. Ε, 149. β) ὁ ὀνειρευόμενος, ὅστις ὀνειρεύεται.

Ὀνειροπομπός, ὁ, ἡ (πέμπω). Ὁ πέμπων ὀνείρους.

Ὄνειρος, ὁ. Τὸ ὄνειρον, ἡ καθ' ὕπνον φαντασία, τὸ ὁποῖον βλέπει τις εἰς τὸν ὕπνον του. συχν. παρ' Ὅμ. ἐκ Διὸς πεμφθείς, Ἰλ. Α, 63. ὅθεν ὁ τοῦ Διὸς ἄγγελος, Ἰλ. Β, 26. πρβλ. ὄνειρον. ὄναρ, ὀνείρατα. β) ὡς κύριον ὄνομα, ὄνειρος, ὁ Θεὸς τῶν ὀνείρων, Ἰλ. Β, 6. 8. 16. 22. καὶ εἰς Πληθ. Ὀδ. Ω, 12. ἀπαύτως Ἡσ. Θεογ. 212. ὅπου οἱ ὄνειροι ἐμφαίνονται ὡς υἱοὶ τῆς νυκτὸς ἄνευ πατρός. γ) Παροιμιακ. πᾶν φθαρτόν, ἄυλον, κενόν, Valck. Phoen. 397. ἔτι δὲ καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχει τις εἰς τὸν νοῦν πάντοτε, καὶ δὴ ὡς ἐν τῷ ὀνείρῳ, ἴδε Ὀδ. Τ, 581. — Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ Ἐνύπνιον ἴδε εἰς τὴν λέξιν ταύτην.

Ὀνειροσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ ἐρευνῶν, καὶ ἐξηγῶν τοὺς ὀνείρους.

*Ὀνειρόσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὁ τῶν ὀνείρων ἐπιστήμων.

*Ὀνειροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ γεννῶν ὀνείρους.

Ὀνειροφαντασία, ἡ. Ὄψις, ὀπτασία ὀνείρου, Ἀρτεμίδ. Δ', 63. ἐκ τοῦ

Ὀνειρόφαντος, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὁ ἐν ὀνείρῳ φανείς, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 429.

Ὀνειρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ ὀνείρους νοῶν, καὶ ἑρμηνεύων. Εὐρ. Ἑκ. 703.

Ὀνειρωγμός, ὁ (ὀνειρώσσω, 2). Ἡ ἐν ὀνείρῳ ἐκσπερμάτισις.

Ὀνειρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος, ὄνειρος). Ὁ εἰς ὀνείρους ἐπιρρέπης, ὀνειροειδής, ὅμοιος μὲ ὄνειρον, ὁ ἀνήκων εἰς ὄνειρον.

Ὀνείρωξις, ἡ (ὀνειρώσσω). Τὸ ὀνειρεύεσθαι, τὸ ὄνειρον. 2) = ὀνειρωγμός.

Ὀνειρώσσω, καὶ Ἀττ. ὀνειρώττω (ὄνειρος). Ὀνειρεύομαι, ὀνείρατα βλέπω, φαντάζομαι. — 2) Χύνω τὸ σπέρμα καθ' ὕπνον ἐν ἀσελγείαις ὀνείρασι. ὅθεν

*Ὀνειρωτικός, ή, όν. Ὁ εἰς ὄνειρον ἀνήκων, ὁ ἀπὸ ὀνείρευσιν συνιστάμενος.

*Ὀνείων, ονος, Γεν. ονος, ἀνώμ. Συγκριτ. τοῦ ὄνειος, ὠφέλιμος, ὅπερ ἴδε.

Ὀνέλαφος, ὁ (ὄνος, ἔλαφος). Ὄνου ἔλαφιον, Καλλίστρατος παρ' Ἀθην. Ε', σελ. 201. ἔνθα αἱ νεώτεραι Ἐκδ. Ἐλάφων, ἔχουσι.

Ὄνευος, ὁ. Παρὰ Σχολαστ. Θουκυδ. Ζ'. 25. ταὐτὸν τῷ ὄνος, 6. εἶδος μηχανῆς, ἔτι δὲ καὶ ὁ τὴν μηχανὴν ταύτην κινῶν. ὅθεν

Ὀνεύω. Στρέφω, ἕλκω τι μὲ τὴν μηχανὴν τὴν καλουμένην ὄνος, Θουκυδ. Ζ', 25.

(Ὀνέω), ἄχρηστ. Θέμα, ὅθεν παράγονται μερικοὶ χρόνοι τοῦ ὀνίνημι.

Ὀνηγήσιος, ἀντὶ τοῦ ὀνηλάτης, ἀμφ. Μᾶλλον δὲ πᾶν ὅ τι ἀνήκει εἰς τὴν ὀνήγησιν (ὄνος, ἄγω) ἤτοι εἰς τὸ ἄγειν τοὺς ὄνους.

*Ὀνήγησις, ἡ. Τὸ ἄγειν τοὺς ὄνους, ἐκ τοῦ

*Ὀνηγός, ὁ (ὄνος, ἡγέομαι). Ὁ ἄγων τοὺς ὄνους, Δωρ. καὶ Ἀττ. ὀναγός.

Ὀνήϊος, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ ὄνειος, ὁ ὠφέλιμος. ἴδε ὄνειος.

Ὀνήϊστος, ίστη, ίστον, Ἰων. ἀνώμ. Ὑπερθ. τοῦ ὄνειος, ὁ ὠφελιμώτατος, κάλλιστος, πλέον εὔχρηστος, ἐξαίρετος, τιμημένος, «Ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνήϊστος ἔστω». Παρὰ Διογ. Κικέρων ἑρμηνεύει οὕτω, Nemo de nobis ullus excellat. «Ὀνήϊστον πονήσασθαι». Παρ' Ἀπολλ. Ῥόδ. β'. 335. τοῦτ' ἔστιν, ἐργάζεσθε, κοπιάζετε προθύμως. «Εἰ δὲ ὑμεῖς οἱ ὀνήϊστοι τὰς πόλεις ἐκλείψετε». Διογ. Λαερτ. Η', 49. ἀντὶ τοῦ οἱ ἄριστοι, οἱ ἐπιφανέστατοι. Ἀναξαγ. δὲ παρὰ Σιμπλικ. περὶ Ἀριστοτ. Φυσικ. σελ. 33. λέγει, «Καὶ τὴν γῆν αὐτοῖς φύειν πολλά τε καὶ παντοῖα ὧν ἐκεῖνοι τὰ ὀνήϊστα συνενεικάμενοι εἰς τὴν οἴκησιν χρῶνται». «Ὕδρωπος ὀνήϊστα», τὰ δραστηριώτατα μέτα ἐναντίον τοῦ ὕδρωπος, Ἀρετ. (ἔνιοι παράγουσιν ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. honestus.)

Ὀνηλατέω. Ἐλαύνω, ἄγω ὄνους, ἐκ τοῦ

Ὀνηλάτης, ου, ὁ (ὄνος, ἐλαύνω). Ὁ τοὺς ὄνους ἐλαύνων, ἢ ἄγων.

*Ὀνήμενος, Μετοχ. Ἀορ. 2. Μέσ. ἐκ τοῦ ὀνίνημι, Ὀδ.

(Ὀνήμι), ἄχρηστ. Ἐνεστ. ἔθεν παράγονται ἔνιοι χρόνοι τοῦ ὀνίνημι.

*Ὀνησα, Ἐπίκ. ἀντὶ ὠνησα, Ἀόρ. 1. ἐκ τοῦ ὀνίνημι, Ἰλ.

*Ὀνήσει, 3 πρόσ. Μέλ. ἐκ τοῦ ὀνίνημι, Ἰλ.

Ὀνησίδωρος, ὁ, ἡ (ὀνῆσις, δῶρον), ταὐτὸν τῷ, ὀνησιφόρος, ὁ φέρων ὠφελος, ὁ ὠφέλιμος.

Ὀνήσιμος, ὁ, ἡ (ὀνῆσις) Ἐπίρ. ὀνητίμως, ὠφέλιμος, βοηθητικός, εὔχρηστος, σύμφορος.

*Ὀνησίπολις, εως, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ τὴν πολιτείαν ὠφελῶν, βοηθῶν.

Ὀνῆσις, εως, ἡ (ὀνίνημι). Ὠφέλεια, κέρδος, βοήθεια, ἀπόλαυσις. Ἀλλ' Ὀδ. Φ, 402. λαμβάνεται γενικῶς ἀντὶ τοῦ τύχη, εὐτυχία. ἴδε Εὐρ. Ἄλκ. 335. ὅθεν

Ὀνησιφόρος ὁ, ἡ· Ἐπίρ. -ρως (φέρω). ἴδε ὀνησίδωρος· ὁ ὀνῆσιν φέρων.

Ὀνηπτικός, ή, όν (ὀνίνημι), Ὁ δυνάμενος ὠφελῆσαι, ὠφέλιμος.

Ὀνητός, ή, όν (ὀνίνημι). Ὠφέλιμος, ἀπολαυστός, εὔχρηστος, χρήσιμος. 2) ταὐτὸν τῷ μεμπτός, ἐκ τοῦ ὀνομαι, Ἡσυχ. Ἀμφ.

Ὀνήτωρ, ορος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, ὀνήσιμος, Ἡσυχ. 2) κύρ. Ὀνομ. Ἰλ. ὅθεν τὸ Πατρων. ὀνητορίδης, ου, ὁ, Ἰλ.

Ὀνθηλεύω = ὀνθυλεύω, ἀμφ.

Ὄνθος, ὁ. Κόπρος κτηνῶν, βόλβιτον. Ἰλ. Ψ, 775. 777. 781. «Ἐν δ' ὄνθου βόειον πλῆτο στόμαν· ἔνθα Σουΐδ. Βοέης. ἀναγινώσκει· παρὰ τοῖς Ὑστερτρ. καὶ «ἡ ὄνθος», κατὰ τὸ «ἡ κόπρος» (κατ' ἔνιους ἐκ τοῦ ὀνίε, ὄνος, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἄνθος, ὡς ἀντίθετ. τῆς εὐωδίας καὶ δυσωδίας· ἀμφότερα ἄτοπα.)

Ὀνθύλευσις, ἡ (ὀνθυλεύω). Ὡς τὸ Βοηθύλευσις καὶ Μονθύλευσις, τρόπος σκευασίας τινὸς μαγειρικῆς, ὡς τὸ κοινῶς λεγόμενον Παραγέμισμα, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, Μενανδ. σ. 160.

*Ὀνθυλευτός, ή, όν. Ὡς τὸ Μονθυλευτός, παραγεμισμένος, ἐπὶ φαγητῶν, ἐκ τοῦ

Ὀνθυλεύω. Ἔλεγον δὲ καὶ Βοηθυλεύω καὶ Μον-

θυλεύω. Lobeck Phryn. σελ. 356. Τὸ δὲ παρὰ Σουίδ. (ἐν Λέξ. ὄνθος) ὀνθηλεύω εἶναι ἡμαρτ. γεγραμμένον. Σημαίνει δὲ ἡ φωνὴ αὕτη, εἴδος σκευασίας μαγειρικῆς τινῶν βρωμάτων, ἴσως τὸ Παραγέμιτμα. Ἡσύχ. (ἐν Λ. Βομβυθυλευμάτα) ἐτυμολογεῖ τὴν λέξιν ταύτην ἐκ τοῦ ὄνθος, ὅ ἐστι κόπρος. »Τὸ σὺν τῷ ὄνθῳ ἀρτύειν καὶ Σουίδ. λέγει »Ὠνθυλευμένος, ὁ κοπρίας γέμων. Εὑρίσκεται δὲ καὶ »Τευθίδα ὠνθυλευμένην ταύτὸν τῷ Σακτήν, ἤγ. Παραγεμισμένην, »Σπλῆνα ὀπτὸν μεμυθυλευμένον. Νάρκην ὠνθυλευμένην, ὄρνα σύμπηκτον ὠνθυλευμένον. Γαστρίον ὠνθυλευμένον· Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 343. κέρμηνεύει τὸ, Καρύκην διὰ τοῦ Κοιλίαν, ἣν νῦν μονθυλευτὴν καλοῦσιν. Οὕτω δὲ καὶ Δίφιλος ὠνόμαζε τὸν Νικίαν, »Παχὺς, ὠνθυλευμένος στέατι σικελικῷ, ἤγ. Παραγεμισμένος μὲ σικελικὸν λίπος. 2) Ἡν δὲ εἰς χρῆσιν καὶ ἐπὶ σκευασίας τινὸς καὶ νοθεύσεως οἴνου, ὡς τὸ Καπηλεύω, 3. »Καὶ ὀνθυλεύουσι τὸν οἶνον συμμιγνύντες αὐτῷ σαπρόνιν, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1064. Ἴδε τὸ Sepia καὶ loligo farellis παρ' Ἀπικίῳ, 9. 3. Δύναται δὲ νὰ λάβῃς τὴν πρώτην σημασίαν ἐκ τοῦ ὄνθος, ἀντὶ τοῦ Κοπρίζω, ἢ νοθεύω, κάμνω τι μὴ καθαρόν· ἔθεν καὶ ἀντὶ τοῦ Παραγεμίζω, στουπόνω. πρβλ. Πηλός, Hemst. Ἀριστφ. Πλοῦτ. σελ. 396.

*Ο'νία, ἡ, ἀντὶ ἀνία, Αἰολ. ὡς τὸ αἶνος, ὄνος, honos, ὅτιν ἀντὶ ἄνιν· ὡσαύτως Βροχίας ἀντὶ Βραχίας, Θρυσέως ἀντὶ Θρασέως. ἴδε Prompt.

*Ο'νιαῖος, αία, αῖον, καὶ ὀνίδιος, ία, ιον. Ὁ ἐκ τοῦ ὄνου, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὄνου· Ἡσύχ. Σουίδ. ἴδε ἠτρίδιος.

Ο'νίας, ου, ὁ. »Σκαρος εἶδος σκάρου, ἔχοντος χρῶμα ὀνίσκον· τὸ δὲ ἄλλο εἶδος ὠνομάζετο αἰόλος, (varius) διὰ τὴν ποικιλότητα τῶν χρωμάτων.

Ο'νιδία, ἡ, = ὀνίς, ἀμφ.

Ο'νίδιον, τό (ὄνος). Γομαράκιον, ὀνάριον. — 2) ἄν καὶ = ὀνίς, εἶναι ἀμφ.

*Ο'νίδιος, ἴδε ὀνιαῖος.

Ο'νικός, ἡ, όν (ὄνος). Γομαρίτιος, ὁ ἐξ ὄνου, ὁ εἰς ὄνον ἀνήκων.

Ο'νίνημι, Ἀπρμ. ὀνῆναι, Μέλ. ὀνήσω, Ἀόρ. ὤνηνα, Μέσ. ὀνίαμαι, Μέλ. ὀνήσομαι, Ἀόρ. 2. ὠνήμην, ησο, ητο, ἢ ὠνάμην, Εὐκτ. ὀναίμην, Ἀπρμφ. ὄνασθαι: Παρατ. Ἐνεργ. ἐὰν ὑπῆρξε, καὶ ἀντὶ τούτου ἦτον ἐν χρήσει τὸ ὠφέλουν, ὁ Μέσ. Παρατ. ὅμως ἀπαντᾶται παρὰ Πλάτ. Παρατ. ὠνήμαι, σπάν. Ὁ Ὅμ. ἔχει τὸν Ἐνεστ. Ἐνεργ. Ἰλ. Ω, 45. Μέλ. Ἐνεργ. καὶ Μέσ., Ἀόρ. Ἐνεργ. ἐνίοτε ἄνευ αὐξήσεως, ἐκ τοῦ Ἀόρ. Μέσ. ὅμως, ὡς καὶ ὅλοι οἱ Ἴων. μόνον τὸν σχηματ. ὠνήμην, Μετοχ. ὀνήμενος, Ὀδ. Προστακτ. ὄνησο, Ὀδ. ἐν ὦ ἐμεταχρζτ. τὸ ὠνάμην μόνον ὡς Ἀόρ. ἐκ τοῦ ὄνομαι: ὅμως καὶ οἱ Ἀττ. προκρίνουσι τὸ ὠνήμην, μ' ὅλον ὅτι ἀπαντᾶται παρὰ τοῖς Ἱστορτρ. συχν. καὶ τὸ ὠνάμην: ὁ Ξενοφ. ἔχει καὶ τὸν Ἀόρ. ὠνήθην, περὶ τοῦ ὁποίου ἀμφισβητεῖ ὁ Valck. Adon. σελ. 362. Α. χωρὶς αἰτίαν, Lobeck Phryn. σελ 12. 13. Τοὺς Ἐνεστ. ὀνάω, ὀνάω, ὀνημι δὲν ἔχει κάνεις Ἕλλ. συγγραφ. (ὀνίνημι, νυ-υ)

1) Ἐνεργ. ὠφελῶ, βοηθῶ, προβιβάζω, ἀντιλαμβάνομαι, προξενῶ ὄφελος: ἀπολύτως: Ἰλ. Θ 36. 467. Ἡσ. Θεογ. 429. 436. συνήθ. μετὰ τῆς Αἰτ. τοῦ προσώπου ἢ πράγμ. Ἰλ. Α, 395. 503. Ε, 205. Η, 172. Ι. 509. Ω, 45. Ὀδ. Ξ, 67. Ἡσ. Ἔργ. 320. Ἡρόδ. Η, 141. ἔτι δὲ καὶ μετὰ διπλῆς Αἰτ. »σὲ δὲ τοῦτό γε γήρας ὀνήσειν, εἰς τοῦτο τοὐλάχιστον σὲ σὲ ὠφελήσει τὸ γήρας σου, Ὀδ. Ψ, 24. ἔτι δὲ καὶ Εὐφράνιω, φαιδρύνω, καθιλαρύνω, ὡς Ἰλ. Α, 393. εἶμαι πρὸς ὄφελος τινός, μετὰ τῆς Αἰτ. δὶ ὅλου ὡς τὸ Λατ. juvare aliquem.

2) Μέσ. Ἔχω ὄφελος, ὠφελοῦμαι, εὑρίσκω βοήθειαν, ἐπικουρίαν, προβιβασμόν, Ἰλ. Η, 173. Ὀδ. Ξ, 415. ἔτι δὲ ἔχω χαρὰν ἢ ἀπόλαυσιν: μετὰ Μετοχ. Θεογν. 1380. ὠφελοῦμαι ἐκ τούτου, ὅτι —. β) μετὰ Γεν. Ἀπολαύω ὠφελος, χαρὰν ἀπό τινος, οἷς τὸ Ἀπολαύω, οὕτω, »δαιτὸς ὄνησον ἀπόλαυσον τὸ δεῖπνον, τοῦτέστιν ἔστω εὐχαριστημένος μὲ αὐτό, Ὀδ. Τ, 68. »τί σευ ἄλλος ὀνήσεται; διὰ τί νὰ ἔχῃ ἄλλος ὄφελος ἀπὸ σέ; Ἰλ. Π, 31. καὶ ἐν παιζῷ λόγῳ, »οὕτω τῆς φιλοσοφίας ὀναίμην, οὕτω νὰ μὲ ὠφελήσῃ ἡ φιλοσοφία! γ) Μετοχ. Ἀορ. ὀνήμενος, εἰς σπαστρ. ἐλλειπτικὴν ἔκφρασιν, Ὀδ. Β, 33. »κέσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος! » συνυπακ. εἴη ἢ ἔστω, αὐτός μοι φαίνεται ἐσθλός, ἂς ἔχει ὠφελος ἐντεῦθεν! ἢ τὸ τῆς συνηθ. ἂς χαρῇ δὶ αὐτό! ἄρα ἀντὶ τοῦ ὀναιτο, ἀνάλογον τῷ Λατ. »macte nova virtute, puer« Virg. Aen. 9, 641. δ) Εὐκτ. Ἀόρ. ὀναίμην, αιο, αιτο, συχν. ἐν χρήσει ἐπὶ εὐχῆς, »οὕτως ὀναίμην, τὸ τῆς συνηθ. ἔτζη νὰ χαρῶ —! καὶ ἀντιστρόφως μετ' ἀρνήσεως, »μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ὀλοίμην, νὰ μὴ χαρῶ τὴν ζωήν μου, εἰσέτι δέδρακα, Σοφοκλ. ΟΤ. 644. ὅπου δὲν συνυπακ. μήτε τὸ Βίου, μήτε ἄλλο τι: μετὰ Γενικ. οἷον »Πολλὰ καὶ ἀγαθὰ τῷ βασιλεῖ ηὐχόμτο καὶ ὄνασθαι τῶν παρόντων, τοῦτ' ἔστι ν' ἀπολαύσῃ ἐν χαρᾷ τὰ παρόντα ἀγαθά τον. »Καὐτὴ γὰρ ἔγωγ', οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων, μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον· τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ἔτζη νὰ χαρῶ τὰ παιδία μου, κ. τ. λ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 489. ἔνθα ἄλλοι, ὀναίμην, ἀναγινώσκουσι· καὶ μετὰ τοῦ χάριν, π. χ. »ὀναιο Θησεῦ, τοῦτο γενναίου χάριν καὶ τῆς προμηθείας«, νὰ χαρῇς διὰ τὴν γενναιότητά σου κ. τ. λ. macte esto generositate tua, Σοφοκλ. ΟΚ. 1042. ε) μετ' εἰρωνικῆς σημασ. »Ἀλσὶν διασμηχθεὶς ὀναιτ' ἂν οὐτοσὶ« Ἀριστφ. Νεφ. 1257. »Ὀναιο μέν τ' ἂν εἴτις ἐκπλύνειέ σεα. Πλοῦτ. 1063. ἤγουν διὰ σὲ ἤτον καλόν, ἐὰν σ' ἐπλυνέ τις, ἢ καλὸν ἦτον νὰ σὲ πλύνῃ τις. »Ὤνησε διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπηκούσέ σου, Λουκιαν. τοῦτ' ἔστι Καλὰ ὅτι δὲν τὰ ἤκουσε καὶ ὁ Ζεύς. ζ) Εἶναι δὲ τὸ, ὀναιο, ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ κακοῦ, ἀντὶ ὄλοιο, πρβλ. Ἀπολαύω, γένω, καρπόω, κερδαίνω.

Ο'νίς, ιδος, ἡ (ὄνος). Κόπρος ὄνου, παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 4. ὅθεν »Ὀνιδία, τοῦ ἵππου ἀφόδευμαι παρὰ Σουίδ. ἐκτὸς εἰμὶ πρέπει νὰ γραφῇ, ὀνίδια, ἐκ τοῦ ὀνίδιον. Παρ' Ἡσυχ ὀνιαῖα ἀντὶ τοῦ, ὀνίδια. Ἔστι δὲ τὸ ὀνὶς ταὐτὸν τῷ, ὄνθος.

Ο'νίσκη, ἡ· ὑποκ. τοῦ ὄνος, ἡ. Ἡ μικρὰ ὄνος. Γλωσσ. Στ.

Ο'νίσκος, ὁ· ὑπκ. τοῦ ὄνος, ὁ. Μικρὸς ὄνος, γαιδουράκιον ἢ τὸ γομαράκιον. 2) Ὀψάριον θαλάσσιον, (Asellus) ἐκ τοῦ γένους τοῦ Γάδου. 3) Εἶδος σκώληκος, τὸ χιλιοπόδαρον. Multipes. ἴδε Ἴουλος, 14. 4) Ταὐτὸν τῷ, ὄνος, ἀριθμ. 6. μηχανήτις, Λατ. aucula. 5) Πριόνιον ξυλουργικόν, πρίων τεκτονικός. Ἡσύχ.

Ο'νίσχω, ταὐτὸν τῷ, ὀνίνημι, ὠφελῶ, Ἀθην. β'. σελ. 35.

*Ο'νίτης, ου, ὁ. Λίθος τις ἐκ τῆς Σκυθίας.

Ο'νῖτις, ιδος, ἡ. Εἶδος ὀριγάνου.

Ο'νοβατέω, ῶ. Βάλλω τὸν ὄνον νὰ βατεύσῃ τὴν φοράδαν. 2) Ἐπὶ ὄνου, ὅταν βατεύῃ τὴν φοράδαν, ἐκ τοῦ

Ο'νοβάτης, ου, ὁ· καὶ, ὀνοβάτις, ιδος, ἡ (βαίνω). Ὁ ἐπὶ ὄνου βαίνων, ἤγουν καββαλικεύων, Πλούταρ. προβλ. Ἕλλην. Ἡσύχ. »ὀνοβάτιδες, αἱ ἐπὶ μοιχείᾳ ἁλοῦσαι γυναῖκες, καὶ ἐξευχθεῖσαι ἐπὶ ὄνων.

Ο'νόβλιτον, τό (ὄνον βλίτον). Εἶδος βλίτου.

Ο'νόβρυχις, ιδος, ἡ· Διοσκορ. Γ'. 170. Πλίν. 24. 10. φυτόντι, παρὰ Λιν. Hedrysarum, ἢ astragalus onobrychis.

*Ο'νόγαστρις, ιος, ἡ (γαστήρ). Ἡ ὄνον κοιλίαν ἔχουσα.

Ο'νόγυρος, ὁ. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 71. »ὀνόγυρις ἐμπρίωνι ἐρμηνεύουσι διὰ τοῦ, ἀκαθοῦδης· ὥστε κατὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἦναι διάφορον παρὰ τό, Ἀνάγυρος, ὁ· καὶ Ἀνάγυρις, ἡ, φυτόντι δυσῶδες, Διοσκ. Γ', 167. Ἐκλαμβάνουσι λοιπὸν ἐκεῖνο ἀντὶ εἴδους τινὸς ἀγριαγκυναρίας. Τοῦτο δὲ εἶναι τὸ Λιν. Foetida anagyris. Παροιμιακῶς: »ὀνόγυρον κινεῖν ὅταν τις λόγον ἐμβάλῃ περί τινος πράγματος χαλεποῦ· ἐπειδὴ ἐκεντοῦτο ὁ τοῦ ὀνογύρου ἀπτόμενος.

Ο'νοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος ὄνου.

*Ο'νοθήλεια, ἡ. Γαδάρα βυζαίουσα.

Ο'νοθήρας, ὁ· καὶ ὀνοθηρίς, ἡ· ἡμαρτ. ἀντὶ οἰνοθήρας, οἰνοθηρίς.

*Ο'νοκαρδίος, ἡ, συνυπ. λίθος, εἶδός τι λίθου.

*Ο'νοκέντανρα, ἡ, = ὀνοκέντανρος.

Ο'νοκέντανρος, ὁ (κέντανρος). Πίθηκός τις ἄνευ οὐρᾶς. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. ΙΖ', 9. σημ.

Ο'νοκηκίς, δος, ἡ. Εἶδος κηκιδίων. ἀμφ.

Ο'νοκίνδιος, ὁ. Ἐπώνυμον Πεισάνδρου, ταὐτῷ, ὀνηλάτης, ἐκ τοῦ κίνω, κινέω, ὄνος, εὐπολις Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1555. Παρ' Ἡσυχ. δὲ φέρεται ὀνόκυνδος καὶ, ὀνοκίνδας, καὶ ὀνοκίνδιοι, ὡς καὶ παρὰ Φωτ. Ἴδε Πολυδ. Ζ'. 185.

Ο'νόκλεια, ἡ. Τὸ φυτὸν ἢ ἄγχουσα. πρβλ. ὄνοσμα καὶ ὀνοχειλές.

Ο'νοκοίτης, ου, ὁ (κοίτη). Ὁ ἐν τῇ φάτνῃ τοῦ ὄνου κείμενος, Τερτουλ. Ἀπολ. ιε'. ἀμφ. γραφῇ, ὄνομα χλευαστικόν, προσαφθὲν εἰς τὸν Θεὸν τῶν χριστιανῶν.

Ο'νοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὁ ὀξύνων, ἀκονίζων τὸν μυλικὸν λίθον, ὄνον καλούμενον, ὡς τὸ Μυλοκόπος. Πολυδ. Ζ', 20.

Ο'νοκρόταλος, ὁ. Γαλλικὸν πτηνόν, Πλίν. 10. 74. ἴσως εἴδός τι ἐκ τοῦ γένους τῶν Πελεκάνων, Λιν.

*Ο'νόκυνδος, ὁ, ἴδε ὀνοκίνδιος.

*Ο'νοκώλη, ἡ, καὶ ὀνοκωλίς, ἡ. Ἡ ὄνου πόδας ἔχουσα, Ἐπίθ. τῆς Ἐμπούσης, ὡς τὸ ὀνοσκελίς, Σχολ. Ἀριστφ. Βάτρ. 295. ἐκ τοῦ

Ο'νόκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Ὁ μέλη, μάλιστα δὲ πόδας ὄνου ἔχων.

Ο'νομα, ατος, τό, Ἰων. καὶ ποιητ. οὔνομα, Αἰολ. ὄνυμα, τὸ ὄνομα, ὀνομασία δὶ ἧς γνωρίζεται πρόσωπόν τι ἢ πρᾶγμα: παρ' Ὅμ. ὅστις μεταχρζτ., τὴν λέξιν ἐν μὲν τῇ Ὀδ. συχν. ἐν δὲ τῇ Ἰλ. μόνον δίς, καὶ συχνότ. ἐν τῇ συνήθ. παρ' ἐν τῷ Ἰων. σχηματ. πάντοτε τὸ κύριον ὄνομα προσώπου τινός (ἐξαιρουμένων τῶν ἀρθ. 2 ἀναφερθέντων χωρίων.) β) Δίδω τινὶ ὄνομα »ὄνομα θεῖναί τινιν, Ὀδ, Τ, 403. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅμως συνήθ. ἐν Μέσ. »ὄνομα τίθεσθαι, ὡσαύτως καὶ Ὀδ. Τ, 406. πρβλ. Θ, 554. Valck Phoen. 12. ὀνομάζω πρόσωπον ἢ πρᾶγμα κατ' ἄλλο τι, »ἀπόν, συχνότ. ὅμως, »ἐπί τινος«, Schaef. mel. σελ. 93. πρβλ. Ἐπώνυμος. γ) αὐτὸ τὸ ὄνομα τίθεται συνήθ. εἰς Ὀνομ. »τῷ Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔστω, ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων, Ὀδ. Τ, 183. 409. Ruhnk. ὕμ. Ὅμ. Δημ. 122 ὑστρτρ. ὅμως ἔτζη συχν. καὶ εἰς Γενικ. δ) καλῶ τινα μὲ ὄνομά τι, μετὰ διπλῆς Αἰτ. »ὄνομα καλεῖν τινα«, π. χ. »εἰπ' ὄνομ', ὅ,τι σε κεῖθι κάλεον«, Ὀδ. Θ. 550. ὑστρτρ. δὲ συχν. καὶ »ὀνόματι καλεῖν τινα«. 2) φήμη, δόξα, ὄνομα περίφημον, Ὀδ. Ν. 248. Ω, 93. φήμη ἐπὶ καλοῦ τι καὶ κακοῦ, »ὄνομα ἔχειν, ἀντὶ, φήμην κακὴν ἔχειν, Jac. Ἀπ. σελ. 379. ἔτι δὲ καὶ, δόξα παρὰ τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ἤγ. μετὰ τὴν ἀποθίωσιν: »ἐν ὀνόματι εἶναι«, ἀντὶ τοῦ Περίφημον εἶναι,

Wolf. Δημ. Λεπτ. σελ. 346. Στράβ. ς'. σελ. 245. 3) τὸ ὄνομα μόνον, ὡς ἀντίθετον τοῦ προσώπου ἢ πράγματος, Ὀδ. Δ. 710. ἀντίκειτ. τῷ ἔργον, Pors. Εὐρ. Φοιν. 512. ὅθεν καὶ β) τὸ ψευδὲς ὄνομα, μὲ τὸ ὁποῖον καλύπτεται πρᾶγμά τι, ἢ πρόφασις, ὀνόματιν, καὶ κέρδη ὀνόματιν, μὲ πρόφασιν, ὀνομάτων καλεῖν, honestis nominibus, Sallust. — 4) ἔτι δὲ καὶ περιγράφει ἡ λέξις ὄνομα, π. χ. ὀνόμα τῆς σωτηρίας, τῆς εὐγενείας κ. τ. τ. ἀντὶ σωτηρία, εὐγένεια, Pors. Εὐρ. Ὀρ. 1080. Seidl. Ἰφ. Ταυρ. 875. ὡσαύτως παρὰ τοῖς Λατ. nomen, Mackl. Stat. sylv. 1, 1, 8. σελ. 44. Χειρόγρ. 5) ὡς τὸ Λόγος, ἔκφρασις, καθόλου δὲ λόγος, ὁμιλία· μάλιστα ἐπὶ τεχνικῶν ἐκφράσεων, ἢ τὰ ἐν τῇ ναυτικῇ ὀνόματα. 6) παρὰ τοῖς Γραμμ. ἓν τῶν ὀκτὼ τοῦ λόγου μερῶν, nomen, ἀντίκειτ. τῷ, Ῥῆμα, verbum: ἔτι δὲ καὶ Κύριον ὄνομα, ἀντίκειτ. τῷ Προσηγορία, nomen appellativum, Γραμμ. (ἐκ τοῦ ὄνομα παράγεται τότε Λατ. nomen, καὶ τὸ Γερμ. Name, συγγεν. μὲ τὸ ὄνομαι καὶ ὀνείδος.) ὅθεν

Ὀνομάζω, άσω, Δωρ. άξω, φωνάζω, κράζω κατ' ὄνομα, καταλέγω, διέρχομαί τι κατ' ὄνομα, καλῶ κατ' ὄνομα, ἐπὶ προσώπ. καὶ πραγμ. Ὁμ. εἰς Ἐνεστ. καὶ Παρατ. μόνον Ὀδ. Ω, 339. καὶ εἰς Ἀόρ. μετὰ τῆς αὐξήσεως, νῆς τρὶς ὀνομάσας Σόλωνα, Ἡρόδ. Α', 86. β) λέγω τι μόνον, ὡς ἀντίθετον τοῦ Δίδω, ὅθεν ἀντὶ Ὑποσχόμαι, μετὰ τῆς Αἰτ. Ἰλ. Ι, 515. Schaef. Seidl. Εὐρ. Ἡλ. 63. γ) δίδω εἴς τε ὄνομα, κατάτι, ἢ πῶς τυχόντ. ἢ ἐπί τινος: εἰς Πλάτ. μετὰ διπλῆς Ὀνομ. ἢ τοῦτο ἢ ναῦς ὠνομάζετον, Jac. Ep. ad. 364. συχν. μετὰ τοῦ πλεονασ. ἢ εἶναι, Jac. Ἀθην. σελ. 225. Μεσ. ὀνομάζομαι, Σοφοκλ. ΟΤ. 1021. δ) Ἀναγορεύω, ἀπαγγέλω. 2) Φημίζω, κάμνω περίφημον. Ἱστορ. ἀντιτίθησι τὸ τῶν ὠνομασμένων τῷ τῶν ἀδόξων. πρβλ. ὀνομαίνω.

Ὀνομαθετέω, ῶ. Δίδω ὄνομα, ὀνομάζω. ἐκ τοῦ

Ὀνομαθέτης, ου, ὁ (τίθημι). Ὁ βάλλων, δίδων τὸ ὄνομα. Πλάτ. Κρατύλ. 9. ὀρθότερον δὲ τὸ καὶ ἐν Χειρογρ. εὑρισκόμενον, ὀνοματοθετέω, καὶ ὀνοματοθέτης, ἐνταῦθα τε καὶ ἀλλαχοῦ, ὅπου νῦν νομοθέτης, ἀναγινώσκεται.

Ὀνομαι, 2 Ἐνικ. προσ. ὄνοσαι, 3 Πληθ. ὄνονται, Προστακτ. ὄνοσο, 3 Εὐκτ. ὀνοῖτο, Μέλ. ὀνόσομαι, παρ' Ὁμ. μὲ διπλασ. τοῦ Σ, Ἀόρ. ὠνοσάμην καὶ ὠνοσάμην, παρ' Ὁμ. μόνος ὁ τελευτ. Ἀόρ. ἐν χρήσει, Εὐκτ. ὀνοσαίμην, αιο, αιτο, εἰς τὸ Ἀπρμφ. μὲ διπλοῦν σ, ὀνόσσασθαι. Ἐκτὸς τούτων τῶν θεμάτων ἔχει ὁ Ὅμ. ἐκ τοῦ ἁπλοῦ σχηματ. ΟΝΩ, Ἰων. 2 Πληθ. προτ. Ἐνεστ. ὀνεστε, Ἰλ. Ω, 241. καὶ 3 Ἀορ. ὠνατο, Ἰλ. Ρ, 25. — Ὀνειδίζω, μέμφομαι, ὑβρίζω, κατηγορῶ, καταφρονῶ, Ὅμ. «Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην παχὺ φρένας, οἷον ἔειπας. δηλ. τώρα πρέπει νὰ σοῦ ὀνειδίσω τὰ φρονήματα, Ἰλ. Ξ, 95. Ρ, 173. «Ἦ ὀνεστ', ὅτι μοι Ζεὺς ἄλγε' ἐδώκεν»· Ἰλιάδ. Ω, 241. ἀντὶ τοῦ, ὀνεσθε, ἤγουν δὲν εἴσθε εἰς τοῦτο εὐχαριστημένοι; Δὲν εὐχαριστεῖσθε εἰς τοῦτο; Ἄλλοι ἔγραφον, οὐνασθ' ἐκ τοῦ ὄνημι, ὄναμαι, ἐκλαμβάνοντες αὐτὸ ἀντὶ τοῦ, ὠφελεῖτε ἐκ τούτου. Ἀριστάρχος δὲ ἀνεγίνωσκεν, ὀνόσασθ'. καὶ μετὰ Γενικ. Ὀδ. Ε, 379. «Οὐδ' ὡς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος», ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ ὀνειδίσῃς τὴν ἀτυχίαν σου, τουτέστι ἐλπίζω, ὅτι θὰ σοῦ ἦναι ἀρκετὴ ἡ ἀτυχία, τὴν ὁποίαν ἔπαθες. Μετὰ τῆς Αἰτ. τοῦ προσώπ. ὀνοσσαίτινεα, Ἡρόδ. Β', 167. Πρβλ. ὀνοτάζω. (Ἡ ἀρχικὴ σημαν. τῆς ἀρχ. ῥίζης ΟΝΩ ἦτον καθόλου, κάμνω ψήμην, καλήν τε καὶ κακήν· ὅθεν ὄνομα, ἀντὶ ψήμη, ὅπερ ἄλλοι παράγουσι ἐσφαλμ. ἐκ τοῦ Νέμω· ἡ αὐτὴ διπλῆ σημασ. εὑρίσκεται καὶ εἰς τὸ ἐνταῦθα ἀνήκον ὀνειδος, ὡς εἰς τὸ Λατ. honos: τὸ ὄνημι ὅμως φαίνεται ὅτι ἔχει ἰδιαιτέραν τινὰ ῥίζαν, καὶ δὲν συγγεν. μὲ τὸ ὄνομαι.)

Ὀνομαίνω (ὄνομα), Δωρικ. καὶ Αἰολικ. ἀντὶ, ὀνομάζω, καλῶ τινα κατ' ὄνομα, συχν. παρ' Ὁμ. β) ὑπόσχομαι, Ὀδ. Ω, 341. μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. Μέλ. γ) ἀναγορεύω, ἐκλέγω, προσδιορίζω, «ἐπεράποιταν Ἰλ. Ψ, 90. δ) «ἰσχεο μηδ' ὀνομήνῃς κρατήτου καὶ μὴ τό λέγῃς, Ὀδ. Λ, 251. ὁμ. Ἀφρ. 291. ε) δίδω εἴς τι ὄνομα, Ἡσ. Ἔργ. 80. «καὶ οἱ τοῦτ' ὀνομήν' ὄνομ' ἐμμεναι», Ἡτ. Λείψ. 3, 2. Ἐν τῇ Ἰλ. καὶ Ὀδ. ὡς καὶ παρ' Ἡτ. ἀπαντᾶται ἀπὸ τὴν λέξιν ταύτην μόνον ὁ Ἀόρ. καὶ δὴ πάντοτε ἄνευ αὐξήσ. Ὑποτακτ. ὀνομήνω, κ. τ. λ. ὁ Ἐνέστ. πρῶτον παρ' Ὁμ. Ἀφρ. 291. Ἰων. Μέλ. οὐνομανέω, Ἡρόδ. Δ', 47.

Ὀνομακλήδην, Ἐπίρ. (ὀνομακλέω, ἀντὶ, ὀνόματι καλέω). Ὀνοματωδῶς, μὲ τὸ ὄνομα, κὐνομακλήδην ὀνομάζειν, Ὀδ. Δ, 278.

Ὀνομακλήτωρ, ορος, ὁ (καλέω). Λατ. Nomenclator, ὁ ἠξεύρων, ἢ καλῶν, προφέρων τὰ ὀνόματα τῶν ὑποκειμένων.

Ὀνομακλυτός, ὁ, ἡ (κλυτός). Ὁ περίφημον, ἀκουστὸν ἔχων ὄνομα, περίφημος. Ἰλ. Χ, 51. παρὰ τῷ Heyne, «ὀνομα κλυτόν». 2) Ἐνεργ. ὅστις κάμνει τινὰ περίφημον, Simm. Λ. Βρ. 2. σελ. 525. ὅπου γράφεται ὀνομάκλυτος.

Ὀνομασία, ἡ (ὀνομάζω). Τὸ ὀνομάζειν, ἠξεύρησις. 2) μεταχείρισις τῶν ὀνομάτων, ἢ λέξεων. Οὕτω λέγει Ἀριστοτ. ὅτι λέξις ἐστὶ ἡ διὰ τῆς ὀνομασίας ἑρμηνεία. Διονύσ. Ἁλικ. ς'. σελ. 1008. ἀντιτίθησι τὸ ὄνομα τῷ ἔννοια.

*Ὀνόμασες, ἡ (ὀνομάζω), = ὀνομασία, Πλατ.

Ὀνόμασμα, τό, ἐσφαλμ. χωρ. ἀντὶ μάσμα, ὅπερ ἴδε.

Ὀνομαστήρια, ων· τά, ὑπόκοσμ. τοῦ, Ἱερά, ἤγουν ἑορτὴ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ὀνόματος, Γρηγόρ. Ναζ. ἐκ τοῦ

*Ὀνομαστήρ, ῆρος, ὁ, = ὀνομαστής.

Ὀνομαστής, οῦ, ὁ (ὀνομάζω). Ὁ ὀνομάζων, ὁ δίδων ὄνομα, ὁ παρονομαστής.

Ὀνομαστί, Ἐπίρ (ὀνομάζω). Κατ' ὄνομα, μὲ τ' ὄνομα, ἐξ ὀνόματος.

Ὀνομαστικός, ή, όν. Ἐπίρ. -κῶς (ὀνομάζω). Ὁ ὀνομάζων, παρονομάζων, ὁ εἰς τὸ ὀνομάζειν ἀνήκων, ὅθεν α) ὀνομαστικὸν (δηλ. βιβλίον) τὸ τύλλογον, ἢ κατάλογον ἔχον ὀνομάτων, ἢ λέξεων ἠρμηνεμένων κατὰ τὰς διαφόρους ὑποθέσεις, καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρον τοῦ Λεξικοῦ, τοῦ κατ' ἀλφάβητον συνταταγμένου, ὡς π. χ. τὸ τοῦ Πολυδεύκους, ὅπερ σώζεται ἔτι. β) ἡ ὀνομαστική, συνυπακ. πτῶσις, Casus nominativus.

Ὀνομαστός, ή, όν. Ἐπίρ. ὀνομαστῶς, (ὀνομάζω). Ὁ ὠνομασμένος, ὁ δυνάμενος νὰ ὀνομασθῇ, συνήθ. οὐκ ὀνομαστός, ὡς τὸ Λατ. infandus, ὅπερ δὲν θέλεις νὰ ὀνομάσῃ ἀπὸ φόβον ἢ ἀποστροφήν, Ὀδ. Τ. 260. 597. Ψ, 19. Ἡτ. Θεογ. 148. 2) ὁ περίφημος, ἔνδοξος, περιβόητος, Πίνδ. καὶ Ἡρόδ. ὅστις μεταχεῖρ. τότε Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. καὶ Β', 178. Δ', 58. τὸν Ἰων. σχηματ. οὐνομαστός.

Ὀνομαστικός, ή, όν, Ἐπίρ. ὀνομαστικῶς, ὁ εἰς τὸ ὄνομα ἀνήκων, ὁ ἐξ ὀνόματος ληφθείς.

*Ὀνομάτιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ ὄνομα, ὀνοματάκι, Δογγίν.

Ὀνομαστογραφέω, ῶ (ὀνοματογράφος). Γράφω τὸ ὄνομα. ὅθεν

Ὀνομαστογραφία, ἡ. Ἡ γραφὴ, καταγραφὴ τοῦ ὀνόματος ἢ τῶν ὀνομάτων.

Ὀνομαστογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ γράφων, καταγράφων τὸ ὄνομα ἢ τὰ ὀνόματα.

Ὀνομαστοθεσία, ἡ (ὀνοματοθέτη(). Τὸ ὀνομάζειν, θέσις, ὅσις τινὸς ὀνόματος.

Ὀνομαστοθέσια, τὰ· ὑπόκοσμ. τοῦ Ἱερά (ἐκ τοῦ ὀνοματοθέσιος) ταὐτόν τῷ ὀνομαστήρια, Nominalia. Φιλοξ. Γλωσσ.

Ὀνομαστοθετέω, ῶ. Δίδω ὄνομα, ὀνομάζω, ἔτι δὲ καὶ ὀνομαθετέω, ἐκ τοῦ

Ὀνομαστοθέτης, ου, ὁ (τίθημι). Ὁ δίδων τὸ ὄνομα, ὁ ὀνομάζων, ἔτι δὲ καὶ ὀνομαθέτης, Lobeck Phryn. σελ. 668 ὅθεν

*Ὀνομαστοθετικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὀνοματοθεσίαν.

Ὀνομαστοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ὁ κυνηγὸς ὀνομάτων, ὁ θηρεύων κυνηγῶν τὰ ὀνόματα, ὅθεν

Ὀνομαστοθηράω, κυνηγῶ ὀνόματα, Ἀθην. 671.

Ὀνομαστοκλήτωρ, ορος, ὁ· ταὐτόν τῷ ὀνομακλήτωρ. Γλωσσ. Σπ.

Ὀνομαστολόγος, ὁ, ἡ (λόγω). Ὁ συλλέγων λέξεις ἢ ὀνόματα, 2) ὡς τὸ ἡγούμ. τὸ Λατ. Nomenclator, ὁ τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων λέγων, ὀνομάζων. Πλούτ. Ἀντ. Μαρ. 8.

Ὀνομαστομάχος, ὁ, ἡ, (μάχομαι) Ὁ διὰ ὀνόματα μαχόμενος.

Ὀνομαστοποιέω, ῶ. (ὀνοματοποιός) Κάμνω, ἐφευρίσκω ὀνόματα, λέξεις, ἐξαιρέτως εἰς μίμησίν τινος φυσικοῦ φθόγγου. Πλάτ. Ἐκ τούτου

Ὀνομαστοποίησις, ἡ, καὶ Ὀνοματοποιία, ἡ. Ἡ ποίησις, ἐφεύρεσις τῶν ὀνομάτων ἢ λέξεων, ἐξαιρέτως εἰς μίμησίν τινος φυσικοῦ φθόγγου.

*Ὀνομαστοποιητικός, ή, όν, ὅστις ποιεῖ σχηματίζει ὄνομά τι ἢ λέξιν, ἐξαιρέτως εἰς μίμησιν φυσικοῦ φθόγγου.

*Ὀνομαστοποιία, ἡ, = Ὀνομαστοποίησις.

Ὀνομαστοποιός, ὁ, ἡ, (ποιέω) Ὁ ποιῶν, ἐφευρίσκων, δίδων ὀνόματα, λέξεις. Πλάτ. Κρατύλ. 8.

Ὀνομαστουργέω, ποιῶ, δίδω ὀνόματα. Δημητρ. Φαληρ. 98. ἐκ τοῦ

*Ὀνομαστουργός, ὁ, ἡ, (ἔργον) = Ὀνοματοποιός.

*Ὀνομαστώδης, ὁ, ἡ, (εἶδος) Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ὀνόματος.

Ὀνόπορδον, τό. (πέρδω) Φυτόν τι, εἶδος ἀγριαγκυαρίτης.

Ὀνόπυξος, ἡ. Παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. ς'. 10. ἴσως ἀντὶ τοῦ Ὀνοπόρδου.

Ὀνόρυγχος, ἡ (ρύγχος) ζουρνᾶς ὅιον (Bunilla) Φιλοξ. Γλωσσ. εἶδος φυτοῦ.

Ὄνος, ὁ, Ζῷόν τι τετράπουν καὶ ἀχθοφόρον, κοινῶς λεγόμενον Γαϊδαρος καὶ Γομάριον. Ὄνος, ἡ, τὸ θηλυκ. πρῶτον Ἰλ. Λ, 558. καὶ ὡς ἄρσεν. ὡσαύτως παρ' Ἡρόδ. 2) Ὀψάριον θαλάσσιον ἓν, τοῦ γένους τοῦ λεγομένου κοινῶς Μπακαλᾶ, Λατ. mellus ἐκ τοῦ γένους gadus. ἔτι δὲ καὶ Ὀνίσκος καλοῦμ. 3) Τὸ χιλιοπόδαρον, εἶδος σκώληκος, Oniscus, Λιν. τὸ καὶ ἑλλην. Ὀνίσκος Κουβαρίς, καὶ Πολύποδος λεγόμενον. ἴδε Ἴουλος. 4) Εἶδος ὀνίδος ἀπτέρου, ἥτις καὶ Ἀστράκος καλεῖται. 5) Ἄστρον τι πλησίον τῆς φάτνης. — Ἐκ δὲ τοῦ φορτώματος τοῦ ζώου ὅθεν παράγετ. καὶ τὸ λατ. onus, προῆλθον αἱ ἑξῆς σημασίαι. 6) Μηχανὴ πρὸς ἕλξιν βαρέων σωμάτων, Sucula, κοινῶς Ἐργάτης ἢ Ἄρμανον. Ἡρόδοτ. Η'. 36. «Κατέτεινον ἐκ τῆς γῆς στρεβλοῦντες ὄνοισι ξυλίνοισι τὰ ὅπλα». 7) ἡ ἐπάνωθεν κινητὴ τοῦ μύλου πέτρα. Ἀριστοτ. Προβλ. 35. 3. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ε'. 5. ὀνομάζει τὰς τοιαύτας πέτρας, «Ἀλέτας ὄνους». Πολλ. 7, 19. πρβλ. Ἡτύχ. 2. σελ. 763. ὁ δὲ Φώτιος ὀνομάζει οὕτω τὴν ὑποκάτω ἀκίνητον τοῦ μύλου πέτραν, ὅτι δὲ σημαίνει ἡ λέξις τὴν ἐπάνωθεν πέτραν, περὶ τούτου μάρτυς ὁ Ἀριστοτ. ὅστις Προβλ. 35, 3. λέγει, ὅτι ὁ κρότος τοῦ νῦν λίθου ἀλοῦντος εἶναι βαρύτερος, ὅπου λοιπὸν ὁ λίθος εἶναι ἡ ὑποκάτω πέτρα, ἥτις τρίβεται ἀπὸ

τὴν ἐπάνωθεν, ὅταν δὲν εὑρίσκεται σῖτος ἐπ' αὐτῆς. (ἐν τῷ σημασ. λοιπὸν ἴσως ἐκ τοῦ Ἕνω, ἑνόω, ἴδε Ἕνοσις.) 8) Ἄτρακτος, κλωστήρ, ἠλακάτη. 9) Ἀγγεῖον οἴνου δεκτικόν. Ἀριστοφ. 10) Ὁ ἅπαξ εἰς τοὺς κύβους, ἤτοι ὁ ἐπὶ τοῦ κύβου πρῶτος ἀριθμός. ἄλλως Οἶη καλοῦμ. λατ. unus, unio, συγγεν. μὲ τὸ Μόνος. 11) Παροιμιακῶς, α) ὀνος πρὸς λύρανα ἢ ὀνος πρὸς αὐλόν, ἐπὶ ἀγρίου, τῆς μουσικῆς ἀναισθήτου ἀνθρώπου, ἔτι δὲ καὶ ὀνος λύρας, Meinke Menand. σελ. 184. β) ὀνος περὶ ὄνου σκιᾶς, εἰ οὐτιδανὸν πρᾶγμα, λατ. de lana caprina. γ) ὀνος ὄνου πετεινὸν ἐπ' ἀνθρώπων, οἱ τινες ἐξ ἰδιοῦ των ἁμαρτήματος περιπίπτουσιν εἰς ἀπορίαν, ὁμως μετὰ κομψῆς παρονομασίας, ἐπειδὴ αἱ λέξεις αὗται ἠχοῦσι καὶ ὡς τὸ ὀνος ὀνοῦ πετεινὸν. Ἀριστοφ. Νεφ. 1273.

Ὀνοσία, ας, ἡ. (ὄνομαι) Μέμψις, ὀνειδισμός, αἰσχύνη, καταφρόνησις.

Ὀνοσκελίς, ίδος, ἡ. (σκέλος) Ἡ ὄνου σκέλη, ἡ πόδας ἔχουσα γυνή, ὡς τὸ Ὀνοκώλη, σύνηθ. Ἐπῴδ. τῆς Ἐμπούσης, ὅπερ ἴδε Λουκιαν. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1048.

Ὀνοσμα, τό. Λάχανόν τι εὐώδες, ἀκαυδῶδες καὶ ἄγριον, τὸ καὶ ὀσμὰς καὶ ὄνωσις λεγόμενον. Διοσκ. γ. 147. Πλίν. 27. 12. εἶναι δὲ συγγενὲς τῇ Ἀγχούσῃ. πρβλ. Ὀνοχειλές.

*Ὀνοσσάμενος, Ἐπικ. ἀντὶ Ὀνοσάμενος, Μετοχ. Ἀορ. ἐκ τοῦ ὄνομαι, Ἰλ.

*Ὀνόσσεσθαι, Ἐπικ. ἀντὶ ὀνόσεσθαι, Ἀπρμ. Μελ. ἐκ τοῦ ὄνομαι, Ὁμ.

Ὀνοστάσιον, τό. (ὄνος, στάσις) Σταῦλος διὰ τοὺς ὄνους.

Ὀνοστός, ἡ, ὄν, (ὄνομαι). Ὁ ὑβρισμένος, κατηγορημένος, καταφρονημένος, ὁ ἄξιος κατηγορίας, ὕβρεως, καταφρονήσεως, ἀδῶρακ, Ἰλ. 1, 164.

Ὀνοστιγία, ἡ. (ὄνος, στίζω) Ἡ σφαγή, ἡ δυσλοσία τῶν ὄνων Καλλίμ.

Ὀνοτάζω, ταὐτὸν τῷ, Ὀνομαι, μέμφομαι, ὑβρίζω, καταφρονῶ, Ὅμ. Ὀμ. Ἑρμ. 30. ὀτκελιῶς ὀνοτάζειν, Ἡσ. Ἔργ. 260 παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ ὡς Ἀποθετ. Μέσ. μετὰ τῆς Αἰτ. Αἰτ. Ἱκέτ. 11. ἠὀνοτάζόμεναι γάμοιν, ἀντὶ τοῦ, Ἀποστρεφόμεναι.

Ὀνοτός, ἡ, ὄν. Ταὐτὸν τῷ, ὀνοστός, μεμπτός, ὀνειδισμένος, ἀξιοκαταφρόνητος, ταὐτὸν τῷ ἀποτίδοντες καὶ, μεμπτός, ἐκ τοῦ ὄνομαι, Πινδ. Ἰσθμ. 4, 89.

*Ὀνοτός, ἡ. = Ὀνοσις.

Ὀνουρις, ιδος, ἡ, φυτόν τι, τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ ὀνόθουρις, ὀνοθήρας, ὀνοθηρίς, ἢ κάλλιον οἰνοθήρας καὶ οἰνοθηρίς.

Ὀνοφορβός, ὁ, ἡ, (ὄνος, φέρβω) Ὁ φέρβων, ἤγουν βόσκων ὄνους, ὁ φύλαξ τῶν ὄνων. Ἡρόδοτ. Ζ. 68. 69.

Ὀνοχειλές, ἐος, τό, Ὀνοχειλίς, ίδος, ἡ, καὶ ὀνόχειλος, ἡ, (χεῖλος) Διοσκορ. δ'. 23. καὶ 24. ὀνομάζει δύο εἴδη φυτῶν, ἀγχούσης, τῶν ὁποίων τὸ μὲν πρῶτον ὀνομάζεται καὶ Βάλυξ καὶ ὀνοκλεία· τὸ δὲ ἄλλο, ἀλκιβιάδιον καὶ ὀνοχειλές, διδόμενον ἐξαιρέτως εἰς ἕλκη τῶν ὀνοκρίων. Παρὰ δὲ Σχολ. Νικάνδρ. Θηρ. 838. εἴδος τι ἀγχούσης ὀνομάζεται καὶ ὀνόχηλος (ὡς ἐκ τοῦ χηλή) παρὰ δὲ Παύλ. Αἰγ. τὸ πρῶτον λέγεται καὶ χοιροσπέλεκος, καὶ παρ' Ἱπποκρ. ἐρμηνεύουσι διὰ τοῦτου τὸ σχεδὸν μεγάλη. Παρὰ δὲ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Ζ. 10. ἡμαρτ. γεγράπται ὀνοκίχλη καὶ ὀνοχειλτός. Τὸ πρῶτον εἶδος εἶναι ἴσως Onosma ochloides, Λιν.

(Ὀνόω), ἀχρηστ. Θέμα, ὅθεν παράγονται ἔνιοι χρόνοι τοῦ ὀνομαι.

Ὄντα, τά, (ὤν, οὐδετ. ὄν, ἐκ τοῦ εἰμί) Τὰ ἀληθῶς ὑπάρχοντα, εἶναι δὲ ἐναντίον, τῷ κατ' ἐπίνοιαν, ἢ τῷ ἀπρασμένῳ καὶ μέλλοντι, ἄρα τὰ ἐνεστῶτα, παρόντα. 2) Ἡ περιουσία, τὰ κτήματα.

Ὀντ ως, Ἐπιρ. (ὤν, ὄν, ὄντως) Ἀληθῶς, τωόντι, βέβαια.

Ὀν τρόπον, καθάπερ, ὥσπερ, καθώς.

Ὄνυμα, τό, Αἰολ. ἀντὶ ὄνομα, Πινδ. ὅθεν

Ὀνυμάζω, καὶ Ὀνυμαίνω, Αἰολ. ἀντὶ ὀνομάζω καὶ ὀνομαίνω.

Ὄνυξ, υχος, ὁ, ὀνύχιον, ὀπλή, παρ' Ὅμ. πάντοτε εἰς Πληθ. καὶ σὴ ἐπὶ ὀνυχίου τοῦ ἀετοῦ, ἱέρακος, Ἡσ. Ἔρ. 206. 207. ὑστερτρ. καὶ ἐπὶ τετραπόδων ἁρπακτικῶν ζώων, Πινδ. Νεμ. 4, 103. ἐπὶ βοῶν καὶ ἵππων, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, Ἡσ. Ἀσπ. 266. καὶ ἀλλαχοῦ, Ἡρόδ. Δ'. 64. φράσει, α) ὀξὺ ὀνύχων, λατ. ex unguiculis, π. χ. ἠφελεῖνα, ἐμφαίνει τὸ διαπεραστικὸν αἰσθήματος ἢ παθήματός τινος, ὡς φιλίας, ἔρωτος, κ. τ. τ. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ἠὀξὺ πόδος ἀνάγεται εἰς ὄνυχας, δηλ. διαπερᾷ ἕως εἰς τὰ ὀνύχια. β) ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν ἀνδριαντοποιῶν ἡ πηλὸς ἀφικνεῖται εἰς ὄνυχας ὅταν ὁ τεχνίτης ἐξετάζῃ μὲ τὸ ὀνύχιον, αἱ ὕλαι ὅλα ὁμαλὰ καὶ καλῶς ἐξειργασμένα, ἢ ὅταν ἐκτελῇ τὰ πάντα μὲ μεγίστην ἐπιμέλειαν καὶ σὴ ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ὀνύχια, τὰς τρίχας κ. τ. τ. πρβλ. Hor. α. σελ. 32. ὅπερ εἶναι ἡ δυσκολωτάτη τοῦ τεχνίτου ἐργασία, πρβλ. ὀνυχίζω, 3. ὅθεν ἠκμάκαται εἰς ὄνυχας, ad unguem expressum ἢ factum est Διον. Ἁλ. ς'. σελ. 904. καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, π. χ. ἠὀξὺ ὄνυχος δίαιταν, ἀντὶ ἡ ἀκριβεστάτη, Πλούτ. ἠείς ὄνυχας, καὶ ἠδὶ ὀνύχων, καὶ ἠἐπ' ὀνυχοιν, ἀντὶ ἀκριβέστατα, ne transversum quidem unguem, ἠτμπηξις εἰς ὄνυχας παρὰ Γαλην. τὸ τοῦ Ἡλίου 8, 1. in unguem committere, καὶ τὸ τοῦ Οὐιτρουβ. 4, 6. in unque coniungere, ταῦτα ἐφαίνουσι τὸν τρόπον, καθ' ὃν τὰ ὀστέα τοῦ κρανίου συνάπτονται εἰς τὰς λεγομένας ῥαφάς· ἠἐπ' ὀνυχος συμβεβλημένοι γωνίαιν, Μαθημ. παλ. σελ. 66. γ) ὀξὺ ἀπαλῶν ὀνύχων ἐκ κεκρᾶς ἡλικίας, de tenero ungui, Hor. carm. 3, 6, 24. Jac. Automed ep. 3, 2. δ) ἠἐκ τῶν ὀνύχων τεκμαίρεσθαι γνωρίζω τὸ ἠποῖον ἐκ τινος χαρακτηριστικοῦ μέρους, ex ungue leonem — 2) Ἐκ τῆς ὁμοιότητος μὲ τὸ ὀνύχιον ἢ τὴν ὁπλὴν, πᾶν κυρτὸν ἄκρον, Ἡρόδ. Η', 36. Uncus Ἀγκύστρον, τζιγγέλιον· ὅθεν ἠἈγκύρας ὄνυξ παρὰ Πλουτάρ. τὸ τζιγγίλιον τῆς ἀγκύρας. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ὀξύ, ἢ μυτὴ τῆς σουβλας. Ἀνάλ. Α'. σελ. 197. 1. ὅθεν καὶ ὄργανόν τι στρεβλωτικὸν, παιδευτήριον, βασανιστήριον οὕτω λέγεται. — 3) Ἐκ τῆς ὁμοιότητος μὲ ἀνθρώπου ὀνύχιον, ὀνυχες ὀνομαζόνται εἰς τὰ φύλλα καὶ κεφάλια τῶν σκορόδων, ἢ ῥόδων, τὰ κάτω μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπικάθηται ἐκεῖνα, ὅ ἐστὶ τὸ πρὸς τὸ κάτω μέρος λευκὸν τοῦ φύλλου· ὅθεν τὸ ἠΡόδα ἐξονυχίζειν. Λατ. Ungues rosarum. Ὅρα Κορνηρ εἰς Γαλην. περὶ Συνθ. Φαρμ. τῶν Κατ. Τεπ. σελ. 546. 4) Ἕλκος ἐπὶ τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐκ τοῦ σχήματος λαβὼν τὴν προσηγορίαν. 5) Ὄνυξ λέγεται καὶ μέρος τι τοῦ ὑπατος. 6) Εἶδος μαρμάρου καὶ πολυτίμου λίθου, τοῦ ὁποίου εἶδος εἶναι ὁ Σαρδῶος ὄνυξ, παρὰ Λουκιαν. Συρ. 32. ἴδε Σαρδόνυξ. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἐστεναγμένον πρᾶγμα, μαλιστα δὲ μυρεθηκη ἐξ ὄνυχος· (ἡ ῥίζα εἶναι Νύττω, προσθήκη τοῦ Ο· ἐντεῦθεν στόνυξ, πρβλ. Jac. Ἀπ. σελ. 205. καὶ εἰς τὸ Λατ. uncus, uncinus, unguis, ungula, ungulus· συγγεν. μὲ τὸ Ἀγκών, ἀγκυλος, ὄγκος, angulus, κ. τ. λ.) ὅθεν

*Ὀνυχέα, ἡ. Πάθος τι εἰς τὰ ὀνύχια τῶν ζώων, ὡς τὸ Μιτέα.

*Ὀνυχίζω, ῶ. Ἐπιμελῶς ἀκριβῶς ἐξετάζω, Ἡσύχ.

Ὀνυχίζω, Μέλ. ἴσω. Κόπτω τοὺς ὀνυχας, τὰς ὁπλας. Μέσ. ὀνυχίζομαι· κόπτω τὰ ὀνύχιά μου, Ἰάμβλ. Πυθαγ. Κερ. 154. Lobeck Phryn. σελ. 289. 2) Σημειόνω μὲ τὰ ὀνύχια, ξύνω μὲ τὰ ὀνύχια. 3) ἐρευνῶ μὲ τὰ ὀνύχια, ἀν τὸ πρᾶγμα ἦναι ὅλον ὁμαλῶς ἐπεξειργασμένον· καὶ ἐπιμελῶς συνημμένον, πρβλ. ὀνυξ, β. — 4) μεταφ. Ἀπατῶ, γοητεύω, Ἀρτεμίδ. Α'. 22.

*Ὀνυχιαῖος, αία, αῖον (ὄνυξ). Ὁ ἐκ μικρῶν μερῶν, ὡς τὰ ἀποκόμματα τῶν ὀνύχων, συνεστάμενος.

Ὀνυχινος, ίνη, ινον (ὄνυξ 6.) Ὁ ἐξ ὀνυχος κατασκευάσμενος, ἠΔελτάριον ὀνύχινον Πλούτ.

Ὀνύχιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ὄνυξ. Παρὰ Θεοφρ. ἀντὶ τοῦ πολυτίμου λίθου ὀνυχος.

Ὀνυχισμός, ὁ (ὀνυχίζω). Τὸ κόψιμον τῶν ὀνύχων. 2) ἡ ἀκριβὴς ἔρευνα, συζήτησις καὶ ἀνάκρισις.

Ὀνυχιστήρ, ῆρος, ὁ (ὀνυχίζω). Ὁ κόπτων τὰ ὀνύχια· παρὰ δὲ τοῖς Ο'. τὸ σχίσμα τῆς ὁπλῆς, ὡς καὶ τὸ ὀνυχίζω, ἀντὶ τοῦ σχίζω τὴν ὁπλήν.

Ὀνυχιστήριον, τό. Ὀνυχιστήριον, ὑποκορ. τοῦ, Μαχαίριον, μὲ τὸ ὁποῖον κόπτουσι τὰ ὀνύχια, Πολυδ. Γ'. 140.

Ὀνυχίτης, ου, ὁ· ἠθλικ. ὀνυχῖτις, ιδος, ἡ (ὄνυξ, 6.). Ὅμοιος μὲ ὄνυχα, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀνυχος.

Ὀνυχογραφέω, ῶ (ὄνυξ, γράφω). Ἀμύσσω, ξυστρονίζω, γράφω μὲ τὰ ὀνύχια. Ἱπποκρ.

Ὀνυχοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων ὀνυχος εἶδος, μορφὴν, σχῆμα, ὅμοιος ὀνυχι.

Ὀνυχόω (ὄνυξ). Κάμνω, μεταβάλλω τι εἰς ὄνυχα, δίδω εἴς τι τὴν μορφὴν τοῦ ὀνυχος, ἢ τοῦ ἐργαλείου, ὁ καλεῖται ὄνυξ. Χειρουργ. Παλ. σελ. 94.

*ΟΝΩ, ἴδε ὄνομαι.

Ὀνωδής, ες, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ ὀνοειδής.

Ὀνωνις, ιδος, ἡ, = ὄνομα. Λατ. Ononis, φυτόν τι ἄγριον ἀκανθῶδες, τὸ καὶ Ἄνωνις καὶ ὀνωνὶς καλούμενον. Διοσκ. Γ'. 21. Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. ς'. 4. Ononis antiquorum, Λιν.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Ξ.

Ὀξάλιος, ὁ, ἡ (ὀξύς). Παρ' Ἡσυχ. ἠὀξάλιοι, εἶδος σύκων· οὕτω δὲ καὶ Πολυδ. ς'. 81. Ὅθεν γίνεται δῆλον, ὅτι παρ' Ἀθην. γ'. Ε'. σελ. 76. ἡμαρτ. Τοξάλιοι, ψεύσται. Ἴσως ὁ ὀξὺς, ὁ ἔχων ὀξὺν γεῦσιν.

Ὀξαλίς, ίδος, ἡ· παρ' Ἡσυχ. ὀξεῖα τρυξ, καὶ ὀξὺς οἶνος. Παρὰ Διοσκ. β'. 140. εἶδος, ξυλίδρας διάφορον τοῦ ὀξυλαπάθου. Rumex acetosa, Λιν.

Ὀξάλμη, ἡ (ὀξὺς, ἅλμη). Ζωμὸν ἐξ ἁλμύρας καὶ ὀξους ἐστεναγμένον.

Ὀξέα, ἡ, ὑστερτρ. σχημ. ἀντὶ ὀξύα. Ornus, δένδρον ὀξὺ ἐπὶ τοῖς ὄρεσι φυόμενον ὅπερ καὶ νῦν ὀξέα, καὶ ὀξεά, καλεῖται. Γλωσσ. Στ ἀμφ. Νικόλ. εἰς Γεωπον. ΙΚ, 2. 7. ὅπου ὀξύοις, ἴσως ἀντὶ ὀξύινος γράφεται, διάφορον ὂν τοῦ Φήγινος.

Ὀξεί ὁεον, τό· ὑποκορ. τοῦ ὄξος. Σουΐδ.

*Ὀξέ ινος, ίνη, ινον, ὑστερτρ. σχημ. ἀντὶ ὀξύινος.

Ὀξέλαιον, τό (ὄξος, ἔλαιον). Ζωμὸν ἐξ ἐλαίου καὶ ὄξους σκευαζόμενον.

Ὀξερίας, ου, ὁ (τυρός). Ἡσύχ καὶ Πολυδ. ς'. 48. ὅπου πρότερον ὀξυρίας ἀνεγινώσκετο, τυρὸν ἐξ ὀξέος γάλακτος κατασκευασμένον, ὀξυστυρίου.

Ὀξέως, Ἐπιρ. ἐκ τοῦ ὀξύς, σουβληρῶς, διαπερατικῶς, καὶ Μεταφ. σφοδρῶς, ταχέως.

Ὀξηρός, ά, ὄν (ὄξος). Ὀξοειδής, ὁ εἰς τὸ ὀξεῖδιον ἀνήκων. Ἀγγος, κεκέραμος ὀξηρ. ἢ τὸ εἰς ὑποδοχὴν ὀξειδίου διωρισμένον. Δίτολ.

Ο'ξίζω (ὄξος). Εἶμαι γίνομαι ξινός, ἔχω τὴν γεῦσιν τοῦ ὄξους, ὀξινίζω.

Ο'ξίνα, ἡ (ὀξύς). Ἐργαλεῖόν τι γεωργικὸν σιδηροῦς γόμφους ἔχον, ἑλκόμενον ὑπὸ βοῶν, Βωλοκόπος.

Ο'ξίνη, ἡ. Ἡ τοῦ στομάχου διάθεσις, ἣν οἱ πολλοὶ ὀξίδα καὶ ὀξινάδα, λέγουσι. Φώτ.

Ο'ξίνης, ου, ὁ (ὄξος). «Οἶνος», ξινὸν κρασίον. μεταφορ. ἀνθρωπος σκυθρωπός, δυσάρεστος, χαλεπός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1315. (–υ–)

Ο'ξίς, ίδος, ἡ (ὄξος). Acetabulum, μικρὸν ἀγγεῖον, εἰς ὑποδοχὴν ὄξους διωρισμένον, Ξιδερόν. 2) Παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 1509. φαίνεται ὅτι τὸ ὀξὶς σημαίνει καὶ εἴδός τι ἐντόμων, εἶδος καρίδος.

Ο'ξοπώλης, ου, ὁ (ὄξος, πωλέω). Ὁ πωλῶν ὀξείδιον.

Ο'ξος, εος, τό (ὀξύς). Ὀξείδιον, οἶνος ξινός, ξίδιον.

Ο'ξύα, ἡ Ὀξύη, ἡ. Εἶδος δένδρου, Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Γ'. 3. τὸ καὶ νῦν Ὀξύα λεγόμενον, ἡ Ὀξυά, καλεῖται δὲ καὶ Φηγός, Lobeck. Phryn. σελ. 301. ἴδε, Ὀξέα. 2) Ἡ περόνη, ἡ σούβλα, μάλιστα δὲ ἡ ἐκ τῆς ὀξυᾶς ἐσκευασμένη, Εὐρ. Ἡρακλ. 727. (–υ–)

Ο'ξυάδω, ἡμαρτ. παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 245. Ὀξυαδοῦσας, ἀντὶ Ὀξὺ Ἀδοῦσας.

Ο'ξυάκανθα, ἡ (ὀξύς, ἄκανθα), Διοσκ. β'. 122. Mespilus pyracanta, Λιν. κυρίως σημαίνει ὀξεῖα ἄκανθα. Τὸ δὲ Ὀξυάκανθα τοῦ Γαλην. νομίζουσί τινες ὅτι εἶναι τὸ Berbiers, Λιν. (–υυ–υ)

*Ο'ξυβαφής, ὁ, ἡ. Ὁ βαθὺ πορφυροῦς, Λατ. violaceus, ἴδε, Ὀξύς.

*Ο'ξυβάφιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Ὀξύβαφον.

Ο'ξύβαφον, τό. Ὑποκορισμ. τοῦ Ἄγγος (βάπτω, ὄξος), Acetabulum, ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον βάπτουσιν, ἤγουν βυθοῦσιν εἰς τὸ ὀξείδιον. Ἔτι ἀγγεῖόν τι χαμηλόν, ἀβαθές, ὡς φλυζάνιον. Ἀθην. σελ. 494. 2) Ὡς μέτρον, τὸ τέταρτον μέρος τῆς κοτυλης, ἢ 24. δραχμῶν. (–υυυ)

Ο'ξυβελής, ές, ὁ, ἡ (βέλος). Ὁ ὀξὺ ἄκρον ἔχων, «δίπτοκα», Ἰλ. Δ, 126. β) ὁ ὀξεῖα ἤτοι σουβληρὰ ὅπλα ἢ βέλη ἔχων. γ) καθόλου δὲ ὁ Ὀξύς, Μυτερός, ὁ σουβληρός, τραχύς. 2) ὁ ὀξέως ἤτοι ταχέως ῥίπτων τὸ βέλος, βάλλων, τοξεύων, «Καταπέλτης ὀξυβελής» καὶ μόνον τὸ Ὀξυβελής, ὁ, ὡς Τρισπίθαμος, Διόδωρ. Α'. σελ. 682. Β'. σελ. 140. καὶ 443. ὅθεν Ὀξυβελικόν, τό, ἤγουν Μηχάνημα ἢ Βέλος, Διόδ. Κ'. 75. ἐκ δὲ τοῦ κεφ. 85. καὶ 86. φαίνονται τούτου τρία εἴδη, ἤτοι ἐλάττονες, τρισπίθαμοι, καὶ πετροβόλοι, τῶν ὁποίων τὰ δύο πρῶτα ἔβαλλον ἤγουν ἐρρίπτον, ἐκτύπων πολλὰ μακράν, Μαθημ. Παλ. σελ. 3. καὶ 99.

Ο'ξυβλεπτέω, Ἀρριαν. Ἐπ. Β'. 11. 22. βλέπω ὀξέως· ἐκ τοῦ

Ο'ξυβλέπτης, ου, ὁ (βλέπω). Ὀξὺς κατὰ τὸ βλέμμα, τὴν ὅρασιν. Φιλόξ. Γλωσσ. ὅθεν

Ο'ξυβλεψία, ἡ. Ὀξεῖα ὅρασις, τὸ βλέπειν ὀξέως, Γραμματ.

Ο'ξυβόας, καὶ, Ο'ξυβόης, ου, ὁ (βοάω). Ὁ ὀξέως, ἰσχυρῶς, μεγάλως φωνάζων, βοῶν, ἢ καθόλου ἠχῶν, Αἰσχ. Ἀγ. 57.

Ο'ξυβολέω, ῶ (βολή). Βάλλω, ῥίπτω ταχέως, ἀμφ.

Ο'ξύγαλα, ακτος, τό (γάλα). Κυρίως ξινὸν γάλα· παρὰ τοῖς Ἕλλησι φαίνεται δὲ ὅτι ἐσήμαινον ἢ λέξις τὸ Τροφαλὶς λεγόμενον τυρίον· ὑστερ. μόνον τὸ ὀξὺ γάλα. ἴδε, περὶ Κολουμέλ. ΙΒ'. 8. Πίναξ Γεωπον. Ὄρα Πλουταρ. Ἀρταξ. 3. Στράβων δὲ Ζ'. σελ. 478. ὀνομάζει τὸ Ὀξύγαλαι Ὄθημα κατασκευασθὲν ποιεῖ· τὸ παρὰ Τούρκ. Ἰαούρτι, καλούμενον· Κτησ. Ἰνδικ. ὅθεν

Ο'ξυγαλάκτινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ ξινοῦ γάλακτος κατασκευασθείς.

Ο'ξύγαρον, τό. Ζωμίον, ἐξ ὀξειδίου καὶ γάρου κατασκευαζόμενον.

Ο'ξύγγιον, τό, ἡμαρτ. ἀντὶ Ἀξούγγιον. Διοσκ. Γ'. 104.

Ο'ξυγένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Ὁ ὀξὺ, σουβληρὸν ἔχων γένειον, ἢ ποιῶνιον.

Ο'ξύγενυς, υος, ἡ. Τὸ ἄκρον, ἢ μύτη τοῦ ποιωνίου, Πολυδ. Β'. 97. ἀμφ.

Ο'ξύγη, ἡ. Φύσαλος, Φιλοξ. Γλωσσ. ὅπου εἴδος ἀκρίδος· γράφεται παρὰ τὸ Ὀξύγη, καὶ Λατ. Bufo et cufo. Εἶτα δὲ ἕπεται καὶ Μύσαδρος, Bufo.

Ο'ξυγλυκές, ές, καὶ Ὀξύγλυκον, τό, συνυπ. ποτόνιν, ποτὸν κατασκευασθὲν ἐκ μέλιτος καὶ ὄξους, καλούμ. καὶ Ὀξύγλυκυ, ἐκ τοῦ

*Ο'ξύγλυκυς, εια, υ (γλυκύς). Ξυνόγλυκον ἢ γλυκόξινον, Αἰσχύλ. παρὰ Πολυδ. ς'. 11.

Ο'ξύγοος, ὁ, ἡ (γόος). Ὁ ὀξεῖαν ἔχων καὶ διαπεραστικὴν φωνὴν γοερόν, ὁ ὀξέως, ἰσχυρῶς φωνάζων ἢ κλαίων.

*Ο'ξυγραφέω (ὀξύγραφος). Γράφω ταχέως, ὅθεν

*Ο'ξυγραφία, ἡ. Τὸ γράφειν ταχέως.

Ο'ξυγράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ ταχέως γράφων, ταὐτὸν τῷ Ταχυγράφος.

Ο'ξυγώνιος, ὁ, ἡ (γωνία). Ὁ ὀξείας ἔχων γωνίας· ὅθεν

Ο'ξυγωνιότης, ητος, ἡ. Τὸ ἔχειν ὀξείας γωνίας, Μαθημ. Παλ. σελ 24.

Ο'ξυδέρκεια, ἡ. Ὀξεῖα ὄψις, τὸ βλέπειν ὀξέως· ἐκ τοῦ

Ο'ξυδερκέω. Ἔχω ὀξεῖαν ὄψιν, βλέπω ὀξέως, ἐκ τοῦ

Ο'ξυδερκής, ές, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὀξυδερκῶς (δέρκομαι, ὀξύ). Ὁ ὀξέως βλέπων, Ὑπερθετ. Ὀξυδερκέστατος, Ἡρδτ. Β'. 68.

*Ο'ξυδερκία, ἡ, = Ὀξυδέρκεια. Σχολ. Νικάνδρ. Θηρ. 33.

Ο'ξυδερκικός, ή, όν. Ὁ ὀξύνων τὴν ὅρασιν, ὁ εἰς ὀξυδέρκειαν ἐπιτήδειος.

Ο'ξυδορκέω, ῶ. Ὀξυδορκής, ὁ, ἡ. Ὀξυδορκία, Ὀξυδέρκεια, ἡ· καὶ Ὀξυδορκικός, ή, όν, = Ὀξυδερκέω, κ. τ. λ. ἴδε Lobeck. Phryn. σελ. 576.

Ο'ξύδουπος, ὁ, ἡ (δοῦπος). Ὁ ἔχων ὀξὺν, διαπεραστικὸν τόνον, ἦχον, οἷον κύμβαλα ὀξύδ. Ἀναλεκτ. Β'. 212.

*Ο'ξυδράκαι, οἱ. Ἔθνος τι μυθῶδες παρὰ Λουκ.

Ο'ξυδρομέω, ῶ. Τρέχω ταχέως· ἐκ τοῦ

Ο'ξύδρομος, ὁ, ἡ (δραμεῖν, δρόμος). Ὁ ταχέως τρέχων.

Ο'ξυέθειρος, ὁ, ἡ (ἔθειρα). Ὁ ὀξείας, σουβληρὰς τρίχας ἔχων. Νόννος· εὑρίσκεται δὲ καὶ τὸ θηλ. Ὀξυέθειρα, καὶ μεταπλαστικός τις πληθ. ἀριθ. Ὀξυέθειρες.

Ο'ξύζω, = Ὀξίζω, Lobeck. Phryn. σελ. 210.

*Ο'ξύη, ἡ. ἴδε, Ὀξύα.

Ο'ξυηκοΐα, ἡ. Ὀξεῖα ἀκοή, τὸ ἀκούειν ὀξέως, ἐκ τοῦ

Ο'ξυήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὁ ὀξέως ἀκούων· καθόλου δὲ, ὁ ὀξέως αἰσθανόμενός τι, ἐπὶ πασῶν τῶν αἰσθήσεων, «αἴσθησις», Πλάτ. Τιμ. σελ. 75. Β.

*Ο'ξυηχής, ὁ, ἡ, καὶ

Ο'ξύηχος, ὁ, ἡ (ἦχος). Ὁ ὀξέως ἠχῶν, ὁ ἰσχυρὸν, ὀξὺν ἦχον ἀφιείς, μάλιστα ἐπὶ ὑψηλῶν τόπων.

Ο'ξυθάνατος, ὁ, ἡ (θάνατος). Ὁ ὀξέως, ταχέως θανατώνων, ἢ 2) ἀποθνήσκων.

Ο'ξύθηκτος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. — θήκτως, (θήγω). Ὁ ὀξέως ἀκονημένος, κοπτερός, ὁ κοπτερὸν ἔχων ἄκρον· μεταφορ. ὁ σφοδρῶς ἐρεθισθείς, ὁ παρακινούμενος εἰς πάθη, ὀργὴν, ἀπελπισίαν, κ. τ. λ. Σοφοκλ. Ἀντ. 1301.

Ο'ξυθρήνητος, ὁ, ἡ (θρηνέω). Ὁ πικρῶς θρηνούμενος, Σχολ. Αἰσχύλ. Θήβ. 326.

Ο'ξυθυμέω, ῶ (ὀξύθυμος), καὶ Ἀποθ. Παθητ. ἡ Μέσ. παρ' Ἀριστοφ. εἶμαι ὀξύθυμος, θυμόνω ταχέως· ὅθεν

Ο'ξυθύμησις, ἡ. Τὸ ὀξέως θυμοῦσθαι, Ἀρτεμίδ. Δ'. 69 (–υ––υ)

Ο'ξυθυμία, ἡ (ὀξύθυμος). Ὀξὺς, ταχὺς θυμός.

Ο'ξυθύμια, τά (ὀξύς, θύμοι). Εὔπολις περί τινος κατηγορουμένου ἀνθρώπου λέγει, «Ὃν χρὴν ἐν ταῖς τριόδοις καὶ τοῖσιν ὀξυθυμίοις προστρέπαιον τῆς πόλεως καθεστῶτα ἐπιστατεῖν». Ἐλέγοντο λοιπὸν οὕτω τόποι τινὲς εἰς τὰς τριόδους πλησίον τῶν ἀνθριάντων τῆς Ἑκάτης, ὅπου ἔχυνον καὶ κατέκαιον τὰ κατάλοιπα τῶν καθαρμῶν καὶ θυσιῶν· ἄλλοι δὲ ἔλεγον καὶ αὐτὰ τὰ ἀποκαθάρματα τῶν μυσαρῶν καὶ τῶν οἰκιῶν, τὰ ὁποῖα νύκτωρ εἰς τὰς τριόδους ἀπέρριπτον, καὶ τὰ ξύλα δὲ ἀφ' ὧν ἀπάγχονται τινες. Πρὸς τούτου, καὶ ἐν τοῖς νηφαλίοις λεγομένοις ἱεροῖς, μετεχειρίζοντο τὸ ἐκ τοῦ ἀγρίου θύμου ξύλον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐμαστίγουν καὶ τοὺς κακοῦργους. Ὅθεν ἔλεγον Ἱππῶνα παρὰ Τζέτζ. Χιλ. Ε'. 23. «Ἐν τῷ θύμῳ ὁ φαρμακὸς ἀχθεὶς ἑπτάκις ῥαπισθείς».

*Ο'ξυθυμίας, ου, ὁ. Ὁ ταχέως θυμώνων, Πολυδ. ς'. 124. ἐκ τοῦ

Ο'ξύθυμος, ὁ, ἡ (θυμός, ὀξύς). Ὁ ὀξέως, ταχέως θυμώνων, ὁ ὀξὺς εἰς θυμὸν καὶ ὀργὴν, Εὐρ. καὶ Ἀριστοφ. ὅθεν

Ο'ξυθυμόω, συνήθ. Ὀξυθυμόομαι, ῶς Μέσ. καὶ Ἀποθ. Παθητ. ταὐτὸν τῷ Ὀξυθυμέω, ἐκ τοῦ Λεξ. Φαβωρ.

Ο'ξύϊνος, ίνη, ίνον (ὀξύα). Ὁ ἐξ ὀξύας κατασκευασμένος, ὁ ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ὀξύας. (–υυυ)

Ο'ξυκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία, ὀξύς), ταὐτὸν τῷ Ὀξύθυμος, Αἰσχύλ. Θήβ. 889. Ἀριστοφ.

Ο'ξυκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον) = Ὀξυκέφαλος. Ὁ ὀξέας, σουβληρὰς ἔχων κεφαλάς.

Ο'ξύκεδρος, ἡ (κέδρος, 2.). Εἶδος κέδρου, μὲ σουβληρὰ φύλλα.

*Ο'ξυκέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὁ ταχέως ταξιδεύων.

Ο'ξυκέρατος, ὁ, ἡ (κέρας), ταὐτὸν τῷ ἑπομένῳ, Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 424.

Ο'ξύκερως, ωτος, ὁ, ἡ (κέρας, ὀξύς). Ὁ ὀξέα, σουβληρὰ ἔχων κέρατα.

Ο'ξυκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ σουβλοκέφαλος, ὁ ὀξεῖαν κεφαλὴν ἔχων.

Ο'ξυκίνητος, ὁ, ἡ (κινέω). Ὁ ταχέως κινούμενος.

*Ο'ξυκοΐα, ἡ (ὀξύκοος), ἀμφ. χωρ. ἀντὶ Ὀξυηκοΐα.

*Ο'ξύκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὁ ὀξεῖαν κόμην ἔχων, ἰδιαιτέρως δὲ ἐπὶ ὀξυφύλλων δένδρων, Ὀππιαν.

Ο'ξύκοος, ὁ, ἡ, ἡμαρτ. ἀντὶ Ὀξυήκοος.

Ο'ξύκρατον, τό (κεράννυμι). Ὕδωρ μετὰ ὄξους μεμιγμένον· Posca.

Ο'ξυκώκυτος, ὁ, ἡ (κωκύω), Σοφ. Ἀντιγ. 1323. ὁ μὲ ὀξεῖαν φωνὴν θρηνούμενος, ἢ θρηνῶν.

Ο'ξυλάβεια, καὶ Ο'ξυλαβία, ἡ (ὀξυλαβής). Σπουδή, ταχύτης εἰς τὸ λαμβάνειν καὶ ὠφελεῖσθαι ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὰς περιστάσεις πρός τι τέλος, δραστηριότης τοῦ ἔργου· ἐκ τοῦ

Ο'ξυλαβέω, ῶ (ὀξυλαβής). Λαμβάνω, πιάνω τι ταχέως· καθόλου εἶμαι ταχύς, ὀγλήγορος εἰς τὰ ἐπιχειρήματά μου, Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'. δ'. 27. ὅθεν

Ο'ξυλάβη, ἡ. Τζιμπίδα, Σουΐδ. ἐν Λέξ. Ἡφαίστος. Παρὰ δὲ Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλιάδ. Ζ. 477. φέρεται Ὀξύλαβος, ὁ, ἀντὶ Πυράγρα.

Ο'ξυλαβής, ές, ὁ, ἡ (λαμβάνω, λαβεῖν). Ὁ ταχέως, σπουδαίως λαμβάνων, ἢ πιάνων τι, καθόλου ὀγλήγορος, δραστήριος εἰς τὸ ἐπιχείρημα.

*Ο'ξυλαβία, ἡ, = Ὀξυλάβεια.

*Ο'ξύλαβος, ὁ· ἴδε Ὀξυλάβη.

Ο'ξυλάλος, ὁ, ἡ (λαλέω). Ὁ ὀξέως, ταχέως λαλῶν, ὅστις ἔχει πρόχειρα τὰ σκώμματα, Ἀριστοφ. Βατρ. 815.

Ὀξυλάπαθον, τό (λάπαθον). Εἶδος ξινοῦ λαπάτου, Σιπολάπατον. Διοσκ. β'. 140. Rumex acutus, Λιν.

Ὀξυλίπαρον, τό. «Τρίμμα ὀξυλίπαρον» παρὰ Ἀθην. σελ. 385. ζωμὸν ἐκ λίπους καὶ ὄξους σκευαζόμενον.

Ὀξυλιπής, ὁ, ἡ (λίπος). «Ἄρτος ὀξυλιπής» παρὰ Γαλην. Θεραπ. Μεθ. Η'. ε'. 5. εἶδος ἄρτου μὲ λίπος καὶ ὀξείδιον σκευαζομένου.

Ὀξυλοβέω (ὀξύς, λοβός). Ὀξέως, ταχέως ἀκούω, Σουίδ. καὶ Εὐστάθ. Παρὰ Σουίδ. ἔτι καὶ νῦν ἡμαρτ. Ὀξυβολῶ φέρεται, ἂν καὶ ὁ Στέφανος ἐλάλησεν ἤδη πάλαι περὶ τῆς ἡμαρτημένης ταύτης γραφῆς.

Ὀξυμαθεία, καὶ, Ὀξυμαθία, ἡ. Τὸ μανθάνειν τι ὀξέως, ταχέως, ἤτοι εἰς ὀλίγον χρόνον· ἐκ τοῦ

Ὀξυμαθής, ές, ὁ, ἡ (μαθεῖν, μανθάνω). Ὁ μανθάνων, καταλαμβάνων τι ταχέως, ἤτοι εἰς ὀλίγον χρόνον διάστημα.

*Ὀξυμαθία, ἡ, = Ὀξυμάθεια.

Ὀξύμαλον, Δωρικ. ἀντὶ, Ὀξύμηλον.

Ὀξυμελής, ὁ, ἡ (μέλος). Ὁ ψάλλων μὲ τόνον ὀξὺν καὶ ὑψηλόν, Ἀριστοφ.

Ὀξύμελι, ιτος, τό (μέλι). Ποτὸν ἐξ ὄξους καὶ μέλιτος σκευαζόμενον. (-υυυ)

Ὀξυμελίκρατον, τό, καὶ Ἰωνικ. Ὀξυμελίκρητον (κεράννυμι), ταὐτὸν τῷ προηγουμένῳ, κυρίως τὸ ἐξ ὄξους καὶ μέλιτος μεμιγμένον.

Ὀξυμέριμνος, ὁ, ἡ (μέριμνα). Ὁ προξενῶν ὀξείας μερίμνας, ὁ ἀπαιτῶν ὀξύνοιαν εἰς κατανόησιν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 877.

Ὀξύμηλον, τό (μῆλον, 2.). Κυρίως τὸ ξινὸν μῆλον, ταὐτὸν τῷ Κοκκύμηλον, Ἡσύχ. καὶ Ἀθην. σελ. 83.

Ὀξυμήνιτος, ὁ, ἡ (μηνίω), Αἰσχύλ. Εὐμεν. 469. ὁ ταχέως ἢ σφοδρῶς ὀργιζόμενος, ἢ ὁ ἐξ ὀξυθυμίας γενόμενος.

Ὀξύμολπος, ὁ, ἡ (μολπή), ταὐτὸν τῷ, Ὀξυμελής, Αἰσχύλ. Θήβ. 1031.

Ὀξύμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ μορφωθεὶς κατ' ὀξὺν τρόπον, ἢ ὁ ταχέως γενόμενος, πολλὰ ἀμφίβ.

Ὀξυμυρσίνη, ἡ· ταὐτὸν τῷ Κεντρομυρσίνη τοῦ Θεοφρ. Διοσκ. δ'. 146. Ruscus, Λιν.

Ὀξύμωρος, ὁ, ἡ (μωρός, ὀξύς). Κυρίως, ὁ κατ' ὀξὺν τρόπον μωρός· συνήθ. ὅμως λέγεται «τὸ ὀξύμωρον» ὀξεῖά τις ἔκφρασις, ἢ ὀξύς τις σοφισμός, ὅ τις κατ' ἀρχὰς φαίνεται μωρός, μάλιστα ἢ ἀγχίνοια συνδρομὴ δύο πραγμάτων ἀντικειμένων ἀλλήλοις, ὡς τὸ παρ' Ὁρατ. Strenua nos exercet inertia, ὅπου τὸ Δραστηρία, Strenua, Ἐπίθ. ἀντίκ. τῷ Ἀργία, Inertia. ἢ τὸ insaniens sapientia· πλειότερα παραβ. ἴδε παρ' Ritterhus. Opp. Cyc. 1. 260. Alb. Ἡσύχ. 1. σελ. 475. Bergl. Ἀριστφ. Ἀχ. 403.

Ὀξυναῖος, ὁ, ἡ. «Οἶνος ὀξυναῖος» ἡμαρτ. γραφὴ ἐξ Ἱπποκρ. περὶ Διαίτ. Β'. Κεφ. 6. ἀντὶ τοῦ, ὀξύνης, ἢ ὀξίνης, ξινὸς οἶνος.

Ὀξυνος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ὀξίνης, ὁ ξινός, «οἶδος» Γεωπον. ζ. 4.

*Ὀξυντέος, ία, έον. Ἐπιρρηματικ. ἐκ τοῦ ὀξύνω, ὅστις πρέπει νὰ γράφηται ἢ νὰ προφέρηται μὲ ὀξεῖαν, Γραμμ.

Ὀξυντήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ ὀξύνων, ἀκονῶν. Ἀνθολ. ἐκ τοῦ

Ὀξύνω. Μελ. νῶ (ὀξύς). Κάμνω τι ὀξύ, συμβληρόν. β) μεταφ. ἐνισχύω, ἐγκαρδιόνω, ἐξάπτω. Παραίνω, κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ, νὰ ἀγανακτήσῃ· παθητ. Ἀγανακτῶ, θυμόνομαι, «ὀξυνθείς», Ἡρόδ. Θ'. 138. γ) παρὰ τοῖς Γραμμ. = Ὀξυτονέω, Λατ. acuere, «Τοὐμὸν ὀξύνει στόμα», Σοφοκλ. Τραχ. 1176. Ἐκφράζω, προφέρω, ἢ γράφω τι μὲ τὴν καλουμένην ὀξεῖαν, ἤγουν μὲ ὀξὺν τόνον. 2) Κάμνω ξινόν. 3) καὶ ἀμεταβ. γίνομαι ξινός.

Ὀξυόδους, οδοντος, ὁ, ἡ (ὀδούς). Ὁ ἔχων ὀξεῖς ὀδόντας.

Ὀξυόεις, εσσα, εν, παρ' Ὁμ. μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. συχν. Ἐπίθ. τοῦ Ἔγχος καὶ Ἔγχεα, ἔτι καὶ τοῦ Δουρὶ, Ἰλ. Ξ, 443. κατὰ τὴν συνήθ. ἐξήγησιν ἐκ τοῦ ὀξύα, ἀντὶ ὀξύνος, ὁ ἐκ τῆς ὀξύας ἐσκευασμένος, κατὰ τὸν Ἀπίωνα ὅμως ποιητ. ἀντὶ ὀξύς· κατ' ἐκείνην λοιπὸν τὴν ἐξήγησιν Ἐπίθ. τοῦ καυλοῦ, κατὰ ταύτην δὲ τῆς ἀκῆς τοῦ ἔγχους.

Ὀξυόστρακος, ὁ, ἡ (ὀξύς, ὄστρακον). Ὁ ἔχων ὀξὺ ὄστρακον ἢ δέρμα, ψλοιόν. Λουκιαν. Λεξικ 13.

Ὀξυπαγής, ές, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὁ ὀξύς, συμβληρός εἰς πήξιμον, ἀκανθώδης, Ἀνθολ.

Ὀξυπαθής, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ὀξυπαθῶς (παθεῖν, πάσχω). Οἷον «Ὀξυπαθῶς ἔχειν ἐπί», κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ, Ἐγγιγμένος ἢ πικραμένος, θυμωμένος εἶναι ἐπί τινα, λίαν περιπαθῶς ἔχειν. Θεοφύλ. Σιμόν. Ἱστορ. ε'. 10.

Ὀξυπείνης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ ἑπομένῳ.

Ὀξύπεινος, ὁ, ἡ (πεῖνα, ὀξύς). Ὁ πολυφάγος, ὁ ταχέως πεινῶν. Ἀθην.

*Ὀξυπέπερι, τό (πέπερι). Ὄξος μεμιγμένον μὲ πέπερι, Ξενοκρ.

Ὀξυπευκής, ές, ὁ, ἡ (πεύκη). Ὀξὺς καὶ πικρός, Αἰσχύλ. Χοηφ. 637.

Ὀξύπικρος, ὁ, ἡ (πικρός). Ὀξὺς, ἢ ξινὸς καὶ πικρός, πικρόξινος· μεταφ. ὁ πολλὰ ἀλγεινός, μάλιστα ὁ ὀξέως κεντῶν.

*Ὀξυπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ. Ὁ ὀξέως πλήττων.

Ὀξυποδέω, ῶ (ὀξύπους). Εἶμαι ταχὺς κατὰ τοὺς πόδας, κινῶ ταχέως τὰ ποδάρια, Γλωσσ. Στεφ. ὅθεν

Ὀξυποδία, ἡ. Ταχεῖα κίνησις τῶν ποδῶν, Γλωσσ. Στ.

Ὀξυπόριον, τό. Προσυπακουομ. τοῦ, Φάρμακον, τὸ ὀξύπορον (Oxyporum) λεγόμενον. Φάρμακον, ἤγουν Ἰατρικὸν ἐπισπεύδον τὴν χώνευσιν· ὠνομάσθη δὲ οὕτως ἐκ τῆς ταχείας διεξόδου του, ἐκ τοῦ

Ὀξυπόρος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὁ ταχέως πορευόμενος, ὁ ταχέως διαπερῶν, ὅθεν ὀξὺς, συμβληρός. «Πίτυς ὀξυπόρος» ἢ ἔχουσα ὀξεῖα, συμβληρὰ φύλλα, Μελέαγρ. 1. ἴδε τὸ προηγουμενον.

Ὀξύπους, ὁ, ἡ, πουν, τό, Γεν. ποδος (πούς). Ὁ ὀξεῖς ἢ β) ταχεῖς ἔχων πόδας, Εὐρ. Ὀρέστ. 1550. (-υ-)

Ὀξύπρωρος, ὁ, ἡ (πρώρα). Ὁ ἔχων ὀξεῖαν, συμβληρὰν πρώραν ἢ καθόλ. ὀξεῖαν τὴν ἄκραν, τὴν μύτην ἔχων. Ὀππιαν. Ἁλ. Γ'. 333.

Ὀξύπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὁ ὀξὺ ἢ ταχὺ πτερὰ ἔχων.

*Ὀξυπύθμενος, ὁ, ἡ (πυθμήν). Ὁ ὀξὺν πυθμένα ἔχων.

Ὀξύπυκνος, ὁ, ἡ. ἴδε Πυκνός.

Ὀξυπύνδαξ, ακος, ὁ, ἡ (πύνδαξ). Ὁ ἔχων ὀξὺν ἤτοι συμβληρὸν πάτον, Ἀθην. σελ. 471.

Ὀξυρεγμέω, ταὐτὸν τῷ, Ὀξυρεγμάω· ἐρεύγομαι ξινάδα ἐκ δυσπεψίας· ὅθεν καὶ ἡ ἐντεῦθεν προερχομένη κλίσις εἰς ὀργήν, ὥστε τὸ ὀξυρεγμιᾷν εἶναι τότε ταὐτὸν τῷ ὀξυθυμεῖν, Ἀριστοφ. παρὰ Φωτ. ἐκ τοῦ

Ὀξυρεγμία, ἡ (ὀξύς, ἐρευγμός). Τὸ ἐρεύγεσθαι ξινά, ὅπερ προέρχεται ἐκ τῆς ἀπεψίας. 2) ἡ ἐντεῦθεν κλίσις πρὸς ὀξυθυμίαν, ὡς τὸ ὀξυθυμία· ὅθεν

Ὀξυρεγμιάω, ῶ. Ἐρεύγομαι ξινά, Διοσκ. Δ'. 1. καὶ

Ὀξυρεγμιώδης, ὁ, ἡ. Ὁ ὀξυρεγμίαν προξενῶν. 2) ὁ ἐρευγόμενος ξινά.

Ὀξυρεπής, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ὀξυρρεπής, Πινδ. Ὀλύμπ. Θ'. 158.

Ὀξυρίας, ου, ὁ, = ὀξερίας, ἀμφ.

*Ὀξυρρεπής, ὁ, ἡ (ῥέπω) = ὀξύρροπος.

*Ὀξύρριν καὶ ὀξύρρις, ινος, ὁ, ἡ, καὶ

*Ὀξυρρίνος, ὁ, ἡ (ῥίν). Ὁ ὀξεῖαν ἢ συμβληρὰν μύτην ἔχων.

Ὀξυρόδινον, ἢ ὀξυρόδινον, τό (ῥόδινος). «Ἔλαιον ὀξυρόδινον» ἔλαιον ῥόδων, ἤγουν τριανταφυλλάδον μὲ ὀξείδιον ἐσκευασμένον, μεμιγμένον.

Ὀξύρροπος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. ὀξυρρόπως (ῥοπή, ῥέπω). Ὁ ταχέως κλίνων, κυρίως περὶ τῆς πλάστιγγος, τῆς ἐκ μικροῦ προστιθεμένου βάρους εὐκόλως ῥεπούσης ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος. ὅθεν καθόλου ἀντὶ ταχύς, ὅστις κινεῖται εὐκόλως· μάλιστα μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπων ὀξέων, οἵ τινες ἐκ τῶν ἰδίων παθῶν, ἢ διὰ τῆς τῶν ἄλλων προτροπῆς, εὐκόλως ῥέπουσι, κλίνουσιν εἴς τι, σφοδρός, εὐέσθητος, ἐρεθιστικός, εὐερέθιστος, ὀργίλος, ὀξύθυμος, ὅστις παρακινεῖται εὐκόλως ὑπὸ τῆς τῶν ἄλλων γνώμης, ὁμιλίας, συμβουλῆς.

Ὀξύρρυγχος, ὁ, ἡ (ῥύγχος). Ὁ ἔχων ὀξὺ, συμβληρὸν ῥύγχος, ἐξαιρέτως δὲ εἶδος μορσινίου, Acipenser, Λιν.

Ὀξύς, εῖα, ύ. Ὀξύς, συμβληρός, κοπτερός, συχνότ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. μάλιστα ἐφ' ὅπλων καὶ ἄλλων ἐκ μετάλλου ἐσκευασμένων πραγμάτων, «χαλκός, ἄκων, ἄορ, αἰχμή, βέλος, δοῦρα, ξίφος, φάσγανον, πέλεκυς, δρεπάνη, ὄγκος, σκόλοπες», ἔτι δὲ καὶ «λαιμός», Ἰλ. καὶ «κορυφή», Ὀδ. Μ. 74. ὡς πρὸς τὰς μοναδικὰς αἰσθήσεις: α) αἰσθητὸν διὰ τὴν ἀφὴν, κοπτερός, κεντῶν, δαγκάνων, καθόλου, ἀλγεινός, «κάχος», Ἰλ. Τ, 125, Ὀδ. Λ, 208. «ὀδύνη», Ἰλ. Λ, 268. 272. «μελεδῶνες», Ὀδ. Τ, 517. «ἠέλιος», ὁ καυστικὸς ἥλιος, Ὅμ. Ὁμ. Ἀπ. 374. Ἡσό. Ἔργ. 416. «ὡσαύτως νεώτερ. ἐπὶ ψύχρας. β) αἰσθητὸν διὰ τὴν ὅρασιν, φωτινός, λάμπων, «αὐγή Ἠελίοιο», Ἰλ. Γ, 372. «φάος», Ἰλ. Ξ, 345, ὅθεν καὶ ἐπὶ χρωμάτων, «πορφύρα ὀξεῖα», βαθὺ πορφυροῦν, κόκκινον, Ἀττ. «ὀξὺ προιδεῖν», Ὀδ. Ε, 393. «ὀξύτατον δέρκεσθαι», Ἰλ. Ρ, 675. Ψ, 477. Ὕμν. Ὁμ. 18, 14. «ὀξὺ νοεῖν», κ. τ. τ. πρβλ. ζ. γ) αἰσθητὸν διὰ τὴν ἀκοὴν, ὁ ὀξέως ἠχῶν, μεγαλόφωνος, ὀξύφωνος, μάλιστα ἐπὶ παντὸς ὑψηλοῦ καὶ διαπεραστικοῦ τόνου, «αὐτή», Ἰλ. Ο, 313, ὅθεν «ὀξὺ βοᾶν, κωκύειν, ὀξὺ λεληκώς, ὀξεῖα κεκληγώς», Ἰλ. ἐπὶ χρεμετιζόντων ἵππων, «ὀξεῖα χρέμασκε», Ἡσ. Ἀσπ. 348. «ὀξέα καὶ λιγέως ἰάχεσκε σάκος», Ἡσ. Ἀσπ. 233. «χάλκεον ὀξὺ βοᾶν», Ἡσ. Ἀσπ. 243. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν δελφάκων, Ἀριστφ. Ἀχ. 804. δ) αἰσθητὸν διὰ τὴν γεῦσιν, ὀξὺς, στυφνός, πικρός, ξινός, ὀξώδης, μετὰ Ὁμ. ε) μεταφ. ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς αἰσθήσεως: εὐόργητος, ἀγανακτικός, εὐερέθιστος, εὐπαθής, καθόλου, ἐμπαθής, μάλιστα δὲ, ὀξύθυμος, ἐν τῇ Ἰλ. συχν. Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος: ἔτι δὲ καὶ «ὀξὺ μένοιν», Ὕμν. Ὁμ. 7, 14. ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. εἰς τὰς συνθέσ. ζ) ἐπὶ τῆς γνώμης: ὀξὺς, τουτέστι, ἀκριβής, ὡρισμένος, σαφής, συνήθ. ὡς Ἐπίρ. «ὀξὺ ἀκούειν», Ἰλ. Ρ, 256. «ὀξὺ νοεῖν», Ἰλ. Γ, 374. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔτι δὲ καὶ Ἡσ. Θεογ. 838, νεώτερ. καὶ Ἐνεργ. ἀντὶ Ἀγχίνους. η) εἰς κακὴν σημασ. μάλιστα ἐπὶ ἀρρωστιῶν: ὀξὺς, πυρετώδης, «δὶ ὀξείας δρομαίης», Ζηνοβ. Ἀδ. 1' 13. ἀντὶ εἰς κίνδυνον τρέχειν, ὡς τὸ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς. θ) «ἡ ὀξεῖα», συνυπακ. Προσῳδία, ὁ ἐν τῇ Γραμμ. οὕτω λεγόμενος τόνος, acutus. — 2) Ταχὺς, εὐκίνητος, ἐπὶ κινήσεως, ἤτε ἐπειδὴ πᾶν συμβληρὸν κινεῖται εὐκόλως, ἤτε ἐπειδὴ καὶ πᾶσα ταχύτης εἶναι ἐν ταὐτῷ καὶ ὀξύτης, μετὰ Ὁμ. ὅμως ἤδη παρ' Ἡρό. Ε, 9. εἰς Ἠπειρ., πρβλ. Herm. Σοφοκλ. Φιλ. 797. μάλιστα ἐν τῷ Ἐπίρ. ταχέως, εὐθύς, ἔτι συχν. καὶ εἰς τὰς συνθήσεις. συνήθ. Ἐπίρ. ὀξέως, ὁ Ὁμ. ὅμως

μεταχρζτ. ἀντ' αὐτοῦ τό Οὐδ. ὀξύ, καὶ εἰς Πλησ. ὀξέα, ὁ δὲ Ἡσ. Ἀσπ. 348. ὀξεῖα ἀντὶ τούτου: ἐν τῇ Ἰλ. ἀπαντᾶται καὶ ὀξύτατον ὡς Ὑπερτ. ἐπίρ. (ἡ συγγεν. μὲ τὸ ἰδεύς εἶναι ἀναμφίβ. ἡ δὲ μὲ τὸ φοξός, φολκός ἀμφ. Buttm. Lexil. σ. 242.) [-υ]

Ὀξυσιτία, ἡ (σῖτος). Ἀριστειδ. Τ. Α'. σελ. 275. ἡ νοσώδης τῆς γαστρὸς ἤτοι τοῦ στομάχου διάθεσις, κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλα τὰ βρώματα γίνονται ξινά, καὶ δὶς χωνεύουσιν εἰς τὸν στόμαχον. ἴτως ταύτὸν τῷ, ὀξυρεγμία.

Ὀξύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ ὀξύ, σουβληρόν, ἢ κοπτερὸν ἔχων στόμα, ἢ ῥάμφος. ||Κώνωψ, Ἀρστφ. Ὀρν. 247. ||Ἔμπις, Αἰσχύλ. καθόλου δὲ ὁ ὀξύς, σουβληρός, κοπτερός, κεντῶν.

Ὀξύσχοινος, ὁ (σχοῖνος). Εἶδος σχοίνου ὀξύ, ἢ σουβληρόν. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 230. ||Πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῶ ὀξύς, ὀδυνηρός, ἐπίκωπος. ἴδε ὀλόσχοινος.

Ὀξυτενής, ές, ὁ, ἡ (τείνω). Ὁ εἰς ὀξύτητα, ἢ εἰς ὀξὺ ἄκρον ἐπεκτεινόμενος, ὁ σουβληρός, μυτερός.

Ὀξυτέρως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ συγκρ. Ὀξύτερον, ἐκ τοῦ ὀξύς.

Ὀξύτης, ητος, ἡ (ὀξύς). Τὸ εἶναι τοῦ ὀξέος· σουβληρότης, κοπτερότης. β) ἐπὶ μοναδικῶν αἰσθήσεων, ὀξύς, δυνατὸς τόνος· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τῆς ὀξείας ἐν τῇ Γραμμ. ἴδε ὀξύς, Θ.: ὡσαύτως δὲ καὶ Δημητρ. ὀξεῖα γεῦσις. γ) μεταφ. ἡ ὀξύνοια, νοῦς διαπεραστικός. δ) ἔτι ἡ ταχύτης, σφοδρότης, δραστηριότης, εἰς τὰ ἔργα καὶ ε) καθόλου Ταχύτης.

Ὀξυτόκιον, τό. ||Φάρμακον ὀξυτόκιον. Τὸ ἐπιταχύνον τὴν γέννα, ἐκ τοῦ

Ὀξυτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ ὀξέως καὶ εὐκόλως γεννῶν.

Ὀξυτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω, τομός). Ὁ ὀξέως κόπτων, κοπτερός, Πινδ.

Ὀξυτονέω, ῶ (ὀξυτόνος). Εἶμαι ὀξύς, σουβληρός, ἐκ Γρηγορ. 2) συνηθέστερον δὲ λαμβάνεται ἐν ρητ. ἀντὶ τοῦ Ἀπαγγέλλω, ἐκφράζω, ἢ γράφω τι μὲ ὀξεῖαν, ἤγουν ὀξὺν τόνον ἐπὶ τῆς ληγούσης, ἢ τελευταίας συλλαβῆς, ὡς τὸ ὀξύνω 1. γ. ὅθεν

Ὀξυτόνησις, ἡ. Σημείωσις τῆς ὀξείας ἐπὶ τῆς ληγούσης συλλαβῆς, Γραμμ.

Ὀξύτονος, ὁ, ἡ Ἐπίρ. ὀξυτόνως (τείνω, τόνος) ταύτὸν τῷ ὀξυτενής, Ὁ ὀξύς, σουβληρός, κοπτερός, διαπεραστικός, οἷον ἠχός, ὠδὴ ὀξύτονος, ὡς τὸ ὀξύς, γ. 2) ἔτι ὁ ἔχων ἐπὶ τῆς ληγούσης γεγραμμένην ὀξεῖαν, ἢ ὁ μὲ ὀξὺν τόνον ἐπὶ τῆς ληγούσης γραφόμενος, ἢ προφερόμενος.

Ὀξύτορος, ὁ, ἡ (τείρω, τορός). Ὀξύς, σουβληρός, καὶ διὰ τοῦτο εὐκόλως τρυπῶν, ἢ διαπερῶν· ὅθεν καὶ ὁ καθαρός, ὑψηλός, διαπεραστικός, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ φωνῆς, ὡς τὸ ὀξύς, γ.

Ὀξυτριφύλλιον, τό. Ὀξὺ τριφύλλιον.

* Ὀξύτριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ὀξεῖαν τρίχα ἔχων.

Ὀξύφαγρος, ὁ, Ὀππιαν. Ἁλ. Α'. 140. Εἶδος, φάγρου ἤτοι θαλασσίου ὀψαρίου.

Ὀξυφαής, ὁ, ἡ (φάος). Ὁ ὀξέως βλέπων.

Ὀξυφαγγής, ὁ, ἡ (φέγγος). Ὁ ὀξέως, καθαρῶς φωτίζων, λάμπων, ῥέδα ὀξυφεγγῆ. ||λαμπρά, παρ' Ἀθην. σ. 608.

Ὀξύφθογγος, ὁ, ἡ (φθόγγος). Ὁ ὀξέως ἠχῶν, ὁ ἔχων ὑψηλὸν ὀξὺ καὶ διαπεραστικόν, φθόγγον, φωνήν.

Ὀξυφλεγμασία, ἡ (φλέγμα). Ἱπποκρ. περὶ νόσ. παρθ. ἡ δριμύτης τοῦ ἐν τῷ σώματι φλέγματος, ὡς Λευκοφλεγμασία. Ἔτι δέ, ταχεῖα καὶ ὀξεῖα φλόγωσις, ἐκ τοῦ φλεγμαίνω.

Ὀξύφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὀξύς, ταχὺς κατὰ τὸν νοῦν, Εὐριπ.

Ὀξύφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ ὀξέα, σουβληρὰ ἔχων φύλλα.

Ὀξυφωνία, ἡ. Ὀξεῖα, ὑψηλή, διαπεραστικὴ φωνή, ἐκ τοῦ

Ὀξύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ταὐτὸν τῷ, ὀξύφθογγος, ὁ ἔχων ὀξεῖαν, διαπεραστικὴν φωνήν.

Ὀξύχειρ, ρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ ὀξύς, ταχύς, ὀγλίγωρος κατὰ τὰς χεῖρας, εὐκίνητος, ἐπιδέξιος, Πολυδ. Β', 149. ταὐτὸν τῷ, ὀξυλαβής· ὅθεν

Ὀξυχειρία, ἡ. Ἡ ὀξύτης, ταχύτης, ἐπιτηδειότης εἰς τὰς χεῖρας, ὀξυλάβεια, Meineke Μένανδ. σελ. 291.

Ὀξυχολία, ἡ. Τὸ θυμόνειν ὀξέως, ταχέως, ἐκ τοῦ

Ὀξύχολος, ὁ, ἡ, Ἐπίρ. ὀξυχόλως, (χολή). Ὁ ταχέως, εὐκόλως θυμούμενος, εἰς ὀργὴν ἐξαπτόμενος, ὀξύθυμος.

Ὀξυωπέω, ῶ. Εἶμαι ὀξυδερκής, βλέπω ὀξέως, ἐκ τοῦ

Ὀξυωπής, ές, ὁ, ἡ (ὤψ, ὀξύς). Ὁ βλέπων ὀξέως, ὁ ἔχων ὀξεῖαν ἐξηκριβωμένην ὅρασιν. — 2) ἐνεργητ. ὁ ποιῶν τὴν ὅρασιν ὀξεῖαν· ὅθεν

Ὀξυωπία, ἡ. Ὀξεῖα ὅρασις, τὸ βλέπειν ἐξηκριβωμένως· ὅθεν

Ὀξυωπίας, ου, ὁ. Ὁ βλέπων ὀξέως.

* Ὀξυωπός, ὁ, ἡ = ὀξυωπής.

Ὀξώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος, ὄξος). Ὁ ξινός, ὁ εἶδος ἔχων ὀξειδίου, ὁ ξινάδα ἔχων.

* Ὀξωρεγμία, ἡ = ὀξυρεγμία, ἀμφ.

Ὀξωτός, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. ς'. 69 ||ὀξωτά, στιλφωτά. ἤγουν ἐσκευασμένα μὲ ὀξίδιον καὶ σίλφιον, ὡς ἐκ τοῦ, ὄξος, ὀξόω, καὶ Σίλφιον, Σιλφιόω, ἀντὶ τοῦ ὁποίου παρὰ Διογ. Λαερτ. ἠμαρτ. ||Ὀξωτὰ στιλφωτά, γεγραμμένον φέρεται.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Ο.

Οον, τό, Scorbum, τὸ, σοῦρβον, ὁ καρπὸς τῆς σουρβίας, ὅστις ἐτρώγετο ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἴδε Ὀα.

Οου, Ἐπικ. Γεν. ἐκ τοῦ ὅς, ἡ ὅ, ἀντὶ τοῦ, οὗ, Ἰλ. Β, 325. Ὀδυσσ. Α, 70. ὕμν. Ὀμ. Ἀπ. 156. κατὰ τὸν Buttm. ausf. gr. Gr σλ. 305. ἔπρεπε κυρίως νὰ γράφηται: οο.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Π.

* Οπα, Δωρ. ἀντὶ ὀπῃ, Πινδ.

* Ὀπαδεύω = ὀπαδέω.

Ὀπαδέω, Ἐπικ καὶ Ἰων, ὀπηδέω (ὀπαδός). Ἕπομαι, ἀκολουθῶ, συντροφεύω τινά, ||τινίν, Ὅμ. καὶ Ἡσ. καὶ ||ἅμα τινίν, Ὀδ. Η, 105. 181. Ι, 271. Ἡσ. Θεογ. 80. καὶ ||μετά τινος, Ἡσ. Ἔργ. 232. πρβλ. ἕπομαι, 2. 2) ὡσαύτως συχν. μεταφ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ||τέχα μοι ὀπηδεῖν, τὰ τέχα μοι ἀκολουθοῦσιν, Ἰλ. Ε, 216· ||ἀρετή, ἥ σοι ὀπηδεῖ, Ὀδ. Θ, 237. πρβλ. Ἰλ. Γ, 251. Ἡσ. Ἔργ. 144. Ὁ Ὅμ. μεταχρζτ. μόνον 3. προσ. Ἐνεστ. καὶ Παρτ. ὀπηδεῖ καὶ ὀπήδει, πάντοτε ἄνευ αὐξήσ. Ἀπρομ. ὀπηδεῖν, ὕμ. Ὀμ. Ἀπ. 530. ἴδεν

Ὀπάδησις, εως, ἡ. Ἰων. ὀπήδησις, τὸ ἕπεσθαι, τὸ ἀκολουθεῖν τινα, ἀκολούθησις. Στοβ. Ἐκλογ. Ἠθ. σ. 350. 2) τὸ ὑπακούειν. (υ--υ)

* Ὀπαδητήρ, ῆρος, ὁ (ὀπαδέω) = ὀπαδός.

Ὀπαδός, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. ὀπηδός, Ὁ ἀκολουθῶν, συμπορευόμενος, προπέμπων, συντροφεύων, ὅθεν ὡς Οὐσ. ὁ σύντροφος, ||ὀπηδός τινιν, Ὅμ. Ὀμ. Ἑρμ. 450. κεωτέρ. καὶ μετὰ Γεν. ὅθεν ὡς τὸ ἀκόλουθος, ὁ συντροφεύων σκλάβος, δοῦλος. οἱ Ἀττ. προκρίνουσι τὸν σχηματ. ὀπαδός, Ρορ. Εὐρ. Ὀρ. 26. Lobeck Φρυν. σελ. 431. πρβλ. ὀπάων (περὶ τῆς παραγ. ἴδε ὀπάζω.)

Ὀπάζω, Μλ -άσω. Κάμνω ἢ λέγω τινὰ νὰ ἀκολουθήσῃ, δίδω τινὰ ὡς ἀκόλουθον, σύντροφον ||τινά τινιν μάλιστα ||πομπὸν καὶ ἀρχὸν ὀπάζειν τινίν, Ἰλ. Ν, 416. Ω, 153. Ὀδ. Τ, 564. καὶ ||ἡγεμόνα μετά τινος, Ὀδ. Κ, 204. καὶ ἅμα πομπὸν ὀπάζειν τινίν, Ἰλ. Ω, 461. πρβλ. Ὀδυσ. Ι, 89. Ο, 310. ||πολὺν λαὸν ὀπάζειν τινίν, εἶδω τινὶ πολὺ στράτευμα νὰ τὸν ἀκουλουθήσῃ, τουτέστι, κάμνω αὐτὸν στρατηγὸν πολλῶν στρατιωτῶν, Ἰλ. Ι, 483. Σ. 452. Μέσ. Ὀπάζομαι, ἀντὶ τοῦ λαμβάνω τινὰ μετ' ἐμαυτοῦ, τὸν κάμνω ἀκολουθόν μου, ||ὀπάζεσθαί τινιν, Ἰλ. Κ, 239. Τ, 238. Ὀδ. Κ, 59. παρὰ Νικ. καὶ ἀντὶ τοῦ Ἐνεργ. ||ἠδὴ τότ' ἐγὼ κήρυκα ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον βῆν, Νικ. Ὀνηρ. 60. Ὁ Ἡσ. τὸ μεταχρζτ. μόνον εἰς τὴν ἐφεξῆς σημασ. 2) ὡσαύτως συχν. μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων, παρ' Ὅμ. μάλιστα, ||κύδος ὀπάζειν τινίν, κάμνω τινὸς ἀκόλουθον τὴν δόξαν: ὅθεν β) καθόλου προσθέτω, ||ἔργον ἔργῳ, ὕμ. Ὀμ. Ἑρμ 120. πρὸς τοῖς λοιποῖς δίδω, ἔτι δὲ καὶ γ) ἁπλῶς, δίδω, παρέχω, χαρίζω, δωροῦμαι, συχν. παρ' Ὅμ. ||κτήματα, κτῆσιν, ἀρετήν, κάλλος, χάριν, ἀοιδήν, χαλεπὴν ||ἔριν, ||ζῶνον, κ. τ. τ. ||τέλος ἐσθλὸν ὀπάζειν, Ἡσ. Ἔργ. 476. ||κῦδος, νίκην, ἀγρήν, Ἡσ. Θεογ. 420. 433. 442. συνήθ. μετὰ τῆς σημασ. τῆς διαρκείας πάντοτε ||τινί τινι: μόνον ὕμ. Ὀμ. 23, 5. ||χάριν δ' ἅμ' ὀπασσον ἀοιδῇ μετὰ τοῦ πλουαστ. Ἀπρμφ. ||ὀπάζω φέρεσθαι, Ἰλ. Ψ, 151. ὡς τὸ ||εἴδωμ ἔχεινα: δίδω ὡς προῖκα, Ἰλ. Χ, 51. ||ἔργον πρὸς ἀσπίδι ὀπάζειν, προσθέτειν εἰς τὴν ἀσπίδα τεχνικόν τι ἔργον, Αἰσχύλ. 3) ὡς τὸ διώκω, καταπτρέχω, στενοχωρῶ, ||τινά, Ἰλ. Θ, 103. 341. ἄνευ Αἰτ. προτρέπω, Ἰλ. Ε, 334. Γ, 462. πρβ. Κατοπάζω, καὶ Seidl. dochm. σελ. 375. Παθητ. ||χειμάρρουι ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, ὁ ἐκ τῆς βροχῆς κατεβαίνων καὶ προτρεπόμενος, Ἰλ. Λ, 493. — Ὁ Ὅμ. μεταχρζτ. ἐκ τοῦ Ἐνεργ. τὸν Ἐνεστ. Παρατ. Μέλ. καὶ μάλιστα Ἀόρ. ἐκ τοῦ Παθητ τὸν Ἐνεστ. ἐκ τοῦ Μέσ. τὸν Ἀορ. ἡ αὔξησις λείπει παρ' αὐτῷ συχν., τὸ σ διπλασιάζει ἐν τῷ Μέλ. καὶ Ἀορ. ὅμως τότε μόνον, ὅταν λείπῃ ἡ αὔξησ. (Ῥίζα εἶναι τὸ ἕπω, ἕπομαι, εἰς τὸ ὀπάζω ὅμως ἀνήκει καὶ τὸ ὀπάων, ὀπέων, ὀπαδός, ὀπαδέω, Ἰωνικ. ὀπηδός, ὀπηδέω).

Ὀπαῖος, αία, αῖον (ὀπή). Ὁ ἔχων ἀνοίγμα, τρύπαν οἷον ||κεραμὶς ὀπαία. Ἡ κεραμίδα, ὅπου εἶναι εἰς τὴν σκεπαστὴν τῆς οἰκίας ἢ τρύπα εἰς ἔδοδον τοῦ καπνοῦ, ταὐτὸν τῷ Καπνοδόχη. Παρὰ δὲ Ἡσύχ. ||ὀπαία θυρίς, ἢ ἐκ τοῦ κάπνου, καὶ ||ὀπαία κεραμίς, ἢ τὴν κάπνην ἔχουσαν. Παρὰ δὲ Φωτ. ἐκ Διοφίλου φέρεται, ||διακύψας ὁρῶ διὰ τῆς ὀπαίας κεραμίδος καλὴν γυναῖκα. Κατὰ δὲ Μοιρίδα ὠνομάζετο ἡ τρύπα αὕτη καὶ Καπνία. Ἡρόδ. Η', 137. ὀνομάζει αὐτὴν Καπνοδόκην, διὰ τῆς ὁποίας διήρχετο καὶ ὁ ἥλιος εἰς τὸν οἰκίσκον. Παρὰ δὲ Ἀριστφ. Σφ. 143. ὀνομάζεται ἡ μὲν τρύπα, Κάπνη· τὸ δὲ ἐπ' αὐτῆς σκέπασμα, Τηλία, Πολυδ. δὲ Γ', 25. ἔχει ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ ||καὶ δι' ὀπῆς, κἀπὶ τέγουσιν. Ξέναρχος δὲ παρ' Ἀθην. ιγ'. σ. 569. λέγει περὶ τῶν μοιχῶν, ||Μηδὲ δι' ὀπῆς κάτωθεν ἐκδῦναι στέγης. Τὸ δὲ μέρος τῆς στέγης, ὅπου ἤτοι ἡ ὀπὴ αὕτη, Πλουτάρχ. ἐν Περικλ. 13. ὀνομάζει ὀπαῖον, ||τὸ ὀπαῖον ἐπὶ τοῦ ἀνακτορίου Ξενοκλῆς ἐκορύφωσεν, ὅθεν δῆλον ὅτι καὶ οἱ ναοὶ εἶχον τοιούτους καπνοδόχους. Περὶ τούτου τοῦ Ἀνακτόρου καὶ Ξενοκλέους λέγει Σιμωνίδ. Ἐπιγράμμ. Ἀνάλεκτ. Α', σ. 138. Ἀριθμ. 62. Κατὰ δὲ Οὐιτρούβιον ὀνομάζονται ὀπαῖ καὶ αἱ κοιλότητες τῶν ἐπὶ τῆς στέγης δοκῶν· ὅθεν τὸ μετόπαι παρ' αὐτῷ, πρβλ. ὀπή. οὕτω δὲ ἐκλαμβάνουσι καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Α, 320. ||θύρης ὑπὸ ὀπαίῳ καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Α, 320. ||θύρης ὑπὸ ὀπαίῳ ἐκ τοῦ ὀπαίω, τό· ὅπου ἄλλοι ἀνάγνωστέον. Ἀνόπαια, ἴδε ἀνοπαῖα.

Ο π α λ λ ι ο ς, ὁ. Ὀρφ. περὶ Λίθ. Θ', 1. ὁ ὀπάλλιος, λίθος πολύτιμος.

Ο' π ἑ τ ρ ι ο ς, ὁ, ἡ = ὁμοπάτριος, ὁμόπατρος, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός. Λυκόφρ. 451.

* Ὁ π α τ ρ ο ς, ὁ, ἡ, ἀντὶ ὁμόπατρος, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ὤν. κατ' ἐγκλισιν καὶ ὀπάτρεως, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἀδελφός, Ἰλ. Λ, 257. Μ, 371 (ὄχι ὁμόπατρος, ἐπειδὴ καὶ δὲν γράφεται ὁ γάστρεως ἢ ἀδελφός.)

Ο' π ἁ ω ν, ονος, ὁ (ὀπάζω). Ταὐτὸν τῷ, ὀπαδός, ὁ ἀκολουθῶν, σύντροφος, ὅστις πορεύεται μετὰ ἢ ὄπισθε τινός, μάλιστα ἐν πολέμῳ, ὁ ὁπλοφόρος, Ἰλ. καὶ Ἡρόδ. Ε', 111. σημαίνει δὲ ἡ λέξις κατ' ἐπέκτασιν τινὰ σχέσιν ἥρωός τινος πρὸς ἄλλον, ὡς τὴν τοῦ Μηριόνου πρὸς τὸν Ἰδομενέα, Ἰλ. Θ, 263. Κ, 58. καὶ ἀλλαχοῦ, τοῦ Φοίνικος πρὸς τὸν Πηλέα, Ἰλ. Ψ, 360. ὅθεν νεωτέρ. δοῦλος, σκλάβος: ὀπάων μήλων, ὁ ποιμήν, ὁ βοσκός, προβάτων. Πίνδ. Πυθ. Θ, 114. ἔτι δὲ καὶ ἡ ὀπάων, ἡ σύντροφος, ὕμ. Ὁμ. Δημ. 470. ὅθεν καὶ ὡς Ἐπίθ. ὁ, ἡ ἀκόλουθος, σύντροφος (υ - -). παρ' Ἡρόδ. συνηθ. Ἰων. Ὀπίων, ωνος· ὀπάονι ῥιπῇ. Ὀππ. Ἀλ. ε', 489. τῇ ἑπομένῃ, ἀκολουθούσῃ.

Ὀ π ε ρ ε, ατος, τό. Subula, σουβλίον τοῦ ὑποδηματᾶ, τζαγγαρουτούβλιον. Πολυδ. Ι, 141. Παρὰ δὲ Ἡρόδ, Δ', 70. φέρεται ἀντὶ τούτου τό, Ἰων. ὑπάτιον· ὅθεν ὀπήτειον, τό, ὀπήτειον καὶ ὀπητείδιον ὑποκορισ. παρὰ Πολυδ. Ζ, 83. Παράγεται δὲ πιθανῶς ἀπὸ τοῦ ὀπή· ἴδε καὶ Ἠλιώτειον.

Ὀ π ε δ ί κ α ι, ὀπέδικες, αἱ, πιθανῶς ἡμαρτ. ἀντὶ σπείδικες, ἐκ Πορφύρ.

* Ὁ π ε ρ, Ἐπικ. ἀντὶ ὅσπερ, Ἰλ. Η, 114.

Ὀ π ε ύ ς, έως, ὁ. Ἡμαρτ. γραφὴ ἐκ Πολυδ. Γ, 1[illegible]. ὅπου εὑρίσκετο γραφόμενον, ὀπέας, ἀντὶ ὀπίας.

Ὀ π ε ύ ω, καὶ ὀπέω = ὁράω, σκοπέω, βλέπω, καὶ ὠπήσαται, ἀντὶ τοῦ θεωρήσαι, παρ' Ἡτχ. πρέπει ὅμως νὰ γραφῇ, Ὠπεύσω καὶ ὠπήσαται. Παρ' Ἀριστ. Λυσις. 397. ἐγράφετο πρότερον ὀπευομένη, ἀντὶ Ὀπτευομένη, ἡ ὁποία γραφὴ εὑρίσκεται καὶ παρ' Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Ξ, 964. 63.

Ὀ π έ ω ν, ωνος, ὁ. Ἰων. ταὐτὸν τῷ, ὀπάων, Ἡρόδ. Θ', 50. 51.: ὁ δὲ Ὁμ. μεταχρζτ. πάντοτε τὸν συνήθη σχηματ. ὅστις ὅμως ἀπαντᾶται καὶ παρ' Ἡροδ.

Ὀ π ή, ῆς, ἡ. Διάτρητος, θυρίς, τρύπα, κοίλωμα· μάλιστα δὲ τρύπα τις ἐν τῇ στέγῃ, δι' ἧς εἰσήρχετο τὸ φῶς, καὶ ἐξήρχετο ὁ καπνός, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ καπνοδοχεῖον, ἄλλως κάπνη καὶ καπνοδόχη, τὸ δὲ κάλυμμα αὐτῆς ἐκαλεῖτο ἡ τηλία· καλοῦνται δὲ ὀπαὶ καὶ αἱ κοιλότητες τῶν ἐπὶ τῆς στέγης δοκῶν, ὅθεν εἶχον καὶ οἱ ναοὶ ὀπάς, ὅθεν Μετόπη, πρβ. ὀπαῖος· παρὰ τοῖς νεωτερ. παράθυρον, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 551. (πιθανῶς ἐκ τοῦ ὀπ).

Ὀ π ῆ, Ἐπίρ. (πῆ). Ὅπ: ταὐτὸ, ταὐτὸν τῷ, ὅπου, ἐπὶ τόπου συχν. παρ' Ὁμ. ὅπη τε —, τῇ τε —, ἠδὲ —, ὅπου —, Ἰλ. Μ, 48. διαφέρει δὲ ἀπὸ τὸ ὅπου κατὰ τοῦτο, ὅτι σημαίνει ἐκτὸς τῆς κινήσεως πρὸς τόπον τινά, καὶ τὸ ἡσυχάζειν, μένειν ἐν αὐτῷ, Herm. Vig. σελ. 789. ὅθεν καὶ ὑπερέχει ἡ τελευταία ἔννοια. β) ὅπου, ἐν ὁποίῳ τόπῳ, Ἰλ. Χ, 321. Ὀδ. Ι, 457. γ) νεωτέρ. καὶ μετὰ Γενικ. ὅπη γᾶς; ἢ διὰ ποῦ; Αἰσχυλ. ὅπη χθονός, Ἀπολλ. Δ', 532. ἤγουν εἰς ὁποῖον μέρος τῆς γῆς. 2) ταὐτὸν τῷ ὅπως καθ' οἷον δή τινα τρόπον, καθώς, Ἰλιάδ. Κ, 25. Ὀδ. Α, 347. Θ, 45. ὅπη δὴ, Ἰλ. Χ, 183. Böckh. expl. Pind. O'. 11, 62. συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅπη ἄν, μετὰ τῆς ὑποτ. καὶ Εὐρ. κατὰ τοὺς αὐτοὺς κανόνας ὡς καὶ τὸ Ἄν; ὡσαύτως ὅπηπερ, καὶ ὅπηπερ ἄν: ὅμως ὅπηπόκαν. καὶ ὁπηνιοῦν, κατὰ τινα τρόπον, ὅπως καὶ ἄν ᾖ καὶ, πρβλ. ὁπωστιοῦν. Ὅπη γὰρ ἂν κάλλιστον καὶ ἄριστον ὑμῖν δοκῇ εἶναι, ταύτῃ ἅπαντα δεῖ κατατήσασθαι, ἤγουν ὅπως σὲ φανῇ καλήτερον, κ. τ. λ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η', γ', 2. ὅπη περ ἂν αὐτὸς ἐθέλῃς. Πλάτ, Ἐπιστ. Ζ', ταὐτὸν τῷ, ὅπῃ ἄν, ὅπου καὶ ἄν. Ἡ ἀναφορικὸς ἐρωτηματικὴ σημαίν. εἶναι μετὰ Ὅμ. — Ὁ Ὅμ. μεταχρζτ. ἐκτὸς τοῦ ὅπη καὶ τὸ Ἐπικ. ὄφρα: Δωρικ. ὅπα, Πίνδ. Ἰων. ὅκη, Ἡρόδ. (κυρίως Δωρ. ἐκ τινος ἀρχαίας Ἀντωνυμ. ΠΟΣ, ΟΠΟΣ, ἴδε πῆ: ὅθεν γράφεται ἐνίοτε καὶ ὅπῃ, ἡ ὅππῃ ὡς Δωρ. Θυλ. ὡς ἀκόμη καὶ ἐν τῇ Βολφίου Ὀδ.)

Ὀ π η δ εύ ω, Ἰων. ἀντὶ ὀπαδεύω, ἐκ τοῦ

* Ὀ π η δ έ ω, Ἰων. ἀντὶ ὀπαδέω, Ὁμ. ὅστις μεταχρζτ. μόνον τὸν Ἰων. σχηματ. ὅθεν

* Ὀ π η δ η τ ή ρ, ῆρος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ ὀπαδητήρ.

* Ὀ π η δ ό ς, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ ὀπαδός, ὁ ἀκολουθῶν, συντροφεύων: ὁ σύντροφος, δοῦλος, ὑπηρέτης, ὕμ. Ὁμ. Ἑρμ. 450.

* Ὀ π ή ε ι ς, εσσα, εν (ὀπή). Ὁ ἔχων ὀπήν, ἀνοιγμα, τρύπαν.

Ὀ π η λ ί κ ο ς, η, ον. Ταὐτὸν τῷ, ἡλίκος, ὅσον μεγάλος, ὅσον ἰσχυρός, δυνατός: ὁποίας ἡλικίας: ὁπηλικοσοῦν ὅσον μεγάλος καὶ ἄν.

Ὀ π ή μ ο ς (ἥμος) ἴδε ὁπῆμος.

Ὀ π η ν ί κ α, Ἐπίρ. (πηνίκα). Ὅταν, ὁπόταν, εἰς ὁποῖον καιρόν, καθώς. Ὅτως, ὁπηνίκα δοκοῖ τῆς ὁδοῦ, τὴν πορείαν ποιεῖτο. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ, 5, 18. τοῦτ' ἔστιν, ὁπόταν θέλωσιν, ὁπόταν τοῦς φανῇ ἄριστον, ἔτι δὲ καὶ ἀναφορικ. ἐρωτημ. Lobeck Φρυν. σ. 50. καὶ ὡς τὸ ἐπειδή, quoniam, Δημ. Μεβ. 42. (υ-υυ).

* Ὀ π η ο ῦ ν, Ἐπίρ. ἴδε ὅπη, 3.

* Ὀ π η π ε ρ, Ἐπίρ. ἴδε ὅπη, 3.

* Ὀ π η τ ε ί δ ι ο ν, τό, καὶ

* Ὀ π ή τ ε ι ο ν, τό. Ἴποκορ. τοῦ ὀπέας.

Ὀ π ή τ ι ο ν, τό. Ἴποκορ. τοῦ ὀπέας.

* Ὀ π η τ ι ο ῦ ν, Ἐπίρ, ἴδε ὅπη, 3.

Ὀ π ί α ς, ου, ὁ. Ὀπίας τυρόκα Ὀπεπηγὼς ὑπὸ τοῦ ὀποῦ. Εὐρ. Κύκλ. 136. τυρίον ἐκ γάλακτος μὲ ὀπόν, ἢ σύκου χυλόν, κατασκευαζόμενον. Ἀριστ. Σφ. 353. παίζει τὴν λέξιν ἐνταυτῷ πρὸς τὸ ὀπή.

Ὀ π ι γ α ῖ ς, ἡ. Παρ' Ἀριστοτ. Φυτ. Α', Κεφ. γ', ἔνδα Ἀλβέρτος, Epirgadium, quod aliqui hybillum esse dixerunt.

Ὀ π ι ε ν ό ς, ή, όν. Φοβερός, Ἀπολλών. περὶ στυγός. Ῥιγίστη πάντεσσιν ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται, ἀντὶ τοῦ φοβερωτάτη, καταπληκτικωτάτη ἐκ τοῦ

Ὀ π ί ζ ο μ α ι, ἰσομαι (ὄπις). Ἀποβλέπω εἴς τι, προσέχω εἴς τι, μετὰ τῆς σημαιν. τοῦ φόβου διὰ τιμωρίαν τινὰ καὶ τῆς ὑπακοῆς, ὅθεν μάλιστα φοβοῦμαι, σέβομαι, μετὰ τῆς Αἰτ. Διὸς δ' ὠπίσσατο μῆνιν ξεινίου. Ἰλ. Σ, 216. ὀνομόνω, Ἡτ. Ἀπκ. 21. ὠπίζετ' ἐφετμήνιν. Ἰλ. Σ. 218. καὶ μετὰ τῆς Αἰτ. τοῦ προσώπ. Σέβομαι, τιμῶ, Ἰλ. Χ, 332. ὕμ. Ἑρμ. 382. Καὶ μετὰ γενικ. νοῦδ' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ. Ἀπολλών. ἀλλά σον αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομεν ὅθεν καθόλου, ὡς τὸ Λατ. reverari. περὶ εὐλαβείας πρὸς τοὺς Θεοὺς, γονεῖς καὶ προστάτας: ὅθεν ὁ ὀπιζόμενος, ὁ εὐλαβούμενος τοὺς ὑψηλοτέρους, ὁ εὐλαβής, Πίνδ. ἔτι δὲ καὶ ὡς αἱ συνώνυμοι λέξεις, ἀλέγω, ἀλεγίζω, ἐπιστρέφομαι, μετὰ Γενικ. τοῦ προσώπ. Θεογ. 732. 1144. Παρὰ Πίνδ. Πυθ. ὠπιζομένη χρεὼν ταὐτὸν τῷ, ἀμειδομένη· ἴδε ὀπις, γ. Ἐν δὲ τοῖς ὀρφικοῖς λιθικοῖς, Προοιμ. 68. εὑρηται Θεοῖς ὀπιζέμενοι, ἔνθα Ἑρμᾶν. Θεοὺς ἐποτιζόμεν, ἐγραφ. Παρὰ δὲ Μ. Ἐτυμ. τό, ὀπίζω, ἀντὶ τοῦ ἐπιστρέφομαι καὶ ἀκολουθῶ. Ὁ Ὅμ. μεταχρζτ. μόνον τὸν Ἐνεστ. καὶ Παρατ. καὶ δή τοῦτο ἄνευ καὶ μετὰ τῆς αὐξήσ. Τὸ Ἐνεργ. ὀπίζω δὲν ἀπαντᾶται εἰς τὴν σημαιν. ταύτην, ἴδε ὅμως τὸ ἑπόμ.

Ὀ π ί ζ ω (ὀπός). Ὀπὸν συλλέγω, ἐγχαράττω τὴν ῥίζαν, ἢ τὸν χυλόν, ἢ ἐκβάλλω δι' ἐντομῶν τὸν (ἐξαιρέτως γαλακτώδη) χυλὸν φυτοῦ τινος. Λέγεται δὲ καὶ περὶ ῥητινῶν. Διόδ. Σικ. «Λιβανωτὸς, ὡς δάκρυον, σμύρνα ἀπὸ τῶν ῥιζῶν ὀπίζεται.» Παθητ. ὀπίζομαι, συλλέγομαι ὡς χυλὸς ἢ ῥητίνη. 2) ὑπὸ γάλακτος, πήγνυμι τὸ γάλα διὰ τοῦ ὀποῦ.

Ὀ π ι σ θ ε, καὶ, ὀπιζθεν, Ἐπίρ. ποιητ. ἀντὶ ὀπισθε, ὀπισθεν, Ὁμ.

Ὀ π ι ζ ό μ β ρ ο τ ο ς, ὁ, ἡ. Ποιητ. ἀντὶ ὀπιτόμβροτος (ὀπιθε, βροτός). Ὁ μετὰ τὸν θνητὸν, ὁ τῷ θνητῷ ἑπόμενος, Πίνδ. Πυθ. Α', 179. ὠπιθόμβροτον αὐχήμασι, τὴν μετάπειτα λέγει φήμην, ὡς μετὰ θάνατον ἐπιγινομένην.

Ὀ π ι κ ό ς, ή, όν. Τὸ Λατιν. Opicus, μωρός, βρωμερός, μετὰ συνεμφάσεως, τοῦ ὀπή, Φιλοδημ. Ἐπ. 21.

Ὀ π ι ο ν, τό. Ἴποκορ. τοῦ ὀπός, ὀπιον αὐχιώνιον.

Ὀ π ι π ε υ τ ή ρ, ῆρος, ὁ, νεωτρ. σχηματ. ἀντὶ τοῦ ὀπιπτευτήρ, ἐκ τοῦ

Ὀ π ι π ε ύ ω. Νεωτρ. σχημ ἀντὶ τοῦ ὀπιπτεύω, ὅπερ ἴδε

Ὀ π ί π η ς, ου, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, ὀπιπτευτήρ, συνηθ μόνον ἐν ταῖς συνθέσ. Παρθενοπίπης, παιδοπίπης, γυναικοπίπης, πυρροπίπης, ἴδε τὸ ἑπόμενον.

* Ὀ π ι π τ ε υ τ ή ρ, ῆρος, ὁ. Ὁ περιβλέπων, ὁ περισκοπῶν, ὁ κεχηνώς, Νεωτρ. Ὀπιπευτήρ, ἐκ τοῦ

Ὀ π ι π τ ε ύ ω, θεωρῶ, περιβλέπω, περιέργως ζητῶ τι, περισκοπῶ, συνηθ. μετὰ σημαιν. τῆς ἐξ ἀργίας, περιεργίας καὶ τοῦ φόβου προκυπτούσης περισκοπεύσεως, μετὰ τῆς Αἰτ. Ἰλ. Δ, 371. Ἡτ. Ἔργ. 29. Ἐξαιρέτως Ὀπιπτεύω γυναῖκας, παρθένους· ἐπὶ τῶν περιέργως αὐτὰς βλεπόντων καὶ ἐξαπατώντων. Ἰλ. Τ, 67. ὅθεν Πλανῶ, ἐξαπατῶ. ἐπιβουλεύω: κεβόλ. Παρατηρῶ: ἀπολύτ. Ἐπιτηρῶ, προσέχω, Ἰλ. Η, 243. Ἡτ. Ἔργ. 808. Μανέθ. Ε'. 182. «Δολεροῖσιν ὀπιπευθεῖται ἐπεστιν», ἀντὶ τοῦ πλανηθεῖσι, ἀπατηθεῖσι. Νεωτερ. σχηματ. Ὀπιπεύω. (ἐκ τῆς ῥίζης ΟΠΤΩ, ὁρῶμαι, ὄψ.)

Ὀ π ι ς, ιδος, ἡ, Αἰτ. Ὄπιν, Ὁμ. καὶ Ἡτ. ἐν τῇ Ὀδ. καὶ παρ' ἄλλοις ποιητ. καὶ ὀπιδα: καθ' ὅσον παράγεται ἡ λέξις ἐκ τοῦ ὄψ, ὀφομαι, ἢ ἐκ τοῦ Ἔπω, ἕπομαι, σημαίνει τὴν τιμωρίαν, ἣν ὄφονται αἱ κακαὶ πράξεις, λοιπὸν Ἐκδίκησις, ἄμυνα: ἢ τὸ ἑπόμενον τῶν κακῶν πράξεων, ἄρα, Τιμωρία, ποινή· παρ' Ὁμ. συνηθ. «Θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγεινα», Ἰλ. Π. 388. Ἡτ. Ἔργ. 253. «Θεῶν ὄπιν τρομεῖνα», «Θεῶν ὀπιδα αἰδεῖσθαι», Ὀδ. Τ, 215. Φ, 28. πρβλ. Ἡτ. Ἔργ. 189. «Θεῶν ὄπιν εἰδότες», καὶ 708. «Ὄπιν ἀθανάτων περυλαγμένοι». «Ὄπις θεῶν ἡ ἐκδίκησις τῶν Θεῶν, τὴν ὁποίαν ἕλκουσιν εἰς ἑαυτὰς αἱ κακαὶ πράξεις, ἢ καὶ Νέμεσις λεγομένη. Λέγεται δὲ καὶ ἄνευ τοῦ Θεῶν, οἷον «Οὐδ' ὀπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἀλεγεινὰ». Ὀδυσσ. Ξ, 82. τοῦτ' ἔστιν, οὔτε τὴν θείαν ἐκδίκησιν βάλλοντες κατὰ νοῦν, οὔτε τί θέλει νὰ εἴπῃ συμπάθειαν νοεύοντες. «Ὀπιδος δέος», Ξ, 88. καὶ ἐξαιρέτως περὶ τῶν Ἐρινύων, Ἡσίοδ. Θεογ. 223. «Πρὶν γ' ἀπὸ τῶ δώσουσι κακὴν ὀπιν ὅς τις ἁμαρτῇ» ἀντὶ τοῦ Ἐκδίκησιν, ποινήν. «Ἑρμέω ὄπιν ἀζεσθαι», Θεόκρ. 25, 4. ὅθεν Οὔτις. β) ἡ ἀρετὴ, ἢν ὄφονται αἱ καλαὶ τῶν ἀνθρώπων πράξεις, ἢ τὸ ἑπόμενον τῶν καλῶν πράξεων, τουτέστι, Μισθὸς, δῶρον, χάρις τῶν θεῶν, «Θεῶν ὄπιν πιτοῖνα», Πίνδ. Πυθ. 8, 101. ὅθεν καθόλου Ἀμοιβὴ, μάλιστα ἡ ἐκ θεῶν, ἐπὶ καλοῦ τε καὶ κακοῦ, τὸ τελευταῖον ὅμως εὐχρηστότερ. γι τὸ σέβας, ὅπερ πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος μάλι-

στα πρὸς τὴν θέλησιν τῶν θεῶν, πρὸς γεροντωτέρους καὶ ὑψηλοτέρους, ὅθεν καὶ ὁ φόβος τῆς θείας ἐκδικήσεως, καὶ τὸ ἐντεῦθεν προερχόμενον σέβας, αἴδεσις, σεβασμός, ὑπακοή, Λατ. reverentia, ὅθεν οὔτε δαιμόνων, οὔτε θεῶν ὄπιν ἔχοντες Ἡρόδ. Η'. 143. Θ, 76. ὡς τὸ ὀπίζεσθαι θεούς· ἔτι δὲ καὶ «Ὄπις ξένων», Herm. Πινδ. Ὀλ. 2, 10. Εἰς τὴν αὐτὴν σημασ. ἐλέγετο ὕστερον «Αἰδεῖσθαι ὀπίδα πολιοῖο γενείου», Μόσχ. 4, 117. ὡς νὰ ἐγράφετο, ὀπιν ὀπίζεσθαι. 2) κύριον ὄνομα παρθένου τινὸς μυθώδους, Ἡρότ. Δ, 35. (πιθαν. ἐκ τοῦ ὄψ, ὄψομαι, ὄμως συγγεν. μὲ τὸ ὀπίσω, ὀπισθε, κ.τ.λ.)

Ὀπισαμβώ, ἡ (ὀπίσω, ἀμβαίνω, ἀναβαίνω). Ὀπισθοπορία, τὸ εἰς τὰ ὀπίσω περιπατεῖν, ἢ εἰς τοὐπίσω ἀναχώρησις. Καταμβὼ δέ, ἢ εἰς τὸ κάτω καὶ τὸ πρηνές. Εὐστάθ. καὶ Παράρτ. Οὐάτικ. Περοιμ. Γ, 36.

*Ὀπισθα, Ἐπίρ. Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ ὀπισθε.

Ὀπισθάγκων, ωνος, ὁ, ἡ (ἀγκών). Ὁ ἔχων τὰς χεῖρας ὀπισθεν εἰς τὴν ῥάχιν. Σχολ. Λυκόφρ. 704.

Ὀπισθάμβων, ὁ, ἡ. Παρὰ Χρυσοστ. Λειτουρ. ἐκ τοῦ Ἄμβων, «λέγεται τὸ, ἀνωλόγιον, ὁ ὀπίσω τοῦ ἄμβωνος.

Ὀπισθε, καὶ πρὸ φωνήεντ. ὀπισθεν, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἔχει ὁ Ὅμ. Ἡσ. Θεογ. 323. καὶ ἄλλοι Ἐπικ. Ὀπιθε, Ἰλ. Π, 791. καὶ συγκρτ. πρὸ φωνήεντος ἢ χάριν θέσεως Ὀπιθεν, Ἐπίρ. 1) ἐπὶ τόπου, ὀπίσω, ἐκ τοῦ ὀπίσω μέρους, συχν. παρ' Ὅμ. ἀντίθετ. τῷ Πρόσθε, Ἰλ. Ε, 595. Ζ, 181. «Ὀπισθε καταλείπειν», ἀφίνω ὀπίσω, Ἰλ. Κ, 209. Λ, 72. Ο, 88. «Ὀπισθε μένειν», Ἰλ. Ι, 332. Ὀδ. Ρ, 201. πρβλ. Ψ, 249. «Οἱ ὀπισθεν», Ὀδ. Λ, 66. οἱ ὀπίσω ἐρχόμενοι ἢ ἱστάμενοι, οἱ ἑπόμενοι, π. χ. «Οἱ ὀπισθε λέγουσι», τὰ ἑπόμενα βιβλία, Ἡρόδ. Ε, 22. Η, 213. «Τὸ ἢ τα ὀπισθεν», τὰ ὀπίσω μέρη, Ἰλ. Λ, 613. «Εἰς τοὐπισθεν», πρὸς τὰ ὀπίσω, Valck. Phoen. 1416. β) ὡς Πρόθεσις μετὰ Γεν. Ὀπίσω τῆς —, ἐν τῇ Ἰλ. μάλιστα «Ὀπισθε μάχης», δύναται δὲ νὰ τεθῇ τὸ ὀπισθε καὶ μετὰ τὴν Γεν. τῆς, Ἰλ. Ω, 15. «Ὀπισθεν τινος ἑστάναι», ἀντὶ, Ἥττω εἶναί τινος, Σοφοκλ. Ἀντ. 640. 2) ἐπὶ χρόνου, Ἔπειτα, εἰς τὸ ἑξῆς, μετὰ ταῦτα, ὕστερα, εἰς τὸ μέλλον, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἤτοι ἐπὶ πράγματος τῷ ὄντι μέλλοντος, ἢ ἐπὶ ἀκολουθοῦντος· ἀντίθ. τῷ Αὐτίκα, Ἰλ. Ι, 519. β) παρὰ τοῖς Σχολιασταῖς καὶ ἐπὶ ἡγουμένου πράγματος, Schaef ad Hemst. Πλούτ. σελ. 491. 602. Buttm. schol. Ὀδ. σελ. 504. Lobeck. Phryn. σελ. 11. — συγκρ. Ὀπίστερος, ὑπερθετ. ὀπίστατος, ὅπερ ἴδε. Ἰλ. (πιθαν. ἐκ τοῦ ὄπις, συγγεν. μὲ τὸ ἀνέπιν, κατόπιν, μετόπιν, ὀπίσω, ὄψε, ὄχι ὅμως συνῃρμ. ἐκ τοῦ ὀπίσωθεν, εἶναι δὲ καθολ. ἀμφ. ἀν οἱ Ἀττ. εἶχον εἰς τὴν κατάληξιν — θεν, τὸ ἐφελκυστ. Ν, καὶ ὄν δὲν ἔγραφον πάντοτε ὀπισθεν, ὥστε νὰ ἦναι τὸ ὀπισθε μόνον ποιητ. Lobeck Phryn. σελ. 8. 284.)

Ὀπισθέναρ, αρος, τὸ (θέναρ). Τὸ ὀπισθεν τῆς παλάμης, τῆς χειρὸς μέρος. Πολυδ.

Ὀπισθίθιος, ία, ιον· καὶ Ὀπίσθιος, ὁ, ἡ. Τὸ Θηλ. ἔτι ὀπισθία, Ἐπίρ. ὀπισθιθίως, καὶ ὀπισθίως, (ὄπισθε) ὀπίσθιος, ὀπισθινός, ὁ εἰς τὸ ὀπίσω μέρος εὑρισκόμενος, ὁ εἰς τὸ ὀπίσω μέρος ἀνήκων, Λατ. posticus, «Ὀπίσθια στέλλειν», Ἡρόδ. Β, 103. ἀντίθετ. τῷ Πρόσθιος. ὁ πρῶτος σχηματισμὸς παρ' Ἀγαθίᾳ.

Ὀπισθοβάμων, ὁ, ἡ, Γεν. ονος, καὶ ὀπισθοβάτης, ὁ. Μελεαγρ. Ἐπιγρ. 22. (βαίνω) ὁ εἰς τὰ ὀπίσω περιπατῶν. 2) ὁ ἀπὸ τὰ ὀπίσω ἐπιβαίνων, ὀπιβατεύων, ὀχεύων.

Ὀπισθοβαρής, ὁ, ἡ (βάρος, βαρύς). Ὁ εἰς τὰ ὀπίσω βαρύς, Σιμελίκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 128.

*Ὀπισθοβάτης, ου, ὁ (βαίνω) = ὀπισθοβάμων, ὅθεν

Ὀπισθοβατικός, ὁ, ἡ. Μελεαγρ. Ἐπιγρ. 22. Ὁ ἀπὸ τὸ ὀπισθεν μέρος ἀναβαίνων, ἢ βατεύων, ἢ ὁ εἰς τὰ ὀπίσω περιπατῶν.

*Ὀπισθόβολος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω βαλλόμενος.

Ὀπισθοβριθής, ὁ, ἡ (βρίθω). Ὁ ὀπισθεν βαρύς, οἷον «Ἔγχος ὀπισθοβριθέων». Αἰσχύλ. παρ' Ἡσυχ. ἐν Λεξ. Σαυροβριθής.

Ὀπισθόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ ὀπισθεν, ἢ ἀπὸ τὸ ὀπίσθιον μέρος περιγεγραμμένος.

Ὀπισθοδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος) Ὁ ἔχων δακτύλους γυρισμένους, ἢ διευθυνομένους εἰς τὰ ὀπίσω. Στράβ.

Ὀπισθόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Ὁ ὀπίσω δεδεμένος.

Ὀπισθοδίωξις, ἡ (διώκω). Ταὐτὸν τῷ Παλίωξις, Σχολ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 154.

Ὀπισθόδομος, ὁ (δόμος). Τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ οἴκου, ἢ τοῦ ναοῦ. Ἐν Ἀθήναις δὲ ἐξαιρέτως τὸ ὀπισθεν τοῦ ναοῦ τῆς ἐν Ἀκροπόλει Ἀθηνᾶς θησαυροφυλάκιον· ἤτοι ὁ ὀπισθεν τοῦ ναοῦ τούτου οἶκος, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ χρήματα. Boekh. Ath. Staatshaush. 1. σελ. 473.

Ὀπισθοκάλυμμα, τὸ (κάλυμμα). Κλήμ. Παιδαγ. Β'. σελ. 245 κάλυμμα, ἢ στέπασμα ἐκ τῶν ὀπισθίων μερῶν.

Ὀπισθόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ φέρων, ἔχων τὸν καρπὸν ὀπισθεν τῶν φυλλων, ὡς τινες συκέαι.

Ὀπισθοκέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὁ εἰς τὰ ὀπίσω περιπατῶν, ἀκολουθῶν.

Ὀπισθόκεντρος, ὁ, ἡ (κέντρον). Ὁ ἔχων ὀπίσω κέντρον ἢ ἀκάνθιον.

Ὀπισθοκέφαλον, τὸ (κεφαλή). Τὸ ὀπίσθιον κεφάλιον, Γλωσσ. Στ.

Ὀπισθοκόμης, ου, ὁ· ἡ ὀπισθόκομος, ὁ, ἡ (κόμη) Ὁ εἰς τὸ ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς μέρος ἔχων τὴν κόμην, τὰ μαλλία.

Ὀπισθοκράνιον, τὸ (κρανίον). Τὸ ὀπισθεν τοῦ κρανίου μέρος, Φιλοξ. Γλωσσ.

Ὀπισθοκρηπῖδες, ων, αἱ (κρηπίς). Εἶδος γυναικείων σανδαλίων, κατὰ Πολυδ.

Ὀπισθοκύφωσις, εως, ἡ (κύφωσις). Κύφωσις, καμπύλωσις τῆς ῥάχεως πρὸς τὸ ὀπίσω μέρος.

Ὀπισθόμβροτος, ὁ, ἡ, ἴδε, ὀπισθόμβροτος.

*Ὀπισθομήριον, τὸ, = τῷ ἑπομ.

Ὀπισθόμηρος, ὁ (μηρός). Τὸ ὀπισθεν μέρος τῶν μηρῶν, ἢ μηριῶν. Πτολεμ. Ἀνθολ. Ζ. 2.

Ὀπισθονόμος, ὁ, ἡ (νέμω, 2) Ὁ ἐν τῷ ἐπιστρέφειν εἰς τὰ ὀπίσω βόστκων, ὁ βόστκων εἰς τὰ ὀπίσω πορευόμενος, Ἡρόδ. Δ'. 183.

Ὀπισθονυγής, ές, ὁ, ἡ (ὄπισθε νύσσων). Ὁ ἐκ τῶν ὀπίσω μερῶν κεντῶν ἢ βλάπτων. Ἀνθολ.

Ὀπισθοπόρος, ὁ, ἡ (πορεύομαι). Ταὐτὸν τῷ ὀπισθοκέλευθος.

Ὀπισθόπους, ὁ, ἡ, πους, τὸ, Γεν. ποδος (πούς). Ὁ ὀπίσω τινὸς πορευόμενος, ὁ ἀκολουθῶν τινα, ἔτι δὲ ὁ θεράπων, δοῦλος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 711. 2) ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω πορευόμενος, Valck. Hipp. 1177. ὀπισθόπους ἐκλαμβάνεται κατὰ τὴν παρ' Ἡσυχ. σημασίαν ἀντὶ Ὑποστρίφων.

Ὀπισθορμέω, ῶ (ὁρμή). Ὁρμῶ, ἐπιστρέφω εἰς τὰ ὀπίσω. Ἡσυχ. ὅθεν

Ὀπισθόρμητος, ὁ, ἡ. Ὀπιστρέφων. Γραμματ.

Ὀπισθοσφενδόνη, ἡ. Σφενδόνη ἐκ τῶν ὀπισθεν μερῶν· ἔτι μέρος τι τοῦ γυναικείου κόσμου ἤτοι στολισμοῦ, ἴδε. Σφενδόνη.

Ὀπισθοτίλα, ἡ (ὄπισθε, τιλάω). Ὀνομάζεται ἡ σηπία, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω κατουροῦσα, ἢ τὰ ἀφοδεύματα τοῦτ' ἔστι τὴν μελάνην ἀποῤῥίπτουσα. Ἀθην. σελ. 622.

Ὀπισθοτονία, ἡ (ὀπισθότονος). Ἀῤῥωστία τις, ἥτις προξενεῖ τάσιν, κάμψιν τῶν μερῶν τοῦ σώματος εἰς τὰ ὀπίσω.

Ὀπισθοτονικός, ἡ, ὀν. Ἐπίρ. ὀπισθοτονικῶς, Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὀπισθότονον, 2. ἢ ὁ εἰς τοῦτον ὑποκείμενος.

Ὀπισθότονος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὁ εἰς τὰ ὀπίσω τεινόμενος, τανυόμενος. 2) ὁ ὀπισθότονος = ὀπισθοτονία. Νόσος τις, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ σῶμα διὰ σπασμῶν ἰσχυρῶν τείνεται, ἢ καμπυλόνεται εἰς τὰ ὀπίσω, ἀκίνητον διαμένον. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ Ἐμπροσθότονος. ὅθεν

Ὀπισθοτονώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀπισθοτόνου, 2. ὁ εἰς τὸν ὀπισθότονον ἀνήκων, ἢ ὁ νοσῶν τὸν ὀπισθότονον.

Ὀπισθουρητικός, ἡ, ὀν (οὐρέω). Ὁ εἰς τὰ ὀπίσω κατουρῶν.

Ὀπισθοφάλακρος, ὁ, ἡ (φαλακρός). Ὁ εἰς τὸ ὀπίσω τῆς κεφαλῆς μέρος φαλακρός.

Ὀπισθοφανής, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. — νῶς (φαίνω). Γένεσ. Θ'. 23. καθ' Ἡσυχ. Ὁ εἰς τὰ ὀπίσω προσέχων. Παρὰ δὲ Ὀλυμπιοδώρῳ Κάτοπτρα ὀπισθοφανῆ, τὰ καὶ τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ κατοπτριζομένου δεικνύοντα, δεξιοφανὴ δέ, τὰ τὸ δεξιὸν, ἀριστερόν· τὸ δὲ ἀριστερὸν, δεξιὸν παριστάνοντα.

*Ὀπισθοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ εἰς τὰ ὀπίσω φέρων, Ὀππ. Ἁλ. γ'. 318.

Ὀπισθοφυλακέω, ῶ (ὀπισθοφύλαξ). Φυλάττω, σκεπάζω τὸ ὀπισθεν τοῦ στρατεύματος μέρος.

*Ὀπισθοφυλακία, ἡ, τὸ φυλάττειν, σκεπάζειν τὸ ὀπισθεν τοῦ στρατεύματος μέρος.

Ὀπισθοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ τοῦ ὀπισθεν μέρους, ἐξαιρέτως τῆς στρατιᾶς.

Ὀπισθοχειμών, ῶνος, ὁ (χειμών). Ὁ μετὰ ταῦτα, εἰς τοὺς ὑστέρους μῆνας ἀκολουθῶν χειμών, ὁ ὄψιμος χειμών. Ἱπποκρ. Περὶ Χυμ. 5.

Ὀπισθόχειρ, ος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ ἔχων τὰς χεῖρας ὀπίσω εἰς τὴν ῥάχιν δεδεμένας.

Ὀπισμα, τὸ (ὀπίζω). Ὁ ἐξαχθεὶς γαλακτώδης τῶν φυτῶν χυμός.

Ὀπισμός, ὁ (ὀπίζω). Ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ τῶν φυτῶν γαλακτώδους χυμοῦ.

Ὀπίσσω, Ἐπίρ. Ποιητ. ἀντὶ ὀπίσω, ὅπερ ἴδε. Ὅμ.

Ὀπίστατος, άτη, ατον (ὄπισθε). Ὁ ὀπισθενάτατος, ὑστερώτατος, Λατ. postremus, Ἰλ. Θ, 342. Λ, 178. τὸ Συγκρ. ὀπίστερος, ἔρα, ερον, posterior ἔχει ὁ Νίκ. τὸ Θετικὸν δὲν ὑπάρχει. Ἀράτ. 284.

Ὀπίσω, Ἐπικ. ὀπίσσω, Ἐπίρ. (ὄπις). Ἐπὶ τόπου, Κατόπι, εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος, ὀπίσω, ἀπὸ τὸ ὀπίσω, Ὅμ. καὶ Ἡσ. «Πάλιν ὀπίσσω», Ὀδ. Λ, 149. ἀντίθ. τῷ Πρόσω, Ἰλ. Μ, 272. καὶ προπρηνές, Ἰλ. Γ, 218. «οἱ ὀπίσω λόγοιο», τὰ ἑπόμενα βιβλία, Ἡρόδ. Α', 75. Ἀττ. δὲ καὶ «Τὸ ὀπίσω», συνῃρ. «Τοὐπίσω», εἰς τοὐπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, «Τὸ ὀπίσω», ἤδη παρ' Ἡρόδ. Α, 207. Θ, 108 β) μετὰ Γεν. ὡς τὸ ὀπισθε, ὡς Πρόθετ. Ο', καὶ Ν. Δ. 2) ἐπὶ χρόνου, ὕστερον, ἔπειτα, εἰς τὸ ἑξῆς, συχν. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ἔργ. 743. Θεογ. 488. «Ἐς ὀπίσσω», Ὀδ. Τ, 199. «Ἅμα τρόσσω καὶ ὀπίσσω νοεῖν, λεύσσειν, ὁρᾶν», βλέπω, νοῶ τάτε παρόντα καὶ μέλλοντα, Ἰλ. Α, 343 Γ, 109. Σ, 250. Ὀδ. Ω, 452. κατὰ τὸν Heyne, Musgr. Σοφοκλ. ΟΤ. 488. ἡ ἐξήγησις, βλέπω τάτε παρόντα καὶ τὰ παρελθόντα, εἶναι ἀσφαλ. ἐπειδὴ τὸ ὀπίσω, ὅταν λέγεται ἐπὶ καιροῦ, ἀποβλέπει πάντοτε τὸ μέλλον, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. «Τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον» σημαίνει τότε ἔγγυς ὂν μέλλον, καὶ τὸ μετέπειτα μέλ-

λον, Ερί. Σοφοκλ. Ἀντ. 607. πρβλ. Herm. Εὐρ. Ἱκετ. 567. Seidl. Ἰφ. Τ, 1231. τὸ καθ' ἑαυτὸ ἀντίθετον μεταξὺ τοῦ παρελθόντος καὶ μέλλοντος εἶναι τὸ Προπάροιθε καὶ ὀπίσω, Ὀδ. Λ, 483. μεταξὺ Ἐνεστ. καὶ μέλλοντος τὸ νῦν καὶ ὀπίσω, Ἰλ. Ζ, 352. ἔτι δὲ καὶ τὸ Ἐνθάδε καὶ ὀπίσω, Σοφοκλ. ΟΤ. 488. 3) ἐπειδὴ δὲ εἰς πᾶσαν πρὸς τὰ ὀπίσω κίνησιν ἐμπεριέχεται καὶ ἐπανάληψίς τις, ἄρα ἔλαβε τὸ ὀπίσω καὶ τὴν σημασ. Πάλιν, πρώτον παρ' Ἡρόδ. Α, 61. 68. Β, 14. καὶ ἀλλαχοῦ, ὅθεν κατὰ τὴν σημασ. ταύτοῦ τῷ Πάλιν. Παράβαλε καθόλου ὄπισθε. Ὁ Ὅμ. μετχρζτ. πολὺ συχνότ. τὸν ἐπικ. σχηματ. παρὰ τὸν συνήθ. καὶ τοῦτον μόνον ἐπὶ τόπου. (ἐπίσω, ὀν-)

Ὀπίων, ονος, ὁ. Παρὰ Πλουτάρχ. Γάλβ. 24. ἡμαρτ. ἀντὶ ὀπτίων (Optio), τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὁ Πλούταρχος διὰ τοῦ «Διοσκόρος ὑπηρεσίαν τελῶν» ἑρμηνεύει.

Ὀπλάριον, τό. ὑποκορ. τοῦ ὅπλον. (ᾱ)

Ὀπλανδυτέω. (ὅπλον, ἐνδύω). Ἐνδύομαι, φορῶ ὅπλα. Νικήτ. Χρον. Γ, 5.

Ὀπλέω, (ὅπλον). Ποιητ. ἀντὶ ὁπλίζω, ἑτοιμάζω, Ὀδ. Ζ, 73. «Ὁπλ. ἁμαξαν», ἀντὶ τοῦ εὐτρεπίζω, ἐξαρτύω.

Ὀπλή, ἡ (ὅπλον). Ὁ κυκλοειδὴς ποῦς τῶν κτηνῶν, τὸ ὀνύχιον· κυρίως τὸ ἄσχιστον ὀνύχιον τοῦ ἵππου καὶ τοῦ ὄνου. Ἰλ. Λ, 536. Τ. 501. Λέγεται ὅμως καὶ ἐπὶ βοῶν, καὶ ἄλλων πολυσχιδῆ ὀνύχια ἐχόντων ζώων. Ἔμ. Ὁμ. Ἑρμ. 77. Ἡσ. Ἔργ. 491. ἐπὶ χοίρων, Ἀρστφ. Ἀχ. 740. Σιμωνίδ. Λείψ. 131. Gaisf.

Ὀπλήεις, εσσα, εν (ὅπλον). Ὡπλισμένος, ἁρματωμένος Δίων Λόγ. ΛΕ'. σελ. 694.

* Ὀπλής, ητος, ὁ, κύρ. ὀν. 2) ὁπλῆται, οἱ, ἡ τάξις τῶν εὐγενῶν ἐν Ἀθήναις.

Ὀπλίζω, Μέλλ. ίσω. (ὅπλον). Παρασκευάζω, εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω, ἐξαρτύω, ἡ ἁρματόω· παρ' Ὅμ. α) ἐπὶ φαγητῶν καὶ ποτῶν, Ἰλ. Λ, 641. εἰς Μέσ. μάλιστα ἐπὶ δείπνων εὐωχιῶν «Δόρπον ἢ δεῖπνον ὁπλίζεσθαι», συχν. παρ' Ὅμ. β) ἐπὶ ἁμάξης, «Ἅμαξαν ὁπλίσαι», Ἰλ. Ω, 190. ἐφ' ἵππων εἰς Μέσ. «Ἵππους ὡπλίσατο» Ἰλ. Ψ, 301. καὶ ἐπὶ πλοίων, Παθητ. «Νῆες ὁπλίζονται» Ἡσ. Ρ, 288. γ) Παθητ. σπαντρ. ὅμως εἰς Μέσ. Ἑτοιμάζομαι, εὐτρεπίζομαι, κάμνω τὸν ἑμαυτόν μου ἕτοιμον εἰς τινα πρᾶξιν, Ἰλ. Η, 417. Ὀδ. Ξ, 526. «Ὁπλίσθαι (3 πλ. Ἀόρ. ἀντὶ ὡπλίσθησαν) δὲ γυναῖκες, εὐτρεπίσθησαν εἰς χορόν, Ὀδ. Ψ, 143. μάλιστα Ἁρματόομαι, ὁπλίζομαι, Ἰλ. Θ, 55. Ὀδ. Ω, 495. παρ' Ἡρόδ. Ζ, 12. εἰς Ἐνεργ. Ἀσκῶ, γυμνάζω τινὰ εἰς τὰ ὅπλα· μεταφορ. «Θρᾴσος ὁπλίζεσθαι ἁρματόνεσθαι μὲ εὐψυχίαν, Σοφοκλ. Ἠλ. 995. «Ἁ Κύπρις ὡπλισεν εὐνάν, καὶ πειθὼ μέθους, καὶ γλυκὺ κάλλος Ἔρωτα» Μελεάγρ. Ἐπιγρ. 89. Εἰ. τὸ Παθ. τίθεται τὸ πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον ὁπλίζεταί τις, εἰς Δοτ. καὶ ἐν τῷ Μέσ. εἰς Αἰτ. — ὁ Ὅμ. διπλασιάζει εἰς τὸν Ἀόρ. Ἐνεργ. καὶ Μέσ. συχν. τὸ σ διὰ τὸ μέτρον· τὴν δὲ αὖξ. μετχρζτ. πάντοτε ἐκτός, εἰς τοὺς σχηματ. ὁπλισάμεσθα καὶ ὁπλισθεν, ὅθεν

* Ὁπλίσία, ἡ, = ὁπλισις, Prompt.

Ὀπλισις, ἡ. Ἐξάρτυσις, εὐτρέπισις, ἑτοιμασία, γυμνασις, ἁρμάτωσις. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ὅπλα, ἤγουν τὰ ἅρματα, ὁ σχηματ. ὁπλισία εἶναι ἀμφ.

Ὀπλισμα, τό. Τὸ ἁρμάτωμα, ἡ τὰ ἅρματα, ταὐτὸν τῷ ὅπλον. 2) στόλος πολεμικός, ὡπλισμένον στράτευμα, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 253.

Ὀπλισμός, ὁ, ταὐτὸν τῷ ὅπλισις, λέγεται ὅμως ὅτι δὲν εἶναι καλ. Ἀττ., Lobeck Phryn. σελ. 511.

Ὀπλιστής, οῦ, ὁ (ὁπλίζω). Ὁ ὁπλίζων, ἁρματόνων ἴδε. ὁπλίτης.

Ὀπλιταγωγός, ὁ, ἡ (ὁπλίτης, ἄγω). Ὁ ἄγων ὁπλίτας, ὁ διοικῶν τοὺς ἁρματωμένους στρατιώτας.

Ὀπλιτεία, ἡ (ὁπλιτεύω). Ἡ μισθοφορία ἢ ἡ μάχη τῶν ὁπλιτῶν. «Ναυτικήν». Πλάτ. περὶ Νόμ. Δ', σελ. 165. μάχη τοῦ ὡπλισμένου πεζικοῦ στρατοῦ κατὰ θάλασσαν.

Ὀπλιτεύω, εἶμαι ὁπλίτης, τοῦτ' ἔστι μεταξὺ τῶν ἁρματωμένων πεζῶν στρατιωτῶν. Ὁ δὲ Θουκ. Σχολιαστὴς ἑρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ Ἄγω, κυβερνῶ τοὺς ὁπλίτας. Η', 73. ἐκ τοῦ

Ὀπλίτης, ου, ὁ, Θηλυκ. Ὁπλῖτις, ιδος, (ὅπλον). Ὁ ἁρματωμένος, ὡπλισμένος βαρέως, Πινδ. 2) συνήθ. ὁ ὁπλίτης, στρατιώτης πεζὸς βαρέως ἁρματωμένος, φέρων δόρυ καὶ ὅπλον· ὁ δὲ ἐλαφρὰ ὡπλισμένος ὀνομάζεται Πελταστής, ἐκ τοῦ Πέλτη. ἀντίκ. συνήθ. ὁ ὁπλίτης τῷ ψιλός ἢ Γυμνής, Γυμνήτης, Ἡρόδ. Ι, 30. 63. ὅθεν

Ὀπλιτικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸν ὁπλίτην ἀνήκων. α) παρὰ τῷ Πλάτ. Πολιτ. Α', 7. «Ὁπλιτικήν», ὑπονοεῖται τὸ Τέχνη, ἡ διδάσκουσα ἀνηλοῦντα τὴν χρῆσιν τῶν ἁρμάτων, ὅπλων. β) «Τὸ ὁπλιτικόν», = οἱ ὁπλῖται.

Ὀπλῖτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ ὁπλίτης, «Γυνή, χείρ», κ. τ. τ. ἁρματωμένη, ὁπλισμένη.

Ὀπλιτοδρομέω, τρέχω εἰς τὸ στάδιον ὡπλισμένος, ἐκ τοῦ

Ὀπλιτοδρόμος, ὁ, ἡ (δραμεῖν). Ὁ μὲ τὰ ἅρματα τρέχων εἰς τὸ στάδιον, Πινδ.

Ὀπλιτοπάλης, ου, ὁ, Δωρικ. ὁπλιτοπάλας (πάλη), Ὁ βαρέως ἁρματωμένος πολεμιστής. Αἰσχύλ. Πλουτάρ. προβλ. συμπ. Β, 5.

Ὀπλιτοποιός, ὁ. Ὁ ἁρματόνων, ἡ εἰς μάχην ἐρεθίζων. ἀμφ.

Ὀπλοδιδακτής, οῦ, ὁ, ἡ, ὁπλοδιδάσκαλος, (διδάσκω). Ὁ διδάσκων τῶν ὅπλων τὴν χρῆσιν. Γλωσσ. Στ.

Ὀπλοδοτέω, ῶ (δίδωμι). Δίδω ὅπλα, ἁρματόνω.

Ὀπλόδουπος, ὁ, ἡ (δουπέω). Ὁ μὲ τὰ ἅρματα κτυπῶν, κάμνων κρότον. Ὀρφ. Ἅμν. ξδ'. 3. ὅπου πρότερον, Δολόδουπος, ἐγράφετο.

Ὀπλοθήκη, ἡ (θήκη). Ἀποθήκη τῶν ὅπλων, τόπος ἔνθα ἐναποτίθενται τὰ ὅπλα.

Ὀπλοκαθαρμός, ὁ, ὁπλοκαθαρσία, ἡ, ὁπλοκαθάρσιον, τό· ὑπονοουμ. τοῦ Ἱερόν, Armilustrum, (καθαίρω) καθαρισμός, ἁγιασμός, εὐλόγησις τῶν ὅπλων, Φιλοξ. Γλωσσ.

* Ὀπλόκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπέω) = ὁπλόδουπος.

Ὀπλολογέω, ῶ (λέγω). Συναθροίζω ἅρματα, Ο'.

Ὀπλομαι, (ὅπλον) Ποιητ. ἀντὶ Ὁπλίζομαι, «Δεῖπνον ὁπλεσθαι», ἑτοιμάζω διὰ τὸν ἑαυτόν μου δεῖπνον, Ἰλ. Τ, 172. Ψ, 159. πρβλ. Ὁπλίζω, α. Τὸ Ἐνεργ. Ὁπλω εἶναι πιθαν. ἄχρηστον.

Ὀπλομανέω, ῶ. Μαίνομαι, τρελλαίνομαι διὰ τὰ ὅπλα, τὸν πόλεμον, ἢ τὴν στρατιωτικὴν ζωήν, τὰ ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολήν. Ἀναλεκτ. Α', 233. Ἀριθμ. 50. Συνεσ. Ἐπιστ. 107. 2) μάχομαι μὲ μανίαν. «Περὶ βροτῶν καὶ ποτῶν Ὁπλομα Ἀθην. ς'. ἀντὶ τοῦ μανιωδῶς ἐρίζειν, ἐκ τοῦ

* Ὀπλομανής, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ μαινόμενος διὰ τὰ ὅπλα, ὁ ὑπερβολικῶς ἀγαπῶν τὴν μάχην, ὅθεν

Ὀπλομανία, ἡ, ὑπερβολικὴ ἀγάπη τῶν ὅπλων, ἢ τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς, ἢ τῆς μάχης.

Ὀπλομαχέω, ῶ, μάχομαι μὲ τὰ ὅπλα, ὡς ὁπλίτης· ἢ 2) γυμνάζομαι εἰς τὴν ὁπλιτικήν, ἐκ τοῦ

* Ὀπλομάχης, ου, ὁ, = ὁπλομάχος.

* Ὀπλομαχητής, οῦ, ὁ, = ὁπλομαχος, ὅθεν

Ὀπλομαχητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὁπλομαχίαν. «Ἡ ὁπλομαχητική», ὑπονοεῖται τὸ Τέχνη, ἡ διδάσκουσα τὴν ὁπλομαχίαν. Σέξτ. Ἐμπειρ.

Ὀπλομαχία, ἡ (ὁπλομάχος). Τὸ πολεμεῖν, μάχεσθαι μὲ τὰ βαρέα ἅρματα, ἡ χρῆσις τῶν τοιούτων ἁρμάτων. 2) ἡ τέχνη καὶ διδασκαλία τοῦ μάχεσθαι μὲ τὰ ὅπλα. 3) καθόλου δέ, ἡ Τακτική, ὅθεν

Ὀπλομαχικός, ή, όν. Ὁ εἰς ὁπλομαχίαν ἀνήκων.

Ὀπλομάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὁ μὲ βαρέα ἅρματα μαχόμενος, πολεμῶν. 2) ὁ διδάσκαλος τῆς ὁπλομαχίας ἢ τῆς τακτικῆς.

Ὄπλον, τό, καθόλου Μηχανή, μηχάνημα, σκεῦος κατασκευή, ὡς τὸ ἔντεα καὶ Τεύχεα, συνήθ. εἰς Πληθ. ἐξαιρέτως 1) πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐξάρτυσιν, ἐξοπλισμὸν τῶν πλοίων, ὁ ἐξοπλισμὸς τοῦ πλοίου, συχν. ἐν τῇ Ὀδ. ποτὲ ἐν τῇ Ἰλ. καὶ Ἡσ. Ἔργ. 629. β) μάλιστα τὰ σχοινία τοῦ πλοίου, Ὀδ. εἰς τὴν ὁποίαν σημασ. ἔχει ὁ Ὅμ. εἰς καὶ τὸν ἑνικ. ἀριθμ. Ὀδ. Ξ, 346. Φ, 390. ἔτι καὶ ἐπὶ ἄλλων σχοινίων, Ἡρόδ. Γ, 115. 2) τὰ ἐργαλεῖα τῶν χειροτέχνων, παρ' Ὅμ. πάντοτε ἐπὶ τῶν ἐργαλείων τοῦ χαλκέως, Ἰλ. σ, 409. 412. καὶ ῥητῶς «ὅπλα χαλκήϊα», Ὀδ. Γ, 433. καθόλου δέ, πᾶν ἐργαλεῖον, τὸ ὁποῖον μετχρζτ. τις πρός τινα σκοπὸν συχν. παρ' Ἡρόδ. ὅθεν «ὅπλον γεροντικόν, ἡ βακτηρία τοῦ γέροντος, Καλλ. 3) συχνότ. ἡ πολεμικὴ κατασκευή, πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς ἁρματωσιν στρατιωτῶν, ὅθεν τὰ ἅρματα, μάλιστα ἐκεῖνα, μετὰ τῶν ὁποίων γίνεται ἡ ἐπιδρομή, ἢ καὶ ὁ ἡ ἁρμάτωσις, συχν. ἐν τῇ Ἰλ. ποτὲ δὲ ἐν τῇ Ὀδ. β) παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρέτως ἡ μεγάλη ἀσπίς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα τὸ πεζικὸν καὶ βαρέως ἁρματωμένον στράτευμα, ἴδε ὁπλίτης, 2. ποιητ. καὶ Ἀσπιστής· ἔτι δὲ καὶ ὁ θώραξ, ὅθεν καθόλ. τὰ βαρέα ἅρματα, ὅθεν γ) «τὰ ὅπλα,» = οἱ ὁπλῖται, αὐτοί οἱ βαρέως ἁρματωμένοι, ἴσως ὄχι πρὸ τῶν Τραγῳδ. ἴδε Fraukie Gallin. σελ. 188. ἀπὸ Ξενοφ. ὅμως καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συχν., Jac. Ach. Tat. σελ. 651. δ) τὸ στρατόπεδον, Ἡρόδ. Α'. 62 ἐ. 74. Γ. 52. συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. ε) τὸ «ὅπλα τίθεσθαι» σημαίνει ποτὲ μὲν τό, ἐνδύεσθαι τὰ ὅπλα, ἁρματόνεσθαι εἰς μάχην, ποτὲ δὲ τό, βάλλειν τὰ ὅπλα κάτω, μάλιστα εἰς τὴν ὁδοιπορίαν διὰ νὰ ἀναπαυθῶσιν οἱ στρατιῶται, ὅθεν τὸ καταπαύειν τὴν ὁδοιπορίαν, ἢ τὸ βάλλειν τὰ ἅρματα, μάλιστα δὲ τὴν μεγάλην ἀσπίδα πρὸς τοὺς πόδας, καὶ ἡσυχάζειν, ποτὲ δὲ τό, καταβάλλειν τὰ ὅπλα καὶ παραδοθῆναι εἰς τοὺς ἐχθρούς, καὶ ἄλλοτε τὸ κάμνω στρατόπεδον, Λατ. castra ponere Valk. Ἡρόδ. Γ. 52. «Θέμενοι εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ ὅπλα,» Θουκυδ. β'. 2. κατακυριεύειν τὴν ἀγοράν, ἐπὶ στρατιωτῶν, οἵτινες ὅταν ἔμβωσιν εἰς τινα ἐχθρικὴν πόλιν, ἐν τῇ ἀγορᾷ ταύτης στρατοπεδεύουσι, φυλακῆς ἕνεκα τῆς πόλεως. 4) τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον, Νικ. 5) Παρὰ δὲ Ἀρτεμιδ. Α'. 63. ὅπλον, λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Γυμνασις, ἄσκησις τοῦ σώματος, ἥτις εἰς τὸ τέλος ἐγίνετο εἰς τοὺς δημοσίους ἀγῶνας, ἐπὶ πᾶσι τὸ ἄθλον.

Ὀπλοπάροχος, ὁ, (ὅπλα παρέχων) ὁ φέρων τὰ ἅρματα, Γλωσσ. Στ.

Ὀπλοπετής, οῦ, ὁ, Ventilator, ἀνεμιστής, λιχνιστής.

Ὀπλοποιέω, (ὁπλοποιός) κατασκευάζω ἅρματα, ὅπλα, ὅθεν

Ὀπλοποιητικός, ή, όν, Ὁ εἰς ὁπλοποιΐαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος.

Ὀπλοποιία, ἡ, (ὁπλοποιός) Κατασκευὴ ὅπλων· καλεῖται δὲ οὕτως ἡ ῥαψῳδία Σ τῆς Ἰλιάδος, ἐπειδὴ κατασκευάζει ἐκεῖ ὁ Ἥφαιστος τὰ ὅπλα διὰ τὸν Ἀχιλλέα. 2) Ἐργαστήριον, χαλκεῖον

ὅπλων, Στράβ. ιζ. σελ. 832. ὁπλοποιΐαν συνεστήσαντο (οἱ Καρχηδόνιοι) καὶ ἑκάστης ἡμέρας ἀνεφέρετο θυρεοὶ μὲν ἑκατόν, μάχαιραι δὲ κ. τ. λ.

* Ὁπλοποιϊκή, ἡ, συνυπακ. τέχνη,« ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν τὰ ὅπλα, Πλάτ. Πολιτ. σελ. 280. Δ

Ὁπλοποιός, ὁ, ἡ, (ποιέω) ὁ κατασκευάζων ἅρματα, ὅπλα.

Ὁπλοσκοπέω, ῶ, (σκοπῶ) ἐπιθεωρῶ τὰ ὅπλα ἤτοι τοὺς ἁρματωμένους στρατιώτας· ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Faire la revue.

Ὁπλοσκοπία, ἡ, (σκοπέω). Ἐπιθεώρησις τῶν ἁρμάτων. 2) ἐπιθεώρησις τῶν ὁπλιτῶν, τὸ παρὰ Γαλλοις Revue, Φίλων.

Ὁπλόσμιος Ζεύς, ἐν Καρίᾳ, Ἀριστοτ. περὶ Ζώ. Μορ. Γ. 11. ὁπλοσμία, Λυκόφρ. 614. ἐπώνυμον τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ἥρας ἡ κατὰ τὸν Σχολ. στίχ. 858. ἐν Ἤλιδι, ταὐτὸν τῷ ὁπλοφόρος, ὡπλισμένος.

Ὁπλότερος, έρα, ερον, καὶ ὁπλότατος, άτη, ατον, συγκρ. καὶ Ὑπερθ. ἄνευ θετικοῦ, ποιητ. ἀντὶ Νεώτερος, νεώτατος, Ὅμ. καὶ ἔτι μᾶλλον προσδιωρισμ. ὁπλότερος γενεῇ νεώτερος κατὰ τὴν γένεσιν, Ἰλ. Β, 707. Γ, 58· Ὀδ. Τ, 184. μόνον ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων· τὸ Ὑπερθ. δὲν ἀπαντᾶται ἐν τῇ Ἰλ, ὁ Ἡσ. ἐξ ἐναντίας μετχρῖτ. μόνον τὸ Ὑπερθ. ὅπερ ὅμως ἀπαντᾶται μόνον ἐν τῇ Θεογ. Ἡ πρώτη σημασ. ἦτον, ὡς τὸ δεικνύει ἡ ῥίζα ὅπλον, ὁ ἐπιτηδειότερος καὶ ἐπιτηδειότατος εἰς τὰ ὅπλα, ὅθεν καὶ ὁπλότεροι καθόλ. ἀντὶ οἱ Νεώτεροι, ἐπιτηδειότεροι εἰς τὰ ὅπλα πρὸς διαστολὴν τῶν παίδων καὶ γερόντων, Ἰλ. Γ, 108. καὶ Ἐπ. Ὀμ 4, 5. ὁπλότεροιοι ἀντὶ Μάχιμοι, ἐντεῦθεν προσευφὲς φυσικῷ τῷ λόγῳ, καὶ ἡ συνήθ. σημασ, ἐπειδὴ ὁ τῶν ὅπλων καιρὸς εἶναι καὶ ἐ τῆς νεότητος, ἐπειδὴ ὅμως ὁ νεώτερος καὶ γεννᾶται ὑστερωτέρως, ἄρα καὶ ἄνδρες ὁπλότεροιοι ἀντὶ τοῦ αἱ ὑστερωτέραι γενεαὶ τῶν ἀνδρῶν, Θεόκρ, 16, 46. (τοῦ Buttm. ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ ἕπω, ἕπομαι εἶναι ἐλίγον εὔλογος.)

Ὁπλουργία, ἡ, (ἔργον, ὅπλον) ταὐτὸν τῷ ὁπλοποιΐα, Σχολ. Λυκόφρ. 247.

Ὁπλοφάγος, ὁ, ἡ, (φαγεῖν). Ὁ κατατρώγων τὰ ὅπλα, Εὐστάθ.

Ὁπλοφορέω, ῶ, φορῶ ἅρματα, εἶμαι ὡπλισμένος, ἡ πολεμιστής, μάλιστα δὲ ὁπλίτης. 2) Ταὐτὸν τῷ, Δορυφορέω, ὁπλ. συντροφεύω τινὰ ὡς σωματοφύλαξ, Πλούταρ. Αἰμ. 27. ἐκ τοῦ

Ὁπλοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω). ὁ φορῶν ἅρματα, ὁ ὡπλισμένος, πολεμιστής· ταὐτὸν τῷ Δορυφόρος.

Ὁπλοφυλάκιον, τό, Τόπος ἔνθα φυλάττονται τὰ ὅπλα, ὁπλοθήκη, ἐκ τοῦ

Ὁπλοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, (φύλαξ) Ὁ φύλαξ τῶν ἁρμάτων, ὁ ἐπιστατῶν εἰς αὐτὰ Ἀθην. 538.

Ὁπλοχαρής, ές, ἡ (χαίρω). ὁ ἀγαπῶν τὰ ὅπλα, ἡ τὸν πόλεμον, Ὀργκ.

(Ὁπλω) ἴδε ὅπλομαι

Ὄπνιος, ὁ, ἡ, Πλούσιος, πολύς, μέγας, εὐῆθμένος, καὶ ἐπνιπρός, ὁ τρόφιμος. Φωτ. λεξ.

Ὀποβάλσαμον, τό. (ὀπός, βάλσαμος) Διοσκορ. Α'. 18. Χυμὸς τοῦ βαλσάμου δένδρου.

Ὁποδαπός, ή, όν, (ποδαπός) Ποῖος, μάλιστα ἐξ ὁποίας χώρας, ἀναφορικ. ἐρωτημ. Ἡρόδ. Γ. 16. Lobeck Phryn. σελ. 57. ὀχὶ ὁποταπός.

Ὀποειδής, ές, ὁ, ἡ (ὀπός, εἶδος) ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ὀποῦ χυμοῦ, χυλώδης, μάλιστα ὅστις πηγνύει τὸ γάλα, ὡς ὁ χυμὸς τῆς συκέας.

* Ὀπόεις, εσσα, εν, (ὀπός) χυλώδης, πλήρης χυμοῦ. Ὀπόεις, εντος, ἡ· κυρ. Ὄν. πόλις τις τῶν Λοκρῶν, Ἰλ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συνῃρημ. ὀποῦς, οῦντος.

Ὀπόθεν Ἐπικ. ὁππόθεν, Ἐπίρ. (πόθεν) ἀπὸ ποίου μέρους, ὅθεν, μάλιστα ἐκ ποίας πατρίδος, ἐν τῇ Ὀδ. πανταχοῦ τὸν ἐπικ. σχηματ. ἐν τῇ Ἰλ. δὲν ἀπαντᾶται, ὁπόθε,« εἶναι ἀμφ., ἐπειδὴ Ὀδ. Γ, 89. ἀνήκει εἰς τὸ ὁπόθε, παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ὁπόθεν ὁπότε,« ἤγ. ἀπὸ ποίου μέρους καὶ ὅν ὄν, καὶ ὁποθεννοῦν,« ὅθεν καὶ ἄν ἤναι.

Ὀπόθι, Ἐπικ. ὁππόθι, Ἐπίρ. (πόθι) ποιητ. ἀντὶ Ὅπου, Ἰλ. Ι, 577. Ὀδ. Γ, 89. ὅπου τό, Ι 3λίβεται, ἀμφότερα εἰς τὸν Ἐπικ. σχηματ.

Ὀποῖ, Ἐπίρ. (ποῖ) ὅπου, καὶ ἐκεῖ ὅπου, Porson. Εὐρ. Ἑκ. 1070. ὁπόποτε,« ὅπου καὶ ἄν, ὡσαύτως ὁπόποτε ὁπότε,« ὅμως ὁπόποτε προσωτάτω,« ὅσον τὸ δυνατὸν μακράν, περὶ τῆς διαφορᾶς ἀπὸ τὸ ὅπη ἴδε τοῦτο 2) ὅπου, εἰς ποῖον τόπον, καὶ μετὰ Γεν. ὁπόποι γῆς« εἰς ποῖον τόπον τῆς γῆς λατ. quo ἢ ubi terrarum. Lobek Phryn. σελ. 43. μ' ὅλον ὅτι εἰς αὐτὰ τὰ χωρία ἐμπεριέχεται καὶ διεύθυνσις εἴς τινα σκοπόν, ἴδε μάλιστα Reisig comm. crit. de Soph. OC. 23. 3) ἀντὶ τοῦ ὅπως, καθὼς, καθ' ὅσον, Λατ. quatenus ἢ quam in partem, Reisig enarr. Soph OC. 373.

Ὀποῖος, οία, οῖον, Ἐπικ. ὁπποῖος ὁπποία, ὁπποῖον, (ποῖος) Ἐπίρ. ὁποῖος, Ὁποῖος, ὁποίου εἴδους, ἐξ ὁποίου τόπου, ὁποίας ποιότητος, λατ. qualis, Ὀδ. 2) εἰς τὸ ἐποῖος ὡς προηγούμενον ἀναφέρεται τὸ τοῖος, π. χ. ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις,« ὁποῖον λόγον εἴπες, τοιοῦτον καὶ θὰ ἀκούσῃς, Ἰλ. Τ, 250. πρβλ. Ὀδ. Τ, 77. 3) ὁποῖός τις« δὲν ἀλλάζει τὴν σημασίαν του, ἐκτὸς ὅτι ἡ ἐφρασις λαμβάνει ἐνταῦθεν ἀναφορὰν τινὰ εἰς ὑποκείμενόν τι, παρ' Ὅμ. ὁπποῖ ἄσσαν ἀντὶ ὁποῖά τινα, Ὀδ. Τ, 218. ὁ Ὅμ. μετχρῖτ. τάντα συνήθ. καὶ ἐπικ. σχηματ. ἐκεῖνον ὅμως σπανιτρ. καὶ μόνον ἐν τῇ Ὀδ. 4) ὁπόποιος οὖν, δή, ὁπότε, ὁπποτοῦν,« καὶ ὁπόποιος οὖν δή,« ταὐτὸν τῷ Λατ. Quisquecunque, τοῦτ' ἐστι ὁποῖος καὶ ἐν ἠθέλεν εἶναι· ὁ δὲ Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 392. ἐξέλαβεν αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ποῖος· καὶ Ἀχαρν. 963. τὸ ἐποῖον ὅμως Δαύης καὶ Ἑρμάν. Comment. Societ. philolog. Lips. 1. p. 257. 258. δὲν ἀποδέχονται. Τὸ δὲ ὁποιουγέ τινος Διονυσ. Ἁλικ ς'. σελ. 751. ἀμφ. ἀντὶ τοῦ ὁποιουδή τινος. Ἡ συνήθεια ἐξέλαβε τοῦτο ἀντὶ τοῦ ἀναφορικοῦ ὅς, ἡ ὅς τις. 5) ὡς τό, ποῖος, κατ' εὐθεῖαν ἐρωτ., δὲν ἦτον ποτὲ ἐν χρήσει Porson. Εὐρ. Φοιν. 892. ἐπειδὴ καὶ τὸ Ὀδ. Ξ, 188. ὁπποῖος ἐπὶ νηός« ἐξήρτηται ἀπὸ τὸ ἀγόρευσον,« πρβλ. Herm.. Εὐρ Βάκχ. 655. (παρὰ τοῖς Ἀττ. εἶναι ἡ παραλήγουσα ἐνίοτε βραχεῖα, Seidl. dochm. σελ. 101.) ὅθεν

Ὀποιότης, ητος, ἡ, Ποιότης, ἰδιότης, πολλὰ ἀμφ.

Ὀποκάρπασον, τό, τοῦτ' ἐστιν ὀπὸς τῆς καρπάσου, ὡς ὀνομάζει αὐτὸ Διοσκορ. ς'. 13. ἀντὶ τοῦ ὀποίου Παῦλ. Αἰγιν. ε. 43. Καρπησίας λέγει. Πλίνιος δὲ καλεῖ αὐτὸ δὶς μὲν Opocarpathum καὶ ἅπαξ Succus Carpathii. Ὅλοι δὲ οὗτοι οἱ τρεῖς γνωστοποιοῦσι τὸν ὀπὸν τοῦτον ὡς ὀδηγητήριον φάρμακον· οὕτω δὲ καὶ Γαλην. περὶ Ἀντιδότ. σημειῶν, ὅτι μετὰ τοῦτου συνεχῶς ἐσμήγετο ἡ ἀλόη. Ἐκεῖ δὲ ἡ λέξις εὑρίσκεται γεγραμμένη ὀποκάλπασον. Ἀρχιγένης δὲ παρὰ Γαλην. κατὰ τόπους Α'. 3. ἔκαμνε διὰ τούτου τὰ μαλλία κίτρινα καὶ σγουρὰ (οὖλα) ἤτοι κατζαρωμένα. Ἐν δὲ Ὀρφ. Ἀργον. 920. εὑρίσκεται ἐν τῷ εὐσσιακῷ Χειρογρ. ὀρθότερον γεγραμμένον κάλπασον, τό, μεταξὺ τῶν φαρμακερῶν φυτῶν, παρὰ κάπασον, τό· Βρούκιος ἐν Transact. philosoph. Τόμ. 65. νομίζει ὅτι τὸ ὀποκάρπασον τῶν παλαιῶν εἶναι εἶδός τι κόμμεος, (μὲ τὸ ὁποῖον ἔτι καὶ νῦν κιβδηλόουσιν ἐν Ἀβυσσινίᾳ τὴν ἀλόην) ὀνομαζόμενον Σάσσα.

Ὀποκιννάμωμον, τοῦτ' ἐστιν ὀπὸς κινναμώμου, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. 7.

Ὀποπάναξ, ακος, ὁ, Ὁ χυλὸς τοῦ φυτοῦ πάνακος.

Ὀπός, οῦ, ὁ, χυλὸς ὑγρότης, τὸ τῶν δένδρων δάκρυον, διαφέρει δὲ ὀπὸς χυλοῦ, ὅτι σημαίνει μόνον τὸν ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκ τῶν φυτῶν, ἐξαιρετως ἐκ τῶν δένδρων, καὶ μάλιστα τῆς συκῆς, ῥέοντα χυλόν, τὸν γαλακτώδη· λέγεται ὅμως καὶ ὁ δι' ἐντομῶν τεχνικῶν ἐκρέων, εἰς τὸ καλεύμενον ὀπιον. Μὲ τὸν τῆς συκῆς ὀπὸν ἐπήγνυον τὸ γάλα, ὅταν ἔκαμνον τὸ τυρίον. Ἰλιάδ. Ε. 905. ὡς καὶ ὁ Διοσκορ. ἐν ἀ. 184. λέγει. «Ὁ δὲ ὀπὸς (ἤτοι τὸ γαλακτῶδες δάκρυον) τῆς ἀγρίας καὶ ἡμέρου συκῆς, πηκτικός ἐστὶ γάλακτος ὥσπερ ἡ πυτία,« Μεταφορ. ὁπὸς ὕβρις,« ἡ πλησμονὴ τοῦ ἰσχνικοῦ σώματος, Παῦλ. σελ. Ἐπ. 8. 2) παρ' Ἱπποκρ. καὶ αὐτὸ τὸ φυτὸν τὸ σίλφιον· (ἐκ τοῦ ὀπὸς παράγετ. τὸ σοφὲς σαφής, τὸ λατ. Sophus, sapiens, sapor, sapo, τὸ Γερμ. Saft, καὶ τὸ Sapor ἐκ τοῦ ὄπιον.)

* Ὀπός, Γενικ. ἐκ τοῦ Ὀψ, Ἰλ.

Ὀποσάκις, Ἐπίρ. (ὁπόσος) ὅσαις φοραῖς, — ὁποσακισσοῦν, ὅσαις φοραῖς καὶ ἄν.

* Ὀποσάμηνος, ὁ, ἡ, (μὴν) ἀπὸ πόσους μῆνας, πόσων μὴ ὢν.

Ὀποσαπλάσιος, ία, ιον, ἡ ὁποσαπλασίων, ὁ, ἡ, ὁποσαις φοραῖς μεγαλος ἢ πολυς. ὁποσαπλασιοσοῦν, ὅσαις φοραῖς μεγάλος καὶ ἄν.

Ὀποσάπους, ὁ, ἡ, πουν, τό, Γεν. ποδος, (πούς) ἀπὸ ἢ μὲ πόσους πόδας. 2) πόσους πόδας μακρύς.

Ὀποσαχῆ, Ἐπίρ. εἰς πόσους τόπους.

Ὀπόσε Ἐπικ. ὁππόσε, Ἐπίρ. (πόσε) ποιητ. ἀντὶ ὅποι, ὅπου, Ὀδ. Ξ, 189. ὅμ. Ἀπ. 209. ἀμφότρ. εἰς τὸν ἐπικ. σχηματ.

Ὀπόσος, ὁπόση, ὁπόσον, Ἐπικ. ὁππόσος, ὁπόσσος καὶ ὁππόσσος, ἡ, ον, (πόσος) ἐπὶ ἀριθμοῦ, πόσον πολὺς κατ' ἀριθμόν, πόσος, τόσος ὡς, — Ὅμ. 2) ἐπὶ τόπου, πόσον μεγαλος, πόσον μακρυς, τόσον μεγάλος ἢ μακρυς, ὡς —, Ἰλ. Ψ. 238. Ω, 792. ὅθεν δὲ ὅλον τὸ λατ. quantus 3) ὁποτοσοῦν, ὅσον μέγας, ἢ πολὺς καὶ ἄν, οὕτω δὲ λαμβάνεται καὶ τὸ, ὁπόσος ὁπότε, ἢ ὁποσοσισοῦν. — Ὁ Ὅμ. μετχρῖτ. ἐκτὸς τοῦ συνήθ. σχηματ. τοὺς δυο πρώτους ἐπικ. σχημ. τὸ ὁππόσσος ὅμως δὲν ἔχει

* Ὀπόσσος, ἡ, ον, Ἐπικ. ἀντὶ ὁπόσος, Ὅμ.

Ὀποσταῖος, αία, αῖον. ταὐτὸν τῷ ὁπομ. Ἀρατ. Διοσ. Ζ'. κυρίως ὁ εἰς τὴν ὁπόσην ἡμέραν, εἰς πόσας ἡμέρας.

Ὀπόστος, η, ον, (πόστος). Quotus ὁ πόσος κατὰ τάξιν, ὁποστοτοῦν, ὁποστος κατὰ τάξιν καὶ ἄν, quotus cunque.

Ὀπόταν, Ἐπικ. ὁππόταν, ἀντὶ τοῦ ὁπότ' ἄν, ὡς καὶ τὸ γράφει ὁ Βόλφιος, καὶ ἄλλοι ἐν Ὅμ. Ἐπίρ. (πότε) ὁπότε ἄν, ἀφ' οὗ, εἰς ὁποῖον καιρόν, ὡς τὸ ὅταν, ἐπὶ ἐνδεχομένης πράξεως, ἥτις τίθεται τώρα ἢ εἰς τὸ μέλλον, συνήθ. μετὰ τῆς Ὑποτακτ. Ὅμ. ὅστις μεταχρῖτ. καὶ τὸ ὁππότε κεν,« Ἰλ. Δ. 40. 229. Ι, 702. Ξ, 504. σ, 115. Χ, 365. Ὀδ. Β, 357. Γ, 237. Κ, 293. Δ, 106. Ν, 55. Τ, 83. Χ, 216. Ἡσ. Ἔργ. 250. 545. 573. μ' ὅλον ὅτι ὁ Herm. ὅμ. Ὅμ. Ἑρμ. 288. παραδέχεται λεπτὴν τινα διαφορὰν μεταξὺ τοῦ ὁπότ' ἄν καὶ τοῦ ὁπότε κεν,« ποτὲ μετὰ τῆς Ὀριστικ. διότι τὸ ὑφεστῶμαι Ἰλ. Φ. 340. καὶ ἠμείρεται Ὀδ. Α, 41. εἶναι ἐπικ. Ὑποτακ. κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ φεστῶμαι καὶ ἱμείρηται, καὶ Ὀδ. Π, 282. εἶναι χωρίον ἀμφ. καὶ ὄχι ἐξαιτίας τοῦ Ὀδ. Τ, 4. μ' ὅλον ὅτι ὁ Herm. Vig. σελ.

604. ἀπολογεῖται περὶ τῆς Ὀρστκ. κατ' ἔμφασιν «ὁπότ' ἀντὶ πρώτου,» quantum primum, ὡμ. Ὀμ. Ἀπ. 71. β) μετὰ τῆς Εὐκτικ. συντασσ. τὸ ὁπόταν, ὅταν ἡ πρᾶξις τίθεται εἰς τὸν παρελθόντα χρόνον, Ἰλ. Η, 415. ἢ ὅταν ἀναφέρεταί τι ὡς γνώμη ἄλλου τινός, μετὰ τὸν Ὀμ. ἴδε Herm. Vig. σελ. 792. — ὁ Ὀμ. μετχρζτ. τὸν τε συνηθ. καὶ ἐπικ. σχηματ. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ εἰς ἔνοιαν, αἰτίαν σημαίνουσαι, ἴδε ὁπότε Β. Ἀπολλων. Ἀργ. δ. 288. «ὁπόταν ἐπιβήσεται, ἀντὶ τοῦ, ὁπότε.

Ο'πότε, Ἐπικ. ὁππότε. Ἐπίρ. (πότε) ὅτε, ὅταν, ἐν ᾧ, εἰς ὁποῖον καιρόν, ὡς τὸ ὅτε. 1) μετὰ τῆς Ὁριστκ. ὅπου παριστάνεταί τι, ὅπερ πραγματικῶς ἢ γίνεται, ἢ ἐγένετο, ἢ μέλλει γενέσθαι, Ἰλ. Α, 399. Ξ, 317. Ὀδ. Δ, 633. 751. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτως Ἡτ. Ἔργ. 496. Θεογ. 431. 599. καὶ ἀλλαχοῦ, ἢ Ὁριστκ. «ἡμένω λείπει» Ἰλ. Θ, 230. β) ἐξαιρετικῶς ἐπὶ τῇ συγκρίσει, «ὡς ὁπότε,» ὡς ὅταν. Ἰλ. Λ, 492. Ψ, 630, ὅπου ὅμως Ὀδ. Δ, 535· Γ, 126. εὑρίσκετ. καὶ ἡ Ὑποτακτ. γ) ἐφ' ὅρκου, «ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν, ὁππότε υἱέι σῷ ἐπόμην,» Ἰλ. Γ, 173. ὅπου κεῖται καὶ σύγκρισις τις. 2) μετὰ τῆς Ὑποτακτ. ὅταν πρᾶξίς τις, ἥτις ὄντ περιορίζεται εἰς ὡρισμένον καιρόν, ἀλλ' ἐπαναλαμβάνεται εἰς διαφόρους καιροὺς ὑπὸ πλειοτέρων προσώπων καὶ εἰς διαφόρους τόπους, παριστάνεται ὡς ἐνεστῶσα ἢ μέλλουσα. συχν. παρ' Ὀμ. ἀντὶ ὁπότ' ἄν. Ἰλ. Π, 245. Ὀδ Ξ, 170. Ἡτ. Θεογ. 435, 781. 3) μετὰ τῆς Εὐκτικ. ὅταν τοιαύτη τις συχν. ἐπαναληφθεῖσα πρᾶξις ἀνήκει εἰς ἀπροσδιόριστον χρόνον, συχν. παρ' Ὀμ. ὅστις μετχρζτ. τὸν τε συνηθ. καὶ ἐπικ. σχηματ. β) ὡς αἰτίας σημαντικόν, ἐπειδή, διότι, ὡς τὸ λατ. quando ἀντὶ τοῦ quoniam, μετὰ τὸν Ὀμ. μάλιστα μετὰ τῆς Ὑποτακτ. καὶ Εὐκτικ. Γ) «ὁποτεοῦν» ἢ «ὁποτοῦν,» ὅτε καὶ ἄν, ἐάν ποτέ, Ἀττ.

Ο'πότερος, έρα, ερον, Ἐπικ. ὁππότερος, (πότερος) ποῖος ἤτις ἐκ τῶν δύο, λατ. Uter, Ὀμ. καὶ Ἡτ. ἔτι καὶ τίς ἐξ ἡμῶν τῶν δύο, Ἰλ. Γ, 71. ὡσαύτως Τίς ἐξ ὑμῶν τῶν δύο, Ὀδ. σ, 46. Ἰλ. Γ, 92. ἐνίοτε καὶ εἰς Πληθ. ὅταν καὶ εἰς τὰ δύο μέρη εὑρίσκ. πλειότεροι, π. χ. ὅταν εἶναι λόγος περὶ δύο στρατευμάτων, Ἰλ. Γ, 299. Ε, 33. Ψ, 487. β) Ὁποτεροτοῦν καὶ ὁπότερος δήποτε, ὁποῖος ἀπὸ τοὺς δύο καὶ ἄν, λατ. Utervis, uterlibet, utercunque. γ) τὸ ὁπότερον καὶ ὁπότερα λαμβάνεται συχν. ἀντὶ τοῦ Ἐπίρ. ὁποτέρως, καθ' ὁποῖον ἀπὸ τοὺς δύο τρόπους, λατ. utromodo, τίθεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐάν, ὅταν ὁ ἐρωτηθεὶς ἔχει τὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ δύο πραγμάτων utrum —, an —, ὅπου ἔπεται τὸ Ἢ, ἢ τὸ Εἴτε —, Εἴτε —, «ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ἄδειν ἢ κατ' ἐρρόπυγον,» Ἀριστοφ. Νεφ. 158. ὁπότερον δὲ, εἴθ' ὑπὸ πάντων αἱρεθεὶς, εἴτ' αὐτὸς κτησάμενος, οὐκ ἔχω λέγειν,» Ἰσοκρ. ὁποτέρως ἀντὶ τοῦ Ποτέρως; ἐρωτημ. εἶναι ἀμφ. 2) Εἷς ἐκ τῶν δύο, λατ. alteruter, «ἐὰν δὲ μὴ ἐθέλωσι ποιεῖν ὁπότεροι ταῦτα, τότ' ἤδη μετὰ τῶν ἐθελόντων γίνεσθαι,» Δημοσθ. σελ. 209. — ὁ Ὀμ. μετχρζτ. μόνον τὸν ἐπικ. σχηματ. ὅθεν

Ο'ποτέρωθε, ὁποτέρωθεν Ἐπικ. ὁππότερόθεν, Ἰλ. Ξ, 59. Ἐπίρ. ἀπὸ ποῖον ἐκ τῶν δύο μερῶν, ἢ προσώπων κ. τ. τ. ὁποτερωθενοῦν, ἀπὸ ποῖον ἐκ τῶν δύο μερῶν, καὶ ἄν κ. τ. τ.

Ο'ποτέρωθι, Ἐπίρ. εἰς ποῖον ἐκ τῶν δύο μερῶν, λατ. Utrubi.

Ο'ποτέρως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ ὁπότερος, (Utromodo) καθ' ὁποῖον ἀπὸ τοὺς δύο τρόπους. 2) ἀντὶ ποτέρως, πῶς. 3) Καθ' ὁποῖον ἀπὸ τοὺς δύο τρόπους καὶ ἄν (Ultrolibet modo). Ἴδε ὁπότερος.

Ο'ποτέρωσε, Ἐπίρ. (Utro) εἰς ὁποῖον ἐκ τῶν δύο μερῶν, πρὸς ὁποῖον ἐκ τῶν δύο μερῶν, κ. τ. τ. λατ. Ultro.

Ο'που, Ἐπίρ. (ποῦ) ὅπου, Ὀδ. Γ, 16. Π, 306. πρβλ. τὸ ποιητ. ὁπόθι, παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ μετὰ Γεν. «ὅπου γῆς,» εἰς ὁποῖον μέρος τῆς γῆς. β) «ὅπου μὲν —, ὅπου δὲ —,» «ἐδῶ, ἐκεῖ —, γ) «ὅθεν» ὅπου, «ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἰς μέρος τι, εἴς τι χωρίον, κυρίως εἶναι μέρος, ὅπου —, τὸ λατ. est ubi —, τουτέστ. alicubi, Ἑρρ. Σοφοκλ. ΟΤ. 449. δ) «ὅπου ἄν,» «ἢ ὅπουπερ ἄν,» «ὅπου καὶ ἄν, Porσ. Εὐρ. Ὀρ. 141. Jac. AP. σελ. 108. «ὅπουοῦν, ὁπουδή, οπουδήποτε,» «ὅπου καὶ ἄν ἠθέλεν εἶσθαι, λατ. ubicunque. 2) «ὅπου,» «ἐπὶ καιροῦ, ὅταν, ἐν ᾧ, κατὰ καιρὸν, καθ' ὅν —, Schaef. Σοφοκλ. ΟΚ. 621. 3) καὶ ἐπὶ συνθήκης, Ἐάν, 4) ὡς, καθώς, 5) αἰτίας σημαντικόν, ἐπειδή διότι, Jac. AP. σελ. 585. (κυρίως Γενικ. ἀρχαίας τινὸς Ἀντωνυμ. ὅπος, ὅθεν παράγ. καὶ οἱ συγγεν. σχηματ. ὅποι, ὅπῃ, ὁπόθεν, ὁπόθι, ὁπότε, ὁπότε, ὅπως, κ. τ. λ.)

Ο'πόφυλλον, τό ὁπός, 2. φύλλον, ἀντὶ ὁποῦ φύλλον, ὁ σπόρος τοῦ σιλφίου, Διοσκορ. Παρ. Α'. 18. καὶ 69.

Ο'ππα, Ἐπίρ. ποιητ. ἀντὶ ὄπα, Δωρ. ἀντὶ τοῦ Ὄπῃ.

Ο'ππη. Ἐπίρ. Ἐπικ. ἀντὶ ὄπῃ, Ὀμ. καὶ Ἡσ.

Ο'ππῆμος, Ἐπίρ. Ἐπικ. ἀντὶ ὁπῆμος, (ἡμος) = ὁπότε, ὅταν. Ἀρατ. 568.

*Ὀ'ππόθεν, Ἐπίρ. Ἐπικ. ἀντὶ ὁπόθεν, Ὀδ.

Ο'ππόθι, Ἐπίρ. Ἐπικ. ἀντὶ ὁπόθι, Ἰλ.

Ο'πποῖος, ὁπποίη, ὁπποῖον, Ἐπικ. ἀντὶ Ὁποῖος, Ὀμ.

*Ὀ'ππόσε, Ἐπίρ. Ἐπικ. ἀντὶ ὁπόσε, Ὀδ.

*Ὀ'ππόσος, η, ον, Ἐπικ. ἀντὶ ὁπόσος, Ὀδ. νεωτρ. καὶ ὁππόσσος.

*Ὀ'ππόταν, ὁππότ' ἄν, Ἐπίρ. Ἐπικ. ἀντὶ ὁπόταν, Ὀδ. ἀπὸ τὸν Reisig καὶ παρὰ Σοφοκλ. ΟΚ. 1214. ἐκ τινος χειρογρ.

*Ὀ'ππότε, Ἐπίρ. Ἐπικ. ἀντὶ ὁπότε, Ὀμ.

*Ὀ'ππότερος, ἔρη, ερον, Ἐπικ. ἀντὶ ὁπότερος, Ὀμ. καὶ Ἡσ.

*Ὀ'πποτέρωθεν, Ἐπίρ. Ἐπικ. ἀντὶ ὁποτέρωθεν, Ἰλ.

*Ὀ'ππως, Ἐπίρ. Ἐπικ. ἀντὶ ὅπως, Ὀμ.

Ο'πτάζω, καὶ ὀπταίνω, ἔτι δὲ καὶ ὀπτάνω, ὀπτάνομαι, ὀλίγον εὐχρηστ. ἀντὶ ὁράω διὰ τὸν Μέλ. ὄψομαι, ῥίζα ΟΠΤΩ, παρ' Ἀριστοφ. καὶ ὀπτεύω, παρ' Ἀρχύτ. Ὀπτίζω, ἀμφ.

Ο'πταλέος, έα, έον (ὀπτάω). Ἑφημένος, «Κρέαα» Ὀδ. Π, 50. Ἰλ. Δ, 345. ἀντίκειτ. τῷ ὠμός, Ὀδ. Μ. 396. νεωτρ. καὶ ἀντὶ τοῦ ὀπτός, π. χ. «Πλίνθοι.» β) ὁ διὰ ψήτιμον.

Ο'πτανεῖον, ὀπτάνιον, τὸ (ὀπτάω). Τόπος, ὅπου ψήνουσί τι, Φούρνος, ἢ μαγειρεῖον. Lobeck Phryn. σελ. 276. Meineke Μένανδ. σελ. 375. 540. Ὁ σχηματ. ὀπτάνιον εἶναι Ἀττικόν. 2) παρ' Ἰωσήφ. κατὰ Ἀπ. Α'. σελ. 461. ξηρὰ, στεγνὰ ξύλα εἰς βράσιν, ἢ ἕψησιν, ὀπτησιν ἐπιτήδεια.

Ο'πτανεία, ἡ = ὀπτανεῖον. 2) παρὰ Σουίδ. ἀντὶ ὀπτατία, ὀπτανεῖον ἀντὶ ὀπτανιείων, Μάτρ. παρ' Ἀθην.

Ο'πτανεύς, έως, ὁ (ὀπτάω). Ὁ ψήνων τι, Φιλοξ. Γλώσσ.

*Ὀ'πτάνιον, τό, = ὀπτανεῖον.

Ο'πτανός, ή, όν (ὀπτάω). Ἑφημένος, ὀπτός. β) ὁ διὰ ψήσιμον, ὀπτησιν, ὡς τὸ Ἑφανός.

Ο'πτάνω, ταὐτὸν τῷ ὄπτω, ὀπτομαι καὶ ὀπταίνω· εἶναι ὅμως ἐν χρήσει μόνον παρὰ τοῖς νεωτέροις, καὶ τοῖς Ἀποστόλ. Α'. 3. ὅθεν

Ο'πτασία, ἡ. Ὄψις, θεωρία, θέαμα, νεωτρ. λέξις ἀντὶ ἔφης. «Ἰλλυρικὸς ὀπτασίαν,» Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 189. ἀμφ. σημασ. 2) ταὐτὸν τῷ, ὄναρ, ὄνειρον.

Ο'πτάω, ῶ, Μέλλ. ήσω. Ψήνω, ψέω, παρ' Ὀμ. πάντοτε περὶ τῆς ὑφαρτυσίας τοῦ κρέατος παρὰ τῷ πυρί, ἄνευ καὶ μετὰ τοῦ Κρέας. β) ἐπ' ἄρτου, «Ὀπτῶ ὀπτῶτο ὁ ἄρτος,» Ἡρόδ. Θ'. 137. ἔτι περὶ τῆς ἕψησεως ἢ καύσεως τῶν πηλίνων ἀγγείων. γ) καθόλου, διὰ τοῦ πυρὸς ἢ τῆς θερμότητος ἑτοιμάζω, ξηραίνω, στεγνόνω. δ) μεταφορ. ἐπ' ἔρωτος, καταφλέγω ὡ, τὸ λατ. torrere, Θεόκρ. Ἐκ τοῦ Ἕπω, Ἕπτω, κυρίως ταὐτὸν τῷ Ἕπτω, Ἕφω, ὅ ἐστι βράζω, ἢ ἐν. γένει ξηραίνω, κατασκευάζω τι διὰ τοῦ πυρός Διὰ ταύτην τῶν λέξεων τὴν ταυτότητα ἐπεκράτησε καὶ εἰς τὴν συνήθειαν τὰ λεγόμενα, τὸ μὲν ὀπτάω, ψήνω, τὸ δὲ ὀπτὸν, ψητὸν, ἄν καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ Ἕφω ἐξελαμβάνετο κυρίως μόνον ἀντὶ τοῦ τῆς συνηθείας Βράζω.

*Ὀ'πτεος, έα, έον, (ΟΠΤΩ) Ἐπίθ. ἐπιρρήμ. ἐκ τοῦ ὁράω.

Ο'πτεύω, (ΟΠΤΩ) = ὁράω, βλέπω, πρβλ. ὀπτάζω Ἀριστοφ. Ὀρν. 1061.

Ο'πτήρ, ῆρος, ὁ (ΟΠΤΩ) ὁ βλέπων, Σοφοκλ. Αἴ. 29. ὁ κατάσκοπος, ὁ βλέπων τι καὶ προϊδέων, Espicn, Γαλλ. Ὀθυσ. Ξ. 261. Γ, 430. 2) ὁ ἐπιστάτης, Ξενοφ. ὅθεν

Ο'πτήριος, ία, ιον, ὅθεν ὀπτήρια, ἐκλ. δῶρα, τὰ διδόμενα ὅταν ἔβλεπόν τινα ἢ πρᾶγμά τι, συνηθ. δὲ ἐκεῖνα τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα, ἔδιδεν ὁ νυμφίος τῇ νύμφῃ, ὅταν τὴν ἔβλεπεν ἄνευ καλύμματος, ἄλλως Ἀνακαλυπτήρια καὶ θεωρήτρα καλούμενα. Καλλίμ. εἰς Ἄρτ. 74. Εὐρ. Ἰων. 1127.

Ο'πτήσιμος, ὁ, ἡ, (ὀπτάω) ὁ εἰς ψήσιμον ἐπιτήδειος, ἢ β) ὁ ὀπτός, ἑψημένος. Ἀθην. σελ. 369. ἐκ τοῦ

Ο'πτησις, ἡ, (ὀπτάω) ψήσιμον. «Ὀπτησις κεραίτων» ἢ διὰ πυρὸς τῶν κεράτων ξήρανσις, σκλήρυνσις· καθόλου δὲ ἡ κατασκευὴ διὰ τοῦ πυρός, ξήρανσις, σκλήρυνσις, μάλιστα τῶν κεραμίων.

Ο'πτητικός, ή, όν, Ὁ εἰς ψήσιμον ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ἐκ τοῦ

Ο'πτητός, ή, όν, (ὀπτάω) ὁ ὀπτός, ψημένος.

Ο'πτίζω, (ΟΠΤΩ) = ὁράω, ἴδε, ὀπτάζω. Ἀρχύτ. Ἰαμβλ. Προτρ. 3. ἀμφ.

Ο'πτίκια, τά· τὸ Λατ. Officia, ἡ ὀφίκια, αἱ βασιλικαὶ ὑπουργίαι καὶ τὰ ἀξιώματα. Ἀρρίαν. Ἐπικτ. Γ'. 24.

Ο'πτικός, ή, όν, (ΟΠΤΩ) ὁ εἰς τὴν ὄψιν ἀνήκων, ὡς ὀπτική (ἤγουν τέχνη, ἢ θεωρία) ἢ διδασκαλία τοῦ πῶς ὁρῶμεν.

Ο'πτιλάτες, ιδος, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκ τοῦ

Ο'πτίλος, ὁ. (ΟΠΤΩ) Δωρικ. Τὸ ὄμμα, ὁ ὀφθαλμός, παρὰ Στοβ. Λόγ. 103. Πλούταρ. Λυκοῦρ. 11. ὀφθαλμῖτις, παρὰ Παυσαν. Λακων. 18. Βαλκεν εἰς Ἡρόδοτ. σελ. 507. Ἄλλος ἔγραφον Πτίλος, ἢ Πτίλλος, καὶ ὀπτίλλος. Ὀλυμπιόδωρος δὲ οὕτω λέγει περὶ τοῦ κατὰ Πλατ. Γοργ. 40. «Ἱστορεῖται γὰρ, ὅτι πτιλλίας» Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἐποίησε, πτίλλους δὲ ἐκάλουν τοὺς ὀφθαλμούς· εἰδὼ ἣν τυφλωθεὶς, οὐκ ἂν ἐποίησεν ἱερόν.» Ἐκ τούτου δὲ ἔγινε καὶ Πτιλώσσω. Ἀρχύτ. παρὰ Σιμπλικ. περὶ τῶν Ἀριστ. Κατηγορ. «τὸ πτιλώσσον τῷ μὴ ὁρᾶν ἔχον.» Λοιπὸν σημαίνει ἑνταῦθα τὸ τυφλώττειν. Ἐν δὲ Γλωσσαρ. Ὀλλακίου σελ. 648. εὑρίσκεται ὑποπτίλλος, Sublippus Valk. Ἡρόδ. Η'. 5.

Ο'πτίων, ωνος, ὁ, τὸ λατ. optio. Ὁ βοηθός, τὸν ὁποῖον ἐκλέγει τις, μάλιστα ὁ βοηθὸς ἢ διάδοχος τοῦ ἡγεμόνος στρατεύματός τινος, Γαλ. Aido, Πλούτ. Γαλβ. 24. ὅπου ἐγράφετο ἐσφαλμ. ὀπίων. (ὁ Πλούτ. τὸ παράγει ἐσφαλμ. ἐκ τῆς Ἑλλην. ῥίζ. ΟΠΤΩ.)

Ο'πτομαι, μέλ. ὄψομαι, ἴδε ὁπω.

Ο'πτός, ή, ον (ὀπτάω). Ψημένος, Ὀδ. Δ, 85.

Π, 443. Χ, 21. καθόλου ἐστεναγμένος διὰ τοῦ πυρός, βρασμένος, ὑπέρτερος, Ἡρόδοτ. Β', 92. «Πλίνθος ὀπτήν, ἡ κεραμίς (τὸ τοῦβλον) Ξενοφ. Ἀναβ. ἐστεγνωμένος. (συντομτρ. σχηματ. ἀντὶ ἑπτητός. 2) (ΟΠΤΩ) ὁραθεὶς, ὁρατός.

* ΟΠΤΩ, ἀχρηστ. θέμα, ὅθεν παράγονται ἔνιοι χρόνοι τοῦ ὁράω, ἴδε ὁράω.

Ὀπυίω, Ἀττκ. ὀπύω, μέλ. ύσω, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 255. Λαμβάνω, ἔχω γυναῖκα, γαμῶ, πάντοτε ἐπὶ ἀνδρός, μετὰ τῆς αἰτ. Ὅμρ. καὶ Ἡσ. ἄνευ πτώσεως, «Ὀπυίοντες», οἱ διὰ γάμου ἐζευγμένοι. ὡς Ὀπυίωλαι, παρ' Ἡσυχ. οἱ γεγαμηκότες, Ὀδ. Ζ'. 63. ἀντίκειται τῷ Ἱθέοι, ἀνύπανδροι· ἔτι καὶ συνουσιάζομαι, Ὀ'σ. Ο, 51. ὁ Ὅμρ. ἔχει μόνον τὸν Ἐνεστ. καὶ παρατκ. ἐνεργ. ἐκ τοῦ ὀπυίω, μετὰ καὶ ἄνευ μνήστ. μέσ. καὶ παθητ. ἐπὶ γυναικός, ὑπανδρεύομαι, γίνομαι σύζυγος, Ἰλ. Θ. 304. καὶ Πίνδ. Παρὰ τοῖς νεωτερ. καὶ πορεύομαι. (κατὰ τὸν Mers. Moer. σελ. 278. καὶ Pors. Ὀδ. Δ, 798. ἤτοι τὸ ὀπύω ὀγνήσιος καὶ ἀρχαῖος σχηματισ. παράβ. Schaef. Schol. Par. Ap. Rh. 1, 45.) [τὸ ὀπύω ἔχει τὸ υ εἰς ὅλους τοὺς χρόνους μακρόν.]

ΟΠΩ, τὸ ὀχρηστ. πρωτότυπον τοῦ ὄπτω, τοῦ ὁποίου ὁ μέλ. ὄψομαι ἀντὶ τοῦ ὄψω, βλέπω, θεωρῶ· ἐκ δὲ τοῦ ὄπτω ὁ παρακμ. ὦπα καὶ ὤπωπα, ἀόρ. εἶδον, ἐθεώρησα, ὁ παθητ. παρακ. ὤμμαι, ὅθεν ὄμμα, ὡς ἐκ τοῦ ὄσσω (Αἰολικ. ἀντὶ ὀπτω) τὸ ὄσσε, ἔσσε ἀντὶ ὄμμα, ἀόρ. ά. ὤφθην· ὅθεν γίνεται τό, ὀφθαλμός κ. τ. λ. Ἐκ τούτου ὀψ καὶ ὠψ, τὸ ὄμμα, ὁ ὀφθαμός, ἡ θεωρία.

Ὀ'ηώδης, ες, ὁ, ἡ (ὀπός) συνηρμ. ἀντὶ ὀποειδής. Ὁ ἔχων εἶδος ὀποῦ, χυλοῦ· «πόα ὠπώδης», Ἀριστοτ. ζώων Μορ. Γ'. 15. «ἡ πηγνύουσα τὸ γάλα, ὡς ὁ ὀπὸς τῆς συκέας.

Ὄ'πωπα. Εἶδον, Ἴων. καὶ ποιητ. παρακ. 2. τοῦ ὁράω, Ὅμ.

Ὀ'πωπέω, νεώτερ. ἐκ τοῦ Ὄπωπα σχηματ. ἐνεστ. διὰ τοῦ ὁράω. Ὀρφ. Ἀργον. 181. καὶ 1020.

Ὀ'πωπήσασθαι, Εὐφορίων Σχόλ. Εὐριπίδ. Φοίν. 688.

Ὀ'πωπή, ἡ (ὄπωπα), ποιητ. ἀντὶ ὄψις, Πρόσβλεψις, βλέμμα, Ὀδ. Γ, 97. Δ, 327. Ρ. 44. 2) τὸ βλέπειν ἢ ἡ ὅρασις, ὡς αἴσθησις, ἄρα ἡ ὁρατικὴ δύναμις, Ὀδ. Ι, 512.

Ὀ'πωπητήρ, ῆρος, ὁ (ὄπωπα), ταὐτὸν τῷ, ὀπτήρ, Ὅμρ. ὑμν. Β'. 15 ἔνθα ὅμως Πιερσόνιος ἔκριν νὰ γραφῇ ὀπηδητήρ, καθ' Ἡσύχ. ὁ σύνοδος, ὁ ἀκόλουθος, στίχ. 290. ἑταῖρος, φίλος.

Ὀ'πώπειος, ὁ, ἡ (ὀποπή). Ὁ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἀνήκων, ὁ ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ἱπποκρ. περὶ Φύσ. Ὀστ.

Ὀ'πώρα, ἡ, Ἰων. ὀπώρη. Ὁ καιρὸς τοῦ ἔτους, ὅστις ἕπεται εἰς τὴν ὥραν, τουτέστιν, εἰς τὸ θέρος, καὶ εἶναι ὁ καυματωδέστατος, κατὰ τὴν εἰς τὰ ἑπτὰ μέρη τοῦ ἐνιαυτοῦ διανομήν, οἷον, ἔαρ, θέρος, ὀπώρα, φθινόπωρον, σπορητός, χειμών, φυταλιά. Διήκει δὲ ἡ ὀπώρα ἀπὸ τῆς τοῦ κυνὸς ἐπιτολῆς μέχρι τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Ἀρκτούρου· τὸ δὲ Ἔαρ, ἀπὸ τῆς ἰσημερίας μέχρι τῆς τῶν Πλειάδων ἐπιτολῆς· τὸ δὲ Θέρος, ἐντεῦθεν μέχρι τῆς τοῦ κυνὸς ἐπιτολῆς. Δὲν εἶναι λοιπὸν ὀπώρα ὁ φθινόπωρος, λατ. auctumnus, ἀλλ' αἱ τοῦ κυνὸς ἡμέραι, καθ' ἃς συμβαίνει ὁ σφοδρότατος καύσων εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς κλίμα. Ὅμ. ὅστις συνάπτει συνηθ. Θέρος καὶ Ὀπώρη ἐγνώρισε δὲ ἤδη καὶ τὸν σείριον ὡς ἀστέρα, φαινόμενον κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐν τῷ οὐρανῷ, Ἰλ. Χ, 27. πρβλ. Ε, 5. ὁ καθ' ἑαυτὸ καιρός, ἐν ᾧ ὡριμάζουν οἱ καρποί, Ἡρόδ. Δ, 199. πρβλ. Jdeler über den Kalender der Griechen und Römer, σελ. 15. ἤτοι δὲ καὶ ὁ χειμερινὸς καιρός, Ἰλ. Π, 385. Ἡσ. Ἔργ. 676. καθ' ὃν ἐμύτα ὁ Βορέας, Ἰλ. Φ, 346. Ὀδ. Ε, 328. κατὰ τὸν Ἡσ. Ἔργ. 679. ὅμως ὁ Νότος, ἐκ τῆς ὁποίας διαφορᾶς ἄλλοτε ἄν συμπεραίνεται, εἰ μὴ ὅτι τὰ ἀναφερθέντα χωρίς ἐγράφθησαν εἰς διαφόρους τόπους τῆς Ἑλλάδος. 2) Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ὡρίμαζαν ὅλοι οἱ καρποί, ὅθεν ἡ τεθαλυῖα ὀπώρη Ὀδ. Λ, 192. ἄρα τὸ ὀπώρα σημαίνει πάντας τοὺς καρπούς, καὶ μάλιστα τοὺς σταφυλὰς καὶ τοὺς τῶν δένδρων, (ἤτοι τὰ τῆς συνηθείας ὀπωρικά) τοὺς κατὰ τοῦτον τοῦ ἔτους τὸν καιρὸν ὡριμάζοντας. «Σῦκα καὶ σταφυλαὶ τῆς ὀπώρας ὥσπερ κεφάλαιον εἰσίν, ὅηλ. τὰ ἐξαίρετα τῶν ὀπωρικῶν εἶναι τὰ σῦκα καὶ τὰ σταφυλία κατὰ ταύτην τὴν σημασ. καὶ εἰς Πλην. Longp. 4, 39. Διὰ τοῦτο καὶ Ἀλκμὰν ὀνομάζει τὸ Μέλι Κηρίνην ὀπώραν, ὡς καρπὸν τρόπον τινὰ τοῦ κηρίου. 3) Μεταφορ. ἡ ἡλικία τῆς ἥβης ἢ τῆς νεότητος, Πίνδ. Ἰσθμ. 2, 8. Νεμ. 5, 11. ἤτις ἄλλως καὶ Ὥρα λέγεται, ὅθεν καὶ Πλάτ. περὶ Νομ. Η'. σελ. 413. λέγει· «ὁ τοῦ σώματος ἐρὼς καὶ τῆς ὥρας καθάπερ ὀπώρας πεπεῖν ἐμπλησθῆναι.» (Κατ' ἐνίους ἐκ τοῦ ὀπις, ὥρα, τουτέστ. ὁ καιρός, ὅστις ἕπεται εἰς τὴν ὥραν ἢ τὸ Θέρος· κατ' ἄλλους, ὁποῦ ὥρα, ὁ καιρὸς τοῦ χυμοῦ, ὅπου οἱ ὥριμοι καρποὶ εἶναι ἐγχυμώτατοι, καὶ ἀμφότερα ἀπίθανα.) ὅθεν

Ὀ'πωρεῖος, εία, εῖον, ὁ ἐξ ὀπώρας, ἢ ὁ εἰς ὀπώραν ἀνήκων. Τὰ ὀπωρικὰ ὀνομάζει Θεόφρ. περὶ Πυρ. σελ. 430. ὅλους τοὺς θερινοὺς, ἤτοι τῶν δένδρων καρπούς, ἤτοι τὰ Ὀπωρικά.

Ὀ'πωρίζω, (ἐπώρα, 2.). Συναθροίζω τὰ ὀπωρικὰ κατὰ τὴν ὀπώραν, ἢ καθόλου συλλέγω ὀπωρικά· «ὀπωριεῦντες τοὺς φοίνικας», ἀντὶ τοῦ ὀπωρίσκοντες, ἢ ὀπωριοῦντες, Ἡρόδοτ. Δ'. 172. 182. «ἀπὸ συκῆς ὀπώριζε.» Διογν. Λαέρτ. ς'. 61. ὅηλ. ἔκοπτεν ἑκάστοτε συκῆς καρπούς ἢ σῦκα. «Ἔτι περὶ σταφυλῶν, Φιλόστρ. Ἡρωικ. ἐν Προοιμ. «Ἔαρος πωθῶν ὀπωρίζεσθαι.» Νικήτ. Χρον. Κ'. 1 τοῦτ' ἔστιν ἐπιθυμῶν νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν ἀνοίξιν τοὺς καρποὺς τοῦ φθινοπώρου. Μέσ. ὀπωρίζομαι, συνάγω ὀπωρικὰ διὰ τὴν χρείαν μου, Ἀθην. ιβ'. σελ. 533.

Ὀ'πωρικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὴν ὀπώραν ἀνήκων. 2) Ὁ εἰς τὰ ὀπωρικὰ ἀνήκων, ὁ ἐξ ὀπωρικῶν κατεσκευασμένος.

Ὀ'πώριμος, ὁ, ἡ (ὀπώρα) = τῷ ἠγουμ. ἔτι δὲ καὶ Καρποφόρος, δένδρον ὀπώριμον, τὸ φέρον ὀπωρικά, παρὰ Σουιδ.

Ὀ'πωρινός, ή, όν. Ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ὀπώρας «Ἀστὴρ ὀπωρινός.» παρ' Ὁμήρ. ὁ λεγόμενος Σείριος, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν ἀνατολὴν ἤρχιζεν ἡ ὀπώρα, Ἰλ. Ε, 5. (τὸ Ι εἶναι παρὰ τοῖς Ἐπικ. μακρόν, ὅταν εἶναι καὶ ἡ λήγουσα μακρά, ὡς τοῦτο γίνετ. πάντοτε παρ' Ὅμ. ὁ Ἡσ. ὅμως. Ἔργ. 676. ἔχει τὴν λήγουσαν ἄρα καὶ τὸ Ι βραχύ· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἤτοι πάντοτε βραχύ.)

Ὀ'πωρισμός, ὁ (ὀπωρίζω). Ἡ σύναξις τῶν ὀπωρικῶν.

Ὀ'πωροβασιλίς, ίδος, ἡ. Ἡ βασίλισσα τῶν ὀπωρικῶν, εἶδος σύκων, Ἀθην. σελ. 75.

Ὀ'πωροθήκη, ἡ (θήκη). Ἀποθήκη τῶν ὀπωρικῶν.

Ὀ'πωροκάπηλος, ὁ, (κάπηλος) Ὁ πωλῶν τὰ ὀπωρικά, Ἀλκίφρ. Γ'. Ἐπιστ. 60.

Ὀ'πωρολόγος, ὁ, ἡ, (ὀπώρα, λέγω) Ὁ συλλέγων, μαζώνων ὀπωρικά.

Ὀ'πωροπώλης, ου, ὁ, τὸ θηλυκ. — ῶλις, ἡ. Ὁ πωλῶν ὀπωρικά.

Ὀ'πωροφορέω, ῶ, φέρω, βαστάζω, ἔχω καρποὺς, ἐκ τοῦ

Ὀ'πωροφόρος, ὁ, ἡ, (φέρω) Ὁ φέρων ὀπώραν, Γεωπον.

Ὀ'πωροφυλάκιον, τὸ, καλύβιον τοῦ ὀπωροφύλακος. 2) = Ὀπωροθήκη. ἐκ τοῦ

Ὀ'πωροφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ. (φύλαξ) Ὁ φυλάττων τὰ ὀπωρικά.

Ὀ'πωρώνης, ου, ὁ. (ὠνέομαι) Ὁ ἀγοράζων ἢ ὁ μισθωσάμενος ὀπωρικά, ἔτι δὲ καὶ = Ὀπωροπώλης, Lobeck Phryn. σελ. 206.

Ὀ'πως, Ἐπικ. ὄππως, Ἰων. ὄκως, (πῶς) Α) ὡς Ἐπίρ. πῶς, κατά τινα, ἢ καθ' ὁποῖον τρόπον, παρ' Ὅμ. ἐν τῇ σημαν. ταύτῃ συχνότ., ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ ὡς, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, οὕτως-ὡς-, Ἰλ. Α, 136. Δ, 37. Ὀδ. Ξ, 172. ὅταν ἡ ἔκφρασις εἶναι ἐντελής, τότε τίθεται, ἐν τῇ κεφαλαιώδει προτάσει οὕτως ἢ ὡς, καθὼς Ὀδ. Ο, 111. α) μετὰ τῆς Ὑποτακτ. ἄνευ τοῦ ἄν, ὅταν παριστάνεται πρᾶξίς τις ὡς ἐνεστῶσα, Ὀδ. Α, 349. Ζ, 189. Ἰλ. Κ, 225. β) μετὰ τῆς Ὑποτακτ. καὶ τοῦ ἄν, κε ἢ κεν, ἐκφράζει μόνον δυνατόν τι ἐν τῷ παρόντι καιρῷ, ὄχι ὅμως καθ' ἑαυτὸ συμβάν, «φράζεσθαί σε ἄνωγεν, ὄππως κεν νῆας σόῳς», σοὶ λέγει νὰ σκεφθῇς, πῶς ἂν ἠμποροῦσες νὰ σώσῃς τὸ πλοῖα, Ἰλ. Ι, 681. πρβλ. Τ, 243. Ὀδ. Α, 270. 295. παρ' Ὅμ. πάντοτε μετὰ τοῦ κε ἢ κεν, ὄχι ὅμως μετὰ τοῦ ἄν. γ) μετὰ τῆς Εὐκτικ. ὅταν παριστάνεται πρᾶξίς τις ὡς παριλθοῦσα, ἤτε ὡς στοχασμὸς ἄλλου τινός, Ἰλ. Σ, 478. Φ, 137. Ω. 680. Ὀδ. Ι, 554. Δ, 229. 480. Ο, 170. 203. δ) μετὰ τῆς Ὁριστκ. Ἀορ. ὅταν διηγεῖται τις ἁπλῶς, καθ' ὃν τρόπον νὰ συνέβη τι, ἢ ἐτυνέβη Ἰλ. Κ, 545. Π. 113. Ὀδ. Γ, 97. Δ, 327. Ρ, 44. Ψ, 37. ε) μετὰ τῆς Ὁριστκ. Μέλ. ὅταν λέγεται ἢ ἐρωτᾶται, πῶς πρέπει νὰ γίνῃ τι, ἢ μέλλει γενέσθαι, ὡς Ἰλ. Α. 136. Ι. 251. Ρ, 144. 713. Ὀδ. Ν. 376. 386. Ξ, 329. Τ. 557. Τ. 29. 31. συχνότ. παρ' Ὁμήρ. συνδέεται, «οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν ὄππως ἔσται τὰ δε ἔργα», ὅηλ. πῶς θέλουν ἀκολουθήσει τὰ πράγματα, τί θέλει προκύψει ἐξ αὐτῶν. Ἰλ. Β. 252. Ὀδ. Ρ. 78. καὶ ἀλλαχοῦ ζ) μετ' Ὁριστ. Ἐνεστ. παρ' Ὅμ. συνήθως ἠνωμένον πέρξον, ὄππως ἐθέλεις.» Ἰλ. Δ, 37. Ὀδ. Ν. 145. Π. 67. Ω. 481. καὶ ἐκτὸς τούτου μόνον, «θέλοι, ὄππως ἐθέλω», ὅηλ. αὐτὸν ἐλθεῖν. Ὀδ. Ξ. 172. καὶ, «ὄππως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, ὡς τοι Ζεὺς τελέσειε νόστον.» Ὀδ. Ο. 111. παράβ. τὸ ἑπόμε. η.) τό, ὄππως ἀπαντᾶται ἔνιοτε μὲ μικράν τινα ἀνακολουθίαν, ἀντὶ τοῦ οἷος, π. χ. «τοιόν με ἔθηκε, ὄππως ἐθέλεις», ἀντὶ «οἷον ἐθέλεις», Ὀδ. Π, 208. συχν. παρὰ τοῖς Ἀττικ. θ) «ὄππως ἔχω», ἀντὶ τοῦ ὡς εὑρίσκομαι πῶς ὑπάγω, ἢ ἵσταμαι ὅηλ. ἀμέσως. Θουκυδ. Γ. 30. Ἑρμαν. Σοφ. Φιλ. 808. μετὰ γενικ. «ὄσσοῦσθε ὄππως ποδῶν» ὅπου συνυπακ. τό, ἔχετε, ὅηλ. τρέχετε, ἔσον ταχέως, ἠμπορεῖτε. Αἰσχ. Ἱκέτ. 850. ι) ὄπωσοῦν, ὄπως τοιοῦν, ὄπωσδή, ὄπως δήποτε, ὄπως δηποτοῦν, ἀντὶ τοῦ ὄπως καὶ ἄν, καθ' ὁποῖον δήποτε τρόπον, Ἀττκ. κ) οὐδ' ὄπως τοιοῦν, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ κἂν τοὐλάχιστον, Ἀττκ. λ) οὐκ ἔσθ' ὄπως, ἀντὶ τοῦ, κατ' οὐδένα τρόπον, εἶναι ἄλως ἀδύνατον, τὸ δέ, οὐκ ἔσθ' ὄπως οὐ, σημαίνει. εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ — ὅηλ. μὲ κάθε τρόπον, ἀναγκαῖος Ἀττκ. μ) ὄπως μετ' ἀπαρμφ. εἶναι πάντοτε ἐλλειπτικόν, π. χ. «πειράσθαι ὄπως ὡς βέλτιστα τὰ προσήκοντα ἑκατέρῳ ἡμῶν διαπράττεσθαι», ἀντὶ «ὄπως ἂν γένοιτο διαπράττεσθαι». Ξενοφ. Οἰκο. Ζ. 29. πρβλ. Wesr. Διόδ. 20. 4. Reisig. enarr. Σοφ. Ο.Κ. 376.-2) ἀντὶ τοῦ, ὅτε, καὶ τοῦ Λατ. ut. ἐπὶ χρόνου καθ' ὃν συμβαίνει τι. μετὰ Ὁριστ. ἀορ. Ἰλ. Μ, 208. Ὀδ. Γ, 373, Χ, 22. Σοφ. Τραχ. 776. ΟΚ, 1638. Ἀριστφ. Νεφ. 60. β) μετὰ Εὐκτ. ἀόρ. Ἡροδ. 1, 17. 7, 119, καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς τὸ Λατ. postquam, μεθ' ὑποτακτ. ὄπως

πρῶτα, εὐθὺς ὁπόθ', ἀμέσως ὅπου, Ἡσ. Θεογ. 156. — 3) ὡς τό, ἐπεί, ἀντὶ τοῦ Λατ. quod ἐκφράζον τὴν αἰτίαν πόθεν, μετ' Ὁριστ. «ἄχος, ὅπως δὴ θηρὸν ἀποίχεται», θηλ. λύπη, ἐπειδὴ εἶναι μακρὸν πολὺν καιρόν, Ὀδ. Δ. 109, τῆς ὁποίας ταύτης σημασίας, καὶ τοι σπανίας οὔσης, ἀπαντῶνται καὶ παρὰ τοῖς ἀρίστοις Ἀττ. παραδείγματα. Heind. Πλάτ. Εὐθ. σελ. 296 καὶ Νόμ. 12. σελ. 967. — 4) ἀντὶ τοῦ, ὡς ὅτι, καὶ τοῦ Λατ. quam μεθ' ὑπερθ. Ἐπίρ. «ὅπως ὡκίστα ὅσον δυνατὸν τάχιστα», quam celerrime. Θέογν. 427. «ὅπως τάχιστα», Ἀριστ. Σφῆκ. 168, 355. «ὅπως ὄριστα», Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 611. καὶ, «ὅπως δύναται τάχιστα», πληρεστέρα εὑρίσκεται αὕτη ἡ φράσις ἐν Σοφ. Τραχ. 330. «οὕτως ὅπως ἥδιστα». — 5) ἀντὶ τοῦ, ὡς, ὁμοιοματικοῦ μορίου, καθώς, ὥσπερ, Seidl. Εὐριπ. Τρῳ. 147. σελ. 20. «ἀλλὰ σπανίως», εὑρίσκεται ἔτι καὶ, ὡς — ὅπως — 6) ὡς ἐπιφωνηματικὸν διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἔκστασιν ἢ τὸν θαυμασμόν.

Β) Τό, ὅπως, ὡς σύνδ. ἐκφράζον σκοπόν τινα ἢ τέλος, διὰ νά, ὥστε νά, Ἵνα Λατ. ut φέρεται. 1) πρός ὅποτε. ἐ ἐν τοῦ ἄν, ἐὰν ἢ πρᾶξις ἦναι ἐνεστῶσα, τὸ δὲ κύριον ῥῆμα, εἶναι εἰς ἐνεστῶτα, Ἰλ. Γ. 110. Ὀδ. Α. 77. Γ. 19. Ν. 365. Ξ, 181. Ψ. 117. β) ἡ ὑποτακ. ὁμοῦ δύναται νὰ ἕπεται μετὰ ἓν κύριον ῥῆμα, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς παρωχήμενον χρόνον, ἐὰν ἡ πρᾶξις ἐμφαίνεται, ὡς διαρκοῦσα, καὶ ἐπὶ παρόντος χρόνου. Ἡρό. 1, 29. 3, 150, 7, 208. Herm. Vig. σελ. 791. 850. ἐπίσης καὶ εἰς τὰ ῥήματα, τὰ φόβου σημαντ. φέρεται ἡ ὑποτακ. μετὰ τὸ Ῥῆμα παρωχημένου χρόνου ἴδε Ματθ. ἑλλην. Γραμμ. σελ. 738. γ) ὅπως μετὰ τοῦ, ἂν, ἤ κεν, καὶ τῆς ὑποτακ. ἐμφαίνει τὴν πρᾶξιν ὡς διαρκοῦσαν, ἢ ἐκφράζει ἅπα σκοπόν, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκτέλεσις δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἐν ταύτῃ τῇ στιγμῇ· οὕτως εὑρίσκεται ὅπως κεν, πρώτον παρ' Ὁμ. Ὀδ. Δ. 545. συνεχέστ. δὲ παρὰ τοῖς Ἀττκ. Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 59. δ) τὸ ὅπως εὑρίσκεται εἰσέτι καὶ εἰς ἀπολύτους προτάσεις ἄνευ κυρίου ῥήματος πρὸς ὑποτακ. ὅπου ἐκφράζεται προτροπή τις ἢ παρακίνησις πρός τι ἢ ἀποτροπή ἀπό τι, συνήθ. μετὰ τὸ μή, π. χ. «ὅπως τοῦτό γε μὴ ποιήσῃς», ἀντὶ τοῦ, ὅρα, σκόπει, φύλαξαι, πρόσεχε, ὅπως μὴ ποιήσῃς, ἔτι δὲ εὑρίσκεται καὶ ὁ ὁριστ. μέλ. εἰς ταύτην τὴν φράσιν, «ὅπως ἄνδρες ἔσεσθε». 2) πρὸς εὐκτ. ὅταν τὸ κύριον ῥῆμα εὑρίσκεται εἰς παρωχήμενον χρόνον, ὅπου ἡ πρᾶξις συνήθ. δὲν παρίσταται ἀπόλυτος καθ' ἑαυτήν, ἀλλὰ ὡς ἐν σκοπούμενον ἄλλου τινός. α) μετὰ τοῦ παρατ. Ὀδ. Γ, 129. Ζ 319. Θ, 343. Ι, 420 β) μετὰ τοῦ Ἀορ. Ἰλ. Α, 344. Ξ, 160. Φ, 548. Ὀδ. Ν, 319. Ξ, 312. Σ, 160. γ) ὅπως μετὰ τοῦ ἂν ἤ κεν ἐκφράζει δυνατὴν καὶ ἐνδεχομένην τινὰ ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ ἐν τῇ στιγμῇ ταύτῃ πρβλ. Β. 1. γ. — 3) μετὰ τοῦ Ὁριστ. Μέλλ. ὅταν παρίσταται σκοπός τις ὅστις, ὡς ἀπὸ τοῦ χρόνου εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκεται τὸ κύριον ῥῆμα, πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ὡς μέλλων, ὅθεν φέρεται ἐπίσης μετὰ τὸν ἐνεστ. καθὼς καὶ μετὰ τὸν Μέλ. καὶ παρακ. παρ' Ὁμ. εὕρηται μόνον ἅπαξ. Ὀδ. Α, 57. «θέλει ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται», θηλ. θέλει τὸν Ὀδυσ. μὲ σκοπὸ τοῦ, νὰ λησμονήσῃ τὴν Ἰθάκην. παρὰ τοῖς Ἀττ. εὑρίσκεται ὁ ὁριστ. Μέλ. μετὰ τὸ ὅπως συχνότ. καὶ ἐπὶ προτροπῆς, ἢ μετὰ τὸ μή ἐπὶ ἀποτροπῆς, ἴδε Β. 1. δ. «θεῖ σ' ὅπως δείξειεν» Σοφ. Αἴ. 556. τὸ ὁποῖον δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς Ἐλλειπτικὴν φράσιν ἀντὶ τοῦ, «θεῖ σὲ ὁρᾶν, ὅπως δείξεις» (4) μὲ παρακ. Ὁριστκ. ὅπου παρίσταται σκοπός τις, τὸν ὁποῖον εἶχον μέν τινες, πλὴν δὲν τὸν ἐπλήρωσα πραγματικῶς, Herm. Vig. σελ. 741. 5) μέλλοντις συνήθης παρὰ τοῖς Ἀττικ. φράσις εἶναι, οὐχ ὅπως, ἀλλά, ἢ ἀλλὰ καὶ — ὄχι μόνον δέν, ἀλλὰ καὶ π. χ. «οὐχ ὅπως χάρις αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ καὶ κατὰ τούτων πολιτεύεις», Δημ. Στεφ. σελ. 271. θηλ. ὄχι μόνον δὲν γνωρίζεις χάριν εἰς αὐτούς, ἀλλὰ καὶ ἀντιπολιτεύεσαι κατ' αὐτῶν, ὅπου πληρέστερον ἤθελεν ἔχῃ οὕτως, οὐ λέγω ὅπως, κ. τ. λ. ὡσαύτως καί, οὐχ ὅπως, ἀλλ' οὐδέ, οὐχὶ μόνον δέν, ἀλλ' οὐδὲ κάν. — 6) ὅπως μή, = μή σύνδ. ἐ Ὁμη. μεταχρζ. τό σύνηθες σχῆμα ὡς τό Ἑπικ. οὐδέποτε δὲ τό Ἰωνικ. τό ὁποῖον ἀνήκει μόνον τῷ Ἰωνικῷ πεζῷ λόγῳ. (τό ὅπως ἦτον ἀρχικῶς Ἐπίρ. τοῦ παλαιοῦ ΟΠΟΣ, ἴδε ὅπου)

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Ρ.

*Ὀ'ραι, αἱ, = Ὧραι, ἴδε Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 410. C.

Ὀ'ραμα, ατος, τό, (ὁράω) Τό ὁρᾶσθαι, ἐκεῖνο τό ὁποῖον βλέπει τις, ἢ ἡ ὄψις, ἢ τό θέαμα, τό βλέμμα, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Γ. 3. 66. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὄναρ, ὄνειρον, φαντασία, ὀπτασία, ἐκ τούτου τό, ὁραματίζομαι, ὁραματισμός, ὁραματιστής, μόνον παρ' Ἀκυλ. καὶ Σύμμαχ.

Ὀ'ραμνος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ ὁρόδαμνος, Νίκανδρ. Θηρ. 92.

*Ὀ'ρανός, ὁ, παλ. γραφ. ἀντὶ τοῦ Οὐρανός, Πλάτ. Κρατ.

Ὀ'ρασις, εως, ἡ, (ὁράω) Τό βλέπειν, ἡ ὄψις, ἡ αἴσθησις τοῦ βλέπειν (Λατ. Visus). 2) ἔτι θεωρία, θέαμα, «ὑπὸ τὴν ὅρασιν λαμβάνοντες τὴν δεινότητα», Διόδ. Σικ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὄναρ, ὄνειρον.

*Ὀ'ρατέος, ία, ον, Ἐπίθ. ἐπίρ. ἐκ τοῦ ὁράω, πρέπει νὰ βλέπῃ τις.

Ὀ'ρατής, οῦ, ὁ, Ὁ βλέπων, ὁ θεωρός.

Ὀ'ρατικός, ή, όν, Ἐπίρ. ὁρατικῶς, Ὁ εἰς τὴν ὅρασιν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, γυμνασμένος εἰς τοῦτο, ἢ ὁ ὁδηγῶν εἰς αὐτό, ἐκ τοῦ

Ὀ'ρατός, ή, όν, (ὁράω) Ἐκεῖνος, τόν ὁποῖον βλέπει, ἢ 2) ἠμπορεῖ νὰ ἴδῃ τις, ὁ ὁρασθῆναι δυνάμενος.

Ὀ'ρανγέομαι, (αὐγή, ὁράω,) Βλέπω ὀξέως, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ὡς τό Μαρανγέω σχηματ. παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 854.

Ὀ'ρά'ω, ῶ. Παρατ. Ἀττ. Ἑώρων, κυρίως ὥρων, Παρακ. Ἑώρακα, παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. συνήθ. ὡς τρισύλλ. προφερόμενον, ὅπερ γίνεται ὅμως κατὰ νεωτέραν τινὰ ἐρεύνην μόνον παρὰ τῷ ἐπίτης Ἀττ. σχηματ. Ἑόρακα, Porg. Εὐρ. Φοίν. 1357. Reisig conj. Ar. 73. — Ἐνεστ. παθητ. ὁράομαι, καὶ συνήρ. ὁρῶμαι, σπαν. καὶ ὡς Ἀποθετ. ἐν χρήσει. Παρακ. παθητ. Ἑώραμαι, Ἀόρ. παθητ. Ἀπρμφ. ὁρᾶθῆναι, μόνον παρὰ τοῖς Ἑπτρτρ., Ἐπίθ. ἐπίρ. ὁρατός καὶ ὁρατέος· πρὸς τούτοις ἐκ τινος σχήματος θέματος ΟΠΤΩ, Μέλ. ὄψομαι, παντοτε εἰς σημαντ. ἐνεργ. καὶ ἐκ τινος σπαν. Ἀορ. Μέσ. ὠψάμην, 3 Πληθ. Εὐκτ. ὄψαντο, Herm. Σοφοκλ. ΟΤ. 1271. Lobeck Phryn. σελ. 734. Μέλλ. παθητ. ὀφθήσομαι, Ἀόρ. παθητ. ὠφθην, Ἀπρμφ. ὀφθῆναι, σπάν. Παρακείμ. παθητ. ὦμμαι, ὦφται, ὦπται, Αἰσχύλ. Προμ. 1006. κ. τ. λ. Ἀπρμφ. ὠφθαι, Ἐπίθ. ἐπιρρήμ. ὀπτός καὶ ὀπτέος, ἐκ τοῦ θέματος ΕΙΔΩ ὁμοῦ περάγεται, Ἀόρ. Ἐνεργ. εἶδον, Ἀπρμφ. ἰδεῖν, Ἀόρ. μέτ. εἰδόμην, Ἀπρμφ. ἰδέσθαι, Παρακείμ. μετὰ σημαντ. Ἐνεστ. οἶδα, ἠξεύρω, Ἀπρμφ. εἰδέναι, Ἐπίθ. ἐπιρρήμ. ἰστέος. ἰτέα εἰς τὸ θέμα ΕΙΔΩ ἀνήκοντα ἴδε ἐκεῖ.) Ὁ Ὁμ. μεταχειρζτ. ἀπό τούτους τούς χρόνους, ἐκτός τῶν ἐκ τοῦ ΕΙΔΩ παραγομένων τῶν ἐνεστ. Ἐνεργ. καὶ Παθητ. 3 Ἑνικ. Παρατατ. Ἐνεργ. καὶ Μέσ. πάντοτε ἄνευ αὐξήσ. ὁρᾷ, ὁρᾶτε, 3 Πληθ. ὁρῶντο, Μέλ. ὄψομαι, ἐκτός τούτων ἔχει καὶ τόν, εἰς Ἀττ. πεζογράφους δέ ὅλον ἄχρηστ. Παρακείμ. 2. Ὄπωπα, καὶ ἐν τῇ Ὀδ. 3 Ἑνικ. ὑπερσυντ. ὀπώπει, παρ' Ἡρόδ. ὀπώπεε· πρὸς τούτοις σημειωτ. παρ' Ὁμ. ὁρῆαι, κατ' ἄλλους ὁρᾶσαι, Ἐπικ. 2 Ἐνεστ. Μέσ. ἀντὶ ὁρᾷ ἢ ὁρᾶαι, ὡς ἐκ τοῦ ὁρῆμαι, Ὀδ. Ξ, 343. Μεταχρζτ. δέ ὁ Ὁμ. καὶ τούς συνήρ. σχηματ. ὁρῶ, ὁρᾷς, ὁρᾷ, ὁρᾶν, ὁρῶν, ὁρῶσα, ὁρῶμαι, ὁρᾶται, ὁρᾶσθαι, ὁρώμενος, 3 Ἑνικ. ὁρῶτο, 3 Πληθ. ὁρῶντο, Ἐπ. Ὁμ. 14. 20. καὶ τούς κατ' ἐπικ. ἐπίτασιν σχηματ. ὁρόω, ὁράᾳς, ὁρόων, ὁρόωσα, 2 Πληθ. Εὐκτ. ὁρόωτε, ἀντὶ ὁρᾶοιτε, ὁρῶτε, Ἰλ. Δ, 347. ὁρᾶσθαι κ. τ. λ. Ἐν τῷ Ἰων. πεζ. λόγ. ἦτον ὁ Ἐνεστ. ὁρέω, Weis. Ἡρόδ. Β', 148. Παρατατ. ὥρεον, ὁ Ἡρόδ. ὁμοῦ ἔχει καὶ τό Ἀπρμφ. ὁρᾶν, καὶ ἐν τῷ Παρατατ. τούς σχηματ. ὥρα, ἢ ὁρᾷ καὶ ὥρων, τό Ἀπρμφ. παθητ. ὁρᾶσθαι, κ. τ. τ. τούς δέ Ἰων. σχηματ. ὁρέω, ὁρέων, «ὁρέομεν ἢ ὁρέομεν κ. τ. λ. οὐν συναιρεῖ ποτέ», πρβλ. Schwgh. v. I. εἰς 1, 99. — Κυρία σημαν. Βλέπω. 1) ἀπολύτ. Κυττάζω, βλέπω θεωρῶ, ἄνευ πτώσ. συχν. παρ' Ὁμ. «εἴς τιν, ἢ εἴς τινα», Ἰλ. Κ. 293. Ω, 633. Ὀδ. Ε, 439. Σ, 219. Τ, 514. Υ, 373. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως Μέσ. παρ' Ἡσ. Ἔργ. 536. Λεξίφ. 47. ὑπτρτρ. προτέχω εἰς τι, προσμένω, ἐλπίζω, ἐπιθυμῶ τι, ὀρέγομαί τινος· κατ' αὐτούς «ἐν ὁρᾷ», πάντοτε ἐκύτταζεν εἰς αὐτούς ἐπάνωθεν, Ἰλ. Π, 678. «κατὰ Τροίην», ἐκύτταξε κάτω εἰς τήν Τροίαν, Ἰλ. Ω, 291. «ἐπὶ πόντον», Ἰλ. Α, 350 τό «πρός τιν σημαίν. τήν θέσιν πράγματός τινος πρός ἄλλο, ὅθεν τήν διεύθυνσιν, ὡς τό Λατ. spectare, ἔτι δέ καὶ τήν σχέσιν, κλίσιν, μετάβασιν καὶ προπαρασκευήν εἰς τι, ὡσαύτως καὶ τό «ἐπί τινα», Schaef. Dion. comp. σελ. 143. «Ὁρᾶν πρός βλάστησιν» Γεωπον. ἀντὶ τοῦ κλίνει, ἕτοιμον εἶναι νὰ βλαστήσῃ. Ε'. 6, 1. «Πρός πλοῦν ὁρᾶν». Εὐρ. τοῦτ' ἔστιν ἑτοιμάζεσθαι εἰς πλεύσιμον. «Ἐς Δία πάντα ὁρῶ» Λουκιαν. Συρ. Θε. 31. ἀντὶ τοῦ ὁμοιάζει καθ' ὅλα τόν Δία. β) Προσέχω, φυλάττομαι, μάλιστα παρὰ τῇ Προστακτ. «ὅρα εἰ —, πρόσεχε ἄν —», Αἰσχύλ. Προμ. 996. Herm. Σοφοκλ. Φιλ. 849. «ὅρα μή —», μετὰ τῆς Ὑποτακτ. πρόσεχε νὰ μή —, φυλάξου. γ) «ὁρᾷς; βλέπεις; ὅταν πρόκειται νὰ ἀναφέρωμεν παράδειγμά τι, ἢ νὰ σαφηνίσωμεν πρᾶγμά τι, τό λατ. viden? Ἀττ. ἴδε μάλιστα Valck. Phoen. 726. — 2) μεταβατ. Βλέπω, παρατηρῶ, αἰσθάνομαι ὡρισμένον τι ἀντικείμενον, θεωρῶ, κυττάζω τι, μετὰ τῆς Αἰτ. συχν. παρ' Ὁμ. καὶ πλεονασμ. «ὀφθαλμοῖσιν», ἢ «ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶν», βλέπω τι, παρατηρῶ ἀκαρδαμυκτί μέ τά ὄμματα, Ἰλ. Ψ, 323. «φίλως ὁρᾶν», μετὰ τοῦ εἰ καὶ τῆς Εὐκτ. χαίρομαι ὅταν γίνεταί τι, χαίρομαι νὰ ἴδω τι, Ἰλ. Δ, 347. «ζῶειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο», ποιητ. παράφρασις τοῦ ζῆν, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ ἀντὶ τούτου ὑπτρτρ. ἁπλῶς ὁρᾶν: βλέπω κακούργημα. καὶ τό ἐκδικῶ, Εὐρ. Κύκλ. 355. «ὁρῶ ἐρχόμενον», βλέπω ὅτι ἔρχεται, παρὰ τοῖς Ἀττ. συχν. μετὰ Γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ἀπό τό ὁποῖον βλέπει τίς τι. — Τό Παθητ. δέν εἶχεν ὁ Ὁμ. ὅλον, ἐπειδή μεταχρζτ. τό Μέσ. πάντοτε εἰς σημαντ. ἐνεργ. Ὁ Παρακείμ. Ὄπωπα ἀνήκει· μόνως εἰς τήν σημαντ. 2. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔχει τό Παθητ. ὄχι μόνον τήν σημαντ. τοῦ βλέπομαι, ἀλλά καὶ ὡς τό φαίνομαι, γίνομαι φανερός ἐμφανής, ὅθεν «τά ὁρώμενα», πᾶν ὁρατόν, φαινόμενον, τό θέαμα β) μεταφορ. ἤτον τό ὁρᾶν ἐν χρήσει ὄχι μόνον ἐπί τῆς πνευματικῆς, ἐσωτερικῆς ὁράσεως νοῶ, ἐννοῶ, γνωρίζω, σκέπτομαι, ἀλλά καὶ ἐπί πάσης κατανοήσεως διά μέσου τῶν αἰσθητη-

ρίων, ὅθεν τίθεται ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἀκούειν, Βρ. Σοφοκλ. ΟΚ. 138. γ) Κίνωνι τὰ γίνη αἰσθητόν, ὁρατὸν εἰς ἄλλους, δεικνύω, π. χ. »ἀλκὴν, θυμὸν ὁρᾶνω, ἀναφαίνω ἀλκὴν, θυμὸν, »πόλεμον ὁρᾶν, φαίνεται ὅτι θὰ γίνῃ πόλεμος. — Συχν. εἶναι ὁ διπλασιασμὸς τῶν Ῥημάτων, αἰτιατικῶς σημαντικῶν, ὡς τὸ »προσοψει ὁρῶνα, κ. τ. τ. Schaef. Σοφοκλ. Ἀντ. 764. Lob. Αἴ. 882.

Ὀρβίκατον, καὶ Ὀρβίκλατον, ἐκ τοῦ Λατ. Orbiculatum malum, Ἀθην. σελ. 80. ἀντὶ τοῦ, Στρογγύλος.

*Ὀρβός, ἀντὶ Ὀροβος, παρὰ τοῖς Ἑτταρτρ.

Ὀργάζω, Μέλ. άσω, (ὀργάω) Μαλάττω, ψυχάω, ζυμόω ἢ πηλοποιῶ, μαλακύνω, σμίγω, ἀναμιγνύω, συγκιρνῶ, ἀνακατόω τι διὰ συνεχοῦς προσάψεως ἢ ἀναφυρμοῦ, ὡς τὸ Μαλάσσω, Πλάτ. ἴδε Ruhnk. Τιμ. σελ. 179. Ἡρόδοτ. Δ'. 64. μεταχειρίζεται τὸ, ὀργήσας ὡς συνώνυμον τοῦ δόψειν· ἄλλοι δὲ γράφουσιν ἐντεῦθα ὀργάσας καὶ ὀργίσας, οὕτω δὲ καὶ τὸ ὀργαίνω, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 335. ἀντὶ τοῦ ἀπαλύνω· ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ἀντὶ τοῦ εἰς πάθος κινεῖν. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐργάζω, ἀργάζω, ἀργασις, ἡ, καὶ ἄργασμα, ἀντὶ τοῦ, βυρσοδεψέω, καὶ δεψέω, κ. τ. τ. Ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὸ, ὀργάω, ὀργάνω, ἀντὶ τοῦ, ἀροτριῶ, τὴν γῆν ἀργάζομαι καὶ εἰς σπερμάτων ὑποδοχὴν ἑτοιμάζω. ἴδε καὶ ὀργάς. 2) μεταφορ. Κινῶ εἰς πάθος, κατακλῶ.

Ὀργαίνω, Μέλ. ανῶ, (ὀργὴ) Μεταβατ. ὡς τὸ ὀργίζω, κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ, τὸν κινῶ εἰς πάθος, θυμὸν, »τινὰ, Βρ. Σοφοκλ. ΟΤ. 335. ὅπου ἄλλοι τὸ ἐκλαμβάνουσιν ἐσφαλμ. ἐν τῇ σημασ. τοῦ ὀργάζω, 2. 2) ἀμεταβ. ὡς τὸ ὀργίζομαι, θυμόνω, κινοῦμαι εἰς πάθος, θυμὸν, Σοφοκλ. Τραχ. 552. Εὐρ. Ἄλκ. 119.

*Ὀργανέω, = Ὀργανόω.

Ὀργάνη, ἡ, (ἔργον, ὄργανον) Ταὐτὸν τῷ, Ἐτάνη, Εὐρ. Ἀνδρομ. 1007.

*Ὀργανίζομαι, Ἱπποκρ. ἀσυνήθ. σημασ.

Ὀργανικός, ἡ, όν, Ἐπίρ. Ὀργανικῶς, (ὄργανον) Ὁ ἐξ ὀργάνων κατασκευασμένος, ἢ ὁ δι' ὀργάνων, μαλιστα μουσικῶν, γινόμενος.

*Ὀργάνιον, τὸ, Ἱπποκρ. τοῦ Ὄργανον.

Ὄργανον, τὸ, (ἔργον), Τὸ ἐργαλεῖον, ἐξαιρ. ἢ μηχανὴ, τὸ πιεστήριον (Prelum). Μεταφορ. τὸ αἰσθητήριον. 2) Ἀριστοτ. δὲ ὀνομάζει οὕτω καὶ τὰ μουσικὰ ἐργαλεῖα, ἐξαιρέτως τὰ ἐκ χορδῶν συγκείμενα, περὶ Θεωρ. ἀκουστ. 3) ἡ ὕλη, ἐκ τῆς ὁποίας κατασκευάζεταί τι, Πλάτ. περὶ Νομ. Γ'. σελ. 110. »Ὄργανον ἐν ὄρεσιν, τὰ εἰς οἰκοδομὴν ἐπιτήδεια ξύλα. 4) αὐτὸ τὸ ἔργον, »μελίστης κηρόπλαστον ὄργανον», Σοφοκλ. ὅθεν

Ὀργανοπήκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πήγνυμι, ὄργανον) Ταὐτὸν τῷ Ὀργανοποιός, Μενέθ. Δ'. 438.

Ὀργανοποιητικός, ἡ, όν, (ὀργανοποιός) Ὁ δυνάμενος νὰ κατασκευάσῃ ἐργαλεῖα, ἢ ὁ εἰς τοῦτο ἀνήκων, ἐπιτήδειος.

Ὀργανοποιία, ἡ, ἡ κατασκευὴ ἐργαλείων, ἢ μηχανῶν, ἐκ τοῦ

Ὀργανοποιός, ὁ, ἡ, (ποιέω, ὄργανον) Ὁ ποιῶν, ἤγουν κατασκευάζων ἐργαλεῖα, ἢ μηχανάς.

Ὀργανόω, (ὄργανον) ἐφοδιάζω μὲ τὰ ἀναγκαῖα ὄργανα, διατίθημι, εὐτρεπίζω, ὀρχανίζω, »Ὠργανεῖσθαι πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας γνῶσιν αἰτήσαιτε καὶ λόγῳ», Σέξτ. Ἐμπ. σηλ πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας γνῶσιν εἶναι προητοιμασμένους μὲ δύο ὄργανα, τὴν αἴσθησιν δηλ. καὶ τὸν λόγον. ὅθεν

*Ὀργάνωτος, ἡ, ἡ ἐπιτήδειος διάταξις.

Ὀργάς, άδος, ἡ, (ὀργάω), Συνωνυμ. φῆ, πᾶς τὸπος ἐνύδρος, λιπαρὸς καὶ καρποφόρος, μάλιστα δὲ ὁ πλήρης χόρτων, φυτῶν, θάμνων καὶ δένδρων, καὶ χρησιμεύων ἢ εἰς νομὴν, ἢ εἰς γεωργίαν, καθόλου λειβάδια, ἔστω τὰ ἤνε αὐτὰ εἰς τὴν φυτικὴν των κατάστασιν, ἢ ὑπ' ἀνθρώπων καλλιεργημένα. (ὅθεν διαφέρει τὸ ὀργὰς ἀπὸ τὸ ἔργον καὶ ὀρχάς.) παρὰ Ξεν. Κυνηγ. Θ'. 2. καὶ Γ'. 19. τόποι, ὅπου ἐνδιαιτῶνται ἐλάφια, ὡς λειβάδιά τινα, διάφορα παρὰ τὰ δάση, καὶ τὰς κοιλάδας, καὶ τὰ ὄρη, ἢ τοὺς βάλτους καὶ τὰ ὕδατα. ἴδε ὀργάω. Ὅθεν »ποιμενία ἐργάσιμα» Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 276. β) οὕτω δὲ λέγονται καὶ τὰ εἰς τοὺς θεοὺς ἱερωθέντα χαρποφόρα χωρία, συνιστάμενα συνήθ. ἐκ λειβαδίων, ἀγρῶν καὶ δάσων, ὡς τὸ τέμενος, καὶ »ἱερὰ ὀργὰς» ἐν Ἀθήναις ἐξαιρέτως τὸ εἰς τὴν Δήμητρα καὶ τὴν ταύτης κόρην ἀφιερωθὲν χωρίον μεταξὺ Μεγάρων καὶ Ἀθηνῶν. Ruhnk. Tim. σελ. 195. Ἑλλάδ. Χρηστομ. σελ. 19. »Ὀργὰς μὲν κοινῶς πᾶσα ἡ γῆ, »ὅτῃ ἐπιτηδεία πρὸς καρπῶν γονάς». Ὀργάδα δὲ ἰδίως ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι, τὴν ταῖν θεαῖν ἀνειμένην τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ καὶ τῆς Μεγαρίδος· κατὰ δὲ τὸν Ἐτυμολόγ. ἡ μελάγγειος καὶ ἔνυδρος γῆ, καὶ κατὰ τὸν Τίμαιον Λεξ. Πλατ. ἡ εὐγειος καὶ λιπαρὰ καὶ ἀκμαία. »Εὐάρατος ὀργάς», Ἀνάλ. Γ'. σελ. 44. ἀριθμ. 30. καλὴ, εὐγεώργητος χώρα. ἴδε διεξοδ. ἐν Ξενοφ. Κυνηγ. Θ'. 2. 2) καθόλου ὡς θηλυκ. Ἐπίθ. ἡ πλήρης καρποφορίας, ὡριμότητος, οὕτω ε' Νικήτ. Χρον. ιζ'. 2. ὀνομάζει »Θυγατέρας εἰς λέχος ὀργάδας· τὰς εἰς γάμου ἡλικίαν οὔσας, καὶ πρὸς γονὴν ἐπιτηδείας.

Ὀργασμός, ὁ, (ὀργάζω) Ἡ ἀπέλυνσις, μαλάκυνσις, ἀναφύρασις, ἢ ὑγρασμός. 2) ἐκ τοῦ ὀργάω, ἢ πλησμονὴ, ἢ ὁρμὴ, ἢ ἐπιθυμία, Ἱπποκρ.

*Ὀργαστήριον, τὸ, ἀντὶ Ὀργιαστήριον, τόπος ἐνθα ἐγίνοντο τὰ Ὄργια.

Ὀργάω, κυρίως Εἶμαι πλήρης, γέματος, γέμω ἀπὸ ὑγρασίαν ἢ χυμοὺς ἢ ἀπὸ ἐσωτερικὰς δυνάμεις καὶ ὁρμὰς, ὅθεν α) ἐπὶ γῆς, ἥτις γέμει ἀφ' ὑγρασίας, εἶναι καρποφόρος διὰ τῆς ἀρδεύσεως, μάλιστα δὲ πεμφόρος ἀπὸ φυτά. β) ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων, ὅταν γέμουσιν ἀπὸ καρπούς Ξενοφῶν δὲ μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ταύτην καὶ ἐπὶ τῶν ὡρίμων καρπῶν, Οἰκον. ΙΘ'. 19. »Συνάζουσι τὸ ὀργῶν σῦκον ἀεὶ», δηλ. ἀποκόπτουσι πάντοτε τὸ ὡρίμον σῦκον, ἀντίκειται τῷ, Πέπονας, παραβάλλεται τῷ τοῦ Ἡροδότ. Δ'. 199. »Πρῶτα μὲν γὰρ τὰ παραθαλάσσια τῶν καρπῶν ὀργᾷ ἀμᾶσθαί τε καὶ τρυγᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ ὡριμάζουσιν, ἀκμάζουσι. γ) ἐπὶ ζώων καὶ ἀνθρώπων, γέμω ἀπὸ δυνάμεις καὶ χυμόν, μάλιστα ὡς πρὸς τὴν συνουσίαν· ἔχω σφοδρὰν ἐπιθυμίαν διὰ συνουσίαν, γέμω ἀπὸ ἐρωτικὴν ὁρμὴν· ὅθεν καθόλου ἐπὶ τῆς φυτικῆς ὁρμῆς πρὸς καρπογονίαν καὶ διάδοσιν. Ἀριστοφ. Λυσ. 1115. »πρὸς ὀχείας ὀργῶν», Φίλων. ἐπὶ τῶν θηλείας ὀργᾷ, »Αἰλιαν. Ζ. Ἵππορ. Α'. 26. ἀντὶ τοῦ Ζωμούσθαι, ἐπὶ ζύμης, Ἀριστοφ. Ὄρ. 465. — 2) μεταφορ. Ἔχω ἐσωτερικὴν τινα ὁρμὴν, εἶμαι πλήρης τινὸς, ἔχω ἀφθονίαν, μετὰ Γεν. β) ἐπιτεταμένως ἐπιθυμῶ τι, προθυμοῦμαι, μετὰ Γενικ. ἔτι δὲ καὶ »πρός τιν», καὶ »ἐπί τιν», σπανιοτ. μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. ὡς τὸ »ὀργᾷ μαθεῖν», Αἰσχ. Χοηφ. 451. καὶ »τὰ παραθαλάσσια τῶν καρπῶν ὀργᾷ ἀμᾶσθαί τε καὶ τρυγᾶσθαι», Ἡρόδ. Δ, 199. ἐπὶ καρπῶν ὡρίμων, οἱ τινες ἐπιθυμοῦσιν οἱονεὶ νὰ τρυγῶνται. πρβλ. Ruhnk. Tim. σελ. 193. »Πρὸς ἐκεῖνον τὸν λόγον ὀργῶντα», Δίων. Λόγ. 36. »Παρθένου αἵματος ὀργᾷ», Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 223. γ) καθόλ. εὐρίσκομαι εἰς σφοδρόν τι πάθος, »ὀργῶντες κρίνειν τὰ πράγματα», δηλ. κατὰ πάθος, ἐμπαθῶς κρίνειν, Θουκυδ. Η'. 2. »ὧν ἠρώτα», ὡς ἕκαστος ὠργῶντο», Α'. 21. ὅπου συνήθ. ὠρμῶντο φέρεται Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὀργῶ, καὶ ὀργόνω. ἴδε ὀργάζω.

Ὀργεών, ῶνος, ὁ, ὀργεῶνες, οἱ. Ἐν Ἀθήναις ἦταν εἰς ἕκαστον δῆμον, καὶ ἑκάστην φρατρίαν ἄνδρωποι, διωρισμένοι νὰ προσφέρωσι τινὰς θυσίας ἐν ταυταῖς ἡμέραις, τρόπον τινὰ τόπον ἔχοντες ἱερέων, ὡς ὁ Ῥωμαῖος Curio: ὠνομάζοντο δὲ καὶ γενῆται τῶν Θεῶνι. Ἕκαστος δὲ πολίτης ἔπρεπε νὰ ἦναι καὶ παρ' αὐτοῖς ἐγγεγραμμένος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Ἰταίου περὶ Μενεκλ. κληρ. ὅπου περὶ τοῦ θετοῦ υἱοῦ λέγει, »Ποιησάμενος εἰσάγει με εἰς τοὺς φρήτορας, καὶ εἰς τοὺς δημώτας με ἐγγράφει καὶ εἰς τοὺς ὀργεῶνας. Τὰ δὲ τότε συνήθως γινόμενα δεῖπνα ὠνομάζοντο Ὀργεωνικὰ, Ἀθήναιος, — 2) Παρὰ Ποιηταῖς οὕτω καλεῖται καὶ πᾶς τις ἱερεύς. ἴδε ὄργιον. (πιθανῶς ἐκ τοῦ ΕΡΓΩ, ἔργον, ὄχι ὅμως ἐκ τοῦ ὄργια, Ilgen ὑμ. Ὁμ. Ἀπ. Πυθ. σελ. 212.)

*Ὀργεώνη, ἡ, θηλ. τοῦ ὀργεών, ἱέρεια.

Ὀργεωνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὀργεῶνας· δεῖπνον ὀργεωνικὸν, τὸ τῶν ὀργεώνων. ἴδε ὀργεών.

Ὀργή, ἡ. Καθόλου, ἡ φυτικὴ διάθεσις ἢ κατάστασις τῆς ψυχῆς, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ζώων, Ἡσ. Ἔργ. 308. μάλιστα Ποιότης τῆς ψυχῆς, ἦθος, φύσις, τρόπος, χαρακτὴρ, πάθος, ὁρμὴ, αἴσθησις, διάθεσις ψυχική, ὕμ. Ὁμ. Δημ. 205. συχν. παρ' Ἡρόδ. ἴδε Wess. εἰς Α'. 73. παρὰ Πινδ. καὶ Θεόγν. καὶ εἰς Πληθ. »ὀργὰς ἐπιφέρειν τινίν, ζῶ κατὰ τὴν ἀρέσκειάν τινος», Θουκυδ. »ὀργὴν ἄκρατον, ἐμπαθῆς, μάλιστα δὲ ὀξύθυμος, Ἡρόδ. »τὴν ὀργὴν οὐκ ἄκρατον», Ἡρόδ. Α', 13. τουτέστι δὲν ἦτον Ἥλιος, ἐπιεικής· »ὀργὰ ἀνανδρία», παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 1283. ἢ ἄφωνος ἔκπληξις καὶ ἔκπληξις, Αἰσχύλ. δὲ Προμ. 8. τῷ Αὐθάδιαν παρατίθησι τὸ ὀργῆς τραχύτητα. 2) ἐξαιρέτως ἕκαστον σφοδρὸν τῆς ψυχῆς πάθημα, π. χ. Ἀγανάκτησις, ὑπερηφανία, ἔκπαγλις, σφοδρὰ ἐπιθυμία, συχνοτ. ὅμως, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ συνηθεστάτη καὶ προδηλοτάτη τῆς λέξεως σημασία εἶναι, θυμὸς ὅθεν· ὀργῇ, Ἐπίρ. δηλ. μὲ θυμόν. συχν. παρ' Ἡρόδ. »Ἔστι δὲ κατ' Ἀριστοτέλ. Ῥητ. Β', 2. »Ὄρεξις μετὰ λύπης τιμωρίας φαινομένη διὰ φαινομένην ὀλιγωρίαν τῶν εἰς αὐτὸν, ἢ εἰς αὐτοῦ τινα μὴ προσηκόντως· ἢ κατὰ Νεμέσ. 12. »Εἶδη δὲ τοῦ θυμοῦ τρία, ὀργὴ, μῆνις, καὶ κότος. Θυμὸς μὲν γὰρ, ἀρχὴν καὶ κίνησιν ἔχων, ὀργὴ καὶ χολὴ καὶ χόλος λέγεται. Μῆνις δὲ, χολὴ εἰς παλαίωσιν ἀγομένη, παρὰ τὸ μένειν. Κότος δὲ ὀργὴ ἐπιτηρούσα καιρὸν εἰς τιμωρίαν, παρὰ τὸ κείσθαιν. Διὰ τὴν τοῦ πράγματος ὀργήνει Δημοσθ. σελ. 1310. τοῦτ' ἔστι Δι' ἀποστροφὴν πρὸς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. (ἡ συγγεν. τοῦ ὀργὴ μὲ τὸ ὀργάω καὶ ὀρέγω εἶναι ἐμφανής· ἐν τῇ Ἰλ. καὶ Ὀδ. δὲν ἀπαντᾶται μήτε τὸ ὀργὴ μήτε τὸ ὀργάω, τίθεται δὲ ἀντὶ τούτου τὸ Θυμὸς, παρ' Ἡσ. μόνον ἅπαξ, συχνοτ. ὅμως εἶναι ἐν τῇ Ἔλεγ. καὶ λυρικ. ποιήσει, καὶ ἐν τῷ Ἰων. καὶ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, φαίνεται δὲ συγγεν. καὶ μὲ τὸ Ὁρμὴ, Ὁρμάω).

Ὀργημα, τὸ. Ταὐτὸν τῷ Ὀργὴ, Σχολ. Σφκλ. Αἴ. 939.

*Ὀργητής, οῦ, ὁ (ὀργὴ, 2.). Ὁ Θυμώδης, ὁ κλίνων εἰς ὀργήν.

Ὀργία, ίων, τὰ. Μυστικαὶ Θρησκευτικαὶ τελεταὶ, μυστικὴ Θεολατρεία, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρίσκοντο μόνον οἱ μεμυημένοι, ταὐτὸν τῷ Μυστήρια· περὶ τῆς μυστικῆς λατρείας τῆς Δημήτρας ἐν τῇ Ἐλευσῖνι ἴδε παρ' Ὁμ. ὕμ. Δημ. 274. 476. καὶ περὶ τῆς τῶν Καβείρων καὶ τῆς Δημήτρας τῆς Ἀχαΐδος, Ἡρόδ. Β'. 51. Ε'. 61. ὑστερτρ. ἐξαιρέτως ἐπὶ τῆς τοῦ Βάκχου λατρείας, τῆς ὁποίας αἱ Θυσίαι, οἱ καθαρμοὶ καὶ αἱ λοιπαὶ τελεταὶ ἐδεικνύοντο μέρος μὲν καὶ εἰς τοὺς ἀνιέρους, ἢ σημασία ὅμως τούτων τῶν

τελετῶν δὲν ἐξηγεῖται ποτὲ εἰς αὐτούς. 2). Καθόλου πᾶσα ἱερὰ λατρεία ἢ τελετή, θυσίαι, κ. τ. τ. καὶ ἄνευ τινὸς μυστηρίου. Μαυρ. Σοφοκλ. Ἀντ. 1013. ὡς καὶ Ἁρποκρατίων τὸ ὀργιάζειν διὰ τοῦ πάθους καὶ τὰ νομιζόμενα ὁρῶν ἑρμηνεύει. Καὶ Σοφοκλ. ἐν Τρ. 765. «Σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο φλὸξ αἰματηρά». ὀνομάζει οὕτω τὰ θυσιαζόμενα ζῶα, ἢ τὴν θυσίαν, καὶ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 163. φιλοθύτων ὀργίων». β) ἑκάστου μυστηρίου, καὶ ἄνευ τινὸς θρησκευτικῆς ἀναφορᾶς, ὡς τὰ μυστήρια τοῦ ἔρωτος κ. τ. λ. Ιαο. Ach. Tat. τελ. 689. ὁ Ἐνικ. ὀργιον δὲν ἀπαντᾶται· (ἡ λέξις δύναται νὰ παραχθῇ ἐκ τοῦ Ἔργον, ἐπειδὴ τὸ Ἔρδειν ἦτον ἐξαιρ. ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως ἱερῶν ἔργων, ὡς τὸ λατ. sacra facere Ilgen ὕμ. Ὁμ. Ἀπ. Πυθ. 212. ἐνδεχόμενον δὲ ὅτι παράγεται καὶ ἐκ τοῦ ὀργάω, ὀργή, ὀργάς, καὶ δὴ κατ' ἀναλογίαν τοῦ θυσία, θύω, θυμός: ἡ αἰτία τῆς προτιμήσεως κεῖται τότε ἐν τῇ ἐνθουσιαζούσῃ παρορμῇ, μετὰ τῆς ὁποίας ἐτελεῖτο τὸ ὄργια; ὁποία παραγωγὴ ἐκλαμβάνεται διὰ τὰ ὄργια, ἢ αὐτὴ πρέπει νὰ ἐκληφθῇ καὶ διὰ τὸ ὀργεῶν καὶ ὀργίων.) ὅθεν

Ὀργιάζω, ἄσω, τελῶ, ἑορτάζω τὰ ὄργια, καὶ μετὰ τῆς Αἰτ. «τελετήν», κάμνω τελετὴν κατὰ τὸν τρόπον τῶν ὀργίων, εἰς τιμὴν θεοῦ τινος, «δαίμονα», Πλάτ. Φαίδρ. 64. ἔτι δὲ καὶ εἰς Αἰτ. 2) Παρὰ δὲ Διονυσ. Ἀρχαιολ. Β'. 19. «ὀργιάζειν τὴν θεὸν ὀργιασμοῖς», σημαίνει τὸ τιμᾶν τὴν θεὸν μὲ μυστηριακὰ τινα. Ἴδε Πλούταρχ. Βιοι. 19. Ἴδε. ὄργια. ὁ δὲ Μ. Ἐτυμολ., ἐν Λέξ. Ἱεράτω, λέγει «Κατὰ νόμον ὀργιάζεται καὶ θύεται· ὀργιῶντες γὰρ οἱ θύται». 3) «Τινὰ» εἰπάγω, μυῶ τινα εἰς τὰ ὄργια.

*Ὀργιάς, ἀδος, ἡ, ἰδιαιτ. θηλ. ποιητ. τοῦ ὀργιαστικός.

Ὀργιασμός, ὁ (ὀργιάζω). Τὸ ἐκτελεῖν τὰ ὄργια. Ἡ ἑορτὴ τῶν ὀργίων.

Ὀργιαστής, οῦ, ὁ (ὀργιάζω). Ὁ τὰ ὄργια ἑορτάζων· καθόλου ὁ μεμυημένος, κόργιαστής τῆς Ἀκαδημίας ὁμαθητής, ὁ μεμυημένος τὰ τῆς Ἀκαδημίας. Πλούταρχ. πρβλ. συμ. Η', 1. μετὰ τοῦ μύστης ἔρωτος. Θ', σελ. 52. ὅθεν

Ὀργιαστικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν ὀργίων ἀνήκων, ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ὀργίων, ὁ ἐνθουσιαστικός, ἐκμανής.

*Ὀργιάω, ποιητ. ἀντὶ ὀργιάζω, ὅμως καὶ ἀντὶ τοῦ ὀργίζομαι, ἀμφ. παρὰ Μαυρ.

Ὀργίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. -ιῶ (ὀργή, 2.) Κάμνω τινὰ θυμώδη, εἰς ὀργὴν διεγείρω, θυμώνω τινά. Πλθ. μετὰ Μέλ. Μέσ. ὀργιοῦμαι, «τινί», διεγείρομαι εἰς θυμὸν ἤτοι θυμώνομαι κατά τινος. Αἰσχύλ. Εὐριπ. «ὑπὸ δὲ τῶν σμικρῶν τούτων ἂν μᾶλλον ὀργίζοιντο, οὕτως ὡς ἂν μάλιστα χαλεπώτατοι εἴησαν· ἀντὶ, ὠργίζοντο ἂν χαλεπώτατα.

Ὀργίλος, ίλη, ίλον, Ἐπίρ. ὀργίλως (ὀργή, 2.) Ὁ εἰς ὀργὴν ῥέπων, ὁ ὀξύθυμος, εὐκόλως θυμούμενος ὅθεν

Ὀργιλότης, ητος, ἡ. Ἐπιρρέπεια εἰς θυμόν, ὀξυθυμία.

*Ὄργιον, τό· ἴδε ὄργια.

*Ὄργιος, ὁ. Ὀρφικὸν Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ἀμφ.

Ὀργιστικός, ἡ, όν (ὀργίζω). Ὁ εἰς ὀργὴν κινῶν, ἐρεθίζων, ἡ ὁ εἰς ὀργὴν ἐπιρρεπής· ἀμφ.

Ὀργιοφάντης, ου, ὁ (ὄργια, φαίνω). Ὁ ἐπιστάτης εἰς τὰ ὄργια, ἱερεύς, ὁ εἰς τὰ ὄργια μυῶν, ἢ διδάσκων, δεικνύων τὸ ὄργια, σχηματ. κατὰ τὸ ἱεροφάντης. Ὀρφικ. καὶ Σχολ. Ἀπολλ. Γ', 1239.

Ὀργίων, ονος, ὁ. Ὡς τὸ ὀργεών, ἱερεύς, Τμν. Ὁμ. Ἀπ. 398 παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ποιητ. καὶ ὀργίων, ωνος, Ἀντιμ. Λείψ. 36. καὶ Ἑρμησιάνακτ. 19. καὶ εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο χωρίον εἰ-

καὶ θηλ. ὡς τὸ ὀργεώνη, ἱέρεια, Duderll. phil. Beytr. a. d. Schweiz, 1. σ. 251. (ἢ ἐκ τοῦ ὀργιά, ὅπερ ἴδε, ἢ κατὰ τὸν Ilgen ἐκ τοῦ ἔργον). [Τὸ ι πάντοτε μακρόν].

Ὀργυιά, ἡ (ὀρέγω). Ἡ τῶν δύο χειρῶν εἰς πλάτος ἔκτασις, ἤτοι τὸ διάστημα τὸ ἐναπολαμβανόμενον ἐκ τῶν δύο ἐκτεταμένων χειρῶν. Ἰλ. Ψ. 327. Ὀδ. Ι, 325. Κ. 167. πρβλ. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. Β', 3, 19. Ἀρατ. 196. «ἡ δ' ἐλίγων ἀποτείνεται ὤμων ὀργυιήν», καὶ 93. «ἀπ' ἀμφοτέρων δὲ οἱ ὤμων χεῖρες ἀείρονται, τάνυται γέμιν ἄλλυδις ἄλλη ὄσσον ἐς ὀργυιήν». β) Περιέχει δὲ ἡ ὀργυιὰ κατ' Ἡρόδοτον πόδας ἕξ, ἢ πήχεις τέσσαρας. Ὡς δὲ ἐν Β', 149. καὶ Δ', 41. λέγει, ἑκατὸν χιλιάδες ὀργυιαὶ ἀποτελοῦσι χίλια στάδια, ὥστε τὸ στάδιον μετρεῖται ἑκατὸν ὀργυιῶν. Πλίνιος δὲ μετέφραστε τὸ ὀργυιὰ διὰ τοῦ Ulna, ἀπονείμας εἰς αὐτὴν δέκα ποδῶν μῆκος. Ἥρων δὲ ὁ Γεωμέτρης διορίζει αὐτὴν πήχεων μὲν τεσσάρων, ἓξ δὲ ποδῶν φιλεταιρίων, καὶ 7½ ποδῶν Ἰταλικῶν. γ) εἰς δὲ τὴν τῶν χωραφίων καταμέτρησιν περιέχει ἡ ὀργυιὰ 9½ σπιθαμὰς βασιλικὰς, ἢ παλαιστὰς 27. καὶ δακτύλους 3 κατὰ πλάτος. Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ὀρέγω παράγεται, δῆλον ἐκ τοῦ Ἀττικοῦ σχηματισμοῦ ὀργυιὰ, ἢ, τὸ ὁποῖον ἐσημείωσεν ὁ Φώτιος ἐξ Ἀριστοφάνους. (Ὀρογυίας λέγουσιν, οὐχὶ ὀργυίας). [Κατὰ τὸν Ἀρκάδ. σελ. 100, 3. γράφεται πάντοτε ὀργυιὰ, ὅμως ἡ ὀνομ. πληθ. ὀργυιαί, καὶ ὁ κανὼν οὗτος συμφωνεῖ μὲ τὴν χρῆσιν τοῦ Ὁμ. κατὰ τὸν ὁποῖον εἶναι τὸ Α εἰς τὴν ὀνομ. πληθ. πάντοτε βραχύ, ἐν τῷ πεζ. λόγ. ὅμως εὑρίσκεται συνήθ. καὶ ὁ ἑνικ. ἀριθμ. τονισμ. ὀργυιά, ὁ Ἡρέτ. ἔχει μόνον τὸν πληθ. πρβλ. ἀγυιά)· ὅθεν

Ὀργυιαῖος, αία, αῖον. Ὁ μῆκος, ἢ μέγεθος ἔχων ὀργυιᾶς.

*Ὀργυιόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ ὀργυιαῖος.

Ὀργυιόω, ῶ (ὀργυιὰ). Ἐκτείνω τὰς χεῖρας, μετρῶ κατ' ὀργυιάς. 2) μὲ ἐκτεταμένας χεῖρας δένω. Δυσόφρ. 1077.

Ὀρδείλον, ἡμαρτ. γραφὴ ἀντὶ τόρδυλον, Tordylium. Νίκ. Θηρ. 941.

Ὀρδέω. Ἐργάζομαι ὀφασμα, τὸ Λατ. Ordior. ὅθεν «ὀρδημα, ἡ τολύπη τῶν ἐρίων», καὶ «ὄρδιον, τὸν χιτωνίσκον Πάριοι». παρ' Ἡσ. καὶ «ὠρδυλευτάμην, ἐμόχθησα», παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐκ τοῦ ὀρδυλεύω. ἴδε Πίν. Γεωπον. σελ. 360. φαίνεται ἄχρηστ. ὅθεν

*Ὄρδημα, τό· ἴδε ὀρδέω.

*Ὀρδινιαῖος, αία, αῖον, Ἐπίρ. Ὀρδινιαίως. κατὰ σειρὰν βαλμένος, Ἐτυμ. Μ. Λατ. Ordinarius.

*Ὀρδυλεύω (ὀρδέω) = μοχθέω, Γραμμ.

*Ὀρεακόμος, ὁ = ὀρεοκόμος, ὅπερ ἴδε

Ὀρεάνες, ἡ ὀρειάνες, οἱ. Παρὰ Πλουτάρχ. Πυθ. χρηστ. σλ. 601. «ὠνόμαζον ἡ Πυθία τοὺς ἄνδρας». Παρὰ δὲ Ἡσ. ὀρείονες, ἄνδρες.

Ὀρέγδην, Ἐπίρ. (ὀρέγω). Μὲ ἐκτεταμένας χεῖρας: μεταφ. μὲ ἐπιθυμίαν, προθύμως.

Ὄρεγμα, τό (ὀρέγω). Τὸ ἔκταμα, ἐξάπλωμα (ἐξαπλωματιά, ὀρατηληστιά) ἢ ἔκτασις τῶν χειρῶν, ἢ τῶν ποδῶν, τοῦτ' ἔστι τὸ βῆμα, «Ὄρεγμα δεινὸν ἀμιλλωμένων». Εὐρ. Ἑλ. 553. περί τινος ταχέως πορευομένης. 2) τὸ προτείνειν παρέχειν, ἢ χορηγία, π. χ. «παρηιδῶν». Εὐρ. Φοίν. 318. ἔτι καὶ τὸ παρεχόμενον, 3) τὸ διάστημα, ὅθεν καὶ μέτρον, μετὰ τοῦ σχοῖνος, καὶ ποῦς, ἐν Πίν. Ἡρακλ. σελ. 265. «τὰ χερὸς ὀρέγματα». Αἰσχύλ. «κοῦφον ὄρεγμα ποδός». Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 249. «ὀρέγματος τὸ μέγεθος· τοῦτ' ἔστι τὸ μέγεθος τοῦ βήματος τῆς καμήλου. Ἀριστοτ.

Ὀρέγνυμι, = ὀρέγω, ὅθεν «χεῖρας ὀρεγνύς». Μετοχ. Ἐνεστ. Ἰλ. Α, 351. Χ. 37.

Ὀρέγω, ξω. Ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, προτείνω, μάλιστα χεῖρα, Ὁμ. «εἰς οὐρανόν». Ἰλ. Ο, 371. Ὀδ. Ι. 527. προτείνω κείνα τὰς χεῖρας μὲ ἱκετευτικὸν τρόπον, «τινί». Ὀδ. Μ. 257. «κωπτρ. καὶ ἐκτείνω τοὺς πόδας, μάλιστα διὰ περιπάτημα, πορεύω· β) παρέχω, προσφέρω, χορηγῶ, πορίζω, δίδω, συχν. παρ' Ὁμ. τινὴ. «κόδος ὀρέξαι τινί», «παρέχω τινὶ δόξαν, μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. συχνῶ, ὡσαύτως Ἡσ. Θεογ. 433. «κοτύλην καὶ πύρνον». Ὀδ. Ο, 312. «χεῖρας». Ἰλ. Ψ, 743. «ἐπιστρέφω τι». Ἰλ. Ω, 102. 2) Μέτ. Ὀρέγομαι, μετὰ διπλ. Ἀόρ. μέσ. «ὠρεξάμην καὶ κοῦ. ὠρεχθην, ἐκτείνω, ἐξαπλόνω τὸν ἑαυτόν μου, Ὀδ. Φ, 53. «ὀρέξασθαι ἀπὸ δίφρου», «ἀνωθεν ἀπὸ τὴν ἅμαξαν προτείνομαι». Ἡτ. Ἀτπ. 456. «χερσίν, ἐκτείνομαι μὲ τὰς χεῖρας, φθάνω ἢ ἐξικνοῦμαι μὲ τὰς χεῖρας, Ἰλ. Ψ, 99 Ἡτ. Θεογ. 178. «ὡσαύτως «ἐγχεῖ», ἐκτείνομαι μὲ τὸ ἔγχος, φθάνω εἰς τι μὲ τὸ ἔγχος, διευθύνω τὸ ἔγχος εἰς τινα, Ἰλ. Δ, 307. ἐκτείνομαι πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, «πρόσθεν ὀρέξασθαι ἔγχεα», Ἰλ. Ε, 851. «ποσσὶν ὀρωρέχατο» (3 Πληθ. Παρακείμ.) πολεμίζειν, ἐκτείνοντο μὲ τοὺς πόδας, τουτέστιν ἐπροχώρησαν διὰ νὰ πολεμίσωσι, περὶ τοῦ ὁρόμου τῶν ἵππων, Ἰλ. Π, 834. «ὡσαυτως «ὀρέξατ' ἰών», «ἐκτείνετο βαδίζων, τουτέστιν ἐβάδιζεν, ἐπὶ βαδίσματος θεοῦ τινος, Ἰλ. Ν, 20. «ὀρωρέχατο (3 Πληθ. Ὑπερτ.) προτὶ δειρὴν», «ἐκτείνοντο πρὸς τὸν λαιμόν, τουτέστι πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, Ἰλ. Λ, 26. ὅπερ ἐξηγεῖται ἁπλῶς διὰ τοῦ Ἐκτείνω τὰς χεῖρας, τὸ ἔγχος, τοὺς πόδας, τὸν λαιμόν· β) μετὰ τῆς γενικ. ἐκτείνομαι, ἐξαπλόνομαι πρός τι, τουτέστ. ἐκτείνω τὴν χεῖρά μου πρός τι, «κοπῶ, ἐπιθυμῶ τι, «οὐ παιδὸς ὀρέξατο», «ἐξέτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὸ παιδίον του», Ἰλ. Ζ. 466. Ὀρέγομαί τινος διὰ νὰ τὸν πληγώσω, Ἰλ. Π, 322. καὶ Μεταφορ. «Ὁπόσ' γὰρ πάσσιν ὀρέξαιτο πραπίδεσσι». Ἐμπεδοκλ. Πορφυρ. Πυθαγ. 30. «ὁπόσ' κατέβαλλον ὀλλας τοι τὰς ψυχικὰς δυνάμεις. γ) μετὰ τῆς Αἰτ. «ἀποκτῶ, ἐπιτυγχάνω, φθάνω ἐκεῖνο, οὗτινος ὀρέγομαι, Ὀδ. Λ, 342. ἔτι δὲ ἐπιτυγχάνω μὲ τὰ ὅπλα, πληγώνω, Ἰλ. Π, 314. Ψ, 805. ὅθεν κομίζομαι, λαμβάνω· οἷον «Σῖτον τ' ὀρέξαιμι». Εὐρ. Ὀρ. 505. «ἠγοῦν φάγε σιτία. «Φόνιον αἷμα διὰ δέρης ὀρέξομαι». Ἑλ. 359. ὅ ἔστι θέλω βάλλει περὶ τὸν τράχηλόν μου τὸν βρόχον, ἤτοι τὴν θηλαίαν λεγομένην· δ) ἐν ὅλου ἐν τῇ σημασ. τοῦ Ἐνεργ. εὑρίσκεται τὸ «ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι», Ἰλ. Ω, 506. ἐνδεχόμενον δέ, ὅτι τὸ χεῖρ' ἐνταῦθα δὲν σημαίνει τὴν Αἰτ. χεῖρα ἢ χεῖρε, ἀλλὰ τὴν Δοτ. χειρί· ἀναμφιβ. ὅμως εὑρίσκεται τὸ Μέσ. ἀντὶ τοῦ Ἐνεργ. παρ' Ἀπ. Ρ. ε) = ὀρχέομαι, 2. περὶ τοῦ κτύπου, τοῦ παλμοῦ τῆς καρδίας, «Θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνῃ». Ἀπολλών. Β'. 878. Ὁ Ὁμ. παραλείπει συνήθ. τὴν αὔξησιν· σπανιτρ. σχηματ. εἶναι ὀρέγνυμι, Ἰλ. καὶ ὀρεγνάομαι, Ἡσ. κοωπτρ. καὶ ὀρεκτέω καὶ ὀρεκτάω· (ἐκ τοῦ ὀρέγω παράγ. ὀργυιὰ, ἴσως δὲ καὶ ὀργή, ὀργάω, κ. τ. λ. εἶναι δὲ συγγεν. μὲ τὸ rego, erigo, porrigo καὶ τὸ Γερμαν. reichen, recken, strecken, ἴσως δὲ καὶ μὲ τὸ ἀρχόμαι, ἀναρρίχομαι, καὶ ἀναμφιβ. μὲ τὸ ὀρχέομαι, κ. τ. λ.)

*Ὀρειάλωτος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐν ὄρει ἁλωτός, Ἡμνῳδ.

*Ὀρειάνες, οἱ ἴδε Ὀρεάνες.

Ὀρειάρχης, ου, ὁ (ἄρχω, ὄρος). Ὁ ἄρχων, ἐξουσιαστὴς τῶν βουνῶν. Ῥιαν. Ἐπίγρ. 8.

Ὀρειάς, άδος, ἡ (ὄρος). Ἰδιαίτερ. θηλ. τοῦ Ὀρειος, ἡ εἰς τὸ ὄρος ἀνήκουσα, ἢ εἰς τὸ ὄρος κατοικοῦσα, κ. τ. λ. «Πέτρα ὀρειάς· α ἢ τοῦ βουνοῦ ἀπότομος πέτρα. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 13.

2) Συνήθ. οἱς κύρ. Ὀν. αἱ Ὀρειάδες, μετά ἡ ἄνευ τοῦ Νύμφαι, αἱ ὀρειναὶ Νύμφαι.

Ὀρείαυλος, ὁ, ἡ (ὄρος, αὐλή). Ὁ κάτοικος τῶν βουνῶν, ὁ ἐν ὀρεσιν αὐλιζόμενος, καθόλου ὁ εἰς τά ὄρη εὑρισκόμενος.

Ὀρειβάς, άδος, ὁ, ἡ (ὄρος, βαίνω). Ἡσύχ. Ὀρειβάδων, νεβρῶν, καὶ Ὀρειβάδης, αἰγεκ, καθόλου Πάν τό βαίνον ἐπί τῶν ὀρέων.

Ὀρειβασία, ἡ (ὀρειβάτης). Τό βαίνειν, περιπατεῖν, τρέχειν εἰς τά βουνά.

* Ὀρειβάσια, τά, ἱεράω, ἑορτή, καθ' ἣν ἔτρεχον εἰς τά βουνά ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς, Στράβ. ιβ'. σελ. 845. καὶ ἰ. σελ. 726.

Ὀρειβατέω, ῶ. Διαβαίνω, διαπερνῶ τά βουνά, μετά τῆς Λίτ. β) ἀμεταβ. περιπατῶ εἰς τά βουνά· ἐκ τοῦ

Ὀρειβάτης, ου, ὁ (ὄρος, βαίνω). Ὁ διαβαίνων, διαπερνῶν τά βουνά, ὁ περιπατῶν εἰς τά βουνά, λέγεται δέ καὶ ὀρεσιβάτης, ὁ. Θηλ. ὀρειβάτις, ιδος. Ἐκ τούτου,

Ὀρειβατικός, ή, όν. Ὁ εἰς τόν ὀρειβάτην ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τό ὀρειβατεῖν.

* Ὀρειβάτις, ιδος, ἡ. Θηλ. τοῦ ὀρειβάτης, ὅπερ ἴδε.

Ὀρειβρεμέτης, ου, ὁ (βρέμω). Ὁ ἠχῶν, κτυπῶν, βροντῶν εἰς τά βουνά.

Ὀρείγανον, τό, καὶ Ὀρείγανος, ἡ· ταύτόν τῷ Ὀρίγανον.

Ὀρειγενής, ές, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ ἐκ τῶν βουνῶν καταγόμενος, ὁ εἰς τά ὄρη γεννηθείς, ἡ γενόμενος, ὁ ὀρεινός.

Ὀρειγύναιξ, αικος, ὁ, ἡ, Ἡμαρτ. ἀντί Ὀρσιγύναιξ.

Ὀρειδρομία, ἡ. Τό τρέχειν διά τῶν ὀρέων, τό τρέξιμον εἰς τά βουνά, ἐκ τοῦ

Ὀρειδρόμος, ὁ, ἡ (δρεμεῖν, τρέχω). Ὁ εἰς τά βουνά τρέχων, ὁ διοδεύων τά ὄρη.

* Ὀρειθλής, ὁ, ἡ (θάλλω). Ὁ εἰς τά ὄρη θάλλων, βλαστάνων, αὐξάνων, ἀνθῶν.

Ὀρεικός, ή, όν (ὀρεύς). Ὁ μουλαρύσιος, ὁ εἰς τήν ἡμίονον ἤτοι εἰς τό μουλάριον ἀνήκων· ζεῦγος ὀρεικόν ζευγάριον μουλαρίων, ἡ ἁμάξιον συρόμενον ὑπό ἡμιόνων.

Ὀρείκτιτος, ἡ Ὀρείκτιστος, ὁ, ἡ (κτίζω). Ὁ ἐπί τῶν βουνῶν κτισθείς· ἀμφ. ἴδε ὅμως Ὀρεκτίτης.

Ὀρειλεχής, ὁ, ἡ (λέχος, ὄρος). Ὁ εἰς τά βουνά κείμενος, ἡ κατοικῶν, ἡ κοιμώμενος.

Ὀρειμαλίδες, αἱ. Ἴδε Ὀρομαλίδες.

Ὀρειμανής, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ διά τῶν ὀρέων μαινόμενος. 2) Ὁ τά ὄρη ἀγαπῶν.

Ὀρείμαργος, ὁ, ἡ (μάργος). Ὁ καθ' ὑπερβολήν ἀγαπῶν τά βουνά, καὶ τήν ἐν τούτοις διατριβήν· ἀμφ.

Ὀρειμελής, ὁ, ἡ. «Θηροί τ' ὀρειμελέεσσιν» παρ' Ἐμπεδ. πρέπει νά γραφῇ Ὀρειλεχέεσσιν· ἴδε Κύμβη.

Ὀρεινομέω, ῶ. Εἶμαι, κατοικῶ, βόσκω εἰς τά βουνά· ἐκ τοῦ

Ὀρεινόμος, ὁ, ἡ (νέμω, 2.). Ὁ ἐπί τῶν ὀρέων βόσκων, ἡ κατοικῶν, διατρίβων, ζῶν εἰς τά βουνά· καθόλου, ὁ εἰς τά βουνά εὑρισκόμενος· (δέν πρέπει νά τονισθῇ Ὀρείνομος).

Ὀρεινός, ή, όν (ὄρος). Ὁ εἰς τό ὄρος ἤ ὁ ἐκ τοῦ ὄρους, ὁ εἰς τά ὄρος ἀνήκων· ὅθεν ὁ μή ἥμερος, ἄγριος. 2). Βουνήσιος, ὁ ἀπό βουνά συνιστάμενος, Ἡρόδ. Α'. 111. καθόλου τό λατ. montanus.

* Ὀρειβάτης, ου, ὁ, = ὀρειβάτης.

Ὀρείοικος, ὁ, ἡ (οἰκέω). Ὁ κάτοικος τῶν βουνῶν.

Ὀρειομανής, ές, ὁ, ἡ = ὀρειμανής, ὁ μανιωδῶς, καθ' ὑπερβολήν ἀγαπῶν τά βουνά. Ὀρφικ.

Ὀρειονόμος, ὁ, ἡ. Ταύτόν τῷ Ὀρεινόμος, ὁ ἐπί τῶν ὀρέων βόσκων, ἡ διατρίβων.

* Ὀρειοπτελέα, ἡ = ὀρειπτελέα.

Ὀρειος, ὁ, ἡ· καὶ, Ὀρειος, εία, ειον (ὄρος). Ταύτόν τῷ ὀρεινός. Ἴων. οὔρειος, ὕμ. Ὀμ. Ἑρμ. 244.

Ὀρειοχορής, ές, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁ χαίρων διά τά βουνά, ὁ ἀσμένως ἐπί τῶν ὀρέων διατρίβων, ὁ ἀγαπῶν τά βουνά. Ἀνάλ. Γ'. σελ. 198.

Ὀρειπελαργός, ὁ (πελαργός). Κατά λέξιν, ὁ ὀρεινός πελαργός. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 32. εἶδος γυπός, ταύτόν τῷ Γρυπαιετός.

Ὀρειόπλαγκτος, ὁ, ἡ. Ταύτόν τῷ ἑπομ. Ὀρφικ.

Ὀρειοπλανής, ές, ὁ, ἡ (πλανάομαι). Ὁ ἐπί τῶν ὀρέων περιπλανώμενος, ἡ διοδεύων δι' αὐτῶν.

Ὀρειπολέω, ῶ. Ταύτόν τῷ Ὀρεοπολέω.

Ὀρειπτελέα, ἡ (πτελέα). Ὀρεινή πτελέα, Ulmus montana. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Γ'. 8

Ὀρείται, Τρίτ. πρόσωπ, τοῦ β'. Μέλλ. ἐκ τοῦ Ὄρω.

Ὀρείτης, ου, ὁ (ὄρος). Ἐτυμ. Μ. Ὀρφ. περί Λίθ. ΙΑ'. 113. καὶ ὀρείτωρ, ὁ, παρ' Ἡσυχ ὁ κάτοικος τῶν βουνῶν.

* Ὀρειτίνη, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὀρεινή, πρβλ. Δίκτυννα.

Ὀρειτρεφής, ές, ὁ. ἡ. ἡ Ὀρείτροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ ἐπί τῶν βουνῶν τραφείς, αὐξηθείς, ἀνατραφείς.

Ὀρειτυπία, ἡ. Ἡ ἐργασία εἰς τά ὄρη· μαλιστα τό τέμνειν ξύλα ἤ λίθους εἰς τά ὄρη, ἐκ τοῦ

Ὀρειτύπος, ὁ, ἡ· καὶ Ὀρευτύπος, Ὀροιτύπος, Ὀροτυπος, ὡς Χαμαιτύπος, καὶ Χοροιτύπος, (ὄρος, τύπτω). Ὁ τύπτων, τέμνων εἰς τά ὄρη, ταύτόν τῷ, Ὑλοτόμος, κατά τούς Γραμματ. καὶ Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 5. ἀριθμ. 7, καθόλου δέ σημαίνει μᾶλλον τόν ἐργάτην, τόν εἰς τά βουνά ἐργαζόμενον, ἤ τόν τέμνοντα λίθους, ἤ ξύλα, κ. τ. τ Ταύτην τοῦ ὀρειτύπου τήν ἐργασίαν ὀνομάζει Ἱπποκράτης ὀρειτυπίην. 2) Ἡσύχ. δέ καὶ Φώτιος ἐτημείωσαν ἔκ τινος Ποιητοῦ «Ὀροτύπους γίγαντας» τούς ῥίπτοντας καὶ κτυπῶντας μέ τάς κορυφάς τῶν βουνῶν.

Ὀρείτωρ, ορος, ὁ. Ταύτόν τῷ Ὀρείτης. Ἡσύχ. ἀμφ.

* Ὀρειφοιτέω, περιπλανῶμαι εἰς τά ὄρη, ἐκ τοῦ

Ὀρειφοίτης, ου, ὁ· καὶ Ὀρείφοιτος, ὁ, ἡ (ὄρος, φοιτάω). Ὁ εἰς τά ὄρη, εἰς τά βουνά φοιτῶν, διοδεύων περιπλανώμενος. Ἐν Ἐτυμ. δέ Μ. εὑρηται καὶ ὀρεφοίτης καὶ ὀροφοίτης, ὅθεν τό Ὀροφοιτάω, παρ' Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. ὀρειφοιτεῖν δέ φέρεται παρ' Εὐσταθ. Ὀδ. Ε. σελ. 407. ἐκ τοῦ ποιητοῦ Σωστράτους.

Ὀρείχαλκος, ὁ (ὄρος, χαλκός). Λατ. Aurichalcum, κατ' ἀρχάς ἐσήμαινεν ἡ λέξις αὐτοφυές τι μετάλλευμα ὀρειχάλκου περιεκτικόν, καὶ τόν ἐντεῦθεν κατασκευαζόμενον Ὀρείχαλκον, εἶτ' οὖν προϊόν ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον. ὕμ. Ὀμ. 5, 9. Heinr. Ἡσ. Ἀσπ. 122. Ὑστέροις δέ χρόνοις ὠνομάσθη οὕτω καὶ ὁ τεχνητός Προύνζος. Βεκμάν. εἰς Ἀριστοτ. περί θαυμ. Ἀκουσμ. σελ. 132, 133. Ἐντεῦθεν τό τῶν Γάλλων Archal fil d'archal. 2) Ἐπιθετικῶς, ὁ ἐξ ὀρειχάλκου, ὁ προύνζιος.

* Ὀρειώδης, ες, ὁ, ἡ (ὄρος, εἶδος). Ὁ κατά τό εἶδος τῶν ὀρῶν, ὀρεινός, βουνώδης.

Ὀρειώτης, ου, ὁ (ὄρος) = ὀρείτης. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 296. ὅπου πρότερον ὀρειβάτης ἐγράφετο.

Ὀρεκτέω, ταύτόν τῷ ὀρέγομαι. Σουίδ.

Ὀρέκτης, ου, ὁ (ὀρέγω). Ὁ πλησίον μαχόμενος ἐξ Εὐσταθ. ἴδε Ὀρεκτός.

Ὀρεκτιάω, ταύτόν τῷ, ὀρέγομαι. Νικήτ. Χρον. ιή. 3. Ἐτυμολόγη δέ ἡ λέξις καὶ παρ' Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. καὶ Φωτ.

Ὀρεκτικός, ή, όν. Ἐπίθ. — κῶς. Ὁ εἰς τήν ὄρεξιν ἀνήκων, ὁ τήν ὄρεξιν ἐρεθίζων, ἐκκαλῶν. «Τό ὀρεκτικόν, καὶ ταύτόν τῷ, αἱ ὀρέξεις, ἐπιθυμίαι.

Ὀρεκτός, ή, όν (ὀρέγω) Ὁ ἐκτεινόμενος, ἐξαπλωμένος, «μελίη ὀρεκτή» παρ' Ὀμ. Ἰλ. Β, 543. ταύτόν τῷ Δόρυ ὀρεκτόν, Στράβ. Γ'. σελ. 688. Ποιητάριον, μέ τό ὁποῖον μάχονται ἐγγύς πρός τόν ἐχθρόν, καὶ μέ τό ὁποῖον δύναται τις νά φθάσῃ τόν ἀντιπολεμοῦντα. Πελτόν δέ δόρυ, τοὐναντίον λέγεται τό ῥιπτόμενον, καὶ ἐκτφενδονιζόμενον ἐπί τόν ἀνταγωνιστήν. 2) Ὅστις ὀρίγεται, ζητεῖται.

Ὀρεμπόται, οἱ (ὄρος, ἐμπίνω). Ὠνόμαζεν ἡ Πυθία τούς ποταμούς, παρά Πλουτάρ. Πυθ. Χρηστ. ὡς πίνοντας τρόπον τινά τά βουνά, διά τό ἀπ' αὐτῶν τάς ἀρχάς καὶ πηγάς λαμβάνειν.

Ὀρεξις, εως, ἡ (ὀρέγω). Τό ὀρίγεσθαί τινος, ἡ ἐπιθυμία, ὁρμή, κλίσις πρός τι, μετά γεν. σπαντρ. «πρός τι», Sohaef. Schol. Par. Ap. Rh. 2, 878.

* Ὀρεοζεύκτης, ου, ὁ (ὀρεύς, ζεύγνυμι). Ὁ ζευγνύων τά μουλάρια: ὁ σχηματ. ὀρεωζεύκτης εἶναι ἀμφ.

* Ὀρεοκομέω, (ὀρεοκόμος). Περιποιοῦμαι τα μουλάρια, ἐπιμελοῦμαι αὐτῶν: ὁ σχηματ. ὀρεωκομέω εἶναι ἀμφ. ὅθεν

* Ὀρεοκομία, ἡ. Ἡ περιποίησις, φροντίς διά τά μουλάρια.

Ὀρεοκόμος, ὁ, ἡ (ὀρεύς, κομέω). Ὁ ἐλαύνων, ἡ περιποιούμενος τά μουλάρια, ὁ ὑπηρέτης, δοῦλος τῶν μουλαρίων· ὁ τῶν ἡμιόνων ἐπιμελούμενος. Βουρδουάρης. Ὁ Ἀριστφ. ἔχει μέν καὶ ὀρεωκόμος, Θεσμ. 493. πιθανῶς ὅμως πρέπει νά γραφῇ· ἀντί τούτου ἐρεκκόμος, Lobeck Phryn. 697.

Ὀρέομαι, = ὄρνυμαι, Κινοῦμαι, διεγείρομαι, Ἰλ. Β, 398. Υ, 140. Ψ, 212. Τό Ἐνεργ. Ὀρέω φαίνεται ἄχρηστ.

Ὀρεοπολέω, κατοικῶ, ἡ διατρίβω εἰς τά ὄρη. Λουκιαν. ἐκ τοῦ

Ὀρεοπόλος, ὁ, ἡ (ὄρος, πολέω). Ὁ κατοικῶν, ἡ διατρίβων, ζῶν εἰς τά ὄρη.

Ὀρεοσέλινον, τό (ὄρειον, σέλινον). Apium montanum, Διοσκ. Γ'. 76. Athamanta oreoselinum, Λιν. σέλινον φυόμενον εἰς τά ὄρη.

Ὀρεοτύπος, ὁ, ἡ (τύπτω). Συνήθ. πεζικ. σχηματ. τοῦ ὀρειτύπος, ὅπερ ἴδε

Ὀρεοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φυλάττων τά βουνά. Φιλοξ. Γλωσσ.

Ὀρέσβιος, καὶ Ὀρεσίβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ εἰς τά ὄρη, ἡ εἰς τούς ἀγρίους τόπους βιῶν, ζῶν. 2) Κύρ. Ὀνομ. Ἰλ.

Ὀρεσιβάτης, καὶ Ὀρεσσιβάτης, ου, ὁ, ποιητ. ταύτόν τῷ ὀρειβάτης. Σοφοκλ.

* Ὀρεσίβιος, ὁ, ἡ, = ὀρέσβιος.

Ὀρεσιγενής, καὶ Ὀρεσσιγενής, ές, ὁ, ἡ, ποιητ. καὶ ὀρεσίγονος, ὁ, ἡ· ταύτόν τῷ Ὀρειγενής.

* Ὀρεσιδρόμος, ὁ, ἡ = ὀρειδρόμος.

* Ὀρεσικοίτης, ου, ὁ = τῷ ἑπομ.

Ὀρεσίκοιτος, ὁ, ἡ (κοίτη) = ὀρεσκῴος.

* Ὀρειλεχής, Ὁ εἰς τά ὄρη τήν κοίτην του ἔχων, ὁ εἰς τά ὄρη ζῶν, κατοικῶν.

Ὀρεσινόμος, ὁ, ἡ. Ταύτόν ὀρεινόμος.

Ὀρεσίοικος, ὁ, ἡ. Ταύτόν τῷ ὀρείοικος.

* Ὀρεσιπάτος, ὁ, ἡ, ποιητ. ὀρεσσιπάτος, Ὁ πατῶν, περιπατῶν εἰς τά ὄρη.

Ὀρεσίτροφος, ὁ, ἡ. Ταύτόν τῷ, ὀρείτροφος, παρ' Ὅμ. πάντοτε Ἐπίθ. τοῦ λέοντος, Ἰλ. Μ, 299. Ὀδ. Ζ, 130. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ὀρεσίψοιτος, ὁ, ἡ = ὀρείφοιτος.

*Ὀρεσίχυτος, ὁ, ἡ (χέω). Ὁ ἀπὸ τὰ ὄρη χεόμενος.

Ὀρεσκεύω, (ὄρος). Ζῶ εἰς τὰ βουνά, διατρίβω εἰς τὰ ὄρη Νίκανδ. Ὀνομ. 413. ἴδε Ὀρέσκοιος.

Ὀρέσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Ὁ ὑπὸ τῶν ὀρῶν ἢ ὀρεινῶν δένδρων ἀναιαρμένος, ἄνευ αἰτίας ἀμφ. ἃς σκεφθῆτις μόνον τὸ «ὄρεα σκιόεντα.» Ἐτυμ. Μ. καὶ ἐκ τῆς Ἀνθολογ.

*Ὀρέσκοιος, ὁ, ἡ = ὀρεσκῷος, ἀμφ.

*Ὀρέσκοος, ὁ, ἡ = ὀρεσκῷος, Εὐρ. Κύκλ. 246.

Ὀρεσκῷος, ὁ, ἡ (ὄρος, κέω, κεῖω, κεῖμαι). Ὁ ἔχων τὴν κοίτην του εἰς τὰ ὄρη, ὁ κείμενος εἰς τὰ ὄρη, ἢ κατοικῶν εἰς αὐτά, ὅταν ὁ ἀπὸ τὰ ὄρη, ἢ ὁ ἐκ τῶν ὀρέων, ὁ βουνήσιος, ἄγριος, Ἰλ. Α. 268. Ὀδ. Ι, 155. Ἡσ. Λείψ. 31, 5.

Ὀρέσσαυλος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ ὀρείαυλος, ὡς τό, ὀρεσιβάτης, ἀντὶ τοῦ, ὀρειβάτης.

*Ὀρεσσιβάτης, ου, ὁ = ὀρεσιβάτης.

*Ὀρεσσίβιος, ὁ, ἡ = ὀρέσβιος.

Ὀρεσσίβοτας, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὁ εἰς τὰ βουνὰ βοσκόμενος.

*Ὀρεσσιγενής, ὁ, ἡ = ὀρεσιγενής.

Ὀρεσσίγονος, ὁ, ἡ = ὀρεσίγονος.

Ὀρεσσιδρόμος, ὁ, ἡ = ὀρεσιδρόμος.

Ὀρεσσινόμος, ὁ, ἡ = ὀρεσινόμος, ὀρεινόμος, Ἡσ. Ἀσπ. 407.

*Ὀρεσσιπάτος, ὁ, ἡ (πατέω). Ὁ πατῶν, περιπατῶν εἰς τὰ ὄρη.

*Ὀρεσσίχυτος, ὁ, ἡ = ὀρεσίχυτος.

*Ὀρεστεία, ἡ. Ἴδε ὀρεστία.

Ὀρέστερος, ερα, ερον, (ὄρος). Ποιητ. ἀντὶ ὀρεινός, Ἐπίθ. τῶν δρακόντων, Ἰλ. Χ, 93. τῶν λύκων καὶ λεόντων, Ὀδ. Κ, 212.

Ὀρέστης, ου, ὁ, κύρ. Ὀν. Ὁμ. 2) Ταὐτὸν τῷ ὀρείτης, χωρὶς μαρτυρίας.

*Ὀρεστία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἔτι σωζομένη, Τραγῳδ. τριλογία περὶ Ὀρέστου, Ἀγαμέμν. τῶν Χοηφόρ. καὶ Εὐμεν. παρ' Ἀριστφ Βάτρ. 1124. ὅμως παρέλαβον ὅτι Βρ. καὶ Dind. ἐκ τῶν καλητέρων χειρογρ. τὸν σχηματ. ὀρεστεία.

Ὀρεστιάς, άδος, ἡ (ὄρος, ἑστία). Ἡ τῶν βουνῶν κάτοικος, ἡ ἐν ὄρεσι κατοικοῦσα, «Νύμφαι ὀρεστιάδες» = ὀρειάδες, Ἰλ. Ζ, 420. ὕμ. Ὁμ. 18, 19. 2) Ὀρεστιάς, ἡ ᾠδὴ περὶ Ὀρέστου.

Ὀρέστιον, τό. Φυτόν, τὸ καὶ νεκτάριον καλούμενον, ἐκ Διοσκ. Ε'. 58.

*Ὀρεστίς, ίδος, ἡ = ὀρεστιάς.

*Ὀρεσφι, ὀρεσφιν, Ἐπίκ. Γεν. καὶ Δοτ. ἑνικ. καὶ πληθ. ἐκ τοῦ ὄρος, Ἰλ.

Ὀρεσχάς, άδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, ὄσχη, ἀμπέλου κλῆμα γεμάτον ἀπὸ σταφυλάς, Ἀρποκρ. ἐν Λ. ὀσχοφόροι. Παρ' Ἡσύχ. ὁ ἔτος τούτου εὑρίσκεται καὶ ὁ σχηματισμὸς Ἀρέσχη, καὶ ἀρασχάς. Τούτων τὸ δεύτερον ἔγεινεν ἐκ παραφθορᾶς τοῦ ἀυροτχάς, περὶ τοῦ ὁποίου φέρονται ἐν Ἐτυμ. Μ. μαρτυρίαι ἐξ Εὐφορίωνος καὶ Παρθενίου.

Ὀρεύς, έως, ὁ. Ἡμίονος, μουλάριον, συνν. ἐν τῇ Ἰλ. ὡς φορτικὸν καὶ ὑποζύγιον ζῴων, ὅμως πάντοτε εἰς τὸν Ἰων. σχηματ. οὐρεύς, ταὐτὸν τῷ Ἡμίονος, Ἰλ. Ψ, 115. 121. Ω, 702. 716. (πιθαν. ἐκ τοῦ ὄρος, ἐπειδὴ τὰ μουλάρια ἦτον ἐν χρήσει ἐξαιρέτως εἰς τὰ ὀρεινὰ χωρία. 2) Ποιητ. ἀντὶ ὀρεινός, Λυκ.

Ὀρεύω, Ταὐτὸν τῷ ὠρέω, ὠρεύω, φυλάττω, (ἐκ τοῦ οὔρος, ὤρος, ὠρεία, ὠρέω).

*Ὀρεωφοίτης, ου, ὁ = ὀρειφοίτης. Ἐτυμ. Μ. σελ. 461, 27. ἴσως ὅμως πρέπει νὰ γράφηται ὀρεωφοίτης.

Ὀρεχθέω, ῶ Μλ. ήσω (ὀρχθέω). Μυκῶμαι, βρυχῶμαι, ἐπὶ ταύρου, Ἰλ. Ψ, 30. ταὐτὸν τῷ ὀρύομαι. Θεόκρ. ΙΔ. 43. περὶ τοῦ ἤχου τῆς θαλάσσης, ὡς τὸ ὀρχθέω, «Πᾶν δ' ὀρεχθεῖ πέδον.» Αἰσχύλ. παρὰ Στράβ. ΙΒ'. σελ. 870. Ἀθήν. Β'. σελ. 60. 2) (ὀρέγω) ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, σπουδάζω, μετὰ τοῦ Ἀπρμφ Ἀπολλ. Ῥ. Α'. 275. καὶ Β'. 49. ὅθεν β) περὶ τοῦ σφυγμοῦ, ἢ τοῦ παλμοῦ τοῦ στήθους τῆς καρδίας ἐν παθήματιν ἰσχυροῖς, «Ὀρεχθεῖν τὴν καρδίαν.» Ἀριστοφ. Νεφ. 1372. «Κύστις ὀρεχθεῖν Νίκανδρ. Ἀλεξ. 340. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ ψοφεῖ. «Σφακέλῳ ὀρεχθεῖ κραδίη», Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Β'. 583. ὡς τό «Θυμὸς ὀρέξατο», Ἀπ. Ῥ. (ἡ πρώτη ἐκ τοῦ Ῥοχθέω παραχθ. σημασ. εἶναι κατὰ τὸν Pasoon ἀκίμη ἀμφ. ἐπειδὴ τὰ ἐκεῖ ἀναφερόμενα χωρία δὲν ἀποδεικνύουσι βέβαιόν τι. ἐν τῇ Ἰλ. φέρεται τὸ χωρίον οὕτω «βόες ὀρέχθεον, σφαζόμενοιν, οἱ σφαζόμενοι βόες ἐξετείνοντο, τουτέστ. ἐξαπλωμένοι ἔκειντο, ὡς καὶ ἀμέσως ἕπεται τὸ «βόες εὐόμενοι τανύοντοιν, καὶ καθόλ. εἶναι ἐν χρήσει τὸ τείνεσθαι, τανύεσθαι κ. τ. λ. ἐξαιρέτως περὶ τῶν κατὰ γῆς κειμένων νεκρῶν σωμάτων, ἴδε Gaisk. M. Antonin. 4, 3. Heyne Ἰλ. Τ. 8. σ. 362. Ἐρφ. Σοφοκλ. ΟΤ, 153. παρὰ Θεοκρ. ὅμως εἶναι αἱ λέξεις «Θάλασσαν ἐκ ποτὶ χέρσον ὀρεχθήνω, ἄφες τὴν θάλασσαν νὰ ἐκτανθῇ ἕως τὸν αἰγιαλόν: οὕτω δύναται νὰ ἐκληφθῇ τὸ ὀρεχθέω ἴσως πανταχοῦ ὡς ποιητ. σχηματ. τοῦ, ὀρέγομαι, ὅστις ἐσώθη παρ' Ὁμ. καὶ Θεοκρ. εἰς τὴν ἀρχαιὰν καὶ κυρίαν σημασίαν του).

Ὀρέω, Ἰωνικ. ἀντὶ ὁράω· συνν. παρ' Ἡρόδ.

Ὀρέω, ἴδε ὀρέομαι.

*Ὀρεωζεύκτης, ου, ὁ· ἴδε Ὀρεοζεύκτης.

*Ὀρεωκομέω, ἴδε Ὀρεοκομέω, ἐκ τοῦ

Ὀρεωκόμος, ὁ, ἡ. ἴδε ὀρεοκόμος.

Ὀρεωπολέω, ῶ (ὀρεύς, πολέω) = ὀρεοκομέω, πιθαν. λέξις πεποιημένη ἀπὸ τοὺς Γραμμ. διὰ νὰ δείξωσι τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ ὀρεωπολεῖν καὶ ὀρεοπολεῖν, Lobeck Phryn σ. 696.

Ὀρεωπώλης, ου, ὁ (ὀρεύς, πωλέω). Ὁ πωλῶν ὀρεῖς, ἤτοι μουλάρια: ἴσως γράφεται ὀρεοπώλης. Παρὰ Σουίδ. πιθαν. ἡμαρτ. ἀντὶ ὠραιοπώλης.

*Ὀρῆαι, ἡ ἀρῆαι, 2 Ἐνικ. Ἐνεστ. Μέσ. τοῦ ὁράω, ὡς ἐκ τοῦ ὄρημαι, Ὀδ. Ξ, 343.

*Ὀρήεις, εσσα, εν (ὄρος). Ὀρεινός, Γραμμ.

Ὀρῆμι, Δωρικ. καὶ Αἰολικ. ἀντὶ ὁράω, βλέπω.

*Ὀρῆτο, ἡ ὀρῆτο, 3 Ἐνικ. Παρατ. Μέσ. τοῦ ὁράω, ὡς ἐκ τοῦ ὄρημαι, οὕτως ἔγραψεν ὁ Ζηνόδοτος εἰς μερικὰ τοῦ Ὁμ. χωρία ἀντὶ ὁρᾶτο.

*Ὀρητός, ή, όν. Ἰων. ἀντὶ ὁρατός.

*Ὀρθαγγελέω, (ὀρθὸς, ἀγγέλω). Ἀγγέλω ὀρθὰς ἢ ἀληθινῶς.

Ὀρθάγης, ου, ὁ. Παρὰ Λυκόφρ. 548. ταὐτὸν τῷ Ξένος. ὅπου ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν ὀρθανής, ὁ ἐστιν ἀνθρωπος ἀσελγής. (-υ-)

Ὀρθαγόρας, ου, ὁ (ὀρθὸς). Μύριον ἀνδρῶν, τὸ πόσθιον, ἐκ τοῦ ἵστασθαι ὀρθόν, Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 916. κωμικ. λέξις, κατὰ συνεμφασιν κυρίου ὀνόματος.

Ὀρθαγορίσκος, καὶ ὀρθαγορίσκος. Παρὰ Λακεδαιμ. τὸ χοιρίδιον, θελφάκιον ὑπομάζιον, τὸ γουρουνάκιον. Ἀθήν. σελ. 139. καὶ 140. ἐκ τούτου Βορθαγορίσκεια κρέα, τὰ γουρουνήσια κρέατα, παρ' Ἡσυχ. μετὰ τῆς δασείας. Ἐπίθ. ὀρθαγορίσκιος.

Ὀρθάγωνος, ὁ, ἡ = ὀρθόγωνος· ἀμφ.

*Ὀρθάδιος, ὁ, ἡ. Ποιητ. ἀντὶ ὄρθιος.

Ὀρθαί, Ἐπικ. ἀντὶ ὀρέσθαι, Ἀπρμφ. Ἀόρ. Μέσ. τοῦ ὄρνυμι, Ἰλ. Θ, 494 (ὅπου ἄλλοι γράφουσιν ἐσφαλμ. ὠρθαί, καὶ ἄλλοι πάλιν ἐκλαμβάνουσι τὸ ὀρθαί Ἀπρμφ. Παρακειμ. ἀντὶ ὠρθαί, Buttm. Γραμμ. σελ. 323).

Ὀρθάνης, ου, ὁ (ὀρθός). Εἶδος δαίμονος, ὡς Πρίαπος, ἐκ τοῦ ἐξεστηκότος αἰδοίου· ἴδε ὀρθαγής.

*Ὀρθάπτον, τό. Μάλλινον πανίον διὰ σπουγγισμα· gausape.

Ὀρθεύω, (ὀρθός). Ταὐτὸν τῷ ὀρθόω. Εὐριπ. Ὀρέστ. 405.

*Ὀρθηλός, ή, όν = ὀρθός, ἀμφ.

Ὀρθήν, νοεῖτ. τὸ Ὁδόν, ὡς τό Λατ. Recta, (ὑπονοεῖται τοῦ via) ἐπὶ εὐθείας, ὀρθά, ὡς Ἐπίρ. χρηστὴ Αἴτ. θηλ. ἐκ τοῦ ὀρθός, 2. ὅπερ ἴδε.

Ὀρθήναπτον, Πολυδ. Ζ'. 69. ταὐτὸν τῷ Gausapum purpureum, μάλλινόν τι σκέπασμα, πρὸς σπόγγισμα· ἴδε ὀρθάπτον.

Ὀρθία, ἡ. Ἐπώνυμον Ἀρτέμιδος παρὰ Λακεδαιμ. καὶ Ἀρκαδ. παρὰ τῆς ὁποίας τῷ βωμῷ ἔμαστιν γοῦντο οἱ παῖδες, Valck Adon. σελ. 277. Α. λέγεται δέ, ὅτι τὸ ὄνομα προῆλθεν ἐκ τινος χώρας ἐν τῇ Ἀρκαδ. ὅπου ἡ Ἄρτεμ. εἶχε ναόν, Ἡσύχ. Ξενοφ. Λακ. Β'. 10.

Ὀρθία, Ἐπίρ. οὐδέτ. Πληθ. ἐκ τοῦ ὄρθιος, μεγάλως, σαφῶς, κατάληπτῶς. ἀνατεταμένως. Ἰλ. Λ. 11. μὲ ὑψηλὴν φωνὴν, λέγεται δὲ καὶ ὄρθιον ἐν τῷ ἑνικῷ.

Ὀρθιάδε, καὶ ὀρθιάζε, Ἐπίρ. (ὄρθιος). Πρὸς τὰ ἄνω, τὸν ἀνήφορον· ἐκ Ξενοφ. Λακεδ. Β'. 3. «ὀρθιάδε βαίνειν» ἢ, ὡς παρὰ Στοβ. ὀρθίαγε· ἐν ἄλλαις Ἐκδ. ὅμως ἀναγινώσκεται «Ὀρθία ἀναβαίνειν», ὅ ἐστιν ἀναβαίνειν ὀρθὰ εἰς τὸν ἀνήφορον· ἀμφ. ἄνευ λόγου.

Ὀρθιάζω, άσω (ὄρθιος). Λαλῶ σαφῶς, μὲ ὑψηλὴν φωνὴν, ἢ κράζω, φωνάζω, ὁμιλῶ μεγαλοφώνως, «Ὀρθιάζειν γόοις.» Αἰσχύλ, Πέρσ. 684. ἐκβάλλω μεγαλοφώνους θρήνους, πρβλ. 1042. 2) Καθόλου = ὀρθόω. «Ὀρθιάζειν τὸ βόπαλον.» Λεωνίδ. Ταραντ. Ἐπιγρ. 26, ἀντὶ τοῦ Σηκόειν τὸ μέλος, ἤτοι τὸ ἀνδρῶον αἰδοῖον.

Ὀρθίαξ, ακος, ὁ. Τὸ κατώτατον μέρος τοῦ καταρτίου, Ἐπίχαρμ. παρὰ Πολυδ. Γ'. 134. (ἐ Draco σελ. 19, 6.)

*Ὀρθίας, ου, ὁ = ὀρθίαξ, Ἡσύχ.

*Ὀρθίασις, ἡ. Ἴδε ὀρθιάω.

Ὀρθίασμα, ατος, τό (ὀρθιάζω). Μεγάλη φωνὴ, μεγαλόφωνος ὁμιλία, κραυγή, Ἀριστοφ. Ἀχ.

Ὀρθιάω, ῶ = ὀρθόω, κεκτρ. λέξις Σηκόνω, ὀρθόνω τι. Φιλοξ. Γλωσσ. ἑρμηνεύει τὸ Erigit (ἐπὶ ἀστεγοῦς ἴσως ἐννοίας) διὰ τοῦ ὀρθιῷ καὶ ὀρθοῖ, ἀμφ. ὅθεν

Ὀρθίησις, εως, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ ὀρθίασις, σήκωμα, ὄρθωσις· ἀμφ.

Ὀρθιόκοπος, ὁ, ἡ (κόπη). Ὁ ὀρθὰ κοπηλατῶν. Ἡσύχ.

Ὀρθιον, τό. Ἐπίρ. οὐδ. τοῦ ὄρθιος, ταὐτὸν τῷ ὄρθια.

Ὀρθιος, ία, ιον, ἢ ὄρθιος, ὁ, ἡ. Ἀττ. (ὀρθός). Ὀρθός, ὁ κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἄνω σηκωμένος, εἰς ὕψος ἀνατεταμένος, Ἡσ. Ἔργ. 292. ἀντίκ. τῷ Πρηνής· ὅθεν καθόλου σηκωμένος, Ἡρόδ. Γ'. 102. ἐπὶ ζώων, σηκωμένος εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας, Πίνδ. Πυθ. 10, 56. «ὄρθιον ἱέναι», καὶ «πρὸς ὄρθιον ἱέναι», ὑπάγειν τὸν ἀνήφορον: «πρὸς ὄρθιον ἄγειν», ὁδηγεῖν τινα τὸν ἀνήφορον. 2) Ἐπὶ φωνῆς, ὑψηλή, λιγεία, μεγαλόφωνος, μάλιστα δὲ ὡς Ἐπίρ. «ὄρθια νύσσειν, ἐφώναξε μεγάλως», Ἰλ. Λ, 11. καὶ «ἠάχησα, ἐβόησα ὄρθια φωνῇ», ὕμ. Ὁμ. Δημ. 20. 432. ἄλλοτε δὲν ἔχει ὁ Ὅμ. τὴν λέξιν: νεωτερ. εὑρίσκεται καὶ ὄρθιον ὡς Ἐπίρ. ὅθεν β) νόμος ὄρθιος, πρῶτον παρ' Ἡρόδ. Α'. 24. καὶ «Μελῳδία ὄρθιος» μελῳδία τις παρατιθεμένη ἰδιαιτέρως τῷ τροχαίῳ. Παρὰ Πλουτάρχ. Γ'. σελ. 680. ἔτι δὲ καὶ νόμος ὀξύς.» ὅθεν «Ὀρθιον κήρυγμα.» Ὑψηλόν, μέγα. Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 94. 3) «Ὀρθιοι λόχοι» ἀντίκειται τῷ Φάλαγξ, ὅτι κατ' ἐκείνους μὲν γίνεται ἡ πορεία κατὰ βάθος, (altitudo) ἐν δὲ τῇ φάλαγγι κατὰ μέτωπον. «Ὀρθία φάλαγξ», ἡ σπείραι· ἡ πλέον ἔχουσα

τὸ βάθος τοῦ μήκους. Ἰδ. Schneid. Ξεν. Ἀναβ. Δ'. ἡ. 10. ὀρθίους τοὺς λόχους ἄγειν, ὡ Λίβιος δὲ Rectos ordines αὐτοὺς λέγει. 4) Καθόλου = ὀρθός, ἀντίκ. τῷ Καμπύλος, κυρτός: καὶ μεταφ. «ἡδὴ ὀρθιαω», Πλούτ.

Ὀρθοκάνθος, ὁ, ἡ (ὀρθός, ἄκανθα). Ὁ ἔχων ὀρθια ἀκάνθια. (-υυ-υ).

Ὀρθοβατέω, ὦ (βαίνω). Περιπατῶ ὀρθά, εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

Ὀρθοβόας, ου, ὁ (βοάω). Ὁ φωνάζων μεγάλως, πιθαν. ἡμαρτ. γραφὴ ἀντὶ ὀρθροβόας ἐξ Ἀθην. ὅπερ ἴδε.

Ὀρθόβολος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ ὀρθά, ἐπ' εὐθείας ῥιψάς. Ἡσύχ. ἐν λέξ. Ἰουπτίωνα.

* Ὀρθοβουλία, ἡ. Ἡ ὀρθὴ βουλή. ἐκ τοῦ

Ὀρθόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὁ ὀρθά, ἀληθῶς, καλῶς συμβουλεύων ἢ βουλευόμενος. Πίνδ.

* Ὀρθογνωμονέω, Νοῶ, στοχάζομαι, κρίνω ὀρθῶς, Φίλ. Δ'. σ. 228. εὑρίσκεται δὲ καὶ ὁ ὀλιγτρ. ὀρθός σχηματ. ὀρθογνωμέω, Lobeck Phryn. σελ. 382. ἐκ τοῦ

Ὀρθογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὁ ὀρθὰ νοῶν καὶ κρίνων, ὁ ὀρθὴν γνώμην ἔχων. Ἱππερ. Ἐπιστ. σελ. 1282.

Ὀρθογόη, ἡ. Ἴδε ὀρθρογόη.

Ὀρθογραφέω, (γράφω). Γράφω ὀρθῶς, εὐθέως, ἤτοι κατὰ τοὺς κανόνας· ὅθεν

Ὀρθογραφία, ἡ. Τὸ γράφειν ὀρθῶς, ἤτοι κατὰ τοὺς κανόνας. 2) Παρὰ Οὐιτρουβ. Α'. 2. ἡ ζωγραφία τινὸς ἱσταμένου οἰκοδομήματος ἐκ τῶν ἐμπροσθίων μερῶν, ἐναντίον τῷ Ἰχνογραφία.

Ὀρθογωνία, ἡ. Τὸ ἔχειν ὀρθὰς γωνίας, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. Φυσ. σ. 784. ὅπου ὀρθογωνία γράφηται, ἡ ὀρθὴ γωνία· ἐκ τοῦ

Ὀρθογώνιος, ὁ, ἡ· ἢ Ὀρθόγωνος, ὁ, ἡ (γωνία, γώνιος). Ὁ ἔχων ὀρθὰς γωνίας.

Ὀρθοδαής, ὁ, ἡ (δαῆναι). Ὁ ὀρθῶς ἠξεύρων, νοῶντι. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1030.

Ὀρθοδίκαιος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὀρθὸς καὶ δίκαιος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 992.

Ὀρθοδίκας, Δωρικ. ἀντὶ Ὀρθοδίκης, ου, ὁ (δικάζω). Ὁ ὀρθῶς, δικαίως, δικάζων, κρίνων. Πίνδ. Πύθ. ΙΑ'. 16.

Ὀρθοδοξαστής, οῦ, ὁ (δοξάζω) = ὀρθόδοξος, ὁ ὀρθῶς δοξάζων, φρονῶν περίτιμος. Κλημ. Ἀλεξ. ὅθεν

Ὀρθοδοξαστικῶς, Ἐπίρ. κατὰ γνώμην ὀρθήν, ὀρθῶς. Δμμών.

Ὀρθοδοξέω, ὦ (ὀρθόδοξος). Δοξάζω, φρονῶ ὀρθῶς, ὅθεν

Ὀρθοδοξία, ἡ. Ἡ ὀρθὴ δόξα, γνώμη, τὸ δοξάζειν καὶ πιστεύειν ὀρθῶς.

Ὀρθόδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Ὁ ὀρθῶς δοξάζων, πιστεύων.

Ὀρθοδότειρα, ἡ (δότειρα). «Διανοίαις» ἀντὶ διανοίας ὀρθῆς δότειρα, Ὀρφικ. ἀμφ.

Ὀρθοδρομέω, ὦ. Τρέχω ὀρθά, ἐπ' εὐθείας· ἐκ τοῦ

Ὀρθόδρομος, ὁ, ἡ (δραμεῖν, τρέχω). Ὁ τρέχων ὀρθά, ἴσια, κατ' εὐθείαν.

Ὀρθόδωρον, τό (ὀρθόν, δῶρον, 2.). Τὸ διάστημα ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς μέχρι τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων, Πολυδ. Β'. 157. ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ διὰ τοῦ Σπιθαμή, Ἡσύχ.

Ὀρθοέθειρος, ὁ, ἡ (ἔθειρα), ταὐτὸν τῷ Ὀρθόθριξ, Ὀρφ. Ἅμν. ΙΗ'. 8. ἔνθα τὸ ὀνοσπιακὸν Χειρόγρ. Ὀρθοκέρηνον ἔχει.

Ὀρθοέπεια, ἡ. Κυριολεξία, Πλάτ. Φαῖδρ. 114. τὸ ὀρθῶς ὁμιλεῖν, ἢ ἀπαγγέλλειν, ὀρθὴ προφορά, ἔκφρασις τοῦ λόγου. Διονύσ. Ἁλικ. καὶ Κοϊντιλιανός, ἐκ τοῦ

Ὀρθοεπέω, ὦ (ἔπος). Ὀρθολογῶ, λέγω, λαλῶ ἢ ἀπαγγέλλω, προφέρω ὀρθῶς, Διον, Ἁλικ.

Ὀρθόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ἔχων ὀρθὰς, συνσυρομένας τρίχας. 2) ὁ ὀρθῶν, ἤγουν συνσυρόντων τὰ μαλλία, Αἰσχύλ. Χοηφ. 30.

Ὀρθοθύρη, ἡ· ἡμαρτ. ἀντὶ ὀρθοθύρη.

* Ὀρθοκάθεδρος, ὁ, ἡ (καθέδρα). Ὁ καθήμενος ὀρθῶς.

* Ὀρθοκαθευδος, ὁ, ἡ (καθεύδω). Ὁ καθεύδων ὀρθῶς.

* Ὀρθοκαθήμενος, = τῷ ἡγουμ.

Ὀρθοκάλαμος, ὁ. Ὀρθὸς, εὐθὺς κάλαμος. Διοσκ. Νόθ. σελ. 461. ἴσως δὲ εἶναι Ἐπίθετ. ὡς τὸ ὀρθόκαυλος.

Ὀρθοκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον) = ὀρθοκέφαλος.

Ὀρθόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ὁ ἔχων ὀρθὸν καυλόν. ἴδε καυλός.

Ὀρθόκερως, ωτος, ὁ, ἡ (κέρας). Ὁ ἔχων ὀρθὰ, ἴσια κέρατα. 2) «φρίκη ὀρθόκερως» ἡ ὀρθοῦσα, ἡ συνσυρόνουσα τὰ μαλλιά, Σοφοκλ. παρὰ Πολυδ. Β'. 31.

* Ὀρθοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ ἔχων ὀρθὴν κεφαλήν. 2) = ὀρθόθριξ.

* Ὀρθόκισσος, ὁ (κισσός). Ὀρθὸς κισσός, ἀντίκειτ. τῷ Χαμαίκισσος.

Ὀρθοκοίλος, ὁ, ἡ, πιθαν. ἐσφαλμ. ἀντὶ ὀρθόκωλος.

Ὀρθοκόρυδος, ὁ, Ἀλκίφρ. γ'. Ἐπιστ. 38. Ὁ ὀρθός, ἀληθινὸς κόρυδος· ἐπειδὴ δὲ ἡ λέξις λέγεται ἐνταῦθα ἐπὶ ἀνθρώπου κακὴν φωνὴν ἔχοντος, ἄρα εἶναι πιθανὴ ἡ τοῦ Βεργλέρου διόρθωσις, ὅστις γράφει ὀρθοκόρυζος, ἐκ τοῦ Κόρυζα, ἡ ὀρθὴ, ἀληθινὴ κόρυζα, συνάχη.

Ὀρθόκραιρος, αἶρα, αἶρον (κραῖρα). Ὁ ὀρθὰ, ἴσια ἔχων κέρατα. Ἐπίθ. τῶν βοῶν, Ἰλ. Θ, 231. Σ, 573 Ὀδ. Μ, 348. καὶ ἐπὶ πλοίων, «ὀρθόκραιραι νῆες» εἶναι τῶν ὁποίων τὸ ὄπισθεν ἢ καὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος ἤτοι ἡ πρύμνη ἢ ἡ πρῴρα ἐξέχει εἰς τὰ ἄνω, ἤτοι εἶναι ὀρθόν, ἤτοι δὲ τὰ πλοῖα τῶν παλαιῶν σελληνοειδῆ, Ἰλ. Σ, 3. Τ, 344. (Ὁ Ὅμ. ἔχει πάντοτε τὴν ποιητ. Γεν. πληθ. θηλ. ὀρθοκραιράων.)

Ὀρθόκρανος, ὁ, ἡ (κρανον). Ὁ ἔχων ὀρθὸν, ὑψηλὸν κρανίον. «Τύμβος ὀρθόκρανος», Σοφοκλ. Ἀντ. 1204. ἀντὶ τοῦ ὑψηλὸς τάφος· ὁ λόφον ἔχων ἐπ' αὐτῷ.

Ὀρθοκρισία, ἡ (κρίνω). Τὸ κρίνειν ὀρθῶς, δικαίως.

Ὀρθόκυλλος, ὁ, ἡ (κυλλός). Ὁ ἔχων ἄκαμπτα καὶ καμπύλα μέλη, τὰ ὁποῖα δὲν γίνονται πλέον ὀρθά, Γαλην. Ὑπομν. εἰς τῷ Γ', περὶ Ἄρθρ. σελ. 634. καὶ 636. περὶ τῶν ἐπ' εὐθείας ἀκινήτων διαμενόντων κώλων, πρὸς διαστολὴν τῶν καμπύλως διακειμένων, τὰ ὁποῖα καλοῦνται Ἀγκύλα. ἴδε, Vegetii Mulomedic. σελ. 63. Ἐν δὲ τοῖς Ἱππιατρικ. σελ. 262. ἀντὶ τούτου φέρεται περὶ ἵππων ἀκινήτων «ὀρθοκαίλους ἢ πασσάλους». Ἴδε τὸ ἑπόμ.

* Ὀρθόκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Ὁ ἔχων ὀρθὰ μέλη, τὰ ὁποῖα ἔγιναν ἄκαμπτα, καὶ δὲν γίνονται πλέον καμπύλα ἢ κυρτά· ἴδε τὸ ἡγουμ.

Ὀρθολάλος, ὁ, ἡ. ἡμαρτ. ἀντὶ, Ὀρθρολάλος, παρὰ Φιλ. Θεσσ. μ' ὅλον ὅτι ἡ λέξις εἶναι ὀρθῶς σχηματ. καὶ ἠθελε σημαίνῃ, ὁ ὀρθῶς λαλῶν, ὁμιλῶν.

Ὀρθολεκτέω, ὦ. Λέγω, λαλῶ ὀρθῶς.

Ὀρθολογέω, ὦ (λόγος, λέγω). Ὁμιλῶ, λέγω ὀρθῶς, Πλουταρ. Η'. σελ. 255. ὅθεν

* Ὀρθολογία, ἡ. Τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν ὀρθῶς, Πλάτ.

Ὀρθομαντεία, ἡ. Ὀρθὴ, ἀληθὴς μαντεία. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1224. ἐκ τοῦ

Ὀρθόμαντις, εως, Ἰων. ιος, ὁ, ἡ (μάντις). Πίνδ. Νέμ. Α'. 91. ὁ ἀληθὴς μάντις· ἀντίκ. τῷ ψευδόμαντις.

Ὀρθομαρμάρωσις, ἡ (μάρμαρος). Τὸ ἄλειμμα τῶν ὀρθῶν τοίχων με μαρμαρίνην τίτανον, ἴδε Ὀρθόστρωσις.

* Ὀρθόμφαλος, ὁ, ἡ (ὀμφαλός). Ὁ ἔχων ὀρθὸν ὀμφαλόν, λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ τῆς ἀσπίδος ὀμφαλοῦ.

Ὀρθονόμος, ὁ, ἡ (ὀρθῶς νέμων). Ὁ ὀρθῶς διανέμων, διαχωρίζων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 966.

Ὀρθόνοος, καὶ συνκρ. Ὀρθόνους, ὁ, ἡ (νόος). Ὁ ὀρθός, εὐθὺς κατὰ τὸν νοῦν. «Ὀρθόνοος πρὸς τὸν λόγον ἐξύτησεν», Κλημ. Παιδαγ. Γ'. 11. θηλ. ὀρθός, ὑγιὴς νοῦς, εὐκόλως καταλαμβάνων πάντα λόγον.

Ὀρθοπαγής, ές, ὁ. ἡ (πήγνυμι). Ὁ ὀρθῶς, στερεῶς πηγνύμενος, ἢ ἱστάμενος. «Κίταρις ὀρθοπαγής», Πλούταρ. Θ'. σελ. 69. Ἐκδ. Ὀλμ.

Ὀρθοπάλη, ἡ (πάλη). Τὸ ὀρθιον πάλαισμα, Λουκιαν. Λεξιφ. ἀντὶ, Ὀρθὴ πάλη, εἰς τὴν ὁποίαν παλαίουσι τοῖς ἱστάμενοι, Λαΐ Πλάτ. Νομ. 7, 8. σελ. 351. ἀντίκ. τῷ Κλινοπάλη.

Ὀρθοπεριπατητικός, ὁ, ἡ (περιπατέω). Ὁ ὀρθῶς περιπατῶν. Θεόφιλ. Πρωτοσπ. ἐ. κεφ. 10.

Ὀρθοπληγιάω, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ Πατεῖν ἐπὶ τῶν ὀνύχων, ἐπὶ τῶν δακτύλων θηλ. τῶν ποδῶν, διὰ νὰ φαίνῃς μέγας, ἐκ τοῦ

Ὀρθοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). «Ἵππος ὀρθοπλῆξ· ὅστις θηλ. σηκόνεται ὄρθιος εἰς τὰ ὀπίσθια ποδάρια· ὁ ὀρθῶς αἰρόμενος καὶ πλήσσων. Ἀριστοφ. παρὰ Σουϊδ.

Ὀρθοπλοέω, ὦ. Πλέω κατ' εὐθεῖαν. 2) ἔχω εὐτυχῆ πλοῦν· ὅθεν 3) καθόλου εἶμαι εὐτυχής, προβαίνω καλῶς. Ἔτι δὲ καὶ Μέσ. «Ὀρθοπλοούμενοι ἀρετάς» Στοβ. Λόγ. 249. ἐκ τοῦ

Ὀρθόπλοος, ὁ, ἡ, συνῳκ. Ὀρθόπλους, ουν (πλέω). Ὁ πλέων κατ' εὐθεῖαν 2) ὁ πλέων εὐτυχῶς, ὁ ἔχων εὐτυχῆ πλοῦν· ὅθεν 3) καθόλου, ὁ προβαίνων καλῶς, ὁ εὐτυχής, πρβλ. Σοφοκλ. Ἀντ. 190.

* Ὀρθοπνοέω, ὦ. Πνέω, ἀναπνέω ὀρθῶς.

Ὀρθόπνοια, ἡ (ὀρθόπνους). Τὸ ὀρθῶς ἀναπνέειν· εἶδος ἀσθματος, ἢ δυσπνοίας, κατὰ τὴν ὁποίαν μόνον ὀρθὸς ἢ καθήμενος ἠμπορεῖ νὰ ἀναπνεῦσῃ ὁ νοσῶν· ὅθεν

Ὀρθοπνοϊκός, ἡ, ὀν. Ὁ τὴν ὀρθόπνοιαν νοσῶν, ἢ ὁ εἰς ταύτην ἀνήκων.

Ὀρθόπνοος, ὁ, ἡ, συνῳκ. Ὀρθόπνους, ουν (πνέω), ταὐτὸν τῷ προηγ. Ἵππολ.

Ὀρθοποδέω, ὦ (ὀρθόπους). Περεύομαι, περιπατῶ μὲ ὀρθοὺς πόδας, ἢ τὴν ὀρθὴν ὁδὸν πορεύομαι, ἀπὸ τῆς ὑπτιότητος ἐξανίστασμαι. Παῦλ. πρὸς Γαλάτ. κεφ. β'.

Ὀρθόπολις, εως, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ ὀρθῶν πόλιν, ἤγουν ὁ οἰκῶν πόλιν, ἢ πόλεις. Πίνδ. Ὀλ. 2, 14.

* Ὀρθόπορος, ὁ Ὁ ὀρθὸς δρόμος.

Ὀρθόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ ἔχων ὀρθὰ, ἴσια ποδάρια, ὁ ὀρθῶς περιπατῶν, ὁ κατ' εὐθεῖαν πορευόμενος, καθόλου κρημνώδης. «Πάγος ὀρθόπους· βουνὸν κρημνῶδες», Σοφοκλ. Ἀντιγ. 985.

Ὀρθοπραγέω (πρᾶγος). Πράττω ὀρθά. Ἀριστοτ. Εὐδημ. Γ'. 2.

Ὀρθοπρίων, ονος, ὁ (ὀρθός, πρίων). Παρὰ Γαλην. Γλωσσ. ταὐτὸν τῷ, Χοινικίς, εἶδος πριόνου εἰς τρυπάνισμα.

Ὀρθοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ ἔχων ὀρθὸν πρόσωπον, ὁ κυττάζων ὀρθῶς εἰς τὰ ἄνω.

Ὀρθόπρυμνος, ὁ, ἡ (πρύμνα). Ὁ ἔχων εὐθεῖαν ἢ εἰς τὰ ἄνω ὀρθῶς ἐξέχουσαν πρύμνην.

Ὀρθόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὁ ἔχων ὀρθὰ καὶ εἰς τὰ ἄνω ἱστάμενα πτερά. 2) ὁ ἔχων σειρὰν ὑψηλῶν στύλων. Σοφοκλ.

* Ὀρθοπτωτόν, τό, = ὀρθὴ πτῶσις, ἢ ὀνομαστική, Σχολ. Αἰσχ Περσ. 135.

Ὀρθοπυγιάω, = ὀρθοπληγιάω, παρ' Ἡσυχ. ὅταν ἡ γυνὴ ἑαυτὴν ἐπαίρῃ πρὸς τὸ μακροτέρα φαίνεσθαι· σηκόνειν τὸν κῶλον τὸν ἀνήφορον· ἀμφ.

Ὀρθοπύγιον, τό. Clunis, Φιλοξ. ἡμαρτ. ἀντὶ ὀρροπύγιον. Εἶναι δὲ καὶ παρ' Ἐρατοσθ. Καταστ. ΜΕ'. 41.

Ὀρθόπυγος, ὁ, ἡ (πυγή). Ὁ ἔχων ὀρθήν, ὑψωμένην πυγήν. ἀμφ.

Ὀρθορρημοσύνη, ἡ (ῥῆμα). Τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν ὀρθῶς, ὀρθὴ χρῆσις τῶν λέξεων. Θεμίστ. Λόγ. Δ. σελ. 113.

Ὀρθός, ἡ, ὄν, Ἴσιος, ὁ κατ' εὐθεῖαν εἰς ὕψος ἀνωμένος, ὄρθιος, ἴσιος ἱστάμενος, Ὅμ. ὅστις τὸ σωλῆνες σχεδὸν πάντοτε μὲ τὸ κοπτήναιν, «κτὴ δ' ὀρθός, ὀρθαὶ τρίχες ἔσταν», Ἰλ. Ω, 359. πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. 542. κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ «ὀρθῶν ἑσταότων ἀγορήν», Ἰλ. Σ 246. Ὀδ. Ι, 442. ὅθεν β) ἐπὶ οἰκοδομῶν, πόλεων κ. τ. τ. ὁ ἱστάμενος, σῴζων ἔτι, ἐναντίον τῷ, Καθαιρεθέν, κατακεκρημνισθέν, κατατροπωθέν, ἀφανισθέν, «χωρίον ὀρθόν», τὸ ὁποῖον ἵσταται, Θουκυδ. Ε'. 42 καὶ 46. ὅθεν μεταφ. ἀντὶ τοῦ Εὐτυχής, ὁ εἰς καλὴν κατάστασιν εὑρισκόμενος, Πλήρης ἐλπίδων, οἷον κτὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ὀρθὴν οὖσαν, ἐφ' οἷς σὺ τυγχάνεις ἡγούμενος. Ἰσοκρ. Ἀρχ. σελ. 188. γ) μεταφορ. ὁ ἔχων ὀρθὸν πνεῦμα, ὁ ἔξυπνος, σταθερός, ἐναντίον τῷ Κατηφής, ὡς τὸ mens recta καὶ erecta, ἐναντίον τῷ animus dejectus, ὅθεν καὶ δ) ὁ ἐγειρόμενος, ὁ εἰς προσοχὴν ἐρεθιζόμενος, καὶ ἀντὶ τοῦ Προσεκτικός, οἷον «Τῆς πόλεως ὀρθῆς γενομένης». σελ. 605. ἐγρηγορούσης καὶ σφόδρα προσεχούσης τὸν νοῦν. ε) ὁ ὑπὸ φόβου καὶ τρόμου ἀναπτοούμενος, ἀναφεβούμενος, Λυκοῦργ. 11, 5. καὶ Κορᾶς «διὰ φόβου», Διόδ. 16, 84. 2) Ἴσιος, ὁ εἰς εὐθεῖαν διεύθυνσιν, γραμμὴν εὐρισκόμενος, «ὀρθὸς ἀντ' ἠελίοιο τετραμμένος», κατ' εὐθεῖαν ἀντικρὺ τοῦ ἡλίου, Ἡσ. Ἔργ. 729. ἀντίκειται τῷ Σκολιόν, κυρτόν, καμπύλον· ὅθεν «ὀρθήν», συνοπτικ. κόδον, κατ' εὐθεῖαν, ἐπ' εὐθείας, Λατ. recta, οἷς Ἐπίρ. χρηστὴ Αἰτ. Θηλ. «ὡσαύτως κδὶ ὀρθῆν». β) μεταφορ. Ἀληθής, ἀληθινός, ὀρθός, «ὀρθὸς λόγος», Ἡρόδ. Ζ'. 68. «ὀρθὴ μανία», ἡ ἀληθής, ἡ τῷ ὄντι μανία, Αἰλ. Ζώων Ἱστ. ΙΑ'. 32. «ὀρθὸν ἔλεξεν», ἔχεις δίκαιον, recte dixisti, μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγῳδ. Valck. diatr. σελ. 103. γ) Δίκαιος, ἀγαθός, ὡς καὶ τὸ Λατ. Rectus, ἐναντίον τῷ Pravus. «Ὀρθὸν ἡ ἀλήθεια ἀεί». Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1209. ὁ «προσήκων εἰς τὸ δίκαιον καὶ τοὺς νόμους», Ἡρόδ. Α'. 96. 3) ὡς Οὐσιαστ. «ἡ ὀρθή», συνοπτικ. πτῶσις, ἡ Ὀνομαστική, casus rectus, Γραμμ. Ἐπίρ. Ὀρθῶς, κατ' ὀρθὴν γνώμην, μὲ ὀρθὸν τρόπον. Ὁ Φωτ. ἐν Λεξ. ἑρμην. τὸ «Ὀρθὴς δὲ τῆς πόλεως οὔσης ἐπὶ τούτοις· διὰ τοῦ, Κεκινημένης καὶ πεφορημένης, ὡς τὸ τῆς συνηθείας «Ἥτον ἡ ἐσηκώθη εἰς τὸ κοδάριον· ἐξ Ὑπερίδου. «Ὀρθὴς δ' ἡμῖν τῆς πατρίδος οὔσης». Αἰσχίν. ἀντὶ τοῦ, Ἀπαθοῦς καὶ ἀκεραίου. (συγγεν. μὲ τὸ Ὄρνυμι, ὄρθαι καὶ ὄρθρος.)

Ὀρθοστάδην, Ἐπίρ. (ἵστημι). Ὀρθὰ ἱσταμένως, Αἰσχύλ. Προμ. 32. ἀντίκειται τῷ Κατακείμενος.

Ὀρθοστάδιας, ου, ὁ· καὶ Ὀρθοστάδιος, ὁ, χιτών, Tunica recta, χιτών, φόρεμα, ἐπάνω τοῦ ὁποίου δὲν ἐζώνοντο, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἵστατο ὀρθόν, ἴσιον, καὶ ἔκρεματο ἕως κάτω. ἴδε Στάδιος, καὶ Στατός, Πολυδ. Ζ'. 48. Δίων δὲ Κάσσ. ΣΙΓ'. 17. καὶ 22 ὀνομάζει Ὀρθοστάδιον, τὸ μακρὺ τῶν κιθαριστῶν φόρεμα. Ὁρα Δίον. Κάσσ. σελ. 999.

Ὀρθοστάδων, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ Ὀρθοστάδην, Ἀπολλών. Ῥόδ. Δ'. 1425.

Ὀρθοστάς, άδος, ἡ, = ὀρθοστάτης· ἀριθμ. 3. ἀμφ.

Ὀρθόστασις, ἡ. Ἡ ὀρθία στάσις· ἀμφ.

Ὀρθοστατέω, ῶ. Ἵσταμαι ὀρθός. Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Ὀρθοστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὁ ὀρθῶς ἱστάμενος. 2) ἴτι εἴδός τι στήλης, Εὐρ. Ἰων. 1132. Πρβλ. Οὐιτρουβ. 2. 8. ἐν σημ. «Κλίμακες ὀρθοστάται» ἡ ἀκίνητος σκάλα. Εὐρ. Ἱκέτ. 497. 3) Πλακοῦς τις εἰς θυσίαν προσφερόμενος ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, Εὐριπ. Ἑλ. 554. «Ἐμπίρουσ ὀρθοστάταιν», ὅπου ἄλλοι Ὀρθοστάδας ἀναγινώσκουσι.

Ὀρθόστρωτος, ὁ, ἡ (στρώννυμι). «Τοῖχοιν Ἱερονλ. παρὰ Στοβ. Λόγ. 6». οἱ ὀρθοὶ μὲ μόρμαρον ἐστρωμένοι τοῖχοι, ὡς, Ὀρθομαρμάρωσις, παρὰ Κωδιν. τὸ ἄλειμμα τῶν τοίχων μὲ μαρμαρίνην τίτανον. Σαλμάσ. εἰς

Ὀρθοσύνη, ἡ· ταὐτὸν τῷ ὀρθότης, Δημοκράτ. Γνώμ. σελ. 620.

*Ὀρθόσφυρος, ὁ, ἡ. Ὁ ὀρθὰ σφυρὰ ἔχων, Βαλλίσφυρος, Ἡσύχ. ἐν Λ. Ταυσφυρος.

*Ὀρθοτενής, ὁ, ἡ (τείνω). Εἰς ὀρθὸν τεταινισμένος, ὀρθός, Ὀππιαν.

Ὀρθότης, ητος, ἡ (ὀρθός). Ὀρθὴ διεύθυνσις τινος σώματος, ὀρθή, ἴσια στάσις· καὶ 2) μεταφ. ἀντὶ τοῦ Δικαιοσύνη, χρηστότης.

Ὀρθοτίτθιος, ὁ, ἡ· καὶ Ὀρθότιτθος, ὁ, ἡ, Νικήτ. Χρον. Γ'. 1. (τίτθη). Ὁ ἔχων ὀρθῶς ἱστάμενους μαστούς· ἡ ὀρθίους μαστοὺς ἔχουσα, ἐναντίον τῷ, χαλαροτίτθιος, ὅθεν Νέος, νεορός, stantibus papillis. Stat. Sylv. 1, 2, 270. Maximian. eleg. 5, 27.

Ὀρθοτομέω, ῶ (ὀρθοτόμος). Τέμνω, κόπτω, διανέμω, διαιρῶ τι ὀρθῶς, κατ' εὐθεῖαν, ὅθεν

Ὀρθοτομία, ἡ. Τὸ τέμνειν τι ὀρθῶς, κατ' εὐθεῖαν· ταὐτὸν τῷ Ὀρθοδοξία. Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. δ'. Δ'. 3.

Ὀρθοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ ὀρθῶς, ἴσια τέμνων, διαιρῶν. 2) μὲ ἀλλαγὴν τοῦ τόνου, Ὀρθότομος, ὁ, ἡ, παθητ. ὁ ὀρθῶς, ἴσια τμηθεὶς ἢ διαιρεθείς.

Ὀρθοτονέω, ῶ. Γράφω, ἢ λαλῶ μὲ τὸν ὀρθόν, πλήρη τόνον· ἴδε Ὀρθότονος, ὅθεν

*Ὀρθοτόνησις, ἡ. Ἡ ὀρθὴ ἢ πλήρης τόνησις.

Ὀρθότονος, ὁ, ἡ (τόνος). Ὁ ἔχων ὀρθὸν τόνον, ἐναντίον τῷ Ἐγκλισις, inclinatio κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ λέξις μεταβιβάζει τὸν τόνον της εἰς τὴν προηγουμένην, ὡς τὸ «ἠκούσάς μου». Ἀλλ' ἐν τῷ Ἐμοῦ ἠκουσας, τὸ ἐμοῦ λέγεται ὀρθότονον, ἢ ὀρθοτονούμενον, ἀντικ. τῷ Ἐγκλιτικόν.

Ὀρθοτριχέω, ῶ (ὀρθόθριξ). Ὀρθῶς ἱσταμένας ἔχω τὰς τρίχας. Γλωσσ. Φιλοξ. ὅθεν

Ὀρθοτριχία, ἡ. Αἱ ὀρθῶς ἱσταμέναι τρίχες.

Ὀρθοτριχιάω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, Ὀρθοτριχέω, Γλωσσ. Στ.

Ὀρθόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν, ὀρθός). Ὡς τὸ Λατ. Erectus animo, ὁ ἔχων ὀρθὰς, ἀνατεταμένας φρένας· μάλιστα ὁ ἔχων ὀρθὴν καὶ ἀνεπτεταμένην τὴν προσοχὴν ἢ τὰς ἐλπίδας τῆς ψυχῆς του, Σοφοκλ. παρ Ἡσυχ. καὶ Φωτ.

Ὀρθοφυέομαι, οῦμαι. Φύω, αὔξω ἐπ' εὐθείας, ἴσια, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Β'. 8. ἔνθα ἐν ταῖς παλαιοτέραις Ἐκδ. ὀρθότερον φέρεται γεγραμμένον Ὀρθοφυέω· ἐκ τοῦ

Ὀρθοφυής, ές, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ αὐξάνων ἴσια, ἐπ' εὐθείας, ὁ ἔχων ὀρθὸν ἀνάστημα, ὅθεν

Ὀρθοφυΐα, ἡ. Τὸ αὔξειν ἐπ' εὐθείας, ὀρθὸν ἀνάστημα.

Ὀρθοχαίτης, ου, ὁ (χαίτη). Ὁ ἔχων ὑψωμένην χαίτην, εἴτ' οὖν τρίχας.

Ὀρθόω, ῶ (ὀρθός). Κάμνω τι ὀρθόν, ἴσιον, ἀπὸ τῆς ὑπτιότητος ἐξανιστῶ, ὀρθῶς σηκόνω, ὀρθόνω. Ἰλ. Η, 272. Ψ. 695. ὅθεν «ὀρθωθείς», Ἰλ. καθόλου ὀρθῶς βάλλω, ὑψόνω, κάμνω τι ὑψηλόν. β) ἐπὶ οἰκοδομῶν, πόλεων, κ. τ. τ. Κτίζω, ἀποκαθίστημι, φέρω τι πάλιν εἰς καλὴν κατάστασιν· ὅθεν καθόλου Κατορθόνω, σῴζω, διαφυλάττω, ποιῶ τι εὐτυχές, ἰσχυρόν, τίμιον, ποίον, πόλιν, Σικελίαν, Πίνδ. ὑψόνω, δοξάζω· ἔτι δὲ καὶ Ἐκτελῶ τι, προβιβάζω· Παθητ. Προχωρῶ, προκόπτω, Ἡρόδ. Α'. 208. γ) μεταφορ. ἐπ' ἀνθρώπων, θάρσος ἐμποιῶ τινι, ἀναθαρσύνω, παρηγορῶ, φέρω τινὰ εἰς κολητέραν κατάστασιν, ὑψόνω τινὰ πάλιν, Ἡρόδ. Γ'. 122. καθόλου Ποιῶ τινα εὐτυχῆ, μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγῳδ. «Βουλὰς ὀρθοῦν αὐτοῖς μήτε πράξεσιν». Διονυσ. Ἀρχαιολ. ἐν Ἀπουσπ. σελ. 2327. ὁ Παρεξύνω, ἐκγείρω, Seidl. dochm. σελ. 267. μάλιστα δὲ εἰς προσοχὴν, ἐλπίδας. 2) Κάμνω ὀρθὸν τὸ κυρτὸν, καμπύλον, στραβόν, φέρω εἰς εὐθείαν διεύθυνσιν. β) κατευθύνω εἰς τὸν ὀρθὸν ὁρόμον, διόκω, κυβερνῶ, ἢ καὶ διορθόνω «Ὀρθοῦν τὴν ἁμαρτίαν», ἀντὶ τοῦ Διορθοῦν, Ἀρίστ. Κυνηγ. Ε'. 4. «Ὀρθοῦν τὸν πατέρα» Πλάτ. Δόξ. σελ. 165. ὀνηλ. διατηρεῖς ὀρθὴν τοῦ πατρὸς τὴν γῆν. «Τὴν πατρίδα ὀρθοῦσιν αὐτός». Οὕτω δὲ ὀνομάζει ὁ Πίνδ. καὶ τὸν διοικητὴν τῆς πόλεως Ὀρθόπολιν. Ὀρθωτῆρα δὲ τὸν Θεόν. Ποιητ. Ἵσταμαι ὀρθός, ἴσιος, σηκόνομαι· αὐξάνω· β) Προκόπτω. γ) Εἶμαι ὀρθός, ἀληθινός, «ὀρθοῦται ὁ λόγος», ὑπάρχει ὀρθὴ ἀναλογία, Ἡρόδ. Η'. 103.

Ὀρθραγορίσκος, ὁ. ἴδε Ὀρθαγορίσκος.

Ὀρθρεύω, καὶ, Ὀρθρεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. (ὄρθρος). Κεῖμαι, πορεύομαι, ἢ πράττω τι πρωὶ ἤτοι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ὄρθρου. Θεόκρ. Γ'. 58. σηκόνομαι πρωί. 2) καθόλου δὲ Ἀγρυπνῶ, εἶμαι ἄυπνος, Εὐρ. Τρωάδ. 182. «Ὀρθρεύουσαν ψυχὴν ἐκπληχθεῖσαν», καὶ «Ὀρθρευομένη γόοισιν». Ἱκέτ. 977. ἔνθα διὰ τοῦ ἀγρυπνεῖν ἑρμηνεύεται. Μέσ. ὁ, Ὀρθρευόμενος, ὁ πρωὶ σηκωνόμενος, καὶ ἀρχόμενος νὰ κάμῃ τι. Λουκιαν. ἴδε ὅμως καὶ τὸ, ἐπορθρεύω.

Ὀρθρία, ἡ. νεοῦμ. ἐξωθεν τοῦ, Ὥρα, ταὐτὸν τῷ Ὄρθρος, παρὰ Σουίδ. κυρίως θηλ. τοῦ Ὀρθρίος.

Ὀρθρίδιος, ία, ιον. Ποιητ. ταὐτὸν τῷ Ὀρθρίος. Ἀιολ.

Ὀρθρίζω, ταὐτὸν τῷ Ὀρθρεύω, παρὰ τοῖς Ο'.

Ὀρθρινός, ἡ, όν (ὄρθρος), ἰατρ. σχηματ. ἀντὶ τοῦ Ὀρθρίος, ὁ πρωϊνός. «Τὸ Ὀρθρινόν» ταὐτὸν τῷ Ὄρθρος, ἢ νεοῦμ. ἐξωθεν τῆς Κατὰ τὸ πρωϊνόν· καὶ ὡς Ἐπίρ. Πρωϊ. (Τὸ Ι συνῆ, μακρόν, μόνον παρὰ Μελ. τρίς βραχύ, ὅθεν καὶ ὁ Grafe γραφει ἀντ' αὐτοῦ τὸ Ὀρθρίος, ὅμως ἄνευ λόγου, ἴδε Jac. AP. σελ. 89. 602. πρβλ. Ὀπωρινός.)

Ὀρθριοκόκκυξ, υγος, ὁ (κοκκύζω). Ἀλεκτρυών, Δίφιλος παρ' Εὐσταθ. τοῦτ' ἔστιν, Ὀρθριος κοκκύζων.

Ὀρθρίος, ία, ιον, καὶ διαταλ. (ὄρθρος), = Ὀρθρινός, ὅμ. Ὅμ. Ἑρμ. 143. Θεογν. 861. Ἀνώμαλ. Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. Ὀρθριαίτερος, Ὀρθριαίτατος.

Ὀρθριοφοίτης, ου, ὁ (φοιτάω). Ὁ τὸ πρωὶ συχνάζων, πορευόμενος.

Ὀρθροβόας, ου, ὁ (βοάω). Ὁ τὸ πρωὶ φωνάζων, ἐπίθετον τοῦ ἀλεκτρυόνος, Ἀθην. γ'. σελ. 98. ὡς, Ὀρθριοκόκκυξ, καὶ Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 102.

Ὀρθρογόη, ἡ (γοάω). Ἡ τὸ πρωὶ στενάζουσα, κλαίουσα. Ἡσιόδ. Ἔργ. 570. Οὕτως ὀνομάζονται αἱ χελιδόνες Ὀρθρολάλαι, Ἀνθολογ. Ἄλλοι δὲ ἀνεγίνωσκον Ὀρθοβόη, ἑρμηνεύοντες ἢ μεγάλως θρηνοῦσα.

Ὀρθρολάλος, ὁ, ἡ (λαλέω). Ὁ τὸ πρωὶ λαλῶν, φλυαρῶν. Ἀνθολογ. Ἐπίθ. τῆς χελιδόνος.

Ὀρθρος, ὁ. Τὸ πρωϊνόν, ὁ καιρὸς τῆς αὐγῆς ἤτοι ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἔρχεται νὰ φαίνεται εἰς τὴν ἀνατολὴν τὸ λυκαυγὲς τῆς ἡμέρας, τὸ Ἐξημέρωμα. Ἡσ. Ἔργ. 579. ὅμ. Ὅμ. Ἑρμ. 98. Ἡρόδ. Η'. 188. (ἐκ τοῦ Ὄρνυμι, ὄρθαι, ὀρθός, ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, καὶ σηκόνονται οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα, συγγεν. μὲ τὸ Orior, ortus.)

*Ὀρθρος, ὁ. Μυθώδης τις σκύλος, υἱὸς τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχιδνῆς, ὅστις ἐφύλαττε τοὺς βόας τοῦ Γηρυονέως ἐν τῇ νήσῳ Ἐρυθείᾳ,

καὶ ἐφωνεύθη ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. Ἡσ. Θεογ. 309. πρβλ. 293. καὶ Σχολ. Ἀπ. Ῥ. 4, 1399.

* Ὀρθροφοιτοσυκοφαντοδεικοταλαίπωρος, ὁ, ἡ, Ἀριστ. Σφῆκ. 518. «παρὰ τὸ ὀρθρεύειν καὶ φοιτᾶν καὶ συκοφαντεῖν καὶ ἐν δίκαις ταλαιπωρεῖν», Σχολ. ὁ Voss μετέφρασεν τὴν λέξιν ταύτην οὕτως εἰς τὰ Γερμ. Morgendämmerungs handel macher rechts verderb – muhwanderung.

Ὀρθώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὁ ἔχων ὀρθόν, ἀληθές ὄνομα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 708. ἀντίθ. τῷ ψευδώνυμος.

Ὀρθωσία, ἡ. Ἐπώνυμον Ἀρτέμιδος, ὡς Ὀρθία. 2) Σουίδ. ἐσημείωσεν αὐτὸ καὶ ἀντὶ τοῦ Ὀρθωσις.

Ὀρθάσιος, ὁ. Τὸ Λατ. Stator, ἐπώνυμον Διός, Διον. Ἁλικ.

Ὀρθωσις, εως, ἡ (ὀρθόω). Ἡ ἐπὶ τὸ ὀρθὸν ἀνάστασις, στήσιμα, ἴσιασις, ἰσίασμα, διόρθωσις, εὐθυνσις. «Ὀρθωσις λόγων καὶ ἔργων» Πλούταρ. περὶ Δεισιδ. 4. τὸ ὀρθῶς λέγειν καὶ πράττειν.

Ὀρθωτήρ, ῆρος, ὁ (ὀρθόω). Ὁ ποιῶν τι ὀρθόν, ὁ ἰσιάζων, ὁ εὐτυχὴς ἐκτελῶν τι, Πίνδ. Πυθ. Α'. 109. ὁ διευθύνων, ὁδηγῶν.

* Ὀρι—, εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ Ὄρος, βουνόν, συνθέτ. λέξεις μόλις ὀρθόν· συνήθ. Ὀρο—, ὅπου ὅμως ἀπαιτεῖται μακρά τις συλλαβή τόσον συχν. καὶ Ὀρει—, ὥστε ὁπου ὁ σχηματ. οὗτος μετέβη καὶ εἰς τοὺς Πεζογρφ.: σπαν. Ὀρεο—, καὶ Ὀροι—.

Ὀριαῖος, αία, αῖον (ὅριον). Λίθος, πέτρα διορίζουσα τὰ σύνορα. Ἔτι ὁ συνορεύων, ὁ γείτων. Νικήτ. Χρον. κά. 2.

* Ὀρίας, ὁ, πάνσεμος, ὁ ἀπὸ τῶν ὀρῶν φυτῶν, ἴδε, Ὀρέας.

Ὀρίβακχος, ὁ. Ὁ ἐστιν Ὀρειος Βάκχος, Ἀππιαν. Κυνηγ. Α'. 24. διὰ τὴν ἐν ὄρεσιν ἀγομένην βακχικὴν ἑορτήν· ἴσως ὀρθότρ. Ὀρόβακχος.

* Ὀριβάτης, ου, ὁ, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ Ὀρειβάτης, πρβλ. Dind. Ἀριστφ. Ὄρν. 278.

Ὀριβρεμέτης, ου, ὁ, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ Ὀρειβρεμέτης

Ὀριγανίζω, ὁμοιάζω τὸν ὀρίγανον. Ἐκ τούτου

Ὀριγανίτης, ου, ὁ. «Οἶνος», ὁ μὲ ὀρίγανον σκευαζόμενος οἶνος.

Ὀριγανόεις, εσσα, εν. Ὁ ἐξ ὀριγάνου κατεσκευασμένος. Νίκανδρ. Θηρ. 65.

Ὀρίγανον, τό, καὶ, Ὀρίγανος, ἡ. Φυτόν τι, ἡ ῥίγανη, Origanum, γεῦσιν ἔχον ὁριμεῖαν καὶ πικρόν· ὅθεν «Ὀρίγανον βλέπειν» ἀντὶ τοῦ Πικρῶς ὁρᾶν, ὡς ὁ φαγὼν ὀρίγανον, Ἀριστφ. Βάτρ. 603. Διοσκ. γ'. Γ'. 32. τὸ πρῶτον εἶδος καλεῖται Ἡρακλεωτικόν, Origanum heracleoticum, Λιν. τὸ παρὰ Ῥωμαίοις Cunila, λεγόμενον· τὸ δεύτερον δέ, Ὀνίτης, ἡ, Origanum onitis, Λιν. — Τὸ ἄρσεν. Ὀρίγανος, ὁ, εἶναι ἀμφ. (υ-νυ)

* Ὀρίγνα μαι, = Ὀριγνάομαι, ἀμφ.

Ὀριγνάομαι, ῶμαι, Ἀποθετ. Μέσ. = Ὀρέγομαι, ἐκτείνομαι, ἐξαπλόνομαι, «ἐγχεῖν ἠδ' ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠριγνώοντο», ἀντὶ, ἐμάχοντο μὲ προτεινόμενα ἔγχη, Ἡσ. Ἀσπ. 190. β) μετὰ Γεν. Ἐκτείνομαι πρός τι, ἐκτείνω τὰς χεῖρας διὰ νὰ πιάσω τι, σημαδεύω, Εὐρ. Βακ. 1207. Θεόκρ. 24, 44. γ) μετὰ τῆς Αἰτ. Φθάνω εἴς τι, ἀποκτῶ τι, Διον. Ἁλ. Ἀρχ. 2, 61. (ἐκ τοῦ ὀρίγνημι, ταὐτὸν τῷ ὀρέγομαι, ἐκ τοῦ ὀρέγω, ὀρίγω, ὀρίγνω. Παρ' Ἡσυχ. φέρεται καὶ ὀριχάομαι ἀντὶ τοῦ Γλίχομαι, ἡ ὀρέγομαι.)

Ὀριδρομία, ἡ· ταὐτὸν τῷ ὀρειδρομία, τὸ τρέχειν εἰς τὰ βουνά, Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 28. ὅπου νῦν ὀρειδρομία, γράφεται.

Ὀριδρόμος, ταὐτὸν τῷ ὀρειδρόμος· ἡμαρτ. γραφ

Ὀρίζω, Μέλ. ἴσω (ὅρος). Βάλλω σύνορα, ὅρον ἵστημι ἢ δίδω, περιορίζω, συστέλλω, ἐξοχορίζω, ἀπό τινος, μετὰ Γεν. «Ἀσίην τῆς Διβύης», Ἡρόδ. Β'. 16. πρβλ. Σοφοκλ. Φιλ. 636. ἔτι δὲ καὶ «πόλιν ἀπ' ἄλλης», Εὐρ. Παρὰ δὲ Εὐριπ. Μηδ. 436. «περίσασα πέτρας», ἀντὶ τοῦ περάσασα, διελθοῦσα, ὡς καὶ ἐν Ἡρακλ. «Ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν». Αἰσχύλ. Ἱκέτ 562. οὕτω δὲ λαμβάνεται καὶ τὸ, Διορίζω, καὶ Ἐξορίζω. Παρὰ δὲ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 636. «Ἡμᾶς πέλαγος ὁρίζει τῆς Ὀδυσσέως νεώς», ἀντὶ τοῦ Διαχωρίζει. «Ἐκ χερῶν ὁρίζει» Εὐριπ. Ἰων. 1459. 2) Διορίζω σύνορα· ὅθεν 3) καθόλου, Διορίζω, διατάττω, δεσπίζω, «τί γὰρ θεὸν ὥρισε Δαίμων», Μελέαγρ. Ἐπίγραμ. 21. μάλιστα δὲ ὁρίζω ἔννοιάν τινα, θεματίζω. — Μέσ. ὁρίζομαι, διορίζω τὰ σύνορα διὰ τὸν ἐμαυτόν μου, καὶ οἰκειοποιοῦμαι τὰ οὕτω περιωρισμένα· διορίζω διὰ τὴς ἰδίας γνώμης μου, ἀποφασίζω, διατάττω, προσδιορίζω, «βουλεύω», Σοφοκλ. Τραχ. 238. αἱ σημασ. τοῦ Ἐνεργ. καὶ τοῦ Μέσ. συγχέονται συχν. Ἰων. οὐρίζω. Παρὰ τοῖς Νεωτέροις δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Βελεύω, προστάζω, δεσποτικῶς λέγω, ἐπιτάττω.

Ὀρίζων, οντος, ὁ, ὑποκοσμ. τοῦ ἀήρ, ἡ, κύκλος, circulus finitor. Ἡ ὑπὲρ τὴν γῆν τῆς ἀτμοσφαίρας γραμμή, ἢ ὁ κύκλος ὁ περιορίζων ὑπὲρ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς τὴν ὄψιν μας, ὅ ἐστι, κύκλος, ὁ διορίζων ἡμῖν τό τε φαινόμενον καὶ τὸ ἀφανὲς μέρος τοῦ κόσμου, μετοχ. ἐκ τοῦ ὁρίζω.

* Ὀριχαίνη, ἡ, ἀντὶ ὀρκάνη, Ἡσύχ.

Ὀρικός, ή, όν (ὀρεύς), ταὐτὸν τῷ, ὀρεικός.

Ὀρικός, ή, όν (ὅρος), καὶ ἐπίρ. —κῶς. Ὁ περιορίζων, διορίζων, ὁ εἰς ὅρον ἀνήκων.

Ὀρικτίτης, ου, ὁ (ὅρος, κτίζω). Ὁ κατοικῶν, διατρίβων εἰς τὰ ὄρη. «Σὺς ὀρικτίτης», Πίνδ. Δελφ. 156. ὅμως τὸ τοῦ Matthiae σχόλ. Εὐρ. Φοιν. 687 ἔχουν ἤδη τὸ ὀρθότρ. ὀρείκτιτος, πιθαν. πρέπει νὰ γράφ. ὀρεικτίστης.

Ὀριχύπτω, ἀντὶ ὀρκύπτω, Ἡσύχ.

Ὀριμαλίδες, αἱ, ἴδε ὀρομαλίδες.

* Ὀρινδα, ἡ, = ὀρυζα, ὅθεν

Ὀρίνδης, ου, ὁ. «Ἄρτος», ἐκ Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. Γ'. 28. Πολυδ. στ'. 73. καὶ Ἡσύχ. Εἶδος ἄρτου, κατασκευαζομένου ἐκ τῆς ὀρύζης.

Ὀρινοβάτης γαστραφέτης, ἴδε γαστραφέτης.

Ὀρίνω (ὄρω, ὀρέω). Κινῶ, παρακινῶ, ταράττω, διεγείρω, ἐρεθίζω· «ἄελλα ἢ ἄνεμοι πόντον», Ἰλ. Ι. 4. Λ, 298. πρβλ. Ὀδ. Η, 273. Ἰλ. Φ, 235. συνήθ. μεταφ. «Θυμὸν ὀρίνειν», παρακινῶ τὴν ψυχήν, μάλιστα διὰ συμπαθείας, Ὀδσ. Δ, 306. Ξ, 361. Ο, 486. Ἰλ. Δ, 208. καὶ ἀλλαχοῦ· ὅμως καὶ διὰ τοῦ πόθου, Ἰλ. Β, 142. Γ, 395. διὰ τῆς λύπης, Ἰλ. Ξ, 459. διὰ τοῦ φόβου, Ὀδ. Ω, 448. διὰ τοῦ θυμοῦ ἢ τῆς ἀγαιακτήσεως, Ὀδσ. Θ, 178. ὡσαύτως «κῆρα καὶ κῆτος ὀρίνειν», Ὀδσ. Γ, 47, 216. «γόοιο», Ἰλ. Ω, 760. «νόρυμαγδόν», Ἰλ. Φ, 313. ὅθεν καθόλου, κινῶ τινα εἰς σφοδρὰ πάθη τῆς ψυχῆς, παθητ. εὑρίσκομαι ἢ καταντῶ εἰς τοιαῦτα πάθη, «ὠρίνετο», καὶ «ὠρίνθη θυμόν», συχ. παρ' Ὅμρ. μάλιστα καταντῶ εἰς ἔκπληξιν, ταραχήν, Ἰλ. Λ, 521, 525. Ο, 7. Σ, 223. «ὠρινθέντες», οἱ πεφοβισμένοι, ταραγμένοι, Ὀδσ. Χ, 23. Μετὰ τὸν Ὅμρ. καὶ ἀντὶ τοῦ κινεῖσθαι, πορεύεσθαι, τρέχειν. (ἐκ τοῦ ΟΡΩ, ὄρνυμι, ὅπερ παρβ.)

Ὀριοδείκτης, ου, ὁ (ὅριον, δείκνυμι), ταὐτὸν τῷ, ὁριστής, Ἐτυμ. Μ.

Ὀριοθετέω, ῶ (ὅριον τίθημι). Βάλλω σύνορα, παρὰ τοῖς Ο'.

Ὅριον, τό, = ὅρος. Σύνορον, τέλος, μόνον κατὰ τὸ σχῆμα ὑποκορισμ.

Ὀριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὅρος. Βουνάκιον.

Ὅριος, ὁ, ἡ (ὅρος). Ὁ ἐκ τῶν συνόρων, ὁ εἰς τὰ σύνορα ἀνήκων, «Ζεὺς ὅριος», ὡς φύλαξ τῶν, ὁρίων, Πλάτ. Νομ. 8, σελ. 842. Ε.

Ὀριπεδίον, τό, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ ὀριπέδιον.

Ὀρίπλαγκτος, ὁ, ἡ, καὶ ὀριπλανής, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ ὀρειπλ.

Ὅρισμα, τό (ὁρίζω). Τῆς ὁροθεσία, σύνορον, τεῖχος, φράγμα τὸ ἐν τοῖς μεθορίοις. 2) περιορισμός, διορισμός, διωρισμένη γνώμη, ἢ ἦθος, ἢ ἔθος, ἢ νόμος. Εὐρ. Ἑκάβ.

Ὁρισμός, οῦ, ὁ (ὁρίζω). Τὸ βάλλειν σύνορα, 2) μάλιστα διορισμός, ὁρισμός, ἤγουν ἑρμηνεία τινὸς ἢ πραγματος ἢ ὀνόματος. 3) Παρὰ τοῖς νεωτέροις, καὶ ἀντὶ τοῦ κέλευσμα, προσταγή, ἐντάγμα.

* Ὀριστέον, ἐπιθετ. ἐπίρ. ἐκ τοῦ ὁρίζω. Πρέπει νὰ ὁρίσῃ τις, Ὀλυμπδρ. σχόλ. εἰς Πλάτ. Φιλήβ. σελ. 266 Fiallb

Ὀριστής, οῦ, ὁ (ὁρίζω), ταὐτὸν τῷ ὁρίζων. Ὁ τὰ σύνορα διορίζων. 2) ὁ κάμνων ὁρισμούς, ἤγουν ἑρμηνείας πραγμάτων ἢ ὀνομάτων. 3) ὁ ὁρίζων κύκλος, ὅθεν

Ὀριστικός, ή, όν. Ὁ εἰς ὁρισμὸν ἀνήκων, ἢ ἐπιτηδειος. 2) «ἡ ὁριστική», σημειωσαι. ἐγκλισις, Indicativus modus, Γραμμ.

Ὀριτραφής, ές, ὁ, ἡ, καὶ ὀρίτροφος, ὁ, ἡ, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ ὀρειτρφ.

* Ὀρίχαλκος, ἴδε ὀρείχαλκος.

* Ὀριχάομαι, = ὀρεγομαι.

Ὀρκάνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ἐρκάνη, ἕρκος, ἐκ τοῦ ἔργω, εἴργω, Περιβολή, περίφραγμα, φραγμός, μὲ τὸν ὁποῖον περικλείεται τι, σαγήνη· ἔτι δίκτυον, τεῖχος, αὐλαί, αἱμασιά, πρὸς πολιορκίαν περιβλήματα, Αἰσχύλ. Ἑπτ. 344. Εὐριπ. Βακχ. 611. δεσμωτήριον, φυλακή, ἴδε στορχάζω.

Ὀρκαπάτυς, ου, ὁ (ὅρκος, ἀπατάω). Ὁ ἐπίορκος, ὁ ἀθετῶν τὸν ὁποῖον ὤμοσαν ὅρκον, ὁ ἀπατεών, Ἀνθολ.

Ὀρκη, ἡ, ἀντὶ τοῦ λατιν. orca, ἀλλ' εἶναι ἀμάρτυρον καὶ ἀμφ. ἀντὶ τούτου εἶναι ἐν χρήσει τὸ ὄρχη, ἢ ὄρχη.

* Ὀρκήσι, Ἀριστφ. Θεσμ. 1179. ἴδε ὀρχέομαι.

* Ὀρκίδδω, Δακων ἀντὶ ὀρκίζω·

Ὀρκίζω, μέλ. ίσω (ὅρκος). Βάλλω τινὰ νὰ κάμῃ ὅρκον, καταφέρω τινὰ εἰς ὅρκον, = ὁρκόω, μετὰ τῆς αἰτ. ἀποβάλλεται μὲν ὑπὸ τῶν Ἀττικιστῶν ὡς μὴ Ἀττικ. εὑρίσκεται δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικ. ὡς Ξενοφ. καὶ Αἰσχίν. ἴδε Lob. Φρυν. σελ. 361. 2) ἐξορκίζω τινά, μετὰ τῆς Αἰτ. μέσ. ὁρκίζομαι, κάμνω ἢ βάλλω ὅρκον.

Ὅρκιον, τό, ἢ ὅρκια, τά, προσυπακμ. ἱερὸν ἢ ἱερά. Θυσία μὲ ὅρκον γινομένη δημοσίως, παρ' Ὅμρ. ἔτι δὲ καὶ ἡ ὁρκωμοσία, ἥτις ἐγίνετο, ὅταν ἐμέλλε νὰ κλεισθῇ δεσμός τις ἢ συμμαχία, τὰ πρὸς συνθήκας χρειώδη· ὅθεν καὶ ὁ ὅρκος αὐτὸς οὕτω λέγεται, καὶ ὁ δεσμός, καὶ ἡ συμμαχία.

* Ὀρκιητόμος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ὀρκιοτόμος.

* Ὀρκιηφόρος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ὀρκιοφόρος.

* Ὀρκικός, ή, όν, = ὅρκιος.

* Ὀρκίλλω, = ὅρκον ποιῶ, ὀμνυμι, Ἡσύχ. γράφετ. δὲ ὀρθότρ. ὀρκίδδω.

* Ὀρκιον, τό, = ὅρκος, Ἰλ. Δ, 158. Ἡροδ. Α. 29, 69. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ τὸ εἰς τόπον ὅρκου ἐνέχυρον ἢ ἐγγύησις ἀσφαλής, Πίνδ. Ὀλ. 11, 6. 2) συνήθ. εἰς πληθ. ὅρκια, τά. Αἱ θυσίαι καὶ αἱ λοιπαὶ ἱεροπραξίαι, αἱ ὁποῖαι ἐκτελοῦντο, ὅταν ἐμέλλε νὰ γίνῃ ὅρκος, ἢ νὰ κλεισθῇ δεσμός τις ἢ συμμαχία, ὅθεν καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, δι' ὅ,τι γίνεται ὁ ὅρκος, δεσμός, συμμαχία, συνθήκη, συχν. παρ' Ὅμρ. μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. καὶ παρ' Ἡροδ. συχντ. ἐν τῇ φράσει «ὅρκια πιστὰ τάμνειν», κάμνω συνθήκην, ἀσφαλίζω αὐτὴν διὰ θυσιῶν, ὡς τὸ Λατ. ictum foedus, Ἰλ. Β, 124. Γ, 105. Ἡροδ. Η'. 132. ὅστις ὅμως μεταχειρίζ. συχν. καὶ τὸν ἑνικ. εἰς τὴν σημασ. ταύτην, «ὅρκιον ποιεῖσθαι», Ἡροδ. Α'. 141, 143. καὶ ἀλλαχοῦ· «φιλότητα καὶ ὅρ-

κια πιστὰ ταμεῖν, ἀσφαλίζειν τὴν φιλίαν καὶ κατὰ τὴν συνθήκην μετ' ὅρκου καὶ θυσίας, Ἰλ. Γ, 73, 94. καὶ ἀλλαχοῦ· ὅρκια, ἢ ὅρκιον τέμνειν, Ἡροδ. Δ, 201. Η, 132. ὅρκια, ἢ ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι, παραβαίνω, καταπατῶ τοὺς ὅρκους, Ἰλ. Γ, 107. Δ, 67. ὡσαύτως ὑπὲρ ὅρκια πημήνειν, Ἰλ. Γ, 299. κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν, Ἰλ. Δ, 157. ὅρκια συγχεῦαι, Ἰλ. Δ, 269. καὶ ὅρκια ψεύσασθαι, Ἰλ. Η, 351. ἀντίκατ. τῷ, ὅρκια φυλάσσειν, Ἰλ. Γ, 280. ὅμως ὅρκια δοῦναι, ἐκτελῶ διὰ τὰ ἔσα ἔγινεν ὁ ὅρκος, Ὀδ. Τ, 302. ἀντὶ τούτου παρ' Ἀπ. Ῥ. ὅρκια πορεῖν, μάρτυς τῶν τοιούτων ὅρκων ἦτον ὁ Ζεύς, Ἰλ. Η, 69. 411. β) ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἐθυσιάζοντο εἰς τοιούτους δημοσίους ὅρκους, Ἰλ. Γ, 245, 269. ὡς τό, ἀτὰ ἱερά, ἴδε ἱερός, 4. (τὸ ὅρκιον δὲν εἶναι ὑποκορ. τοῦ ὅρκος, εἶναι δὲ μᾶλλον οὐδέτερον τοῦ ὁρκιος, ὅπου συνυπακ. συχν. τὸ ἱερὸν ἢ ἱερά.)

Ὁρκιος, ὁ, ἡ, σπαντρ. τριῶν καταλήξ. (ὅρκος). Ὁ εἰς τὸν ὅρκον ἀνήκων. α) ὁ ὁρκωμένος, ὁ ὑφ' ὅρκου δεθείς, Αἰσχ. ὅρκιος λέγων, ὁμιλῶ ὡς ὁρκωμένος, τοῦ ὁποίου ὁ λόγος ἐπέχει τόπον τοῦ ὅρκου, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 305. β) ἐκεῖνος, ὅστις ἐπικαλεῖται ἐν τῷ ὅρκῳ, «Θεοὶ ὁρκιοι», οἱ μάρτυρες τῶν ὅρκων, καὶ τοῦ ὁρκιζομένου, οἵτινες φυλάττουσι τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὅρκου, καὶ τιμωροῦσι τὴν ἐπιορκίαν, μάλιστα ὁ Ζεύς, ὅθεν «Ζεὺς ὅρκιος», Valck Ἱππ. 1027. «Τίν' οὖν ἐπόμνυς ὅρκιον θεῶν», Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 747. «Ὅρκιον ἐμοὶ ξίφος», Φοίνισ. 1691. δηλ. ξίφος, εἰς τὸ ὁποῖον ὀμνύω, Οἰδ. Κολ. 1637. «Ὁρκίους δικαστὰς αἰρουμένοις», Αἰσχύλ. Εὐμ. 474. «Ὅρκιον σκῆπτρον», καθ' ὃ ὤμνυον οἱ βασιλεῖς.

* Ὁρκιοτομέω, = ὅρκια τέμνω, ἐκ τοῦ

Ὁρκιοτόμος, ὁ (ὅρκιον τέμνω), παρὰ Πολυδ. Α', 38. ἐν τῷ Οὐστιακῷ χειρογρ. ἀντὶ ὁρκοτόμος γέγραπται, ὁρκιοτόμος, ἐν ἄλλοις δὲ ὁρκιχτ. ἢ ὁρκιλτ. ὥστε φαίνεται, ὅτι ἐκ τοῦ ὅρκια τέμνειν πρέπει νὰ γραφῇ ὁρκιοτόμος, ταὐτὸν τῷ ὁρκωμοτης, ὅστις κάμνει ὅρκον δημόσιον παρὰ τῇ θυσίᾳ, Ἰων. ὁρκιητόμος.

* Ὁρκιοφόρος, ὁ, ἡ (ὅρκιον, φέρω). Ὅστις κάμνει ὅρκον, Ἰων. ὁρκιηφόρος.

Ὁρκισμός, ὁ (ὁρκίζω). Τὸ βάλλειν τινὰ εἰς ὅρκον.

* Ὁρκιστής, οῦ, ὁ (ὁρκίζω), νεώτρ. καὶ ὀλιγωτρ. Ἀττικ. σχηματ. ἀντὶ ὁρκωτής.

* Ὁρκμος, ὁ, ἀντὶ (ὀρχμός). Ὀρχμή, Ἡσύχ.

Ὅρκος, ου, ὁ. Ἐπιβεβαίωσις πράγματός τινος διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, ἢ ἄλλου τινὸς πράγματος θεωρουμένου ὡς θεῖον καὶ ἱερὸν εἰς μαρτυρίαν, Ὅμηρ. ὅστις συνάπτει συχν. «ὅρκον ὀμόσαι», κάμνω ὅρκον, παρβλ. Ἡσ. ἔργ. 196. συνθ. μετὰ τοῦ ἐπιθ. ἀμάρακος καὶ ἀκαρτέρου, ἔτι δὲ καὶ, «ὅρκος θεῶν», Ὀδ. Β, 377. «ὅρκος μακάρων», Ὀδ. Κ, 299. ἀντὶ τούτου νεώτρ. «κατὰ τινος», θεοῦ δηλ. «ὅρκος, μὴ ποιεῖν τιν», μετὰ τοῦ ἀπαρεμφ. ἀορ. καὶ μέλ. Ὀδ. Δ, 253, 746. «ὅρκον ἑλέσθαι τινός», Ὀδ. Δ, 746. ἔτι δὲ καὶ, «τινίν», Ἰλ. Χ, 119. τὰ ἀρχαιότατα ἔθιμα παρὰ τῷ ὅρκῳ ἴδε Ἰλιάδ. Ξ, 271. Ψ, 582. «ὅρκους ἐπικαλεῖσθαι», καὶ, «προσάγειν τινίν», ἐπιβάλλειν τινὶ τὸν ὅρκον Ἡροδ. Α'. 146. Ζ'. 62, 74. «ὅρκον ἀπολαμβάνειν», ἀπολαμβάνειν παρὰ τινος τὸν ὅρκον, «ὅρκον ἀποδιδόναι», κάμνω τὸν ὅρκον, Δημοσθ. β) ὁ μάρτυς τοῦ ὅρκου, ἐκεῖνο, ὅπερ ἐπικαλεῖται ἐν τῷ ὅρκῳ, διὰ μὲν τοὺς θεοὺς τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός, Ἰλ. Β, 755. Ο, 38. Ἡσ. Θεογν. 400, 784, 805. ὅμν. Ὁμ. Δημ. 259. διὰ δὲ τοὺς θνητοὺς ἐξαιρτ. ὁ Ζεύς, Πίνδ. Πυθ. 4. 296. παρβ. Buttm. Lexil. 2. σελ. 52. 2) ὅρκος, ὡς πρόσωπον υἱὸς τῆς Ἔριδος, Ἡσ. ἔργ. 806. δαίμων τις, ὅστις ἐκόλαζε τοὺς ἐπιόρκους καὶ ἀδίκους, Ἡσ. ἔργ. 221. Θεογν. 231. Ἡροδ. Ζ'. 86, 3. «Διὸς ὅρκοιο, ὡς ὑπηρέτης τοῦ Διός», Reisig enanr. Σοφοκλ. ΟΚ. 1758. ἐκ τοῦ ὅρκος ἔπλασεν ὁ Βιργίλιος κατὰ παράξενον τρόπον τὸ orcus Georg. 1, 277. (ὅρκος εἶναι κυρίως ταὐτοσήμαντ. τῷ ἔρκος, ὡς τῷ ὀρκάνη τῷ ἐρκάνη, ὀρκοῦρος τῷ ἐρκουρος, ἐκ τοῦ ἔργω, εἴργω, λοιπὸν φραγμός, δεσμός τις, διὰ τοῦ ὁποίου ἀναγκάζεται τις νὰ κάμῃ τι, ἢ νὰ μὴ κάμῃ, ὅθεν τὸ Λατ. orcus, χωρίον περικλεισμένον, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ τις.)

* Ὁρκοσφάλτης, ου, ὁ (σφάλλω). ὁ ἐπίορκος.

Ὁρκοτέμος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ ὁρκιοτόμος.

Ὁρκοῦρος, ὁ, = ἐρκουρος. Μελεαγρ. 129, 2. ἐπειδὴ τὸ ἔρκος καὶ ὅρκος εἶναι κυρίως ταὐτοσ. Jac. ΑΠ. σελ. 785.

Ὁρκόω, ῶ (ὅρκος). Βάλλω τινὰ εἰς ὅρκον, καταφέρω τινὰ εἰς ὅρκον, μετὰ τῆς αἰτιατ. παρβ. ὁρκίζω. Παθ. ὁρκοῦσθαι, βάλλομαι εἰς ὅρκον, ὅθεν κάμνω ὅρκον.

* Ὁρκυναῖος, αία, αῖον, ἐπίθ. ἐκ τοῦ

Ὄρκυνος, ὁ, ὄρκυνοι, καὶ ὄρκυνες, οἱ. Εἶδος μεγάλων ὀψαρίων ἐκ τοῦ γένους τῶν δύνων, Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. Ε'. 10. Ἀθην. Δ'. σελ. 131. Ζ'. σελ. 302. ἔνθα ὄρκυνοι κατ' αἰτιατικὴν φέρεται.

Ὀρκύπτω, ὅθεν «Ὀρκυπτοῦν», παρὰ Σουΐδ. ἵσταμαι εἰς τὰ ὀνύχια, δηλ. ἐπάνω τῶν τοῦ ποδὸς δακτύλων, κλίνω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν διὰ νὰ ἴδω τι, ἐκ τοῦ ὀρθὸς καὶ κύπτω, Γραμμ. ἴδε Lob. Φρυν. σελ. 669.

* Ὄρκυς, υνος, ὁ, αἰτ. ὄρκυν, = ὄρκυνος.

Ὁρκωμα, τό. Τὸ βάλλειν τινὰ εἰς ὅρκον. 2) ἐκ τοῦ παθητ. αὐτὸς ὁ ὅρκος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 489.

Ὁρκωμοσία, ἡ (ὁρκωμοτέω). Τὸ ὁρκίζεσθαι, ὁ ὅρκος, Ἑβρ. Ζ'. 20. καὶ 21.

Ὁρκωμόσια, τά. Ἡ δι' ὅρκου βεβαίωσις, Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 241. Α. 2) νοουμ. ἔξωθεν τοῦ ἱερά, ταὐτὸν τῷ ὅρκια. Αἱ θυσίαι ὅπου ἐπροσφέροντο, ὅταν ἐγίνετο δημόσιος ὅρκος ἢ συνθήκη τις. 3) παρὰ Πλουτάρ. Θησ. 26. ἐν ἀριθ. ἐνεκτόπος τις, ἔνθα ἐκλείσθη δεσμός τις, ἢ συμμαχία, κυρίως οὐδετ. ἐκ τοῦ ὁρκωμόσιος.

Ὁρκωμοσιάζω, παρὰ τῷ οὐοσσιακ. χειρογρ. ἐν Πολυδ. Α'. 38. ταὐτὸν τῷ ὁρκωμοτέω, ἀμφ.

* Ὁρκωμόσιος, ία, ιον, = ὅρκιος.

Ὁρκωμοτέω, ῶ (ὅρκος, ὄμνυμι). Ὀμνύω, κάμνω ὅρκον, Αἰσχύλ. Ἑπτ. 46. Ἀριστφ. Βαβυλώνιοι, καὶ Εὐρη. Ἰκέτ. 1190. ὅθεν

Ὁρκωμότης, ου, ὁ, = ὁρκωτής, ἐν λεξ. Φωτ. προκρίνεται τούτου τε καὶ τοῦ ὁρκιστής. ὅθεν

Ὁρκωμοτικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. —κῶς. Ὁ εἰς ὁρκωμοσίαν ἀνήκων, ἢ συνθήκης.

Ὁρκώμοτος, ὁ, ἡ, = ὅρκιος, «βιωμοῦς ὁρκωμότους», Λυκοφρ. 707. δηλ. εἰς τοὺς ὁποίους ὡρίσθημεν, ὠμοσαμεν.

Ὁρκωτής, οῦ, ὁ (ὁρκόω). Ὁ βάλλων τινὰ νὰ κάμῃ ὅρκον, Ξενοφ.

Ὁρκωτός, ή, όν (ὁρκόω). Ὁ ὁρκισθείς, Γλωσσ. Οὐλκαν. εὑρηται δὲ καὶ παρὰ Πολυδ. Α'. 38. ὁρκωτοὺς ἀλλ' εἶναι πολλὰ ἀμφίβολον, διότι ἐν τῷ Οὐοσσιακ. χειρογρ. γέγραπται ὁρκωτάς.

Ὁρμα, ατος, τό, ταὐτὸν τῷ ὁρμή, οὕτως ἀνεγίνωσκόν τινες κατὰ τὰ σχολ. εἰς Σοφοκλ. Ἠλ. 1385. τὸ οὖν αἷμα γραφόμενον, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐν τινι ἀντιγράφῳ κατὰ τὸν Herm. ἅρμα φέρεται.

Ὁρμαθίζω (ὁρμαθός). Βάλλω τι εἰς τὴν ἁράδαν, ἢ εἰς ὁρμαθίαν, συνάζω εἰς ἁράδας, τό ἐν τῇ συνθ. ἁρμαθίζω, Σουΐδ. ἐν λεξ. μαγχαλίσματα.

* Ὁρμάθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὁρμαθός.

Ὁρμαθός, οῦ, ὁ (ὅρμος). Σειρά, στίχος πραγμάτων κατὰ τάξιν παρ' ἄλληλα συνημμένων, τὸ καὶ ἐν τῇ συνθ. ἁρμαθία, τροπῇ τοῦ ο εἰς α. ἐπὶ τῆς σειρᾶς παρ' ἀλλήλας συνημμένων κυπαρίσσων. Ὀδ. Ω, 8. καὶ Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. ς'. γ'. 2. ἐγράφετο δὲ καὶ ὁρμαθός, ἴδε ὅμως Spohn de extr. Od. parte, σελ. 162.

Ὁρμάθω, Ἀττ. ἀντὶ ὁρμάομαι, ἀμ. κατὰ τὸν Ruhnk. Tim. σελ. 87. καὶ πιθαν. μὲ δίκαιον τρόπον, τοὐλάχιστον δὲν εἶναι εἰς τὰ ἔως τώρα ἀναφερθέντα χωρία τὸ ὁρμάθω ἐνεστ. ἀλλ' ὑποκατ. ἀορ. 1. παθτ. Δωρ. ὁρμαθῶ ἀντὶ ὁρμηθῶ, ὅπερ δεικνύει ἐξαρτ. Κύρ. Μηδ. 197. ὁ στίχος, ὅμως καὶ Ἀνδρομ. 841. ἀπαιτεῖ τὸ νόημα ὁρμαθῶ ἀντὶ ὁρμάθω παρβλ. Elmsl. Εὐριπ. Μηδ. 186.

Ὁρμαίνω (ὁρμάω), κυρίως καθόλου κινῶ. Κινῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, φέρω εἰς μεγάλην κίνησιν, ὅμως παρ' Ὅμηρ. κατ' ἐξοχήν, κινῶ στοχασμόν τινα ἢ σκοπὸν ἐν τῇ ψυχῇ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τουτέστι, στοχάζομαι κατ' ἐμαυτόν, βουλεύομαι, σκέπτομαι, ὡς τό animo volvere ἢ agitare, συχνὰ παρ' Ὅμηρ. ἐντελῶς, «ὁρμαίνειν τι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν», Ἰλ. Α, 193. Σ, 15. Ὀδ. Δ, 120. καὶ ἀλλαχοῦ συχν. ἔτι δὲ καὶ συντομτρ. «ὁρμαίνειν τι κατὰ φρένα», Ἰλ. Β, 507. «νέμ' φρεσίν», Ὀδ. Δ, 843. ὅμν. Ἑρμ. 65. καὶ «φρεσίν», Ἰλ. Κ, 4. Ὀδ. Γ, 151. ὡσαύτως κατὰ θυμόν», Ὀδ. Β, 156. καὶ ἄνευ τῆς αἰτ. μετὰ τοῦ ἐπομ. ὅπως, σκέπτομαι πῶς πρέπει νὰ γίνῃ τι, Ἰλ. Φ, 137. Ω, 680. ὅθεν καὶ α) «ὁρμαίνειν τιν», ἄνευ τινὸς προσθήκης, σκέπτομαί τι, ἔχω κατὰ νοῦν, σκοπῶ, «πόλεμον, ὀδύνας» κ.τ.τ. Ἰλ. Κ, 28. Ὀδ. Γ, 162. Δ, 146, 732, 793. ὡσαύτως «πολλά», ἢ «ἄλλα δὲ οἱ κῆρ ὡρμαινεν», Ὀδ. Η, 83. Σ, 345. Ψ, 86. β) ἄνευ τῆς αἰτ. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. στοχάζομαι σκέπτομαι, συνθ. «ὡς ὡρμαινεν», οὕτως ἐσκέπτετο, Ἰλ. Ξ, 20. Φ, 64. Χ, 131. καὶ μετὰ τοῦ ἐπομ. ἢ—, ἢ—, Ἰλ. Π, 435. Ὀδ. Ο, 300. ὡσαύτως εἰ—, ἢ—, Ὀδ. Δ, 789. γ) ἐπιθυμῶ, ποθῶ, μετὰ τοῦ ἀπαρεμφ. ἐπ. Ὁμ. 4, 16. — Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρ. μόνον τὸν ἐνεστ. καὶ παρατ. καὶ ἐνίοτε 3 πρ. ἀορ. ὡρμηνε, ποτὲ ἄνευ τῆς αὐξήσ. — Μετὰ τὸν Ὅμηρ. μέρος μὲν μεταβ. κινῶ, διεγείρω, ἀνάπτω· μέρος δὲ ἀμεταβτ. ἔρχομαι εἰς κίνησιν, βιάζομαι, π. χ. Αἰσχύλ. Θηβ. 379. «Ὁρμαίνει ἵππος», ἀντὶ τοῦ κινεῖται ὁρμητικῶς, Impetu ad corsum fertur, κατὰ τὸν μεταφραστήν. «Πλοῦτος πίσυνος ὁρμαίνει κέαρι», Ἀναλεκτ. Α'. σελ. 151. δηλ. διεγείρει, ὑψώνει τὴν ψυχήν.

Ὁρμάστειρα, ἡ, θηλ. ἐκ τοῦ ὁρμαστήρ, ῆρος, ὁ (ὁρμαίνω). Ὁ διεγείρων, ἐρεθίζων, κινῶν, Ὀρφ.

Ὁρμάω, ῶ, μέλ. ήσω (ὁρμή), μεταβ. Κάμνω τι νὰ κινῆται, διώκω, παρακινῶ, παροξύνω, ἐνθαρρύνω, «τινὰ εἰς πόλεμον», Ἰλ. Ζ, 338. «τινὰ πρὸς κλέος», Πινδ. Ὀλ. 10, 24. «στρατὸν ἐπί τινα», Ἡροδ. Θ'. 106. παρβ. Α'. 76. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, διεγείρω, «πόλεμον», Ὀδ. Σ, 376. παθτ «ὁρμηθεὶς θεοῦ», παρακινούμενος ὑπὸ θεοῦ τινος, Ὀδ. Θ, 400. παρβλ. Δ, 282. Ν, 81. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζ. ὡς παθητ. μόνον τὴν μετοχ. ἀορ. καὶ ἔχει πάντοτε τὴν αὔξησ. 2) πολὺ συχνότερ. ἀμεταβ. βιάζω τὸν ἑαυτόν μου εἰς ταχεῖαν κίνησιν, ὅθεν φέρομαι μετὰ βίας, ταχέως, ὁρμητικῶς, βιάζομαι, μάλιστα πρός τι ἐπιχείρημα, διὰ νὰ τὸ ἐκτελέσω ὀγλιγωρα, ὅθεν μετὰ τοῦ ἀπαρεμφ. ἐπὶ τῆς πρώτης ἐσωτερικῆς ὁρμῆς ἢ προθέσεως πρός τι ἐπιχείρημα ἢ πρᾶξιν, ἢ καὶ αὐτὴν τῆς πράξεως τὴν ἀρχήν. «Ἴρης, ὃς ὁρμᾶτο διώκειν ὄρνεον», Ἰλ. Ν, 64. δηλ. ὅστις κινηθῇ καὶ ὑψωθῇ πρὸς καταδίωξιν, κ.τ.λ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου 62. εὑρίσκετ. «ὠρτο πετεσθαι», «ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε πυλάων ἀντίον αἴξασθαι», ὁσάκις ὥρμητο κατὰ τῶν πυλῶν, Ἰλ. Χ, 194. ὡσαύτως

»ὁσταῖκι δ' ὁρμήσειε στῆναι ἐναντίβιοιν, ὁσάκις ἐδοκίμασε νὰ ἀντισταθῇ, Ἰλ. Φ, 265. ὅθεν καὶ ὄρχομαι, ἀρχίζω τι μὲ ἀνέργειαν, δραστικότητα, Πλάτ. Προταγ. σελ. 314. Β. συνήθ. μετὰ τοῦ ἀπαρμφ. συχντ. παρ' Ἡροδ. β) Κινοῦμαι ταχέως κατά τινος, φέρομαι ὁρμητικῶς πρός τι, μάλιστα ἐπὶ μάχης, συνήθ. μετὰ γενικ. »Τρώων», Ἰλ Δ, 335. ἔτι δὲ καὶ »ἐπί τινων», Ἡσ. Ἀσπ. 403. 3) συχντ. μετὰ τῆς ἀμεταβ. σημασ. εἰς μετ. εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐκτὸς τοῦ ἀορ. μέσ. ὁρμήσασθαι, κατὰ τὴν σημασ. συνήθ. καὶ ὁ συχντρ. ἀορ. παθητ. ὁρμηθῆναι. α) μετὰ τοῦ ἀπαρμφ. »μὴ φεύγειν ὁρμήσωνται», μόνον νὰ μὴ σηκωθῶσι διὰ νὰ φύγωσι, Ἰλ. Θ, 511. »ὡσαύτως ἠδύκεον ὁρμήθησαν», Ἰλ. Κ, 359. »ὁρμήθη κόρυθα κρατὸς ἁρπάξαι», ὥρμησε νὰ ἁρπάξῃ κ.τ.λ. Ἰλ. Ν, 188. ὅμως »ἥτορ ὠρμᾶτο πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι», ἡ καρδία ἐπεθύμησε νὰ πολεμήσῃ, Ἰλ. Φ, 572. ὅθεν καθόλου, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, ζητῶ νὰ ἀποκτήσω, μετὰ τοῦ ἀπαρεμφ. β) ἡ διεύθυνσις διὰ ποῦ τίθεται εἰς γενικ. Ἰλ. Ξ, 488. Φ, 595. ἔτι δὲ καὶ »ἐπί τινος», Ὀδ. Κ, 214. ὅμως »μετά τινος», τρέχω κατόπιν τινός, Ἰλ. Ρ, 605. ὁ τόπος ὅθεν ἐκφράζεται διὰ τοῦ, ἐκ, »ὠρμᾶτ' ἐκθαλάμοιο», Ἰλ. Γ, 142. παρβλ. Ι, 178. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ εἶναι συχν. ἐν χρήσει τὸ, »ὁρμᾶσθαι ἐκ — », ἐπὶ τοῦ τόπου, ὅθεν ἀρχίζει τις τὸ ταξείδιον, μάλιστα ὅταν ἐξέρχεται στρατηγός τις μετὰ τοῦ στρατεύματος, καὶ ἀρχίζει τὰς πολεμικὰς ἐργασίας. γ) ἀπολύτ. πορεύομαι ταχέως, τρέχω, συνήθ. διὰ νὰ κάμω ἔφοδον, Ἰλ. Ν, 182, 496, 528, 559, 562, 754 Ὀδ Μ, 126. καὶ ἀλλαχοῦ συχν. παρ' Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς προσθήκης, »ἔγχεϊ, ξυστοῖς, ξίφεσιν, ὁρμῶ, κάμνω ἔφοδον μὲ τὸ ἔγχος κ.τ.λ. Ἰλ. Ε, 855. Ν, 496 Ρ, 530. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πάσης ταχείας καὶ βιαίας κινήσεως, ὅθεν »ὁ λόγος ὁρμηταίος, ὁ λόγος διεσθὴς ὀγλίγωρα», Wess. Ἡροδ. Γ'. 55. »οὐς φάτις ὁρμηταίη», Ἡροδ. Η'. 189. καὶ »ὁ λόγος ὁρμηταὶ λέγεσθαι», Δ'. 16. Ζ'. 86, 4. Wess. Διόδ. 2, 10. Ἄλλοτε παρ' Ἡροδοτ. συνήθ. ἐν τῇ σημασ. α. μετὰ τοῦ ἀπαρεμφ. ἄρχομαι, ἀρχίζω, ἐπιχειρίζομαι, ἑτοιμάζομαι διὰ νὰ κάμω τι, ἐκφράζει δὲ τὴν πρώτην ὁρμὴν διά τι ἐπιχείρημα, ἐπίστης μὲ τὸ »εἶεν», ἤ »νέτι τιν», καὶ μὲ τὸ »ἔα τινος», συνημμένη.

Ὁ ρ μ ε ι ά, ἡ, ταὐτὸν τῷ ὁρμιά, Θεόκρ. 21, 11.

Ὁ ρ μ ε ν ό ε ι ς, εσσα, εν, Νίκανδρ Ὀνηρ. 840. Ὁ μέγας, ἐπιμήκη καυλὸν γενιῶν, ἐκ τοῦ

Ὁ ρ μ ε ν ο ς, ὁ. Ὁ βλαστός, ὁ καυλός, ἐπὶ τοῦ ἀσταράγου (Turia), ἡ τῆς κράμβης (Cyma). Ὅθεν ἐξορμενίζω παρὰ Σοφοκλ. ἀντὶ τοῦ βλαστάνω καυλὸν σπερμοφόρον, ἐπὶ φυτῶν· γράφεται δὲ καὶ, ὁρμενος, Ἰουλιαν. Λογ. ε. σελ. 174. λέγει· »Τὰ ὁρμενα τῶν λαχάνων», ἤτοι τὰ ἐκκεκαυλικότα παντὸς λαχάνου, τὰ τὸν καρπὸν ἢ τὸ ἄνθος φέροντα βλαστήματα, ἀμφοτέρως μεταχειριζόμενος τὴν λέξιν. (ἀναμφιβ. κατ' ἀρχὰς ταὐτὸν τῷ ὅρμενος, μετοχ. ἀορ. μέσ. τοῦ ὄρνυμι.)

*Ὁ ρ μ ε ν ο ς, μετοχ. ἀορ. μέσ. ἐκ τοῦ ὄρνυμι, ὅπερ ἴδε Ἰλ.

Ὁ ρ μ έ ω, ῶ, μέλ. ήσω (ὅρμος, 2.). Ἐν ὅρμῳ καὶ λιμένι εἰμί, ἐν ὅρμῳ διάγω τὴν ναῦν καὶ ἡσυχίζω, ἵσταμαι ἡσύχως καὶ ἀσφαλῶς ἐπ' ἀγκύρας εἰς τὸν ὅρμον, εἴτ' οὖν λιμένα, Ἡροδοτ. Η', 22. »πρὸς γῆν», καὶ εἰς μέσ. »ὁρμέονται εἰς τὸν πόντον», Ἡροδοτ. Η'. 188. »ἐπ' ἀγκύρας», καὶ »ἐπὶ τῆς αὐτῆς (συνυπκ. ἀγκύρας) ὁρμεῖν», Pors. Εὐρ. Ὀρ. 68. Reisig comm crit de Soph. OC. 144. συχν. μεταφ. καθόλου εἶμαι ἀσφαλὴς τίγουρος. 2) ταὐτὸν τῷ ὁρμίζω, ἀμφ.

Ὁ ρ μ ή, ἡ (ΟΡΩ, ὄρνυμι). Πᾶσα σφοδρὰ προβολή, ἔφοδος, ἐφορμή, μάλιστα ἡ πρώτη σφοδροτάτη προσβολή, ἐπὶ πολεμιστοῦ, Ἰλ. Ι, 355. ἀγρίου θηρίου, Ἰλ. Λ, 119. συχντρ. ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, »ἔγχεος ὁρμή», Ἰλ. Ε, 118. Ἡσ. Ἀσπ. 365, 466. »ὡσαύτως πυρὸς ὁρμή», ἡ δύναμις τοῦ πυρός, Ἰλ. Λ, 157. καὶ »κύματος ὁρμή», Ὀδ. Ε, 320. ἐξαιρτ. (ἔρω, ὥρμαι). Ἡ πρώτη κίνησις, ὁ ἐρεθισμός, ὁ ἐν τῇ ψυχῇ συνιστάμενος, καὶ εἰς κίνησιν ἐκκαλῶν· ἡ πρώτη τῆς ψυχῆς κίνησις, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμία, ἀπόφασις, ἡ ἀρχή, ἐγχείρησις, βουλή, προθυμία. Appetitus, motus animi, instinctus, conatus, impetus, Ἡσιόδ. παρ' Ὅμ. καὶ αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα, ἡ πρώτη κίνησις, ὁρμὴ εἴς τι ἐπιχείρημα, Ἰλ. Δ, 468. Κ, 123. Ὀδ. Β, 403. τὸ ποθεῖν τι ἢ ὁρμᾶν ἐπί τι, τὸ κοπιάζειν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τίς τι, Ὀδ. Ε, 416. ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. — νεώτερ. ἡ σωματική, σαρκική ὁρμή, εἰς ἀντίθεσιν τῆς διὰ τοῦ λογικοῦ καταδαμασθείσης ἐλευθέρας θελήσεως, (ὅθεν ὁρμέω καὶ ὁρμεῖνω).

Ὁ ρ μ η θ ό ν, ἐπίρ. (ὁρμάω). Μὲ ὁρμήν, ὁρμητικῶς, Φιλοξ. Γλωσσ. Ἑρμ. παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 1070. λέγει συνημμένως »ἀκρίτως καὶ ὁρμηδόν».

Ὁ ρ μ η μ α, τό (ὁρμάω). Κυρίως τὸ ἀντικείμενον ἐπιχειρήματος ἢ ἐφορμῆς τινος, τῆς ἐπιθυμίας, τῆς ὁρμῆς, ὅμως μόλις εὐχρηστ. ἐξ ἐναντίας ἐξηγεῖται τὸ Ἰλ. Β, 358, 599. »Ἑλένης ὁρμήματά τε στονεχές τε», κατὰ διεφόρους τρόπους, ἔνιοι τὸ ἐκλαμβάνουσιν ἐπὶ τοῦ βιαίου ἐπιχειρήματος κατὰ τῆς Ἑλένης, ἤλ. ἐφ' ἁρπαγῆς τῆς Ἑλν. ἄλλοι δὲ ἐπὶ τοῦ δρόμου τῆς Ἑλν. ἀπὸ τὴν Λακεδαίμονα εἰς τὴν Τροίαν, ἢ ἐπὶ τοῦ ἐστωτερικοῦ πόθου καὶ τῆς λύπης τῆς Ἑλν. εἰς ξένην γῆν· ἄλλοι δὲ πάλιν ἐπὶ τῶν ἐπιχειρημάτων καὶ κακμάτων τῶν Ἑλλήνων ἐξ αἰτίας τῆς Ἑλν. συνυπκ. τοῦ ἕνεκα —. Οἱ ἀρχαιοτ. σχολ. ἐξέλαβον τό, »Ἑλένης ὁρμήματα» ὀρθῶς ἐπὶ τῆς λύπης ἐξ αἰτίας τῆς Ἑλ. παρβλ. ὁρμάνω. Ὁ Ἐστάθ. ἐξηγεῖ τὸ ὁρμήματα διὰ τοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ἑκουσίως ἡ Ἑλν. μετὰ τοῦ Πάρ. Κατὰ τὸν Buttm. Lexil. 2. σελ. 5. εἶναι τό, »Ἑλν. ὁρμα σφοδρεῖ ψυχικαὶ κινήσεις, φροντίδες τῆς Ἑλν. τὰς ὁποίας ὑπολαμβάνει ὁ Μενέλ. ὅτι αἰτιάνεται ἡ σύζυγός του.

*Ὁ ρ μ η τ ι ς, εως, ἡ (ὁρμάω). Ταχεῖα κίνησις, σχολ. Ραβ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 647.

Ὁ ρ μ η τ η ρ ί α, ἡ, ἡμαρτ. γράφ. ἀντὶ ὁρμιτηρία.

Ὁ ρ μ η τ ή ρ ι ο ν, τό (ὁρμάω). Μέτον, ἡ ὄργανον εἰς τὸ κινεῖν, ἐνθαρρύνειν, διεγείρειν τι, Ξενοφ. Ἱππ. Γ. 15. 2) (ὁρμάομαι). Τόπος, ὅθεν ὁρμᾷ, ἐξέρχεταί τις, ἐξαιρτ. δὲ λέγεται τόπος τις (ἡ πόλις) ὀχυρωμένος, περιέχων ἅπαντα τὰ εἰς πόλεμον ἀναγκαῖα, ὅθεν ὁρμῶσι κατὰ τῶν πολεμίων, καὶ κάμνουσιν ἐπιδρομάς, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐν καιρῷ κινδύνου καταφεύγουσιν ἀσφαλῶς, Place d' Armes, Γαλ. λέγεται λοιπὸν οὕτω φρούριόν τι τεχνητόν, ἢ αὐτοφυές. Ἔτι δὲ τεῖχος, ἢ φραγμός, καὶ χάραξ, λιμὴν κ.τ.τ. ὁ ἔστι, τόπος καταφυγῆς, κ.τ.τ. β) μεταφορ. ἡ ὁρμὴ εἰς ἐπιχείρημά τι, ἀφορμή, ἐρεθισμός, αἰτία πρός τι, μετὰ γενικ.

*Ὁ ρ μ η τ ί α ς, ου, ὁ, = ὁρμητικός.

Ὁ ρ μ η τ ι κ ό ς, ή, όν (ὁρμάω), καὶ ἐπίρ. —κῶς. Σφοδρός, ὀξύς, ὁ ἔχων κλίσιν, ὁρμὴν πρός τι, καὶ »Ὁρμητικῶς ἔχειν πρός τιν», ἀντὶ τοῦ κλίνειν, ἔχειν ὁρμὴν πρός τι.

Ὁ ρ μ ι ά, ἡ (ὅρμος). Τὸ ἐξ ἱππίων τριχῶν πεπλεγμένον ἀγκιστρόσχοινον, σχοινίον λεπτόν, δι' οὗ δεσμεύουσι τὸ ἄγκιστρον οἱ ἁλιεῖς, Λατ. linea, καθόλου σχοινίον λεπτόν. Ὁ σχηματ. ὁρμιὰ εἶναι πολὺ ἀμφ. (τὸ Ι εἶναι ἐξάπαντος μακρόν, καὶ μόνον Εὐριπ. Ἑλ. 1615. Matth. εἶναι βραχύ.)

*Ὁ ρ μ ι ά ω, ῶ, = ὁρμιεύω, Φώτ.

Ὁ ρ μ ι ε υ τ ή ς, οῦ, ὁ. Ὁ ἀγκιστρευτής, ὁ δὲ ἀγκίστρου ὀψορύων, ἁλιεύς, ἐκ τοῦ

*Ὁ ρ μ ι ε ύ ω (ὁρμιά). Ὀψαρεύω δὲ ἀγκίστρου.

Ὁ ρ μ ι η β ό λ ο ς, ὁ, ἡ (ὁρμιά, βάλλω). Ὁ βάλλων τὴν ὁρμιάν, ὅ ἐστιν, ὁ ῥίπτων τὸ ἀγκίστριον, ἁλιεύς, Ἀνθολογ.

Ὁ ρ μ ί ζ ω, ίσω (ὅρμος, 2.). Φέρω, ὁδηγῶ τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, ἢ εἰς τὸν κόλπον, καὶ ῥίπτω τὴν ἄγκυραν. »Ναῦν», Ὀδ. Γ, 11. Μ, 317. Ἡροδ. 6, 107. »ὑψοῦ», καὶ »ὑψοῦ ἐν νοτίῳ», ἐμποδίζω τὸ πλοῖον ἐν μέτῳ τοῦ πόντου ἀπὸ τὸ πλεύσιμον, Ἰλ. Ξ, 77. Ὀδ. Δ, 785. Θ, 55. παρ' Ὅμ. ὅμως δὲν εἶχον ἀκόμη τὴν ἄγκυραν, ἀλλ' ἐμεταχειρίζ. ἀντὶ ταύτης μεγάλας πέτρας, ἴδε εὐνή, 2. β) καθόλου στηρίζω. ἀσφαλίζω, στερεόνω, ἡσυχάζω. 2) μέσ. εἰσέρχομαι, εἰσπλέω εἰς τὸν λιμένα, εὑρίσκομαι εἰς τὸν λιμένα, Ἡροδ. 9, 96. β) μεταφρ. εὑρίσκομαι ἐν ἀσφαλείᾳ, ἡσυχίᾳ, ἀναπαύομαι. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ Αἰλιαν, παρὰ Σουίδ. λέγει περὶ τοῦ τῶν τεθνεώτων ὕπνου, »Ἀναπαυομένων καὶ ὁρμισιν τὴν τελευταίαν ὁρμιζομένων τὸ θεῖον οὐκ ἀμελεῖν». 3) παθητ. »ὁρμίζεσθαι ἐκ τινος», ἐξήρτημαι ἐκ τινος, προσδιορίζομαι ὑπό τινος. Περὶ τοῦ ὁρμίζω παρβ. Nitzsch Ὀδ. Β, 414.

Ὁ ρ μ ι ν ο ν, τό. Εἶδος λαχάνου, Διοσκορ. γ'. 145. Θεόφρ. φυτ. Ἱστορ. Η'. 1. καὶ 7. Πλίν. 18, 7. Salvia horminum. Λιν. καὶ ἄλλα δύο ἢ τρία ἤδη τοῦ αὐτοῦ γένους, Πολέμ. παρ' Ἀθην. σελ. 678. ὁρμινοι, ἔνθα πρότερον ὁρμενοι ἐγέγραπτο· οὕτω δὲ καὶ Πολυδ. στ'. 61. ἐν τῷ χειρογρ. ὁρμινοι, ἔνθα ὁρμενοι γεγραμμένον φέρεται. Παρὰ δὲ Ἡτυχ. ὁρμίνοι, ὅπερ ἰδέ τι, ὅθεν

Ὁ ρ μ ι ν ω ώ δ η ς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ σχῆμα, τὴν ὀσμήν, τὸ χρῶμα τοῦ ὁρμίνου, ὁ κατὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ, Πλίν. 37, 10.

Ὁ ρ μ ί σ ι ς, ἡ (ὁρμίζω). Ἡ εἰσαγωγή, ὁδήγησις τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα, ἢ εἰς τὸν κόλπον, τὸ ἡτυχίζειν τὸ πλοῖον ἐπ' ἀγκύρας, ἐκ τοῦ μέτ. ἢ ἐπ' ἀγκύρας τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα ἡτυχίᾳ, καθόλου δὲ στήριξις καὶ ἀσφάλεια ἢ ἡτυχία τινὸς σώματος, ἴδε ὁρμίζω.

Ὁ ρ μ ί σ κ ο ς, ὁ, Ἱπποκρ. τοῦ ὅρμος, περιδέραιον.

Ὁ ρ μ ι σ μ α, τό (ὁρμίζω), ταὐτὸν τῷ ὅρμος, 2. Ἡρακλείδ. Ἀλληγορ. 61.

Ὁ ρ μ ι σ τ ή ρ ι α, ἡ (ὁρμίζω). Σχοινίον, ἢ ἅλυσος, μὲ τὴν ὁποίαν συνδέουσιν, ἢ αἴρουσί τι εἰς τὸ ὕψος, Μεθημ. Πελ. σελ. 91. Ἀντὶ τούτου ἐφέρετο παρὰ Διοδῶρ. ἡμαρτ. ὁρμητηρία.

Ὁ ρ μ ο δ ό τ η ρ, ῆρος, ὁ (ὅρμος, 2. δίδωμι). Ὁ δίδων λιμένα, ὁ φέρων ἀσφαλῶς εἰς λιμένα, Ἀνθολογ.

Ὁ ρ μ ο ς, ὁ. Περιδέραιον, κόσμος τις περὶ τὸν τράχηλον, (Ἰουρδάνε, ἢ Γιουρδάνιον) τοῦ ὁποίου ἐσκευασμένος ἐκ χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρου ἐφόρουν ἤδη αἱ γυναῖκες τοῦ ἡρωικοῦ αἰῶνος, Ἰλ. Σ, 401. Ὀδ. Ο, 460. Σ, 295. ὕμ. Ὅμ. Ἀπ. 103. Ἀσπ. 88. 164. Ἡσ. Ἔργ. 74. Παρὰ δὲ Πινδ. Νεμ. Δ'. 28. »Στεφάνων ὅρμοσιν» ἀντὶ, ὁρμαθός, ὅ ἐστι πεπλεγμένος Στέφανος. β) Εἶδος χοροῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον κατὰ σειρὰν ὀπίσθεν ἑκάστου παιδὸς ἐχόρευε μία κόρη ἐν κύκλῳ. — 2) Statio Navalis, τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐν καιρῷ χειμῶνος (φορτούνας) ἠμποροῦσι νὰ καταφύγωσι τὰ πλοῖα, καὶ νὰ ῥίψωσιν ἄγκυραν, ὅθεν ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ κόλπος, λιμήν, ὅπερ πρβλ. Ἰλ. Α, 435. Ὀδ. Ν, 101. Ἡρόδ. 7, 194. ἔτι δὲ καὶ τὸ μέρος τοῦ λιμένος εἰς ὃ ἐλκόμεναι αἱ νῆες, δέδενται καὶ καταβαίνουσιν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ πλοῖον, ὅθεν καὶ = ἅρμα, τὰ ὑποστηρίγματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀναπαύεται τὸ πλοῖον ἐν τῇ ξηρᾷ. »Ὅρμον νεῶν ἐπ' ἀγκύρης

ἐπιφρεν. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 136. ταὐτὸν τῷ Ἕρμα. β) καθόλου δὲ καταφύγιον, ἄσυλον· (ὅτι τὸ ὅρμος ἐν τῇ πρώτῃ σημασ. ἀνήκει εἰς τὴν ῥίζαν εἰρω. Λατ. sero, καὶ εἶναι συγγεν. μὲ τὸ εἱρμός καὶ ἕρμα, 3. εἶναι ἀναφ. ὁ Buttm. Lexil. 1. σελ. 111. ἐκλαμβάνει τὸ ὅρμος ἐν τῇ δευτέρᾳ σημασ. ὡς διαφέρον κατὰ τὴν ῥίζαν ἀπὸ τὸ πρῶτον, παράγων αὐτὸ ἐκ τοῦ ὁρμάω, ὄρνυμι, ΟΡΩ· δὲν φαίνεται ὅμως ἀναγκαία διπλῆ τις παραγωγὴ τῆς λέξεως ταύτης, ἐπειδὴ τὸ ὅρμος, 2. ὡς τόπος, ὅπου δένεται τι, μᾶλλον δὲ πλοῖον, δύναται φυσικῷ τῷ λόγῳ νὰ παραχθῇ καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ εἴρω: πρὸς διάκρισιν ἐτόνισαν μερικοὶ Γραμμ. ἐν τῇ πρώτῃ σημασ. ὁρμός.)

Ὀ'ρμος, ὁ, Σχοινάκιον, ἱμὰς πρὸς δέσιμον τῶν σανδαλίων. Ἡσύχ. ἀναφ. ταὐτὸν τῷ ἡγουμ.

Ὀ'ρνεαπέτιον, τό. Βοιωτικῶς ἀντὶ τοῦ ὄρνεον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 913.

Ὀ'ρνεάζομαι, Ἀποθετ. Μέσ. (ὄρνεον). Θηρεύω πιάνω ὄρνεα, πουλία. 2) Παροιμ. Βαστῶ τὴν κεφαλὴν ὑψημένην, ὡς ὁ ὀρνιθοθήρας, ὅταν ζητῇ νὰ ἴδῃ τὰ πουλία. Ἡσύχ.

Ὀ'ρνεαχός, ἡ, ὸν (ὄρνεον). Ὁ ἐξ ὀρνέων, ἢ ὁ εἰς ὄρνεα ἀνήκων, Σχολ. Λυκόφρ.

*Ὀ'ρνεαπέτιον, τό, ἡμαρτ. ἀντὶ ὀρναπέτιον.

*Ὀ'ρνεος, ἀντὶ ὄρνεος, ὄρνις.

Ὀ'ρνεόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὁ ἀπὸ ὄρνεα καταφαγωμένος.

Ὀ'ρνεοθηρευτικός, ἡ, ὸν (θηρεύω). Ὁ εἰς τὴν τῶν ὀρνέων θήραν ἀνήκων, ἢ ἐπιτηδειος.

Ὀ'ρνεόμαντις, ὁ (μάντις). Ὁ ἐξ ὀρνέων, εἴτ' οὖν πουλίων προφητεύων, augur, auspex.

Ὀ'ρνεομιγής, ἡ ὀρνεόμικτος, ὁ, ἡ (ὄρνεον, μίγνυμι). Ὁ μεμιγμένος μὲ μορφὴν ὄρνεου, ὁ ἐξ ἡμιτείας ὄρνεον καὶ ἐξ ἡμισείας ἄνθρωπος, κ. τ. τ.

*Ὀ'ρνεόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ ἔχων μορφὴν ὄρνεου.

Ὀ'ρνεον, τό, ταὐτὸν τῷ, ὄρνις, Ἰλ. Ν, 64. 2) ἀντὶ ὄρνεκα, = ὀρνεοπωλεῖον, Brunk. Ἀριστοφ. Ὄρν. 23. Λυπ. 557. Θεσμ. 448. Βάτρ. 1068.

Ὀ'ρνεοπέτεια, ἡμαρτ. ἀντὶ ὀρναπέτεια.

Ὀ'ρνεοπωλεῖον, τό. Τόπος, ὅπου πωλοῦνται τὰ πετεινά, τὰ ὀρνίθια.

Ὀ'ρνεοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ πωλῶν ὄρνεα, ἤτοι ὀρνίθια.

Ὀ'ρνεοσκοπέω, ῶ (ὀρνεοσκόπος), ταὐτὸν τῷ ὀρνιθοσκοπέω, Γλωσσ. Στ. ὅθεν

*Ὀ'ρνεοσκοπητικός, ἡ, ὸν. Ὁ εἰς τὸ ὀρνεοσκοπεῖν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.

*Ὀ'ρνεοσκοπία, ἡ, = ὀρνιθοσκοπία.

*Ὀ'ρνεοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω), = ὀρνιθοσκόπος.

*Ὀ'ρνεοσόφιον, τό. Ὡς τὸ ἱερακοσόφιον, κυνοσόφιον, ἐπιγραφὴ ἐκείνων τῶν συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα πραγματεύονται περὶ τῆς θήρας μὲ ὄρνιθας καὶ σκύλους.

Ὀ'ρνεοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ τρέφων ὄρνεα ἢ ὀρνίθια, ταὐτὸν τῷ ὀρνιθοτρόφος. Γλωσσ. Στ.

Ὀ'ρνεόφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω) «Καλαμὶς ὀρνεόφοιτος· ἡ βέργα τοῦ μὲ ἴδιον κυνηγοῦντος ὀρνιθοθήρου, ἐφ' ἧς φοιτῶσι τὰ πτηνά, Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 184.

Ὀ'ρνεόω, ῶ, ταὐτὸν τῷ ὀρνιθόω, ἀμφ.

Ὀ'ρνεώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος ὀρνέου, ὁ ὅμοιος ὀρνέῳ, = ὀρνιθώδης.

Ὀ'ρνεώτης, ου, ὁ. Περεφθαρμένη γραφὴ παρὰ Πολυδ. Ζ', 198.

Ὀ'ρνη, ἡ, ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ ὄρφνη, ἐκ τοῦ Φαβωρ. Λεξ.

Ὀ'ρνιθαγρευτής, οῦ, ὁ (ἀγρεύω, ὄρνις). Ὁ ἀγρεύων, πιάνων τὰ πουλία, κυνηγὸς τῶν πουλίων.

Ὀ'ρνιθάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὄρνις, πουλάκιον. Παρὰ δὲ Ἀρριαν. Ἐπ. Β'. 7. 12. ἑρμηνεύουσί τινες τὸ ὀρνιθάριον διὰ τοῦ Augurem. ἀμφ.

Ὀ'ρνιθαρχος, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἀρχηγὸς καὶ πρῶτος τῶν ὀρνίθων, ὁ προεστὼς τῶν πουλίων, Ἀριστοφ.

Ὀ'ρνιθεία, ἡ (ὀρνιθεύω). Τὸ κυνήγιον, πιάσιμον τῶν πουλίων. 2) (ὀρνιθεύομαι). Τὸ Λατ. Auspicium, ὅ ἐστι προσοχὴ εἰς τὴν πτῆσιν καὶ φωνὴν τῶν ὀρνέων, προφητείας ἕνεκεν, Πολύβ. ς'. 26.

Ὀ'ρνιθειος, εία, ειον, ἔτι δὲ καὶ δικατάλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 868. (ὄρνις). Ὁ ἐξ ὀρνίθος, ὁ ἀνήκων εἰς ὀρνίθα, Ἀριστοφ. ὁ κατὰ τὸ εἶδος τῆς ὄρνιθος, ὁ ὅμοιος μὲ ὄρνιθα: ἀπὸ ὀρνιθείονα, τόπος, ἔνθα διατρίβουσιν ὄρνιθες, ΑΡ. σ. 54.

*Ὀ'ρνιθεος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ὀρνίθειος. (– υυυ Ἀράτ. Φαιν. 274.)

Ὀ'ρνιθευτής, οῦ, ὁ (ὀρνιθεύω). Ὁ κυνηγὸς πιάνων πουλία.

*Ὀ'ρνιθευτική, ἡ, Πλάτ. ἰδὲ ὀρνιθοθηρευτική.

Ὀ'ρνιθεύω, Μέλλ. εύσω (ὄρνις). Κυνηγῶ πιάνω πουλία. 2) Ὀρνιθεύομαι, Ἀποθετ. Μέσ. ταὐτὸν τῷ, οἰωνίζομαι, παρατηρῶ τὴν πτῆσιν ἢ φωνὴν τῶν ὀρνέων προφητείας ἕνεκεν. Auspicium capio, Ἰώσηπ.

Ὀ'ρνιθιακός, ἡ, ὸν (ὄρνις). Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ὀρνίθια εἰς τὰ πουλία.

Ὀ'ρνιθίας, ου, ὁ. «Ἄνεμοι ὀρνιθίαιοι οἱ ἐαρινοί, ἐκ βορείων πνέοντες, μὲ τοὺς ὁποίους ἐπιστρέφουσι πάλιν τὰ κατὰ τὸν χειμῶνα ἐκτοπισθέντα ὄρνεα. Ἀριστοτέλ. κόσμ. ἐκ τούτου ἐποίησε καὶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 877. τὸ «Χειμῶν ὀρνιθίαιος» δηλ. ἄνεμος σφοδρὸς, ἁρπάζων ὅλα τὰ πουλία. 2) «Πιττάλακον τὸν ὀρνιθίαν». Λιβάν. Ὑπόθ. εἰς Δημοσθ. σελ. 334. ἀντὶ τοῦ ὀρνιθοπώλην, ἀμφ.

Ὀ'ρνιθικός, ἡ, ὸν (ὄρνις). Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ὀρνίθια εἰς τὰ πουλία.

Ὀ'ρνιθίας, ου, ὁ. «Ἄνεμοι ὀρνιθίαιοι οἱ ἐαρινοί, ἐκ βορείων πνέοντες, μὲ τοὺς ὁποίους ἐπιστρέφουσι πάλιν τὰ κατὰ τὸν χειμῶνα ἐκτοπισθέντα ὄρνεα. Ἀριστοτέλ. κόσμ. ἐκ τούτου ἐποίησε καὶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 877. τὸ «Χειμῶν ὀρνιθίαιος» δηλ. ἄνεμος σφοδρὸς, ἁρπάζων ὅλα τὰ πουλία. 2) «Πιττάλακον τὸν ὀρνιθίαν». Λιβάν. Ὑπόθ. εἰς Δημοσθ. σελ. 334. ἀντὶ τοῦ ὀρνιθοπώλην, ἀμφ.

Ὀ'ρνιθίκος, ἡ, ὸν (ὄρνις). Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ὀρνίθια πουλία, Λουκιαν.

*Ὀ'ρνιθινός, ἡ, ὸν, = τῷ ἡγουμ. Βυζ.

Ὀ'ρνίθιον, τό, πουλάκιον, Ἱπποκρ. τοῦ ὄρνις, Ἡρόδ. 2, 77. 2) ὀρνιθόπουλον. (– – υυ)

Ὀ'ρνίθιος, ία, ιον· ταὐτὸν τῷ ὀρνίθειος. (– – υυ)

Ὀ'ρνιθοβοσκεῖον, τό. Τόπος ἔνθα τρέφονται ὀρνίθες, κλωβίον διὰ τὰ πουλιὰ ἢ κουμάσιον διὰ τὰ ὀρνίθια. ἐκ τοῦ

Ὀ'ρνιθοβοσκός, οῦ, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὁ βόσκων, τρέφων πουλία ὀρνίθια.

Ὀ'ρνιθόγαλον, τό (γάλα). Λαχάνου εἶδος, Διοσκ. β'. 174. Πλίν. 21. 17. Ornithogalum, Λιν.

Ὀ'ρνιθογεννής, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ὀρνιθόγονος, Ἀρτεμίδωρ. Α', 39. ἀμφ.

Ὀ'ρνιθογνώμων, ὁ, ἡ (γιγνώσκω). Ὁ γνωρίζων τὰ ὀρνίθια πουλία, Αἰλιαν. Ζ, Ἱστ. ιε'. 2.

Ὀ'ρνιθογονία, ἡ. Γέννησις πουλίων. 2) κλώσημα ὀρνιθίων, ἐκ τοῦ

Ὀ'ρνιθόγονος, ὁ, ἡ (γονή). Ὁ ὑπὸ ὀρνιθος γεννηθείς, Εὐρ. Ὀρ. 1387.

*Ὀ'ρνιθοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τῶν πουλίων, ἢ 2) τῶν ὀρνίθων.

Ὀ'ρνιθοθήρα, ἡ (θήρα). Κυνήγιον πιάσιμον πουλίων, ὅθεν

Ὀ'ρνιθοθήρας, ου, ὁ. Ὁ κυνηγῶν πιάνων πουλία, ὅθεν

Ὀ'ρνιθοθηράω, ῶ. Πιάνω πουλία, ὀρνίθια.

Ὀ'ρνιθοθηρευτικός, ἡ, ὸν (θηρεύω). Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὀρνιθοθήραν: ἡ ὀρνιθοθηρευτικὴ, συνυπ. «τέχνη», ἡ τέχνη τοῦ πιάνειν πουλία, Πλάτ. Σοφ. σελ. 220. Β. ὅπου ὅμως ὁ Bekker ἔγραψεν ἐκ τῶν πλείστ. καὶ καλλιτέρ. χειρογρ. ὀρνιθευτική.

*Ὀ'ρνιθοθηρία, ἡ, = ὀρνιθοθήρα.

Ὀ'ρνιθοκάπηλος, ὁ (κάπηλος). Ὁ πωλῶν πουλία, ὀρνίθια.

*Ὀ'ρνιθοκλόος, ὁ, ἡ, = ὀρνιθοκόος, Ἐ Μ. καὶ Φωτ.

Ὀ'ρνιθοκομεῖον, τό, ταὐτὸν τῷ ὀρνιθοβοσκεῖον, ἐκ τοῦ

Ὀ'ρνιθοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὁ βόσκων, τρέφων πουλία, ἐξαιρετικῶς ὀρνίθια.

Ὀ'ρνιθοκόος, ὁ, ἡ (κοέω). Ὁ κατανοῶν τῶν ὀρνέων τὴν φωνὴν καὶ πτῆσιν, καὶ ἐκ τούτου προφητεύων.

Ὀ'ρνιθοκρίτης, ου, ὁ (κρίνω), ταὐτὸν τῷ προηγ.

Ὀ'ρνιθολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ λαλῶν περὶ ὀρνίθων, ὁ πραγματευόμενος περὶ ὀρνίθων. — 2) Ἀντὶ τοῦ ὀρνιθοθήρας, ἡμαρτ. ὀρνιθολόχος, ἐκ Πλουτάρ.

Ὀ'ρνιθολόχος, ὁ, ἡ (λοχάω). Παραμονεύων καὶ πιάνων πουλία, Πίνδαρ.

Ὀ'ρνιθομανέω, ῶ (ὀρνιθομανής). Ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολὴν τὰ πουλία, τὰ ὀρνίθια, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1273. 1279. 1339. ἐκ τοῦ

Ὀ'ρνιθομανής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶν τὰ πουλία, τὰ ὀρνίθια: ὅθεν

Ὀ'ρνιθομανία, ἡ. Ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη τῶν πουλίων, ὀρνίθων.

Ὀ'ρνιθόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ ἔχων μορφὴν ὀρνίθων.

Ὀ'ρνιθονομεῖον, τό, ἡμαρτ. ἀντὶ ὀρνιθοκομεῖον, ἐκ Σουίδ.

Ὀ'ρνιθόπαις, παιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ ἐξ ὀρνίθων γεννηθείς, ἢ ὁ ὀρνιθόμορφος, Λυκόφρ. 731. 2) νέον ὀρνίθιον, πουλάκιον.

*Ὀ'ρνιθοπάτακτος, ὁ, ἡ. Ὁ καταφαγωμένος ἀπὸ ὀρνίθας.

Ὀ'ρνιθοπέδη, ἡ (πέδη). Παγὶς διὰ τὰ πουλία, Ἀνάλ. γ'. σελ. 93.

Ὀ'ρνιθοπώλης, ου, ὁ (πωλέω), ταὐτὸν τῷ ὀρνεοπώλης.

Ὀ'ρνιθοσκοπέω, ῶ (ὀρνιθοσκόπος). Προσέχω, παρατηρῶ τὴν πτῆσιν καὶ φωνὴν τῶν ὀρνέων, καὶ προφητεύω ἐξ αὐτῶν, ταὐτὸν τῷ ὀρνεοσκοπέω, augurium capere, ὅθεν

*Ὀ'ρνιθοσκοπία, ἡ, = οἰωνοσκοπία.

Ὀ'ρνιθοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ παρατηρῶν τοὺς ὀρνίθας, τὴν πτῆσιν καὶ φωνὴν αὐτῶν, καὶ ἐντεῦθεν προφητεύων, augur, auspex.

Ὀ'ρνιθοτροφεῖον, τό. Οἰκίσκος, κλωβίον εἰς τὸ ὁποῖον τρέφονται τὰ ὀρνίθια, ἐκ τοῦ

Ὀ'ρνιθοτροφέω, ῶ (ὀρνιθοτρόφος). Τρέφω παίζω πουλία, ὀρνίθια, Γεωπον. ιδ'. ζ'. 8. ὅθεν

Ὀ'ρνιθοτροφία, ἡ. Τὸ τρέφειν ὀρνίθια, πουλία.

Ὀ'ρνιθοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ τρέφων ὀρνίθια, πουλία.

*Ὀ'ρνιθοτυφλότης, ἡ, καὶ

*Ὀ'ρνιθοτύφλωμα, τό, = νυκταλωπία.

Ὀ'ρνιθοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ τρώγων πουλία ἢ ὀρνίθια.

Ὀ'ρνιθοφυής, ές, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ σχῆμα ὀρνιθος ἔχων, ὁ κατὰ τὸ εἶδος τῶν ὀρνίθων. 2) (φύω) = ὀρνιθόγονος, Ἀθην. σελ. 491.

Ὀ'ρνιθοφύλαξ, ακος, ὁ. Χαρίτ. Ζ', 2. πρέπει ἴσως νὰ γραφῇ ὀπισθοφύλαξ· ἄλλως δὲ, ὁ φυλάττων τὰ ὀρνίθια.

Ὀ'ρνιθόω, ῶ (ὄρνις). Μεταβάλλω τι εἰς ὄρνιθα.

Ὀ'ρνιθώδης, ες, ὁ, ἡ, συνῳ. ἀντὶ ὀρνιθοειδής.

Ὀ'ρνιθών, ῶνος, ὁ (ὄρνις). Οἰκίσκος, κουμάσιον διὰ νὰ ὀρνίθια.

*(Ὀ'ρνιξ) ἄχρηστ. Ὀνομ. ὅθεν σχηματ. οἱ Δωρ. τὰς τρισυλλαβ. πτώσεις ὄρνιχος, ὄρνιχι, κ. τ. λ. ἀντὶ ὀρνίθος, ὄρνιθι διὰ τὸ ὄρνις, ὅπερ ἴδε.

*Ὀ'ρνιος, ὁ, ἡ. Ἔτι δὲ καὶ τρικατάλ. ἀντὶ ὀρνίθειος.

Ὀ'ρνις, ὁ, καὶ ἡ, Ἰλ. Ι, 323. Ξ, 290. Ρ, 757. Ψ, 877. καὶ συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. Γεν. ὀρνίθος, κ. τ. λ. Αἰτ. ἑνικ. ὀρνίθα καὶ ὄρνιν, παρ' Ὁμ. οὐν ἀπαντᾶται ἡ Αἰτ. ὁ Πληθ.

ὄρνιθος ἔχει παρ' Ὅμ. καὶ τὸν Ἀττ. σχηματ. ὄρνεις, Γεν. ὄρνεων, Αἰτ. ὄρνεις, καὶ ὄρνις μάλιστα παρὰ ποιητ. Schaef. Greg. σελ. 476. ἐκτὸς τούτου μεταβάλλ. οἱ Δωρ. ἰεὶς τὰς τρισυλλάβ. πτώσ. τὸ θ εἰς χ, ὄρνιχος, ὄρνιχες κ. τ. λ. ἡ Ὁ.ομ. Ὄρνιξ ὅμως εἶναι ἄχρηστ. Περὶ Γένους καὶ Κλίσεως ἴδε Ἀθην. 9. σελ. 373. — 1) τὸ πουλίον, Ὅμ. ἐπίθετος ὁ ἄγριος καὶ ἁρπακτικός, ὡς καὶ ὁ οἰκειακός, καὶ ἥμερος, ἔτι δὲ καὶ β) ὡς τὸ οἰωνός, ἐκ τοῦ ὁποίου τῆς πτήσεως καὶ φωνῆς ἐπροφήτευον ὁ οἰωνοσκόπος, Ἡσ. Ἔργ. 830. κάλλιστος, ἄριστος, κακός κ.τ.λ. Ὅμ. ὅθεν 2) μεταφ. καὶ αὐτὸ τὸ σημεῖον, τὸ ἐκληφθὲν ἐκ τῆς οἰωνοσκοπίας, ἡ προφητεία, Λατ. augurium, auspicium, παρ' Ὅμ. πάντοτε εἰς Ἐπικ. β) κυρίως δὲ Σημεῖον, προφητεία, χωρὶς νὰ ἐκληφθῇ τοῦτο ἐκ τῶν οἰωνῶν, Ἰλ. Ω, 219. πρβλ. Ἀρστφ. Ὄρν. 719. ὅστις σκώπτεται εἰς τὴν μεταφορ. ταύτην χρῆσιν, 3) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρέτ. ὁ, ὁ ἀλέκτωρ καὶ ἡ, ἡ ἀλεκτορίς, ὡς συχνότ. καὶ ὠφελιμώτατον τῶν οἰκειακῶν πουλίων, Βρ. Ἀρστφ. Ὄρν. 102. καὶ παρὰ Βουκολ. Θεόκρ. 22, 72. Schaef. Μόσχ. 3, 50. 4) εἰς Πληθ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε ταὐτὸν τῷ ὀρνεοπωλεῖον, Βρ. Ἀρστφ. Ὄρ. 13. 5) ποιητ. »Μουσῶν ὄρνιθες«, ἀντὶ Ποιηταί, Κιεσσ. Θεόκρ. 7, 47. 6) παροιμ. »Ὀρνίθων γάλα ἀμέλγειν«, ἐπὶ ἀνθρώπων εὐθαιμόνων, τῶν ὁποίων ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα ἀποβαίνουσιν εἰς ὠφελος καὶ κέρδος. (πιθαν. ἐκ τοῦ ΟΡΩ, ὄρνυμι.) (Τὸ Ι εἶναι παρ' Ὅμ. εἰς τὰς δίτυλλ. πτώσ. μακρόν, Ἰλ. Ι, 323. καὶ ὅμ. Ὅμ. 18, 17. εἰς τὰ ὁποῖα χωρίς εὑρίσκετ. ὅμως ἡ λήγουσα ἐν τῇ ἄρσει· ἐξ ἐναντίας δὲ βραχὺ Ἰλ. Μ, 218. Ω, 219. παρὰ τοῖς Τραγῳδ. φαίνεται ὅμως, ὅτι ἐπικρατεῖ — ἐξαιρουμ. τῆς Αἰτ. πληθ. ὄρνις — ἡ βραχύτης, καὶ παρὰ τῷ Ἀρστφ. ἡ μακρότης, Pors. Εὐρ. Ἑκ. 208. μ' ἄλλον ὅτι καὶ παρ' Ἀρστφ. Ὄρ. 16. 270. 287. 335. ἀπαντᾶται καὶ ἡ βραχύτης ἐν τῷ ὄρνις καὶ ὄρνιν· ἀσφαλής τις ὅμως κανὼν δὲν φυλάττεται μήτε παρ' αὐτῷ, μήτε παρὰ τοῖς νεώτ. Ἐπικ. παρὰ τοῖς τελευταίοις ἀπαντᾶται συχν. ἡ βραχύτης· οἱ Γραμμ. ὀνομάζ. τὴν μακρότητα Ἀττικήν, Drac. σελ. 71, 7. EM. σελ. 632, 3. Spohn de extr. Od. parte, σελ. 179. Spitzner Anal. zur Griech. Prosodie, σελ. 37. παραλαμβάνει διπλοῦν σχηματ. ὄρνις, ιθος, ιν, καὶ ὄρνις, ιος, ιν· εἰς τὰς τρισυλλ. πτώσ. εἶναι τὸ Ι πάντοτε μακρόν, καὶ ἡ πιθαν. μόνη ἐξαίρεσις παρὰ Ψευδο-Φωκυλ. 118. ἐδιορθώθη εὐλόγως ὑπὸ τοῦ Brunk.)

* Ὀρνίφιον, τό, ἀμφ. σχηματ. ἀντὶ ὀρνύφιον, ὅπερ ἴδε.

Ὀρνιχολόχος, ὁ, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ ὀρνιθολόχος.

* Ὄρνιχος, Δωρ. Γεν. ἐκ τοῦ ὄρνις.

Ὀρνός, ἡμαρτ. ἀντὶ ὀρνὸς ἐκ Λεξ. Φαβωρ.

Ὀρνύμεν, Ποιητ. ἀντὶ ὀρνύναι, ἐκ τοῦ ὄρνυμι.

Ὀρνυμι, καὶ ὀρνύω. Διεγείρω, κινῶ, ἐρεθίζω, παρακινῶ, ἐντείνω. παρ' Ὅμ. μόνον Προστακτ. ὄρνυθι, ὄρνυτε, λαμβάνει δὲ οὗτος τοὺς λοιποὺς σχηματ. τοῦ Ἐνεστ. καὶ τὸν Παρατατ. ἐκ τοῦ ὀρνύω (-υ-) Μέλ. ὄρσω, Ἰλ. Δ, 16. Φ, 355. Ἀόρ. ὦρσα, ας, ε, Μετοχ. ὄρσας, συχνότ. παρ' Ὅμ. καὶ ὄρσασκε, Ἰλ. Ρ, 423. Μέσ. ὄρνυμαι, κινῶ τὸν ἑαυτόν μου, παρ' Ὅμ. μόνον 3 Ἐνικ. πρόσ. ὄρνυται, Προστακτ. ὄρνυσθε, καὶ Μετοχ. ὀρνύμενος· Παρατατ. ὠρνύμην, παρ' Ὅμ. μόνον 3 Ἐνικ. καὶ Πληθ. πρότ. ὠρνυτο, ὠρνυντο· Μέλ. ὄρσομαι, δὲν ἔχει ὁ Ὅμ. ἀντὶ τούτου ἐκ τινος Μελ. 2. ὀρούμαι, 3 Ἐνικ. πρόσ. ὀρεῖται, Ἰλ. Τ, 140. Ἀόρ. ὠρόμην, 3 Ἐνικ. ὤρετο, μόνον ἐν τῇ Ἰλ. συχνότ. παρ' Ὅμ. συνηρημ. ὤρτο, 3 Πληθ. ἄνευ αὐξήσ. ὄροντο, Ὀδ. Γ, 471. ὅμως καὶ ὀρόοντο, Ἰλ. Β, 398. Ψ, 212. 3 Ὑποτακτ. ὄρνται, Ὀδ. Προστακτ. ὄρσο, ὅμως καὶ ὄρσεο, ἀμφότερ. παρ' Ὅμ. τὸ τελευταῖον καὶ συνηρμ. Ἴων. ὄρτευ, Ἰλ. Ἀπρμφ. ὄρθαι, ὄχι ὅμως ὀρθαι, Ἰλ. Θ, 474. συνηρμ. ἀντὶ ὀρεσθαι, καὶ Μετοχ. ὄρμενος, ένη, ενον, ἀντὶ ὀρόμενος, Ἰλ. μόνον ἀμετβ. Παρακείμ. ὄρωρα, ἐγειρήθην, παρ' Ὅμ. μόνον 3 Ἐνικ. ὄρωρε, Ὑποτακτ. ὀρώρῃ, Ὑπερσυντ. ὀρώρει καὶ ὠρώρει, Ἰλ. Σ, 498. ὁ σχηματ. ὅμως ὠρορε εἶναι συνηθ. Ἀόρ. καὶ μεταβατ., Ἰλ. Β, 146. Ὀδ. Δ, 712. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἐκεῖ μόνον Παρακείμ. ὅπου ἀμετάβ., ὡς Ἰλ. Ν, 78. Ὀδ. Θ, 539. μ' ὅλον ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ δύο χωρὶς ἐξηγήθησαν μεταβατ.: ταυτοσήμ. μὲ τὸ ὄρωρε εἶναι ὁ παθητ. σχηματ. ὀρώρεται, Ὀδ. Τ, 377. 524. Ὑποτακτ. ὀρώρηται, Ἰλ. Ν, 271. Ὁ Ἐνεστ. ὄρω καὶ ὄρομαι δὲν ὑπάρχει, ἴδε ὄρομαι. Ὁ σχηματ. τῶν χρόνων συμφωνεῖ συχν. μὲ τοὺς εἰς τὸ ΑΡΩ ἀνήκοντ. ὅπερ πρβλ.

Κυρία σημασ. Διεγείρω, ἐρεθίζω, κινῶ, παρακινῶ, ἐξαιρέτ. α) φέρω τι εἰς σωματικὴν κίνησιν, διώκω, κάμνω τι νὰ περιπατῇ ἢ νὰ ἀπέλθῃ, συχν. παρ' Ὅμ. »οἱ ἐπ' αἰετὸν ὤρσεν, ἐδίωξε τὸν ἀετὸν κατ' αὐτοῦ«, Ἡσ. Θεογ. 523. Μέσ. Κινῶ τὸν ἑαυτόν μου, διεγείρομαι, »εἰσόκε μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ, ἐν ὅσῳ κινοῦνται τὰ μέλη μου«, Ἰλ. Ι, 610. Κ, 90. Ὀδ. Σ, 133. καὶ ἀλλαχοῦ· μάλιστα ἐν τῷ Προστακτ. Ἐνεστ. καὶ Ἀορ. Μέσ. Σήκου! παρ' Ὅμ. ταύτῃ τῷ ἄγε καὶ ἴθι, ὅθεν συχν. μετὰ τῆς σημασ. τῆς ταχύτητος, Βιάζομαι, τρέχω: ἐξαιρέτ. β) Ἐνεργ. Κάμνω τινὰ νὰ σηκωθῇ διεγερθῇ, »Ἠριγένειαν ἀπ' Ὠκεανοῦιο«, Ὀδ. Ψ, 348. πρβλ. Ὀδ. Η, 169. ἔτι δὲ καὶ Ἐξυπνῶ τινα, Ἰλ. Κ, 518. ἐπὶ ζώων, Διώκω, ἀνασοβῶ, Ὀδ. Ι, 154. »ἐξ εὐνῆς«, Ἰλ. Χ, 190. Μέσ. Σηκόνομαι, ἐγείρομαι, μάλιστα »ἐξ εὐνῆς«, Ὀδ. Β, 2. Τ, 405. Θ, 2. »Ἠώς ἐκ λεχέων ὠρνυτο«, Ὀδ. Ε, 2. Ἰλ. Δ, 2. Τ, 2. »ἀπὸ θρόνου«, Ἰλ. Δ, 645. »ἄνευ τινὸς προστάκτης, ὀρνυμένοιο ἄνακτος«, Ἡσ. Θεογ. 843. »ἄρτο ἰέναι«, Ἡσ. Ἀσπ. 40. ὅθεν καὶ Ἀνεγείρομαι, γίνομαι ἔξυπνος: μάλιστα δὲ σηκόνομαι ταχέως, ἀναπηδῶ: καὶ μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. σηκόνομαι διὰ νὰ κάμω τι, παρασκευάζομαι, »ἴμεν, πέτεσθαι, ἔργον ῥέξαι, εὕδειν«, Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ Μετοχ. »ὄρτο κέων«, σήκου νὰ πλαγιάσῃς, Ὀδ. Η, 342. Ἄρχομαι, ἀρχίζω, μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. Ἰλ. Μ, 279. Ὀδ. Θ, 539. ὅθεν ὡς τὸ Ἀμετάβ. ὁρμάω καὶ ὁρμάομαι. γ) Κινῶ τὸ πνεῦμα ἢ τὴν ψυχήν, Παροξύνω, παρακινῶ, παρορμῶ, ἐνθαρρύνω, ἐξαιρέτ. ἐπ' ἐχθρικῆς σημασ. Παρακινῶ τινα εἰς μάχην, κατά τινος, »ἐπί τινι«, Ἰλ. Ε, 629. Μ, 293. »ἀντία τινός«, Ἰλ. Τ, 79. ἔτι δὲ καὶ »τινά τινι«, Ἰλ. Ρ, 72. ἐνίοτε μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. »μάχεσθαι«, »μάχεσθαι«, τὸν παρακίνησεν εἰς μάχην, κ. τ. λ. Ὅμ. μάλιστα δὲ ἐπὶ παρακινήσεως ἀπὸ μέρους τῶν Θεῶν. Μέσ. Κατάντω εἰς πάθος, ὁρμῆν, ἢ εὑρίσκομαι εἰς πάθος, »θυμός, μένος, νόος«, ἐπὶ παντὸς σφοδροῦ πάθους, μάλιστα δ' ἐχθρικῆς, Ὅμ. κατά τινος, »ἐπί τινα«, Ἰλ. Ε, 590. Δ, 343. Φ, 248. ἄλλοτε δὲ σπαν. μετὰ τόσον ὡρισμένης ἐκφράσ. τοῦ πάθους, ὡς γίνεται τοῦτο συνήθ. ἐν τῷ ὁρίνω. δ) ὄχι μόνον ἐπὶ προσώπ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πραγμ. ἐυχρηστ. Ἐνεργ. Ἐγείρω, κινῶ, γίνομαι αἴτιος, ποιῶ τι, μάλιστα ἐπὶ διαθέσεως ψυχικῆς καὶ περιστάσεων τοῦ βίου, π. χ. »ἵμερον, γόον, φόβον, ἔριν, χόλον, πόλεμον, μῶλον, κυδοιμόν, κακόνα«, κ. τ. τ. ἔτι δὲ ἐγείρω πόθον, λύπην, φόβον, κ. τ. τ. Ὅμ. καὶ ἐπὶ ψυχικῶν συμβάντων, »ἄτεμον, θυέλλην, κονίην, κύματα, νοῦσον«, κ. τ. τ. Ὅμ. Μεσ. ἐγείρομαι, κινοῦμαι, ἄρχομαι, γεννῶμαι, ὅθεν εἰς πολλὰς περιστάσεις τὸ Λατ. orior, »κλέος, σθένος, ἀλκή, πόλεμος, μάχη, κυδοιμός, ὁρμαγδός, ὅμαδος, κλαγγή, δοῦπος, βοή, ἀλαλητός, κόναβος, αὐτή, κτύπος, πόνος, νεῖκος, ἔρις, στόνος, στοναχή, ὑμέναιος«, κ. τ. τ. Ὅμ. καὶ ἐπὶ ψυχικῶν φαινομένων, »νύξ, φλόξ, πῦρ, ἄνεμος, οὖρος, κονίσαλος, κῦμα«, Ὅμ. »πῦρ ὁρμενον«, φωτιὰ ὁποὺ ἔγινεν, Ἰλ. Ρ, 738. Φ, 14. »ὀδοῦρα ὁρμενα πρόσσω«, πρὸς τὰ ἔμπροσθεν πετωμένα δοῦρα, Ἰλ. Λ, 572. »ἀφρὸς ἀπὸ χροὸς ὠρνυτο«, ἀφρὸς ὑψώθη, ἔγινεν ἀπὸ τὸ κρέας, Ἡσ. Θεογ. 191. πρβλ. Παλινόρμενος καὶ Παλίορσος: παρ' Ἀπ. Ρ. τίθεται τὸ ὄρωρε συχν. ποιητ. ἀντὶ τοῦ Ἐστί, καὶ τὸ ὀρώρει ἀντὶ τοῦ Ἦν. (ἐκ τῆς ῥίζ. ΟΡΩ καὶ ἐκ τοῦ ὀρίνω, ὀροθύνω, ὁρμή, ὁρμάω, ὁρμαίνω, παραγ. πιθαν. τὸ ὄρνις, ὄρος, οὖρος, ὀρθός, ὄρθιος, ὄρθρος, ὄρχος, ὀρχέω, ὀρχέομαι, καὶ τὸ Λατ. orior, ortor, hortor, κατὰ τὸν Buttm. δὲ καὶ ὄρμος, 2.)

Ὀρνύφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὄρνις, Αἰλιαν. Ζ, Ἱστ. Ζ, 37. δ, 41. ζ, 47. Bast ep. cr. σελ. 195. Spohn de extr. Od. parte, σελ. 133. ὄχι ὀρνίφιον.

* Ὀρνύω, = ὄρνυμι, ὅπερ ἴδε Ὅμ.

Ὀροβάγχη, ἡ. Ζιζάνιόν τι, τὸ ὁποῖον βλάπτει ἢ καταπνίγει τὸ ὄρόβιον, (ἐκ τοῦ Ἄγχω, ὄροβον) Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Η', 8. Διοσκ. Β', 172. Orobanche major, Διον. ἐν δὲ Γεωπον. Β', 42. λέγεται ὀσπρολέων, λέων, καὶ λεόντειος πόα, καὶ λεοντεία βοτάνη· ἐν δὲ τοῖς νόθοις Διοσκορ. εὑρίσκεται καὶ τὸ λέων καὶ λύκος σεσημειωμένον. Γράφεται δὲ καὶ ὀροβάχχη, ὅπερ ἴδε.

* Ὀροβαγχος, ἀντὶ ὀρόβαχχος, Νικάν.

Ὀροβάδες, αἱ, = ὀρειβάδες, Γραμμ.

* Ὀροβαῖος, αία, αῖον (ὄροβος), = ὀροβιαῖος.

Ὀροβάκχη, καὶ, ὀρόβαχχος, ὁ. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 869. ὀρόβαχχοι, ἑρμηνεύεται ὑπὸ τινων διὰ τοῦ Κύτινοι. Ἄλλοι δὲ ἀναγινώσκουσιν ὀροβάχχη, ἀντὶ ὀροβάγχη. Ὁ δὲ σχηματισμὸς ὀροβάχχη εὕρηται καὶ παρὰ Θεοφράστῳ. Ἡσύχ. δὲ »Ὀρόβαχχη βοτάνη τις· οἱ δὲ τῆς ῥοιᾶς τοὺς καρπούς, οὓς ἔνιοι κυτίνους«.

* Ὀρόβαχχος, ὁ, ἴδε ὀρίβαχχος.

Ὀροβικός, αία, αῖον (ὄροβος). Ὁ μέγεθος ἔχων ὀρόβου.

Ὀροβίας, ου, ὁ. Ὅμοιος ὀρόβῳ.

Ὀροβίζω. Τρέφω, ταΐζω μὲ ὄρόβιον, Ἡσύχ.

Ὀρόβινος, ίνη, ινον (ὄροβος). Ὁ ἐξ ὀρόβου ἐσκευασμένος.

Ὀρόβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὄροβος.

Ὀροβίτης, ου, ὁ· Θηλυκ. ὀροβῖτις, ιδος, ἡ. Ὅμοιος ὀρόβῳ, ἢ ἴσος ὀρόβῳ κατὰ τὸ μέγεθος, οἷον λίθος ὀροβίτ. Διόδωρ.

Ὀροβοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος ὀρόβῳ, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀρόβου.

Ὄροβος, ὁ, Λατ. Ervum, Γαλλ. ers ἢ erres, ὅθεν τὸ Γερμ. Erbse, τό καθ' ἡμᾶς ὀρόβιον, ἢ ῥόβι, εἶδος ὀσπρίου, λέγεται δὲ οὕτως ὅ,τε καρπὸς, καὶ 2) τὸ φυτὸν αὐτό, Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. Θ', 22. Διοσκορ. β', 131. Ervum, Διον. ἴδε Πιν. Γεωπον.

Ὀροβοφαγέω (φαγεῖν). Τρώγω ὀρόβιον.

Ὀροβώδης, ες, ὁ, ἡ, συνῳ. ταὐτὸν τῷ ὀροβοειδής.

* Ὀρογενής, ὁ, ἡ (ὄρος, γένος). Ὁ εἰς τὰ σύνορα γεννηθείς.

Ὀρόγκοι, οἱ, ὀρόγκη, τά. Ἀκρώρειαι, λόφοι κορυφαὶ βουνῶν. Εὐσταθ. δὲ ἑρμηνεύει τὴν λέξιν ταύτην διὰ τοῦ Ἐξόγκωσις καὶ ἀνάτασις τοῦ ὄρους, ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἐκ τοῦ ὄγκος καὶ ὄρος. Νικανδρ. Ἀλεξ. 42. Διονύσ. Περιηγ. 286. Ἡσύχ. δὲ ἀντὶ τούτου ἐσημείωσε δίς τὸ ὀροχθος.

ἴσως γίνεται ἐκ τοῦ ἐρέχω, ἐρέγω, ἐραίκω· πιν. λέξ.

Ὀ̓ρογυῖα, ἀντὶ, ὠρογυῖα, ἐκ τοῦ ὀρέγω, Ἐτυμ. Μ.

* Ὀ̓ρόγυια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ὀργυιά, Πινδ. Πυθ. 4, 406.

* Ὀ̓ροδαμνιάς, ἄδος, ἡ, = τῷ ἑπομ.

Ὀ̓ροδαμνίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ ὀρόδαμνος· ὀρόδαμνος, ὁ, κατ' ἀποκ. ὄραμνος, ὁ, κλῶνος, βλάστημα, κλάδος.

Ὀ̓ροδεμνιάδες, ἀδων, αἱ (ὄρος, δέμνιον). Αἱ εἰς τὰ βουνὰ κατακείμεναι, κατοικοῦσαι· ἄλλοι δὲ γράφουσιν, ὀροδαμνιάδες· παρ' Ἡσύχ. ἐπώνυμοι τῶν Νυμφῶν τῶν ἐν ὄρεσι διατριβουσῶν.

Ὀ̓ροθεσία, ἡ, ἡ ἴσως ὀρθότρ. ὀροθέσια, τά. Τὸ θέτειν, βάλλειν σύνορα. Ἔτι καὶ αὐτὰ τὰ σύνορα· τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ τὸ, ὀροθέτιον, ἐν τῷ Μ. Ἐτυμ. τὸ ὁρίζον γῆν τινα σύνορον, ἐκ τοῦ

Ὀ̓ροθετέω, ῶ. Θέτω βάλλω ὅρια σύνορα, Ἐξοδ. ΙΘ', 12. ἴδε ὁριοθετέω, ἐκ τοῦ

Ὀ̓ροθέτης, ου, ὁ. Ὁ βάλλων, διορίζων τὰ σύνορα (ὄρος, τίθημι).

Ὀ̓ροθύνω, Μέλ. θυνῶ, = ὄρνυμι. Ἐγείρω, διεγείρω, ἐρεθίζω, κινῶ, διώκω, συνήθ. ἐπ' ἀνθρώπ. τοὺς ὁποίους κινεῖτις ἢ κατὰ τὸ σῶμα ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, Ὅμ. καὶ ἐπὶ πραγματ. πόνους, ἄθλους, Ἰλ. Φ, 312. Ὀδ. Ε, 292. (δὲν εἶναι σύνθεσις ἐκ τοῦ ΟΡΩ καὶ θύνω, ἀλλὰ κατ' ἐπίτασιν ἐκ τοῦ ΟΡΩ, ὀρίνω, ὡς τὸ ἐρέθω, ἐρεθίζω, ἐρεθύνω.)

Ὀ̓ροιτύπος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ ὀρειτύπος.

Ὀ̓ροκάρυον, τό. Δένδρον τι, Εὐστάθ. εἰς Διονύσ. 773. παρὰ Στράβ. ΙΒ', σελ. 822. ὀροκάρυον, συμφέρεται τῷ Σφένδαμνος πλὴν ὅτι τὰς τραπέζας τεμνουσιν. Ἑρμηνεύεται δὲ παρὰ μὲν Εὐστάθ. διὰ τοῦ Cornus montana, (ὡς εἰ ἐγέγραπτο ὀρόκορνον) παρὰ δὲ Στράβ. διὰ τοῦ Nux montana.

Ὀ̓ροκτύπος, ὁ, ἡ (κτυπέω). Ὁ εἰς τὰ βουνὰ ἠχῶν, κτυπῶν, βροντῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 84.

Ὀ̓ρομαι (οὖρος, ὁράω). Ἀγρυπνῶ, φυλακὴν ἄγω, Ὀδ. Ξ, 104. (ἄλλοι τὸ παρὰ, ἐκ τοῦ ΟΡΩ, ὄρνυμι· ἀλλὰ μήτε τὸ ὄρομαι μήτε τὸ ὀρόμαι εἶναι ἐν χρήσει: ἔτι δὲ εἶναι τοῦτο ἀναντίον καὶ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ χωρίου.)

Ὀ̓ρομαλίδες, αἱ (ὄρος, μῆλον, 2.) Δωρ. ἀντὶ ὀρομηλίδες Εἶδος ἀγρίων μήλων, Θεόκρ. 5, 94. ὅπου ἄλλοτε ἐγράφ. ἐσφαλμ. ἐριμαλίδες: ὁ τχηματ. ὅμως ἐριμαλίδες εἶναι ὀρθός.

Ὀ̓ρονόμος, ἴδε ὠρονόμος.

Ὀ̓ρόντιον, τό, παρὰ Γαλην. κατὰ τόπ. Θ', 1. Φυτόν τι. Καρνάριος ὅμως ὑπολαμβάνει, ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ ὀρίγανος.

Ὀ̓ροπέδιον, τό (ὄρος, πεδίον). Ἢ ἐπὶ τοῦ ὄρους πεδιάς, Στράβ. Β'. σελ. 795. καὶ 800. ἔτι ὁ βουνώδης τόπος, σελ. 852. ἀλλαχοῦ δὲ γέγραπται Ὀριπέδιον.

Ὀ̓ρόπεζα. ἴδε Ἁρπέζα.

Ὀ̓ροπύγιον, τό, ταὐτὸν τῷ Ὀρροπύγιον.

Ὄ̓ρος, εος, τό, Ἰων. Οὖρος, βουνὸς, λόφος, ὕψωμα, συχν. παρ' Ὅμ. ὅστις μεταχρζτ. τον τε συνήθ. καὶ Ἰων. σχηματ. οἰσαύτως παρ' Ἡσ. ὅστις διομάζει τὰ ὄρη τέκνα τῆς Γαίας: ὁ Ἡρότ. προκρίνει μὲν τὸν Ἰων. σχηματ. εὑρίσκεται δὲ παρ' αὐτῷ καὶ ἅλα τὰ χειρογρ. ἐνίοτε καὶ ὁ συνήθ. σχηματ. (πιθαν. ἐκ τοῦ ΟΡΩ, ὄρνυμι, ὅθεν καὶ πᾶν ὑψούμενον, ἐγειρόμενον.)

Ὄ̓ρος, ὁ. Τὸ σύνορον, Ἰλ. Μ, 421. ἢ εἰς τὰ σύνορα πηγνυομένη πέτρα, ἢ στήλη, Ἰλ. Φ, 405. (ἄλλοτε δὲν ἔχει ὁ Ὅμ. τὴν λέξιν, ἀμφότερ. ὅμως ἐν τῷ Ἰων. σχηματ. οὖρος, τὸν ὁποῖον καὶ μόνον ὁ Ἡρότ. μεταχρζτ.) τὸ σύνορον μεταξὺ δύο ἀντικειμένων προσδιορίζεται συνήθ. οὕτως, τιθεμένων τούτων ἀμφοτέρων εἰς γενικ. ὡς π.χ. Ἡρότ. 1, 72. 2) Σκοπὸς, τέλος τῶν πράξεων, ὑπόθεσις. 3) Κανὼν, νόμων· νόμος, θεσμός. 4) Ὁρισμὸς, ὅ ἐστιν ἑρμηνεία διὰ λόγου πράγματός τινος ἢ ὀνόματος. 5) Οὗτος δὲ ὠνομάζοντο καὶ τὰ διὰ γράμματός τινος ἐπίσημα, (μάρκες) τὰ ὁποῖα ἔθετον ὁ χρεωφειλέτης ἐπάνω τῆς οἰκίας ἢ τοῦ ἀγροῦ του, ἐπὶ ἁπανεισμῷ χρημάτων, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἦτον σημειωμένος ὁ χρεωφειλέτης καὶ τῶν ὀφειλομένων ἢ ποσότης. Τοῦτο δὲ ἐλέγετο »Ὅρον στῆσαι, ἢ τιθέναι ἐπὶ τῆς οἰκίας. Ὥστε τὰ μὴ καταχρεωμένα κτήματα, ὡς μὴ ἔχοντα τοιοῦτον ἐπίσημον, ἢ μάρκαν, ὠνομάζοντο »Χωρία ἀστικτα· τοὐναντίον δὲ »Οὐσία τούτοις ἀφωρισμένη». Δημοσθ. σελ. 1202. ἢ καταχρεωμένη, καὶ εἰς ἐνέχυρον δεδομένη. (ἐντεῦθ. παράγετ. συνήθ. τὸ Λατ. sors, ὡς τὸ sulcus ἐκ τοῦ ὁλκός.)

Ὀ̓ρός, ὁ. Τὸ τυρόγαλον, τὸ ὑδατώδες καὶ ἀφιστάμενον τοῦ γάλακτος, ἤτοι ὁ ὑδατώδης ἰχώρ, Ὀδ. Ι, 222. Ρ, 225. Ἀριστοτέλ. Ζω. Ἱστορ. γ'. 20. β) Ἔτι τὸ ὑδατῶδες τοῦ αἵματος μέρος, (Serum) ἢ γ) τῆς ῥευστῆς πίσσης, τὸ καὶ, ὀρίπισσα, καὶ ὀρρόπισσα λεγόμενον. Περὶ δὲ τοῦ ὑδατώδους τοῦ αἵματος μέρους (ὁ καὶ Ἰχὼρ καλεῖται) μεταχειρίζεται Νίκανδρ. Ὀθηρ. 708. καὶ τὸ Ἰωνικὸν οὐρός. Ἐκ τούτου ἔγεινε τὸ οὖρον, (Urina Λατ.) τὸ ὁποῖον ἐθεώρουν οἱ ἀρχαῖοι, ὡς ὑποστάθμην καὶ ὑπόστασιν (ἢ κατακάθισμα) τῶν σιτίων καὶ ποτῶν. Ὡς καὶ ἐκ τοῦ ὀρρός, ὁ, τὸ οὐροπύγιον, ἔγεινε τὸ οὐρά. ὑστερτρ. ἐγράφετο καὶ ὀρρός. 2) τὸ πλατὺ ξύλον ὑπὸ τὸ ὁποῖον κεῖνται τὰ πιεστέα μέρη τῶν σταφυλῶν ἢ ἐλαιῶν.

Ὄ̓ρος, ἢ ὀρρός, ὁ. Τὸ οὐροπύγιον, ὁ πρωκτός, τὸ ἐπάνω τῆς πυγῆς τοῦ κώλου ὀστοῦν ἐξ οὗ ἡ οὐρὰ τῶν ζώων φύεται· τὸ τέλος δηλονότι τοῦ κόκκυγος ὀνομαζομένου ὀστέου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφιδρύεται εἰς τε τὰ τετράποδα καὶ τὰ πτηνὰ ἡ οὐρὰ, ἥτις ἔγεινεν ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ οὐρος ἀντὶ ὄρος. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ οὐροπύγιον, ἐκ τοῦ ὄρος ἢ οὖρος καὶ πυγή· καὶ τὸ Ἰωνικὸν ὀρρωδέω, ἐκ τοῦ Δέος, ὅ ἐστι φόβος, καὶ τοῦ ὀρρός· διότι τὰ δεῖλα τῶν ζώων, φοβηθέντα τι, καταστέλλουσι τὴν οὐρὰν των μεταξὺ τῶν σκελῶν των.

Ὀ̓ροσάγγαι, οἱ, παρ' Ἡρόδοτ. 8, 85. Οἱ εὐεργέται τοῦ βασιλέως παρὰ Πέρσαις.

Ὀ̓ροσπίζης, ου, ὁ (ὄρος, σπίζα). Ὀρειτὴ σπίζα, εἶδος πτηνοῦ.

Ὀ̓ροτύπος, ὁ, ἡ, = ὀρειτύπος.

* Ὀ̓ρούβω, ἢ ὀρυβῶ, ἀντὶ ὀρύω· Παμφύλ. ὡς τὸ φάβος ἀντὶ φάος, τὸ βαβίλιος ἀντὶ δέλιος, ἥλιος, κ. τ. λ. ἴδε Προμτ.

Ὀ̓ρουμα, τό (ὀρούω), ταὐτὸν τῷ ὅρμημα, καὶ Πήδημα, Ἡσύχ.

Ὀ̓ρουσις, ἡ, ταὐτὸν τῷ Ὅρμησις. Παρὰ δὲ Φίλ. Δ', σελ. 388. φέρεται ἀντὶ τούτου ἔρυσις, τὸ ὁποῖον Φίλων διὰ τοῦ ἑρμῆ ἑρμηνεύει, ἢ εἰς μάχην προπαρασκευὴ τοῦ ταύρου. Οἱ δὲ Στωϊκοὶ »Ὀρουσιν» ὠνόμαζον, κατὰ Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. ἠφορᾶν διανοίας ἐπί τι μέλλοντα. ἐκ τοῦ

Ὀ̓ρούω, = ὄρνυμι. Σηκόνομαι καὶ τρέχω μὲ ὁρμὴν καὶ ταχύτητα ἐπί τι, Ruere, irruere, κινοῦμαι ταχέως, βιάζομαι, ὁρμῶ ἐπί τι, Ὅμ. ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων: ὁ Ὅμ. τὸ συνάπτει πάντοτε μὲ τὴν διεύθυνσιν, »εἰς», ἢ »πρός τι», καὶ »ἐν τινι», καὶ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 412. 436. »ἐπ' ἀλλήλοισιν», ὡσαύτως δὲ καὶ »ἀπό τινος», ἢ »ἐκ τινος»: παρὰ Πινδ. συντάσσετ. ὡς ὅλα τὰ ῥήμ. πόθου καὶ ἐπιθυμίας σημαντικά, μετὰ Γενικ. Πυθ. 10, 95. ὁ Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἔχουσι μόνον τὸν Ἀόρ. πάντοτε ὅμως ὄνευ αὐξήσ. Μετοχ. »Ὀρούσαν», Ἡσ. Ἀσπ. 457. ἢ »ὀρούσαν», Ὅμ. Ὀμ. Ἀπ. 494. ὁ Μέλ. »Ὀρούσειν» ἀπαιτοῦται πρῶτον ὑπ. Ἀπ. 417. 2) ὑστερτρ. καθόλ. Σηκόνομαι, ἐξέχω· (ἐκ τοῦ ΟΡΩ, ὄρνυμι.) »Οἱ ὀρχησταὶ οἱ εἰς τὰς μαχαίρας ὀρούοντες». Δημοκρ. παρὰ Στοβ. ταὐτὸν τῷ Κυβιστῶντες· »ἐκ κεφαλῆς κέρας ἰοῦ ὀρούειν». Ὀππιαν. Κυνηγ. Β'. 525. ὅ ἐστιν Ἐξέχει, αἴρεται εἰς ὕψος.

Ὀ̓ροφή, ἡ (ἐρέφω). Τὸ σκέπασμα τοῦ θαλάμου, Ὀδ. Χ, 298. 2) ἡ στέγη, ἡ σκεπαστή, Καθόλου δὲ, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς σκέπασμα τοῦ οἴκου· διὰ τοῦτο ὀροφαὶ παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Ε', 5. λέγονται τὰ σανιδώματα, ἢ πατώματα, Contignationes παρὰ Πλιν. 13. 16. 3) Πᾶς ἐσκεπασμένος τόπος.

Ὀ̓ροφηφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ τρώγων, ἀφανίζων τὴν σκεπαστήν. Ἀναλ. Γ', σελ. 53.

Ὀ̓ροφηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ βαστάζων, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν σκεπαστήν, ὡς ἡ χελώνη, καὶ πᾶν ζῶον ὀστρακόδερμον. Ἡσύχ. Ἀναλ. Γ', σελ. 50.

* Ὀ̓ροφιαῖος, αία, αῖον. Ὁ εἰς τὴν ὀροφὴν ἀνήκων, Ἐπιγραφ.

Ὀ̓ροφίας, ου, ὁ· οἷον μῦς, ἔφις. Ὁ διαιτώμενος εἰς τὴν σκεπαστὴν εἰς τὴν ὀροφήν.

Ὀ̓ροφικός, ή, όν (ὀροφή). Ὁ ἐξ ὀροφῆς, ὁ ἀνήκων εἰς ὀροφήν.

Ὀ̓ρόφινος, ίνη, ινον (ὄροφος). Ὁ ἐξ ὀρόφου καλάμου κατασκευασθείς. »Οἰκίαι ὀρόφιναι Αἰνεί. Κεφ. 32. αἱ σκεπασμέναι μὲ καλάμια.

Ὀ̓ροφοιτάω, = ἐρειφοιτάω, ἐκ τοῦ

* Ὀ̓ροφοίτης, ου, ὁ, = ὀρειφοίτης.

Ὀ̓ροφος, ὁ (ἐρέφω). Καλάμων, μὲ τὸ ὁποῖον σκεπάζουσι τοὺς οἴκους, Ἰλιάδ. Ω, 451. ἢ μὲ τὸ ὁποῖον στηρίζουσι τὰ σκεπάσματα τῶν θαλάμων. Παυσαν. Α', 19. ὅθεν καὶ 2) ἡ σκεπαστή, ἡ στέγη, ἡ ὀροφή. ἴδε Ὑπόροφος. ὅθεν.

* Ὀ̓ροφουργός, ὁ, ἡ. Ὁ τὸν ὄροφον ποιῶν, ποιητής, τεχνίτης τοῦ ὀρόφου, οἰκοδόμος. Τμωφ.

Ὀ̓ροφόω, ῶ. Σκεπάζω, κατασκευάζω σκεπαστήν. »Οἰκία τετραγώνοις ἐοικοῖς ὀροφωμένη» Πλουτάρ. ς'. σελ. 790. Ἐκδ. Ῥείσκ. »Κεδρίνοις φατνώμασιν ὠροφωτοῦ», παρ' Ἰωσήπ. περὶ τοῦ Τοβιανίου τῶν θαλάμων· »τοῖς ῥιζώμασι τῶν δένδρων ὑπεράνω θεν ὀροφωκὼς τὴν ὀρουρανίν». Πλούτ. περὶ τῶν Ζ'. Θαυμ. σελ. 4. ὅ ἐστιν ὑπεράνω τῶν στηλῶν ἐπὶ τῆς σκεπαστῆς ἐρρίζωσεν ὡς εἰς γῆν τὰ δένδρα. ὅθεν

Ὀ̓ρόφωμα, ατος, τό. Σκεπαστή, σανίδωμα. καὶ

Ὀ̓ρόφωσις, εως, ἡ. Τὸ κατασκευάζειν σκεπαστήν, ἢ σανίδωμα.

* Ὀ̓ροφωτός, ή, όν (ὀροφόω). Ὁ ἔχων σκεπαστὴν ἢ σανίδωμα, ὁ σκεπασμένος.

* Ὀ̓ρόχθειος, ὁ, ἡ (ὄρυχθος). Λοφώδης, Αἰσχ. Νιόβ. Δελφ. 143. πρβλ. Herm. opusc. 3. σελ. 50.

Ὀ̓ρόχθοι, οἱ, ἴδε ὀρυγκοι.

Ὀ̓ρόω, Ποιητ. ἀντὶ ὁράω, Ὅμ. Ὀργ. Ἀποσπ. Β'. 20. Τὸ δὲ ὀρόειν, ἐν Ἀργοναυτ. 694. εἶναι πολλὰ ἀμφίβολον.

Ὀ̓ρπαξ, ακος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ὄρπηξ.

* Ὀ̓ρπετόν, τό, Αἰολ. ἀντὶ ἑρπετόν.

Ὀ̓ρπή, ἡ, = Ἅρπη, 4. Ἡσύχ.

Ὀ̓ρπηξ, ηκος, ὁ, καὶ Ἀττ. ὀρπηξ. Βλαστὸς, βλάστημα, Ἰλ. Φ, 38. κλάδος, κλῶνος, ὄζος: Ἀπολ. Δ', 1425. διαστέλλει τῆς πέας τοὺς ὄρπηκας, ὅ ἐστι τοὺς θόμους, καὶ τὰ Ἔρικα, ὅ ἐστι τὰ δένδρα. Ἡσίοδος δὲ ὄρπηκα ὀνομάζει τὴν εἰς τὸ ἐμπρόσθιον μέρος κέντρον ἔχουσαν ῥάβδον τῶν βουκόλων. Εὑρίπ. δε Θεσσαλὸν ὄρπακα καλεῖ τὴν Λόγχην· ὅθεν κυρίως νέον στέλεχος, κυλός: Ἀιολ. δὲ Α', σελ. 249. Ἀριστ. 8. ἀντὶ τοῦ »Ταινύφυλλον ὑπὸ πλάκα κλωνίζει» γέγραπται ἐν τῷ Ὀνομ. Χαιρεφ. Τὴ ὄρπακα. 2) μεταφορ. Ἐκγονος, ἀπόγονος· (συνήθ. παραγωγὴ ἐκ τοῦ ΟΡΩ, εἰδικεῖ ὀρόπηξ. κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἕρπη, ἑρπή. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐκ τούτου ἔγεινε τὸ Λατ. Urpex. ὅ ἐστι βωλοκόπιον, ὀδοντωτόν τι γεωργικὸν ἔργα-

νον, ὑπὸ τῶν βοῶν συρόμενον, δι' οὗ ἐκκαθαίρεται τὰ ζιζάνια.) (εἰς τὴν Δωρ. Αἰτ. ὄρηκα εἶναι τὸ α ἐναντίον τοῦ κανόνος βραχὺ παρὰ Νικάν. Ἐπ. 8 ἴδε Jac. AP. σελ. 298.)

*Ὄρρα, ποιητ. ἀντὶ ὄρα, τουτέστ. ὁ ἀρα.

*Ὀρρανός, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ οὐρανός, Σαπφώ.

Ὀρρόπισσα, ἡ (ὀρρός, ὀρός, γ. πίσσα). Τὸ ὑδατῶδες μέρος, ἢ ἡ ὑποστάτις τῆς πίσσης.

*Ὀρροποσία, ἡ, = ὀρροποτία, ἐκ τοῦ

Ὀρροποτέω, ῶ (πίνω, ὀρός). Πίνω ὀρρόν, ἢ τυρόγαλον, ἐκ τούτου

Ὀρροποτία, ἡ, ἢ ὀρροποσία, τὸ πίνειν τυρόγαλον, Ἱππακρ.

Ὀρροπύγιον, τό (ὀρρός, πυγή). Τὸ τέλος τοῦ κόκκυγος λεγομένου ὀστέου, ὅ ἐστι, τὸ ἐπάνω τοῦ πρωκτοῦ τελευταῖον τῆς ῥάχεως μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιστηρίζεται ἡ οὐρά: τὰ τοῦ ὀρροπυγίου πτερά, ἢ αὐτὴ ἡ οὐρὰ τῶν πτηνῶν. β) τὰ τοῦ ὀρροπυγίου πτερώματα τῶν ὀρνίθων. Γράφεται δὲ καὶ ὀροπύγιον ἢ ὀρθοπύγιον, καὶ τὸν τελευταῖον σχηματ. προκρίνει ὁ Schneider ὡς ὀρθότερ. ἐπειδὴ παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ὀρθός: ὀρροπύγιον εἶναι ὅμω, Ἀττ. ὅθεν

Ὀρροπυγοστικτος, ὁ, ἡ (στίζω). Ὁ εἰς τὸ ὀρροπύγιον παρδαλός, κατάστικτος, Ἀθην. σελ. 313.

Ὀρρός, ὁ, = ὀρός, Τυρόγαλον κ. τ. λ. μετὰ τὸν Ὅμ. ἴδε Spohn de extr. Od. parte, σελ. 244.

Ὀρρος, ὁ, = ὀρος. Τὸ οὐροπύγιον κ. τ. λ. εἰς τοὺς ἀνθρώπ. κυρίως τὸ μεταξὺ πρωκτοῦ καὶ αἰδοίου μέρος, τράμις, ταῦρος: καθόλ. ὁ πρωκτός· (ὅθεν οὐρά, καὶ ἴτως οὖρον, οὐρέω, urina, βεβαίως ὅμως τὸ ὀρός καὶ ὀρρωδέω, ὅπερ πρβλ.) ἴδε ὀρος, ὁ.

Ὀρρόω (ὀρρός). Μεταβάλλω τι εἰς τυρόγαλον.

Ὀρρωδέω, ῶ· Μέλ. ἠσω. φοβοῦμαι, δειλιῶ, εὐλαβοῦμαι. Μετὰ τῆς Αἰτ. Ἡρόδ. 1, 34. Ἰων. καὶ Ἀρρωδέω· (συνήθ. παράγετ. ἢ λέξις ἐκ τοῦ ὀρρός καὶ Δέος, οἱ γὰρ εὐλαβούμενοι (φασὶ) κατά τι ἀναστρωσιτὰ κατ' αὐτὸν καὶ τὰ ἄλογα δὲ ὑποστέλλει τὴν οὐρὰν ὅτε εὐλαβεῖται· ὁ Εὐστάθ. παρὰ τοῦτον ὀρρὸν ἰδεῖν, ὅ ἐστι τὴν οὐρὰν· ἢ κατ' Ἡτύχ. καὶ Ἐτυμολ. παρὰ τὸν ὀρρὸν ἱδρῶν, ὀρρὸς δὲ ἐστὶ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν· συμβαίνει δέ πως ἱδρῶτα γίνεσθαι κατὰ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, τὸ ὑπὸ τὴν ῥάχιν. Ἐπίθ. καὶ τὰ σημειωθέντα ὑπὸ τοῦ Κοραῆ εἰς τὸν Ἰσοκράτ. σελ. 340. ὅστις παραβάλλει τοῦτο τῷ τῆς συνήθ. «Χαίζομαι ἀπὸ τὸν φόβον· ἡ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο ἔτι καὶ σημνοτέρως· «ἱδρῶτας ψιλὸς μὲ κόπτει ἀπὸ τὸν φόβον μου» ἴδε Ἡσ. Ἔργ. 514. αἱ παραγωγαὶ αὗται δὲν εἶναι πιθαναί, ἡ λέξις ἐσχηματίσθη ἴσως, ὡς τὸ Λατ. horreo, horresco, κατὰ τὴν φυσικὴν ἔκφρασιν τοῦ φόβου καὶ τρόμου.) ὅθεν

Ὀρρωδέως, Ἐπίρ. δειλῶς, μὲ φόβον: ἐκ τοῦ

Ὀρρωδής, ές, ὁ, ἡ (ὀρρωδέω). Δειλός, παρ' Ἱππακρ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. Νουσ. Γαληνὸς ἑρμηνεύει τὸ τενόντων ὀρρωδέων, διὰ τοῦ τῶν ἄχρι τοῦ ὀρρῶν ἐκτεινομένων.

*Ὀρρωδής, ές, ὁ, ἡ (ὀρρός, εἶδος). Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ὀρροῦ.

Ὀρρωδία, ἡ (ὀρρωδέω). Φόβος, δειλία, δέος.

Ὀρσας, Μετοχ. Ἀορ. τοῦ ὄρνυμι, Ὅμ.

Ὀρσασκε, Ἰων. 3 Ἀορ. τοῦ ὄρνυμι, ἀντὶ ὦρσε, Ἰλ. Γ, 423.

*Ὀρσεο, ὄρτευ, Ὅμ. Προστακτ. Ἀορ. Μέσ. τοῦ ὄρνυμι, ἴδε ὄρσο,

Ὀρσιγύναικα, τόν, Αἰτ. ἐνικ. Ὁ τὰς γυναῖκας κινῶν, ἐρεθίζων, ἐπώνυμον Διονύσου, τοῦ τὰς βάκχας οἰστρούντος, Πλούταρ. Η. σελ. 305. ἢ Ὀνομ. ὀρσιγύναιξ δὲν ἦτον ποτὲ ἐν χρήσ. Lobeck Phryn. σελ. 659.

*Ὀρσιδίκη, ἡ, κύρ. ὀν. Κυρίως ἡ διεγείρουσα δίκην, ἐκ τοῦ ὄρνυμι καὶ δίκη.

Ὀρσίκτυπος, ὁ, ἡ (ὄρνυμι, κτύπος). Ὁ κτύπον θόρυβον ἠχον κινῶν, προξενῶν, ὁ βροντῶν, «Ζεὺς» Πίνδαρ.

*Ὀρσίλοχος, ὁ, κύρ ὀν. Κυρίως ὁ διεγείρων τοὺς λόχους, ἐκ τοῦ ὄρνυμι καὶ λόχος, Ἐπ. Ὅμ. λέγεται δὲ ὅτι καὶ ἡ Ἄρτεμις ὠνομάζετο ὀρσιλόχη καὶ ὀρτιλοχία.

Ὀρσινεφής, ὁ, ἡ (ὄρνυμι, νέφος). Ὁ τὰ σύνεφα κινῶν καὶ συνελαύνων, ὁ καὶ Νεφεληγερέτης καλούμενος, Πίνδαρ.

Ὀρσιπετής, ὁ, ἡ (ὄρνυμι, πέτομαι). Ὁ εἰς τὰ ὕψη πετόμενος, ὁ ὑψηλὰ πετόμενος, Ἡτύχ.

*Ὀρσίπους, ποδος, ὁ, ἡ (ὄρνυμι, πούς). Ὁ ὑψῶν κινῶν τὸν πόδα, ὁ ταχύπους: «ὀρσίπους βοῆ», ἡ φωνή, διὰ τῆς ὁποίας διεγείρονται εἰς κίνησιν οἱ πόδες, «ὀρτίπους ἔλαφος», παρὰ Σιμμίᾳ, ἢ ἔλαφρά, ἢ ταχεῖα, ἐκτὸς εἰ μὴ πρέπει νὰ γραφῇ Ἀρτίπους.

Ὀρσίτης, ου, ὁ (ὄρνυμι). Χορεῖ εἶδος παρὰ Κρητί, Ἀθην. ιδ'.

Ὄρσο, Προστακτ. Ἀορ. Μέσ. τοῦ ὄρνυμι, ἀνάστηθι, τηκεσθήτι, ἐγείρου! Ὅμ. ὅστις μεταχρῆται καὶ τὸ ὄρσεο, καὶ ἐν τῇ Ἰλ. Ἰων. συνηρμ. ὄρτευ.

Ὀρσοδάκνη, ἡ (ὀρτός, δάκνω). Ἐντόμου εἶδος, δάκνον καὶ φθεῖρον τὸν ὀρτόν, ἤτοι τοὺς βλαστοὺς τῶν φυτῶν Ἀριστοφ. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 19.

Ὀρσοθύρη, ἡ ὄρνυμι, θύρα). πιθαν. Θύρα, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀναβαίνεί τις διὰ κλίμακος, Ὀδ. Χ, 126. 333. ὅθεν καὶ ὀρθοθύρη ἀναβαίνειν. Ὀδ. Χ. 132. ὅτι ἡ θύρα αὕτη ἔφερε διὰ τῆς αὐλῆς εἰς τὴν ῥύμην, ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ ἀνώγεων, τοῦτο οὐν ἔχει κάμμίαν ἐπιρροὴν εἰς τὸν ἐτυμολογ. σχηματισμὸν τῆς λέξεως. (πιθαν. ἄλλοτε δὲν ἀπαντᾶται ἡ λέξις.)

Ὀρσολοπεύω, καὶ ὀρτολοπεύω, ἐρεθίζω, καθάπτομαι, λυπῶ, ἐχθρεύω, ὁρμῶ ἐπί τινα, μετὰ Αἰτ. ὀν. Ὅμ. Ἔρμ. 308. ἠμύθω ὀνειδείοις ὀρσολοπεύειν Μέξιμ. στίχ. 107. ὅ ἐστι καθάπτεται μὲ ὀνειδισμοὺς· καὶ β) ἀντὶ τοῦ ταράττω, φέρω σύγχυσιν, ἀταξίαν, συγχύζω: Πλάτων. Ταράττομαι, ὑβρίζομαι, «Θυμὸς ὀρσολοπεῖται», ἀντὶ ταράττεται, Αἰσχύλ. Περσ. 10. ὅπου ὅμως τὰ χειρογρ. ἔχουσιν ὀρτοπολεῖται, ὅπερ ἀνεκλήθη μὲν ὑπὸ τοῦ Lange καὶ Pinzger, ἀλλὰ δὲν παράγετ. ἐκ τοῦ ὀρθὸς καὶ Πέλομαι: ἐκ τοῦ

Ὀρσόλοπος, ὁ, ἡ. Ὁ κλίνων εἰς ὁρμὴν, πολεμικὸς ὁρμητικός, ἀνήσυχος, «Ἄρης φιλεῖ αἰχμάνα», ἀντὶ τοῦ ὁ ἀνήσυχος Ἄρης, κ. τ. λ. Ἀνακρ. παρ' Ἡφαιστ. σελ. 51. (λέγεται σύνθετ. ἐκ τοῦ ὄρνυμι καὶ λοπός, λόφος: πιθαν. ὅμως εἶναι μόνον ποιητ. παραγωγὴ ἐκ τοῦ ὄρνυμι, ὀρσω, ἀντὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετ. γραμμέν. καὶ ὀρτοπόλος καὶ ὀρσοπολεύω.)

*Ὀρσορόκα, ἡ, = ὀρσοῦρα, Ε. Μ. πιθαν. ἡμαρτημ. ἀντὶ ὀρσορόα, ὀρσόρωξ κ. τ. τ.

Ὀρσός, οῦ, ὁ. Κλωνάριον, βλαστός, βλάστημα, γέννημα, 2) μεταφ. νέον ζῶον. (ἤτοι ἐκ τοῦ ὄρνυμι, ἢ ἰδιαίτρ. σχηματ. τοῦ ἔρση, 2.)

*Ὀρσότης, ητος, ἡ, = ὁρμή, Κρατίας. (Κριτίας;), παρὰ Dind. Gramm. Graec. 1. σ. 40.

Ὀρσοτριαίνης, ου, ὁ (ὄρνυμι, τρίαινα). Ὁ πάλλων, κινῶν τὴν τρίαιναν, Πίνδ. (ἐχι ὅμως ὁ μὲ τὴν τρίαιναν τὴν γῆν κινῶν.)

Ὀρσύδρα, ἡ (ὄρνυμι, ὕδωρ). Σίφων, ἢ καναλίον ὑδραγωγόν.

Ὀρσω, μέλ. τοῦ ὄρνυμι, ὅπερ ἴδε, Ἰλ.

Ὀρτάζω, Ἰωνικ. ἀντὶ ἑορτάζω, ὡς ἱρός, ἀντὶ ἱερός, Ἡρόδοτ.

Ὀρτελίζω (ὅθεν παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1344. τὸ ἀνορταλίζειν). Πηδῶ αὐτοπροαιρέτως, νανεκῶς, κτυπῶ τὰ πτερὰ σπουδάζων καὶ πετάτω, λέγεται περὶ τῶν νέων ζώων καὶ πτηνῶν, Λατ. vitulari, lasciviro, ἐκ τοῦ

Ὀρταλίς, ίδος, ἡ, καὶ ορταλιχεύς, ὁ, καὶ ορτάλιχος, ὁ, κυρίως Δωρ. ἀντὶ τοῦ σκύμνος νεοσσός, pulus, ὅ ἐστι, τὸ νεογνὸς ζῶον, περὶ αἰγῶν, Σοφοκλ. «ἀλγίς τ' ἐπιμαστίδιον γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνουσα», Νίκανδ. δὲ περὶ χηνός, «Βοιωτὶς χὴν νέον ὀρταλιχῆσα». Συνήθως δὲ λέγεται ἐπὶ νεογνῶν ὀρνιθοπώλων, νεοσσός, ὡς τὸ παρὰ Θεοκρ. «Ὀρτάλιχοι μυριόλα». Νίκανδρος ὅμως μετεχειρίσθη τὸ ὀρταλίς καὶ ἐπὶ ἀλεκτορίδος καὶ ἀλέκτορος, Ἀλεξ. 294. Bergl. Ἀριστοφ. Ἀχ. 871. πιθαν. ἐκ τοῦ ὄρνυμι, συγγεν. μὲ τὸ ὄρνις, τὸ πρωτότυπ. ὀρταλός, ἴσως φαίνεται νὰ ἦτον ἐν χρήσει.)

Ὀρτή, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἑορτή, Ἡρόδ.

*Ὀρτίλοχος, ὁ, ἡμαρτημ. ἀντὶ ὀρτίλοχος, Ὀδ. Φ, 16.

*Ὀρτυγία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Δήλου, Ὀδ. οὗτω δὲ ἐκαλεῖτο καὶ νῆσός τις πρὸ τῶν Συρακουσῶν (κυρίως Νῆσος τῶν ὀρτύγων.)

Ὀρτύγιον, τό· Ὑποκορ. τοῦ ὄρτυξ.

Ὀρτυγοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ὁ κυνηγῶν πτήνων ὀρτυγία.

Ὀρτυγόκομπος, ἡμαρτ. ἀντὶ ὀρτυγοκόπος. ἴδε Στυφοκόπος.

Ὀρτυγοκοπέω, ῶ (ὀρτυγοκόπος). Παίζω τὴν ὀρτυγοκοπίαν, ὅθεν

Ὀρτυγοκοπία, ἡ. Τὸ κτυπᾶν τὰ ὀρτύγια, παιδιάτις τῶν παίδων ἐν Ἀθήναις, Πολυδ. Θ', 107. ἴδε ὀρτυγόπος. ὅθεν

Ὀρτυγοκοπικός, ἡ, ὀν. Ὁ εἰς τὸν ὀρτυγοκόπον, ἢ εἰς τὴν ὀρτυγοκοπίαν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος.

Ὀρτυγοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὁ κτυπῶν τὰ ὀρτύγια. Παιδιάτις, ἐν ᾗ ὀρτυγας ἱστᾶσιν ἐν γύρῳ, οὓς τύπτουσιν εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ὁ μὲν ἐν τῷ γύρῳ καταβαλὼν τὸν ὀρτυγα, λαμβάνει ἑξῆς, οὓς ἂν δύνηται· ὁ δὲ ἀποτυχὼν παρέχει ἑκατέρῳ τοὺς ὀρτυγας τύπτειν, καὶ τοῦτο ἀνὰ μέρος ποιοῦσι. Φώτ. ἐν Λέξ.

Ὀρτυγομανία, ἡ. Ὑπερβολικὴ ἀγάπη τῶν ὀρτυγίων.

Ὀρτυγομήτρα, ἡ (μήτηρ). Πτηνόν τι, μετὰ τῶν ὀρτυγίων συνεκτοπιζόμενον, συνδιαιτώμενον, μέγας ὀρτυξ. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. η'. 12. 2) κωμικ. Ἐπωνυμ. τῆς Λητοῦς, Ἀρστφ. Ὄρν. 872.

Ὀρτυγοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ πωλῶν ὀρτύγια

Ὀρτυγοτροφεῖον, τό. Κλωβίον διὰ τὰ ὀρτύγια, ἐκ τοῦ

Ὀρτυγοτροφέω, ῶ. Τρέφω, παίζω ὀρτύγια, ἐκ τοῦ

Ὀρτυγοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω, ὄρτυξ). Ὁ τρέφων, ὀρτύγια.

Ὀρτυξ, υγος, ὁ, Coturnix, ὀρνιθάριόν τι, ὀρτύγιον, ἢ ὀρτύκιον, Ἡρόδ. 2, 77. ἔτι 2) φυτόν τι, τὸ καὶ Στελεοῦρος καλούμενον, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Ζ'. 10. Πλίν. 21. 17. (Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ λέξις ἔχει τὴν αὐτὴν παραγωγὴν τῷ, ὄρνις, καὶ ὀρταλίς.)

*Ὀρτῶς, Ἐπίρ. ἀντὶ ὀρθῶς. Λέγει ὁ Σεύθης παρ' Ἀρστφ. Θεσμ. 1215.

Ὀρύα, ἡ, ταὐτὸν τῷ Χορδή, Ἡτύχ. δὲ ἑρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ, Χορδὴ ὠφδή· ἴτως εἶδος Ἀλλάντος. Ἴδε Ἀθην. σελ. 94. καὶ 376. Ἡσύχ. ἐν Λέξ. ὀρύα. (υυ–)

Ὀρυγάνω, καὶ ὀρυγγάνω, = ἐρυγγάνω, ἐρεύγομαι, Παρακείμ. ὤρυγα, Γραμμ. ἴδε ὀρύγω.

*Ὀρυγγος, ὁ. Τὸ γένειον τοῦ τράγου· γράφετ. δὲ καὶ Ἤρυγγος.

*Ὀρυγή, ἡ (ὀρύσσω) = ὀρυχή.

*Ὀρύγιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ ὄρυξ.

Ὀρυγμα, τό (ὀρύσσω). Λάκκος τις ἐν Ἀθήναις, ὁ καὶ Βάραθρον καλούμενος, ὅπου ἐκρημνίζοντο

οἱ καταδικασθέντες κακοῦργοι. Ἡρόδοτος, ὁπή, ἡ λάκκος ὑπόγειος (λαγοῦμι) βόθρος, Λατ. scrobis, Ἡρόδ. 3, 60. 7, 23. 4, 200. Κορᾶῆ Δικαιοῦργ. 30, 11, σελ. 76. »Ὀρύσσοντες ὀρύγματα ὑπόγαια φέροντα εἰς τὸ τεῖχος».

Ὀ'ρυγμαδός, ὁ, νεωτερ. ὅμως ἀναμφ. σχηματ. ἀντὶ ὀρυμαγδός.

Ὀ'ρυγμάτιον, τό. ὑποκορ. τοῦ ὄρυγμα; καὶ

Ὀ'ρυγμάτία, ἡ, ὁ λάκκος· ἀμφ.

Ὀ'ρυγμός, ὁ, Πρωτότυπ. τοῦ ὀρυμαγδός, μόνον παρὰ Γραμμ.

*Ὀ'ρυγξ, υγγος, ὁ, = ὄρυξ.

Ὀ'ρυγω, καὶ ὀρυγάνω, = Ὠρύω, Ἡσύχ. 2) = ὀρύχω, ὀρύσσω, Lobeck Phryn. σελ. 318. (ῡ)

Ὀ'ρυζα, ἡ, καὶ ὄρυζον, τό, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Δ, 5. τὸ ὄρυζιον (ῥύζι) εἶδος ὀσπρίου· λέγεται δὲ ἐπί τε τοῦ φυτοῦ, καὶ τοῦ καρποῦ.

*Ὀ'ρυζοτροφέω, (τρέφω). Φυτεύω, τρέφω ὄρυζιον, Στράβ. 17. σελ. 1196.

Ὀ'ρυκτή, ἡ (ὀρύσσω). Λάκκος, τάφρος, βόθρος, λίμνη. Αἰλιαν. Ζώ. Ἱστ. ΙΓ. 16. = ὄρυγμα, ἀμφ.

Ὀ'ρυκτήρ, ῆρος, ὁ, ἡ ὀρύκτης, ου, ὁ (ὀρύσσω). Ὁ ὀρύσσων, ὁ βόθρον ἢ ὄρυγμα σκάπτων. 2) παρὰ Νικήτ. Χρον. ε'. 3. καὶ Γ'. 1. σίδηρόν τι σουβληρόν, μὲ τὸ ὁποῖον τρυποῦν ἢ σκαπτουσίτι, ὡς καὶ τό, ὄρυξ. παρὰ δὲ Οὐιτρουβ. 10. 21. Testudines, ὄρυγες, σημ. 3) Στράβων δὲ ἐκλαμβάνει πολλαχοῦ τὴν λέξιν ἐν τῷ »Ἀγρῷ αὐλακος, ἢ τὸ ἄροτρον, μὲ τὸ ὁποῖον ὀργώνοντες κόμιουσιν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐλακας». ἰδ. σελ. 1014. σημ.

Ὀ'ρυκτός, ἡ, ὁν (ὀρύσσω). Ὁ σκαπτός, ὅστις ἐσκάφθη, ἢ δύναται νὰ σκαφθῇ, »τάφροις», Ἰλ. 2) ὅστις πρέπει νὰ σκαφθῇ.

Ὀ'ρυμαγδός, ὁ, Θόρυβος, κρότος, κτύπος, ἐπὶ συναθροισθέντων στρατευμάτων, μαχομένων ἢ ἄλλως πως δουλευόντων καὶ περιτρεχόντων ἀνθρώπων, συχν. παρ' Ὅμ. μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. καὶ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 232. 401. καὶ ἐφ' ἵππων ἢ σκύλων, Ἰλ. Κ, 185. Υ, 741. φαίνεται δὲ, ὅτι ἡ λέξις οὐν λέγεται περὶ βοῆς ἢ κραυγῆς, ἀλλὰ περὶ κρότου ἄνευ ἐνοήτων φωνῶν· ὅθεν »Ὀρυμαγδὸς ὀρυτόμωνα, ἐπὶ τοῦ κρότου τῶν ξυλοκόπων, Ἰλ. Π, 633. »Ὀρυμαγδὸν ἔδηκεν, ἐπὶ τοῦ κρότου, ὃν τινα προξενεῖ τις ῥίπτων φορτίον ξύλων κατὰ γῆς, Ὀδ. Ι, 235. ἐπὶ ῥεύματος, »Ῥέων μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ», Ἰλ. Φ. 56. ἐπὶ παραχῆς καὶ ἤχου τῆς θαλάσσης, Σιμωνίδ. παρὰ Πλουτ. 8. σελ. 376. ἐπὶ τοῦ κρότου, τὸν ὁποῖον προξενοῦσιν ἐκσφιζόμενα κομμάτια ξύλων καὶ λίθων, Ἰλ. Φ. 313. — νεωτερ. σχηματ. εἶναι ὀρυγμαδός. (ἐκ τοῦ ὀρύγω, ὀρυγμός, ὀρύω, συγγεν. μὲ τὸ Ἀράσσω).

Ὀ'ρυξ, υγος, ὀρυγξ, υγγος, ὁ (ὀρύσσω). Ἐργαλεῖον τῶν λιθοξόων (σκαφίον εἶδος) μὲ τὸ ὁποῖον σκάπτουσι καὶ ἐπεξεργάζονται τὰς πέτρας, καθ' Ἡσύχ. ὡς ὀρυκτήρ, δηλ. σουβληρόν τι σίδηρον, »Λαβὼν τὸν ὄρυγα καὶ κατεργασὼν τρίτην πληγήν». Παλλαδ. Λαυσ. σελ. 112. λέγεται δὲ καὶ ὀρυκτήρ, ὀρύκτης, Lobeck Phryn. σελ. 231. 2) Εἶδος ἀντιλόπης ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Λιβύῃ, ἐκ τῶν ὀξέων ἢ ὀρθίων κεράτων λαβοῦσα τὴν προσηγορίαν· πρβλ. Schweigh. Ath. 5. σελ. 200. Γ. anim. Τ. 3. 113. 3) εἶδος κήτους, ἢ θαλασσίου μουσκέρωτος, ἴσως τό Λατ. Orca. ἰδε Σχοινίδερος, Ἐκλογ. Φυσικ. 38.

Ὀ'ρυξις, ἡ (ὀρύσσω). Τρύπησις, σκάψιμον.

*Ὀ'ρυς, υος, ὁ, ὀγκωδέστατόν τι ἄγριον ζῶον ἐν τῇ Λιβύῃ, Ἡρόδ. 4, 192. ἴσως ταὐτὸν τῷ ὄρυξ, 2.

Ὀ'ρύσσω, Ἀττ. ὀρύττω, Μέλ. ξω. τρυπῶ, σκάπτω, ὄρυγμα ἢ λάκκον ποιῶ, »Τάφρον», Ἰλ. »Βόθρον», Ὀδ. β) διασκάπτω, »Μῶλυν», Ὀδ. Κ, 305. (παρ' Ὅμ. πάντοτε ἄνευ αὐξήσ.) καὶ εἰς Μέσ. »Λίθους ὀρύξασθαι», Ἡρόδ. 1, 186. γ) διασκάπτω, ὡς τὸ Διορύσσειν, συνών. »Ἰσθμὸν», Ἡρόδ. 1, 174. δ) ἐγχαράττω, ἐγγλύφω, εἰς ξύλον ἢ σίδηρον· παρὰ Ξενοφ. ἀπαντᾶτ. ὁ Παρακ. Ὀρώρυχα, Ὑπερσ. ὀρωρύχειν, 3 πρόσ. Ὑπερσ. παθητ. ὀρώρυκτο, Ἡρόδ. ε) εἰς σημασ. παιδεραστικὴν παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 445. (ἴσως συγγεν. μὲ τὸ Ἀράσσω, Ῥήσσω). ὅθεν

Ὀ'ρυχή, ἡ. Τὸ σκάψιμον, Πλουτ. Περβλ. συμ. δ'. 5.

Ὀ'ρύχω, ταὐτὸν τῷ ὀρύσσω. Ἀρατ. Διοσ. 354.

Ὀ'ρφεκίνης, ου, ὁ. Ὁ νέος ἰχθὺς ὀρφός.

*Ὀ'ρφεναῖος, αία, αῖον, = ὀρφανός.

Ὀ'ρφανεύμα, τό, ἡ κατάστασις τοῦ ὀρφανοῦ, στέρησις πατρός, ἢ μητρός, ἢ καὶ τῶν δύο ὁμοῦ, ἀποθανόντων, Εὐριπ. Ἡρακλ. 526. ἐκ τοῦ

Ὀ'ρφανεύω, (ὀρφανός). Φροντίζω διὰ τὰ ὀρφανά, οἰκονομῶ, περιποιοῦμαι τὰ ὀρφανά. »Παῖδας, τέκνων κ. τ. λ. Εὐρ. Ἄλκ. 163. παρὰ τῷ αὐτῷ δὲ εὑρίσκεται τὸ Παθητ. Ὀρφανεύεσθαι, (ὡς Παρτικεύεσθαι) ἀντὶ τοῦ, ὀρφανὸν εἶναι.

Ὀ'ρφανία, ἡ (ὀρφανός). Ἡ κατάστασις τοῦ ὀρφανοῦ· καθόλου Ἔλλειψις, ἐνδεια, Πλάτ. μετὰ Γεν. ἴδε ὀρφανεύμα. Πλουτ. Κιμιλ. 1. »Τραφεὶς ὑπὸ μητρὶ χήρᾳ, πατρὸς ὀρφανός, ἀπέκειρε τὴν ὀρφανίαν, ἄλλα μὲν ἔχουσαν κακὰ, πρὸς δὲ τὸ γενέσθαι σπουδαῖον ἀνδρα καὶ διαφέροντα τῶν πολλῶν οὐδὲν ἐμποδὼν οὖσαν».

Ὀ'ρφανίζω, κάμνω ὀρφανόν, καθόλ. χωρίζω, ἀπομακρύνω, ἁρπάζω, ἀφαιρῶ, Θεόκρ. Ἐπιγρ. »Τινὰ τιμὴν», Πίνδ.

Ὀ'ρφανικός, ή, όν, καὶ ὀρφάνιος, ὁ, ἡ, ἀντὶ ὀρφανός, ὁ μὴ ἔχων γονεῖς, »Παῖς», Ἰλ. Ζ, 432. Δ, 394. ὅμως »Ἡμαρ ὀρφανικόν», ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἄρχεται ἡ ὀρφανία· ὅθεν Ζωὴ καὶ κατάστασις τοῦ ὀρφανοῦ, Ἰλ. Χ, 490. 2) ὁ ἐκ τοῦ ὀρφανοῦ, ὁ εἰς τὸν ὀρφανὸν ἀνήκων. Ἔτι ταὐτὸν τῷ ὀρφανός.

Ὀ'ρφανιστής, οῦ, ὁ (ὀρφανίζω). Ὁ ἐπιστάτης, ὁ ἐπίτροπος ἐπὶ τῶν ὀρφανῶν ἵνα μὴ ἀδικῶνται. Σοφοκλ. Αἰ. 512.

Ὀ'ρφανός, ανή, ανόν, παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ τὸν Ῥοτ. Εὐρ. Ἑκάβ. 150. πάντοτε ἄνευ καταλήξ. ὁ ἐστερημένος τῶν γονέων του, »Ὀρφανοί, δηλ. θυγατέρες, Ὀδ. Τ, 68. ὡσαύτως »Ὀρφανὰ τέκνα», Ἡσ. Ἔργ. 332. 2) μετὰ δὲ Πινδ. εἰς πλατυτέραν ἔννοιαν, καθόλ. ἐστερημένος, ὁ πάσχων ἔλλειψιν, μετὰ Γεν. »Ἑταίρων», Ἰσθμ. 7, 16. »Ὀρφανοὶ ὕβριος», ἄνευ ὕβριος, Ἰσθμ. 4, 14. ὅθεν καὶ ἐπὶ γονέων, »Ὀρφανοὶ γενεᾶς», ἄνευ παίδων, Ὀλ. 9, 92. ὡσαύτως καὶ ἄνευ τινὸς προσθήκης, Εὐρ. Ἑκάβ. 150. νεωτερ. σχηματ. ὀρφές, ὅθεν τὸ Λατ. orbus, συγγεν. μὲ τὸ ἐρῆνη, ὀρνιός.

Ὀ'ρφανοτροφεῖον, τό. Οἶκος, ἔνθα τρέφονται ἢ διατρέφονται τὰ ὀρφανά, ἐκ τοῦ

Ὀ'ρφανοτροφέω, ῶ. Τρέφω, διατρέφω τὰ ὀρφανά, ἐκ τοῦ

Ὀ'ρφανοτρόφος, ὁ, ἡ (ὀρφανός, τρέφω). Ὁ τρέφων, διατρέφων ὀρφανά.

Ὀ'ρφανοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Φύλαξ τῶν ὀρφανῶν, ἐν Ἀθήναις ὀρφανοφύλακες ὠνομάζοντο σύνταγμάτι ἀνδρῶν, φροντιζόντων περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παίδων, τῶν ἐν πολέμῳ τελευτησάντων πατέρων. Ξενοφ. περὶ Ἱππικ. 2. σημ.

Ὀ'ρφανόω, (ὀρφανός) = ὀρφανίζω, κάμνω τινὰ ὀρφανόν. Γλωσσ. Στ.

*Ὀ'ρφέες, οἱ, μεταπλαστικὴ ὁμοιοστ. τοῦ ὄρφος.

Ὀ'ρφεοτελεστής, ὁ (τέλεω). Ὁ τελῶν, ἡγούμενος μυῶν, εἰσάγων εἰς τὰ τοῦ Ὀρφέως μυστήρια. Πλουτ. ς'. σελ. 838. Πλάτ. Πολιτ. Β'. σελ. 221. Θεόφρ. Χαρ. ΚΕ'. 4. σημ. Διογ. Λαέρτ. Γ. 4. Δημοσθ. σελ. 313. ἐκ τῶν ὁποίων φαίνεται κατὰ πλάτος τὸ τῆς λέξεως σημαινόμενον.

*Ὀ'ρφικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸν Ὀρφέα ἀνήκων.

*Ὀ'ρφιον, τό, Ἱπποκρ. τοῦ ὄρφος.

Ὀ'ρφίσκος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ Βίχλη, 2. Ἀθην. σελ. 305.

Ὀ'ρφναῖος, αία, αῖον (ὄρφνη). Σκοτεινός, μελανός, μαῦρος, παρ' Ὅμ. πάντοτε Ἐπίθ. τῆς νυκτός, ὑστερτ. ὀρφναία, καὶ ὀρφναίη, ἡ, εἶναι ἐν χρήσει οὐσιαστικῶς ἀντὶ τοῦ Νύξ. 2) νυκτερινός, »Πῦρ», Αἰσχ. Ἀγ. 21.

Ὀ'ρφνη, ἡ, Δωρικ. Ὄρφνα, σκότος, νύξ, ἡ σκοτία, νὺξ μέλαινα, πρῶτον παρὰ Πινδ. καὶ Θέογν. 1039. μεταφορ. θλῖψις, λύπη, κακὴ μοῖρα (συγγεν. μὲ τὸ ὀρφνός, ὀρφός, ὀρφανός, ὄχι ὅμως δηλ. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ὀρφανός, συνών. ὄρα, διὰ τοῦτο τονίζετ. ἐνίοτε ἡ λέξις ἐσφαλμ. ὀρφνή, Schael. Θέογν. 1039. Κατὰ δὲ τὴν σημασίαν τοῦ Σκοτεινός, μέλας, μετέβαλον οἱ Λατῖνοι τὸ ὄρφνε, εἰς τὸ Furvus.) ὅθεν

*Ὀ'ρφνήεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ ὀρφνός.

*Ὀ'ρφνηθεν, Ἐπίρ. (ὄρφνη). Ἐκ τοῦ σκότους, ἐκ τῆς νυκτός.

Ὀ'ρφνινος, η, ον, = ὀρφνός, σκοτεινός, μέλας. Πλάτ. Τιμ. λέγει, ὅτι τὸ ἐξ ἐρυθροῦ, καὶ μέλαινος, καὶ λευκοῦ μεμιγμένον χρῶμα, πυρωθὲν καὶ πολὺ ἔχον τὸ μέλαν, ὀνομάζεται ὀρφνὸν χρῶμα· ὅτι δὲ καὶ βαθὺ πορφυροῦν χρῶμα, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η'. γ'. 3.

*Ὀ'ρφνιος, ὁ, ἡ, = ὀρφνός.

*Ὀ'ρφνίς, ίδος, ἡ (ὀρφνός). Μέλαν ἱμάτιον, Ἡσύχ.

Ὀ'ρφνίτης, ου, ὁ, = ὀρφανός, Λέων. Ταρ. θ, 4. ἄνευ λόγου ἀμφ. ἐκ τοῦ ὀρφός, πρβλ. ὀρφεβότης τάλαρος, Ἀνάλ. Α'. σελ. 232. ἀριθμ. 8. σημαίνει δὲ κατὰ Ἰάκωβον τό, Vacuus, ἢ κενός.

*Ὀ'ρφνός, ή, όν, σκοτεινός, μαῦρος, ἔτι δὲ καὶ βαθὺ μελαγχρινός, ἰσοδύνε κ. τ. τ. (συγγεν. μὲ τὸ ὄρφνη, ὀρφός, ὀρφανός, ὅθεν τὸ Λατ. Furvus). ὅθεν

*Ὀ'ρφνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Μελαγχρινός.

Ὀ'ρφοβότης, ου, ὁ (βόσκω). Ἀντὶ ὀρφανοβότης, = ὀρφανοτρόφος, ἐκ τοῦ ὀρφός, ὅθεν

*Ὀ'ρφοβοτία, ἡ, = ὀρφανοτροφία, τὸ τρέφειν, ἀνατρέφειν τὰ ὀρφανά, Lobeck Phryn. σελ. 521.

Ὀ'ρφος, ὁ. Ἀττικ. ὀρφώς, ὁ, Orphus, ἰχθὺς θαλάσσιος.

*Ὀ'ρφός, ἡ, όν, ὑστερτ. σχηματ. ἀντὶ ὀρφανός, ὅθεν

*Ὀ'ρφόω, = ὀρφανόω, ὀρφανίζω.

*Ὀ'ρφώς, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ ὄρφος.

*Ὀ'ρχάμη, ἡ, ἴδε ὀρχάνη.

Ὀ'ρχαμος, ὁ, κυρίως ὁ πρῶτος ἐν τῇ σειρᾷ, ὅθεν καθόλ. ὁ πρῶτος, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. πάντοτε ὡς ἄρσεν. καὶ μένον ἐν ἀμφοτέρ. ἐνών. »Ὀρχαμος ἀνδρῶν», καὶ »Ὀρχαμε λαῶν· παρὰ τοῖς Ἀττ. συχν. ἀντὶ Κορυφαῖος· ὑστερτ. καὶ ὡς θηλ. Ὀρχάμη (συγγεν. μὲ τὸ Ἄρχεμαι, Ἄρχων· εἶναι δὲ περιττὸν νὰ παραληφθῇ σχηματ. τις Ἄρχαμος χάριν τῆς παραγωγῆς· εἰς δὲ τὸ ὄρχος δὲν ἀνήκει). 2) ὀρχάμη παρὰ Πολυδ. Ζ, 147. ὑποκορισμ. τοῦ Ἰνῆ, ἀντὶ τοῦ Χώρα κατάφυτος ἀπὸ ἄγρια δένδρα. »Γῆ δασεῖα δένδρεσι εὐχ ἡμέρεσιν· πρέπει πιθαν. νὰ γράφ. ὀρχάνη.

*Ὀ'ρχάνη, ἡ (ἀείρω, ἔρκος). Φραγμός, ἀντὶ Ἐρκάνη, ὡς τὸ ὀργάνη ἀντὶ Ἐργάνη· ταὐτὸν εἶναι τὸ ὀρχάς, ἀδος, ἡ, καὶ ὀρχμή, ἡ συγγεν. μὲ τὸ ὄρκος, ὅρκατος· ἴδε ὄρχαμος.

Ὀ'ρχάς, άδος, ἡ. Ἀντὶ τοῦ Φραγμός, παρ' Ἡσυχ. Παρὰ δὲ Πολυδ. Γ'. 131. φέρεται ὀρχάνη.

*Ὀ'ρχάς, άδος, ἡ (ὄρχις). Εἶδος ἐλαιῶν, ἐκ τῆς μορφῆς τῶν ὄρχεων οὕτως ὀνομασθέντων, πρβλ. ὄρχις, 3.

Ὀ῾ρχατος, ὁ, καταφρακτος και πεφυτευμένος τόπος, κῆπος, Ὅμ. »Φυτῶν ὀρχατοεν, Ἰλ. Ξ, 123. (ἐκ τοῦ ὄρχος, ὡς τὸ Μέσατος ἐκ τοῦ Μέσος, τὸ Μύχατος ἐκ τοῦ Μυχός κ. τ. τ.)

Ὀ῾ρχεῖδιον, τό, καὶ ὀρχίδιον, το ὑποκορ. τοῦ ὄρχις, Testiculus.

Ὀ῾ρχέομαι, Μέλ. ήσομαι, Ἀόρ. Ὠρχησόμην. Ἀποθετ. Μέσ. Χορεύω, πηδῶ, σκιρτῶ, Λατ. saltare, Ἰλ. Σ, 594. Ὀδ. Θ, 371. 377. Ξ, 465. Ἡσ. Θεογ. 4. μετὰ τῆς Αἰτ. παραστήσω τι διὰ τοῦ χορεῦ, »Διόνυσον, Κύκλωπα κ. τ. τ. ὅθεν καὶ ἐπὶ παντομιμητικοῦ χορεῦ, ὡς τὸ Λατ. Satyrum, Cyclopa saltare ἢ moveri. Heind. Hor. sat. 1, 5. 63. ὡσαύτως προστίθεται καὶ τὸ εἶδος τοῦ χορεῦ εἰς Αἰτ. καθόλου δὲ »Σχήματα ὀρχεῖσθαιω, Ἡρόδ. 6, 129. β) καθόλου κινοῦμαι, μάλιστα δὲ κινοῦμαι ταχέως ἢ ἐλαφρῶς πρὸς τὰ ἄνω, Jac. Ach. Tat. 3, 10. σελ. 646. »Καρδία ὀρχεῖται φόβῳ, ἢ καρδία τρέμει ἀπὸ φόβον, Αἰσχ. »Θεσσαλὴν ὠρχήσατοω, ὅ ἐστιν ἐκινήθη, ἐταράχθη, Καλλίμ. ἐν Δηλ. 139. 2) τὸ Ἐνεργ. ὀρχέω, ήσω, χαίνω τινὰ νὰ χορεύσῃ, ὅθεν καθόλ. κινῶ, μετεωρίζω, πάλλω, διασείω, κατὰ Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 406. Ε. = Μετεωρίζειν, πάλλειν, ἤτον πολὺ νεώτερ. καὶ σπαν. ἐν χρήσει· ὅθεν τὸ »Ἐκ τῶν ἀέλπτων μάλλον ὤρχησε, φρέναω. Ἀθην. 1. σελ. 21. Α. ὅμως ὀρχῆσι ἀντὶ ὄρχῃ εἰς ἐμπαθ. σημασ. λέγει ὁ σκώθης παρ' Ἀριστφ. Θεσμ. 1179. (ἡ ὀρθοτρ. παραγωγ. εἶναι ἐκ τοῦ ΟΡΩ, ὄρνυμι, ὡς καὶ ἡ τοῦ ὀρθός· ἄλλοι τὸ παράγ. ἐκ τοῦ χορὸς μεταθέσει τῶν γραμμάτ. ὁ δὲ λιβάν· περὶ ὀρχήσ. ἐκ τοῦ ὄρχος, ὁ στίχος, ἢ σειρά.)

Ὀ῾ρχηθόν, Ἐπίρ. κατὰ σειράν, καθ' ἕνα ἕκαστον ἄνδρα. Λατ. viritim, Ἡρόδ. 7, 144. ὡς τὸ Ἠβηδόν, καὶ τὸ Ὅμ. Ἀνδρακάς (ὁ Valck τὰ παράγ. κατὰ παράξενον τρόπον ἐκ τοῦ ὄρχις.)

Ὀ῾ρχηθμός, ὁ. Ἰων. ἐξ ἐναντ. Ἀττ. Ὀρχησμός, (ὀρχέομαι) τὸ χορεύειν ἢ πηδᾶν, ὁ χορός, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ὑστρτρ. ἐξαιρ. ὁ παντομιμικὸς χορός. 2) πᾶσα ταχεῖα ἢ σφοδρὰ κίνησις, διασεισμός, τὸ πηδᾶν, τρέμειν, κ. τ. τ.

*Ὀ῾ρχημα, τό, ὁ χορός, ἢ παντομιμικὴ παράστασις. Ξενοφ. Συμπ.

*Ὀ῾ρχησις, ἡ, τὸ χορεύειν, ἢ τέχνη τοῦ χορεύειν, μάλιστα ἡ τέχνη τοῦ παντομιμικοῦ ὀρχηστοῦ, περὶ οὗ Λουκιαν. ἐν τῷ περὶ ὀρχήσ. Ὅρα παρὰ Ξενοφ. Ἀνάβ. ς'. ά. 5. 13. διάφορα εἴδη ὀρχήσεως, τὰ ἁποῖα σώζονται καὶ παρὰ τοῖς νῦν Ἕλλησι. 2) καθόλ. τὸ πηδᾶν, πᾶσα σφοδρὰ κίνησις.

*Ὀ῾ρχησμός, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ ὀρχηθμός.

Ὀ῾ρχηστήρ, ῆρος, καὶ ὀρχηστής, οῦ, ὁ (ὀρχέομαι). »Κούροι ὀρχηστῆρεω, Ἰλ. Σ, 494. ὁ χορευτής, Ἰλ. Π, 617. Ω, 261. ὑστρτρ. ἐξαιρ. ὁ Παντόμιμος. 2) ὁ πηδῶν, ὁ σφοδρῶς καὶ ἐλαφρῶς πρὸς τὰ ἄνω κινούμενος· ἔτι ἐπώνυμον τοῦ Ἄρεος, ὅθεν μεταφ. »Ὀρχηστὴρ πολέμουιο, ἀντὶ ὁ μαχόμενος, Wern. Tryph. 559. 3) ὁ χοροδιδάσκαλος, οἷον »Ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ ὀρχησταί, διπλᾶ ἔστρεφε τὰ ἐρωτήματα. Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 15. ὅ ἐστι, καθὼς οἱ καλοὶ χοροδιδάσκαλοι δὶς εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν δείχνουσι τὸ βῆμα, οὕτω καὶ αὐτὸς δὶς ἔστρεφε τὰ ἐρωτήματα. 4) ὀφέριον θαλασσινόν, Ὀππ. ἔθεν

Ὀ῾ρχηστικός, ἡ, όν, Ἐπίρ. ὀρχηστικῶς, ὁ εἰς τὴν ὀρχησιν, εἰς τὸν χορὸν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ὀρχηστική, ἡ τέχνη τοῦ χορεύειν. 2) ὁ ἐραστής, ἢ εἰδήμων τῆς ὀρχήσεως.

Ὀ῾ρχηστοδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκω). Ὁ διδάσκων τὴν ὀρχηστικήν.

Ὀ῾ρχηστομανέω, (μαίνομαι). Ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολὴν τὸν χορόν, ἔχω μανίαν εἰς χορόν, μάλιστα δὲ τὸν παντομιμικόν. Λουκιαν.

Ὀ῾ρχηστοπόλος, ὁ (πολέω). Ἰούλ. Φίρμικ. Η, 14. παρὰ Σαλμασ. Exerc. σελ. 693. ταὐτὸν τῷ ὀρχηστής. Ποιητ.

Ὀ῾ρχήστρα, ἡ (ὀρχέομαι). Ὅθεν ὑποκορ. ὀρχήστριον, τό, τὸ μέρος τοῦ θεάτρου, ἔνθα ἐχόρευεν ὁ χορός· ὅλον τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς διάστημα, ὅηλ. τὸ ἐν τῷ ἡμικυκλίῳ τοῦ θεάτρου χωρίον, περὶ τὸ ὁποῖον ἦσαν αἱ καθέδραι, οὗ καὶ οἱ χοροὶ ᾖδον καὶ ὠρχοῦντο. Ἦν δὲ διῃρημένη ἡ ὀρχήστρα παρὰ μὲν τοῖς Ἕλλησιν, εἰς τὴν Θυμέλην καὶ τὸ Ἐποσκήνιον· παρὰ δὲ Ῥωμαίοις εἰς αὐτὴν αἱ καθέδραι τῶν Γερουσιαστῶν ἤδε Βοιάδιν· περὶ Θεάτρ. 2) καθόλου ὁ τόπος τοῦ χορεῦ.

Ὀ῾ρχήστρια, ἡ, Θηλυκ. τοῦ ὀρχηστήρ, ἡ χορεύτρια.

Ὀ῾ρχηστρικός, ἡ, όν (ὀρχήστρα). Ταὐτὸν τῷ ὀρχηστικός.

*Ὀ῾ρχήστριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὀρχήστρα.

Ὀ῾ρχηστρίς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ ὀρχήστρια.

Ὀ῾ρχηστύς, ύος, ἡ. Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ ὀρχησις, ἢ ὁ χορός, Ὅμ. συνῃρμ. Δοτ. ὀρχηστυῖ, Ὀδ. Θ, 253. Ρ, 605. (εἰς τὰς καταληξ. τῆς Ὀνομ. καὶ Αἰτ. ένικ. ῡς καὶ ῦν εἶναι τὸ Υ μακρόν, ἄλλοτε βραχύ.)

Ὀ῾ρχίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ ὄρχις.

Ὀ῾ρχίλος, ὁ. Πτηνόν τι, το καὶ Τροχίλος, καὶ Βασιλίσκος, καὶ Σαλπιγκτὴς λεγόμενον, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Θ'. 1. Ἀριστοφ. Ὄρν. 568. Σφ. 1513. εἰς τοὺς γάμους ἤτον οὗτος κακὸς οἰωνός, Spohn de extr. Od. parte, σελ. 123. (γράφεται ἐνίοτ. ἐπφαλμ. ὀρχίλος.) (-υυ)

Ὀ῾ρχιπεδάω, ήσω (ὀρχίπεδον). Παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 142. »Ὠρχιπέδησαιω τὸ ὁποῖον Ἡσύχ. ἀνεγίνωσκεν, ὡς φαίνεται, Ὠρχιπέδισας· διότι ἔχει ταὐτόσημον τοῦτῳ τὸ ὀρχιπεδίζειν, ὅ ἐστι φαίνειν τοὺς ὄρχεις ἐξ ἀσελγείας, καὶ ἡδυπαθείας.

Ὀ῾ρχιπέδη, ἡ (πέδη, ὄρχις). Τὸ μὴ δύνασθαι ἐκτελεῖν τὸν συνουσιασμόν, τὸ κοινῶς λεγόμενον Ἀμπέδεμα, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 204. ἀριθμ. 2. κυρίως σημαίνει, Δέσιμον ἢ ἐμπόδιον τῶν ὄρχεων.

*Ὀ῾ρχιπεδίζω, = ὀρχιπεδάω.

Ὀ῾ρχίπεδον, τό, ἐξαιρέτως, ὀρχίπεδα, τά, (ὡς Λακκόπεδον, ἐκ τοῦ Πέδον, ὄρχις) τὸ περιέχον τοὺς ὄρχεις σακκούλιον (ἢ ὀσχη). Ἢ καὶ αὐτοὶ οἱ ὄρχεις, Testiculi. Ἀριστοφ. »Ὀρχίπεδ' ἕλκειω, = ὀρχιπεδάω, Ἀρστφ.

Ὀ῾ρχις, ιος, καὶ εως, ὁ, Ἀττ. Ὀνομ. πληθ. ὄρχεις, Ἰων. ὄρχιες, Ἡρόδ. 4, 109. Μέρος τοῦ σώματος διπλοῦν ἐν διαφόροις ἀρσενικοῖς ζώοις, τὸ ὁποῖον εἶναι διωρισμένον ἐκ φύσεως εἰς τὸ προετοιμάζειν τὴν γεννητικὴν τῶν ζώων ὕλην, ἤτοι τὴν σπορὰν, τὸ ὀρχίδιον. Ἀριστοτ. Ζώ. Ἱστορ. ά. 2) Φυτόν τι ὀρχεοειδὲς ἔχον ῥίζας, Διοσκορ. γ'. 141. 142. ἄττον δὲ τὸ εἶδος, τὸ μὲν Κυνόσορχις (Orchis militaris, Λιν.) τὸ δὲ ὄρχις σερᾶπιας, (Ἰσ. Ophrys insectifera, Λιν.) 3) ὀρχεις, ἡ, εἶδος ἐλαίων ἴδε ὀρχάς.

Ὀ῾ρχμή, ἡ. παρ' Ἡσυχ. »Φραγμός, καλαμών, φάραγξ, σπήλυγξω· ἴδε ὀρχάμη, καὶ Στορχάζω.

*Ὀ῾ρχομενίζω, εἶμαι ἀπὸ μέρος τῶν Ὀρχομενίων.

*Ὀ῾ρχομενός, ἡ, κύρ. Ὀν. πλειοτέρων Ἑλλην. πόλεων.

Ὀ῾ρχος, ὁ (εἴργω, ἕρκος). Κατάφρακτος, ἢ μὲ φραγμὸν περικλεισμένος τόπος, μάλιστα δὲ ὅταν εἶναι πεφυτευμένος, Κῆπος, ἀμπελών, Ὀδ. Ν, 127. Ω, 341. Ἡσ. Ἀσπ. 296. ἄλλοι τὸ παράγουσι μετὰ τοῦ ὄρχαμος, ἐκ τοῦ Ἄρχομαι, Ἔρχομαι, ἢ ἐκ τοῦ ὀρθός, ὅθεν ἀντὶ τοῦ Στίχος, σειρά, ἐξαιρέτως δένδρων ἢ κλημάτων· ἢ ἐκ τοῦ Ἕρκος παραγωγ. εἶναι ὅμως πιθανότερ. καὶ τότε συγγεν. ἀναφ. τὸ Λατ. Orcus μὲ τὸ ὄρχος, πρβλ. ὄρκος. 2) = ὄρυγμα, λάκκος, ἐκ τοῦ ὀρύσσω, Γραμμ. μ' ὅλον ὅτι ἐξηγεῖται χωρίον τι τοῦ Μενάνδ. παρὰ Suet. Aug. 35. κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, καὶ θέλουσι μερικοὶ νὰ παραγ. ἐντεῦθεν τὸ Λατ. Orcus μόνον κατὰ ταύτην τὴν σημασ.

Ὀ῾ρχοτομέω, ῶ (ὄρχις, τέμνω). Τέμνω, κόπτω τοὺς ὄρχεις, εὐνουχίζω. Ἀλέξ. Ἀφροδ. ἴσως πρέπει νὰ γράφ. ὀρχιτομέω· ὅθεν

Ὀ῾ρχοτομία, ἡ. Τὸ τέμνειν τοὺς ὄρχεις, τὸ εὐνουχισμα, ἴσως, ὀρθτρ. ὀρχιτομία.

Ὀ῾ΡΩ, ἀόρκτ. θέμα τοῦ ὄρνυμι, ὅπερ ζητ.

Ὀ῾ρωδέω, ταὐτὸν τῷ ὀρρωδέω. ἀμφ.

Ὀ῾ρώδης, ὁ, ἡ (ὄρος, εἶδος). Ἀντὶ ὀρειώδης, ὁ κατὰ τὸ εἶδος τῶν ὀρῶν, ὁ ὀρεινός, ὁ βουνήσιος. Λεξ. Φαβωρ. 2) (ὀρός) ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ τυρογάλου.

Ὀ῾ρωρε 3. πρόσ., παρακ. Ἐκ τοῦ ὄρνυμι, Ἰλ.

*Ὀ῾ρώρει, 3. προσ. Ὑπερσ. ἐκ τοῦ ὄρνυμι, Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ.

*Ὀ῾ρώρεται, τῷ, ὄρωρε σύμφων. παθητ. σχημ. τοῦ ὄρνυμι, »ἐνῦμός ὀρώρεταιω, Ὀδ. Τ, 377. 524. Ὑποτακτ. ὀρώρηται, Ἰλ. Ν, 271.

*Ὀ῾ρωρέχαται, 3. πρόσ. Πληθ. Παρακ. παθ. τοῦ ὀρέγω, Ἰλ. Π, 835.

Ὀ῾ρωρέχατο, 3. πληθ. πρόσ. Ὑπερσ. παθητ. τοῦ ὀρέγω, Ἰλ. Λ. 26.

Ὀ῾ρώρυχα, Ἀττ. παρακείμ. ἐκ τοῦ ὀρύσσω.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Σ.

Ὁς, ἡ, ὁ, ἀναφορ. ἀντωνυμ. σπανιτρ. Β) δεικτικ. Ἀντων. ἀντὶ οὗτος, καὶ Γ) κτητικὴ ἀντωνυμ. τοῦ πρώτου, δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου εἰς Ἑνικ. ἀντὶ Ἐμός, Σός, Ἑός, εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως σημασ. εἶναι δὲ ὅλου ἄλλη τις λέξις, ἥτις συμφωνεῖ μόνον κατὰ τὸ ἐξωτερικ. σχῆμα μὲ τὸ Ἄρσ. καὶ Θηλ. τῆς ἀναφορ. καὶ δεικτ. Ἀντωνυμ. καὶ ἔχει εἰς τὸ Οὐδ. πάντοτε Ὅν. Ἡ κλίσις συμφωνεῖ ὅλως μὲ τὴν τοῦ ἄρθρου, ἐκτὸς ὅτι ἡ ἀναφορ. Ἀντων. ἐὲν προτάττει ἐν τῷ Ἀττ. πεζ. λόγ. ποτὲ τὸ τ Γενικ. ου, ης, ου κ. τ. λ. Σημειωτ. δὲ ἡ Ἰων. Γενικ. δου, Ἰλ, Β, 325. Ὀδ. Α, 70. ὕμ. Ἀπ. 156. Θηλ. ἧς, Ἰλ. Π, 208. Ὅμ. Δοτ. Πληθ. πάντοτε Ἧς καὶ Ἧσι. Ἐκτὸς ταύτης τῆς συνήθ. ἀναφορ. Ἀντων. μετχρῆτ. εἰς τὴν αὐτὴν σημασ. εἰ Ἐπικ. ἀπὸ Ὅμ. οἱ Ἰων. Δωρ. καὶ Ἀττ. Τραγῳδ. τὸ συνηθ. Ἄρθρ. μετὰ τοῦ τόνου εἰς ὅλας τὰς πτώσεις, Ὁ, Ἡ, τό, ἥδε ὁ, ἡ, τό, Γ.

Α) ἀναφορ. Ἀντωνυμ, ἀντὶ ὁποῖος, ὁποία, ὁποῖον, ἤδη παρ' Ὅμ. συχνῆτ. 1) εἰς δικώλους, σχετικὰς προτάσεις, εἰς τὰς ὁποίας, ἀποτελεῖ τὸ καὶ ἢ τὸ δὲ τὴν ἕνωσιν, λείπει τὸ ἀναφορικὸν ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ, καὶ τότε ἔνιοτε ὅταν ἔπρεπε νὰ τεθῇ εἰς ἄλλην, ἀπὸ τὴν τοῦ πρώτου κώλου πτῶσιν π, χ. »δοίη δ', ᾧ κ' ἐθέλοι, καὶ εἰ κεχαρισμένος ἔλθοιω, ἀντὶ, καὶ ὅς οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι. Ὀδ. Β, 54. πρβλ. Β, 114. Τ, 342. ὕμ. Δημ. 151. ἔνιοτε δὲ καὶ ἐν τῷ πεζ. λόγ. π. χ. Πλάτ. συμπ. σλ. 201. Β. Herm. Vig. σελ. 707. 2) εἰς δικώλους πριτάσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀποτελεῖ τὴν ἕνωσιν τὸ Καί, Τε, Δὲ ἢ τὸ Ἤ, τίθεται ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ συχν. ἀντὶ τῆς ἀναφ. Ἀντων. ἐπιθετικῆ τις Ἀντωνυμ. π. χ. »ὅς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοίω, ἀντὶ Καὶ ᾧ πείθονται Ἀχ. Ἰλ. Α, 79. πρβλ. Γ, 235. Ὀδ. Α, 70. 161. Χ, 445. Ὅτας. παρ' Ἡρόδ. 1, 47. εἴδοτι ἀνακολουθίας, ἥτις ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὸν πεζ. λόγ. Herm. Vig. σελ. 708. 3) συχν. συγχωρεῖ ἢ ἀναφ. Ἀντων. τὸν ἐφελκυσμόν, π. χ. »τῆς γενεῆς, ἧς Τροὶ περ εὐρύοπα Ζεὺς δώκειω, ἀντὶ Ἣν — δώκε· ὡσαύτως ἕπεται καὶ τὸ ἡνίος ποιήνω. ὡς νὰ παρ-

ενρίσκετο πραγματικῶς τό Ἥν, Ἰλ. Ε, 265. πολυάριθμα παραδείγμ. χωρηγοῦσιν οἱ Ἀττ. Herm. Vig. σελ. 871. Σοφκλ. Αἰ. 995. 4) ἀντὶ τῆς ἀναφ. Ἀντων. τίθεται ἐνίοτε ἀναφορ. Ἐπίρ. ἐξαιρετ. τό Ὡς, συχνοτ. παρ' Ὅμ. π. χ. Ἰλ. Ξ, 44, 45. Ψ, 50. ὅμως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. π. χ. Σοφοκλ. Αἰ. 978. β) ἐξ ἐναντίας μεταχρζτ. οἱ Ἀττ. συχνοτ. τὴν ἀναφορ. Ἀντων. ἀντὶ τοῦ Ὥστε, ἐξαιρετ. ὅταν προηγεῖται τό Οὕτω, Valck Ἡρότ. 4, 52. Σοφοκλ. Ἀντ. 220. Ἀριστοφ. Ἀχ 737. Schaef. mel σελ. 71. Wunderl. Dem. de cor. 20. 5) τό Οὐδ. τῆς ἀναφ. Ἀντων. τίθεται εἰς αὐξυπάρκτους προτάσ. ὡς αἱ ἐξῆς. ὃ δὲ πάντων μέγιστον, ὃ δὲ πάντων δεινότατον, κ. τ. τ. παρὰ τοῖς Ἀττ. συχν. αὐτό καθ' ἑαυτό, ὡς νὰ προηγῆται τό τοῦτο μετὰ κατηγορήματός τινος: ἡ ἑπομένη πρότασις ἄρχεται τότε συνήθ. μὲ τό Γαρ, Ὅτι, Ἐπειδή, Εἰ κ. τ. τ. Wolf. Dem. Lept. σλ. 372. Matth. gr. Gramm. σελ. 660. 6) τίθεται δὲ ἡ ἀναφ. Ἀντων. καὶ ἀντὶ τοῦ Ἵνα, ὡς καὶ εἰς τό Λατ. qui ἀντὶ ut, σημαίνουσα σκοπόν τινα, ἀγγελὸν ἧκαν, ὃς ἀγγείλειε γυναικί, ἀντὶ, ἵνα, ἀγγείλειε, Ὀδ. Ο, 458. εἰς ταύτην ὅμως τὴν περίπτωσιν εἶναι τό Ὅς κε εὐχρηστρ. ἴδε Α, α. 3. 7) ἀντὶ τοῦ, ἐκεῖνος ὅστις—, ἐκεῖνο ὅ,τι—, τίθεται ἡ ἀναφ. ἀντωνυμ. μόνον εἰς αὐτοπαθεῖς προτάσεις, ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν τῇ ἐμμέσῳ ἐρωτήσει, ποτὲ ὅμως ἐν τῇ εὐθείᾳ, καὶ οὕτω μόνον παρ' Ἡρότ. καὶ τοῖς Ἀττ. δὲν ἔχει λοιπὸν τὴν σημασ. τοῦ Τίς; Τί;

Αα) ἡ ἀναφορ. ἀντωνυμ. συνημμένη μετὰ Μορίων ἢ Συνδέσμων: 1) ὅς γεν, τό Λατ. qui quidem, παρέχει εἰς τὴν Ἀντων. ἰδιαίτερόν τινα περιορισμόν, ὅθεν εἶναι καὶ αἰτίας σημαντικόν, Herm. παρ' Erf. Σοφκλ. ΟΤ. 688. μετὰ τὸν Ὅμ. 2) ὅς καίν, καὶ οὗτος, Ὅμ. ἐξ ἐναντ. καὶ ὅτε, καὶ ποῖος, καὶ ὁποῖος, Herm. παρ' Erf. Σοφοκλ. ΟΤ, 688. παρβλ. Ὅστε. 3) ὅς κεν ἢ ὅς κεν, Ἀττ. ὅς ἄν, τίθεται, ὅταν εἶναι λόγος περί τινος ἀβεβαίου, σχεδὸν τόσον γενικόν, ὡς τό Λατ. quicunque, συνήθ. μετὰ τῆ Ὑποτακτ. σπαντρ. μετὰ τῆς Ἐλάτικ. ἢ Ὀρστικ. περὶ τοῦ ὁποίου ἴδε ἄν. συχνοτ. παρ' Ὅμ. β) ἀντὶ τοῦ κεἴ τις, ὅταν μένει ἀπροσδιόριστον ὄχι μόνον τὸ πρόσωπ. ἢ πρᾶγμα, ἀλλὰ καὶ τὸ κατηγορούμενον, π. χ. κεκεμαστῶμαί γε μὲν οὐδὲν κλαίειν, ὅς κε θάνῃσιν, ἀντὶ, εἴ τις θάνῃ, Ὀδ. Δ, 169. πρβλ. Ἰλ. Φ, 103. Schaef. Gnom. σελ. 186. καὶ τό Ὅστις ἤτοι οὗτος ἐν χρήσει. γ) ἀντὶ τοῦ ἵνα, ὡς τό Λατ. qui ἀντὶ ut. σημαίνον σκοπόν τινα, Ἰλ. Ι, 165. Math. gr. Gramm. τελ. 669. 753. πρβλ. Α, 6. — Ὡς ἰδιαίτερα Ἄρθρα ἐπηκολούθησαν Ὅςπερ, Ὅστε, Ὅστις, ἅπερ ἴδε.

Αβ) ἀπόλυτος χρῆσις μερικῶν πτώσεων τῆς ἀναφορ. Ἀντωνυμ. 1) Ἐνικ. Ἐνικ. Οὐδ. κοῦν, ἐπὶ χρόνου παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῷ σχηματ. κεξ οὖν, δηλ. καιροῦ, Ἰλ. Α, 6. Ὀδ. Β, 90. Θ, 539. καὶ ἀλλαχοῦ: ὑστερτρ. καὶ κοῦν, ἁπλῶς, ἀντὶ Ὅταν, καὶ κεῖνν οὖν, ἀντὶ ἐνίοτε, συνυπακουομ. συνήθ. Ἐξ οὗ χρόνου, ἐφ' οὗ χρόνου. β) ἐπὶ τόπου, ἔνι ποῦ, δὲν ἀπαντᾶται μὲν παρ' Ὅμ. νεωτρ. δὲ καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. συχν. κεῖνν οὖν, εἰς μερικοὺς τόπους· συνήθ. συνυπ. ἐφ' οὗ τόπου· ἔτι δὲ καὶ ὡς τό Ἢ ἐπὶ κινήσεως πρός τινα σκοπόν, Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 108. Β. 2) Δοτ. δηλ. ἐνικ. κῇ, ἐπὶ τόπου, ἀντὶ Ὅπου καὶ τό Λατ. qua. συχνοτ. παρ' Ὅμ. καὶ ἄλλοις Ἐπικ. συνήθ. κῇ ᾖσι, καὶ κῇ ἀήκ: εἰς τὸν ἐντελῆ σχηματ. ἀναλογοῦσι τό Τῇ καὶ Ἢ, ἐκεῖ ὅπου—: ὁ Ὅμ. μετχρζτ. εἰς τὴν σημασ. ταύτην καὶ τὴν ἐπικ. Δοτ. κῆχι, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Wolf. ἐν τῇ Ὀδ. ἔτι κῆχι. Σπαντρ. ἐπὶ κινήσεως πρός τινα σκοπόν, διὰ ποῦ, Ἰλ, Ν, 329. ἐν τῷ ἐντελεῖ σχηματ. Τῇ—, ᾗ—, ἐκεῖ, ὅπου—, Ἰλ. Ο, 46. Ἡσ. Ἔργ. 210. β) ἐπὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν—, ἀντὶ τοῦ Ὅπως, παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν τῇ συχν. φράσει, κῇ θέμις ἐστίν, καθὼς εἶναι δίκαιον: ἄλλοι μὲν ἐπροφέρεαν ἐνταῦθα κατὰ Ὀδ. Ι, 268. Ω. 285. κῇ θέμις ἐστίν, παραβλ. ὅμως Ἡσ. Ἔργα. 139. συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. παρ' Ὅμ. εὑρίσκετ. εἰς τὴν σημασ. ταύτην καὶ τό κῆχι, Ὀδ. Γ, 87. γ) διὰ τί, Θουκ. κυδ. δ) παρὰ τῷ Συγκρ. ὅσον, Ἀττ. ε) παρὰ τῷ Ὑπερλ. κῇ μάλιστα, ᾗ ῥάστα, ᾗ ἀριστονα κ. τ. τ. ὡς τό κοῦ μάλιστα, Λατ. quam celerrime, κ. τ. λ. συχν. παρὰ Ξενοφ. παραβλ. Jac. ΑΠ. σελ. 901. 3) Αἰτ. ἐνικ. Οὐδ. κόν, εὐχρηστ. ἀντὶ δ' ὅ, ἢ δ' ὅτι, ὅθεν καὶ ἀντὶ τόν ἐπειδή, ἤδη παρ' Ὅμ. συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. συχν. καὶ ἐν ἀχῇ τῆς προτάσ. Herm. Vig. σελ. 705. Porc. Εὐρ. Ἑκ. 13. Seidl. Εὐρ. Ἑλ. 933· Δυκοῦργ. 14, 2, 19. 4. οἱ ποιητ. μετχρζτ. εἰς τὴν αὐτὴν σημασ. α. τὴν Αἰτ. πληθ. Οὐδ. κόν, Σοφοκλ. Τρ. 137. καὶ καὶ τὴν Δοτ. ἐνικ. κῷ, Valck Φοιν. 157.

Β) δεικτικὴ Ἀντωνυμ. ἀντὶ οὗτος, ἡ ὅδε: συχν. καὶ ὡς τό αὐτός, Ὅμ. συνήθ. εἰς Ὁνομ. ἐνικ. ἄρτ. Ὅς, Ἰλ. Ζ. 59. Φ, 198. Χ, 201. Ὀδ. Α, 286. Ρ, 172. Ἡσ. Ἔργ. 22. εἰς Ὀνομ. πληθ. Οἱ μόνον, Ὀδ. Δ, 653. καὶ εἰς Ὀνομ. Οὐδ. Ὅ, Ἰλ. Ψ, 9. Ὀδ. Ω, 190. παρ' Ὅμ. προηγεῖται συνήθ. ἢ ἢ ἄρνησις οὐδὲ ἢ Μηδέ, ἢ ἕπεται ἀμέσως τό Γαρ, ἢ Καὶ εἰς τὴν Ἀντωνυμ. τό Καὶ ὅς, ἀντὶ Καὶ οὗτος μεταχρζτ. ὁ Ἡρότ. 8, 56. Ξενοφ. Συμπ. 1, 15. καὶ Πλάτ. ἔτι δὲ καὶ τό Θηλ. Καὶ ἥ, Ἡρό. 8, 87. Πλάτ. Θεογ. σελ. 129. Α, Συμπ. σελ. 201. Ε. εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις φαίνεται τοιουτοτρόπως εὐχρηστ. μόνον τό Ἄρθρ. ποτὲ ὅμως ἡ δεικτ. Ἀντων. 2) ἐν ἀντιθέσει, Οἱ—, Οἱ—, οὗτοι—, ἐκεῖ οἱ—, Ἰλ. Φ, 353. Οἵ, Οἵτε, Ἰλ. Ψ, 498. παρὰ τοῖς νεωτρ. Ἀττ. μάλιστα παρὰ Δημοσθ. συχν. Ὅς μέν, ὅς δέ, εἰ' ὅλων τῶν πτώσ. Matth. gr. Gram. σελ. 401. ὡσαύτως, Ἁ μέν, ἁ δε, μέρος μέν, μέρος δέ, Hemst. Thom. M, σελ. 1 καὶ Valck annot. ined. σελ. 141. Tim. καὶ Ὁ μέν, ὃς δέ, Θέογν. 205. εἶναι ὅμως ἄμφ. 3) ὅς καὶ ὅς, αὐτός καὶ ἐκεῖνος, ὅταν ἀμελῇ τις ἀπροσδιόριστος ἐκ προαιρέσεως, Ἡρότ. 4, 68. καὶ πλαγ. πτώσ. σχηματίζουσι. ἀπὸ τό Ἄρθρ. 4) συχν. μεταχρζτ. οἱ Ἀττ. τὴν ἀναφορ. Ἀντων. ἀντὶ τῆς προσωπικ. ἐν τῇ φράσει, κῇ ὅ' ὅς, ἡ δ' ἥ, εἶπεν αὐτός, αὐτή, παρὰ τῇ παχεῖᾳ. διηγήσει τοῦ διαλόγου, ἐξαιρ. συχν. παρὰ Πλάτ. πρβλ. Ἡμί.

Γ) κτητικὴ Ἀντωνυμ. ὅς, ἡ, ὅν, καὶ εἰς τό Οὐδ. ποτὲ ὅ, ἴδε μάλιστα Ἰλ, Α, 609. Φ, 305. Χ, 459. Ὀδ. Δ, 515. 1) διὰ τό τρίτον πρόσωπ. ἀντὶ, ἑός, ἰδικός του, Ὀδ. Α, 59. Ε, 444. Ψ, 150· Ἰλ. Ζ, 130. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἔχει ὁ Ὅμ. τήν, μόνον ἐν ταύτῃ τῇ σημασ. εὐχρηστ. Γεν. Οὗ, Ἰλ. Δ, 338. Υ, 333. Ὀδ. Α, 310. Σ. 8. καὶ ἀλλαχοῦ: καὶ παρὰ τοῖς Τραγῳδ. ἀπαντᾶται αὕτη ἡ χρῆσις τῆς Ἀντων. Σοφοκλ. Τραχ. 25. Seidl. Εὐρ. Ἑλ. 477. ἐν τῷ Ἀττ. πεζ. λόγ. ὅμως δὲν ὑπάρχει. 2) διὰ τό δεύτερ. πρόσωπ. ἀντὶ Σός, Ὀδ. Α, 402. Ἡσ. ἔργ. 383. καὶ κατά τινα, ὑπό τοῦ Wolf. δικαίως ἀποβλ. τρόπον τῆς γραφῆς, Ἰλ. Τ, 174. 3) διὰ τό τρίτον πρόσωπ. ἀντὶ Ἐμός, Ὀδ. Ι, 28. Ν, 320. Ἀπ. Ρ, 4, 1015. Μόσχ. 4. 77. — Τὴν χρῆσιν τοῦ Ὅς ἀντὶ τοῦ Ἐμός. καὶ Σός ἐδέχθησαν οἱ ἀρχαῖοι Γραμματικοὶ καὶ ὁ Wolf. pro. σελ. 258. ἠκολούθει αὐτοῖς: ἐναντιοῦται δὲ εἰς τοῦτο ὁ Buttm. Λεξιλ. 1. σελ. 90. Ἡ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὔκολος μετάλλαξις ἐκείνων τῶν χωρίων δὲν ἀποδεικνύει τίποτε, ἐπειδὴ ἀπαντᾶται καὶ εἰς ἄλλας Ἀντων. ὡς εἰς τό, Ἑός, σφεῖς, σφέτερος, καὶ μάλιστα εἰς τό Αὐτοῦ, ἡ ἰδία μετάλλαξις τῶν προσώπ. ἢ κυρίως τό αὐτό ἀπροσδιόριστον τῆς Ἀντωνυμ. ἥτις προσδιορίζεται ἐντελεστέρως διὰ τοῦ πρωτ. τοῦ Ῥήματος, εἰς τό ὁποῖον ἀνήκει, ἐνῷ ἡ Ἀντων. εἶναι μόνον κτητική καθόλου, δύναται ἄρα νὰ σημαίνῃ ὅλα τὰ πρόσωπα: ἤτον λοιπὸν κατ' ἀρχὰς πιθαν. ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ Σός καὶ Ἐμός, καὶ ἐπεριορίζετο τότε μόνον εἰς τό τρίτον πρόσ. ὅταν ἔγιναν ἐκείνα εὐχόμενα, ὅπερ ὅμως ἀδιάφορον ἦν εἰς ἀγκρίτους ποιητ. οἷος ἦτον ὁ Ἀπ. Ῥ, καὶ ἄλλοι. Διὰ τοῦ Ὅς ἐπαυξάνεται ἡ σημασ. τῆς κτήσεως, καὶ τίθεται ἐνίοτε καὶ ἀπολύτως, ἄνευ δηλ. τινός προσωπικῆς ἀναφορᾶς, νῆς πατρίδος, Ὀδ. Ι, 33. ὅπου ἕπεται τό Τίς: ὅθεν καὶ κατὰ τὴν σημείωσ. τοῦ Buttm. ὁ Wolf. δὲν γράφει χωρὶς αἰτίας, Ἰλ. Ξ, 231. 263. Π. 36. Τ, 174. καὶ ἀλλαχοῦ. ὠφρεῖ σῆτινα, ὄχι ὅμως ὠφρεῖν ἤτινα, Ὀδ. Ο, 542. κδάμασι σοῖσιν, καὶ ὄχι, κδάμασιν οἷσιν, ἐπειδὴ εἰς ταῦτα τὰ χωρία ἡ σημασ. τῆς κτήσεως δὲν ἐπαυξάνεται, ὅπερ ὅμως γίνεται εἰς τὰ λοιπὰ χωρία.

Ὀ'σα, ἴδε Ὅτος, II, 2.

Ὀ'σάκι, ὁσάκις, Ἐπίρ. ὅσαις φοραῖς, τόσαις φοραῖς, καθὼς, παρ' Ὅμ. πάντοτε εἰς τόν Ἰωνικ. σχηματ. Ὁσσάκι, Ἰλ. Φ, 265. Χ, 194. καὶ μέ τό ἀνταποκριτόμενον Τοσσάκι, Ὀδ. Λ, 585.

Ὀ'σαπλάσιος (ἴα, ιον, καὶ ὀ'σαπλασίων, ον, ον, Γεν. ονος (ὅτος). Ὅσαις φοραῖς περισσότερος, ἢ μεγαλήτερος.

Ὀ'σάπους, ποδος, ἡ, ἡ (ὅσος, πούς). Ὅσων ποδῶν.

Ὀ'σάτιος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ Ὅσος, παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ καὶ εἰς Ἰων. σχηματ. Ὁσσάτιος, Ἰλ. Ε, 758.

Ὀ'σαχῆ, Ἐπίρ. (ὅσος). Καθ' ὅσους τρόπους, κατὰ τόσους τρόπους, καθὼς (ὁ σχηματ. οὗτος καὶ οἱ δύο ἑπόμεν. παράγ. ἐκ τινος ἀχρήστου Ὅσαχος, ὡσαύτως δὲ καὶ τό Ἐπίρ. Ὁσάκι ἐκ τοῦ Ὁσκκος, καὶ τό Ὁσσίχος ἐκ τοῦ Ὀσσίκος).

Ὀ'σαχοῦ, Ἐπίρ. (ὅτος). Εἰς ὅσα μέρη, ἢ τόπους, εἰς ὅσα μέρη, καθὼς: ἔτι δὲ = ὁσάκι

Ὀ'σαχῶς, Ἐπίρ. (ὅσος). Ταὐτόν τῷ ὁσαχῆ.

Ὀ'σδω, Δωρικ. ἀντὶ Ὀζω.

Ὀ'σέτειος, καὶ, ὁσέτιος, ὁ, ἡ (ὅσος, ἔτος). Κατ' ἔτος, ἐτήσιος, χρονικός, ἄμφ. κατὰ τό Λατ. quotannis, πρβλ. ὅμως τό ἑπόμεν.

Ὀ'σημέραι, Ἐπίρ. καθ' ἡμέραν, ἀντὶ, Ὅσαις ἡμέραις, πάντοτε, διὰ παντός· ὡς τό Λατ. quotidie, ἀντὶ quot dies, Ἀριστοφ. Πλούτ. 1007. πρβ. Ι. δ.

Ὀ'σία, ἡ, Ἰων. Ὁσίη (κυρίως, θηλυκ. τοῦ ὅσιος. Τό θεῖον, ἢ κατὰ φύσιν δίκαιον, ἢ νόμιμον, ταὐτόν τῷ, θέμις· ἔτι πᾶν ὅ,τι διὰ τούτου ἀφοσιόνεται, ἁγιάζεται, ἢ συγχωρεῖται, ὡς τό νοῦν ὁσίη, Ἀττ. οὐχ ὁσία, κατὰ ἑπομέν. Ἀπρφ. ἀντὶ τοῦ, δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς θείους, ἢ κατὰ φύσιν νόμους συγχωρημένον. Ὀδ. Π, 423. Χ, 412. Πίνδ. Πυθ. 9, 62. Ἡρότ. 2, 45. ὅμως νόσιη ἐστίν, Ἀττ. νόσια ἐστίν, εἶναι ἀπὸ τοὺς Θείους, ἢ κατὰ φύσιν νόμους συγχωρημένον, Ἡρό. 2, 171. ὡσαύτως νέκ πάσης ὁσίης, καθ' ὅλου τό δίκαιον, ὅμ. Ὅμ. Ἑρμ. 470. καὶ νολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος νομίσας. Ἀριστφ. Πλούτ. 682. ὁ ἔστι νομίσας, ὅτι τό πρᾶγμα ἦτο πάντη συγχωρημένον. πρβλ. ὅσιος. 2) ἡ ἱερὰ λατρεία, τὴν ὁποίαν πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ προσφέρῃ εἰς τόν θεόν, ἢ ἱερὰ τελετή, θυσία κ. τ. τ. νόσιη κρεάων, ἢ συνήθεια τοῦ γεύεσθαι τῶν κρεάτων ἐν ταῖς θυσίαις, ὅμ. Ὅμ. Ἑρμ. 130. νόσιης ἐπιβήσαιμι, ἐκτελῶ ἱερὰν τελετήν, ὅμ. Δημ. 211. Ἑρμ. 173. νόσιη γένεται, ἢ ἱερὰ τελετή ἔγινεν, ὅμ. Ἀπ. 237. 3) ἐξαιρέτως οὕτω καλοῦνται τά πρός τούς νεκρούς ὀφειλόμενα, ὡς ἡ κηδεία, ὁ ἐνταφια-

σμός, ἡ παράχωσις, καὶ αἱ κατ' αὐτὴν τελεταί, ὡς τὸ Λατ. justa facere. «Τῆς θυγατρὸς τὴν ὁσίαν τρόποις παντοδαποῖς». Λιβάν. Δ', σ. 778. ἴδε σ. 788. ὅπου εἶναι ἄλλως εἰλημμένη ἡ λέξις. 4) Παροιμ. πόσμας ἕνεκα ποιεῖτάι τιν, ὁ ἐστιν ἐπιπολαίως ποιεῖν τι, διὰ νὰ εἴπουν ὅτι ἔκαμέτις τὸ χρέος του, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ κάμῃ ὁ τοιοῦτος ἐξ ὅλης καρδίας καὶ διανοίας, τὸ Λατ. dicis causa, Seidl. Εὐρ. Ι. Τ. 1428. ἡ ἔκφρασις ἐλήφθη ἐκ τῶν ἱερῶν τελετῶν, τὰς ὁποίας ἐκτελεῖτις κατὰ τὸ ἔθιμον, ἢ ἀπὸ συνηθείαν, χωρὶς νὰ συλλογιστῇ τό τι κάμνει, παραβλ. Ἀφοσιόομαι εἰς τὸ Ἀφοσιόω, 4. 5) = ὁσιότης. 2. Λατ. pietas, μόνον παρὰ τοῖς νεωτέρ. ὡς Ἰαμβλ. καὶ ἄλλ.

*Ὁσιεύω, = Ὁσιόω, ἀμφ.

Ὁσίχος, Ὁσίχος· ἴδε, Ὀσσίχος.

Ὁσιος, ία, ιον. Ὁ διὰ θείων, ἢ θρησκευτικῶν νόμων ἡγιασμένος, συγχωρημένος, ὡρισμένος, διατεταγμένος, ὁ τοῖς κατὰ φύσιν νόμοις συναρμόζων· ὅθεν «Τοῦτο πρὸς Θεοὺς ὅσιον καὶ πρὸς ἀνθρώπους εἶναι δίκαιον· κατὰ τοῦτο τὸ σημαινόμενον ἁπαντᾷ τὸ συνθετον «Τὰ ὅσια καὶ δίκαια, σημαίνον τοὺς θείους ἢ κατὰ φύσιν καὶ ἀνθρωπίνους νόμους καὶ τὰ δίκαια «Θεοὺς ὁσιόν τι δράσαι». Εὐρ. Ἱκέτ. 40. ἀντὶ τοῦ Ἐκπληρώσας τὰ πρὸς τοὺς Θεοὺς ὀφειλόμενα. Φέρεται μετὰ τοῦ Ἱερός, εἰς δήλωσιν ὄχι τῶν θείων καὶ ἱερῶν, ἀλλὰ τῶν διὰ κοινῆς συνθήκης ἀφωρισθέντων πραγμάτων, οἷον «Καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια, καὶ ἴδια καὶ δημόσια· ὅηλ. καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα. . . κτήματα· Πλάτ. καὶ «Τῶν ἱερῶν χρημάτων τοὺς θεοὺς, τῶν ὁσίων δὲ τὴν πόλιν ἀποστερεῖν». Δημοσθ. σελ. 702. ἔνθα σημαίνει τὰ Κοινὰ χρήματα, τὰ ἰδιωτικὰ δηλαδὴ καὶ μὴ ἱερά, τὰ δημόσια· καὶ «Τὴν μὲν δημοκρατίαν οὕτω κοσμήσασαν τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις». Ἰσοκρ. Ἀρεοπ. 239. Ἐκδ. Λαγγ. (ἔνθα πρότερον ἐγράφετο Θεσίοις) δηλ. μὲ ναοὺς καὶ δημόσια οἰκοδομήματα· «ὅσιόν ἐστιν», μετὰ τοῦ ἑπομένου. Ἀπρμφ. εἶναι δίκαιον ἢ συγχωρημένον, ἐὰν εἶναι ἐλάντιος κάνεις θεῖος ἢ φυσικὸς νόμος, καὶ εἰς Πληθ. «ὁσιά ἐστιν», Ἡρδτ. 9, 79. ταὐτὸν τῷ Ἔξεστι, Reisig enarr. Σοφοκλ. ΟΚ. 37. καὶ «οὐκ ὅσιον ποιεῖν μαιμι, τὸ ὑπολαμβάνω ἀτεβές», Ἡρδτ. 2, 170. Παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 743. «Ἕως ἂν εἰς ὅσιον ἀπέλθω χωρίον». Ταὐτὸν τῷ Βέβηλον, εἰς τόπον εἰς ὃν ἔξεστιν εἰσιέναι, (Profanum) ὁ ἀντίκειται τῷ Ἱερόν. 2) Σπανιτρ. ἐπ' ἀνθρώπων, ἀντὶ εὐσεβής, θεοσεβής, ἁγνὸς καὶ καθαρός, δίκαιος, εἰρηνικός, ὁ κατὰ θεὸν ἤτοι κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ ζῶν καὶ θεαρέστως πολιτευόμενος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1012. «ἱερῶν πατρῴων ὅσιος· ὁ εὐσεβὴς περὶ τὴν πατρικὴν θρησκείαν. Ἐπίρ. Ὅσιος, πρέπον τοῦς, δικαίως, κατὰ τὸν ὅσιον τρόπον. Ὁ Ὅμ. μετχρζτ. μόνον τό, ἀπὸ τοῦ Ὅσιος σχηματ. Οὐσιαστ. Ὁσίη, Ἀττ. Ὁσία, ὅπερ ἴδε (συνήθ. παρχ. ἐκ τοῦ Ζεύς, Διός, Δωρ. Σιός, ὀλίγον πιθαν.)

Ὁσιότης, ητος, ἡ. Θεῖον δίκαιον, θεῖος ἁγιασμός, ἁγιότης, θειότης, θρησκεία. 2) εὐσέβεια, θεοσέβεια, ἁγιότης τῆς ψυχῆς Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. ς'. κ. 47.

Ὁσιουργέω, θυσιάζω, τὰ ὅσια ἐκτελῶ. Παρ' Ἡσυχ. Ἀποκαρδιουργέω, ἢ μᾶλλον Καρδιουργέω· ἐκ τοῦ

Ὁσιουργός, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὁ ἐκτελῶν ὅσιόν τι ἔργον, ὁ θυσιάζων κ. τ. λ. Κύριλλ. Ἀλεξ.

Ὁσιόω, ῶ. Ὅσιον ποιῶ, ἱερόν. ἀφιερόνω «Φυγαῖτι δ' ὠσίουν, τοῦτ' ἔστι ἀφορίζοντες, καταδικάζοντες εἰς φυγὴν τοὺς φονεῖς, ἐκκαθαίριζον τὴν χώραν, Εὐριπ. καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀφοσιόω, καθαίρω, ἁγνεύω, Expiare. «Τὸν κατιόνθ' ὁσιοῦσθαι καὶ καθαίρεσθαιν». Δημοσθ. 644. ἔνθα πρότερον «ὁῦται καὶ καθαρθῆναιν», ἔκειτο, σημαίνει δὲ τὸ φέρειν θυσίαν ἁγνισμοῦ καὶ καθάρσεως. «Στόμα εὐφημον πᾶς ὁσιούσθω». Εὐριπ. Βάκχ. 70. ἀντὶ τοῦ ὅσιον ἐχέτω· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν στίχ. 114. 2) «ὁσιῶ σε τῇ γῇ», ὅηλ. σὲ παραχώνω (σὲ κηδεύω, σὲ ἐνταφιάζω) εἰς τὴν γῆν ἐξ εὐσεβείας, Φιλόστρ. Ἡροϊκ. κεφ. 1.

Ὁσιρίζω. Εἶμαι δεδομένος εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ὀσιρίδιος, παρὰ Σουίδ. ἐν Ἀτελεπιτόδοτος.

Ὁσίωσις, ἡ (ὁσιόω). Ἁγιασμός, ἁγνισμός, κάθαρσις, Διονύσ. Ἁλικ. μετὰ Γενικ.

Ὁσιωτήρ, ῆρος, ὁ (ὁσιόω). Πλούτ. προβλ. Ἑλλην. τὸ θῦμα, τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ σφαγῇ, μετὰ τὴν ἐκλογήν τοῦ ὁσίου, ἤγουν τοῦ ἱερέως.

«Ὀτκαλσις, ἡ, ἀντὶ Σκέλτις. Θεόφρ.

*Ὀσκάπτω = σκάπτω, Ἡσύχ.

Ὀσμάομαι, ώμαι (ὀσμή). Ἀποθετ. Μέσ. ὡς τὸ ὀδμάομαι, μεταθετ. Ταὐτὸν τῷ ὀσφραίνομαι, μυρίζω, κεφάλου δὲ προκεφάλομαι, παραπνεῶ, οἷον «λόγου ὀσμὰ». Σοφοκλ. Εὐρ. εἰς Φοίν. 312.

Ὀσμάς, άδος, ἡ. Ἡ καὶ Ὄνωτις, καὶ ὀνοσμα, λεγομένη, φυτόν τι ἀρωματικόν. Διοσκορ. Γ', 147. Πλίν. 27, 4. ἐκ τοῦ

Ὀσμή, ἡ (ὄζω). Ὁ ὀσφρησις, ἢ ἡ μυρωδία, ἡ ἀποφορὰ σώματός τινος· ταὐτὸν τῷ, ὀδμή, λέγεται δὲ ἐπὶ δυσωδῶν καὶ εὐωδῶν ὑποκειμένων. β) τὸ μέτον, ἢ ἀντικείμενον τῆς ὀσφρήσεως. γ) ἡ ὀσφρησις ὡς αἰσθητήριον. — Ὁ Ὅμ. μετχρζτ. παντοτε τὸν Ἴων. σχηματ. ὀδμή, ὅπερ ἴδε· ὀσμὴ ὅμως εἶναι καλήτερ. Ἀττ. Lobeck Φρυν. σ. 89, ἐκ τούτου

Ὀσμήρης, ες, ὁ, ἡ. Ποιητ. ταὐτὸν τῷ ὀσμώδης, καὶ ὀσμηρός. ά, όν, ὁ μυρίζων, ὁ ἔχων μυρωδίαν, ἢ δυσωδίαν: ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ ὀσφρανθῇ.

Ὀσμηστις, ἡ (ὀσμάομαι). Τὸ μύρισμα. ἀμφ.

Ὀσμητός, ἡ, όν (ὀσμάομαι). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὀσφραίνεται ἢ δύναται νὰ τὸν ὀσφρανθῇ νὰ τὸν μυρισθῇ τις. Θεόφραστ. περὶ αἰσθήτ. σελ. 43.

Ὀσμός, ὁ. Ταὐτὸν τῷ Ὀσμή, ἀλλὰ πολλὰ ἀμφίβολ.

Ὀσμύλη, ἡ (ὀσμή). Εἶδος θαλαττίου πολύποδος, τὸ ὁποῖον ἔχει βαρεῖαν μυρωδίαν. Λέγεται δὲ καὶ Ὀζαινα, καὶ Βολβίταινα, καὶ ὄζολος. Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. δ' 1. καὶ Βολβιτίνη. Ἡτχ. ἐν Λ. Ὀσμύναι, παρ' Ἀθην. σ. 318, Βολβοτίνη, κυρίως δὲ καὶ ὀρθότερον Βολίταινα καὶ Βολβιτίνη, ἐκ τῆς δυσωδίας (βόλβιτος, βόλιτος) λαβὸν τὴν ὀνομασίαν. Τὸ δὲ παρ' Ἀθην. σελ. 318, Ὀσμύλος, πολλὰ ἀμφίβλ. τοῦ ὁποίου, ὑποκορ. εἶναι τὸ ὀσμύλιον, καὶ ὀσμολίδιον. ἴδε Βολβίδιον.

*Ὀσμύλιον, τό, καὶ Ὀσμυλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ Ὀσμύλος.

*Ὀσμύλος, ὁ = ὀσμύλη.

Ὀσμώδης, ες, ὁ, ἡ (ὀσμή, εἶδος). Ταὐτὸν τῷ Ὀσμήρης, καὶ ὀσμηρός, ὁ μυρίζων, ὁ ἔχων μυρωδίαν, ἐπί τε δυσωδίας καὶ εὐωδίας.

*Ὀσονών, Ἰωνικ. ἀντὶ ὅσον οὖν, ὅσον ὀλίγον καὶ ἄν, Ἡρδτ. 2, 22.

Ὀσος, ίη, όσον. Ἐπικ. καὶ Ἰων. Ὄσσος, ὄσση ὄσσον, ἐπὶ μεγέθους, τόσον μεγάλος καθώς. πόσον μεγάλος, ἐπὶ διαστήματος, τόσον μακρὰν καθώς, πόσον μακρὰν, ἐπὶ καιροῦ, τόσον καιρὸν καθώς, πόσον καιρὸν ἐπ' ἀριθμοῦ, τόσον πολὺς καθώς, πόσον πολὺς, καθ'ὅλον δὲ ἐπὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐνεργείας, ἢ δυνάμεως, τόσον καθώς, ὅσον, ἐπὶ φωνῆς, ὅσον μεγαλόφωνος, κ. τ. τ. τὸ Λατ. quantus, ἤδη παρ' Ὅμ. καὶ Ἡτ. συχνοτ. οἵτινες μετχρζτ. τόν τε συνήθ. καὶ Ἴων. σχηματ. ὁ δ' Ἡρδτ. μετχρτ. μόνον τόν συνήθ. τὸ ἀντικοιρινόμενον Δεικτικόν τοῦ ὅσος, εἶναι τὸ τόσος, Ὅμ. ὡσαύτως «πᾶν, ὅσον —», πάντα, ὅσα —», Ἡτ. Ἔργ. 690. «ὅσα πλεῖστα ἢ «πλεῖστα ὅσα», ὅσον δυνατὸν πολλά, Ἡρδ. 1, 14. 6, 44. καὶ ἄρθρωνοι ὅσοιν», Ἡρδτ. 4, 194. σπανιότρ. εἶναι τὸ ἴσον ὅσον —», τόσον ὅσον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 173. Δημοσθ. Μηδ. σλ. 528,18. Reisig, comm. crit. de Soph. OC. 903. παρὰ τοῖς Ἀττ. συνήθ. Τοσοῦτος. Εἰς Πληθ. ἀντὶ πάντες, οἱ ὁποῖοι. β) περιφραστ. μετὰ τῆς Γενικ. «ὅσον πένθεως», ἀντὶ ὅσον πένθος, Ἰλιάδ. Λ, 658. «ὅσοι ἵππων», Ἰλ. Κ, 267. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. γ) «ὅσος, οἷός τε», πόσον μεγάλος καὶ ὡραῖος, Ἰλ. Ω, 630. ὡσαύτως «ὅσοι τε καὶ οἵτινες», πόσον πολλοὶ καὶ ὁποῖοι, Ὀδ. Π, 236. συχνοτ. ἐν παροιμίαις ἑνώνεται παρὰ τοῖς Ἀττ. δ) ἐπὶ καιροῦ, «ὅσοι μῆνες, ὅσαι ἡμέραι», συνῳρμ. «ὁσημέραι, ὅσαι ὧραι, ὅσα ἔτη, ἀντὶ κάθε μῆνα, καθημέραν κ. τ. λ. ὡς τὸ Λατ. quot menses, quot dies, quot annl, συνῳρμ. quotidie, quotannis, ἐντελῶς δὲ «ὅσσαι νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν», Ὀδ. Ξ, 93. ε) «ὅσον» ἀντὶ τοῦ ὅτι τόσος, Jac. AP. σελ. 861. πρβλ. Οἷος, 2, γ. ζ) μετ' ἀπολύτ. Αἰτ. «λίμνη μέγεθος ὅση περ ἢ ἐν Δήλῳ», λίμνη κατὰ τὸ μέγεθος ἴση μὲ τὴν ἐν Δήλῳ, Ἡρδτ. 2, 170. πρβλ. 1, 199. 2, 175. η) «ὅσος δή», καὶ «ὁσοσδήποτε», ὅσον μεγάλος, ἢ πολὺς καὶ ἄν», Ἡρδτ. «ὁσοσπερ» ὅσον μεγάλος, ἢ πολὺς καὶ ἄν, τίθεται δὲ ἐνταῦθα τὸ περ ἐνίοτε καὶ χάριν τῆς συνάφειας, Ἡροδοτ. «ὅσον ἄν», ὅσον μεγάλος, ἢ πολὺς καὶ ἄν», Περὶ τοῦ «τῶν ὅσοιν», κ. τ. τ. ἴδε Ὀ, ἡ, τό, Α. 3. α. Β. Συχνοτ. εἶναι ἡ ἐπίρρηματ. χρῆσις τοῦ οὐδ. Ὅσον, συνήθ. παρ' Ὅμ. τόσον πολύ, ἐπὶ φωνῆς, ἢ ἤχου, τόσον μεγαλοφώνως, ἐπὶ διαστήματος, τόσον μακράν, ὡσαύτως «ὅσα», Ἰλ. Ψ, 431. ἀπ' ἀριθμοῦ, τόσον πολύ, ἐπὶ καιροῦ, τόσον καιρόν. β) «ὅσον τε», τόσον, τόσον καθώς, Ἰλ. Κ, 351. Ψ, 327. Ὀδ. Κ, 113. Ἡτ. Ἔργ. 681. ἔτι δὲ καὶ «ὅσονε», ἄνευ τοῦ Τε, Ἰλ. Ι, 354. γ) ὅταν παρατίθεται τῷ «ὅσον τε», ὁ προσδιορισμὸς τοῦ καιροῦ εἰς Αἰτ. ἀντὶ τοῦ Περίπου, «ὅσον τ' ὀργυιαιν», Ὀδ. Ι, Κ, 325. 167, «ὅσον τε πυγούσιον», Ὀδ. Κ, 517. Λ, 25. ἔτι δὲ καὶ «ὅσον τ' ἐπὶ ἡμισυν», περίπου ἕως τὸ μέσον, Ὀδ. Ν, 114. νεώτερ. καὶ μετὰ προτθήκ. ἀριθμοῦ τινος, «Ὅσον τε ἑκατὸν σταδίουν», περίπου ἑκατ. σταδ. Ἡρδτ. 2, 99. πρβλ. 2, 78. 96. 3, 5, 30. καὶ ἀλλαχοῦ συχν. «Ὅσον μόνον», τό Λατ. tantum non, σχεδόν, περίπου, ὡσαύτως «Ὅσον οὖν», ἢ «Ὁσονοῦν». γ) «Ὅσον τε καὶ «Ὅσον μόνον», ἀντὶ μόνον, ὀλίγον μόνον, Πλάτ. Πολ. 10. σελ. 607. Α. Θουκυδ. 6, 105. ἔτι καὶ «Ὅσον ὁσονε», ἀντὶ ὀλίγον τι, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 213. δ) «Ὅσσον ἐπί», καὶ «Ὅσσον τ' ἐπί», παρ' Ὅμ. καθ' ὅσον, Ἰλ. Β, 616. Γ, 12. Θ, 358. Φ, 251. παρὰ τοῖς Ἀττ. «Ἐφ' ὅσονε». ε) παρὰ τοῖς Ἐπιθέτ. προσδιορίζει συνήθ. τὸν βαθμὸν ἰδιότητός τινος, παρ' Ὅμ. μόνον παρὰ τῷ συγκρ. καὶ Ὑπερθ. «Ὅσον βασιλεύτερος» καθ' ὅσον βασιλεύτερος παρί, «Ὅσον ὀρίστος» κ. τ. τ. παρ' Ἡτ. καὶ «Ὅσον μέγας», κυρίως μόνον τὸ ὅσον κατ' αὔξησιν, Ἔργ. 41. 348. ὡσαύτως, «Ὅσα πολλά», Ἡτ. Θεογ. 581. παρὰ τοῖς Ὑστερτρ. «Ὅσον ὀλίγον, ὅσον βαιόν τυτθόν ὅσονε», ἀντὶ ὀλίγον μόνον. ζ) μετὰ Προθέτ. «Ἐφ' ὅσον», ἐς ὅσον, καθ' ὅσον, ἐν ὅσῳ, παρ' ὅσον. η) «Ὅσον τάχοιε» Ἀριστοφ. ἀντὶ «Ὅσον τάχιστα». θ) «Ὅσσον αὐτίκαν», καὶ «Ὅσον οὔπω», εἰς ὀλίγον καιρόν, εὐθέως, Jac. Ach. Tat. σελ. 683. ι) μεθ' ἑπομένου. Ἀπρμφ. κατὰ τόσον μόνον ὥστε. κ) «Οὐχ' ὅσονε» ὄχι μόνον δέν, τό Λατ. no dicam. λ) Ὅσοιν ἀντὶ καθ' ὅσον, Ἡρδτ. 5, 49. συχν. παρὰ τῷ Συγκρ. «Ὅσῳ πλέονε», Ἡτ. Ἔργ. 40. «Ὅσῳ μᾶλλονε», ἐξαιρέτως ἐπει-

δή, καὶ παρὰ τῷ Ἡροδ. Ὅσῳ ἄριστον, Ἡρδτ. 3, 82. ἅρα ὡς τὸ ὅτι, ὡσαύτως Τοσούτῳ ὅσῳ. Ἡρδτ. 8, 13. μ) Ὅσῳ μετὰ τοῦ Συγκρ. ὅταν ἕπεται τὸ Τοσούτῳ ἐπίστης μετὰ Συγκρ. ὅσον —, τόσον —, σπαντρ. μετὰ τοῦ Θετικ. Ξενοφ. Κυρ. Α', γ, 14. Mehlhorn Ἀνακρ. 6, 7. σελ. 50. L. Poe. ell. σελ. 490. eo majore cum gaudio, quanto prope metum res fuerat, Liv. 1, 25. ν) Ὅσῳπερ, καθ' ὅσον. 2) ὡς τὸ ὅσον εἶναι ἐν χρήσ. καὶ τὸ Πλησ. ὅσα, παρ' Ὅμ. ὅμως σπαντ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. ἐν τῇ σημασ. καθ' ὅσον. β) Ὅσα μήν, ἐκτὸς ὅτι, ὡς τὸ Παρ' ὅσον· ἔτι δὲ = Ὅσον μόνον, σχεδόν, Λατ. tantum non. Ἐπίρ. Ὅσως δὲν ἀπαντᾶται.

*Ὁσοδή, ὁ, γράφ. μερικοί ἀντὶ ὅσος δή, ἴδε ὅσος, 1. η.

*Ὁσοιπερ, ὁσηπερ, ὁσουπερ. Ὅσον μεγάλος ἢ πολὺς καὶ ἄν· ἐνίοτε ὅμως τίθεται τὸ Περ μόνον χάριν τῆς συνάψεως τῆς ἀναφορικῆς προτάσεως μὲ τὰ προηγούμενα, καὶ γράφετ. τότε συνήθ. χωριστὰ ἀπὸ τὸ ὅσον, ὡς Ἡρδτ. 2, 170. 4, 50. 9, 51.

*Ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ. Ὅστις οὖν, ὅστις λοιπόν, τὸ Λατ. qui quidem, Ὅμ. καὶ Ἡρδτ. τὸ περ χρησιμεύει ἐνταῦθα εἰς ἐντελεστάτην σύναψιν τῆς ἀναφορικῆς προτάσεως μὲ ἐκείνην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξήρτηται· μεταξὺ τοῦ Ος καὶ Περ παρεισάγονται ἐνίοτε καὶ ἄλλαι λέξεις, ὡς Ἰλ. Ε, 524. Ἀντὶ τοῦ ὅσπερ μετχρζτ. ὁ Ὅμ. συχν. τὸ ὅπερ

*Ὁσπρεον, τό = ὄσπριον.

Ὀσπριοδέχος, ὁ, ἡ (ὄσπριον, δέχομαι). Ὁ δεχόμενος, ἢ περιέχων ὄσπρια.

Ὀσπριοθήκη, ἡ (θήκη), Θήκη τῶν ὀσπρίων. Φιλοξ. Γλωσσ.

Ὄσπριον, τό. Τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὄσπριον. ἴδε ὅσπρον (συνήθ. παραγ. ἐκ τοῦ σπείω, σπόρος)· ὅθεν

Ὀσπριοπώλης, ου, ὁ. Θηλυκ. ὀσπριοπῶλις, ιδος, ἡ (πολέω). Ὁ πωλῶν ὄσπρια. Γλωσσαρ. Στεφαν.

Ὀσπριοφαγέω, ῶ (φαγεῖν). Τρώγω ὄσπρια.

*Ὀσπριοφόρος, ὁ, ἡ. Ὁ ὄσπρια φέρων.

Ὀσπριώδης, ες, ὁ, ἡ (ὄσπριον, εἶδος). Ὁ ἀπὸ τὸ γένος τῶν ὀσπρίων, ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῶν ὀσπρίων, ὅμοιος μὲ ὄσπρια.

Ὀσπρολέων, οντος, ὁ (λέων), Ζιζανιόν τι ἐπιβλαβὲς εἰς τὰ ὄσπρια, τὸ καὶ ὀροβάγχη καλούμενον. Γεωπον. Β'. 42. 1.

Ὄσπρος, ὁ, καὶ ὄσπρον, τό. Παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ ὄσπριον, τὸ ὁποῖον εἶναι, ὡς φαίνεται, ὑποκοριστικὸν ἐκείνου. Λέγονται δὲ καθόλου Ὄσπρια, οἱ ἐν τοῖς λωβοῖς γινόμενοι μικροὶ καρποὶ τῆς γῆς, καὶ πρὸς τροφὴν ἐπιτήδειοι, ἢ κατὰ Γαλην. περὶ τροφῶν, δυνάμ. α'. Ὄσπρια καλοῦσιν ἐκεῖνα τῶν Δημητρίων σπερμάτων ἐξ ὧν ἄρτος οὐ γίνεται (οἷον) κυάμους, πισσοὺς, ἐρεβίνθους, φακοὺς, θέρμους, ὄρυζαν, ὀρόβους, λαθήρους, ὀράκους, ὠχρους, φασήλους, τιλίν, φακῆν, εἴ τι τοιοῦτον, ἅτινα παρὰ Θεοφράστ. καὶ χερδοπά, λέγονται. Τὸ δὲ Ὄσπρεον ἐν Ἐτυμ. Μ. ἀποβάλλεται ὡς ἡμαρτημένον.

Ὄσσα, ἡ. Φήμη, λόγος περιφερόμενος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ τις πόθεν ἔρχεται, ὅθεν καὶ ἀπονέμεται Θεῷ τινι πᾶν, ὅ,τι ἀκούεται κατὰ τύχην, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχὴ καὶ αἰτία ἀγνοεῖται, ὅθεν καὶ ἐμφαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ὡς Θεῖόν τι, ὄσσα ἐκ Διός, Ὀδ. Α, 282. Β, 216. πρβ. Σοφ. Αἰ. 998 καὶ προσωποποιημένον ὡς εὐρ. Ὀν. ἡ Ὄσσα, τοῦ Διός ἄγγελος, Ἰλ. Β, 93. Ὀδ. Ω, 513. 2) καθόλου φωνή, ὅτοῦν Μουσῶν, Ἡσ. Θεογ. 10, 43. ἐπὶ τοῦ μυκήματος τοῦ ταύρου, 832. β) ἦχος, φθόγγος, ὅτῆς κιθάρας, ὅμ. Ὅμ. Ἑρμ. 443. κρότος ἐν τῇ μάχῃ, Ἡσ. Θεογν. 701. 3) φωνὴ προφητεύουσα, προφητεία Θεοῦ τινος, ἢ οἰωνοῦ κ. τ. τ. ἑκαστος προμηνύων φθόγγος, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμ. μετχρζτ. τὸ ὀμφή, φήμη, ἢ κλεηδών· ἐν ταύτῃ τῇ σημασ. πρῶτον παρὰ Πινδ. Ὀλ. 6, 106. ὅμως ἐνίοτε καὶ ἐν τῷ Ἀττ. πεζ. λόγ. π. χ. παρὰ Πλάτ. Νομ. 7. σ. 800. C ἴδε Ruhnk Tim. σλ. 197. (συγγεν. μὲ τὸ Ὄψ, ὄθεν ὄσσεύομαι, ὀττεύομαι· ἐξ ἐναντίας δὲν ἔχει κοινόν τι τὸ ὄσσομαι μὲ τὸ ὄσσα, ἴδε Buttm. Lexil. 1, σελ. 23.)

*Ὄσσα, Ἰων. Οὐδ. πληθ. τοῦ ὄσος, ἀντὶ ὅσα, Ὅμ.

Ὀσσάκι, Ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ ὁσάκις, Ὅμ. (-υυ).

Ὀσσάτιος, Ἰων. ἀντὶ ὁσάτιος, Ἴλ.

Ὀσσε, τό, Οὐδ. Δυϊκ. ἀμφότερα τὰ ὄμματα, Ὅμερ καὶ Αἰτ. συχν. παρ' Ὅμ. ὅστις προτάσσει ὄμως, Ἰλ. Ν, 435. καὶ 617. τὸ Ἐπίθ. καὶ εἰς Πληθ. ὀσσε φαεινά, αἱματόεντα· νεώτερ. ἐσχηματίσθη κατὰ τὴν δευτέρ. κλίσιν καὶ δὴ εἰς Πληθ. ἡ Γεν. ὀσσων, Ἡσ. Θεογ. 826. Τραγῳδ. ἴδε Valck Φοίν. 373. μ'ὅλον ὅτι ὁ Ἡσχ. ἔχει καὶ ὀσσέων, καὶ Δοτ. ὄσσοις, ὀσσοισι, ἤδη Ἡσ. Ἀσπ. 146. 426. 430. καὶ Σαπφώ· ἀπὸ τὸν Ἕνικ. ἔχει ὁ Εὐστάθ. τὴν Δοτ. ὀσσει, καὶ οἱ Γραμμ. δὲν ἠθέλησαν νὰ παραδεχθῶσι χάριν τῶν ἀνωτέρω σχηματ. διπλῆν τινα Ὁμερ. τὸ Ὄσσος καὶ ὁ Ὄσσος, τὰς ὁποίας ὅμως δὲν γνωρίζει κρίσεις τῶν παλαιῶν συγγρ. Spitzn vers. her. σελ. 75. (ὄθεν ὀσσομαι, ΟΠΤΩ, ὄψομαι.)

*Ὀσσεία, ἡ. Ἀττ. Ὀττεία, ὅπερ ἴδε· ἐκ τοῦ

Ὀσσεύομαι, Ἀττ. ὀττεύομαι (ὄσσα, 3). Ἀποθετ. Μέσ. προβλέπω ἐκ τινος θείου σημείου ἢ προφητικῆς φωνῆς, προφητεύω ἐκ τινος προσημαντικοῦ φθόγγου, μαντεύομαι. 2) ἐκλαμβάνω τι ὡς κακὸν σημεῖον, μαντεύομαι, φοβοῦμαι κακόν τι. Τιμ. σελ. 198. πρβλ. Ὀττεία (Τὸ παρ' Αἰλιαν. Ζώων Ἱστ. Γ', 9. ἐνεργητ. ὀττεύουσιν εἶναι πολλὰ ἀμφ..)

Ὀσσίχος, ίχη, ίχον. Ὅσον μικρός. Θεόκρ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστ. Ὀσίκος, ὑποκορ. τοῦ ὅσος, ὅσσος, Λατ. quantulus, ὁ δὲ Meineeke Θεόκρ. 4, 55. γράφει ὀσσίχος, πρβλ. ὀσαχῆ (-νυ)

Ὀσσομαι, Ἀποθετ. ἐκ τοῦ Ὄσσε, ἀρχτρ. σχηματ. ἀντὶ ΟΠΤΟΜΑΙ, ὄψομαι, ὡς εἶναι καὶ τὸ Πεσσω ἀρχτρ. ἀπὸ τοῦ Πέπτω, πρβλ. Buttm. Lexil. 1. σελ. 21. 284. ὄθεν κυρίως βλέπω, ἡ ὁποία σημασ. διεφυλάχθη καὶ παρ' Ἀπ. Ῥ, καὶ ἐν τῇ συνθέσ. Προτιόσσομαι, βλέπω πρός τι, ἐν τῇ Ὀδ. Η, 31. ὄθεν 2) Βλέβω ἐν πνεύματι, προβλέπω, φοβοῦμαί τι, συνήθ. κακόνοι, ἢ κακὰ ὀσσεσθαι θυμῷ, Ὀδ. Η, 374. Σ, 154. κλλγεαν, Ἰλ. Σ, 224. πρβλ. Ὀδ. Ε, 389. ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνοι, οἵτινες προαισθάνονται τι, δύνανται καὶ εἰς ἄλλους νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς σημεῖον, ἄρα 3) προφητεύω, σημαίνω τι εἰς ἄλλους, Ἰλ. Ξ, 17, ἐξαιρ. δὲ, ὅταν ἡ προφητεία αὕτη ἢ ἡ προσημασία ἐμφαίνεται ἐν τῇ ὄψει, κακὰ ὀσσόμενοιοι, τουτ. δι' ὀμμάτων ἀπηλητικῶν κακὰ μηνύων, πρὶν νὰ ἀρχίσῃ τὴν ὁμιλίαν ὁ ἄλλος, Ἰλ. Α. 105. ὡσαυτῶς ἐπὶ δύο ἀετῶν, κόσσοντο ὀλεθρον, ἐμήνυον μὲ τὸ βλέμμα ὀλεθρον, Ὀδ. Β, 152. ἄνευ δὲ τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὴν ὄψιν, καθόλου προμηνύω, ἀναγγέλω, ὅτινί τινι, Ἰλ. Ω, 172. Ἡσ. Θεογ. 551. ἐπὶ εὐτυχοῦς προαισθήσεως ἢ προφητείας δὲν φαίνεται ὅ,τι ἤτον ἐν χρήσει. 4) ἔτι δὲ παρατηρῶ τι μὲ τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα, ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν ἐν τῇ ψυχῇ, παρίσταιομαί τι, σκέπτομαί τι, μέμνημαί τινος, μετὰ τῆς Αἰτ. ὅπατέρων, Ὀδ. Α, 115. ὅΟδυσσῆαν, Τ, 81. ἀπαντᾶται μόνον εἰς Ἑνεστ. καὶ Παρατατ. καὶ πάντοτε ἄνευ αὐξήσ. (ἡ συνήθ. παραγωγ. ἐκ τοῦ Ὄσσα εἶναι δι' ὅλου ἄτοπος).

* (Ὄσσος, το, καὶ ὅσσος, ὁ). ἴδε ὅσσε.

Ὀσσος, ὄσση, ὄσσον. Ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ὅσος παρ' Ὁμήρῳ.

Ὀστάγρα, ἡ. (ὀστέον, ἄγρα). Ἐργαλεῖόν τι, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκβάλλουσι τὰ θραυσθέντα κόκκαλα. 2) ταὐτὸν τῷ ὀστεοκόπος, 2. Θεόφρ. σελ. 463.

Ὀστακος, τό. Ἀττικ. ἀντὶ ἀστακος. Ὁ ἀστακός. (ἴσως ἐκ τοῦ ὀστέον.)

Ὀστάριον, τό. ὑποκ. τοῦ ὀστέον. Κοκκαλάκιον. Ἀνθολογ.

*Ὀσταφίς, ίδος, ἡ, Ἀττικ. ἀντὶ ἀσταφίς, Σταφίς.

*Ὄστε, ἥτε, ὅ,τε, (ὅς, τε). Ὅστος ὧδε, ἢ ὁποῖος τάχα, συχν. παρ' Ὅμ. ὅστις μετχρζτ. καὶ τὸν ἄρσεν. σχηματ. ὅ,τε· ἡ Ἀντων. αὐτὴ συνάπτ μὲν ὡς τὸ Καὶ καὶ ὅς, δὲν σημαίνει ὅμως τὰ ἐξ ἀνάγκης συνημμένα, ἀλλὰ τὰ κατὰ τύχην, ὅθεν καὶ ἀποτελεῖ τὴν ἐκφρασιν ὁπωσοῦν ἀπροσδιόριστον, ἴδε Herm. παρὰ Erf. Σοφοκλ. ΟΤ. 688. πρβλ. ὅστις. Ἀπαντᾶται καὶ παρὰ τοῖς Τραγῳδ Wellauer Αἰσχύλ. Εὐμ. 25.

Ὀστέινος, ίνη, ινον. (ὀστέον) Ὁ ἐξ ὀστέου, κοκκάλινος. Ἡρδτ. 4, 2.

Ὀστεογενής, ές, ὁ, ἡ, (γένος) Ὁ ἐξ ὀστέων ἤτοι ἐκ κοκκάλων γεννηθείς. Πλάτ. παρ' Ἀριστοτ. Τοπικ. ζ'. 2. ὠνόμαζον Ὀστεογενὲς τὸν μυελόν.

Ὀστεοκόπος, ὁ, ἡ, (κόπτω). Πόνος, ὀδύνη, ὁ κατακόπτων, ἢ διαπερῶν τρόπον τινὰ τὰ κόκκαλα. ὅθεν 2) Ὀστεοκόπος, ἢ ὀστοκόπος, γενικὸν κούραυμα καθ' ὅλον τὸ σῶμα, εἰσχωροῦν μέχρι τῶν ὀστέων. Ἱπποκρ ἴδε Κόπος, 3.

Ὀστεολογία, ἡ. (λέγω, 2). Ἡ τῶν ὀστέων ἤτοι τῶν κοκκάλων συλλογή, μάζωξις. 2) (λέγω, 4) Λόγος, διδασκαλία περὶ ὀστέων.

*Ὀστεολόγος, ὁ, ἡ, (λέγω, 2.) Ὁ συλλέγων τὰ ὀστᾶ.

Ὀστέον, τό, Ἀττ. συνγρμ. ὀστοῦν, Πληθ. ὀστέα, Ἀττικ. συνγρμ. ὀστᾶ, καὶ παρ' Ὁππ. ὀστᾶ, (-υ) Τὸ μέρος τοῦ ζωτικοῦ σώματος σκληρόν, στερεόν, εὐπαγές, ἐστερημένον αἰσθήσεως, χρησιμεῦον πρὸς σύστασιν καὶ βοήθειαν τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος, τὸ ἐν τῇ συνήθ. Κόκκαλον, εἰς ἑνικ. καὶ πληθ. συχν. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρδτ. οἱ τινες ὅμως δὲν γνωρίζ. τὸν Ἀττ. σχηματ. παρ' Ἡσ. μόνον εἰς πληθ. λευκὰ ὀστέα σημαίνουσι παρ' αὐτῷ πάντοτε τὰ ἀπὸ τὸ κρέας γυμνωθέντα ὀστᾶ. 2) Ὁ πυρὴν (τὸ κεκκούτσιον) τῶν καρπῶν, ὡς τῶν δαμασκηνῶν, κ. τ. τ.

*Ὀστεουλκός, ὁ, (ἕλκω) Ὄργανον, δι' οὗ ἐξέλκονται θραυσμένα κόκκαλα.

Ὀστεόφιν, γενικ. ποιητ. πληθ. ἐκ τοῦ ὀστέον, Ὀδ.

*Ὀστεώδης, ὁ, ἡ, Ὀστέῳ ὅμοιος, ὀστᾶ ἔχων, Ἡσύχ.

Ὀστίνος, ίνη, ινον, (ὀστέον) Ταὐτὸν τῷ ὀστέινος, Ἀριστοφ. τὸ ὀστίνος θεωρεῖται ὡς καλητρ. Ἀττ. Lobeck Phryn. σελ. 252. κτὰ ὀστίνων, ὡς Οὐσιαστ. σύριγγες, αὐλοὶ ἐξ ὀστέων, Ἀριστφ. Ἀχ. 863.

Ὀστις, ἥτις, ὅ,τι, κλίνεται συνήθ. κατὰ διπλοῦν τρόπον, Γεν. οὗ τινος, ἧς τινος Δοτ. ᾧ τινι, ᾗ τινι, κ. τ. λ. ἐκτὸς τούτ. ἔχει ὁ Ὅμ. τὸ Ἄρτεν. Ὅτις, ἐξαιρ. ἐν τῇ Ὀδ. καὶ τὸ Οὐδ. ὅ,τι. Ἐκ τοῦ ὅστις προκύπτουσι πλαγ. πτῶσ. καὶ μιᾶς κλίσεως, αἱ ὁποῖαι κλίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὄχι κατὰ τὰς συνήθ. πλαγ. πτῶσ. τοῦ τις, ἀλλὰ κατὰ τὸν ἰδιατρ. σχημασ. τοῦ, τῷ, ὅθεν Γεν. ὅτου, Δοτ. ὅτῳ, Ἀττ. ἐξ ἐναντίας ἀπαντᾶται παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς Ἰων. ἡ Γεν. ὅτεο, Ὀδ. Α, 124. Χ, 377. συνγρμ. ὅτευ, Ὀδ. Γ, 121. καὶ, ὅτευ, Ὀδ. Γ, 421. Τ, 77. τὸ δὲ ὅτου ἐὰν εἶναι Ὁμηρικ. ὁ Ἡρδτ. μετχρζτ. ἐξαιρτ. τὸ

ὅτευ, Δοτ. ὅτεῳ, Ὀδ. Ρ., 114. καὶ δυσλλάβ. προφερόμενον, Ἰλ. Μ, 428. Ο, 664. καὶ παρ' Ἡρόδ. εὐχρηστ. τὸ ὅτῳ ὅμως εἶναι μεθόμηρ. Αἰτ. ὅτινα. Ὀδ. Θ, 204. Ο, 395. Πληθ. Ὀνομ. οὐδ. ὅτινα, Ἰλ. Χ, 450. Γεν. ὅτεων, Ὀδ. Κ, 39. καὶ Ἡρόδ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅτων. Δοτ. ὅτέοισιν, Ἰλ. Ο, 491. καὶ Ἡρόδ. ἔτι καὶ εἰς Θηλ. ὅτέῃσιν, Ἡρόδ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅτοισι, Buttm. ausf. Gr. Gramm. σελ. 308. Αἰτ. ὅτινας, Ἰλ. Ο, 492. ὥτινες, μῆξις τις ἐκ τοῦ δυϊκ. καὶ πληθ. ἑρμ. ἀπαντᾶται μόνον ὡς ἐσφαλμ. χωρ. Ὀδ. Δ, 61. Πρβλ. καὶ τὸ Ἰων. καὶ Ὁμ. ἅστα, Ἀττ. ἄττα. — Κυρία σημασ. ὁ ὁποῖος, ἡ ὁποία, τὸ ὁποῖον, διαφέρει δὲ ἀπὸ τὸ ἁπλοῦν ὅς κατὰ τοῦτο, ὅτι ἀναφέρεται εἰς ἀντικείμενόν τι ἐν γένει, ὡς τὸ Λατ. quisquis, quicunque, quilibet. χωρὶς νὰ περιορισθῇ εἰς ὡρισμένον τι, ἀντικείμενον, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. π. χ. ὁττινα κιχείῃ, ἐρητύσασκε, ἀντὶ ἕκαστον, ὁποῦ ἀντάμοιμι —, Ἰλ. Β, 188. ὅστις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ, ἕκαστος, ὁποῦ ὀμόσσῃ —, Ἰλ. Τ, 260. Ὀδ. Α, 47. κ. τ. λ. β) εἰ Ἀττ. ἐπιτείνουσι συχν. τὸ ὅς τις, προτάττοντες τὸ πᾶς, ἀλλὰ μόνον εἰς Ἑνικ. ἐπειδὴ εἰς Πληθ. λέγουσι ἅπαντες ὅσοιπερ, ἔχει ὅμως πάντως οἵτινες. γ) κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον ἐπιτείνεται τὸ ἀπροσδιόριστον τῆς ἐκφράσεως διὰ τοῦ ἐπιφερομ. Γε, δή, οὖν, δήποτε, ὁηποτοῦν, ἄν, Pors. praef. Hec. σελ. LIV. Bast. ep. cr. σελ. 219. Matth. Gr. Gramm. σελ. 669. Lobeck Phryn σελ. 373. δ) ἀντὶ τοῦ τίς τιμα, Ἡσ. Θεογ. 783. Seidl. Εὐρ. Ἠλέκτ. 811. ε) ἀντὶ τοῦ ὥστε τοῦ, ὅταν προηγῆτ. τὸ οὕτως, ἢ παρομ. λέξις, Schaef. mel. σελ. 71. Wytt. Bibl. cr. 3, 2. σελ. 63. πρβλ. ὅς, ἥ, ὅ, Ἀα. β. ζ) οὐδεὶς ὅστις οὖν, ἀντὶ ἕκαστος, οὐδὲν ὅ,τι οὖν, ἀντὶ ἕκαστον, Ἡρόδ. 5, 97. Θουκυδ. 7, 87. συνηθ. διευθύνεται μὲν ἐνταῦθα τὸ ὅστις κατὰ τὴν στῶσ. τοῦ οὐδεὶς, ἐνίοτε δὲ ἀπαντᾶται καὶ τὸ ἀνάπαλιν, π. χ. Πλάτ. Προταγ. σελ. 317. C. 323. B. η) τὸ ὅστις ἀναφέρεται μὲν ἐνίοτε καὶ εἰς ὡρισμένον τι ἀντικείμ. πάντοτε ὅμως εἰς τρόπον, ὥστε τὸ ἀντικείμ. νὰ ἀνάγηται τοιουτοτρόπως εἰς γενικήν τινα καὶ ἀρχικὴν ἔννοιαν, π. χ. ἀτελευταίον σε προτβλέψαιμι νῦν, ὅστις πέφασται φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ἄμποτε νὰ σὲ ἰδῶ τώρα τελευταῖον φορὰν, ὡς τοιοῦτος, ὅστις ἐγενήθην παραιόμως, τουτέστ. ἐπειδὴ ἐγενήθην παραιόμως, ὡς τὸ λατ. ut qui, Herm. παρὰ Erf. Σοφοκλ. ΟΤ. 688. θ) ὅς τις ἀντὶ ποῖος ἢ τίς, τί; ἐν τῇ ἐμμέτῳ ἐρωτήσει ἤδη παρ' Ὁμ. συχν. ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐρωτήσει ὅμως τίθεται τότε μόνον, ὅταν ὁ ἐρωτηθεὶς ἐπαναλαμβάνει πρὸ τῆς ἀποκρίσεως τὴν γενομένην ἐρώτησιν, Ἀριστ. Βάτρ. 198. Ὀρν. 698. Ἀχ. 595. 959. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τινὸς ἀναφορᾶς εἰς ἄλλην ἐρώτησιν, Ἰλ. Κ, 142. ι) τὸ Οὐδ. ὅ,τι ἢ ὅτι τίθετ. συχν. ἀπολύτ. ὡς Ἐπίρ. διὰ τί, διὰ ποίαν αἰτίαν, ἐξαιρ. ἐν τῇ ἐμμέτῳ ἐρωτήσ. καὶ καθόλου ἐν αὐτοκαθ. προτάσεσι, ἀπὸ Ἡρόδ. συχνότ. ἔτι δὲ καὶ κατ' ὅ,τιν, Ἀττ. κατ' ὅ,τιν, Ἡρόδ. 6, 3.

Ὀστλιγξ, ιγγος, ἡ. Τὰ μαλλιά, τὰ ζαρώματα, κατζαρώματα τῶν μαλλίων, λατ. cirri, cincinni· καὶ β) αἱ ὁμοιοειδεῖς πλεκτάναι τῆς σηπίας. Λέγεται δὲ καὶ, Ἀστλιγξ. γ) ἔτι ταὐτὸν τῷ ἕλιξ, ἡ ψαλὶς τοῦ κλήματος, Capreoli. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. γ'. Γ'. 18. ἔνθα αἱ πρῶται Ἐκδ. ἔχουσιν ὀστυγγας. Ἐκ τινος τούτων τῶν χωρίων ἐλήφθη τὸ ὀστρύγγιον. Ἐπιφυλλίς, Racemus, ἐν Γλωσσαρ. Στεφ. Καὶ Σαλμάσ. δὲ Ὁμωνυμ. σελ. 75. ἐκλαμβάνει αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ψαλίδες. Ἐτυμ. δὲ Μ. πάτλιγγας (κατὰ τὴν ἀλφαβ. τάξιν πρέπει νὰ γραφῇ ἀστίγγας) τὰς ὑποφυλλίδας τῶν βοτρύων οἱ δὲ ἀκτῖνες αὐγάς· ἔνιοι ἀστριγγας, καὶ ἀστριγας ἄλλοιμ. Γραπτέον δὲ ἐνταῦθα ἀστλιγγας. δ) ἡ γυρτὴ ἀστραπὴ, σπιθὴρ τοῦ φωτὸς, τὸ ἀστραποπελέκι, ἀκτὶς, λαμπηδόνες κ. τ. τ. πρβλ. βόστρυξ, βόστρυχος, ἕλιξ, ὅθεν πᾶν, ὅ,τι εἶναι ζαρωτόν.

Ὀστοδοχεῖον, τό. (ὀστέον, δέχομαι) Ἀγγεῖον περιεκτικὸν κοκκάλων, Γλωσσ. Στ.

Ὀστοειδής, ές, ὁ, ἡ, (εἶδος) Ὁ ἔχων εἶδος μορφὴν ὀστέου.

Ὀστοθήκη, (θήκη) Θήκη κοκκάλων, Λυκόφρ. 367. Χανδλερ. Ἐπιγραφ. 73.

Ὀστοκατάκτης, ου, ὁ. (κατάγνυμι) Ταὐτὸν τῷ ἑπομένῳ.

Ὀστοκλάστης, ου, ὁ. (κλάω) Ὁ θραύων, τζακίζων τὰ κόκκαλα. Φιλοξ. Γλωσσ.

Ὀστοκόπος, ὁ, = Ὀστεοκόπος, 2. Φιλοξ. Γλωσσ.

Ὀστοκόραξ, ακος, ὁ, (κόραξ) Ossifragus, Γλωσσ. Στ. ἴδε Φήνη. εἶδος κόρακος.

Ὀστολογέω, ῶ. Μέλλ. ήσω. (ὀστολόγος) Συλλέγω, συνάζω, συναθροίζω κόκκαλα. ὅθεν

Ὀστολογία, ἡ, Σύναξις, συνάθροισις κοκκάλων, ἐξαιρέτως ἐν τῷ καίειν τοὺς νεκρούς. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ὀστεολόγιον, τό, Γλωσσ. Στ. λατ. ossilegium.

Ὀστολόγος, ὁ, ἡ, ὀστεολόγος, (λέγω, 2.) Ὁ συνάγων συναθροίζων τὰ κόκκαλα.

Ὀστομαχία, ἡ, καὶ, Ὀστομάχιον, τό, ἀναφέρει ὁ Στέφ. ἐξ Αὐσωνίου, περὶ τοῦ παιγνιδίου τοῦ γινομένου μὲ 14. κοκκαλάκια (ὀστάρια). Τὰ ὁποῖα εἶχον διάφορα σχήματα γεωμετρικὰ, καὶ συνετίθεντο κατὰ διαφόρους τρόπους, ὅμοιον μὲ τὸ τῶν νεωτέρων παιγνιδίον, καλούμενον chinesisches Räthselspiel α) new Chinese puzzle), τὸ ὁποῖον ὅμως συνίσταται μόνον ἀπὸ ἑπτὰ ὀστάρια. Ἀλλὰ παρὰ τῷ αὐτῷ Αὐσων. σελ. 503. Ἐκδ. Τολλ. ἀναγιγνώσκουσί τινες ὀστοματίων, ἐν δὲ Ἀλδίν. φέρεται ὀστομαχίων. Γένερος δὲ ἐν Θησαυρ. τῆς Λατ. γλώσσης ἐν Λέξ. Ossiculum διόρθωσεν αὐτὸ μετατρέψας εἰς τὸ ὀστωμάτων.

*Ὀστοῦν, τό, Ἀττ. συνῃρμ. ἀντὶ ὀστέον, ὅπερ ἴδε.

Ὀστοφαγέω, ῶ. (φαγεῖν) Τρώγω κόκκαλα.

Ὀστοφανέω, ῶ. (φαίνω) Δείχνω τὰ κόκκαλα. Ἱπποιατρ.

Ὀστοφυής, ές, ές. (φυή) Ὁ κοκκάλινος, ὁ ἔχων φύσιν ὀστέου, κοκκάλου. Βατραχομ. 287.

Ὀστράκεος, έα, εον, (ὄστρακον) Πήλινος, ταὐτὸν τῷ Ὀστράκινος. Ὀρφ. Ἀργον. 320.

Ὀστρακεύς, έως, ὁ, (ὄστρακον) Ὁ κατασκευάζων πήλινα ἀγγεῖα. Ἀνθολ.

Ὀστρακηρός, ά, όν. καὶ Ὀστρακίας, ου, ὁ. ὡς πλίθος ὀστρακηρόν, πέτρα εἶδος ἢ χρῶμα ἔχουσα ὀστράκου, εἴτ' οὖν πηλίνου ἀγγείου. Ζῶα δὲ ὀστρακηρὰ λέγονται, ὅσα ἔχουσιν ὄστρακον, ἢ γενῶδες περίβλημα σκέπασμα.

Ὀστρακίζω, (ὄστρακον) Ψηφίζω ἢ καταψήφιζω τὰ ὄστρακα, ὅπερ ἐγένετο ἐν Ἀθήναις εἰς πολίτας, τοὺς ὁποίους ἤθελον μὲν νὰ ἐξορίσωσιν ἐκ τῆς πόλεως, ἐχι ὅμως νὰ τοὺς παιδεύσωσι μὲ τοῦτο, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἀπομακρύνουσι πρὸς καιρὸν, μήπως διὰ τῆς αὐξανομένης ὑπηρεσίας των καταστραφῶσιν ἐπικίνδυνοι κατὰ τῆς δημοσίου ἐλευθερίας· ἤτον δὲ τοῦτο, κυρίως εὕρημα τῆς ζηλοτυπίας καὶ ἐχθροπαθείας κατ' ἐπιτήμων πολιτῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐγράφοντο ἐπὶ τῷ ὀστράκῳ· πρὸς τοιοῦτον ἐξορισμὸν ἔπρεπε νὰ δώσωσι τὴν ψῆφον 6000 πολῖται· ὅθεν ἐξοστρακίζω, Ἡρόδ. ἐκ τούτου δὲ καὶ ὁ ἐξορισμὸς οὗτος ἐλέγετο Ὀστρακισμός, πρβλ. Πεταλισμός. 2) καθόλου, Ἐξορίζω.

Ὀστρακίνδα, Ἐπίρ. (ὄστρακον) Ἠπονεσυμ. τοῦ παιδιά, καὶ ὀστράκου περιστροφὴ, παιγνίδιον, κατὰ τὸ ὁποῖον ἔρριπτον πρός τι σημεῖον κεραμίδα, ἔχουσαν τὸ μὲν τῶν μερῶν λευκὸν, τὸ δὲ μέλαν. Κατὰ τὴν στροφὴν λοιπὸν τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου μέρους, ἔπρεπε νὰ φύγῃ καὶ νὰ καταδιωχθῇ τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο μέρος τῶν παιζόντων. Heind. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 241. B. αἰνίσσεται εἰς τοῦτο καὶ ὁ Ἀριστφ. Ἱππ. 855.

Ὀστρακινος, ίνη, ινον. (ὄστρακον) Πήλινος, ὁ ἔχων εἶδος ὀστράκου, ἢ πηλίνου ἀγγείου, ἢ ὁ ἔχων ὄστρακον. Ψαφαρὴ ὀστρακίνη. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 152. ἀμφ. σημασ. Λατ. testaceus

Ὀστράκιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Ὄστρακον.

Ὀστρακίς, ίδος ἡ. Ὑποκορ. τοῦ Ὄστρακον. 2) Παρ' Ἀθην. Β'. 18. Ἐν τῷ καρπῷ τῆς πίτυος, ἢ φλοῦδα ἢ σκεπάζουσα τὸ κουκούτζιον, ἢ αὐτὸ τὸ κουκούζιον.

Ὀστρακισμός, ὁ. Ὁ δι' ὀστράκου γινόμενος ἐξορισμὸς· ἴδε· ὀστρακίζω, καὶ, ἐξοστρακισμός. Διαφέρει δὲ φυγῆς ὀστρακισμός, ὅτι τῶν μὲν φυγῆς ἀλόντων αἱ οὐσίαι δημεύονται· τῶν δὲ ὀστρακισμῷ ἀποστάντων οὐκ ἀφαιρεῖται τὰ χρήματα ὁ δῆμος· καὶ τοῖς μὲν χρόνος ἐνδείκνυται καὶ τόπος, οἱ δὲ φεύγοντες οὐδέτερον τούτων ἔχουσιν. Ἀριστοτ. Πολ. γ'. 9.

Ὀστρακίτης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ ὀστρακηρός καὶ ὀστρακίας, ἐξαιρέτως α) εἶδος πλακοῦντος. β) ὁ λίθος ὀστρ. Ostracites, κατὰ Οὐέλδειμον, os sepiae, τὸ κόκκαλον τῆς σηπίας· θηλυκ. Ὀστρακῖτις, ιδος.

Ὀστρακόδερμος, ὁ, ἡ, (δέρμα) Ὁ ἔχων δέρμα, περίβλημα σκληρὸν ὡς ὄστρακον. Ὀστρακόδερμα δὲ λέγονται οἱ κάβουροι, τὰ ὄστρεα, κ. τ. τ. ὅσα ἔχουσι δέρμα σκληρόν.

Ὀστρακόεις, εσσα, εν. Testaceus, ὁ ἐκ πηλοῦ ἐφημένου, ἢ ὁ ἔχων ὄστρακον, ποιητ. ταὐτὸν τῷ ὀστράκινος.

Ὀστρακοκονία, ἡ. (κονία) Pavimentum testaceum, ἔλειμμα μὲ τριμμένας κεραμίδας.

Ὀστρακον, τό, Πηλὸς ἐφημένος, ἀγγεῖον πήλινον ἐκ πυπηλοῦ ἐφημένου, κεραμίδες πηλίναι, πᾶν, ὅ,τι εἶναι ἐσκευασμένον ἐκ Πηλοῦ. 2) Κεραμὶς, Λατ. testa. β) ἐξαιρ. Κεραμίδιον εἰς τὸ ὁποῖον ἔγραφον τὸ ὄνομα ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἔμελλον νὰ ἐξορίσωσιν. ἴδε· ὀστρακίζω, καὶ καθόλ. ἀντὶ τοῦ ὀστρακισμός, ὅθεν ἀπὸ ὄστρακον ἐπιφέρειν τινὶ, ψηφίζειν τὸν ἐξορισμὸν τινός, Πλούταρ. Περικλ. 14. γ) Ὀστράκου περιστροφὴ τὸ παιγνίδιον τὸ λεγόμενον ὀστρακίνδα· καὶ παροιμία, ἐπὶ τῶν διὰ τάχους εἰς φυγὴν ὁρμώντων. Εἴρηται δὲ ἀπὸ παιδιᾶς τοιαύτης. Διελόντες ἑαυτοὺς οἱ παῖδες, ὡς ἰσαρίθμους γενέσθαι, οἱ μὲν πρὸς ἀνατολὴν ἵστανται, οἱ δὲ πρὸς δυσμὰς· ἄλλος δέ τις μεταξὺ ἑκατέρων καθήμενος, ὄστρακον εἶχεν, ἐκ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους κεχρισμένον λευκῷ, ἐκ δὲ θατέρου μέλανι· καὶ ἔρριπτε τοῦτο ὀρθὸν· καὶ εἰ μὲν κατεφέρετο τὸ λευκὸν μέρος ἄνω, οἱ πρὸς ἀνατολὰς ἑστῶτες ἐδίωκον τοὺς πρὸς ταῖς δυσμαῖς· εἰ δὲ τὸ μέλαν ἄνω, οἱ πρὸς ταῖς δυσμαῖς ἐδίωκον, ἕως καταλάβοιεν· καταληφθέντες δὲ ἐβασταζοντο ὑπ' αὐτῶν ἀφ' οὗ κατελήφθησαν τόπου, ἕως ἐπανέλθωσιν ἐπὶ τὸν τόπον ἀφ' οὗ τὴν ἀρχὴν ἔφυγον. Λέγεται δὲ καὶ ὀστράκου μεταπεσόντος. α Πλάτ. Φαίδρ. 3) τὸ σκληρὸν καὶ γενῶδες περίβλημα τῶν ζώων τῶν ὀστρακοδέρμων καλουμένων, οἷον καβούρων, ὀστρέων κ. τ. τ. Ὁμ. Ὀμ. Ἑρμ. 33. ὅθεν καὶ χελώνιον, β) τὸ σκληρὸν περίβλημα τῶν αὐγῶν. (ἡ τελευτ. σημασ. φαίνεται νὰ ᾖναι ἡ ἀρχαιοτάτη, ὅθεν γίνεται καὶ πιθανόν. ἡ συγγεν. μὲ τὸ ὀστέον· ἐνταῦθεν ὄστρεον, Λατ. ostrum, Γερμαν. Auster καὶ ἴσως τὸ ὄσπριον.)

Ο'στρακόνωτος, ὁ, ἡ, (νῶτος) Ὁ ἔχων εἰς τὴν ῥάχιν ὄστρακον.

Ο'στρακοποιός, ὁ, ἡ, (ποιέω) Ὁ κατασκευάζων πήλινα ἀγγεῖα, ὡς Οὐτιαστ. ὁ κεραμεύς.

Ο'στρακόρινος, ὁ, ἡ, (ῥινός) Ταὐτόν τῷ ὀστρακόδερμος. Ὀππιαν. Ἁλ. Α'. 313.

*Ὀστρακοφορέω, (φέρω), Δίδω τὴν ψῆφον μετὰ ὀστράκου, ὅθεν

Ο'στρακοφορία, ἡ. Τὸ δίδειν τὴν ψῆφον μετὰ ὀστράκου, ὡς ἡ ψηφοφορία, διὰ τῶν ψήφων.

Ο'στρακόχροος, καὶ συνῃρ. Ὀστρακόχρους, ὁ, ἡ, (χρόα) Ὁ ἔχων σκληρὸν ὀστράκινον δέρμα. Ἀνθολ.

Ο'στρακόω, ῶ. Κάμνω ὄστρακον, εἰς ὄστρακον μεταβάλλω, καταστρώνω, ποιῶ τι εἰς μικρὰ κομμάτια. 2) Σκληρύνω τι διὰ τοῦ πυρός, ἐπὶ πηλίνων πραγμάτων, ἔτι δὲ ἀνῶν ὀστρακοῦνται, δηλ. περιβάλλειν αὐτὸ μὲ ὄστρακον, μὲ κέλυφος, ἤγουν φλοῦδαν. Παθητ. δραύομαι εἰς τμήματα κεραμίδων, κατατρίβομαι. Ἀθην. Α'. σελ. 17. β) περιβάλλομαι μὲ σκληρὰν φλοῦδαν.

Ο'στρακώδης, ους, ὁ, ἡ, (εἶδος) Ὁ ἔχων εἶδος ὀστράκου.

*Ὀστρέϊνος, ίνη, ινον, (ὄστρεον) Ὁ εἰς τὸ ὄστρεον ἀνήκων, ὁ ἐκ τοῦ ὀστρέου, ἢ ὁ ζῶν ἐν αὐτῷ.

Ο'στρεογραφεύς, έως, ὁ. Ὁ διὰ τοῦ ὀστρέου βάπτων, γράφων.

Ο'στρεογραφής, ές, ὁ, ἡ, (ὄστρεον, ostrum, γράφω) Ἀπὶς ὀστρῶν Πλούταρχ. Κοριολ. ἀσπὶς μὲ πορφυροῦν χρῶμα βεβαμμένη, ἐχρωματισμένη.

Ο'στρεον, τό, Ἡ κόγχη, τὸ καὶ ὄστρεο. 2) πορφύρας εἶδος ἤτοι χρῶμα πορφυροῦν, ὕλη τις εἰς βαφὴν λαμβανομένη. Ἀθην. σελ. 197. Πλάτ. Κρατύλ. 35. πιθανῶς, εἶδος βαφῆς ἐξ ὀστρέων κατασκευαζομένης, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν βερνίκι, λεγόμενον, Γαλ. Laque. εἶδος βαφῆς. ἴδε Οὐιτρούβ. 7. 13.

Ο'στρειος, εία, ειον. Ὁ ἔχων χρῶμα πορφύρας· πολ. ἀμφ.

Ο'στρειώδης, ους, ὁ, ἡ, (εἶδος) Ὁ ἔχων εἶδος ὀστρέου, κόγχης.

Ο'στρεον, τό. Ταὐτόν τῷ ὄστρειον, ἡ κόγχη, κογχύλη, τὸ ὀστρίδιον, ἡ ὀστρίδιον· ἴδε ὀστρίμον, καὶ λιμνόστρεον. 2) ὕλη τις εἰς βαφήν, Λατ. Ostrum. ἴδε ὄστρειον. (συγγεν. μὲ τὸ ὀστέον καὶ ὄστρακον· ὅμως ῥίζα τις ὄστρον δὲν ἀπαντᾶται, ὡς καὶ δὲν ὑπάρχει καὶ ῥίζα ὀστέον διὰ τὸ ὀστέον.) ὅθεν

Ο'στρεώδης, ους, ὁ, ἡ, (εἶδος) Ταὐτόν τῷ Ὀστρειώδης.

Ο'στριμον, τό. Ὁ σταῦλος, τὸ ἀχούριον, περίβολος τῶν κτηνῶν, ἐπαυλις. Λυκόφρ. 94. »Βοῦς ὀστρίμου ἐξήλατονα. Ἀντίμαχ. παρὰ Φωτ.

Ο'στρίτης, ου, ὁ. (ὄστρεον) Λίθος τις ὀστέου εἶδος ἔχων. Ὀρφ.

Ο'στρυα, καὶ Ὀστρύς, ἡ. Δένδρον τι σκληρὸν ἔχον τὸ ξύλον ὡς ἡ ἐλία. Carpinus ostrya. Λιν. Νῦν δὲ λέγεται οὕτω παρὰ τοῖς Γραικοῖς τὸ τῶν Γάλλων Hêtre, Belon Observat. 1 42. ὀστρυά.

Ο'στρυγξ, ιγγος, ἡ μετὰ τοῦ Ὑποκορ. Ὀστρύγγιον ἀμφ. τοὐλάχιστ. εἶναι σπάν. καὶ νεωτερ. σχηματ. ἀντὶ ὀστλιγξ.

*Ὀστρύς, ἡ, ἴδε ὀστρύα.

Ο'στυώδης, ους, ὁ, ἡ, (ὀστέον, εἶδος) Ὁ ἔχων εἶδος ὀστέου, κοκκάλινος.

Ὀσυρις, ἡ. Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. Δ'. 143. Πλίν. 27. 12. Γαλην. περὶ ἀκλ. Φαρμ. 8. ἴσως τὸ Chenopodium scorparia, Λιν. ἢ Osyris alba τοῦ αὐτοῦ. Τὸ πρῶτον ὀνομάζεται ἔτι καὶ τῶν Ἄζυρις.

*Ὀσφρα, ἡ, = Ὀσμή, ἐκ τοῦ Ὀσφραίνομαι, ὅπερ ἴδε.

Ὀσφράδιον, τό. Ταὐτόν τῷ Ὀσφραντήριον. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Α. καὶ Νικήτ. Χρονικ. ΙΒ'. 9.

Ὀσφραίνομαι, Ἀποθετ. Μέσ. Μέλ. Ὀσφρήσομαι, Ἀορ. ὠσφρόμην, σπαντρ. ὠσφράμην, Ἰων. ὀσφράμην, ὅθεν ὄσφραντο παρὰ Ἡρόδ. ποιητ. καὶ ἐν τῷ νεωτερ. πεζ. λόγ. ὠσφρησάμην, Ἀρκτ. Διον. 223. ἴδε Lobeck. Phryn. σελ. 741. μεταβατ. Μυρίζω, ἰχνηλατῶ, μετὰ Γεν. Ἡρόδ. 1, 80. νεωτερ. καὶ μετὰ Αἰτ. Αἰλ. 2) ὡς παθητ. Μυρίζομαι, μόνον παρὰ νεωτερ. ἰατροῖς, οἵτινες ἔχουν καὶ τὸ Ἐνεργ. Ὀσφραίνω, δίδω τι νὰ μυρίσῃ τις, ἤτοι τιν, Lobeck. Phryn. σελ. 468. »Ὀσφραινόμενα δύνανται ῥωννύναι· παρ' Ἀλεξανδρ. Ἀφροδ. δηλ. τὰ μυριζόμενα, τὰ εἰς ὀσφρησιν διδόμενα, δύνανται νὰ δυναμόνωσιν. Οὕτως εὕρηται καὶ ἐν Γεωπον. 10'. 2. »Κυνὸς χορίον εἰς πανίον ἐνδήσας προσοφράνης αὐτόνω. Οἱ ἐκ τῶν Ἀορ. ἐσφαλμ. παρεχθέντ. Ἐνεστ. ὀσφρω, ὀσφρομαι, ὀσφράω, ὀσφρόω κ. τ. τ. ἐὰν εἶναι Ἑλλην. (συγγεν. μὲ τὸ ὄζω.) ὅθεν

*Ὀσφρανσις, ἡ, τὸ μυρίζειν, ἡ μυρωδία.

*Ὀσφραντήρ, ῆρος, ὁ, = Ὀσφραντής.

Ὀσφραντήριος, ία, ιον. Ὁ ἔχων ἢ ἐκπέμπων ὀσμὴν, μυρωδίαν, τὸ ὁποῖον μυρίζεταί τις. Τὸ ὀσφραντήριον, ὑπονοουμ. τοῦ φάρμακον, Olfactorium, φάρμακόν τι, τὸ ὁποῖον, προσαγόμενον εἰς τὴν ῥίνα, κινεῖ τὰ νεῦρα, καὶ ἐξυπνᾷ ἢ δυναμόνει.

Ὀσφραντής, οῦ, ὁ, Ὁ μυρίζων, ἰχνηλατῶν.

Ὀσφραντικός, ή, όν, ταὐτόν τῷ Ὀσφραντήριος.

*Ὀσφραντο, 3 Πληθ. Ἀορ. 1. Μέσ. Ἰων. τοῦ Ὀσφραίνομαι, Ἡρόδ.

Ὀσφραντός, ή, όν, (ὀσφραίνομαι) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον μυρίζεται ἢ δύναται νὰ μυρισθῇ τις.

Ὀσφρασία, ἡ, = Ὀσφρανσις, παρὰ τοῖς Ο'. καὶ Ἀρρίαν. Ἐπ. β'. 100. ὅμως ἡ Ὀσφρασις εἶναι πολ. ἀμφ. Lobeck. Phryn. σελ. 117.

*Ὀσφρήσασθαι, ποιητ. Ἀπρμφ. Ἀορ. τοῦ Ὀσφραίνομαι.

Ὀσφρησις, ἡ. Ἡ αἴσθησις διὰ τῆς ὁποίας αἰσθανόμεθα τὰς ὀσμὰς καὶ μυρωδίας, ἢ τὸ ὀσφραίνεσθαι, μυρίζειν.

Ὀσφρητικός, ή, όν. Ταὐτόν τῷ Ὀσφραντικός.

Ὀσφρητός, ή, όν. Ταὐτόν τῷ Ὀσφραντός.

Ὀσφρόμενος, Μετοχ. Ἀορ. 2 Μέσ. τοῦ Ὀσφραίνομαι.

Ὀσφυαλγέω, ῶ. Πονῶ τὴν ὀσφύν, τὴν μέσην, ἐκ τοῦ

Ὀσφυαλγής, ές, ὁ, ἡ, (ὀσφύς, ἄλγος) Ὁ πονῶν τὴν ὀσφύν, ὁ ἔχων πόνους εἰς τὴν μέσην. Αἰσχύλ. ὅθεν

Ὀσφυαλγία, ἡ. Τὸ πονεῖν τὴν ὀσφύν, τὸ αἰσθάνεσθαι πόνους εἰς τὴν μέσην.

*Ὀσφυηγής, ήγος, ὁ, ἡ, (ὀσφύς, ἄγυμι) Ὀστις ἔχει κατεαγμένην τὴν ὀσφύν.

Ὀσφύς, ύος, ἡ. Coxa, ὡς Κέλσος ἐν Ἱπποκρ. ἑρμήνευσε, τὸ ἰσχίον, (τὸ σταυρί) ἡ μέση, Ἡρόδοτ. Β'. 40. ἀντιτίθησιν ἐν τοῖς ἱερείοις, τοῖς ὤμοις τὴν Ὀσφύν. Ἐφ' ἵππων δὲ ὀνομάζει Ξενοφ. Ἱππ. Α. 12. »Ὀσφύν πλατυτέραν τὸ ὁποῖον Οὐδάρῳ Lumbos lates εἶπε. 2) Τὸ δὲ »Ὀσφύς διπλῆν Οὐίργλιος εἶπε Duplex spina, ἀλλ' ὄχι κυριολεκτικῶς· διότι Ὀσφὺς σημαίνει τὰ ὑπὲρ τὰ ἰσχία, ἢ τοὺς λαγόνας σαρκώδη μέρη, τὰ περὶ τὸ τέλος τῆς ῥάχεως ἐκατέρωθεν κείμενα· ταύτῃ δὲ ὑπόκειται ἐκατέρωθεν ὁ Νεφρός. Τὴν Αἰτ. Ὀσφύα μετὰ τοῦ συνῃθ. Ὀσφὺν ἔχει ὁ Στράτ. Ἐπ. 55. (τὸ υ εἰς τὰς δυτυλλ. πτώσεις εἶναι μακρόν, ὅθεν περισπᾷ ὁ Ἀρκάδ. σελ. 92, 11. καὶ ὀσφύς, ὡς τὸ ὀφρῦς.)

Ὀσχέα, ἡ. ἴδε Ὀσχη, 2.

*Ὀσχεον, τό, ἴδε Ὀσχη, 2.

*Ὀσχεος, ὁ, ἴδε Ὀσχη, 2.

Ὀσχη, ἡ, καὶ ὠσχη, ἡ, ταὐτόν τῷ, ὄσχος, ἡ, ὠσχος, ὁ. Νέον κλωνάριον, κλάδος, βλαστός· ταὐτόν τῷ μόσχος, γενομένῳ ἐξ ἐκείνου προσθέσει τοῦ μ. ὡς ἐκ τοῦ ὀδυλεύω, μοδυλεύω, ὄχλος, μόχλος. ἴδε Μ. 5. α. Ἐξαιρέτως δὲ σημαίνει ἀμπέλου κλῆμα βοτρύων γέμον, ἤτοι γεμάτον ἀπὸ σταφυλίας· τὸ βότρυς ἐξηρτημένους ἔχον κλῆμα. 2) Σακκούλιον, μαρσύπιον, βαλάντιον, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 108. καὶ ἰδίως τὸ σακκούλιον τὸ περιέχον τὰ ὀρχεῖδια, (τὸ τῶν ὄρχεων ἀγγεῖον) τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ ὄσχος, καὶ ὄσχεος, καὶ ὄσχεον. Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Α'. κ. 13. φέρεται ὀχεύς, ἀλλ' ἐν τῷ χειρογρ. Ὀσχέα, ὡς καὶ περὶ Γενέσ. α'. 12. Ἐν ἄλλοις δὲ γράφεται ὄσχος. Ἐὰν δὲ εἶναι ὀρθὴ ἡ τοῦ ὀσχέα γραφή, δῆλον ὅτι πρέπει νὰ γράφηται ὀσχῆ, καὶ οὐχὶ ὄσχη· ὡς κωλέα, κωλῆ.

Ὀσχεον, τό· παρ' Ἱπποκρ. κατὰ Γαλην. Ἔκφυσις ἢ ῥόμβος ἢ πρίσμα γινόμενον περὶ τὸ στόμιον τῆς μήτρας, τὸ ὁποῖον Ἱπποκρ. καὶ Ἀμφίδεον, καὶ Λύγκα ὀνομάζει· ὁ Γαλην. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἡ περὶ τὸ στόμα τῆς μήτρας ἑλικοειδὴς ἐπανάστασις.

*Ὀσχοβόρος, ὁ, ἡ (ὄσχος, βορά) Ὁ τρώγων νέους κλάδους.

Ὀσχος, ὁ, ταὐτόν τῷ ὄσχη· καὶ ὠσχος.

*Ὀσχοφορέω, Ἑορτάζω τὰ ὀσχοφόρια, βαστῶ τὰ ἱερὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου.

Ὀσχοφόρια, τά (ὀσχοφόρος) Ἡμέρα τις κατὰ τὴν ἑορτὴν, ἥτις ὠνομάζετο Σκίρα, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἐκλεκτοὶ τῶν πολιτῶν παῖδες ἐπορεύοντο ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Βάκχου μετὰ πομπῆς εἰς τὸν ναὸν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, φέροντες εἰς τὰς χεῖρας ἀμπέλου κλήματα μὲ σταφυλάς· ἴδε ὀσχοφόρος.

Ὀσχοφορικός, ή, όν· Ὁ εἰς τὸν ὀσχοφόρον ἢ εἰς τὰ ὀσχοφόρια ἀνήκων, ὁ τότε συνήθης.

*Ὀσχοφόριον, τό, τίπος ἐν Ἀθήναις, ἔνθα ἦτον ναὸς τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς.

Ὀσχοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω, ὄσχος) Ὁ φέρων εἰς τὰς χεῖρας ἀμπέλου κλήματα ἔχοντα σταφυλάς, ἐξαιρ. ἐν τοῖς ὀσχοφορίοις.

*Ὀσῶραι, Ἐπίρ. ἀντὶ ὅσαι ὧραι, εἰς κάθε ὥραν, ἐν παντὶ καιρῷ, κυρίως, ὅσαι ὧραι εἰσί, σχηματ. κατὰ τὸ σημέρα, νεωτερ. λέξις.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Τ.

*Ὅτα, Αἰολ. ἀντὶ ὅτε, ὡς τό, πότα ἀντὶ πότε.

Ὅταν, ἀντὶ ὅτ' ἄν, ὡς γράφει καὶ ὁ Βέλφιος πανταχοῦ ἐν Ὁμ. (ὅτε, ἄν) Ἐπίρ. ὅπερ συνήθ. συντάσσετ μετὰ τῆς Ὑποτακτ. Καθ' ὃν καιρὸν, ὁπότον, ἐπὶ πράξεως συχν. ἐπαναστρεφούσης ἢ ἐνδεχομένης ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ μέλλ. χρόνῳ, ὅθεν καὶ ὁσάκις, ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ Ἀττ. συνήθ. μετχρῶν. τὸ ὅταν τάχιστα, Ἰλ. Α, 519. Β, 397. Δ, 53. Ὀδ. Ι, 6. »ὅτ' ἄν ποτε,« Ἰλ. Δ, 164. Ζ, 448. ἐν παραβολαῖς »ὡς δ' ὅτ' ἄν,« ὡσάν, καθὼς ὅταν, Ἰλ. Κ, 5. Λ, 269. Ο, 170. Τ, 375. Ὀδ. Ε, 394. Κ, 216. οὐδεὶς ὅμως τῶν ἐγκριτ. συγγρφ. τὸ συντάσσ. μετὰ τῆς Ὁριστικ. εἰ μὴ τὸ Ἰλ. Μ, 42. εἶναι τὸ »ὅτ' ἐπιστρέφεται« ἐπικ. σχηματ. κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ στρέφηται, Jac. AP. σελ. 61. 796. 1046. (φαίνεται μέν, ὅτι τὸ Ὀδ. Κ, 410. »ὡς δ' ὅτ' ἄν — σκαίρουσι,« ἀντὶ σκαίρουσι κόμας ἐξαίρεσιν, δύναται ὅμως ἐνταῦθα νὰ ἐξηγηθῇ δι' ἀνακολουθίας τινός.) παρὰ τοῖς νεωτερ. ὅμως ἀπαντᾶτ. καὶ μετὰ τῆς ὁριστ. καὶ Εὐστατ. Jac. obs. cr. Ir Anth. σελ. 30. 31. Shaef. Dion. comp. σελ. 403. Jac. AP. σελ. 571. 796. Herm. Vig. 822. Mehlhorn. Anacr. σελ. 200. μετὰ τῆς Εὐκτ. ὅμως εὑρίσκεται τὸ ὅταν ἀπὸ Αἰσχ. Περσ. 448. καὶ παρὰ τοῖς δοκιμτρ. συγγρφ. συνήθ. ἐν τῷ πλαγ.

λόγῳ ὅπου ἐξήρτηται ἀπό ἄλλην τινά Εὐκτ. ὥστε σημαίνει δὲ αὐτοῦ ἐπίτης μέλλουσα πρᾶξις, Matth. Gr. Gramm. σελ. 741. ὁ Ὅμ. συνάπτει τοὐλάχιστον τό ὥστε κεν μετά τῆς Εὐκτ. ὅταν εἶναι λόγος περί ἐνδεχομένου τινός ἐν τῷ μέλλοντι, Ἰλ. Α, 567. πρβλ. Ι, 525. ὡσαύτως συντασσ. τό Ὅταν μετά τῆς Εὐκτ. παρ' Ἡσ. Ἔργ. 135. Παρά Πολυβ. ΙΑ'. 7. 1. εὕρηται καί, ὅτε γάρ ἄν» ἀντί τοῦ, ὅταν γάρ. Πρβλ. Ὁπόταν. (ἴσως ἐμεταχρζτ. πολύ νεωτερ. ποιητ. τήν λήγουσαν ἐνίοτε καί ὡς μακράν, Bendl emend in Menand Meineke.)

* Ὅτ' ἄν οὖν, ἀντί τοῦ, πάνυ μέν οὖν.

Ὅ'τε, Ἐπίρ. χρόνου, συνήθ. μετά τῆς Ὁριστικ. τοῦ παρακειμ. χρόνου, Ὅταν, σημαίνον πρᾶξιν ἀπερασμένην, ἠδη παρ' Ὅμ. συχνότ. ὡς ἐπίτ. κλείστον παρά τῷ Παρατατ. καί Ἀορ. ὅμως καί παρά τῷ Παρακ. Ἰλ. Φ, 156. καί παρά τῷ Ὑπερσ. Ἰλ. Ε, 392. αὐξηθέν, «ὅτε δέ,» συχν. παρ' Ὅμ. καί Ἡσ. «ἦν ὅτ' ἦνω» ἀντί Ἄλλοτε, τό πάλιν, Reisig comm. crit de Soph. OC 1691. 2' μετά τῆς Ὁριστ. τοῦ ἐνεστ. χρόνου, ὅταν, τότε ὅταν, σημαίνον πρᾶγμά τι ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ γιγνόμενον, Ἰλ. Β, 471. Δ, 259. Ζ. 524, Ψ, 599. Ω, 363. ὅμ. Ἀπ. Δ. Ἡσ. Ἔργ. 536. Ἀσπ. 397, καί ἀλλαχοῦ, ἴδε Herm. Vig. σελ. 918. παρά τῷ Ἐνεστ. συνάπτει ὁ Ὅμ. συχν. «ὅτε τε,» καί «ὅτε πέρ τε» β) ἐνίοτε καί αἰτίας σημαντικόν, ἐπειδή, τό λατ. quando ἤ quandoquidem, Ἰλ. Π, 433. Τ, 29. Ὀδ. Μ, 22, Herm. Vig. σελ. 918. ὡσαύτως «ὅτε γε,» Ἡρότ. 5, 92, 1. 3) μετά τῆς Ὁριστ. τοῦ μέλλοντος χρόνου, Ὅταν, σημαίν. πρᾶγμά τι, ὅπερ μέλλει γενέσθαι, Ἰλ. Α, 80. 518. Ρ, 728. Ὀδ. σ, 272. καί ἀλλαχοῦ. 4) μετά τῆς ὑποταχτ. τοῦ Ἀορ. Ἐάν, ὅταν ἴσως, ὡς τό ὅταν, σημαίν· πρᾶγμα, ὅπερ ἐνδέχεται νά γίνῃ, ὅθεν συχν. ἐν παραβολαῖς. Ἰλ. Β, 395. 782. Ε, 91. Μ, 286. Ρ, 756. Τ, 183. 337. Φ, 323. Ω, 369. ὡσαύτως δέ καί τό «ὅτε που,» Ὀδ. Κ, 486. 5) μετά τῆς Εὐκτ. ἐξαιρ. τοῦ Ἀορ. Ὁσάκις, σημαίνει τήν συχν. ἐπανάληψιν τῆς αὐτῆς πράξεως, Ἰλ. Α, 610. Δ. 263. Ρ. 732, Σ, 566. Τ, 132, Υ, 226. Χ, 503. καί ἀλλαχοῦ συχν. ὡσαύτως «ὅτε δή.» Ἰλ. Γ, 216. Ρ, 732. β) ἡ Εὐκτ. τίθεται ὅμως, καί χωρίς νά ᾖ ἐπαναλήψεως σημαντική, ἐν τῇ σημαντ. τῆς Ὑποταχτ. ὅταν εὑρίσκεται τό Ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως, ὅθεν ἐξήρτηται ἡ μετά τοῦ ὅτε ἀρχομένη πρότασις, εἰς Εὐκτ. ἡ ὑποταχτ. Ἰλ. Γ, 55. Ξ, 465. Φ, 429 Ὀδ. Β, 31. Ι, 333. γ) ὅτε μή,» πάντοτε μετά τῆς Εὐκτ. ἀντί τοῦ Εἰ μή, ἐκτός ὅταν. Ἰλ. Ν, 319. Ξ, 248. Ὀδ. Π, 197. ἄνευ Ῥήματ, «οὐτέ τεῳ σπένδεικε θεῶν, ὅτε μή Διί πατρί.» Ἰλ. Π, 227. ὅθεν καθόλου τό λατ. nisi. 6) εἰσάγουν παραβολήν, «ὡς δ' ὅτε,» συνήθ. μετά τῆς ὑποταχτ. Ἐνεστ. ἤ Ἀορ. Ἰλ. Β, 147. Κ, 506. Ζ, 414. Ο, 263. Χ, 162. ἐξ ἐναντ. «ὡς ὅτε» συνήθ. μετά τῆς Ὁριστ. Ἰλ. Δ, 130. Κ, 285. Σ, 600. συνήθ. πρέπει νά συνυπακ. τό ῥῆμα τῆς προηγουμ. προτάσ. Ἰλ Β, 394. Σ, 219. Ὀδ. Α, 368. Buttm. Lexil. 2. σελ. 228. ἐνίοτε ὅμως ἀναπληροῦται τό Ῥῆμ. ἐκ τῆς συνεχείας. π. χ. «Ἐθέλοιμι καί αὐτός ὡς ἔμον, ὡς (ἦν) ὅτε εἶον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν,» Ἰλ. Δ, 319. ὡσαύτως παρά τῷ «οἷον,» π. χ. ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν οἷον (φρένας ἀμφεκάλυψεν) ὅτε πρῶτόν περ ἐμιγέσθην φιλότητι,» Ἰλ. Ξ, 295. «εἰκόνα θυμόν ἐνί στήθεσσι λάβητε οἷον «ἐλάβετον ὅτε πρώτιστον ἐλείπετε πατρίδα γαῖαν,» Ὀδ Κ, 462. εἰς τήν τελευταίαν περίστασιν δέν ἀνήκει ἄρα τό ὅτε ἀμέσως εἰς τό ὡς ἤ οἷον. 7) μετά τό μέμνημαι ἔχει τό ὅτε τήν σημασ. τοῦ ὅτι, Ἰλ. Ο, 18. Τ, 188. Φ, 396. Wytt. sel. hist. σελ. 366. ὡσαύτως μετά τό Ἀκούειν, Ἰλ. Α, 397. μετά τό λαθεῖν, Ἰλ. Ρ, 627. καθόλου μετά τά Ῥήμ. σημαίνοντα Ἠξεύρω ἤ δέν ἠξεύρω, Pors. Εὐρ. Ἐκ. 112 καί Schaef. σελ. 542. αὐτόθι Matth. Gr. Gramm. σελ. 792. παρ' Ὅμ. συνήθ μετά τῆς Ὁριστ. Ἀορ. 8) «ὅτε,» ἐν τῇ συμπλοκῇ μετά Μορίων, α) περί τοῦ «ὅτ' ἄν,» ἤ «ὅταν» ἴδε ταύτας τάς λέξεις· πρός τούτοις ἔχει ὁ Ὅμ. καί «ὅτε κεν,» συνήθ. μετά τῆς ὑποταχτ. Ἰλ. Ζ, 225. 454. Ι, 138. 501, καί ἀλλαχοῦ, ὡσαύτως Ἡσ. Θεογ. 232. μετά τῆς Εὐκτ. Ἰλ. Α, 567. Ι, 525. καί μετά τῆς Ὁριστ. Ὀδ. Ω, 88. Herm. Vig. σελ. 903. ἔτι «ὅτε κεν δή,» Ἰλ. Θ, 180. β) «ὅτε δή,» καί «ὅτε δή ῥα,» τό αὐξηθέν «ὅτε,» συχν. παρ' Ὅμ. καί Ἡσ. συνήθ. μετά τῆς Ὁριστικ. Ἐνεστ. Παρατατ. καί Ἀορ. σπαντρ. μετά τῆς Εὐκτ. Ἀορ. γ) «ὅτε τε,» ὡς παρά τῷ ὅστε Ἐπίρ. στενωτέρως συνάπτον μέ τήν ἡγουμένη· πρότασ. συχν. παρ' Ὅμ. καί Ἡσ. ἔτι καί «ὅτε πέρ τε,» Ἰλ. Δ, 259. Κ, 7. συνήθ. παρά τῇ Ὁριστικ. Ἐνεστ. καί Ἀορ. σπαντρ. παρά τῇ Ὑποτακτ. Ἀορ. δ) «ὅτε περ,» Ἰλ Ε, 802. Ξ, 319. 323. καί ἀλλαχοῦ, Ἡσ. Θεογ. 291. ε) «πρίν γ' ὅτε,» προτοῦ νά. — Ὀδ. Ν, 322 ὡσαύτως «πρίν γ' ὅτε δή» Ἰλ. Ι, 488. Μ. 437. Ὀδ. Ψ, 43. ἔτι «πρίν γ' ὅτ' ἄν,» μετά τῆς Ὑποταχ. Ἀορ. Ὀδ. Β, 374. Δ. 477. ζ) «εἰς ὅτε κεν,» ἐκείνῳ τῷ καιρῷ, ὅταν ἴσως —, μετά τῆς Ὑποταχτ. Ἀορ. Ὀδ. Β, 99. Τ, 144. η) συνήθ. εἶναι τό ἀκόλουθ. εἰς τοῦτο Ἐπίρ. τό, τότε, καί μετά πλειοτέρ. μορίων «ὅτε δή —, τότε δή —,» Ἰλ. Κ, 365. «ἠδή τότε,» Ἰλ. Ψ, 722. «καί τότε δή,» Ἰλ. Χ, 209. «καί τότ' ἄρα,» Ἰλ. Ω, 32. ἀντί τοῦ τότε τίθεται ὅμως καί τό ἔνθα, Ἰλ. Β, 303. Κ, 334. Ὀδ. Α. 16. 18. «ἔπειτα,» Ἰλ. Γ, 221. 422. «ἤτοι,» Ἰλ. Ι, 553. «αὐτίκα,» Ἰλ. Δ, 210. «ἠέ,» Ἰλ. Ε, 438. «ἤματι τῷ,» Ἰλ. Β, 743. Ε, 210. Ζ, 345. κ. τ. τ. ἐνίοτε παραλείπεται καί τό ἀκόλουθ. Ἐπίρ. 10) «ἔστ' ὅτε» ἀντί Ἔστιν ὅτε, ἐνίοτε, Ἀττ. καί παρ' Ἡρότ. «ἔστιν ὅτε,» 2, 120. πρβλ. Ὅπου, γ. — Ὅθεν

Ὅ'τέ, Ἐπίρ. ἐνίοτε, μερικαῖς φοραῖς, κἄποτε καί ποτέ, συνήθ. ὅμως τίθεται κατά δύο, ὡς τό ποτέ, ἐν τῇ ἀρχῇ δύο προτάσεων, λατ. modo —, modo —, παρά τοῖς Ἀττ. συνήθ. «ὅ τε μέν —, ὅτε δέ —,» ὅμως παρ' Ὅμ. «ὅτε μέν —, ἄλλοτε,» ἤ «ἄλλοτε δέ,» Ἰλ. Σ, 500. Τ, 49. καί «ὅτε μέν τε —, ἄλλοτε δέ,» Ἰλ. Δ, 64. καί ἀντιστρόφως «ἄλλοτε μέν —, ὅ τε δέ —,» Ἰλ. Δ, 566. ἐνίοτε ἔχει καί ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ τό ὅ τε, ἄνευ τινός Ἐπίρ. ἐν τῷ πρώτῳ, Ἰλ. Ρ. 178. ὁ Σοφοκ. συνάπτει καί οὕτως, «ἔστ' ὅτε,» καί «ὅτε,» Αἰ. 56. πρβλ. Herm. Vig. σελ. 792. Ὅ τι τό ὅ τέ ἦτον κυρίως ταύτόν τῷ ὅτε, γίνεται μάλιστα δῆλον ἐκ τοῦ «ἔστ' ὅτε,» ἴδε, ὅ τε, 10.

* Ὅ, τε, Οὐδ. τοῦ Ὅστε, καί Ἰων. Ἀρτ. ἀντί ὅστε, Ἰλ.

* Ὅ'τέοισιν, Ἐπικ. ἀντί οἷς τισιν, Ἰλ.

* Ὅ'τευ, Ἰων. ἀντί οὗ τινος. Ὀδ.

* Ὅ'τεῳ, Ἐπικ. ἀντί ᾧ τινι, Ὅμ.

* Ὅ'τεων, Ἐπικ. ἀντί ὧν τινων, Ὀδ.

Ὅ'τῃ, ἐπικ. ὅττῃ, σύνδεσμ. τό καί καθ' ἡμᾶς ὅτι, παρ' Ὅμ. συνήθ. μετά τά Ῥήμ. Ὁρᾶν καί Εἰδέναι, ἔτι καί μετά τό πολύ, ὥδε, τόσος, καί παρόμ. Ἐπίρ. Τόσον, ὥστε —, π. χ. Ἰλ. Δ, 32. Ζ, 126. Ὀρ. Ε, 340. εἰς ταῦτα τά χωρία εἶναι ὅμως ἡ σημασ. καλλά ἀμφ. ἐπειδή εἰς τά πρῶτα δύο ἔχει ἡ λέξις ἀπόστροφον, ἴσως λειπόν ὅτε, καί εἰς τό τελευταῖον δύναται νά σημαίνῃ τό ἐπειδή, συχν. συνάπτ' ὁ Ὅμ. «ὅτι ῥα,» καί «ὅτι δή,» Ἰλ. Η, 448. παρ' Ὅμ. συντάσσ. τό ὅτι πάντοτε μετά τῆς ὁριστικ. — 2) παρά τοῖς Ἀττ. τίθεται τό ὅτι καί ὅταν ἀναφέρωνται οἱ λόγοι ἄλλου τινός ἐν τῇ πλαγ. ὁμηλίᾳ, ὅθεν τίθεται τό ὅτι ἀντί τῆς Αἰτ. μετ' Ἀπρμφ. ἐξαιρ. μετά τάς ἀφηγηματικάς λέξεις, Matth. Gr. Gramm σελ. 763. συνήθ. συντάσσ. καί ἐνταῦθα τό ὅτι μετά τῆς Ὁριστικ. Ἐνεστ. συχν. ὅμως καί μετά τῆς Εὐκτ. μέ τήν αὐτήν σημασ. Matth.. Gr. Gramm. σελ. 710. — α) ἐνίοτε τίθεται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσ. ἤτε Ὁριστ. καί Εὐκτ. Ἡρότ. 3, 61. β) ὡσαύτως εὑρίσκετ. ἐν τῇ αὐτῇ προτάσ. τότε ὅτι καί ἡ Αἰτ. μετ' Ἀπρμφ. Matth. Gr. Gramm. σελ. 774. γ) παρά τῇ Εὐκτ. ἀποβάλλεται ἐνίοτε τό ὅ τι, ὥστε ἐπέχει ἡ ἐγκλισις τόν τόπον τοῦ συνδέσμ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 615. Σοφοκλ. Φιλ. 615. δ) συχν. ὅμως ἕπεται μετά τό ὅ τι ἡ κατά λέξιν ἐπαγωγή εὐθείας τινός ὁμηλίας, συχνότ. παρά Πλάτ. ε) ὡσαύτως εὑρίσκεται τό ὅ τι πλεονασμ. παρά τῷ Ἀπρμφ. καί τῇ Αἰτ. μετ' Ἀπρφ. π. χ. «εἶπον ὅτι πρῶτον ἐμέ χρῆναι πειρᾶσθαι κατ' ἐμαυτόν,» ὅ που λοιπόν οἱ σχηματ. «εἶπον ὅ τι πρῶτον ἐμέ ἐχρῆν,» καί «εἶπον ἐμέ χρῆναι πρῶτον,» ἐνώθησαν εἰς ἕν καί τόν αὐτόν, Πλατ. Νομ. 10. σελ. 892 Δ. πρβλ. Valk ad N. T. σελ. 390. Heind. Πλάτ. Χαρμ. σελ. 164. Δ. Φαίδ σελ. 65. Β. Ast. Πλατ. Νομ. 10, 5. σελ. 479. Herm. Vig. σελ. 900. Shaef. b. Bast. app. ep. cr. σελ. 36. Lobeck Phryn. σελ. 772. Reisig enarr Soph. OC. 376. 3) τό ὅ τι ἀποτελεῖ παρά τοῖς Ἀττ. συχν. ἔλλειπτ. ὅλην τήν πρότασιν, ἐξαιρ. εἰς τάς καταφατικάς ἀποκρίσεις. π. χ. «οὐκοῦν κακῷ ὑπερβάλλον τό ἀδικεῖν κακίον ἂν εἴη τοῦ ἀδικεῖσθαι;» Ἀπίκρ. «δῆλον δή ὅτι,» ὅπου συνυπακ. ἤτοι ἐκ τῆς ἐρωτήσ. «ὅ τι κακίον ἂν εἴη,» ἤ καθόλου, «ὅ τι ταῦτα οὕτως ἔχει,» Πλάτ. Γρ. σελ. 475. Δ. ἡ αὐτή παράλειψις ἡ ἀναγωγή εἰς ἡγουμ. τινά πρότασ. ἔχει τόπον καί εἰς τάς φράσεις τάς καταφατ. «οἶδ' ὅτι, οἶτ' ὅτι, ἴτ' ὅ τι» Wolf. Lept. σελ. 388. Heind. Πλάτ. Γρ. 486. Ρ. καί ἐντεῦθεν προέκυψεν τό ὡς μία λέξ γραφόμ. Ἐπίρ. Δηλονότι. 4) «ὅ τι μή,» ὡς ἐπί τό πλεῖστ. μετά ἡγουμένη· ἄρνησιν, λατ. nisi, nisi quod, ἄρα ταύτόν τῷ, Εἰ μή, μέ τό ὁποῖον καί συγχέετ. ἐνίοτε, Ἡρότ. 1, 18. 143. 181. 2, 1[illegible]. καί ἀλλαχοῦ συχν. Πλάτ. Κρτ. σελ. 52. Β. πρβλ. Schaef. Dion. comp. σελ. 400. καί Herm. Vig. σελ. 849. 5) «μή ὅ τι,» μετά τοῦ ἑπομένου «ἀλλά,» ἤ «ἄλλο καί,» ὡς τό «μή ὅπως» καί «μή ἵνα,» ἐλλειπτ. ἐκφρασις, ταύτόν τῷ μή μόνον μή, λατ. non modo non —, sed ne quidem, ἤ nedum. β) «μή ὅτι» ἄνευ ἑπομ. Ἀλλά, ἀντί μήτε, λατ. ne dicam. 6) «οὐχ ὅτι,» μετά τοῦ ἑπομ. «ἀλλά,» ἤ «ἄλλο καί,» ὡς τό «μή ὅπως» καί «μή ἵνα,» ἐλλειπτ. ἐκφρασις, ταύτόν τῷ μή μόνον μή, λατ. non modo non —, sed ne quidem, ἤ nedum. β) «μή ὅτι» ἄνευ ἑπομ. Ἀλλά, ἀντί μήτε, λατ. ne dicam. 6) «οὐχ ὅτι,» μετά τοῦ ἑπομ. «ἀλλά,» ἤ «ἄλλο καί,» σχηματίζετ. ὡς τό μή ὅτι, διαφέρει ὅμως ἀπ' αὐτό κατά τοῦτο, ὅτι ἀρνεῖται τό πρᾶγμα καθ' ἑαυτό, ὄχι ὅμως ὡς νοούμενόν τι. β) «οὐχ ὅτι» ἐν τῇ ἀποδόσει, μ' ὅλον ὅτι, Heind. Πλάτ. Λυτ. σελ. 220. Α.

Β) «ὅ τι» ὡς σύνδ. αἰτιολογικός, ἀντί ἐπειδή, συχν. παρ' Ὅμ. ὅστις συνάπτει συχν. «ὅ τε ῥα,» παρ' Ὅμ. καί Ἡσ. πάντοτε μετά τῆς Ὁριστ. (ἐπειδή Θεογ. 199. εἶναι ὁ στίχος καί εἰ ἄλλας αἰτίας νόθος.) παρ' Ἡρότ. καί μετά τῆς Εὐκτ. β) ἐνίοτε καί ἀντί τοῦ διά τοῦτο, σχηματίζ. αὐθυπαρκτον πρότασιν, «ὅτι τοι νόος ἐστίν ἀπηνής,» ἀντί τοῦ, διά τοῦτο εἶναι ὁ νοῦς σου ἀπηνής, Ἰλ. Π, 35, πρβλ. Ψ, 484. Ὀδ. Χ, 36. κυρίως λείπει εἰς ταύτας τάς περιστάσεις πάντοτε πρότασίς τις,» τοῦτο τό αἴτιόν ἐστιν, ὅ τι —, ἤ τό ὅ τι ἀνήκει κατά τήν ἔννοιαν εἰς μίαν ἡγουμ. πρότασ. οὕτω π. χ. λέγει κυρίως

Ἰλ. Π, 35. «οὔ τε γλαυκὴ σε τίκτε θάλασσα, νόος τοί ἐστιν ἐπηνής.» 2) τὸ «οὔτι τίν τίθεται κάντοτε ἄνευ ῥήμ. ὅπερ συνυπακ. ἐκ τῶν ἡγουμένων· καὶ μόνον ἐρωτηματικῶς, διά τι τοῦτο, κυρίως ἔπρεπε νὰ λέγῃ, «τί ἐστὶ τοῦτο, δι' ὅ, τι —,» Herm. Vig. σελ. 849. οὕτως ἡ τὸν ἐν χρήσει καὶ τὸ «οὔ τι δή τι,» καὶ «οὔ τι δή τι μάλιστα,» ὅμως τὸ «οὔ' οὕνεκα» δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα, μ' ὅλον ὅτι ὁ Schaef Gnom. Graec. σελ. 631 A. τὸ παραγεῖ ἐπίσης ἔκτοῦ ὅ τι, ἴδε αὐτόθι σελ. 288. A. ἴδε ὅτι καὶ Ὀδυσσεια. 3) «οὔ τιν' ἐν τῇ πλαγίᾳ ἐρωτήσει, ἀντὶ διατί, «οὔ τι γελάσας,» λουκιαν. ὅθεν διότι, ὅπερ ἴδε

Γ) τὸ «οὔ τιν» παρὰ τῷ ὑπερθετ. τῶν Ἐπίρ. σημαίνει τὸν ὑψιστον βαθμόν, παρ' Ὅμ. μόνον «ὅττι τάχιστα,» quam celerime Ἰλ. Δ, 193. Ι, 659. Ὀδ. Ε, 112, καὶ συχν. παρ' Ἡσ. σπανιῳ. παρὰ τῷ συγκριτ. «ὅτι πλέον,» Ἡρότ. 7, 184. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε καὶ παρὰ τῷ ὑπερθετ. τῶν Ἐπιθετ. π. χ. «οὔ τι πλεῖστον χρόνον,» Ξενοφ. Κυρ. Ε. 1, 43. «οὔ τι πλεῖστοι,» quam plurimi. 3) μετὰ Οὐσιαστ. ἴσως μόνον ἐν τῷ σχηματ. ὅ τι τάχος.» ἀντὶ ὅ τι τάχιστα, Ἡρότ. 9, 7. ὡς τὸ «ὅσον τάχος.» Ἀσυνήθ. παρὰ τῷ συγκριτ. «οὔ τι θᾶσσον,» Θεόκρ. 24, 48.

Δ) τὸ «οὔ τιν» ὡς Οὐδέτερον τοῦ, Ὅς τις συνήθως ὡς ὁ Λατινικὸς σύνδεσμος quod ἐκ τοῦ qui, ἀντὶ τοῦ «εἰκὰ τοῦτο, ὅ, τι,» ἢ συντομωτέρα «εἰ' ὅ, τι,» ὅθεν καὶ ἀπτατεῖ ἡ γραφὴ μεταξὺ τοῦ «οὔ τι,» καὶ «οὔ, τιν» ὡς Ἰλ. Α, 61. ὅπου καὶ τὸ ἄλλο σύνταξιν νὰ τεθῇ. Τὰ ἀσφαλέστερα ἴχνη ταύτης τῆς παραγωγῆς σώζονται ἐν τῇ συνάφειᾳ τοῦ ὅ τι μετὰ τοῦ ὑπερθετ. ἐπειδὴ εἶναι π. χ. τὸ «οὔ τι πλεῖστον» κυρίως τὸ «οὔ, τι τὸ πλεῖστον,» καὶ ἐν τῷ «οὔ τι μή,» ὅπου εὑρίσκετ. τοῦτο εἰς ἀποφατικὴν πρότασ. π. χ. «οὐδὲν ὅ τι μὴ Ἀθηναῖοι,» ἀντὶ «οὐδὲν ὅ, τι μὴ Ἀθηναῖοι» ἢ «οὐδὲν ἐποίησεν ὅ τι μὴ τοῦτο,» ἀντὶ «οὐ, τι μὴ τοῦτο,» κ. τ. λ. Herm. Vig. σελ. 849. Ὁ Ὅμ. μεταχρῆστ. ἐπίσης τόν τε συνήθ. καὶ Ἴων. σχηματ. ἐκ τοῦ ὅτι παράγετ. τὸ λατ. uti, ut. (Τὴν καθ' ἑαυτ. βραχεῖαν λήγουσαν μεταχρῆστ. ὁ Ὅμ. ἐνίοτε ἐν τῇ ἄρσει καὶ ὡς μακράν, π. χ. Ὀδ. Ψ, 115. Μ' ὅλον ὅτι τό, ι, εἶναι βραχύ, δὲν θλίβεται ὅμως ποτὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. πιθαν. διὰ νὰ μὴ τὸ συγχέωσι μὲ τὸ ὅτε Porson. Εὐρ. Ἑκ. 112. Erf. Σοφοκλ. Αἰ. 793. τὸ τον συχνότερ. εἶναι ὅμως ἡ θλίψις παρ' Ὅμ. π. χ. Ἰλ. Α, 244. 412. Δ, 32 καὶ ἀλλαχοῦ συχν. ἐν τῇ Ἀττ. Κωμῳδ. συγχωρεῖται ἡ χασμῳδία μετὰ τὸ ὅτι, Βρ. Ἀριστοφ. Λυσ. 516. Herm. el. metr. σελ. 48.

*Ὅ, τι, οὐδετ. τοῦ ὅς τις, Ὅμ. καὶ Ἡρότ.

*Ὅτι ἡ, σύνδεσμ. = ὅ τι, Β. ἐπειδή, ὅθεν Ὁτιηνί, ἀντὶ ὅτίη τί; διὰ τί; Κατὰ τὸν Buttm. Lexil. 2. σελ. 191. εἶναι τὸ ὅτιή ταὐτὸν τῷ ὅ τι δή, ὡς τὸ τίη ταὐτὸν τῷ τί δή, καὶ τὸ Ἐπειή ταὐτὸν τῷ ἐπειδή.

*Ὅ τυχ, Αἰτ. Ἀρσ. καὶ Οὐδ. Πληθ. ἐκ τοῦ ὅς τις, Ἐπικ. ἀντὶ ὅν τινα ἢ ἅτινα, Ὅμ.

*Ὅτεινας, Αἰτ. πληθ. τοῦ ὅς τις, ἐπικ. ἀντὶ οὓς τινας, Ἀετινας, Ἰλ.

Ὅτις, Ἐπικ. καὶ Ἴων. ἀντὶ ὅς τις, Ὅμ. περὶ τῶν λοιπῶν ἀνωμαλιῶν τῆς κλίσεως, ἴδε, Ὅς τις.

Ὀτλεύω, καὶ ὀτλέω, (ὄτλος) Κακοπαθῶ, πάσχω, ὑποφέρω, ὑπομένω. «Καπιῶ κάματον βαρὺν ὀτλεύουσι» Ἀπολλών· καὶ Λυκόφρ. καὶ ἄνευ πτώσεως· ὅθεν

Ὀτλημα, τό· ταὐτὸν τῷ, ὄτλος, καὶ μόχθος, Ἡσυχ. ἐνταῦθεν καὶ

*Ὀτλήμων, ὁ, ἡ, = τλήμων, ἄθλιος Ἡσυχ.

Ὄτλος, ὁ, Πόνος, κόπος, παλαιπωρία, ταὐτὸν τῷ πόνος καὶ μόχθος. Ἡσυχ Σουίδ. Ἐν Σοφοκλ. Τραχ. 7. τινὲς ἀνεγίνωσκον Ὄτλον ἀντὶ Ὄνειον. (Ὄτλος, ὀτλέω· ὀτλήμων παράγετ. πιθαν. ἐκ τοῦ ΤΛΑΩ, τλῆναι, τλήμων, τάλας, προσθέσει τοῦ εὐφωνικοῦ ο. οὕτω παράγετ. τὸ Ἄθλιος καὶ Ἄτλας ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης.)

Ὀτοβέω, ῶ· ἠχῶ, κτυπῶ, κάμνω θόρυβον, ἐνίοτε μετὰ τῆς Αἰτ. Αἰσχύλ. Προμ. 577. ποιητ. καὶ ὀττοβέω, ἐκ τοῦ

Ὀτοβος, ὁ, Κτύπος, θόρυβος, ταραχή, «πατλητος,» Ἡσ. Θεογ. 709. ἔτι καὶ ἐπὶ ἠχου τῶν μουσικῶν ὀργάνων, ποιητ. καὶ ὄττοβος, καὶ ὀτταβος, ὅθεν κότταβος, ἀναμφ. λέξις ὀνοματοποιητική, συγγεν. μὲ τὸ ἑπόμ.

Ὀτοτοί, ὡς τὸ φεῦ, ἐπιφώνημα πόνου καὶ θλίψεως, ὡς τό Ἀχ. Οἴμοι· ἀπαντᾶται δὲ καὶ ὀτοτοτοῖ, ὀττοτοῖ καὶ ὀτοτοτοτοῖ, ὅθεν

Ὀτοτύζω, ξω. Φωνάζω ὀτοτοῖ, παραπονοῦμαι, θρηνῶ, κλαίω γρφτ. καὶ Ὀττοτύζω. Ἐκ τούτου παρ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 1043. «Ὀτοτύζοιεν ἐποιήθη κωμικῶς κατὰ τὸ ὀλοφύζειν.

Ὀτνον, ἀντὶ τοῦ τίνος· «οὔτον χάριν,» ἀντὶ τοῦ, τίνος ἕνεκεν.

Ὀτραλέος, ἐα, έον, (ὀτρύνω) = ὀτρηρός, Ὀπτικ. Ἀλ. β'. 273. παρ' Ὁμήρ. δὲ Ἡσ. καὶ Ἡρότ. μόνον τό Ἐπίρ. ὀτραλέως. Ἰλ. Γ. 260. ὁ ταχύς, ὀξύς, ἐνεργητικός, ἐπιμελής, ὀραστήριος· ἴδε ὀτρύνω.

Ὀτρηρός, ά, όν (ὀτρύνω) ταὐτὸν τῷ ὀτραλέος, οἷον «θεράπων,» ταμίη ὀτρ.» Ὅμηρ. Ἰλ. Ζ, 381. ἀντὶ τοῦ ταχύς, ὀγλίγωρος, ἐνεργός, ὀραστικός, 2) = ὀξύς, ὁ Ὀπτικ. ὅμως Ἀλ. β'. 529. λέγει «Ὀτρηραῖς ὀδύνοις,» ἀντὶ τοῦ Ὀξείαις· καὶ Ἀθην. σελ. 136. «Μάζῃ ὀτρηρῇ» ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ Subitanea, ἤγουν αἰφνιδία· τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 915.

Ὀτρηχέω, Ὀνομ. πληθ. τοῦ Ὀθρυῖ, Ἰλιάδ. Β. 765.

Ὀτρυγηφάγος, ὁ, ἡ, ἀντὶ τρυγηφάγος· ἴδε τρύγη· ὀριθμ. 1. Ἀρχίλ.

Ὀτρυνέω, Μέλ. τοῦ ὀτρύνω, Ὅμ. Ἀττ. Ὀτρυνῶ.

*Ὀτρυνσις, εως, ἡ, ἴδε ὀτρυντής.

Ὀτρυντήρ, ῆρος, ὁ, = ὀτρυντής.

+Ὀτρύντης, του, ὁ, (ὀτρύνω). Ὁ διώκων, ὁ παρακινητής ὁ ἐνθαρρύνων, ὀτρύνων· ὅθεν

Ὀτρυντικός, ή, όν. Ὁ διώκων, ἐνθαρρύνων, ὁ παρακινητικός.

Ὀτρυντύς, ύος, ἡ. Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ ὀτρυνσις, Ἡ παρόρμησις, παρακίνησις, Ἰλ. Τ, 234. 235. (υς, υος) ἐκ τοῦ

Ὀτρύνω, Μέλ. υνῶ. Ἴων. καὶ Ἐπικ. υνέω, Ἀόρ. ὤτρυνα, Παρορμῶ, ἐρεθίζω, παρακινῶ, διεγείρω, προτρέπω, παρακελεύω, ἐξαιρ. εἰς μάχην, ἔτι καὶ εἰς πᾶσαν ὀραστήριον καὶ ταχεῖαν πρᾶξιν, συχν. παρ' Ὅμ. ἔτι καὶ «ἡμᾶς ὀτρύνων καταπαύσεμεν,» Ὀδ. Β, 244. Ἐξυπνῶ, Ἰλ. Β, 158. συνήθ. μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. «πολεμίζειν, μάχεσθαι. Ἰλ. Δ, 294. 414. Ε, 520. Ο, 402. καὶ ἀλλαχοῦ, «γνήμασθαι,» Ὀδ. Τ, 158. πρβλ. Ἰλ. Κ, 55. Ὀδ. Θ, 90. Ι, 518. Ξ, 374. Ο, 3. μετὰ Πρθέσ. «εἰ τι,» Ἰλ. Ο, 59. Τ, 203. Ὀδ. Α, 85. Ο, 37. «ἠέ τι,» Ἰλ. Ω, 289. «πόλιν δε,» Ὀδ. Ο, 306. ἔτι «πόλεμόν δε,» Ἰλ. Β, 589. Τ, 69. σπανιῳ. μετὰ τῆς Δοτ. τοῦ προσώπ. Πινδ. 4, 71. Παθητ. Κινῶ τὸν ἑαυτόν μου, βάλλω τὸν ἑαυτόν εἰς ἐνέργειαν ἢ κίνησιν, ὅθεν σπεύδω, Ὅμ. σπανιῳ. εἶναι τὸ ἐνεργ. εἰς τὴν ἀμετάβ. ταύτην σημαν. ὡς Ἰλ. Η, 420. ὅπου ὅμως εἶναι ἡ γραφὴ ἄμφ, ἴδε Heyne T. 5. σελ. 379. β) σπαντρ. ἐπὶ ζώων. Διώκω, κεντῶ, «ἠούρησε,» «Ἰλ. Ψ, 111. «ἵππους,» Ἰλ. Π, 167. καὶ ἀλλαχοῦ, «κύνας,» Ἰλ. Σ. 584. γ) καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιτάχυνω, «πομπήν» Ὀδ. Η, 151. Θ, 30 Λ, 357. «δόν τινι,» Ὀδ. Β, 253. «ἀγγελίην,» Ὀδ. Π, 355. «μάχην,» Ἰλ. Χ, 277. πάντοτε μετὰ τῆς σημαν. σπουδῆς καὶ ὀραστηριότητος, ὡς ἐν τῷ σπεύδω, ποιπνύω, Ἕπω· (ὅθεν ὀτρηρός, ὀτραλέος.) (τό Τ εἶναι εἰς ὅλους τοὺς χρόνους ἐκτὸς τοῦ Μέλλ. μακρόν.)

Ὀττα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ ὄσσα.

Ὀτταβος, ὁ, Ἴων. ἰδιαίτρ. σχηματ. τοῦ κότταβος, συγγεν. μὲ τὸ ὀτταβος, ὀτοβος.

Ὀττεία, ἡ, Ἡ προαίσθησις, προφητεία, ἐξαίρ. κακοῦ τινος· ὁ ἐκ δεισιδαιμονίας καὶ προφητείας βος· διὰ τοῦτο παρὰ Διονυσ. Ἀρχαιολ. Ζ'. 68. φέρεται συνηθέστερος, «Ὀττείας καὶ δεισιδαιμονίας γίνεται δ' ἐκ τοῦ, ὀττεύομαι, ὀσσεύομαι, τὸ ὁποῖον Διονύσ. Ἀρχ. Θ'. 23. καὶ 55. μεταχειρίζεται ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαί τι ὡς κακὸν σημεῖον.

*Ὀττεο, Ἐπικ. Γεν. τοῦ ὅστις, ἀντὶ οὔτινος, Ὀδ. Α, 124. Χ, 377. συνῃρμ. ὅττευ, Ὀδ. Ρ, 121.

Ὀττεύομαι, (ὄττα) Ἀττ. ἀντὶ ὀσσεύομαι, ὅθεν ἴδε.

Ὀττι, Ἐπικ. ἀντὶ ὅτι, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

*Ὅ, ττι, Ἐπικ. ἀντὶ ὅ, τι, Οὐδ. τοῦ ὅς τις, Ὅμ.

Ὄττις, ἡ· = ὄψις καὶ ὀφθαλμός, Ἡσύχ. καὶ Ἀρεταῖος Χρονικ. β'. 13. πρβλ. ὄσσε.

Ὀττοβέω, ῶ, ποιητ. ἀντὶ ὀτοβέω, Αἰσχύλ. Προμ. 577. ἐκ τοῦ

*Ὀττοβος, ὁ, Ποιητ. ἀντὶ ὀτοβος, ἄνευ αἰτίας ὑπὸ τοῦ Porson. Εὐρ. Ὀρ. 1386. καὶ Seidl dochm. σελ. 44. ἀμφιβτμν. πρβλ. Reisig. comm. crit. de Soph. OC. 1473.

Ὀττομαι, Ἀττ. ἀντὶ ὀσσομαι.

*Ὀττοτοί, = ὀτοτοί, ὑπὸ τοῦ Seidl dochm. κατὰ Porson Cur Pheen. 1052. δικαίως ὑποστηριζ.

*Ὀττοτύζω, = Ὀτοτύζω.

Ὄτω, Ἀττικ. ἀντὶ, ὦ τινι· «ὤτω γὰρ φίλοιν· ὦ τινι ἀρέσκει.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Υ.

*Ὀῦ, ὡς Διφθογγ. κυρίως μὲν μακρόν, ἐξαιρμ. ὅμως τῆς Αἰολ. διαλέκτου, καθ' ἣν εἶναι συχν. βραχύ, ἴδε Priscian. 1, 6. Schol. Dionys. Thrac. gramm. σελ. 779. Bekk. Buttm. Lexil. 1. σελ. 32. 2. σελ. 267. Οἱ Νεώτρ. τό βραχύνουσι, καὶ ὅταν ἐπέχει τὸν τόπον τοῦ βραχέως Λατ. u, ὅθεν μόνον εἰς κύρ. Ὀν. ὡς Πόστουμος, Ῥούτουλος κ. τ. τ. Jac. AP. σελ. 631. 926.

Οὐ, καὶ ἑπομένου φωνήεντος φιλουμένου μόν, οὐκ, δασυνομένου δὲ οὐχ, ὅμως πρὸ τοῦ ρ μένει τὸ οὐ, παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ οὐχί, (-υ), ὅπερ ὅμως ἀπαντᾶται ἤδη Ἰλ. Ο, 716. Π, 762. συχνότ. ἔχει ὁ Ὅμ. τὸ οὐκί, ὅπερ ὅμως τελευτᾷ πάντοτε τὴν πρότασιν, καὶ συνήθ. τὸν στίχον, καὶ εἶναι ἐν χρήσει μόνον μετὰ τοῦ ἡγουμένου. Καὶ, «καὶ οὐκί, ἠὲ καὶ οὐκί,» εἰς ἀντίθετ. μιᾶς ἡγουμένης καταφάσεως, Ἐπίρ. ἀρνήσεως, ὄχι, ὄν: πάντοτε ἐπὶ ἀπολύτων ἀρνήσεων, ὅπου ἀποφάσκεται ὄχι μόνον ἡ ἰδέα, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ὕπαρξις πράγματός τινος, ὅπου, λοιπὸν διϊσχυρίζεταί τις, ὅτι πρᾶγμά τι δὲν ὑπάρχει οὐδαμοῦ· ἐν ᾧ τὸ μὴ εἶναι ἐξαιρετ. ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ σχετικῶν ἀρνήσεων, καὶ ἡ διαφορὰ αὐτὴ ἔχει κύρος εἰς ὅλας τὰς συνθέσ. του οὐ μετὰ τοῦ μή· ὅθεν οὐκ τίθεται ὑπὸ Ὅμ. καὶ τῶν μετ' αὐτὸν τὸ οὐ ποτε παρὰ Συνδέσμ. ἀλλὰ μόνον παρὰ Ἐπιρ. ὡς ἐπεί, ἐπειδή κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται εἰς πράγματα τῷ ὄντι ὑπάρχοντα, ὡς Ἰλ. Φ, 95. ἐξαιρετ. δὲ παρὰ τῷ ῥήματι, καὶ ὀνόματα εἰς αὐθυπάρκτους καὶ ἀπ' ἀλλήλ. ἀνεξαρτήτους προτάσεις· οὕτω καὶ παρὰ μονοσυλλάβοις ῥήμ. τὰ ὁποῖα ἀποφάσκονται ῥητῶς ἐξ αὐτοῦ, ἐξαιρ. οὐ φημί, ἀρνοῦμαι, ἀπονεύω, Λατ. nego, Ἰλ. Η'. 393. Ὀδ. Η, 250. ὡσαύτως οὐ λέγω κ. τ. τ. συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ οὐκ ἐάω, ἀπαγορεύω, Λατ. veto,

Ἰλ. Ε, 256. Herm. Vig. σελ. 889. μετὰ τὰ Ῥήμ. ταῦτα ἕπεται συνήθ. τὸ Ἀπρμφ. β) μετὰ μονοειδοῦ μέρους τοῦ λόγου, ἐξαιρ. μετὰ μονοσ. Οὐσιαστκ. συνάπτετ. μὲν συνήθ. τὸ Μή, ἀπαντᾶται δὲ καὶ τὸ Οὐ, ἐν ταύτῃ τῇ χρήσει: π. χ. «ἡ τῶν γεφυρῶν οὐ διάλυσις,» Θουκυδ. 1. 137. πρβλ. 3, 95. Valck. Ἱππ. 191, Wytt. sel. hist. σελ. 365. καὶ Μή, Α. 7. εἰς ὅλας ταύτας τὰς περιστάσεις ἀνάγεται ἡ ἀρνητις ὄχι εἰς τὴν ἰδέαν, ἀλλ' εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, οὗτας εἶναι π. χ. ἐν τῷ τοῦ Θουκ. χωρίῳ, λόγος περὶ τῆς τῷ ὄντι μὴ διαλυθείσης γεφυρας, πρβλ. Anton. de discr. partic. Οὐ et Μή, Görgl 1823. σελ. 7. γ) ὡς παρὰ τῷ «οὐ φημι» καὶ «οὐκ ἐῶ,» οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Ἐπιθετ. καὶ τοῖς Ἐπιρ. δὲν ἀποφάσκει τὸ οὐ ἁπλῶς μόνον τὴν ἔννοιαν ἀλλὰ τὴν μεταβάλλει καὶ εἰς τὸ ἀντίθετόν της, π. χ. «οὐ πάνυ,» οὐ ὅλου ὄχι, συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. α) ταὐτὸν τῷ Μὴ ἐμφαίνεται τὸ οὐ τότε, ὅταν ἀναφέρεταί τι ὡς λόγος ἢ γνώμη ἄλλου τινός ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ, π. χ. «νομίζει οὐ καλὸν εἶναι,» ὅπου καὶ τὸ Μὴ θέλει εἶναι ὀρθόν, διαφέρει δὲ τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν οὐ πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ἀμέσως μὲ τὸ Ἐπίθ. ὅπερ ἀποφάσκεται, τὸ δὲ Μὴ ἀνάγεται εἰς ὅλην τὴν πρότασιν, ὅθεν δῆλον, ὅτι ἡ γνώμη τινὸς Γραμμτκ. ὅτι δηλ. τὸ μὲν οὐ, ἀποφάσκει ὁλοκλήρους προτάσ. τὸ δὲ Μὴ μόνον μέρη αὐτῶν, δὲν εἶναι ὀρθή, εἰμὴ κατὰ συστολήν· 2) τὸ «οὐκ» τίθεται ἐνίοτε εἰς ἓν τῇ αὐτῇ προτάσει μετὰ μεγάλης ἐμφάσεως,» οὐ γὰρ οἴω οὔσε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι,» Ὀδ. Γ, 27. «οὐ μὲν ἀεργίης γε ἄναξ ἕνεκ' οὔσε κομίζει,» Ὀδ. Ω, 251. πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. 519. δύναται δὲ τὸ δεύτερον οὐ, νὰ θεωρῆται ὡς αὐθύπαρκτον,» οὐ γὰρ οἴω, οὐ, τὶ θεῶν ἀέκητι γενέσθαι,» «οὐ μὲν ἀεργίης γε ἄναξ ἕνεκ', ὄν, σὲ κομίζει,» ὅπερ εἶναι καὶ συχνότ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1645. Ξενοφ. Οἰκ. 15, 10. Reisig comm. crit. de Soph. OC. 350. σελ. 239. ἴδε Γ, 2. ὡσαύτως τίθεται τὸ Οὐ καὶ οὐδὲ εἰς μίαν πρότασ. «οὐ μιν οἴομαι οὐδὲ πεπύσθαι ἀγγελίης.» Ἰλ. Ρ, 642. πρβλ. Ὀδ. Θ, 280. «οὐ μά,» καὶ «οὐ μὰν οὐδέ.» β) ὅταν ἑνόνωνται πλειοτρ. προτάσεων μέλη, ἐπισυνάπτεται τῷ ἡγουμένῳ οὐ, ἐπίσης οὐδὲ καὶ οὔτε, Ὅμ. ἐνίοτε τίθεται ἀμοιβαίως οὐδὲ καὶ οὔτε, καὶ ἄλλοτε πάλιν ἕπεται τὸ οὐ, τῷ, οὔτε Ἡρδτ. 8, 98. Schaef Bos ell. σελ. 229. ἴδε καὶ οὐδὲ καὶ οὔτε. 3) ὅταν ἀποφατικῇ τινι προτάσει ἐπισυνάπτωνται ἄλλοι τινὲς προσδιορισμοὶ γενικώτεροι, π. χ. Τίς ποτέ, οὐδαμοῦ κ. τ. τ. τότε οὗτοι ἑνόνονται συνήθ. διὰ τῆς αὐτῆς ἀρνήσεως, π. χ. «οὐκ ἐποίησε τοῦτο οὐδαμοῦ οὐδείς,» «ἢ πάλλα τῶν μὴ ὄντων οὐδενὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχει, Πλάτ. Παρμ. σελ. 166. Α «ἀκούει δ' οὐδὲν οὐδεὶς οὐδένος,» Εὐρ. Κύκλ. 120. συχνότ. παρὰ τοῖς Ἀττ. αὗται αἱ ἐπισωρευθεῖσαι ἀρνήσεις δὲν ἀναιροῦνται λοιπὸν ἀμοιβαίως ὡς ἐν τῇ λατ. διαλ. 4) ἡ ἀναίρεσις μιᾶς ἀρνήσεως διὰ τῆς ἄλλης. ὡς τοῦτο γίνεται ἐν τῇ Λατ. καὶ Γερμ. διαλ., ἔχει χώραν μόνον εἰς τὰς ἑφεξῆς δύο περιστάσεις. α) Ὅταν ἀνήκουσιν ἀμφοτρ. αἱ ἀρνήσεις εἰς δύο διαφορετ. Ῥήμ. ἔστω νὰ ἦναι καὶ τὸ ἓν ἐξ αὐτῶν Μετοχ. «οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,» Ἰλ. Δ, 224. τότε ὅμως γίνεται συνήθ. ἡ μία τῶν ἀρνήσεων χάριν πλειοτρ. σαφηνείας διὰ τοῦ «μὴ οὐ,» π. χ. «μὴ οὐχὶ μισεῖν αὐτὸν οὐκ ἂν δυναίμην,» ἀντὶ πρέπει νὰ τὸν μισήσω, πρβλ. οὐδείς, 3. β) ὅταν τὸ Μὴ σημαίνῃ σκοπόν τινα, φόβον ἢ νουθέτησιν, καὶ προηγεῖται τοῦ Οὐ, π. χ. «μὴ νύ τοι οὐ χαίσμη σκῆπτρον θεοῖο,» διὰ νὰ μὴ σὲ ὠφελήσῃ μηδὲν τὸ σκῆπτρον τοῦ Θεοῦ, Ἰλ. Δ, 28. ὅμως «φοβοῦμαι μὴ οὐκαλὸν ἦ,» «φοβοῦμαι μήπως δὲν ἦναι καλόν, ἴδε Μή οὐ. 5) Οὐ μετὰ Αἰτ. ἐπὶ ἀρνητικοῦ ὅρκου, ἀντὶ οὐμά Koen. Greg. σελ. 257. Jac. Ατ. σελ. 97. 6) τὸ «οὐκ» παραλείπεται ἐνίοτε, ὅταν ἐν τῷ ἑξῆς κώλῳ ἕπεται οὐ δὲ ἢ οὔτε, ὥστε ὁποῦ τοῦτο ἀποτελεῖ ἀποφατικὸν τὸ πρῶτον κῶλον, «ναυσὶν οὔτε πεζὸς Πινδ. Πυθ. 10, 46. πρβλ. Schaef. Bos. ell. σελ. 777. Herm. Σοφοκλ. Αἴ. 239. (ὅπου ὅμως ἐσφαλμ. ἐπάγεται αὐτὸ τὸ χωρίον τοῦ Σοφοκλ. στίχ. 243. Βι «ἁ δαίμων κουδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν.» καὶ ἐξηγεῖται οὕτως, ὡσὰν νὰ ἔλεγεν «ἁ οὐδεὶς δαίμων κουδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν,» ἐπειδὴ τῷ ὄντι ὑποτίθεται, ὅτι δαίμων τις ἦτον διδάσκαλος τοῦ μαινομένου Αἴαντος, ἴδε στίχ. 186. 216.)

Β) «οὐκ» ὡς ἐρωτηματικὸν μόριον ἐκφράζει πάντοτε ἀποφατικὴν ἐρώτησιν, δι' ἧς ἀποφαίνει ὁ ἐρωτῶν, ὅτι καταφάσκει, καὶ προσμένει καταφατικὴν ἀπόκρισιν, π. χ. «οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι;» δὲν ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι; ὅπου ἡ ἐρώτησις ἐμπεριέχει ἤδη τὴν πληροφορίαν, ὅτι ὑπάρχουσι τῷ ὄντι ἄλλοι, Ἰλ. Κ, 165. πρβλ. Ἰλ. Δ, 242. Ω, 33. καὶ ἀλλαχοῦ β) παρὰ τοῖς Ἀττ. τίθεται συχν. εἰς ταύτην τὴν περίστασιν τὸ Οὐ μετ' ἐκείνην τὴν λέξιν ἡ μετ' ἐκείνας τὰς λέξεις, εἰς τὰ ὁποῖας ἀνήκει, καὶ ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων γίνεται ἡ ἐρώτησις, π. χ. Πλατ. συμπ. σελ. 202. C. Πολίτ. 9. σελ. 590. A. 2) ὁ Μέλλ. μετὰ τοῦ οὐ τίθεται συχν. ἀντὶ τῆς Προστακτ. προσταζων, παρακελεύων ἢ ἐνθαρρύνων, Σοφοκλ. Αἴ. 75. Φιλ. 975. Τραχ. 1183. Herm Vig. σελ. 740. β) ὁ Ὅμ. ὅμως μετχρζτ. πάντοτε τὸν Εὐκτ. Ἀορ. καὶ Ἄν, μετριάζων οὕτω τὴν προστακτ. «οὐκ ἂν δή τον δ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο;» Ἰλ. Ε, 456. ὅθεν καὶ ἐνεστικῷ τῷ τρόπῳ, Ὀδ. Η, 22. χ. 132. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ αὐστηροτέρας προστακτ., Ἰλ. Ω, 263. 3) ὁ Μέλλ. ὅμως τίθεται καὶ ἄνευ τῆς ἐρωτήσεως μετὰ τοῦ οὐ ἀντὶ τῆς Προστακτ. π. χ. «οὐ φήσεις,» ὅπου μετὰ τῆς προστακτ. ἐννοῦται ἡ στερεὰ πληροφορία, ὅτι θέλει γίνει τὸ προστακτ. — Παρὰ τῇ Προστακτ. δύναται νὰ τεθῇ μόνον τὸ Μή, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ Οὐ, ἴδε, Μή, Α. 5. α.

Γ) τὸ «οὐκ» τονίζεται, ὅταν εἶναι ἡ τελευταία λέξις προτάσεώς τινος, π. χ. «καὶ τοὶ γὰρ αἰθοίσας ἔχοντες σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὖκ,» Πινδ. Ὀλ. 7, 87. μάλιστα δὲ, ὅταν ἕπεται πρότασίς τις μετὰ τοῦ Δέ, π. χ. «ἦν μέγας μὲν οὐ καλὸς δέ.» Ξενοφ. πλειότρ. παραδείγμ. ἔχει ὁ Valck. Ἡρδτ. 7, 208. Ἑπομένου τοῦ Ἀλλὰ δὲν μεταβάλλεται ἀναγκαίως τὸ Οὐ μετὰ τοῦ τόνου εἰς Οὔκ, Bornem. Ξενοφ. συμπ. 6, 2. α) λαμβάνει δὲ καὶ τότε τὸν τόνον, ὅταν μετὰ πρότασιν ἀποφατικὴν ἐπαναλαμβάνεται πάλιν κατὰ μόνας, καὶ σχηματίζει καθ' ἑαυτὸ πρότασιν, γίνεται δὲ τότε ἐμφατικόν, π. χ. «οὐ μοι δοκεῖ, ὦ Ἱππία, οὔκ, εἰ ταὐτά γε κ. τ. λ.» Πλάτ. Ἱππ. σελ. 292. B. «θεὸς τεθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔκ,» Σοφοκλ. Αἴ. 970. καὶ αὐτόθι Elmsl. ἔτι δὲ Elmsl. Ἀριστφ. Ἀχ. 423. (ὅστις μετέβαλεν κἄνευ λόγου πανταχοῦ τὸ δεύτερον οὐ εἰς οὔν.) Dind. Ἀριστφ. Βάτρχ. 1315. ὅταν ὅμως ἡ τελευταία ἀρνητις ἐπαυξάνεται διά τινος μορίου, τότε ἀποβάλλει τὸ οὐ πάλιν τὸν τόνον, π. χ. «οὐ γὰρ ἂν δυναίμην, οὐ μέντοιγε,» Πλάτ. Συμπ. σελ. 199. A. 3) τίθεται δὲ καὶ τότε ὁ τόνος, ὅταν τὸ οὐ εἶναι ἀπόκρισις ἀποφατική, δηλ. Ὄχι. 4) τέλος πάντων εἰς ὅλας τὰς φράσεις, ὡς «πῶς γὰρ οὔ; πῶς δ' οὔ; τί γὰρ οὔκ;» κ. τ. τ. Ἐξ ἐναντίας ἀποβάλλει τὸν τόνον ἐν τῷ ὅρκῳ, «οὐ μὰ γάρ,» ἴδε Μά, 2.

Τὰς ἑνώσεις τοῦ οὐ μετ' ἄλλων λέξεων ἴδε, ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ των. Περὶ τοῦ οὐ καὶ μὴ πρβλ. (Th. Anton. de discr. partic. οὐ μὴ Görlitz 1823 (ἔτι δὲ Seebode's Archiv. für Philol. 1824. St. 3.) E. L. Richter de usu et discr. part. οὐ et μή. Gubon. 1831. (συχν. ἑνοῦνται παρὰ τοῖς ποιητ. ὅταν προηγεῖται τὸ Ν τῷ Οὐ, ἀμφότερα φωνήεντα εἰς μίαν συλλαβὴν, ἐξαιρ. ἐν τῷ ἀή οὐα, Ἰλ. Ε, 349. I, 537. Ὀδ. Α, 298. παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἐν τῷ ὠμὴ οὐα καὶ ἠγὼ οὐα. Παρὰ μὲν τοῖς Ἐπικ. ἀπαντᾶται ἡ ἕνωσις αὕτη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ποιητ. πάντοτε.)

Οὗ, Γεν. τῆς ἀναφορ. Ἀντων. Ὅς, συχν. καὶ πολλαχῶς ἐν χρήσει ὡς Ἐπίρ. ἴδε Ὅς, ἥ, ὅ, Αβ. 1.

*Οὗ, Γεν. ἐνικ. τοῦ τρίτου, προσωπ. ἀρσ. καὶ θηλ. ἀντὶ αὐτοῦ, αὐτῆς, καὶ αὐτοῦ, αὐτῆς, συχν. παρ' Ὅμ. ὅμως μόνον ἐν τῷ Ἰων. καὶ Ἐπικ. σχηματ. ἕο, ἕθεν, Εὗ καὶ Εἷο. παρ' Ἀπ. Ῥ. καὶ ἑεῖο. Ἐντεῦθεν μετχρζτ. ὁ Ὅμ. ἐνίοτε ἐγκλιτ. τὸ ἕο, Ὀδ. Ξ, 461. εὗ, Ἰλ. Ξ, 427. Ο, 165. καὶ ὅθεν, Ἰλ. Ι, 686. Ο, 199.

Οὐά, ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως, τὸ Λατ. Vah, ὡς τὸ τῆς συνηθείας βάχ, μκᾶ, βᾶς. Γράφεται δὲ καὶ οὐᾶ, Ἀρρίαν. Ἐπικτ. Γ. 23. Δίων. Κάσσ. 63. 20. σημ. Ἐν δὲ τῇ νέᾳ Διαθ. σημαίνει καὶ ἀποστροφὴν, Ὀτατα.

Οὐαί, ὅθεν Λατ. Vae, ἐπιφώνημα πόνου καὶ ἀθυμίας, παρὰ τοῖς Ἀλεξαιθ. καὶ Ο'. Οὐαί μοι, Vae mihi, ὦ βαί· ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ. Ἀρρίαν. Ἐπικτ. Γ. 19. καὶ ἀλλαχοῦ.

Οὖας, ατος, τό, ποιητ. μάλιστα Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ οὖς, ὠτός, Δωρικ. ὡς, ὠτός, τὸ αὐτίον, ὁ συνήθ. σχηματ. παρ' Ὅμ. ὅστις ὅμως μετχρζτ. ἐκ τοῦ Ἐπικ. μόνην τὴν Γεν. Οὔατος, ἐκ τοῦ Πληθ. τὴν Ὀνομστ. καὶ Αἰτ. Οὔατα, καὶ ἀποῤῥ τὴν Δοτ. Οὔασι· παρ' Ἡσ. μόνον ἐν τῇ Ὀνομστκ. καὶ Δοτ. πληθ. 2) ἔτι ἡ λαβή τινος πράγματος (χεροῦλι, μανίκι). Ἰλ. Δ, 633. Σ, 378. πρβλ. οὖς, ὅθεν

Οὐάτιος, ία, ιον. Ὁ ἔχων αὐτία, ὁ ἔχων μακρὰ αὐτία. 2) ὁ ἔχων λαβὴν (χεροῦλι, μανίκι) ἐξ Ὀρφ. Ἀργ. 219. ἔνθα νῦν Ὑπουάτιος ἀναγινώσκεται.

Οὐᾶτόεις, εσσα, εν, = οὐάτιος.

*Οὐᾶτοκοίτης, ου, ὁ (κοίτη). Ὁ ἐπὶ τῶν αὐτίων κείμενον ἢ κοιμώμενος.

Οὐ γάρ, Ἐν τῷ εὐθεῖ λόγῳ, Διότι ὄχι, δέν, ἐπάγων αἰτίαν τινα, Ὅμ. τίθενται δὲ ἐνίοτε μεταξὺ καὶ ἄλλα μόρια, π. χ. «οὐ μὲν γάρ,» Ἰλ. Ε, 402. 2) ἐν τῇ ἀποκρίσει ἐπιβεβαιόνει ἀποφατικήν τινα ἐρώτησιν, π. χ. «οὐδὲ τοῦτό με θέμις εἰδέναι; Οὐ γάρ.» Λουκιαν. δηλ. Καὶ τοῦτο δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ τὸ ἠξεύρω; ὄχι οὐδὲ αὐτό, μήτε τοῦτο. 3) ἐν τῇ ἐρωτήσει ὡς τὸ οὐ, προϋποθέτει δὲ κατάφασιν· ἔτι «οὐ γάρ» μετὰ μόνας, «τί οὐχ οὕτως; Δὲν εἶναι ἀληθὲς τὸ πρᾶγμα; Δὲν εἶναι ἔτζη; Πλάτ.

Οὐ γὰρ ἀλλά, ἔκφρασις συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐμπεριέχουσα ἄρνησιν καὶ τὴν αὐτῆς αἰτίαν, τίθεται ἐλλειπτικῶς, ὥστε πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ τι ἐκ τῶν προηγουμένων, οἷον «Μὴ σκώπτε με· οὐ γάρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ἀντὶ ὠμὴ σκώπτε με· οὐ γάρ σκωπτικῶς, ἀλλὰ κακῶς ἔχω, ὁ ἐστι μὴ με περιγελᾷς, διότι δὲν τὸ ἀκούω ἀτμέιως, ἀλλ' εἶμαι κακῶς διατεθειμένος. Ἀριστοφ. Βάτρ. 58. «Ἦρ' οὐ παρεῖναι τὰς γυναῖκας δῆτ' ἐχρῆν; Οὐ γάρ, μὰ Δί', ἀλλὰ πετομένας ἥκειν πάλαι.» Ἀριστοφ. Λυσ. 55. δηλ. ἄρα δὲ ἔπρεπε νὰ ἦναι ἤδη παρὸν αἱ γυναῖκες; ὄχι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ πεταξῶσι καὶ νὰ φθάσωσι πρὸ πολλοῦ· ἔχει δὲ ἐντελῶς οὕτως, οὐ γάρ, μὰ Δία, πάρεισιν, ἀλλὰ πετομένας ἥκειν πάλαι ἐχρῆν αὐτάς», πρβλ. Ἀριστφ. Νεφ. 232. Βάτρχ. 192. Ἐκκλ. 386. Ἱππ. 1205. Λατ. enimvero καὶ imo vero.

*Οὐ γάρ ἄν, ταὐτὸν τῷ οὐ γάρ, γίνεται δὲ ἡ ἔκφρασις διὰ τοῦ Ἄν ἐπωπῶν ἀπροσδιόριστος, παρ' Ὅμ. «οὐ γάρ κεν,» Ὀδ. Μ, 107. παρὰ

Πλάτ. νοῦν γὰρ ἂν ποιῶ, καὶ νοῦ γὰρ ἂν ποτεῶ, διότι κατ' οὐδένα τρόπον ἄν, διότι ποτὲ ἄν.

Οὐ γὰρ δή. Οὐ γάρ δήπου, ταὐτὸν τῷ οὐδή, ἐπισυνάπτει δὲ καὶ τὴν αἰτίαν.

Οὐ γάρ οὖν, ἐπὶ ἀρνητικῆς ἀποκρίσεως πρὸς λόγον ἀποφατικόν, ὅπου τὸ οὖν πρέπει νὰ ἀναχθῇ εἰς τὴν προηγουμένην ἀπόδειξιν, τῆς ὁποίας τὸ κῦρος γίνεται ἐντεῦθεν φανερόν, ἄρα ὄχι βέβαια.

* Οὐ γάρ ποτε, ἀντὶ διότι πώποτε, Σοφοκλ. Ἠλ. 482. ἔτι δὲ νοῦ γὰρ ἂν ποτεῶ.

Οὐ γάρ που. Βέβαια δέν, βέβαια κατ' οὐδένα τρόπον, ἔτι δὲ νοῦ γὰρ ἂν ποιῶ.

* Οὐ γάρ τοι. Ἐπαυξήσεν οὐ γάρ, Ὀδ. Φ, 172.

Οὐ γάρ τοι ἀλλά. Ταὐτὸν τῷ οὐ γὰρ ἀλλά, ἐκ Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 286. C.

Οὐγγία, οὐγκία, ἡ· τὸ Λατ. Uncia. Ὀκτὼ δραχμῶν βάρος ἔχουσα.

* Οὔγω, Ἀττ. ἀντὶ Ὀ ἐγώ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 64. Ἀχ. 41. Λυσ. 240.

Οὐδαῖος, αία, αῖον (οὖδας). Ταὐτὸν τῷ, χθόνιος, γήϊος. 2) ὑπόγειος, ταὐτὸν τῷ, κατὰ χθόνιος.

Οὐδαμᾶ. Ἴων, οὐδαμῇ, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ οὐδαμός, εἰς κενὸν μέρος, οὐδαμῇ ἐστήρικτον, Ἡτ. Ἀπ. 218. πρὸς κενὸν μέρος, Ἡρόδ. 1, 24. 34. 56. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) κατ' οὐδένα τρόπον, συχν. παρ' Ἡροδ. τοῖς Ποιητ. καὶ οὐδαμάν, (-νυ) Jac. AP. σελ. 914. τὴν ὁποίαν γραφὴν προκρίνει ὁ Schweighaeuser, καὶ ἐν Ἡρόδ. καὶ δὴ δικαίως, ὅπου δὲν εὑρίσκεται ὁ ἄλλος σχηματ. οὐδαμῇ· τὸ οὐδαμῇ εἶναι κυρίως Δοτ. θηλ. καὶ οὐδαμά οὐδ. πληθ. ἐκ τοῦ οὐδαμός, πρβλ. Reisig, enarr. Sophocl. OC. 508. ἄλλοτε ἐγράφετο οὐδαμῇ, οὐδαμᾷ.

Οὐδαμινός, νή, νόν (οὐδαμός). Οὐδενὸς ἄξιος, ποταπός, οὐτιδανός, ἀδύνατος, ἀξιοκαταφρόνητος, τὸ τῆς χυδαίας συνηθείας Κρητιστάνιος, ὅθεν

Οὐδαμινότης, ητος, ἡ. Ἀναξιότης, ἐκ Φαβωρ. Λεξ.

Οὐδαμόθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ κενὸν μέρος· ἐκ τοῦ οὐδαμός.

Οὐδαμόθι, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ οὐδαμῶς, ποιητ. καὶ Ἴων. ἀντὶ οὐδαμοῦ εἰς κενὸν μέρος, Ἡρόδ. 7, 49. 1. κατέστωσι οὐδαμόθιν, Ἡρόδ. 3, 113. μετὰ Γεν. Ἡρόδ. 7, 126. 2, 113.

Οὐδαμός, ή, όν. Οὐδείς, κανείς, κάμμία, κένεν. ἀντὶ οὐδὲ ἀμόν, ταὐτὸν τῷ οὐδείς, συχνότ. παρ' Ἡρόδ. ἔστις μεταχρζτ. ὅμως ἐξαιρ. τὸ Πληθ. οὐδαμοί, οὐδαμῶν κ. τ. λ. ὡς τὸ οὐδένες, σπαντρ. δὲ εἰς θηλ. ὡς Ἡρόδ. 4, 114. ὅθεν

Οὐδαμόσε, Ἐπίρ. Εἰς κενὸν μέρος, ἐπὶ τῆς εἰς τόπον κινήσεως.

Οὐδαμοῦ, Ἐπίρ. Ἐκ τοῦ οὐδαμός, ταὐτὸν τῷ οὐδαμόθι, εἰς κενὸν μέρος, Ἡρόδ. καὶ Γεν. οὐδαμοῦ γῆς, Ἡρόδ. 7, 169. Valck. Ἱππ. 1012. 2) ἀντὶ οὐδαμόσε. 3) κατ' οὐδένα τρόπον. «Ταῦτα οὐδαμοῦ λέγω», Σοφοκλ. Ἀντιγ. 183. τοῦτ' ἔστι δὲν τὸν ἔχω διὰ τίποτε. Λατ. nullo loco, nullo numero habero. Αἰσχύλ. Περσ. 496. Ruhnk. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 52.

Οὐδαμῶς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ οὐδαμός, κατ' οὐδένα τρόπον, συχν. παρ' Ἡρόδ.

Οὖδας, τό. Ὁμρ. Γεν. οὔδεος, Δοτ. οὔδει καὶ οὔδει, τὸ ἔδαφος, ἡ γῆ, κυρίως ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς, ὅθεν πάσσεται οὔδεσι, ὡς τὸ πάσσειν γῆν, Ὀδ. Ν, 395. καὶ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμρ. πίπτω οὔδεσι, Ὀδ. Ι, 135. πεσόντας οὔδει ἑλεῖν, δαγκάσειν τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ θανατηφόρως πληγωμένων, Ἰλ. Λ, 740. Τ, 61. Ω, 738. Ὀδ. Χ, 289. κάτ' οὔδεσι, ἀπὸ τὸ ἔδαφος, Ἰλ. Μ, 448. Ὀδ. Ι, 242. πεσόντας δεῦ, κατὰ γῆς, Ἰλ. Ρ, 457. Ὀδ. Κ, 440. β) ἐξαιρ. τὸ δάπεδον, πέδωμα, σανίδωμα, συχν. παρ' Ὁμ. ὅθεν κεκαταιπεδον οὔδασι, Ὀδ, Ψ, 46. κὰν Διὸς οὔδεσι, ἐν τῷ δαπέδῳ τῆς κατοικίας τοῦ Διός, Ἰλ. Ω, 427. ὡσαύτως, πατρὸς ἐπ' οὔδεσι, Ἰλ. Ε, 734. Θ, 585. παροιμιακῶς, κὰν' οὔδει καθίζειν τινά, ἀντὶ, ἀφαιρεῖν τινος ὅλα τὰ ὑπάρχοντα, ὑμ. Ὁμ. Ἑρμ. 284. ὡς κὰν' ἐπὶ ξηροῖς καθίζειν τινά, παρὰ Θεοκρ. (συγγεν. μὲ τὸ νὸ οὐδός, τὸ κατώφλιον, καὶ νὴ ὀδόν: ἡ Ὀνομαστ. ὅμως κτὸ οὔδεος, ἀντὶ οὔδας δὲν ἀπαντᾶται, καὶ αἱ Ἴων. πτώσεις οὔδεος, οὔδει, ἐξηγοῦνται ἀρχαίοντως ἐκ τῆς συνηθ. Ἴων. μεταβολῆς τοῦ α εἰς ε, πρβλ. Πρέτας καὶ Κῶας.)

Οὐδέ, Ἐπίρ. (οὐ, δέ). Ὄχι ὅμως, ὅμως δέν, Ὁμ. καὶ Ἡσό. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. χωρίζεται συχν. ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ, νοῦ δέν, ὅπερ ἔκαμε καὶ ὁ Heyne ἐναντίον τῆς Ἑπικ. χρήσεως ἐνίοτε ἐν τῇ Ἰλ, ὡς Ε, 138. Ω, 418, συγκατατανύσαντας εἰς τοῦτο τοῦ Bast. app. ep. cr. σελ. 36. 2) συνηθ. Καὶ ὄχι, συνάπτει δὲ ὁλοκλήρους προτάσεις, καὶ ἀντίκειται κατὰ τοῦτο τῷ οὔτε, ὅπερ συνάπτει συνηθ. μόνον μοναδικὰ μέρη τῶν προτάσεων: ἑπτὰς τούτου εἶναι ἡ σημασ. τοῦ οὐδὲ διὰ τὸ δὲ μᾶλλον διαχωριστική, ἡ τοῦ οὔτε ὅμως διὰ τὸ Τε μᾶλλον συζευκτική. ἤδη παρ' Ὁμ. συχν. παρὰ τῷ ὁποίῳ ἀπαντᾶται συχν. καὶ νοῦδέ μὲν οὐδέν, καὶ δ' ὅλου ὄχι δέν, Ἰλ. Β, 703. Ε, 22. Ζ, 130. Κ, 299. νοῦδέ μὲν οὐδὲ ἔοικεν, Ἰλ. Μ, 212, νοῦδέ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, Ὀδ. Θ, 32. καὶ ἀλλαχοῦ: τὸ πρῶτον οὐδέ, εἶναι τότε ἁπλοῦς σύνδεσμ. Λατ. neque, καὶ τὸ ἄλλο ἐπιρρηματικὸς σύνδεσμ. Λατ. ne — quidem: ἀμφότερα συνυπάρχουσιν ἄρα κατὰ τύχην, ἄνευ τινὸς ἀμοιβαίας σχέσεως, καὶ χωρὶς νὰ ἀποτελῶσι τὴν σημασ. ἐμφατικήν· ὡσαύτως τίθεται τὸ οὐ καὶ οὐδὲ εἰς μίαν πρότασιν, ἴδε οὐ, Α, 2. α. πρβ. νοῦ μὰν οὐδέν. 3) ἐπαυξάνον τὴν ἄρνησιν, καὶ ὄχι, καὶ μήτε, μήτε, Ὁμ τὴν ὁποίαν σημασ. ἔχει τὸ οὐδὲ πάντοτε, ὅταν εὑρίσκετ. ἐν τῷ μέσῳ τῆς προτάσεως: ὁ Ὁμ. τὸ σύναπτει συνηθ. μὲ Ἐπίρ. ὡς νοῦδ' ἠβαιόν, οὐδὲ τυτθόν, οὐδὲ μίνυνθα κ. τ. τ. μήτε τὸ παρακμαῖον: ὡσαύτως κάττειπτος οὐδ' οἰκουμένη, Σοφοκλ. Φιλ. 2. κἄκιστος οὐδ' οἰκητόρων, Reisig enarr Sophocl OC 39. Ἐκτὸς τούτου συνάπτει τὸ οὐδὲ ἐπίτης καταφατικήν τινα καὶ ἀποφατικὴν πρότασιν, καὶ δύο ἀποφατικὰς προτάσεις: πρέπει ὅμως εἰς τὴν τελευτ. περίστασιν νὰ ὑπάρχῃ πάντοτε ἡ ἄρνησις ἢ διὰ τοῦ οὐ ἄμεσος: ὡσαύτως νοῦδέ τεω, καὶ ὄχι, Ἰλ. Α, 406. Δ, 437. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἔχουν οἱ κριτ. νοῦδέ καί. 4) νοῦδέ —, οὐδέ — ή, ἐν τῇ ἀρχῇ δύο προτάσεων, Ὁμ. ὅπερ διαφέρει ἀπὸ τὸ νοῦτε —, οὔτε — ή, κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ πρῶτον ἐμπεριέχει διαχοῦσαν ἄρνησιν τοῦ αὐτοῦ εἴδους. — Ἐνίοτε ἀπαντᾶται καὶ νοῦδέ —, οὔτε — ή, Ἰλ, Α, 115. νοῦδε —, οὔτε — ή, Πλάτ. Πολ. 6. σλ. 499. B. Matth. gr. Gramm. σλ. 888. Schaef Dyon. comp. σλ. 36. 299. καὶ νοῦδέ —, οὔ — ή, Scaef. Bos. ell. σλ. 229. (τὸ νοῦδέ —, οὔτε — ή, δὲν ἔχει πιθαν. τὴν αὐτὴν ἀμοιβαίαν σχέσιν ὡς τὸ νοῦτε —, οὐδέ—. Αἱ φανόμεναι περιστάσεις διακρίνονται οὕτω πως: 1) τὸ οὐδὲ τίθεται κατὰ μόνας, καὶ εἶναι ταὐτὸν τῷ οὐ (ὡς πρὸς τὴν ἑπομένην πρότασιν) ταὐτὸν δὲ τῷ Καί (ὡς πρὸς τὴν ἡγουμένην) π. χ. Θουκυδ. 1, 142. «καὶ μὴν οὐδ' ἡ ἐπιτείχισις, οὐδὲ τὸ ναυτικόν», ὅμως μήτε ἡ ἐπιτείχισις τῶν εἶναι φοβερά, μήτε αὐτὸ τὸ ναυτικόν. 2) τὸ δὲ ἐν τῷ οὐδὲ ἀνάγεται εἰς τὴν ἡγουμέν. πρότασιν, καὶ μόνον τὸ οὐ ἔχει ἀναφορὰν εἰς τὴν ἑπομένην, ὡς Ὀδ. Χ, 231. 3) μερικὰ χωρία εἶναι διαφθαρμένα, π. χ. Θουκυδ. 3, 38. «μηδὲ ὀκτῶ», ὅπου ὁ Bekker γράφει ὀρθῶς ἐν χειρογρ. μήτε. — Ἐν τῇ Ἰλ. Α, 115, διηρέθησαν αἱ τέσσαρες ἰδιότητες τῆς κόρης εἰς δύο τάξεις: μήτε κατὰ τὸ σῶμα, μήτε κατὰ τὸ σχῆμα· ἐφεξῆς, μήτε κατὰ τὸν νοῦν, μήτε κατὰ τὴν τέχνην· — Καθόλου δὲ λέγεται, νοῦ — οὕτω, ἢ νοῦτε — οὕτω: καὶ εἰς ἄλλην ἔννοιαν, νοῦ — οὐδέν, ἢ νοῦτε — οὐδέν, ἐφεξῆς, νοῦτε — οὔτ: ποτὲ ὅμως, νοῦδὲ — οὔτ, ἢ νοῦδὲ — οὔτε, ἢ νοῦδὲ — οὐδέν. I.' Doederlein. 5) συχν. ἕπεται μετὰ τὸ οὐδὲ μόριόν τι, ὅπερ ἄλλοτε ἑνόνεται μὲ τὸ οὐ, π. χ. παρ' Ὁμ. νοῦδ' ἄνω, καὶ νοῦδὲ κεν, οὐδὲ γάρ, οὐδὲ μέν, οὐδὲ μήν, οὐδὲ νυ, οὐδ' ἄρα περ, οὐδὲ τί πω, κ. τ. τ. ἡ σημασ. ὅμως τούτων τῶν μορίων δὲν πάσχει μεταβολήν, ἐπειδὴ διὰ τοῦ δὲ συνάπτονται μόνον πλειστρ. προτάσεις, ἴδε λοιπὸν οὐκ ἄν, οὐ μέν κ. τ. λ.

Οὐδείς, οὐδεμία, οὐδέν, Γεν οὐδενός, οὐδεμιᾶς, οὐδενὸς κ. τ. λ. κατὰ τὴν κλίσιν τοῦ εἷς, μία, ἕν, κυρίως οὐδὲ εἷς, οὐδὲ μία, οὐδὲ ἕν, τὸ τῆς συνηθείας κένεις, κάμμία, κένεν. Μήτε εἷς, μήτε μία, μήτε ἕν· ὡς τὸ nullus, ἐκ τοῦ ne ullus, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. α) τὸ Οὐδ. νοῦ δένα ὡς Ἐπίρ. ἀντὶ οὐδαμῶς, Μηδαμῶς Ἰλ. Α, 412. Ὀδ. Δ, 195. καὶ ἀλλαχοῦ, παρ' Ὁμ. ἡ συνηθ. χρῆσις, ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. συχὶ σπάν. β) εἰς Πληθ. νοῦδένεσι, Γεν. νοῦδένων, Δοτ. νοῦδέσσι, ἀντὶ οὐδαμοί, παρ' Ἡρόδ. 9. 58. Ξενοφ. Δημοσθ. καὶ ἄλλοι. γ) «Οὐδέν, ὁ, ἡ, ἀντὶ ὁ Οὐτιδανός, οὐδενὸς ἄξιος, ὁ μὴ δυνάμενος, ὑπάρχων, Ἀττ. ὡσαύτως εἶναι τὸ οὐδεὶς ταυτοσήμ. τῷ ὁ μὴ ἔχων ὑπόληψιν, ὁ ἄτιμος, Reisig enarr. Σοφοκλ. OK. 914. δ) νοῦδέν τεω, ὡς τὸ Λατ. nihil quicquam, Heind. Πλάτ. Φαιδ. σελ. 65. E. Jac. Ach. Tat. σελ. 728. ε) νοῦδέν ὅ τι οὖν, τὸ Λατ. nihil non, δηλ. Ἅπαν, ὡσαύτως τὸ Ἀρσ. νοῦδείς ἔστις οὖν, Λατ. nemo non, δηλ. Ἅπας, Ἡρόδ. 3, 72. Loh. Σοφοκλ. Αἰ. 1403. καὶ νοῦδέν ὁποῖον οὖν, Σοφοκλ. Ἀντ. 4. Wyttenb. bibl. crit. 3, 2. σελ. 93. ζ) κτὸ οὐδένα, τὸ μηδέν· παρὰ τοῖς Ἀριθμητ. = ο. η) κῆτις ἡ οὐδείς, ἀντὶ μόλις ἕνας, πολὰ ὀλίγοι, Valck. Ἡρόδ. 3, 140. Ξενοφ. Κυρ. 7, 5, 45. ὡσαύτως κεῖς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ, Λατ. vel duo vel nemo, ἴδε Passow Anm. zu Pers. sat. 1, 3. θ) νοῦδείς οὐκ ἔπασχε τεω, ὡς τὸ Λατ. nemo non, ἕκαστος ἔπασχέ τι, Ξεν. Συμπ. 1, 9. εἶναι μὲν κατὰ τὴν συνηθ. χρῆσιν, ἀπολογεῖται δὲ διὰ τοῦ χρησμοῦ παρ' Ἡρόδ. 6, 56. ἴδε καὶ Herm. Soph. Ant. 4. 2) ἡ ἐμφατικτρ. κατὰ λέξιν σημασ. ἔμεινεν ἰδία τῶ ἑνὸ εἰ σχηματισμῷ οὐδὲ εἷς, οὐδὲ μία, οὐδὲ ἕν, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν συγχωροῦτε μήτε αὐτοὶ οἱ Ἀττ. ποιητ. ἐλίψιν, παρεισπαγουσιν ὅμως μόρια, ὡς νοῦδ' ἂν εἷς, οὐδὲ πρὸς μίαν, κ. τ. τ. Porson. Εὐρ. Ἑκ. praef. σελ. 37. 3) «Οὐδέ μοι πλέον ἠνεν· τίποτε δὲν μοὶ ἔμεινε· δὲν μοὶ ἐβοήθει πλέον τίποτε. «Οὐδὲν πλέον ποιεῖν – τί δεῖ λέγειν· τίς ἡ χρεία πολλῶν λόγων; τί χρειάζονται τόσα πολλὰ λόγια; Πλάτ. «Παρ' οὐδὲν ἂν ἦλθεν εὐθὺς ἀπολέσαι τὰ πράγματα». Ὀλίγον ἔλειψε. Πλούταρχ. εἰς Ἀριστ. 20. Παρ' Ἡροδότ. Η', 142. κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ, οὐδέ ποτε, χωρίς. «Ἐγείρετε γὰρ τὸν δε τὸν πόλεμον ὑμεῖς, οὐδὲν ἡμεῖς βουλομένωνι», κωμῳδ. μὴ Ἀττ. σχηματ. εἶναι τὸ οὐδείς, οὐδέν, ὅπερ ἴδε (Κατὰ τὸν Ζηνόβιον ΕΜ. σελ. 639, 17. καὶ ἄλλος Γραμμ. δὲν εἶναι σύνθετ. τὸ οὐδείς ἐκ τοῦ οὐδὲ καὶ εἷς, ἀλλ' ἐκ τοῦ οὐ, καὶ τοῦ Αἰολ. δεὶς, δέν, Γεν. δεινός, ὅπερ μεταχρζτ. καὶ ὁ Ἀλκαῖος· τὸ δεὶς, δέν, ὅθεν δεῖνα, δεῖνος, δεῖνι, ἤθελε λοιπὸν εἶναι ταὐτὸν τῷ τίς, τί,

καὶ τὸ οὐδεὶς ταὐτὸν τῷ οὔτις· ἀλλὰ τὰ ἐκ τοῦ τόνου καὶ τοῦ πληθ. ἀριθ. τῆς ὑπάρξεως ληφθέντα τεκμήρια δὲν ἐξαρκοῦσι, καὶ τὸ θηλ. οὐδεμία δὲν ἐξηγεῖται ἐντεῦθεν, ἐπίσης δὲ καὶ τὰ Ἐπίθ. οὐδέτερος, καὶ οὐδεπότερος. ἴδε Buttm. ausf. Gr. Cramm. σελ. 281, f. ἴσως δὲ εἶναι καὶ τὸ Αἰολ. δεὶς μᾶλλον = εἰς ἤ τίς.) (οὐδεμία, -υνν)

*Οὐδέποτε, Ἰων. ἀντὶ Οὐδέποτε, Ἡρόδ. 1, 56. 8, 111.

*Οὐδενάχις, καὶ Οὐδενάχι, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Οὐδέν, μόνον παρὰ τοῖς νεωτερ. Ἀριθμ. οὐδεμίαν φοράν.

Οὐδένεια, ἡ, ἡ Οὐδενία (οὐδέν). Ἀναξιότης, ἀσθένεια, οὐτιδανότης, ὡς τὸ Ἀνανδρία.

*Οὐδενίζω (οὐδέν). Κάμνω οὐδέν, ἀφανίζω, ταπεινόνω, Jac. A. P. σελ. 80.

Οὐδενόσωρος, ὁ, ἡ (οὐδείς, ὥρα). Ὁ μὴ ἄξιος λόγου, ὁ ἀξιοκαταφρόνητος, «τείχεα», Ἰλ. Θ, 178.

Οὐδενόω, ῶ (οὐδέν). Ἐξουδενόνω, μεταβάλλω τι εἰς τὸ μηδέν.

Οὐδέπη, Ἐπίρ. Κατ' οὐδέν, κατ' οὐδένα τρόπον, Ὀδ. Μ, 433. «οὐδέ πη ἔστινα», μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. δὲν εἶναι δυνατὸν κατ' οὐδένα τρόπον, ὅμ. Ὀμ. ὁ, 58. γράφεται καὶ ὡς μία λέξις, Οὐδέπη, ἔτι καὶ Οὐδέπῃ, πρβλ. Οὔπη. (ὁ Βόλφιος γράφει ἐν τῇ Ὀδ. ἀκόμη Οὐδέ πῃ.)

Οὐδέποτε, ἐν τῷ Ἰων. πεζῷ λόγῳ Οὐδέκοτε, Ἐπίρ. (οὐδέ, ποτέ). Ποτέ, οὐδεμίαν φοράν, παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστ. μετὰ τοῦ Παρακμ. ὅμως καὶ μετὰ τοῦ Ἐνεστ. Ὀδ. Κ, 565. Ἡσ. Θεογ. 759. καὶ μετὰ τοῦ Μέλλ. Ὀδ. 2, 203. Ἡσ. Ἔργ. 178. Οἱ Ἀττ. συντάσσ. μὲν συνηθ. τὸ Οὐδέποτε μετὰ τοῦ Μέλλ. καὶ τὸ οὐδεπώποτε μετὰ τοῦ Παρακμ. Piers. Ἡρωΐαν. σελ. 460. Bc. Ἀρστφ. Ἐκκλ. 384. ἀπαντᾶται δὲ τὸ Οὐδέποτε ὡς τὸ Λατ. nunquam καὶ παρὰ τοῖς δοκιμωτ. συγγρ. ὡς Πλάτ. Ξενοφ. Ἰσοκρ. καὶ ἄλλοις μετὰ τοῦ Παρακμ. Priscian gramm. 18. σελ. 1196. Wolf. Dem. Lept. σελ. 313. Lobeck. Phryn. σελ. 458. Πρβλ. Οὔποτε. — Ὁ Βόλφιος γράφει ἐν Ὀμ. ποτὲ μέν, Οὐδέποτε, ποτὲ δέ, Οὐδέ ποτε· ἐνίοτε παρεμβάλλεται καὶ ἄλλη τις λέξις, ὡς Ἰλ. Ζ, 99.

Οὐδέπω, Ἐπίρ. καὶ μήτε ἀκόμη, κἀμμίαν φοράν, ποτέ, Ὀμ. ὅστις παρεκτείνει συνηθ. καὶ ἄλλην τινὰ λέξιν, «οὐδέ τί πω, οὐδ' ἂν πω, οὐδ' ἄρα πω, οὐδέ νύ πω», κ. τ. τ. πάντοτε ἐπὶ παρωχημένου, πρβλ. Οὔπω, ὅθεν

Οὐδεπώποτε, Ἐπίρ. καὶ μήτε ἀκόμη ποτέ, ποτέ ἀκόμη, πάντοτε ἐπὶ παρωχημένου, ποτὲ ὅμως ἐπὶ μέλλ. χρόνου, ἴδε τὴν ἐξήγησ. τοῦ Thom. M. σελ. 662. καὶ Lobeck. Phryn. σελ. 458. πρβλ. Οὐ πώποτε.

Οὐδέτερος, ἔρα, ερον, ἀντὶ, Οὐδὲ ἕτερος, ὡς Neuter, ἐκ τοῦ ne καὶ uter, λέξεις ἐκ τῶν δύο, οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἄλλος, πρῶτον παρ' Ἡσ. ὅστις μετχρζτ. πάντοτε τὸν πληθ. ἀριθμ. Ἀσκ. 171. Θεογ. 638. ὡσαύτως παρ' Ἡρόδ. 3, 16. Ἡροδοτ. ἐ. 82. «Πυθὴ οὐδέτερα τούτων ἔα· μήτε τὸ ἓν, μήτε τὸ ἄλλο· παρὰ τοῖς Γραμματ. τὸ οὐδέτερον», συνυπακ. Γένος, genus neutrum. 2) Ὅς τις δὲν εἶναι μήτε ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, μήτε ἀπὸ τὸ ἄλλο· ὅθεν

Οὐδετέρωθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ κἀνὲν ἐκ τῶν δύο μερῶν.

Οὐδετέρως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ οὐδέτερος, Κατ' οὐδένα ἐκ τῶν δύο τρόπων· παρὰ Γραμματ. κατ' οὐδὲν ἐκ τῶν δύο γενῶν, neutraliter.

Οὐδετέρωσα, Ἐπίρ. ἐπὶ τῆς εἰς τόπον κινήσεως, εἰς κἀνὲν ἐκ τῶν δύο μερῶν, Ἰλ. Ξ, 18.

*Οὐδ' ἔτι, καὶ μήτε πλέον, Ὀμ. ἴδε, Οὐκέτι· συγχεῖται συχν. μὲ τὸ Οὐδέ τι.

*Οὐ δή, τῷ ὄντι ὄχι — δέ, non sane, Ὀμ. ἐπαυξάνει δὲ καὶ τὴν ἀποφατικὴν ἐρώτησιν μὲ τὸ Οὐ, Ὀδ. Η, 239.

Οὐδήεις, ήεσσα, ήεν (οὐδας). Ὁ εἰς τὸ οὐδας, κατὰ γῆς εὐρισκόμενος, ἐπίγειος, Ὀδ. Ε, 334. Κ, 136.

Οὐ δή που, καὶ οὐ δήπου, Ἐπίρ. Βέβαια ὄχι, δέν, οὐδή που ἀδύνατον, ὅ ἐστι Βέβαια δὲν εἶναι πάντῃ ἀδύνατον, ἢ ὡς μὴ φαίνεται, δὲν εἶναι ἀδύνατον. Πλάτ. «Οὐδή πούγεω Ὄχι βέβαια, ὡς μοὶ φαίνεται, Δημοσθ. οὕτω δὲ καὶ τὸ Οὐδήπουθεν· ἴδε, καὶ Δήπου.

Οὐδεπότερος, ταὐτὸν τῷ οὐδέτερος, Διονύσ. Ἀρχαιολ. Β'. 58.

Οὐ δῆτα, Ὄχι, βέβαια ὄχι.

*Οὐδοπότερος, ἔρα, ερον (οὐδέ, ὁπότερος) = οὐδέτερος.

Οὐδοπωσοῦν, καὶ οὐδοπωστιοῦν, Ἐπίρ. ἀντὶ οὐδ' ὅπως οὖν, καὶ οὐδ' ὅπωστε οὖν, κατ' οὐδένα, τρόπον, παντελῶς, παντάπασι.

(Οὖδος, τό)· ὅθεν τὸ οὔδεος, οὔδει· κατὰ δὲ ὀνομαστικὴν εἶναι ἐν χρήσει τὸ οὖδας.

Οὐδός, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. «ὁ ὁδός», Meineke Μενανδρ. σελ. 233. Τὸ κατώφλιον, ἐξαιρ. τὸ κάτω κατώφλιον τῆς θύρας τοῦ οἴκου, συχν. παρ' Ὀμ. «χάλκεος, λάϊνος, μέλινος, δρύινος», μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ χάλκεος ἦτον ὁ πολυτιμώτατος, Ὀδ. Η, 85. 89. παρ' Ἡσ. πάντοτε «χάλκεος· ἔτι δὲ καὶ β) τὸ κατώφλιον πάσης ἄλλης εἰσόδου, εἰς δωμάτιον, αὐλὴν, ἢ καὶ εἰς τὸν Ἅδην, Ἰλ. Θ, 16. ὅθεν γ) «ἐπὶ γήρας οὐδῷ», ἐν τῇ ἐνάρξει τοῦ γήρατος, μ' ὅλον ὅτι τινὲς τὸ ἐλαμβάνουσι ἐπὶ τοῦ βαθυτάτου γήρατος, ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, ὅπερ χωρίζει τὸ γῆρας ἀπὸ τὸν θάνατον, ἴσως τοῦτο εἶναι ὀρθότ. Ἰλ. Χ, 60. Ω, 487. Ὀδ. Ο, 348. Ἡσ. Ἔργ. 333. Ἀττ. «ἐπὶ γήρως ὀδῷ» Valck. Ἡρόδ. 3, 14. καὶ «γήρας οὐδὸν ἱκέσθαι», Ὀδ. Ο, 246. Ψ, 212. ὅμ. Ἀφρ. 106. «οὐδὸς βιότου», ἀντὶ «τέλος βιότου», Κ Σμ. (τὸ «ὁ οὐδὸς» πρέπει πανταχοῦ νὰ διακρίνηται ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ «ἡ οὐδός»· ἐπειδὴ μ' ὅλον ὅτι «ὁ οὐδὸς» καὶ «ἡ ὁδός» εἶναι λέξεις συγγεν. σφάλλει ὅμως ἐκεῖνος μεγάλως, ὅστις ὑπολαμβάνει τὸ «ὁ οὐδὸς», Ἰων. ἀντὶ τοῦ «ἡ ὁδός»· ἔτι εἶναι καὶ «οὐδός» καὶ «οὐδὸς» συγγεν.)

*Οὐδός, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. «ἡ ὁδός», παρ' Ὀμ. μόνον ἅπαξ, Ὀδ. Ρ, 196. Ἡρόδ. 2, 7. 3, 126. ἀπαντᾶται ὅμως καὶ παρὰ τούτῳ συχν. ὁ συνηθ. Σχηματ.

*Οὐδοστιοῦν, Οὐδ. Οὐδοτιοῦν, ἀντὶ οὐδὲ ὅστις οὖν, οὐδὲ ὅ,τι οὖν, Κάνείς, δὲ ὅλου κἀνείς, Οὐδέτ. καὶ ὡς Ἐπίρ. οὔτε τὸ παρεμμικρόν, παντελῶς, οὐδὲ τὸ σύνολον, παντάπασι, τελείως.

Οὐδοῖν, ῶνος, ὁ, Udo, Πολυδ. Γ. 50. εἶδος σανδαλίου ἐκ γουνὸς, ἢ μαλλίου.

Οὖθαρ, αρος, τό. Τὸ στῆθος μετὰ τῶν μαστῶν ἤτοι μὲ τὰ βυζία ὁμοῦ, κατ' ἀρχὰς μόνον ἐπὶ ζώων, Ὀδ. Ι, 440. Ἡρόδ. 4, 2. νεωτερ. καὶ ὡς τὸ μαζὸς καὶ μαστὸς ἐπὶ γυναικῶν, μετὰ τῆς παρεκπλησίου σημασ. ἀτενήθους γονιμότητος. 2) Μεταφ. «οὖθαρ ἀρούρης», τὸ πιότατον τῆς γῆς, ἤτοι τὸ γονιμώτατον, τὸ κάρπιμον καὶ τὸ κάλλιστον αὐτῆς, Ἰλ. Ι. 141. 283. ὅμ. Δημ. 450. ὡς τὸ «πυγὴ ἀγροῦ» καὶ Λατ. uber arvi, Virg. Aen. 7, 262. ὅθεν καθόλου, Γονιμότης, καρποφορία. (ὅθεν uber, ubertas, uterus.) ὅθεν

Οὐθάτιος, ία, ιον, Ἀνάλ. Β'. σελ. 146. Ἀριθμ. 22. Ὁ εἰς τὸ στῆθος, ἢ εἰς τοὺς μαστοὺς ἀνήκων, ὁ ἔχων πλήρεις μαστούς· ὅθεν μεταφ. Καρποφόρος.

Οὐθατόεις, εσσα, εν, = οὐθάτιος.

Οὐθείς, οὐθέν, νεωτερ. μὴ Ἀττ. σχηματ. ἀντὶ οὐδείς, οὐδέν, μᾶλλον παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἀπὸ χειρὸν τοῦ Ἀριστοτ. καὶ Θεοφρ. συχν. ἐν χρήσει, Lobeck. Phryn. σελ. 181. τὸ θηλ. οὐδεμία ὅμως δὲν μετέβη εἰς τὸ οὐδεμία, ὅθεν

Οὐθένεια, ἡ, νεωτερ. σχηματ. ταὐτὸν τῷ οὐδένεια.

Οὐθέτερος, ἔρα, ερον, νεωτερ. σχηματ. ἀντὶ οὐδέτερος.

Οὐθήν, Ἐπίρ. Βέβαια ὄχι· μόνον ποιητ. συχν. παρ' Ὀμ. καὶ, ἐπαυξηθὲν «οὐθὴν δή», Ὀδ. Γ. 352. σχεδὸν ταὐτὸν τῷ οὐ δή, ὅμως ὄχι τόσον ὡρισμένον· ἴδε, θήν.

*Οὔτεγον, οὔπον καὶ οὔτον, τό, Αἰγυπτιακόν τι ὑπόγειον καρποφόρον φυτὸν, ἴσως arum colocasia, τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς εἶναι ἐδώδιμος· ἡ γραφὴ εἶναι ἀμφ.

Οὐκ, ἀντὶ οὐ, Πρὸ φιλουμένου φωνήεντος, κυρίως ὅμως καὶ τότε, ὅταν προτάσεις τελευταῖαι μὲ τὴν ἄρνησιν, ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἐξαιρέσεις τινές, ὡς Σοφοκλ. Αἴ. 970. ὅπου τὴ κατὰ τὸν Elmsl. μεταβολὴ εἰς οὐ μετὰ τὸ «οὐ κείνοτινα» εἶναι ἐπίσης μεμπτή, ὡς τό, Ἀρστφ. Ἀχ. 428 «οὐ Φοίνικες», οὖν, τοῦ Brunck οὐκ· ὀρθὸν εἶναι Ἀρστφ. Βατ. 1308. «οὐκ ἐλεσβίαζεν», οὐκέμ ὅμως Μενανδρ. παρ' Ἀθ. σελ. 434. Γ. πρέπει νὰ γράφηται «οὐκ ἔλαττον, οὐκα», ἀντὶ οὐ, Meinek., σελ. 99. ἐπειδὴ ἡ ἔμφασις ἀπαιτεῖ τὴν ἐπανάληψιν τῆς αὐτῆς λέξεως. Παρὰ τοῖς Ἰων. ὅμως τίθεται τὸ οὐκ καὶ προ δασυνομ. φωνήεντος. Ἡρόδ.

*Οὐκαλέγων, οντος, ὁ, ὁνομ. κύρ. Ἰλ.

*Οὐκ ἄν. Βέβαια ὄχι, δυσκόλως, συχν. παρ' Ὀμ. ὅστις μετχρζτ. ἐπίσης καὶ τὸ Ἰων. «οὐ κεν, ἢ οὐ κεν», ἀπαλύνων ὁπωσοῦν τὴν ἄρνησιν, μετὰ τῆς Ἐνεστακ. καὶ Εὐκτ. ὡς γίνεται τοῦτο καὶ παρὰ τῷ Ἀν. 21 ἐν τῇ ἀποφατικῇ ἐρωτήσ. συστέλλει ὁπωσοῦν τὴν ἐν αὐτῇ περιεχομένην ὑπόθεσιν, παρ' Ὀμ. τότε συνηθ. «οὐκ ἄν δή», μετὰ τῆς Εὐκτ. Ἰλ. Γ, 52. Ε, 32. Κ, 204. Ὀδ. Ζ, 57. Η, 22.

*Οὐκ ἄρα, ὄχι λοιπόν, Ὀμ. καὶ ἐπαυξάνον· Βέβαια ὄχι, Ἰλ. Π, 33. 2) ἐν τῇ ἐρωτήσει «οὐκ ἄρ' ἐμέλλες οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι χόλου;» λοιπὸν μήτε ἐν τῷ θανάτῳ κ. τ. λ. Ὀδ. Δ, 553. σημαίνει δὲ τὸ «οὐκ ἄρα» πάντοτε συμπέρασμά τι ἐκ τῶν προηγουμένων, ἅπερ ὅμως δὲν εἶναι χρεία νὰ ἐκφράζωνται ῥητῶς, ἴδε οὖν, τ-

*Οὐ κε, καὶ οὐ κεν, ἴδε οὐκ ἄν.

Οὐκέτι, Ἐπίρ. ἀντὶ οὐκ ἔτι, ὄχι πλέον, ὄχι πάλιν, ὄχι περαιτέρω, καὶ καθόλ. Ἤδη ὄχι, συχν. παρ' Ὀμ. καὶ Ἡσ. «ὡσαύτως παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. «οὐδ' ἔτι», καὶ ὄχι πλέον, Ὀμ. ἐνίοτε καὶ ἀντιστρόφως, «ἔτ' οὐκέ», Σοφοκλ. Τραχ. 161 Φιλ. 1217. καὶ αὐτόθι Schaef. ἀντίκειτ. τῷ, οὔπω.

Οὐκί, Ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ οὐχί, = οὐκ, παρ' Ὀμ. πάντοτε ἐπὶ τέλους τῆς προτάσεως, συνηθ. καὶ τοῦ στίχου, ἀφ' οὗ προηγήθη κατάφασις, ὅθεν πάντοτε «καὶ οὐκί», ἢ «ἠδὲ καὶ οὐκί.» (-υ)

Οὔκουν, Ἐπίρ. (οὐκ, οὖν). Ἐν καταφατικαῖς προτάσ. λοιπὸν ὄχι, δὲν, ἀκολούθως ὄχι, Λατ. non ergo, συχνοτ. παρὰ τοῖς Ἀττ. β) μ' ὅλον τοῦτο ὄχι, μετὰ τὸ Ἔμτας, Σοφοκλ. Αἴ. 1339. γ) καθόλου, Τῷ ὄντι ὄχι, Λατ. non sane, ἐξαιρ. μεθ' ὅρκου, ὅπου τὸ συμπέρασμα ἐκ τῶν προηγουμένων, ὅπερ κεῖται ἀεὶ ἐν τῇ λέξει, γίνεται σχεδὸν ἀνεπαίσθητον, καὶ ἰσχύει μόνη ἡ ἄρνησις, Ἀρστφ. Πλοῦτ. 889. Ἱππ. 463. Πάτρ. 488. Σοφοκλ. Φιλ. 872. 907. 2) ἐν ἐρωτηματικαῖς προτάσ. λοιπὸν ὄχι, δέν; ὄχι ὅμως; ὡς τὸ nonne ergo, τότε μόνον ἐν χρήσει, ὅταν ὁ ἐρωτῶν φανερώνει, ὅτι καταφάσεις ὁ ἴδιος τὸ πρᾶγμα ἐκ προηγουμένων αἰτιῶν, καὶ ἐκδέχεται ἀπὸ μέρους τοῦ ἐρωτηθέντος κατάφασιν, «οὔκουν γέλως ἡδιστος εἰς ἐχθρούς γελᾶν;» Δὲν εἶναι λοιπὸν κ. τ. λ.; Σοφοκλ. Αἴ. 79. ἐνίοτε καὶ διεχωρίζεται, «οὐ δεινὸν οὖν δῆτα;» δὲν εἶναι λοιπὸν θαυμαστόν;

Ἀριστ. Ἱππ. 875. β) Ὄχι λοιπόν; Λατ. nonne? ἴδε, τὸ ἑπόμ.

Οὐκοῦν, Ἐπίρ. λοιπόν, ὅθεν, Λατ. ergo, συχν. παρὰ τοῖς Ἀττ. εἰς ταύτην τὴν τάσιν χάνεται μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον ἐξ ὅλου ἡ ἀρνησις, ὥστε ὁποῦ ἰσχύει μόνον τὸ ἐπόμ. Ἐπίρ. οὖν, κυρίως ὅμως εἶναι καὶ ἐνταῦθα τὸ οὐκοῦν ἀποφατ. ἐρωτηματικὸν εἰς τὸ οὐκοῦν, ὅπερ ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἑνωθῇ μὲ ὅλην τὴν πρότασιν, ἢ τις μένει καταφατική, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἑνοηθῇ ὡς αὐθύπαρκτος προτασις, π. χ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 91. «οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι, λοιπόν, ἢ ἀναπαυθῶ, ὅταν δὲν ἰσχύω τίποτε· κυρίως ἔπρεπε νὰ λέγῃ, «ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι· οὐκοῦν; ὅταν δὲν ἰσχύω, ἢ ἀναπαυθῶ· δὲν εἶναι οὕτως; Πλατ. Φαιδρ. σελ. 274. Β. «οὐκοῦν ἱκανῶς ἔχέτω», ἀντὶ «ἱκανῶς ἔχέτω· οὐκοῦν;» — Τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ οὐκοῦν καὶ οὐκοῦν, καθ' ἣν χάνει τὸ τελευταῖον τὴν ἀποφατ. σημασ. ἐν τῇ χρήσει, προσδιορίζουσιν ἀκριβῶς οἱ ἀρχαῖοι Γραμμ. ἴδε Ammon σελ. 105. AB. 1. σελ. 57, 10. 2. σελ. 525, 28. ὅπερ ἐπαφήνιεν καὶ ὁ Herm. Vig. σελ. 794.

*Οὔκω, ἢ οὔ κω, Ἰων. ἀντὶ οὔπω, Ἡρόδ.

*Οὔκωτ. καὶ οὐκώς, Ἰων. ἀντὶ οὐκοῦν καὶ οὐκοῦν, Ἡρόδ.

*Οὔκως, ἢ οὔ κως, Ἰων. ἀντὶ οὔπως, Ἡρόδ.

Οὐλαμώνυμος, ὁ, ἡ· ἴδε, οὐλαμώνυμος.

Οὐλαί, αἱ, ὑποτοσυμ. τοῦ Κριθαί, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. ὁλαί, ὁ ἐστιν χονδροαλεσμένον κριθάριον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο εἰς τὰς θυσίας (ὡς τῶν Ῥωμαίων τὸ Far ἢ Mola salsa, τὸ μὲ ἅλας μεμιγμένον) πασπαλόνοντες αὐτὸ μεταξὺ τῶν κεράτων τοῦ θυσιασθησομένου ζῴου, καὶ δι' αὐτοῦ καθιερόοντες τὸ θύμα, Ὀδ. Γ, 441. Ἡρόδ. 1, 132. Ἀριστ. Ἱππ. 1167. Εἰρ. 948. 960. Ὅμηρος ὀνομάζει τὰς κριθὰς ταύτας καὶ Οὐλοχύτας. Ἡρόδοτ. Α', 160. «ἐκ τοῦ Ἀταρνέως οὔτε οὐλὰς κριθῶν πρόχυσιν ἐποιέετο θυόντων οὐδενί». Ἡ παπαλώσις αὕτη ὠνομάζετο πρόχυσις. ἴδε, οὐλοχύται, 2. (κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐξήγησιν τῶν ἀρχαίων συγγρ. εἶναι οὐλαὶ ἢ ὁλαὶ τὸ μὴ ἀλεσμένον, ὁλόκληρον κριθάριον, κῶλαι κριθαίαι, ἐκ τῆς ῥίζ. ὅλος, καθ' ὃ διέφερε λοιπὸν ὁ τῶν Ἑλλήνων τρόπος τῆς θυσίας ἀπὸ τὸν τῶν Ῥωμαίων, ἐπειδὴ εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ ἱερὰ mola τῶν Ῥωμ. ἦτον χονδροαλεσμένη, Heyne opusc. acad. 1. σελ. 368. Voss Virg. Ecl. 8, 82. Περὶ τούτου ἀμφιγνόησε πρῶτος ὁ Buttm. ἐν Lexil. 1, σελ. 191. ἐξ αἰτίας τῆς μεταβολῆς τοῦ τόνου καὶ τοῦ πνεύματος, κάμνων πιθανὴν τὴν νέαν παραγωγὴν ἐκ τοῦ ΕΛΩ, ἁλέω, ἅλτρον· Ὁλαὶ καὶ Ἰων. Οὐλαὶ παράγεται λοιπὸν κατὰ τοῦτο ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζ. ἐξ ἧς, μετὰ τοῦ συνήθ. εὐφωνικοῦ Μ, ἴδε Μ. 5. τὸ Λατ. molo, mola, καὶ τὸ Γερμαν. malmen, mahlen, Malz, ὅθεν εἶναι καὶ ταυτοσημ. τῷ mola· οὕτως ἐκλείπει καὶ ἡ εἰρημένη διαφορὰ μεταξὺ τοῦ τῶν Ἑλλ. τρόπου τοῦ θυσιάζειν καὶ τοῦ τῶν Ῥωμ. τὴν ὁποίαν ἀγνοεῖ καὶ ὁ Διονύσ. Ἀλ. 7, 71. ὁ τὸ οὖν μὴ ἀπαντωμενος ἔσκ. ἀρθμ. Ὁλὴ ἦτον ἄρα κατὰ τοῦτο ἡ ἀρχαιοτάτη προτιμηθεῖσα τοῦ σίτου, ἐξαιρ. τοῦ διὰ τοῦ ἀλέσματος. εἰς βρῶσιν ἐσκευασμένου· ἡ προτιμηθεῖσα ὅμως αὕτη ἔμεινεν ἰδία τοῦ κριθαρίου, ὡς πρώτου εἴδους γεννήματος τὸ ὁποῖον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐγνωρίσθη· οὕτω καλεῖται παρὰ τοῖς Γερμ. τὸ Rocken ἐξαιρ. Korn, καὶ παρὰ τοῖς Γάλλ. πυρὸς froment. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα συγγενοῦς τινος γεννήματος. τὸ Ὄλυρα· διὰ τὸ κριθάριον ὅμως ἐπεκράτησε μετ' ὀλίγον τὸ ὄνομα Κριθή, ἐν ᾧ ἡ ἱερὰ σημασ. ἔμεινε μόνον εἰς τὴν λέξιν Ὁλαί· ἡ ὁποία λέξις λαμβανομένη ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ χονδροαλεσμένου κριθαρίου, ἀντίκειται μέρος μὲν τῷ ὁλοκλήρῳ καὶ ἀκαλέπτῳ κριθαρίῳ, μέρος δὲ τοῖς λεπτοαλεσμένοις ἀλφίτοις.)

Οὐλαμηφόρος, ὁ, ἡ (οὐλαμός, φέρω). Ὁ φέρων ἢ ὁδηγῶν στράτευμα, Λυκόφρ. 32.

Οὐλαμός, οῦ, ὁ. Ὅμιλος, πλῆθος στρατιωτῶν, ἐξαιρ. ἐν τῇ τύρβῃ τῆς μάχης, Λατ. globus, ὅθεν παρ' Ὅμ. πάντοτε, «οὐλαμὸς ἀνδρῶν», Ἰλ. Δ, 251. 273. Τ, 113. 379. ἐν τῇ Ὀδ. δὲν ἀπαντᾶται ἡ λέξις. 2) παρὰ νεωτερ. μόνον ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν ἱππέων, πλῆθος, σύστημα ἢ ἀριθμός τις ἱππέων, Πλούτ. Λυκ. 23. «Φασὶ τὸν οὐλαμὸν εἶναι ἱππέων πεντήκοντα τὸ πλῆθος ἐν τετραγώνῳ σχήματι τεταγμένων». Λατ. turma, ala equitum. (ὡς τὸ εἴλη, ἴλη, ὅμιλος, ἐκ τοῦ εἴλω, ἵλλω, οὗλος, πρβλ. Buttm. Lexil. 2. σελ. 159.)

Οὐλαμώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὁ ἐκ τοῦ οὐλαμοῦ ἔχων τὸ ὄνομα, Λυκόφρ. 183. ἔνθα ἕτερος οὐλαθώνυμος ἀνεγίνωσκον, ὅ ἐστιν ὁ ἐκ τοῦ οὐλάς, ταυτόν τῷ πήρα, ἔχων τὴν ὀνομασίαν, ἢ ἐκ τοῦ οὐλαί.

Οὐλας, ἄδος, ἡ, ἰδιοτρ. ποιητ. θηλ. τοῦ οὗλος, ἀντὶ οὐλη, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 260. 2) ὡς Οὐσιαστ. = πήρα, Τζέτζ. Λυκ. 183. ἀμφ.

*Οὔλε, ὡς ἀσπασμός, ἴδε οὗλω.

Οὐλέω, ἴδε οὗλω.

Οὐλή, ἡ (οὗλω, οὗλος). Κυρίως ἡ ἰατρευθεῖσα πληγή, ἢ τὸ σημεῖον ἔνθα ὑπῆρξέ ποτε πληγή, τύπος θεραπευθέντος τραύματος. Ὀδ. Τ, 391. 393. 464. 507. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν τῇ Ἰλ. δὲν ἀπαντᾶται· Ἱπποκρ. περὶ Σπέρμ. Κεφ. β'. «Ἀπὸ τῆς τομῆς οὐλὴ γενομένη στερεὴ γίγνεται. (συνήθ. ἐκλαμβάνεται ἡ λέξις ὡς Ἐπίθ. καὶ νοεῖται ἐξωθεν τὸ σάρξ, οἱονεὶ ὁλόκληρος, ἰατρευομένη σάρξ, τότε ὅμως ἔπρεπε νὰ γράφηται οὐλή· ὅθεν νοεῖται ὀρθότερ. ὡς ῥηματικ. ἐκ τοῦ οὐλω, κυρίως ἡ ἴασις, ἐν χρήσει ὅμως ἀντὶ τοῦ, ἡ ἰατρευμένη πληγή.)

*Οὔλημα, τό, = οὐλαί, Φερεκράτ.

Οὐλιμος, ίμη, ιμον, καθ' Ἡσύχ. Ὁ ὀλέθριος· ἄρα ταυτόν τῷ οὔλιος.

*Οὐλίξης, ου, ὁ, ὅθεν τὸ Λατ. Ulixes. Κρητικ. καὶ Σικελικ. Πλούτ. Μαρκελλ. 20.

Οὔλιος, ία, ιον (οὗλος, 2. ἑλεῖν). Ὡς τὸ οὐλοός, οὐλόμενος, ὁ φθοροποιός, ὀλέθριος, χαλεπός. «Οὔλιος ἀστήρ», Ἰλιάδ. Λ, 62. ὁ Κύων· παρ' Ἡσ. Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Ἀσπ. 192. 441. παρὰ Πινδ. τῆς μάχης καὶ τοῦ θρήνου Buttm. Lexil. 1. σελ. 183. 2) ὡς Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἀρτέμιδ. (παρὰ Φερεκύδει τὸ ἐξηγούσιν ἔνιοι ἐπίσης διὰ τοῦ Φθοροποιός, θανατηφόρος, ἐπειδή, ὡς γνωστόν, καὶ ἀμφότεροι ἦτον τοῦ θανάτου θεοί, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων ἐτυμολογ. ἐκ τοῦ Ἀπόλλυμι· ἄλλοι δὲ πάλιν τὸ ἐξηγοῦσι διὰ τοῦ θεραπεύων, ἰατρεύων, παράγοντες αὐτὸ ἐκ οὐλος, οὐλω. Μένει ἀμφ. ὅπερ ἐκ τούτων εἶναι ὀρθότερον, ἐπειδὴ καὶ ἀμφότερα συναρμόζουσι τῇ γλώσσῃ καὶ ἐννοίᾳ, καὶ αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐχωρφρονοῦσι περὶ τούτου· ἴσως πρέπει ἡ λέξις καθόλου νὰ παράγηται ἐκ τοῦ οὐλω, καὶ οὕτω νὰ παρκλαμβάνηται ἡ σημασ. Σωτήριος, ἰσχυρός, καρτερός, δεινός· πρβλ. οὗλος.)

*Οὔλιξ, ιδος, ἡ, = οὗλον, γούλια.

Οὐλοβόρος, ου, ὁ, ἡ (οὗλος, 2. βορά). «Ἐχις οὐλοβόρος» περὶ τοῦ βλαβεροῦ καὶ θανασίμου ἑρπετοῦ, Εὐστάθ. εἰς Ἰλιάδ. Π. σελ. 1057. ἐκ Νικάνδρ. Θηρ. 826. ἔνθα νῦν Ἰοβόλος ἀναγινώσκεται. Οὕτω δὲ καὶ Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. ζ. σελ. 312. ἢ ἐκ τοῦ οὗλος, 1. ὁ τὸ ὅλον τρώγων.

Οὐλοδάτης, ου, ὁ (ὁ οὗλος, δάω). Ὁ δένων δεμάτιον γεννημάτων. Εὐστάθ.

Οὐλόδετον, τό (ὁ οὗλος, δέω). Ἀχύρινον σχοινίον εἰς δέσιν τῶν δεματίων, Εὐστάθ. εἰς Ἰλιάδ. σελ. 1162. ὅς τις ἀντὶ τούτου ἀναφέρει καὶ τὸ Ἡρόδοσμος.

*Οὐλοεθειρος, ὁ, ἡ (ἔθειρα) = τῷ ἑπόμ.

Οὐλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (οὗλος, 1. ὁ. θρίξ). Ὁ ἔχων κατζαρὰ μαλλία· σγουρομάλης, κατσαρομάλης, ὁ ἑλικοειδῶς συνεστραμμένας ἔχων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, Ἡρόδ. 2, 104.

Οὐλοθυμος, ὁ, ἡ (οὗλος, 2. θυμός), ταυτόν τῷ Σχέτλιος, δειλόθυμος, Ἡσυχ. ἢ Ὀλοόφρων.

Οὐλοθυσία, ἡ. Ἐντελὴς θυσία, Ἡσύχ. ἔνθα ἅμως οὐλοθυσία γράφεται, ἐκ τοῦ

Οὐλοθυτέω, ῶ. Προσφέρω ἐντελῆ θυσίαν· παρὰ Σουίδ. ἔνθα ἡ ἑρμηνεία «Κριθὰς ἐπιχέειν τοῖς θύματιν, δείκνυσιν, ὅτι πρέπει νὰ γράφηται. οὐλοχυτέω, (οὐλοχύται) ὅ ἐστι χύνω τὰ ἱερὰ κριθάρια, (οὐλαι, ὁλαί) ἐπάνω εἰς τὸ θυσιασθησόμενον ζῶον.

Οὐλοκάρηνος, ὁ, ἡ (οὗλος, 1. ὁ. κάρηνον). Ὁ ἔχων πυκνὰ καὶ συνεστραμμένα τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς. Ὀδ. Τ, 246. 2) «οὐλόποδ', οὐλοκάρηνα, ὦμ.' Ὅμ. Ἔρμ. 137. ἀντὶ ὅλους πόδας, ὅλα κάρηνα, πρβλ. οὐλοκίκινα.

Οὐλόκερως, ω, ὁ, ἡ (οὗλος, 1. ὁ. κέρας). Ὁ ἔχων καμπύλα ἢ στρεπτὰ κέρατα, Στράβ. Β'. σελ. 255.

Οὐλοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή), ταυτόν τῷ οὐλοκάρηνος.

Οὐλοκίκινα, τά, ποιητ. ἀντὶ οὗλοι κίκινοι, συνεστραμμένα, κατζαρὰ σουλούφια, Τηλεσίλ. παρὰ Πολυδ. πρβλ. οὐλοκάρηνη, 1.

*Οὐλοκομάω. Ἔχω κατζαρὰ μαλλία ἢ ἐκ τοῦ

*Οὐλοκόμης, ου, ὁ, = οὐλόκομος.

Οὐλόκομος, ὁ, ἡ (οὗλος, 1. ὁ. κόμη), ταυτόν τῷ οὐλόθριξ, Ὁ ἔχων κατζαρὰ μαλλία, Jac. AP. σελ. LXXXV.

Οὐλόκρανος, ὁ, ἡ (κρᾶνον). Ἀρρίαν. Ἰνδικ. 6. ταυτόν τῷ οὐλοκάρηνος.

*Οὐλομελής, ὁ, ἡ (οὗλος, 1. μέλος), ταυτόν τῷ ὁλομελής, Μὲ ὁλόκληρα μέλη, ὁλόκληρος, ὅθεν

*Οὐλομελία. Ὁλοκληρία τῶν μελῶν· ὅθεν ὁλοκληρία, «οὐλομελία τινός», πρᾶγμά τι ἐν γένει· «περὶ ἀδένων οὐλομελίαν», ἀντὶ τοῦ περὶ ἀδένων ἐν γένει, περὶ φύσεως ἀδένων ἐν γένει, Ἱπποκρ. εἰς τοῦ ὁποίου Ἐπιστ. σελ. 1286. φέρεται «τοῦ σκήνεος οὐλομελίην». Παρ' Ἡσυχ. δὲ οὐλομελίᾳ, ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ καθόλου.

Οὐλόμενος, ένη, ενον, ποιητ. Μετοχ. Ἀορ. Μέσ. ἐκ τοῦ ὄλλυμι ἀντὶ ὀλόμενος, πάντοτε ἐν χρήσει ὡς ἐνεργ. Ἐπίθ. Φθοροποιός, ὀλέθριος, ὁ φέρων θάνατον καὶ φθοράν, ἐπὶ προσωπ. καὶ πραγμ. Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐν παθητ. σημασ. Ἀθλιος, ὁ ἐν δυστυχίᾳ καὶ κακῇ βυθισμένος, Λατ. perditus, ἴσως ποτὲ ἐν χρήσει, ἐπειδὴ δύνανται χωρία τινά, ὡς Ἰλ. Ξ, 84. Ὀδ. Δ, 98. νὰ ἐξηγηθῶσι καὶ ἐνεργητικῶς, καὶ οὕτω μετχρῶν. καὶ εἰ Τραγῳδ. πανταχοῦ τὴν λέξιν, Ἐρί. Σοφοκλ. Αἴτ. 833.

Οὔλον, τό. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντικῶς τὰ οὔλα, τὰ ἐν τῇ χυδαίᾳ συνηθείᾳ λεγόμενα Γούλια, θηλ. ἢ περὶ τοὺς ὀδόντας σάρξ· πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 895.

Οὐλούς, ού, ούν, Ἐπικ. ἀντὶ ὀλούς, ὡς οὐλόμενος ἀντὶ ὀλόμενος, Ἀπ. Ῥ.

*Οὐλοποίησις, ἡ (οὗλος, 1. ὁ. ποιέω). Τὸ ποιεῖν τι οὗλον, κατζαρόν.

Οὐλόποδ' οὐλοκάρηνα πυρὸς κατεδάμαν' ἀστρῇ· Ὅμ. Ὁμήρ. εἰς Ἔρμ. 137. ὅ ἐστιν ὁλόκληρα τὰ ποδάρια, καὶ τὰ κεφάλια, ἀντὶ τοῦ ὅλους πόδας, ὅλα κάρηνα· ἴδε οὐλοκάρηνος, 2.

Οὗλος, οὐλη, οὗλον, 1) ἀρχ. Ἐπικ. καὶ Ἰων. σχηματ. τοῦ ὅλος, Ὁλόκληρος, «οὗλος ὀρτοιν», Ὀδ. Ρ, 343. «μηνὶ οὗλῳ», ἐν τῷ πλήρει μηνί, Ὀδ. Ω, 118. «κάλα οὗλα», ὦμ. Ἔρμ. 113. παρβλ. οὐλοκάρηνος, 2. οὐλοκίκινα, οὐλόποδες, οὐλο-

ξυτεὶς, οὐλομελής. Μὲ αὐτὸ συνέχεται ἀμέσως ἡ σημασ. Ἀδιαίρετος, σῶος, ἄβλαβής, ὅθεν τὰ Ἑλλ. οὖλω, οὐλέω, καὶ οὖλη, ἡ ἰατρευμένη πληγή, ἔτι καὶ οὖλος· ὅθεν β) μεταφ. ὁ ἔχων ἀδιαίρετον τὴν δύναμιν, δυνατός, καρτερός, χαλεπός, ἀδρός, ψηλαφητός, οἷ τό, ἐκ τοῦ ὅλος παραγόμ. Λατ. solidus, οὐλος ὄνειρος, ὁ ψηλαφητός ὄνειρος, ἀντίθετ. τῷ ἀσωμάτῳ, ἤγουν τῷ ἐν τῷ ὕπνῳ μόνον φαινομένῳ, Ἰλ. Β, 6. 8. (ἄλλοι τὸ ἐξηγοῦτε, διὰ τοῦ φθοροποιός, ἐναντίον τῆς ἐννοίας τοῦ χωρίου, ὅπερ ἀπαιτεῖ γενικόν τι ἐπίθ. δὲν εἶναι ὅμως ἐνδεχόμενον νὰ καλῆται ὁ Ὄνειρος φθοροποιός, ἐπειδὴ ὑπάρχουσι καὶ σωτηριώδη, ἀληθῆ καὶ παραμυθητικὰ ἐνύπνια) παρὰ τοῖς νεωτερ. ἀπαντᾶται ἡ λέξις ἐν τῇ σημασ. Ἰτχυρός, ἐνεργής, ἐξαιρ. παρὰ Καλλιμ. 52. Ἐπ. 5, 5. γ) ἐπειδὴ ὅμως ἡ δύναμις ἐμφαίνεται ἐν τῇ συστολῇ τῶν πραγμάτων, καὶ αὐξάνει δι' αὐτῆς, ὁρᾶ καὶ ἀντὶ τοῦ Συστελλόμενος, πυκνός, συνωθούμενος, ἐπὶ τῆς κραυγῆς πολλῶν φυγάδων, ἥτις παραβάλλεται μὲ τοὺς ψαρούς καὶ κολοιοὺς κινουμένους ἀγεληδόν, καὶ ἐξυφοῦται τρανῶς, ἐπειδὴ αἱ κραυγαὶ πολλῶν μυριάδων συγκροτοῦσι θόρυβον γενικόν, ὅθεν οὐλον καλήγουσεν, κυρίως, ἐν τῷ πυκνῷ θορύβῳ φωνάζοντες, Ἰλ. Γ, 756. 759 ὅπου ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἀποβάλῃται παντελῶς ἡ σημασ. τοῦ συνωθουμένου πυκνοῦ ὁμίλου, μ' ὅλον ὅτι αἱ λέξεις τοῦ ποιητοῦ δεικνύουσι σαφῶς, ὅτι αὕτη δὲν εἶναι ἡ κυριωδεστέρα σημασ., ἐπειδὴ τὸ Οὖλον τίθεται ὡς Ἐπίρ. τοῦ Κεκληγόντες· οἱ νεωτερ. τὸ ἐκλαμβάνουσιν ἐξαιρ. ἐν τῇ σημασ. Δυνατός διὰ τὴν ἀκοήν, τοῦτέστ. Ὀξύς, μεγαλόφωνος, οὕτως ἐπὶ ἑνὸς μόνου, οὐλον ἀείδειν, ψάλλειν μεγαλοφώνως, Ἀντίπ. Σιδ. 73, 3. οὐλα κατακροταλίζειν, Καλλίμ. Διαν. 247. δ) ἐν τῇ αὐτῇ σημασ. Πυκνός, στερεός διὰ τὴν ὅρασιν ἢ ἀφήν, μετχρζτ. ὁ Ὅμ. τὴν λέξιν ὡς Ἐπίθ. τῆς λεπτῆς καὶ πυκνῆς ἐριουργίας, ηχλαῖναι, τέρπητεκ, Ἰλ. Π, 224 Ω, 646. Ὀδ. Δ, 50. 299. Η, 338. Κ, 451. Ρ, 89. Τ, 225. ὡσαύτως οὐλη λάχνη, πυκνὰ ἔρια, Ἰλ. Κ, 134. καὶ οὐλαι κόμαι, Ὀδ. Ζ, 231. Ψ, 158. ὅθεν σφάλλουσιν, ὅσοι ἐξηγοῦσι τὸ Οὖλος ὡς Ἐπίθ. τοῦ Χλαῖνα ἡ Τάπης διὰ τοῦ Μαλακός· ἡ ἔνοια τοῦ Ἔμμαλος ὅμως δὲν εἶναι ξένη εἰς τὴν λέξιν· οὕτω λέγεται ἤδη παρ' Ὅμ. Οὐλοκάρηνος, ὁ ἔχων ἐμμάλους, κατζαρὰς τρίχας, παρὰ δὲ ἄλλοις οὐλόκρανος, οὐλόθριξ, οὐλόκομος, οὐλότριχος κ. τ. τ. καὶ ὁ Ἡρόδ. 7, 70. καλεῖ ἐπιτηδείως τὴν πυκνὴν κόμην τοῦ Αἰθίοπος οὐλότατον τρίχωμαι· τὸ Οὖλος δὲν λέγεται λοιπὸν περὶ τῆς τρυφερότητος μακρῶν βοστρύχων, οἷους εἶχον ὁ τε Ἀπόλ. καὶ ὁ Πάρις, ἀλλὰ περὶ τῆς πυκνῆς, βραχείας, καὶ ἐμμάλλου κόμης, οἷα ἔπρεπε τῷ, Ὀδυσ. καὶ Εὐρυβατῃ· ὡσαύτως νέων οὐλαὶ κρωνίδεσσι, στέφανοι πυκινῶς πλεχθέντες ἐκ τῶν ἴων, παρὰ Στησιχ. ὅθεν παρὰ νεωτερ. καθέλου. Εὐείλικτος· συνεστραμμένος, κατζαρός, σγουρός· ἐπὶ χοροῦ λέγεται καὶ περὶ τῆς τεχνικῆς ἐπικάμψεως καὶ περιπλοκῆς τῶν ποδῶν, ὡς Καλλίμ. 52. Ἐπ. 5, 5. παρὰ Θεοκρ. ὑποστὶ περιπλέκτοισιν. (ἐκ τῇ σημασ. Πυκνός παράγετ. ὁ οὔλοχα τὸ δερμάτιον, καὶ οὐλαμόεν, ὅθεν φανερόνεται ἐνταῦθα σαφῶς συγγένειά τις μετὰ τοῦ Εἴλω, Εἰλέω καὶ Ἴλλω.) — 2) Ἐπικ. Ἐπίθ. ἐκ τοῦ ὀλεῖν, ὄλλυμι, = οὐλόμενος, οὐλοός, ἀντὶ ὀλόμενος, ὀλοός, φθοροποιός, θανάσιμος, Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Ε, 461. 717. καὶ τοῦ Ἀχιλλ. Ἰλ. Φ, 536. εἶναι δὲ ἀμφ. ἂν δὲν πρέπει καὶ ἐνταῦθα νὰ προκρίνῃται ἡ σημασ. Κρατερός, ὄβριμος, ἰσχυρός, ἐπειδὴ ἁρμόζει ἐπίσης εἰς τὴν ἔννοιαν, πρὸς τούτοις δὲ καὶ δὲν ἀπαντᾶται πρωτότυπόν τι ἐπίθετα Ὄλος, καὶ οὕτως ἀνάγεται ἀπαστα ἡ χρῆσις τῆς λέξεως εἰς μίαν μόνην ῥίζαν Ὄλος, ὅπερ εἰσκομάσαμεν νὰ κάμωμεν καὶ ἐν τῇ λέξει Οὖλος· συνθέτοις τινές, ὡς οὐλοβόρος, οὐλόθυμος, δὲν ἀποδεικνύουσι τοὐναντίον· ἐπειδὴ οὗται αὗται μεταγν. ἐπεχῆς ἄλλοτε δὲν τεκμαίρουσιν, εἰ μὴ ὅτε καὶ τότε, ὡς καὶ τώρα, ἐξέλαβόν τινες τὸ Οὖλος ταυτοσύμαντ. τῷ Ὄλος· πρὸς δὲ τούτοις εἶναι πλειοτρ. τούτων τῶν λέξεων καὶ ἄλλης ἐξηγήσεως ἐπιδεκτικαί· ὁ Voss ὅμως παρ' Ἀράτ. Φαινόμ. 716. παραδέχεται τὴν σημασ. Φθοροποιός. (κατὰ τὸν Buttmann Lexil. 1. σελ. 183. ὑπάρχει τριπλῆ τις ῥίζα τῆς λέξεως, ἤγουν 1) Ὄλος. 2) Ὀλεῖν, ὄλλυμι, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνάγει δὲ ἀναρμόστων ἐξηγήσεων καὶ αὐτὰ τοῦ Ὅμ. τὰ χωρία, ὅπερ ἀνήγομεν ἡμεῖς ἐν β) καὶ γ) εἰς τὸ Ὄλος, καὶ 3) Εἰλέω, εἰς τὴν ὁποίαν ῥίζαν ἀνάγει, ὅπερ εἴπαμεν ἐν δ), καὶ τοῦτο εἶναι μὲν ὀρθόν, δὲν ἀπαιτεῖται ὅμως, νὰ καταφύγωμεν εἰς ἄλλην τινὰ ῥίζαν διάφορον τοῦ Ὄλος· πρβλ. Lexil. 2. σελ. 159. ὅπου ἀνάγονται τὰ πάντα εἰς τὸ πρωτότυπον Εἰλεῖν. Τὸ Οὐσιαστ. ὅμως κατὰ οὐλον καὶ οὐλεῖν δὲν ἀνήκουσι παντάπασι εἰς τοῦτο τὸ πρωτότ.)

Οὖλος, ὁ. Τὸ δερμάτιον, ἤτοι τὰ δράγματα τῶν ἀσταχύων. Ἀκύλ. Δευτερ. ΙΔ'. 19. Ἀρτεμίδ. Β'. 24. ἔτι δὲ καὶ Ἴουλος, ἐκ τοῦ Ἐπίθ. Οὖλος, 1. ὁ. 2) ὕμνος τις εἰς Δήμητρα, ἐντεῦθεν τὸ, Οὐλοῦ, ἐπώνυμον Δήμητρος· ἴδε Ἴουλος, Ἰουλοῦ.

Οὐλότης, ητος, ἡ (οὖλος, 1. ὁ.). Σγουρότης, εἰλότης, κατζαρότης, Ἀριστοτ. περὶ Ζ. Γενέσ. Ε'. 3.

*Οὐλότομος, ὁ, ἡ (οὖλος, 2. τέμνω). Κομμένος εἰς φθορὰν, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Voss, ὕμ. Ὅμ. Δημ. 229. τὸ παράγει δὲ μᾶλλον ἐκ τοῦ Ὄλος.

Οὐλοτριχέω, ῶ. Ἔχω σγουρὰ, κατζαρὰ μαλλία, ἐκ τοῦ

Οὐλότριχος, ὁ, ἡ (οὖλος, 1. ὁ. θρὶξ). Ὁ ἔχων κατζαρὰ μαλλία, ἀντὶ τούτου ἔστιν ἐν χρήσει καὶ τὸ, Οὐλόθριξ.

Οὐλοφόνος, ὁ, ἡ (οὖλος, 1. φονεύω). Ὁ κατὰ πάντα, ὁλοκλήρως θανάσιμος, Νικανδρ. Ἀλεξ. 280. ἡ Ἠιόσιν πόμα οὐλοφόνοιο· τὸ ὁποῖον τινὲς διὰ τοῦ, Τὰ οὖλα βλάπτον, ἑρμηνεύουσι· Διοσκορ. ς'. 21. Ἐξέλαβε τὴν λέξιν Οὐλοφόνος ἠμαρτημένως ὡς ὄνομα τοῦ φυτοῦ τῆς Ἰξίας, διότι λέγει· ὁ δὲ μέγας χαμαιλέων, ὃν ἔνιοι οὐλοφόνον· .. ἐκάλεσαν.

Οὐλοφόρος, ὁ, ἡ (ὁ οὖλος, φέρω). Ὁ φέρων οὖλους, ταὐτὸν τῷ Ἀμπλοφόρος, Σέρβ. εἰς Αἰνειάδ. 11. 858.

Οὐλοφυής, ές, ὁ, ἡ (οὖλος, 1. ὁ. φύω). Ὁ ἐν τῇ ἀρχικῇ φυσικῇ καταστάσει εὑρισκόμενος, ὅστις δὲν ἐσχηματίσθη ἀκόμη, Ἑρμεθ. ἐντεῦθεν τὸ οὐλοφυὲς, ἔγκος ἀπαλὸς, σῶμά τι ἀπαλὸν. ἀμφ.

Οὐλόφυλλος, ὁ, ἡ (οὖλος, 1. ὁ. φύλλον). Ὁ ἔχων συνεστραμμένα, κατζαρὰ φύλλα.

Οὐλοχόϊον, ἡ οὐλοχοεῖον, τό (οὐλαί, χέω). Ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχεον τὰς οὐλας, ἤγουν τὰς ἱερὰς κριθὰς, διὰ νὰ τὰς φυλάττωσιν, ἢ ἐκ τοῦ ἐποίου ἔχεον αὐτὰς ἐν τῇ θυσίᾳ, συνθ. Κάνεον, Κανοῦν· ἄλλον σπαντρ. σχημαν. ἴδε, ἐν Ὀλβιανήϊον.

Οὐλόχυτα, τά, καὶ οὐλοχύται, αἱ (οὐλαί, χέω). Τὸ χανδρομελισμένον κριθάριον, χυνόμενον ἐπάνω εἰς τὸ θυσιαστήριον καὶ τὸ ζῶον, ὅπερ ἔμελλε νὰ θυσιασθῇ, οὐλοχύτας ἀνελέσθαι, προβαλέσθαιν, Ἰλ. Α, 449. 458. Β, 410. 421. Ὀδ. Γ, 447. οὐλοχύτας κεύθω ἐνθέσθαιν, Ὀδ. Δ, 761. 2) αὐτὴ ἡ ἱεροπραξία τοῦ χύνειν τὰς οὐλας, οὐλοχύτας καταρχεσθαιν, Ὀδ. Γ, 445. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ἄλλοτε Πρόχυσις. (- υ υ -) ὅθεν

Οὐλοχυτέομαι. Ἐκτελῶ τὴν ἱεροπραξίαν τοῦ χύνειν τὰς οὐλὰς πρὸ τῆς θυσίας.

Οὐλοῦμαι, ῶ (οὖλος, 1. οὖλη), ταὐτὸν τῷ ἐπουλόω καὶ ἀπουλόω, Κάμνω οὖλην, ἰατρεύω, ὑγιαίνω τι, ἐξ Ἀριστοτ. Προβλημ.

Οὐλυμπος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Ὄλυμπος, συχν. παρ. Ὅμ. ὅστις μεταχρζτ. ἐπίσης τὸ Οὐλυμπόνδε ἀντὶ Ὀλυμπόνδε· τοὺς αὐτοὺς Ἰων. σχηματ. μετχρζτ. καὶ ὁ Ἡσ.

Οὐλω (οὖλος, 1.). Κυρίως, εἶμαι ὅλος, ὁλόκληρος, ὅθεν εἶμαι καλὰ, ὑγιής, ὑγιαίνω· ἐν χρήσει ὅμως εἶναι μόνον ἡ ποιητ. Προσταχτ. τὸ οὖλε, ἀντὶ τοῦ ὑγίαινε, εὐτύχει· ὡς τὸ χαῖρε καὶ τὸ Λατ. salve, Ὀδυσ. Ω. 402. ἠοὖλε τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν. Ὅμ. Ἀπ. 486. πρβλ. Butt. Lexil. 1, σελ. 199. ὅστις ἀποβάλλει δικαίως τὴν παραγωγ. τοῦ Λατ. vale, valeo κ. τ. λ. ἐκ τοῦ οὖλε, οὖλω, οὖλος. Στράβ. ΙΔ'. σελ. 992. Παρὰ δὲ Ἡσύχ. ἠοὖλοιεν, ἐν ὑγείᾳ φυλάσσοιεν· τὸ ὁποῖον ὅμως πρέπει νὰ γραφῇ οὐλόοιεν ἐκ τοῦ οὐλέω.

Οὐλώ, ὁος, ἡ. Ἐπώνυμον Δήμητρος, ἐκ τοῦ οὖλος, ὅ ἐστι τὸ δερμάτιον, τὸ δράγμα τῶν ἀσταχύων· λεγετ. καὶ Ἰουλώ.

Οὖλωε, ἐπίθ. ἐκ τοῦ οὖλος, ἀμφ.

*Οὐ μά, Οὐ μὰ γάρ, ἴδε Μ', 2. Ὅμ.

*Οὐ μᾶλλον. Ὄχι πλέον, ὡσαύτως ὄχι, non magis.

*Οὐ μέν. Τῷ ὄντι ὄχι, δέν, αὔξησις τῆς ἀρνήσεως ἐν τῷ ὅρκῳ, κυρίως Δωρ. ἀντὶ Οὐ μήν, ὅμως καὶ παρ' Ὅμ. συχν. ὅστις συνάπτει πρὸς τούτοις καὶ νοῦ μὲν οὐδέ, καὶ νοῦ μὲν οὔτε, ἴδε Μέν, γ.

Οὐμέν, ἄνευ ἑπομένου δέ, Βέβαια ὄχι, παντάπασιν, ὡς τὸ Οὐ μήν, αὔξησις τῆς ἀρνήσεως, Ὅμ.

*Οὐ μέν δή, βέβαια ὄχι, ἐφ' ὅρκου, ἔτι δὲ καὶ νοῦ μὲν δὴ οὐδέ, ὅμως βέβαια ὄχι μήτε, Ξενοφ. Κυρ. Α'. 6ο3. Β'. 2. 22.

Οὐμενοῦν, ἡ οὐμενοῦν, ἀντὶ οὐ μὲν οὖν, λοιπὸν ὄχι, δέν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 564. ἠοὐ μενοῦν με προσεδόκας ἀναγνώναι σ' ἔτι· ἤγουν, δὲν ἠλπίζες λοιπὸν ὅτι θέλω πάλιν σὲ ἀναγνώσει; 2) ἐν τῇ ἀποκρίσει, ἠΕμὲ δεῖ προκεκρίσθαί σου· ἀμείνων γὰρ εἰμι. Οὐμενοῦν, ἀλλ' ἐμέ· ἤγουν, ἐγὼ πρέπει... Ὄχι σύ, ἀλλ' ἐγώ. Λουκιαν. ἠΕγὼ σοι οὐκ ἂν δυναίμην ἀντιλέγειν, ἔνθα γίνεται ἀπόκρισις· νοῦμενοῦν τῇ ἀληθείᾳ δύνασαι ἀντιλέγειν, ὅ ἐστι, οὐκ ἐμοί, ἀλλὰ μᾶλλον τῇ ἀληθείᾳ οὐ δύναται ἀντιλέγειν. 3) ἐν τῇ ἐρωτήσει, λοιπὸν ὄχι;

Οὐμενοῦνγε. Ὅμως ὄχι λοιπὸν, ὅμως τοὐλάχιστον ὄχι, ἐκ Παυσαν. Α'. 20. νοῦμενοῦν πάντα ἀφανισθήναι.

Οὐμένπως, Ἰλ. Β, 203. νοῦμένπως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδε, κατ' οὐδένα τρόπον δὲν θέλομεν βασιλεύσει ἐνταῦθα ὅλοι, ὡς τὸ οὕπως, ἄνευ ἑπομένου δέ.

Οὐμέντοι, σχεδὸν ταὐτὸν τῷ, οὐμενοῦν. Βέβαια ὄχι· τὸ δὲ, νοῦμέντοι ἀλλά, ὡς τὸ τῆς συνηθείας μ' ὅλον τοῦτο ὅμως, ἠΝαὶ γὰρ ἂν δόξειεν οὕτως γ' εἶναι ἄλογον, οὐ μέντοι, ἀλλ' ἔτως γ' ἔχει τινὰ λόγον, οὐ μέντοι, ἀλλ' ἔτως γ' ἔχει τινὰ λόγον, ὄχι δὲν εἶναι ἄλογον, ἀλλ' ἔχει ἔτως τινὰ λόγον, Πλάτ. Φαίδ. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοφ. Σφ. 201. 2) ἐν τῇ ἐρωτήσει, μήπως ὄχι, δέν; ὅπου προσδοκᾶται ἀπόφατ. ἀπόκρ. Herm. Vig. σελ. 844.

Οὐμές, Βοιωτικ. ἀντὶ ἡμεῖς, Ἀπολλών. Δύσκ. Reiz. σελ. 429. Ἐτεοῦθεν οὐμείων καὶ οὐμμίων γενκ. Αἰολ. καὶ Βοιωτ. ἀντὶ ὑμῶν, αὐτόθι περὶ προφορ. σελ. 379. Γ, 382. Β.

Οὐμή, ἐν ἀπολύτ. πρτάσ. ἀντὶ τῆς δ' αὐτοῦ αὐξανομένης ἀπλῆς ἀρνήσεως, συχν. μετὰ τῆς

ὁριστικ. μέλ. τῆς ὁποίας τὸν τόπον ἐπέχει ἐνίοτε ὁ ὑποτακτ. ἀορ. ὅμως κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Dawes καὶ ἄλλων μετ' αὐτόν, μόνον ὁ ὑποτακτ. ἀορ. 1. παθητ. καὶ ἀορ. 2. ἐνεργ. καὶ μέσ. ποτὲ δὲ ὁ ὑποτακτ. ἀορ. 1. ἐνεργ. καὶ μέσ. Ὅμως μ' ὅλον ὅτι εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας ἐμφαίνεται κάποια προαίρεσις τῶν ἀρχαίων διὰ τὴν ὑποτακτ. τοῦ ἀορ. 2. καὶ συχνοτερ. τις χρῆσις τοῦ μέλ. ὁριστ. παρὰ τοῦ ὑποτακτ. ἀορ. 1. ὁ κανὼν τοῦ Dawes, ὅτις ἀμοιρεῖ πάντες λέγου, δὲν ἐπιτυγχάνεται μὲ τοῦτο, ἐπειδὴ πολλὰ χωρία μαρτυροῦσι κατ' αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀνεπίδεκτα πάσης μεταβολῆς, ἴδε μάλιστα Ellmsl. Εὐρ. Μηδ. 1120. Reisig comm. crit. de Soph. OC. 393. ἔχουσι λόγον καὶ ἐνταῦθα κύρος ὅσα ἐρρέθησαν ἐν τῷ ὅπου, Β, 6. Πρὸς δὲ τούτοις ἀναφέρεται ἐνταῦθα ὁ μέλ. οὐχὶ μόνον ἁπλῆν τινα ἀναφορὰν εἰς τὸ μέλλον, ἀλλὰ καὶ προστακτικὴν καὶ παραινετικήν, καὶ δὴ τὴν προστακτικὴν ἐν ἐρωτηματικῇ προτάσει, οἷς, οὐ μὴ φλυαρήσεις; οὐ μὴ λαλήσεις; οὐ μὴ διατρίψεις; κ.τ.τ. ἀντὶ μὴ φλυάρει, μὴ λάλει κ.τ.λ. σπανιωτ. εἶναι τὸ οὐ μὴ ἐν συνεχομένοις προτάσεσιν οἷς, οὐ μὴ ἐπίστασθε, ὅτι οὐ μὴ λάθωμεν ὑμᾶς, Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 2, 3. Αἱ δύο ἀρνήσεις δύνανται νὰ χωρισθῶσι δι' ἐπεισακτῶν λέξεων, καὶ ἀντὶ τοῦ οὐ νὰ τεθῶσι λέξεις σύνθετοι ἐξ αὐτοῦ, οἷς, οὐδέ, οὐδείς, κ.τ.τ. Matth Jr. Gramm. σελ. 728.

Οὐμήν. Ὄχι ὅμως, ἀλλὰ μήν, οὐδαμῶς, Ὅμ. κοῦφ τινος τῶν συνήθων, οὐ μὴν ἐπειτοῦν, Πλουτάρχ.

* Οὐ μὴν ἀλλά, καὶ, οὐ μὴν ἀλλὰ καί. Ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο.

* Οὐ μὴν γε, μετὰ προηγουμένην ἀποφατικὴν πρότασιν, ἀκμὴν ὀλιγώτερον. Δι' ὅλου ὄχι, ἄν, Λατ. nedum, Ἀφροδίτης γὰρ οὐ μοι φαίνεται, οὐ μὴν χαρίεσσα γε, Ἀριστοφ. Εἰρ. 41.

* Οὐ μὴν οὐδέ. Ἀλλ' αὐτὰ, ὅμως τῷ ὄντι ἄν, οὐμὴν οὐδὲ ἀρκτικχρηματόνων γε τοὺς συνόντας ἐπείσεν, Ξενοφ. Ἀπομν. Θεόκρ. 8, 7.

Οὐμός, Ἀττικ. ἀντὶ ὁ ἐμός, ἤδη Ἰλ. Θ, 360.

* Οὔν, συνῃρ. ἀντὶ ὁ ἐν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1185.

Οὖν, ἐπίρ. Λοιπόν, ἑπομένως, ἐξωτερικὴ μόνον ἕνωσις δύο προτάσεων, σημαίνουσα τὴν συνέχειαν τῆς μιᾶς πρὸς τὴν ἄλλην. Ὅμ. ὅστις, ὡς καὶ ὁ Ἡτ. ἐξαιρ. ἐν τῇ διηγήσει, συνάπτει συχν. κεῖνοι οὖν, ὅτι λοιπόν, ἐν ᾧ λοιπόν, Ἰλ. Α, 67. Δ, 244. Ν, 1. Π, 394. Σ, 333. Ὀδ. Ξ, 487. Ρ, 246. ἀπαντᾶται παρ' αὐτῷ καὶ, ἠὼς οὖν, Ὀδ. Α, 414. Β, 200. Δ, 200. καὶ ἠμὴν οὖν, Ὀδ. Ρ, 411. Ἰλ. Θ, 7. Π, 98. τότε ὅμως εὑρίσκεται τὸ οὖν πάντοτε ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ τὸ οὔτε, μήτε, ἢ ἄλλα, μοναδικαὶ ἐξαιρέσεις εἶναι, Σοφοκλ. ΟΤ, 9). ΟΚ, 1134. 2) λοιπόν, ὅθεν, ἑπομένως, σημαίνον τὴν ἑνωτικὴν συνέχειαν δύο προτάσεων καὶ τὸ συμπέρασμα τῆς μιᾶς ἐκ τῆς ἄλλης, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπειδὴ λοιπὸν διὰ τοῦ οὖν σημαίνεται ἰδέα τις ἐξηρτημένη ἀπὸ ἄλλην τινά, καὶ ἔχουσα βάσιν ἐν αὐτῷ, ἄρα ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὰς ἑξῆς περιστάσεις· α) ὅταν λόγος τις, μάλιστα δὲ μακρός, φέρεται εἰς τέλος, καὶ πρόκειται νὰ γίνῃ ἐκ πλειοτέρων προηγουμένων μετάβασις εἰς τὸ ἀντίθετον προκείμενον, ἤτοι τὴν καταλαλιάν κρίσιν. οὕτως εἶναι ἐν χρήσει ἐξαιρ. τὸ οὖν δὴ, πρὸς δήλωσιν τοῦ τέλους τῶν προηγουμένων καὶ μεταβάσεως εἰς τὰ ἑπόμενα. β) ὅταν πρόκειται νὰ ἐπαναληφθῇ κάποιος λόγος τις, ὅστις ἔλαβε μὲν ἤδη ἀρχὴν, ἀλλὰ διακοπὴ ἐν τῷ ἀναμεταξὺ διὰ πλειοτέρων προτάσεων καὶ ἐπεισοδίων, οἷς τὸ τῆς συνήθ. λέγω λοιπόν, Λατ. dico, inquam igitur, Matth. Gr. Gramm. σελ. 901. γ) ἐν ἀρχῇ νέου τινὸς λόγου, ἀναφερομένου εἰς ἰδίαν κοινωνίαν μόνον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐφαρμοζομένην, ἐξαιρ. παρὰ ἐκφωνήσεσι καὶ ἐπίρρ. τινὶ ἐμφατικῇ τοῦ λόγου στροφῇ, ἄρα, ἀτὰρ οὖν τέθνηκεν, ἄρα σὺ ἀπέθανες! δι' ἐν ἐρωτηματικαῖς προτάσεσι, γενομένης ἀναφορᾶς εἰς τὴν προηγουμένην γνώμην, περὶ τῆς ὁποίας ὅμως δὲν γίνεται πλέον λόγος, συνήθ. ἀτὶ οὖν; τί λοιπόν; ε) Ἐν τῇ ἀποκρίσει καταφάσεως ἁπλῶς ἡ προηγουμένη γνώμη διὰ τοῦ οὖν, βέβαια τῷ ὄντι, οὕτως εἶναι κ.τ.λ. ὅθεν καὶ δηλοῦται διὰ τοῦ οὖν ἐν ὑποθετικαῖς καὶ σχετικαῖς προτάσεσιν ἡ ἐν αὐταῖς ἐκφραζομένη ἰδέα ὡς ἀληθὴς καὶ πραγματικῶς ὑπάρχουσα, τῇ ἀληθείᾳ, τῷ ὄντι, π. χ. «Εἰ' οὖν, εἴτε μὴ γενήσεται», Εὐριπ. Ἡρακλ. 150. ὡς τὸ εἰ etiam, εἰδ' ἔστιν, ὥσπερ οὖν ἔστι, Θεὸς ἤτ' θεῖον ὁ ἔρως, ὁ ἔστιν, ἐὰν ᾖ (καθὼς τῷ ὄντι εἶναι) Θεὸς ἢ θεῖόν τι ὁ ἔρως, Πλάτ. ὡσαύτως ἤγαρ οὖν, ἀντὶ βεβαίως, Pors. Εὐριπ. Μηδ. 545. ἐξ ἐναντίας «ἀλλ' οὖν», μετ' ἀντιλογίας, ναί, ὅμως—, καὶ ἡμὲν οὖν, συντάλλον προηγουμένου τι. ζ) προσαρτόμενον ἐπὶ τέλους τινὸς λέξεως, κάμνει αὐτὴν γενικωτέραν καὶ ἀδιόριστον, οἷον ἐκ τοῦ ὅστις, «ὅς τις οὖν», ὁποῖος καὶ ἂν ᾖ, ἐκ τοῦ ὅπως, «ὁπωσοῦν», κατ' ὁποιονδήποτε τρόπον, «Ἄλλος ὁστιοῦν», alius quilibet, ὁ ἔστιν, ἄλλος τις, ὁποιος καὶ ἂν ἠθέλεν εἶναι. Ὡσαύτως καὶ τὸ ὁποιοσοῦν, ὁποιοστισοῦν, ὁπωσοῦν, ὁπωστοῦν, ὁπηνικοῦν, ὁποτεοῦν, ὁποθενοῦν, ἔνθα οἱ Λατῖνοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προσαρτῶσι τὸ cunque, οἷον qualis cunque quomodocunque, κ.τ.λ. Lob. Φρυν. σελ. 373. — Ἰων. ὦν. (κατὰ τὸν Doederl. εἶναι τὸ οὖν, ὦν, ἐν ταὐτοῖς λέξεις, ὅθεν, οὔτ' οὖν, οὐδ' οὖν, ὥσπερ οὖν.)

Οὕνεκα, καὶ πρὸ φωνήεντος οὕνεκεν, ἐπίρ. ἀντὶ οὗ ἕνεκα. Διὰ τὸ ὁποῖον, Ὀδ. Γ, 61. 2) συνήθ. μετ' αἰτοπαθοῦς στροφῆς, διὰ ταῦτα, ἐπειδή —, ὅθεν καθόλου ἐπειδή, συχνότ. παρ' Ὅμ. ὅστις συνάπτει καὶ οὕνεκ' ἄρα, Ἡσιόδ. Ὅμ. Ἀφρ. 230. καὶ οὕνεκα δή, ἀντελῶς δὲ, οὐνεκαμὴν, ἐν τῇ ἀνεξαρτήτῳ προτάσει, Ἰλ. Γ, 403. Ἡσ. Θεογ. 88. παρθ. Α, 21. μετὰ τὸ οὗτος ἕνεκα, Ἰλ. Α, 111. καὶ μετὰ τὸ οὗτοι, Ὀδ. Λ, 312. παρ' Ἡτ. πάντοτε ἐν τῇ ἁπλῇ σημαντ. ἐπειδή. 3) μετ' ἔνια ῥήματα, κατ' ὅσον, καθόλου δὲ ταὐτὸν τῷ ὅτι, μετὰ τὸ οἶδα, Ὀδ. Ε, 216. Σοφοκλ. Φιλ. 232. μετὰ τὸ γνῶναι, ὅμν. Ἀπ. 376. μετὰ τὸ νοεῖν, Ὀδ. Η, 300. μετὰ τὸ ἐρεῖν, Ὀδ. Π, 379. μετὰ τὸ κεκμηκέναι, Ὀδ. Ψ, 214. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Τραγῳδ. π. χ. μετὰ τὸ ἐνοεῖν, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 63. — Ὁ Ὅμ. τὸ συνάπτει πάντοτε μετὰ τῆς ὁριστικ. τὸν δὲ παρὰ Πίνδ. πρώτον ἀπαντώμενον σχηματισμὸν οὕνεκεν δὲν ἔχει οὐδόλως.

β) Ὡς πρόθεσις μετὰ τῆς γενικ. ταὐτὸν τῷ ἕνεκα, συχν. παρὰ τοῖς Ἀττικ. ποιητ. μ' ὅλον ὅτι εὑρίσκεται καὶ παρὰ Καλλιμ. καὶ Βιων. καὶ παρ' Ὅμ. Ὅμ. Ἀφρόδ. 193. ἀντιστρέφουσι τὸ εἵνεκα καὶ ἕνεκα ἀντὶ οὕνεκα, ἐπειδή, εἶναι ὅμως πιθανὸν κατὰ τὸν Ahlwardt (δευτέρα προσθήκη εἰς τὸ τοῦ Scheider Λεξικ. 1813.), ὅτι τό, ὡς πρόθετ. δ' ὅλου ἀνεξήγητον οὕνεκα, ὅπου τίθεται ἀντὶ τοῦ ἕνεκα, πρέπει νὰ μεταβληθῇ, συχν. συμφώνως μὲ τὰ χειρογρ. εἰς τὸ Ἰων. εἵνεκα, ὅπερ ἀπαντᾶται καὶ ἐν τῷ Ἀττικ. πεζῷ λόγῳ, τὸ ὀξύνεκα ὅμως δὲν ἀποδεικνύει τίποτε χάριν τοῦ οὕνεκα ὡς προθέτ. ἀλλὰ μᾶλλον τοὐναντίον, ὅταν παράγηται ἀληθῶς ἐκ τοῦ ὅτου ἕνεκα.

Οὔνεστε, Ἰλ. Ω, 241. Ἰωνικ. 3. πληθ. ἐνεστ. τοῦ ὄνομαι, ὅπερ ἴδε.

Οὔνομα, τό, Ἰων. ἀντὶ ὄνομα, Ὅμ. οὗτος δὲ μεταχειρίζεται συχνότ. τὸν τυπικὸν σχηματισμ. καὶ ὁ Ἡρόδοτ. κατ' ἐξοχὴν τὸν Ἰωνικ. καὶ παρὰ Τραγῳδ. ἀπαντᾶται τὸ οὔνομα, Schaef. Σχολ. Φιλ. 251. ποτὲ ὅμως παρὰ τοῖς Κωμῳδ. Βρ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 812.

* Οὐνομάζω, Ἰων. ἀντὶ ὀνομάζω, συχν. παρ' Ἡροδ. ὅστις ὅμως ἔχει 1, 86. καὶ τὸ ὀνομάζω.

* Οὐνομαίνω, Ἰων. ἀντὶ ὀνομαίνω, Ἡρόδ. 4, 47.

* Οὐνομαστός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ ὀνομαστός, Ἡρόδοτ. 3, 178.

* Οὔνυ, σχεδὸν ὡς τὸ οὐ δή, αὐξάνον τὴν ἄρνησιν διὰ τῆς δεῖξεως εἰς τι συμπέρασμα ἐκ τῶν προηγουμένων, μόνον παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς Ἐπικ. χρησιμεύει δὲ καὶ εἰς αὔξησιν τῆς ἀποφατικῆς ἐρωτήσεως, Ἰλ. Δ, 242. Κ, 165. καὶ ἀλλαχοῦ.

Οὖξ, ἀντὶ ὁ ἐξ.

Οὖον, τό, ἀντὶ ὄον. Ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου, ὁ καλεῖται ὄα, ἡ, τὸ ἐν τῇ συνήθ. σοῦρβον.

Οὖπα, Δωρ. ἀντὶ οὔπω. Ὄχι ἀκόμη, Ἀριστοφ. Λυσ. 1175.

Οὔπερ (οὗ, περ). Τοῦ ὁποίου, ἢ ὅπου.

* Οὔ περ, ἡ οὔπερ, αὐξηθεῖσα ἄρνησις. Παντάπασι, Ὅμ. ὅπου τὸ γράφει ὁ Βόλφιος ποτὲ μὲν χωριστ. ποτὲ δὲ συνημμένον.

* Οὔπη (οὗ, πή). Οὐδαμοῦ, κατ' οὐδένα τρόπον, Ὅμηρ.

* Οὔπιγγος, ὁ. Ὕμνος εἰς Ἄρτεμιν, ἐκ τοῦ

Οὔπις, ιος, ἡ, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ ὤπις. Ἐπώνυμον Ἀρτέμιδος. 2) παρθένος τις τῶν Ὑπερβορείων, περὶ τῆς ὁποίας ἴδε Ἡροδ. 4, 35. καὶ τοὺς σχολιαστ. 3) κυνηγ. ἐπώνυμον τῆς Νεμέσεως, ἀκμαῖ. ἐκ τοῦ ὄπις. «Ῥαμνούσιος οὔπιδι», Ἐπιγραφ. Ἡρώδ. Ἀττικ. ταὐτὸν τῷ ὄπις. Ἐξ ἐκείνου δὲ γίνεται τὸ οὐπίγγος, ὁ, ὕμνος εἰς Ἄρτεμιν, ἥτις ἐπωνομάζετο Οὔπις, Πολυδ. Α', 33. Δ', 55. Ἀθην. σελ. 619. ἐκ τοῦ Δωρικοῦ οὔπιγξ, ιγγος, ἀντὶ οὔπις, ιδος, ὡς ὄρνις, ὄρνιθ.

Οὐπίτριπτος, ἀντὶ τοῦ ὁ ἐπίτριπτος.

Οὔποθι, ἐπίρ. Εἰς κάποιον μέρος (οὗ, ποθί), Ἰλ. Ν, 309. Ψ, 453. οὐδὲ ποθι, καὶ κατ' οὐδένα τρόπον, Ὀδύσ.

Οὔποκα, Δωρικ. ἀντὶ οὔποτε. Κέμμιν φορεῖν, πώποτε.

* Οὔποτε, ἐπίρ. (οὐ, ποτέ). Οὐδέποτε, συχνάκις παρ' Ὅμ. ὅστις τὸ συντάττει μετὰ τοῦ ἐνεστ. καὶ παρακμ. καὶ μέλ. καὶ ἐπειτάγει συχν. λέξιν τινὰ ἢ καὶ πλειοτέρ. μεταξὺ τοῦ οὐ καὶ ποτέ, ὡς Ἰλ. Α, 163. Δ, 48. καὶ ἀλλαχοῦ.

* Οὔποφ, συνῃρημ. ἀντὶ ὁ ὄπορ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 229, 257.

Οὔπω, ἐπίρ. (οὐ, πω). Ὄχι ἀκόμη, ποτὲ ἀκόμη, συχν. παρ' Ὅμ. ὅστις παρεπτάγει καὶ ἄλλην λέξιν, ἐξαιρ. οὐ γὰρ πω, ὡσαύτως παρ' Ἡτ. συνήθ. μετὰ τοῦ παρακμ. πολὺ σπανιωτ. μετὰ τοῦ ἐνεστ. Ἰλ. Ξ, 143. Ὀδ. Β, 118. Γ, 225. Α, 184. Ν, 315. Ψ, 116. καὶ μετὰ τοῦ μέλ. μόνον, Ὀδ. Ε, 358. ἀντίκειται τῷ οὐκέτι.

* Οὔ πώποτε, ὡς τὸ οὔπω. Ποτὲ ἀκόμη, Ὅμ. ὅστις τὸ συντάττει συνήθως μετὰ τοῦ παρακμ. καὶ ἅπαξ μόνον μετὰ τοῦ ἐνεστ. Ὀδ. Μ, 98. ἔτι οὐ γὰρ πώποτε, Ἰλ. Α, 154. Γ, 442. καὶ ἀλλαχοῦ.

Οὔπως, ἐπίρ. (οὐ, πως). Κατ' οὐδένα τρόπον, παντελῶς, παντάπασι, αὐξανομένη ἄρνησις, συχν. παρ' Ὅμ. 2) ἐνεστρ. ἐπίρ. χρόνου; ταὐτὸν τῷ οὔποτε.

Οὐρά, ἡ, Ἰων. οὐρή. Τὸ κατὰ τῆς συνήθ. οὐρὰ τῶν ζώων, Ὅμ. καὶ Ἡτ. 2) καθόλου τὸ ὀπισθεν μέρος πράγματός τινος, ἐξαιρ. πλοίου, ἢ πρύμνη, καὶ β) ἐπὶ στρατεύματος τὸ ὀπισθεν τὸ ἐκ τῶν ὀπίσω μέρος, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Β', 4, 3. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον· ὁ δὲ Σοφοκλ. οὐρὰν, καὶ τὸ αἰδοῖον, εἶπε. Coda.

Ἰταλ. γ) εἰς οὐράνιον, πρὸς τὰ ὀπισθεν, (συγγεν. μὲ τὸ ὄρρος)

Οὔρα, τά, ἀντὶ οὔροι, ὅροι, ἐκ τοῦ ὅρος. Τὰ σύνορα, τέρματα, »Ἀμφ' οὔροισιν, ἀντὶ τοῦ περὶ ὅρων, Ὅμ. ἴδε οὔρον.

Οὐραγέω, ῶ, μέλ. ήσω (οὐραγός). Κυρίως προηγοῦμαι τῆς οὐρᾶς τοῦ στρατεύματος, ὅθεν β) καθόλου εἶμαι εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ στρατεύματος, ὅθεν

Οὐραγία, ἡ. Κυρίως τὸ προηγεῖσθαι τῆς οὐρᾶς τοῦ στρατεύματος, ἀλλ' ἔτι β) καθόλου καὶ τὸ πορεύεσθαι ἐν τῇ οὐρᾷ τοῦ στρατεύματος· ἔτι δὲ καὶ γ) αὐτὴ ἡ οὐρὰ τοῦ στρατεύματος.

*Οὐράγιος, ὁ, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ οὐραγός, Ἰωσ. ΑΠ. σελ. 769.

Οὐραγός, ὁ, ἡ (οὐρά, ἡγέομαι). Ὁ ἄγων τὴν οὐράν, ὁ προηγούμενος, ὁ κυβερνῶν τὸ ὀπισθεν τοῦ στρατεύματος μέρος, ἡγῶν τὴν οὐράν, (Agmen). καὶ ὡς οὐσιαστ. ὁ οὐραγός, καθόλ. δὲ, πᾶν, ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τὰ ὀπισθεν μέρη, τὸ τελευταῖον ἄκρον, Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 212. »οὔπω τοξοφόρων οὐράγιοις, ἡμαρτημ. ἀντὶ τοξοφόρων οὐδ' ἄριος, ταὐτὸν τῷ Ἄρειος, ὁ πολεμικός. Παρὰ δὲ Αἰλιαν. ζῴων Ἱστορ. στ'. 43. »τοὺς καλουμένους οὐραγοὺς τῶν καρπίμων», ἐν χειρογρ. γράφεται οὐραχούς. Εἶναι δὲ οὐραγοὶ τὰ ἄκρα τῶν καλαμίων, ἔνθα ἐπικάθηται τὰ στάχυα, Διοσκορ. Δ'. 170. »Οὐραγοὺς ἔχουσα ὡς τρίχας», ὀνομάζει οὕτω τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνθέων φυτοῦ τινος. Σκαλιγέρος δὲ ἀναγινώσκει ἐνταῦθα οὐριαχούς, ἀντὶ οὐραχούς.

*Οὐράδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ οὐρά. [ᾰ, Δρᾶκ. σελ. 13, 10.]

*Οὐραία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ οὐρά, πρβ. τὸ ἑπόμ.

Οὐραῖος, αία, αῖον (οὐρά). Ὁ ἐκ τῆς οὐρᾶς, ὁ εἰς τὴν οὐρὰν ἀνήκων. »τρίχες», Ἰλ. Ψ, 520. ὅθεν καθόλου πᾶν, ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τὰ ὀπισθεν μέρη, ἔσχατος, τελευταῖος, »πόδες», Θεοκρ. 25. τὰ ὀπισθινὰ ποδάρια. 2) »Τὸ οὐραῖον», ἀντὶ τοῦ οὐρά, τὸ τέλος, τὸ ὀπισθεν μέρος· ἐπὶ δὲ ἰχθύων ὑπονοεῖται τὸ πτερύγιον, τὸ κατὰ τὴν οὐρὰν ἤτ. τοῦ ἐφαρίου, ἴδε καὶ βασιλίσκος. (παρὰ ποιητ. ἡ οὐραία.)

Οὐρακός, ὁ. Τὸ μέσον μέρος τοῦ (τῆς κώπης) κωπίου, Πολυδ. Α'. 90. [ῐ]

Οὐράνη, ἡ (οὐρέω). Ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον κατουροῦσι, κατουροτσούκαλον, ταὐτὸν τῷ Ἀμίς, Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. σελ. 17. (-υ-)

Οὐρανία, ἡ, κύρ. ὄνομα μιᾶς τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσ. Θεογν. 78. κεφ. κατ' ἐξοχὴν ἡ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας. 2) ὄνομα θυγατρός τινος τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἡσ. Θεογν. 350. 3) ὄνομα νύμφης τινός, ὕμν. Ὁμ. Δημ. 423. 4) ἐπώνυμον τῆς Κυπρίδος, ἀνίκετ. τῷ κνίδημος. 5) Παρὰ τοῖς Ἄραμι ἐκαλεῖτο ἡ σελήνη οὐρανία, Ἡρόδοτ. 3, 8.

Οὐρανιάζω. Περὶ τοῦ παιγνιδίου μὲ τὴν σφαῖραν οὐρανίαν λεγομένην, ὁπόταν ῥίπτῃ τις εἰς τὰ ἄνω αὐτήν, Ἡσύχ. ἥτις καὶ οὐρανίος παιδιὰ λέγεται, ὅταν ἀναβάλλουσιν αὐτὴν εἰς τὸν οὐρανόν, Φώτ. Λεξ.

Οὐρανιαφι, ποιητ. δοτ. ἀντὶ οὐρανίᾳ.

Οὐρανίδης, ου, ὁ. Ὁ υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, Ἡσ. Θεογν. 486, 502. καὶ γενικ. ὁ κάτοικος τοῦ Οὐρανοῦ, ὡς τὸ Οὐρανίων, Πινδ. (-υυ-)

Οὐρανίζομαι, παρ' Αἰσχύλ. Διϊκνοῦμαι, φθάνω ἕως εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀλλὰ ἐν Φωτ. Λεξ. εὑρίσκεται οὐρανίζω, ἔνθα Ἡσύχ. ἔχει τὸ μέσον οὐρανίζομαι.

Οὐράνιος, ία, ιον, ἡ παρὰ τοῖς Ἀττικ. οὐράνιος, ὁ, ἡ (οὐρανός). Ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατερχόμενος, ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ εὑρισκόμενος ἢ κατοικῶν, πρῶτον ὕμν. Ὁμ. Δημ. 55. Ἡρόδοτ. 4, 59. συχν. Παρὰ Πινδ. ἐξαιρετ. »θεοὶ οὐράνιοι, ἢ οὐράνιοι (ἄνευ τοῦ θεοί) οἱ ἐν οὐρανῷ οἰκοῦντες, ὡς τὸ Λατ. Coelites, ὡς καὶ τὸ Οὐρανίωνες καὶ Οὐρανίδαι, »ὕδωρ, ἀντὶ ὑέτειον (βροχήσιον, βρόχινον). »Σκόλος δὲ οὐρανίον ἐκλακτίζειν, ἢ ῥίπτειν», ἀντὶ τοῦ εἰς οὐρανὸν λακτίζειν, Ἀριστοφ. Σφ. 1492, καὶ 1530. ὅθεν καὶ ὁ φθάνων εἰς τὸν οὐρανόν, ὑψηλὸς ὡς ὁ οὐρανός. 2) μεταφρ. τερπνός, σημαίνει δὲ τὸν ὑψιστον βαθμὸν πράγματός τινος, »Οὐράνια ἄχη», Αἰσχύλ. Περσ. 571. Ευρ. Σοφ. Ἀντιγ. 414. ἀντὶ τοῦ μεγάλα παθήματα, ὁ αὐτὸς δὲ καὶ »Οὐράνιον ἄχος», τὸν κοινότατον, εἰπεῖν ἔτι »Οὐράνιον ὄσον», ὡς τὸ »Θαυμάσιον ὄσον», Ἀριστοφ. Βάτρ. 781, 1135. (ᾰ)

Οὐρανίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ οὐρανός, ὅθεν α) τὸ καμπύλον σκέπασμα τῆς σκηνῆς, ἢ τοῦ δωματίου. 2) ὁ καὶ καθ' ἡμᾶς οὐρανίσκος, ἤτ. τὸ ἄνω μέρος τῆς τοῦ στόματος κοιλότητος, palato, Ἰταλ. ἴδε οὐρανός, 3. 3) ὁ μεσημβρινὸς ἀστρῴος κύκλος, παρὰ Πρόκλ. καὶ σχολ. Ἀράτου.

Οὐρανίων, ωνος, ὁ (οὐρανός), ὡς τὸ Οὐρανίδης. Ὁ οὐράνιος, παρ' Ὅμ. πάντοτε εἰς πληθ. »Οὐρανίωνες θεοί», καὶ »Οὐρανίωνες», οἱ ἐν οὐρανῷ οἰκοῦντες θεοί, ὡς τὸ Λατ. Coelites, ἐκ τοῦ Coelum. Ἐν δὲ Ἰλ. Ε, 898. Οὐρανίωνες λέγονται οἱ Τιτᾶνες, ὡς καταγόμενοι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοβάμων, ονος, ὁ, ἡ (βαίνω). Ὁ ἐν οὐρανῷ πορευόμενος, ὁ δὲ οὐρανοῦ ἐδεύων, ὁ βαίνων εἰς οὐρανόν. [-υυ--]

Οὐρανοβατέω, ῶ (βαίνω). Περιπατῶ εἰς τὸν οὐρανόν.

Οὐρανογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμων, γνῶναι). Ὁ ἐπιστάμενος, γνωρίζων τὸν οὐρανόν, Λουκιαν Ἰκαρομ.

*Οὐρανογραφία, ἡ (γράφω). Περιγραφὴ τοῦ οὐρανοῦ, τίτλος συγγράμματός τινος τοῦ Δημοκρ. Διογ. Λαέρ. 9, 48.

Οὐρανόδεικτος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸν οὐρανὸν δεικνύεις, ὁ ἐν οὐρανῷ φαινόμενος, καίγλη μήνιγξ, ὕμν. Ὁμ. 32, 3.

Οὐρανοδρομέω, ῶ. Τρέχω εἰς τὸν οὐρανόν, ἐκ τοῦ

Οὐρανοδρόμος, ὁ, ἡ (δρόμος, δραμεῖν). Ὁ τρέχων εἰς τὸν οὐρανόν.

*Οὐρανοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος οὐρανοῦ, ἴδε οὐρανός, 2.

Οὐρανόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ οὐρανοειδής. »Ὑπήνη οὐρανόεσσα», παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. ταὐτὸν τῷ οὐρανίσκος, ἀριθμ. 2.

Οὐρανόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Ὅμ. καὶ Ἡσ. καὶ πλεοναστικ. »ἠὲ οὐρανόθεν», Ἰλ. Φ, 199. Ὀδ. Λ, 18. Ἡσ. Ἀσπ. 384, καὶ »ἐξ οὐρανόθεν», Ἰλ. Θ, 19. 21. Ρ, 548.

Οὐρανοθεσία, ἡ (τίθημι). Θέσις τῶν σημείων τοῦ οὐρανοῦ, ἐκ σχολ. Ἀράτου.

Οὐρανόθι, ἐπίρ. (οὐρανός). Ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰς τὸν οὐρανόν, Ἰλ. δὲ Γ, 3. τὸ »Οὐρανόθι πρόσω», ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, πρὸ οὐρανοῦ, καὶ ἐν τῷ ὑπὸ τὰ νέφη τόπῳ, ὡς τό, Ἰλιόθι πρό, τοῦ πρὸ Ἰλίου, καὶ, Ἠῶθι πρό, ἀντὶ τοῦ πρὸ τῆς Ἠοῦς, πρὸ τῆς αὐγῆς, ὥστε ὁποῦ τὸ οὐρανόθι εἶναι ἐνταῦθα ἀντὶ τῆς γενικῆς.

Οὐρανοκάτοικος, ὁ, ἡ (κατοικέω). Ὁ τοῦ οὐρανοῦ κάτοικος, Γλωσσ. Φιλοξ.

Οὐρανολέσχης, ου, ὁ (λέσχη). Ὁ περὶ οὐρανίων πραγμάτων φλυαρῶν, πολυλογῶν, ἐξ Εὐνταθίου.

Οὐρανομήκης, εος, ὁ, ἡ (μῆκος). Ὁ οὐρανοῦ μῆκος ἔχων, ὁ ἕως εἰς τὸν οὐρανὸν ὑψηλός, ὑψηλότατος, μέγιστος, »πέλατη», Ὀδ. Ε, 239. »δένδρεα», Ἡρόδ. 2, 138.

Οὐρανόνικος, ὁ, ἡ (νικάω), Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 173. Ὁ νικῶν, ὑπερβαίνων (κατὰ τὴν δύναμιν) τὸν οὐρανόν, ἢ τοὺς θεούς.

Οὐρανόπαις, παιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Παῖς τοῦ οὐρανοῦ, Ὀρφ.

Οὐρανοπετής, ές, ὁ, ἡ (πίπτω). Ὁ ἐξ οὐρανοῦ καταπεσών.

Οὐρανοπλαγκτος, ὁ, ἡ (πλάζω). Ὁ εἰς τὸν οὐρανὸν περιπλανώμενος, Ὀρφικ.

*Οὐρανοποιία, ἡ (ποιέω). Ποίησις τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανόπολις, εως, ἡ (πόλις). Οὐρανοῦ πόλις, ἡ οὐρανία πόλις, Ἀθην. Α'. σελ. 20. ὅθεν

Οὐρανοπολίτης, ου, ὁ, Ὁ ἐν οὐρανῷ πολίτης, ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ κατοικῶν.

Οὐρανόπτης, ου, ὁ (ὄπτομαι), ταὐτὸν τῷ, οὐρανοσκόπος, ἀμφίβ.

Οὐρανόροφος, ὁ, ἡ (ὀροφή). Ὁ σκέπασμα ἔχων οὐρανόν, οἷον »σκηνὴ οὐρανόρ.» Ἀθην. Β'. σελ. 40. ἴδε οὐρανός, 2.

Οὐρανός, οῦ, ὁ, παρ' Ὅμ. α) Τὸ οὐράνιον στερέωμα, ὅπερ ἐθεωρεῖτο ὡς κοῖλον ἡμισφαίριον κείμενον ὑπὲρ τῆς γῆς, ἐν τῷ μέσῳ μὲ ἀνοιξίν τινα, διὰ τῆς ὁποίας ἐξέχει ἡ κορυφὴ τοῦ Θεσσαλ. ὄρους Ὀλύμπου εἰς τὸν αἰθέρα, καὶ φέρει τὰς κατοικίας τῶν θεῶν, ἤτον δὲ »χάλκεος», Ἰλ. Ρ, 425. »πολύχαλκος», Ἰλ. Κ, 504. Ὀδ. Γ, 2. »πυθμένος», Ὀδ. Ο, 329. Ρ, 565. κεκαλυμμένος μὲ σύννεφα, Ἰλ. Ο, 192. Ὀδ. Κ, 303. ὅθεν ἐνομίζετο ὑπὲρ καὶ κάτω τοῦ αἰθέρος, Ἰλ. Β, 458. Π, 364. Τ, 351. τόσον ὑψηλὰ ὑπὲρ τῆς γῆς, ὅσον ἤτον ὁ ἅδης ὑποκάτω αὐτῆς, Ἰλ. Θ, 16. ἐν τῷ στερεώματι τούτῳ ἐκινεῖτο ὁ ἥλιος, ὅθεν λέγεται περὶ ἐκλείψεως αὐτοῦ, »ἠέλιος δὲ οὐρανοῦ ἐξαπολώλει», Ὀδ. Τ, 357. ἤτον δὲ καὶ οἱ ἀστέρες στερεωμένοι ἐν αὐτῷ, Ἰλ. Σ, 485. Χ, 318. ὅθεν »οὐρανὸς ἀστερόεις», συχν. παρ' Ὅμ. κεκτερ. ἐνομίζετο ὅ,τε οὐρανὸς καὶ οἱ ἐν αὐτῷ ἀστέρες, ὅτι κινοῦνται ἀεὶ ἐν κύκλῳ. β) ἡ κατοικία τῶν θεῶν ὑπεράνω τοῦ οὐρανίου στερεώματος, ὅθεν ταὐτὸν τῷ Ὄλυμπος, Ἰλ. Ζ, 108, 118. Φ, 267. Ὀδ. Α, 67. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ »οὐρανὸς Οὔλυμπός τε», Ἰλ. Α, 497. Θ, 393. ὡσαύτως »Οὔλυμπός τε καὶ οὐρανός», Ἰλ. Τ, 128. »πύλαι οὐρανοῦ», ὅπερ ἤτον σύνεφόν τε πυκνόν, κυλινδούμενον ἐπὶ τῇ τοῦ οὐρανοῦ ἀνείξει ὑπὸ τῶν ὡρῶν, Ἰλ. Ε, 749. Θ, 393. γ) γενικῶς δὲ, ἅπας ὁ ὑπὲρ τῆς γῆς εὐριπόμενος αἰθήρ, ὅθεν παρ' Ὅμ. »εἰς οὐρανόν», ἢ »πρὸς οὐρανόν», τουτέστι, πρὸς τὰ ἄνω, ἐξαιρετ. ἐν ἐκφράσεσι, ὡς »Κλέος οὐρανὸν ἵκει», »Κλέος οὐρανὸν ἱκάνει», τὸ κλέος φθάνει εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν, ἤτ. καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἢ τοὺς θεούς, ὡσαύτως »αὐτὴ αἴγλη, κνίσσα, σκόπελος οὐρανὸν ἵκει, ἱκάνει», καὶ μεταφορικ. »ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει», ἀντὶ, φθάνουσιν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν, Ὀδ. Ο, 328. Ρ, 565. »οὐρανὸν ἀφικέσθαι», ἀντὶ, γίνομαι μακάριος μετὰ Ὅμ. δ) κεκτερ. ἐξαιρετ. ὁ τόπος, ἔνθα φαίνονται οἱ ἀστέρες, καὶ καθόλου τὸ Πᾶν, ἴδε Ἀριστοτ. περὶ οὐρανοῦ, 1, 9. ε) τὸ κλίμα, ἢ τοῦ ἀέρος κρᾶσις. 2) πᾶν, ὅ,τι ἔχει καμάρωμα ἢ σκέπην οὐρανοειδῆ, ἐξαιρετ. στρογγύλον καὶ καμπύλον σκέπασμα τῆς σκηνῆς, Κασσουβ. εἰς Ἀθην. 2, 9. 3) ὁ οὐρανίσκος, ὅστις καλεῖται καὶ εἰς τὰ Ὀλλανδέζικα, dat Heuelke, ἐξ ἐναντίας ὀνομάζει ὁ Ernius τὸν οὐρανὸν coeli palatum, ἴδε Schael. Dion. de comp. σελ. 164. — 4) Οὐρανός, ὡς κύρ. ὄνομα, υἱὸς τοῦ Ἔρεβου καὶ τῆς Γαίας, Ἡσ. Θεογν. 125. ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Γαίας πολυαρίθμους θεούς, Ἡσ. Θεογν. 132, 153. παρ' Ὅμ. ἀπαντᾶται ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ Γαῖα μόνον δίς, Ἰλ. Ο, 36, Ὀδ. Ε, 184. καὶ δὴ μόνον ὡς μάρτυρες ὅρκου τινός, ὅθεν εἶναι ἀμφ. ἂν δὲν πρέπει εἰς ἀμφότερα τὰ χωρία νὰ ἐκλαμβάνωνται αἱ δύο λέξεις ὡς προσηγορικά. (τὸ, Οὐρανός, Αἰολ. Ὠ-

μενός παράγουσί τινες ἐκ τοῦ ὁρίω, ὡσὰν νὰ ἐγράφετο ὁρανός, τὸ ὁρατὸν διάστημα ὑπὲρ τῆς γῆς, ὡς τὸ ἐρίζω· ἄλλοι δέ, ἴσως ὀρθότ. ἐκ τοῦ ἀείρω, αἰωρέω, συγγεν. μὲ τὸ μετέωρος, ὡς εἰς τὰ Ἀγγλικὰ heaven, ἐκ τοῦ heave, τὸ Γερμαν. heben.) ὅθεν

Οὐρανόσε, ἐπίρ. Εἰς τὸν οὐρανόν, ἐπὶ τῆς εἰς τόπον κινήσεως.

Οὐρανοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ σκοπῶν, παρατηρῶν τὸν οὐρανόν. 2) ἰχθύς τις, ὁ καὶ Κελλιώνυμος λεγόμενος.

Οὐρανοστεγής, ὁ, ἡ (στέγω). Ὁ σκεπάζων τὸν οὐρανόν. κίδλος, ὁ κόπος τοῦ βαστάζειν τὸν οὐρανόν, Αἰσχύλ. Λεῖψ. 293. ὁ αὐτὸς παρ' Ἀθην. σελ. 491. ἐνθα πρότερον ἦν γεγραμμένον οὐρανός τε γῆν.

Οὐρανοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὁ ἔχων, βαστάζων ἢ κατοικῶν τὸν οὐρανόν, Αἰσχύλ. Χοηφ. 957.

*Οὐρανοφανής, ὁ, ἡ. Ὁ ἐν οὐρανῷ φανεὶς ἢ φαινόμενος.

Οὐρανοφάντωρ, ορος, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὁ μεχρὶς οὐρανοῦ, ἢ εἰς οὐρανὸν φέγγων, ἢ ἐν οὐρανῷ φαινόμενος, Σουίδ.

Οὐρανοφοιτάω, ῶ. Πορεύομαι εἰς τὸν οὐρανόν, ἢ διὰ τοῦ οὐρανοῦ, Ἡσυχ. ἐκ τοῦ

Οὐρανοφοίτης, ου, ὁ (φοιτάω). πορευόμενος εἰς τὸν οὐρανόν, ὁ διὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἐν οὐρανῷ διατριβών.

*Οὐρανόφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω), = οὐρανοφοίτης.

Οὐρανοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, βαστάζων τὸν οὐρανόν.

Οὐρανόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ ἔχων οὐράνια φρονήματα.

Οὐρανοφύτευτος, ὁ, ἡ (φυτεύω). Ὁ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν φυτευμένος.

*Οὐρανόφυτος, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ ἐξ οὐρανοῦ κατοιγόμενος.

Οὐρανοχάλκευτος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐν οὐρανῷ ἢ ὑπ' οὐρανοῦ χαλκευθείς. Ἴμ ὠιδ.

Οὐρανοχρώματος, ὁ, ἡ (χρῶμα). Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, ἡμαρτ. γραφὴ ἐξ Ἀθην. Γ'. Κεφ. 12. ὅπου νῦν οὐμενοχρώματος ἀναγινώσκεται.

Οὐρανόω, ω (οὐρανός). Ἐνουρανίζω, μεταθέτω τι εἰς τὸν οὐρανόν. Εὐστάθ. ὅθεν

Οὐράνωσις, ἡ. Ἡ εἰς οὐρανοὺς μετάθεσις, ἢ ἀποθέωσις, Εὐστάθ.

Οὐραξ, αγος (οὐχί, αχος) ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο παρ' Ἀθηναίοις τὸ πτηνὸν Τέτριξ, Ἀριστοφ. Ζ. Ἱστ. ς'. 1, 3.

Οὐραχός, ὁ (οὖρον). Ὁ ἀγωγὸς τοῦ οὔρου, ὁ ἐν τοῖς ἐμβρύοις ἀπὸ τῆς οὐροδόχου κύστεως ἐπὶ τὸν ὀμφαλὸν διατείνων (δὲν παράγετ. ἐκ τοῦ Ἔχω, ἀλλ' ἀμέσως ἐκ τῆς ῥίζ. ὅθεν δὲν πρέπει νὰ γράφηται καὶ οὐραγός, ὡς ἐκ τοῦ Ἄγω.)

Οὔρεα, τά, Ὁνομ. καὶ Αἰτ. πληθ. ἐκ τοῦ Οὖρος, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ὄρος, βουνόν, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν τῷ Ἰλ. καὶ Ἡσ.

*Οὐρειάς, ἡ· ποιητ. ἀντὶ οὐρείη, πρβλ. ἐρεπάς, ὀρεάς.

Οὐρειβάτας, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ὀρειβάτης, Εὐριπ. Ἠλ. 170.

*Οὐρειδρεπτος, ὁ, ἡ (ὄρος, τρέπω). Ἰων. ἀντὶ ὀρειδρεπτος, ὁ εἰς τὰ ὄρη ἀναστρεφείς, Porn. Εὐρ. Ἐκ. 208. ἔτι καὶ τρικατάλεκτ.

Οὔρειος, εία, ειον, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ὄρειος, ἐκ τοῦ ὄρος, οὖρος. «Νύμφη οὐρείη = ὀρεάς, Ὅμ. Ὀμ. Ἑρμ. 244. Ἡσ. λεῖψ. 13.

*Οὔρειος, ὁ, ὄνομα ἑνὸς Κενταύρου, Ἡσ. Ἀσπ. 186.

Οὐρεοφοιτάς, άδος, ἡ· ἰδιαίτρ. θηλυκ. τοῦ οὐρεόφοιτος, ταὐτὸν τῷ οὐρεσιφοίτις, Λουκίλ. Ἐπ. Α'. «Νύμφαι οὐρεοφοιτάδες αἱ εἰς τὰ ὄρη κατοικοῦσαι.

*Οὐρεόφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω). Ποιητ. ἀντὶ ὀρεόφοιτος, Ὁ πορευόμενος διὰ τῶν ὀρέων, ἢ ὁ κατοικῶν ἐν αὐτοῖς, Jac. ΑΠ. σελ. 82.

Οὐρεσιβώτης, ου, ὁ (βόσκω). Ποιητ. ἀντὶ ὀρεσιβώτης, εἰς τὰ ὄρη βόσκων, Σοφ. Φιλ. 1148. ἔνθα οὐρεσιβώτας ἀναγινώσκεται.

Οὐρεσιδρόμος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ὀρειδρόμος.

Οὐρεσίοικος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ὀρεσίοικος. Ἀνθολ.

Οὐρεσιφοίτης, ου, ὁ· θηλυκ. οὐρεσιφοῖτις, ιδος, ἡ οὐρεσίφοιτος, ὁ, ἡ. Ὀππιαν. Ἀλ. Ε'. 403. Ὁ εἰς τὰ ὄρη πορευόμενος, φοιτῶν ἢ διοδεύων. Λέγεται δὲ καὶ, ὀρεσιφοίτης, ὀρεόφοιτος, οὐρεόφοιτος.

Οὐρεύς, ῆος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ ὀρεύς, τὸ μουλάριον, ἢ ἡμίονος. Ἰλ. Ὑμ. Ὀμ. Ἡσ.

Οὐρεύς, ῆος, ὁ. Ἰων. ἀντὶ οὖρος, φύλαξ, Ἰλιαδ. Κ. 84.

Οὐρέω, ῶ, Μέλλ. ήσω. Ἔχει τὴν συλλαβ. αὔξησιν, Ἐούρουν κ. τ. λ. ἀπαντᾶται δὲ καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἀπρμφ. Ἐστιν. οὐρεῖν ὁ σχηματ. οὐρῆν, Buttm. auct. Gr. Grimm. σελ. 504. (οὖρον) κατουρῶ, Ἡσ. Ἔργ. 731. 760. ἔτι δὲ καὶ μεταβατ. 2) ὡς τὸ Λατ. mejere, χύνω τὸ σπέρμα, Βγ. Ἀριστ. Βάτρχ. 95.

*Οὐρέω, ήσω, = οὐρίζω, ἐκ τοῦ οὖρος, ἀρμόδιος, οὖρος ἄνεμος.

*Οὐρέω, ήσω (οὖρος, ὁ φύλαξ). Φυλάττω, Σχολ. Ἀπ. Ῥ. 4, 1614.

Οὐρή, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ οὐρά.

Οὐρηδόχος, ὁ, ἡ (οὖρον, δέχομαι). Ὁ δεχόμενος, περιέχων οὖρον· συνήθ. οὐροδόχος.

Οὐρῆας, ὁ, ἀντὶ, οὐρέας, ἐκ τοῦ οὐρεύς, ἀντὶ ὀρεύς, ἡ ἡμίονοι, τὸ μουλάριον.

Οὐρήθρα, ἡ (οὐρέω). Ὁ πόρος διὰ τοῦ ὁποίου ἐξέρχεται ἐκ τῆς κύστεως τὸ οὖρον.

Οὐρημα, τό (οὐρέω). Τὸ οὖρον, τὸ κάτουρον.

*Οὐρηρός, ά, όν (οὐρέω). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ οὖρον, «Ἀγγεῖον» (κατουροτσούκαλον).

Οὐρησείω, (οὐρέω). Ἐπιθυμῶ νὰ κατουρήσω, Γλωσσ. Στεφ.

Οὐρησις, εως, ἡ (οὐρέω). Ἡ κατούρησις, τὸ οὐρεῖν.

Οὐρητήρ, ῆρος, ὁ (οὐρέω). Ὁ πόρος ὁ ἀπὸ τοῦ νεφροῦ ἐπὶ τὴν κύστιν διατείνων, δι' οὗ τὸ οὖρον εἰς τὴν κύστιν καταφέρεται. Κυρίως ὁ κατουρῶν.

Οὐρητιάω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, οὐρησείω. Ἀριστοφ.

Οὐρητικός, ή, όν (οὐρέω). Ὁ εἰς τὸ οὖρον, ἢ εἰς τὴν οὔρησιν ἀνήκων, ὁ ἄγων, κινῶν τὸ οὖρον.

Οὐρητρίς, ίδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, οὐράνη, καὶ Ἀμίς. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 803.

Οὐρία, ἡ, νοουμ. τοῦ Πνοή, ὅθεν τὸ ἐξ οὐρίας. καὶ ἐξ οὐρίων, ὑπονοουμ. τοῦ Ἀνέμων, ταῦτ' ἔστι μὲ γεμάτα πανιά, μὲ καλοὺς ἀνέμους, πρῦμα. ἴδε οὖρος, β.

Οὐρία, ἡ, εἶδος πτηνοῦ νηκτικοῦ, Ἀθην. Θ. σελ. 395.

Οὔρια, τά, Ἰωνικ. ἀντὶ ὅρια, τὰ σύνορα, ὡς οὐρίζω ἀντὶ ὁρίζω, Ἡροδοτ. Δ'. 42. «Πρὸς τὴν Ἀτίην οὐοίζειν, συνορεύει, γειτνιάζει, γειτονεύει μὲ τὴν Ἀτίαν, οὐδετερωτ.

Οὐρίαχος, ὁ (οὐρά, 2.). Τὸ ὀπίσθεν, τελευταῖον, ἔσχατον τέλος. ἐντῷ Ἰλ. κάποτε «Ἔγχεος οὐρίαχος», ἡ κατωτάτη, μὲ σίδηρον σκεπασμένη ἄκρα τοῦ ἔγχους. Ν, 4, 3. Π, 612. Ρ, 528. ἄλλοτε Σπόραξ καὶ Σαυρωτήρ καλοῦμ. ἀντίκειτ. τῷ Αἰχμή. Παρ' Ἱπποκρ. δὲ «Καρδίας οὐριαχός», το κωνοειδὲς εἰς ὀξὺ λήγον μέρος τῆς καρδίας. (–υ υ υ)

*Οὐρίζω, ίσω, Ἰων. ἀντὶ ὁρίζω, συνορεύω. «Πρός τινι», Ἡρόδ. 4, 47. συνήθ. μεταβατ. βάλλω, διορίζω τὰ σύνορα, συχν. παρ' Ἡρόδ.

Οὐρίζω, Μέλλ. ίσω (ουρος, ὁ καλὸς ἄνεμος). Φέρω τι εἰς καλοὺς ἀνέμους, καὶ Μεταφ. εἰς εὐτυχεῖς περιστάσεις, κάμνω τινὰ εὐτυχῆ, «Ἐμὰν γὰρ κατ' ὀρθὸν οὐρίσας», Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 696. σμεταβατ. ὅμως δὲν εἶναι ποτέ, μήτε ἐν Αἰσχύλ. Χοηφ. 314. «Ἔκαθεν οὐρίσας», ὅπερ δὲν σημαίνει, Ἐρχόμενος μακρόθεν μὲ καλὸν ἄνεμον, ἀλλὰ, φέρων μακρόθεν τὴν εὐτυχίαν (τὴν ἐκδίκησιν). Περσ. 601. «Τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' οὐριεῖ τύχης· ὁ αὐτὸς δαίμων τῆς τύχης θέλει φέρει πάντοτε τύχην, ὥστε ὁποῦ τὸ τύχην συνυπακ. ἐκ τοῦ τύχης· ἡ ἀμετάβατ. σημασ. εἶναι ὅμως ἀναμφ. εἰς τὰς συνθίσ. Ἐπουρίζειν, καὶ Κατουρίζειν, ὅθεν καὶ προκριτέα ἴσως ἐν τῷ τελευτ. χωρίῳ τοῦ Αἰσχύλ. ὁ αὐτὸς δαίμων τῆς τύχης θὰ κινεῖται πάντοτε εὐτυχῶς.

Οὐρίθρεπτος, ὁ, ἡ. Ἡμαρτμ. ἀντὶ οὐρείθρεπτος, ὅπερ ἴδε.

Οὔρινος, ίνη, ινον (οὖρος). «Ὠὸν οὔρινον», Urinum, Subventaneum ovum, τὸ ἄκαρπον, τὸ εἰς κλώστημα ἀνεπιτήδειον αὐγόν. ἀνεμώδες· καὶ Κυνόσουρα μὲν λέγονται τὰ αὐγὰ τὰ κατὰ τὸ θέρος γεννώμενα. Ζεφύρια δὲ, τὰ κατὰ τὸ ἔαρ, τὰ καὶ οὔρινα λεγόμενα· ἐντεῦθεν τὸ «Ὠὰ ἐξουρίσαντα» Ἀλεξανδρ. Ἀφροδ. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. ς'. 4. καὶ Ζ. Γενέσ. Γ. 2. ἔνθα οὔριον ὠὸν εὑρίσκεται γεγραμμένον, εἰς τὰς ὁποίας λέξεις καταφαίνεται ἡ αἰτία καὶ ἡ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος· «ἑρμηνεύομενον μᾶλλον. . . . διουρεῖται καὶ γίνεται οὔριον, ἔνθα ὁ Θ. Γαζῆς ἑρμηνεύει Saniescunt (ἡγοῦν Ἰχωροῦται) ἢ δὲ παλαιὰ Λατ. μεταφρ. Evaporant.

Οὐριοδρομέω, ῶ, Τρέχω, πλέω μὲ καλοὺς ἀνέμους, Lobeck Phryn. σελ. 617. ἐκ τοῦ

Οὐριοδρόμος, ὁ, ἡ (δρόμος, δραμεῖν). Ὁ τρέχων, πλέων μὲ καλοὺς ἀνέμους ἴδε, οὔριος.

Οὔριον, τό (οὖρος). Ταὐτὸν τῷ Φυλακή, Σημεῖον, Ἡσύχ. ἀμφίβ.

Οὔριος, ία, ιον, ἔτι καὶ διαταλ. (οὖρος). Ventо secundo, Ὁ ἔχων καλοὺς ἤτοι ἐκ πρύμνης φυσῶντας ἀνέμους, ἐξαιρ. «Πλοῦ», «Ζεὺς οὔριος», καθ' ὅτον στέλλει εὐτυχῆ ἄνεμον, Jac. AP. σελ. 947. (κατὰ τὸν Buttm. Lexit. 2. σελ. 34. ὁ βασιλεὺς τῶν στοιχείων, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων θεῶν, ὅθεν κατ' ἐξοχὴν καὶ ὁ Ποσειδῶν) ὡσαύτως «πλάτη», Σοφοκλ. Φιλ. 355. ἔτι δὲ, «Πτῆσις, πνοή, ῥιπίς, πνεῦμα, οὔρ.», Ταὐτὸν τῷ Ἐπίφορον, Λατ. Secundus. Ἐκ τούτου. β) οὐρία, ἡ, ὑπονοουμ. τοῦ Πνοή, = οὔροι, οἷον ἐξ οὐρίας πλεῖν, δραμεῖν, καὶ ἐξ Οὐρίων, ὑπονοουμ. τοῦ Ἀνέμων, πλέειν μὲ εὐτυχεῖς, καλοὺς ἀνέμους· τοῦτο δὲ λέγεται καὶ «Ἐν οὐρίῳ πλεῖν, νοουμ. ἐξωθεν τοῦ Ἀνεμω. καὶ «Οὐρία θεῖνα ταὐτὸν τῷ ἐν οὐρίῳ πλεῖν, ὅ ἔστι πλέειν μὲ καλὸν ἄνεμον ἀντίκειτ. τῷ Ἀντιπλεῖν, Lobeck Σοφοκλ. Αἴ. 1072. γ) συχν. μεταφρ. Εὐτυχής, προβιβαζόμενος, ἐπιτυγχάνων, «Οὐρία πρᾶξις», ἡ εὐτυχῶς ἐκτελεσθεῖσα, Αἰσχύλ. Χοηφ. 815. δ) ἀνέρτ. ὁ ποιῶν εὐτυχῆ, ὁ προβιβάζων, Αἰσχύλ. — 2) ταὐτὸν τῷ, οὔριος: ὅθεν

Οὐριοστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὁ εὐτυχῶς ἱστάμενος, ὁ αἴτιον τέλοι ὑπισχνούμενος, ἢ ὁ αἴτιος τῆς εὐτυχίας, Αἰσχύλ. Χοηφ. 817. «Θῆλυς νόμος ὁμοῦ κρεσσὸς γεγαῶν», εἶναι ἀσαφές. Σύτζος δὲ ἐν τῇ β' Ἐπιστ. ἔγραψεν ἀντὶ τούτου τὸ ἐπίτης ἀσαφὲς Εἰρηστάτης.

Οὐρόω, ῶ (οὖρος). Ἔχω οὔριον, καλὸν, πρῦμνον ἄνεμον. 2) μεταβατ. στρέφω πρὸς τὸν ἄνεμον, παραλίδω εἰς τὸν ἄνεμον, «Οὐρίωσεν ἐπείρας εἰς δρόμον», τοῦτ' ἔστι διεύθυνε τὰ μαλλία του κατὰ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, Ἀνάλεκτ. Β'. 255.

*Οὔρισμα, τό, Ἰων. ἀντὶ ὅρισμα, τὸ βάλλειν σύνορα, ἢ αὐτὰ τὰ σύνορα, Ἡρόδ. 2, 17. 4, 45.

Οὔρισμα, τό (οὐρίζω). Ὁ καλός, οὔριος ἄνεμος, ἀμφίβ.

Οὐριτρίς, ίδος, ἡ· ἡμαρτ. ἀντὶ οὐρητρίς, ἐκ Σχολ. Ἀριστοφ.

*Οὐρνις, συνηρμ. ἀντὶ ὁ ὄρνις, Ἀριστοφ. Ὄρν. 286.

Οὐροδοχεῖον, τό (δέχομαι, οὖρον). Ἀγγεῖον ὑποδεχόμενον ἢ περιέχον τὸ οὖρον.

*Οὐροδόχη, ἡ, = τῷ ἑτερομ.

*Οὐροδόχιον, τό, = τῷ ἑτερομ. ἐκ τοῦ

Οὐροδόχος, ὁ, ἡ (ὅθεν τὸ οὐροδόχη). Ὁ ὑποδεχόμενος, περιέχων οὖρον.

Οὖρον, τό, ὅθεν τὸ Λατ. Urina, Ἡ ὑδατώδης ἔκκρισις τοῦ αἵματος, ἥτις γίνεται ἐν τοῖς νεφροῖς, καὶ διὰ τοῦ οὐρητῆρος κατερχομένη, εἰς τὴν κύστιν εἰσέρχεται· τέλος ἐντεῦθεν διὰ τῆς οὐρήθρας· τὸ κάτουρον. Ἡρόδ. 2, 111. (πιθαν. ἐκ τοῦ ὀρός, β. ὅπερ ἴδε κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ὄρος, ὀρρός).

*Οὖρον, τό, ποιητ. ἀντὶ οὖρος, Ὄρος, σύνορον, Ἰλ. Ψ, 411. »Ὅσα δίσκου οὖρα πέλονται, ὅσον εἶναι τὸ σύνορον, εἰς ὅ,τι φθάνει ὁ δίσκος, ὅηλ. τὸ διάστημα, ὅπερ διαπερνᾷ, καλεῖται δὲ τοῦτο μὲ μίαν λέξιν »Δίσκουραν, Ψ, 523. ὡσαύτως Ὀδ. Θ, 124. »Ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόσειτον, τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἴκετο, ὅσον προλαμβάνουσι τῆς ὁδοῦ τὰ μουλάρια τοὺς ταύρους ἐν τῷ ἀγρῷ, τόσον διάστημα προεπήδησε, καὶ ἔφθασε εἰς τοὺς λαοὺς· ἴδε καὶ Ἐπίουρα.

Οὐροπύγιον, τό, ταὐτὸν τῷ ἐρρόπυγιον.

Οὖρος, ὁ, Καλός, ἀρμόδιος, εὐτυχής, ἤτοι ἀπὸ πρύμνης πνέων ἄνεμος, οἱονεὶ ὁ ἄγων, κινῶν, φέρων ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ὡς τὸ Λατ. Ventus secundus, ἄνεμος ἐπίφορος συχν. παρ' Ὅμ. καὶ παρ' Ἡρόδ. 4, 163. ἐν χρησμῷ τινι· εἰς Πληθ. Ὀδ. Δ, 360. »Ἀψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν, οἱ θεοὶ ἔστρεψαν τὸν ἄνεμον, κάμνοντες αὐτὸν ἐπίφορον, Ὀδ. Δ, 520. μετὰ τῆς προσθήκης »Πλευστικόν, Θεόκρ. 13, 52. 2) μεταφορ. Εὐτυχία, πᾶν, ὅ,τι προάγει τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιχειρήματα (συνήθ. παραγ. ἐκ τοῦ ΟΥΩ, ὄρνυμι, ὀρθοτρ. ὅμως ὁ Κοραῆς εἰς Ἡλιόδωρ. Τόμ. Β'. σελ. 345. ἐτυμολογεῖ τὴν λέξιν ταύτην ἐκ τοῦ Αὔρα, ὡς τὸ, οὖς, αὖς.

Οὖρος, ὁ. Ὁ ἐπιθεωρητής, ὁ φύλαξ, Ὀδ. Ο, 89. ἐξαιρ. καλεῖται παρ' Ὅμ. ὁ Νέστωρ »Οὖρος Ἀχαιῶνα, ἔτι δὲ καὶ »Οὐρεύς», ὅθεν Ἐπίουρος (συνήθ. παραγ. ἐκ τοῦ ὁράω, ἐρωτ. ὅμως κατὰ τὸν Dumm ἐκ τοῦ ὥρα.)

*Οὖρος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ ὄρος, σύνορον, Ἰλ. Μ, 421. Φ, 405. συχν. παρ' Ἡρόδ. ὅστις μεταχρῆτ. μόνον τὸν Ἰων. σχηματ.

Οὖρος, εος, τό. Ἰωνικ. ἀντὶ ὄρος, τὸ βουνόν συχν. παρ' Ὅμ. καὶ παρ' Ἡρόδ. ὁ συνήθ. σχηματ.

Οὖρος, ὁ. »Βοῦς οὖρος». Ὁ ἄγριος βοῦς, »Βοὸς οὔρου». Ἀδριαν. Ἐπίγρ. 1, 3. (μηδαμῶς ἐκ τοῦ οὖρος, ὄρος, βουνόν, ἀλλ' ὡς τὸ Λατ. urus παρὰ Καίσαρι καὶ Βιργιλίῳ ἐκ τῆς Γερμαν. διαλ. Ur, Aucroches, μετὰ Ἑλλην. καταλήξεως.)

Οὐρός, οῦ, ὁ, Δάκκος, τάφρος, ταφροειδὲς ὄρυγμα ἐν οὗ αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν· ἢ τὸ νεώριον καὶ περιόρισμα τῶν νηῶν. Ἰλιάδ. Β, 153. »Οὐροὺς ἐξεκάθαιρον», ὅπου καθαρίζονται, ἐπειδὴ κατεχωνεύοντο ἐκ τῆς πολυκαιρίας, παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. Α'. 375. ὀνομάζεται ὁ αὐτὸς λάκκος, ὁλκός, ὅπερ ἴδε.

*Οὐρός, οῦ, ὁ, Ἰων. ἀντὶ ὀρός, β. ὀρρός, ὀροπίσσα, Νικ.

*Οὐροτάλ, κατὰ τὸν Ἡρόδ. 3, 8. παρὰ τοῖς Ἄραψι ἐπώνυμον τοῦ Βάκχου καὶ τοῦ Ἡλίου.

Οὐροτομέω, ῶ (οὐρά, τομή). »Οὐροτομ. ἵππον» παρὰ Σουίδ. κόπτω τοῦ ἀλόγου τὴν οὐράν.

Οὐράω, (οὖρος) συνήθ. Κατουράω, παρὰ Πολυβ. ταὐτὸν τῷ οὐρίσω.

Οὖς, τό, Γεν. Ὠτός, Δοτ. Ὠτί, πολὺ νεωτερ. Δοτ. πληθ. Ὠτοῖς, Lobeck Phryn. σελ. 211. Πληθ. ὀνομ. Ὦτα, Γεν. Ὤτων, Δοτ. Ὠτοῖν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους σχηματ. μεταχρῆτ. ὁ Ὅμ. μόνον Αἰτ. ἑνικ. καὶ Δοτ. πληθ. Ἰλ. Λ, 109. Τ, 473. Ὀδ. Μ, 200. τὰς λοιπὰς πτώσεις λαμβάνει ἐκ τοῦ Ἰων. οὖας, ατος· ὁ Ἡρόδ. μεταχρῆτ. συνήθ. τὸν Πληθ. ἐκ τοῦ Κρητικοῦ καὶ Λακεδαιμ. Αὖς, αὖτος, καὶ τοῦ Δωρ. Ὦς, ὠτός, παράγετ. τὸ Λατ. auris, καὶ τὸ Γερμ. Ohr, καὶ τὸ Ἀπλοελληνικ. Αὐτίον· — Τὸ ὄργανον τῆς ἀκοῆς, τὸ αὐτίον, »Εἰς οὖς πεμπειν μύθους». Εὐρ. Ὀρ. 616. παρομ. »Εἰς οὖς, εἰς ὦτα, εἰς τὸ αὐτίον, ὅηλ. μυστικῶς, κρυφίως, Valch Hipp. 932. Σοφοκλ. Αἴ. 149. ἀντίκειτ. τῷ »Εἰς ὀφθαλμούς» (συνήθ. παραγ. ἐκ τοῦ Ἀΐω.) 2) λαβή, τζιγγέλιον, ἢ χειρόλιον ἐξαιρ. ἐπὶ ἀγγείων, ποτηρίων κ. τ. τ. ὁ Ὅμ. μεταχρῆτ. ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ πάντοτε τὸν Ἰων. σχηματ. ἴδε, οὖας.

Οὐσία, ἡ (ὤν, οὖσα, εἶμί). Ἡ περιουσία, τὰ κτήματα, ὑπάρχοντα, πλοῦτος, τὸ εἶναι ἢ τὸ ἔχειν, βίος, κτῆσις, χρήματα. Λατ. Substantia. 2) τὸ εἶναι τινὸς πράγματος, ὕπαρξις, τὸ ὄν, σῶμα, ὑπόστασις. 3) παρὰ δὲ Σοφοκλ. Τραχ. 911. »Τὰς ἀπαιδας οὐσίας», τὸ εἶναι, ζῆν ἄνευ παίδων, ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ Συνουσίας. Οὕτω δὲ εὑρίσκεται καὶ Προσουσία, καὶ Ἀπουσία. ὅθεν

*Οὐσιακός, ἡ, όν, Ὁ εἰς τὴν οὐσίαν ἀνήκων, patrimonialis. Βασίλ.

Οὐσιαρχία, ἡ. Ἡ ἀρχὴ τῶν οὐσιῶν, ἢ ἡ κυριαρχία τῶν ὄντων, Διονύσ. Ἀρεοπ.

Οὐσιῶδεον, τό, Ἑκοκορ. τοῦ οὐσία, 1. μικρὰ περιουσία, Ἀθην. σελ. 58.

Οὐσιομετρία, ἡ, Στοβ. Φυτ. σελ. 1098. ἀμφ.

Οὐσιοποιός, ὁ, ἡ. Ὁ ποιῶν οὐσίαν, Διονύσ. Ἀρεοπ.

Οὐσιόω, ῶ (οὐσία). Κάμνω τινὰ οὐσίαν, ἐκκαλῶ τι εἰς τὸ εἶναι, δημιουργῶ, δίδω τὴν οὐσίαν. Παθητ. ἔχω οὐσίαν, ἢ εἶμαι δημιουργημένος μὲ οὐσίαν· παρ' Ἰωάν. Φιλοπόν. καὶ Πιστίδ. Σουίδ. »Ὁ κατὰ τοῦτο οὐσιωμένος, Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 486. »Ὁ δὲ κατὰ ζωὴν λογικὴν οὐσιωμένος· ὁ ἔστιν ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ οὐσία, ἢ ὕπαρξις συνίσταται εἰς λογικὴν ζωήν.

Οὐσιώδης, ος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. οὐσιωδῶς (οὐσία, εἶδος). Ὁ κατ' οὐσίαν.

Οὐσιωνυμία, ἡ (ὄνομα). Ὀνοματία τινὸς ὄντος ἢ οὐσίας. ἀμφ.

Οὐσίωσις, ἡ (οὐσιόω). Δημιουργία τινὸς οὐσίας. ἀμφ.

Οὖσον, τό, ἀντὶ, οἶσον, τὸ σχοινίον τοῦ καραβίου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι δεδεμένη ἡ ἄγκυρα, Δικόφρ. 20. ἢ τὸ ἀπόγειον σχοινίον, ᾧ προσδεσκεῖται ἡ ναῦς πρὸς τῇ γῇ· τὸ Παλαμέριον. Λεξ. Χειρογρ.

Οὐτάζω, ἄσω, ἴδε οὐτάω.

*Οὐτάω, Μέλ. οὐτήσω, Ἀόρ. 1. οὔτησα, Ἀόρ. 1. παθητ. οὐτήθην, ὁ δὲ Ὅμ. μεταχρῆτ. μόνον ἀμφοτέρ. Ἀορ. ἐκτὸς τούτου ἔχει 3 πρόσ. Παρατατ. οὔτασε, Ὀδ. Χ, 356. συνήθ. συνηρμ. οὔτα, καὶ ἐκ τινος ποιητ. Ἀορ. κατὰ συνκοπὴν οὔτασ συχν. 3 Ἑνικ. οὔτε, Ἀπρμφ. οὐτάμεναι καὶ οὐτάμεν, Μετοχ. Ἀορ. παθητ. οὐτάμενος· ὁμηρικοὶ εἶναι καὶ οἱ σχηματ. οὔτασκε καὶ οὐτήσασκε, Ἰλ. Ο, 745. Χ, 375. τὸν Ἐνεστ. λαμβάνει ὁ Ὅμ. ἐκ τοῦ σχηματ. οὐτάζω, Μέλ. ἄσω, ἐκ τοῦ ἀποίου ἔχει πρὸς τούτοις καὶ Πρτατ. ἐνεργ. καὶ παθ. Ἀόρ. ἐνεργ. οὔτασε, καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 461. Ἀπρμφ. οὐτάσαι, καὶ Παρακμ. παθ. 3. ἑνικ. οὔτασται, Ἰλ. Λ, 661. Π, 26. Μετοχ. οὐτασμένος, Ὀδ. Δ, 536. (ὁ σχηματ. οὐτημι δὲν ὑπάρχει) πληγόω, κτυπῶ μὲ ὅπλον τι, τιτρώσκω, νύττω, κεντῶ, σουβλίζω, »Χαλκῷ δουρὶ, ξυστῷ, ἐίφεσσι, ἔγχει, ἐγχείῃσι, Ὅμ. ἀντίκειτ. συχν. τοῦ Βάλλειν, Ἰλ. Λ, 659. 826. Ν, 764. Π, 24. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι, »Σχεδόν, αὐτοσχεδὸν οὔτα, οὐτάζοντα» κ. τ. τ. Ἰλ. Ε, 458. Η, 213. Ο, 746. Ὀδ. Λ, 536. συνήθ. μετὰ τῆς Αἰτ. τοῦ προσώπου ἢ τοῦ μέλους, ὅπερ πληγόνεται, ὅθεν καὶ μετὰ διπλῆς Αἰτ. »Κυπρίδα οὔτατε χεῖρα», Ἰλ. Ε, 458. ἄλλοτε »Τινὰ κατά τι, κατὰ χρόα, κατὰ ὤμον, κατ' ἀσπίδα», κ. τ. τ. σπανιοτρ. μετὰ Αἰτ. τοῦ πράγμ. οὔταζον σάκος, Ἰλ. Η, 258. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡσ. Ἀσπ. 363. καὶ »Ἕλκος, ὅμε βροτὸς οὔτασεν ἀνήρ», Ἰλ. Ε, 381. ὅθεν »Οὐταμένη ὠτειλή», ἢ ἐλληλασμένη πληγή, Ἰλ. Ξ, 518. Ρ, 86. παρ' Εὐρ. καὶ ἐπὶ ἀστρακῆς· μεταχρῆτ. δὲ ἐπίσης καὶ ὁ Ὅμ. τὴν λέξιν κοινόλ. ἐν γενικῇ σημασ. τοῦ Πληγόνω, ἔτι καὶ μακρόθεν, ὅθεν καὶ ταὐτὸν τῷ Βάλλειν. (ἐκ τοῦ οὐτάω παράγ. τὸ Ὠτειλή, συγγεν. μὲ τὸ Ὠθέω.)

Οὔτε, Ἐπίρ. (οὐ, τε) καὶ ὄχι, δέν, Ἰλ. Χ, 265. τίθεται δὲ ἀντ' αὐτοῦ συχν. καὶ »Καὶ οὔ», Πλάτ. Νομ. 7. σελ. 808. Γ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 1, 10. Schaef. Schol. Ap. Rh. 3, 1. 2) συνήθ. ἐπαναληφθέν, »Οὔτε —, οὔτε —», ὡς τὸ Λατ. neque —, neque —, συνάπτον οὕτω τὰ μέρη τῶν προτάσεων, ὥστε παρεστάνονται ὡς ἔχοντα ἀμοιβαίαν τινὰ σχέσιν ἀναμεταξύ των. Τίθεται δὲ ἐνταῦθα καὶ τὸ »Οὔτε —, τε —», ὡς τὸ Λατ. neque —, ne —, Ἰλ. Π, 165. 185. Böckh Simon. σελ. XV. εἰς Tacit. Germ. 2. σελ. 86. »Οὔτε —, δὲ —», Ἡρόδ. 1, 108. Werfer Ἡρόδ. 8, 142. Schaef. Dion. comp. σελ. 297. »Οὔτε —, οὐδὲ —», Schaef. αὐτόθι σελ. 3ο. 299. Reisig conj. in Ar. σελ. 213. καὶ ἐξαιρ. συχν. »Οὔτε —, οὔ —», Schaef. Bos. ell. σελ. 228. ἐνίοτε καταλαμπάνεται τὸ οὔτε ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ, Boeckh Πιν. Πυθ. 6, 48. 10, 47. ὅμως περὶ τοῦ »Οὔ —, οὔτε —», ἴδε Reisig comm. crit. de Soph. OC. 485. Πρβλ. οὐδέ.

Οὔτερος, Ἰων. ἀντὶ »Ὁ ἕτερος», Ἡρόδ. 1, 34. 134. Ὀδ. »Τοὔτερον», Ἡρόδ. 1, 32.

*Οὐτήσασκε, Ἑπικ. 3 ἑνικ. Ἀόρ. 1. ἐνεργ. ἐκ τοῦ Οὐτάω, ἀντὶ οὔτησε, Ἰλ.

Οὔτησις, εως, ἡ (οὐτάω). Τρῶσις, πληγωσις.

Οὐτήτειρα, ἡ, Θηλυκ. τοῦ οὐτητήρ, ἧρος ἢ οὐτητής, οῦ, ὁ (οὐτάω) Ὁ πληγώνων, ἢ πληγώνουσα, τιτρώσκουσα.

Οὔτι, ὑποτονομ. τοῦ κατά, ταὐτὸν τῷ Μηδαμῶς, οὐκ, οὐχί, παρὰ Ποιηταῖς ἴδε οὔτις.

Οὐτιδανός, ἡ, όν, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. διαπτάλ. (οὔτις). Ὁ μηδενὸς λόγου ἄξιος, ἀπόβιος, ἄτιμος, ἀνωφελής, κακοποιός. παρ' Ὅμ. πάντοτε ἐπὶ ἀνθρώπων· παρὰ τοῖς νεωτερ. καὶ ἐπὶ ζώων, καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ Μικρός, ποταπός. (Ἡ δὲ συλλαβὴ, δανός, ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐν τῷ Ἠπεδανός, συνάπτεται κατὰ πρόσθεσιν ἐπὶ τέλους.)

Οὐτινοσοῦν, ταὐτὸν τῷ, οἱουδήποτε.

Οὐτιπου, Ἐπίρ. ἀντὶ οὐ τίπου, ἴσως ὄχι· ἐπὶ ἐρωτήσεως ὡς τὸ Λατ. num forte, ὅμως ἴσως ὄχι; ἐπέχον τόπον μεταξὺ ἐρωτήσεως καὶ λόγου εὐθέος, Boeckh expl. Πιν. Πυθ. 4, 87.

Οὐτιπω, Ἐπίρ. ἀντὶ οὐ τίπω, ἀκόμη ὄχι, ταὐτὸν τῷ οὔπω.

Οὔτις, οὐδ. οὔτι, Γεν. οὔ τινος (οὐ τις) Οὐδείς, κανείς, τὸ Λατ. no nullus, nullus, συχν. παρ' Ὅμ. ὅστις παρεστάνει καὶ ἄλλας λέξεις μεταξὺ τοῦ οὐ καὶ τι: ὡσαύτως παρ' Ἡσ. τὸ οὐδ' οὔτι· ὡς Ἐπίρ. ἀρνήσεως, ἀντὶ Παντάπασι, δὶ ὅλου ὄχι, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

*Οὔτις, ὁ, Αἰτ. Οὔτιν, οὐδείς, πλαστρενον κύρ.

ὄνομα, ὅπερ ὁ Ὀδυσ. δίδει εἰς τὸν ἑαυτόν του, διὰ νὰ ἀπατήσῃ τὸν Πολύφημον διὰ τῆς ἀμφιβολίας αὐτοῦ καὶ οὔτις, Ὀδ. Ι, 366. 408. 455. ἔδε καὶ Εὐρ. Κύκλ. 545 686. 2) οὔτις, ἔδος καὶ ἴτος, ὁ, Ἑλλάς τι παραλογισμοῦ, καλουμένου οὔτωσι, ὡς λέγεται, κατὰ τοῦ Ὀδυσ. τὸ ὄνομα, Διογ. Λ, 7, 44. 82.

Οὔτοι, Ἐπίρ. ἰοῦ, τοῖ. Non sane, Βέβαια οὐχί, οὐν, οὐδέν, οὐδαμῶς. Ὅμ. καὶ Ἡσ. »Οὔτοι ποτέ, Ἀριστ. Σφ. 1117. »Οὔτοι ποτ' ἐγὼ τοῦτον ἀποδυσάμενος, τοῦτ' ἔστι, Βέβαια ἐν ὅσῳ ζῶ ποτὲ δὲν θέλω τὸν ἐνδυθῆ. Εἶναι δὲ εἰς χρῆσιν καὶ ὅταν ἐπηται ὅρκος, ὡς τὸ »Οὔτοι, μὰ τὴν γῆν, κ. τ. λ. Ὡσαύτως δὲ καὶ μετὰ τοῦ Τοῖον, Ἀριστοφ. Σφ. 1141. »Μὰ τὸν Δί', οὐ τοῖον, ἔνθα πρότερον ἐγράφετο οὐ τοῖον γε, ἴδε, καὶ Τοῖον. (Τὸ οὔτοι συγχέεται συχν. μὲ τὸ οὔτε.)

Οὗτος, αὕτη, τοῦτο, Γεν. τούτου, ταύτης, τούτου, κ. τ. λ. δεικτικὴ Ἀντωνυμ. ἤδη παρ' Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. συχνότ. συνῆθ. διαφέρει. ἡ Ἀντωνυμ. αὕτη, ὅταν εἶναι λόγος περὶ δύο ἀλλήλοις ἀντικειμένων πραγμάτων, εἰς τὸ τελευταῖον ἐξ αὐτῶν, σημαίνει λοιπὸν ὡς τὸ ὅδε τὴν πλησίον ὑπάρξιν του ὑπεκειμένου του, ὅθεν εἶναι καὶ τὸ »Ταῦταν, τὰ πλησίον ἡμῶν ὑπάρχοντα, ἐπήκοα πράγματα, »Τὰ ἐνταῦθα, Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 75. Ε. Τίθεται δέ, ἐξαιρ. παρ' Ἡρόδ. ὅταν διαφέρεταί τις ὁμιλῶν, καὶ τὸ »Καὶ οὗτος ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ »Καὶ αὐτός (ἔγω) Werfer Ἡρόδ. 1, 180. 2) ἐνίοτε δὲν διαφέρεται, κατὰ τὸ σύνηθες, τὸ οὗτος εἰς ἔγγυστα προηγούμενόν τι, ἀλλὰ δεικνύει εἰς ἐπόμενόν τι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ἀναφορὰν ἑπομένην πρότασιν, διήγησιν κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ, ὁ, ἡ, τὸ ἑξῆς, Ἰλ. Ν, 377. Ὀδ. Β, 306. Werfer Ἡρόδ. 2, 104. εἶναι δὲ εὐχρηστότ. ἐνταῦθα τὸ ὅδε. 3) ὅταν σχετική τις πρότασις μετὰ τοῦ ὅς ἕπεται εἰς δεικτικὴν πρότασ. μετὰ τοῦ οὗτος, τότε ἐξηγεῖται τοῦτο διὰ τοῦ Ἐκεῖνος, ὅστις —, κ. τ. λ. Ὀδ. Β, 40. Ζ, 201. Η, 48. Π, 437. 4) ὅταν ἐπιδεικνύεται ἐμφατικῷ τῷ τρόπῳ πρόσωπόν τι, τότε τὸ οὗτος ἔχει σημασίαν τοῦ οὗτος ὁ γνωστός, ὁ περίφημος, ὁ περιβόητος, ὡς τὸ Λατ. hic καὶ τὸ Γερμ. jener, Bertt. Terent. Adelph. 5, 8, 23. Wolf Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 295. Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 69. Γ. 5) ὅταν ἐπιδεικνύεται ἐμφατικῷ τῷ τρόπῳ τόπος τις, ἔνθα εὑρίσκεται τὸ Ἐπεκείμ. τοῦ οὗτος, τότε εἶναι ἐν χρήσει τὸ οὗτος καὶ Αὕτη, ὡς εἴδός τι Βλητικῆς ἢ ὡς Ἐπιφώνημα, ὡς τὸ Λατ. heus, Ἐσὺ ἐσύ, ἐσύ ἐκεῖ! ἄκουσον! ὡσαύτως τὸ »Ὦ οὗτος, οὗτος σύ, καὶ »Οὗτος, ὦ σέτοιο, συνυπακ. Καλῶ ἢ λέγω, Ἀριστοφ. συχν. μετὰ σημασ. ὀργῆς καὶ καταφρονήσεως: τὸ ἑνικ. εἶναι πολὺ σπανιότ. ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ, καὶ τὸ Ὀδ. ἀπαντᾶται οὗτος ἅπαξ μόνον ἐν τῇ ἀποκρίσει, »Ταῦτ', ὦ δέσποτα, ἰδοὺ ὦ δέσπ. Ἀριστοφ. Ἐξ. 275 Πρβλ. Ὀδ. 2, 6) ἐν τῇ Ἀττ. ἀκμαιοτ. διαφέρεται τὸ οὗτος ἀπὸ μέρους τοῦ συνηγόρου ἐπίσης εἰς τὸν κριτὴν, τὸν κατήγορον, καὶ κατηγορούμενον, ἐνῷ ὁ Ῥωμαῖος συνήγορος ἐκάλει τὸν μὲν κριτὴν καὶ κατηγορούμενον hic, τὸν δὲ κατήγορον iste, εἰς Πλαύτ. καὶ ἄπαντες οἱ ἀρχαῖοι. Wolf. Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 222. 283. 7) τὸ οὗτος τίθεται συχν. πλεονασμ. ὅταν ἀναλαμβάνει κεφαλαιώδη τινὰ πρόσωπον, ἤτις διεκόπη ὑπό τινος ἄλλης, π. χ. »Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστέης, — — — οὐδὲ οὗτος, προσωτέρω ἔφησε ἀπικέσθαι, Ἡρόδ. 4, 16. »Βουλόμενον γὰρ τὸν σφέτερον βασιλέα, — — — τοῦτον βουλόμενον εἰδέναι τὸ πλῆθος, Ἡρόδ. 4, 81. πρβλ. Schweigh. αὐτόθι 4, 172. 6, 52. καὶ ἀλλαχοῦ, Schaef. mel. σελ. 84. Dion. comp. σελ. 106. 8) πρὸ τῆς ἀναφορ. Ἀττωνυμ. παραλείπεται συχν. ἡ δεικτ. Ἰλ. Β, 305. Ὀδ. Ω, 286. Schaef. Boeo. ell. σελ. 364. καὶ εἰς Σοφοκλ. Ἰλ 1060. 9) αὐξανόμενον, μάλιστα ἐν τῷ Οὐδ. »Τοῦτ' αὐτό, τοῦτο ἐκεῖνο, αὐτὸ τοῦτο, Λατ. id ipsum. 10) »Τοῦτο μὲν —, τοῦτο δὲ — α, καὶ »Ταῦτα μὲν —, ταῦτα δὲ — α, σχηματίζει παρατεταγμένας προτάσεις, μέρος —, μέρος —, συχνότ. παρ' Ἡρόδ. ὅστις μετχρῆτ. ἐνίοτε ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ ἀντὶ τοῦ »Τοῦτο δέ· τὸ Δὲ μετ' ἄλλης τινὸς λέξεως, π. χ. »Ὁ δέ, μετὰ δέ· κ. τ. τ. Schweigh. Ἡρόδ. 7, 22. πρβλ. 3, 108. 6, 125. 7, 176. »Τοῦτο μέτα ἔχει τότε συχν. τὴν σημασ. τοῦ »Πρῶτον μέν· ὡσαύτως »Τοῦτο μὲν —, ἔπειτα δὲ — α, Erf. Σοφοκλ. Ἀντ. 61. Φιλ. 1346. »Τοῦτο μὲν —, εἶτα — α, Σοφοκλ. Αἰ. 672. ΟΚ. 441. »Τοῦτο μὲν —, τοῦτ' αὖθις — α, Σοφοκλ. Ἀντ. 165. κ. τ. τ. 11) τὸ »Ταῦταν εἶναι συχν. πλεονασμ. ὅταν δεικνύῃ ἐπί τι ὑπεκείμενον, ἔστω νὰ προηγῆται τοῦτο εἰς ὁποιονδήποτε ἀριθμὸν καὶ γένος, Schaef. Σοφοκλ. Ἰλ. 1366. Jac. AP. σελ. 216. τίθεται δὲ ἐνίοτε καὶ ἀμέσως παρὰ τῷ ὑπονεύμ. π. χ. »Ἀπόλλων τάδ' ἦν, οὗτος ἦν ὁ Ἀπόλλων, Σοφοκλ. ΟΤ, 1328. 12) ὅταν πρέκειται νὰ παρασταθῇ ἡ ἕνωσις δύο περιστάσεων ὡς κατ' ἐξοχὴν ἀξιόλογος, τότε προστίθεται τῷ καὶ συχν. ἡ δεικτ. Ἀντων. ἤτις διαφέρεται ἐνταῦθα πάντοτε εἰς τὴν πρώτην περίστασιν, συχν. »Καὶ ταῦταν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἕπεται μία Μετοχὴ, καὶ τότε δύνατοι νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τοῦ Μ' ὅλον ὅτι: σπανίως ὅμως τίθεται καὶ μετὰ τὴν Μετοχ. Schaef. gnom. σελ. 272. εἰς Ἀριστ. Ἡρόδ. 1, 147. 6, 11. ἄνευ τινὸς Μετοχ. ἢ Ῥήματ. Σοφοκλ. Ἰλ. 613. Πλάτ. Πολ. 3. σελ. 404. Δ. 13) »Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦταν, ὡς τὸ Εἶεν, τελευτῷ μακρότερόν τινα λόγον, διὰ νὰ γίνῃ μετάβασις εἰς ἄλλο ἀντικείμενον, καὶ τοῦτο μὲν οὕτως ἔχει, Λατ. sed haec hactenus, συχν. παρὰ τοῖ. Ἀττ. ὅμως β) »Ταῦτα μὲν δὴ ὑπάρξειν, τοῦτο δὲ γίνῃ βεβαίως, Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 78. Α. καὶ ἐπίσης καταφατικὴν, »Ἢ ταῦταν, οὕτως εἶναι, ὡς τὸ Λατ. ita est, Valck. Phoen. 420. εἶναι δὲ ἐν χρῆσι τὸ ταῦτα μόνον, ὡς καταφάσεις ἐν τῇ ἀποκρίσει, »Ταῦτ' ὦ δέσποτα, καὶ κύριε, Ἀριστοφ. Ἐξ. 274. ὅπου συνυπακ. τὸ Δράσω ἢ Ποιήσω, Ἀριστοφ. Ἐξ. 275. Ἱππ. 111. Σφ. 142. ὡσαύτως »Ταῦτα δήπου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 815. Elmsl. καὶ »Ταῦτά νυνί, Ἀριστοφ. Σφ. 1008. 14) »Ταῦταν εἰς Αἰτ. ἀντὶ Διὰ ταῦτα, συχν. καὶ »Ταῦτ' ὄραν, καὶ »Ταῦτ' οὖν, διὰ τοῦτο λοιπόν, Koen. Greg. σελ. 29. Br. Ἀριστοφ. Νεφ. 319. Σφ. 1358. Ὀρν. 120. β) ἀντὶ τοῦ Τέου, Erf. Σοφοκλ. ΟΤ. 265. Αἰ. 1346. πρβλ. Ἰλ. Γ, 399. Δ, 604. 15) ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει ὡς Ἐπίρ. καὶ ἡ Δοτ. ἑνικ. »Ταύτῃ, ἐπὶ τόπου, ἐνταῦθα, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, ὅπου συνυπακ. χώρα. β) ἀντὶ τοῦ οὕτως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, »Οὐ ταῦτ' ἔστ' ἐκεῖνα ταύτῃ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 843. πρβλ. Εὐρ. Μηδ. 367. »Ταύτῃ καλεῖσθαι, προσαγορεύεσθαι κ. τ. τ. ἀντὶ οὕτω καλεῖσθαι, Σχολ. Πλάτ. Ruhnk σελ. 50. Bast ep. cr. σελ. 37. ὡς τὸ »Οὕτω καλεῖσθαι. γ) ἀντὶ Διὰ τοῦτο, ὅθεν. 16) συχν. προστίθεται εἰς τὴν ἑκατ. Ἀντων. τὸ Ἄρθρον, διὰ νὰ αὐξηθῇ ἡ δεῖξις: ἡ Ἀντων. προηγεῖται τότε τοῦ Ἄρθρου, ἐνίοτε ὅμως καὶ μετὰ τὸ Οὐσιαστ. οἱ Ἀττ. ὅμως παραλείπουσι καὶ τὸ Ἄρθρ. ὅταν σημειοῦται διὰ τῆς Ἀντων. ἀντικείμενον πραγματικῶς παρόν, ἢ ὡς τοιοῦτον νοούμενον, Greg. Cor. dial. Att. 56. Br. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 367. Wolf. Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 263. 17) ἰδιαιτέραν τινὰ αὔξησιν λαμβάνει τὸ οὗτος διὰ τοῦ δεικτικοῦ Ἰώτα τῶν Ἀττ. »Οὐτοσί, αὐτὶ, τουτί, Γεν. Τουτουί, Ὀνομστ. πληθ. οὐτοί, Οὐδ. Ταυτί, κ. τ. λ. ὡς τὸ Λατ. hicce καὶ τὸ Γαλλ. celui-ci: οἱ Ἀττ. προσάπτουσι πρὸ ἑνὸς φωνήεντ. καὶ τὴν συλλαβ. ἰν, τότε ὅμως μόνον, ὅταν προηγεῖται ἕνα σ, ὅθεν εὐτεστί, ποτὲ ὅμως Αὐτηνὶ ἢ Τουτίν: εἰς τὸ Οὐδ. εὑρίσκετ. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Κωμικ. ἐκτὸς τοῦ τουτί καὶ ταυτί ὡσαύτως καὶ τὸ τουτογί καὶ ταυτογί, διὰ νὰ ἀποφύγωσι τὴν χασμῳδίαν ἐν τῷ τουτεί, ταυτεί; ἀπαντᾶται δὲ καὶ τὸ Τουτοδί, Βρ. Ἀριστοφ. Ἐξ. 331. Elmsl. Ἀριστοφ. Ἀχ. 108. Dind. Ἀριστοφ. Ὀρν. 18. Buttm. eust. Gr. Gramm. σ. σελ. 415. παρὰ τοῖς Τραγῳδ. εἶναι ἡ χρῆσις τούτου τοῦ Ἰώτα πολ. σπαν. Porc. Εὐρ. Μηδ. 157. (τοῦτο τὸ Ἰῶτα εἶναι πάντοτε μακρόν, τὸ προηγούμενον ὅμως μακρὸν φωνῆεν ἢ ἡ δίφθογγ. γίνεται ποτὲ βραχύ, ὡς Αὐτηί, — υ —, τουτοί, — υ —, κ. τ. λ.)

*Οὐτοσί, Αὐτὶ, τουτί, ἴδε οὗτος, 17.

Οὕτως, καὶ ἐπομένου συμφώνου συνῆθ. οὕτω, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ αὗτος, Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ἔτζη, ἐξαιρέτως δέ, τόσον, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ὅθεν καὶ εἰς ταύτας τὰς περιστάσεις ἢ κατὰ ταύτας τὰς συνθήκας, ὅθεν ἑπομένως: εἰς τὰς ἐντελεῖς προτάσεις ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ οὗτος τὸ ὡς, Ἰλ. Δ, 178. Ὀδ. Δ. 148. 485 Ξ, 440. Σ, 236. καταλιμπάνεται δὲ συχν. ὄχι μόνον τὸ ὡς μετὰ τὸ οὕτω, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἐνίοτε καὶ τὸ οὕτως μετὰ τὸ ὡς, Schaef. L. Bos. dl. σλ. 778. mel. σλ. 73. Θεόκρ. 7, 45. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἕπεται συχν. τὸ οὕτως εἰς τὸ ὥσπερ, τίθεται δὲ ἐν τοῖς συγκρίσεσι καὶ ἄνευ τούτου, Heind. Πλάτ. Φαίδ. σλ. 72. Γ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡσαύτως ἕπεται συχν. ἀντὶ τοῦ Ὥστε ἢ ἀναφορ. Ἀντωνυμ. Σοφοκλ. Ἀντ. 221. Ἀριστοφ. Ἀχ. 736. Schaef. mel. σλ. 71. β) ἐπλατυσμένον, ὡς ὁ μὲν ὅτωω, Ὀδ. Τ, 300. γ) οὕτως ἔσται, ἔτζη πρέπει νὰ γίνῃ, ἄρα ἐπεβεβαιωτικὸν ἢ κατοφατικόν, Ὀδ. Δ, 348. Π, 31. Ρ, 509. Φ, 257. δ) μετ' ἰδιαιτέρ. ἐμφάσεως παρὰ τῇ Προσαιτκ. »κεῖσ' οὕτωω, κείσου λοιπόν, περίτινος, ὅστις κεῖται, καὶ πλέον δὲν πρέπει νὰ σηκωθῇ ποτέ, Ἰλ. Φ, 184. πρβλ. Χ, 408. Ὀδ. Ε, 146. ε) »οὕτω δήω, οὕτω λοιπόν, Ἰλ. Β, 158. Ξ, 88, Ο, 553. Ὀδ. Ε, 204. »οὕτω γὰρ δήτοι,« Ἰλ. Ο, 201. »οὕτω πουω, Ἰλ. Β. 116. Ξ, 69. Ὀδ. Ι, 262. 419. Γ, 370. οὕτω πω, Ἰλ. Ω, 573. »λίχν οὕτωω, Ὀδ. Ν, 239 ζ) μετὰ τῆς Γεν. ὡς τὸ »εἰς τοῦτο,« ἢ »εἰς τοσοῦτον, Valck. Phoen. 364. η) ὅπου τὸ οὕτως ἐκφράζει ὑψηλὸν βαθμόν, ἀντὶ τὸ τόσον, ἕπεται δὲ συνῆθ. εἰς τοῦτον τὸν προσδιορισμὸν τὸ Ὥστε ἢ Ὡς, ἐνίοτε ὅμως παραλείπεται τὸ Ὥστε, π. χ. »αἱ τῶν Αἰγυπτίων κεφαλαὶ εἰσὶ οὕτω δή τι ἰσχυραί, μόγις ἂν λίθῳ παίσας διαρρήξειας, Ἡρόδ. 3, 12. πρβλ. 1, 31. 3, 12. 4, 28. ἐνίοτε δὲ ἕπεται ἀντὶ τοῦ Ὥστε ἢ ἀναφορ. Ἀντων. Valck. Ἡρόδ. 4, 52. πρβλ. Ὀε, Α, 4. β. 2) Ὡς τὸ »αὐτοῦω μετὰ σημασ. τῆς ἀφροντισίας καὶ ἀμελείας, ἔτζη μόνον, Λατ. sic, Donat. Terent. Andr. 1, 2, 4. Schaef. Dion. comp. σελ. 430. παρ' Ὅμ. ῥητῶς, »μὴ οὕτωω, Ἰλ. Β, 120. κατὰ μόνας ἔχει μόνον τὸ Αὕτως ἢ Αὔτως. 3) Ἐπ' εὐχῆς κακῆς τε καὶ καλῆς, πάντοτε μετὰ τῆς Εὐκτικ. Ἰλ. Φ, 412. Ὀδ. Θ, 465. Ξ, 402. Ο, 180. ὅτι μετὰ τὸ Εἰ καὶ Αἴθε, Ἰλ. Ν, 825. Ὀδ. Γ, 494. ἡ ἔκφρασις εἶναι τότε εἰ ὅλου ἐλλειπτικ. π. χ. »εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς εἴην,« ἄμποτε νὰ ἤμουν, ὡς τὸ ἐπιθυμῶ, τοῦ Διὸς υἱός, ἢ »οὕτω νῦν Ζεὺς δείη οἴκαδε ἐλθέμεναι, καθὼς τὸ ἐπιθυμῶ, οὕτω καὶ ὁ Ζεὺς νὰ δώσῃ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἶκον! β) παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡσαύτως καὶ ἐφ' ὅρκου, π. χ. »ἐγὼ', οὕτωω ὀναίμην τῶν τέκνων, μετὰ τὸν ἄνδρα, ὅσον ἐπιθυμῶ, νὰ χα-

ρῶ τὰ παιδάκιά μου, τόσον μισῶ τὸν ἄνδρα, Ἀριστφ. Νεφ. 520. 4) «Οὕτω λεγόμενος, οὕτω καλούμενος, οὕτως ὀνομαζόμενος κ. τ. λ. ὡς τὸ σύνηθ. ὁ οὕτω λεγόμενος, κ. τ. λ. Bast. ep. cr. σλ. 276. append. σελ. 7. τίθεται δὲ ἐνίοτε τὸ οὕτως πρὸ τῶν ῥημ. τούτων καὶ πλεονασταί. Schaef. Σχολ. Ἀ. Ρ. 3, 1179. ὅμως «οὕτως ἀκούσαιμι, νὰ εἴπω οὕτως 5) «Οὕτω μὲν —, οὕτω δὲ —,» μέρος μὲν —, μέρος δὲ —, πρβλ. Οὗτος, 10. ὅμως «οὐχ οὕτως — ὡς», ἀντὶ Μᾶλλον — ἤ. 6) ἐν τῇ ἀρχῇ διηγήσεώς τινος εἰς τὴν συνήθ. ὁμιλίαν, «οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ», Ἀριστφ. Σφ. 1221. 7) Μετὰ μακροτέραν τινὰ πρότασιν τίθεται τὸ Οὕτω ἐνίοτε μετ' ἐμφάσεως εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀποδόσεως, ἥτοι ἐκτείνει τὴν συνέπειαν πλειοτέρων ἐννοιῶν, μετὰ πρότασιν περιέχουσαν Μετοχάς, καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς κεφαλαιώδους προτάσεως, πρβλ. Ἡρότ. 1, 94. 196. 2, 94. 100. 3, 109. 7, 150. Matth. Gr Gramm. σελ. 822. «ὡσαύτως οὕτω δή,» Valck. Ἡρότ. 7, 158. 174. καὶ «τῷ» οὕτως, Schaef. Dion. comp. σλ. 414. 8) συχν. τίθεται τὸ οὕτως καὶ ἐπὶ τέλους τῆς προτάσεως, ἥτις περιέχει τὸν προσδιορισμόν, δεικνύον ἐκ νέου εἰς αὐτὸν ἢ ἀναλαμβάνον ἐκ νέου τὴν πρότασιν, Schweigh. Ἡρότ. 7, 170. πρβλ. οὗτος, 7. — Ὅ,τι τίθεται τὸ οὕτως, καὶ πρὸ Συμφών. τοῦτο δεικνύει ὁ Jac. AP. σελ. 159. 503. Ἀχ Γάτ. σ. 830. ἐνδεχόμενον δέ, ὅτι τὸ οὕτως εἶναι ὁ ἀρχικὸς Ἐπίρ. σχηματ. καὶ ὅτι τὸ οὕτω προείκυφον ἐντεῦθεν κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ ῥαθυμίαν ἐν τῷ ὁμιλεῖν: τὸ οὕτω ὅμως πρὸ Φωνήεντ. πιθανόν, ὅτι δὲν ἀπαντᾶται, ἐκτὸς εἰς τὸν Ἰων. πεζ. λόγ. ἐν ᾧ μετχρζτ. π. χ. ὁ Ἡρότ. συχν. τὸ οὕτω πρὸ Φωνήεντ.

* Οὕτωσί καὶ πρὸ Φωνήεντ. ἐνίοτε οὕτωσίν, = οὕτως, αὐξητ. διὰ τοῦ δεικτικοῦ Ἰῶτα τῶν Ἀττ. (ῑ)

Οὐχί, Ἐπίρ. ἀντὶ Οὐ, ὄχι, ἐνίοτε ἐν τῇ Ἰλ. συχτρ. ὅμως παρὰ τοῖς Ἀττ. (–υ)

Οὐχ ἥκιστα, ἀντὶ τοῦ, μάλιστα, πάνυ.

Οὐχ ὀλίγοντε, οὐ δυνατόν, οὐχ ἧττον, ὄχι ὀλιγώτερον.

Τὸ Ο. μετὰ τοῦ Φ.

Ὀφαλός, ἀντὶ Ὀμφαλός, Βυζ.

Ὀφείδιον, τό. Ταὐτὸν τῷ Ὀφίδιον, Ὑποκρτ. τοῦ Ὄφις.

Ὀφειλέσιον, τό, (ὀφείλω) Μικρόν τι χρέος, ὀφειλος, Εὐστάθ.

Ὀφειλέτης, ου, θηλ. ὀφειλέτις, ιδος, ἡ. Ἡῆσ. 965. (ὀφείλω) Ὁ χρεώστης, ἡ χρεώστις εἶναι ὑπὸ χρέος, ὅστις χρεωστεῖ.

Ὀφειλέω, ἴδε Ὀφείλω.

Ὀφειλή, ἡ, (ὀφείλω) Ταυτὸν τῷ, ὄφειλος, τὸ χρέος, δάνειον, ἀνάγκη. Ν. Δ. κατὰ τὸ Ἐτυμ. Μ. καὶ παρὰ Ξενοφ. περὶ πόρων, ὅπου ὅμως δὲν ἀπαντᾶται πλέον.

Ὀφείλημα, ατος, τό, (ὀφείλω) Τὸ χρεωστούμενον, τὸ χρέος.

Ὀφείλιμος, ὁ, ἡ, ἡμαρτ. ἀντὶ ὀφέλσιμος, ἢ ὀφέλλιμος.

Ὀφειλόντως, Ἐπίρρ. Μετοχ. ἐκ τοῦ ὀφείλω, κατὰ χρέος, πρεπόντως, δεόντως, κατὰ τὸ χρέος, καθὼς πρέπει.

Ὀφείλω, Μέλ. ὀφειλήσω. Ἀόρ. 2. ὤφελον, Ἰων. ὄφελον, ὑστερτρ. καὶ ἐν τῷ πεζ. λόγ. παρὰ τοῖς Ἐπικ. καὶ ὤφελλον, συχν. παρ' Ὅμ. καὶ ὄφελλον, Ὀδ Θ, 312. εἶμαι ὀφειλέτης, χρεώστης, χρεωστῶ, ἔχω νὰ πληρώσω τι, «χρεὸς τινὶ», Ἰλ. Δ, 688. καὶ Παθητ. «χρεὸς ὀφείλεταί τινι», Ἰλ. Δ, 686. καὶ ἄνευ τῆς Αἰτ. Ἔχω χρέαν, εἶμαι καταχρεωμένος. 2) Εἶμαι ὑπόχρεως, ἔχω χρέος νὰ κάμω τι, συνήθ. μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. συχν. παρ' Ἡρότ. 1, 41. 42. 111. 7, 50, 1. 152. Εἰς Παθητ. «ὀφειλόμενος», χρεωστούμενος, προσήκων, ἀνήκων, ἐξαιρ. εἶναι ἐν χρήσ. εἰς τὴν σημασ. ταύτην ὁ Ἀόρ. «ὤφελον», κυρίως ἐγὼ ἔπρεπε νά— «ὤφελεν ἀθανάτοισιν εὐχεσθαι» ἔπρεπε νὰ παρακαλέσῃ τοὺς ἀθανάτους, Ἰλ. Ψ, 546. «νῦν ὄφελεν ποιέεσθαι λιτόμενοι», τώρα ἔπρεπε νὰ κοπιάσῃ μὲ τὰς δεήσεις, Ἰλ. Κ, 117. πρβλ. Ἰλ. Α, 354. Ζ, 350. Σ, 367. Ὀδ. Δ, 97. 472.) β) ἐφεξῆς ἔχει ὁ Ἀόρ. συνήθ. τὴν σημασ. τῆς εὐχῆς, ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ τι, ὅπερ δὲν ἔγινεν, π. χ. «τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἄμποτε νὰ τὴν ἐφόνευσεν ἡ Ἄρτ. εἰς τὰ πλοῖα! utinam eam interfecisset! Ἰλ. Τ, 59 συνήθ. μετὰ Συνδέσμου τινός, ἐν ᾧ περιέχεται ἰδιαιτέρως ἡ εὐχή, μετὰ τοῦ εἴθε, Ἐπικ. «Αἴθ' ὄφελεν ἢ ὤφελλεν, ὦ ὅμποτε νὰ—, Ἰλ Α, 415. Γ, 40. Ξ, 84. Σ, 86. «αἴθ' ὤφελλε», Ὀδ Σ, 401. «αἴθ' ὤφελετε», Ἰλ. Ω, 254. «αἴθ' ὄφελον», Ὀδ. Ν, 204. ἢ «αἴθ' ὤφελε», Ἀριστφ. Εἰρ. 1058. ἢ μετὰ τοῦ ὡς, «ὡς ὄφελον», ἢ «ὤφελλον», Ἰλ. Α, 380. Ω, 764. Ὀδ. Ξ, 274. «ὡς ὄφελεν ἢ ὤφελεν», Ὀδ. Β, 184. «ὡς ὄφελλεν, ἢ ὤφελλε» Ἰλ. Γ, 178. Δ, 315. Ζ, 345. Η, 390. Φ, 279. Χ, 416. 481. Ὀδ. Ξ, 68. καὶ αὐξητ. διὰ τοῦ ὡς δή, Ὀδ. Α, 217. Ε, 308. Λ, 548. καὶ μετ' ἀρνήσεως, «μὴ ὄφελεν, ἄμποτε νὰ μή—, Ἰλ. Ι, 698. Ρ, 686. Σ, 19. Ὀδ. Θ, 312. Ἡσ. Ἔργ. 176. 3) μεταφορ. ἐπὶ παντὸς πράγματος, ὅπερ πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν ὡς χρέος ἢ ἐξ ἀνάγκης φυσικῆς, ἢ ἐκ τοῦ πεπρωμένου, μάλιστα εἰς Παθητ. «βροτοὶ κατθανεῖν ὀφείλεται», ἢ «βροτοὶ κατθανεῖν ὀφείλεται», ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀποθάνῃ, ἐπειδὴ ἔχει ὁπωσοῦν ὡς χρέος νὰ ἀποδώσῃ τὸν θάνατον εἰς τὴν φύσιν, debetur mors, ὅθεν καλεῖται «ὀφειλόμενον», πᾶν, ὅ,τι εἶναι πεπρωμένον ἀπὸ τὴν μοῖραν, ὅ,τι μέλλει γενέσθαι βεβαίως, Jac. ep. ad. 692. «ὀφείλεται παρὰ τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ κακόν τιν», ὁ ἐχθρὸς ἔχει νὰ πάθῃ κακὸν ἀπὸ τὸν ἐχθρόν, Πλάτ. β) ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων ἠθικῶν παρεπομένων τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, ὅ,τι πρέπει νὰ πάθῃ τις διὰ τὰς πράξεις του, π. χ. «ζημίαν ὀφείλειν χρεωστῶ ἀκόμη νὰ ἀποδώσω ποινήν, «βλάβην ὀφείλειν», πρέπει νὰ πάθω ζημίαν τινὰ ὡς ποινήν. γ) ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ὀφειλομένης ἀντιπαροχῆς ἐπὶ καλοῦ τε καὶ κακοῦ, «βλάβην ὀφείλειν τινὶ», εἶμαι εἰς χρέος διὰ τὴν βλάβην, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησα εἰς τινα· «ὡσαύτως, «ἀγαθὸν ἢ κακὸν ὀφείλειν τινὶ», χρεωστῶ νὰ ἀνταποδώσω καλὸν ἢ κακόν τι, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐπροξένησεν ἄλλος, τουτέστι πρέπει νὰ φανῶ εὐχάριστος, ἢ νὰ ἐκδικηθῶ; «ὀφείλουσι τὴν ψυχὴν πᾶσιν, εἰς ὅλους χρεωστοῦσι τὴν ζωήν των, εἰς ἐκείνους δηλ. παρὰ τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ προσμένωσι τὸν θάνατον. — Εἰς τὸν Ἐνστ. καὶ Πρτ. μετχρζτ. ὁ Ὅμ. μόνον τὸν σχηματ. ὀφέλλω, παβλ. ὀφλω καὶ ὀφλισκάνω.

* Ὀφείτης, ἀντὶ ὀφίτης, ὡς τὸ ὀρείτης ἀντὶ ὀρίτης, νεωτρ. σχηματ.

Ὀφέλεμος, ὁ, ἡ. Ποιητ. ὠφέλιμος, χρήσιμος, Μάξιμ. στίχ. 135. Ὀππιαν. Ἀλ. Γ, 429. ἐνθα ἐν ἄλλοις χειρογράφοις, ὀφείλιμος, καὶ ὀφέλσιμος, καὶ ὀνήσιμος, φέρεται· ἐκ τοῦ

Ὀφέλλω, εἰς Ἐνστ. καὶ Πρτ. παρ' Ὅμ. ἐνίοτε ἐν τῇ σημασ. τοῦ ὀφείλω, χρεωστῶ, Ὀδ. Θ, 332. 462. Φ, 17. Παθητ. «χρεὸς μοι ὀφέλλεται», Ὀδ. Γ, 367. 2) Εἶμαι ὑπόχρεως, πρέπει νὰ —, «ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι», πρέπει νὰ κάμητε τοῦτο, Ἰλ. Γ, 200. ἔτι καὶ διὰ τὸν Ἀόρ. ὤφελον εἶναι εὐχρηστ. ὁ σχηματ. ὤφελλον παρ' Ὅμ. σπανιτρ. ὅμως τὸ ὄφελλον· (τοῦτο τὸ ὀφέλλω δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸ ἐπόμ.)

* Ὀφέλλω, Μλ. ὀφελῶ, ἀόρ. ὤφελα, Πληθύνω, μεγαλύνω, ὑψόω, ἐνδυναμόω, Ὅμ. ὅστις ὅμως ἔχει μόνον τὸν Ἐνστ. καὶ Πρτ. Ἐνεργ. καὶ Παθητ. καὶ τὴν Ἰων. Εὐκτικ. «ὀφέλλειεν», «πόνον, στόνον, ἀνδρὸς ἐρωήν, δέμας, ἥβην, μένος, ἀρετήν», Ὅμ. «εἰς ἀνέμου κύματ' ὀφέλλεται», ἢ δύναμις τοῦ ἀνέμου ὑψόνει τὰ κύματα, Ἰλ. Ο, 383. «οἶκον ὀφέλλειεν», αὐξάνειν τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ οἴκου, Ὀδ. Ο, 21. Ἡσ. Ἀσπ. 497. Παθητ. οἶκος ὀφέλλεται», Ὀδ. Ξ, 233. «μῦθον ὀφέλλειεν», ἀντὶ τοῦ Πολυλογῶ ἔτι περισσότερον, Ἰλ. Π, 631. καὶ «ὀφέλλειν τινὰ τιμῇ», παρέχειν εἴς τινα μεγαλητέραν τιμήν, honore augere, Ἰλ. Α, 510. «ὕβριν ὀ·ω, τρέφω, αὔξω τὴν ὕβριν, Ἡσ. Ἔργ. 215. «ὡσαύτως «πόλεμον καὶ ὄθριν ὀ·ω, Ἡσ. Ἔργ. 14, 33. καθόλου Προάγω, προβιβάζω, ἐπαυξάνω, βοηθῶ, προξενῶ ὄφελος, εὐλογῶ: Παθ. Αὐξάνομαι, προχωρῶ, προκόπτω. 2) Σκουπίζω, φωκαλῶ, σαρόω, ἐπειδὴ ἐμπεριέχεται εἰς αὐτὸ τὸ Ἐπισωρεύειν τι. πρβλ. ὄφελμα, 2. καὶ ὄφελτρον.

Ὀφελμα, τό (ὀφέλλω). Αὔξημα, πλήνθυσις, μεγάλυνσις, ὄφελος, κέρδος. 2) Φωκαλίδια, σκουπίδια, καὶ 3) Τὸ φωκάλιον, τὸ σαρόν, τὸ σάρωθρον, ἡ σκοῦπα, μὲ τὴν ὁποίαν σαρόνουσι, φωκαλοῦσι. «Τὴν στέγην ὀφέλλοντα (οὐ γὰρ παρῆν ὄφελμα) «πυθμένι στοιβῆς,» Ἱππών. Σχολ. Λυκόφρ. 1165. Τοῦτο δὲ τὸ σημαινόμενον προέρχεται ἐκ τοῦ πρώτου, ἐφ' ὅσον τὸ ὀφέλλω σημαίνει τὲ ἐπισωρεύω, εἰς ἕνα σωρὸν συνάγω, ὑψόω τι.

Ὀφελος, ους, τό (ὀφέλλω). Ὄφελος, ὠφέλεια, βοήθεια, κέρδος· ἐν χρήσει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς Ἐπιθ. καὶ μόνον εἰς Ὀιομστκ. «καὶ κ' ὄφελός τι γενώμεθα,» ἂν θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ ὠφελῶμεν, νὰ γενώμεθα ὠφέλιμοι, Ἰλ. Ν, 236. «ὡσαύτως· «πόλλ' ὄφελος γένετο,» τοῦτ' ἔστιν ὅστις ὠφέλητο κατὰ πολλά, Ἰλιαδ. Ρ. 152. καὶ «οὐδὲν σοίγ' ὄφελος», ἐσένα δὲν σε ὠφελεῖ, Ἰλ. Χ, 513. ἀντιστρόφως «ὄφελός τί μοι ἔσσῃ», ὦμ. Ἔρμ. 34. «ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἀττ. «Τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν; ἤγουν εἰς τί ἠθελες μᾶς ὠφελήσῃ; ὅμως μετὰ Γενικ. «Οὐδὲν ὄφελος τοῦ κτήματος», τοῦτ' ἔστι τὸ κτῆμα δὲν ἀξίζει τίποτε. «Ὅ,τι ὄφελος τοῦ στρατοῦ· ἤγουν οἱ κάλλιστοι, οἱ ἀξιολογώτατοι, οἱ μέγιστοι, οἱ λογάδες τοῦ στρατεύματος. «Ἀνήρ, ὅτου τι καὶ σμικρὸν ὄφελος,» Πλάτ. ὁ ἔστιν, Ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἀξίζει τι, Ἔτι ἀντὶ τοῦ βοήθημα, Νίκανδρ. Θηρ. 518. «ὄφελος ἔσομαι πολλοῖς σωθεὶς,» ἤγουν ἐὰν ἐλυτώσω, θέλω ὠφελήσει πολλούς. Ἀρ'ριαν. Ἐπ. Δ'. 1. 167. «τί ὄφελος τούτου; τί ὠφελεῖ τοῦτο; μετὰ Γεν. «τῶν ὄφελος οὐδέν,» Ἡρότ. 8, 68.

Ὀφέλσιμος, ὁ, ἡ (ὀφέλλω). Ὀρφ. Ἀργον. 471. «ὡς τὸ ὀφέλλιμος, ποιητ. ὁ συνήθ. σχηματ. εἶναι ὠφέλιμος.

* Ὀφέλτιος, ου, ὁ, κύρ. ὄνομ. Ἥλδ.

Ὀφελτρεύω, Φωκαλῶ, σαρόνω, σκουπίζω, καθαρίζω, στολίζω, κοσμῶ, ἐκ τοῦ

Ὀφελτρον, τό (ὀφέλλω, 2). Ταὐτὸν τῷ, ὄφελμα, τὸ φωκάλιον, ἡ σκοῦπα.

* Ὀφεοπλόκαμος, ὁ, ἡ. Ἀντὶ ὀφεοπλόκαμος Εὐστάθ.

Ὀφθαλμία, ἡ (ὀφθαλμός). Νόσος ὀφθαλμοῦ, ἐξαιρέτως ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν συμβαίνει πύρωσις ἢ ἐπιφορά, εἴτ' οὖν σταξιμον· Lippitudo.

Ὀφθαλμίας, ου, ὁ. Ἐκ Πλαύτου Captin, 4. 1. 70. ἐξελαβόν τινες τὸ Ophtalmiam ἀντὶ ἰχθύος τινός, ὃς παρὰ Πλίν. λέγεται Oculato. ἀμφ. Ἰωάννης δὲ ὁ Διάκονος εἰς Ἀσπ. Ἡσιόδ. 122. μέμνηται τῆς λέξεως ὀφθαλμίας, ὡς ὄνομα ἰε-

ρακος, ἢ εἴδους τινὸς ἀετοῦ· κυρίως ὁ ἐξέως βλέπων.

Ὀφθαλμιάω, ῶ (ὀφθαλμέω). Πάσχω κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλγῶ, πονῶ τοὺς ὀφθαλμούς, ἐξαιρ. δὲ Τιμηλιάρης εἰμί, Ἡρρτ. 7, 229. 2) Μεταφ. ἐπὶ τῶν ἀλγούντων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ λυπουμένων διὰ φθόνον ἀλλοτρίων ἀγαθῶν «Πάλαι τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμιῶντες,» Πολυβ. Ω'. 7. καὶ λβ'. 2. ἀντὶ τοῦ, φθονῶ, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, κάμνω εἰς τὰ ὄμματα ὀφθαλμιῶν περίτι καὶ περίτινος», Πολύβ. ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦ πόνου τῆς ἐπιθυμίας, ἢ τοῦ πόθου, ὅστις διεγείρεται, ὅταν βλέπωμέν τις χαρίεν πρᾶγμα, ὅθεν ὀφθαλμιᾶν ἐπί τινι,» ἐπιθυμῶ τι μετὰ χαλεποῦ πόθου, ἐξαιρ. ἐπὶ ἐρωτικῶν, οὕτω καλοῦνται καὶ αἱ ὡραῖαι γυναῖκες ὀφθαλμῶν ἀληθόνεσι», Greefe Mel. 4, 2.

Ὀφθαλμίδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ ὀφθαλμός, ὀμματάκιον. Occhietto, ἰταλ. Ἀριστφ. Ἱππ. 905.

Ὀφθαλμίζομαι, Μλ. ἰσομαι ὡς Παθητ. παρὰ Πλουτάρ. Πρ. Συμπ. β'. 1. μολύνομαι ἀπὸ τὴν ὀφθαλμίαν. 2) Ταὐτὸν τῷ ἐνοφθαλμίζομαι, ὅ ἐστιν ἐμφυλίζω, τὸ παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς ἐμβολιάζω, Γεωπον. Γ. 69. 1. ἀμφ. 3) «Ὀφθαλμισμένους ἀνδραῖ καὶ ἠλέκτρους εἶχον τοὺς πόδας εἰ κλύναι τῶν ἀρχαίων· παρὰ Σουίδ. ἐν Ὠδ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 589. ἐσφαλμένους ἔχει ἠσφαλισμένους, Bullis aureis maculatum, ἐξ Ἀπουλήϊου Τοῦπ.

Ὀφθαλμικός, ή, όν (ὀφθαλμός). Ὁ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνήκων.

* Ὀφθαλμῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς θεὰς τῆς σελήνης.

Ὀφθαλμοβολέω, ῶ (βάλλω). Ταὐτὸν τῷ ἐνοφθαλμίζω· ῥίπτω εἴς τι τὰ ὀμματίαμου. Νικ. Χρον. δ'. 2. συνάπτει τὸ ὀφθαλμοβολούμενος, τῷ, ὑποπτος, [Σχολ. Λυκόφρ. 93.

Ὀφθαλμοβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Ὁ καταπτρώγων τὰ ὄμματα.

Ὀφθαλμοδουλεία, ἡ. Ἡ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν δουλεία. Ν. Δ. ἐκ τοῦ,

* Ὀφθαλμόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὁ τῶν ὀφθαλμῶν δοῦλος, ὀμφ.

Ὀφθαλμοπορνεία, ἡ. Ἡ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν πορνεία, (ζαμπαρλίκ, Τουρκ.)

Ὀφθαλμός, οῦ, ὁ (ΟΠΤΩ, ὄψομαι, Μετοχ. Ἀορ. ὀφθείς). Τὸ ὄργανον τῆς ὁράσεως, τὸ ὄμμα, τὸ ὀμμάτιον, συχν. παρ' Ὁμ. ὅστις μεταχρζτ. ὡς καὶ ὁ Ἡσ. συχν. τὸν Πληθ. ἔτι καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ὁρᾶν, κ. τ. τ. β) μεταφορ. πρόσωπον, ὄψις, «εἰς ὀφθαλμοὺς τινος», ἀντὶ ἐμπροσθέν τινος, Ἰλ. Ω, 204. «γίγνεσθαί τινι ἐξ ὀφθαλμῶν», γίνομαι ἀφανὴς εἴς τινα, Ἡρδτ. 5, 106. «κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν τινος», κατηγορεῖν τινα ἐμπροσθεν εἰς τὰ ὀμμάτιά του. Ξενοφ. ἀντίκειτ. τοῦ «εἰς οὖς, εἰς ὦτα.» 2) Ὁ τοῦ οὐρανοῦ ὀφθαλμός, τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτὸς ὀφθαλμός, τουτέστ. ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, συχν. παρὰ ποιητ. 3) Ὡς τὸ ὄμμα καὶ ἄνθος, πᾶν ἠγαπημένον, πολυφίλτατον, πολυτιμότατον, κάλλιστον, ἐπειδὴ καὶ ὁ ὀφθαλμὸς εἶναι τὸ πολυτιμότατον μέρος τοῦ σώματος, πρῶτον παρὰ Πινδ. «ὀφθαλμὸς Σικελίας, στρατιᾶς» κ. τ. τ. «ὀφθαλμὸς ἀνδέων» δὲ τὸ τριεκτάφυλλον. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀναψυχή, παρηγορία, χαρά, φῶς, Εὐρ. Ἀνδρ. 407. Σοφοκλ. ΟΤ. 987. 4) Ὀφθαλμοὶ βασιλέως δὲ παρὰ Πέρσαις ὀνομάζονται οἱ ἐπίτροποι καὶ ἐπιστάται οἱ ἐπαγρυπνοῦντες περὶ τὸν βασιλέα, καὶ οἱ κατάσκοποι αὐτοῦ. Wess. Ἡρδτ. 1, 114. 5) Ὀφθαλμοὶ λέγονται καὶ τὰ ὀμμάτια τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν, (τὰ Βουμβούκια).

Ὀφθαλμόσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὁ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς σοφός· ὁ ὀφθαλμοϊατρός, ὁ ἰατρὸς τῶν ὀφθαλμῶν. Λουκιαν. Λεξιφ. 4.

Ὀφθαλμότεγκτος, ὁ, ἡ (τέγγω). Ὁ βρέχων τὰ ὄμματα, Εὐρ. Ἄλκ. 182. 2) Παθητ. ὁ ἔχων βρεγμένα τὰ ὄμματά του.

* Ὀφθαλμοπλανία, ἡ. Ἴδε ὀφθαλμοφανία.

Ὀφθαλμοφανής, ές, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. ὀφθαλμοφανῶς (φαίνομαι). Ὁ προφανής, ὁ πρὸ ὀφθαλμῶν, τὸν ὁποῖον βλέπεις μὲ τὰ ὄμματά σου.

* Ὀφθαλμοφωνία, ἡ (ὀφθαλμοφανής). Εἰς τὸν παρανμάζοντα Ἑλληνισμὸν ἐσήμαινε τῶν Γάλλων τὸ illusion, ὡς καὶ τὸ ὀφθαλμοπλανία.

Ὀφθαλμώδης, ες, [ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος ὀφθαλμοῦ.

Ὀφθαλμώρυχος, ὁ, ἡ (ὀρύσσω). Ὁ ἐξορύσσων, ἐκβάλλων τὰ ὄμματα, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 177.

Ὀφιακός, ή, όν (ὄφις). Ὁ εἰς ὄφιν ἀνήκων, ὁ περὶ ὄφεων πραγματευόμενος.

* Ὀφιανοί, οἱ, καὶ ὀφῖται, οἱ, Αἱρετικοί τινες, οἵτινες τὸν ὄφιν δοξάζουσι, καὶ τοῦτον Χριστὸν ἡγοῦνται.

Ὀφίασις, ἡ (ὡς ἐκ τοῦ ὀφιάζω). Ἡ ὀφιοειδὴς τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς γύμνωσις, ἡ Ἀλωπεκία.

Ὀφίδιον, τό. Ὑποκ. τοῦ ὄφις, μικρὸς ὄφις.

Ὀφιήτης, ου, ὁ, θηλυκ. «Ὀφιῆτις πέτραι» ταὐτὸν τῷ ὀφίτης, ὀφιόπετρα, Ὀρφ. περὶ Λιθ. Γ. 35.

Ὀφιοβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ ὀφίδια ῥίπτων, ἢ φονεύων.

Ὀφιοβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Ὁ τρώγων ὀφίδια.

Ὀφιογενής, ές, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ ἀπὸ ὀφίδια γεννηθείς.

Ὀφιόδειρος, ὁ, ἡ (δειρή). Ὁ ὀφιδίου λαιμὸν ἔχων. Ἀριστοτ. Θαυμ. Ἀκουστμ. 23. ἔνθα ἐκ Πλουτάρχ. Ζ'. σελ. 601. πρέπει νὰ γράφηται ὀφιοβόρος.

Ὀφιόδηκτος, ὁ, ἡ (δάκνω). Ὁ ἀπὸ ὀφίδια δαγκασθείς, τὸν ὁποῖον ἐδάγκασεν ὁ ὄφις.

Ὀφιοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος, μορφὴν ὄφεως.

Ὀφιόεις, εσσα, εν (ὄφις). Ὁ εἰς ὄφεις ἀνήκων, ὁ ἐξ ὄφεων, ποιητ. ἀντὶ ὀφιώδης. 2) Ἔτι ὁ ἔχων ἄφθονα, πολλὰ ὀφίδια, ὁ πλήρης ὄφεων (ὁ Ἀντιμ. Λεῖψ. 70. ἔχει τὴν πρώτην συλλαβ. μακράν, πρβλ. ὄφις).

Ὀφιοκτόνη, ἡ. Ἴδε σχολόπενδρα· πρέπει ὅμως ἴσως νὰ γραφῇ ὀφιοκτόνη.

* Ὀφιόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ἔχων τρίχας ὄφεως.

* Ὀφιοκτόνη, ἡ. Ἡ τοὺς ὄφεις φονεύουσα, εἴδός τι σκολοπένδρας, ἐκ τοῦ

Ὀφιοκτόνος, ὁ, ἡ. Ὁ κτείνων, θανατόνων ὀφίδια.

Ὀφιομάχης, ου, ὁ, καὶ ὀφιομάχος, ὁ, ἡ (μάχη). Ὁ μαχόμενος μὲ τὰ ὀφίδια, ὁ ἐχθρὸς τῶν ὀφιδίων.

* Ὀφιον, τό, σηπίας ὄστρακον, Βυζαντ.

Ὀφιόπους, ία, ουν (ὄφις). Ὁ ἐξ ὄφεων, ἢ εἰς τοὺς ὄφεις ἀνήκων, ὁ ὀφιοειδής, λατ. anguineus (παρ' Ὀππ. Κυν. 2, 237. 3, 436. εἶναι τὸ Ἰῶτα μακρόν.)

Ὀφιοπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὁ ἔχων ὀφιοειδῆ μαλλία, ἢ ὁ ἔχων ἀντὶ τῶν τριχῶν ὄφεις εἰς τὴν κεφαλήν· ὀρφικ.

Ὀφιόπους, ποδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ ἔχων ὀφιοειδεῖς πόδας, ἢ ὁ ἔχων ἀντὶ ποδῶν ὄφεις.

* Ὀφιοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ ἔχων πρόσωπον ὄφεως.

Ὀφιοσκόροδον, καὶ ὀφιόσκορδον, τό, (σκόροδον, σκόρδον). Ὀφιόδεσκορδον, ἢ ἄγριον σκόρδον. Διοσκορ. Β'. 182.

Ὀφιόσπαρτος, ὁ, ἡ· καὶ κατὰ ποιητ. μετάθεσιν ὀφιοσπρατος, (σπείρω, ὄφις) Ὁ ἐξ ὄφεων σπαρθείς, γεννηθείς, ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ.

Ὀφιόστραφυλη, ὁ, καὶ, ὀφιοστάφυλον, τό, (σταφυλή). Τὸ καὶ Ἀμπελος λευκὴ λεγόμενον. Διοσκορ. Δ'. 184. Πλίν. 23. 1. καὶ 13. 23.

Ὀφίουρος, ὁ, ἡ (οὐρά). Πτηνόν τι Αἰθιοπικόν. Ἡσύχ. κυρίως ὁ ἔχων οὐρὰν ὄφεως.

Ὀφιούσσα, ἡ (συνῆρμ). Ἀντὶ ὀφιόεσσα θηλ. τοῦ ὀφιόεις.

Ὀφιοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὁ ἔχων, κρατῶν ὄφεις, Qui pressu duplici palmarum continet anguem, ὡς Κικέρ. λέγει ἐν τῷ περὶ Θεῶν Φύσ. Β'. 42. Σημεῖόν τι τῶν κατὰ τὸν ζωδιακὸν κύκλον. Ἐκ τούτου

Ὀφιούχεος, ία, εον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὀφιοῦχον. «Γοῦνα ὀφιούχεα.» Ἄρατ.

Ὀφιοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ τρώγων ὀφίδια.

Ὄφις, εως, Ἰων. ιος, ὁ. Γένος ζώου κατὰ γῆς συρομένου ἤτοι ἑρπετοῦ· τούτου δὲ εἴδη πολλά, ὀφίδιον, Ἰλ. Μ, 208. συχν. παρ' Ἡρδτ. ταὐτὸν τῷ Δράκων παρ' Ἡσ. Θεογ. 322. 323. 825. ὡς θηλυκ. δὲ δὲν εἶναι πιθανόν, ὅτι ἀπαντᾶται). 2) Τὸ ὀφιοειδῶς τειλιγμένον βραχιόλιον, εἶς καὶ Δράκων. 3) Καταστερισμός τις ἐν τῷ οὐρανῷ. 4) παρ' Ἱπποκρ. φυτόν τι. 5) = ὀφίασις· ἡ πρώτη συλλαβὴ ἀπαντᾶται ἐνίοτε παρὰ τοῖς ἀρχτρ. ποιητ. ὡς μακρά, τοῦ ὁποίου ἡ αἰτία κεῖται πιθανῶς ἐν τῇ φύσει καὶ προφορᾷ τοῦ φ, Ἰλ. Μ, 208. Wolf εἰσαγ. Ἰλ. σελ. LXXI. Jac. AP. σελ. 659. Herm. el. metr. σ. 57. Spitzn. vers. her. σελ. 78. εἰς τὰς ὁποίας περιστάσεις ἤθελον μερικοί ἴσως γράψασιν ἀτωφελῶς ὄφις, Schaef. Θεογ. 1057. ἐν τῇ Αἰν. ὄφιν εἶναι παρ' Ἡσ. 334. ἢ λήγουσα ἐν τῇ ἄρσει μακρά, δεύτερ. παράγρ. χορηγεῖ ὁ Αἰσχύλ. Χοηφ. 925. ὅταν εἶναι ὀρθὴ ἡ γραφή.) ὅθεν

Ὀφίτης, ου, ὁ. Θηλ. ὀφῖτις, ιδος, Ὁ ἐξ ὄφεως ὁ ὅμοιος τῷ ὄφει.

Ὀφιώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος, ὄφις) = ὀφιοειδής, Ὁ ἔχων εἶδος ὄφεως, ὁ πλήρης ὄφεων, ὡς ὀφιόεις.

Ὀφίων, ωνος, ὁ· κατὰ Πλίν. 28. 9. Ζῷόν τι ἐν Σαρδῷ, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸς ὡς μυῶδες ἐκλαμβάνει· 2) κύρ. ὄνομ.

Ὀφλάνω, Ἴδε ὄφλω.

* Ὀφλέω, Ἰων. ἀντὶ ὄφλω, ὀφλισκάνω, Ἡρδτ.

Ὄφλημα, τό (ὀφλω). Χρέος, ἐξαιρ. ποινὴ χρημάτων γενομένη διὰ κρίσεως, χρεωστημα.

Ὀφλησις, ἡ. Χρέος, ταὐτὸν τῷ ὄφλημα.

Ὀφλητής, οῦ, ὁ (ὀφλω). Ὁ χρεωφειλέτης, ὀφειλέτης.

* Ὀφλισκάνω, καὶ ὀφλίσκω, ἴδε ὄφλω.

(Ὀφλω), Μλ. ὀφλήσω, παρακ. ὤφληκα, Ἰων. ἐνστ. ὀφλέω, Ἡρδτ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. εἶναι ὁ συνήθ. ἐνστ. ὀφλισκάνω, ὅθεν λαμβάνεται συνήθ. καὶ ὁ Παρτ., διότι τὸ ὄφλω εἶναι ἐξ ὅλου ἄχρηστ. καὶ ἀγενέστερον ἐκ τοῦ Ἀττ. Ἀορ. ὤφλον Ἀπρμφ. ὀφλεῖν, Μετοχ. ὀφλών, Εἰμαι. Ἀριστφ. Ἀχ. 680. καὶ Εὐρ. Ἡρακλ. 985. τὸ ὀφλισκάνω εἶναι ταὐτὸν τῷ ὀφείλω, χρεωστῶ, σημῆθ. «δίκην ὀφλεῖν, ἢ ὀφλισκάνειν» εἰς χρῆσιν ἐξαιρέτως ἐπὶ κρίσεως, (δίκης) εἰς τὴν ὁποίαν καταδικάζεταί τις, ἤγουν τὴν ὁποίαν ἔχασέ τις, καὶ διὰ τοῦτο καταδικάσθη εἰς χρηματικὴν ποινήν, ἤτοι εἰς ζημίαν. συχν. καὶ ἄνευ τοῦ Δίκην, εἶμαι [κατεδικασμένος· ὅθεν «Ζημίαν ὀφλεῖν,» ἀντὶ τοῦ εἰς χρηματικὴν ποινὴν καταδικάζεσθαι. «Τάλαντα δέκα ὠφληκέναι,» ἤγουν εἰς πλήρωσιν δέκα ταλάντων καταδικάσθαι καὶ «Δίκαιον ὀφλεῖν» ἀντὶ τοῦ Καταδικάζεσθαι ὑπὸ τῶν διαιτητῶν. «Δίκην (δὲ) θανάτου ὀφλεῖν», εἶναι ταὐτὸν τῷ εἰς θάνατον καταδικάσθαι, «Ἐγὼ μὲν ἄπειμι ἀφ' ἡμῶν, θανάτου δίκην ὀφλών· οὗτοι δὲ ὑπὸ τῆς ἀληθείας

ὠφληκότες μοχθηρίαν. Πλάτ. Ἀπολ. ὃ ἐστιν ἐγὼ μὲν κατεδικάσθην ἀπὸ σᾶς εἰς θάνατον· οὗτοι δὲ (οἱ κατήγοροι) κατεδικάσθησαν ὑπὸ τῆς ἀληθείας εἰς μοχθηρίαν. 2) Εἶναι εἰς χρῆσιν ὡς τὸ ὀφείλω ἀριθμ. 3, β, οἷον «Ὀφλισκάνω, γέλωτα, αἰσχύνην, βλάβην,» ἤγουν ἀδίζω, προξενῶ εἰς ἑαυτόν διὰ τῶν πράξεών μου γέλωτα, κ. τ. λ. «ὀφλισκάνειν γέλωτά τινιν καὶ παρά τινιν, ἀντὶ περιγελῶμαι ὑπό τινος. β) «ὀφλισκάνειν παράνοιαν, ὠμότητα, δειλίαν,» κ. τ. τ. ἑρμηνεύονται κάλλιστα, ἐὰν ὑπολάβωμεν, ὡς ἂν ἐγράφετο «Δίκην ἢ αἰτίαν δειλίας, παρανοίας, ὠμότητος ὀφλισκάνειν,» ἐπισείρω εἰς τὸν ἑαυτόν μου τὴν ὑποψίαν ἢ τὸ ἔγκλημα τῆς δειλίας κ. τ. λ. «Ἡλίκην ἂν ὠφληκότες παράνοιαν ἦτε, εἴτε τοιοῦτο ἐτυγχάνετε ἐψηφισμένοι.» Δημοσθ. ἤγουν Πόσην ἠθέλετε νομισθῆ παράφρονες, ἐὰν κ. τ. λ. «Δειλίην ὠφλεε πρὸς βασιλῆος, ὅ ἐστιν ἔδοκε παρὰ τῷ βασιλεῖ δειλίας ὑποψίαν,» Ἡρόδ. 8, 26. ἔτι δὲ «ωμορίαν ὀφλισκάνειν τινί,» ἐπάγω εἰς τὸν ἑαυτόν μου τὴν ὑποψίαν τῆς ωμορίας παρ' ἄλλου τινός, Σοφοκλ. Ἀντ. 470. πρβλ. ΟΤ. 511. (οἱ σχηματ. ὀφλάω, ὀφλάνω καὶ ὀφλίσκω εἶναι ἄνευ παραδείγματος!).

Ὀφρᾶ, Σύνδεσμ. σημαίν. σκοπόν τινα, μόνον παρὰ τοῖς Ἰων. καὶ Δωρ. ποιητ. ἐν χρήσει, διά νά, ὅπως, ἵνα. 1) μετὰ τῆς Ἐνεστκ. α) μετὰ τὸν Ἐνεστ. καὶ Μέλλ. ἢ συνηθεστρ. χρῆσις, συχνότ. παρ' Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ «ὀφρα κεν,» Ἰλ. Β, 440. Ω, 431. Ὀδ. Μ, 52. β) μετὰ τὸν Παρακμ. ὄχι μόνον ὅταν σημαίνῃ παρελθόν τι, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐμπεριέχεται ἐν τῷ ὑποταττομένῳ ῥήματι πρᾶξις διαρκοῦσα ἀκόμη, ὡς Ἰλ. Ε, 128. Ὀδ. Ι, 13. Πινδ. Πυθ. 4, 160. συχνὰ καὶ ἄνευ τινὸς διαφορᾶς ἐν τῇ σημασ. παρὰ τοῖς νεωτερ. ποιητ. Herm. Ὀρφ. σελ. 812. οἱ τελευταῖοι συντάττ. ταύτην τὴν Ἐποτκτ. καὶ μετὰ τοῦ «ὀφρ' ἄν,» καὶ «ὀφρα κεν,» Ἐπ. Ἀπ. Γ. 1, 17. — Μετὰ τῆς Ὁριστικ. Μέλλ. ἀντὶ τῆς Ἐποτκτ. δὲν ἀπαντᾶται τὸ ὄφρα, ἐπειδὴ εἰς χωρία, ὡς Ἰλ. Α, 147. 444. 523. Β, 440. Ζ, 308. Θ, 110. εἶναι ὁ φαινόμενος Μέλλ. Ὁριστικ. κυρίως ὁ Ἐπικ. Ἀόρ. Ἐποτακτ. 2) μετὰ τῆς Εὐκτικ. μετὰ τὸν Παρακμ. ἢ ὅταν ἀναφέρεται τὶ ὡς γνώμη ἄλλου τινός, Ἰλ. Δ, 300. Ε, 690. Ζ, 170. 195. Σ, 344. Χ, 443. Ψ, 197. Ὀδ. Α, 261. Γ, 285. Ἡσ. Θεογ. 128. Herm. Vig. σελ. 793. 890. ἔτι καὶ μετὰ τοῦ «ὀφρ' ἔνι,» Ὀδ. Γ, 298. καὶ μόνον πολὺ νεωτερ. ποιητ. μετχρῆτ. καὶ ἐνταῦθα ἐνίοτε τὴν Ἐποτκτ. Ὀρφ. σελ. 812. 3) «ὀφρα μὴ,» ταὐτὸν τῷ «ἵνα μὴ,» ὡς τὸ Λατ. ut ne, μετὰ τῆς Ἐποτκτ. Ἰλ. Α, 118. 578.

Β) «Ὀφρα» ὡς Ἐπίρ. χρόνου: 1) ἐπὶ ἀορίστου διαρκείας τοῦ καιροῦ, καθ' ἣν συμβαίνει τι ἀνεξάρτητον ἀπ' αὐτῆς, σημαῖνον λοιπὸν τὴν χρονικὴν σχέσιν δύο πράξεων, Ἕως, καθ' ὅσον ἄν, ἐν ᾧ, α) συνήθ. μετὰ τῆς Ὁριστικ. Ἰλ. Β, 769. Ε, 788. Ι, 352. Λ, 266. Γ, 271. Σ, 61. 442. Ὀδ. Τ, 136 ἐντελῆς εἶναι ἡ πρότασις, ὅταν ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ ὄφρα τὸ τόφρα, ὡς Ἰλ. Δ, 220. Θ, 66. 87. Ι, 550. Λ, 84. Μ, 195. Ο, 318. 343. Π, 777. Σ, 257. 380. Ὀδ. Ι, 56. Κ, 125. Ο, 361. Τ, 328. ἢ μετὰ τοῦ τόφρα ἀρχομένη πρότασις ἕπεται συνήθ. εἰς τὴν μετὰ τοῦ ὄφρα, σπαν. δὲ καὶ προηγεῖται, ὡς Ὀδ. Δ, 289. ἀπαντᾶται καὶ τὸ «ὀφρα τεω,» ὅπερ ὁ Schaaf. Θεογν. 955. ἀποτελεῖ ἀναφ. διὰ τῆς συγκρίσεως μετὰ τοῦ ἔστι. β) σπαντρ. μετὰ τῆς Ἐποτκτ. Ἰλ. Δ, 346. Ε, 524. Λ, 477. Ψ, 47. Ω, 581. Ὀδ. Ο, 81. Σ, 132. καὶ μετὰ τοῦ τόφρα, Ἰλ. Η, 103. γ) ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ «κὲν κεν,» ἢ «κεν,» καὶ τῆς Ἐποτκτ. Ἰλ. Ζ, 113. Ρ, 186. Σ, 409. Χ, 387. Ὀδ. Β, 124. Γ, 353. Δ, 588. Θ, 147. Ν, 412. Τ, 17. καὶ μετὰ τοῦτόφρα, Ὀδ. Β, 204. σπαντρ. μετὰ διπλῶν Συνδέσμ. «ὀφρ' ἂν μέν κεν,» Ἰλ. Λ, 187. 202. Ὀδ. Ε, 361. Ζ, 259. καὶ τότε ἕπεται πάντοτε τὸ τόφρα. δ) «ὀφρα κεν,» μετὰ τῆς Ὁριστικ. Ἰλ. Ω, 553. — 2) ἐπὶ διαρκείας τοῦ καιροῦ, ἤτις ὅμως εἶναι περιωρισμένη, ἕως, μέχρις οὗ, μέχρις ἐὰν, α) μετὰ τῆς Ὁριστικ. τοῦ Παρκμ. πάντοτε ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα παριστάνονται ὡς πραγματικῶς παρελθόντα, ὄφρα καὶ αὐτὸ κατόκταθεν, μέχρις οὗ νὰ φονευθῶσι καὶ αὐτοί, Ἰλ. Ε, 557. πρβλ. 588 Κ, 488. Ν, 329 429. 535. 574. Π, 258. Ὀδ. Ε, 57. Η, 141. Ι, 465 Ο, 555. Ψ, 192. 199. β) μετὰ τῆς Ἐποτκτ. τοῦ Ἀορ. ὅταν ὁ καιρὸς ἐπροσδιορίσθη μὲν, ἀλλ' ἡ πρᾶξις δὲν ἐκτελέσθη ἀκόμη, «ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ,» ἔχει κότον, ἕως οὗ νὰ τὸν τελέσῃ, Ἰλ. Α, 82 πρβλ. Ξ, 87. Π, 10. γ) καὶ μετὰ τοῦ Ἄν, Κε, ἢ Κεν, καὶ μετὰ τῆς Ἐποτκτ. Ἰλ. Ζ, 258. Κ, 444. Ο, 23. Τ, 190. Φ, 558. Χ, 192. 382. μετὰ προκ. Τόφρα, Ἰλ. Λ. 509. — 3) ἀπολύτως, ἐπὶ ἀορίστου διαρκείας τοῦ καιροῦ ἄνευ τινὸς ἀναφορᾶς εἰς ἄλλην πρᾶξιν, ταὐτὸν τῷ Ἕως, 3. κάμποσον καιρόν, χρόνον τινά, μόνον Ἰλ. Ο, 547. (τὸ ὄφρα πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ποιητ. Σύνδεσμ. καὶ Ἐπίρ. μέρος μὲν διὰ τὸ Ἕως, μέρος δὲ διὰ τὸ Ἵνα.)

Ὀφρύα, ἡ, ἴδε ὀφρύη: ἔτι σπαντρ. καὶ Αἰτ. τοῦ ὀφρύς.

Ὀφρυάζω (ὀφρύς). Τοῖς ὀφρύσι νεύω, νεύω τινὰ με τὰ ὀφρύδια, ἢ συσπῶ, συνέλκω τὰ ὀφρύδια, καὶ φαίνομαι ἐκ τούτου ὑπερήφανος. Προκόπ. πόλ. Γοτθ. Δ', 11.

Ὀφρυανασπασίδης, ου, ὁ (ὀφρύς, ἀναστπάω). Ὁ ἀνασπῶν, ἀνέλκων, ὑψῶν τὰ ὀφρύδιά του, ὁ ὑπερήφανος, Ἡγησανδρ. παρ' Ἀθην.

Ὀφρυάω, ῶ (ὀφρύς, 2.) Στράβ. Η'. σελ. 586. «Κόρινθος ὀφρυᾶται καὶ κοιλαίνεται, ὅ ἐστιν ἔχει ὑψώματα, λόφους, καὶ κοιλότητας· ἔνθα πρότερον ἐγράφετο ὀφρύεται. ἀντίκειτ. τῷ Κοιλαίνομαι.

*Ὀφρυδιον, τό, ταὐτὸν τῷ ὀφρύς, Νικήτ. κ. Κ.

*Ὀφρύη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ὀφρύς, σημαν. 2. συχν. παρ' Ἡρόδ. 4, 181. 182. 185. ἔτι καὶ παρ' Εὐρ. Ἡρακλ. 395. ὁ Ἀττ. σχηματ. ὀφρύα εἶναι δυσκόλως ἐν χρήσει.

Ὀφρύκνηστος, ὁ, ἡ (ὀφρύς, κνάω). Ὁ τρίβων τὰ ὀφρύδια, ἢ τὸ μέτωπόν του, θέλων μὲ τοῦτο νὰ κρύψῃ τὴν αἰσχύνην ἢ ἀπορίαν του, ὅθεν Ἡσύχ. αὐτὸ διὰ τοῦ Ἐρυθριῶν, ἡρμήνευσεν. Ἐντεῦθεν καὶ οἱ Λατῖνοι Perfricare frontem λέγουσιν, ὁπόταν τις διὰ τῆς πολλῆς τριβῆς ἐτκλήρυνε τὸ μέτωπόν του εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ κοκκινίσῃ πλέον.

*Ὀφρυνεῖος, εία, εῖον, «κήρεια, τά, Ἐπίθ. ἐκ τοῦ ὀφρυνός, Τόπος τις τῆς Τροίας, ὅπου ἔκειτο τὰ τοῦ Ἕκτορος ὀστά, Λυκόφρ. 1217. καὶ Τζέτζης.

Ὀφρυόεις, εσσα, εν (ὀφρύς, 2.). Ὁ ἔχων ὑψώματα ἢ λόφους, λοφώδης, «Ἴλιος,» Ἰλ. Χ, 411. ἐπὶ τόπων καὶ χωρῶν: ἔτι δὲ ὁ ἐπὶ ὑψώματος ἢ λόφου κείμενος, «Κόρινθος,» Χρηστ. παρ' Ἡρόδ. 5, 92, 2. β) μεταφορ. ὑπερήφανος, ὑψηλόφρων, ἀλαζών.

Ὀφρυόομαι, οῦμαι, Ἀποθετ. Μέσ. (ὀφρύς). Ἀνασπῶ τὰ ὀφρύδια, ὅθεν φέρομαι ὑπερηφάνως.

Ὀφρυόσκιος, ὁ, ἡ (σκιά, ὀφρύς). Ὁ ἀπὸ τὰ ὀφρύδια σκιαζόμενος. Πλάτ. παρ' Ἀριστοτ. Τοπικ. ς'. 2.

Ὀφρύς, ύος, ἡ. Αἱ ὑπὲρ ἄνω τῶν ὀφθαλμῶν τοξοειδῶς κείμεναι τρίχες, τὸ ὀφρύδιον, παρ' Ἡσ. πάντοτε, παρ' Ὅμ. σχεδὸν ἀεὶ εἰς Πληθ. ἐξαιρ. ἐν ταῖς φράσεσιν, «ἐπινεύειν ὀφρύσιν καὶ κὐπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβειν»: ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῆς κινήσεως καὶ διευθύνσεως αὐτῶν ἐμφαίνεται ἡ σοβαρότης, ἢ ἡ λύπη, ἐξαιρέτως δὲ ἡ Ὑπερηφάνεια, καὶ ὑψηλοφροσύνη, ἀλαζονεία· ὅθεν «κνασσῶν, ἀνάγειν, αἴρειν, ἐπαίρειν, ἀνέλκειν, ἀναίρειν, συνάγειν, τὰς ὀφρῦς» ἀντὶ τοῦ ὑπερηφάνως, σοβαρῶς φέρεσθαι, ὡς τὸ παρὰ Λατ. (Grande) supercilium gerere: ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς θρόνος τῆς φαιδρότητος, Jac. Ἀπ. σελ. 65. ὅθεν «ὀφρύσι γελᾶν,» Πίνδ. «μειδιᾶν» κ. τ. τ. ἐξ ἐναντίας, «καταβάλλειν τὰς ὀφρῦς,» τουτέστ. ἐπανέρχεσθαι ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς σοβαρότητος εἰς τὴν τῆς ὀφρυτίδος φαιδρότητος καὶ ψυχικῆς ἀπονίας, Εὐρ. Κύκλ. 167. ὅθεν β) μεταφ. ὡς τὸ Λατ. supercilium, ἀντὶ τοῦ Σοβαρότης, σεμνοπρέπεια, ὅμως συνήθ. ἐπὶ φόβου ἀντὶ Ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, ὑπεροψία. 2) ἐξ αἰτίας τῆς ὁμοιότητος μὲ τὰ ὀφρύδια, Πᾶν ὑψούμενον κράσπεδον, ὕψωμα, λόφος, ὑψηλὸς τόπος, κράσπεδον λόφου, Ἰλ. Τ, 151. ὑψηλὸς αἰγιαλὸς ἤτοι περιαιγιάλιον, κ. τ. τ. Ruhnk. ep. cr. σελ. 147. ὁ Ἡρόδ. μετχρῆτ. ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ πάντοτε τὸν σχηματ. «ἡ ὀφρύη.» Πολύβ. Γ', 71. «Ὀφρὺς τῆς τάφρου» Στράβ. Ε', 3. 7. τὸ ἐξέχον, τὸ ὑψωμένον μέρος τῆς τάφρου, καθὼς τὰ ὀφρύδια ἐξέχουσιν ὑπὲρ τὸ μέτωπον. Νεώτερ. ποιητ. ἔχουσιν Αἰτ. τινὰ «ὀφρύαν» ἀντὶ τῆς συνήθ. «ὀφρύα.» Strato. 28. Ὀππ. Κυν. 4, 405. Jac. ΑΡ. σελ. 774. ὡς Αἰτ. πληθ. ἀπαντᾶται παρ' Ὅμ. «ὀφρύασι,» Ὀδ. Ι, 389. ἐν τῷ τετάρτῳ ποδί, ὅμως ἐν τῇ ἄρσει τοῦ τρίτου ποδὸς συνηρμ. «ὀφρῦσι,» Ἰλ. Π, 740. πρβλ. Ἰχθὺς καὶ Thiersch Gr. Gramm. σελ. 257. (τὸ Υ ἐν τῇ Ὀνομαστ. καὶ Αἰτ. ἑνικ. εἶναι μακρόν, Buttm. ausf. Gr. Gramm. σελ. 174. ὅθεν περισπῶσι μερικοὶ Γραμμτ. ταύτας πτώσεις «ὀφρῦς, ὀφρῦσι,» Mehlhorn Ἀνακρ. 16, 10. σελ. 82. 250. Ὅλαι αἱ συνθέσεις ὅμως ἔχουσι τὸ Υ βραχὺ καὶ τὸν τόνον ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, π. χ. εὐόφρυς, λασίοφρυς, λευκόφρυς, κ. τ. τ.)

*Ὀφρυόω (ὀφρύς, 2.) Ἐφοδιάζω τι μὲ ὑψούμενον χεῖλος ἢ μὲ ὕψωμα, ὅθεν

*Ὀφρυώδης, ὁ, ἡ. Ὀφρύδιον ἔχων, ἢ ὀφρυδίου εἶδος ἔχων, Γαλην. Γλωσσ.

*Ὀφρύωμα, τό, ταὐτὸν τῷ ὀφρύς, 1, β.

Ὀφρύωσις, ἡ. Ὕψωμα, «ὑψηλοτέραις ὀφρυώσεσιν.» Παῦλ. Αἰγινήτ. ε'. σελ. 224. μὲ ὑψηλοτέρους τοίχους.

*Ὀψφίκιον, τό. Τὸ Λατ. officium, αὐλικὸν ἀξίωμα καὶ ἐκκλησιαστικόν, Βυζ.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Χ.

Ὀχα, Ἐπιφ. Ἐπίρ. ὅπερ ἀπαιτεῖται μόνον παρ' Ὅμ. ἀλλὰ συχν. καὶ κατ' ἔξοχὴν ὡς ἀνέκαθεν τοῦ Ὑπερσυντ. Ἄριστος, «ὀχ' ἄριστος,» κ. τ. λ. ὁ ἐξόχως ἢ ἐξαίρετος ἄριστος, ἀντὶ τοῦ ὁποίου μετχρῆτ. οἱ Νεώτερ. τὸ ἔξοχα· (ἀναμφ. ἐκ τοῦ ἔχω, κρατῶ, ὀρπάζω, διότι κατὰ τὴν εὐστοχον παρατήρησιν τοῦ Doederlein ἀναλογεῖ τὸ ὀχα πρὸς τὸ ὀχυρὸς ὡς τὸ ἀρχ. Γερμαν. fest (fehr, πρὸς τὸ fest, haltbar.)

Ὀχάνη, ἡ, καὶ, ὀχανον, τό (ὀχέω, ἔχω). Ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίδος, διὰ τῆς ὁποίας διευθύνεται. Ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ἡροδότ. Α'. 171. τὸ πάλαι ἐφόρουν ἀσπίδας, ἐξαιρέτως θυρεοὺς μεγάλους, παρ' Ὁμήρ. «Ἀσπὶς τερμιόεσσα,» ἔχουσα λωρία, τὰ καλούμενα τελαμῶνας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκρέματο ἡ ἀσπὶς περὶ τὸν τράχηλον καὶ τὴν ἀριστερὰν ὠμοπλάτην, χωρὶς λαβῆς, (ἄνευ ὀχάνων). Εὗρον δὲ τοῦτο πρῶτοι οἱ Κᾶρες, προστιθέντες τὰ λωρία εἰς διεύθυνσιν τῆς ἀσπίδος, τὸ ὁποῖον ἔλεγον, οἰκείζειν, Ὅμηρος δὲ

ἐν Ἰλιάδ. Θ, 193. Λ, 38. Π, 803. ἀναφέρει μόνον Τελαμῶνα καὶ Κανόνας ἐν ἀσπίδι. Τελαμὼν δὲ ἐλέγετο τὸ λωρίον, τὸ διατεῖνον μεταξὺ τῶν δύο ἱμάντων, τῶν προσηρμοσμένων ἐγκαρσίως εἰς τὸ ὄπισθεν τῆς ἀσπίδος μέρος. Αὗται αἱ Ῥάβδοι ὠνομάζοντο Κανόνες. Ὑστέροις δὲ χρόνοις ἐπρόσθετον εἰς τὸ κοῖλον μέρος τῆς ἀσπίδος τὴν λαβήν, ἥτις κατ' ἀρχὰς μὲν ἦτον κρίκος τις, καλούμενος Πόρπαξ, ἐκ μετάλλου συγκείμενος ἴσως, καὶ δυνάμενος εὐκόλως χωρίζεσθαι τῆς ἀσπίδος. Οἱ δὲ Κῆρες, ἀντὶ τοῦ κρίκου καὶ τῶν τελαμώνων, διέτεινον πλαγίως ἐν τοῖς κοίλοις τῆς ἀσπίδος δύο δεσμούς, δι' ὧν ἄγοντες τὴν χεῖρα καὶ τὸν βραχίονα διώκουν εὐκόλως τὴν (ἴσως τότε μικροτέραν κατασκευαζομένην) ἀσπίδα. Αὕτη λοιπὸν ἡ ἐκ δύο δεσμῶν ἢ λωρίων συνεστῶσα λαβὴ ἐκαλεῖτο ὀχανα, τα, καὶ ὀχάνη, ἡ· τὴν ὁποίαν φαίνεται ὅτι ὀνομάζει Σοφοκλ. Αἰ. 575. «πολύρραφοι πόρπακες». Ἀριστοφάνης δὲ προφανῶς μέμνηται ἔτι τῶν Πορπάκων ἐν ταῖς ἀσπίσι. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, κατ' εἶκον, φοβούμενοι τοὺς Εἵλωτας, ἀνῆρουν πάντοτε τῆς ἀσπίδος τὴν λαβήν, ὡς λέγει Διβάνιος Λόγ. κδ'. σελ. 86. Ἐκδ. Reitz. «Ἔξαιροῦ μὲν Σπαρτιάτης οἶκοι τῆς ἀσπίδος τὸν πόρπακα». Κλεομένης δὲ ἐν Λακεδαίμονι εἰσήγαγε, κατὰ Πλούταρχ. 11. «τὴν ἀσπίδα φορεῖν δι' ὀχάνης, μὴ διὰ πόρπακος». κατὰ δὲ τὸν Lessing Antiq. Briefe. Τόμ. 2. σελ. 51. ἦτον Πόρπαξ τὸ ἐπάνωθεν λωρίον, ὀχάνη δὲ ἡ ὀχανον τὸ κάτωθεν, ὅθεν δὲν εἶναι χρεία νὰ ἐκλαβῇ τις παρ' Σοφοκλ. Αἰ. 575. τὸ Πόρπαξ ταὐτὸν τῷ ὄχανον.

Ὀχεά, ἡ· ποιητ. ταὐτὸν τῷ, χειά, Νίκανδρ. Ἠπερ. 139. Ὀρφ. Ἀργον. 78. ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, ὀχή· Ἀρκτ. Διοσ. 224.

* Ὀχέασκον, Ἰων. Παρτ. τοῦ ὀχέω, Ὀδ.

Ὀχεία, ἡ (ὀχεύω). Σαρκικὴ μῖξις, συνουσία, τὸ βάτευμα τῶν ζώων. Λέγεται δὲ καὶ ἐνεργητικῶς, ὅταν βάλλῃ τίς τι ζῶον νὰ βατεύσῃ. 2) «Ποιτία ὀχείαν (ὀχέω) παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ Ἄγκυρα.

Ὀχεῖον, τό (ὀχεύω). Ἄρρεν ζῶον, φυλαττόμενον, διὰ νὰ βατεύῃ τὰ θηλυκά, βαρβάτον ζῶον, ἤ ἄτι, ταῦρος, κ. τ. τ. παρ' Ἀριστοτ. καὶ ὁ ἀλεκτρυών. β) Ἀρποκρατίων δὲ εἰσάγει χωρίον τι ἐκ τῶν τοῦ Λυκούργου, ἔνθα ὀχεῖον φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν τόπον, ὅπου γίνεται ἡ ὀχεία. 2) (ὀχέω) = ὄχημα, ὄχος, Αἰσχυλ.

* Ὀχεῖος, εία, εῖον (ὀχεία). Ὁ ἐπιτήδειος ἢ ὁ ἄνηκων εἰς ὀχείαν, εἰς βάτευμα.

Ὀχεσφι, ὄχεσφιν, ποιητ. Δοτ. πληθ. ἀντὶ ὄχεσι, ὀχεσι, ἐκ τοῦ ὄχος, τό, Ὅμ.

Ὀχετεγωγέω, ῶ = ὀχετηγέω, ὅθεν

* Ὀχετεγωγία, ἡ, = ὀχετηγία.

* Ὀχετεγωγός, ὁ, ἡ, = ὀχετηγός, Πλάτ.

Ὀχετεία, ἡ (ὀχετεύω). Τὸ ἄγειν τι εἰς καναλιόν τι, ἢ αὐλάκιον, ἢ τάφρον.

Ὀχέτευμα, τό (ὀχετεύω). Ὕδωρ ἠγμένον δι' αὐλακίου, ἢ αὐτὸ τὸ αὐλάκιον, τὸ καναλιόν.

Ὀχετεύω (ὀχετός). Φέρω τι εἰς αὐλάκιον, ἢ δι' αὐλακίου, ἢ καναλίου, ἢ τάφρου, «ποταμὸν ὀχετεῦσαι», Ἡρότ. 2, 99. Παθητ. «ὕδωρ ὀχετευόμενον», Ἡρότ. 3, 60.

Ὀχετηγέω, ῶ (ὀχετηγός). Ἄγω, φέρω τι εἰς καναλιόν, ἢ διὰ καναλίου ἢ τάφρου, ὅθεν

Ὀχετηγία, ἡ. Τὸ ἄγειν τι εἰς καναλιόν, τὸ ποτίζειν τι διὰ καναλίου, ἢ αὐλακίου.

Ὀχετηγός, ὁ, ἡ (ὀχετός, ἀγω). Ὁ ἄγων ὀχετόν, ἤγουν ὁ φέρων τὸ ὕδωρ εἰς τὸ αὐλάκιον, ἢ δι' αὐλακίου, ὑδραγωγός, κηπουρός, ἢ ὁ ἀρδων. Ἰλ. Φ, 257.

Ὀχέτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ὀχετός.

Ὀχετλον, τό· ταὐτὸν τῷ ὄχημα. Ἡσ. καὶ Φώτ.

Ὀχετογνώμονες, οἱ (γνώμων), παρ' Εὐσταθ. Προπαρ. Θ'. 41. ὀνομάζονται τὰ κλεῖθρα, ἢ αἱ θύραι, διὰ τῶν ὁποίων ἐμποδιζομένου τοῦ ῥεύματος γεμίζονται τὰ αὐλάκια, καὶ δι' ὧν μετρεῖται τὸ ὕψος τοῦ ὕδατος.

* Ὀχετοκράνιον, τό, = τῷ ἑπομ.

Ὀχετόκρανον, τό (κρᾶνον). Ἐν Μεγ. Ἐτυμολ. καὶ Πολυδ. Γ, 30. ταὐτὸν τῷ Κηλωτήριον, ἤγουν τὸ τέλος τῶν καναλίων, ἔνθα ἐκχέεται τὸ ὕδωρ.

Ὀχετός, οῦ, ὁ (ὁ ὄχος, ὀχέω). Σωλήν, ὑδραγωγεῖον αὐλαξ δι' οὗ διέρχεται καὶ διοχρέει τὸ ὕδωρ, καναλιον, αὐλάκιον, διὰ τοῦ ὁποίου ἄγομεν εἴς τι μέρος τὸ ὕδωρ. Ἡρότ. 3, 9. κατὰ τὸν ὀχετὸν ἀπαγωγὴ τοῦ ὕδατος, ὅθεν καὶ τὸ στρῶμα τοῦ ποταμοῦ. μεταφορ. Ἀποτροπὴ κακοῦ τινος, ἀπόφευξις. «Βροτοῖσι καὶ ποτοῖσι παρεστρεπόντες ὀχετόν, ὥστε μὴ θανεῖν», Εὐρ. Ἱκέτ. 1111. ἀντὶ τοῦ Παροχετεύοντες, ὅ ἐστιν ἀποτρίποντες τὸν θάνατον διὰ σιτίων καὶ ποτῶν. Κατ' Ἑλλήνων Χρηστομ. σελ. 22. ἐν Ἀθήναις ὀχετός ἦτον ταὐτὸν τῷ Βόρβορος. Εὐρ. Ὀρ. 806. «Παρ' ὀχετοῖς Σιμουντείοις» ἀντὶ τοῦ παρὰ τῷ ποταμῷ Σιμοῦντι, ἢ παρὰ τῇ κοίτῃ τὸ στρῶμα τοῦ ποταμοῦ Σιμοῦντος.

Ὀχευμα, τό (ὀχεύω). Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. ς'. 23. ταὐτὸν τῷ πλῆθμα, ὅ ἐστι βάτευμα συνουσία.

Ὀχεύς, έος, Ἰων. ῆος, ὁ (ὀχέω, ἔχω). Ἐργαλεῖόν τι εἰς τὸ συνέχειν καὶ συγκρατεῖν ἢ βαστάζειν τι, ὡς Κλεῖθρον, μοχλός, στρόφιγξ ἐν Ἰλιάδ. Δ, 132. Τ, 414. «Ζωστῆρος ὀχῆες· οἱ συνέχοντες τὸν ζωστῆρα ἱμάντες. Καὶ ὁ δεσμὸς τῆς περικεφαλαίας, Γ, 372. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ὁ σύρτης τῆς θύρας, Μ. 121. 291. 455 460. Ὀδ Φ. 47. καὶ ἀλλαχοῦ Mehlhorn Ἀνακρ. 31, 2. σελ. 126.

* Ὀχευσις, εως, ἡ, = ὀχευμα.

Ὀχευτής, οῦ, ὁ (ὀχεύω). Ὁ βατεύων, ἐπὶ ἵππου, κ. τ. τ. Λέγεται δὲ καὶ μεταφ. ἐπὶ ἀσελγοῦς ἀνθρώπου, ὅθεν

Ὀχευτικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸν ὀχευτήν, ἢ εἰς τὴν ὀχείαν ἀνήκων κλίνων· ὁ ἀσελγής.

Ὀχευτός, ή, όν. Ὁ βατευμένος, ἐγγαστρωμένος, ἐκ τοῦ

Ὀχεύω. Κυρίως ὡς τὸ ὀχέομαι, καβαλικεύω, ἐν χρήσει ὁμῶς πάντοτε ἐπὶ ἀρτενικῶν ζώων, βατεύω, ἤτην ἵππον, Ἡρότ. 3, 85. σπαντρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, Συνουσιάζω, ἐγκαστρόνω, Nacke Choeril. σελ. 245. Ἔτι δὲ ὀχεύειν λέγεται τὸ νὰ βάλλῃ τις τὰ ζῶα νὰ βατευθῶσιν: ἐξ ἐναντίας εἰς Παθητ. ὀχεύεσθαι, ἐπὶ θηλέων, βατεύομαι, ἐγκαστρόνομαι: εἰς Μέσ. δὲ συνουσιάζομαι, ἐπὶ τῆς σαρκικῆς συμμίξεως, Ἡρότ. 2, 64.

Ὀχέω, ῶ, Μ. ήτω (ὄχος). Φέρω, βαστάζω, ὑποφέρω, πάσχω, νοῖζον, κακὸν μόρον, ἄτην, Ὀδ. Η, 211. Λ, 619. Φ, 302. «νηπιάας ὀχέειν», μετέρχεσθαι παιδικὰ πράγματα παιγνίδια, Ὀδ. Α. 297. «φρουρὸν ὀχεῖν», φυλακὴν ἄγειν, Αἰσχ. λέγεται δὲ καὶ «ὀχεῖν, ἄγειν». β) «ὀχεῖν, βάλλω τινὰ νὰ καβαλικεύσῃ», Ἀριστοφ. Βάτρ. 23. γ) ἀντὶ τοῦ Παρατάττεσθαι καὶ ἀντιτάττειν τὸ ἱππικὸν ὥσπερ εἰς μάχην, ὅθεν καθόλ. Διοικῶ, κυβερνῶ, ὁδηγῶ. — Πολὺ συχνότερ. ὅμως εἰς Μέσ. καὶ μετὰ τοῦ παθητ. Ἀορ. ὀχέομαι, ἠτόμαι, Βαστάζομαι, φέρομαι, «κύμασιν ὀχεῖσθαι», φέρεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, Ὀδ. Ε, 54. «νηυσὶν ὀχήσονται», Ἰλ. Ω, 731. «ἵπποισιν ὀχεῖτο ἐφέρετο ὑφ' ἵππων», Ὅμ. Ἀφρ. 218. ὅθεν Κολυμβῶ, φέρομαι ἐφ' ἁμάξης, καβαλικεύω, παρὰ τοῖς νεώτερ. καὶ ἄνευ τινὸς Δοτικ. ὡς τὸ Λατ. vehi, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, equo, curra, navi, ὅθεν πρέπει ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου νὰ ἐννοηθῇ ἡ ἰδιαιτέρα σημασ., ἔτι δὲ «ἐφ' ἁμάξης, ἐπ' ἵππου ὀχεῖσθαι», Ἡρότ. 1, 31. «ἐπ' ἀγκύρας ὀχεῖσθαι, φέρομαι βαστάζομαι ὑπὸ τῆς ἀγκύρας, προσορμίζεσθαι, ὅθεν μεταφορ. «ἐπὶ λεπτῆς ἐλπίδος ὀχεῖσθαι, ἐλπίζειν ἔχειν ἐλπίδα, Ἀριστοφ. ἐν Porn. Εὐρ. Ὀρ. 68. Reisig comm. crit. de Soph. OC. 144. ἄνευ τῆς Δοτ. εὑρίσκεται πρῶτον Ἰλ. Κ, 403. Ρ, 77. ὅπου οἱ ἵπποι καλοῦνται «ἀλεγεινοὶ ὀχέεσθαι, τοῦτέστ. δυσχείρωτοι εἰς τὸ ἐποχεῖσθαι; παρ' Ὅμ. ποτὲ μετὰ τῆς αὐξήσεως. — Ὁ Ἀρκτ. τὸ μετχρζτ. ἀντὶ τοῦ ὀχούσεσθαι.

Ὀχή, ἡ (ἔχω). Βρόμα, φαγητόν. Ἐντεῦθεν τὸ εὐωχέω. Λυκ. 2) διαγωγή, ἐξαιρ. σπηλαιον, Ἀρκτ. ἔτι δὲ καὶ ὀχά, χειά, συγγεν. μὲ τὸ χανδάνω, χαδεῖν. 3) = ὀχεία, Ἀρκτ. Διοσ. 337.

Ὀχημα, τό (ὀχέω). Πᾶν, ὅ,τι βαστάζει ἢ ὑποστηρίζει τι, ἐξαιρ. ἅμαξα, ἅρμα, ἵππος, ἢ πλοῖον· παρὰ τὸ ὀχεῖσθαι, ἢ βαστάζεσθαι ἐπ' αὐτῶν. «Γῆς ὄχημα», Εὐρ. Τρωάδ. 884. ὀνομάζεται ὁ Ζεὺς, ὡς φέρων ἢ βαστάζων τὴν γῆν, «γαιήοχος». πρβλ. Jac. Ἀχ. Τάτ. σελ. 471. «ὄχημα ναοῦ», Σοφοκλ. Τραχ. 656. ὅθεν

Ὀχηματικός, ή, όν. Ὁ εἰς ἅμαξαν, ἢ πλοῖον ἀνήκων.

Ὀχηματίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὄχημα.

Ὀχήτις, ἡ (ὀχέω). Τὸ ἐλαύνειν ἐφ' ἁμάξης ἢ πλοίου, ἢ ἱππεύειν, ἢ φέρειν, βαστάζειν τι, ἱππασία, φόρητις. «Ὀχήσιν ποιεῖται», ἀντὶ τοῦ ὀχεῖται, Στράβ. α'. σελ. 149.

Ὀχθέομαι, παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἐτυμ. Μ. ταὐτὸν τῷ, ὀχθέω.

* Ὀχθέω, ήσω. Κυρίως εἶμαι βαρέως φορτωμένος, ἐν χρήσει δὲ πάντοτε μεταφορ. Ἀχθομαι, βαρύνομαι, δοκιμάζω ψυχικὸν βάρος, ἐπὶ ὀργῆς, ἀγανακτήσεως, λύπης κ. τ. τ. ἐξαιρ. καθ' ὅσον γίνεται τοῦτο φανερὸν διὰ τῆς ὁμιλίας, ὅθεν συνήθ. «μετ' ὀχθήσας προσέφη», Ἰλ. Α, 517. Δ, 30. Θ, 208. Ο, 184. Π, 48. Ὀδ. Δ. 30. 332. καὶ ἀλλαχοῦ, Ἡσ. Θεογ. 558. «ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν», Ἰλ. Α, 403. Ρ, 90. Σ, 5. Φ, 53. Ὀδ. Ε, 298. 355. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ὀχθήσας προσεφώνεον», Ὀδ. Ψ, 182. ὀργισθεὶς, ἀγανακτήσας, δυσαρεστηθεὶς, λυπηθεὶς εἶπεν· ἐκτὸς ταύτης τῆς Μετοχ. μετχρζτ. ὁ Ὅμ. μόνον 3 Πληθ. Ἀορ. «ὠχθήσαν», ἐδοκίμασαν ψυχικὸν βάρος, Ἰλ. Α, 570. Ο, 101. παρὰ τοῖς νεωτερ. ἦτον εἰς χρῆσιν καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι, καὶ ἡ συνήθ. σημασ. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ο'. τὸ ὀχθίζω, βαρύνομαι, δεινολογοῦμαι, δυσαρεστοῦμαι, [δὲν παράγεται μήτε ἐκ τοῦ ὄχθος, ὁ λόφος, (Ἀναπνέω βαρέως, ἀναστενάζω, ἐπειδὴ ἐξυψοῦται εἰς τοῦτο τὸ [στῆθος) μήτε ἀμέσως ἐκ τοῦ Ἄχος, ἀλλ' ἐκ τοῦ Ἀχθος, ὅθεν διαφέρει ἀπὸ τὸ Ἀχθομαι κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι τοῦτο μὲν εἶναι ἐν χρήσει ἐπίτης ἐπὶ σωματικοῦ βάρους καὶ μεταφορ. ἐπὶ ψυχικοῦ, τὸ δὲ ὀχθῆσαι μόνον μεταφορ. ἐπὶ ψυχικοῦ βάρους: ὅθεν ἀναλογεῖ τὸ ὀχθῆσαι πρὸς τὸ ἀχθομαι, ὡς τὸ ὀχέω πρὸς τὸ ἔχω, τὸ ὄγμος πρὸς τὸ ἄγω, τὸ βολὴ πρὸς τὸ βάλλω κ. τ. τ. Buttm. Lexil. 1, σελ. 122. μόνον φαίνεται, ὅτι ὁ Buttm. ἀντιφάσκει [ὑπολαμβάνων ὡς ἀρχικὴν σημασ. κίνησίν τινα σφοδρὰν καὶ δυσάρεστον.]

Ὀχθη, ἡ, ἀρχαιτρ. σχηματ. τοῦ ὄχθος, Πᾶν ὕψωμα γῆς, τεχνικόν τε καὶ φυσικόν, λόφος, σώρευμα ἀνεσκαμμένης γῆς, ἐξαιρ. ὑψουμένη ἄκρα τοῦ αἰγιαλοῦ ἢ λάκκου τινὸς, ὅθεν παρ' Ὅμ. ὅστις μετχρζτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν πληθ. ἀριθμ. συνήθ. τὸ ὑψούμενον χεῖλος ποταμοῦ τινος, καὶ ῥητῶς «ὀχθαι ποταμοῖοιο», Ἰλ. Δ, 487. Σ, 533. Ὀδ. Ζ, 97. Ἡσ. Λείψ. 12. «ὀχθαι καπέτοιο», τὸ ὑψούμενον χεῖλος τοῦ τάφρου, Ἰλ. Ο, 358. ἔτι καὶ «ἁλὸς ὀχθαι», ὁ λοφώδης αἰγιαλός, Ὀδ. Ι, 132. πρβλ. Πινδ. Πυθ. 1, 34. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πετρώδεις λόφοι πλησίον ποταμοῦ τινος, Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ.

3, 3, 5. Ἐπφαλμίνως ὑπέλαβον Ἀρχαῖοί τινες καὶ Νεώτρ. ὅτι τὸ μὲν ὀχθη σημαίνει πάντοτε τὸ ἄκρον τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸν αἰγιαλόν, τὸ δὲ ὄχθος ὕψωμα γῆς ἢ λόφον, μετέβαλον δὲ καὶ τὰ ἐναντιούμενα χωρία κατὰ τὴν διαφορὰν ταύτην, ἴδε Mehlh. Ἀναιρ. 22, 2. σελ. 98. φαίνεται ὅμως, ὅτι τὸ ὄχθος δὲν ἦτον εἰς χρῆσιν ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ. (ἐκ τοῦ ἔχω, τὸ ἐξέχον.) ὅθεν

Ὀχθηρός, ά, όν. Λοφώδης, ὑψηλός, Ἀνάλεκτ. Γ'. σελ. 198.

Ὀχθησις, ἡ (ὀχθέω). Θύμωσις, ὀργισις, ἀγανάκτησις, Ἡσύχ.

Ὀχθίζω, νεώτρ. σχηματ. τοῦ ὀχθέω, παρὰ τοῖς Ο'. καὶ Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Ε'. 540. «ὀχθίζων σφακέλῳ καὶ ἀνίαις· ἐν δὲ στίχ. 139. «Ὀχθίζων ὀδύνῃσιν, στίχ. δὲ 170. «ἐπιοχθίζων ὀδύνῃσιν. καὶ Β', 583. «πφακέλῳ ὀρεχθεὶ κραδίην· ἔνθα μᾶλλον εἶναι ταὐτόσημον τῷ Ἀχθομαι, ἢ τῷ Ὁμηρικῷ ὀχθέω.

Ὀχθοιβος, ὁ. Πορφυρᾶ γραμμὴ ἐμπροσθεν εἰς τὸ μέσον τοῦ χιτῶνος, ὡς τὸ Clavus ἐπὶ τῆς Tunica τῶν Ῥωμαίων, Πολυδ. Ε'. 101. Ζ'. 63. καὶ 95. Ζ'. 65. Ἡσύχ. δὲ ἑρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ Λῶμα. Ἐν δὲ ταῖς Χανθλήρ. Ἐπιγρ. Μέρ. Β'. ἀριθμ. 4. 2. ἀπαντᾶται τὸ «ὀχθοιβος χρυσία ἔχουσα.

Ὄχθος, ὁ, Νεώτρ. σχηματ. τοῦ ὀχθη, σωρὸς ἀνεσκαμμένης γῆς, λόφος. πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὀμ. Ἀπ. 17. συχν. παρ' Ἡρόδ. καθόλου Τ-ψωμα. καὶ ὁ παρ' ἡμῖν ὄχθος κρημνός, πέτρα, τὸ ὑψηλὸν τοῦ ποταμοῦ ἢ τῆς γῆς ἢ τὸ ἀπόκρημνον χεῖλος τῆς θαλάσσης καὶ γῆς τινος. Μενάνδρ. δὲ τὰ ἐξέχοντα ἕλκη, ὀχθους κακοελκέας, καλεῖ Α'. 54.

Ὀχθοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (ὀχθη, ὄχθος, φύλαξ). Ὁ τὴν ὀχθην ἢ τὸν ὄχθον φυλάττων.

Ὀχθώδης, εος, ὁ, ἡ (ὀχθη, ὄχθος, εἶδος). Ὁ ὄχων ὀχθον, ὕψωμα, λόφον, ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ὀχθου.

Ὀχλαγωγεύς, έως, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ ὀχλαγωγός. Γλωσ. Σπ.

Ὀχλαγωγέω (ὀχλαγωγός). Ὁ τὸν ὄχλον τὸ πλῆθος, συνάγων, συναθροίζων, ἢ πρὸς ἐπανάστασιν, ἢ πρὸς ἐπίδειξιν καὶ θαυμασμόν, σχεδὸν ταὐτόν ἐστι τῷ δημαγωγέω. ὅθεν

Ὀχλαγωγία, ἡ. Ἡ τάναξις, συνάθροισις τοῦ ὄχλου, ἤτοι πρὸς ἐπανάστασιν, ἢ πρὸς ἐπίδειξιν. «Ὀχλαγωγία πυλαιέων. Πλούταρ. Β'. σελ. 788. ἴδε καὶ δημαγωγία.

Ὀχλαγώγιον, τό. Σύναξις συνάθροισις τοῦ ὄχλου, Παυσάνι. ὅθεν

Ὀχλαγωγός, ὁ, ἡ (ὄχλος, ἄγω). Ὁ συνάγων συναθροίζων περὶ ἑαυτὸν τὸν ὄχλον ἐξαιρ. εἰς ἐπανάστασιν, καθόλου δὲ ὁ συνάγων τὸν ὄχλον, διὰ νὰ δώσῃ θεάματι εἰς αὐτόν, ὅθεν καὶ ὀχλαγωγὸς ἀγώνιον· ὅθεν ἴδε καὶ δημαγωγός.

Ὀχλάζω, ἀντὶ τοῦ Tumultuor, θορυβέω, παρ' Αἰσχύλ.

Ὀχλεύε, έως, ὁ· ταὐτὸν τῷ μοχλός. Ἐκ τούτου ἐποχλεύς. ἴδε μοχλός. ἐκ τοῦ

Ὀχλεύω, = μοχλεύω. Κινῶ διὰ τοῦ μοχλοῦ· Παθητ. Κυλίομαι πρὸς τὰ ἔμπροσθεν (τὸ πρωτότυπον εἶναι ὄχος, ὀχέω, ὀχεύω, ὀχεύς, ὅθεν ὀχλέω, ὀχλεύω, ὀχλεύς, ὀχλίζω, καὶ μετὰ τοῦ προτάσσομ. μ, μοχλός, μοχλέω, μοχλεύω.)

* Ὀχλέω, Ἰων. ἀντὶ ὀχλεύω, «ψηφῖδες ἔπασαι ὀχλεῦνται, ἤγουν περιστρέφονται ἢ κυλίονται πρὸς τὸ ἔμπροσθεν, provolvuntur, Ἰλ. Φ, 261.

Ὀχλέω, ῶ (ὄχλος). Ταράττω διὰ τοῦ ὄχλου, καθόλου δὲ ἐνοχλῶ, μετὰ τῆς Αἰτ. Ἡρόδ. 5, 41. εἶναι δὲ εὐχρηστοτ. ἐν ταῖς συνθέτ. ὅθεν

* Ὀχλημα, τό. Ἐνόχλησις, παράπονον.

Ὀχληρία, ἡ (ὀχληρός). Ἐνόχλησις, τὸ νὰ ὑναί τις βαρετὸς εἰς ἄλλον. Ἐκκλησ. Ζ'. 26.

Ὀχληρός, ά, όν. Ἐπίρ. ὀχληρῶς (ὀχλέω). Ὁ προξενῶν ἀνησυχίαν, ὁ βαρετός, ἐνοχλητικός Ἡρόδ. 1, 186. 2) ταραχώδης, ἐπαναστάτης.

* Ὀχληροτέρως, Ἐπίρ. συγκρ. ἐκ τοῦ ὀχληρός, Ἱππακρ. Τ, 1. σελ. 667. Lind.

* Ὀχληρώδης, ὁ, ἡ, = ὀχληρός.

Ὀχλησις, εως, ἡ (ὀχλέω). Ἐνόχλησις, τάραξις, βάρυνσις. 2) ταὐτὸν τῷ ὄχλος, Μοῖρις, σελ. 239.

* Ὀχλητικός, ή, όν (ὄχλος). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὄχλον.

Ὀχλίζω, ίσω, = ὀχλέω, ὀχλεύω. Κυρίως ἀποκινῶ μετὰ τοῦ μοχλοῦ, ὅθεν καθόλ. σηκόνω μέγα βάρος, κινῶ, ταράττω, σαλεύω, ἀποκινῶ, σηκόνω. Ἰλ. Μ, 448. Ὀδ. Ι, 242. (ἀμφότερ. εἰς Εὐκτ. Ἀορ. Ἐπικ. ὀχλίσσειαν.) ὀχλίζειν στόμα, Νίκανδ. Ἀλεξ. 225. «ἀνολίγειν τὸ στόμα μὲ βίαν». 2) Ἐκ τοῦ ὄχλος, ταὐτὸν τῷ συνάγω καὶ ὀχλαγωγῶ. Ἡσύχ.

Ὀχλικός, ή, όν (ὄχλος). Ὁ εἰς τὸν ὄχλον ἀνήκων, ὁ ἐκ τοῦ ὄχλου, ὁ πρὸς τὸν ὄχλον κλίνων, ὁ δημοτικός. 2) Ὁ τὸν ὄχλον διεγείρων, διεγερτικός, ταραχώδης. ἀμφ.

Ὀχλοπρέσκης, ου, ὁ (ὄχλος, ἀρέσκω). Ὁ σπουδάζων ἵνα φανῇ ἀρεστός εἰς τὴν ὄχλον. Τίμ. Φλίας. παρὰ Διογ. Λ, 4, 42. εἶναι δὲ ἀμφ. ἡ γραφή.

Ὀχλοκοπέω, ῶ (ὀχλοκόπος). Σπουδάζω ν' ἀποκτήσω τὴν εὔνοιαν τοῦ ὄχλου κατὰ πάντα τρόπον, μάλιστα δὲ διὰ κακῶν μέσων. ὅθεν

Ὀχλοκοπία, ἡ. Ὁ χαρακτήρ, ἡ τέχνη, τὸ φέρτιμον τοῦ ὀχλοκόπου. Ἐντεῦθεν

* Ὀχλοκοπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὀχλοκόπον, ὁ ἴδιος αὐτῷ· παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. καὶ ὀχλοκοπικήν, συνωνυμ. τέχνη, ἢ τέχνη τοῦ ὀχλοκοπεῖν.

Ὀχλοκόπος, ὁ, ἡ (ὄχλος, κόπτω). Ὁ σπουδάζων νὰ ἀποκτήσῃ τὴν εὔνοιαν τοῦ ὄχλου τὴν εὔνοιαν μὲ κάθε τρόπον, μάλιστα δὲ διὰ κακῶν μέσων, ὁ ζῶν, καὶ φερόμενος οὕτως, ὥστε νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν ὄχλον. πρβλ. Δημοκόπος καὶ Δοξοκόπος.

Ὀχλοκρασία, ἡ (ὄχλος, κεράννυμι). Κρᾶσις μίξις μετὰ τοῦ ὄχλου, ἀμφ. Lobeck Phryn. σελ. 526.

Ὀχλοκρατέομαι, οῦμαι (ὄχλος, κρατέω). Ὡς Παθητ. Ζῶ εἰς ὀχλοκρατίαν, κυριεύομαι ἀπὸ τὸν ὄχλον, πρέπει νὰ διακρίνηται σαφῶς ἀπὸ τὸ δημοκρατέομαι, ὅθεν

Ὀχλοκρατία, ἡ. Πολιτεία, κατὰ τὴν ὁποίαν διοικεῖ τὰ πράγματα καὶ κυριεύει ὁ πολὺς ὄχλος, γράφεται δὲ καὶ ὀχλοκράτεια, Lobeck Phryn. σελ. 526.

Ὀχλολοιδορος, ὁ, ἡ (λοιδορέω). Οὕτως ἐνομάζει Τίμων ὁ Φλιάσιος τὸ Φιλόσοφον Ἡράκλειτον, ὅς τις ἐλοιδόρει τὸν κοινὸν ὄχλον. Φαβρίκ. εἰς Σέξτ. σελ. 397.

Ὀχλομαχέω, ῶ (μαίνομαι). Ἐπιδυμῶ καθ' ὑπερβολὴν τὴν κοινωνίαν ἢ τὸν ἔπαινον τοῦ πολλοῦ ὄχλου. Πλούταρ. Η'. σελ. 381.

Ὀχλοποιέω, ῶ (ποιέω). Προξενῶ θόρυβον ταραχὴν, διεγείρω συγκαλῶν τὸν ὄχλον. Ν. Δ.

Ὄχλος, ὁ. Σωρός, ἡ πλῆθος εἰς τὸ αὐτὸ συνηθροισμένων ὑποκειμένων, ἐξαιρέτως δὲ ἀνθρώπων, ὡς τὸ Turba, (ἤγουν τύρβη) ὁ ἐστιν ἀνθρώπων ἀτάκτως συνηθροισμένων καὶ συναγκωνιζομένων πλῆθος· ἰδιαιτέρως δὲ τὸ Πλῆθος τῶν ἀνθρώπων τῆς κατωτέρας καταστάσεως, ὁ κοινὸς λαός· ἀντίκειται τῷ Δῆμος, λαός ἤτοι, κατὰ σύνταγμα πολιτικὸν διευθετούμενος· παροιμ. «δεῖ ὄχλου ἤδη τοῦτό γε», ταῦτα εἶναι καὶ εἰς τὸν ὄχλον ἤδη γνωστόν, παρὰ Πολυβ. καὶ εἰς Πλῆθ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀριθμός. ὁ μηδενὸς ἄξιος. Εὐριπ. παρὰ Στοβ. «Γέροντες οὐδὲν ἐσμέν, πλὴν, ὄχλος, καὶ σκῆρ', ὀνείρου δ' ἔρπομεν μιμήματα». 2) ταραχή, θόρυβος, ἀνησυχία, ἐξαιρ. ἐπανάστασις, συγχύσεις, turba. ἔτι 3) ἀντὶ τοῦ ὀχλησις, ἐνόχλησις. Ἡρόδοτ. α'. 86. «Ὄχλον παρέχειν τινίν», ἀντὶ τοῦ, ἐνοχλεῖν. 4) εἰς τὸ ἐσμὸς καὶ ἐπὶ ἀψύχων, καθόλου δὲ Σωρός, πλῆθος πλησίον κειμένων πραγμάτων, Valck. Phoen. 204. Wytt. ep. cr. σελ. 237. (Αἰολικῶς δὲ λέγεται ὄλχος, καὶ μετὰ τοῦ δασέος Πόλχος, καθὼς εὑρίσκεται ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῶν Κρητῶν παρὰ Cishull καὶ Pellerin Collection 3. σελ. 66. Ἐντεῦθεν τὸ Λατ. Volgus, vulgus, καὶ ἐκ τοῦ Volgus τὸ Γερμανικὸν Volk, συγγεν. μὲ τὸ ὀχλέω, ἴσως καὶ μὲ τὸ ὀχλεύω, ὀχλίζω.) ὅθεν

Ὀχλοτερπής, ές, ὁ, ἡ (ὄχλος, τέρπω). Ὁ τέρπων, εὐφραίνων τὸν ὄχλον.

Ὀχλοχαρής, ές, ὁ, ἡ (χαρά). Ὁ εὐφραίνων τὸν ὄχλον, ὁ φίλος τοῦ ὄχλου, Ἀντωνίν. Α'.

Ὀχλώδης, εος, ὁ, ἡ συνῳρ. ἀντὶ ὀχλοειδής, Ὁ ὅμοιος τῷ πολλῷ ὄχλῳ. Ἔτι ὁ θορυβώδης, ἢ ὁ ὀχληρός, βαρετός, ἐνοχλητικός.

Ὀχμα, τό (ἔχω), ταὐτὸν τῷ ἕχμα, δεσμός, πόρπημα: ὅθεν

Ὀχμάζω, οἷς τὸ ὀχμάζω. Κατέχω, κρατῶ, βαστάζω, στερεόνω, συνδέω. Ἀπολλών. Α'. 743. Εὐρ. Ὀρ. 265. 2) «ἵππους ὀχμάζειν» ἀντὶ τοῦ Καταδαμάζειν, Εὐρ. Ἡλ. 817. Συχνάκις δὲ συγχέεται τῷ αἰχμάζω.

Ὀχμή, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ὄχμα: ἐξαιρ. δὲ ὀχάνη, ὄχκινον, ἡ πόρπαξ, ὁ ἐστιν ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίδος. Αἰσχύλ. Πρ. 619.

Ὀχμος, ὁ (ἔχω). Λυκόφρ. 445. ταὐτὸν τῷ Πύργος, ἢ ὀχυρὸς τόπος.

Ὀχνη, ἡ, Νεώτρ. γραφὴ ἀντὶ ὄγχνη, ἀγρία ἀπιδία, Νικόλ. εἰς Γεωπον. σελ. 803.

* Ὄχος, εος, τό (ἔχω, ὀχέω). Ἡ ἅμαξα, συχν. παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν τῇ Ἰλ. πανταχοῦ, καὶ ὅπου περὶ μιᾶς μόνον ἁμάξης ὁ λόγος εἰς Πληθ. συχν. ἐν τῇ ποιητ. Δοτ. ὀχεσφι, ὀχεσφιν κυρίως ἀρχαῖος οὐδέτερ. σχηματ. ἀντὶ ὁ ὄχος, ὅμως ἔχει εἰς ἰδιαιτέραν σημασ.)

Ὀχος, ου, ὁ (ἔχω). Πᾶν, ὅ,τι βαστάζει, κρατεῖ τι ἀσφαλῶς: οὕτω καλοῦνται οἱ λιμένες «νηῶν ὄχοι», ὡς φυλάττοντες τὰ πλοῖα, Ὀδ. Ε, 404. ὅθεν καὶ ὅ,τι διοικεῖ, κυβερνᾷ, ἰθυνθύνει, ἁμάζει: «ἁρμάτων ὄχοι», οἷον εἶναι οἱ ἁρματηλάται, ἀλλὰ περιγραφή τις, ὡς τὸ Λατ. vehiculum curus, τὸ ὄχημα τῆς ἁμάξης, ἴδε μάλιστα Εὐρ. Ἰφιγ. Τ. 370. «ἐν ἁρμάτων ὄχοις εἰς γάμον ἐπορθμεύσας ἐμέ». Ὄχος ἀντὶ ὀχετὸς παρ' Ἡσυχ. 2) πᾶν, ὅ,τι φέρει τι, ὅθεν ἐξαιρ. ὡς τὸ ὄχος, ἅμαξα, ὄχημα, ὅμ. Ὁμ. Δημ. 19. Ἡρόδ. 8, 124. «ὄχος ταχυήρης», τὸ πλοῖον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 33. ὅμως «Τροχαλοὶ ὄχοι ἀπήνης». Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 146. ἀντὶ οἱ τροχοί. Παρὰ δὲ Φίλωνι περὶ τῶν Ζ'. Θεαμ. σελ. 6. «Ὀχὸν καὶ βεβαίαν τὴν φύσιν τῶν δένδρων συμφυλάττειν, λαμβάνεται ἐπιθετικῶς. — Δωρ. ὄκχος, Πίνδ.

* Ὀχός, ή, όν (ἔχω). Ὁ κρατῶν, φέρων, βαστάζων σφιχτῶς, Φίλ.

Ὀχυρόπατος, ὁ· ἡμαρτ. Γραφὴ ἐκ Πλουτάρ. Δημήτρ. 47. ἔνθα νῦν ὀχυροτάτοις γράφεται.

Ὀχυροποιέομαι, οῦμαι (ὀχυρός, ποιέω) Ἀποθετ. Μέσ. Κάμνω τινὰ τόπον ὀχυρὸν, ὀχυρόνω, στερεόνω. Πολύβ. τὸ Ἐνεργτ. ἔχει ὁ Φιλόστρτ.

Ὀχυρός, ά, όν (ἔχω), ταὐτὸν τῷ, ἐχυρός, στερεός, ὠχυρωμένος, ἀσφαλής, ἰσχυρός, περιτειχισμένος, κ. τ. τ. περὶ ξύλων. Ἡσίοδ. Ἔργ. 431. «Ὅς γὰρ ὀχυρώτατός ἐστιν». Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται, ἐπὶ χωρίων ἢ τόπων δυσβάτων εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἔνθα δηλαδὴ δύναταί τις νὰ φυ-

λαχῆ ἀπο τοῦ πολεμίου. Ἐπίρ. ὀχυρῶς, ἀσφαλῶς. Εὐριπ. ὄδεν

Ὀχυρότης, ητος, ἡ. Στερεότης, ἀσφάλεια τινὸς δυσβάτου τόπου.

Ὀχυρόω, ῶ (ὀχυρός). Ὀχυρὸν ποιῶ, κάμνω τι στερεὸν, ἀπρόσβατον εἰς τοὺς πολεμίους, ἀσφαλίζω, περιτειχίζω. Ξενοφ. τὸ Μέσ. ἔχει τὴν αὐτὴν σημασ. ὡς τὸ Ἐνεργ. ὅδεν

Ὀχύρωμα, τό. Τόπος ὀχυρός, φρούριον, τεῖχος, (κάστρον).

Ὀχυρωμάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ὀχύρωμα.

Ὀχύρωσις, ἡ (ὀχυρόω). Στερέωσις, ἀσφαλοποίησις τινὸς χωρίου.

*Ὀχυρωτικός, ή, όν (ὀχυρόω). Ὁ χρησιμεύων εἰς ὀχύρωσιν.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Ψ.

Ὀψ, ἡ, Γεν. ὀπός, Δοτ. ὀπί, Αἰτ. ὄπα, Ἡ φωνή, ἐπίσης τοῦ ὁμιλοῦντος, φωνάζοντος, ἡ ἀδόντος, συχν. παρ' Ὅμ. ἐπὶ Θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τετρίγων, Ἰλ. Γ, 152. καὶ τῶν ἀρνίων, Ἰλ. Δ, 435. 2) ὁμιλία, λόγος, Ἰλ. Η, 53. Λ, 137. Φ, 98. τὴν Ὀνομαστ. δὲν μεταχρῆσ. μήτε ὁ Ὅμ. μήτε ὁ Ἡσ. καὶ ὁ πληθ. ἀρθρ. φαίνεται νὰ ᾖναι εἰ ὅλου ἀχρηστ. (συγγεν. μὲ τὸ ΕΠΩ, ἔπος, εἰπεῖν.)

*Ὀψ, ἡ, Γεν. ὀπός (ΟΠΤΩ, ὄψομαι), = ὄψις. Ὀφθαλμὸς, ὅρασις, Ἐμπεδ. καὶ Ἀντίμ.

*Ὀψελίδης, ου, ὁ, = Ἀρχαγέτης, Ἡσύχ. πρβλ. Ἱππολίδης.

Ὀψαμάτης, ου, ὁ (ἁμάω, ὀψέ). Ὁ ἀργὰ, ἕως τῆς νυκτὸς θερίζων, Θεόκρ. 10, 7. (- - - -) μ' ὅλον ὅτι ἡ προπαραλήγουσα ἐδύνατο νὰ ᾖναι καὶ βραχεῖα.)

Ὀψανθής, ές, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ ὀψιανθής.

Ὀψανον, τό (ὄψομαι), ταὐτὸν τῷ ὄψις, Αἰσχύλ. Χοηφ. 530. «Σώματος ὄψανα, Χαιρέμ. παρ' Ἀθην. σελ. 608. ἔνθα συνήθως ὄψις γράφεται, κατὰ Ἰάκωβ. καὶ Ἔρμάν.

Ὀψάομαι, ῶμαι (ὄψον). Τρώγω τι ὡς ὄψον.)

*Ὀψαρίδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ ὀψάριον, Spohn de extr. Ὀδ. parte, σελ. 130.

Ὀψάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ὄψον, ἐξαιρετ. ὁ ἰχθύς.

Ὀψαρότης, ου, ὁ (ὀψέ, ἀρόω). Ὁ ὀψέ, ἡ περὶ τὴν ἑσπέραν ἀρόσεως, Ἡσ. Ἔργ. 492.

Ὀψάρτυμα, τό (ὀψαρτύω). Ἀρτυμένον ἐσκευασμένον ψαγητὸν, Νικήτ. Χρονικ. ε. 6.

Ὀψαρτυσία, ἡ (ὀψαρτύω). Ἑτοιμασία ψαγητῶν, ἐσκευασμένον ψαγητὸν, μαγειρικὴ τέχνη, μαγειρικὸν βιβλίον. Ἀθην. Δ'. σελ. 164.

Ὀψαρτυτής, οῦ, ὁ. Μάγειρος.

Ὀψαρτυτικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὴν μαγειρίαν, ἢ εἰς τὸν μάγειρον ἀνήκων. Ὅθεν ὀψαρτυτική, ἡ μαγειρικὴ τέχνη, καὶ ὀψαρτυτικά, τὰ μαγειρικὰ βιβλία, συνηθ. τοῦ τέχνη καὶ βιβλία.

Ὀψαρτύω (ὄψον, ἀρτύνω). Ἀρτύνω, ἡ σκευάζω ψαγητὰ, ἐξαιρ. ὄψον καὶ κρέας, Ἀθην. σελ. 18.

Ὀψέ, Ἐπίρ. Μετὰ πολὺν καιρὸν, πολὺ ὑστερώτερα, ὅδεν βραδέως, ἀργὰ, Ὅμ. καὶ ἐξαιρ. πρὸς τὸ ἑσπέρας, τὸ βραδὺ, ἢ βράδυ, μετὰ δυσμὰς ἡλίου. Ἰλ. Φ, 232. Ὀδ. Ε, 272. περὶ τὸ τέλος τοῦ χρόνου, Ἡσ. Ἔργ. 487. παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ὡς ὀψέ, ἢ ἕως ὀψέ, ἕως τὸ βράδυ, ὀψὲ δὴ καὶ «ὀψέ ποτε». τέλος πάντων, β) μετὰ γενικ. οἷον «Ὀψὲ τῶν βασιλέως χρόνων, τῶν Τρωικῶν» ἀντὶ τοῦ πολὺν χρόνον μετὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον, μετὰ πολὺν χρόνον. «Ὀψὲ τῆς ὥρας, ἢ τῆς ἡμέρας» ἀντὶ τοῦ ἀργὰ, περὶ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας. «Ὀψὲ τῆς ἡλικίας», ἀντὶ τοῦ περὶ τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν, εἰς τὸ γηρατεῖον, εἰς τὰ γεράματα. Θουκυδ. δὲ μεταχειρίζεται τὸ ὀψέ, καὶ ἄνευ τοῦ Ἡμέρας, ὡς ἡμεῖς μεταχειριζόμεθα τὸ Ἀργὰ, καὶ τὸ Βράδυ. «Ὀψὲ τῆς ἑορτῆς» μετὰ τὴν ἑορτήν. Ἐντεῦθεν τὸ, «Ὀψέποτε» ἀντὶ τοῦ μόλις ποτε, ἂν κατὰ τύχην μετὰ ταῦτα. Ἀττ. παρὰ ἀργὰ: ἀντίκειται τῷ Πρωΐ. — Συγκρ. ὀψίτερον, Ὑπερθετ. ὀψίτατον: Ἀττ. ὀψαίτερον, -ερα, ἀπαντᾶται δὲ καὶ τὸ ὀψέστερον, -ερα, ἴδε ὄψιος· (πιθαν. ἐκ τοῦ ὄπις, ὄπισε, ὄπισθε, ὀπίσω.)

Ὀψείω (ὄψομαι). Θέλω ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω, μετὰ γενικ. Ἰλιάδ. Ξ, 37. «Τῷ ῥ' οἱ γ' ὀψείοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο, ὀπτικῶς ἔχοντες, θέλοντες ἰδεῖν, ἢ ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες». Ὁ δὲ παρατατ. Ὤψειον παρ' Ἀπολλων. Δυσκόλ. Μαίτταιρ. περὶ Διαλέκτ. σελ. 421. «Ἐγὼν δέ τοι καὶ πάλαι ὤψειον», ἐκ Σώφρονος· καὶ παρὰ τῷ Μ. Ἐτυμολ. 615.

*Ὀψεσθαι, Ἀπρμφ. Μέλ. τοῦ ὁράω, Ὅμ.

Ὀψέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ ὀψίζω, ἀμφίβ.

Ὀψημα, τό, ταὐτὸν τῷ ὄψον. Πλούταρχ. Συμπ. Προβλ. Δ'. 1. ἔνθα ὅμως ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Πλάτωνος Ἔψημα φέρεται γεγραμμένον. Πολιτ. β'. ὅδεν εἶναι ἀμφίβ. Πλούταρχ. ὅμως, Προβλ. Συμ. δ'. 4. ἔχει καὶ, ὀψᾶται, ἀντὶ τοῦ, Τρώγειν μέχρι κρεῶν.

Ὀψημέρα, ἡ (ὀψέ, ἡμέρα), ταὐτὸν τῷ, ὀψία ἑσπέρα.

Ὀψητήρ, ῆρος, ὁ. «Κόλυμβος», Ἀθην. σελ. 229. πρέπει πιθαν. νὰ γραφῇ ἑψητήρ.

*Ὀψι, Ἐπίρ. Αἰολ. ἀντὶ ὀψέ.

Ὀψία, ὑποκορισμ. τοῦ ὥρα, ἡ ἑσπέρα. Φέρεται δὲ συνήθως μετὰ τοῦ δείλη: κυρίως θηλ. τοῦ ὄψιος· ἀντίκειται, τῷ ὄρθρος.

Ὀψιαίτερος, α, ον· συγκριτ. καὶ ὀψιαίτατος, ὑπερθετ. Ἀττικῶς ἐκ τοῦ ὄψιος, Ὁ βραδυνότερος, βραδυνότατος.

Ὀψιανθέω, ῶ. Ἀργὰ ἀνθῶ, ἀμφ. ἐκ τοῦ

Ὀψιανθής, ές, ὁ, ἡ (ὀψέ, ἀνθέω). Ὁ ἀργὰ ἀνθῶν.

Ὀψιανὸς λίθος, ὁ. Παρ' Ἀρρίαν. Περίπλ. Ἐρυθρ. καὶ Ὀρφ. Λιθ. Ὀπαλ. στίχ. 4. τὸ παρὰ Πλιν. Lapis obsidianus, 36. 26. ἔνθα ἐν τοῖς Χειρογρ. Obsianus γράφεται· εἶδος λίθου μελανοῦ, ἴσως ὁ γαγάτης, ἢ ἀχάτης.

Ὀψιβλαστέω, ῶ. Ὀψιμα ἢ ἀργὰ βλαστάνω, ἐκ τοῦ

Ὀψιβλαστής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ὀψίβλαστος, ὁ, ἡ (βλαστάνω). Ὁ ἀργὰ ὄψιμα βλαστάνων.

Ὀψιγαμίου δίκη, ἡ. Κριτολογία δυὰ γάμου ἀναβαλλόμενον ἢ ἀργὰ γινόμενον (ἢ Ὀνομτκ. ὀψιγάμου δὲν ἀπαντᾶται.) ἐκ τοῦ

Ὀψίγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὁ ἀργὰ εἰς γάμον ζευγνύμενος· ὅστις ἀργὰ ὑπανδρεύεται, ἤτοι ἀφ' οὗ περάσῃ ἡ ἡλικία του.

*Ὀψιγένεθλος, ὁ, ἡ, ποιητ. = ὀψιγενής.

*Ὀψιγένητος, ὁ, ἡ, = ὀψιγενής.

Ὀψιγενής, ές, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ ὄψιμα ἤτοι ἀργὰ γεννηθεὶς αὐξηθεὶς γενόμενος.

Ὀψιγονία, ἡ. Γλωσσ. Σπ. καὶ ὀψιγόνιον, τό, ἀμφ. Sera posteritas, Ἡ πολλὰ ὑστέρα γενεὰ, ἐκ τοῦ

Ὀψίγονος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀργὰ ἢ μετέπειτα γεννηθεὶς, ὅδεν ὁ μεταγενέστερος, ὁ νεώτερος, ὁ μετέπειτα ζῶν, Ὅμ. συνήθ. εἰς Πληθ. ἐφ' υἱοῦ ἐπιγενομένου, Ὅμ. Δημ. 165. 219. Ἡρδτ. 7, 3. παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 362. ὀψίγονος, Ὁ νεώτερος τὴν ἡλικίαν, ἀντίκειται δὲ τῷ Γέρων.

Ὀψιέστερος, ὀψιέστατος, Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. τοῦ ὄψιος.

Ὀψίζω, Μέλλ. ίσω (ὀψέ). Κάμνω τι, ἢ πορεύομαι, ἢ ἔρχομαι, κ. τ. λ. ἀργὰ, ἢ παρὰ ἀργὰ, ὀψαίν. ὡς Ἀποθστ. Παθητ. καὶ Μέσως. Παρὰ Ξεν. Ἑλληνικ. ς'. 5. 21. κάμνω τι ἀργὰ, περὶ τὸ ἑσπέρας. Οὕτω δὲ μεταχειρίζεται καὶ τὸ Μέσον ἐν τῷ Κυνηγετ. ς'. 4. «ὀψίζεσθαι ἐν ταῖς ὁδοῖς», τυρίτεσθαι ἀκόμη τὸ βράδυ εἰς τοὺς δρόμους: ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, χρονίζω, ὕστερος ἢ ὑστερώτερα ἔρχομαι· βραδυπορῶ, πρὸς τὸ ἑσπέρας ἔρχομαι.

Ὀψικαρπέω, ῶ· Μέλλ. ήσω (ὀψίκαρπος). Καρποφορῶ ὄψιμα, ἤτοι ἀργὰ, ὅδεν

Ὀψικαρπία, ἡ. Τὸ καρποφορεῖν ἀργὰ, ὁ ὄψιμος καρπός.

Ὀψίκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ καρποφορῶν ἀργὰ, ἤτοι φέρων καρπὸν ὄψιμον.

Ὀψικέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὁ ἀργὰ ἐρχόμενος, ἢ πορευόμενος. Νόννος.

Ὀψίκλωψ, ωπος, ὁ (κλώψ). Ὁ περὶ τὸ ἑσπέρας, ἢ τὴν νύκτα, κλέπτων.

Ὀψίκοιτος, ὁ, ἡ (κοίτη). Ὁ ἀργὰ κοιμώμενος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 898.

Ὀψιμαθεία, ἡ (ὀψιμαθής). Sera eruditio, Τὸ μανθάνειν τι ἀργὰ, ἤτοι μετὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐκ τούτου προερχομένη Ἀλαζονεία, καὶ ὑπερηφάνεια· ἔτι τὸ νὰ μὴ νοῇ τις ὀρθῶς τὰ μεμαθημένα. Ὀψιμαθεῖς, quam sint insolentes non ignorat, λέγει ὁ Κικέρων· καὶ Πλούταρχ. Θ'. σελ. 52. Ἐκδ. Οὐτ. «ἢν ὁ Φίλιππος ἐν τούτοις ὑπὸ ὀψιμαθίας ἑαυτοῦ καιροπρεπέστερος». Τούτου ἐναντίον τὸ Παιδομάθεια.

Ὀψιμαθέω, ῶ· Μέλλ. ήσω. Μανθάνω τι ἀργὰ ὄψιμα· ἐκ τοῦ

Ὀψιμαθής, ές, ὁ, ἡ (μανθάνω). Serus studiorum, Ὁ μανθάνων τι ἀργὰ, ἤτοι ἀφ' οὗ περάσῃ ἡ παιδική του ἡλικία, ὅδεν α) ὁ ἀλαζονευόμενος καὶ γελοίως ὑπερηφανευόμενος ἐπὶ τῶν ὅσα ἔμαθεν ἀργὰ, ἴδε ὀψιμαθεία. β) ὁ μὴ νοῶν ἢ ἐφαρμόζων ὀρθῶς τὰ ὅσα ἔμαθεν ἀργὰ.

*Ὀψιμαθία, ἡ, = ὀψιμάθεια.

Ὀψίμορος, ὁ, ἡ (μόρος). Ὁ ἀργὰ ἢ δυσκόλως ἀποθνήσκων. Ὀππιαν.

Ὀψιμος, ὁ, ἡ· Ἐπίρ. ὀψίμως (ὀψέ), ποιητ. ἀντὶ ὄψιος. Ὁ ὕστερος, ὁ ἀργοπορινός· ὁ μετὰ ταῦτα ἤτοι μετὰ τὸν πρέποντα ἢ διωρισμένον χρόνον γινόμενος, βραδυχρόνιος. Ἰλ. Β. 325. «τέρκειν, τοῦ ὁποίου θηλ. ἡ ἀπόβατις ἀρχαιοπρεπ.: ἔτι δὲ καὶ παρὰ Ξενοφ. καὶ τοῖς Νεώτερ. πεζογρφ., Lobeck Phryn. σελ. 52.

Ὀψίνοος, ὁ, ἡ (νόος). Ὁ ἀργὰ φρόνιμος γνωστικὸς γινόμενος, ὁ ἀργὰ νοῶν τι. Πίνδαρ.

Ὀψινός, ή, όν, = ὄψιος, σπάν. καὶ ὁ Φρυνχ. σελ. 51. τὸ ἀποβάλλει ἐξάπαντος.

*Ὀψιος, ία, ιον (ὀψέ). Ὕστερος, ἀργὸς, ἀρχοπορινός, «νύξ», Πινδ. Ἰσθμ. 4, 59. πάρα ἀργὸς, βραδὺς: ἴδε καὶ ὀψία. Ἀττ. Συγκρ. ὀψιαίτερος, ἐρα, ἐρον, Ὑπερθετ. ὀψιαίτατος, ἀτη, ατον, κυρίσκεται δὲ καὶ ὀψιέστερος καὶ ὀψιέστατος: ἀντίκειτ. τῷ Πρωΐος, ὅδεν

Ὀψιότης, ητος, ἡ, Ὑστεροτης, ἀργοπορία, βραδύτης, ἀντίκειτ. τῷ Πρωϊότης.

Ὀψιπέδων, ωνος, ὁ (πέδη). Ἄνθρωπος πολὺν χρόνον δεμένος εἰς ἀλύσους· ἢ δοῦλος, σκλάβος, Μένανδρ. ἐν Φωτ. Λεξικ. κεῖται «Ὀψιπέδων, οὐχὶ ὀψὲ πεπεδημένος, ἀλλὰ ὀψὲ λελυμένος».

Ὀψίπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Ὁ ἀργὰ πλουτήσας.

Ὀψις, εως, Ἰων. ιος, ἡ, (ὄψομαι). Ὅρασις, θεωρία, πρόσβλεψις, ὅδεν καὶ πρόσωπον, σχῆμα, εἶδος, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐνύπνιον, ἔτι καὶ μετὰ τῆς προσθήκης, «ὄψις ἐν ὕπνῳ, ὄψις ἐνυπνίου, ὀνείρου», συχν. παρ' Ἡρδτ. β) παρὰ τοῖς νεωτερ. καὶ τὸ βλέπειν θεωρεῖν τι, ἡ δύναμις τοῦ βλέπειν: ὅδεν καὶ ἀντὶ τοῦ ὀφθαλμὸς, Ἡρδτ. 4, 81. — γ) ἡ παρατήρησις. δ) εἰκὼν, φαινόμενον, θεωρία, διήγησις ἢ περιγραφή.

Ὀψισμός, ὁ (ὀψίζω). Τὸ ἔρχεσθαι ἀργὰ. Διονύσ. Ἀρχαιολ. σελ. 2322.

Ὀψισπορέω, ῶ. Σπείρω ἀργὰ, ἐκ τοῦ

Ο'ψίσπορος, ὁ, ἡ. (σπείρω) Ὁ ἀργὰ σπαρθείς, ἢ γεννηθείς· ἢ ὅς τις πρέπει νὰ σπείρεται ἀργὰ ἤτοι ὄψιμα.

Ο'ψίτεκνος, ὁ, ἡ, (τέκνον) Ὁ ἀργὰ, ὄψιμα γενῶν παιδία, ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ ὀψίγονος, ὁ πολὺ μεταγενέστερος, Λυκόφρ 1272.

Ο'ψιτέλεστος, ὁ, ἡ. (τελέω, ὀψὲ) Ὁ ἀργὰ ἤτοι μετὰ πολὺν χρόνον, βραδέως τελειούμενος, ἐκτελούμενος· ὅστις πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ ἀργὰ, ὡς τὸ ὄψιμος, ἠτέρασιν, Ἰλιάδ. Β. 325. Τὸ δὲ ὀψιτέλευτος ἐν Σχολ. Βενετικ. εἰς Ἰλιάδ. Φ. 232. πρέπει ἴσως νὰ γραφῇ ὀψιτέλεστος.

*Ο'ψιτέλευτος, ὁ, ἡ, (τελευτὴ) = τῷ ἡγουμ.

Ο'ψίτερον, καὶ ὀψίτατον, Ἐπίρ. συγκριτ. καὶ ὑπερθετ. τὸ ὀψέ., ὑστερώτερον, ἀργότερον, ὑστερώτατα.

Ο'ψίτομος, ὁ, ἡ. (τέμνω) Ὁ ἀργὰ ἤτοι ὄψιμα κοπείς, ἢ ὅς τις πρέπει νὰ κοπῇ ἀργὰ, ὄψιμα.

*Ο'ψίτυχος, ὁ, ἡ, (τυγχάνω) Ὁ ἀποκτησθεὶς ἀργὰ.

Ο'ψιφανής, νέος, ὁ, ἡ (ὀψὲ, Φαίνομαι) Ὁ ἀργὰ, ὄψιμα φαινόμενος, φανεὶς, ἢ ἀνατέλλων.

*Ο'ψιφόρος, ὁ, ἡ, (φέρω) Ὁ φέρων ἀργά.

*Ο'ψίφυγος, ὁ, ἡ, (φεύγω) Ὁ φεύγων ἀργά.

*Ο'ψίχα, Ἐπίρ. = Ὀψὲ, Βυζαντ. (–υυ)

Ο'ψόβαφον, τὸ. Ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ, ὀξύβαφον. ἐκ Σουΐδ. καὶ Πολυδ.

Ο'ψοδαίδαλος, ὁ, ἡ, (ὄψον, δαίδαλος) Τεχνίτης ἐπιτήδειος εἰς σκευασίαν διαφόρων φαγητῶν, ὡς λογοδαίδαλος.

Ο'ψοδεία, ἡ. (δέω) Ἔνδεια, ἔλλειψις βρωμάτων, ἢ ὀψαρίων Σουΐδ.

Ο'ψοδόκη, ἡ. Ἡ δεχομένη τὰ ὄψα, ὀψοθήκη. Φώτ. ἐκ τοῦ

*Ο'ψοδόκος, ὁ, ἡ, (δέχομαι) Ὁ δεχόμενος φαγητά.

Ο'ψοθήκη, ἡ, (θήκη) φαγητῶν ἀποθήκη, τρουβᾶς διὰ ψωμίον, Ταὐτὸν τῷ, γύλιος. Σουΐδ.

Ο'ψολογία, ἡ. Ὁμιλία, ἢ πραγματεία περὶ φαγητῶν. ἐκ τοῦ

Ο'ψολόγος, ὁ, ἡ, (λέγω, λόγος) Ὁ λαλῶν ἢ πραγματευόμενος περὶ φαγητῶν, ἢ περὶ τοῦ τρώγειν.

*Ο'ψομαι, Μέλλ. ἐκ τοῦ ὁράω, Ὄμ.

Ο'ψομανής, ἐος, ὁ, ἡ, (μαίνομαι) Ὁ ἐπιθυμῶν καθ' ὑπερβολὴν νόστιμα φαγητά, ἢ ὁ μαινόμενος δι' αὐτά, Ἀθην. ΙΑ'.

*Ο'ψομανία, ἡ, μανία διὰ νόστιμα φαγητά.

Ο'ψον, τὸ, (ἕψω, Ἀθην. σελ. 277.) Πᾶν ὅ,τι βράζεται ἢ σκευάζεται διὰ τοῦ πυρὸς, ἐξαιρ. τὸ βρασμένον ὡς ἀντίθεσις τοῦ ἄρτος, ὅθεν πᾶν προσφάγιον διὰ τὸ ψωμίον, ἐν τῷ ἡρωϊκῷ αἰῶνι συνήθ. τὸ κρέας, ἐπειδὴ ἐσυνήθιζον τότε νὰ τρώγωσιν, ἐκτὸς τοῦ ἄρτου, σῖτου μόνον κρέας, Ὅμ. οὕτως ἔλαβον ἤδη καὶ τὰ παιδιὰ κρέας καὶ οἷον· καθόλου πᾶν ὅ,τι ἐσθίεται μετ' ἄλλου τινὸς, προσφάγιον, οὕτω καλεῖται τὸ κρόμμυον ὄψον ποτῶσα, ἐπειδὴ ἐτρώγετο ὡς μεζὲς διὰ τὸ κρασί, Ἰλ. Λ. 630. 2) παρὰ τοῖς νεωτ. ἐξαιρ. εἰς Πληθ. ὀψάρια, ἰχθύες, φαγητὰ ἀπὸ ὀψάρια, τὰ ὁποῖα ἐπρόκριτον τῶν ἄλλων οἱ γαστρίμαργοι τῶν Ἑλλήνων, παρ' Ἱπποκρ. κόψον θαλάττιον.« 3) πᾶν φαγητὸν νοστίμως ἐσκευασμένον ἢ ἠρτυμένον. 4) ἐν γένει, φαγητὸν, τροφή. 5) ὁ τόπος, ἔνθα ἐπωλοῦντο φαγητὰ, ἐξαιρ. ὀψάρια, (ὀψαροπάζαρον) Σχολ. Εὐρ. εἰς Μηδ. 67. 6) μεταφορ. ἄρτυμα, πᾶν ὅ,τι παρέχει εἰς πράγματι μείζονα χάριν, ἢ αὐξάνει τὴν ἀπόλαυσιν αὐτοῦ, ὥσπερ ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς, ὁ πόνος εἶναι ἄρτυμα τῶν ἀγαθῶν, αὐξάνει δηλ. τὴν ἀπόλαυσίν των· ἢ ἐπιθυμία τοῦ σίτου ὄψον, καὶ ὥλεμῷ ὅσπερ ὄψῳ διαχρῆσθαι. — Ἐπὶ τῆς ἀπὸ τῶν φυτῶν τροφῆς φαίνεται ὅτι ἦτον τὸ ὄψον σπανιτ. ἐν χρήσει, καὶ δὴ τότε μόνον, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐκφρασθῇ ἡ γενικὴ ἔννοια τοῦ προσφάγιον.

Ο'ψονομέω, ῶ, Εἶμαι ὀψονόμος Πολυδ. ς'. 36. ἐκ τοῦ

Ο'ψονόμος, ὁ, (νεμω, 3.) Ὁ ἐπιστάτης εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὄψων, καὶ ἐξαιρέτως τῶν ὀψαρίων. Ἀθην. σελ. 228. ὡς γυναικονόμος, κ. τ. τ.

*Ο'ψοποιεῖον, τὸ, = Μαγειρεῖον, Ἡσύχ. ἐν λ. Πύρδαλον.

Ο'ψοποιέω, ῶ Μέλλ. ήσω, (ποιέω) Κατασκευάζω μὲ νόστιμον τρόπον φαγητὰ, ἢ ἀρτύνω, Μέσ. τρώγω προσφάγιον, τρώγω κρέας μὲ τὸν ἄρτον. Πλούταρ. ς'. σελ. 201. συμφερομένου μετὰ τοῦ καρυκεύω. ὅθεν

Ο'ψοποίημα, ατος, τὸ, νοστίμως ἐσκευασμένον φαγητόν.

Ο'ψοποιητικός, ἡ, ὸν. Ὁ εἰς τὴν σκευασίαν τῶν νοστίμων φαγητῶν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος.

Ο'ψοποιία, ἡ. (ὀψοποιέω) Σκευασία νοστίμων φαγητῶν, μαγειρία. ὅθεν

Ο'ψοποιϊκός, ἡ, ὸν. Ταὐτὸν τῷ ὀψοποιητικός.

Ο'ψοποιός, ὁ, ἡ. (ὄψον, ποιέω) Ὁ σκευάζων νόστιμα φαγητὰ, ἢ ἀρτύνων, ὡς Οὐσστκ. ὁ μάγειρος.

Ο'ψοπόνος, ὁ, ἡ, (πονέω) Ταὐτὸν τῷ Ὀψοποιὸς καὶ μάγειρος. Ἀνθολογ.

Ο'ψοπωλεῖον, τὸ. καὶ Ὀψοπώλιον, τόπος ἢ οἶκος ἢ ἀγορὰ ἔνθα πωλοῦνται τὰ φαγητὰ, τὰ ὄψα. ἐκ τοῦ

Ο'ψοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) Ὁ τὰ ὄψα ἤτοι τὰ φαγητὰ πωλῶν ἢ ὀψάρια. θηλυκ. ὀψοπῶλις, ἡ· Ἡ τὰ ὄψα πωλοῦσα γυνή. 2) ὀψοπῶλις, ἡ. προσυπακουομ. τοῦ ἀγορὰ, ἐν ᾗ πωλεῖται τὰ ὄψα, ταὐτὸν τῷ, ὀψοπωλεῖον.

Ο'ψοπωλία, ἡ. Τὸ πωλεῖν φαγητὰ, ἢ ὀψάρια. 2) Ταὐτὸν τῷ ὀψοπωλεῖον. Ἀθην. 1. σελ. 6. Α. ἐκ τοῦ Ἡλεάρχ.

*Ο'ψοπώλιον, τὸ, = Ὀψοπωλεῖον.

*Ο'ψοπῶλις, ιδος, ἡ, θηλ. ἐκ τοῦ ὀψοπώλης.

*Ο'ψος, ὁ, = Μοχθηρὸς, Σουΐδ. Ἡσύχ. Φώτ.

Ο'ψοφαγέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (ὀψοφάγος) Τρώγω τὸ προσφάγιον χωρὶς ἄρτον· ἐξαιρέτως δὲ σημαίνει τὸ τρώγειν, ἀγαπῶν φαγητὰ νόστιμα καὶ καρυκευμένα, καὶ ἰδιαιτέρως τὰ ὀψάρια· ἢ καθόλου εἶμαι λαίμαργος, πολυφάγος, ἄσωτος περὶ τὰ φαγητά. ὅθεν

Ο'ψοφαγία, ἡ. Τὸ τρώγειν, τὸ ἐπιθυμεῖν καλὰ φαγητὰ, πολυφαγία, ἐξαιρ. ὑπερβολικὴ ἀγάπη τῶν ὀψαρίων.

Ο'ψοφάγος, ὁ, ἡ, (φαγεῖν) Ἐντεῦθεν τὸ ἀττικὸν ἀνώμαλον συγκριτ. καὶ ὑπερθετ. ὀψοφαγίστερος, καὶ ὀψοφαγίστατος, κατὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. ιδ'. 3. ὁ τρώγων τὸ προσφάγιον ἄνευ ἄρτου, μόνον δὲ ἡδονὴν· καθόλου ὁ πολυφάγος ὁ λαίμαργος, ἄσωτος περὶ τὰ φαγητά· ἐξαιρέτως ὁ ἐραστὴς τῶν ὀψαρίων. Παρ' Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Α. 140. ὀψοφάγοι, ἢ ὀψοφάγροι, εἶναι εἶδος ἰχθύων πρὸς ὀψωνεῖν σπυρίς, θαλασσίων. ἀμφ.

*Ο'ψόφαγρος, ἡ, = Ὀξύφαγρος, ἀμφ.

Ο'ψοφιλία, ἡ, (φιλέω) Ἀγάπη, κλίσις εἰς τὰ φαγητὰ, καρυκεύματα, ἢ ὀψάρια. ἀμφ.

Ο'ψοφόρος, ὁ, ἡ, (φέρω) Ὁ φέρων, βαστάζων ὄψα.

Ο'ψών, ῶνος, ὁ, (ὄψον) Καλάθιον εἰς τὸ ὁποῖον βάλλουσι τὰ προσφάγια, ἢ πρὸς ὀψωνεῖν σπυρὶς, τὸ ζεμπίλιον, εἰς ὃ βάλλουσι τὰ ἀγορασθέντα ὀψώνια, ἢ ὀψάρια, Ἡσύχ.

*Ο'ψωνάτωρ, ορος, ὁ, ὅθεν τὸ Λατ. obsonator, ταὐτὸν τῷ ὀψώνης, Ἀθην. δ'. σελ. 171.

Ο'ψωνέω, ῶ. Ἀγοράζω τὰ πρὸς τροφὴν καὶ φαγητὸν ἀναγκαῖα, κυρίως ψωνίζω προσφάγια· ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ καθόλου, ὀψωνίζω, καὶ ψωνίζω, ἀντὶ τοῦ ὠνοῦμαι, ἀγοράζω· καὶ τὸ, ψωνιστὴς, ἀντὶ, ὀψώνης. ἐκ τοῦ ὄψον καὶ ὠνέομαι.

Ο'ψώνης, ου, ὁ, (ὄψον, ὠνέομαι) Ὁ ψωνιστὴς, ὁ τὰ προσφάγια ἀγοράζων. 2) Ὁ ἀγοράζων ὀψάρια. Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. Α'. 1. ὅθεν

Ο'ψωνητικός, ἡ, ὸν. Ὁ εἰς ὀψώνιον ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος.

Ο'ψωνία, ἡ, (ὀψώνης) Τὸ ψώνισμα τῶν φαγητῶν, ἢ προσφαγίων, ἐξαιρ. τῶν ὀψαρίων.

Ο'ψωνιάζω, Μέλλ. άσω. Προβλέπω τινὰ μὲ φαγητὰ, τρέφω. Ὀψωνιάζειν τὴν δύναμιν. Διόδωρ. ἐφοδιάζω τὸ στράτευμα μὲ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν, δίδω εἰς τὸ στράτευμα τροφὴν καὶ μισθόν. ἐκ τούτου

Ο'ψωνιασμός, ὁ. Τὸ δίδειν, προτείνειν εἴς τινα τροφὴν, ἔτι δὲ καὶ τροφὴ καὶ μισθὸς διὰ στράτευμα, Lobeck. Phryn. σελ. 420. Πολύβ. 1, 66, 7. 1, 69, 7. 5, 64, 3.

*Ο'ψωνίζω, ομαι, = ὀψωνιάζω, Βυζαντ.

*Ο'ψωνιοδόκος, ὁ, ἡ, (δέχομαι) = Ὀψοδόκος, Πόλλ. 10, 92.

Ο'ψώνιον, τὸ. (ὀψώνης) = Ὀψωνία, τροφὴ, ζωοτροφία, φαγητὸν, προσφάγιον, Annona. 2) παρὰ τοῖς νεωτερ. μισθὸς, σιτηρέσιον, τροφὴ διὰ στράτευμα, ὡς τὸ ὀψωνιασμός. πολ. ἀμφ. Lobeck Phryn. σελ. 420. Salarium stipendium. Ἐντεῦθεν ὀψωνιοδόκος, ὁ, ἡ. Σπυρὶς ὀψωνιοδ. Πολυδ. Γ. 92. ἴσως ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τοῦ, ὀψοδόκος, ὁ τὰ ὄψα δεχόμενος.

*Ο'ψωνισμός, ὁ, = Ὀψωνιασμὸς, Βυζαντ.

Ο'ψώριος, ου, ὁ. Ὁ ἔχων ψώραν, Scabiosus Λατ.

Τὸ Ο μετὰ τοῦ Ω.

Ο'ώρων, ἀντὶ, ὀάρων ἐκ τοῦ ὀαρ, ὅπερ ἴδε.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ο ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Π.

Ἐπεξεργασίᾳ Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου, ἄχρι τῆς λέξεως, Προδικία, ἀπὸ δὲ ταύτης ἐπεξεργασίᾳ καὶ διορθώσει Νικολάου Λωρέντη.

Π, π, ἡ, Πῖ, ἀλτ. τὸ δέκατον ἕκτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον σημαίνει, Π'. 80. ὀγδοήκοντα, καὶ μετὰ τοῦ ὑπογεγραμμένου Ἰῶτα, Π, ὀγδοήκοντα χιλιάδας. Ἡ ἀρχαιοτάτη τούτου τοῦ στοιχείου μορφὴ ἦν γραμμή τις πλαγία ἐξηρτημένη ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρου μέρους μιᾶς ἄλλης καθέτου, οὕτωσὶ Γ. Αὕτη ἡ πλαγία γραμμὴ μετὰ ταῦτα μεταβληθεῖσα εἰς καμπύλην καὶ προσελληθεῖσα κατὰ τὸ μέσον τῆς καθέτου, ἐσχημάτισε τὸ Λατινικὸν Γ, ἀπομακρυνθείσης δὲ τῆς καμπύλης ἀπὸ τῆς καθέτου, καὶ γωνίας λαβούσης μετὰ ταῦτα κατὰ τὸ μέσον, ἐσχηματίσθη τὸ Ἑλληνικὸν Π. — Αἱ μεταβολαὶ αἱ ὁποῖαι κατὰ τὰς διαλέκτους γίνονται μὲ τὸ π, εἶναι αἱ ἀκόλουθοι 1) τὸ Π, ὡς τὸ τραχύτατον τῶν διὰ τῶν χειλέων προφερομένων γραμμάτων ἐναλάσσεται εἰς τὸ μαλακώτερον, β, ὡς παλλω καὶ βάλλω, κατεῖν καὶ βατεῖν, πλαδαρὸς καὶ βλαδαρός. 2) οὕτω καὶ πολὺ συνεχέστερον ἐναλλάσσεται τὸ π καὶ εἰς τὸ δασύ, φ, τὴν ὁποίαν εἰς π ἐναλλαγὴν τοῦ φ ἀγαπῶσι μάλιστα οἱ Αἰολ. καὶ Ἰων. π. χ. ἀμπὶ ἀντὶ ἀμφὶ, παυὸς ἀντὶ φανὸς, πάτνη ἀντὶ φάτνη, ἀπιέσθαι ἀντὶ ἀφιε., ἀπηγέεσθαι ἀντὶ ἀφηγ., κ. τ. λ. οὕτω καὶ παρὰ τοῦ Δωρ. καὶ μάλιστα τοῖς Λάκωσι, Koen. Γρηγρ. σ. 344. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ τέλει λέξεως, ἐχούσης ἀποστροφον πρὸ δασυνομένης λέξεως, φυλάττουσιν οἱ Ἴωνες τὸ π, π. χ. ἀπ' ἡμῶν, ἐπ' ἡμέρην, ὑπ' ὑμῶν κ. τ. τ. Ἐξ ἐναντίας, οἱ Αττ. φαίνεται, ὅτι ἐπρόφερον παντοῦ τὰ δασέα, ἀσφάραγος ἀντὶ ἀσπάραγος, λίσφος ἀντὶ λίσπος, σφόγγος, ἀντὶ, σπόγγος κ. τ. τ. Lobeck Φρύνχ. σ. 113. 3) Τὸ π ἐναλλάσσεται παρὰ τοῖς ποιητοῖς Ἰωσι εἰς τὸ κ, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰ ἀναφορικὰ καὶ ἐρωτηματικά, π. χ. κῶς, ὅκως, κοῖος, ὁκοῖος, κόσος, ὁκόσος, ἀντὶ πῶς ὅπως, ποῖος, ὁποῖος, πόσος, ὁπόσος, Γρηγ. περὶ τῆς Ἰάδος διαλ. 27 σ. 413. Τὸ κ ἀντὶ τοῦ π ἐν τοῖς ἐρωτηματικοῖς καὶ ἀναφορικοῖς μεταχειρίζεται, οἷον πόσα κόσα, ὅπως, ὅκως, οὐμὴν καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις.» Παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἐγίνετο αὕτη ἡ μεταβολὴ τῶν γραμμάτων καὶ εἰς ἄλλας λέξεις, καὶ διετηρεῖτο συχνάκις καὶ εἰς σχηματισμοὺς Λατινικῶν λέξεων, π. χ. λύκος, lupus, ἵππος, equus, σηκός, sepes, ἕπομαι, sequor, ὀφθαλμός, ὀκταλλος, oculus, Γρηγρ. διαλ. Αἰολ. 4, σελ. 579, 580. 4) Ἐπίσης Αἰολκ. εἶναι καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ μ εἰς π, π. χ. ὄππα, πέδα, πεδαίρω, πεδέρχομαι, ἀντὶ ὄμμα, μετὰ, μεταίρω, μετέρχομαι, Γρηγρ. διαλ. Αἰολ. 4, σ. 580. οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Λάκωσι, Koen. Γρηγρ. σ. 282. 5) Αἰολκ. καὶ Δωρκ. εἶναι ἡμεταβολὴ τοῦ τ εἰς μ, π. χ. πέμπε, σπάδιον, ἐξ οὗ spatium, σπολας, σπαλεῖς, ἀντὶ πεντε, στάδιον, σταλας, σταλεῖς, Koen. Γρηγρ. σ. 364. 615. οὕτως ἔγινε καὶ τὸ studeo, studium, ἀπὸ τοῦ σπουδή 6) ἐνίοτε ἐναλλάσσεται τὸ π εἰς γ, π. χ. λαπαρὸς καὶ λαγαρὸς, λαπάρα καὶ λαγών, λάγος καὶ lepus. 7) σπανιώτ. τίθεται σ, πρὸ τοῦ π, ὡς πέος, σπέος, 8) Ἐν συχνῇ χρήσει εἶναι παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ ἐν γένει παρὰ τοῖς Ποιητ. ὁ διπλασιασμὸς τοῦ π εἰς τὰς ἀναφορικὰς λέξεις, ὡς ὄππη, ὄππως, ὁπποῖος, ὁππόσος, ἀντὶ ὁπη κ. τ. λ. Γρηγρ. διαλ. Αἰολ. 11. σ. 588. 9) Οἱ Ποιητ. παρενθέτουσιν ἐνίοτε τ μετὰ τὸ π, ἐξρτ. ἐν τοῖς, πτόλις καὶ πτόλεμος, ἀντὶ πόλις καὶ πόλεμος, καὶ εἰς ὅλα τὰ ἐκ τούτων τῶν λέξεων παράγωγα.

Πᾶ, πα, Δωρκ. ἀντὶ πῇ, πη, Ἀρστφ. καὶ Θεόκρ.

*Πᾶ, κατ' ἀποκ. Αἰολ. καὶ Δωρ. τύπος ἀντὶ πατὴρ, πάτερ, πρβλ. μᾶ καὶ βᾶ.

*Παγά, ᾶς, ἡ, Δωρ. ἀντὶ πηγή.

Πᾶα, Λακωνικ. ἀντὶ, πᾶσα, θηλ. τοῦ πᾶς, ὡς τὸ Μῶα, ἀντὶ Μῶσα, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 994.

*Παγγειος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ, πάγγεως.

Παγγέλοιος, ον, (πᾶς, πᾶν, γελοῖος) Διόλου γελοιώδης, ἢ ἄξιος γέλωτος, εἰς ἄκρον ἀξιογέλαστος.

Παγγενεί, ἐπρρ. (γένος) Μὲ ὅλον τὸ γένος, ὡς τὸ πανδημεί, ἴδε παγγενής.

Παγγενέτειρα, ἡ. Ἡ τῶν ὅλων γεννήτρια, μήτηρ, Ἀναλεκτ. β'. σελ. 6. θηλκ. τοῦ

Παγγενετήρ, ῆρος, ὁ. (γενετὴρ) καὶ

Παγγενέτης, ου, ἡ, Παγγενέτωρ, ορος ὁ. (γενέτης, γενέτωρ) Ὁ τῶν ὅλων πατὴρ, ἤτοι γεννήτωρ, Ὀρφ.

Παγγενής, ές, (γένος). Ἐξ ὅλων τῶν γενῶν ἢ εἰδῶν ἢ ἀπ' ὅλου τοῦ γένους, ἢ μὲ ὅλον τὸ γένος. εἰς ἐπρρ. ἤτοι ἐν χρήσει τὸ παγγενεί καὶ παγγενῆ, Lobeck Φρύνχ. σ. 515.

Πάγγεος, ον, ποιητ. καὶ πάγγεως, ων, Ἀττ. ἀντὶ πάγγειος (γῆ, γέα) Διατρέχων, περιλαμβάνων περιέχων ἐν ἑαυτῷ ὅλην τὴν γῆν. »Πάγγειον ἅρμα», Ὀρφ.

Παγγέωργος, ον, (γεωργός) Ὅστις, γεωργεῖ καὶ ἐπιμελεῖται ὅλα ὡς γεωργὸς καὶ κηπουρός, γενικὸς γεωργός.

Παγγλύκερος, ά, ον. (γλυκερὸς) Πολλὰ γλυκύς, γλυκύτατος, ποθεινότατος, ἀγαπητότατος Ἀριστοφ. Λυσ. 970.

Παγγλωσσία, ἡ, (γλῶσσα) Τὸ νὰ ἔχῃ τις ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου, θηλ. φλυαρία, τὸ λαλεῖν, ὅ,τι φθάσῃ τινάς, Πινδάρ. Ὀλ. β'. 157. »λάβροι παγγλωσίᾳ».

Παγγλωσσίας, ου, ὁ. Ὁ συγκεχυμένας φωνὰς ἠχῶν, φλύαρος, λάλος, πολλὰ φλύαρος.

Πάγγυμνος, ον (γυμνὸς) Διόλου, παντελῶς γυμνός· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, θεόγυμνος, ἢ ὁλόγυμνος, Εὐστάθ.

Παγγυναικί, Ἐπίρ. (γυνὴ) Μὲ ὅλας τὰς γυναῖκας, ὡς τὸ, παιοικί. (ι.)

Παγγώνιος, ον, (γωνία) Ἀπ' ὅλας τὰς γωνίας, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· ἢ ὁ διόλου γωνίας ἔχων, παντοῦ πλήρης γωνιῶν.

Πάγεν, Αἰολικ. ἀντὶ ἐπάγησαν 3. πρόσ. πλθ. ἀορ. πάτ. πήγνυμι, Ἰλ. Λ, 571. »τὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν, ἄλλα μὲν ἐν τάκει μεγαλῷ πάγεν, ὄρμενα πρόσσω· πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ...»

Παγερός, ά, ὸν. (πάγος) Παγωμένος· ψυχρός, κρύος, κρυερός.

Παγετός, ὁ, (πάγος) ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. Κρύσταλλος, πάγος· κρυος, ψύχος. πάχνη, ὅθεν

Παγετώδης, ες, (εἶδος). Ἔχων εἶδος πάγου, στερρεὸς ὡς ὁ πάγος· ὅ,τι κάμνει, προξενεῖ ἢ πάσχει πάγον, πάχνην ἢ ψύχος· ψυχρός, κρυερός, Πολυαίν. 4, 6, 11. »Νὺξ παγετώδης». 2) παγωμένος· παχνιασμένος· ψυχρός, παγερός. Πολυαιν. Δ'. ς'. 11. »Νὺξ παγετώδης.»

*Πάγη, Ἐπικ. ἀντὶ ἐπάγη, 3. ἀορ. πθτκ. τοῦ πήγνυμι, Ἰλθ. Δ, 185. »οὐκ ἐν καρίῳ ἐξὺ πάγη βέλος.»

Πάγη, ἡ. (πήγνυμι) Μιαρά τις μηχανή, δι' ἧς ἀγρεύονται τὰ πτηνά, βρόχια. Θηλυά, laqueus, Ἡρόδ. 2, 121, 5· »τοῦ ἀδελφοῦ ὑπὸ πάγης ἁλόντος». 2) παγίδα. Ὀππιαν. Ἰξευτ. γ'. 13. πρβ. πηκτή, πηκτίς, καὶ παγίς· Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. ς'. 39. »Σὺ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰς ὀρνιθας ἐν τῷ ἰσχυροτάτῳ χειμῶνι ἀνιστάμενος ἐπορεύου νυκτός· καὶ πρὶν κινεῖσθαι τὰς ὀρνιθας ἐπεπήγηντό σοι ἐπὶ τούτῳ αἱ πάγαι αὐταί», καὶ ὑπὸ κεκινημένον χωρίον ἐξήκαστο τῷ ἀκινήτῳ, ἑστῆνες τὰς παγίδας, καὶ τὸν σκαμμένον ἢ σκαλισμένον τόπον (ἐν ᾧ ἐπαραχώνοντο αἱ παγίδες) ἔκαμνες πάλιν ὡσὰν νὰ μὴ ἦτον σκαμμένος. Ἔτι δὲ καὶ τὰ δίκτυα τὸ ψαροκόφινον τῶν ἁλιέων, πρβλ. παγίς. 2) Μεταφρκ. πανουργία, βρόχια, δίκτυα, παγίδες· κυρίως πᾶν ὅτι κρατεῖ, συγκρατεῖ, κατέχει στερεῶς 3) ἐξοχή, ὕψωμα.

*Παγή, ἡ παγά, ἡ. Δωρκ. ἀντὶ πηγή.

Παγηνός, ὁ. Ὁ ἐξ ὁδοιπορίας, καὶ διωγμοῦ κοπιορτός, Ἡσύχ. ὅπου ἴσως πρέπει νὰ γραφῇ, παληνός, ἐκ τοῦ πάλη.

Παγιδεύω, (παγίς) Βάλλω παγίδα ἢ βρόχια διὰ νὰ πιάσω τι ἢ τινα, φέρω τινὰ δι' ἀπάτης εἰς τὴν παγίδα, παρὰ τοῖς Ο', τὸν ἐξαπατῶ καὶ τὸν σύρω εἰς τὰ δίκτυά μου, τὸν πιάνω, τὸν παγιδεύω ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. καὶ μεταφρκ. ἀπατῶ, γελῶ ὡς καὶ τοῦτο ἐν συνθ. λέγομεν.

Πάγιος, ία, ιον. (πήγνυμι) Πᾶν ὅ,τι ἔχει στερεότητα· στερεός, ἀσφαλής, ἑδραῖος, πεπηγμένος, πυκνός, διαρκής, γερός, »Σώματα παγιώτερα», σκληρότερα, στερεώτερα σώματα, Λουκιαν. »Παγίως λέγειν», μεταφρκ. = διωρισμένως, ἤτοι μετὰ βεβαιότητος καὶ ἀσφαλείας ὁμιλεῖν, λέγειν, ὅ ἐστι, καταφάσκειν, βεβαιοῦν, Πλάτ. Πολιτ. 4. σελ. 434. Δ. πρβλ. Heind. Θεαίτ. σελ. 157. Α. ὅθεν

Παγιότης, ητος, ἡ. Στερεότης, Βεβαιότης.

Παγιόω, ῶ. (πάγιος) Πάγιον, στερεόν, πυκνόν, ἀσφαλές, διαρκές ποιῶ, στερεόνω.

Παγίς, ίδος, ἡ. (πήγνυμι) Ὡς καὶ τὸ πάγη. Πᾶν, ὅ,τι στερεῶς κρατεῖ ἢ συγκρατεῖ, καὶ ἐξρτ. θηλυά, παγίδα, βρόχος, καὶ μηχανή τις, δι' ἧς ἀγρεύουσι τὰ ζῶα, καὶ ἐξαιρέτως τὰ πτηνά, θήρατρον, Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. ς'. 19. καὶ ἐντεῦθεν μεταφρκ. ἀπάτη, δολιότης, διὸ καὶ παρ' Ἀθην. γ'. λέγονται αἱ ἑταῖραι καὶ πόρναι, »παγίδες βίου». Θεόφιλος δὲ ὁ Πρωτοσπαθ. ἔχει »Παγίδας τῶν πλευρῶν», ἀντὶ, αἱ πλευραί, τὰ πλευρά, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. 2)

πᾶν ὅ,τι δίδει στερεότητα καὶ διάρκειαν, διαμονὴν, στήριγμα, δεσμός· ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 2·8. »Ἄγκυρα παγὶς νεῶν, ἡ στερεῶς κρατοῦσα τὸ πλοῖον.

*Παγκαής, ὁ, ἡ, οὐδ. ές. Πάντα καίων, διόλου κατακαίων.

Παγκαίνιστος, ον, (πᾶς, καινίζω) Διόλου, πάντη ἀνακαινισμένος, ἀνανεωμένος, φκιασμένος ἐκ νέου. 2) πάντοτε νέος, καινούριος, »Ἠκίδα παγκαίνιστονα, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 968.

Παγκακος, ον, (κακός) Διόλου ἢ καθόλου κακός, ἄχρειος, δυστυχής· »πάγκακον ἡμαρ Διόλου ἄχρεία, δυστυχής, ἀποφρὰς ἡμέρα, Ἡσ. ἔργ. 815. ἐπὶ ἡλικίας σημ. κατὰ πρῶτον παρὰ Θεογνιδ. 149. καὶ ἐπίρ. Παγκάκως.

Παγκακουργος, ον, (κακοῦργος) Διόλου κατὰ πάντα τρόπον κακοῦργος, Γραμμ.

Παγκαλής, ἢ παγκαλλής, ές, ψευδής ἀνάγν. ἀντὶ πάνυ καλός· διόλου ἢ λίαν καλός ἢ ὡραῖος ἢ εὐγενής, τίμιος, κάλλιστος. Ὁ Πλάτων ἔχει καὶ τὸ ἰδιαίτ. θηλ. παγκάλη, Boeckh Σιμων. σ. κφ. Ἐπίρρ. παγκάλλως, διόλου καλῶς, κάλλιστα, ἐξαίρετα, πολλὰ καλά, Πλάτ. »Παγκάλως λέγεις.

*Παγκαλος, ον (καλός) καὶ Ἐπίρ-λως = Παγγαλής.

*Παγκάρπεια, ἡ = παγκαρπία

Παγκαρπία, ἡ. (πάγκαρπος) Σύναξις ἢ μῖξις κάθε λογῆς καρπῶν, πανσπερμία. Θυσία ἐκ μίγματος τοιούτου, »Θυσίαν ἄπειρον παγκαρπίαν, Εὐριπ. Ἀείφ. 2) Ἐπιθέτ. »Μελιττοῦτα παγκαρπία, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 9. πλακοῦς τις συνθεμένος ἀπὸ κάθε λογῆς καρπούς. 3) μεταφ. ἀφθονία.

Παγκάρπεος, ον, = πάγκαρπος

*Πάγκαρπος, ον (καρπός) Ἀπὸ κάθε λογῆς καρπὸν ἢ μὲ κάθε λογῆς καρπῶν ἢ σπόρων, ὀδαφίλειαν πάντων τῶν καρπῶν ἔχων, Πίνδ. Ἰσθμ. 4 (3), 70. »πάγκαρπον ἐπὶ χθόνα καὶ Πύθ. 9, 102.« »παγκάρπων φυτῶν Ὁ κάθε λογῆς καρπούς, σπέρματα ἢ σπόρους φέρων, ἔχων. »Γοὴ πάγκαρπος, ἢ κάθε λογῆς καρποὺς φέρουσα, Αἰσχύλ. διαλ. γ'. 30.

Παγκατάρατος, ον, (καταράομαι) Διόλου, κατὰ πολλὰ κατηραμένος, Ἀριστοφ.

Παγκευθής, ές, (κεύθω). Διόλου ἢ βαθέως κεκρυμμένος, βαθὺ χαμένος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1632. 2) ἐνεργτκ. Διόλου κρύπτων, κατακρύπτων.

Παγκλαδία, ἡ. (κλάδος) Ἑορτὴ παρὰ Ῥοδίοις ὅταν ἡ ἄμπελος τμηθῇ, ἢ ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἐκλαδεύετο ἡ ἄμπελος, Ἡσύχ.

Πάγκλαυστος, ον, Σοφοκλ. καὶ Αἰσχύλ. καὶ

*Πάγκλαυτος, ον (κλαίω) Διόλου ἢ καθόλου θρηνηθείς, πολλὰ ἀξιολύπητος, ἀξιοθρήνητος. 2) Ἐνεργτκ. διόλου κλαίων, θρηνῶν ἢ παρακρουόμενος, πολλὰ κλαίων.

*Πάγκλειτος, ον (κλείω) Διόλου ἢ πολλὰ πεφημισμένος, ἔνδοξος, ἐξάκουστος, τοῖς πᾶσι γνωστός, Καστορίων Ἀθην. 10. σ. 455. H. Pors Εὐρ. Ἑκβ. σ. XXIX.

Παγκληρία, ἡ. Ὅλη ἢ κληρονομία, ἢ ὅλος ὁ κλῆρος, ἢ κτῆσις, ὅλη ἢ περιουσία, ὅλα τὰ κτήματα, πλούτη, ὑποστατικὰ· γῆ, χωράφια, κ. τ. τ. Εὐριπ. Ἴων. 814. ἐκ τοῦ

Πάγκληρος, ον, (κλῆρος) Ὁ τοῦ παντὸς ἢ καθολικὸς κληρονόμος, ἢ ὁ τοῦ ὅλου κύριος, κτήτωρ, »Δόμοι παγκληροιν, Εὐριπ. Ἴων 1542.

Παγκλυστος, ον, (κλύω), Διόλου ἢ λίαν περίφημος, Ἀθην. σελ. 455. = πάγκλειτος, ἀμφβλ. ἀνάγν. ποιητ.

Παγκοινος, ον, (κοινός) Εἰς ὅλους ἢ διόλου κοινὸς καθολικός, γενικός, Πίνδ. Ὀλμπ. 6, 108. »πάγκοινον ἐς χώραν ἰμεν, ὀνομ. πολυπληθῆ (ἐπομένην εἰς τὸ μέλλον)

Παγκοίρανος, ὁ, ἡ (κοίρανος) Ὁ τῶν ὅλων κοίρανος, αὐθέντης, ὁ τοῦ παντὸς ἀπόλυτος κύριος καὶ ἐξουσιαστής.

Παγκοίτης, ου, ὁ. (πᾶς, κοίτη) ποιητ. ἐπίθ. τοῦ Πλουτωνος. »Ἅδης παγκοίτης, Σοφοκλ. Ἀντίγ. 815. καὶ, 821. ὁ φέρων ὅλα εἰς ἡσυχίαν, ὁ καθησυχάζων καὶ κοιμίζων τὰ πάντα.

Παγκόνιτος, ὁ, ἡ. (κονίω) Διόλου κονιορτισμένος, πλήρης κονιορτοῦ, ἀποκτημένος διὰ διαφόρων ἀγώνων ἢ κόπων. Σοφοκλ. Τραχ. 505. »Παγκόνιτα ἄθλα ἀγώνων.

Παγκόσμιος, ία, ιον (κόσμος) Εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἀνήκων ἢ ἐκτεινόμενος· κοινὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἢ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἐξ ὅλου τοῦ κόσμου, ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ ὤν, Ὀρφ.

*Πάγκοσμος, ὁ, ἡ, = παγκόσμιος.

Παγκρατής, οῦ, ὁ. (κράτος) Ὁ τὸ πᾶν κρατῶν καὶ ἐξουσιάζων· ὁ τοῦ παντὸς ἐξουσιαστής. Παντοκράτωρ, Σοφοκλ. καὶ ὁ πάντα καταδαμάζων, π. χ. πῦρ, Πίνδ. Νεμ. 4, 101.

Παγκρατησία, ἡ (παγκρατής). Δύναμις ἢ μεγίστη, ἢ πάντων ἐπικρατοῦσα· ἢ μόνη δύναμις, ἢ μόνη ἢ ἡ διαρκὴς κτῆσις καὶ κυριότης. »Ἱερωσύνης παγκρατησίαν, ἢ ἐφ' ὅρου ζωῆς κτῆσις καὶ κυριότης τῆς ἱερωσύνης, τὸ ἔχειν τὴν ἱερωσύνην ἐφ' ὅρου ζωῆ. Φίλ.

Παγκρατιάζω, Μέλ. άσω, Μετέρχομαι, ἐξασκῶ τὸ παγκράτιον· τὸ τοῦ παγκρατιαστοῦ ἔργον μετέρχομαι, Μεταφορ. νικῶ καθ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας, Φίλ. Ἰουδ.

*Παγκρατιάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἄρχων, ἢ ὁ πρῶτος τοῦ παγκρατίου.

Παγκρατιαστής, οῦ, ὁ. Ὁ τὸ παγκράτιον μετερχόμενος, πύκτης, Πίνδ. Νε. 3, 2. ὅθεν

Παγκρατιαστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν παγκρατιαστὴν ἢ εἰς τὸ παγκράτιον. ἰδιάζων, ἀναγόμενος, ἢ ὅμοιος τῷ παγκρατιαστῇ.

Παγκράτιον, τὸ (παγκρατής). Γύμνασίς τις τοῦ σώματος, ἥτις περιλαμβάνει τὴν πάλην καὶ τὴν πυγμὴν ἐν ταὐτῷ, Ἀριστοτ. Ἠθ. α'. 5. οἱ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξήσκουν τοῦτο οἱ νεανίσκοι, οἵτινες μετὰ ταῦτα Παλαισταὶ, ἢ Πύκται μόνον ἐγίνοντο. Περιγράφει ἀκριβῶς τοῦτον τὸν ἀγῶνα ὁ Φιλόστρατ. ἐν Εἰκόν. β'. 6. Πίνδαρ. Ἰσθμ. δ'. 77. Πλουτ. Προβλ. συμπ. καὶ Θεόκριτ. Εἰδύλ. κδ'. 110. ἴδε καὶ ἐν τῷ, Πυγμάχος· καὶ ἐν τῷ, Κυλιστικός. 2) ὡς τὸ, σκίλλα, Διοσκορ. β'. 203. Scilla maritima radice rubra, Λιν.

Πάγκρατος, ἠμαρτ. ἀνάγν. ἐξ Ἀριστοφ. ἀντὶ, Παγκρατής.

Πάγκρεας, ατος, τό. Μέρος τι ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι· ἔστι δὲ τοῦτο μία τῶν συνειλημμένων βαλανείων, ἥτις κεῖται ὄπισθεν τοῦ κατωτέρου μέρους τοῦ στομάχου, πρὸς τὸ μέρος τοῦ πρώτου σπονδύλου τῆς ὀσφύος, μεταξὺ τοῦ ἥπατος καὶ τῆς σπληνός, Ἰουῒ. »Ἡ δὲ παρὰ τὴν πρώτην τοῦ ἑτέρου ἐκφυσιν κειμένη σὰρξ διαπίμελος καὶ ἀδενώδης, πάγκρεας. 2) παρανόμ. γελοῖον, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ὁ Τίμων εἰς τὸν Σκιπτικὸν Πύῤῥωνα, Διογ. Λ, ζ, 33.

Παγκρότως, Ἐπίρ. (κρότος). Μετὰ πολλοῦ κρότου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 730.

Παγκρυφος, ὁ, ἡ (κρύπτω). Διόλου κεκρυμμένος, ἀμφ.

Παγκτήμων, ονος, ὁ, ἡ. (κτῆμα) Ὅστις κέκτηται, ἔχει τὰ πάντα, ὁ τὰ πάντα ἐν κτήσει, ἤτοι ὑπὸ κυριότητα ἔχων, Κλήμ.

Παγκτησία, ἡ, (κτάομαι) Ταὐτὸν τῷ, Παμπησία, ἡ κτῆσις ὅλων, Εὐσταθ.

Παγκυνικός, »Φάρμακον παγκυνικόν, Αἰλιαν. Ζῷ. Ἱστορ. ιβ'. 24. Ὀχυλὸς φύκου τινός. ἴδε ἐν τῷ, Φύκος.

Πάγκυφος, ὁ, ἡ (κυφός). Διόλου κεκυφώς, κυρτός, π. χ. »Ἐλαία πάγκυφος, ἐλέγετο ἐλαία τις, ἥτις ὑπῆρχεν ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν κατακεκαμμένην (κυρτὴν) καὶ χαμηλὴν, Ἡσύχ. καὶ Πολύδ. ς'. 162.

*Πάγξενος, ὁ, ἡ (ξένος). Δεχόμενος ὅλους τοὺς ξένους, πάντα ξένον, περιποιητικὸς ὅλων τῶν ξένων.

*Παγόλυτος, ὁ, ἡ (πάγος, λύω). Ἀναλελυμένος, π. χ. ὕδωρ, ἀναλελυμένον πάγου ἐνερόν.

Παγοπληξία, ἡ. (πλήσσω, πάγος) Νέκρωσις, παράλυσις, ἀκινησία μέλους τινὸς ὑπὸ τοῦ πάγους, ἢ ψύχους προξενουμένη, Ἱππιατρ.

Πάγος, ὁ, (πήγνυμι). Πᾶν ὅ,τι ἔγινε στερεὸν, ἀκαμπτον, πάγιον, ἢ ἐπήχθη, συνεπυκνώθη ἢ ἐστληρώθη, ὅθεν α) βράχος μέγας καὶ ἐξέχων, σκόπελος, στερεὰ κορυφὴ βουνοῦ ἢ πέτρας, πετρῶν ἢ ὀρῶν ὀξεῖα ἐξοχὴ, Ὀδυσ. Ε, 405. καὶ 411. εἶτα δὲ ἐν γένει, βουνὸν, λόφος, ὄχθος, Ἡσ. Ἀσπ. 439. Πινδ. Ὀλ. 10. 59. Ἰσθμ. 2, 47. πρβ. πηγάς. καὶ ἐντεῦθεν ἐν Ἀθήναις »Ἄρειος πάγος«, δικαστήριον ἐν ἀκροπόλει οὕτω καλούμενον. Πάγος μὲν, ὅτι ἐν τόπῳ ὑψηλῷ τοῦτο, Ἄρειος δὲ, παρ' ὅσον οἱ φόνοι ἐκεῖσε ἐκρίνοντο· ὁ δὲ Ἄρης τούτων ἔφορος ἦν, ὅρα Παυσανίαν ἐν Ἀττικ. κή. β) τὸ ψύχος, ἢ ὑπερβολικὴ ψύχρα ὅτε πήγνυνται τὰ ὕδατα, παγετὸς, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ [πεπηγὸς ὕδωρ, ὁ κρύσταλλος, ἢ πάχνη· λέγεται δὲ καὶ πληθ. Πάγοι, οἱ· Παρ' Ἀριστοτέλ. Προβλ. ιβ'. 5. κεῖται καὶ οὐδετ. Πάγος, τό. πρβ. παγετὸς, πάχνη, πηγὰς, πηγυλίς. γ) ἡ ἐπιδερμὶς (τζίπα, γρᾶυς), ἥτις γίνεται ἐπάνω τοῦ γάλακτος καὶ ἑτέρων ῥευστῶν· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Ἐπίπαγος· δ) τὸ Περιτόναιον, ἢ τὰ ἔντερα τῆς κάτω κοιλίας περικαλύπτουσα μεμβράνη. ε) τὸ ἅλας, τὸ ὁποῖον ἀπομένει ἐξατμιζομένου τοῦ θαλασσίου ὕδατος, καὶ ἐντεῦθεν ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἅλς, ἢ θάλασσα αὐτὴ, Λυκόφρ.

Πάγουρος, ὁ. Εἶδος θαλαστίου μεγάλου καρκίνου, τὸν ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια Παγούριον, καὶ Πάγουρον καλεῖ· ἐντεῦθεν καὶ τὸν ἐν τοῖς ποταμοῖς Καρκίνον, ἡ συνήθεια, Κάβουρον καὶ Κάβουραν (τροπῇ τοῦ π εἰς κ) πρὸς διάκρισιν ἐκάλεσε· καὶ ὑποκορ. Καβούριον. παρὰ Πλιν. pagurus, Ἰταλ. paguro· (ἤτοι παρὰ τὸ πήγνυμι, μόνον, καθὸ ἔχων σκληρὸν ὄστρακον, ἢ παρὰ τὸ πήγνυμι, καὶ οὐρά, καθὸ ἔχων σκληρὰν, ὀστρακώδη οὐράν.)

*Παγόω, (πάγος). Κάμνω τι νὰ παγώσῃ, πήξῃ.

*Πάγρος, ὁ. Εἶδος πτηνοῦ ἄγνωστον.

Παγχάλεπος, ὁ, ἡ (χαλεπός). Διόλου ἢ λίαν χαλεπὸς, βαρὺς, δύσκολος, δυσχερὴς, ἐχληρὸς, βαρετὸς, ἐπιβλαβὲς, ἢ κινδυνώδης. (-νυν)

Παγχάλκεος, καὶ, Πάγχαλκος, ὁ, ἡ. (χαλκός). Διόλου ἤτοι ὅλος χάλκινος, Ἰλ. Τ, 102. Ὀδ. Σ. 378.

*Παγχαλκεύς, έως, ὁ (χαλκεύς). Τεχνίτης, ὅστις ἠξεύρει νὰ κατασκευάζῃ πάντα.

Παγχαρής, ὁ, ἡ. (χαίρω). Ὅλος ἢ διόλου χαρούμενος, περιχαρής. 2) ἐνεργ. διόλου ἢ πάντας χαροποιῶν, εὐφραίνων. »Ἰλίου παῖς παγχαρὴς, ἐκαλεῖτο βασιλεύς τις τῆς Αἰγύπτου.

Πάγχι, Ἐπίρ. Ταὐτὸν τῷ, Πάγχυ, Ὀρφ. (ὁ τύπος πάγχη παρ' Ἀλεξ. Αἰτ. ἀμφ.)

Πάγχορτος, ὁ, ἡ (χόρτος). Παρέχων πᾶσαν ἐνδεχομένην τροφὴν, πάντα τὰ ἐνδεχόμενα φαγητὰ, πλούσιος τροφῆς· ὅθεν, πάγχορτα, τὰ, ὅλα τὰ δυνατὰ φαγητὰ, χόρτα. »Ὃν παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν, Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. σελ. 99.

Πάγχρηστος, ὁ, ἡ (χρηστός). Ὅλος, πάντῃ, κατὰ πάντα χρήσιμος, εἰς κάθε χρῆσιν ἐπιτήδειος, ὠφέλιμος, εὔχρηστος, καλός· τὸν ὁποῖον

δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τις εἰς ὅλα, Ξενοφ. Ἀπολ. «Ποῖον ἄλλο κτῆμα οὕτω πάγχρηστον (ὡς ὁ φίλος)».

Πάγχριστος, ὁ, ἡ (χρίω, πᾶς). Διόλου, ὅλος κεχρισμένος, ἀλειμμένος. «Παγχρίστῳ πειθοῦς συγκαθείξω, Σοφοκλ. Τραχ. 661. ὅπου τὸ, πάγχριστον, καὶ εἶναι ὡς καὶ τὸ, πανάκεια, χρίσματι, τὸ ὁποῖον διόλου κερδίζει ἀγάπην.

Πάγχρυσος, ὁ, ἡ ουν. Ὅστις ἔχει ὅλα τὰ χρώματα, ὄνομα λίθου τινός.

Παγχρύσεος, καὶ πάγχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Διόλου κεχρυσωμένος, καθόλου χρυσός, διόλου μαλαγματένιος, ὁλόχρυσος. Ἰλ. Β. 448. Ὕμν. Ὅμ. καὶ Ἡσ. Θ. 335. καὶ Πινδ. (ὁ β'. τύπος εὐχρηστος παρὰ Λογογρ.)

Πάγχυ, Ἐπίρ. (πᾶς, πᾶν) Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ πάνυ. Διόλου, τελείως, κατὰ πάντα, Ὅμ. καὶ Ἡροδ. ἐπιτετμ. μάλα πάγχυ, Ἰλ. Ξ, 143. Ὀδ. Ρ, 217. πάγχυ μάλα, Ἰλ. Μ, 165. Ὀδ. Ξ, 307. καὶ, πάγχυ λίην, Ὀδ. Δ, 875. ἔτι δέ, ἐπὶ πάγχυ, Ἡσ. Ἔρ. 266.

Πάγω, πάγγω· ἰδε πήγνυμι. Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας παγόω, παγόνω.

*Πᾰγῶ, ὑποταικ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ πήγνυμι. (υ—)

Παγώδης, ες, ὁ, ἡ (πάγος), ταὐτὸν τῷ, παγετώδης.

*Πᾰγών, ἡ παγών, Δωρ. ἀντὶ πηγών, γεν. πληθ. τοῦ πηγή.

Παγωτός, ἡ, ὁν. Πεπηγμένος, παγωμένος, ὁ ἐκ πάγου κατεσκευασμένος, παρὰ τοῖς Νεωτ.

Πάδάω, Δωρικ. ἀντὶ, Πηδάω. «Ἔτι μέθεν ἀκαρδὶς πάδᾶν. Σώφρων παρ' Ἀπολλων. Δυσκόλ. «Παδήτω, ἀντὶ, πηδάτω.

*Πάδιος, η, ον. Ἐκ τοῦ δένδρου πάδος ὤν.

Πάδος, παρὰ Θεουρόστ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 1. Εἶδος δένδρου ἢ φυτοῦ, ἴσως, prunus padus, πρβ. πήδος.

Παδαίνω, (πάδος) Εἰς πάδος βάλλω. «Τοὺς ἀκρωμένους παδαίνειν, Διονύσ. Ἁλικ. ε' σελ. 1007. Μέσ. παδαίνομαι, εἰς πάδος εἰμί, εἰς παθητικὴν διάθεσιν ἢ σφοδρὰν κίνησιν πίπτω, ἢ εἰμί, τὴν ὁποίαν καὶ ἐκφράζω διὰ λόγων, διὰ πράξεων καὶ σχημάτων τοῦ προσώπου, καθὼς, π. χ. παραστήσουσι τὴν παθητικὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς οἱ ῥήτορες, οἱ δραματοποιοί, οἱ ποιηταί, οἱ τεχνῖται, ἄρα παροτρῶ πάδος τε, ἢ παροτρῶ τι ἐμπαθῶς, μὲ πάθος· παρὰ δὲ τοῖς Μεταγν. Σοφισταῖς καὶ ἀντὶ τοῦ, δεινοπαθῶ, παρακονοῦμαι.

*Πάδε, ἐπ. γ'. προσπ. ἀόρ. τοῦ πάσχω, ἀντὶ ἔπαθεν, Ὅμ. (ε)

Πᾰδέειν, Ἐπ. ἀπαρμ. ἀόρ. τοῦ πάσχω, ἀντὶ παθεῖν, Ὅμ. ὅθεν

*Πᾰδεῖν, ἀπαρμ. ἀόρ. τοῦ πάσχω.

Πάθη, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, πάθημα, καὶ πάθος. Ἡρδ. καὶ Πίνδ. Παρ' Ἡροδ. συνήθ. ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας ἀντὶ τοῦ, πάθημα, πόνος, συμφορά, δυστυχία. «Ἡ πάθη τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ τυφλότης, Ἡρόδ. 2, 111.

Πάθημα, τό. Ταὐτὸν τῷ, πάθος. Συμφορά, δυστυχία, κακόν, Παρὰ δὲ Ἡρόδ. 1, 207. 8, 136. κατὰ πληθ. πάσχουσα ἡ ἐμπαθὴς κατάστασις, ἔκφρ. συμβεβηκός τι, τὸ ὁποῖον συμβαίνει ἢ δύναται νὰ συμβῇ τινι, θέσις, διάθεσις, Πλατ. καὶ Ξεν. (οἱ Αἰτωλοὶ εἶχον καὶ τὴν μεταπλαστ. πληθ. δοτ. παθημάτοις ἀντὶ παθήμασι. (ε)

Πάθησις, ἡ (πάσχω, παθεῖν). Τὸ πάσχειν, ὑποφέρειν.

Παθητικός, ἡ, ὄν. καὶ Ἐπίρ. Παθητικῶς. Πάσχων, ὑπομένων, αἰσθανόμενος· ἀνήκων εἰς πάθος ἢ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, πάθους, αἰσθήσεως ἱκανός. αἰσθαντικός, ὅθεν β) πλήρης αἰσθήματος, ἔχων παθητικὴν ἔκφρασιν. γ) παρὰ Γραμμ. παθητικὸν ῥῆμα, πάθους σημασίαν ἔχων. 2) ἐνεργητ. πάθος ἢ αἴσθημα γεννῶν προξενῶν.

Παθητός, ἡ, ὄν. (πάσχω, παθεῖν). Εἰς πάθος ἢ πάθη, ἢ ἀσθενείας ὑποκείμενος. Ὅστις εἶναι δυνατὸν ἢ εἶναι ἱκανὸς νὰ πάθῃ, ἱκανὸς τῶν παθῶν.

Παθικεύομαι, (παθικός) μέσ. Ἀποθ. παθικός εἰμί, ἢ γίνομαι, ἤτοι ἀφίνομαι νὰ μὲ μεταχειρισθῶσιν εἰς παρὰ φύσιν ἀσέλγειαν, πορνείαν, ὡς ὡς κίναιδος.

Παθικός, ἡ, ὄν (πάσχω). Κυρίως, παρέχων ἑαυτὸν παθικόν, πάσχοντα, σύχ' ἐνεργοῦντα, συνήθ. ὅστις πάσχει, ἤτοι ἀφίνει ἑαυτὸν εἰς τὸ νὰ ἐνεργῇ εἰς τὸ σῶμά του ἄλλος τις τὴν ἀρσενοκοιτίαν· ὁ τὸ πάθος τῆς ἀρσενοκοιτίας μετερχόμενος, ἐν γένει ἀσελγής, πλήρης ἀρσενοκοιτίας.

Πάθνη, ης, ἡ, ποιητ. ἀντὶ φάτνη, Μοῖρ. σ. 391.

Παθογνωμονικός, ἡ, ὄν (πάθος, γνώμων) Ἀνήκων εἰς τὸ γνωρίζειν τὰ πάθη, τὰς νόσους· εἰς τοῦτο γεγυμνασμένος ἢ ἐπιτήδειος· ἀνήκων εἰς τὸ πάθος.

Παθοκράτεια, ἡ, Παθοκρατορεία (κρατέω). Τὸ κρατεῖν, κυριεύειν τὰ πάθη, Ἰώσηπ.

Παθοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ κτείνων τὰ πάθη, Εὐστάθ.

Παθολογέω, ῶ (λόγος). Λέγω, ὁμιλῶ ἢ πραγματεύομαι περὶ παθῶν, ἢ νόσων, Ἀντωνίν. ἡ. 13. ὅθεν

Παθολογία, ἡ. Ὁμιλία, πραγματεία περὶ παθῶν. καὶ

Παθολογικός, ἡ, ὄν. Εἰς παθολογίαν ἀνήκων, ἔξαιρ. ἡ παθολογική, προσυπακουομ. τέχνη, ἢ περὶ παθῶν, ἀσθενειῶν πραγματευομένη ἐπιστήμη.

Παθοποιία, ἡ. Ἡ κίνησις, διέγερσις τῶν παθῶν, Ῥουφῖν. σχημ. 36.

*Παθοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ τὰ πάθη κινῶν, διεγείρων, ἐπὶ ῥητόρος.

Πάθος, εος, τό. (πάσχω, παθεῖν). Ὅ,τι ἔπαθέ τις ἢ πάσχει· ὅθεν α) σωματικῶς, πόνος, ἀσθένεια, πάθος· καὶ ἐντεῦθεν, τὸ ὕστατον πάθος, ὁ θάνατος, Ἡρόδ. 2, 133. β) ἀπ' ἐξωθεν προσπερχόμενόν τι συμβεβηκός, συμφορά, δυστυχία, ἢ ὁποία ἐνσκήπτει τινί, τύχη, τὴν ὁποίαν πάσχει τις, Ἡρόδ. πρβ. πάθη καὶ πάθημα, ὅθεν, «τὰ παθήματα μοι μαθήματα γέγονεν, Ἡρόδ. 1, 202. γ) ψυχικῶς, πάθος, ἤτοι ζωηρά, ἢ ἄλογος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις, αἴσθημα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον διατίθεται ἡ ψυχὴ καὶ πάσχει καὶ μὴ θέλουσα, ὅθεν τόσον ἔρως, ὑπερβολικὴ κλίσις πρός τι, ὅσον καὶ μῖσος, ἀποστροφή· ὁ Ἡρωδιαν. λέγει. «Τὸ Ἀντωνίνου τῆς μνήμης πάθος». ε'. ζ. ἀντίκειται τῷ «Μῖσος Μακρίνου· καὶ «Πάθος τυραννίδος ὠμῆς». ζ'. 15. ὅπου εἰς μὲν τὸ πρῶτον σημαίνει τὸ, κλίσις, εἰς δὲ τὸ δεύτερον τὸ, μῖσος. δ) μία ἐκ τοιαύτης καταστάσεως προκύψασα, ἐν πάθει πραχθεῖσα πρᾶξις ἢ ἔργον, ἔνθα τὸ πράττειν δὲν εἶναι πάντῃ ἐλεύθερον, ὡς ἐπί τινος πράξεως λέγει ὁ Ἡρόδοτ. Α'. 137. «Ἀνήκεστον πάθος ἔρδειν», πράττειν κακήν τινα καὶ ἀδιόρθωτον πρᾶξιν. ε) πᾶσα πάσχουσα κατάστασις τόσον τοῦ σώματος, ὅσον τῆς ψυχῆς, ἐξωτερική ἢ ἐσωτερική κατάστασις, θέσις, διάθεσις, ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων. β) παθητική κατάστασις τῆς ψυχῆς, ἐπιδεκτικότης, εὐπαράφορον, ἐρεθιστικότης, αἴσθημα, αἴσθημα πρός τινα τέχνην, ἀντικ. τῷ, ἐπιστήμη, Διον. Ἁλ. γ) ἐν τῇ ῥητορικῇ, ἔκφρασις παθητική, πλήρης πάθους, κίνησις, ἥτις διεγείρεται εἰς τὸν ἀκροατὴν διὰ τῆς δεινότητος λόγου τινὸς ἐγγράφου ἢ προφορικοῦ, ἔγγραφος ἢ διὰ στόματος παράστασις τοῦ πάθους, πρβ. ἦθος, ζ. 3) ἐν τῇ Γραμμ., τὰ πάθη μιᾶς λέξεως, π. χ. κλίσις, συζυγία, κ. τ. λ. (υυ)

Πάθω, ὑποταικ. ἀόρ. τοῦ, πάσχω, Ὅμ.

*Παθών, οῦσα, ὄν, μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ πάσχω.

Παιάν, ᾶνος, ὁ. Ἰων. καὶ Ἐπ. Παιήων, ονος· παρὰ Μεταγν. καὶ Παιών, ῶνος. Ὁ ἰατρός τῶν θεῶν, ὅστις ἐν Ἰλ. Ε, 401. καὶ 899. ἰατρεύει τὸν πληγωθέντα Ἄρην καὶ Ἄρην, πρβ. Πυθ. 4, 481. ὅθεν, «Παιήονος γενεθλὴν, οἱ ἰατροί, Ὀδ. Δ, 232. β) μετ' Ὅμ. μετηνέχθη ἡ ὀνομασία αὕτη εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν υἱόν αὐτοῦ Ἀσκληπιόν, οἱ ὁποῖοι διὰ χρησμῶν ἢ συμβουλῶν ἐλύτρωνον ἀπὸ νόσων καὶ ἄλλων κακῶν· ὅθεν καὶ γ) ὡς προσηγορικόν, πᾶς τις ἰατρός, καὶ κατὰ πλατυτέραν ἔτι ἔννοιαν, ὁ σωτήρ, λυτρωτής, ἐλευθερωτὴς ἀπὸ κακοῦ τινος ἢ δυστυχίας, ὡς καὶ τὸ, παιών. 2) παιάν, Ἰων. παιήων, παρρησιαστικός τις, κατανυκτικός, πολύχορδος καὶ πολύφωνος πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνος, διὰ νὰ ἐξιλεώσωσιν αὐτὸν καὶ νὰ τὸν παρακινήσωσιν εἰς ἀποτροπὴν καὶ κατάπαυσιν κακοῦ τινος καὶ λοιμοῦ, σταλέντος ὑπ' αὐτοῦ, Ἰλ. Α, 173. «Καλὸν ἀείδοντες παιήονα». πρβ. Σοφ. Ο. Τ. 187. μετέπειτα δὲ καὶ πᾶς τις ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, καὶ τέλος, ἐν γένει, δημόσιος ὕμνος, ἐξαιρτ. πρός τινα θεότητα, ὕμνος ἀγαλλιάσεως, νίκης, ἐπαίνου, δοξολογίας, εὐχαριστίας, Ἰλ. Χ, 391.. Ὠδή τις ἢ Ὕμνος (τραγούδιον) ἢ ἐγκώμιον ἐπὶ εὐτυχίᾳ καὶ νίκῃ πρὸ τῆς μάχης καὶ μετὰ τὴν μάχην ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ᾀδόμενος, Σχολ. Θουκυδ. α'. 50. «Δύο παιᾶνας ᾖδον οἱ Ἕλληνες, πρὸ μὲν τοῦ πολέμου τῷ Ἄρει, μετὰ δὲ τὸν πόλεμον τῷ Ἀπόλλωνι». Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. δ'. 10. «Παιὰν ἐνταλίοις», πολεμικός, ὁ πρὸ τῆς μάχης ᾀδόμενος εἰς τιμὴν τοῦ Ἄρεως· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τὴν εὐοχίαν ἤτοι μετὰ τὸ συμπόσιον, πρβ. Ἰηπαιήων β) Κρητῶν παιήονες, οἱ ψάλται τοιούτων ὕμνων παρὰ Κρησί, Ἔμν. Ἀπολλ. 518 3). καὶ — Παιών, 3. Ὁ Ὅμ. χρῆται ἀεὶ τῷ Ἰων τύπῳ. Ἐν τῇ Μετρικῇ λέγεται καὶ πούς τις συνιστάμενος ἢ ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν-υυυ, ἢ ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μακρᾶς υυυ—. Ὅρα Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. γ'. 8. ὅθεν

Παιανίζω, καὶ, παιωνίζω. Ἄδω, ψάλλω τὸν παιᾶνα, ὕμνον δοξολογίας, ἐξαιρτ. πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, ἢ ψάλλω τὸν ἐπινίκιον ἢ πολεμικὸν ὕμνον, ἢ ψάλλω ὕμνους μετὰ τὸ συμπόσιον σπένδων πρὸς τοὺς θεούς. Ξενοφ. ἀναβ. Α'. κ'. 12. «Ἐπαιάνιζον οἱ Ἕλληνες, καὶ ἤρχοντο αὐτίοι ἰέναι τοῖς πολεμίοις».

Παιανικός, ἡ, ὄν. εἰς Παιᾶνα ἀνήκων, ἀναγόμενος, ἐκ τοῦ Παιᾶνος ὤν, ἢ κατὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ.

Παιανισμός, ὁ (παιανίζω). Τὸ παιανίζειν, ἤτοι ψάλλειν τὸν Παιᾶνα.

*Παιανιστής, οῦ, ὁ. Ὁ ψάλλων τὸν παιᾶνα.

*Παιανογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Γράφων ἢ συνθέτων παιᾶνα.

Παιάων, ονος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Παιήωνος.

Παίγμα, ατος, τό. (παίζω). Παιδιά, παιγνίδιον. ἀστεϊσμός. Εὐριπ. Βάκχ. 180. «Λωτοῦ παίγμαν παιγνίδι εἰς τὸν αὐλόν, φλοέραν.

Παιγμός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, παιδιά, παιγνιά. Παιγνίδιον· ἀστεϊσμός· καὶ περιγέλοιον, ἐμπαιγμός.

Παιγμοσύνη, ἡ. (ὡσανεὶ παρὰ τὸ παίγμων) ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Παιγμός, Στησίχορος παρὰ Πλουτάρχῳ.

Παιγνήμων, ονος, ὁ, ἡ, ὡς τό, Παιγνιήμων, ἐκ Σουίδ.

Παιγνιά, ἡ. (παίζω) ὡς τό, παιδιά. Ἀθυρμα, παιγνίδιον, χορατᾶς, παίγνιον, ἐμπαιγμός. Ἡρόδ. 1, 94, 2, 173. ἔνθα ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν ἡμαρτημ. εἰσέτι τονίζεται παιγνία. καὶ παρὰ Ξε-

νοφ. Β'. γ'. 18. 2) ἀντὶ τοῦ, ἑορτή, Ἀριστοφ. Λυσ. 700.

*Παιγνιαγράφος, ὁ, ἡ, = παιγνιογράφος.

Παιγνιήμων, ονος ὁ, ἡ (παιγνιά). Ταὐτόν, τῷ παιγνιώδης, ἀστεῖος, Ἡροδ. 2, 173. καὶ Ἀθήν. σελ. 261.

Παιγνιογράφος, ὁ, ἡ (γράφω) Ὁ παιγνιώδη, εὔκολα καὶ παραμικρὰ ποιήματα γράφων, Ἀθήν. σελ. 638.

Παίγνιον, τό (παίζω). Παιδιά, παιγνίδιον, διατριβὴ τοῦ καιροῦ διὰ τῆς σφαίρας, ἀστραγάλων, κ. τ. τ. ἀστεϊσμός, βωμολοχία, Ἡρόδ. 1, 94. ἐξαιρτ. χαρίεν καὶ ἀστεῖόν τι ἢ εὔκολον καὶ μικρὸν ποιημάτιον, χαροποιὸν τραγούδιον, οἷον παρὰ Μελεαγρ. Ἐπιγρ. 111. τὸ ᾆσμα, τραγούδιον τοῦ τέττιγος. 2) ἀντικείμενον τοῦ ἀστεϊσμοῦ ἢ γέλωτος, τὸν ὁποῖον περιπαίζει τις ἀστειζόμενος ἢ νεανευόμενος. ludibrium. Ἐν Ἀνάλεκτ. β'. 358. καλεῖται ὁ Καλλίμαχος. »Τὸ κέδαρμα, τὸ παίγνιον, ὁ ξύλινος νοῦς· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὃν περιπαίζει καὶ περιγελᾷ ὁ κόσμος καταφρονητικῶς. »Παίγνιον τοῦ κόσμου λέγομεν. 3) Ὁ Θεόκριτ. ἰδ. 50. καλεῖ τοὺς ἀπατηλοὺς ἢ κακοήθεις Αἰγυπτίους »Κακὰ παίγνια», des mauvais sujets· πλὴν δύναται καὶ νὰ συνταχθῇ παρ' αὐτῷ τοῦτο οὕτως. »Οἷα ἔπειστόν κακὰ παίγνια», οἷους αὐτοὶ συνείθιζον νὰ παίζωσι κακοὺς ἀστεϊσμούς.

Παίγνιος, ὁ, ἡ. Ἀστεῖος, γελοῖος, χρησιμεύων εἰς παιδιάν· διατριβὴν τοῦ καιροῦ, ὃν μετεχειρίζοντο εἰς τοῦτο, πρὸς τὸν ὁποῖον παίζει τις, π. χ. νάνος καὶ μικρὰ παιδία. Ἀνάλεκτ. β'. 372. »Καρύων παίγνιος εὐστοχίνι, ὁ παίζων ἢ ῥίπτων εὐστόχως τὰ κάρυα, τὸ διὰ τῶν καρυδίων παιγνίδιον.

Παιγνιώδης, ὁ, ἡ. (παιγνία, εἶδος). καὶ Ἐπίρ. Παιγνιωδῶς. Πρὸς διασκέδασιν τοῦ καιροῦ παίζων παιδιάν τινα ἢ χορατεύων, πλήρης παιγνίων, ἀστεῖος, γελοῖος, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων. »Τὸ παιγνιῶδες, ἀστειότης, εὐτραπελία, χαριεντότης, χορατάς, καλὴ διάθεσις τῆς ψυχῆς, εὐθυμία, (καλὸν κέφι), Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. γ'. 24.

Παιδαγρέται, οἱ (παῖς, ἀγείρω). Παρὰ Λακεδαιμονίοις, ταὐτὸν τῷ, Ἱππαγρέται. Ἡσύχ. Ruhnk, Τίμ. 150.

Παιδαγωγεῖον, τό. Ὁ τόπος, ἡ διατριβή, ἡ μονή, ἡ ὁδός. ἡ κατοικία τοῦ παιδαγωγοῦ, σχολεῖον, διδασκαλεῖον, Δημοσθ. 2) οἱ αὐτοῦ συνηγμένοι μαθηταί. 3) γύμνασις φιλολογική.

Παιδαγωγέω, ῶ. Μέλ. -ήσω. Παιδαγωγὸς εἰμί, ἄγω, ὁδηγῶ, συντροφεύω, διδάσκω, ἀνατρέφω παιδία, ἢ ἐν γένει, νέους· καθόλου δὲ ὁδηγῶ, διδάσκω τὸ πῶς δεῖ πολιτεύεσθαι, ἢ τὰ καθήκοντα· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ συντροφεύω, παρακολουθῶ, ἀκολουθῶ κατ' ἴχνος, τινά· Ὁ Πλάτ. πολ. Γ'. λέγει περὶ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου. »Αὐτοὶ ὃν ἐπαιδαγώγουν ὅπη ἤθελον, ἕως ἱκανῶς παιδείας μεταλάβωσιν· καὶ Ἀλκιβιάδ. α'. περὶ τὸ τέλος. »Παιδαγωγήσω σε ἀπὸ τῆς δε τῆς ἡμέρας· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, παιδεύω, διοικῶ, χαληναγωγῶ, καταδαμάζω· ὅθεν

Παιδαγώγημα, τό. Πρᾶξις, τύπτημα, ἢ τρόπος, μέθοδος ἑνὸς παιδαγωγοῦ· παιδαγωγικὸν ἀντικείμενον· ὅθεν 2) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀνατροφῆς, ὁ παιδαγωγούμενος, ὁ μαθητής, ὡς τό, παίδευμα.

Παιδαγώγησις, ἡ, παιδαγωγία, ἡ (παιδαγωγός). Ἡ ἀγωγή, ὁδηγία πρὸς τὰ καλὰ ἤθη, καθοδηγία τοῦ παιδός, τὸ ὁδηγεῖν καὶ συντροφεύειν παιδία, ἢ νέους ἐν γένει, ἡ διδασκαλία καὶ καλὴ ἀνατροφὴ αὐτῶν· καθόλου δὲ παιδεία, διδασκαλία, ὁδηγία πρὸς τὸ καλόν. 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ παιδαγωγοῦ.

Παιδαγωγικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. παιδαγωγικῶς. Ἀνήκων εἰς τὸν παιδαγωγόν, ἢ εἰς τὴν παιδαγωγίαν, εἰς παιδαγωγίαν ἀναγόμενος, ἐπιδεικτικὸς ἢ ἁρμόδιος. »Παιδαγωγικήν», ἡ ὑπακουομ. τέχνη, ἡ τῆς παιδαγωγίας ἐπιστήμη. 2) καθόλου, ὁδηγῶν, ὑπάγων, εἰσάγων, ἐπιταχύνων, συνεργῶν, Ὁ Πλάτ. ἐν Πολ. γ'. καλεῖται, »Νοσημάτων παιδαγωγικήν», μέθοδον θεραπείας, μετὰ γυμναστικῆς ἡνωμένην.

Παιδαγωγός, ὁ, ἡ (παῖς, ἄγω, ἀγωγή). Παῖδας, ἢ νέους ἄγων, ὁδηγῶν, συντροφεύων, εἰσηγούμενος, προπαιδεύων, διδάσκων ἢ ἀνατρέφων, ὡς »Θεράπων παιδαγωγός· ἔτι δὲ καὶ »γυνὴ παιδαγωγός», Διονύσ. Ἁλικ. ζ'. καὶ Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. ιδ'. 20. συνήθ. ὡς οὐσιαστ. παιδευτής, διδάσκαλος, ἀνατροφεύς, σύντροφος τῶν παίδων· ὅστις δηλαδὴ διδάσκει τοὺς παῖδας καὶ ὁδηγεῖ αὐτοὺς εἰς τὴν μάθησιν τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τοῦ καλοῦ πολιτεύματος, παιδός ἀγωγός. Παρ' Ὁρατίῳ τέχν. ποιητ. 161. λέγεται ὁ παιδαγωγός, custos, ὅ ἐστι, φύλαξ, φρουρός. Παρ' Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις ἐλέγετο, κυρίως ὁ δοῦλος (σκλάβος.) = ὅστις ἐσυντρόφευε τὸν παῖδα, ἤτοι τὸν υἱὸν τοῦ κυρίου αὐτοῦ ὅπου καὶ ἂν ἐπορεύετο, ἔτι δὲ ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ εἰς τὸ γυμνάσιον καὶ πολὺν ὀπίσω ἐκάθε. Ἡρόδ. Η', 75. ποικέτης δὲ (ἦν ὁ Σίκινος) καὶ παιδαγωγὸς τῶν Θεμιστοκλέους παίδων. Ξενοφ. Λακεδ. πολ. β'. 1. »Ἐπειδὰν τάχιστα αὐτοῖς (τοῖς Ἕλλησι) οἱ παῖδες τὰ λεγόμενα ξυνιῶσιν, εὐθὺς μὲν ἐπ' αὐτοῖς παιδαγωγοὺς θεράποντας, ἐφιστᾶσιν, εὐθὺς δὲ πέμπουσιν εἰς διδασκάλους, μαθησομένους καὶ γράμματα, καὶ μουσικήν, καὶ τὰ ἐν τῇ παλαίστρᾳ. Ὁ δὲ Λυκοῦργος, ἀντὶ μὲν τοῦ ἰδίᾳ ἕκαστον παιδαγωγοὺς δούλους ἐφιστάναι, ἄνδρα ἐπέστησε κρατεῖν αὐτῶν, ἐξ ὧνπερ αἱ μέγιστοι ἀρχαὶ καθίστανται, ὃς δὴ καὶ παιδονόμος καλεῖται· τοῦτον δὲ κύριον ἐποίησε, καὶ ἀθροίζειν τοὺς παῖδας, καὶ ἐπισκοπεῖν, εἴτις ῥᾳδιουργοῖ, ἰσχυρῶς κολάζειν· τοιοῦτο καὶ τὸ παρ' Εὐριπιδ. Φοίν. 94. ἐν γένει σύντροφος, ἐπιστάτης, ἔφορος, ἀνατροφεύς, διδάσκαλος τῆς νεολαίας τῶν ἀρρένων.

Παιδαρίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ παιδάριον. Μικρὸν παιδίον, παιδάκιον· λέγεται ἐπὶ ἄρσεν. καὶ θηλυκ.

Παιδαριεύομαι, εύσομαι, μέσ. Ἀποθ. Φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς παιδίον, Στοβ. λόγ. 161. ἐκ τοῦ

*Παιδάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ παῖς. Μικρὸν παιδίον, ἄρσεν, ἢ θῆλυ. 2) νέος σκλάβος (ᾳ).

Παιδαρίσκος, ὁ, Ταὐτὸν τῷ, παιδάριον, ὑποκορ. τοῦ παῖς, Ἡλιόδ. ε'.

Παιδαριώδης, ος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. παιδαριωδῶς (παιδάριον, εἶδος). Κατὰ τὸν τρόπον τῶν μικρῶν παιδίων· οἷν. ἐν τρόπον ἐκδέχεσθαί τις καὶ προσμένει ἀπὸ παιδία, ἁρμόζων, πρέπων εἰς τὰ παιδία, ἀσύνετος, ἄτοπος, Ἀριστοτ.

Παιδαρτάω, ῶ. ὅσω, παιδάρτησις, ἡ. Παρὰ Πυθαγορείοις Δωρικῶς, ταὐτὸν τῷ, νουθετέω, καὶ νουθέτησις, Ἰαμβλιχ, εἰς Πυθαγ. 22. καὶ 31. ἴδε ἐν τῷ, πελαργάω, ἀμφ.

Παιδαρύλλιον, τό· Ταὐτὸν τῷ, παιδάριον, Πρακτικ. τῆς γ'. οἰκουμ. Συνόδ.

Παιδεύω, καὶ παιδεύωάω, παιδεύωῶν, ἀντὶ τοῦ, παίζω, παιζουσῶν, Λακων. Ἀριστοφ. Λυσ. 1313. πρβ. πᾶα, καὶ μῶα.

Παιδεία, ἡ (παιδεύω). Ἀγωγή, τροφὴ καὶ διδασκαλία περὶ τὰ μαθήματα τοῦ παιδός· καθόλου δὲ, ἀνατροφή, μάθησις, νουθεσία, εἰσαγωγὴ εἰς γνῶσιν τῶν ἐθίμων καὶ καθηκόντων, διδασκαλία καὶ γενικῶς, ἡ περὶ τὰ γράμματα καὶ τὰ μαθήματα σπουδὴ καὶ γύμνασις, πολυμάθεια, ἐπιστήμη, γνῶσις πολλῶν πραγμάτων σοφία, τέχνη, Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', β' 1. »Τοῖς δὲ νομίζουσι παιδείας τε τῆς ἀρίστης τετυχηκέναι, καὶ μέγα φρονοῦσιν ἐπὶ σοφίᾳ. Ὁ Γέλλιος ἐν ιγ', 15. Humanitas, εἶπε τοῦτο· ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλλικῷ institution, érudition, discipline. Ὁ Εὐριπ. ἐν Τροιάδ. 128. λέγει »Πλεκτὰν Αἰγύπτου παιδείαν», τὴν τέχνην τοῦ ποιεῖν σχοινία (καλωστροφία)· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ σχοινίον, ὁ κάλως· ἐκ δὲ μέρους τοῦ ἀντικειμένου λέγεται καὶ ἡ φιλολογία ἑνὸς λαοῦ ἢ ἐπιστήμη καὶ ἡ τέχνη, τὴν ὁποίαν αὐτὸς κέκτηται, ἔχει· τέλος δὲ, ἡ ἄσκησις τέχνης τινός, τῆς μουσικῆς, Πλατ. Συμπ. 12, 10. καὶ μεταφορ. ἡ ἀνατροφὴ τῶν ζώων, τῶν φυτῶν, ὡς παρὰ Θεοφράστ. Αἰτ. Φυτ. α' 9. λέγεται καὶ ἐπὶ φυτῶν, ὁ σχηματισμὸς καὶ ἡ μόρφωσις αὐτῶν, ἤτοι καὶ ἀναγωγή, λέγεται. — 2) ἡ νεότης αὐτή, ἡ νεανική, παιδική ἡλικία, νηπιότης, Θέογν. 1305. 1348. πρβ. παιδία (οὐχὶ παιδιά). — 3) παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἀντὶ τοῦ, τιμωρία, βασανος.

Παίδειος, ὁ (παῖς), ταὐτὸν τῷ, παιδικός. Ἀνήκων, ἁρμόζων διὰ παιδία, Πίνδ. »Π. τροφή (Σοφ.), ἡ πρὸς τὸ παιδίον περιποίησις τῆς μητρός.

Παιδεραστέω, ῶ. Παιδεραστὴς εἰμί, τὴν παιδεραστίαν μετέρχομαι.

Παιδεραστής, οῦ, ὁ (ἐράω). Ὁ τοῦ παιδός, ἢ τῶν παίδων ἐραστής· ὅστις ἀγαπᾷ τὰ παιδία, φιλόπαις· συνήθως ἐκλαμβάνεται ἐπὶ κακῆς ἐννοίας, ὁ μετὰ τῶν παίδων δηλαδὴ σαρκικῶς συνευρισκόμενος, ἀρσενοκοίτης (κολομπαρᾶς.)

Παιδεραστία, ἡ. Ὁ παιδικὸς ἔρως, ὁ πρὸς τὰ παιδία ἀσελγὴς ἔρως, ἀρσενοκοιτία.

Παιδεραστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἀναγόμενος, ἁρμόζων, πρέπων εἰς τὸν παιδεραστὴν, ἢ εἰς τὴν παιδεραστίαν.

*Παιδεράστρια, ἡ. Ἡ ἀγαπῶσα τὰ τέκνα, θηλ. τοῦ παιδεραστής. ἐπίθ. τῆς τραγῳδίας (δράματος ἐν γένει), διότι ὁ Αἰσχύλος καὶ ὁ Σοφ. ἐποίησαν τραγῳδίας, ἐν αἷς παρίστατο παιδεραστία, Ἀθην. 12. σ. 601.

Παιδέρως, ωτος, ὁ (ἔρως)· Ταὐτὸν τῷ, παιδεραστής, Πολυδ. γ', 70. 2) εἶδος φυτοῦ, οὗ τὸ ἄνθος πρὸς στεφάνους ἐπιτήδειον. 3) ἐρυθρόν τι χρῶμα πρὸς ψυμμυθισμόν, Ἀθήν. σελ. 542. καὶ μύρου εἶδος. 4) εἶδος ὀπαλίου.

Παίδευμα, τό (παιδεύω). Τὸ παιδευθέν, ἀνατραφέν, διδαχθέν. β) ἀντικείμενον τῆς παιδείας, ἄρα, τροφός, μαθητής, πολλκ. κατὰ πληθ. ἀντὶ τοῦ ἑνικ., Ρορ. Εὐρ. Ὀρ. 1051. καὶ Ἱππολ. 11. ἀντὶ τοῦ παιδός, ὡς καὶ παρὰ Πλατ. εἰς Τίμ. »Θεῶν γεννήματα καὶ παιδεύματα. 2) μάθημα, διδασκαλία, πεπαιδευμένη ἐπιστήμη. Ξεν. Οἰκ. ζ', 6. παρὰ Λουκ. »θεῶν παίδευμα», ἢ ὑπὸ θεοῦ δοθεῖσα μάθησις, ἐπιστήμη.

Παίδευσις, ἡ (παιδεύω). Ἀγωγή, ἀνατροφή, διδασκαλία, μάθησις, καὶ ἡ ἐκ τούτου ὀφειλομένη καλὴ ἀνατροφή, καλὴ διεύθυνσις τῶν ἕξεων τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ θελήματος. 2) μέσον παιδείας, σχολεῖον, μετωνυμ. ὡς παρὰ Θεοκριτ. 2, 44. »Τῆς Ἑλλάδος παιδ.», ἀντὶ παιδευτρία. 3) Τιμωρία παρὰ τοῖς Νεωτέροις.

Παιδευτήριον, τό. Τόπος παιδείας ἤτοι διδασκαλίας καὶ μαθήσεως. Διδασκαλεῖον, σχολεῖον, Διόδωρ. Σικ. καὶ Στραβ. 2) παρὰ νεωτέρ. ἀντὶ τοῦ, βασανιστήριον.

Παιδευτήρ, καὶ, παιδευτής, οῦ, ὁ. Ὁ παιδεύων, ὅς τις ἀνατρέφει, διδάσκει, μανθάνει τινά, διδάσκαλος, Πλατ. Νομ. 8. σλ. 829. Δ.

Παιδευτικός, ἡ, όν, καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ἀνήκων, ἢ ἔχων κλίσιν, ἢ ἐπιτηδειος εἰς τὸ παιδεύειν.

Παιδευτός, ἡ, όν, Διδαγμένος, πεπαιδευμένος, ἀνατεθραμμένος, γραμματισμένος. 2) ὃν δύναται νὰ παιδεύσῃ τις, ἤτοι ἀνατρέψῃ, διδάξῃ κ. τ. τ.

Παιδεύω (παῖς). Παιδαγωγῶ, ἀνατρέφω, δι-

δίσκω, μαθητεύω, περιποιοῦμαι παιδίον, ἢ συνηθίζω αὐτό εἴς τι, ἀνατρέφω ὡς παιδίον, κ. τ. λ. τροπ. καὶ ἐπὶ ζώων, ἀνατρέφω, τά συνεθίζω τι, τιθασσεύω· καθόλου δέ, διδάσκω, μαθητεύω, μανθάνω τινά τι, καὶ ἐξαιρέτως τά γράμματα, τῆς μαθήτεως καὶ σωφρονίζω, ὅθεν καὶ ἀντί τοῦ, τιμωρῶ, βασανίζω στενοκλεύω (στενοχλεύω, ἢ στενζεύω) κυρίως, καθώς ἀνατρέφω, παιδαγωγῶ, διευθύνω πρός τά καλά ἤτοι καὶ διδάσκω, μαθητεύω τό παιδίον, οὕτω καὶ ἰδιαιτέρως νεανίσκον τινά ἢ δοῦλον, τελάβον, ὅταν ἐκτραπῇ τοῦ χρέους του καὶ τοῦ δικαίου, ἤτοι πταίσῃ, φέρω πάλιν αὐτόν εἰς τό ὀρθόν διά μαστίγων ἢ συμβουλῆς καὶ καθοδηγίας, ἤτοι τιμωρῶ αὐτόν· οὕτω καὶ ἡτήν ψυχήν καὶ τό σῶμα διαίτῃ τινί παιδεύειν (Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. γ', ζ'.), συνεθίζειν, γυμνάζειν τήν ψυχήν καὶ τό σῶμα εἰς τινα τρόπον τοῦ ζῆν· συντάσσεται δέ, καθώς τό, διδάσκω, καὶ δοτῇ αἰτιατικῇ, παιδεύειν τινά τι, Δυκ. 25. Μέτ. ἀφίω τά διδαχθῆ, τινά, πρβ. διδάσκω, καί, παιδεύω ἐμαυτόν, ἐπίζομαι, γυμνάζομαι, ἐξασκοῦμαι, μανθάνω, Ξενοφ. Ἀπομν. Β', κ'. 3. ἡτῷ ἄρχειν παιδευομένῳ, ταύτον τῷ μικρόν ἀνωτέρω ἡτόν εἰς τό ἄρχειν παιδευόμενον. Ἐκ τῆς σημασίας τοῦ, διδάσκω, μαθητεύω, ἔστιν ἡ μετοχή πεπαιδευμένος, ἐν χρήσει ἀντί τοῦ, σπουδαῖος, γραμματισμένος, ἐξαιρ. σοφός, φιλόσοφος, ἐπιστήμων, γυμνασμένος εἰς τι, εἰδήμων, ἐγκρατής τινος πράγματος (ὅρα Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. κεφ. β.) ἀντικτ. τῷ ἀπαίδευτος, ὁ ἐστερημένος παιδείας, σπουδῆς καὶ μαθήσεως, καὶ τῷ, ἰδιώτης, ἀμαθής.

Παιδήϊος, ίη, ίον. Ποιητικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντί παίδειος.

Παιδιά, ᾶς, ἡ (παίζω). Διατριβή τοῦ καιροῦ τῶν παίδων, παίγνιον, ἄθυρμα, παιγνίδιον· ἀστειότης, χαριεντισμός, χωρατάς, ὡς τό, παιγνιά, ἀντίκ. τῷ, σπουδή. ἴδε παρονομασίαν καὶ παίγμα τῶν λέξεων, παιδιά καὶ παιδεία παρά Πλατ. Νομ. 2. π. 666. Γ'.

Παιδία, ἡ. Ἰωνικ. καὶ ποιητ. ἀντί παιδεία, 2. Ἡ τῶν παίδων, νέων, ἡλικία, νηπιότης, (τά μικρά χρόνια). «Παιδίας ὄτλονα, Αἰσχύλ. Θήβ. 18. Πλάτ, πολιτ. ζ. 12. β') περιληπτ., ἡ κολαλία· (ἔνιοτε ἡμαρτημ. ἐξωτέρως γράφεται παιδιά).

Παιδικά, τά. Τά ἀγαπητόν ἢ ἐρωτικόν ἀντικείμενον, συνήθως ἐπί ἐρωμένων παίδων, ὁ ἐρωμένος. τῦ πληθ. ἐκλαμβάνεται ἀεί ἐπί ἑνικοῦ προσπ., Πλατ. Φαίδων σ. 73. Δ. εἰ ὁ καὶ ἐπιφέρεται τό ἄρθρον. κατ' ἔνιοιν, παρά Πλάτ. εἰς Φαίδρ. 238. «οὐτε ἰσοῦμενον ἐκών ἐραστής παιδικά ἀνέξηται». Οὕτω καὶ ἐν Ἀλκιβ. δευτέρ. «Ἀρχέλαον τόν Μακεδόνων τύραννον, τά παιδικά, ἐραστόν τῆς τυραννίδος, κ. τ. λ.» ἀντί τοῦ, ὁ ἐρώμενος, ἐραστής τῆς τυραννίδος, κ. τ. λ. λέγεται δέ καὶ ἐπί τῆς παιδεραστίας αὐτῆς· ἂν δέποτε ἦν ἐν χρήσει καὶ ἐπί ἐρωμένου κοραστίου, ἀμφιβάλλεται, τούναντίον δέ τροπ. καὶ ἐπί παντός πράγματος, τό ὁποῖον μετέρχεταί τις μέ ζῆλον καὶ ὄρεξιν, Lobeck Φρυν. σ. 420. 2) παιδικά, ὑποσουμ. μέλη, τραγούδια, τῶν ὁποίων τό ἀντικείμενον εἶναι ἀγαπώμενόν τι παιδίον, ὡς παρά Θεοκρ. 29. Ἔστι δέ κυρίως οὐδέτερον τοῦ

Παιδικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς (παῖς). Ἀνήκων, πρέπων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος, εἰς τούς παῖδας ἢ εἰς τά κοράσια, ἢ εἰς τήν ἀνατροφήν καὶ παιδείαν αὐτῶν, ἢ εἰς τήν παιδικήν ἡλικίαν, οὗ τό ἀντικείμενον παιδία, παιδικός. 2) πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἀνάγεται εἰς τά παιδικά ἤτοι εἰς τούς ἀσελγεῖς ἔρωτας τῶν παίδων, ἐρωτικός, πρβλ. παιδικά, ὅθεν, παιδικός = παιδεραστής, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 504. «Παιδικοῦ λόγου ἐπιμνησθήναι», Ξενοφ. Κυροπ. Α'. δ'. 27. ἀντί τοῦ ἐρωτικήν τινα ἱστορίαν· ἐξ ἐναντίας δέ ὁ αὐτ. εἰς Ἀγησίλ. ἢ, 2. ἔχει «Παιδικοί λόγοι», ἀντί τοῦ, ἀστεισμοί, χωρατάδες, ἢ λόγια ἀνήκοντα εἰς τά παιδία (ἐκ τοῦ παιδικός ἐπί ταύτης τῆς σημασ. τό Λατ. paedicare, paedico, paedicator. 3) ἐκ τοῦ παιδία, ἀστεῖος, χωρατευτικός, Ξεν. Ἀγησ. 8, 2.

Παιδιμούσια, τά (παῖς, μοῦσα;). Σχολή, [jour des vacances] τῶν παιδίων, Θεοφρατ. χαρ. 22, 2.) Ὁ Ἀστ εἰκάζει, διά τό μή τόσον ἀνάλογον τοῦ τύπου, ὅτι γραπτέον, παιδομουσία, ἢ παιδομουσεῖα).

Παιδινός, ή, όν. Ταύτόν τῷ, παιδνός.

Παιδιόθεν, Ἐπίρ. Ἀπό παιδικῆς ἡλικίας, ἀπό τούς πρώτους χρόνους, ἀπό παιδίου, Ν. Δ. ἐκ τοῦ

Παιδίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, παῖς. Μικρός παῖς, τό ὑπό τίθης ἔτι τρεφόμενον ἀρσενικόν ἢ θηλυκόν τέκνον, ἄρα, παιδίσκος, υἱδιον, κοράσιον, θυγάτριον, Ἡρόδ. 6, 61. παροιμιωδῶς, ἡτοῦ πατρός τό παιδίον, ἀντί ὅμοιον τῷ πατρί κατά τό πρόσωπον, κατά τήν οὐσίαν ἢ τά ἤθη· ἰσαύτως ἀντιστρόφως, «Τῆς μητρός τό παιδίον». κολακευτικῶς δέ ἐπί οἰκειότητος, ἀντί τοῦ, καλέ μου, ἀγαπητέ μου, καλή μου, ψυχή μου, κ. τ. τ. 2) ὁ μικρός, ἢ νέος δοῦλος, σκλάβος, οἰκέτης.

Παιδιοτροφέω, ῶ. Ταύτόν τῷ, παιδοτροφέω.

Παιδισκάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ παιδίσκη· νέα κόρη· θεραπαινίς, κυρίως, ἢ, ἤτοι ἢ θηλεία θεράπαινα, Διογ. Λαέρτ. εἰς Ζήν.

Παιδισκεῖον, τό. Τόπος, ἢ οἶκος, ἔνθα εἰσίν αἱ παιδίσκαι, τά νέα κοράσια, ἢ αἱ δοῦλαι· ἰδιαιτέρως, δέ ὅπου ξέναι καὶ ἠγορασμέναι δοῦλαι εἰσί πρός ἀσελγεῖς συνουσίας διωρισμέναι, ἔτι δέ καὶ ὅλη ἢ κατοικία αὐτῶν, ἤτοι τό δημόσιον πορνοστάσιον, Ἀθήν. σελ. 437.

Παιδίσκη, τό. Ὑποκορ. τοῦ παῖς. Τό μικρόν κοράσιον, κορίσκη, θυγάτριον· ἔτι δέ καί, νέα σύζυγος, Πλουτ. Κικερ. 41. 2) νέα δούλη, θεράπαινα· ἔτι δέ καὶ ἀντί τοῦ, μαχλάς, Ἡρόδοτ. 1, 93. πρβ. Lob. Φρυν. σ. 239.

Παιδίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ, παῖς, παιδίον, υἱδιον, 2) νέος σκλάβος· μειρόκιον. 3) ἢ παιδίσκος, νέα κόρη.

Παιδιώδης, ες, ὁ, ἡ (παιδιά, εἶδος). Ὅστις ἀγαπᾷ καὶ παίζῃ, ἢ ὁ ἀγαπῶν τά παιγνίδια, τούς χωρατάδες, πλήρης παιγνιδίων, ἀστεῖος, χωρατατζής, καταγινόμενος πρός διατριβήν καὶ ἐγλεντζέν εἰς μικρά, εὐτελῆ καὶ ἀνωφελῆ πράγματα, ἐκδοτος εἰς τοῦτο ludibundus. 2) ἐκ τοῦ παιδίον = παιδικός, κ. τ. λ.

Παιδνός, ή, όν, ἢ καὶ δικαταλήκτως, ὁ, ἡ (κυρίως κατά συγκ. ἐκ τοῦ παιδινός, ὡς τό, πυκνός ἐκ τοῦ πυκινός, κ. τ. τ.), ποιητ. παιδικός, παιδικός, παιδικά φρονῶν, Αἰσχ. Ἀγαμ. 476. «Τίς ὧδε παιδνός, ἢ φρενῶν κεκομμένος; «Πεδνάν χέρεσιν, ἀντί, παιδός χέρες, Διόδ. Σαρδ. 15, 4. 2) συνεχεστ. ὡς οὐσιαστ. = ὁ παῖς, Ὀδ. Φ, 21. Ω, 338. καὶ παιδνή, ἡ = ἡ παῖς, ἢ κόρη, Σαπφοῦς, Ἐπ. 2.

Παιδοβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Τά παιδία τρώγων, Αἰσχυλ. Χοηφ. 1068.

Παιδοβοσκός, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὁ τούς παῖδας βόσκων· ταύτόν τῷ, παιδαγωγός, Δουκιαν. εἰς Λεξιφ.

Παιδοβρώς, ῶτος, ὁ (βιβρώσκω, παῖς). Ταύτόν τῷ, παιδοβόρος, Λυκόφρ. 347. ὅθεν

*Παιδοβρωσία, ἡ. ποιητ. Τό τρώγειν τά παιδία.

Παιδόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). ποιητ. «Δεῖπνα (Λυκόφρ. 1199.) Ἡ ἐκ τῶν καταφαγόντων τά ἴδια παιδία εὐωχία.

Παιδογέρων, οντος, ὁ (γέρων). Μωρογέρων, ὁ παιδικά φρονήματα ἔχων γέρων, ξεμωρανμένος γέρων, Νικ. χρον. ιδ', 5.

Παιδογονία, ἡ (παιδογόνος). Ἡ παίδων γέννησις, Πλάτ.

Παιδογόνια, τά. προσυπακ. ἱερά, ἢ ἀγών. Ἑορτή διά τήν γέννησιν τοῦ παιδός, Διόδ. Σικέλ. ἐκ τοῦ

Παιδογόνιος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων, ἀναγόμενος εἰς τήν γέννησιν παιδός, ἐπιταχύνων ταύτην, χρήσιμος εἰς τοῦτο, π. χ. «παιδογόνιον ὕδωρ» (Ἀθην. σελ. 41.), τό παιδογονίας πρόξενον, δυναμωτικόν τῶν γεννητικῶν μορίων.

Παιδογόνος, ὁ, ἡ (γονή). Ὁ παιδία γεννῶν, ὁ πατήρ. 2) εἰς παιδογονίαν δυναμώνων, ἢ ἐπιτήδειον ποιῶν τινά, παιδογονίας πρόξενος π. χ. ἰατρικόν τι.

Παιδογραφία, ἡ. Ἡ τῶν παίδων γραφή, ὅταν οἱ γονεῖς γράψωσι τόν καιρόν, καθ' ὃν ἐγεννήθησαν τά τέκνα αὐτῶν, Παυσάνιαν.

*Παιδόεις, εσσα, εν, ὅρ. παιδοῦς.

Παιδόθεν, Ἐπίρ. (παῖς). Ἐκ παιδός, παιδιόθεν, Ἴβυκ. παρ' Ἀθην. σ. 601.

Παιδοκομέω, ῶ (παιδοκόμος). Ἐπιμελοῦμαι, τρέφω, περιποιοῦμαι τά παιδία, ἀνατρέφω αὐτά· ὅθεν

Παιδοκομία, ἡ. Ἡ παιδοτροφία, ἢ ἐπιμέλεια καὶ ἀνατροφή τῶν παίδων, Ἡ συνήθεια ἔχει ἐν χρήσει καὶ ῥῆμα, παιδοκομίζω, ἐπί τῇ σημασίᾳ τοῦ, τίκτω, γεννῶ, φέρω παιδία εἰς τήν κόσμον.

Παιδοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Παιδοτρόφος, ὁ ἐπιμελούμενος καὶ ἀνατρέφων παιδία, ἐν γένει, ἐπιμελούμενος, κ. τ. λ.

Παιδοκόραξ, ακος, ὁ (κόραξ). Δίκην κόρακος κυνηγῶν, ἐπιθυμῶν τά παιδία, Ἀλκαῖος ἐν Ἀναλ. α'. σ. 493. «Θυμός παιδοκόραξα, ἐπί τῆς ἀπλήστου ἐπιθυμίας τῶν παιδεραστῶν, ὡς τό, γυναικέραξ.

Παιδοκτίζω, νεωτ. καὶ κακή λέξις ἀντί παιδοποιέω, Ἑρωτιαν. Γλωσσαρ. ἐν Λεξ. «Οὐ παιδοκτίσει

Παιδοκτονέω, ῶ (παιδοκτόνος). Κτείνω, φονεύω παῖδας· ὅθεν

Παιδοκτονία, ἡ. Τό κτείνειν, φονεύειν τούς παῖδας.

Παιδοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Φονεύς τῶν παιδίων, κτείνων, φονεύων τά παιδία.

Παιδολέτειρα, ἡ, καὶ παιδολέτρια, ἡ, καὶ παιδολέτις, ιδος, ἡ. Ἡ φονεύουσα τά παιδία, παιδοφόνος, ἐκ τοῦ

Παιδολέτωρ, ῆρος, καὶ παιδολέτωρ, ορος, ὁ (ὄλλυμι). Παιδοκτόνος, ἐν γένει φθορεύς τῶν παίδων, ἐξαιρ. τῶν ἀρσενικῶν, ὁ πλανῶν αὐτά, ποιητ. «Ἔρις παιδολέτωρα», Αἰσχύλ. Θήβ. 732.

Παιδολογία, ἡ (λέγω). Ἐκλογή τῶν παίδων, ἢ δούλων.

Παιδολυμαίς, ὁ, ἡ (λύμη), ποιητ. Φθείρων καὶ βλάπτων τά παιδία, ἐπιβλαβής τῷ παιδί (ἐν τῇ γαστρί), Αἰσχύλ. Χοηφ. 603.

Παιδομαθής, ες, ὁ, ἡ (μανθάνω). Ὅστις εἰς παιδίον ἔμαθεν, ὁ ἐκ παιδός μαθών τέχνην τινά, ὅστις ἐδιδάχθη, ἔμαθέ τι εἰς τήν παιδικήν του ἡλικίαν, πρᾶγμα, Ἀθήν. ς'. 240. ὅθεν

Παιδομαθία, ἡ. Τό ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ μανθάνειν, ἢ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ μάθησις, Ἱπποκρ. ἀντίκειτ. τῷ, ἀμαθία.

Παιδομανής, ες, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ μανικόν ἔρωτα ἔχων εἰς τά παιδία, ἐξαιρ. τά ἀρσενικά, παιδεραστής, ὅθεν

Παιδομανία, ἡ. Ὁ περί τά παιδία μανικός ἔρως.

Παιδομόρος, ὁ, ἡ (μόρος), ποιητ. Προξενούμενος ἀπό τῆς παιδοκτονίας, Αἰσχύλ. Χοηφ. 1035. «Παιδομόροι μόχθοι», εἰ βάσιοι τοῦ παιδοκτόνου (ὑπό Valck. δίχ' ἀνάγκης καὶ ἐκ περιουσίας μεταβληθέν εἰς τό, παιδεβόρει.)

*Παιδομουσεία, ἡ καὶ παιδιμουσεία, τά. Δι-

δκατρον, μὲ τὸ ὁποῖον ἔκαμνον μεγάλην κατάχρησιν, Θεοφρ. Χαρ. 22. καὶ 30. Ἀνάλ. 2. σελ. 417. σρ. 46.

Παιδονομέω, ῶ. Παιδονόμος εἰμί, Ἀρτεμίδ. β'. 30. ὅθεν

Παιδονομία, ἡ. Ἡ ἀξία, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παιδονόμου.

*Παιδονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ φυλάττων, καθοδηγῶν τοὺς παῖδας· ἔφορος εἰς τὴν ἀνατροφὴν αὐτῶν· ὅθεν »Παιδονόμοι, οἷοι, ἦσαν ἐν Ἀθήναις ἄνθρωποι τῆς διοικήσεως ἐπιστατοῦντες εἰς τὴν ἀνατρομὴν καὶ χρηστοήθειαν τῶν παίδων, παρβλ. γυναικονόμοι.

Παιδοπίπης, ου, ὁ (ὀπίπης). Ὅστις χάσκει ἢ παραμορφοῦται εἰς τοὺς παῖδας τοὺς ἄρρενας, ἀρρενοβάτης, ὀπισθοβάτης, ταὐτὸν τῷ, παιδεραστής, ὡς τό, παρθενοπίπης, Ἀλεξις παρ' Ἀθην. σελ. 563. πρβ. γυναικοπίπης, οἰνοπίπης.

Παιδοποιέω, ῶ, ἐξαιρέτως παιδοποιοῦμαι, οῦμαι, ὡς μέσ. ἀποθετ. (παιδοποιός). Παιδία ποιῶ, γεννῶ, τεκνοποιῶ, κάμνω παιδία, Ξεν. »Οὐ τῶν γε ἀφροδισίων ἕνεκα, παιδοποιεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνειμι. 2) κάμνω παιδί μου, γίγνομαι, υἱοθετῶ, μετὰ αἰτ. ὅθεν

Παιδοποιήσιμος, ὁ, ἡ. Ἐπιτήδειος εἰς παιδοποιΐαν, σχολ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1575. ἐκ τοῦ

Παιδοποίησις, ἡ, ταὐτὸν τῷ, παιδοποιία.

Παιδοποιητής, ὁ, ταὐτὸν τῷ, παιδοποιός, ἀμφ.

Παιδοποιία, ἡ. Τὸ γεννᾶν, κάμνειν παιδία. 2) ἡ εἰς τόπον ἰδίου παιδὸς ἀναδοχὴ παιδὸς τινὸς ξένου.

Παιδοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ποιῶν (κάμνων), γεννῶν παιδία. »Π. ἡδονῆι, τὰ ἀφροδίτια κατὰ τὴν τεκνοποιΐαν, σαρκικὴ συνουσία, Εὐρ. 2) κάμνων ὡς ἰδιόν του παιδί, υἱοθετῶν.

Παιδοπόρος, ὁ, ἡ (πόρος). Ἔνθα διέρχεται τὸ παιδίον, π. χ. »Γένεσις παιδοπόροιο«, ἡ μήτρα, ὁ πόρος, δι' οὗ ἐξέρχεται τὸ παιδίον, Φίλ. Θεστ. 24.

Παιδοσπορέω, ῶ. Παιδία σπείρω, ὀλ. γεννῶ, ἐκ τοῦ

*Παιδοσπόρος, ὁ, ἡ (σπείρω). Παῖδας σπείρων, ἤτοι γεννῶν. »Φύσις παιδοσπόροιο«, τὰ γεννητικὰ μόρια τοῦ ἀνδρός, τὸ αἰδοῖον, Δαμάσκιος παρὰ Φωτ. Βιβλ. σελ. 1064.

*Παιδοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ παιδεία.

Παιδοτέκνωσις, ἡ. Ἡ τοῦ παιδὸς γέννησις ἀμφ.

*Παιδοτοκέω (παιδοτόκος). Παῖδα τίκτω.

*Παιδοτοκία, ἡ. Τὸ τίκτειν παιδίον, Ἔμπδ.

Παιδοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Παῖδα τίκτων, γεννῶν. 2) οὐσιαστ. ἡ παιδοτόκος, ἡ λεχώ.

Παιδοτρίβειον, τό. Ὁ τόπος, ἔνθα διατρίβει ὁ παιδοτρίβης, ἤτοι ἔνθα γυμνάζει, μαθητεύει καὶ ἐξασκεῖ τοὺς παῖδας.

Παιδοτριβέω, ῶ. Παιδοτρίβης εἰμί, παιδεύω, γυμνάζω καὶ ἐξασκῶ τοὺς παῖδας εἰς τὴν πάλην, ἐν γένει, γυμνάζω, ἐξασκῶ καὶ διεγείρω, ἐγκαρδιόνω, τολμηρὸν ποιῶ. »Τὸν ἀεὶ βουλόμενον εἶναι πονηρὸν παιδοτριβεῖν«, Δημοσθ. 771. 21 μεταφορ. καὶ ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασ. μετέρχομαι τὴν παιδεραστίαν.

Παιδοτριβεία, καὶ παιδοτριβία, ἡ. Ἡ τέχνη ἢ ἡ διδασκαλία τοῦ παιδοτρίβου.

Παιδοτρίβης, ου, ὁ (παῖς, τρίβω). Ὁ διδάσκαλος τῶν παίδων εἰς τὴν πάλην, ἰδε γυμναστής· καθόλου δὲ διδάσκαλος, ὁδηγός, καθοδηγός, παιδευτής. 2) ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασ. = παιδεραστής.

*Παιδοτριβία ἡ, = παιδοτριβεία.

Παιδοτριβικός, ἡ, ὄν, καὶ ἐπίρ. — κῶς. Ἀνήκων εἰς τὸν παιδοτρίβην ἢ εἰς τὴν παιδοτριβίαν, ἢ ἐξησκημένος, διδαγμένος εἰς ταύτην τὴν τέχνην. »Παιδοτριβικῆι«, ὑπονοεῖται τέχνη, ἡ πυγμαστική, ἢ ἡ τέχνη τοῦ παιδοτρίβου, Ἀριστοτ. πολ. Η'. »Παιδοτριβικὴ τέχνη καὶ ἀσκησίς ἐστι, ἧς τὸ ἔργον καλούς τε καὶ ἰσχυροὺς ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους τὰ σώματα«.

Παιδότριψ, ιβος, ὁ (παῖς, τρίβω). Δοῦλος (κλάβος), ὅστις πρέπει νὰ καταγίνεται, νὰ ἔχῃ φροντίδα μὲ τὰ παιδία, ἢ νὰ παιδεύῃ τοὺς δούλους τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ὡς τό, οἰκότριψ, Λουκιανός.

Παιδοτροφέω, ῶ (παιδοτρόφος). Τρέφω, περιποιοῦμαι, ἀνατρέφω παῖδας, ἢ δούλους (σκλάβους), ὅθεν

Παιδοτροφία, ἡ. Τὸ τρέφειν παιδία, ἀνατροφὴ αὐτῶν.

Παιδοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Τρέφων, περιποιούμενος, ἢ (ἠθικῶς τε καὶ σωματικῶς) ἀνατρέφων παιδία.

Παιδόφρωτος, ὁ, ἡ (τιτρώσκω). Ὑπὸ παίδων τρωθείς, ἢ φονευθείς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 493.

Παιδουργέω, ῶ (ἔργον), ταὐτὸν τῷ, παιδοποιέω, Εὐριπ. Ἴων. 175. ὅθεν

Παιδουργία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, παιδοποιία, Πλάτ.

*Παιδοῦς, οῦσα, οῦν, κατὰ συγκ. ἀντὶ παιδόεις, οεσσα, οεν. Πλούσιος εἰς τὰ παιδία (τῆς ἐποίας λέξεως ὁ Καλλίμ. ἐχρήσατο τῷ θηλυκῷ), Herm Σοφ. Τραχ. 307. πρβ. τεκνοῦς.

*Παιδοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Παῖδας τρώγων, Πίνδ. Λείψ.

Παιδοφθορέω (παιδοφθόρος). Φθείρω, πλανῶ, ἢ φονεύω τοὺς παῖδας· ὅθεν

Παιδοφθορία, ἡ. Ἡ φθορά, ἢ ὁ φόνος, ἢ ἡ πλάνησις τῶν παίδων.

Παιδοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Φθείρων, ἢ φονεύων, ἢ πλανῶν τοὺς παῖδας.

Παιδοφιλέω, ῶ (παιδόφιλος). Φιλῶ, ἀγαπῶ τὰ παιδία, παιδεραστέω, Θεογ. 1318, 1345. ἐκ τοῦ

Παιδόφιλος, ου, ἡ παιδόφιλος, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὁ ἀγαπῶν τὰ παιδία, φίλος τῶν παίδων, καὶ παιδεραστής.

*Παιδοφονεύς, έως, ὁ, = παιδοφόνος.

Παιδοφονέω, ῶ (παιδοφόνος). Παιδία φονεύω· ὅθεν

Παιδοφονία, ἡ. Ὁ φόνος τῶν παίδων.

Παιδοφόνος, ὁ, ἡ (παῖς, φονεύω). Ὁ φονεύων τὰ παιδία, ὁ τοῦ παιδὸς φονεύς, Ἰλ. Ω, 506. Ἡρόδ. 7, 190.

Παιδοφορέω, ῶ. Φέρω ἐν τῇ γαστρί, ἢ ὁδηγῶ, φέρω, ἢ βαστάζω παιδία, Μελέαγρ. 7. ἐκ τοῦ

Παιδοφόρος, ὁ, ἡ (παῖς, φέρω). Ὁ φέρων, ἢ βαστάζων παιδία, ἢ παῖδα.

*Παιδοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Φύλαξ τῶν παίδων, Ἔπιγρ.

Παιδόω (παῖς). Ἐπὶ γυναικός, συλλαμβάνω παιδίον, ὅθεν τὸ, παιδοῦσα, ἢ παιδίον ἐν γαστρὶ ἔχουσα, ἐγκαστρωμένη, καὶ παθητ. ἐγκαστρόομαι. 2) ἐνεργ. κάμνω παιδίον, ἢ ποιῶ τινα ἐγγαστρωμένην, ἐγγαστρόω. »Ἐπαιδώθη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος«, συνέλαβεν ἐν γαστρί, ἐγγαστρώθη, Διονύσ. Ἁλικ. ὡς τό, τεκνόω.

*Παιδώνακτες, οἱ (παῖς, ἀιδός, ἄναξ), = παιδαγωγοί, Ἡσύχ. πρβ. χειρώναξ, καὶ rex pueriliae, Horat.

Παίδωσις, ἡ (παιδόω). Ἡ τῶν παίδων γέννησις, Ἰώσηπ.

Παίζω (παῖς), μέλ. παίξομαι καὶ παιξοῦμαι, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐσχημάτισαν οἱ μεταγενεστ. καὶ τὸν ἀόρ. ἔπαιξα καὶ παρακμ. πέπαιγμαι, διότι παρὰ τοῖς ἀρίστοις Ἀττικ. ὁ ἀόρ. ἔστιν ἀεὶ ἔπαισα καὶ ὁ παρακ. πέπαισμαι (καίτοι συναφδοῦνται τῶν αὐτῶν χρόνων τοῦ παίω), παθητ. ἀόρ. ἐπαίχθην· Νεωτ. συγγραφεῖς, οἷος ὁ Πλούταρχος, ἔχουσι καὶ τὸν καθ' αὑτὸ Δωρ. ἀόρ. παίξαι, παρκ. πέπαιχα, παθητ. παρακ. πέπαιγμαι. Lob. Φρυν. σελ. 240. Ὁ Ὅμ. χρῆται συνήθ. τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. καὶ μόνον ἐν Ὀδ. Θ, 251. τῷ προστακτ. ἀόρ. παίσατε. Σημαίνει δὲ ἡ λέξις αὕτη, παιδίζω, ἤτοι παίγνια μετέρχομαι, καταγίνομαι εἰς τὰ παιγνίδια καθὼς τὰ παιδία, ἀστειζόμαι, εὐτραπελίζομαι, χοραυτέω, γελῶ, εὔθυμος εἰμί, Ὀδ. Ζ, 106. Η, 291. Ὕμν. Δήμ. 5, 25. (ἐν Ἰλ. οὐχ εὕρηται ἡ λέξις) ἐξαιρετ. α) χορεύω, Ὀδ. Θ, 251. »—ὅσοι ἄριστοι παίσατε«, παίξατε, χοραυτήσατε, Ὀδ. Ψ, 147. τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 277, 282. »Τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ«, καὶ τὸ ἐν ὕμν. Ὅμρ. εἰς Ἀπόλλ. 201. εἰς Ἀφροδ. 129. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Ἡσ. Ἀσπ. 299. β) »παίζειν σφαίρῃ«, παίζω τὸ τόπι, Ὀδ. Ζ, 100. παρὰ μεταγενεστ. »σφαῖραν παίζειν«. »Παίζειν ἀστραγάλοις« (Πλούτ.) κτλ. γ) παίζω μουσικόν τι ὄργανον, π. χ. λύραν, αὐλόν, ὕμν. Ὅμ. Ἀπόλλ. 206. »παίζειν μέλοις« (Λεξ.), παίζω ἕνα χαβάν. δ) ψάλλω καὶ ποιῶ, ποιήματα γράφω, Πίνδ. Ὀλ. 1324. ἔνθα ὅμως δηλοῖ καὶ χορόν. ε) μετέρχομαι ἐρωτικόν τι παίγνιον, ἐπὶ παντὸς εὐθύμου ἐρωτοπαιγνίου τοῦ νοός ἢ τῶν αἰσθήσεων, Naeke Χοιριλ. σ. 245. ζ) »Παίζειν εἴς τινα«, ἀντὶ τοῦ, χλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ, Ἀριστοφ. »Παίζουσι διὰ σκωμμάτων εἰς τοὺς ἀπαντῶντας«. η) ἐνεργ. μετὰ αἰτ. πράγματος, μεταχειρίζομαί τι ὡς παίγνιον ἢ χοραταν, ὄχι σπουδαίως, μὲ τὰ σωστά· χοραυτεύω μέ τι, ἐφευρίσκω τι διὰ χοραταν. »Ἡ τύχη τὸ τῶν ἀνθρώπων πράγματα παίζειν, ἐξασεῖ, μετέρχεται τὰ παιγνίδιά της μὲ τὰς περιστάσεις τῶν ἀνθρώπων, Λουκιαν. »Σπουδάζει ταῦτα ἢ παίζει Σωκράτης; μὲ χοραταν ἢ μὲ τὰ σωστά του ὁμιλεῖ οὗτος ὁ Σωκράτης; »Εἰ μή — ὁ Ἀντιφαίνης καὶ τοῦτο πέπαιχεν (Δημ.)«, ἐφεῦρε διὰ χοραταν, ὡς τό, »Οὗτος ὁ λόγος ἄλλως πέπαισται ὑπὸ Ἑλλήνων«, ἢ ψήφη, ἢ διήγησις αὕτη ἐπενοήθη διὰ χοραταν, τὴν μετοχείρισαν διὰ χοραταν, Ἡρόδ. 4, 77. »Τοῦτο δὴ τὸ παιζόμενον«, ἐν τρόπον λέγουσι συνήθως ἀστειζόμενος. θ) τινὰ τινι, περιπαίζω τινὰ διά τι, ἐρεστχελῶ. »Παίζειν σπουδῇ« (Ξενοφ.), καταγίνομαι εἰς παίγνια, ἔχοντα σπουδαῖόν τι.

Παιηόνιος, ία, ιον (παιήων), ταὐτὸν τῷ, παιώνιος.

*Παιηονίς, ίδος, ἡ, ἰδιαιτρ. ποιητικ. θηλυκ. τοῦ παιηόνιος.

Παιηοσύνη, ἡ. Ἡ ἰατρικὴ τέχνη, ἢ ἰατρεία, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Παιήων, ονος, ὁ, Παιών, Ἴων. ἀντὶ Παιάν. Ὁ θεὸς τῆς ἰατρικῆς, Ὅμ. 2) παιήων! ὡς προσηγ. ἀντὶ παιάν, ὕμνος, καὶ ἀντὶ, παιανιστής, ἢ ψάλλων τοιούτους ὕμνους· ἰδε Παιάν.

*Παιήων, ὁ, ἡ, ὡς ἐπίθ. = παιηόνιος.

Παίκταιρα, ἡ, ποιητ. Ἡ παίζουσα, χορεύουσα, Ὀρφ. θηλυκ. τοῦ παίκτης.

*Παίκτεον, ῥήματ. τοῦ παίω, παίζω.

Παίκτης, ου, ὁ. Ὅστις παίζει, ὁ παίζων, χορεύων.

Παικτικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. —κῶς. Εἰς παιδιὰν ἤτοι παιγνίδιον, ἀστειισμόν, χοραταν, περιγέλοιον ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἐξησκημένος, προητοιμασμένος, διατεταγμένος· καὶ χλευαστής.

Παικτός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. —κτῶς (παίζω). Λεχθείς, ἢ καμωμένος διὰ χοραταν· ὅστις ἐπαίχθη, τὸν ὁποῖον ἔπαιξεν ἢ ἐχλεύασε, περιγέλασέ τις, χοραυτός, ἄξιος περιπαίγματος, καὶ ἀστεῖος.

*Παίκτωρ, ορος, ὁ, ἰδε Παίων, 2.

*Παιονίδης, ου, ὁ, ἰδε Παίων, 2.

Παῖλλος (παίζω, μέλ. παίσω), ταὐτὸν τῷ, παιδνός, Ἡσύχ.

*Πάιν, ἐπ. αἰτιατ. ἐνικ. τοῦ παῖς ἀντὶ, παῖδα, Ἀπολλ. Ῥοδ.

*Παίπαλα, ων, τά, ποιητ. (πάλλω). Τόποι χαλικώδεις ἢ πετρώδεις.

Παιπαλάω, ἀντὶ, παμφαλάω, παρ' Ἡσυχ. ἀμφ.

2) ἐκ τοῦ παιπάλη, εἶμαι πανοῦργος, περιτριβής, πεμμύχανος, τετραπέρατος, ὅθεν παρὰ Σουίδ. ἐν λεξ. Κίρκη, κείται »Παιπαλώσας γυναῖκας», ἀντὶ τοῦ, πανοῦργοι, φαρμακίδες (μάγισσαι) γυναῖκες, ὅπερ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. παιπαλώδης, κείται.

Παιπάλη, ἡ, (κατ' ἀναδιπλασιασμὸν ἐκ τοῦ πάλη ἢ παλή, ὡς τό, παιπάλλω ἐκ τοῦ πάλλω). Τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, ὅπερ ἡ συνήθεια, παισπάλην, καὶ πασπάλην λέγει· καὶ ἐντεῦθεν πᾶς κονιορτός, σκόνη (κόνις). »Παιπάλης ἐν ἀλφίτοις πεποιημένης ὡς εἰς κυκεῶνα», Πολυαιν. στρατ. Δ'. γ'. 32. ὅπου ἀντὶ ἐν ἀφλίτῳ, γραπτέον, εἶμαι ἐξ ἀλφίτων. παρβλ. παπάλη. 2) τρόπ. πολλὰ πανοῦργος, τετραπέρατος· »παιπάλη λέγεται, ἄνθρωπος πανοῦργος καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐμπαίζειν», Ἀριστοφ. Νεφ. 260. (–υ–) ὅθεν

Παιπάλημα, τό, = παιπάλη· λέγεται ἐπὶ πονηροῦ, ἀπατηλοῦ καὶ δόλιου ἀνθρώπου. »Παιπάλημα λέγεται», Ἀθην. ἡ. σελ. 535. (ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 260. »λέγειν παιπαλήν»), ὁ πονηρός, δόλιος, πανοῦργος, παμπόνηρος σὺν ἀγχινοίᾳ, καὶ ἐν κακῇ ποικίλος. Ἡ μετωνυμία μετήνεκται ἐκ τῆς λεπτότητος τοῦ ἀλεύρου, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν τὸν μὴ ἁπλοῦν, ἀλλὰ πονηρόν, καὶ τὸ λεπτότατα παρατηρούντα καὶ ἐρευνώντα, Ἰταλιστὶ φίνον, καὶ διαβολέμενον· παρβλ. ἄλημα, καὶ κελυφαίπαλος.

Παιπάλημος, ὁ, ἡ (παιπάλη, 2.). Πονηρός, δόλιος, πανοῦργος (φύσει), διαβολέμενος, ὁ τραχὺς καὶ οὐχ ἁπλοῦς ἄνθρωπος, σχολ. Ὁμ. ἐν Ὀδ. Κ, 97.

Παιπαλλω, κατ' ἀναδιπλασιασμὸν ἀντὶ, πάλλω, Ἡσύχ.

Παιπαλόεις, εσσα, εν, καὶ παίπαλος, ὁ, ἡ, ἐπιθ. λέξις, ἡ ἡ σημασ. εἰσέτι ἀδιάριστος, παρ' Ὁμ. ἐπίθ. τῶν βουνῶν, π. χ. ὄρος, Ἰλ. Ν, 17. σκοπιά, Ὀδ. Κ, 97, 148, 184. βῆσσαι, Ἡσ. Θεογ. 260. τοῦ Μίμαντος καὶ Κύθνου, ἐν ὅμ. Ὁμ. εἰς Ἀπολ. 29, 141. ὑψηλός, ἀνωφερής καὶ διὰ τοῦτο δύσκολος, ὀρεινός, στενὸς δρόμος, κέλευθα, Ἰλ. Μ, 186. Ὀδ. Γ, 204. πάτρεσσι, Ἰλ. Γ, 743. καὶ ἐπίθ. τῶν πετραίων νήσων Ἰθάκης, Χίου, Σάμου, Ἰθάκης, Ἰλ. Ν, 33. Ω, 98. Ὀδ. Γ, 170. Δ, 671, 845. Α, 480. ὅμ. Ἀπολ. 172. Προσωνύμεται δύναται, καθὼς φαίνεται, καὶ ἑρμηνεύοντα ὅλα ταῦτα τὰ παραδείγματα διὰ τοῦ, ὑψηλός, ἀνωφερής, ἀκίστρος, καὶ ὁ Δόμμος ἐκλαμβάνει διὰ τοῦτο παρωνυμίαν τινὰ ἀπὸ τοῦ αἰπύς, αἰπήεις, παρβλ. παίπαλος καὶ πολυπαίπαλος, τουτέστιν ὁ Ἑρμάνης ἐν ὅμ. Ὁμ. εἰς Ἀπολλ. 39. ὑπάγει τὴν λέξιν εἰς τὸ, πάλλω, παιπάλλω καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, πλαστός, στερεός, ἑλικοειδής, πολύκυρτος, πολύκαμπτος, σκολιός, καὶ ἐπὶ μὲν τῶν βουνῶν, ὅσα ἔχουσι στερεὰς λίθων κυρτὰς καὶ ἑλικοειδεῖς, ἐπὶ δὲ νήσων, ὅσαι ἔχουσιν αἰγιαλοὺς καμπύλους, πολυείπους, tortuosus, Πεχυν, μὲ τὴν ὁποίαν ὅμως ταύτην ἑρμηνείαν δὲν συμφωνεῖ καλῶς ἡ κυρία σημασ. τοῦ πάλλω. Ὁ Σκιάδερος, συνάπτων ταύτην τὴν λέξιν μετὰ τοῦ, δυσπαλής, δέλει, καθὼς φαίνεται, ὅτι παράγεται παρὰ τὸ πάλη, ἔθεν ἀντὶ τραχύς, κοπιαστικός, δύσκολος, δυσκατάβατος· ἄλλοι δὲ ὑπάγουσι αὐτὴν εἰς τὸ, παρουσλάω, παιπαλάω, ἔνθα δύναται τις νὰ περιβλέπῃ πολλὰ μακρὰν, ὅθεν, ἔχων πολλὰς σκοπιάς· καὶ ἄλλοι ὑπάγουσιν αὐτὴν εἰς τὸ, παιπάλη, ἀντὶ τοῦ, τραχείας καὶ ἀλευρώδεις πέτρας ἔχων, ἡ ὁποία αὐτὴ ἑρμηνεία δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς ὅλα μόνα παραδείγματα.

* Παίπαλος, ὁ, ἡ, σπανιωτ. τύπος ἀντὶ παιπαλόεις (ὅπερ ὅρα). Ὁ Καλλίμ. Ἀρτ. 194. συνάπτει, »παίπαλά τε κρημνοὺς τε», ἄρα σημαίνει κατ' αὐτόν, βεννώδης, ὑψηλός, ἀπότομος, ὅρα παίπαλα.

Παιπαλώδης, ες, ὁ, ἡ (παιπάλη, 2. εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πανοῦργου ὢν καὶ πολλὰ πανοῦργος, ψευστρος, ἐξαιρ. ἐπὶ μαγισσῶν.

Παιπανία, ἡ, παρὰ Σουίδ. ἡ κενοδοξία, ἴσως παιπαλεία ἐγράφη ποτέ.

Παῖς, παιδός, ὁ, καὶ ἡ, γενικ. πληθ. παίδων, καὶ μόνον παρὰ Δωριεῦσι παιδῶν, ἐστκ. πληθυν. παισί, παρὰ δὲ Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. καὶ Ἰων. παίδεσσι. Παρὰ τοῖς Ἕπτα. ἐν χρήσει πολλάκις ἡ ὁνομαστ. δισυλλάβως, πάις, καὶ οὗτός ἐστιν ὁ εὐχρηστότ. παρ' Ὁμ. τύπος, τὸν ὁποῖον ὁ μὲν Βοῦττμ. σὺν Ἑρμ. θέλει νὰ γράφεται παιταχοῦ, ἔνθα ὁ στίχος δὲν ἀπαιτεῖ τὴν μετεσύλλαβον, ὁ δὲ Οὐολφιος μεταχειρίζεται ἐκεῖ μόνον, ἔνθα ἡ δευτέρα συλλαβὴ ἔστιν ἀρκτικὴ νέου ποδός, καὶ ἑπομένως γίνεται θέσει ἡ ἄρσει μακρά, καὶ τοῦτο συνάδει ἡ χρῆσις τοῦ, εὐ· παρεκτὸς δὲ τῆς ὁμοιοστ. εὕρηται παρ' Ὁμ. ἄπαξ καὶ ἡ κλητ. παῖ, Ὀδ. Ω, 192. (ἔνθα ἡ τελευταία συλλαβὴ ἐλήφθη κατὰ τὴν ἄρσιν τοῦ στίχου ὡς μακρά, Spohn de extr. Od. parte, σελ. 288.), ἡ δὲ οἰκ. παῖν εὕρηται κατὰ πρῶτον παρ' Ἀπ. Ῥ. πορβ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 37.— 1) σημαίνει ἡ λέξις, ὅτε μὲν ἔχει τὸ ἄρθρον, ὁ, υἱός, ὅτε δὲ τὸ, ἡ, θυγάτηρ, καὶ ὅτε μὲν ἔχει ἄρθρον, ἐν γένει, παιδί· πάνυ εὐχρηστον παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἔτι δὲ καὶ, ὁ θετὸς υἱός, Ἰλ. Ι, 494. »παῖς παιδόεν», ἔγγονος, ἀπόγονος, ἔθεν, »παῖδες παιδῶν», ἢ καὶ εὐλόγοις μόνον, παῖδες, οἱ ἀπόγονοι, Ὀδ. Τ, 404. Ἰλ. Τ, 308. β) παρὰ μεταφορ. ἐν χρήσει ὡς περιγραφὴ ἐπαγγέλματός τινος κατὰ κληρονομίαν ἀπὸ τοῦ πατρός, ὃν τρόπον π. χ. ἰατρῶν παῖδες, ῥητόρων παῖδες, κ. τ. τ. οἱ ἰατροί, ῥήτορες αὐτοί, καὶ, »παῖδες δυστηνοῖν», οἱ δύστηνοι, Schaef. Διον. Σικελ. σελ. 313. 2) ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν, ἐπὶ μὲν ἀρσενικοῦ, παιδί, νέος, νεανίας, Ὁμ. »Νέος παῖς, νεαροὶ παῖδες», Ὀδ. Δ, 665. Ἰλ. Β, 289. ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπίθ. »παῖς συφορβέων», νέος γουρουνοβοσκός, Ἰλ. Φ, 282. ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ, ἡ, κόρη, κοράσιον, παρθένος, καὶ ὅτε οὐ πρόκειται ἄρθρον, ἐν γένει, τέκνον, παιδί. (Διὰ τοῦ, παῖς ἐσημαίνετο συνήθ. ὁ νέος ἕως τῆς ἡλικίας τῶν ἐφήβων.) »Ἀπὸ παιδὸς, ἡ, ποιδὸς, ἐκ παιδός, ἢ παιδόνος, ἐκ νεότητος, ἀπὸ παιδί. νέα παιδία, εἰς τὴν νεότητα. »Ἡλείαν ἔχειν τὴν ἀρτὶ ἐκ παίδων (Ξενοφ.)», ἀντὶ τοῦ, τότε, πρὸ ὀλίγου ἔκβηνε ἀπὸ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. 2) παρὰ μεταφορ. πολλάκις ἀντὶ τοῦ, ὁ ἐρώμενος παῖς, ἡ ἐρωμένη κόρη, ὁ ἐραστής, τὰ παιδικά, ἡ ἐρωμένη, ἀγαπητή. 3) ὡς πρὸς τὴν στάσιν καὶ τάξιν, ὁ παῖς, ὁ νέος σκλάβος, καὶ ἐν γένει, σκλάβος, δοῦλος, καὶ ἡ παῖς, σκλάβα, δούλη, Μεθεμρκ. β) ἐξαιρ. ἑταίρα, πόρνη, ἐπειδὴ τοῦτο τὸ ἔργον ἔκαμνον αἱ δοῦλαι, (σκλάβαι) ἢ αἱ πολιτικῶς ἐξ ἴσου μὲ ταύτας θεωρούμεναι ξένοι γυναῖκες. 4) Παῖς ὠνομάζετο κατ' ἐξοχὴν ἡ Περσεφόνη μετὰ τῆς μητρός της Δήμητρος, ὃν τρόπον καὶ, Κόρη, (συνήθ. ἀστεῖα παραγωγὴ παρὰ τὸ παίω.)

Πάις, πάϊς, ποιητ. ἀντὶ, παῖς, παῖδα, ἴδε παῖς.

Παῖσδα, Δωρ. αἰτ. τοῦ παῖς, ἀντὶ, παῖδα.

Παίσδω, Δωρικ. ἀντὶ παίζω.

Παιστικός, ἡ, ὄν (παίζω). Χωρατευτικός, παιγνιδιαρικός, μεταφοριστικός (χωραταντζίδικος)· ὁ εἰς παιδιὰν ἀνήκων, χρησιμεύων καὶ, μὲ τὸν ὁποῖον παίζει τις.

Παιφάσσω (κατ' ἀναδιπλασ. τύπος τοῦ ΦΑΩ, βλέπω). Ὀξέως ἢ ἀγρίως κυττάζω τριγύρω διὰ νὰ ἑρμήσω, Ἰλ. Β, 450. Σὺν τῇ (αἰγίδι ἡ Ἀθήνη) παιφάσσουσα διέστυτο λαὸν Ἀχαιῶν. Ὑπὸ τῶν Γραμματικ. διαφόρως ἑρμηνεύεται, ὑπὸ μὲν τοῦ Σχολ. διὰ τοῦ, εὐθυσιώσα, ὁρμῶσα· ὑπὸ δὲ τοῦ Ἡσυχ. διὰ τοῦ, παντὶ φαινομένη· ὑπὸ δὲ τοῦ Ἐτυμολ. εὐθυσιωδῶς ὁρμῶσα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Παιφάσσειν, πυκνὰ δὲ ἄλλου ἐπ' ἄλλων ὁρμῶν, εὐθυσιαστικῶς ἔχειν, σπεύδειν, θορυβεῖν, ὁρμᾶν». Ὁ Ἀπολλ. ἔχει »Παιφάσσειν, πυκνῶς ἀπὸ ἄλλου πρὸς ἄλλον ὁρμῶν μαχόμενον, ἀπὸ τοῦ πάντῃ φαίνεσθαι· βέλτιον δὲ λέγειν πεποιεῖσθαι τὴν λέξιν κατὰ μίμησιν, καὶ σημαίνειν τό, παντοχῇ φαίνεσθαι, καὶ εὐθυσιαστικῶς κινεῖσθαι. Ἔνιοι δὲ παρετυμολογοῦσι τό, παιφάσσουσα, πάντα τὰ φάη περιάγουσα, ἤ ἐστι, τοὺς ὀφθαλμούς· ὡς καὶ ὁ Ἐτυμολ. προστέτ ἔχει. »Δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ, ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ περιάγειν τὰς ὄψεις». — Παρ' Ἱππ. κυττάζω ὡς μανόμενος, εἶμαι μανόμενος. β) παρὰ μεταφορ. ἐν γένει, ἐξέως ἢ ἑρμητικῶς κινοῦμαι, ἀνησύχως περιέρχομαι, περιτρέχω, ὅτε σημαίνει ταχεῖάν τινα καὶ ὁρμητικὴν κίνησιν, ὀξύτατον κίνησιν, πορείαν· ὡς καὶ τὸ ὁρούειν· οὕτω χρῆται τῇ λέξει καὶ ὁ Ὀππιανὸς καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν νεωτέρων ποιητῶν, Ἀπολλών. Ἀργον. δ'. 1442. »Παιφάσσε τὸν δ' ἀνὰ χώρειον, ἀνησύχως περιήρχετο, περιεφέρετο. γ) ἀντὶ τοῦ, σπαίρειν, κλονεῖν, πηδᾶν, κινεῖσθαι, ἐπὶ διαφόρων μελῶν τοῦ σώματος, ὅταν κινῶνται αἰφνιδίως χωρὶς νὰ θέλῃ τις, π. χ. ὅταν πέσῃ τὸ μάτι, ὅταν κλονῇ τὸ κεφαλάκι ζῶν ἢ τὸ βρέφος εἰς τὴν κοῦνιαν κ. τ. τ. ὁ δ' καὶ θεωροῦσι ταύτην τὴν λέξιν ἔχουσαν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ σφαδάζω, Ὀππ. Κυνηγ. 2, 250. »Λείφανα παιφάσσοντα καὶ ἀσπέρχοντα φύσεσιν», ὁπλ. πάλλοντα.

Παίω, μέλ. συνήθ. παιήσω, καὶ σπανιωτ. παίσω, ἀόρ. ἔπαισα, παρακ. πέπαικα, παθητ. ἀόρ. ἐπαίσθην. Κτυπῶ, σφίγω, κρούω, πλήττω, τύπτω, πληγόω, Ξεν. Κ. Π. 1. »Εὖ δὲ τούτῳ με ἔπαισεν ὁ διδάσκαλος», μὲ ἔδειρε. »Παίειν τινὰ εἰς τὴν γῆν, κτυπῶντας ῥίπτω κατὰ γῆς, Ἡροδ. Ρ, 107. μέτ. »Ἐπαίσατο τὸν μηρόν», ἐκτύπησε τὸν μηρόν του, Ξεν. Κ. Π. 7, 3. α) σαρκικῶς συνουσιάζομαι, ὡς τὸ κρούω, καὶ τὸ Λατ. tundo, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 874. ὡς καὶ ἐν τῇ συνήθ. τό, κτυπῶ. β) ἀφίνω τοὺς λόγους νὰ πίπτουσιν ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, δηλ. ὁμιλῶ συντόμως καὶ ἐμφατικῶς, εὐστόχως, ὡς τό, »ῥήματα ἐρείδειν», Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 686. »ἐς τὸ χρὸς παίειν». 2) ἀμεταβ. προστρούω, προσπταίω, προσκέπτω, δηλ. πίπτω καὶ κτυπῶ εἴς τι, ὡς τό, πταίω, Πλουτ. εἰς Πυῤῥ. 15. »Θάλασσα παίουσα πρὸς τὰ χωρία», Αἰσχ. Πρ. 891. »Λόγοι παίουσιν εἰκῆ πρὸς κύμασιν», = πταίουσι. ὅθεν ἐμπαιος, πρόσπαιος, παραπαίω, Μεθεμρκ. λέξις, (ἐκ τούτου τοῦ παίω τὸ Λατ. pavio, pavimentum, depavio καὶ obpavio παρὰ Festus. ἔτι δὲ καὶ τό, paveo, pavesco, pavor, ἐπειδὴ τὸ παθητ. δύναται νὰ ἔχῃ, ὡς τὸ ἐκκλησιάζεσθαι, τὴν σημασίαν, ὑπὸ φόβου κτυποῦμαι, ταράττομαι.)

* Παίω, μέλ. παίσω, Τρώγω, ἐσθίω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 850. »Παίειν ἐφ' ἁλὶ τὴν μάζαν», ἐσθίειν μετὰ τῶν ἁλῶν τὸν ἄρτον. — Καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ ἐσθίω. Ἐκ τῆς παραβολῆς μετὰ τοῦ ἐρείδειν δύναται νὰ συμπεράνῃ τις ταύτην τὴν λέξιν ὡς ταυτόσημον τῷ, παίω ἐπὶ τῆς συνήθ. σημασ. ἴδε καὶ Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. 6. σελ. 236. Α.

Παιών, ὥνος, ὁ, ὡς τό, Παιάν. Ὁ θεὸς τῆς ἰατρείας, ἤτοι τῆς ἰατρικῆς· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καὶ ὁ ἰατρός, ἐν γένει, ἐν εἴδει τίτλου καὶ τιμῆς· ἔτι δὲ ἰατρεῖον, καὶ θεραπεία, Σοφ. Φιλ. 167. 2) ταὐτὸν τῷ, Παιάν, ὕμνος, ᾠδή, ἐγκώμιον, τραγούδιον. 3) ποὺς ἐν τῇ μετρικῇ ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μιᾶς μακρᾶς συνιστάμενος, –υυυ, υ–υυ, υυ–υ, καὶ υυυ–.

Παιωνεῖον, τό, ταὐτὸν τῷ, ἰατρεῖον, μισθὸς τοῦ ἰατροῦ, σχολ. Ἀχάρν. 1211.

*Παιώνειος, ὁ, ἡ, = παιώνιος.

Παιωνία, ἡ (παιών), ταὐτὸν τῷ, γλυκυσίδη. Εἶδος φυτοῦ, ἔχει δὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἐφευρετοῦ αὐτῆς Παιῶνος τοῦ ἰατροῦ· καὶ ἐντεῦθεν ἐλέγετο οὕτω καὶ τὸ Ἀντίδοτον, ἤτοι τὸ καταπαῦον τὰς ὠδῖνας φάρμακον. 2) ἡ ἰατρική, ὅθεν καὶ »Παιωνίας σοφίαν, ἀντὶ, παιωνική, ἡ ἰατρικὴ τέχνη, Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 58.

*Παιωνιάς, άδος, ἡ, ἴδε παιώνιος.

Παιωνίζω, μελ. ίσω, ταὐτὸν τῷ, παιανίζω, Ἡρόδ. 5. 1. Ἀρ. Ἱππ. 1323. Ἰακ. Ἀχιλ. Τατ. σλ. 582.

Παιωνικός, ή, όν (παιών). Ἀνήκων εἰς τὸν παιῶνα, ἢ εἰς τὴν ἰατρικὴν τέχνην, ἢ εἰς τὴν ἰατρικὴν ἐπιτήδειος ἢ ἐξησκημένος. 2) ἐκ παιώνων ποδῶν (ἐν τῇ μετρικῇ) συνιστάμενος.

Παιώνιος, ὁ, ἡ· καὶ, Παιώνιος, ία, ιον (Παιών). Εἰς τὸν Παιῶνα, ἢ εἰς τὴν ἰατρικὴν ἀνήκων· ἐπομ. καὶ σωτήριος, ἰαματικός, θεραπευτικός, Σοφοκλ. Τραχ. 1208. Παιωνία, ἡ, καὶ, Παιωνιάς, άδος, ἡ, καὶ, Παιωνίς, ίδος, ἡ, μετὰ τῆς καὶ ἄνευ τοῦ, σοφία ἢ τέχνη, ἢ ἰατρική· ὡσαύτως καὶ, ἡ Παιωνική. — Τὸ παιώνιον (οὐσιαστ.) ἰατρικὸν, φάρμακον.

Παιωνίς, ίδος, ἡ, προσωπικ. Τέχνη. Ἡ ἰατρεία, ἡ ἰατρικὴ τέχνη· ταὐτὸν τῷ, Παιωνία. ἴδε, Παιώνιος.

Παιωνισμός, ὁ, = παιανισμός.

Πακτά, καὶ, Πακτή, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, Πηκτή (πηγνύω). Νεαρὸς, νωπὸς λευκὸς τυρὸς (ταζίδικον τυρί), ὡς καὶ τό, Τρόφαλις, Θεόκριτ. β' 20.

Πακτίς, ίδος, ἡ, καὶ, πακτός, ά, όν, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, πηκτίς, καὶ, πηκτός.

Πακτόω, ῶ (πακτός). Κατασφαλίζω, στερεόνω, στερεὰ κλείω, ἀσφαλίζω· καὶ τὸ ὀλίγον τι ἢ μὴ καλῶς συνηρμοσμένον ἀσφαλίζω, στουπόνω, σφηνόω, Ἡρόδοτ. 2. 96. »Ἔπωθεν δὲ τὰς ἁρμονίας (τοῦ πλοίου) »ἐπάκτωσαν τῇ βύβλῳ, ἐστούπωσαν, ἢ ἐσφάλισαν τοὺς ἁρμοὺς μὲ πάπυρον, ὅ ἐστιν, ἐκαλαφάτισαν· ἄρα ἡ λέξις αὕτη εἶναι προσφυεστάτη καὶ ἰσοδύναμος τῷ Γαλλικῷ calfater, ἤτοι καλαφατίζω, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 128. »Ἡμεῖς δ' ὅσα ἦν τετρημένα ἐνεβύταμεν ῥακίοισι κἀπακτώσαμενα, ἀντὶ τοῦ, ἠρράξαμεν, ἐστουπώσαμεν. »Μοχλοῖσι καὶ κλήθροισι τὰ προπύλαια »πακτοῦσιν, Ἀριστοφ. Λυσ. 265. ἀντὶ τοῦ, κλείειν, ἀσφαλίζειν, κλειδόνειν. »Λαίφεα πακτώσαις, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 210. ἀσφαλίσας, στερεώσας. 3) Στερεὰ, σφιγτὰ δένω, Αὐτομέδ. 11, 4.

Πάκτων, ωνος, ὁ (πακτός). Εἶδος πλοίου ἐλαφροῦ, ἐμπορικοῦ διὰ τὴν μετακόμισιν καὶ πάλιν ἁρμοζομένου, Στράβ. ιζ'. σελ. 1173. »Ὁ δὲ πάκτων διὰ σευταλλίδων πεπηγός ἐστι σκαφίον, ὥστε ἐοικέναι διαπλοκίῳ.«

Πάκτωσις, ἡ. Τὸ στερεόνειν· τὸ στερεῶς δένειν, ἑνόειν, συναρμόζειν, συνάρμωσις.

*Παλαγμός, ὁ (παλάσσω). Μουρδάρευσις, μόλυνσις, μίανσις, κηλίς.

Παλάθη, ἡ. Ὄγκος ἐκ ξηρῶν καρπῶν συμπεπιεσμένος εἰς σχῆμα ἐπίμηκες (μακρουλόν), καὶ ἐξαιρετ. Ἡ τῶν ξηρῶν σύκων ἐπάλληλος θέσις, μάζα, ἤτοι ἡ τῶν ἰσχάδων κατὰ μῆκος ἐπιστύνθεσις, ἁρμάθα ἢ ἁρμαθιὰ σύκων ξηρῶν, ἔτι δὲ καὶ τοιαύτη μάζα ἐλαιῶν, σταφυλῶν κ. τ. τ. Ἡρόδ. 4, 23. Wess. Diod. 17, 67. (υυ-).

Παλάθιον, τό· καὶ, Παλαθίς, ίδος, ἡ· μέρος μὲν ὑποκοριστικὰ, μέρος δὲ καὶ συνωνυμα τῷ, Παλάθη· ὡς καὶ τό, Παλάθιον.

*Παλάθον, τό, = παλάθη, ἀμφ.

Πάλαι, Ἐπίρ. Πρὸ πολλοῦ, ἀπὸ πολύς, ἐκ πολλοῦ χρόνου, παλαιόθεν, πρὸ χρόνων, τὸν παλαιὸν καιρόν· ἐν γένει, τὸ πάλαι, πρότερον, Ὅμ. ἀντίκ. τῷ, νέον, Ἰλ. Ι, 527. ἀεὶ ἐπὶ παρωχηνότος. 2) Ἄλλοτε προτήτερα, πρότερον, ἐνθα σημαίνει ὄχι διάστημά τι μακρὸν χρόνου, ἀλλὰ μόνον τὸν παρελθόντα χρόνον, καὶ αὐτὸν τὸν προτελευταῖον, ὡς ἀντίθ. τῷ, παρόντι, Ἰλ. Ψ, 871. ἀντιθ. τῷ, νῦν, Ἰλ. Ι, 105. Σοφοκλ. Ἀντ. 181. εἰ δ' καὶ ἐγκειται τῷ, πάλαι, τῷ ὄντι καὶ ἡ ἔννοια τοῦ, οὐ πολλῷ πρότερον, ὀλίγῳ πρότερον, νεωστί, ἐσχάτως, Valck. Ἱππ. 1085. Wolf. Πλατ. Συμπ. 20, 2. ἀνθ' οὗ ἐν χρήσει καὶ, τὸ πάλαι, Ἡρόδ. 1, 5. 4. 180. 7, 95. καὶ πολλ. παρὰ τοῖς Ἀττ. πρβλ. παλαιός. — ὁ, ἡ πάλαι, ἀντὶ τοῦ, ὁ παλαιός, ἡ παλαιά. (υ-)

*Παλαίβιος, ὁ, ἡ (βίος). Μακρόβιος, Ἐπιγρφ.

Παλαιβλαστής, ὁ, ἡ, παρ' Ἀθην. β'. σελ. 69. ἐσφαλμ. ἀντὶ, παλιμβλαστής.

Παλαιγενής, ές, ὁ, ἡ (γένος). καὶ, παλαίγονος, ὁ, ἡ (γονή). Πρὸ πολλοῦ χρόνου γεννηθείς, παλαιὸς κατὰ τοὺς χρόνους, ὑπέργηρος, παμπάλαιος, Πινδ. Ὀλ. 13, 70. παρ' Ὅμ. ἐπίθετ. τοῦ γεραιοῦ, ἀνθρώπου, καὶ, γραῦς. »Γρηῢς παλαιγενὴς« (Ὀδ. Χ, 395. καὶ Ἰλ. Γ, 386.) παλαιὰ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἡλικίας, παμπάλαιος γραῖα, πρβλ. Πορσ. Εὐρ. Φοιν. 351. Οἱ παλαιγενεῖς, οἱ προπάτορες, οἱ πρόγονοι, Ἔτυμ. Ὅμ. Δήμ. 113.

Παλαιγονία, ἡ. Ἡ ἀρχαιότης, οἱ παλαιοὶ χρόνοι, ἢ οἱ προπάτορες· ἐκ τοῦ

*Παλαίγονος, ὁ, ἡ (γονή), = παλαιγενής, Πινδ.

Παλαιετής, ὁ, ἡ (ἔτος). Παλαιοετής, παλαιὸς κατὰ τοὺς χρόνους. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου ἔτι καὶ, Παλαιδέτης, ἔχει.

Παλαίθεος, ἡ, ἀντὶ, παλαιὰ θεός, Ἡσύχ. καὶ Γραμμ.

Παλαίθετος, ὁ, ἡ (τίθημι). Ἐκ πολλοῦ (χρόνου) ἀποτεθείς, φυλαττόμενος, ἢ πρὸ πολλῶν ἐτῶν προσδιωρισμένος, πεποιημένος, συνθεμένος, ὅθεν ἐν γένει, παλαιός. »Παλαιθέτων ὑμνων ἀοιδοῖσι, Ἀθην. σελ. 905. »Κῶλα παλαίθετα«, Σουίδ. παλαιὰ ξύλα.

Παλαιμάτωρ, ορος, ἡ. Δωρ. Ταὐτὸν τῷ, παλαιὰ μήτηρ. καὶ πρώτη τοῦ γένους, Εὐρίπ, Ἰκέτ. 628.

Παλαιμονέω, ῶ. Ὡσανεὶ παρὰ τὸ παλαίμων ἀντὶ παλαιστὴς = παλαίω. Παλαίω ἢ ἀγωνίζομαι ἐν γένει, Πίνδ. Πύθ. 2, 112.

Παλαιμόνια, τά. Ἑορτὴ τοῦ Παλαίμονος, λατ. Portunalia· ἐκ τοῦ

Παλαίμων, ονος, ὁ. Κύριον ὄνομα ἀνδρός· κυρίως, ὁ παλαιστής. ἐξαιρ. ἐλατρεύετο ὑπὸ τούτῳ τῷ ὀνόματι ὁ Μελικέρτης, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς, καθὸ βοηθὸς τοῖς ναυαγοῖς θεός, λατ. Portunus, Ἀπολλόδ. ά. 9. Παυσαν. Ἀττ. κεφ. ὀστάτῳ. Παρ' Ἡσυχ. κεῖται τὸ, Παλαίμων, ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους, πιθανῶς ὡς Παλαιστοῦ, ὅθεν παρήχθη καὶ τὸ Παλαιμονέω.

*Παλαιογενής, ὁ, ἡ, = παλαιγενής, Ἀρστφ. Νεφ. 357.

Παλαιόγονος, ὁ, ἡ (παλαιός). Ταὐτὸν τῷ, Παλαίγονος.

Παλαιόθεν, Ἐπίρ. Ἐκ παλαιῶν χρόνων.

*Παλαιοθέτης, ου, ὁ. (τίθημι). Ἀνθρωπος τετριμμένος εἰς τὰς ὑποθέσεις, ὁρ. παλαιοπράγμων.

Παλαιολογέω, ῶ (λόγος). Ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, λέγω ἢ πραγματεύομαι καὶ ἐρευνῶ περὶ παλαιῶν καὶ ἀρχαίων πραγμάτων, ἢ περὶ ἀρχαιοτήτων· ὅθεν

Παλαιολογία, ἡ. Ἡ περὶ παλαιῶν πραγμάτων ὁμιλία, ἔρευνα, πραγματεία.

Παλαιομάγαδις, ὁ· ἴδε Μάγαδις, ἀριθ. 2.

Παλαιομήτωρ, ἡ, ὡς τό, παλαιμάτωρ. Ἡ παλαιὰ καὶ ἀρχαία μήτηρ, προμήτωρ, ἐξ ἧς κατάγεται τις, Εὐρίπ, Ἰκέτ. 628.

Παλαιομώλωψ, ωπος, ὁ (μώλωψ). Δόλιος, πανοῦργος ἀπατεὼν παλαιὰ ἀλωπού, Φιλοξ. Γλωσσ.

*Παλαιοπενθής, ὁ, ἡ (πένθος). Ποιητ. πρὸ πολλοῦ πενθῶν, μαυροφορῶν· ἀντίκ. τῷ, νεοπενθής.

Παλαιόπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Ἐκ πολλοῦ χρόνου πλοῦτον συναθροίσας, ἐκ παλαιῶν χρόνων πλούσιος· καὶ ἑπομένως ὁ πολλὰ καὶ μεγάλα πλούτη ἔχων, ὑπέρπλουτος, Θουκυδ. ἀντίκ. τῷ, νεόπλουτος.

Παλαιόπολις, ἡ, Παλαιὰ πόλις, Ἡσύχ. ἀντὶ τῷ, νεάπολις.

Παλαιοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πρᾶγμα). Ἐκ πολλοῦ χρόνου ἐξησκημένος εἰς τὰ πράγματα, παλαιόθεν γεγυμνασμένος εἰς ὑποθέσεις, (ὡς τὸ τῆς συνηθείας, παλαιὸς λύκος)· ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Πανοῦργος· ὁ Ἡσύχ. ἐξέλαβε τοῦτο ὡς ἑρμηνείαν τοῦ, παλαιοθέτης.

Παλαιορράφος, ὁ, ἡ (ῥάπτω). Παλαιὰ ῥάπτων.

Παλαιόριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Παλαιὰς ῥίζας ἔχων, Λουκιαν. »Παλαιόριζον φυτόν.«

Παλαιός, ά, όν (πάλαι). Παλαιός, παλιός χυδ. παλαιὸς κατὰ τοὺς χρόνους, πολυκαιρινός, προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ, λίαν γέρων, Ὅμ., ὅστις ἀντιτάσσει πολλάκις παλαιὸς καὶ νέος ἀλλήλοις· λέγεται δὲ καὶ παλαιὸς γέρων, παλαιὴ γρηῦς, Ὀδ. Ν, 432, Γ, 346. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὑπὸ παλαιὸν καιρόν, ἀπὸ πολλοῦς χρόνους ὑπάρχων, π. χ. οἶνος, Ὀδ. Β, 340. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀρχαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἔχον μὲν ποτὲ, πρὸ πολλοῦ δὲ ἀπέθανον, Ἰλ. Λ, 166. Ὀδ. Β, 118. ἄρα, οἱ παλαιοί, οἱ προπάτορες, οἱ πρόγονοι. »Παλαιὸς χρόνος, παλαιὰ ἡμέρα, κ. τ. τ., »καιρὸς παλαιός,« πρὸ πολλοῦ παρασας. »Τὸ παλαιόν,« ὡς Ἐπίρρ., ὡς καὶ, τὸ πάλαι, τὸν παλαιὸν καιρόν, προτοῦ, ποτὲ, πολλκ. παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ἀντίκ. τῷ, νέος καὶ καινός, Ἡρόδ. 9, 26. β) πολυκαιρινὸς πεπαλαιωμένος, διὰ τὴν πολυκαιρίαν ἄχρηστος, τετριμμένος, Schütz Αἰσχ. Προμ. 317. Σοφκλ. ΟΤ. 290. ἔτι δὲ, διὰ τὸ γῆρας ἀδύνατος, εὐήθεις, νήπιος, πρβλ. Κρόνιος, 2. γ) σεβάσμιος διὰ τὸ γῆρας, ἐν γένει, σεβάσμιος, ἱερός, ὡς τὸ λατ. antiquus, Ἀντιφ. σ. 762. Valck. distr. p. 293. ἀμφ. — Ὁμαλὸν συγκρ. καὶ ὑπερθ. παλαιότερος, παλαιότατος, τὸ δὲ ἀνώμ. παλαίτερος, παλαίτατος, Ἡρόδ., ὅστις ἐν 1, 60. συντάσσει, ἐκ παλαιτέρου, ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς χρόνους, Αἰσχ. Εὐμ. 708. Θουκυδ. Εὐρ. καὶ ἀλλαχοῦ (ἡ συλλαβὴ αι ὑπάρχει παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἐν γένει παρὰ τοῖς Μεταγν. Οὐχὶ σπανίως βραχεῖα, Ἰακ. Ἀθην. σ. 113. Α. Π. σ. 318. Gaisf. Ἡφαιστ. σελ. 216.) ὅθεν

Παλαιότης, ητος, ἡ. Ἡ παλαιὰ ἢ ἡ γεροντικὴ ἡλικία, οἱ παλαιοὶ χρόνοι, ἡ πολυετία, τὸ εἶναι τι ἀπὸ πολὺν καιρόν· ἡ ἀρχαιότης, ὁ παλαιὸς ἐκ πολλοῦ χρόνου παρελθὼν χρόνος καὶ οἱ ἐν αὐτῷ ζήσαντες ἄνθρωποι· ἰδιάζουσα τῇ ἀρχαιότητι ἁπλότης κατὰ τὴν γνώμην, κατὰ τὰ ἤθη, κατὰ τὴν τέχνην, κατὰ τὸ ὕφος, κ. τ. τ. ἰδιάζων τῇ ἀρχαιότητι χαρακτὴρ, παρ' Εὐριπ. Ἑλ. 1062. »Παλαιότης ἔνεστι τῷ λόγῳ«, ἐν ταὐτῷ τῇ ὁμιλίᾳ κεῖται ὡς βάσις ἡ ἁπλότης. Ἐντοῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Παλαιός, ὁ ταῖς φρεσὶν ἐξεφθαρμένος ἤδη, ἄφρων, ἠλίθιος.«

Παλαιοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Πρὸ πολλοῦ χρόνου γεννήσας, καὶ ἑπομένως ὁ παύσας τοῦ γεννᾶν· ἐξαντλημένος· ἀντίκ. τῷ, νεοτόκος.

Παλαιότοκος, ὁ, ἡ. Ὁ παλαιὸς κατὰ τὴν γέννησιν, γέρων, προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ.

Παλαιότροπος, ὁ, ἡ, (τρόπος). Κατὰ τὸν παλαιὸν τρόπον, ἔθος, ἢ ἐκ τοῦ παλαιοῦ τρόπου ὤν, Ἰαμβλ. Πυθαγ. 23.

Παλαιουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ παλαιὰ (σαν-

δάλια) ῥάπτων, παλαιοράψος (μπαλωματής), Πολυδ. ζ'. 82.

Παλαιοφανής, ές, ἡ (φαίνομαι). Ὅστις φαίνεται ὡς παλαιός, Γεωπον.

Παλαιόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Παλαιὸς κατὰ τὰς φρένας, φρόνιμος, ὡς γέρων. πολλὰ φρόνιμος. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 841. καὶ 874. Ἱκέτ. 601. τινὲς ἐν τῇ πρώτῃ ῥήσει «Παλαίφρονα ἔταξαν.

Παλαιόω, ῶ (παλαιός). Παλαιόνω, παλαιὸν ποιῶ, ἐξαιρ. ἀφίνω τι νὰ γίνῃ παλαιὸν ἢ νὰ διαφθαρῇ ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἀκυρόω, Παθητικ. παλαιόομαι, οῦμαι· γίνομαι παλαιός, καὶ γηράσκω.

Παλαισμα, τό. Ἀγών, μεταφ. μάχη· καὶ ἡ τέχνη, ἢ τὸ μηχάνημα, ἢ κακοτεχνία τοῦ παλαιστοῦ, τὴν ὁποίαν ἐν τῷ παλαίειν μεταχειρίζεται· ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία πάλη, Ἡρόδ. 5'. 33. «Ἀσκέων δὲ πεντάθλον, παρὰ ἓν πάλαισμα ἔδρεψε νικῶν ὀλυμπιάδα.» Αἰσχύλ. Εὐμ. 763. «Πάλαισμ' ἄφυκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχει,» αὐτὸς εἶναι ἀνίκητος εἰς τὴν μετὰ τῶν ἐχθρῶν του μάχην. 2) Κάθε μηχάνημα, τεχνικὸν μέσον, δόλος, στρατήγημα, κακοτεχνία, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεταί τις κατά τινος, ἢ πρὸς ἐπιτευξιν σκοποῦ τινος, Δημ. «Πάλαισμα τὸ καλῶς ἔχον τῇ πόλει, ὃ ἐπεχείρησέ τις μέσον ὑπὲρ σωτηρίας τῆς πόλεως, Σοφ. ΟΤ. 819.

Παλαισμοσύνη, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, πάλη, ποιητικ. Ἰλ. Ψ, 701. Ὀδ. Θ, 103. 126.

Παλαιστάζων, ές, ἡ (στάζω). Παλαιὸς στάζων, ῥέων. «Παλ. οἶνος,» Νίκανδρ. Θηρ. 591. «παλαιὸς οἶνος» ὅστις διὰ τὴν πολυκαιρίαν ἔγινε κολλώδης ὁπωσοῦν, ἐλαιώδης.

*Παλαιστάω, Μ, ήσω. Παλαίω.

Παλαιστέω, ήσω. Διὰ τῆς παλαιστῆς μετρῶ, ἀμφ. 2) Σπρώχνω μὲ τὸ χέρι πάντοτε παρέκει· ὁρ. καὶ παλαστή· ἐκ τοῦ

Παλαιστή, ἡ. κυρίως ταὐτὸν τῷ, παλάμη, ἥτις κατὰ πλάτος συνίσταται ἐκ τεσσάρων δακτύλων. 2) Μέτρον τι τεσσάρων δακτύλων πλάτος ἔχον. Ἀττ. παλαστή, πρὸς διαστολὴν ἀπὸ τῆς πρώτης σημασίας, Lob. Φρυν. σλ. 295. Ἀλεξανδρ. παλαιστής. Τοῦτο τὸ μέτρον ἐλέγετο καὶ, τέταρτον, ἤτοι ἐπειδὴ περιέχει 4 δακτύλους, ἢ ἐπειδὴ ὑπάρχει τὸ τετάρτημόριον τοῦ, πους· λατ. palmus.

Παλαιστής, οῦ, ὁ (παλαίω). Ὁ ἀγωνιστής, ὅστις μετέρχεται, ἐξασκεῖται τὴν πάλην, ὁ παλαίων, παχλιβάνης, Τουρκ. Ὀδ. Θ, 246. β) τροπικ. πας τις ἀνταγωνιστής· γυμνασμένος, ἐπιδέξιος· πανοῦργος, Valck. Ἱππ. 921. πρβλ. πάλαισμα. 2) Ἀλεξανδρ. ταὐτὸν τῷ, παλαιστή, Ψαλμ. λή. 7.

Παλαιστιαῖος, αία, αῖον. Ὁ παλαιστῆς μέγεθος πλάτος ἢ μῆκος ἔχων· ἐκ τοῦ μέτρου τεσσάρων δακτύλων, Ἡρόδ. 1, 50.

Παλαιστικός, ή, όν. Εἰς τὸν παλαιστὴν ἀνήκων ἢ εἰς τὴν τέχνην αὐτοῦ· εἰς τὴν πάλην ἐπιτήδειος, γυμνασμένος· ἀνάγεται συνήθ. εἰς πᾶν ὅ,τι συνέχεται μὲ τὴν παλαιστικήν, ἐν ᾧ τό, παλαιστρικὸς ἀνάγεται συνήθ. εἰς τὴν παλαίστραν· κατ' ἄλλους ὑπῆρχε τὸ μὲν, παλαιστικὸς ἀρχαιότερος τύπος, τὸ δὲ, παλαιστρικὸς νεώτερος, Lob. Φρυν. σ. 242.

*Παλαιστίς, ίδος, ἡ, = παλαιστή.

Παλαίστρα, ἡ. Ὁ συνήθως μὲν, δημόσιον, σπανίως δὲ ἰδιωτικὸν, ἀνῆκον σχολεῖον, τόπος ἔνθα ὑπὸ τῆς ἐπιστατείας καὶ ὁδηγίας τοῦ παλαιστοφύλακος γυμνάζονται οἱ παλαισταί· ἴδε πάλη. 2) Τροπ. κάθε, ἐξαιρ. καὶ εἰς γύμνασιν τοῦ νοὸς ἀνήκων κατάστημα, γυμνάσιον, Πλουτ. προβ. συμ. δ'. «Τὸν οὖν τόπον, ἐν ᾧ γυμνάζονται πάντες οἱ ἀθληταί, παλαίστραν καλοῦσι, τῆς πάλης τοὐνομα κτησαμένης τὸ πρῶτον, εἶτα καὶ τοῖς αὐτοῖς ἐφαρμοσθεῖσιν ἐμπαρασχούσης.» ὅθεν

Παλαιστρικός, ή, όν· νεώτερ. τύπος ἀντὶ, Παλαιστικός. Ἐπίρ. Παλαιστρικῶς, μὲ παλαιστικὸν τρόπον.

Παλαιστρίτης, ου, ὁ. Ὅμοιος τῷ παλαιστῇ· ἐν γένει, = παλαιστρικός, Πλούταρχ.

Παλαιστροφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ καὶ ἐπιστάτης τῆς παλαίστρας, ἤτοι τοῦ σχολείου τῆς πάλης.

*Παλαίτερος, συγκρ. κατὰ συγκ. ἀντὶ παλαιότερος.

Παλαίτατος, κατὰ συγκ ἀντὶ τοῦ, Παλαιότατος, Θουκυδ. καὶ οἱ Ποιηταί.

Παλαίφαγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Τὸν ὁποῖον εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἔφαγον ἢ ἔτρωγαν· ὁ πάλαι ἐσθιόμενος, χρησιμεύων ἄλλοτε ὡς τροφή, ἐπίθ. τοῦ βαλάνου. 2) Ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν φαγωμένος, διεφθαρμένος.

Παλαίφατος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Παλαιφάτως. Ὅστις πρὸ πολλῶν, παλαιῶν χρόνων ἐγένετο ἢ ἐρρέθη, ὁ ἐκ παλαιοῦ χρόνου ἐκφωνηθείς, προφητευθείς, πεφατισμένος, ὅ ἐστι, μεμαντευμένος ἐξαιρ. ἐπίθ. παλαιῶν χρησμῶν, «θέσφατα» Ὀδ. Ι, 507. Ν, 172. 2) Περὶ τοῦ ὁποίου ἐκ πολλοῦ χρόνου ἤδη ὡμιλήθη, ἢ λόγος ἀρχαῖος ἔθετο, περιφέρεται, πάλαι περίφημος, μνημονευμένος, γνωστός, Ὀδυσ Τ, 163. «Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐστι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης,» παλαιᾶς ἢ ἀρχαίας, περὶ ἧς ἔφασαν ἐκπαλαι μῦθος, Φώτ. ἢ κατὰ τὸν Σχόλ. Παλαιὰ φατιζομένης, περὶ ἧς παλαιὰ μυθεύεται· οἱ γὰρ παλαιοὶ ὑπελάμβανον τοὺς πρὸ ἑαυτῶν ἐκ δρυῶν καὶ πετρῶν γεγενῆσθαι, διὰ τὸ τὰς τικτούσας εἰς τὰ στελέχη καὶ σπήλαια ἐντυγχάνειν τὰ παιδία· ἔστι δὲ ὁ λόγος, Οὐ γὰρ δὴ ἐκείνου εἶ σύ. Πιθανὸν δὲ τοὺς πάλαι ἀνθρώπους ἐν ταῖς ἐρημίαις τὰς μίξεις ποιεῖσθαι πλησίον δρυῶν καὶ πετρῶν. Τινὲς δὲ Παλαιφάγους (εἶπον) ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ ἐβαλανοφάγουν, ἔνθα ὅμως ἡ ἀναγν. αὕτη ἔστιν ἡμάρτημ. Ὁ Εὐστάθιος λέγει περὶ τούτου οὕτωσί. «Τὸ ἀπὸ δρυὸς ἢ πέτρης εἶναί τινα, οὐ μόνον ἀρχαιογονίαν σημαίνει ὁμηρικώτερον, ἀλλὰ καὶ ἦθος ἀτέραμονα ὅθεν 3) Ἐν γένει, παμπάλαιος, τὸν παλαιὸν καιρόν, ποτὲ γενόμενος ἢ πρᾶξις. 4) Ἐνεργ. ἐκ πολλοῦ, καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἤδη προφητεύων, χρησμοδοτῶν, Σοφοκλ. Τραχ. 823· «Παλαίφατος προνοίαν,» ἢ πάλαι μαντευσαμένη, ἢ πρὸ πολλῶν χρόνων προφητεύσασα (συνήθ. μὲν παράγουσι παρὰ τὸ ῥημ, φατός, βέλτιον δὲ, κατὰ τὸν Döderlein, παρὰ τὸ ΦΑΩ, φαίω, ἄρα κυρίως, τὸ πάλαι φανεὶς, ἐκ πολλοῦ χρόνου ἐρατὸς ἢ φανερὸς γενόμενος.)

Παλαίφοιβος, ὁ, ἡ (φοῖβος), = παλαίφατος, 4. ἡμάρτημ. ἀναγν. παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 833. ἔνθα τινὲς ἐκδόσεις ἔχουσιν οὕτω ἀντὶ τοῦ παλαίφατος, φοιβάσθαι γὰρ τὸ Μαντεύεσθαι.

Παλαίφυτος, ὁ, ἡ (φύω). Ποιητ. πάλαι φυτευθείς

Παλαίχθων, ονος, ὁ, ἡ (χθών). Ποιητ. ἐκ πολλοῦ καιροῦ κάτοικος τῆς ἰδίας χώρας, ἐντόπιος, σχεδὸν ὡς τό, αὐτόχθων· καὶ παλαιὸς κύριος, κτήτωρ μιᾶς γῆς. «Δῆμος παλαίχθων,» αὐτόχθων, τὸ παλαιόθεν ἐντόπιον ἔθνος· παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 105. «Ἄρης παλαίχθων,» ὁ παλαιότατος ἐξουσιαστὴς τῆς γῆς ἤτοι ἐπαρχίας· ἂν δὲ πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ, «Παλαίχθον Ἄρης τᾶν τεᾶν γᾶν.»

Παλαίω, Μλ. αίσω. Ἀόρ. ἐπάλαισα, Ἰων. καὶ ἐπάλησα, Ἡρόδ. 8, 21. ἔνθα ὅμως χειρόγραφόν τι ἔχει παλαίσειεν (πάλη). Παλαίω, (παλεύω, ἢ ἀπαλεύω, χυδ.), παλαιστὴς εἰμί, Ἰλ. Ψ, 621. καὶ μετὰ δοτ. προσπ., Ὀδ. Δ, 343. Ρ, 134. παρὰ τοῖς Μεταγν. καὶ, πρός τινα· ἐν γένει, ἀγωνίζομαι, μάχομαι. 2) Μεταφορ. «πάτησιν,» Ἡσ. Ἑ. 415. Ξεν. Οἰκον. 17, 2. «Παλαίσαντος πολλαῖς ζημίαις,» ἐπάλεσαν μὲ πολλὰς δυστυχίας, ὡς παιδείαν καὶ τιμωρίαν τῆς ἀπροσεξίας των. Πίνδ. Νεμ. 8, 47. «Φόνῳ πάλαιστεν,» ἀντὶ, ἑαυτὸν διέφθειρεν, ἐφόνευσε τὸν ἑαυτόν του Παθ. καταπολεμοῦμαι, νικῶμαι. 3) ἀμεταβ. εἶμαι κατὰ τὸν ἀγῶνα δυστυχής, ἡττῶμαι, νικῶμαι, Ἡρόδ. 8, 21. καὶ ἐν σημασ. ἀπαντᾶται καὶ τὸ παθ., μετοχ. ἀόρ. παλαισθείς, Εὐρπ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Παλήσειε, διαφθείρειε· καὶ ἐπάλησεν, ἐφθάρη· αἱ ἄλλαι γλῶσσαι «Πεπαληκέναι, ἐκπεσεῖν, καὶ, Πεπαλημένοι, βεβλαμμένοι, (ὁ Φώτ. ἀντὶ τούτων ἔχει πεπαληκέναι λέγεται τὸ ἐκπίπτειν τὰ πλοῖα), ἀναφέρονται ἐπὶ τῆς τοῦ Ἡροδότου (7. 21). ῥήσεως, «Εἰ παλήσειε ὁ ναυτικὸς στόλος,» ταὐτὸν τῷ, ἐκπίπτοι· ἂν ἤθελε νικηθῇ, ὑπεσπέσῃ, δυστυχήσῃ, διαφθαρῇ.

Παλαίωμα, τό (παλαιόω). Τὸ ὁποῖον παλαιὸ ἐγένετο, τὸ παλαιωθὲν πρᾶγμα· καὶ = παλαίωσις.

Παλαίωρ, Δακων. ἀντὶ τοῦ, Παλαιός, ἁπλοῦς, μωρός

Παλαίωσις, ἡ (παλαιόω). Τὸ παλαιὸν ποιεῖν. 2) Τὸ παλαιὸν γίνεσθαι· τὸ διὰ τὴν πολυκαιρίαν μὴ ἔχον πλέον κῦρος.

Παλακίζω, καὶ, παλακισμός, ἀντὶ, πηλακ. καὶ προσπηλ. ἀντὶ, ὑβρίζω, καὶ ὕβρις, Ἐτυμολ. ἐμφ. ὁ Ἡσύχ ἔχει, παλακῖνος, Πολεμιστήριος. πρβλ. παλλακῖνος.

Παλαμάομαι, ώμαι. Μλ. ήσομαι, μέσ. Ἀποθ. (παλάμη). Διὰ χειρὸς ἐργάζομαι, κάμνω, πράττω, κατορθῶ, διεργῶ, Ξενοφ. Κυροπ. Δ', γ'. 17. «Ταῖς χερσὶ παλαμᾶσθαι τὸ δέον,» μὲ τὰς χεῖρας ἐκτελεῖν, ἐργάζεσθαι τὸ ἀναγκαῖον. 2) Ἐκ ταύτης οὖν τῆς σημασίας προκύπτει ἡ ἑτέρα ἀντὶ τοῦ, τεχνάζω, μηχανάομαι· μεταχειρίζομαι, ἐπιχειρῶ ἢ καταπιάνωτι μὲ ἐπιτηδειότητα, τέχνην, τεχνικὸν ἐπιχείρημα, μηχάνημα ἢ μέσον τι στοχάζομαι, ἐφευρίσκω, π. χ. «Τόλμημα παλαμῆσθαι,» Ἀρστφ. καὶ ἐντεῦθεν εἶχεν ὁ Παλαμήδης τὴν χαρακτηριστικὴν ὀνομασίαν του, καὶ ὁ τεχνίτης Δαίδαλος, ὁ υἱὸς τοῦ Παλαμάονος (Παυσανίας 5'. 3.) ἢ κατ' ἄλλους, Εὐπαλάμου ἢ Μητίονος, ἐκαλεῖτο Παλαμήτης.

Παλάμη, ἡ. Τὸ ἔνδον μέρος τῆς χειρὸς μεταξὺ τοῦ καρποῦ καὶ τῶν δακτύλων, καὶ ἐν γένει, ἡ χεὶρ, ἐξαιρ. ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς κρατοῦμεν, πιάνομεν, κτυποῦμεν, ἢ ἄλλως πως πράττομέν τι, Ὅμ. Ἰλ. Α, 238. «Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι,» ἐν ταῖς χερσὶ φέρουσι, βαστάζουσι. Ὁ Ὅμ. χρῆται καὶ τῇ ἐκφ. γεν. καὶ ὁατ. παλάμῃφι, παλάμῃφιν. β) ὡς τὸ χεὶρ, κατὰ σύμβολον τῆς ἰσχύος, δυνάμεως, ὁ γρόθος, Ἰλ. Γ, 128. Ε, 558. καὶ ἀλλαχοῦ (ἐκ τοῦ πάλλω, ἔνθεν καὶ τὸ λατ. palmus καὶ palma, συγγενῶ, πάλη, κ. τ. λ.) γ) ἔτι δὲ καὶ ὡς σύμβολον ἐπιτηδειότητος καὶ τέχνης, τεχνικαὶ τέχναι, Ἡτ. Θ. 580. 866. Ἀσπ. 219. 320. 2) Τροπ. ἐξωχριστὸν μέσον χειρὸς ἢ τέχνης, ἐπιτήδειον μέσον, μηχάνημα, τέχνημα, τεχνικὸν ἐπιχείρημα, ἐπιβουλὴ, πανοῦργημα, μέτον, ἐπιτηδειότης πρὸς ἐκτέλεσίν τινος, «Παλάμη βίοτου,» ἀπιτήδειον εἰς διατροφὴν μέτον, Θέογν. 624. πρβλ. 1052. Ἡρόδ. 8, 19. ποτὲ μὲν ἐπὶ καλοῦ, ποτὲ δὲ ἐπὶ κακοῦ, ἄρα ὡς τὸ, πάλαισμα, 2. καὶ, μηχανή. Φαίνεται ὅτι ἡ λέξις κατ' ἀρχὰς ἐρρέθη ἐπὶ τεχνικῶν ἔργων, ἤτοι ἐπιτηδείως ἐξειργασμένων, ὅθεν καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, Τέχνη, ὡς ἀποδεικνύει τὸ «Τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων,» Ἐπιγράμ. ἔθ. Παλαμάομαι. 3) Ἔργον τῆς χειρός, ἔργον τέχνης, ἐξαιρ. τοῦ πλάττοντος τεχνίτου, ὡς παρὰ λατ. manus

Mentoris, ὁ ἰδιότροπος χαρακτήρ, τὸν ὁποῖον δίδει ἑ τεχνίτης εἰς τὸ ἔργον του, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου γνωρίζεται ὁ ἐπιτήδειος τεχνίτης. Ruhnk. ep. cr. p. 101. — Παρὰ Πίνδ. Ὀλ. 9, 38. »Μοιριδίῳ παλάμᾳ, θείᾳ βοηθείᾳ, τέχνῃ καὶ μηχανῇ δαιμονίᾳ. Παρ' Εὐριπ. Ὀρέστ. 817. »Πυριγενὴς παλάμα,« ἡ σπάθη, τὸ ξίφος, καθὸ χαλκευθὲν ἐν πυρί.

Παλάμημα, τό (παλαμάομαι), Αἰλιαν. Ζώ. Ἱστορ. α. 32. Τεχνικὸν ἐπιχείρημα, ἐφεύρημα, μηχανή.

Παλάμῃφιν. Τῇ παλάμῃ, τῇ χειρί· ἐκ τῆς χειρός, Ὁμηρ. ἐπ. παλάμη.

Παλαμναῖος, ὁ (παλάμη). Κυρίως ὥ τινι ἐπέβαλον χεῖρας, ἐπεχείρησαν, βίᾳ βεβλαμμένος, λυμανθείς, ἔπαιρ. διὰ φόνου καὶ μιάσματος, ὅθεν, ὁ παλαμναῖος, ὡς τὸ αὐτόχειρ, ὁ φονεὺς ὁ φόνῳ ἐνεχόμενος, ὁ μιάνας ἑαυτὸν αἵματι φόνου, ὁ ταῖς ἰδίαις χερσὶ φόνον ἐργασάμενος, μεμιασμένος. »Φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν«, Σοφοκλ. Τραχ. 1207. ὅθεν, τὸ παλαμναῖον, (Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1218.) μόλυσμα, μίασμα, ἀκαθαρσία διὰ αἵματος φόνου. 2) καθόλου ταὐτὸν τῷ, Ἀλάστωρ, καὶ Προστρόπαιος, ὁ τοὺς φονεῖς τιμωρούμενος, ὁ προστρέπων τὸ ἅγος αὐτοῖς, ἐκδικητὴς τοῦ χυθέντος αἵματος, ἐρινύς, τιμωρὸς δαίμων, ἐπίθ. τοῦ Διός. »Ζεὺς παλαμναῖος«.

Παλάσιον, τό. Ἀριστοφ. Εἰρ. 574. ταὐτὸν τῷ, παλάθη, παλάθιον.

Παλάσσω, Μέλ. ἄσω· καὶ, παλάσσομαι, παρακ. πεπάλαγμαι. Ῥαντίζω, μολύνω χύνων πολλὰς ἀκαθαρσίας, κινῶν θολόνω καὶ μολύνω, μιαίνω, ῥυπόω, ἀκαθαρτον, μιαρὸν καὶ ῥυπαρὸν ποιῶ, Ἰλ. Ζ, 268. »Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένοι«· ἔτι δὲ ἐγκεφάλῳ, ἰθρῷ κτλ. Ὀδ Ν, 395 κτλ. τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Α, 98. Μ, 185. »Ἐγκέφαλος πεπάλακτο, κατεχύθη, ἐχύθη εἰς τὴν γῆν τριγύρω. Κατὰ μέσ. διάθ. »Παλάσσετο χεῖρας (Ἰλ. Δ, 169.)«, ἐμόλυνε τὰς χεῖράς του· ἐξαιρ. εὔχρηστος παρ' Ὁμ. ὁ μετοχ. παθ. παρακ. πεπαλαγμένος, ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡσ. Ἔ. 735. β) παρὰ τοῖς Μεταγν. ἐν γένει, βρέχω, ῥαντίζω, μαλάσσω, ἐπαλείφω, ἀπαλύνω, μαλακύνω, ἀπαλὸν ποιῶ, Καλλίμ. Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 1046. Ποιντ. Σμυρ. ιβ'. 402. »Νίφετῷ πεπαλαγμένον ὕδωρ· ἔνθεν καὶ τὸ, Πηλός, ἡ βεβρεγμένη γῆ, ἡ λάσπη. 2) κληρόω, κληροῦμαι, λαγχάνω, τραβῶ εἰς τὸ λαχνόν, κινῶ τοὺς λαχνοὺς· παρ' Ὁμ. ἀεὶ κατὰ τὸν παθ. παρακ. μετὰ σημασ. ἐνεργ. »Κλήρῳ πεπάλαχθεν, Ἰλ. Η, 171. »Κλήρῳ πεπάλαχθεν, ἤτοι κληρῶσαι, κληρώσασθαι, κλήρῳ λαχεῖν, ἤτοι ἀφίνω νὰ πέσῃ εἰς ἐμένα ὁ λαχνός, Ὀδ. Ι, 331. καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. μόνον ἔτι παρά τισι Μεταγν. Ἐποπ., μιμηταῖς τοῦ Ὁμήρου. (ἀμφότεραι αἱ σημασ. προκύπτουσιν ἐκ τοῦ κοινοῦ πρωτοτύπου, πάλλω, διότι τὸ ὑγρὸν ἢ ἡ μάζα, μὲ τὸ ὁποῖον ῥαντίζεται τις, πρέπει νὰ βληθῇ πρότερον εἰς κίνησιν, καὶ αὕτη δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ προσφυέστερον διὰ τοῦ, πάλλω, τὸ δὲ κληροῦσθαι ἐγίνετο ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ὁμ. ἐν ᾧ ἔβαλλον τοὺς κλήρους εἰς μίαν περικεφαλαίαν καὶ κινοῦντες ἀνακάτωνον αὐτούς, ἴδε, πάλλω καὶ κλῆρος· ὅθεν πάλος, παλαχή· τῇ πρώτῃ σημασ. συγγεν. ἐστὶ τὸ, παλύνω καὶ ἴσως καὶ τὸ, πηλός.)

*Παλαστέω, Ἀττ. ἀντὶ παλαιστέω, ἡμαρτ. ἀνάγν. Ὀδ. Α, 252. ἐκ τοῦ

Παλαστή, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Παλαιστή. Ὁ Πολυδ. ἐν β'. 157. λέγει, ὅτι τινὲς καὶ, Παλαιστής, ὁ, εἶπον· ἀλλὰ τοῦτο τῶν Ἀλεξανδρέων ἦν ἴδιον, καὶ ὁ Φρύνιχος τὸ ἀπορρίπτει ὁλοτελῶς. Ὁ αὐτὸς λέγει ἔτι, ὅτι τὸ, ἡ Παλαστή, εἶναι ἡ ἀληθὴς γραφή· τῷ ὄντι ἐν ταῖς τοῦ Χαιδλερίου Ἀττικ. Ἐπιγραφ. ἀκαντεχοῦ Παλαστή, καὶ οὐχὶ Παλαιστή, γεγραμμένον εὑρίσκεται· ἐν Ὀδυσ. Α, 252. »Τὸν δ' ἔπα λαστήσασαν, ἄλλοι ἀναγινώσκουσι. »Τὸν δὲ παλαστήσασαν, τῷ πελαστῇ, ὅ ἐστι, τῷ ἀγκῶνι τῆς χειρὸς νύξασα, ὅρα τὸν Σχολ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Παλαστῶσαι«, χειροτονῆσαι. Παρὰ Λουκιαν. Φιλοπατ. 1. »Ἡ καὶ ἐκ τῆς χειρὸς παλαιστήσοντα ἀναμένει«, ὅστις θέλει σὲ ὠθήσῃ, τὲ κοντίσῃ, σὲ σπρώξῃ μὲ τὸ χέρι.

*Παλαστιαῖος, αία, αῖον, Ἀττ. ἀντὶ παλαιστιαῖος.

Παλάτιον, τό. Ἡ βασιλικὴ κατοικία, ἀνάκτορον, ἡ βασίλειος αὐλή· παρὰ τοῖς Νεωτ. — Δίων Κάσσ. 3, 16. »Καλεῖται δὲ τὰ βασίλεια παλάτιον, οὐχ ὅτι καὶ ἔδοξέ ποτε οὕτως αὐτὰ ὀνομάζεσθαι, ἀλλ' ὅτι ἔντε τῷ παλατίῳ ὁ Καῖσαρ ᾤκει, καὶ ἐκεῖ τὸ στρατήγιον εἶχε, καὶ τινα καὶ πρὸς τὴν τοῦ Ῥωμύλου προενοίκησιν φήμην ἡ οἰκία αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ παντὸς ὄρους ἔλαβε· καὶ διὰ τοῦτο κἂν ἀλλοθί που ὁ αὐτοκράτωρ καταλύῃ, τὴν τοῦ παλατίου ἐπίκλησιν ἡ καταγωγὴ αὐτοῦ ἴσχει.« ἐλέγετο ἄρα κυρίως ἐν ἐκ τῶν ἑπτὰ ὄρος.

Παλαχή, ἡ (παλάσσω, τὸ κληρόω). Ὁ κλῆρος. 2) μοῖρα, τύχη. 3) τὸ διὰ κλήρου πεσὸν τινι· ἐξαιρ. ἡ διὰ κλήρου τυχοῦσα ἀρχή, ἀξία, ὀφίκιον· ἐνίοτε ἀρχή, καὶ ἀντὶ τοῦ, γένος, εἶδος· καὶ ἐντεῦθεν, Παλαχήθεν, ταὐτὸν τῷ, ἐκ παλαχῆς, Νίκανδρ. Ὀθηρ. 450. ὅπου διὰ τοῦ, ἐκ γεννεᾶς, ἐξ ἀρχῆς, ἑρμηνεύεται.

*Πάλευμα, τό (παλεύω). Δέλεαρ, δόλωμα.

Παλευτής, οῦ, ὁ (παλεύω). Τὸ πτηνόν, τὸ πουλλίον, τὸ ὁποῖον ἔχοντες εἰς τὸ κλωβίον ἀπατῶσι καὶ φέρουσιν εἰς τοὺς βρόχους τὰ λοιπὰ ἄγρια πτηνά. Κράχτης, οὗ περ τὸ κελάδισμα ἕλκει τὰ ἄλλα καὶ πίπτουσιν εἰς τὴν παγίδα, L' appeau, la chanterelle, Γαλ. Lockvogel, Γερμ. 2) ὁ διὰ τῶν παλευτῶν ἀγρεύων, πιάνων τὰ ἄγρια πτηνά· μετ. ἀπατεών· ἴδε παλεύω· ὅθεν

Παλεύτρια, ἡ, καὶ, παλευτρίς, ίδος, ἡ, τὸ θηλυκὸν τοῦ παλευτής· ἐκ τοῦ

Παλεύω, Φέρω πρὸς ἑαυτὸν διὰ τοῦ παλευτοῦ τὰ ἄγρια πτηνά, καὶ ἀγρεύω, πιάνω αὐτά, θηρεύω, ἀγρεύω, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1079. 1083. Ὁ Φώτ. ἔχει, Παλεύεται, θηρεύεται, καὶ τὰς περιστερὰς τὰς θηρευούσας Παλευτρίας καλοῦσιν. Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. θ'. 7. »Αἱ περιστεραὶ ζῶσιν ὀκτὼ ἔτη αἱ τετυφλωμέναι ὑπὸ τῶν παλευτρίας τρεφόντων αὐτάς«. Ὁ Ἡσύχ. »Παλεύτριαι γὰρ λέγονται (αἱ περιστεραὶ) αὗται, αἱ ἐξαπατῶσαι, καὶ ὑπάγουσι πρὸς ἑαυτάς, ἤτοι ἐνεδρεύουσιν. Ὁ Φώτ. ἔτι »Παλεῦται, ἐξαπατῆται, ὑπαγαγέσθαι, καὶ Παλεύτρια, περιστερὰ πλάνος, ἀπὸ τοῦ τῆς πάλης ἢ τοῦ Παλαίειν· οὕτως δὲ ἔλεγον καὶ τὸν εὐεξαπάτητον· καὶ »Παλευτά, τὰ λίνα, οἷς τὰ θηρία ἁλίσκεται, ὡς καὶ Παλευτρίδες, αἱ περιστεραί«. 2) μεταφορ. »Παλεύειν τινά«, θέλγειν, ἐπάγειν, ἕλκειν πρὸς ἑαυτὸν δι' ἀπάτης, δελεάζω, πλανῶ, τὸν βάλλω εἰς τὰ δίκτυα, φέρω αὐτὸν εἰς τὸν σκοπόν μου· ὡς τὸ, παγιδεύω καὶ τὸ Λατ. illicere, Ἰακ Φιλοστρ. Εἰκ. σ. 341. 569. (συγγεν. τῷ, παλαίω, πάλαισμα.)

Παλέω, δίδει τὸν ἀόρ. ἐπάλησα εἰς τὸ παλαίω, Ἡρόδ. 8, 21., ἔνθα ὅμως χειρόγραφόν τι ἔχει, παλαίσειν· ἴδε παλαίω, καὶ, ἐκπαλέω· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ παλεύω, ἀντὶ τοῦ παλαίω.

Πάλη, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ παλαιστοῦ (τὸ πάλευμα ἢ ἄπαλαυμα), Ἀγὼν διὰ χειρῶν συμπλοκῆς ὠθισμῶν καὶ περιτροπῆς ἀλλήλων γινόμενος· Πλουτάρχ. συμπ. 2, 4. »Τεχνικώτατον καὶ παιουργότατον τῶν ἀθλημάτων τὴν πάλην οὖσαν, ἅμα καὶ πρεσβύτατον εἶναι. Ὁ Ἀριστοτέλ. Ῥητ. κ. 5. εἶδος ὡς διαφορίτικον σημεῖον τῆς Πάλης ἐκ τῆς Πυγμῆς, τό, »Θλίβειν καὶ κατέχειν«, ὅ ἐστιν, ὅταν ὁ παλαιστὴς ἤτοι πιάνει τὸν ἀντίπαλόν του, πεδικλόνει αὐτόν, τὸν ῥίπτει κατὰ γῆς, καὶ τότε πιάνει αὐτὸν ἀπὸ τὸν λαιμόν, καὶ τὸν κρατεῖ σφιχτὰ ὡσὰν νὰ θέλῃ τὸν πνίξῃ, ἢ πιάνει τὸν ἀντίπαλόν του, τὸν κινεῖ καὶ κυττάζει νὰ τὸν ῥίψῃ κατὰ γῆς καὶ εἶπα τὸν κρατεῖ σφιχτὰ διὰ νὰ μὴ σηκωθῇ· οὗτος ὁ ἀγὼν ἐγίνετο ποτὲ ὡς καὶ τὴν σήμερον ἀπαραλλάκτως παρ' ἡμῖν. »Πάλην ἄπτειν τινί«, Αἰσχύλ. Χοηφ. 856. Παρὰ Πλουτάρχῳ Πρόβλ. συμπ. β'. 4. κεῖται ἡ κυρία περιγραφὴ διὰ τὰ χρειώδη καὶ τοὺς ἀναγκαίους τρόπους τούτου τοῦ ἀγωνίσματος. Ἀνήκουσι ἔτι εἰς μίαν παλαίστραν, Πηλός, κονία, καὶ κήρωμα. Αἱ λέξεις, ἀγκαλίζω, περιλαμβάνω, ἐμβολαί, παρεμβολαί, σύστασις, παράθεσις, ἀποδεικνύουσι τὰς τέχνας. Περὶ τῆς »Ὀρθῆς πάλης« ἀναφέρει ὁ Πλάτ. ἐν Πολιτ. ζ'. Περὶ τοῦ »Ἀγκαλίζειν« ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλ. Ψ, 711. δίδει ἓν παράδειγμα »Ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσιν· καὶ Θεόκριτ. κδ'. 209. »Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἐδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες ἀλλάλων σφάλλοντες· καὶ κβ'. 66. »Πυγμάχος ἢ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος«, ὅ ἐστι, Παλαιστής. Σαφέστατα ὅμως περιγράφει τὴν πάλην ὁ Ἡλιόδωρος ἐν τοῖς Αἰθιοπικ. Βιβλ. Γ'. σελ. 506. ἐν γένει, ἀγών, μάχη, Λυκοφρ. 1436. (ὡς καὶ τὸ ἑπόμενον, παρὰ τὸ, πάλλω, σείω, κουνῶ, τὸ ὁποῖον ὁ ἀρχαιότατος καὶ ἁπλούστατος τρόπος τοῦ παλαίειν, οὐχὶ δὲ παρὰ τὸ, πάλη, κόνις, δι' ἧς πρὸ τοῦ ἀγῶνος οἱ ἀθληταὶ ἠλείφοντο, διότι τὸ τοιοῦτον ἦν ἐν χρήσει μόνον παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. καὶ πρέπει νὰ παραχθῇ καὶ αὐτὸ κατὰ τρόπον πάντῃ διαφορετικὸν παρὰ τὸ πάλλω, ὅρα τὸ ἑπόμενον.)

Πάλη, ἡ (ἡ πρὸς διαστολὴν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου, παλὺ ὀξυτονούμενον, κατὰ τὸν Σχολ. Ἐνετ. Ἰλ. Κ, 7.). Τὸ λεπτότατον, κοσκινισμένον ἄλευρον, ἤτοι τὸ ἄνθος τοῦ ἀλεύρου, ἡ Πασπάλη, ὅθεν πασπάλη. Φαίνεται ὅτι προκύπτει ἐκ τοῦ πάλλειν τὸ κοσκινίζειν, σείειν. Ὁ Ἱπποκράτης καλεῖ »Ἀλφίτων πάλην«, τὸ λεπτότατον τῶν ἀλφίτων. 2) κάθε λεπτὴ σκόνις, ἀθραυεῖς κόνις, σποδός, κονία, στάκτη, κονιορτός, Φερεκράτης παρ' Εὐσταθ. σελ. 855. »Ἀνέπλησα τοῦφθαλμοῦ πάλης φυσῶν τὸ πῦρ, ἐγέμισαν τὰ ὄμματά μου στάκτην φυσῶν τὴν φωτίαν. 3) ἐξαιρ. ἡ λεπτός, κοσκινισμένος ἄμμος (κονία), μὲ τὸν ὁποῖον ὁ παλαιστὴς, ἀφ' οὗ ἀλείφετο μὲ ἔλαιον, ἐπασπάλιζε πρὶν τῆς ἀρχῆς τῆς πάλης ὅλον τὸ σῶμά του, διὰ νὰ δύναται ὁ ἀντίπαλός του νὰ τὸν πιάνῃ ἀσφαλέστερον, καὶ διὰ νὰ μὴ γλυστρῶσιν αἱ χεῖρες ἀπὸ τὰ διὰ τὸ ἔλαιον γλυστερὰ γενόμενα μέλη (ἴδε κονία καὶ κονίω), ἡ ὁποία ὅμως αὕτη συνήθεια ποτὲ δὲν ἐχρημάτισεν, ὡς φαίνεται, γενικὴ ἐν Σπάρτῃ, Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 8, 26. (παρὰ τὸ πάλλω, πᾶν ὅ,τι διὰ τοῦ κινεῖν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἢ διὰ τοῦ κοσκινίζειν ἐκαθαρίσθη καὶ ἔγινε λεπτότατον· συγγ. τῷ, παλάσσω καὶ παλύνω.)

Πάλημα, τό· ταὐτὸν τῷ, πάλη. Λεπτότατον ἄλευρον, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 551. ὅθεν τὸ ὑποκορισ. Παλημάτιον, τό· Πολυδ. ζ'. 62. ζ'. 21.

*Παλῆσαι, ἀπαρμφτ. ἀόρ. τοῦ παλαίω.

Παλήσεις, ἴδε ἐν τῷ, παλαίω.

Πάλι, ἀντὶ, πάλιν, νεωτ., κατ' ἀποκοπὴν ποιητ. τύπος, τῷ μὲν Ὁμ. καὶ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις Ἐποπ. ἄγνωστος τύπος, εὐχρηστότατος δὲ ἐν Ἀνθ. Wern. Τρυφιοδ. σελ. 417. (νυ).

Παλία, ἡ (πάλιν), ταὐτὸν τῷ, Ἐπίβδα, Ἡσύχ. ἐν Λ. Γάμοι.

Παλίβλαστος, ὁ, ἡ, = παλίμβλαστος. Πάλιν βλαστάνων.

Παλίβολος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παλίμβολος.

Παλιγγέλως, ωτος, ὁ (γέλως). Τὸ ἀμοιβαῖον περιγέλωτα, Φίλ. δ'. «Παλιγγέλωτος καὶ κωμικῆς χλεύτεα».

Παλιγγενεσία, ἡ (γένεσις). Ἡ πάλιν, ἤτοι ἐκ νέου ἢ ἐκ δευτέρου γένεσις, ἀναγέννησις, ἀνανέωσις, ἀνακαίνισις· ὅθεν

Παλιγγενέσιος, ὁ, ἡ. Εἰς παλιγγενεσίαν ἀνήκων.

*Παλιγγενής, ὁ, ἡ (γένος). Νεογεννημένος.

Παλίγγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὁ ξένην γλῶσσαν ὁμιλῶν ἢ ξένης γλώσσης ὤν· ὁ διάφορος τὴν γλῶσσαν ἤτοι τὴν ὁμιλίαν, ὡς «Παλίγγλωσσος πόλις», Πίνδαρ. Ὀλ. ς'. 35. ὡς τὸ, παλίλλογος, ἀντιφάσκων, ψευδής, ὡς παρὰ Πινδάρ. Νέμ. α'. 88. «Παλίγγλωσσος ἀγγελίαι», ἡ ἀντιφάσκουσα, ψευδὴς εἴδησις.

Παλίγγναμπτος, ὁ, ἡ (γνάμπτω)· Πάλιν ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω γναμπτός, κυρτός, λυγισμένος, γυρισμένος.

Παλίγγνωστος, ὁ, ἡ (γιγνώσκω). Ὁ πάλιν μαθὼν ἢ εἰδοποιηθείς, ξαναγνωρισθείς, Ἡσύχ. ἐν Λ. Παλινδείς, ὅπου, παλινδεής, ἀναγνωστέον, ἐκ τοῦ δάω, δάημι.

Παλιγκαπηλεύω. Παλιγκάπηλος εἰμί, μεταπιπολῶ.

Παλιγκάπηλος, ὁ, ἡ (κάπηλος). Μεταπωλητής, μεταπράτης (ματραπάζης), ὁ ἀπὸ τὸν κάπηλον, ὁ ἐκ τοῦ ἐμπόρου ἀγοράζων τὸ πρᾶγμα καὶ μεταπωλῶν αὐτὸ λιανικῶς· ἴδε κάπηλος.

Παλιγκινής, ὁ, ἡ (κινέω). Πάλιν, εἰς τὰ ὀπίσω κινούμενος, ἐρχόμενος, ὑπάγων, Σχόλ. Ἀπολλ. δ'. 1315.

Παλίγκλαστος, ὁ, ἡ (κλάω). Ὁ εἰς τὰ ὀπίσω κεκλασμένος, τσακισμένος, ἢ παλίγγναμπτος, κυρτός, καμπύλος, σκολιός.

Παλιγκοτάω, παλιγκοταίνω, καὶ, παλιγκοτέω (πάλιν, κοτέω) παρ' Ἱππουρ. ἐπὶ νόσων καὶ πληγῶν, αἵτινες ἐπιστρέφουσιν, ἢ ἀναίρονται πάλιν καὶ χειρότεραι γίνονται· ὅθεν

Παλιγκότησις, ἡ· καὶ, Παλιγκοτία, ἡ. Ἡ ἐπιστροφὴ πάλιν καὶ χειροτέρευσις (τὸ ξανακύλισμα) νόσου, ἢ πάλιν ἀνοίγμα πληγῆς τινος, Ἱππ.

Παλίγκοτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Παλιγκότως (κότος, πάλιν). Ὁ πάλιν ἐπιστρέφοντος κότου ἢ μνησικακίας ὤν, πάντοτε ἐπιστρέφων εἰς τὸν ἀρχαῖον θυμόν του, μνησικακίαν του, γινόμενος πάλιν ὀργίλος, θυμώδης, πάλιν ὀργιζόμενος, πάλιν ἐχθρικῶς φρονῶν, Πίνδ. Ὀλ. 2, 36. ετ. β') ἐπὶ νόσων, ἢ πληγῶν, γινομένη πάλιν κακοήθης ἢ κινδυνώδης, χειροτερεύουσα, ξαναευλίουσα, ξαναοιγομένη. «Παλίγκοτα παθήματα (Ἱππ.)», πόνοι, οἵτινες ἀνανεοῦνται, ἢ ἐπιστρέφουσι. «Παλιγκότως συνεφέρετο αὐτῷ (Ἡρόδ. Η, 156.)», περιέπεσε πάλιν εἰς συμφοράν, ἢ προτέρα συμφορὰ ἔσπασε πάλιν· ὡσαύτως μεταφ. ἐπὶ παντὸς ἀνανεουμένου παθήματος, ἐξαιρ. ἐπὶ ἔρωτος, ζηλοτυπίας κ. τ. τ. ἐξορμώντων καὶ ἀναφαινομένων μὲ βίαν. γ') καθόλου, θυμώδης, ὀργιζόμενος, κοταίνων, ἀπεχθής, ἐχθρικός. 2) ἐνεργ. ἀνανεῶν τὸν κότον, τὴν μνησικακίαν ἢ τὸ μῖσος, Πινδ. β') ἀνανεῶν ἢ ἀναβαίνων πληγήν τινα, Αἰσχ. Ἀγαμ. 872. 883. (τοῦδε παράγουσι ταύτην τὴν λέξιν, ἄνευ τινὸς συνθέσεως, ὡς τὸ ἀλλόκοτος καὶ νεόκοτος παρὰ τὸ ἄλλος καὶ νέος ἀμέσως παρὰ τὸ, πάλιν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔχει πιθανότητα.)

Παλίγκραιπνος, ὁ, ἡ (κραιπνός). Λίαν ταχύς, εὐκίνητος, Σιμμίας εἰς ὠδ.

Παλίγκτιστος, ὁ, ἡ (κτίζω). Πάλιν κτισθείς, ἀνακαινισμένος, ἀποκατασταθείς.

Παλίγκυρτος, ὁ (κύρτος). Καλάθιον πεπλεγμένον μὲ βέργας διὰ φόρευμα, Πολύβ.

*Παλίγλωσσος, νεώτ. τύπος, ἀντὶ παλίγγλωσσος.

*Παλίγναμπτος, ὁ, ἡ, νεώτ. τύπος ἀντὶ παλίγγναμπτος, Ὄππ.

*Παλίγξεστος, ὁ, ἡ. Ξεστὸς ἐκ νέου.

Παλιδερκής, ἐος, ὁ, ἡ (δέρκομαι), ποιητ. ἀντὶ παλινδερκής. Εἰς τὰ ὀπίσω βλέπων, Ὀρφ. Ὕμν. ξδ'.

*Παλίζωος, ὁ, ἡ, = παλίνζωος.

*Παλιθέσκελος, ὁ, ἡ, ὡς ἀντίθ. τοῦ, θέσκελος, Ὀρφ. Λιθ.

Παλικαμπής, ὁ, ἡ (καμπή), ἀντὶ παλιγκαμπής, ποιητ. Ὁ εἰς τὰ ὀπίσω τὴν καμπὴν ἔχων, καμπύλος, κυρτός, Σχόλ. Ἀπολλ. δ'. 1315.

Παλίλληπτος, ὁ, ἡ. Πάλιν παρμένος, ταὐτὸν τῷ, παλινάγρετος, Ἡσύχ.

Παλιλλογέω, ῶ (παλίλλογος). Ἀκόμη μίαν φορὰν λέγω, πάλιν λέγω, ἐπαναλέγω, Ἡρόδοτ. 1, 118. καὶ 90. «Κροῖσος δὲ ἐπαλιλλόγησε πᾶσαν τὴν ἑωυτοῦ διάνοιαν, ὅπου ἡμαρτημένος, Ἐπαναλόγησε, κεῖται. «Παλιλλογεῖν συντόμως» ταὐτὸν τῷ, ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν τὰ προειρημένα· ὅθεν

Παλιλλογία, ἡ. Ἡ ἐπανάληψις τοῦ ῥηθέντος (τὸ νὰ ξαναλέγῃ τις ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρότερον εἶπε), ἢ σύντομος ἀνόμνησις τῶν προειρημένων, ἢ ταὐτολογία. 2) τὸ νὰ περίῃ τις τὸν λόγον του ὀπίσω, ὅ ἐστιν, ἡ ἄρνησις τοῦ λεχθέντος, ἀντιλογία, ἀντίφασις.

Παλίλλογος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ τὰ προειρημένα ἐπαναλαμβάνων· ὅστις λέγει πάλιν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα πρότερον εἶπε, ταὐτολόγος. 2) Ὁ ἀντιλέγων ἑαυτῷ, ἐναντιολογούμενος, ἀντιφάσκων. 3) πάλιν, καὶ δευτέραν φορὰν συλλεγόμενος, συναγόμενος, σωρευόμενος, ἢ λογοριασμένος, μετρημένος καὶ δευτέραν φορὰν, Ἰλ. Α, 126. «Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν, παλισύλλεκτα, οὐ δίκαιον ἐστὶ (δηλαδή) εἰς τὸ αὐτὸ πάλιν συναγαγεῖν τοὺς Ἕλληνας τὰ ἅπαξ φθάσαντα αὐτοῖς διαμερισθῆναι χρήματα, καὶ ζητεῖν πάλιν δοθῆναι αὐτοῖς.

Παλίλλυτος, ὁ, ἡ (λύω), ποιητ. Ὁ πάλιν λυθείς, ἢ λελυμένος, Νόν.

Παλιμβάκχειος, ὁ, ἡ. Ἐν τῇ Μετρικῇ λέγεται ποῦς τις ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, Δράκ. σλ. 128, 22. Σχόλ. Ἡφαιστ. σλ. 159. (κατ' ἄλλους ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν)· κυρίως ὁ ἀντίστροφος Βακχεῖος. Παρὰ τῷ Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1003. καὶ, παλίμβακχοι, κεῖται.

*Παλιμβαλής, ὁ, ἡ (βάλλω). Πλαγιασμένος, ἢ πεσμένος ἀνάσκελα.

Παλίμβαμος, ὁ, ἡ (βαίνω, πάλιν). Εἰς τοὐπίσω καὶ πάλιν εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἀμοιβαίως ὀπισθεν καὶ ἔμπροσθεν, ἢ κάθω καὶ ἐκεῖ φερόμενος, ἐρχόμενος, ὑπάγων, Πίνδαρ. Πύθ. Θ', 33. Δωρ. ἀντὶ παλίμβημος.

Παλίμβιος, ὁ, ἡ (βίος). Πάλιν ζῶν, ἀναβιῶν.

Παλιμβλαστής, ἐος, ὁ, ἡ· ἡ, παλίμβλαστος, ὁ, ἡ (βλαστάνω). Πάλιν, ἤτοι ἐκ δευτέρου βλαστάνων, πρασινίζων.

Παλιμβολία, ἡ. Κυρίως, τὸ ἀναποδογυρίζειν, ἀναστρέφειν· ὅθεν, μεταβολὴ τῆς γνώμης, μετανόησις· ἐξαιρ. ἐπὶ κακοῦ, ἀναταστασία, εὐμετάβλητος γνώμη, κακοτροπία, ὀπάτη, δολιότης· ἐκ τοῦ

Παλίμβολος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. παλιμβόλως (πάλιν, βάλλω). Πάλιν βάλλων, ῥίπτων κατὰ γῆς, ἀναποδογυρίζων· συνήθ. τροπ. ὅστις μεταβάλλει τὴν γνώμην του συχνάκις, ὁ ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο μεταβαίνων, εὐμετάβλητος, ἀκατάστατος, μὴ σταθερός, ψεύστης, ἀπατεών, δόλιος, κακότροπος, ὁ τὰ ἐναντία βουλευόμενος. β) παρ' Ἀριστοφ. ὁ κακὸς καὶ ἀχρεῖος δοῦλος, ὅστις συχνάκις ὄπρεπε ν' ἀλλάζῃ αὐθέντην· πρβ. παλίμπρατος. 2) παθητ. γυρισμένος ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄψιν. «Παλίμβολα πάθεα», γυρισμένα ἤτοι παλαιά, ἐρραμμένα (μπαλωμένα παπούτζια). «Ἰστὸς παλίμβολος», Ἀρισταίν. α'. ἐπιστ. κη' τὸ διαλελυμένον καὶ ἐκ νέου πάλιν ὑφασμένον ὕφασμα τῆς Πηνελόπης. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν δυνάμεθα εἰπεῖν καὶ, «Παλίμβολον ἱμάτιον», τὸ γυρισμένον καὶ ἐκ νέου ἐρραμμένον.

Παλιμβορέας, ὁ, ἡ (Βορέας). Τὸ διπλοῦν φύσημα τοῦ Βορᾶ, ἐξ ἀντικειμένης ἀντιθέτου διευθύνσεως, Θεόφρ.

Παλιμβουλία, ἡ. Μεταβολὴ τῆς γνώμης, ἀποστάσεως· ἐκ τοῦ

Παλίμβουλος, ὁ, ἡ (πάλιν, βουλή). Ὁ μεταβάλλων τὴν βουλὴν, τὴν γνώμην του, τὴν ἀπόφασιν.

*Παλιμέλεια, ἡ (μέλεια). Ἀμέλεια.

Παλιμμετεβολή, ἡ (μεταβολή). Ἡ συχνὴ μεταβολή.

Παλιμμήκης, ἐος, ὁ, ἡ (μῆκος). Διπλοῦς κατὰ τὸ μῆκος, ἄλλο τόσον μακρύς, ἐν γένει, λίαν μακρύς, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 204.

Παλίμπαις, αιδος, ὁ. Ὅς τις δύο φοραῖς παῖς ἐγένετο· ὁ πάλιν παῖς, Λουκ.

*Παλίμπαλτος, ὁ, ἡ (πάλλω). Ῥιφθεὶς καὶ τὸ δεύτερον, ῥιφθεὶς πάλιν ἐναντίον τοῦ ῥίψαντος.

*Παλίμπεπτος, ὁ, ἡ (πέπτω). Πάλιν ἐψημένος.

Παλιμπετές, Ἐπίρ. εἰς ὑποστροφῆς, εἰς τοὐπίσω, πάλιν, Ἰλ. Π. 395. κυρίως οὐδέτερον τοῦ

Παλιμπετής, ἐος, ὁ, ἡ (πάλιν, πίπτω). Κυρίως, εἰς τὰ ὀπίσω πίπτων, ὅθεν εἰς τὰ ὀπίσω ὑπάγων, ὀπισθόρμητος ἢ ὀπισθοπορεύτης, ἐπιστρέφων. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ οὐδετ. ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ, πάλιν, ὀπίσω. π. χ. «Ἀψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές (αὐτούς)», τοὺς ἔβιασεν ὀπίσω εἰς τὰ καράβια, Ἰλ. Π, 395. «Παλιμπετὲς ἀποναίεται (Ὀδ. Ε, 27.)», ἀς ἐπιστρέφωσι πάλιν οἴκαδε· ὡσαύτως παρ' Ἀπ. Ῥόδ. Ἀλλιμ., Ἀρατ. καὶ ἄλλοις. (σφαλερῶς ἐνόμισάν τινες τῶν ἀρχαίων Γραμμ. ταύτην τὴν λέξιν ὡς κατὰ συγκοπὴν ἢ συστολὴν ἐνεμ. πληθ. ἀντὶ τοῦ, παλιμπετεῖς· τὸ δὲ ἄρσεν. καὶ θηλ. εὖτε ἦν, ὡς φαίνεται, διόλου ἐν χρήσει.)

*Παλιμπηγής, ὁ, ἡ, Ἱππ. καὶ

Παλίμπηγος, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὁ πάλιν συνθεὶς, Πολυδ.

Παλίμπηξις, ἡ (πήγνυμι). Ἡ πάλιν σύμπηξις, συνάρμοσις, τὸ ξαναμπάλωμα, ξαναδιόρθωμα, Θεόφρ. Χαρακτ. κβ'. «Ὑποδήματα κακοκατεμένα παλιμπήξεσι, ἀντὶ τοῦ, παλίμπηγα, νέα πέλματα ἔχοντα (ἐκ νέου πόρια ὑποκάτω λαβόντα.

Παλιμπισσα, ἡ. Παλαιά, ἐξηραμένη πίσσα (πάλιν, πίσσα), ἐπειδὴ καὶ δίς αὐτὴ ψήνεται, ἤτοι βράζεται, Διοσκορ. α'. 98.

Παλίμπλακτος, ὁ, ἡ. Ἔνθεν κἀκεῖθεν περιερχόμενος καὶ περιπλανώμενος, ὀπίσω πλανώμενος· πάλιν ἐρχόμενος, ἤτοι ἐπιστρέφων, ἀναποδίζων, Αἰσχύλ. Προμ. 837. ἐκ τοῦ

Παλιμπλάζομαι, ὡς παθ. Εἰς τοὐπίσω ἔρχομαι καὶ περιπλανῶμαι, ὀπισθόρμητος γίνομαι, ὑποστρέφω· ἐκ τοῦ, πάλιν, καὶ πλάζω. Τούτου τοῦ ῥήματος εὕρηται ἐν χρήσει μόνον παθ. ἀόρ. παλιμπλαχθείς, ἐπιστρέψας, Ἰλ. Δ, 59. Ὀδ. Ν, 5.

Παλιμπλανής, ἐος, ὁ, ἡ (πλάνη). Ἔκνεον, ἔνθεν κἀκεῖθεν περιπλανώμενος, Ἀναλεκτ. β'. 12.

Παλιμπλεκής, ἐος, ὁ, ἡ (πάλιν, πλέκω). Πάλιν, ἢ εἰς τοὐπίσω, ἢ ἐναντίως πεπλεγμένος.

*Παλίμπλους, ὁ, ἡ (πλέω), = παλίμπλωτος.

Παλίμπλωτος, ὁ, ἡ (πλύνω). Πάλιν πλυθείς, ἢ καθαρθείς, στολισμένος, καλλωπισμένος, καὶ μεταφορ. «Παλίμπλωτος κηφήνων (παρ' Ἀθην. σελ. 242.) ἐπίτριβος ποιητοῦ, ὅστις ἐπαναλαμβάνει, ἐπεξεργάζεται, καὶ στολίζει τὰς

τῶν ἑτέρων ἐφευρέσεις, ἤτοι τὰ τῶν ἄλλων ποιήματα, καὶ οὕτως ἐκδίδει αὐτὰ ὡς ἴδιά του.

Παλίμπλωτος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ παλίμπλους (πλώω). Ὁ πάλιν ἢ εἰς τοὐπίσω πλέων, Λυκόφρ. 1431.

Παλιμπνοΐη, ἡ, ποιητ. παλιμπνοίη (πνοή). Ἀπολλών. Ἀργ. α'. 546. ἀντὶ, παλιμπνοία. Ἐναντίος ἄνεμος, πνοή, φύσημα ἐναντίου ἀνέμου.

Παλίμποινος, ὁ, ἡ· καὶ, η, ον (ποινή). Ἀνταποδίδων, ἐκδικούμενος, φιλέκδικος, καὶ ἀντεμείβων. »Τὸ παλίμποινον«, Αἰσχύλ. Χοηφ. 791. ἀντίμειψις, ἀνταμοιβή, ἀνταπόδοσις, ἡ ἐκδίκησις. »Παλιμποίνητι δίκητιν, ἐκδικητικαῖς τιμωρίαις, Μάξιμ. στίχ. 17.

Παλιμπόρευτος, ὁ, ἡ (πορεύω), ταὐτὸν τῷ, παλίμπορος, Λυκόφρ. 180. καὶ, 628.

Παλίμπορος, ὁ, ἡ (πόρος), ποιητ. Ὁ εἰς τοὐπίσω, ἢ ἐκ δευτέρου, ἢ ἔνθεν κἀκεῖθεν ἐρχόμενος, πορευόμενος, ταξειδεύων.

Παλίμπους, ποδος, ὁ, ἡ (πούς). Ἀναποδίζων, εἰς τὰ ὀπίσω ἐρχόμενος.

Παλιμπράτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, μεταπράτης. παλιγκάπηλος, revendeur, Ἐπιστολ. Σωκρατ.

Παλίμπρατος, ὁ, ἡ, Ἰων. παλίμπρητος (πιπράσκω) Πάλιν πωληθεὶς, πολλάκις εἰς ἕνα καὶ εἰς ἄλλον πωληθεὶς, πρασθεὶς· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπί τινος δούλου (σκλάβου), ὅστις ἕνεκεν τῆς ἀχρειότητός του ἢ τῆς ἀχρηστίας του πωλεῖται συχνάκις ἀφ' ἑνὸς αὐθέντου εἰς ἄλλον· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, παλίμβολος, Ἀχρεῖος, κακόγνωμος, οὐτιδανὸν ὑποκείμενον. »Ἢ τοίοις διὰ πᾶσα παλιμπρήτοισι δοθείσα«, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 145.

Παλιμπροδοσία, ἡ, ἡ, παλιμπρόδοσις, εως, ἡ. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη γενομένη προδοσία· προδοσία ἀντὶ προδοσίας· ἐπανειλημμένη προδοσία, Μαθ. Παλ. σελ. 94. οὐσιαστ. τοῦ

Παλιμπροδότης, ου, ὁ (προδίδωμι). Παρ' Ἀππιαν. πολ. ε'. 96. Εἰς προδότης, ὅστις ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον ὑπάγων προδίδει τινά, τοῦτον δὲ εἰς ἄλλον, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς πάλιν τοῦτον τὸν ἴδιον εἰς ἄλλον. Ὅστις προδίδει ἀμοιβαίως καὶ τὰ δύο μέρη, ἢ ὅστις προδίδει πάλιν ἐκεῖνον, ὅστις ἐπρόδωκεν αὐτῷ τι. Παρὰ Πολυβ. ε'. 96. ἑρμηνεύεται ἔτι καὶ διὰ τοῦ, ὁ δι' ὑποκρίσεως προδότης· ἢ δι' ὑποκρίσεως προδοσία· κεῖται ἔτι καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ.

Παλιμπρυμνηδόν, Ἐπίρ. Εἰς τὰ ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθόκωλα. ἐκ τοῦ

*Παλίμπρυμνος, ὁ, ἡ (πρύμνα). κυρίως, Ὁ γυρίζων τὴν πρύμναν, δηλ. ὁ ἀναποδίζων, χωρῶν εἰς τὰ ὀπίσω, Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ »Παλίμπρυμνος χώρησις«, ἢ κατ' ὀλίγον ἐπιστροφή, εἰς τοὐπίσω χώρησις, ἀνάκαμψις, ἔχει, παραβάλλων τοῦτο μετὰ τοῦ, ἐπὶ πρύμναν κρούσασθαι.

Παλιμπυγηδόν, Ἐπίρ. (πυγή, πάλιν). Τὸ εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζειν (ὀπισθόκωλα).

Παλίμπωλος, ὁ, ἡ (πωλέω)· ταὐτὸν τῷ, Παλιμπράτης. 2) ὁ πάλιν ἀγοράζων, Πολυβ. ζ'. 12.

Παλίμφημος, ὁ, ἡ (φήμη)· ταὐτὸν τῷ, δύσφημος, καὶ κακόφημος, παρὰ Φίλ. 2) ὁ ἀντιλέγων, ἀντιφάσκων· ἀναιρῶν, πάλιν ἀθετῶν τι, Εὐριπ. Ἰων. 1096.

Παλίμφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω). Ὁ πάλιν φοιτῶν, ἐπιστρέφων, ὁ πάλιν ἐλθών, Μάξιμ. στίχ. 72.

Παλίμφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ ἄλλης γνώμης ὢν ἢ γενόμενος, ἀλλάξας γνώμην, φέρσιμος. Δυνόφρ. 1349.

Παλιμφυής, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ πάλιν γεννηθείς, ἢ ἀναβιώσας, ἢ βλαστήσας, φυτρώσας, βλαστάνων, αὐξάνων, Λουκιαν.

Παλίμψαιστος, ἡ, κάλλιον, παλίμψηστος, ὁ, ἡ (ψάω). Ὁ πάλιν, ἐκ δευτέρου ψηστός, ἐξεσμένος· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ διφθερῶν, μεμβρανῶν ἢ ἄλλων τοιούτων ὑλῶν τοιουτοτρόπως κατασκευασμένων, ὥστε τὰ ἐν αὐτῷ γεγραμμένα δύνανται πάλιν νὰ ἐξαλειφθῶσι, νὰ μεβληθῶσι καὶ νὰ γραφῶσιν ἄλλα. (ὁ τύπος παλίμψαιστος ἐστι πάνυ ἀμφ.)

Παλίμψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁ πάλιν ἐμψυχωθείς, ἀναζωωθείς· ὁ ἐκ νέου ψυχὴν ἢ ζωὴν λαβών.

Πάλιν, Ἐπίρ. Ὀπίσω, εἰς τὰ ὀπίσω, εἰς τοὐπίσω· καὶ αὕτη ἐστὶ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. ἡ μόνη σημασ. τῆς λέξεως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῶν ῥημάτων, ἔρχεσθαι, χωρεῖν, βαίνειν, τρέπειν, ἰέναι κ. τ. τ. αὐτοῦ, καὶ τοῦ σπανιώτερον, παρὰ Ἡρόδ. π. χ. 5, 72. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Valck. Φοιν. 732. 1409. »Πάλιν τρέπεσθαι, ὑπάγειν ὀπίσω, ἀναχωρεῖν· ὡσαύτως, »πάλιν δοῦναι, δίδωμι ὀπίσω, δίδω πάλιν, ἀποδίδωμι, Ἰλ. Α, 118. Η, 79 σπανιώτ. μετὰ γεν. »Πάλιν τράπεθ' υἷος ἑοῖο, Ἰλ. Σ, 138. ἐτράπη πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοῦ υἱοῦ του. Ἰλ. Τ, 439. »(Δόρν) Ἀθήνη... (ἀπὸ) Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπεν· καὶ ἐν Ἰλ. Γ, 427. »Ὅστε πάλιν κλίνασκε, εἰς τοὐπίσω ἀποβλέψασα, ἐκύτταζεν εἰς τὰ ὀπίσω. Ἰλ. Φ, 504. »Πάλιν κὲ ζυγατέρος ἦεν, ἀντὶ, ἔκεν ὀπίσω ζυγατρὸς αὐτῆς, δηλ. ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ὑπῆγε κατόπιν τῆς ζυγατρότης· πρβ. Ὀδ. Η, 143. Πολλὰ τάσσεται παρ' Ὁμ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ ἐκ παραλλήλου τὸ, πάλιν αὖτις, ἢ καὶ, αὖτε πάλιν, Ὀδ. Ν, 125. ἢ, ἀψ πάλιν, Ἰλ. Σ, 280. καὶ, πάλιν ὀπίσσω, Ὀδ. Λ, 149. πάλιν ἐξοπίσσω, Ἡσ. Θ, 181. β) ταύτῃ συνέχεται καὶ ἡ ἔννοια τοῦ ἀντιθέτου ἢ ἐναντίου, ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ ἀποδοθῇ πάντοτε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἄρα, ἐξ ἐναντίας, π. χ. »Πάλιν ἐρεῖνω, ἀντιλέγειν, ἀντιφάσκειν, ἐναντιοῦσθαι, Ἰλ. Ι, 56. »Μῦθον πάλιν λάζεσθαι«, πέρνειν ὀπίσω τὸν λόγον καὶ γυρίζειν ἀλλέως, ὁμιλεῖν ἀλλέως παρὰ πρότερον, τὸ ἐναντίον παρὰ πρότερον ὁμιλεῖν, Ἰλ. Δ, 357. ἀπ' ἐναντίας τοῦ, ἀληθὲς εἰπεῖν, ἀλλέως ὁμιλεῖν παρὰ καθὼς στοχάζεταί τις, Ὀδ. Ν, 254. »Οὐδ' ἔγ' ἀληθὲς εἶπε, πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον· αὐτοῦ. »Πάλιν ποίησε γέροντα (Ὀδ. Π, 456.)«, τὸν μετεμόρφωσεν εἰς γέροντα, τὸν μετέβαλεν ἐξ ὡραίας μορφῆς εἰς τὴν ἐναντίαν, τὴν γεροντικήν· ἐξαιρ. ἀπαντᾶται ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. ἐν τοῖς συνθέτοις, π. χ. παλίμφημος. Καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. συντάσσεται ἐνίοτε γενικῇ κτητικῇ, π. χ. »Τὸ πάλιν νεότητος«, τὸ ἐναντίον, τὸ ἀντίθετον τῆς νεότητος, Boeckh expl. Πινδ. Ὀλ. Δ, 91. γ) παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. συνήθως ἀντὶ τοῦ, αὖτις, ἐκ δευτέρου, ἐκ νέου, ἀκόμη μίαν φορὰν· συχνάκις ἐν χρήσει ἐκ παραλλήλου, πάλιν αὖ, ἢ πάλιν αὖθις αὖ, σπανιώτερον, αὖ πάλιν, Schaef. Μελ. σ. 39. Αὕτη ἡ σημασ. συμφύρεται πολλ. μετὰ τῆς πρώτης, ἀντὶ τοῦ, ὀπίσω, ὡς γίνεται δῆλον ἐν τῷ παραδείγματι, πάλιν δοῦναι. — Νεώτ. ποιητ. τύπος ὑπῆρχε πάλι. (ἐν τοῖς συνθέτοις σημαίνει τὸ, πάλιν· ἐνίοτε καὶ ἐπίτασιν, π. χ. παλίγκρακτος, παλιμμήκης, παλίσκιος, ἴδε Ἰακ. Α. Π. σελ. 653.)

Παλινάγγελος, ὁ, ἡ (ἄγγελλω). Ὁ ἐξ ὑποστροφῆς ἄγγελος, ὅταν ἀπαγγείλας τινὶ, ἀπὸ τούτου ἑτέρῳ ἄ φησιν ἐπιφέρῃ· ὅστις φέρει εἴδησιν, ἀποκρίσιν ἀμοιβαίως ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον· ὁ ὑπίσω ἐπανελθὼν ἄγγελος.

Παλιναγρέτος, ὁ, ἡ (πάλιν, ἀγρέω). Ὅστις ἀνακαλεῖ, πέρνει τὸν λόγον του ὀπίσω· ὁ ἐναντία τοῦ πρώτου λόγου αὐτοῦ λαλῶν. — 2) παθητ. παρθεὶς ὀπίσω, ἀναιρεθεὶς· ἢ δυνάμενος νὰ παρθῇ ὀπίσω, ν' ἀναιρεθῇ· ὅθεν, μεταβλητός, ἀκατάστατος. Ἰλ. Α, 526. »Οὐ γὰρ ἐμὸν παλιναγρέτον, (ἔπος) . . ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω, εἰς τοὐπίσω λῆπτόν, μεταμελητόν· ἐγὼ δὲν πέρνω τὸν λόγον μου ὀπίσω εἰς ὅ,τι καὶ ἂν εἴπω. »Παλιναγρ. ἔτη« Ἡσ. Ἀσπ. 93.

Παλιναίρετος, ὁ, ἡ (πάλιν, αἱρέω). Κατηρημένος καὶ πάλιν, ἐκ δευτέρου αἱρετός. ἐξαιρ. λέγεται ἄρχοντες, τὸν ὁποῖον ἀποβαλόντες τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐκλέγουσιν αὐτὸν ἐκ δευτέρου. 2) καθῃρημένον τι, κρημνισθέντι καὶ πάλιν ἀνορθωθὲν ἢ ἀποκατασταθέν. ἐξαιρ. μεταφ. Πλάτ. Τιμ. σελ. 82. Ε. ὅθεν 3) χρείαν ἔχοντι διορθώσεως, ἀνορθώσεως· μεταβλητός, μετατρεπτός. 4) ἐν γένει, ἐν κακῇ καταστάσει ὤν, ἐπὶ οἰκοδομῆς τινος καταλυθείσης καὶ πάλιν ἐκ νέου οἰκοδομηθείσης, ἐπισκευασμένος, ἐκ παλαιοῦ κεκαινοποιημένος, παλισύρραπτος, εἰς τὸ ἴδιον, ἢ εἰς τὴν ἰδίαν φατρίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔφυγε, Ξεν. διεφθαρμένος, σεσαθρωμένος, φευκτός, ἀχρεῖος. »Παλιναίρετα γὰρ πάντα γεγονότα καὶ διεφθαρμένα«.

Παλιναυξής, ὁ, ἡ (αὔξω). Πάλιν αὐξάνων.

Παλιναυτόμολος, ὁ, ἡ (αὐτόμολος). Ὁ αὐτομολῶν, φεύγων καὶ πάλιν ἐθελουσίως ὀπίσω ἐρχόμενος, εἰς τὸν ἴδιον, ἢ εἰς τὴν ἰδίαν φατρίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔφυγε, Ξεν.

Παλινδαής, ὁ, ἡ (ΔΑΩ), = παλίγγροστος.

Παλινδικάω, ῶ (παλίνδικος) Πάλιν, ἐκ δευτέρου δικάζομαι, ἔχω κριτολογίαν, προτέσσον· ζητῶ ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν κρίσιν μου ἢ τὸ δίκαιόν μου· ἀρχίζω ἐκ νέου τὴν δίκην, τὴν κριτολογίαν μου, ἀνανεόω τὸ προτέσσον, ὅθεν

Παλινδικία, ἡ. Ἡ ἐξ ἀρχῆς, ἤτοι ἐκ νέου πάλιν δίκη· ἡ ἀνανέωσις κριτολογίας τινὸς διὰ νὰ λάβῃ καλλιτέραν ἀπόφασιν, Ἡρωδιαν. ζ'. 6. Φέρεται ἔτι καὶ ἐν τῷ Ἡρακλ. Πίνακι (σελίδ. 240), »ἀλλ' ἐπί τινος διαφόρου σημασίας.

Παλινδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ἐκ νέου παρρησιαζόμενος εἰς τὸν κριτὴν καὶ ἀνανεούμενος κρίσιν τινά, ἐκ δευτέρου περὶ τῶν αὐτῶν δικαζόμενος, κρινόμενος. β) ἐκ νέου· φέρων ἢ φερμένος ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ, εἰς ψῆφον ζητῶν ἀναθεώρησιν τῆς ὑποθέσεώς του.

Παλινδίνητος, ὁ, ἡ (δινέω). Εἰς τοὐπίσω, ἢ ἔνθεν κἀκεῖθεν περιδινούμενος, στρεφογυριζόμενος, Ἀνθολογ. (υ – – – υ)

Παλινδινία, ἡ (δίνη). Ἡ εἰς τοὐπίσω ἐπιστροφὴ ἑνὸς στρεφογυριζόντος ἢ ἔνθεν κἀκεῖθεν, συνεχῶς περιφερομένου σώματος· ἐξαιρέτως τοῦ ὕδατος ἢ τοῦ ἀνέμου.

*Παλινδιωκτός, ὁ, ἡ (διώκω). Πάλιν ἢ ὀπίσω διωγμένος, Ἡσυχ.

Παλινδίξις, εως, ἡ (διώκω), παρὰ Λογογρ. ὡς παρ' Ἀππιαν. Πουνικ. 46. ἀντὶ παλίξις. Ἡ ἀνάπαλιν δίωξις, ἢ τῶν διωκομένων κατὰ τῶν διωκόντων, ὅταν δηλ. οἱ δεδιωγμένοι γυρίζωσι καὶ διώκωσι τοὺς πρότερον διώκτας αὐτῶν.

Παλινδρομέω, ῶ (παλίνδρομος). Πρὸς τὰ ὀπίσω τρέχω, ἔρχομαι, ὑποστρέφω· τρέχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· καὶ ἐπὶ πλοίου, εἰς τὰ ὀπίσω πλέω, τρέχω, ὀπισθορμῶ, Βίος Ὁμ. 19. ὅθεν

*Παλινδρομή, ἡ, = παλινδρομία.

Παλινδρομής, ἐος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παλίνδρομος.

*Παλινδρόμησις, εως, ἡ, καὶ

Παλινδρομία, ἡ (παλινδρομέω). Τὸ εἰς τὰ ὀπίσω τρέχειν, ἔρχεσθαι, ὑποστροφή, ὁ εἰς τὰ ὀπίσω ἐρχομός· τὸ ὑπάγειν καὶ ἔρχεσθαι ὀπίσω, ἢ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὅθεν

Παλινδρομικός, ἡ, ὄν. Ἰδιος ἢ ἀνήκων εἰς τὸν παλίνδρομον, ἢ παλινδρομίαν. »Κίνησις παλινδρομικήν· ταὐτὸν τῷ, Παλινδρομία, Στράβ.

Παλίνδρομος, ὁ, ἡ (δρόμος, δραμεῖν). Ὀπίσω τρέχων, ἐπιστρέφων, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τρέχων, ὑπάγων καὶ πάλιν ὀπίσω ἐρχόμενος· ὀπισθορμητός.

Παλινζωία, ἡ. Ἡ ἐκ νέου, ἤτοι δευτέρα ζωή. ἐκ τοῦ

Παλίνζωος, ὁ, ἡ (ζωή). Πάλιν, ἐκ δευτέρου ζῶν.

*Παλινήνεμία, ἡ (νήνεμος). Ἐπιστρέφουσα γαλήνη ἀνέμου· λέξις ἀποδοκιμαζομένη παρὰ Jacobs del. epigr. 7, 69.

Παλινίδρυσις, εως, ἡ (ἱδρύω). Ἡ ἐκ δευτέρου ἵδρυσις, προσδιόρισις, Ἱππακρ.

*Παλίννοστος, ὁ, ἡ (νόστος), ποιητ. ὡς τὸ παλίνστος.

*Παλινοδέω, ήσω (ὁδός). Βαδίζω πάλιν ὀπίσω δρόμον τινά, πρβ. τριοδέω. 2) ἐν γένει, ἐπαναλαμβάνω.

Παλινοδία, ἡ (ὁδός, πάλιν). Ἐναντία ὁδός, ὑποστροφή, εἰς τὰ ὀπίσω γυρισμός, Διόδωρ. Σικ.

Παλινόρμενος, ένη, ενον (ὄρνυμι). Ὀπίσω κινούμενος ἢ τρέχων, ἢ ὁρμῶν, ὑποστρέφων, Ἰλ. Λ, 326. πρβ. παλίνορτος.

Παλινορμέω. Εἰς τὰ ὀπισθεν ὁρμῶ, ὑποστρέφω.

Παλινόρμητος, ὁ, ἡ (ὁρμάω)· καὶ, παλίνορος, ὁ, ἡ (Ἀριστφ. Ἀχ. 1179, πόλλ' ἀμφ.), καὶ, παλίνορτος, ὁ, ἡ (ὄρνυμι) ταὐτὸν τῷ, παλινόρμενος, Ἰλ. Γ, 33. (περὶ δὲ τοῦ παλίνορος ἡ ὀρθοτέρα ἀνάγνωσις εἶναι, καθὼς φαίνεται, παλιόρρους.) ἴδε παλίνορος.

Παλινοστέω, ῶ· Μέλ. ήσω. Ὑποστρέφω, γυρίζω ὀπίσω, εἰς τοὐπίσω ἐπανέρχομαι. (ἐκ τοῦ παλίνοστος).

Παλινόστιμος, ὁ, ἡ (νόστιμος). Ἀνήκων ἢ κλίνων εἰς ὑποστροφήν, εἰς τὸ ταξειδεύειν ὀπίσω· »Ὁρμὴ παλινόστ.«, ἔφεσις, κλίσις, ὄρεξις εἰς τὸ ὑποστρέφαι. »Παλινόστιμος ἡμέρα«, ἡ ἡμέρα τῆς ὑποστροφῆς, Ὀππιαν. Ἁλ. α'. 618.

Παλίνοστος, ὁ, ἡ (νόστος). Ὁ ὑποστρέφων, ὀπίσω ἐρχόμενος· ὁ ὑποστρέφας, ὀπίσω γυρίσας· καὶ, παλίνοστος.

Παλίνουρος, ὁ, ἡ (οὐρον). Ἐκ δευτέρου οὐρῶν, ὁ δὶς κατουρήτας, Μαρτιάλ.

Παλινουροφόρος, ὁ, ἡ· ἴδε ἐν τῷ, παλιουροφόρος.

Παλινπροδοσία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παλιμπροδοσία.

Παλινρύμη, ἡ (παρὰ Πολύβ. ιε'. 7.), ταὐτὸν τῷ, παλιρρύμη.

Παλίνσκιος, ὁ, ἡ (σκιά), ταὐτὸν τῷ, παλίσκιος.

*Παλίνσσος, ὁ, ἡ, = παλίσσοος, παλίσσυτος, Νόνν.

Παλινστομέω, ῶ (στόμα). Πάλιν ὁμιλῶ· ἐν γένει, ταὐτὸν τῷ, παλιλλογέω. Αἰσχύλ. Θηβ. 260.

Παλίνστραπτος, ὁ, ἡ (στρέφω). Εἰς τοὐπίσω ἢ ἀνάποδα στρεφόμενος, ὑποστρέφων· καὶ τραπεὶς εἰς φυγήν.

Παλινστρόβητος, ὁ, ἡ (στροβέω), ποιητ. Λυκόφρ. 739. ταὐτὸν τῷ, παλινδίνητος. Ὀπισοδόδρομος· ὁ γυρίζων ἀντιστρόφως, ὡς ἡ φοῦρλα, ἢ ἡ δίνη.

Παλίνστροφος, ὁ, ἡ (στρέφω) ταὐτὸν τῷ, παλίνστρεπτος.

Παλίντιτος, ὁ, ἡ (τίνω). Πάλιν, ἐκ δευτέρου πληρωμένος· ὁ πάλιν τὴν ἀνταμοιβὴν λαβών, ὅθεν, τιμωρηθείς, ἐκδικηθείς, Ὀδυσ. Α, 379. »Παλίντιτα ἔργα«, ὧν ἡ τίσις πάλιν γενήσεται, ἀντίποινα· καὶ Β, 144. τὸ δέ, »Πνεύματα παλίντιτα θήσειεν, Ἐμπεδοκλ. παρὰ Ἠλίμ. Στρωμ. ε'. ἑρμην. διὰ τοῦ, ποιήσειεν ἵνα οἱ ἄνεμοι πάλιν πνεύσωσι, φυσήσωσι.

Παλιντοκία, ἡ (τόκος). Τὸ ἐκ δευτέρου ζητεῖν τὸν πληρωθέντα τόκον, Πλούταρχ. Τ. 7. σελ. 184.

Παλίντονος, ὁ, ἡ (πάλιν, τείνω). Πρὸς τοὐπίσω κυρτωμένος, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπίθ. τοῦ τόξου, καὶ μάλιστα, καθὼς θέλουσί τινες, κατὰ δευτέραν ἔννοιαν α) ἐπὶ τεταμένου τόξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἶναι εἰς ἀκμὴν ὁ τοξότης νὰ ῥίψῃ τὸ βέλος (τὴν σαῖταν), πρὸς τὸ ὁποῖον [αὐτὸς πρῶτον τεντόνει πρὸς τὸν ἑαυτόν του τὴν νευράν (κόρδαν) διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ῥίψῃ τὸ βέλος μὲ τόσον περισσοτέραν ὁρμήν, Ἰλ. Θ, 266. Ο, 443. καὶ β) ἐπὶ κρεμουντος καὶ ἡσυχάζοντος τόξου, ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου τοῦ ὁποίου ἀπαλύετο ἡ νευρά, εἰς τρόπον ὥστε αὐτὴ ἦτον ξετέντωτος, ἄρα, ἄτονος, ἀτέντωτος, ἀνειμένος, Ἰλ. Κ, 459. Ὀδ. Φ, 11. 59. ὡς τόσον, αὐταὶ αἱ δύο σημασ. δύνανται νὰ συμπεριληφθῶσιν ὑπὸ μιᾶς καὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ, δηλ. δυνάμενος νὰ τεθῇ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἢ κατ' ἄμφω τὰ μέρη ὀπίσω, ἄρα ἐν γένει, εὐκαμπτον, ἐλαστικόν, εἰς τρόπον ὥστε αὐτὴ ἡ λέξις ἐμφαίνει οὐχὶ ἰδιαιτέραν τινὰ κατάστασιν, ἀλλὰ τὴν γενικὴν ποιότητα καὶ προτέρημα καθενὸς καλοῦ τόξου, καὶ τοῦτο συνάδει καὶ τὸ παρ' Ἡροδ. 7, 69., ὃ δ' καὶ ὁ Εὐστάθιος ὀρθῶς ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐπὶ θάτερα μέρη κλινόμενα, ὅ ἐστι, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν κυρτωθῆναι δυνάμενα. 2) παλίντονα, τὰ, πολεμικήτις μηχανή, δι' ἧς ἐσφενδόνιζον πέτρας τοξοειδῶς ὡς τὰς βόμβας τὴν σήμερον, ἄλλως καὶ λιθόβολα, Λατ. Ballista; τοὐναντίον δέ, εὐθύτονα, ἐλέγοντο, οἷς παρὰ Λατ. catapulta, μηχαναί, δι' ὧν ἐσφενδόνιζον κατ' ὁριζόντειον γραμμὴν δοκοὺς, μεγάλα βέλη, ἢ ἀκόντια. Ἐν τοῖς παλ. Μαθημ. κεῖται ἀντὶ τούτου, παλιντόνια.

*Παλιντραπελία, ἡ, = παλιντροπία, ἐκ τοῦ

Παλιντράπελος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. παλιντραπέλως (τρέπω), = παλίντροπος, Ποιδ. Ὀλ. 2, 69. »Πῆμα παλ.«, πάλιν τρεπόμενον, αὐθις καὶ αὐθις ἐπαναλαμπτον.

Παλιντριβής, ἐος, ὁ, ἡ· καὶ, παλίντριψ, ῖβος, ὁ, ἡ (πάλιν, τρίβω). Πάλιν τετριμμένος· διὰ τῆς τριβῆς ψαρμένος· συχνὰς ἀρμένος· μεταφ. πανοῦργος, δόλιος, κακότροπος, δολιόφρων, ἀπατηλός, ἐν τοῖς κακοῖς τετριμμένος, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 448. »Ὀνου παλιντριβέως«· καὶ Σιμων. περὶ γυναικ.

*Παλιντροπάομαι (παλίντροπος). Γυρίζω, στρέφομαι ὀπίσω, ἐπιστρέφω, ἀναποδίζω.

Παλιντροπής, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παλίντροπος.

Παλιντροπία, ἡ. Ἡ πάλιν, αὐθις τροπή, ὑποστροφή. 2) ἀντιστροφή, ἀναποδογυρισμός, καὶ μεταβολή, μετατροπή. 3) παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. γ'. 1157. κεῖται »Παλιντροπίαιο« ἀντὶ τοῦ, ἀμφιβολία, ἀγωνία, ἀνησυχία, ἀμηχανία. ἐκ τοῦ

Παλίντροπος, ὁ, ἡ (τρέπω). Ὀπίσω ἢ ἐναντίως γυριτμένος, ἀντεστραμμένος· καὶ ἀποστραμμένος. 2) ἐνεργ. ὀπίσω τρεπόμενος, ἐπιστρέφων, ἐπανακάμπτων, ἀνάποδα γυρίζων, ἀναποδίζων· μετατρεπόμενος, μεταβαλλόμενος, τρεπόμενος εἰς τὰ ἐναντίον, λαμβάνων μορφὴν ἐναντίαν· »Παλίντροπα βουλεύματα καὶ ταραχώδη«, Πλούταρχ. εἰς Κικέρ. 47 ὅπου πρότερον »Πάλιν προβουλεύματα ἔκειτο. »Ἡ μάχη παλίντροπος ἐγένετο«, Διόδ. Σικ. ιδ'. 109. μετεβλήθη, μετετράπη εἰς τὰ ἐναντίον· οὕτω καὶ »Ἀγὼν παλίντροπος«, παρ' Ἀππιαν. παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. 1067. »Παλίντροπος ἐξεγειρόμενος στρέφεται«, ἀντὶ τοῦ, αὐθις, ἐκ δευτέρου.

Παλιντυπής, ές, ὁ, ἡ (τύπτω). Εἰς τοὐπίσω ἢ καὶ αὐθις κτυπηθείς, διωχθείς, Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 1254.

Παλιντυχής, ές, ὁ, ἡ (Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 474.) ἀντίκειται τῷ, τυχηρός. Ἐναντίαν, κακὴν τύχην ἔχων, κακότυχης.

Παλινῳδέω, ήσω (ᾠδή, πάλιν). Ἀνακαλῶ, ἀναιρῶ ἢ ἐπαναλαμβάνω τὴν προτέραν ᾠδήν· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀνακαλέω, ἀναιρῶ, πέρνω ὀπίσω ὅ,τι εἴπα.

Παλινῳδία, ἡ. Ἡ ἀνακάλεσις ἢ ἐπανάληψις τῆς προτέρας ᾠδῆς· καθόλου δὲ ταὐτὸν τῷ, Ἀνάκλησις, ἀναίρεσις. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὨΙδὴ τῇ προτέρᾳ ἐναντία· ἢ δόγμα τῷ πρώην ἐναντίον· ὁ δὲ Φώτ. προστίθησι καὶ »Τὸ τὰ ἐναντία εἰπεῖν τοῖς προτέροις«.

Παλίνωρος, ὁ, ἡ· ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ παλίνορτος. Κατά τινας παρὰ τὸ, ὥρα, ἐναλλάττων καὶ ἐπιστρέφων ὁμοῦ μὲ τὸν καιρὸν τοῦ χρόνου ἢ τῆς ἡμέρας, καθὼς τὰ ζώδια, σημεῖα τοῦ ἔτους ἢ τῆς ἡμέρας. »Παλίωορον ἐξεκόκκισεν«, ἔχει ὁ Ἡσύχ. ἐξ Ἀριστοφάν. Ἀχόρ. 1179. (ὅπου, παλίνορον, κεῖται) καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, εἰς τοὐπίσω ἐξέκλασεν καὶ ἐξέβαλεν· ἀπὸ τῶν ἐκκοκκιζομένων βοιῶν. Παρ' Ἀράτ. 452. ἑρμηνεύεται »παλίνωραι« διὰ τοῦ, πάλιν κατὰ τὰς ὥρας ἀνατέλλοντα καὶ δύοντα.

Παλιούρινος, ὁ, ἡ. Ἐκ παλιούρου κατεσκευασμένος.

Παλίουρος, ἡ. Θάμνος τις ἀκανθώδης, ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ οὐδετέρως, παλιούριον, λεγόμενος, Διοσκορ. α'. 121. Ramnus paliurus, Λιν. Παρ' Ἡσυχ. κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ, κάδος, ἀντλητήρ.

Παλιουροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ παλιούρους φέρων. »Παλ. θρίναξ«, τρίκρανον ἐκ τοῦ ξύλου τοῦ παλιούρου, ἢ σιδηροῦν λιχμητήριον μὲ στελεὸν, λαβὴν (χρυσῆλι) ἐκ παλιούρου, Ἀντίφ. ἐπ. 4, 4., ἔνθα δίχ' ἀνάγκης ἠθέλησάν τινες νὰ γράψωσι, παλινουροφόρος.

Παλιῤῥόεω, ῶ (παλίῤῥοος). Ἔνθεν κἀκεῖθεν ῥέω, ὅ ἐστι ποτὲ μὲν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ποτὲ δὲ πρὸς τὰ ὀπισθεν· κυρίως, λέγεται ἐπὶ τὸ ἀκατάστατον τῆς θαλάσσης· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀμπωτίδος αὐτῆς, ἤτοι τῆς παλιῤῥοίας, Στράβ. γ'. σελ. 229. 2) μετφ. ῥέπω, ἀκαταστασίαν πάσχω, ἀκατάστατος εἰμί.

Παλιῤῥοθία, ἡ· ποιητ. ταὐτὸν τῷ, παλιῤῥοία ἐκ τοῦ

Παλιῤῥόθιος, ὁ, ἡ· καὶ, ία, ιον (ῥόθος). Ἐπὶ ὕδατος, κάμνον κρότον καὶ φερόμενον εἰς τὰ ὀπίσω μὲ ὁρμὴν ἀδιάκοπον ταὐτὸν τῷ, παλίῤῥοος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 198. Ὀδυσ. Ε, 430. καὶ Ι, 485. »Κῦμα παλιῤῥόθιον«, κῦμα, τόσον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἰς θάλασσαν αὐθις ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀποκαθίσταται καὶ κ·υπᾷ, ὅσον καὶ τὸ ἐκ θαλάσσης εἰς τὸν αἰγιαλὸν κτυποῦν, ἄρα, κυματίζον ὧδε κἀκεῖσε. »Ναῦς πολιῤῥόθιον«, (Ἀρατ. 347.), τὸ εἰς τοὐπίσω κινούμενον πλοῖον, παραβλλ. μὲ τὸ ἐν στίχ. 1008.

*Παλιῤῥόθος, ὁ, ἡ, = παλιῤῥόθιος.

Παλιῤῥοία, ἡ (παλίῤῥοος). Ἡ ἔνθεν κἀκεῖθεν ῥοὴ τῆς τεταραγμένης ἤτοι κλυδωνιζομένης θαλάσσης, καὶ παντὸς ἄλλου ὕδατος. Λέγεται ἔτι καὶ ἡ ἀμπωτις, ἤτοι ἡ περιοδικὴ κίνησις τῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης, τὰ ὁποῖα ποτὲ μὲν ἔρχονται πρὸς τὴν ξηράν, καὶ προξενοῦσι πλημμύραν, ποτὲ δὲ στρέφονται, τραβοῦνται πρὸς τὸ πέλαγος, καὶ προξενοῦσι ξηρασίαν εἰς τὰ παραθαλάσσια, Le flux et le reflux. 2) μεταφορ. κλόνησις, ταραχή, ἀνησυχία, ἀκαταστασία, κ. τ. τ.

*Παλιῤῥοιβδος, ὁ, ἡ (ῥοιβδέω), ποιητ. καὶ

*Παλιῤῥοιζος, ὁ, ἡ (ῥοιζέω), ποιητ. Ἔνθεν κἀκεῖθεν ῥέων μὲ κρότον καὶ ἦχον, ἐπίσφοδρῶς κλυδωνιζομένης θαλάσσης.

*Παλιῤῥοιος, οία, οιον, Ἐπκ. ἀντὶ παλιῤῥοος.

Παλιῤῥοος, συναιρ. ρους, ὁ, ἡ (ῥέω, ῥοος, ῥοῦς, πάλιν). Ἔνθεν κἀκεῖθεν, ἤτοι ποτὲ μὲν ἐπὶ τὰ πρόσω, ποτὲ δὲ ἐπὶ τὰ ὀπίσω ῥέων, ἐξαιρ. ἐπὶ κλυδωνιζομένης καὶ τεταραγμένης ὑπὸ τῶν ἀνέμων θαλάσσης. Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς παλιῤῥοίας αὐτῆς, ὡς καὶ τὸ, παλιῤῥόθιος.

2) μεταφορικ. ἀκατάστατος, ἀτύστατος, κλινόμενος. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. ε'. 220. «Δίνησι παλιρρόστιν, ὅπου τὰ Χειρογρ. «παλιρρόλιζοντι, καὶ, παλιρροίβδησι, ἔχουσι· τὸ πρῶτον κεῖται καὶ παρὰ Λυκόφρ. 380.

Παλίρροπος, ὁ, ἡ (βέπω, ῥοπή). Εἰς τοὐπίσω ῥέπων, κλίνων, ἢ τρεπόμενος κυρτός, καμπύλος, Εὐρίπ. Ἠλέκτρ. 491.

Παλιρρύμη, ἡ (ῥύμη). Πᾶσα κίνησις εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ τῇδε κεκεῖτο, Διόδ. Σικ. γ'. 51. «Ὑπὸ τῆς παλιρρύμης ἀδρόωσα, ὅπου «Πάλιν ῥύμην κεῖται, ταὐτὸν τῷ, παλίρροια. (υ)

Παλίρρυτος, ὁ, ἡ (ῥύω, ῥέω), ταὐτὸν τῷ, παλίρροος.

Παλίσκιος, ὁ, ἡ (σκιά), ποιητ. Αὖθις καὶ αὖ, πυκνός, ἐσκιασμένος, σύσκιος, λίαν σκιερός, λίαν σκοτεινός, ζοφώδης (ὁ Ἡτύχ. ἐνταῦθα σημειοῖ, ὅτι τὸ πάλιν, ἀναχοῦ ἐπίτασιν δηλοῖ.) «Πελ. ἄντρον», Ἴμν. Ὁμ. Ἑρμ. 6, 17. 6. Δεγεται καὶ παλίντκιος, ὁρ. Werm. Τρυφ. σελ. 217.

Παλισσυτέω, ὦ. Ἔρχομαι εἰς τὰ ὀπίσω, ὑποστρέφω μὲ ταχύτητα, ἢ μετ' ὁρμῆς, Διόδ. Σικ. ἐκ τοῦ

Παλίσσυτος, ὁ, ἡ (πάλιν, σεύω, ἔσσυμαι). Μὲ ὁρμὴν ἢ ταχύτητα πάλιν ἀπελαύνων, πλέων, Σοφ. ὁ μετ' ὁρμῆς ἢ μετὰ ταχύτητος εἰς τοὐπίσω ἐρχόμενος, ἀλλόμενος, πηδῶν, ἀπιστρέφων, τρέχων κ. τ. τ.

*Παλίστρεπτος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὀπίσω ἐστραμμένος, ἀναποδίζων, ξαναρρέων.

Παλισύλλεκτος, ὁ, ἡ (συλλέγω). Πάλιν, συλλεχθείς, Γραμματ.

*Παλισυρράπτος, ὁ, ἡ (συρράπτω). Πάλιν συρραμμένος, μπαλωμένος.

Παλίσφηστος, ὁ, ἡ ταὐτὸν τῷ, παλίμφηστος.

Παλίωξις, ἡ (πάλιν, ἰωκή). Ἡ ἐξ ὑπεστροφῆς ἤτοι πρὸς τὰ ὀπίσω πάλιν δίωξις καὶ καταδρομὴ τῶν ἐχθρῶν, ὅταν δηλαδὴ οἱ πρότερον φεύγοντες, ἔτχατον ἐπεστραφέντες διώκται γένωνται, ὅταν δηλ. οἱ διωκόμενοι εἰς τοὐπίσω στραφέντες, τοὺς πρώην διώκοντας ἐλαύνωσιν· ἀντίθ. τῷ, Προίωξις, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 154. καὶ Ὅμηρ. Ἰλ. Μ. 71. Ο. 69. 601. ἴδε παλινδίωξις.

Παλίωρα ἀπορρήτουσα, παρ' Αἰλιαν. Ζω'. Ἱστορ. ιε'. 19. ἀμφ. ἀντὶ τοῦ, Ἐρωτικὰ θέλγητρα.

Πάλλα, ἡ (πάλλω), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, σφαῖρα. (ὅθεν τὸ Λατιν. Pila, καὶ τὸ Ἰταλ. Palla, Μπάλα· καὶ Ballo, ἡ ὄρχησις, παρὰ τὸ πάλλεσθαι). Παρ' Ὁμήρ. ἐν Ὀδ. Ζ, 115. τινὲς ἀνέγνωσαν. «Πάλλαν ἔπειτ' ἔρριψεν, ὅπου νῦν «Σφαῖρα κεῖται. Ὁ Ἡτύχ. ἑρμην. τὸ, Πάλλα, διὰ τοῦ, Σφαῖρα ἐκ ποικίλων νημάτων πεποιημένη. Ὁ αὐτὸς ἔχει ὅτι «Πάλλεσθαι, σφαιρίζειν. Ὁ Ἱπποκρ. ἐν τῷ περὶ ἐξαρθρώσεως τῆς ὠμοπλάτης ἔχει ταύτας τας λέξεις. «Αἱ πάνυ τμικραὶ σφαῖραι καὶ πλῆραι, οἷα πολλαὶ ἐκ τῶν σκυτέων ῥάπτονται, τὰς ὁποίας ὁ Γαληνὸς ἐν τῷ ὑπομνήματι ἔχει «Οἷα ἐκ τῶν πολλῶν σκυτέων ῥάπτονται», ὅπου ἡ ἀληθὴς ἀνάγνωσις φαίνεται ὅτι εἶναι, «Οἷα πάλλαι ἐκ τῶν σκυτέων ῥάπτονται.

Πάλλαγμα, τὸ (πάλλαξ), = παλλάκισμα. Ἡ μετὰ παλλακίδος συγκείμησις, συνουσία, παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 303. κεῖται «παλλαγμάτων», ὅπου ἄλλοι «παλλακισμάτων» καὶ ἄλλοι «παλλακισμάτων» ἀναγινώσκουσιν. Ὁ Σχολιαστὴς ἑρμην. διὰ τοῦ, περιπλοκαί.

Παλλάδιον, τὸ. Τὸ εἴδωλον ἢ τὸ ἄγαλμα τῆς Παλλάδος, Ἡρόδ. 4, 189. 2) τόπος τις ἐν Ἀθήναις (Πλουταρχ. εἰς Θησ. 36.), ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ τὸ ἐκεῖσε οἰκοδομηθὲν δικαστήριον, «Ἐπὶ Παλλαδίῳ», ὅπου οἱ Ἐφέται καθεζόμενοι ἐδίκαζον, Παυσαν. α'. 28. Πολυδ. ἡ. 118. μετεχειρίζοντο δὲ αὐτὸν καὶ οἱ Ἠλιαστοί, Schömann AH. Processe. p. 143. (κυρίως οὐδέτ. τοῦ ἑπομένου.) [–υυυ]

*Παλλάδιος, ία, ιον (πάλλας). Ἐκ τῆς Παλλάδος ὤν, ἀνεγόμενος, ἀνήκων ἢ ἀφιερωμένος αὐτῇ.

Παλλακεία, καὶ, παλλακία, ἡ. Ἡ μετὰ τοῦ πάλλακος ἢ τῆς παλλακίδος συνδυασμός· καὶ ἡ πρᾶξις τούτων. ἐκ τοῦ

Παλλακεύομαι (πάλλαξ) μετ. Ἀποθ. τινὶ, ἐπὶ γυναικός, παλλακὶς εἶμι τινός, 2) «Παλλακεύομαί τινα» ἐπὶ ἀνδρός, ἀντὶ τοῦ ἔχω, κρατῶ γυναῖκα τινὰ ὡς παλλακίδα, Ἡρόδ. 4, 156. Δημ. Νεαιρ. σελ. 1386.

*Παλλακή, ἡ, = παλλακίς, Ἡρόδ. 1, 84. 135.

Παλλακία, ἡ, = παλλακεία.

*Παλλακῖνος, ἢ παλλάκινος, ὁ. Ὁ μετὰ παλλακίδος γεννηθεὶς υἱός.

Παλλάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, παλλακός. (–υυυ)

Παλλακίς, ίδος, ἡ, = πάλλαξ. ἀντίθετ. τῷ, ἀκοιτις, νόμιμος γυνή, Ὁλ. Ι, 449. 452. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετεχειρίζοντο ὡς παλλακίδας τὰς ἐξαγοραζομένας αἰχμαλώτους, ὡς ἐν Ὀδ. Ξ. 203.

Παλλάκισμα, τό, = πάλλαγμα 2) = παλλακίς.

Παλλακός, ὁ. Ὁ ἐρωμένος νέος. (ἴσως ὀγλάν, Τουρκ.) ἐκ τοῦ

Πάλλαξ, ακος, κυρίως ὁ καὶ ἡ. ταὐτὸν τῷ, βούβαις, νέος. Νεανίας, νέα, νεᾶνις, κοράσιον· ἐντεῦθεν προκύπτουσι τὰ, παλλακή, παλλακίς, παλλακός, παλλάκιον, παλλακεύομαι, παλλακεία· καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, παλληκάριον, ἐκ τοῦ πάλληξ, παλληκος, ὁ νεανίας καὶ τῇ ἡλικίᾳ ἀκμάζων· ἔξαιρ. ἐλέγετο ὁ ἐρώμενος νέος, ἢ ἡ ἐρωμένη νέα· ὡς τόσον, ὡς φαίνεται, οὐ πολλῷ ὕστερον ἐπεκράτησε τὸ θηλ. καὶ μάλιστα (ὡς παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ. Ι, 452. καὶ 449. καὶ Ὀδυσ. Ξ, 202. ἐνθα λέγεται, παλλακίς) ἡ νέα καὶ τῇ ἡλικίᾳ ἀκμάζουσα κόρη, τὴν ὁποίαν κρατεῖ ὁ ἀνὴρ διὰ σαρκικὴν ἡδονήν, συνηθ. ἀνηκτὴ ἄβρα, παιδίσκη, δούλη (ἢ σκλάβα), μεθ' ἧς συμμίγνυται σαρκικῶς ὁ κύριος αὐτῆς. ἀντίθ. τῷ, ἄκοιτις, ἄλοχος· καὶ ὁ τύπος πάλληξ εὕρηται. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ νεώτεροι τὸ, παλλακίς, καὶ, παλλακή, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ, Γαλ. Maîtresse, καὶ, Concubine, τὸ ὁποῖον σημαίνει, ἀνύπανδρον κόρην τινά, ἥτις συνοικεῖ μετά τινος, ὡς ἂν νὰ ἦτον ἀνὴρ αὐτῆς. Εἰς ἐρώμενος νέος, ὅστις παραδίδει ἑαυτὸν εἰς τὰς σαρκικὰς ὀρέξεις τοῦ ἐραστοῦ αὐτοῦ, λέγεται παλλακός, καὶ παλλάκιον, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Μειράκιον· ὅθεν «Παλλακεύεσθαί τινα», τὸ νὰ ἦναι γυνὴ τις παλλακὴ εἴς τινα, Ἡρόδοτ. 4, 155. «Τὴν φρονίμην παραλαβὼν ἐπαλλακεύετο», μετεχειρίζετο αὐτὴν ὡς παλλακίδα, ἥτοι συνεκοιμᾶτο μετ' αὐτῆς. Ἐντεῦθεν προέκυψε καὶ τὸ Λατιν. Pellex. (συνηθ. παραγ. παρὰ τὸ πάλλω, ο. ε. κινέω, καθὸ δηλοῦν τὴν ἡλικίαν, ἐν ᾗ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἔχει τὴν μεγίστην σύκινησιν· κατὰ δὲ τὸν Ῥείμερον, ἀνήκει εἰς τὸ, μάλλαξ, μείραξ.)

Παλλάς, άδος, ἡ. Λέγεται ἡ Ἀθηνᾶ ὡς θεὰ τοῦ πολέμου, ἀπὸ τοῦ πάλλειν καὶ κραδαίνειν τὸ δόρυ ἢ τὴν αἰγίδα. Τινὲς παραγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ πάλλος (πάλληξ) ὡς θηλυκ. καὶ τότε οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, εἰμὴ τὸ, κόρη, νεᾶνις, παρθένος· διότι καὶ κατὰ τὸν Στράβωνα (ιζ'. σελ. 1171.) ἐκαλοῦτο παλλάδες, καὶ αἱ παρθένοι νεάνιδες ἔφεται.

Παλλάχανον, τό· ταὐτὸν τῷ, Κρόμμυον, παρ' Ἀπελλωνίαις, καθ' Ἡτύχ. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλινίῳ καὶ Ἀπαίῳ Pallacana, εἶδος κρομμύου, μακρυλὴν κεφαλὴν ἔχον.

Πάλλευκος, ὁ, ἡ (πᾶν, λευκός). Διόλου λευκός, ἄσπρος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 353. Εὐρίπ. Ἑκ. 500. «Πάλλευκον κάρα» λέγεται καὶ, πάνλευκος.

Πάλληξ, ηκος, ὁ, ἡ, σπανιώτερ. Ἰων. τύπος, ἀντὶ πάλλαξ.

Πάλλω, Μέλ. αλῶ. ἀόρ. ἔπηλα, καὶ ἐπ. ἀόρ. β'. μετοχ. πεπαλών· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ διὰ τῆς ἀνὰ συνθέτῳ, ἀμπεπαλών, εὐχρηστον, ὃν τρόπον καὶ οἱ κατὰ συγκοπ. ἀόρ. τύποι παρ' Ὁμ. ἀνέπαλτο, ἔκπαλτο κ. τ. λ. μετὰ παρ. σημ. ἐκ τοῦ ἁπλοῦ ὀλίγον ἦταν, ὡς φαίνεται, ἐν χρήσει· μόνον δὲ τὸ, πάλτο κεῖται ἐν Ἰλ. Ο, 645. ἐπειδὴ ἐν Ἰλ. Ν, 643. Φ, 140. ἀκρίβη νῦν ἐπάλτο παρὰ τὸ ἐφάλλομαι, ὡς ἢ ὀρθὴ ἀνάγν. Κουνῶ, κραδαίνω (τραντάζω), παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐπὶ ὅπλων, π. χ. δόρυ, ἔγχος, αἰχμὴν κ. τ. τ. καὶ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 321. σκοπὸς· ἔτι δὲ, ἀντὶ τοῦ, σείω, κουνῶ, ταράζω εἰς τὸν ἀέρα, τριπεδοιζῶ, ῥίπτω, π. χ. λίθον, Ἰλ. Ε, 305. ἐν γένει, εὐκόλως καὶ ταχέως κινῶ ταῖς χερσίν, κεφαλὴν π. χ. ἐπὶ τοῦ Ἕκτορος, ὅστις σηκώνει τὸν υἱόν του εἰς τὰς ἀγκάλας του, διακινεῖ αὐτὸν εἰς τὸν ἀέρα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ «πῆλε χερσίν», Ἰλ. Ζ, 474. Μέτ. πάλλεσθαι, κουνῶ ἐμαυτὸν καὶ ἐν γένει, κινοῦμαι, σφοδρῶς, ὀξέως, ζωηρῶς. «Ἐν ἀντυγι πάλτο», ἔπαλτο, δηλ. ἔκρουεν εἰς τὸ κάτω χεῖλος τῆς ἀσπίδος καὶ ἐσείετο σφοδρῶς, Ἰλ. Ο, 646. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, πηδῶν, ἅλλεσθαι, Ἡρόδ. 1, 141. 9, 120. ἐξαιρ. ὑπὸ χαρᾶς ἢ φόβου τρέμειν, ἢ καὶ ὑπὸ χαρᾶς σειρτᾶν. «Στήθεσι πάλλεται ἦτορ», ἀνὰ πτόμαν, ἢ ἐν τῷ στήθει καρδία πηδᾷ ἢ κτυπᾷ (ὑπὸ φόβου) ἐπάνω εἰς τὸ στόμα, Ἰλ. Χ, 452. ὡσαύτως, «πάλλομένη κραδίη», Ἰλ. Χ, 461. καὶ, δείματι πάλλεσθαι, Ἴμν. Ὁμ. Δημ. 294. χρήσ. παρ' Ἡροδ. 7, 140. 2) ἐξαιρ. «κλήρους πάλλειν ἐν κυνέῃ», κουνῶ τοὺς ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ συνεδρίγμένους λαχνοὺς τίσον, ἕως οὗ πηδᾷ ἕνας ἔξω, καὶ τότε ὁ κτήτωρ τούτου τοῦ λαχνοῦ ἐκέρδαινεν, Ἰλ. Γ, 316. Ὀδ. Κ, 208. λέγεται καὶ ἄνευ προστάξεως, ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ κληροῦν, κληροῦσθαι, βάλλειν κλήρους, ῥίπτειν λαχνόν, Ἰλ. Γ, 324. Η, 181. Ψ, 353. καὶ Ἡρόδ. 3, 128. τὸ δὲ παρὰ Σοφ. Ἠλ. 710. «Κλήρους ἔπηλαν αὐτοῖς», δηλ. διέτεμον, διεμέρισαν αὐτοὺς κατ' ἰδίαν τάξιν ἔκβαινον ἐκ τῆς περικεφαλαίας· ὡσαύτως, πάλλεσθαι, ῥίπτω λαχνόν, διὰ κλήρου μερίζω. Πιν. «ἔλαχον πολιὴν ἄλα πεπαλομένων», προσωπ. κλήρων, ἢ ἴσως ὀρθότ. αὐτῶν, ὅτε οἱ λαχνοὶ ἐσουνήθησαν, δηλ. ἐτραβίχθησαν, Ἰλ. Ο, 191. Ἡρόδ. 3, 128. πρβ. παλάσσω, 3. Παρὰ τοῖς Ἀττικ. συνηθ. κληροῦν καὶ κληροῦσθαι. 2) οὐδέτ. καὶ παθητ. ὡς τὸ, πάλλομαι, κουνῶ ἐμαυτόν, κινοῦμαι σφοδρῶς, κλονοῦμαι, εἰς ὁρμητικὴν κίνησιν εἰμί· ἅλλομαι, πηδῶ· τρέμω, ἐξαιρ. «Πάλλει ἡ καρδία», ταράττεται, τρέμει, κτυπᾷ· οὕτω καὶ τὸ «Πάλλων φόβῳ», τρίμων ἀπὸ φόβου· ὡσαύτως καὶ τὸ, «πάλλομαι, τρέμω ἀπὸ τὸν φόβον, ἢ σειρτῶ, πηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν, Αἰσχύλ. Χοηφ. 520. Ἔρρ. Σοφ. Ο. Τ. 153. Seidl. Εὐρ. Ἠλ. 433. πολλὰ παρὰ τοῖς Τραγ. (τὸ, πάλλω ἔστι κυρίως μόνον δασύτρ. τύπος τοῦ βάλλω, ὅθεν τὸ Λατ. pollo, palpo, palpito, καὶ τούτῳ συγγ. τὸ πάλη κατ' ἄμφω τὰς σημασ., τὸ, παλαίω, παλάσσω, παλύνω, πάλλω, πάλμη, πάλτη, παλάμη, παλαμίζω, πόλεμος, ἴσως δὲ καὶ πάλλαξ, παλλὰς· εἰς δὲ τὴν σημασ. κληροῦσθαι ἀνήκει ἐξαιρ. τὸ, πάλος, πάλαχη καὶ ἴσως καὶ πήληξ.) ὅθεν

Πάλμα, τό (πάλλω). Τὸ παλλόμενον, κλονούμενον ἢ τρέμον σῶμα. 2) παρὰ τῷ Σχολ. Σοφ. ταὐτὸν τῷ, παλμός, πήδημα· ὅθεν

*Παλματιανός, ὁ, = παλματίας, 2.

Παλματίας, ου, ὁ. Παρ' Ἀριστοτ. «Σεισμὸν

παλματίας,» ὁ μετὰ κλόνου καὶ παλμοῦ, ἤτοι τρόμου συνδεδεμένος σεισμός. 2) παλματίας, ἡ, παλματιανός, ὁ προστυπ. οἶνος, φοινικίτης.

*Παλμετικός, ή, όν, = παλμικός, Osann Auct. Lex. p. 119.

Παλμη, ὁ (πάλλω). Ἀσπίς, Πολύβ. ὅθεν τὸ λατ. palmula, ἐπειδὴ τὸ palma ἀντιστοιχεῖ τῷ Ἑλλ., παλάμη.

Παλμικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν παλμόν, «Οἰώνισμα παλμικόν,» ἐκ τοῦ παλμοῦ ληφθεῖς οἰωνός, Σουΐδ. ὁμῳ. ὀρ. Osann Auct. Lex. p. 120.

Παλμός, ὁ (πάλλω). Τὸ κουναῖν, κινεῖν εἰς τὸν ἀέρα, κλονεῖν. 2) ἀμεταβ. κλόνος, κραδασμός, σεισμός ἐξαιρ. τὸ πηδᾶν, σειρᾶν, τρέμειν, ἡ ὅθεν κλονεῖσθαι κίνησις, καθὼς π. χ. ἡ τοῦ χρωματοῦ ὡρολογίου, Vibration κούνημα, πήδημα· καὶ τὸ κτύπημα τοῦ σφυγμοῦ, καὶ τῆς καρδίας· ὅθεν

Παλμοσκοπία, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τοῦ παλμοῦ, τοῦ κτυπήματος τοῦ σφυγμοῦ, ἢ τῶν παλλόντων ἐντοσθίων μαντεία· ἐκ τοῦ

Παλμοσκόπος, ὁ (παλμός, σκοπέω). Ὁ ἐκ τοῦ παλμοῦ ἢ τοῦ σφοδροῦ κτυπήματος τοῦ σφυγμοῦ ἢ ἄλλων παλλομένων μερῶν τοῦ σώματος μαντευόμενος.

Πάλμυς, υος, ὁ. Ὄνομα ἀνδρός, Ἰλ. Ν, 792. 2) ποιητ. = βασιλεύς, ἄναξ, Ἱππών. Λειψ. 1. 2. «Θεῶν Ὀλυμπίων πάλμυς·» ὅθεν Ζεὺς τῶν θεῶν, ὁ Ζεύς, Λυκόφρ. 691. «Ἀφθίτων πάλμυς.»

Παλμώδης, εος, ὁ, ἡ (παλμός, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ παλμοῦ ὤν· ἐξαιρ. ὅμοιος τῷ κτυπήματι τοῦ σφυγμοῦ, Διοσ.

Πάλμων, ονος, ὁ· ἴδε ἐν τῷ Ἐπάμων.

Πάλος, ὁ, (πάλλω, βλ. ἐν γένει, τὸ κινεῖν εἰς τὸν ἀέρα, κίνησις, κλόνισις, κραδασμός· τὸ ῥίπτειν, βάλλειν, τὸ ῥίψιμον. 2) ὁ διὰ τῆς κλόνου ἐκ τῆς περικεφαλαίας ἐκπηδῶν λαχνός· ὅθεν κεβέλιον, ὁ λαχνός, ὅστις πίπτει εἰς τινα, Ἴων. ἀντὶ κλῆρος. «Πάλῳ λαχεῖν,» Ἡρόδ. 4, 9 ἱ. 163. «Ἀρχὰς παλῳ ἄρχειν,» λαμβάνω ἀξίας διὰ κλήρου, Ἡρόδ. 3, 80.

*Πάλσις, εως, ἡ (πάλλω). Τὸ πάλλειν, σείειν εἰς τὸν ἀέρα, Σουΐδ.

Παλτάζω. Παλτὰ ἤτοι ἀκόντια ῥίπτω, Ἡσύχ.

Παλτάριον, τό· παρὰ Σουΐδ. ἀντὶ τοῦ, Σεμίδαλος.

*Πάλτο, ἐπ. κατὰ συγκ. γ' προσ. ἀορ. β' μέσ. τοῦ πάλλω κατὰ παῦ. σημτ. Ἰλ. Ο, 645.

Παλτόν, τό. Τὸ παλτόν, ὅ,τι ἐκουνήθη εἰς τὸν ἀέρα, τὸ ῥιπτόμενον· ἐξαιρ. λόγχη, ἀκόντιον, οὐδέτ· ἐκ τοῦ

Παλτός, ή, όν (πάλλω). Κινημένος εἰς τὸν ἀέρα· σφενδονισμένος. «Παλτὸν πῦρ,» παρὰ Σοφοκλ. ὁ κεραυνός.

Παλυντή, ἡ. Ἄλφιτον, (Polenta, μαμαγαλίγκα) ἄνευ μαρτυρίας· ἐνταῦθα φαίνεται ὅτι ἀνήκει τὸ τοῦ Σουΐδ. Παλτάρια, σεμίδαλις, ἐκ τοῦ, πάλη, πασπάλη· καὶ, πάλαλα, ἄλφιτισμός, οἱ δὲ πόσιν οἴτου, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Παλύνω, (πάλη, ἄνευ ἀλεύρου, πασπάλη, κόνις). Πάσσω, πασσίζω ἢ πασπαλίζω, μετὰ κονιορτοῦ, ἐξαιρ. μετὰ ἀλεύρου, Ὀδ. Η, 520. Λ, 28. Ξ, 77. Ὀδ. Ξ, 429. «Ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ παλύνεν,» ἐπιπάσσειν· καὶ Ἰλ. Σ, 550. «Λεύκ' ἄλφιτα πόλλα πάλυνον·» καὶ ἐπὶ χιόνος ἐν Ἰλ. Η, 7. «Χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας,» ἐλεύκανεν, ὡς πάλη πατέπεσσεν· οὕτω γὰρ ὀξυτόνως καλεῖται τὸ ἐπιπασσόμενον λεπτομερέστατον τοῦ ἀλεύρου· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν «Τὸ χιόνι ἐπασπάλισε τὰ χωράφια,» παρὰ τοῖς Μεταγ. καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ἐν χρήσει. 2) τροπ. ἐπὶ τῶν ξηρῶν ὄντων καὶ ἤδη ὑγραινομένων πραγμάτων, διαβρέχω, ῥαντίζω, πασαλείφω· ταὐτὸν τῷ, Παλάσσω, Ἀπολλών. γ', 1256. καὶ, 1247. «Κάρηνα ἱδρῶτι παλύναι,» Διονύσ. περιηγ. 1049 (ὡς τὸ, παλάσσω συγγεν. τῷ, πάλλω)·

Πᾶμα, τό (πέπαμαι), Δωρικ. ἀντὶ τοῦ Κτῆμα, καὶ Κτῆσις.

*Παμβακίς, πάμβαξ, ἡ καὶ, βάμβαξ, καὶ βαμβάκιον, βομβάκιον, κοινὴ ἐκφράσει τοῦ βόμβυξ.

Παμβασιλεία, ἡ. Ἡ ἐντελής, ἀπεριόριστος βασιλικὴ ἀξία. 2) ἡ ἐπάνω ὅλου τοῦ παντὸς ἢ ὅλης τῆς γῆς καὶ τῶν ἀνθρώπων βασιλικὴ ἐξουσία καὶ κυριότης· αὐτοκρατορία τοῦ παντός, Ἀριστοτ.

Παμβασίλεια, ἡ (προπαροξύτ.) Ἡ τοῦ παντὸς βασίλισσα, ἡ ἐξουσιάζουσα ὅλους τοὺς τόπους, ἐπίθ. τῆς Γῆας καὶ ἄλλων θεοτήτων, καὶ τῆς ἀνάγκης, Ὀρφ. ἔτι δὲ καὶ τῆς Ῥώμης. Ἀριστοφ. Θηλυκ. ἐκ τοῦ

Παμβασιλεύς, έως, ὁ (βασιλεύς). Ὁ τοῦ παντός, ἤτοι τῶν ὅλων βασιλεύς· μονοκράτωρ.

Παμβέλυρος, ὁ, ὁν. Διόλου, παντελῶς βέλυρος.

Παμβέβηλος, ὁ, ἡ (βέβηλος). Διόλου βέβηλος.

Παμβίας, ου, ὁ (πᾶς, βία). Ὁ τὰ πάντα, ἢ τοὺς πάντας βιάζων, καταδυναστεύων, Πίνδαρ. Νεμ. 9, 58.

*Παμβλαβής, ές, ἡ (βλάπτω), ποιητ. Βλαβερώτατος, πάντας βλάπτων.

*Παμβόητος ὁ, ἡ (βοάω). Περὶ οὗ πάντες βοῶσι, παντάχοῦ βοημένος, δηλ. πολλὰ περιβόητος ἢ ἐπιβόητος.

*Παμβοιώτια, τό, προστυπ. ἱερά. Ἑορτή, καθ' ἣν ὅλοι οἱ Βοιωτοὶ ἐθυσίαζον, ὡς τό, Πυθήναι, Πανιώνια κ. τ. τ. ἐπιγρ.

Πάμβορος, ὁ, ἡ (βορά). Ὁ τὰ πάντα καταπρώγων, παμφάγος.

Παμβότανος, ὁ, ἡ (βοτάνη) Πλούσιος ὅλων τῶν βοτάνων, ἤτοι χόρτων, παντὸς εἴδους Ἰώβ. ε. 25.

Παμβότος, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὁ τοὺς πάντας βόσκων, τρέφων, καρποφόρος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 563.

*Πάμβοτος, ὁ, ἡ, (βόσκω). Τρωγόμενος ὑπὸ πάντων.

Πάμβουλος, ὁ, ἡ (βουλή), ποιητ. Ὅστις δίδει εἰς τὸν ἑαυτόν του ἢ εἰς ἄλλον τινὰ συμβουλὴν διὰ κάθε πρᾶγμα, Ὀρφ. ὕμν.

Παμβῶτις, ιδος, ἡ. Ἡ τοὺς πάντας τρέφουσα. «Γῆ παμβῶτις,» Σοφοκλ. Ἰδαῖαι ποιητ. Θηλυκ. τοῦ

Παμβώτωρ, ορος, ὁ, ἡ (βόσκω, βότης, βώτης, βώτωρ) Ὁ πάντας τρέφων, ὡς τό, πάμβοτος Ὁ Στάτιος ἐν τοῖς τοῦ Ὁμήρ. Σχολ. Ἰλ. Α, 5. ἔχει «παμβώτορα γαῖαν.»

Πάμμα, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, πᾶμα, Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ, Δ, 483.

Παμμάκαρ, αρος, ὁ, ἡ (μάκαρ), ποιητ. Διόλου, κατὰ πάντα ὄλβιος, εὐτυχής.

*Παμμακάριστος, ὁ, ἡ (μακαρίζω) ποιητ. Πολλὰ μακαριστός, ἄξιος μακαρισμοῦ, ζήλου.

*Παμμάταιος, ὁ, ἡ (μάταιος). Διόλου μάταιος, βέβηλος, «Ἅγος παμμάταιον,» Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 395.

*Παμμαχί, ἐπίῤῥ. (μάχη.) Ἐν μάχῃ γενικῇ.

Παμμάχιον, τό. Κάθε λογῆς ἀγών, εἶδος ἀγῶνος, ἐνθα μετεχειρίζοντο πᾶν εἶδος ἀγώνος, ὅθεν = παγκράτιον, Σουΐδ.

Πάμμαχος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. παμμάχως (μάχη). Ὁ πᾶν εἶδος μάχης μαχόμενος· ὁ εἰς πάντα μαχόμενος, ἀγωνιζόμενος, καὶ ὁ τὰ πάντα νικῶν, καταδαμάζων, καθ' ὅλα νικῶν, ὑπερέχων ὅθεν, παντοδύναμος, παγκρατής. «Πάμμαχον θράσος,» Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 176. «Πάμμαχος ἀτυχία,» ὑπὲρ τὸ μέτρον, μεγαλωτάτη, ἢ τὰ πάντα κατανικῶσα, καταβάλλουσα. 2) ταὐτὸν τῷ Παγκρατιαστής, Πολυδ. καὶ Πλάτ. εἰς Εὐθύδ. Δίων Χρυσ. Δόγ. λζ', Θεόκριτ. Εἰδ. κδ'. 112.

Παμμεγής, γάλη, μεγα (μέγας) καὶ, παμμεγέθης, ὁ, ἡ (μέγεθος) Λίαν μέγαλος, εὐρύχωρος, ἄπειρος. Ἀνώμ. ὑπερθ. παμμέγιστος, Lob. Φρύν. σελ. 516. Osann. Auct. Lex. σελ. 121.

Παμμεδέων, οντος, ὁ (μέδω) καὶ διπταμένως, πᾶν μεδέων, ποιητ. Ὁ πάντα κυβερνῶν, διοικῶν, μονάρχης· Θηλ. παμμεδέουσα.

*Παμμείλιχος, ὁ, ἡ· (μείλιχος). Πάντῃ, διόλου μείλιχος, ἤπιος, προσηνής· ποιητ.

Παμμέλας, γεν. ανος, Θηλ. λαινα, οὐδ. λαν (μέλας). Διόλου μέλας, ὁλόμαυρος, Ὀδυσ. Γ. 6, Η, 525. Λ, 33.

Παμμελής, ές, ὁ, ἡ (μέλος). Ὁ εἰς πᾶσαν μελῳδίαν ἐπιτήδειος, ἔχων πᾶν εἶδος μελῳδίας, μελῳδικός, ἐμμελής. «Ὕμνοι παμμ.» Μακκαβ. γ'. 7. 16. «Ἱερεῖον παμμ.» Πολυδ. α'. 29. 2) ταὐτὸν τῷ, Ἀρτιμελής.

*Πάμμεστος, ὁ, ἡ (μεστός). Διόλου μεστός, γεματος, μετὰ γεν.

Πάμμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ὁ πᾶν εἶδος μέτρου περιέχων, ἢ ἐξ ὅλων τῶν μέτρων μεμετρημένος, ἐξ ὅλων ἢ παντοίων μέτρων συγκείμενος, ἐξαιρ. ἐπὶ μέτρων στίχου,

Παμμήκης, εος, ὁ, ἡ (μῆκος). Λίαν μακρός.

Πάμμηνις, ιδος, ἡ (μήν). Ἐπίθ. τῆς νυκτός, Ἀρατ. 189. «Νὺξ πάμμηνις,» παντέλεια, νὺξ πεφωτισμένη διὰ τῆς πανσελήνου.

Πάμμηνος, ὁ, ἡ (μήν). Δι' ὅλων τῶν μηνῶν, ἄρα, πολυχρόνιος, δι' ὅλου τοῦ ἔτους διαρκῶν, Σοφοκλ. Ἠλ. 851.

Παμμήστωρ, ορος, ὁ, ἡ (μήστωρ) ποιητ. ταὐτὸν τῷ, παντεχνος. Ὁ πάντων τεχνίτης, ἐφευρέτης, ὁ πάσαν τέχνην ἐπιστάμενος, ὁ διὰ τῆς τέχνης πάντα δυνάμενος, Δυσόφρ. 490.

Παμμήτειρα, ἡ. Ὀρφ. ἀργ. 545. παμμήτηρ, ἡ· καὶ, παμμήτωρ, ἡ. Ἡ τῶν ὅλων μήτηρ, ἐπίθ. τῆς γῆς. 2) φερομένη ὅλως, ὡς ἀληθινὴ μήτηρ, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1282. «Τοῦ δὲ παμμήτορ νεκροῦ,» ὁλοτελῶς μήτηρ.

Παμμήτις, ιδος, ὁ, ἡ (μῆτις). Πάντων ἐπιστάμενος, ὅστις εὑρίσκει, καταλαμβάνει, γνωρίζει, ἢ ἐφευρίσκει ὅλα, πολλὰ εἰδήμων, ἰουναχής. «Θεὸς παμμῆτις,» Σιμωνίδ. ποιητ.

*Παμμήτωρ, ωρος, ὁ, ἡ, = παμμήτειρα.

Παμμηχανος, ὁ, ἡ (πᾶς, μηχανή). Ταὐτὸν τῷ, παντοπόρος· ἐπιτήδειος εἰς πᾶν εἶδος μηχανῆς.

Παμμίαρος, ὁ, ἡ (μιαρός). Μιαρώτατος, λίαν μιαρός, Ἀρστφ. (-υυυ)

Παμμιγής, ές, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Μετὰ πολλῶν εἰδῶν μεμιγμένος, ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων πραγμάτων συγκείμενος· συγκεχυμένος.

Παμμίκρος, ὁ, ἡ (μικρός). Λίαν μικρός. (-ῡυ)

Πάμμικτος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παμμιγής.

Πάμμορος, ὁ, ἡ (μόρος). Διόλου ἢ λίαν δυστυχής, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 157.

*Πάμμορφος, ὁ, ἡ, (μορφή). Πᾶν εἶδος ἔχων μορφῆς.

Παμμυσαρός, ά, όν (μυσαρός). Ταὐτὸν τῷ, παμμίαρος, Ἀριστοφ. Λυσ. 969.

Παμουχέω, ῶ. Πλούσιος εἰμί, Δωρικ. παμοχέω. Λακων. παμοχιῶ· ἀντὶ τοῦ, Κέκτημαι, κεῖται ἐν τῷ Ἡρακλ. Πίν. ἐκ τοῦ

Παμοῦχος, ἢ πάμουχος, ὁ, ἡ (πᾶμα ἔχειν) Δωρικ. Παμόχος. Πλούσιος, ὁ κτήματα, περιουσίαν ἔχων.

*Παμπαθής, ὁ, ἡ (πάσχω). Ὁ πάντα πάσχων ἢ ὑποφέρων.

Παμπαιδί, Ἐπίῤῥ. (παῖς). Μετ' ὅλων τῶν παίδων, Δίων Κάσ.

Παμπάλαιος, ὁ, ἡ (παλαιός). Διόλου, λίαν παλαιός. (-υ-υ)

*Παμπάμων, ονος, ὁ, ἡ (πέπαμαι) ποιητ. Κτήτωρ ὅλων, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος. (---)

Πάμπαν, Ἐπίρ. (πᾶς), ὡς τὸ πεζὸν πάνυ ἢ παντελῶς· Ὁλοτελῶς, τελείως, παντελῶς, διόλου, ὁλοκλήρως, Ὁμ. καὶ Ἡσ. πολλκ. μεθ' ἡγουμ. ἀρνήσεως, καὶ τότε ἄρμην· διὰ τοῦ, οὐδόλως, οὐδοτελῶς, οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τοῦ, ὄχι ὁλοκλήρως· (ἀεί, -υ)

Πάμπανυ, Ἐπίρ. τὸ ἐπιτετ. πάνυ. παρὰ πολύ, πολλότατα, διόλου, παντελῶς, Δίων. Κάσ.

Παμπειθής, ές, ὁ, ἡ (πείθω), ποιητ. Διόλου, πολλὰ ἢ πάντας καταπείθων, Πίνδαρ. Πυθ. 4 327.

Παμπήγην, Ἐπίρ ἡμαρτημ. ἀνάγνωστις παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 37. καὶ 526. αὐτὶ τοῦ ἐπομένου.

Παμπήδην, Ἐπίρ. (πᾶς) κατὰ τὸν Σχολ. Σοφ. Αἰ, 928. ταὐτὸν τῷ, παντελῶς, ὁλοσχερῶς, ὁλοκλήρως, πάντως, ποιητ. Θεογν. 615. οὐμὴν ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς. (τινὲς ἀρχαίοι Γραμμ. θεωροῦσι ταύτην τὴν λέξιν ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ πάσμαι, σφάλλουσιν ὅμως· ἔστι δὲ ὁπωσοῦν κατ' ἀναδιπλ. τύπος τοῦ πᾶν, ὡς τὸ πάμπαν, μετὰ τῆς συχνῆς ἐπίρρμ. καταλήξεως-δην.)

Παμπησία, ἡ (πίπαμαι), Δωριε. ταὐτὸν τῷ, παγκτησία. Ὁλοτελής, ὁλόκληρος, γενικὴ κτῆσις, περιουσία, πᾶσα ἡ περιουσία τινός, Αἰσχ. Θήβ. 819. »Κτημάτων παμπησία,« καὶ πᾶσα περιουσία, ἡ ὁλοκληρία τῶν κτημάτων. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 868·

*Πάμπλειστος, η, ον (πλεῖστος). Λίαν πολύς, μέγα.

Παμπληθεί, Ἐπίρ. Μὲ ὅλον τὸ πλῆθος, ἐξ ὅλου τοῦ πλήθους, ἢ ἐν πολλῷ πλήθει· ἐκ τοῦ

Παμπληθής, ές, ὁ, ἡ (πᾶς, πλῆθος). Ἐξ ὅλου τοῦ πλήθους ἢ μὲ ὅλον τὸ πλῆθος· ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Πάμπολυς, λίαν πολύς. »Πάμπληθες ἀπέσχεν τοῦτο«, πολλὰ μακρὰν (πολλὰ ἀπεμακρυσμένος) ἦν ἀπὸ τοῦ, Δίων Κάσ. αὐτὶ τοῦ, πάμπολυ· ὅθεν

Παμπληθία, ἡ· Ὅλον τὸ πλῆθος, ὅλος ὁ σωρός· πολλὰ μεγάλη ποσότης.

Πάμπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὅστις λαμβάνει ἢ κάμνει ἄλλον νὰ λάβῃ πάμπολλα κτυπήματα. »Ἀγώνων ἄεθλα πάμπληκταιν« (Σοφοκλ. Τραχ. 505.), ἀγῶνες, ἐν οἷς ὅλα τὰ δυνατὰ κτυπήματα γίνονται, λαμβάνονται ἢ δίδονται, ἢ ἄθλα, οἵ ἃ ὑποφέρει τις παντοῖα κτυπήματα.

Παμπλούσιος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Διόλου ἢ λίαν πλούσιος.

Παμποίκιλος, ὁ, ἡ, καὶ, παμποίκιλος, η, ον, Πλατ. Τιμ. σελ. 82. Β (ποικίλος). Διόλου ἢ λίαν ποικίλος, παρδαλός, πολλὰ τεχνικῶς δουλευμένος, π. χ. πέπλοι, Ἰλ. Ζ, 289. Ὀδ. Ο, 105. 2) τροπ. πολύτροπος, πολυειδής, λίαν πανοῦργος, ποικηρός, ἢ μεταβλητός.

Πάμπολις, ὁ, ἡ (πόλις). Κοινός, ἢ εὑρισκόμενος, ἢ κυριεύων, ἔχων τὸ κῦρος εἰς ὅλας τὰς πόλεις, πολιτείας, »Πάμπολις νομοις«, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 614. (ἔνθα ἐν ταῖς ἐκδόσ. ἔκαμάν τινες ἀνωφελεῖς διορθώσεις.)

Πάμπολυς, παμπόλλη, πάμπολυ (πολύς). Πάρα πολύς, λίαν μέγας.

Παμπολυτελής, παρ' Ἰωσήπ. ἀρχ. ιζ. ἡ. 1. αὐτὶ τοῦ, διόλου ἢ πάνυ πολυτελής, πολύτιμος.

*Παμπονηρία, ἡ. Ἡ παντελὴς πονηρία, Schäfer Appar. Demosth. 3. p. 331. ἐκ τοῦ

Παμπόνηρος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. παμπονήρως (πονηρός). Λίαν πονηρός, κάκιστος.

Παμπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Διόλου πορφυροῦς, Πίνδ. Ὀλ. ὁ, 91.

*Πάμποτε, ἐπίρ. ποιητ. Πάντοτε, ἐκ τοῦ πᾶν καὶ ποτέ.

*Παμπότνια, ἡ (πότνια). Ἡ πάντῃ σεβασμία, Λέων Ταραντ. 7, 3.

Παμπρᾶσία, ἡ (πρᾶσις). Πώλησις ὅλων τῶν ὑπαρχόντων, ὅλης τῆς περιουσίας.

Πάμπρεπος, ὁ, ἡ (πρέπω). Λίαν πρέπων, ἁρμόδιος, ἐξαίρετος, διαφέρων, ἢ ἔντιμος, σεβάσμιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 119. ὅπου νῦν ἕνεκεν τοῦ μέτρου, πάμπρεπτος, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας κεῖται· (ὁ τύπος πάμπρεπος ἔστιν ἁμφ.)

*Πάμροσθε καὶ πάμπροσθεν, ἐπίρρ. (πᾶν, πρό). Πολλῷ πρότερον, πολὺν καιρὸν προτήτερα.

*Παμπρύτανις, εως, ὁ (πρύτανις,) Ἄρχων ὅλων τῶν ὄντων.

Πάμπρωτος, ὁ, ἡ (πρῶτος). Πρῶτος πάντων, Ἰλιαδ. Η, 324. Ι, 93., παρ' ᾧ ἐν χρήσει καὶ τὸ οὐδέτ. πάμπρωτον, καὶ πληθ. πάμπρωτα, ὡς ἐπίρρ. αὐτὶ πρώτου πάντων, πρὸ πάντων· ἀνώμλ.

Πάμπυος, ὁ, ἡ (πῦος). Διόλου ἔμπυος, πλήρης, γεμάτος ἀπὸ ἔμπυον, Ἱπποκρ.

Παμφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν) ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πάμβορος. Ὁ ὅλους ἢ ὅλα κατατρώγων, πολυφάγος· ὁ πάντα δαπανῶν.

Παμφαής, ές, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. παμφαῶς (φάος). Ὅλος φῶς ὤν, ὁ πάντα φαίνων, φωτίζων, ὁ διόλου ἢ λίαν φαιδρός, φωτεινός, καθαρός, διαυγής, ἢ ὁρατός. »Στάγμα μέλι παμφαές,« Αἰσχύλ. Πέρσ. 611. »Ἥλιος, ἀστὴρ παμφαής,« Εὐριπ.

Παμφαίνω. Λαμπρῶς, παντρικὰ φωτίζω, φαίνω, καθαρῶς ἀστράπτω. λάμπω, στίλβω, παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ πολλκ. ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημσ. καὶ ἡ μετοχ. παμφανόων· τὸ δὲ γ' ἐνικ. πρόσπ. τοῦ ὁριστκ. ἐνεστ. παμφαίνησι, ὡσανεὶ παρὰ τὸ παμφαίνημι, Ἰλ. Ε, 6. »Πρῶτον παμφαίνων (Ἡσ. Ἔ. 569),« ἐπὶ ἀστέρος ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνατέλλοντος· (τὸ παμφαίνω οὐκ ἔστι σύνθετον ἐκ τοῦ πᾶν καὶ φαίνειν, ὅπερ καὶ ἄλλως ἀντίκειται πάσῃ ἀναλογίᾳ, ἀλλὰ κατ' ἀναδιπλ. ἐπιτετ. ποιητ. τύπος τοῦ, φαίνω, ὡς τό, παιπάλω ἐκ τοῦ πάλλω, παφλάζω ἐκ τοῦ φλάζω παιφάσσω ἐκ τοῦ ΦΑΩ, καὶ παρενθέσει τοῦ μ εὐφωνίας χάριν, ὡς ἐν τῷ, παμφλάω, πίμπλημι, πίμπρημι.)

Παμφαλάω κατ' ἀναδιπλ τύπος τοῦ, φάω, φάος, Μετὰ πτοήσεως καὶ δειλίας περιβλέπω, κυττάζω ἐλόγυρά μου μετὰ φόβου· καθόλου δὲ αὐτὶ τοῦ, περιβλέπω (σπανία Ἰων. λέξις παρὰ Λυκ., συγγεν. τῷ, παπταλάω καὶ παπτάινω.)

*Παμφαλύζω, κατὰ διάλ. αὐτὶ βαμβαλύζω, ὡσαύτ. αὐτὶ ταυθαλύζω, ταυθορίζω, τουθορίζω. Τρέμω, ψελλίζω, βοτταρίζω, Ἡσύχ.

Παμφανόων, γεν. ωντος θηλ. παμφανόωσα, ἐπκ. μετοχ. τοῦ παμφαίνω, ὡσανεὶ παρὰ τὸ παμφανάω, τοῦ ὁποίου ὅμως ἄλλοι τύποι οὐχ εὑρίσκονται. Καθαρῶς φαίνων, ἀστράπτων, φωτίζων, φέγγων, πολλκ. παρ' Ὁμ., ἐξαιρ. ὡς ἐπίθ. παντὸς ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένου καὶ παντὸς πυροειδοῦς, (περὶ τῆς καθ' αὐτὸ παραγ. ὄρ. παμφαίνω)

Παμφάρμακος, ὁ, ἡ (φάρμακον) παρὰ Πινδάρ. Πύθ. δ'. 214. καλεῖται οὕτως ἢ ἐν τῇ μαγικῇ ἔμπειρος, καὶ πλουσία εἰς τὰ μαγικὰ Μηδεία.

Παμφεγγής, ές, ὁ, ἡ (φέγγος) ταὐτὸν τῷ, παμφαής, Σοφοκλ.

Πάμφθαρτος, ὁ, ἡ (φθείρω, πᾶς). Αἰσχυλ. Χοηφ. 293. »Μόρος πάμφθαρτος,« ὁ τὰ πάντα φθείρων, ἀφανίζων, ἢ ὁ πάντας φονεύων. 2) Παθητ. διόλου, ἢ μετὰ τῶν ἄλλων, ἢ μετὰ πάντων φονευθείς ἢ φθαρθείς, φθαρμένος.

Πάμφθερσις, ὁ, ἡ, ποιητ. πάμφθαρτος, σημσ. 1. Βακχυλ. Λεῖψ. 36. Στᾶσις πάμφθερσις.«

Πάμφθογγος, ὁ, ἡ (φθογγὴ) ποιητ. Πάντας τοὺς φθόγγους ἐκφέρων, ἐκδίδων, ἔχων, πολλὰ ἠχητικός, πάμφωνος, Ἡσύχ.

Πάμφι, Ἐπίρ. (πᾶν) ταὐτὸν τῷ, πάγχυ, Ἡσύχ.

Πάμφιλος, ὁ, ἡ· καὶ πάμφιλος η, ον Ἀθήν. σελ. 594. Ὁ πάντων φίλος, ἀρεστός, ἐπιθυμητός.

Πάμφλεκτος, ὁ, ἡ (φλέγω). Πάντα φλέγων, κατακαίων, Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 113. 2) παθητ. διόλου, ὁλοτελῶς κεκαυμένος.

Παμφόβερος, ὁ, ἡ (φοβέρος). Διόλου φοβερός, τρομακτικός

Παμφολύζω, = πομφολύζω, ἁμφ. ἀνάγν.

Πάμφορβος, ὁ, ἡ, ἡ, η, ον, (φορβὴ) ποιητ. Πάντας στρέφων, Θηλ. Παμφορβὴ, ἡ, ἡ πάντας τρέφουσα, Ἀναλεκτ. β'. 472.

Παμφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Πάντα ἢ παντοῖα φέρων, βλαστάνων, πλούσιος παντὸς εἴδους προϊόντων, Ἡρόδ. 7, 8, 1. καρποφόρος, Ξεν. π. χ. χώρα.

*Πάμφορος, ὁ, ἡ. Ἐκ πάντων συμπεφορημένος, συσσωρευμένος, Πινδ. Πυθ. 6, 13.

Παμφύγδην, Ἐπίρ. (φυγὴ) ποιητ. Μὲ ὁλοτελῆ φυγήν, ἥττων.

Παμφυλία, ἡ. Σωρὸς, πλῆθος ἑταιρεία ἀφ' ὅλων τῶν φυλῶν, ἁμφ.

Πάμφυλος, ὁ, ἡ (φυλή, φύλον) Ἐξ ὅλων τῶν φυλῶν, β'. Μακκαβ. ἡ' 9, ἢ μεμιγμένος ἢ σύνθετος ἐξ ὅλων τῶν φυλῶν (ἐκ τοῦ φύλον), γεννῶν, Πλάτ. πολ. 9. 30.

*Παμφύρδην, ἐπίρρ. (φύρω). Διόλου, ὁλοτελῶς φύρδην, ἀνακατωμένα· συγκεχυμένως.

Πάμφυρτος, ὁ, ἡ (φύρω). Ἐξ ὅλων πεφυρμένος, μεμιγμένος, σύνθετος, μετὰ παντός, ἤτοι καθ' ἅπαν λογῆς εἴδου ἀνακατωμένος, καὶ παντοῖος πολυποίκιλος, Λογγῖν. β'. 7.

Πάμφωνος, ὁ, ἡ (φωνή) ποιητ. Δίδων, ἢ ἔχων, ἢ μιμούμενος ὅλας τὰς φωνὰς, τοὺς φθόγγους, τοὺς τόνους, συνήθ. ἐπίθ. τῶν αὐλῶν, Boekh expl. Pind. Ol. 7, 12. τροπ. ἐμφατικός, πλήρης ἐκφράσεως, Ἀντιπ. Θεσσ. 27, 6. »Χεῖρες πάμφωνοι,« καὶ ὁ ὁλοτελῶς ἤτοι ὅλας τὰς φωνὰς ὁμιλῶν.

*Πάμφωτος, ὁ, ἡ. Διόλου φωτεινός, Ἡμιωδ.

*Πάμψεκτος, ὁ, ἡ (ψέγω). Διόλου ψεκτός, ἀξιόμεμπτος.

*Πάμψέκτωρ, ορος, ὁ (ψέγω), ποιητ. Ὁ πάντα ψέγων, κατηγορῶν, Μανέθ. 4, 56.

Παμψηφεί, Ἐπίρ. (ψῆφος). Μὲ ὅλας ἢ καθ' ὅλας τὰς ψήφους, γενικῇ ψήφῳ, σύμφωνος, Στοβ. Λόγ. νά.

Πάμψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Διόλου ἔμψυχος, ζωντανός, ζωός, ζῶν, ζωηρός· ὅθεν ἀθάνατος, Σοφ. Ἠλ. 841. τινὲς ἑρμην. τὸ παρὰ Σοφ. »πάμψυχος ἀνάστεις,« πάσαις ψυχαῖς ἀνάστασι, κάλλιον ὅμως διὰ τοῦ ἐξουσιάζει ἐν πλήρει ψυχῇ, ἐτύχει τῆς ζωῆς, ἀντιθ. τοῦ ἡμιζώου τῶν λοιπῶν σκιῶν ἐν ᾧ Ἅδῃ.

Παμῶχος, παμωχέω, παμωχιῶ, Δωριακὰ αὐτὶ τοῦ, παμοῦχος, παμουχέω, παμουχιῶ.

Πάν, ανός, ὁ. Ὁ θεὸς τῶν δρυμῶν καὶ λειβαδίων, τὸν ὁποῖον ἐξαιρέτως ἐτίμων οἱ ποιμένες, Ὅμηρ. ἐν Ἅμν. 18 2) ἀμφιβολόν τι ζῶον, παρὰ Φιλοστοργίῳ. (κωμ. ἐτυμολ. ταύτης τῆς λέξεως παρὰ Πλάτ, Κρατυλ. σελ. 408. Β. κτ.)

Πᾶν, αντός, τό, οὐδέτ. τοῦ πᾶς.

Πάναβρος, ὁ, ἡ (ἁβρός). Λίαν, διόλου μαλακός, ἢ ὡραῖος, καλός, Λουκιαν. Ἐρωτ. (υυυ)

Πανάγαθία, ἡ. Ἐντελὴς ἀγαθότης, Στοβ. ἐκ τοῦ

Πανάγαθος, ὁ, ἡ ἥ, η, ον (ἀγαθός). Ἀπολύτως, διόλου, ἢ ἐντελῶς ἀγαθός. Ἐλευθερία ἔμμετρος οὖσα πανάγαθον,« ἢ ἐλευθερία οὖσα εἰς τὸ ἀνῆκον καὶ πρέπον μέτρον, εἶναι τὸ κάλλιστον πρᾶγμα.

*Πανάγαστος, ὁ, ἡ (ἁγαστός). Λίαν, ἁγαστός, Ἡμιωδ.

Παναγήρως, ὁ, ἡ (ἀγήρως). Ὁ μὴ γηράσκων παντελῶς, μὴ γηράσκων ποτέ, ἀθάνατος.

Παναγής, ὁ, ἡ (ἅγος). Διόλου καθαρός, ἅγιος, κατὰ πᾶν ἁγιός· καὶ διόλου μιαρός, Γρηγ. Θαυμ.

Παναγία, ἡ. Ἡ ἐντελὴς καθαρότης, ἁγιότης, Ἡσύχ.

Παναγιος, ία, ἷον (ἅγιος). Διόλου, ἐντελῶς καθαρός, ἁγνός, ἅγιος, ἁγιώτατος.

Παναγίς, ίδος, ἡ· προτυπακουομ. ἡμέρα. Ἁγία ἡμέρα.

Παναγιστία, ἡ (ἁγίζω). Ὁλοτελὴς, ἐντελὴς καθαρσις, ἡ ἁγιότης.

Πάναγνος, ὁ, ἡ (ἁγνός). Διόλου ἁγνός, καθαρός, ἡ ἁβδος.

Πανάγρειος, ὁ, ἡ (ἀγρεῖος). Φωκυλ. 190. »Σκυλάκων παναγρείουςα, ταῦτον τῷ, πανάγριος, κυρίως, διόλου ἀγροῖκος, ἡ χωρικός.

Παναγρεύς, έος, ὁ (ἀγρεύς). Πάντας ἢ πάντα ἀγρεύων, Ἀνάλ. γ', 71.

Πανάγριος, ὁ, ἡ (ἄγριος). Λίαν, διόλου ἄγριος.

Πάναγρον, τό. Ὀπτικ. Ἀλ. γ', 81. δίκτυόν τι ἁλιευτικόν, ἢ τῶν κυνηγῶν, ὅρ. τὸ ἑπόμ.— 2) παρ' Ἀθην. α'. σελ. 23. μεγάλον τι κλωβίον ἢ καλάθιον τῶν ὀρνίθων, πρὸς σιτείαν· κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Πάναγρος ὁ, ἡ (πᾶς, ἄγρα). Πάντα ἀγρεύων, πιάνων, ἢ ἐμπεριέχων παντὸς εἴδους θήρας. Ἰλ. Ε, 487. »λίνον πάναγρον«, μέγα δίκτυον ἁλιευτικόν (υ-υ).

Πανάγρυπνος, ὁ, ἡ (ἄγρυπνος)· ποιητ. Διόλου, ὁλοτελῶς ἄγρυπνος.

Παναεργής, έος, ὁ, ἡ (ἀεργής). Διόλου ἀνατέργαστος, ἀτελείωτος· παρὰ δὲ Νικανδρ. ἐπὶ ἀκατατεργάστων καὶ ἀδιαπάντων, ἤτοι ἀχωνεύτων φαγητῶν, ἀδιέργαστος, ὁμός, ἀχώνευτος.

Παναθέμιτος, ὁ, ἡ. Νικητ. Χρον. 3', 15. ταὐτὸν τῷ

Πανάθεμος, ὁ, ἡ (ἄθεμος). Διόλου, παντελῶς ἄνομος, ἄθεμος, ἄσκιος (ὁ τύπος παναθέσμιος ἀμφ.)

Πανάθεστος, ὁ, ἡ (θέτταθαι). Διόλου, ὁλοτελῶς ἄθεστος, πάντῃ ἀπαραίτητος, ἀδυσώπητος, Ἡσ. ὅπου, πανάθεστος, ἡμαρτ. κεῖται.

Παναθήναια, τά. Ἑορτὴ μεγάλη καὶ κοινὴ παρ' Ἀθηναίοις καὶ ἀγὼν εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, διὰ τὴν τῶν πάντων τῆς Ἀττικῆς οἰκητόρων εἰς ἓν Ἀθηνῶν ἄστυ συνοίκησιν· ἦταν δὲ ταῦτα δύο λογῶν, μεγάλα καὶ μικρά, καὶ ταῦτα μὲν ἐορτάζοντο κατ' ἔτος ἢ κατ' ἄλους, κάθε τρεῖς χρόνους τὸν Ἑκατομβαιῶνα, ἐκεῖνα δὲ ἐτελοῦντο κατὰ τετραετηρίδα, τὴν τρίτην ἑκάστης Ὀλυμπιάδος, πιθανῶς τὴν 28. Ἑκατομβαιῶνος, (ἀγνοεῖται ἔτι ἡ καθ' αὐτὸ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ταύτης, ὅρ. ἐξηιρτ. Boeckh, ath. Staatsh. 2, σ. 167.) ὅθεν

Παναθηναϊκός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὰ Παναθήναια, ἐν χρήσει ὢν ἀναγόμενος εἰς αὐτά, ἢ ἐνθα περὶ αὐτῶν λόγος.

Πανάθλιος, ία, ιον (ἄθλιος). Ὁλοτελῶς, διόλου ἄθλιος, (υ-υν).

*Παναθρόος, η, ον (ἀθρόος). Λίαν πολυάριθμος, σριακός.]

Παναιγλήεις, ήεσσα, ήεν (αἴγλη). Διόλου ἢ λίαν φωτίζων, λάμπων, ἀστράπτων, λαμπρότατος, Ἀπολ.

Πάναιθος, η, ον (αἴθω), ποιητ. Διόλου καίων, ἢ ἀστράπτων, ταὐτὸν τῷ παναιγλήεις, Ὀ. Ξ, 372. »— κεφαλὰς παναίθητιν κορυθεσσι κρύψαντες«, πάνυ στιλπναῖς, λαμπραῖς- (υ-υ).

*Παναίμυλος, ὁ, ἡ (αἱμύλος). Πλήρης αἱμυλίας, θελγήτρων, θελκτικοῦ πολιτεύματος, θελκτικός· γλυκύς, εὐάρεστος.

Παναίολος, ὁ, ἡ. Πάντῃ, διόλου ποικιλόχροος, ἢ πάντῃ στίλβων, ἀστράπτων, ἢ πάντῃ εὔκολος, εὐκίνητος, εὐβάσταχτος, ἐπίθ. τοῦ, ζωστήρ, θώρηξ, σάκος, Ἰλ. καὶ Ἠτ. 2) τροπ. διόλου, λίαν ποικίλος, ἢ ταχὺς καὶ ἐλαφρὸς εἴς τινα πρᾶξιν, ἐπιδέξιος· ἔτι δὲ, πανοῦργος, δόλιος.

*Παναίρετος, ὁ, ἡ (αἱρέω). Ἐκλελεγμένος, ἢ διαφέρων, ἐξέχων μεταξὺ πάντων.

Παναίτυλος, ὁ, ἡ (αἴτυλος). Ταὐτὸν τῷ, παγκακοῦργος, Ἡσύχ.

Παναισχής, έος, ὁ, ἡ. Διόλου, ἢ πάνυ αἰσχρός, (φυτ. καὶ ἠθικ.), δηλ. ἄσχημος, ἢ ἀχρεῖος, ἀναιδὴς, ἀναίσχυντος· ὅθεν τὸ ἀνώμαλ. ὑπερθετ. παναίσχιστος, ἐν Ἐπιγράμ.

*Πάναισχρος, ὁ, ἡ (αἰσχρός), ποιητ. = παναισχής.

Παναίτιος, ὁ, ἡ (αἰτία). Ὅστις εἶναι ἡ αἰτία ὅλων, ὁ τῶν ὅλων πρόξενος, Αἰσχυλ. Ἀγ. 1496. 2) εἰς τὸν ὁποῖον μόνον δύναται ν' ἀποδοθῇ τις ὅλον τὸ σφάλμα, ὅθεν, ὁ μόνος αἴτιος, ἔνοχος, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 194. ἀντίκ. τῷ, μεταίτιος.

Παναιτώλιον. Πάντες οἱ Αἰτωλοί.

Παναμαρπής, ές, ὁ, ἡ· ποιητ. καὶ πανάκαρπος, ὁ, ἡ (ἄκαρπος), ποιητ. Πάντῃ στεῖρος, ἢ ὁλοτελῶς ἄκαρπος.

Πανάκεια, ἡ (ἀκέομαι). Φάρμακον, ἰατρικὸν διὰ ὅλα τὰ πάθη, ἢ ἰατρικὸν καθολικόν, πᾶσαν ἀσθένειαν θεραπεῦον, παρὰ τὸ πᾶν νόσημα ἀκεῖσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἴασις, θεραπεία. 2) ὄνομα βοτάνης, ἤτοι ἰαματικοῦ χόρτου τινός, Πλιν. κε'. 4. Βιργίλ. Αἰν. ιβ'. 419. Καλλίμ. εἰς Ἀπόλλ. 40. λέγεται καὶ πάνακες. — 3) ὄνομα μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Παυσαν. Ἀττ. 34. κυρίως, ἡ πάντα ἰατρεύουσα, ἢ προσωποποιημένη ἰατρική. (υυ-υ).

*Πανάκεια, τά, προσυπ. ἱερά. Ἑορτήτις, πιθανῶς εἰς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ τελουμένη· κυρίως οὐδέτ. τοῦ

*Πανάκειος, ὁ, ἡ = πανάκης· ὅθεν τὸ οὐδέτ. καὶ ἀντὶ τοῦ, πάνακες.

Πάνακες, τό, οὐδέτ. τοῦ, πανάκης, ὁ, ἡ. Εἶδος βοτάνης, ἤτοι χόρτου, Διοσκορ. γ', 56. »πάνακες. Ἡράκλειον. Heracleum panaces. Λιν. ἀφ' οὗ καὶ ὁ χυλὸς αὐτοῦ, Ὀποπάναξ. Τὸ δεύτερον εἶδος τούτου λέγεται »Πάνακες Ἀσκληπιοῦ«, Διοσκορ. γ', 57. ἴσως τὸ τοῦ Λιν. Thapsia asclepium. Τὸ τρίτον, Χειρώνιον, Διοσκορ. γ', 58. ἴσως τὸ Laserpitium chironium Λιν. Ὁ Στράβων ἐν ς'. σελ. 436. λέγει ἔτι καὶ, »ποτάμιον πάνακες«, εἶδος ἄλλο.

Πανάκη, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, πανάκεια, Ἀνέκδοτ. β', 144.

Πανακήρατος, ὁ, ἡ (ἀκήρατος). Πάντῃ σῶος, ἄκηρατος, διόλου ἀβλαβὴς, ἄφθαρτος, ἢ ἀθάνατος.

Πανάκης, εος, ὁ, ἡ· ἢ, πανακής, ὁ, ἡ (ἄκος). Τὰ πάντα ἰώμενος, ἰατρεύων ὅλα τὰ πάθη. — 2) τὸ πάνακες = πανάκεια· καὶ ὄνομα διαφόρων ἰατρικῶν χόρτων, ὅρ. πάνακες.

Πανακέτης, ου, ὁ. Οἶνος ὁ μετὰ τοῦ χόρτου πάνακες κατεσκευασμένος οἶνος.

Πανακρίς, ίδος, ἡ (ἄκρα, πᾶς). Ἡ ἐπὶ πάσας τὰς ἄκρας βουνῶν ἢ ἀνθέων, περικαθεζομένη καὶ περιφερομένη, ἐπίθετον τῆς μελίσσης, ἐκ Καλλιμάχου.

Πανάκτειος, ὁ, ἡ = πανάκειος. Πάντας ἰατρεύων, Νικανδρ. Θηρ. »Κοιλίῃ πανάκτειος«, ἢ τοὺς πάντας ἰατρεύουσα.

Πάνακτος, ὁ. Ὀργανος, Ἡσύχ.

Πανάλάστωρ, ορος, ὁ. Πάνυ ἀλάστωρ, Ἀνέκδοτ. β', 120. τὸ ἐπίθετ. ἀλάστωρ, ὡς τὸ παναγής, κ. τ. λ.

Πανάληθής, ές, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίθ. πανάληθες, (ἀληθής). Πάντῃ, Ὁλοτελῶς, διόλου ἀληθής, ὅλος ἀλήθεια.

Πανάλήμων, ὁ, ἡ· ποιητ. Αἰόλου ἀλήμων, περιπλανώμενος κατὰ πάντα καιρὸν καὶ τόπον, πάμπτωχος, Πρόκλ.

Πανάλθής, ὁ, ἡ (ἀλθω). Πάντα θεραπεύων.

Πανάλίγκιος, ὁ, ἡ (ἀλίγκιος). Ὅλως πάντῃ, διόλου ὅμοιος.

Πανάλκής, ές, ὁ, ἡ (ἀλκή). Ταὐτὸν τῷ, παντοδύναμος, παντίχυρος, ὅλος ἀλκή, Αἰσχύλ.

*Πανάλουργής, ὁ, ἡ (ἀλουργής). Διόλου βαμμένος μὲ γνήσιον πορφυροῦν χρῶμα, ἐλοπόρφυρος, Ἀθην. 6, 526.

Πανάλωτος, ὁ, ἡ (ἁλίσκομαι, ἁλωτός). Ὁ πάντας, ἢ πάντα ἁλίσκων, πιάνων, βιάζων, καταδυναστεύων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 371.

Πανάμείδητος, ὁ, ἡ (ἀμείδητος). ποιητικ. Ὁ μὴ χαμογελῶν ποτέ, διόλου ἄφιλος, ἀπροσήγορος, χαλεπός, Ὀππ. Κυν. 3, 141.

Πανάμείλικτος, ὁ, ἡ (ἀμείλικτος). Πάνυ, διόλου ἀμείλικτος, ἀμαλάκωτος, ἀδυσώπητος, πολλὰ σκληρός, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις ποτὲ νὰ μαλακύνῃ, ἢ νὰ καταπρᾴυνῃ· καὶ

Πανάμείλιχος, ὁ, ἡ (μείλιχος). Διόλου, ἀμείλιχος, ἀσπλαγχνος, ἀνήμερος, πάνυ σκληρός· Ταὐτὸν τῷ, πανάμείλικτος.

Πανάμερος, ὁ, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, πανήμερος.

*Πανάμμορος, ὁ, ἡ (ἄμμορος)· ποιητ. Διόλου ἄμοιρος, ἀμέτοχος, πάντῃ ὑστερούμενος, ἐξαιρ. τοῦ καλοῦ. ὅθεν 2) διόλου δυστυχής.

Πανάμωμος, (ἄμωμος). Διόλου, ὁλοτελῶς, πάνυ ἄμωμος.

Πανάνθρωπος, ὁ, ἡ (ἄνθρωπος). ἀντὶ πάντων ἀνθρώπων. Ὅλων τῶν ἀνθρώπων· πᾶσιν ἀνθρώποις κοινός· ἐκ πάντων ἀνθρώπων συνεστώς. »Ἡ ἐκ νεκρῶν πανάνθρωπος ἀνάστασις«, Ἐκκλ., δηλ. πάντων ἀνθρώπων.

Πάναξ, ακος, ὁ. Τὸ φυτὸν πάνακες, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ, ὀπποπάναξ, ὁ χυλὸς αὐτοῦ.

*Πανάξιος, ὁ, ἡ (ἄξιος). Διόλου, κατὰ πάντα ἄξιος, Ὀππ. Κυν. 3, 408.

Πανάντυτος, ὁ, ἡ (ἀντύω). Διόλου, ἀντυτός, τελειωμένος, κατωρθωμένος· ἢ δυνατὸς πάντα τελειοῦν κατορθοῦν. 2) ἐνεργ. ὁ τὰ πάντα ἐκτελῶν, τελειόων, κατορθῶν.

Πανάοίδιμος, ὁ, ἡ (ἀοίδιμος), ποιητ. Πάνυ, ἢ παντάχοῦ ἀοίδιμος, πολλὰ περίφημος, Ἀνθολογ. Ἐπίγρ.

Πανάπαλος, ὁ, ἡ (ἁπαλός). Πάνυ, λίαν ἁπαλός, ἢ τρυφερός, τρυφηλός, νέος, Ὀδ. Ν, 223. (κυρ. υυυ, ἀλλ' ἐν Ὀδ., κατὰ ἀρχαικὸν τοῦ στίχου, -υυυ).

Πανάπαστος, ὁ, ἡ (ἄπαστος). Λίαν ἄπαστος ὁ τελείως μὴ φαγών, πάνυ νηστικός, ἢ πεινασμένος, Νίκ.

*Πανάπειθής, ὁ, ἡ (ἀπειθής). Πάντῃ ἀπίστευτος, Παρμεν. Λείψ. 42.

Πανάπείριτος, ὁ, ἡ (πέρας). Ὁ τελείως πέρας μὴ ἔχων, πάντῃ ἀπέραντος, ἀμέτρητος, ἄπειρος, ποιητ.

*Πανάπείρων, ονος, ὁ, ἡ = τῷ προηγ., ποιητ.

Πανάπενθής, ές, ὁ, ἡ (πένθος). Πάντῃ ἀπενθής, ἄλυπος, ἄπονος, Ἐπ. Ἀδ. 272. ἐνθα ὅμως πιθαν. γραπτέον ταλαπενθής, Ἰακ. Α. Π. σ. 872.

Πανάπήμων, ονος, ὁ, ἡ (πῆμα, ἀπήμων). Ὁλοτελῶς ἀπήμων, πάντῃ, πάνυ ἀβλαβής, ἢ ἀγαθὸς ἐπὶ παντα, Ἡσιόδ. Ἔ. 813. 2) παθ. διόλου ἀβλαβής.

Πανάπηρής, ές, ὁ, ἡ (ἀπηρής). Διόλου ἀκολόβωτος, μὴ κολοβωμένος, μὴ βεβλαμμένος, διόλου ἀβλαβής, ἀκέραιος, σῶος, Καλλίμ.

*Πανάπιστος, ὁ, ἡ (ἄπιστος)· ποιητ. Διόλου ἀπίστευτος, Παῦλ. Σιλ. ἐκφ.

Πανάποινος, ὁ, ἡ (ποινή). Τελείως ἄποινος, ἀτιμώρητος. «Δαιμόνων βίαν ἀνάποινον», Αἰσχ. Ἱκέτ. 99. διόλου ἀτιμώρητον παρὰ τῶν θεῶν.

Πανάπληκτος, ὁ, ἡ. Τὸ ἐπιτετ. ἀπόπληκτος. Ὁλοτελῶς, διόλου, ἀπόπληκτος, Ἐπ. Σοκρατ. 34.

Πανάποτμος, ὁ, ἡ (ἄποτμος), Λίαν, διόλου ἄποτμος, κατὰ πάντα ἢ παντελῶς κακόμοιρος, δυστυχέστατος, Ἰλιάδ. Ω, 255. 493.

Πανάπυστος, ὁ, ἡ (ἄπυστος). Παντελῶς ἀνήκουστος, περὶ τοῦ ὁποίου οὐδεὶς ἤκουσε ποτέ, διόλου ἄγνωστος. 2) πάντῃ ἀνείδεος, ἄπειρος, ὅστις τίποτε δὲν ἤκουσε, δὲν ἔμαθεν, ἢ δύναται νὰ καταλάβῃ.

Πανάργυρος, ὁ, ἡ (ἄργυρος). Διόλου ἀργυρᾶς, ὅλος ἀσήμι· ἀπὸ καθαρὸν ἀσήμι, λαγαρόν, Ὀδ. Ι, 203. Ω, 275.

Πανάρετος, ὁ, ἡ (ἀρετή). Ὅλος ἀρετή διόλου ἐνάρετος, ὁ πᾶσαν ἀρετὴν ἔχων, Λουκ.

Πανάριον, τό, ταὐτὸν τῷ, ἀρτοφόριον, ἀρτοφορίς, Σέξτ. κατὰ Μαθημ. α', 234, ἐκ τοῦ Λατ. Panarium, Κάνιστρον, κιβώτιον πεπλεγμένον, πανέριον.

Πανάριστος, ὁ, ἡ (ἄριστος). Πάνυ, διόλου, ἢ κατὰ πάντα ἄριστος, Ἡσ. Ἔ. 295. (υυ-υ).

Πανάρκετος, ὁ, ἡ· ἡ, ἡ, ον, καὶ πανάρκης, ὁ, ἡ (πᾶς, ἀρκέω) Ὁλοτελῶς ἢ εἰς ὅλους ἀρκετός· διόλου ἰσχυρός, πολλὰ μεγάλος, π. χ. νέσος, πανταχοῦ ἐνεργῶν ἢ ψθίνων. ἐκτεινόμενος· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, πολύς, μέγας, ἱκανός, ἄφθονος, δαψιλής, πλούσιος. «Ἥλιος πανάρ.», ὁ πάντας φωτίζων ἥλιος· «νόσος πανάρκετη», Αἰσχύλ. Χοηφ. 67. πολλὰ μεγάλη ἀρρωστία.

*Πανάρκης, ὁ, ἡ, = πανάρκετος.

Πανάρμόνιος, ία, ιον (ἁρμονία). Ὁ πάντῃ, πανταχοῦ, ἢ μὲ ὅλους ἁρμόζων, συμφωνῶν. 2) ὁ πᾶσαν ἁρμονίαν, ἢ μελῳδίαν ἔχων, πλήρης ἁρμονίας, οὗ τινος ὅλα τὰ μέλη εἰσὶν ἐν παντελεῖ ἁρμονίᾳ, Πλάτ. Φαίδρ. 141. «Λόγους πανάρμονίους» ἐν Πολ. γ'. §. 10. Οὐδὲ πανάρμονίου δεήσει ἐν τοῖς ᾠδαῖς τε καὶ μέλεσι· καὶ μικρὸν μετὰ ταῦτα. «Τὰ πανάρμόνια», προστυπακουομ. τοῦ, Μέλη· καὶ Κεφ. 15. καὶ οὐσιαστ. Πανάρμόνιος, ἡ μελοποιΐα καὶ ᾠδὴ ἡ ἐν τῇ πανάρμονίᾳ καὶ ἐν πᾶσι ῥυθμοῖς πεποιημένη, ὑπακ. τό, μουσική. 3) οὐδετ. Πανάρμόνιον, τό, εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου, Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

*Πανάρρητος, ὁ, ἡ (ἄρρητος). Διόλου ἀνέκφραστος, ἄρρητος, κατὰ πάντα μυστικός, Συν. σελ. 328.

Παναρχαῖος, ὁ, ἡ (ἀρχαῖος). Παμπάλαιος, ἀρχαιότατος, παλαιότατος.

Πάναρχος, ὁ, ἡ (ἄρχω, πᾶς). Ὁ πάντων ἐξουσιαστὴς καὶ δεσπότης· ὁ πάντων ἀρχηγός, Σοφκλ.

*Πανασεβής, ὁ, ἡ (ἀσεβής). Πάντῃ ἀσεβής.

Πανασθενής, ἐος, ὁ, ἡ (ἀσθενής). Παντελῶς ἀσθενής, ἀδύνατος, ἀνίσχυρος.

Πανασιτία, ἡ (ἀσιτία) ταὐτὸν τῷ, σπανοσιτία, Παντελὴς ἔλλειψις τροφῶν, Πολυδ. α'. 52. ἀμφ.

Πανάσκηθής, καὶ πανασκεθής, ἐος, ὁ, ἡ (ἀσκηθής). Διόλου ἄβλαβής, σῶος, ἄθικτος, Ἡσύχ.

Πανατρεκής, ἐος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. πανατρεκέως· καὶ Ἀττ. πανατρεκῶς (ἀτρεκής). Πάντῃ ἀλάνθαστος, βέβαιος, διόλου ἀληθής, ἀληθέστατος.

Παναύγεια, ἡ. Ὅλον φῶς, ὅλη, γενικὴ λάμψις· ἐκ τοῦ

Παναυγής, ἐος, ὁ, ἡ (αὐγή). Ὅλος ἢ διόλου φωτεινός, ὅλος αὐγή, διόλου λάμπων, πλήρης λάμψεως καὶ ἀστραπῆς.

Πανάϋπνος, ὁ, ἡ (ὕπνος). Παντελῶς ἄυπνος.

*Πανεφανής, ὁ, ἡ (φανής). Διόλου ἀφανής, ἀόρατος.

Πανεφήλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ). Διόλου, δίχα συνομηλίκων ὤν, διόλου χωρισμένος ἐγκαταλελειμμένος, ἢ ἔξω τῆς συναναστροφῆς μετὰ τῶν ὁμηλίκων ὤν, ἢ μὴ ἔχων ἕτερον τῆς αὐτῆς ἡλικίας, Ἰλιάδ. Χ, 400. «Ἥμαρ. ἀρφανικὸν παῖδα παναφήλικα τίθησι», ἔνθα ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. διὰ τοῦ «Πάντων ὁμηλίκων ἀπεληλαμένον ἐκτός», ὁ δὲ Σχολ. «πάντων ἡλικιωτῶν ἐστερημένον, τουτέστιν ἀπηλπισμένον, ἀπομακρυμένον ἀπ' ὅλους τοὺς συνηλικιώτας του.

*Πανέφθιτος, ὁ, ἡ (ἄφθιτος). Πάντῃ ἄφθαρτος, ἄϊδιος, Ἀν. 2. σελ. 25.

Πανάφυκτος, ὁ, ἡ (ἄφυκτος). Ὅστις, ἢ ἔνθεν δὲν δύναται παντελῶς νὰ ἀποφύγῃ· ὁλοτελῶς ἄφυκτος, Ἀνθολογ.

*Πανάφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Διόλου ἄφυλλος, Τμν. Ὁμ. Δήμ. 452.

Πανάχαις, ἰδος, προσυπακ. γῆ. Ὅλη ἡ γῆ τῆς Ἀχαΐας· ἐκ τοῦ

Πανάχαιοι, οἱ (Ἀχαιός). Ὅλοι οἱ Ἀχαιοί, ὅλοι οἱ Ἕλληνες, Ὅμ.

*Πανάχραντος, ὁ, ἡ (ἄχραντος). Πάντῃ ἄφαυστος, ἀμόλυντος, ἄνευ μίγματος ἐνηλίδος, διόλου καθαρός, Παῦλ. Σιλ. ἔκφρ. 303.

Πανάωρος, ὁ, ἡ (ἄωρος). Παντελῶς ἄωρος, παράωρος, παράκαιρος, πρώϊμος, Ἰλ. Ω, 540. «Ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον», ἤτοι διωρισμένον εἰς πολλὰ πρώϊμον θάνατον.

Πανάωρος, ὁ, ἡ (ἄωρος). Διόλου, πάντῃ δίχα ἡγιείας παρά τινι ὤν, μὴ κρινόμενος ἄξιος φροντίδος τινος, πολλὰ ἠμελημένος. ἀμφ. Αἰσχύλ. Προμ. 363. ὅπου νῦν παρήορος, κεῖται.

Πανβδελυρός, κ. τ. τ. ὀρθότερον τό, παμβδελυρός. κτλ.

Πανδαίδαλος, ὁ, ἡ (δαίδαλος) ποιητ. Μὲ μεγάλην τέχνην κατεσκευασμένος, πάνυ τεχνικός, Πίνδαρ.

Πανδαισία, ἡ (δαίς). Ἐντελὴς, ἢ κοινὴ εἰς πάντας εὐωχία· τράπεζα κοινή, ἢ πολυτελὴς, δαψιλὴς καὶ παντοία, εἰς ἣν δὲν λείπει τις ἤ τι, Ἡρόδ. 5, 20. Ἀριστ. Εἰρ. 564. παρὰ τοῖς Μεταγειτν. καὶ, πανδαίσιος, τό.

Πανδακέτης, ου, ὁ (δάκνω). Ὁ πάντας δάκνων, πολλὰ δαγκάρης, καυστικός, Πλούταρχ. Κάτ. ἀ.

Πανδάκρυτος, ὁ, ἡ (δακρύω). Διόλου δακρύων, κλαίων· πάντῃ, ἢ ὑπὸ πάντων κλαυθείς, πλήρης δακρύων καὶ θλίψεων. «Βιοτά, ὀδυρμὰ πανδάκρυτον», Σοφοκλ.

Πανδάληπτος, ὁ, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, πανδήληπτος, (δηλέομαι) Ὁλοτελῶς βεβλαμμένος, διεφθαρμένος, ἠφανισμένος. 2) ἐνεργ. πάντῃ φθοροποιός, ἀχρεῖος, κακός, Ἱππώναξ παρὰ Τζέτζῃ εἰς Λυκόφρ. στίχ. 424.

Πανδαμάτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ

Πανδαμάτωρ, ὄρος, ὁ (δαμάτωρ), καὶ, πανδαμήτωρ, ορος, ὁ (δαμάω) Ὁ πάντας, ἢ τὸ πᾶν δαμάζων, βιάζων, καθυποβάλλων, νικῶν, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του φέρων, π. χ. χρόνος, θάνατος, κεραυνός· ἐξαιρτ. ἐπίθετον τοῦ Τάνου παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ω, 5. Ὀδ. Ι, 373. καὶ τοῦ, Ἔρωτος.

Πάνδειλος, ὁ, ἡ (δειλός). Διόλου, ὁλοτελῶς δειλός. 2) πάντῃ δυστυχής.

Πάνδεμα, τό, τὸ ἐπιτ. δεῖμα, ποιητ. Φάσμα φρικτόν· ὁ ἐν φόβῳ πάντων ὤν, ὃν ὅλοι φοβοῦνται, μεγάλος φόβος

Πανδείμαντος, ὁ, ἡ (δαμάω, πᾶς). Παρὰ πάντων φοβούμενος, καὶ ἀπὸ ὅλα φοβούμενος, περίφοβος, Στοβ., Στοβ. Φυσ. σελ. 174.

Πάνδεινος, ὁ, ἡ (δεινός) Πάντῃ φρικτός· πολλὰ σφοδρός, μέγας· ἐξαιρτ. πάντῃ ἄξιος, ἐπιτήδειος, Πλατ. Πολ. 10, 605. 610.

Πανδέκτειρα, ἡ. Ἡ τὰ πάντα δεχομένη. «Κοιλία πανδέκτειρα», Ἱππόκρ. Ἐπιστ. θηλ. τοῦ

Πανδεκτήρ, ῆρος, καὶ πανδέκτης, ου, ὁ (δέχομαι). Ὁ τὰ πάντα ἢ τοὺς πάντας δεχόμενος, ὁ πάντων δεκτικός, περιεκτικός, ὁ πάντα ἐν ἑαυτῷ περιέχων, περιτρατῶν, περιλαμβάνων· ἐπίθ. τοῦ Ἅδου, Πλούτωνος. 2) κτήτωρ παντὸς εἴδους γνώσεως, ὁ τὰ πάντα γινώσκων ἢ καταλαμβάνων. Ὁ Συνέσ. ἐν Ἐπιστ. 53. καὶ 100. καλεῖ εἰρωνικῶς οὕτω τοὺς τὰ πάντα εἰδέναι καυχωμένους Γραμματικούς, «Ἵνα μὴ εὐθύνας ὑπέσχω τοῖς πανδέκταις, τοῖς ἐποσμιλεύουσι τὰ συγγράμματα· ἴσως ἐντεῦθεν προέκυψε τὸ Γαλ. Pedant. 3) Πανδέκτης, ὁ, βίβλος περιέχουσα ὅλους τοὺς νόμους, Βυζ. ὅθεν οἱ πανδέκταιοι ἢ κώδιξ τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

Πανδέκτωρ, ορος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, πανδέκτης.

Πανδέξιος, ὁ, ἡ, τὸ ἐπιτετ. δεξιός. Λίαν ἢ κατὰ πάντα δεξιός, ἀμφ.

Πανδερκέτης, ὁ· καὶ, πανδερκής, ὁ, ἡ (δέρκομαι). Ὁ τὰ πάντα βλέπων, ὁρῶν· τὸ πρωτον παρ' Εὐριπ. Ἡλ. 1177. τὸ δεύτερ παρὰ τὸ Ἑκλησ.

Πανδεχής, ἐος, ὁ, ἡ (δέχομαι), ταὐτὸν τῷ, πανδέκτης, Πλάτ. καὶ Ἀριστοτ.

*Πανδήληστος, ὁ, ἡ (δηλέομαι). Ἴδε πανδάληπτος.

Πάνδηλος, ὁ, ἡ (δῆλος) Φανερὸς εἰς πάντας Διόλου ὁρατός, λίαν, φανερός, τοῖς πᾶσι δῆλος, σαφής.

Πανδημεί, καὶ πανδημί, Ἐπίρ. τοῦ πάνδημος. Εἰς ὅλον τὸν λαὸν· μὲ ὅλον τὸν λαὸν· μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ λαοῦ· ἐν ὀνόματι τοῦ λαοῦ γενικῶς, ὅλος ὁ λαός, πολλὰ παρ' Ἡρόδ., ὅστις, ἀεὶ χρῆται τῷ τύπῳ, πανδημεί.

Πανδημία, ἡ. Ὅλος ὁ δῆμος, ὅλον τὸ πλῆθος ὅλος ὁ λαός· ἐξαιρ. ὡς παρ' Αἰσχ. Ἱκέτ. 615. πανδημία, δοτικοφ. ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, πανδημεί, Αἰσχύλ. ἐκ τοῦ

Πανδήμιος, ὁ, ἡ (δῆμος). Ἐν ὅλῳ τῷ δήμῳ, ἢ ἐξ ὅλου τοῦ δήμου ὤν, ἐπομ. δημόσιος, κοινός, γενικός· ἅτε δὲ ὅλον τὸν λαὸν ἀνήκων, ἀναγόμενος εἰς ὅλον τὸν λαόν, προσήκων ὅλῳ τῷ λαῷ. «Ἑορτή, ἡμαρ πανδήμιον», ἑορτὴ ἢ ἡμέρα διὰ ὅλα ἢ διὰ ὅλους, κοινὴ ἑορτή, Νον. «Πτωχός, πανδήμιος», παρ' Ὁμηρ. Ὀδυσ. Σ, 1. πτωχός τις, ὅστις περιέρχεται, ὑπάγει κοινῶς εἰς ὅλους καὶ ζητεῖ, ὁ καθ' ὅλον τὸν δῆμον ἀναστρεφόμενος.

Πάνδημος, ὁ, ἡ· ἕτερος τύπος τοῦ πανδήμιος, εὐχρηστότερος ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ. Ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς ὅλον τὸν δῆμον, εἰς ὅλον τὸν λαόν· ὅθεν κοινός, δημόσιος. 2) ἐξαιρ. ἐπίθ. τοῦ κοινοῦ, σαρκικοῦ ἔρωτος, ἀντιθ. τῷ, οὐρανίῳ, venus vulgivaga.

Πάνδια, τὰ· προσυπακ. ἱερά (δῖος). Ἑορτή τις ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Διός.

Πάνδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Διόλου δίκαιος, καὶ ἐπίρ. πανδίκως. Κατὰ πάντα, μὲ κάθε δίκαιον, καὶ ὡς τὸ, ἐνδίκως, δικαίως, ἀξίως, ὀλῃθῶς, Αἰσχ. Ἐπ. 670. χοηφ. 658. μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, τὴν ἐξουσίαν, Σοφ. Τραχ. 1247. Οἰδ. Κ, 1271.

*Πανδῖος, ὁ, ἡ (δῖος). Διόλου θεῖος, Μαξ. στιχ. 22. κ. 281.

Πανδοκεῖον, καὶ πανδόκιον, τό. Ὁ τοὺς πάντας δεχόμενος οἶκος τοῦ ξενοδόχου ξενοδοχεῖον, παρὰ τὸ

Πανδοκεύς, έως, ὁ. Ὁ πάντας δεχόμενος· ταὐτὸν τῷ, πανδόκος, Ἰωνικ. Ἀδης, Λυκοφρ. 655. συνῆθ. ξενοδόχος.

Πανδόκευσις, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, πανδοκία, Πλατ. Νομ. 8. σελ. 842.

Πανδεκευτής, οῦ, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ξενοδόχος. Ὅστις δέχεται κάθε λογῆς ἄνθρωπον.

*Πανδοκεύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ πανδοκευτής. Ξενοδόχος, ἡ.

Πανδοκεύω, παρ' Αἰσχ. καὶ πανδοκέω (πάνδοκος). Δέχομαι ὅλους· ἐξαιρτ. πανδοκεύς, ἡ ξενοδόχος εἰμί κάθε λογῆς ἄνθρωπον δέχομαι εἰς τὸν οἰκόν μου καὶ φιλοξενῶ αὐτόν. «Εἰς τὸν πανδοκεύοντα τῶν ἀστῶν τοὺς πρώτους καὶ εὐωχέσκετο», Ἡρόδ. 4, 95. Πάσ. εἶναι γεμάτον ξενοδοχεῖον καὶ κατοικημένον, ὡς παρὰ Διον. Διον. Ἀλ. Ἀρχ. 4, 53. «Ὅσα μέρη πανδοκεύεται», ἔστα ἔχουσι πανδοκεῖα καὶ κατοικοῦνται ἀκέμη. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἰων.

*Πανδοκέω, ὁρ. πανδοκεύω.

Πανδοκία, ἡ. Τὸ ἐπάγγελμα, ἡ ὑπουργία τοῦ πανδόκου, φιλοξενία.

*Πανδόκιον, τό = πανδοκεῖον.

Πανδόκισσα, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πανδοκεύτρια, Στέφ. Βυζάν.

Πανδόκος, καὶ, πάνδοκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὁ πάντας δεχόμενος, ὁ πάντα περιλαμβάνων. ἐξαιρ. ὁ πάνδοκος, ταὐτὸν τῷ, ξενοδόχος. — 2) κύριον ὄνομα εὐγενοῦς ἥρως, Ἰλ. (εἰ διὰ τοῦ χ τύποι πάνδοχος, πανδοχεύω, πανδοχεύς κ. τ. λ. ἐθεωροῦντο ὡς μὴ γνήσιοι Ἀττικοί, Lob. Φρυν. σελ. 307. Θωμ. Μ, σελ. 767.)

Πανδοξία, ἡ (πάνδοξος). Ἐντελής, ὁλόκληρος, κοινὴ δόξα, τιμή, κλέος, Πίνδ. Νέμ. 1, 14.

Πανδοσία, ἡ. Ἡ πάντα καὶ εἰς πάντας διδοῦσα, πόρη, Εὐστάθ.

*Πάνδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Διόλου, καθόλου, ἡ γενικῶς, πανταχοῦ, πολλὰ περίφημος.

Πάνδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὁλοτελῶς δοῦλος, ὁ δοῦλος ὅλων, Ἀνάλεκτ. β', 398.

Πανδοῦρα, ἡ, ἡ, πανδουρίς, ίδος, ἡ. Μουσικόν τι ὄργανον, τρεῖς χορδὰς ἔχον, Πολυδ. δ', 9. Τάσς εἶπον οὗτοι καὶ τὸ μονόχορδον. Ὁ Νικόμαχος ἐν Μουσικῇ σελ. 8. καλεῖ τοῦτο, Φάνδουρα· παραβάλλεται τῷ Γαλλικῷ mandore, καὶ τῷ Ἰταλ. pandura ἢ pandera.

Πανδουρίζω, Μέλ. -ίσω. Παίζω τὴν πανδοῦραν, Λαμπρίδιος παρ' Ἠλιον. 32. παρὰ τό

*Πανδουρίς, ίδος, ἡ = πανδοῦρα.

Πανδουριστής, οῦ, ὁ (πανδουρίζω). Ὁ τὴν πανδοῦραν παίζων, μεταχειριζόμενος, λαλῶν, Ἀθ. σελ. 182.

Πανδουρομάχαιρα, ἡ. Ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Σουίδ. ἐν λεξ. πηκτίς, ἀντὶ τοῦ, πάνδουρα, μάχαιρα κρεωκόπος· ἴσως ἐκ τοῦ δορά· ἀμφ.

Πάνδουρον, τό = πανδοῦρα, ἀμφ.

Πάνδουρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, πανδουριστής, Ἡσύχ.

Πανδοχεῖον, τό· ταὐτὸν τῷ, πανδοκεῖον, ἐκ τοῦ

Πανδοχεύς, έως, ὁ, ταὐτὸν τῷ, πανδοκεύς. ὅθεν

Πανδοχεύω, ταὐτὸν τῷ, πανδοκεύω.

Πανδοχίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ πάνδοχος, ταὐτὸν τῷ, πανδόκισσα, Πλάτ.

Πανδόχος, ὁ, ἡ, καὶ πάνδοχος, = πάνδοκος, ἔστις οὗτος τύπος ἐστὶν Ἀττικώτερος, Lob. Φρυν. σελ. 307.

Πανδύναμος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, παντοδύναμος.

*Πάνδυρτος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ πανδόρτος, Σοφοκλ. Ἰλ. 1077.

Πανδυσία, ἡ (δύω). Ἐντελὴς δύσις ἄστρου, Αἰθολογ.

Πανδώρα, ἡ (δῶρον). Ἡ πάντα διδοῦσα, παράγουσα πᾶν εἶδος καρπῶν, ἐπίθετ. τῆς γῆς, ὅτι τὰ πρὸς τοῦζῆν πάντα δωρεῖται. 2) ὡς θηλ. κύρ. ὄνομα, παθητ. ἡ παρὰ πάντων δωρηθεῖσα, παρθένος τις, ἥτις πλασθεῖσα κατὰ προσταγὴν τοῦ Διὸς ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου, καὶ φιλοδωρηθεῖσα παρὰ πάντων τῶν θεῶν, ἐστάλη εἰς τὸν Ἐπιμηθέα ὡς γυνὴ διὰ νὰ φέρῃ τὸ κακὸν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, Θεογν. 571. κ.τ. καὶ Ἡσό. ἔργ. 80. —«ἐνόμιζε δὲ τὴν δὲ γυναῖκα Πανδώρην, ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες δῶρον ἐδώρησαν».

Πάνδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ὁ κάθε λογῆς δῶρον δίδων, ὁ πάντα δοροῦμενος, ἡ πανδώρα, ἐπίθετ. τῆς γῆς, ἐπ. Ὁμ. γ. Κλεάνθ. ὕμν. λβ'.

Πανδώτειρα, ἡ. Ἡ πάντα χαρίζουσα, διαδιδοῦσα, θηλ. ἐκ τοῦ

Πανδώτηρ, ηρος, πανδώτης, ου, καὶ ποιητ. πανδώτωρ, ορος, ὁ (δωτήρ), ταὐτὸν τῷ, πανδώρος, ἐκ καὶ παντοδότειρα.

Πανεθνεί, ἐπίρ. (ἔθνος). Σὺν παντὶ τῷ ἔθνει, μὲ ὅλον τὸ ἔθνος.

Πανεία, καὶ, πάνεια, τά (πάν), συνυπακουομ. δείματα. Οἱ ἐκ τοῦ Πανὸς φόβοι, κάθε αἰφνίδιος καὶ δίχα τινὸς εὐλόγου ἀφορμῆς συμβαίνων μεταξὺ στρατοῦ τινος ἀνθρώπων ἢ ζώων φόβος καὶ τρόμος, τοῦ ὁποίου αἴτιον ἐνόμιζον τὸν θεὸν Πᾶνα, ὅστις καθ' Ἡρόδοτ. 6, 105. ἐμποίησε τοιοῦτον εἰς τοὺς Πέρσας παρὰ Μαραθῶνι, καὶ οὕτως ἐβοήθησε τοὺς Ἀθηναίους. Λίνδας Τακτ. 27. Παρ' Εὐριπί. Ἠλ. 36. καλοῦνται ταῦτα «Πανὸς τρομερὰ μάστιγι φοβεῖσθαι». 2) συνυπακομ. ἱερά, παρὰ Ῥωμαίοις Lupercalia, ἑορτὴ τοῦ Πανὸς ὑπὸ τῶν ἰδίων ἱερέων ἑορταζομένη· ἔτι δὲ καὶ πάντα, ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὸν Πᾶνα.

Πανείδετος, ὁ, ἡ (εἶδαρ). Προμηθευμένος μὲ ὅλα τὰ ἐνδεχόμενα φαγητά, Κοίντ. Σμ. 1, 87. «Δόρπος πανείδετος», ταὐτὸν τῷ, πανδαισία, τράπεζα παντοῖα φαγητὰ ἔχουσα, κοινὴ εὐωχία.

Πανείδεος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ. ἀμφ.

*Πανειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ πᾶν εἶδος ἢ πᾶσαν μορφὴν λαμβάνων, ἔχων, ὁ ἐξ ὅλων τῶν εἰδῶν συνεστάμενος, Θεολογ. ἀριθμ. σελ. 2. ἐκ τῆς γενικ. σχηματισθέν.

*Πανειείλιος, ὁ, ἡ, καὶ

Πανείκελος, ὁ, ἡ (εἴκελος). Διόλου, ἐντελῶς, ἢ κατὰ πολὺ ὅμοιος, Μανέθ.

Πανελεύθερος, ὁ, ἡ (ἐλεύθερος). Πάντῃ, ὁλοτελῶς ἐλεύθερος.

Πανέλληνες, οἱ (Ἕλλην). Ὅλοι οἱ Ἕλληνες, Ἰλ. Β, 530. παραβάλ. τῷ ἐν στίχ. 683. Ἡσ. ἔργ. 530. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. φέρεται καὶ ὁ ἑνικ. ὁ Πανέλλην, Osann. auct. lex. σελ. 122. ἀφ' οὗ

*Πανελληνία, τά, ὑπακμ. ἱερά. Ἑορτή τις ἐν Ἀττικῇ καὶ ἄλλαις Ἑλλην. πολιτείαις, καὶ

Πανελλήνιον, τό, ταὐτὸν τῷ, Πανέλληνες, Εὐστάθ.

Πάνεμος, ὁ. Παρὰ Κορινθίοις ὁ μήν, ὅστις παρ' Ἀθηναίοις Βοηδρομιών ἐκαλεῖτο. Παρὰ δὲ Βοιωτοῖς ὁ Μεταγειτνιών, Πλουτ. καὶ παρὰ Μακεδόσιν, ὁ τῶν Ῥωμαίων Ἰούλιος, Σουίδ. (υυυ?)

*Πανέντιμος, ὁ, ἡ (ἔντιμος). Ὅλως ἐν τιμῇ ὤν, πολλὰ τιμώμενος.

Πανέξαλλος, ὁ, ἡ (ἔξαλλος). Πάνυ ἔξαλλος, λίαν ἀλλότριος, διάφορος, Ἡσύχ.

Πανέξοχος, ὁ, ἡ (ἔξοχος). Πάνυ ἔξοχος, λίαν ἐξαίρετος, Ὀρφ. συνήθ. ἐν χρήσει τὸ οὐδ. πανέξοχον ὡς ἐπίρ.

*Πανέορτος, ὁ, ἡ (ἑορτή). Ὁ πανταχοῦ ἑορταζόμενος, Τιμωθ.

Πανεπάρχειος, ὁ, ἡ (ἐπάρχειος). Πάνυ ἄρχειος, ὁλοτελῶς ἄρχειος, ἱκανός, παρὰ Σουίδ. ἐν λεξ. Παλαμήδης· παρβ. μὲ τὸ ἐν Ἀνάλ. β'. 389. ἀμφ.

*Πανεπήρατος, ὁ, ἡ (ἐπήρατος). Πάντῃ ἀξιέραστος, Ἀνάλεκτ. 3, σελ. 309.

Πανεπήτρεμος, ὁ, ἡ (ἐπήτριμος). Πάνυ πυκνός, ἐκ πάντῃ πυκνῶν νημάτων, κλωστῶν ἢ ὑφάσματος ὤν, Ὀππιαν. κυν. γ'. 172.

*Πανεπίθυμος, ὁ, ἡ (ἐπιθυμέω). Ὁ πάντα ἐπιθυμῶν, Πτολεμ. Φυσιογν. σελ. 243. βέλτιον παντεπίθυμος.

Πανεπίκλοπος, ὁ, ἡ (ἐπίκλοπος), ποιητ. Πάνυ ἐπίκλοπος, λίαν πανοῦργος, Ὀππ. 2, 26.

Πανεπίσκοπος, ὁ, ἡ (ἐπίσκοπος). Ὁ πάντα ἐπισκοπῶν, βλέπων, παρατηρῶν, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 168. καὶ Μανέθ.

*Πανεπιστημόνιον, τό. Τόπος, ἔνθα διδάσκονται ὅλαι αἱ ἐπιστῆμαι, Universitas παρὰ τὸ

*Πανεπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἐπιστήμων). Ὁ πάντα ἐπιστάμενος, καταλαμβάνων ἢ γινώσκων, σχολ. Πλάτ. Ruhnk. εἰς Φαίδρ.

Πανεπίφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἐπίφρων). Λίαν φρόνιμος, πανοῦργος, ἀπατηλός, Ὀππ. Κυν. 1, 328. «Τὰ πανεπίφρονα», παρ' Ὀππ. οὐδέτ. πληθυντ. ἀντὶ τοῦ, μεγάλη πανουργία, ἀπάτη.

Πανεπόπτης, ὁ, ἡ (ἐπόπτης). Ὁ πάντα ἐποπτεύων, ἐπιβλέπων.

Πανεπόρφνιος, ὁ, ὁ (ὄρφνη, πᾶν, ἐπί). Ὅς τις ἐκτείνεται, ἤλθεν ὁλοτελῶς, ἕως εἰς τὴν νύκτα ἢ εἰς τὸ σκότος, Ἀνάλεκτ. α. 120.

*Πανεπόψιος, ὁ, ἡ (ἐπόψιος). Ὁ πάντα ἐπιθεωρῶν, Νόνν. Διον. 9, 133. ὡς τό, πανεπόπτης.

Πανεργέτης, ου, ὁ (ἐργάτης), ποιητ. Ὁ τὰ πάντα, ἢ ἐν πᾶσιν ἐνεργῶν, αἴτιος πάντων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1494.

Πανέρημος, ὁ, ἡ (ἔρημος). Παντελῶς ἔρημος, ἢ παρηρημένος, ἐγκαταλελειμμένος, παντέρημος.

Πανέσπερος, ὁ, ἡ (ἑσπέρα). Ὁ πᾶσαν τὴν ἑσπέραν, ἤτοι δι' ὅλης τῆς νυκτὸς διαρκῶν, Ἀνάλεκτ. α. σελ. 192.

Πανέστιος, ὁ, ἡ (ἑστία). Μαθ' ὅλης τῆς ἑστίας, μὲ ὅλον τὸν οἶκον, ἤτοι μὲ ὅλην τὴν φαμιλίαν, ὡς παοίκιος, Πλουτ. Σολ. 24. καὶ ἀναγόμενος εἰς ὅλην τὴν φαμιλίαν.

Πανέσχατος, ὁ, ἡ (ἔσχατος). Ὁ πάντων ἔσχατος, ἐλουστρινός, Ἀπολλ. Ῥ.

Πανέτης, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὁ δι' ὅλου τοῦ ἔτους διαρκῶν. Παρὰ Ποιθ. Πύθ. α. 28. «Πάνετεῖν, ἐπιρρηματικῶς, δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐν διαστήματι ὅλου τοῦ χρόνου.

Πανετήτυμος, ὁ, ἡ. Πάνυ ἐτήτυμος, ἀληθέστατος, βεβαιότατος, λίαν ἀναμφίβολος, Νόνν. Ὀρφ. Ἀργ. 542.

Πανετώσιος, ὁ, ἡ (ἐτώσιος). Λίαν μάταιος, ἀνωφελής, ἄκυρος, Ὀρφ. Ἀργ. 1226.

Πανευδαίμων, ονος, ὁ, ἡ (εὐδαίμων). Κατὰ πάντα εὐδαίμων.

*Πανεύδιος, ὁ, ἡ (εὔδιος), Πάντῃ εὔδιος.

Πανευέφοδος, ὁ, ἡ (εὐέφοδος). Λίαν εὐκόλου ἢ καλῆς προσόδου ἢ εἰσόδου ὤν, λίαν εὐκολοπέραστος, Πολύβ.

Πανεύκηλος, ὁ, ἡ (εὔκηλος), ποιητ. Πάνυ, διόλου ἥσυχος, Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 1195.

*Πανευπρεπής, ὁ, ἡ (εὐπρεπής). Διόλου εὐπρεπής, ἁρμόδιος.

Πανευτελής, ὁ, ἡ (εὐτελής). Πάνυ, διόλου εὐτελής, εὐθηνός, ἢ ποταπός, πάντῃ ἀχρεῖος, οὐδαμινός, Γραμμ.

*Πανεύτονος, ὁ, ἡ (εὔτονος). Διόλου καλῶς τεταμένος, κορδεσμένος, ἐκτεινής, πολλὰ ἰσχυρός, σύντονος, Ἀσκλ. 2. σελ. 30.

Πανεύφημος, ὁ, ἡ (εὔφημος). Πάνυ ἢ πανταχοῦ εὔφημος, ἄξιος πολλῆς εὐφημίας, ἢ ὅς τις ἐπαινεῖται ἀπὸ ὅλους, Διον. Ἁλικ. Πορφ. 6. Πλωτ.

Πανεύφρων, ονος, ὁ, ἡ (εὐφρόνη), ταὐτὸν τῷ, πάννυχος, Κρατιν. παρὰ Πολυδ. στ'. 165.

Πανεύω (Πάν). Κυρίως εἰμὶ Πάν, ἢ ὑποκρίνομαι τὸν Πᾶν· μεταβατ. δὲ, «Πανεύω γυναῖκα», (Ἡράκλειτ. περὶ Ἀπίστ. 23.) μετὰ γυναικὸς συγκοιμοῦμαι, συνουσιάζομαι.

Πανέφθος, ὁ, ἡ (ἕψω). Διόλου ἑψός, μαγειρευμένος, βρασμένος, ψημένος· καὶ ἑπομένως ἐπὶ μετάλλων, διόλου καθαρισμένος, λαγαρισμένος διὰ τοῦ πυρὸς ἀπὸ πάσης σκωρίας,

Ἡσιόδ. Ἀσπ. 208. «Κασσίτερος πάνεφθος», ὡς καὶ τὸ «Ἄπεφθος χρυσός».

Πανεχθής, ές, ὁ, ἡ (ἔχθος). Πάνυ ἐχθρικός, κάκιστος, ἢ πάνυ ἐχθρανεμένος, ἢ διόλου μισητός, ἄξιος μίσους καὶ ἀποστροφῆς, Ὀρφ. ὕμν. Ξ'. 11. τὸ ὑπερθετ. «Πανέχθιστος», παρὰ Λυκόφρ. 1057.

Πανηγεμών, όνος, ὁ, ἡ (ἡγεμών). Ὁ πάντων ἡγεμών, ὁ πρώτιστος ὅλων, Ἡλημ. Ἀλεξ.

Πανηγυριαρχέω, ῶ. Πανηγυριάρχης εἰμί, Χαιδλερ. Ἐπιγρ. σελ. 56. ἐκ τοῦ

Πανηγυριάρχης, ου, ὁ (πανήγυρις, ἄρχω). Ὁ ἄρχων, προεδρος τῆς πανηγύρεως, Πλούτρ. προβλ. συμπ. ε. 5.

Πανηγυρίζω, μέλ. ίσω (πανήγυρις). Πανήγυριν ἄγω, ἑορτάζω δημόσιον ἑορτήν· παρευρίσκομαι εἰς αὐτήν. «Πανηγύρεις πανηγυρίζειν», Ἡρόδ. 2, 59. «Πανηγυρίζειν δὲ πόλιν (Ἡρόδοτ. 2, 59.)», ὑπάγω εἰς τὴν ἑορτὴν πόλεώς τινος· καὶ ἐντεῦθεν ἐκφράζει ἡ λέξις ἔτι πᾶσαν χαρὰν καὶ εὐφροσύνην, ἥτις εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὴν ἑορτὴν τοῦ πλήθους, ἑορτάζω. «Οὐδ' ἂν αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνωπὴ διὰ τοῦ στρατεύματος ἐπανηγυρίζετο», δὲν ἠθέλει ἀκουσθῇ ὁ ἦχος τῶν αὐλῶν, καθὼς εἰς μίαν πανήγυριν, Ἡράκλειτ. ἀλλη. ο. 2) παρὰ τοῖς νεωτέροις σημαίνει ἔτι καὶ τό, ἐκφωνῶ λόγον τινά, ἐξαιρτ. ἐγκωμιαστικὸν εἴς τινα ἑορτὴν ἢ σύναξιν τοῦ πλήθους· ὅθεν ἐν γένει, ἐγκωμιάζω τινά, τρόπον τινὰ πανήγυριν, ἐγκώμιον ἐκφωνῶ εἰς αὐτόν.

Πανηγυρικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. —κῶς. Εἰς πανήγυριν, ἢ ἑορτήν, ἢ δημόσιον εἶδος ἀνήκων, ἁρμόζων, πρέπων, ἢ ἐπιτήδειος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, δημόσιος, δημοσίως ἐστολισμένος, καλλωπισμένος, κυρίως τε καὶ καταχρηστικῶς. Ἐν κυρίᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ λέγει ὁ Πλούτ. Ἀθροίσμα παντοδαπὸν καὶ πανηγυρικῶς μεμιγμένον. «Ὁ πανηγυρικός (μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ, λόγος)», λόγος ἑορταστικός, καὶ ἐξαιρ. ἐγκωμιαστικός, ἐκφωνούμενος ἐπ' ἐκκλησίας δήμου, π. χ. κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, παρὰ τὸ

Πανήγυρις, εως, ἡ (πᾶς, ἄγυρις, ἀγορά). Κυρίως, ἡ συνάθροισις καὶ ἀντάμωσις εἰς ἕνα τόπον, κοινὴ καὶ πάνδημος συνδρομὴ ὅλου τοῦ λαοῦ· ἐξαιρτ. δὲ, ἡ συνάθροισις τοῦ λαοῦ εἰς ἑορτήν τινα, π. χ. εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας κ.τ.τ. εἰς ἣν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γίνεται λιτανεία καὶ πομπή, τὴν ἀποίαν συντρέφουσι μουσική, χοροί, εὐωχίαι, ᾠδαί, καὶ ὕμνοι, καὶ πᾶν ἄλλο εἶδος παιδιᾶς· ἐν γένει, δημόσιος ἑορτή, συνάθροισις λαοῦ διὰ κέφμίαν ἑορτήν, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. ὅστις συνεκφέρει, «πανηγύρεις πανηγυρίζειν, ἀνάγειν καὶ ποιεῖσθαι· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀγορά, ἤτοι ἡ τῶν ἐμπόρων εἰς ἕνα τόπον σύναξις, καθ' ἣν πωλήσεις καὶ ἀγοράσεις γίνονται, ὡς τὸ τουρκικὸν παζάριον. Ἡ συνήθεια ἐφύλαξεν ἀπαραλλάκτως καὶ τὰς δύο ταύτας σημασίας, ἤτις ἔτι καὶ πανηγύριον, τό, λέγει. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, πανήγυρις, ἔπαινος, ἑορτή, θέατρον. 2) τροπ. καὶ παροιμ. κακῶν, ὡς, Ἰλιὰς κακῶν.

Πανηγυρισμός, ὁ (πανηγυρίζω). Τὸ πανηγυρίζειν, ἑορτάζειν ἑορτήν τινα.

Πανηγυριστής, οῦ, ὁ. Ὁ συμπανηγυρίζων, συνεορτάζων, ὁ ἐν τῇ πανηγύρει ὤν, παρευρισκόμενος. 2) Ὁ ἐκφωνῶν πανηγυρικὸν λόγον.

Πανηγυρτής, οῦ, ὁ, ἀντὶ τοῦ ἀνωτέρ. ἀμφ.

*Πανήκοος, ὁ, ἡ (ἀκούω). Ὁ πάντα ἀκούων· συνήθ. παντήκοος, Νικηφ. Γρηγορ. 7, 8. σλ. 206.

Πανήλιος, ὁ, ἡ (ἥλιος). Διόλου ἡλιαστμένος, ἐνήλιος, προσήλιος, διόλου φωτισμένος ἀπὸ ἥλιον, ὁλοτελῶς καθαρός, αἴθριος. «Ἡμέρα πανήλιος», τὴν ὁποίαν φωτίζει ὁ ἥλιος ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἑσπέρας, Αἰλιαν.

Πανημαθόν, ἐπίρ. (πᾶς, ἡμαρ). Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, Ὀδσ. Ν, 31. Ὀππιαν. Ἀλ. γ'. 360. Κατὰ δὲ Ἡσύχ. καὶ, διὰ βίου, δι' ὅλου τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς, νεώτ. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ

Πανήμαρ, ἐπίρ. ἀντὶ, πᾶν ἡμαρ, ταὐτὸν τῷ, πανημαθόν· ἀφ' οὗ

*Πανημέτιος, ία, ιον (ἡμαρ), νεώτ. ποιητ. τύπος ἀντὶ πανημέριος, Ὀππ. Ἀλ. 1, 696.

Πανημερεύω, Ὅλην τὴν ἡμέραν διαπερῶ, τό δὲ πρᾶγμα, εἰς τὸ ὁποῖον, ἢ μὲ τὸ ὁποῖον περνῷ τις ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐκφέρεται διὰ μετοχῆς συνήθως, σπανίως δὲ δι' αἰτ. π.χ. «Θυάσους ἐρώτων πανημερεύειν». (Εὐρ. Ἡρ. 361.) περνῶν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὰς συνάξεις τῶν ἐρώτων. παρὰ τὸ

Πανημέριος, ία, ιον, καὶ, πανήμερος, ὁ, ἡ (πᾶς, ἡμέρα). Ὁ διερκῶν ὅλην τὴν ἡμέραν, ἢ ὁ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας πράττων, μεταχειριζόμενός τι, ὁλημερινός, Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 396. «Νηῦς πανημερίη ('Ὀδσ. Δ, 356.)», πλοῖον, πλέον δι' ὅλης τῆς ἡμέρας· τό δὲ οὐδέτ. «πανημέριον», ὡς ἐπίρ. ὅλην τὴν ἡμέραν, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἀδιακόπως, Ἰλ. Λ, 279. ἀντίκειτ. τῷ, παννύχιος. 2) δι' ὅλων τῶν ἡμερῶν.

*Πανήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Νεώτ. ἐν τῷ παρεξῷ εὐχρηστότερος τύπος ἀντὶ, πανημέριος· τό δὲ οὐδέτ. πανημερὸν ὡς ἐπίρ. παρ' Ἡρδ. 7, 183.

*Πανήμερος, ὁ, ἡ (ἡμερος). Δι' ὅλου ἡμερος, πρᾶος καὶ εὐνοϊκός· ἄστρον, Μανετ. 5, 78. ἀντίκειται τῷ, πονηρός.

Πανήπορος, ὁ, ἡ, ἀντὶ, πανάπορος. Πάντῃ ἀνδεής, Ἡσύχ.

Πανήρης, ες, ὁ, ἡ (ἄρω). Ὁ πᾶσιν ἁρμόζων, ἡγούμενος εἰς ὅλους εὐάρεστος, ἄριστος, ὡς τό, συμήρης, Ἡσύχ.

*Πανθαρσής, ὁ, ἡ (θάρσος). Πάντῃ, διόλου τολμηρός, Μανετ. 2, 101.

*Πανθαύμαστος, ὁ, ἡ (θαυμαστός). Διόλου θαυμαστός· ὑφ' ὅλων θαυμαζόμενος, Φιλ.

Πάνθειον, ὑπακμ. ἱερόν, καὶ πάνθεον, τό. Τόπος ἢ ναός, ἐν ᾧ τιμῶνται ὁμοῦ ὅλοι οἱ θεοί, ἢ ἀφιερωμένος εἰς ὅλους τοὺς θεοὺς, κυρ. οὐδέτ. τοῦ

Πάνθειος, ὁ, ἡ (θεῖος). Ὢν ἀπὸ ὅλους τοὺς θεοὺς, κοινὸς εἰς ὅλους τοὺς θεοὺς. «Πάνθειος ἑορτή», κοινὴ ἑορτὴ εἰς τιμὴν ὅλων τῶν θεῶν, Ὀρφ. 2) πάνυ, ὁλοτελῶς θεῖος.

Πανθελής, ὁ, ἡ (θέλγω). Ὁ πάντας θέλγων, τέρπων, μαγεύων, Νόνν.

Πανθέλκτειρα, ἡ. Ἡ πάντας θέλγουσα, εὐφραίνουσα, μαγεύουσα, θηλκ. τοῦ

*Πανθελκτήρ, ῆρος, ὁ (θέλγω), ποιητ. = πανθελής.

*Πάνθεον, τό, ἴδε πάνθειον.

*Πανθεός, ὁ, καὶ πανθεά, ἡ. Ὠνομάζοντο παρὰ Ῥωμαίοις οἱ αὐτοκράτορες καὶ αἱ αὐτοκρατόρισσαι, ὅταν ἐδεικνύοντο πρὸς αὐτοὺς θεϊκαὶ τιμαί, Divus, Diva.

Πάνθηψις, ιος, ἡ πανθέψης, ου, ὁ (ἕψω). κυρ. Ὁ πάντα βράζων, σκεῦος μαγειρικόν, bartago, cacabus, κάκαβος, τέντζερης, Γλῶσσ. Στεφ. κατὰ τὸ, ἀνθέψης.

*Πανθηλής, ὁ, ἡ (θάλλω). Ὁλοπράσινος, πανταχοῦ βλαστοὺς ἔχων, Ἀντίπ. Θεσσ. 40, 6. «Τλη πανθηλής», δάσος, δρυμός, πᾶν εἶδος ξύλων καὶ δένδρων ἔχων.

Πάνθηρ, ηρος, ὁ. Εἶδος ἀγρίου ζώου, τοῦ ὁποίου τὸ δέρμα εἶναι κατεστιγμένον καὶ ποικιλόχρουν σχεδὸν ὡς τὸ τοῦ Λεοπάρδου, Ξενοφ. κυνηγ. καὶ Ἀναξίλας παρ' Ἀθην. Θ'. σελ. 374.

Πανθήρα, ἡ (θήρα). Ὅλη ἡ ἄγρα, ὅλον τὸ κυνήγιον, Πανδέκτ.

*Πανθηρίσκος, ὁ, ὑποκορτ. τοῦ πάνθηρ, Ἥρων, παλ. Μαθ. σελ. 247.

Πάνθηρος, ὁ, ἡ (θηράω). Ὁ πάντα θηράων, κυνηγῶν ἢ πιάνων. «Τὸ πάνθηρον», ταὐτὸν τῷ πάναγρον, εἶδος μεγάλου δικτύου. Παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 351. «Δάπεδον πάνθηρον», τὰ χειρογράφ. ὀρθότερον, ἀνθηρὸν ἔχουσι.

Πανθοινεί, καὶ πανθοινεί, ἐπίρ. Ἐν πλουσίᾳ, ἐντελεῖ τραπέζῃ, ἢ κατὰ πλουσίαν καὶ δαψιλῆ τράπεζαν.

Πανθοινέω, ῶ (πάνθοινος). Ἐντελῆ καὶ δαψιλῆ, ἤτοι πλουσίαν τράπεζαν εἴδω, δαψιλῶς φιλεύω.

Πανθοινί, ἐπίρ. Ἀπολλών. Δύσκ. ταὐτὸν τῷ, πανθοινεί.

*Πανθοινία, ἡ. Ἐντελής, πλουσία, δαψιλής, πλουσιοπάροχος τράπεζα, παντοῖα φαγητὰ ἔχουσα, πάνδημον, λαμπρὸν συμπόσιον, γενικὴ εὐωχία. (τό, πανθοίνη εἶναι λέξις ἀνύπαρκτος, ἐπεκτεινομένη εἰς ἡμαρτημ. ἀνάγν. Lob. Φρυν. σελ. 499.) παρὰ τὸ

Πάνθοινος, ὁ, ἡ (θοίνη). Ἐντελῶς, πλουσίως, μεγαλοπρεπῶς ἑστιώμενος, εὐωχούμενος· μετὰ δὲ τοῦ, δαὶς, τράπεζα, κ.τ.τ. = πανθοινία, «Δαὶς, τράπεζα πάνθοινος».

Πάνθρους, καὶ συναιρ. πάνθρους, ὁ, ἡ (θρόος). Ὁ τολμηρῶς καὶ αὐθαδῶς ὁμιλῶν, ὁ πάντα θροῶν καὶ μηδὲν ὑποστελλόμενος, ὁ φλυαρῶν εἰς τὸν ἀέρα, π.χ. δῆμος, καὶ ὁ δημοσιεύων πάντα, καὶ ὁ πάντα θορυβῶν μὲ τὰς αὐθάδεις φωνάς του, Ἡσύχ.

Πανθυμαδόν, ἐπίρ. (θυμός), σχηματ. ὡς καὶ τό, ὁμοθυμαδόν. Πάντῃ ψυχῇ, ἢ πανεὶ τῷ θυμῷ, ὁλοψύχως καὶ διόλου μετὰ θυμοῦ καὶ ὀργῆς, σφοδρῶς, Ὀδ. Σ, 33.

Πάνθυτος, ὁ, ἡ (θύω, πᾶς). Ἐορταστμένος μὲ παντοίας θυσίας, θυσιασμένος ὁλοκλήρως, ὅθεν ἐν γένει, παρὰ πᾶσι σεβόμενος, ἱερός, πάσεπτος ἄξιος τοῦ μεγίστου σεβάσματος. «Θέσπισμα πάνθυτον», Σοφοκλ. Αἰ. 712. κατὰ τὸν Σχολ. ἀντὶ τοῦ πάσεπτον.

Πανία, ἡ, = πλησμονή, καὶ, πάνια, τά, = πλήσμια, κατά τινα διάλεκτον, Ἀθην. 3. σελ. 432. Schw.

*Πανιάς, άδος, ἡ, ἐδιαίτ. ποιητ. θηλκ. τοῦ, πανικός.

Πανίερος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. πανιέρως (ἱερός). Διόλου ἱερός, ἅγιος, ἁγιώτατος. (συνθ. υυυυ, παρὰ δὲ τοῖς Ἕποπ. παραδεκτόν ἂν εἴη καὶ υ—υυ)

*Πανίζομαι, Δωρ. ἀντὶ πηνίζομαι.

Πανικός, ή, όν, καὶ, πάνιος, ία, ιον (Πάν). Ἴδιος τῷ Πανί, ἀφιερωμένος αὐτῷ, ἢ ἐκ τοῦ Πανὸς προερχόμενος, προξενούμενος, ἐξαιρ. «Δεῖμα πανικόν», ἐξαφνικός (ὁ ἐξαίφνης) φόβος, τρόμος, ὅστις συμβαίνει ἄνευ τινὸς εὐλογοφανοῦς αἰτίας, μάλιστα εἰς στρατόπεδον προερχόμενος, ὡς ἐνόμιζον, ἀπὸ τὸν Πᾶνα, ἴδε Πανεία, 1.

*Πανίκουλα, ἡ. Εἶδος πρίσματος, Ἀλ. Τραλ. 3. σελ. 196. ὅθεν ἡ κοινὴ πανοῦλα.

*Πανιλαδόν, ἐπίρ. (ἱλαδόν). Μὲ ὁλοκλήρους σωροὺς, μὲ ὅλους τοὺς λόχους.

Πανίλαος, ὁ, ἡ (ἵλαος), ποιητ. Πάντῃ εὔμενής, διόλου, ὁλοτελῶς ἵλεως, εὐνοϊκός, Ὀππ. Ἀλ. 2, 40.

Πανίλαρος, ὁ, ἡ (ἱλαρός). Ὁλοτελῶς, ἢ πάνυ ἱλαρός, Νόνν.

Πανίμερος, ὁ, ἡ (ἵμερος). Διόλου ἐξέραστος, θελκτικός, πάνυ ἵμερος, λίαν ἀξιαγάπητος, ἐπιθυμητός, θυμήρης, Ἀνθολ.

Πανίον, τό, Δωρ. ἀντὶ, πηνίον, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. τὸ λεπτὸν ὕφασμα, ἤτοι τὸ ἐκ βάμβακος, ἐκ λίνου, καὶ ἐκ μεταξῆς, ὁδόνη· ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια καὶ πανικά, τά, περιληπτικῶς, ὅλα τὰ τοιαῦτα ὑφάσματα καλεῖ.

*Πάνιον, τό, = πλήσιμον, ἴδε πλήσμιος.

+Πάνιος, ία, ιον, = Πανικός. (α)

+Πανίσδομαι, Δωρ. ἀντὶ πηνίζομαι.

Πανίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ Πάν. Μικρὸς Πάν.

Πανισμός, ὁ, Πανικὸς φόβος, Πλούτρ. «Ἐν-

ἄνεμος πανισμόεν, ὁ ὑπὸ τοῦ Πανὸς ἐνθουσιασμὸς ἢ φόβος, ἀμφ.

Πανίσχυρος, ὁ, ἡ (ἰσχυρός). Πάντῃ ἰσχυρός, στερεός, δυνατός, σχολ. Αἰσχ. Θήβ. 240.

Πανίχνιον, τό (ἴχνιον), ποιητ. Ὅλον τὸ ἴχνος, ἢ ὁ στίβος ἑνὸς ἀηρίου, συνήθως κατὰ κλῆσ. πανίχνια, τά, πάντα τὰ ἴχνη, Ὀππιαν. Κυν. Α'. 453.

Πανίωνες, οἱ (Ἴωνες). Ὅλοι οἱ Ἴωνες. ὅθεν

Πανιώνιον, τό. Ἡ κοινότης πάν Ἰώνων, τὸ κοινὸν τῶν Ἰώνων· ἐξαιρ. ὁ τόπος τῆς συναθροίσεως ὅλων τῶν Ἰώνων παρὰ Μυκάλῃ, καὶ αἱ αὐτόθι συναθροίσεις αὐτῶν, Ἡρόδ. 1. 141, 142, 148. 2) τὰ Πανιώνια, ὑπακμ. ἱερά, ἑορτὴ γενικὴ τῶν Ἰώνων, Ἡρόδ. 1. 148.

*Πάνλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Διόλου λευκός, κάτασπρος, Νόν. 7. 218. λέγεται καὶ πάλλευκος.

Πανλώβητος, ὁ, ἡ (λωβάομαι). Πολλὰ ἢ διόλου ἠτιμασμένος, ἄτιμος, ὑβριστμένος, ἢ λίαν παραμορφωμένος, ἐξωμόρφος, ἀσχημος, βδελυρός, Λουκιαν. Τόξ.

Παννέφελος, ὁ, ἡ (νεφέλη). Πλήρης νεφελῶν, ὅλος νεφέλη, διόλου συνεφιασμένος, Ὀρφ.

Πάννυχα, ἐπίρρ. κυρίως οὐδέτ. πληθ. τοῦ πάννυχος. Δι' ὅλης τῆς νυκτός, ὅλην τὴν νύκτα, ὁλονυκτί.

Παννυχίζω, μέλ. ἴσω (παννυχίς). Διαπερῶ ὅλην τὴν νύκτα ἐπί τι, ὁλονυκτίζω, διανυκτερεύω. 2) ἑορτάζω ἀφ' ἑσπέρας τὰ προεόρτια ἑορτῆς τινος, παννυχίδα ποιῶ, κάμνω ἀγρυπνίαν εἰς τὴν παραμονὴν τινος.

Παννυχικός, ἡ, ὄν. Εἰς παννυχίδα ἀνήκων.

Παννύχιος, ία, ιον, παρ' Ἀττικ. καὶ, ὁ, ἡ (νύξ). Δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ὤν, διαρκῶν, ὁλονύκτιος. «Τὸ ἐλλύχνιον καίεται παννύχιον», Ἡρόδ. 2. 62. τὸ φωτύλιον καίει ὅλην τὴν νύκτα· ἀνάρχ. ἐστὶς καταχίνεται εἰς τι ἢ πράττει τι δι' ὅλης τῆς νυκτός. «Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα», Ἰλ. Β, 24. δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶται ὅλην τὴν νύκτα ὁ βουληφόρος· παρβ. καὶ Ἡσ. «νέμεσις», δι' ὅλης τῆς νυκτὸς φυσῶντος ἀνέμου, Ἰλ. Ψ. 217. «Νηῦς», πλέουσα τὴν νύκτα ὅλην, Ὀδ. Β, 434. ἀντίστ. τῷ, παννημέριος. (ῡ) ἀφ' οὗ

Παννυχίς, ίδος, ἡ. Ἑορτὴ νυκτερινή, ἀγρυπνία, ἥτις γίνεται τὸ πρὸ τῆς ἑορτῆς τινος ἑσπέρας (ἑλουυχτία). «Παννυχίδα στήσειν», Ἡρόδ. 4. 76. 2) τὸ διανυκτερεύειν, ἡ διανυκτέρευσις, Σοφοκλ. Ἠλ. 92.

Παννύχισμα, τό (παννυχίζω). Ἐκεῖνο, κατὰ τὸ ὁποῖον, ἢ μὲ τὸ ὁποῖον περνᾷ τις ὅλην τὴν νύκτα· ἀσχολούμενος ἀσχολίας ἐν διαστήματι τῆς νυκτὸς ὅλης, ἢ πολλῶν νυκτῶν· «Πλείστων, σελήνης παννύχισμα», καλεῖται παρὰ Σοφοκλ. τῷ Ἀθην. ἡ σελήνη καὶ ἡ γῆ, ὅπου διανυκτερεύει τις, ἤτοι ἀπαρᾷ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς ἐξωτικός, ἄγρυπνος.

Παννυχισμός, ὁ, ἡ (παννυχίζω). Τὸ ἑορτάζειν ἑορτήν τινα νυκτερινήν.

Παννυχιστής, οῦ, ὁ (παννυχίζω). Ὁ ἑορτάζων ἑορτήν τινα νυκτερινήν, ὁ ἐν παννυχίδι ὤν. 2) καθόλου δέ, ὁ πράττων κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός.

Παννυχος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, παννύχιος. «Σελάνα πάννυχος» (Εὐριπ. Ἄλκ. 453.), ἡ πανσέληνος, διότι τότε διαρκεῖ, φέγγει καθ' ὅλον τὸν καιρὸν τῆς νυκτός. (ὁ τύπος πάννυχος ἔστιν ἐν τῷ πεζῷ εὐχρηστότερος ἢ ὁ τύπος παννύχιος, οὐμὴν ἀλλὰ καὶ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡροδ.) ἐπίρρ. παννύχως, καὶ συνήθ. ὡς ἐπίρρ. τὸ ἐνικόν, πάννυχον, ἢ πληθ. πάννυχα.

Πάνξενος, ὁ, ἡ, ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ πάγξενος. Ὁ εἰς ὅλους τοὺς ξένους εὐνοϊκός, Ἀθην. σελ. 466.

Πανέδνρτος, ὁ, ἡ (δνρομαι). Ὁ παντὸς εὐθυρμοῦ ἄξιος, τὸν ὁποῖον μεγάλως ἐκλαυσαν, ἐθρήνησαν, Μελεαγρ. Ἐπιγρ. 2) ἐνεργ. ὁ λίαν ἀθυρόμενος, κλέων, Σοφοκλ. Ἠλ. 1077.

Πανάιξος, ὁ, ἡ, καὶ, πανοιξός, ὄ, γεν. ὄος, ὁ, ἡ (οἶξύς, πᾶς). Λίαν δυστυχής, δυστυχέστατος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 47. (παρὰ τοῖς Ἀττικ. πάνοιξος, πανοιξύς.)

Πανοικεσία, πανοικησία, πανοικεί, πανοικί, πανοικία, καὶ Ἰων. πανοικίη, ἀττικοφ. ἐπίρρημα τοῦ ἀχρ. πανοικία (οἶκος). Σὺν ὅλῳ, ἢ σὺν παντὶ τῷ οἴκῳ, μὲ ὅλον τὸν οἶκον, μὲ ὅλην τὴν φαμιλίαν, ἀντὶ, σὺν πάσῃ οἰκίᾳ, οἰκεσίᾳ, σὺν παντὶ τῷ οἴκῳ, Ἡρόδοτ. 7. 39. 8, 106. 9, 109. καὶ παρ' Ἀττ. ἀπαντᾶται συνήθ. μόνον τὸ ἀττικοφ. ἐπίρρ. πανοικία· τὴν ὀνομ. πανοικία ἔχει μόνον ὁ Φίλων, καὶ τὸ, πανοικεσία καὶ πανοικησία (ἐξ ὧν τὸ τελευταῖον παρὰ Θουκιδ. 2, 16.) ἀπαντῶνται μόνον ἀχ. ὀνομαστ. τὰ δὲ καθ' αὐτὸ ἐπίρρ. πανοικεί καὶ πανοικί τοὐναντίον ἀποβάλλονται παρὰ τῶν ἀρίστων Ἀττικιστῶν. Lob. Φρυν. σελ. 514. κτ. παρβ. πανστρατιᾷ καὶ πανσυδίᾳ.

Πανοίκιος, καί, πανοικός, ὁ, ἡ (πᾶς, οἶκος, οἶκος) Μεθ' ὅλου τοῦ οἴκου, μὲ ὅλην τὴν φαμιλίαν. παρὰ Στράβ. γ', «Πανοικίους χορεύειν», ὅπου πρότερον πανοικεὶ ἔκειτο. (Ὁ τελευταῖος τύπος ἐστὶν ἀμφ.)

Πανοκτίρμων, ονος, ὁ, ἡ. Λίαν, πάνυ οἰκτίρμων, πολυεύσπλαγχνος, παρὰ τοῖς Ἑκλησ.

Πανόλβιος, ὁ, ἡ (ὄλβιος). Πάνυ εὐτυχής, λίαν μακαριστός, ὕμν. Ὁμ. 6, 54. Θέογν. 441. 1150. ἀιμλ. ὑπερθ. πανόλβιστος, χρησμ. Σιβυλ. 3. σελ. 40.

Πανολεθρία, ἡ, ὀλίγον εὐχρστ. τύπος ἀντὶ, πανωλεθρία.

Πανολέθριος, ὁ, ἡ. Πάνυ, λίαν ὀλέθριος.

Πανόλεθρος, ὁ, ἡ, συνηθέστερον τὸ, πανώλεθρος, Lob. Φρυν. σελ. 705. ταὐτὸν τῷ, πανολέθριος, ἴδε καὶ πανώλεθρος.

Πανομιλεί, ἐπίρ (ὁμιλος). Μεθ' ὅλου τοῦ ὁμίλου, σωρηδόν, πεμπληδεί, Αἰσχύλ. Θήβ. 301.

*Πανόμματος, ὁ, ἡ (ὄμμα). Ὅλος ὄμμα, ἢ γεμάτος ὀμμάτια.

Πανόμοιος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπικ. πανομείος, ὁ, ἡ καὶ ἐπίρ. —οίως (ὅμοιος). Πάντῃ, ὁλοτελῶς, διόλου, ἢ πάνυ ὅμοιος.

Πανομφαῖος, ὁ (ὀμφή). Ἡ πηγὴ καὶ ὁ πρῶτος, ἀρχηγὸς ὅλων τῶν προφήτεων, ὅλων τῶν προφητευσάντων φωνῶν, ὅλων τῶν οἰωνῶν καὶ προφητειῶν, ἤτοι τῆς οἰωνιστικῆς, μαντικῆς τέχνης, ἐν γένει ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἰλ. Θ, 250. «Ζεὺς πανομφαῖος», ὁ πάσης φήμης καὶ κληδόνος αἴτιος καὶ δοτήρ, εἰς ὃν πᾶσα ὀμφὴ ἀνάγεται.

*Πανομφής, ὁ, ἡ, = πανομφαῖος.

Πανόπαια, ἢ· οὕτως ἀνέγνωσάν τινες παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ, ἀνοπαῖα, καὶ ἡρμήν. διὰ τοῦ, χελιδών.

Πανοπλία, ἡ (πάνοπλος). Ὁλόκληρος, ἤτοι ὁ περὶ ὅλον τὸ σῶμα ὁπλισμὸς ἑνὸς ὁπλίτου, οἷον ἀσπίς, περικεφαλαία, θώραξ, θυρεός, ὑποδήματα, δόρυ, καὶ ξίφος, ἔτι δὲ «πανοπλίαι» Ἡρόδ. 1, 60. βαρὺς ὁπλισμός, βαρεῖα ὁπλισμός, ὅρα Πολύβ. Ῥωμαίων πολεμικὰ ἐπιτηδεύμ. σελ. 110. 2) Μέτων, τὰ τάγματα τῶν ὁπλιτῶν, ἀμφ. (Κατὰ Τυρτ. 3, 38. τὸ Ἰῶτα ἦν ἐν χρήσει ὡς μακρόν· πλὴν ὁ Franeke Callin. σελ. 188. ἀναιρεῖ τοῦτο.) ἀφ' οὗ

Πανοπλίτης, ου, ὁ. Ὁ μετὰ πανοπλίας ὡπλισμένος, ὁ πανοπλίαν φέρων μαχητής, Τυρταῖος β'. 38.

Πάνοπλος, ὁ, ἡ (ὅπλον). Παρέως, ἢ ὅλος, ἐντελῶς ὡπλισμένος, ἁρματωμένος· ὁ κάθε λόγῳ ὅπλα φέρων. «Ἔγχος πάνοπλον», Εὐριπ. Ἑλ. 1332.

Πανοπλότατος, η, ον, ποιητ. Ὁ πάντων, ἢ ὁ πάνυ νεώτατος, Ἀπολλών. σφ.. γ'. 244.

Πανόπτης, ου, ὁ (ὄψομαι). Ὁ τὸ πάντα, βλέπων, ὁ πάντα κατοπτεύων, παντεπόπτης, Αἰσχύλ. Προμ. 91.

Πάνοπτος, ὁ, ἡ (ὄψομαι). Εἰς πάντας ἐρατός, ὑπὸ πάντων βλεπόμενος, πανταχόθεν φαινόμενος, πάντῃ ἀρατός.

Πανόπτρια, ἡ, θηλυκ. τοῦ, πανόπτης. Ἡ τὰ πάντα βλέπουσα, Σουίδ.

Πανόρατος, ὁ, ἡ (ὁράω), ταὐτὸν τῷ, πάνοπτος.

Πανορμεί, καὶ, πανορμί, Ἐπίρ, (ὁρμή). Μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, ὁρμήν, ἀμφ.

*Πανορμία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ

Πάνορμος, ὁ, ἡ (ὅρμος, πᾶς). Ἐπίθ. λιμένος, εἰς ὃν πᾶσα ναῦς καὶ ἐν παντὶ τόπῳ καὶ ἀνέμῳ ὁρμίζεται· καὶ τόπος, χώρα, ἔχουσα πολλοὺς ὅρμους. «Λιμένες πάνορμοι», πάνυ ἐπιτήδειοι εἰς τὸ νὰ ὁράζωσι τὰ πλοῖα, ἢ εἰς τὸ νὰ ὁρμιθῶσι κατὰ πάντα ἄνεμον ὁ παντὸς ἀνέμου σκέπην ἔχων λιμήν, Ὀδ. Ν, 105.

Πανός, ὁ, = ἄρτος, παρὰ Μεσσαπίοις· ὁ Ἀθήναιος ἐν γ'. σελ. 111. ἔχει «Πανός, ἄρτος. Μεσσάπιοι, καὶ τὴν πλησμονὴν Πανίαν, καὶ «Πανία τὰ πλήσματα», Ῥωμαῖοι δὲ Πᾶνα, τὸν ἄρτον καλοῦσιν· ἐντεῦθεν ὅρα τὸ Λατιν. Panis. (–υ?)

Πανός, ὁ, = φανός, Πυρσός, λαμπάς, φάκλα, Εὐριπ. Ἠλ. 988. (ὡς τὸ, πάτνη, ἀντὶ, τοῦ, φάτνη) ἄλλως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, φανάριον, λύχνος, κ. τ. τ. Φρύν. καὶ Ἀμμών. ἐν Λέξ. Λυχνοῦχος.

Πανόσμιος, ὁ (ὀσμή). Ὅλος ὀσμή· εἶδος ἀνθους τινός, εἰσέτι ἀδιορίστου, Νικανδρ. παρ' Ἀθην. σελ. 684.

Πανοσπρία, ἡ (πᾶς, ὄσπριον). Μῖξις ἀφ' ὅλων τῶν ὀσπρίων· ὡς καὶ τό, πανσπερμία, ὅλων τῶν σπερμάτων· μεταφ. συμμιγὲς πλῆθος.

Πανούργημα, τό. Ἀπατηλή τις πρᾶξις, κακούργημα, τὸ μετὰ πανουργίας πραττόμενον, κακοτεχνία, ἀπάτημα, σόφισμα· ἐκ τοῦ

Πανουργέω, ῶ· καί, πανουργεύομαι (πανοῦργος). Πανοῦργος εἰμί· ἢ πανούργημα πράττω, μετέρχομαι, μεταχειρίζομαι, πανοῦργος φέρομαι πείς τινα· πρός τινα· κυρ. εἰμὶ εἰς κατάστασιν νὰ κάμω ὅλα· καὶ κατὰ μέσ. διάθ. αὐτοῦ τοῦτο πεύχρηστον· ὅθεν

Πανούργημα, τό. Ταὐτὸν τῷ, πανούργημα.

Πανουργής, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, πανοῦργος, ἀμφ.

Πανουργία, ἡ (πανοῦργος). Ἡ πανουργία, δόλος, κακοήθεια, καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ζώων. 2) Ἡ μετὰ δολιότητος ἀπάτη, ἀπατηλὴ πρᾶξις (μαριολία), πονηρία, κακία· γοητεία, θαυματοποιία· Πλάτ. Μενεξ. 19. «Πᾶσά τε ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται».

*Πανουργικός, ἡ, ὄν. Ἀνήκων εἰς πανοῦργον, κατὰ τὸν τρόπον αὐτοῦ.

Πανουργικῶς, Ἐπίρ. τοῦ πανουργικῶς· μετὰ πανουργίας, μὲ πανοῦργον τρόπον.

*Πανουργιππαρχίδας, ου, ὁ (ἵππαρχος). Ἔξαρχος, ἢ ἱππαρχίδας τῶν πανούργων, διεστραμμένων. Κωμ. Δ. Ἀριστ. Ἀχ. 603. ἴδε Σπουδαρχίδης.

Πανοῦργος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. πανούργως (πᾶν ἔργον). κυρίως, Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἢ εἰς κατάστασιν εἰς τὸ νὰ πράξῃ πᾶν ἔργον, ὁ πᾶσιν ἔργοις ἐπιβάλλων· ὅθεν α) συνήθ. ἐπὶ κακοῦ, ὁ πάντα ἐν πονηρίᾳ ἐργαζόμενος, ἀπατηλός, δόλιος, ψεύστης, ὁ ἄλλα ὑποκρινόμενος καὶ ἄλλα ποιῶν διὰ νὰ ἀπατήσῃ τινά· πολυμήχανος, δεινὸς πράγματι χρῆσθαι, σοφιστικός, μαρμόλος, κλεπτοματάνης, κακός· καὶ ὡς οὐσ. ὁ ἀγρεῖος, ὁ κακὸς ἄνθρωπος, ὁ διεστραμμένος· ἐπὶ καλοῦ, ὡς καὶ τό, δεινός, ἐπιτήδειος ἢ

ἄξιος εἰς πᾶσαν ὑπόθεσιν, ἔμπειρος, γνωστικός· ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημασίας σπανιώτατα ἐν χρήσει. — Ἡ λέξις φέρεται κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστφ. καὶ Εὐρ.

Πανούριος, ὁ, ἡ (οὖρος). Πάνυ, ἢ κατὰ πάντα οὔριος, ἐπὶ ἀνέμου, Ἡσύχ.

*Πανόψια, τά, ὄρα Πυανέψια.

Πανόψιος, ὁ, ἡ (ὄψις). Πᾶσιν ὁρατός, ἐπίθ. ἔγχους λαμπροῦ, στιλπνοῦ, παρ' Ὅμ. ἐν Ἰλ. Φ, 397. Ἐγχος πανόψιον, λαμπρότατον καὶ ἑπόμενος εἰς ἅλων τὰς ὄψεις, ἐν ὄψει πάντων, πανόπτον, εἰς πάντας ὁρατόν· τινὲς παράγοντες τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὀπά, ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, πάντων τελευταῖος, ἀλλὰ βέλτιον ἀντὶ τοῦ, ἐν ὄψει πάντων.

Πάνρυτος, ὁ, ἡ (ῥύω, ῥέω). Ὁλοτελῶς ῥευστός, διόλου ῥέων, Ὀρφ.

Πανσαγία, ἡ· καὶ, πασσαγία, ἡ (σάγη), ταὐτὸν τῷ, πανοπλία· Παντελὴς σάγη (σάγη γὰρ τὸ ὅπλον) Σοφοκλ. Ἀντ. 107. συνήθ. ὡς ἀττικοφ. ἐπίῤῥ. «πανσαγίᾳ, ἐν πανοπλίᾳ ἢ παντοστρατιᾷ.

*Πανσέβαστος, ὁ, ἡ (σεβαστός). Διόλου σεβαστός, Σουίδ.

Πανσεληνιάζω, (πανσέληνος). Πανσέληνος εἰμί. «Σελήνη πανσεληνιάζουσαι, Πρόκλ. παράφ. Πτολ. 237., ὅπου ἔτι κεῖται συχνάκις καὶ τὸ ἐπίθετ.

*Πανσεληνιακός, ἡ, όν. Εἰς πανσέληνον ἀνήκων.

Πανσέληνος, ὁ, ἡ (σελήνη). Ἀνήκων, ἀναγόμενος, εἰς πανσέληνον. «Νὺξ πανσέληνος, ἀνὴρ, καθ' ἣν ὁ τῆς σελήνης δίσκος εἶναι ὅλος πεφωτισμένος. «Ἡ πανσέληνος (ὑπακ. ὥρα)», ὁ καιρὸς τῆς πανσελήνου, Ἡρόδ. 2, 47. 6, 106. 120. «τὸ Πανσέληνον», ἡ σελήνη ὁπότε εἶναι εἰς τὴν δεκάτην τετάρτην ἡμέραν (ἤτοι εἰς τὴν γέμισιν) αὐτῆς, ὁπότε δηλαδὴ κεῖται κατέναντι τοῦ ἡλίου καὶ φωτίζεται ὅλον τὸ πρόσωπον αὐτῆς· ἐντεῦθεν ὁλοστρόγγυλος «Χρυσὶ' οἶνον πανσέληνον» (Ἑρμιππ. παρ' Ἀθην. σελ. 502.) ὁλοτελῶς στρογγύλη, ὁλοστρόγγυλος.

Πάνσεμνος, ὁ, ἡ (σεμνός). Πάνυ ἢ κατὰ πάντα, πολλὰ σεμνός, σεβάσμιος, ἱερός, ἅγιος.

Πάνσεπτος, ὁ, ἡ (σέβομαι). Ἐκεῖνο, τὸν ὁποῖον σέβονται καὶ τιμῶσιν ὅλοι κοινῶς· ὑπὸ πάντων τιμώμενος. 2) = πάνσεμνος, Σχόλ. Σοφοκλ.

*Πανσθενεί, ἐπίῤῥ, Μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, παρὰ τό

Πανσθενής, ἐος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ — νής (σθένος). Ὁ ὅλος σθένος ὤν, παντοδύναμος, ἰσχυρότατος, δυνατώτατος· «Δύναμις πανσθενής», Ἱλλήμ. Ἀλεξ.

*Πανσθενουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ πανσθενῆ ἔργα ποιῶν, Τμνοδ.

*Πανσθενουργόφωτος, ὁ, ἡ. Ὁ πανσθενουργὸν φῶς ἔχων Τμνοδ.

Πανσκαφεία, ἡ (πᾶς, σκαφεύω). Ἐσκαμμένον μὲ τὴν σκαπάνην ἔδαφος διὰ νὰ μπηχθῶσι κλήματα, ἄθεν, Ἡ διὰ πανσκαφείας φυτεία, ἢ ἠδιὰ τοῦ εἰς ὄργον σκαφίματος φυτεία· ἀντίκ. τῇ διὰ παττάλου, Γεωπον. ε. 9.

Πάνσκοπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ τὰ πάντα σκοπῶν, βλέπων.

Πάνσμικρος, ὁ, ἡ (σμικρός). Διόλου, κατὰ πολλά, μικρός, μικρότατος.

Πάνσοφος, καὶ, πάσσοφος, ὁ, ἡ· ἐπίῤ. πανσόφως (σοφός). Ὁ πάσης σοφίας ἐγκρατής, πάνυ σοφός, σοφώτατος, Πλάτ. πολιτ. 10. σλ. 598. Δ.

Πανσπερμηδόν, Ἐπίῤ. (πάνσπερμος). Μὲ παντοδαπὰ σπέρματα. «Ὀσπρία πανσπερμηδόν.» Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. σελ. 372. πάσα λογὴς σπόρος (πᾶν εἶδος σπόρου) ἀπ' ὅλων τῶν ὀσπρίων. ἀντὶ τοῦ, παντοσπρία.

Πανσπερμία, ἡ. Σύμμιξις ἀφ' ὅλων τῶν σπερμάτων, παντὸς εἴδους σπέρματος μῖξις, ὡς καὶ τό, παντοσπρία· παρὰ τό

*Πάνσπερμος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Σύμμικτος, ἢ συνιστάμενος ἐκ παντοδαπῶν σπερμάτων, Διοδ. Ζων. Ἐπιγρ. «Πανσπέρμων ὀσπρίων.»

*Πανστρατεί, καὶ, πανστρατί, ἐπίῤῥ. νεώτ. τύποι ἀντὶ τοῦ ἀρχαιοτ. καὶ κρείττονος τύπου, πανστρατιᾷ.

*Πανστρατιᾷ, Ἰων. πανστρατιῇ (στρατός). Σὺν πάσῃ τῇ στρατιᾷ, σὺν ὅλῳ τῷ στρατοπέδῳ, μὲ ὅλον τὸ στράτευμα, Ἡρόδ. 1, 62. 7, 203. 8, 27. 66. Θουκ. 2, 168. (ἡ ὀνομαστ. τούτου τοῦ δοτικοφ. ἐπίῤῥ. οὐδαμοῦ εὕρηται, ἡ δὲ γεν. μόνον παρὰ Θουκ. 4, 94. «Πανστρατιᾶς γενομένης· τὰ δὲ καθ' αὐτὸ ἐπίῤῥ. πανστρατεί καὶ πανστρατί δὲν ἔχει κάνεὶς καλὸς συγγραφεύς. πρβλ. πανοικία).

Πανσυδεί, καὶ πανσυδί, καὶ, πασσυδεί, καὶ πασσυδί, Ἐπίῤῥ. ταὐτὸν τῷ, πανσυδίᾳ.

*Πανσυδίᾳ, ἐπίῤῥ. (σεύω, ἐσσυμαι), Κυρίως, πάσῃ δυνάμει καὶ σθένει, ἐν πάσῃ βίᾳ, ἐν τάχει, πάσῃ ὁρμῇ, προθύμως, πάσῃ σπουδῇ, μὲ ὅλην τὴν ἐμφασιν καὶ ῥοπήν, Ἰλ. Β, 12. 29. 66. Λ, 709. 725., ἔνθα τό, πανσυδίᾳ ἐστὶν ἀνάγν. τοῦ Ἀριστάρχου, διότι ὁ Ἀπ. Ῥ. καὶ ἄλλοι προτιμῶσι τὸ ἀπλούστερον, πασσυδίᾳ. 2) Παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. μὲ ὅλον τὸ πλῆθος, ὅλοι ὁμοῦ, παντὶ τῷ πλήθει, παμπληθεί, πανστρατιᾷ, Wern. Τρυφ. 143. Ἔτι δὲ κυρ. δοτικοφ. ἐπίῤῥ. τῆς ἀχρ. ἑνομ. πανσυδίη, τῆς ὁποίας προσεύρηται καὶ ἡ αἰτ. πανσυδίην ἢ πασσυδίην ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας παρ' Ἀπ. Ῥ. 3, 195. Τὸ ἐπίῤῥ. σανσυδεί ἔχει ὁ Θουκ. 8, 1. ἐπὶ τῆς σημαστ. τοῦ, παντελῶς. Καθὼς φαίνεται τό, πανσυδί ἐστι νεωτ. τύπος, Ἰακ. Φιλοστρφ. Εἰκ. σλ. 254. παρβλ. πανοικία.

Πάνσυρτος, ὁ, ἡ (σύρω). Ἀπανταχόθεν συσωρευθείς, συναχθείς διὰ τοῦ κολυμβήματος, μεμιγμένος μὲ στοιχεῖα συγκεχυμένος συρμένα. «Τὸ πάνσυρτον ἄχος», ἡ ἐπισώρευσις ὅλων τῶν θλίψεων καὶ δυστυχιῶν, Σοφοκλ. Ἠλ. 851.

Πάνσχημος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Ὁ πᾶν εἶδος σχήματος ἔχων.

*Πανσχήμων, ονος, = τῷ, πάνσχημος.

*Πανσώμως, ἐπίῤῥ. (σῶμα). Ἐξ ἢ μὲ' ὅλου τοῦ σώματος, Ἐκκλ.

*Πανσωστικός, ἡ, όν. Ὁ τοὺς πάντας σώζων, Τμνοδ.

*Πάντα, ἐπίῤῥ. Πάντοτε, Λουκ. ἢ ὄν. §. 22.

Παντά, ἐπίῤῥ. Δωρικὸ καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ, πάντῃ, Πίνδ. Ὀλ. α, 188.

Πανταεθνής, ἐος, ὁ, ἡ Ὁ ἐξ ὅλων τῶν ἐθνῶν, ἀμφ.

Πάνταθλος, ὁ, ἡ (ἆθλος). Γυμνασμένος εἰς πᾶν εἶδος ἀγῶνος.

Παντακῇ, Ἰων ἀντὶ παντῇ ἐπίῤ. Ἡρόδ. 2, 124. (ἐπειδὴ τινὰ χειρόγραφα ἔχουσιν ἐνταῦθα καὶ πανταχῇ, διορθώθη νῦν καὶ ἐφράφη, πανταχῇ).

Πανταλᾶς, γεν. ᾶνος, θηλ. αινα, εὐθ. ᾶν (τάλας)· Πάντῃ δυστυχής, ταλαίπωρος.

Παντάμορφος, ὁ, ἡ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ παντόμορφος. Πᾶν εἶδος μορφῆς ἔχων, Σοφοκλ. παρὰ τὸ Σχόλ. Πίνδ. Πέμ. γ'. 60. (ἡ λέξις ἀμφ., ἐπειδὴ τό, παντάμορφος ἔπρεπε κυρίως νὰ σημαίνῃ, πάντῃ ἄμορφος).

Πανταναξ, ακτος, ὁ, ἡ (ἄναξ) Ὁ πάντων ἀνάκτων ἄναξ, ὁ πάντων ἤτοι ὁ τῶν ὅλων βασιλεύς, παμβασιλεύς, Ἑκέλης.

*Παντάναστα, θηλ. τοῦ παντάναξ (-υ-υ). 2) Ἐπίθ. τῆς Θεοτόκου, Βυζ.

Παντάπασι, παντάπασιν, ἐπίῤῥ. (πᾶς). Διόλου, παντελῶς, ὁλοτελῶς, τελείως, μὲ τὴν ὁλότητα. Ἐν τῇ ἀπαντήσει καταφάσει μὲ ἔμφασιν, βεβαιότατα, ναί, βέβαια· συνήθως δὲ τότε συνεφέρεται, παντάπασίγε, ἤ, παντάπαστι μὲν οὖν· (-υ-υ, Μένανδρ. λείψ. ἐῤῥ. 49, 3. σλ. 214. Mein).

*Πανταρβής, ὁ, ἡ (ταρβος, ταρβέω). Ὅλα φοβούμενος, Ἡλιόδ. Albion. 8. ἡ. Ὁ αὐτός ἔτι ἐν ὅ. καλεῖ παντάρβη καὶ εὐγενῆ τινα λίθον, περὶ οὗ ὁ Φάτ. ἐν Κώδ. οβ'.

*Πάνταρβος, ὁ, ἡ, καὶ η, ον. Ὁ τὰ πάντα φοβούμενος, Σχολ. Πίνδ. Νέμ. 3, 60. = παντάρβης.

Πανταρκής, ἐος, ὁ, ἡ (ἀρκέω). Ὁ πᾶσι ἀρκῶν, βοηθῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 856. 2) Ὁ εὐχαριστῶν ὅλους, κάμνων αὐτοὺς νὰ ἦναι εὐχαριστημένοι, Ἡλιόδ. Αἰθ. 8.

Παντάρχας, ου, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, παντάρχης, ὁ. Ὁ πάντων ἄρχων, βασιλεύς, ἡγεμών, ἐξουσιαστής, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Σοφοκλ. Ο. Κ. 1085.

Παντάρχια, ἡ. Ἀρχή, ἡγεμονία, ἐξουσία ὅλων· τὸ ἀξίωμα τοῦ παντάρχου· παρὰ τό

Πάνταρχος, ὁ, ἡ· καὶ παντάρχος (ἄρχω). Ὁ πάντων ἄρχων· ταὐτὸν τῷ, παντάρχης.

Παντάσκιος, ὁ, ἡ (ἄσκιος). Ὁ διόλου μὴ σκιὰν ἔχων, Ἡσύχ.

*Πανταυγής, ὁ, ἡ (αὐγή) ποιητ. Ὁ πάντα φωτίζων, ἢ ἐπιβλέπων, ὀπιπτεύων, Μανέθ. 1, 287.

Παντάφοβος, ὁ, ἡ (φόβος). Ὁ πάντα φοβούμενος, Κιλίκιος Αὐρήλ. Α. Μ. 9, 12. (πρέπει βέβαια νὰ γραφῇ, παντόφοβος, διότι τό, παντάφοβος ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ, πάντῃ ἄφοβος).

Πανταχῇ, ἢ παντεχῇ, ἐπίῤῥ. (πᾶς). Ἐπὶ τόπου, ὡς τό, πανταχοῦ, παντοῦ, εἰς ὅλα τὰ μέρη· ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. Ἡρόδ. Ζ'. 196. «Πανταχῇ τοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦ» τροπ. εἰς ὅλα τὰ πράγματα, Schaef. mel. σλ. 66. 2) Παντοῦ, ἐπὶ κινήσεως, ὡς τό, πανταχοῖ, Valck. Φοιν. 272. 3) Κατὰ πάντα τρόπον, Ἡρόδ. 3. 38. καθ' ὅλας τὰς ἀναφορὰς, σχέσεις, Ἡρόδ. 5, 78.

Παντεχόθεν, ἐπίῤῥ. Πάντοθεν, ἀφ' ὅλα τὰ μέρη.

Πανταχοῖ, ἢ, πανταχόσε, ἐπίῤ. Εἰς πάντα τόπον, εἰς ὅλα τὰ μέρη, παντοῦ· ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον.

Πανταχοῦ, ἐπίῤ. παντοῦ, ἐπὶ στάσεως, ὡς τό πανταχῇ, Ἡρόδ. 3, 117. ἔνθα ὅμως ἡ ἀνάγν. ἀμφιῤῥέπει.

*Πανταχῶς, ἐπίῤ. Κατὰ πάντα τρόπον, Πλατ. Παρμ. σλ. 143. Δ. 144. Β.

Παντέλεια, ἡ (παντελής). Ὁλόκληρος ἐντέλεια, τελειότης· ἑπομ. ὁ ἐνδεχόμενος μέγιστος, ὑψηλότατος βαθμός. «Ἀγαθῶν παντέλειαι», ἡ ὁλόκληρος τελειότης, Πλουτ. «Τῆς καταφθορᾶς ἡ παντέλειαν», ὁ ὁλόκληρος ἀφανισμός, ἐντελὴς φθορά, Πολύβ. α. 48. 2) «Τριστήριον παντέλειαι» τὰ μεγάλα μυστήρια, Πλουτ. Συμπ. προβλ. 4, 5. 3) Παντέλεια ἐλέγετο παρὰ τοῖς Πυθαγορ. ἡ δεκάς.

Παντέλειος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤ. παντελείως· ταὐτὸν τῷ, παντελής.

Παντελέως, Ἰων. (νεώτ. τύπος). Ἐπίῤ. ταὐτὸν τῷ, παντελῶς, Ἡρόδ. 4, 95. «Ὡς οἱ παντελέως εἶχε τὸ οἴκημα, δηλ. παντελὲς ἦν, ἐτελειώθη.

Παντελής, ἐος, ὁ, ἡ (τέλος). Ἐνεργ. Ὁ πάντα ἐκτελῶν, ἀποπληρῶν, τελειῶν. «Ζεὺς παντελής», Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 116. ὁ πάντα φέρων εἰς τέλος ἀποτελειώνων. 2) Παθητ. διόλου ἐντελής, τελειωμένος, διόλου τέλειος. «Π. δόμαρ γυνή, ἥτις ἐγέννησε τῷ ἀνδρὶ τῆς τέκνα, ἤ, κατὰ Ἑρμάνν., νόμιμος γυνή τινος, Σοφοκλ. Ο. Τ. 930. «Παντελὴς μοναρχία», Ἀντ. 1163.

ἐν γένει, ὅλος, ὁλόκληρος, Lat. universus, »Παντελεῖς ἐσχάραι, ὅλαι αἱ ἐσχάραι, τὰ διὰ βυτίων θρέμματα, Σοφ. Ἀντ. 1016. — Ἐπίῤῥ. παντελῶς, Ἰων. παντελέως καὶ παντελές, ὁλοτελῶς, διόλου, ἐντελῶς, καθόλου, παντάπασι.

*Παντελῶς, ἐπίῤῥ τοῦ παντελής· ἴδε τοῦτο.

*Παντεξούσιος, ὁ, ἡ. Πάντων ἐξουσιαστής, Ὥρη. Μαρκ. 3.

*Παντεπίδημος, ὁ, ἡ, = πανεπίδημος.

Παντεπίσκοπος, ὁ, ἡ. παντεπόπτης, ου, ὁ· καὶ, παντεργάτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, πανεπίσκοπος, πανεπόπτης, καὶ, πανεργάτης.

Παντερπής, ἐος, ὁ, ἡ (τέρπω). Ὁ πάντας τέρπων, Ἱλευτ.

Παντευχία, ἡ (τεῦχος). ταὐτὸν τῷ, πανοπλία· ἐξαιρτ. κατὰ δοτ. ὡς δοτικοφ. ἐπίῤῥημα, Παντευχίᾳ, ἐν πανοπλίᾳ, μὲ ἐντελῆ ὁπλισμόν, παντστρατιᾷ.

Παντέφορος, ὁ, ἡ (πάντων, ἔφορος). Ὁ τὰ πάντα ἐφορῶν, βλέπων, ἐπιβλέπων, ἐρευνῶν.

*Παντεχνήμων, ὁ, ἡ. Ὁ τῶν πάντων τεχνίτης· ταὐτὸν τῷ, πάντεχος, Ἡμνῳδ.

Πάντεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη). Ὁ διὰ τῆς τέχνης πάντα δυνάμενος, ὑποτάσσων ἢ ποιῶν. 2) ὁ πᾶσαν τέχνην ἐπιστάμενος. 3) χρήσιμος εἰς πᾶσαν τέχνην, π. χ. »Πάντεχνον πῦρ, Αἰσχύλ. Προμ. 7., τὸ εἰς πᾶσαν τέχνην ὠφέλιμον, ἀναγκαῖον, συνεργόν. Ὅρα τὸ τοῦ Ξενοφῶντ. παραβ. ἐν Λέξ. Πῦρ.

Πάντῃ, καὶ ὀρθότερον, πάντῃ, Διορ. παντᾷ, οὐχὶ παντᾷ, Boeckh. v. I. Πινδ. Ὀλ. 1, 47. 3, 22. ἐπίῤῥ. (πᾶς). Πανταχοῦ, εἰς κάθε μέρος. »Ὁ πάντῃ διὰ τὸ κλέος Μόνανδρος, Ἀλκίφρ. β'. 4. ὅπου ἄλλως, πάνυ, κεῖται. Ἔτι δὲ, πρὸς ὅλα τὰ μέρη, καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, πολλκ. παρ' Ὅμ., παρ' ᾧ πολλκ. ἐπιφέρεται τὸ, ἀμφὶ, ἢ περὶ, ἢ κατὰ, ὅτε μὲν αἰτ., ὅτε δὲ ὡς ἐπίῤῥ. ὅτι δὲ παρ' Ἡσ., ὅστις συντάσσει καὶ αὐτὸς μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ αἰτ. καὶ παρ' Ἡρότ. ὅστις ἐν 1, 126. ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν τελευταίαν σύνταξιν. »Πάντῃ τοῦ σώματος ἀντιστῶν (Γαλην.)» εἰς ὅλον τὸ σῶμα, εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος. 2) διόλου, κατὰ πάντα τρόπον, καθόλου, ὁλοτελῶς, ἐν γένει· ἔτι δὲ ἐπὶ χρόνου, πάντοτε, ἀδιαλείπτως, κ. τ. τ. ὁ πάντῃ = ὁ πάνυ. Ἀλκίφρ. 2, 4. (ἄλλοτε συνείθιζον νὰ γράφωσι πάντῃ διὰ τοῦ ὑπογεγρ. Ἰῶτα ὡς δοτικοφ. ἐπίῤῥημα.)

Παντήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Τὰ πάντα ἀκούων, Κύριλλ. πρὸς τὰ Ἰουλ. σελ. 173.

Παντῆμαρ, Ἐπίῤ. Ἀπολλων. Ἀργ. β'. 530. ἀντὶ τοῦ, πανῆμαρ.

Παντητόκος, ὁ, ἡ (τόκος, τίκτω) ὡς τό, παντοτόκος. Ἅπαντα γεννῶν.

Πάντιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ὁ πάντας τιμῶν. 2) παθ. πάνυ ὑπὸ πάντων τιμώμενος, Σοφοκλ.

*Παντίτεω. Ἑκάστῳ, εἰς καθ' ἕνα, Ἡρόδοτ. 7, 210. »Δῆλον δὲ ἑποίεον παντὶ τεῳ.

Παντλήμων, ονος, ὁ, ἡ (τλήμων). ταὐτὸν τῷ, παντάλαι.

Παντοβίης, ίου, ὁ (βία) ποιητ. Ὁ τὰ πάντα βιάζων, καταδαμάζων, ὡς παμβίας. »Ἀχέρων παντοβίης», Ἐπιγραμ. Θεοδωρίδου.

Παντογένεθλος, ὁ, ἡ (γενέθλη). Ὁ τὰ πάντα γεννῶν. 2) παντοδαπὸς τὸ γένος, τὸ εἶδος, Ὀρφ. »Παντογένεθλα πνεύματα», πᾶν εἶδος (κάθε λογῆς) πνευμάτων.

Παντόγηρως, ὁ, ἡ· ων, γεν. ω (γῆρας), ποιητ. Ὁ πάντα γηράζων, ἐπίθ. τοῦ ὕπνου, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 606. »Ὕπνος παντόγηρως». 2) τὰ πάντα βιάζων, δαμάζων. (Ἡ εἰκασία τοῦ Ῥαιμέρου, ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ, παντάγηρως, ὁ μὴ γηράσκων, εἶναι πιθανή.)

Παντογόνος, ὁ, ἡ (γόνος). Τὰ πάντα γεννῶν, παράγων, Ζώσιμ. β'. 6.

Παντοδαής, ἐος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πανδαής. (δάω), ποιητ. Ὁ τὰ πάντα εἰδώς, γνώσκων· ὁ πάντων ἐπιστήμων, πάνσοφος.

Παντοδαπής, ἐος, ὁ, ἡ, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ, παντοδαπός.

Παντοδαπός, ή, όν· καὶ Ἐπίῤ. παντοδαπῶς (πᾶς). Ὁ ἐκ παντὸς γένους, εἴδους καὶ τρόπου· κάθε λογῆς, παντοῖος, διάφορος, ποικίλος, ὡς τὸ παντοῖος, κατὰ πρῶτον ἐν Ἡμν. Ὀμ. Δήμ. 402. »Γίγνεσθαι παντοδαπόνα, διάφορα εἴδη ἢ διαφόρους μορφὰς λαμβάνοντα, ἄλλοῖον, = παντοῖος γίγνεσθαι, ὅπερ ἴδε. Ἀριστοφ. »Παντοδαπᾶς ἐν ὥραις», δηνεκῶς, ἐν παντὶ καιρῷ, διαπαντὸς, ἐν διαφόροις καιροῖς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶναι σύμμικτοι, διαφόρων ἐθνῶν καὶ τόπων, π. χ. »Παντοδαποὶ στρατηγοί», Ἡρότ. 7, 22. πρβ. Wytt. ep. or. σελ. 134. (ὡς σύνθετον μετὰ τοῦ ἔδαφος οὐ δεκτέον· ὡς τόσον τοῦτο δὲν προσαποδεικνύει, ὅτι αἱ τελικαὶ συλλαβαὶ — δαπὸς ὑπάρχουσι φιλαὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐπιθετικαὶ συλλαβαὶ, τὰς ὁποίας ἐδέξαντο καὶ ἐν ταῖς λέξεσιν, ἀλλεδαπός, ἡμεδαπός, ποδαπός καὶ ἀλλαχοῦ, ἴδε ἐν τῷ, ποδαπός.)

*Παντοδέσποτος, ὁ, ἡ. Ὁ πάντων δεσπόζων, Ἡμν.

Παντοδήλητος, ὁ, ἡ = πανδήλητος, Νικήτ. Χρον. ἡ. 7.

Παντοδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα). Πάντα διαιτώμενος, κατατρώγων, Ὀρφ. (ι)

*Παντοδίδακτος, ὁ, ἡ (διδάσκω). Παντομαθής, ὁ πάντα διδαχθείς, ἐγκρατὴς παντὸς εἴδους γνώσεως. (ι)

Παντοδότειρα, ἡ. Ἡ τὰ πάντα διδοῦσα, πάνυ ἀμφ. ἀναγν. παρ' Ὀρφ. ὅπου τὰ Χειρόγρ. ὀρθότερον, πανδότειρα, ἔχουσι.

Παντοδύναμος, ὁ, ἡ (δύναμις). Ὁ πάντα δυνάμενος καὶ ἰσχύων· ταὐτὸν τῷ, πανσθενής, Ἑκλητ.

Παντοδυνάστης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, παντοδύναμος, ἢ ὁ πάντων δυνάστης, Ὀρφ.

Παντοεπής, ἐος, ὁ, ἡ (ἔπος). Ὁ πάντα ὁμιλῶν ἢ φλυαρῶν, Ἀδαμ. Φυσιογν. 2, 27.

Παντοθαλής, ἐος, ὁ, ἡ (θάλλω). Ὁ τὰ πάντα θάλλειν ποιῶν. 2) ὁ πάντοτε θάλλων, καταπράσινος, Ὀρφ.

Πάντοθεν, Ἐπίῤ. (πᾶς). Παντοχόθεν, ἐξ ἑκάστου τόπου, ἀφ' ὅλα τὰ μέρη, γύρωθεν, Ὀμ. καὶ Ἡσ. (παρ' Ὀμ. ἐπιφέρεται πολλάκις ἡ ἐκ πρόθεσις· τό, πάντοθε ἐστὶ Μεθομρ. ὡς Ἰων. παραληφθὲν ὑπὸ Σβεῖγχ. Ἡρότ. 7, 225. ἐν τῷ κειμένῳ.)

Πάντοθι, Ἐπίῤ. (πᾶς). Παντοῦ, καθ' ὅλα τὰ μέρη, ὡς τὸ, πάντῃ.

Παντοῖος, οία, οῖον· καὶ Ἐπίῤ. παντοίως (πᾶς). Πολυποίκιλος, ἐξ ὅλων ἢ πολλῶν εἰδῶν, ἀπὸ κάθε λογῆς εἴδος· ποικίλος, διάφορος, ὁ ἐκ παντὸς τρόπου, ἀπὸ κάθε λογῆς τρόπον, πολύτροπος, ταὐτὸν τῷ, παντοδαπός πολλκ. παρ' Ὅμ. ὅστις χρῆται τῷ τε ἔνεκ. καὶ πληθ. καὶ Ἡσ. Ἰλ. Β, 397. »Παντοίων ἀνέμων», παντοδαπῶν. Ἰλ. Χ, 268. »Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεσθαι», κάθε λογῆς ἀρετῆς. »Πολλὰ καὶ παντοῖα», κάθε λογῆς, διάφορα, ποικίλα, Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. γ'. 5. Συχνάκις ἀπαντᾶται ἡ φράσις, »Παντοῖον γίνεσθαι», σχεδὸν ὡς τό, »Ἐν παντὶ εἶναι», κυρ. λαμβάνει κάθε λογῆς, πᾶν εἶδος μορφῆς καὶ ὄψεως τοῦ προσώπου, καὶ λέγεται, ὁπόταν τις ᾖ εἰς φόβον, εἰς ἀγωνίαν, εἰς ἀμηχανίαν καὶ τρόμον, ἢ ἄλλο πάθος, καὶ παρακινεῖται εἰς πᾶσαν ἐνδεχομένην πρᾶξιν, εἰς πᾶν μέσον· ἔτι δὲ, εἶμαι ἔξω ἐμαυτοῦ, ἀλλοῖος· δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω, ἀμηχανῶ· μεταχειρίζομαι, δοκιμάζω πᾶν μέσον. Παρ' Ἡρ. συντάσσ. μετὰ τοῦ, δεόμενοι καὶ ἀπαρμφ. ἢ μόνη ἀπαρμφ. π. χ. 7, 10, 3. »Τότε παντοῖοι ἐγένοντο Σκύθαι, δεόμενοι Ἰώνων λύσαι τὸν πόρον», Παντοίη ἐγένετο μὴ ἀποδημῆσαι (ἑαυτ. 3, 124.), μετεχειρίσθη κάθε λογῆς τρόπον ἵνα μὴ ἀποδημήσῃ, ὅπου προσυπακουστέον τὸ, δεομένη· τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ ἐν 9, 109. »Πέρξης δὲ παντοῖος ἐγίνετο, οὐ βουλόμενος δοῦναι, ἀλλαξεν ἡ μορφὴ τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ἀλλοῖος ἐγένετο, κ. τ. λ. Ὁ Λουκιανὸς ἔχει τοῦτο ἀσυνήθ. καὶ ἐπὶ χαρᾶς. »Παντοίους ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους», δὲν ἠξεύρον τί νὰ πράξωσι (τί νὰ κάμωσιν) ὑπὸ χαρᾶς· ἀντὶ τοῦ παντοῖος ἐλέγετο καὶ, παντοδαπὸς γίγνομαι, ἔτι δέ, »Πάντα γίγνεσθαι, καὶ ἐν παντὶ εἶναι». Ἐπίῤῥ. παντοίως, κατὰ πάντα τρόπον, Ἡρότ. 7, 211. ἀφ' οὗ

Παντοιότροπος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. παντοιοτρόπως (τρόπος). Ὁ ἐκ παντὸς τρόπου, ὁ κατὰ πάντα τρόπον, κάθε λογῆς τρόπον.

Παντοκράτειρα, ἡ. Ἡ πάντων κρατοῦσα, κυριεύουσα (θηλυκ. τοῦ, παντοκρατήρ), Ὀρφ. Ἡμν. Γ'. 4.

*Παντοκρατήρ, ῆρος, ὁ (κρατέω) = παντοκράτωρ.

*Παντοκρατής, ὁ, = παντοκράτωρ, Ἡμνῳδ.

Παντοκρατορία, ἡ (παντοκράτωρ). Κράτος, ἐξουσία, κυριότης πάντων· ἡ ἐξουσία καὶ δύναμις τοῦ παντοκράτορος. ἔθεν

Παντοκρατορικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος εἰς τὴν παντοκρατορίαν, πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἐκ τῆς παντοκρατορίας.

Παντοκράτωρ, ορος, ὁ (κρατέω). Ὁ πάντων κρατῶν, ὁ πάντα ἔχων ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ· ὁ πάντων κύριος, βασιλεὺς καὶ δεσπότης.

Παντοκτίστης, ου, ὁ (κτίζω). Ὁ πάντων κτίστης καὶ δημιουργός, ὁ πρωταίτιος πάντων, Ἰουστῖν. ὁ Μάρτ.

Παντολάβος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὁ πάντα ἢ παρὰ πάντων ἢ μὲ ὅλας τὰς χεῖρας λαμβάνων, ἐπὶ κακοῦ.

Παντολέτειρα, ἡ. Ἡ τὰ πάντα φθείρουσα, Ἐπιγραμ. θηλ. τοῦ

*Παντολετήρ, ῆρος, ὁ, = παντολέτωρ.

*Παντολέτωρ, ορος, ὁ (ὄλλυμι). Ὁ πάντα φθείρων, ἀφανίζων, ποιητ.

Παντολιγοχρόνιος, ὁ, ἡ (ὀλιγοχρόνιος). Κατὰ πάντα ὀλιγοχρόνιος, ὁ πάντῃ ὀλίγον χρόνον διαρκῶν, Διοτκ. Ἐπ. 32, 6 ἀμφ.

Παντολμία, ἡ. Ἡ τῶν πάντων τόλμη, ὑπερβολικὴ τόλμη· θάῤῥος, τόλμη εἰς τὸ ἐπιχειρῆσαι πάντα. παρὰ τό

Πάντολμος, ὁ, ἡ (τόλμα). Πολλὰ τολμηρός, πᾶσαν τόλμην ἔχων, εἰς πάντα τολμῶν, ὅστις ἔχει τόλμην καὶ ἐπιχειρεῖ κάθε πρᾶγμα, Αἰσχ. 2) ἐνεργητ. »Ἀνάγκη παντόλμοις», ἢ πάντα καταβιάζουσα, ἢ τὸ πᾶν εἰς κίνδυνον βάλλουσα, βιάζουσα, Ἀνθολογ.

*Παντολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ τὰ πάντα λέγων, ὡς τὸ παντοεπής.

Παντολουτηρίδιον, τό· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Πολυδ. Γ'. 46.

*Παντομάντειρα, ἡ (μάντις). Ἡ πάντα μαντευομένη, προφητεύουσα, ἐπίθ. τῶν Μοιρῶν, ὡς παρ' Ἡσυχ. καλοῦνται οὗτοι αἱ Μοῖραι, διότι αὗται μαντεύουσιν ὅλα· παραβάλλ. τῷ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἡμν. Ἑρμ. 549. »Μοῖραι γὰρ εἰσί, τρεῖς, μαντείης ἀπάνευθε διδάσκαλοιο».

Παντομεταβόλος, ὁ, ἡ (μεταβάλλω, πωλῶ), ταὐτὸν τῷ, παντοπώλης, Γλωσ. Φιλοξ.

Παντομιγής, ἐος, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ἐξ ὅλων μεμιγμένος, πολυειδής. »Χωρίον παντομιγέα», τὸ ὁποῖον ἔχει ὅλας τὰς καλὰς ἰδιότητας μεμιγμένας ἐν ἑαυτῷ, Εὐνάπ. παρὰ Σουΐδ.

Παντόμιμος, ὁ, ἡ (πᾶς, μιμεῖσθαι). Πάντα,

ἡ πάντας μιμούμενος, ἀόλου μιμούμενος. Ὁ παντόμιμος, λέξις ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούστου ἐπικρατήσασα ἀντὶ τοῦ Ἑλλην. ἀρχαίου ὀρχηστής, πρὸς ἔκφρασιν τοῦ ὑποκριτοῦ (Acteur), ὅστις διὰ τῶν χειρονομιῶν, μιμήσεων, χοροῦ καὶ τεχνικῆς κινήσεως τοῦ σώματος αὐτοῦ παριστάνει χωρὶς νὰ ὁμιλῇ, δίχα λόγων χαρακτῆρα τινά, ἢ πρᾶξιν, σχῆμα (ῥόλλαι), ἢ ἐλόκληρον δρᾶμα, ἢ τὸν λόγον ἄλλου τινὸς ὁμιλοῦντος, ἢ καὶ τὴν ὕλην μιᾶς ὑπ' ἄλλου ὁμιληθείσης ἤδη ὁμιλίας, Λουκιαν. περὶ Ὀρχήσ. 67. »Οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν«.

Παντομισής, ές, ἡ (μῖσος). Πᾶσι μισητός, ἢ πάντα μισῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 647.

Παντόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). ταὐτὸν τῷ, ὁ πάμμορφος. Πᾶν εἶδος μορφῆς ἔχων, Λυκόφρ. 1303.

Παντόμωρος, ὁ, ἡ (μωρός). Πάντῃ μωρός.

Παντονίκης, ου, ὁ, ἡ (νικάω). Ὁ ἐν πᾶσιν, ἢ πάντοτε νικῶν, νικητὴς κατὰ πᾶν εἶδος ἀγῶνος, Δίων Κάσ.

Παντοπαθής, ές, ὁ, ἡ (πάσχω, παθεῖν). Ὁ πάντα παθαίνων, ὑπομένων, ὁ ἀφίων νὰ κάμωσι μὲ αὐτὸν ὅλα, ὡς τὸ, παμπαθής, Ἀναλ. 2, 252. 2) ἀντὶ πασχητικῶν, Μανέθ. 5, 285.

Παντοπλανής, ές, ὁ, ἡ (πλάνη). Διόλου, ἢ πανταχοῦ περιπλανώμενος, Γλωσσ. Στεφ.

Παντοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ τὰ πάντα ποιῶν, ἐπιχειρῶν, ἕτοιμος, πρόθυμος εἰς πᾶν ἔργον, τολμητίας, ῥιψοκίνδυνος, Θεόφρ. Χαρακτ. στ. 1.

Παντοπόρος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὅς τις ἠξεύρει τὰ μεταχειρισθῇ βουλὴν ἢ μέσον βοηθητικὸν εἰς κάθε τι· ὁ παντοίους πόρους εἰδώς, ὅστις ἠξεύρει παντοῦ νὰ βοηθῆται, προκισμένος μὲ μεγάλην φρόνησιν, Σοφ. Ἀντ. 359.

Παντόπτας, Δωρικ. ἀντὶ, παντόπτης, ου, ὁ = πανόπτης. Ὁ βλέπων τὰ πάντα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 137.

Παντοπωλεῖον, καὶ, παντοπώλιον, τό. Τόπος, ἔνθα πωλοῦνται παντοδαπά, διαφόρων εἰδῶν πράγματα, ἀγορά (παζάρι). Μπακαλικόν, πανήγυρις, κ.τ.τ. ἔτι δέ, ἀποθήκη (ἐργαστήριον, μαγαζί) τοῦ μεταπράτου, Αἰσχίν. Τιμαρ. 30. Πλάτ. πολ. ἡ. Δίων 53. παρὰ τὸ

Παντοπωλέω, ῶ. Παντοῖα, ἢ παντοδαπὰ πωλῶ, ἀφ' ὅλων τῶν εἰδῶν πράγματα πωλῶ· παρὰ τὸ

Παντοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ πάντα, ἢ παντοῖα πωλῶν, γρυτοπώλης, ὅστις πωλεῖ λιανικῶς ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα, μεταπράτης. ἔθεν

Παντοπωλία, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ πωλεῖν παντοῖα (κάθε λογῆς) πράγματα, ἤτοι πραγματεία, καπηλεία.

*Παντοπώλιον, τό, = παντοπωλεῖον, Πλατ. Πολιτ. 8. σελ. 557. Δ.

Παντοπῶλις, ιδος, ἡ, θηλυκ. τοῦ, παντοπώλης, Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. 9. σελ. 404.

Παντοραίστης, ου, ὁ (ῥαίω) ποιητ. Πάντα φθείρων, ἀφανίζων, ἐξολοθρεύων, καταρημόνων.

Παντορέκτης, ου, ὁ (ῥέζω). Πάντα πράττων, ἢ ἐπιχειρῶν· τολμητίας· ἀναιδής, αὐθάδης, Ἀνακρ. Γ. Ἰουλιαν. Λόγ. στ'. Πορφ. ἀποχ. Α'. 42.

Πάντοσε, Ἐπίρ. (πᾶς). Πανταχοῦ, εἰς πάντα τόπον, καθ' ὅλα τὰ μέρη, ἢ εἰς κάθε μέρος, Ἰλ. Γ, 347.

*Παντόσεμνος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, πάνσεμνος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 639.

*Παντόσοφος, ὁ, ἡ, = πάνσοφος, Πλατ. Ἤρω. παρ' Ἡρ. σελ. 31.

Παντόστικτος, ὁ, ἡ (στίζω). Κατάστικτος, εἰδοῦ ἐστιγμένος, πανταχόθεν στίγματα ἢ κεντήματα ἔχων, καταπόρδαλος, πολυποίκιλος, Ἀθην. σελ. 326.

Παντόσυνος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, παντοῖος, παρ' Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 761. ἡμαρτ. σιάγν. ἀντὶ, Παντόσυνος, καθὰ καὶ ἐν Χειρογρ. κεῖται.

Πάντοτε, Ἐπίρ. (πᾶς). Διὰ παντός, εἰς ὅλον τὸν χρόνον, εἰς κάθε καιρόν, διηνεκῶς, ἀείποτε, ἑκάστοτε, ἀδιαλείπτως.

Παντοτελής, ές, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παντελής.

Παντοτεχνής, ές, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ πάντεχνος, Ὀρφ.

Παντοτινάκτης, ου, ὁ (τινάσσω). Ὁ τὰ πάντα τινάσσων, σείων, κλονῶν, Ὀρφ.

Παντοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ παντοῖα, ἢ πάντα τίκτων, γεννῶν, παρέχων.

Παντότολμος, ὁ, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πάντολμος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1229.

Παντοτρόπος, ὁ, ἡ, = παντρόπος, Αἰσχύλ. Θήβ. 957. »Φυγὰ παντοτρόπος«, ἢ τὰ πάντα ἐξοικοῦσα, τρέπουσα, φυγή.

Παντοτρόφος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παντρόφος. Ὁ πάντα, ἢ πάντας τρέφων. »Αἰθέοπον παντοτρόφων«, Αἰσχύλ. παρὰ Στράβ. Α'. σελ. 58. ὅπερ ἐν Χειρογρ. Παντοστροφῶν, κεῖται· πιθανῶς ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, παντοστρεφῶν, τῶν περὶ τὴν θάλασσαν στρεφομένων, θαλαττευόντων.

Παντουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν παντουργόν, = παιουργικός, ἔθεν τὸ παντουργικόν, ἡ δύναμις τοῦ πράττειν πάντα, Κύριλλ. Ἀλ. Τ'. 4. σελ. 493.

Παντουργός, ὁ, ἡ, παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 445. ταὐτὸν τῷ, παιοῦργος. Ὁ πᾶν ἔργον πράττων καὶ μηδὲν ὑποστελλόμενος, Σοφ. 2) ὁ τὰ πάντα ποιήσας, ὁ τῶν ἁπάντων ποιητής, Ἡμνῳδ. ἐπὶ Διοῦ.

Παντοφαγία, ἡ. Τὸ ἀφ' ὅλων τῶν φαγητῶν ἄνευ τινὸς ἐξαιρέσεως τρώγειν. ἐκ τοῦ

Παντοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ ἀπὸ πάντων, ἢ πάντα τρώγων.

*Παντόφοβος, ὁ, ἡ, ὀρ. παντάφοβος.

*Παντοφόρος, ὁ, ἡ, = παμφόρος, Ἀριστ.

Παντοφυής, ές, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ πάντα φύων, βλαστάνων, Ὀρφ.

Παντόφυρτος, ὁ, ἡ (φύρω, πᾶς). Ὁ πάντα φύρων, ὅστις ἀναμιγνύει, ἀνακατώνει ὅλα τὰ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου. 2) παθητ. εἰς ὃν ὅλα ἀναμεμιγμένα, ἀνακατωμένα εἰσί, Αἰσχύλ. Εὐμ. 551. = πάμφυρτος.

Παντόχροος, ὁ, ἡ καὶ συναιρ. παντόχρους (χρόα). Ὁ πᾶν, ἢ παντοῖον εἶδος χρώματος ἔχων, Ὀρφ.

Πάντρητος, ὁ, ἡ (τιτράω). Διόλου, παντελῶς (ἢ πέρα πέρα) διαπερασμένος, τρυπημένος. »Αὐλοῦ πάντρητον«, μέρος τοῦ αὐλοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπρόσθετον ἢ ἀφαιροῦσαν κατὰ τὴν χρείαν τῶν τόνων, Πλουτ. συγκρ. Ἀριστοφ. 2. »Αὐλοῦ πάντρητον ἀνασπάσας«, ἐξέβαλεν, ἀφαίρεσεν ἐκ τοῦ αὐλοῦ ἓν μέρος· τοῦτο ἐποίουν ὁπότε ἠθέλετο νὰ ἐκβάλῃ ὁ αὐλὸς μεγαλητέραν καὶ ἰσχυροτέραν φωνὴν, τόνον.

Πάντρομος, ὁ, ἡ (τρέμω). Διόλου τρέμων, πολλὰ δειλός· πελειὰς, Αἰτχ. Ἑπτ. 290.

Παντρόπος, ὁ, ἡ (τρέπω), ποιητ. Πάντα τρέπων· ἐξαιρτ. τρέπων εἰς φυγὴν, κάμνων νὰ φεύγῃ τις, π. χ. φυγή, Αἰσχύλ. Θήβ. 934. ταὐτὸν τῷ, παντοτρόπος.

*Παντρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πάντας, ἢ πάντα τρέφων· εὐεργέτης, Μελ. Ἐπ. 109.

Πάντως, Ἐπίρ. (πᾶς). Πάντῃ, διόλου, παντελῶς, κατὰ πάντα τρόπον· παρ' Ὅμ. ἐπὶ μετὰ τοῦ ἐπιφερομ. οὐ, διόλου ὄχι, τελείως, κατ' οὐδένα τρόπον, Ἰλ. Θ, 450. Ὀδ. Τ, 91. Τ, 180. δίχ' ἀρνητικοῦ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 7. 10, 8. 7, 157. 9. 35. ὅθεν ἐν γένει, ὅπως καὶ ἂν ᾖ, τοὐλάχιστον, κἄν. Ἐν δὲ τῇ ἀποκρίσει καταφάσκει μὲ ἔμφασιν, ἐξάπαντος, βεβαιότατα, ὡς τό, πάνυ.

Πάνυ, Ἐπίρ. (πᾶς). Λίαν, ἄγαν, σφόδρα, πολύ, πάρα πολύ, καὶ ἐπιτεταμ. πάνυ τε· προσκείμενον δὲ τῇ μετοχῇ, δηλοῖ, ὅσον καὶ ἄν, »Πάνυ ζητῶν«, Ξεν. ἐν χρήσει δὲ πολλὰ προσκείμ. ἐπιθέτοις, π. χ. πάνυ μικρός, μέγας, κ.τ.τ. »Πολλὰ μικρός, πολλὰ μεγάλος, καὶ ἐπιῤῥήμασιν πάνυ οἰκείως, μέγις πάνυ, ῥᾳδίως πάνυ, πάνυ καλῶς, κ.τ.τ. »Ἔτι δὲ σύνιστι κοῖζω. Πάνυ σπουδῇ, λίαν σπουδαίως, διόλου μὲ τὰ σωστά, ἢ μὲ ὀλιγωρᾶδα ταχύτατα. »Ὁ πάνυ«, προσωπικ. τοῦ, περιβόητος, ἢ τινος τῶν τοιούτων, ὁ πολλὰ γνωστός, περιφημότατος. Ἐν δὲ τῇ ἀποκρίσει, καταφάσκει μὲ ἔμφασιν, βεβαιότατα, ἐξάπαντος, ἐξαιρτ. μετὰ τῶν μορίων, »Πάνυ γε, πάνυ μὲν οὖν«, οὐ τρόπον ἐν χρήσει καὶ, »Καὶ πάνυ, καὶ πάνυ μάλα, καὶ πάνυ πολύ«, Heind. Πλάτ. Φαίδων, σελ. 80. Γ. (υυ)

Πάνυγρος, ὁ, ἡ (ὑγρός). Διόλου ὑγρός, Πλουτ. Ἰσιδ. 12.

Πανύκραιρος, ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, ταυύκραιρος.

*Πανύμνητος, ὁ, ἡ. Ὑπὸ πάντων ὑμνούμενος.

*Πάνυμνος, ὁ, ἡ, = πανύμνητος.

Πανυπείροχος, ὁ, ἡ (ὑπείροχος), ποιητ. Ἐξέχων ὑπὲρ πάντα· πάντας ἐξέχων, ὑπερέχων, πάντῃ ἐξαίρετος, ταὐτὸν τῷ, πανέξοχος, Ὅμ.

Πανυπενθής, ές, ὁ, ἡ (πένθος). Περίλυπος, πολλὰ ἀμφ. πρβ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 872. ἔθεν ἐν τῷ, παναπενθής.

Πανυπέρτατος, άτη, ατον (ὑπέρτατος). Ὁ πλέον ἀνώτατος, ὕψιστος, ὁ ὑπὲρ ἄνω τῶν ὅλων, ὑψηλότατος, πρώτιστος πάντων, Ὀδ. Ι, 25.

Πανυπέρφρων, ονος, ὁ, ἡ (ὑπέρφρων). Πάνυ ὑπέρφρων, ἀλαζών, Ὀρφ.

Πάνυσσα, ἡ, παρὰ τὸ πανος, Δωρ. ἀντὶ πῆνος. Ἀναδέσμη, ἢ τὰς τρίχας παρὰ τῷ μετώπῳ ἀναλαμβάνουσα ταινία, Ἡσυχ. ὅθεν τὸ Λατ. Panucola, panuelum.

*Πανυστάτιος, ία, ιον, Καλλιμ. νεώτ. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἑπομένου.

Πανύστατος, άτη, ατον (ὕστατος). Ὁ πλέον, ἢ ὁ πάντων ἔσχατος, ὕστατος, ἐλοῦστερινός, ὀλοκισθυνός, Ἰλ. Ψ, 532. 547. Ὀδ. Ι, 452.

Πάνχορτος, ὁ, ἡ, γραφὴ χείρων ἀντὶ, πάγχορτος, Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 100. »Παγχόρτῃσι ξενίζειν«, μεθ' ὅλων τῶν χόρτων, μετὰ παντὸς εἴδους φαγητοῦ.

Πανώδυνος, ὁ, ἡ (ὀδύνη). Διόλου, ἢ λίαν ὀδυνηρός, πρόξενος ὀδύνης καὶ πόνων, πολλὰ πειραστικός.

Πανωλεθρία, ἡ. Ὁλοτελὴς ὄλεθρος, τέλειος ἀφανισμός. παρὰ τὸ

Πανώλεθρος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. -έθρος (ὄλεθρος, ὄλλυμι). Ἐκ θεμελίων, διόλου ἐξολοθρευμένος, παντελῶς ἠφανισμένος, διεφθαρμένος. β) καὶ ἠθικῶς, πάντῃ ἀπορῤῥιγμένος, μιαρώτατος, φαυλότατος, βδέλυγμα, Σοφ. Φιλ. 322. 2) ἐνεργητ. παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 426. ὁ ὁλοτελῶς ἀφανίζων, φθείρων.

Πανωλεία, καὶ, πανωλία, ἡ. Ἡ ὁλοτελὴς φθορά, παντελὴς ἀφανισμός, ὄλεθρος, ἐξολοθρευμός· ἐντεῦθεν καλεῖται ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ὁ φθοροποιὸς λοιμός, πανώλης, καὶ πανοῦλα, διὰ τὸ φθείρειν καὶ ἀφανίζειν τὸ ἀνθρώπινον γένος. παρὰ τὸ

Πανώλης, ες, ὁ, ἡ (ὄλλυμι). Διόλου διεφθαρμένος ἠφανισμένος· δυστυχέστατος· καὶ ἠθικῶς, μιαρώτατος, κάκιστος, διόλου ἄχρεῖος. 2) ἐνεργητ. ὁ πάντῃ φθείρων, ἐξολοθρεύων, ἔθεν

*Πανωλία, ἡ, = πανώλεια.

Πανωνία, ἡ (ὠνός). Ἀγορά, ἢ πώλησις παντὸς εἴδους πραγμάτων, Ζώσιμ. β'. 38. »Πα-

νεῖλον πραττόμενοι, κάθε λογῆς πραγματείαν πωλοῦν.

Πανωπήεις, εσσα, ῆεν· ταὐτόν τῷ, παιόφοος. Πάσιν ὁρατός, Ἀνάλεκτ. σ. 166.

Πάνωρος, ὁ, ἡ (ὥρα, πᾶς). Ἐξ ὅλων τῶν καιρῶν, τοῦ ἐνιαυτοῦ, κατὰ πάντα καιρὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ ὤν, γινόμενος κτ. «Φέρμα πάνωρον, καρποὶ εἰς κάθε καιρὸν (εἰς πᾶσαν ὥραν) τοῦ χρόνου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 704.

Πάξ, ἐπίρρημα σιωπῆς καὶ παύσεως σημαντικόν. Σιωπή, ἡσυχία, εἰρήνη· ἡ ὁπόταν τις ὁμίλησεν ἀρκετὰ περὶ τινος πράγματος, ἀντὶ τοῦ, Καλῶς, ἐ καλά, φθάνει τόσον· φθάνει, ὡς τό, εἶεν· παρ' Ἀθην. β'. σελ. 67. Δίφιλ. «Δεινοὶ τε κατοῦς, πῶς δοκεῖς; Λακωνικῶς. «Ὄζουσ' δὲ κοτύλην, πάξ· τί πάξω; 2) παρ' Ἀριστοφ. μιμητικὴ ἔκφρασις τῆς ἐν τῇ διαῤῥοίᾳ ἐξορμήσεως κόπρου, κωμ. ἐπιτεινομένη καὶ διὰ τοῦ, παπάξ, παππάξ, παπαπάξ, παπαπαπάξ.

Παξαμᾶς, καὶ παξαμάς, γεν. ᾶ, ὁ· καὶ παξαμᾶς, ᾶδος, καὶ παξαμὶς, ίδος, ἡ· καὶ παξαμίδιον, τό, παρὰ Βοῦς. Δίπυρος ἢ δικυρίτης ἄρτος, παξιμάδιον, Σουίδ. le biscuit, Γαλλ. λέξις Δατινική.

(Πάομαι), Ἀποθ. Μέσ. Ἀποκτῶ, κτῶμαι· τούτου εὑρίσκεται μόνον ὁ ἀόρ. ἐπασάμην, καὶ ὁ παρακ. πέπημαι, κέκτημαι ἔχω, Πινδ. Πυθ. 8, 103. καὶ ὡς τὸ κτῶμαι, κέκτημαι, ἀεὶ μετὰ αἰτ., συνήθ. μόνον παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ποιηταῖς, οὐμὴν ἀλλὰ καὶ παρὰ Ξενοφ. Πρέπει δὲ νὰ μὴ συγχέῃ τις τὸν ἀόρ. ἐπασάμην, καὶ παρακ. πέπαμαι, τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὸ, πατέομαι (τρώγω, γεύομαι), τὸ ὁποῖον τοῦτο εἶν' ἔχει κοινόν τι μετὰ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐνταῦθα λέξεως, ἐκτὸς εἰμὴ τὸ κατὰ τύχην καὶ περίστασιν ὁμοιοσύλλαβον· τὰ δὲ ἄλλα, οἱ ἄλλως ὁμοιόγραπτοι ἀόριστοι ἐπασάμην (ἀπέκτησα) καὶ, ἐπασάμην (ἔφαγον) διακρίνονται ἀρκετὰ διὰ τοῦ χρόνου τῆς συλλαβῆς πα, Valcken. Θεόκρ. 15, 90. (παρὰ τό, πέπημαι παράγεται τό, πᾶμα, παμοῦχος, πολυπάμων. Ἰων. πολυκτήμων· πιθαν. συγγεν. καὶ τό, ποιμήν, ποιμαίνω.)

Πᾶός, ὁ, Δωρικ. αὐτὸς, πηός. Συγγενής.

Πᾶπαί, σχετλιαστικ. Ἐπιῤῥ. ἤτοι ἐπιφώνησις, γινομένη ἐν καιρῷ μεγάλης θλίψεως καὶ πόνου, καὶ μάλιστα, τοῦ σωματικοῦ, οἷον καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, παπᾶ ἀπαπᾶ, φεῦ, βαβαί, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 746. 2) ὡς τὸ Λατ. papae καὶ atat, ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 8, 26. πολλκ. παρ' Εὐριπ. Κυκλ. 153. ἔτι δὲ καὶ δηλωτικὸν χαρᾶς, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1198. ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Πᾶ, πᾶ, Μπᾶ, Πάν, Βάε, κ. τ. τ. (ὁ συνήθης μὲν, μὴ ὀρθὸς δὲ τονισμὸς ἐστι, παπαί, ἔρ. Ἑρμ. Σοφοκλ. Φιλ. 735. ἡ λέξις ἔστιν, ὡς φαίνεται, συγγεν. τῷ πόποι.)

*Παπαιάξ, κωμικ. μετ' ὑπερβολῆς σχετλιαστ. ἐπιφώνησις ἀντὶ τοῦ, παπαί, αἰ βαί! ὅθεν μόνον παρ' Ἀριστοφ., μ' ὅλον ὅτι νεώτεροι Κριτικοὶ ἠθέλησαν νὰ τὴν ἀποδώσωσι καὶ εἰς τὸν Σοφοκλ. 2) ὡς ἀναβοήσεις καὶ ἐπιφώνησις τῆς ἄκρας ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς, παρ' Εὐρ. Κύκλ. 153.

*Πάπας, ὁ, = πάππας. (υ-)

*Πάππα, ἴδε πάππας.

*Παππαπαῖ, ἐπιφώνημα ἀλαλαγῆς καὶ ἀγελλιάσεως παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 1191.

Παππάζω, (πάππας). Κράζω τινὰ, προσφωνῶ, κολακεύων καὶ χαϊδεύων, πάππαν (πατέρα), ἐπὶ βρέφους φελλίζοντος, μετὰ αἰτιατ. Ἰλ. Β, 408. «—παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν, παπαφωνοῦσι, πατέρα καλοῦσι, προσαγορεύουσι. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ἡλικίᾳ κορασίων, τὰ ὁποῖα ὑποδέχονται τὸν ἐκ ξενιτείας ἐπιστρέφοντα πατέρα μὲ ταύτην τὴν χαϊδευτικὴν λέξιν διὰ νὰ λάβωσι δῶρόν τι, Ἀρ. Σφῆκ. 608. 2) ἄνευ πτωτικοῦ, πάππα λέγω· ὅθεν ἐν γένει, φελλίζω (τραυλίζω) ὡς τὸ βρέφος.

Παππᾶξ, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 389. ἔκφρασις μιμητικὴ τοῦ ἤχου τῆς ἐξερχομένης κόπρου ἐν καιρῷ διαῤῥοίας· καὶ ὅταν συνεχῶς ἐξακολουθῇ, παπαπαππᾶξ, ὅρα πᾶξ.

Πάππας, ου, ὁ. καὶ, Πάπας, ὁ. Πατήρ, λέξις προσφωνητικὴ τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας, ὡς καὶ τό, παπίας, πά, ἀπ, ἄππα, ἀπφά, παπᾶ, ἄπτα, τατά, ἄττα, τάττα, μάμα, μαμά, μάμμα, καὶ συγκοπῇ, πᾶ, ὡς καὶ τό, μᾶ, ἀντὶ μάμα. συνήθ. ἐν χρήσει κατὰ κλητ. πάππα, Ὀδ. Ζ, 59. ὡσαύτως καὶ, πάπα ἐκ τοῦ, πάπας. Τό, πάππας ἔχει πρὸς τό, πατήρ, ὡς τό, μάμμα πρὸς τὸ μήτηρ, ὅρα Valck. Ἡρόδ. 4, 59. 2) παρὰ Βοῦς. Πάπας, ὁ ἀρχιερεὺς τῆς Ῥώμης, καὶ ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας. Παπᾶς δὲ κοινῶς, ὁ ἱερεύς.

Παππασμός, οῦ, ὁ (παππάζω). Τὸ παππάζειν, παππᾶ φωνάζειν.

Παππεπίπαππος, ὁ (πάππος). Ὁ προπάππος, πρόπαππας· ὁ τοῦ πάππου πατήρ, Πολυδ.

Παππίας, ου, ὁ, ὑποκορ. τοῦ πάππας, Ἀθην. 5, σελ. 358.

Παππίδιον, τό. Ταὐτόν τῷ, παππίας.

Παππίζω, ταὐτόν τῷ, παππάζω.

Παππικός, ή, όν (πάππος). Ταὐτόν τῷ, παππῴος. Ἀνήκων εἰς τὸν πάππον.

Παπποκτόνος, ὁ, ἡ. (κτείνω). Ταὐτόν τῷ, παπποφόνος, Λυκόφρ. 1037 παρὰ τό

Πάππος, ὁ (συγγεν. τῷ πάππας) Ὁ πρὸς πατρὸς ἢ μητρὸς πατήρ· ὁ πατὴρ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, ὁ παππούς. 2) ἀκάνθης λευκὸν ἐξάνθημα, ἤτοι ὁ ὅμοιος μαλλῷ, ἢ τριχὶ, ἢ βάμβακι σπόρος φυτῶν τινων, ὅστις ἐκριπίζεται ὑπὸ τῶν ἀνέμων· καθὼς π. χ. ὁ τῆς θρίδακος (τοῦ μαρουλίου) κ. τ. τ. Διοσκορ. Ἀλεξιφ. λγ'. «Οἱ κακροὶ πάπποι· ἄνθη δὲ ἐστὶν ἀκάνθης τῆς καλουμένης κάκτου· ταῦτα δὲ τὰ τριχώδη καὶ μαλλιαρὰ σπέρματα, ὀνομάζονται καὶ, παππόσπερματα· ἔτι δὲ «Σπέρματα παππώδη, εἴτ' τὰ τῆς κυνάρας· ἐντεῦθεν 3) ὁμοιότητος ἕνεκα, ἡ ὑπὸ τῷ γενείῳ ἁπαλὴ τρίχωσις, αἱ πρῶται ἁπαλαὶ τρίχες, τὸ χνοῦδι τῶν γενείων, χνόος, ἰούλος. 4) ὁ Αἴλιαν. Ζῷ. Ἱστορ. γ'. 30. καλεῖ οὕτω καὶ πτηνόν τι, ὅπερ παρ' Ἀριστοτέλει, ὑπολαΐς, καλεῖται.

*Παπποστέλληνος, ὁ. Ὁ γεροστελλὴν, οἷος παριστάνετο ἐν τῷ δράματι τῶν Σατύρων, Πολυδ. 4, 142. Müller Ἀρχαιολ. σελ. 519.

Παππόσπερματα, τά. Τὰ τοιοῦτον σπόρον (πάππον, ἀριθμ. 2.) φέροντα φυτά, Θεόφ. Φυτ. Ἱστορ. Ζῷ. 8.

Παππορόνος, ὁ, ἡ. (φονεύω). Ὅστις ἐφόνευσε τὸν πάππον του, φονεὺς αὐτοῦ.

Παππώδης, ὁ, ἡ (πάππος, 2. εἶδος). Πάππον ἔχων, μαλλιαρὸς ὡς πάππος, Θεόφρ. ς' 4.

Παππωνυμικός, Ὁ τὸ ὄνομα τοῦ πάππου ἔχων, ἢ κατὰ τὸ ὄνομα τοῦ πάππου καλούμενος, ὡς τό, πατρωνυμικὸς σχηματισθέν.

Παππῶος, ῴα, ῷον. (παππος) ταὐτόν τῷ, παππικός.

Πάπραξ, ακος, ὁ. Ἰχθύς τις ἐν ταῖς λίμναις τῆς Παιονίας διατρώμενος, καὶ μάλιστα ἐν τῇ Πρασιάδι, Ἡρόδ. 5, 16.

Παπταίνω, Μ. συνῶ. Ἀόρ. ἐπάπτηνα, παρ' Ὅμ. ἀεὶ δίχ' αὐξήν· Βλέπω, ῥίχνω ματίαν, ἐξαιρτ. περιορῶ, τῇ δὲ κάκεῖσε περιβλέπω, κυτάζω, βλέπω ὀλόγυρά μου, Ὅμ., ἔστις συνεκφέρει πολλκ. «πάντοσε παπταίνειν, ὡς ἐπίπροσ. συνυπεμφαινομένης τῆς ἐννοίας τοῦ φόβου, τῆς προσοχῆς καὶ προσυλακῆς, κύκλῳ κυτάζω, ἢ περιβλέπω μὲ δειλὰ βλέμματα, Ἰλ. Ν, 531. Ξ, 507. ἐπιφερομένου δὲ τοῦ μή, ἀντὶ τοῦ, προσέχω, Ἰλ. Ν, 649. Αἰσχύλ. Προμ. 834. καὶ, 1062. «Παπταίνω μήν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ῥητῶς ἀ'Αμφὶ ἐ παπταίνειν, Ἰλ. Δ, 497. Ο, 574. μετ' ἄλλων δὲ προθέσεων. π. χ. πρός τι, κυτάζω πρός τι, Ἰλ. ὡσαύτως ἡμεθ' ὁμήλικας (Ἡσ. Ἔ. 446.)», χάσκω πρὸς αὐτοὺς· πάντα τι, καὶ, κατά τινα, κυτάζω ἄνω, ἀνεῖ ἐπάνω, διὰ τοῦ μήκους, Ὅμ. 2) μετὰ αἰτ. κυτάζω νὰ εὕρω τινά, ζητῶ τινα κυτάζοντας τριγύρω, Ἰλ. Δ, 200. Ρ, 115. παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. ἐν γένει, προσβλέπω, κυτάζω πρός τι ἀντικείμενον. (ἐπειδὴ αὕτη ἡ λέξις ἔχει πάντοτε μεμιγμένην ἔννοιαν ψυχῆς ἀειλῶς περιβλεπούσης· ἐτυμολογεῖται οὐκ ἀπιθάνως, ὡς καὶ τὸ ἑπόμενον, παρὰ τό, ΠΤΑΩ, ΠΤΕΩ, πτήσσω.) ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Παπταλάω, σπάνιος, μόνον παρὰ μεταγνωστ. ποιηταῖς ἀπαντώμενος τύπος ἀντὶ τοῦ, παπταίνω, πρβ. παμφαλάω, παρὰ Λυκόφρ. 1162. Ὁ Ἱπτύχ. ἔχει, παιπαλᾷν, περιστοιχοῦν.

*Παπύρινος, ίνη, ινον. Κατεσκευασμένος ἐκ παπύρου, βίβλος, Πλουτ. 9. σελ. 125.

Πάπυρος, ὁ καὶ ἡ. Φυτόν τι, ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ Νείλου φυόμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου τὸν λεπτὸν φλοιὸν (βύβλον) κατεσκεύαζον ποτέ, συγκολλῶντες σταυρωτὰ, τὸν χάρτην, καὶ σχοινία διὰ δέσιμον, κ. τ. λ. ἢ καὶ λεπτόν τι ὕφασμα, πανίον, Mehlh. Ἀνακρ. 30, 5. Juvenal. 4, 24. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 9. Πλιν. ιγ'. 11. (συνήθ. υ-υ, παρὰ δὲ Ἀντιπ. Θεστ. 23, 2. καὶ, υυυ, καὶ τοῦτο μὲν κοινῶς, ἐκεῖνο δὲ Ἀττ., πρβ. Piers. Μοῖρ. σ. 311.) ἀφ' οὗ

Παπυροφάγος, ὁ, ἡ, (φαγεῖν). Ὁ ἀπὸ τῶν φύλλων τοῦ παπύρου τρεφόμενος, ἐξαιρτ. δὲ ὁ τὸν καυλὸν ἢ τὴν τὴν ῥίζαν αὐτοῦ τρώγων, Σχόλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 768.

Παπυρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ παπύρου ὤν.

Πάρ, ποιητ. πρὸ συμφώνων κατ' ἀποκ. παρὰ, πολλὰ εὐχρ. παρ' Ὅμ. συνήθ. δὲ πρὸ τοῦ δ, ἐξαιρ. πρὸ τοῦ, θ. συχνὰ δὲ καὶ πρὸ τοῦ, π καὶ ν, τοὐναντίον δὲ σπανίως καὶ μόνον ἐν Ἰλ. πρὸ τοῦ γ, ζ, ξ, σ, τ, καὶ μόνον ἐν Ὀδ. πρὸ τοῦ κ καὶ μ· ἐν δὲ συνθέτοις πρὸ τοῦ β, δ, κ, μ, π, στ, τ καὶ φ. 2) τάσσεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ πάρα, εἴτουν παρεστὶ· παρ' Ἀρ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, πάρειμι.

Παρά, πρόθετ. μετὰ γενικ. δοτικ. καὶ αἰτιατ. Κυρίως σημαίνει, πλησίον, ἐγγὺς, ἄρα τὴν σχέσιν τῆς ἀμέσου ἐγγύτητος, ἡ ὁποία κατὰ τὰς διαφόρους πτώσεις διαφόρως προσδιορίζεται. Ὁ Reisig enarr. Σοφοκλ. Ο. Β. 1658 δέχεται ὡς κυρίαν σημασίαν, πρὸς τὸ πλησίον μέρος· πρβ. τὸ ἀκκ. παρ' καὶ παραί.

Α'. Μετὰ γεν. σημαίνει τὸ ἀντικείμενον, ἐκ τῆς ἀμέσου ἐγγύτητος τοῦ ὁποίου προέρχεταί τι ἢ ἐκπορεύεται, εἰ ὃ καὶ ἀντιστοιχεῖ τῷ, ἐκ μέρους, ἀπὸ πλησίον τινός, ὡς τὸ παρὰ Γάλλοις de chez. ὅθεν) σημαίνει κίνησιν ἀπὸ τόπου τινὸς, ὡς καὶ τό, ἀπὸ καὶ ἐκ, ἐξαιρ. προκειμένου τοῖς ῥήμασιν ἔρχεσθαι, ἥκειν, πολλκ. παρ' Ὅμ. «Φάσγανον ἐρύσσασθαι παρὰ μηροῦ», ἐκβάλλειν τὸ ξίφος ἀπὸ τὸ πλευρόν, Ἰλ. Α, 190. ἀσυνήθ. καὶ καταχρηστ. «Πλευρὰ παρ' ἀσπίδος ἐξεφαίνετο», ἡ πλευρὰ ἔγκειν, ὑπὸ τῆς ἀσπίδος γυμνωθεῖσα, ὁρατή, Ἰλ. Δ, 458. β), ὡσαύτως ἀπὸ μέρους τινὸς ἀνθρώπου, ἐμφύχου κάλλειν παρὰ Διόκλ. «Σῆμα φέρεσθαι παρὰ γαμβροῦ», φέρειν ἐπιστολήν τινα ἀπὸ μέρους

τοῦ γαμβροῦ. »Παρ' Αἰήταο πλέουσαι, ἐπιστρέφουσα (ἡ ναῦς Ἀργώ) ἀπό μέρους τοῦ Ἀήτου, κ. τ. τ. πολλκ. παρ' Ὅμ. »Πεμφθῆναι παρά τινος, ὑπό τινος σταλῆναι· ἀλλά καὶ ἄνευ ῥήματος, προσκειμένη οὐσιαστικῷ, π. χ. οἱ ἄγγελοι παρά τινος, οἱ ἀπεσταλμένοι παρά τινος. »Ἀγγελίη ἥκει παρά βασιλῆος«, Ἡρόδ. 8. 140, 1. ἐν γένει οἱ παρά τινος, οἱ σταλέντες ἀπό τινα. γ) τροπ. προερχόμενος, ἔχων τὴν πηγὴν ἀπό τινα ἢ ἀπό τι πρᾶγμα, π. χ. »Μαρτυρία παρ' Ἀθηναίων«, τά προερχόμενα ἀπό τούς Ἀθηναίους, Ἡρόδ. 8, 55. »Ἐπίφθονον παρά θεῶν«, ὑποκείμενον εἰς τό μῖσος ἐκ μέρους τῶν θεῶν. »Ἡ παρά τινος εὔνοια«, ἡ προερχομένη ἐκ μέρους τινός. »Αἱ παρά τῶν εὐσεβεστάτων τιμαί«, αἱ προερχόμεναι, δεικνυόμεναι τοῖς θεοῖς κτ. Ξεν. ἐξαιρτ. »μανθάνειν, πυνθάνεσθαι, ἀκούειν παρά τινος«, κ. τ. τ. Ἡρόδ. 2, 104. 7, 182. ἐν γένει, »τά παρά τινος«, τά προερχόμενα ἢ προελθόντα, ἢ ὑποσχεθέντα, δοθέντα ἢ προσενεχθέντα ἐκ μέρους τινός, οἷον παραγγελίαι, προστάγματα, ἀποφάσεις, προβλήματα, ἢ δῶρα, χαρίσματα, κ. τ. τ. ὅθεν »παρ' ἑαυτοῦ διδόναι, δίδειν ἐξ ἰδίων, ἀπό τό πουγγί του, Ἡρόδ. 2, 129. 7, 29. 8, 5. Wesse. ἄλλως δέ, »παρ' ἑαυτοῦ καὶ παρ' ἑαυτῶν«, δηλοῖ καί, ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐξ ἰδίας προαιρέσεως, αὐτοθελήτως. δ) εὐχῆ σπανίως συντάσσεται ἡ παρά, ὡς καὶ ἡ ὑπό, μετά παθητ. ῥημάτων εἰς δήλωσιν ἀπαρτήτως ἑνός ἀπ' ἄλλου, ἐξαιρ. παρά τοῖς μεταγνστ. λογογράφοις, Bast ep. cr. σελ. 156. 235.— Ἐν γένει σημειωτέον, ὅτι ἡ παρά κατά τάς ἀνωτέρω περιστάσεις συντάσ. καὶ μετά σύνχων μόνον παρά Ποιηταῖς. — 2) σπανίως, καὶ συντάσ. μόνον παρά Ποιηταῖς τάσσεται ἡ παρά μετά γεν. ἀντί τῆς παρά μετά δοτ. ἐπί τῆς σημασ. τοῦ, ἐγγύς, πλησίον, Schaef. Σοφ. Ἀντιγ. 965. 1123. καὶ Διον. συνθ. σελ. 119.

Β'. Μετά δοτ. σημαίνει ἡ παρά τό ἀντικείμενον, πλησίον τοῦ ὁποίου εὑρίσκεταί τις, ἄρα, ἐγγύς, πλησίον, ἐνώπιον, ἔμπροσθεν, ἤ, μεταξύ, ὅτε τι εὑρίσκεται πλησίον πολλῶν, πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡροδ. πανταχοῦ προσκειμένη ῥήμασι, σημαίνουσιν ὕπαρξίν τινα, διατριβήν, στάσιν καὶ ἡρεμίαν, οἷα τά, »εἶναι, στῆναι, ἧσθαι, κεῖσθαι, κοιμᾶσθαι, μένειν, διατρίβειν, καταλύειν«, κ. τ. τ. ὅρα ἐν τῇ ἐρωτήσει, ποῦ; τόσον ἐπί πραγμάτων καὶ τόπων, ὅσον καὶ ἐπί προσώπων. τό Λατ. apud καὶ coram. »Ἡσίοδος παρά μνηστῆρσιν, ἔφαλλεν ἐγγύς ἢ ἔμπροσθεν τῶν μνηστήρων, ἐπί παρουσίᾳ αὐτῶν, Ὀδ. Α, 154. ὡς τό Λατ. coram, πρβ. Wolf Δημ. Λεπτ. σ. 249. ὅθεν, παρ' ἐμοιγε, ἐξαιρ; παρ' ἐμοιγε κριτῇ«, ἔμπροσθεν ἐμοῦ ὡς κριτοῦ, ἔμπροσθεν τοῦ δικαστηρίου μου, τοῦ βήματός μου, Ἡρόδ. 3, 160. Valck. Ἱππ. 324. »παρά τῷ βασιλέϊ«, Ἡρόδ. 4, 65. »Τά παρά τινι«, τά πλησίον τινός εὑρισκόμενα, τά γινόμενα ἐγγύς τινος ἢ ἐνώπιόν του· ἡ περιουσία, ἡ θέσις, ἡ αἱ περιστάσεις τινός, »Παρ' ἑωυτοῖσι«, εἰς τούς ἐθνικούς του, ἐν τῇ πατρίδι του, Ἡρόδ. 1, 105· πρβ. 1, 86. 6, 86. 1· ὅθεν, »παρ' ἐμοί, παρά σοί«, ἀντί ἐμόν, σόν, εἰς τήν δύναμίν μου, εἰς τήν ἐξουσίαν μου, εἰς τήν ἐξουσίαν σου, εἰς τό χέρι μου, εἰς τό χέρι σου π. χ. στέκεται, κ. τ. λ. Ἑρφ. Σοφ. Ο. Τ. 611. ἐν τρόπον παρά Λατ. τό penes me, ἐν χρήσει καὶ ἀντί τοῦ, meum. — 2) ἐνίοτε πρόσκειται μέν ἡ παρά μετά δοτ. καὶ τοῖς κίνησιν σημαίνουσι ῥήμασιν, ἐν τῇ ἐρωτήσει ποῖ; πλήν πολλά σπανίως, καὶ τότε κεῖται ἐν τῇ περιόδῳ ἐκείνη πάντοτε σχέσις τις ἡρεμίας, ἡ ὁποία πρέπει νά προκύψῃ ὡς ἀκολουθία καὶ ἀποτέλεσμα ἐκ τῆς πράξεως, »ὡς παρά Ξεν. Ἀναβ. 2, 5, 27. »Ἔφη χρῆναι ἰέναι παρά Τισσαφέρνει οὐς ἐκέλευσεν, ἔνθα ἐνταῦθα δηλοῦται, ὅτι πρέπει νά ὑπάγωσι πρός τόν Τισσαφέρνην διά νά ὦσιν ἢ μένωσι παρ' αὐτῷ. (πρβ. ἐν, 6.)

Γ'. Μετά αἰτιατ. Α) ἐπί τόπου, πλησίον τοῦ ὁποίου, ἢ πρός τόν ὁποῖον γίνεται κίνησίς τις ἢ πρᾶξις· ὅθεν 1) πλησίον τινός κατά μῆκος, διά τοῦ μήκους τινός, π. χ. »παρά θίνα, παρά ποτσμόν, παρ' ὄχθας«, διά τοῦ μήκους τοῦ αἰγιαλοῦ, τοῦ ποταμοῦ τῆς ὄχθης, κτ., Ὅμ. »παρά τόν Ἀσωπόν«, Ἡρόδ. 9, 15· ἐνταῦθα δέν δηλοῦται μέρος τι μόνον, εἰς τό ὁποῖον γίνεται ἡ κίνησις, ἀλλ' ἡ ἔντασις ἀπό ἑνός εἰς ἄλλο μέρος, ἢ κίνησις διά τοῦ μήκους ἑνός τόπου, κειμένου πλησίον ἄλλου. 2) ἐν χρήσει δέ καὶ ἐπί κινήσεως εἰς τι τέρμα, χωρίς νά φροντίζῃ τις καθ' αὐτό περί τοῦ παρεγγειμένου καὶ παρακειμένου τόπου, ἀπαραλλάκτως ὡς ἤ, εἰς, ἤ ἤ πρός, καὶ συνήθ. μόν ἐπί τοιούτου τέρματος, ἐν τῷ ὁποίῳ κεῖται ἤδη ἡ ἰδέα τῆς ἐκτάσεως, π. χ. »παρά νῆας«, Ἰλ. Α, 347. ἀλλά καὶ ἐπί κινήσεως καὶ διευθύνσεως εἰς ἕν τι διωρισμένον μέρος, ἐξαιρτ. τότε, ὅτε ὁ λόγος δέν εἶναι περί τόπου, ἀλλά περί ἀνθρώπου, π. χ. »εἰστέναι, ἥκειν, ἄγειν παρά τινα, κ. τ. τ.« Ὀδ. Α, 285. Ἡρόδ. 1, 36. 73. 86. 127. 3, 15. 118. 124. Ἀκ. Φιλοστρ. Εἰκον. σελ. 375. »Παρά τοῦτο γέγονεν, ὅως ἐκεῖ κατήντησε. 3) ὡς ἡ παρά, μετά δοτ. ἐπί πράγματος εὑρισκομένου πλησίον ἑνός τόπου, χωρίς νά φροντίζῃ τις καθ' αὐτό περί τῆς κινήσεως εἰς αὐτόν, ἡ ὁποία ὅμως πρέπει νά ἐννοῆται πάντοτε ὡς προγενομένη, ἄρα ἐπί στάσεως ἐν τῇ ἐρωτήσει ποῦ; ἀντί τοῦ, ἐγγύς, πλησίον εἰς τό μέρος, ἐκ πλαγίου, ὡς ἐν Ὀδ. Μ, 32. »Οἱ μέν κοιμήσαντο παρά πρυμνήσια νήοιν· τοιοῦτον καὶ τό ἐν Ἰλ. Γ, 460. Δ, 333. καὶ ἀλλαχοῦ. »Παρά τό τεῖχος«, ἐγγύς, πλησίον τοῦ τείχους. »Κατελείφθη παρά τόν νηόν«, Ἡρόδ. 4, 87. πρβ. 8, 140, 1· 1, 86. 6, 86, 1. Βρ. Ἀριστφ. Βατρ. 1068. »Παρ' ἡμᾶς ἐστιν«, εἰς τήν ἐξουσίαν μας εἶναι, στέκεται εἰς ἡμᾶς. 4) μετά τῆς ἐννοίας, διά τοῦ μήκους τινός, συνέχεται καὶ ἡ ἔννοια πλησίον τινός ἔμπροσθεν, ὅταν θέλῃ νά σημάνῃ τις ἐν τῷ κεῖσθαι ὄχι ὅτι ἐγγίζει τινά τόπον τοιοῦτον, ἀλλ' ὅτι ἀφίνει αὐτόν ἢ ἄλλοτε ἀντικείμενον πλαγίως κείμενον, ὡς ἐν Ἰλ. Χ, 145. Ὀδ. Γ, 172. Δ, 802. καὶ παρά Ξεν. Κ. Π. 5, 2, 29. »Παρά τήν Βαβυλῶνα περιέναι«, πλησίον ἢ ἔμπροσθεν τῆς Βαβυλῶνος διαβαίνειν χωρίς νά ἐγγίζῃ τις αὐτήν, συνήθ. ὅμως 5) τροπ. ἐπί τῆς σημασ. τοῦ μή συντυγχάνειν, μή ἐπιτυγχάνειν, τοῦ ἀποτυγχάνειν, ὅτε τρόπον τινά βιαστικῶς διαβαίνει τις ἔμπροσθεν τοῦ ἀντικειμένου, τό ὁποῖον ἐπροβαλέ τις ἑαυτῷ ὡς σκοπόν, χωρίς νά τό ἐπιτύχῃ, ἡ ὁποία ἔκφρασις ἐλήφθη βέβαια ἐκ τῆς βολῆς τοῦ τόξου· ἐν χρήσει δέ συνήθ. ἐπί μή ἁρμοδίου καὶ καταλλήλου τινός, καὶ δύναται νά ἑρμηνευθῇ κάλλιστα πάντων διά τοῦ, ἐναντίον, π. χ. »παρά μοῖραν«, ἐναντίον τοῦ πρέποντος, τοῦ κοσμίου, παρά τό προσῆκον, Ὀδ. Ξ, 509. »ὀσσάτως, »ὑπέρ μοῖραν«, Ἰλ. Τ, 536. ἀντίκ. τῷ, »κατά μοῖραν«, »κατά τό πρέπον, καθώς ἀπαιτεῖ ἡ κοσμιότης, ἡ χρηστοήθεια, πολλκ. παρ' Ὅμ. »Παρά δύναμιν«, ὑπέρ δύναμιν, ἐναντίον, ἔξω, πέραν τῆς δυνάμεως, ὀλιγώτερον παρ' ὅσον συγχωροῦσιν αἱ δυνάμεις, Ἰλ. Ν, 787. ἀντίκ. τῷ, »κατά δύναμιν«. Παρά τά δίκαια, ἐναντίον τοῦ δικαίου. »παρ' ἀξίαν«, ἐναντίον τῆς ἀξίας, ἀναξίως »παρά τά βέλτιστα«, ἐναντίον τοῦ συμφέροντός του. »Παρά φύσιν«, ἐναντίον τῆς φύσεως. »Παρά μέλος«, ἐναντίον τῆς ὀρθῆς μελῳδίας. »Παρά δόξαν«, ἐναντίον τῆς ἐλπίδος, ἀπροσδοκήτως, ἀλλέως ἤ ὅ,τι ἐστοχάζετό τις. »Ποιεῖν παρά τιν«, ἐναντίον τινός πράγματος πράττειν, πάνυ εὔχρηστον παρά τοῖς Ἀττικ. π. χ. »Εἰδέ τις παρ' ἃ ὁ θεός ἔφυσε ποιεῖ, ἴσως τι καὶ ἀτακτῶν, οὐ θεούς λήθειν«, Ξενοφ. καὶ τό, »Ἀρετῇ αὐτός νικήσας παρά ἃ προσεδέχετο«, Θουκ. καὶ Πλάτ. Πολιτ. 7. »Πῶς ὁή ἔλεγες δεῖν ἀστρονομίαν μανθάνειν παρά ἃ νῦν μανθάνουσι;«, ἀλλέως ὀλ. κατ' ἄλλον τρόπον, κατ' ἄλλην τινά μέθοδον. πρβλ. τό ἀντίθ. κατά, Β'. 4. ὅθεν 6) ἐπέκεινα, ἐκτός, ἔξω ἀπό, παρεκτός, ἐξαιρουμένου, ἢ ὁποία αὐτή σημασ. συμφωνεῖ σχεδόν διόλου τῇ προηγουμένῃ, π. χ. »οὐκ ἔστι παρά ταῦτ' ἄλλα«, ἔξω ἀπό αὐτά, ἐκτός τούτων, σιμά εἰς αὐτά δέν ὑπάρχει πλέον ἄλλο τι, Ἀριστφ. Νεφ. 698. ἔνθα τό ἄλλος κυρίως πλεονάζει, πρβ. Σφ. 1166. Κίρ. 110. οὐμὴν ἀλλά καὶ τό, ἕτερος πλεονάζει πολλκ. ἐπιφερόμενον τῇ παρά. Schaef. Διον. Συνθ. σελ. 117. »Παρά πάντα ταῦτα«, ἐκτός τούτων ὅλων, ἔξω ἀπό ὅλα αὐτά, ἐξαιρουμένων τούτων ὅλων, Οὐλφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 329. — Ἀπαράλλακτοι σχεδόν εἶναι καὶ αἱ ἀκόλουθοι ἐκφράσεις, εἰς τάς ὁποίας ἡ παρά ὀλοῖ ὕψεσιν, ἔλλειψιν, ἐλαττον, ἥττον, ὀλιγώτερον. »Παρά ἓν πάλα σμα ἔδραμε νικᾶν Ὀλυμπιάδα (Ἡρόδ. 9, 33.)«, ἐκτός ἑνός παλαίσματος, δηλ. ἓν πάλαισμα ἔλλειπε διά νά νικήσῃ τό πένταθλον εἰς τούς Ὀλυμπιακούς ἀγώνας. »Παρά τέτταρας ψήφους μετέσχε τῆς πόλεως« μόνον τέσσαρες ψῆφοι ἔλλειπον, ἀλλέως ἐλάμβανε μέρος εἰς τήν διοίκησιν τῆς πολιτείας, Ἰσαῖος περί κλήρ. Πύῤῥ. 37. Becker. »Κίμωνα παρά τρεῖς μόν ἀφεῖσαν ψήφους τῷ μή θανάτῳ ζημιῶσαι, ἀπέλυσαν τόν Κίμωνα, διότι τρεῖς ἔλλειπον ψῆφοι διά νά καταδικασθῇ, ἀλλέως ἐπαιδεύετο μέ θάνατον, Δημ. κατά Ἀριστοκρ. 205. σελ. 688, 25· »Παρ' ἓν βῆμα εὐδαίμων γέγονεν«, παρεκτός ἑνός βήματος ἔγινε εὐτυχής, τουτέστι, μόνον ἓν βῆμα ἔλλειπεν αὐτῷ ἵνα διά νά ἦναι εὐτυχής, Δίων Χρυσοστ. 9. Πέντη δέ ἀντιστρόφως ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. »Μάρκος, θηρίον εἶ παρά γράμμα«, σύ εἶσαι θηρίον ἐκτός ἑνός μόνου γράμματος, δηλ. ἐξαιρουμένου ἑνός γράμματος, τό ὁποῖον σύ ἔχεις παρά πολύ, ἄρκος, Ἰακ. Α. Π. σελ. 695. 7) ἡ παρά ἐν χρήσει πολλκ. καὶ ἐπί συγκρίσεως καὶ παραβολῆς, π. χ. »παρά τά ἄλλα ζῶα«, σιμά εἰς τά ἄλλα ζῶα, δηλ. ὡς πρός αὐτά, παραβαλλόμενος μέ αὐτά. »Αὐτός παρ' ἑαυτόν«, παραβαλλόμενος μέ τόν ἑαυτόν του· καὶ κατά τοῦτο ἑρμηνευτέον καὶ τάς ἀκολούθους φράσεις. α) »παρ' οὐδέν ἐστι (Σοφ. Ἀντ. 35.)«, δέν εἶναί τι νά τό παραβάλῃ τις μέ τοῦτο, θεωρητέον αὐτό ὡς οὐδέν, αὐτό καὶ τό μηδέν εἶναι σχεδόν τό ἴδιον, εἶναι τό οὐδέν »Παρ' οὐδέν ἢ παρ' ὀλίγον ἄγειν, ἡγεῖσθαι, ποιεῖσθαί τιν, νομίζω τι, ἢ ψηφῶ διά τίποτε, διά μικρόν. »Παρά φαῦλον ποιεῖσθαιν, θεωρῶ τι διά φαῦλον, οὐτιδανόν, Valck. diatr. σελ. 9. Α. β) »παρά μικρόν, παρ' ὀλίγον, παρά βραχύ«, ὀλίγον ἔλιπε, ἔλειψε, σχεδόν, μόλις καὶ μετά βίας. »Παρά πολύν πάνυ, λίαν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ« Παρά τοσοῦτον«, τόσον μόνον ἔλλειπεν ὥστε νά... »Παρ' ὅσον«, καθ' ὅσον, ὅσον μόνον ἐπειδή... π. χ. »Παρά τοσοῦτον οὐ κατελήφθη, παρ' ὅσον οἱ διώκοντες τῆς εὐθείας ἐξετράπηταν«, τόσον μόνον ἔλιπε νά μή πιασθῇ, ὅσον ἐπειδή οἱ κυνηγοῦντες αὐτόν ἔχασαν ὀλίγον τόν δρόμον. Ἐν ὅλαις ταύταις ταῖς φράσεσιν ἔστιν εἶδος συγκρίσεως, ἐνυπάρχει τό μᾶλλον ἢ ἔλαττον, τό παράνω ἢ παρακάτω, τό περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον κατά τήν διαφοράν, δι' ὃ καὶ ἡ καθ' αὐτό ἔννοια κρέμαται ἀπό τό προσκείμενον ὄνομα ἢ ῥῆμα. π. χ. »Παρά πολύ ἀμείνων, πολλῷ καλλίτερος. »Παρά πολύ περιγίγνεσθαιν, ὑπερβαίνω κατά πολλά, πολλῷ περισσότερον. »Παρ' ὀλίγον ἔθανεν«, ὀλίγον ἔλ-

λειφθ ν' ἀποθανῇ· καὶ μάλιστα μετὰ τῶν ῥημάτων, ἥκειν, ἔρχεσθαι. «Παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν», Ἰσοκρ. Αἰγίν. «Ἥκοντες παρ' αὐτὰ τοῦ θανεῖν», Ἀριστοτ. Σωκρ. 11. ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. «Παρὰ τοσοῦτον μὲν ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου, τόσον ἐγγὺς κινδύνου κατήντησεν, ὥστε νὰ χαθῇ», Θουκ. τὸ δὲ, παρ' ὀλίγον, σημαίνει καὶ, μόλις καὶ μετὰ βίας, π. χ. «Παρ' ὀλίγον ἀπέφυγον ὀλεθρον», μόλις, ἀπὸ τὴν τρίχα ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον· συντάσσονται δὲ καὶ μετὰ γεν. ἀπεφερομένης, π. χ. «παρὰ πολὺ (σημ. πόρρω) τῆς ἀξίας, τῆς ἐλπίδος, πολλῷ περισσότερον, ἀλλέως ἢ ἀξίζει ἢ ἤλπισέ τις. γ) πολλὰ συνέχεται μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς συγκρίσεως καὶ ἡ ἔννοια τῆς ἐναλλαγῆς, τοῦ διαλείμματος, καὶ τότε ἐξηγεῖται ἐν τῇ συνηθείᾳ διαφόρως. π. χ. «Παρ' ἡμέραν», τὴν μίαν ἡμέραν καὶ, τὴν δ' ἄλλην ὄχι, σημ. κάθε δευτέραν ἡμέραν. «Παρὰ τετάρτην ἡμέραν», εἰς κάθε τέταρας ἡμέρας, Πολύβ. καὶ Δημ. κατὰ Νεαίρ. «Τὴν μὲν ἀνθρωπον ἐλεύθεραν εἶναι, συνεῖναι δ' ἑκατέρᾳ ἡμέραν παρ' ἡμέραν», ἐναλλάξ, ἤγουν τὴν μίαν ἡμέραν εἰς τὸν ἕνα, καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὸν ἄλλον. «Παρ' ἑαυτόν», κάθε δεύτερον χρόνον, Schaef. Λογγ. σλ. 339. καὶ Ι. Βοσ. p. 139. «ἑαυτὸς ἐνικωτὶς παρ' ἑνικωτόν». «Πληγὴν παρὰ πληγὴν ἑκατέρῳ ἐντεινάμενοιν», κτυπῶντας τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον. «Παρ' ἕνα γέροντες καὶ νεανίαι συμπορευόμενοιν», ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, γέροντας καὶ νέους, σημ. πάντοτε ἕνας γέρων καὶ ἕνας νέος ἐναλλάξ. Λουκιαν. «Ἡ δὲ ὄρχησις ἐφήβων τε καὶ παρθένων, παρ' ἕνα χορευόντοιν», σημ. μία παρθένος καὶ νεανίσκος, εἷς καὶ μία, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς κατὰ σειράν. τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. «Ἓν παρ' ἓν ἡμέραν καὶ νύκτα ποιοῦντα», σημ. τὴν ἡμέραν ἔβλεπε καὶ τὴν νύκτα ἔπραττε. δ) ἐνίοτε κεῖται ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς συγκρίσεως ἡ ἔννοια τῆς προτιμήσεως ἑνὸς τινος περισσότερον ἢ τοῦ ἄλλου, καὶ τότε ἐκφράζεται ὡσαύτως διὰ τῆς παρὰ μετὰ αἰτ., ἡ ὁποία τότε κεῖται τρόπον τινὰ δίκην συγκριτικοῦ μορίου, καὶ ἐξηγεῖται κοινῶς διὰ τῆς πρὸ μετὰ γεν. ἢ διὰ τοῦ, περισσότερον ἀπό.., ἢ ἄλλως πως, π. χ. «Παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα ὡς περ θεοὶ οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσιν, πρὸ ἄλλων ζωουργῶν ὄντων, πολλῷ προτιμώτερον ἢ τὰ ἄλλα ζῶα ζῶσιν οἱ ἄνθρωποι ὡς θεοί», Ξεν. Ἀπομν. 1, 4, 14. «Παρὰ τοὺς ἄλλους πονεῖν», κοπιάζειν πλέον τῶν ἄλλων. «Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, ἐπέκεινα τούτων δὲν ὑπάρχει τι καλλίτερον. «Παρ' ὀντινοῦν», πρὸ παντὸς ἄλλου, σημ. πλέον ἢ πᾶς τις ἄλλος, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον, π. χ. «Τοῦτο μέντοι τὸ μάθημα παρ' ὀντινοῦν τοιοῦμαι δεινὸς εἶναι», ἀντὶ τοῦ, δεινὸς ὡς οὐδεὶς, πρὸ παντὸς ἄλλου, Πλατ. Θεαγ. καὶ ἐντεῦθεν τό, «Περὶ ἔλαττον τοῦ δέοντος ἡγεῖσθαί τινα», Πλατ. Πολ. 8. οὐχὶ σπανίως δὲ συνάπτεται καὶ μετὰ τοῦ, ἄλλος ἢ ἕτερος, Πλατ. Φαιδρ. «Οὐδὲ μὴν ποιεῖν τι οὐδὲ τι πάσχειν ἄλλο παρ' ἃ ἂν ἐκεῖνα ἢ ποιεῖ ἢ πάσχειν· ἐντεῦθεν τὸ «Ἀχιλλεὺς τοσοῦτον τοῦ κινδύνου καταφρόνησε παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομεῖναι ὥστε», Πλατ. Ἀπολ. Πρβ. Γ. 6. ε) ὅθεν καὶ σημαίνει, ἐξαιρ παρὰ Γραμμτκ., μίμησιν, π. χ. «παρὰ τὸ Σοφοκλέους παρὰ τὰ Σοφοκλέους κ. τ. τ.», Schaef. Σχολ. Πορ. Ἀπ. Ῥ. 3, 158. Πευτεν. 1, 2, 4. ζ) τροπ. ἐκφράζει αἰτιολογίαν ἀντὶ τοῦ, ἕνεκεν, διά, π. χ. «παρὰ τί; τίνος ἕνεκεν; «παρὰ τοῦτο, τούτου ἕνεκεν. «Παρ' αὐτὸν γίγνεσθαι», ἕνεκεν ἢ δι' αὐτὸν γίνεσθαι. «Ἀθυμεῖν παρὰ τινα», ἕνεκέν τινος, ἢ διά τινα. «Παρὰ τὴν ἐκείνου ἀργίαν», δεῖ, ἢ ἕνεκεν τῆς ἀργίας ἐκείνου. «Παρὰ τί σφαλείησαν; τίνος ἕνεκεν, διατί ἔσφαλον; «Οὐδὲ γὰρ οὗτος παρὰ τὴν αὐτοῦ ῥώμην τοσοῦτον ἐπηύξηται, ὅσον παρὰ τὴν ἡμετέραν», Δημ. Φιλιππ. 7. πρβ. Schaef. Διον. Σινν. σλ. 137. καὶ Jul. orat. p. VI. 11. 9) παρὰ Γραμμ. χρησιμεύει ἡ παρὰ καὶ εἰς τὸ νὰ σημαίνωσι τὴν παραγωγὴν μιᾶς λέξεως ἀπὸ τῆς ἄλλης, π. χ. «Δημοσθένης παρὰ τὸ σθένος· ἡ ψυχὴ παρὰ τὴν φύσιν», Schaef. Σχολ. Πορ. Ἀπ. Ῥ. 2, 624 -Β') ἐπὶ χρόνου πολλῷ σπανιώτερον ἐν χρήσει ἡ πρόθεσις αὕτη, κατὰ πρῶτον παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐπὶ διαρκείας κατὰ τὸν καιρὸν καὶ μετὰ τῆς ἐνοίας πράξεως ἢ περιστάσεως, συμβαινούσης ἐγγὺς ἄλλης τινός, καὶ τότε ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, ἐν διαστήματι, ἐν καιρῷ, π. χ «παρὰ τὸν πόλεμον», ἐν διαστήματι τοῦ πολέμου· ἀλλὰ καὶ δίχ' ἀναφορᾶς εἰς ἄλλην πρᾶξιν, ἀπολύτως, π. χ. «παρ' ὅλον τὸν βίον», δι' ὅλης τῆς ζωῆς, εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς. «Παρὰ πότον, παρ' οἶνον», ἐν ᾧ ἔπινον, εἰς τὸ κρασί, Ἱππ. Ἀ. Π. σλ. 895. συνηθέστερον «παρ' οἶνον», Valck. Κελλ. σλ. 15. 282. Ἐρρ. Σοφ. Ο. Τ. 773. 2), καὶ ὡς ἡ ἐν πρόθ., ἐπὶ μιᾶς μόνης στιγμῆς καιροῦ, χωρὶς νὰ ἐνοῦται διάρκειαν περισσοτέραν, π. χ. «Παρ' αὐτὸν τὸν κίνδυνον», ἐν διαστήματι, τῇ στιγμῇ τοῦ κινδύνου. «Παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα», ἐπὶ ἐπὶ ἐπάνω εἰς τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐγίνοντο ταῦτα τὰ ἀδικήματα· τοιοῦτο καὶ τὸ, «παρὰ κραυγὴν καὶ σάλπιγγα», Ξεν. «Παρ' αὐτὰ τοῦ θανεῖν», ἐν τῇ στιγμῇ τοῦ θανάσιμον· καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. Ὀλ. 1, 160. Πυθ. 9, 95.

Ἡ παρὰ δύναται ἐπιφέρεσθαι τῷ οὐτιστικῷ αὐτῆς καθ' ὅλας τὰς τρεῖς πτώσεις, ὡς τόσον τότε πάσχει ἀναστροφὴν καὶ γράφεται παροξυτόνως παρά, ἐκτὸς εἰμὴ ὅτε ἔχει ἀποστροφὴν, ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 97. Σ, 430.

Δ'. Ἐν χρήσει ἡ παρὰ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ, πλησίον, ἐγγὺς, ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ, πολλ. παρ' Ὅμ., παρὰ τῷ ὁποίῳ τάσσεται διὰ τὴν τιμήσιν διεστραμμένος ἀπὸ τοῦ ῥήματος, μετὰ τοῦ ὁποίου ὅμως πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς σύνθετος π. χ. «Λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκεν», ἀντὶ παρέθηκε, Ἰλ. Τ, 316.

Ε'. Ἡ παρὰ κεῖται πολλ., ἐξαιρ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρόδ., ἀντὶ τοῦ πάρεστι καὶ πάρεστι, τότε δὲ πάσχει ἀεὶ ἀναστροφὴν, π. χ. «Πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοισι, ἀντὶ πάρεστί μοι», Ἰλ. Α, 174. ἐνίοτε δὲ κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ, πάρειμι, Valck. Φοιν. 1490.

Ζ'. Ἐν τοῖς συνθέτοις φυλάττει ἡ παρὰ ὅλας τὰς κυρίας σημασίας της, ἐξαιρ. σημαίνει 1) ἐγγύτητα, π. χ. παρίστημι, παρκάθημαι, παρέκειμαι, παρέζομαι, παρκρεμάννυμαι, ἔτι δὲ καὶ, ἐπίτι, ὡς ἐν Ὀδ. Β, 237. 2) δόσιν, π. χ. παρέχω, παρκάθημαι. 3) διάβασιν ἐμπροσθέντινος ἢ ἐπίτι πέρα, ἐπὶ τόπου, π. χ. παρέρχομαι, παροίχομαι, παρατρέχω· πολλ. δὲ καὶ μεταφορ. α) ἀποτυχίαν, ἀποτυχίαν, παράβασιν, παράβλεψιν, π. χ. παραβαίνω, παράγω, παροράω. β) ἐν γένει, κακόν τι καὶ σφάλερον, π. χ. παρακούω, παρεγγνώσκω, ἤγουν κακῶς, σφαλερῶς ἀκούω, γνωρίζω, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. γ) ἀντίστασιν κατά τινος ὑφεστῶτος, ὅθεν ἐν γένει, ἄρνησιν, ἀκαινοτίαν, π. χ. παρνομέω, παρρήτης, παραίτιος. δ) καὶ ἐπὶ καλοῦ, ὑπεροχὴν, π. χ. παραβάλλω. 4) σημαίνει μεταβολὴν τινος πράγματος, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀλλέως ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἐξ αἰτίας ἄλλου, καὶ τότε ἐξηγεῖται· διὰ τῆς μετὰ ἢ διὰ τοῦ, ἀλλέως, ἄλλως, π.χ. παρόρμω, παρκπείθω, παρκτεκταίνω, παρκυδάω.

(ἡ παρὰ ἔστι πιθανῶς συγγεν. τῷ Λατ. praeter καὶ praeter, καὶ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἕλλ. τὸ α καὶ κατὰ τὰς δύο συλλαβὰς ὡς βραχύ· ὅτε δὲ ἡ τελευταία συλλαβὴ πρέπει νὰ ἐλληφθῇ ὡς μακρὰ, τότε γράφεται, παρά, Ὅμ.)

Πάρα, ἴδε παρά, Γ'. ἐν τέλει, καὶ Ε'.

Παραβαίνω, Μ. -βήσομαι. Παρκκ. -βέβηκα. Μετοχ. -βεβώς, Ἐπ. -βεβηώς. Ἀόρ. β'. παρέβην (βαίνω, ἀνμλ.). κυρίως. Βαίνω, ὑπάγω πλησίον τινός, ἢ ἵσταμαι ἐγγὺς τινος. Παρ' Ὅμ. εὑρίσκεται ἡ λέξις μόνον ὅτι, ἐκατεράκις δὲ κατ' ἐπ. μετοχκ. παρκκ. παρβεβεώς, ἀντὶ τοῦ λογογραφικοῦ παραβάτης (ἐπκ. παραιβάτης), κατὰ πολεμικὴν σημασίαν, ὅστις ἐγγὺς τινος ἐπὶ τῆς δίφρου, ὁ δὲ, πλησίον τοῦ ὁποίου ἵσταται τις, κατὰ δοτ. Ἰλ. Α, 522. Ν, 708. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν κεῖται ὁ παρατάξ. παρέβαστε ἐκ τοῦ ἀρχαίου παραβάτου, Ἰλ. Λ, 104. ὑπῆρχε δὲ συνήθ. ὁ μὲν ἐγγὺς ἑστώς, ὁ ἀγωνιστής, ὁ μαχόμενος, ὁ δὲ ἕτερος (ὁ καθήμενος), ὁ κυβερνῶν τὴν ἁμαξαν· παρὰ δὲ Ἡρόδ. 4, 40. ἀντιστρόφως, «Παρεβέβηκε οἱ ἡνίοχος». 2) συνήθ. ἐγγὺς, πλησίον τινός διαβαίνω, παρέρχομαι, καὶ ἐξαιρ. τροπκ. κατὰ μεταβ. σημασ. α) ὑπερβαίνω, παρέρχομαι, παρατρέχω, Ἀριστ. Οἰκ. β'. 5) «Παρέβη τρεῖς ἡμέρας», παρῆλθεν· ὅθεν ἀντὶ τοῦ, παρατρέπομαι, ἀντιβαίνω, ἀθετῶ, δὲν φυλάττω, καταπατῶ, π. χ. ὅρκους, συνθήκας, κ. τ. τ. ἔτι δὲ, «τινὰ δαιμόνιον», ἀντιβαίνω εἰς τινα τῶν θεῶν, παραβαίνων τοὺς νόμους, ἤτοι ἁμαρτάνω κατ' αὐτοῦ, Ἡρόδ. 6, 13. β) παρατρέχω, παραλείπω, ἀφίνω τι, ἀμελῶ. Πεζ. παρκκ. παραβεβάσθαι, παραβαίνεσθαι, ἀθετεῖσθαι, μὴ φυλάττεσθαι. 3) ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, «Παραβαίνειν εἰς, ἢ, πρὸς τὸ θέατρον», παρρησιάζομαι καὶ ἀπαγγέλλω, κάμνω τὴν παράβασιν (τρόπον τινὰ πρὸς τῷ κυρίῳ μύθῳ τοῦ δράματος), Ἀριστφ. Ἀχ. 629. Ἱππ. 511. Εἰρ. 735.

Παράβακτρος, ὁ, ἡ (βάκτρον), ποιητ. Πλησίον τοῦ βάκτρου, τῆς βακτηρίας· ὁ παρὰ τῇ βακτηρίᾳ, ἢ ἐν τῇ βακτηρίᾳ, μετὰ βακτηρίας ὤν, ἐπιστηριζόμενος εἰς αὐτήν. Εὐριπ. Φοίν. 1564. «Θεραπεύματι παραβάκτροις». οὕτω συνθέτως ἀνάγνωστέον τινές, ἀντὶ τοῦ, ἐγγὺς, πλησίον τῶν βάκτρων, ἢ μετὰ βάκτρων.

Παράβακχος, ὁ, ἡ. (Βάκχος). Ὁ πλησίον τοῦ Βάκχου, ὁ πλησίον τῆς βακχικῆς μανίας ὤν, ἐνθουσιῶν, φρενητικός.

Παραβάλλω, Μ. -βαλῶ. Ἀόρ. β'. παρέβαλον. Παρκκ. —βέβληκα (βάλλω, ἀνμλ.) κυρίως. Πλησίον, ἐμπροσθεν, ἢ παρά τινι ῥίπτω, βάλλω, παρατίθημι, π. χ. τροφὴν εἰς τὸ ζῶον, εἰς τοὺς ἵππους κ. τ. λ Ὀδυσ. Δ, 41. «Πίρ δ' ἔβαλον ζειάων (ἵπποις). Ὀδυσ. Ε, 369. «Παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἴδαρ (ἵπποις). τοιοῦτο καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Κ, 242. (ἔνθα, καθὼς φαίνεται ὁ Ὅμ. χρῆται ἀεὶ τῇ τμήσει.) καὶ ἐντεῦθεν, ἀντὶ τοῦ, δεικνύω τι εἴς τινα κακῶν ἐμπροσθέν του, καὶ οὕτως ἐρέλκω, ἐπάγω, θέλγω αὐτὸν, Δίων Κίστ. «Παραβαλλόμενος ἀρχὴν ἐλευθερίας πρόφασιν Συρακουσίοις». 2) βάλλω πλησίον που, ἐξαιρ. εἰς τοὺς κύβους καὶ εἰς ἄλλα παρόμοια παιγνίδια τῆς τύχης, βάλλω παίζων, κινδυνεύω εἰς τὸ παιγνίδι, κυρίως τε καὶ καταχρηστικῶς. ὅθεν καθόλου, κινδυνεύω τι· ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημασ. πάνυ εὔχρηστον κατὰ μέσ. διάθ.: Meineck. Μένανδρ. σλ. 227. ἴδε καὶ κατωτέρω, 7. πλησίον τινὸς τίθημι, βάλλω, ἤγουν παρομοιάζω, συγκρίνω· βάλλω τι πρᾶγμα πλησίον ἄλλου τινὸς καὶ παρατηρῶ τὴν διαφορὰν αὐτῶν, «τινί τιν», Ἡρ. 4, 198. καὶ πρός τι, «Ἓν ἑνί· καὶ, ἓν πρός ἓν παραβάλλειν», συγκρίνω τὴν διαφορὰν τοῦ ἑνὸς μετὰ τοῦ ἄλλου. 3) ταὐτόν ἐστι τῷ, προστίθημι, ἐπιβάλλω, πλησίον ἢ προσέτι βάλλω, ἐγγὺς φέρω, ἢ πλησιάζω. «Τοῖς ἀμπέλοις κόπρον παραβάλλειν», προστιθέναι, Στράβ. ε. 3. καὶ 6. «Τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππίᾳ παραβέβληται», ἐτέθη, ἢ

ἐβάλλη, εὑρὼν πλησίον τῆς Ἀππίας ὁδοῦ· καὶ ἑτεροῦσιν ζ) καταπίπτω, ἐκπαπτίπτω, ὡς παρακαταβάλλω βάλλω, παραπίδω, παραπίπτω, ὡς ἐνέχυρον δίδω, ἐμπιστεύομαι, παρρέυσομαι καὶ ἀφίνω ἢ δίδω τι εἰς τινα, ὅτινί τινα, Ἡρ. 2, 154. κατὰ μέτ. διάθ. »Παραβάλλεσθαι τὰ τέκνα, ἐμπιστεύεσθαι τὰ τέκνα ἀμοιβαίως, ὅστις εἰς τὸν ἄλλον, Ἡρόδ. 7, 10, 8.–5) πλαγίως ῥίπτω ἢ βάλλω, ἐπὶ τοῦ μέρους κρατῶ, ἔχω, πλαγιάζω, ὑποκλίνω. »Παραβάλλειν τῷ ὀφθαλμῶν, (Ἀριστοφ.) στρέφω καὶ τὰ δύο ὄμματα πλαγίως, εἰς τὸ πλάγιον μέρος βλέπειν, ἀλληθωρεῖν, στραβὰ βλέπειν, πλαγίως, λοξῶς βλέπειν, στρεβλοὺς ἔχειν τοὺς ὀφθαλμούς. »Κεφαλὴν παραβάλλειν» (Πλάτ.), ἀντὶ τοῦ, πλαγίως τείνειν, πρὸς τὸ πλάγιον μέρος ὑποκλίνειν. »Ἐμοῖς λόγοις παράβαλε σὸν οὖς», κλίνον τὸ οὖς σου, σκύψε τὸ αὐτίον σου, ποσταστικῶς ἄκουσον. »Παραβάλλειν τὸ ἕτερον οὖς πλάγιον» (Ξενοφ.) ἐπὶ λαγοῦ, κλίνειν, πλαγίως ῥίπτειν τὸ αὐτίον. »Παραβάλλειν τὸ θυρίον», ἀκουμβίζειν τὴν θύραν, ἤτοι κλείειν. 6) οὐδετ. ἀντὶ τοῦ μέτου, σημτ. 3 - προσπαχουσμ. ἑαυτόν, πλησιάζω ἐμαυτόν, πλησίον ὑπάγω, συνηθ. τινί, ἢ μετὰ τῆς εἰς, Heind. Πλατ. Λυσ. σελ. 203. Ε. »Παραβάλλειν ἑαυτὴν ἀνδρὶ ἀγνῶτι», β) ἐξαιρτ. πλησιάζω ἐπὶ πλοίου ὤν, ἤτοι περαιοῦμαι, πέρην διαβαίνω, διαπεράω, Ἡρόδοτ. 7. 179. »Παράβαλε νηυσὶ δέκα ἐὸν Χειάδουσι· ὁ δὲ Θουκυδίδ. ἀντὶ τούτου, »Ναῦς παραβάλλειν εἰς Ἰωνίαν», εἶπε, μεταβτ. ἀντὶ τοῦ, πορευμένειν, διαπερᾶν. Κατὰ ταύτας τὰς δύο τελευταίας σημασίας λέγεται ἔτι πολλκ. καὶ κατὰ μέτ. διάθ. σπανιώτ. ἀντὶ τοῦ, προσορμίζεσθαι, καταίρειν, ἀράζειν, Πλούταρχ. »Κλεωνύμου παραβάλλοντος εἰς τὰς Θήβας» καὶ Δημοσθέν. »Παραβάλλειν εἰς ἡδονάς», ἐμβαίνειν, προτχωρεῖν. Παρ' Ἀριστοφάν. Βάτρ. 108. κεῖται. »Ὦόπ, παραβαλοῦν· καὶ στίχ. 269. »Παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ». Ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἀκαπαύου, ὅπου ὁ Φώτιος προστίθησι. »Παραβάλλειν κυρίως λέγεται τὸ παῦσαι τὴν κωπὴν τῆς εἰρεσίας». Ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 763. ἔχει »Τὴν ὁκατον παραβάλλουσι», ἔνθα κατὰ τὸν Σχολ. ἑτοίμην ἐποίει. 7) τὸ μέσον, Παραβάλλεσθαι, σημαίνει ἐξαιρέτως τό, βάλλειν ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον, παρακινδυνεύειν, κατατολμᾶν, ῥιψοκινδυνεύειν, ὅπερ ἄλλως, διακινδυνεύειν, καὶ παραρρίπτειν λέγεται. συνήθ. μετὰ αἰτιατ. Ἱστόρ. Ι, 321. »Αἰὲν ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενοι». »Παῖδας παραβαλλόμενοι κινδυνεύωτιν», Θουκυδ. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. γ'. 11. »Παραβαλλόμενοι οὐκ ἴσα, διακινδυνεύοντες, βαλλοντες ἑαυτοὺς εἰς κίνδυνον οὐκ ἐπὶ ἴσῃ ὠφελείᾳ. Ὁ αὐτός λέγει ἔτι »Παραβάλλεσθαι κίνδυνον», καθὼς καὶ »παραρρίπτειν, ἢ ῥίπτειν κίνδυνον· οὕτω καὶ τὸ »Πρὸς κῦμα, πρὸς ῥεῦμα παραβάλλεσθαι», βάλλειν ἑαυτὸν, ἐμβαίνειν εἰς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἢ εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάττης μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του. Ἐντεῦθεν τό, Παράβολος, τολμητίας, τολμηρός, ἀπόκτος. 8) Ἀντὶ τοῦ, ἀπατῶ, ἑρμην. ὁ Σουίδ. τὸ παρὰ Θουκυδ. α'. 133. »Οὐδεν πώποτε αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς βασιλέα διακονίαις παραβάλοιτο», ὅτερ ὁ Στέφανος ἠρμήν· διὰ τοῦ, εἰς κίνδυνον ῥίπτειν, φέρειν. Παρ' Εὐσταθίῳ κεῖται »Παραβαλαίτεροι», ὁ τοὺς ἰδίους ἐτέρους ἀπατῶν· κατὰ ταύτην δὲ τὴν σημασίαν κεῖται καὶ τὸ παρ' Ἡροδότ. Α'. 108. »Μηδέ ἐμέ τε παραβάλῃς, μήτε ἐμὲ νὰ ἀπατήσῃς, μὴ με ἀπατήσῃς.

Παραβάπτισμα, τό (παραβαπτίζω). Ψευδές, νόθον βάπτισμα.

Παραβαπτιστής, οῦ, ὁ, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. β'. α. Ὁ μὴ γνήσιος χριστιανός, νόθος κατὰ τὸ βάπτισμα.

Παραβάπτω, Μ. ἄσω (βάπτω), Πλουτ. Φωκ. 28. Πλησίον, ἢ ἐντευτῷ βάπτω.

Παραβασιλεύω, (βασιλεύω). Πλησίον, ἢ αἰσχρῶς, κακῶς βασιλεύω, β'. Μακκαβ. ε'. 24.

*Παραβασία, ἡ, συνήθ. τύπος ἀντὶ, παραιβατία. πρβ. καὶ τὸ ἑπομ.

Παράβασις, εως, ἡ, (παραβαίνω). Παρέκβασις, παρεκτροπή, τὸ ἔξω τοῦ ὀρθοῦ ἢ τοῦ εὐθέως βάδισμα· παραπάτημα, στραβοπάτημα, παραστράτισμα, παρατρέλισμα, ἁμάρτημα, σφάλμα· καταπάτησις τοῦ καθήκοντος, τῆς συμφωνίας ἢ τῆς ἐντολῆς, παρανομία, ἁμάρτημα, τὸ μὴ φυλάττειν τὴν συμφωνίαν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, παρέκβασις, ἀπομάκρυνσις, Στράβ. α'. 2) μετάβασις, διάβασις, διαπεραίωσις. καὶ, εἴσοδος. 3) ἡ παράβασις, μέρος τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, τὸ ὁποῖον ὁ χορὸς ὡμίλει ἐν ὀνόματι τοῦ ποιητοῦ, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν δύναται νὰ ἦτον ἀναγκαιότατον, διότι εἰς τρεῖς ἐκ τῶν διαμειναῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, τὰς Ἐκκλησιαζούσας, Λυσιστράτην καὶ Πλοῦτον, ἐλλείπει. Ἡ παράβασις δὲν εἶχε κάμμίαν ἀναφορὰν καὶ σχέσιν εἰς τὸ δρᾶμα, καὶ διὰ τοῦτο ὡμοίαζε πολλὰ τὸν πρόλογον τῆς Ῥωμαϊκῆς κωμῳδίας, ἐπεὶς ὅτι παρεμβάλλετο πάντοτε περὶ τὰ μέσα τοῦ δράματος, συνήθ. δὲ ἀμέσως μετὰ τὴν πρώτην χορῳδίαν· συνίστατο δὲ, ὅτε ὑπῆρχεν ἐντελής, πάλιν ἐξ ἑπτὰ μερῶν, τὰ ὁποῖα ὠνομάζοντο, κομμάτιον, παράβασις, μακρὸν (ὃ καὶ πνῖγος ἐλέγετο. Σχολ. Ἀριστφ. Ἀχ. 666.) στροφή, ἐπίρρημα, ἀντίστροφος καὶ ἀντεπίρρημα· καὶ τὰ μὲν τρία πρῶτα μέρη, ὡς καὶ τὸ ἐπίρρημα, ἀπήγγελλεν ὁ χορεύτης, τὴν δὲ στροφὴν καὶ ἀντιστροφὴν ὅλος ὁ χορός, πρβ. Ἡφαιστ. σλ. 131. Herm. elem. doctr. metr. p. 270. Kolster de parabasi. Altona. 1829. (Ἐντελεῖς παραβάσεις διάμειναν εἰς ἡμᾶς ἔτι παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρν. Ἱππ. καὶ Σφ.)

Παραβάσκω, (βάσκω) Ἐπ. ἀντὶ, παραβαίνω, παραβατέω, ἐκ τοῦ ὁποίου ὅμως εὕρηται μόνον ὁ παρατατ. παρέβασκε, Ἰλ. Δ, 104. »Ὁ μὲν νόθος τινιόχευον», Ἀντίφος αὐ παρέβασκεν», ἤτοι ἵστατο πλησίον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς πολεμικῆς ἁμάξης. ἴδε παραβαίνω.

*Παραβατέω. Παραβάτης εἰμί, ἵσταμαι ἢ κάθημαι πλησίον τινός, ἐξαιρτ. ἐπὶ τῆς πολεμικῆς ἁμάξης· συνήθ. ὡς μαχητής, πολεμιστὴς ἵσταμαι πλησίον τοῦ ἡνιόχου, πλὴν καὶ εἰς ἡνιόχος πλησίον τοῦ μαχητοῦ κάθημαι. ποιητ. παραιβατέω, παρὰ τό

Παραβάτης, ου, ὁ, (παραβαίνω). Ὁ παριστάμενος, παρακαθήμενος· ἐν γένει, ὁ σύντροφος, συμβοηθός, συγκοινωνός τινος ἐργασίας, συνεργός· ἐξαιρτ. ὁ πλησίον τοῦ ἡνιόχου ἱστάμενος μαχητὴς διὰ νὰ μάχηται ἀπὸ τῆς ἁμάξης κατὰ τῶν ἐχθρῶν· σπανίως δὲ, ὁ πλησίον τοῦ μαχητοῦ καθήμενος ἡνίοχος (ἁμαξᾶς ποιητ. παραιβάτης, Ἰλ. ἴτως δὲ καὶ παραβάτης, Αἰσχ. Παρὰ Πλουτάρχ. Αἰμίλ. 12. ταύτον τῷ, Ἀμίππος, ὁ ἱππόδρομος παρεπόμενος τῷ ἵππεῖ πεζὸς, ἵν' ἐκείνου πεσόντος, αὐτὸς τοῦ ἵππου ἀναβαίνοις. Παρ' Ἐρατοσθέν. Καταστερισμ. γ'. ταύτον τῷ, καταβάτης. ἴδε καὶ, παραιβάτης. 2) παράνομος, ὁ παραβαίνων τοὺς ὅρκους, τὰς συνθήκας ἢ τὰ πάτρια ἔθιμα, ποιητ. παραιβάτης.

Παραβατικός, ἡ, ὸν (παράβασις). Εἰς παράβασιν (σημτ. 3) ἀνήκων, ὡς »Μέλος παραβατικόν». 2) ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων εἰς παράβασιν, παρεκτροπὴν τοῦ ὀρθοῦ, ἢ διάβασιν.

*Παραβατικῶς, Ἐπίρ. Μὲ παραβατικὸν τρόπον.

*Παραβάτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ παραβάτης. (3)

Παραβατός, ἡ, ὸν (παραβαίνω, 3. α.) Τὸ ὁποῖον παρέβη τις, κατεπάτησεν, ἐδείτησε, ἢ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ παραβῇ νὰ χαλάσῃ, νὰ καταπατήσῃ τις, ποιητ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 585.

Παραβαφής, ές, ὁ, ἡ (βάπτω) = παραλουργής, Ἡσύχ.

*Παραβεβάσθαι καὶ παραβαθῆναι, παθητ. ἀπαρμφτ. παρακ. καὶ ἀόρ. α'. τοῦ παραβαίνω.

*Παραβεβλημένως, ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ παραβάλλω, = παραβολάδην, Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥ. 4, 936.

*Παραβεβυσμένως, ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ παραβύω, Σχολ. Λουκ. Τ. 2. σελ. 322.

*Παραβῆναι, ἀπαρμ. ἀόρ. β'. τοῦ παραβαίνω.

Παραβιάζομαι, Μ. ἀσομαι (βιάζομαι), Μέσ. Ἀπεφ. Μετὰ βίας ποιῶ, ἢ πράττω τι ἐναντίον τῆς φύσεως ἢ τοῦ δικαίου, διαστρέφω τι μὲ βίαν· διαστῶ, ἐμβαίνω που μὲ βίαν καὶ χαλῶ, Πολυβ. 22, 10, 7. ἐν γένει, κατορθῶ τι μὲ βίαν, βιάζω. 2) μεταχειρίζομαι εἰς τι βίαν διὰ νὰ κατορθώσω τι, περίτινος, Πολυβ, 26, 1. 3.

Παραβιάσομαι, ώσομαι, ταύτον τῷ, παραβιάζομαι.

Παραβίας, ὁ. Ποτόν τι ἐκ κέγχρου καὶ κοκκίζης κατασκευαζόμενον, Ἑκαταῖος παρ' Ἀθην. ιβ'. σελ. 447.

*Παραβιασμός, οῦ, ὁ (παραβιάζομαι). Πρᾶξις ἐναντίον τῆς φύσεως ἢ τοῦ δικαίου, βία κατὰ τῆς ὑφισταμένης τάξεως, Πλουτ. 10. σελ. 516.

Παραβιβάζω, άσω (βιβάζω) = παραβαίνω. Παθ. παραβαίνομαι, Σουίδ. κυρίως, Πλησίον, ἢ προσάτι φέρω ἢ βάλλω, τάττω. 2) μετακινῶ, μετατίθημι, μεταβιβάζω, ἀποκομίζω, παρὰ τοῖς Ο'.

Παραβλάπτω, Μ. ψω (βλάπτω). Λίαν βλάπτω, κακοποιῶ, χαλῶ, βλάπτω.

Παραβλαστάνω, Μ.-βλαστήσω (βλαστάνω). φυτρόνω, ἢ αὐξάνω, βλαστάνω πλησίον, ἐγγύς, »Λόχμη ἡμέρος σπέρμασι παραβλαστ.» Πλούταρχ. 2) ἐνεργητ. κάμνω νὰ συστραβῇ τι πλησίον, γεννῶ, παράγω· ἀναβλαστάνω. »Παραβλαστάνειν κακίαις», Θεμίστ. λόγ. λβ'.

Παραβλάστη, ἡ (βλάστη). Παρακλώνιον· παραφυὰς, βλάστημα πλησίον τοῦ ἄλλου, Θεόφραστ. Ἱστ. Φυτ. Α'. 4.

Παραβλάστημα, τό. Τὸ πλησίον τοῦ ἄλλου βλάστημα, βλαστάνον.

Παραβλάστησις, ἡ (παραβλαστάνω). Τὸ πλησίον τοῦ ἄλλου βλαστάνειν. ἔθεν

Παραβλαστικός, ἡ, όν. Ὁ παραβλαστήματα ἐκφύων ἢ πλησίον, προσάτι βλαστάνων.

Παράβλεμμα, τό. Τὸ πλησίον, πλάγιον, διάστροφον, στραβὸν βλέμμα, Πολυδ. β'. 56. ἐκ τοῦ

Παραβλέπω, Μέλ. ψω (βλέπω). Παρεράω, ἐμπροσθεν ἢ ψευδῶς βλέπω, διερχόμενος, ἡμαρτημένως βλέπω, πλαγίως, στραβοβλέπω, λαυθασμένως, ἡμαρτημένως βλέπω. 2) προσποιοῦμαι ὅτι δὲν βλέπω, καταφρονῶ, μετὰ αἰτιατ. ἔθεν

Παράβλεψις, εως, ἡ. Τὸ παραβλέπειν· παρὰ δὲ Πλουτάρχ. καὶ τὸ ἐν τῷ διέρχεσθαι, περὶν ἐμπροσθέν τινος καὶ βλέπειν μέτα εἰς αὐτό.

Παραβλήδην, Ἐπίρ. (παραβάλλω) κυρίως, Ἐγγύς, σιμὰ ῥιγμένα. ἔθεν τροπκ. πλαγίως, παρέργως, ἐν παροδῷ. πρὸς τούτοις· ἀεὶ μέντοι εἰρωνικῶς, ὅθεν »Παραβλήδην ἀγορεύειν (Ἰλ. Δ, 6)α, ὁμιλεῖν μὲ ἰδιοτέραν ὑποβεβλημένην ἀνοφορὰν, μὲ εἰρωνικὸν ἢ κακόηθες, ὑπουλον βλέμμα, παρόρουμα ἢ παράβλεμμα, ὑπούλως, ἀπεναντίας τῆς ἀνοικτῆς, ἁπλῆς καὶ δίχα δολιότητας ὁμιλίας Κατὰ τινας ἐξηγεῖται μὲν, διὰ τοῦ, ἐξ ἀντιβολῆς, ἀπ' ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως

λέγειν, ἤτοι ἀποκρίνεσθαι, πλὴν ἡ πρώτη ἐξήγησις ἐστιν ὀρθοτέρα, πρβ. παραβόλως. Κατὰ μίμησιν ταύτης τῆς ἐν Ἰλ. Δ, 6. ῥήσεως. «Ἑρτομίοις ἐπέεσσι παρκβλήδην ἀγορεύων», ἐγένετο καὶ ἐν Ἤμν. Ἑρμοῦ στίχ. 56. «Ἤβηταί βαλίῃσι παραβόλα κερτομέουσιν», ὅπερ ἑρμηνεύει τὸν, ἀμοιβαίως, ὡς καὶ τὸ παρ' Ὀππιαν. Ἁλ. β'. 113. «Αἰόλα βουλεύουσα παραβλήδην τετάνυσται», ἐκ παραβολῆς καὶ συγκριτικῶς, ἢ παραλλήλως.

Παράβλημα, τό. (παραβάλλω, 1) Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ῥίπτει, βάλλει τις ἐμπροστὰ τινος, οἷον τροφὴ· τὸ εἰς τροφὴν τοῖς ζώοις παρατιθέμενον. 2) τὸ ὁποῖον βάλλει ἢ κρεμᾷ τις ἐμπροστὰ τινος ὡς προφυλακτικὸν σκέπασμα, Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. α'. 22. παραπέτασμα, περίφραγμα, προκάλυμμα, μάλιστα σκεπάσματα, τὰ ὁποῖα κρεμῶντο ἔξωθεν τῶν πλοίων εἰς τὰ πλάγια διὰ νὰ συντείνωσιν ἐναντίον ἄνεμον ἢ ἐχθρικὸν προσβολῶν. πρβ. παράῤῥυμα.

*Παραβλής, ῆτος, ὁ, ἡ. (παραβάλλω). Παράπλητος, παράῤῥυμα, Μανετ. 6, 560.

Παραβλητικός, ἡ, ὸν. Ἀνήκων, ἢ ἔχων κλίσιν, ἢ ἐπιτηδειος, εἰς πρόσθεσιν, ἢ παραβολήν. ἐκτοῦ

Παραβλητός, ἡ, ὸν. καὶ παράβλητος, ὁ, ἡ (παραβάλλω). Τεγμένος ἐμπροστὰ τινος, παρατεθείς, σημασ. 1. 2) ῥιγμένος ἢ βαλμένος παραλλήλως, τὸν ὁποῖον παρέβαλέ τις, ἢ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ παραβάλῃ, νὰ παραθέσῃ τις.

Παραβλύζω, ύσω (βλύζω). Κάμνω τι νὰ βλύζῃ ἐπιγάζῃ, πλησίον ἄλλου χύσω ἐκ ἐκ πηγῆς. 2) ἀποῤῥίπτω ὡς περιττόν, ἀποπτύω, ἐξεράω, (ἢ παρὰ, ἐκφράζει τὸ μὴ κατὰ προαίρεσιν γινόμενον.) τοῦτον μετὰ αἴτ. μέσ., ὅσον καὶ μετὰ γεν. οἴνου, κρεπάλης, Ἑλλ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 340.

*Παραβλώστεω, ἴδε παραμέμβλωκα.

Παραβλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ. (παραβλέπω). Ὁ λοξά, ἤτοι πλαγίως, καὶ στραβὰ βλέπων, ἀλλόσκορος, ὀφθαλμῶν, Ἰλ. Ι, 503. ἀρα = στραβός, λοξός· ἐξαιρτ. ὅτε καὶ οἱ δύο ὀφθαλμοὶ στραβίζουσι πρὸς τὰ ἔνδον, ἐπὶ τῆν ῥίνα. (ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ κλιψὸ ἀπὸ τοῦ κλέπτω.)

Παραβοάω, ῶ, Μ. ήσω (βοάω, ἀνμλ.). Φωνάζω, βοῶ, πρός τινα, μεγαλοφώνως κράζω.

Παραβοήθεια, ἡ. Βοήθεια, ἢ ἐν τοῖ καιρῷ πράξεως, ἐξεργασίας τινός, ἢ ἐν τῇ μάχῃ γινομένη βοήθεια, Πλάτ. παρὰ τό

Παραβοηθέω, ῶ (βοηθέω). Ἔρχομαι εἰς βοήθειαν κατά τινα περίστασιν, βοηθῶ τινα ἐν καιρῷ ἔργασίας, ἢ ἀγῶνος, ἢ μάχης τινός, κ. τ. τ. 2) ἀντίθετον, ἐναντίαν ἐκ διαμέτρου βοήθειαν παρέχω, Πλάτ. Πολιτ. 9. σελ. 572. Ε.

Παραβοήθημα, τό. Βοηθητικὸν μέτρον, βοήθημα κατάτι, Μαθημ. παλ. σελ. 57.

Παραβολάδην, Ἐπίῤῥ. (παραβολή) = παραβλήδην, ποιητ. παρβολάδην. (ε)

Παραβολεύομαι (παράβολος). Κατατολμῶ, ῥιψοκινδυνεύω, εἰς κινδύνους ἐμβαίνω, ὡς καὶ τό, παραβάλλομαι, ἀριθμ. 7. «τῇ ψυχῇ» εἰς κίνδυνον ζωῆς, Ἐπιστ. πρὸς Φίλιπ. β'. 30. ὅπου ἄλλοι, «παραβουλεύομαι τῇ ψυχῇ» ἔχουσι.

Παραβολή, ἡ (παραβάλλω). Τὸ τάττειν ἢ ἵστασθαι πλησίον ἀλλήλων, ἢ θέσις πράγματός τινος πλησίον τοῦ ἄλλου, παράθεσις. «Ἐκ παραβολῆς (νηῶν) μάχεσθαι», Διόδωρ. Σικελ. ιδ' 60. Πολύβ. ιε'. 2. ὁπότε τὰ πλοῖα ἐν τῷ μάχεσθαι ἵστανται πυκνῶς τὸ ἓν πλησίον τοῦ ἄλλου, καὶ ἐντεῦθεν. 2) σύγκρισις, παρομοίωσις, καὶ ἐπομ. ὁμιλία μὲ παραβολάς, παραπλησίων πραγμάτων παράθεσις ὁμοιωματική ἐπὶ σαφηνείᾳ τῶν ὑποκειμένων, Εὐστάθ. «Ἔστι παραβολὴ, νόημα πιστούμενον ἐκ τῶν καθ' ἑκάστην γινομένων τα λεγόμενα, ἢ λόγος διδάσκων καὶ πιστούμενος τὸ ὑποκείμενον ἐκ τῶν εἰωθότων ἀεὶ γίνεσθαι. Λέγεται δὲ παραβολή, διότι τοῖς λεγομένοις παραβάλλει, τουτέστι συγκρίνει καὶ παρατίθησι πράγμά τι γνώριμον εἰωθὸς ἀεὶ γίνεσθαι». 3) τὸ κινδυνεύειν τι, διακινδυνεύειν· τόλμημα, κινδύνευμα. 4) ἐν τῇ ἀριθμητ. ἡ διαίρεσις, ἀντιθ. τῷ πολλαπλασιασμός. 5) ἡ παραβολή, παρὰ Μαθ. εἶδος κώνου τρήματος, σχηματίζον καμπύλην γραμμήν, μία τῶν κωνικῶν τομῶν καμπύλη γραμμή, Ἀραιτ. παρὰ Πλουτ. 22. «Διὰ ἐλεγμῶν καὶ παραβολῶν» ἀφ' οὗ

Παραβολικός, ἡ, όν, καὶ Ἐπίῤῥ.-κῶς. Εἰς παραβολὴν ἀνήκων, ἐπιτήδειος.

Παραβόλιον, τό. νεωτ. τύπος ἀντὶ, παράβολον, ἴδε, παράβολος, 3. καθόλου, παρακαταθήκη.

Παράβολος, ὁ, ἡ (παραβάλλω). Διακινδυνεύων κινδυνεύων τι· ἐπομ. τολμητίας, ῥιψοκίνδυνος, θρασύς, ἀπόκοτος, μὴ ψηφῶν τὴν ζωήν του ἐν τοῖς κινδύνοις, ὁ κινδύνοις βάλλων ἑαυτόν· ἴδε παραβάλλω, ἀριθμ. 7. ἐπὶ προσώπων, καὶ ἐπὶ πράξεων, κινδυνώδης, ἐπικίνδυνος. «Παράβολος ἀγωνίζεσθαι, μάχεσθαι, μὲ τολμηρὸν καὶ ἐπικίνδυνον τρόπον· ὡς καὶ ὁ Ὅμηρ. (ἐν Ἰλιάδ. Ι, 327.) λέγει «ψυχὴν παραβαλλόμενος», τὴν ψυχὴν, τὴν ζωὴν ἐν κινδύνοις καταῤῥοῦν». — «Παράβολος πλεῖν», κ. τ. τ. Meinecke Μένανδρ. τελ. 227. «Παράβολον πρᾶγμα», τὸ κεκινδυνευμένον, ἐπικίνδυνον. «Παρ. ἔργον», Ἡρόδ. 9. 45. ἐντεῦθεν. «Τὸ παράβολον», ἡ τολμηροτάτη ἀπόφασις. Παρὰ Πολυβ. «Ἡ τύχη μεταβιβάσασα παράβολον», ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ἀπροσδοκήτως, αἰφνιδίως, ὡς ἀπὸ τολμήματος, κινδυνεύματος (ἀπὸ καπρίτζιο). 2) παρὰ τοῖς μεταγνωστ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀπεῤῥιγμένος, ῥιγμένος κατὰ μέρος κατεῤῥωγμένος. 3) διανικῶς, παρακατατεθέν· ὅθεν, ἡ τὸ παράβολον, τὰ λεγόμενα succumbentiae, χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐπληρώνετο εἰς τὰς ἐφέσεις εἰς ἀνώτερα δικαστήρια· παρὰ τοῖς μεταγνωστ. ἐλέγετο τοῦτο καὶ παράβολον Boeckh Athen. Staatshaush. 1. σ. 386. καθόλου, ἀσφαλείας δόσις, ἐνέχυρον, παρακαταθήκη. πρβ. παρακαταβολὴ, καὶ παρακαταθήκη, ποιητ. παράβολος.

Παραβομβέω, ῶ. Μ. ήσω (βομβέω), Συνέσ. Διων. σελ. 62. Πλησίον ἢ κατὰ μίμησιν βομβῶ ἢ ἠχῶ. ταὐτὸν τῷ, Προτηχέω.

Παράβορρος, ὁ, ἡ (Βορρᾶς). Ὁ πλησίον, ἢ πλάγιον ἔχων τὸν Βορρᾶν ἄνεμον, Θεόφρ.

*Παραβόσκω, Μ. -βοσκήσω (βόσκω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἢ πρὸς ἐτι βόσκω, ἢ τρέφω.

Παραβουκολέω, ῶ. (βουκολέω) ταὐτὸν τῷ, παραπλανάω. Μὲ πανουργίαν, δόλον, ἐξαπάτην φέρω τινὰ εἰς ὁδὸν ἐκτροπῆς, εἰς παραστράτισμα· δολεύω, πλανῶ, ἀπατῶ, Ὁμόμας παρ' Εὐσεβ. ἐ. 20. Παρὰ Λυκόφρ. 1094. τινὲς ἔχουσι «Παραβουκολίζειν», ὅπου νῦν «Προκολίζειν» κεῖται.

*Παραβουκολίζω, = τῷ προηγ. ἀμφ.

Παραβουλεύομαι τῇ ψυχῇ, Ἐπιστολ. πρὸς Φίλιπ. β'. 30. ταὐτὸν τῷ, παραβολεύομαι, ἀμφ.

Παραβραβεύω, (βραβεύω) κυρίως. Ἐν τοῖς ἀγῶσι, ἢ καθόλου, κρίνω καὶ ἀποφασίζω ὡς αἰρετοκριτὴς ἀδίκως, ἢ κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἄλλου, χατηρεύω, φιλοπροσώπως· ἔτι δὲ φιλοπροσώπως, ἀδίκως καὶ παραλόγως βραβεύω. «Τὴν παραβραβεύουσαν φάραγγα», Θεοφύλακτ. Ἱστορ. β'. 2., ὁ Σουΐδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, διακρίνω, διορίζω.

Παραβραχύ, Ἐπίῤῥ. ἀντὶ παρὰ βραχύ, ταὐτὸν τῷ, παρὰ μικρόν. Σχεδόν, ὀλίγου ἔλειψε, ἴδε παρά, Γ. 7. β.

Παράβυσμα, τό (παραβύω). Τὸ πλησίον τινος τιθέμενον, ἐμβαλλόμενον, ἐνστοιβαζόμενον, ἐμφραττόμενον πρὸς ἀναπλήρωσιν ἐλλείψεως ἢ τρύπας τινός· παραπλήρωμα, μπάλωμα, στουπωμα· ἔμβολον· πάσταλος· ἐμβόλιον, ἐπεισόδιον.

Παράβυστος, ὁ, ἡ (παραβύω). Ἐν μέσῳ ἢ πλησίον τινὸς βεβλημένος, ἀνάμεσα βαλμένος στουπωμένος, μπαλωμένος ὡς παράβυσμα, καὶ καταχρηστ. Τιμόθεος παρ' Ἀθήν. ς. 243. «Ἐὰν μὴ παράβυστός που γένηται Χειρεφῶν», ἐν δὲν χωθῇ ἀνάμεσα πούποτε. 2) συστουπωμένος, συμπυκνωμένος, πυκνός, πάρα γεμάτος, πολλοὶ ὁμοῦ. 3) Παράβυστον, τὸ. διαστήριόν τι ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ ἐδίκαζον οἱ ἕνδεκα, ὅπερ ἔκειτο εἰς παρακάμπτον μέρος τῆς πόλεως, ὅπου ἀηλαδὴ δὲν ἐπύχναζον τόσοι οἱ ἄνθρωποι, Παυσαν. Ἀττικ. 28. «Τὸ μὲν οὖν καλούμενον Παράβυστον ἐν ἀφανεῖ πόλεως εἶναι καὶ ἐπ' ἐλαχίστοις συνιέναι εἰς αὐτόν· ἢ, κατ' ἄλλους, ἐπειδὴ οἱ ἕνδεκα κρυφίως ἐδίκαζον· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, τόπος ἀποκεκρυμμένος, ἢ στενὸς καὶ μὴ βλεπόμενος, παράμερος. «Ἐν παραβύστῳ ποιεῖν», κρυφίως, κεκρυμμένως πράττειν τι. «Εἶθ' ὕστερον ἐρασθεῖσα αὐτοῦ παραβύστῳ», Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν Δ. Ἄρκος. ἀλλ' ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ἀριστοτέλ. Τροπικ. Κ'. α'. 22. «Δικαζόντων ἐνίοτε οἱ ἐρωτῶντες ἐν παραβύστῳ προτιθέντες, ἀ καθ' αὑτὰ προτεινόμενα οὐκ ἂν τεθείη», κεῖται ἀντὶ τοῦ εἰς πλῆθος, κατακόρως, πεπυκνωμένως. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Παράβυστον, λάθρα γινόμενον, ἀποκεκρυμμένον· ἢ μικρὸν κλειδίον, παρατιθέμενον τῷ μεγάλῳ.

Παραβύω (βύω). Πλησίον ἢ πρὸς τὸ μέρος ἐμβάλλω, στουπόνω, παραστριμόνω, μπαλόνω, ἐμφράττω, βάλλω τι ἀνάμεσα εἰς ἄλλο τι, παρεμβάλλω, ἐπεντίθημι. «Παραβύειν τὰ ὦτα», στουπόνειν τὰ αὐτία, Σέξτ. Ἐμπ. (ψ, Λουκελλ. ἐπ' 114.)

Παραβώμιος, ὁ, ἡ (βωμός). Ὁ πλησίον ἢ πέριξ τοῦ βωμοῦ κείμενος ἢ εὑρισκόμενος.

Παραγγελεύς, έως, ὁ (παραγγέλλω). Ὁ παραγγέλλων, μηνυτής, φανερωτής· κατήγορος, ἐνάγων, Γλωσσ. Στεφ.

Παραγγελία, ἡ. Μήνυσις, εἴδησις· παραγγελία, διδομένη τινὶ διὰ νὰ κάμῃ τι, ἐντολή· ἐξαιρτ. στρατιωτικὴ προσταγή· προσταγὴ τῶν αὐθέντων πρὸς τοὺς ὑπηκόους διὰ νὰ ἦναι ἕτοιμοι εἰς ἐκδούλευσίν τινα, μάλιστα στρατιωτικὴν· σύνθημα. 2) ἢ διὰ μηνύσεως καὶ προσταγῆς ἢ ἄλλου τινὸς μέσου σύστασις φατριῶν, ὅπως διὰ τῆς βοηθείας αὐτῶν ἢ ἀριθμοῦ τινος φίλων ἐπιστηριχθῇ ὑπόθεσίς τις εὐριτκομένη ἐνώπιον κριτηρίου, ἢ καταρθωθῇ σκοπός τις ἄλλος ὁποιοσδήποτε. 3) παραίνεσις· συμβουλή, νουθεσία· διδασκαλία· ἴδε παραγγέλλω· παρὰ τό

Παραγγέλλω (ἀγγέλλω). Κυρίως, πλησίον που, ἢ πρὸς τὸ μέρος που, ἤγουν ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον στέλλων μηνύω· καθόλου, εἰδοποιῶ, γνωστὸν ποιῶ, εἴδησιν, ἀγγελίαν δίδω ὁ ἴδιος ἢ διὰ τοῦ κήρυκος, τί τινι, καὶ, τί πρός τινα· ὅθεν, ἐντέλλομαι, κελεύω, προστάζω (δίδω ὁρδινίαν) τί πράττει νὰ γίνῃ καὶ τί οὐχί· παρακινῶ, ἐγκαρδιόνω· καὶ ἐπὶ ζώων, κεντῶ, παροτρύνω, ἵππους, Θέογν. 932. ἐξαιρτ. ἐν πολέμῳ, δίδειν προσταγήν, ἢ σημεῖον εἰς πράξίν τινα, μετὰ τῆς ἀπαρεμφ., Ἡρόδ. 8, 70. 9, 53. καθόλου, ἐπὶ διδασκάλων, γονέων, καὶ φίλων, ἀντὶ τοῦ, διδάσκω, νουθετῶ, ἀναμιμνήσκω, συμβουλεύω, προτρέπω· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον συμβουλεύω νὰ μὴ κάμῃ τίς τι, παραπείθω, εἴργω, ἀπαγορεύω· ἐξαιρτ. α) «Παραγγέλλειν εἰς ὅπλα», κράζειν, προσκαλεῖν εἰς τὰ ὅπλα·

φωνάζειν, ἵνα πιάσωσιν ἅλοι τὰ ἅρματα, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Ὅλοι εἰς τὰ ἅρματα, Ξεν. »Παραγγέλλειν εἰς τὸν κατάλογον ἅπαντας τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, λαλεῖν, κράζειν ὅλους τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν ἤτοι τοὺς ἐπιτηδείους εἰς τὸ νὰ πάρωσι, νὰ πιάσωσι τὰ ὅπλα καὶ νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὸν κατάλογον ὡς στρατιῶται, Λουκιαν. »Στρατιὰν ὡς πλείστην εἰς τὸν πόλεμον παραγγέλλωνα, Ξενοφ. ἀντὶ τοῦ, καταλέγων. »Πολλάκις οὐ παραγγείλας τὴν βοήθειαν ἐποιήσατο«, ὁ αὐτ. ἀντὶ τοῦ, Ἀπροτροπήτως, ἀπροτροπήτως, ἄνευ τινὸς προειδοποιήσεως. »Παραγγέλλειν πρός τινα«, δίδειν εἴδησιν, ἢ φέρειν εἴδησιν πρός τινα, Ξενοφ. Ἀναβ. β) Ἐν τῷ πολέμῳ σημαίνει τὸ, Παραγγυῶν τὸ σύνθημα, δίδειν τὸν μυστικὸν σημαντικὸν λόγον, τὴν παρόλαν, τὴν ὁποίαν ἔδιδε καὶ ἐκοίνωνεν ὁ λαμβάνων αὐτὴν εἰς τὸν γείτονά του συστρατιώτην, imperium per manus tradere, πρβ. παράγγελσις. Ξενοφ. Ἱππαρχ. δ'. 3 καὶ, 9. »Τὰς γεμὴν ἐξαγωγὰς τοῦ ἱππικοῦ ἤττον ἂν οἱ πολέμιοι αἰσθάνοιντο, εἰ ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνοιντο μᾶλλον, ἢ εἰ ἀπὸ κήρυκος, ἢ ἀπὸ γραφῆς. Ἀγαθὸν οὖν καὶ »τὸ πρὸς τῷ διὰ παραγγέλσεως ἐξάγειν, τὸ δεκαδάρχους καθιστάναι, καὶ τοῖς δὲ δεκαδάρχοις πεμπαδάρχους, ἵνα ὡς ἐλαχίστοις ἕκαστος παραγγέλλῃ«, ὁπόταν δηλαδὴ ἡ προσταγὴ δὲν δίδεται μήτε διὰ γραφῆς, ἢ μήτε διὰ τοῦ κήρυκος, ἀλλὰ μόνον διὰ ζώσης φωνῆς πρὸς ἕνα ἕνα. Συνώνυμον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ, παρηγγυῶν, καὶ τὰ ἐκ τούτων τὸ, παράγγελσις, καὶ παρηγγύησις· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, »Παραγγέλλειν τινί«, μετὰ τῆς ἀπαρεμφ., δίδω τινὶ τὸν λόγον εἴ τι, συνομιλῶ μὲ τινα καὶ συμφωνῶ διὰ νὰ κάμωμέν τι, Πλάτ. Φαίδ. 3. »Παρηγγείλαμεν οὖν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς προϊλίσταται«, ἡμεῖς ἐδείξαμεν ἀναμεταξύμας τὸν λόγον, ἤτοι ἐσυμφωνήσαμεν, συνωμιλήσαμεν, διὰ νὰ ἔλθωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν πρωΐ. »Ἐκ τῆς σημασίας τοῦ παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα«, προκύπτει γ) ἡ μεταφορική, ὁπόταν τὰς δημοκοπίας καὶ στάσεις ποιῇ, καὶ ἀχθεὶς ἕνεκα τούτου εἰς τὸ κριτήριον, προσκαλεῖ τοὺς φίλους του εἰς βοήθειαν καὶ προστασίαν του, ἵνα διὰ τῆς παῤῥησίας αὐτῶν λάβῃ ἡ κριτολογία του διανθέντεσιν· καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ὁ Δημοσθ. συνάπτει καὶ τὸ, ἐνοχλεῖν, οἷον »Ἐνοχλεῖν καὶ παραγγέλλειν τινί«· ὅθεν »Παραγγελίαι παρ' αὐτῷ, ὁπόταν τις διὰ τῆς προσκλήσεως καὶ συνάξεως τῶν φίλων του, ἢ διά τινος φατρίας, εἰς τὸ κριτήριον ζητεῖ, πάσχει νὰ δικαιωθῇ, καὶ νὰ ἀποκαλύψῃ ἀπ' αὐτοῦ κάθε ἔγκλημα δημοκοπίας, ἢ στάσεως· ἀντὶ τούτου λέγει ἔτι ὁ Δημοσθένης· καὶ »Παράταξις ἀδικεῖ« ὡς καὶ Πλουταρχ. εἰς Κίμ. κεφ. ὅλου, διὰ τῶν ὁπαδῶν μου ἀγωνίζομαι εἰς ἐπίτευξιν, κατόρθωσίν τινος πράγματος. Ἐν τεύθεν, ἔχει Διον. ὁ Ἁλικ. »Παραγγέλλειν τὴν ἀρχήν«, ἀντὶ τοῦ, Ὑπάγειν ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον, καὶ παρακαλεῖν αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ δόσωσιν εἰς αὐτὸν τὴν ἀρχήν, ἤτοι νὰ τὸν ἀποδείξωσιν ἄξιον ἀρχῆς τινος· ἢ, πάσχειν, ζητεῖν διὰ τῶν φίλων τὴν ἀπόλαυσιν ἀρχῆς τινος· ἢ διὰ μεσιτείας καὶ παρακλήσεως εἰς τοὺς πολλοὺς, καὶ μάλιστα μετὰ πόθου καὶ θερμότητος αἰτεῖν, σπουδάζειν, προσπαθεῖν ἵνα ἀπολαύσῃ τις ἀρχήν τινα· καὶ ὁ Ἀππιαν. τὸ »Παραγγελίαι«, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ πράξει, ὅ ἐστιν, ἢ μὲ ἄδικον τρόπον, διὰ διαφορᾶς καὶ δωροδοκίας, διὰ παρακλήσεως καὶ μεσιτείας τῶν φίλων, ἀπόλαυσις τιμῆς καὶ ἀξιώματός τινος. »Ἐν αἷς ἡμέραις ὑπατίας ἦσαν παραγγελίαιν, κινήματα δηλαδὴ δραστήρια διὰ μέσον πολλῶν ὑποκειμένων, ἵνα δοθῇ ἡ ὑπατεία πρὸς τὸν Καίσαρα. Ὁ Πλούταρχ. εἰς Καίσ. 12. ἔχει τὸ πλῆρες. »Αἰτούμενος δοθῆναι αὐτῷ παραγγέλλειν εἰς ὑπατείαν ἀπόντι, διὰ τῶν φίλων«· καὶ εἰς Κάτ. μικρ. »Γάϊος Μάριος ἀγορανομίαν τὴν μείζονα παρήγγειλεν· αἰσθόμενος δὲ ὅτι λείπεται, τῆς αὐτῆς ἡμέρας τὴν ἐλάττονα μετῆλθε«, ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, ἀρχαιρεσιάζειν καὶ τῷ Γαλ. briguer, καὶ la brigue. ἴδε· ἔτι καὶ παρακελεύομαι· ὅθεν »Ἀντιπαραγγέλλειν τινὶ εἰς τὴν ὑπατείαν«, θερμῶς ἀμιλλᾶσθαι μετά τινος διὰ τὴν ὑπατείαν, ὁπόταν δηλαδὴ ἀμφότερα τὰ μέρη ζητοῦσι, πάχουσι, διὰ τῶν φίλων νὰ λάβωσι τὴν ἀρχὴν τῆς ὑπατείας, Ἀππιαν. »Πομπηΐῳ δὲ εἰς τὴν ὑπατείαν ἀντιπαρήγγειλε Δομίτιος« ὁ) παρ' Ἀππιαν. λέγεται τὸ, παραγγέλλειν, καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς κεχωρισμένης γυναικὸς ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ὅταν αὐτὴ μηνύῃ τῷ ποτὲ ἀνδρί αὐτῆς, ὅτι εἶναι ἐγγαστρωμένη ὑπ' αὐτοῦ· ὅτε δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἀνταποκρίνεται, ὅτι αὐτὴ δὲν ἐγγαστρώθη ὑπ' αὐτοῦ, τότε λέγεται, ἀντιπαραγγέλλειν αὐτῇ. ε) φανερόνω, προμηνύω ἀμυδρῶς, ἐχι σαφῶς καὶ καθαρῶς, τί σκοπὸν ἔχω, Πλατ. πολιτ. γ. στλ. 524. Α. ἔνθα ὁ Στέφ. προσαγγέλλει ἀναγινώσκεσθαι ἤθελε· γίνεται δὲ αὕτη ἡ σημασία καταφανεστέρα παρὰ Πλατ. Πολιτ. 4. στλ. 429. Γ. 442. Γ., ἔνθα δὲν δύναται νὰ ἐνόησεν ὁ συγγρ. κυρίως προσταγήν τινα ἢ παραίνησιν. Παρὰ δὲ Ξενοφ. Ἀναβ. 6, 3, 22. εἰκότως προκρίνεται ἡ ἀνάγνωσις, ἀπαγγέλλουσι, Σιείφερ. ἀφ' οὗ

Παράγγελμα, τό. Εἰδοποίησις, μήνυμα, σύνθημα· ἐντολή, προσταγή· (ὁρδινία)· ἀπαγόρευσις· νουθέτημα, διδασκαλία, συμβουλή, προτροπή· ὅθεν

Παραγγελματικός, ή, όν. Ἐπίρ. παραγγελματικῶς. Εἰς παραγγελίαν, ἢ παράγγελμα ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος· ὁ παραγγέλλων, προτρέπων, νουθετῶν.

Παράγγελσις, εως, ἡ (παραγγέλλω). Τὸ προστάζειν, παραγγέλλειν, εἰδοποιεῖν. 2) τὸ προτρέπειν, συμβουλεύειν, νουθετεῖν, καὶ τὸ μεταπείθειν, ἀπαγορεύειν. 3) Ἐν τοῖς πολέμοις ἐξαιρέτως λέγεται τὸ σύνθημα αὐτό· ἡ δόσις τοῦ μυστικοῦ λόγου εἰς τοὺς στρατιώτας, ἢ, ἡ προσταγὴ (ὁρδινία), ἤτις δίδεται μετὰ τοῦ συνθήματος ἀπὸ πρόσωπον, ἤτοι ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον· ταὐτόν ἐστι τῷ, παρεγγύησις· καὶ ἁπλῶς, προσταγὴ πρὸς τὸ στράτευμα· ἴδε ἐν τῷ, παραγγέλλω.

Παραγγελτικός, ή, όν (παραγγέλλω). Ὁ παραγγέλλων, προστάζων, νουθετῶν, προτρέπων, διδάσκων· ἀναγόμενος εἰς παραγγελίαν.

Παραγένησις, ἡ (παραγίγνομαι). Παρουσία, ὅθεν. »Οὐ παραγένησις« παρ' Ἐπικούρῳ ταὐτὸν ἦν τῷ, ἀποδημία.

Παραγεύω, (γεύω). Πλησίον, ἐγγὺς γεύω, ἤτοι δίδω ἐγγὺς, ἐνταῦθα προσέτι, ἐπιπολαίως νὰ γευθῇ τις, συντάσσ. αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. τροπικ. ἐμπνέω κατ' ὀλίγον τινί τι, τὸν συνεθίζω εἴς τι, π. χ. »Καὶ φωνήματος τὸ θῆλυ παρέγευεν« καὶ ἐτυνήθιζεν ἐν ταὐτῷ τὸ θῆλυ γένος εἰς τὴν ἀνδρίαν καὶ ἀφοβίαν, Πλούταρχ. Λυκ. 14. Μέσ. παραγεύομαι· πλησίον, ἐγγὺς, ἤτοι ἐπιπολαίως ἀπό τινος γεύομαι, ἢ πεῖραν λαμβάνω· καὶ μετὰ γενικ. ταὐτὸν τῷ, ἀπογεύομαι.

Παραγηράω, ῶ, Μελ. άσομαι (γηράω). Παλαιοῦσθαι, καταγηράσκω· ἐξ αἰτίας τοῦ βαθέως γηρατείου ἁπλοῦς, παιδιακὸς γίνομαι, παραφρονῶ ἐξ αἰτίας τῶν γηρατείων, Αἰσχύλ. στλ. 89.

*Παραγίγνομαι, καὶ νεώτ. τύπ. παραγίνομαι (ι), Μ. — γενήσομαι, Ἀόρ. παρεγενόμην (γίγνομαι, ἀνμλ.). Πλησίον ἢ παρά τινι εἶμαι· παρευρίσκομαι, παρών εἰμι· εἶμαι ἡνωμένος μέ τινα, μετὰ δοτ. προσ. καὶ πράγμ. ἐν ταὐτῷ, π. χ. »Καὶ σφὶν παρεγίγνετο δαιτί«, Ὀδ. Ρ, 173. μετὰ δὲ δοτ. προσ. μόνου παρ' Ἡσ. Θ. 429.432,436. ἐπὶ παιδευούσης ἢ εὐλογούσης πλησιάσεως τῆς θεότητος. »Πολλοῖσι παρεγενόμην«, Ἡρόδ. 8, 109. 2) ἔρχομαι προσέτι καὶ ἐγώ, φθάνω που, ἀφίκομαι, ἔρχομαί που, τινί, Θεόγν. 139. καὶ μετὰ τῆς εἰς, Ἡροτ. 2, 4. Pinzger Λυκούργ. 6, 5. στλ. 183. ὡσαύτως καὶ τὸ, πάρειμι.

Παραγιγνώσκω, καὶ νεώτ. τύπ. παραγινώσκω, Μ. — γνώσομαι. Ἀόρ. παρέγνων (γιγνώσκω, ἀνμλ.). Κυρίως, περνῶν ἀπὸ ἐμπρὸς τοῦ δικαίου γνωρίζω ἢ ἀποφασίζω, »τοῦ δικαίου« ἐναντίον τοῦ δικαίου, Φιλοστρ. Σοφ. 2, 27. 2. ὅθεν ψευδῆ καὶ ἐσφαλμένην ἀποφασιν δίδω, κακῶς κρίνω, ἢ ἀποφασίζω, παρεγνωρίζω, Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. α. 17. »Ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστὰς«, παρὰ τὴν γνῶσιν τοῦ δικαίου γινώσκοντες, ἢ πολιτευόμενοι, κακῶς κρίνοντες.

Παραγκαλίζομαι, (ἀγκαλίζομαι). Μέσ. Ἀποθ. Λαμβάνω τι ἐν ταῖς ἀγκάλαις, πέριω τι εἰς τὴν ἀγκαλιάν, Πολυδ. β'. 139. ὅθεν

Παραγκάλισμα, τό. Πᾶν ὅ,τι λαμβάνει, πέρνει τις εἰς τὴν ἀγκαλιάν· ἀντικείμενον τῆς ἀγκαλιάσεως· σύζυγος, σύγκοιτις, παλλακίς, ἐρωμένη, Σοφκ. Ἀντ. 661. (ν-υ-υ)

Παραγκιστρόω, ῶ (ἀγκιστρόω). Βάλλω, πλησίον, ἢ προσετι (προσθέτω) ἀγκιστρον· προμηθεύω μὲ ἀγκίστρι, μὲ ἀγκιστρωτὸν τι σίδηρον, Παθ. εἶναι προμηθευμένον μὲ ἀγκιστρα. »Παραγκιστρωμένα βέλη, τριόδοντες. (Πλούταρχ. προβλ. συμπ. β'. 1. Διόδωρ. Σικ.) βέλη, ἢ τριόδοντες ἔχοντα πρὸς τῇ κορυφῇ καὶ ἀγκιστρα.

Παραγκωνίζομαι, Μέσ. Ἀποθ. (ἀγκωνίζω). Ὠθῶ, σπρώχνω, κουνῶ τι πλησίον μου μὲ τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός, διακρούομαι, μεταφ. ἀποβάλλω ὑπερπτικῶς ἐνεργῆτ παρ' Ἀθην. στ. στλ. 258. »Παραγκωνίζων καὶ σπαργανῶν ἑαυτὸν τοῖς τριβωνίοις« 2) σχηματίζω ἀγκῶνα, γωνίαν ἢ μυχὸν (ἀγκυρότοπον) λιμένος· εἶναι, καμπτὸν ὡς τὸ τόξον, Ἡλιοδ. Ε'. στλ. 235. »Ἀκτὴ παραγκωνισμένη«, ὅθεν

Παραγκωνιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ὠθεῖ, σπρώχνει, κουνᾷ παρέκει μὲ τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός του τοὺς πλησίον αὐτοῦ, ὅσους ἀκουτᾷ, Ἀθην. στ'.

Παραγλύφω, ψω (γλύφω) τὰς σφραγῖδας, Μιμοῦμαι τὰς ξένας σφραγῖδας, ψευδεῖς σφραγῖδας κάμνω, Διόδωρ. Σικ. ὡς τὸ, »Παρακόπτω νόμισμα.«

Παραγναθίδιος, ὁ, ἡ· Ὁ ἐν τῇ γνάθῳ ὤν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γνάθον· ἐκ τοῦ

Παραγναθίς, ίδος, ἡ (γνάθος). Τὸ κομμάτι μιᾶς περικεφαλαίας, ἢ ἄλλου σκεπάσματος κεφαλῆς, τὸ ὁποῖον κρεμάμενον ἕως εἰς τὰ μάγουλα, σκεπάζει καὶ φυλάττει αὐτά, Στραβ. 4, 326.

Παραγναμπτω Μ. άμψω (γνάμπτω). Λυγίζω πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, Ἡσυχ. 235.

Παραγονάτιον, τό (γόνυ). Τὸ μεταξὺ δύο γονάτων διάστημα ἐν τοῖς καλάμοις, καὶ ἄλλοις παρομοίοις, ἔχουσι κόμπους φυτοῖς, Συνέσ. Ἐπιστ. 132. (ᾳ)

Παραγοράζω, άσω (ἀγοράζω) = παροψωνέω, Ἀθην. στλ. 171.

Παραγόρευσις, ἡ (ἀγορεύω), ταὐτὸν τῷ, ἄρνησις, Ἡσύχ.

Παράγραμμα, τό (παραγράφω). Τὸ κατὰ προσθήκην ἢ ἐπὶ προσθήκῃ γεγραμμένον· τὸ πλησίον τινὸς γεγραμμένον, προστεθημένον, προσθήκη, Δημοσθ. 2) τὸ γράφειν γράμμα, ἢ λέξιν τινὰ ἀντὶ ἄλλης τινός, παράδρομης ἕνεκεν ἢ ὀστεϊσμοῦ χάριν, καὶ τὰ τοιαῦτα παιγνίδια τῆς εὐφυΐας ὠνομάζοντο, σκώμματα παρὰ γράμμα, Ἀριστοτ. Ῥητ. 3, 11. 6. Παραδείγματα ἀναφέρει ὁ Loll. Bass. ep. 3. καὶ Ἀμμιαν. ep.

9. καὶ ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ γνωστὸν παίγνιον τῶν λέξεων, Caldius Biberius Nero, ἀντὶ, Claudius Tiberius Nero, Suet Tib. 42. πρβ. Cicer. ad diverg. 7, 32. 4. 3) τὸ νοσεῖν, ἢ μεταβάλλειν γραφήν τινα· ὅθεν

Παραγραμματίζω. Μεταβάλλω γραφήν τινα τάττων ἀντὶ ἑνὸς γράμματος ἄλλο, κάμνω παράγραμμα, ἴδε τοῦτο. 2) τινὰ, περιγελῶ τινα διὰ τοιούτου παιγνίου μεταβάλλων τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματός του, Διογ. Δ. ὅθεν

Παραγραμματισμός, ὁ. Ἡ θέσις γράμματος ἀντ' ἄλλου· ὅταν γράμμα ἀντὶ γράμματος τεθῇ, π. χ. μυρτίνη, βυρσίνη· κόρακος, κόλακος· ἴδε καὶ, παρῳδία.

Παραγραμματίστρια, ἡ· θηλ. ἐκ τοῦ, παραγραμματιστὴρ, ὁ, Νικήτ. Χρον. ιστ'. 3. «παραγραμματίστρια τῆς Ἑλληνίδος φωνῆς· « τραυλίστρια, ἡ τραυλίζουσα εἰς τὰς ἐκγράσεις τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου.

Παραγράμμωσις. Μὲ ἄφεσιν, παρασιώπησιν ἢ μεταβολὴν ἑνὸς γράμματος, Στοβ. Λόγ. μη'. «Παρ. λέγεται, « λέγω διὰ παραγράμματος, θηλ. μεταβολῆς ἢ παραιτήσεως γράμματός τινος.

Παράγραπτος, ὁ, ἡ (παραγράφω). Προσέτι, ἢ πλησίον γεγραμμένος· ταὐτὸν τῷ, παρέγγραφος, Σουίδ.

Παραγραφή, ἡ (παραγράφω). Τὸ πλησίον, ἢ προσέτι παρά τινι γεγραμμένον, ἢ προσγεγραμμένον σημεῖον, δι' οὗ κάμνει τις κάμμιαν σημείωσιν, παρατήρησιν· ὅθεν β) κριτικὸν ἢ γραμματικὸν σημεῖον τῆς ὑποστιγμῆς καὶ διαστίξεως, Ἀριστοτ. Ῥητ. γ'. 8. «Δεῖ δὲ καὶ θέλην εἶναι τὴν τελευτὴν, οὐ διὰ τὴν παραγραφὴν, ἀλλὰ διὰ τὸν ῥυθμόν.« ἐξαιρτ. σημεῖόν τι, ὅτι ἡ περίοδος ἐτελείωτεν· γ) καὶ σχῆμά τι λόγου, σύντομος ἐπανάληψις (ἀνακεφαλαίωσις) τοῦ προηγουμένου πρὶν ἢ μεταβῇ τις εἰς ἄλλο ἀντικείμενον· ἢ κατ' Εὐστάθ. σχῆμα λόγου καταστατικὸν ἐννοίας ἐν ἐπιλόγοις· χρώμεθα τούτῳ τῷ σχήματι, ὅτε συμπληρώσαντες τὰ ᾠθάσαντα, ἐπὶ ἑτέραν διήγησιν μετοβαίνομεν. Ὁ Πλάτ. Λόγ. ξη'. καλεῖ τὸ β'. Interductum librarii Ὁ Ἰσοκράτ. περὶ Ἀντιδ. οὕτω λέγει. «Ἀρξάμενος ἀπὸ παραγραφῆς, ἀναγνῶθι τὰ περὶ ἡγεμονίας,« ἐκεῖθεν δηλ. ὅπου ἐγὼ ἐσημείωσα τὴν ῥῆσιν, ἀπὸ τὸ σημεῖον τοῦ παραγράφου. Ὁ Ἁρποκρατ. ἀναφέρει ἐξ Ὑπερίδ. «Οὐδὲ μέχρι παραγραφῆς,« ἀντὶ τοῦ, μέχρι τινὸς ὅρου ἢ ὡρισμένου χρόνου, μέχρι προθεσμίας, ἕως τῆς διορίας. 2) ὅ,τι γράφεται εἰς τὸ περιθώριον πρὸς ἐξήγησιν ἢ διόρθωσιν τοῦ κειμένου· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, σελίδες, διὰ τοῦ τὰ ἐν τοῖς βιβλίοις μεταξὺ τῶν παραγραφῶν· οὕτω καὶ Φώτιος ἐν Λεξ. ἐντεῦθεν καὶ β) μεταβολὴ ἢ ἐπιδιόρθωσις γραφῆς τινος. 3) ἐξαίρεσις, ἐκβολὴ, ἀπόκρουσις τοῦ κατηγορουμένου, κατὰ τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας εἰς τὸ κριτήριον. ἢ ἀντιλογία, ἢ ἔγγραφος παράστασις, ἣν ὁποίαν ὁ ἐναγόμενος κάμνει ἐπὶ κριτηρίου ἐναντίον τοῦ ἐνάγοντος καὶ κατηγόρου του, ἀγωνιζόμενος ν' ἀποδείξῃ ὡς μὴ ἔχουσαν τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν τόπον καὶ χώραν καὶ ἔσομ. μὴ δεκτὴν, exceptio. Φώτ. «παραγραφὴ, δίκη λεγομένη ὑπὲρ τοῦ μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην, μηδὲ ἀγωνίσασθαι, τὴν εὐθυδικίαν·« ἢ κατὰ τὸν Οὐλπιαν. εἰς Δημοσθ. περὶ Παραπρ. «Διαφέρει δὲ ἡ μετάληψις Παραγραφῆς, καθ' ἣ ἡ μὲν παραγραφὴ παντελῶς ἐκβάλλει τὴν κρίσιν, ὅτι οὐ δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν ἀγωνίζεσθαι· ἡ δὲ μετάληψις οὐ πάντως ἐκβάλλει τὴν κρίσιν, ἀλλὰ μεταλαμβάνει, ὅτι ἄλλως εἶδει αὐτὴν γενέσθαι·« ἢ κατὰ Πλάτων. «Γίνεται παραγραφὴ, ὅτ' ἂν εἰς ἀπολογίαν ἐλκόμενος νόμος προβάλλεται, καθ' ὃν φησὶ δεῖν μὴ ὑποκεῖσθαι κατηγορία.« Ἐγράφετο δὲ οὕτω. «Παραγράφομαι πρὸς τὸν δεῖνα τὴν δίκην μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι, ὡς ἀφεθέντος τοῦ δεῖνα τῶν ἐγκλημάτων ἐμέ.« 4) τὸ πρὸς παραβολὴν προσγεγραμμένον, καὶ ἡ παραβολὴ, σύγκρισις, Διόδωρ. ἴδε καὶ, παραγράφω.

Παραγραφικός, ἡ, ὸν. Εἰς παραγραφὴν, σημα. 3. ἀνήκων· ὅθεν «Παρ. ἀγών,« constitutio translativa παρὰ Κικερ. de Invent rhet. 1, 8. παραίτησις, ἀπόκρουσις, ἀπόῤῥιψις τοῦ ἀγῶνος, τὸ μὴ δέχεσθαι. «Λόγος παραγραφικός,« ὁ λόγος τοῦ κατηγορουμένου, ἐγκαλεσθέντος εἰς τὸ κριτήριον, ὁπόταν παντελῶς ἀποβάλλῃ τὴν κατηγορίαν καὶ λέγῃ, ὅτι δὲν δύναται νὰ τὴν δεχθῇ τὸ κριτήριον, ὅτι οὐ δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν ἀγωνίζεσθαι, κ. τ. τ.

Παραγραφίς, ίδος, ἡ. Ὄργανον γραφικὸν, διὰ γράφιμον, Πολυδ. καὶ παρὰ τοῖς, Ο'.

Παράγραφος, ἡ. προσυπακ. γραμμὴ (παραγράφω), Πλησίον γεγραμμένη, γραμμή τις εἰς τὸ περιθώριον βραχεῖα, στιγμὴν τινα κατὰ τὸ ἄκρον ἢ κατὰ τὸ μέσον ἔχουσα, συνήθης εἰς τὴν παλαιὰν Κωμῳδίαν καὶ Τραγῳδίαν, δι' ἧς ἐσημειοῦτο καὶ ἐφανερόνοντο τὰ μέρη τοῦ χοροῦ καὶ τῆς παραβάσεως (Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 514.), ἅπερ ἀντεστοίχουν πρὸς ἄλληλα καὶ ἐνίοτε διεκόπτοντο διὰ τῆς μεταξὺ ὁμιλίας τῶν ὑποκριτῶν. 2) ὡς σημεῖον ὑποδιαστολῆς καὶ διαστίξεως πεῖθαν. = παραγραφή. Καὶ ἴσως ἐστήμαινε καθόλου τὴν τῶν σελίδων γραμμὴν, δι' ἧς ἐδιαιροῦντο αἱ στῆλαι (τὰ κατεβατὰ) τῶν σελίδων γραφῆς τινος. 3) Οἱ νεώτεροι ἔλεγον, παράγραφος, ὁ· τὸ ὄργανον ἐκεῖνο, δι' οὗ ἐσημείωναν τὰς γραμμὰς ἐπὶ τὸν χάρτην, διὰ νὰ γράψωσιν ἔπειτα ἐπ' αὐτῶν τὰς ᾠδὰς, ὅστις καὶ Κανὼν, ἐλέγετο, Σουίδ. καλεῖσθω οὖν οὕτω καὶ τὸ παρ' ἡμῖν, χάραξ, καὶ, χαράκιον, λεγόμενον. Παρ' ἡμῖν λέγεται παράγραφος, τὸ ἐν ἀρχῇ ἑκάστης νέας περιόδου τοῦ λόγου τασσόμενον σημεῖον οὗ τινος καὶ τὸ σχῆμα οὕτως ζ. ἔχει, μετά τινος ἀριθμοῦ, ἢ καὶ ἀριθμὸς ἁπλῶς.

Παραγράφω, Μέλ. (γράφω). Προσέτι ἢ ἐγγὺς πλησίον γράφω, προσθέττω. «Ἢ πατρὸς ἄλλου σαυτὸν παραγράφειν·« ἄλλου τινὸς πατρὸς τὸ ὄνομα ὄπισθεν τοῦ σοῦ ὀνόματος γράφειν, Δημοσθ· ὅθεν «Παραγεγραμμένος,« ὁ μὴ κατὰ τὸν νόμον τοῖς πολίταις τεταγμένος. β) μιμοῦμαι ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Γραμμ., Schaef. Σχολ. παρ' Ἀπ. Ῥ. 3, 158. 876. πρβλ. παραφράζω, δ. 2) Παραγράφομαι «τὴν γραφὴν·« ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, γραφὴν, ἀποκρούω, ἀποβάλλω, οὐ παραδέχομαι τὴν κατηγορίαν μου, ἀποδεικνύω ἐπὶ κριτηρίου, ὅτι δὲν ἔχει τὸν τόπον της, ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ τὴν δεχθῶ, Ἰακ. Φιλοστρ. imag. σελ. 722. κτλ. πρβ. παραγραφή, ἀριθ 3. ὅθεν παρ' Ἡσυχ. παραγράφεται ἀποβάλλεται. ἐντεῦθεν τὸ «Ἀγών, λόγος παραγραφικός· καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐνεργ. «παραγράφειν τοὺς δανειστάς·« παρακρούομαι, μὲ δολιότητα ἀπατῶ καὶ ἀποφεύγω τοὺς δανειστάς μου. 3) ἐν τῷ ἐνεργ. παρὰ τοῖς μεταγεν. καὶ τελειόνω, εἰς τέλος φέρω, ὅπερ ἄλλως καὶ, περιγράφω, λέγεται, μεθ' οὗ καὶ συχνάκις συγχέεται, Πολύβ. γ'. 30. «Τὰ μὲν γὰρ πρὸς Ἀντίγονον καὶ Φίλιππον ὑμῖν ὑπάρχοντα φιλάνθρωπα παρεγράφη·« κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν κεῖται ἔτι καὶ τὸ παρ' Ἰωσήφῳ ἐστ'. 11. «Παραγραφὴ κακῶν. ἔτι τὸ, δυσπαράγραφος, ἀντὶ τοῦ, ἀτελεύτητος, ἄπειρος, ὅθεν

Παραγράψιμος, ὁ, ἡ. Ἐναντίον τοῦ ὁποίου δυνατὸν παραγράψασθαι, εἴτουν, ἄστατον, μὴ ἔχον τὸν τόπον του, ἀποβλητέον, ταὐτὸν τῷ, ἀπόῤῥιψιμον, Σέξτ. Ἐμπ. ζ'. 170.

Παράγυμνος, ὁ, ἡ (γυμνός). Ὁ πλησίον, ἢ ὁ πρὸς τὸ μέρος, ἢ ὀλίγον μόνον, σχεδὸν γυμνός. ὅθεν

Παραγυμνόω, ῶ. Μὴ ὀρθόν τινα τόπον, μέρος γυμνόνω, ἢ γυμνόνω τι εἰς μὴ ὀρθὸν τόπον ἢ μέρος. 2) πλησίον, ἐγγὺς γυμνόνω, ἀποκαλύπτω, ξεσκεπάζω. τροπ. κάμνω φανερὸν, φανερόνω, δηλοποιῶ, κηρύττω λόγον, Ἡρόδ. 1, 126. 8, 19. ἔπος, ο, 44. ὅθεν

Παραγύμνωσις, ἡ. Γύμνωσις μὴ ὀρθοῦ, ἢ εἰς μὴ ὀρθὸν τόπον, μέρος. 2) ἢ ἐγγὺς, πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον γύμνωσις.

Παραγύρω, ἐπίῤῥ. (γῦρος), παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. διαμπερὲς, ἐπί τινος κυκλικῆς κινήσεως, ὅπου κάθε περιστροφὴ ἐγγίζει, ἔτωθεν ἢ ἔξωθεν, τὸν πλησιέστερον αὐτοῦ προγεγραμμένον κύκλου.

Παράγω, μέλ. ἄξω (ἄγω, ἀνμλ.). Πλησίον, πρὸς τὸ μέρος, πλαγίως, ἢ ἔμπροσθέν τινος, ἢ εἰς τι ἄγω, φέρω. «Παράγειν εἰς τὸ μέσον, εἰς τὸν δῆμον· ἔτι δὲ, παράμερα φέρω τι διοικῶν, καὶ ἐπὶ στρατεύματος, κάμνω αὐτὸ, παρατεταγμένον ὄν, νὰ περάσῃ ἔμπροσθέν μου πλαγίως· ὅθεν α) παραστρατίζω τι, κάμνω νὰ μὴ πάῃ τὸν ἴσιον δρόμον, βάλλω εἰς ἄλλην διεύθυνσιν, ἀλλέως διοικῶ, διευθύνω· μεταβάλλω· «μοίρας« Ἡρόδ. 1, 91. τὸ δὲ «Παράγειν χῶρον, φέρω τριγύρω ἑνὸς τόπου, ἔσομ. ἀπάγω, ἀπομακρύνω ἀπό τινος τόπου, Ἡρόδ, ᾳ. 158. ἀμφ. ἀνάγν. β) ἀπατῶ (ξεπλανῶ)· ἐκβάλλω τινὰ ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, παρὰ φύσιν ἢ παρὰ τὸ ὀρθὸν ἄγειν, πλανῶ, παρεκτρέπω, ἠθικῶς ἢ μή, Πλάτ. «Παράγειν ἀναπείθοντας,« Πλουταρχ. «Τοὺς δὲ στρατιώτας τὴν δωρεὰν μὴ κομιζομένους, ἐν ἀρχῇ μὲν ἐλπὶς παρῆγεν, ὡς εἰ καὶ μὴ τοσοῦτον, ἀλλ' ὅσον Νέρων ἔδωκεν, ἀποδώσοντες·« «Μισθοὺς παρ.«, διαφθείρω, Σοφκ. Ἀντ. 294. Κορακῆ Λυκουργ. 21, 3. εὐχρ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. κατὰ μεσοθέσ. Ἀετ Πλάτ. Πολιτ. 2, 8. 2) φέρω, ἄγω πλησίον, ἢ προσέτι, ἢ μέσα που, εἴς τι· καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ὕδατος, φέρω τὸ νερὸν διὰ τοῦ αὐλακίου εἴς τι μέρος, «Παράγειν τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον«. συνθ. εἰς χεῖρόν τι, κακόν τι, Θέογν. 404. β) κρυφίως εἰσάγω, παρεγείν ἔσω, Ἡρόδ. 5, 20. 3) Ἀπό τινος ἐκφέρω, ἐκβάλλω· ὅθεν τὸ, Παράγομαι, παρὰ Γραμματ. ἐπὶ λέξεων, αἵ τινες ἐκβαίνουσι, προκύπτουσιν ἢ ἔχουσι τὴν ἀρχὴν τῶν ἀπό τινος ἄλλης πρωτοτύπου. 4) «παραγειν ἑαυτὸν ἔν τινιν, εὐφραίνομαι εἴς τι. ὡς παρὰ Πλουτάρχ εἰς Σόλ. 3. καὶ πρβλ. συμπ. γ'. 6. «Παράγειν ἑαυτὸν ἐν τῷ σχολάζειν·« ἀντὶ τοῦ, εὐφραίνεσθαι, φέρειν ἑαυτὸν εἰς σχολὴν, εἰς τέρψεις, καὶ διατριβὰς τοῦ καιροῦ (ἐγλεντίζειν), ὡς τὸ Γαλ. S' amuser, καὶ Ἰταλ. divertirsi. 5) ἀμετβτ. διαβαίνω, περνῶ ἔμπροσθέν τινος· προσέρχομαι, ὑπάγω καὶ ἐγὼ ἐκεῖ· ἐξαιρτ. ἐπὶ στρατεύματος, στρατεύει παρατεταγμένον· περνῶν ἔμπροσθέν τινος παρατεταγμένον (défiler). ἀφ' οὗ

Παραγωγή, ἡ. Τὸ ἐγγὺς, πλησίον, ἢ ἔμπροσθεν τινὸς ἄγειν· ἐξαιρτ. α) ἡ ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ δρόμου παρεκτροπὴ, ἐκβολὴ, ἀπάτη, ἀποπλάνησις, Δημοσθ. «Ἀπάτης παραγωγὴ·« Ἡρόδ. 6, 62. β) κίνημα τῆς φαλάγγος εἰς τὸ πλάγιον, ἐκ πλαγίου, ἀντίθετος τῇ ἐπαγωγῇ, Σχ. Δημ. Ῥείτκ. 2) ἡ τῶν λέξεων ἀπὸ τῆς πρωτοτύπου ἐκβολὴ, καταγωγὴ, καὶ ἐξαιρέτως ἀπό τινος ἡμαρτημένου, ἢ διεφθαρμένου σχηματισμοῦ· καὶ ἡ ἐπέκτασις λέξεως διὰ προσθήκης συλλαβῆς ἐντέλει. Κατὰ τὸν Εὐστάθ. ἐπιτηδεύθη ἡ παραγωγὴ τῶν λέξεων διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἐνδειαν. β) παθ. παρεκτροπὴ, ἐξαίρεσις ἀπὸ τοῦ κανόνος, διαφορὰ, ὡς π. χ. ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Α'. 142. καλεῖ, Παραγωγὰς, τὰς διαφόρους παρεκτροπὰς τῆς Ἰωνικῆς διαλέκτου. «Γλῶσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὗτοι (οἱ Ἴωνες) νενομίκασι, ἀλλὰ τρόπους τέσσερας παραγωγέοντα· πλανοῦς, ἐπειδὴ οὗτοι οἱ τρόποι τοῦ λέγειν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνίστανται εἰς τὰς διαφόρους κλί-

σεις τῶν τελευταίων συλλαβῶν τῶν λέξεων. γ) παρεκτροπὴ ἐκ τοῦ νόμου, παράβασις αὐτοῦ Πλάτ. 3) τὸ παρελαύνειν ἐν στρατεύματι, ἤτοι παρεῖξιν αὐτὸ παρατεταγμένον ἔμπροσθέν τινος.

Παραγωγιάζω, Ζητῶ τὸ κουμέρκιον διὰ τὰς ὅσας πραγματείας περιῇ τις ἢ ἐκφέρει, αἰτ. προσ. ἀπό τινος, Πολύβ. δ'. 46. «Παραγωγιάζειν τοὺς εἰς τὸν Πόντον πλέοντας,» ἀπὸ τῶν εἰς τὸν πόντον πλεόντων πλοίων φόρον τινὰ ἀπαιτεῖν, παραγώγιον λαμβάνειν· παρὰ τό

Παραγώγιον, τό. (παραγωγή) καὶ ἄλλως διαγώγιον τό. Φόρος, τελώνιον, τὸ ὁποῖον πληρόνουσι τὰ ἐμπροσθεν ἢ διά τινος τόπου πλέοντα πλοῖα διὰ τὸ πέρασμα, ἢ διὰ τὸ ἐλεύθερον τῆς διά τινος τόπου μεταχομίσεως, περάσματος τῶν πραγματειῶν, τὸ παρ' Ἰταλοῖς Transito λεγόμενον, καὶ παρὰ Γάλ. Passavant. Πολύδ. 9, 30. λέγεται καὶ τὸ τελώνιον διὰ τὴν ἐκφορὰν τῶν πραγματειῶν.

Παραγωγίς, ίδος, ἡ. Μέρος τῆς πρὸς ἐξίμων βελῶν μηχανῆς, βοηθοῦν εἰς τὴν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταχόμισιν αὐτῆς, Φίλ. Μαθημ. σελ. 76.

Παραγωγός, ὁ, ἡ (παράγω). «Τῆς ἐκκλησίας παραγωγός,» Χαρίτ. γ'. ἀ. 20. φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν φέροντα εἰς τὰς συναθροίσεις τὰς παραγγελίας. Ὁ πλησίον, ἐγγύς, πλαγίως, ἔμπροσθεν φέρων, ἄγων, ὁδηγῶν· ὅθεν ὁ παρεκτρέπων, πλανῶν, ἀπατῶν. β) παθ. παράγωγος, πλανεθείς. 2) παράγων, σχηματίζων ἀπὸ πρωτοτύπου τινός. καὶ ἐξαιρέτως ὁ κατά τινα ἡμαρτημένον, ἐσφαλμένον τρόπον παράγων, ἐκβάλλων τὴν λέξιν ἀπὸ τινος πρωτοτύπου. β) παθ. παράγωγος παραχθείς· ἐξαιρ. κακῶς, ἡμαρτημένως παραχθείς, ἢ παραγόμενος. «Ὀνόματα παράγωγα,» τὰ ἀπὸ πρωτοτύπων λέξεων παραγόμενα· οἷον· κάθαρμα, ἀπὸ τοῦ καθαίρειν, λόγος, ἀπὸ τοῦ λέγειν, κυλιχνίς, ἀπὸ κοῦ, κύλιξ, κ. τ. τ. 3) ἀμτβτ. διαβαίνων ἔμπροσθεν, καὶ ἐπὶ στρατεύματος, στρατεύων ἔμπροσθέν τινος παρατεταγμένον.

* Παραγώγως, ἐπίρρ. τοῦ παράγωγος. Κατὰ παραγωγήν.

* Παραγωνίζω. Ὀλίγον πρὸς γωνίαν κλίνω, μικρὸν γωνιώδης εἶμαι, κάμνω γωνίαν τινά, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. σ'. 16.

* Παραδαίνυμι, Μ. — δαίσομαι (δαίνυμι, Ἀνμλ.) Δειπνῶ παρά τινι, δοτ. προσ. ταύτὸν τῷ, παραδειπνέω. «Ταῖς παρεδαίσατο Περσεύς,» Σιμμίας παρὰ Τζέτζ. Χιλ. ζ. 144. περ αἷς ὁ Περσεὺς ἐδείπνησεν, ἔφαγεν.

Παραδακρύω, (δακρύω). Παρά τινι ἢ πλησίον δακρύω, συνδακρύω, τινί, Λουκιαν. (τὸ Ὕψιλον ἐν μέν τῷ ἐν ἐστ. καὶ παραπατ. ὡς ἐπὶ τοπλείστον, βραχὺ κατὰ δὲ τοὺς λοιποὺς χρόνους σεὶ μακρόν.)

Παραδαρθάνω, Μ. = δαρθήσομαι. Ἀόρ. παράδαρθον ποιητ. παρέδραθον, (δαρθάνω, ἀνμλ.). Πλησίον ἢ παρά τινι κοιμῶμαι ἢ συγκοιμῶμαι, τινί, Ὀδ. Ψ. 88. «Παραδραθεῖν φιλότητι,» Ἰλ. Ξ, 163.)» συγκοιμηθῆναι. (Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ποιητ. ἀορ.)

Παράδειγμα, τό (παραδείκνυμι). Ἀπόδειξις, πρωτότυπος εἰκών, τὴν ὁποίαν βλέπων τις μιμεῖται αὐτήν, τύπος, ξόμπλι, Ἡρδ. 5, 62. λέγεται καὶ ἐπὶ πράγματός τινος, τὸ ὁποῖον εἶναι παρόμοιον ἄλλῳ τινί, περὶ οὗ ὁ λόγος, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκλαμβάνεται πρὸς ἀπόδειξιν ἢ ἐπικύρωσιν ἢ πρὸς βεβαίωσίν τινος λεγομένου ἀναφερομένη μαρτυρία ἐκ συγγραφέως τινός. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. 2. «Πίστεις δὲ τὰς πίστεις ποιοῦνται διὰ τοῦ δεικνύναι, ἢ παραδείγματα λέγοντες·» ὁ Σχολ. Ἑρμογ. περὶ εὑρέσ. γ'. «Παράδειγμα ἐστίν, ὡς Ζήνων φησί, γενομένου πράγματος ἀπεμνημόνευσις εἰς ὁμοίωσιν τοῦ νῦν ζητουμένου· καὶ ἐν τῷ περὶ Ἐγχειρημ. αὐτόθι. Διαφέρει δὲ ἡ παραβολὴ τοῦ παραδείγματος, ὅτι τὸ μὲν παράδειγμα ἐξ ἱστορίας λαμβάνεται, ἡ δὲ παραβολὴ ἄνευ ἱστορίας καὶ ἀόριστος ἐκ τῶν γιγνομένων·» ἡ Ἐπιπαραδείγματος,» μετ' τρόπον παραδείγματος, παραδειγματικῶς· ὅθεν

Παραδειγματίζω, παρὰ Πολυβ. μετὰ Αἰτιατ. Ὡς παράδειγμα ποιῶ τινα· ἵστημι, βάλλω αὐτὸν ὑπὸ τὴν ὄψιν τῶν πολλῶν εἰς παράδειγμα· ἐξειρέτως λέγεται, ὅταν ἐπ' ἐγκλήματι δημοσίως τιμωρῆταί τις, διὰ νὰ βλέπωσιν οἱ ἄλλοι καὶ νὰ σωφρονίζωνται· ὅθεν, παιδεύω, τιμωρῶ, ἐπιτιμῶ, λοιδορῶμαι· ἔτι δὲ ταύτὸν τῷ, διατρίζω, χλευάζω, περιγελῶ τινα· ὡς τὸ χυδαϊκὸν «ἐμπαίζω τινὰ ματκαράνα». ὅθεν

Παραδειγματικός, ἡ, ὸν. Ἐπίρ. — κῶς. Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις ἢ παράδειγμα, ἢ νὰ προξενήσῃ, νὰ δώσῃ παράδειγμα, ἀπόδειξιν, ἢ χλεύην καὶ περιγέλειον, ἁνήκων εἰς παράδειγμα.

Παραδειγματισμός, ὁ (παραδειγματίζω). Τὸ παραδειγματίζεσθαι, ἡ πρᾶξις, ὁπόταν δίδεται δημόσιόν τι παράδειγμα, καὶ ἐξαιρέτως τῆς τιμωρίας, πρὸς σωφρονισμὸν τῶν ἄλλων· καὶ ἑπομένως 2) χλεύη, περιγέλειον, ἐντροπή, κ. τ. τ.

Παραδειγματώδης, ες, ὁ, ἡ (παράδειγμα, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ παραδείγματος, ἢ τοῦ παραδειγματισμοῦ ὤν.

Παραδειγμάτωσις, ἡ, ταὐτὸν τῷ, παραδειγματισμός.

Παραδείκνυμι, καὶ, παραδεικνύω, Μέλ. ξω (δείκνυμι) Ἐγγύς, πλησίον τίθημι, βάλλω καὶ δεικνύω· ἄρα α) βάλλω τὸ ἴνα τιμᾷ τοῦ ἄλλου διὰ νὰ ἴδω τὴν διαφορὰν ἑκομ. παραβάλλω, συγκρίνω, «Παραδεικνύειν αὐτὰ τοῖς Ἀπολλωνίου,» Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλ. στ'. ἀ. 1. β) βάλλω ὑπ' ὄψιν τινός, παραστήνω· καὶ ἑκομ. κάμνω. γ) βάλλω τι, φέρω καὶ δεικνύω ὡς ἀπόδειξιν, ἀποδεικνύω. δ) βάλλω, φέρω τι, ὡς παράδειγμα, τύπον, ἢ εἰκόνα καὶ δεικνύω, ὡς παράδειγμα προτίθημι προβάλλω, Πλάτ. Νομ. 8. σλ. 829. Ε. ἐξαρτ. πρὸς ποινήν, ἢ καταισχύνην, ε) δεικνύω, ἢ βάλλω εἰς θέαν κοινὴν πρᾶγμά τι κατεσκευασμένον, 5) βάλλω τι ὑπ' ὄψιν τινός, ἤτοι παρίστανω αὐτὸ καὶ τὸ ἐγχειρίζω, παραδίδω. Ξενοφ. Ἑλλην. Β. ἀ. 9. «Παρέδειξεν αὐτῷ πάντας τοὺς φόρους· οἱ αὐτῷ ἴδιοι ἦσαν. τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Κεφ. β'. γ'. 8. «Οὗς αὐτῷ Κῦρος παρέδειξεν εἰς τὸν πόλεμον,» παρέδωκεν. Ὁ Πλούταρχ εἰς Λύσ. 9. ἐξέφρασε ταύτην τὴν φράσιν διὰ τοῦ «Τοὺς φόρους ἀπέδειξε τῶν πόλεων λαμβάνειν ἐκείνου·» ὁ δὲ Διόδωρ. Σικελ. ιγ'. 10.). σαφέστερον. «Τοὺς φόρους τούτῳ τελεῖν συνέταξεν.» ζ) ἐπὶ χρημάτων, διορίζω τινὰ, ποῦ νὰ πληρωθῇ, νὰ λάβῃ ἀργύρια, assigner.

Παραδειπνέω, ῶ. Μ. ήσω (δειπνέω). Πλησίον που τρώγω, παρά τινι δειπνῶ, παρ' ἑτέρῳ τινὶ τρώγω, συντρώγω, ὅθεν καὶ ὡς τό, παρασιτέω, παράσιτος εἰμί. Παρ' Ἀθήν. σελ. 423. κατὰ μέτ. διάθετ. «Παραδεδειπνημένος δ' εἴρηκε·» καὶ «Παραδεδειπναμένοι παῖδες πάλαιν·» Παθ. παραδειπνηθῆναι, ἀποστεροῦμαι τοῦ δείπνου, χάνω αὐτόν, ὡς παρὰ Θεοφρ. Χαρ. Ἡ'. «Παρεδειπνήθησαν, ὑστερήθησαν τῆς τραπέζης.

Παραδείπνια, τά. Παραφάγια, Πορφ. ἀποχ. 3, 20. «Ζωμοῦ καὶ παραδειπνίων ἀφθονίαν, καὶ ἄλλων ἐξωχωρισμένων τινῶν φαγητῶν, τὰ ὁποῖα φέρονται εἰς τὴν τράπεζαν ἐκτὸς τῶν συνεδισμένων.

Παραδειπνίς, ίδος, ὁ, ἡ· παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 113. ταὐτὸν τῷ, παράσιτος.

* Παραδεισάριος, ὁ, = κηπουρός, Ἡτυχ.

Παράδεισος, ὁ· λεξ. Περσικὴ, (ἥτις κατὰ τὸν Φώτ. ἐν Λ. Φαρδαιδί, λέγεται) καὶ σημαίνει κυρίως τόπον τινὰ μεγάλον κατάφυτον δένδρων καὶ περιφραγμένον, εἰς ὃν φυλάττουσι καὶ ζῶα ἄγρια διὰ κυνήγιον, καθὼς γίνεται δήλον παρὰ Ξενοφ. ἐν τῇ τοῦ Κυρουπαιδ. Α'. γ'. 14. καὶ Α'. δ'. 5. καὶ Ἑλλην. Δ'. α'. 14. «Παραδείσους δένδρων καὶ θηρίων μεστοὺς·» καὶ Ἀναβ. Α. β. 7. «Καὶ παράδεισος ἦν μέγας ἀγρίων θηρίων πλήρης, ἃ ἐκεῖνος ἐθήρευεν ἀπὸ ἵππου, τὸ παρὰ Γάλ. Parc. Ἔτι δὲ ταύτὸν ἐστὶ τὸ Κῆπος, τόπος κατάφυτος δένδρων καρποφόρων καὶ ἀνθοφόρων, εἰς ὃν εἰσερχόμενοι οἱ ἄνθρωποι διατρεβάζουσι τὸν καιρὸν μετ' εὐφροσύνης, καὶ τοὺς περιπάτους ποιοῦνται. Ξενοφ. Οἰκον. δ'. 13. «Κῆποι—οἱ παράδεισοι καλούμενοι, παντῶν καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν μεστοί, ὁπόσα ἡ γῆ φύειν ἐθέλει καὶ ἐν τούτοις αὐτὸς (ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν) τὰ πλεῖστα διατρίβειν·» ὁ Ξενοφ. Αὐτοθ. §. 21. περιγράφων τὸ ἐν Σάρδεσι τοῦ Κύρου Παράδεισον λέγει. «Ὡς τὰ δένδρα αὐτοῦ καλὰ ἦσαν, οἱ ἴσον δὲ περφυτευμένα, ὀρθοὶ δὲ οἱ στίχοι τῶν δένδρων, εὐγώνια δὲ πάντα καλῶς, ὀσμαὶ δὲ πολλαὶ καὶ ἡδεῖαι,» ὅπου παρατηρητέον τὸ «Ὀρθοὶ στίχοι τῶν δένδρων,» τὸ ὁποῖον ἐκφράζει τὸ παρὰ Γάλ. Allée, λεγόμενον, ἀντιστοιχεῖ δὲ καθόλου τῷ Τουρκ. Μπαχτζέ, ἢ Μπαχτζέ καὶ τῷ τῆς συνηθ. Εὔμορφον περιβόλιον. Παρὰ Χριστιανοῖς λέγεται μεταφυτικώτερον καὶ ὁ τόπος, ἔνθα διάγουσιν αἱ τῶν δικαίων ψυχαί, ὡς παρὰ τοῖς παλαιοῖς αἱ τῶν Μακάρων νῆσοι. καὶ τὰ Ἠλύσια πεδία, ἴδε Ἠλύσιον.

* Παραδέκομαι, Ἰων. ἀντὶ, παραδέχομαι.

* Παραδεκτέος, α, ον, καὶ

Παραδεκτός, ὁ, ἡ. Τὸν ὁποῖον ἠδέως ἐδέχθη, ἢ δέχεται τις· προσδεκτός, εὐάρεστος παρὰ τό

Παραδέχομαι, ξομαι, Ἰων. παραδέκομαι (δέχομαι, ἀνμλ.). μέσ. Ἀποθ. Δέχομαι, λαμβάνω, Ἰλ. Ζ, 178. 2) ἀναδέχομαι, πέρνω ἐπάνω μοῦ τι. ἡμάχην, πέρνω τὴν μάχην, τὴν ὁποίαν ἄρχησεν ἄλλος, ἐπάνω μου καὶ τὴν ἐξακολουθῶ, Ἡρόδ. 9, 40. 3) ἐγκρίνω τι, στέργω, δέχομαι ὡς ὀρθόν, καλὸν ἢ ἔχον τὸ κῦρος, ἢ τὸν τόπον του, ἀποδέχομαι.— Παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. εὔχρηστον καὶ ὡς παθ. ὁ δὲ παθ. ἀόρ. παραδεχθῆναι, ἐν χρήσει κατὰ παθ. σημασίαν.

* Παραδέω, Μ. δήσω (δέω). Πλαγίως δέω ἢ στερεόω, Ἀθην. 5. σελ. 208. Β.

Παραδηλόω, ῶ (δηλόω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ κατ' αὐτὸν τὸν ἴδιον καιρὸν δηλόω, φανερόω, ἢ σημαίνω, μηνύω, ἐκφαίνω, λέγω, (μὴ γνωστόν τι), ἢ ἐγκαλῶ, προδίδω, ὅθεν

Παραδήλωσις, ἡ. Ἡ κατ' αὐτὸν τὸν ἴδιον καιρὸν δήλωσις, φανέρωσις, σημασία, κ. τ. λ.

Παραδιαζευγνύω, καὶ παραδιαζεύγνυμι, Μ. -ζεύξω (ζεύγνυμι, ἀνμλ.). Ἐγγὺς ἀλλήλων βάλλω διαχωρίζω· ἢ διαχωρίζω τὰ πλησίον ἑνός μετὰ τοῦ ἄλλου βεβλημένα, ἢ ἱστάμενα πράγματα· καὶ κακῶς, διαζευγνύω, ὡς παρὰ Γαλλίῳ ἐστ'. 8. κεῖται «Πρόβλημα παραδιεζευγμένον», ὅπου αἱ προτάσεις οὐκ εἰσὶ διεζευγμέναι, κεχωρισμέναι καὶ ἀλλήλοις ἀντικείμεναι, ἀλλὰ μόνον φαίνονται, ὅτι τοιουτοτρόπως κεῖνται. ὅθεν

Παραδιαζευκτικός, ἡ, ὸν. Ὁ παραλλήλως, πλησίον ἀλλήλων τιθεὶς καὶ διαχωρίζων· ὁ κακῶς ἢ ἀχρείως διαζευγνύων, χωρίζων. «Παραδιαζευκτικὸς σύνδεσμος,» λέγεται ὁ μὴ τῶν δύο τὸ ἓν δεχόμενος, ὅπερ ἴδιον τοῦ διαζευκτικοῦ, καὶ τοιοῦτόν ἐστι, κατὰ Πορφύριον, τὸ μόριον ἢ ἐν τούτῳ τῷ στίχῳ. «Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι,» ἤτοι, «καὶ ἐμὲ ἀπολέσθαι,» ὅρα Εὐστάθ. αὐτόθι.

Παραδιάζευξις, ἡ. Ἡ πλησίον τοῦ ἑνὸς μετὰ τοῦ ἄλλου θέσις ἢ στάσις τῶν πραγμάτων καὶ διεχώρισις· τὸ διαχωρίζειν παράλληλα πράγματα· ἢ διαχώρισις καὶ διάκρισις πραγμάτων ὁμοίων ἀλλήλοις φαινομένων, καὶ διάζευξις.

Παραδιαιτάομαι, (διαιτάω), ὡς ἀποδ. Παρά τινι συνήθως τρέφομαι, ζῶ, Σουίδ.

Παραδιακονέω, ῶ (διακονέω). Παρά τινι εἰμὶ καὶ διακονῶ αὐτῷ, μετά δοτ. Ἀριστοφ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑπηρετῶ.

*Παραδιαλλάττω, ἐν ἴσῳ τῷ, διαλλάττω. Παραλλάσσω, Ἱεροκλ.

Παραδιαπτέλλω (στέλλω), ταὐτὸν τῷ, παραδιαζευγνύω. ὅθεν

Παραδιαστολή, ἡ, = παραδιάζευξις. Διαχώρισις, ἐκχώρησις καὶ διάκρισις πολλῶν ὁμοιοφαινομένων πραγμάτων· σχῆμα Ῥητορ. Rutil. Lupus, 4. σελ. 15.

*Παραδιατάσσομαι, Ἀττ. -τάττομαι (τάττω), μέσ. ἀποδ. Διατάττω ἄλλεως, ἀλλάττω, ἀλλοιῶ, μεταβάλλω, π. χ. τὴν κατάστασιν τῆς πολιτείας, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. Λόγ. 37.

Παραδιατριβή, ἡ (διατριβή). Ματαία καὶ ἀνωφελὴς ἀσχολία, διατριβή· τὸ καταγίνεσθαι ματαίως ἐπί τι, μάτιος κόπος, Ν. Δ.

Παραδίδωμι, μέλ. -δώσω (δίδωμι). Παρέχω, ἐγχειρίζω, εἰς χεῖρας δίδω ἢ ἀφίνω τι, καὶ τὸ λαμβάνει ἄλλος (κάμνω τεσλίμι, Τουρκ.). »Παραδίδωμι τὴν ἐπιστολήν«, δίδω τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὰς χεῖρας. Δημοσθ. »Τὸν ἵππον παραδίδωμι τῷ ἀναβάτῃ«, Ξενοφ. Δίδω τι εἴς τινα κατὰ χεῖρας, ἢ δίδω τι εἰς τὴν ἐξουσίαν ἢ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, παραδίδω τὸ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ μου εἰς τὴν ἐξουσίαν ἄλλου, ἐγκαταλιμπάνω, ἐξαιρ. εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἐχθροῦ, Ἡρόδ. 9, 87. καὶ ἐντεῦθεν ἔπειτα ἀντὶ τοῦ, δίδω ἢ ἀφίνω τι μετὰ θάνατον εἴς τινα ἐκ τῶν ἐμῶν. Δίδω τι μακρότερα, μεταδίδω ἐπὶ διδασκαλιῶν, λόγων, ὅ ἐστιν, ἀφίνω διὰ ζώσης φωνῆς ἱστορίαν τινὰ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, μακρότερα λέγω, ὅ ἐστι, λέγω τι εἰς ἄλλους καὶ οὕτω δι' ἑνὸς εἰς ἄλλου στόμα διαδίδεται ὁ λόγος εἰς πολλοὺς, ἐπὶ ψηφῶν, μύθων, διηγήσεων· ἔτι δὲ, συγχωρῶ, ἐπιτρέπω τινί τι, Ἡρόδοτ. 5, 67. 7, 18. μετὰ τῆς ἀπαρμφ. παρ' Ἡροδ. 6, 105. 9, 78. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, πωλῶ, καὶ, προδίδω, παρὰ Ξενοφ.

Παραδιηγέομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι (διηγέομαι), μέσ. ἀποδ. Πρὸς τοὺς ἄλλους, ἐν τῷ μεταξὺ, κατ' εὐκαιρίαν, ἐν παρόδῳ, παρέργως, ἐν ταὐτῷ (πρακτικά) ἢ ἔξω τοῦ προκειμένου διηγοῦμαι, ἀναφέρω, ἐκτίθημι, ἐξηγῶ, προσθέτω, Ἀριστοτ. Ῥητορ. γ'. »Παραδιηγεῖσθαι ὅσα εἰς τὴν τῶν πρακτῶν φέρει«, ὡς ἐν παρόδῳ διηγεῖσθαι· οὕτω καὶ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς βίον Ὁμήρ. »Συντόμως ἐν ἄλλοις τόποις παραδιηγήσεται«, ὅθεν

Παραδιήγημα, τό. Ἡ ἐν παρόδῳ διήγησις πράγματός τινος, ἥτις κυρίως δὲν ἀνήκει εἰς τὸν σκοπὸν, εἰς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ

Παραδιήγησις, ἡ. Τὸ ἐν παρόδῳ διηγεῖσθαι· ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, παραδιήγημα, ἢ ἔξω τοῦ προκειμένου διήγησις, ἢ κατὰ τὸν Ἀνώνυμ. ἐν Ῥητ. »Ἡ πρὸς τὸ χρήσιμον τοῦ ὑποκειμένου λόγου ἔξωθεν προστιθεμένη καὶ παραλαμβανομένη διήγησις ἐν τρόπῳ ἀφηγήσεως«.

Παραδιοικέω, ῶ (διοικέω). Ἐγγύς, ἢ μετά τινος ἄλλου διοικῶ, Πλουτάρχ. 2) κακῶς διοικῶ, Συνεσ.

Παραδιόρθωμα, τό (διόρθωμα). Ἡμαρτημένον καὶ ἐσφαλμένον διόρθωμα, Πορφύρ. ἐδε Ὁμηρ. Κεφ. Η'.

Παραδιόρθωσις, ἡ (διόρθωσις). Ἡ διὰ συγκρίσεως καὶ παραβολῆς πρὸς ἄλλο ἢ διὰ γινομένης μεταβολῆς διόρθωσις, Πλούταρχ. 2) κακή, ἤτοι ἡμαρτημένη, μὴ προσήκουσα διόρθωσις.

Παραδιώκω, μέλ. ώξω (διώκω). Πλησίον, ἐγγὺς ἢ κατὰ πόδας διώκω, ἐπιδιώκω, Διονυσ. Ἁλικαρν.

Παραδοκέω, ῶ, μέλ. -δόξω (δοκέω, ἀόριστ.). Σφαλερά, ἢ ἀνάποδα δοξάζω· συνήθ. ἀπροσώπ. »παραδοκεῖ μοι«, μοί φαίνεται ὡς μὴ ὀρθόν πως, ἀνάποδον, διεφορετικὸν ἀφ' ὅτι εἶναι· ἔχω γνώμην ἢ ἰδέαν οὐχ ὀρθὴν, σφαλερὰν· κάμνω σφαλερὰν ἀπόφασιν, κρίσιν, Ξενοφ. Πολ. Ἀθην. γ'. 1. »Ἐπειδὴ δὲ παρέδοξεν αὐτοῖς· ὅπου ἄλλοι, »Ἐπειδὴ περ δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς«. ἂν λοιπὸν ἡ πρώτη ἀνάγνωσις εἶναι ὀρθὴ, σημαίνει, ἐπειδὴ δὲ αὐτοὶ ἀπό τινος ψευδοῦς, ἤτοι μὴ ὀρθῆς γνώμης ἀπεφάσισαν ποτέ.

Παραδολεσχέω, ῶ (ἀδολεσχέω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀδολεσχῶ, Πλούτρχ. 8. σλ. 53α.

Παραδοξάζω, μέλ. άσω (παράδοξος). Παράδοξον ποιῶ, κάμνω τι ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ, εἰς θαυμασμὸν καὶ ἔκπληξιν βάλλω, παρὰ τοῖς Ο'. οἵτινες ὅτι ἔχουσι καὶ

Παραδοξασμός, ὁ. Παράδοξον πρᾶγμα, θαῦμα, ἀντικείμενον τοῦ θαυματμοῦ.

Παραδοξία, ἡ (παράδοξος). Τὸ θαυμάζειν ἐπί τι παράξενον πρᾶγμα. 2) αὐτὸ τὸ ἴδιον παράδοξον, ἀνέλπιστον, ἀσυνήθιστον πρᾶγμα, Στράβ. ἀ. σελ. 11. καὶ 78α.

Παραδοξολογέω, ῶ (παραδοξόλογος). Παράδοξα, θαυμαστὰ καὶ ἀπίστευτα λέγω, διηγοῦμαι. ὅθεν

Παραδοξολογία, ἡ. Λόγος, διήγησις παραδόξων πραγμάτων, Αἰσχίν.

Παραδοξόλογος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις διηγεῖται, λέγει παράδοξα πράγματα.

Παραδοξονίκης, ου, ὁ (νικάω). Νικητὴς παρ' ἐλπίδα, ἐπί τινος, ὅστις ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐνίκησε καὶ εἰς τὴν πάλην καὶ εἰς τὸ παγκράτιον, Πλουτ. Σύγκρ. Κίμ. §. 2. »Τὰ πλεῖστα διακρουόμενα τὰς ἀπ' ἀγκύστρου βολὰς ὥσπερ ἀδοξήματι παλαισμάτων«, ὅπου ἀναγνωστέον, »Ὡς παραδοξονίκας παλαίσματιν«, ἴδε ἐν τῷ, παράδοξος.

Παραδοξοποιέω, ῶ. Παραδοξοποιὸς εἰμι, παράδοξα πράγματα, θαύματα πράττω. ὅθεν

Παραδοξοποιία, ἡ Τὸ παραδοξοποιεῖν, κάμνειν παράδοξα πράγματα· καὶ, θαυματούργημα, θαυμάτιον ἔργον, παράδοξος πρᾶξις.

Παραδοξοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ παράδοξα ποιῶν, θαυματοποιός.

Παράδοξος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. —δόξως (δόξα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐναντίον τῆς συνήθους, καὶ κοινῆς γνώμης, δόξης, θαυμαστόν, ξεχωριστόν τι, θάμβος καὶ ἔκπληξιν προξενοῦν, ἀπίστευτον, ἀπροσδόκητον, παρὰ δόκησιν λεγόμενον ἢ γινόμενον, ἀνέλπιστον, παράξενον, ἐν γένει, τὸ παρὰ δόξαν ὄν, ἐπὶ καλοῦ τε καὶ ἐπὶ κακοῦ· ὅθεν »Παραδοξότατα«, ἐπίρ. καθ' ἕνα πολλὰ παράδοξον, παράξενον καὶ ἀνέλπιστον τρόπον, ἀπροσδοκήτως. »Παραδόξως ἀπαγγεῖλαι«, ταὐτὸν τῷ, παραδοξολογῆσαι. Εἰς τὰ στοιχεῖα τῆς Ῥητορικῆς τοῦ κυρίου Φορτουνατιανοῦ, ἥτις εὑρίσκεται ἐν τοῖς συγγράμματι τοῦ Αὐγουστίνου, κεῖται. Παράδοξον — Tametsi quidam parum diligenter graece loquentes, peradoxa pro his, quae sunt bonae opinionis accipiunt, unde vulgo etiam Olympionicos et caeteros victores sacrorum certaminum paradoxos vocant, magis consuetudine quam ratione ducti, ὅ ἐστιν, »Εἰ καί τινες, οὐκ ἀκριβῶς ὁμιλοῦντες τὰ Ἑλληνικὰ, λέγουσι παράδοξα καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶναι κατὰ τὴν κοινὴν καὶ ὀρθὴν δόξαν, ὥστε οὗτοι ὀνομάζουσι κοινῶς παράδοξους τοὺς νικητὰς, καὶ ἐκείνους τῶν ἱερῶν ἀγώνων, καὶ τοὺς τῶν Ὀλυμπίων, ὁδηγούμενοι μᾶλλον ἀπὸ τῆς συνηθείας παρὰ ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου«. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν κεῖται τό, παράδοξος, παρ' Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. β'. κ. 22. »Χαῖρε παράδοξε«, ἀντὶ τοῦ, νικητά. καὶ ἐντεῦθεν καλεῖ ὁ Εὐσέβ. ἐν Ἐκκλ. Ἱστορ. η'. 7. τοὺς ἱεροὺς μάρτυρας »Παραδόξους τῆς εὐσεβείας ἀθλητάς«. Διὰ τοῦτο θέλουσί τινες καὶ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Λουκουλ. σύγκρ. »Παραδόξους«, μόνον ἀναγινώσκεσθαι.

Παράδοσιμος, ὁ, ἡ. Παραδοθεὶς, δοθεὶς κατὰ παράδοσιν· ἀφεθεὶς κατὰ κληρονομίαν· κληρονομηθεὶς, ἀποκτηθεὶς κατὰ κληρονομίαν· ἐξαιρετ. ὅ,τι δύναται ἢ πρέπει νὰ διαδοθῇ κατὰ παράδοσιν ἢ νὰ διδαχθῇ· ὅστις δύναται παραδοθῆναι. »Δόξα παραδόσιμος«, τὴν ὁποίαν διὰ λόγου παρέλαβεν ἢ ἐξ ἀκοῆς ἠξεύρει τις, Πολύβ. »Γνώριμος δὲ τῆς πολλοῖς καὶ παράδοσιμος τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἢ τῶν εὐεργετηθέντων τὴν πατρίδα γίνεται δόξαν«, ἐκ τοῦ

Παράδοσις, εως, ὁ, ἡ (παραδίδωμι). Ἡ πρᾶξις, ἥτις γίνεται, ὁπόταν τις δίδῃ ἕνα πρᾶγμα εἰς ἄλλον ἢ εἰς τὰς χεῖρας ἐκείνου, εἰς ὃν ἀνήκει, μὲ τὸν ἴδιον τρόπον καθὼς τὸ ἔλαβε (τεσλίμ, Τουρκ.), ἔτι δὲ καὶ πᾶν ὅ,τι δίδει τις χρεωστικῶς πρός τινα. Παραχώρησις, ἄφεσις, δόσις τινὸς εἰς ἑνὸς ἄλλου χρῆσιν, εἰς δουλείαν ἢ εἰς ποινὴν· ἢ παράδοσις, π. χ. μιᾶς πόλεως· ἢ διὰ διαθήκης ἄφεσίς τινος πράγματος ὡς κληρονομία. β) παθητ. ἡ γενομένη ἄφεσις, παράδοσις τινος πράγματος· καὶ ἀντὶ τοῦ, προδοσία. γ) ἐξαιρετ. ἡ διὰ στόματος ἐκ τῶν ἀρχαίων χρόνων ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν διὰ στόματος, ἢ ἔγγραφος ἐνθύμησις, παράδοσις μύθων, ψηφῶν, διηγήσεων, διδασκαλιῶν, ἀξιωμάτων, τὸ ἀφημένον καὶ διὰ ζώσης φωνῆς ἢ διὰ γραφῆς ἢ δι' ἀκοῆς ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν πρὸς ἡμᾶς παρὰ τῶν γονέων ἡμῶν ἐλθόν, τὸ ὁποῖον κατὰ κληρονομίαν καὶ διαδοχὴν ἀπὸ τῶν πατέρων ἡμῶν ἔχομεν, ἐπὶ πραγμάτων, λόγων, διδασκαλιῶν, ἱστοριῶν, καὶ ἡ παραιτέρω ἔκτασις καὶ μετάδοσις αὐτῶν. 2) ὅ,τι κατὰ παράδοσιν ἀφέθη, ἐξαιρετ. αἱ παρὰ τῶν προπατόρων εἰσαχθεῖσαι, εἰς ἡμᾶς παραδοθεῖσαι, παραληπτικαὶ, ἢ κληρονομικαὶ διαταγαὶ, δόξαι, συνήθειαι κ. τ. λ. πᾶν ὅ,τι θεμελιοῦται εἰς ἱστορίας τρόπον τινὰ, καὶ ἂν δὲν τὸ συγχωρῇ πως ὁ ὀρθὸς λόγος· ὅθεν καὶ, κατὰ παράδοσιν εἰσαχθεῖσα, ἄγραφος διδασκαλία.

Παραδοτέος, έα, έον. Πρέπει νὰ παραδοθῇ, Θουκιδ.

*Παραδοτός, ἡ, όν (παραδίδωμι). Παραδεδομένος. 2) παραδοθῆναι δυνάμενος· διδακτός, Πλάτ. Μέν. σελ. 93. Β. »Οὐ παραδοτὸν τοῦτο ἀνθρώπῳ, οὐδὲ παραληπτὸν ἄλλῳ παρ' ἄλλου«, (ὁ συνήθης τουτισμός, παράδοτος, δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν παρὰ τοῖς Συγγρ. χρῆσιν καὶ μὲ τὴν διδασκαλίαν τῶν Γραμματικῶν.)

Παραδοχή, ἡ (παραδέχομαι). Δεξίωσις, ὑποδοχή, διατήρησις καὶ φύλαξις τοῦ οὕπερ παρέλαβέ τις καὶ ἐδέχθη ὡς καλόν. β) ὅ,περ ἐδέχθη τις, παρέλαβε κατὰ παράδοσιν. »Πατρίους παραδοχάς«, Εὐριπ. Βάκχ. 197.), τὰ παρὰ τῶν πατέρων ληφθέντα ἤθη, τὰ ὁποῖα παρὰ τῶν πατέρων ἐδεχθημεν καὶ φυλάττομεν ἔθιμα. 2) ἀποδοχὴ, ἔπαινος, συγκατάθεσις· ἢ κατάστασις τῆς διαθέσεως ἑνὸς ἀνθρώπου, καθ' ἣν ἐγκρίνει τοὺς λόγους ἢ τὰς πράξεις ἄλλου.

Παραδραθεῖν, καὶ ἐπικ. παραδρηθέειν, ἀντὶ, παραδαρθεῖν, ὅ ἐστι, παρακοιμηθῆναι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. τοῦ παραδαρθάνω, Ἰλ. Ξ, 163.

*Παραδραμεῖν, ἀπαρμφ. ἀορ. β'. τοῦ παρατρέχω.

Παραδράω, μέλ. άσω, ποιητ. παραδρώω (δράω). Δουλεύω τινί, εἰμαι αὐτῷ ὡς δοῦλος, ὑπηρέτης πρόχειρος, εἰμαι παρ' αὐτῷ ὡς δοῦλος, ὑπηρε-

τῷ αὐτῷ, ὑπουργῶ, τινί τι· »Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώσσει χέρηεν, Ὁδ. Ο, 324. παρβ. ὑποδράω. (ρω, ρσω)

Παραδρομάδην, ἐπίρ. (παράδρομος). Ἐν τῷ παρέρχεσθαι, παρατρέχειν ἐν παραδρομῇ, ἀπερνώντας ἐν παρόδῳ, Ὀρφ.

Παραδρομή, ἡ (παράδρομος). Τὸ παρατρέχειν, τὸ ἀπερνᾶν, τρέχειν, διέρχεσθαι ἔμπροσθέν τινος, τὸ κατόπιν ἢ πλησίον τινός τρέχειν, τὸ μετὰ βίας τρέχειν καὶ διὰ τοῦτο σφάλειν, ἢ ἐκ τῆς βίας ἀπροσεξία, τὸ ἀκούσιον πταῖσμα, σφάλμα, λάθος. »Ἐκ παραδρομῆς, ἐν παραδρομῇ, ταὐτὸν τῷ, παραδρομάδην, διαβαίνων, περνώντας ἔμπροσθεν ἢ τρεχάτα, ἐν παρόδῳ. »Κολάκων παραδρομήν, τὸ τρέξιμον τῶν κολάκων κατόπι τινὸς πανταχοῦ, ὁ συνοδεύων τινὰ σωρὸς τῶν κολάκων, Ἀθην. ιβ'. σελ. 532. »Τρυφῆς οὖν δοῦλος ἦν καὶ κακουργίας, διὰ μὲν τῆς χώρας τετρακύκλους ἀπήνας περιαγόμενος καὶ ἵππους καὶ θηρεύοντας ὠρείους, καὶ παραδρομὴν ἀνάγων κολάκων τε καὶ παίδων στρατιωτικῶν, ὅπου τὸ »Παραδρομὴν κολάκων καὶ παίδων στρατιωτικῶν, κεῖται ἀντὶ τοῦ, »Κολακας καὶ παῖδας στρατιωτικοὺς αὐτῷ παρατρέχοντας, ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Ἔτρεχον κατόπι αὐτοῦ». »Ἐν παραδρομῇ, ἀντὶ τοῦ, ἐκ παραδρομῆς, ἐν συντομίᾳ, συντόμως, ταὐτὸν τῷ, ἐπεδρομάδην, καὶ ἐπιτροχάδην, Ἀριστοτλ. πολ. ζ'. »Νῦν μὲν οὖν τούτων ἐν παραδρομῇ πεποιήμεθα τὸν λόγον, ὕστερον δ' ἐπιστήσαντα δεῖ διορίσαι μᾶλλον». Ἐν τῇ Παιδείᾳ. »Μετὰ τὴν δεκαετίας παραδρομήν», μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς δεκαετίας, ἀφ' οὗ περάσωσι οἱ δέκα χρόνοι.

Παραδρομίς, ίδος, ἡ, παρὰ Vitruv. ἐ. 11. καὶ στ'. 10. παρὰ Λατίν. Xystus, Ὁ ὑπὸ αἰθρίαν ἀσκέπαστον τόπον περίπατος, ὅπου ἄλλοι περίδρομίς, ἔχουσιν. Ὁ Φίλων περὶ τῶν ἑπτὰ θεαμ. σελ. 16. λέγει· »Καὶ τὸ μὲν ὕψος ἐστὶ τοῦ τείχους πλέον ἢ πεντήκοντα πήχεων, τὰ δὲ πλάτη τῶν παραδρομίδων ἅρματα τέτρωρα τέσσαρα κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν διιππεύειν, τὸ ὁποῖον ὁ Στράβ. »Ἡ δὲ πάροδος ἐπὶ τοῦ τείχους ὡς τέθριπτα ἐναντιοδρομεῖν ἀλλήλοις βαδίζειν, εἶπεν. Ἄρα ταὐτόν ἐστι τῷ, περίδρομος, καὶ τῷ Γαλ. Bastion, τὸ ἐπάνω τοῦ τείχους πρὸς πορείαν μέρος.

Παράδρομος, ὁ, ἡ (παραδραμεῖν, παρατρέχω). Ὁ ἀπὸ πλησίον, πολλὰ σιμά, ἢ πλησίον, ἔμπροσθέν τινος τρέχων, ἢ περιπατῶν· καὶ οὐσιαστ. τόπος, πλησίον τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ τρέξῃ ἀπερνῶν, διαβαίνων, τόπος στενός, ἔνθα δύναταί τις νὰ διαπεράσῃ, ταὐτὸν τῷ, πάροδος. »Τὰ παράδρομα, τὸ μεταξὺ τῶν τεντωμένων διεύων κυνηγείου ἀφεμένον διάστημα εἰς διάβασιν. Ὁ Πολυδεύκ. ἐν Ε'. 35. ἔχει, »Διαστήματα πρὸς τὰς διαδρομάς, ἃ καλεῖται παράδρομα, ἐκ Ξενοφ. κυνηγ. στ'. ιη. »Τὰ παράδρομα συμφράττωσι, τὸ μεταξὺ πρὸς διάβασιν διάστημα.

Παραδρύπτω, μέλ. ψω (δρύπτω). Πλησίον που ἢ εἰς τὸ πλάγι καταξύω, καταξεστίζω μὲ τὰ ὀνύχια, ἢ ξύων καθαρίζω τι, ἀποξεῖν, ἀπόκναίειν. »Τὰ λαιὰ τοῦ σώματος παρεδρύφθησαν», Λιβάν. δ'. σελ. 154.

*Παραδύμεναι, ἐπκ. ἀόρ. β'. τοῦ παραδύω, ἀντὶ, παραδῦναι, ὅ ἐστι, παρεισδῦναι, Ἰλ. Ψ, 416.

Παραδυναστεύω, (δυναστεύω). Πλησίον τινός, ἢ μετά τινος δυναστεύω, συνεξουσιάζω, συμβατιλεύω, Θουκ. 2) παρὰ Συνεσ. ἐπιστ. 110. ἔχω δύναμιν παρὰ τῷ βασιλεῖ ἢ ἡγεμόνι.

Παραδύνω, (δύνω), ταὐτὸν τῷ, παραδύω.

Παράδυσις, ἡ. Ἡ πλησίον εἰσχώρησις, τὸ εἰσέρπειν, κρυφίως ἐμβαίνειν, χώνεσθαι ἐν τινι· τὸ πλησιάζειν κρυφίως πρός τινα ἢ ἐπί τι· τὸ ἐνεδρεύειν, παρατηρεῖν Παρὰ Δημοσθ. σελ. 219. κεῖται »Παράδυσις ἦν κατὰ μικρὸν καὶ ἐθισμόν», παρεισχώρησις, τὸ προτμέναν εὐκαιρίαν, ὅπου ἄλλοι παρείσδυσις, ἀνέγνωσαν. παρὰ τό

Παραδύω, (δύω, ἀμλ.), μόνον κατὰ μέσην διάθεσιν καὶ κατὰ τὸν ἀμετβ. ἀόρ. τῆς ἐνεργ. συζυγίας παρέδυν εὔχρηστον. Πλησίον που μέσα, πρός τι ἀντικείμενον, ἐπάνω εἴς τι ὑπάγω ἢ ἕρπω, κυττάζω νὰ εἰσχωρήσω που ἐκ πλαγίου, ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος χωρῶ καὶ ἐμβαίνω ἔνδον που κρυφίως καὶ σιγανᾶ, τρυπόνω, κρυφίως, σιγανὰ περιπατῶ· ὑποκρύπτομαι, εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ, χώνομαι, irrepo, insinuo, Λατ. insinuarsi, Ἰταλ. Ἑπε. ἀπαρμ. ἀόρ. παραδύμεναι ἀντὶ παραδῦναι, ἴδε παραδύμεναι (περὶ τῆς προσῳδίας, ὁρ. δύω.)

Παραδωσείω, ἐφετ. ἐπίρρ. τοῦ παραδίδωμι. Ἐφίεμαι, ἀγαπῶ, κλίσιν ἔχω ἵνα παραδώσω, Θουκυδ.

Παραείδω (ἀείδω), Πλησίον, παρά τινι ψάλλω· ἔμπροσθέν τινος διὰ ν' ἀκούσῃ, ἢ νὰ ψάλῃ καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιον, ἢ νὰ μάθῃ νὰ ψάλλῃ, συντροφεύω τινὰ ψάλλοντας, μετά δοτ. Ὀδ. Χ, 328.

Παραείρω, καὶ συγκοπ. παραίρω. ἐπικ. παθητ. ἀόρ. παρηέρθην, Ἀττ. παραέρθεν (ἀρείω, ἀμλ. Πλησίον, πλαγίως αἴρω, σηκώνω, κρατῶ, βαστάζω ὑψηλὰ παθητ. παραείρομαι, πλησίον τινὸς ἢ πλαγίως, πρὸς τὸ μέρος μεταφερούμαι ἢ κρέμαμαι, Ἰλ. Π, 341. »Παρηέρθη δὲ κάρηνα, παρηνέχθη, παρεκρεμάσθη, ἐκρεμάσθη ὀηλ. ἐπὶ τὰ κάτω πρὸς τὸ μέρος ἢ πλαγίως, διακοπὲν τῆς συνεχείας.

*Παραέξω, ποιητ. ἀντὶ, παραύξω (ἀέξω). Πλησίον που αὐξάνω τι, μεγαλύνω, κάμνω ν' αὐξήσῃ ἢ προκόψῃ, εὐδοκιμήσῃ· παθητ. πλησίον που αὐξάνεσθαι, φύειν, προκόπτειν, Νίκ. Θηρ. 61. συνήθ. παραυξάνω.

Παραζέω (ζέω, ἀμλ.). Πλησίον, ἢ ἀπὸ πλαγίου, πολλὰ σιμὰ ζῶ· ζῶ ἐν στενῇ κοινωνίᾳ, δοτ. προστ. ἢ πράγμ. »Ψυχὴ τῷ σώματι παραζῶσα Πλουτ. προβλ. 5, 1.)ω, ἢ πλησίον τοῦ σώματος καὶ κρεμαμένως ἀπ' αὐτοῦ ζῶσα ψυχή, ὑποτασσομένη αὐτῷ, ὑπουργοῦσα καὶ συνακολουθοῦσα, Κόϊντ. Σμ. 5, 1. 2) ζῶ κατ' ἄλλον τρόπον. »Παραζῆν βούλεσθαι, εὔχεσθαι ἑαυτῷ ἄλλην διαγωγὴν καὶ εἶδος ζωῆς· ὅθεν 3) ζῶ ἀλλέως ἢ ἔπρεπε νὰ ζῶ, εἴτουν κάμνω κατάχρησιν τῆς ζωῆς, ἡμαρτημένως, ἐσφαλμένως, ἔξω τοῦ προσήκοντος ζῶ, ἀποτυγχάνω τὸ καθ' αὐτό, ἀληθινοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς, Πλουτ. περὶ ἀγωγ. ξ. 17. »Ζῆν οὐ παραζῆν χρή».

Παραζευγνύω, καὶ παραζεύγνυμι, μέλ. -ζεύξω (ζεύγνυμι, ἀμλ.). Πλαγίως, πλησίον ζεύγνυ, συνδέω, συνάπτω, ἑνόω.

Παραζηλόω, ῶ (ζηλόω). Παροξύνω, ἐρεθίζω, εἰς ζῆλον, ἢ φθόνον, ὀργὴν φέρω· ὀργίζω, ζηλότυπον, θυμώδη ποιῶ· πειράζω, παρακινίζω, πρὸς ζῆλον ἢ ζηλοτυπίαν παρορμῶ. α'. Κορινθ. ἰ. 22. »Παραζηλοῦμεν τὸν Κύριον». 2) οὐδετρ. ζηλότυπος γίνομαι, ἀμιλλῶμαι, ζηλεύω, παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν

Παραζήλωσις, ἡ. Ζηλοτυπία, φθόνος, Ἔζεκ. η'. 3.

Παραζητέω, ῶ (ζητέω). Ἀνωφελὲς, ἢ μὴ ὀρθὸν, ὅ ἐστιν, ἔξω τοῦ πρέποντος ζήτημα, ἔρευναν ποιῶ· ἢ ἀνωφελὲς ζήτημα, ἐρώτημα κάμνω, Ἀντωνίν. ιβ'. 5.

Παράζυξ, υγος, ὁ, ἡ (παραζεύγνυμι). Πλησίον ἄλλου ἐζευγμένος· ὡς οὐσιαστ. συνήθ. πρόκειρος ἵππος. 2) μεταφρ. περιττός, ὑπὲρ τὸν διωρισμένον ἀριθμὸν ὤν. »Ἰμάντες παράζυγες», Ξενοφ. Κυροπαιδ. στ'. β'. 32. ὅπου, περίζυγα, ἡμαρτημ. κεῖται, Ἀριστοτ. Πολ. β'. 4.

Παραζώνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ζώνη, τελαμών, β'. Βασιλ. ιή. 11.

Παραζωνίδιος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, παραζώνιος, τὰ παραζωνίδια, = παραζώνια. (ι)

Παραζώνιος, ὁ, ἡ (παραζώνη). Παρὰ τὴν ζώνην, ἢ πλησίον τῆς ζώνης κρεμάμενος, εὑρισκόμενος. »Τὰ παραζώνια, κρεμάμενα εἰς τὸ ζωνάρι τοῦ σπαθιοῦ κοντὰ ξίφη, ξιφίδια (χαντζάρια), μάχαιραι.

Παραζωννύω, καὶ, παραζώνυμι, μέλ. ώσω (ζώννυμι, ἀμλ.). Πλαγίως, ἢ πρὸς τῇ πλευρᾷ ζώνω, κρεμῶ εἰς τὸ ζωνάρι. Μετ. παραζωνύομαι, ζώνομαί τι πρὸς τῇ πλευρᾷ, ἢ ἐξαρτῶ, βάλλω, κρεμῶ, φορῶ κρεμάμενον εἰς τὴν μέσην, εἰς τὴν πλευράν μου, εἰς τὸ ζωνάρι μου, Πλάτ. Πολ. ἡ. ὅθεν

Παραζωστρίς, ίδος, ἡ. Τὸ εἰς τὸ ζωνάριον κρεμάμενον μαχαίριον, Ἡσύχ.

Παραθαλασσίδιος, καὶ Ἀττ. παραθαλαττίδιος, παραθαλάσσιος, καὶ Ἀττ. παραθαλάττιος, ία, ιον, καὶ, ὁ, ἡ (θάλασσα). Πλησίον τῆς θαλάσσης κείμενος ἢ εὑρισκόμενος, Ἡρόδοτ. 4, 191. 5, 25. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) οὐσιαστ. παραθαλάσσιον, τὸ, περιαιγιάλιον, ἢ ἄκρα τῆς θαλάσσης, ἔνθα σκάζουσι τὰ κύματα.

Παραθάλπω, μέλ. ψω (θάλπω), Εὐριπ. Μηδ. 143 Θερμαίνω, περιποιοῦμαί τε ὡς ἡ κλῶσσα τὰ γεννήματα αὐτῆς· μεταφορ. καταπραύνω, τὸν πόνον ἐλαφρύνω, μετριάζω, παραμυθοῦμαι, παρηγορῶ.

Παραθαρρύνω, ὑποτατ. παραθαρσύνω (θαρσύνω). Θαρραλέον ποιῶ, θάρρος ἐμβάλλω, ἐμπνέω, πλησίον τινὸς ἱστάμενος ἢ ἐν τοῖς κινδύνοις, ἐνθαρρύνω, ἐγχαρδιόνω τινά, Ξενοφ. Κυροπ. Ζ'. α. 18

Παραθεάομαι, ῶμαι, μέλ. -θεάσομαι, Ἰων. θεήσομαι (θεάομαι, ἀμλ.), μέσ. ἀποθ. Πλησίον τινὸς ἱστάμενος βλέπω, ἀντιθεωρῶ, ἢ καὶ συγκρίνω, παραβάλλω.

Παραθέλγω, μέλ. ξω (θέλγω). Ἡμερόνω, καταπραύνω, θυσωπῶ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 71.

Παράθεμα, τὸ (παρατίθημι), ταὐτὸν τὸ ἐπίθεμα, Ἡσύχ. Πᾶν ὅ,τι τίθεται ἐπί τι ἢ παρά τι, πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον, ἢ εἰς τὴν πλευράν· ἐξαιρ. 2) τὸ κεκωμένον, φερμένον φαγητὸν εἰς τὴν τράπεζαν.

Παραθεμιστεύω (θεμιστεύω). Παβαίνω νόμον, ἢ δίκαιόν τι· διὰ τούτου ἀδικῶ τινα, ἢ ἐγγίζω, πειράζω, περιύβρίζω τινά, παρβλ. παραβαίνω. »Τὸν ἔνθεον γνώμοναι, Στοβαίου Φυσ. σελ. 984. κατὰ τῆς θείας ἐντολῆς ἁμαρτάνω.

Παραθεναρ, = παραίθεναρ.

Παραθερίζω, συγκ. παραθρίζω (θερίζω). Πρὸς τούτοις, ἢ ἐν παρόδῳ θερίζω· ἀποκόπτω· παρακόπτω, ὡς τό, παρατέμνω, Ἀπολλών. Ἀργον. β'. 601. καὶ Κόϊντ. Σμυρν. ἰ. 238.

Παραθερμαίνω (θερμαίνω). Πλησίον, ἢ πρὸς τὸ μέρος, πλαγίως θερμαίνω. 2) καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερμέτρως ζεσταίνω, Αἰσχ.

Παράθερμος, ὁ, ἡ (θερμός). Κατὰ πολλὰ, ὑπέρμετρα θερμός, ζεστός· συνήθ. τροπικ. παρὰ ἀφύϊ, παρὰ τὸ προσήκον θερμός, ἀράθυμος, τολμηρός, Διόδ. κδ'. καὶ Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. λόγ. λζ'.

Παράθεσις, εως, ἡ (παρατίθημι). Τὸ πλησίον, προσέτι θέτειν, βάλλειν· ἢ πρόσθεσις, τὸ προσθέτειν, ἢ πλέον τοῦ ὡρισμένου ἢ τοῦ προσήκοντος θέσις· β) ἢ προσθήκη· 2) ἢ πλησίον τινὸς θέσις, ἕνεκα παραβολῆς ἢ διαιρέσεως, τὸ παραβάλλειν, ἀντιτάττειν, ἀντιτιθέναι· β) ἢ παραβολὴ, σύγκρισις· ἢ παρ' ἄλληλα θέσις, παραθεώρησις, ἀντίθεσις· τὸ βάλλειν ἢ ἡ θέσις ἔμπροσθέν τινος καὶ πρόσθεσις, ἐναποταμίευσις, ἀπόθεσις, καὶ ἀποθήκη, τὰ πρὸς τὸν βίον ἐπιτήδεια, ἤτοι τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τὸ

ζῆν, ζωοτροφία (κουμπάνια) καὶ μηγαζί, Πολύβ. »Κύριος τῆς φρουρᾶς καὶ τῆς τοῦ σίτου παραθέσεως«. 4) Τὸ βάλλειν ἔμπροσθέν τινος φαγητόν τι β) ὡς παράθεμα, τὸ παρατιθέμενον, φερμένον εἰς τὴν τράπεζαν φαγητόν, καὶ ἔμπροσθεν εἰς τοὺς δειπνοῦντας βαλλόμενον, »Τοὺς τοῖς παρατάσεσι φέροντας διακόνουσι«, Πολύβ. λα'. 4. 5) τὸ ἐκθέττειν, τὸ καταθέττειν ἢ φυλάττειν ἔγγραφόν τι ἢ ἀργύριον· τὸ καταγράφειν, ἢ περιᾶν εἰς τὸ καταστίχον. β) τὸ ἐκτεθειμένον ἔγγραφος, ἢ ἔγγραφος ἔκθεσις· ἀπομνημόνευμα, ἤτοι γραφή τις πρὸς ἐνθύμησιν πράγματός τινος γενομένη. γ) τὸ ἀναφέρειν, ἢ προσαπιφέρειν παραδείγματα πρὸς ἀπόδειξιν, τὸ ἀναφέρειν συγγραφέ τινά, καὶ ἐπομ. δ) ἡ μαρτυρία αὐτή, τὸ παράδειγμα αὐτὸ ἐκ τινος, citat.

Παραθέτης, ου, ὁ (παρατίθημι). Ὁ παρατιθείς, ὁ φέρων τὰ φαγητὰ εἰς τὴν τράπεζαν, διατάκτης συμποσίου, Φιλοξ. Γλωσσ.

Παραθετικός, ή, όν. Ὁ παρατιθείς, ὁ προσέτι θέτων. 2) ὁ παριστῶν, παρρησιάζων καὶ συνιστῶν τι.

Παραθέω, Μέλ. θεύσομαι. συνηθέστ. παραδραμοῦμαι (θέω, ἀνμλ.). Παρατρέχω, πλησίον τινός, ἢ πλαγίως τρέχω. β) τρέχω ἔμπροσθέν τινος, ἢ ἐν παρόδῳ τρέχω καὶ φεύγω· ὅθεν γ) ταχέως τρέχω ἐπί τι καὶ διαπερῶ, ἐν τῷ τρέχειν περνῶ. 2) προλαμβάνω τινὰ ἐν τῷ τρέχειν, ἔρχομαι πρίν τινος. 3) τρέχω καὶ ἐγὼ ἐκεῖ, ταχέως τρέχω πρός τι καὶ ψθάνω αὐτό, Ξεν.

Παραθεωρέω, ῶ (θεωρέω). Θεωρῶ τι, παρατηρῶ, ἐπισκοπῶ τι πλησίον ἄλλου τινός, ἢ βλέπω, θεωρῶ τι πλησίον ἄλλου τινός πράγματος καὶ συγκρίνω, παραβάλλω αὐτό· ἀντεξετάζω, ἀντιπαραβάλλω, τί τινι, ἢ, τινά τινι, τί πρός τι. »Ἱερὸς τοὺς ἄλλους παραθεωρῶν ἐμαυτόν«. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. η'. 2. »Μίλωσι παραθεωρεῖν τινα«, συγκρίνειν, παραβάλλειν τινὰ μετά τοῦ Μίλωνος. 2) παραβλέπω, λανθάνω βλέπων, δέν κυττάζω τι καθώς πρέπει· καταφρονητικῶς ἀποβάλλω, εἰς οὐδέν λογίζομαι, Πράξ. Ἀποστόλ. ζ'. 1.

Παραθήγω, Μέλ. ξω (θήγω). Ὀξύνω, ἀκονῶ εἴς τι· ἐν γένει, παροξύνω, ἐγκαρδίνω, ἐνθαρρύνω πρός τι· ὅθεν, Παρατεθηγμένος, ἠκονημένος, παροξυνθείς.

Παραθήκη, ἡ (παρατίθημι). Τὸ προσέτι βαλμένον, προστεθειμένον· πρόσθεμα, προσθήκη. 2) τὸ παρά τινι κατατεθέν, ἐναποτεμευμένον, πρὸς φύλαξιν βαλμένον πρᾶγμα, ἐνέχυρον, depositum, καὶ παρὰ Γαλ. dépôt. Ἡρόδοτ. 9, 85. »Παραθήκην ἡμῖν τὰ ἔπεα ταῦτα τίθημι· ἄλλως δὲ, ταὐτόν τῷ, παρακαταθήκη· λέγεται καὶ ἐπί ἀνθρώπων, ὡς τό, ὅμηρος, Ἡρόδ. 6, 73.

*Παραθήξ, ῆγος, ὁ (θήγω). Πρᾶγμά τι, εἰς τό ὁποῖον ἀκονᾷ τις, (ἀνωφελῆς καὶ περιττή εἰκασία τοῦ Βρυγκίου εἰς Φιλ. Θεστ. 17, 3.)

Παράθηξις, ἡ (παραθήγω). Τὸ ὀξύνειν, ἀκονᾶν, τροπ. ἐνθάρρυνσις, ἐγκαρδίωσις, ἐμψύχωσις πρός τι.

Παραθητεύω (θητεύω), μετά δοτικ. παρά τινι θητεύω, δουλεύω ἐπί μισθῷ, Πλούταρχ. 9, σελ. 52.

*Παραθιγγάνω, Μέλ. θίξομαι (θιγγάνω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἢ πλαγίως, ἢ ἐν παρόδῳ ἐγγίζω· (ἔνεστ. παραθίγω δέν ἔχει κανεῖς καλός συγγραφεύς.)

Παραθλίβω, Μέλ. ψω (θλίβω). Ἐκ πλαγίου, πλαγίως ἢ εἰς τήν πλευράν, κατά μέρος θλίβω.

Πάραθλον, τό (ἆθλον). Ἀγὼν πάρεργος, Σχολ. Πινδ. Νεμ. 3, 42.

Παράθρανος, ὁ, ἡ (θρᾶνος). Πλησίον, ἢ μεταξύ τῶν καθισμάτων τῶν θρανιτῶν, ἢ παρά τά καθίσματα αὐτῶν ὤν, Πολυδ. »Παράθρανος ἐδέξω, ταὐτόν τῷ, πάροδος, ἢ μεταξύ τῶν θρανιτῶν ἢ ἡ παρά τούς θρανίτας ὁδός.

Παραθρασύνω, ἀντί τοῦ, παραθαρσύνω, Διοδ. Σικ. α'. σελ. 621. Παθ. μετά μέσ. μέλλ. Τολμηρός ἢ θρασύς εἶμι εἰς μή ἀνήκοντα καιρόν.

Παράθραυσμα, τό. Τό ἀπό τινος τεθραυσμένον, κεκομμένον, ἐκ τοῦ

Παραθραύω (θραύω). Ἀποκόπτω (τεμαίζω), πλησίον ἢ προσέτι μέρος ἀπό τινος, τροπ. νεκρόνω, ἀδυνατίζω, κόπτω τήν δύναμιν. »Τό ἐπειπεῖν τοῦ τελέου καὶ ἀκριβοῦς παρά δίκην τήν ὀρθήν ἐστι παρατεθραυσμένον«, Πλάτ. Νόμ. ε'. σελ. 262.

*Παραθρέω, ήσω, = παροράω.

Παραθριγκίζω. Μετά θριγκοῦ περιφράττω, περικλείω τι ἀπό τό μέρος, ἢ πλησίον ὡς μετά θριγκοῦ, Θεόφρ. Ἱστ. Φ. 3, 18.

Παραθρίζω, συγκ. ἀντί, παραθερίζω· ἴδε παραθερίζω.

Παραθρυλλέω, Σχόλ. Σοφοκλ. Ἠλ. 149. ὅπου νῦν ἐρέτερον, περιθρυλλέω, κεῖται.

Παραθρώσκω, Μ. -θορούμαι (θρώσκω, ἀνμλ.). Παρατρέχω, πλησίον, ἔμπροσθέν τινος τρέχω ἢ πηδῶ, Διονύσ. Περιηγ. 286.

Παραθυμέω, ήσω (θυμέω). Πλησίον, ἐγγύς θυμέω, Διόδωρ. Σικ. μετά δοτικ.

Παραθύρα, ἡ (θύρα). Δευτέρα θύρα, πλαγία θύρα, ὀπισθινή θύρα.

*Παραθύριον, τό, ὑποκορ. τοῦ παραθύρα. Μικρά παραθύρα, Γλωσσ. Στεφ.

Παράθυρος, ὁ, ἡ (θύρα). Πλησίον τῆς θύρας, ἢ παρά τῇ θύρᾳ κείμενος, Νικήτ. Χρον. ιδ'. 5. »Παράθυρος πύλη«, μικρά θύρα, ἢ μή κυρίως θύρα, ἀλλά τά δευτερεῖα αὐτῆς ἔπεχουσα (παραπόρτι, πορτί). Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, παραθύριον, τό παρά τοῖς παλαιοῖς, θυρίς, καὶ θυρίδιον, Πλούταρχ. καὶ Ἰλιάμ. Ἀλεξανδρ.

Παραθύω, καὶ συγκ. παρθύω, ύσω (θύω, ἀνμλ.). Ἀπό σιμά, ἢ σιμά τινος ἔμπροσθεν τρέχω· ἔμπροσθέν τινος πετῶ, περιῶ ἔποχος, ἢ θορυβῶ, Ἀνάλεκτ. β'. 259. »Ὥρην οὐδέ τάχιστος ἐν αἰθέρι παρθύσει ὄρνις«· ἀντί τοῦ, ὑπερβαίνειν τινά ἐν τῷ τρέχειν. (περί τῆς προσωδίας ὁρ. θύω.)

Παραί, ποιητ. ἀντί τῆς, παρά, Ἰλ. Ο, 175. ἐντεῦθεν τό Λατιν. prae.

Παραιβάδας, ὁ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 556. ἴδε παραβάτας.

Παραιβαδόν, ἐπίρρ. (παραβαίνω). Πλησίον τινός, ἢ εἴς τι ὑπάγοντας, μετά γεν. πάτραπεζοῦν, Ὀππιαν. Κυν. α'. 483. πλησίον τῆς ὁδοῦ.

Παραιβασία, ἡ, ποιητ. ἀντί, παραβασία, = παράβασις, ἀθέτησις, ἔγκλημα, Αἰσχ. Θῆβ. 748. Κύπρ. Σμ. 13. Ἡσ. Θεογ 220.

*Παραίβασις, ἡ, ποιητ. ἀντί παράβασις. 2) μονοπάτι· ἔξοδος διά νά φύγῃς τις, σωθῇ, Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 832. »Ὀλέθρου παραίβασιν«, ἢ πρός φυγήν ἔξοδος, πρός ἀποφυγήν κακοῦ τινος τρόπος, μέσον.

Παραιβατέω, ῶ· ποιητ. ἀντί, παραβατέω. Πλησίον ἢ εἰς τό πλάγι ἵσταμαι, Ἀθήν. σελ. 609. »Τήν παραιβατήσασαν αὐτῷ γυναῖκα«, ἀντί, τήν παραιβάτιν οὖσαν αὐτῷ, παρά τό

Παραιβάτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. παραιβάτις, ιδος, ἡ, ποιητ. ἀντί παραβάτης, παραβάτις (βαίνω, παρά). Ὁ πλησίον τινός ἢ ἄλλου τινός ἱστάμενος ἢ καθήμενος· καὶ ὁ ἐπί τῆς πολεμικῆς ἁμάξης, ἐπί τοῦ δίφρου καθήμενος, ἢ ἐν τῇ μάχῃ συνεργῶν καὶ συμπολεμῶν, Ἰλ. Ψ, 132. ἢ ἐν ὑπηρεσίᾳ καὶ ἐργασίᾳ τινί, ὡς παρά Θεοκρίτ. γ'. 32. ὁ συνεργάτης, ἴδε παραβάτης. 2) ὁ ἔξω τοῦ ὀρθοῦ βαίνων· ὁ ἁμαρτήσας καὶ ἐκτραπείς τοῦ δικαίου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 540. ὅπου ἄλλοι, παρβάτας, ἀναγν. ἴδε, παραβάτης.

Παραίβατον, ἀντί τοῦ παραιβαδόν, Ὀππιαν.

Παραίβολος, ποιητ. ἀντί, παράβολος. 2) »παραίβολα κερτομεῖν πιθαν. ὡς τό, παραβλήδην ἀγορεύειν, ἐρεθίζεσθαι, ἀντεπισκώπτειν μέ πλαγιοκυττάγματα, Ἑμν. Ἑρμ. 26.

*Παραιγιάλιος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ. (α)

Παραιγιαλίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. παραιγιαλίτις, ιδος, ἡ (αἰγιαλός). Παρά τόν αἰγιαλόν, ἤτοι πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ κατοικῶν ἢ εὑρισκόμενος, παραθαλάσσιος, Ἀθήν.

Παραιγιαλος, ὁ, ἡ· ταὐτόν τῷ, παραιγιαλίτης, Σχόλ. Λυκόφρ. 243. ὅθεν τό ἐν τῇ συνηθ. παραιγιάλιον, καὶ καταχρηστικῶς, περιαιγιάλιον, καὶ συγκοπῇ, περιγιάλιον, τό χείλος τῆς θαλάσσης, τό πλησίον τῆς θαλάσσης, ἢ τό περί τόν αἰγιαλόν μέρος τῆς γῆς.

*Παραίζω, ποιητ. ἀντί παρίζω.

Παραίθεναρ, αρος, τό, ἀντί παράθεναρ. Τό ἀπό τοῦ μικροῦ δακτύλου παρά τό στῆθος, ἤτοι τόν μέγαν μύονα τοῦ ἀντιχείρου· μέχρι τοῦ καρποῦ τῆς χειρός διάστημα, Ἡσυχ.

Παραιθύσσω, ξω (αἰθύσσω). Πλησίον που βάλλω εἰς κίνησιν· ἐξάπτω, παρακινῶ, διεγείρω, Πίνδαρ. Ὀλ. Γ', 89. »Θόρυβον παραιθύσσειν«. α) ἀμπτρ, πλησίον ἔμπροσθεν διαβαίνω· φαίνομαι, δεικνύω τόν ἑαυτόν μου ἐν τῷ διαβαίνειν, ἐν παρόδῳ ἐκφαίνομαι· ἐκπίπτειν τι κατά συμβεβηκός, π. χ. λέξις ἐκ τοῦ στόματος, Πινδ. Πυθ. 1, 169.

Παραίνεσις, ἡ (παραινέω). Τό καταπείθειν, ἐγκαρδιόνειν· προτροπή, παρακίνησις«, συμβουλή, νουθεσία, διδασκαλία.

Παραινετήρ, ῆρος, καὶ, παραινέτης, ου, ὁ. Ὅστις παραινεῖ, συμβουλεύει, διδάσκει, σύμβουλος, διδάσκαλος, ὅθεν

Παραινετικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ἀνήκων, ἢ ἔχων κλίσιν, ἐπιτήδειος εἰς παραίνεσιν· προτρεπτικός, συμβουλευτικός, νουθετικός.

Παραινέω, ῶ· ήσω, Ἐπικ. ήσω (αἰνέω). Ἐγκαρδιόω, ἐνθαρρύνω, συμβουλεύω, νουθετῶ, προτρέπω, παρακινῶ, καταπείθω, συμβουλήν ἢ διδασκαλίαν δίδω, μετά δοτ. προσ. Πινδ. καὶ Ἡρόδ. σπανίως μετά αἰτ. προσ. Πορφ. Εὐρπ. Μηδ. 719. Reisig comm. cr. Σοφ. Ο. Κ. 1397. ἔτι δέ, διδάσκω· συμβουλεύω, τοί τι, εὔχρηστον ἀπό Ἡρόδ.· οὐ σπανίως δέ συντάσσ. ἀντί τῆς αἰτιατ. μετά ἀπαρμφ. Ἡρόδ. 8, 19. 85.

*Παραινίσσομαι, ξομαι, Ἀττ. -ττομαι (αἰνίσσομαι), μέσ. ἀποθ. Λέγω τι ὡς αἴνιγμα, σκοτεινῶς καὶ αἰνιγματωδῶς λέγω· δίδω τοί νά κατελάβῃ, Ἀθην. 13. σελ. 605. Βατίλ. ὡς καὶ τό, ὑπαινίττομαι.

Παραίνυμαι (αἴνυμαι), ταὐτόν τῷ, παραιρέομαι, ποιητ. Ἡσύχ.

Παραιολίζω (αἰολίζω). Ἀπατῶ, Λυκόφρ. 1094. καὶ 1330. ποιητ.

Παραίπαισμα, τό· ἴδε παράπαισμα.

*Παραιπεπιθυῖα, παραιπεπιθοῦσα, ἐπκ. ἀντί, παραπιθῇ, παραπιθοῦσα, γ'. ἐνικ. ὑποτ. καὶ θηλ. μετοχ. ἀορ. β'. ἐνεργ. τοῦ παραπείθω.

Παραίρεσις, ἡ. Ἀφαίρεσις· σμικρυνσις, ὀλιγόστευσις, Πλάτ. »Οὐσίας παραίρεσιν«. ἐκ τοῦ

Παραιρέω, ῶ· ήσω, ἀόρ. παρεῖλον (αἱρέω, ἀνμλ.). Ἀπό πλησίον που, ἢ, ἀπό τινος ἀφαιρῶ, σηκόνω, ὑστερῶ, γυμνόνω, ἁρπάζω, κτί παρά τινος· καὶ, τί τινος· ὅθεν, σμικρύνω, ἐλαττόω, ὀλιγοστεύω· Ξενοφ. Κυρου. στ. α'. 15. »Τά ἐκείνων ὀχυρά παραιρεῖν«, πέρνειν, ἀφαιρεῖν ἐκ τούτων, σμικρύνειν τόν ἀριθμόν, ὀλιγοστεύειν· ὅθεν »Παρηρημένοι τά ὅπλα«, Δημοσθ. ἀντί, ἀφῃρημένοι, ἐξαρματωμένοι, καὶ παρά Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. γ'. 18. »Τά ὅπλα τοῦ πλήθους παρῃρεῦτον«, ἀντί, ἀφῃρεῦτο· καὶ μικρόν ἀνωτέρ. §. 14. »Τά ὅπλα πάντων παρείλοντο«, ὡς τό τῆς συνηθείας »Πέρνω τά ἅρματα ἀπό τό πλῆθος, Ἐξαρματόνω«, μέσ. κόμ-

νω τινά νά παραιτήσῃ τι, ἢ νά γένῃ ἀποστάτης, ν' ἀποστερήσῃ, τόν τραβῶ ἀπό τό μέρος τοῦ ἄλλου εἰς τό μέρος μου, Ξεν. καθόλου, ἀφαιρῶ, ὑστερῶ, γυμνόω· ἁρπάζω· ἀφ' οὗ

Παραίρημα, τό· Θουκυδ. δ'. 48. »Ἐκ τῶν ἱματίων παραιρήματα ποιοῦντες ἀπαγχόμενοι, ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διά τοῦ, τελαμῶνας, ζώνας. »Ὡς ἄν εἰ ἔλεγε, Τελαμῶνας τινας ἀποσχίζοντες τῶν ἱματίων ὥσπερ ζώνας ἐποίουν, καὶ πλέκοντες αὐτά, καὶ ποιοῦντες ὥσπερ σχοινία, οὕτως αὐτοῖς ἐχρῶντο πρός τό ἀπάγχεσθαι· ὁ δέ Ἡσύχ. διά τοῦ, Παρχράμματα ἱματίων· ὁ Γαλην. ἐν τῷ β'. ὑπομνημ. τοῦ περί Ἀρθρ. βιβλ. τοῦ Ἱπποκρ. ἔχει. »Παρχράματα καὶ ἑρμην. διά τοῦ, τά παραιρούμενα ὑπό τῶν ἐμφιεσμάτων ὑπό τῶν ῥαπτόντων αὐτά· ἄρα, παραίρημα, λέγεται τό πρός ταῖς ὤαις τῶν ὑφασμάτων ἐνυφασμένον χοντρόν ὕφασμα (καθώς π. χ. ἡ τσιμουχα, ἡ φατσία, ἡ ἄκρα τοῦ ῥούχου, τῆς τζόχας, ἥτις εἶναι χοντροτέρα τοῦ κυρίου ὑφάσματος, καὶ χωρίζεται). Παρ' Ἱπποκρ. κεῖται ἀλλ' ἀντί τούτου »Πάρερμα». καθόλου, δέμα· ζώνη· κομμάτι ἀπό τινος ὑφάσματος μακρύ κομμένον· ἄρα τό παρά Θουκυδίδ. δύναται ἑρμηνευθῆναι διά τοῦ »ἱμάτια κατά μῆκος παρατυχιζόμενα» ἐκ Πολυαίν. Στρατ. ς'. 49. »Σχοινίῳ καὶ ἱματίοις, κατά μῆκος παρεσχισμένοις, συνδήσαντες αὐτούς ἀπό τῶν τειχῶν καθῆκαν».

*Παραίρω, κατά συγκ. ἀντί τοῦ ποιητ. παραείρω· ὅρα τοῦτο.

Παραισαβάζω, (παρά, σαβάζω) ταύτόν τῷ, παραμαίνομαι, καί, παρανοέω, Ἡσύχ. καὶ Φώτ. παραισαβάζειν, παραμαίνεσθαι, ἀπό τοῦ Σαβοῦ· τούς γάρ βακχεύοντας, Σαβαζίους καλοῦσι, καὶ Σαβοῦς· καὶ τό βακχεύειν, σαβάζειν.

Παραισθάνομαι, σθήσομαι (αἰσθάνομαι, ἀνμλ.), μέτ. ἀποθ. Προσέτι, ἅμα δέ καί, ἡ ἐν παρόδῳ, κρυφίως (sous main) παρατηρῶ, ἐννοῶ, μανθάνω, ἀκούω. 2) κακά, σφαλερῶς αἰσθάνομαι ἢ παρατηρῶ, ἀπατῶ ἐμαυτόν, ἀπατῶμαι ὑπό τῶν αἰσθήσεών μου, Πλατ. Θεαιτ. 13. Ἀριστ. 3, 6. »Ὅταν τε παρακούειν, ἢ παρορᾷν, ἢ ἄλλο τι παραισθάνεσθαι λέγεται». Παρά Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. β'. 30. »Ὡς παρῃσθοντο τῶν φευγόντων», ἀντί τοῦ, ὀλίγον, ἢ κλεπτικῶς, κλεφτά ἀκούω ἢ παρατηρῶ.

Παραίσιος, καί, παραίσιμος, ὁ, ἡ (αἴσιος). Ἀπαίσιος, ὁ μή κατ' εὐχήν ὤν, ὁ δυστυχίαν, ἢ κακόν σημαίνων· ὁ κακοῦ οἰωνοῦ· »Σήματα παραίσια», Ἰλ. Δ, 381. ἐναντία, παρακτός τοῦ αἴσιου, ἄπασι χαλεπά, ἢ ἀλλοία τῶν προσηκόντων, ἀπρεπῆ· σημεῖα δηλαδή ἐπί δυστυχούς σημασίας.

Παραίσσω, ξω (αἴσσω). Παρατρέχω, ἐμπροσθεν, ἢ πλησίον τινός πηδῶ, σπουδαίως τρέχω, παρέρχομαι, ὁρμῶ, Ἰλ. Θ, 93. Τ, 414. καὶ Ε, 690. »Ἀλλά παρήϊξεν, παρέδραμε, παρῆλθε» καὶ αἰτ. προσ. ἐμπροσθεν παρά τινί, Ἰλ. Λ, 615. »Ἵπποι γάρ με παρήϊξαν, ταχύ παρῆλθον· (Ἐπκ. υ – – –, παρά δέ Τραγ. συνῃθ. υυ – –)

Παραιτέομαι, οῦμαι, ήτομαι (αἰτέω), μέτ. ἀποθ. Διά δεήσεων, μέ παρακαλέσεις ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω τι· ἐξαιτοῦμαι, ἐξικετεύω τι, Πινδ. Νεμ. 10, 56. Ἡρόδ. 1, 24. 90. καὶ μετ' ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 4, 146 καθόλου, παρακαλῶ, δέομαι, ἀξιῶ, Ἡρόδ. 4, 153. καὶ μετ' ἀπρμφ. Ἡρόδ. 1, 90. 2) μέ τάς παρακλήσεις ἡμέρωνω, διαλλάττω, συνιστῶ, καταπραύνω, τινά, Ἡρόδ. 3, 132. 5, 33. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. β'. 14. »Τούς μέν θεούς παραιτήσω· καὶ Ἀναβ. ς'. 16. »Πέμπει πρός Κλέανδρον παραιτησόμενους περί τῶν ἀνδρῶν». Δημοσθ. παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς μηδέν ἀχθεσθῆναί μοι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, συγγνώμην αἰτῶ διάτι, ἀπολογοῦμαι, ἀδῶν ποιῶ ἐμαυτόν, Γαλλ. S' excuser· Ἀριστοτέλ. »Παραιτεῖσθαι μέν οὐκ οἶδα, ὅτι δεῖ περί τῶν αὐτῶν πολλάκις». 3) διά δεήσεων, ἢ ἁπλῶς, παραιτῶ, ἀθετῶ, ἀποβάλλω, ἀπορίπτω, ἀποπέμπω, ἀποστρέφομαι, (ἀπαρνέομαι) ἀφίνομαι, ἢ ἀφίνω, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω (τό ζήτημά τινος, δέν δέχομαι τοῦτο προφασιζόμενος) Ἡρόδοτ. 4) δι' αἰτήσεως συγγνώμης, διά παρακλήσεως, μεσιτεύων ἐλευθερόνω, τινά τινος, π. χ. »Παραιτούμενός σε τῆς τιμωρίας», Διονύσ. Ἁλικ. ζ'. 46. παρακαλῶ διά τινα. 5) παρακαλῶν, ἢ διά παρακλήσεως ἀποστρέφω, ἀποτρέπω. »Ἑκούσιον τῶν σχετλίων ἀποτρέπεσθαι», Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλ. α'. 10. ὅθεν

Παραίτησις, ἡ. Παράκλησις, παρακάλεσις· ἢ διά δεήσεως ἀπόλαυσίς τινος πράγματος, ἐξικέτευσις· τό ζητεῖν συγγνώμην διάτι, ἀδίκωσις. 2) τό διά παρακλήσεως ἀποβάλλειν τί· μή δέχεσθαί τε, ἀποβάλλειν, ἀθετεῖν. 3) τό μεσιτεύειν ὑπέρ τινος· τό μεσιτεύειν διά νά ἐλευθερωθῇ τις, ἐξαιτεῖσθαι· ἀπολογία. Πλάτ. Νόμ. ιε'. »Καὶ μηδεμία τῆς μονῆς παραίτησις ἔτι τούτῳ παρ' ἄρχοντι γίγνεσθαι, μηδεμία συγγνώμη. »Οἴκτου παραίτησις», Πλούταρχ.

Παραιτητής, οῦ, ὁ, Ὁ παραιτούμενος, ὁ παρακαλῶν· ὁ δεόμενος συγγνώμης. 2) ὁ ἀποβάλλων, μή δεχόμενός τι. 3) ὁ μεσιτεύων ὑπέρ ἄλλου, κ. τ. λ. ὅθεν

Παραιτητικός, ἡ, όν. Ὁ δεόμενος συγγνώμης. 2) ἀποβάλλων τι.

Παραιτητός, ἡ, όν (παιρκιτέω). Διά παρακλήσεως ἀποκτηθείς. 2) διά δεήσεως, κατά δέησιν ἡμερωθείς, ἐξιλεωθείς. 3) διά δεήσεως, ἢ ἁπλῶς, ἀποβληθείς· καὶ τόν ὁποῖον δύναταί τις νά παραιτήσῃ, ἤτοι διά δεήσεως ἢ φιλιώσῃ, δυσωπήσῃ, ἢ ἀποβάλῃ διά δεήσεων, ἢ ἐκκλίνῃ, ἀποφύγῃ. Πλάτ. Νόμ. ι'. »Τό δέ παραιτητούς αὐ θεούς εἶναι τοῖς ἀδικοῦσι δεχομένους δῶρα, οὔτε τινί συγχωρητέον», παρά τό δίκαιον δηλαδή ὑπό τινῶν δώρων παρατρέπεσθαι.

*Παραιτία, ἡ (αἰτία). Ἄλλη, δευτερία αἰτία.

Παραίτιος, ὁ, ἡ· καί, παραίτιος, ία, ιον (αἰτία). Συνυπεύθυνος, συνένοχος· καὶ ἐπί καλοῦ συμμέτοχος, μέτοχος τῆς αἰτίας, συναίτιος, συνεργός· ἐν γένει, ταύτόν τῷ, αἴτιος.

Παραιφέμενος, η, ον, μετοχ. ἐνεστ. μέσου, ἐπκ. ἀντί, παραφέμενος, ἐκ τοῦ, παράφημι. Παρκτιῶν, ἐνεκρούνων, Ἰλ. Ω, 771. Τμν. Ὀμ. Δημ. 337. Ἡτ. Θ. 90.

Παραιφασία, ἡ (παράφημι)· καί, παραίφασις, ἡ, ποιητ. ἀντί παράφασις. Ἡ διά λόγων πεισθῶ, παρακίνησις, Ἰλ. Λ, 793. Ο, 404. παραίνεσις, συμβουλή· καί, πέρφασις, Ἰλ. (τό πρῶτον παρ' Ἀπολλ. Ῥ.)

Παραιφάσσω, Μ. ξω, καθ' Ἡσύχ. ἀντί τοῦ, τινάσσω, παρακινέω. 2) οὐδέτ. ἀντί τοῦ, πηδάω.

Παραιφρονέω, ῶ· ποιητ. ἀντί παραφρονέω. Παράφρων εἰμί, ἢ γίνομαι, Θεόκριτ. κε'. 262.

Παραιωρέω, ῶ (αἰωρέω). Πλησίον, ἢ πρός τήν πλευράν τινος κρεμῶ. Πιθ. πλησίον που, ἢ παρά τῇ πλευρᾷ, εἰς τό πλάγι κρέμασθαι, κρέμασθαι πρός τά κάτω, »Παρῃώρηντο ξιφίδια», εἴχον εἰς τήν πλευράν αὐτῶν κρεμάμενα ξιφίδια, ὡς καὶ παρ' Ἡροδότ. 7, 61. »Ἐγχειρίδια παρά τόν δεξιόν μηρόν, παραιωρούμενα ἐκ τῆς ζώνης», κρεμάμενα ἐκ τῆς ζώνης. »Ἐπῃῆτες κοῦφαι καὶ παρῃωρημέναι», ἐλαφρά καὶ πρός τάς πλευράς κρεμασμένα φορέματα, Ἡρωδιαν γ'. 4. ὡς τό τῆς συνῃθ. »Ῥιχμένα ἀνακπεταρίκια». Μέτ. ἔχω τι κρεμάμενον εἰς τό πλάγι μου, ὅθεν

Παραιώρημα, τό. Τό πλησίον, ἢ πρός τήν πλευράν τινος κρεμάμενον ἢ κρεμασμένον. 2) τό μέρος ἐφ' ᾧ, ἢ τό δί οὗ κρεμᾷ τις ἑαυτόν, βρόχος, κρεμάθρα, Θουκυδ.

Παραιώρησις, εως, ἡ. Τό κρεμᾷν πλησίον ἢ πρός τῇ πλευρᾷ, κρέμασις.

Παρακαβάλλω, συγκ. ἀντί, παρακαταβάλλω, ὅθεν,

*Παρακάββαλε, Ἐπ. ἀντί, παρακατέβαλε, γ'. πρόσ. β'. ἀορ., Ἰλ. Ψ, 127. 683.

Παρακαθάπτω, ψω (ἅπτω). Πλησίον, παρά τινι ἅπτω, προσάπτω, προσαρμόζω, θηλυκόνω κρεμῶ εἴς τι.

Παρακαθέζομαι, Μ. εδοῦμαι (ἕζομαι, ἀνμλ.), Μέσ. Ἀποθ. Πλησίον τινός καθέζομαι, ὑπάγω καὶ κάθημαι, συγκάθημαι, Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. β'. 8.

Παρακαθεκτικός, ἡ, όν (παρακατέχω). Ὁ παρ' ἑαυτῷ πρός τά ὀπίσω, ἢ στερεῶς κατέχων, κρατῶν.

Παρακαθεύδω, Μ. -ευδήσω (εὕδω, ἀνμλ.). Πλησίον τινός καθεύδω, κοιμῶμαι, ἢ διανυκτερεύω, φυλάττω τήν τῆς νυκτός φυλακήν.

Παρακάθημαι, ἀμπαρμφ. παρακαθήσθαι (ἧμαι, ἀνμλ.), μέσ. ἀποθ. Πλησίον τινός κάθημαι. παρεδρεύω, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. γ'. 10. »Καὶ γάρ αὐτός τετελεύτηκεν, ἐγώ δέ ζῶσα παρακάθημαι», ὅπου ἢ παρά, διάρκειαν, σημαίνει, ἀντί τοῦ, ἐπί πολύν καιρόν παρ' αὐτῷ κάθημαι· ὡς τό τῆς συνῃθ. »Κάθημαι καὶ τόν παραφυλάττω».

Παρακαθίζω, Μ. -ιζήσω, Ἀττ. -ίσω (ἵζω, ἀνμλ.). Πλησίον τινός καθίζω τινά. Μέσ. παρακαθίζομαι, πλησίον τινός κάθημαι, Ξενοφ. Παιδ. Ε'. ε'. 3. μετά δέ αἰτιατ. βάλλω τινά νά καθήσῃ πλησίον μου, Λουκιαν. Ἁλ. 12. »Τούς πλουσιωτέρους ἀν παρακαθισαμένη πλησίον». (ἔτι δέ μεταχειρίζονται τό ἐνεργητ. καὶ ὡς τό μέσον, πλησίον κάθημαι.)

Παρακαθίημι, Μ. -καθήσω (ἵημι). Πλησίον, ἢ πρός τῇ πλευρᾷ καθίημι, ἀφίνω, στέλλω, ἀφίνω τι νά πέσῃ κατά τό βάθος, νά κρέμηται πρός τά κάτω. »Τάς χεῖρας παρακαθίημι», ἐξ αἰτίας τοῦ κόπου (ἐκ τῆς κουράσεως) ἀφίνω, κρεμῶ τάς χεῖρας ἐπί τά κάτω, Πλούτ. Νικίτ. 9.

Παρακαθίστημι, Μ. -καταστήσω (ἵστημι). Πλησίον, ἢ εἰς τό πλάγι τινός θέτω, καθίστημι, βάλλω νά σταθῇ, Δημοσθ. κατά δέ τούς ἀμτβ. χρόνους, παρακατέστην, κτλ.) πλησίον ἵσταμαι, παρίσταμαι, παρεστέκομαι.

Παρακαίριος, καί, παρά Λογογρ. εὐχρηστότερον, παράκαιρος, ὁ, ἡ· Ἐπίρ. παρακαίρως (καιρός). Ἔξω τοῦ πρέποντος καὶ ἁρμοδίου καιροῦ ὤν· πᾶν ὅ,τι γίνεται, ἢ πράττεται, ἢ λέγεται ἔξω τοῦ καθήκοντος, ἀπρεπές, ἄδικον, ἀνέρμοστον, ἢ ὑπέρμετρον, Ἡσ. Ε. 331. »Παρακαίρια ῥέζωνν». Ἰσοκράτ. εἰς Δημόν. »Τόν πλοῦτον παρακαίρως ἠγάπων», ὑπερμέτρως, ὑπερβολικῶς, ὑπέρ τό μέτρον, ὑπέρ τόν πρέπον.

Παρακαίω, Μ. καύσω (καίω, ἀνμλ.). Πρός τήν πλευράν, ἢ πλησίον καίω, ἀνάπτω· μή ἀκκατόωνν τί φαγητόν, ἀφίνω νά καῇ ὀλίγον τι καὶ λάβῃ κακήν γεῦσιν· καταλαίω.

Παρακαλέω, ῶ· Μέλ. έσω (καλέω, ἀνμλ.) Καλῶ, κράζω, φωνάζω τινά ἵνα ἔλθῃ πρός με. ἢ πλησίον μου, καλῶ, μεταπέμπω, μετακαλέω, προσκαλῶ. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ί. 2. »Κἄν τις κάμνῃ . . παρακαλεῖς ἰατρούς», ὅταν εἶναι ἀῤῥωστός τις, προσκαλεῖ, κράζει τούς ἰατρούς· καὶ Συμπ. β'. 21. »Ἐμέ παρακάλει, ἵνα σοί συμμανθάνωνν· τοιοῦτον καὶ τό ἐν Κυρουπ. Ε'. β'. 3. καὶ Η'. ζ'. 3. »Πάντας ἐπί τό μνῆμα τούμόν παρακαλεῖτε», προσκαλέσατε, κράξατε ὅλους νά ἔλθωσιν εἰς τό μνῆμά μου· καὶ ἑπομένως, ἀντί τοῦ, κράζω, φωνάζω εἰς βοήθειαν, τινά σύμμαχον, Ἡρόδ. 7, 158. δέομαι ἕνεκεν βοηθείας, καθόλου δέ, δέομαι, ἱκε-

τεύω, αἰτῶ, ἐπικαλοῦμαι· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. δ'. 10. »Ὅταν δὲ τὸν Ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν. 2) καλῶ τινα εἰς τὸ γεῦμα, ἤτοι νὰ τὸν φιλεύτω, προσκαλῶ, Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. α'. 2. »Ἐπὶ ξενίᾳ ἐδέχοντο αὐτούς, παρεκάλεσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων, οὓς ἐδόκει δικαιότατον εἶναι. 3) διεγείρω, προτρέπω, παροτρύνω, ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιόνω, ἐξορμῶ, παρακινῶ. Ὁ αὐτ. Ἀναβάτ. Γ'. α'. 16. »Παρακαλοῦντες ἐπὶ τὰ κάλλιστα ἔργα». καὶ μεταφ. ἐξάπτω, ἀνάπτω, κάμνω ν' ἀνάψῃ, ὡς παρὰ Ξεν. Κυρουπ. Ζ'. ε'. 9. »Πίττα καὶ στυππεῖον, ἃ ταχὺ παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα», ἐξάπτει, ἀναῤῥάνει, ἐξεγείρει. 4) παρηγορῶ, Οἰκονομ. Ε'. 12. »Ὅτ' εὐφρανοίμεθα — μεταδιδόντες, καὶ εἴ τι λυπηρὸν εἴη, εἰς ταῦτα παρακαλοῦντες», ἀντὶ τοῦ, παρηγοροῦντες, παραμυθοῦντες. Ἐνίοτε δὲ σημαίνει καὶ τὸ ἁπλῶς καλεῖν· ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. ε'. 7. »Οἱ στρατηγοὶ παρελήθησαν εἰς τὸν· καὶ τέλος σημαίνει τό, ποθῶ, ἀπαιτῶ, ὡς ἐν Οἰκον. Ε'. 3. »Ὁ θάλαμος — τὰ πλείστου ἄξια σκεύη παρικάλει».

Παρακαλλίμαχοι, οἱ, Ἀνέκδοτ. β'. 224. ἡμαρτημ. ἀνάγν., ἀντὶ περικαλλίμαχοι, (κατὰ Ῥείμερον, ὀρθότερον, παρακαλλίμαχοι, ὅτε σημαίνει, νόθοι Καλλίμαχοι, Ψευδοκαλλίμαχοι, πίθηκες αὐτοῦ.)

Παρακαλπάζω (καλπάζω), Πλουταρχ. εἰς Ἀλέξ. 6. Πλησίον τοῦ ἵππου διέρχομαι, διατρέχω ἀρόμῳ ἐκτενεστέρῳ, aller au trot, trotter avec ou à côté de ἴδε καλπάζω.

Παρακάλυμμα, τό (παρακαλύπτω). Πᾶν ὅ, τι πλησίον, ἢ προσέτι, ἢ ἐμπροσθεν κρέμαται, ἢ δι' οὗ καλύπτεταί τι ἀπ' ἐπάνω, ἢ ἀπ' ἐμπροσθεν αὐτοῦ· τὸ κρεμάμενον σῶμα ἢ κάλυμμα ἐμπροσθέν τινος, σκέπασμα (περδές)· καὶ μεταφορ. πρόσχημα, πρόφασις, εὔτρεπμος προφασιολογία, δικαιολόγησις, Protesto, Ἰταλ.

Παρακαλύπτρα, ἡ· ταὐτὸν τῷ, καλύπτρα,

Παρακαλύπτω, Μέλ. ψω (καλύπτω). Σκεπάζω, καλύπτω, κρύπτω τι, βάλλων ἢ κρεμῶν, ἢ κρατῶν κάλυμμά τι ἔμπροσθεν ἢ πλησίον αὐτοῦ.

Παρακαμμύω, ποιητ. ἀντὶ παρακατμύω (μύω). Πλησίον τινὸς προσέτι καμμύω, κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, Ἡσύχ. (περὶ τῆς προτυθείας ὀρ. μύω.)

Παρακάμπτω, Μ. ψω (κάμπτω). Ἀπὸ τὸ μέρος, ἐκ πλαγίου, ἢ πλαγίως, πρὸς τὸ μέρος κάμπτω, λυγίζω, ἢ διευθύνω τι, ἡνιοχῶ. 2) ἀμτβτ. ἐκκλίνω, παρεχωρῶ, παραμερῶ, ἀποφεύγω, Διόδ. Σικελ. 5, 60.

Παρακανθίζω (ἀκανθίζω). Ἄμα δὲ καὶ ἀκανθωτός εἰμί, ἢ πρὸς τὰ πλάγια μέρη ἀκάνθας ἔχω, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. α'. 10. »Φύλλα παρακανθίζοντα, ἃ πλαγίως ἀκάνθας ἔχοντα.

Παρακανθόφυλλος, ὁ, ἡ (ἄκανθα, φύλλον). Πλησίον τῶν ἀκανθῶν φύλλα ἔχων.

Παρακαταβαίνω, Μ. -βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Πλησίον που, ἢ ἐν καιρῷ τῆς πράξεως ἢ τῆς μάχης κ. τ. τ. καταβαίνω ἀπὸ τοῦ ἵππου, τῆς ἁμάξης, ἢ ἀλλοθένοθεν.

Παρακαταβάλλω, Μ.-βαλῶ (βάλλω, ἀνμλ.). Κυρίως, πλησίον, ἐγγὺς τοῦ δέοντος τόπου βάλλω, κατατίθημι, ἢ καταῤῥίπτω, πλησίον καταβάλλω. Ἰλ. Ψ, 127. βάλλω τι καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, ἤτοι ὀλόγυρα βάλλω. »Ζῶμα οἱ παρεκάββαλεν, ἀντὶ, παρεκατέβαλε, περιέζωσε, περὶ τὰ αἰδοῖα ἔθετο, Ἰλ. Ψ, 683. 2) διακινῶ, »Παρακαταβάλλειν τινὶ τοῦ κλήρου» (Ἰσαῖος καὶ Δημοσθ.) ἀμφισβητῶ, φιλονεικῶ, κριτολογοῦμαι μετά τινος ἕνεκεν τοῦ δικαίου τῆς κληρονομίας, βάλλων ἐν ταὐτῷ, εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ἐν τῷ κριτηρίῳ καὶ ποσότητά τινα χρημάτων ὡς ἐνέχυρον (ὡς δεπόζιτο), τὴν ὁποίαν χάνω, ζημιοῦμαι, ὁπόταν δὲν παῤῥησιάσω ἢ δὲν ἀποδείξω τὸ δίκαιόν μου. Αὕτη ἡ καταβληθεῖσα ποσότης τοῦ ἀργυρίου λέγεται, παρακαταβολή. Ἀρποκρατ. »Παρακαταβολὴ καὶ παρακαταβάλλειν· οἱ ἀμφισβητοῦντες χρημάτων τινῶν δεδημευμένων πρὸς τὴν πόλιν, καὶ οἱ περὶ κλήρων, ἢ ἐπὶ κλήρων πρὸς ἰδιώτας ἀντιδικοῦντες, ἀργυρίόν τι κατατίθεσαν· καὶ τούτου ἐχρῆν αὐτοὺς στέρεσθαι, εἰ τὴν δίκην ἡττηθεῖεν· ἐπὶ μὲν οὖν τῶν πρὸς τὸ δημόσιον ἀμφισβητητέων δῆλόν ἐστιν, ὅτι τὸ πέμπτον μέρος τοῦ ἀμφισβητουμένου κατατίθεσαν· καὶ Πολυδ. ἡ'. 6. »Παρακαταβολὴ δ' ἦν, ἐπὶ μὲν τῶν πρὸς τὸ δημόσιον ἀμφισβητημάτων, τὸ πέμπτον· ἐπὶ δὲ τῶν ἰδιωτικῶν, τὸ δέκατον». Λατιν. Sacramentum, καὶ Sacramento contendere cum aliquo.

Παρακατάβασις, ἡ (παρακαταβαίνω). Ἡ πλησίον τινὸς κατάβασις, ἢ διὰ νὰ σταθῇ τις πλησίον τινός· ἐξαιρτ. τὸ παῤῥησιάζεσθαι εἰς τὸ κριτήριον διὰ νὰ διαυθεντεύθῃ τις ἐναντίον κατηγορίας τινός· ἔτι δὲ καὶ ὁ δεύτερος παῤῥησιασμὸς κατὰ τὴν ἰδίαν κριτολογίαν, la duplique, Πλατ. Νομ. 12. σελ. 956. Ε.

Παρακαταβολή, ἡ (παρακαταβάλλω). Τὰ ἀργύρια, τὰ ὁποῖα ὁ ἐνάγων, ἢ ὁ καταφεύγων εἰς τὸ ἐπὶ ἐφέσεως κριτήριον κατέθετο, μάλιστα διὰ πράγματα, περὶ κληρονομίας, εἰς τὸ κριτήριον, τὰ ὁποῖα ἔχανον, ὅτε δὲν ἔφερον ἱκανὰς ἀποδείξεις, ἴδε παρακαταβάλλω, ἀριθμ. 2. καὶ παράβολος.

Παρακατεγγυγή, ἡ (κατάγω). Εἶδος ἀγωνίσματος, ἢ σχῆμα πάλης, ὑποσκελισμός, ποδοκλωμα, ὅρα Εὐστάθ. εἰς Ὁμήρ. Ψ, 731.

Παρακατάθηκη, ἡ (παρακατατίθημι). Τὸ παρακατατεθειμένον πρᾶγμα, ἐξαιρτ. ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δίδεται εἰς τινα, εἴτε κτῆμα, εἴτε χρήματα, διὰ νὰ τὸ φυλάξῃ ἀσφαλῶς, καὶ ὁπόταν τὸ ζητήσῃ ὁ δίδους νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς αὐτὸν καθὼς τὸ ἔλαβε τῶν· ἐνέχυρον (ἐμμανέτ, τουρκ.) καθόλου, τὸ ἐμπιστευθέν, Ἡρόδ. 2, 156. 6, 86. 1. 2. πρβ. παρθήκη· καὶ διακινῶς,=παρακαταβολή, Lob. Φρυν. σελ. 313. ἴδε καὶ, καταθήκη. Ἀριστοτέλ.

Παρακατατθνήσκω, Μ. -θνεῦμαι (θνήσκω, ἀνμλ.). Πρὸ τινος, ἢ ἐγγὺς, πλησίον θνήσκω.

Παρακατάκειμαι, ἀπρμφ. παρακατακεῖσθαι (κεῖμαι, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐγγὺς κεῖμαι, κοντά, σιμά τινος κείτομαι, ἀναπαύομαι· ἐξαιρτ. κεῖμαι, κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν παρά τινι· Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. β'. 28. »Τὸ μειράκιον τὸ παρακατακείμενόν σοι», τὸν παρακλίτην σου, ὁηλ.

Παρακατακλίνω (κλίνω). Ἐγγὺς, πλησίον κατακλίνω, βάλλω νὰ καθίσῃ, ἢ νὰ πλαγιάσῃ τις. Παθ. παρακατακλίνομαι, ἐγγὺς, πλησίον κατακλίνομαι, κάθημαι, πλαγιάζω.

Παρακαταλέγομαι, ξομαι (λέγω, ἀνμλ.), ποιητ. ὡς μέσ. Πλησίον τινὸς καταλέγομαι, βάλλω ἐμαυτόν κάτω, κάθημαι· ἐμοῦ ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ κλίνῃ, ἢ πλησίον τινὸς κοιμῶμαι, ἢ πλαγιάζω, ἢ κείτομαι, τινί, Ἰλιάδ. Ι, 565. »Τῇ ὄγε παρκατέλεκτο, παρέκειτο· καὶ 664. »Τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνὴ, παρεκοιμήθη, παρεκλίθη.

Παρακαταλείπω (λείπω). Πρὸς τούτῳ, ἢ πλησίον ἐκεῖ καταλείπω, ἀρίνω ὀπίσω, Δίων Κάτ.

Παρακαταλογή, ἡ (κατάλογή). Ἡ παρεκτροπὴ ἀπὸ τῆς ἁπλῆς καὶ φυσικῆς ἀλληλουχίας καὶ ἀκολουθίας· τῶν τόνων καὶ τοῦ ῥυθμοῦ κατὰ τὸ λεγόμενον διηγηματικόν (récitatif) ᾄσμα. Ὁ Ἀριστοτέλ. προβλ. κθ'. 6. ἐρωτᾷ, »Διατί ἡ παρακατάλογη ἐν ταῖς ᾠδαῖς τραγική ἐστίν; παρατάττων αὐτῇ τὸ »Ἀνωμαλία», καὶ παθητικόν». Κατὰ τὸν Πλούταρχ., ὁ Ἀρχίλοχος εὗρε »Τοὺς τριμέτρους, καὶ τὴν εἰς τοὺς οὐχ ὁμογενεῖς ῥυθμοὺς ἔντασιν, καὶ τὴν παρακαταλογήν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα κρούσιν, ὅπερ ὁ Ξύλανδρος μετέφραστε διὰ τοῦ, Immutatio exitus, ὁ δὲ Θεόδ. Γαζῆς τό τοῦ Ἀριστοτέλ. διὰ τοῦ, immutatio et varietas. Κατὰ τὸν Βουρέττον λέγεται ἡ ἐναλλαγὴ τῆς φυσικῆς καὶ ἁπλῆς ἀκολουθίας τῶν τόνων ἐν τῷ ῥυθμῷ τῆς ᾠδῆς. Ἐμοὶ δοκεῖ, κατὰ τὴν Καταλογὴν κρίνων, ὅτι ταὐτὸν ἐστι τῷ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου ῥηθέντι. »Τῶν Ἰαμβείων τὰ μὲν λέγεσθαι παρὰ τὴν κρούσιν, τὰ δὲ ᾄδεσθαι». Ὁ Chabanon, ἐν τοῖς Memoires del Acad. des Inscript. 46. σελ. 308. ἑρμήν. τοῦτο διὰ τοῦ, Une inégalité dans les sons, ἀνισότης τις ἐν τῷ ἤχῳ.

Παρακαταπήγνυμι, Μέλ. ήξω (πήγνυμι, ἀνμλ.). Πρὸς τούτῳ, παρά τινι, ἢ πλησίον ἐμπήγω, στερεόνω τι.

Παρακαταρτύομαι (ἀρτύω). Πλησίον, ἢ ὁμοῦ ὀρθῶς καταρτύομαι, διατάττω, βάλλω εἰς τάξιν, εὐθετόω.

Παρακατάστασις, ἡ (παρακαθίστημι), ταὐτὸν τῷ, παρακαταβολή, Βεκκερ. Ἀν. 1. σελ. 290.

Παρακατάσχεσις, ἡ (παρακατέχω). Τὸ κρατεῖν ὀπίσω πρὸς ἑαυτόν, παρ' ἑαυτῷ.

Παρακατατίθημι (τίθημι). Παρά τινι κατατίθημι, βάλλω, δίδω πράγματι εἰς ἐν ἄλλο τρίτον πρόσωπον διὰ νὰ τὸ φυλάξῃ, δίδω εἰς παρακαταθήκην, Lob. Φρυν. σελ. 313. Μέσ. παρακατατίθεμαι, βάλλω δι' ἐμαυτόν παρακαταθήκην τινὰ εἴς τινα· εἰς φύλαξιν δίδω τι ἐκ τῶν ἐμῶν εἰς ἄλλον τινά, ἐμπιστεύομαί τινι καὶ παραδίδω αὐτῷ τι εἰς φύλαξιν, ὡς ἐνέχυρον δίδω, τινί τι, Ἡρόδ. 3, 59. Ξενοφ. Ἑλλην. ς'. α'. 2. »Σταπάτανες, παρακατέθεντο αὐτῷ τὴν ἀκρόπολιν». ἐν Συμπ. η'. 36. Ὁ αὐτὸς »χάριτας παρακατατίθεσθαι», ἔχει, ὅπερ ὁ Θουκυδ. ἐν α'. 128. »Εὐεργεσίαν κατατίθεσθαι», εἶπε, τό παρὰ Γαλ. Mettre en dépôt, ἢ deposer. ἐν γένει, παραδίδω, ἐγχειρίζω τι εἴς τινα διὰ νὰ μοὶ τὸ δώσῃ ὀπίσω.

Παρακαταχράομαι, ῶμαι (χράομαι, ἀνμλ.). μέσ. Ἀποθ. Πλησίον ἢ παραλόγως καὶ μὴ ὀρθῶς χρῶμαι, κακομεταχειρίζομαι, κάμνω πάρεργον, ἢ μὴ ὀρθὴν χρῆσιν τινός πράγματος· τινί, Ἀριστ.

*Παρακάτειμι, ἀπρμφ. παρακατιέναι (εἶμι). Πλησίον καταβαίνω.

Παρακατεσθίω (ἐσθίω, ἀνμλ.). Πρὸς τούτοις, ἢ πλησίον τινός ἢ, μετά τινος τρώγω, Ἀθήν. σελ. 363.

Παρακατέχω, Μ. -καθέξω (ἔχω!, ἀνμλ.). Παρ' ἐμοὶ ὀπίσω κρατῶ· εἰς ἐμαυτόν κρατῶ, βαστῶ, ἔχω· σταματῶ, ἐμποδίζω, ἀργοπορῶ τινα. »Τῇ μνήμῃ παρακατέχειν», κρατεῖν, ἔχειν εἰς τὴν μνήμην.

Παρακατηγόρημα, τό. Παραβεβλημένος, ὑποβεβλημένος νοῦς, ἔχων καὶ ἄλλην σημασίαν παρὰ τὴν κυρίαν· ταὐτὸν τῷ, παρατύμβαμα.

Παρακατοικίζω, Μέλ. ίσω (οἰκίζω). Πλησίον ἢ εἰς τὴν γειτονίαν τινὸς φέρω ἄλλον τινὰ καὶ βάλλω αὐτὸν νὰ κατοικήσῃ, μεταθέτω αὐτὸν εἰς ἄλλου τινὸς γειτονίαν· τροπ. ἐμβάλλω, ἐμποιῶ, προξενῶ τινί τι, Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 11. »Φόβον καὶ φρουρὰν τοῖς συμμάχοις παρακατοικίζουσα».

Παρακατορύσσω, Ἀττ. ττω, Μ. ξω (ὀρύττω). Πλησίον σκάπτω, ἢ παραχώνω, σκάπτων κρύπτω.

Παρακαττύω, Ἀττ. ἀντὶ -καττύω. Παρά τινι ἢ πρός τι καττύω, ῥάπτω, μπαλώνω· ἐν γένει, πλησίον ἢ παρά τινι, ἅμα δὲ καὶ διευθετῶ, βάλλω τι εἰς τάξιν. »Παρακαττύετο στιβάδα ἐκ τόξων», Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 663. ἀντὶ

τοῦ, ἠύτρεπιζεν, ἔκαμνεν ἐκ φύλλων κοίτην δι' ἑαυτόν.

Παρακαυλίζω (καυλίζω). Πλησίον, εἰς τὸ μέρος ἐκφύω καυλόν, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. 2.

Παράκειμαι, ἀπρμφ. παρακεῖσθαι (κείμαι, ὁμωλ.). Ἐγγύς, πλησίον, ἔμπροσθεν, ἢ πλησίως, πρὸς τὸ μέρος, εἰς τὸ πλάγι τινός κείμαι, ἢ βαλμένος, δεμένος εἰμί, τράπεζα, Ἰλ. Ω, 478. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. γ'. 11. »Ἀνελόμενος τοὺς παρακειμένους αὐτῷ ὀρτυγας, τοὺς ἐμπροσθεν αὐτοῦ κειμένους· ὅθεν, Παρακείμενα, τά· τὰ ἔμπροσθεν ἢ πλησίον τινός κείμενα, π. χ. φαγητά, ἢ γειτνιάζοντα. καθόλου, εἶμαι ἕτοιμος, πρόχειρος, Ὀδ. Φ, 416. καὶ τροπ. »Τμῖν παράκειται ἢδὲ μάχεσθαι ἢ φεύγειν, εἰς ἐσᾶς μένει ἡ ἐκλογὴ τοῦ νὰ μάχεσθε ἢ φυγεῖν, Ὀδ. Χ, 65. Παρακέσκετο, Ἰων. κατ' ἀναδιπλ. παρατατ. ἀντὶ παρίκειτο, Ὀδ. Ξ, 521. Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥ. 2, 551. 2) »Ὁ παρακείμενος χρόνος, παρὰ Γραμματ. σημαίνει οὐχὶ μόνον τὴν τετελεσμένην πρᾶξιν, ἀλλ' ἔτι καὶ τὴν ἐπικρατοῦσαν καὶ εἰσέτι διαρκοῦσαν ὑπαρξιν αὐτῆς, οἷον »Γεγάμηκα, ὑπανδρευμένος εἰμί, Ἰσοκρατ. Εἰρήν. »Ὁ μὲν πόλεμος ἀπάντων ἡμᾶς τῶν εἰρημένων ἀπεστέρησε· καὶ γάρ τοι κἀστέρους πεποίηκε, καὶ πολλοὺς κινδύνους ὑπομένειν ἠνάγκασε, καὶ πάντα τρόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς, ὅπου παρατηρεῖται ὀρθῶς ἡ εἰσέτι διάρκεια τῆς πράξεως· καὶ ἐντεῦθεν ἐπιφέρει εὐθὺς ὁ Ῥήτωρ τὸ »Ταραχῆς, εἰς ἣν νῦν πρὸς ἀλλήλους καθέστημεν, εἰς ἣν κατηντήσαμεν, καὶ εἰς τὴν ἁποίαν ἔτι νῦν εὑρισκόμεθα, οὕτω καὶ τὸ »Ἡ πόλις ἐάλωκε, ἐκυριεύθη, καὶ εἰσέτι ὑπὸ τὴν κυριότητα τοῦ ἐχθροῦ ἐστί. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. Ε'. γ'. 27. καὶ ἐντεῦθεν μετέπεσον οἱ παρακείμενοι εἰς ἐνεστῶτος σημασίαν, οἷον »Κέκτημαι, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου εἰσέτι ἐκεῖνο, ὅπερ ποτὲ ἀπέκτησα.

Παρακειμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ παθ. παρακ. τοῦ παράκειμαι· ἐχομένως, ἐφεξῆς, ἔπειτα, ἑπομένως, εὐθὺς μετὰ ταῦτα, κατὰ τάξιν, τὸ ἓν εὐθὺς κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Παρακεκαλυμμένως, Ἐπίρ. τοῦ μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ παρακαλύπτω. Κεκαλυμμένως, κεκρυμμένως, μὲ σκεπαστὸν καὶ κρύφιον τρόπον.

Παρακεκινδυνευμένως, Ἐπίρ. τοῦ μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ παρακινδυνεύω. Κατὰ τινα ἐπικίνδυνον καὶ τολμηρόν, ἤτοι ἀπόκοτον τρόπον, προπετῶς.

Παρακεκλιμένως, Ἐπίρ. τοῦ μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ παρακλίνω, = παρακλιδόν, Σχόλ. Ἀπολλ.

*Παρακέλευμα, τό, = παρακέλευσμα οὕτω γράφει ὁ Βεκκέρ· παρὰ Πλάτ. Πολιτ. 3. σελ. 407. Β. Νομ. 3. σελ. 688. Α. 12. σελ. 950. C. καὶ ἀλλαχοῦ.

Παρακελεύομαι, (κελεύω), μέσ. ἀποθ. Προστάζω τινί τι, κελεύω, συμβουλεύω τινί τι, Ἡρόδ. 1, 120. καὶ μετὰ τοῦ ὅπως, Ἡρόδ. 8, 15. 2) πλησίον ἱστάμενος κελεύω· πρός τινα κράζω, φωνάζω, διὰ λόγων, ἢ διὰ φωνῶν ἐμπνέω θάρρος, καρδίαν, ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιόνω, παρακινῶ, ἐπὶ τὸ πρόσω χωρεῖν τινα ἀναγκάζω, παρορμῶ, προτρέπω, παρακινῶ τινι, Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 60. Ε. ἀπολύτως, ἀμοιβαίως διὰ λόγων καὶ φωνῶν ἐγκαρδιόνεσθαι, ἐγκαρδιόνειν ἑ' ἕνας τὸν ἄλλον, Ἡρόδ. Θ, 102. Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'. α'. 17. »Πολλὴ βοὴ, τῶν μὲν ἀνακελευόντων ἀλλήλους, τῶν δὲ παρακελευομένων, καὶ ἐν Οἴκον. ε'. 16. »Παρακελευόσθαι πολλάκις οὐδὲν ἦττον ἢ τοῖς ἐργάταις τὸν γεωργὸν ἢ τὸν στρατηγὸν τοῖς στρατιώταις. 3) παραγγέλλειν ἀρχόμενα, κ. τ. λ. παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. καὶ Ἀππιαν. φέρεται τὸ, παρακελευτμός, καὶ, παρακέλευσις, ἢ· καὶ παρὰ Δίωνι Βατ. ἔτι μετὰ τοῦ Σύστασις, καὶ Δεκασμός, ἀντὶ τοῦ, Δημοκοπία καὶ παραγγελία, ἐπὶ τῶν ἀρχῆν τινα αἰτούντων, καὶ περιερχομένων εἰς τοὺς φίλους αὐτῶν, ὅ ἐστι, Συστάσεως, καὶ ὁμοιόκις ἐπί τι περίοδος· ἴδε ἐν τῷ, παραγγέλλω· οὕτω καλεῖ ὁ αὐτὸς, παρακελευστοὺς, καὶ τοὺς ἄρχοντας, οἵτινες ἐκλελεγμένοι εἰσὶ διὰ δημοκοπίας καὶ στάσεως ἢ καὶ ἐπαναστάσεως φατρίας τινός· τοὺς αὐτοὺς καὶ ὁ Θουκυδ. ἐν ς'. 13. ὁμοίως παρακελευστοὺς, εἶπεν, ὅπου Χειρόγραφά τινα ἀντὶ τούτου, κατά τινα γλῶσσαν, παρασκευαστοὺς, ἔχουσιν· (τὸ ἔνεργ. παρακελεύω δὲν ἦτον σχεδὸν τελείως εἰς χρῆσιν.) ὅθεν

Παρακέλευσις, ἡ. Προτροπή, ἐγκαρδίωσις, παρακίνησις. 2) σύστασις φατρίας τινὸς κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῶν ἀρχῶν, ἀξιωμάτων· καθόλου, ἡ παρασκευή, ἤτοι οἱ ὁπαδοί, τοὺς ὁποίους περιποιεῖται ἑαυτῷ καὶ σχηματίζει πολίτης τις· ἴδε ἐν τῷ, παρακελεύομαι.

Παρακέλευσμα, τό. Ἡ πρὸς παρακίνησιν καὶ ἐγκαρδίωσιν, ἤτοι παρόρμησιν φωνή, λόγος, σάλπισμα. ὅθεν

Παρακελευσματικός, ἡ, ὄν· καὶ Ἐπίρ. κῶς. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς παρακέλευσιν ἢ εἰς παρακέλευσμα, ἢ περιέχων παρακέλευσιν.

Παρακελευσμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, παρακέλευσις, Ξενοφ. Κυρουπ. Γ'. γ'. 26. »Μεττὸν τὸ στράτευμα παρακελευσμοῦσι· ἴδε καὶ ἐν τῷ, παρακελεύομαι.

Παρακελευστής, οῦ, ὁ. Ὁ παρακελεύων, παροτρύνων, παρορμῶν, παρακινῶν.

Παρακελευστικός, ἡ, ὄν· καὶ ἐπίρρ. – κῶς. Παρακινῶν, ἐμψυχόνων διὰ λόγων ἢ φωνῶν· καὶ ταὐτὸν τῷ, παρακελευσματικός. »Σάλπισμα παρακελευστικόνω, τὸ κατὰ τὴν τῆς μάχης συμβολήν.

Παρακελευστός, ἡ, ὄν (παρακελεύομαι). Τὸν ὁποῖον διήγειρεν, ἐγκαρδίωσε, παρεκίνησέ τις, παρακινημένος, ἐγκαρδιωθείς. 2) διὰ συστάσεως φατρίας καὶ ὁπαδῶν ἐκλελεγμένον ἐν τινι ἀξίᾳ τῆς πολιτείας, Δίων Βασσ. ἴδε ἐν τῷ, παρακελεύομαι.

Παρακελεύω. Παρά τινι ἱστάμενος κελεύω· εὐχρηστότερον μέν τοι τό, παρακελεύομαι.

Παρακελητίζω (κελητίζω). Διαβαίνω ἔφιππος, πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος κελητίζω, προσιππάζω. 2) ἁπαρῶ τινα εἰς τὴν καβάλλαν, Ἀριστοφ. Κίρ. 900.

*Παρακέλομαι (κέλομαι, ἀνμλ.), Ἀποθ. Κράζω πρός τινα ἐπικαλοῦμαι· φωνοῦμαι, κράζω τινὰ νὰ σηκωθῇ, Ἀπολλ. Ῥ. 4, 1668.

Παρακενόω, ῶ (κενόω). Ἐν ταὐτῷ, πλησίον τινὸς κενόω, ἀδειάζω, εὐκαιρόνω τι, Πλούταρχ.

Παρακεντέω, ῶ (κεντέω). Πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος κεντῶ, τουμβλίζω, διατρυπῶ· κυρίως λέγεται ἐπὶ τῆς διατρυπήσεως τοῦ ὑπογαστρίου πρὸς τὸ πλευρὸν ἐν τῇ ἐκχύσει τοῦ ὕδρωπος, (ὅταν θέλῃ νὰ ἐκβάλῃ τις τὸ νερὸ τῶν ὑδρωπικῶν), καὶ ἐν τῇ ὑποχύσει τοῦ ὀφθαλμοῦ, πρὸς ἐκβολὴν τῶν ὑγρῶν, ἐπὶ τοῦ πάθους, τοῦ κοινῶς λεγομένου καταρράκτου· καὶ αὕτη μὲν ἡ χειρουργικὴ πρᾶξις (χειρισμός, operation) καλεῖται, παρακέντησις, ἡ· καὶ ὁ ἐκτελῶν ταύτην, παρακεντητής, ἡ δὲ πρὸς τοῦτο βελόνη, ἤτοι τὸ κέντρον, παρακεντητήριον, παρὰ Veget Mulomed. γ'. 17. 2. 2) τροπ. μετέρχομαι δόλον καὶ ἀπάτην, συκοφαντῶ τινα· ὡς παρὰ Στοβ. Βάθ. λόγ. ς'. σελ. 171. Σχολ. »Πεπλασμένος τὸ πρᾶγμα παρακεντοῦσιν, ἐπὶ τῆς μεθ' ὑποκρίσεως καὶ διαβολῆς πεπλασμένης τινὸς αἰτίας ἔν τινι πράξει· ὅθεν

Παρακέντησις, ἡ. Τὸ διατρυπᾶν· ἐξαιρέτως τὸ ὑπογάστριον τῶν ὑδρωπικῶν, ἢ τὸν ὀφθαλμὸν τῶν πασχόντων ὑπόχυσιν, καταρράκτην· ἴδε ἐν τῷ, παρακεντέω.

Παρακεντητήριον, τό· ἴδε ἐν τοῖ ἀνωτέρω.

Παρακεντητής, οῦ, ὁ. Ὁ πλησίον κεντῶν, ἢ διατρυπῶν· καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ὑδρωπικοῖς, ἢ πάσχουσιν ὑπόχυσιν τῶν ὀφθαλμῶν· ἴδε, παρακεντέω.

Παρακερδαίνω (κερδαίνω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐν ταὐτῷ κερδαίνω· ἐν ταὐτῷ κέρδος ἔχω, ἢ ἀπολαμβάνω, ἔχω καὶ δεύτερον ἄλλο ὄφελος πρὸς τῷ καθ' αὐτό. 2) ἔχω ἢ ζητῶ ἄδικον καὶ ἔξω τοῦ πρέποντος κέρδος.

Παρακερκίς, ἴδος (κερκίς) ἡ. Τὸ μικρὸν ὀστοῦν πλησίον τοῦ μεγάλου ὀστέου τοῦ σκέλους, τῆς κνήμης (tibiae), ὅπερ ἄλλως, περόνη, λέγεται Πολυδ. ἀ. 187.

*Παρακίναιδος, ὁ, = κίναιδος, Διογ. Λ.

Παρακινδυνευσις, ἡ (παρακινδυνεύω). Τὸ παρακινδυνεύειν, τολμᾶν μὲ κίνδυνον, τολμηρὰ καὶ ἐπικίνδυνος ἐπιχείρησις, Θουκυδ.

Παρακινδυνευτικός, ἡ, ὄν· καὶ Ἐπίρ. κῶς. Τολμηρός. φιλοκίνδυνος· καὶ ἐπικίνδυνος.

Παρακινδυνεύω (κινδυνεύω). Ἐμβαίνω, παραδίδω ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον· ἐγγὺς τοῦ κινδύνου ἔρχομαι. 2) ἐπιχειρῶ τι μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου, κατατολμῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'. γ. 5. ὅθεν

Παρακίνδυνος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. – νως. Ἐπικίνδυνος, κινδυνώδης.

Παρακινέω, ῶ, ήσω (κινέω). Πλησίον, ἐγγὺς, πλαγίως, ἢ ἐν παροδῷ, ἐν ταὐτῷ κινῶ, ἢ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κινῶ, χωρεῖν, ὑπάγειν ποιῶ· καθόλου, κινῶ, βάλλω, εἰς κίνησιν· ἐξαιρτ. σφοδρῶς διεγείρω, παρεξύνω, ἐρεθίζω, παροτρύνω, προτρέπω. β) ψευδῶς καὶ ἠμαρτημένως κινῶ, ἐκβάλλω ἀπὸ τῆς ὀρθῆς καὶ ἁρμοδίας θέσεως καὶ βάλλω εἰς παρὰ φύσιν κίνησιν π. χ. τὰ αἰδοῖα, ὡς κάμνουσι μερικὰ φάρμακα, ἰατρικά· ἀποκινῶ, ἐξαρθρόω, διαστρέφω· καὶ ἐντεῦθεν, βάλλω τινὰ ἔξω ἑαυτοῦ, κάμνω ἐκστατικὸν ἢ παράφρονα. Παθητ. εἶμαι εἰς ἔκστασιν, παραφροσύνην, permoveri mente, Herm. Σοφκλ. Αἰ. σελ. 3. 2) οὐδετ. κινοῦμαι, β) τροπ. γίνομαι ἔξω ἐμαυτοῦ, ἐκστατικός· καταντῶ εἰς πάθος τι, »Ἐπί τινα, διά τι πρᾶγμα· καὶ Πλάτ. εἰς Φαῖδρ. 29. »Νουθετεῖται μὲν ὑπὸ πολλῶν ὡς παρακινούνω, ὡς παρακεκινημένον, σεσαλευμένον τὸν νοῦν ἔχων, ὡς παραφρονῶν, ὡς μωραίνων, ὡσὰν νὰ ἦτον μωρός, τρελός. Λουκιαν. Πλοῖον ἢ εὐχαί, 45. »Εἶδες, γεροντα ἤδη ἄνδρα παρακεκινηκότα τὴν γνώμην, μωραίνοντα ἀηδ. σεσαλευμένον τὸν νοῦν ἔχοντα. »Τῶν ἐπὶ τοῖς ὠραίοις παρακεκινηκότων (Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. β'. 35.) οἱ ἐξεστάμενοι τῶν φρενῶν, εἰ παράπληκτοι, οἱ ἔξω ἑαυτῶν γεγενημένοι ὑπὸ τῆς ὠραιότητος καὶ τῶν ὡραίων ἀνθρώπων, ὡς τὸ τῆς συνηθ. ἔχασε τὸν νοῦν του, ἢ ἐτρελάθη ἀπὸ τὴν εὐμορφίαν, καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ἀντὶ τοῦ, γίνομαι ἢ εἶμαι μωρός, παράφρων, τρελός, χάνω τὸν νοῦν μου, μαίνομαι, ἢ κυριώτερον, σαλεύω κατὰ τὸν νοῦν, καὶ παρασαλεύω τὸν νοῦν, ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἐσάλευσεν καὶ ἐπαρασάλευσεν ὁ νοῦς του· ὡσαύτως καὶ, »Παρακινητικῶς ἔχειν (παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Σόλ. 8.) ἀντὶ τοῦ, ἐξίστασθαι τοῦ νοός, μαίνεσθαι, ἔξω ἑαυτοῦ γίνεσθαι, σεσαλευμένον τὸν νοῦν ἔχειν. 3) κίνω τὸ, παράγω, παράγωγος, παράγωγε ἀπὸ ἄλλου, π. χ. ἐκ τοῦ νήματος, νηγάτεος, ἐκ τοῦ οἴφω, οἰφάω, Γραμμ. πρβ. παράγω. ἀφ' οὗ

Παρακίνημα, τό. Τὸ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κίνημα· παρασάλευμα, ἐξαρθρωμένον· ἐξάρθρωσις κ. τ. λ. 2) ἢ ἀπὸ ἄλλης παρηγμένη λέξις, Γραμμ.

Παρακίνησις, ἡ. Τὸ παρακινεῖν, ἤγουν τὸ νὰ παρακινῇ τίς τινα εἰς τι, προτροπή. 2) παρασάλευσις, διαστροφή, ἐξάρθρωσις. 3) ἢ παραγωγὴ λέξεώς τινος, Γραμμ. ὅθεν

Παρακινητικός, ή, όν, καὶ Ἐπίρ. κῶς. Ὁ ἔξω φρενῶν, παρεκκαλυμμένος, σεσαλευμένος τὸν νοῦν, μαινόμενος. »Παρακινητικῶς ἔχειν, κλίνω εἰς μανίαν, δείχνω συμπτώματα μανίας, Πλουτ. Σολ. 8. κυρίως, ἀνήκων εἰς παρακίνησιν, παρακινῶν.

Παρακιρνάω, ῶ (κιρνάω). Μιγνύω, ἀναπατέω, συμμίγω.

*Παρακίω (κίω, ἀνμλ.). Πλησίον διαβαίνω, τινά, Ἰλ. Π, 263. ἐνθα ἔμως ὑπάρχει τμῆσις· μόνον Ἐπι. (ι)

Παρακλαίω, Μ. κλαύσομαι καὶ κλαυσοῦμαι (κλαίω, ἀνμλ.). Πλησίον, πρὸς τούτοις, ἐν ταύτῳ, διά τι κλαίω, Θέογν. 1037. ὅθεν

*Παρακλαυθμός, ὁ, Τὸ κλαίειν, ὀλοφύρεσθαι παρά τινι, ἢ ἐπί τινι, πράγματι.

Παρακλαυσίθυρον, τό (παρά, κλαίω, θύρα). Προσυπακουομ. ᾆσμα, ἢ μέλος. Ἢ ἔμπροσθεν τῶν (κεκλεισμένων) θυρῶν τῆς ἐρωμένης ψαλλομένη ᾠδή τοῦ ἔξω κλαισμένου ἐραστοῦ, τραγούδιον, τό ὁποῖον τραγωδεῖται ἔμπροσθεν τῆς θύρας τῆς ἀγαπητῆς, Πλούταρχ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 925. Θεόκριτ. γ'. 23.

Παρακλείδιον, τό. Τὸ κλειδὸς ἐπέχον κλειδίον, ὅ ἐστι τὸ δεύτερον κλειδίον, τὸ ὁποῖον βαστᾷ ὄλλος τις, ἢ τὸ ὁποῖον ὁ κλέπτης μιμεῖται.

Παρακλείω, εἴσω, Ἰων. — κληίω (κλείω). Κλείω ἔξω, ἐκκλείω. β) ἐκβάλλω, ἤτοι κάμνω τινὰ νὰ ὑστερηθῇ τινος πράγματος, π. χ. τῆς ἀξίας του, Ἡρόδ. 6, 60.

Παρακλέπτω, Μ. ψω (κλέπτω). Ἐν ταύτῷ, ἐν παρόδῳ πλαγίως ἢ ἔμπροσθέν τινος πορευόμενος κλέπτω, ἁρπάζω. 2) βάλλω τι κατὰ μέρος, κρύπτω.

Παρακληΐω, Ἰωνικ. ταύτόν τῷ, παρακλείω, Ἡρόδοτ. 6, 20.

Παράκλησις, ἡ (παρακαλέω). Τὸ ψωνάζειν, κράζειν, καλεῖν τινα πρός τι, ἢ πρὸς βοήθειαν· καὶ τὸ ἐπικαλεῖσθαι, ἱκετεύειν, παρακαλεῖν, ἀξίωσις, δέησις, ἱκεσία, παρακάλεσις. β) πρόσκλησις, προτροπή, παρακίνησις, ἐγκαρδίωσις, παρακέλευσις, παρηγορία, παραμυθία, Θουκυδ. καὶ Δημοσθ.

Παρακλητεύω (παράκλητος), ταύτόν, τῷ, παρακαλέω, Εὐστάθ.

Παρακλητικός, ἡ, όν. Ὁ παρακαλῶν, προτρέπων, ἐνθαρρύνων, ἢ νουθετῶν, ἢ παρηγορῶν, παρηγορητικός. ἐκ τοῦ

Παράκλητος, ὁ, ἡ (παρακαλέω). Εἰς βοήθειαν κληθείς, βοηθός, συνεργός· ἐξαιρτ. ἐνώπιον κριτηρίου, βοηθός τινος, συνήγορος, παραστατικός, advocatus· καὶ ὡς οὐσιαστ. ὁ ἀβοκάτος, συνήγορος, ὁ παρά Λατίν. Advocatus, »Αἱ τῶν παρακλήτων αὗται δεήσεις. Δημοσθ. περὶ παραπρεσβ. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡρακλείτ. Ἀλληγορ. 59. »Τῆς ἱκεσίας παράκλητος· καθόλου, βοηθός, ὑπερασπιστής, συμπράκτωρ, παρηγορητής· καὶ βοήθεια, παρηγορία, παραμυθία. 2) παρά Θεολόγ. ὁ Παράκλητος, τὸ ἅγιον πνεῦμα, Ἰωάνν. εὐαγ. ιδ'.

Παρακλήτωρ, ορος, ὁ (παρακαλέω). Ὁ παρακαλῶν, παραινῶν, παρηγορῶν, παραμυθούμενος, ἐνθαρρύνων, ἱκετεύων.

Παρακλιδόν, Ἐπίρ. (παρακλίνω). Παρακεκλιμένως, ἀπό πλησίον που, ἀπό τὸ πλάγι, πλαγίως κλίνοντας, παραμερῶντας ἀποφεύγοντας, Ἴμν. Ἀφροδ. 183. »Ὅσσα παρακλιδὸν ἔτρεπεν ἄλλῃ, ἔτρεψε τὰ ὄμματα πρὸς τὸ μέρος ἀλλοῦ που· ἴδιαιτ. παρεκκλίνων τοῦ ἀληθοῦς, παραλαχὼν δὲ ὅμως αὐτὸ πιθανολογικῶς παρατετραμμένως καὶ κατ' ἔκκλισιν τοῦ ἀληθοῦς, Ὀδυσ. Δ, 348. Γ, 139. »—οὐκ ἂν ἔγωγε ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω, δέν θέλω παρακλίνει, παρακαλίσει, παραχωρήσει, καὶ εἴπω ἄλλα ἀντ' ἄλλων.

Παρακλίντωρ, ορος, ὁ, ποιητ. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 134. ταύτόν τῷ παρακλίτης.

Παρακλίνω (κλίνω). Κλίνω, ἢ λυγίζω, στρέφω πρὸς τὸ πλάγι, πλαγίως, π. χ. κεφαλήν, Ὀδ. Τ, 301. »Ὀδυσσεὺς παρακλίνας κεφαλήν. β) παρατρέπω, ἀπογυρίζω, ἀποστρίφω, λυγίζων ἢ στρέφων ἀπομακρύνω, χωρίζω, τρέπω πρὸς ἄλλο τι, ἐξαιρ. θύραν, πύλην, ἀντί τοῦ, ἀνοίγω αὐτὴν ὀλίγον τι, παραοίγω, Ἡρόδ. 3, 156. »Ὀλίγον τι παρακλίναντες τὴν ἑτέρην πύλην, ἄνοιξαν ὀλίγον τὸ ἓν πτερὸν τῆς θύρας· τοιοῦτο καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 81. τροπικ. »Ἄλλη παρακλίνουσι δίκαιον, ἄλλοθι που ἀποστρέφουσι τὸ δίκαιον, ἤτοι διαστρέφουσιν αὐτό, Ἡσ. Κ. 264. β) παρά τινι κλίνω, τίθημι, θέτω, βάλλω τι πλησίον τινός. Παθ. καὶ Μέσ. κλίνω, βάλλω, ἐμαυτόν πλησίον τινός, κάθημαι, ἢ ἀκουμβῶ, ἀναπαύομαι, ἐξαιρ. κάθημαι πλησίον τῆς τραπέζης καὶ τρώγω· ταύτόν τῷ, Παρακατακλίνω. 2) ἀμτβτ. κλίνω πρὸς τὸ μέρος, παραμερῶ, ἀποφεύγω, ἐκκλίνω, Ἰλ. Ψ, 424. (ι, ἐπί δὲ τοῦ παρακ. καὶ παθ. ἀόρ. παρακέκλιμαι καὶ παρεκλίθην, βραχύ.)

Παρακλίτης, ου, ὁ (παρακλίνω). Ὁ παρά τινι κείμενος, ὅς τις κεῖται, κάθηται πλησίον τινός, ὁ παρακατακείμενος. Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. β'. 28. »Σύνδειπνον ἀγόμενον καὶ παρακλίτην πεποιημένον».

Παρακλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Ἐπί τι κλύζω, χύνω, βρέχω, ὑγραίνω Σχολ. Δυκόφρ. 1290.

Παράκλυτος, ὁ, ἡ (κλυτός). Κακὰ φημισμένος, κακόφημος.

Παρακλύω (κλύω, ἀνμλ.) ταύτόν τῷ, παρακούω, ποιητ. (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε κλύω.)

Παρακμάζω, Μέσ. άσω (ἀκμάζω). Ὀλιγοστεύω, ἢ χάνω τι κατὰ τὸ ἄνθος, ὡραιότητα, δύναμιν, ἰσχύν, ἄρα ἀπαυδῶ, γηράσκω, παλαιόνω, ἀδυνατῶ, ἐπί πάντων τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἀπίρασαν τὴν ἀκμήν των καὶ ἀρχιεύουσι πάλιν νὰ ὀλιγοστεύουσι, χειροτερεύουσι· ὁμοίως καὶ ἐπί παθῶν, ἢ ἐμπαθῶς ὄντων εἰς κίνησιν ἀνθρώπων, ξεθυμαίνω, ξεφυραίνω· ἔτι δὲ καὶ ἐπί γλεύκους (μούστου), ὁπόταν πάνῃ τοῦ βράζειν, Ἀλεξις παρ' Ἀθην. Σελ. 36. ὅθεν

Παράκμασις, ἡ = παρακμή. Ἔκλειψις τῆς ἀκμῆς, ἀπόδησις, γῆρας, ὀλιγοστευσις, τῆς ἀκμῆς, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. α. ἀμφ.

Παρακμαστικός, ἡ, όν. Ὁ παρακμάζων.

Παρακμή, ἡ (ἀκμή). Ὁ καιρός, καθ' ὃν χάνεται ἡ δύναμις, καθ' ὃν ὁ ἄνθρωπος ἢ τὸ πρᾶγμα ἀδυνατεῖ, χάνει τὴν ὡραιότητά του, τὸ ἄνθος, τὰς δυνάμεις του· τὸ γῆρας, ἢ ἐπί τὸ χεῖρον μετάβασις, κ. τ. τ.

*Παρακνέω (κνέω, ἀνμλ.) Παρατρίβω, τρίβω, ἢ ξέω ἐπί τι, Φιλοστρ. Εἰκ. 1, 28. (υυ – –)

Παρακνήμιον, τό (κνήμη). Τὸ ἐξωτερικόν, λεπτότερον κόκκαλον τῆς κνήμης, πρβ. προκνήμιον.

Παρακνημίδιος, ὁ, ἡ· καὶ ία, ιον (κνήμη). Ὁ παρά τὴν κνήμην ὤν, Πολυδ. 1, 140.

*Παρακνημόομαι (κνήμη), = πορεύομαι, Ἱππών. Λεξ. 78.

Παρακνίζω (κνίζω). Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως κνίζω, τσιμπῶ· τροπικ. ἐρεθίζω, ἐγγίζω, πειράζω, ἢ εἰς θυμὸν καὶ ὀργὴν ἢ ζηλοτυπίαν διεγείρω τινά.

*Παρακοάω (παρά, κοάω, κοέω). Ἰων. ἀντί, παρακούω, παραφρονέω.

Παρακοή, ἡ (παρά, ἀκοή). Τὸ ὁποῖον δὲν ἤκουσεν, ἢ δὲν ἐκατάλαβε καλῶς τις· καὶ ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, διδασκαλία, τὴν ὁποίαν κακῶς, ἐσφαλμένως, ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ ἤκουσεν ἢ ἐκατάλαβέ τις· τὸ μή καλῶς ἀκούειν. 2) ὁπόταν τις ἀκούῃ καὶ δὲν πείθεται, τὸ μή θέλειν ἀκούειν, ἀπείθεια, ἀνυποταξία, παράβασις τοῦ λεχθέντος, Παῦλ. πρὸς Ῥωμ. ἐ. 19. β'. Κορίνθ. ἰ. 6.

Παρακοιμάομαι, ῶμαι (κοιμάω), ὡς παθ. μετά δοτικ. παρά τινι, πλησίον τινός, ἢ ἐν τῇ αὐτῇ κοίτῃ κοιμῶμαι, συγκοιμῶμαι· παρά δὲ τοῖς Μεταγνστ. καὶ ἀντί τοῦ, πρὸς τούτοις, ἐν ταύτῷ φρουρῶ, φυλάττω τινί. ὅθεν

Παρακοίμημα, τό· ταύτόν τῷ, Συγκοίμημα, σαρκικὴ μίξις, Σχολ. Σοφοκλ.

Παρακοίμησις, ἡ. Τὸ κοιμᾶσθαι παρά τινι, πλησίον.

Παρακοιμητής, οῦ· ὁ. Ὁ παρά τινι κοιμώμενος. 2) ὁ πλησίον, ἢ παρά τινι φρουρῶν, φυλάττων τὴν νύκτα, excubitor

Παρακοιμίζω, Μ. ίσω (κοιμίζω). Παρά τινι, ἢ σύν τινι κοιμίζω· πλησίον τινός βάλλω ἢ ἀφίνω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, Σχολ. Ἀπολλων. γ'. 62

Παρακοινάω, ῶ, ταύτόν τῷ, παρακοινόω, Πίνδ. Πύθ. 4, 236.

*Παρακοιμιστής, οῦ, ὁ. »Τῶν ἰδίων γυναικῶν παρακοιμιστάς, οἵτινες συγχωροῦν ἄλλους νὰ συγκοιμῶνται μὲ τὰς γυναίκας των, Παῦλ. Ἀλεξ. Μ. 4.

*Παρακοινόω (κοινόω). Μεταδίδω, λέγω καὶ εἰς ἄλλον ὅ,τι ἠξεύρω. Μέσ. μεταδίδειν ἀλλήλοις διά νὰ συμβουλευθῶσι περί τινος, ἐκ συμφώνου σκέπτεσθαι περί τινος, δοτικ. προσ.

Παρακοιτέω, ῶ· ταύτόν τῷ, παρακοιμάομαι. 2) παρά δὲ τοῖς Μεταγνστ. ὡς παρά Πολυβ. ἀντί τοῦ, πλησίον τινός φυλάττω τὴν φυλακὴν τῆς νυκτός. ἐκ τοῦ

Παρακοίτης, ου, ὁ (κοίτη). Ὁ πλησίον τινός, ἢ ἐν τῇ αὐτῇ κοίτῃ κοιμώμενος, σύγκοιτος, συνήθ. ὁ ἄνηρ γυναικός, ὁ γαμέτης, Ἰλ. Ζ, 430. Θ, 156. Ἡσ. Θ. 928.

Παρακοιτία, ἡ. Τὸ παρακοιτεῖν.

Παράκοιτις, ιος, ἡ, αἰτ. ιν, θηλ. τοῦ, παρακοίτης. Ἡ πλησίον τινός κοιμωμένη, ἢ παλλακίς· συνήθ. ἡ γυνή τοῦ ἀνδρός, ἡ γαμετή, Ἰλ. Δ, 60. καὶ ἀλλαχοῦ παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ἐπ. δοτ. παρακοίτι, Ὀδ. Γ, 331. Ἡσ. Ἀπο. 14, 46.

Παράκοιτος, ὁ, ἡ (κοίτη), ταύτόν τῷ, παρακοίτης, καὶ, παράκοιτις.

Παρακολλάω, ήσω (κολλάω). Πλησίον τινός, ἢ ἐπί τι, εἴς τι, ἢ εἰς τὸ πλάγιον αὐτοῦ μέρος κολλάω. ὅθεν

Παρακόλλημα, τό. Πᾶν τὸ προσκολλώμενον, ἢ στερεούμενον ἄλλῳ τινί πλησίον, εἰς αὐτό, ἢ ἐπ' αὐτῷ, Μαθημ. παλ. σελ. 268. ἐξαιρτ. δὲ παρά Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ἐ. 8. »Παρακολλήματα, τὰ διά τοῦ τόρνου τετορνευμένα καὶ ἐγκεκομμένα εἰς σχῆμα ἀνθέων ἢ φύλλων, κ. τ. τ. ξυλάρια, τά ὁποῖα προσκολλῶνται εἰς ἄλλα μεγαλήτερα ἔπιπλα, σανίδι, κ. τ. τ.

Παρακόλλησις, ἡ. Τὸ παρακολλᾶν.

Παρακολλητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς παρακόλλησιν 2) κολλητικός, ἰξώδης.

Παράκολλος, ὁ, ἡ (κόλλα). παρά Πολυδ. ἰ. 36. »Παράκολλος χαμεύνη (ὅπου πρότερ. παράκολος, ἔκειτο), χαμηλή τις κλίνη, ἥτις μόνον εἰς τὸ ἓν μέρος ἔχει ἀναπλιντήριον, προκεφάλαιον ἐφ' ᾧ ἀναπαύεται ἡ κεφαλή· ἐξ ἐναντίας »Ἀμφίκολλος κλίνη, ἐλέγετο ἡ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἀναπλιντήρια ἔχουσα, Ἡσύχ.

Παρακολουθέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀκολουθέω), μετά δοτικ. Πλησίον τινός, ἤτοι κατόπιν αὐτοῦ, ἢ ἀπό τὸ πλάγι ὑπάγω, ἀκολουθῶ, ἕπομαι, συντροφεύω, ἔτι δέ, εἶμαι ὁπαδός τινος, προσκολλῶμαι, τινί, Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. β'. 8. καὶ Ἀναβ. Δ'. δ'. 4. 2) τροπικ. τῇ γνώμῃ, τῷ νῷ ἀκολουθῶ τι, ἤτοι, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, ἀντιλαμβάνομαι, μετά δοτ. Γαλην. περὶ ὑγιεί,

»Μὴ ῥᾴδιον εἶναι παρακολουθεῖν βιβλίοις παλαιοῖς ἄνευ τῶν ἐξηγουμένων αὐτά· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Στοικοῖς, καὶ Ἀρρίαν. εἰς Ἐπίκτ. συνήθ. ἄνευ δοτικ. ἀντὶ τοῦ, προσέχω, συνίημι, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, στοχάζομαι· λέγουσι δὲ καὶ ἑαυτῷ παρακολουθεῖν, ἐπιφερομένου τοῦ ὅτι· ἢ καὶ μετοχ. »Εἰ δὲ παρακολουθεῖς αὐτῷ, ὅτι ἀποβάλλεις τινὰ δόγματα φαῦλα, γ'. 1. οὕτως ἔτι »συμπαρακολουθεῖ τῇ διοικήσει, Γ. ε'. 10. »Οὐ παρακολουθεῖ ἐλεγχόμενος, Δ. ε'. 21. 2) »παρακολουθεῖν διά τινος, καθόλου, διὰ παντὸς, κατὰ πάντα συμβαίνειν τι παράτινι πράγματι, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. Β'. 14. »Ἔστι μὲν τοῦτο ἐν βραχὺ εἰπεῖν, δι' ὅλης δὲ τῆς ἱππικῆς παρακολουθεῖν, ἔχει τόπον, γίνεται, συμβαίνει· ὅθεν

Παρακολούθημα, τό. Τὸ πλησίον τινὸς ἀκολουθοῦν· τὸ ἀκολουθοῦν, ἡ ἀκολουθία, ἔκβασις, συνέπεια, ἀποτέλεσμα.

Παρακολούθησις, ἡ. Τὸ παρακολουθεῖν, ἕπεσθαι, συμβαίνειν.

Παρακολουθητικός, ἡ, ὸν. καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ἔχων κλίσιν, ἢ ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸ παρακολουθεῖν, καταλαμβάνειν, κατανοεῖν, κτλ.

Παρακολυμβάω, ῶ. Ταὐτόν τῷ, παρανήχομαι.

Παρακομιδή, ἡ. Τὸ πλησίον, προσότι, ἢ μεθ' ἑαυτοῦ φέρειν, κομίζειν, καὶ τὸ ὁποῖον φέρειτις μεθ' ἑαυτοῦ, 2) οὐδετερ. τὸ πλησίον, ἢ ἐμπροσθέν τινος πορεύεσθαι, ὑπάγειν, ἔρχομός. 3) διάβασις, διαπέρασις, διαπίρθμευτις, διατόρευτις, Πολυβ. ἐκ τοῦ

Παρακομίζω, Μ -ίσω, Ἀττικ. -ιῶ (κομίζω). Προσότι, ἐν παρόδῳ, ἢ ἐγγὺς, πλησίον, μετ' ἐμαυτοῦ κομίζω, φέρω. β) φέρω τι πρός τινα. γ) φέρω τι ἀπ' ἐμπροσθέν τινος, μετακομίζω, διαπερῶ, διαβιβάζω, περαιῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. Α', δ, 3. »Ὁ σῖτος τοῖς Ἀθηναίοις οὕτω παρεκομίσθη, οὕτως ἐφέρθη πρὸς αὐτούς. 2) Παθ. παρακομίζομαι, πλησίον, ἐγγὺς ἢ μετά τινος πορεύομαι, πεζὸς, ἢ ἔποχος. β) πεζὸς ἢ ἔποχος περνῶ ἐμπροσθεν, διαπερῶ, διαβαίνω, διέρχομαι, κομίζω ἐμαυτόν πρός τινα, ὅ ἐστι παραγίνομαι κάμνω νὰ μὲ περάσωσι πέραν, διαβαίνω πέραν. 3) Μέσ. κομίζω, φέρω τι πρός ἐμαυτόν, ἢ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ὅ ἐστιν, ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ, ἢ διὰ μέσου ἄλλου τινός, Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 57. »Εὐκόρως σῖτον παρεκομίζοντο. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, λεληθότως καὶ ἔξω τῆς προκειμένης ὁδοῦ ἄγω· ὅθεν

Παρακομιστής, οῦ, ὁ. Ὁ παρακομίζων, ὁ φέρων τι πρός τινα ἄλλον. 2) ὁ ἀπὸ πλησίον ἢ ἐμπροσθεν φέρων, ἢ διαβαίνων· ὁ περῶν πέραν.

Παράκομμα, τό (παρακόπτω). Τὸ παρακεκομμένον ἢ νενοθευμένον καὶ κιβδηλον νόμισμα, καὶ ὁ νόθος τύπος αὐτός, τὸ χάραγμα. 2) τροπικ. κιβδήλευμα, ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολή, διαφθορὰ ἐν γένει »Ὀχλοκρατία παράκομμα τῆς ἀρίστης δημοκρατίας. Φίλ. γ'. Σελ. 22.

Παράκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὁ κομῶν, τριχωμένος, Πολυδ.

Παρακονάω, ῶ. Μλ -ήτω (ἀκονάω). Πλησίον, ἐπίτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐν ταὐτῷ ἀκονῶ, θήγω, ὀξὺ ποιῶ. τροπικ. ἀπὸ πλησίον, ἐν παρόδῳ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐγκαρδύνω, παρακινῶ, ἐρεθίζω, ἐνθαρρύνω, Ξενοφ. Κυροπ. ζ', β', 33. »Ὁ λόγχην ἀκονῶν, ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχήν του παρακονᾷ. 2) ἐν γένει τρίβω ἐπίτι, παρατρίβω, ἢ καθ' Ἡσύχ. ἐν τῷ ἀσπάζεσθαι παρατρίβειν τὸ γένειον καὶ τὰς παρειάς, ὁπόταν δύο τινὲς ἀσπάζωνται ἀμοιβαίως τὰς ἑαυτῶν παρειὰς καὶ ἀγκαλιάζωνται.

Παρακοντίζω, -ίσω (ἀκοντίζω). Μὲ τὸ ἀκόντιον ἐμπροσθεν, ἢ καὶ ἐπέκεινα ῥίπτω. Κατὰ τὸ ἀκοντίζειν ἢ ἐν τῷ ἀκοντίζειν ὑπερβαίνω τινά.

Παρακοπή, ἡ (παρακόπτω). Τὸ παρακόπτειν, νοθεύειν. ἐξαιρτ. τὸ τοὺς τύπους τῶν νομισμάτων, ἢ αὐτὰ τὰ νομίσματα παρακόπτειν, παραχάραξις, κιβδηλία, νόθευσις. 2) τροπ. παραφροσύνη, παρατάλευσις τῶν φρενῶν, μωρία, delirio, Ἰταλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 325.

Παράκοπος, ὁ, ἡ (παρακόπτω). Παρακεκομμένος, κιβδηλος, νενοθευμένος (κάλπικος). 2) τροπικ. παράφρων, φρενητικός, βεβλαμμένος τὸν νοῦν, Αἰσχύλ. Προμ. 582. Εὐριπ. Βάκχ. 33. 998. ὅσεν

Παρακοπτικός, ἡ, ὸν. Παράφρων· μετὰ παραφροσύνης καὶ μωρίας συνδεδεμένος· παραφροσύνης πρόξενος.

Παρακόπτω, Μέλ -ψω (κόπτω). Κυρίως, ἐγγὺς, ἢ ἐκ τοῦ πλαγίου μέρους κόπτω· ὅθεν νενοθευμένως, ἢ ἡμαρτημένως, ἐσφαλμένως κόπτω· παραχαράττω, παρατημαίνω, ψεύτικον τύπον κάμνω, ἢ νόμισμα κιβδηλον καὶ πονηροῦ κόμματος ποιῶ (κάλπικα νομίσματα, ἀργύρια κόπτω), κιβδηλεύω, κουρεύω τὰ νομίσματα· ὅθεν »παρακεκομμένον νόμισμα, τὸ μὴ ὀρθῶς κοπέν, τὸ κεκιβδηλευμένον, τὸ κάλπικον. Λουκιαν. Ἑρμότ. »Κατὰ τοὺς ἀργυροχόωμονας διαγιγνώσκειν ἅ,τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα καὶ ἃ παρακεκομμένα, ὅθεν β) τροπικ. νοθεύω τι, καὶ ἐπομέν. γ) ἀπατῶ, πλανῶ τινα, κατά τι, γεν. πράγμ. Ἀριστοφ. οὕτως κατὰ μέσ. καὶ ἐνεργ. διάθ. ἐχρήσατο, Λουκ. »Τὸ νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτειν, κιβδηλεύει, νόθον ποιεῖ, παραλλάττει 2) μεταφορ. »Παρακεκομμένος τὸν νοῦν, ταὐτόν τῷ, παράφρων, φρενοβλαβής, Νικήτ. Χρον. ιβ'. 2. ὡσαύτως »τοῦ νοῦ παρακοπέντος. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ὁ Ἀριστοτ. λέγει καὶ »παρακόπτειν τῇ διανοίᾳ· καὶ ἄλλοι ἄνευ τοῦ διανοίᾳ, ἀντὶ τοῦ, μαίνεσθαι, παραφρονεῖν, μωραίνειν· ὅθεν, παρακοπή, ἡ φρενοβλάβεια, μωρία· καὶ παράκοπος, ὁ· φρενοβλαβής, μωρός. 3) κατακόπτω, κολοβόνω, ὡς παρὰ Πολυβ. Γ', 15. »Μέλη παράκοπα, κατακεκομμένα, κολοβωμένα. (Παρ' Ἀριστοφάν. Ἱππ. 807. Νεφ. 636. ἐνεργητ. καὶ Μέσ. ἀντὶ τοῦ, ἀπατῶ. μετὰ γεν. ὡς μικρὸν ἀνωτέρω ἐσημειώθη.)

Παροκορέω, ῶ· Μλ -ήσω (κορέω). Μὲ τὴν σκοῦπαν, ἢ βούρτζαν ἐεβάλλω τὸν κονιορτὸν, τὴν λάσπην κ. τ. τ. Σκουπίζω, παττρεύω, φιλοκαλῶ ἢ φιλοκαλίζω, Ἀθην. σελ. 408. καὶ 665. Πολυδ. στ'. 49. ἐν γένει, παττρεύω.

*Παράκοσμος, ὁ, ἡ (κόσμος). Ἐναντίον τῆς τάξεως ἢ εὐπρεπείας, κοσμιότητος ὤν· ἄτακτος, ἄκοσμος, ἀπρεπής· συχνότερον δὲ παρακόσμως, Ἐπίρ. οὐ κατὰ κόσμον, ἀτάκτως, ἀπρεπῶς, οὐχὶ καθὼς πρέπει, Ἰώσηπ.

*Παρακοτέω, ῶ· ταὐτόν τῷ, ὀργίζομαι, ἢ φυλάττω μνησικακίαν, Φώτ.

Παράκουσις, ἡ (παρακούω). Τὸ νὰ μὴ ἠκουσέτις καλὰ, παρακοή, ἀμφ. Lobeck Φρυν. σελ. 352. (ᾳ)

Παράκουσμα, τό. Τὸ ὁποῖόν τις ψευδῶς, ἢ ἀπατηλῶς καὶ ἡμαρτημένως ἠκουσεν ἢ ἐκατάλαβεν. 2) = ἄκουσμα, διδασκαλία, θεώρημα, Ἰουλιαν. Καισ. 26, 6, 7. ἀμφ. (ᾳ) παρὰ τὸ

Παρακούω, -σομαι (ἀκούω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ πλησίον ἀκούω, μετὰ γεν. Boisson Φιλοστρ. Ἡρ. σελ. 356. Εὐνάπ. σελ. 151. ἐξαιρ. ὀλίγον, ἢ ἀτελῶς, ἐκπολαίως, ἀμυδρῶς ἀκούω, μανθάνω τέχνην, Ἡρόδ. 3, 129. ἔτι δὲ κατὰ τύχην ἢ ἀνελπίστως, παρέργως καὶ ἀπροσδοκήτως ἀκούω· ὅθεν 2) ἐγγὺς ἀκούω κρυφίως ἀκούω, μανθάνω, ἐξετάζω, λάθρα ὑπακροάομαι, ὑπακουστέω, βάλλω αὐτίον καὶ ἀκούω κρυφίως, κατασκοπῶ, ἐξετάζω τι κρυφίως καὶ μανθάνω, ἐξερωτῶ τι παρά τινος, Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 300. Δ. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 431. καὶ ὅτι τινος, Ἀριστοφ. Βατρ. 750. 3) οὐκ ὀρθῶς, ὅ ἐστιν ἐσφαλμένως καὶ οὐ κατὰ τὸ πρέπον ἀκούω, οὐκ ὀρθῶς καταλαμβάνω, ἢ προσποιοῦμαι, ὅτι δὲν ἀκούω. Πλάτ. εἰς Προταγόρ. »Τὰ μὲν ἄλλα ὀρθῶς ἠκουσας, ὅτι δὲ καὶ ἐμὲ οἴει εἰπεῖν τοῦτο παρήκουσας, οὐκ ἠκουσας ὀρθῶς, ἐκαμώθης ὅτι δὲν ἐκατάλαβες· ἴδε ἐν τῷ, παραιτοῦμαι. 4) οὐ προσέχω, δὲν δίδω προσοχὴν εἰς τὰ λεγόμενα, ἐξ ἀπροσεξίας δὲν ἀκούω. 5) δὲν ὑπακούω, δὲν πράττω, δὲν κάμνω τὰ προστασσόμενα προσποιούμενος, ὅτι δὲν ἀκούω, ἢ ὡς ἂν νὰ μὴν ἠκουτα, ἢ ἀκούω μὲν, πλὴν δὲν ὑπακούω, ἀνυπότακτος εἰμί, μετὰ γεν. προσώπου ἢ πράγματος, Ἀριστοφ. Βάτρ. »Δεσποτῶν παρακούειν ὅταν λαλῶσιν.

Παρακρατέω, ῶ, -ήτω (κρατέω). Ὀπίσω, ἢ πρὸς ἐμὲ ἢ πλησίον μου, ὅ ἐστι παρ' ἐμοὶ κρατῶ, »Τρίχας ἔχουσας παρακρατεῖν, Διοσκορ. καὶ Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. α', β', 8. »τὴν ἀμίδα παρακρατεῖνα. πλησίον τινὸς κρατεῖν· καὶ παρ' Ἀππιαν. ἀντὶ τοῦ, ἐμποδίζω, ἐπέχω, κατακρατῶ. 2) παρ' Ἀντωνίν. ια'. 20. ἐναντίον τῆς φύσεως ἐμποδίζω, ἢ στερεῶς κρατῶ, τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. γ', ζ', 28. »ἐν τοῖς κατὰ φύσιν ἔργοις παρακρατῆται.

*Παρακρέμαμαι, παθ. ἀποθ. (κρέμαμαι.) Κρέμαμαι εἰς τὸ πλάγι. »Μέρη παρακρεμάμενα, κρεμαστήρια, Πολυβ. 5, 35, 10.

Παρακρεμάω, ῶ. παρακρεμάνυμι, καὶ, παρακρεμαννύω, Μλ -κρεμάσω, Ἀττικ. -κρεμῶ (κρεμάννυμι, ἀνμλ.) Ἐμπροσθεν, ἢ πλησίον τινὸς κρεμῶ· προσαρτῶ, ἐφάπτω, ἐξαρτῶ, ἀποκρεμῶ, ἢ πρὸς τὸ μέρος κρεμῶ, ἢ ἀφίνω νὰ κρέμεται, Ἰλ. Ν, 597. »χεῖρα παρακρεμάσας, ἐκρέμασε τὴν ὑπὸ τοῦ βέλους βεβλαμμένην χεῖρα· ὅθεν. »Τὰ παρακρεμάμενα, τὰ ἐξηρτωμένα, ἢ ἀπό τινος κρεμώμενα, τὰ προσκεκολλημένα, τὰ πάρεργα, αἱ παρόμοιαι πλὴν μικρότεραι περιστάσεις, παρασυμπτώματα, ἢ ἐλαφρότερα μέρη πράγματος ἢ ὑποθέσεως τινος, τὰ ὁποῖα ἐξήρτηνται ἀπό τινα μεγαλήτερα. τὰ χυδαϊκῶς, παρακρεμαστήρια, λεγόμενα. Ὁ ἐνεστ. παρακρεμάω ἔστι πολλ. ἀμφ. (περὶ τῆς προσωδίας ὁρ. κρεμάω).

Παράκρημνος, ὁ, ἡ (κρημνός). Ὁ πρὸς τὰ μέρη κρημνώδης, ἀνωμερής καὶ κατωφερής, Διόδ. Σικ. καὶ Στράβ. σελ. 600.

Παρακρίνω, Μλ ινῶ. Ἀόρ. παρέκρινα. Παρκμ. -κέκρικα καὶ παθ. παρακ. -κέκριμαι. Παθ. ἀόρ. παρεκρίθην, καὶ Μέσ. ἀόρ. παρεκρινάμην (κρίνω). Τίθημι, ἢ βάλλω, κρατῶ τι πλησίον ἄλλου τινὸς παρομοίου, ἵνα παραβάλλω κρίνω αὐτό μετ' αὐτοῦ ἄρα, ταὐτόν ἐστι τῷ συγκρίνω, παραβάλλω. 2) παρατάττω, βάλλω εἰς στρατιωτικὴν παράταξιν, καὶ παθ. ἐπὶ στρατεύματος ἢ στόλου, ἐκτείνεσθαι εἰς διάστημά τι, Ἡρόδ. 9, 98. »Πεζὸς παρεκκεκριμένος παρὰ τὸν αἰγιαλόν, καὶ, 8, 70. »Παρεκρίθησαν διαταχθέντες.α Πλούταρχ: εἰς Ἀντων. »Τοῖς δὲ Παρθοῖς παρεκκεκριμένοις λόγου κρείττον ἡ τάξις ἐφαίνετο τῶν Ῥωμαίων.α 3) ἐπιπολαίως, ἢ ἐσφαλμένως, οὐκ ὀρθῶς κρίνω.

Παρακροάομαι, ἀσομαι (ἀκροάομαι) = παρακούω, Ἰώσηπ· ὅθεν

Παρακρόασις, ἡ. Ἡ ἐπιπόλαιος, ἢ ἐσφαλμένη καὶ μὴ ὀρθὴ ἀκρόασις. 2) ἀνυποταξία, ἀπείθεια. παρακοή, Ἰώσηπ. »Ἡ παρακρόασις ζημίαν φέρει.

Παρακροατής, οῦ, ὁ. Ὁ ἐπιπολαίως ἢ ἐσφαλμένως ἀκούων, καὶ ἐπομένως, ὁ μὴ καταλαμβάνων καλά.

Παρακροκίζω, (κρόκος). Διοσκορ. ε', 137. ἐν ταὐτῷ παραπλησίως ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου, ἢ ἔχω τὸ χρῶμα, ἢ μυρίζω σχεδὸν ὡς ὁ κρόκος.

Παρακροτέω, ῶ (κροτέω). Πρὸς τὸ μέρος, ἢ ἐγγὺς τινος κροτῶ. β) σφαλερῶς κροτῶ, κτυπῶ, Λουκιαν. Γυμν. 1. 2) τροπικ. ἐλαφρᾶ κροτῶν, κτυπῶν τὰς χεῖρας παρορμῶ, παραθαρρύνω, παροξύνω, ἐγκαρδιόνω τινά, Ἡρακλ. Ἀλληγ. 63.

Παράκρουσις, εως, ἡ (παρακρούω). Τὸ κρούειν, κτυπῶν πλησίον. ἐξωρτ. Ἡ ψευδὴς καὶ ἐσφαλμένη ἢ μὴ ὀρθὴ κρούσις, πλῆξις μουσικοῦ ὀργάνου τινος, Πλούταρχ. »Ἐν τοῖς μέλεσι παράκρουσις· ὅθεν καθόλου, ἀπότευξις, ὄλεθρος, φθορά. 2) = κατάκρουσις, χημ. ὅτε στερεόν τι σῶμα ἀναλελυμένον ἐν τινι ρευστῷ, καταχαλίζεται καὶ χωρίζεται πάλιν ἀπ' αὐτοῦ, ὅταν προστεθῇ τρίτον σῶμα εἰς τὸ ρευστόν, précipitation. »Παράκρουσις τοῦ ἐπιπολῆς θερμοῦ», ἡ κατάπαυσις τοῦ ἀναβαίνοντος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν θερμοῦ, ὅ ἐστιν, ἀπόκρουσις, Ἀριστοτέλ. πρβλ. γ', 13. ἀλλ' ἐν Προβλ. κδ', κεῖται ὀρθότερον, κατάκρουσις, ἀφ' οὗ καὶ, καταρουστικός, ὅπερ καὶ ἴδε. 2) τὸ ἀπατᾶν, πλανᾶν· ἡ ἀπάτη, πλάνη. 3) ταὐτὸν τῷ, παρακοπή, παραφροσύνη, μωρία.

Παρακρουσιχοίνικος, ὁ, ἡ (παρακρούω, χοῖνιξ). ταὐτὸν τῷ, ὁ κρουσιματρῶν. Ὁ μετὰ ψευδοῦς, ἤτοι μὴ ὀρθοῦ μέτρου μετρῶν· εἴρηται δὲ οὕτω διὰ τὸ κρούειν τὰ μέτρα, καὶ διαστείειν, ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν, Ἡσύχ.

Παρακρουστικός, ἡ, ὄν, καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ταὐτὸν τῷ, παρακοπτικός, Ἱππογρ.

Παράκρουστος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παράκοπος, παράφρων. ἐκ τοῦ

Παρακρούω (κρούω). Πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, πλησίον, ἢ κρούω ἐπί τι χωρίς νὰ ἐπιτύχω, ὅθεν ψευδῶς καὶ ἡμαρτημένως, ἤτοι μὴ ὀρθῶς κρούω, κτυπῶ, ἐξαιρ. μουσικὸν ὄργανον, ὅθεν τό, παράκρουσις, κατὰ τὴν τελευταίαν σημασίαν, καθόλου, ἀποτυγχάνω, δὲν ἐπιτυγχάνω. 2) ἐξαιρ. μέσ. ἀπατῶ, πλανῶ, ἐξαπατῶ. Valck. Ἀμ. σλ. 191. Ουλφ. Δημ. Λεπτ. σλ. 291. Ἀλλὰ καὶ Παθ. »παρακρούεσθαι ὑπό τινος», τὸ δέ, παρακρούεσθαι περί τινος», ὁηλοῖ, ἀπατῶμαι κατά τι, ἢ μέτρ· ἐξαιρέτως τὸ κατὰ μέσην διάθεσιν, παρακρούομαι, ἔστιν ἐν χρήσει ἐπὶ ψευδῶν ἤτοι μὴ ὀρθῶν καὶ σωστῶν μέτρων, ἢ ζυγίων, ἕξικα ζυγιάζω, ἢ μετρῶ) ἴδε ἐν τῷ, κρουσιματρέω. 3) ὠθῶ, κλωτζῶ, σκρόχνω τι πρὸς τὸ μέρος, πρὸς τὰ ὀπίσω ὠθῶ, ὅ ἐστι ἀποκρούω, σπρώχνω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἢ πρὸς τὰ κάτω ἐμποδίζω· ἀπορρίπτω· ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ, παραλογίζομαι, καὶ ἐξαιρέτως εὐχρηστον κατὰ μέσην διάθεσιν, οἷον Δημοσθ. »Οὕτως ἦσαν ἀναίσχυντοι καὶ βδελυροὶ τηλικοῦτον πρᾶγμα παρακρουόμενοι τοὺς δικαστάς». 4) ἢ ὀθόνη παρακέκρουσται», Λουκιαν. ἀντὶ, τοῦ, ἐξετάνθη, ἐξαπλοΐθη, ἀμφ. 5) ἀπὸ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ παρατρέπω, ἀπάγω· φέρω παράμερα· καὶ ἐπομ. πλανῶ, ξεπλανῶ· ποιῶ τινὰ ποιεῖν τι· οὐκ ἂν σε παρακρούοι ἡ παροῦσα ξυμφορά», (Πλάτ. Κριτ. σελ. 47.) ἀντὶ νοῦ, ἐκτρέπει, παρασύρει, σὲ φέρει ἔξω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον. 6) »παρακακρούσθαι τῶν φρενῶν», γίνομαι ἢ εἶμαι παράφρων, μωρός, πρβλ. παρακόπτω, 2.

* **Παρακρύπτω**, ψω (κρύπτω). Πλησίον, παρά τινι, ἢ κρυφίως κρύπτω. Μέσ. κρύπτομαι, Διογ. Λ.

* **Παρακρώζω**, -ξω (κρόζω). Πλησίον τινός, κρώζω.

Παρακταῖος, αία, αῖον (ἀκτή). Ὁ παρὰ τῇ ἀκτῇ ἤτοι πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ ὤν, ἢ κείμενος. Ἐπίγρ.

Παρακτάομαι, ῶμαι, Μλ -ήσομαι (κτάομαι, ἀνμλ.) Προστέτι ἀποκτῶ, προσέτι, ἢ παρά τινι, δέχομαι, προσπορίζομαι, Ἡρόδ. Δ, 80. »Τοῖσι δὲ παρακτωμένοισι ξεινικοὺς νόμους», ἐκεῖνοι, οἵτινες δέχονται ξένα ἤθη, ἔθιμα. 2) κατὰ δὲ τὸν παρακείμ, ἀντὶ τοῦ προσέτι, πρὸς τούτοις, ἐν ταὐτῷ, ἢ ἐν τῇ γειτονίᾳ ἔχω ἐν τῇ ἐξουσίᾳ μου, Θεόφρ.

Παράκτης, ου, ὁ (παράγω). Ὁ παράγων, φέρων πρός τι· ἐξαιρ. ὁ τῶν κυνηγῶν τοὺς κύνας ἐπὶ τὴν θήραν ἄγων. Ἡσύχ.

Παράκτησις, ἡ (κτῆσις). Ἡ πλησιόχωρος κτῆσις, τὸ κτᾶσθαι ἢ ἔχειν κτήματα πλησίον τινός καὶ τὸ πλησίον τινὸς κτῆμα.

Παρακτίδιος, ὁ, ἡ (Ἀνάλ. γ', 239. »Κῦμα παρακτίδιον») καὶ, παράκτιος, ὁ, ἡ· καὶ ία, ιον (ἀκτή). Ὁ παρὰ τῇ ἀκτῇ, ἢ κατὰ τὴν ἀκτὴν κείμενος ἢ εὑρισκόμενος, παραθαλάσσιος, Σοφ. »Λειμῶν παράκτιος»· καὶ, κῦμα, ἢ περιωπὴ παρ.

* **Παρακτικός**, ἡ, όν (παράγων). Ἔχων τὴν ἕξιν, ἰδιότητα τοῦ παράγειν εἰς ψῶς.

Παράκυκλος, ὁ (κύκλος). Μέρος τι τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης, Πολυδ. 1, 53.

Παρακυλίω, ίσω (κυλίω), Ἔμπροσθεν, ἢ πλησίον τινος κυλίω, Σχολ. Ἀριστφ. Βίρ. 7. (τὸ Ἰῶτα καθ' ὅλους τοὺς χρόνους μακρόν).

Παρακύπτω, Μλ ψω (κύπτω). Πλησίον τινός σκύπτω. β) καθόλου, στέκομαι σιμά, ἵστομαι πλησίον τινός καὶ σκύπτω, ἐξαιρ. διὰ νὰ κυττάζω τι ἀκριβέστερον, ἢ κλεπτικά, κρυφίως, χωρίς νὰ μὲ παρατηρήσῃ τις· καὶ μάλιστα σκύπτω καὶ κυττάζω ἀπὸ τῆς θύρας ἔξω διὰ νὰ κυττάζω τριγύρω μου τί, π. χ. τὴν ἐρωμένην μου, ἢ τὰ ἐρωτικά μου· Ἀριστοφ. παραβ. Ἰακ. Ἀχ. Τάτ. σελ. 593. Λουκιαν. Διάλ. Ἑταιρ. 12. »τῷ θριγκῷ τῆς αὐλῆς παρακύπτειν», πλησίον τοῦ θριγκοῦ ἐστακυμμένος ἵστασθαι, παρὰ τῷ θριγκῷ σκύπτων, σκυφτὰ ἵστασθαι πλησίον τοῦ τείχους τῆς αὐλῆς. γ) σκύπτων εἰσέρχομαι, εἰτχωρῶ, ἐμβαίνω, στριμόνομαι καὶ ἐμβαίνω κου, εἰσέρπω, Δημητ.

* **Παρακυρέω**, Μλ -ρύσω (κυρέω, ἀνμλ.) = παρατυγχάνω, Κόϊντ. 11, 23. ποιητ. (περὶ τῆς προσφάσεως, ὅρ. κυρέω).

Παρακωμῳδέω, ῶ (κωμῳδέω). Ὡς ἐν παρόδῳ περιπαίζω, σκώπτω τινὰ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, ὁ Ἀθήν. σελ. 525.

Παράκωφος, ὁ, ἡ (κωφός). Ὀλίγον τι κωφός. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθ. Παρακωφίζει, προσποιεῖται τὸν κωφόν· ὀλίγον τι κωφίζει, ὅ ἐστι, δὲν ἀκούει καλῶς.

Παρακωχή, ἡ (κωχεύω), καὶ παρακωχή, καὶ παροχή. Τὸ προσφέρειν, παρέχειν, ἢ δόσις, τὸ δόσιμον, τινὸς πράγματος, Θουκυδ. στ'. 85. »νεῶν παροχῆν». ὁ Σουΐδ, »νεῶν παρακωχῆν» ἀνέγνωσεν, ὡς καὶ Ἰώσηπ. Ἀρχ. ιζ', 3, 5 »ἐπὶ παρακωχῇ γνωμῶν· κυρίως ἔπρεπε νὰ λέγηται, παρακωχή, ἐκ τοῦ, παρέχειν, ἐκ τοῦ ἔχω, ὤχα. ὤκωχα· ἀλλ' οὕτω γράφεται καὶ τὸ ἀνακωχή, διακωχή, καὶ κατακωχή.

Παραλαλέω ῶ (λαλέω). Πλησίον, ἐν τῷ μεταξὺ φλυαρῶ. 2) ἐπιπολαίως, ψευδῶς καὶ ἡμαρτημένως, ἤτοι μὴ ὀρθῶς καὶ ἔξω τοῦ δέοντος λαλῶ, ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα δὲν καταλαμβάνει τις· ἄλλα ἀντ' ἄλλων λαλῶ, Δίων Κίτ. ξθ'. 4. καὶ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 230. Meineke Μενάνδρ. σελ. 202.

Παραλαμβάνω, Μλ -λήψομαι, Ἰων. -λάμψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.). Προστέτι λαμβάνω, δέχομαι, ὑποδέχομαι· οἰκειοποιοῦμαί τι· κρατῶ παρ' ἐμαυτῷ, π. χ. Ξεν. Κύρουπ. 8, 6, 9. »Παραλαμβάνειν τοὺς ἀπειρήκοτας ἵππους καὶ ἄλλους πέμπειν· λαμβάνω εἰς ἐξουσίαν τι, »βασιλήϊον», Ἡρόδ. 2, 120. »δέχομαι ἀποκρίσιν», Ἡρόδ. 1, 126. ἔτι δέ, κυριεύω, πέρνω μὲ βίαν. Ἡρόδοτ. 7, 211. β) μετὰ πίτ. προσ., λαμβάνω τινὰ πρὸς ἐμαυτόν καὶ ἑνόνομαι μὲ αὐτόν, τὸν δέχομαι ὡς συμβοηθόν, ἢ σύμμαχον, Ἡρόδ. 7, 106. 150. 168. 9, 1, ἔτι δέ, παραλαβεῖν ἐπὶ ξεῖνιαν, δέχομαι εἰς φιλοξενίαν, τὸν προσκαλῶ εἰς τὴν τράπεζαν, Ἡρόδοτ. 4, 154. λέγεται καὶ ὅλως κατὰ φυσικὴν ἔννοιαν, »ταύτην παραλαβὼν ἐπαλλαχεύετο», Ἡρόδ. 4, 155. 2) κατὰ παράδοσιν λαμβάνω τι, Ἡρόδ. 2, 148. »τί παρά τινος», Ἡρόδοτ. 2, 51. 5, 95. μανθάνω, βλέπω καὶ μιμοῦμαι. 3) ἀναδέχομαι, πέρνω ἐπανωθέν μου, Ξενοφ. Ἀναβ. 6, 4, 8. »Χειρίσοφος τετελευτήκει, τὰ δὲ ἐκείνου Νέων παρελάμβανεν», διεδέχετο. »Τὰ παραλαμβανόμενα», ὅσα ἀνεδέχετο, ἢ ὑπόθεσις, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβε τις, Ἡρόδ. 1, 38. 4) τινά, πιάνω τινὰ εἰς τὸν δρόμον καὶ τὸν φονεύω, Ἡρόδ. 4, 203.

Παραλάμπω, Μέλ -ψω (λάμπω) Πλησίον, ἐμπροσθεν ἢ πρὸς τὸ μέρος, τὴν πλευρὰν λάμπω, φέγγω, ἀστράπτω, ὅθεν

Παράλαμψις, εως, ἡ. Λευκή τις αὐλή, κηλὶς ἐν τῷ μέλανι τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπιλάμπουσα, Ἱπποκρατ. ταὐτὸν καὶ λεύκωμα.

Παραλανθάνω, Μλ -θάσω (λανθάνω, ἀνμλ.) Πλησίον, παρά τινι κρυμμένος εἰμί, Δημ.

Παραλεαίνω, (λεαίνω). Πλησίον, ἐν ταὐτῷ λεαίνω, γναλίζω, Ἀθήν. σελ. 512. ὅθεν

Παραλεαντικός, ἡ, ὄν. Ὁ λεαίνων, λεῖον ποιῶν, ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος. Ἀθην. σλ. 62.

Παραλέγω, -ξω (λέγω, ἀνμλ.). Πλησίον, παρά τινι βάλλω· συνηθ. κατὰ μέσ. διάθ. βάλλω ἐμαυτὸν πλησίον τινός, ἢ κείτομαι μετὰ δοτ. προσ., παρ' Ὅμ. σεμνῶς ἀντὶ τοῦ, παρακοιμάομαι, συνηθ. ἐπὶ μὴ κατὰ γάμον συνουσίας, Ἰλιάδ. Β, 415. Ζ, 198. Ὕμν. Ἀφροδ. 168. καὶ ἀλλαχοῦ, ἁπλῶς, ἢ καὶ μετὰ τῆς λέξεως, ἐν φιλότητι, Ἰλ. Ξ, 237. ἐν γάνει, ἐπὶ συνουσίας, Ἰλ. Τ, 224. καὶ τότε ἡ γυνὴ τάσσεται κατὰ δοτ. ἀεί· ὅτε δὲν εἶναι κατὰ ὄνομστ. καὶ ὁ ἀνὴρ κατὰ δοτ., τότε σημαίνει ἐν γένει, κεῖτεσθαι πλησίον τοῦ ἀνδρός, κοιμᾶσθαι μετ' αὐτοῦ ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ κλίνῃ, εἶναι σύζυγός του, ἢ ἄλοχος, Ἰλιάδ. Ω. 676. Ὀδ. Δ, 305. Ἡτ. Θεογ. 278. Ὁ Ὅμ. χρῆται συνηθ. τῷ γ'. προσ. τοῦ ἀορ. παρελέξατο, ἔτι δέ, τῷ μέλλ. τὸ δέ γ'. πρόσ. ἀορ, κατὰ συγκ. παρέλεκτο κεῖται κατὰ πρῶτον ἐν Ὕμν. Ἀφροδ. 168. 2) ἔξω τοῦ ὀρθοῦ λέγω· ἔξω τοῦ δρόμου ὁμιλῶ, παραλαλῶ, παραφρονῶ, delirare, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀσθενούντων, ἐν τῷ παροξυσμῷ τοῦ πυρετοῦ, Ἱπποκρ. 3) »παραλέγομαι νῆσον, γῆν», ἀντὶ τοῦ, παραπλέω, περνῶ διὰ τοῦ πλοίου ἐμπροσθεν νήσου, γῆς τινος, ὅ ἐστι, Παραλληλῶ διαπλέω. 4) »παραλέγομαι, ὑγτ', παρατίλλω, ἐκβάλλω, ἀποσπᾶν τὰς ἀνωφελεῖς τρίχας ἀπὸ τοῦ σώματός μου, καὶ μάλιστα τὰς ὑπερεχούσας ἐν ταῖς ὀφρύσιν, ἐπὶ τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν γυναικῶν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 904. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. καὶ Πολυδ. β', 35.

* **Παραλειπτέον**, 3ετ. ἐπίρ. τοῦ παραλείπω. Πρέπει ἢ δύναταί τις νὰ παραδράμῃ, Ξεν. Ἀγησιλ. 8, 3.

Παραλειπτικός, ἡ, όν. Ἐμπροσθεν ὑπάγων καὶ ἀφίνων τινὰ ὀπίσω παρατρέχων, ἢ ἀφίνων τινὰ ὑπάγειν. 2) παρατρέχων, σωπῶν, Ἑρμογ.

Παραλείπω, Μλ -ψω (λείπω). Ὑπάγω ἐμπροσθεν καὶ ἀφίνω τινὰ ὀπίσω· ἀφίνω πλαγίως, ἢ νὰ περάσῃ· ὅθεν· ὀπίσω ἀφίνω τι ἀμελῶ· καὶ ἑπομένως, παρατρέχω, ἀμελῶ, οὐ προσέχω, φροντίδα οὐ ποιοῦμαι· ἐν δὲ τῇ διηγήσει, ἐγκαταλείπω, ἀφίνω, παρεῖτῶ, παρασιωπῶ τι, παρατρέχω, μνείαν ἢ ἀναφορὰν οὐ ποιοῦμαι, οὐ διηγοῦμαι, παρὰ Ξενοφ. ὅθεν· »παραλειπόμενον», τὸ ἐπίσω ἐκκολεφθὲν λεῖψανον ἀπόστινος, τὸ ἀπομεινάριον, Ξενοφ. Ἀναβ. στ'. γ', 12. »ἔκαιον, εἴ τινι παραλειπόμενον ἐντυγχάνοιεν· καὶ ἐντεῦθεν »παραλειπτέον», πρέπει νὰ ἠμπαλείψωμεν, νὰ παρασιωπήσωμεν, παραδράμωμεν, Ξεν. Ἀγησ. η'. 3.

Παραλείφω, Μλ. είψω (ἀλείφω). Ἐγγύς, πλησίον ἢ πρὸς τὸ πλάγιον, τὴν πλευρὰν χρίω, ἀλείφω, Ἀριστ. Ῥητ. 3, 4.

Παράλειψις, ἡ (παραλείπω). Ἐγκατάλειψις, παραδρομή, παραίτησις, ἄφεσις.

Παράλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Ὁ πλησίον, ἢ ἐν τῷ μεταξὺ λευκότητα ἔχων, ἀνακατωμένος μὲ ἄσπρον· κλίνων πρὸς τὸ λευκόν, Πολυδ. δ'. 134.

Παραλεύσσω (λεύσσω), ταὐτόν τῷ, παροράω, Εὐρ. Ἱππόλ. 1132. ποιητ.

Παραλήγω, (λήγω). Κάμνω τι πλησίον νὰ ἡσυχάσῃ, παύσῃ. 2) συνήθ. ἀμτβτ. πλησίον παύειν, κοπάζειν, παύεσθαι ἀπό τινος, ἐάν τι, μετά γεν. πράγμ. ὅθεν, »ἢ παραλήγουσαν, ἤ, ἡ »παραλήγουσα συλλαβή, ἡ πρὸ τῆς ληγούσης, ἤτοι πρὸ τῆς τελευταίας, Penultima, Ἰταλ. »Παραλήγειν, ἔχει τὴν παραλήγουσαν συλλαβήν, »Παραλήγεται διφθόγγῳ, ἔχει δίφθογγον εἰς τὴν παραλήγουσαν, Γραμμ.

*Παράληξις, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ λέξις τις παραλήγουσαν, τὸ παραλήγειν, τὸ ἔχειν καὶ ἄλλην λήγουσαν, ὅτε λέξις ἔχει δύο καταλήξεις, π. χ. ἕσπερος καὶ ἑσπέρα, Γραμμ.

Παραληπτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, παραλαμβάνω. Τὸν ὁποῖον πρέπει, δύναταί τις νὰ παραλάβῃ, δεκτός· καὶ

*Παραληπτέον, θετ. ἐπίῤῥ. Πρέπει νὰ παραλάβῃ τις.

Παραληπτός, ἡ, ὸν (παραλαμβάνω). Τὸν ὁποῖον παρέλαβέ τις, ἢ δύναται νὰ παραλάβῃ τις, ἢ νὰ ἀναδέχθῃ, δεκτός, ἀναδεκτός, Πλούταρχ. 10. σελ. 284. ὅθεν

Παραλήπτωρ, ορος, ὁ. Ὅστις λαμβάνει, δέχεται πρὸς ἑαυτόν, ἀναδέχεται, ἐπιχειρεῖ, Στοβ. Φυσ. σελ. 932.

Παραληρέω, ῶ (ληρέω). Παραφρόνως λαλῶ, φλυαρῶ, παραλαλῶ, τρελὰ ὁμιλῶ, δὲν ἠξεύρω τί ὁμιλῶ· ἐν γένει, μωρὸς ἢ τρελὸς εἶμι, Ἀριστοφ. Ἱππ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 375. ἰσοδυναμεῖ τῷ τῆς συνήθ. τσαμπουνίζειν· ὅθεν

Παραλήρημα, τό. Μωρὰ καὶ τρελὴ ὁμιλία, ἢ πρᾶξις.

Παραλήρησις, ἡ. Τὸ τρελὰ ὁμιλεῖν, ἢ πράττειν.

Παράληρος, ὁ, ἡ (ληρέω). Ὁ μωρὰ, τρελὰ ὁμιλῶν ἢ πράττων· παράφρων, delirus, ὁ μὴ γινώσκων ἃ λαλεῖ.

Παράληψις, ἡ (παραλαμβάνω). Ἡ πρὸς ἑαυτὸν λῆψις, τὸ ἀναδέχεσθαί τι, ἀναδέχεσθαί τι· τὸ λαμβάνειν, δέχεσθαι, πέρνειν.

Παραλία, ἡ (πάραλος). Τόπος παραθαλάσσιος, Ἡρόδ. 7, 185. κυρ. θηλ. τοῦ παράλιος, προσωπικ. χώρα· ἐξιστ. οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ παραθαλάσσιος χώρα τῆς Ἀττικῆς, Ἡρόδ. 1, 59.

Παραλιθάζω (λίθος), Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. γ'. 19. Πρὸς τὸ μέρος, κατὰ τὸ πλευρὸν πετρώδης, λιθώδης εἰμί.

Παράλιμνος, ὁ, ἡ (λίμνη). Πλησίον λιμνῶν, βάλτων κείμενος, ὤν, κατοικῶν.

Παραλιμπάνω (λιμπάνω), σπανιωτ. ἕτερος τύπος τοῦ, παραλείπω.

Πάραλος, ὁ, ἡ, καὶ ία, ιον (ἅλς) = πάραλος· ὅθεν, παραλία, ἡ, ὑπακουομ. χώρα.

Παραλίσκω, συνήθ. παρελίσκομαι (ἁλίσκομαι, ἀμλ.), παθ. Πλησίον τινός, προσέτι, ἢ σύν τινι πιάνομαι, Ἡσυχ.

Παραλιτέω, καὶ, παραλιταίνω, ήσω, αόρ. παρήλιτον (ἁλιταίνω, ἀμλ.). Πλανῶμαι, λανθάνω, σφάλλω, ἁμαρτάνω, »μέγα τι», Ἀπολλ. Ῥ. 2, 346. Ὁ αὐτὸς λέγει, »παραλιτεῖν θεούς», ἁμαρτάνειν πρὸς τοὺς θεούς. (τὸ, παραλιτέω ἐστι κοιν. τύπος, τὸ δὲ, παραλίτω, ἀνύπαρκτος τύπος.)

Παραλίτης, ου. Ὁ ἀπὸ τῆς πάραλου ναύτης· ἐστὶ δὲ αὕτη ἱερὰ ναῦς, Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. ἡ. 116.

*Παραλιώτης, ου, ὁ. Κάτοικος παραλίας χώρας, ἐπιφάν.

Παραλλαγή, ἡ (παραλλάσσω). = παράλλαξις.

Παράλλαγμα, τό. Ἀμοιβή, ἀνταλλαγή· ὅ,τι διαβαίνει ἀμοιβαίως ἀπὸ ἓν χέρι εἰς ἄλλο, π. χ. πυρός, Αἰσχ. 2) διαφορά· ἐν γένει, = παράλλαξις.

Παράλλακτος, ὁ, ἡ (παραλλάσσω). Μεταβεβλημένος, παρηλλαγμένος· μεταβλητός, εὐμεταβλητος.

Παραλλάξ, Ἐπίῤῥ. (παραλλάττω). Ἀμοιβαίως, ἀναλλάξ, κατ' ἀναλλαγήν, ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἢ ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἢ ποτὲ μὲν ὁ εἰς, ποτὲ δὲ ὁ ἄλλος, ἢ ποτὲ μὲν οὕτω, ποτὲ δὲ ἄλλως. 2) πλησίον ἀλλήλοις καὶ οὐ κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, οὐδὲ κατὰ στοῖχον, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ϛ. περὶ τοῦ Νάρθηκος. »Βλαστάνει δὲ παραλλάξ τὰ φύλλα· λέγω δὲ παραλλάξ, ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τῶν γονάτων, ἀλλ' ἀναλλάξ». Θουκυδ. β'. 102. »Νῆσοι πυκναὶ, παραλλάξ, καὶ οὐ κατὰ στοῖχον κείμεναι, σποράδην, ἀνωμάλως, συγκεχυμένως, καὶ οὐ κατὰ τάξιν κείμεναι.

Παράλλαξις, ἡ. Μεταβολή, μεταλλαξις, ἀναλλαγή, ἀλλοίωσις. 2) ποικιλότης, διαφορά, ἀσυμμετρία. 3) πάροδος, ἀποπλάνησις, παρὰ Πλάτ. καὶ τοῖς Ο'. ἐκ τοῦ

Παραλλάσσω, καὶ Ἀττ. ἄττω. Μ. ξω (ἀλλάσσω). Πράγματα, τὰ ὁποῖα κεῖνται πλησίον ἀλλήλοις ἀναλλάσσω, ἤτοι κάμνω νὰ ὦσι ποτὲ μὲν τὸ ἓν οὕτω, ποτὲ δὲ τὸ ἄλλο, κάμνω νὰ ἦναι ἀλλαγὴ ἢ μεταβολὴ εἰς πράγματα, πλησίον ἀλλήλων κείμενα, π. χ. ἐπὶ χυλαίου. »Παραλλάττει ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας», ἀμφιῤῥεπεῖς ποιεῖ τοὺς ὀδόντας τοῦ πρίονος, ὥστε ὁ εἰς νὰ ἐξέχῃ, ὁ δὲ ἕτερος νὰ στέκηται ὀλίγον τι παράμερα· ὅθεν β) ἀλλάσσω, πέρνω τὸ ἓν ἀντὶ τοῦ ἄλλου· μεταβάλλω, ἐξιστ. μεταβάλλω ἐπὶ τὸ χεῖρον· πλανῶ· φθείρω, Σοφκλ. Ἀντ. 298. γ) ἐπὶ τόπου, »Παραλλάττειν γῆν», τόπους, κ. τ. τ. παέρχεσθαι, παράγειν, περὶν ἀπ' ἐμπροσθεν τόπου τινός, διαβαίνειν, ὡς τό, »ἀλλάττειν τόπους», διέρχομαι, διαπορεύομαι, διά τινος χώρας εἰς ἄλλην· ἐντεῦθεν καὶ, παρατρέχω τι, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, παρ' Ἡρόδοτ. ὡς τὸ Ἰταλ. scapolare. δ) ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ἀπερνῶ. 2) οὐδετέρ. ἀντὶ τοῦ, πλησίον δρόμου τινὸς διαβαίνω, περνῶ, παραχωρῶ, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον (παραστρατίζω), καὶ συνήθ. μεταφορικ. ἐντρέπομαι τῶν καλῶν, καὶ τῶν ἐθίμων, ἐκβαίνω ἀπὸ τοῦ κανόνος, ἐγγὺς τοῦ ἀληθοῦς ἢ τοῦ δικαίου πορεύομαι, διαβαίνω, ἠγοῦν, ἀπατῶμαι, λανθάνω, σφάλλω, Πλούταρχ. Ἐλεομ. 26. »Καθ' ἑτέρας ὁδοὺς παραλλάσσειν, πλανεμένως διέρχεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ὡς τό, παρακινεῖν, ἐξίστασθαι τοῦ νοός (ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν νοῦν μου), παραφρονῶ, Πλούταρχ. εἰς Λούκουλ. 43. 3) ἀμφίβολος ἢ ἀμφιῤῥεπὴς εἰμί, ἐπαμφοτερίζω, ποτὲ μὲν οὕτως εἰμί, ποτὲ δὲ ἄλλως. 4) ἀξαλλάττω· ἐπαλλάττω· διαφέρω, διάφορος εἰμί, μετά γεν. »τινός», ἀπό τι· καὶ, »τί, ἤ, τινί», κατά τι· »Γυναῖκα μηδὲν ἐρινύος παραλλάττουσαν», γυνὴ, ἥτις οὐδὲν διαφέρει ἐρινύος. »Τὸ τοιοῦτον παραλλάττει παρὰ τὰς ὥρας», διαφορετικῶς βλαστάνει, κατὰ τὸν καιρόν, ὡς τό Λατ. Variare· ὅθεν ἀπροσώπ. »Παραλλάττειν», ἀντὶ τοῦ, διαφέρει, διαφορὰν ποιεῖ, ἤ, κάμνει διαφορὰν· καὶ παθ. μετοχ. παρακ. »Παρηλλαγμένος», ἀσυνήθης, ξένος, διάφορος, ἀλλοῖος. »Παρηλλαγμένος μεγέθει», λίαν, κατὰ πολλὰ μεγάλος· ἐξιστ. παραλλάσσειν, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, σημαίνει μεταφ. μεταβάλλεσθαί τι ἐπὶ τὸ χεῖρον, γίνεσθαι χειρότερον, φθείρεσθαι, μὴ εἶναι πλέον τῆς ἰδίας προτέρας ποιότητος, ἢ γένους, εἴδους κ. τ. τ. ταὐτὸν τῷ, ἐξίστασθαι.

Παραλληλία, ἡ (παράλληλος). Τὸ ἐγγὺς καὶ πυκνὸς καὶ ἀντικρὺ, ἀλλήλων κεῖσθαι, ἢ εἶναι, Γραμμ.

Παραλληλίζω (παράλληλος). Ἐγγὺς, ἢ ἀντικρὺ, ἀπέναντι ἀλλήλων τίθημι, καὶ παρατίθημι, συγκρίνω· ὅθεν

Παραλληλισμός, ὁ. Τὸ πλησίον τινὸς τιθέναί τι καὶ παραβάλλειν ἀλλήλοις αὐτά· σύγκρισις δύο ἐμοίων ἢ τῶν αὐτῶν πραγμάτων.

Παραλληλόγραμμον, τό (γράμμα). Σχῆμα ὑπὸ τεσσάρων παραλλήλων πλευρῶν περιεχόμενον, τὸ ὁποῖον περικλείεται ἀπὸ τέσσαρας γραμμὰς, τῶν ὁποίων αἱ ἀντικρὺ ἀλλήλων δύο ὁμοιάζουσιν ἀλλήλοις κατὰ τὴν ἔκτασιν, Δέξ. Γεωμετρ. παρὰ τὸ

Παράλληλος, ὁ, ἡ, ἐπίῤῥ. παραλλήλως (ἀλλήλων). Πλησίον ἄλλου τινὸς ἐξίσου ἰσαδιάμακρα καὶ ταυτοσημάντως κείμενος, ὅμοιος τῷ μεταξύ, ἐξίσου ἄλλου τινός, ἐγγὺς κειμένου, ἐκτεταμένος, ἠγμένος ἢ γεγραμμένος, καὶ ἐξαιρέτως καθ' ὁμοίαν καὶ ἴσην ἀπόστασιν, ἐξιστ. ἐπὶ γραμμῶν· ἔτι δὲ, πλησίον ἀλλήλων ταγμένος, ἐπόμενος. ὅθεν παραβληθεὶς, συγκριθεὶς. 2) ἀντὶ τοῦ, ὁμοιβαῖος, Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 12. »Ἐπιγαμίαις καὶ ἐγκτήσεσι παραλλήλαις». 3) πυκνὸς πλησίον ἀλλήλοις ἱστάμενος, ἀλλεπάλληλος, στριμωμένος, σασωρευμένος, πεπυκνωμένος, συχνός.

Παραλογή, ἡ, = παραλογία, παρὰ Πλουτάρχ. Τιμολ. 9. »Παραλογαὶ εὐπρεπεῖς», ἀντὶ τοῦ, παραλογισμοί, τουτέστιν ἀπάται, παρακρούσεις, ὅπου ἄλλοι, Παραλογίαι, ἀναγινώσκουσιν, ἀμφ.

Παραλογία, ἡ (παράλογος). Πρόφασις. »Παραλογίαι εὐπρεπεῖς καὶ προφάσεις ἦσαν» ταὐτὸν τῷ, παραφάσεις, καὶ, παρφάσεις.

Παραλογίζομαι, Μέλ. ίσομαι (παράλογος), Μέσ. Ἀποθ. Ψευδῶς καὶ ἡμαρτημένως λογίζομαι, λογαριάζω, κάμνω ψευδῆ λογαριασμόν, λανθάνω εἰς αὐτόν· τροπ. σφαλερὰ συμπεραίνω, κάμνω σφαλερούς συμπερασμούς. 2) μεταβτκ. μὲ ψευδῆ λογαριασμὸν ἀπατῶ τινα. »Τὰ πορθμία παραλογιζόμενος ἀποκερδαίνειν», λαμβάνων, πέρνων πολλὰ ἀκριβὸν ναῦλον, Λουκιαν. 2. σελ. 139. ἔτι δὲ, δι' ἀπατηλῶν συλλογισμῶν καὶ σοφισμάτων ἐξαπατῶ, πλανῶ τινα, εἰς παραλογισμὸν φέρω τινά, καθέλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐξαπατῶ. 3) ἐνίοτε δὲ κατὰ παθ. σημασίαν, ὡς παρὰ Πολυβ. 16, 10, 3. ὅθεν

Παραλογισμός, ὁ. Ψευδὴς λογαριασμός· ἢ διὰ ψευδοῦς λογαριασμοῦ ἀπάτη. 2) ψευδὴς συλλογισμός· ἢ διὰ ψευδῶν λογισμῶν ἀπάτη, ἀποπλάνησις· ἐν γένει, πᾶσα ἐξαπάτη μὲ δόλον.

Παραλογιστής, οῦ, ὁ (παραλογίζομαι). Ὁ παραλογιζόμενος, ὁ διὰ ψευδῶν λογαριασμῶν ἢ ψευδῶν συλλογισμῶν ἀπατῶν· ἀπατεών· (Ἀρτεμίδ. δ'. 59.)

Παραλογιστικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. — κῶς. Ἐπιτήδειος, ἢ ἱκανὸς, ἢ ἐλίκων εἰς τὸ ἀπατᾶν ἐν γένει, ἢ διὰ ψευδῶν λογαριασμῶν ἢ σοφισμάτων.

Παραλογιστός, ἡ, όν (παραλογίζομαι). Ὅστις ἀφίνει ἑαυτὸν νὰ ἀπατᾶται, ἢ ἠπατημένος διὰ ψευδῶν λογαριασμῶν ἢ συλλογισμῶν· εὐάπατητος, ὃν δύναται εὐκόλως ἀπατῆσαί τις, Πολύβ.

Παράλογος, ὁ, ἡ (λόγος). Κυρίως, ὁ ἐναντίον τοῦ λογαριασμοῦ, ἀλλέως ἢ ἐλογαρίασέ τις, ἤγουν ὁ ἐναντίον τῆς ἐλπίδος καὶ προσδοκίας ἡμῶν ὤν, παράδοξος, ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος· ὁ παρὰ λόγον καὶ παρ' ἐλπίδα ὢν γινόμενος, ὃν οὐκ ἂν τις προσδοκήσειεν. »Τοῖς δημάρχοις πολὺ τὸ παράλογον ἐγένετο τῆς ἐλπίδος», Διονύσ. Ἁλ. Ι'. 8. ἀντὶ τοῦ, παρὰ λόγον τῆς ἐλπίδος. 2) ὁ ἄνευ λόγου, θεμελίου τινός, π. χ. »ψόγοι παράλογοι», ἀθεμελίωτοι, ἔξω παντὸς λόγου, Νεμέσ. σελ. 289. 3) ὁ ὑπὲρ τὸν συ-

νήθη λογαριασμόν, ἐλέον ἢ καθὼς ἐλογαριασέ τις, ἰδεῖσθαι, ὧν· ἔθεν παρὰ Ξενοφ. Λακεδ. πολ. ε'. 3. «Παράλογα, τάω, τὰ ὑπὲρ τοῦ συνήθους μέτρου χαριζόμενα φαγητὰ εἰς τὸ σισσίτιον· καθὼς, π. χ. τὸ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Λυκοῦργ. 12. ῥηθὲν «Θύσας τις ἀπαρχὴν καὶ θηρεύτας, μέρος ἐπεμψεν εἰς τὸ σισσίτιον. Ἐπίρ. παράλογος, Ἀνελπίστως, ἀπροσδόκητος, οὐ κατὰ λόγον, οὐκ ὀρθῶς οὐδὲ ὑγιῶς, ἀπροαιρέτως, οὐχ' ἀναλογίας.

Παράλογος, ὁ, οὐσιαστ. παρὰ Θουκυδ. β'. 85. ἀντὶ τοῦ, παράλογον, τό· τὸ ἀπροσδόκητον, ἀνέλπιστον.

*Παράλοιπος, ὁ, ἡ, ὡς τό, λοιπός. Ὑπόλοιπος, ἀμφ.

Παραλοξαίνω (λοξός). Λοξὸν ποιῶ, Ἱππουρ.

Πάραλος, ὁ, ἡ (παρά, ἅλς). Ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης, ἢ κατὰ τὴν θάλασσαν ὤν, κείμενος, κατοικῶν, διαιτώμενος, ζῶν· ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι ἔχει ὑπουργίαν τινά, δουλείαν παρὰ τὴν θάλασσαν, Ἡρόδ. 7, 161. 2) ἡ Πάραλος, προσυπακ. ναῦς ἢ τριήρης, ἐλέγετο ἐν τῶν δύο ἐν Ἀθήναις ἱερῶν ταχυπλόων πλοίων, τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο εἰς ὑπουργίας τῆς πολιτείας, εἰς θεωρίας, καὶ ἄλλας ἱερὰς ἀποστολὰς, εἰς πρεσβείας, εἰς τὸ νὰ φέρωσί που ἢ ἐκεῖθεν δημόσια χρήματα ἢ ἀνθρώπους, ἔτι δὲ εἰς ναυμαχίας, καὶ μάλιστα ὡς στρατηγίδας· καὶ τὸ μὲν διὰ κοινὰς, κοσμικὰς ὑπουργίας ὠνομάζετο πάραλος, τὸ δὲ ἕτερον, τὸ διὰ θρησκευτικὰς ὑπουργίας, Σαλαμινία. Κατὰ τὸν Ἁρποκράτ. «Πάραλος», μία τῶν παρ' Ἀθηναίων πρὸς τὰς δημοσίας χρείας διαπεμπομένων τριηρῶν· Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1264. «ἡ Πάραλος τὰς θεωρίας ἀπῆγεν», τουτέστι τὰ εἰς θυσίας πεμπόμενα. Πλούταρχ. πολ. παραγγ. «Ὥσπερ ἡ Σαλαμινία ταῖς ἀδείαις, καὶ ἡ πάραλος, οὐκ ἐπὶ πᾶν ἔργον, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἀναγκαίας καὶ μεγάλας κατεσπεύδετο πράξεις· καὶ ἐν τοῖς τοῦ Δημοσθ. Σχολ. κατὰ Μηδ. κεῖται «Πάραλος, ναῦς, ἣ ἐχρῶτο ὁπότε ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς μεταπέμψασθαι στρατηγὸν ἐβούλοντο», ἄρα, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον κάτεργον· ὅθεν, πάραλοι, καὶ, παραλῖται, οἱ· οἱ ἐν ταύτῃ τῇ νηῒ ὑπηρετοῦντες ἄνδρες, οἵτινες ὅλοι ἦσαν ἐλεύθεροι πολῖται. 3) καθόλου δὲ ἐλέγοντο, πάραλοι, οἱ κατοικοῦντες τὰ παραθαλάσσια (τὴν παραλίαν) τῆς Ἀττικῆς, Ἡρόδ. 1, 59. ἐξ ἐναντίας δὲ, πεδιάσιοι, οἱ κατοικοῦντες τὰ πεδία (τοὺς κάμπους), καὶ διάκριοι, οἱ κατοικοῦντες τὰ ὄρη καὶ τοὺς ὀρεινοὺς τόπους τῆς Ἀττικῆς. 4) ὄνομα φυτοῦ τινος, πιθανῶς παραθαλασσίου, Μελ. 1, 20.

Παραλουργής (παρά, ἁλουργής). Τὸ πάρυψες καὶ ἑκατέρωθεν ἔχον παρυφασμένην πορφύραν ὕφασμα, τὸ παρυφὴν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐκ πορφύρας ἔχον, Πλούταρχ. «Χιτώνιον παραλουργόν», Πολυδ. ζ'. 53. 2) οἱ παραλουργεῖς, παρὰ Πέρσαις, ἡ δευτέρα τάξις τῶν πολιτῶν, ἡ ὁποία ἂν εἶχεν ἄδειαν, ὡς οἱ τῆς πρώτης τάξεως (οἱ Φοινικισταί), νὰ φορῇ ὁλοπόρφυρα ἱμάτια, ἀλλὰ μόνον ἱμάτια μὲ παρυφὰς εἰς τὸ ἄκρον ἐκ πορφύρας, τάξις τις πολιτῶν, ὀλίγον κατώτερος τῶν ἐντίμων καὶ τῶν τὴν πορφύραν φορούντων· ἴδε φοινικιστής.

*Παραλουρτίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ παραλουργής, ἀμφ.

*Παραλουργός, ὁ, ἡ, = παραλουργής.

Παραλοῦται, οἱ. Οἱ πλησίον ἀλλήλοις, λουόμενοι, ἐκ τοῦ

Παραλούω (λούω). Συνάμα, ἐν ταὐτῷ, πολλοὺς πλησίον ἀλλήλοις, ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ λούω, πλύνω· συνηθ. κατὰ μέσ. διάθ. παραλούομαι καὶ συγκ., παραλοῦμαι, ἀμετβτ. ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ λούομαι, Ἀριστοφ. «Πάντας χρὴ παραλοῦσαι, ὅλοι πρέπει νὰ λουσθῶτι πλησίον ἀλλήλοις καὶ ὁμοῦ, πλούσιοι ὁηλ. καὶ πτωχοί.

Παραλοφιά, καὶ παραλοφία, ἡ (λοφιά). Τὸ ὀπισθεν κυρτὸν μέρος τοῦ λαιμοῦ, ἐξαιρτ. τοῦ ἵππου, ἀπὸ τοῦ τραχήλου μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς ῥάχεως, Πολυδ. ια'. 134. ὅπου τὰ Χειρόγρ. παρωλοφιά, ἔχουσι, καθὼς καὶ Ἡσύχ. παρωλοφα, τὰ ἀπὸ τῶν τενόντων μέρη.

Παραλυγίζω (λυγίζω), ταὐτὸν τῷ, παραστρέφω.

*Παραλυκίζω (παρά, ἀλυκίς). Ἔχω, ἢ ἀποκτῶ ἁλμυρὰν πρὸς τούτοις γεῦσιν, ὡς παρόπικρος, τό ἅμα δὲ καὶ πικρὰν γεῦσιν ἔχον, Πλουτ. Ἀρέσκ. Φιλοσ. 3, 16, ἔνθα ἄλλοι ἡμαρτημ. ἀνέγν. παρακυλίζω.

Παραλυπέω, ῶ (λυπέω), ταὐτὸν τῷ, λυπέω, πιπραίνω τινά, Ξενοφ.

Παράλυπρος, ὁ, ἡ (λυπρός)· Ὀλίγον τι λυπηρός· ἐξαιρτ. ἐπὶ ἐδάφους, γῆς, ὀλίγον τι τραχύς, ἰσχνός· ὀλίγον καρποφόρος, ἄκαρπος, Στραβ. 3, σλ. 435.

Παράλυσις, εως, ἡ (παραλύω). Λύσις, λύσιμον, ἀφαίρεσις καὶ χαλασμὸς ἀπὸ τοῦ μέρους ἀπὸ τὸ πλαγι, ἢ κατὰ τὸ πλάγι· ἐντεῦθεν κρυφία, ἐναντίον τοῦ νόμου βιαία ἀνοῖξις ἀπηγορευμένου τινὸς πράγματος. 2) ἀκινησία, ἢ χαύνωσις, νέκρωσις μερικὴ μέλους τινὸς τοῦ σώματος, Γαλην. «Παράλυσις ἐστὶ πάθος βλάπτον τὴν προαιρετικὴν κίνησιν περὶ μέρεσιν, ἢ μέρει τινὶ γινόμενον· ἀποτελεῖται δὲ παθόντων τῶν νεύρων καὶ τῶν μυῶνα».

Παραλυτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. — κῶς. Ὁ εἰς παράλυσιν, λύσιν, ἄνοιξιν κρυφίαν ἀπηγορευμένου τινὸς πράγματος ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων. 2) παράλυσιν κατά τι μέρος τοῦ σώματος πάσχων, ἢ προξενῶν.

Παράλυτος, ὁ, ἡ (παραλύω). Εἰς τὸ πλάγιον ἢ ἐκ πλαγίου λυτός, ἀνοιγμένος μὲ βίαν καὶ παρανόμως. 2) νεκρωμένον, ἀκίνητον τὸ ἓν μέρος, τὴν πλευρὰν ἔχων· ἐν γένει, ἀπειρηκός, ἀδύνατος, σχεδὸν ταὐτὸν τῷ, πάρετος.

Παραλυτρόω (λυτρόω). Πλησίον, ἐγγὺς ἐν ταὐτῷ, λαμβάνων λύτρον ἀπολύω, δίδω τὴν ἐλευθερίαν. 2) μέσ. παραλυτρόομαι, ἐν ταὐτῷ, πλησίον διὰ λύτρων, δίδων λύτρον, ἐλευθερόνω, ἐξαγοράζω τινά, Ἀθην. σλ. 368.

Παραλύω, Μ. ύσω (λύω, ἀνμλ.). Πλησίον, πρὸς τούτοις, εἰς τὸ πλάγιον ἢ ἐκ πλαγίου λύω, ξελύω, ξεδένω, Ἡρόδ. 3, 136. «παραλυθῆναι τινόεια, χωρίζομαι ἀπό τινος», Ἡρόδ. 1, 149. β) κρυφίως, ἄνευ ἀδείας, ἤ τι ἀπηγορευμένον ξελύω, ἀνοίγω (π. χ. τὴν βοῦλλαν ἑνὸς γράμματος), χαλῶ, φθείρω, συντρίβω, ἁρπάζω, ἀφαιρῶ κ. τ. τ. γ) ἐξαιρτ. ἐπὶ ἀποπληξιῶν καὶ ἀρθριτίδος, νεκρόνειν, κάμνειν ἀκίνητα τὰ μέλη τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ σώματος. Παθ. γίνομαι παράλυτος εἰς ἓν μέρος τοῦ σώματος· ἐν γένει, ἀδυνατῶ, ἐξαντλοῦμαι κατά τι, δοτ. ἢ αἰτ. πράγματ. δ) μετὰ γεν. τοῦ πράγμ., ἐλευθερόνω τινὰ ἀπό τινος, ἀπολύω, καταπαύω, Πινδ. Ὀλ. 2, 95. Θουκυδ. β'. 65. «Παραλύειν Ἀθηναίους τῆς ὀργῆς», ε) μετέπειτα, ἢ παρευθὺς, μικρὸν μετὰ ταῦτα λύω, κατόπι τινὸς λύω, ἀπολύω, ὡς παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. ζ'. 14. «Λύσαι μίαν κύνα — ἐὰν δὲ λάβῃ τὸ ἴχνος, παραλῦσαι καὶ ἑτέραν». ζ) ἀποπέμπειν τινὰ, καθαιρεῖν ἀπὸ τινος ἀξίας, π. χ. τῆς στρατηγίας, τῆς στρατηΐης, Ἡρόδ. 6, 94. 7, 38. ὅθεν παθ. «παραλύεσθαί τινος», εἶμαι ἐλεύθερος ἀπό τινος, π. χ. τῆς στρατιωτικῆς δουλεύσεως (στρατηΐης), Ἡρόδ. 5, 75. ἐν γένει, κατὰ παθ. διάθ. μένω ἄργός, ἀνενεργής, διέγω τοιοῦτος· ἐξαιρτ. χαλῶ, ἀδυνατεῖν, μὴ ἔχειν πλέον τὴν προτέραν δύναμιν ἢ ταχύτητα, Ἡρόδ. 3, 105. (περὶ τῆς προσῳδίας ὁρ. λύω.)

Παράλωμα, τό (λῶμα). Παρυφή, παρύφασμα.

Παραμαρτάνω, Μ. τήσομαι, παρὰ δὲ τοῖς Μεταγνστ. τήσω (ἁμαρτάνω, ἀνμλ.). Πταίω, σφάλλω· ἀποτυγχάνω.

Παραμαρτυρία, ἡ (μαρτυρία) παρ' Ἀττ. δικανικῶς, = παραγραφή, Πολυδ.

Παραμασήτης, ου, ὁ (μασάομαι), καὶ παραπαστύντης, ὁ (μαστύντης), ταὐτὸν τῷ παράσιτος, Ἄλεξις παρ' Ἀθην. ὅτι δὲ ἡ ἀνάγνωσις, παραμαστύντης, ἔστιν ἡ ὀρθοτέρα, μαρτυρεῖ ὁ Ἡσύχ. ὅστις ἔχει, Μασύντης, παράσιτος· καὶ παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 433. καλεῖται δοῦλός τις, Μασυντίας.

Παραμαχαιρίδιον, τό (μάχαιρα), ταὐτὸν τῷ, μαχαιρίς, παραζωστρίς, ἀκινάκης, Osann auct. lex. σελ. 123.

Παραμβλύνω, (ἀμβλύνω). Ὀλίγον τι ἀμβλύς εἰμί ἢ γίνομαι, Πλούταρχ. προβλ. συμπ. 3, 6. ἀμφ.

Παραμεθίημι, Μλ. μεθήσω (μεθίημι). Πλησίον, εἰς τὸ πλάγι, ἀφίνω τι ὑπάγειν, παρέρχεσθαι ποιῶ, παραλείπω, ἀφίνω. 2) Ξεστεντόνω τι ἐλίγον, ἀπολύω, ὀλίγον, ἀχαμνίζω, Ἱππ. (Περὶ τῶν προσῳδιῶν ὁρ. ἵημι.)

Παραμείβω, Μλ. ψω. (ἀμείβω). Ἀλλάζω, μεταβάλλω τὴν θέσιν ἢ τὴν χρῆσιν δύο πραγμάτων, ἐξαιρτ. ὡς πρὸς τὸν τόπον· ὅθεν φέρω ἀλλαχοῦ που, ἐν ᾧ διαβαίνω πλησίον ἢ ἐμπροσθεν προσώπου τινὸς ἢ τόπου. Εὐχρηστότερον δὲ κατὰ μέτ. διάθ. παραμείβομαι, πλησίον ἐμπροσθέν τινος διαβαίνω ἔποχος, ἢ ἐπὶ πλοίου, ἢ πεζός, καὶ ὑπάγω ἀλλοῦ που, ὅτινάω, Ὀδ. Ζ, 310. «Τὸν παραρειψάμενος», παρελθών. Μάλειαν, Ἔμν. Ὁμ. Ἀπ. 409. πολλὰ εὔχρηστον παρ' Ἡρόδ. «πόλιν, τεῖχος, χώρην, ἔθνος, κ. τ. τ.» οὕτω καὶ παρὰ Ξεν. Κύρουπ. Κ'. δ'. 4. «Τὴν πόλιν παραμειβομένου τοῦ στρατεύματος», καθ' ὃν, καιρὸν ἀπεριοῦσιν αὐτὸ ἐμπροσθεν τῆς πόλεως· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ποταμῶν, παρά τι ῥέειν Ἡρόδ. 1, 72. 75. ἔτι δὲ φέρω τι ἔξω τοῦ ὀρθοῦ δρόμου· π. χ. «Οὐμὲ, τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν ἄκραν ἐμὸν πλοῦν παραμείβεις; Πινδ. Νέμ. 3, 47. διατί μὲ φέρεις ἔξω τοῦ ὀρθοῦ δρόμου; ὅθεν καὶ τροπκ. ἀπερνῶ τινα κατὰ τὴν ὀγλιγαράδα, τὸν φθάνω, Πινδ. Πύθ. 2, 90. ἐπὶ δὲ καιροῦ, ἄνευ πτωτικοῦ, παρέρχεσθαι, ἀπερνῶ, ὡς ἐν Ἐπιγράμμ. «Ὥρη παραμείβεται», παρέρχεται, ἀπερνῷ.

Παραμελέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀμελέω). Ἀμελῶ, ἀναμελῶ, λησμονῶ, συνήθ. μετὰ γεν. οὐμὴν ἀλλὰ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, «παρημελήκεσαν», ὀλίγον ἐφρόντισε, δὲν τῷ ἔμελε τελείως, Ἡρόδ. 1, 85.

*Παραμέμβλωκα, ας, ε, παρκμ. τοῦ, παραμολεῖν (μέμβλωκα). Πλησίον τινός, ἢ εἰς τὸ πλάγι ὑπάγω, ἐξαιρτ. διὰ νὰ τὸν διαφεντεύσω, Ἰλ. Δ, 11. Ω, 73. ἔνθα ἑκατέρωθεν (καὶ ταῖς δύο φοραῖς) ἐπ. παρμέμβλ. κεῖται (κυρίως ἐστὶ παρακ. τοῦ παραβλωσκω. ὁρ. καὶ παραμολεῖν.)

Παραμέμνημαι, παρακείμ. τοῦ, παραμιμνήσκομαι.

Παραμένω, Μλ. μενῶ (μένω, ἀνμλ). Παρά τινι, ἢ πλησίον τινὸς μένω· ἢ σταθερῶς μένω, ὕπαμαι, καρτερῶ παρά τινι, «τινὶ», Ἰλ. Λ. 402. Ε, 400. εἰς τι πρᾶγμα μένω, ἐπιμένω· ἄνευ δὲ πτωτικοῦ, ἐγκαρτερῶ, ὑπομένω ἕως τέλους, Ἰλ. Ν, 151. Ἡρόδ. 1, 82. 8, 100. ἐξαιρτ. μένω ὑπόλοιπος, ἤτοι μένω ζωντανός, Ἡρόδ 1, 30. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ οἴνου καὶ ἄλλων ποτῶν, βαπτῶσι, μένουσι χωρὶς νὰ χάσωσι τὴν δύναμίν των, ὡς τὸ συμμένειν, μὴ μεταβάλλειν τὴν ποιότητά των, ἀντιθ. τῷ τρέπεσθαι (ξυνίζεσθαι). Ποιητ. παρμένω, Ἰλ.

Παραμέση, ἡ (μέση). Προσυπακ. χορδή· ἢ πλησίον τῆς μέσης χορδή, πλησίον τῆς μεσαίας,

ὁ ἐστιν ἀπὸ τῶν πέντε ἡ δευτέρα· κυρίως θηλ. τοῦ.

Παράμεσος, ὁ, ἡ (μέσος). Ἡ πλησίον τοῦ μέσου, ἡ τῆς μέσης ὢν· π. χ. ὁ παράμεσος δάκτυλος.

Παραμετρέω, ῶ. Μλ. ήσω (μετρέω) Κατά τι ἄλλο, ἢ σύντινι, ἢ πλησίον ἄλλου τινὸς μετρῶ, ἐκμετρῶ· ὅρα συγκρίνω, παραβάλλω· ἑξῆς μετρῶ, ἢ ἑξῆς μέγα ἢ μακρὸν ποιῶ, δίδω ἴσην ἔκτασιν. «Ὁ τὴν τοῦ κύκλου κίνησιν παραμετρῶν χρόνῳ» (Πλούτ. 10. σλ. 281.) ὁ τὴν κίνησιν ἑνὸς κύκλου μετρῶν καὶ παραβάλλων χρόνοις, ὅ ἐστιν, ὁ κυκλικὴν κίνησιν ἀποπληρῶν, ὁ περιγράφων περίοδον. 2) Μετά ἴσου μέτρου μετρῶ, ἄρα ἀντιμετρῶ, ἀντιποδίδω, παραλληλῶ μετρῶ. 3) Προσυπακουομ. δὲ τοῦ, ὅθεν, μετὰ αἰτ. σημαίνει τό, πλησίον ἢ κατ' ἐμπροσθεν περιῶ, διέρχομαι, διαβαίνω, τρέχω, διανύω (τρόπον τινὰ μετρῶ, διαβαίνων, τὸν δρόμον). 4) Ψευδῶς καταμετρῶ· μὲ ψεύτικον μέτρον ἀπατῶ· ἀφ' οὗ

Παραμέτρησις, ἡ. Τό παραμετρεῖν, ἐπὶ τῆς α. καὶ β. σημασίας, ἤτοι ἢ πλησίον, μετά τινος ἄλλου, ἢ κατά τι μέτρητις· σύγκρισις. 2) Ἀντιπόδοσις.

Παραμεύω, Ταὐτὸν τῷ, παραμείβω, ἐξαιρτ. Μέτ. Δωρ. «παραμευσεσαίτινος μορφᾶς», ὑπερβαίνων τινὰ κατὰ τὴν ὡραιότητα, Πινδ. Νεμ. 11, 17.

Παραμήκης, εος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ.- μήκους, καὶ Ἰωνικ.- κέος (μῆκος). Μακρυλός, ὀλίγον τι μακρύς, oblongus. 2) Ἀναφορικῶς, ἐπί τινος πλησίον κειμένου σώματος, ὁ κατὰ μῆκος ἐκτεταμένος, παρατεταμένος, κείμενος πλησίον τινός· οὕτω καλεῖ ὁ Στράβων (βιβλ. δ'. σελ. 612.) τὴν νῆσον Ἑλένην, ἥτις κεῖται πρὸ τοῦ Θορικοῦ καὶ Σουνίου τῶν ἀκρωτηρίων τῆς Ἀττικῆς, τὴν ὁποίαν αὐτὸς μετὰ ταῦτα περὶ τῆς ἑπομένης νήσου Κύβοιας οὕτω λέγει «Μεκρὰ καὶ κατὰ μῆκος τῇ ἠπείρῳ, παραβεβλημένη καθάπερ ἡ Ἑλένη»

Παραμηκύνω, (μηκύνω). Ὀλίγον τι μακρὸν ἢ μακρυλὸν ποιῶ, μακρύνω. 2) Τροπ. ἀργῶ, ὀρχοπορῶ. Ἀθήν. σελ. 503.

Παραμήρια, τά (μηρός). Τά ἐσωτερικά μέρη τῶν μηρῶν, τά ἐντός τῶν μηρῶν. Lob. Σοφοκλ. Αἴ. 814. σελ. 350. ὅθεν

Παραμηρίαιος, αία, αῖον = παραμηρίδιος, αμφ.

Παραμηρίδιος, ὁ, ἡ. Παρά τοῖς μηροῖς, κατά τά πλευρά, ἐξαιρ. κατά τό ἐσωτερικόν μέρος τῶν μηρῶν, εὑρισκόμενος ἢ κείμενος· ἢ εἰς αὐτό τό μέρος ἀνήκων, ὅθεν κατά παραμηρίδιαν τό κάλυμμα, ὁ θώραξ τῶν μηρῶν, Ξενοφ.

Παραμιγνύω, καὶ, παραμίγνυμι, Μ. ξω (μίγνυμι, ἀνμλ.). Μετά τινος μιγνύω τι, σμίγω, ἀναμιγνύω· προστίθημι, βάλλω τι ἐν τινι.

Παραμικρόν, ἐπίρ. ἀντί παρά μικρόν. Σχεδόν, ἐγγύς, ὀλίγον ἔλλειψον, ἢ πολλά μικρά διαφορά ἦν, Ἰσοκράτ. ἀντίκ. τῷ, παρά πολύ· (ι.).

Παραμιλλάομαι, (ἀμιλλάομαι), Ἀποθ. μετά μέτ. μέλλ. καὶ παθ. καὶ μέσ. ἀορ., μετά αἰτ. προτώπ. Ἀμιλλώμενος, συναγωνιζόμενος ὑπερβαίνω, Ἰώσηπ. καὶ Πολύβ.

Παράμιλλος, ὁ, ἡ, (ἄμιλλα). Ἀμιλλώμενός τινι, μετά ζήλου ἀγωνιζόμενος νά μιμηθῇ τόν ἄλλον.

Παραμιμήσκομαι, (μιμνήσκω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐν παρόδῳ ἢ κατ' εὐκαιρίαν ἐνθυμίζω μνημονεύω, ἀναφέρω εἰς μνήμην, μνείαν ποιῶ, ἀναφέρω εἰς μνήμην μίαν ὑπόθεσιν σημά εἰς ἄλλην, μετά γεν. Ἡρόδ. 7, 96. 99. 2) κατ' εὐκαιρίαν ἢ ἐν παρόδῳ ἐνθυμοῦμαί τι παρά τινι ἄλλῳ πράγματι, τινός.

Παραμίμνω, (μίμνω) ποιητ. ἀντί παραμένω, ἄνευ πτωτικοῦ. Παραμένω, μένω στερεῶς εἴς τι, ἐπιμένω, μένω που, διατρίβω, Ὀδ. Β, 297. Γ, 115.

*Παραμινυθέω, (μινυθέω). Γίνομαι μικρότερος, παρά μικρός, ὀλίγος· ὀλιγοστεύω, ξεφυραίνω ἀπό τοῦ σωστοῦ μέτρου.

Παραμινύθω, (μινύθω). Σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, ἀφαιρῶ ἀπό τοῦ ὡρισμένου καὶ σωστοῦ, δικαίου μέτρου, Ἱπποκρ. σλ. 599.

*Παραμίξ, ἐπίρρ. (παραμίγνυμι). Σμικτῶς, Ἰαμβλ. Πυθαγ. §. 115.

Παραμιξολυδιάζω, (μιξολύδιος). Μιγνύω, ἀναμιγνύω τόν μιξολύδιον τόνον ἐν τῷ πλίζειν λύρᾳ περισσότερον τῶν ἑπτά χορδῶν, Πλούταρχ. 10. σλ. 695.

Παραμίσγω, (μίσγω), Ταὐτόν τῷ, Παραμιγνύω, Ἀριστοφ. (μόνον εὐχρ. κατά τόν ἐνεστ. καὶ παρατατ.)

*Παραμμένου, ἀντί παρακειμένου, ἐν Ἐπιγραφ.

Παραμνάομαι, (μνάομαι) Ἰων. ἀντί παραμιμνήσκομαι. Σοφ. καὶ Ἡρόδ.

*Παραμολεῖν, ἀπαρμφτ. ἀόρ. β'. τοῦ παρέμολον εἰς τό παραβλοῖτκω. Πλησίον τινός ὑπάγω, ἔρχομαι· εἰς τι μέρος, ἀντικείμενον, ἢ πρόσωπον ἔρχομαι, ὑπάγω· ὅρα καί τόν παραχ. παραμόμβλωκα.

*Παραμονάριος, ου, ὁ, λέξις τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων ἀντί τοῦ παρά τοῖς παλαιοῖς, κοιμώρος. Ὑπηρέτης τοῦ ναοῦ, Μύθ. Αἰσ. Συναγ. σλ. 297. ἐκδ. Κορ.

Παραμονή, ἡ (παραμένω). Ἡ παρά τι μονή, τό σταθερῶς μένειν· ἡ διάκρεια καρτερία, στερεότης ἢ σταθερότης, ἐπιμονή. Ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια ἐσχημάτισε καὶ ῥῆμα, παραμονεύω, ἀντί τοῦ, παραφυλάττω ἐγκρυπτόμενος, μονωτί καθήμενος παρατηρῶ, ἐνεδρεύω. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἔτι, Παραμονή, καὶ ἡ πρό ἑορτῆς τινός ἡμέρα.

Παραμόνιμος, ὁ, ἡ (παραμένω). Παραμένων, μένων, διαρκῶν· σταθερός, καρτερικός, πιστός· ὄστις βαστᾷ, στέκεται, μένει σταθερά διαρκῆς, βαστῶν πολύν καιρόν. Ποιητ. παρμόνιμος. Θέογν. καὶ Πινδ. Πυθ. 7, 20. (περί τῷ τελευταίῳ, τριακαλήκτως.)

*Παράμονος, ὁ, ἡ σπανιωτ. τύπος ἀντί παραμόνιμος, Ξενοφ. Ποιητ. πάρμονος, Πινδ. Ἐπίρρ. παραμόνως.

Παράμυτος, ὁ, ἡ (μυῶ) Ἐναντίον τῶν μυστῶν, ἐναντίον τῆς Μουσικῆς ὤν, ἤτοι ἀσύμφωνος, παράφωνος, εὐρισκόμενος εἰς διαφωνίαν, παρήχητον, ἀτιμία. «Βρομίου ἑορταῖς παράμυτοιν», Εὐριπ. Φοίν. 792., παρόμοιος κατά τήν ἀχρειότητα· παραβάλ. μετά τοῦ παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 486.

Παραμπέχω, Μ. μπέξω. Παρε. μπέσχηκα (ἀμπέχω). Μέ κάλυμμά τι, ἢ ἱμάτιον ἐπισκεπάζω διά νά κρύψω τι, ἐξαιρ. διά νά σκεπάσω αἰσχρόν τι ἢ κακόν ὥστε νά μή φαίνηται τόσον ἀχρεῖον· ὅθεν σημαίν. κατά μέτ. διάθ. προφασίζομαί τι, τό μεταχειρίζομαι ὡς πρόφασιν καὶ πρόσχημα, μετά αἰτ. «Παραμπεχόμενοι καὶ προβαλλόμενοι τό θεῖον τῆς ἀμηχανίας», Ἱπποκράτ. ἐπιλογ. ἀ. ἀντί τοῦ, προφασιζόμενοι.

Παραμπίσχω, ταὐτόν τῷ, παραμπέχω. Περικαλύπτω, σκεπάζω, ἐνδύω. Ἀριστοτ. Ῥητ. β'. 3. «Οὐ τό σῶμα παρήμπισχεν, ἀλλά τήν τοῦ σώματος αἰσχύνην.»

*Παραμπύκιον, τό (ἀμπυξ). Τό τῆς κεφαλῆς ἢ τῶν τριχῶν, ἢ τοῦ μετώπου δέσιμον, κορδέλλα, Ἐστιάδ.

Παραμπυκίζω, Περιτυλίττω καὶ δεσμεύω, κομποιδίνω τάς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Σχόλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1319. παρά τό

Παραμυθέομαι, οῦμαι (μῦθος), μέτ. Ἀποθ. Ὁμιλῶ πρός τινα ἢ διά νά ἐνθαρρύνω καὶ ἐγκαρδιώσω αὐτόν, ἢ νά τόν παρηγορήσω, νά δώσω εἰς αὐτόν ἐλπίδα καὶ θάρρος. Ἰλ. Ι, 684. Ο, 65. ὅθεν α) Παρακινῶ, ἐνθαρρύνω· παραινῶ, συμβουλεύω, αἰτ. προτ. Ἰλ. Ι, 417. β) παρηγορῶ, καὶ ἑπομένως ἡσυχάζω, ἡμερόνω, πραΰνω, καταπαύω τήν ὀργήν τινος διά γλυκέων καὶ κολακευτικῶν λόγων, μεταφέρω αὐτόν δι' ἡδυλογίας εἰς τό ἡπιώτερον· αἰτ. προσώπ. Ξενοφ. Κυν. ς'. 10. «Τήν ὀργήν τῶν κυνῶν παυέτω, μή ἀπτόμενος, ἀλλά παραμυθούμενος.» γ) ἀπό παθημάτων ἢ πόνων, ὡσαύτως πραΰνω, μαλακόνω· ἀνακουφίζω μίαν δυστυχίαν· ἀναπληρῶ ζημίαν τινά, κ. τ. τ., αἰτ. πράγμ. Locella Ξεν. Ἐφ. σλ. 153. ἀφ' οὗ

Παραμυθητής, οῦ, ὁ. Ὁ παραμυθούμενος, ἐνθαρρύνων, παρηγορῶν.

Παραμυθητικός, ή, όν, καὶ ἐπίρρ. — κῶς. Ἀκήκοαν, ἢ ἐπιτήδειος εἰς παραμυθίαν, θαρρυντικός, παρηγορητικός, ἀναπαυτικός.

Παραμυθία, ἡ. Ἐγκαρδίωσις, παραίνεσις, παρηγορία, καὶ ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, καταπράυνσις ὀργῆς, ἢ ἀλάφρωσις πόνου τινός, κ. τ. τ. Ξενοφ. Ἀγ. ἐ. 3. «Ἐπόνει παρά τούς ἄλλους, νομίζων πάντα τοιαῦτα παραμυθίαν εἶναι τοῖς στρατιώταις.» 2) παρά Λογγίνῳ ἀντί τοῦ, ἀθώωσις, δικαιολόγησις ἐκ μέρους τινός, excuse. 3) ἢ διά λόγων, μαρτυριῶν πειθώ, πληροφορία, Holud. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 70. Β. «Τοῦτο οὐκ ὀλίγης παραμυθίας δεῖται καὶ πίστεως», ἀντί τοῦ πειθοῦς διά μαρτυριῶν καὶ ἀληθειῶν.

*Παραμυθικός, ή, όν, νεώτ. καὶ ἀμφ. τύπος ἀντί παραμυθητικός· ὅθεν «παραμυθικῶς», παρά σχολ. Ἀπολλων. β'. 634. ἀντί, παραμυθητικῶς, μέ παραμυθίαν.

Παραμυθίον, τό, ταὐτόν τῷ, παραμυθία, Lob. Φρυν. σελ. 517. (ὁ οὐδέτ. τύπος εὐχρηστότ. ἢ ὁ τοῦ θηλυκοῦ, Schaef. L. Bos. σελ. 492. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ 708.) καὶ τροπικ. ὁ Πλάτων καλεῖ καρπούς τινας, «Παραμύθια πλησμονῆς, οἵτινες διεγείρουσιν, ἀναγκάζουσι καὶ καταπείθουσι τρόπον τινά ἐκ νέου, ἐρεθίζουσι τήν χορτασμένην ὄρεξιν, ἐρεθιστικά μέσα. (ἐν τῇ συνηθ. ταὐτόν ἐστι τῷ, μῦθος, πεπλασμένη ἱστορία πρός παρηγορίαν τῆς ὀργίας, ἢ πρός διεκδίκησιν τοῦ καιροῦ.)

Παραμυκάομαι, μέλ. ήσομαι (μηκάομαι, ἀνμλ.), μέτ. ἀποθ. Πλησίον μηκάομαι, Αἰσχύλ. Προμ. 1801.

*Παραμύσσω, μέλ. ξω (ἀμύσσω). Πλησίον, εἰς τό πλάγιον; ἢ ὀλίγον νύττω, ζουγκρανίζω, ξύω, αἱματόνω.

Παραμύω, ύσω (μύω). Ὀλίγον τι, ἢ πρός τό μέρος, ἀπό τό πλάγιον, κλείομαι, ὅθεν καί, ὀλίγον τι ἀνοίγομαι, εἶμαι μετανοιγμένος, Διονυσ. Ἁλικ. «Παραμύσαντος τοῦ στόματος», ἀνοιχθέντος ὀλίγον τοῦ στόματός του. (Περί τῆς προσῳδίας ἴδε μύω.)

*Παράμωρος, ὁ, ἡ (μωρός). Σχεδόν μωρός. Ἡτχ.

Παραναβαίνω, μέλ. ήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.) Πλησίον τινός, παραλλήλως, ἢ μετά τινος ἀναβαίνω, Ἀθήν. σελ. 200.

Παραναγιγνώσκω, καὶ νεώτ. τύπος, παρανα-γινώσκω, μέλ. -γνώσομαι (ἀναγνώσω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐγγύς, προτείνω ἀναγνώσκω, ἐμπροσθέν τινος ἀναγινώσκω, καὶ μάλιστα ἐμπροσθέν τοῦ κριτοῦ σύνδεσμά τι, περιέχον ἐγκλεισιν, κατηγορίαν ἢ ἀπολογίαν· ἔτι δε, ἀναγινώσκω πλησίον ἄλλου καὶ συγκρίνω, παραβάλλω, διά νά ἴδω ἐν συμφωνοῦσι δύο τινά γεγραμμένα, collationner, Πλατ. Θεαίτ. σελ. 172. Ε. 2) ψευδῶς καὶ ἠμαρτημένως, ἤτοι μή ὀρθῶς ἀναγινώσκω, Ἰσοκρ. Παναθ. 8 καὶ Πολυβ. β'. 12. 4. γ'. 31. 5. ὅπου ἄλλοι ἡμετρ. παραγινώσκω, ἔγραψαν.

*Παραναγκα'ζω, μέλ. άσω (ἀναγκάζω). Ἐκβιάζω τι, κατορθόνω τι μὲ βίαν, τί. 2) καταφέρω τινὰ εἰς τι μὲ βίαν, τινά. 3) καταδαμάζω, κατανικῶ, αἰτ. προσώπ. ἢ πράγμ.

Παραναγνώσις, ἡ (παραναγινώσκω). Ἡ πλησίον τινὸς ἀναγνώσις καὶ παραβολὴ τοῦ ἀναγινωσκομένου, ἡ μετανάγνωσις, ἡ ἐμπροσθέν τινος ἀνάγνωσις.

Παραναδύομαι (δύω, ἀνμλ.), ὡς μέσ. μετα ἐνεργ. ἀορ. β'. καὶ παρακμ. Πλησίον, ἢ πρὸς τὸ μέρος ἀναδύομαι, ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω, φαίνομαι ἔξω, π. χ. τοῦ ὕδατος, Πλουτ. Ἀλ. 2. (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε δύω.)

*Παραναιετάω (ναιετάω). Πλησίον, παρά τινι ἢ ἀντικρὺ κατοικῶ, μετὰ αἰτ. Σοφ. Τραχ. 635.

*Παραναίω, (ναίω, ἀνμλ.). Πλησίον κατοικίζω, ἀποικίζω τινά, διορίζω τινὶ κατοικίαν πλησίον που. Μέσ. πλησίον κατοικῶ, = παραναιετάω.

Παρανακλίνω (κλίνω). Κάμνω τι νὰ κλίνῃ, βαγίζει πρὸς τὸ μέρος τινός, ἢ τινὰ νὰ ἀνακλισθῇ, καθήσῃ, πλαγιάσῃ πλησίον, παρά τινι· Παθητ. παρανακλίνομαι, πλησίον τινὸς πλαγιάζω, ἢ κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν.

Παραναλίσκω, μέλ. λώσω (ἀναλίσκω). Πλησίον, προσέτι κακῶς ἐξοδεύω, κακομεταχειρίζομαι, καταναλίσκω, διαφθείρω, θυσιάζω, εἰκαίρ. κακῶς, ἐναντίον τοῦ ἀληθινοῦ σκοπού, ἢ ἀνωφελῶς. «Παραναλώσετε μὲν πάθ' ὅσ' ἂν δαπανήσητε», Δημοσ.

*Παραναλόω, σπανιώτ. ἐνεστ. ἀντὶ παραναλίσκω, ἀφ' οὗ

Παρανάλωμα, τό. Πᾶν ὅ,τι πλησίον, προσέτι ἐξαπανήσῃ, κατεξοδεύθη, ἐθυσιάσθη ἐναντίον τοῦ σκοποῦ ἢ ἀνωφελῶς· τὸ κακὴν κακῶς, περιττῶς καὶ ἀνωφελῶς ἀναλωθέν, ἢ καταδαπανώμενον, περιττὴ δαπάνη· Διόδ. Σικ. ιδ'. 5. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. δ'. 13.

*Παραναπαύομαι, (παύω), ὡς Μέσ. Πλησίον τινός, παρά τινι ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, κείτομαι, κοιμῶμαι.

Παρανατέλλω, (τέλλω). Πλησίον τινὸς ἀνατέλλω, ἢ φαίνομαι, Ἐπιγρ.

(Παρανάω), ἔχρ. ἐνεστ. ἀφ' οὗ παράγουσι μερικοὺς χρόνους τοῦ παραναίω.

Παρανδρόομαι, (ἀνδρόω), ὡς Παθ. Εἶμαι ἔφηβος, εἰς ἡλικίαν γάμου, ἐπὶ ἀνδρὸς· λέγεται καὶ ἐπὶ κοραστίων, ἐν ἡλικίᾳ γάμου ὄντων χωρὶς ἵνα νὰ ὑπανδρευθῶσι· «Παρανδρούμεναι παρθένοι», αἵτινες ἐφθασαν εἰς γάμου ἡλικίαν, ἀλλὰ δὲν ὑπανδρεύθησαν, Ἱπποκρ.

Παρανείσσομαι, καὶ παρανείσομαι, μέσ. Ἀποθ. σπανιώτ. τύποι ἀντὶ, παρανίσσομαι.

*Παρανέμω, (νέμω, ἀνμλ.). Βόσκω πλησίον, Αἴλ. Ἱδ. ξ'. 1, 20.

Παρανέομαι, (νέομαι, ἀνμλ.), μέσ. Ἀποθ. Πλησίον, πλαγίως τινὸς ὑπάγω, ἔρχομαι, διαβαίνω ἔποχος ἢ ἄλλως· ἐμπροσθέν τινος πορευόμενος ὑπάγω, παρέρχομαι· καθόλου, κινοῦμαι ἐμπροσθέν τινος, ποιητ.

*Παρανευρίζομαι, Μλ. ἴσομαι (νεῦρον). Ὡς Παθ. ἐπὶ χορδῶν, αἱ ὁποῖαι διὰ τὴν πολλὴν τρίβὴν ἔχουσι τραχεῖαν ἴνας, τρόπον τινὰ δευτέρας χορδάς, καὶ ἐκδίδουσι βαθὺν (σαθρὸν) τόνον, ὡς τὰ ῥαισμένα τσουκάλια, ἀπεναντίας τῶν κατεσκευασμένων πάντῃ λείων, ἐμοιοειδῶν, χορδῶν, αἱ ὁποῖαι τότε ἐκδίδουσι τὸν καθαρώτατον τόνον. «Χορδαῖς παρανευρισμέναις καὶ τραχείαις», Ἀριστοτ. Ζώ. Ἱστορ. ζ. ὅπου ἡμαρτημένως ἑρμην. διὰ τοῦ, Fides non contentae, ἐπειδὴ καὶ αὗται εἰσὶ ἠχρεῖαι κατεστρεμμέναι.»

Παρανέχω, ῶ (ἔχω, ἀνμλ.) Πλησίον τινὸς κρατῶ εἰς τὸ ὕψος, ὑψόνω. 2) Οὐδετέρ. ἐγγύς τινος ὑψοῦμαι, ἐξέχω, ὑπερέχω, ἔρχομαι ἄνω.

Παρανέω, Μλ. νεύσομαι καὶ — νευτοῦμαι (νέω, ἀνμλ.). Ἐγγὺς καὶ ἐμπροσθέν τινος κολυμβῶ ἢ κολυμβῶν, πλέων παρέρχομαι, βαίνω πέραν, παρανήχομαι.

Παρανέω, ἡ, παρανήω, καὶ παρανηέω. Μλ. νήσω (νέω). Ἐντός, ἢ πλησίον τινὸς σωρεύω, ἐπισωρεύω· (εὐχρηστότεροι παρὰ τὸ, παρωσέω, τύποι εἰσὶν οἱ τύποι, παρανήω, — νηέω καὶ — νηνέω, ἐξ ὧν ὅμως ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ τελευταίῳ, Ὀδ. Α., 147. Π, 51. «Σῖτον παρενήνεον ἐν κανεοισιν.»)

*Παρανηνέω, ἴδε τὸ προηγ.

Παρανήτη, ἡ (νήτη). Προσυπακ. χορδὴ· ἢ πρὸ τῆς τελευταίας χορδή, ὡς παρὰ Γραμματ. ἢ Παραλήγουσα.

Παρανήχομαι, Μλ. ξομαι (νήχω). Μέσ. Ἀποθ. Ἐγγὺς, πλησίον, ἢ ἐμπροσθέν τινος νήχομαι, κολυμβῶ, καὶ περινήχομαι, Ὀδυσ. Ε, 417.

Παρανθέω, ήσω (ἀνθέω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐν ταὐτῷ, προσέτι ἀνθῶ, γεννῶ ἄνθος, ἐπὶ ἀνθῶν, ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνθοῦσι διὰ μιᾶς, ἀλλὰ κατ' ἐλίγον ὀλίγον ἀνθοῦσι, ἐκβάλλουσι πάντοτε νέα ἄνθη, καὶ διαρκεῖ ἡ ἄνθησις αὐτῶν ἐπὶ πολύ, ὡς τὰ μηνιαῖα ῥόδα, ἢ πρὸς τοῖς καρποῖς ἔχουσι προσέτι ἄνθη, ὡς αἱ πορτοκαλιαί. 2) παρακμάζω, ῥίπτω τὰ ἄνθη, Πολυδ. κυρίως τε καὶ μεταφορ.

Παρανικάω, ῶ, ήσω (νικῶ). Ταὐτὸν τῷ, νικῶ, καὶ ὑπερβαίνω, Αἰσχύλ. Χοηφ. 599.

Παρανίσσομαι, (νίσσομαι), μέσ. Ἀποθ. ταὐτὸν τῷ, παρανέομαι, μετὰ αἰτ. Ἴμν. Ὅμ. Ἀπολ. 430.

Παρανίσχω, (ἴσχω). Ταὐτὸν τῷ, παρανέχω, σημασ. 1.

Παρανοέω, ήσω (νοέω). Ἐσφαλμένως, οὐχὶ καλῶς καταλαμβάνω, οὐκ ὀρθῶς νοῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. 1480. 2) = παραφρονέω, Ἰων. παρακοέω, ἀφ' οὗ

Παράνοια, ἡ (καὶ παρανοία, Ἀρ. Δαιταλ. λειψ. 29. Δειν.) Παραφροσύνη, μωρία, ἔκστασις τοῦ νοός.

Παρανοίγω, καὶ παρανοίγνυμι, Μ. οίξω (οἴγνυμι, ἀνμλ.) = παροίγω. Ἀπὸ τὸ πλάγι, ἢ ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον ὀλίγον ἀνοίγω, Λουκ.

Παρανομέω, ῶ. Μ. ήσω (παράνομος). Ἐναντίον τῶν νόμων καὶ τοῦ δικαίου πράττω, καταπατῶ καὶ βιάζω ἢ διαφθείρω, ὑβρίζω, παραβαίνω τοὺς νόμους· παρανόμως φέρομαι, πράττω εἴς τινα, ἢ εἴς τι, ὑβρίζω, ἢ ἀσεβῶ, ἁμαρτάνω εἴς τινα ἢ τι, π. χ. εἰς τὸν νεκρὸν, εἰς τὰ δημόσια κ. τ. τ. Ἡρόδ. 7, 238. «Εἰς τὸ σῶμα ταῖς ἀσελγεστάταις ὑπὸ τῶν πολεμίων ἡδοναῖς παρανομηθεῖσαν», παράνομα παθοῦσα, Πλούταρχ. Τιμολ. 13. ὅθεν 2) Μεταβτ. μεταχειρίζομαί τινα παρανόμως, ἀδίκως, δυσαστικῶς, ἀπανθρώπως, σκληρῶς, κακομεταχειρίζομαι, μετ' αἰτ. (παρὰ Θουκ. Δημ. καὶ Αἰσχ. εὑρίσκεται καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν σημασιῶν, παρανόμουν, παρανόμησαν, εἰσαγεῖ σχηματιστ. ἐκ τοῦ. παρὰ καὶ ἀνομέω)· ὅθεν

Παρανόμημα, τό. Ἡ ἐναντία, τῶν νόμων καὶ τοῦ δικαίου πρᾶξις, κακομεταχείρισις. 2) Ἡ ἐναντίον τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων πρᾶξις.

*Παρανόμησις, ἡ. Ἡ παράνομος πρᾶξις· τὸ πράττειν παρανόμους πράξεις, Ἀπο. Γ. 17, σελ. 172.

Παρανομία, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ παρανόμου. 2) Ἡ ἐναντίον τῶν νόμων, ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἢ ἐναντίον τῆς εὐταξίας, χρηστοηθείας πρᾶξις· καθόλου, παρεκτροπὴ ἀπὸ τοῦ νόμου, τῆς εὐταξίας ἢ τῶν ἐθίμων. «Παρανομία εἰς τὴν δίαιταν», Θουκυδ. ς. 16. καὶ 28. «Εἰς τὰ ἐπιτηδεύματα παρανομίαν,» ἢ ἀσυνήθης καὶ ἄσωτος, ἤτοι ἔξω τοῦ καθήκοντος καὶ τῶν ἠθῶν ζωὴ καὶ διαγωγή· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν σ. 132. «Τῇ παρανομίᾳ καὶ ζηλώσει τῶν βαρβάρων.»

Παράνομος, ὁ, ἡ (νόμος). Ἐναντίον τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων ὤν, ἐξαιρτ. ἐναντίος τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου, ἐναντία τῶν νόμων πράττων, ἔξω τοῦ νόμου ὤν, παραβάτης τοῦ νόμου, Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. ζ'. 8. «Τὸν Καλλίβιον — παράνομα φάσκοντες ἐγγεγραφέναι· καθόλου δὲ, ἄδικος, βίαιος, ἀτάσθαλος, ἀνόσιος, ἀσεβὴς, ἀθέμιστος, Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. β'. 2. «Πῶς ἄλλους ἂν ἢ ἀσεβεῖς ἢ παρανόμους ἐποίησεν.» 2) Παρ' Ἀθην. δικανικῶς, «Γραφὴ παρανόμων, παρανόμων γράφεσθαί τινα, ἐγκαλῶ τινα. ὅτι ἐπρόβαλε νόμον ἐναντίον τῶν παλαιῶν, ὑφισταμένων νόμων· δύο ἦσαν (κατὰ τὸν σχολιαστὴν τοῦ Δημοσθένους εἰς Λεπτίνην) παρανόμων τρόποι· εἰς, ὅτε παρὰ τὸν ὡρισμένον χρόνον γράφεται· ἕτερος δὲ, ὅταν αὐτὸς ὁ νόμος κακῶς ἔχῃ, καὶ ἐναντίος τοῖς παλαιοῖς. Ἐπίρ. Παράνομος, μὲ παράλογον, ἐναντίον τῶν νόμων, βίαιον, ἀσυγχώρητον τρόπον.

Πάραντα, ἐπίρρ. τοῦ παράντης. Πλαγίως, παρατετραμμένα τῆς εὐθείας ἑδοῦ, στραβά, Ἰλ. Ψ, 116. «Πολλὰ δ' ἄνωντα, κάτωντα, πάραντάτα, δόχμά τ' ἠλθον.» ἴδε ἐν τῷ, κάτωντα, καὶ, ἄνωντα.

Παραντέλλω, ποιητ. ἀντὶ, παρανατέλλω.

Παράντης, ες, ὁ, ἡ (ἄντα). Ὁ πλαγίως ὤν. (εὐχρηστον δὲ, καθὼς φαίνεται, μόνον τὸ ἐπίρρ. πάραντα).

Παρανυκτερεύω, (νυκτερεύω). Πλησίον τινὸς νυκτερεύω, φυλάττω ἢ διαπερνῶ τὴν νύκτα, ἢ φυλάττω νυκτερινὴν φυλακήν.

Παρανυμφίος, ὁ, ἡ (νύμφη). Ὁ παρὰ τῷ νυμφίῳ ὤν· ὁ φίλος τοῦ νυμφίου, ὅστις μετ' αὐτοῦ φέρει (εἰς τὸν πρῶτον γάμον) τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὸ ἅρμα μετ' αὐτοῦ καθήμενος· λέγεται καὶ, πάροχος.

Παράνυμφος, ἡ. Ἡ νυμφεύτρια, ἡ τὴν προξενίαν ποιοῦσα καὶ φέρουσα τὴν νύμφην εἰς τὸν νυμφίον· εὕρηται καὶ ἄρσεν. ὁ παράνυμφος, Ἀριστ. Ἀχ. 1046.

*Παρανύσσω, Ἀττ. -νύττω, Μ. ξω (νύσσω). Πλησίον, παρά τινι κεντῶ ἢ σπρώχνω· μεταφ. πλησίον, ἐν ταὐτῷ, ἐν παρόδῳ, κατ' εὐκαιρίαν ἢ μυστικῶς ἐρεθίζω τινὰ, πειραίνω, ἐνοχλῶ, Λουκιαν. Ψευδο.

Παράξενος, ὁ, ἡ (ξένος). Ἐκ πλαγίου, ἐπεισάκτους, ἢ ἐπιπολαίως φίλος· ὅθεν, ἐξ ἡμισείας φίλος, ψευδὴς ἢ πλαστὸς ξένος (μουσαφίρης), φίλος τῆς τραπέζης, Ἀριστοφ. Ἀχ. 518. β) τροπ. ψευδὴς, νόθος. γ) ἐν γένει, ξένος, σπάνιος, παράξενος, παράδοξος, ἀσυνήθης.

Παραξέω, έσω (ξέω). Ἐγγὺς, πλησίον, ἢ εἰς τὴν πλευρὰν ξέω, περιγλύφω. πλαγίως ἢ ἐν παρόδῳ ἐξ ἐπιπολῆς πληγόνω· ἀποτρίβω, καθὼς τὸ, παρατρίβω. 2) ἐνόχλομαι μέ τινα στενῶς, ἢ προσπλέκομαι, προσκολλῶμαι, εἶμαι πάντοτε κοντά του, τὸν ἀκολουθῶ ὡς ἀντικείμενον ἄξιον μιμήσεως, ὡς τύπον καὶ παράδειγμα· καθόλου, μιμοῦμαι, ἀστ. προσώπ. παρ' Εὐναπίῳ εἰς Δεβάν. «Ἐκ τοῦ ζήλου καὶ τῆς παραξέσεως τῆς κατὰ μίμησιν προσαρτῶν ἑαυτὸν καὶ παραξέων ἠγεμόσιν ἀρίστοις.»

Παράξηρος, ὁ, ἡ (ξηρός). Ὀλίγον τι ξηρός, Στράβ. ιζ'. σελ. 1196.

*Παραξιφίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ παραξιφίς. (ι)

Παραξιφίς, ίδος, ἡ. (ξίφος). Μαχαίριον, τὸ ὁποῖον φέρει τις πλησίον τοῦ ξίφους, καὶ μεταχειρίζεται αὐτὸ ὡς ἐγχειρίδιον, Διόδ. Σικ. ε. 33.

Παραξόνιος, ὁ, ἡ (ἄξων) Πλησίον τοῦ ἄξονος, ἢ παρὰ τὸν ἄξονα ὤν. «Τὸ Παραξόνιον,» Πολυδ. ὁ. 145., πασσαλίσκος τις βεβλημένος κατὰ τὸν ἄξονα τῆς ἁμάξης, ἵνα μὴ ἐξέρχηται ὁ τροχός· λέγεται καὶ παραξονίτης καὶ ἀ-

ξονίδιον· ὅμως τὸ παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 819. «Σχινδαλμῶν παραξόνιον», δηλοῖ, καθὼς φαίνεται, ταχεῖς, κυκλοειδεῖς περιφορὰς τῶν σχινδαλμῶν.

* Παραξονίτης, ου, ὁ, ἴδε τὸ προηγ.

Παραξονίτις, ιδος, ἡ. Ὁ μεσαῖος κύλινδρος τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμβαίνουν αἱ ἀκτῖνες, moyeu ou pivot de roue ταὐτὸν τῷ, Τόρμος, καὶ Πλήμνη, Σχολ. Αἰσχύλ. εἰς Θήβ.

Παραξύνεσις, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ, παρασύνεσις· οὕτω καὶ τὰς λοιπὰς λέξεις, τὰς ἀπὸ τοῦ, Παραξύω. συντεθειμένας ζήτει ἐν τῷ, παρασυν.

Παραξυράω, ῶ Μ. ήσω, Ἰων. -ξυρέω (ξυράω) Ἐγγὺς ἢ τὰ πλησίον ξυράω, ξυραφίζω, ψαλιδόνω, Ἱπποκρ.

Παράξυσμα, τό, (παραξύω) Τὸ παραξυσμένον ἤτοι τρίμμα, τὸ ὁποῖον πίπτει ἀπὸ τὸ ξυόμενον ἢ ρακανιζόμενον σῶμα. 2) ὅτι ξυόμενον προστίθεται εἰς τοσοῦτον, ἐν παρόδῳ ὡς προσθήκη, στολισμὸς, ὡς τὸ, παρακόλλημα, Δημ. Φιλ. 55

Παράξυστον, τό. Ὄργανόν τι τεκτονικὸν· ἴσως = ξυστὸν, ἤ. Ὁ σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους (Ὄρν. 1149.) ἑρμηνεύει διὰ τοῦτον τὸ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον Τπαγωγεὺς λεγόμενον. ἴδε Ξυστόν.

Παραξύω, ύσω (ξύω). Πλησίον ξύω, τρίβω, γυαλίζω· πλησίον ξεφλουδίζω, ἐκβάλλω τὴν ἐπιδερμίδα, πληγόνω ἐλαφρὰ· καὶ τροπκ. ἐγγίζω εἴς τι κατ' ἐπιπολῆς· ἐγγὺς εἴς τι συνορεύω, μετὰ αἰτ. Λογγ. 31, 2. «Ταῦτα γὰρ ἐγγὺς παραξύει τὸν ἰδιώτην», ἐγγίζουσι, πλησιάζουσιν εἰς τὴν κοινὴν ἔκφρασιν. (περὶ τῆς προσῳδίας ὁρ. ξύω.)

Παραόρνυμι, (ὄρνυμι, ἀνμλ.) ποιητ. ἀντὶ, παρόρνυμι. Πλησίον, ἐν ταὐτῷ διεγείρω, ἢ ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιόνω. Ἀπολλών, Ἀργον. γ'. 486. «Μύθοις παραόρνυσα».

Παράπαγος, καὶ ποιητ. πάρπαγος, ὁ (παραπηγνυμι). Ὁ ἄνω τῆς θύρας μάνδαλος, Ἡσύχ.

Παραπαιδαγωγέω, ῶ (παιδαγωγέω). Πλησίον, ἢ ὁμοῦ, μετά τινος καθοδηγῶ, ἀνατρέφω, διδάσκω, Πλούτ. καὶ Λουκιαν. Νιγρ. 13. 2) ἐν παρόδῳ, κατ' εὐκαιρίαν, κατ' ὀλίγον, ἀνεπαισθήτως παιδαγωγῶ ἢ ἀνατρέφω, ἐξαιρτ. 3) ἀχρεῖόν τινα καὶ διεφθαρμένον ὀλίγον κατ' ὀλίγον μεταβάλλω καὶ διορθόω, καθοδηγῶ εἰς τὸ νὰ διορθωθῇ, τῷ εἶμαι βοηθὸς εἰς τοῦτο· παραπείθω τινὰ, συμβουλεύω νὰ μὴ... «Πολλοὺς καὶ τὸ σχῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἁμαρτάνειν, πολλοὺς καὶ κατὰ τὸ σχῆμα βοηθεῖ ὥστε μὴ ἁμαρτ. Κλημ. Παιδ. γ'.

Παραπαίζω, ξομαι, καὶ -ξοῦμαι (παίζω, ἀνμλ.) Παίζω, ὡς ἐν παρόδῳ παίζω, ἀστεΐζομαι, χορτεύω, ἢ περιπαίζω. Ἐτυμολ. Μ.

Παραπαιόντως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ, Παραπαίω Κατὰ παράφρονα καὶ μωρὸν τρόπον, τρελῶς, ὡσὰν τρελός.

Παράπαισμα, τό (παραπαίω). Μωρία παραφροσύνη. Παρ' Ἡσυχ. παράπαιμα, ὀρθότερον ἴσως παράπαιμα· ταυτὸν τῷ, παρακοπή.

Παράπαιστος, ὁ, ἡ. Παραπλὴξ, παράφρων, τρελός, ἐκ τοῦ

Παραπαίω, Μ. -παιήσω (παίω, ἀνμλ.). Πλησίον κτυπῶ (δηλ. ἄλλο ἢ ἐκεῖνο ὁποῦ θέλω) ἢ πίπτω· ἐγκλυστρῶ, ὡς τὸ, παραπίπτω, ἐξαιρτ. ἐπὶ ἀρότρου, τὸ ὁποῖον ἐκβαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ αὐλάκι καὶ γλυστρᾷ. 2) τροπκ. σφάλλειν, ἀποκλανᾶσθαι, παρεκβαίνειν, ἀποτυγχάνειν, ἀπομακρύνεσθαι, ἐκπίπτω, ωτινὸς «Πολὺ τῆς ἀληθείας παραπαίειν», σφάλλειν, ἀπομακρύνεσθαι, Πολύβ. ιζ'. 14. ὅστις ἐν ιή. 19. ἀντὶ τούτου, Παραπίπτειν, ἔχει· λέγεται καὶ, «παραπαίειν τιν, κάμνω μωρίαν, τρέλλαν. Λουκιαν. συγγρ. ἱστορ. 2. συνθ. ἀπολύτως, Σχολ. Ἀριστφ Πλουτ. 508. καὶ ἐντεῦθεν «Φρενῶν παραπαίειν,» ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, φρενῶν, ἀντὶ τοῦ, παραφρονεῖν, ἐξίστασθαι τοῦ νοὸς, ἔξω ἑαυτοῦ γίνεσθαι, παραλαλεῖν, μωραίνεσθαι, τρελαίνεσθαι, εἶναι μωρὸς, μὴ φρόνιμος, Ἀριστφ. Εἰρ. 90 Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σλ. 375. ἐντεῦθεν τὸ, Παραπαίμα. Κατὰ τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν κεῖται παρὰ Θεοφράστ. Αἰτ. Φυτ. γ'. 25. «Διὸ καὶ τὴν ἀπὸ δεκέλης ἐργασίαν μᾶλλον ἐπαινοῦσιν, ἢ τὴν διὰ τοῦ ἀρότρου, δοκεῖ γὰρ πολλὰ παραπαίειν, ἐξελυστρῶν.

Παραπάλλω, (πάλλω). Πλησίον, ἐγγὺς πρὸς τούτοις ἐκεῖ πέραν πάλλω, τινάσσω, ῥίπτω.

Παράπαν, Ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ, παράπαν. Ἀπανταχοῦ, καθόλου, ὅλου, παντελῶς, κατὰ πάντα τρόπον, ἐξ ὁλοκλήρου, Ἀριστοφ. πολλκ. παρ' Ἡροδ., ὅστις συνεκφέρει αὐτὸ πανταχοῦ ἐνάρθρως, «τὸ παράπαν». Ἐπὶ διορισμοῦ ἀριθμοῦ τινος, π. χ. «Ἐπὶ δισχίλια τὸ παράπαν», δηλοῖ, τοὐλάχιστον 200, Ἡρόδ. 1, 193. (ἀνν, ἴσως δὲ καὶ ὀν-, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σλ. 254.)

Παραπαντάω, ῶ. Μ. ήσω (ἀντάω). Προϋπαντῶ, ἀμφ.

Παραπάσσω, Μ. άσω. (πάσσω). Πλησίον, ἢ ἐν ταὐτῷ σκορπίζω, πασπαλίζω, διασκορπίζω, διαχέω, ῥαντίζω.

* Παραπάσσω, Ἰων. ἀντὶ παραφάσσω. Ψηλαφῶ, πατπατεύω, Ἱπποκρ.

Παραπατάω, ῶ. Μ. ήσω (ἀπατάω). Ἀπατῶ, ἢ ἀποπλανῶ, ξεπλανῶ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 730.

*Παραπαφίσκω, Μ. παραπαφήσω, Ἀόρ. παρήπαφον (ἀπαρίσκω, ἀνμλ.), ποιητ. ἀντὶ, παραπατάω. Παραπείθω, ξεπλανῶ, ξεγελῶ τινα, μὲ δόλον πείθω τινὰ νὰ...., μετ' ἀπαρμφ. Ἰλ. Ξ, 36. «Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφον εὐνηθῆναι», ἐνθα ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, παρήπαφε, διὰ τοῦ, παρέπεισεν.

Παραπείθω, Μ. -πείσω (πείθω). Κατὰ δόλον, ἀπατηλὸν τρόπον καταπείθω, ἐξαιρ. ὑποκρύπτων ἢ μεταπλάττων τὴν ἀλήθειαν Πλουταρ. δ'. 4. μὲ δολίους λόγους ἡμερόνω, ἐξιλεόνω, καταπραύνω· διὰ λόγων καταπείθω τινὰ νὰ παραιτήσῃ μίαν πρόληψιν καὶ νὰ δεχθῇ ἄλλην γνώμην, ἰδέαν, ἐπὶ σκοπῷ ἀπάτης ἢ μή, μετὰ αἰτ. προσώπ. παρὰ δὲ Ὁμ. συντάσσεται καὶ τῷ, φρένας, Ἰλ. Ν, 788. «Παρέπειτα φρένας», καταπραύνει, ἠμέρωσεν, ἐνθα ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ταχέως καὶ ἐγγὺς πείθειν. ἐν δὲ Ὀδ. Χ, 213. καὶ μετὰ ἀπαρμφ. Ὁ Ὅμ. χρῆται πολλκ. τὸν κατ' ἀναδιπλ. Ἐπ. ἀόρ. β'. ὑποστατ. παρεκπεπίθησι, Ὀδ. Χ, 213., τῷ μετοχ. παρεκπεπιθοῦσα, Ἰλ. Ξ, 208. καὶ τῷ παρπεπιθών, Ὀδ. Ξ, 290. καὶ τῷ, παρπεπιθόντες, Ἰλ. Ψ, 37. Ὀδ. Ω, 119. (ι)

Παραπειράω, ῶ. καὶ συνθ. παραπειρόομαι, ῶμαι, Μ. άσομαι (πειράω), μέτ. Ἀποθ. Ἐλαφράν τινα πεῖρα, δοκιμὴν ποιοῦμαι, κάμνω ἐλαφρὸν δοκίμιον μέτι, ωτινός· ἔτι δὲ, κάμνω δοκιμὴν εἴς τινα διὰ νὰ γνωρίσω τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ, ωτινός» Πινδ. Ὀλ. 8, 3.

Παραπεστικός, ή, όν. (παραπείθω). Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ καταπείσῃ τινὰ εἴς τι, μὲ τὰς φλυαρίας του ἢ ἄλλως, εἰς τὸ νὰ τὸν καταπραύνῃ μὲ πανουργίαν, Πολυδ. δ'. 21.

Παραπελεκάω, ῶ. (πελεκάω). Ἐκ τοῦ πλαγίου μέρους πελεκῶ, Γρηγόρ. Ναζ.

Παραπέμπω, ψω (πέμπω) Πρὸς τινα ἢ εἴς τι μέρος ἐμπροσθεν καὶ πλησίον πέμπω, στέλλω, Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. 16. «Παραπέμπων τοὺς ωἰσχυροτάτους, ἐκέλευσε σκέψασθαι τί εἴη τὸ κωλύον». 2) πλησίον, ἐγγὺς, ἢ μεταξὺ τῶν ἄλλων στέλλω, στέλλω ἐκεῖ, ὁ αὐτ. αὐτόθ. ς'. γ'. 9. «Παρέπεμψε δὲ καὶ εὐζώνους». 3) ἐκ τοῦ σύνεγγυς, κατέμπροσθεν στέλλω, ἢ ἀφίνω νὰ περάσῃ, νὰ παρέλθῃ, ἢ πετάξῃ ἐμπροσθεν, ἢ κάμνω νὰ πετάξῃ ῥηθέν τι πρᾶγμα ἐμπροσθεν χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ, Ὀδ. Μ, 73. ἐντεῦθεν καὶ παρακολουθῶ, συστροφεύω τινὰ καὶ φέρω, ἢ περνῶ αὐτὸν ἀπ' αὐτὸν ἀπ' ἐμπροσθέν τινος, παράγω, Ξενοφ. Ἑλ. Ζ'. 6. 18. «Χάριτα διαπραξάντα παραπέμψαι σφίσι τὴν παρακομπήνη· ἐξαιρτ. συνοδεύω εἰς τὸν τάφον, Διογν. Λ. 4) τροπκ. παρατρέχω, ἀμελῶ τι, παραλείπω· ὅθεν καὶ καταφρονῶ, ὀλιγωρῶ, παραμελῶ, παρέρχομαί τι, transmittere. 5) μέσ. Παραπέμπομαι· ἀφίνω, παραιτοῦ ἀπ' ἐμαυτοῦ ἢ ἀπὸ τῶν ἐμῶν. π. χ. ἀφίνω, ἀπολύω, ἀποβάλλω, χωρίζω τὴν γυναῖκά μου, Ἀπολλόδωρ. Α'. 5'. 28. «Ἐκεῖνον παραπεμψάμενος Μήδειαν, Γλαύκην ἐγάμει», Πλούταρχ. «Παραπέμπων ἑαυτὸν ποτοις καὶ μουσικῇ», ἄριστον, ἑαυτὸν, ἐδόθη, ἔκδοτος ἐγένετο.

Παραπεπλεγμένως, Ἐπίρ. τοῦ μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ παραπλέκω. Συμπεπλεγμένως, ἐμπεφυσμένα· ἡνωμένως, συνδεδεμένως· ἀντάμα, ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ, Ἡσύχ.

Παραπεριπατέω, ῶ. (πατέω). Πλησίον, ἐγγὺς τινος, προσέτι, ἐν ταὐτῷ περιπατῶ, ἢ περίπατον ποιοῦμαι.

Παραπετάζω, πετάνυμι, πεταννύω. Μ. άσω. Παρακ. -πέπταμαι (πετάνυμι, ἀνμλ.). Ἐγγὺς, πλησίον, ἢ ἐμπροσθεν τινος ἐξαπλόω, ἢ κρεμάω· καλύπτω, σκεπάζω τι διὰ τινος παραπετάσματος, ἢ ἐμπροσθεν κρεμαμένου. «Παραπέπταται ὄρνις (Ἀριστ.)», ὁ ὄρνις, τὸ πτηνὸν πετᾷ πλησίον ἢ ἐμπροσθεν μὲ ἀπλωμένας πτέρυγας.

Παραπέταλος, ὁ, ἡ. Φύλλοις ἢ μετάλλου τινὸς πετάλοις ἐσκεπασμένος. Ὁ Σουΐδ. ἔχει τὴν ῥῆσιν, «Τριήρεις ἀργύρου τὰ ἔμβολα καὶ χρυσῷ τὰς πρύμνας παραπέταλοι», μετὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐστεκασμένας (καπλατισμένας).

* Παραπέταμαι, Ἰων. ἀντὶ παραπέτομαι.

* Παραπετάννυμι, = παραπετάζω.

Παραπετάομαι, ῶμαι, Ἰων. ἀντὶ, παραπέτομαι. Πλησίον, πρός τινα, ἐμπροσθεν πετῶ.

Παραπέτασμα, τό (παραπετάζω). Σκέπασμα, τὸ ἐμπροσθεν τινος κρεμαμένον κάλυμμα, καταπέτασμα (περδὲς, Τουρκ. rideau ἢ, la courtine, Γαλ), Ἡρόδ. 9, 82.

Παραπέτομαι, Μ. -πετήσομαι, συνθ. -πτήσομαι, Ἰων. παραπετάομαι καὶ παραπέταμαι (πέτομαι, ἀνμλ.), μέτ. Ἀποθ. ταὐτὸν τῷ, παραπετάομαι.

Παράπεψις, ἡ. Ἡ τελεία πέψις, χώνευσις, ἀμφ.

Παράπηγμα, τό (παραπήγνυμι). Πᾶν ὅ,τι παραπήγεται, ἐξαρτᾶται, κρεμᾶται ἢ προσκολλᾶται, ἢ στερεόνεται πρός τι, ἢ πλησίον τινός, Γαλλ. affiche. ἐξαιρέτως λέγεται πίναξ τις ἐκ μετάλλου, ἐφ' ᾧ εἶτι σημειωμένοι καὶ γεγραμμένοι νόμοι, ἢ διαταγαὶ, παρατηρήσεις τῆς κινήσεως τῶν ἀστέρων, ἱστορίαι, χρονολογίαι κ. τ. τ. καλενδάριον, Κικέρ. Ἀττ. ς'. 14. 2) τροπκ. κανών, ἐπιτηδευγμὴ, ὑπόδειγμα, Σέξτ. μαθημ. ά. 228. καὶ 237. 240. καὶ 269. Παρ' Ἀντωνίν. δ'. 3. «Παράπηγμα ἀφιλάρδιον, ἂν δὲν πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, παράστημα.

Παραπήγνυμι, καὶ παραπηγνυω, καὶ, παραπήγω. Μ. πήξω (πήγνυμι, ἀνμλ.) Πλησίον, βάλλω, ἐμπήγω, π. χ. ἐμπήγω πάσσαλόν τινα, βάλλω ἐν παλοῦκι· ἢ πλησίον τινὸς ἐξαρτῶ, στερεόω, κρεμῶ, προσκολλῶ, προστίθημι. Κατὰ μέτ. διάθ. ἐξαιρτ. ἐν παραπήγματι (καλενδαρίῳ) σημειῶ. «Καὶ τὰ τοῦ κόσμου παθήματα παραπήξασθαι», Αἰσχύν. διάλ. γ'. 17. ὅ ἐστιν, ἐν παραπήγματι σημήνασθαι, γράψαι εἰς τὸ καλενδάριον.

Παραπηδάω, ῶ. Μ. ήσω (πηδάω). Πλησίον ἐμπροσθεν, εἰς τὸ πέραν ἐπέκεινα, μέρος παρέμπροσθεν πηδῶ, περί τι ἢ πρός τι πηδῶ· ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. παραβαίνω, καταπατῶ, τοὺς νόμους, Αἰσχ. λόγ.

Παραπηλωτός, ή, όν (πηλόω.) Μέ κόπρον, μέ γῆν, ἡ μετά πηλοῦ ἀλειμμένος, Γεωπον. ιβ'. α'. 6.

Παραπήχιον, τό. (πῆχυς). Τό μικρόν ὀστοῦν ἐν τῷ πήχει (ἀγκῶνι) τῆς χειρός, ὅπερ ἄλλοις, Κερκίς, λέγεται, Radius· τό δέ πρό τούτου κείμενον μεγαλήτερον ὀστοῦν λέγεται, προπήχιον, καί πῆχυς, Πολυδ.

Παράπηχυς, εος, ὁ, ἡ (πῆχυς). Πλησίον τοῦ τῆς χειρός πήχεως κείμενος ἤ ὤν. »Παράπηχυ, τόν, ἱμάτιόν τι γυναικεῖον μετά πορφυρᾶς οὐλας (περβάζου) λευκόν. ἡ καθ' Ἡσύχ παρ ἑκάτερον μέρος ἔχον πορφύραν. »Κορίνθιον παράπηχυ κιτῶν ληΐδιον», Ἀθήν. σελ. 582. ἄλλως, πάρυφες.

Παραπιέζω, Μ. ἔσω (πιέζω). Ἐπί τά κάτω θλίβω· ἡ σφοδρῶς θλίβω, πιέζω, καταπλακόω· κυρίως δέ, πλαγίως, ἀπό τά πλάγια μέρη θλίβω· ἐσφαλμένην, μή ὀρθήν τινα θλίψιν, πίεσιν δίδω, παραθλίβω. ὅθεν

Παραπίεσμα, τό. καί, παραπιεσμός, ὁ. Θλίψις πρός τό μέρος, ἡ μή ὀρθή· ἡ ἀπό τά πλάγια μέρη, παρ' ἑκατέρων τῶν μερῶν θλίψις, σφίξιμον, ζουλισμα, Χειρούργ. παλ. σελ. 161. »Δεῖ ἑκατέρωθεν διά τῶν χειρῶν παραπιέζειν τήν κεφαλήν».

Παραπικραίνω, (πικραίνω). Λίαν, ἡ ἐκ τοῦ σύνεγγυς πικραίνω, παροργίζω, εἰς ὀργήν διεγείρω, παρά τοῖς Ο'. ὅθεν

Παραπικρασμός, ὁ. Παροροισμός, ἡ εἰς ὀργήν διέγερσις, παρακίνησις, καί σφοδρά ὀργή, ἀποστασία, Ο'.

*Παράπικρος, ὁ, ἡ (πικρός.) Ὀλίγον τι πικρός, ἔχων προσέτι πικράδα τινά, Σχολ. Ἀριστφ. ὀρ. παραλυκίζω.

Παραπίμπρημι, Μ. -πρήσω (πίμπρημι, ἀνμλ.) Ἐγγύς, πλησίον, πρός τό πλάγιον μέρος προσέτι καίω, ἀνάπτω· συγκαίω ἤ συγκαύτω, ἡ κατακαίω, Παθ. ἀνάπτομαι, πέρνω φωτίαν, λαμβάνω φλόγωσιν, Ξεν. Ἱππ. ἐ. 4. »Τά τοιαῦτα σκεύη μᾶλλον παραπίμπραται».

Παραπίπτω, Μ. -πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.). Πίπτω πλησίον, ἐμπροσθέν τινος, ἤτοι παρατυγχάνω, τυγχάνω, συμβαίνω, »Καιρός παραπίπτειν», συμβαίνει, ἔρχεται, ἀκολουθεῖ καιρός, τυχαίνει εὐκαιρία, Ξενοφ. Ἱππαρχ. ζ'. 4. καί ἐντεῦθεν τό παραπεσόν, ταὐτόν ἐστί τῷ, »παρατυχόν», Πλούταρχ. εἰς Γάλβ. καί, »τό παραπίπτον», κατά τύχην συμβεβηκός, περίστασις· ἔτι δέ, κατά συμβεβηκός κρουσθέν εἰς τι ἤ ἐπιτυχαίνω, Ἡρόδ. 8, 87. »Παραπεσοῦσα νῆσον», κατά συμβεβηκός ἀπαντῶ, συναντῶ τινα, φυτ. προσώπ., ἡ κατά συμβεβηκός χωρῶ, ἐμβαίνω, εἰς τι. 2) πλησίον, ἐγγύς, προσέτι ἐξέρχομαι, φαίνομαι ἐμπροσθεν, ἐκβαίνω εἰς τό παρόν, Ξενοφ. Κύρουπ. Α'. β'. 10. »Θηρίον ἀκοντίσαι ὅπου ἄν παραπίπτῃ, ὅπου καί ἄν πέσῃ ἐπάνω, ἤ ὅπου καί ἄν τύχῃ. 3) ἐσφαλμένως πίπτω, ἐκπίπτω, εἰς παράμερον μέρος ἤ ἐν παραβύστῳ που πίπτω, γίνομαι, καί μεταφορικ. ἀντί τοῦ, ἁμαρτάνω, πταίω, σφάλλω, πλανῶμαι, ἐν τινι, Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. ζ'. 4. »Ὅτι Λακεδαιμόνιοι μάγιστα παραπίπτοιεν ἐν τῷ διαλλάττειν τούς ναυάρχους· καί μετά γεν. »Παραπίπτειν τῆς ἀληθείας», ἀποπλανῶμαι, ἐκπίπτω. ἴδε παρακαίω. 4) πλησίον, ἐγγύς ἤ πλαγίως τινός πίπτω, Ἀριστοτ. Ζώ. Ἱστορ. ε'. »Οἱ ἰχθύες πάντες, ἔξω τῶν πλατέων σελαχῶν, παραπίπτοντες ὕπτια, πρός τά ὕπτια ποιοῦνται τόν συνδεσμόν». 5) ταὐτόν τῷ, παραμβάλλειν ἑαυτόν.

*Παραπιστεύω, = πιστεύω, ἀμφ.

Παραπλαγιάζω, (παραπλάγιος). Πλάγιον, λοξόν ποιῶ τι πρός τό μέρος, Ἡσύχ. καί Φώτ. ὅθεν

*Παραπλαγιασμός, ὁ. Παλαιστρικόν τι κίνημα τοῦ σώματος, τό ὁποῖον τά σχόλ. τοῦ Βίκτωρος (Ἰλ. Ψ, 731.) παράπλαστον, καί ὁ Εὐστάθ. μεταπλασμόν, λέγουσι.

Παραπλάγιος, ὁ, ἡ (πλάγιος). Λοξός πρός τό μέρος, ὀλίγον πλάγιος, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 13.

*Παραπλάζω, Μ. -πλάξω (πλάζω, ἀνμλ.) Ἀποπλανῶ, ἐκβάλλω τινά ἀπό τόν ὀρθόν δρόμον· ξεπλανῶ, ἀπατῶ· καί ἐπί ναυτῶν, κάμνω τινά νά περιπατῇ εἰς τά χαμόνια, ἡ νά χάσῃ τόν ὀρθόν δρόμον του, Ὀδυσ. Ι, 81. Τ, 187. μετά γεν. τοῦ τόπου, ἀπό τοῦ ὁποίου ἀποπλανᾶται καί ῥίπτεται ὑπό τῶν ἀνέμων ἄλλοῦ ποῦ παθ. τρέπομαι ἄλλοῦ που, πλανῶμαι, φέρομαι ὅπου δέν πρέπει, Ἰλ. Ο, 464. »Ὀϊστός παρεπλάγχθη». 2) τροπ. συγχίζω, π. χ. νόημα, Ὀδ. Υ, 346. καί ἠθικῶς, φέρω τινά ἔξω τοῦ ὀρθοῦ δρόμου, ξεπλανῶ τινα· καί ἐπί νοός, κάμνω τινά νά χάσῃ τόν νοῦν του, τρελόν, παράφρονα ἤ παρακρουσθῆναι ποιῶ. — Ἀπό τοῦ Νικ. καί ὕστερον εὑρηται παρά Ποιηταῖς καί τό ἐνεργ. κατ' ἀμετάβτ. σημασ., πλανῶμαι, χάνω τόν δρόμον. (Παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει μόνον ὁ ἐνεργ. καί παθ. ἀόρ.)

*Παραπλανάω, = παραπλάζω.

Παράπλασμα, τό. (παραπλάσσω). Τό προσκολλημένον πλησίον· ἐξαιρτ. τά παρδάλον κηρίον, τό ὁποῖον ἐκολλοῦσαν εἰς τό περιθώριον ἀντικρύ τοιούτων λέξεων, ὅσας ἤθελον νά εὕρωσι πάλιν εὐκόλως, καί μάλιστα εἰς λέξιν τινά ἀμφίβολον ἤ δύπλημπτον· παρ' Ἡσύχ. κηρίον, τό ἐπιτιθέμενον τοῖς ζητήμασιν ἐν τοῖς βιβλίοις, ἤτοι τό ὁποῖον κολλᾷ τις εἰς τι ἀμφίβολον χωρίον ἐν τῷ βιβλίῳ, cerae miniatae, Κικέρ. πρός Ἀττικ. ιδ'. 14. καί ιζ'. 11. Βιτρούβ. Ε'. 3. signare cera. καί ἐντεῦθεν ἔτι παρ' Ἡσύχ. Παρερρυπωμένα βιβλία, οἷς κηρούς προσπλάσσομεν πρός τό ζητῆσαί τινα. Ὁ Φώτ. ἑρμην. καί διά τοῦ, τέρας.

Παραπλασμός, ὁ. Τό κηρίον (ὁ κηρός), ἐξ οὗ παρέβυον, ἤτοι ἐστούκουν τάς τρύπας τοῦ αὐλοῦ. Παρά κονδιτιλιανῷ, λέγεται ἔτι καί, καταπλασμός. »Εἰς μέν τήν ὑπάτην ἄκραν τόν κηρόν ἐμπλέττουσι, τήν δέ νήτην μέχρι τοῦ ἡμίσεως ἀναπληροῦσιν», Ἀριστοτ. Προβλ. κδ'. 23. 2) μεταμόρφωσις, μετασχηματισμός, μεταπλασμός, Σέξτ. Ἐμπ. κατά Μαθημ. ἀ. 176 παρά τό

Παραπλάσσω, Μ. ἔσω (πλάσσω). Μεταπλάσσω, μετασχηματίζω, δίδω τινί μορφήν ἄλλην, ἐξαιρτ. κατωτέραν, χειροτέραν. Παθ. λαμβάνω, δέχομαι, ἀποκτῶ τοιαύτην μορφήν. »Τό ὕδωρ οὐδέ παραπλάττεται, οὐδέ ἀναπίνεται ὑπό τῆς γῆς», Ἱερων Πνευματ. ἀντί τοῦ, μίγνυται, ἑνοῦται μετά τῆς γῆς. ὅθεν.

Παράπλαστος, ὁ, ἡ. Μετεσχηματισμένος, κατά μίμησίν τινος γεγενημένος, ἀλλοιωμένος, νόθος, μή γνήσιος, παρά Σωσιβίῳ, μετά τοῦ, νόθος συνδεδεμένον. Παρά Τζέτζῃ χιλιάδ. ς'. 308. ἐν ταῖς ἐκδόσεσι, περίπλαστος, φέρεται.

Παράπλεγμα, τό (παραπλέκω). Τό πλησίον τινός, ἤ εἰς τι κατά προσθήκην πεπλεγμένον.

Παράπλεκος, ὁ, ἡ (πλεῖος). Σχεδόν ἐμπλεως, γεμάτος. Ὁ Πλάτ. Πολιτ. 3. σελ. 390. Α. ἀναφέρει ὡς ἐπίθετ. τριακάλληκτον, »παραπλεῖαι ὡσι τράπεζαι», ἐν Ὀδ. Ι, 8. ἔνθα ὅμως τά ἡμέτερα κείμενα ἔχουσι, »παρά δέ πλήθωσι τράπεζαι».

Παραπλέκω, μέλ. ξω (πλέκω). Εἰς τι μέσα, ἤ πλησίον (κατά προσθήκην) ἤ ἐν τῷ μεταξύ πλέκω· ἐξαιρ. λέγεται ἐπί τοῦ στολισμοῦ καί τοῦ πλεξίματος τριχῶν τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, αἵτινες σιμά εἰς τάς ἰδικάς των τρίχας πλέκουσι κατά προσθήκην καί ἄλλας ξένας, Πολυδ. β'. 35. ὁ Πλούτρχ. λέγει περί τοῦ Ἡρακλέους. »Ἐνδιδόντα θεραπαινίδι παραπλέκειν ἑαυτόν», καί Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. ιστ'. 11. »Παραπλέκονται ἐξ αὐτῶν», ὅπερ ὁ αὐτός ἑρμηνεύει διά ποῦ, »Ταῖς συμφύτοις καί ταύταις ὑποδεδουσαιν».

Παραπλευρίδιον, τό. Τό πρός τά πλευρά τῶν ἵππων ἐν καιρῷ μάχης σκεπάσματα, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. στ'. δ'. 1. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

*Παραπλευρίδιος, ία, ιον, ὅπερ ταὐτόν ἐστί τῷ

Παράπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Ὁ πρός τό μέρος, ἤτοι πλησίον τῶν πλευρῶν ὤν, κείμενος, ἀφ' οὗ

Παραπλευρόω, ῶ. Προμηθεύω, ἡ σκεπάζω κατά τά πλευρά μέ τι, τινί, Φιλόστρ. Ἀπολλ. γ'. 35. »Παραπλευρώσαντες τό πλοῖον ἁρμονίαις ὁπόσαι ναῦν ξυνιστᾶσιν, ἀφ' οὗ ἔδοκαν τῷ πλοίῳ πρός τό μέρος, ἤτοι πρός τήν πλευράν τόσας ἁρμονίας πλευρῶν, ὅσαι ἦσαν ἀναγκαῖαι εἰς ἓν πλοῖον.

Παραπλέω, μέλ. -πλεύσομα, καί πλευσοῦμαι (πλέω, ἀνμλ.). Ἐγγύς, πλησίον ξηρᾶς τινος πλέω, περῶ μέ τό πλοῖον ἐμπροσθέν τινος τόπου, εἰς τινα τόπον, ἀπό τινα τόπον εἰς ἄλλον, τήν ἄκραν ἄκραν πλέω, περῶ μέ τό καΐκιον, Ξενοφ. πολλαχοῦ καί συμπλέω. (κατά Poerik. Ξεν. Ἐφ. 1, 13. σελ. 176. ἀεί μετά αἰτ.) ὅθεν »ὁ παραπλέων, ὁ ἐμπορικός δοῦλος, ὅστις συνοδεύει τάς πραγματείας ἐν τῷ ἐμπορικῷ πλοίῳ. 2) κινοῦμαι ἐπί πλοίου, ἀποπλέω, ἀνάγεσθαι, αἴρεσθαι. 3) ἀράζω, προσορμίζομαι. — Ἐπκ. καί Ἰων. παραπλώω, Ὀδ.

Παραπληγία, ἡ, ταὐτόν τῷ, παραπληξία, Lob. Φρυν. σελ. 530.

Παραπληγικός, ή, όν, καί ἐπίρρ. —κῶς, Ἰων. ἀντί παραπληκτικός.

Παράπλημα, τό, παρά Σουίδ. ἐν Λ. Ἀφικαρδίου, ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἐξ Ἀντωνίν. β'. γ'. ἀντί παράπηγμα.

Παραπλήθω (πλήθω). Πλησίον, προσέτι, πλαγίως εἶμαι γεμάτος. 2) εἶμαι σχεδόν γεμάτος.

Παραπληκτικός, ή, όν, καί ἐπίρρ. —κῶς (παραπλήσσω). Πεπληγμένος, κτυπημένος ὑπό παραπληξίας μόνον εἰς ἓν πλευρόν, ἤ εἰς ἓν μέλος, ἤ εἰς τι μέρος τοῦ σώματος καί διά τοῦτο παραλυτικός.

Παράπληκτος, ὁ, ἡ (παραπλήσσω). Πεπληγμένος, κτυπημένος κατά τόν νοῦν, παράφρων, τρελός, ἐξεστμένος, μανιώδης· καθόλου ταὐτόν τῷ, παρακλής.

Παραπλήξ, ηγος, ὁ, ἡ (παραπλήσσω), κατά μεταφορ. σημασίαν, ταὐτόν τῷ, παράπληκτος. Τάς φρένας βεβλαμμένος, παράφρων, παρακόπτων, μανιώδης, Ἡρόδ. 5, 92, 6. »Νοῦ τε καί φρενῶν παραπληξῆ», Παρθέν. ἰή. Ξενοφ. Οἰκον. α. 13. κυρίως δέ σημαίνει, ἐκ πλαγίου κτυπημένος, καί ἐν ταυτῇ τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ κεῖται ἐν Ὀδ. Ε, 418. »Πίσσαι τε παραπλῆγες», ὅπου ἄλλοι, πλαγίας, καί ἄλλοι, ὁμαλάς, γράφουσιν· ὅπερ κατά τήν ἔννοιαν σημαίνει τούς χαμαλούς καί ἠπύχους αἰγιαλούς, ὅπου τά κύματα δέν κτυποῦσι τόσον σφοδρῶς, καθώς εἰς τούς κρημνώδεις καί πετρώδεις, ὡς καί ὁ Σχολ. σημειοῖ. Τούς ἐκ πλαγίου καί οὐχί ἀντικρύ ἤ ὁμαλούς τόπους· τινές δέ τούς ἀπό κυμάτων παραπληησομένους λιμένας ἐπιθετικῶς. Ὁ δέ Εὐστάθ. τούς ἐκ τῶν πλαγίων πληησομένους τοῖς κύμασι.

Παραπληξία, ἡ (παραπλήσσω). Ἡ παράλυσις, χώλωσις, νέκρωσις, ἀκινησία μέλους τινός, ἤ πλευρᾶς, ἤ μέρους τινός τοῦ σώματος ὑπό τῆς ἀποπληξίας γινομένη. 2) ἔκστασις τοῦ νοός, παραφροσύνη, μανία, τρέλα.

Παραπληρόω, ῶ (πληρόω). Ἐπάνω, παράνω, ἐγγύς, πλησίον πληρῶ, γεμίζω, ἐξαιρτ. δέ γεμίζω τι μετά τινος πράγματος, τό ὁποῖον δέν εἶναι ἀναγκαῖον, ἤ ἀξιόλογον, ἀλλά μόνον

πάρεργον καὶ περιττόν· γεμίζω μὲ περιττόν τι, ἢ ἐν παρόδῳ. ἀφ' οὗ

Παραπλήρωμα, τό. Ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον κατὰ προσθήκην κενὴν, πλησίον ἄλλου, ἐν παρέδῳ βάλλομεν διὰ νὰ πληρώσωμεν καὶ νὰ γεμίσωμέν τι, παραγέμισμα, τὸ ὁποῖον εἶναι περιττόν, ἢ πλεονάζον, ἢ προστίθεται, καθὼς π.χ. ἡ σαβοῦρα, διὰ νὰ ἀποπληρωθῇ ὁ φόρτος τοῦ πλοίου· καὶ ἐντεῦθεν ἑπόμενον ἢ πάρεργον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνήκει οὐσιωδῶς, ἢ δὲν εἶναι ἀναγκαῖον εἰς μίαν ὑπόθεσιν, ἢ εἰς τὸ καθ' αὐτὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ προστίθεται μόνον κατὰ πλεονασμὸν πρὸς πλήρωσιν κενοῦ καὶ περιστέοντος τόπου. »Ὀνόματος ἢ λέξεως παραπλήρωμα, Διονσ. Ἁλικ. περὶ συνδέσ. β'. καὶ ἑστ'. λέξεις ἢ ἐκφράσεις, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουσι μόνον εἰς καλλωπισμὸν καὶ τορνευμὸν τῆς περιόδου, διὰ δὲ τὴν ἔννοιαν εἰσὶ περιττάι.

Παραπληρωματικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. — κῶς. Εἰς παραπλήρωμα ἀνήκων, ἐπιτήδειος.

Παραπλήρωσις, ἡ (παραπληρόω). Ἡ μετὰ παρέργων πραγμάτων γέμισις, πλήρωσις, ἴδε παραπληρόω.

Παραπλησιάζω (πλησιάζω). Πλησίον εἰμὶ ἢ γείτων, καὶ παθητ. καταχρ. ὡς τὸ ἐνεργ. Αἰσώπ. μυθ. 190. ἔκδσ. Κοραῆ

Παραπλήσιος, ὁ, ἡ, παρὰ δὲ Ἡροδ. καὶ Πλάτ. Τιμ. σελ. 18. καὶ τρικαταλήκτως (παρὰ, πλήσιος). Πᾶς, ἔστις πλησιάζει εἰς ἄλλο, ἄρα ὅμοιος, παρόμοιος, ἐμφερὴς κατὰ τὸ εἶδος ἢ κατὰ τὴν ποιότητα καὶ ποσότητα, κτιείν. Ἡρόδ. »Ἐν τῇ ναυμαχίῃ παραπλήσιοι ἀλλήλοις ἐγένοντο», ἦσαν ὅμοιοι κατὰ τὴν ναυμαχίαν, ἤγουν κανεὶς δὲν ἐνίκησε, Ἡρόδ. 8, 16. Ξενοφ. Ἱππικ. δ'. 3. »Λέβητες — παραπλήσιοι ὁπλαῖς τὸ μέγεθος», ὁμοίους κατὰ τὸ μέγεθος ὁ αὐτ. Ἑλλ. Δ'. γ'. 8. »Παραπλήσιοι ἀμφοτέροις τὸ πλῆθος», ἴσα καὶ ἴσα κατὰ τὸν ἀριθμόν. Ὑπερθ. »Κοθὴς τῇ Κορινθίᾳ παραπλησιωτάτη», Ἡρόδοτ. 5, 87. Οὐδετ. παραπλήσιον, παραπλήσια, Ἡρόδ. 4, 99. καὶ παραπλήσιος, ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, παρομοίως, σχεδὸν, σχεδὸν ἐπίσης οὕτω· τὸ δὲ, παρ' Ἡροδ. ἀ. 77. »Ἀγωνίζεσθαι παραπλήσιοι», ἐξίσου, ὅμοια, μὲ ὁμοίαν τύχην πολεμεῖν, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζεται ποῖος ἐνίκησεν· οὕτω κεῖται καὶ τὸ, »Δεῖκος ὁμοίωσε».

Παραπλήσσω, Ἀττικ. — πλήττω, μέλ. ξω (πλήσσω, ἀμλ.). Κτυπῶ, πλήσσω πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος. β) παρακτυπῶ, παρακρούω, δὲν κτυπῶ καθὼς πρέπει, π. χ. ἐν χονδρότονον. Παθητ. κτυποῦμαι κατὰ τὸ πλευρὸν, ἢ κατά τι μέλος ἢ μέρος τοῦ σώματος ὑπὸ ἀποπληξίας ὥστε νεκροῦται καὶ γίνεται ἀδύνητον, καὶ 2) ζαλισμένος, παράφρων, μανιώδης εἰμὶ ἢ γίνομαι, τρόπον τινὰ ὡς ἀποπληξίας, ἢ ἄλλου πληγίου παραλυσίας κτυπήματος, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν κρουμάτων τῶν διαπεπτωκότων τοῦ ἐνορμοῦντος λυρισμοῦ, Ἀριστοφ. »Παραπεπληγμένην τὴν διάνοιαν ἔχων», παρακαλιστμένην. »Γέλως παραπεπληγμένος», παράφρων, μωρὸς γέλως, Εὐριπ. Ἡρακλ. 935. ὡς καὶ τὸ, παραπλήξ.

*Παραπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὁ κατὰ τὰ πλάγια παραπεπλεγμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων.

Παραπλοκή, ἡ (παραπλέκω). Ἡ πλησίον, μεταξὺ ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος πλοκή, ἢ πρὸς ἀλλήλους πλοκή· ἴδε παραπλέκω· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, μίξις, ἀνακάτωσις, ἐξαιρ. ἑτερογενοῦς τινος, Σέξτ. Ἐμπειρικ. ἀ. 102. »Χυμῶν παραπλοκή».

*Παραπλόμενος, ένη, ενον. Ὁ παριὼν, ὁ πρός τι ἐρχόμενος, ὡς καὶ τὸ, περιπλόμενος, κατὰ συγκ. ἐκ μετοχ. τοῦ ἀχρήστου παραπέλομαι.

Παράπλοος, καὶ συνταιρ. παράπλους, ὁ (παραπλέω). Τὸ παραπλέειν, περνᾷν μετὰ πλοίου ἐμπροσθεν ἢ πλησίον τόπου τινός, τὸ πλέειν εἰς τὴν ἀκρογιαλίαν, διὰ τοῦ μήκους τοῦ αἰγιαλοῦ· καὶ τὸ ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον διὰ τοῦ πλοίου διαπέρασμα. 2) ὁ τόπος, εἰς ὃν γίνεται ἢ διακόρδμενσις, τὸ διαπέρασμα. Ξενοφ. 3) ὁ αἰγιαλὸς, τὸν ὁποῖον περιπλεύσε τις. 4) ἐπίθετ. ὁ, ἡ (πλέω), πλησίον τινὸς πλέων, συντροφεύων τινὰ μετὰ πλοίου. »Ὡς δὲ ἔπλει παράπλους ποιησάμενος τοὺς Σιδητῶν παρῶιαν» (παρὰ Σουίδ.), ἐπρόσταξε νὰ πλέωσι πλησίον αὐτοῦ, νὰ τὸν συντροφεύσωσι μὲ πλοῖα.

Παραπλόω, μέλ. ώσω, Ἐπ. καὶ Ἰων. ταὐτὸν τῷ, παραπλέω, διαβαίνω μὲ τὸ πλοῖον, Ὀδσ. Μ, 69. ἔνθα τό, παρέπλω, ἔστι γ', πρόσ. τοῦ κατὰ συγκ. Ἐπ. ἀορ. β'.

Παραπνέω, μέλ. εύσω (πνέω, ἀμλ.). Πλησίον φυσῶ, διά τινος εἰς τὸ πλάγιον μέρος εὑρισκομένης δευτέρας τρύπας πνέω, φυσῶ, ἀναπνέω, ἢ ἀφίνω τὸν κεκλεισμένον ἀέρα νὰ ἐξελθῇ· Ὀδ. Β, 24. 2) πλησίον, σχεδὸν μυρίζειν τι κατά τι, ἔχειν τι καὶ ἄλλην ὀσμὴν, μυρωδίαν ἀπ' ἄλλου πράγματος, τινός, ὡς ὁ Ἱέρ. παρὰ Διοσκ. ἀ. 18. »Ὀποβαλσάμου παραπνεῖν», παραπλησίαν ὀσμὴν ἐκδίδειν, μυρίζειν ὡς τὸ ὀποβάλσαμον. ὅθεν

Παραπνοή, ἡ. Ἡ πλησίον, ἢ διά τινος τρύπας πνοή, τὸ φυσᾶν, ἢ ἀναπνέειν πλησίον, εἰς τὸ πλάγι, ἢ διά τινος τρύπας οὔσης εἰς τὸ πλάγι· καὶ ἡ ὀπὴ, τρύπα πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ πνοή, Ἱππκρ. περὶ φύσ. παιδ. ἡ.

Παραπόδας, ἀντὶ, παρὰ πόδας, ἐπίρ. Πλησίον, κατόπιν τῶν ποδῶν, κατοπόδου, εἰς τὸ κοιτὰ· καὶ παρευθὺς, παραυτά. β) ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν, ὄρα, πλησίον, σιμὰ ὄρα καὶ, πούς, Γ'.

Παραποδίζω, μέλ. ίσω, Ἀττικ. ίῶ (πούς). Πεδικλόνω, ἐμπερδεύω τοὺς πόδας, Πολυβ. 18, 4. ὅπου τὰ χειρόγρ. παρεμποδίζω, ἔχουσι, καθόλου περιπλέκω, μπερδεύω τι· ἐμποδίζω· ἔτι πλανῶ, ἀπατῶ, ὅθεν τὸ παρὰ Πλάτ. Νομ. β'. ἐ Πολυδ. (ζ'. 134.) ἠρμήνευσεν ὀρθῶς διὰ τοῦ, παρατρέπω, ἐξαπατῶ, ἀποπλανῶ· ὅθεν

*Παραπόδιος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ πρὸ ποδῶν κείμενος, ἤγουν παρών, ποιητικ. παρπόδιος, Πινδ. Νέμ. 9, 90.

Παραποδισμός, ὁ (παραποδίζω). Ἐμπέρδευσις, ἐμπόδισις, πεδίλωμα, Ἀρτεμίδ. γ'. 42.

Παραποδύομαι, (δύω, ἀμλ.), ὡς μέσ. μετὰ β'. ἀορ. παρακρ. καὶ ὑπερσυν. κατ' ἐνεργ. σημασ. Πλησίον τινὸς, παρόντος καὶ αὐτοῦ, ἐξαιρ. κατά τινες ἄλλον ἀποδύομαι, ξεγυμνύομαι, ἀνασκουμπώνομαι διὰ νὰ πολεμήσω μετ' αὐτοῦ, κυρίως καὶ ἐπὶ πάλης καὶ ἀγῶνος, Πλάτ. Θεαίτ. 16. καθόλου ἑτοιμάζομαι εἰς ἀγῶνα κατά τινος. (περὶ τῆς προσῳδίας ὄρα δύω.)

Παραποιέω, ῶ, μέλ. ήσω (ποιέω). Κάμνω τι ἀχρεῖον μὴ ὀρθὸν, ὄχι καθὼς πρέπει, χαλῶ τι. 2) κάμνω ἀπαράλλακτα, μιμοῦμαι, ἀπομιμοῦμαι, ἀπεικάζω, Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ρ. 2, 158. ἐξαιρ. μιμοῦμαι, κόπτω ἀπαράλλακτα χρήματα, ὅ ἐστι, κόπτω κάλπικα χρήματα, ὡς καὶ τὸ, παρασφραγίζω, παραχαράττω, παρακόπτω, μέσ. διὰ χρῆσίν μου μιμοῦμαί τι, ὡς παρὰ Θουκυδ. ἀ. 132. »Παραποιησάμενος σφραγῖδα», ἔκαμε ψευδῆ σφραγῖδα κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοτύπου, ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ὠφελείᾳ. 3) καθόλου, νοθεύω, κιβδηλεύω, μεταβάλλω τι, ἀλλάζω αὐτὸ κατὰ τὴν προαίρεσίν μου. ἀφ' οὗ

Παραποίημα, τό. Τὸ κατὰ μίμησίν τινος δολίως γινόμενον νόθον, τὸ παραπεποιημένον, νοθευμένον, ἀμφ. 2) παρ' Ἀριστοτλ. Ῥητορ. γ'. 11. τὸ παρὰ γράμμα σκώμμα.

Παραποίησις, ἡ. Τὸ παραποιεῖν, ἢ κατὰ μίμησιν ψευδὴς ποίησις, ἢ νόθευσις.

Παραπολαύω (ἀπολαύω). Πλησίον, προσέτι, κατ' εὐκαιρίαν ἔχω νὰ ἀπολαύσω τι, ἐν παρόδῳ, ἢ κατ' εὐκαιρίαν ἀπολαμβάνω ἢ ὄφελος ἢ ζημίαν τινός, Λουκιαν. »Παραπολελαύκει τῶν ἐν Τύρῳ κακῶν, οὐδὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς», κατὰ περίστασιν ἀπήλαυσεν ἀπὸ τὰ ἐν Τύρῳ κακὰ, ἐδυστυχήθη δηλ. κατὰ περίστασιν εἰς τὴν ἐν Τύρῳ ἐπανάστασιν τοῦ πλήθους.

Παραπόλλυμι, μέλ. ολέσω, Ἀττ. ολῶ (ὄλλυμι, ἀμλ.). Πλησίον, προσέτι φθείρω, φονεύω, θανατόνω, ἀφανίζω· κατὰ περίστασιν, κατὰ τύχην, ἐν παρόδῳ, ἀφανίζω. Μέσ. μετὰ παρακ. καὶ ὑπερσυν. β'. ἐνεργ. σημασ. πλησίον, ἐν ταυτῷ, ἀφανίζομαι, φονεύομαι, ἢ ἄνευ τινὸς σκοπὸν, ἐν παρόδῳ, κατὰ τύχην, ἔξω τοῦ δέοντος, τοῦ πρέποντος, ἀναλόγως. παρ' ἀξίαν, ἀδίκως ἐναντίον τοῦ δικαίου, τοῦ κόκου χάνομαι. »Μὴ εἰς διαρπαγὴν ὁρμήσαντες οἱ στρατιῶται, αὐτοί τε ὑφ' ἑαυτῶν καὶ ὑπὸ τῶν ἐναντίων παραπολώνται», Μαθηματ. πολ. σελ. 401. διὰ νὰ μὴ ἠθελεν ἀποτελεσθῶσι, φονευθῶσιν οἱ στρατιῶται ἐν καιρῷ τῆς μάχης. »Ὁ μὲν ἠτίμωται καὶ παραπώλολεν, ὁ δὲ οὐδ' ὁτιοῦν πέπονθεν» (Δημοσθ.), ἀδίκως ἐχάθη, ἐθανατώθη.

Παραπολύ, ἐπίρρ. ἀντὶ, παρὰ πολύ. Λίαν, κατὰ πολλὰ, πέραν τοῦ δέοντος, πάρα πολύ, ὑπὲρ τὸ δέον, εἰς τρόπον ἐποῦ πολὺ λείπει, μεγάλη διαφορὰ εἶναι, ἀντέκτ. τοῦ, παραμικρόν.

Παραπομπή, ἡ (παραπέμπω). Συνοδία· ἐξαιρ. ἡ πρὸς φύλαξιν, ἢ παράταξιν καὶ τιμὴν συνοδεία, συνοδία, ἢ πολλῶν συνόδευσίς τινος, π. χ. λειψάνου, ἢ ἀποδημοῦντος, ἀναχωροῦντος, ἀποστελλομένου τινός· ἔτι δὲ καὶ ἡ συνόδευσις μετὰ πολεμικῶν πλοίων ἐμπορικοῦ τινος· ἀντιστοιχεῖ τῷ Γαλλ. convoi, καὶ Ἰταλ. convoglio, Ἀριστοτ. 2) μεταφορὰ, μετακομιδὴ, ἐπεισαξις, εἰσφορὰ, μετακόμισις, Δημοσθ. »Σίτου παραπομπήν». 3) ἡ προσκομιδὴ, ὅ,τι φέρεται ἀπ' ἄλλου μέρους εἰς τροφὴν ἢ ἄλλην χρῆσιν, ἢ ἀποφορὰ, χορηγία· καὶ ὅ,τι μεταφέρεται διὰ τὴν αὐτὴν χρῆσιν, φορτίον, stranport.

Παραπόμπιμος, ὁ, ἡ. Ὅστις παραπέμπει, συνοδεύει τι, σχολ. Εὐριπ. Μηδ. 759.

Παραπομπός, ὁ, ἡ (παραπέμπω), = παραπόμπιμος, καὶ συνοδός, συντροφος, ὅστις συνοδεύει ἢ συντροφεύει τινά. 2) ὅστις πορίζει, φέρει ἀπ' ἄλλου μέρους, ἢ μεταφέρει διάφορα πράγματα εἰς τροφὴν ἢ ἄλλην χρῆσιν ἐφ' ἁμάξης ἢ πλοίων, καθὼς γίνεται εἰς στράτευμα ἐν καιρῷ πολέμου.

Παραπόντιος, ὁ, ἡ (πόντος). Παραθαλάσσιος, Ἀνθολογ.

Παραπορεύομαι (πορεύομαι), ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλ. καὶ παθητ. ἀορ. Πλησίον τινὸς, πολλὰ σιμὰ πορεύομαι, συμπορεύομαι, συντροφεύω, συνοδεύω τινά· ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, παρέρχομαι, περνῶ, διαβαίνω ἔμπροσθεν ἢ πέραν τινός, Ματθ. κζ'.

Παραπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ὁ εἰς τὸ πλάγιον μέρος πορφυροῦς, Πολυδ. ζ'. 46. παρὰ Διοσκορ. ιζ'. 77. τὰ χειρόγραφα ἀντὶ τούτου, περιπόρφυρος, ἔχουσι.

Παραποτάμιος, ία, ιον (ποταμός). Πλησίον τοῦ ποταμοῦ κείμενος, εὑρισκόμενος, ἢ κατοικῶν· ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ παραπόταμον τό, ἢ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, τὸ πλησίον τοῦ ποταμοῦ κείμενον μέρος.

Παραπράσσω, Ἀττ. άττω, μέλ. ξω (πράσσω). Πλησίον κάμνω, ἤτοι κάμνω πάρεργα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὸ κύριον, εἰς τὸ καθ' αὐτὸ πρᾶγμα, Ἡρόδ. 5, 45. 2) συμπράττω, συμμετέχω, συνεργῶ, βοηθῶ, Σοφ. Αἴ. 261. 3) συνῴδ. ἕῳ ἢ ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ,

τοῦ δικαίου, τῆς προσταγῆς πράττω. ἐξαιρ. ἀδίκως καὶ παρανόμως συνάζω χρήματα, ἀργυρολογῶ, παρὰ τὸ δέον εἰσπράττω, πέραν τῶν προστήκοντος ἀπαιτῶ, Πλούτ. Ἀγις, 16.

Παραπρεσβεία, ἡ (παραπρεσβεύω). Ἡ ἐναντίον τοῦ σκοπῶ καὶ τῆς προσταγῆς γινομένη μὲ ἀπιστίαν, ἢ κακῶς ἐκτελεσθεῖσα πρεσβεία, ἢ κατὰ παράβασιν τῶν δικαίων πρεσβεία.

Παραπρεσβευτής, οῦ, ὁ. Ὀστις δὲν μένει πιστὸς εἰς τὸ ἐπάγγελμα, ἢ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς πρεσβείας του, ὁ πράττων ὡς πρέσβυς ἐναντίον τῆς παραγγελίας του, σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 691. παρὰ τὸ

Παραπρεσβεύω, καὶ, παραπρεσβεύομαι, ὡς μέσ. ἀποθ. (πρεσβεύω). Ἐκτελῶ τὰ χρέη, ἢ τὰς ὑποθέσεις τῆς πρεσβείας μου ἀπίστως καὶ ἐφευσμένως, ἢ δολίως ἐναντίον τῆς προσταγῆς καὶ τῶν δικαίων τοῦ ἔθνους πρεσβεύω, ὅ ἐστι, δὲν ἐξακολουθῶ τὰς προσταγὰς, ἃς ἔλαβον παρὰ τοῦ ἔθνους εἰς τὴν πρεσβείαν μου, ἀλλὰ παραβαίνων, πρεσβεύω, πράττω κατὰ τὴν θέλησίν μου, καὶ ἐναντίον τοῦ ὠφελίμου τῆς κοινότητος, ἢ τῆς πόλεως, Δημοσθ. Πλάτ. Νομ. 12. σελ. 941. Δ.

Παραπρισμα, τὸ, Πρόρισμα, ἢ πριονίδιον, τὰ λεπτὰ ἐκμήματα, τρίμματα τοῦ ξύλου, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα πίπτουσιν, ὁπόταν πριονίζηταί τι, Ἀριστοφ. παρὰ τὸ

Παραπρίω (πρίω). Πλησίον, πλαγίως, ὀλίγον τι, ἢ ἐν παρόδῳ πριονίζω.

*Παραπροθεσμέω (προθέσμιος). Ἀμελῶ τὴν διορισμένην ἡμέραν ἢ καιρὸν, ὅθεν

Παραπροθεσμία, ἡ. Ἀμέλεια τῆς προθεσμίας, σχολ. Λουκιαν.

Παραπρονοέω, ῶ (νοέω, ἀνομ.). Πρότερον συλλογίζομαι, προτείπτομαι, προπτοχαζομαι, Ἡσύχιος.

Παραπροπέμπω (προπέμπω). Πέραν τοῦ δέοντος προπέμπω.

Παραπροτέχομαι (δέχομαι, ἀνομ.), μέσ. ἀποθ. Ἀπαρισκεπτοῦμαι, ἀστοχάστα δέχομαί τι, ἢ συγχωρῶ, παραβλέπω, Ἀρρικν. Ἐπικτ. 1, 20, 11.

*Παραπροτοιέομαι (προτοιέομαι), μέσ. ἀποθ. Κατὰ προτοίησιν ποιῶ τι, καμνόμαι, ὅτι δὲν βλέπω τι, ἢ ὅτι δὲν εἶναι πορῶν, ὑποκρίνομαι, ἀρνοῦμαί τι, ὅθεν

Παραπροσποίησις, ἡ. Ὑπόκρισις, προσποίησις, ἄρνησις, Γλωσ. Ἑστερ.

Παραπροσωπίς, ἡ (πρόσωπον), ταὐτὸν τῷ, προσωπὶς (μάσκα), σχόλ. Ἀριστ. Θεσμ. 265· τὸ παρατιθέμενον τῷ προτόκῳ προσωπεῖον.

Παράπτισμα, τὸ. Παραπάτημα· πλάνη, ἀπάτη, λάθος, καὶ ἐλαφρότερ. σφάλμα, πταίσμα, πρόπερουμα· «Ἡδύπνοια παραπταίσματα, ἀκάκεια τῶν ὀνειράτων, Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. ἐ. 25.

Παραπταίω (πταίω). Περιπατῶ, προσκόπτω, σκοντάω, καὶ μεταφ. πταίω, πλανῶμαι, σφάλλω, ἀποτυγχάνω. «Τῆς ἀληθείας παραπταίσεων, Πολύβ. 3, 21, 9. ἔνθα ὅμως ὁ Σβείγχ. γράφει, παραπαίειν.

*Παραπτερυγίζω, = κολακεύω, Φωτ.

Παράπτομαι, μέσ. τοῦ παράπτω. Ἐγγύς, πρὸς τὴν πλευράν, ἢ ἐπαλμένως, ψευδῶς καὶ ἐπιπολαίως ὀπτομαι, ἐγγίζω, Ἱππιατρ. ὀρ. παράπτω.

Παραπτύω, Μ. ύσω (πτύω) Πλησίον ἢ πλαγίως πτύω, Ἀπολλ. δ. 10 «Ἀφρὸν παραπτύσας, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη τοῦ στόματος ἐκβάλλων, πτύων τὸν ἀφρόν· ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν., Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 398. πρβ. παραβλύζω. (ύω, ---, ύσω, υ-)

Παράπτω, ψω (ἅπτω). Διὰ τοῦ μήκους ἢ ἐγγύς, πλησίον, πρός τι ἢ ἐπί τι ἅπτω, προσάπτω, ἀναρτῶ, κρεμῶ, στερεόνω· συνάπτω, συνδέω· ἢ στερεῶς κρατῶ, πιάνω, δράχνω, Παῦ. «Πλάτα χερτὶ παραπτομέναω, Σοφοκλ. Οἰδ. Β 717. ἢ μετὰ τῶν χειρῶν στερεῶς, σφικτὰ κρατουμένη κώπη, ὅπου ὁ Βρούγκιος, παραπεπταμένα, ἔταξε. Μέσ. ὀρ. παράπτομαι.

Παράπτωμα, τὸ (παραπίπτω). Τὸ πλησίον πίπτειν, πτῶσις, παραπάτημα, σκόνταμα· μεταφ. πρόπερουσις, λάθος, πταῖσμα, σφάλμα, ἁμάρτημα, πλάνη.

Παράπτωσις, ἡ (παραπίπτω). Τὸ ἐγγὺς πίπτειν. 2) τὸ πλησίον που ἐμπίπτειν εἶναι· ἢ ἀποπλάνησις, τὸ ἐξίστασθαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ. «Παράπτωσις τοῦ καθήκοντος, ἢ παρέβασις τοῦ χρέους, τοῦ πρέποντος, Πολύβ. ιά. 23. «Παράπτωσις τοῦ διώγματος, καὶ ἄνευ τοῦ, διώγματος, ὁ αὐτ. ἐν β'. 17. 3. καὶ γ'. 115. 11. ἢ ἀποπλάνησις τοῦ ἐχθροῦ ἐν καιρῷ διωγμοῦ. «Παράπτωσις τοῦ τόπου, ὁ αὐτ. ά. 32. 5 ἢ θέσις τοῦ τόπου πλησίον καὶ ἔξω τῆς ὁδοῦ. ἔστι ἐν γένει, σφάλμα, πταῖσμα, πρόσκρουσις, πλάνη, σκόνταμα.

*Παραπυθία, τὸ. Κωμική, κατὰ τὸ, παρίσωμα, ἐγχρωματισμένη λέξις, τρόπον τινὰ ἀστεία, διὰ τὴν ὁποίαν ἐμποδίζεται ἢ νίκη κατὰ τὰ πύθια, ἤτοι τοὺς πυθίους ἀγῶνας, Cereal. epigr. 1. (ν)

Παραπύλη, ἡ (Νεκήτ. Χρον. ιά. 15.) καὶ, παραπυλίς, ίδος ἡ (Ἡλιόδωρ. ή. σελ. 396) (πύλη) Ἡ δευτέρα πλησίον μεγάλης πύλης, τὸ, παραπόρτιον. ἴδε παραθυρίς.

Παραπύλιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, παραπύλη.

Παραπυλίς, ἡ· ἴδε παραπύλη.

Παράπυξος, ὁ, ἡ (πύξος). Ἐστρωμένος καὶ κατὰ τὰ δύο μέρη μὲ πύξον, ἢ ἐκ πύξου ὤν, ἢ ὁμοιάζων πύξον· Κρατῖν. παρὰ Πολυδ. ζ'. 153. «Πλίνη παράπυξος, κλίνη ἔχουσα ἐκ τῶν πλαγίων μερῶν σανίδας ἐκ πύξου.

Παραπωμάζω, ἄσω (πωμάζω). Μὲ καπάκι, μετὰ πώματος ὁλοτελῶς σκεπάζω, Ἀριστοτελ. περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, 3.

Παραρρυθμέω, ῶ (ῥυθμέω). Ὀκνηρός, ἀμελὴς εἰμί. 2) μετὰ γεν. «Τῆς φυλακῆς παραρρυθμεῖν, Διόδ. Σικ.

Παραραίνω (ῥαίνω, ἀνομ.). Ἐγγὺς πλαγίως, ἢ ἐπὶ τὸ ἐπιπόλαιον ῥαίνω, ῥαντίζω, βρέχω, Ἀθήν. 692.

Παράραμμα, τὸ (παρραράπτω). Τὸ ἐρραμμένον κατὰ προσθήκην ἐπί τι, τὸ προσηρμοσμένον· περιφή (αὐλή), κράσπεδον, Ἡσύχ. ἐν Λ. παραιρήματα.

Παραρέγχω (ῥέγχω). Πλησίον τινὸς ῥέγχω, βοχαλίζω.

Παραρέω (πάρερος). Παράφρων ἢ μανιώδης εἰμί.

Παραρρέω, ὀρ. παραρρέω.

Παραρητός, ή, ὄν. ἴδε παραρρητός.

Παραρθρέω, ῶ· Μ. ήσω (παρὰ, ἄρθρον), = παρεκθρόω. Πλαγίως ἀρθρόω, στρέφω, στραμπουλίζω τὸν πόδα, τὴν χεῖρα, κ. τ. τ. κατὰ τὸ ἄρθρον· ὡς τὸ, Ἐξαρθρόω, ἐκβάλλω τὸν πόδα, τὴν χεῖρα, κ. τ. τ. ἀπὸ τοῦ ἄρθρου ὅθεν

Παράρθρημα, τὸ. Ἔκπτωσις ἄρθρου, στρέμμα, στραμπούλισμα μέλους τινὸς κατὰ τὸ ἄρθρον· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἐστρεμμένον, στραμπουλισμένον μέλος.

Παράρθρησις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παράρθρημα, Στραμπούλισμα, Πλούταρχ. Λουκούλ. συγκρ.

Παραρθρόω (ἀρθρόω), = παραρθρέω, Αἰσχίν. διαβ. γ' 9.

Παραριγόω, ῶ (ῥιγόω, ἀνομ.). Ἐγγὺς, πλησίον, ἐν ταὐτῷ ῥιγόω, τρέμω ἀπὸ τὸ ψύχος, ἢ παγόνω, μετὰ δοτ. «παραθρόοιμι, Ἀπολλοκρ. β'. σελ. 337.

Παραριθμέω, ῶ (ἀριθμέω). Ἐγγὺς, κατὰ προσθήκην, ἢ πλέον τοῦ διορισμένου ἀριθμοῦ, πρὸς τούτοις, ἐκτὸς τῶν λοιπῶν ἀριθμῶν μετρῶ, Πλούταρχ. 6, σελ. 293. 2) μετὰ Αἰτιατ. ἐν τῷ ἀριθμεῖν, μετρῶν, εἰς τὸν λογαριασμὸν ἀπατῶ τινα, Στοβ. ἐκλογ. σελ. 232.

Παραρίπτω, παραριπτέω, ὀρ. παραρρίπτω.

Παραρκέω, = ἀρκέω, Λουκιαν. Κυνικ. 5.

Πάραρμα, τὸ (ἄρω): Τὸ προσαρμοσθέν. ἐξαιρετ. τὸ παρυφάτμα, ἄλλως παραίρημα. ἴδε τοῦτο.

Πάραρος, ὁ, ἡ, Ἰων παρηρος, ὡς τὸ, παρῆρος. Παράπληκτος, παραφρων, μωρὸς, μανικὸς, Θεοκριτ. ιά. 8. ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. παρηρεῖν, φληναφεῖν· καὶ παρηρία, μωρία, καὶ πάρηρος, μωρός. Ὁ Ἀρχίλοχος, λέγει· «Τίς σᾶς παρέκειρε φρένας; τίς σὲ ἐκβαλὼν ἀπὸ τὸν νοῦν σου; ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι. «Νόου παρήρορος, μωρός, ὁ ἄφρων φρενῶν. ἴδε παρήρορος. (κατὰ Εὐστάθ. παρὰ τὸ ἄρω, κατὰ δὲ Valck. Ἄδων. σελ. 211. κτ., παρὰ τὸ, ἀείρω, ἄερω, ὅπερ, ὡς φαίνεται, ὀρθότερον.)

Παραρπάζω, Ἀττ. Μ. άσω, καὶ παρὰ τοῖς Μεταγνστ. ἄξω (ἁρπάζω, ἀνομ.). Πλησίον ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος ἁρπάζω, Ἀνθολογ.

Παραρρᾴδυμέω· ἴδε παραραθυμέω.

*Παραρράίνω (ῥαίνω, ἀνομ.), ὀρ. παραραίνω.

*Παράρραμμα, = παρράμμα.

Παραρράπτω, ψω (ῥάπτω). Ἐγγὺς, πρός τι ῥάπτω, ἢ κατὰ προσθήκην ῥάπτω τι ἐπί τι, διορθόω τὰ παλαιά, συῤῥάπτω, μεταλόνω· ἢ προσάπτω, προσαρμόζω, προσθέττω, Ἡρότ. 4, 109.

*Παραρρέγχω, = παραρέγχω.

Παραρρεῖθρος, ὁ, ἡ (ῥεῖθρον). Ἐμπροσθεν ἢ πλησίον τινὸς ῥέων, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 712. ὅπου ἄλλοι, δίτταμενος, παράῤῥειθρος, γράφουσι.

Παραρρέω, Μ. -ρεύσομαι (ῥέω, ἀνομ.). Πέραν, διὰ τοῦ μήκους, ἢ ἐγγὺς, ἐμπροσθεν τινὸς ῥέω, τρέχω, Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. ε'. 2. «Πιεῖν ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, καταῤῥέω, Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. δ'. 7. «Ἐλεεινὸν ἢν χιὼν, ἐπιπεπτωκυῖα, ὅτι μὴ παραῤῥυείη. Μεταφορ. παρέρχομαι, διαβαίνω, ἢ διαβαίνων πίπτω, ἐκπίπτω, παραπίπτω, ἐξολισθαίνω· λησμονῶ, ἐκφεύγω· εἴκομαι, χάνομαι, ἐπὶ χρόνου· καὶ μετὰ γεν. «Τῶν φρενῶν παῤῥεῖν (Ἐπιστολὴ παρὰ Στοβ.) ταὐτὸν τῷ «Ἐπλωσεν τῶν φρενῶν, παρ' Ἡροδότῳ. 2) ἀρχαϊκῶς εἰσέρχομαι, «Παῤῥυεὶς εἰς τὸν νεὼν, Πλουτ. πότερα τῶν ζ. σοφῶν. §. 13. (Οἱ τύποι παῤῥύω, —ῥύω, —ῥύημι, ἐπινοήθεσαν μόνον ὑπὸ τῶν Γραμμ. διὰ τὰ παρέξωσι μετρικοὺς χρόνους) ὀρ. ῥέω.

Παρρήγνυμι, Μ. ῥήξω (ῥήγνυμι, ἀνομ.). Διαῤῥήγνυμι, καταξεσχίζω, ἐκσπῶ. 2) ἀμετβτ. πλησίον, εἰς τὸ πλάγι, πλαγίως, ἢ ἐναντίον ἐξορμῶ, ἐφορμῶ, σχάζω, σπάω, ἢ σκάω, σκάζω, «Τρεχουσόμενος τῇ φωνῇ καὶ παῤῥηγνύμενον δι' ὀργῆς, (Πλουτ. Γράκχ. 2.), ἔσκασε ἀπὸ τὴν ὁρμὴν τῆς ὀργῆς, τοῦ θυμοῦ, ἤτοι ὡμίλει πολλὰ σφοδρὰ ἢ μὲ πάθος ἐναντίον. «Φωνὴ παῤῥηγνυῦσα, (Θεόφρ. Χαρακτ. ς'. γ'.) ξεσχισμένη· ὡσαύτως καὶ κατὰ παθ. διάθ. ἐκφράζομαι σφοδρῶς, μὲ πάθος, ὅθεν

Παῤῥήξις, ἡ. Σχίσις, ξέσχισις, ἔκσπασις. 2) ἀμετβτ. τὸ πλησίον, πλαγίως ἢ ἐναντίον τινὸς ὁπασιμον, ὁρμὴ· ἢ παράτινι ἢ διά τινος προξενηθεῖσα παράστασις ὀργῆς ἢ πάθους τινὸς ἐναντίον ἄλλου.

*Παῤῥήσις, ἡ (ῥῆσι). Ἠμαρτημένη, ἐσφαλμένη ἔκφρασις, ἢ ἔννοια, ὅθεν πλῆθ παρὰ Πλουταρχ. 7. σελ. 233. ἐσφαλμέναι ἐκφράσεις ἢ ἔννοιαι.

Παῤῥητός, ή, ὄν (ῥητός, ῥηθῆναι, ἐρεῖν, εἰπεῖν). Ἐνεργ. Ὁ λόγος πειθόμενος, ὅς τις διὰ λόγων κινεῖται εἴς τι, καταπείθεται, ἢ καταπραύνεται, ἡμερούται, Ἰλ. Ι, 526. «παῤῥητοὶ ἐπέεσσιν. 2) παθ. πρός τινα ὁμιλητέος, ἐν

φωνηθείς, λεχθείς, π. χ. Τλ. Ν, 726. »Παραρρήτοῖσι πιθέσθαιι, πείθεσθαι τοῖς λεγομένοις λόγοις, ἤτοι παραινετικοῖς, πείθεσθαι τῇ παραινέσει, τῇ συμβουλῇ. 3) ἱκετευτός, προσευκτός, προσευνητός, εἰς ὃν προσεύχεται τις, δέεται, Ἑκιλ. Συγγρ.

*Παραρρίγόω (ῥιγόω, ἀνμλ.), = παραριγόω.

Παραρρεκτέω, ῶ· καὶ, παραρρίπτω (ῥίπτω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἔμπροσθεν, ἢ ἐκεῖ ῥίπτω· τροπκ. κινδυνεύω τι, ῥιψοκινδυνεύω τι, κατατολμῶ, ἐνθα πρὸς ἀνάπληρωσιν προσυπακ. κίνδυνον, Σοφ. Ο. Τ. 1493. πρβ. ἀναρρίπτω καὶ παραβάλλομαι.

Παραρροιζέω, ῶ (ῥοιζέω). Ἐν τῷ διαβαίνειν πλησίον που κάμνειν ῥοῖζον, ἦχον, ῥέω πλησίον μὲ κρότον. »Πάντα παρερροιζοῦτοι, ἢ κατ' ἄλλα Χειρόγρ. »Παρερροιζοῦτοι ἢ »Παρερροιζοῦτοι, Ἰώτηπ πέλ. Ἰουδ. ε'. 2. »ῥοῖζον ἐποίουν ἐν τῷ παρέρχεσθαιι.

(Παραρρύεω, καὶ, παραρρύημι) ἄχρηστα πρωτότυπα, ἀφ' ὧν παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ παραρρέω.

*Παραρρυθμος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ παρὰρυθμος.

Παραρρυμα, τό (παραρρύομαι). Πᾶν ὅ,τι ἀπλόνει τις πλησίον ἢ πλαγίως, μάλιστα εἰς ὑπεράπτισιν, παραπέτασμα, σκέπασμα, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. ς'. 16. »Καὶ τὰ παραρρύματα παραβαλὼν, ὅπερ ἐν Β'. α'. 22. »Παραβλήματα παραβάλλειν, λέγει, σκεπάσματα ἐκ δερμάτων ἢ τριχῶν, δέρρεις. τὰ ὁποῖα ἐκρεμοῦσαν εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου ἐναντίον ἐχθρικῆς προσβολῆς, καθὼς π. χ. τὴν σήμερον τοὺς Μουσαμάδες, λεγομένους. »Παραρρύματα (ἢ παραρτήματα) ἐκ τροπῶν παχέων συγκείμενα, παρ' Ἀθήν. σελ. 208. εἰσὶ, ψίαθοι, ἢ πλέγματα, ὡς παραβλήματα βαλμένα ἐκ κουδρῶν σχοίνων ἢ σχοινίων πεπλεγμένα, ὅπερ ὁ Ἡσύχ (πόλ. Γαλ. 2) ἐξέφρασε, Storeae (plutei) ex funibus anchorariis confectae. ἄρα τὰ παραρρύματα εἰσὶ τὰ ἄλλως, δέρρεις, παραβλήματα, παραρτήματα, cilicia, storeae, plutei, ἔτι δὲ καὶ, παραρρύσεις νεώς, Αἰσχ. Ἰκ. Παρὰ δὲ Σοφκλ. »Παραρρυμα ποδὸς, εἶναι τὰ πρὸς σκέπασιν τοῦ ποδὸς κατὰ πλευρὰν δέρματα (πετζία), τὸ καλύπτον τὸ πλάγιον μέρος τοῦ ποδὸς ὑπόδημα· ἐν Ἐξόδ. λε'. 11. »Τὴν σκηνὴν καὶ τὰ παραρρύματα, εἰσὶ, τὰ παραπετάσματα.

*Παραρρύομαι (ῥύομαι, ἀνμλ.), μέσ. Ἀποθ. Τραβῶ, ἕλκω, σύρω τι πλησίον, ἢ πρὸς τὸ πλάγιον, ἐξαιρτ. πρὸς φύλαξιν ἢ σκέπασιν. (περὶ τῆς προσῳδίας ὁρ. ῥύομαι.)

Παραρρυπόω, ῶ (ῥυπόω). Πλησίον, ἢ πρὸς τὸ πλάγιον ῥυπόω, μουρδαρεύω, ἀλείφων ἢ κατηγρίφων, ῥυπόνω, μουρτζουλόνω. 2) σημαίνω τι μὲ τὸ παράπλασμα εἰς τὸ περιθώριον. ἴδε παράπλασμα.

Παραρρυσις, ἡ (παραρρύομαι) = παραρρυμα, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 729. »Παραρρύσεις νεώς, ταὐτὸν τῷ, παραρρύματα.

(Παραρρύω) ἄχρ. πρωτότυπον, παρ' ὃ παράγουσι χρόνους τινὲς τοῦ παραρρέω.

Παραρτάω, ήσω, Ἰων. παραρτέω (ἀρτάω). Ἐπίτι, εἴς τι, ἐκ τινος, πλαγίως, πλησίον, ἔμπροσθεν ἀρτῶ, κρεμῶ· ἐπίτι, πρός τι προσκολλῶ· προσάπτω. Τὸ μέσον παραρτέομαι ἀεὶ παρ' Ἡρδτ. ἐν χρήσει μεταβτ. ἀντὶ τοῦ, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, ἐξοπλίζω, ἁρματόνω, 7, 20. 142. 8, 76. 9, 42. »Παρεστέετο στρατιήν, ὡς τό, παρεστίζομαι, καὶ, παραρτόω. Πλθ. ἑτοιμάζομαι, ἐξοπλίζομαι, κρατῶ ἑμαυτὸν ἕτοιμον, εἴς τι, Ἡρδτ. 9, 29. πρβ. 8, 81.

*Παραρτέω, Ἰων. ἀντὶ παραρτάω, Ἡρδτ.

Παράρτημα, τό (παραρτάω). Πᾶν ὅ,τι προσκολλᾶται, κρεμᾶται ἔμπροσθεν ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος τινος, τὸ περιαπτόμενόν τινι, κρεμάμενον ἀπό τινος, καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, Προσθήκη κατὰ τὸ τέλος συγγράμματός τινος γινομένη, ἀναφοράν ἔχουσα πρὸς τὸ πρωτότυπον, ἢ ἀναπληροῦσα τὴν ἔλλειψιν αὐτοῦ, Supplément.

Παραρτίζομαι (ἀρτίζω), μέσ. Ἀποθ. ταὐτὸν τῷ, παρασκευάζομαι. Πλησίον τινὸς ἑτοιμάζω, ἐξοπλίζω· ἀποτελῶ ἔργῳ, ἤτοι κάμνω τι τῷ ὄντι, Πλούταρχ. εἰς Λούκουλ. 7. ὅπου ἄλλα Χειρόγρ. παραρτύομαι, ἔχουσι, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ αὐτὸς ἄλλαχοῦ μετεχειρίσθη τὸ, ἐξαρτύομαι, ἐπὶ τῆς ἑτοιμασίας τῶν πλοίων, ἀντὶ τοῦ, ἑτοιμάζω, ἁρματόνω.

Παραρτύω, (ἀρτύω) = τῷ, παραρτίζομαι. Ἐπὶ δὲ ψαγητῶν, προσέτι, ἐν παρόδῳ, παρέργως ἀρτύω, ὡς παρὰ Φίλωνι, ε'. σελ. 226. Ρ. »Τδύσματα ταῖς ἀναγραφαῖς παραρτύειν, ὡς ἐν παρόδῳ ἀρτύειν, ἐπιρρέειν ἀρτύματα.

Παράρυθμος, καὶ, παρῥύθμος, ὁ, ἡ· Ἐπίρ. παρῥύθμως (ῥυθμός). Ἔξω, ἐναντίον τοῦ ῥυθμοῦ ὢν ἢ γινόμενος, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 121. καὶ ἐναντίον τοῦ ῥητορικοῦ ῥυθμοῦ, ἤτοι τῆς ἁρμονίας, συμμετρίας τῶν μελῶν μιᾶς περιόδου. 2) κατὰ τὸν ῥυθμὸν χορεύων, ὡς παρ' Ὀρφ. Τμ. εἰς Κούρητ. γ'. »Παράρυθμοιιι, οἱ κατὰ τὸν ῥυθμὸν χορεύοντες.

Παράρυμα. ἴδε παραρρυμα.

Παραρυπόω· ἴδε ἐν τῷ, παραρρυπόω.

Παρασάγγης, ου, ὁ. Εἶδος γεωγραφικοῦ μέτρου, ἢ μέτρον ὁδοῦ Περσικὸν τριάκοντα σταδίους ἔχον, παρὰ Πέρσαις فرسنگ Φερσέγγ λεγόμενον· Ἡρόδοτ. Β'. 6. Ε'. 53. ς'. 42. »Δύναται δὲ ὁ παρασάγγης τριήκοντα σταδιαιιι. Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. β'. 6. »Ἀριθμὸς δὲ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἦλθον ἐξ Ἐφέσου τῆς Ἰωνίας μέχρι τῆς μάχης, σταθμοὶ τρεῖς καὶ ἑνενήκοντα· παρασάγγαι πέντε καὶ τριάκοντα καὶ πεντακόσιοι· σταδιοι πεντήκοντα καὶ ἑξακισχίλιοι καὶ μύριοιιι. Τὸ στάδιον περιεῖχε 125 βήματα, ἄρα ὁ παρασάγγης εἶχε μῆκος 3750 βημάτων, ὥστε ἀναλογεῖ μὲ $^{3}/_{4}$ ἑνὸς γεωγραφικοῦ μιλίου· Ἱέρων ὁ Γεωμέτρης ἀναλογεῖ τὸν παρασάγγην μὲ 4 μίλια ἢ 30 στάδια, ὡς καὶ τὸν Σχοῖνον, οἱ δὲ νεώτεροι περιηγηταὶ μὲ τέσσαρα Ἀγγλικὰ μίλια.

Παρασαλεύω (σαλεύω). Ἐνεργητ. Ἐγγύς, πλησίον ἢ ἐλαφρῶς σαλεύειν, κινεῖν, κουνεῖν, ταράττειν, διὰ τῆς κινήσεως ἐκβάλλειν τι ἀπὸ τὸν ὀρθὸν τόπον του. 2) οὐδετ. συνήθ. ἐπὶ πλοίων, τὰ ὁποῖα ἵστανται εἰς τὸ πέλαγος ἔχοντα ἐρριμμένην τὴν ἄγκυραν, καὶ ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐνθεν κἀκεῖθεν κινούμενα, ταραττόμενα· ἄρα, καθόλου, κινοῦμαι, κλονοῦμαι, ἀνήσυχος εἰμί. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ ἐπὶ νοός, »Ἐπαρασάλευσεν ὁ νοῦς τουιιι, ἀντὶ τοῦ, παράφρων ἐγένετο. ἴδε ἐν τῷ, παρακινέω, καὶ παρασκαλεύω.

Παρασαρόω, ῶ (σαρόω). Πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος σαρόω, σκουπίζω, φουκαλῶ, ἢ ἐκκουπίζω, Ἡσύχ.

Παρασάττω, Μ. ἄω (σάττω). Πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον· μέρος σάττω, στουπόνω, ἐμβάλλω, ἢ διὰ βίας καὶ θλίψεως παρεγείζω, ἐπιφορτίζω, Ἡρόδοτ. 6, 125.

Παράσειον, τό. Κατά τινας ταὐτόν ἐστι τῷ, Καρχήσιον, ἢ Σίφαρος, ἡ ἐνωτέρα μικρὰ ὀθόνη τοῦ πλοίου, ἥτις Γαλλικ. la voile du perroquet, λέγεται, τὸ παρανίον τοῦ περόκετου, Λουκιαν. Πλοῖον ἢ εὐχαί, 5. »Τὸ τοῦ ἱστίου παράσειον πυραυγέειιι καὶ Ἀθήν. ε'. σελ. 206. »Βύσσινον ἔχων ἱστίον ἁλουργεῖ παρασείῳ κεκοσμημένοιιι, ὅπου ἡμαρτ. παρασείρῳ, κεῖται. Ἔστι δὲ εὐρίως, παράσειον, τὸ κατὰ τὴν κορυφὴν τοῦ καταρτίου κρεμάμενον στενὸν καὶ μακρὺ καὶ ἐσχισμένον κατὰ τὸ τέλος εἰς δύο λεπτὸν ὕφασμα πρὸς στολισμόν, τὸ παρὰ Γάλ. Flamme, καὶ, Banderole λεγόμενον, (πιθανῶς παρὰ τό, παρασείω, καὶ συγγεν. τῷ, ἐπισείων.)

Παράσειρος, ὁ, ἡ (σειρά). Παρὰ τὴν σειράν, παρὰ τὸ ὁδηγητικὸν σχοινίον περιπατῶν· συνήθ. »Ἵππος παράσειροιιι, ἄλλως δὲ καὶ, Σειραφόρος, λέγεται, ὁ πλησίον, κατόπι μεγάλου τινὸς ἀνδρὸς σειρόμενος ἵππος, ἵνα μεταχειρισθῇ αὐτὸν ἐν καιρῷ χρείας, ὁ παρὰ Τούρκ. Γενδέκ λεγόμενος, καὶ ὁ μὴ ἐζευγμένος, ἀλλὰ δεμένος εἰς σχοινίον, πλησίον τῆς ἁμάξης πορευόμενος, ἀντίκ. τῷ, ζύγιος. 2) μεταφ. συνοδίτης, συνοδοιπόρος, σύντροφος, δορυφόρος, Εὐρίπ. Ὀρέστ. 1021. ἴδε καὶ, παράσειον. 3) »Τὰ παράσειρακιιι (Πολυδ. β'. 107.) ἀνδ' οὗ γράφεται ἐσφαλμένως καὶ »Παράτυρακιιι, τὰ πλάγια τῆς γλώσσης, ἤτοι αἱ εἰς τὰ πλάγια αὐτῆς τρύπαι, κοιλότητες, ἃς ὁ Ἡσύχ. παρασείριαιιι, εἶπε.

Παράσεισμα, τό. Τὸ κουνεῖν καὶ σείειν, μάλιστα ἐν τῷ τρέχειν, τὰς χεῖρας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἱπποκρ. διαιτ. β'. 11. ἐκ τοῦ

Παρασείω (παρά, σείω, ἀνμλ.). Πλησίον, εἰς τὰ πλάγια μέρη σείω, κινῶ, κουνῶ, ταράττω, ἢ σφοδρῶς κινῶ, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν σείω, Ἀριστοτ. παρβλ. ε'. β. »Οἱ θέοντες ἧττον θέουσι παρασείοντες τὰς χεῖρας, οἱ τρέχοντες ἀνθρωποι τρέχουσιν ὀγλιγωρότερον, ταχύτερον, ὅταν αὐτοὶ ἐν τῷ τρέχειν κουνῶσι, σείωσι τὰς χεῖρας εἰς τὰ πλάγια μέρη τοῦ σώματος αὐτῶν· ὅθεν, »φεύγειν παρασείαιιι, ὑπακουομ. τοῦ, χεῖρας, φεύγειν ὅσον τάχος, ταχέως μετὰ κινουμένων χειρῶν, ἵνα δώσῃ εἰς τὸ σῶμα περισσοτέραν ταχύτητα, Θεόφρ. Χαρ. γ'. 3.

Παρασεύω, παθ. παρακ. παρέσσυμαι (σεύω, ἀνμλ.). Πλησίον που καὶ ἔμπροσθεν ἢ πέραν ἄγω, διώκω τι· Παθ. πλησίον καὶ ἔμπροσθεν ὁρμῶ, τρέχω, βιάζομαι· μετοχ. παρακ. παρεσσυμένος, Κύντ. Σμ.

Παρασημαίνω (σημαίνω). Πλησίον, ἢ πλαγίως σημειόνω τι· βάλλω σημεῖον ἐπίτι, σημειόνω, βάλλω μάρκαν ἐπίτι πράγμα· σημειόνω τι τραβῶντας μὲ τὸ μολυβοκόνδυλον γραμμὴν ὑποκάτω, ἢ κάμνω ἄλλο σημάδι, σημαδεύω τι ὡς ἀξιοσημείωτον, εἰς σημεῖον ἐπαίνου ἢ κατηγορίας· καὶ, ἀναφέρω, μνημονεύω, — 2) κάμνω ψεύτικον σημεῖον, νοθεύω σημεῖον ἢ σφραγίδα, ὅθεν, παρασημαίνω νόμισμα, ταὐτὸν τῷ, παραχαράττω, παρακόπτω, ἤτοι, ψευδῆ, νόθα νομίσματα χαράττω, κάμνω κάλπικα ἄσπρα· ὅθεν Πλάτ. »παρασεσημασμένοιιι, παρίτιμα, κίβδηλα· Μέσ. παρασημαίνομαι, α) σημειῶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου τι, κάμνω σημάδι μὲ γραμμὴν ὑποκάτω, μὲ βουλλοκέρι κ. τ. τ. ὅθεν σφραγίδα ἐπιτίθημι, βάλλω σφραγίδα, βούλλαν ἐπίτι, βουλλόνω, Δημοσθ. περὶ ἀντιδόσ. »Ἀντὶ τοῦ τὰ σημεῖα ἐξ ὧν οἰκημάτων ἃ παρεσημηνάμην, ἐλθόντες εἰς ἀγρὸν νῆσωιιι. »Τὰ σεσημασμένα παρασημαίνειν, πρὸς τῇ ὑπαρχούσῃ σφραγίδι βάλλω καὶ ἄλλην βοῦλλαν, Πλατ. Νομ. 12. σελ. 954. Β. πρβ. Piers. Μοῖρ. σελ. 313. 2) ἐκ τινων σημείων συνάγω ἢ συμπεραίνω, ἀφ' οὗ

Παρασημασία, ἡ. Τὸ πλησίον γενόμενον σημάδι, σημεῖον ἐπαίνου, ἀποδοχῆς, ἢ κατηγορίας· καθόλου, ἢ πλησίον, ἢ ἐν τοσούτῳ, ἐν παρόδῳ γενομένη σημείωσις· ἔπαινος, ἀποδοχή, ἢ κατηγορία.

Παρασημεῖον, τό. Τὸ κατὰ τὸ πλάγιον σημεῖον, δεύτερον σημεῖον. 2) τὸ κατὰ νόθευτιν παρόμοιον ἄλλῳ τινὶ σημεῖον, τὸ κατὰ μίμησιν

ἄλλου τινὸς γεγενημένον σημεῖον, ἢ σφραγίς, ἀμφ.

Παρασημειόω, ῶ (σημειόω). Παρά τινι ἢ ἐπί τι σημεῖον ποιῶ, διά τινος ἐπιβεβλημένου πλησίον σημείου σημειῶ, βάλλω σημεῖον ἢ μάρκαν ἐπί τι, σημαδεύω μὲ διακριτικόν τι σημεῖον.

Παρασημείωσις, ἡ. Ἡ διά τινος σημείου γιομένη σημείωσις ἐπί τι, οἷον, διὰ σφραγῖδος, κ. τ. λ.

Παρασημειωτέος, έα, έον. Ὅστις πρέπει νὰ παρατηρηθῇ.

Παράσημον, τό. Σημεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου διακρίνεται τί ἀπὸ τοῦ ἄλλου· ἐξαιρ. τὸ ἐπίσημον, τὸ σύμβολον, τὸ χωριστὸν σημεῖον, μιᾶς νηὸς ἢ πόλεως· ἔτι δὲ τὸ χωριστὸν σημεῖον μιᾶς Ἀρχῆς, ἐξουσίας, δυνάμεως, [(ὅρδινον) κυρίως Οὐδέτ. τοῦ

Παράσημος, ὁ, ἡ· καὶ -ήμως· Ἐπίῤῥ. (σῆμα). Σημειωμένος, σημεῖον ἔχων ἐπ' αὐτῷ, σημαδευμένος. »Πλοῖον παράσημον», τὸ εἰς σημεῖον ἐν τῇ πρῴρᾳ ἔχον θεοῦ ἢ ἄλλου τινὸς ἄγαλμα, κ. τ. τ. ὅθεν τροπ. 2) ἔνδοξος, σημεῖον τιμῆς φέρων ἐπ' αὐτῷ, σημειωμένος [διὰ λαμπρῶν κατορθωμάτων, Ἡρωδιαν. ε'. 8. καὶ ἐντεῦθεν ὡς καὶ τὸ ἐπίσημος, περίφημος, ἀξιοσημείωτος, γνωστός, ἐξάκουστος. »Παρασήμως καλοῦσιν, κατὰ προσθήκην σημείου ἢ ὀνόματος σημαντικοῦ πρὸς διάκρισιν, Θεόφρ. »Παράσημα, τάα, τὰ ἐπὶ τιμῆς καὶ ἀξιώματος σημεῖα σύμβολα, γνωρίσματα, τὰ ὁποῖα φέρουσιν οἱ ἐν ἀξιώμασιν ὄντες, Πλούταρ. »Τὰ βασιλικά, τὰ τῆς ἡγεμονίας παράσημα· ἐπὶ δὲ πλοίων, τὰ σημεῖα αὐτῶν, οἷον ἀνδριάντες, κριοί, τράγοι, ἀετοί, λέοντες, κ. τ. τ. Πλούταρχ. 3) ψευδῶς σημειωμένος, ἢ τυπωμένος, χαραγμένος, ἢ ὡς ψευδής, ἢ νόθος σημειωμένος· ἐν γένει, ἀδόκιμος, κίβδηλος, νόθος, παρασεσημασμένος, παρακεχαραγμένος, ψευδής, (κάλπικος), κουρευμένος, κολοβωμένος, βεβλαμμένος εἴ τι μέρος καὶ ἀνάπηρος· ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τῶν νομισμάτων τὰ κίβδηλα, παράσημα λέγονται· καὶ ἐντεῦθεν, ὁ κακῆς τιμῆς, ποιότητος ὤν, ἄχρεῖος, Valck. Ἱππ. 1115· ἔτι δὲ, ἔχων ἐπ' αὐτῷ ἐντετυπωμένον κακόν σημεῖον, ἢ κηλίδα (λίραν), ἄρα, ἀκλεής, ἄδοξος, ἄτιμος, »Πλούτου δύναμιν παράσημον αἰνῶ, ἄδοξον, ἄτιμον πλοῦτον, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 778. (ὅρα περὶ τῆς λέξεως Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 684.)

Παράσηρος, ὁ, ἡ, παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 23. »Οὐρὰ παράσηρος», ἢ λευκὸν χρῶμα κατὰ μῆκος πρὸς τὸ πλάγιον μέρος ἔχουσα· ὅπου ἄλλοι, παράτυρος, καὶ ἄλλοι, παράσημος, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀναγινώσκειν ἐθέλουσι.

Παράσιον, τό, πόλλ' ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ, παράσειον.

Παρασιτέω, ῶ· Μέλ. ήσω (παράσιτος). Σιτοῦμαι, τρώγω παρά τινι, ἢ πλησίον τινός, συντρώγω, συνεσθίω, συνδειπνέω. »Παρασιτεῖν τινί», ἐξαιρ. 2) ὡς παράσιτος, κόλαξ ἢ βωμολόχος ἔχω παρά τινι ἐλευθέραν τράπεζαν, κόλαξ ἢ παράσιτός τινος εἰμί, ἀστ. προσ. 3) ἐπὶ ἐντίμου δημοσίου σιτισμοῦ ἀντὶ τοῦ, τρέφομαι μὲ δημόσια ἔξοδα· χρῆται ὁ Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 24. »Ἴδιον δὲ τοῦ Σόλωνος καὶ τὸ περὶ τῆς ἐν δημοσίῳ σιτήσεως, ὅπερ αὐτὸς παρασιτεῖν κέκληκε· τὸν γὰρ αὐτὸν οὐκ ἐξ σιτεῖσθαι πολλάκις, ἔνθα ἀποδεικνύει διὰ τούτου ἔτι καὶ τὰς δημοσίους σιτήσεις, ὅπερ σημαίνει τό, ὁμοσιτεῖν, συντρώγειν. ὅθεν

Παρασιτία, ἡ. Τό παρά τινι ἢ σύν τινι τρώγειν. 2) ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ πολίτευμα τοῦ παρασίτου. ὅθεν

Παρασιτικός, ἡ, όν. Εἰς παρασιτίαν, ἢ εἰς παράσιτον ἀνήκων, πρέπων, ἰδιάζων, ἀναφόμενος· »Παρασιτική», ἡ, ἡ τέχνη τοῦ παρασίτου, τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ, Λουκιαν.

Παρασίτιον, τό. Ὁ τόπος, ἔνθα συναθροίζονται οἱ παράσιτοι λεγόμενοι ἱερεῖς, Ἀθήν. ς'. σελ. 235. »Παρασίτιον», τὸ ἀρχεῖον, ἐν ᾧ τὰς ἀπαρχὰς ἐτίθεσαν τοῦ ἱεροῦ σίτου οἱ παράσιτοι».

Παράσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος). Μετά τινος, ἢ σύν τινι, ἢ πλησίον τινὸς τρώγων· ὁμόσιτος, σύνθοινος, 2) ὡς ἰούσιαστ. »ὁ παράσιτος», ὅστις κολακεύει ἢ βωμολοχεῖ διὰ νὰ ἔχῃ παρά τινι ἐλευθέραν τράπεζαν. Κατ' ἀρχὰς ἡ λέξις δὲν εἶχεν ἄτιμον σημασίαν, εἰ ὁ καὶ οὗτος ὠνομάζετο τάγμα ἱερέων, παρ' οἷς ἦσαν πιθανῶς ἐν χρήσει συσσίτια, ὡς ἀναγινώσκομεν παρ' Ἀθην. ς'. σελ. 234. »Παράσιτοι οἱ ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτου ἐκλογὴν αἱρούμενοι», οἱ σύνδειπνοι, ὁμοτράπεζοι καὶ ὁμόσιτοι τοῖς ἱερεῦσι, συμβιωταί· ὁ Ἀθήν. αὐτόθι σελ. 234. »Τὸ δὲ τοῦ παρασίτου ὄνομα πάλαι μὲν ἦν σεμνὸν καὶ ἱερόν· παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εὑρίσκομεν τὸν παράσιτον ἱερόν τι χρῆμα, καὶ τὸ συνθεῖνω παρόμοιον· ἐν γεῦν τοῖς παλαιοῖς νόμοις αἱ πλεῖσται τῶν πόλεων, ταῖς ἐντιμοτάταις ἀρχαῖς συγκαταλέγουσι παρασίτους· καὶ ψήφισμα Ἀλκιβιάδου. Τὰ δὲ ἐπιμήνια θυέτω ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν παρασίτων. [Νῦν δὲ τὸ τοῦ παρασίτου ὄνομα ἄδοξον ἐστὶν.... οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ποιηταὶ τοὺς νῦν παρασίτους κόλακας ἐκάλουν· εἴρηται ἄρα μετὰ ταῦτα ἡ λέξις ἐξαιρέτως καταφρονητικῶς ἐπὶ τῶν κολάκων, οἵτινες κολακεύουσι τοὺς πλουσίους, διὰ νὰ ἀπολαύσωσιν ἐλευθέραν τράπεζαν, Τουρκιστὶ Δαλκαβούκ.

Παρασιωπάω, ήσω (σιωπάω). Ἐν τῇ ἀναμνήσει πράγματός τινος σιωπῶ, παρατρέχω τι, ἐῶ τι, δὲν ἀναφέρω. ὅθεν

Παρασιώπησις, ἡ. Τό σιωπᾶν πράγματι ἐν εὐκαιρίᾳ, ὁπότε εὐνατό τις νὰ εἴπῃ, νὰ ἀναφέρῃ αὐτό, ἢ κατ' Εὐστάθ., ἢ κατὰ τὸν λόγον ἔλλειψις, ὅταν τό μέντοι ἐκφέρεται· τὸ δὲ οὗ· καὶ διαφέρει τῆς παντελοῦς σιγῆς.

Παρασκαίρω (σκαίρω). Ἐγγὺς [σκαίρω, πηδῶ, ἔμπροσθεν ἢ περίτι, πρός τι πηδῶ, ἢ πρός τι, ἐπί τι ἄνω πηδῶ.

Παρασκέλιον, τό. Τὸ μέρος μηχανῆς τινος πλησίον τοῦ σκέλους. Ἡλιόδωρ. μηχ. χειρόγρ. Περὶ καταρτισμοῦ.

Παρασκέπασμα, τό (σκεπάζω). Τὸ κατὰ πλευρὰν, πλάγιον σκέπασμα, κάλυμμα, Ἡλήμ. Ἀλεξ. σελ. 239. ὅπου ἄλλα Χειρόγρ. παραπέτασμα ἔχουσι.

Παρασκέπω (σκέπω). Πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος σκεπάζω, Μαθημ. πολ. σελ. 29.

Παρασκευάζω, Μ. άσω (σκευάζω). Εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω, ἁρματόνω, ὁπλίζω, κατασκευάζω, ἑτοιμ·ν ποιῶ, Ξενοφ. »Ναυτικόν, ὅπλα, ἱππέας, δεῖπνον, τράπεζαν, σιτία, ποτά παρασκευάζειν». ἔτι δὲ, ἑτοιμάζω εἰς ἀγῶνα, διὰ τὸν ἀγῶνα· ἔτι δὲ, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀμφιέννυμι, ἐνδύω. Αἰσχύλ. Χοηφ. 1031. 2) προετοιμάζω, προβλέπω, προδιατίθημι, φροντίζω, διατάττω, διορίζω, ἐξαιρ. συμπόσιον, Ἡρόδ. 9. 82. ἀποκαθιστῶ, ἐκ μελέτης κατασκευάζω, ποιῶ, ἀποτελῶ, ἀπεργάζομαι, ἀποδεικνύω, ἀποφαίνω· Ξενοφ. Ἀπολ. 30. »Ἐπὶ τῇ δουλοπρεπεῖ διατριβῇ, ἣν ὁ πατὴρ αὐτῷ παρεσκεύασεν, προητοίμασε, διώρισεν· ὁ αὐτ. Λακεδ. πολ. 9'. 3. »Παρεσκεύασε τοῖς μὲν ἀγαθοῖς εὐδαιμονίαν, τοῖς δὲ κακοῖς κακοδαιμονίαν, διέταξε. Κυρουπ. Α'. ς'. 15. »Τοὺς στρατιώτας τὰ σώματα ἄριστα ἔχοντας παρασκευάσειν, ἀποδεῖξαι· καὶ συμφωνῶ μετά τινος, Ξεν. Ἑλλην. Α'. γ'. 13. »Ἐπεὶ αὐτοῖς παρεσκευάστο, νυκτὸς ἀνοίξαντες τὰς πύλας, εἰσήγαγον τὸ στράτευμα, ἀντὶ τοῦ, συνέθετο. 3) διαπράττω, ἐπιφέρω, προξενῶ, ἐπιτελῶ, αἰτία γίνομαι, Λακεδ. πολ. ζ'. 2. »Ὅσα ἐλευθερίαν ταῖς πόλεσι παρασκευάζειν· Οἰκον. 1, 8. »Ἡ γῆ ἀντὶ τοῦ τρέφειν, πεινῆν παρασκευάζειν. ἐνίοτε δὲ σημαίνει καὶ τό, παίδειν, [καταπαίδειν, παρακινεῖν, ὡς τό, »Παρεσκεύασε τὰς γνώμας ὡς ἐμόσε ἰέναι», Κυρουπ. Β'. α'. 8. προδιαθέσε, προητοίμασε διὰ παραινέσεων· ἔτι δὲ, ἐπιτήδειον ἢ ἱκανὸν εἴς τι ποιῶ, βάλλω εἰς κατάστασίν τινα, διαθέττω, διατάττω, Ξεν. Ἱέρ. 5, 3. »Ἀλκίμους παρασκευάζοντες· καὶ Οἰκον. 7, 22. 23. Τὴν φύσιν παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα· τοῦ ἀνδρὸς τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν μᾶλλον δύνασθαι καρτερεῖν». »Παρασκευάζειν τινάω, μετά αἰτ. μετοχ. ἢ ἐπιθ, κάμνω νὰ καταντήσῃ τις εἴς τινα κατάστασιν. Πλ. καταντῶ εἰς κατάστασιν ἢ θέσιν τινά. »Παρεσκευάσμαι ποιεῖν», εἶμαι ἐπιτήδειος, ἢ κλίνω νὰ κάμω. Μέσ. παρασκευάζομαι, παρασκευάζω ἐμαυτόν, ἑτοιμάζομαι, ἁρματόνομαι, βάλλω ἐμαυτὸν εἰς κατάστασιν, ἑτοιμος γίνομαι, ἵσταμαι ἢ εἰμί, συνήθ. μετὰ τῆς ἀπαρμφ., παρ' Ἡρόδ. πάνυ εὔχρηστον μετὰ τῆς ἐς, 3, 150. 9, 96. 99. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ καὶ μετὰ μέλλ. μετοχ. καὶ ὡς ἐπιφερ. διαττάττω ἐμαυτῷ οὕτως, ὡσὰν νὰ πρέπῃ νὰ γένῃ τι, Ἡρόδ. 2, 162. 5, 34. 7, 218. 9, 122. »Παρεσκευάζετο ὡς ἀπιοῦσα πάλιν» (Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. γ'. 13.), ἡτοιμάζετο πρὸς ἐπιστροφήν. »Χρὴ παρασκευασαμένους τὴν γνώμην πορευέσθαι, ὡς τελευτήσαιμι, πρέπει νὰ προδιαθέσωμεν τὴν γνώμην μας, τοιοῦτον σκοπὸν νὰ ἔχωμεν, ὅ ἐστι νὰ στρχαζώμεθα, ἀποφασισμένοι νὰ ὑπάγωμεν μὲ θάρρος. Τοιοῦτο καὶ τὸ ἐν Κύρουπ. ζ'. ε'. 40. »Πάντες οὕτω παρεσκευασμένοι εἰσίν, ὡς ἐγὼ, τοιαύτην γνώμην καὶ ἀπόφασιν ἔχοντες, οὕτω προητοιμασμένοι ἦσαν· σπανιώτ. ἄνευ τοῦ ὡς, Θουκ. 6, 54. Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 41. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 413. Ξεν. β) προσπάθω νὰ ἑτοιμάσωσι τὰ ἀναγκαῖα, ἢ τὰ χρειώδη, Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. δ'. 13. »Ὥρα οὖν παρασκευάζεσθαί σοι εἴη, ὅτῳ μαστιγώσεις μεν. γ) κοσμοῦμαι, εὐτρεπίζομαι, ἑτοιμάζομαι, στολίζομαι, ἐνδύομαι. Οἰκον. ι'. 8. »Ἐξ εὐνῆς ἐξανιστάμενοι πρὶν παρασκευάσασθαι». δ) γυμνάζω ἐμαυτόν, ἀσκοῦμαι, συνηθίζω ἐμαυτόν, Ξενοφ. Ἀπολ. Α'. γ'. 5. »Οὕτω παρεσκευασμένους, ὥστε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου ὄψον εἶναι». Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Κυρουπ. Α'. ε'. 7. »Ὅπως εὐφραίνωνται, οὕτω παρασκευάζονται». Τὸ δὲ Δ'. β'. 7. »Οὕτω δοκοῦμεν παρεσκευάσθαι, ὡς εὖ ποιεῖν, ταὐτόν ἐστι τῷ, οὕτω νομίζομεν ἔχειν. »Τὸ σῶμα εὖ παρασκευάσθαι, ταὐτόν τῷ, βέλτιστα τὸ σῶμα ἔχειν, Ἀπολογ. Γ'. ιβ'. 15. δ) μετὰ αἰτ. πράγμ. πορίζομαι, κτῶμαί τι, κατορθόω, ἢ προξενῶ ἐμαυτῷ τι, Ἡρόδ. 7, 25. οὐμὴν ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. προσώπ. »Παρασκευάζεσθαι ὀλίμους», κάμνω δυνατούς, Ξεν. σπανίως ἄνευ πτωτικοῦ, εἶμαι ἐντεῦθεν κατάστασις. ε) παρὰ τοῖς Ἀττ. ῥήτορσι, ἀποκτῶ ἐμαυτῷ, εὑρίσκω ὀπαδοὺς καὶ οὕτω δύναμαι νὰ παῤῥησιασθῶ μὲ ἀσφάλειαν καὶ βεβαιότητα ἐνώπιον χριτηρίου. ὅθεν

Παρασκεύασις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παρασκευή, Διόδ. Σικ. Ἐκλ. 12.

Παρασκεύασμα, τό, = παρασκευή. Ἑτοιμασία, προετοιμασία, κ. τ. τ. Ξενοφ. Οἰκον. β'. 19. »Τοῖς πρὸς ῥώμην, παρασκευάσμασι καὶ τοῖς εἰς πόλεμον ἀσκήμασιν. 2) καὶ αὐτὸ τὸ προητοιμασμένον, παρεσκευασμένον.

Παρασκευασμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, παρασκεύασμα, Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 37. ἀμφ.

*Παρασκευαστέον, θετ. ἐπίῤῥ. τοῦ παρασκευάζω. Πρέπει νὰ προετοιμάσῃ τις, νὰ κάμῃ προετοιμασίας· πρέπει νὰ ἑτοιμασθῇ, προδιατεθῇ, Πλατ. καὶ Ξεν. 2) πρέπει νὰ προμηθευθῇ

ἢ κἀκπρομηθεύσῃ τις ἑαυτῷ, πρέπει νὰ κάμῃ τις καὶ διατάξῃ ὥστε νὰ ὑπάρχῃ τι, ἢ ν' ἀποκτήσῃ τις.

Παρασκευαστέος, έα, έον. Ὅστις πρέπει νὰ παρασκευασθῇ. Ξεν. Ἱππαρχ. α'. 7.

* Παρασκευαστής, ου, ὁ. Ὁ ἑτοιμάζων, προετοιμάζων· διαγείρων, Πλατ. Γοργ. σελ. 518. Γ.

Παρασκευαστικός, ή, όν. Ὁ ἑτοιμάζων, προετοιμάζων, προδιαθέτων, ἐπιτήδειος, ἢ ἱκανὸς εἰς τοῦτο. Ξεν.

Παρασκευαστός, ή, όν. Δυνάμενος παρασκευασθῆναι, ὅ,τι δύναται νὰ χορηγηθῇ, ἢ ἑτοιμασθῇ. Πλατ. Πρωτ. 319. 324.

Παρασκευή, ἡ (σκευή). Ἑτοιμασία, προετοιμασία· ἑτοιμασία τῶν χρειωδῶν πρός τι· τὰ προητοιμασμένα χρειώδη φαγητά, κατασκευή κ. τ. τ. ὡς ἐν τῷ, παρασκευάζω. Θουκυδ. β'. 17. »Οἱ μὲν ἐν τούτῳ παρασκευῆς ἦσαν, ἀντί, ἐν ταύτῃ τῇ παρασκευῇ, ἐπάνω εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἑτοιμασίας. 2) καὶ ἀντὶ τοῦ, γνώμη, σκοπὸς προμελετημένος, προδιάθεσις τοῦ σκοποῦ, βούλευμα ἢ βουλή, (le plan, Γαλλικ.) Ξενοφ. Ἑλλην. Ζ. γ', 5. »Αἰσθόμενοι οἱ φυγάδες τὴν παρασκευὴν αὐτῶν. ἐξαιρτ. ἐν γένει πᾶν ὅ,τι προδιατίθεται, προτυμφωνεῖται, προαποφασίζεται ἐκ προαιρέσεως καὶ μὲ σκοπὸν τινα καὶ βάλλεται εἰς πρᾶξιν, ἐπομ., μηχανορραφία, μηχανήματα (cabale), στάσις, συνάθροισις, συγκρότησις πολλῶν διά τινα σκοπόν, φατρία· ὁπαδοί, τοὺς ὁποίους ἀποκτᾷ τις πολίτης ἑαυτῷ διὰ νὰ κατορθώσῃ τοὺς πολιτικοὺς σκοπούς του, ἢ διὰ ν' ἀποκτήσῃ ἀξίωμά τι· (παρτίτο τοραφι)· ἴδε παραγγέλλω, καὶ παραγγελία. Δημοσθ. »Διὰ παρασκευὴν φίλων καὶ οὐσίας«. »Ἐκ παρασκευῆς«, ἐξεπίτηδες, κατὰ προμελέτησιν, κατὰ συμφωνίαν. 3) ἐπὶ πολέμου, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἑτοιμασίαν τῆς κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν δυνάμεως, ὁ ὁπλισμός, ἢ ἁρματωσιά· ἔτι δὲ καὶ τὰ πράγματα (τὰ καλαμπαλίκια) οἱ δοῦλοι καὶ τὰ ἁμάξια ἑνὸς στρατηγοῦ, Ἡροδ. 9. 82. equipage. »Ἐν παρασκευῇ ἦσαν«, ἀντὶ τοῦ ἦσαν εἰς τὰ ὅπλα, ἦσαν ὡρματωμένοι, ἢ εἰς τὰ ἅρματα, ἦσαν ἕτοιμοι, ἦσαν παρατεταγμένοι. »Μάχη ἐκ παρασκευῆς«, ἐκ φανερᾶς παρατάξεως (Θουκυδ. α'), ἐκ προετοιμασίας καὶ προμελετήσεως, ἢ ἐκ συμποσίας καὶ παραγγελίας. »Τὸ ἐκ παρασκευῆς«, τὸ προητοιμασμένον, Πλουταρχ. 4) παρ' Ἰατροῖς καὶ ἀντὶ τοῦ σύμπτωμα. 5) τροπικ. ἐπὶ τῶν προετοιμασιῶν τοῦ κατηγόρου (ἐνάγοντος) ἐνώπιον κριτηρίου, Ἰαν. Ἀχ. Τατ. σλ. 893. 6) ἡ ἕκτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, ἤτοι ἡ πρὸ τοῦ σαββάτου.

* Παρασκηνάω = παρασκηνόω.

Παρασκηνέω, ῶ (σκηνή). Φῦρος, ἐξαπλόνω δολίως πλατύ τινα χιτῶνα εἰς εἶδος σκηνῆς, καὶ σκεπάζω μὲ αὐτὸν τινὰ διὰ νὰ τὸν περιπλέξω καὶ πνίξω, καθὼς ἔκαμεν ἡ Κλυταιμνήστρα εἰς τὸν ἄνδρα της εἰς τὸ λουτρόν, Αἰσχ. Εὐμ. 631. Τὴν αὐτὴν ὀργὴν μεταχειρίζεται ὁ Αἰσχ. καὶ εἰς Χοηφ. 996. ἔνθα τὸ φάρος τοῦτο ὀνομάζει κατασκήνωμα. 2) = παρασκηνόω.

Παρασκήνιον, τό. Συνήθως ἐννοεῖται καὶ ἐξηγεῖται, ὁ τόπος κατὰ τὰ πλάγια τῆς καθ' αὐτὸ σκηνῆς, καθ' ὃν οἱ ὑποκριταὶ ἐνδύνονται καὶ ἔνθα εὑρίσκοντο αἱ μηχαναὶ κατὰ δὲ Groddeck ἐν Wolfs Anal. 3. p. 118. αἱ κατ' ἐμφω τὰ μέρη τοῦ θεάτρου εἴσοδοι. ἐν ὧν ἤρχοντο τόσον οἱ θεαταὶ εἰς τὰ παρὰ τῇ Ὀρχήστρᾳ καθήματά των, ὅσον καὶ οἱ χορευταὶ τοῦ θεάτρου εἰς τὴν ὀρχήστραν καὶ οἱ ὑποκριταὶ διά τινος σκάλας εἰς τὴν σκηνήν, ἄλλως πάροδοι, τὰς ὁποίας ὅμως ὁ Genelli, Ath. Theat. σλ. 46. διακρίνει· ἴδε καὶ Δημοσθ. σλ. 320, καὶ Πολυδ. δ'. 109. Ὁ Δίδυμος τὸ ἡμμήν. διὰ τοῦ, ἡτάς ἑκατέρωθεν τῆς ὀρχήστρας εἰσόδους«· κατὰ τὸν Ἀρποκρατ. οὕτω λέγει καὶ ὁ Σουίδ. »Σκηνή ἐστιν ἡ μέση θύρα τοῦ θεάτρου, παρασκήνια δὲ τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς μέσης θύρας«. Παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. κεῖται »Σκηνή ἐστιν ἡ μέση θύρα τοῦ θεάτρου, περισκήνια δὲ, τὰ ἐνδόθεν τῆς μέσης θύρας χαλκᾶ κάγκελλα· καὶ ἵνα σαφέστερον εἴπω, σκηνὴ ἡ μετὰ τὴν σκηνὴν εὐθύς· καὶ τὰ περισκήνια, ἡ ὀρχήστρα· αὕτη δὲ ἐστιν ὁ τόπος ὁ ἐκ σανίδων ἔχων τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ θεατρίζουσιν εἰμίμοι«· εἶτα (ὁ Σουίδ. ἔχει, ἐστὶ) μετὰ τὴν ὀρχήστραν βωμὸς ἦν τοῦ Διονύσου (τετράγωνον οἰκοδόμημα(κενὸν ἐπὶ τοῦ μέσου), ὃς (ὁ Ἐτυμολ. ὁ) καλεῖται θυμέλη παρὰ (ὁ Ἐτυμολ. πρὸς) τὸ θύειν, μετὰ δὲ τὴν θυμέλην ἡ κονίστρα (ὁ Ἐτυμολ. ἡ ὀρχήστρα) τουτέστι τὸ κάτω ἔδαφος τοῦ θεάτρου«. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει ἔτι, παρασκήνια, αἱ εἰς τὴν σκηνὴν ἄγουσαι εἴσοδοι.

Παρασκηνόω (σκηνή). Πλησίον, γείτων τῆς σκηνῆς εἰμί, ἢ πλησίον τινὸς τίθημι, ἵστημι τὴν σκηνήν μου· καθόλου δὲ, πλησίον κατοικῶ, πλησίον, γείτων εἰμί, γειτονεύω, συγκατοικῶ, ὁμόσκηνος εἰμί, ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, παρασιτέω, συντρώγω, συνευωχοῦμαι, ὁ, τι τράπεζα εἰμί, Ξενοφ. Κυροπ. Δ'. ε'. 4. »Κυαξάρης, ἐμεθύσκετο μεθ' ὧν παρεσκήνουν«.

Παρασκήπτω, Μλ -ψω (σκήπτω). Πλησίον, ἢ πλαγίως σκήπτω, τιθάσσομαι, πίπτω, κτυπῶ, ἐπὶ ἀστραπῆς. »Ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκτειον παρασκήψας, ἐκεῖνο τε κατέφλεξεν, ἔπεσεν ἀστραπή, ἀστροπελέκι, Λουκιαν. Τιμ. 10. καὶ Ν. Δ.

Παρασκιρτάω, ήσω (σκιρτάω). Πλησίον, ἐμπροσθεν, ἢ προσέτι σκιρτῶ, πηδῶ, μετὰ δοτ.

Παρασκοπέω, -ήσω (σκοπέω). Μετὰ γενικ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1263. Οὐκ ὀρθῶς σκοπεῖς, βλέπω, οὐκ ὀρθῶς καταλαμβάνω, (δὲν σκοπῶ καλά), παραιοῦ· κυρίως δὲ, πλησίον τινὸς διαβαίνων βλέπω.

Παρασκοτίζω (σκοτίζω). Τυφλόνω, ἐπισκοτίζω, καταστοτίζω, Πολυβ. 12, 6.

Παρασκώπτω, Μλ -ψω (σκώπτω). Ἐν ταὐτῷ, προσέτι, πλησίον, κατὰ τρόπον κρύφιον καὶ ἀνεπαίσθητον, ἐν παρόδῳ σκώπτω, περιπαίζω τινά, Πλούταρχ. Κικέρ. 38 καὶ 41. Τιμ. Ὀμ. Δημ. 203. 2) ἀμτβ, προσέτι, ἐν παρόδῳ περιγελῶ.

Παρασοβέω, ῶ· -ήσω (σοβέω). Μὲ βίαν, ἢ ὑπερηφάνως καὶ αὐθαδῶς παρέρχομαι, περνῶ ἐμπροσθεν τινος, Πλούταρχ. Κάτ. 24. »Παρασοβῆσαι παρὰ τὸ δωμάτιον«. 2) κυρίως ὅμως, πλησίον, ἐκτός, πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, φοβίζων διώκω, κυνηγῶ, ἐξιππάζω, σκιάζω, Ἀριστοτ. θαυμαστ. 128.

Παρασοφίζομαι, Μλ -ίσομαι (σοφίζω), μέσ. Ἀποθ. Μεταχειρίζομαι ἐκεῖ ὅπου δὲν πρέπει, παρακαίρως, κακῶς, μὴ ὀρθῶς τὴν σοφίαν, τέχνην, ἢ ἐπιτηδειότητά μου, κακῶς σοφίζομαι· οὕτω λέγει ὁ Ἀθήναιος ἐν δ'. (σλ. 137), περί τινος, ὅστις ἐποίει ψευδῆ παστὰ ὀψάρια. »Τὸν δὲ ἐν Λυκείῳ κρέας ταριχηρὸν εἰς ταρίχος διασκευάσαντα, μαστιγωθῆναι ὡς παρασοφιζόμενον πονηρῶς«· καὶ Ἀριστοτέλ. Ῥητ. α'. »Παρὰ τὸν ἰατρὸν σοφιζόμενον, σοφώτερον, φρονιμώτερον δηλαδὴ ζητεῖν φαίνεσθαι τοῦ ἰατροῦ.

Παρασπάς, άδος, ἡ (παρασπάω), ταὐτὸν τῷ, Παραφυάς, stolo, Λατ. Ἡσυχ.

* Παράσπασις, ἡ = παρασπασμός.

Παρασπασμός, ὁ. Τὸ παρασπᾶν, βιαίως τραβῆν, σπᾶν, πέρνειν, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Παρασπάω, ῶ, Μ -άσω (σπάω). Σπῶ τραβῶ ἔξω τῆς ἁρμοδίας θέσεως, διαστρέφω· τραβῶ τι μακρὰν ἀπ' ἄλλου, ἢ τραβῶ τι κατὰ μέρος μου· ἀποσπάω, ἐκριζόω, ἐξαγελίζω, ἤτοι ἐκκλωνίζω, ἀποκόπτω, τινός, Heind. Πλατ. Σοφ. σλ. 241. Μέσ. »παρασπᾶσθαί τινά τινος«, τραβῶ τινα, ξεκολλῶ αὐτὸν ἀπὸ ἄλλου τινὸς καὶ τὸν φέρω πρὸς τὸ μέρος μου, Ξεν. Ἑλλ. δ'. ἡ'. 33. τῶν πόλεων παρασπᾶτό τινας τοῦ Φαρναβάζου«.

Παρασπειράω, άσω (σπειράω). Πλησίον, προσέτι ἐλίττω, στέφω, ἢ τειχίττω. Μέσ. πλησίον τινὸς ἐλίττομαι στρέφομαι, κλωθογυρίσματα κάμνω (άω, άσω).

* Παρασπείρω, Μ -σπερῶ (σπείρω). Πλησίον, ἢ προσέτι σπείρω. 2) πλησίον, ἢ ἐπὶ τι σκορπίζω, ἀνακατόνω, Ἀπολλ. 3, 14, 6.

Παρασπίζω, Μλ -ίσω (ἀσπίζω). Πλησίον, παρά, ἐν τῷ μέσῳ μετὰ τῆς ἀσπίδος ἐν τῇ χειρὶ ἵσταμαι καὶ μάχομαι, πολεμῶ· καθόλου δὲ: πλησίον τινὸς μάχομαι, σὺν αὐτῷ μάχομαι, εἶμαι αὐτῷ πάντοτε βοηθός, σύντροφος, φίλος. »Τόξα, ἃ πρὶν ἐμοῖς παρασπίζοντα βραχίοσιν«, Εὐριπ. Ἡρακλ. 1098. τὰ ἐν τῷ βραχίονί μου μετ' ἐμοῦ μαχόμενα, οἱ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν μου μετ' ἐμοῦ μαχόμενοι. Φοίνισ. 1444. »Ἀδελφὴ ἡ παρασπίζουσα, ταὐτὸν τῷ, συνοῦσα, πλησιάζουσα· ὅθεν

Παραπιστής, οῦ, ὁ. Ὁ παρασπίζων, ὁπλοφόρος, ἀσπιδοφόρος, μαχητής, παρεστὼς ὁπλίτης· καθόλου δὲ, βοηθός, σύμμαχος, συνοδοιπόρος, σύντροφος.

Παρασπονδέω, Μλ -ήσω (παράσπονδος). Παραβαίνω, λύω, χαλῶ τὰς συνθήκας καὶ τὰς σπονδάς, ἐναντίον τῶν σπονδῶν πράττω, αἰτ. πάγμ. καὶ δοτ. προσώπ. λέγεται δὲ καὶ, »παρασπονδεῖν τινα«, βλάπτω, ἀδικῶ τινα γιγόμενος παράσπονδος, λύω τὴν μετ' αὐτοῦ σπονδὴν, συμμαχίαν. Πολ. »παρασπονδεῖσθαι ὑπό τινος,« ἀδικοῦμαι ἢ πικραίνομαι ἀπὸ τὸ παρασπόνδημά τινος· ὅθεν

* Παρασπόνδησις, ἡ. Τὸ λύειν, χαλᾶν, μὴ φυλάττειν τὴν ποινὴν, συνθήκην, ἢ παράβασις τῆς συνθήκης.

Παρασπονδητής, οῦ, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, παράσπονδος, Εὐσταθ.

Παράσπονδος, ὁ, ἡ, καὶ Ἐπίρ. -ένδως (σπονδή). Ἐναντίον τῶν σπονδῶν πράττων, ἄπιστος· ὁ βιαστής, διαφθορεύς, ὑβριστής, παραβάτης, χαλαστὴς τῶν σπονδῶν καὶ συνθηκῶν, Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. δ'. 20. »Μηδὲν παράσπονδον ποιοῦντες«, μηδὲν ἐναντίον ἢ ἔξω τῶν σπονδῶν. 2) θεοὶ παράσπονδοι, οἱ κατὰ τὰς σπονδὰς ἐπικαλούμενοι, ἢ παρόντες θεοί, ἀμφιβ.

Παρασπορά, ἡ (παρασπείρω). Τὸ πλησίον, προσέτι σπείρειν, διασπείρειν, ἢ πλησίον, ἢ ἐν τῷ μεταξὺ σπορά· ἢ μετ' ἄλλου μίξις, ἀνακάτωσις, Σέξτ.

Παράσσον, Ἐπίρ. (ἀσσον). ταὐτὸν τῷ, παραυτίκα. Παρευθύς, διὰ μιᾶς, Ἀπολλων. Ἀργον. γ'. 125.

Παραστάδον, Ἐπίρ. (παρίστημι). Παρεστηκότως, τὸ νὰ ἵσταται τις παρών, πλησίον, ἢ εἰς τὴν πλευρὰν τινος, ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Θεογν. 2) πλησίον τινός, ἢ ἐκεῖ προσερχόμενος, Ὅμ. Ἰλ. Ο, 22.

Παραστάζω, -ίσω (στάζω). Εἰς τι, ἐπί τι, στάζω, ἐπιστάζω.

Παραστάθμιδες, αἱ (στάθμη). Τὸ πρὸς τοὺς ῥεζέδες, πρὸς τῷ στρόφιγγι τῆς θύρας μέρος, Ἡσυχ.

Παραστάθμίζω. Πλησίον ἢ μὴ ὀρθῶς σταθμίζω, παραζυγιάζω.

Παραστάς, άδος, ἡ (παρίστημι, Μέσ.). Κυρίως πᾶν τὸ παριστάμενον, ὅτι ἵσταται πλησίον, ἐξαιρ. τὰ θυρώματα, τὰ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη τῶν θυρῶν, ἢ παραθυρίων ὀρθὰ ξύλα· στήλη· ὅθεν, καὶ παραστάδες τὸ περίστυλον, καὶ ἐπειδὴ αὐτὰ συνήθως εὑρίσκοντο κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν οἰκιῶν, ἢ εἴσοδος, ἢ θύρα τοῦ

οἴκου ἢ τοῦ ναοῦ, ἄλλως, προέλομαι καὶ αἰτοῦμαι· καὶ αὐτὴ ἡ οἰκία, Εὐρ. Φοιν. 426. Ἰφ. Τ. 1159. Ἀνδρομ. 1118. Ὁ Ἱέρων αὐτομ. σλ. 269. λέγει »τῆς ἑκατέρου μέρους τῶν θυρῶν παρὰ τοὺς στροφεῖς τόπους κενοὺς κατακεκραγμένους ἐκ τοῦ κατὰ πρόσθεν ἰδίων ἐπεργαζομένους οἷον παραστάδων· καθ' Ἡσύχ. »Παραστάδες, οἱ πρὸς τοῖς τοίχοις τετραμένοι κίονες. (Κατὰ Πολυδ. α'. 20. »Σταθμοὶ δὲ τὰ ἑκατέρωθεν ξύλα· κατὰ πλευρὰν τῶν θυρῶν, ἃ καὶ παραστάδας φασίν· καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν.) καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐκλαμβάνει καὶ ὁ Vitruvius, γ', 1. τὸ »Νεὼς ἐν παραστάσι. **Aedium autem principia sunt, e quibus constat figurarum aspectus, et primum in antis, quod graece ναὸς ἐν παραστάσιν· εἰς τοιοῦτος ναός, ἔχει κατὰ μέτωπον μεταξὺ τῶν δύο ἐν τῇ γωνίᾳ ἐξερχομένων κιόνων, δύο στύλους, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ ἐπιστηρίζεται ἐπάνω τούτων τῶν κιόνων καὶ στύλων.**

Παράστασις, εως, ἡ (παρίστημι). Τὸ πλησίον, παρά τινι τιθέναι, βάλλειν· τὸ παριστῶν, βάλλειν ὑπ' ὄψιν, παρρησιάζειν, τὸ προσκομίζειν, ἐπάγειν, ἡ προτροπή, προτεκμαίρω τὸ φέρειν τι ἐκεῖ, ὅπου πρέπει, καὶ τὸ παρρησιάζειν ἐμπροσθεν κριτηρίου. β) τροπικ. παράστασις, περιγραφή, τρόπον τινά, πρὸ ὀφθαλμῶν θέσις· ἔξαιρ. γ) ἔκθεσις, ἔλεγχος, ἀπόδειξις. δ) τὸ νὰ ἀραδιάζῃ τις ἔξω τὰς πραγματείας διὰ πώλησιν, ἐπὶ τῶν πωλούντων λιανικῶς ῥωπωπῶλων, Ἀριστ. Πολιτ. 1, 4, 2. — 2) ἀμτβ. τὸ πλησίον, παρά τινι ἵστασθαι, τὸ παρεῖναι, ὅθεν α) ἡ τοπικὴ παρουσία, θέσις, τόπος πλησίον τινός, ἢ εἰς τὸ πλάγιον, παρουσία. β) ὅ, τι εἶναι πλησίον τοῦ νοός, ὅ,τι παριστᾷ ἑαυτὴ ἡ ψυχὴ ἐν ᾧ τις εἶναι ἐξυπνος, ἢ κοιμᾶται τὸ τῇ ψυχῇ παριστανόμενον, ἄρα, στοχασμός, ἔννοια, γνώμη, κρίσις. γ) παρουσία πνεύματος, τὸ νὰ ᾖ τις προητοιμασμένος εἰς τι συμβεβηκὸς μέλλον, ἀπόφασις στερεά· ἱταμότης, τόλμη, αὐθάδεια. — 3) ἡ κατάστασις, καθ' ἣν βάλλεταί τι κατὰ μέρος, διακόπτεται, εἶναι ἀπομακρυσμένον· ὅθεν α) ἀναβολή, ἀπομάκρυνσις, τὸ μακρὰν εἶναι. β) ἀπουσία τοῦ πνεύματος ἢ τῆς φρονήσεως, τὸ εἶναι ἔξω ἑαυτοῦ, ἢ μὴ ἐν ἑαυτῷ εἶναι, ἔκπληξις, ἀνανδρία, δειλία· ἔτι δὲ καὶ ὑπὸ χαρᾶς, ἐνθουσιασμός, ἔκστασις, μανία.

Παραστατέω, ῶ. Μλ -ήτω. Ἵσταμαι, εἶμαι παρών, εἰς τὸ πλάγι, πλησίον, ἐμπροσθέν τινος, βοηθῶ. 2) νικῶ, Ἡσ. ἀμφ.

Παραστάτης, ου, ὁ (παρίσταμαι). Παρών, ἐγγὺς πλησίον, εἰς τὸ πλάγιον μέρος ἢ εἰς τὸ πλευρὸν ἱστάμενος, μετὰ γεν. Εὐριπ. Ἠλ. 506. »Πυλῶν παραστάτης· ὁ παριστάμενος, ὑπηρέτης· οἷς τό, προστάτης, ὁ ἱστάμενος ἐμπροσθεν, καὶ ἐπιστάτης, ὁ ὄπισθεν, παρβ. Ἰκε. Ἀχ. Τατ. σλ. 903. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, βοηθός, συνεργός, συμπράκτης, συμβοηθός, Ξενοφ. Meinecke, Μένανδρ. σλ. 199. ἔξαιρ. ἐπὶ παρατάξεως καὶ μάχης, ἐν τῇ Τακτικῇ λέγεται ὁ παρ' ἕκαστον τετόμενος, ὁμόλοχος, οἱ πλησίον τοῦ ἱππικοῦ ἱστάμενοι στρατιῶται, ἵνα δώσωσι βοήθειαν αὐτοῦ ἐν καιρῷ ἀνάγκης, Ἡροδ. 6, 107, 117. 2) ἐν τῇ Ἀνατομίᾳ παραστάται, οἱ ἐπιδιδυμίδες. »Παραστάται εἰσὶν οἱ συγκείμενοι (τοῖς διδύμοις) ἐκ φλεβὸς καὶ ἀρτηρίας εἰς τὸ αὐτὸ συμπεφυκυῖαι, περιστικοί, σπέρματος, Γαλην. ἔτι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὄρχεις, καὶ ἐξαιρέτως τῶν πτηνῶν, ὀρνίθων, Ἀθην. θ'. σλ. 385. »Παρῆσαν δὲ πολλάκις ἡμῖν καὶ οἱ καλούμενοι παραστάται, εἰσὶ δὲ οἱ ὄρχεις οὕτω καλούμενοι· ὅθεν

Παραστατικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. -κῶς. Ὅ,τι ἔχει δύναμιν εἰς τὸ νὰ παραστήσῃ τι, ἐμπροσθεν τῆς ψυχῆς, ἢ τῶν αἰτήσεων, καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, ἱκανός, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ παραστήσῃ τι, κάμῃ σαφές, ὀφθαλμοφανές, εἰς τὸ νὰ δηλώσῃ, σημάνῃ, φέρῃ εἰς ἀνάμνησιν, ὑπόμνησιν, νὰ ἐμπνεύσῃ, μετὰ γεν. 2) ὅστις ἔχει παρουσίαν πνεύματος, εἶναι προητοιμασμένος, ἕτοιμος εἴς τι, προσμένει ἀφόβως νὰ συμβῇ αὐτό, ἐπομ. τολμηρός· θρασύς, αὐθάδης, ἀπτόητος, ἄφοβος, θαρραλέος· ὅθεν Ἐπίρ. παραστατικῶς, παρὰ Πολυβ. καὶ Διοδ. Σικελ. ἀντὶ τοῦ, αὐθαδῶς, τολμηρῶς, ἀπτοήτως. Οὕτω λέγεται ἔτι καὶ παράστασις, καὶ παράστημα ψυχῆς, »θάρρος, τόλμη, τὸ ἐφευρετικόν, ἤτοι ἡ παρουσία τοῦ νοός, ἀγχίνοια, ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς εἰς τὸ ταχέως στοχάζεσθαι καὶ κρίνειν καὶ ἀποφασίζειν. β) καὶ ἐνεργ. ὁ ἐμποιῶν θάρρος, τόλμην· διεγερτικός· παροξυντικός, θαρρυντικός, παρορμητικός. 3) ὑστερημένος τοῦ πνεύματος· ἐνθουσιασμένος· ἔνθους· ἐν προφητικῇ μανίᾳ προλέγων· ἔξω ἑαυτοῦ ὤν, παράφρων μανιώδης, Πολυβ.

*Παραστάτρια, ιδος, ἡ, θηλυκ. τοῦ, παραστάτης, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 559. Τραχ. 889 Συμβοηθός, συνεργός, Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. α'. 23. (κατὰ Θ. Μαγ. σελ. 630. καὶ λέξις ἔστι μὴ Ἀττική).

Παρασταυρόω, ῶ (σταυρόω). Διὰ τῶν πλησίον, ἐγγύς, ἐμπροσθεν ἐμπηγομένων, ἱσταμένων σταυρῶν, δοκῶν, πελεκυείων, ἢ πασσάλων ἐγκλείω, ἐμφράσσω, ἀσφαλίζω, χαρακόω.

Παραστείχω, αορ. παρέστιχον (στείχω). Πλησίον που διαβαίνω, μετὰ αἰτ. τοῦ τόπου, Ἡρ. Ὁμ. Ἀπ. 217. 2) προτέρχομαι, ὑπάγω καὶ ἐγὼ ἐκεῖ, πλησιάζω, Σοφ.

Παραστέλλω (στέλλω). Πρὸς τὸ πλάγιον, κατὰ μέρος βάλλω τι, ἢ διευθύνω, στένω, ὡς παρ' Ἡλιόδωρ. ε'. σλ. 230. »Παρεστέλλειν τὸ ἱστίον, εἰς τὸ πλάγιον μέρος βάλλειν. 2) = ἀναστέλλω, Ἡσύχ.

Παραστενάχω, (στενάχω). Παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. δ'. 1297. πλησίον παρὰν στενάζειν· εὐχρηστον καὶ κατὰ μετ. διάθ.

Παράστημα, τὸ (παρίσταμαι). Τὸ παριστάμενον, τῇ ψυχῇ, ἀπόφασις, μετὰ τοῦ, ψυχῆς, »Παράστημα τῆς ψυχῆς«. ἡ παρουσία τοῦ νοός, τοῦ πνεύματος, θάρρος, τόλμη, ἀνδρεῖον φρόνημα, καρδιά, ἀπόφασις, ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, ψυχῆς. 2) »Θεῖον παράστημα«, θεῖος ἐνθουσιασμός, σεῖνος θεοπτυγές, θεοῦ φώτισις, ἐμπνευσις, Διονύσ. Ἁλικ. 3) παρ' Ἀντωνίν. γ'. 11. εἰτὶ κατὰ πληθ. »παραστήματα« ἀξιώματα, δόγματα, γνῶμαι, παραγγέλματα.

Παραστίζω, Μλ -ίξω (στίζω). Διὰ στιγμάτων, ἢ σημείων πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος σημείου, σημειόω.

Παραστίλβω, -ψω (στίλβω). Πλησίον ἢ πλαγίως στίλβω, Στοβ. καὶ Κλήμ.

Παραστιχίδιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, παραστιχίς, καὶ

*Παραστιχίς, ίδος, ἡ (στίχος). Τὸ πλησίον, ἢ πλαγίως γεγραμμένον. ἔξαιρ. τὸ ἔν τινι συγγράμματι παραγεγραμμένον ὄνομα τοῦ συγγραφέως, ὁ τίτλος, ὅστις ἦτον εἰς τοὺς μεμβρανώδεις κυλίνδρους τῶν ἀρχαίων προτεγραμμένος καὶ εἰς τὰ δύο ἄκρα, πολλ. ἐπὶ ἰδιαιτ. κομματίου χαρτίου, ἢ φύλλου.

*Παραστορέννυμι, Μλ -στορέσω, καὶ -στρώσω (στορέννυμι, ἀνμλ.). Κατὰ γῆς πλησίον, ἐμπροσθεν ἐκτείνω, ἐξαπλόω, στρώνω, τεντόω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 481. ἐπὶ ἐκτάσεως τεντώματος τοῦ δέρματος. 2) ἀκονῶ, περνῶ τὴν κόψιν τοῦ ξίφους ἐπάνω εἰς δέρμα, καθὼς ἀκονοῦσι τὴν σήμερον οἱ ξυρισταὶ τὸ ξυρήφιον, ὅθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Παραστορνυσθαι τὸ ξίφος«, καὶ ἔρμην. διὰ τοῦ, λεῖον ποιῆσαι, ὅστις ἐπιφέρει καὶ τὸ, παράστρωτον, ἄνευ ἔρμην.

*Παραστόρνυμι = παραστορέννυμι, ποιητ.

Παραστοχάζομαι (στοχάζομαι) μέσ. Ἀποθ. Ἁμαρτάνω τοῦ στοχασμοῦ, τοῦ σκοποῦ, Σέξτ. γενικ.

*Παράστραβος, ὁ, ἡ (στραβός). Ἀλλοίωμα ὀλίγον.

Παραστρατεύομαι (στρατεύομαι) μέσ. Ἀποθ. Πλησίον, ἢ μὲ τὸν στρατὸν κινοῦμαι, τῷ στρατῷ ἀκολουθῶ, ἕπομαι, Σουίδ. ἐν Δ. Λείξαι·

Παραστρατηγέω. ῶ (στρατηγός). Παρὰ τῷ στρατηγῷ, ἢ σὺν τῷ στρατηγῷ εἰμί, πράττω, ταὐτὸν τῷ, συστρατηγέω. 2) ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀνακατόνομαι εἰς τὰς ὑποθέσεις, ἢ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηγοῦ, Πλούταρχ. εἰς Ἀλεξ. 39.

Παραστρατοπεδεύω (στρατοπεδεύω). Πλησίον ἢ ἀντικρὺ τοῦ ἑτέρου στρατοπέδου στρατοπεδεύω, Πλούταρχ. Κάμ. »Παραστρατοπεδεύειν τοῖς πολεμίοις.«

Παράστρεμμα, τό. Τὸ ἐστρεμμένον, στραμπουλισμένον μέρος, ἢ μέλος, νευροκαβαλίκεμμα, ἐκ τοῦ

Παραστρέφω, -ψω (στρέφω). Διαστρέφω, πλαγίως στρέφω, οὐκ ὀρθῶς στρέφω, στρεφογυρίζω, κυρίως καὶ μετωφ. Ἀριστοτ. καὶ Θεοφ. π. χ. ὅσπε. 2) στραμπουλίζω.

Παραστρόγγυλος, ὁ, ἡ (στρογγύλος). Σχεδὸν, ὀλίγον τι στρόγγυλος, Μαθηματ. Παλ. σελ. 19.

*Παραστρώννυμι, Μλ -στρώσω = παραστορέννυμι.

Παραστρωφάω, ῶ, -ήτω ποιητ. ἀντὶ παραστρέφω, Ἀπολλ. Ἀργ.

Παραστύφω (στύφω). Ὀλίγον τι στύφω, ἢ στυφός, ξυνός εἰμί.

Παρασυγγραφέω, ῶ. Ἐναντίον τῆς συγγραφῆς, ἢ τῆς ἐννοίας αὐτῆς ἀπωτέρω τι α, ἐναντίον τοῦ συμφωνητικοῦ γράμματος πράττω, δὲν φυλάττω τὸ μετά τινος συμφωνητικόν, κίτ. προσώπ. Δημοσθ. παρὰ τὸ

Παρασυγγραφή, ἡ (συγγραφή). Ἡ ἐναντίον τῆς συγγραφῆς πρᾶξις, ἀπάτη, καὶ παράβασις τῆς συνθήκης, ἢ τοῦ συμφωνητικοῦ.

*Παρασυγχέω, Μλ -χεύσω (χέω, ἀνμλ.). Κακῶς συγχέω, ἀνακατόνω, συγχέω, ἐκλαμβάνω τὸ ἐν ἀντὶ τοῦ ἄλλου, Γραμμ.

Παρασυκοφαντέω, ῶ (συκοφαντέω). Ἐγγὺς, ἢ ἐν ταὐτῷ συκοφαντέω, ἢ ἐπηρεάζω, chicaner.

Παρασυλλέγομαι (λέγω, ἀνμλ.). Συλλέγω, σωρεύω τι μετὰ πολλῶν ἄλλων, καὶ Πλατ. Πλησίον, ἢ μετ' ἄλλων συλλέγομαι, συναθροίζομαι, Ἀνθολ. σλ. 65.

Παρασυμβάλλω (βάλλω, ἀνμλ.). Ἐξιτάζω, συγκρίνω, ὁμοιάζω, παρόμοιον ποιῶ, Ψαλμ. 48, 12, 21.

Παρασύμβαμα, τό (συμβαίνω). Λέξις ἰδία τῶν Στωϊκῶν, ὑποβεβλημένη ἔννοια· τὸ ἐκτὸς τοῦ συμβάματος ἰδιαίτερον συμβεβηκός, δεύτερον σύμβαμα ἢ τὸ ὡς σύμβαμα παρακολουθοῦν, τὸ ὁποῖον ἔτι καὶ παρατυμπτωμα, ἔλεγον, Χρύσιπ. παρὰ Λουκιαν. Βίων πράσις. 22. »Ἂν γάρ τις χωλὸς ὤν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποθὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δή που σύμβαμα τὴν χωλείαν, τῷ τραῦμα δέ, παρασύμβαμα προσέλαβεν«. 2) οἱ αὐτοὶ ὠνόμαζον ἔτι μίαν καταφατικὴν πρότασιν, οἷον »Σωκράτης περιπατεῖ«, σύμβαμα ἢ κατηγόρημα, ἀλλ' ἐν τῷ σχηματισμῷ »Σωκράτει μέλει«, ἢ, μεταμέλει«, ἔλεγον, παρασύμβαμα, ἢ παρακατηγόρημα. Παρ'

Ἀπολλων. περὶ Συντάξ. ἀ. σελ. 36. καὶ γ'. 295. τὸ μὴ γνήσιον σύμβαμα ἢ κατηγόρημα.

Παρασύμπτωμα, ἴδε παρασύμβαμα.

Παρασυνάγχη, ἡ. Φλόγωσις πόνος τοῦ λαιμοῦ· ἴδε κυνάγχη.

Παρασυνάγω (ἄγω, ἀνμλ.). Ἐναντίον τοῦ νόμου καὶ κρυφίως συνάγω, συναθροίζω, ὅθεν

Παρασυναγωγή. Ἡ ἄνευ ἀδείας, παράνομος, κρυφὴ συναγωγή, συνάθροισις ἀνθρώπων.

Παρασύναξις, ἡ. Ἡ ἐναντίον τοῦ νόμου σύναξις, ταὐτὸν τῷ προηγ.

Παρασυναπτικός, ἡ, ὸν. Πλησίον ἢ μετά τινος συνδέων, συνάπτων· ἐκ τοῦ

*Παρασυνάπτω, ψω (ἅπτω). Πλησίον, ἢ μετά τινος, ἢ ἐκ τινος ἅπτω, ἑνόνω, συνάπτω, προσάπτω.

Παρασύνεσις, ἡ (συνίημι). Ἡ ἔξω τοῦ ὀρθοῦ σύνεσις, τὸ μὴ καταλαμβάνειν καλῶς, ἢ μὴ ὀρθὴ νόησις μιᾶς λέξεως, ἢ ὁμιλίας ἐν τῷ ἀκούειν ἢ ἐξηγεῖν αὐτήν. 2) μικρά τις διαφωνία, ἀσχόνοια μεταξὺ φίλων ἢ γνωστῶν.

Παρασύνθεσις, ἡ (συντίθημι), παρὰ Γραμματ. Ἡ παραγωγὴ ἢ ὁ σχηματισμὸς λέξεως τινος ἀπὸ τινος συνθέτου· ὅθεν

Παρασύνθετος, ὁ, ἡ, ἔτερ. κατὰ πληθ. ἀρ. οἱ Γραμματικοὶ καλοῦσι παρασύνθετα, λέξεις τινάς, αἵτινες παράγονται, ἢ σχηματίζονται ἀπὸ ἄλλας συνθέτους, οἷον Ἀπιστέω, ἐκ τοῦ, ἄπιστος. »Παρασύνθετον ὄνομα, τὸ ἀπὸ συνθέτου παραγόμενον».

Παρασύνθημα, τό (σύνθημα). Τὸ ἐκτὸς τοῦ ὡρισμένου συνθήματος σύνθημα, ἀντισύνθημα, δεύτερον σημεῖον· ἦτο δὲ ὡς ἐπιτοπλεῖστον βωβὸν καὶ ἄφθογγον σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπρόσθετον εἰς τὸ σύνθημα, διότι τοῦτο ἐδύνατο εὐκολώτερον νὰ προδοθῇ, Αἰν. Τακτ. ἴδε σύνθημα (παρόλα).

Παρασύομαι, ἄχρ. ἐνεστ. παθ. τοῦ παρασεύω, ὅθεν, παρεσσυμένη, ἀντὶ, παραγινομένη, Ἡσύχ.

*Παρασυρίζω (συρίζω). Πλησίον, ἐν ταὐτῷ ψυσῶ, παίζω τὴν σύριγγα, Νόνν. Διον. 1, 521.

Παρασύρω, Μ. ῡρῶ (σύρω). Πλησίον, ἢ πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, ἔξω τοῦ ὀρθοῦ σύρω, ἑλκω, τραβῶ, πέρνω, ἀφαιρῶ, ἁρπάζω· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, παραφέρω, παρατρέπω, χαννόω, ἀμβλύνω, πλανῶ. »Τὸν νοῦν ἡδοναῖς», παρ' Ἡσυχ. εἰσὶν ἔτι »Παρασεσυρμένοι», οἱ ὑπεσκελισμένοι, οἱ πεδικλωμένοι. »Παρασύρειν ἔπος» (Αἰσχύλ. Προμηθ. 1073) τραβῶ, φέρω εἰς τὸ μέσον τρόπον τινὰ μὲ βίαν (ἀπὸ τὰ μαλλιά) ἕνα λόγον, μὴ ἀνήκοντα εἰς τὴν ὑπόθεσιν. »Ταρσοὺς παρασύρειν, συντρίβειν τὰ ἄκρα τῆς κώπης», Διόδ. Σικελ. β'. 8. (υυ—)

Παρασφαγίς, ίδος, ἡ (σφαγή). Τὸ μέρος πρὸς τὸν λάρυγγα, ἔνθα σφάζεται τὸ ζῶον, Πολυδ.

Παρασφαλής, ές, ὁ, ἡ (σφάλλω). Ὁ κατά τι ἐν τῷ διαβαίνειν πλανώμενος, ἐ γλυστρῶν, περιπατῶν μὲ βῆμα κλονούμενον, Νικανδρ.

Παρασφαλίζω (ἀσφαλίζω). Διά τινος ἐγγὺς τιθεμένου ἀσφαλίζω, ὀχυρόω, στερεόνω, στηρίζω.

Παρασφάλλω, Μ. αλῶ, ἀόρ. παρέσφηλα (σφάλλω). Ὠθῶ, σπρώχνω ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος τινά, ἤτοι, πρὸς τὸ πλάγιον σπρώχνω μακράν· ὅθεν κάμνω νὰ πέσῃ, νὰ σφάλλῃ, νὰ πλανεθῇ ἢ νὰ ἀποτύχῃ, ἐγγὺς τοῦ σφαλῆναι νέρωτι, οἷστόν, βέλος, Ἰλ. Θ, 3 1. »Ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτε· »παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων», σφαλῆναι καὶ ἀποτυχεῖν ἐποίησε. Παθ. πλησίον ἀποπλανῶμαι, ἢ διαβαίνων γλυστρῶ.

Παρασφηκόω, ῶ (σφηκόω). Ἐγγὺς, πρὸς τὸ πλάγιον μέρος σφηκόω, συσφίγγω, περιδένω, περιβάλλω· »χαλκῷ τοὺς στροφεῖς παρεσφήκωσαν», Σχόλ. Εὐριπ. Φοίν. 115.

Παρασφηνόω, ῶ (σφηνόω). Πλησίον, εἰς τὸ πλάγιον μέρος σφηνόω, μὲ σφῆνας στερεόν ποιῶ, στερεόνω.

Παρασφίγγω, Μ. ξω (σφίγγω). Πλησίον, ἐγγὺς, ἐν ταὐτῷ ἢ ἐπί τι σφίγγω, δένω, ἢ στερεόνω. Ἐν τῇ συνηθείᾳ σημαίνει τὸ, ὑπὲρ τὸ δέον σφίγγω.

Παρασφραγίζω, Μ. ίσω (σφραγίζω). Πλησίον σφραγίζω, βάλλω καὶ βούλλαν πλησίον· μιμοῦμαι τὴν σφραγίδα, ψευδῆ σφραγίδα ποιῶ, ἢ κιβδηλεύω, νοθεύω, παρακόπτω, παραχαράττω. Μέσ. παρασφραγίζομαι, ἐπιβάλλων σφραγίδα ἐπί τι. φυλάττω αὐτό, βουλόνω τι διὰ φύλαξιν, Τήλης παρὰ Στοβ. Λόγ. 95. ὅθεν

Παρασφράγισις, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ παρασφραγίζειν· τὸ νοθεύειν, μιμεῖσθαι τὴν σφραγίδα.

Παρασφύριος, ὁ, ἡ (σφυρόν). Πλησίον τῶν σφυρῶν, ἢ εἰς αὐτὰ ὤν, κείμενος.

Παρασχάζω (σχάζω). Πλησίον ἢ ὀλίγον τι, ἢ πέραν τοῦ δέοντος σχάζω, ἀνασχάζω, στεματῶ, κρατῶ, ἐμποδίζω, ἀμφ.

Παρασχεδιάζω, Μ. άσω (σχεδιάζω). Ὑπὸ βίας ἢ ἐλογιστίας ψευδῶς, οὐκ ὀρθῶς, ἐναντίον τοῦ σκοπού, ἄρα, ταχέως, ἀστοχάστως, μὴ ὀρθῶς ἢ ψευδῶς σχεδιάζω, ποιῶ, πράττω· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν καὶ τῷ, παραχαράττειν.

Παρασχεδόν, Ἐπίρ. (σχεδόν). Πλησίον ἐγγὺς, σιμά, πολλὰ κοντά. 2) ἐπὶ χρόνου, ὡς τὸ παραχρῆμα, παραυτίκα, παρευθὺς, εὐθὺς μετὰ ταῦτα, Νίκανδρ. παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. ζ. 45. »Τὰ μὲν παρασχεδὸν ἐλθόντες παθεῖν», ἂν τὸ ἐδοκίμαζον, τὸ ἐπάθαιναν, τὸ ὑπέφερον ἢ δὶ ἐμπειρίας τὸ ἐμάνθαναν. 3) ἐν γένει, σχεδόν, ὀλίγου ἔλιπε

Παρασχέθω (σχέθω) ποιητ. = παρέχω, Ἡσιόδ.

*Παρασχεῖν, ἀπαρμφτ. ἀόρ. β'. τοῦ, παρέχω, Ὅμ. καὶ Ἰων. παρασχέμεν, Ἰλ.

Παρατχετέον, Πρέπει νὰ παρέξῃ τις:

*Παρασχετέος, ία, έον, ρημτ. ἐπίθ. τοῦ παρασχέθω, ἴδε παρέχω.

Παρασχηματίζω, Μ. ίσω (σχηματίζω). Ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ, καθ' αὐτὸ σχήματος μεταβάλλω ἢ ἐκτρέπω, τὸ σχῆμα ἀλλοιόω, φέρω εἰς ἄλλο σχῆμα κακοσχημίζω· διαφθείρω· ὑποκρύπτω τι, δηλ. κρύπτω χειρότερόν τι μὲ ἄλλο καλλίτερον, δίδω αὐτῷ μορφὴν καλλιτέραν, προφατίζομαί τι. Ὁ Θεόφραστ. παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. συμ. β'. 1. ὀνομάζει τὸ »Σκῶμμα, ὀνειδισμὸν τῆς ἁμαρτίας παρεσχηματισμένον», τὸ ὑποκεκρυμμένον σκῶμμα πταίσματός τινος διὰ τοῦ σχήματος τοῦ λόγου, ἢ τῆς λέξεως. 2) κατὰ μίμησιν σχηματίζω, κατ' ἄλλο τι σχῆμα κάμνω, μιμοῦμαι, ἀπεικάζω. »Καλύβης σχῆμα, παρεσχηματισμένος ναός», ὁ κατὰ μίμησιν καλύβης ἐσχηματισμένος ναός, Παυσαν. Γ. 5.

Παρασχηματισμός, ὁ. Παραγωγὴ λέξεως ἀπ' ἄλλης τινὸς διὰ μεταβολῆς τῆς καταλήξεως τοῦ γένους, κ. τ. τ. Γραμμ.

Παρασχίδες, αἱ. Σχίζαι, σχίδες, αἵτινες πίπτουσιν ἀπὸ τοῦ ξύλου, ὅταν πελεκῶσιν ἢ σχίζωσιν αὐτό. Πελεκοῦδες, ἀγκίδες, σχίδες ἢ σκίζες· παρὰ τὸ

Παρασχίζω, ίσω (σχίζω). Ἐγγὺς, παρὼν ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος σχίζω. »Ξύλα παρασχίζω», σχίζω ἢ σκίζω ξύλα, Ἀρρίαν. σχίζω κατὰ μῆκος, κόπτων τι πλαγίως ἀνοίγω, κατακόπτω· ἐσχίζω, »Ἱματίοις κατὰ μῆκος παρεσχιζομένοις», Πολυαίν. ζ'. μθ'. 1. Ἡρότ. 2, 86. ἀφ' οὗ

Παρασχίστης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ πλαγίου ἢ κατὰ τὸ μῆκος κόπτων καὶ ἀνοίγων τι, σχίζων, π. χ. ὁ σχίζων τὰ ἀφάρια κ. τ. τ. μάγειρος. 2) ὁ κατὰ τοὺς λαγόνας σχίζων τὰ νεκρὰ σώματα, ἵνα παρατηρήσῃ καὶ ἐμβαλσαμώσῃ αὐτά, Διόδ. Σικ. καθόλου δὲ, ὅστις σχίζει, ἐσχίζει. 3) ὁ κλέπτης, ὅστις σπᾷ θύρας ἢ κατοικίας· ὅθεν παρὰ Πολυβ. ιγ'. 16. Παρασχίσται, οἱ κλέπται, οἵτινες συντρίβουσι, κατασχίζουσι τὰς θύρας καὶ κατοικίας, ἴδε κατασχίζω. Ὁ Πρόκλος ἔτι παράφρ. Πτολεμ. σελ. 150. λέγει »Μαγείρους καὶ παρασχίσταις», τοὺς κατακόπτοντας τὰ κρέατα.

Παρασχοινίζω, ίσω (σχοινίζω). Διὰ τῆς πλησίον, ἢ ἐμπροσθέν τινος ἐκτάσεως τοῦ σχοινίου μετρῶ, διαιρῶ, ὁρίζω· ὅθεν

Παρανχοίνισμα, τό, παρὰ Πολυδ. ζ'. 160. Τὸ ἐμπροσθεν ἢ ἐγγὺς τινος ἐκτεταμένον σχοινίον.

Παρασχολέω, ῶ (ἀσχολέω). Καταγίνομαι εἰς πάραργα, ἀνωφελῆ, ἢ μὴ ὀρθὰ πράγματα, ἢ καταγίνομαι ἐπί τι μὲ ἄδικον, μὴ ὀρθὸν τρόπον.

Παρασχόν, τό, μετοχ. τοῦ, παρασχέω, ἀντὶ τοῦ, παρέχω, παρὰ Πλάτ. καὶ Θουκυδ. ταὐτὸν τῷ, παρατυχόν. Δέον, ἐξόν, κατὰ τύχην, κατ' εὐκαιρίαν, ἀπολύτως, Θουκυδ. ἀ. 120. »Εὖ δὲ παρασχόν», ὡς τὸ τῆς συνηθ. καὶ ἂν ἐκβῇ καλῶς, καὶ ἂν εὐγῇ εἰς καλόν· ἂν εὐτυχήσωσιν, ἂν νικήσωσιν, κ. τ. τ. ἴδε παρέχω.

Παράταξις, ἡ (παρατάσσω). Ἡ πλησίον, ἢ ἢ κατέναντι τάξις, στάσις· ἔξαιρτ. ἡ διάταξις στρατοῦ τινος εἰς τάξιν πολεμικήν· λέγεται ἐπὶ μάχης, ὅταν τὸ στράτευμα ἑτοίμως τάσσεται κατὰ τάξιν ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἐπομ. αὐτὴ ἡ ἰδία παρατεταγμένη σειρὰ τῶν στρατιωτῶν, Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. β'. 11. »Εὐδιδὴς ἦν ἡ παράταξις». Ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία μάχη, πόλεμος, ἢ μετὰ τῶν ἐχθρῶν συμπλοκή. Μεταφορ. στάσις, δημοκοπία, φατρία πρός τινα σκοπόν, οἱ ὁπαδοί, τοὺς ὁποίους ἀγωνιζόμενος ἀποκτᾷ τις διὰ πολιτικὰ τέλη του· ἴδε παραγγέλλω.

Παρατρόσσω, καὶ Ἀττ. ἄττω, Μ. ξω (ταράσσω). Πλησίον, παρόν, πρὸς τὸ μέρος ταράσσω, συγχίζω, βάλλω εἰς ἀταξίαν, κλονίζω, καταπλήττω, ἀμφ.

Παράτασις, εως, ἡ (παρατείνω). Ἔκτασις, ἐξάπλωσις, τέντωσις πλησίον ἢ ἐμπροσθεν· »χρόνου παράτασιν», λέγουσιν οἱ Γραμματικοί, τὸν Παρατατικὸν χρόνον καθὸ παράτασιν ἐνεστῶτος ἀποτελοῦντα.

Παρατάσσω, καὶ Ἀττ. τάττω, Μ. άξω (τάσσω). Ἐγγὺς, πλησίον ἢ κατέναντι τάσσω, βάλλω εἰς τάξιν, παράταξιν ποιῶ, ἔξαιρτ. βάλλω τὸ στράτευμα εἰς τάξιν πολεμικήν, Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. β'. 13. »Τοὺς ἱππέας ἑκατέρωθεν παρέταξεν». Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, διορίζω, διατάττω, ὁ αὐτ. Ἑλλην. Δ'. ε. 9. »Ἀντίχθη ταῖς ναυσὶν ἐπὶ τὸν λιμένα, καὶ πρὸ τοῦ στόματος παρέταξεν, εἴ τις βούλοιτο ναυμαχεῖν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, προστάζω, παραγγέλλω, παραγγελίαν, ὁρδοίαν δίδω· ὁ αὐτ. αὐτόθ. Δ'. ε. 11. »Τοὺς φρουροὺς παρέταξε φυλάττειν τὸ τεῖχος». Μέσ. παρατάττομαι, ἀπ' ἐναντίας ἢ κατ' ἐμπροσθεν τινὸς τάττειν, βάλλειν ἑαυτὸν ἢ τοὺς ἀνθρώπους του, ἔξαιρτ. εἰς τάξιν πολεμικὴν κατέναντι τοῦ ἐχθροῦ, ἀνθίσταμαι, ἀντιτείνομαι, μάχομαι, πολεμῶ. Ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ παρατάττω, Ξενοφ. Ἑλλην. Ζ. ε. 23. »Τοὺς ἱππέας οἱ πολέμιοι παρετάξαντο», Ἀγησ. β'. 24. »Ὅπου οἱ πολῖται πλέον ἔξειν ἐμέλλον, εὐρώστως παρατεταγμένοι», ἀντὶ, παρατάξαμενος αὐτούς, Ἑλληνικ. β'. δ'. 24. ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, μάχομαι κατά τινος, κρατῶ κατ' τινος μάχην, Ξεν. Ἑλλ. μετὰ δοτ. δ'. γ'. 3. »Παρετάξαντο ἀλλήλοις», μεταξὺ των ἐπολέμουν. 2) παρὰ Πλουτάρχ. Κατ. μικρ. 19. καὶ 28. ἀντὶ τοῦ, ἀποφαίνω, στερεόν ἀπόφασιν, ἤτοι στερεὸν σκοπὸν πάσχω, προβάλλω ἐμαυτῷ, ὡς καὶ τό, παρασκευάζομαι τὴν γνώμην.

Παρατατικός, ἡ, ὸν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ἐκτείνων, τεντόνων, ἐξαπλόνων, παρατείνων, μακρύνων τι. 2) παρὰ Γραμματ. ὁ χρόνος, ὅστις ἀποδεικνύει παρελθοῦσά τινα πρᾶξιν ὡς διαρ-

κοῦσαν ἔτι καὶ μὴ τετελεσμένην, ἤτοι ἐκιμονήν καὶ παράτασιν πράξεώς τινος, Σέξτ. Ἐμπ. ἰ. 9. ἴδε παράτασις, 2. παρά τό

Παρατείνω, Μ, ενῶ, τείνω. Ἐγγὺς τείνω, ἐκτείνω μέχρι τινός, ἐξαπλόνω, μακρύνω, τεντόνω, τανύω ἢ τανίζω, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. γ'. 28. »Διά τοῦ πεδίου παρατεῖναι τὴν φάλαγγα». Μέτ. ὁ αὐτ. αὐτόθ. ὁ. ζ'. 12. »Παρετάτατο ὁ τάφρος διά τοῦ πεδίου ἐπί δώδεκα παρασάγγας», ἐκτείνετο, ἔφθανε κατά μῆκος· ἢ εἶχε μῆκος διαστήματος, ἤτον μακρά. β) ἀναφορικῶς εἰς τόν καιρόν, ἐμποδίζω, ἀναβάλλω, τραβῶ εἰς μάκρος, καὶ οὕτω τάς δυνάμεις ὑπέρ τό δέον τείνω, ἐξαντλῶ τάς ζωτικάς δυνάμεις, χαυνόω, κατατονόω, ἀχαμνίζω, κουράζω, κοπιάζω, κατατρύχω, καὶ ἐντεῦθεν γ) τανίζω τά μέλη παρά φύσιν εἰς τό βασανιστήριον, εἰς τήν βάσανον βασανίζω, στρεβλόω, θλίβω, στενοχωρῶ τινα, φέρω αὐτόν ἕως εἰς τά ἔσχατα, τόν κάμνω νά καταντήσῃ εἰς τήν ἔσχάτην ἀπορίαν, Πλατ. Λυσ. σελ. 204. Γ. ἴδε Ruhnk. Τιμ. σελ. 206· Wolf Συμπ. 26, 2. »Παρετάθη μακρόν ὁδόν πορευθείς», Ξενοφ. Ἀπομ. γ'. ιγ'. 6. ἐκουράσθη, κακοπιαχῶς ἐγένετο ἐκ τῆς μακρᾶς ἐδοιπορείας, καὶ παθ. ὡσαύτως. »Γέλω τε ὀλίγου παρετάθησαν (Πλάτ.), ὀλίγον ἔλειψε νά σκάσωσι, νά ἀποθάνωσιν ἀπό τά γέλοια. ὁ αὐτ. »Καὶ ταῦτα τῷ λιμῷ παρατεινόμενα, ὡς τ' ἐκεῖνα ἐτρεφοντο, αὐτά τά ἴδια ζῶα, σφίγγονται νά ἀποθάνωσιν ἀπό τήν πεῖναν διά νά θρέψωσι τά γεννήματά των. Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. γ'. 11. »Ἕως ἂν παρατείναιμι τοῦτον, ὥσπερ οὗτος ἐμέ παρατείνειν, ἀντί τοῦ, βασανίζω, θλίβω, ἀτιῶ διά τῆς ἀναβολῆς τοῦ καιροῦ· οὕτω καὶ τό »Παρατείνομαι πόθῳ, ἀπόλλυμαι, χάνομαι ὑπό τοῦ πόθου. δ) ἐπί προφορᾶς, »Παρατείνειν ἕκαστον τῶν ὀνομάτων» (Δουκιαν.), μακρύνειν, τανίζειν, μακρῶς, ἢ ἀργά προφέρειν. 2) ἀμετβτ. καὶ κατά παθ. διάθ. τεντόνομαι πλησίον ἢ ἐμπροσθέν τινος, κεῖμαι ἐμπροσθέν τινος πλάγιος, λοξός, ἐκτείνεσθαι, εἶναι ἐξαπλωμένος (ἐπί τόπου τινός, ὅστις ἐκτείνεται πλησίον ἄλλου κατά τό μῆκος), ἴδε ἀνωτέρω καὶ μακρόν κατωτέρω παραδείγματα, καὶ Ἡρόδ. 2, 8. καὶ μετά αἰτ. παρ' Ἡρόδ. 1, 203. »Τά πρός τήν ἑσπέρην φέροντα ὁ Καύκασος παρατείνει· ἐν γένει, εἶναι ἐξαπλωμένος κατά τό μῆκος, ἤτοι ξέστρωτα, ἔξαιρτ. ἐπί νεκρῶν, Valck. Φοιν. 1691. »Πολιορκία παρατεταίσθαι εἰς τοῦς χατοιν» (Θουκυδ. γ'. 46.), πρέπει νά βαστάξῃ τις τήν πολιορκίαν ἕως εἰς τόν ἔσχατον βαθμόν, τοσον δηλαδή πολύν καιρόν ὅσος εἶναι δυνατόν νά δοθῇ· ἐπί ταύτῃ τῇ σημασίᾳ πέπαικται καὶ τό τοῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 212. »Παρατέτακται μακρά πόρωιν, ἐξαπλώθη, ἐξετάνθη, κατά μῆκος κεῖται ἐνταῦθα πλησίον· οἷς καὶ τό παρά Θουκυδ. ὁ'. 8. »Νῆσος τόν λιμένα παρατείνουσαν, κατά μῆκος κειμένη, ἐκτεταμένη ἐμπροσθεν τοῦ στόματος τοῦ λιμένος, ἢ τόν λιμένα περικλείουσα. »Παρατείνειν τό ζῆνι, μακρύνειν τόν καιρόν τῆς ζωῆς, ζῆν πολύν καιρόν, φθάνειν ἕως, ἢ μέχρι τινός. »Καὶ Τειρεσίαν δέ τόν μάντιν ἡ τραγῳδία μέχρις ἐξ γενεῶν παρατείναι λέγειν, ἔζησεν μέχρις ἕκτης γενεᾶς. »Ἐπί πλεῖστον δέ παρατείνάτης τοῦ χειμῶνος», καὶ ἂν ὁ χειμών διαρκέσῃ, βαστάξῃ πολύν καιρόν, ἂν ὁ χειμών γίνῃ μεγάλος, μακρύς· ὡς καὶ τό τοῦ Σωκρ. »Εἴδε ὁ πλοῦς παρατείνοιτο», ἂν βαστάξῃ πολύν καιρόν τό ταξίδι μας. »Τῷ κορινθιακῷ κόλπῳ παρατείνουσα, ἐκτεινόμενον φθάνει ἕως εἰς τόν κορινθιακόν κόλπον, Στράβ. ὁ δέ Ἰώσηπ. »Παρατείνει δέ τήν Γεννησάρ», εἶπε, δηλ. ἐκτείνεται, φθάνει ἕως εἰς τήν λίμνην Γεννησάρ. »Τήν Ἀσίαν παρατείνουσαν», διαπερῶσαι, κατά μῆκος εἰς τήν μέσην ἐκτεινόμενα, Ἀριστείδης· καὶ ἀναφορικῶς εἰς χρόνον. »Εἰ καὶ ἡμῖν ὑπό σοῦ τό ὄφλημα παρατείνοιτο», δηλ. ἂν καὶ σύ μακρύνῃς, ἀναβάλῃς τόν καιρόν διά νά μᾶς πληρώσῃς. 3) ὡς βοηθητικόν ἀναλελυμένως μετά μετοχῆς, ὡς τό διατελῶ καὶ ἄλλα. Φιλοσ. Ἀπολλ. 7, 22. »Ποῖ παρατείνεις δεδιώς ταῦτα; ἕως πότε θέλεις ἐξακολουθεῖ νά φοβῆσαι ταῦτα;

Παρατειχίζω (τειχίζω). Πλησίον, προσέτι ἐγείρω, κτίζω τεῖχος, πύργον ἢ φρούριον· πλησίον τειχίζω, ὀχυρόω· ὅθεν

Παρατείχισμα, τό. Τό πλησίον τινός τείχισμα, ὀχύρωμα, τό πλησίον πόλεως ἐκτισμένον τεῖχος, φρούριον, πύργος, Ἀππιαν.

Παρατεκταίνω, Ἀόρ. παρετέκτηνα, ὡσαύτως καὶ κατά μέτ. διάθ. (τεκταίνω). Κτίζω κακά, ἐν τῷ κτίζειν διαφθείρω τάς οἰκοδομάς ἢ τά δωμάτια, ἀλλοῖα καὶ ἔξω τοῦ ὀρθοῦ ποιῶ, κατασκευάζω αὐτά. 2) παρ' Ὅμ. μόνον κατά μέσ. διάθεσιν, μετακτίζω, κτίζω ἀλλέως· ὅθεν ἐν γένει, κάμνω ἀλλέως (παραποιῶ), μεταβάλλω, ἐπί καλοῦ, Ἰλ. Ξ, 53. »Ταῦτα τετεύχαται, οὐδέκεν ἄλλως Ζεύς παρατεκτήνειεν, μήτε ὁ Ζεύς δύναται ἀλλέως νά κάμῃ καὶ νά μεταβάλῃ αὐτά· καὶ ἐπί κακοῦ, Ὀδυσ. Ξ, 131. »Ἔπος παρατεκτήνασθαι, »ψευδῆ λόγον λέγειν, ψεύδεσθαι, ψεύσματα, ψευδῆ λόγον πλάττειν, δηλ. μεταβάλλειν, νοθεύειν τόν λόγον, μεταφορικ. ἀπό τῶν ἀτέχνων τεκτόνων, ἢ ἀπατώντων ἐφ' οἷς τεκτήνωσιν, Εὐστάθ. 2) κυρίως, πλησίον τεκταίνω, κτίζω, οἰκοδομῶ, Πλούταρχ. εἰς Πομπ. 40.

Παρατελευταῖος, αία, αῖον (τελευταῖος). Ὁ πρό τοῦ τελευταίου ὤν.

Παρατέλευτος, ὁ, ἡ (τελευτή), ταὐτόν τῷ, παρατελευταῖος, Γραμματ.

* Παρατελωνέομαι (τελωνέω), μέτ. Ἀποθ. Πλέον τοῦ δέοντος τελώνιον λαμβάνω· ἀπάτας καὶ δολιότητας μετέρχομαι εἰς τά τελώνια, κρυφίως λαμβάνω μέρος ἐκ τῶν τελωνίων, ὅ ἐστι νοσφίζομαι. »Παρατελωνιτάμενός τι» (Διογ Λαέρτ. δ'. 46.), ἀφ' οὗ αὐτός ἔκαμε ψευτιάν τινα εἰς τό τελώνιον, ὅ ἐστιν, ἔκλεψε, δολίως ἐνοσφίσατο τῶν τελωνίων.

Παρατέμνω, Μ. -τεμῶ, Ἰων. καὶ ποιητ. -ταμῶ (τέμνω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἢ εἰς τό πλάγιον μέρος, ἢ κατά μῆκος τέμνω, κόπτω, ἢ ἀποτέμνω, τέμνω ἐκ τῶν πλησίον κειμένων, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 116. 132. ὅπου, παρτεμεῖν, ποιητ. κατ' ἀποκοπήν κεῖται. »Παρατέμνειν γῆνα, ἀδίκως ὀργένειν, ἀροτριᾶν τήν τοῦ πλησίον γῆν, ἀροτριᾶν ἔξω τῶν συνόρων.

Παρατεταγμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ, παρατάσσω. Μὲ παντελῆ παράταξιν πολεμικήν, μὲ τέλειον τρόπον παρατάξεως, καλῶς ὁπλισμένως, Πλάτ.

Παρατετηρημένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ, παρατηρέω. Μὲ παρατήρησιν, προσοχήν, ἢ ἀκρίβειαν.

Παρατεχνολογέω, ῶ (τεχνολογέω). Ὡς ἐν παρόδῳ καὶ ἔξω τῆς θεωρίας τῆς τέχνης, τοῦ σκοποῦ ἢ μὲ παρέβασιν λέγω, ἀναφερω, Δημήτρ. Φαλήρ. 181. »Ταῦτα παρατεχνολογεῖσθαι ἄλλωσε», ἔξω τῆς τεχνολογίας εἰρήσθω· ἂς γίνῃ ὡς ἐν παρόδῳ ἀνάμνησις τούτων, καὶ χωρίς νά ἀνήκωσιν εἰς τήν νῦν τεχνολογίαν. (Ὁ τύπος παρατεχνολογίζω ἔστιν ἅμῳ.)

Παρατηρέω, ῶ, ήσω (τηρέω). Πλησίον, παρόν, παρεστώς τηρῶ μετά τινος ἀκριβοῦς προσοχῆς πλησίον ἢ κατ' ἐμπροσθεν ἱστάμενος τηρῶ, βλέπω, θεωρῶ τοῖς ὀφθαλμοῖς προσέχω, δίδω ἀκριβῆ προσοχήν τηρῶν εἴς τινα, ἢ εἴς τι, αἰτ. Ξενοφ. Ἀπομ. γ'. ιβ'. 4. »Παρατηρεῖται τοῦτον οἱ πλησίον· ἐκεῖ, πλησίον δίδω προσοχήν, ἐπιτηρῶ, παραφυλάττω. 5) πάντοτε, δεισιδαιμόνως πως φυλάττω, ἀκολουθῶ, τηρῶ, ὡς κανόνα· ὅθεν

Παρατήρημα, τό. Τό παρατηρημένον πλησίον που· ἢ παρατήρησις, ἢ γινομένη πρᾶξις τῆς παρατηρήσεως, καὶ ἐξαιρτ. ἢ οἰωνοσκοπία· προγνωστικόν.

Παρατήρησις, ἡ. Τό πλησίον, ἐν ταὐτῷ παρατηρεῖν, ἢ ἀκριβῆς θεωρία, προσοχή, καὶ φύλαξις· καὶ = παρατήρημα.

* Παρατηρητέον, θετ. ἐπίρρ. τοῦ παρατηρέω. Πρέπει νά παρατηρήσῃ τις, ἁ παρατηρήσῃ τις, Σχολ. Ἀριστφ. Νεφ. 132.

Παρατηρητής, οῦ, ὁ. Ὅστις παρατηρεῖ, ὁ ἐστι, προσηλόνει τούς ὀφθαλμούς αὐτοῦ ἐπί τι καὶ θεωρεῖ αὐτό ἀκριβῶς· ὁ ἔφορος, ἐπιστάτης.

Παρατηρητικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τό παρατηρεῖν.

Παρατίθημι (τίθημι). Πλησίον ἢ ἐμπροσθέν τινος τίθημι, βάλλω τι· ἐξαιρ. ἐπί φαγητῶν, Πλάτ. »Τραγήματα παρατιθέμενα· καὶ ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, φέρω, βάλλω φαγητά εἰς τήν τράπεζαν, ὡς τό Γαλλ. Servir sur table, καὶ servir un dîner, φέρειν, βάλλειν φαγητά εἰς τήν τράπεζαν, καὶ ξενίζειν, φιλεύειν τινά, δίδειν τινί φαγεῖν, τινί τι, παρ' Ὅμ. ἐξαιρτ. ἐν Ὀδ. ἢ συνθ. σημασία, ἐπί τῆς ὁποίας κεῖται ὁ ἔνεστ. παρτιθεῖ, Ὀδ. Α, 192. καὶ τό μέσον, »Καὶ σφιν δαῖτα παρατιθέμεσθον», Ἰλ. Ψ, 810· καὶ ἐντεῦθεν »Παρατιθέμεναι, τά παραφερόμενα ἢ τά παρακείμενα, ὅ ἐστι τά ἐπί τῇ τραπέζῃ φερόμενα ἢ τα ἐμπροσθέν τινος κείμενα φαγητά, παρά Ξενοφ. Κυρουπ. β'. ἀ. 15. καὶ Ἱερ. ἀ. 19. καὶ »Παρατιθέμενος ὁ φέρων τά φαγητά εἰς τήν τράπεζαν, ἢ βάλλων τράπεζαν, ὁ ξενίζων, φιλεύων, τοῦ ὁποίου ἡ τράπεζα πλήρης ἐστί φαγητῶν. »Τράπεζαν παρατ.», βάλλω τήν τράπεζαν ἐμπροσθεν ἐκείνων, τούς ὁποίους θέλω νά φιλεύσω, Ὀδ. Ε, 92. Φ, 39. »Δίφρον, τράπεζάν τε», Ὀδ. Τ, 259. ὅθεν ἐν γένει, παρέχω, δίδω, π. χ. »ξεῖνια (δῶρα ξενικά)», Ἰλ. Λ, 779. Σ, 408. πρβ. Ὀδ. Ε, 91. Ι, 517. »Ὀδοιπόριον», Ὀδ. Ο, 506. »Δυναμίν τινα», Ὀδ. Γ, 205. — Ὁ Ὅμ. ἐπί ταύτης τῆς σημασ. γράφει πολλ. κατά τμῆσιν τό ῥῆμα διιταμένως ἀπό τῆς προθέσεως. β) προστίθημι, προσθέτω, προσάπτω. γ) ἀντιτάσσω, ἀπ' ἐναντίας τίθημι, ἀντικρύ βάλλω. δ) βάλλω πλησίον ἢ ὁμοῦ διά νά παραβάλλω, πρός ἄλληλα ἢ παραλλήλως τίθημι, παραβάλλω, συγκρίνω, Ἰσοκρ. Παναθ. Παραθέντας τῷ κεῖ καθεττῶτα τοῖς ἐνθάδε», Ἰσοκρ. Παναθ. καὶ Λουκ. Κατα. »Οὐδέ γάρ ἂν εἴχομεν πρός ὅ,τι ἔλαττον παραθῶμεν αὐτόν. ε) ἐμπροσθεν βάλλω, ἤτοι προτείνω, προβάλλω, κάμνω πρόβλημα· ἐν γένει, ἐκθέτω, σαφηνίζω, παρατείνω, Ξεν. Κυρουπ. 1, 6, 12. »Γελάσας διήλθες μοι παραθεὶς ἕκαστον τί εἴη ὄφελος». ζ) παρά τινι καταβάλλω τί ὡς ἐνέχυρον, ἐμπιστεύομαί τι εἰς φύλαξιν, τινί τι, déposer. πολλ. δέ καὶ κατά μέσ. διάθ, Ἡρόδ. 6, 86, 2 πρβ. καὶ κατωτέρω· ὅθεν, παραθήκη = παρακαταθήκη. — 2) μέσ. Παρατίθεμαι, ἐκ τῶν ἐμῶν παρατίθημι, βάλλω ἐμπροσθέν τινος, δίδω νά φάγῃ, βάλλω τράπεζαν, καὶ κ. τ. λ. καὶ ἑπομένως ἐπί τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ βάλλω ἐμπροσθέν μου, βάλλω τράπεζαν ἵνα φάγω, Ξενοφ. Κυρουπ. »Μήτε ἄνευ πόνου, σίτου παράθεσθαι, μήτε χωρίς κόπον νά μή βάλῃτε τράπεζαν νά φάγητε, ὅπερ ὁ Ἀπόστολος εἶπεν »Ὁ μή ἐργαζόμενος μηδέ ἐσθιέτω· τοιοῦτον καὶ τό εἰς Ἱερον. ἀ. 19. καὶ 20 »Ὅσῳ ἂν πλείω τις παραθῇ τά περιττά τῶν ἱκανῶν, τοσούτῳ καὶ ἧττον κόρος ἐμπίπτει τῆς ἐδωδῆς, ὥστε καὶ τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς μειοσεκτεῖ ὁ παρατιθέμενος πολλά τῶν μετρίως διαιτωμένων, ὅπον περισ-

σέτερα φαγητά βάλλει ἢ φέρει τις εἰς τὴν τράπεζαν, κ. τ. λ. Θουκυδ. δ'. »Τράπεζαν μηδικὴν παρετίθετοω, ἔκαμνε πολυτελῆ τράπεζαν κατὰ τὸν Μηδικὸν τρόπον. β) βάλλω πλησίον ἢ ἐμπροσθέν μου, Ὀδ. Τ, 150. Ω, 140. καὶ Β, 105. »ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτοω, ὁπόταν ἔβαλεν ἐμπροσθέν της λαμπάδας· ἐξαιρτ. πέρνω εἰς τὸ χέρι, ἤτοι πλησίον, ἐμπροσθέν μου. ἢ παρ' ἐμοὶ βάλλω εἰς βοήθειαν, λαμβάνω ὡς βοήθειαν· ἐν γένει, κάμνω νὰ βάλωσί μοί τι ἐμπροσθεν, τρόπω, ὡς ἀνωτέρω. γ) ἐκ τῶν ἐμῶν μεταχειρίζομαι εἴ τι, »τί ἐν τινι, »Μήτε τὴν ὄψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαιω, Πλάτ. Φαίδ. 10., μήτε τὴν ὄψιν (τὴν αἴτησιν τῆς ὁράσεως) δὲν μετεχειρίζετο, δὲν ἐλάμβανεν εἰς βοήθειαν ἐν τῷ διανοεῖσθαι. δ) βάλλω τι πλησίον μου εἰς φύλαξιν, κρατῶ, φυλάττω τι δι' ἐμαυτόν, διὰ τὴν χρείαν μου· βάλλω τι κατὰ μέρος, εἰς τινα παράμερον τόπον, ἵνα στέκηται ἐν ὅσῳ νὰ τὸ χρειασθῶ, (ἀναστηρίζω), ἀποταμεύω, πλησίον μου κατατίθημι, βάλλω κατὰ γῆς, Ξενοφ. Ἀνάβ. στ'. α'. 4. »Παραθέμεις τὰ ὅπλα, σπείρειω. ε) παραδίδω, ἐγχειρίζω, δίδω ἢ βάλλω τι ἐκ τῶν ἐμῶν ὡς παρακαταθήκην εἰς φύλαξιν βάλλω, ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα ἵνα φυλάξῃ αὐτό, Ξενοφ. Ἀθην. πολ. β'. 16. »Τὴν οὐσίαν ταῖς νήσοις παρατίθενται, πιστεύοντες τῇ ἀρχῇ τῇ κατὰ θάλασσαιω. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Νοῦμ. »Παρατιθεμένους τὴν τοῦ πυρὸς οὐσίαν ἀμιάντοις σώματιω. Παῦλ. Ἀπόστ. »Παρατίθημι ὑμᾶς τῷ Θεῷω, σᾶς παραδίδω, σᾶς ἀφιερόνω εἰς τὸν Θεόν· ὡς τὸ Γαλλ. Je vous recommande à Dieu. Πολύβ. »Τὰ μὲν χρήματα παρέθετοω, τὰ ἔβαλον εἰς φύλαξιν. 5) ἀναφέρω ἢ μεταχειρίζομαι ὡς μάρτυρας ἢ ἀπόδειξιν διὰ τὸν ἑαυτόν μου· ἐξαιρτ. ἀναφέρω ὡμιλημένους ἢ γεγραμμένους λόγους ὡς ἀπόδειξιν διὰ τὸν ἑαυτόν μου ἢ διὰ τὴν γνώμην μου, ἰδέαν μου· ἀναφέρω ὡς μαρτυρίαν, ὡς ἀπόδειξιν (citer), ἐπιβεβαιώ τι διά τινος ῥήσεως ἢ περικοπῆς ἢ παραδείγματος ἀπὸ τινος ἀρχαίου συγγραφέως, Πλάτ. Νομ. ε'. »Καὶ παραδείγματος ἕνεκα μόνον ἄξια παρατίθεσθαι τῷ λόγῳω. πάνυ εὔχρ. παρὰ Γραμμ. ἐνίοτε δὲ καὶ κατ' ἐνεργ. διάθ., Schaef. Διον. συνθ. σελ. 84. 359. Μελ. σελ. 25. ζ) ταὐτὸν τῷ, παραβάλλομαι, παρακινδυνεύω, εἰς κίνδυνον βάλλω, κινδυνεύω περί τινος, Ὀδυσ. Β, 237. »Ψυχὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλάω, ἀντὶ παραθέμενοι, ἔβαλον τὰς ἑαυτῶν κεφαλὰς εἰς κίνδυνον· ἢ κατ' Εὐσταθ. προτείναντες, ἢ ὡς ἐν ἐπιῤῥήνῳ, ἤτοι ἐπικόψω, ἤτοι ἐπικορμίω τὰς κεφαλὰς θέντες, ὥστε κοπῆναι· καὶ ἐντεῦθεν τό, »Παρατίθεμαι τὴν κεφαλήνω, βάλλω τὸ κεφάλι μου, ὅ ἐστι, παραδίδω τὴν κεφαλήν μου εἰς σφαγήν, καθὼς λέγομεν εἰς βεβαίωσιν στοιχήματος τινος· πρβ. καὶ Ὀδ. Ι, 255. »Ψυχὰς παρθέμενοιω, Τυρτ. 3, 18. πρβ. παραβάλλω, Μέσ.

Παρατίλλω (τίλλω). Μαδῶ, μαδίζω, ἐκβάλλω, ἀναστῶ τὰς τρίχας οὐχὶ τῆς κεφαλῆς, ἀλλὰ τῆς μασχάλης καὶ τῶν ἄλλων κατωτέρω μερῶν τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον τοῦτο ἔκαμνον αἱ γυναῖκες, καὶ οἱ φιλήδονοι, διὰ νὰ φαίνωνται τρυφεροί, Ἱπέφερον δὲ τοῦτο ὡς τιμωρίαν καὶ ὅσοι μοιχοὶ ἐπιέζοντο ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ἀριστοφάν. Πλοῦτ. »Ὁ δ' ἀλούς γε μοιχὸς διά σέ που παρατίλλεται,« ὅπου ὁ Σχολιαστὴς σημειεῖ. Ἔθος ἦν τὸν ἁλόντα μοιχὸν παρατίλλεσθαι, ἵνα δοῦς ἀργύριον ποινὴν λυθῇ· παρατίλλεται οὖν, διεσείεται, τὰς τρίχας τοῦ πρωκτοῦ τίλλεται· αὕτη γὰρ ὥριστο δίκη τοῖς μοιχοῖς ποινήν. Ἀποραφανίδωσις καὶ Παρατιλμός· οἱ γὰρ πλούσιοι χρήματα παρέχοντες, ἀπελύοντο.« Valck. Ἱππ. 415. ἤτο δὲ ἐν χρήσει καὶ ἀντὶ τοῦ, σιμὰ εἰς τὰς ἄλλας ἀσχολίας μαδίζω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου διατριβῆς ἕνεκα, δι' ἀπροσεξίαν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 31. ἀφ. οὗ

Παρατιλμός, ὁ· καὶ Παράτιλτις, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ παρατίλλειν, τὸ μάδυμα τῶν τριχῶν τοῦ σώματος καθ' ὅλα τὰ μέρη, ἐκτὸς μόνον τῆς κεφαλῆς· ἤτο δὲ ἡ συνήθης ποινὴ τῶν ἐπ' αὐτοφώρῳ πιανομένων μοιχῶν.

Παράτιλτος, ὁ, ἡ (παρατίλλω). Καθ' ὅλα τ' ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, πλὴν τῆς κεφαλῆς, μαδυμένας ἔχων τὰς τρίχας, γυμνός ἀπὸ τρίχας· ἴδε καὶ ἐν τῷ, Ἀπαράτιλτος.

Παρατίλτρια, ἡ (παρατίλλω). Δούλη τις, ἥτις ἐμάδυε, ἐμαδοῦσεν, ἀνέσπα μὲ κάθε λογῆς μέσον τὰς τρίχας τοῦ σώματος τῆς κυρίας αὐτῆς, μαδύστρια, Φιλόστρ. καὶ Κρατῖνος παρ' Ἀθην. σελ. 638.

Παρατιμωρέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, Τιμωρέω, ἐκδικοῦμαι, Στράβ. ἰ. σελ. 740. ὅπου ὁ Καστωβῶνος πάρα (ἀντὶ τοῦ, πάρεστι) τιμωρέω, ἀνέγνωσεν.

Παρατμήγω, ταὐτὸν τῷ, παρατέμνω, Ἡσύχ.

Παρατμίζω (ἀτμίζω) Καπνίζω ὁλοτρόγυρα· »Θείῳ παρατμίζειν,« καπνίζειν μετὰ καπνοῦ ἐκ θείου (μὲ θειάφιον, καπνίζειν), Γεωπον.

Παρατολμάω, ῶ. Περισσοτερόω τρελά, τολμηρὸς εἰμὶ ἢ μὲ ἄνοιαν, τολμηρὰ πράττω, ἐπιχειρῶ, Λογγίν. »Ὡς πρὸς μυρίους ἄλλους, καὶ τὰ περὶ τοὺς Ἀλωάδας τῷ Ποιητῇ παρατετολμημένα,« τοιαῦτα εἰσὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου εἰρημένα μετὰ τοσαύτης τόλμης, ἤτοι ὑψηλολογίας περὶ τῶν Ἀλωάδων.

Παράτολμος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ.-ὅλμως (τόλμα). Λίαν τολμηρός, ῥιψοκίνδυνος, ὅστις παρακαίρως καὶ μωρῶς ἐμβαίνει εἰς τοὺς κινδύνους, Πλούταρχ.

Παράτονος, ὁ, ἡ (παρατείνω) Πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος ἐκτεταμένος, τανισμένος, ἐξαπλωμένος, Εὐριπ. Ἄλκ. 400.

Παρατοξευσις, ἡ (τοξεύω). Ἡ ἐν τῷ παράγειν ἢ παρέρχεσθαι τοξευτὶς· τὸ ῥίπτειν τὸ τόξον ἤτοι τὸ τοξεύειν ἐν τῷ παρέρχεσθαι, καὶ τὸ ῥίπτειν ἐμπροσθέν τινος τὸ τόξον, Πλούταρχ.

Παράτοπος, ὁ, ἡ (τόπος). Εἰς κακὸν, σφαλερὸν, ἀνάρμοστον τόπον ὤν· ἄτοπος, ἀπαίσιος. Ὁ Σουΐδ. ἑρμην. τὸ παρότοπον διὰ τοῦ, εἰς κακὸν τόπον, ἀμφ. βέλτιον δὲ διὰ τοῦ, λίαν ἄτοπον, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ἐπίῤῥ. παρατόπως, ταὐτὸν τῷ, ἐκτόπως, ἔξω τοῦ οἰκείου τόπου, Στραβ, Μερ, Β', σλ. 252. Ἐκδ. Κορ.

*Παρατραγεῖν, ἀπρμφ. ἀορ. β'. τοῦ παρατρώγω.

Παρατραγικεύω, ταὐτὸν τῷ, παρατραγῳδέω, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1473.

Παρατραγῳδέω, ῶ. Ὁμιλῶ, διηγοῦμαι τραγικῶς· ἄρα, ὑπὲρ τὸ δέον λέγω, μεγαλύνω τὴν διήγησιν· ὅθεν, μεταχειρίζομαι ὑπερβολὴν, μεγαλύνω, αὐξάνω τι, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, παραξηλόνω· ἐκ τοῦ

Παρατραγῳδός, ὁ, ἡ (τραγῳδός). Ὁ ὀλίγον τραγικός, παρακαίρως ἢ ἀνάποδα τραγικός· ὅθεν ὑπερβολικός, παραξηλωμένος. Ὁ Πλούταρχ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Θεατρικὴ λέξις.

Παρατραυλίζω, (τραυλίζω). Ἐν ταὐτῷ ὀλίγον τι τραυλίζω, ἐπὶ παίδων. Θεοφύλ. ἐπιστ. 62.

Παρατρέπω, Μ τρέψω, (τρέπω, ἀνμλ.). Πλησίον τινὸς καὶ ἐμπροσθεν ἔξω τοῦ ὀρθοῦ καὶ εὐθέως δρόμου τρέπω, παρενέγκω, παραχωρεῖν, ἀποκλίνειν ποιῶ, εἰς τὸ πλάγιον μέρος τρέπω, ἀπογυρίζω, ἀποτρέπω, ἐκβάλλω ἀπὸ τὸν εὐθὺν δρόμον, Ἰλ. Ν, 605. »Ἀτρίδης μὲν ἥμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἔτρέπετ' ἔγχος·« Ἰλ. Ψ, 398. »Τυδρίδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,« ἔξω τῆς ὁδοῦ χωρῆσαι ἐποίησεν· ἐν δὲ στίχ. 423. μετὰ τοῦ, ἐκτὸς ὁδοῦ· ὡς τὸ παρ' Αἰλιαν. α'. 11. »Παρατρέπειν τινὰ τῆς ὁδοῦ,« παραχωρῆσαι ποιεῖν, ἐκβάλλειν τινὰ ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, παραστρατίζειν ποιῶ. Θουκυδ. »Παρατρέψαι ἄλλῃ τὸ ὕδωρ,« ἔστρεψεν, ἐγύρισε τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ εἰς ἄλλο μέρος· »Παρατρ. ποταμόν,« Ἡρόδ. 7, 16. »λόγονω (Ἡρόδ. 3, 2), ἀποστρέφω τὸν λόγον, δίδω αὐτῷ ἄλλην φορὰν, διεύθυνσιν· ἐν γένει, μεταβάλλω, Ἡρόδ. 7, 16. παρὰ τοῖς Μεταγνστ. καὶ μετὰ γεν. μόνης, ἄνευ προθ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἀπατῶ ἀποπλανῶ· ξεπλανῶ· καὶ παρακαπεῖω, κάμνω νὰ μεταβάλῃ γνώμην, Ἡσ. Θ. 103. καὶ ἀντὶ τοῦ, διαστρέφω, παραφθείρω, χαλῶ, μεταβάλλω, βλάπτω. Πλάτ. »Αὐτὸν τοῦ βελτίστου παρατρέψαι,« Αἰλιαν β'. 22. »Ἐμμέλειαν παρατρέπειν,« τὸ μέλος φθείρειν, χαλᾶν, βλάπτειν. Ἀππιαν. β'. 13. »Τὸ ὄνομα παρατραπῆναι,« παρεφθάρη, μετετράπη, μετεβλήθη, ἀλλάξε. 2) μέσ. παρεκβαίνω, παρέκβασιν ποιῶ, τινός, Ξενοφ. Οἰκον. ιβ'. 17. »Παρατρεπόμενος τοῦ λόγου περὶ τῶν παιδευομένων, δήλωσον περὶ τοῦ παιδεύεσθαι·« ἐκβαίνω ἔξω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον μου, παραχωρῶ, ἀποπλανῶμαι, διαμαρτάνω τινός, φέρομαι ἔξω τινός, π. χ. γνώμης, συνηθείας, καὶ παραπεῖθομαι, μετὰ γεν. πράγμ. Πρβ. παρατροπέω καὶ παρατροπάω.

Παρατρέφω. Μ. θρέψω (τρέφω, ἀνμ.) Ἐγγὺς, πλησίον, ἢ ἐν τοσούτῳ, μεταξὺ τρέφω, ἢ ἀνατρέφω, προσέτι διαφυλάττω, φυλάττω, κρατῶ, π. χ. ζῶα, Πλουτ. Αἰμιλ. Παῦλ. 12. Ἀρταξ. 27. 2) ἀνοφελῶς, εἰς μάτην τρέφω. ἀνθρώπους ἢ ζῶα, μὴ ἄξια τροφῆς καὶ ἐπιμελείας, Schaef. Γρηγ. σλ. 1041. Meineke Μένανδρ. σλ. 85. Μέσ. τρέφομαι παρά τινι, ὡς ὁ τροχίλος καὶ κηφὴν, καὶ οἱ παράσιτοι, Δημ. Παραπρ. σλ. 403.

Παρατρέχω, Μ. — θρέξομαι, συνήθ. δὲ — δραμοῦμαι. Ἀόρ. — ἔδραμον (τρέχω, ἀνμλ.). Πλησίον τρέχω καὶ ταχέως παρέρχομαι, δρομαίως παρνῶ ἐμπροσθέν τινος, Ἰλ. Κ, 350. μετὰ δοτ. τοῦ τόπου, Χ, 157. παρὰ δὲ τοῖς μεταγνστ καὶ μετὰ αἰτ. 2) ταχέως τρέχω, φθάνω ἢ ὑπάγω, πεῖς τι, ἢ, ἐπί τι·« Ξενοφ. Ἀνάβ. δ'. ζ', 7. καὶ ζ'. α'. 15. »Οἱ πελτασταὶ ἐπὶ τὸ κέρας ἑκάτερον παρεδεδραμήκεσαν·« 3) σπουδαίως, δρομαίως τρέχω, βαδίζω, περιπατῶ, Ξενοφ. Οἰκον. ι στ'. 7. »Οὐδ' ἤτυχῇ βαδίζοντες, ἀλλὰ παρατρέχοντες.« 4) πλησίον, ἐγγὺς τρέχω, βαδίζω, μετὰ δοτ. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ε'. 7. »Διέπεμπε δεδόντας τοὺς δυναμένους παρατρέχειν τοῖς βουλομένοις· ὅθεν »Παρατρέχοντες, οἱ· οἱ πλησίον τινὸς ἡγεμόνος τρέχοντες, οἱ δορυφόροι ἢ οἱ σωματοφύλακες.« 5) τρέχων περνῶ, ξεπερνῶ τινα, ἤτοι ὑπάγω ἐμπροσθέν, ἢ φθάνω, μετὰ αἰτ, προσοίπ., τινὰ πόδεσσιν, Ἰλ. Ψ, 636. παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐν γένει, παρευδοκιμῶ, ὑπερβάλλω, Πλούταρχ. »Πολλάκις ἰδεῖν ἔστι τὴν φιλίαν ὑπὸ τῆς κολακείας παρατρεχομένην.« 6) ὁλῳ ἀπατῶ τινα, παρακρούομαι. 7) ἐπιθεωρῶ, ἢ μεταχειρίζομαί τι, πραγματεύομαι περὶ τινος τρέχων ἀποπληρῶ δρόμον τινά. »Ἡμίπλεθρον παραθραμεῖν,« Ξεν. Ἀναβ. δ'. ζ'. 4. Οὕτω καὶ τὸ, »Τριῶν ἡμερῶν παραδραμουσῶνω (Ἡρόδ.), ἀφ' οὗ διέτραξαν, ἐπέρασαν τρεῖς ἡμέραι· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ τρέχω κατόπι τινός, καὶ ἀντὶ τοῦ, περιτρέχω, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. ιά. 4. »Παρατρέχοντά τινα κελεύοντες παίειν,« ἀντὶ τοῦ, κατόπιν τρέχοντα· καὶ Ἀναβ. Ζ'. δ'. 14. »Τοὺς παρατρέχοντας παρ' οἰκίαν·« ἤγοντζον,« ἀντὶ τοῦ, περιτρέχοντας. Ἐκ τοῦ, ταχέως ἢ δρομαίως παρέρχεσθαι, προκύπτει ἢ μεταφορικὴ σημασία τοῦ, παραβλέπειν, σφάλλειν, ἁμαρτάνειν ἀκουσίως, μὴ καλῶς βλέπειν ἢ αὐτοθελήτως ἐγκαταλείπειν, ἀφίνειν τι, ἐκ

τοῦ τρέχειν ἔμπροσθεν· ὅθεν παρὰ τοῖς νεωτέροις, παραδρομή. (Παρ' Ὅμ. μόνον ἐν χρήσει ὁ Ἀορ.)

Παρατρέω, Μ. -τρέσω (τρέω). Σκιάζομαι καὶ πηδῶ πλαγίως, Ἰλ. Ε, 295. »Παρέτρεσσαν δὲ οἱ ἵπποι« τῷ ἐπηΰσησαν ἀπὸ τὸν φοβον εἰς τὸ ἄλλο μέρος· καθόλου, σκιάζομαι, φοβοῦμαι.

Παρατρήματα, τά· παρ' Ἀθην. ε. σελ. 280. ἀντὶ, Παρορτήματα, παραθέματα, πολλ' ἀμφ. ἀνάγν.

Παρατρητος ὁ, ἡ (τιτράω). Τρυπημένος πλαγίως, ἢ ἔχων τρύπας. »Παράτρητος αὐλός,« εἶδος τραγικοῦ αὐλοῦ. Πολυδ. δ'. 81.

Παρατριβή, ἡ. Τὸ τρίβειν ἓν πρᾶγμα μετὰ ἄλλου τινός· ἡ πράγματός τινος μετὰ ἄλλου τριβή, ἡ πρὸς ἀλλήλους τριβή· μετωνύχθη δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, σύγκρουσις, ἔρις, , φιλονεικία λογομαχία, ἔχθρα, Πολυβ. ἐκ τοῦ

Παρατρίβω, Μ. ψω Πλησίον τρίβω, τρίβω τι πρός τι ἢ μετά τινος, προστρίβω, ἐντρίβω, πρὸς ἄλληλα τρίβω π. χ. χρυσὸν μολίβδῳ, ἢ, ἄλλῳ χρυσῷ εἰς βάσανον, ἢ, ἐν βασάνῳ (Ἡρδτ. 7, 101. Θεόγν. 417. 1101., ἤγουν τρίβω χρυσὸν μετὰ μολίβδου, ἢ μετὰ ἄλλου χρυσοῦ ἐπάνω εἰς τὴν Λυδίαν λίθον διὰ νὰ δοκιμάσω καὶ ἐξετάσσω τὸν γνησιότητα ἢ καθαρότητα τοῦ χρυσοῦ ὡς πρὸς ἄλλον τινὰ ὄγκον μετ' ἄλλου μὴ καθαροῦ, εἰ ὁ καθαρὸς χρυσός, ὅταν τρίβεται εἰς τὴν ῥηθεῖσαν λίθον, κάμει γραμμὴν ἄλλην παρέξ ὁ μὴ καθαρός, ἢ ὁ μόλυβδος. — β) εἰς τὸ πλάγιον ἢ ἐν παρόδῳ ἀποτρίβω. γ) ἐπί τι ἢ μέσα που τρίβω. 2) παθ. »παρατρίβεσθαί τινι, ἢ πρός τινα(παρὰ Πολυβ.)ταύτὸν τῷ, Προσκρούειν· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, δέν στέκομαι καλὰ ἢ δὲν τὰ ἔχω καλὰ μετά τινος· τὰ ἐχαλάσαμεν, ἢ χαλασμένα τὰ ἔχομεν μετά τινος· ὁ ἐστί, εἶμαι ἐχθρός, ἐχθρεύομαι (καὶ χυδαϊκ. τζιγκρίζομαι, ἢ τζιγκρισμένος εἶμι μετά τινος). Μέσ. »Παρατρίψασθαι τὸ μέτωπον« (Στραβ. ιγ'. σελ. 90.) τρόπον τινὰ διὰ τῆς συχνῆς τριβῆς σκληρύνω τὸ μέτωπον ἐναντίον παντὸς ἐρυθριάσεως, ἢ ἀποβάλλω διὰ τῆς τριβῆς πᾶν σημεῖον ἐντροπῆς, ὅθεν, ἀδιάντροπος, ἀναίσχυντος εἰμί ἢ γίνομαι· (ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Ξυζιπόνομαι, ἢ Ξυζίποτος εἰμί.) ἰδε τὴν αἰτίαν ἐν τῷ, Ὀφρυόκυηστος. »Τῷ βρόχῳ τὸν βίον παρατρίψαι,« παρὰ Πλουτάρχ. ἀμφ. ὅθεν

Παράτριμμα, τό. Πληγὴ γινομένη μεταξὺ τῶν σκελῶν διὰ τῆς πρὸς ἄλληλα τρίψεως ἐν τῷ πορεύεσθαι, ἢ ἱππεύειν, ἢ ὑπὸ τοῦ πολλοῦ δρόμου, Interirigo, Λατ.

Παράτριψις, ἡ. Τὸ παρατρίβειν, ἢ μετά τινος ἢ πρός τι τρίψις, ἀνάτριψις, τρίψιμον· σύγκρουσις, collision.

Παρατροπέω, ῶ· ταύτὸν τῷ, παρατρέπω· ἐν δὲ Ὀδυσ. Δ, 485. »Τί με ταῦτα παρατροπέων ἐρείεις (ἀγορεύεις) ,« διὰ τί μ' ἐρωτᾶς αὐτὰ ἀποκλινόμενος, ὑπεκφεύγων, δηλ. ὑποκρινόμενος ὡσὰν νὰ μὴ τὰ ἠξεύρεις; ἴδε καὶ παρατροπάω.

Παρατροπή, ἡ (παρατρέπω). Ἐυεργ. Ἡ εἰς τὸ πλάγιον μέρος τροπή, παρέκβασις, ἐκτροπή. παραστράτισμα, (ἔκβλημα ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον)· καὶ παροδηγία, πλάνη, 2) ἀμετβ. τὸ νὰ παρεκκλίνῃ τις ἀπὸ τινος, ἢ παρέκκλισις ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ, εὐθέος· πλάνη, ἢ χειροτέρευσις τοῦ γένους εἴδους τινός, παρατροπή. γ) παραγωγή, καταγωγή, Λογγ. 6, 56. Ὀξων.

Παρατροπικός, ἡ, ὄν = παράτροπος, σημσ. 2. Σχολ. Εὐριπ. Ἀνδρ. 527.

Παράτροπος, ὁ, ἡ (παρατρέπω). Παρατραπείς, ἔξω τοῦ ὀρθοῦ δρόμου ἐλθών, ἀπομακρυνθείς ἢ παραχωρήσας τοῦ ὀρθοῦ σκοποῦ, ἀποπλανηθείς, παραστρατίσας· μετεβεβλημένος· ἀπηλλοτριωμένος· ἀλλότριος τὸ εἶδος ξένος· ἀήθης, ἀσυνήθης. β) ἄξιος ἀποτροπῆς καὶ ἀποφυγῆς, ἤτοι μυσαρός, ἀξιομήνιτος, ἀποτρόπαιος, ἄδικος, παράνομος, Πίνδαρ. Πύθ. β'. 65. »Εὐναὶ παράτροποι,« ὅ ἐστι, μοιχίδιαι, ἄθεσμοι, ἀπώμοτοι, ἔξω τοῦ δρόμου, ἤτοι τοῦ γάμου. 2) ἐνεργ. ὁ παρατρέπων, παραχωρεῖν ποιῶν, ἀπομακρύνων, ἀποτρέπων, Εὐριπ. Ἀνδρ. 527. »Μόρου παράτροπον μέλος.«

Παράτροφος, ὁ, ἡ (παρατρέφω). Ὁ πλησίον τινός, ἢ μετά τινος ἀνατραφείς, Πολύβ.

Παρατροχάζω, ποιητ. ἀντὶ, παρατρέχω.

* Παρατροχάω, ποιητ. ἀντὶ, παρατρέχω.

Παρατρόχιος, ὁ, ἡ (τροχός). Πλησίον τοῦ τροχοῦ ὤν, Πολυδ.

Παρατρυγάω, ήσω (τρυγάω). Πλησίον τινὸς ἢ μὲ κρύψιον καὶ κλεπτικὸν τρόπον τρυγάω, ἢ κόπτω σταφυλία· τροπικ. δὲ ἐπὶ κρυφίου ἀφροδισιασμοῦ, ὡς τὸ ὀμφαίζομαι.

Παρατρύζω (τρύζω). Πλησίον, ἐκεῖ τρύζω 2) γογγύζω, παραφωνῶ, Ἡσύχ.

Παρατρυφάω, ῶ· ταύτὸν τῷ Τρυφάω, ἀμφ.

Παρατρύγω, Μ. ξομαι, ἀόρ. παρέτρυγον τρύγω, ἀνμλ. Κατατρύγω, ῥουκανίζω, ἀπὸ τινος τρύγω, κρυφίως, περιλιχνεύειν· γεύομαι ἀπὸ τινος, μετὰ γεν. πράγμ. τροπικ., τῆς ἀρχῆς, τῆς ἡγεμονίας, κ. τ. τ. π. χ. »Καὶ σὺ τῆς ἀρχῆς ἡμῶν παρατρύξει,« Σουετών. Γάλβ. 4. ὅπου ἀντὶ τούτου ὁ Ζωναρᾶς ἐν τέ. σελ. 549. »Καὶ σὺ τότε τῆς ἡγεμονίας γεύσεις εἶπεν, καὶ σὺ ἄρα τότε θέλεις μεθέξει, θέλεις λάβει μέρος ἐκ τῆς ἡγεμονίας μου.

Παρατρωπάω, ποιητ. ἀντὶ παρατρέπω, Ἰλ. Ι, 500. »Θεοὺς θυέεσσι παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι λισσόμενοι,« παρατρέπουσι, παραπείθουσιν, ἀποφεύγουσι τὴν ὀργὴν των καὶ δυσωποῦσιν αὐτοὺς διὰ θυσιῶν.

Παρατυγχάνω, Μ. — τεύξομαι, Ἀόρ. παρέτυχον (τυγχάνω, ἀνμλ.). Παρὼν εἰμί, ἐγγὺς εὑρίσκομαι, προστυγχάνω, ἢ παραγίνομαι, παρίσταμαι, πορείομ· φθάνω, ἐξαίφνης ἢ κατὰ τύχην ἔρχομαι, εὑρίσκομαι παρὼν τότε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, τινί, Ἰλ. Δ, 74. »Θεῶν παρατύγχανε μαρνομένοισιν,« παρὴν, παροῦσα ἢ τότε ἡ Ἔρις, Πλάτ. »Λαβόντας ὅ,τι ἑκάστῳ παρατέτυχεν ὅπλον,« ὅ,τι ἔτυχε τότε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν. πρβ. καὶ Ἡρδτ. 9, 107. παρ' ᾧ 6, 108. δίχα πτωτικοῦ. »Μὴ δύνασθαι παρατυχεῖν τῇ μάχῃ,« νὰ παρευρεθῶσι, Πολύβ. »Ποιεῖν τὸ παρατυγχάνον αὐτῷ δεῖ,« Ξενοφ. Ἱππ. δ'. 1. ποιεῖν ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπαιτοῦσιν αἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, αἱ παροῦσαι περιστάσεις. »Ἐκ τοῦ παρατυχέντος λέγειν,« ἐκ τοῦ προχείρου, καθὼς τύχει, ἐξ ἀπροόπτου, ἀπρομελετήτως ἄνευ τινὸς προετοιμασίας, αὐτοσχεδίως, καθὼς ἔλθῃ ἢ πέσῃ εἰς τὸν νοῦν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἐκ τοῦ παρισταμένου. »Ἐν παρατυχόντι,« κατὰ καλὴν τύχην, εὐτυχῶς· κατὰ χρείαν, κατ' ἀπαίτησιν τῆς χρείας. »Ὁ παρατυχών,« ὅστις ἔτυχε νὰ εὑρεθῇ παρὼν, ἢ ὡς μάρτυς ἢν, ὁ πρῶτος ὁποῦ τύχοι. »Τὸ παρατυχόν,« τὸ ἔνον, ἐξόν, τὸ κατὰ τύχην, ἢ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν συμβαῖνον, ἢ ὁπόταν τὰ καλέσῃ ἢ ἀπαιτῇ ἡ χρεία, ὁ καιρός. »Παρατυχὸν ἰσχύει χρήσασθαι,« ὁπόταν τὸ καλέσῃ ἢ χρεία νὰ μεταχειρισθῇ τὴν δύναμιν, Θουκυδ.

Παράτυπος, ὁ, ἡ (τύπτω). Παρατυπωμένος, παρακεκομμένος, κιβδήλος, νόθος (κάλπικος), Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 516. καὶ Valck. Ἱππ. 1115. ὅθεν

Παρατυπόω, ῶ. Ψευδῶς, νόθως, δολίως, μὴ ὀρθῶς, μὴ ἀκριβῶς τυπόω, σχηματίζω, ἐκφράζω· παρακάπτω, παραχαράττω, ὅθεν

Παρατύπωσις, ἡ. Ψευδής, νόθος, μὴ ὀρθή, παρακλίνουσα τοῦ πρωτοτύπου τύπωσις, παράστασις, σχηματίσις, νόθος τύπος, ψευδὴς ἔκφρασις, ὅθεν

Παρατυπωτικός, ἡ, ὄν, καὶ ἐπίρρ. —κῶς. Ὁ νόθως, ἐσφαλμένως, μὴ ὀρθῶς, μὴ κατ' ἀκρίβειαν, ἀτελῶς ἀπεικάζων, ἐκτυπῶν, σχηματίζων, ἀπομιμούμενος, ὁ ψευδῆ καὶ κατὰ μίμησιν τοῦ πρωτοτύπου τύπον ποιῶν· ὁ μὴ ὀρθῶς ἐκφράζων, παριστῶν.

Παρατυχόν, ἴδε ἐν τῷ, παρατυγχάνω.

* Παράτυρβος, ὁ, ἡ. Βροντὴς, ὅμοιος μὲ τὴν βροντὴν τοῦ κεραυνοῦ, Αἰσχ.

* Παραυαίνω, (αὐαίνω). Πλησίον, ἐν τῷ μεταξὺ ξηραίνω.

Παραυγάζω (αὐγάζω). Ἐκ τοῦ πλαγίου μέρους αὐγάζω, φωτίζω, ἀμετβ. καὶ παθητ. λάμπω ἐκ πλαγίου, ἢ φωτίζεσθαι. »Παραυγάζεσθαι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου«, Στράβ. ζ'. »Παραυγάζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀπὸ τῆς ἕω καὶ ἀνατολῆς ἀντιπαρισταμένου τοῦ φωτός«, λαμβάνει τὸ φῶς, φωτίζεται ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν. 2) ἀφίνω τι ἢ κάμνω νὰ φαίνηται ὁπωσοῦν ὡσὰν τι, παρίστανω, Διον. Περιηγ. στίχ. 89. »Παραυγάζουσα κάρηνον κριοῦ«, τρόπον τινὰ παρισταίνουσα, παρεμφαίνουσα, φαντάζουσα, ψευδομένη μακρόθεν ὡς κεφαλὴ κριοῦ.

Παραυδάω, μέλ. ήσω (αὐδάω), ταύτὸν τῷ, παρηγορέω, Παρηγορῶ, παραινῶ, ἐγκαρδιόνω μὲ τοὺς λόγους, ἐπαινῶ, παραμυθοῦμαι, Ὀδυσ. Δ, 488. »Μή οἱ θάνατόν γε παραύδαε, μή με παρηγόρει διὰ τὸν θάνατον, μὴ μοι τὸν ἐπαινῇς. »Ἀγανοῖς μύθοις, μειλιχίοις ἐπέεσσιν«, Ὀδ. Ο, 53. Π, 279. 2) συμβουλεύω τινί, θέλω μὲ λόγους νὰ καταπείσω νὰ πιστεύσῃ τίς τι, ὁμιλῶ τι ἔμπροσθεν τινος διὰ νὰ ἀκούσῃ ἢ πιστεύσῃ τινί τι, »Μή ταῦτα παραύδαε«, Ὀδ. Σ, 178.

Παραυλέω, ῶ (αὐλέω). Πλησίον, προσίτι αὐλέω, παίζω τὸν αὐλόν, Πολυδ.

Παραυλίζω, καὶ συνήθ. παραυλίζομαι, ὡς μέσ. ἀόρ. μετὰ μέσ. μέλ. καὶ παθητ. ἢ μέσ. ἀόρ. (αὐλίζομαι). Πλησίον εἰμί, κείμαι πλησίον, ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐλῇ διανυκτερεύω μένω παρά τινι, μετὰ δοτ. προσώπ. Ἀθην. β'. »Διὰ τὸ παραυλίζεσθαι καὶ παρακοιμᾶσθαι τοὺς δορυφόρους τοῖς βασιλείοις«, Εὐριπ. Ἰων. 493. »Παραυλίζουσα πέτραις«, ἀντὶ, τὸν αὐλὸν ἔχουσα παρὰ τῇ πέτρᾳ.

Παραύλιον, τό. Ὁ πλησίον τῇ αὐλῇ, ἢ ὁ περὶ τὴν αὐλὴν τόπος, προαύλιον.

Παράυλος, ὁ, ἡ (αὐλός). Πλησίον καὶ ἔμπροσθέν τινος αὐλῶν, ὅθεν κακόφωνος, κακέτονος, ἀσώδος, ἀσύμφωνος, μὴ ὢν σύμφωνος μὲ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ. »Μέλη παράυλα«, Ἀθην. δ'. σελ. 164. τά ἀσώδη. 2) ὁμοιάζων κατὰ τὸν ἦχον. »Βοὴ παράυλος«, Εὐσταθ. ἐκ Σοφοκλ. ταύτὸν τῷ, ἐξισουμένη αὐλῷ. 2) ἐκ τοῦ, αὐλή, ὁ ὤν, ὁ κατοικῶν, ὁ μένων παρά τινι, ὁ πλησίον τινὸς κατοικῶν, ἐν γένει, γείτων, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ, 781. Αἰ. 803.

Παραυξάνω, καὶ παραύξω, μέλ. ήσω (αὐξάνω, ἀνμλ.). Αὐξάνω, μεγαλύνω ἢ μεγαλύτερον ποιῶ διὰ πλησιάσεως ἢ προσθήκης τινός. ὅθεν

* Παραύξω, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ συνήθ. παραύξησις, Φίλων.

Παραύξησις, ἡ. Αὔξησις, μεγάλυνσις διὰ προσθήκης μερῶν.

* Παραυξάω, = παραυξάνω.

Παραύστηρος, ὁ, ἡ (αὐστηρός). Παρὰ πολύ, ὑπὲρ τὸ δέον ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον αὐστηρός· κατ' ἀδικόν τινα τρόπον λίαν, αὐστηρός, σκληρός, Δικαίαρχ.

Παραυτά, ἐπίρρ. ἀντὶ, παρ' αὐτά· ἐνίοτε δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. Lob. Φρυν. σελ. 47. καὶ πληρέστερον παρ' αὐτὰ τὰ πράγματα, ἢ τὰ γινόμενα, ὡς καὶ τό, παραχρῆμα, ἀντὶ τοῦ, παρὰ τὸ χρῆμα. Εὐθέως, παρευθύς, ἐπάνω εἰς τὸν

αὐτὸν καιρον, παραυτικα· παρευθυς τότε ἐπάνω εἰς τὴν στιγμὴν τῆς πράξεως, εὐθὺς τότε ἐπάνω εἰς αὐτὰ τὰ ἴδια πράγματα, Κοι. λέγομεν πάραυτα, καὶ μετὰ γεν. κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ... (υ-υ)

Παραυτίκα (αὐτίκα), ἐπίῤῥ. ταὐτὸν τῷ, παραυτά, Lob. Φρυν· σελ. 47. μετὰ τοῦ, τό, παρ' Ἡροδ. 1, 19. 7, 137. καὶ Θουκ. ἔτι δὲ ἐσθ' ὅτε μετὰ γεν. (υ-υυ)

Παραυτόθεν, ἐπίῤῥ. ταὐτὸν τῷ, αὐτόθεν.

*Παραυτόθι, ἐπίῤῥ. = αὐτόθι.

Παραυχενίζω (αὐχενίζω). Κλίνω τὸν αὐχένα πρὸς τὸ πλάγι· ἀποκόπτω αὐτόν, ἢ ἀποθραύω, τσακίζω. Καθ' Ἡσύχ. ταὐτὸν τῷ, παρακλίνω, κατὰ δὲ τὸν Φώτ. ταὐτὸν τῷ, ἀνακρούω.

Παραυχένιος, ὁ, ἡ, ἡ παραυχένιος, ία, ιον (αὐχήν). Ὁ Πλησίον τοῦ αὐχένος, κατ' αὐτὸν κείμενος, ὢν, ἢ κρεμάμενος, Ἀνάλκ. γ'. σελ. 206.

Παραφαγεῖν, ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ παρεσθίω. Παρατρώγειν, δουκαυίζειν, καταπτώγειν. 2) σκώπτειν, περιπαίζειν, Διογ. Δαέρτ.

Παραφάζω, ἴδε παραφάσσω.

Παραφαίνω, μέλ. ανῶ (φαίνω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐγγὺς φαίνω, δείκνυμι, ἀφίνω νὰ ἴδῃ τις, ἀφίνω νὰ γένῃ ὁρατός, Ἡσιόδ. ἔργ. 736. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 563. β) πλησίον πορευόμενος, ὑπάγων φωτίζω, φέγγω τινί, »Τούτῳ παραφαίνουσι νυκτὸς οἱ θρασύτατοι», Πλούταρ. Γραχ. 14. Ἀριστφ. »Παράφηνον», φέγγε πλησίον μου. 2) παθητ. ἐν παρόδῳ, πλησίον, παρών, ἐμπροσθεν ἢ ἀπέναντι φαίνομαι, πλησίον ἢ ἀντικρὺ γίνεσθαι ὁρατός· τροπικ. φαίνομαι, ἔρχομαι, ἔρχομαι καὶ ἐγὼ ἐκεῖ, ἐκβαίνω εἰς τὸ φανερόν, Ξενοφ. Ἱππαρχ. ἡ. 19. »Ἐξαπίνης παραφαινόμενοι».

Παραφαίρεσις, ἡ (ἀφαιρέω) Ἡ πλαγία, ἢ κρυφία ἀφαίρεσις, τὸ ἀφαιρεῖν πλαγίως, ἐν μέρει, ἢ κρυφίως.

Παράφασις, ἡ (παράφημι). Παραμυθία, παρηγορία, παραίνεσις, ἢ πειθὼ ἐκ τῆς ὁμιλίας, καὶ ποιητ. ἐκτάσει παραίφασις, Ἰλ. Λ, 793. Ο. 404. β) ἀπαγωγὴ, θέλξις, Ἰλ. Ξ, 217. καὶ μετὰ τῆς ὑποβεβλημένης ἐννοίας τῆς ἀπάτης, πλάνης, »ἐξῆρε πάρβασιν», Πινδ. Νεμ. 8, 54. γ) ἀνάπαυσις, παρηγορία, δυσώπησις. 2) ἐκ τοῦ ἀφάσσω, τὸ ἐλαφρῶς, εἰς τὸ πλάγι ἐγγίζειν, ἢ ἐλαφρὰ ἢ κρυφία ψηλάφησις. 3) ἐκ τοῦ φάος, παρὰ Χαλκιδίῳ σελ. 336. ἢ ἰδιαιτέρα ἰδότης τῆς ὁράσεως, ὁπόταν τις βλέπῃ τὸ εἴδωλον, τὸ πρόσωπόν του ὄπισθεν τοῦ κατόπτρου.

Παραφάσσω (ἁφάσσω). Πλησίον, πλαγίως πιάνω, ἐγγίζω ἐλλαφρῶς, ἐπιπολαίως ἢ κρυφίως ἐγγίζω, ψηλαφῶ, χαϊδεύω, πρὸς τὸ πλάγιον μέρος ψηλαφῶ· παραφαύω [μετὰ καθέτεως, ὡς τὸ, ἐπαφάσσω, τὸ εἰσβάλοντα τὴν χεῖρα ἅψασθαι τοὺς κρυπτοὺς τόπους τοὺς κατὰ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, παρ' Ἱπποκρ. 2) ταὐτὸν τῷ, ἀλλοφάσσω.

*Παραφαῦλον, καὶ ὀρθότερον διϊσταμένως, παρὰ φαῦλον, ὡς τὸ, παρ' οὐδὲν, μετὰ τοῦ, ἡγεῖσθαι, τίθεσθαι, ἀντὶ τοῦ, καταφρονεῖν, ὡς οὐδὲν νομίζειν.

Παράφερνα, τὰ (φερνή). Πᾶν ὅ, τι δέχεται καὶ μεθ' ἑαυτῆς ἐκ τοῦ οἴκου της φέρει ἡ νύμφη εἰς τὸν ἄνδρα κατὰ προσθήκην ἐκτὸς τῆς προικός, τὰ ἐξώπροικα. 2) = peculium, Βασιλικ.

Παραφέρω, μέλ. παροίσω (φέρω, ἀνμλ.). Παρά τινι φέρω, παρακομίζω, πλησίον, παρὼν, ἐμπροσθεν πρός τινα φέρω. Ξενοφ. Κυρ. παιδ. α. γ. 6. »Πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν θηρίαν». Περιφέρω, φέρω ὀλόγυρα, ὁ αὐτ. αὐτόθι β'. β'. 4. »Καὶ ὁ μάγειρος οἰόμενος αὐτὸν οὐδέν τι δεῖσθαι ὄψου, ᾤχετο παραφέρων, πρὶν λαβεῖν ἕτερον»· τὸ ἔφερον ὀλόγυρα ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον ἐμετράπεζον ἐντεῦθεν ἐπὶ φαγητῶν, φέρω εἰς τὴν τράπεζαν, βάλλω ἔμπροσθεν τῶν τρωγόντων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1220. Ξεν. ὅρκ Ἰακ. Ἀχ Ταυ. σελ. 583. ὡσαύτως καὶ παθητ. φέρεσθαι φαγητὰ εἰς τὴν τράπεζαν, παρατίθεσθαι, Ἡρόδ. 1, 133. ὅθεν, παραφερόμενα, τά· τὰ φαγητά, τὰ ὁποῖα φέρονται ἐπὶ τὴν τράπεζαν, Πλατ. πολιτ. »Ὥσπερ οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται»· ἐπὶ δὲ συγγράμματός τινος, ἀντὶ τοῦ, φέρομαι ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον, περιφέρομαι ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα »Λόγους παραφέρειν, προβάλλειν, ἀναφέρειν, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 931. Ἑρμ. Σοφ. Ο. Κ. 1671. β) τροπ. ἀναφέρω ὡς αἰτίαν, Ἡρ. 9, 26. 2) πλαγίως ἀποτρέπω, ἀποστρέφω, π. χ. τὴν ὄψιν τινός, ἤγουν τὸ πρόσωπον ἀπό τινος, Ξεν. 3) παρεκτρέπω, παρασύρω, φέρω [ἔξω τοῦ ὀρθοῦ δρόμου, ἐντεῦθεν τροπ. πλανῶ, ἀπατῶ. Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 24. »Ἡ [ἔξω ἢ ἐντὸς παρενεχθῇ, παρασυρθῇ, παρεκτραπῇ. »Δευρὶ τὴν χεῖρα παρήνεγκαν», Δημοσθ. ἀπὸ τὸ ἓν μέρος εἰς τὸ ἄλλο τὴν ὄψιν φέρον, ἀπὸ τὸ δεξιὸν ἤτοι εἰς τὸ ἀριστερὸν, καὶ ἀναπαλιν, ὡς καὶ τὸ, προτείνω. »Παραφέρειν τὸν ὀφθαλμὸν», λοξῶς ἢ [πλαγίως βλέπειν, ὅ ἐστι, βλέπειν ὡς ὁ παράφρων. καὶ ἐντεῦθεν, κάμνω τινὰ παράφρονα, ὅθεν παθ. γίνεσθαι παράφρων· καὶ, »παρενεχθεὶς» συνωνυμ. τοῦ, γνώμης, ἀντὶ παράφρων, μωραινθεὶς, Ἱππ. Κωακ. 27. πρβ. παράφορος. 4) ἀπὸ τοῦ πλαγίου μέρους, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς παρατρέχων ἀποσπάω, ἁρπάζω, καθὼς π. χ. ὁ βίαιος ποταμὸς [διαρχόμενος ἁρπάζει, καὶ σύρει μεθ' ἑαυτοῦ τὰ περὶξ τῆς γῆς τοῦ χείλους αὐτοῦ, καὶ πᾶν ὅ,τι συναπαντήσῃ. »Τοῦ χρόνου καθάπερ ῥεύματος ἕκαστα παραφέροντος», Πλούταρχ. Ἡρόδοτ. »Ἐπιστηθήσαντες ὅμα τοῖς ἵπποις διαιήχεσθαι εἰθισμένοις, παρενεχθέντες ἀπώλοντο», ἐπήδησαν μέσα εἰς τὸν ποταμὸν μὲ τοὺς ἵππους, οἱ τινες ἦσαν συνειθισμένοι νὰ κολυμβῶσι, καὶ ἀφ' οὗ παρέσυρεν αὐτοὺς ὁ ποταμὸς (τοὺς ἐπῆρε τὸ ῥεῦμα) μεθ' ἑαυτοῦ, ἐχάθησαν, ἐπνίγησαν. 5) καθόλου, εἰς τὸ πλάγιον φέρω· ἀποστρέφω· περιστρέφω, παραστρέφω· ἀναποδογυρίζω μεταβάλλω. 6) παρατρέχω τι, παραβλέπω, δὲν δίδω προσοχὴν εἰς αὐτὸ, ἀμελῶ, καταφρονῶ, π. χ· »Παρήνεγκε τὸ ῥηθέν», δὲν ἐπρόσεξεν εἰς ὅ, τι ἐῤῥέθη, Πλουτ. »τὴν ὥραν παρ.», ἀφίνω τὸν καιρὸν νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ ὠφεληθῶ. 7) ὑπερέχω, ὑπερβαίνω τινά, Πλουτ. [καὶ Ἀριστοτ. »Πάντας βασιλέας παρενεγκών». Παραφέρομαι, παθητ. φέρομαι ἐμπροσθεν ἢ πλησίον τινός· ἀφίνω νὰ μὲ φέρωσιν ἀπ' ἐμπροσθεν τινος· ὅθεν διαβαίνω πεζὸς ἢ ἔποχος· καὶ τροπικ παρέρχομαι, περνῶ, ἐπὶ πράγματος προσωρινοῦ τὸ ὁποῖον δὲν διαρκεῖ πολὺν καιρὸν, π. χ. ἐπὶ κινδύνου, ἔτι δὲ, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, σφάλλομαι, πλανῶμαι, παρεκτρέπομαι. — Τὸ ἐνεργ. κατ' ἀμεταβ. σημασ. α) ὡς τὸ παθητ. διαβαίνειν, περνῶν, παρέρχεσθαι, ἐπὶ καιροῦ. β) μεταβάλλομαι, ἀλλάσσομαι, Κον. Διηγ. 46. »Παρενεγκόντος τοῦ ὀνόματος, Αἶνος ἐκλήθη, ἀφ' οὗ μετεβλήθη, ἠλλάχθη, τὸ ὄνομα, κ.τ.λ. γ) »Ἡμερῶν ὀλίγων παρενεγκουσῶν», Θουκυδ. ε. 20. καὶ »Ἡμέρας οὐ πολλὰς παρενεγκούσας», αὐτόθι 26. ὀλίγας ἡμέρας ἐπάνω ἢ κάτω· πρβ. διαφέρω, 2.

Παραφεύγω, μέλ. -εύξομαι καὶ -ξοῦμαι (φεύγω, ἀνμλ.). Πλησίον καὶ ἐμπροσθεν τινος φεύγω, μετὰ δοτ. (Ἐπ. ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. παραφυγεῖν, Ὀδ. Μ, 99.)

Παραφηλόω, παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. παραφηλεύμεθα, ἀντὶ τοῦ, παράγω, ἀπατῶ, ταὐτὸν τῷ, φηλόω.

Παράφημι, μέλ. -φήσω (φημί, ἀνμλ.), ταὐτὸν τῷ, παραμυθέομαι. Παραινῶ, παρακινῶ, συμβουλεύω, μετὰ δοτκ. προσπ. Ἰλ. Δ, 577. »Μητρὶ παράφημι», κατὰ δὲ μέσ. διάθεσ. καὶ μετὰ αἰτ. προσωπ. παραπείθω, παραινῶ· δυσωπῶ, παραλογίζομαι πιθανότητι λόγων. »Μνηστῆρας παρφάσθαι», Ὀδ. Π, 287. Τ, 6. ὕμν. Δημ. 337. καὶ, »Ἐπέεσσι παρφάμενος, ἢ, παραφάμενος», Ἰλ. Μ, 249. Ω, 771. Ὀδ. Β, 189. Ἡσ. Θ. 90. συνήθ. μετὰ τῆς ὑποβεβλημένης ἐννοίας παραλογισμοῦ, ὅταν δηλ. ἀγωνίζεταί τις μὲ δόλιους λόγους νὰ καταπείσῃ τὸν ἄλλον εἴς τι, ἄρα ἀπατῶ, πλανῶ, Boeckh expl. Pind. Ol. 7, 54. Ἄρα διττὴν ἔχει δύναμιν τοῦτο τὸ ῥῆμα, καὶ σημαίνει ἤτοι ἁπλῶς τὴν πειθὼ ἐκ παρακινέσεως, ἢ τὸ, παράγειν λόγοις καὶ παραλογίζεσθαι, ἤτοι ἀγωνίζομαι μὲ λόγους μαλακοὺς νὰ καταπείσω τινὰ εἴς τι. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ, »Παρφάμενα», παρὰ Πινδ. Ὀλ. ζ'. 120, διὰ τοῦ, παραβῆναι ἅπαντα, ὁ δὲ Σχολ. διὰ τοῦ, παρειπεῖν, σημαίνει δὲ προσποιητικῶς λέγω.

Παραφθαδόν, ἐπίῤῥ. Προφθαστὰ ἢ προφθαστικά, Ὀππ. ἐκ τοῦ

Παραφθάνω, μέλ. -φθάσω καὶ -φθήσομαι, ἀόρ. ἀ. παρέφθασα, καὶ β'. παρέφθην, ἀπαρμφ. -φθῆναι, παρακμ. παρέφθακα (φθάνω, ἀνμλ.). Προφθάνω, προτήτερα ἀπὸ ἄλλον ἔρχομαι, καταλαβαίνω, φθάνω τινὰ, τὸν περνῶ, κατὰ ἐνεργ. καὶ μέσ. διάθεσ. μετὰ αἰτιατ. προσώπ. Ἰλ. Χ, 197. »τινὰ ποσὶ, τάχεσι», Ἰλ. Ψ, 515. καὶ Κ, 346. »—παραφθαίῃσι πόδεσσιν» (ὁ Σχολ.), παραδράμοι, φθάσοι τῇ ταχυτῆτι τῶν ποδῶν, Ξενοφ. Κυρ. παιδ. ζ'. ε. 15. »Ἕως παρέφθασεν ἑσπέρα γενομένη, πρὶν σχολάσαι», κατέλαβεν ἑπρόφθασεν. Ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον κατὰ τὸν β'. ἀόρ. τῆς Εὐκτ. παραφθαίησι, μετοχ. παραφθάς, καὶ μετοχ. τοῦ μέσου. παραφθάμενος ἀντὶ, προφθάς, προφθάμενος, Ἰλ. Χ, 197. καὶ Ψ, 515. »—οὔτι τάχεσ γε παραφθάμενος Μενέλαον», καὶ μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα δὲν ἠμποροῦσε νὰ φθάσῃ κατόπιν ἢ νὰ ἐξαπεράσῃ τὸν Μεν. Ἐν Ἰλ. Χ, 197. ἄλλοι »Παραστάξι» ἀναγινώσκουσι. (ἀνω, Ἐπ. --, Ἀττ. υ-)

Παραφθέγγομαι, μέλ. ξομαι (φθέγγομαι), μέσ. ἀποθ. Σφαλερὸν τόνον λέγω, δίδω ἐν τῇ μουσικῇ, σφαλερὰ, κακῶς ψάλλω ἢ κακῶς ὁμιλῶ, μὴ συμφώνως τῇ ἐρωτήσει ἀποκρίνομαι, πταῖσμα, σφάλμα, λάθος ποιῶ ἐν τῷ ψάλλειν ἢ ἐν τῷ ὁμιλεῖν, παραφωνῶ, παρὰ τὸν ῥυθμὸν ἤτοι ἔξω τοῦ ὀρθοῦ φθέγγομαι, ἀπροσδιόνυσα λέγω, Πλάτ. »Οὐκ αὖ, ἔφη, παύσῃ παραφθεγγόμενος». 2) ὁμιλῶ, λέγω, πλησίον, προσέτι ἢ ἐν τῷ μεταξύ, ὁμιλῶ μεταξὺ ὁμιλίας τινός, Ἰσαῖος 210. »Εὐθὺς οὖν τοῦτο παραφθέγγεσθον». 3) ἐν τῷ μεταξὺ, ἢ ἁπλῶς ἐκβάλλω ἀπὸ τὸ στόμα μου, ἐκφωνῶ, δίδω νὰ καταλάβῃ τις, Πολύβ. κη'. 15. ἔτι δὲ, ὑπὲρ τὸ δέον ὁμιλῶ, καὶ προσλαλῶ, προσομιλῶ.

*Παραφθεγκτήριος, ὁ, ἡ (παραφθέγγομαι). Ἀνήκων εἰς πρόσρησιν, προσλαλιὰν, ἐντευξιν, Πολυδ.

Παράφθεγμα, τὸ (παραφθέγγομαι). Ὁ ψευδὴς φθόγγος, τόνος ἐν τῇ μουσικῇ, παραφώνημα, ἢ ψευδὴς ὁμιλία, λόγος, μωρὰ ἀπόκρισις, πταῖσμα σφάλμα ἐν τῷ ὁμιλεῖν ἢ ψάλλειν. 2) τὸ ὁμιλημένον ἐν παρόδῳ, παρέργως, ἢ ἐν παρόδῳ, ἐκ τοῦ προχείρου ὁμιλία.

Παραφθείρω, μέλ. ερῶ (φθείρω). Ἐπιπολαίως, ὀλίγον τι φθείρω, νοθεύω, Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 426, ὅθεν

Παραφθορά, ἡ. Ὀλίγη, ἤτοι ἐλαφρὰ, μερικὴ φθορὰ, διαφθορὰ, ἢ νόθευσις.

Παραφίημι, μέλ. -φήσω (ἵημι). Πλησίον, ἐμπροσθεν ἀφίημι, ἀφίνω νὰ περάσῃ, ἢ πλησίον ἀπολύω, Ἀριστοτ. Ἠθικ. ἡ. »Τὰ μὲν οὖν φυσικὰ τῶν ἀπορημάτων παραφείσθω, οὐ γὰρ οἰκεῖα τῆς παρούσης σκέψεως, ἃς λείψωσιν,

ἃς παραιτηθῶσιν, ἃς τὰ ἀφήσωμεν κατὰ τὸ παρόν. (περὶ τῆς προσῳδίας ὅρα ἴσημι.)

Παραψίμωσις, ἡ (ψιμόω). Πάθος τι περὶ τὸ γενητικὸν μόριον τοῦ ἀνδρός, ὁπότε ἡ ἀκροποσθία δὲν δύναται νὰ σκεπάσῃ τὴν βάλανον, Γαλην. «Παραψίμωσις ἐστιν, ἀποσυρέντος τοῦ τῆς βαλάνου νεύρου, ὡς μηκέτι ἐπισύρασθαι τὴν ποσθήν δύνασθαι. Εὑρίσκεται καὶ, περιψίμωσις, γεγραμμένον, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς.

Παραφλόγισμα, τὸ (φλογίζω). Ὅ,τι ἀπόρασιν ἀπὸ τὴν φωτίαν. Ἀχαῖος παρ' Ἀθην. σελ. 568. καλεῖ πληθυντ. «Παραφλογίσματα», κάθε λογῆς λαίμαργα καὶ ὀρεκτικὰ ὄπτα φαγητά, ψητά.

Παραφορά, ἡ (παραφέρω). Κλονισμός. «διανοίας παραφορά», ταὐτὸν τῷ, παραφροσύνη· ἔτι δὲ καὶ τὸ βάδισμα τοῦ μεθυσμένου.

Παραφορέω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, παραφέρω, Πλάτ. Ἡρόδοτ.

Παράφορος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. παραφορῶς (παραφέρω). Ὅστις παραφέρεται, ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ δρόμου ἀποσπασθείς, παρεκκλίνας, ἁρπασθείς, ἐ παραφερόμενος, μετὰ γενικ. Πλάτ. Σοφ. 15. β) πτοίων σφάλλων ἢ σφαλλόμενος. «Γλῶσσα παράφορος», Πλούταρ. ἡ πτοιοῦσα, σφάλλουσα, καθὼς π. χ. ἐκείνη ἡ τοῦ παροινίου καὶ μεθύσου, ἥτις σφάλλει, σκοτοῦσι ἐν τῷ ὁμιλεῖν· οὕτω λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, «Παράφορον βαδίζειν», ὁπότε ὑπὸ τῆς μέθης δὲν δύνασαι νὰ διοικῇς αὐτούς, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 690. Ἔτι δὲ καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ βιαίως συρόμενος, τὸν ὁποῖον ἐπῆρε τὸ ῥεῦμα. γ) μεταφρ. παράφορον, μανικός, παρακοπος, ὁ σεσαλευμένον τὸν νοῦν ἔχων. «Παράφορον βλέπειν», ταὐτὸν τῷ, παραφέρειν τὸν ὀφθαλμόν, στραβοβλέπειν, μὲ γουρλωμένα ὄμματα βλέπειν· ὁ βλέπων ὡς τρελός, παράφορον, μανιωμένος μὲ λαξὰ γουρλωτὰ ἢ στραβὰ ὄμματα. 2) ἐνεργ. φέρων τινὰ ἔξω τοῦ ὀρθοῦ δρόμου, παρόμπρα, ἀποπλανητικός. β) τροπικ. ὁ συγχίζων, ταράττων προξενῶν παραφροσύνην. «Παραφορος καὶ παρακτικός» (Πλούταρχ.), ὁ παραφροσύνην προξενῶν, συγχέων, ταράττων, καὶ παρ' Ἱππόκ. μετὰ τοῦ, «τῆς γνώμης», ὅθεν

Παραφορότης, ητος, ἡ, παρὰ Πλάτ. «Σώματος παραφορότης», ἀδεξιότης τοῦ σώματος ἐξ αἰτίας τῆς περιττότητος, ἢ τοῦ πλέον, ἢ συνήθους ἀριθμοῦ τῶν μελῶν, π. χ. ὅταν ἔχῃ τις ἓξ δακτύλους ἀντὶ πέντε· κάθε κακὸν σχῆμα τοῦ σώματος, ὅρα παράφορος. 1, β. ἐν γένει, βάδισμα κλονούμενον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Παραφορτίζομαι (φορτίζω), μέσ. ἀποθ. Πλησίον ἢ προσέτι φορτόνω, φόρτον ἐπὶ τῷ φέρτῳ προστίθημι, ὑπὲρ τὸ εἰῶν φορτίζομαι, συνφορτόνω· ἐμοὶ περνω μέτα, Πολυδ. β'. 139. ἔτι δὲ καὶ τροπ. προσθέττω, Πλουτάρχ. ἀγωγ. 11. «Τῷ λόγῳ παραφορτίζομαι».

Παράφραγμα, τὸ (παραφράσσω). Περίφραγμα, ὁ περιφραγμένος, περικλεισμένος τόπος διά τινος πλησίον ἢ ἔμπροσθεν κειμένου φραγμοῦ ἢ τείχους κ. τ. τ. 2) ὀχύρωμα, χάραξ, χαράκωμα. πολλαστάτιον, Palisade, Θουκυδ. δ'. 115 «Ξύλινα παραφράγματα», τὰ μέσα παλουκίων πολεμικὰ περιφράγματα.

Παραφράζω, μέλ. άσω (φράζω, ἀμλ.). Πλησίον τινὶ φράζω, ὁμιλῶ. 2) ἐπαναλαμβάνω λόγον τινὰ, ἐκείνω ἢ σαφέστερον ποιῶ αὐτόν· σαφεστέρως περιγράφω, παραλλάττω τὴν φράσιν ἐπὶ τὸ εὐληπτότερον, Πλούταρχ. εἰς Ὅμρ ὅθεν 3) περιγράφω. 4) μιμοῦμαι, εἴωρτ. παρὰ Γραμμ. Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ρ. 3, 158. παρβ. παραγράφω.

*Παραφρακτικός, ἡ, ὄν, = ἐκφρακτικός, Σεοκρτ.

Παράφρασις, ἡ (παραφράζω) Ἡ ἐπανάληψις φράσεως, λόγου τινός, καὶ σαφεστέρα αὐτοῦ ἐκφρασις, ἡ περιγραφή· σαφήνεια ἢ ἐξήγησις πλέον ἐκτεταμένη παρὰ τὸ κείμενον συγγράμματός τινος.

*Παραφράσσω, ὅρα παραφράττω.

Παραφραστής, οῦ, ὁ (παραφράζω, 2, 3). Ὅστις παραφράζει, ἤτοι ἐπαναλαμβάνει λόγον ἢ φράσιν τινὰ, ἐξωρτ. ἄλλου τινὸς καὶ σαφεστέρως περιγράφει, ἑρμηνεύει καὶ ἐκφράζει αὐτόν.

Παραφράττω, Ἀττ' ἀντὶ παραφράσσω, Μλ. άξω (φράσσω). Ἐμφράττω, ἐγκλείω, ἀσφαλίζω, περισφαλλῶ διά τινος πλησίον ἢ ἔμπροσθεν κειμένου φραγμοῦ, τειχίσματος, χαρακώματος, χάρακος, κ. τ. τ. κλείω, ἀσφαλίζω ἢ τειχίζω καὶ χαρακόνω τόπον τινὰ πρὸς διανυκτερευσίν μου, Ἡρωδιαν. καθολου, περικλείω.

Παραφρίζω, Μλ. ίσω (ἀφρίζω). Ἀφρίζω πλησίον, ἢ κατὰ τὸ πλάγιον, ἐξαιρ. τοῦ στόματος «Χαλινοῖς παραφρίζειν», λέγει ὁ Νίκανδρος περὶ τοῦ κάπρου, ὁ ἀφρὸς κεῖται πρὸς τὸ μέρος τῆς γνάθου αὐτοῦ, ῥίπτει δηλαδὴ τὸν ἀφρὸν πρὸς τὸ πλάγιον μέρος τῆς γνάθου αὐτοῦ.

Παραφρονέω, ῶ (παράφρων). Ἔξω τῆς φρενήσεως γίνομαι, ἐξίσταμαι τοῦ νοός, μωρός, μανικός, τρελὸς γίνομαι, τρελαίνομαι, σεσαλευμένον τὸν νοῦν ἔχω, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν νοῦν μου, ἢ χάνω τὸν νοῦν μου, Ἡρόδ. 3, 34, 35. καὶ ἀλλαχοῦ· Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. ζ'. 6. «Τῶν οὐρανίων φροντιστὴν γίνεσθαι, κινδυνεύσαι δ' ἂν καὶ παραφρονῆσαι τὸν ταῦτα μεριμνῶντα, οὐδὲν ἧττον ἢ Ἀναξαγόρας παρεφρόνησεν.» 2) Ἐκ τοῦ φρενόω, ὡς τὸ παρανοέω καὶ παρακούω, δὲν καταλαμβάνω, ἢ ἀκούω καλῶς, ὀρθῶς, μετὰ γεν. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 807. «Παραφρονῶ λόγου,» δὲν καταλαμβάνω, δὲν ἀκούω καλῶς τὸν λόγον, τὴν ὁμιλίαν σου· ὅθεν

Παραφρόνησις, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, παραφροσύνη, Σχολ. Σοφοκλ.

Παραφρονία, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, παραφροσύνη, ἀμφ. ἀναγν. παρὰ τῇ Ν. Δ.

Παραφρόνιμος, ὁ, ἡ = παράφρων. Μανικός, τρελὸς, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 691.

Παραφροσύνη, ἡ (παράφρων). Ἡ κατάστασις τῆς παρεκτραπείσης ψυχῆς ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ δρόμου, ἀπὸ τῆς ἀληθείας, ἢ ἀπὸ τοῦ νοός, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, πλάνη, μωρία, μανία, τρέλα, ἄνοια, σάλευσις τοῦ νοός, παρακοπή, Πλατ. Σοφ. 15.

Παραφουρέω, ῶ, Μ. ήσω (φουρέω). Παρών, προσέτι, πλησίον τινος, φουρέω, διανυκτερεύων φυλάττω, παραφυλάττω.

Παραφρυκτωρεύομαι, μέσ. Ἀποθ. καὶ, παραφρυκτωρέω, ῶ (φρυκτωρέω). Παρὰ Λυσίᾳ καὶ Δεινάρχῳ, σημαίνει δίδω τῷ ἐχθρῷ εἰς προδοσίαν, ἢ τὰ σημεῖα διὰ τῶν φρυκτωρῶν προείδω.

Παράφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ψευδής ἐφευρεμένος, ἀπατημένος, πεπλανημένος, σφαλλόμενος. «Μάντις παράφρων», Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 472. 2) Ἐκτραπεὶς τοῦ νοός καὶ τῆς ἀληθείας, ὅστις ἔχασε τὸν νοῦν του, παράκοπος, σεσαλευμένον τὸν νοῦν του ἔχων, μωρός, τρελός, μανικός, ὁ ἔξω ἑαυτοῦ.

Παραφυάς, άδος, ἡ (φύω). Βλαστὸς πλησίον τῆς ῥίζης τοῦ δένδρου φυόμενος, βλαστάνων, παραβλάστημα, κολόῤῥιζον. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ ἔκγονος, Ἀριστοτ. Νικομ. η'. 58. (Παρὰ Νικ. λείψ. 12. ἀναγνωστέον σὺν Διοδ. παραφυιάς, πρβλ. δεκέφυιος).

Παραφυκισμός, ὁ (φῦκος). Ὁ διὰ τοῦ φύκου καλλωπισμὸς τοῦ προσώπου, κοκκίσμα, φκιασίδωμα, Ἠλημ. σλ. 232.

*Παραφυκτός, ὁ, ἡ. Ὀρ. παρφυκτός.

Παραφυλακή, ἡ (φυλακή). Ταὐτὸν τῷ, φυλακή, παρατήρησις, ἀγρυπνος καὶ δυνατὴ προσοχή, πλησίον, Ἱππ. β) προφύλαξις· προφυλακτικόν· γ) παρὰ Πολυβ. στρατιωτικὴ φυλακή, φρουρα, Garnison.

*Παραφυλακτέον, 9ετ. ἐπίῤῥ. τοῦ παραφυλάσσω. Πρέπει νὰ παραφυλάξῃ τις, νὰ παρατηρήσῃ, Σχολ. Σοφ. Ο. Κ. 1637.

Παραφυλακτικός, ἡ, όν (παραφυλακή). Εἰς παραφυλακὴν χρήσιμος, ἄξιος, ἐπιτήδειος, Ἀρτεμιδ. γ'. 58.

Παραφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Ὅστις παραφυλάττει, Γλωσσ. Στεφ.

Παραφυλάσσω, καὶ Ἀττ. – άττω, Μλ. ξω (φυλάσσω). Διανυκτερεύων, ἤτοι ἀγρυπνῶν φυλάσσω, μετὰ προσοχῆς παρατηρῶ, βλέπω τί κάμνει ἄλλος τις, ἱστάμενος πλησίον του, Ξεν. Λακ. δ'. 4. «Παραφυλάττουσιν ἀλλήλους ἐάν τι, ῥᾳδιουργήσωσι.» Παρ' Ἡρωδιαν. ταὐτὸν τῷ, παρατηρῶ· «Παραφυλάττειν ἑαυτόν,» ἀντὶ τοῦ, προσέχειν κατά τινος.

Παραφυλλίς, ίδος, ἡ (φύλλον). Κλῶνος μικρὸς ἀπὸ τινος δένδρου, βλασταράκι, = παραφυάς· κυρίως δε, τὸ τοῖς κλήμασι τῆς ἀμπέλου ἐπιβλαβὲς, βλαστικὸν αὐτῶν παραβλάστημα. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν τὸν κλῶνον τῆς σταφυλῆς, ἤτοι μέρος αὐτῆς.

Παραφυσάω, ῶ Μ. ήσω (φυσάω). Φυσιόνω, Ν. Δ. καὶ, παραφυσσάω, Αἰσχυλ. μῦθ. «Γαληνοὺς δεσπότας οἱ χαιρέκακοι παραφυσσώντες», διεγείρουσιν, ἐξάπτουσιν εἰς ὀργήν.

Παράφυσις, ἡ (φύω) = παραφυάς· καὶ ἡ παρὰ φυσιν αὔξησις, βλάστησις ἐπί τι σῶμα.

Παραφύτευσις, ἡ. Τὸ πλησίον τινὸς φυτεύειν. Γεωπον· ἐκ τοῦ

Παραφυτεύω, (φυτεύω). Πλησίον τινος, ἢ πλησίον ἀλλήλοις φυτεύω.

Παράφυτος, ὁ, ἡ. Πλησίον τινὸς ἢ ἐπί τι βλαστημένος, αὐξημένος, ἐκ Θεοφράστου αἰτ. Φ, 3, 15. ἐκ τοῦ

Παραφύω, Μ. ύσω (φύω, ἀμλ.). Πλησίον ἢ πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, ἢ ἐπί τι κάμνω. ἀφίνω νὰ γεννήσῃ, ἢ παράξῃ, κυρ. νὰ αὐξήσῃ, φυτρώσῃ, βλαστήσῃ, ἐκβάλῃ παραφυάδας. Κατὰ δὲ μέσ. διάθ., καὶ κατὰ τὸν β'. παρακ. (παραπέφυκα) καὶ β'. ἀόρ. (παρέφυν), ἀμετβτ. πλησίον, ἐπί τι, εἰς τὸ πλάγιόν τινος συνίσταμαι, παράγομαι, αὐξάνω, ἐκβάλλω παραφυάδας φυτρόνω· «παραφυόμενοι», περιττὸς τὸν ἀριθμὸν, πλέον ἢ συνήθης ἀριθμὸς, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος. «Δάκτυλοι, ἑξόντες παραφυόμενοι», ὁπόταν δηλ. εἰς τὸν κυρίως δάκτυλον ἢ ὀδόντα φυτρόνῃ καὶ ἄλλος ἐνίοτε εἰς τὸ πλάγιον μέρος, καθὼς, π. χ. ἀντὶ διὰ πέντε, ἓξ γίνονται πολλάκις δάκτυλοι· καθόλου, παρὰ φύσιν φυτρωμένος, (περὶ τῆς προσῳδίας ὅρ. φύω).

Παραφωνέω, ῶ ήσω (φωνέω). Κράζων λέγω τι πρός τινα πλησίον, ἢ παρών λέγω, φωνῶ, τόνον ἀφίημι, ἢ ἀπ' ἀγάλι, σιγανὰ ὁμιλῶ, Πλούταρχ. ἔτι δὲ καὶ ἔξω τοῦ ῥυθμοῦ φωνέω, φωνὴν ἀφίημι, παραφωνίζω· ἢ ἐκφωνῶ εὐφημίας.

Παραφωνή, ἡ (φωνή). Ἠχώ, ἀπεικόνισμα, ἀπήχημα τῆς φωνῆς, τρόπον τινὰ εἰκὼν φωνῆς ἢ τόνου, σχηματισθεῖσα διὰ φωνῆς ἢ ἤχου ἐν τῷ ὠτίῳ, Ἐπίκ. παρὰ Πορφυρ. ὑπὲρ τῆς τοῦ Πτολεμ. ἁρμ. σελ. 216. «Ἀπὸ τῶν φωνῶν τῆς παραφωνῆς παραγινομένης ἐπὶ τῶν τῆς ἀκοῆς αἰσθητηρίων,» ἢ παρομοία ἔκφρασις τῆς φωνῆς, τὸ ἀπήχημα τῆς φωνῆς.

Παραφώνησις, ἡ (παραφωνέω). Τὸ παραφωνεῖν, πλησίον τινὸς λέγειν· ἢ πλησίον τινὸς φώνησις, ἢ ἐπιφώνησις.

Παραφωνία, ἡ. Ἡ ἔξω τοῦ ῥυθμοῦ φωνή, διαφωνία, κακοφωνία, ἐκ τοῦ, παράφωνος, ὅπερ ἐκφέρεται μετὰ τοῦ, φθόγγος, παρὰ Λογγίν.

κή. 1. 2) Ὁ δευτεραῖος, ἤτοι ὑπ' ἄλλου τινὸς μεγαλητέρου ἐξαρτώμενος φθίγγος, ἢ ἡ συνηχοῦσα φωνὴ καθὼς διὰ πατῶν, (περὶ τῆς χρήσεως τῆς λέξεως ἐν τῇ μουσικῇ ὁρ. Boeckh. comm. de metr. Pind. p. 254).

*Παράφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Πλησίον ἠχῶν, συνηχῶν. 2) Κακόφωνος, κακόηχος.

Παραφωτισμα, τό (φωτισμα). Ἐκκλ. Συγγρ. ταὐτὸν τῷ, παραβάπτισμα.

Παραφωτισμός, ὁ (φωτισμός), Ψευδής, νόθος φωτισμός, ψευδὲς φῶς, λυκαυγὲς φῶς, Σ. βάβγ. ὅπου τὰ Χειρόγραφα περιφωτισμός, ἔχουσι.

Παραχάζομαι, (χάζομαι), μέσ. Ἀποθ. Παραμερῶ, κάμνω τόπον, παραμερῶν, ταὐτὸν τῷ, παραχωρῶ, Ἡσύχ.

Παραχάλασμα, τό· ὅθεν τὸ Ὑποκορ. παραχαλασμάτιον τό (παραχαλάω). Τὸ ξετεντωμένον, τὸ ὑψειμένον, κεχαυνωμένον, ἢ χαύνωσις, Μαθημ. παλ. σελ. 268.

Παραχαλάω, ῶ Μ. άσω (χαλάω). Ἀφίνω τινὰ πλησίον καὶ διὰ μέσου, ἢ ἔμπροσθεν· ἐπὶ δὲ πλοίων, παραχαλᾷ, πέρνει νερὸν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 436. β) ξετεντόνω, ἀχαμνίζω, ὑψίημι, χαυνόω, ἀφίνω ὀλίγον τι, ἐπὶ χαλινοῦ καὶ τόξου· εἴληπται δὲ, τροπ. καὶ ἐπὶ τόνου, δυνάμεως, ζήλου, ἀγῶνος, σμικρύνω, ὀλιγοστεύω αὐτά.

Παραχαλκεύω, (χαλκεύω). Ἐπί τι, ἢ εἰς τὸ πλάγι, πλησίον χαλκεύω.

Παραχάραγμα, τό. Ψευδὲς, νόθον, χάραγμα, τύπος, ἢ κίβδηλον νόμισμα (κάλπικον ἄσπρον), Ἠλήμ. Ἀλεξ.

Παραχαράκτης, ου, ὁ. Ὁ παραχαράττων νομίσματα, ὁ ψευδῆ νομίσματα (κάλπικα ἄσπρα) κόπτων, Ἡσύχ. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 596. καθόλου, νοθευτής, διαφθορεὺς, διαστροφεὺς, τῶν εὖ τεθέντων, παρὰ τὸ

Παραχαράσσω, καὶ Ἀττ, άττω, Μ. ξω (χαράσσω). Ψευδῆ, νέα, κίβδηλα νομίσματα, ἢ τύπους χαράττω, κόπτω, παρακόπτω, παρασημαίνω, παρατυπόω, κόπτω, κάμνω κάλπικα ἄσπρα· καθόλου, κιβδηλεύω, νοθεύω, διαφθείρω, ψευδίζω τι, χαλῶ, διαστρέφω, Ἀριστοφ. Ἀχ. »Παρακεχαραγμένα νομίσματα, κίβδηλα, κάλπικα.

Παραχειμάζω, άσω (χειμάζω). Περνῶ τὸν χειμῶνα εἴς τινα τόπον· μένω τὸν χειμῶνα παρά τινι, ξεχειμωνιάζω, Πολύβ. ὅθεν

Παραχειμασία, ἡ. Τὸ μένειν, περνῶν τὸν χειμῶνα εἴς τινα τόπον, ξεχειμώνιασμα, Πολύβ.

Παραχέω, Μλ. χεύσω (χέω, ἀνμλ.). Ἐπιχέω, χύνω ἐπίτι, ἢ προσέτι, πλησίον ἢ ἔμπροσθεν χύνω νερὸ ἢ σωρεύω χῶμα, Ἡρόδ. 185.

Παραχλιαίνω, Μλ. ανῶ (χλιαίνω). Ὀλίγον τι χλιαίνω, ζεσταίνω. 2) Πλησιάζω τι εἴς τι π. χ. εἰς τὸ πῦρ θερμαίνω, διά τινος σώματος ἐπικρατουμένου θερμαίνω, (τὸ Ἰωτα ἔστι δίχρονον, ὁρ. χλιαίνω).

*Παραχναύω, (χναύω). Πλησίον τινὸς ῥοκανίζω· κρυφίως ἀπὸ λιξουριὰν πέρνω καὶ τρώγω τι, ἀπό τινος, γεν. πράγμ., τῶν πυρῶν, Αἰλ. Ἱλ. Γ, 1, 47.

Παραχορδίζω, (χορδή). Πλησίον τῆς ὀρθῆς, τῆς καθ' αὐτὸ χορδῆς πιάνω, δηλ. λανθάνω αὐτήν· ὅθεν, ἑνὸς μουσικοῦ ὀργάνου, ψευδῆ τινα χορδὴν πιάνω, κρατῶ καὶ ποιῶ διὰ τούτου σφάλματι ἐν τῷ παίζειν χορδιόν τι ὄργανον, διαφωνῶ· καὶ ἐντεῦθεν τροπ. ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, παραφθέγγομαι, ποιῶ τι παρὰ μέλος, παρὰ ῥυθμὸν, καὶ οὐδὲν πρὸς ἔπος λέγω, κάμνω σφάλμα· ἁμαρτάνω ἐν τῷ ὁμιλεῖν, Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 295. ἐν γένει, παραπιάνω τι, λανθάνω, σφάλλω, ἀπατῶμαι, λέγω ἢ κάμνω τι, ἀντ' ἄλλου. Ὁ Σουΐδ. ἔχει κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν τό, παράχορδος, καὶ παρακεχόρδηκας, ἴσως ἀντί, παρακεχόρδικας, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, παραμαρτάνειν, ἑρμηνεύει· ὁ τύπος παραχορδέω ἔστιν ἀμφ.)

*Παράχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). Ὁ πιάνων πλησίον τῆς καθ' αὐτὸ χορδῆς, ἄρα τὴν μὴ ὀρθὴν, ἀλλὰ τὴν ψευδῆ· ὁ παραπιάνων· καθόλου, πλανώμενος, ἀπατώμενος· ἐσφαλμένος, σφαλερός.

Παραχορεύω, (χορεύω). Πλησίον χορεύω, ἢ ὀρχοῦμαι πλησίον τοῦ χοροῦ, Εὐρίπ. Ἰων. 463.

Παραχορηγέω, ῶ. Καθὸ χορηγὸς, δίδω, ἐξοδεύω τι ἀκόμη περισσότερον, σιμὰ εἰς τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἔδιδεν ἡ κάσσα τῆς πολιτείας διὰ τὴν σύστασιν τῶν χορῶν, προσθέτω καὶ ἐγὼ ἐξ ἰδίων μου· ὑπὲρ τὸ δέον χορηγῶ, παρέχω· ὅθεν

Παραχορήγημα, τό. Τὸ παρρησιάζεσθαι πρὸς τῷ συνήθει, καθολικῷ χορῷ καὶ δεύτερος, ὅστις τελειότερον τὸ ἆσμάτου, ἀνεχώρει πάλιν καὶ δὲν ἤρχετο, ἐπαρρησιάζετο πλέον, κατὰ Πολυβ. β'. 110. ἐάν τις τέταρτος ὑποκριτὴς (διότι συνήθως τρεῖς ἦσαν) ἅπαξ παρρησιάζεται ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ λέγῃ τι, καὶ μετὰ ταῦτα δὲν φαίνεται πλέον (εἰ τέταρτος ὑποκριτής τε παραφθέγξαιτο), ὡς παρ' Ἀριστοφ. ἐν Εἰρ. 114. τὰ παιδία τοῦ Τρυγαίου, καὶ ἐν Βατράχ. ὁ χορὸς τῶν βατράχων, ὅπου τὰ Σχόλ. ἀντὶ τούτου. παραχωρήματα, ἔχουσιν, ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. τό, παραχωρημάτιον, διὰ τοῦ, ἐκβολῶν, ἠρμήνευσεν· ὁ δὲ Πολυδ. παρατκήνιον, ὅ. ἐ. ὁπότε ἀντὶ τετάρτου ὑποκριτοῦ δέοι τινὰ τῶν χορευτῶν εἰπεῖν ἐν Ὠδῇ· πρβλ. Αἰσχ. Εὐμ. 1018. τὰ δὲ ἄλλα, ἡ λέξις παραχώρημα, ὡς κέχρηται ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. ἔστιν ἴσως ἀμείνων.

*Παραχραίνω, (χραίνω). Πλησίον ἀνακατόνω, σμίγω· μολύνω, μιαίνω, μουρδαρεύω.

Παραχράομαι, ῶμαι Μλ. ήσομαι (χράομαι, ἀνμλ.), μέσ. Ἀποθ. Κακομεταχειρίζομαι, μεταχειρίζομαί τι εὐχὶ ὀρθῶς, κακῶς, κακομεταχειρίζομαί τινα, ἀλλέως ἢ ἔπρεπεν, ἤτοι κακῶς, ἀναξίως φέρομαι πρός τινα, εἴς τινα, Ἡρόδ. 5, 92, 1. »Αὐτοὶ ἄπειροι ἐόντες τυράννων παραχράσθε εἰς τοὺς συμμάχους ὅθεν α) παρὰ ὀλίγον, μόνον ἐπιπολαίως μεταχειρίζομαι, ὡς πάρεργον μεταχειρίζομαι, διότι θεωρῶ τὸ πρᾶγμα παρὰ ἀχαμνόν, ἄρα, ὀλίγου πείθεσθαί τι, καταφρονῶ, ὀλιγωρῶ, μετὰ γεν. Ἡρόδ. 4, 159. καὶ, 2, 141. »Τὸν ἐν ἀλογίῃσι παραχρησάμενον τῶν μαχίμων Αἰγυπτίων· ὡσαύτως καὶ μετὰ αἰτ. Ἡρόδ. 1, 108. »Πρῆγμα, τὸ ἔνσοι προσθέω, μηδαμῶ παραχρήσῃ· καὶ 8, 20. Παραχρησάμενος τὸν Βακίδος χρησμόν.» Ἀπολύτως δὲ κείται ἡ Ἴων. μετοχ. παραχρεώμενοι παρ' Ἡρόδ. 4, 159. 7, 223. ἐπὶ ὁρμητικῶν καὶ ἐξαγριωμένων μαχητῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀφηγοῦσι τὴν ζωήν των, συνυπαν. τοῦ σωμάτων ἢ ψυχῶν, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, παρὰ Διοδ. Σικ. 13, 60. »ἀφειδῶς χρῆσθαι τοῖς σώμασιν· β) παρὰ πολὺ μεταχειρίζομαι, δηλ. κακομεταχειρίζομαι, κάμνω κατάχρησιν, ὑπερβολὴν, μετὰ δοτ.

*Παράχρεος, ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ, παραχρῆμα, Nacke Χειριλ. σλ. 214.

Παραχρῆμα, ἐπίρρ. ἀντὶ »Παρὰ τὸ χρῆμαι. Ἐπ' αὐτοφώρῳ· παρευθὺς, εὐθὺς, ταὐτὸν τῷ, παραυτίκα, καὶ, παραυτὰ, καὶ, αὐτίκα, Ἡρόδ. 7, 150. Τὸ παραχρῆμα καὶ τὰ μέλλοντα, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, ὡς ἀντικείμενα ἀλλήλοις ὡς ὁ Θουκυδ. ἐν ἁ. 138. »Τῶν παραχρῆμα τάσσει ἀπεναντίαιν· Τῶν μελλόντων, τῶν ἐνεστώσων, τῶν παρουσῶν ὑποθέσεων. »Ἐν τῷ παραχρῆμα, διὰ ἢ εἰς τὴν στιγμὴν, Ξενοφ. Κυροπ. β'. 3. »Ἔνθα δύναιτ' ἂν ἀπελθὼν ἐν τῷ παραχρῆμα ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι, ἐν τῷ παρόντι, κατὰ τὸ παρὸν, ὅπου προσυπακ. τό, χρόνῳ· »Ὑπὸ τῆς παραχρῆμα ἀνάγκης, τῆς παρούσης, τῆς ἐνεστώσης, Θουκυδ. »Λέγειν ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα, ἢ ἐκ τοῦ παρὰ χρῆμα» Ξενοφ. Ἑλλ. α. ἁ. 21. καὶ Πλάτ. Συμ. 11. ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ ἀπροόπτου, ἄνευ προετοιμασίας, καὶ μελέτης, καθὼς ἔτυχεν· οὕτω καὶ τό »Ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἐστρατεύετο», Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. ἁ'. 11. ἄνευ προετοιμασίας καὶ προγυμνάσεως. »Αἱ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδεῖαι, αἱ ἀφ' ἑαυτῶν παριστανόμεναι, ἀποκτώμεναι εἴκα πολλοῦ κόπου, Ξεν. Ἀπομν. 2, 1, 20. (Ἡ λέξις εὑρίσκεται μὲν συχνῶς παρ' Ἡροδ: καὶ τοῖς ἀρίστοις Ἀττ. λογογράφοις, τῇ δὲ ὑψηλοτέρᾳ ποιητικῇ ἦν ἄγνωστος, Nacke Χειρ. σλ. 215)

Παράχρησις, ἡ (παραχράομαι). Τὸ παραχρᾶσθαι, ἡ κακή, πλέον τοῦ δέοντος χρῆσις, κατάχρησις, Σουΐδ. »Παράχρησις τοῦ σώματος», ἡ ἀκόλαστος μίξις.

Παραχρηστηριάζω, Μ. άσω (χρηστήριον). Μεταχειρίζομαι ἀπάτην διὰ μέσου τοῦ χρησμοῦ, μαντείου, ἐκφωνῶ χρησμοὺς ἀπατηλοὺς. Ὁ Στράβ. ἁ'. σλ. 394. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, κακουργέω περὶ τὸ χρηστήριον, ἀπατῶ τὸ μαντεῖον.

Παράχροος, καὶ συναιρ. παράχρους, ὁ, ἡ (χρόα)· ἢ, παράχρωμος (χρῶμα) Κακαχρωματισμένος, μεταβεβλημένον, ἢ ἐφευσμένον ἔχων τὸ χρῶμα, Λουκιαν. Ἱστορ. συγγ. 86. ἄνευ χρώματος, χλωμὸς, κίτρινος.

*Παράχρωμος, ὁ, ἡ (χρῶμα) = παράχροος, Πολυδ. 4, 139.

*Παραχρώννυμι, καὶ, παραχρωννύω, Μλ. χρώσω (χρώννυμι, ἀνμλ.). Κακοχρωματίζω, διὰ χρωματισμοῦ, βάψεως, χρωμάτων ψεύδειν, ἢ ἐπιπολαίως χρωματίζω· νοθεύω ὅθεν »Παραχρώσεις μελῶν», Πλουταρχ. πρβλ. συμπ. 7. 1. αἱ κατὰ τὴν μουσικὴν διὰ τῆς μίξεως τῆς χρωματικῆς ἁρμονίας παραφθοραὶ, δι' ἃς κατηγόρουν τὸν ποιητὴν Ἀγάθωνα· οὕτω λέγει καὶ ὁ Ἀριστοτ. πολιτ. ἡ. 7. »Τῶν μελῶν τὰ σύντονα καὶ παρακεχρωσμένα· ὅθεν

Παράχρωσις, ἡ. Ἡ διαφθορὰ τοῦ χρώματος, ἡ κακοχρωμάτισις, ἡ ἐπιπόλαιος ἢ ψευδὴς χρωμάτισις, ἡ διὰ τῶν χρωμάτων φθορὰ, καὶ ἡ νοθευσις. 2) Ἡ διὰ τῆς μίξεως τῆς χρωματικῆς ἁρμονίας διαφθορὰ, ὅθεν, παραχρώσεις μελῶν, ὁρ. ἀνωτέρω. 3) Ἐξάλειψις, σβέσις τοῦ χρώματος, ξέβαψις, Συμπλίκ. εἰς Ἐπικτ. σελ. 80. »Σκιάς τινας ἡδοιῶν καὶ παραχρώσεις,» τὰς ἐκπλυμένας βαφὰς· τὰ ἀμυδρὰ χρώματα, τὰ ὁποῖα ἐκ τῆς πολυκαιρίας ἢ ἐκ τοῦ συχνοῦ πλυσίματος ἔχασαν τὸ καθ' αὐτὸ χρῶμα.

Παράχυσις, ἡ (παραχέω). Τὸ πλησίον, προσέτι χύνειν· καὶ ἐπίχυσις.

Παραχύτης, ου, ὁ (παραχέω). Ὁ ἐπιχέων, ἢ ὁ πλησίον χύνων, ἐξαιρτ. ὁ ὑπηρέτης, ὅστις ἐν τοῖς λουτροῖς φέρει τὸ ὕδωρ καὶ ἐπιχέει αὐτὸ ἐπὶ τὸ σῶμα τοῦ λουομένου, Πλούταρχ.

Παραχύω, Ἐγγύς, πλησίον ἢ ἔμπροσθεν χύνω, ἐπιχύνω.

Παράχωμα, τό. Τὸ πλησίον ἐπί τινι ἢ ἐπάνω ἐρριμμένον, ἐπιστωρευμένον χῶμα, ὕψωμα γῆς (μαγούλα), σωρὸς ἢ ἀναβολὴ γῆς, χώματος, ἀμβολὰς, τάφρος, μῶλος, Στράβ. ἁ. σλ, 329. ἐντεῦθεν τό ἐν τῇ συνηθείᾳ, Παραχόνω, καλύπτω τι διὰ τοῦ χώματος, ὅ ἐστιν, ἐπιστωρεύω χῶμα ἐπί τι, βάλλω τι ὑπὸ γῆν· ἐκ τοῦ

*Παραχώννυμι, Μ. χώσω (χώννυμι, ἀνμλ.). Πλησίον, ἢ προσέτι ἐπιστωρεύω χῶμα, κάμνω μῶλον· »χώμαν», Ἡρόδ 1. 185.

Παραχωρέω, ῶ. Μ. ήσω (χωρέω). Παρεκείσε ὑπάγω, πέραν τοῦ χώρου ἢ ἔξω τοῦ χώρου ὑπάγω, ὅ ἐστὶν εἰς τὸ πλάγιον μέρος αὐτοῦ, πατῶ, ἢ τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἐξίσταμαι, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, παραμερῶ, Ξενοφ. Ἱερ. 7. 1. »Ὁδὸν παραχωρεῖν· β) ἐνδίδωμι,

ὑποχωρῶ, ἀφίνω τὸν δρόμον, εἰς ἄλλο μέρος ἐκτρέπομαι· ὁ αὐτ. Κυροπ. ζ. ε. 20. »Ὁ ποταμὸς ἡμῖν παραχεχώρηκε τῆς εἰς τὴν πόλιν ὁδοῦ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ φέρω ἐμαυτὸν ἔξω τοῦ δρόμου, καὶ ἀφίνω ἢ δίδω, κάμνω τόπον εἴς τινα ἵνα διέλθῃ, περάσῃ ἄλλος τις μετὰ δοτ. προτ. καὶ γεν. πράγμ. καὶ, τινὶ τῆς ὁδοῦ, Ξενοφ. Ἱερ. 7. 9. »Ὁδοῦ παραχωρῆσαι πρεσβυτέρῳ· γ) συγκατατίθημι, συγχωρῶ, ἀφίνω, δίδω ἄδειαν, στέργω, ἐπιτρέπω, Ξενοφ. Ἑλλ. ε. δ. 28. »Καὶ τῶν θερακόντων τῷ δεομένῳ παραχώρει (διαλέγεσθαι) ἔτι δὲ, δίδω τὰ πρωτεῖα, τὴν προτίμησιν ἄλλῳ τινί, εἶμαι κατωτέρος τινος, π. χ. »Παραχωροῦσιν Ὁμήρῳ πάντες, ὅσοι τὰς λογικὰς μετήχθησαν τέχνας.« ὅτι δὲ, παρεικτῶ, ἀφίνω ἢ δίδω εἰς ἄλλον, μετὰ δοτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. π. χ. παραχωρεῖν τῆς ἀρχῆς«, Παρθέν. εθ'. δ) »Ἐκ τῆς πόλεως παραχωρεῖν«, ἀντὶ τοῦ, ἀναχωρεῖν, ἀπέρχεσθαι, Διον. Ἁλικ. ζ'. 50. ἐν γένει, ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι, ε) ἀφικνοῦμαι ἐρχομαι καὶ ἐγὼ ἐκεῖ, φθάνω, »Παραχωρεῖν εἰς τὸ τήρακα, στρέφεσθαι, καταντᾶν, φθάνειν, ἔρχεσθαι, Χρυσόστομος. ὅθεν

Παραχώρημα, τό. Τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον παραχωρεῖ, ἀφίνει, παρεικτεῖ τις, ἢ κατὰ τὸ ὁποῖον εἶναί τις κατώτερος, ἐνδίδει, ὑποχωρεῖ. 2) ἴδε παραχωρήγημα.

Παραχώρησις, ἡ. Τὸ παραχωρεῖν, ἐνδίδειν· ὑποχώρησις, ἄφεσις, παραίτησις· τὸ ἀπολείπεσθαί τινος.

*Παραχωρητέος, ία, έον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ παραχωρέω. Δυνατός, ἄξιος νὰ παραχωρήσῃ, ἐνδώσῃ, Ξεν. Πολ. Λακ. 9, 5.

Παραχωρητικός, ἡ, όν. Ὁ παραχωρῶν, ἐνδίδων, ἐνδοτικός, συγχωρητικός, κ. τ. τ.

Παραχώριος, ὁ, ἡ (χώρα). Πλησίον τῆς χώρας ὤν, συνορεύων, πλησίον κείμενος, γείτων, Σχόλ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 193.

Παραψαλίζω (ψαλίζω). Κόπτω μὲ τὸ ψαλίδι, κουρεύω, ἀπατηλῶς, νοθεύω, ὅθεν

*Παραψαλιστής, οῦ, ὁ. Ὁ διὰ τῆς ψαλίδος κόπτων, χωρίζων, κουρεύων, ἢ ὁ δόλιος καὶ ἐψευσμένος χωρίζων τὰ ἐνδύματα, ἢ νοθεύων τὰ νομίσματα, Παυσ.

Παραφάλλω, (ψάλλω) Πλησίον τινὸς ψάλλω, »τὴν κιθάραν«, ἐπιπολαίως ἢ ἐλαφρῶς ψαύω, ἐγγίζω, κρούω τὴν χορδὴν μουσικοῦ τινος ὀργάνου, Πλούταρχ. 6. σλ. 503.

Παράψαυσις, ἡ. Ἡ ἐπιπόλαιος καὶ ἐλαφρὰ ψαῦσις, ἐγγίσις, Πλούταρχ. παρὰ τὸ

Παραψαύω, (ψαύω). Πλησίον, ἐπιπολαίως, ἐλαφρῶς, μετρίως ψαύω, ἐγγίζω, ψηλαφῶ· χαϊδεύω.

Παραφάω, (ψάω, ἀνμλ.) Εἰς τὸ πλάγι, ἢ ἐλαφρῶς τρίβω, ξύω, ἢ ἰσάζω, π. χ. τὰς τρίχας, τῆς κεφαλῆς, πρβ. Πολυδ. 4, 152. Θεαπν 0001. lex. σ. 124.

Παραφελλίζω, (φελλίζω). Ὀλίγον τι τραυλίζω, ψελλίζω, Στράβ. α'.

Παραφεύδομαι, (φεύδομαι), μέσ. Ἀποθ. = ψεύδομαι, ἀμφ.

Παράφηστος, ὁ, ἡ (παραφάω) Ξεσμένος. 2) γυναικεῖον προσωπεῖον τοῦ θεάτρου ἔχον τὰς τρίχας εἰς τὸ πλάγι ὁμαλῶς καὶ ἴσα τεταγμένας, κρεμαμένας. »Θεραπαινίδιον παράφηστον«, Πολυδ. 4, 151. καὶ 153. τὸ ἔχον στολισμόν τινα τῶν τριχῶν, ἢ ὡς ὁ Πολυδ. ἀλλαχοῦ ἐν σ'. 152. λέγει. »Αἱ τρίχες ἠσυχῆ παρεφημέναι« καὶ ἐπὶ ἑτέρας τινὸς θεραπαινίδος »Διάκρισιν ἔχει παρεφημένων τριχῶν. Πιθανώτερα φαίνεταί μοι ἡ παραγωγὴ τούτου ἐκ τοῦ φάω, φαιστός, παράφαιστος, παράφηστος, ὁ οὐλόθριξ, ὁ ἐστρεμμένος διὰ τοῦ πυρὸς ἔχων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς.

Παραφήχω, Μ. ξω (ψήχω). Πλαγίως, στιγμὴ περνῶ τὸ χέρι ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειάν τινος πράγματος, καθὼς κάμνει τις, π. χ. εἰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, εἰς τὰ γένεια, ἐλαφρῶς, ἐπιπολαίως ψήχω, τρίβω, ψαύω· ταὐτὸν τῷ, παραψαύω. τροπκ. καὶ ἐπὶ φιλιῶν βλεμμάτων ἢ λόγων δι' αὐτῶν ζητῶ νὰ δυσωπήσω.

Παράφωγος, ὁ (φωγός). Πάρεργος φῶγος. Ὁ Πάριος Εὐηνὸς ἐν τῇ Ῥητορικῇ αὐτοῦ μετεχειρίσθη τὰς λέξεις, παράφωγος, παρέπαινος, καὶ ὑποδήλωσις, τῶν ὁποίων τὴς παραγωγὰς καὶ τὰ ὀνόματα φέγει καὶ περιπαίζει ὁ Πλάτων ἐν Φαίδρ. σλ. 267. Α. ἡ δὲ τοῦ ἀνωνύμου ῥητορική, προδιήγησις, παραδιήγησις, ὑποδιήγησις, ἔχει. Παρομοίως φέγει ὁ Πλάτων τὸν Θεόδωρον, διότι μετεχειρίσθη τὰς λέξεις, πίστωσις, ἐπιπίστωσις· καὶ, ἔλεγχος, ἐπεξέλεγχος· κατὰ τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ὁ Ἀριστοτέλ. ὅστις Ῥητορ. γ'. 13. ἀναφέρει τὰς τοῦ Θεοδώρου λέξεις, ἐπιδιήγησις, καὶ προδιήγησις, ὡς ἀτόπους ὑποδιαιρέσεις τοῦ κυρίου ὀνόματος καὶ ἐννοίας.

Παραψυχάομαι, ῶμαι, = παραψύχω.

Παραψυχή, ἡ. Ἄνεσις, ἀναψυξις, δροσισμός, περιγορία, παραμυθία, Εὐριπ. Ἑκ. 280. Ὀρέστ. 20. ἐκ τοῦ

*Παραψύχω, ἔτι δὲ καὶ μέσ. Παραψύχομαι (ψύχω, ἀνμλ.). Ἐκ πλαγίου δροσισμὸν κάμνω τινὶ φυσῶν, ἀερίζων· ὅθεν ἐν γένει, ἐπιψύχω, κρυόνω, δροσίζω, ἀναψύχω, ψυχαγωγῶ. τροπ. παρηγορῶ, »πέπεσται«, Θεόκρ. 13, 53. ἔνθα ὅμως πολλὰ χειρόγραφα, παραψυχώντ' ἐπέεσσι, ἔχουσι. (ῡ)

Παρβάτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, παραβάτης. (–υ–)

*Παρβεβαώς, ποιητ. μετοχ. παρακ. τοῦ παραβαίνω, ἀντὶ παραβεβαώς, Ἰλ.

Παρβολάδην, ποιητ. ἐπίρ. ἀντὶ, παραβολάδην (παραβολή), ταὐτὸν τῷ, παραβλήδην. Πλαγίως, εἰς τὸ πλάγιον μέρος πλησίον, Ἀπολλών. Ῥοδ. πλησίον τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου, ἢ παραλλήλως, ὅπερ ἄλλως, παραβλήδην, εἶπεν ὁ Ἄρατος.

Παρδαχός, καὶ παρδακός (ὡς τὸ πάρδαλις, καὶ, πίρδαλις). Ἰγρός, νοτερός, Ἀριστ. Εἰρ. 1148. (πιθαν. παρὰ τὸ ἄρδω.)

*Παρδαλέη, ἡ, προσυπακ. δορά. Τὸ δέρμα τῆς παρδάλεως, Ἰλ. Γ, 17. Κ, 29. Ἡρδτ. 7, 69. συνήθ. παρὰ Λογογρ. συναιρ. παρδαλῆ. Κυρίως θηλκ. τοῦ παρδάλεος.

Παρδάλειος, εία, ειον, καὶ ὁ, ἡ, = παρδάλεος. (–υ–υ)

*Παρδάλεος, έα, εον (πάρδαλις). Ἐκ παρδάλεως ὤν, ἀνήκων εἰς πάρδαλιν· ὅρα καὶ παρδαλέη. (–υυυ)

*Παρδαλῆ, ἡ, κατὰ συναίρ. ἀντὶ παρδαλέη, ἀφ' οὗ

Παρδαληφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ παρδαλέην φέρων, φορῶν.

Παρδάλια, τά. Ἓν ἀδιόριστον εἰδέτι εἶδος ζώων, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. β'. 11.

*Παρδαλίαγχος, εος, καὶ παρδαλίαγχον, προσυπακ. φάρμακον (πάρδαλιν, ἄγχω). Ἐπίθετον ἀκουστοῦ, δι' οὗ πνίγουσι τὰς πάρδαλεις, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. θ'. 6.

Παρδαλεδεύς, έως ὁ. Ἡ νέα πάρδαλις, Εὐσταθίος, Ὀδ. Α, σελ. 1625, 46. ἐκ τοῦ

Πάρδαλις, εως. Ἰωνικ. ιος, ἡ. καὶ, Πόρδαλις (πάρδος). Ζῶον ἀγριώτατον, τετράπουν, ἐκ τοῦ γένους τῆς γαλῆς, τοῦ ὁποίου τὸ δέρμα εἶναι κατάστικτον καὶ πεποικιλμένον, Ὅμ. καὶ, πάνθηρ, panthera, μ' ὅλον ὅτι ὁ πάνθηρ διακρίνεται ἐκ τούτου ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος καὶ ἄλλων, ἴδε πάρδος. Ὁ Ἀγαθίας ἐν Ἐπιγράμ. λέγει. »Λασιοστέρνων παρδαλίων«, ὡς ἂν νὰ εἶχε τὸ ζῶον χαίτην λεόντειον. Ἐκ τῆς ποικίλου δορᾶς τούτου τοῦ ζώου παρορμηθεῖσα ἡ συνήθεια, ἐκάλεσε παρδάλεον, πᾶν ποικίλον. — Ὁ ἀρχαιότερος τύπος ὑπῆρχε πόρδαλις, ὅστις καὶ παρεληφθη ἀπαντᾶται ἐν τῷ Ὁμηρκ. κειμένῳ, μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἀρίσταρχος ἐπρόκρινε τὸ, πάρδαλις, ἅμα δὲ καὶ οἱ νεώτεροι Κριτικοὶ διεφύλαξαν τὸ, παρδαλέη. Κατ' Ἀπίωνα καὶ Ἡσύχ. 2. σλ. 1006. ὑπῆρχε πόρδαλις, τὸ ἀρσενικόν, καὶ, πάρδαλις, τὸ θηλυκὸν ζῶον· κατ' ἄλλους, ἐπὶ μὲν τοῦ ζώου, ἔγραφον πόρδαλις, ἐπὶ δὲ τοῦ δέρματος αὐτοῦ, πάρδαλις. ὅρ. Τοll. Ἀπ. Λεξ. σλ. 552. Ἰακ. Α. Π. σλ. 367. Παρ' Αἰλ. εὕρηται καὶ ὁ τύπος, πάρδαλος. 2) λῃστρικὸν θαλάσσιον ζῶον, κῆτος· πιθαν. εἶδος καταστίκτου σκυλοψάρου· ἀφ' οὗ

*Πάρδαλος, ὁ, = πάρδαλις, Αἰλ.

Παρδαλώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς παρδάλεως ἢ πάνθηρος ὤν.

Παρδαλωτός, ή, όν. Ποικιλμένος, κατεστιγμένος ὡς ἡ πάρδαλις, Λουκιαν.

*Παρδεῖν, ἀπρμφτ. ἀόρ. β'. τοῦ, πέρδω.

*Παρδήσομαι, μέλλ. τοῦ πέρδω.

Πάρδιον, τό. ὅπερ ἄλλως καὶ, Ἱππάρδιον, λέγεται. Ἀδιόριστόν τι εἰσέτι ζῶον, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. β'. 1.

Πάρδος, ὁ, ὡς πάρδαλις, πάνθηρ, Αἰλιαν. Ζώ. Ἱστορ. α'. 31. ὅπου ἐν Χειρογρ. Πόρδαλος, ἔχει. Ὁ Πλίν. ἡ. 17. ἐξέλαβε τὸ, πόρδος, ὡς ἀρσενικὸν τοῦ πάνθηρος, (ἀλλά, κατ' ἄλλους, χωρὶς θεμέλιον) καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. διακρίνουσι τὸ, πόρδαλις, ὡς ἀρσενικὸν τοῦ, πάρδαλις.

Πέρδω, ὑποταικτ. ἀόρ. β'. τοῦ πέρδω, οὐδέποτε δὲ ἐνεστῶς ἀντὶ τοῦ πέρδω.

Παρεάω, άσω (ἐάω). Ἀφίνω νὰ περάσῃ, ἀφίνω κατὰ μέρος, παρεικτῶ, ἀφ' οὗ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, παρεάζω, καὶ ἀπρεάζω, ἀπαριάζω, ἅμφ.

Παρεγγίζω, Μ. ίσω (ἐγγίζω). Ὀλίγον τι ἐγγίζω, πλησιάζω ἐμαυτὸν, Θεόφρ.

Παρέγραπτος, ὁ, ἡ, ποιητ. καὶ

*Παρέγγραφος, ὁ, ἡ. Κρυφίως ἢ ἀδίκως ἐγγεγραμμένος, ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν πολιτῶν· νόθος πολίτης· ἢ καθ' Ἡσύχ. Παρεγγεγραμμένος, ὁ μὴ κατὰ νόμον τοῖς πολίταις τεταγμένος (μὴ ἀστός,) δημοποίητος παῖς· ἐν γένει, ἀπόκρυφος, ψευτικός. ἐκ τοῦ

Παρεγγράφω, Μ. ψω (γράφω). Κρυφίως ἢ δολίως, ψευδῶς γράφω τινὰ ἐν τῷ καταλόγῳ, καὶ μάλιστα τῶν πολιτῶν, Πλούταρχ. καὶ Λουκιαν.

Παρεγγυάω, ῶ, ήτω (ἐγγυάω). Πρὸς τὸ πλάγιόν μου, ἢ πλησίον μου δίδω, δίδω μακρύτερον δίδω εἰς τὸν γειτονά μου, τὸν πλησίον μου εὑρισκόμενον, ἀπὸ χέρι εἰς χέρι δίδω· ἐξαιρέτως λέγεται ἐν πολέμῳ ἐπὶ προστάγῆς, συνθήματος καὶ παραγγελίας, ἥτις δίδεται διὰ ζώσης φωνῆς παρὰ τοῦ ἀρχιστρατήγου εἰς τοὺς λοχαγοὺς, καὶ οὗτω καθ' ἑξῆς ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλον, ἤτοι ἀπὸ στόμα εἰς στόμα διαδίδεται ὁ λόγος εἰς ὅλον τὸ στράτευμα· ἐγχειρίζω, παραδίδω. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ σύνθημα παρεγγυήσας, Ζεὺς σωτὴρ καὶ ἡγεμόνι, ἐπορεύετο· ταὐτοσήμαντον τούτῳ ἐστὶ τὸ, παραγγέλλειν, ὅπερ καὶ ἴδε, καὶ ἐντεῦθεν β) ἀντὶ τοῦ, ὁμιλῶ, φωνάζω πρός τινά τι, διὰ λόγων παραινῶ, παροτρύνω, παρακαλοῦμαι, ἐμψυχόνω, ἐγκαρδόνω, Ξενοφ. Κ. ρουπ. γ'. 42. καθόλου δὲ γ) ἐντέλλομαι, κελεύω, διορίζω, διατάσσω, προστάζω, Κυρουπ γ'. β'. 4. 2) παραδίδω εἰς τὰς χεῖρας, ἐμπιστεύομαί τι καὶ συνιστάνω, π. χ. »Τὸν ξένον τοῖσι ψίλοισιν«, Ἡρδτ. 3, 8. — Οἱ νεώτεροι (ὡς ὁ Πλούταρχ.) μετεχειρίσθησαν καὶ τὸ, παρεγγυῶμαι.

*Παρεγγύη, ἡ, ὅτι δὲ καὶ

Παρεγγυή, ἡ, ταὐτὸν τῷ, παρεγγύησις, Ξενοφ. Ἀναβ. ς. ε. 8. ἅμφ.

Παρεγγύησις, εως, ἡ (παρεγγυάω). Τὸ παρεγγυᾶν, Ξενοφ. Λακ. πολ. ιά. 4. ἀντὶ τοῦ, παραγγελσις, ἐγχείρισις, παράδοσις, καὶ ἐξαιρέτως τῆς στρατιωτικῆς παραγγελίας καὶ προσταγῆς τῆς διδομένης ἀπὸ μέλους εἰς μέλος, ἤτοι ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον εἰς ὅλον τὸ στράτευμα.

Πάρεγγυς, ἐπίρ. (ἐγγύς). Πολλὰ ἐγγύς, πλησιέστατα, πολλὰ πλησίον, ἐκεῖ σιμά, σύνεγγυς, Ἀριστοτ.

Παρεγκάθημαι, ἀπαρ. παρεγκαθῆσθαι (ἧμαι, ἀνμ.), μέσ. Ἀποθ. Πλησίον ἐκεῖ κάθημαι, μέσα, ἀμφ.

Παρεγκάπτω, (κόπτω). Ἐν παρόδῳ, πρὸς τοῖς ἄλλοις κόπτω, ἐπὶ λιχνευμάτων (λιχουρευμάτων), ὡς τὸ, παρεντρώγω.

Παρέγκειμαι, (κείμαι, ἀνμλ.). Πλησίον που μέσα ἢ ἀνάμεσα κείμαι· εἶμαι παρεντεθειμένος, παρεμβεβλημένος, ὡς γράμμα τι, Πλουτ. Καφαλ. καταγρ. Ῥωμ. §. 67. πρ. παρεδρεύω καὶ παρεντίθημι.

Παρεγκελεύομαι, μέσ. Ἀποθ. = παρακελεύομαι. Παραθαρρύνω, Πλούταρχ. ἀποφθεγμ.

Παρεγκεφαλίς, ίδος, ἡ (ἐγκέφαλος). Ὁ μικρὸς ἐγκέφαλος, κυρίως, ὁ πλησίον ἐγκέφαλος, Γαλην. ὅρ. ἰατρ. »Παρεγκεφαλὶς ἐστὶν ὀπισθεν τοῦ ἐγκεφάλου τεταγμένη, ὁμοιοφυὴς ἐγκεφάλῳ, καὶ ὁμόχροος.

Παρεγκλίνω, (κλίνω). Πλαγίως ἢ λοξῶς πρὸς τὸ μέρος, ἢ πρὸς τὰ κάτω κλίνω, λυγισμένος εἰμί. ὅθεν

Παρέγκλισις, ἡ. Ἡ πρὸς τὸ πλάγιον μέρος κλίσις.

Παρεγκόπτω, παρὰ Πλουτάρχῳ, ὅπου χειρόγραφα τινὰ, παρακαλύπτω, ἔχουσιν· ἴσως ἐγράφη ποτὲ, παρεγκύπτω, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, παρεγκλίνω, πρὸς τὸ πλάγιον μέρος κύπτω.

Παρεγκρανίς, ίδος, ἡ (κρᾶνον), ταὐτὸν, τῷ παρεγκεφαλίς, Νεμέσ. σελ. 203. ὅπου Χειρόγρ. τινὰ, παρακρανίς, ἔχουσι.

Παρεγκύκλημα, τὸ (ἐγκύκλημα). Αἱ εἰς τὰ χειρόγραφα δραματικῶν ποιημάτων ὑπὸ τῶν μεταγραφέων προσγραφόμεναι παρατηρήσεις, ὅτε ἡ σκηνὴ ἀλλάζετο, ἢ οἱ ἄνθρωποι ἀλλάζοντο, ἢ ἄλλως συνέβαινε πρᾶξις ἐπὶ τῆς σκηνῆς, τῆς ὁποίας δὲν ἐγίνετο ῥητὴ μνεία τις ἐν τοῖς λόγοις τοῦ ποιητοῦ, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 18. 22. 132. καὶ 218. ἴδε ἐν τῷ, παρεπιγραφή.

*Παρεγκύπτω, ἀντὶ παρακύπτω.

Παρεγχειρέω, ήσω (ἐγχειρέω). Βάλλω χέρι εἴς τι, ἐπιχειρῶ μίαν δουλειάν, συνεννοουμένου μόνου τοῦ, ἀδίκως, κόθως, παρεμβεβλημένως, ψευδῶς, δόλιος καὶ πεπλανημένως ἢ ἡμαρτημένως, ἐξαιρτ. ἐψευσμένος, κακῶς, μὴ ὀρθῶς διηγοῦμαι, ἢ παρασταίνω· ψευδεῖς, περιέργους, σοφιστικὰς ἀντιλογίας, ἐνστάσεις κάμνω, κάμνω παραλογισμοὺς· φέρω ψευδεῖς ἀποδείξεις, »Εἰμὴ βούλοιτό τις παρεγχειρεῖν, Πλούταρχ. ἂν δὲν θέλῃ τις νὰ κάμῃ ἐξ ἀναιτίας τὴν ψευδῆ καὶ σεσοφισμένην μεταχείρισιν, παραλογιστικῶς ἀντειπεῖν, δεῖξαι βουλόμενον ἀνόμοιόν τινὶ τινα. »Καὶ μηδὲν παρεγχείρει λέγειν, Ἀρτεμίδ. δ'. 74. καὶ μὴ ζήτει μακρύτερα νὰ προτάξῃς μέσα κάμμίαν τεχνικὴν σημασίαν. »Τὴν ἐπὶ τροχοῦ κόλασιν παρεγχειρήκασιν, Ἀσκληπιάδης Σχόλ. Πινδάρου Πύθ. δ'. 40. ἀλλέως μετεχειρίσθησαν καὶ ἐμέτρησαν. 2) παρὰ Καίσ. εἰς Ἀττ. ιά'. 4. ἐπιχειρῶ παρά τινι τὴν ἰδίαν ὑπουργίαν, δουλειάν, ἐπιχειρῶ νὰ πραγματευθῶ τάχα καλλήτερον ἐν ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον ἄλλος πρὸ ἐμοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐπεχείρησαν, ὅθεν

*Παρεγχείρησις, ἡ. Ψευδὴς συλλογισμὸς, συμπέρασμα, ἀπόδειξις.

Παρεγχέω, Μ. -χεύω (χέω, ἀνμλ.) Πλησίον που χύνω μέσα, προσεπιχύνω, περιῶντας χύνω, ταὐτὸν τῷ, παρεγχύω.

Παρεγχρόω, ῶ. Μ. ωσω. Ἐν παρόδῳ χρωματίζω, ζωγραφῶ. Παρ' Ἀθην ε'. σελ. 215. κεῖται μὲν, παρενέχρωσε, ἀλλ' ἴσως γραπτέον, παρεγεχώρισε, ὅπερ, δηλοῖ κυρίως, τίθημι, βάλλω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα.

Παρέγχυμα, τὸ. Τὸ πλησίον που χυθὲν, χυμένον μέσα. Ὁ Ἐρασίστρατος ὠνόμαζεν οὕτω τὴν καθ' αὐτὸ οὐσίαν τοῦ ἥπατος, τοῦ πνεύμονος, τῶν νεφρῶν, τοῦ σπληνός, τρόπον τινὰ, παραγέμισμα, σχηματισθὲν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν εἰς ταῦτα τὰ μέρια εἰσχυνομένων φλεβῶν· σὰρξ δὲ ἐλέγετο κατ' αὐτὸν μόνον ἡ οὐσία τῶν μυῶν. Γαλην. περὶ ἀπλ. φαρμ. ιά. »Ἔνιοι δὲ τῶν ἰατρῶν τὴν μὲν ἐν τούτοις (τοῖς σπλάγχνοις) σάρκα παρέγχυμα καλοῦσι, διότι τῶν φλεβῶν ἐκχεόμενον τὸ αἷμα περιεκήγνυται πᾶσι τοῖς ἀγγείοις, ὡς ἐκεῖνοι νομίζουσιν· τὴν δὲ ἐν τοῖς μυσὶ μόνην ὀνομάζουσι σάρκαν· καὶ ἐν ἡ. κατὰ τόπους, ἔνθα ἀναφέρεται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἐρασιστράτου. »Γίνεται δὲ ἡ δυσκρασία κατάγε τὴν ἰδίαν οὐσίαν τοῦ ἥπατος, ἣν Ἐρασίστρατος ἡγεῖται παρέγχυμά τι, καὶ οὐκ αὐτὸ τὸ κυριώτατον εἶναι μόριον τοῦ σπλάγχνου.

Παρέγχυσις, ἡ. Τὸ χύειν μέσα ἢ ἐπί τι, ἢ ἔνδον ἢ ἐπί τι χύσις. Παρὰ Μανέθωνι καὶ παρεγχυσίαι, αἱ. ἐκ τοῦ

Παρεγχύω. Ἔνδον χύω, χύω μέσα ἢ ἐπί τι.

Παρεδρευτικός, ἡ, όν. Παρεδρεύων, ἐπίμονος, ἐξαιρτ. μὲ ζῆλον καὶ φιλοπονίαν, assiduus. 2) ἐπὶ πραγμάτων, διαρκὴς, παντοτεινὸς, ἐξακολουθημένος, ὡς τὰ, παρόμοιος. παρὰ τὸ

Παρεδρεύω, (πάρεδρος) Κάθημαι πλησίον τινὸς ἢ ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ ἕδρᾳ, παρακάθημαι, σύνδρομος εἰμὶ, ἐξαιρτ. παντοτεινὰ ἢ ἐπιμελῶς, διηνεκῶς κάθημαι παρ' αὐτῷ· εἶμαι ἐπιμελὴς, ἀκάματος, ἄκοπος, ἐπιμένω, ἐπιμελοῦμαι, μετὰ δοτ. ἐν γένει, εἶμαι, εὑρίσκομαι πλησίον, παρά τινι, παρευρίσκομαι. 2) εἶμαι πάρεδρος, συμβουλὸς εἴς τι ἄξίωμα, ἢ κριτήριον. 3) ἐπὶ γράμματος, εὑρίσκομένου ἢ συνεθιζομένου νὰ εὑρίσκηται παρ' ἄλλῳ κατὰ τὰς διαφόρους αὐτῶν σχέσεις πρός τινα συλλαβήν. »Ὅταν τῶν υ παρεδρεύηται, Ἀθην. θ'. σελ. 392. ὅταν ἔχῃ τὸ υ πλησίον ἑαυτοῦ.

Παρεδρήσσω, ποιητ. ἀντὶ παρεδρεύω, Νόνν.

Παρεδρία, ἡ (πάρεδρος). Τὸ εἶναι, ἡ καθῆσθαι πλησίον τινὸς, κάθισμα, ἡ διατριβὴ παρά τινι. 2) τὸ ἄξίωμα τοῦ παρέδρου. ὅθεν

Παρεδρίαω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, παρεδρεύω, Ἀπολλων. β'.

Πάρεδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα) Παρὰ τῇ ἕδρᾳ καθήμενος, πλησίον τινὸς ὢν ἢ καθήμενος, ἢ παρά τινι διατρίβων, τινί. 2) κατώτερος, δεύτερος ἄλλου τινὸς μεγαλειοτέρου ἢ καλλιτέρου ὤν, ὡς παρ' Ἀριστοτ. 2, 16. »Πάρεδρος ἡδονὴν, ἥτις πρέπει νὰ ὑποτάσσηται εἰς ἄλλην μεγαλειοτέραν, τὰ ἔχω τὰ δευτερεῖα. 2) ὡς οὐσιαστ. σύντροφος ἄλλου τινὸς, συγκάθεδρος παρὰ κριτηρίῳ ἢ ἄλλῳ τινὶ ἄρχοντι τῆς πολιτείας, Ἡρόδ. 4, 147. 8, 138. Οὐλπιαν. εἰς Δημοσθ. κατὰ Μηδ. »Πάρεδροι γὰρ ἐδίδοντο τοῖς νεωτέροις, οἱ νῦν καλούμενοι Συγκάθεδροι· ἐπειδὴ γὰρ ὁ ἄρχων πάσας τὰς ὀρφανικὰς καὶ κληρικὰς ἐδίκαζεν, ἐνίοτε δὲ διὰ τὴν ἡλικίαν ἀπείρως εἶχε τοῦ διακρίνειν, ἐδίδοτο αὐτῷ πάρεδρος ὁ συνδοκιμάζων. Assessore, Ἰταλ. ἐλέγετο δὲ καὶ ὁ ὁμοτράπεζος, Ἡρόδ. 5, 18. καθόλου, συγκοινωνὸς, συμμέτοχος, σύντροφος, μετὰ γεν. Πινδ.

Παρέζομαι, Μ. παρεδοῦμαι (ἕζομαι, ἀνμλ. Πλησίον τινὸς κάθημαι, ἢ εὑρίσκομαι καθήμενος, ἢ πηγαίνω καὶ κάθημαι, τινί, Ἰλ. Α, 407. ἐξαιρ. πηγαίνω καὶ κάθημαι παρά τινι διὰ νὰ συνδιαλεχθῶ, Ἑρμ. Τμν. Ὁμ. Ἀπ. 345. ἢ ἁπλῶς, κάθημαι.

Παρειά, ἡ. Μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος κατὰ τὸ πρόσωπον ὑπὸ κάτω τῶν κροτάφων καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὅ ἐστιν, ἀπέναντι τῆς ῥινὸς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἡ γνάθος, τὸ μάγουλον, Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. δ'. 2. »Ἐλείβετο αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν, ἔτρεχον τὰ δάκρυά της ἐπάνω εἰς τὰ μαγουλα· τοιοῦτο καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσ. Θ, 530. καὶ ἀλλαχοῦ παρ' Ὅμ., ὅστις ἀεὶ χρῆται τῷ πληθ., ἐκ δὲ τοῦ Ἰων. παρήϊον καὶ τῷ ἑνικῷ· καταχρηστικῶς λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν μαγούλων τοῦ ἀετοῦ, Ὀδ. 8, 153. Τὴν ἀμλ. δοτ. παρείασιν ἔχει ὁ Ἀπολλ. Ῥόδ. Αἰατ. πληθ. παρειὰ ἐξέταβεν ὁ Ἀρίστταρχος μετ' ἄλλων ἐν Ἰλ. Γ, 35. πρβ. παρήϊον καὶ παρηΐς, Τὰ μάγουλα ἦταν ἡ ἕδρα τῆς ὀργῆς, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 318. 2) τὰ κρεμάμενα εἰς τὰ μάγουλα μέρη τῆς περικεφαλαίας, Herm. Τμν. Ὁμ. 31, 11, ὡσαύτως καὶ, μέτωπον κόρυθος, Ἰλ. Π, 70. 3) μέρος τι τῆς νεώς, ἤτοι τὰ ἔμπροσθεν μέρη αὐτῆς. (πιθανῶς παρὰ τὸ, παρὰ τὸ, παρα, καθότι τὰ μάγουλα εἶναι τὰ πλάγια τοῦ προσώπου.)

Παρείαε, ου, ὁ. Εἶδος μελαχρινοῦ ὄφεως, ἀφιερωμένος τῷ Ἀσκληπιῷ· λέγεται ἔτι καὶ παρῴας, Ἀριστοφ. Πλουτ. 690. Ὁ Φώτιος ἔχει, »Παρεῖαι ὄφεις, παρειὰς ἔχοντες μεγάλας, ἱερεῖ, οὐ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τοὺς ἄλλους ὄφεις ἀδικοῦντες. Ὀρ. παρῴας.

Παρείδον, ἀόρ. β'. τοῦ, παροράω. Παρέβλεψα, δὲν εἶδον μετὰ προσοχῆς, δὲν ἐπρόσεξα. παρατηρῶν εἶδόν τι, ἐσυμπέρανα τί ἀξιοκατηγόρητον παρά τινι χωρὶς νὰ ἐλέγξω, τινί τι 2) παρατηρῶ τι εἴς τινα, εὑρίσκω τι εἴς τινα διὰ νὰ τὸν κατηγορήσω, π. χ. Δειλίην μοι τινὰ παριδὼν, παρετήρησας, εἶδας εἰς ἐμὲ κάμμίαν δειλίαν; ἠμπορεῖς νὰ μὲ εἴπῃς ἢ νὰ μὲ κατηγορήσῃς ὡς δειλόν, Ἡρόδοτ. 1, 38. 108.

*Παρείθη, συνθ. παρέθη, γ'. ἀορ. α'. παθ. τοῦ παρίημι, Ἰλ. Ψ, 868.

Παρεικάζω, άσω (εἰκάζω). Εἰς τὸ πλάγιον ὑπάγω Πλησίον τινὸς βάλλω τι παραβάλλω αὐτὸ, παρομοιάζω, συγκρίνω, Πλάτ. Σοφ. 40.

Παρεικάθω, Ἀττ. ἀντὶ, παρείκω.

Παρείκω, ξω (εἴκω). παραχωρῶ, παραμερῶ· ἐνδίδωμι, ἀφίημι, στέργω, ἐπιτρέπω, συγχωρῶ, ἐάω. ταὐτὸν τῷ, εἴκω, Πλάτ. Νομ. Ε'. »Καὶ τόνγε βουλόμενον ἡδέως ζῆν, οὐτ' ἔτι παρείκει ἑκόντα γε ἀκολάστως ζῆν, δὲν τὸν ἀφίνει, δὲν τὸν ἐσυγχωρεῖ· καὶ Νομ. ιά. Λεκτέον, »ὅπως ἂν ἡμῖν παρείκωσι θεοὶ, ὅσον ἤθελον μᾶς συγχωρήσωσιν, ἤθελον μᾶς φωτίσῃ. 2) ἄπροσ. παρείκει μοι, μοί εἶναι ἐλεύθερον, ἄδεια, ἐξεστί μοι, κράτεται ἀπ' ἐμοῦ, Schaef. Σοφ. Φιλ. 1048. Poppo Θουκυδ. 1. σλ. 247. »Ὅσον ἂν δυνάμεθα, καὶ ἑκάστῳ παρείκῃ (Πλάτ.) ὅσον μᾶς εἶναι δυνατὸν κατὰ τὰς δυνάμεις καὶ κατὰ τὰ μέσα τοῦ καθ' ἑνός. »Οὐκ ἔτι παρείκειν, δὲν συγχωρεῖται πλέον, δὲν δύναταί τις, κ. τ. τ. Ὅπῃ παρείκοι, ὁπόταν ἤθελεν γίνει εὐκαιρία, ὁπόταν τὸ δώσῃ ἢ τὸ συγχωρήσῃ ὁ καιρός, »Παθόσον παρείκοιεν, ὅσον ἤθελεν εἶναι δυνατὸν, ἀνυστόν, ὅσον ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ, Πλάτ. Συμπ. 12.

*Παρειλίσσω, καὶ Ἀττ. παρειλίττω, ποιητ. ἀντὶ, παρελίσσω.

Παρειμένως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθητ. μετοχ. παρακμ. τοῦ, παρίημι. Ἠρεμαινομένως, ἐκλελυμένως, παραλελυμένως, ἀδυνατισμένως, ἀμελῶς.

Πάρειμι, μέλ. ἔσομαι, ἀπαρμφ. παρεῖναι (εἰμί, παρά). Ἐγγὺς, πλησίον εἰμί, ὑπάρχω, εὑρίσκομαι, ἐξαιρ. ὑπάρχω, εἶμαι, ἢ εὑρίσκομαι παρών, Ὅμ. παρὰ τῷ ὁποίῳ πολλάκις κεῖται παρεὼν ἀντὶ παρὼν, καὶ, οὐ παρεών, ἀντὶ μὴ παρών, ὅπου. β) πλησίον τινὸς, παρά τινι εἰμί, διατρίβω, Ὀδσ. Ε, 105. 129. μηλοισι,

Ὀδ. Δ, 640. ἔτι δὲ καί, εἶμαι παρὼν εἴς τι πρᾶγμα, ἢ πρόξιν· «μάχῃ», παρευρίσκομαι εἰς τὴν μάχην, Ὀδ. Δ, 497. καί, «ἐν δαΐτῃσι», Ἰλ. Κ, 217. γ) ἐξαιρτ. εἶμαι παρὼν εἰς βοήθειαν, ὅθεν, βοηθῶ, τινί. Ἰλ. Ξ, 472. Ὀδ. Ν, 393. παραττέκομαι εἴς τινα. δ) εἶμαι πρόχειρος, ἕτοιμος, ἐπὶ πάσης κτήσεως καὶ περιουσίας, Ὅμ. ὅθεν, «Τὰ παρόντα», ἢ ὑπάρχουσα, εὑρισκομένη εἰς χρῆσιν ποσότης. «χαριζόμενη παρόντων (Ὀδ. Α, 140. Δ, 46.)», δίδουσα μετὰ χαρᾶς ἐκ τῶν ὅσα ὑπάρχουσιν, εὑρίσκονται ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἤγουν ἐκ τῶν ψαγητῶν, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι χρεία νὰ ἑτοιμασθῶσι πρότερον· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ αὐλῶν πραγμάτων, π. χ. «Εἶμοι δύναμίς γε παρεύη Ὀδ. Β, 62.», ἀνίσως ὑπῆρχέ μοι δύναμις, ἀνίσως εἶχον τὴν δύναμιν, ἀνίσως ἐδυνάμην. «Ὅστη δύναμίς γε πάρεστιν, ὅσον εἶναι εἰς τὴν δύναμίν μου, ὅσον δύνομαι, Ἰλ. Θ, 294. Ν, 786. Ὀδ. Ψ, 128. ε) παῤῥησιάζομαι, φαίνομαι, ἔρχομαι παρών, Ξενοφ. Κ. Π. «Φιλίαν ἐπιδεικνύμενος πάρειμι, ἦλθες νὰ δείξῃς φιλίαν. «Ἐφ' ᾧ πάρειμι, μὲ τίνα σκοπὸν ἦλθες, παραγένοναι ἐνταῦθα, «Παρεῖναι εἰς —», παραγίνομαι, ὑπάγω εἰς μέρος, χωρ. ἐν τινι τόπῳ εὑρέσκομαι ἀφ' οὗ ὑπάγω ἐκεῖ, πολλάκις παρ' Ἡροδ. 1, 9. 6, 24. 8, 60. Θουκ. καὶ Ξενοφ. ὁρα Valck. Ἡροδ. 1, 21. Heind. Πλάτ. Φαῖδ. σελ. 57. Α. ὡσαύτως καὶ μετὰ μόνης αἰτιατ. ἄνευ προθέσ. Εὐριπ. Κυκλ. 95, 106. ζ) ἀπροσώπως «παρεστίμοιμι», μετὰ ἀπαρεμφ. καθὼς καὶ τό, ἔξεστι, στέκεται εἰς ἐμέ·α, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, κρέμαται ἀπὸ ἐμένα, δύναμαι, Ἡρόδοτ. 8, 20. 9, 70. Ἄνευ ὁστιν. δηλοῖ, εἶναι δυνατόν, εἶναι κατορθωτόν, ἐνδεχόμενον· εἶναι καιρὸς εἰς τοῦτο, εἶναι εὐκαιρία, ἢ συγχωρημένον. «Πάρεστι πρὸς τοῦτο τοῦ καιροῦ τὰ πράγματα», Δημοσθ. εἶναι τώρα εἰς τὸν καιρὸν τῶν διὰ τοῦτο· ὡσαύτως ἐν χρήσει καὶ ἡ μετοχ. παρόν, Ἰωνικ. παρεόν, μετὰ τῆς ἀπαρεμφ. ὡς ἀπόλυτος, ἀντὶ τοῦ, ἐπειδὴ εἶναι ἐλεύθερον, ἐπειδὴ εἶναι δυνατὸν ἢ εὔκολον, Ἡρόδ. 1, 129. 5, 49. 6, 72. 137. 7, 24. 154. 229. ἐπειδὴ εἶναι θεμιτόν, συγχωρημένον, ἐνδεχόμενον· ἐπειδὴ εἶναι ἤδη καιρός, εὐκαιρία, κ. τ. τ. ὡς τὸ ἐξόν· ἐξαιρτ. εὐχρηστ. παρὰ τοῖς Ἀττικ. Ξενοφ. Ἀγ. 1, 36. «Παρόν αὐτῷ πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς χρήσθαι». η) ἀπὸ παρόντων, παρὰ τοῖς Ἀττ. συνήθως, τὸ παρόν, ἐνεστός, ἡ παροῦσα τύχη, αἱ νῦν περιστάσεις, ἡ παροῦσα τῶν πραγμάτων κατάστασις· ἔτι δὲ καὶ, ἀπὸ παρόντα πράγματα, Ἡρόδοτ. 6, 100. ὡσαύτως τὸ οὐδέτ. ἀπὸ παρόντα, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 1, 20. «Ἐν τῷ παρόντι», ὑπακμ. χρόνῳ, εἰς τὸν παρόντα καιρόν. «Εἰς τὸ παρόν», νῦν, τώρα 2) ἡ ἄρσεν. μετοχὴ ἀπαρόν, κεῖται πολλάκις, ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Τραγ. ἐν τῷ τέλει τοῦ στίχου πλεοναστικῶς καὶ μόνον εἰς περιτόρνευσιν τῆς περιόδου, Valck. Φοιν. 480. Schaef. Σοφ. Ο. Τ. 757.

Πάρειμι, ἀπαρεμφ. παρεῖναι (εἶμι). Πλησίον, παρά τινι παρέρχομαι, διαβαίνω, «Παριών», Ὀδ. Δ, 527. Ρ, 233. περιῶ εἴς τι πλησίον· β) ὑπάγω, ἢ ἔρχομαι πρός τινα, εἴς τι, ἐπί τι, μέσα εἴς τι, μετὰ τῆς εἰς προθ. ἐνίοτε δὲ μετὰ τῆς ὑποβεβλημένης ἐννοίας τοῦ, κρυφίως ἢ ἐπαίρω ὅμως δὲν ὑπάρχει ἀναγκαία, ἐπειδὴ ἔλεγον καὶ, «Βίᾳ παρεῖναι εἰς οἰκίαν», ἐμβαίνω μὲ βίαν, σπῶ· καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἐλέγοντο, οἱ παρίοντες», οἱ εἰς τὸ δημόσιον παῤῥησιαζόμενοι ῥήτορες, ὅθεν ἐν γένει, παῤῥησιάζομαι, ἔρχομαι εἰς τὸ μέσον, φαίνομαι, πρβλ. παρέρχομαι, καὶ παρήκω, 5. γ) πέραν τινὸς ὑπάγω, ἐξαπερνῶ, παρέμπροσθεν ὑπάγω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, Ξενοφ. 1, 4, 5. «Ταχὺ δὲ παρῆκε διὰ τοῦ ἐρᾶν τοῦ ἔργου». δ) παγαίνειν τι μακρότερον, ὑπάγειν ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλον, διαδίδεσθαι, π. χ. «Τὸ σύνθημα παρῆκε», ἀπαρουσιάσεν, μετέβαινεν ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον.

*Παρεῖον, τό, ἄχρ. Ἀττικ. τύπος ἀντὶ τοῦ Ἰων. παρήϊον.

*Παρεῖπον (εἶπον), ἀόρ. β'. τοῦ παράφημι. Παραπείθω, παραλογίζομαι, συμβουλεύω, ἀγωνίζομαι διὰ λόγων νὰ παρακινήσω, καταπείσω τινά, ὡς τό, παραπείθω, ἐνθα ὅμως συνεμπεριέχεται ἡ ἔννοια δολίας ἀπάτης, μετὰ αἰτιατ. προσ. Ἰλ. Α, 555. Ζ, 337. Ὅθεν καὶ κατ' εὐθεῖαν ἀπατῶ τινα, Valck. Ἀδων. σελ. 356. 2) μετὰ αἰτ. πράγματος, ἀγωνίζομαι νὰ κάμω τινὰ νὰ πιστεύσῃ τι, νὰ συλλάβῃ, νὰ παρακινηθῇ εἰς τι, Ἰλ. Ζ, 92. Η, 121. 3) ἄνευ πτωτικοῦ, συμβουλεύω, παραινῶ, Ἰλ. Λ, 793. Ο, 404. (Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς μετοχ. παρειπών, παρειποῦσα, ἔστι ἐν Ἰλ. διὰ τὴν ἄρσιν τοῦ στίχου πάντοτε μακρά.)

Παρείργω, μέλ. ξω (εἴργω). Κωλύω, ἐμποδίζω, ὀπίσω κρατῶ· κλείω τινὰ ἔξω, ἀπομακρύνω.

Παρειρύω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, παρερύω, Ἡρόδ.

Παρείρω (εἴρω, ἀνμλ.). Πλησίον ἢ ἀνάμεσα ἀραδιάζω, βάλλω, θέτω, παρεμβάλλω, παρεντίθημι, ἐπεμβάλλω, ἐπιτίθω, ἐγκατάθω, Ἐρῥ. Σοφ. Ἀντ. 365. καὶ Ξενοφ. συμπ. ς'. 2. Μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἀν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἄν τις παρήρει.»

*Πάρεις, β'. πρόσπ. ἑνικὸν τοῦ ὁριστ. ἐνεστ. τοῦ πάρειμι (υ–)

*Παρεὶς μετοχ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ παρίημι. 2) μετοχ. ἀόρ. β'. παθητ. τοῦ πείρω.

Παρεισάγω, μέλ. ξω (ἄγω, ἀνμλ.). Πλησίον εἰσάγω, φέρω μέσα κρυφίως. 2) προσάγω, προάγω, φέρω ἔμπροσθέν τινος· φέρω, παῤῥησιάζω ἢ κάμνω τινὰ ὁμιλοῦντα ἢ πράττοντά τι, Πλουτ. (ε) ὅθεν

Παρείσακτος, ὁ, ἡ. Ὁ κρυφίως εἰσαγμένος, ῥιπτόμενος ἢ βαλμένος μέσα, ἐμβεβλημένος· ὡς τις κρυφίως εἰσεχώρησεν, ἐμβῆκε μέσα, μεταφ. ξένος· ἐπείσακτος, Παῦλ. πρὸς Γαλάτ. Κεφ. β'.

*Παρεισαρθρόω (ἀρθρόω). Πλησίον τινὸς ἀρθρόω, ἢ ἐμβάλλω μεταξύ, ἐπεμβάλλω, ἐπεντίθημι.

Παρεισβάλλω, μέλ. -βαλῶ (βάλλω, ἀνμλ.). Πλησίον, προσέτι, ἢ πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, ἢ κρυφίως ῥίπτω μέσα, εἰσβάλλω, βάλλω μέσα. 2) οὐδετέρ. παρεμπίπτω, πίπτω ἢ ἐμβαίνω κρυφίως μεθ' ὁρμῆς μέσα· παρεισέρχομαι· παρεισπίπτω· περιπίπτω, ἐμπίπτω τινί.

Παρεισγραφή, ἡ (εἰσγράφω). Κρυφή, ἐναντία τοῦ δικαίου εἰσγραφή, ἐγγραφή.

Παρεισδέχομαι, Μ. δέξομαι (δέχομαι, ἀνμλ.), μέσ. Ἀποθ. Πλησίον, παρά τινι, ἢ πρὸς τούτοις, ἀνόμη περισσότερον, ἢ πλαγίως, ἢ κρυφίως εἰσδέχομαι, δέχομαι, Σοφ.

Παρεισδύομι, καὶ παρεισδύνω, καὶ παρεισδύω, ἢ συνήθ. κατὰ μέσ. διάθ. παρεισδύομαι, πλὴν μετὰ ἀορ β'. παρακ. καὶ ὑπερτ. κατ' ἐνεργ. διάθ (δύω, ἀνμλ.) Ἐκ πλαγίου, πλησίον τινὸς ἐμβαίνω ἢ ὑπάγω μέσα, διά τινος φωνοῦς θύρας ἢ κρυφίως ἐμβαίνω, παρεισέρχομαι. (περὶ τῆς προσωδίας ὅρ. δύν.) ὅθεν

Παρείσδυσις, ἡ. Τὸ κρυφίως ἐμβαίνειν. 2) τόπος, εἰ οὗ δύναται νὰ ἔμβῃ ἢ νὰ τρυπώσῃ τις κρυφίως· τρύπα, (ἀμπορία), κρύφτρα, κρυψάνα· καταφύγιον, πρόφασις, Ἡροδ.

*Παρεισδύω, = παρείσδυμι.

*Παρεισείδον, ὅθεν ἀπαρφ. παρεισιδεῖν (εἶδον), ἀόρ. β'. τοῦ ἀχρ. παρεισοράω, βλέπω ἐκ τοῦ πλαγίου μέρους τοῦ ὀφθαλμοῦ, στραβοβλέπω, Ἀριστοφ. Λυσ. 136. 2) πλησίον ἢ κρυφίως κυττάζω μέσα.

Παρείσειμι (εἶμι), ταὐτὸν τῷ, παρεισέρχομαι.

Παρεισέρχομαι (ἔρχομαι, ἀνμλ.), μέσ. Ἀποθ. μετ' ἀορ. καὶ παρακ. κατ' ἐνεργ. διάθ. Πλησίον, ἐγγὺς ἢ κρυφίως εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω μέσα εἴς τι.

Παρεισκομίζω, ἰσω (κομίζω). Πλησίον ἢ κρυφίως εἰσκομίζω, εἰσάγω, φέρω, Ἰώσηπ.

Παρεισκρίνω (κρίνω). Κρυφίως ἢ μὲ ἄδικον τρόπον εἰσκρίνω, ἀφίημι ἢ στέργω, συγκατανεύω, Εὐσταθ. Ὁ Φώτ. ἔχει, παρεισκρίνει, παρεισέρχεται, παρεισβάλλει.

Παρεισκυκλέω, ήσω (κυκλέω). Πλησίον, κρυφίως ἢ ἀπαρατηρήτως, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τις εἰσφέρω τι, ἐμβιβάζω, παρεμβάλλω, ἐπεντίθημι, εἰσελκω· χωρίς ποιω σειρὰν πραγμάτων περιτειλιγμένων, Ἀθήν. σελ. 661. ἴδε Εἰσκυκλέω. Ὁ Εὐσταθ. ἔχει, παρεισκυκλεῖν λόγους, τὸ ὡς ἐκ περιόδου κυκλικῶς παρεισάγειν, ἢ τὸ πολλάκις περὶ τὸ αὐτὸ στρέφεσθαι.

Παρεισοδεύω (εἴσοδος), = παρεισκομίζω.

Παρεισοδιάζω. Πλησίον τινός, ἢ ὡς ἐπεισόδειον μηνύω, Εὐσταθ. ἴδε παρεπεισοδιάζω.

Παρεισπέμπω, ψω, (πέμπω). Πλησίον ἢ κρυφίως πέμπω, ἀφίνω μέσα.

Παρεισπίπτω, Μ. -πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.). Πλησίον ἢ κρυφίως εἰσπίπτω, κρυφίως ἐμβαίνω εἴς τι· ταὐτὸν τῷ, παρεισέρχομαι, καὶ οὐδετέρ. τῷ, παρεισβάλλω, κρυφίως ἐπιπίπτω, ὁρμῷ, Πλούταρχ. (ε)

Παρεισπονέω, ῶ (πονέω). Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ὡς ἐν παρέργῳ καταγίνομαι περί τι, «Μουσικὴν παρεσπονεῖν», Εὐριπ. Βελλερ. 96.

Παρεισπορεύομαι, (πορεύομαι), Ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ παθ. ἀορ. Πλησίον, πρὸς τὸ πλάγιον μέρος ἢ κρυφίως πορεύομαι, ὑπάγω μέσα, ἐμβαίνω.

*Παρεισπράσσω, ξω, Ἀττ. -ττω (εἰσπράσσω). Προσέτι, πρὸς τούτοις, ἤτοι μὲ ἄδικον τρόπον εἰσπράττω, ἀπαιτῶ, λαμβάνω· ἐκτὸς τοῦ δικαίου εἰσπράττω, λαμβάνω τελώνιον, Πολυθ. Β'. 32. ἐπὶ τελωνῶν.

Παρεισρέω, καὶ, παρεισρυήσω, καὶ, παρεισρύημι, μέλ. -ρεύσομαι (ῥέω) Πλησίον ἀνεπαισθήτως, κρυφίως εἰσρέω, χύνομαι, ἢ τρυπόνω, εἰσχωρῶ, ἐμβαίνω μέσα.

Παρεισφέρω, (φερω, ἀνμλ.) Πλησίον, ἢ ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐν ταυτῷ, ἢ πλαγίως, ἢ κρυφίως φέρω μέσα· ἐξαιρέτως δὲ ἐν Ἀθήναις, «Παρεισφέρειν νόμοις», ἐν ταυτῷ, ἢ ἐξ ἐναντίας ἄλλον τινὰ νόμον ἢ νέον εἰσφέρειν, προβάλλειν. νόμον ἄλλον προβάλλειν ἀντὶ τοῦ πρώτου.

Παρεισφθείρομαι, (φθείρω) ὡς παθ. Πρὸς βλάβην, δυστυχίαν ἢ ἔλεγχον ἴδιον ἢ ἄλλου τινὸς πλησίον, κρυφίως, ἀνεπαισθήτως ἐμβαίνω, περιπίπτω, καταπτῶ μέσα, ἢ εἰσέρπω, παρεισρέω.

Παρέκ, καὶ πρὸ φωνήεντος παρέξ (παρὰ, ἐκ)

Α'. ὡς πρόθ. 1) μετὰ γεν. ἐπὶ τόπου, ἔξω καὶ πλησίον ἢ ἐμπροσθέν τινος, Ὀδ. Ι, 916. Ἰλ. Κ, 349. Ἅμν. Ἑρμ. 188. β) ὡς τὸ χωρίς, ἔξω ἀπό, παρεκτός, ἐξαιρουμένου, μὲ ἐξαίρεσιν, Ἡρόδ. 1, 14. 93. 192. 2, 4. 31. 3, 106. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις. 2) συνεχέστερον μετὰ αἰτιατ. ἀντὶ, πλησίον ἔξω, ἐκεῖθεν, πέραν, πλησίον ἐμπροσθεν, παρά, Ἰλ. Ι, 7. Ω, 349. (ἐνθα ἡ πρόθ. κεῖται μετὰ τὴν αἰτ.) Ὀδ. Μ, 276. 443. Ο, 199. Π, 165. Ἅμν. Ἀπ, 419. καὶ Ἑρμ. 563. «Παρὲκ νόον», παρὰ γνώμην καὶ φρόνησιν, ἄνευ φρονήσεως, ἢ ἐναντίον αὐτῆς, μωρῶς, ἀνοήτως, Ἰλ. Κ, 391. «Πόλλησίν μ' ἄτησι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ, μὲ ἔφερε μὲ πολλὰς ἀπάτας ἔξω τοῦ λογισμοῦ, τοῦ ὀρθοῦ λόγου, ἀνοήτως. Ψ, 133. «Ἥρη μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον», ἀνοήτως· καὶ Ἅμν. Ἑρμ. 547. εἰς Ἀφροδ. 36. ἐκτός, ἔξω ἀπό, Ἰλ. Ω, 434.

Β'. Πάνυ δὲ εὔχρηστον ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ τόπου, πλησίον πρός που, ἐμπροσθεν, πέραν, ἐκεῖθεν, 'Ομ. πολλὰ σιμὰ καὶ ἔξω, 'Ιλ. Λ, 486. 2) τροπ. ἐκέκεινα, πέραν τοῦ δικαίου ἢ τοῦ ἀληθοῦς, ἐγγὺς τοῦ ἀληθοῦς, ὅθεν, ἀποφεύγοντας. »παρὲξ εἰπεῖν 'Οδ. Δ, 348. »Παρὲξ ἀγορεύειν, 'Ιλ. Μ, 213. 'Ανοήτως· μωρῶς, 'Οδ. Ψ, 16. 3) »ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθαν, ἃς στοχασθῶμεν, ἐνθυμηθῶμεν παρεκτὸς τούτων, ἄλλα πράγματα, 'Οδ. Ξ, 168. ὅθεν καὶ παρεκτὸς, ἐξαιρουμένου, ἐπιφερομένου τοῦ ἢ, 'Ηρόδ. 1, 130. »Πάρεξ ἢ ὅσον (χρόνον) οἱ Σκύθαι ἄρχουσι, ἐξαιρουμένου τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν οἱ κτλ. 4) παρεκτὸς τούτου, πρὸς τούτοις, 'Απολλ. 'Ρ. — Ἡ λέξις παρὲξ συμπεριλαμβάνει τὰς σημασίας καὶ τῶν δύο προθέσεων, ὥστε σημαίνει διάστασιν διὰ τῆς ἐκ, καὶ ἐγγύτητα διὰ τῆς παρά, οὕτως ὅμως, ὥστε ποτὲ μὲν αὕτη, ποτὲ δὲ ἐκείνη ἡ σημασία κυριεύει περισσότερον. — Ὡς πρὸς τὴν 'Ηριδότειον χρῆσιν σημειωτέα ὅμως ταῦτα τὰ δύο. α) παρ' αὐτῷ γράφεται ἡ λέξις, τοὐλάχιστον ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν, καὶ παροξυτόνως (πάρεξ) παρὰ δὲ 'Ομ. καὶ 'Ησιόδ. ὀξυτόνως, παρὲξ καὶ παρέξ· μόνον δὲ παρ' 'Ησ. 'Ασπ. 352· 353. ἔγραφεν ὁ Γαισφ. παραπλησίως πάρεξ. β) Ὁ 'Ηρόδ. γνωρίζει τὴν διαφορὰν τοῦ νὰ γράφηται πρὸ μὲν συμφώνου παρὲξ, πρὸ δὲ φωνήεντος παρέξ, τίσον ὀλίγον, ὥστε μεταχειρίζεται παντάχοῦ μόνον τὸν ἕνα τύπον παρέξ, καὶ αὐτὸν πολλῷ συχνότερον πρὸ συμφώνων ἢ πρὸ φωνηέντων, ἐν ᾧ πρὸ φωνηέντων ἀπαντᾶται, ὅσον ἐγὼ εἶδα, τρὶς μόνον, πρὸ δὲ συμφώνων πλέον ἢ εἰκοσάκις· ἀλλ' ὅμως εὑρῆται παρὲξ καὶ παρ' 'Ομ. 'Οδ. Ξ, 168. ἴδε. ἀνωτέρω, πρβ. 'Οδ. Μ, 276. 443. 'Ιλ. Λ, 486. 'Απ. 'Ρ. 2, 1010. Νικ. Θηρ. 29. Meineke Εὐφορ. σελ. 130. (Κατὰ τὸν Μ. 'Ετομ. σελ. 651, 38. κτ. καὶ Εὐστάθ. ἐτονίζετο κατὰ τὴν διάφορον σημασ. διαφόρως ἡ λέξις, καὶ ὀξυτόνως μὲν (παρὲξ), ὅταν κεῖται, καθὼς παρ' 'Ομ. καὶ 'Ησ. ἀντὶ, ἐκτὸς, παροξυτόνως δὲ (πάρεξ), ὅτε κεῖται, καθὼς παρ' 'Ηρόδ., ἀντὶ τοῦ, (χωρὶς.) ὅρα καὶ παρέξ.

Παρεκβαίνω, Μ. -ήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.) Ἔξω καὶ πλησίον τινὸς ἐκβαίνω, ἢ πέραν ἔξω βαίνω, δηλ. παραβαίνω, καταπατῶ, μετά γεν. »δικαίου», 'Ησ. 'Ε. 228. ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτ. Αἰσχ. Χοηφ. 641. »Τὸ πᾶν Διὸς σέβας παρεκβαίνεινα· καὶ 'Αρστ. »Τὴν φύσιν παρεκβαίνειν. Ἄνευ δὲ πτωτικοῦ, ἐπὶ δρόμου ἢ ὁδοῦ, ἀντὶ τοῦ, παραχωρῶ, ἐκβαίνω ἔξω τοῦ ὀρθοῦ δρόμου, ἐκκλίνω, ἐξκλίνω, ὑποχωρῶ, ἐξίσταμαι, παρεκτρέπομαι· καὶ, ἀκολαστάνω, καὶ τροπκ. Παρεκβασιν ποιῶ, ἀφίνω τὸν ὀρθὸν δρόμον καὶ μεταβαίνω εἰς ἄλλον, ἀφίνω τὴν ὑπόθεσίν μου καὶ ὁμιλῶ περὶ ἄλλης, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὴν καθ' αὐτὸ ὁμιλίαν μου ἢ διήγησιν, κ. τ. τ. εἰσφέρων ἄλλην εἰς αὐτὴν μὴ ἀνήκουσαν ἐπὶ δὲ ζώων, ταὐτὸν τῷ, παρεκτρέπομαι, dégénerer, 'Αριστοτ. Ζ. 'Ιστ. δ'. »Ὁ μὴ ἐοικὼς τοῖς γονεῦσιν, ἤδη τρόπον τινὰ τέρας ἐστὶ, παρεκβέβηκε γὰρ ἡ φύσις ἐν τούτοις τοῦ γένους τρόπον τινά.»

Παρεκβάλλω, (βάλλω, ἀνμλ.) Ἄλλων συγγραφέων, ἤτοι ξένας σημειώσεις ἐπάνω εἴς τινα συγγραφὰ, συνάζω καὶ συντάσσω εἰς ἕν, ἴδε παρεκβολή.

Παρέκβασις, ἡ (παρεκβαίνω) Ἡ παράβασις, ἀθέτησις. 2) Παραχώρησις ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ δρόμου, παρόβασις, παρέκκλισις, παρεκτροπὴ, ἔκστασις· καὶ τροπκ. ἀκρότεια, ἀκολασία, καὶ, τὸ νὰ ἀφίνῃ τις τὴν καθ' αὐτὸ, διήγησιν, ὑπόθεσίν του καὶ νὰ ἐμβαίνῃ εἰς ἄλλην, 'Ιταλ. Digressione. Λέγεται καὶ ἐπὶ ποταμοῦ, Θεόφρ. Φυτ. 'Ιστορ. γ'. »Παρέκβασις ποταμοῦ παρεβαίντος τὸ ῥεῖθρον. ὅθεν

Παρεκβατικός, ἡ, ὁν. καὶ 'Επίρ. -κῶς Ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ δρόμου παρεκκλίνων· καὶ τροπ. ὁ ἀκρατὴς, ἢ ὁ εἰς παρέκβασιν ἀνήκων, ὁ παρεκβαίνων τὸν μέσον δρόμον, τὸ μέτριον, τὴν φύσιν, ἢ τὴν (καθ' αὐτὸ ὑπόθεσιν, διήγησιν καὶ μεταβαίνων εἰς ἄλλην. 'Ο Φώτ. ἔχει »Παρεκβατικῶς, συντόμως.»

Παρεκβολεύομαι, ταὐτὸν τῷ, παρεκβάλλω, Σχόλ. 'Απολλ. δ'. 284. ἐκ τοῦ]

Παρεκβολή, ἡ (παρεκβάλλω). Ἐκλογὴ καὶ σύνταξις τῶν εἰς συγγραφὰ τινὰ ξένων παρατηρήσεων, ὑποσημειώσεων, ὑπομνημάτων, καθὼς π. χ. ὁ Εὐστάθιος ἐπέγραψε »παρεκβολαὶ» τὰς ἐκ πολλῶν ἄλλων συναχθείσας καὶ συνταχθείσας ἐξηγήσεις εἰς τὰς ῥαψῳδίας τοῦ 'Ομήρου, ὅθεν

Παρεκβολικός, ἡ, ὁν. Ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς παρεκβολάς. »Τὸ παρεκβολικόν», ἀντὶ, αἱ παρεκβολαὶ, Εὐστάθ.

Παρεκδέχομαι, ξομαι (δέχομαι, ἀνμλ.). Ἀλλέως, ἢ κακῶς, ἐπὶ κακοῦ ἐκλαμβάνω, δέχομαι, ἢ στραβὰ, κακὰ ἐξηγῶ, παρεξηγῶ, ψευδῶς ἑρμηνεύω τι, 'Αντωνίν. ε'. ὅθεν

Παρεκδοχικῶς, 'Επίρ. εἰρῆσθαί τι λέγεται, ὅταν ἐκ τοῦ παρεπομένου τὸ προηγούμενον ἀκούεται, Εὐστάθ.

*Παρεκδραμεῖν, Ἀόρ. β'. ἀπαρμ. τοῦ παρεκτρέχω.

*Παρεκδύνω, = παρεκδύω. (ῡ)

Παρεκδύω, ἡ, παρεκδύνω (δύω, ἀνμλ.). Πλησίον που καὶ κρυφίως ἐκδύω, ἐκβαίνω, ἀναχωρῶ, κρυφίως ἐκβαίνων ἀναχωρῶ, φεύγω, ἢ ἀναχωρῶ ἀπό τινος κρυφίως. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε δύω.)

*Παρεκέσκετο, 'Επ. κατ' ἀναδιπλ. παρατατ. τοῦ παράκειμαι ἀντὶ, παρέκειτο, 'Οδ.

Παρέκθεσις, ἡ, Σχολ. 'Αριστοφ. Εἰρ. 1458. Μία δευτέρα ἢ πλησίον τεθεῖσα ἔκθεσις, ἐν τῷ Μετρικῇ.

Παρεκθέω, Μ. θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.), ταὐτὸν τῷ, παρεκτρέχω. Ἐμπροσθέν τινος τρέχω ἢ πλέω, πλησίον τινὸς τρέχων περιῶ, ἢ ταχέως διαβαίνω, πλέων, ἁρμενίζων παρέρχομαι, παρελαύνων διαπερῶ, αἰτιατ. 'Απολλών, 'Αργ. α'. 592. »Παρεκθέοντ Μελίβοιαν», ἐπεριοῦσαν μὲ τὸ πλοῖον κατ' ἐμπροσθεν τῆς Μελιβοίας.

Παρεκκλίνω, (κλίνω). Ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος ἀλλοῦπου κλίνω τι, λυγίζω. 2) οὐδετ. κλίνω ὀλίγον τι πρὸς τὸ μέρος, ὑποχωρῶ, παραχωρῶ, παραμερῶ· ἀποφεύγω· (συγχίεται πολλκ. μετὰ τοῦ παρεγκλίνω). (ῑ)

Παρεκλέγω, (λέγω, ἀνμλ.) Κρυφίως συνάζω, ἀπαιτῶ πλέον τοῦ δέοντος, ὡς τὸ, παρεισπράττω. Δημοσθ. »Παρεκλέγειν τὰ κοινά», κρυφίως συνάζω τὰ δημόσια χρήματα καὶ κακομεταχειρίζομαι αὐτά. »Ἐξ ὧν νοσφίζεται καὶ παρεκλέγειν, λέγει ὁ Πλάτ. ἐν Νομ. περί τινος ἀπατεῶνος εἰσπράκτορος τῶν φόρων· οὕτω καὶ Δίων Κάσ.

Παρεκλείπω, (λείπω). Ἀφίνω ἔξω, ἢ νὰ παρέλθῃ, ἀφίνω τι νὰ περάσῃ, νὰ λείψῃ. 2) οὐδετ. λείπω, ἐλλείπω, μὴ μένειν πλέον 'Ιουδίθ. ιά. 13.

Παρεκνέομαι, Μ. -νεύσομαι (νέομαι, ἀνμλ.) μέσ. 'Αποθ. ποιητ. Πεζός, ἢ ἔποχος, ἢ ἐπὶ πλοίου πλησίον τινὸς ἐκβαίνω, διαβαίνω, ἐμπροσθέν τινος παρέρχομαι ἢ παρελαύνων διαπερῶ, 'Απολλ. 'Αργ. »Λίπεινούς τε παρεξενέον τ' 'Ερυθίνους».

Παρεκπίπτω, Μ. -πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἢ κρυφίως ἐκβαίνω, ἐκφεύγω, γλυτόνω, ἀντίκειται τῷ, παρεισπίπτω, Διον. 'Αλικ.

Παρεκπροφεύγω, Μ. -φεύξομαι, καὶ -φευξοῦμαι (φεύγω, ἀνμλ.). Φεύγω ἀπὸ τὰς χεῖρας, διαφεύγω, ἐπὶ βραβείων, τὰ ὁποῖα χάνει ὁ νικηθείς, μετὰ αἰτ. προσώπ. 'Ιλ. Ψ, 314. »Μήτιν ἐμβάλλεο θυμῷ παντοίην, ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα, ἵνα μή σε διαφύγωσι τὰ ἄθλα, ἤγουν, ἵνα μὴ ἡττηθῇς.

Παρεκπυρόομαι, οῦμαι (πυρόω), ὡς παθ. Μεταξύ τινος, ἢ ἐν τοσούτῳ ἐκπυροῦμαι, θερμαίνομαι, πυροῦσθαι ζεστός, πυρακτωμένος, ἀπὸ τὴν φωτίαν κόκκινος γίνομαι, 'Αριστοφ. Μετεωρ.

*Παρεκστροφή, ἡ (στρέφω). Ἡ ἀποστροφή, ἢ διαστροφή, κακογύρισμα.

Παρέκταμα, τό. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἔκτασις, μῆκος ὑπέρμετρον, ἀμφ. κυρίως τὸ πλησίον τινὸς ἐκτεταμένον σῶμα.

Παρεκτεινύω, ύσω, ποιητ. = παρεκτείνω.

Παρέκτασις, εως, ἡ. Ἡ ἐκτὸς τοῦ ὡρισμένου πλησίον τινὸς ἔκτασις, ἐξάπλωσις. 2) παρὰ Γραμμ. πλεοασμὸς μιᾶς συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον, π. χ. 'Ετήτυμος, ἀντὶ, ἔτυμος, ἀδελφεός, ἀντὶ, ἀδελφός, κ. τ. τ. ἐκ τοῦ

Παρεκτείνω, Μ. ενῶ (τείνω). Πλησίον, ἐγγὺς, ἐπί τινι, εἰς τὸ πλάγιον μέρος τινός, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον, περισσότερον ἐκτείνω, ἐξαπλόω, μηκύνω, μακρύνω. 2) οὐδετέρ. καὶ κατὰ παθ. διαθ. ἐγγὺς, πλησίον τινὸς ἐκτείνομαι, ἐξαπλόομαι, κατὰ μῆκος ἐξαπλωμένος κεῖμαι, καὶ τροπ. »Τοῦ ἀναγκαίου πολὺ παρεξετάθηκα, ἐκβῆκες παρὰ πολὺ ἔξω, πέραν τοῦ ἀναγκαίου, 'Ανάλεκτ. γ'. σελ. 52.

Παρεκτελέω, έσω (τελέω). Ἐκτελῶ παρὰ τὴν εὐχήν, ἐναντίον τῆς ἐφέσεως, Μόσχ. δ. 125.

Παρεκτέον, ἐπίρρ. θετ. τοῦ, παρέχω. Πρέπει, ἀνάγκη ἐστὶ νὰ παρέχῃ, διεγείρῃ, νὰ δώσῃ τις, Ξενοφ. Κύρουπ. β'. β'. 15. »Παρεκτέον σοι ἡμῖν γέλωτα», πρέπει νὰ προξενήσῃς εἰς ἡμᾶς γέλωτα, νὰ μᾶς κάμῃς νὰ γελάσωμεν.

*Παρεκτέος, έα, έον, ῥημτκ. ἐπίθ. τοῦ παρέχω.

Παρεκτικός, ἡ, όν, (παρέχω). Ὅστις παρέχει, δίδει, προξενεῖ· ὁ εἰς τοῦτο κλίνων, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, Γραμματ.

Παρέκτοπος, ὁ, ἡ (ἔκτοπος). Ὁ ὀλίγον ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐκτραπείς, ἀμφ.

Παρεκτός, Ἐπίρ. (παρὰ, ἐκτός). Ἔξω· καὶ μετὰ γεν. πάρεξ, ἔξω ἀπό, ἔξω μόνον, παρὰ τοῖς Ο'. καὶ Ν. Δ.

Παρεκτρέπω, ψω (τρέπω, ἀνμλ.) Ἐκτρέπω τι πλησίον ἔξω τοῦ δρόμου, παρατρέπω, ἀποστρέφω ἢ γυρίζω τι ἀπὸ τὸν δρόμον του. 2) τροπ. παραβαίνειν ποιῶ, μεταβάλλω τὸν δρόμον ἢ τὴν μορφήν, διαστρέφω, στραβόνω Μέσ. Παρεκτρέπομαι, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου καὶ μεταβαίνω εἰς ἄλλον, παραστρατίζω, παραμερῶ καὶ περιπατῶ ἀπὸ σιμά, 'Αριστοτ.

Παρεκτρέχω, Μ. — δραμοῦμαι (τρέχω, ἀνμλ.) Πλησίον, πέραν τινὸς ἔξω, ἢ ἐμπροσθέν τινος τρέχω, προτρέχω.

Παρεκτρίβω, ψω (τρίβω). Πλησίον ἐκτρίβω, ἢ διὰ τῆς τριβῆς ἐξωσῶ, ἐκδιώκω, τρίβων τι μετά τινος κάμνω νὰ ἐξέλθῃ, φανῇ ἀπ' αὐτῶν τι, 'Αριστοτέλ. περὶ τῆς οὐρανν. β'. »Ἡ δὲ θερμότης καὶ τὸ φῶς ἀπ' αὐτῶν γίνεται, παρεκτριβομένου τοῦ ἀέρος ὑπὸ τῆς ἐκείνου φορᾶς».

Παρεκτροπή, ἡ (παρεκτρέπω, Μέσ.). Ἡ πλησίον ἀποχώρησις ἢ παρέκβασις ἀπὸ τῆς φυσικῆς θέσεως ἢ ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ δρόμου, παραστράτισμα. Παράδρομος, μονοπάτιον, ἐκχωρισός τις μικρὸς, στενὸς δρόμος πλησίον ἄλλου μεγάλου, Κλήμ. 'Αλεξ.

Παρεκφαίνομαι, Μ. - φανήσομαι (φαίνω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐγγὺς, ἢ ἐκ τοῦ πλαγίου μέρους κυττάζω ἔξω, ἤτοι πλησίον τινὸς φαίνομαι, δείχνω ἐμαυτόν, ἢ γίνομαι ὁρατός.

Παρεκφέρω, Μ. παρεξοίσω (φέρω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐπί τινος πέραν, ἐπέκεινα καὶ ἔξω, ἢ ἀπ' ἐμπροσθέν τινος φέρω. Παρεκφέρομαι, ὡς παθ. ἐκτὸς ἢ πλέον τοῦ δέοντος καὶ τοῦ ὡρισμένου ἐκφέρομαι, ἐκβαίνω ἔξω τοῦ πρέποντος, κυριεύομαι ἀπὸ τινος ὁρμητικοῦ πάθους, καὶ φέρομαι ὑπ' αὐτοῦ ἔξω τῶν ὁρίων, Λουκ.

κιαν. »Τό δὲ παρὰ τοῦ μέτρου παρεκφέρεσθαι, καὶ συναύξειν τὰ πένθη, παρὰ φύσιν εἶναι φημίν

Παρεκχέω, Μ. – χεύσω (χέω, ἀνμλ.). Πλησιον ἢ εἰς τὸ πλάγιον, ἢ πέρα ἐκχέω, χύνω ἔξω. Παθ. παρεκχέομαι, χύνω ἐμαυτόν ἔξω, χύνομαι παρ' ἑκάτερα τὰ μέρη, δεξιὰ καὶ ἀριστερά, κυρ. ἐπὶ ποταμῶν καὶ ἄλλων νεφῶν, πλημμυρῶ, ἀφ' οὗ

Παρέκχυσις, ἡ. Ἡ ἔκχυσις, τὸ χύσιμον ὑγροῦ τινος ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ· ἐξαιρέτως ἑνὸς ποταμοῦ, πλημμύρα.

Παρελαύνω, Μ. παρελάσω, Ἀττ. παρελῶ. Ἀόρ. παρήλασα, Ὅμ. Ἐπ. παρελάσσω, παρέλασσα, Ἰλ. (ἐλαύνω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἢ ἐμπροσθέν τινος ἐλαύνω, διώχνω συνηθ. δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετβτ. α) διαβαίνω ἔποχος, ὅτε ἀναπληροῦσι τοὺς ἵππους, ἅρμα, δίφρον, κ. τ. τ. ὡς παρὰ Ξενοφῶντι πολλαχοῦ καὶ Ἰλ. Ψ, 382. 427 527. ἐπειδὴ δὲ ἐνυπάρχει τῇ λέξει ἡ ἔννοια τοῦ φθάνειν τινὰ μὲ τὸ ἁμάξιον καὶ ναῦν, συντάσσεται ἐσθ' ὅτε αἰτιατ. προσώπ. Ἰλ. Ψ, 638. »Οἴοισίν μ' ἵπποισι παρήλασκον. Μεταγενέστεροι προστιθέασι καὶ, δίφρον ἢ ἵππους· τὸ δὲ, »Τρηχῖν παρελαύνω (Ἡσ. Ἀσπ. 353.)ω, ὑπάγω ἔποχος εἰς Τραχῖνα· ἐν γένει, ἀντὶ τοῦ, διαβαίνω, ὑπερβαίνω τινὰ κατά τι, »Τοὰ τινω, Διογ. Λ. 5, 80. β) παραπλέω, περνῶ ἐμπροσθεν μὲ τὸ καράβι, μετὰ τοῦ, ναῦς, ἢ καὶ ἄνευ τούτου. Ὀδυσ. Μ, 186. »Οὐ γὰρ πώ τις τῇ δὲ (ὁδῷ) παρήλασε νηῦς, ποτὲ δὲν ἐπέρασέ τις ἐμπροσθεν ταύτης τῆς νηός· καὶ στίχ. 197. »Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάς γε παρήλασεν (ἡ ναῦς)α, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἡ ναῦς ἐπέρασεν ἐμπροσθεν, ἤτοι ἀφ' οὗ ἐπέρασε, μετέβη τῶν ὁρίων ἐκείνος, ἢ ἐκεῖνο, πλησίον τοῦ ἐποίου πλέει τις, τάσσεται κατ' αἰτιατ. ὡς ἐν τῷ ἀνωτέρῳ παραδείγματι, καὶ Ξεν. Ἀναβ. 1, 2, 17. Παρὰ τοῖς Μεταγνστ. καὶ ἀντὶ τοῦ, τρέχων διαβαίνω ἐμπροσθέν τινος, ἢ διαβαίνω ἵππος, κ. τ. λ. ἔνθα ἀναπληροῦσι διὰ τοῦ, ἑαυτόν, ἵππον, κ. τ. τ. σπανιώτερον ἀντὶ τοῦ, ἔρχομαι, προχωρῶ, πλησιάζω ἵππος πρός τι, πρός τινα, ἢ τρέχω, σπεύδω ἐπάνω πρός τι. (ἐ Ἄρατος χρῆται τῷ μέσ. παρελαύνεσθαι κατ' ἀμετβτ. σημασ.)

Παρελέγχω, γξω, = ἐλέγχω, ἀμφ.

Παρέλευσις, ἡ (παρέρχομαι). Ἡ ἀπ' ἐμπροσθέν τινος ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ παρετέρω ἔλευσις· τὸ ἐμπροσθὰ ἀπέρασμα· λέγεται καὶ ἐπὶ παρελθυθότος χρόνου, Σουΐδ. 2) ὁ δρόμος πλησίον τινὸς ἐμπροσθεν, πέραμα.

*Παρελίσσω, Ἀττ. – ττω, ποιητ. παρειλίσσω, ξω (ἑλίσσω) Πλησίον τινὸς στρύφω, γυρίζω, τειλίσσω, ἢ τριγύρω στρέφω, περιστρέφω.

Παρελκόντως, Ἐπίρ. τοῦ μετοχ. ἐνεστ. τοῦ παρέλκω Πλησίον σύροντας· ἔθεν, περιττῶς, πλεοναζόντως, κατὰ πλεονασμόν, Γραμματ. 2) ἀργοπορικῶς, βραδέως, ἀναβαλλόντας.

Παρέλκυσις, ἡ (παρελκύω). Τὸ κακοτρέβγμα, στρέβωμα· τὸ σύρειν ὅπου δὲν ἁρμόζει· καὶ ὑπέρθεσις τοῦ καιροῦ, βραδύτης, παράτασις, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, ἀργοπορία, τὸ ἐμπρὸς τρέβγμα τοῦ καιροῦ.

Παρελκυστής, οῦ, ὁ. Ὁ παρασύρων· ὁ σύρων ὅπου δὲν ἁρμόζει, ἢ ὅτε δὲν ἁρμόζει, ἢ ὅς τις παρελκύει, ἀναβάλλει, ἀργοπορεῖ, μακρύνει τὸν καιρὸν τῶν πραγμάτων· ἔθεν

*Παρελκύστρια, ἡ, θηλυκ. ἡ ἀναβάλλουσα καὶ ἀργοπορούσα τὸν καιρόν, Γλωσσ.

Παρελκύω, ύσω (ἑλκύω). Νεώτ. τύπ. τοῦ παρέλκω.

*Παρέλκω, Μ. ξω, παρὰ μεταγνστ. δὲ καὶ παρελκύω (ἕλκω). Πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος ἑλκύω, σύρω, τραβῶ· ἢ φέρω κατὰ μέρος. Μέσ. πρὸς ἐμαυτόν σύρω, ἁρπάζω πιάνων μὲ τὰ δάκτυλα, ἁρπάζω, πέρνω μὲ δόλον ἢ κατ' ἄλλον ἄδικον τρόπον, Ὀδ. Σ, 282. »Παρέλκεσθαί τινος δῶρα. β) πλαγίως, ἢ ἐκ πλαγίου σύρω, τραβῶ, ἐπὶ καμήλων, αἱ ὁποῖαι ὡς σειρηφόροι τραβῶσι κατὰ τὰ δύο ἐξώτατα, ὀλοῦστερα πέρατα τοῦ ἅρματος πλησίον τοῦ ζυγοῦ, Ἡρόδοτ. γ. 102. »Σειρηφόρον (κάμηλον) ἑκατέρωθεν ἅρσενα παρέλκειν. γ) μακρὰν σύρω, τραβῶ. δ) τραβῶντας εὐγάζω ἀπὸ τὴν ὁρθὴν θέσιν, στραβίζω, π. χ. τὰς γνάθους, Ἀριστφ. ε) τραβῶ πρὸς τὸ μέρος μου, πρός με καὶ πλησίον μου, ὅθεν παθ. σύρεσθαι εἴς τι. 2) ἐπὶ καιροῦ, κακῶς ἐξοδεύω, ἢ α) μακρύτερα σύρω, τραβῶ, εἰς μάκρος ἑλκύω, παρατείνω, ὑπερτίθημι, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν ἀπὸ μίαν ἡμέραν εἰς ἄλλην, ξεμακρύνω, ἢ τραβῶ ἐμπρὸς τὸν καιρόν. β) οὐδετ. ἀργοπορῶ, βραδύνω, ἀμελῶ, Ὀδυσ. Φ, 111. »Ἀλλ' ἄγε μή μύνησι παρέλκετε, μὴ διατρίβετε, μὴ ἀναβάλλετε τὸν καιρὸν μὲ τὰς προφάσεις. ἐπομ. διατρίβω, μένω, ἢ διαρκῶ, βαστῶ περισσότερον καιρόν. »Χρέων παρέλκειν, κακῶς ἐξοδεύειν ἢ διατρίβειν, περιφῶ τὸν καιρόν. 3) ἀμτβ. ἐν παρέδῳ, ἢ κατόπιν, σύρεταί τι, δηλ. περισσεύω, πλεοναζω, εἶναι περιττόν τι· ἔτι δὲ καὶ κατὰ παθ. διάθ. »Τὰ παρελκόμενα τοῖς ἐπιτηδευμασιν, τὰ ὁποῖα συναριθμοῦνται μὲν εἰς τὰς τέχνας, οὐχὶ ὅμως ἀναγκαῖα ἢ οὐσιώδη συστατικὰ αὐτῶν εἰσί, εἴτε συνέχεται κατὰ συμβεβηκός. Πολύβ. 9. 20. Οἱ Γραμματ. καλοῦσι, Παρέλκοντα, ἐκείνας τὰς λέξεις, αἵτινες τάσσονται μόνον διὰ στολισμὸν τῆς φράσεως. Μ' ὅλον τοῦτο Διονύσ. ὁ Ἁλικαρ. ἐν ὁ'. 20. τῆς ἀρχαιολογίας λέγει »Παρέλκετον, ἤτον πλεονάζον, περιττὸν, ἐπερίσσευεν, ἤτον μὲ τὸ παραπίνω.

Παρέλλειψις, ἡ (ἐλλείπω). Ἡ ἔλλειψις, ἄφεσις τοῦ πλησίον κειμένου, ἐξαιρτ. γράμματος, π. χ. ἐν τῷ, κάλιον, ἀντὶ, κάλλιον. Ἀντίκ. παρένθεσις.

*Παρέλω, ὑπτκτ. Ἀόρ. β. τοῦ παραιρέω.

Παρεμβαίνω, Μ. – βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐγγὺς τινος βαδίζω, περιπατῶ, προχωρῶ, ἐμβαίνω, π. χ. »Παρεμβαίνειν τεθρίππῳ, (Διον. Ἁλικαρ.) ἐπίτινι ἁμάξῃ τεθρίππῳ ἐπιβεβηκὼς πλησίον τινὸς ἐλαύνειν, ἁμαξεύειν. »Τοὺς ἐγγὺς παραθέοντας καὶ παρεμβαίνοντας» (Πλούταρχ.), παρεμπρὸς χωροῦντας, ἐξαπερνῶντας.

Παρεμβάλλω, Μ. – βαλῶ (βάλλω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἀνάμεσα χώνω, βάλλω, θέττω, βάλλω τι μέσα εἴς τι, παρεντίθημι, Αἰσχύλ. »Ἐκκαλέσασθαι παρὰ τῶν δικαστῶν θορύβους παρεμβάλλων τὰς ἐμὰς δημηγορίας. Γαλην. »Παρεμβάλλειν τῷ ὀρρῷ σκαμμωνίας ἐλάχιστον». ἐξαιρτ. ἐμβάλλω, χώνω εἰς τὰς σειρὰς, τάξεις ἑνὸς στρατεύματος, ἢ εἰς παράταξιν ἐντάττω, Πολύβ. β'. »Σπουδῇ παρενέβαλον τοὺς πεζοὺς», καὶ ἀντὶ τοῦ, χώνω, ἐντάττω τὸ βοηθητικόν, ἐπικουρικὸν στρατευμα εἰς τὸ λοιπὸν στράτευμα· ἐν γένει, βάλλω κατὰ τάξιν, ἀραδιάζω, διατάττω τι μέσα εἰς μίαν τάξιν (κλάσιν), ἢ γένος. 2) οὐδετ. εἰσβάλλω, ὁρμῶ αἰφνιδίως, ἢ πλησιάζω προχωρῶν μετὰ τοῦ στρατοῦ. 3) στρατοπεδεύω· φέρω τὸ στράτευμα, ἢ ἔρχομαι μετὰ τοῦ στρατεύματος εἴς τινα τόπον καὶ στρατοπεδεύω ἐκεῖ, Πολύβ. γ'. »Τὴν δύναμιν πρὸ τῆς πόλεως παρεμβαλόντα, ὅθεν παρεμβολὴ, τὸ στρατοπεδεύειν. 4) »Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἑτέρου», παρὰ Νομ. γίνεσθαι ἐγγυητὴς ὑπὲρ τινος. 5) ἀντὶ τοῦ, κυκλόω.

Παρεμβατικῶς, Ἐπίρ. (παρεμβαίνω). Ἐν παρενθέσει, μὲ παρένθεσιν, Σχολ. Πινδάρ. Ὀλ. 2, 178.

Παρεμβλέπω, ψω (βλέπω). Ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος ἐμβλέπω, παρατηρῶ, κυττάζω, προσβλέπω, Εὐριπ. Ἑλ. 1574.

Παρεμβολή, ἡ (παρεμβάλλω). Τὸ πλησίον, ἢ ἀνάμεσον, μεταξύ τινος, ἢ τινων ἢ μέσα βάλλειν, ἐπεντίθεσθαι, παρενθέττειν, Lob. Φρυν. σελ. 377. ἐξαιρτ. ἐπὶ δράματος, μεταξὺ ἐρριγμένα, μὴ ἀνήκουσα, τῇ ὑποθέσει, ὕλῃ λέξεις ἢ περίοδοι· καὶ παρενθήκη, λόγος ἕτερος μεταξὺ τῆς κυρίας ὁμιλίας. 2) τὸ ἐντάττειν, βάλλειν ἐνδυνάμωσιν εἰς τὰ διαστήματα τῶν πρώτων τάξεων ἑνὸς στρατεύματος· τὸ βάλλειν εἰς παράταξιν, παράταξις πολεμική· καὶ τὸ εἰς τάξιν πολεμικὴν βαλμένον στράτευμα, τὸ στίφος τῆς στρατιᾶς, Αἰλιαν. »Παρεμβολὴ ἐστὶν ἡ τῶν ὁμοίων παρενθεσις, ὡς ὁπλιτῶν πρὸς ὁπλίτας, καὶ ψιλῶν πρὸς ψιλούς· παρένταξις δὲ, ἡ τῶν ὁπλιτῶν πρὸς ψιλούς, καὶ ψιλῶν πρὸς ὁπλίτας. 3) στρατόπεδον, ἢ πήξεις τῶν σκηνῶν ἐν τοῖς πεδίοις, καὶ ἡ ἐν αὐταῖς διατριβὴ τοῦ στρατεύματος, τὸ παρὰ Τούρκ. Ὀρδί, Πλούταρχ. 4) παρὰ Πολυβ. κά. 2. εἰσί »Παρεμβολαὶ», ταὐτὸν τῷ, παρεξειρασίας, τὸ χαμηλότατον, κατώτατον ἄκρον τοῦ πλοίου κατά τε τὴν πρῴραν καὶ πρύμνην. 5) ἔκφρασις παλαιστρική, ὑποσκελισμός, Λουκιαν. Ὀκυπ. 60. »Παλαίειν παρεμβολὴν βαλεῖν», πεδίλωμα, ὁπόταν θηλαδὴ παλαίωσι δυο τινὲς, καὶ ὁ ἕτερος βάλλη τὸν πόδα αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ποδῶν τοῦ ἄλλου καὶ ῥίπτῃ αὐτὸν κατὰ γῆς. ἔθεν

Παρεμβολικός, ή, όν. Πῶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι, ἢ γίνεται εἰς τὴν παρεμβολὴν, εἰς τὸ στρατόπεδον, ἢ κατὰ τὸ εἶδος ὧν παρεμβολῆς, »Δεῖπνα παρεμβολικά», Πλούταρχ.

Παρεμβολοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ εἶδος παρεμβολῆς, παρενθέσεως ἔχων, Γραμμ. Σχολ. Βουρδινίου εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 48.

Παρεμβύω (βύω). Πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος, εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα ἐμβύω, ἐντίθημι, ἐμβάλλω, στουπόνω, ἐμφράσσω, παραγεμίζω, Λουκιαν. »Μεταξὺ ὀνόματα εὐτελῆ παρενεβέβυστοα, παρενετέθησαν, παρενεβλήθησαν.

*Παρεμμαίνομαι, ὡς παθ. = ἐμμαίνομαι, κατὰ σημ. ὅμως οὐχὶ τόσον σφοδρὰν, Τιμ. Λεξ. Πλατ. σελ. 163.

Παρεμμανής, ές, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ἐμμανής, κατὰ σημασ. ὅμως οὐχὶ τόσον σφοδρὰν, Φιλοξ. Γλωσσ.

*Παρέμμεναι, Ἐπ. ἀπαρ. τοῦ πάρειμι ἀντὶ, παρεῖναι, Ὅμ.

Παρεμπάσσω, Μ. – πάσω (πάσσω). Προσέτι, πλησίον, σύν τινι, ἐν τῷ μεταξὺ πάσσω, πασσίζω, πασπαλίζω μέσα.

*Παρεμπίνω (πίνω, ἀνμλ.). Ὑπέρμετρα πίνω, Ἡσυχ.

Παρεμπίπλημι, Μ. παρεμπλήσσω (πίμπλημι, ἀνμλ.). Ὑπὲρ τὸ δέον ἐμπίπλημι, πλήρόω, γεμίζω· ἐπιφορτίζω. 2) κρυφίως γεμίζω πληρόω. Ὁ Ἐρασίστρατος μετεχειρίσθη τὴ λέξιν συχνάκις κατὰ Γαληνόν.

*Παρεμπίπρημι, Μ. παρεμπρήσσω (πίμπρημι, ἀνμ.). Τρίβων ἐπί τι ἀνάπτω.

Παρεμπίπτω, Μ. – πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Πλησίον τινὸς, ἀνάμεσα ἢ ἐν τῷ μεταξὺ ἐμπίπτω, ἢ ἐμβαίνω, πίπτω μέσα, ἢ περιπίπτω, καταντῶ μέσα, εἰσέρχομαι, Ἀριστοτ. »Παρεμπίπτει γὰρ ἀν τὸ ὕδωρ». 2) προφθάνω, ἔρχομαι ἐπί τι, ἢ αἰφνιδίως προφθάνω, ἐν τῷ μεταξὺ ἔρχομαι, φθάνω, ἢ ἀπροσώπ. ἐν τῷ μεταξὺ συμβαίνειν, ἀκολουθεῖν, »Ἡ τύχη τῷ ἐφ' ἡμῖν παρεμπίπτειν (Πλάτ.) ἔρχεται εἰς ἡμᾶς κατὰ συμβεβηκός, συντρέχει, συμβαίνει. Αἰσχύλ. »Παρεμπεσόντων δὲ εἰς τὴν πολιτείαν οὐκ Ἐλευθέρων ἀνθρώπων, ἀφ' οὗ κρυφίως εἰσεχώρησαν, ἐμβῆκαν εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις

ποταποί ἀνθρωποι. 3) κατὰ συμβεβηκὸς συντυγχάνω, συναντῶ, συμβαίνω μαζὶ μέ ἄλλο, τινί. (ε)

Παρεμπλάσσω, καὶ καὶ Ἀττ. - ττω, Μ. ἄσω (πλάσσω). Πλησίον, ἀνάμεσα, εἰς τό πλάγιον ἐμπλάσσω, ἐμπλαστρόνω, ἀλείφω, ἤ στουπόνω τά μεταξύ τινος, στουπόνω, ἀλείφω τά μεταξύ χαράγματα, ἤ τούς πόρους· καὶ ἀλείφωντας σκεπάζω, ἐπιχρίω, ἤ στουπόνω διόλου, ὅθεν

Παρεμπλαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἐμπλάσσων, στουπόνων τά μεταξύ, τούς πόρους, ὁ δύναμιν τοιαύτην ἔχων· καταφρακτικός, διόλου στουπόνων.

Παρεμπλέκω, ξω (πλέκω). Πλησίον, ἤ ἐν τῷ μεταξύ ἐμπλέκω, εἰσάγω· καὶ συμπλέκω, πλέκω τό ἕν εἰς τό ἄλλο, ἐμπερδεύω.

Παρεμπλήθω, (πλήθω). Παραγεμάτον, παραφορτωμένον εἶναι.

Παρεμπλοκή, ἡ (ἐμπλέκω). Τό πλησίον, ἀνάμεσα ἐμπλέκειν, περιπλέκειν, παρενείρειν, ἤ πλησίον, μεταξύ τινος ἐμπλοκή, περιπλοκή. »Ἱστορική παρεμπλοκή, ἐμπεριπεπλεγμένη, ἐμπερδευμένη ἱστορία, διήγησις.

Παρεμποδίζω, ταὐτόν τῷ, ἐμποδίζω. Εἶμαι τινὶ εἰς τόν δρόμον, ἤγουν ἐμπόδιος, προξενῶ τινι ἐμποδόν τι, genor, μετά δοτικ. παρά Λουκιανῷ.

*Παρεμποδών, ἐπίρρ. ὡς τό, ἐμποδών, Ἐμποδιστικῶς, ἐμποδα, Ἀλεξ. Τραλλ. 2, σελ. 157.

Παρεμπολάω, ήσω (ἐμπολάω). Πλησίον, ἐκτός τούτου, πρόσθετι, κρυφίως ἤ ψευδῶς, κακῶς ἔξωθεν εἰσφέρω, εἰσάγω (φέρω μέσα), ἤ χώνω μέσα (ἐπεντίθημι), ἤ κρυφίως καὶ παρανόμως φέρω μέσα πραγματείας, Εὐριπ. Μηδ. 909. καὶ ἐντεῦθεν παρά Πολυδ. γ'. 56. »Παρεμπολημένοις, ψευδής, μή γνήσιος, νόθος, παρανόμως εἰσαχθεὶς πολίτης.

Παρεμπόρευμα, τό. Τό ἐκτός τοῦ καθολικοῦ ἐμπορίου γινόμενον παρέργως ἐμπόρευμα, ὀρθόν (ἀρτίκολον) πραγματεῖας μιερόν, εὐτελές, ἤ κακόν, ἀχρεῖον ἐμπορικόν ἀντικείμενον, ἄλλως ῥώπος. 2) ἐν γένει, ὡς παρά Λουκιαν. Ἐγκ. Δημοσθ. ταὐτόν τῷ, πάρεργον ἤτοι ἔργον, ἤ πρᾶγμα, ἤ κέρδος κατά προσθήκην ἐπερχόμενον, τοιοῦτον καὶ τό παρ Ἀντωνίνῳ γ'. 32. παρά τό

Παρεμπορεύομαι (ἐμπορεύομαι), μέτ. Ἀποθ. Ἐν παρόδῳ, ἐν τῷ μεταξύ τοῦ καθολικοῦ ἐμπορίου ὡς ἐν παρέργῳ ἐμπορεύομαι μέ τι, πραγματεύομαι καὶ μέ ἄλλο τι πάρεργον. 2) εἰσάγω, ἐμβάζω ἐν παρόδῳ, ἤ κρυφίως καὶ παρανόμως ἐμπορικόν τι ἀντικείμενον, πραγματείαν τινά· ἐν γένει, εἰσάγω τι μαζί μου, ἐν ταὐτῷ κρυφίως, κατ' ὀλίγον ὀλίγον, χωρίς νά παρατηρήσῃ τις. 3) τροπ. προσέτι παρέχω, προξενῶ, δίδω, π. χ. ὡς παρά Λουκ. περί τῆς ἱστορίας, »Τό τερπνόν παρεμπορεύεσθαι, παρέχειν πρός τῇ διδασκαλίᾳ καὶ μαθήσει εἰς τόν ἀναγνώστην καὶ ἡδονήν, εἰσάγειν ἀνεπαισθήτως τό τερπνόν μετά τοῦ ἐπωφελοῦς.

Παρέμπτωσις, ἡ (παρεμπίπτω). Ὁ ἐν τῷ μεταξύ ἐρχομός, καὶ ἡ πτῶσις ἤ τό ἐμβάτμα, ὁ ἐρχομός, ἤ τό χύσιμόν τινος (π. χ. ὑγροῦ) ἀνάμεσά που καὶ εἰς μή ὀρθόν τόπον. Παρά Γραμμ., προσθήκη συμφώνων κατά τό μέσον, οὐκ ἀποτελούντων συλλαβήν, ὡς ἐν τῷ, πτόλις, ἀντί, πόλις· πτόλεμος, ἀντί, πόλεμος, κ. τ. τ.

Παρεμφαίνω, Μ. - ανῶ (φαίνω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐγγύς, ἐμφαίνω, δείχνω, ἤ ἀφίνω νά ἰδῇ τις ἤ νά φαίνεταί τι, β) δεικνύω, δείχνω κεκρυμμένον, ἤ μυστικόν τι. γ) ἐγγύς, σχεδόν ὀλίγον τι, ὅ ἐστιν ἀμυδρῶς πως καὶ σκοτεινῶς, ἤ ἐν παρέργῳ χαρακτηρίζω, δεικνύω ἤ σημαίνω, δηλόω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, ὁμοιάζω, ἤ παρομοιάζω κατά τι. »Μή λίαν παρεμφαίνον τήν τῆς τήλεως ὀσμήν (Διοσκορ.), δέν παρομοιάζει τόσον πολύ τήν ὀσμήν τῆς τήλεως, δέν μυρίζει καθώς αὐτή. »Ἔλεγετο δέ ὁ Σωκράτης τήν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν, ὡμοίαζεν ὀλίγον τι τόν Σειληνόν εἰς τό πρόσωπον. 2) Παθ. παρεμφαίνομαι, παραδηλοῦμαι, πλησίον, ἐν τῷ μεταξύ δεικνύω, παραστήνω, ἐμαυτόν, δείχνομαι, φαίνομαι, ἀφίνομαι νά με ἴδωσι, φανερόνομαι· λέγεται καὶ ἐπί κεκρυμμένων πραγμάτων. »Παρεμφαινόμενον ὕδωρ, τό νερόν, εἰς τό ὁποῖον φαίνεται τό εἴδωλον ἑνός πλησίον ἱσταμένου ἀντικειμένου, Ἀριστότ. Προβλ. 23, 9. ἀφ' οὗ

Παρεμφαντικός, ἡ, όν. Πλησίον, ἐγγύς ἤ κεκρυμμένως, κατά τινα ἀμυδρόν καὶ σκοτεινόν τρόπον δεικνύων, δηλῶν σημαίνων, χαρακτηρίζων· εἰς παρέμφασιν ἤ εἰς τό παρεμφαίνειν ἀνήκων, représentatif.

Παρεμφάρακτος, καὶ, παρέμφρακτος, ὁ, ἤ, ταὐτόν τῷ, Ἀσελγής, παρ' Ἡσυχ. καὶ, παρεμμανής, παρά Φιλοξ.

Παρέμφασις, ἡ (παρεμφαίνω). Ἡ πλησίον, ἐν ταυτῷ δεῖξις, φανέρωσις, παράστασις, παρομοίασις, κ. τ. τ. 2) παρά Φωτίῳ λεξ. ταὐτόν τῷ, παραίνεσις, συμβουλή.

Παρεμφατικός, ἡ, όν, = παρεμφαντικός. 2) παρά Γραμματ. παρεμφατικά τά, καλοῦνται αἱ ἐγκλίσεις ἑνός ῥήματος, αἱ σημαντικαί καὶ παραστατικαί ἔννοιαι, ἤ διορισμόν τινα χρόνου σημαίνουσαι, δηλοῦσαι, ἀντίκειται τῷ, Ἀπαρέμφατος.

Παρεμφερής, ές, ὁ, ἡ (ἐμφερής). Ὀλίγον τι ἤ παρ' ὀλίγον, σχεδόν ἐμφερής, ὅμοιος, παρόμοιος. παρά τό

Παρεμφέρω (φέρω). Σχεδόν, ἤ ὀλίγον τι ὁμοιάζω, ὅμοιος εἰμί, παρομοιάζω, χυδ. παραφέρω, μετά δοτικ. Διοσκορ.

Παρεμφορτίζομαι. Παρ' ὀλίγον, ἤ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐμφορτίζομαι. ἴδε παραφορτίζομαι.

Παρεμφύομαι (φύω, ἀνμλ.). Πλησίον, εἰς τό πλάγιον μέρος φυτρόνω, βλαστάνω ἤ προσκολλῶ, ἐξαρτῶ ἐμαυτόν πρός τι, Λουκιαν. 8, σελ. 313. ὡσαύτως καὶ κατ' ἀόρ. β'., παρακ. καὶ ὑπερτυντ. τῆς ἐνεργ. διαθ.

Παρενδείκνυμι, Μ. - δείξω (δείκνυμι). Ὡς τό, παρεμφαίνω ἐν παρόδῳ δεικνύω· κρυμμένον τι δεικνύω, ἤ σημαίνω· ἤ κάμνω ἐπίδειξίν τινος.

Παρενδιάω, ῶ (ἐνδιάω). Πλησίον κατοικῶ, διατρίβω.

Παρενδίδωμι, δώσω (δίδωμι). Παραχωρῶ, ὑποχωρῶ, ἀφίημι, ὑποτάσσομαι εἰς τήν γνώμην τοῦ ἄλλου· μαλακύνομαι, καταπραΰνομαι, μεταχειρίζομαι συγκατάβασιν, Πλούταρχ.

Παρενδύω, καὶ, παρενδύνω (δύω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐν πλαγίου, ἀνεπαισθήτως ἤ κρυφίως, χωρίς νά καταλάβῃ τις, ἔρχομαι, ἐμβαίνω μέσα, Ἀθήν. σελ. 53. (περί τῆς προσῳδίας ὄρ. δύω.)

*Παρενεῖδον, ἀπρμφ. παρενιδεῖν (εἶδον). Ἐκ πλαγίου κυττάζω, μετοχ. παρενιδών, Ἀρστφ. (μόνον ἐν χρήσει ἀόρ.)

Παρενείρω (εἴρω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἤ εἰς τό πλάγιον μέρος, ἐν τῷ μεταξύ ἐνείρω, ἐμβάλλω, ἐμπήγω, ἀραδιάζω, συναρμόζω, παρεμβάλλω (χώνω μέσα), κρυφίως χώνω, τρυπόνω. »Παρενείρειν ἑαυτόν εἰς πάντα (Πλούταρχ.) ἀνακατόνετο, ἐχώνετο εἰς ὅλα.

*Παρεννήνεον, ες, ε, κ. τ. λ. παρατατ. τοῦ, παρανηνέω, Ὀδ.

Παρενήνοθε. Πλησίον ἤ εἰς τι εἶμαι, εἶμαι εἰς τι προσηλωμένος. (εὕρηται μόνον παρ' Ἀπολλ. Ῥ. 1, 664. »Ἡμετέρη τοίη παρενήνοθε μήτιεσσι, ἤ ἡμετέρα βουλή, ἀπόφασις εἰς τοῦτο ἦτο τοιαύτη· πιθανῶς, ὅσον κατά τόν τύπον, παρακείμ. μετά σημασ. ἐνεστ. καὶ ἀόρ., πρβ. ἐπεινήνοθε καὶ κατεινήνοθε· ἁπλοῦν δέ, ἐνήνοθε, οὐχ ὑπάρχει.) ἴδε ἐν τῷ, ἐπενήνοθα.

Παρένθεσις, ἡ (παρεντίθημι). Τό βάλλειν τι θέττειν, τάττειν, χώνειν ἀνάμεσά τινος, θέσις τινός μεταξύ δύο ἑτέρων, παρεμβολή· καὶ 2) τό ἐν τῷ μεταξύ θεμένον, βαλμένον· ἐξαρτ. παρά Γραμματ. ἡ θέσις φωνήεντός τινος μεταξύ ἑτέρων, οἷον, πνείοντες, ἀντί, πνέοντες· νοῦσος, ἀντί, νόσος, κ. τ. τ. καὶ φράσις, περίοδος σχηματίζουσα ἔννοιάν τινα ἰδιαιτέραν ἀπ' ἐκείνην τήν τῆς περιόδου, ἀφ' ἧς περικλείεται διά τινων σημείων· ἔτι καὶ τά σημεῖα ταῦτα ( ), δι' ὧν ἐν τῷ γράφειν περικλείεται αὐτή ἡ φράσις.

Παρένθετος, ὁ, ἡ (παρεντίθημι). Ἐν τῷ μεταξύ τινῶν βεβλημένος, βαλμένος, ἤ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο καμπύλων γραμμῶν τῆς παρενθέσεως κείμενος. »Παρένθετον πρόσωπον, λέγεται ἐν τοῖς θεάτροις, τό πρός καιρόν εἰσαγόμενον, παρείσακτον.

Παρενθήκη, ἡ (παρεντίθημι). Τό μεταξύ θεμένον, βαλμένον, τό παρέργως, μή ἀναγκαίως βαλλόμενον μεταξύ τινῶν, παρεμβολή, παρένθεσις, προσθήκη, Ἡρότ. 1, 186. 6, 19. »λόγου, ἐπεισόδιον, μή ἀναγκαία παρεμβολή εἰς μίαν ὁμιλίαν, παρέκβασις, Ἡρότ. 7, 5, 171. »Ἀλλά τά μέν κατά Ῥηγίνους τε καὶ Ταραντίνους, τοῦ λόγου μοι παρενθήκη γέγονεν· ἤ ἐν τῷ μεταξύ τῆς περιόδου διά τῶν σημείων τῆς παρενθέσεως περιεκλεισμένη φράσις. 2) μικρόν φορτίον, ἤ μικραί τινες ἰδιαίτεραι πραγματεῖαι, αἱ ὁποῖαι μετά τῶν ἄλλων ἀς πάρεργόν τι φορτόνονται, βάλλονται ἐν τοῖς πλοίοις ἤ ἐν τοῖς ἄλλοις προστίθενται, Ἡσυχ.

Παρενθυμέομαι, (θυμέομαι), μέτ. Ἀποθ. μετά μέτ. μέλλ. καὶ παθ. ἀόρ., παρ' Ἀντωνίν. Φιλοσ. καὶ Εὐσεβ. Ἱστορ. Ἐκκλ. Ἀφίνω τήν ἐνθύμησιν ἤτοι προσοχήν μου, δέν προσέχω, ἀμελῶ· καταφρονῶ. 2) ὑποκρίνομαι. ὅθεν

Παρενθύμησις, ἡ. Ἔλλειψις ἐνθυμήσεως, προσοχῆς, ἀμέλεια, ἀπροσεξία, καταφρόνησις.

Παρένθυρσος, ὁ (θύρσος). Ἐνφραστις ψευδοῦς ἐνθουσιασμοῦ, παρακαίρου τινός ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθους· 2) κόμπος, κόμπασμα ἤ κομπασμός τοῦ λόγου, τῆς ἐκφράσεως, Θεόδωρος παρά Δογγίν. γ'. 5. »Ἔστι δέ (τό παρένθυρσον), πάθος ἄκαιρον καὶ κενόν, εἴθα μή δεῖ πάθος· ἤ ἄμετρον, εἴθα μετρίου δεῖν.

Παρενιαυτοφόρος, ὁ, ἡ (ἐνιαυτός, φέρω). Κάθε δεύτερον ἐνιαυτόν καρποφορῶν, ὁ παρ' ἐνιαυτόν φέρων, Θεοφραστ. αἰτ. φυτ. α'. 24. »Δένδρα παρενιαυτοφόρα, τά ὁποῖα φέρουσι καρπόν τόν ἕνα χρόνον καὶ τόν ἄλλον οὐχί, ὅ ἐστιν, εἰς κάθε δύο χρόνους δίδουσι καρπόν.

Παρεννέπω (ἐννέπω), Ἀπολλών. Ἀργ. γ'. 367. ταὐτόν τῷ, παραυδάω. Ὁμιλῶ, ἤ λέγω πρός τινα, ποιητ. Ἀπολλ. Ῥ. 3, 369. »Τοῖα παρένεπεν Ἀργοῖα. dico admonendo, παραινῶν λέγω.

Παρενοπλίζω, ταὐτόν τῷ, Ἐνοπλίζω, Σχόλ. Λυκόφρ. 329.

Παρενοχλέω, ῶ, Μ. ήσω (ὀχλέω). Πλησίον, ἐν τῷ μεταξύ, ἐν τοσούτῳ, ἐν καιρῷ ἐργασίας ἤ ἄλλης τινός ἀσχολίας ἐνοχλῶ, βαρύνω, συγχίζω, πειράζω τινά, Πλούταρχ. ὅθεν

Παρενόχλησις, ἡ. Ἡ ἐν καιρῷ ἐργασίας ἤ ἀσχολίας τινός ἐνόχλησις.

Παρενράπτω, Μ. ψω (ῥάπτω). Ἐπί τι κατά προσθήκην ῥάπτω τι, μπαλώνω, ἤ μπαλώνω ῥάπτω πλησίον, ἤ μέσα· βάλλω μέσα, παρενείρω· Ἀιάλεκτ. β'. 303. »Ἡνύκλον παρενεράψαντο πεδίλῳ σύμβολον εὐγενέσσιν.

Н. КРІОНА ПАПА НИКОЛА
№ 163.

Παρεισάλευσις, ἡ. Τὸ σαλεύειν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἔνεργ. καὶ οὐδετ. ἴδε ἐν τῷ, παρεισαλεύω.

Παρεισαλεύω (παρά, εἰσαλεύω). Πλησίον, ἢ ἔνδον, ἢ κατ' αὐτόν τὸν ἴδιον καιρὸν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κινῶ, κουνῶ, σαλεύω, ταράττω. 2) οὐδετ. σαλεύω, κλονοῦμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· «Παρασαλεύειν τοῖν ποδοῖν» (Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 291.), κουνεῖν, ταράττειν, κτυπῶν κατὰ γῆς τοὺς πόδας ἐν τῷ χορεύειν· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλ. β'. 13. «Πρὸς αὐλὸν παρεισαλεύειν» καὶ παρὰ Νικήτ. Χρον. ε'. 2. «Μανικὴ παρεισάλευσις τῶν ποδῶνιν, ἐπὶ ὀρχήσεως, χορεύ.

Παρεισπείρω (σπείρω). Ἐν τῷ μεταξὺ μέσα σπείρω, μεταφ. ἐν παρόδῳ προσθέττω.

Παρένταξις, ἡ· ταὐτόν τῷ, παρένθεσις, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Παρεντάσσω, Ἀττ. -ττω (τάσσω). Πλησίον ἢ ἀνάμεσα ἐντάττω, ἐμβάλλω μεταξὺ τῶν σειρῶν.

Παρεντείνω, καὶ, παρεντείομαι, Μ. -τενῶ (τείνω, ἀνμλ.). Πλησίον ἐκεῖ, προτέτι ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, τεντόνω· ἢ ζυγῶ εἰς τι. Τὸ δὲ παρὰ Πλουτάρχῳ εἰς Περικλ. ἀντὶ τοῦ, παρεμπλέκω.

Παρεντίθημι καὶ, παρεντίθεμαι, Μ. -θήσω (τίθημι). Ἐν παρόδῳ, ἢ ἐγγύς, ἀναμεταξύ, ἢ ἐκτὸς τοῦ ὡρισμένου τίθημι, βάλλω προστέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις μέσα, ἐντίθημι ἐγκαταχωρίζω· παρεμβάλλω· συμμιγνύω, ἀνακατόνω μέσα. Δημοσθ. «Ἡ δὲ συγγραφὴ καὶ παρεντίθεσθαι ἀγράφματα εἰς τὴν κοινὴν κελεύει σεν, τὸ συμφωνητικὸν γράμμα σὲ ὑποχρεόνει κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα, ἢ ἐκτὸς τῶν ἄλλων (τοῦ ὡρισμένου φόρτου δηλ.), νὰ βάλῃς εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἄλλας διαφόρους μικρὰς πραγματείας.

Παρεντρώγω, Μ -τρώξομαι (τρώγω, ἀνμλ.). Πλησίον τῶν ἄλλων ἢ κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα, ἐν τῷ μεταξὺ τῶν ἄλλων φαγητῶν τρώγω μέσα, καταπίνω, ἐπὶ λιχνευτικῶν ἐδεσμάτων, ὡς καὶ τό, παρεγκάπτω, Ἀθήν. ιδ'. σελ. 622., ὅπου μετὰ τοῦ, Νωγαλίζω, συντεταγμένα κείνται.

Παρεντυχία, ἡ (ἐντυγχάνω). Ὁ κατὰ συμβεβηκός, ἢ ἐν τῷ μεταξὺ ἔρχομαι, Γλωσσ. Στεφ.

Παρέξ, ταὐτόν τῷ, παρέκ, Ὁμ. Ἡσ. καὶ Ἡρ. ἐν Ὀδυσ. Μ. 47. «Ἀλλὰ παρὲξ ἐλάανε, παρελαύνει ἐκτὸς αὐτῶν· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν στίχ. 109. «Νῆας παρὲξ ἐλάανε· τὸ δὲ «Παρὲξ ἀγορεύεικε» ἀντὶ τοῦ, ἔξω μὲν τῆς ἀληθείας, ἐγγὺς δ' ὅμως κατὰ τὴν πιθανότητα. Ἡσιόδ. ἀσπ. Ἡρακλ. «Ἀλλὰ παρὲξ ἔχε δίφρον», ἀντὶ τοῦ, Ἄπαγε τὸν δίφρον ἐκτός· ὅπου ὁ Σχολ. ἔχει, «τὸ παρὲξ», καὶ τό, παρὲξ διαφέρουσι· τὸ μὲν γὰρ παρὲξ σημαίνει τὸ ἐκτός, καὶ βαρύνεται· καὶ συντάσσεται μετὰ γενικῆς· ἔστι δὲ κοινόν· τὸ δὲ παρὲξ οὐ τὸ ἐκτὸς μόνον σημαίνει, ἀλλὰ καὶ τὸ πλησίον, ὡς τὸ Ἔχουσιν φῶκαι παρὲξ ἅλαι (Ἰλ. Ι. 7. ἔξω παρὰ τὴν θάλασσαν), ἤγουν ἐκτὸς πλησίον τῆς θαλάσσης, ὅ ἐστιν, «Ἐξέχουσιν παρ' ἅλαι» καὶ δίδυνται, καὶ συντάσσεται μετὰ αἰτιατικῆς· ἔστι δὲ ποιητικόν· Ἰλ. Ω. 434. «Παρὲξ Ἀχιλῆα», πλησίον ἐμπροσθεν τοῦ Ἀχιλλέως. Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας, παρέκι, καὶ παρεκεῖ, καὶ, παρεκεῖθε, ὀλίγον τι μακρύτερα. Ὀρ. καὶ παρέκ.

Παρεξάγω (ἄγω, ἀνμλ.). Ἐναντίον ἐξάγω, ἐκφέρω, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ στρατοῦ· ἄρα, φέρω, ἐξάγω, ἐκβάλλω τὸ στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, marcher à l' ennemi· ὅθεν β) ἀμετβ. ἀντιστρατεύω, στρατεύω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. 2) Πλησίον τινός, ἢ ἐμπροσθεν ἐξάγω, φέρω ἔξω, μετὰ αἰτ. τοῦ τόπου, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡρόδ. 4, 158. ὅθεν πλανῶ, ἐκπλανῶ, ἀπατῶ δελεάζω· καὶ ἐνταῦθα ὑπάγουσι καὶ τὸ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Η, 391. Ἔτμν. Ἀφρ. 36. «Παρέκ νόον ἤγαγεν», ἀντὶ τοῦ, παρεξήγαγεν, ἠπάτησεν, ἔξω τοῦ ὀρθοῦ ἔφερεν, ἴδε Παρέκ, Α, 2. ἀφ' οὗ

Παρεξαγωγή, ἡ. Ἡ πλησίον ἐξαγωγή· καὶ ἡ ἀντιστράτευσις, Ἀρτεμίδ. ε'. 19.

*Παρεξαίνιγμα, τό. Ὅμοιος χρησμῷ, ἢ ψευδὴς χρησμός, κατὰ τό, παρεξίλεγχος, παράτυρβος κτλ., ἀνέγνωστέ τις ἐν Αἰτχ. Ἀγαμ. 1053.

Παρεξαίρω (αἴρω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἀνάμεσα ἢ ἐν τῷ μεταξὺ ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος ἐξαίρω, ἔξω αἴρω, προτείνω, εὐγάζω ἔξω· π. χ. τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ παράθυρον, Στραβ. 11. σελ. 577. Παθ. ὑψόνομαι· ἐν ὑπερηφανείᾳ καὶ ἰταμότητι, ἐπαίρομαι, ὅθεν παρὰ Σκύμν. στίχ. 342. «οἱ παρεξαρθέντες», ἀντὶ τοῦ οἱ ἐπαρθέντες, ὑπερηφανευθέντες, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ἐσήκωσαν τὴν κεφαλήν τῶν ὑψηλά.

*Παρεξαλλάσσω, ξω, Ἀττ. -ττω (ἀλλάσσω). Πλησίον ἀλλάζω, ἢ πέρνω τό ἓν ἀντὶ ἄλλου· μεταβάλλω· ταὐτόν τῷ, μεταλλάττω, Σχολ. Σοφοκλ.

Παρεξαμείβω, ψω (ἀμείβω). Πλησίον διαβαίνω, ἢ πλέω· ἀφίνω κατόπιν μου· ταὐτόν τῷ, παρέρχομαι καὶ, παρελαύνω, Σχόλ. Ἀπολλ. Ἀργ. α'. 581.

Παρεξανυλέω, ῶ (ἀνύλεω), ὅθεν, παρεξηυλημένοι, κυρίως οἱ παυσάμενοι τοῦ φυτῶν, μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ παράξωσι τόνον τινά, ὅθεν παρ' Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 681. «Ὀυτοι κωφοὶ καὶ παρεξηυλημένοι», κωμικήτις ἔκφρασις ἐπὶ γερόντων ἀνθρώπων, οἵ τινες μὴ δυνάμενοι πλέον πολλὰ νὰ ὁμιλῶσι, παρόμοιοι εἰσὶ τοῖς κατατετριμμένοις γλωσσιδίοις τῶν αὐλῶν, ἅτινα ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως χαυνωθέντα, δὲν εἶναι πλέον ἱκανὰ τοῦ νὰ ἐκβιάσωσι φθόγγον· ὡς τό ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἐκφυσημένος ἢ ξεφυσημένος· οὕτω χρῆται καὶ Συνέσιος εἰς Δίωνα· σελ. 62. τῷ «Ἐξηυλημένους τὰ ὦτα, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, κατηυλημένους, κεκωφευμένους, τῶν ὁποίων τὰ ὦτα ἐξεκώφευσέ τις διὰ τῶν φωνῶν ἢ διὰ τῶν ψυσημάτων τοῦ αὐλοῦ· ἐν γένει, ἐπὶ γερόντων, ἀναξίων εἰς ὑποθέσεις καὶ ὑπουργίας, ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει, ἐξηυλημένος, καὶ δεηυλημένος, ἀντὶ τοῦ, ἀχρεῖος, ὅπερ κατὰ τὴν ἔννοιαν ταὐτόν ἐστι τῷ, παρεξηυλημένος.

Παρέξειμι, ἀπαρμφ. παρεξιέναι (εἶμι). Πλησίον, παρέτινι, εἰς τὸ πλάγιον ἐπέκεινα, ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω· διαβαίνω ἐμπροσθεν. Ἡρόδ. 5 12. μετὰ αἰτ. τόπου, Ἡρόδ. 7, 58. 109. 113. ὅθεν β) τροπ. ὑπερβαίνω, ἤτοι καταπατῶ, παραβαίνω, Ἔτμν. Ὀμ. Δήμ. 478. κατὰ τὴν διέρθωσιν τοῦ Ἑρμάννου. γ) διαφεύγω, γλυτόνω, ἐκφεύγω.

Παρεξειπεῖν, Πλησίον, ἐν ταὐτῷ ἐκφωνῶ, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ παρὲξ εἰπεῖν, Ὀδ. Δ, 348. ἢ ὀρθότερον ἀντὶ, «Παρὲξ εἰπεῖν», ἐναντίον τῆς ἀληθείας εἰπεῖν· παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ τό, παρεξερέω, ἐναντίον τῆς ἀληθείας ἢ παρὰ τὴν ἀλήθειαν λέγω· ἴδε καὶ ἐν τῷ, Παρὲξ.

Παρεξειρεσία, ἡ· καὶ, παρεξειρέσιον, τό (παρὲξ, εἰρεσία). Κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Θουκυδ. ἐστὶν ὁ ἔξω τῆς εἰρεσίας τῶν νηῶν τόπος, καθ' ὃ μέρος οὐκ ἔτι κώπαις κέχρηνται, ἐστὶ δὲ τοῦτο τὸ ἀκρότατον τῆς πρύμνης καὶ τῆς πρώρας. παρὰ Πολυβίῳ λέγεται παρεμβολή, καὶ παρὰ Πολυαίν. γ'. ια'. 13. καὶ 14. τάσσεται τοῦτο τό μέρος ἐγγὺς τῶν θρανιτῶν.

Παρεξελαύνω, Μ. -ελάσω, Ἀττ. -ελῶ (ἐλαύνω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐγγύς, ἢ πλαγίως κτυπῶν ἢ ἄλλως πως ἐκβάλλω ἔξω, ἐξωθῶ· 2) συνθ. ἀμτβ. πλησίον, ἢ πρὸς τὸ πλάγιον μέρος ἐξελαύνω, ἐκβαίνω, προχωρῶ ἱππεύων ἢ ἀμαξεύων· ἐξαιρέτως, ἐκβαίνω, ὑπάγω μὲ τὸ στράτευμα κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ὡς καὶ τό, παρεξάγω, καὶ παρελαύνω. Ἐν δὲ Ἰλ. Ψ, 344. καὶ Ὀδ. Μ, 55. ἐστιν ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, «παρὲξ ἐλαύνω β) πλησίον τινὸς διαβαίνω, παρέκει, μόνος ἢ σὺν ἄλλοις, Ἡρότ. 8, 126. Παρὰ τοῖς Μεταγνστ. καὶ μετὰ τῆς αἰτ. τοῦ τόπου, μεταφ. ὑπερβαίνω τὰ ὅρια (τῆς δικαιοσύνης).

Παρεξέλεγχος, ὁ. Ψευδὴς συλλογισμὸς ἐν τῷ ἀντιφάσκειν, ἀναιρεῖν, Ἀριστοτέλ. σοφ. ἐλέγχ. 17. καὶ 27.

Παρεξελέγχω, γξω (ἐλέγχω). Μὲ ψευδεῖς συλλογισμοὺς, σοφίσματα ἀναιρῶ.

*Παρεξέμεν, Ἐπ. ἀπμρφτ. ἀόρ. β'. τοῦ παρεξίημι ἀντὶ, παρεξεῖναι, Ἔτμν. Ὀμ. Δημ. 478.

Παρεξερέω, (ἐρέω, ἐρῶ, ἀνμλ.) Ἰων. μέλλ. τοῦ παρεξειπεῖν, ἀντὶ, παρεξερῶ, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, παρὲξ ἐρ. Ὀδ. Ψ, 16. ἴδε ἐν τῷ, παρεξειπεῖν.

Παρεξέρχομαι, Μ. παρεξελεύσομαι, Ἀόρ. παρεξῆλθον, Ἀπαρμφ. παρεξελθεῖν (ἔρχομαι, ἀνμλ.), μέσ. Ἀποθ. μετὰ αορ. καὶ παρακ. κατ' ἐνεργ. διάθ. Ὀλίγον, ἢ λεληθότως χωρίς νὰ μὲ παρατηρήσουν, ἀπ' ἀγάλι, σιγανά, κρυφίως πλησίον ἢ παράτινι ἐξέρχομαι, Ὀδ. Η. 573. καὶ, πλησίον διαβαίνω, περνῶ, μετὰ γεν. Ἰλ. Κ, 344. «Ἀλλ' ἐῶμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίονιν, ἕως νὰ περάσῃ νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ πεδίου· καὶ μεταφ. «Οὐ μέγατι τῆς ἀληθείας παρεξέλθῃς» (Πλάτ. Φίλημβ. 41.), δὲν θέλεις ὑπάγει πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν· ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. «Παρεξελθεῖν τιναν», διαβαίνειν παρά τινι παρέκει, ἐμπρός, Ἡρότ. 6, 117. ὅθεν 2) τροπ. παραβαίνω, ἀποφεύγω τι, ἀθετῶ, μετὰ τῆς αἰτ. «Διὸς νόον, θεόνα, ἐν Ὀδ. Ε, 104. 138. (ἐν χρήσει δὲ παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ τὴν ἀπαρμφ. καὶ μετοχ. ἀόρ.)

Παρεξετάζω, ἄσω (ἐξετάζω), τί τινι. Κρατῶ τι πλησίον τινὸς ἐξετρτ. διὰ νὰ συγκρίνω, παραβάλλω αὐτό, Χρυσόστ. «Παρεξετάζειν τὴν δικαιοσύνην τῇ φιλανθρωπίᾳ, παραβάλλειν τὴν δικαιοσύνην μὲ τὴν φιλανθρωπίαν. ὅθεν

*Παρεξέτασις, ἡ. Τὸ πλησίον ἀλλήλοις κρατεῖν, θέττειν πρὸς ἐξέτασιν, παραβολή, σύγκρισις.

Παρεξευρίσκω, Μ. -ευρήσω (εὑρίσκω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐγγύς, ἐν ταὐτῷ, ἢ παρεκτὸς τούτου, πρὸς τούτῳ ἐξευρίσκω, ἐπιτυγχάνω ἀπαντῶ κατὰ τύχην, συμβεβηκός. «Ἄλλον νόμον παρεξευρίσκειν», ὡς ἐξαίρεσιν ἐφευρίσκειν ἄλλον νόμον, Ἡρότ. 3, 31.

Παρεξηγέομαι, οῦμαι· Μ. ήσομαι (ἡγέομαι), μέσ. ἀποθ. Ψευδῶς, ἐσφαλμένως, ἤτοι ἔξω τοῦ ὀρθοῦ, ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην ἐξηγῶ, παρερμηνεύω. ὅθεν

Παρεξήγησις, ἡ. Ἡ ψευδὴς ἐξήγησις, Γρηγόρ. Ναζ.

Παρεξῆς, Ἐπίρ. ἀντὶ παρ' ἑξῆς, ταὐτόν τῷ, ἑξῆς, ὡς καὶ τό, αὐτίκα, παραυτίκα, κ. τ. τ. σχηματ. Παυσαν.

Παρεξίημι, Μ. παρεξήσω (ἵημι). Ἀφίνω τι νὰ ἐξέλθῃ ἢ διαβῇ, περάσῃ πλησίον· ἐῶ, δὲν κάμνω πλέον τι, κάμνω διακοπήν τινος, ἐπι. ἀπρμφτ. ἀόρ. παρεξέμεν, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐν Ἔτμν. Ὀμ. Δημ. 478. β) ἐπὶ καιροῦ, ἀφίνω νὰ παρέλθῃ, Ἡρότ. 7, 210. «Τέσσαρας παρεῖκε ἡμέρας», ἄφησε νὰ περάσωσι· (περὶ τῆς προσωδίας ὅρ. ἵημι.)

Πάρεξις, ἡ (παρέχω). Τὸ παρέχειν, δίδειν, παράδοσις, ἐγχείρησις, ἢ ἐπὶ χεῖρα δόσις· ἄφεσίς τινος εἰς τινα· προξένησις, πρόβλεψις.

Παρεξισόω (ἰσόω). Πλησίον τινὸς τίθημι, βάλλω τι καὶ ποιῶ αὐτό ὅμοιον, ἴσον, ἐξισόω. β) παραβάλλω, Ἀθήν. α'. σελ. 29. (ι, Ἀττ.)

Παρεξίστημι, Μ. παρεκστήσω (ἵστημι). Πλησίον τινὸς καὶ ἔξω τάττω, θέτω, κάμνω τι νὰ ἐκβῇ ἀπὸ τὸ φυσικόν του, σηκόνω τι ἀπὸ τὸν τόπον του καὶ τὸ φέρω ἄλλοῦ, μεταβάλλω, ἀλλάζω τὸν τόπον τινός· μετακινῶ, μεταφέ-

ρω. 2) Μέσ. καὶ κατὰ τὸν ἀόρ. β'., παρακ. καὶ ὑπερσυντ. κατ' ἐνεργ. διάθ. ἀντὶ τοῦ, ἀναχωρῶ, φεύγω, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν τόπον μου, ἐξέρχομαι, πλημμυρῶ. β) τροπ. παραβαίνω, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν νοῦν μου, παραφρονῶ, ὡς καὶ τὸ, παρακινοῦμαι. Ὠτηΐ 3'. 8. γ) ἐπὶ οἴνου, «παρεξεστηκὼς οἴνοις» (Λυκόφρ. παρ' Ἀθην. σελ. 420.), ὅστις ἤδη ἤρξατο νὰ κέπτηται, ἢ νὰ ξυνίζῃ, νὰ χαλᾷ.

Παρέξοδος, ἡ (ἔξοδος). Δευτέρα ἔξοδος πλησίον τῆς πρώτης, κρυφία ἔξοδος, Ἱππ.

Παρεξωθέω, Μ. -ώσω, παρὰ τοῖς Μεταγνστ. καὶ -ωθήσω (ὠθέω, ἀνμλ.). Ἐν παρόδῳ, κατ' εὐκαιρίαν, κατὰ συμβεβηκός, ἢ πλησίον, ἢ πρὸς τὸ μέρος ἐξωθέω, σπρώχνω, διώκω ἔξω, Ἀριστοτ. κόσμ. «Τὸ πνεῦμα παρεξωθεῖν εἰς μυχίους σύριγγας».

*Παρέοικα (παρακ. μετὰ σημσ. ἐνεστ.). Ἔχω ὁμοιότητα τινά μέ· φαίνομαι ὡς ἐνίοτε δέ, καὶ μάλιστα ἀπροσώπως, εἶναι συμφωνον, συνᾴδον τῷ λόγῳ.

*Παρεοῦσα, Ἰων. ἀντὶ παροῦσα, μετοχ. ἐνλ. τοῦ πάρειμι.

Παρέπαινος, ὁ, ἡ (ἐπαινος). Ὁ ἐν παρόδῳ ἔπαινος. ἴδε παράφωνος. 2) δευτερος ἔπαινος, ῥητορική τεχνική ἔκφρασις τοῦ Παρίου Κλεινοῦ παρὰ Πλατ. Φαιδρ, σελ. 267. Α.

Παρεπάλλομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, παρεφάλλομαι, Πλησίον ἢ πρὸς τὸ πλάγιον μέρος ἐπάλλομαι, σειρτῶ, πηδῶ.

*Παρεπεισοδιάζω (ἐπεισόδιον). Ἐν παρόδῳ, ὡς ἐπεισόδιον μιγνύω, ἀναπατόω, Εὐσταθ. (ἐν ταῖς ἐκδόσεσι καὶ τοῖς λεξικοῖς γράφεται μὲν παρεισοδ., ὅμως ἡ μεταβολὴ παρεπεισοδ. φαίνεται ἀναγκαία.)

Παρεπιβοηθέω, ῶ (βοηθέω). Ἔρχομαι πρὸς βοήθειαν ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος, μετὰ δοτ.

Παρεπιγραφή, ἡ. Τὸ πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος γεγραμμένον· ἐξαιρτ. ἐλέγετο παρεπιγραφὴ ἐν τοῖς χειρογράφοις τῶν δραματικῶν ποιημάτων μία τις προγεγραμμένη παρατήρησις καὶ σημείωσις διὰ τὸν ὑποκριτὴν ἢ ἀναγνώστην, διὰ νὰ σημάνῃ μίαν συνδεύουσαν τοὺς λόγους τοῦ δράματος πρᾶξιν, τὴν ὁποίαν, ὡς ἐφοίτατο, δὲν παρέστησεν ὁ ποιητὴς ἀρκετὰ ἐριστικῶς καὶ διακεκριμένως, καθὼς π. χ. παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 223. σώζεται ἔτι ἡ παρεπιγραφή, ἤτοι αἱ λέξεις, «Αὐλεῖ τις», διὰ νὰ φέρωσιν εἰς μνήμην τὸν ἀναγνώστην, ὅτι ἐνταῦθα τῷ ὄντι εἰς τὸ θέατρον κυλίζεται τὸν αὐλὸν καὶ ἐμιμεῖτο τὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν πρβ. Ἀριστφ. Βατρ. 311. 1263. Θεσμ. 129 277. Λυσ. 304. Εὐρ. Κυκλ. 485. Rost de votione voc. παρεπιγραφή, Lpz. 1803. Τὰ τοιαῦτα σημειώματα ἐγράφοντο ἢ εἰς τὸ κείμενον διὰ τοῦ σημείου τῆς παρεκβάσεως, ἢ ἰδιαιτέρως, καὶ τινα αὐτῶν μετέβησαν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ σχόλια, καθὼς εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους σχόλια φέρονται, π. χ. ἐν Λυσίστρ. στίχ. 294. «Φῦ, φῦ, ἰοῦ. ἰοῦ τοῦ κεπεῦν, ὅπου ὁ σχολιαστὴς λέγει· «Φυσᾷ τῷ στόματι· τοῦτο δὲ παρεπιγραφή». Αἱ λέξεις «Φῦ, φῦ», κεῖται ὧδε μόνον καὶ μόνον, διὰ νὰ καταλάβῃ ὁ ἀναγνώστης, ὅτι φυσᾷ τις. Κείσθω εἰς τὸ κείμενον δὲν κεῖται οὐδὲν τοιοῦτον σημεῖον, ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς σχολίοις (καθὼς π. χ. ἐν Νεφέλ. στίχ. 3. καὶ, 10.) γίνεται μνεία τί πρέπει νὰ ἐδεσθῇ ἐνταῦθα ὁ ἀναγνώστης, ὅτι ἐγένετο. Προσέτι εἶναι ἐν χρήσει παρὰ Κριτικοῖς καὶ τὸ «Παρεγκύκλημα», ὅταν θέλωσι νὰ φανερώσωσι πρόσωπόν τι, προσερχόμενον ἐν διαστήματι τῆς πράξεως, ἢ πρᾶγμα, περὶ τοῦ ὁποίου ἐν τῷ κειμένῳ οὐδεμία μνεία γίνεται.

Παρεπιγράφω, φω (γράφω). Πλησίον, ἢ τῷ μεταξύ, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος γράφω, διορθώσεις ἢ σημειώσεις γράφω εἰς τὸ περιθώριον, Στράβ. ιδ'. σελ. 992. ἴδε καὶ, παρεπιγραφή.

Παρεπιδείκνυμαι, Μ. -δείξομαι (δείκνυμι), συνήθ. κατὰ μέσ. διάθ. Παρακαίρως, ἢ ἐξ ἀλαζονείας δεικνύομαι, ἐπιδείξιν ποιῶ, διὰ νὰ κάμω μέ αὐτὸ νὰ μὲ ἴδωσιν ὅτι ἔχω τι ἢ ἠξεύρω, μετὰ αἰτ. πράγμ. «Παρεπιδ. διαλεκτικήν», Πλούταρχ. (κατ' ἐνεργ. διάθ. παρεπιδείκνυμι ἐστὶ πιθανῶς πάντῃ ἄχρηστον.)

Παρεπιδημέω, ῶ· Μ. ήσω (παρεπίδημος). Παρεπίδημος εἰμί, φθάνω ὡς ξένος ἢ ταξειδιώτης· ὀλίγον τινὰ καιρὸν ἢ μετ' ἄλλων ὁμοῦ ἢ πλησίον ἐν τινι ξένῳ τόπῳ παρών εἰμί, ὅθεν

Παρεπιδημία, ἡ. Ἔρχομός, διατριβή, κατάστασις τοῦ παρεπιδήμου.

Παρεπίδημος, ὁ, ἡ (ἐπίδημος). Διὰ καιρὸν ὀλίγον, μετ' ἄλλων, ἐν ταύτῷ ἢ πλησίον αὐτῶν εἰς τινα ξένον τόπον παρών· ὅστις μετ' ἄλλων ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναχωρεῖ ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ ὑπάγει εἰς ξένον τόπον· ὅστις ἀφήσας τὴν πατρίδα του, ζῇ πρὸς καιρὸν εἰς ξένον τόπον, ἢ ὑπάγει νὰ ἴδῃ καὶ ἄλλους ξένους τόπους, μὲ σκοπὸν τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν· ξένος, ταξειδιώτης.

Παρεπικουρέω, ῶ (ἐπικουρέω). Πλησίον, ἤτοι ὁμοῦ βοηθῶ, συμπαραστέκομαι, συμβοηθῶ, = παρεπιβοηθέω, Σέξτ. Ἐμπ.

Παρεπινοέω, ῶ, ήσω (νοέω, ἀνμλ.). Πλησίον, προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐκτὸς τούτου ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω.

Παρεπιπνέω, ποιητ. ἀντὶ, παρεμπνέω. Ἐν τοῦ πλαγίου μέρους ἐμπνέω, ψυχῶ πόν, Ἀπολλων. Ἀργον. β'. 961.

*Παρεπιπνέω, Μ. -πνεύσω (πνέω, ἀνμλ.), = παρεκπνέω· καὶ φυσῶ ἐν παρόδῳ. ἐλαφρῶς.

Παρεπιπορεύομαι (πορεύω), Ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ παθ. ἀόρ. Πλησίον, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος τινὸς ἐπιπορεύομαι, ὑπάγω πρός τινα, πλησιάζω ἐκ πλαγίου.

Παρεπισκοπέω, ῶ (σκοπέω). Πλησίον, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἢ παρεστῶς, ἀπ' ἐναντίας, ἐν βίᾳ ἐπισκοπέω, παρατηρῶ, θεωρῶ, καὶ ἐπομένως, παραβάλλω, Πλούταρχ.

Παρεπισπάομαι, ἀπομαι (σπάω). Πλησίον ἢ κρυφίως πρὸς ἐμαυτὸν σύρω, φέρω, λαμβάνω, Φίλ. Ἰουδ.

Παρεπιστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Πλησίον στρέφω, γυρίζω, ἐπιστρέφω, διὰ νὰ κυτταξω· πλησίον τινὸς ἢ ἐκ τοῦ πλαγίου, ἐλαφρῶς περιφέρω, γυρίζω. Παθ. παρεπιστρέφομαι, ἐν παρόδῳ στρέφω ἐμαυτὸν πρός που, μάλιστα διὰ νὰ ἴδω που, Πλούτ. Πολυπραγμ. «Παρεπιστρέφων μικρὸν πρὸς τὴν ἕω», γυρίζων ὀλίγον πρὸς ἀνατολάς. ὅθεν

Παρεπιστροφή, ἡ. Τὸ ἐπιστρέφειν, γυρίζειν, τὸ νὰ στρέψῃ τις πρὸς ἀντικείμενόν τι, τὸ κατὰ δεξιὰν ἢ ἀριστερὰν μεσογύρισμα, ἢ πρὸς τὸ πλάγιον μέρος ἐπιστροφή.

Παρεπιφέρω, Μ. παρεποίσω (φέρω, ἀνμλ.). Πλησίον, εἰς τὸ παρόν, ἢ προσέτι φέρω τι ἢ κουβαλῶ ἐκεῖ· εἰς τὸ πλάγιον, πρὸς τὸ μέρος ἐπιφέρω.

Παρεπιψαύω (ψαύω). Πλησίον, ἢ πρὸς τὸ μέρος, ὀλίγον τι ἢ μετρίως ἐγγίζω, ψηλαφῶ, ἐπιτυγχάνω.

*Παρέπλω, γ'. ἐνικ. πρόσωπ. τοῦ, κατὰ συγκ. ἐπ. ἐνεργ. ἀορ. β'. τοῦ παραπλέω, Ὀδ. Μ, 69.

Παρέπομαι, ψομαι (ἕπομαι, ἀνμλ.), μέσ. ἀποθ. Ἐν ταύτῷ πλησίον ἀκολουθῶ, ἀκόλουθος εἰμί, παρακολουθῶ, συνοδεύω, κατόπι, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος τινὸς ὑπάγω, περιπατῶ, Ξενοφ. Κυρουπ. η'. γ'. 8. 9. καὶ 10. καὶ γ'. 9. καὶ μετὰ δοτικ. συνοδεύομαι εἰμί μετά τινος, εἶμαι ἢ συνέπειά τινος, «Παρέπεσθαι τινὶ», Ὀκελλ.

Παρεπταμένος, ταὐτὸν τῷ, περιττός, Ἡσύχ.

Παρεργασία, ἡ (ἐργασία). Πάρεργος ἐργασία, ὠφέλεια, κέρδος. Πλούταρχ.

Παρεργάτης, ου, ὁ (πάρεργον). Ὁ μεταχειρίζομενος ὅλως πάρεργα πράγματα. Παρ' Εὐριπ. Ἱκέτ. 426. «Λόγων παρεργάτης», ψλύαρος, λάλος.

Παρεργολαβέω (λαμβάνω). Λαμβάνω τι ὡς πάρεργον· ἐπιχειρῶ τι παρέργως, ἐπὶ τεχνίτου ἢ ἐπιχειροῦντός τι.

Πάρεργον, τό. Ἔργον ἢ πρᾶγμά τι, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὡς ἐπόμενον ἄλλου τινὸς κυρίως ἔργου· τὸ ὁποῖον γίνεται μεταξὺ τοῦ κυρίου ἔργου, ὅτε ὑποκλέπτει τις τὸν καιρόν, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὡς μὴ κυρίως ἔργον, τὸ ὁποῖον κάμνει τις ἀμελῶς καὶ ῥαθύμως πρὸς διασκέδασιν καὶ διατριβὴν τοῦ καιροῦ, πᾶν ὅ,τι δὲν ἀνήκει εἰς τὸ καθ' αὐτό, κύριον πρᾶγμα ἢ σκοπόν, ἄρα καὶ προσθήκη, πρόσθομα, παράρτημα, ἐπίμετρον· ὅθεν καί, πᾶν ἀλλότριον τινὸς πράγματος, μετὰ γεν. π. χ. «Πάρεργα τὰ δ' ἐμῶν κακῶν», Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 1340. τοῦτο δὲν ἀνήκει εἰς τὴν ἐμὴν δυστυχίαν, εἶναι ξένον, ἀλλότριον τῆς ἐμῆς δυστυχίας. «Πάρεργον δοῦσα τῆς ἐμῆς τύχης», Ἑλ. 631., τὸ ὁποῖον δὲν ἀνήκει εἰς τὴν δυστυχίαν ἑνὸς ἀνθρώπου. Ἀλλὰ τὸ ἐν Ἠλέκτ. 65. «Πάρεργα δόμων», = τόθοι. «Πάρεργον γίνεσθαι», Παυσαν. l. 27. ἀντὶ τοῦ, πρὸς τοῖς ἄλλοις ὁμοῦ θανατοῦσθαι, ἐπὶ παιδίων καὶ γερόντων, οἱ ὁποῖοι, καθὸ πάρεργοι, θανατοῦνται καὶ φονεύονται μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν ἡλικίᾳ ὄντων καὶ δυναμένων ὁπλοφορεῖν, τῶν νικησάντων, Wyttenbach cr. p. 177. «Πάρεργῳ χρῆσθαι τινὶ», θεωρεῖν, λογίζεσθαί τι ὡς οὐδέν. Πλάτ. «Ἐκ παρέργου», ταὐτὸν τῷ, παρέργως. «Ἐν παρέργῳ», κατ' εὐκαιρίαν, παρέργως. ὡς τό, ἐν παρόδῳ· ὅθεν, «Πάρεργον τίθεσθαι ἢ ποιεῖσθαί τινα», μεταχειρίζομαι, θεωρῶ αὐτὸ ὡς πάρεργον, ἀμελῶς ποιῶ τι. β) ἐν γένει, πάρεργος πρᾶξις, πάρεργον πρόσωπον. γ) παρὰ ζωγράφοις, τὰ παρεκτὸς τῆς καθ' αὐτὸ εἰκόνος σχήματα ἢ ποικίλματα, τὰ μὴ ἀμέσως εἰς τὸ καθ' αὐτὸ ἀντικείμενον τῆς εἰκόνος ἀνήκοντα. «Πάρεργον ὁδοῦ», παροιμ. ἐπὶ παντὸς ἐν παρόδῳ ἢ πάρεργως πραχθέντος, ἐκτελεσθέντος, τελειωμένου, Ἰσκ. Φιλόστρ. Εἰκ. σελ. 606. — Κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Πάρεργος, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὅστις δὲν ἀνήκει εἰς τὸ κυρίως ἔργον ἢ πρᾶγμα, ὁ κατὰ προσθήκην γινόμενος ἢ μὴ ἀναγκαίως ἑπόμενος τινί, μὴ οὐσιώδης, δευτεραῖος. «Πάρεργος ἀπόλαυσις», τὸ μὴ ἀναγκαῖον, τὸ ἔξω τοῦ ὡρισμένου. «Λόγος πάρεργος» (Πλάτ.), ὁ κατὰ παρέκβασιν, καὶ ὡς ἐν παρόδῳ ἢ ὁ κατὰ παρίστασιν καὶ κατὰ συμβεβηκὸς λεγόμενος. Ἐπίρρ. παρέργως, μὲ πάρεργον τρόπον, ῥαθύμως, ἀμελῶς, ἀκαίρως· ὡς ἐν παρόδῳ, ἐπιπολαίως, Ἰσκ. Φιλόστρ. Εἰκ. σελ. 1613.

Παρερεθίζω, Μ. ίσω (ἐρεθίζω). Πλησίον, προσέτι ἐρεθίζω, διεγείρω, παροξύνω, παρὰ τοῖς Ο'.

*Παρερέσσω, έσω, Ἀττ. -ττω (ἐρέσσω). Κινῶ ἐκ πλαγίου ὡς μὲ κωπία, κωπάω, Πολυδ. ἔτι δὲ πλαγίως κωπηλατῶ, περιῶ τραβῶν κωπία.

Πάρερμα, τό (ἕρμα). Ἔρεισμα, στήριγμα πλησίον ἢ πρὸς τὸ μέρος, παρ' Ἱπποκράτ. ὅς, ὅπου ἴσως ἔγραφη ποτέ, πάρερμα, ἢ παραίρημα· ἴδε παραίρημα.

Παρερμηνεία, ἡ. Ἡμαρτημένη, ψευδής καὶ οὐ καθὼς πρέπει ἑρμηνεία, παρεξήγησις. ἐκ τοῦ

Παρερμηνεύω (ἑρμηνεύω). Ψευδῶς, ἐσφαλμένως ἑρμηνεύω, παρεξηγῶ.

Παρερπύζω (ἑρπύζω). Ἕρμα ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος πλησιάζω ἑρπύζων, εἰσέρχομαι, ἢ-

ρέμα, σιγανά περιπατῶ μὲ τὴν κοιλιὰν ὀδὰν τὴν γάτα· ὅταν πάσχῃ νὰ πιάσῃ τι. κρυφίως ἢ πανούργως πλησιάζω ἀπ' ἀγάλε· καθόλου, = παρέρχομαι.

*Παρέρπω (ἕρπω), ταὐτὸν τῷ, παρερπύζω.

Παρερύω, ύσω, ποιητ. καὶ Ἰων. παρειρύω (ἐρύω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἔμπροσθέν τινος καὶ κατὰ μῆκος τραβῶ, σύρω, Ἡρόδοτ. ζ'. 36. «Φραγμὸν παρείρυσαν, ἐστράβιξαν, ἔβαλαν ἐκεῖ ἔμπροσθεν φραγμόν· 2) τραβῶ πρὸς τὸ πλάγιον, στραβίζω, «Παρειρύσθη τὸ στόμα, Ἱπποκρ. ἐστραβώθη, ἢ ἐστράβωσε. (τὸ ὕριλλον ἐστὶ συνήθ. βραχυ, ὄρ. ἐρύω).

Παρέρχομαι, Μ, παρελεύσομαι, Ἀόρ. παρῆλθον, Ἀπαρ. παρελθεῖν, σπανιώτ. παρήλυθον (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Πλαγίως ἢ πλησίον διαβαίνω πέραν, περνῶ, Ὀδ. Μ, 62. Π, 357. ἔμπροσθεν ἔρχομαι, ἢ ὑπάγω, περνῶ ἔμπροσθε, πολλάκις συνεννοουμένου τοῦ, εὐτυχῶς, αἰσίως διαπώζεσθαι, γλυκύνειν, Ἰλ. Α, 132. μ' ἔλον ὅτι ἐνταῦθα δύνατα νὰ ἐκληφθῇ καὶ ἀντὶ τοῦ, προλαμβάνω, ὑπερβαίνω· τὸ δὲ ἀντικείμενον, πλησίον τοῦ ὁποίου διαβαίνει τις, τάσσεται κατ' αἰτ. Ἰλ. Θ, 239. Ἡρόδ. 3, 72. 2) διαβαίνω, περνῶ, ἀπειμι, ἀπέρχομαι· ἀπορρέω, γίνομαι ἀφανής, χάνομαι, οἰχομαι, ὠκυμα, Ὀδ. Ε, 429. «Παρέρχεται ὡς ὀκριαλέγεται καὶ ἐπὶ χρόνου, ὅθεν, «Ὁ παρελθὼν χρόνος», ὁ περασμένος. «Τὸ παρεληλυθός», τὸ περασμένον. «Τὸ παρελθόν, καὶ, ἐν τῷ παρελθόντι, ἄλλοτε, τοπάλαι, πρότερον, Ξενοφ. 3) Ἀφικνοῦμαι, παραγίνομαι, πρόειμι, τρέχων ἢ σπουδαίως ἔρχομαι, πάρειμι, προσέρχομαι, εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω, πολλαχοῦ παρὰ Ξενοφ. Ἱστ. Ἑ. 218. εἰς τι, Ἡρόδ. 3, 77 ἐξαιρτ. ἔμπροσθεν μιᾶς συναθροίσεως, τοῦ δήμου, ἢ ἄλλως πως δημοσίως ἔρχομαι, ἐκβαίνω εἰς τὸ φανερόν, φαίνομαι, παρρησιάζομαι· ὡς καὶ τὸ πάρειμι, π. χ. ὡς ῥήτωρ. «Παρελθὼν ἔλεξε τάδε», Θουκυδ. οὕτω καὶ παρὰ Δημοσθ. «Ἄντις εἶπε παρελθών, ὅτιμ· καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. 5. 12. καὶ Ἑλλ. α'. ζ. 7. «Παρῆλθέ τις εἰς ἐκκλησίαν φάσκων». 4) παρατρέχω, παραμελῶ τι, λησμονῶ, αἰτ. Ἀριστοφ. «Οὐδὲν παρῆλθεν, οὐδὲν παρέτρεξε, οὐδὲν λησμόνησε τίποτε· οὕτω καὶ τὸ «Παρῆλθέ μοι τοῦτο εἰπεῖν», λησμόνησα νὰ τὸ εἰπῶ. 5) μένω τοῦ λεληθότος, ἤτοι χωρὶς νὰ μὲ παρατηρήσῃ, διαφεύγω τινά, ἢ διαφεύγω τὴν προσοχὴν τινος, ἀπατῶ, μετ' αἰτ. προτάσ. Θέογν. 419. Ἰλ. Α, 132. «Κλέπτε νόῳ, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι (ἐμέ), οὐδὲ θὰ μοὶ γλυκύσῃς καὶ παρὰ Ἡσιόδ. Θεογ. 613. «Ὡς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον, οὐδὲ παρελθεῖν, ἔνθα ὁ Ἡσύχ. ἑρμήν. διὰ τοῦ, παραδραμεῖν, καὶ παλαλογίζεσθαι· ἴδε καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Ἑκάβ. 100. «Οὐμὲ φάσμα παρέβαν, ἢ ὄψις, τὸ πρόσωπον οὐν μοὶ ἐφάνεν, οὐν μοὶ ἠπάτει, τὸ ἐγνώριζα δηλαδή. 6) προλαμβάνω, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, ἐξαπερνῶ, ἀνώτερός τινος γίνομαι, νικῶ, ἐξαιρτ. διαβαίνω τινὰ κατὰ τὴν ὁλιγωρίαν, προφθάνω, τινά, Ἰλ. Ψ, 345. ἢ καὶ ῥητῶς μετὰ τῆς προστάκτικης, «ποτὶν» (μὲ τὰ ποδάρια), ἀπερνῶ τινα εἰς τὸ τρέξιμον, Ὀδ. Θ, 230. καὶ μεταφ. «Παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον μὴ δυνάμενος». «ἀν δόλοιτιν», ὑπερβαίνειν κατὰ τὰς πανουργίας, Ὀδ. Ν, 291. ὅθεν, ἀπατῶ, καταπορίζω, ἐξαπατῶ δόλῳ, «Διὸς νόον», Ἡσ. Θ. 613. Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥ. 2, 936. ὄρ. μακρὸν ἀνωτέρω.

Πάρεσαν, ἐπ. γ'. πληθ. παρατατ. πάρειμι ἀντὶ τοῦ τῶν μεταγενεστέρων, παρῆσαν. Ἰλ. Λ, 75.

Παρεσαρόω (ἀρόω). Πλησίον παρεντίθημι καὶ ἐνορόω, παρεμβάλλω.

Παρεσθίω, Μ. παρέδομαι· Ἀόρ. παρέφαγον, Ἀπαρμφ. παραφαγεῖν (ἐσθίω, ἀνμλ.). Πλησίον, ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ τρώγω. 2) βοκκίζω, τρώγω ἀπό τινος κρυφίως, περιλιχνεύω, μετά γεν. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1032. ὅθεν 3) τροπ. περιγελῶ. (ι) πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐν τῷ μεταξὺ ἢ μετὰ ἄλλων ἐπάθω συντρώγω. παραβιβρώσκω.

Πάρεσις, ἡ (παρίημι). Τὸ ἀφίνειν τινὰ νὰ περάσῃ, διέλθῃ. 2) τὸ ἐξαυτόνειν, χαυνόνειν, ἄφεσις, ἄνεσις, χαύνωσις, ἐξαιρτ. τῶν δυνάμεων, ἀδυναμία, λιποψυχία, παράλυσις, νεκρώσις, ἀτονία, Παῦλ. πρὸς Ῥωμ. γ'. 25.

*Παρεσκευάδαται, Ἰων. γ'. πληθ. παθ. παρακ. τοῦ παρασκευάζω. (ᾳ)

Παρεσκευάδατο, Ἰωνικ. γ'. πληθ. παθ. ὑπερσυντ. τοῦ παρασκευάζω, ἀντὶ, παρεσκευάσαντο, ἢ παρεσκευασμένα, ἢ παρεσκευασμένοι ἦσαν.

Παρεσκευασμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθ. παρακ. τῆς μετοχῆς τοῦ παρασκευάζω. Ἡτοιμασμένως, μὲ παρεσκευασμένον τρόπον, προμελετημένως.

*Παρεστάμεν, ποιητ. ἀπαρμφ. παρακ. β'. τοῦ παρίστημι, Ἡσ.

*Παρεστάμεναι, ποιητ. ἀπρμφ. παρακ. β'. τοῦ παρίστημι, Ὅμ.

Παρέστιος, ὁ, ἡ (ἑστία). Παρὰ τῇ ἑστίᾳ ὤν, πλησίον εἰς τὴν παρεστίαν ὤν, ἢ γινόμενος· 2) ἐν γένει ταὐτὸν τῷ, ἐφέστιος, παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 279. ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας, παρεστία, καὶ, παρεστιά· ἴδε ἐν τῷ, Ἑστία.

*Παρέσχετος, ὁ, ἡ (ἔσχατος). Ὁ πρὸ τοῦ τελευταίου, Γραμμ. Schaef. Γρηγ. σελ. 65.

Παρετάζω, άσω (ἐτάζω). Πλησίον τινὸς βάλλω τι καὶ παραβάλλω, συγκρίνω, ἐξετάζω αὐτό, Ἡσύχ. ἐν Λ. παρήτασεν.

Παρετέος, ἐα, ἔον, ῥημαν. ἐπίθ. τοῦ, παρίημι. Ὅστις πρέπει νὰ ἀφεθῇ ἀπὸ τοῦ μέρους, νὰ ἐκλείψῃ, νὰ παραιτηθῇ, νὰ σιωπηθῇ, νὰ παράσῃ, νὰ ὑπάγῃ, νὰ ἀμελησθῇ, κ. τ. τ.

Παρετήτυμος, ὁ, ἡ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐξ Ὀρφ. Ἀργ. 537. «Παρετήτυμα σήματ' ἐφαίνετο», ἀντὶ, παρετήτυμα, ἢ παρ' ἐτήτυμα.

Παρετοιμάζω, Μ. άσω (ἑτοιμάζω). Παρασκευάζω, πρὸ μικροῦ ἢ κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν ἑτοιμάζω, Αἰτώλ. Μύθ. Συναγ. σελ. 331. Ἐκδ. Κορ. ὅθεν

Παρετοιμασία, ἡ. Ἐν τῷ ἰδίῳ καιρῷ ἑτοιμασία, Γλώσσ. Στεφ.

Πάρετος, ὁ, ἡ. Χαῦνος, παραλελυμένος, ἀδύνατος ἐν ἀτονίᾳ, κουρασμένος, ἐκ τοῦ, παρίημι.

Παρετυμολογέω, ῶ (ἐτυμολογέω). Ἐν ταὐτῷ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, ἢ ἐγγὺς ἐτυμολογέω, Γραμματ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἡμαρτημένως, οὐκ ὀρθῶς ἐτυμολογῶ, παράγω λέξιν τινά.

Παρευδιάζομαι, μέσ. ἀπολ. = παρευδιάω, Πολύβ. δ'. 32. Ἐν τοσούτῳ ἀπολαύω εὐδίας, καὶ γαλήνης καὶ μεταφ. ἡσύχως ζῶ, ζωὴν ἡσυχον ἄγω, παρησυχάζω. ὅθεν

Παρευδιαστής, οῦ, ὁ. Παρ' Ἀθην. η'. σελ. 332. «Ὄρνιθες παρευδιασταί», οἱ ἐν ταῖς εὐδίαις ἐπὶ τὴν ξηρὰν νεμόμενοι, ἤτοι τὰ ἐνυδρόβια πτηνά, τὰ ὁποῖα ἐν καιρῷ εὐδίας, γαλήνης ἐξερχόμενα ἐκ τῶν ὑδάτων, διατρίβουσιν ἐπὶ τὴν ξηράν.

*Παρευδιάω (εὐδιάω). Πλησίον, ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ διαστήματι τοῦ καιροῦ ἐκείνου ζῶ ἥσυχα, Πολύβ. 4, 32.

Παρευδοκιμέω, ῶ (εὐδοκιμέω). Ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω τινὰ κατὰ τὴν τιμήν, δόξαν, ἔπαινον, εὔνοιαν, τύχην· ἀμαυρόω, τινά, Loccella Ξεν. Ἐφ. σελ. 148. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 815.

Παρευημερέω, ῶ (εὐημερέω). Σχεδὸν ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, παρευδοκιμέω. Ὑπερβάλλω κατὰ τὴν εὐτυχίαν, εὐημερίαν, δόξαν, εὔνοιαν, τύχην.

Παρευθύνω (εὐθύνω). Παραστραβίζω, παραφέρω, ἐκβάλλω τινὰ ἔξω τοῦ ὀρθοῦ, ἢ τοῦ οὗτινος μόνος τις ἔκλεξε δρόμου, ὅθεν καὶ παραβιάζομαί τινα, τὸν ἀναγκάζω νὰ πράττῃ κατὰ τὸ θέλημά μου, κακομεταχειρίζομαι, Σοφοκλ. Αἴας 1069. «Χερσὶν παρευθύνοντεω· ὡς καὶ τὸ «Κατευθύνειν δεσμοῖς», μεθ' οὗ καὶ παραβάλλεται.

Παρευθύς, καὶ, παρευθύ, Ἐπίρ. = εὐθύς, εὐθύ. Τῇ ἰδίᾳ στιγμῇ, ταχέως, τότε κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον. (υ)

Παρευκηλέω, ῶ (εὐκηλος), Εὐριπ. Ἡρακλ. 98. Κολακεύω παρηγορῶ, καταπραΰνω, καθησυχάζω.

Παρευλαβέομαι, οῦμαι (εὐλαβέομαι), μέσ. ἀποθ. μετὰ μέλλ. μέσ. Ἐν τοσούτῳ, προσέτι ἀποφεύγω μὲ φρόνησιν, προφυλάττομαι κατά τινος, εὐλαβοῦμαι, αἰδοῦμαι, φοβοῦμαι, Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 1.

Παρευμαρέω (εὐμαρής)· ταὐτὸν τῷ, καταφρονέω, Ἡσύχ.

Παρευνάζομαι, άσομαι (εὐνάζομαι), ὡς παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. Πλησίον τινὸς εὐνάζομαι, ἐν τῇ κλίνῃ κοιμοῦμαι. «Παρευνάζομαι γυναικί», κοιμοῦμαι, συνευρίσκομαι μετὰ γυναικός, παρὰ τὸ δέον, παρανόμως συγκοιμοῦμαι· «ὁμωνύμοις», Ὀδ. Χ, 37.

*Παρευνάεις, αία, αἷον, = πάρευνος, ἀμφ.

*Παρευνάομαι, ήσομαι (εὐνάω) = παρευνάζομαι.

*Παρευνέτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. -τις, ιδος, ἡ (εὐνή). Ὁ συγκοιμώμενος, ἢ συγκοιμωμένη, σύζυγος, ὁ, ἡ, Νόνν. 8, 243.

Πάρευνος, ὁ, ἡ (εὐνή). Πλησίον τινὸς ἢ μετά τινος ἢ παρά τινι ἐν τῇ εὐνῇ κοιμώμενος, κείμενος, σύγκοιτος, σύνευνος, σύζυγος.

Παρεύρεσις, ἡ (παρευρίσκω). Ἐρεύρεσις προφάσεως ἢ ὑποκρίσεως πρὸς ἀπάτην τινός.

*Παρεύρημα, τό. Ἐφευρημένη πρόφασις, εἰς ἀπάτην τινός, ἢ ἁπλῶς πρόφασις· κυρίως ἐφεύρεσις.

*Παρευρημένως, Ἐπίρ. τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ παρευρίσκω. Μὲ παρουσίαν πνεύματος· ὄρ. παρευρίσκω.

Παρευρίσκω. Μ. -ρήσω, Ἀόρ. παρεῦρον (εὑρίσκω, ἀνμλ.). Πλησίον τινός, ἐν παρόδῳ ἐφευρίσκω, ἢ ἐξανεπάζω, ἀποκαλύπτω, Ἡρόδ. 1, 26. 3, 31. ἐξαιρτ. εὑρίσκω ἐν κεκρυμμένον πρᾶγμα, ἐφευρίσκω τι εἰς ἓν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἄλλος τις δὲν ἐφαντάσθη, δὲν ἐστοχάσθη, τὸ ὁποῖον ἄλλος τις δὲν τὸ ἠξεύρει, ἢ οὐδαμῶν ἰδέαν εἶχε περὶ αὐτοῦ, κατὰ τύχην εὑρίσκω· εὑρίσκω, παρατηρῶ τι παρά τινι, μανθάνω καὶ γνωρίζω εἰς τινά τι, τὸ ὁποῖον πρότερον ἠγνόουν, «τί τινι ἢ τί εἴς τινα.» «Οὐ γάρ τι ἠδυνάμην ἐς αὐτοὺς παρευρεῖν», διότι καμμίαν ἄλλην αἰτίαν δὲν ἠμπορούσα νὰ εὕρω, νὰ φαντασθῶ. Παυσαν. δ'. 5. «Ἐς οὖσι παρευρεθῇ τι ἀδικον, ἕως οὗ νὰ εὑρεθῇ, νὰ φανερωθῇ εἰς αὐτοὺς κακμία ἀδικία, Ἡρόδοτ. γ'. 31. ἔτι δὲ ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, πλάττω, ἀπατεῶ τίας τῆς ἀληθοῦς διηγήσεως· ὅθεν «Παρεύρεσις, ἡ, ἀντὶ τοῦ, Ἐφεύρεσις, δόλος, ἀπάτη, ψευτιά· καὶ «Παρεύρημα τό· ἐφεύρημά τι, ἢ οὗ ἀπατῶ τίς τινα, ψευδὴς ἐφεύρεσις πρὸς ζημίαν τινός· καὶ «Παρευρημένος» παρὰ Φιλοστράτ. «Ὡς ἀληθῆ καὶ μὴ παρευρημένα», καὶ μὴ πεπλασμένα διὰ τῆς φαντασίας, οὐχὶ ἐφευρέματα τοῦ νοός. Ἐπίρρ. παρευρημένως, π. χ. «Δικαιότατα καὶ μὴ παρευρημένως κρίνοντες», μὴ μετὰ δολιότητος καὶ ἀπάτης (μὴ μὲ ψευτιές), μὴ μετὰ προφάσεων, μὴ μετὰ ψευδῶν ἐφευρέσεων τοῦ νοός.

*Παρευτακτέω (εὐτακτέω). Κάμνω τὸ χρέος

μου, κυττάζω τὴν ὑπουργίαν μου κατὰ τάξιν, παρὰ Πολυβ. ε. 56. ἐπὶ τῆς μετ' εὐταξίας ἡ τακτικῆς παρρησίας τῶν μεγιστάνων ἐν τῇ αὐλῇ ἐπὶ τῆς τακτικῆς φυλακῆς, ἐν γ'. 50.

Παρευτρεπίζω, Μ. ίσω, = εὐτρεπίζω. Καλῶς διατάττω, ἑτοιμάζω καθὼς πρέπει, ἑτοιμάζω τι, Seidl Εὐρ. Ἰφ. Τ. 707. 2) κακῶς διατάττω, ἀμελῶ, Εὐρ. Κυκλ. 589.

*Παρεφάλλομαι (ἅλλομαι, ἀνμλ.), μέσ. ἀποθ. Πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον ἄλλου πρός τι, ἐπί τι πηδῶ.

Παρεφάπτομαι (ἅπτω), μέσ. Ἀποθ. Μαλακῶς, ἐλαφρῶς, ἐπικολαίως ἐγγίζω, ψαύω, πιάνω, Πλούταρχ.

Παρεφεδρεύω, (ἐφεδρεύω). Πλησίον, εἰς τὸ πλάγιον μέρος κάθημαι, ἐξαιρ. ἵνα μετά τινος φυλάττω, τὴν φυλακὴν τὴν φρουρὰν ἢ παραφυλάττω παραμοιεύω, Πολύβ.

Παρέχω, Μ. ἕξω. Παρακ. -ἔσχηκα Ἀόρ. παρέσχον (ἔχω, ἀνμλ.). Ἐγγύς τινος ἔχω τι· κρατῶ ἀμπροσθεν τινός τι διὰ νὰ τὸ πάρῃ, κρατῶ τι πρόχειρον ἢ ἕτοιμον εἰς χρῆσιν τινός, δίδω, κάμνω διὰ νὰ ἔχῃ τὶ πλησίον, πρόχειρον, προμηθεύω, Ὀδ. Σ, 317. Ἰλ. Σ, 556. Ψ, 50. καὶ Δ, 229. »Παριστχέμεν ἵπποις«, ὅπου ὁ Σχολ. παρασχέμεν, παρασχεῖν· καὶ ὁ Εὐστάθ. παρέχειν, ἔχουσιν· ἐξαιρτ. 2) ἐκτείνων, ἀπλώνων τὴν χεῖρα, προσφέρω, δίδω, χαρίζω, δίδω τινὶ τὸ εὐκταῖον, τὸ ποθούμενον, συγχωρῶ, π. χ. ὡς παρ' Ὅμ. »Ἰερήϊα, δῶρα, σίτου βρῶσιν, πόσιν, κ. τ. τ.« ἐξαιρτ. ἐν Ὀδ. τὸ ἐπκ. γ'. πρόσ. τοῦ ἀορ. παρέσχεθεν ἀντὶ παρέσχεν, Ἡσ. Θ. 639. ὁ δὲ μεσ. παρατ. παρεχέσκετο ἐν Ὀδ. Ξ, 521. ἔστιν ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ παρεκέσκετο »Παρέχειν ἑωυτόν τινι,« προσφέρω εἰς τινα τὸν ἑαυτόν μου, παραδίδομαι ἀφίνομαι εἰς αὐτόν· λέγεται δὲ καὶ παρέχειν ἄνευ τοῦ, ἑαυτόν, Stallb. Πλατ. Γοργ. σλ. 470. Ε. β) ἐπὶ κακοῦ, παραδίδω, ἀφίνω εἰς τὴν διάκρισίν τινος, θυσιάζω. »Παρέχειν ἑωυτὸν διαφθαρῆναι,« Ἡροδτ. 9, 17. γ) τροπκ. ἐπὶ ἐγγεγραμμένων πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ, προξενεῖν, ἐμποιεῖν, π. χ. »ἀρετὴν,« Ἰλ. Σ, 133. »φιλότητα,« Ἰλ. Γ, 354. Ὀδ. Ο, 55. »γέλω τε καὶ εὐφροσύνην,« Ὀδ. Υ, 8, »Ἡτυχίην θεήσασθαι παρέχειν,« Ἡρδτ. 1, 99. »Γέλωτα παρέχειν.« »Ὄχλον παρέχειν.« ἐνοχλεῖν, πειράζειν. »Πράγματα ἢ πόνον, παρέχειν τινί,« βάλλω τινὰ εἰς μπελάδες, φροντίδας, δουλειὰν κόπον, Ἡρδτ. 1, 155. 175. 177. 3) δείχνω εἴς τινα, κρατῶν ἔμπροσθέν του, κατασκευασμένον τι, τελειωμένον τι, ἐπιδείκνυμι, προδείκνυμι, ὅθεν καὶ ποιῶ, κατασκευάζω, ἀποτελῶ, κυρίως τε καὶ καταχρ. ὡς τὸ ἀποδείκνυμι, π. χ. »Παρέχειν βελτίους, σώους, ἐβλαβεῖς,« παρὰ Ξενοφ. 4) ἀπρόσ. »παρέχει,« μετὰ δοτ. προσ. προσυπακ. τοῦ καιρός· εἶναι καιρὸς ἢ εὐκαιρία· πρὸς τοῦτο, κυρίως, εἶναι πρόχειρον εὐκατόρθωτον, συγχωρημένον, θεμιτόν, ἐγχωρεῖ, ἐνδέχεται, εἶναι δύναμις, ἐξουσία, ἄδεια εἴς τι, ἔξεστί μοι (δύναμαι), μετὰ τῆς ἀπαρμφ. Ἡρδτ. 1, 9. 3, 73. 142. 7, 120. 8, 8. Weiss. καὶ ἀλλαχοῦ, Seidl, Εὐρ. Ἡλ. 1075. ὅθεν, τὸ οὐδ. τῆς μετοχ. »παρέχον καὶ παρασχόν,« ἀπολελυμένως, ἀντὶ τοῦ, ἐπειδὴ δύναταί τις, ἢ ἐδύνατο, ἢ, ἐπειδὴ ἔχει ἢ εἶχε καιρόν, εὐκαιρίαν ἢ ἄδειαν, Ἡρδτ. 5, 49. »Εὖ παρασχόν,« Θουκ. 1, 120. 5) ἀπομακρύνω τε κρυφίως, παραμερίζω τι, ὅθεν β) ἀμεταβ. »Πάρεχ' ἐκποδών,« ἐν τῇ κοινῇ ὁμιλίᾳ, ἀντὶ τοῦ κρημνίσου, ἄπαγε, ἔρρε, φύγε ἀπ' ἐμπρὸς παραμέρισε, Ἀριστφ. Σφ. 984. — 6) Μέσ. παρέχομαι, ἐκ μέρους μου, ἢ ἐκ τῶν ἐμῶν, ἐξ ἰδίων μου, ἐξ οἰκείας προαιρέσεως προσφέρω, Ἡρδτ. 4, 44. 6, 15. 7, 89. καὶ ἀλλαχοῦ ἐκ μέρους μου ἢ ἐκ τῶν ἐμῶν δείκνυμι, παρρησιάζομαι, ἀποδεικνύω, ἐμπράκτως δεικνύω, »Εἰμὶ τὰς ἀρετὰς ἐκείνας ἐν Μαραθῶνι παρέσχοντο οἱ ἡμέτεροι προγονοι.« (Δημοσθ.) ἀν αὐτοὶ δὲν ἀπεδείκνυον, δὲν ἐδείχναν. β) καθόλου, διὰ τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὸ μερίδιόν μου ἔχω, κέκτημαι, κυρίως ἀφίνω νὰ ἴδῃ τις. ὅ, τι ἔχω τι, παριστῶ τι ὡς κτῆμά μου, Ἡρδτ. 6, 61. 67. 121. »Κόσμον δὲ πλεῖστον παρείχοντο Πέρται,« Ἡρόδοτ. 7. 83. ἐδείκνυον, ἐδείχναν, εἶχον, ἔφερον. γ) προξενῶ εἰς τὸν ἑαυτόν μου, κατορθώνω τι, διενεργῶ, προσπορίζομαι, ἀποκτῶ, »Εἴπως θεὸν παράσχοιτ' ἐς τὸ λοιπὸν εὐμενῆ« (Εὐριπ. Ἀνδρ. 5.), νὰ κάμῃ τὸν θεὸν εὐμενῆ εἰς τὸν ἑαυτόν του, νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν θεὸν (ἐν Ὀδ. Τ, 113. ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ παρέχει ἐλήφθη κατὰ τὴν ἄρσιν τοῦ στίχου ὡς μακρά.)

Παρέψημα, τό (ἕψω). Πάρεργον φαγητόν τι, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει μόνον διὰ τὴν ἡδονὴν τοῦ λόρυγγος, τροπ. τρύφημα, Ἱμέριος Λόγ. ιδ. »Τῆς ἄλλης φιλοσοφίας παρέψημα.«

Παρέψησις, ἡ (ἕψω), ταὐτὸν τῷ, ἕψησις. 2) παρὰ Παλαιφ. μθ. 2. ταὐτὸν τῷ, πυρίασις.

Παρεωρέω, ταὐτὸν τῷ, Μετεωρίζω, Νόν.

Παρηβάω, ήσω (ἡβάω). Περνῶ τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, πάρηβος εἰμί, ἀρχινῶ νὰ γηράζω, γεροντεύω, Ἡρδτ. 3, 53. παρὰ τό

Πάρηβος, ὁ, ἡ (ἥβη). Ὁ παρ' ἥβην ὢν ἢ γενόμενος. ὅστις ἐξέβη ἐκ τῆς νεανικῆς ἡλικίας καὶ ἐμβῆκεν εἰς ἐκείνην τῶν ἀνδρῶν, ὁ μὴ πλέον ἐνακμῆ τῆς ἡλικίας ὤν, ὁ ἀρχινῶν νὰ γηράζῃ, παρακμάζων.

Παρηγορέω, ῶ. Μέλ. ήσω (παρήγορος, ἀγορεύω). Νουθετῶ, συμβουλεύω, παραινῶ, μετὰ τῆς αἰτ. τοῦ προσώπ. καὶ τῆς ἀπαρεμφ. ἐκείνου, ὅ,τι συμβουλεύει τις τὸν ἄλλον νὰ κάμῃ, Ἡρδτ. 9, 54. 55. συνεχέστερον δὲ κατὰ μέσ. διάθ. παρηγορεῖσθαι, Ἡρδτ. 7, 13. καὶ 5, 104. »Οὗτος ἀνὴρ πολλάκις μὲν καὶ πρότερον τὸν Γόργορον παρηγορέετο ἀπίστασθαι ἀπὸ βασιλῆος·« καὶ Πινδ. Ὀλ. 9, 117. β) παρηγορῶ τινα· μαλακώνω, πραΰνω· θεραπεύω· καθέλου, ἀναπληρῶ, ὡς τὸ παραμυθέομαι· γ) τροπικῶς, ἐξιλεώνω, Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 1410. »-νώσατο δ' Ὀρφεὺς θεῖα τέρα, στὰς δὲ σφε παρηγορέεσκε λιτῇσι· Δαίμονες, κ. τ. λ.« τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Μουσαίῳ στιχ. 39. »Πολλάκι καὶ τὸν ἔρωτα παρηγορέεσκε θυηλαῖς·« δ) καθόλου ὁμιλῶ πρός τινα, Εὐρ. Ἐκ. 292. Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥοδ. 2, 628. (Παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρ. εὐχρηστότερον τὸ παραμυθέομαι.) ὅθεν

Παρηγόρημα, τό. Παραίνεσις, συμβουλή, ἐνθάρρυμα, ἐγκαρδίωμα β) παρηγορία ἐλάφρωσις πόνου τινός. γ) παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Ἀριστοφ. Βάτρ. 213. τὸ ἐν, τοῖς θεάτροις ὀπίσω μὲν τῆς σκηνῆς γινόμενον, ἀκουόμενον δὲ ὑπὸ τῶν θεατῶν.

*Παρηγορητικός, ή, όν (παρηγορέω) = παρηγορικός, Schaef. Σχ. Παρ. Ἀπ. Ῥ. 2, 628.

Παρηγορία, ἡ. Τὸ παρηγορεῖν, καὶ = παρηγόρημα, ἐνθάρρυνσις, ἐγκαρδίωσις, παραμυθία, παράκλησις, προτροπή, νουθεσία, παραίνεσις, ἐλάφρωσις, καταπραΰνσις πόνου ἢ θλίψεώς τινός διὰ λόγων. 2) παρ' Ἰωσήπ. πόλ. Ἰουδ. δ'. ἡ. 3. ἐπίκλησις, ἐπωνυμία. β) ἴση παρηγορία, = ἰσηγορία, Wytt. Ἐπ. κρ. σελ. 173. Schaef. Σχολ. Παρ' Ἀπ. Ῥ. 2, 628.

Παρηγορικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. κῶς. Εἰς παρηγορίαν ἀνήκων. 2) ὁ παρηγορῶν ἢ ὁ παρηγορεῖν δυνάμενος.

Παρήγορος, ὁ, ἡ (ἀγορεύω). Ὅστις παρηγορεῖ, παραμυθεῖται· προτρέπει, παραινεῖ, συμβουλεύει, ἐνθαρρύνει· ἢ θεραπεύει· ἢ καταπραΰνει, ἡμερόνει. 2) ἡ Παρήγορος, ἡ, Παρηγόρα, ἡ θεὰ Πειθώ, Παυσ. ἴδε παρηγορέω. Μῦθοι παρηγοροι,« Ἀπολλ. Ἀργ. δ. 479. οἱ παρηγορίαν προξενοῦντες.

Παρηδύνω, (ἡδύνω). Ὀλίγον τι, ἢ ἐγγὺς ἡδύνω, γλυκαίνω, ἁρτύνω.

*Παρηέρθαι, γ'. ἐνκ. ἀορ. ά. παθ. τοῦ παραείρω, Ἰλ.

Παρηθέω, ῶ. Μ. ήσω (ἠθέω). Στραγγίζω, κάμνω τι νὰ διαπεράσῃ ἀπὸ τὸ στραγγιστήριον, σακκελίζω ἀφίνω τι νὰ διασταλάξῃ κατ' ὀλίγον, παρ' Ἱπποκρ. ἐπὶ τῆς κόπρου, συνυπακουομένης τῆς ἰδέας τῆς ἐσφαλμένης ἢ ἀσθενοῦς καταστάσεως.

Παρήϊον, τό Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀρχ. παρεῖον, = παρειά, Τὸ μάγουλον, Ὅμ. καὶ ἐπὶ τῆς γναθοῦ ἑνὸς λύκου, Ἰλ. Π, 159. καὶ ἑνὸς λέοντος, Ὀδ. Χ, 404. 2) »Παρήϊον ἵππων (Ἰλ. Δ, 142.),« τὸ πρρσαρμοζόμενον εἰς τὸ μάγουλον τοῦ ἵππου κομμάτι τοῦ χαλινοῦ, ἄλλως, παραγναθίδιον. Κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Παρήϊος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ τῶν παρειῶν, ἢ εἰς τὴν παρειὰν ἀνήκων ἢ ὢν ὅθεν ἐν τοῖς ἵππουτό, Παρήϊον.

Παρηΐς, ίδος, ἡ = παρειά, παρήϊον, Ἀπολγ. Ἀρ.

Παρήκοος, ὁ, ἡ (παρακούω). Πλησίον, μὴ καλῶς ἀκούων, κακῶς ἀκούων, παρακούων, μὴ δίδων προσοχὴν εἰς τὰ λεγόμενα. 2) ὁ παραβαίνων αὐτὰ ὁ μὴ ὑποτασσόμενος, ἀπειθής.

*Παρηκόως ἐπίρ. Δὲν εἶναι τόσον εὐχρηστον, ὅσον τὸ ἀκόλουθον.

*Παρηκουσμένως, ἐπίρ. τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ παρακούω, = παρηκόως.

Παρήκω, ξω (ἥκω). Φθάνω ἐκεῖ, πορεύομαί που ὑπάγω εἴς τι, Herm. Σοφ. Αἴ. 728. 2) φθάνω, ἐκτείνομαι ἕως εἰς τι μέρος »ἕως τινος μέχρι τινός καὶ παρά τι,« Duk. Θουκ. 4, 36. συντάσσ. δὲ καὶ, ἐπί τι ἢ πρός τι. 3) ὡσαύτως καὶ ἐπὶ καιροῦ, εἰς τὸ παρὴκον τοῦ χρόνου,« ἕως τοῦ παρόντος καιροῦ, Πλάτ. 4) εἶμαι, κεῖμαι πλησίον τινός ἐκτεταμένος. Ἡρδτ. 3, 114. 9, 15. μετὰ τῆς παρὰ καὶ αἰτ. τόπου ἢ τοῦ ἀντικειμένου, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐκτείνεται τι, Ἡρδτ. 2. 32. 3, 42. 5) παρέρχομαι, πλησίον τινός περνῶ, διαβαίνω· ἢ εἶναί τι παρασμένον, παρελθόν, Πινδ. Πυθ. 6, 43. 6) προσέρχομαι, ἢ πρόερχομαι, πρόειμι, ἀναφαίνομαι, ἐκβαίνω εἰς τὸ φανερόν, γίνομαι ὁρατός, ὡς τό, πάρειμι καὶ παρέρχομαι, Σοφ. Ο Κ, 570. Αἴ. 742.

*Παρήλασε, γ'. πρόσ. ἀορ. τοῦ παρελαύνω, Ὅμ.

Παρηλιξίπ, ἡ. Ἡ ἐπὶ τὸ γῆρας κλίνουσα, ἤτοι παρακμάζουσα ἡλικία, ἀμφ. ἐκ τοῦ

Παρήλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ) ταὐτὸν τῷ Πέρηβος. Ὁ παρακμάζων, τοῦ ὁποίου αἱ δυνάμεις ὀλιγοστεύουσιν, ὁ πρὸς τὸ γῆρας κλίνων.

Παρήλιος, ὁ (ἥλιος, παρά). Πλησίον τοῦ ἡλίου ὤν. 2) ὡς οὐσιαστ. »ὁ παρ.« δεύτερος ἥλιος, ὁ πλησίον ἢ κατέναντι τοῦ ἡλίου φαινόμενος ἐν τοῖς νέφεσιν ἄλλος τις ψευδὴς ἥλιος, σχηματιζόμενος ἐκ τῆς ἀνταυγάσεως τῶν ἀκτίνων, μετέωρόν τι· λέγεται ἔτι καὶ »Παρήλιον« συνυπακ. τό, Νέφη, Ἀριστοτέλ.

Παρηλλαγμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθ. παρακ. τῆς μετοχῆς τοῦ, παραλλάττομαι. Μὲ παρηλλαγμένον ἢ ἄχρηστον ἢ διαφορετικὸν τρόπον ἀλλοίως, ἀσυνήθως.

Πάρημαι, ἀπαρμφ. παρῆσθαι (ἧμαι, ἀνμλ.), μέσ. Ἀποθ. Κάθημαι πλησίον, ταὐτὸν τῷ, παρακάθημαι, μετὰ τῆς δοτ. νησί, δαιτί, παρ' Ὅμ. 2) κάθημαι παρά τινι, ἐξαιρτ. διὰ νὰ συνομιλήσω, τινί, Ὅμ. ἐν γένει, κατοικῶ πλησίον που ἢ παρά τινι, διατρίβω, μένω, Ὀδ. Ν, 407. Ρ. 456. 3) Εἶμαι παρών, Ὀδ. Τ, 209. ἔτι δὲ καὶ συνυπαρχούσης τῆς ἐννοίας ἐχληρᾶς, ἢ ἐχθρικῆς ἐγγύτητος, Ἰλ. Ι, 311. Ὀδ. Α, 578. Σ, 231.

Παρημελημένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθ. παρακ. τῆς μετοχ. τοῦ, παρημελέω, Μὲ παρημελημένον τρόπον, ἀμελῶς· ἀμελημένως.

Παρημερεύω (ἡμερεύω) τινί. Πλησίον τινί, ἢ μετά τινος περιῶ τὴν ἡμέραν· μένω ὅλην τὴν ἡμέραν παρά τινι διατρίβων τὸν καιρόν, ἢ περνῶ τὴν ἡμέραν μέ τι, εἶμαι ἐπιμελής, ἀκάματος, Πολυδ.

Παρήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα) ταὐτὸν τῷ, ἑτερήμερος. Ἡμέραν παρ' ἡμέραν, πᾶσαν δευτέραν ἡμέραν συμβαίνων. 2) εἰς πᾶσαν ἡμέραν συμβαίνων· ἀνήκων εἰς πᾶσαν ἡμέραν συνηνωμένος μέ τὴν ἡμέραν, συνεπόμενος αὐτῇ, διαρκῶν μόνον μίαν ἡμέραν, πρόσκαιρος, Πινδ. Ὀλ. 1, 160.

*Παρηνόμουν καὶ παρηνόμησα, παρατ. καὶ ἀόρ. τοῦ παρανομέω Ἀττ.

Παρηξις, ἡ (παρήκω). Τὸ φθάνειν που· ἀράξεν, ἔρχομαι, φθάσιμον, κατάβασις εἰς τὴν ξηράν, φθάσιμον εἰς τὸν λιμένα, Αἰσχ. Ἀγαμ. 567.

*Παρηνείτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. παρηνῖτις, ιδος, ἡ (ἠνία). Ὁ παρὰ τὸν αἰγιαλόν, ὁ πλησίον αὐτοῦ. (1)

Παρηορία, ἡ. Τὸ χωριστόν, μακρύτερον σχοινίον, καπίστρι τοῦ παρηόρου ἵππου, μὲ τὸ ὁποῖον τοῦτο συζεύγεται μὲ τοὺς ἄλλους δύο ἵππους εἰς τὴν ἅμαξαν, Ἰλ. Π. 152. καὶ Θ, 87. »ἵππειοι παρηορίας ἀπέταμε,« τὰς τοῦ παρηόρου ἵππου ἡνίας, τὰς παραζευξεις, ὅ ἐστι, τοὺς ἔξωθεν παρατεταμένους ἱμάντας, ὁ Σχολ. 2) ἡ πλευρὰ τοῦ πλοίου, ἢ καὶ κοπαστὴ λεγομένη Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 943. παρὰ δὲ Ἀράτῳ 600. τὰ ἄκρα. 3) παραφροσύνη, τρέλα, μωρία, μανία,

Παρηόριος, ία, ιον· ταὐτὸν τῷ παρήορος, Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 493. »Νῆα παρηορίην.«

Παρήορος, ὁ, ἡ (αἰωρέω). Κυρίως, πλησίον κρεμάμενος, ὅθεν, »Παρήορος« συνυπακ. ἵππος, ὁ πρόσκαιρος ἵππος, ὁ ἐκτὸς τοῦ ζυγοῦ παρεζευγμένος ἵππος, ὁ τῇ ξυνωρίδι συνεζευγμένος, ὅστις δηλαδὴ δὲν εἶναι εἰς τὸν ζυγόν, ἀλλὰ πλησίον τοῦ ζυγοῦ μὲ τὸ σχοινίον δεδεμένος, ἵνα ζευχθῇ ὁπόταν τὰ κελεύῃ ἡ χρεία, Ἰλ. Π, 471. 474. ἄλλως, παράπειρος, ἢ σειραφόρος, ἀπεναντίας τοῦ, ζυγῆται ἢ ζύγιοι. 2) πλησίον κείμενος, ἔνθα καὶ ἔνθα πλησίον ἐκτεταμένος, ἄφατος, ἔξω τοῦ δρόμου ὤν, Ἰλ. Η, 156. ὅθεν 3) τροπικ. παράφρων, σεσαλευμένος ἢ κεχαλασμένος τὸν νοῦν, φρενήρης, ἄφρων, Ἰλ. Ψ, 603. κυρίως, ὁ ἀποπλανεθεὶς τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ὅστις ἔχασε τὸν δρόμον· ἐντελῶς, »Νόου παρήορος.« παρ' Ἀρχιλλ. ἀντὶ, ἀφρενήρης, πρβλ. παραείρω καὶ παραρος· (ἡ γραφὴ παρήορος, παρηορία κ. τ. λ. δὲν εἶναι τόσον ὀρθή.)

*Παρήπαφε, γ'. ἀορ. β' τοῦ παραπαφίσκω, Ἰλ.

Παρηρία, ἡ, Μωρία, σπάνιος λέξις ἐκ τοῦ, πάρηρος.

Παρηρίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παρειά, Ἀνάλεκτ. κ'. 199.

*Πάρηρος, ὁ, ἡ, = πάραρος, παρήορος. Παράφρων.

*Παρής, ῆδος, ἡ, κατὰ συναλ. ἀντὶ παρηΐς. Παρειά.

Παρηχέω, ῶ Μ. ἠχῶ (ἠχέω). Μιμοῦμαι τὸν ἦχον, ἐν τῷ ἠχεῖν ἀντηχῶ, ἐκφράζομαι σχεδὸν παραπλησίως· ὅθεν

Παρήχημα, τό. Ὅμοιος τόνος, ἦχος, φθόγγος· παρόμοιον ἤχημα λέξεως ἢ φωνῆς ἀντήχημα· καὶ

Παρήχησις, ἡ. Τὸ μιμεῖσθαι ἢ ἡ ὁμοιότης, μίμησις τοῦ τόνου, ἤχου, τῆς φωνῆς ἀντήχησις ὅθεν

Παρηχητικός, ή, όν. Ὁ μιμούμενος τὸν τόνον, φθόγγον, ἦχον· ὅμοιος κατὰ τὸν τόνον ἢ φθόγγον, ἦχον, ὁ παρόμοιος ἠχῶν, ἀντιχητικός

Παρθέμενος, ποιητ. μετοχ. ἀόρ. β', μέσ. τοῦ παρατίθημι, ἀντὶ, παραθέμενος, Ὀδ. ἔδε, παρατίθημι.

Παρθενεία, ἡ (παρθενεύω). Ἡ ζωή, καὶ ἡ κατάστασις τῆς παρθένου· καθόλου, αὐδία κατάστατίς τινος.

Παρθενεῖα, καὶ παρθείεια, καὶ, παρθένια, τά, προσυπακ. μέλη. Παρθενικὰ ᾄσματα, τὰ ὁποῖα ὑπὸ χορεῖ παρθένων, κατὰ τὸν παρθένιον αὐλόν, ἐψάλλοντο μὲ ὄρχησιν, Πολυδ. 4, 53. 81. Boekh Πινδ. Λεξ. σελ. 589 Κυρίως οὐδέτ. τοῦ παρθένειος καὶ παρθένιος.

Παρθένειος, ὁ· ἡ (παρθένος). Εἰς παρθένον ἀνήκων, παρθενικός· ὁ ἐκ τῆς παρθένου ὤν, παρθενίας· τροπ. ἄφθορος, ἄφθαρτος, καὶ ἀπάτητος, ὡς, »πέλαγος,« μὴ πατημένος ἀπὸ πειρατάς.

Παρθένευμα, τό (παρθενεύω). Ὁ τόπος, ἢ ἡ κατάστασις, εἰς ἣν, ἢ ἔνθα ζῶσι καὶ διάγουσιν αἱ παρθένοι. παρ' Εὐριπ. Φοίν. 1275 »Παρθενεύματα,« αἱ παρθενικαὶ ἡδοναί, χαραί, τέρψεις, ἀσχολίαι.

Παρθένευσις, ἡ. Ἡ ζωή, κατάστασις τῆς παρθένου· ἐκ τοῦ

Παρθενεύω, (παρθένος). Κρατῶ, ἢ μεταχειρίζομαι ὡς παρθένον. 2) οὐδ. παρθένος εἰμί, παρθενίαν φυλάττω, Λουκιαν. »ψυχὴ παρθενεύουσα,« καθαρά. Φίλ. 3) συνήθ. κατὰ μέσ. διάθ. »Παρθενεύομαι,« ὡς παρθένος ζῶ, παρθενικὴν ζωὴν διάγω, μένω παρθένος, Ἡρδτ. 3, 124. ὅθεν μεταφ. ἀθῶος καὶ καθαρός εἰμί.

Παρθενεών, ῶνος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Παρθενών.

Παρθενία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Παρθενεία, Πινδ. οὐδέποτε ἀντὶ, παρθένος.

Παρθένια, τά, = παρθενεῖα, 2) τὰ σημεῖα τῆς παρθενίας, παρὰ τοῖς Ο'. Κυρίως οὐδ. τοῦ παρθένιος.

Παρθενίας, ου, ὁ. Ὁ υἱὸς τῆς παρθένου· ἐ κρύφα τικτόμενος παρὰ τῆς ἔτι νομιζομένης εἶναι παρθένου· ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ μὴ ὑπανδρευμένης παρθένου.

Παρθενικὴ, ἡ, ποιητικ. ταὐτὸν τῷ, παρθένος, Ὁμ. καὶ Ἡσ. »Παρθενικὴ νεῆνις,« Ὀδ. Η, 20. Κυρ. θηλ. τοῦ παρθενικός, ἔνθα ἀναπληροῦσι διὰ τοῦ, κόρη, πρβ. Seidl. Εὐρπδ. Ἠλ. 174. ἔστι δὲ κυρίως ἐπίθετον τοῦ, Κόρη. ἐκ τοῦ

Παρθενικός, ή, όν· ταὐτὸν τῷ, παρθένιος, Ἰλ. Σ, 567.

Παρθένιον, τό. Εἶδος χόρτου. ὅπερ ἄλλως, ἑλξίνη, καὶ, παραδίκιον, λέγεται, Νίκανδρ. Ὀνηρ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 7. Διοσκορ. γ'. 155. δ'. 191.

Παρθένιος, ία, ιον παρὰ δὲ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττ. καὶ, ὁ, ἡ (παρθένος), ὡς τὸ παρθενικός, καὶ παρθένειος. »Π. ζωὴ,« Ὀδ. Α, 245. »Ὄαροι,« Ἡσ. Θ. 205. ἐκ τῆς παρθένου, ἀνήκων εἰς παρθένον. 2) = παρθενίας, Ἰλ. Π, 180. ἔτι δὲ καὶ, »παρθένιοι παῖδες.« »Παρθενία ᾠδή,« »παρθενικὴ σύλληψις, λοχεία, Πινδ. Ὀλ. 6, 51. Ἀναχρ. »Παρθένιον βλέπων,« ὅστις ἔχει μορφὴν παρθένου, ὅστις φαίνεται ὡς κορίσκη. 2) μεταφ. ἀθῶος, καθαρός, σώφρων, σεμνός· μὴ διεφθαρμένος. 3) ἰδιωτ. ἐπίθ. ποτίμων ὑδάτων καὶ πηγῶν, καθαρός, παστρικός, διαφανής, Ruhnk. Τίμ. Ὁμ. Δημ. 99. ἀφ' οὗ

*Παρθένιος, ὁ, ποταμός, οὕτως ὀνομαζόμενος ποταμὸς ἐν Παφλαγονίᾳ, Ἰλ. Β, 854. Ἡσ. Θ. 344. 2) = παρθένιον. 3) ὄνομα ἀνδρός.

Παρθενισκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ παρθένος. Μικρὰ παρθένος, Γλωσσ.

Παρθενογενής, ἐος, ὁ, ἡ, (γένος). Ὁ ἐκ παρθένου γεννηθεὶς, καταγόμενος,

Παρθενοκομία, ἡ (κομέω). Ἐπιμέλεια, ἀνατροφὴ, θεραπεία, τῶν παρθένων.

Παρθενοκτονία, ἡ. Φόνος τῶν παρθένων· ἐκ τοῦ

Παρθενοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ φονεύων τὰς παρθένους, φονεὺς αὐτῶν.

Παρθενομήτωρ, ορος, ἡ (μήτηρ) Ἡ μήτηρ καὶ ἐν ταὐτῷ παρθένος (ἡ θεοτόκος Μαρία), Ἐκκλ. Συγγρ. καὶ Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 28.

Παρθενοπίπης, ου, ὁ (ὀπιπτεύω). Ὁ χάσκων εἰς τὰς παρθένους, ἐ κυνηγῶν αὐτάς, ὁ μὲ ἐπιθυμίαν ἐμβλέπων εἰς αὐτάς, ὁ κυττάζων τὰς παρθένους μὲ ποιηρὸν ὄμμα, Ἰλ. Λ, 365. πρβ. γυναικοπίπης, παιδοπίπης, οἰνοπίπης. (1)

*Παρθενοποιός, ὁ, ἡ. Ὁ παρθένους ποιῶν, Κυριλ.

Παρθένος, ἡ. Κόρη, ἡ μὴ συνευνιασθεῖσα ἔτι ἀνδρί, ἡ πεῖραν ἀνδρὸς μὴ γνοῦσα, Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ἡρδτ. κ. τ. λ. Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ς'. 4. »Ἔστι δὲ μοι-θυγάτηρ παρθένος-γάμου ἤδη ὡραία.« β) ἡ νεόνυμφος, ἡ νεωστὶ ὑπανδρευμένη, πᾶσα νέα γυνή, Ἰλ. Β, 514. Schaef. Σοφ. Τραχ. 1221. πρβ. κόρη. 2) ὡς ἐπίθ. = παρθένιος, »γυνὴ παρθένος.« Ἡσ. Θ. 514. β) ἀθῶος, σώφρων· καὶ τροπ. καθαρός, ἀμόλυντος, ἄφθορος. »Παρθένος πηγή,« Αἰσχύλ. Πέρσ. 612. καὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1302. »Παρθένοι τριήρεις,« αἱ τινες ἀκόμη δὲν ἐμβῆκαν εἰς τὴν θάλασσαν, αἱ μὴ πω πλεύσασαι. πρβ. Valck. Ἱππ. 1005. Wern. σελ. 326. Shaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Τ. 4. 269. 3) ὡς ἀρσ. ὁ παρθένος, ἐπὶ ἀνδρός, ὅστις δὲν ἐγνώρισε γυναῖκα, ὁ ἐστι, δὲν συνευρέθη σαρκικῶς μετὰ γυναικός, μόνον παρὰ Νεωτ. καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἐκκλ. Συγγ. Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 15. (παρὰ τὸ, παρά, καὶ, θέειν, θηλάζειν· κατὰ δὲ Doederlein, ἀντὶ, παραθέμενος, ἐξ οὗ καὶ παροξυτόνως γράφεται.)

Παρθενόσφαγος, ὁ, ἡ (σφάζω). Ἐπί τινος ἐσφαγμένης, θυσιασμένης, φονευμένης παρθένου, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 217. »Παρθενόσφαγα ῥεῖθρα, ῥεῖθρα, ποταμοὶ ἐκ τῶν αἱμάτων τῆς σφαγιασθείσης παρθένου, ἢ βαμμένοι μὲ αὐτά.

Παρθενοτροφέω, ῶ (τρέφω). Τρέφω, ἀνατρέφω παρθένον, ἢ ἀγρυπνῶ διὰ τὴν παρθενίαν αὐτῆς, ὅθεν

Παρθενοτροφία, ἡ. Τὸ τρέφειν, ἀνατρέφειν παρθένον, ἢ παρθένους.

Παρθενόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Χρῶμα παρθενικόν, τρυφερὸν ἔχων. »Παρθενόχρως κρόκος Ἠρίννης,« Μελέαγρ. ά.

Παρθενώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Παρθενικός, τρυφερός, εὐειδής.

Πρθενών, ῶνος, ὁ· καὶ, παρθενεών, Lob. Φρυν. α. 166,. (παρθένος). Δωμάτιον, ἔνθα διάγουσιν αἱ παρθένοι, καὶ οἶκος εἰς ὃν ζῶσιν ἢ ἀνατρέφονται καὶ φυλάττονται αἱ παρθένοι. 2) κατ' ἐξοχὴν ἐν Ἀθήναις οὕτως ἐλέγετο καὶ ναός τις τῆς Ἀθηνᾶς, ὅστις ἔκειτο ἐν τῇ ἀκροπόλει.

Παρθενωπός, ὁ (ὤψ). Ὁ παρθενικὴν ὄψιν ἔχων.

*Πάρθεσαν, ποιητ. ἀντὶ παρέθεσαν ποιητ. γ'. πρόσ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ παρατίθημι, Ὀδ.

Παρθεσίη, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. παραθεσίη, (παρατίθημι). Ἐνέχυρον, παρακαταθήκη, μεσεγγύημα, Depositum, Ἀνθολογ.

Πάρθνος, κατὰ συγκ. ἀντὶ, Παρθένος, ἐν Ἐπιγράμ.

Παρθύω, ποιητ. ἀντὶ, παραθύω.

Παριαμβίς, ίδος, ἡ κατὰ Πολυδ. δ'. 66. καὶ 83. μελῳδία τις, ἢ νόμος κιθαριστικός. 2) ὄργανον χορδότονον, Ἀθην. παρὰ τὸ

Παρίαμβος, ὁ. Ἐν τῇ Μετρικῇ, ταὐτὸν τῷ, Πυρρίχιος.

Παριαύω (ἰαύω, παρά). Πλησίον τινὸς κοιμῶμαι, ταὐτὸν τῷ παρευνάζω, τινί, Ἰλ. Ι, 336. καὶ διὰ τῆς τμήσεως διῃρημένον ἐν Ι, 470.

Παριδεῖν, ἀπαρεμφ. τοῦ, παρεῖδον.

Παριδρύω, (ἱδρύω, ἀνμλ.) Πλησίον ἱδρύω

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΔΙΗΡΗΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΡΕΙΣ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Ζ—Π.

βάλλω κατὰ γῆς, βάλλω που, ἢ στερεῶ, θεμελιῶ, ἐγείρω, συσταίνω, κτίζω, Μέτ. Παριδρύομαι, ἐν Ἀναλέκτ. ἀ. σελ. 248. ||–παιδὶ παριδρύεται. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει «Παριδρύσαντες, παρακαθίσαντες. (περὶ τῆς προσωδίας, ἴδε ἱδρύω.)

Παριέρη, ἡ (ἱέρη). Πρώην χρηματίσασα ἱέρεια.

Παρίζω, (ἵζω, ἀμλ.). Πηγαίνω καὶ κάθημαι καθίζω ἐμαυτόν, πλησίον, ἐγγύς τινος, Ὀδ. Δ, 311. πλησίον, παρά τινι κάθημαι, Ἡρδτ. 6, 57. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡς τόσον, καὶ παρ' Ἡρδτ. (8, 58.) ἦν ἀντὶ τούτου εὔχρηστον τὸ μέσον, τὸ δὲ ἀνεργ. ἐν χρῆτι μεταβατικ. ἀντὶ τοῦ, ἀφίνω τινὰ νὰ καθήτη πλησίον, καθίζω αὐτὸν πλησίον, τινά τινι, καθίζω τινὰ πλησίον τινός, Ἡρδτ. 5, 20.

Παρίημι, Μ. ήσω. Πρκ. ἧκα (παρά, ἵημι). Στέλλω κάτω· πλησίον τινὸς ἀφίνω τι νὰ κατέλθῃ, νὰ κρέμαται, ὅθεν ὁ παθ. ἀόρ. «παρείθη μήριθθε ποτὶ γαῖαν (Ἰλ. Ψ, 868)», ἐκρέματο κάτω εἰς τὴν γῆν. 2) ἐμπροσθεν ἢ διὰ μέσου ἀφίνω τι νὰ περάσῃ, πολλκ. παρ' Ἡρδτ. ὅθεν β) τροπκ. παραλείπω, παραιτῶ, ἀφίημι, ἐάω, καταλείπω, περνῶ μὲ σιωπὴν· ἀμελῶ, οὐδεμίαν φροντίδα ποιοῦμαι, Ἡρδτ. «Παριέναι καιρόν» ἀμελεῖν, ἀφίνειν τὸν καιρὸν νὰ περάσῃ. γ) καὶ ἐπὶ καιροῦ, ἀφίνω νὰ παρελθῃ, ἀνύκτωσε, Ἡρδτ. 8, 9. 3) ἀνίημι, χαλάω ξεσεντόνω, ξεζιτόνω, ἀπολύω ὀλίγον τι, μετὰ γεν. «Τοῦ ποδὸς παριέναι», ὡς καὶ τὸ, ποδὸς χαλάσαι, τὰ ἄκρα τῶν πανιῶν ξεσεντόνω ὀλίγον τι· ὅθεν μεταφ. ἐνδίδωμι, ὑποχωρῶ, δὲν ἐπιμένω πλέον εἰς τι, Casaub. Ἀριστφ. Ἱππ. 437. πρβ. πούς, Μέσ. καὶ παθ. ἐλύεσθαι, παραλύεσθαι· ὅθεν αἱ μετοχ. ||παριέμενος, παρέμενος, παρειμένος||, παραλελυμένος, κεχαυνωμένος, ἠτονισμένος, ἀδύνατος, ἀνειμένος, ἠμελημένος· καὶ πολλκ. ἐν χρῆτι ὀριστικώτερον μετὰ τῶν δοτ. «γήρᾳ, νόσῳ, κόπῳ παρειμένος», Valck. Φοιν. 859. ἔτι δὲ καὶ, «σώματι παρειμένα», Elmsl. Εὐρ. Βακχ. 682. Ἰακ. Φιλόστρ. Εἰκ. 494. δ) συγκατανεύω, στέργω, δέχομαι, Εὐρίπ. Μηδ. 891. «Παριέμεθα καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν», καὶ παραχωρῶ, δίδω ἄδειαν, ἀφίνω, συγχωρῶ, ἐπιτρέπω, ἐφίημι, παρορῶ, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἐπιφερομένης ἀπαρεμφάτου, ἢ καὶ ἡγουμένου ἐπὶ ὅτε τοῦ, ὥστε, Ἡρδτ. 7, 161. Ἑρμ. Σοφ. Ο. Κ. 576. καὶ ἐντεῦθεν β) τοπικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἀφίνω τινὰ νὰ πλησιάσῃ, νὰ εἰσέλθῃ, νὰ ἔμβῃ, νὰ εἰσχωρήσῃ. «Μηδένα παριέναι εἰς τὴν ἀκρόπολιν», Ξενοφ. «Βαρβάροις οὐς εἰς τὰς ἀκροπόλεις πάρειται, δουλεύουσιν», Δημοσθ. σελ. 8. «Βοῦλοι εἰσὶ τῶν βαρβάρων, τοὺς ὁποίους ἄφηταν νὰ ἔμβωσιν εἰς τὰς ἀκροπόλεις των, ὅπου τὸ πάρειται, κεῖται ἀντὶ τοῦ, παρῆκαν». «Παρίει αὐτὸν πρὸς τὸν πάππον», Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. δ'. 6. τὸν ἄφινε νὰ ἔμβαίνῃ εἰς τὸν πάππον· καὶ τροπ. «Μὴ παριῶμεν εἰς τὴν ψυχὴν (Πλάτ.)», ἂς μὴ δώσωμεν τόπον εἰς τὸν στοχασμὸν τοῦ νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν ψυχὴν, ἂς μὴ ἀφήσωμεν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς αὐτήν. 5) κατὰ δὲ μετ. διάθ. ἔχει τὸ, παρίεμαι καὶ τὴν σημασίαν τοῦ, παραιτοῦμαι, ἤτοι ἀγωνίζομαι νὰ ἐλκύσω τινὰ πρὸς τὸ μέρος μου, πρὸς ἐμαυτόν, νὰ κερδήσω τὴν εὐνοιάν του, τὴν ἀγάπην του, Ruhnk. Τίμ. σελ. 207. Reisig enarr. Σοφ. Ο. Κ. 1658. συνήθ. μετὰ γεν., σύμμαχα ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. ὡς παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1662. Herm. καὶ Πλατ. Νομ. 5. σελ. 743. Β. β) ἀποβάλλω τι, δὲν δέχομαι, παραιτοῦμαι. «Οὐδέν σου παρίεμαι (Πλατ. πολ. ἀ.)», κανὲν δὲν ἀποβάλλω ἀπὸ ἐσένα, θηλ. ἀπὸ σὲ στέργω, δέχομαι ὅλα μετὰ χαρᾶς. γ) δέομαι, συγγνώμην αἰτῶ, παρακαλῶ συμπάθειαν, Εὐρ. Μηδ. 881 καὶ Πλατ. Ἀπολ. 1. «Τοῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι», (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε ἵημι. Συνήθ. ὅμως τὸ Ἰῶτα ἔστι παρὰ μὲν τοῖς Ἴοπ. βραχύ, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. μακρόν.)

Παρικτός, ἡ, όν (παρίκω, ομαι). Διαβαίνων, παρερχόμενος, Ἡτύχ.

*Παρίκω (ἵκω), ἀρχαῖος ποιητ. τύπος τοῦ παρήκω, Πινδ. Πυθ. 6, 43. πρβ. Boeckh v. I. Ol. 4, 11. (υυ–)

Παριλλαίνω (ἰλλαίνω). Ἐκ πλαγίου, λοξῶς βλέπω τι, στραβοκυττάζω τι, Ἡτύχ. καὶ Φώτ. ὡς τό, παραβλέπω.

Παριππάζομαι (ἱππάζομαι), μέσ. Ἀποθ. = παριππεύω.

Παριππεύω (ἱππεύω). Πλησίον τινὸς ἱππεύω, ἢ ἱππεύων παρέρχομαι, ἢ ἀπ' ἐμπροσθεν τινος ἐφίππου, καβάλα περνῶ· ὁ Ἡτύχ. ἔχει «Περιππεύει, ἀφήσιν αὐτούς, καὶ ὅλῃ ὁδεύειν· παρατρέχει, παρακολουθεῖ. 2) ὑπερβαίνω, περνῶ τινα εἰς τὴν ἱππασίαν, τρέχων ἔφιππος ὑπερβαίνω τινὰ (περνῶ εἰς τὴν καβάλα ἢ εἰς τὸ τρέξιμον τοῦ ἵππου), φθάνω τινὰ ἔφιππος· ὅθεν 3) καθόλου, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, Φιλόστρ. Σοφιστ. ἀ. κέ. 9.

Παρίππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Πλησίον τινὸς ἱππεύων. 2) ὁ πλησίον ἵππου τινὸς τρέχων, ὁ τῷ ἵππῳ συνθέων, οὔτε προθέων, οὔτε μὴν ἀπολειπόμενος, ἀλλὰ πάντοτε εἰς τὸ πλάγιον μέρος αὐτοῦ. 3) ὁ παραπλησίως τῷ ἵππῳ κατὰ τὴν ταχύτητα τρέχων.

Παρίπταμαι (ἵπταμαι), μέσ. Ἀποθ., παρὰ τοῖς νεώτερ. Συγγρ. συχνὸς Ἀττ. ἕτερος τύπος τοῦ παρακίτομαι, ὅθεν ἀόρ. β'. παρεπτάμην. Ἀπ' ἐμπροσθεν ἢ ἐμπροσθά, πλησίον ἵπταμαι, δοτ. ἢ ἱπτάμενος παρέρχομαι, αἴτ.

Παρισάζω (ἰσάζω), ταυτόν τῷ, παριστῶ, (ι Ἀττ.)

Παρίσθμια, τά (παρά, ἰσθμός), ταυτόν τῷ, Ἀντιάδες. Αἱ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τοῦ λαιμοῦ βαλανίδες. 2) ἡ φλεγμονὴ (τὸ πρήξιμον) αὐτῶν, Γαλην. λέγεται δὲ καὶ ἑνικῶς, Παρίσθμιον, ὡς τὸ παρ' Ἀνωνυμ. ἀνατομ. κεφ. νζ'. «Καὶ τὸ μὲν ἀφυὲς τοῦ σώματος, παρίσθμιον, τὸ δὲ πολυφυές, οὖλον· σάρκινα δὲ ταῦτα».

Πάρισος, ὁ, ἡ (ἴσος). Σχεδὸν παρόμοιος, ἴσος· παρίσως, Ἐπίθ. σχεδὸν ὡς, περί που, Δημοσθ. 2) ἐξαιρέτως ἐν τῇ Ῥητορικῇ λέγονται «Πάρισα τὰ κῶλα, ὁπόταν δύο ἢ πλείονα αὐτῶν πλησίον καὶ ἐν κατόπι τοῦ ἄλλου ἴσον τέλος ἔχουσιν, ὅ ἐστιν, ὅταν εἶναι ὁμοιοκατάληκτα, ὁμοιόπτωτα καὶ ὁμοιοτέλευτα, π. χ. ἐπαίνησον καὶ κατέστησεν, Ἰσοκρ. Ἑλ. ἐγκ. 9. πρ. παρίτωτις. (ι ἐπ. ι, Ἀττ.) ὅθεν

*Παρισόχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Σχεδὸν ἰσόχρονος. (ι)

Παρισόω (ἴσος). Σχεδὸν ἴσον, ὅμοιον ποιῶ· καὶ βάλλω ἐν κατόπι τοῦ ἄλλου, ἢ τὰ πλησίον ἀλλήλοις κείμενα πράγματα, ἐξαιρ. κῶλα πάρισα, ὅμοια ποιῶ, ἢ τίθημι πλησίον ἀλλήλοις, παραλλήλως καὶ παραβάλλω, συγκρίνω· Πινθ. βάλλω ἐμαυτὸν πλησίον ἀλλήλοις καὶ παραβάλλομαι, συγκρίνομαι μέ τινα, μετροῦμαι μὲ αὐτόν· φέρομαι ἐξίσου μέ τινα, ἠτοιμάζω, Ἡρδτ. 4, 166. 8, 142. 1. (ι Ἀττ.)

Παριστάνω, ἕτερος τύπος τοῦ, παρίστημι.

*Παρίστημι, Μ. στήσω. Παρακ. παρέστηκα (ἵστημι, παρά). Α) μεταβ. Πλησίον τινὸς στήνω, βάλλω τι. 2) στήνω, φέρω, βάλλω τι ἔμπροσθεν, εἰς τὸ φανερὸν ἢ εἰς τὸ παρόν, παραστήνω, πρὸ ὀφθαλμῶν, παρρησιάζω, δηλόω, ἀποδεικνύω, δείκνυμι, φανερόνω, διδάσκω, ἑρμηνεύω, σαφῶς ἱστορῶ, ἐκθέττω, καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, ἐνθυμίζω, φέρω, ἀνακαλῶ εἰς τὸν νοῦν, βάλλω τι εἰς τὴν ἰδέαν τινὸς κάμνω προσεκτικόν. β) βάλλω παραλλήλως καὶ συγκρίνω, παραβάλλω. 3) εἰς τὸ πλάγιόν τινος θέττω, ἢ εἰς τὴν χεῖρα ἕτοιμον ἐγχειρίζω, δίδω· ἔτι δὲ, κατορθῶ τι, διενεργῶ, ἐμποιῶ, προξενῶ· ἔτι δὲ παρακινῶ εἰς τι.» Παρέστησεν Ἀθηναίους τὸν Θησέα τιμᾶν· ἔτι δὲ, παραιτῶ, ἐνοθετῶ, καὶ ἐμπνέω. «Θάρσος παριστάναι», θάρρος δίδειν, ἢ ἐμποιεῖν, προξενεῖν, ἐμπνεῖν. Πολύβ. «Ταῖς πόλεσι δεῖ παριστάνοι μὴ τὰς μικρὰς ταῖς μεγάλαις», Ἰσοκρ. ἀντὶ τοῦ, παραβάλλειν, παρεξετάζειν, παραλλήλως θεωρεῖν· τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Πλάτων. «Ἀνδρὸς τρόπον γνόντες, παραστησόμεθ' αὐτὸν εἰς κρίσιν», παραβάλλομεν, παρεξετάσωμεν. (Παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. οὐχ εὕρηται ἡ μεταβατικὴ χρῆσις, ὡς καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον μένει πάντοτε ἡ σπανιωτέρα.) — Β) κατὰ μέσ. διάθ. καὶ ἀορ. β'. παρακ. καὶ ὑπερσ. τοῦ ἐνεργ. 1) πλησίον τινὸς ἢ παρών ἵσταμαι ἢ εἰμί, ὅτε τὸ ἀντικείμενον, παρ' ᾧ τις ἵσταται ἢ ἔστι παρών, τάσσεται κατὰ δοτ., πολλκ. παρ' Ὁμ. ἐξαιρτ. ἐπὶ συνοδίας, ἡ ὁποία συνοδεύει ἄρχοντά τινα τιμῆς χάριν, Ὀδ. Α, 535. Θ, 218. Σ, 183. καὶ ἀλλαχοῦ· κατ' ἰδιαιτέραν δὲ ἀναφορὰν α) παραστέκομαί τινι ὑπερασπίζων ἢ βοηθῶν, ὅθεν, βοηθῶ, δοτ. προσώπ., πολλκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρδτ. 1, 87. ἔτι δὲ καὶ ὡς ταυτόσημον μετὰ τοῦ, ἀμύνω, Ἰλ. Ο, 255. Φ, 231. β) στέκομαι πλησίον, ὅθεν ἐν γένει, εἶμαι πλησίον, παρών, ἢ ὅπου πράττει, εἶμαι παρά τινι, δοτ. προσ., Ἰλ. Η, 467. καὶ ἀλλαχοῦ. γ) ἐπὶ συμβεβηκότων καὶ τυχῶν, περιστάσεων. εἶναί τι πλησίον, ἐγγὺς νὰ συμβῇ, ἐπίκειμαι, δοτ. προσ., π. χ. «Ἀλλά τοι ἤδη ἄγχι παρέστηκεν θάνατος», ἤδη ἤδη σιμὰ ν' ἀποθάνῃς, Ἰλ. Π, 853. πρβ. Ὀδ. Ω, 28. «Κακὴ Διὸς αἶτα παρέστη ἡμῖν», Ὀδ. Ι, 52. πρβ. Π, 280. 2) θέττομαι, βάλλομαι, βάλλω ἐμαυτὸν πλησίον, ἢ εἰς τινα ἢ παρά τινι, πλησιάζω εἰς τινα, παρά τινι, δοτ. προσ., πολλκ. παρ' Ὁμ. τόσον διὰ νὰ τὸν βοηθήσω, ὅσον καὶ κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν, διὰ νὰ τὸν πολεμήσω, Ἰλ. Τ, 472. Χ, 371. 375. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ πλησιάζω τινὶ διὰ νὰ διακονεύσω, ζητήσω ἀλεημοσύνην, Ὀδ. Ρ, 450. καὶ μετὰ τοῦ, δεῦρο, ἔρχομαι πρός τινα, Ἰλ. Γ, 405. καὶ μετὰ τοῦ, εὖ, π. χ. «ὡς εὖ παρέστηκα, καλῶς ἦλθες, ὥριστε· ἐξαιρ. πάνυ εὔχρηστος παρ' Ὁμ. ὁ μετοχ. β'. ἀόρ. παραστάς, καὶ, ἄγχι παραστάς, συνήθ. διὰ νὰ κλείῃ τὸν στίχον καὶ χρησιμεύων ὄχι τόσον οὐσιωδῶς εἰς συμπλήρωσιν τῆς ἐννοίας, ὅσον εἰς τορνευμὸν καὶ καλλωπισμὸν τῆς ἐκφράσεως. β) βάλλω ἐμαυτὸν πρὸς τὸ μέρος τινός, παρρησιάζομαι εἰς τὸ μέρος του, τὸν βοηθῶ· καὶ τροπ. μεταβαίνω εἰς τὴν γνώμην τινός, «Παραστῆναι εἰς γνώμην τινός», Ἡρδτ. 6, 99. ἀπολύτως δέ, ὑποτάσσομαι, παραδίδω ἐμαυτόν, Ἡρδ. 3, 13. 6, 65. 140. ὅθεν καὶ, «Παραστῆναι τῷ πολέμῳ, ὑποτάσσομαι εἰς τὸν πόλεμον, τὰ βάλλω κάτω, τεκνῶμαι. Δημ. γ) «παρίσταταί μοι», ἐπέρχεταί μοι, ἔρχεται μοι, μοὶ κίπτει εἰς τὸν νοῦν μου, πολλκ. μετ' ἀπαρμφ. «παρίσταταί μοι φιλοσοφεῖν κ. τ. τ.» ἔτι δὲ καὶ αἴτ. μετ' ἀπαρμφ. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 58. Β. «Δόξα παρίσταταί μοι», μοὶ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, Herm. Vig. σελ. 758. ὅθεν τό, «παριστάμενον», τὸ παρατάνα, τὸ ἐρχόμενον, πίπτον εἰς τὸν νοῦν τινος. δ) συλλαμβάνω θάρρος, πέρνω καρδιάν, θάρρος, ἐγκαρδιόνομαι, ὅτε ἀναπληροῦσι διὰ τοῦ, θυμῷ. «Ταῖς ψυχαῖς οὕτω παρίστησαν εἰς κίνδυνον, ὥστε θανάτου καταφρονῆσαι», Διοδ. ὅθεν, «παράστημα», θάρρος, ἀνδρία, καρδιά. Ἐντεῦθεν, «οἶνος παρίσταται», λαμβάνει σύστασιν, ἤτοι γίνεται ἐντελής, καλλιτερεύει, καὶ μαλώτα ὅτε ἀρχινᾷ νὰ λαμβάνῃ καλὴν ὀσμήν· ἀντίκ. τῷ, νεοίσταται, ἀρχινᾷ νὰ κόπτηται, νὰ χαλᾷ, ξυνίζῃ. ε) ἐπὶ συμβεβηκότων κ. τ. τ. συμβαίνειν, ἀκολουθεῖν, τυχαίνειν, π. χ. «Παρέστη αὐτῷ

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ
ΤΡΙΤΟΜΟΝ.

Ἐκδοθὲν μὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἀρχιμανδρίτου Ἀνθίμου Γαζῆ, νῦν δὲ τὸ δεύτερον ἐκ διαφόρων νεωτέρων Ἑλληνικογερμανικῶν καὶ ἑτέρων λεξικῶν ἐπεξεργασθὲν, διασκευασθὲν, ἔτι δὲ πλείστοις σημαινομένοις, φράσεσι, παραδείγμασι, καὶ εἰκοσιτέσσαρσι περίπου χιλιάσι λέξεων προσεπαυξηθὲν, καὶ τῇ δηλώσει τοῦ μακροῦ καὶ βραχέος, ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ τρίτου τόμου καὶ Λεξικῷ Μυθολογικῷ, Γεωγραφικῷ καὶ Ἱστορικῷ ἀπαρτισθὲν,

ΑΦΙΕΡΩΘΕΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΑ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΘΩΝΑ ΤΟΝ Α'.

Καὶ ἐκδοθὲν ἐπιστασίᾳ, ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ

Κωνσταντίνου Γκαρπολᾶ τοῦ Ὀλυμπίου

καὶ

Χριστοδούλου Ματακίδου τοῦ Σαμίου.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Ζ — Π.

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ, ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ,
ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΠΕΝΚΟ (πρότερον ΧΑΪΚΟΥΛ.)
1 8 3 6.

δεινόν· ὅθεν, ἡ παριστάμενον, ἡ παροῦσα θέσις, κατάστασις τῶν πραγμάτων καὶ, ἡ παρεστὼς ἢ παρεστός, Ἀριστφ. Ἱππ. 567. ζ) ἡ παρεστηκέναι φρενῶν, ἡ καὶ, ἡ παρεστηκέναι τῇ διανοίᾳ (Πολυβ.)· ἡ, παραφρονῶ, ἐκβαίνω ἀπὸ τὰς φρένας μου, πρβ. παρεξίστημι. — Γ) κατὰ μέσην διάθ. μετὰ αἰτιατ., ἔνθα σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὰς ἀκολουθούσας σημασίας δύναται νὰ κεῖται μόνον τὸ μέσον αὐτὸ, οὐδέποτε δὲ εἰς τῶν ἀμεταβάτων χρόνων τοῦ Ἐνεργ. 1) βάλλω τινὰ νὰ σταθῇ πλησίον μου, φέρω εἰς τὸ μέρος τοῦ, Ξεν. Ἀναβ. 6, 4, 22. «Παρεστησάμενος ἐνὸς ἱερείου, καὶ ἐν 7. 8, 3. «Θύων τῷ Ἀπόλλωνι παρεστήσατο τὸν Εὐκλείδην, εἶχε τὸν Εὐκλείδην πλησίον αὐτοῦ ἱστάμενον· καὶ ἐντεῦθεν α) μὲ βίαν ὑποτάσσω ἐμαυτῷ, ὑποχείριον ποιῶ, καταδουλόω, νικῶ τινα, ἢ ὑποτάσσω λαὸν ἢ πόλιν, ἢ κυριεύω, ἐξουσιάζω τι, Ἡρόδ. 3, 45. 155. 8, 80. Σοφ. Ο. Κ. 916. «Ἀγεῖς καὶ παρίστασαι βίᾳ· οὕτω καὶ τό, «Οἱ τὴν οἰκουμένην παραστησάμενοι, ὑποτάξαντες. β) καρδαίνω τινὰ ἢ τι, κάμνω πρός με εὔνουν μὲ τὸ καλόν, π. χ. «Παραστήσασθαι ἑαυτῷ, πόλιν, κ. τ. τ. ὅθεν γ) καθόλου, σφετερίζομαι, εἰκειοποιοῦμαί τι, ἐξουσιάζω τι. 2) διὰ χρησίν μου, ἢ διὰ τοὺς σκοπούς μου θέττω πλησίον, ἢ ἀφίνω νὰ παρρησιασθῇ, π. χ. μαρτυρίας· ὅθεν καὶ β) φέρω τινὰ εἰς θέσιν, ἢ βάλλω εἰς κατάστασιν ἀνάλογον τῷ σκοπῷ μου, τῇ εὐχῇ μου, διατίθημι, μετ' ἀπαρ. καὶ ἐπιφερομ. οὕτως, ὥστε, «παραστήσασθαί τινα οὕτως, ὥστε... Ἡρόδ. 4, 136. «Τὸν δὲ δεσπότην ὑμῶν ἡμεῖς παραστησόμεθα οὕτω (ἤτοι διαθησόμεθα), ὥστε ἐπὶ μηδαμοῦ ἔτι ἀνθρώπους στρατευσασθαι.

Παριστία, ἡ (ἑστία). Δευτέρα πλησίον παρεστιά, Εὐστάθ.

Παριστίδιος, ία, ιον (ἱστός). Ὁ πλησίον τοῦ ἱστοῦ (τοῦ ὑφαντικοῦ ἐργαλείου) ὤν, κείμενος, Ἀναλεκτ. ἀ. 241. (υ–υυυ)

Παριστορέω, ῶ (ἱστορέω). Πλησίον, ἢ ὡς ἐν παρέργῳ βλέπω, παρατηρῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶν μανθάνω, διηγοῦμαι, κατ' εὐκαιρίαν διηγοῦμαι, Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥοδ. 2, 160. 2) ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ, ψευδῶς διηγοῦμαι.

Παριστχναίνω (ἰσχναίνω). Ἠπρόν, ἢ ἰσχνὸν, λεπτὸν ποιῶ, Ἀριστοτ. Ζῷ. Ἱστορ. ἐ. 14. Μέτ. παριστχναίνομαι, λεγναίνω, ἰσχνὸς γίνομαι.

Παρίσχω (ἴσχω), ἕτερος τύπος τοῦ παρέχω. Κρατῶ τι ἕτοιμον, Ἰλ. Δ, 229. προσφέρω, Ἰλ. Ι, 638.

*Παριτώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ, πάρισα, ὅπερ πάρισα, ἢ πλήρης παρίσων ὤν.

Παρίσωμα, τό (παρισόω). Ἰσότης, ἐξίσωσις, ὁμοιότης, ταὐτὸν τῷ, πάρισον. 2) ἐν τῇ ῥητορικῇ, ἡ ἐξίσωσις καὶ ὁμοιότης τῶν κώλων ἐν ταῖς περιόδοις, τὸ ὁμοιοτέλευτον αὐτῶν, Εὔπολις παρὰ Σουιδ. ἐν Λεξ. Ξενοφάνης· ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, πάρισον, ὁμοιοῖδες.

Παρίσωσις, ἡ (παρισόω). Ὁμοιότης, ἐξίσωσις, καὶ ἐξαίρετος τῆς θέσεως τῶν λέξεων, ἢ τῶν κώλων εἰς τινα λόγον, ἐν τῇ ῥητορ. = παρίσωμα.

Παρισωτικός, ἡ, ὄν (παρισόω). Ὁ ἐξιστάζων, ὅμοια, πάρισον ποιῶν.

*Παριτητέος, καὶ παριτέος, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ παρειμι. Εἰς τὸ ὁποῖον δύναταί τις ἢ πρέπει νὰ ἔλθῃ πλησίον, ν' ἀναβῇ, προσπελάσῃ.

*Παριτητέον, ἢ παριτέον ἐστ. ἐπίρ. Πρέπει, δύναταί τις νὰ παρελθῇ, ἢ ἀναβῇ· κτ.

Παριτός, ἡ, ὄν (πάρειμι). Βατός, προσβατός, πρόσιτος, Ἡαλλιμ.

Παριχνεύω, (ἰχνεύω). Ἀπὸ πλησίον ἰχνεύω, μυρίζω νὰ εὕρω τὰ ἴχνη, πλησίον τινὸς τρέχω ἔνθεν κακεῖθεν ζητῶν τὰ ἴχνη τινός, ὅθεν μιμοῦμαι, ἀκολουθῶ, ζηλῶ τινα, φιλοτιμοῦμαί τι, (καὶ οὕτως ἀναγνωστέον παρὰ Πλουτ. παίδ. ἀγωγ. 14. ἢ κατ' ἄλλους, παροιχνεύω).

Παρκατέλεκτο, ποιητικ. ὑπερσ. τοῦ παρακαταλέγομαι, ἀντὶ, παρακατελεκτο, Ἰλ. Ι, 561. παρίκειτο, ὡς καὶ τό

Παρκείμενος, Ἐπ. μετοχ. τοῦ παρίκειμαι, ἀντὶ, Παρακείμενος. Πλησίον κείμενος.

Παρκλίνω, ἐπκ. ἀντὶ, παρακλίνω, Ἡσίοδ.

Παρκύπτω, ἐπκ. ἀντὶ, παρακύπτω.

Παρμέμβλωκα, Ἐπκ. ἀντὶ, παρεμέμβλωκα, γ. ὑπερτελ. τοῦ παραμολεῖν, Ἰλ. Δ, 11. Ω, 73. Παρεμεμόλεκα, ἤλθε, παρεγένετο, πάρεστιν ἢ παρὼν ἐστί.

Παρμένω, ἐπκ. ἀντὶ, παραμένω, Ἰλ. Ν, 151. «Τρῶας καὶ λύκοι καὶ ἀρδανοὶ ἀγχιμαχηταὶ παρμένετε· καὶ Ο, 400.

Πάρμη, ἡ. Εἶδος μικρᾶς καὶ ἐλαφρᾶς ἀσπίδος, τὴν ὁποίαν ἔφερε τὸ πεζικὸν καὶ τὸ ἱππικὸν, Πολύβ. Parma. Λατ.

Παρμένιμος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, παραμένιμος, Πίνδ. Νέμ. 8, 28. καὶ Θεογν.

*Παρνωφ, ωπος, ὁ. Εἶδος ἀκρίδος, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 150. ἄλλως δὲ καὶ, Κόρακος.

Παρό, Σουιδ. κυρίως, παρ' ὁ. Τούτου ἕνεκεν, ἕνεκεν τούτου, διό, διὰ τοῦτο, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν. 2) ἐκτὸς ὅτι, ἔξω μόνον ὅτι.

Παροδεία, ἡ (παροδεύω). Τὸ παρέρχεσθαι, παρέλευσις, Σουιδ.

*Παρόδευσις, ἡ = παροδεία· παρὰ τὸ

Παροδεύω (ὁδεύω). Παρέρχομαι, περνῶ ἀπὸ τινος τόπου πλὴν δὲν στέκομαι ἐκεῖ ἀλλ' ὑπάγω μακρύτερα, ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ ἐπὶ τὸ πέραν χωρῶ, διαβαίνω, ὁδοιπορῶ, ἢ ταξειδεύω ἐμπροσθέν τινος τόπου, μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. παρ' ᾧ τις διαβαίνει.

Παροδικός, ἡ, ὸν· καὶ Ἐπίρ. παροδικῶς. Εἰς πάροδον ἀνήκων.

Παρόδιος, ὁ, ἡ (πάροδος). Εἰς τὴν ὁδὸν ἀνήκων ἢ κείμενος, εὑρισκόμενος, ἄγων πρὸς τὴν ὁδὸν, στράτων, «Παρόδιοι θυρίδες» (Πλουτ.), παράθυρα, βλέποντα ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον.

Παροδίτης, ου, ὁ· καὶ θηλυκ. παροδῖτις, ιδος, ἡ (πάροδος). Ὁ παροδεύων, ὅστις παροδεύει, περνᾷ ἀπὸ τινος τόπου, ὁδοιπόρος, διαβατὴς· ἐν γένει, ὁ πλησίον τοῦ δρόμου, ἢ κατὰ τὸν δρόμον, ὢν, ὡς, πέτρος, ἀηδών.

Πάροδος, ἡ (ὁδός). Ὁ δρόμος ἐμπροσθέν τινος· ὅθεν καὶ β) διάβασις, παρέλευσις, ἢ ἐπὶ τὰ πρόσω χώρησις, τὸ παρεῖναι, ἀπ' ἐμπροσθέν τινος περιόν, πρόσκαιρος διάβασις, ἢ πρόσκαιρος διατριβὴ εἰς τινα τόπον. «Ἐκ παρόδου ἢ ἐν παρόδῳ, ἐκ παρέργου, ἐν παρέργῳ, ἐπιπολαίως, περαστικά. 2) εἴσοδος ἐκ πλαγίου, ἀπεναντίας τῆς κυρίας εἰσόδου ἀπ' ἐμπροσθεν, στενὴ, κρυφία εἴσοδος, π. χ. μονοπάτι, στενὸν πέραμα, δι' οὗ περνᾷ τις εἰς ἄλλο μέρος, ἐξόδος, διέξοδος, μετάβασις· ἐν γένει, τόπος, δι' οὗ δύναταί τις νὰ περάσῃ, Ξενοφ. Ἀναβ. α'. δ'. 4. «Ἡ γὰρ ἡ πάροδος στενή· καὶ κατωτέρ. «Πάροδος στενὴ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς πάφρου». 3) Ἐν τῷ πλοίῳ ἐλέγετο δρόμος τις ἐπὶ τῷ καταστρώματι πλησίον τῶν θρανιτῶν, ὅστις ἐκτείνετο καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ πλοίου, Agon. ὁρα Ἀθήν. ἐ. 207. 4) τὸ προέρχεσθαι, προιέναι, ἔρχεσθαι εἰς τὸ μέσον, τὸ παρρησιάζεσθαι δημοσίᾳ· ἔρχομὸς, ἔλευσις, ἄφιξις, πλησίασις. 5) ἐξαιρετ. ὁ πρῶτος δημόσιος παρρησιασμὸς τοῦ χοροῦ ἐπὶ τὴν ὀρχήστραν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, ὅστις ἐγίνετο ἀπὸ τὸ πλάγιον, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀναχώρησις, μετάστασις, καὶ ἡ ἐκ δευτέρου ἄφιξις, ἐπιπάροδος, ἐλέγετο. β) ἡ εἴσοδος αὐτὴ, δι' ἧς εἰσέβαινον ὁ χορός. γ) ἡ πρώτη ᾠδὴ, τὴν ὁποίαν ἔλεγε ὁ χορὸς ἤρχιζεν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ μετὰ τὸν παρρησιασμόν του, ὅτε καὶ ὅλος ὁ χορὸς ἐφάλλεν, ἐκτὸς τοῦ κορυφαίου, ὅστις ἐνίοτε μεταξὺ τῶν αὐλητῶν μόνος προηγόρευεν εἰς τροχαϊκὰ καὶ ἀναπαιστικὰ μέτρα, Ἀριστοτ. Ποιητ. 12.

Παροδοῦμαι, ταὐτὸν τῷ, παροιμιάζομαι, Γραμμ.

Παροδύρομαι (ὀδύρομαι), μέσ. Ἀποθ. Πλησίον, ἐν ταὐτῷ ὀδύρομαι, Δίων Κασ.

Παροίγω, καὶ, παροίγνυμι. Μ. παροίξω, ἀόρ. παρῴξα (οἴγνυμι, ἀνοίγω). Ὀλίγον, εἰς τὸ πλάγιον, ἢ ἐξ ἡμισείας ἀνοίγω, μετανοίγω, Ἑρμ. Ἔμπ. Ὁμ. Ἑρμ. 152. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 857. «σὺν ἠθίοις μετὰ γεν, ἡ παροίξας τῆς θύρας», ἀνοίξας ἀπὸ τῆς θύρας ὀλίγον τι κλειστικά, κρυφίως, Ἀριστφ. Εἰρ. 30. 2) κατ' ὀλίγον ἀνοίγω.

Παροιδαίνω, ἡ, παροιδίσκομαι (οἰδαίνω) ἡμετβτ. Πρίσκεσθαί τι κατὰ τὰ πλάγια, Πολυδ. «Τὰ παρίσθμια παροιδ.», πρίσκονται αἱ βαλανίδες τοῦ λαιμοῦ μου.

Πάροιθε, καὶ πρὸ φωνῆ. πάροιθεν (πάρος). 1) ὡς πρόθ. μετὰ γεν. τοῦ τόπου· πρὸ, ἐμπροσθεν· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀπέναντι, ἐνώπιον, Ἰλ. Α, 360. «Καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ δὴ ἐμπροσθεν αὐτοῦ ἐκαθέζετο. 2) ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ τόπου, ἐμπροσθὲ· ἀπ' ἐμπροσθεν· κατὰ τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος, Ὁμ. β) ἐπὶ χρόνου, πρὶν, πρότερον, πρώην, προγενέστερα, πρότου, Ὁμ., ὅστις ἔχει καὶ ἐν Ὀδ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ., ἀπὸ παροιθεν, ὡς, τοπρίν, Α, 322. Β, 312. καὶ ἀλλαχοῦ. «Οἱ παροιθεν», ἀντιθ. τῷ, δεύτεροι, Ἰλ. Ψ, 498. Ὅθεν τὸ ἐπίθ. παροίτατος, (υ–υ)

Παροικεσία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, παροίκησις, παρὰ τοῖς Ο'.

Παροικέω, ῶ. Μ. ήσω (οἰκέω). Πλησίον, κατοικῶ τι, μετὰ αἰτιατ. Ξενοφ. πρόσ. ἀ. 5. β) παρὰ τοῖς Μεταγνστ. καὶ ἀμετβτ. πλησίον κατοικῶ, γείτων εἰμί, μετὰ δοτ. 2) ταὐτὸν τῷ, πάροικος εἰμί· ὡς ξένος καὶ παρεπίδημος κατοικῶ εἰς τινα τόπον, ἢ πόλιν, Λουκ. Εὐαγγ. ὅθεν

*Παροικησία, ἡ, καὶ

Παροίκησις, ἡ. Τὸ πλησίον τινὸς κατοικεῖν, γειτνίασις, γειτονεία, Ο'.

Παροικία, ἡ (πάροικος 2.) Τὸ κατοικεῖν ὡς ξένος ἐν τινι τόπῳ, παρεπιδημία, Ἐκκλησ. κυρίως, κατοικία ἐν τῇ γειτονίᾳ.

Παροικίζω, Μ. ίσω (οἰκίζω). Πλησίον κατοικίζω, ἤτοι φέρω ἀποικίαν τινὰ πλησίον τινός, φέρω καὶ βάλλω τινὰ πλησίον ἄλλου νὰ κατοικήσῃ, τινὰ τινι, Ἡρόδ. 4, 180.

Παροικίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ πάροικος. «Παροικὶς πόλις», ἡ πλησίον τινὸς κειμένη πόλις, Στράβ. ἑ. σελ. 363.

Παροικοδομέω, ήσω (οἰκοδομέω). Πλησίον τινὸς κτίζω· φράττω δὲ οἰκοδομῆς, Δημ. ὅθεν

Παροικοδόμημα, τό. Τὸ πλησίον οἰκοδόμημα.

Πάροικος, ὁ (οἶκος). Ὁ πλησίον κατοικῶν, σύνοικος, γείτων, τινί, Ἡρόδ. 7, 255. καὶ ἐπὶ πόλεων, παρακείμενος, πλησίον κείμενος. 2) ὁ πάροικος, ὁ παρεπίδημος, ὁ ὡς ξένος, ἤτοι χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸ δίκαιον πολίτου, κατοικῶν ἐν τινι πόλει, inquilinus. 3) Ξένος, παρεπίδημος, Ἐκκλ.

Παροιμία, ἡ (πάροιμος). Παρόμοιος, παρόμοια, νουθεσία, ἠθῶν ἔχουσα καὶ παθῶν ἐπανόρθωσις, ἡ βιωφελὴς λόγος, παρὰ τὴν ὁδὸν λεγόμενος, οἷον Παροδία, ὅμοιος, γάρ ἡ ὁδός, Ἡσύχ. Κατὰ Φώτ. δὲ «Λόγος ὠφέλιμος, καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ παροδικὸν διήγημα, λόγος κοινός, proverbio, Ἰταλ. Παρὰ τῷ Εὐαγγελ. Ἰωάνν. καὶ ἀντὶ τοῦ, παραβολή.

Παροιμιάζω, εἰς παροιμίαν ποιῶ. Παθ. γίνεσθαι εἰς παροιμίαν. Μέσ. μεταχειρίζομαι ἐκφρασιν παροιμιώδη, ἐκφράζομαι παροιμιακῶς, ἐμιλῶ ἐν παροιμίᾳ, Πλατ. Ἱππ. μείζ. σλ. 301. Θεαιτ. σλ. 162. «Ὥστε καὶ παροιμιάζεσθαι πρὸς τοὺς

„Ἐν τοῖσι ἀγῶσι οἱ προεξαγιστάμενοι ῥαπίζονται. — — —
Οἱ δὲ γε ἐγκαταλειπόμενοι ου' στεφανεῦνται."

Ἡρόδοτ. Η. 59.

τούς προσποιουμένους, Στράβ. ί. σλ. 737. ὥστε καὶ εἰς παροιμίαν λέγεται περὶ τῶν προσποιουμένων.

Παροιμιακός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς (παροίμιον). Ἀνήκων εἰς παροιμίαν· ἢ γενόμενος εἰς παροιμίαν. 2) ὁ παροιμιακός, ἑξάπακ. στίχος, ὀνομάζετατο ὁ καταληκτικὸς ἀναπαιστικὸς δίμετρος, ὅστις συνεδίζει νὰ κλείῃ τὰ ἀναπαιστικὰ συστήματα, καὶ ὅτε εἶναι μακρότερα, νὰ τὰ διακόπτῃ ἐσθ' ὅτε. ⏑⏑-⏑⏑-⏑⏑-⏑-).

Παροιμογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ παροιμίας γράφων, ἢ συναθροίζων.

Παροιμολογέω (λέγω). Παροιμίας συνάγειν, ἐκφωνεῖν, ἑρμηνεύειν.

Παροίμιον, τό. Ταὐτόν τῷ, παροιμία· ἔθεν

Παροιμιώδης, ες, ὁ, ἡ· Ἐπίρ. παροιμιῳδῶς (εἶδος). Ὁ παροιμίας εἶδος, ἢ ἔννοιαν ἔχων.

Παροιμος, ὁ, ἡ (οἶμος). Καθ' Ἡσύχ. γείτων. κυρίως, ὁ πλησίον τῆς ὁδοῦ, ἢ ὁ ἐν τῇ αὐτῇ ὁδῷ οἰκῶν, οἶμος γὰρ ἡ ὁδός· ὅθεν παροιμία καὶ παροίμιον, τρόπον τινὰ εἰς τὸν δρόμον ἀνάρπαστος, ἢ ἀπὸ τοῦ συνήθους δρόμου παρεκκλίνων, διαφέρων ἀλληγορικὸς τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι.

Παροιμόω, ῶ. Καθ' Ἡσύχ. Ἐκτρέπομαι τῆς ὁδοῦ, παραχωρῶ.

Παροινέω, ῶ· παρακ. πεπαρῴνηκα (πάροινος). Εἰς τὸ κρασί, εἰς τὸ μεθύσι, ἐν τῷ πίνειν τὸν οἶνον (παρὰ τὸν οἶνον) ἀχρείως καὶ οὐ κατὰ τὸ πρέπον φέρομαι, εἴς τινα, Ξενοφ. Συμπ. ί. 1. β) καθόλου, τρελός, ἄτωτος εἰμί, ἢ ζῶ, διάγω, ὡς μέθυσος. 2) μεταβτ. παρὰ τὸν οἶνον ἢ ἐκ τῆς μέθης κακομεταχειρίζομαί τινα· καθόλου δὲ ὡς τό, ὑβρίζω, κακῶς μεταχειρίζομαί τινα, περιυβρίζω, Παθητικ. παροινέομαι, ὑβρίζομαι ὑπό τινος μεθυσμένου. »Τὰ πεπαρῳνημένα, τὰ καμώματα, αἱ ἀταξίαι, αἱ ἀχρεῖαι πράξεις τοῦ μεθυσμένου, ἢ ὕβρεις αὐτοῦ, κατά τινος· ὅθεν

Παροίνημα, τό. Ταὐτόν τῷ, ἐνύβρισμα. Τὸ ἐν τῷ πίνειν τὸν οἶνον, ἐν τῇ μέθῃ, ἢ καθόλου ὑβριστικῶς κακὴν μεταχείρισιν λαβόν· τὸ ἀντικείμενον τῆς ὕβρεως, κακομεταχειρίστωσ. 2) κακομεταχείρισις, ὕβρις κατὰ τὸν οἶνον ἢ ἄλλως ἐξ ἀκολασίας, αὐθαδείας καὶ ἰταμότητος γενομένη.

Παροινία, ἡ, (πάροινος). Ἀταξίαι, ἀπρεπεῖς καὶ ἀχρεῖοι πολίτευμα, φέρτιμον παρὰ τὸν οἶνον, παρὰ τὸν τόπον ἤτοι ἐν καιρῷ εὐωχίας. ἐξαιρ. ἢ ἐν καιρῷ εὐωχίας ἢ μέθης γενομένη πρός τινα λύπη ἢ ὑβριστικὴ μεταχείρισις, Ξενοφ. συμπ. ί. 2. »Τὸ τοίνυν παρ' οἶνον λυπεῖν τοὺς συνόντας, τοῦτ' ἐγὼ κρίνω παροινίαν. Καθόλου δὲ ὑβριστική, ἄτιμος, βαρβαρική, χοντρή μεταχείρισις, τρελὸν καὶ ἄσωτον φερείμον, καθὼς π. χ. τὸ τοῦ μεθυσμένου κραιπάλη, ἢ ἐκ τοῦ οἴνου ὕβρις, ἢ ἐν οἴνῳ ἀταξία.

Παροινιάζω = παροινέω, Γραμμ.

Παροινικός, ή, όν = παροίνιος. Ἀριστ. Σφ. 1300. Ἐπίρ. παροινικῶς, Cicero. ad Attic. 10, 10.

Παροίνιος, ὁ, ἡ (οἶνος). Πᾶν ὅτι ἀνήκει, ἁρμόζει ἢ εἶναι ἐπιτήδειον, εἰθισμένον, εὔχρηστον, ἢ γίνεται παρὰ τὸν οἶνον, ὅ ἐστιν, εἰς εὐωχίαν, εἰς καιρόν, καθ' ὃν πίνουσιν οἶνον· οἷον »Παροίνιος ὄρχησις, παροίνιον ᾆσμα, κ. τ. τ.« ὅθεν, τά παροίνια, ἢ πάροινα, ἑξάπακ. μέλη, = σκολιά, Boeckh, Πινδ. Λείψ. σλ. 255. — 2) ἐξαιρ. πάροινος ἐπὶ ἀνθρώπου, μέθυσος, ὑβριστής, λοίδορος, ἔλυτος, αὐθάδης, τρελός, ὁ ἐν καιρῷ πότου, ἐν μέθῃ ἢ ὡς ἐν μέθῃ, τοὺς ἄλλους ὑβρίζων καὶ καταφρονῶν, ἢ ὁ ζῶν μεθύσου καὶ ἐκλελυμένου ζωήν. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τό, παροινικός, καὶ, πάροινος, παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1300. καὶ Ἀχάρν. 981. ἴδε παροινέω,

Πάροινος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Παροίνως = παροίνιος.

Παροινοχοέω, ῶ. Μλ -ήσω (οἰνοχοέω). Εἰς τὸ πλάγιον, πλησίον τινὸς ἱστάμενος ἐγχέω, κιρνῶ οἶνον, Κόϊντ. Σμυρν. ε'. 279.

*Παροισθείς, εῖσα, έν. ποιητ. Ἀόρ. α' τῆς παθτκ, μετοχῆς τοῦ παραφέρω.

Παροιστράω, ῶ. καὶ Ἰων. παροιστρέω, ῶ· Μ. -ήσω. ταὐτόν τῷ, οἰστράω, καὶ, οἰστρέω, παρὰ τοῖς Ο'.

Πάροιστρος, ὁ, ἡ (οἶστρος). Ὀλίγον τι ἀψύς ἢ ἐμπαθής· σχεδὸν ἢ ἐξ ἡμισείας μανικός, Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 73. Φαντασίας ἀλόγους καὶ παροίστρους· καὶ σελ. 293. »Τοῖς παροίστρου ἐπιθυμίας ἀναφλεγούσαις, ὅρα, ὁρμητικός, ὡς ὑπὸ οἴστρου βιαζόμενος, μανικός.

Παροίτατος, άτη, ατον. ἐπὶ τόπου, ἢ χρόνου. Πρώτιστος, μᾶλλον πρότερος, παλαιότατος, Ἀπολλ. Ἀργ. Ὑπερθετικ. τοῦ, πάροιθε. πάρος, ὅθεν καὶ

Παροίτερος, έρα, ερον. συγκριτ. τοῦ πάροιθε, πάρος. Ἐπὶ τόπου, ἢ χρόνου, πρότερος, προτηγτερινός, ἐμπροσθινώτερος, παλαιότερος, ἀρχαιότερος, ὁ ἐμπροσθεν ὢν καὶ προτρέχων, Ἰλ. Ψ, 459. 480. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διά τοῦ, μᾶλλον ἐμπροσθεν. Ἐπίρ. »παροιτέρωω ἀρχήτερα, ἐμπροσθήτερα, Ἀπολλ. Ἀργ. γ', 686. »—προΰβαινε παροιτέρωω, ἐμπροσθινώτερα, περαιτέρω.

Παροιχνεύω (οἰχνεύω) καὶ

*Παροιχνέω (οἰχνέω). Ποιητ. ἀντί, παροίχομαι.

Παροίχομαι, Μλ παροιχήσομαι, παρκ. παρῴχηκα, Ἰων. παροίχωκα (οἴχομαι, ἀνμλ.), μέσ. Ἀποθ. Διαβαίνω, περνῶ παρέκει, Ἰλ. Δ, 472. ἔτι δὲ ἐπὶ χρόνου καὶ ἄλλων πραγμάτων. — »Νὺξ' παρῴχηκεν, Ἰλ. Κ, 252. »Ἡ παροιχομένη νύξ, Ἡρότ. 9, 58.60. »Ὀλύμπια παροιχώκεεν, Ἰων. ἀντί, παρῳχώκει. Ἡρότ. 8, 72. »δείμαν, Πινδ. Ἴσθμ. 8, 24. »Τά παροιχόμεναα, τό παρελθόν, Ἡρότ. 7, 120. καὶ, τό παρῳχηκός. »Ἐν παρῳχομένῃ νυκτίν, τὴν παρελθοῦσαν νύκτα, Πλουτ. παρὰ δὲ Γραμματικ. »Ὁ παρῳχημένοεν ἐξυπ. χρόνος, ὁ παρελθών, οἷος ὁ ἀόρ. κτλ. ὅθεν τροπ. Παρέρχομαι, ἀναχωρῶ, φεύγω ἀπερνῶ, φθείρομαι, χάνομαι, ἀπόλλυμαι, ἀφανίζομαι, ἀποθνήσκω »Παροίχεσθαι δείματιν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 738. ὑπὸ φόβου. β) μετά γεν. τρόπον τινά περνῶ πλησίον τινός παρέκει, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, Αἰσχ. Ἱκέτ. 468. γ) περνῶ ἐμπροσθεν ἀπό τό ὀρθόν ἢ ἀληθινόν, ἠγοῦν, ἀπατῶμαι, σφάλλω. »Ὅσον μοίρας παροίχῃν, Εὐριπ. Μηδ. 996. πόσον πλανᾶσαι, ἢ πόσον πλανεμένος εἶσαι εἰς τὴν τύχην σου, τὴν ὁποίαν ἐστοχάσθης νὰ ἑτοιμάσῃς διά τὸν ἑαυτόν σου!

Παροκλάζω, Μλ -άσω = ἐκλάζω, Ἡσύχ.

Παροκωχή, ἡ. Ταὐτόν τῷ, παρακωχή.

*Παρολίγον, ἀντί παρ' ὀλίγον. Μόλις, εὐθύς, τώρα, πρό ὀλίγου, ἴδε παρά.

Παρολιγωρέω, ῶ. Μλ -ήσω = ὀλιγωρέω, Πλάτ. Ἔπινομ. σλ. 273.

Παρολισθαίνω, καὶ, παραλισθάνω, Μλ -ήσω (ὀλισθάνω). Πλησίον ἢ πρός τό μέρος ὀλισθαίνω, γλυστρῶ, ξεγλυστρῶ, πίπτω, Παρά Λουκιαν. κρυφίως, λάθρα, εἰσέρχομαι, κρυφίως ξεγλυστρῶ μέσα· ὅθεν

*Παρολίσθησις, ἡ. Τό κρυφίως εἰσέρπειν, εἰσέρχεσθαι.

Παροκλή, ἡ (παρέλκω). Τό παρέλκειν, εἰς μάκρος σύρειν, ἀναβάλλειν, ξεμάκρυνσις, μήκυνσις, ἀργοπορία, ἀναβολή χρόνου. 2) παρά Γραμμ. = πλεονασμός.

Πάρολκος, ὁ (παρέλκω). Τό σχοινίον τοῦ πλοίου, ὅ ἐστι τό παράγγιον, δι' οὗ σύρουσι τό πλοῖον ἐπί τήν ξηράν, Σχολ. Θουκυδ.

Παρομαρτέω, ῶ, Μλ -ήσω (ὁμαρτέω). Ἀπό πλησίον τινός ὑπάγω, πορεύομαι, συνοδεύω τινά, παρακολουθῶ, Ἀρεταῖος.

Παρομήρειος, εία, ειον. Ὅμοιον πῶς τῷ Ὁμήρῳ, μιμητικόν αὐτοῦ, ἢ παρῳδικόν αὐτοῦ, παρῳδῶν αὐτόν, »Ἀγλαΐῃν ἐπέων παρομηρείηνω, λέγει Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός παρ' Ἀθην. σελ. 699., τά ἐκ τοῦ Ὁμήρου παρῳδημένα ἑξάμετρα τοῦ Εὐβοίου.

Παρομοιάζω, Μλ -άσω = ὁμοιάζω. Παρόμοιος εἰμί, Ν. Δ.

Παρόμοιος, ποιητ. καὶ, παρόμοιος, ὁ, ἡ, καὶ οία, οἷον· ἐπίρ. παρομοίως (ὅμοιος). Σχεδόν ὅμοιος, ἴσος, ὅστις παραβάλλεται κατά τήν ὁμοιότητα μέ ἄλλον τινά· προσόμοιος, ἐοικώς, ἢ παρ' ὀλίγον ὅμοιος, Ξενοφ. Ἑλ. γ'. δ'. 13. — »Παρόμοιοι τόν ἀριθμόν, ἴσοι, ὅμοιοι κατά τόν ἀριθμόν. »Κῶλα παρόμοιαα, Δημήτρ Φαλ. 25., τά ἰσόκωλα, ἐπάνω ἴσας ἔχοντα τάς συλλαβάς = πάρισα· ὅθεν

Παρομοιόω, ῶ. Σχεδόν, ἢ ὀρκετά πως ὅμοιον ποιῶ, Πολυβ. καὶ Εὐσέβ.

Παρομοίωσις, ἡ. Ἡ ὁμοίωσίς τινος πρός ἄλλο τι. Ἐν τῇ Ῥητορ. ταὐτόν ἐστί τῷ, παρίσωσις, καὶ παρίσωμα, ἢ ὁμοίωσις τῶν παλαλλήλων ἢ ἀλληλοδιαδόχων κώλων μιᾶς περιόδου, ἔτι δὲ καὶ τῶν καταλήξεων τῶν κώλων, τῶν στίχων, Ἀριστοτ. Ῥητ. γ'. 9. »Παρίσωσις μέν, ἐάν ὦσι τά κῶλα, παρομοίωσις δέ, ἐν ὅμοια τά ἔσχατα ἔχῃ ἑκάτερον τῶν κώλωνω.

Παρομολογέω, -ήσω. Προσέτι, πλησίον, παρεστῶς ὁμολογῶ, ἐξαιρ. ψευδῶς, ἢ κατά τό φαινόμενον (διά τά μάτια) μόνον ὁμολογῶ, συγκαταφάσκω, Πολυβ. καί, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. α, 22. 2) καθόλου = ὁμολογέω, ἔθεν

Παρομολογία, ἡ. Ἡ καθ' ὑπέκρισιν, κατά τό φαινόμενον ὁμολογία, τήν ὁποίαν ἔπειτα ἀναιρεῖ τις ἀνθυποβάλλων λόγους (σχῆμα ῥητορικόν) διά τοῦ ὁποίου συγχωρεῖταί τι, μᾶλλοντα διά τῶν μορίων, ἔστω, ὄντως) Κοϊντ. 3'. 3.

Παρόμφημα, τό (ὀμφή) = παρωνυμίασμα (σπανία λέξις).

Παρόν, όντος, τό. οὐδέτ. τοῦ, παρών, ἐκ τοῦ πάρειμι. Τό προκείμενον, ὑπάρχον, συνόν. τό ἐνεστός, τά ἐνεστῶτα πράγματα, αἱ παροῦσαι περιστάσεις, τό ὁποῖον εἶναι ἐμπροσθεν, ἢ φαίνεται, ἢ ἔχει τις ἀνά χεῖρας, ἀπολύτως δέ ἀντί τοῦ, Ὅτε νῦν εὐκαιρία, ὅτε ὁρμοῦμεν. ἐπρεπεν ἢ συγχεχωρημένον ἦν· ὅταν ἤτον καιρός ἐπιτήδειος, ταὐτόν τῷ, ἐξόν, δυνατόν, ἐόν, μετ' ἀπαρεμ. ἴδε πάρειμι.

Παρονειδίζω, -ίσω = ὀνειδίζω, Σχολ. Εὐριπ. καὶ Ἀριστοφ.

Παρονομάζω. Μλ -άσω (ὀνομάζω). Μεταχειρίζομαι, ἢ κλίνω διαφορετικῶς ἓν ὄνομα ἢ λέξιν τινά. 2) ἀλλέως ὀνομάζω, ἕτερον ὄνομα ἐπιτίθημι, ὅθεν τό ἐν τῇ συνηθείᾳ παρόνομα, ἀντί τοῦ, ἐπίκλησις, καὶ κατά διαφορᾶν παρονόμι. καὶ παρανόμιον. 3) παράγω ὄνομά τι ἀπ' ἄλλου τινός οἷον, σκαφίτης, ἐκ τοῦ σκάφη, Δημητρ. Φαλ. 97. 4) παίζω, ὀνομά τι ἢ λέξιν ἐπί τι· ὅθεν

Παρονομασία, ἡ. Παιδιά ἐπί τινος ὀνομασίας, ὅ ἐστιν ἄλλο λέγειν καὶ ἄλλο ὑπαινίττεσθαι, παῖγμα λέξεως ἢ ὀνόματος, ἤγουν μικρά μεταβολή κατά τά γράμματα ὀνόματος ἢ λέξεως, διά νά δώσῃ τις μέ τοῦτο δευτέραν τινά διαφορετικήν ἔννοιαν, καὶ τοῦτο ἔκαμνον δι' ἀστεϊσμόν καὶ τέρψιν, π. χ. παρά Λατίνοις amentium καὶ amantium, παρά Κικέρ. Λόγ. β'. 66, 6. Parva verbi immutatio in litera posita, 2) ἕτερον εἶδος παιδιᾶς καὶ τέρψεως, ὅταν λέξεις καὶ αἱ σημασίαι αὐτῶν ἀντιστά-

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Ζ.

(Ἐπεξεργασθὲν καὶ διορθωθὲν ὑπὸ Ν. Ἀργυριάδου.)

Ζ, ἡ, ζῆτα, τό, κλπ. τὸ ἕκτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητ. σημεῖον ζ' = ἑπτά, ἢ ἑβδομος (διότι ἀντὶ τοῦ 6 λαμβάνεται παρεντιθέμενον τὸ ϛ.) οὕτω δὲ γραφόμενον ζ, = 7000. Οἱ παλ. Γραμτ. νομίζ. τὸ Ζ μακρὸν γράμμα ἀπὸ τοῦ Σ καὶ Δ = σδ. καθὼς καὶ ἔγραφον οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς Σάνς, μουσίσδα, ψιθυρίσδω κ. τ. λ. ἀντὶ Ζεύς, μουσίζω, ψιθυρίζω· οἱ δὲ Ἴωνες Δ, ἀντὶ Ζ· ὡς Δεύς = Ζεύς. Δέρξ = Ζέρξ. Δα = Ζα. (βλ. Δ, 3). Ποῖον ὅμως τῶν δύο τούτων στοιχείων ἐτίθετο καὶ ἐπροφέρετο πρότερον; τίνος προφορὰ ἦτο ἐπικρατεστέρα; πρὸς ταῦτα τὰ ἐρωτήματα δὲν ἐδόθησαν εἴσετι αἱ ἀπαιτούμεναι λύσεις, καὶ βεβαιώσεις. Πιθανὸν εἶναι ὅτι κατὰ τὰς διαλέκτους, ἴσως καὶ καθ' ἑκάστην λέξιν, ἠλλάσσετο ἡ χρῆσις τῶν στοιχείων αὐτῶν· τῆς ἀποίας ὅμως χρήσεως ἡ κατὰ τὰς περιστ. αὐτὰς ἐναλλαγὴ καὶ διαφορὰ μᾶς εἶναι ἄγνωστος. Ἴσως οἱ μὲν τοὺς συρίζοντας ἤχους ἀγαπῶντες Δωριεῖς ἐπροφερον οὕτως ὥστε νὰ ἀκούηται μᾶλλον τὸ Σ, οἱ δὲ Ἴωνες, ὥστε νὰ ἀκούηται μᾶλλον τὸ Δ. καὶ οὕτως ἐκλησίαζεν ἡ προφορὰ εἰς τὴν τοῦ Ἰτλκ. ϱ ὅταν εὑρίσκηται πρὸ τοῦ ο καὶ ι, φαίνεται λοιπὸν βέβαιον ὅτι ἦτο, καθὼς καὶ τὸ Ζ τῶν νέων Ἑλλήνων (λόγει τοῦ Π α π σ ώ β) συριστικός τις καὶ πολὺ λεπτότερος καὶ ἁπαλώτερος ἦχος παρ' ὅ,τι εἶναι τὸ ἡμέτερον (τῶν Γρμν.) τραχὺ Ζ· μὲ τὸ ὁποῖον ἀντιστοιχεῖ τὸ πρὸς γραφὴν βαρβάρων λέξεων μεταχρζιν. τζ ἢ τὸ τῶν νέων Ἑλλήνων· Τοῦτο βεβαιοῦσι καὶ οἱ παλαιοὶ ἐπαινοῦντες μεγάλως τὴν γλυκύτητα τοῦ Ζ, Ἰδ. Διον. Ἁλικ. περὶ συνθ. Κερ. 14, ε. 172. Schaef. Ἡ εὐκολος καὶ ἐλαφρὰ μετάβασις τοῦ ἤχου τούτου εἰς τὸν τοῦ Δ φαίνεται ἐκ τοῦ Ζεύς = Δεύς. Ἀρίζηλος = ἀρίδηλος. Παίζω καὶ παιδιά, Ἀλαπάζω καὶ ἀλαπαδνός. Zeta, ceta, ciaita, Βουτμ. Λεξίλ. 1. σ. 220. Orell Inscr. Lattit. 2630. Ζυγόν, ζυγόν, Πλάτ. Κρατύλ. σ. 418. C. D. Ἡ εἰς τὸν τοῦ Σ μετάβασις διατηρεῖται ἐν τῷ Σιβύνη, Σιβύνη, Ζάκυνθος, Λατιν. Saguntum. ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ι συνέβαινε καὶ διαλύεται· ὡς ἐν τοῖς Ζέρξ, δέρξ, ἴορκος. παρβλ. ζῆλος. Ἰταλ. gelosia. Γαλ. jalousie. Ζάν, Janus. ζυγόν, jugum. βλ. Ζεύς ἐν τῷ τέλει. Οἱ Ἀρκάδες τὸ ἕβδομον ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ Β, ὡς ζέλλω, ἀντὶ βάλλω, ζέρεθρον = βέρεθρον, βάραθρον. Ρστ. Εὐριπ. Φοίνισ. 45. Ἐτίθετο δὲ καὶ ἀντὶ πνεύματος πρότινων ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων λέξεων· βλ. Ζάγκλον, ζαγρεύς, ζαλαίνω, ζάω. Ἐπειδὴ δὲ τὸ Ζ καθ' ὅλας τὰς διαλέκτους ἦτο καὶ ἐπροφέρετο ὡς διπλοῦν σύμφωνον, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸ μόνον ἤρκει νὰ κάμνῃ θέσει μακρὰν τὴν ἀμέσως προηγουμένην συλλαβὴν ὅταν αὕτη ἔληγεν εἰς βραχὺ φωνῆεν· μ' ὅλον τοῦτο εὑρίσκονται παρὰ τοῖς ἐν ἑξαμέτροις στιχουργοῦσι, ἐὰν καὶ σπανίως, χωρία, ἐν οἷς τὸ βραχὺ φωνῆεν τῆς προηγμ. μένει πάλιν βραχύ. Ὁ Ὅμρ. μεταχειρίσθη τὴν ποιητικ. ταύτην ἄδειαν πρὸ δύο μόνων κυρίων ὀνομάτων, τὰ ἁποῖα δὲν ἠδύνατο ἀλλέως νὰ τὰ εἰσάξῃ εἰς τοὺς ἑξαμέτρους του· ἤστυ Ζελείηνι, Ἰλ. Δ, 103. 121. καὶ ποῖτ. Ζάκυνθον, ὑλήεσσα Ζάκυνθος, ὑλήεντ' Ζακύνθῳ· ἐν συχνῇ χρήσει εἰς τὴν Ὀδ. μάλιστα. Ἀπὸ ταύτην τὴν ἄδειαν φυσικῷ τῷ λόγῳ ἔπρεπε βέβαια νὰ ὠφεληθῶσι συχνότερον καὶ εὐρυτέρον οἱ μετέπειτα ἀκμηροὶ στιχουργοί. ἰδὲ Darv. Char. p. 670. Herm. Orph. p. 761. Spitzn. vers. Her. p. 99.

Ζα, μόριον ἐπιτατικόν, ἀχώριστον, προτιθέμενον τῶν λέξεων (μόνον παρὰ Ποιητ. ἐν χρήσει) σημαίνει τὸ μέγα, ἢ πολύ, ὡς καὶ τὸ, ἄρι, ἔρι, ἄγα, καὶ τὸ κατὰ τὴν προφορὰν μόνον διαφέρον, καὶ σπανιώτερον ἀπαντώμενον, Δα, τὸ ὁποῖον τινες παράγουσιν ἀπὸ τοῦ Διά, ὡς, καὶ τὸ Ζα. Ἡ ἀρκτικὴ τῶν λέξεων αὕτη συλλαβὴ εἶναι ἰδία τῆς γλώσσης τῶν ἀρχαιοτέρων Ποιητῶν. Ὁ Ὅμρ. τὴν μεταχειρίζεται εἰς τὰς λέξεις, ζαής, ζάθεος, ζάκοτος, ζαμενής, ζατρεφὴς ζαχλαγὴς καὶ ζαχρηής, ἴσως δὲ καὶ εἰς τὸ ἐπιζάφελος, ἄρα δίδου εἰς ἐπίθετα, ὁ δὲ Ἡσί. τὴν μεταχρζτ. καὶ εἰς τὸ ῥῆμα, ζαμενέω. — (Ἐνίοτε δὲ ἐπέχει τόπον τῆς Διά, ὡς π. χ. Ζαβάλλειν, ἀντὶ, διαβάλλειν, Αἰόλικ. Ἄραγε ἔσν προκύπτει ἐκ τούτου τὸ τῆς συνηθείας ζαβάλλης, ἀντὶ τοῦ, διαβεβλημένος, ἐξηπατημένος, ἢ τλημιον);

Ζάβοτος, ον (βόω, βόσκω). Καθ' Ἡσύχ. ἀντὶ τοῦ πολύφορβος, πολυκτήνος.

Ζαβρός, ον. ἀντὶ ζάβορος. κατ' ἄλλους, δὲ ἀντὶ λάβρος. πολυφάγος, Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. Ζ, ζαρόω.

Ζάγκλη, ἡ. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 180. καὶ, ζάγκλον ἤτοι, Μαχαίριον κυρτὸν ἤτοι δρεπανοειδὲς, δι' οὗ τρυγῶσι τὰς ἀμπέλους, Τρυγολόγος, Λατιν. falx. Θουκυδ. ϛ. ζ. κατὰ τὴν Στρβ. ϛ. λέγεται ἀγκλιον, ἢ ζάγκλον, τὸ σκολιόν, (καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ ζηγκλὸς, καὶ ζέγκλα, ἐπὶ σκολιοῦ, ἀγκυλωτοῦ, καὶ κυρτοῦ) ἄρα συγγενὲς τῷ ἀγκύλος.

* Ζάγκλον, ου, τό. Θουκυδ. καὶ Στρβ. ἰδὲ τὸ πρῶτον.

* Ζαγμή, ἡ. ἀντὶ σαγμή. Ζώνη, ἐὰν καὶ ὁ Ἡσύχ. τὸ ἑξῆς ἠνία.

Ζαγρεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ παλαιοτέρου Βάκχου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε μὲν ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Περσεφόνης, ἐφόνευσαν δὲ οἱ Τιτᾶνες εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησίν του. Νόνν. 6, 162. καὶ ἀκολθ. (κατά τινας μὲν ἐκ τοῦ ζωγρέω, κατ' ἄλλους δὲ ἀντὶ τοῦ Ἀγρεύς) Κατ' ἄλλους δὲ ἐπίθ. καὶ τοῦ Πλούτωνος, ὁ πάνυ ἀγρεύων. Εὐρπ.

Ζαής, ές (ζα- ἀνημ). Ὁ μεγάλως καὶ ὁρμητικῶς πνέων, ὁ πολλὰ σφοδρῶς φυσῶν, ὁ βίαιος ἄνεμος, ὁποιῶν ἀνεμοζόλην, Ἰλδ. Μ, 157. ἠζαὴς ἄνεμοιο καὶ Ὀδ, Ε, 368. Ποιητικ. μόνον. Ἡ ἀνμλ. Αἰτκ. ζαῆν ἀντὶ, ζαέα, ζαῆ, εὑρίσκεται ἐν Ὀδ. Μ, 313. ἠώρτεν ἐπὶ ζαῆν ἀνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς λαίλαπι θεσπεσίῃ, τὸν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον, Ζητ. καὶ ζάω.

Ζάθεος, ἐη, εον. Παρ' Εὐριπ. καὶ διακπαλήκτου (ζα, θεός) Ἅγαν θεῖος, θειότατος, παναγιος, θαυμαστότατος, παρ' Ὅμρ. μόνον ἐν Ἰλδ. καὶ ἐν τοῖς Ὕμν. παρὰ δὲ Ἡσί. (Θεογν. 2) καὶ Πινδ. ἐπὶ πόλεων μόνον, χωρῶν, τοποθεσιῶν, τόπων βουνῶν, καὶ ποταμῶν, ἐν οἷς διατρίβουσι πολλάκις, καὶ ἀσμένως οἱ θεοί. Παρ' Ἡσί. Θεογν. 233. καὶ ἐπὶ ἀνέμων, διότι ὅλα ταῦτα ἀνεφέροντο εἰς σχέσιν τινὰ καὶ ἀναφορὰν πρὸς τοὺς θεούς. Παρὰ τοῖς Ποιηταῖς τούτοις δὲν μεταχρτζ. ἡ λέξις αὕτη καθὼς οὐδὲ τὸ ἠράθεος, ὡς ἐπίθ. ζωντανῶν ἀντικειμένων (ξ).

Ζαθερής, ές. Πολλὰ θερμός, ζεστός. Ἀνθλγ. Ζήτ. θέρω.

Ζαΐεν, ἀντὶ, ζαίηκεν, γ'. πλθντκ. προσ. τοῦ Εὐκτκ. Ἐφρτκ. Ἐνεστ. τοῦ ζάω (ὡς ἐκ τοῦ ζῆμι) Ἀττκ. ζῆν.

Ζαχαλής, ές· καθ' Ἡσύχ. = περικαλής. ὡραιότατος, (ἐκ τοῦ καλλος).

Ζακελτίδες, αἱ· ἀντὶ, ζακυνθίδες. Ἀθην. 9. σλ. 369.

* Ζακορεύω. Εἶμαι ζάκορος.

Ζάκορος, ὁ, καὶ ἡ, Ἱερεύς, ἱέρεια. Καθέ-

τωνται ἀλλήλοις, μάλιστα ὅταν ἡ ἀκόλουθος λέξις ἔχῃ τὴν πρώτην ἢ τὰς δύο πρώτας συλλαβὰς τῆς ὁμοίας μὲ τὴν λήγουσαν ἢ καὶ παραλήγουσαν τῆς προηγουμένης λέξεως. Μικρὰ μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος λέξεώς τινος, καὶ παρακολουθία ἄλλης τινὸς ὁμοίας, οἷον τὸ τοῦ Ὅμρ. Ἰλ. Β, 235. «Ἀχαιάδες, οὐκ ἔτ' Ἀχαιοί» καὶ τὸ τοῦ Δημοσθ. «Ἀμφίπολιν, πόλιν ἡμετέραν. Σαμία μία ναῦς· καὶ ἄλλα πλεῖστα· οἷον «Πρόθυος θοὸς Αἴθη θῆλυς. Ὀλίσθε θεῶν. Φροντιδὶ δίῃ. Κὶθ θάσσε. Δυγρὰ γράψας. Ἤλθε θέουσα. Βοήθεια θείω. Λατ. agnominatio, Spald. Quint. inst. orat. 6, 3, 53. 9, 3, 66. 80. Τινὲς γράφουσι, παρωνομασία, ἢ καὶ παρονομασία, πλὴν ἀποδοκιμάζουσιν αὐτὰ ὁ Spald. σὺν τῷ Schaef. Μελ. σλ. 145. καὶ ὁ Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥοδ. 1, 623. πρβ. Lob. Φρυν. σλ. 712.

Παροξύω, Μλ -ύνω (ὀξύω). Προσέτι καὶ ἄλλην ξυνὴν γεῦσιν, παρομοίαν τινὰ ὀξυνάδα ἔχω. Διοσκορ. α', 15.

Παροξυντής, ὁ (παροξύνω). Ὁ παροξύνων, παρεργίζων, ἐρεθίζων.

Παροξυντικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παροξύνειν, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. δ. 17.

Παροξύνω, Μλ -υνῶ (ὀξύνω). Ὡς τό, παρακονάω, καὶ παραθήγω. ἐπί τε ὀξὺ ποιῶ, πρός τι· ἄρα β) μεταφορ. διεγείρω, παρακινῶ, ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιόω πρός τι· ἐρεθίζω, ἐξάπτω, παρορμῶ τινα κατά τινος· ἀναγκρίζω, ἀγριόω, εἰς θυμὸν κινῶ, παρεργίζω κατά τινος· ἐν γένει βάλλω εἰς σφοδρὸν πάθος, Ξεν. γ) παρὰ Γραμματ. ἐπιτίθημι, βάλλω τὸν ὀξὺν τόνον, ἤτοι τὴν ὀξείαν ἐπὶ τῆς παραληγούσης συλλαβῆς, ὡς τό, παροξυτονῶ. 2) κατὰ παθητ. διάθ. καταντῶ εἰς σφοδρὸν ψυχικὸν πάθος· εἰμὶ ἢ γίνομαι ἀκόλαστος ἢ προπετής, αὐθάδης· παρὰ δὲ Ἰατροῖς ἐπὶ νόσων, αἵ τινες ὀξεῖς καὶ σφοδραί, κινδυνώδεις, γίνονται, ἐξαιρ. λαμβάνουσι χαρακτῆρα φλεγμονώδη, πάσχω παροξυσμόν.

* Πάροξυς, ὁ, ἡ (ὀξύς). Προπετής, παρακείρως ὁρμητικός, ἀψύς, ταχύς.

Παροξυσμός, ὁ (παροξύνω). Ἐρεθισμός, διέγερσις, προτροπή, παρόρμησις, ἐγκαρδίωσις, κίνησις εἰς θυμὸν καὶ ἀγριότητα κατά τινος. — 2) παρ' ἰατροῖς ἡ εἰσβολὴ τοῦ πυρετοῦ, ἐξαιρ. ὁ κρίσιμος καιρός, καθ' ὃν νόσος τις χειροτερεύει ἢ σφοδροτέρα καὶ ὀξυτέρα, φλεγμονώδης γίνεται.

Παροξυτονέω, ῶ. Γράφω ἢ ἐκφράζω λέξιν τινὰ παροξυτόνως, ὁ ἐστιν, ἔχουσαν τὸν ὀξὺν τόνον ἐπὶ τῆς παραληγούσης· ἐκ τοῦ

Παροξύτονος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. παροξυτόνως (ὀξύτονος). Μὲ τὴν ὀξείαν, μὲ τὸν ὀξὺν τόνον ἐπὶ τῆς παραληγούσης, σημειωμένος, προφερόμενος ἢ γραμμένος.

Παροπηδίος, ὁ, ἡ· όδν, παροπηδία, ἡ. Εἶδός τι πήρας· καὶ παροπήδιον, τό, μικρὰ μάχαιρα, Ἡσύχ. ὅπου νῦν, παροπαίδιον, κεῖται.

Παροπλίζω, -ίσω (ὁπλίζω). Τὰ ὅπλα ἀφαιρῶ, πέρνω τὰ ἄρματα, ἐξαρματόνω, Πλούτχ. ἴδε καὶ καθοπλίζω.

Παροπτάω, -ήσω (ὀπτάω). Ἐλαφρῶς καὶ ἐπιπολαίως ὀπτάω, ὀλίγον τι ἢ πρὸς τὸ μέρος ὀπτάω, ψήνω· (καψαλίζω, ἢ καβουρδίζω), Πολύβιος.

Παροπτέος, έα, έον (παροράω, παρόψομαι). Τὸν ὁποῖον πρέπει, ἢ ἄξιον εἶναι, νὰ παραβλέψῃ, νὰ ἀμελήσῃ τις, καταφρονήσῃ.

Παρόπτησις, ἡ (ὀπτάω). Ἡ ἐλαφρὰ καὶ ἐπιπόλαιος, ἢ εἰς τὸ πλάγιον μέρος ὀπτησις· τὸ ὀλίγον τι ψήσιμον (καψάλισμα, ἢ καβούρδισμα).

Παρόπτομαι· ταὐτὸν τῷ, παροράω.

Παρόραμα, τό (παροράω). Τὸ ὁποῖον παρεβλέπει τις, τὸ ἐκ παραδρομῆς καὶ ἀπροσεξίας γινόμενον πταῖσμα, σφάλμα, πλάνη, ἁμαρτία, ἀπροσεξία.

Παρόρασις, ἡ (παροράω). Τὸ παρορᾶν, παραβλέπειν, παραμελεῖν, ἀμέλεια, ἀπροσεξία κ. τ. τ. ὅδεν

Παροραστικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων εἰς τὸ παρορᾶν· ἐκ τοῦ

Παροράω, ῶ, Μλ παρόψομαι κτ. (ὁράω, ἀνμλ.). Πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου εἴς τι, ἢ πρός τι βλέπω, ἐφορῶ, ἐμβλέπω, ἢ ἐπιβλέπω, προσεκτικῶς ὁρῶ πρός τι, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ', α', 4. «Παρορᾶν πρὸς τὸ σημεῖον.» 2) διανοοῦμαι, παρατηρῶ, προσέχω ἢ ἐπέχω τὸν νοῦν ἐπί τι, ὡς καὶ τὸ ἐπίστημι ἢ ἐφίστημι τὸν νοῦν ἢ τὸν ὀφθαλμὸν ἐπί τι, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ', α', 5. «Ἤρχοντο ἤδη τὸ τῶν πολεμίων στράτευμα ἀντιπρόσιον παρορῶντες. Ὁ αὐτὸς αὐτόθι, γ', 59. «Παρορῶντες ἀλλήλους», ἔβλεπον ἀμοιβαίως ὁ εἷς τὸν ἄλλον. 3) Παρορᾶν τινί τινα, παρατηρεῖν τι εἴς τινα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 454. «Τάχα γὰρ τύχοις ἂν χρηστὸν εἰπὼν, ὅτι μοι παρορᾷς. παρεπινοεῖς ἢ εὑρίσκεις, παρατηρεῖς, βλίπεις εἰς ἐμέ. 4) ἐκ τοῦ πλαγίου μέρους, τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅ ἐστι, λοξῶς βλέπω, ῥίπτω τὰ ὄμματα ἐν τῷ διαβαίνειν εἴς τινα, ἢ πρός τινα, εἴς τι ἢ πρός τι, Ξενοφ. Συμπ. η' 42. «Ὁ Καλλίας παρορῶν εἰς ἐκείνους». 5) κάμνω λάθος, σφάλμα, ἀπροσεξίαν. 6) πλησίον ἐν τῷ διαβαίνειν κυττάζω, ἠγοῦν, κάμνω ὡσὰν νὰ μὴ βλέπω, β) παραβλέπω, προσποιοῦμαι ὅτι δὲν βλέπω, δὲν βλέπω προσεκτικῶς, ἡμαρτημένως, ἐσφαλμένως ἤτοι οὐκ ὀρθῶς βλέπω, Ἀριστοτέλ. ἴδε ἐν τῷ, παρακούω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κακῶς, ἀχρείως, ἢ ἐπιπολαίως βλέπω, οὐ φροντίζω, οὐ προσέχω, ἀμελῶ, καταφρονῶ, μὲ ἀδιάφορον ὄμμα βλέπω τι, Ξενοφ. Ἑλ. ζ', δ', 21. «Οἱ δὲ Ἀρκάδες οὐδέν τι μᾶλλον ἐκινοῦντο, ἀλλὰ ταῦτα πάντα παρεώρωνν. γ) ἀντὶ τοῦ συγχωρῶ, Ἐκκλησ.

Παροργίζομαι, ῶς παθ. Κατ' εὐκαιρίαν, ἀφορμὴν, πράγματός τινος, ὀργίζομαι, ἢ διεγείρομαι, κινοῦμαι εἰς θυμὸν ἐπί τι, Δημοσθ. (Τὸ ἐνεργ. παρεργίζειν τινά, ἤτοι κάμνειν τινὰ νὰ θυμώσῃ, ἐπίτι. ἔχει μόνον ὁ Τριελλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 350.) ὅδεν

Παροργίζω. Διεγείρω, ἐξάπτω τινὰ εἰς θυμὸν ὀργὴν· ὀρ, ἀνωτ. ὅδεν

Παρόργισμα, τό. Ἐρέθισμα, τὸ ὁποῖον διεγείρει θυμὸν, ἢ πρὸς θυμὸν παρακίνησις, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐρεθισμὸς τῆς ὀργῆς, ἢ διεγερθεῖσα ὀργὴ, θυμός, παρὰ τοῖς Ο'.

Παροργισμός, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, παρόργισμα, Ν. Δ.

Παρόρειος, καὶ, παρόριος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ; παρώρειος (ὄρος). Παρὰ τῷ βουνῷ κείμενος, ὤν, όδν. παρορία, ἡ, προσνπακ. χώρα, ἢ πλησίον τοῦ (βουνοῦ) ὄρους κειμένη, (τὸ παρώρειος, ὡς ἐπίθ. θεωρεῖται ὡς ἀμφ., πλὴν τὸ οὐσιαστ. ἢ παρωρεία προτιμᾶται παρὰ τοὺς τύπους, παρορεία καὶ παρορία, Lobeck Φρυν. σελ. 712.)

Παρόρθιος, ὁ, ἡ (ὄρθιος). Σχεδόν, ἢ ἀρκετά, ἐπιεικῶς (passablement, assez), ὀλίγον τι, ὄρθιος, subrectus, Ἀπολλόδωρ. Μαθηματικ. σελ. 17.

Παρορίζω, Μλ -ίσω (ὁρίζω). Ὑπερβαίνω, ἢ ὑπερβιβάζω τὰ ὅρια καὶ οἰκειοποιοῦμαι τὴν γῆν τοῦ γείτονος· ἐκβάλλω τὰ σύνορα καὶ βάλλω αὐτὰ περαιτέρω, ἁρπάζω τὴν γῆν τοῦ γειτονέμου, Ἀναλεκτ. β', σελ. 387. ὅπου καὶ ἡ ἐπιγραφή, τοῦ Ἐπιγράμματος, παροριστής, ὁ, κεῖται, ὅστις ὑπερβαίνει ἢ ὑπερβιβάζει τὰ ὅρια, καταχρεύει τὴν γῆν τοῦ γείτονος αὐτοῦ. — 2) φέρω, ἢ ῥίπτω πέραν, ἔξω τῶν ὁρίων, τοῦ ὅρου, ἢ τοῦ σκοποῦ, ἐφορίζω καὶ παραβαίνω τοὺς νόμους, Πλουταρχ. 3) περιορίζω, ὅρον βάλλω, τελειόω, Λογγίν. ι', 10.

Παρόριος, ία, ιον (ὅρος), ταὐτὸν τῷ, παρόρειος. 2) ἐκ τοῦ ὅρος, ὁ πλησίον τῶν ὅρων, τῶν συνόρων κείμενος.

Παρορισμός, ὁ, ἡ (παρορίζω). Ὁ ὑπερβιβασμὸς τῶν ὅρων, καὶ ἐν ταὐτῷ ἢ κατακυρίευσις τῆς γῆς τοῦ γείτονος· ἡ παράβασις τοῦ περὶ συνόρων δικαίου.

Παροριστής οῦ, ὁ (παρορίζω). Ὁ παρορίζων, ἴδε παρορίζω.

Παρορκέω, ῶ (ὅρκος). Παραβαίνω τὸν ὅρκον, ἐναντίον τῶν ὅρκων πράττω, ταὐτὸν τῷ, παρασπονδέω, ἐπίορκος εἰμὶ ἢ γίνομαι, Ἀππιαν.

Παρορμάω, ῶ, μέλ. ήσω (ὁρμάω). Κεντῶ, βάλλω εἰς κίνησιν, ὀτρύνω· ἐρεθίζω, διεγείρω, παροξύνω, ἀναγκάζω, ἐπί τὰ πρόσω χωρεῖν ποιῶ, προτρέπω, παρακινῶ, εἰς ὁρμὴν βάλλω, ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιόω, κάμνω τινὰ νὰ ὁρμήσῃ, Ξενοφ. Κύρ. παιδ. β'. β'. 1. «Λόγοι παρορμῶντες εἰς ἀγαθόν», καὶ ἡ. ἀ. 15. «Ἄλλους παρορμᾶν ἐπὶ τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ ἔργα». παθητ. μετά μέσ. μέλ. ταχέως ἢ ὁρμητικῶς τρέχω ἐπί τινα ἢ ὑπάγω κατά τινος, ἢ πλησίον τινὸς ἐμπροσθεν· ταύτην δὲ τὴν ἀμεταβ. σημασ. ἔχει ἐνίοτε καὶ τὸ ἐνεργ. συνήθ. μετὰ τῆς αἰτ. τοῦ πράγματος, εἰς ὃ ὁρμᾷ τις, κατὰ τοῦ ὁποίου μελετᾷ τις, ἀγωνίζεται, ἄρα ἀντὶ τῆς αἰτιατ. μετὰ τῆς ἐπὶ ἢ πρός, Wytt. ecl. hist. p. 377. Lob. Φρυν. σελ. 439.

Παρορμέω, μέλ. ήσω (ὁρμέω). Πλησίον τινὸς κεῖμαι ἐν τῷ λιμένι ἕτοιμος καὶ ἐπ' ἀγκύρᾳ, Ξενοφ. Ἐφ. 1, 13. μετὰ δοτ. Πλησίον ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐμβαίνω εἰς τὸν ὅρμον, εἰς τὸν λιμένα καὶ ῥίπτω τὴν ἄγκυραν. Παρὰ Λυσίᾳ σελ. 460. κεῖται ἡμαρτ. τό, «Παρορμίσαντες δύο πλοῖοις».

Παρόρμημα, τό (παρορμάω). Τὸ ὁποῖον παρακινεῖ, παρορμᾷ· ἐρέθισμα, κέντρον, διεγερτήριον, κέντρισμα.

Παρόρμησις, ἡ. Τὸ κεντᾶν, ὀτρύνειν, ἐγκαρδιόνειν· διέγερσις, παρακίνησις, ἐγκαρδίωσις, κ. τ. τ.

Παρορμητικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. -κῶς. Ὁ κεντῶν, παρορμῶν, διεγείρων, παρακινῶν, ἐνθαρρύνων.

Παρορμίζω, μέλ. ίσω, Ἀττκ. ιῶ (ὁρμίζω). Πλησίον τινὸς ἐπ' ἀγκύρᾳ βάλλω, κάμνω νὰ σταθῇ ἐπάνω αὐτῆς.

Πάρορνις, ιθος, ὁ, ἡ (ὄρνις), ποιητ. Κατ' ὅτι, ἔνθα ἡ πτῆσις τῶν πτηνῶν (οἰωνοί) δὲν εἶναι καλή, προμαντεύεται κακά, ἢ ὧν ἐναντίον τοῦ οἰωνοῦ, όδν, ἀπαίσιος, κακοῦ οἰωνοῦ, π. χ. «πόρος», ταξείδιον, ἐπιχείρισιν ἐναντίον τοῦ οἰωνοῦ, δυστυχές, ἀπαίσιον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 767.

* Παρόρνυμι (ὄρνυμι, ἀνμλ.), ποιητ. Πλησίον ἀνακινῶ, διεγείρω, ἢ παραθαρρύνω, ἔρα παρόρνυμι.

Παρορύσσω, μέλ. ξω, Ἀττ. -ττω (ὀρύσσω). Πλαγίως, ἢ πλησίον, ἢ περὶ τινος σκάπτω, σκαλίζω. 2) ὑπερβαίνω κατὰ τὸ σκάπτειν· όδν 3) πλησίον ἀλλήλων συνορίζομαι, δουλεύω μὲ τὸ ψκιάρι, καὶ αὐτὴ ἤτον ἡ προγύμνασις ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε 30 ἡμέρας κατὰ συνέχειαν νὰ ἐργάζωνται οὕτως, ὅσοι ἤθελον ν' ἀγωνισθῶσιν εἰς τὰ Ὀλύμπια ὡς πύκται, Σχολ. Εἰς Θεόκρ. 410. «Παρορύσσεσθαι ἐν τῷ ἀγῶνι», παρ' Ἀρρίαν. εἰς Ἐπίκτ. γ'. 15. ὅπου ὁ Ἐπίκτ. ἐν 29. «Παρέρχεσθαι εἰς τὸν ἀγῶνα», ἔχει. 4) «παρορύσσειν καὶ λακτίζειν». (Διογν. Λαέρτ. 6, 27.) τρόπος τῆς παλαιστικῆς, καὶ δηλοῖ τὸ, εἰς τὰς πλευρὰς κτυπᾶν, τύπτειν.

Παρορχέομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι (ὀρχέο-

λου δέ, Ὁ τόν ναόν κορῶν, ἤτοι σαίρων. Ὑπηρέτης, δοῦλος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 217. (τινές ἑρμην. τοῦτο διά τοῦ ,, Νεωκόρος, καὶ ἐκλαμβάνουσι τό Ζα, ἀντί τῆς Διά. Ἄρα, Διάκορος. ὁ Βούτμ. Δεξίλγ. Ι. σ. 220. τό ἐκλαμβάνει = διάκονος, διάκτορος. Ἀλλά διά τί οὐχί ἐκ τοῦ ζα- καὶ κόρος, δηλ. Ὁ πρῶτος ὑπηρέτης, ἀρχυπηρέτης, ὁ ὑπηρέτης τοῦ ὑψίστου;) (ᾱ)

Ζακοτος, ον (κότος). Μεγαλόκοτος, πολλά θυμούμενος, ὀργισμένος· ὀξύθυμος, ὀργίλος, ὀξύχολος. Ἰλ. Γ. 220. ,,ἠράσσε ζακοτόν τιν' ἐμμενεκῶς καὶ Πινδ. Νμ. 6, 80. ,,ἐγχεος ζακότοιο, τό ὁποῖον οἱ μέν ἐξηγοῦσιν ὡς ἀπό τοῦ δόρατος αὐτοῦ, οἱ δέ ὡς ἀπό τοῦ φέροντος αὐτό.

Ζακυνθίδες, αἱ, Γοργυλίδες καὶ κολοκύνθαι ἐκ Ζακύνθου.

*Ζάκυνθος, ἡ. Μία τῶν νήσων τοῦ Κεφαλληνικοῦ Βασιλείου, τοῦ ὁποίου βασιλεύς ἦτο καὶ ὁ Ὀδυσσεύς· ἡ καὶ τά νῦν Ζάκυνθος ὀνομαζομένη. Ὅμ. Πλουτ. Θεόκρ. (υ-υ)

*Ζάλα, ἡ = ζάλη.

*Ζαλαίνω, = μωραίνω. Ἡσύχ. Κ. Μ. Ἐτυμλγ. πον. ἐκ τοῦ ἀλαίνω· ὅθεν τό τῆς συνθ. Ζαλός, ἡ ἀλός, ἀντί μικρός.

Ζαλάω, ῶ. Ζάλην προξενῶ ἢ πάσχω. ταράττομαι ἀπό τήν ἀνεμοζάλην, κυματοῦμαι· ,,ζαλάωσα. Νίκανδρ. Θηρ. 252. Ζήτ. Ζάλη.

Ζάλευκος, ον (λευκός). Λίαν ἢ ἀλίου λευκός, κάτασπρος. Ζώσιμ. Β'. 6. καὶ Ὁμ. κύρ. (ᾱ)

Ζάλη, ἡ. Συστροφή ἀνέμων μεγάλη, σύνομβρος κινή, ταραχή ἀνέμων, ἀνεμοζάλη, (φουρτούνα, κακοκαιρία). Σοφοκλ. Αἴ. 352. Αἰσχυλ. Ἀγαμ. ,,Ὀρβοκτυπος ζάλη, αἰφνίδιος βροχή μέ μεγάλον ἄνεμον καὶ βροντάς καὶ ἀστραπάς (μπόρα) τήν ὁποίαν ἐν Προμηθ. 371. ,,Πυρπνέον ζάλην, λέγει. ,,Κύματος ζάλη· ταραχή τῆς θαλάσσης, φουρτούνα, Αἰσχ. Ἀγαμ. 662. (651). Πλάτ. Πολ. ς'. ,,Οἷον ἐν χειμῶνι κοντοστοῦ καὶ ζάλης ὑπό πνεύματος φερομένου· καὶ ἐν Τιμαίῳ ,,Ζάλη πνευμάτων ὑπ' ἀέρος φερομένων. καὶ Πλτχ. πολλάκις, ὅθεν τό ζαλόω, παρά Νικανδρ. Θηρ. 252. ,,Ζαλόωσα χειμερίη χέλαζαν ὅπου ὁ Σχολ. διά τοῦ ,,Χλονίζουσα, συστρέφουσα χειμεριόνη, ἑρμηνεύων περιγράφει τήν ῥῆσιν. ἢ Ὥσπερ κρύος ζαλόεν περὶ μέβριθεν. Φαίνεται, ὅτι τινές, ἀπιστηριζόμενοι ἐπάνω εἰς ταύτην τήν ῥῆσιν, ἠρμήνευσαν τήν λέξιν διά τοῦ χαλαζαν, καθώς ὁ Ἐτυμολ. καὶ Σουίδ. Καὶ καθόλου πᾶσα ταραχώδης κίνησις. Πινδ. Ὀλμπ. 12, 15. ,,Οἱ δ' ἀκαρεῖς ἀντιφύρσαντες ξίλαις, ἐπλόν βαθύ πήματος ἐν μικρῷ πεδέμεν χρόνῳ· ἔνιοι δέ ἐν ζάλῃ καὶ χειμῶνι πραγμάτων γινόμενοι, ἐν μικρῷ χρονομετήλλαξαν, εἰς βαθύ καὶ μέγα ἀγαθόν ἀπό τῆς δυστυχίας παραγενόμενοι, οἱ Σχολ. καὶ ὀταραχαὶ ἀλγεσαῖαι, Μετφρα. ἀλλά μόνον παρά ποιηταῖς. Συγγενές εἶναι καὶ τό κατ' ἐξοχήν ἐπί θαλάσσης μετχρζμν. σάλος, salum, Ἰδ. καὶ τό ἑπμν (ᾱ).

Ζαλόεις, ὁόεσσα, ὁόεν. Ταραχώδης, ἀνεμώδης. μόνον παρά τῷ Σχολιαστῇ τοῦ Νικάνδρου, Ζητ. εἰν τῷ, ζάλη

Ζαλος, ὁ = ζάλη. Παρά Νικάνδρ. Θηρ. 568. ,,Ζάλον ἐλυόεσσαν, ἡ κατά τα χειρόγραφα, ἐλυόεσσαν. Ὁ σχολ. ἑρμην. διά τοῦ, Ῥῦμα, ὁ δέ Ἡσύχ. διά τοῦ, Πηλόν. Κυρίως ὅμως σημ. τόν βόρβορον, τήν λάσπην (λούσιν) τήν ὁποίαν φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ὁρμητικός τις ποταμός ἐν καιρῷ μεγάλης βροχῆς. Πρβλ. Σαλος (ᾱ).

Ζάλος, ζαλόω, Δωρικ. ἀντί, ζῆλος, ζηλόω. οὕτω καὶ τό ζελωτός, ἀντί ζηλωτός.

*Ζαμβύκη, ἡ, ἀντί ζαμβύκη, σαμβύκη· Μουσικόν ὄργανον. χυθ. τυμπανίνα, ἡ ζουρνᾶς.

*Ζαμελής, ές. Ἡσύχ. ἀντίθετ. τῷ μακρομελής.

*Ζαλώδης, ες (εἶδος). Ζάλη ὅμοιος. Ἡμιφθ.

Ζαμενέω, ῶ, Μλ -ήσω. Παρ' Ἡσιόδ. Θεογν. 928. ὀργίζομαι, ἢ, μεταχειρίζομαι ὅλας μου τάς δυνάμεις, διαφεντεύομαι γενναίως, βάζω ὅλα μου τά δυνατά, πιθανώτερον ὅμως ἀντί τοῦ, εἶμαι ζαμενής.

Ζαμενής, ές, (μένος). Ὁ ἔχων μεγάλον μένος, (ψυχικήν προθυμίαν), θάρρος, κτρόλεν, πολλά ἀνδρεῖος, ἄγαν ἰσχυρός, τολμηρός, καρδιαλής, Ἀπλ. Ῥδ. Α'. 1029. Εὐριπιδ. παρ' Ὅμρ. μόνον ἐν Ἴμν. Ἑρμ. 307. τό ὑπερθ. ,,ζαμενέστατον συχνότερον παρά Πινδ. ,,ζαμενής· 9, 65. Νμ. 3, 111 καὶ 4, 21. ἔτι δέ καὶ ἀντί τοῦ, ὀργίλος, ἐχθρός, ἐχθρικός, ἄγριος. Μόνον παρά μεγστ. Ποιητ. Σοφ. Αἰ. 137.

*Ζαμενήχολος, ον (ζη, μένος, χόλος). Λίαν ὀργισμένος, ἢ θυμωμένος. Ὀππιαν. Κυνηγ. γ. 448.

*Ζαμαρίτας, α, ὁ. Δωρικ. ἀντί μακαρίτης, Φιωτ. εἰς μακαρίτας.

Ζάν, Ζανός, ὁ. Δωρικ. ἀντί Ζήν, Ζηνός, συνθ. Ζευς, ὅπερ, ἰδέ, ὅθεν παρεκτ. τό Λατιν. Janua, φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ὀνομτκ. δέν ἦτο εἰς μεγάλην χρῆσιν, εὑρίσκεται δέ παρ' Ἀρστφ. Ὄρν. 573. ,,βροντάτω νῦν ὁ μέγας Ζάν. ἢ ὅθεν

Ζανώ, ούς, ἡ. τό Θηλυκ. τοῦ, Ζάν, Ἥρα, Juno κείται ὑπό τινων ἀμφίβλμ.

Ζάπεδον = δάπεδον. παρ' Ἡσυχ. Μέγα ἔδαφος, Ξεν. παρ' Ἀθην. ,,Ζάπεδον καθαρόν.

Ζαπίμελος, ον (πιμελής), Πολλά παχύς, λιπαρός. Ἡσχ.

Ζαπληθής, ές (πλῆθος). Ὁ πολλά πλήρης, κατάγεμάτος, πολύ πλῆθος ἔχων. Αἰσχυλ. Περσ, 314. καὶ Ἀνθλ.

Ζαπλουτέω, ῶ, Μεγάλως πλουτῶ, εἶμαι κατάπολλά πλούσιος. Χρυσόστ. ἐκ τοῦ

Ζάπλουτος, ον (πλοῦτος). Ὁ πάνυ, ἤτοι κατά πολλά πλούσιος. Εὐριπ. καὶ Ἡρόδ. Α'. 52.

Ζαπότης, ου, ὁ (πότης). Ἰσχυροπότης, ὁ πολύ πίνων, τό τῆς συνθ. Κρεσσοπάτερας Ἡσχ.

Ζάπυρος, ον (πῦρ). Πολλά πυρώδης, ἢ ὁ κατά πολλά καίων, γεμάτος ἀπό φωτιάν. Αἰσχυλ. Προμθ. 1092. ,,ἕλκεσι δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι. Ποιητικ. μόνον.

Ζαρέω, ῶ. Ἀρκδ. ἀντί Βαρέω· ἰδέ Ἐπιζαρέω.

*Ζαρός, ὁ. Ἴσως ἀντί τοῦ λαρός. Ἁρπακτικόν ὄρνεον, παρά τῷ Σχολιαστ. τοῦ Εὐριπ. ἐν Φοινισσ. 45.

Ζατεύω, Δωρ. ἀντί, Ζητεύω, Ζητέω, Ἀλκμᾶν παρ' Ἀθην. φέρεται ἔτι καὶ παρά Θεοκρίτ. Α'. 85. ὅπου ἡ ἀνάγνωσις εἶναι πάνυ ἀμφίβ. ὑπό τῶν πλειόνων ὅμως κρίνεται ὀρθή, καὶ ἐξηγεῖται διά τοῦ, ἐνεδρεύουσα, παραμονεύουσα, παραφυλάττουσα, ζητοῦσα νά πιάσῃ ἢ νά εὕρῃ.

*Ζατράπης, ὁ· ἀντί σατράπης. Λξ. Περσικά.

Ζατρεῖον, τό. Δωρικ. ἀντί ζητρεῖον, ὅπερ ἰδέ.

Ζατρεύω. Ζήτ. ζητρεῖον.

Ζατρεφής, ές (τρέφω). Εὐτραφής, πολλά παχύς, πολλά θρεμμένος, γερός, δυνατός, παρ' Ὁμήρ. ἐπί ταύρων, κύρων, αἰγῶν, καὶ φωκῶν. Ἰλιάδ. Π. 223. Ὀδύσσ. Σ, 106 καὶ 19. καὶ Δ, 451. Παρά Ποιητ. μόνον.

*Ζατρίκιον, τό. Ἐκ τῆς Περσικῆς φωνῆς μετεποιήθη, σημαῖνον τό παιγνίδιον Σάχ. ἢ Σκυτρόπτι. Σχολ. Θεοκρ.

Ζαυκίτροφος, ον (σαυκός, τρέφω). Ὁ τρυφερῶς, ἤτοι καλῶς καὶ ἀρχοντικῶς ἀνατεθραμμένος, ἀντί σαυκίτροφος.

Ζαφεγγής, ες (φέγγος). Μεγαλοφεγγής, πολλά λαμπρός ἢ ὁ μεγάλως λάμπων, φέγγων. Ἡσύχ.

Ζαφελής, ές, καί ζέφελος, ον. Παρ' Ὁμήρῳ κείται μόνον τά σύνθετα. ,,Ἐπιζάφελος χόλοιο, καὶ ,,ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνων τ. ἐπ. ἰδέ

Ζαφλεγής, ές (φλέγω). Πολλά πυρώδης, πολλά ζωηρός, γεμάτος πῦρ (ὅλος φωτιά), εὐθαλής, ἀνθηρός. Ἰλιάδ. Φ. 465. ,,Οἱ (βροτοί) φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοτε μέντε ζαφλεγέες τε-θαλέθουσιν, ἄλλοτε δέ φθινύθουσιν ἀκήριοι, τό ζαφλγ. = θερμοί, εὐθαλεῖς, μεγαλόφρονες, εὐτυχεῖς, λαμπροί, ἀστεῖοι. Ὅσοι εἶναι εἰς τό ἄνθος τῆς δυνάμεως καί ἡλικίας των, πλήρεις πυρός καί ζωηρότητος, ἐν τοῖς Ἴμν. 7. 6. ἐπί ἵππων γενναίων καὶ θαρραλέων. Παρά Μτγστρ. καὶ ἐπί τῆς καθ' αὑτό σημαν. τοῦ Μεγάλως ἢ πολλά καίων, μεγαλοφλεγής. μεγάλως φλέγων, λάμπων, φωτίζων, λαμπρός.

* Ζαφορεύω, ἐκ τοῦ

*Ζάφορος, ον = πολύφορος.

Ζάχολος, ον (χολή) = ζάκοτος. Πολλά θυμούμενος, ἢ θυμώδης, Ἀνθλ.

Ζαχρεής, ές, ἰδ. ζαχρηής.

Ζάχρειος, ον, καί ζαχρεῖος, ον (χρεία) Πολλά χρειαζόμενός τι, ἔχων μεγάλην χρείαν τινος. Μετά τῆς γενικ. ,,ὁδοῦσι ὁ ἐπιτιμῶν τόν δρόμον, ζητῶν, ἐρωτῶν ἐπιμελῶς διά τόν δρόμον· ἐπί σπουδάζοντος καί βιαίου ὁδοιπόρου, ὅστις χρειάζεται τρόπον τινά δρόμον· ἢ ὅστις ἔχατε τόν δρόμον, δέν ἠξεύρει ποῖον δρόμον νά πάρῃ. Θεόκρ. 25, 6. ,,Εἶεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηαι τις ὁδίτην.

* Ζαχρηής, ές· Πολλά ὁρμητικός, πολλά σφοδρός, μέ μεγάλην ὁρμήν ἐπιφερόμενος, σφοδρῶς προτρέχων. ἐν Ἰλιάδ. Ε, 525. ἐπί τῶν ἀγαν σφοδρῶς καὶ βιαίως πνεόντων ἀνέμων, ,,ὄφρ' εὖδοντ' μόνος Βορέαο καὶ ἄλλων ζαχρηῶν ἀνέμων· οἵτε νέφεα σκιδνάντες διασκιδνᾶσι θ' Σχλ. οἱ ἄγαν ἐπιπίπτοντες, οἱ καὶ δύναντοι μάλιστα σκεδάσαι τα νέφη. ὡς καὶ παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. Α', 1159. ,,Ζαχρηέσσι αὔραισι, τό παρ' Ὁμήρ. ἑρμην. τινές καὶ διά τοῦ ἐξαπίνιοι, καὶ ἄλλοι διά τοῦ, εὐχρηστος, παράγοντες αὐτό ἐκ τοῦ, χρεία. Ἐν Ἰλιάδ. Μ. 347. κείται ,,ζαχρηεῖς κατ' ὑμίνασιν· ἀντί τοῦ, Ἀνδρεῖοι, ἰσχυροί, ἐντονοι, βαρεῖς, ἐμβριθεῖς, καὶ οὐ φορητοί· ὡς καὶ ἐν Ν, 684. ,,Ζαχρηείς γίνονται μαχῇ αὐτοί τε καὶ ἵπποι. Παρ' Ὅμρ. ἀεὶ Πλάντκ. (Ἡ πλάντρ. παραγγ. εἶναι ἡ ἐκ τοῦ χράω· ὡς καὶ ὁ Ἀπλ. Ῥδ. ,,ἐπέχρεον αὔραιν ἔχει·

Ζάχρυσος, ον (χρυσός). Πολλά πλούσιος εἰς χρυσάφι, ὅ ἐστιν, ὁ πολλά φλωρία ἔχων. Εὐρ.

Ζάφ, ἡ = ζάλη. φουρτούνα τῆς θαλάσσης, Κλημ. Στρωμ. Β'. σ. 670. ἐξ Εὐφορίωνος, σπάνιος ποιητικ. λέξις, ὅθεν τό ἐν τῇ συνηθείᾳ ῥῆμα· ζάπτω, ζάω, ἀντί τοῦ, σφοδρῶς κτυπῶ, σίρνω τινά, καὶ ἐπί ἄλλων τινῶν βιαίως πραττομένων, ὡς π. χ ἀντί τοῦ, ῥουγῶ, πίνω.

Ζάω, ῶ, ζῆς, ζῇ. Ἀπρμφτ ζῆειν καὶ σπορσ. ζῆν. Πρστκτ. ζῇ. Ἑρμ. Σοφ. Ἀντγ. 1154. καὶ ζῆσι, Ἐλκτκ. ζῶσιν· Πρστκ. ἔζων, ἔζης, ἔζη. εὐρίσκεται καὶ ἀόριστος Πρστκ. ἔζην, ὡς ἐκ τοῦ ζῆμι, τό ὁποῖον καὶ κρατεῖται τῶν Ἀττικιστῶν τινες. Σπανίως εὑρίσκ. ὁ Μ. ζήτω καὶ ζήτωμαι, Ἀόρ. ἔζησα, καὶ Πρμ. ἔζηκα, τούς ὁποίους χρόνους οἱ κομψότεροι τῶν Ἀττικῶν ἀναπληροῦσιν ἀπό τοῦ βιόω. Ὁ Ὅμρ. μεταχρζτ. παντοῦ τό Ἰωνκ. ζώω, Ζῶ, ἀναπνέω, κυρίως περί τῆς φυσικῆς ζωῆς, παρ' Αἰσχυλ. φυσῶ, πνέω, φρυάττομαι, ἐκμαίνομαι, ἐπί καταιγίδων, καὶ εἶτα Καθόλου, ζῶ, ἔχω ζωήν, εἶμαι ζωντανός, ὑπάρχω, ὑφίσταμαι, διατηρούμαι, τρέφομαι· ἀλλά ζῶν ἔχων τήν αὐτήν ἐκείνοισι θηρεύοντές τε καὶ ληϊζόμενοιν, Ἡρόδ. Δ. 112. ,,κἀγώ τ' ἀν ἔχων χ' ἥδε τον λοιπόν χρόνον Κύρπ. Ἄλκ. 654 (661). ,,Ζῆν ἀπό τινος, καὶ ἐκ τινος· τρέφομαι ἀπό τι, ἢ μέ τι, εὐγάζω τό ψωμίμου ἀπό τι, ἔχω τά πρός τό ζῆν ἀναγκαία ἀπό τινος. ,,Σύν τραπέζῃ ζῆν· ζῶ εἰς μίαν τράπεζαν. φέρω μαζί μου τράπεζαν· καὶ ζώντων, Ἀρστφ. Νεφ. 395. Ὅσοι ἔχουν νά ζήτουν, οἱ πλούσιοι, ἢ ὅσοι χαίρονται τήν ζωήν τους. Μτφρκ. ὡς τό Λατιν. vivere, valere, vigere, εἶμαι εἰς τό ἄκμος τῶν ζωικῶν μου δυνάμεων, αὐξάνω, ἀκ-

μαι), μέσ. ἀποθ. Ψευδῶς καὶ ἡμαρτημένως, ὁ ἐστιν, οὐκ ὀρθῶς, παρὰ τὸν ῥυθμὸν ἐρχοῦμαι, χορεύω ψεύτικα. 2) ἐπὶ δὲ Παντομίμου, ἀντὶ τοῦ, ψευδῶς ὑποκρίνεσθαι, δὲν παίζω, ἢ δὲν ἐπιτυχαίνω τὴν ῥόλλαν μου, κακῶς παραστήνω. »Παρώρχετο τὰς Θυέστου συμφοράς, παρέστηνε ψευδῶς τὰς δυστυχίας τοῦ Θυέστου κατὰ μίμησιν ἢ διὰ σχημάτων.

Πάρος, ποιητ. ἐπίρ. χρόνου. Πρότερον, πρώην, προταῦ, πάλαι, προτήτερα, ἄλλοτε, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅστις χρῆται, ιτοπάροιν, πάντῃ καθὼς τῷ, ιπρὶν, καὶ, τοπρίν· οἰσαύτως ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἡσ. καὶ Ἡροδ. συνήθ. ἀντικείμενον ἔχει τὸ νῦν, Ἰλ. Α, 553. Ὀδ. Τ, 549. καὶ ἀλλαχοῦ »Οἱ πάροιν, οἱ προπάτορες. β) μετὰ τοῦ ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ παραταστ. ἀλλέως, ἕως τώρα, Ἰλ. Ξ, 386. Ὀδ. Ε, 88. γ) μετὰ τοῦ ἀορ. τῆς ἀπαρμφ. ὡς τό, πρὶν, ἀντὶ πριχοῦ νὰ, πρὶν ἢ, π.χ. »Πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι· πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν. πάρος κόνιν ἀφιχυθῆναι· πάρος ἦν γαῖαν ἱκέσθαιν, κ.τ.τ. Ἰλ. Ζ, 348. Λ, 573. Ψ, 764. Ὀδσ. Α, 21. Θ, 376. Ρ, 218. καὶ ἀλλαχοῦ. σπανιώτατα μετὰ τοῦ ἐνεστ. τῆς ἀπαρμφ. π.χ. »Πάρος δόρποιο μέδεσθαιν, Ἰλ. Σ, 245. δ) μετὰ τοῦ ἐπιφερομένου πρίν γε, ἀντὶ τοῦ, πρότερον, πάρεξ, ἕως οὗ, Ἰλ. Ε, 218. Ὀδσ. Β, 127. ε) πρώρας παρὰ πρωΐ, πρωΐμα, Ἰλ. Ψ, 474. ϛ) μᾶλλον δέ, προτήτερα, Ἰλ. Θ, 166. 2) ἐπίρ. τόπου, προτοῦ, ἐμπροσθεν, Μεθομρκ. — 3) ὡς προθ. μετὰ γενικ. ἐπὶ τόπου, ποιητ. ἀντὶ πρό, παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ ἐν Ἰλ. Θ. 254. ἔνθα ἡ πρόθ. ἐπιφέρεται τῇ γενικ. συχνότερον δὲ παρὰ τοῖς Τραγ. ἐξαιρτ. »Δόμων, ἢ δωμάτων πάροιν. Σοφ. Αἰ. 73. Valck. Φοιν. 310. Ὅτε τὸ, πάρος, εἶναι προθ. ἐπιφέρεται, καθὼς φαίνεται ἀεὶ τῷ οὐσιαστικῷ τοῦ· παρὰ λογογρ. ἢν ἴσως πάντῃ ἄχρηστος ἡ λέξις, καθὼς βέβαια μέλλει καὶ ὡς πρόθ. ἐπὶ χρόνου ἐν χρήσει ἐγένετό ποτε. (Ἡ παραγωγὴ ἔστιν ἀβέβαιος καὶ ἐπαμφοτερίζει μεταξὺ τοῦ, παρά, πρό καὶ πρός· ἐκ τοῦ πάρος ἐτυμολογεῖται πάλιν τό, πάροιθε, παροίτερος, παρότατος) [υυ]

Παροσφραίνω, μέλ. ήσω (ὀσφραίνομαι, ἀνμλ.) Ἡρατῶ ἔμπροσθέν τινός τι καὶ δίδω αὐτὸ ἵνα μυρισθῇ, πρὸς ὀσφρησιν παρέχω, Γεωπον.

Παροτρυντικός, ή, όν. Εἰς τὸ παροτρύνειν ἀνήκων, ὁ παροτρύνων, παρὰ τό

Παροτρύνω, μέλ. υνῶ (ὀτρύνω). Παροξύνω, ἐρεθίζω, παροξύνω, κινῶ εἴς τι, κεντῶ, ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιόνω, ταύτὸν τῷ, παρορμῶ.

Παρουάτιος, ὁ, ἡ (οὐς, παρά), ποιητ. Ἔχων τὰ ὦτα κρεμάμενα, Καλλιμ. εἰς Ἄρτεμ. 91. »Κύων παρουάτιος, κάτω κρεμασμένα ἔχων τὰ ὦτα.

Παρουλίς, ίδος, ἡ (οὐλίς). Ἕλκος, πληγὴ μετὰ ἐμπύου, πρίσμα, φλεγμονὴ περί τι μέρος τῶν οὐλῶν, ἴδε ἐπουλίς, Πλοῦλ Αἰγ.

Πάρουλος, ὁ, ἡ (οὐλος) Ὀλίγον τι κατσαρός, ὅθεν

Παρουλότριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὀλίγον τι οὐλόθριξ, κατσαρομάλης, Γεωπον. ιη' ἀ. 8.

Πάρουρος, ὁ, ἡ (οὖρος). Δεύτερος φύλαξ, φύλαξ παρά τινι, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐν Ὀδ. Λ, 489. ἴδε ἐπάρουρος.

Παρουσία, ἡ (πάρειμι). Ὑπαρξις προσώπου τινὸς εἴς τινα τόπον, τό νὰ ἦναί τις παρών· ἄφιξις, ἐρχομός. 2) ὁ παρὼν καιρὸς μετὰ τὰς ἐν αὐτῷ περιστάσεις ἢ σχέσεις. »Παρουσίαν ἔχειν», ἀντὶ τοῦ παρεῖναι, παρὼν εἶναι, Σοφοκλ. Αἰ. 540. »Ὅταν παρουσία φράζῃ», ἢ τότε μάλιστα παροῦσα στιγμή, ἢ ἁρμοδία εὐκαιρία, ὁ ἐπιτήδειος καὶ ἁρμόδιος καιρός, Σοφ. Ἠλ. 1250. 3) ταὐτὸν τῷ, περιουσία καὶ οὐσία, τὰ ὑπάρχοντα, βίος, κτήματα, Μένανδ. κατὰ Ἀρποκρ. καὶ Μοίριθ.

Παρουσιάζω. Παρὼν εἰμί. 2) ἔρχομαι, πλησιάζω, φθάνω ἐδῶ ἢ ἐκεῖ, Ἑκκλ. Συγγρ.

*Παροφθαλμιστική, ἡ (παροφθαλμίζω), προσνπακμ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ ἀπατᾶν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεατῶν, Νικηφόρ. σχόλ. εἰς Συνέσ. σελ. 363.

*Παροχέομαι, μέλ. ήσομαι, ἀποθ. μέσ. Πάροχος εἰμί.

Παροχέτευσις, ἡ. Τὸ παροχετεύειν, ἡ πρᾶξις τοῦ μεταφέρειν τὸ ὕδωρ εἰς ἄλλον ὀχετὸν πλησίον διὰ τινος καναλίου, ἢ ἐναντίον ἀδείας, ἀδίκως. 2) Παρ' ἰατροῖς, ἡ δι' ἑτέρου τινὸς ὀχετοῦ ἐκροὴ ὑγροῦ τινος, παρὰ τοῦ κορισμένου, παρὰ τό

Παροχετεύω (ὀχετεύω). Πλησίον, κρυφίως ἢ ἀδίκως κάμνω νὰ τρέχῃ τὸ ὕδωρ δι' ἑτέρου ὀχετοῦ, ἐκβάλλω τὸ ὕδωρ ἀπὸ τὸν συνηθῆ αὐτοῦ ὀχετὸν καὶ μεταφέρω αὐτὸ εἰς ἄλλον κρυφίως καὶ ἀδίκως ὀχετεύω, ἤτοι φέρω, βάλλω τὸ ὕδωρ εἰς ἄλλο αὐλάκιον (κόπτω τὸ νερὸν ἀπὸ τὸ αὐλάκιόν του καὶ τὸ δίνω ἄλλου)· καὶ τροπ. κάμνω τι νὰ λάβῃ διεύθυνσιν διαφορετικὴν καὶ κακήν, Εὐριπ. Βάκχ. 479. »Λόγοις παροχετεύων, παράγω, φέρω τινὰ πρὸς ἐμαυτόν, ἤτοι εἰς τὰ θελήματά μου. Ὁ Ψωτ. ἔχει. »Παροχετεύειν, παραπλαγιάζει ἢ ἀπὸ ἑτέρου ὑδραγωγὸν εἰς ἕτερον ἐπιβάλλει, ἢ μεταφέρει τὸ ὕδωρ, ἴδε καὶ ἐν τῷ, κρηνοφυλάκιον.

*Παροχεύς, έως, ὁ (παρέχω). Ὁ παρέχων, δίδων, καὶ ὁ φροντιστής, προμηθευτής, Φουρνοῦτ. Φύσ. Θ, 9. σελ. 151.

Παροχεύω (ὀχεύω). Ἐν παρόδῳ, ἅμα δὲ καὶ ὀχεύω, καββαλικεύω, παρὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον ὀχεύω, ὅ ἐστι, συγκοιμῶμαι μετὰ ξένης γυναικός μοιχεύω, παθητ. παροχεύομαι, ἐπὶ γυναικός, μετὰ ξένου ἀνδρὸς συνευρίσκεμαι, συγκοιμῶμαι, ὀχεύομαι, μοιχεύομαι, ἐπὶ δὲ ζώων λέγεται ὡς καὶ τό, ὀχεύω, συνυπακμ. τὸ πλησίον ἢ ἐκ τοῦ μέρους, Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. Θ. 7.

*Παροχέομαι, ήσομαι. Πάροχός εἰμι, Πολυδ.

Παροχέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὀχέω). Μετακομίζω πέραν τινός., ἢ ἐφ' ἁμάξης φέρω τινά, πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος, μέσ. ἀμεταβτ. παροχέομαι, πλησίον, ἢ ἔμπροσθεν ἐφ' ἁμάξης, ἢ ἵππου φέρομαι, ἁμαξεύω, ἱππεύω, καὶ ἐν γένει, κινοῦμαι ἔμπροσθέν τινος. β) πλησίον τινὸς ἐφ' ἁμάξης κάθημαι, ταξιδεύω ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἁμάξης, Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ἡ. γ'. 14. »Παρωχεῖτο αὐτῷ ἡνίοχος, πλησίον, ἤτοι ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἁμάξης καὶ ὁ ἡνίοχος.

Παροχή, ἡ (παρέχω). Τὸ παρέχειν, δίδειν, χαρίζειν, τὰ χαριζόμενα ἀναγκαῖα ἔξοδα τῆς ζωοτροφίας τινός, χάρισμα, δώρημα, μάλιστα δημόσιος δωρεά, ἐπίδοσις, χορηγία, καὶ ὅ, τι δίδεται εἰς τοὺς στρατιώτας, ὅταν κοινεύωσιν, ἀπὸ τοὺς ξενοδόχους των· πᾶν ὅ, τι δίδεται ὡς μισθός, μερίδιον, παρὰ Λατίν. Salarium, Ἰταλ. Salario, τὸ ὁποῖον οἱ παλαιότεροι ἑρμην. διὰ τοῦ, ὀψώνιον, συνήθεια, ἀλατικόν, δῶρον ἡμερήσιον ἢ μηνιαῖον ἢ ἐνιαύσιον, κυρίως δὲ τὸ διδόμενον ἀξιωματικόν, ἄλλοτε δὲ τὸ διδόμενον θυμελικοῖς, Σαλαρία, τὰ διδόμενα ἀπὸ τοῦ δημοσίου ἄρχοντι ἢ συνέδρῳ, ἰατρῷ ἢ παιδευτῇ· ἐν γένει, δαπάνη, ἔξοδα. »Παροχὰς καὶ δαπάνας», Στοβ. Λόγ. 141.

Παροχλέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὀχλέω). Μὲ τὴν πλησιοτητά μου, γειτονίαν μου ἐνοχλῶ, βαρύνω τινά, ὡς καὶ τὸ παρενοχλέω, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. γ'. 15.

Παροχλίζω, μέλ. ίσω (ὀχλίζω). Διὰ τοῦ μοχλοῦ, ἤτοι λοστοῦ ἀπὸ τοῦ μέρους σηκόνων τι μετακινῶ αὐτὸ· ἐν γένει, μετακινῶ βάρος τι, σηκόνω καὶ βάλλω ἀλλοῦ.

Πάροχος ὁ (ὄχος, ἅμαξα). Ὅστις εὑρίσκεται, κάθηται ἐπὶ τῆς ἁμάξης πλησίον ἢ μετ' ἄλλου τινός, ὁ ὑπάγων μετ' ἄλου ἔποχος· ἐξαιρ. λέγεται ὁ παράνυμφος, ἤτοι ὁ παροχούμενος ἐν τρίτῳ τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ ἐπὶ τῆς ἁμάξης, Ἀριστοφ. Ὄρν. παρὰ Λουκιαν. Ἡρόδ. ἐ. συνεκφέρεται μετὰ τοῦ, νυμφαγωγός. »Πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡραιστίων συμπρέσταιν». 2) ἐπιθτ. ὁ, ἡ (ἐκ τοῦ παρέχω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Λατν. parochus), παρέχων, δίδων, δοτήρ· ἐξαιρ. ὁ π. ὅστις, παρέχει, δίδει εἰς τοὺς ὁδοιπόρους καὶ ξένους, ἢ εἰς τοὺς στρατιώτας τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ὡς ἐκ μέρους τῆς πόλεως, καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς τὰ ζῶα αὐτῶν, οἷον φαγητά, ἅλας, χόρτον, ξύλα, κ.τ.τ. καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, ἐνημόσιος πανδοχεύς. Καθόλου δέ, ὅστις παρέχει, δίδει τὴν παροχήν, ἤτοι τὰς ἀναγκαίας τροφάς, τὰ ἀναγκαῖα ἔξοδα εἴς τι, Entrepreneur, Syndic, Lieferant, ὡς ὁ παρ' ἡμῖν Τουρκιστί, χαρτζιαντζῆς, καὶ καψιμάλης, καὶ κεχαΐας τῆς χώρας, λεγόμενος.

Παροψάομαι, ῶμαι (ὀψάομαι), μέσ. ἀποθ. Πλησίον τοῦ ὄψου, ἤτοι πρὸς τὸ ὄψον (κοντὰ εἰς τὸ προσφάγιον τρώγω καὶ ἄλλο τι, ἢ ὡς παροψίδα τρώγω, ὅθεν

Παρόψημα, τό, ταὐτὸν τῷ, παρεψώνημα, ὅθεν

Παροψημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ παρόψημα. Μικρὸν παρόψημα.

Παροψίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ παροψίς.

Παροψίδιος, ία, ιον. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν παροψίδα.

Παροψίς, ίδος, ἡ (ὄψον). Ἤδυσμα, ἐδεσμά τι παρὰ τὰ λοιπὰ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ φερόμενον οὐχὶ διὰ χορτασμόν, ἀλλὰ περισσότερον διὰ λίχνευμα (μεζές), ἢ τρυβλίον χωριστὸν μὲ τοιοῦτον φαγητόν, Ξενοφ. Κυρ. παιδ. α'. γ'. 4. »Προσήγαγον αὐτῷ παροψίδας, καὶ παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα», ὅρα διεξοδικώτερον τὸν Ἀθήν. ἐν Δ'. σελ. 367. Ὁ Πολυδ. στ'. 56. ἔχει, »Παροψίς, ψωμοῦ εἶδός τι, ἢ — μάζης, ἢ παρεθθηκή τις ὄψου, ὃ οἱ νῦν ἂν εἴποιεν παρεψωμάτιον». Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὀξυβάφιον, ἐμβάφιον. 2) μετωνυμ. μικρὸν τρυβλίον, ἐξ οὗ φέρεται τὸ ἐδεσμα, Ξενοφ. καὶ ἄλλοι, μ' ὅλον ὅτι οἱ Ἀττικισταὶ κατακρίνουσι ταύτην τὴν χρῆσιν τῆς λέξεως, Lob. Φρυν. σελ. 176. καὶ 3) τροπ. πᾶν ὅ,τι ἔχει τις ἢ ἀγαπᾷ ὡς εἶδος μεζέ, π.χ. μίαν ἑταίραν. 4) κύαθος, κυνίον, σκύφος, κύπελον τῶν ἀγύρτων καὶ θαυματοποιῶν, τό παρὰ Λατ. Gabata, καὶ Gavata, καὶ παρὰ Γάλ. Gobelet λεγόμενον, δι' οὗ οἱ θαυματοποιοὶ κρύπτουσιν ἐπιτηδείως πολλὰ πράγματα. Ὅρα διεξοδικῶς περὶ τῆς παροψίδος ταύτης, Ἀλκίφρ. γ'. Ἐπιστ. 20. Ἐκ τοῦ Λατν. Gabata εἰσήχθη ἐν τῇ συνηθείᾳ τό, γαβάθα.

*Παρόψομαι, μέλλ. τοῦ παροράω.

Παροψωνέω, μέλ. ήσω (ὀψωνέω), μετὰ δοτ. προσ. Ψωνίζω πρὸς τοῖς λοιποῖς καὶ ἐκλεκτόν τι φαγητὸν καὶ παραθέττω τινί, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 326. »Παροψωνεῖν τινίν», ἀγοράζειν ἐξαίρετόν τινα παροψίδα καὶ παραθεῖναι ταύτην τινί, ὅθεν

Παροψώνημα, τό. Ἐξαίρετον ἤδυσμα, λίχνευμα, μεζές, ὡς τό, παρόψημα, καὶ μεταφρ. ὡς τό παροψίς, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1458.

Πάρπαγος, ὁ, Ἐπ. ἀντὶ, παράπαγος.

*Παρπεπιθών, όντος, Ἐπ. ἀντὶ, παραπιθών, κατ' ἀναδιπλ. μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ παραπείθω, Ἰλ. Ψ, 37. ἀντὶ, παραπιθόντες, ὅ ἐστι, παραπείσαντες, παραλογισάμενοι.

Παρπόδιος, ὁ, ἡ (πούς), ποιητ. ἀντὶ, παραπόδιος. Ὁ πρὸ ποδῶν ὤν, ὁ παράν, Πινδ. Νέμ. 9, 90.

*Παρράλιος, ία, ιον, Ἐπ. ἀντὶ, παράλιος. (–υυυ)

Παρρησία, ἡ (πᾶν, ῥῆσις). Ἐλευθέρα ἐμι-

μάζω, εὐτυχῶς ἐκτελοῦμαι, ἀποβαίνω εὐτυχῶς, λαμβάνω καλὴν ἔκβασιν, ἔχω εὐτυχῆ ἐπακολουθοῦντα, Ευρ. Σφκ. Οἰδ. Τ. 45. «ἀεί ποτε ζῇ ταῦταις Σοφ. Ἀντ. 457. «ὅτι ζῇ αἰσχρῶς, αἰσχρὸν τοῖς καλῶς πεφυκόσιν καὶ αἰσχύνοντα τε καὶ ζῶντα, καὶ θάλλοντα, κ' οὐδὲν ἧττον βαρύνει καὶ ἀχρεῖον τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν ἐνδε. τὸ ζῶντι = τῷ ἐνεστῶτι, τὸ γὰρ ἐνεστὼς μόνον ζῇ, τοῦ μὲν παρεληλυθότος ὡς ἤδη θανόντος, τοῦ δὲ μελλοντος ὡς μήπω γενομένου ἐννοουμένου. Πλουτ. «ἐζῆν καὶ εἶναι, ζῶν καὶ ὢν καὶ τὰνάπαλιν. Schaef. Appar. Demosth. 4. p. 603. (Συγγν. τῷ ζέω, μετὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται καὶ τὸ ζοῦς, καὶ τῷ ἕω, ἵημι, τὸ πνέω, διὰ δὲ τοῦ ζωός, ἔστι καὶ τῷ σκός, σοὺς συγγενές. Ἡ γνώμη τοῦ, ὅτι εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς συλλαβῆς ζα – καὶ ἕω (πρόθεμα, πνέω) ἀναιρεῖται ἐκ τῆς προτυθείσης τῶν συλλαβῶν, διότι τὸ α τοῦ Ζάω εἶναι βραχύ· ὅθεν καὶ ἡ ὑποτεθεμένη συγγένεια τοῦ ζᾶων — καὶ ζᾳῆς εἶναι ἔμμετρος μόνον συγγένεια.

Τὸ Ζ μετὰ τοῦ Ε.

Ζα, Ἀχώριστος ἐγκλιτικὴ τελικὴ συλλαβή, προσκολλωμένη εἰς τὸ τέλος λέξεών τινων, καὶ πρός τινα τόπον κίνησιν ἢ διεύθυνσιν σημαίνουσα. Τίθεται δὲ ἀντὶ τῆς ταὐτοσημάντου -δε, ὅταν ἡ λέξις εἰς τὴν ὁποίας τὸ τέλος πρέπει νὰ προσκολληθῇ ἡ -δε τελειώνῃ εἰς – ας, ὡς Ἀθήναζε, Θήβαζε, Θύραζε, ἀντὶ Ἀθήνας δε, Θήβας δε, Θύρας δε· εἰς τὰς Ἀθήνας, Θήβας, Θύρας· διότι τὸ Σέ = Ζ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ οἴκοζε, ἀγορήζε, ἀλλ' οἴκονδε, ἀγορήνδε.

Ζέα, καὶ, Ζειά, ἡ. Εἶδος γεννήματος, τὸ ὁποῖον ὁ Λατινικὸς Triticum spelta, ἐκάλεσεν, τὸ τῶν Ῥωμαίων Far, καὶ Adoreum, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ἀσπροσίτι, λεγόμενον, τὸ ὁποῖον εἰς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σπείρεται τὴν ἄνοιξιν, ἐξ οὗ γίνεται καὶ ὁ καλούμενος, Φάρος. Διον. Ἁλικ. 2, 25. Ζήτ. καὶ, Ὁλύρα. 2) Αἱ ζαρωματαὶ εἰς τὸν οὐρανίσκον τοῦ ἵππου. Gradus, παρὰ Οὐεγετίῳ. (Vegetius). 3) Ἐπίθ. τῆς Περσεφόνης. Ἀθην. Ἥτυχ.

*Ζεγέρεις, Λέξις Λιβυκὴ = τῇ Ἑλλην. βουνοί, τῆς ὁποίας τὸ γένος ὅμως ἀγνοεῖται, ἐπίθ. γένους τινὸς μυῶν. «μυῶν δὲ γένεα τρίζα αὐτόθι ἐστί. οἱ μὲν δίποδες καλέονται, οἱ δὲ ζεγέρεες, οἱ δὲ ἐχινέες» Ἡρόδ. 4, 192.

*Ζειά καὶ Ζεία, ἡ. Εἶδος γεννήματος μεταχειριζόμενον κατ' ἐποχὴν εἰς τροφὴν τῶν ἵππων. Ὀδύσ. Δ. 41. κ. 604. (καὶ εἰς τὰ δύο μέρη πλάστκ. ἄλλοῦ δὲν τὸ μετχρζτ. ὁ Ὅμρ.) ἵππος τὰ κοινῶς λεγόμενον ἀσπροσίτι. ἰδ. Ζέα. ἐνίοτε καὶ παρὰ τοῖς μεγιστρ. πλάστκ. ὡς παρὰ Πσφ. Ἀιβ. 5, 4, 27. «εἰς ταὐτὸν ἀγεσθαι τὰς ζειὰς ταῖς ὀλύραις» Ἡρόδ. Πρβλ. Ὀλύρα. ὅθεν.

Ζειδωρος, ον, (ζειά, δωρέομαι). Λέξις συχνάκις παρ' Ὅμρ. καὶ Ἡσόδ. ἀπαντωμένη, καὶ πάντοτε ὡς ἐπίθ. τῆς γῆς μεταχειριζομένη, καὶ μετὰ τοῦ πάρουραι συνδεομένη. Ἰλιάδ. Β, 548. «τίνες δὲ ζείδωρος ἄρουραι ἔνθα τρόπον τινὰ τίθεται ὡς ἰδιαίτερον ἐπίθ. τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα ὡς λέγεται εὑρέθησαν οἱ καρποὶ τὸ πρῶτον (Ἱστορ. ἀρχ. Πυγκ.) καὶ, Θ, 486. Τ, 226. Ὀδύσ. Γ, 3. Ε, 463. Ν, 354. Ι, 357. Α, 309. Τ, 593. «μοῖραν ἔδηκεν ἀδήκατος δυνηοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.» Ἐξηγεῖται δὲ ἡλίξις διττῶς, οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ζειὰ καὶ δωρέομαι παράγοντες, ἢ τῶν σπορίμων δότειρα ὡς ἐκ μέρους τῶν κοινῶς λεγομένων ζειῶν εἰσηγοῦσι, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ζάω, καὶ δῶρον ἢ βιόδωρος καὶ δωρουμένη τὸ ζῆν ἑρμηνεύουσι, τῶν δευτέρων ἡ ἑρμηνεία φαίνεται νὰ ἁρμόζῃ κάλλιον εἰς τὰ τελευταῖα τῶν ἀνωτέρω ἐκ τῆς Ὀδύσ. ἀναφερθέντων παραδειγμάτων. Παρ' Ἀρτεμιδώρ. Ὀνειροκρ. Β'. 44. κεῖται διὰ τοῦ, Η. «Ζείδωρος γὰρ ἡ γῆ καὶ Φερέσβιος καλεῖται καὶ Βιόδωρος». Παρ' Ἐμπεδοκλεῖ κεῖται, καὶ ὡς ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης, ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 282. κεῖται «Νόθης ζείδωρος ὀπώρης ἀχράς», ἀντὶ τοῦ, Ἡ τὰ νόθα παρεχεῖ διδοῦσα.

Ζειρά, ἡ. Εἶδος πλατέως ἐπανωφορίου, μὲ ζώνην εἰς τὴν μέσην ἐσφιγμένου, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν οἱ Θρᾶκες ἀπὸ τῶν ὤμων μέχρι τῶν ποδῶν, κατὰ δὲ τὸν Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. δ'. 4. καὶ τὸν Ἡρόδοτον ἐν Ζ'. 75. καὶ ἐν παραγρ. 69. καὶ οἱ Ἄραβες. Ἐκ τοῦ Ξενοφ. ἀνωτρ. φαίνεται, ὅτι ἦτο διόλου διάφορος τῆς χλαμύδος, διότι ἡ ζειρὰ ἐχρησίμευεν εἰς τὸ νὰ φυλάττῃ τοὺς πόδας ἀπὸ τὸ ψύχος καὶ μάλιστα ἐν τῇ ἱππεύσει. Τινὲς γράφουσι τοῦτο, διὰ τοῦ ι ζιρά, καὶ ἄλλοι, σειρά, ἢ σιρά. Alb. Ἥτχ. 1. σ. 1581. Valk. Adon. σ. 224. Β. Τινὲς τῶν νεωτέρων Κριτικῶν, καθὼς ὁ Βοττιγήριος. (Vasengem. Α'. γ'. 185.) θέλουσιν ὅτι τοῦτο τὸ φόρεμα ἦτον ἐν στενὸν βρακί, ψευδῶς ὅμως, διότι ὁ Ἡρόδ. λέγει ῥητῶς «ἐπὶ δὲ ζειρὰς περιβεβλημένοι ποικίλας». Ἡ λέξις εἶναι ἀναμφιβόλως βαρβαρική, ὡς καὶ τὸ πρᾶγμα ἦτο βαρβαρικόν.

*Ζειροφόρος, ον. (φέρω) ὁ φορῶν τὴν ζειράν.

*Ζείω, Ποιητ. ἀντὶ ζέω· ὡς πνείω ἀντὶ πνέω.

Ζέλλω, παρ' Ἥτχ. καὶ Ἐτυμολ. ἀντὶ Βέλλω = Βάλλω. παρὰ τοῖς Ἀρκάσι.

Ζέμα, ατος, τό. (ζέω) τὸ βεβρασμένον. Decoctio, = Ἀπόζεμα. 2) Χύτρα, ἀγγεῖον μαγειρικόν. ὅθεν τὰ τῆς συνθ. Ζεματίζω κ. τ. λ.

Ζέμος, ὁ, (ζέω.) = Θερμός, Ἐτυμολ. ὅπου ἐσφαλμένως κεῖται, ἀντὶ τοῦ, Ζέσιμος. Πρβλ. Ζύμη.

Ζέννυμι, καὶ, Ζεννύω, = Ζέω, ὡς τὸ κεράω, σβέω, κεράννυμι, σβέννυμι. ὅθεν, Ἀποζέννυμι, Ἀποβράζω, ἐκβράζω, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ βράζω. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, σβέννυμι, καὶ, ζέω.

Ζεόπυρον, τό. Εἶδος γεννήματος ἐν Βιθυνίᾳ μεταξὺ ζέας καὶ πυροῦ. Γαλην.

Ζέρεθρον, τό. Ἀρκάδες = Βέρεθρον = Βέραθρον.

*Ζέρνα, ἡ. = κύπειρος. Γεωπον. 2, 6, 25.

Ζέσις, εως, ἡ. (ζέω) τὸ βράζειν, θερμαίνειν, βράσις, ζεμάτισις. Παθτκ. τὸ ἀναβράζειν, χοχλίζειν, κυμαίνεσθαι. Θερμότης, ζέστα.

*Ζέσσεν. γ'. ἐνε. Πρτπ. τοῦ Ἀορ. α'. ἐκ τοῦ Ζέω. Ἐπκ. = ἀντὶ ἔζεσεν. Ὅμρ.

Ζεπτολουσία, ἡ. (λούω) Τὸ πλύτιμον ἢ λούσιμον μὲ ζεστὸν ἤτοι βραστὸν νερόν. Γαλην. 6. σ. 108. Α.

Ζεστός, ή, όν. Μαγειρευμένος, βεβρασμένος, ζεματιστός ἢ θερμός (ζεστός κ. Ε.) καὶ

Ζεστότης, ἡ, Ἡ θερμότης τοῦ βράζοντος ὑδατος. ζεμάτισμα. Παυσ. 10, 11.

Ζευγάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ζεῦγος, Τὸ μικρὸν καὶ ἄχρεῖον ζεῦγος, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. Ἀρστφ. Ὀρν. 585. καὶ ἀντὶ ζεῦγος, ζευγάρι, ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας. (ε)

Ζευγετήρ, ῆρος. παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. ΙΒ'. δ'. 16. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, «Ζευκτὴρ ἱμάς», τὸ λωρίον δι' οὗ ζεύγουσι (δένουσι) τοὺς βόας εἰς τὸν ζυγόν.

Ζευγεῖον, τό. = Ζεῦγος. Ἰώσηπ. Ἀρχ. ΙΒ'. δ'. 16. ἀμφ.

Ζευγελάτης, ου, ὁ (ζεῦγος, ἐλαύνω) ὁποιος ἐλαύνει, ἤτοι διώχνει, ἢ διοικεῖ (ὑπάγει κατόπι) ἕνα ζευγάρι βοῦδια ἢ ἵππους, ὁπόταν ἁμαξεύῃ, (ταξειδεύῃ μὲ ἅμαξι) ἢ ὀργώνῃ τὴν γῆν. (ε).

Ζευγηλατέω, ῶ. Ἐλαύνω, διοικῶ τὰ ἐζευγμένα βοῦδια ἢ τοὺς ἵππους, εἶμαι ζευγηλάτης, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἁμαξεύω, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. α'. 4. «Ὁ μὲν σπείρει καὶ ζευγηλατεῖν, ἐκ τοῦ

Ζευγηλάτης, ου, ὁ. = Ζευγελάτης. Ξενοφ.

*Ζευγήσιον, τό = Ζευγίσιον

Ζευγήτης, ου, ὁ. καὶ, Ζευγῆτις, ιδος, ἡ. Κυρίως, ὁ περὶ τὸ ἀροτρεύειν κατασχολούμενος, γεωργός, ἔτι δὲ = Ζευγίτης, Καλλίμ. εἰς Ἀπόλλ. 47. Ἰδὲ Ζευγίτης. Ὁ Ἥτυχ. ἑρμην. ὁμοῦ τοῦ Μεταβάτης.

Ζευγίππης, ου, ὁ. (ἵππος) Ὅστις πολεμεῖ καθήμενος ἐπάνω εἰς ἅμαξαν, τὴν ὁποίαν σύρουσι δύο ἵπποι, ὁ ἐπὶ ζεύγους πολεμιστήριον μαχόμενος. Διόδ. Σικλ. 19, 108.

Ζευγίτιον, τό. Ὑπάκουσμ. Τέλος, Τὸ ἐκ τῆς περιουσίας τῆς πρώτης τάξεως τῶν ζευγιτῶν διδόμενον τίμημα εἰς τὴν κοινότητα τῶν Ἀθηναίων. Σχολ. Πλάτωνος Πολ. Η'. «Οἱ δὲ τὸ ζευγίτιον τελοῦντες ἀπὸ διακοσίων μέτρων διελέγοντο, ἀνήλισκον δὲ μνᾶς δέκα». Ἐτυμ. Μ. Σουΐδ. Φώτ. (– – υ υ) ἐκ τοῦ

Ζευγίτης, ου, ὁ. Θηλκ. Ζευγῖτις, ιδος, ἡ (ζεῦγος) Ἐζευγμένος, ὅστις εἶναι εἰς τὸν ζυγόν. Ζευγαρωμένος, ὁ εἰς τὸν ζυγόν, ἢ εἰς τὸ ζεῦγος τοῦ γάμου ὤν, ὁμοίως καὶ ὁ ἐν τῇ μάχῃ. Πλούταρχ. εἰς Πέλοπ. 23. ἐξαιρετ. ἐπὶ τῶν ἑνὸς δύο, ζευγαρωτά, ἐζευγμένων ὑποζυγίων, ὡς ἵπποι, ἡμίονοι ζευγῖται». Διόδ. Σικλ. 17, 7-ψ) «Ζευγῖται κάλαμοι», οἱ εἰς ζεῦγη (εἶδος τι αὐλῶν μὲ διπλᾶς τρύπας) ἐπιτηδειοι κάλαμοι. Ζ. Ζεῦγος. Θηλκ. Ζευγῖτις, ιδος, ἡ (ζεῦγος) Εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Σόλωνος διαίρεσιν τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν εἰς τέσσαρας τάξεις, καλοῦνται Ζευγῖται, ἢ Ζευγῖτιδες, οἱ τῆς τρίτης τάξεως. Ἡ ὀνομασία των αὕτη προῆλθεν ἐκ τούτου, ὅτι εἶχον ἕκαστος ἕνα ζευγάρι διὰ ὄργωμαν ζεύγος ἤτοι ἡμιόνων, ἢ βοῶν, ἢ ἵππων, Boeckh. Ath. Staatshaush. 2. σ. 30. Ἡ λέξις σώζεται καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. Ζευγετάδες, παρὰ Θεστλ. Πρβλ. Ζευγίσιον. (ε)

*Ζεύγλη, ἡ. Ποιητκ. ἀντ. Ζεύγλη.

Ζεύγλη, ἡ. = Ζεῦγος· Ζυγός, κυρίως ὅμως λέγεται τὸ μέρος τοῦ ζυγοῦ καθ' ὃ ἐντίθενται οἱ τράχηλοι ἑκατέρου τῶν ἐζευγμένων ζώων· ὥστε τὸ Ζυγόν, ἔχει δύο ζεύγλας. Ἰλιάδ. Τ, 405. «πᾶσα δὲ χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν οὐδὲς ἱκανεν» καὶ Ρ. 470. «πολλὴ δὲ μιαίνετο χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν» καὶ Πίνδ. Πύθ. 4, 404. «τοὺς (βόας) ἀγχοῦ ζεύγλῃ πέλασσεν μούνους» Ζήτ. Κορώνη. 2) Παρ' Εὐριπ. Ἑλ. 1552. «πηδάλιά τε ζεύγλαισι παρακόσσετον εἰσὶν αἱ Ζεύγλαι, ἀντὶ, Τὰ λωρία δι' ὧν σφίγγονται, στερεοῦνται τὰ πηδάλια.

Ζεύγληθεν, Ἐπίρ. Ἀπολλ. Ἀργ. = Ἐκ ζεύγλης, ἀπὸ τὴν ζεύγλην.

Ζεύγληφι, Ποιητ. ἀντὶ τῆς γενικ. ζεύγλης, καὶ τῆς δοτικ., ζεύγλῃ. Καλλίμ.

Ζευγλόδεσμον, τό. (δεσμός) Ὁ ἱμὰς, τὸ λωρίον τῆς ζεύγλης, τοῦ ζυγοῦ· τὸ καὶ Ζυγόδεσμον.

Ζεῦγμα, ατος, τό. (ζεύγνυμι) Ζεύξιμον, ζευγάρωμα, σύζευξις, σύνδεσις, συνάφεια δύο ἢ καὶ πολλῶν πραγμάτων διά τινος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Σχεδία ἐν ποταμῷ ἢ ἐν θαλάσσῃ, Γέφυρα, πλοιάριον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον δι' οὗ διαβαίνουσι ποταμὸν ἢ πορθμὸν τινά, (περιζώδα) = Ζυγὸν καὶ, Ζύγωμα. Παρὰ Πλουτ. Θεμιστ. 15. «Λύειν τὸ ζεῦγμα, χαλᾶν τὴν γέφυραν· ὡς καὶ τὸ τοῦ Στράβ. Ε' σλ. 184. τοιοῦτον τι καὶ τὸ παρὰ Θουκυδ. Ζ'. 30. 2) Ἀντὶ τοῦ Δεσμός. «Τὰ ζεύγματα λύσαιεν. Πολύαιν. Ε'. κβ'. 2. 3) Ἀπόλειψις, Κλείσιμον, καὶ κατ' ἐποχὴν παρὰ Θεόδ. Ζ, 69. καὶ 70. Ἀπόκλεισις τοῦ λιμένος, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ εἰσπλέωσι μήτε νὰ ἐκπλέωσι πλοῖα. «πλοῖα

λία, εἰλικρινὴς ὁμιλία, ἀφιλοπροσωπία εἰς τὸ ὁμιλεῖν, κρίνειν πράττειν· ἐλευθερία εἰς τὸ λέγειν, ἄδεια, θάρρος εἰς τὸ ἐλευθέρως ὁμιλεῖν· τὸ ἀδεῶς, θαρρούντως ἅπασι λαλεῖν, Πλάτ. »Παῤῥησίαν, ἐπίρ. μετὰ μεγάλης ἐλευθερίας, ἢ ἐλευθέρως καὶ θαρρούντως (ὁμιλεῖν)· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, φανερά, ὅθεν

Παῤῥησιάζομαι, μέσ. ἀποθ. Πράττω, κρίνω, ἢ ὁμιλῶ ἀφιλοπροσώπως, παῤῥησίᾳ, ἐλευθέρως, θαῤῥούντως. Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ἐ. γ'. 5. »Πολλὰ ἐπαῤῥησιασόμεθα πρὸς ἀλλήλους, μετὰ θάῤῥους καὶ ἐλευθερίας ἢ ἐμπιστοσύνης, (ὅ ἐστιν, ἄνευ τινὸς φόβου) ὁμιλήσαμεν, καὶ εἰς Ἀγησίλ. ἐπ. 5. »Τῶν παῤῥησιαζομένων οὐδένα ἠχθρᾶνεν, ἀφ' ὅτου ὡμιλοῦσαν παῤῥησία, φανερά, ἐλευθέρως, κἀνεία δὲν ἐχθρεύετο. Ἐν τῇ συνηθ. ἀντὶ τοῦ ἐμφανὴς γίνομαι, καθίσταμαι, εἰς μέσον παρέρχομαι· καὶ ἐνεργ. ἕτερον εἰς μέσον προάγω καὶ ἐμφανῆ καθίστημι. Οὕτω καὶ τὸ παρὰ τοῖς Ο'. »Θεὸς ἐπαῤῥησιάσατο, ἀντὶ τοῦ, ἐπεφάνη. ἀφ' οὗ

Παῤῥησιαστής, οῦ, ὁ. Ὁ παῤῥησιαζόμενος, ὅστις ἐλευθέρως, ἀπτοήτως, θαῤῥούντως ὁμιλεῖ.

Παῤῥησιαστικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. —κῶς. Ἀνήκων, ἢ ἔχων κλίσιν, ἐπιτήδειος εἰς παῤῥησίαν, ὁ ἐλευθέρως, θαῤῥούντως ὁμιλῶν.

Παῤῥησιωδής, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. παῤῥησιωδῶς, συγκριτ. παῤῥησιωδέστερος (εἶδος). Ὁ χαρακτὴρ παῤῥησιαστοῦ ἔχων, Διόδ. Σικελ. ταὐτὸν τῷ, παῤῥησιαστικός.

*Παρσένος, ἡ, Λακων. ἀντὶ παρθένος.

*Παρσταίη, παρστάς, παρστᾶσα κ. τ. τ. Ἐπ. ἀντὶ παραστάη, παραραστάς, παραστᾶσα, ἐκ τοῦ παρίστημι, Ὁμ.

Παρστήετον. Ὀδ. Σ, 182. ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, παραστῆτον, ἐκ τοῦ παρίστημι, β'. πρόσ. δυϊκ. ἀόρ. β'. ὑποτακτ.

Παρτέμνω, παρτεμεῖν, ἐπικ. ἀντὶ παρατέμνω, παραταμεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. ἐνεργ.

*Παρτιθεῖ, ἐπικ. ἀντὶ, παρατιθεῖ, Ὀδ. Α, 192. Φ, 177.

Παρτομίς, ίδος, ἡ (παρατέμνω), ἀντὶ παρατομίς. Μικρὸν τῷ μήκει βιβλίδιον, βιλιαρίκιον, ἐγχειρίδιον, Ἡσύχ.

*Πάρυβον. Ἰδικὸν θαυματουργὸν δένδρον, τὸ ἐποῖον, ὡς λέγει, ἕλκει πρὸς ἑαυτὸ πάντα, Ἀπολλ. Δυσκ. ἀνθ' οὗ πάρηβον, παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ. γράφεται.

Παρυγραίνω (ὑγραίνω). Ὀλίγον τι ὑγραίνω, ὑγρὸν ποιῶ, ἀπαλύνω, Ἀθήν.

Πάρυγρος (ὑγρός). Ὀλίγον τι ὑγρός, βεβρεγμένος, μουσκευμένος, νοτερός.

Παρυδάτιος, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Ὁ πλησίον εἰς τὸ ὕδωρ ὤν, ἐνύδρος.

*Πάρυδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ), = πάρυγρος.

Παρυπαντάω, μέλ. ήσω (ἀντάω). Προυπαντῶ, ἢ συναπαντῶ, κατὰ τύχην ἀπαντῶ, Ἰώσηπ.

Παρυπάρχω (ὑπάρχω). Εἶμαι παρών, παρίσταμαι, βοηθῶ, ὑπερασπίζω, ταὐτὸν τῷ, πάρειμι, Σχολ. Εὐριπ.

Παρυπάτη, ἡ, προτυπακρ. χορδή (ὕπατος). Ἡ πλησίον τῆς πρώτης ἢ τῆς ὑπάτης κειμένη χορδή, ἡ δευτέρα μετὰ τὴν πρώτην ἢ ἀνωτάτην, Ἀριστοτ. θηλκ. τοῦ παρύπατος. ὅθεν

Παρυπατοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος τῷ τόνῳ τῆς παρυπάτης, Marian. Cap.

*Παρύπατος, ἀτη, ατον (ὕπατος). Ὁ πλησίον, κατόπιν τοῦ ὑπάτου, πρώτου, ἀνωτάτου κείμενος.

*Παρυπεύκυλος, ὁ, ἡ, ποιητ. παλ. περὶ χόρτ. στίχ. 133. »Χρυσωπὸν στίλβει παρυπεύκυλος ἀνθεμὶς ἁβρήν, ὅπου ἴσως ἐγράφη ποτέ »Παρ' ὑπεύκυλον ἀνθεμίδ' ἁβρήν».

*Παρυπνώω (ὑπνώω), ποιητ. Πλησίον τινὸς κοιμῶμαι, συγκοιμῶμαι τινί.

Παρυπομνήσκω, μέλ. παρυπομνήσω (μιμνήσκω, ἀόριλ.). Ὡς ἐν παρόδῳ, κατ' εὐκαιρίαν, ἢ κρυφίως ὑπομιμνήσκω, ἐνθυμίζω, Πολύβ. ὅθεν

Παρυπόμνησις, ἡ. Ἡ ἐν παρόδῳ καὶ κατ' εὐκαιρίαν ὑπόμνησις, Διονυσιν. ἀ. 10.

Παρυπόστασις, ἡ (παρυφίστημι). Ἡ κατὰ συμβεβηκός, κατὰ τύχην καὶ ἐν παρόδῳ ὑπόστασις, Διον. Ἀρεοπ.

Παρυποψύχω, μέλ. ξω (ψύχω). Ὀλίγον τι κρυόνω, ἢ δροσίζω, Διοσκορ.

Παρυφαίνω (ὑφαίνω). Ὑφαίνω πρός τι, ὑφαίνων προσκολλῶ ἕτερόν τι ὕφασμα διαφορετικὸν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κυρίου ὑφάσματος, καθὼς π. χ. εἰς τὰ ὑφάσματα τὰ κινάβια λεγόμενα. »Ἐσθὴς παρυφασμένη» (Διόδωρ. Σικελ. ιβ'. 21.), φόρημα πορφυρὸν παρυφὴν (περβάζι) ἔχον· καθόλου δὲ, προσθέττω, ἢ πλησίον ἢ κατὰ μῆκος πρὸς τὸ μέρος ἐκτείνω, παρατείνω, προτείνω, Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ἐ. δ'. 20. »Ὑπὸ τῶν παρυφασμάτων ὅπλων πᾶς ὄχλος δεινὸς φαίνεται, ὑπὸ τῶν κατὰ μῆκος παρατεταμένων ὅπλων, ὅ ἐστι, δίκην παρυφῆς ὄντων, ἢ σειρῶν ἁρματωμένων, ἐμπερικλειουσῶν ἀπανταχόθεν τοὺς ἀόπλους. 3) ἐξυφαίνω, διέλου ὑφαίνω, σκεπάζω μὲ ὕφασμα. 4) παρὰ Φιλοστρ. Εἰκ. β'. 29. ἐν τῷ ὑφαίνειν ὑπερβαίνω, τελειόνω τὸ ὕφασμα προτήτερα ἀπὸ τὸν ἄλλον. ὅθεν

Παρυφαντος, ὁ, ἡ. Ὁ παρυφὴν ἔχων, ἢ πρός τι ὑφασμένος· καὶ

Παρυφασμα, τό, ταὐτὸν τῷ, παρυφή.

Παρυφή, ἡ (παρυφαίνω). Τὸ εἰς τὰς ἄκρας τῶν φορεμάτων ἢ ὑφασμάτων προσκολλημένον ἢ κατὰ προσθήκην ὑφασμένον ῥαβδωτὸν ὕφασμα, οἷον ἡ οὐία, τὸ κινάβι, τὸ σειρίτι, ὁ ποδόγυρος, γυκελᾶς, περβάζι, ἐξαιρτ. ἐκ πορφύρας, clavus· ὅθεν ἴδε καὶ εὐπάρυφος.

Παρυφής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ ἐσθῆτα (φόρεμα) φορῶν ἔχουσαν κατὰ μῆκος περὶ τὰ ἄκρα αὐτῆς πορφυρὰν παρυφὴν, ὁ περιπόρφυρον ἐσθῆτα φέρων· ἄρα, ἀξιωματικός.

*Παρυφίστημι, (ἵστημι). Προσθέττω ὡς ὑπόστασιν, οὐσίαν ἐν ταυτῷ εἰς τὴν οὐσίαν· ὡς ἐνεργ. σπανίως· συνηθ. δὲ κατὰ μέσ. παρυφίσταμαι, πλησίον ἐκεῖ, ἢ ἐν ταὐτῷ, τὸν αὐτὸν καιρὸν, μετά τινος εἰμὶ, συνυφίσταμαι, τὴν αὐτὴν ὑπόστασιν ἔχω· ἢ παρίσταμαι, παριστάνω ἐμαυτόν.

Πάρυφος, ἀντὶ, παρυφή. Πολυδ. 7, 53, ἢ κατ' ἄλλους, ἐπίθετ, = παρυφής.

Παρφάμεν, Ἐπικ. ἀντὶ παραφάναι Πίνδ. Ὀλ. ζ'. 120. καὶ

Παρφάμενος, Ἐπ. ἀντὶ, παραφάμενος, ἐκ τοῦ, παράφημι, Ἰλ. Μ, 299. »Παρφάμενος ἐπέεσσιν», παραλογισάμενος, παραπείσας, εἰπὼν, παρηγορήσας.

Παρφάσθαι, Ἐπικ. ἀντὶ, παραφάσθαι, τὸ παραπαρεπίθειν παραινετικοῖς λόγοις καὶ παράγειν, ὅ ἐστιν ἀπατᾶσθαι καὶ παραλογίσασθαι, Ὀδυσ. Π, 287. Τ, 6.

Παρφασία, ἡ. Ἐπ. ἀντὶ, παραφασία, παραιφασία, Ἀνθολ.

Παρφασις, ἡ. Ἐπικ. κατὰ συγκ. παράφασις, καὶ κατ' ἔκτασιν παραίφασις, Ἰλ. Ξ, 217. »Ὁμιλία παραινετική, παραίνεσις, συμβουλία, παρηγορία. Πίνδ, Νεμ. 8, 54. »ἐχθρὰ παρφασις», παραλογισμὸς, παράπεισις, ἢ ἀπάτη.

Παρφέρομαι, Ἐπ. ἀντὶ, παραφέρομαι.

Παρφυγέειν, Ἐπ. ἀντὶ παραφυγεῖν, Ὀδυσ. Μ. 99.

Πάρφυκτος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἐκ τοῦ παραφεύγω, ἀντὶ παραφυκτός. Ὁ πρὸς ἀποφυγὴν, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἀποφύγῃ τις, Πίνδ. Πυθ. 12, 59.

Παρφυσις, ίδος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, βάτραχος· ἢ φυσίγναθος βάτραχος, Ἡσύχ.

*Παρῳας, ου, ὁ (παρῳός). Ὅμοιος τις, κόκκινος ὡς ὁ χαλκὸς, ἀφιερωμένος τῷ Ἀσκληπιῷ· γράφεται καὶ, παρῳός, παρεῖας, Σουιδ. Ἑλλ. Φυσ. σ. 22. 2) Ἵππος, ὅμοιος τούτῳ τῷ ὄφει κατὰ τὸ χρῶμα· ἴδε πάρῳος.

Παρῳδέω, ῶ, ήσω (παρῳδός). Προσάτι, πλησίον, ἐγγὺς ᾄδω. 2) Μιμοῦμαι ᾠδήν τινα ἢ ὕμνον μὲ μεταβολὰς τινας· καὶ καταχρηστικῶς, ἔννοιαν καὶ στίχον ποιητοῦ τινος, παρῳδίας γράφω· ἐξαιρέτως παρὰ Κωμικοῖς ἀντὶ τοῦ, παρῳδὴν ποιῶ. 3) Τροπκ. ἐν παρέργῳ, ἐν παρόδῳ ᾄδω, ὑμνῶ, ἢ ἀναφέρω τι, ἐνθυμίζω, μετὰ αἰτ. Διοδωρ. Σικ. ιά. 37. »Παρῳδοῦντες τὴν νίκην, ὡς ἐν παρέργῳ εἰσάγοντες τὴν νίκην· ὅθεν

Παρῳδή, ἡ· καὶ, παρῳδία, ἡ. Δευτέρα, καὶ ἑτέρα πρὸς τῇ πρώτῃ ᾠδή. 2) Ἡ παρομοία ἢ κατὰ μίμησιν ᾠδή, παρὰ κωμικοῖς, εἶδος ποιήματος, ἢ δράματος, πεποιημένου κατὰ μίμησιν ἑτέρου γνωστοῦ τινος παλαιοτέρου, παραλλασσομένης μόνον τῆς ἐννοίας καὶ μεταφερομένου τοῦ ὑποκειμένου εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ ποιητοῦ, ἢ ἐναλλασσομένων τινῶν λέξεων· ἢ Στίχων ποιητικῶν μετάφρασις εἰς ποικίλας λόγων ἰδέας ἐνεμορφωμένη, παραποίησις· π. χ, ὁ Ὅμηρος εἶπον, »Ἀνδρά μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὅς μάλα πολλὰ» ὁ Μάτρων (Ἀθήν. δ'. σελ. 134.) παρῳδήσας εἶπεν. »Δεῖπνα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροφα καὶ μάλα πολλά.»

Παρῳδικός, ή, όν. Εἰς παρῳδίαν ἀνήκων, ἢ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, κλίσιν ἔχων.

Παρῳδός, ὁ, ἡ (ᾠδή). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐγγὺς ἢ ἐκτὸς τῆ ᾠδῆς, καὶ τροπ. »Παρῳδὰ αἰνίγματα», Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1147., ἐν οἷς ὑποκρύπτει, παραφράζει τις τὰ πράγματα. 2) Οὐσιαστ. ὁ παρῳδίαν ποιούμενος, ὅστις μιμεῖται ᾠδήν τινα, μὲ μεταβολὰς τινας ἐπὶ τὸ κωμικὸν, καὶ μάλιστα ποίημά τι, ὥστε προξενεῖ γέλωτα ἢ χλευασμὸν εἰς τοὺς ἀκροατάς.

Παρῳδεύω, = παρῳδέω, ὅμῳ.

Παρῳθέω, ῶ. Μ. ώσω· καὶ = ωθήσω (ωθέω, ἀόριλ.) Πρὸς τὸ μέρος ωθῶ, σπρώχνω καὶ συνθλίβω, ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν στρέμένω —σπρόχνω, κουντῶ, ἐμπώθω ἢ ἐμπώχνω, παραγκωνίζω· ἀποδιώκω, ἀποβάλλω, ἀποκρούω, καταφρονῶ· μεταφορ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀναβάλλω καὶ ὑπερτίθεμαι τὸν καιρὸν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τό, σπρόχνω τὸν καιρὸν ἐμπροσθά· καὶ ἀντὶ τοῦ, μὲ σφοδρότητα ἀποβάλλω τι, δὲν δέχομαι, ἀρνοῦμαι· ἐξαιρτ. κατὰ μέσ. διάθ. Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 3, 10.

Παρωκεανίας, ὁ, ἡ, καὶ παρωκεανίτης, ου, ὁ, καὶ θηλυκ. παρωκεανῖτις, ίτιδος, ἡ. Παρὰ τῷ ὠκεανῷ κατοικῶν, ἢ κείμενος. ὅθεν

*Παρωκεανιτικός, ή, όν, = παρωκεάνιος.

Παρωλένιος, ὁ, ἡ (ὠλένη). Ὁ παρὰ τὰς ἀγκάλας ὤν, ὁ πλησίον τῶν ὠλενῶν, τῶν βραχίονων ὤν ἢ κατὰ μῆκος παρ' αὐτῶν κρεμάμενος.

Παρωλενίς, ίδος, ἡ, Πολυδ. ί. 170. ἀμφ. σημ.

Παρωλοφιά, καὶ, παρώλοφος, ἴδε παραλοφία.

Παρώμαλος, ὁ, ἡ (ὁμαλός). Σχεδὸν ὁμαλός, ίσιος, ὅμοιος, Στράβ. γ'. σελ. 447.

Παρωμίς, ίδος, ἡ (ὦμος), Ἐξοδ. 2. ἡ. Εἶδος ἱματίου, τὸ ἐποῖον ἐφόρουν εἰς τοὺς ὤμους, παρβ. ἐπωμὶς καὶ περωμίς.

Παρώμμαι. Ἐν ὑπεροφίᾳ εἰμί, Μένανδρ.

Παρών, όντος, ὁ, θηλυκ. παροῦσα, ἡ, Ὀδυσ. παρόν, όντος, μετοχ. τοῦ πάρειμι.

Παρών, ῶνος, ὁ. Εἶδος ἐλαφροῦ πλοιαρίου· ὅθεν παρὰ Κικέρ. Μυοπάρων, Myoparon, λῃστρικόν τι πλοιάριον.

Παρωνομασία, ἡ, κακὴ γραφὴ ἀντὶ, παρονομασία, Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Τ. 1, 623.

Παρωνυμέω, μέλ. ήσω (παράνυμος), = παρωνυμάζω, ὅθεν

ἔπλεον πρὸς τὸ ζεῦγμα τοῦ λιμένος βουλόμενοι βιάσασθαι εἰς τὸ ἔξω. καὶ ἡνίκα δ' οἱ Ἀθηναῖοι προσέμισγον τῷ ζεύγματι, τῇ μὲν πρώτῃ βύμῃ ἐπιπλέοντες ἐκράτουν τῶν τεταγμένων νεῶν πρὸς αὐτῷ, καὶ ἐπειρῶντο λύειν τὰς κλήσεις· μετὰ δὲ τοῦτο... οὐ πρὸς τῷ ζεύγματι ἔτι μόνον ἡ ναυμαχία, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν λιμένα ἐγίγνετο» 4) Παρὰ τοῖς Γραμματ. Σχῆμα λόγου, ὅταν ἐπὶ δύο ἢ καὶ πλειόνων ὑποκειμένων ἓν μόνον κατηγορούμενον τίθεται, τὸ ὁποῖον κυρίως εἰς τὸ ἓν μόνον ἁρμόζει, διὰ δὲ τὸ δεύτερον πρέπει νὰ ἐκληφθῇ γενική τις ἰδέα, ὡς εἰς τὸ περίφημον παράδειγμ. Ἰλ. Α, 533. «Τώγ' ὡς βουλεύσαντε διέτμαγεν· ἡ μὲν (ἡ Θέτις) ἔπειτα εἰς ἅλα ἅλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, Ζεὺς δὲ ἑὸν πρὸς δῶμα ἑκάστοθι πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ἐπὶ τοῦ Διός, τὸ ἕβη, διότι τὸ ἅλτο κυρίως δὲν ἁρμόζει. Πρβλ. Συλλογίς.

*Ζευγνύμεν, καὶ ζευγνύμεν. Ὅμρ. Βλ. Ζεύγνυμι.

Ζεύγνυμι, καὶ Ζευγνύω, Μ. ζεύξω, Ἀόρ. ἔζευξα. Πλατ. Πρκμ. ἔζευγμαι, Μεσ' Ὅμρ., Ἀόρ. Πλατ. Ἔζευχθην, παρὰ τοῖς τρογ. μόνον ἐν χρήσει. συνήθως δὲ μτχζτ. ὁ Ἀόρ. 2. ἐζύγην, (-υ-) Ὁ Ὅμρ. μετχρζτ. μάλιστα τὸν Ἔκτορ. Ἀόρ. Ἰλ. Ω, 277. καὶ, 690. (ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ ἐν Ἰλ. Π, 145. ἀνωμαλία «ζευγνύμενα ἢ ὡς ὁ Ἀριστ. γράφει «ζευγνύμενα Ἔκτορ. Ἐνστ. τοῦ Ἀπρμφτ. ἀντὶ ζευγνύμεναι, ζευγνύναι, μὲ μακρόν υ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ μόνη ἐξαίρ. τοῦ μετρικοῦ κανόνος, καθ' ὃν τὸ υ εἶναι μακρὸν μόνον εἰς τὸν ἐνκ. τοῦ Ὀρτκ. Ἐνστ. Πρβλ. Βουττμν. Λεξιλγ. 2. σ. 55. 2. σ. 257) Ζεύγω, βάλλω εἰς τὸν ζυγὸν «βόας, ἵππους, ἡμιόνους» προκειμένου ἐνίοτε καὶ τοῦ «ὑφ' ἅρματι, ὑπ' ἀχέτῃν, ὑπ' ἀμάξῃσιν» Ἰλ. Ψ, 130. Ω, 14. 782. Ὀδ. Γ, 478. Παρ' Ὅμρ. καὶ μάλιστα ἐν Ὀδ. εὑρίσκεται καὶ τὸ Μέσ. μετ' Αἰτκ. «ἵππους ζεύγνυσθαι» Ζεύγω τοὺς ἵππους πρὸς χρῆσιν μου, διὰ τὸν ἑαυτόν μου. Ὀδ. Γ, 492. Ψ, 245. Ἰλ. Ω, 281. Καὶ ἐπὶ τοῦ διὰ ἵππευσιν (καβάλλα) ἵππου, Σελλώνω, χαλινώνω, Ἐπιζεύγω. Ἀριστφ. Εἰρ. 128, 135. 2) Κατόλου, Συνδέω, ἑνόω «σπείσθε ἐζευγμένοιν» Ἰλ. Σ, 276. συνδεδεμένα, στερεὰ κλεισμένα κινήσεις τῶν θυρῶν· ὁ Σχολ. κεκλεισμένοι, καὶ ἠσφαλισμένοι ὡς οἷα ζυγοῖς τοῖς μοχλοῖς» (ἐκτὸς τούτου τοῦ χωρίου δὲν ἀπαντᾶται πουθενὰ παρ' Ὅμρ. ἄλλη τῆμος, παρὰ τὴν ἀρθμ. 1. Λέγεται ἔτι μερικώτερον καὶ ἐπὶ γάμου, Εὐριπ. Ἴων. 10. τὸ ὁποῖον ἢ συνήθεια, ζευγαρόω, φέρω εἰς ζεῦγος, λέγει. ἐν Ἰφγ. Αὐλ. 698. «Τίς ταύτῃ ἔζευξεν; τίς τὴν ἔλαβε διὰ γυναῖκα; ἢ, Τίς τὴν ἐγγάστρωσε; 3) Γεφυρόω, ἑνόω διὰ γεφύρας δύο ξηράς, τὰς ὁποίας διαχωρίζει θάλασσα ἢ ποταμός τις· τὸ ὁποῖον λέγεται «γέφυραν ζεῦξαι, ἢ καὶ, ποταμόν, πόντον ζεῦξαι, ἀλλὰ καὶ, γέφυρα ζεῦξαι» «Ξέρξης βαρὺν ζεῦξας χαλιστὴς αὐχεν' Ἑλλήσποντίαις» Πλτχ. 6. σ. 420. 11. Ἔτκ. καὶ παρ' Ἡροδότ. «Ζεύγνυμι ποταμόν». Ἰσκράτ. Πανηγ. «Τὸν μὲν Ἑλλήσποντον ζεῦξας, τὸν δὲ Ἄθω διορύξας, περὶ τοῦ Ξέρξου, (ἡ Ἱστορία παρ' Ἡροδότ. Ζ. 23. καὶ 33.). 4) Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ πάσης συνδέσεως, ἥτις γίνεται διὰ τινος πλαγίως τεταγμένου ξύλου, τὸ ὁποῖον σταυρώνει καὶ συνδέει ἄλλα τινά, ὡς π. χ. τὰ ζυγόβρια εἰς τὰ πλοῖα. Θουκυδ. Α'. 29. «Ζευγνύειν τὰς ναῦς», περιζώνω, δένω ὁλόγυρα τὰ πλοῖα μὲ σχοινία χωρὶς (μὲ παράγγια), ἀλλὰ καὶ Κάμνω εἰς αὐτὰ καθίσματα κωπηλατῶν, οὕτως ὥστε νὰ συνδέωσι τὸ ἓν χεῖλος τοῦ πλοίου μὲ τὸ ἄλλο. καὶ ὁ Ἡσίοδ. παρὰ τῷ Σχολ. Πινδάρ. Νεμ. Γ. 21. λέγει περὶ τῶν Αἰγινητῶν «Οἱ δήποτ πρῶτον ζεῦξαν νῆας ἀμφιελίσσας». Ζητ. Ὑπόζωμα. καὶ τὰ παράγωγα, Ζυγόν, καὶ Ζώνυμμ.

5) ἐν Ἀναλέκτ. Β, 370. «κατακλίνας ζεύγνυσα ἰδί· Ὑποζεύγνυμι. 6) Παθτ. «πέδαις ἀχαλκεύτοισιν ἐζευκται πόδες» Πλτχ 6 σ. 363. 5. καὶ 9. σ. 61. 2. καὶ «ζευχθεὶς ὑπὸ χρημάτων, νικηθεὶς, καταδουλωθεὶς, ὑποπέσας εἰς τὸν ζυγόν.

*Ζευγνύω = Ζεύγνυμι, ὅπερ ἰδέ.

Ζευγοποιία, ἡ. (ζεῦγος, ποιέω) τὸ κάμνειν ἢ κατασκευάζειν ζυγόν, 2) τὸ νὰ κάμῃ τινὰς ζεῦγος (ζευγάρι), ἢ ἕνωσις δύο πραγμάτων ὁμοίων εἰς ἕν. ὡς δύο αὐλῶν εἰς ἕνα διπλοῦν (ζεῦγος), τὸ νὰ κάμῃ τινὰς δύο ὅμοια πράγματα, π. χ. ὑποδήματα, σκουλαρίκια, χειρίδια κ. τ. τ. καὶ ἰδίως, τὸ ζεύγειν ἅμαξαν τινὰ μὲ δύο ἵππους ἢ βόας, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. 12. ἐκ τοῦ

Ζεῦγος, εος, τὸ. (ζεύγνυμι) Ζυγὸς ἤτοι ζευγάρι ἀπὸ δύο ἡμιόνους, ἵππους ἢ βόας σύροντας τὴν ἅμαξαν ἢ τὸ ἄροτρον, Ἰλ. Σ, 543. καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἅμαξα, ἢ τὸ ἄροτρον, τὰ ὁποῖα σύρονται ἀπὸ δύο ζῶα, Ἱππακρ. «Μήτε ἐφ' ἵππον, μήτε ἐπὶ ζεῦγος ἀναβῆναι. 2) Ταυτόν τῷ, Συνωρίς, ἐπὶ γάμου, ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνή, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἡ λέξις ζευγάριον. Valck Εὐρπδ. Φοίνισσαι 331. «κατὰ ζεῦγος», ἤ, κατὰ ζεῦγος ζευγαρωτά. Κεβίλου δὲ λέγεται ἡ ἕνωσις δύο ὁμοίων πραγμάτων, ὁ ἐστὶ, πᾶν τὸ ἐζευγμένον, ἢ τὸ ἐκ δυοῖν τινων ζευγνυμένον. 3) Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλειόνων ἢ δύο συνεζευγμένων καὶ συνενωμένων πραγμάτων ἢ προσώπων. π. χ. «ζεῦγος τριπάρθενον» τρεῖς ἀδελφαὶ παρθένοι. Εὐρπδ. «τριζυγὲς Χάριτες». Μακεδόν. ἐπιγρ. 34. 4) Ζυγή, τὰ οὕτως ὀνομάζεται εἴδος τι αὐλῶν διπλῆς ἐχόντων τὰς τρύπας, Ἀριστ. tibiae pares. ἐντεῦθεν τὸ τοῦ Θεοφράστ. «Ζευγοποιία» ἡ κατασκευὴ τῶν αὐλῶν, καὶ «Ζευγίτης κάλαμος». Κάλαμος ἐπιτήδειος διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν τοιούτων αὐλῶν, τῶν ἐχόντων δηλ. ζευγαρωτὰς τὰς τρύπας, ὁ δὲ Πλίνιος λέγει καὶ, ὁ ἐπιτήδειος διὰ τὴν ἄγραν τῶν πτηνῶν.

Ζευγοτροφέω, Τρέφω ζεῦγος βοῶν ἢ ἵππων· Ἐπὶ ἵππων, Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. α'. 9. Τρέφω ἕνα ζευγάρι ἵππους διὰ νὰ σύρωσι τὴν ἅμαξαν. ἐκ τοῦ.

Ζευγοτρόφος, ον, (τρέφω) Ὁστις τρέφει ἕνα ζευγάρι ἵππους ἢ βόας διὰ ἁμάξι· ἢ καὶ οἱ ἵππευσμ.

*Ζευκτεῖρα, ἡ. Θηλκ. τοῦ ζευκτήρ. ἐξκιρτ. δὲ Ἐπθ. τῆς Ἀφροδίτης. Ὀρφ. Ἥμν. 54, 3.

Ζευκτήρ, ῆρος, ὁ (ζεύγνυμι) Ὁ ζεύγων, ὁ συζεύγων, ὁ τιθεὶς εἰς τὸν ζυγόν· ὁ συνενώνων, ὁ συνδέων· ἱμὰς, λωρίον, μὲ τὸ ὁποῖον δένουσι τὸν βοῦν εἰς τὸν ζυγόν. Ζητ. Ζευγατήρ. ὅθεν.

Ζευκτήριος, ία, ιον· Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ζεύξῃ, νὰ δέσῃ εἰς τὸν ζυγόν. Κεβίλου δὲ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ δέσῃ τι εἰς δεσμόν, νὰ συνδέσῃ, νὰ ἑνώσῃ τι· καὶ ἐντεῦθεν, ζευκτηρία, ἡ, ὁ δεσμός. Πρᾶξ. Ἀποστ. ΚΖ'. 40. ζευκτήριον, τό. ὁ ζυγός. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 540.

Ζευκτός, ή, όν. Ἔμτκ. Ἐπθ ἐκ τοῦ, ζεύγνυμι, Ἐζευγμένος, συνδεδεμένος εἰς τὸν ζυγόν, (ζεμένος). Ξευγαρωμένος, ἡνωμένος, ὑπανδρευμένος· Γεφυρωμένος, διὰ γεφύρας ἑνωμένος.

Ζευξίλαος, ὁ, ἡ (λαός, ἀντὶ, λαὸς) ἐκεῖνος εἰς ὃν εἶναι ὑποτεταγμένοι λαοί, ὁ ὑπεζευγμένος εἰς λαοί. Βασιλεύς. Σοφοκλ Ἀφν. ὁ ὑποδουλώσας λαούς· (ι.)

Ζεῦξις, εως, ἡ (ζεύγνυμι) Τὸ ζεύγειν, ζεῦγμα (ζέμμον) ἕνωσις, σύνδεσμος δύο τινῶν διὰ τοῦ ζυγοῦ, γάμου, καὶ ἄλλων τρόπων, ὡς π. χ. διὰ γεφύρας, κ. τ. τ. ζευγάρωσις, ὑπάνδρευσις, γεφύρωσις.

*Ζευξιππίδης, ὁ. Θυγατήρ τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἡσ. Θεογ. 352

Ζεύς, Γενικ. Διός, Δοτκ. Διί, Αἰτκ. Δία, ὡς ἐκ τοῦ ἀρχαίου ΔΙΣ γινόμενοι. Κατὰ Ποιητικώτερον τύπον. Ζηνός, Ζηνί, Ζῆνα, Δωρικ. Ζανός κ. τ. λ. ὡς ἐκ τοῦ ΖΗΝ, ΖΑΝ, Αἰολικ. Δεύς, (ὅθεν τὸ Λατιν. Deus) Σεύς. Ἡ Αἰτκ. Ζεῦν εὕρηται μόνον ὡς διάφορος γραφὴ ἐν ἑνὶ ἐπιγραμ. τοῦ Λεσχρίωνος ἢ τοῦ Σιμωνίδου, Ἀθην. Ἡ. Ἀνθλ. Παλτ. 7, 345. 5. Ἰακβ. σλ. 300· = Zeus, Jupiter (ἐκ τοῦ Ζεῦ πάτερ, κατὰ Σαλμάσιον). Πατὴρ καὶ ἄρχων ἀνδρῶν τε θεῶν τε Τίος τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Τέας, ὅθεν πολλάκις, Κρονίων, Κρονίδης, Ἀνὴρ τῆς Ἥρας. Ὁ Ὅμρ. μεταχρτζ. τὰς πλαγίας πτώσεις τάς τε ἀπὸ τοῦ ΔΙΣ καὶ τὰς ἀπὸ τοῦ ΖΗΝ ἀλλ' ἐκείνας συχνότερον. Ὁ Ζεὺς δεσπόζει καθ' Ὅμρ. εἰς τὴν κατωτέρω ἀτμοσφαίραν, τὸν Ἀέρα, ὅθεν βροχαὶ καὶ κακοκαιρίαι προέρχονται ἀμέσως ἀπ' αὐτοῦ. Ζεὺς ὕει = Jupiter pluit καὶ «ὕειν ἁπλῶς, βρέχει. ἴδε Ὅμ. Ἡδιαβεβαίωσις «οὐ μὰ Ζῆνα» εὕρηται παρ' Ὅμρ. μόνον ἐν Ἰλ. Ψ, 43. Ὀδ. Τ, 339. συχνότατα παρὰ τοῖς Ἀττικ. «οὐ μὰ Δία, μὰ Δία, νὴ Δία» καὶ μετ' ἄρθρου· «οὐ μὰ τὸν Δία» Ὁ Ὅμρ. θέλει τὸν Δία θεμελιωτὴν καὶ εἰσαγωγέα τῆς Βασιλείας, τῆς κατὰ νόμους ἀρχῆς, καὶ ἐξουσίας, ὑπερασπιστὴν καὶ πρόμαχον παντὸς θείου καὶ ἀνθρωπίνου δικαίου, μάλιστα δὲ τῶν ὅρκων καὶ τῆς φιλοξενίας, καὶ ἀνώτατον ἀπάντων χριτήν. 2) Ἡ χαμερπὴς κολακεία τῶν διεφθαρμένων αὐλικῶν ἔδιδε καὶ εἰς τοὺς Καίσαρας τῶν Ῥωμαίων τὸ ὄνομα Ζεύς· Ἴδὲ Διονυσ. Περιγ. 210. Ὀππιν. Κυν. 1, 3. πρβλ. καὶ Suet. Domit. 13. Martial. 5, 8. Aurel. Vict. Caes. 11, 2. epit. 11, 6. Wernst. Paul. Lat. min. T. 5, 1. p. 585. (ζεύς, Ζευς, Ζεός, συγγενεύει μὲ τὰ ζέω καὶ ζάω. Πρβλ. τὴν ἀστεῖαν ἐτυμολογίαν τοῦ Πλάτ. ἐν Κρατύλῳ σλ. 395. Ε. Αἱ Δτικ. πλάγιαι πτ. Jovis, Jovi, Jovem, ἔγιναν ἐκ τῶν, Διός, Διί, Δία, διὰ τῆς αὐτῆς ἐναλλαγῆς τῶν γραμμ. δι ἧς καὶ τὸ jugum ἐκ τοῦ, ζυγόν.) Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Ἐνδιος. Τὸ Λατινικὸν Jupiter, δὲν ἔγινε κατ' εὐθεῖαν ἐκ τοῦ, Ζεῦ πάτερ, ὡς ὁ Σαλμάσιος ὑπέλαβεν, ἀλλ' οὕτω μετὰ ταῦτα ἐσχηματίσθη, ἐπειδὴ καὶ αἱ πλάγιαι πτώσεις Jovis, Jovi, Jovem, εἶναι ἐκ τοῦ, Ζεύς, τροπῇ τοῦ Ζ, εἰς J, καθὼς καὶ εἰς τὸ, Ζυγόν, Jugum. Οἱ Δωριεῖς λέγουσι Ζαν, ἀντὶ, Ζήν, Ζανός, ἢ Αἰτιατικὴ Ζῆν, παρ' Ἀθην Ἡ. Ἰωνικῶς· Κυρίως κατ' Ἀριστοτέλη, ὁ Θεός. «Καλοῦσι δὲ τὸν Θεὸν καὶ Ζῆνα, καὶ Δία, παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς ἂν εἰ λέγοιμεν, Δι' ὃν ζῶμεν».

Ζεύω, = γεύω, καὶ, ζεύσασθαι, ἀντὶ γεύσασθαι. Ἡτυχ. καὶ Ἐτυμολ.

*Ζεφυρηΐς, ίδος, ἡ· Ἰδιαίτρ. σχηματισμὸς πηλοῦ εἰς τὸ ζεφύριος. Ποιητ. «ζεφυρηΐς ἀετὸς» τὸ ἀκρωτήριον τῶν Ἐπιζεφυρίων· Ἀνάλ.

Ζεφυρίη, ἡ· ὑπακουομ. τοῦ, Πνοή. = Ζέφυρος· δυτικὸς ἄνεμος. Ὀδ. Η, 119. «ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει· ἐνταῦθα μετχρζτ. ἐν τῇ ἄρσει μακρὰν τὴν πρώτην συλλαβήν, Πρβλ. ὄφις, σεύφος. Wolf. praef. Ἰλ. p. LXXI.

Ζεφυρικός, ή, όν = τῷ ἑπμν.

Ζεφύριος, ον, ἔστιν ὅτε καὶ τριῶν καταλήξεων (Ζέφυρος) Ἀπὸ τὸν Δυτικὸν ἢ τὸν Ζέφυρον· εἰς τὸν Ζφ. ἀνέμων· Κεβίλου δὲ = Δυτικός, ἑσπέριος· «ὠδὸν ζεφύριον» τὸ καὶ «ἀναμαίον» Πρβλ. ζεφυρίη· καὶ

*Ζεφυρίτης, ου, ὁ, Θηλκ. ζεφυρῖτις, ιδος, ἡ = ζεφύριος· ἐκ τοῦ

Ζέφυρος, ὁ. Ὄνομα ἀνέμου ἐκ δυσμῶν πνέοντος, ὁ παρ' Ἰταλοῖς Πονέντε καλούμενος. Ἀριστοτ. Κόσμ. «Ζέφυροι καλοῦνται οἱ ἀπὸ δύσεως πνέοντες ἄνεμοι, καὶ τούτων ἰδίως Ἀργέστης μὲν, ὁ ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως λεγόμενος, ὃν τινες καλοῦσιν Ὀλυμπίαν, οἱ δὲ, Ἰάπυγα. Ζέφυρος δὲ ὁ ἀπὸ τῆς Ἰσημερινῆς· Λίψ δὲ, ὁ ἀπὸ τῆς

*Παρωνύμησις, ἡ, = παρωνυμία. (ᾳ)

Παρωνυμία, ἡ (παρώνυμος). Παραγωγὴ λέξεώς τινος ἀπ' ἄλλης τινός. 2) ταὐτόν τῷ, παρονομασία, ἐν τῇ Ῥητορικῇ. 3) ὡς τὸ παρωνύμιον, παρόνομα, ἐπίθετον, ὅθεν

Παρονυμιάζω, καὶ παρωνυμίζω. Παράγω ἀπό τινος λέξεως ἢ ὀνόματος ἕν ἄλλο, ἢ ὀνομάζω μετά τινος παρηγμένου ὀνόματος ἢ λέξεως, ἴδε παρώνυμος. Τὸν πρῶτον σχηματισμὸν ἔχει ὁ Ἀριστοτ. Φυσ. ζ'. 3. καὶ ὁ Θεμίστ. τὸν δὲ δεύτερον ἀναφέρει ὁ Βουδαῖος ἐξ Ἀριστοτέλους. Ἐκ τοῦ πρώτου γίνεται τό, παρωνυμίασμα, ὅ' οὗ Ἡσύχ. ἑρμήνευτα τὸ σπάνιον, παρόμρυμα. ἄρα ταὐτόν ἐστι τῷ, ἐπωνυμία, ἐπίθετον.

Παρωνύμιος, ὁ, ἡ. καὶ ία, ιον, ταὐτόν τῷ, παρώνυμος, παρὰ Πλάτ. Νομ. στ'. σελ. 262. ὅπου τό, «Παρωνυμίοισι τινὲς μὲν ἑρμῆν. διὰ τοῦ, «Παρόμοιοι ὀνομασίαις, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, κράγματα παρομοίαν ὀνομασίαν ἔχοντα, συνωνυμα, καὶ ἄλλοι, «Παρωνύμοις», ἀνέγνωσαν, ἐπ' ἀμφ. σημαιν. ὅθεν «Παρώνυμον», τό, ταὐτόν τῷ, ἐπωνυμία, ἐπίκλησις, τὸ παρὰ τὸ ὄνομα ἕτερον ὄνομα, παρονόμι, ἢ παρανόμι, ἀπό τινος πράγματος ἢ προσώπου προερχόμενον, ἢ κατά τι πρᾶγμα ἢ πρόσωπον σχηματισμένον, ὀνομασμένον· ἴδε παρονομάζω, Πλούταρχ. εἰς Νουμ. «Ἀπὸ δὲ Μαμέρκου, Μαμερκίους, οἷς διὰ τοῦτο καὶ ῥήτας γενέσθαι παρωνύμιον, ὅπερ ἐστὶ βασιλεύς.

Παρώνυμος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίθ. παρωνύμως (παρά, ὄνομα) Ἀπὸ τοῦ ὀνόματος παραγόμενος· ὁ κατά τι ὄνομα ὀνομασθείς. ἢ σχηματισθείς, ἢ ἀπό τινος ὀνόματος τὸ παρωνύμιον ἔχων, κ.τ.τ. π.χ. «Ὁ Θρᾶτυς παρὰ τὸ θάρσος παρωνυμιάζεται, ὁ γὰρ Θρᾶτυς παρὰ τὸ θάρσος λέγεται παρωνύμως», Ἀριστοτέλ. Εὐδημ. γ'. 1. ἢ, «Τὸν δὲ λάθυρον καὶ τὸν ἐρέβινθον ὡς παρωνύμους τοῦ ἐρέβους καὶ τῆς λήθης, Πλουτ. Κερ. Καταγρ. Ρ. §. 93. ἐν τῷ ὁποίῳ ταύτῳ παραδείγματι βλέπει τις ἐν ταὐτῷ παραγωγὴν, σχηματισμὸν καὶ παῖγμα λέξεως, οὕτω καὶ τό, «Πλάτων, ἀπὸ τῆς πλατύτητος· καὶ Φίλων, ἀπὸ τῆς φιλότητος», κ.τ.τ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Παρώνυμον, ἐκ τοῦ συμβεβηκότος καλούμενον». Ὁ δὲ Φώτ. ἐκ τοῦ συμβεβηκότος λεγόμενον. ὅθεν 2) παρώνυμον, τό, ταὐτόν τῷ, παρωνύμιον, Γλωσσάρ. Φιλοξ.

Παρωνυμόω, ῶ, ταὐτόν τῷ, παρωνυμιάζω, Νικήτ. Χρον.

Παρωνυχία, ἡ, καὶ, παρωνυχίς, ίδος, ἡ (ὄνυξ). Κομμὰ ξεσχισμένου δέρματος, ἀγγίδα πλησίον τῶν ὀνυχίων. τὸ ὁποῖον αὐξάνει πολλάκις καὶ προξενεῖ πόνον. 2) Ἀπόπτημά τι παρὰ τὴν ῥίζαν τοῦ ὄνυχος συνιστάμενον, panaris, Παῦλ. Αἰγ. γ'. 3) εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. δ'. 54. Κατά τινας ἔστι τὸ τοῦ Λιν. Polycarpum tetraphyllum.

Πέρωος, καὶ παρῶος, καὶ παρωός, ὁ, ἡ. Κόκκινος ὡς ὁ χαλκός, πυῤῥός, ῥοδόεις, συνήθ. «ἵππος», Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. θ'. 45. ἵππος μελανοκόκκινος κατὰ τὸ χρῶμα, ὅπου τὰ χειρόγραφ. «Ἵπποι παρῴαι», ἔχουσιν, καὶ ὁ Ἡσύχ. παρῶος, εἶδός τι πυῤῥοῦ χρώματος ἵππου. πρβ. παρῶας. (κατά τινας, τό, παρῶος, ἔστι μεταξὺ πυῤῥοῦ καὶ σποδοῦ, ἤτοι σπακτεροῦ, ὅμως ἀεὶ ὀλίγον ἐπατῶνται.)

Παρωπίδες, αἱ (παρά, ὤψ). Οἱ κανθοὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ πρὸς τὸ μέρος τῶν ὠτίων, Πολυδ. β'. 71. ἴδε παρώτιον. Τὸ ἀρτ. ἔχει, παρωπία, ἡ.

Παρώπιον, τό (παρά, ὄψ). Τὸ τοῖς ἵπποις παρατιθέμενον δέρμα παρὰ τοῖς ὀφθαλμοῖς διὰ νὰ μὴ σκιάζωνται, καὶ ὡς προφυλακὴ τοῦ ὄμματος, ὁ καὶ ἀντήλιον λέγεται. 2) = παρωπία.

*Παρωπίς, ίδος, ἡ, = παρωπία, καὶ ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ, εἶδος γυναικείας προσωπίδος, καλύπτον μόνον τὸ ἥμισυ τοῦ προσώπου, Πολυδ. 2, 53.

Παρώρεια, ἡ (ὄρος). Τὰ πλαγινὰ μέρη, ἤτοι οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους, παρὰ Στράβ. γ'. (Οἱ τύποι παρορία, καὶ παρορεία δὲν εἶναι τόσον καλοί, Lob. Φρυν. σελ. 712.)

Παρώρειος, ὁ, ἡ (ὄρος). Παρὰ τὸ ὄρος, εἰς τὰ πλαγινὰ τοῦ ὄρους ἢ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ κείμενος· γράφεται καὶ παρόριος· πλήν τό, παρόρειος, ὡς ἐπίθ. ἔστιν ὀρθότερον, διότι τὸ παρώρειος, ὡς ἐπίθ. ἀμφ. μ' ὅλον ὅτι τό, παρωρεία ὡς οὐσιαστ. (ἡ παρὰ τῷ βουνῷ κειμένη χώρα) προτιμᾶται παρὰ τοὺς τύπους, παρορεία, καὶ παρορία, Lob. Φρυν. σελ. 712.

Παρωρείτης, ου, ὁ Ὁ κάτοικος τῶν παρωρείων, ὅστις κατοικεῖ εἰς τοὺς προπόδας, ἢ εἰς τὰ πλαγινὰ μέρη ὄρους τινός, Ἀνάλεκτ. β'. 131.

Παρωρμημένως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ παρακεμ. τῆς παθητ. μετοχ. τοῦ παρορμάω. Μεθ' ὁρμῆς, ὀργῆς, ὁρμητικῶς, ἐπιμελῶς, Ἡσύχ.

Πάρωρος, ὁ, ἡ (παρά, ὥρα). Ἔξω τῆς ὀρθῆς, ἁρμοδίας καὶ διατεταγμένης ὥρας, ἤτοι ἔξω τοῦ καλοῦ καιροῦ οὖν, ὅστις δὲν εἶναι εἰς τὸν καιρόν του, παράκαιρος, τὸ πληθ. οὐδέτ. ὡς ἐπίῤῥ. «Πάρωρα βλέπω», Ἀνάλεκτ. β'. 368. 2) ἐπέκεινα τοῦ ἁρμοδίου καιροῦ, ὄψιμος, Ἐπίθ. παρὰ Διογν. Λαερ. 10, 122.

Παρωροφίς, ίδος, ἡ (ὀροφή). Τὸ ὑψηλότερον γεῖσον ἤτοι ἡ ἔξοχη τῆς ὀροφῆς ἢ τῆς στέγης, ὅ ἐστι, τὸ εἰς ὄψος ἀνατεταμένον καὶ ἐξέχον μέρος τῆς ὀροφῆς, Ἡρόδοτ. β'. 155. «Τὸ δὲ καταπέτασμα τῆς ὀροφῆς, ἄλλος ἐπικέεται λίθος, ἔχων τὴν παρωροφίδα, τετράπηχυν.»

Παρώτιον, τό (οὐδ.). Τὸ παρὰ τὸ οὖς κείμενον, τὸ πρὸς κάλυμμα ἢ στολισμὸν τοῦ ὠτός. 2) ἡ πρὸς τὸ οὖς γωνία τοῦ ὀφθαλμοῦ, Σχόλ. Νικάνδρ. Θηρ. 673. ἀλλὰ πιθανῶς ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ «Παρώτιον.»

Παρωτίς, ίδος, ἡ (παρὰ τοῖς ὠσί, οὖς, ὠτός). καὶ πληθ Παρωτίδες, οἱ ἀδένες, ἢ αἱ βαλανίδες ὄπισθεν καὶ πλησίον τοῦ ὠτός. 2) ἡ φλόγωσις, ἤτοι ἡ φλεγμονή, τὸ πρίτμα αὐτῶν. 3) παρὰ Vitruv, δ'. στ'. 4. στολισμός τις τοῦ ἀνωφλίου τῶν θυρῶν, ὅπου συνήθως Προθυρίδες, κεῖται.

*Παρῳχημένος, ὁ, χρόνος, ὁ παρελθών, Γραμμ. κυρίως παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ παροίχομαι.

Πάρωχρος, ὁ, ἡ (ὠχρός). Ὀλίγον τι ὠχρός, χλωμός.

Πᾶς, πᾶσα, πᾶν, γεν. παντός, πάσης, παντός· πληθ. γενικ. ἀρτ. καὶ οὐδ. πάντων (οὐχὶ παντῶν), πληθ. δοτ. ἀρτ. καὶ οὐδ. πᾶσι, ἀνθ' οὗ πολλοὶ χρῶνται ὁ Ὅμ. καὶ Ἡσ. καὶ τῷ ποιητ πάνταστι), πληθ. γεν. θηλ. πασῶν (ἀνθ' οὗ παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἀεὶ πασέων δισυλλάβως, ἅπαξ δὲ καὶ, πασάων, Ὀδ. Ζ, 107.) Σημαίνει δὲ κυρίως, ὅτε ἐγκείται ἡ ἔννοια τῆς μονάδος, ὅλος, ἡ, ον, ὁλόκληρος β) ὅτε δὲ ἐνυπάρχει ἡ ἔννοια τῆς πληθυος, καθεῖς, καθένας, ὡς τό, ἕκαστος. γ) κατὰ δὲ πληθυντ. ὅλοι. — Καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐπικρατεῖ πρὸ πάντων ἡ σημασ. τοῦ ὅλος, καὶ ἡ χρῆσις τοῦ πληθ. ἀλλὰ καὶ τροπ. «πᾶσα ἀληθείη» ὕλη, δηλ. ἐντελής, σιστὴ ἀληθεια, Ἰλ. Ω. 407. Ὀδ. Ω, 507. «Πᾶσα ὕλη,» Ἡσ. Ἑ. 510. πρβ. Θ. 695. 847. 973. «Πᾶν δεῖμα,» ὅλος φόβος. «Ἡ πᾶσα βλάβη,» ὅλη βλάβη, συμφορά, Σοφ. Φιλ. 623. 927. Ἰλ. 301. καὶ κατὰ πληθ. «Πᾶσαι πύλαι,» = ὅλαι πύλαι, Ἰλ Β, 809. «Πάντες καὶ πᾶσαι» ὅλοι καὶ ὅλαι. «Τὸ πᾶν,» ὅλος ὁ κόσμος, ὅλη ἡ κτίσις, universum, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνο, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κρέμανται ὅλα, ἢ καθ' αὐτό, ἢ κυρίως, οὐσιώδης ὑπόθεσις· τὸ δέ, «εἰς πᾶν κακοῦν» δηλοῖ, εἰς τὴν μεγίστην συμφορὰν, δυστυχίαν, Ἡρόδ. 7, 118. Ι, 118. ὡσαυτως παρὰ τοῖς Μεταγν. «Ἐς πᾶν κακὸν καὶ ἐς πᾶν», ἔρ. Valck. Παραδείγματα δὲ παρ' Ὅμ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ καθεῖς, καθεμία, καθέν, εὑρήσεις ἐν Ἰλ. Π, 265. Ὀδ. Ν, 313. πρβ. Σοφ. Ἠλ. 972. Ἑρμ. Εὐρ. Βακχ. 1127. Ὅταν εἰς τὸ πληθ. ἀναφέρεται ἀναφορ. ἀντωνυμία, τότε συντάσσεται ὁ Ὅμ. τὰ πλείστα, πάντες, — ὅσοι (οὐχὶ δὲ οἵ τινες), ὅπου ἐν χρήσει συνήθ. καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκ. μετὰ τοῦ ἄρθρου, πλὴν μόνον ἐπὶ τῆς σημασ. ὅλος καὶ κατὰ πληθ. ὡσαύτως. «Πᾶς τις,» ἁπαξεῖς, κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν. 621. πολλκ. παρ' Ἡρόδ. 1, 50. 5, 79. 6, 122. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὅτε τὸ ἄρθρον διπλασιάζεται, παρέχει εἰς τὸ ἐπίθετον ἐπίτασιν καὶ ἔμφασιν, π. χ. «πᾶς νῆας τὰς πᾶσας,» ὅλα τὰ πλοῖα, οὔτε ἑνὸς ἐξαιρουμένου, Ἡρόδ. 6, 47, 7, 59. 2) τό, πᾶς ἐπιτείνεται καὶ μάλιστα κατὰ τὸ πληθ. διὰ προτάσεως πολλῶν ἐπιθέτων, ἐξαιρ. «ἅμα πάντες,» ὅλος ὁμοῦ, Ἰλ. Ω, 253. Ὀδ. Φ, 230. ἀνθ' οὗ παρὰ τοῖς Λογογρ. εὐχρηστότερον τό ἅπαντες, σπανιώτερον δὲ τό, ἅμα πάντες· ἀλλὰ καὶ τό, ἅμα πᾶς, εὕρηται, Schaef. Dion. συνθ. σλ. 124. ὡσαυτως, «πάντες ὁμῶς,» Ἰλ. Ο, 98. παρὰ Λογογρ. καὶ, πάντες ὁμοῦ, Bast. ep. cr. p. 164. καὶ, μάλα πάντες, Ἰλ. Χ, 115. Ὀδ. Ε, 216. Χ, 383. καὶ ἀλλαχοῦ· τὸ δέ, «παντὸς μᾶλλον,» δηλοῖ, ὑπὲρ πάντα, παράνω ἀπὸ ὅλα, Heind. Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 228. D. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκον. σλ. 662. 3) συνάπτεται μετὰ ὑπερθ. ἐξαιρετ. «πάντες ἄριστοι,» δηλ. ὅλοι τοιοῦτοι οἱ ὁποῖοι ἀνήκουσιν εἰς τοὺς ἀρίστους, ἢ καθεῖς ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν καλλίστων, Ἰλ. Ι, 3. Ὀδ. Δ, 272. καὶ ἀλλαχοῦ. 4) μετὰ ἀριθμῶν σημαίνει ἀκρίβειαν καὶ σῶον τινὰ ἀριθμὸν, π. χ. «ἐννέα πάντες,» ὅλοι σωστοὶ τὸν ἀριθμὸν ἐννέα, χωρὶς νὰ λείπῃ δηλ. οὔτε ἕνας, ὄχι ὀλιγώτεροι ἀπὸ ἐννέα, Ὀδ. Θ, 258. Ω, 69. «δώδεκα πάντες,» Ἀριστοτ. Ποιητ' 15. «Ἐννέα πάντ' ἔτεα,» Ἡσ. Θεογ. 803. «Δέκα πάντες,» Ἰλ. Τ, 247. Ω, 232. «Ἑνδεκα π.,» Ὀδ. Ξ, 103. «Δωδεκα καὶ δυώδεκα π.,» Ὀδ. Ι, 204. Μ, 89. Σ, 293. Τ, 574. Τ, 107. Χ, 424. ὡσαύτως, «ἑνδεκαίδεκα πάντες ἄριστοι», Ὀδ. Π, 251. «Εἴκοσι π.,» Ἰλ. Σ, 373. 470. Ὀδ. Ε, 244. Ἡρόδοτ. 1, 50. 163. 214. Ι, 81. πρβ. Vess. καὶ Valck. Ἡρόδ. 4. 88. Ὁ Ὅμ. τάττει τό, πάντες ἀεὶ κατόπιν τοῦ ἀριθμοῦ. ὁ δὲ Ἡρόδ. ἀεὶ πρὸ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ χρῆται ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μόνον τῷ οὐδετέρῳ· ἐν γένει δὲ αὐτη ἡ φράσις ἦν, ὡς φαίνεται, ἐν χρήσει μόνον κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς ἀπὸ ἑνὸς καὶ ἄνω παρὰ δὲ τοῖς μεταγν. ἡ τάξις ταύτης τῆς λέξεως καὶ τοῦ ἀριθμοῦ ἐκράτει ὅλως ἀπὸ τὸ δοκοῦν καὶ τὴν θέλησιν τῶν συγγραφέων. β) μετὰ δὲ τοῦ ἄρθρου, π. χ. «τὰ πάντα δέκα», σημαίνει, ὅλα ὅλα δέκα, ὅλα συναριθμούμενα δέκα, «τὰ πάντα μύριοι», ὅλα ὅλα 10,000, Ἡρόδ. 3, 74. Θουκ. 3, 85. καὶ τοιουτοτρόπως θέλει ὁ Ἑρμ. Vig. σελ. 727. γράφεσθαι παρ' Ἡροδ. 1, 163. ἀλλ' ὁ Schaef. Διον. συνθ. σελ. 335. εἰκότως προτιμαιοῖ, ὅτι καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. δύναται νὰ ἐλλείπῃ τὸ ἄρθρον, τὸ ὁποῖον ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προκειται· τὰ δὲ ἄλλα κατέβη ἐνταῦθα ὁ Ἀθην. 6. σελ. 273. Β. καὶ ἔως εἰς τό, «τρεῖς οἱ πάντες,» ὅλοι ὅλοι τρεῖς· ἀλλ' ἀκριβολογίας· οὕτω λέγει καὶ ὁ Κικέρ. de inv. 1, 9. omnia tria genera Sunt causarum 5) κατὰ δοτ. πληθ. ἄρθρ. «πᾶσι», σημαίνει παρὰ πᾶσι, δηλ. κατὰ τὴν γνώμην, κρίσιν ὅλων, Ἰλ. Β, 285. Ἑρμ. Σοφ. Ο. Ρ. 1448. Ἑρμ. Ο. Τ. 40. Τραχ. 338. β) πᾶσι ὡς οὐδέτ. σημαίνει, εἰς ὅλα, εἰς ὅλα τὰ πράγματα, Ἡρόδοτ. 1, 61. ὡσαύτως καὶ, ἐπὶ πᾶσι, Ἡσ. εργ. 696. 6) ἰδιαιτέρα χρῆσις τοῦ

Χειμερινῆς. Ὁ Ζέφυρος, ὁ δυτικὸς ἄνεμος, κυρίως δὲ ὁ ἀρκτικο-δυτικός, ὅθεν καὶ μετὰ τοῦ Βορέᾳ ἀπὸ τῆς Θρᾴκης πνέων, Ἰλ. Ι, 5. κοὐδ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα, Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώτε Θρήκηθεν ἄητον, ἐλθόντ' ἐξαπίνης· ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ Νότου πνέων Ἰλ. Φ, 334 αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέστεω Νότοιο εἴσομαι ἐξ ὀλόεν χαλεπὴν ὄρτουσα θύελλαν· ἄρα παρ' Ὅμ. πᾶς ἄνεμος, ὅστις πνέει ἀπὸ τὸ δυτικὸν ἡμισφαίριον, ἀντιστ. τῷ Εὖρος, Ὀδ. Ε, 332. Τ, 206. πολλάκις ἐμφανίζεται ὡς ὁρμητικῶς πνέων, καὶ μεγάλας προξενῶν καταιγίδας, Ὀδ. Ε, 295. «ζέφυρος δυσταής» Μ, 289. «ἠῆ κέν τις ὑπεκφύγοι αἶπυν ὄλεθρον, ἠν ποιν ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα, ἠ Νότου ἠ Ζεφύροιο δυταίος, οἵτε μάλιστα νῆα διαρράσσουσι, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων» καὶ 408 αἶψα γὰρ ἦλθε κελαινὴ Ζέφυρος, μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων· ἀλλὰ καὶ ὡς βροχὴν ἄγων. Ξ, 458 «Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος ὦρ' ὄφρα Ζεὺς πάννυχος· αὐτὰρ ἠ Ζέφυρος μέγας, αἰεν ἐφυδρεύων, ἀλλὰ καὶ ὡς παστεύων τὴν ἀτμοσφαίρην· Ἰλ. Δ, 305· «ὡς ὁπότε τέρεα Ζέφυρος στυφελίζῃ καὶ ὡς γλυκύ, καὶ ἀγάλλῃ πνέων. Ὀδ. Δ, 567 «ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας» (Μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς Μιγνστρ.) ἐπαινεῖται δὲ ὁ ἄνεμος οὗτος ὡς ὑγιέστατος καὶ ἱκανὸς ἐπίπνοιαν ζωτικὴν συντελῶν· Οὕτως ὀνομάζομεν καὶ ἡμεῖς Ζέφυρον κάθε ἄνεμον, ὅστις πνέει ἀγάλλει καὶ γλυκὺ μετριάζων τὴν ἀνωμοφόρον καύσιν τῶν μηνῶν τοῦ θέρους, ἀναζωογονοῦν τοὺς ἀποκαμόντας ἀπὸ τὴν ζέστην τοῦ μεσημεριοῦ, καὶ δίδοντ νέας δυνάμεις εἰς τοὺς ἀδυνατίσαντας ἐκ τῆς κατὰ τὴν καύσιν τοῦ μεσημεριοῦ ἐργασίας.) Ὁ Ζφ. ἦτον ὁ ταχύτερος ὅλων τῶν ἀνέμων Ἰλ. Τ, 416. ὅθεν καὶ σύμβολον τῆς ταχύτητος ἐλαμβάνεται 415· «ὠκὺς δὲ κέλευε ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν, ἠν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἐν δὲ Ἰλ. Π, 150 λέγεται σύζυγος τῆς Ποδάργης (ταχύποδος) «τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη, βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο» ἐν δὲ Ἰλ. Ψ, 200. ἐδείπνουν παρ' αὐτῷ ὅλοι οἱ ἄνεμοι· «οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυταίος ἀθρόοι ἔνδον εἰλαπίνην δαίνυντο· Ὀδ. Ε. R. Lange ἐν Jen. A. L. Z. 1833. Sept. nr. 166. p. 367. ἐκτείνεται εἰς τὴν τῶν πλείστων περὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ Ζφ. γνώμην· (ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ ζέρος, ὡς ὁ Εὖρος ἐκ τοῦ ἔως. Πρβλ. Buttm. Lexilg. 1. p. 120.)

Ζέω, Μέλ. ζέσω. Ἀναβράζω, ζεματίζω, εἶμαι τόσον ζεστὸς ὥστε ζεματίζω, χοχλάζω· ἐπὶ ὕδατος, Ἰλ. Σ, 349. Ψ, 395 «ζέε δ' ὕδωρ ἔβραζεν, ἐχόχλαζε καὶ Ὀδ. Κ, 360, Πίνδ. Ὀλ. 1, 78. «ὕδατος περὶ ζέοισαν (Δωρκ = ζέουσαν) ἀμφ' ἀκμάνα· δηλ. εἰς ὕδωρ ἀκμαίας ζῶν.» ἐν δὲ Ἰλ. Φ. 362. «Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπεγόμενος πυρὶ πολλῷ, Καθόλου, Ἀναβρύω, ἀναπηγάζω, ἀναπηδῶ, εἶμαι πλήρης ἀφθόνου «ἐκ ταιαλήκωνα Λεν. Ἀλέξνδρ. 59. 2) ἐπίπηγ ὢν· τὸ δὲ «ἠχὼν ἔζεν» Ἡσ. Θγν. 695. 847 = ἡ γῆ ἦτο πεπυρωμένη, ἔκαιε, ἔβραζε Τρπκ. ἐπὶ βιβίων πολλῶν ὡς τὸ ferrere παρὰ τοῖς ἐξηγητ. τῶν Ἀριστφ Ἀχρν. 321. Jac. Phil. Thess. ἀλλὰ καὶ ἐνεργτ. Ζεστόνω, θερμαίνω, ζεστόν, ζεματιστόν, ἢ βράζειν ποιῶ τι· Ἀπολλ. Ῥό. Γ, 273. «τοὶ δὲ λοετρὰ πυρὶ ζέον,» ἄλλοι δὲ ἐζέστανον τὰ λουτρά. Ζήτ. Ζώννυμι. (Συγγν. τῷ, Ζάω).

Τὸ Ζ μετὰ τοῦ Η.

*Ζῆ, Πρστκτ. ἀντὶ Ζῆθι, ἴδε Ζάω.

*Ζηβήνη, ἡ Ζηβύνη, ἡ = ζιβήνη, ζιβύνη, σιβύνη.

Ζήδωρος, ον. Ζήτ. Ζείδωρος.

*Ζῆθι. Πστκτκ. τοῦ Ζάω.

*Ζῆθος, ὁ. Ἀρχηγὸς Βοιωτῶν, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος. Ὀδσ.

Ζηλαῖος, αία, αῖον (ζῆλος) φθονερός, ζηλιάρης, ζηλότυπος. Ἀνάλεκτ. Β'. (Α. σ.) 517.

Ζηλευτής, ὁ = ζηλωτής· ἐκ τοῦ

Ζηλεύω, Μ. εὔτω. = ζηλόω. Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. στ. 212.

Ζηλέω, ῶ = Ζηλοτυπέω· ὅθεν τὸ Ζηλήμων. Γρμμτκ.

Ζήλη, ἡ· Ἀντίζηλος, ανεράστρια. Ξενοφ. Ἐφέσ. καὶ Ἀριστοῖν. Α'. ἐπ. 25.

Ζηλημοσύνη, ἡ. Ποιητκ. = ζῆλος, ὁ Κοϊντ. Σμυρν. ἐκ τοῦ

Ζηλήμων, ονος, ὁ, ἡ· (ζηλέω) = ζηλαῖος. Ἀλέξνδ. ἡ Ἀνάλ. 3, σλ. 150. Ζηλιάρης, φθονερός, ἐχθρικός. Ὀδσ, 116. «τχέτλοι, ἔστε, θεοί, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων· Ἄλλοι δὲ ἔγραφον τοῦτο, ἀηλήμονες, βλαπτικοί.

Ζηλία, ἡ = ζήλωσις.

Ζηλοδοτήρ, ῆρος, ὁ (ζῆλος, δίδωμι) ὅστις δίδει, κινεῖ, ἢ προξενεῖ ζῆλον. Ἀνάλεκτ. Β'. 517. ὁ πλουτίζων· ὅστις δίδει δῶρα ἄξια νὰ τὰ ζηλεύῃ τινάς.

Ζηλομαχής, ές. Ὁ ζήλῳ μαινόμενος, ὅστις μαίνεται ἀπὸ ζῆλον ἢ ὀργήν. Ἀνθολογ.

Ζῆλος, ου, ὁ· Ζέσις ψυχῆς, προθυμία εἰς μίμησιν, μίμησις, aemulatio. Πάθος ψυχῆς, ἢ πόθος, διάθεσις διακαής πρός τι. Μακαρισμός, θαυμασμός. ζηλοτυπία, ζοῦλεν, φθόνος. Οἱ Στωϊκοὶ ὁρίζουσι τοῦτον τὸν ὕστερον οὕτω· «Ζῆλος, λύπη ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρεῖναι ὧν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ καὶ οὐκ ἔχειν· Τρία δὲ τὰ εἴδη αὐτοῦ· ὁ μὲν ἐπὶ μακαρισμοῦ, ὁ δὲ ἐπὶ μιμήσεως, ὁ δὲ τρίτος φθόνῳ ὅμοιος. Ζήτ. ἐν τοῖς τοῦ Ἀμμωνίου· ἐκ τοῦ, ζέω, ζέλος, ζῆλος· Ἐκφράζει ἄρα κάθε πρόθυμον καὶ ὁρμητικὸν πάθος καὶ ἐπιθυμητικόν, τὸ ὁποῖον μὲ βρασμὸν καὶ ζέσιν ψυχῆς γίνεται, καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἀλοῆ. 8. «Ὁ πρὸς σοφίαν ζῆλος καὶ πόθος· Διόδ. Σικ. «Διὰ τὸν εἰς ταῦτα ζῆλον.» Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἀντών. 2. κεῖται «Ἀσιανὸς λόγων ζῆλος», κατὰ τὸν Ἀσιατικὸν τρόπον τοῦ λέγειν ἤτοι κατὰ τὸ ἰδίωμα τῶν Ἀσιανῶν. 2) Πάθη· Τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ, τοῦ ζήλου, τῆς μιμήσεως, καὶ ζηλοτυπίας· Ἀντικείμενον τῶν ἐπιθυμιῶν μας.

Ζηλοσύνη, ἡ. Ποιητκ. = Ζῆλος. Ὅμηρ. Ἔμν. Ἀπλν. 90.

Ζηλοτυπέω, ῶ (ζηλότυπος) μετὰ Αἰτιατ. = Ζηλόω, μιμοῦμαι, φθονῶ, Ζηλεύω, ἔχω ζηλοτυπίαν ἐπίτινα· μισῶ τινα μεγάλως, κινηγῶ τι μὲ ζῆλον· ὅθεν

Ζηλοτυπία, ἡ. Μετὰ προθυμίας μίμησις, Ζηλία, φθόνος, μῖσος, ἀντιζηλία, «λύπη ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρεῖναι, ὧν αὐτὸς ἐπεθύμησε, καὶ οὐκ ἔχειν Στωϊκ.

Ζηλότυπος, ον, Ὅποιος ζηλοτυπεῖ, ἔχει ζηλοτυπίαν· μιμεῖται, φθονεῖ, ζουλεύει. κυρίως ὁ κυριευθεὶς ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ζηλίας. ἐκ τοῦ ζῆλος, τύπτω. Ἐπίθ. Ζηλοτύπως, μὲ ζηλοτυπίαν, Πλούταρχ. Περικλ.

Ζηλόω, ῶ. Μ. ώσω (ζῆλος). Ζηλεύω, Μετὰ προθυμίας μιμοῦμαι τινά. Ἐρίζω, συναγωνίζομαι, Πάσχω νὰ γίνω κ' ἐγὼ ὅσαν αὐτός, ἢ Πασχίζω μὲ πόθον νὰ ἀποκτήσω τι, Διώκω τι μὲ πόθον καὶ ζῆλον μετ' Αἰτιατ. ὡς π. χ. Ζηλῶ τὴν ἀρετήν, τὴν εὐδαιμονίαν, κ. τ. τ. καὶ ἐντεῦθεν 2) ἐπὶ καλοῦ μέν, ἀντὶ τοῦ. Μακαρίζω, ἐπαινῶ καὶ τιμῶ τινὰ ὡς εὐδαίμονα, εὐτυχῆ. Καλοτυχίζω, θαυμάζω τινά. Εὐρπδ. Ἄλκστ. 882 (903). «ζηλῶ δ' ἐγὼ μόνους, ἀτέκνους τε βροτῶν τυχόντας παρ' Εὐρπδ. ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης· οὕτω καὶ Σοφοκλ. Ἠλκτρ. «ζηλῶσε τοῦ νοῦ τῆς δὲ δουλείας στυγῶν (τινά τινος) Valck. Ἀμμών. σλ. 65. καὶ Thom. M. p. 162. Tittm. σπανιώτερον (τινά τι) Σοφ. Αἴ. 552 καίτοιγε καὶ νῦν τοῦτόγε ζηλῶν ἔχω, ὃ δ' οὐκέτι· Ἰσοκράτ. «Ὧν τὰς δόξας ζηλοῖς, μιμοῦ τὰς πράξεις· — Παρ' Εὐρπδ. Μηδ. 59. «ζηλῶσ' ἀρνητικῶς καὶ περιπαικτικῶς, = Σὲ θαυμάζομαι. Σὲ θαμαίνομαι· ἢ, Τί λόγος εἶναι αὐτός; Τί παράξενος εἶναι! Τί ἐρώτημα! Τί ν' κυτὰ 'πεῖ 'μιλεῖς! Valck. Φοῖν. 406. 3) Ἐπὶ κακοῦ, ἀντὶ τοῦ, Φθονῶ, Ἡσ. Ἔργ. 23. Ἴμν. Ὁμ. Δμτρ. 168. 223. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Μισῶ, Διώκω τι μὲ ζηλοτυπίαν ἢ μῖσος, ἢ εἶμαι ζηλότυπος, ἔχω ζηλοτυπίαν ἐπί τινα. Θεόκριτ. στ'. 27. «...ἀδ' ἀίοντα ζηλοῖ με καὶ τάκαταιν. Ἰσοδυναμεῖ κατὰ πάντα μὲ τὸ τῆς συνηθείας, Ζηλεύω· ὅθεν

Ζήλωμα, ατος, τό. Πράγματα, ἢ ἠθη τὰ ὁποῖα μιμεῖται τινάς. Ἀθήν. στ'. σελ. 273. Ἀντιμ. τοῦ ζήλου ἢ τῆς μιμήσεως μας 2) ζηλοτυπία.

Ζήλωσις, εως, ἡ· Τὸ μακαρίζειν, θαυμάζειν σέβεσθαι καὶ ἐπαινεῖν, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Μίμησις, φθόνος, ζηλοτυπία, ζήλευσις, Ζηλία, (ζούλεια).

*Ζηλωτέος, ία, ον. Ῥμτκ. Ἐπθτ. ἐκ τοῦ ζηλόω· Τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ μιμῆται, νὰ θαυμάζῃ, νὰ ἐπαινῇ, νὰ σέβηται, νὰ σπουδάζῃ νὰ γίνῃ σὰν αὐτός. Διογν. Ἀρτ. 5, 74.

Ζηλωτής, οῦ, ὁ. Ὅστις θαυμάζει, μακαρίζει, τιμᾷ, καὶ ἐπαινεῖ, ὁποιος μιμεῖται τινά, πάσχει νὰ ἀποκτήσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχει καὶ ἄλλος τις, ἢ νὰ γίνῃ ὅμοιος τινί, Μιμητής. Καὶ ὁ φθονερός, ζηλότυπος, ζηλιάρης· ὅθεν

Ζηλωτικός, ή, όν· Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ζηλωτὴν (κατὰ τὰς διαφόρους σημασίας αὐτοῦ) εἶναι ἴδιον, ἢ ὅμοιον αὐτῷ.

Ζηλωτός, ή, όν (ζηλόω) Μακαριστός, τὸν ὁποῖον ὅλοι μιμοῦνται, σέβονται, ἐπαινοῦν, θαυμάζουν, ἢ φθονοῦν· 2) τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐπαινῇ, νὰ μιμῆται, νὰ φθονῇ, νὰ ζηλεύῃ τινάς, ἄξιος ζήλου.

Ζημία, ἡ. Βλάβη, χαμός· «ζημίαν λαβεῖν, ἀντὶ τοῦ ζημιοῦσθαι, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Ἔλαβα ζημίαν· «ζημίαν ποιεῖν» Ἀριστφ. Πλτ. 1125. προξενεῖν, κάμνειν ζημίαν 2) Παιδεία διὰ χρημάτων, χρηματική ποινή, (Ντζερεμές, Τουρκ.) ποινή, παιδεία, καταδίκη· «ζημίαν ἐργάζεσθαι πάσχειν, ἐπιτίμιον, ἀξίωσιν διά τινος ἀδίκου πράξεως. Ἰσαῖος. 3) Καὶ ὡς ὑβριστικὴ λέξις καὶ ἐπὶ κακοῦ, ἀλλ' ἀεὶ μετ' ἐπίθ. ὡς «κακὴ ζημία» = Κρεμασταρειά ἐπθτ. (ὡς ὑβριστικόν, ἀνθρ.) ἀνδράποδον, ἄνθρωπος παραλυμένος. Πρβλ. Ἀλκίφρ. 3, 21. ἐτυμολ. κυρίως ἡ τῆς ζωῆς ἢ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ὄντων, χάρους δηλ. καὶ ὠφελείας μείωσις. Τὸ Λατινικὸν Damnum, ἔγινεν ἐκ τοῦ, ζαμία, Ῥρητκ. Δαμία. εἰ οὐ φαίνεται ὅτι τὸ ζημία συγγενεύει καὶ μὲ τὸ δαμάω.) ὅθεν

Ζημιόω, ῶ. = βλάπτω· μετ' Αἰτκ. τοῦ πρπ. Valck. Ἡρόδ. 7, 39. Ἀετ. Πλάτ. Νομ. 8, 11. 2) Παιδεύω, Ντζερεμετίζω, τιμωρῶ· «τινά τινων ἢ τὴν τὴ θάλασσαν ἐκατέλεστο τούτοισι ζημιοῦν· Ἡρόδ. 7, 35. «τέταρτα καὶ εἴκοσι μναῖς» Δυσίας. τοῦ ἐπήρκν 24 μνᾶς ὡς χρηματικὴν ποινὴν (τσερεμέν) διὰ τὸ πταίσμά του· οὕτω καὶ «ἀδικεῖν τινα ζημιοῦν. Λέγτ. ἐκ καὶ «ζημιοῦσθε χρήματα, καὶ, εἰς χρήματα· Ἀλλὰ καὶ Πθτκ. «ζημιοῦσθαί τινα Valck. Ἡρόδ. 7, 39. Μετ. Μ. ζημιώσομαι ἀείποτε ὡς παθτκ. ἐν χρήσει· ἀλλ' εὑρηται καὶ ζημιωθήσομαι, Ξενοφ. Ἀπμν. 3, 9, 12. Jsō de Ariist. haered. 16. Ἀυσίας κατὰ Φιλκρ. 4.

οὐδετ. α) τό, πάντα σημαίνει οὐ μόνον ὅλα τά πράγματα, ἀλλά καί, ὅλα τά ἐνδεχόμενα, διάφορα, Ὅμ. ὅστις πολλάκις συνάπτει ἔξαιρ. ἠδαίδαλα πάντα· ὡσαύτως, ἠείοιοῖσι πᾶσιν, Ἰλ. Α, 5. ἀντί, παντοδαποῖ, παντοίοις. β) ἠπάντα γίγνεσθαιν, γίνομαι ὅλα, ἤγουν λαμβάνω κάθε μορφήν, μεταβάλλομαι εἰς κάθε μορφήν, Ὀδ. Δ, 417. ὅθεν καί ὡς τό, παντοῖος γίνομαι, λαμβάνω ὑπό φόβου καί τρόμου κάθε μορφήν, ἀποφασίζομαι εἰς ὅλα, δοκιμάζω κάθε μέσον, τολμῶ πάντα, Schaef. Μελ. σελ. 98. ὡσαύτως, ἠὲν παντί εἶναιν, εἶμαι εἰς τόν μέγιστον, ἔσχατον κίνδυνον, καί πληρέστερον, ἠὲν παντί κακοῦ εἶναιν, καί, ἠεἰς πᾶν ἀφικνεῖσθαιν, ἔρχομαι, ἐμβαίνω, χύνομαι εἰς τόν μέγιστον κίνδυνον, τολμῶ πάντα· τό δέ, ἠεἰς πᾶν θυμοῦ προαχθῆναιν, σημαίνει, καταιτῶ εἰς ἄκρον θυμόν. γ) ἠπάντα εἶναί τινιν, ἀντί εἶναι τινί τι ὅλα, Ἡρόδ. 7, 156. Herm. Vig. σελ. 727. ὡσαύτως, ἠΠάντα εἶναι ἐν τινιν, αὐτός μοί εἶναι ὅλα, δηλ. ἀντί ὅλων, ἀξίζει εἰς ἐμό πλέον τῶν ἄλλων, Ἡρόδ. 3, 157. 7, 156. ἠΠερί παντός ποιεῖσθαί τιναν, ἤ καί, ἠτοῦ παντός τιμήσασθαιν, τιμῶν ἤ προτιμῶν τινα, ἀγαπῶν περισσότερον ἀπό κάθε ἄλλο πρᾶγμα. δ) πάντα ὡς ἐπίρ. ἀντί πάντως, δηλ. ἀόλου, παντελῶς, τελείως, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἠΠάντ' ἐπιστήμην, ὡς μία λέξις, ἐντελής, ὁλόκληρος ἐπιστήμη, γνῶσις, Herm. Σοφ. Ἀντ. 717. τό δέ, ἠτά πάντα, σημαίνει κατά πᾶσαν εὐκαιρίαν, κατά πάντα τρόπον, ἀόλου, Ἡρόδοτ. 1, 122. 5, 97. ἠΤά πολλά πάντα, ὡς ἐπιτοπολύ, ὡς ἐπιτοπλεῖστον, Ἡρόδ. 1, 203. 2. 35. 5, 67. ὡσαύτως, ἠείς πάντα, εἰς ὅλα, ἀόλου, Valck. Φοιν. 622. Ἰακ. Ἀχ. Ταυ. σελ. 648. ἠΕἰς τό πᾶν, ἐν γένει, ἀόλου, κατά πάντα τρόπον Αἰσχ. ἀσ' οὗ κεῖται καί, τό πᾶν, ἤ πᾶν (ἄνευ ἄρθρου, ὡς παρ' Ἡροδ. 1, 32.) καί, ἠΤῷ παντίν, ἁπαξαπλῶς, ἐν γένει, καθόλου. ε) ἠδιά παντός, δι' ὅλου τοῦ χρόνου, πάντοτε, προσυπακ. χρόνου, Σοφ. Αἴ 705. ἐκλαμβάνεται δέ καί ἐπί τόπου, πέρα πέρα, ἀόλου· καί, καθώς καί τό, εἰς τό πᾶν, ἀντί τοῦ ἀόλου, καθόλου, ἐν γένει, Χρηστ. παρ' Ἡροδ. 7, 20. Τό, διαπαντός γράφ. καί ὡς μία λέξις, Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ρ. 4, 57. 7) ἠΕἰς πᾶσαν, τ' ὅλον, ταύτόν ἐστι τῷ, ἠτό πᾶν, Θουκ. ἠΔιακοσίους εἶχε στρατιώτας εἰς πᾶσαν, εἶχε ὅλους ὅλους διακοσίους στρατιώτας. 8) ἠΗ διά πασῶν, προσυπακ. χορδῶν συμφωνία, ἤ καί ἁπλῶς, ἠδιαπασῶν, ἤ συμφωνία τῶν ὀκτώ χορδῶν, ἤ ὀγδόη, παρβ. διαπασῶν. (τό α, ἐν καί μακρόν καθ' ὅλα τά τρία γένη, ἐν χρήσει ὅμως ὡς βραχύ κατά τά σύνθετα, ἅπαν πάμπαν, πρόπαν, σύμπαν, καί καθ' αὐτό τό, τόπαν, ὅπερ, κατά Reisig. enarr. Soph. O. C. 1632. γράφεται ὀρθότερον τοπάν, Boeckh Πινδ. Ὀλ. 2, 93. ὡς τόσον καί κατά τά σύνθετα ταῦτα ἡν εἴποτε παρά τοῖς Ἀττ. ἐν χρήσει τό τό α καί ὡς μακρόν, Ἀνεκδ. Βεκκερ. 1. σελ. 416, 13. Βουτυμ. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 254. Meineke Μενανδρ. σελ. 51. Μεταγενέστεροι, οὐχί δόκιμοι στιχουργοί ἐχρήσαντο ὡς μακρῷ τῷ α καί ἐν τῷ, πάσης καί πᾶσιν, ὅπερ τοῦτο τό τε γράφουσι πάσιν, Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 429. 431.)

* Πασάμην (υυ–), Ἐπικ. καί Ἰωνικ. ἀόρ. α. τοῦ πατέομαι, Ἰλ. καί ἀπαρμφ. πάσασθαι, Ὅμ. καί Ἡροδ. (υ– –)

Πάσαθαι, ὅρα πασάμην.

* Πασιγάκης, ακτος, ὁ, ποιητ. = παντάκης.

Πασίγνωστος, ὁ, ἡ (γινώσκω). Τοῖς πᾶσι γνωστός, γνωστός εἰς ὅλους, σχόλ. Δυκόφρ. 11.

* Πασίδηλος, ὁ, ἡ, = πάνδηλος

* Πασιθρύλλητος, ὁ, ἡ (θρυλλέω). Παρά πᾶσι θυλλούμενος, εἰς ὅλους γνωστός, βέλτιον πασιθρυλητός.

Πασιμέλουσα, ἡ (μέλω), ἐν Ὀδ. Μ, 70. καλεῖται ἡ ναῦς Ἀργώ, κατά τήν ἀναγνωσιν τοῦ Ἀριστάρχου, ἤ εἰς ὅλους γνωστή διά τό κλέος Ἀργώ, περί τῆς ὁποίας μέλει πᾶσιν (ὅλοι ἐνδιαφέρονται), καθεῖς ἀγαπᾷ νά ἀκούῃ νά διηγῶνται περί αὐτῆς· ὅθεν παρά τοῖς μεταγεν. ἐν γένει, πασίγνωστοι, περίφημος· ὡς καί τό ἐν Ι, 19. ἠΟς πᾶσι δόλοισι ἀνθρώποισι μέλοιμι, ὅστις διά τῆς δολιότητος του εἶναι γνωστός εἰς ὅλους, ὅ ἐστιν, ἐν ἐπιμελείᾳ ἐστί· ὅλους τούς μέλει.

* Πασιμέλων, οντος, ὁ, = πασιμέλουσα, Στραβ. 1, σελ. 89. Ἐπειδή οὕτω γραπτέον ἐνταῦθα ὡς μία λέξις ὡς πρός τό ἀνωτέρω ἐν Ὀδ. Μ, 70. καί οὕτως ἔχει καί ὁ Εὐστάθιος.

Πάσις, ἡ (πάομαι). Κτῆμα, κτῆσις· ὅθεν, ἔμπασις, ἡ, ταύτόν τῷ, ἐγκτησις, Ἡσύχ.

Πασιφεής, ὁ, ἡ, = παμφαής. Πᾶσι φέγγων. Παρά Μαξίμ. στίχ. 146. ταύτόν τῷ, πανσέληνος, ἄλλως καί, πληπφαής, λέγεται.

* Πασιφανής, ὁ, ἡ, = παμφανής. Ὅστις φαίνεται, εἶναι ὁρατός εἰς ὅλους, ἤ τόν ὁποῖον βλέπουσιν ὅλοι (–υυ–)

Πασίφιλος, ίλη, ίλον. Τοῖς πᾶσι φίλος, = πάμφιλος, Ἀθήν. σελ. 594.

* Πάσκος, = πηλός, Ἡσυχ.

Πάσμα, τό, ταύτόν τῷ, πεῖτμα, ἀρθμ. 4. Κατάπεσε τοῦ σύκου, Ἡσύχ.

Πασπάλη, ἡ, ταύτόν τῷ, παιπάλη. Τό λεπτότατον ὡς ὁ κονιορτός ἄλευρον. τροπ. ἠΤπνου δ' ὀρῇ τῆς νυκτός οὐδέ πασπάλημα, οὐδέ βραχύ, ἐλάχιστον, δέν κοιμᾶται μήτε μισή στιγμή, δέν βλέπει μέτε μισῆς στιγμῆς ὕπνον εἰς τά ὄμματά του, Ἀριστοφ. Σφ. 91. ὅπου ἐπακολουθεῖ· ἠΗν δ' οὖν καταμύσῃ κἀν ἀχνηνιν, ἄρα παρ' αὐτῷ μεταφρ. ἡ πασπάλη, ταύτόν ἐστι τῷ, ἀχνή.

* Πάσπαλος, = κέγχρος

Πασπιστικός, Ὁ εἰς τό πάτσειν ἐπιτήδειος.

* Πασσαγία, ἀντί πανσαγία, ὅπερ ὅρα.

* Πασσαλίζω (πάσσαξ), = πασσαλεύω.

Πασσαλευτός, ή, όν. Ἐμπηγμένος, καρφωμένος, προσκολλημένος μετά πασσάλου, παλουκωμένος, στερεωμένος, ἐκ τοῦ

Πασσαλεύω (πάσσαλος), καί Ἀττικ. πατταλεύω. Ἐμπήγω, καρφώνω, προσκολλῶ τι μετά καρφίου, ἤ ἐπί πασσάλου, πάσσαλον βάλλω, παλουκόνω, ἴδε πάσσαλος.

Πασσάλιον, τό, καί πασσαλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ πάσσαλος, ἐξαιρ. τό στυλίδιον, μικρόν ξύλινον καρφίον, εἰς τό ὁποῖον δένεται ἡ χορδή μουσικοῦ ὀργάνου.

Πασσαλοκοπία, ἡ (κόπτω). Τό κτυπᾶν, ἐμπήγειν πασσάλους, παλούκια, Μαθημ. παλ. σελ. 15. παρά τό

Πάσσαλος, ὁ· καί Ἀττ. πάτταλος, καί πάσσαξ, ακος, ὁ. Ἧλος (καρφίον) ξύλινος, τό ὁποῖον ἐμπήγεται ἐν τῷ τοίχῳ, ἐξ οὗ κρεμᾶται τι, π. χ. φορέματα, ὅπλα, μουσικά ὄργανα κ. τ. τ. Ὅμ. ἠΛίρεῖν ἀπό πασσαλόφιν, κατεβάζω ἀπό τό ξύλινον καρφίον, Ἰλ. Ω, 268. οὐ τό ἐναντίον, ἠΚρεμάσται ἐκ πασσαλόφι (Ὀδ. Θ, 67.)κ, κρεμῶν ἀπό τό καρφίον. 2) παλούκιον ἐν τῇ γῇ διά νά στερεώνῃ τί τι, ἤ νά δένῃ τούς ἵππους, Ἡρδτ. 4, 72. ὅθεν τό Λατ. pessulus, paxillus, palus, καί τό ἐν τῇ συνηθείᾳ, πασσούλιον, καί πάλος καί παλούκιον, μαζίκαλον, ὅθεν διά τό ὁμοιόσημον. α) κάθε μικρόν καί παχύ ξύλον, τό ὁποῖον βάλλουσιν εἰς τό στόμα τῶν ἀνθρώπων ἤ ζώων διά νά μή φωνάζωσιν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 222. β) τό παλούκι διά νά κάμνῃ τις τρύπας. γ) = πάσσῃ, Ἀριστοφ. δ) τμῆμα ξύλου ἐπίμηκες ἀπό τινος δένδρου πρός φυτείαν ἐπιτήδειον, καί ἐντεῦθεν τό ἠΠατταλεύειν ὀφθαλμούς πρός φυτείαν σκότους», Νικήτ. Χρον. ιζ. 10. παιδιά τις τῆς φράσεως ἠΠατταλεύειν ὀφθαλμούς», ἀντί τοῦ ἐκβάλλειν (ἐξορύσσειν) τό ὄμματα· ὡς τό τῆς συνηθείας, βάλλω τό παλούκιον εἰς τά ὄμματά τινος. ε) τό σκανδαλίδιον εἰς τήν ξυλόγατα, Πολυδ. Ι. 156. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. ἠΠασσαλίζω, πασσαλεύω· καί τό Λακωνικόν, Πάσσαλορ, σφῆνα ἢ ἴδε καί, πάτταλος. (παρά τό πήγνυμι, πήζω, παγῆναι, pango) ὅθεν

* Πασσαλόφι, πασσαλόφιν, Ἐπ. γεν. πληθ. τοῦ πάσσαλος, Ἰλ. Ω, 264.

Πασσαλόω, ῶ (πάσσαλος). Προμηθεύω μέ παλούκια, ξύλινα καρφία, καρφώνω. ἠΞύλον πεπασσαλωμένον», ξύλον ἐπίμηκες μέ ξύλινα καρφία, κατά τήν ἄκραν δύο κορυφάς ἔχον πρός τό κρεμᾶν ἱμάτια ἐπ' αὐτῷ ἐπιτήδειον, Δεχάλιον, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 436.

* Πασσάμενος, πάσσασθαι, Ἐπ. ἀντί, πασάμενος, πάτασθαι, μετοχ. καί ἀπαρμφ. ἀόρ. α. μέτ. τοῦ πατέομαι, Ὀδ.

* Πάσσαξ, ακος, ὁ, σπανιώτ. ἕτερος τύπος τοῦ πάσσαλος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 763.

Πάσσομαι, καταπράγω, ἴδε πάομαι.

* Πάσσοφος, ὁ, ἡ, ἀντί, πάνσοφος, οὕτω γράφει ὁ Βεκκέρος παρά Πλατ. Πολιτ. 10, 2. σελ. 598. Δ. καί Θεαιτ. σελ. 152. 181. Εὐσυδ. σελ. 271. Βουτυμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σελ. 355.

Πασσυδεί, πασσυδί, πασσυδίᾳ, καί πασσυδίην, Ἐπίρρ. ἀντί πανσυδί. Μέ ὅλην τήν δύναμιν, ὅλοι ὁμοῦ, κοινῶς, πανστρατιᾷ, παντελῶς, ἐξοκλήρου, ὁμαδυμαδόν, πανδημί, παρ' Ὁμήρ. Θουκυδ. καί Ξενοφ. Κυρουπ. α. δ'. 18. Ὁ Ἀπολλών· ἐν τοῖς Ἀργον. χρῆται συχνά τῷ, πασσυδίᾳ, ἀντί τοῦ, ἅμα, καί πάντες, ἄνευ τινός σημασίας ἐπί κινήσεως.

Πασσυδιάζω, ταύτόν τῷ, ἀλιάζω. Συνάγω, Ἐπιγραφ. Καύλου Τόμ. β'. πίναξ 56.

Πασσυρεί, ἐπίρ. (σύρω), παρά Πολυδ. 5'. 143. ταύτόν τῷ, πασσυδεί, ἅμφ. Lob. Φρυν. σελ. 515. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τό Αἰολικόν, πασσύριον, ἀντί τοῦ, πασσυδίην, πάσσιον ὡς Παράδειγμα, ἠΤό πασσύριον ἡμῶν ἀπάντων γένος». Ὁ αὐτός ἔχει καί ἠΠασσυρρως, ἄρδην, πανοικίᾳ, παρά τό, πᾶν, καί σύρεσθαι.

Πάσσω, καί Ἀττ. πάττω. Μ. ὀ τω παρακ. πέπασμαι. Πασσίζω, πασπαλίζω, διασκορπίζω τε ἐπάνω τινός, ῥαίνω, ῥαντίζω μετά ἀλεύρου, κονιορτοῦ, ἅλατος, κ. τ. τ. ἐπί τε ξηρῶν καί ῥευστῶν πραγμάτων. ἠΨέμμακα πάττειν», πασπαλίζω, χύνω ἐπί πληγῆς ἰατρικά, Ἰλ. Ε, 401. 900. Ο, 394 καί ἀλλαχοῦ· μετά γενκ. ἐν Ἰλ. Ι, 214. ἠΠάσσε δ' ἅλός θείοιο», ἔπασσεν, ἐπασπάλισεν ἅλας· καί ἐντεῦθεν πέπαστο, ἐπαπλήρωτο, Ἡσύχ. ἠΧοίματος καί πηλοῦ πέπαστο καί τάς κώμας καί τό ἄλλο σῶμα, Λόγγ. ποιμ. α. β) τροπκ. ἐμπλέκω, ἐνυφαίνω, ποικίλλω, ἐξαιρτ. ἐπί προστηρμοσμένων ποικιλμάτων, καλλωπισμάτων καί παρέργων ὑφασμάτων, ὅθεν παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Χ, 441. ἠΕν δέ θρόνα ποικίλ. ἔπασσεν, ἐπί τῶν τεχνικῶς ἐνυφασμένων, ἐγκεντημένων ἀνθέων, ὡς καί ἐν Γ, 126. ἠΠυλάς δ' ἐνέπασσεν ἀέθλουσι», κεῖται, ἀντί τοῦ, ποικίλλειν, ἐμπάσσειν, ἐμπλέκειν ἀνδρῆ ἤ ἀέθλους πολεμικούς, ὅπου ὁ Σχολιαστής παρατηρῶν φησί ἠΌθεν καί τά ποικίλα παραπετάσματα πάττοι καλοῦνται, καθώς καί ὁ Ἡσύχ. πάστός, ταύτόν ἐστι τῷ, γαμικόν ποικίλον ὑφασμα. Ἄλλοι παράγουσιν ἐκ τούτου τό ἠΠαστός, γαμικός θάλαμος». (Ἐν Ὀδ. οὐχ εὕρηται ἡ λέξις, ἀλλά καί ἐν Ἰλ. μόνον ὁ ἐνεστώς καί ὁ παρατ.)

Πάσσων, ονος, ὁ, ἡ· οὐδ. πάσσον, συγκρ. ἀνομ. τοῦ παχύς, ἀντί παχύτερος καί παχίων,

Ζημιώδης, ες· Ὅστις φέρει ἢ προξενεῖ ζημίαν, βλαβερός, ἐπιβλαβής.

Ζημιωδῶς, Ἐπίρ. Μὲ ζημίαν. Ἰδὲ τ. ἀντρ.

Ζημίωμα, ατος, τό (ζημιόω) Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον διορίζεται διὰ ζημίαν, παιδείαν. Ζημία, χαμός, ποινή, τὴν ὁποίαν ὑπέφερεν, ἔπαθεν ἢ πρέπει νὰ πάθῃ τινάς. Πλάτ. Νομ. «Ζημιώματα τὰ αὐτὰ ἀστυνόμοις ἔστω.»

Ζημίωσις, εως, ἡ· Παιδεία, ποινή, βλάβη, χαμός· τὸ ζημίαν προξενεῖν.

*Ζημιωτής, οῦ, ὁ· Ὁ παιδεύων, ὁ προξενῶν ζημίαν. Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 77.

Ζήν, Ζηνός, ὁ. Ποιητκ. ἀντὶ Ζεύς, ὅπερ ἰδέ, Ὅμρ.

*Ζηνοδοτήρ, ῆρος, ὁ (Ζήν, δίδωμι) Ἐπθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος· = τῷ ἔπιν.

Ζηνόφρων, ον, γενκ. ονος, (φρήν) Ὁ γινώσκων τὰς βουλὰς καὶ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Διός. ὅθεν ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις διὰ τῶν χρησμῶν του ἐφανέρωνεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς βουλὰς καὶ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Διός. Ἀνάλεκτ. Β'. 518. ὅπου καὶ, Ζηνοδοτήρ, κεῖται, ἐπί τινος ἀμφιβόλου σημασίας, μ' ὅλον ὅ,τι εὑρίσκονται καὶ ἄλλαι τινὲς σύνθετοι λέξεις, ὡς, ζηνόδοτος, ζηνόθεμις, ζηνόβιος, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, τὰς ὁποίας μετεχειρίσθησαν εἰς τὰ κύρια ὀνόματα· ἰδὲ τὸ πρῆμα.

*Ζηταρετηπιδόης, ου, ὁ (ζητέω, ἀρετή). Ὁ ζητῶν τὴν ἀρετήν, ἀρετοθώκτης. Κωμικ. λξ. Ἀνάλ. 3, σ. 112. (ἐπιγρ. ἀδίστκ. 110, 6. κατὰ τὸν Σκαλίγερον virtutaucupida.

*Ζητεύω. Ποιητκ. ἀντὶ ζητέω. Ἡσ. Ἔργ. 402. Ὅμρ. Ἴμν. Ἀπλ. 215. Ἑρμ. 392.

Ζητέω, ῶ, Μλ-ήσω· Ἐρευνῶ, ἐρωτῶ, ἐξετάζω, γυρεύω νὰ εὕρω τι· Ἄπειρ παρ' Ὅμρ. Ἰλιάδ. Ξ. 258. Ἀπαιτῶ νὰ λάβω, ἢ ἐχινηλατῶ, πασχίζω νὰ εὕρω τὸ ποθούμενον, ἢ τὴν ἀλήθειαν, ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ζητῶ. Λέγεται ἐπὶ κριτῶν καὶ φιλοσόφων· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐπιθυμῶ, ποθῶ, ἀγαπῶ, θέλω, πάσχω ἢ πασχίζω νὰ εὕρω, νὰ μάθω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' αἰττκ. ἄλλα καὶ μετ' ἀπρμτ. ὡς «Ζητεῖ εἰδέναι». Πλάτων, «Λαθεῖν ζητεῖν». Ἰσοκράτ. Ὅθεν Μετοχὴ ἡ τὸ Ζητούμενον, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητεῖ τινάς. Ὅ,τι δὲν εἶναι ἀκόμη ἀποδεδειγμένον, καὶ βέβαιον· ὅθεν Ἀπροσωπ.. «Ζητεῖται». Εἶναι ζήτησις, ἐρώτησις

Ζήτημα, τος, τό. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητεῖ τινάς. Ἐρώτημα, ἔρευνα, ἐξέτασις. Πρόβλημα.

Ζητημάτιον, τό, Μικρὸν ζήτημα· Ὑπερτκ. τοῦ, ζήτημα Διβν. 4. σλ. 639.

*Ζήτηρ, ῆρος, ὁ. Ὄνομα τοῦ Διὸς εἰς τὴν Κρήτην.

Ζητήσιμα, τά (ζητέω). Ξενοφ. Κυνηγ. στ'. 6. Ὁ τόπος εἰς ὃν πρέπει νὰ ζητῇ τινὰς τὰ θηρία, τὰ κυνήγια.

*Ζητήσιμος, ον· Ὅ,τι ζητεῖται· ὅ,τι πρέπει νὰ ζητῇ τις. Ὅ,τι εἶναι εὔκολον νὰ τὸ ζητήσῃ τις, ἢ ὅστις εἶναι εὔκολος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ζητῇ.

Ζήτησις, εως, ἡ· Τὸ ζητεῖν, ἀπαίτησις. Ἐρώτησις, ἔρευνα, ἐξέτασις τοῦ ἀληθοῦς· Ἐπιθυμία, Φιλοτεκνίας ὑπόθεσις, ἥτις χρειάζεται ἐξέτασιν καὶ ἀπόδειξιν.

*Ζητητέος, ία, έον. Ὑμτκ. Ἐπθτ. ἐκ τοῦ, ζητέω· Ὅστινα πρέπει νὰ ζητῇ τις. Πλτ. Πολιτ. σλ. 264. Δ. Κρατύλ. σλ. 415. Ἀριστφ. Θεσμφ. 604.

Ζητητής, οῦ, ὁ. Ὁποῖος ζητεῖ, γυρεύει, ἀπαιτεῖ, ἐρευνᾷ, ἐξετάζει, ἐρωτᾷ. 2) Ἐν Ἀθήναις ὠνομάζετο «ζητηταὶ» ἀρχή τις ἔργον ἔχουσα τὸ νὰ ἐρευνᾷ, καὶ ἀνευρίσκῃ τοὺς χρειοστοῦντας εἰς τὸ κοινὸν· καὶ μάλιστα τοὺς νοσφιζομένους καὶ τρώγοντας τὰ δημόσια χρήματα. Οὕτως ὠνομάζοντο καὶ οἱ πρὸς ἐξέτασιν καὶ ἀνάκρισιν ὁποιουδήποτε ἐγκλήματος ἰδιαιτέρως διοριζόμενοι ἄρχοντες· ἰδ. Θεόδ. 6, 53. (ἰδὲ καὶ τὴν Ἑλλνκ. Ἑρμηνεύ. τὸν Σωτῆρα Ἀρθμ. 21. τοῦ Α' ἔτους). (Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ, Ζητητήρ, γίνεται τὸ, Ζητητήριος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ζητητήν· ὅθεν παρὰ Σουίδᾳ, «Τὰ τῶν ζητητηρίων ὄργανα, τὰ ὁποῖον ἔρμην· διὰ τοῦ Βασανιστήρια. Tormenti, Ἰταλ).

Ζητητικός, ἡ, όν· Ὁ ζητῶν καὶ ἐξετάζων, ὁ ἔχων κλίσιν καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ ζητεῖν, ἐξετάζειν καὶ ἐρευνᾶν ἀκριβῶς. Ἀλφαβ. εἰς Ζήν. «Ἦν δὲ καὶ ζητητικὸς καὶ περὶ πάντων ἀκριβολογούμενος.»

*Ζητητός, ἡ, όν. Ὑμτκ. ἐπθτ. τοῦ ζητέω. Ὁποῖος ζητεῖται, πρέπει, εἶναι ἄξιος, νὰ τὸν ζητῇ, καὶ νὰ τὸν ἐπιθυμῇ τις. Σοφοκλ. Οἰδ. Ρ. 389.

*Ζητήτωρ, ορος, ὁ, ἡ = Ζητητής.

Ζητρεῖον, ἢ Ζήτρειον, τό· Ταυτόν τῷ, Ζίτρειον, ζήτριον, Ζώστειον (Τίς ἀμφιβολία, ὅτι ἐντεῦθεν παράγεται καὶ τὸ τῆς συνηθ. Ζωστάνιον;) Ζώστειον τὸ τῶν δούλων δεσμωτήριον, τόπος δηλ. εἰς ὃν ἔπρεπε νὰ ἐργάζωνται οἱ δεδεμένοι σκλάβοι, καθὼς π. χ. παρὰ τοῖς Τούρκ. ὁ Μπάνιος. Πολυδ. ἐν Γ'. 78. καὶ Ε'. 19. Ἑτυμ. Ὁ αὐτὸς μετὰ τοῦ Σουίδ. ἔχει καὶ τὸ ῥῆμα, Ζατρεύω, Ἐν τῷ μυλῶνι βασανίζω, βάλλω τὸν σκλάβον νὰ βασανίζεται γυρίζων τὸν μύλον. Θέλουσιν ὅτι ἡ λέξις αὕτη εἶναι Ἰωνική, ἀλλ' ἡ παραγωγὴ ταύτης εἶναι τόσον ἀβέβαιος καθὼς καὶ ἡ ὀρθογραφία, ὥστε, κατὰ τὸ ἐμοὶ δοκοῦν, φαίνεται ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ σημασίαν μὲ τὸ, Ζώγρειον· ὅθεν.

*Ζητρεύω. Τιμωρῶ δούλον τινα, καταδικάζω αὐτὸν νὰ γυρίζῃ τὸν χειρόμυλον. Ἰδὲ τὸ πρῆμα.

Τὸ Ζ μετὰ τοῦ Ι.

Ζιβύνη, ἡ, = Σιβύνη. (υυ-)

*Ζιβύνιον, τό. Ὑπερτκ. τοῦ Ζιβύνη. Ἡρόν. σ. 40.

Ζιγγίβερις, εως, ἡ· Φυτόν τι τῆς Ἀραβίας, τοῦ ὁποίου τὴν ῥίζαν μετεχειρίζοντο εἰς τὴν Ἰατρικήν. Διοσκορ. Β'. 190. Πλίν. 12. 7. Νομίζουσιν ὅτι εἶναι τὸ παρὰ τοῖς Νεωτέροις Amomum Zingiber. Ἴσως τὰ Γερμνκ. Ingwer (Ἡ λξ. σώζεται καὶ ἐν τῇ συνθ.)

Ζιζάνιον, τό. Zizanium, lolium. Χόρτον ἄχρηστον, φυόμενον μεταξὺ τοῦ σίτου, τὸ ὁποῖον ἄλλως, Αἶρα, καλεῖται. Εἰπεῖν ἀγνοεῖται ἂν μετεχειρίζετο καὶ μετφρκ. ὡς ἐν τῇ συνθ.

Ζίζυφον, τό. Εἶδος δένδρου, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια οὕτωπως καλεῖ (τσιντσιφιά, τσίντσιφον) καὶ τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς εἰς τὰς ἰατρικὰς ἀποθήκας Jujubae, καλεῖται. Γαλλ. Gigeolier. Ἰταλ. Giuggiolo Γερμ. Brustbeerbaum. Λιν. Ramnus jujuba.

*Ζιρά, ἡ. Βλπ. Ζειρά.

Τὸ Ζ μετὰ τοῦ Ο.

*Ζογγύλος = γογγύλος. Ὡς Ζάγκλος ἀντὶ ἀγκύλος, Ἰδ. Κογχύλη.

Ζόη, Ἰωνκ. ἀντὶ, ζωή. Ἡρόδοτ. 2) Ταυτόν τῷ, Γρεῦς, ἡ ἐπίκω τοῦ γάλακτος, κ. τ. τ. ἐφιστανομένη ἐπιδερμίς, Εὐστάθ. Ἰλιάδ. Μ. σ. 906. ἐκ τοῦ, Ζέω.

*Ζοία, ἡ. Αἰολκ. ἀντὶ ζωή. Θεόκρ. 29, 5. ὡς κακοζοία καὶ κακόζοια. Ἀνάλ.

*Ζόμβρος, ὁ. Ἰδὲ Τραγέλαφος, 3.

*Ζοός, ά, όν. Δωρκ. ἀντὶ ζωός· παρὰ Θεόκρ. 2, 5.

Ζορκάς, άδος, ἡ. Καὶ, Ζόρξ, Ζορκός, ἡ, = δορκάς, καὶ, δόρξ, τὸ ζορκάδι. Ἡρόδοτ. Δ'. 192. καὶ Νίκανδρ. Θηρ. 142.

*Ζόρκιον, ἡ. Ἰδ. Δόρκιον.

Ζόφος, ου, ον, ἡ Ζοφεός, ρά ρόν. (ζόφος) Σκοτεινός, μουντός. Λέγεται καὶ ἐπὶ βαφῆς, καὶ χρώματος. Ἡσ. Θεογ. 814.

*Ζοφηφορία ποιητκ. Ἡ ὁμίχλη τοῦ πόντου Γρηγ. Ναζ. Ἐπστ. 7.

*Ζόφιος, ον. = Ζόφεος = Ζοφερός.

Ζοφοδορπίδας, ου, ὁ. (ζόφος, δόρπος) Ὁποῖος τρώγει, δειπνῷ εἰς σκοτεινὸν τόπον, ἢ κεκαυμμένος. οὕτως ὀνομάζει ὁ Ἀλκαῖος τὸν Πιτταικόν, Πλούταρχ. Πρβλ. Συμπ. Β'. 6. Διογ. Λαέρτ. Α'. 81. παρ' Ἡσυχ. κεῖται ἐσφαλμ. ζοφοδερκής, καὶ, ζοφοδαπίδας, καὶ παρὰ Σουίδ. ζοφοδορπίας, καὶ ἐν τῷ τοῦ Στεφάνου ἀντιγράφῳ, ζοφοδερκίας.

*Ζοφοείδελος, ον (ζόφος εἶδος). Σκοτεινός, σκιερός, σκοτεινὴν θωμίαν, ἢ σκοτεινὸν (μουντὸν) χρῶμα ἔχων. Νικάνδρ.

*Ζοφοειδής, ές, = Ζοφοείδελος. Ἱππκρ. 604, 22. «Ζοφ. ὀρῶν ὁλατὰ βλέπει σκοτεινά. Νικάνδρ.

*Ζοφόεις, εσσα, εν, = Ζοφοείδελος, Νίκανδρ.

Ζοφομηνία, ἡ (μήνη) = Σκοτομήνη. Σκότος τῆς σελήνης, ἔκλειψις τῆς σελήνης. Ἡσύχ. Σουίδας.

Ζόφος, ὁ. Σκότος, κνέφας. Ὀδσ. Γ, 335. Ἀντθτ. τῷ φάος. ἐξρτ. τὸ ὑπὸ γῆν σκότος· σκότος τοῦ Ἅιδου, τὸ βασίλειον τῶν σκιῶν καὶ τῶν φαντασμάτων. Ἰλιάδ. Ο, 191. Φ, 56. Ὀδσ. Α, 57. συχνάκις ἐν τῷ εἰς Δμτρ. ὕμνῳ ἀπαντώμν. 2) Παρ' Ὅμρ. ὅστις διαιρεῖ τὴν σφαῖραν τῆς γῆς εἰς φαεινήν (φωτεινὴν) καὶ σκοτόεσσαν (σκοτεινὴν) σημαίνει πρὸς τούτοις, Ἑσπέρα, σουρούπισμα. Ὀδσ. Μ, 81. Ἀντθτ. τῷ Ἠώς· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν δυτικῶν μερῶν τοῦ Οὐρανοῦ ἢ τοῦ Ὁρίζοντος, = Δύσις. Ὀδσ. Κ. 190. «Ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὅπῃ ἠώς· οὐ γὰρ ἴτμεν ὅπου δύεται ἠ ὅπου ἀνατολή. Δὲν ἠξεύραμεν μήτε ποῦ εἶναι ἡ δύσις μήτε ποῦ ἡ ἀνατολή. «πρὸς ζόφον» ἀντθτ. τῷ «πρὸς Ἠώς· Ἡλιόντα». Ὀδσ. Ι, 26. Ν, 241. Ἰλιάδ. Μ, 240. Πίνδ. Νμ. 4, 112. Ἰσθμ. 4, 3, 80. – Ἀπλ. δὲ ὁ Ῥό. ἔχει οὐδετέρως τὸ ζόφος (Ἔστι δὲ συγγν. τῷ γνόφος, δνόφος, νέφος, κνέφας. Πρβλ. Buttmn. Lexilg. 2. p. 266). ὅθεν

Ζοφόω, ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω, σκοτεινὸν ποιῶ τι.

Ζοφώδης, ες, = Ζόφεος = Ζοφοειδής. Ἀνλεκτ.

Ζόφωμα, ατος, τό, = Ζόφος, Σκοτείνισμα, σκότισμα. Νικητ. Χρον. 10'. 9.

Ζόφωσις, εως, ἡ (ζοφόω). Σκότισις, σκοτείνισμα, τὸ ποιεῖν τι σκοτεινόν. Σκότος. Εὐστάθ.

*Ζόω, Σπάνιος Πτκ. καὶ Ἰωνκ. σχηματσμ. ἀντὶ ζάω. Ἡρόδ. 7, 40. Θεοδωρίδ. ἐπιγραμ. 8, 7.

Τὸ Ζ μετὰ τοῦ Υ.

Ζυγάδην, Ἐπίρ. (ζυγόν). Ζευγαρωτά, συνεζευγμένως, ὡς εἰς ζυγόν. Σουίδ. Φώτ.

Ζύγαινα, ἡ· Εἶδος ὀφιρίου. Zygaena. Ἀριστοτ. Ζ. ἱστρ. Β', 11. 7.

Ζυγαινός, ἡ, όν, = Ζυγαικός.

Ζυγάστριον, τό· Ὑποκορ. τοῦ ζύγαστρον.

Ζύγαστρον, τό, ἡ, Ζύγαστρος, ὁ· Κιβώτιον, σεντούκι ξύλινον. Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'. γ'. 1. «Χρήματα ἐν ζυγάστροις.» ἐκ τοῦ, ζυγός, παρὰ τὸ, ἐζυγῶσθαι, ὅ ἐστι, συνηρμόσθαι τὰ σανίδια.

*Ζύγαστρος, ὁ, = τῷ ζύγαστρον. Σοφκλ. Τρχν. 692.

*Ζυγείς. Μτχ. Ἀορ. 2. Πθτκ. ἐκ τοῦ ζεύγνυμι. Εὐρπδ. Μηδ. 733. παρ' Ἡσύχ. = Ὑπανδρευθείς, νυμφευθείς.

*Ζυγέν. Τὸ οὐδτρ. τοῦ ἀντρ.

ὡς καὶ τὸ βόσσων συγκρ. τοῦ βαθυς, καὶ τό, γλύσσων, συγκρ. τοῦ, γλυκύς. Παχύτερος, πλατύτερος, ἐπὶ ἐπαίνων ἑνὸς ἰσχυροτάτου καὶ πλατέος ὤμου καὶ ῥάχιος ἑνὸς ἀνδρός, ὅτε καὶ συνεκφέρεται παρ' Ὅμ. «Μακρότερος, ἤ, μείζων καὶ πάσσων», Ὀδ. Ζ, 230. Θ, 20. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς μορφῆς μιᾶς γυναικός, Ἰλ. Σ, 195.

*Παστά, τά. Βρῶμα ἐκ τυροῦ ἁνάλου μετὰ σεμιδάλεως καὶ σησαμίου σκευαζόμενον· οἱ δὲ καὶ ἔτους ἀλφίτοις μεμιγμένον, Ἡσύχ. ἡ συνήθεια καλεῖ οὕτω καὶ τὸ ἐξ ἔτους ὁπωρῶν μετὰ μέλιτος ἢ σαυχίρεως σκευαζόμενον γλύκισμα, ἢ μελίπηκτον. 2) πάστα, ἡ = πάστη.

Παστάς, ἄδος, ἡ. Τὸ προδωμάτιον, κτίριόν τι ἔμπροσθεν μεγαλειοτέρου, σκεπασμένον μὲν εἰς τὰ ἄνω, ἀνοικτὸν δὲ κατὰ τὰ πλάγια, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρό. 2, 148. 169. ἀνθ' οὗ παρ' Ὅμ. αἴθουσα κεῖται· παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον λέγεται, καθὰς τό, στοά, παστάς, ἡ πρὸ τοῦ οἴκου στοά, τὸ περίστυλον, τόπος σκεπασμένος ἄνωθεν καὶ μὲ στήλας, ἢ παρὰ Γάλλοις Gallerie· ἐξαιρτ. ἔμπροσθεν ναοῦ, porticus· καὶ τοιαῦται στοαὶ ἦσαν καὶ ἐπὶ τοῦ Ἡρότ. καὶ πέτριναι, 2, 169. «Παστὰς λιθίνη, ἠσκημένη στύλοισι καὶ τῇ ἄλλῃ δαπάνῃ». Ξενοφ. Ἀπομνημ. γ'. ἡ. 9. «Τοῦ χειμῶνος ὁ ἥλιος εἰς τὰς παστάδας ὑπολάμπειν ὁ Ἡσύχ. ἔχει παστοί, στοαί. 2) τόπος, σάλα, ἔνθα ἐδείπνουν. Ὁ Ἐτυμολογ. καὶ ὁ Σχολ. Ἀπολλων. Ἀργ. α. 789. προστίθησιν «Εἴρηται δὲ οὕτως διὰ τὸ ἐν αὐτῇ σιτεῖσθαι ἡμᾶς, οἱονεὶ πάσασθαιω, La chambre à manger, Γαλ. Speisesaal, Γερμ. 3) ταὐτὸν τῷ παρ' Ὁμήρῳ, πρόδομος. Atrium, Λατιν. antisale ἢ antichambre, corridor, Γαλ. Vorsaal, Γερμαν. Anticamera, Ἰταλ. 4) ταὐτὸν τῷ ἐμπριεῷ, Θάλαμος, ἔνθα κατοικοῦσιν αἱ γυναῖκες, ἢ ἔνθα κοιμῶνται ὁ οἰκοδεσπότης καὶ αἱ οἰκοδέσποινα Θεόκριτ. κδ'. 46. «Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὀρφνηκῶ· ἔτι δὲ ὁ θάλαμος τῶν νεονύμφων, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν λέγεται ἔτι συνηθέστερον, παστός, συνυπακουομ. τοῦ, οἶκος. Καὶ ὁ Θεόκριτ. ἐν τῇ. 3. καλεῖ τὸν Νυμφῶνα, ἤτοι τὸν νυμφικὸν θάλαμον, ὅπου δηλαδὴ κοιμῶνται οἱ νεόνυμφοι, «Νεόγραπτον θάλαμον», νεωστὶ ἐζωγραφισμένον· ὁ δὲ Λουκιαν. Νεκρ. διάλ. κγ'. ἀντὶ τούτου μετεχειρίσθη τό, παστός. «Οἷον ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ»· οὕτω καὶ ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 34. «Βροκόεις παστὸς ἔσω θαλάμων πίνατον»· παραβάλλ. καὶ τὸ ἐν ἀ. σελ. 37. Μελέαγρ. ῥέ. «Αἱ δ' αὖται καὶ φέγγος ἐδεδούχουν παρὰ παστῷ πεύκαν», ὅπου τὸ, παστῷ, κεῖται ἀντὶ τοῦ, Νύμφῃ· ὡς καὶ τὸ παρ' Ἀπολλωνίῳ Ἀργον. α'. 775. «Νηγατέησιν ἐγγόμενα, καλύβεσι νύμφαιω», ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. «Ταῖς διὰ τῶν ἱματίων κατεσκευασμέναις, ἃς καλοῦσι παστούς». 4) παρὰ Διονύσ. Ἁλικ. Ἀρχ. Ῥωμ. γ'. 21. καλεῖται, παστάς, ἡ τῶν Ῥωμαίων Basilica, ἡ βασιλικὴ οἰκία, ἥτις ἐν Ῥώμῃ ἦν ἐν λαμπρότατον καὶ δημόσιον μετὰ στοῶν κτίριον. (συνήθ. παρὰ τὸ πάσσω ἐπὶ τῆς σημασ. ποικίλλω, πρβ. παστός· κατ' ἄλλους δέ, παρὰ τό, πατέομαι, πάσασθαι, τρόπον τινὰ σάλα τοῦ δείπνου, ὡς παρ' Ἡσυχ. πιθανῶς, σύνθετον ἐκ τοῦ, παρστάς, παραστάς)

Παστελλη, ἡ. Ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐκ τοῦ, πᾶς, καὶ τέλος, ἐν ᾧ τελειοῦται πάντα τὰ τοῦ ἐνιαυτοῦ, Ἐτυμολ. μέγ.

Παστέος, ἑα, ἑον (πάσσω). Ὁ πρὸς τὸ πάσσειν, πασίζειν ἐπιτήδειος, ἢ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ πασσίσῃ τις. 2) τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ποικίλῃ τις.

Πάστη, ἡ (πάσσω). Ἔδεσμά τι ἐκ μεμιγμένων καὶ εἰς κομμάτια κεκομμένων φαγητῶν, Πολυδ. ς'. 56. Ἡ συνήθεια λέγει, παστήλη, ἡ· τὸ εἰς λεπτὰ τμήματα κεκομμένον κρέας, τὸ παρὰ Τούρκ. Κιμᾶ. Κυρίως θηλ. τοῦ παστός.

*Παστόν, τό. Πορδαλὸς περδὲς, τὸν ὁποῖον ἐκρέμων ἔμπροσθεν τοῦ παστοῦ ἢ θαλάμου, ἀμφ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Παστός, ἡ, ὸν (πάσσω). Πασσισμένος, πασπαλισμένος, ἐξαιρτ. μετὰ ἅλατος, κ. τ. τ. ὅθεν ἁλατισμένος· καὶ ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια ἅπαντα τὰ ἁλίπαστα ἤτοι τὰ ἁλατισμένα, καὶ ταριχευτά, παστά, λέγει, οἷον, ἰχθύας, κρέατα, κ. τ. τ. τὰ ἁποῖα διὰ τοῦ ἅλατος φυλάττονται καὶ διαριοῦσιν ἐπὶ πολύ. 2) ὡς οὐσ. ἐκ τοῦ, πάσσω, τὸ ποικίλλω, καλεῖται, παστόν, τὸ πρὸ τοῦ θαλάμου πεποικιλμένον δωμάτιον, ἀμφ. β) ταὐτὸν τῷ, παστάς, ἀριθμ. 4. ὅ ἐστι, θάλαμος τῶν γυναικῶν· κοιτῶν· καὶ θάλαμος, Νυμφῶν, ὁ νυμφικὸς οἶκος, τὸ δωμάτιον, ἔνθα κατοικοῦσιν αἱ γυναῖκες, ἢ ὅπου κοιμῶνται οἱ νεόνυμφοι, καὶ ἡ νυμφικὴ κλίνη αὐτή, Ἀντιπ. Σιδ. 98, 2. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει «Παστός, ἡ ἐκ παραπεταυσμάτων ποικίλλων κατασκευασμένη σκηνή, ἥτις ἐστὶ πεποικιλμένη», (ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ), ὑφ' ἧς ἵσταται ἡ νύμφη ἐν τῷ καιρῷ τοῦ γάμου. γ) λέγεται καὶ τὸ δωμάτιον τοῦ ἱερέως ἢ τοῦ νεωκόρου· ἔτι δὲ καὶ μικρός τις ναὸς ἢ παρεκκλήσιον πρόχειρον (κεβαλιστόν), περιέχον τὸ ἄγαλμα θεοῦ τινος ἢ θεᾶς· ἢ καμάρα τις βαθυλωτὴ εἰς τὸν τεῖχον, Niche, ἢ οἰκίσκος, ἐν ᾧ ἵσταται τὸ ἄγαλμα θεοῦ τινος, Προσκυνητάριον. 4) ἐν τοῖς παλαιοῖς Μαθηματ. σελ. 89. «Μιχθείσα τρίτῳ μέρει παστοῦ, τροφὴν ἰσχυρὰν παρέχεται», ὅπου αἱ Ἐκδόσεις, Σπαστοῦ. καὶ τὸ ἐν Βερολίνῳ Χειρόγρ. «Παστοτροφήνω, ἡμαρτημένως ἔχουσι· κεῖται οὐσιαστ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀντὶ τοῦ, πάχος, ἄλειμμα, λίπος, καὶ κυριολεκτικῶς, τό χοιρεῖον λίπος (σλανίνα, lardi) τό, παρὰ Γερμαν. Speck, καὶ Γάλ. Lard, λεγόμενον. Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τὸ Λατιν. Lardum, προέκυψεν ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ, Λαρινόν, διότι ὁ Ἡσύχ. ἔχει, λαρόν, ἡδύ· καὶ, λαρινόν, εὐτραφὲς οἷον ἐστὶ τὸ χοιρεῖον λίπος) καὶ, Λαρινεί, βόες εὐτραφεῖς· καὶ λαρινεύεσθαι, σιτεῖσθαι· ἐκ τοῦ, πάω, πάσομαι, πάσασθαι, πέπασται, παστός· ἐμοὶ δοκεῖ ὅτι ὅτι καὶ τό, πάσσων, ἔχει ἀναφορά τινα ἐνταῦθα.

Παστοφορεῖον, καὶ παστοφόριον, τό. Τὸ ὑπὸ τοῦ παστοφόρου φερόμενον, βασταζόμενον. 2) = παστός, σημασ. γ. τὸ φέρον τὸν παστόν, ἢν δὲ τοῦτο οἰκίσκος τις, κιβώτιον, ἢ ναὸς μικρός (προσκυνητάριον), περιέχον τὸ ἄγαλμα θεοῦ τινος.

Παστοφόρος, ὁ, ἡ (παστός, φέρω). Φέρων τὴν εἰκόνα θεοῦ εἴς τι παρεκκλήσιον· ἐξαιρτ. εἶδος ἱερέων, οἵ τινες ἐν τινι παστῷ (ναῷ ἢ οἰκίσκῳ) ἕφερον τὸ ἄγαλμα θεοῦ τινος, Διόδωρ. Σικ. α'. 29. Κλήμ. Ἀλεξ. παιδ. γ'. 2. 2) ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης.

*Πάσχα, τό, ἀκλ. Τὸ πάσχα, ἡ λαμπροφόρος ἡμέρα, ἐκ τοῦ Ἑβρ. πάσαχ = διέβη. ὅθεν

*Πασχάζω, άσω. Ἑορτάζω τὸ πάσχα.

*Πασχάλιος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων, ἀναγόμενος εἰς τὸ πάσχα.

Πασχητιασμός, ὁ. Ὄρεξις καὶ κλίσις, ὁρμὴ φυσικὴ πρὸς σαρκικὴν συνουσίαν· ἀσελγεια· ἐξαιρέτως λέγεται ἡ ἀρσενοκοιτία, ἐπὶ ἀρρένων, οἵ τινες ὀρέγονται τοῦ ὑπ' ἄλλων εἰς τὸ ἑαυτῶν σῶμα ἀσελγοῦς συνουσιασμοῦ, Λουκιαν. ἐκ τοῦ

Πασχητιάω, ῶ (πάσχω, μέλ. πασχήσω). Ὀρεξιν, ἐπιθυμίαν, κλίσιν ἢ γαργαλισμὸν εἰς σαρκικὴν συνουσίαν ἔχω, πάσχειν ἐθέλω· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ ἀρρένων, οἵ τινες ἀσελγῶς θέλουσι νὰ ἐνεργῆται ὑπ' ἄλλων ἢ μυσαρὰ μῖξις εἰς τὸ ἑαυτῶν σῶμα· ἴδε καὶ Βειθέω. «Πασχητιῶντα βρώματα», φαγητά, τὰ ἁποῖα διεγείρουσι τὴν ὁρμὴν τῶν γεννητικῶν μορίων, Meineke Μενάνδρ. σελ. 161.

Πάσχω, Μ. πείσομαι (ὡς ὁ μέσ. μέλλ. τοῦ πείθω), Ἀόρ. ἔπαθον, Παρακ. πέπονθα, οἱ ὁποῖοι χρόνοι ἕλοι εὕρηνται καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὅμ. παρὰ δὲ Ἡσ. μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ ἀόρ. Σπανιώτεροι ἕτεροι τύποι εἰσί, τό β'. προσ. πληθ. παρακ. πέποσθε ἀντὶ πεπόνθατε, Ὅμ. τό θηλ. τοῦ μετοχ. παρακ. πεπαθυῖα, Ὀδ. Ρ, 555. ὁ μέλλ. πήσω, παρ' Ἡρότ. 9, 37. πήσομαι, ὁ ἀόρ. ἔπησα, Αἰσχ. καὶ ὁ παρακ. πέπηθα. — Σημαίνει κυρίως, παθαίνω, δοκιμάζω, ὑποφέρω ἐνέργειάν τινα ἐπ' ἔξωθεν, εἴτε ἀρεστήν μοι εἴτε μή, αἰτιάνομαι διάθεσίν τινα, διατίθεμαι ἀπ' ἔξωθεν, ἄρα πάντῃ ἐν γένει τὸ ἐναντίον τοῦ ἐνεργεῖν καὶ πράττειν, ὃν τρόπον καὶ παρ' Ὅμ. αὐτῷ ἐν Ὀδ. Θ, 430. ἀντιτάσσονται ἀλλήλοις τό, ἔρξαι καὶ παθεῖν· ὅθεν, πάσχω, ἀντὶ τοῦ, συμβαίνει μοι, συναντᾷ μοι, ἀπαντᾷ μοι, ἐπιπίπτει μοι, περιπίπτω, ἐξαιρτ. 1) παθαίνω, ὑποφέρω, δοκιμάζω κακὸν ἢ ἀνιαρόν τι· παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. πάνυ εὔχρηστον ἁπλῶς καὶ εἴκα τινὸς ἄλλης προσθήκης, ἐξαιρτ. «Πολλὰ παθεῖν», ἤγουν, πολλὰ κακὰ παθεῖν· ἀσυνήθ. ἐν Ἰλ. Χ, 220. «Εἶκεν μάλα πολλὰ παθοῖσι, καὶ ἂν τύχοι νὰ πάθῃ κατὰ ταύτην τὴν εὐκαιρίαν πολύ, δηλ. καὶ ἂν τύχοι νὰ τῷ ᾖ αὐτὸ πρὸς ἄκραν λύπην του. «Ἔγνω παθὼν», ἔμαθεν ἀπὸ παθήματα, ἤτοι ἀπὸ ἀνιαρὰν πεῖραν, Ἡσ. Ἔ. 220. παρὰ δὲ Ὅμ. οὐχὶ σπανίως συνημμένον, καθὸ συνώνυμον, καὶ μετὰ τοῦ, μογεῖν. β) ἡ αὐτὴ σημασ. ἐπικρατεῖ κατὰ τὴν Ὁμηρικ. φράσιν, παθεῖν τι, ἐξαιρ. «Μή τι παθῇς ἢ πάθῃ, μήπως συμβῇ σοι ἢ αὐτῷ κἀν κακόν, κἀμμία δυστυχία. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ἐνέκειτο ἐν τῷ, «Εἴτε πάθοιμι, ἤ, ἤν τι πάθω», συνήθ. εὐφημισμός, ἤγουν, ἀνίσως τύχοι νὰ μοι συμβῇ τι (ἀνδρώδινον), δηλ. ἀνίσως τύχοι ν' ἀποθάνω, Βρ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1105. κατὰ πρῶτον παρὰ Καλλιν. Ἀλ. 17. καὶ παρ' Ἡρότ. 8, 102. γ) ἡ ἐρώτησις, τί πάθω; ἢ, τί πείσομαι; δηλοῖ πάντοτε τὸν ἔσχατον βαθμὸν ἀνάγκης ἢ ἀμηχανίας, εἰς τὴν ὁποίαν κατήντησέ τις ἐξ αἰτίας ἐπελθούσης δεινῆς ἐξωτερικῆς δυνάμεως, εἰς τρόπον ὥστε εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν ὅλως ἐξηρτημένην, μὴ ἐλευθέραν καὶ πάσχουσαν, ὅθεν ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, τί θὰ μοὶ συμβῇ; τί θὰ γένῃ μετ' ἐμένα; τί θὰ γένῃ τὸ κάλλιστον; ὅπου ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐρωτήσει ἐνιζάνει καὶ ἔγκειται ἡδὴ ἡ προσδοκία τοῦ χειρίστου, Ἰλ. Λ, 404. Ἡρότ. 4, 118. Valck. Φοιν. 507. καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἐνυπαρχούσης ἀμηχανίας ἠρμήνευσέν τινες καὶ διὰ τοῦ, τί νὰ κάμω; τί ν' ἀρχίσω; καὶ ἐκ τούτου συνήγαγον καὶ ἐσυμπέρανον, ὅτι τὸ πάσχειν ἦν ἐν χρήσει καὶ ἀντὶ τοῦ, πράττειν καὶ δρᾶν· ὅμως ἁμαρτάνουσι κατὰ πολλά, διότι ἡ κυρία σημασία τοῦ πάσχειν μένει ἀμετάβλητος, ἐκλαμβανομένη μόνον ἐπὶ καταστάσεως, ἡ ὁποία ὑπόκειται ὑπὸ τύχην τινὰ ἢ δύναμιν ἀνωτέραν· αἱ δὲ ἐν Ἰλ. Ψ, 98. λέξεις, «Πείσομαι, ὡς σύ κελεύεις», τὰς ὁποίας ἑρμηνεύουσί τινες διὰ τοῦ, ποιήσω, πράξω, καθὼς σύ προστάξεις, δὲν ἀνήκουσιν ἐνταῦθα τελείως, ἀλλ' εἰς τό, παθὼν, ἤγουν, θέλω ὑπακούσει καθὼς σύ καλεύεις, προστάξεις. δ) ὡσαύτως ὑπάρχει ἐν τῇ ἐξαιρ. παρ' Ἀττικ. εὐχρήστω ἐρωτήσει, τί πάθω; πάντοτε, εἴχ' ἄλλης τινὸς ἤδη προσθήκης, ἢ ἔννοια κακοῦ τινος καὶ ἐπιζημίου, ὡς π. χ. καὶ ἐν Ἰλ. Λ, 313. «Τί παθόντε λελάσμεθα θεσπεσίου ἀλκῆς; τί κακὸν ἐπάθομεν, συνέβη ἡμῖν, ὥστε λησμονοῦμεν τὴν δύναμίν μας; καὶ ἐν Ὀδ. Ω, 106. «Τί παθόν-

Ζυγέω, ῶ· Ἵσταμαι ἢ εἶμαι ὠστὲ εἰς τὸν ζυγόν. Ἐπὶ στρατιωτῶν, οἵτινες ἵστανται κατὰ μῆκος εἰς τὴν ἰδίαν ἀράδα ὁ ἕνας πλησίον τοῦ ἄλλου. Πολύβ. Γ'. 113. καθὼς καὶ τὸ, Στιχέω, ὁπότε ἵστανται ὁ ἕνας ὀπίσω τοῦ ἄλλου κατὰ βάθος εἰς τὴν ἰδίαν ἀράδα.

* Ζυγηδόν. Ἐπίρρ. Ζευγαρωτά, κατὰ δύω. Ἡλιόδ. Αἰθιοπ. σ. 426. Κορ.

Ζυγηφόρος, ον. Ποιητ. ἀντὶ Ζυγοφόρος.

Ζυγιαιωπαί, αἱ, ἡ, ζυγιαιώπαι, αἱ, Ἰδ. Ζυγίτης.

Ζυγιακός, ή, όν· Ὁποῖος ἐγεννήθη εἰς τὸ σημεῖον τοῦ ζυγοῦ. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Κριανός. Ἀστρολ.

Ζυγικός, ή, όν (ζυγός). Εἰς τὴν ζυγαριὰν ἢ εἰς τὸ ζυγίζειν ἀνήκων.

*Ζυγικά, τά, = Ζυγική ἐπιστήμη· τὸ ζυγιάζειν τὰ σώματα, ἡ τέχνη τοῦ ζυγιάζειν. Νικόμαχ.

Ζύγιμος, = Ζύγιος. Σωστὸς εἰς τὴν ζυγαριάν. Πολύβ. λδ'. 8. Καὶ ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος διὰ ζεύγιμον, ἤτοι διὰ τὸν ζυγόν.

Ζυγίον, τὸ· Ὑποκορ. τοῦ ζυγός. Μικρὰ ζυγαριά (Ζυγὶ λέγει καὶ ἡ συνέ.)

Ζύγιος, α, ον (ζυγός). Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς ζυγόν, ὁποῖος ζεύγεται ἢ εἶναι διὰ ζεύγιμον, ὡς, «Βοῦς, Ἵππος ζύγιος», ὁ ὑποβαλλόμενος τῷ τοῦ ἁρματος ζυγῷ, τὸν ὁποῖον ζεύγουσι, βάλλουσιν ὑπὸ τὸν ζυγὸν καὶ τραβᾷ τὴν ἅμαξαν ἢ τὸ ἄροτρον. 2) Ἐπίθ. τῆς Ἥρας ὡς «Ζυγία Ἥρη», ἡ προστάτις τοῦ γάμου, τῆς ὑπανδρείας, = τῷ Ἄτινα. Juno jugalis. Λεξικ. δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων Θεοτήτων ὅταν ἐκλαμβάνωνται ὡς ὑπαρτώμεναι καὶ ἔφοροι τῶν γάμων. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 96. 3) ὁ Ζύγιος = Ζυγίτης, Ζ. ζυγός.

* Ζυγίς, ή, = ἐρπυλος. Ἀθήν. σ. 681.

Ζυγίτης, ου, ὁ. Ὁ κωπηλάτης, ὅστις κάθηται εἰς τὸ μέσον τοῦ πλοίου ἢ εἰς τὴν μεσαίαν τῶν τριῶν καθεδρῶν, αἱ ὁποῖαι ἐτίθεντο διὰ τοὺς κωπηλάτας μία ἐπάνω τῆς ἄλλης, καὶ κωπηλατεῖ. Ζήτ. Μετάθεσι. Πρβλ. Θαλαμίτης καὶ Θρανίτης. 2) = Ζευγίτης.

Ζυγκλέω, παρ' Ἡσυχ. Ζυγλεῖ, μύει, ὁρμᾷ, συνδρομάζει. Ὁ αὐτὸς ἔχει, Ἐπιζυγλεῖν, ἐπιστιβαρύνειν, ἐπιστρέφειν, ἐπικατακλίνειν, καὶ μετὰ ταῦτα, Ἐπιζύγουσα, ἐπικλείουσα, μύουσα. Συγγενὲς τούτου φαίνεται καὶ τὸ, ζυκνῶσαι, συνδρομάσαι (πιθανώτατα τυγχ. τῷ τῆς συνν. Τσικνῶσαι, διότι ἄλλα ὅσα τσικνώνουσι, κοκκινίζουν τρόπον τινά)· ὁ δὲ Σουΐδ. καὶ Ἐτυμολ. ἀντὶ τούτου, Ζιγνῶσαι, ἔχουσιν. Ἡ μετὰ τοῦ ν γραφὴ φαίνεται ἡ ἀρχαιοτέρα, ὁπόταν παραχθῇ ἐκ τοῦ, στύζω, στύγω, Στυγέω· ὅθεν στυγνός, ἢ σκύζω, Σκυζάω· ὅθεν τό, σκυθρός. Ἀρχαῖα, οὐκ ἔχει συγγένειάν τινα μὲ τὸ ζύγλη;

* Ζυγλίς, ίδος. Εἶδός τι σαύρας, γκουστερίτσας· λεξικ. δὲ καὶ Δυγλίς.

Ζυγόδεσμον, τό, = Ζυγόδεσμος.

* Ζυγόδεσμος, ὁ (δεσμός). Τὸ δέμα τοῦ ζυγοῦ· ὁ ζυγούστης, ὁ ἱμὰς (τὸ λωρίν) τοῦ ζυγοῦ· θερμάτιον λωρίον δι' οὗ δένεται ὁ ζυγὸς τοῦ ἵππου ἢ τῶν βοῶν μὲ τὸ ἅμαξι ἢ μὲ τὸ ἄροτρον, Ἰλιάδ. Ω, 270. ἔνθα διορίζεται καὶ τὸ μῆκος αὐτοῦ ἐνεία πήχεις. Ἡ ἑρμηνεία τούτου κεῖται διεξοδικῶς παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ. Β'. γ'. 11. Πρβλ. Μέσαβον.

Ζυγοδέτης, ου, ὁ (ζυγός, δέω). Τὸ λωρίον δι' οὗ δένουσι στερεῶς τὸν ζυγὸν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ῥυμοῦ τῶν ἁμαξῶν ἢ τοῦ ἀρότρου. Ζήτ. Μέσαβον. Ἰδὲ καὶ τὸ πρῳμν.

Ζυγοειδής, ές (εἶδος). Ὅμοιος τῷ ζυγῷ, σὰν ζυγός.

Ζυγοκρούστης, ὁ (κρούω, ζυγός). Ὁποῖος ἀπατᾷ τοὺς ἀνθρώπους μὲ ψεύτικην ζυγαριάν. Ἀρτεμίδ. Δ'. 6. (57.)

Ζυγομαχέω, ῶ. Εἶμαι ἀντίπαλος, μάχομαι, σταθερίζω, διαφέρομαι (μαλώνω, κάμνω καυγᾶν) μὲ τὸν σύντροφον, φίλον, σύζυγον, οἰκιακόν μου. Δημοσθ. Καθόλου δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Μάχομαι μετὰ τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν

Ζυγομαχία, ἡ· Ἡ τοιαύτη μάχη, διαφορά. Ἀριστοτ. Ἐπιστ. Β'. 2.

Ζυγόν, τό (ζεύγνυμι) τὸ Ἀττικ. jugum. Ζυγὸς δι' οὗ ἐζεύγνυντο δύο ἵπποι, βόες, ἡμίονοι εἰς τὸ ἄροτρον ἢ εἰς τὴν ἅμαξαν· συχνάκις παρ' Ὅμηρ. ὅστις τὸν ζυγὸν τῶν ἵππων καὶ ἰδιαίτερ. «ζυγὸν ἵππειον» ἢ «ζυγὸν ἵππων» ὀνομάζει. Ἰλιάδ. Ε, 729. 891. Ψ, 392. ἐν Ἰλιάδ. Κ, 730. ἀπαντᾶται καὶ χρυσοῦν ζυγόν. Ἰλ. Ν. 706. Π. 470. ἀμείνων καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυροπ. Γ'. α'. 27. πληθυντ. «Ζυγὰ ἐπιτιθέναι τινὶ· βάζω τὸν ζυγὸν ἐπάνω τινός· κατὰ ζυγὰν ζευγαρωτά, ζευγάρι, Θεόκρ. 13, 32. 2) Πληθυντ. Αἱ σανίδες ἤτοι οἱ πάγκοι ἐπὶ τῶν ὁποίων κάθηνται οἱ κωπηλάται ἐν τοῖς πλοίοις καὶ κωπηλατοῦσιν transtra. Ὀππ. 1, 99. Ν, 21. 3) Πληθυντ. σημν. Ἡ ζυγαριά, τὸ ζυγίον, δι' οὗ ζυγιάζουσι τὰ βάρη, (ἐξ οὗ καὶ φῆμα ἐν τῇ συνηθείᾳ ζυγιάζω ἀντὶ τοῦ σταθμίζω). 4) ἐν Ἰλιάδ. Ι, 187. «ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦμεν ἐτοῦδα» κατὰ τὸν Σχολ. εἶναι τὸ πῆχυς τῆς κεφαλῆς ᾧ ἐγκεῖται οἱ κόλλαβοι· οὕτω δὲ λέγονται οἱ πάσσαλοι, οἷς ἐξάπτονται αἱ χορδαὶ κατὰ δὲ τοὺς κριτικοὺς, λέγεται οὕτω καὶ ἐκεῖνο τὸ μικρὸν ξυλάριον τὸ ὁποῖον κεῖται πλαγίως πλησίον τῶν τρυπῶν τῆς λύρας ἐπὶ τῷ ὁποίῳ ἐπικουμβῶσιν αἱ χορδαί. Ἔτι, Ζυγά, λέγονται καὶ κάθε δύο πράγματα καθ' ἑαυτὰ ἡνωμένα ἢ ὁμοια ἀλλήλοις, ὁ ἐστι, Ζευγαρωτά· ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ παιγνίδι, Ζυγά, ἢ Μονά. Καθόλου δὲ σημαίνει ἡ λέξις, καθ' ὅλας τὰς παραγωγὰς αὐτῆς, σῶμά τι πλαγίως ἢ ὀριζοντίως ἐκτεταμένον, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ ἄκρα ἢ καὶ εἰς τὴν μέσην εἶναι ἄλλα τινὰ σώματα συνδεδεμένα, καθὼς π. χ. ὁ ζυγὸς τῆς ἁμάξης, τοῦ ἀρότρου, τῆς ζυγαρικῆς, κ. τ. τ. ὡς ἐν τῷ, ζεύγνυμι. Ὁ Πλάτων εἰς Κρατύλ. 31. περιέχει τοῦτο παλαιόθεν ἐκ τοῦ ἐλόγου, ὁ ἐστι, δύο ἄγειν, οἱονεὶ ἀγός, καὶ ζυγός, διὰ τὴν συγγένειαν τοῦ Δ μετὰ τοῦ Ζ, Δωρικῶς, τὴν ὁποίαν ταύτην παραγωγὴν ἐπιβεβαιοῖ καὶ ὁ Ἡσύχιος ἐν τῇ ἐκ τοῦ Δημοκρίτου ἀναφερομένῃ παρ' αὐτῷ ῥήσει δυοχοῖ, τὴν ὁποίαν ἑρμην. διὰ τοῦ, πωματίζει, σκεπάζει, καὶ, δυοχώσαι, πωματίσαι, τὸ ὁποῖον εἶναι τεταγμένον ἀντὶ τοῦ, ζυγῶσαι. Ζήτ. ἐν τῷ, ἀναζυγόω, καὶ, ζώνυμι. Ζήτ. καὶ, ζυγός, τὸ ὁποῖον μόνον μετ' Ὅμηρ. εὑρίσκεται.

Ζυγοπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὁ ἐν πλαστοῖς ζυγοῖς τὴν πρᾶσιν ποιούμενος. Κιθόν. ὅστις πωλεῖ μὲ ψεύτικην ζυγαριὰν = Ζυγοκρούστης.

Ζυγοποιέω, ῶ, Ζυγὸν ποιῶ, κάμνω ζυγόν. Ἔτι δὲ 2) καὶ ἀντὶ τοῦ, ζυγόω· Ζευγαρώνω, συζεύγω· ἐκ τοῦ

Ζυγοποιός, ὁν· Ὅποιος κάμνει ζυγόν, ἢ ζυγαριάν, κ. τ. τ. Ἀθήν.

Ζυγός, ὁ (ζεύγνυμι). Τμῆμα ξύλου, τὸ ὁποῖον πλαγίως ἐπιτιθέμενον ἐπὶ τοῖς τραχήλοις τῶν ἵππων καὶ βοῶν συνδεῖ αὐτοὺς διὰ νὰ σύρωσι τὴν ἅμαξαν ἢ τὸ ἄροτρον, = Ζυγόν. Ὅμηρ. Ἔμπ. Δημτρ. 217. καὶ Ἐπίρ. ἀντὶ Γενετ. Ζυγόφιν, παρ' αὐτῷ. Καὶ ἀντιθέτως, Πᾶν ὁ, τι συνδεῖ, συνάπτει καὶ ἑνώνει δύο ἢ καὶ περισσότερα σώματα, καθὼς ὁ ζυγὸς τὰ βόδια· π. χ. ὁ περικείμενος τοῖς γυναικείοις σανδαλίοις ἱμὰς (λωρίον) κατὰ τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ συνέχειν ἐξηγμένον τὸν πόδα. Ἀριστοφ. Ἀυτ. 418. Δοκὸς πλαγίως βαλμένη διὰ τὰ συνάπτῃ ἄλλους δοκοὺς (γραντιά). 2) Τὸ κατὰ μῆκος ἐκτεταμένον ξύλον ἢ σιδήριον τῆς ζυγαριᾶς, τὸ ὁποῖον κρατεῖ εἰς τὰ ἄκρα αὐτοῦ τὰς δύο πλάστιγγας. Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ζυγαριά, τὸ ζύγιον· συχνότατα παρὰ τοῖς Ἀττικ. 3) Ἐν τοῖς πλοίοις λέγεται καὶ τὸ σέλμα, ἤτοι ὁ τόπος ἐφ' οὗ κάθηται ὁ πηδαλιοῦχος (ἔνθα κάθηται ὁ καραβοκύρης, καὶ βαστᾷ τὸ τιμόνιον), Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1640. ὅθεν Εὐριπ. Φοίνισσ. «ἐπὶ ζυγοῖς καθίζεται ἀρχῆς». ὅθ. εἰς τὸ πηδάλιον τῆς διοικήσεως καὶ ὑψίζυγος Ζεύς» Ὅμηρ. Καθόλου δὲ, καὶ ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα, ὁ πάγκος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθήμενοι οἱ κωπηλάται κωπηλατοῦσι καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 249. «Θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἐζόμενον». Τὸ ὕψος τοῦ πλοίου ἐφ' ᾧ εἶσι τεταγμένοι αἱ καθέδραι τῶν ἐρεσσόντων. «Τὴν δὲ πρὸς τὸν ζυγὸν καλωδίοις προτλαβεῖν». Πολυαιν. Α'. 47. Κατὰ Πολυδ. Α'. 9. «Ζυγά, τὰ μέτα τῆς κεφάλας, καὶ ἐντεῦθεν, Ζευγίτης, ἐρέτης, καὶ, ζυγὰ κώπη. Ζήτ. ζευγόω, καὶ, σέλμα, καὶ μετόνεοι· 4) = τῷ Ζυγὸν σημν. 5. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται οὕτω καὶ ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ.

Ζυγοσταθμέω, ῶ, = Ζυγοστατέω. Σχόλ. Λυκόφ. 275. ἐκ τοῦ

Ζυγόσταθμος, ὁ, (στάθμη) Ἡ ζυγαριά, τὸ ζύγι. (στατέρι, καντάρι). Πλουτ. 9. σ. 664.

*Ζυγοστασία, ἡ· Τὸ ζυγιάζειν· ἐκ τοῦ ζυγοστατέω.

*Ζυγοστάσιον, τό· Ἀξίωμα, καὶ τόπος, ὅπου εὑρίσκετο ὁ ζυγοστάτης· ἀρχ. 2.

Ζυγοστατέω, ῶ. Ἐν ζυγῷ σταθμίζω, βάλλω τι εἰς τὴν ζυγαριάν, ζυγιάζω. 2) Εἰς ἰσοσταθμίαν ἢ εἰς ἀμφιβολίαν βαστῶ, ἐξετάζω· ὅθεν Παρὰ Πολυβ. «ζυγοστατεῖ ὁ πόλεμος» ἀντὶ τοῦ, Ἰσορροπεῖ· (ἐκ τοῦ ζυγοστάτης.)

* Ζυγοστάτημα, τό· Ἡ πλάστιγξ. Φιλήμ. Λεξ. 254. σ. 177. ἐκ τοῦ

Ζυγοστάτης, ου, ὁ. (ἵστημι) Ὅποιος ζυγιάζει ὁ ζυγιστής· 2) Ἔφορος τῶν ζυγίων, ἀξίωμα ἐν τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς. 3) Ὁ ζυγὸς τῆς ζυγαριᾶς καὶ ἡ ῥάβδος τοῦ στατερίου, τοῦ καντερίου, ἐφ' ἧν εἶναι κεκρεμασμένα τὰ βάρη (αἱ ὀκάδες).

Ζυγοστροφέω, ῶ. Σοφρόν. παρ' Ἀπολλων. Δυσκόλ. «ὁ δ' ἐν τῷ σκότει τοξεύων οἴεν ἐκ τινὰ ὧν (ἀντὶ, αὐτῶν) ζυγοστροφεῖ,» ὅπου ζυγοστροφεῖ κεῖται. ἀμφ. σημασ.

Ζυγοτρυτάνη, ἡ. = Ζυγοστάτης. Φωτίου Λεξ. καὶ Σουΐδ. ἐν Λ. Ζυγός.

Ζυγουλκός, ὁν, (ἕλκω, ζυγός) Ὅποιος τραβᾷ τὸν ζυγόν, ἢ ὁ ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἕλκων, ὡς «ζυγουλκὸς βοῦς». «Μοσχίων παρὰ Στοβαίῳ. φυσ. σ. 244. Η.

* Ζυγόφιν, Ἐπικ. γενικ. ἐνικ. ἐκ τοῦ Ζυγόν. Ἰλιάδ. Ω, 576.

Ζυγοφορέω, ῶ· Φέρω, βαστάζω τὸν ζυγόν, παρ' Ἡσυχίῳ καὶ Σουΐδ. 2) ἀντὶ τοῦ, Σταθμίζω, ζυγιάζω ἐκ τοῦ

Ζυγοφόρος, ον (φέρω). Ὅποιος φέρει, τραβᾷ τὸν ζυγόν. Εὐριπ. καὶ Ἡσύχ.

Ζυγόω, ῶ, (ζυγόν) Ζεύγνυμι, βάλλω ὑπὸ τὸν ζυγόν· συνδέω, ἑνώνω τι μετ' ἄλλου τινός· κλείω, σφαλίζω· βάλλω εἰς τὴν ἀράδα, ζευγαρώνω. 2) Μεταφ. Ὑποζυγώνω, καταδουλώνω, ὑποτάσσω. Ζήτ. ἀναζυγόω, καὶ ζυγέω.

Ζύγρα, ἡ· ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐκ τοῦ, Δίυγρα, ὅ ἐστιν, ὁ ὑγρὸς καὶ ἑλώδης τόπος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἀκαθαρσία. Κύστιδ.

Ζυγωθρίζω, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 747. (437) ἑρμην. τινὲς τὸ ζυγώθρισον. διὰ τοῦ, κλεῖσον Πολυδ. Γ'. 26. ἐκ τοῦ ζύγωθρον· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, Στοχάσον, ζύγασε διὰ τοῦ νοός σου, συνάθροισον, ζυγοστάτησον, ἴσωσον, ἀνακεφάλαιωσον, ἐκ τοῦ ζυγός.

τες γαῖαι ἐδύτεα; τί δυστυχία σᾶς ἐσυνάβη καὶ εἰσήλθοτε εἰς τὸν ᾅδην; »Τί ἂν τις πάθοιμι; τί νὰ κάμῃ τις; π. χ.« τί ἂν οὖν τις πάθοι πρὸς ἀνθρώπους, μήτε ἔργῳ, μήτε λόγῳ πειστῆναι δυναμένους; τί νὰ κάμῃ τις μὲ ἀνθρώπους, οἵτινες μήτε ἀπὸ λόγια μήτε ἀπὸ ἔργα πείθονται, »Τί πάσχεις, ἤ, τί χρῆμα πάσχεις; (Ἀριστ.)«, ὅηλ. εἰς τίνα κατάστασιν εἶναι αἱ ὑποθέσεις σου, τὰ πράγματά σου; Τὸ δὲ, »τί παθὼν, συνῆλ. μὲν ἑρμηνεύουσιν, ὡς τὸ συγγενές, τί μαθὼν, ἁπλῶς διὰ τοῦ, διατί, τίνος ἕνεκα, καὶ τῷ ὄντι ἔχει μὲν ἐνταῦθα ἡ ἐρώτησις διὰ αἴτιόν τι, ὅμως αὕτη ἡ ἐρώτησις εἶναι διαφορετικὴ καθ' ἑκάστην τούτων τῶν δύο μετοχῶν, διότι τὸ μὲν, τί μαθὼν, σημαίνει διαστροφήν τινα καὶ ἀτοπίαν τινὸς πράξεως, προερχομένην ἐκ τούτου, ὅτι δὲν ἐγνωρίσε τις καλῶς τὸ πρᾶγμα, ἄρα δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ κοινῶς, ποῖος διάβολος σ' ἐφώτισε, σοὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν σου, ποῖος σὲ ἐδίδαξε, σ' ἔμαθε, τὸ δὲ, »τί παθὼν« σημαίνει πρᾶξιν τινα διεστραμμένην, προερχομένην ἤτοι ἀπὸ συμβεβηκός τι δεινὸν, ὡς ἐν τοῖς ἀνωτέρω δυσὶν Ὁμηρικ. παραδείγματι, ἢ ἀπὸ ἐμπαθῆ τινα διάθεσιν, ἡ ὁποία δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὸν πράττοντα νὰ πράξῃ ἐλευθέρως καὶ μὲ φρόνησιν, καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ συνήθης χρῆσις παρὰ τοῖς Ἀττ., ὁρ. μανθάνω, 5. καὶ Wolf Δημ. Λεπτ. σελ. 348. κτ. ἄρα δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ, τί σοὶ συνέβη, τί σὲ παρεκίνησε, τί ἔπαθες καὶ, πόθεν παρεκινήθης, κ. τ. τ. ὅπου προϋποτίθεται ὁ παραλόγως πράττων ὡς πάντοτε κρεμάμενος ἀπὸ ἐξωτερικήν τινα δύναμιν καὶ ἑπομένως εὑρισκόμενος ἐν καταστάσει παθητικῇ καὶ ἡτυχάζων. — Τὰ δὲ ἄλλα, ἡ χρῆσις τοῦ πάσχειν, ἁπλῶς καὶ δίχ' ἄλλης τινὸς προσθήκης, ἀντὶ τοῦ, κακῶς πάσχειν, δὲν εἶναι παρὰ τοῖς Ἀττ. τοσοῦτον συχνή. 2) τὸ πάσχειν προσλαμβάνει πολλὰ διαφόρους λέξεις, ἐπιρρήματα ἢ ἐπίθετα, καὶ τότε προσδιορίζεται εἰδικώτερον· καὶ α) »Κακῶς πάσχειν, εὑρίσκομαι κακῶς εἴς τι, εἰς κακὴν θέσιν, ἢ ἀθλίαν, θλιβερὰν κατάστασιν εὑρίσκομαι, εἶμαι δυστυχής, Ὀδ. Π, 275. Ἡρόδ. 3, 146. συνεχέστερον παρὰ τοῖς Ἀττ. λέγεται δὲ καὶ »Κακῶς πάσχειν ὑπό τινος«, δοκιμάζω, ὑποφέρω παρά τινος κακὸν, ἀδικίαν, ἀτιμίαν· τοὐναντίον δὲ ὁ Ὅμηρος, ὅτε θέλει νὰ σημάνῃ τοιαύτας ἰδέας, συντάσσει πολλὰ, μετὰ οὐσιαστικῶν, π. χ. πάσχειν ἄλγεα, κήδεα, πήματα, δέελους, ἀεκήλια ἔργα. β) »Εὖ πάσχειν«, εὑρίσκομαι εἴς τι καλῶς, ἢ εἰς καλὴν θέσιν ἢ εἰς καλὰς περιστάσεις, εἶμαι εὐτυχής· κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν. καὶ Πινδ. μετὰ γεν. »Τῶν ἑαυτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν«, ἀπολαύειν, ἀπολαμβάνειν τῆς περιουσίας του, τῶν κτημάτων του, ὡς τὸ ἀπολαύω γενόμαι κ. τ. τ. παρὰ Θεόγν. 1009, ὅστις λέγει καὶ, »Κραδίῃ εὖ πείσομαι, θέλω εὑρεθῇ καλῶς ἐν τῇ καρδίᾳ μου, 977. ἔνθα τινὲς γράφουσι, κραδίην· ὡσαύτως καὶ μετὰ αἰτιατ. πράγμ. »Εὖ πάσχειν τιν, Wolf Δημ. Λεπτ. σελ. 271. »Εὖ πάσχειν ὑπό τινος«, δοκιμάζω παρά τινος καλὸν, καλοτυχίαν βλέπειν, ἀπολαμβάνειν ἀπὸ τινος, εὐεργετεῖσθαι· ὡσαύτως καὶ μετὰ ἐπιθ. »Κακὰ, αἰνὰ, λυγρὰ πάσχειν, Ὅμ. »Ἀγαθὰ πάσχειν, ἀπολαμβάνω καλὰ, ἀναπαύσεις, Ἡρόδ. 2, 37. »Εὐδαίμονα πάσχειν, Εὐρ. Ἄλκ. 657. »Φίλικὰ πάσχειν« κ. τ. τ. Ἐνταῦθα σημειωτέον, ὅτι τὸ, πάσχειν, ὅτε ἐκλαμβάνεται ἐπὶ καλοῦ, προσλαμβάνει πάντοτε λέξιν τινὰ, δηλωτικὴν ταύτης τῆς ἐννοίας, οὐδέποτε δὲ κεῖται ἀπολύτως ἄνευ τοιαύτης προσθήκης, ὅτε δὲ ἐκλαμβάνεται ἐπὶ κακοῦ, πάσσεται πολλὰ ἀπολύτως, ἄνευ προσθήκης, καὶ τῷ ὄντι ὁ Ὅμ. καὶ Ἡσ. χρῶνται ἀεὶ ταύτῃ τῇ λέξει, ἄνευ προσθήκης, μόνον ἐπὶ κακοῦ. 3) παρὰ τοῖς Ἀττικ., ἐξαιρ. πολλὰ, μεταφορ. ἐν χρήσει ἐπὶ καταστάσεων τῆς ψυχῆς καὶ διαθέσεως, ἀντὶ τοῦ, εὑρίσκεσθαι εἰς διάθεσίν τινα ὁποιανδήποτε, προερχομένην οὐχὶ ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἀπὸ ἐξωτερικὴν αἰτίαν, ἄρα εὑρίσκομαι εἰς κίνημά τι ψυχῆς ἢ πάθος, ὅθεν »Ὁ πάσχων«, ὅστις εὑρίσκεται ἢ εἶναι κυριευμένος ἀπὸ σφοδρὸν, ὁρμητικόν τι πάθος, ἢ ἐπιθετικὸς, ἄξιος τοιούτου πάθους, καὶ ὁ ἀρρώστος, ἐπὶ δὲ αἰσχρᾶς ἐννοίας, καὶ ὁ παραδίδων ἑαυτὸν εἰς πάντα. »Ὁ μὴ πάσχων«, ὅστις δὲν ἔχει ὁρμητικόν τι καὶ σφοδρὸν πάθος, ὅστις ἐν γένει δὲν εἶναι ἄξιος, ἱκανὸς τοιούτου πάθους, ὡς παρ' Ἀριστ. μεγ. ἠθ. 2, 6. »Σώφρων ὁ μὴ πάσχων«, β) »Πάσχειν τί πρός τινα ἢ ἐπί τινα«, ἔχω πρός τινα ταύτην ἢ ταύτην τὴν διάθεσιν, τοῦτο ἢ τοῦτο τὸ αἴσθημα, πάθος, ἐξαιρ. ἐν χρήσει ἐπὶ ἔρωτος καὶ συμπαθείας, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 865. γ) »Πάσχειν τά τινος«, αἰσθάνομαι τὸ ἴδιον, ὅπερ αἰσθάνεται ἄλλος, ἐν γένει, εὑρίσκομαι ἐν τῇ διαθέσει, ἐν τῇ ἐσωτερικῇ ἢ ἐξωτερικῇ καταστάσει ἄλλου τινός· π. χ. »Πάσχομεν τά τοῦ Τηλεμάχου«, συμβαίνει, γίνεται μὲ ἡμᾶς τὸ ἴδιον, ὅτι ἔγινε μὲ τὸν Τηλέμαχον· καὶ αὕτη ἡ σημασ. τῆς παραβολῆς γίνεται πλέον ἐμφαγεστέρα διὰ τῆς ἀκολούθου, ὀλίγον τι παρηλλαγμένης φράσεως »Τά αὐτά τινι πάσχειν«, πάσχω, αἰσθάνομαι τὸ ἴδιον, ὅ,τι αἰσθάνεται καὶ ἄλλος, ἢ δοκιμάζω, παθαίνω καὶ ἐγὼ ὅ,τι πάσχει, ἔπαθεν ἄλλος, π. χ. »Ἵνα μὴ ταὐτὸ πάθῃτε τῷ ἵππῳ«, διὰ νὰ μὴ σᾶς συμβῇ ὅ,τι συνέβη εἰς τὸν ἵππον (ἐν τῷ μύθῳ τοῦ Στησιχώρου)· ἐνίοτε δὲ κεῖται ἀντὶ τῆς δοτ. καὶ ἐπίθ. π. χ. »Τίκτον πάσχειν«, συμβαίνει αὐτῷ χοιρώδας, καθὼς εἰς τοὺς χοίρους, ὅηλ. προσκυνήσασθαι, νὰ τρίψῃ τὴν ῥάχιν του εἴς τι, Ξεν. Ἀπομν. 1, 2, 30. δ) ὡς φιλοσοφικὸς ὅρος σημαίνει παρὰ τοῖς Στοϊκοῖς τό, πάσχειν, τὴν ἀπάρτησιν ἀπὸ τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων, τὰς ἐνεργείας καὶ ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας αὐτὰ προξενοῦσι, καὶ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν τις συλλαμβάνει ἑπομένως περὶ αὐτῶν, συνῆλ. μετὰ τοῦ ὅτι ἐπιφερομένου, ἀντὶ τοῦ, δοξάζειν, στοχάζεσθαι, φαντάζεσθαι, ἰδεάζεσθαι, ὅτι εἶναί τι, ὡς παρ' Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 28, 3, 13. ἀντίκ. τῷ, ἀποπάσχειν π. χ. »Πάθε, ὅτι νύξ ἐστιν«, φαντάσθητι, ἰδεάσθητι, ὅτι εἶναι ἡμέρα. »Ἀπόπαθε, ὅτι ἡμέρα ἐστίν«, φαντάσθητι, ὅτι δὲν εἶναι ἡμέρα. »Ὅταν τις πάθῃ, ὅτι εὔλογον«, Ἀρρίαν. Ἐπικτ. 1, 2. »Εἰ ἐφάνη τῷ Μιλτιάδῃ παθεῖν, ὅτι κέρδος ἐστίν«, ἐπὶ τῷ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν νὰ φαντασθῇ, ὅτι εἶναι κέρδος, 1, 28, 13. »Εἰ πέπονθα, ὅτι ταῦτα οὐδέν ἐστι πρός ἐμέ«, ἂν ἐγὼ ἐσυλλογίσθην, ἐστοχάσθην, κατάπεισα ἐμαυτὸν ἢ πεπεισμένος εἰμί. (Ἐκ τοῦ πάσχω, παθεῖν, πέπονθα, πρακτικῶς τὸ οὐσιαστ. πάθος, ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ πένθος μετὰ τῶν πολυπλήθων παραγώγων του ὑπάρχει μόνον ἕτερος τύπος, ὡς τὸ βένθος ἐκ τοῦ βάθος· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τό, πόθος ἐνήκει, καθὼς φαίνεται, εἰς τοῦτο τὸ πρωτότυπον).

* Πατά, Σκυθικὴ λέξις ἀντὶ, κτείνειν παρ' Ἡρόδ. 4, 110.

Πατάγειον, τό. Καρφί, τὸ ὁποῖον ἐμπήγει τις που, ὅθεν κυμβίον ἐπί τε φόρεμα, ἢ χρυσῆ, πλατεῖα παρυφή (bordure) τῶν φορεμάτων τῶν ἀρχοντισσῶν τῶν Ῥωμαίων, ἡ ὁποία εἰς τὸ φόρεμα (tunica) τῶν ἀνδρῶν clausus ἐλέγετο· παρὰ τό

Πατάγεω, ῶ. Μ. ήσω (πάταγος). Ψόφον, κτύπον, κρότον, θόρυβον ποιῶ, π. χ. μὲ τὰς χεῖρας, ἢ καθὼς π. χ. ὅταν συγκτυπῶνται δύο τινὰ σκληρὰ σώματα· εἶτα δὲ καὶ ἐπὶ συγκτυπωμένων ὑγρῶν καὶ ἄλλων, ἄρα ἐν γένει, ψοφῶ, κτυπῶ, ἠχῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. »Ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν· ἔτι δέ, ἐπὶ λεγομένων, ἀνόστων φωνῶν, κλαγγῆς, πτηνῶν, καὶ ἐπὶ ἠχοῦ, κλαγγῆς τῆς σάλπιγγος. Παροιμ. »Καλὰ δὴ παταγεῖς«, καλὰ, εὖγε τὸ ἐπέτυχες! πιθανῶς ἐκ τοῦ παιγνιδίου, τὸ ὁποῖον περιγράφεται κατωτέρω εἰς τὴν λέξιν πλαταγών· ὅθεν

Πατάγη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πάταγος, ὅθεν »Πατάγῃ χειρῶν,« Λόγγ. ποιμ. ἀ. τὸ κτύπημα τῶν χειρῶν, ἤτοι ὁ ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ κτυπήματος τῶν χειρῶν ἦχος.

Πατάγημα, τό = πάταγος. Ὁ ἐξερχόμενος ἢ ὁ γινόμενος ἦχος, κτυπος, ψόφος, ἄραβος ἐκ τῶν συγκρουομένων σωμάτων ἢ ὀργάνων. 2) Καὶ σῶμά τι ἢ ὄργανον, δι' οὗ προξενεῖται πάταγος· μεταφ. φλυάρημα, ξεπόφαμα μὲ τὰ πολλὰ λόγια.

Πατάγητικός, ή, ό. Ὁ πάταγον προξενῶν.

Πατάγοδρόμος, ό, ἡ (τρέχω, δραμεῖν). Ὁ ἐν τῷ τρέχειν πάταγον ποιῶν, Ὀρφ.

Πάταγος, ὁ. Ἦχος, κτύπος, βρυγμός, ψόφος, τὸν ὁποῖον προξενοῦσι δύο πρὸς ἄλληλα συγκρουόμενα ἢ θραυόμενα ἀντίτυπα σώματα· ἄρα »Πάταγος ὀδόντων«, Ἰλ. Ν, 283, ὁ κτύπος, ὁ βρυγμός, τὸ τρίξιμον τῶν ὀδόντων· λέγεται καὶ ὁ ἦχος τῶν κυμάτων ἢ πιπτομένου εἰς τὸ νερὸν βαρέος σώματος (πλάτζι, Ἰλ. Φ, 9. ἔτι δὲ ὁ κρότος τῆς φορτούνας, Schaef. Μελ. σελ. 160. ἐν γένει, κρότος, ἀλαλαγμός· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ φωνῆς τῶν ζώων καὶ τοῦ ἤχου μουσικῶν ὀργάνων, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ φωνῆς ἀνθρωπίνης· ὅθεν, »Ὀμοῦ καὶ πατάγῳ χρωμένου (Ἡρόδ. 3, 79.)«, μὲ φωνὰς καὶ κρότους, ἤγουν ἐξ ὅπλων, βημάτων ποδῶν κ. τ. τ. (ὅθεν, παταγέω, συγγεν. τῷ, πατάσσω, καὶ πλαταγών, πλαταγέω)· παρὰ Θεοφράστ. »Πάταγον εὐλαβούμενον«, φαίνεται ὅτι εἶναι νόσος τις ἢ πληγὴ τῶν κλιμάτων· ὡς καὶ τό παρὰ Φέστῳ »patagus, morbi genus.«

Πατακίων, ὁ. Ὄνομα περιφήμου τινὸς τρώκτου πανούργου (μαρίδλου) ἢ τοιχωρύχου καὶ κλέπτου καὶ ἐντεῦθεν, πᾶς ὁ ἐπὶ συγκόφαντίᾳ καὶ κλοπῇ καὶ τοιχωρυχίᾳ τὸν βίον ποιούμενος· ἐκ τοῦ

Πάτακοι, οἱ· καὶ, πατακοί. Δίδυμα ἀγάλματά τινα, τὰ ὁποῖα οἱ Φοίνικες ἔβαλον ἐπὶ τὰς πρώρας τῶν πλοίων αὐτῶν, νανώδες καὶ γελοιώδες σχῆμα ἔχοντα, Ἡρόδοτ. 3, 37. »Ἔστι γὰρ τοῦ Ἡφαίστου, τῷ γάλαμα τοῖσι Φοινικήοισι Πατακοῖσι ἐμφερέστατον τοὺς οἱ Φοίνικες ἐν τῇ σι πρώρῃσι τῶν τριήρεων περιάγουσι· ὃς δὲ τούτους μὴ ὁπώπεε, ἐγὼ δὲ οἱ σημανέω· πυγμαίου ἀνδρὸς μίμησίς ἐστιν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Πατακοὶ θεοὶ Φοίνικες, οὓς ἱστᾶσι κατὰ τὰς πρώρας τῶν νεῶν.«

* Πατάνειον, τό, ὑποκορ. τοῦ πατάνη (2).

Πατανέψης, ὁ, ἡ »Πατανέψις ἐγχελυς« ὡς ἀναφέρει ὁ Πολυδ. ἐν ε΄. ρπ. ἐξ Ἐπιχάρμου· ἐρθός, ἢ ἐψημένος, μαγειρευμένος ἐν τῇ πατάνῃ· ἐκ τοῦ

Πατάνη, ἡ· καὶ, πάτανον, τό· καὶ Ὑποκορ. πατάνιον, τό· ἢ πατάνειον· Τρυβλίον, πινάκιον, πιάτον, ἀπλάτη, ἐπίπεδον ἀγγεῖον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Πατάνια, τὰ ἐκπάτελα λοπάδια, τὰ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ταλέρια, καὶ, πιάτα, λεγόμενα· ἴδε καὶ, πατέλλα, πάταχνον· (Ἡ πατάνη λέγεται Σικελ. βατάνη, καὶ τό, πατάνιον, βατάνιον) ὅθεν τό λατ. patina, patona, patella, ὡς τό trutina, ἐκ τοῦ τρυτάνη.

* Πατάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πατάνη.

* Πάτανον, τό, ὁρ. πατάνη.

* Πατάξ, ὁρ. εὐρέξ.

Πατάσσω, Μ. ξω. Ἐνεργ. Τύπτω, κτυπῶ, κρούω, πλήσσω, ὠθῶ. Πλούταρχ. Θεμιστ. ιε.

Ζύγωθρον, τό. (ζυγόω). Ὁ συνέχων τὰ δύο κανάτια τῶν θυρῶν μοχλός, σύρτης, καταῤῥάκτης, ἡ τὸ παρὰ Τούρκ. ζουμπερέκι. 2) Ἡ ῥάβδος τῆς ζυγαρίας, ἐκ τῶν ἄκρων τῆς ὁποίας κρέμανται ἀμφότεραι αἱ πλάστιγγες. Ζήτ. Ἀναζυγόω.

Ζύγωμα, ατος, τό = Ζύγωθρον. Πολύβ. Ζ'. 16. «ζύγωμα τῶν πυλῶν.» Ζήτ. ἀναζυγόω. 2) Ἐν τῇ ἀνατομίᾳ λέγεται οὕτω καὶ ἓν ὀστοῦν τῆς κεφαλῆς, τὸ ὁποῖον καὶ ζυγῶδες ὀστοῦν, λέγεται. Os jugale.

Ζύγωσις, εως, ἡ· Τὸ ζεύγειν, βάλλειν ὑπὸ τὸν ζυγόν, ζεύξιμον, σύνδεσις, ἕνωσις διὰ τοῦ ζυγοῦ. 2) Κλείτιμον, κ. τ. τ. Ἀθήν.

Ζυγωτός, ή, όν. (ζυγόω) Ἐζευγμένος, βαλμένος ὑπὸ ζυγόν. Συνδεδεμένος, ἡνωμένος διά τινος ζυγοῦ (καθ' ὅλας τὰς σημασίας), καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Ζευκτός. Σοφοκλ.

Ζύθος, ὁ. γενικ. θου. ἡ Οὐδετ. εος, Τὸ ἐκ κριθῆς κατασκευαζόμενον ποτόν ἀντὶ οἴνου, Μπίρα, πίβα. la bière, κατὰ τὸν Διοσκορ. Γ. 109. Στράβ. Θ', (3. σ. 414.) καὶ Διόδ. Σικ. Ζήτ. ἐν τῷ, Κουρμ. Πρβλ. καὶ Ἡρόδ. 2. 77.

Ζύμη, ἡ. ἐκ τοῦ, ζέω, ζύω, ὡς τὸ, ῥύμη ἀπὸ τοῦ ῥέω, ῥύω. Ζυμάρι, προζύμι, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο προξενεῖ τὴν ζύμωσιν εἰς τὸ ἄλλο ζυμάρι. βάλλει εἰς βράσιν τὸ ἀλευρώδες ψωμα. Ζήτ. Ζυμόω.

Ζυμήεις, ήεσσα, ήεν· Ζυμωμένος, ἀνεβασμένος, φουσκωμένος διὰ τῆς ζύμης.

Ζυμίζω, (ζύμη) Ἔχω τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὀσμὴν τῆς ζύμης, μυρίζω ὡσὰν προζύμι. Διοσκορ. Β'. 98. 2) Δίδω τοιαύτην γεῦσιν καὶ ὀσμήν.

Ζυμίτης, ου, ὁ· Ἀνεβασμένος, ζυμωμένος μὲ προζύμι, ὡς «Ἄρτος ζυμίτης.» Ἱπποκρ. καὶ Ξενοφ. ἀνεβατὸν ψωμί.

*Ζυμόνω, ἀντὶ τοῦ Φυράω. Ἀθήν. γ'. 113.

Ζυμόω, ῶ. (ζύμη) Ζυμόνω, βάλλω τι εἰς ζύμωσιν διὰ τῆς ἑνώσεως τῆς ζύμης, βάλλω προζύμι εἴς τι διὰ νὰ ἐυρίσῃ, νὰ ἀνέβῃ, νὰ φουσκώσῃ, νὰ βράσῃ, καθὼς π. χ. τὸ ζυμάρι, τὸ γλεύκος, κ. τ. τ. παρ' Ἱπποκρ. καὶ ἀντὶ τοῦ, Φουσκόνω. «Κοτίλην ἔτι ζέουσαν καὶ ἐζυμωμένην φουσκωμένην. Ὁ αὐτὸς ὀνομάζει οὕτω καὶ τὸ φούσκωμα τοῦ σικερίου.» Ἵππατος ζύμωσιν.» Ὁ Πλάτων ὁρίζει τό, ζέσις, καὶ, ζύμωσις, διὰ τοῦ «Ἡ τῆς γεώδους οὐσίας ὁμοῦ κίνησις καὶ ἕψησις,» καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πλίνιος ἑρμηνεύει τὸ τοῦ Θεοφράστου, ζυμοῦν, καὶ ἀναζυμοῦν, διὰ τοῦ, Fermentare. Ὁ Πλάτων λέγει ἔτι ἐν Τιμαίῳ «Τὴν τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὀστοῦ καὶ σαρκὸς ἀζύμου κρᾶσιν.» Ἄρα, τό, ζύμη, ἔστι συγγενὲς τῷ, ζυμός. Ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ἀντὶ τοῦ, κατασκευάζω ἄρτον· ὡς καὶ παρ' Ἀθην. γ'. 113.

Ζυμώδης, ες = Ζυμήεις.

Ζυμωμα, τό· Ἐκεῖνο τὸ ἱποῖον μεταχειρίζονται διὰ νὰ προξενηθῇ ἡ ζύμωσις, τὸ πρὸς ζύμωσιν ἐπιτήδειον, καθὼς π. χ. τὸ προζύμι, φύραμα, τρυγία, κ. τ. τ. Fermentum. 3) Πᾶν ὅ,τι προξενεῖται, γεννᾶται, γίνεται διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς ζυμώσεως· Οἴδημα, φούσκωμα. οὕτω π. χ. ὀνομάζει ὁ Νίκανδρ. «Ζύμωμα γῆς,» τὸ Μανιτάρι, τοὺς Ἀμανίτας. Ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ἡ πρᾶξις τοῦ ζυμόνειν.

Ζύμωσις, εως, ἡ. Βάλσιμον τοῦ προζυμιοῦ καὶ τῶν τοιούτων πρὸς ἀνάβρασιν καὶ φούσκωσιν τοῦ ζυμαριοῦ καὶ τ. τ. Φούσκωσις, «Ἵππατος ζύμωσις» παρ' Ἱπκρτ. φούσκωμα, πρέσιμον τοῦ σηκωτοῦ.

Ζυμωτικός, ή, όν· Καλὸς, ἐπιτήδειος εἰς ζύμωσιν, καὶ φούσκωσιν. Διοκλῆς παρ' Ἀθην. «Ζυμωτικὸς τῆς σαρκός.»

Ζυμωτός, ή, όν· Ζυμωμένος, ἀνεβατός, = Ζυμήεις.

Τὸ Ζ. μετὰ τοῦ Ω.

*Ζωά, ἡ. Δωρε. ἀντὶ ζωή. Θεόκρ.

Ζωαγράφω, ἀναλελυμένως, ἀντὶ ζωογραφέω. Ἐσφλμν. ἀνγστ. παρ' Ἡρόδ. 4, 88. Ἰδ. Schaef. Διονυσ. περὶ Συνθ. σ. 289.

Ζωάγρια, ων, τά. (ζωὸς ἀγρεύω) Ἀνταμοιβὴ διὰ τὴν λύτρωσιν, διατήρησιν, ἢ σώρησιν τῆς ζωῆς (ἐν πολέμῳ) Τὰ διὰ τὴν ζωὴν τινὸς διδόμενα λύτρα. Ἡρόδοτ. Γ'. Ἡ ἀνταμοιβὴ, ἥτις δίδεται εἰς τὸν πόλεμον εἴς τινα τῶν ἐχθρῶν ὑπ' ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὴν ζωὴν αὐτὸς ἐφείσθη· τὸν ὁποῖον δὲν ἐσκότωσεν, ἀλλὰ τὸν ἔπιασε ζωντανόν, παρ' Ὅμρ. μετὰ τοῦ τίνειν καὶ ὀφέλλειν ὡς τό, θρεπτήρια, Ἀνταμοιβὴ ἢ εὐχαριστία διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ περιποίησιν, τὴν ὁποίαν ἐλάβομεν εἰς τὴν παιδικήν μας ἡλικίαν. Ἰλιάδ. Σ. 407. Εὐχαριστία διὰ φιλόξενον ὑποδοχὴν, Ὀδυσ. Θ, 462. ἐνῶ ὅμως ὁ Σχολ. φτά ὑπὲρ τῆς ζωῆς ὀφειλόμενα, ἀνθ' οὗ σε θηλαδὴ ζωὴν ἀγεῖραι πεποίηκα, καὶ ἔστιν ἄλλο τοῦτο ζωάγριον παρὰ τὸ ἐν πολέμῳ, ὁ γίνεται παρὰ τὸ ζῶντας τινὰς ἀγρεύσασθαι Ἀλλὰ καὶ προσφοραὶ καὶ θυσίαι τινὲς εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν καὶ ἄλλους Θεοὺς διὰ λύτρωσιν ἀπὸ κινδύνου ζωῆς. Διατήρησις τῆς ζωτικῆς δυνάμεως ἤτοι τοῦ ζωτικοῦ πνεύματος. Ζήτ. Ζωγρέω, 2.

Ζωάριον, τό· Ὑπερτκ. τοῦ Ζῶον. μικρὸν ζῶον. Σχολ. Ἀπολλών. 1, 1265.

Ζωαρκής, ές, (ἀρκέω, ζωή) Ὁ διατηρῶν τι ζωντανόν, φυλάττων τὴν ζωήν. «Τὰ ζωαρκῆ,» τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, Ζωοτροφίαι.

Ζωαρχικός, ή, όν. (ἀρχή, ζωή) Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ζωῆς, ἢ ὁ παρεκτικὸς ζωῆς, ἢ ὁ διατηρῶν τὴν ζωήν· ἀμφ.

Ζωάρχος, ου (ἄρχω, ζῶον). Ὁποιος διοικεῖ, ὁδηγεῖ, τραβᾷ ζῶόν τι, ὡς π. χ. τὸν ἐλέφαντα. Αἰλιν. τακτ. 22.

*Ζωγλύφος, ου = Ζωογλύφος.

Ζωγραφεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον, τὸ δωμάτιον τοῦ ζωγράφου ἐν ᾧ ἐργάζεται, Πλούταρχ. 7. σ. 845.

Ζωγραφέω, ῶ (ζωγράφος). Ζωγραφίζω· καὶ ἔφρ. τὰ ζωῆς μετέχοντα ὄντα. Μέτωπα, Ζωγραφίζομαι, προσπάτζω, βάλλω ἄλλοι τινὰ νὰ ζωγραφίζῃ τι διὰ τὸν ἐμαυτόν μου, δι' ἄλλου τινὸς ζωγραφίζω, ὡς καὶ τὸ Ποιέομαι. Πλτρχ. Συμ. Πρβλ. Δ, 2, 3. Ἡρόδοτ. Δ'. 88. «Ζῶα γραφάμενος πᾶσαν τὴν ζεῦξιν, διαλελυμένος ἀντὶ, Ζωγραφήσας. 2) Καθ. Ἀλείφω, βάφω. «τὰς ὀφρῦς ἀπβάλλω. Ἀθήν. 13, 23. ὅθεν

Ζωγράφημα, τό Τὸ ἐζωγραφισμένον, ἢ ζωγραφία, ἢ εἰκών. Πλάτ. Κρατ.

Ζωγραφητός, ή, όν· Ζωγραφισμένος. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀυν 1191.

Ζωγραφία, ἡ. Τὸ ζωγραφίζειν, ἢ ζωγραφικὴ τέχνη.

*Ζωγραφιαῖος, αν· Ἐκ τῆς ζωγραφίας εἰλημμένος. Διονυ. Ἀλικρν. περὶ συνθ.

Ζωγραφικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς ζωγραφίαν. «Ζωγραφικὴ,» ἡ (ἔνμν. τέχνη,) ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. ἡ τέχνη τῶν ζωγράφων. Παρὰ Διονυσ. περὶ συνθέσεως κεῖται καὶ ὁ σχηματισμός, Ζωγραφιαῖος. Ἐπίρ. Ζωγραφικῶς.

*Ζωγράφισμα, τό (ζωγραφίζω, ἀντὶ ζωγραφέω) = Ζωγράφημα. Σχλ. Σοφκλ. Αἴ. 615. τοῦ παρανομάσθη. Ἐλλνστ. Κύρηται δὲ καὶ ἐν τῇ Συνθ.

Ζωγράφος, ὁ, ἡ (ζῶον, γράφω). Ὁποιος ζωγραφίζει ζῶντα, ζῶα, ἀνθρώπους, φυτά κ. τ. λ. καθὼς ὑπάρχουσιν εἰς τὴν φύσιν. ὁ Ζωγράφος, ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. 2) Μεταφρ. ὁ τοὺς λόγους αὐτοῦ διὰ πολλῶν εἰκόνων καὶ μεταφορῶν κοσμῶν. Ἀρισταίν. Ζήτ. Ζῶον.

Ζωγρεία, καὶ, Ζωγρία, ἡ (ζωγρέω). Τὸ νὰ πιάσῃ τίς τινα ζωντανὸν καὶ νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν ζωήν, τὸ νὰ πιάσῃ τις ζῶα ζωντανά.

Ζωγρεῖον, τό. Ἰλωβίον, τόπος εἰς ὃν φυλάττονται ζωντανὰ ζῶα. Ζωοτροφεῖον. «Ἐν ᾧ τὰ θηρία ἐμβάλλεται.» Πλούταρχ. 2) Ἰχθυοτροφεῖον. Ξενοφ. σ. 50.

Ζωγρέω, ῶ, Μ. ήσω (ζωὸς, ἀγρέω). Πιάνω ζωντανὰ ζῶα. Ζωντανὸν λαμβάνω, ἢ ἄγω, φυλάττω. Πιάνω τινὰ ζωντανὸν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ τὸν πιάνω αἰχμάλωτον χαρίζοντάς του τὴν ζωήν. Ἰλ. Ζ. 46. Κ, 318. Δ. 136. οὕτω καὶ ἠζωόν ἀνάγειν Ὀδυσ. Ξ, 272. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Ἀγρεύω, πιάνω, καὶ ἐπὶ πολέμου «Ζωγρεῖν μηδένα,» κάνένα νὰ μὴ πιάσητε μήτε νὰ φυλάξητε ζωντανὸν, κάνενὸς τὴν ζωὴν νὰ μὴ χαρίσητε. Ἡρόδοτος καὶ Θουκυδ. 2) Ἐκ τοῦ, ζωή, ἀγείρω, ἢ Ἀγρω, = Ζωπυρέω. Ἰλ. Ε. 698. «. . . πνοιῇ Βορέαο ζωγρεῖ ἐπιπνείουσαν, ἀναζωπύρει, εἰς τὸ ζῆν ἤγεν· καὶ Ἀρισταίος, Δ'. 3. οὕτως ἔχει καὶ ὁ Ἡσύχ. Ζώγρον, Ἐγρήγορον.

Ζωγρητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ζωγρεῖν καὶ ζωγρεῖσθαι.

*Ζωγρία, ἡ. Πτκ. ἀντὶ ζωγρεία.

Ζωγρίας, ου, ὁ. Ὀστις ἐλήφθη, ἐπιάσθη ζωντανός. Κτησ. κ. Ζώσμ. 1, 51.

Ζώγρον, τό, καὶ, Ζώγρος, ὁ. Ἡσύχ. = Ζωγρεῖον· παρὰ τοῖς Μεγιστρ. Βασίλ. εἰς τὴν Ἑξαήμ. Θ'.

*Ζώγρος = Ζώγρον.

Ζωδάριον, το, = ζωάριον, ζώδιον, καὶ, ζωΐριον. Ἀριστοτ. Ἀθήν. σ. 210.

Ζωδιακός, ή, όν (ζώδιον). Ἀπὸ ζῶα ἢ μὲ ζῶα· ἔφρ. δὲ Κύκλος, ταινίας κυκλικῆς, ἢ λοξὸς κύκλος ἐν τῷ οὐρανῷ, ὑποτεθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀστρονόμων, ὅ τις διαιρεῖται εἰς δώδεκα σημεῖα, ἐξ ὧν τὸ καθ' ἓν ἔχει τὸ ὄνομα καὶ τὴν εἰκόνα ζώου τινός. Ἰδέ Γεωγρφ.

Ζωδιογλύφος, ον (γλύφω). Ὁποιος γλύφει, κάμνει ζώδια. Πλουταρχ. = Ζωογλύφος.

Ζώδιον, τό. Ὑπερτκ. τοῦ ζῶον· ὅθεν κυρίως, Μικρὸν ζῶον ἢ Μικρὸν ζωγράφημα, Εἰκών, sigillum, καὶ μάλιστα διὰ τῶν ἀστέρων σχηματιζόμενον· ὅθεν, Ζωδιακός.

Ζωδιοφόρος, ον (φέρω). Φέρων ἢ βαστῶν ζῶα· ὁ προβλεμένος μὲ ζῶα· ἔφρ. ἐπὶ πραγμάτων, ἐφ' ὧν εἶναι ἐζωγραφημένα ζῶα, = Ζωδιακός.

Ζωδιωτός, ή, όν (ζώδιον) = Ζωωτός. Πολυδ. Ζ'. 55. «Ὁ δὲ κατάστικτος χιτὼν ἐστὶν, ὁ ἔχων ζῶα ἢ ἀνθη ἐνυφασμένα, ὃς ζωωτὸς καὶ ζωδιωτὸς καλεῖται»

Ζώεσκον, Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἔζωον.

Ζωή, ἡ (ζάω). Τὸ ζῆν, ἢ τοῦ ζώου σύστασις, ἢ κατάστασις τοῦ ζώου τοῦ νὰ ἀναπνέῃ καὶ νὰ αἰσθάνεται. 2) Ἡ εἰς τὸ ζῆν κτῆσις καὶ περουσία, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἢ συντεταγμένα, Βίος, βίοτος, Ὀδυσ. Ξ, 96. 208. Π. 429 «Ζωὴ πολλὴ μετοικήσει.» 3) Παρὰ τοῖς Ἀττικ. καθόλου ζωή, δίαιτα ὁ τρόπος τοῦ ζῆν.

Ζωηδόν, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ζώων, ὡσὰν τὰ ζῶα. Πολύβ. ς'. 5.

Ζωηρός, ά, όν. Ζωντανός. 2) Ἐνεργητ. Ὁ παρέχων, προξενῶν ζωήν. Σουίδ.

*Ζωήρυτος, ον. Ὁ ζωὴν ῥέων. Ἡμνῳδ.

Ζωηφόρος, ον (φέρω). Ὁ φέρων, δίδων ζωήν.

Ζωθάλμιος, ον (ἴσ. ἐκ τοῦ θάλλω). Ἔχων ἀναζωΐσας τὰς ζωτικὰς του δυνάμεις. Εἰς τὸ ἄνθος τῶν ζωικῶν του δυνάμεων. Πίνδαρ. Ὀλύμ. Ζ. 20. καθ' Ἡσύχ. Ζώπυρος, ζώσιμος, Βιωτιμος, θάλλειν ποιῶν. Παρὰ Νόνῳ Διονυσ. 16. κεῖται «Ζωθάλπιδες ὥραιαι. Ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μὲ τὸ, φιτάλμιος, καὶ, βιοθάλμιος, ἐκ τοῦ θάλπω, ἢ ἄλω, ἀλδω. Κατὰ τοῦτο ἐγένετο καὶ τὸ παρ' Ὀρφ. Ἅμν. Πολυθάλμιος.

*Ζωθαλπής, ές (θάλπω). Ζωοπυρῶν, ζωοποιῶν.

»Ἐπαραμένου δὲ (τοῦ Εὐρυάδου) τὴν βακτηρίαν ὡς παταξαντος, ὁ Θεμιστοκλῆς ἔφη· πάταξον μέν, ἄκουσον δέ«· Ξενοφ. Ἑλλην. ζ. κ. 10. »Τὸν μὲν βακτηρίᾳ, τὸν δὲ στύραξι ἐπάταξεν«· Ὁ Ὅμ. μεταχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ οὐδ. ἐπὶ τοῦ παλμοῦ τῆς καρδίας, ἀντὶ τοῦ, πάλλεται, κτυπᾷ, τρέμει, λαχταρίζει ἄλλεται, Ἰλ. Η, 216. »Ἕκτορι τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν· οὕτω κα' ἐν Ν, 283. »Ἐν δέ τε οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει· καὶ ἐν Ψ, 370. »- πάτασσε δέ θυμὸς ἑκάστου, νίκης ἱεμένων, ἑκτυποῦσα τοῦ καθ' ἑνὸς ἡ καρδία.) Λέγεται οὐδετ. καὶ ἀντὶ, τοῦ, χειροκροτῶ, κτυπῶ εἰς τὰς παλάμας· ἔτι δὲ ἐνεργ. καὶ ἐπὶ δήξεως (δαγκάματος) τῶν ὄφεων, καὶ ἐπὶ κεντρώματος, κεντήματος τῶν ἐντόμων, ἢ ἀγκαθίων, ὡς καὶ τό, πλήσσω. »Λογισμὸν εἰς μέσον παταξάτω τις«, ἀε φέρῃ, Ἀριστ. σελ. 446. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, λίθοις βάλλω, ῥίπτω πέτρας, κτυπῶ τινα μὲ τὰς πέτρας, Πλούταρχ. Διατρυπῶ, σουβλίζω, διαπερῶ τινα μὲ τὴν μάχαιραν, πέρα πέρα, Ξενοφ. Ἀν. ζ. ἡ. 8. »Ἐπάταξε βουπόρῳ τις ὀβελίσκῳ διαμπερὲς τὸν μηρόν«, καὶ Πολύβ. ἡ. 31. ἄρα ἐν γένει καὶ ὡς τό, πλήσσω, πληγόω. Οἱ Ἀττ ἐχρῶντο ἀντὶ τοῦ παθ. ἀόρ. τούτου τοῦ ῥήματος τῷ, πληγῆναι Valck Ἡρότ. 5, 120. (συγγεν. τῷ, πάταγος, παταγέω, οὐδαμῶς δὲ τῷ, πάτος, πατέω).

Πάταχνον, τό. Ἐπίπεδον, πλατὺ ποτήριον, ἢ σκεῦός τι τοιοῦτον, λοπάδιον, ἢ φιάλη ἐμφερές, Ἡσύχ. καὶ Φώτ. (συγγεν. τῷ, πατάνη καὶ πατέλλα).

Πατέλλα, ἡ· καὶ ὑποκορ. πατέλλιον, τό, = πατάνη, τό λατ. patella. Τρυβλίον, πινάκιον, σκουτέλλιον· ἴδε καὶ, πατάνη. Ὁ Φώτ. ἔχει· »Πατάνια, τὰ ἐκπέταλα καὶ τὰ ἀνοπεπαμμένα λοπάδια, οἱ δὲ πολλοὶ διαστρέφουσιν ὡς Ῥωμαϊκὸν τὸ ὄνομα«

Πατελλοχάρων, οντος, ὁ (πατέλλα, χαίρω). Ὁ φιλὸς τῶν πατελλῶν, κωμ. ὀνομασία παρασίτου, Ἀλκίφρ.

Πατέομαι, ἀόρ. ἐπασάμην, παρακ. πέπασμαι. Τρέφομαι, τρώγω, τρέφομαι ἀπὸ Ὅμ., παρ' ᾧ ὅτέ μὲν μετὰ γενικ. σίτου, οἴνου, λωτοῖο, ἐδητύος, ποτῆτος, δείπνου, ἀμβροσίης, νεκταρος«, ὅτέ δὲ μετὰ αἰτιακ. »σπλάγχνα, Δημήτερος ἀκτήνα· ἔνιοτε δὲ καὶ δίχα πτωτικοῦ· παρ' Ἡσιόδ. μόνον ἅπαξ καὶ μετὰ αἰτ., Θεογ. 642. παρὰ δὲ Ἡροδ. ἀεὶ μετὰ γενικ. 1, 75. 2, 37. 47. 4, 186. Ὁ Ὅμηρος χρῆται συνήθ. τῷ ἀορ, ἐκ δὲ τῆς μετοχῆς διὰ τὸ μέτρον μετὰ διττοῦ σσ, τῷ, πασσάμενος κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὴν Ὀριστικ., ἀεὶ μέντοι δίχ' αὐξήσεως· τὸν δὲ παρακ. ἔχει μόνον ἐν Ἰλ. Ω, 642. Ὁ ἐνεστὼς εὕρηται κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρότ. 2, 47. 66. 4, 186. Ἡ λέξις ἔστι μόνον Ἰων. καὶ ποιητ. (τὸ Ἄλφα, ἡ πρωτότοκος συλλαβή, ἔστιν ἀεὶ βραχύ, διὰ τὸ ὁποῖον ἀόριστα διαιρεῖται ὁ ἀόρ. ἐπασάμην, ἢ μετοχ. πασάμενος, ποιητ. δὲ καὶ, πασσάμενος ἐκ τοῦ πατέομαι, ἀπὸ τοῦ ἀορ. ἐπασάμην, τῆς μετοχ. πασάμενος τοῦ πρωτοτύπου πάομαι. Οἱ παρακείμ. πέπασμαι τοῦ πατέομαι, καὶ, πέπαμαι τοῦ πάομαι εἶναι πάντῃ διαφορετικῶς ἐσχηματισμένοι, καὶ ὅμως ἔνιοτε συγχέονται παρὰ τῶν Ἑκάστων, Βεκκερ, Θεογν. 633. τοὐναντίον ὁ παρακείμενος τοῦ πάσσω ποιεῖ καὶ, πέπασμαι).

Πατερίζω, Μ. ίσω (πατήρ). Πατέρα καλῶ, ἢ λέγω, παπάζω, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 653. ὡς καὶ τὸ, ἀδελφίζω.

Πατέριον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ, Πατήρ. Πατεράκι.

Πατέω, ήσω (πάτος). Μὲ τοὺς πόδας πατῶ, καταπατῶ, τζαλαπατῶ· β) τροπ. διὰ καταφρόνησιν ἢ ὀλιγωρίαν καταπατῶ, παραβλέπω, »ὅρκια«, τοὺς ὅρκους, Ἰλ. Δ, 154. »θέμιστας« Ἀπολλ. Ῥοδ. ἐν γένει, μεταχειρίζομαι καταφρονητικῶς ἢ ἀναξίως, κακομεταχειρίζομαι· ὅθεν γ) παρὰ τοῖς Μεταγνστ. καὶ, διαπράττω, λεηλατῶ, Ἡλιόδ. σλ. 166. Κορ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 2) Ἐπὶ χώρας, γῆς ἢ ὁδοῦ, πηγαίνω συχνάκις εἰς αὐτὰ, συχνάζω, ἢ ταξιδεύω, περιέρχομαι πεζὸς ἢ ἔφιππος, ἢ κατοικῶ μίαν χώραν, »Χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν«, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1060. »Γαῖαν πατεῖν«, Θεόκριτ. ιη. 20. »Φολόην πατεῖν«, Ἀνάλεκτ. β. σλ. 255. ὅθεν καὶ, »ἅλα, πόντον κ. τ. τ.«, Ἰακ. Ἀ. Π. σλ. 358. β) τροπ. ὡς τό, τρίβω, διὰ τὸ, συχνάκις ὑπάγειν που καταπατῶ, ἢ διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως ἀποτρίβω, χαλῶ. φθείρω τι, τελειόνω· ἔθεν ἀσκῶ, μετέρχομαι, κάμνω τι, ἢ ἀναγινώσκω, μελετῶ συχνῶς, π. χ. »Ὅμηρον, πατεῖν«. »Αἰσχύλον, Τιτίαν πατεῖν«, καθὼς λέγομεν κοιν. κατατρίβω ἕνα συγγραφέα, Ἀριστφ. Ὄρν. 474. Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 273. Α. λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ χρόνου, »χρόνον πατεῖν«, καταδαπανῶ τὸν καιρὸν, ἤτοι διάγω τὴν ζωήν μου, Πινδ. Ὀλ. 1, 185. 3) Ἀμετβτ. βαδίζω, περιπατῶ, περιδιαβαίνω, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1309. ἀφ' οὗ

Πάτημα, τό. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πατεῖται, ἢ καταπατεῖται· ὅθεν α) πᾶν οὐτιδανόν καὶ ποταπόν· καὶ τοῦ οὐδέν, καταφρονεμένος, ὑβριζόμενος ἄνθρωπος· β) τὸ βῆμα, πάτημα, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· ἔτι δὲ τὸ σημεῖον τοῦ ποδὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ τῆς χιόνος, τὸ ἴχνος, δηλαδὴ Πατημασιά· γ) κόπρος, σκατόν.

Πατήρ, ὁ, γεν. πατέρος, δοτ. πατέρι· πολλῷ δὲ συνηθέστερον, ἤδη καὶ ἐπὶ Ὅμ. καὶ Ἡσ. πατρός, πατρί, ἢ δὲ αἰτ. ἀεὶ, πατέρα· ὁμοίως δὲ κατὰ τὸν δυϊκὸν καὶ πληθ. ἢ ὑπεξαίρεσις τοῦ ε γίνεται μόνον ἐν τῇ πληθ. γεν. πατρῶν, Ὀδ. καὶ πάντοτε ἐν τῇ δοτ. πατράσι, τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ. ἀγνοοῦσιν ἔτι· Σημαίνει δὲ ἡ λέξις ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ὁ πατήρ, πατέρας, Ὅμ. »Πατρὸς πατήρ«, ὁ πάππος, Ἰλ. Ξ, 118. Ὀδ. Τ, 180. 2) Μεταξὺ τῶν θεῶν ὀνομάζεται κατ' ἐξοχὴν ὁ Ζεὺς πατήρ, »πατὴρ Ζεὺς ἢ Κρονίδης, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε«, Ὅμ. καὶ Ἡσ. 3) Διὰ τοῦ, πατήρ, ὁμιλοῦσιν οἱ νεώτεροι πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους, μάλιστα διὰ νὰ φανερώσουσιν ἐμπιστοσύνην καὶ σέβας καὶ ἀγάπην, Ὀδ. Η, 48. Θ, 145. καὶ ἀλλαχοῦ. 4) Ἐν γένει, ὁ πρωταίτιος, ὁ δίδων τὴν πρώτην ἀφορμὴν εἴς τι, αἴτιος, ἀρχηγός· καὶ ὁ ἐφευρέτης, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σλ. 493. — 5) Κατὰ πληθ. α) οἱ πατέρες, δηλ. οἱ προπάτορες, Ὅμ. ὅθεν »ἐκ πατέρων«, ἀπὸ τοὺς πατέρας, ἀπ' αὐτῶν καταγόμενος, πάτριος, Ἰακ. Ἀ. Π. σλ. 792. β) οἱ γονεῖς, ὁ πατὴρ καὶ (ἡ μήτηρ, Schaef. Μελ. σλ. 45. γ) τὸ ἔθνος, ἢ ἡ πολιτεία, ἐξ ἧς κατάγεται τις, ἀντὶ, τῷ, ἀποικία, Wess. καὶ Valk. Ἡρότ. 7, 51. 8, 22. Duk. Flor. 1, 3, 9. πρβλ. πρόγονος· δ) οἱ μεταγενέστεροι εἶπον καὶ πατὴρ λόγου, γραμμάτων, βίβλου, κ. τ. τ. διότι καὶ αὐτὰ γεννήματα τοῦ νοός εἰσί.

Πατησμός, ὁ (πατέω). Τὸ πατεῖν, καταπατεῖν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 972.

Πατητήριον, τό (πατητής). Ὁ τόπος, ἢ τὸ κάδιον, ἀγγεῖον, ἔνθα πατῶνται αἱ σταφυλαί, ἐλαῖαι, κ. τ. τ.

Πατητής, οῦ, ὁ (πατέω). Ὅστις πατεῖ διὰ τῶν ποδῶν ἢ ἄλλως τὰς σταφυλὰς, τὰς ἐλαίας, κ. τ. τ. διὰ νὰ ἐκθλίψῃ τὸν ζωμόν.

Πατητός, ή, όν (πατέω). Πᾶν ὅ,τι ἐπατήθη, πατημένος, διὰ τῶν ποδῶν, ἐκτεθλιμμένος, τετριμμένος. 2) Ὅ,τι δύναται νὰ πατηθῇ, ἐκθλιβῇ, τριβῇ, Γαλήν.

Πάτνη, ἡ. Δωρ. καὶ Λακ. ἀντὶ, φάτνη.

Πάτος, ὁ. Ἡ πεπατημένη, τετριμμένη καὶ λεωφόρος ὁδός, δρόμος, εἰς ὃν πατοῦσιν ἤτοι περιπατοῦσι συχνὰ οἱ ἄνθρωποι, ἀτραπός, μονοπάτι, Ἰλ. Ψ, 137. Λουκιαν. »ἔξω πάτου«, ἔξω τοῦ δρόμου, τοῦ τετριμμένου, τοῦ συνήθους. 2) Κόνις, ἢ κονίσαλος, λάσπη, βόρβορος (κυρίως ἐν τῇ ὁδῷ) καὶ κόπρος, σκατόν, ἀποπάτημα. 3) Τὸ πατεῖν, τὸ βῆμα, τὸ βάδισμα, καὶ ἴχνος βήματος εἴς τινα δρόμον, πατημασιά. »Πάτου καὶ ὀρυχῆ«, Πλούταρχ. »Πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκεια«, Ὀδυσ. Ι, 119. καὶ Ἰλ. Ζ, 202. ὅθεν ἐν γένει, περίπατος, συνομιλία, συναναστροφή καὶ διατριβή τῶν ἀνθρώπων. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἔτι καὶ ὁ πυθμήν, καὶ ὁ πρωκτός (φαίνεται συγγεν. τῷ, βαίω, βατός, οὐχὶ δὲ τῷ, πατάσσω, κ. τ. λ.)

Πάτρα, ας, ἡ, Ὅμ. καὶ Ἰωνικ. πάτρη (πατήρ) ταὐτὸν τῷ, πατρίς, Ὁ τόπος, ἢ ἡ πόλις, ἐν ᾗ ἐγεννήθητι, Ὅμ. καὶ Ἡρότ. καὶ Πίνδ. 2) = πατριά, ἤτοι γένος, καταγωγή, γενεά· ἐξαιρετ. οἱ ἀπόγονοι, οἱ ἔκγονοι κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ἀπὸ κοινοῦ γενάρχου, οἱ ὁποῖοι ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πολιτείαις συνεδίζον νὰ μένουσιν ἀναμεταξύ των καὶ νὰ συσταίνωσιν ἰδιαιτέρας καὶ χωριστὰς φρατρίας, ἤτοι γενεὰ, φαμιλία, δεσμὸς φαμιλιῶν, Πίνδ. Ὅμως ἀντὶ τοῦ, φρατρία, κατὰ τὴν Ἀττικήν, Σπαρτιατικὴν ἢ Σικυώνιον ἐκδοχὴν ταύτης τῆς λέξεως, σημαινούσης ἕνωσιν εἰς εἶδος φυλῆς 300 γενεῶν, διὰ διαφόρους πολιτικοὺς σκοποὺς μὲ τὴν ἄδειαν τῆς πολιτείας, δὲν ἐλήφθη ποτὲ ἡ λέξις πάτρα, ὁρ. Boeckh. v. l. Pind. Nem., 2, 77. σελ. 533. καὶ Dissen σλ. 387. Καὶ ὅμως μένει πιθανόν, ὅ,τι ἀμφότεραι αἱ λέξεις ἀνήκουσιν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν παραγωγὴν, ὃν τρόπον καὶ τωόντι ἐν τισιν Ἑλληνικαῖς πολιτείαις, π. χ. ἐν Αἰγίνῃ, ἡ φρατρία ἦν πάντῃ ταὐτόσημος τῷ, πατριά, ἑπομένως καὶ τῷ, πάτρα, σημ. 2. Ἄρα πρέπει νὰ θεωρῇ τις τὸ, φρατρία ὡς δασυνόμενον τύπον Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, πατριά, ὡς τό, φάτνη, ἀντὶ πάτνη, ἀσφάραγος ἀντὶ ἀσπάραγος, κ. τ. τ. ἐξ οὗ τότε καὶ συνάγεται, ὅτι ἡ λέξις φρατρία ὑπῆρχε κατ' ἀρχὰς κυρίως ταυτόσημος τῷ, πατριά, καὶ μόνον ὁ Ἴων, τύπος φρήτρη κάμνει ταύτην τὴν παραγωγὴν ὑποκτόνως καὶ ἀμφίβολον, ἀλλ' ὅρα ἐν τῷ, φρατρία. 3) Κατὰ βαθμὸς συγγενείας ὑπάρχει τὸ, πάτρα, ἢ ἀναλογία καὶ σχέσις μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων. — Τὰ δὲ ἄλλα, παρ' Ὅμ. κεῖται ἡ λέξις πάτρα μόνον ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας καὶ δίχα τινὸς λόγου ὑπάγουσί τινες χωρία τινά, οἷα ἐν Ἰλ. Α, 30. Ν, 354. εἰς τὴν δευτέραν σημασίαν· ὁ Πίνδαρος ἔχει καὶ τὰς δύο σημασίας, καὶ κατὰ μὲν τὴν δευτέραν σημασίαν μετεχειρίσθη τὴν λέξιν, τὴν ὁποίαν ἄλλως (Πυθ. 11, 36. καὶ ἀλλαχοῦ) ἀντὶ τοῦ, πατρὶς, μετεχειρίσθη, ἐν Νεμ. 4, 216. »Πάτραν Θεανδριδῶν«, τὴν πατριὰν, φαμιλίαν τῶν Θεανδριδῶν, οἱ ἀπόγονοι τῶν Θεανδριδῶν· καθὼς ἑπομένως ἐν στίχ. 130. ἀποδεικνύει τό »Μήτρως«· οὕτω καὶ τὸ »Πάτραν Μεδυλιδᾶν«, Πυθ. 8, 53. »Πάτραν φαλυχιαδᾶν«, Ἰσθμ. 5, 93. οὕτω καὶ ἐν Νέμ. 7, 203. »Πάτραθε Εὐξενίδα Σώγενοις«, ἀντὶ, ἐκ πάτρης (ἐκ τῆς γενεᾶς, φαμιλίας) τῶν Εὐξενιδῶν. ὅπου ὁ Σχολιαστὴς παντάχοῦ διὰ τοῦ, φατριά, ἑρμῆν. Οὕτω καλεῖ ἔτι καὶ τοὺς Ἐμμενίδας, ἐν Ὀλ. 3, 68. ἀλλ' ἐν Πυθ. 6, 5. μετεχειρίσθη ὁ Ἀρίστταρχος τὴν λέξιν, φυλή, τὴν ὁποίαν καὶ περιπαίζει ὁ Σχολιαστής. Ἡ σαφεστάτη περὶ τούτου ῥήσις τοῦ Διοκτάρχου κεῖται παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ, ἥτις λέγει, »Ἐν τῶν τριῶν τῶν παρ' Ἕλλησι κοινωνίας εἰδῶν, ἃ δὴ καλοῦμεν πάτραν, φατρίαν, φυλήν. Κεκλήθη δὲ Πάτρα μὲν, εἰς τὴν δευτέραν μετάβασιν ἐλθόντων ἢ κατὰ μόνας ἑκάστῳ προτε-

*Ζωθαλπής, ἴδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. θηλε. σχημτσμ. εἰς τό Ζωθαλπής.

Ζωθήκη, ης, ἡ (θήκη). Μικρόν δωμάτιον ξεχωριστόν καὶ διωρισμένον εἰς τό νά ἀναπαύηται τινάς τήν ἡμέραν, ὡς τό παρά Γάλλ. Alcove. Πλίν. ἐπ. 2, 17, 21. Ἀντί τῶ dormitorium. κοιτῶν ἔνθα ἐκοιμῶντο τήν νύκτα, ὁ αὐτός ἔχει καὶ Zothecula, ep. 5, 6, 38.

*Ζωΐα, ἡ, ἀντί ζοΐα, = Ζωή. Θεόκρ.

Ζωΐδιος, α, ον. Ἄρατος 544. «Ζωΐδιος κύκλος», = Ζωδιοφόρος, καὶ, Ζωδιακός. (-υυυ)

Ζωϊκός, ή, όν (ζῶον). Ὁ ἀνήκων εἰς τό ζῶον, Ζωώδης. 2) Ἐκ τοῦ Ζωή, Ὁ ἀνήκων εἰς ζωήν.

Ζωΐον, τό. Πτκ. ἀντί ζῶον, ὡς τό, ὠΐον, ἀντί, ὠόν. Ἔτυμ. Μ. ἐκ Σιμωνίδ.

Ζῶμα, ατος, τό (ζώννυμι). Εἶδος ἐσωτερικοῦ φορέματος μέχρι τῆς ζώνης φθάνοντος τό ὁποῖον φοροῦσιν οἱ πολεμισταί τοῦ Ὅμρ. καθώς π. χ. Θώραξ, καμιζόλα, γελέκι, ἐσωκάρδιον (σωκάρι), κ. τ. τ. Ἰλ. Δ. 187. 216. Ὀδσ. Ξ, 482. 2) = Ζώνη, ζωνάριον. Ὀδσσ. Ξ. 482. καὶ Ἰλ. Ψ. 683. Σχολ. Φίλετ. 452. τό περί τά αἰδοῖα δέμα, τό ὁποῖον ἐφόρουν οἱ παλαισταί· subligaculum. Ἰδ. Heyne Ἰλδ. Τ. 8. σ. 493.

Ζωμαλμηθασία, παρά Σουίδ. ἀρρ. «Θασίας ζωμός ἁλμηκα». Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχάρ. 671

Ζωμάρυστρον, τό, ἡ, Ζωμάρυστρος, ἡ (ζωμός, ἀρύω). Χουλιάρι δι' ἧς κενόσομεν τά φαγητά, ἤ κοχλιάριον μέ τρύπας δι' οὗ καθαρίζομεν τόν ζωμόν, ἤτοι ἀφαιροῦμεν ἀπ' αὐτοῦ τόν ἀφρόν, Χουλιάρι ἐξαφριστική. Κεφές, Τουρκ. Τρυποχουλιάρι. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 244. εὐχρηστότερον ὄμως τό, Ζωμαρυστις.

Ζώμευμα, ατος, τό. Ὁ ζωμός, τό ζωμί· παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 279. ἔτι δέ, = Ἐποζώματα νεώς, ὅθεν καὶ ὁ Κωμικ. παίζει μέ τήν Λξ.

Ζωμεύω, (ζωμός). Βράζω, μαγειρεύω τι μέ ζωμί, ἤ ἑτοιμάζω τό φαγητόν διά τινος ζωμοῦ. Ποιῶ τι ζωμερόν. Ζήτ. Ζωμός.

Ζωμήρυστις, εως, ἡ (ζωμός, ἀρύω), = Ζωμάρυστρον.

Ζωμίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ζωμός, Ζωμάκι. 2) Τροπκ. αἱματοχυσία. Θρρστ. Χρστρ.

*Ζωμίλη, ἡ. Χόρτον τι διά καλόν ζωμόν, ἄρτυμα.

Ζωμοποιέω, ῶ. Ποιῶ, ἑτοιμάζω ζωμί, καὶ = Ζωμεύω. «Θερμόν ἰχθύν ζωμοποιῶν, Ἑτοιμάζω τό ψάρι μέ ζεστόν ζωμί. Ἀθήν. ἐκ τοῦ

Ζωμοποιός, οῦ, ὁ. Ὁ μαγειρεύων, βράζων ἤ ἑτοιμάζων τό ζωμί, ὁ ποιῶν τό ζωμί νόστιμον διά τινος ἀρτύματος.

Ζωμός, ὁ. Ζωμίον, κυρίως τό ζωμί ἀπό τό βρασμένον κρέας, καὶ ἐντεῦθεν κάθε ἄλλο βρασμένον ζωμί, διά τοῦ ὁποίου ἑτοιμάζονται τά φαγητά. Σούπα, τζορβάς· ἐκ τοῦ, ζέω (ὅθεν τό ζέσις, ζέμα), Ζύω (ὅθεν τό ζύμη), καὶ Ζόω ἤ Ζώω, ταὐτόν τῶ, Ζέω, βράζω, μαγειρεύω. 2) Μτφρκ. Αἱματοχυσία. Casaub. Θρρστ. Χρστρ. Πρβλ. πέλανος παρ' Αἰσχλ. Πέρτ. 813.

Ζωμοτάριχος, ὁ, ἡ. Ζωμός παστωμένος, ταριχευτός (ἀπό παστωμένα ἁλατισμένα ψάρια), τόν ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς τάς ὁδοιπορίας, ἡτοιμασμένος καθώς τό τζεκολάτον. Παρ' Ἀθην. Γ. «Ὑποκριτής ζωμοτάριχος· ὁ παστωμένος, ταριχευτός ἤ λιπαρός ὑποκριτής τοῦ θεάτρου, ὁ ἀγαπῶν τόν ζωμοτάριχον, σκωπτικῶς.

*Ζωνάϊος, αία, αῖον. Ἀνήκων εἰς ζώνην· κάτοικος μιᾶς τινος ζώνης τῆς γῆς. Σουίδ. σ. 324.

Ζωνάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ζώνη.

Ζώνη, ης, ἡ (ζόω, ζωννύω, ζώννυμι). Καθώς καὶ ἐν τῆ συνηθείᾳ, Ζώνη, καὶ Ζωνάριον. Πᾶν ὅ,τι περιζώννυται, Τρουβᾶς, κεμέρι δωρεᾶ διά τῆς ζώνης συγκρατούμενος, καὶ καθόλου Στρατιωτική στολή, καὶ πᾶν φόρεμα, ὕφασμα ἤ ἄλλο τι τοιοῦτον δι' οὗ ζώνεται τις, ἤ περιδένει τήν μέσην τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὡς «Ζώνη χρυσίου, κ. τ. τ.» Παρά τοῖς ὕστερον λέγεται ἔτι, Ζώνη, καὶ τό στρατιωτικόν ἐπάγγελμα, ἤ στρατεία· ὁ στρατιωτικός ζωστήρ, καὶ ἐντεῦθεν τό «Ζώνης τυχεῖν». Ἐπί τήν ζώνην ἀγαγεῖν. Τήν ζώνην ἀποδέσθαι. Χρυσόστομ. Σουίδ. ἐν Δ. Ἰάβανις. Ἀνάλεκτ. Β. 50. ὅπερ ἐστίν, ὡς τό τῆς συνηθείας «Ἐζώσθη τό σπαθί». Παρά Λατίνοις εὕρηται καὶ ἀντί τοῦ, Κουμπαρί, ὅ ἐστι, Ζωνάριον ἐν ᾧ βαστάζουσιν οἱ ὁδοιπόροι τά χρυσία, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ὁράτιος (Horatius) λέγει. Qui zonam perdidit, ὅστις ἔχασε τήν ζώνην του, ὅπερ ἐστί, τά ἀργύρια, πτωχός, δυστυχής· παρ' Ὅμήρ. ὅστις τό ζωνάρι τῶν ἀνδρῶν ὡς ἐπί τό πλεῖστον «ζωστῆρα» ὀνομάζει· σημαίνει συνήθως ἡ ὑποκάτω ζώνη τῶν γυναικῶν καὶ παρθένων, τήν ὁποίαν ἔζωναν ἐπάνω τῶν μηρῶν, ἐπάνω τῆς ὁποίας ἐσύρετο ὁ πέπλος ὡσάν ποδιά (γιρτλ,) καὶ ἐκρέματο μέ πολλά διπλώματα ὡσάν φουστάνι. Ἰλδ. Ξ. 181. Ὀδσ. Ε, 231. Κ, 544. ἐν δὲ Ἰλδ. Λ, 234. λέγεται «ζώνη» καὶ τό ζωνάρι τοῦ Ἀγαμν. «Ζώνην λύειν» ἔλγτ. περί τοῦ νυμφίου, ὅστις ὑπανδρεύετο τήν νύμφην, καὶ ἐγίνετο σύζυγος αὐτῆς. Ὀδσ. Λ, 245. «λῦτε δέ παρθενίην ζώνην, κατά δ' ὕπνον ἔχευεν». Ἐν συχνῇ χρήσει παρά τοῖς Μτφστρ. οἵτινες μεταχερίζονται τήν ἔκφρασιν καὶ ἐπί τῆς Ἀρτμδ. ἥτις βοηθεῖ τάς γενιάτας ἐλευθεροῦν αὐτάς τοῦ βάρους αὐτῶν. Ἀλλά «ζώνην λύειν» ἐπί ταξειδιωτῶν καὶ ὁδοιπόρων, ἀντί τοῦ κουβέριν· ἀναπαύεσθαι, διακόπτειν τήν ὁδοιπορίαν. Ἡρόδ. 8, 120.-Ἡ δέ ἄλλη ἐπάνω ζώνη τῶν γυναικῶν ἐφορεῖτο ὑπό τό στῆθος καὶ ὀνομζτ. κόποτε καὶ «στρόφιον» καὶ ταινίαν. «Εἰς ζώνην διδόναι, ἤ, δεδόσθαι». Πρμδ. δίδειν ἤ εἶναι δεδομένον πρός ἐκπλήρωσιν καὶ ἀπαρτισμόν τῶν στολισμῶν μιᾶς γυναικός, πρός πλήρωσιν τῶν εἰδῶν τοῦ στολισμοῦ της, περί Βασιλισσῶν τῆς Ἀσίας, εἰς τάς ὁποίας ἐδίδοντο πόλεις καὶ χῶραι διά τάς μακροτέρας χρείας των. Σνέιδερ Πίφ. Ἀοβσ. 1, 4, 9. 2) Τό μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος τό ὑποκάτω τῆς ζώνης, ὁ τόπος καθ' ὃν ζωννύμεθα, ὁ ἐστίν, ἡ κοιλία, ἡ μήτρα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 605. «Σ' ἔστρεφεν ἔντος ζώνης». οὕτω εὕρητ. καὶ παρ' Ὅμρ. ἤδη Ἰλδ. Β, 479. «Ἄρει ζώνην ἐκέλοιμι οὕτω καὶ ὠφέρειν ὑπό ζώνην» ἐπί ἐγγύων. 3) Πᾶν ὅ,τι περιστρέφεται περί τι ὡς ζώνη· ὅθεν α) Ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, = Διάζωμα, τό ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια ζῶμα καὶ ζωνάριον, λέγει. Παυσαν. Ε'. 10. β) Ἐν τῇ Γεωγραφ. καὶ Ἀστρον. λέγονται ζῶναι, κύκλοι τινές, οἵτινες ὑποτίθενται ὡς περιζωννύοντες τήν γῆν καὶ διαιροῦντες αὐτήν εἰς πέντε τμήματα. γ) Παρ' Ἰατρ. ἀρρωστία τῆς ἐπιδερμίδος (Γερμ. das heilige Feuer τό ἱερόν πῦρ κατά λξ. μεθερμηνευόμενον) ἥτις περικυκλόνει πάν τό σῶμα ὡς ζώνη· κατωτέρον τι εἶδος τοῦ, ἕρπης.

Ζώνιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Ζώνη· Μικρά ζώνη.

Ζωνιόπλοκος, ον (πλέκω). Ὅμοιος πλέκει τάς ζώνας.

Ζωνίτης, ὁ, καὶ, Ζωνίτις, ἡ. Ὁ ἐκ τῆς ζώνης. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τήν ζώνην, ὁ ὅμοιος τῇ ζώνῃ, ὁ ἐζωσμένος.

Ζώννυμι, Ζωννύω, Ζωννύσκω, Μέλ. ζώσω, Ἀόρ. ἔζωσα. Μέσ. ζώννυμαι, Μ. ζώσομαι. Ἀόρ. ἐζωσάμην. Πθτκ. Πρκμ. ἔζωσμαι. Ἐνργτκ. Ζώνω, περιδένω τινά μέ τήν ζώνην μάλιστα δέ πρός πόλεμον. Περιβάλλω, ἐνδύω, ἑτοιμον ποιῶ τινα, ἁρματόνω, ὁπλίζω, κ. τ. τ. Ὀδσσ. Σ, 76. (ἄλλου δέν εὕρετ. παρ' Ὅμρ. ἐνεργτκ.) Ἡσίοδ. Ἔργ. 345. Μέσως, Ζώννυμαι, Ζώνομαι, περιβάλλω, ἑτοιμάζω ἐμαυτόν, ἁρματόνομαι, γίνομαι ἕτοιμος, ὁπλίζομαι, ἐν Ἰλ. Ψ. 130. «Χαλκόν ζώννυσθαι· ταὐτόν τῷ μετά ταῦτα. «Ἐν τεύχεσιν ἔζωνον», καθοπλίζοντο· ἐν Ὀδυσ. Σ. 30. «Ζώσαι νῦν· βάλλε, θέσε τό ζῶμα περί τά αἰδοῖα διά νά παλεύσῃς μαζύ μου. Μάλιστα δέ διά πόλεμον, Ἰλδ. Λ, 15. Ψ, 685. 710. ὅθεν ὁπλίζομαι, ἑτοιμάζομαι. Ὀδσ. Ω, 89. «ζώννυσθαι ζωστῆρι, ῥάκεσι.» Ἰλδ. Κ, 77. Ὀδσ. Σ, 67. ἀλλά καὶ μετ' Αἰτκ. ὡς ἀνστρ. «ζώννυν, χαλκόν, μίτρην ζώννυσθαι» Ἰλδ. Ε, 857. καὶ Ξ, 181. «Τοῖς ποσίν εἴχεν ἐζωκώκει. Παυσαν. Ἀρκ. 40. ἐπεδίκλωσεν αὐτοῦ καὶ τά δύο πεδάρια, καὶ τοιουτοτρόπως ἐκράτει αὐτόν, ἤτοι Ὑποκελισμένους εἶχε καὶ τούς δύο πόδας αὐτοῦ. (Ἂν δεχώμεν καὶ τόν σχηματισμόν Ζίω, Ζίνω, Ζίγγω, τότε δυνάμεθα παράξει ἐκ τούτου μετά τοῦ Βοσσίου καὶ τό Λατινικόν, Cingo).

Ζωννύσκετο, Ἰωνικ. κ. Ἐπκ. γ'. ἐνκ. πρτκ. τοῦ Μέσ. Πρτκ. τοῦ Ζώννυμι, ἀντί, Ἐζώνυτο. Ἰλ. Ε. 857.

* Ζωννύω = Ζώννυμι.

* Ζωνόγαστρις, ὁ, ἡ· καὶ

Ζωνογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ (γαστήρ). Ὅστις ζώνεται ἐπάνω εἰς τήν κοιλίαν, εἰς τήν μέσην.

* Ζωνοειδής, ές (εἶδος). Ὅμοιος ζώνῃ, σάν ζώνη. Ἀπολλών. Σοφ.

Ζωντεῖον, τό. Ζήτ. ἐν τῷ Ζήτρειον.

Ζωοβρύτης, ου, ὁ (ζωή, βρύω). Ὅστις εἶναι πηγή τῆς ζωῆς, ὁ ζωήν βρύων. Φιλῆς.

Ζωογενής, ές (ζῶον, γένος). Ὁ γεννημένος ἀπό ζῶον. Ζωώδης. Πλάτ.

*Ζωογλύφος (γλύφω). Ὁ ποιῶν ἀγάλματα ζώων, καὶ ἀνθρώπων, ἀγαλματοποιός. Γλύπτης. Μελέαγρ. Ἐπίγρ. 11.

Ζωογονέω, ῶ (ζωογόνος). Γεννῶ ζωντανά, ζῶα· καθόλου δέ ἀντί τοῦ, Γεννῶ, τίκτω, ψύω, βλαστάνω, προάγω, αὐξάνω, κάμνω τι κάρπιμον, ζωογονῶ. Παρά τοῖς Ο'. ἀντί τοῦ περιποιοῦμαι, φυλάττω, ζωοποιῶ.

* Ζωογόνησις, εως, ἡ. Τό γεννᾶν ἤ προάγειν ζωντανά. Γέννησις θηρίων, σκωλήκων, καὶ καθόλου ζωντανῶν ὄντων. Καρπιμότης, καρποφορία, καὶ Μτφρκ. Ἀναζώωσις· ὅθεν

*Ζωογοννητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ὁ δυνατός, ἱκανός νά ζωογονῇ.

Ζωογονία, ἡ. Ἡ ζώων, σκωλήκων γέννησις. Πλάτ. τό γεννᾶν ζωντανά ζῶα, = Ζωογόνησις.

* Ζωογονικός, ή, όν, = Ζωογοννητικός.

Ζωογόνος, ου (ζωός, ΓΕΝΩ). Ὅποιος γεννᾷ ζῶα καὶ σκώληκας, ζωντανά. Καθόλου δέ ὁ γεννῶν, τίκτων, ψύων, βλαστάνων, καρποφόρος. 2) Ἐπθτ. τοῦ ἀρθμ. Ἑπτά, διότι τά εἰς τόν ἑβδομον μῆνα γεννώμενα τέκνα μένουσιν εὐκολώτερον ζωντανά παρά τά εἰς τόν ὄγδοον.

* Ζωογράφος, ον. Πτκ. ἀντί Ζωγράφος. Θκρτ. 15, 81. Πρβλ. Ζωοτύπος

Ζωοδότειρα, ἡ. Θηλκ. τοῦ Ζωοδότης, ου, ὁ, ἡ, Ζωοδοτής, ῆρος, ὁ, ταὐτόν τῷ, Ζείδωρος, ὁ, ἡ (ζόω, δίδω, δῶρον, ζωή) Ὅποιος δίδει, χαρίζει, παρέχει τήν ζωήν, ἤ τά πρός τό ζῆν ἀναγκαῖα.

* Ζωοδοτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

* Ζωοδότης, ου, ὁ (ζωή, δίδωμι). Ἰδέ Ζωοδότειρα.

* Ζωόδωρος, ου (ζωή, δωρέω). Ὁ δεδούς ζωήν.

* Ζωοδώρητος, Ὁ δωρούμενος, χαρίζων ζωήν, Ἐμπ.

Ζωοειδής, ές (ζῶον, εἶδος). Ὁ τῷ ζῴῳ ὅμοιος. Γεωπον. 10, 27.

Ζωοθετέω, ῶ. (ζωός, τίθημι) Τίθημι, βάλλω ζωήν, ἐγκαρδιόνω, ἐμψυχόνω, ζωντανεύω τινά. Ἀρχέλαος Ἀντιγόνου Καρύστρ. 23.

ρον οὖσα συγγένεια, ἀπὸ τοῦ πρεσβυτάτου τε καὶ μάλιστα ἰσχύοντος ἐν τῷ γένει τὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσα, ὃν ἂν τρόπον Αἰακίδας ἡ Πελοπίδας εἴποι τις ἄν· (τὸ μακρὸν Ἄλφα τῆς ληγούσης ἐστὶ παρὰ μεταγνστ. μὴ δοκίμοις στιχουργοῖς κατά τε τὴν ὀνομ. καὶ Κλητ. ἐστί· ὅτε ἐν χρήσει καὶ ὡς βραχύ, Ἰακ. Ἀ. Π. σλ. ξζ'.

Πατραγαθία, ἡ (πατὴρ, ἀγαθός). Ἡ ἀρετή, ἡ καλὴ πρᾶξις, ἀνδρία, ἡ τὰ καλὰ κατορθώματα τοῦ πατρὸς, τῶν πατέρων, τῶν προπατόρων, τιμὴ τοῦ νὰ κατάγεται τις ἀπὸ πατέρα ἐνάρετον, Πλούταρχ.

*Πατραδελφός, ὁ, ποιητ. τύπος ἀντὶ, πατράδελφος, Πίνδ. Ἴσθμ. 7, 144.

Πατραδέλφη, ἡ (ἀδελφή). Ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρὸς μου, θεία ἐκ τοῦ μέρους τοῦ (πρὸς) πατρός.

Πατραδελφία, ἡ. Συγγένεια ἐκ τῶν ἀδελφῶν τοῦ πατρὸς, τὰ τέκνα ἀνδ ἀδελφῶν (Παρ. Αἰσχ. Ἰκ. 39. τὸ Ἰῶτα ἐστὶ μακρὸν, ἡ γραπτέον πατραδελφεία)· παρὰ τὸ

Πατράδελφος, ὁ (ἀδελφός). Ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς μου. θεῖος πρὸς πατρὸς, λέγεται καὶ πατραδελφεός· ὑπάρχει δὲ νεωτ. λέξις ἀντὶ, ἀδελφὸς, πατρὸς, πάτρως ἢ θεῖος, Lob. Φρυν. σλ. 304. 306. (υ υ-υ)

Πάτραθε, ἐπίρ. Δωρικ. ἀντὶ, πάτρηθε, Πίνδ. Νέμ. 7, 103.

Πατραλοίας, α καὶ ου, ὁ, καὶ, πατραλῴας, ου, ὁ (πατὴρ, ἁλοιάω). Ὁ τύπτων, δέρων ἢ φονεύων τὸν πατέρα του, πατροκτόνος, Ἀρστφ.

Πάτρη, ἡ. Ὁμ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ, πάτρα, καὶ, πάτρηθεν, ἢ πάτρηθε, ἐπίρ. ἐκ τῆς πατρὶς, ἀπὸ τῆς πατρίδος. 2) Ἐκ τῆς γενεᾶς ἢ φαμιλίας· ἐντεῦθεν τὸ Δωρικ. παρὰ Πινδάρῳ, Νέ. 7, 103. πάτρᾳθε.

Πατρεά, ἡ (πατὴρ). Γενεά, καταγωγὴ γένους, γένος, ἐξαιρ. πρὸς πατρὸς, καθότι κατὰ γενεαλογικὰς ἐξετάσεις ἐζητεῖτο κατ' ἐξοχὴν πρὸς τίνος πατρὸς κατήγετό τις, Ἡρόδ. 2, 143. καὶ 3, 75. »Ἐγενεαλόγησε τὴν πατρεὰν τοῦ Κύρου· ὁ αὐτὸς ἐν 2, 146. χρῆται ἀντὶ ταύτης τῆς λέξεως τῷ, γένεσις. 2) Γενεά, φαμιλία· ὅθεν καὶ διαίρεσις παρὰ τοῖς λοιοῖς, προερχομένη ἀπὸ ἀρχαίας ἐνοίσεως φαμιλιῶν, φυλῆ, φῦλον, Ἡρόδ. 1, 200. ἐντεῦθεν φρατρία, ὅπερ ἴδε.

Πατρεάζω, Μ. ἄσω (πατὴρ) = πατρίζω. Τὸν πατέρα μιμοῦμαι, ὁμοιάζω αὐτὸν κατά τε τὰ ἤθη καὶ τὸν χαρακτῆρα, ἔχω, φυλάττω τὰ πατρικά μου ἤθη· ζῶ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ πατρέιμου, τὰ τοῦ πατρὸς φρονῶ.

Πατρεαρχεῖον, τό. Ὁ οἶκος τοῦ πατριάρχου· ἐκ τοῦ

Πατριάρχης, ου, ὁ. Ὁ ἀρχηγὸς, πρῶτος καὶ ἀρχὴ πατριᾶς, ἤτοι γένους, φυλῆς καὶ φαμιλίας τινός· ἐκ τοῦ, πατριὰ, καὶ, ἀρχή, Πλούταρχ. 2) Παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς τῶν πατέρων, ἤτοι τῶν ἱερωμένων, ὡς ὁ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ οἱ ἄλλοι τρεῖς· ὅθεν

Πατριαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ Πατριάρχου. Γράφεται καὶ, πατριαρχεία, ἡ, ἐκ τοῦ, πατριαρχεύω, πατριάρχης εἰμί.

Πατριαρχικός, ἡ, ὄν· καὶ ἐπίρ' -κῶς. Ἀνήκων εἰς πατριάρχην, ἢ εἰς τὸν πρῶτον καὶ ἀρχηγὸν γένους καὶ φαμιλίας τινός.

Πατρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πατὴρ, Ἀρστφ.

*Πατρίκιος, ὁ. Ὁ πατρίκιος, παρὰ Ῥωμαίοις, Patricius.

Πατρικός, ἡ, ὄν· καὶ ἐπίρ. —κῶς. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν πατέρα· πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἢ παραλαμβάνει τις παρὰ τοῦ πατρὸς, ἢ παρὰ τῶν πατέρων, προπατόρων· ὅθεν

Πατρικότης, ητος, ἡ. Τὸ ἰδίωμα, ἢ ἡ ἰδιότης τοῦ πατρικοῦ, Γλωσσ. Στεφ. paternitè.

*Πατρίληκτος, ὁ, ἡ (λαγχάνω), οὐσία, ἤτοι περιουσία κληρονομημένη ἀπὸ πατέρα, Φώτ. καὶ Ἀνεκδ. Βεκκερ. σλ. 209.

Πάτριος, ία, ιον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. συνηθέστερον, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρρ. πατρίως. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν πατέρα, ἢ εἰς τοὺς προπάτορας· πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἢ παραγγέλθη ἀπ' αὐτοὺς, καὶ ἑπομένως καὶ, παρεληφθὴ ἀπ' αὐτοὺς, διὰ τῆς χρήσεως ἢ ἀνέκαθεν συνηθείας καθιερώθη, ὅ,τι συνεθίζεται ἐν τοῖς χώρᾳ, ἐπιχώριον, π. χ. »πάτριόν ἐστιν αὐτοῖς«, συνήθεια εἶναι εἰς αὐτοὺς πατροπαράδοτος, ἢ ἐπιχώριος· συνήθως, »Τὰ πάτρια«, ἤθη ἢ ἔθιμα, νόμιμα, διαταγαὶ τῶν πατέρων, Θουκυδ. ἴδε ἐν τῷ, πατρῴος.

Πατρίς, ίδος, ἡ, κυρίως ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ πάτριος· ἐξαιρτ. δὲ, »πατρὶς γαῖα, αἶα, ἄρουρα«, πολλκ. παρ' Ὁμ., παρὰ τῷ ὁποίῳ πολλάκις καὶ ἄνευ τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐν χρήσει ἀντὶ, τοῦ πάτρα (πατρίδα), Ἰλ. Ε, 213. Ὀδ. Ι, 34. καὶ ἀλλαχοῦ· παρ' Ἡσιόδῳ κεῖται δὶς μόνον ἐν Ἀσπ. 1. καὶ 12. καὶ πάντοτε οὕτω. »Πατρίδα γαῖαν.« Παρὰ τοῖς Μεταγνστ. σημαίνει ἡ λέξις, προσυπακ. Γῆ, πατρίδα, ὁ τόπος εἰς ὃν, ἢ ἡ πόλις, ἐν ᾗ ἐγενήθη τις, Ὀδ. Ι, 39. »Ὡς οὐδὲν γλυκὺ γῆς πατρίδος οὐδὲ τοκήων γίνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον ναίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπανευθε τοκήων«, ὥστε λέγεται οὐ μόνον ἡ πόλις, ἐν ᾗ ἐγενήθη τις, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ περίχωρος αὐτῆς.

Πατριώτης, ου, ὁ (πάτριος). Ὅστις ἐστὶν ἐξ ἐθνεος καὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, ἢ χώρας ὤν, συμπατριώτης (χωριανός), καὶ ὁ ἐν τῇ αὐτῇ γῇ, χώρᾳ κατοικῶν· »Μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾴον δουλεύειν«, Πλάτ. Σημείωσαι, ὅτι κυρίως ἐπὶ ἐλευθέρων ἀνθρώπων οἱ Ἕλληνες ἔλεγον μόνον τὸ, πολίτης, τὸ δὲ, πατριώτης, ἐπὶ δούλων καὶ ἀνελευθέρων· τροπκ. δὲ καὶ ἐπὶ ζώων, οὕτω λέγει ὁ Ξενοφῶν καὶ ἐπὶ ἵππων (Κύρουπ. β'. β'. 26.) »Ἵπποι πατριῶται«, ὅπου ἀπ' ἐναντίας ἐπὶ ἀνθρώπων, πολῖται, κεῖται. »Καὶ μηδὲ μέν τοι σκοπεῖτε, ὅπως ἐκ τῶν πολιτῶν ἀντιπληρώσητε τὰς τάξεις· ἀλλ' ὥσπερ ἵππους οἱ ἀν ἄριστοι ὦσιν, οὐχ οἱ ἂν πατριῶται, τούτους ζητεῖ τε, οὕτω καὶ ἀνθρώπους.« Ὁ Πολυδ. γ'. 54. ἔχει· »Οἱ βάρβαροι ἀλλήλους, οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγοιεν· οὕτω καὶ Φώτ. »πατριῶται, οἱ δοῦλοι Ἑλλήνων· πολῖται δέ, οἱ ἐλεύθεροι· οἱ δὲ τοὺς βαρβάρους πατριώτας«· καὶ πάλιν »Πατριώτης, ὁ βάρβαρος λέγεται τῷ βαρβάρῳ, καὶ οὐ πολίτης«· ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ὡς ὁ Σοφοκλ. ἐν Οἰδ. Τυρ. 1091. καλεῖ τὸ ὄρος τὸν Κιθαιρῶνα »Πατριώταν τοῦ Οἰδίπουν· παρὰ Πλουτάρχ. μὲν τοι (προβλ. συμπ. δ'. 6.) κεῖται »Πατριώτης θεός«, συμπατριώτης του, συμπολίτης του ὁ Θηβαῖος Βάκχος, καὶ παρ' Ἰαμβλ. εἶναι, »Πατριῶται τῷ ἐντὶ συμπολῖται, ἀφ' οὗ

Πατριωτικός, ἡ, ὄν. Ἀνήκων εἰς τὸν πατριώτην· ζηλωτὴς διὰ τὰ συμφέροντα τῶν συμπατριωτῶν του.

Πατριῶτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ, πατριώτης, καὶ πατριῶτις γῆ, ἀντὶ τοῦ, πατρὶς, Εὐριπ. Ἡρακλ. 755. »Πατριῶτις στολή« (Λουκιαν. Σοφ.), ἡ κατὰ τὰ πάτρια συνεθιζομένη φορεσιὰ τῆς πατρίδος, τοῦ τόπου του.

Πατρογένειος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, »Πατρογ. Ποσειδῶνι, παρὰ Πλουτάρχ. προβ. συμπ. ἡ. 8. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Primigenius, πρωτότοκος, πρωτογένης· ἴσως = τῷ ἑπομένῳ.

Πατρογενής, ές, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ πατρὸς ἢ τῶν πατέρων ὤν, πρὸς πατρὸς καταγόμενος. 2) Ἐντόπιος, ἐγχώριος, ὁ ἐν τῇ πατρίδι οἰκῶν, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 949. »Θεοὶ πατρογενεῖς«, ἀντὶ τοῦ, πατρῴοι.

*Πατρογένητος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ πατρὸς γεννηθείς, Ἐμμφθ.

*Πατροδότος, ὁ, ἡ (δίδωμι), νεωτ. λέξις ἀντὶ, πατροδώρητος.

Πατροδώρητος, ὁ, ἡ (δωρέω). Ὑπὸ τοῦ πατρὸς δεδωρημένος, δεδομένος, χαρισμένος· παρὰ δὲ νεωτ. καὶ, πατροδότος, Λουκιαν. Τραγοπ. 267.

Πατρόθεν, Ἐπίρ. (πατὴρ) Ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ πατρὸς, ἀπὸ τὸν πατέρα, κατὰ τὸν πατέρα, Ἰλ. Κ, 68. »Πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον«, ἐκ πατρῴου γένους, κατὰ τὸν πατέρα, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, »Ἀναγραφῆναι πατρόθεν ἐν στήλῃ«, ἐγγράφεσθαι ἐν τινι στήλῃ προσσημειουμένου τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς, Ἡρόδ. 6, 14. Νύμφις Λείψ. 7. Orell. ὀνόματι πατρῴῳ, καὶ τῷ κατὰ γενεὰν ὀνομάζων.

*Πατρόθεος, ὁ. Ὁ τοῦ θεοῦ πατὴρ, Ἐμμφθ.

*Πατροκασιγνήτη, ἡ (κασιγνήτη). Τοῦ πατρὸς ἡ ἀδελφὴ, θεία πρὸς πατρὸς, καὶ

Πατροκασίγνητος, ὁ, (κασίγνατος), ταὐτὸν τῷ, πατράδελφος, ἄλλως, θεῖος, καὶ πάτρως, Ἡσίοδ. καὶ Ἰλ. Φ, 469. Ὀδ. Ζ, 330.

Πατροκίνητος, ὁ, ἡ (κινέω). Ὑπὸ τοῦ πατρὸς κινηθεὶς ἢ κεκινημένος, παρακινηθείς.

*Πατροκόμος, ὁ, ἡ κομέω). Ὁ περιποιούμενος καὶ τρέφων τὸν πατέρα του, Νόνν. Διον. 26. σελ. 682.

Πατροκτονέω, ῶ. Πατροκτόνος εἰμί, κτείνω, φονεύω τὸν πατέρα μου, καὶ

Πατροκτονία, ἡ. Τὸ φονεύειν τὸν πατέρα, ἐκ τοῦ

Πατροκτόνος, ὁ, ἡ. Κτείνων, φονεύων τὸν πατέρα του, καὶ πάντῃ ἀσυνήθ. »Χεὶρ πατροκτόνος«, ἡ τοῦ πατρὸς κτείνουσα χεὶρ, Εὐρ. Ἰφ. Τ. 1053.

Πατρόκτονος, ὁ, ἡ. Ὑπὸ τοῦ πατρὸς φονευθείς.

*Πατρολέτωρ. ορος, (ὄλλυμι). Φονεὺς τοῦ πατρὸς, Ἰακ. Ἀ. σ. π.

Πατρομήτωρ, ορος, ὁ (μήτηρ). Ὁ πατὴρ τῆς μητρός μου, πρὸς μητρὸς πάππος, Λουκιαν. καὶ, πατρομήτωρ, ἡ, μήτηρ τοῦ πατρὸς, ἡ μάμμα, Λυκόφρ. 502.

Πατρομύστης, ου, ὁ (μύστης). Πατὴρ τῶν μυστῶν τοῦ Βάκχου, τιμῆς ὄνομα, διδόμενον εἰς τὸν πρῶτον τῆς μυστικῆς ἑταιρείας παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς.

Πατρονομέω, ῶ (πατρονόμος). Πατρικῶς, ἢ ὡς πατὴρ διοικῶ. Παθ. διοικοῦμαι πατρικῶς ἢ ἀπὸ οἰκοδεσπότην, πατέρα φαμιλίας, πατρονόμον. Πλάτ. Νομ. γ'. σελ. 114. »Πατρονομούμενοιεν, ταὐτὸν τῷ, πατρικοῖς νόμοις ἑπόμενοι καὶ ζῶντες· ὁ Φώτ. ἔχει »Πατρονομούμενοι, οἱ τοὺς ἀπὸ τῶν πατέρων παραδεδομένους νόμους τηροῦντες, μετερχόμενοι. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀντωνίν. ἀ. 9. ὅθεν

Πατρονομία, ἡ. Ἡ τοῦ πατρονόμου διοίκησις, 2) ἡ τοῦ πατρὸς ἐξουσία, Λουκιαν. εἰς Δημοσθ. 12.

Πατρονομικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὸν πατρονόμον ἢ πατρονομίαν ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὤν.

Πατρονόμος, ὁ, ἡ, (πατὴρ, νέμω) Κυρίως, διοικῶν πατρικῶς. 2) ἐξαιρτ. ὠνομάζετο ἄρχοντες, ἢ διοικηταὶ, ὅστις ἀφρόντιζον εἰς πατὴρ διὰ τὴν ἀνατροφὴν, παιδείαν καὶ διδασκαλίαν τῶν νέων, Πλούταρχ περὶ Λακεδαιμόν. »Ἀλλ' ὅτι τρόπον τινὰ πάντες οἱ τηλικοῦτοι τάξιν ἀρχόντων ἢ τινῶν πατρονόμων ἢ παιδαγωγῶν ἔχοντες, οὐ τὰ κοινὰ μόνον ἐπισκοποῦσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν νέων ἕκαστα ἀεὶ περί τε τὰ γυμνάσια

Ζωοθηρία, ἡ. (θήρα) Τὸ κυνηγεῖν τῶν ζώων. τὸ πιάσιμον ζωντανῶν. Πλάτ. ὅθεν

Ζωοθηρικός, ἡ, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς ζωοθηρίαν. Πλάτ. Σοφιστ. 10.

Ζωοθυσία, ἡ. Ἡ τῶν ζώων θυσία, ἢ τὸ ζῶα θυσιάζειν. Θεοφύλακτ.

Ζωοθυτέω, ῶ. (ζῶον, θύω) Ζῶα θυσιάζω. Ἰσιδ. 45. 17.

*Ζωοκτονία, ἡ. (κτείνω) Τὸ κτείνειν ζῶα.

Ζωόμορφος, ον, (ζῶον, μορφή) Ὁ ἔχων τὴν μορφὴν καὶ τὸ σχῆμα τοῦ ζώου. Πλούταρχ.

Ζῶον, τό. (ζωός) Κάθε ζωντανὸν πλάσμα, ἤτοι τὸ ζωὴν ἔχον Ζῶον λέγεται, οἱονεί, Ζωντανόν. εἰς καὶ τὸ παρὰ Λατίν. Animal, ἀντί, Animale. Λέγεται καθόλου ἐπὶ πάντων τῶν ζώντων. Κυρίως εἶναι τὸ Οὐδέτερ. ἐκ τοῦ, Ζωός. Ἔνίοτε σημαίνει ἢ λέξις, Ζῶον, καὶ Ζωγράφημά τι, ὡς τὸ Ζωγράφος, ὁ γράφων, ζωγραφίζων τὰ ζῶα. Ὁ Ἡρόδοτος λέγει συχνὰ «Ζῶα γράφειν, καὶ γράφασθαι» ἀντὶ Ζωγραφεῖν, ζωγραφίζειν. ἀλλὰ καὶ μετὰ δευτέρας Αἰττκ. σημασ. τὸ ζωγραφημένον ἀντικείμενον ὡς «ζῶα γράψασθαι τὴν ζωὴν» τοῦ Βοσπόρου. Ζωγραφίζειν τὴν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου διάβασιν καθὼς ὑπῆρξε τῷ ὄντι φυσικῶς. Ἡρόδ. 4, 88. Ἀθήν. Ε'. «Τραγικὰ καὶ κωμικὰ καὶ σατυρικὰ ζῶα ἀληθινὸν ἔχοντα ἰματισμόν». ὅ ἐστιν, Ἐζωγραφισμένα πρόσωπα.

Ζωοπλαστέω, ῶ. Ζῶα πλάττω. 2) Κάμνω ἀγάλματα, Ἀναλ. τῷ ζωγραφέω. Λυκόφρ. 844. ἐκ τοῦ

Ζωοπλάστης, ου, ὁ. (πλάσσω) Ὁ ζῶα πλάττων. Πρόκλ. παράφρ.

Ζωοποιέω, ῶ. (ζωοποιὸς) Ζωντατὸν ποιῶ, κάμνω τινὰ πάλιν ζωντανόν, ἢ Ζωντανεύω, ἐμψυχόω, ἐγκαρδιόω τινά. 2) Ποιῶ, γεννῶ, κάμνω ζῶα ἢ σκώληκας. Λουκιαν. ὅθεν

Ζωοποίησις, εως, ἡ. Τὸ ζωντανὸν ποιεῖν, καὶ ἐμψυχόειν. Καὶ τὸ γεννᾶν ζῶα ἢ σκώληκας. ὅθεν

Ζωοποιητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς ζωοποίησιν.

Ζωοποιός, όν, Ὁ ζωντανὸν ποιῶν ἢ ἐμψυχώων τινά, καὶ 2) Ὁ γεννῶν ζῶα ἢ σκώληκας.

Ζωοπωλεῖον, τό. ὁ τόπος εἰς ὃν πωλοῦνται τὰ ζῶα.

Ζωοπώλης, ου, ὁ. (πωλέω), τὰ ζῶα καὶ ἔξρτ. τὰ πρὸς θυσίαν πωλῶν. Ἡσύχ.

*Ζωόπωλις, ιδος, ἡ. (ἐνν. ἀγορὰ) Ἡ ἀγορὰ ἐν ᾗ πωλοῦνται τὰ ζῶα.

ωός, ἡ, όν. (ζάω) Ζωντανός, ζῶν, μετέχων ζωῆς· ἐν συχνῇ χρήσει παρ' Ὅμρ. Ἀντθτ. τῷ «θανούσῃ» Ὀδ. Γ', 115. «ζωὸν ἑλεῖν τινα» πιάνειν τινὰ ζωντανὸν καὶ φυλάττειν αὐτὸν ὡς αἰχμάλωτον. Ἰλιάδ. Ζ, 58. Ὀδ. Λ, 86. «τὴν (ταύτην) ζωὴν κατέλιπον» ἀντὶ τοῦ ζωντανὴν ζῶσαν. Σπανιώτερος σχμτσμ. «Ζωός», Ἰλιάδ. Ε, 887. καὶ Ἡρόδ. 1, 194. κατὰ τὰ ἀξιοπιστότερα χειρόγρφ. Ἄλλοι δὲ γράφουσι, οὐχὶ τοσοῦτον ὅμως ὀρθῶς, «ζῶον» τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ παραβάλληται μὲ τὸ σῶς ἐκ τοῦ σόος. Ξενοφ.

*Ζωόσοφος, ον, (σοφὸς) Σοφὸς, κουνεχὴς εἰς τὰ' της ζωῆς.

Ζωοστασία, ἡ. Τόπος εἰς ὃν ἵστανται τὰ ζῶα, Σταῦλος, καὶ

*Ζωοστάσιον, τό (ἵστημι) Στάσις τῶν ζώων, τόπος ὅπου στέκονται ζῶα, σταῦλος, ἀχούρι, ἐρνιθῶνας κ. τ. τ.

Ζωοτάμνω, Τέμνω, τχίζω, κόπτω ζῶα ἢ ζωντανά. Ὀρφ. Ἀργ. 313. ὅπου ἀναγνωστέον, Ζωοταμῶν, εἰς Ἀόρ. Β'.

Ζωότης, ητος, ἡ. Ἡ ζωικὴ ἤτοι ἡ τῶν ζώων φύσις, καὶ κατάστασις, ὡς τό, Θεότης. Πλούταρχ.

Ζωοτοκέω, ῶ. (ζωοτόκος) Τίκτω, γεννῶ ζῶα, ἤτοι ζωντανά. ὅθεν

Ζωοτοκία, ἡ. Τὸ ζωοτοκεῖν, τὸ γεννᾶν ζῶα ἢ ζωντανά.

Ζωοτόκος, ον, (τίκτω) Ὁποῖος γεννᾷ ζῶα, ἢ ζωντανά.

Ζωοτροφεῖον, τό. Τόπος εἰς ὃν φυλάττονται καὶ τρέφονται τὰ ζῶα.

Ζωοτροφέω, ῶ. (ζωοτρόφος) φυλάττω, ἔχω, τρέφω ζῶα. ὅθεν

Ζωοτροφία, ἡ. Τὸ ἔχειν, φυλάττειν, τρέφειν ζῶα, κτήνη. Πλάτ.

Ζωοτροφικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἔχων κλίσιν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρέφειν ζῶα, κτήνη.

Ζωοτρόφος, ον, (τρέφω) Ὁποῖος τρέφει, ἐπιμελεῖται, ἔχει ζῶα, κτήνη.

*Ζωοτύπη, ἡ, (τυπόω). Σχηματίσεις ζώων καὶ ζωντανῶν.

*Ζωοτύπος, ον (τυπόω) Ὁ σχηματίζων, ποιῶν σχήματα καὶ μορφὰς ζώων ἢ ζωντανῶν ἀντικειμένων· Ἀγάλματα καὶ εἰκόνας ζώων ἢ ζωντανῶν ποιῶν. Ζώων ἢ ἀνθρώπων εἰκόνας κατασκευάζων.

Ζωοφαγέω, ῶ. Τρώγω ζῶα, κτήνη, ἤτοι τὰ κρέας αὐτῶν.

Ζωοφάγος, ον, (φαγεῖν) Ὁποῖος τρώγει ζῶα, κτήνη, ἤτοι τὰ κρέας αὐτῶν. = Κρεωφάγος. Ἀριστοτ. Πολιτ. Α'. γ. 5. Βορ.

Ζωόφθαλμος, ον, (ὀφθαλμὸς) Ὁ ζώου ὄμματα ἔχων. 2) Ζωοφθαλμον, τό. εἶδος φυτοῦ τὸ ὁποῖον ἄλλως, Βούφθαλμον, λέγεται.

Ζωοφθορία, ἡ. Ἡ τῶν ζώων φθορά, Ἐνεργητ. καὶ Παθητ. ἔτι δὲ καὶ ἡ μετὰ τῶν ζώων σαρκικὴ μῖξις.

Ζωόφθορος, ον, (φθείρω) Ὁ φθείρων, φονεύων τὰ ζῶα, καὶ 2) Ὁ μετὰ τῶν ζώων σαρκικῶς συνευριστόμενος.

Ζωοφορεῖν, Γεωπονικ. Ε'. 13. Τὸ ζωὴν φέρειν, ἄγειν, ζῆν. Ἐπὶ φυτῶν, πιάνειν ῥίζας, βλαστάνειν, αὐξάνειν.

*Ζωοφορέω, ἰδὲ τὸ ἀντρ.

Ζωοφόρος, ον, καὶ, Ζωοφόρος, ον, (ζωή) Ὁ φέρων παρέχων ζωήν, ὡς, «ἄνεμος ζωοφόρος». Ἐπιγράμμ. 2) ἐκ τοῦ, Ζῶον, ὁ φέρων, βαστάζων, γεννῶν ζῶα. «Ζωοφόρος κύκλος». ὁ Ζωδιακὸς, καὶ χωρὶς τοῦ «κύκλος». Sac. Af. p. 819. 913. Εἰς τὰς κολώνας λέγεται τὸ μέσον μέρος αὐτῆς, ὁπόταν ἔχῃ ζωνάριον. Ἰλιάδ. Ζωφόρος.

Ζωοφυτέω, ῶ. (φυτεύω) Ζωντανεύω, ζωντανὸν ποιῶ, γεννῶ. Βλαστάνω, φύω ζωντανὰ βλαστήματα. Ἀθήν. ἐκ τοῦ

Ζωόφυτον, τό. (ζῶον, φύομαι) Τὸ ζωντανὸν κτίσμα, γέννημα. 2) (φυτὸν) Τὸ μεταξὺ ζώων καὶ φυτῶν, τὸ ὁποῖον ἐνταῦτῷ εἶναι καὶ ζῶον καὶ φυτόν. Piantanimale. 3) Ζῶον ἢ μέρος ζώου γλυμμένον πρὸς στολισμὸν τῶν κορυφῶν τῶν στηλῶν καὶ τῶν οἰκοδομῶν. Γερμ. Thierarabeske.

Ζωόω, ῶ. (ζωὸς) Ζωντανὸν ποιῶ τινά, φυλάττω, κρατῶ τινὰ ζωντανὸν, ζωντανεύω, ζωοποιῶ. 2) Ζωγραφίζω, ἢ στίζω, κεντῶ ζῶα εἴς τι. ὅθεν Ζωωτὸς, ὡς καὶ, Στρουθωτὸς, ζωογραφισμένος ἢ κεντημένος μὲ ζῶα, μὲ στρουθία (πουλιά). 3) Πθτκ. Ζωοῦμαι, ὡς τό, Θηριοῦμαι, Πάσχω ἀπὸ τοὺς σκώληκας, ἤτοι ἀποκτῶ ἐπάνω μου σκώληκας. Θεόφρ.

Ζώπισσα, ἡ. (πίσσα). Διοσκορ. Α'. 99. παλαιὰ πίσσα ἀπὸ παλαιὰ πλοῖα μεμιγμένη μὲ θαλάσσιον ὕδωρ καὶ κηρόν. Πλίνιος. 16. 12. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ξηρὰ ῥητίνη. Κηρὶ ἀπὸ παλαιὰ πλοῖα.

Ζωονέω, ῶ. (ζῶον, πονέω) ταὐτὸν τῷ, Ζωγραφέω. Ἀνάλεκτ. Β'. 225. Παριστάνω ζωντανόν. Φίλπ. ἐπιγρ.

Ζωπυρέω, ῶ. (ζώπυρος) Φυσῶ καὶ ἀνάπτω πάλιν τὸ πῦρ, ἀναζῆν ποιῶ. Κυρίως τὸ ἐκ μικροῦ πυρὸς φυσῶντας μεγάλην φλόγα κινῆσαι. «Ζωπυρουμένη φρήν». Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1026. Ζωπρά, λαμπρά· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐμψυχόω, ἐγκαρδιόνω. ὅθεν

Ζωπύρημα, τό. Τὸ ὁποῖον ἄναψε πάλιν, ἐγκαρδιώθη, ἀνεζωοποιήθη. = Ζώπυρον. Σχολ. Λυκόφρ. 107.

Ζωπύρησις, ἡ. (ζωπυρέω) Τὸ πρὸς ἄναψιν τοῦ πυρὸς φύσημα, τὸ ἀνάπτον πάλιν τὸ πῦρ. Ἐμψύχωσις, ἐγκαρδίωσις. Πλούταρχ.

*Ζωπύριον. Ζ. Ζώπυρον.

Ζωπυρὶς θέρμη, Ἡ ζωντανεύουσα, ἀναζωογονοῦσα θέρμη. Ἰουλιαν. λ. 5. σ. 172.

Ζώπυρον, τό. (κυρίως Οὐδέτερ. τοῦ παρὰ τοῖς Μτγτστρ. μόνον ἐν χρήσει ἐπθτ. Ζώπυρος, ἐκ τοῦ πῦρ, καὶ ζέω, Ὁ ζωντανεύων ἤτοι ἀνάπτων τὸ πῦρ). Σπινθὴρ, κάρβουνον ἀναμμένον, λείψανον πυρὸς, (Χέβολη, ἢ Φώβολη) τὸ ὁποῖον φυλάττομεν σκεπασμένον μὲ τὴν στάκτην διὰ νὰ ἀναψωμεν πάλιν τὴν φωτιάν· καὶ ἐντεῦθεν μεταφορικῶς, Λείψανον, ἐναπομεινάριον, βλάστημα, γενεὰ, κορμός, κ. τ. τ. Ἔτι δὲ 2) καὶ ὁ Φυστητὴρ, (φυτεύνι, μουχάνι) εἰ οὗ φυσῶντες ἐξάπτομεν τὸ πῦρ. Ὁ Σουίδ. ἑρμην. ἔτι τό, Ζώπυρα, τά, διὰ τοῦ, τὰ τοῦ ζῆν ποιητικὰ (παρεκτικὰ, ὁ Τίμ.) ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, Ζωπύρια, ἀντί, Φυστητήρα· ὁ Κλήμης ἔχει «Ζώπυρος θάνατος», καὶ, Ζώπυρα ὑπομνήματα».

Ζωπυρόω, = Ζωπυρέω ἀμφ.

*Ζωπύρωσις, εως = Ζωπύρησις. Μαθ. Τύρ. 9. 7.

Ζωροποτέω, ῶ, Πίνω ἄκρατον οἶνον, ἢ πίνω μὲ ἰσχυρὸν ῥόφημα, πίνω ῥοφητὰ, πίνω πάρα πολὺ, τὸ τσούζω, εἶμαι κρασοπατέρας. ὅθεν

Ζωροπότης, ου, ὁ. (ζωρὸς, πίνω) Ὁ πίνων ἄκρατον οἶνον, ἢ ὁ πίνων αὐτὸν ῥοφητὰ, ἀμέτρως, παραπολὺ· ὁ κρασοπατέρας. Ἀθήν. καὶ Ἀνάλεκτ. Γ'. 82.

Ζωρὸς, όν. Ὁ ἄκρατος, καθαρὸς, ἀμιγής, (Puro. Ἰταλ.) μὲ ἀκμαζούσας δυνάμεις, μὲ μέγα πῦρ, δυνατὸς, πυρώδης, πυρό. συνθ. ἐπὶ οἴνου, ὅστις δὲν ἐμίχθη μὲ ὕδωρ, ὡς «Ζωρὸς οἶνος». ἀόλον κρατί· πολλάκις κεῖται καὶ ἄνευ τοῦ, οἶνος. ὡς οὐδέτερον «ζωρόν» καθὼς τὸ Λατιν. merum μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ vinum· ὁ Ὅμρ. μτχρζτ. μόνον τὸ Συγκρτκ. «ζωρότερον κέραιε κέρνα καθαρώτερον οἶνον» δηλ. βάζε ὀλιγώτερον νερόν. Ἰλιάδ. 203. ἔνθα ἐκλαμβντ. ὡς οὐδτρ. καθὼς τό «ἄκρατον» ἔνμν. πόμα, πρὸς ἀναπλήρωσιν Οὐσστκ. «Ζωρότερον πίνειν», οἶνον, δηλ. ἢ, πόμα, πίνειν κρασὶ μὲ ὀλίγον νερὸν ἀναπατωμένον. Ἐπειδὴ δὲ ἤτοι μεγάλης ὀρέξεως καὶ ἀμετρίας μάλιστα σημεῖον τὸ πίνειν ἄνευ ὕδατος τὸν πυρὸν (ἰσχυρὸν) οἶνον τῆς Ἑλλάδος, διὰ τοῦτο τὸ μεθ' Ὅμρ. ἐν χρήσει τοῦτο πρᾶγμ. ἐσήμαινον οὐχὶ μόνον τό, παστρικώτερον οἶνον παρὰ τὸν συνθ. πίνειν, ὡς παρ' Ἡρόδ. 6, 84. ἀλλὰ καθόλου, Ἰσχυρότερον ἢ ῥοφητότερα, περιστότερον παρὰ τὸ σύνθ. καὶ τὸ πρέπον πίνειν μπεκριλιάζειν. Παρὰ τῷ Ἐμπέδ. 148. Sturz. λμβντ. τὸ Ζωρὸς, εἰς τὴν ἐκ διαμτρ. ἀντικειμένην σημτ. δηλ. τὴν τοῦ, μεμιγμένος, νερωμένος· καὶ εἶναι ἀντθτ. τῷ ἄκρητος. Τὸ παρ' Ὁμήρῳ, Ζωρόν. (Ἰλ. Ι. 203.) ὁ Ἐμπεδοκλῆς παλαιόθεν ἑρμήν. διὰ τοῦ, Ἄκρατον, ἐπειδὴ λέγει (Ἀριστοτ. Ποιητ. 26. 19.) «Ζωρότερ πρὶν κέκρητο, διαλλάξαντα κελεύθους». ἄλλοι δὲ ἑρμήν. τό, Ζωρὸς, διὰ τοῦ Θερμὸς, καὶ ἄλλοι διὰ τοῦ, Εὐκέρατος. ὁ Ἀθήν. Γ'. ἔχει ἔτι «Ζωροτέρῳ οἰνοχόῳ». (Πθτ. πρχτ. ἐκ τοῦ Ζωὸς ἀντὶ ζωερός.)

καὶ ἀπαιδείας καταμανθάνουσιν, οὐ παρέργως· φοβεροὶ μὲν ὄντες τοῖς ἁμαρτάνουσιν, αἱδεστοὶ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ πολιτικοῖς. 3) οἱ πατριονόμοι, ἐλέγετο ἐν Σπάρτῃ ἡ μεγάλη Βουλή κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Κλεομένους γενομένην διάρθωσιν τῆς πολιτείας, πρότερον γέροντες ὀνομαζόμενοι, Παυσαν. 2, 6. »Κλεομένης ὁ Λεωνίδου τοῦ Κλεωνύμου, καὶ τὸ κράτος τῆς γερουσίας κατελύσας, πατριονόμους τῷ λόγῳ κατέστησεν ἀντὶ αὐτῶν· ἐπιθυμῶν δὲ πραγμάτων μειζόνων καὶ ἀρχῆς τῶν Ἑλλήνων, ἐπέθετο».

Πατροπαράδοτος, ὁ, ἡ (παραδίδωμι). Τὸν ὁποῖον παρέλαβε, διεδέχθη τις, ἐκληρονόμησε παρὰ τοῦ πατρός, τῶν πατέρων ἢ παρὰ τῶν προγόνων· πᾶν ὅ,τι παραδόθη, κατελείφθη ὑπὸ τῶν πατέρων εἰς τοὺς υἱούς, Διονύσ. Ἁλικ. καὶ Διόδ. Σικ.

Πατροπάτωρ, ορος, ὁ. Ὁ πατὴρ τοῦ πατρόμου, πάππος πρὸς πατρός, Πινδ. Πύθ. 9, 144. Νε. 6, 29. (υυ-)

Πατρόπολις, ἡ (πόλις) ταὐτὸν τῷ, Πατρίς. Ἡ πόλις, ἐν ᾗ ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη τις, Ἀθην. σελ. 100.

*Πατροπρόβλητος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ πατρὸς προβαλλόμενος, Τιμοθ.

Πατροῤῥαίστης, ου, ὁ (ῥαίω). Πατροκτόνος, Σουίδ.

Πατροστερής, ές, ὁ, ἡ (στερέω). Ὁ ἐστερημένος πατρός, ὀρφανός, Αἰσχύλ. Χοηφ. 250.

*Πατροσύνη, ἡ, καὶ

Πατρότης, ητος, ἡ. Ἡ πατροσύνη, ὡς τίτλος εἰς ἐντεύξεις, παρὰ Βυζ. (ὡς παρ' Ἄγγλοις Lordship.)

Πατροτύπτης, ου, ὁ (τύπτω). Ὁ τύπτων, δέρων τὸν ἴδιον πατέρα· καὶ πατραλοίας, Ἰσαῖος. ὅθεν

Πατροτυφία, ἡ. Τὸ τύπτειν, περιῤῥίζειν τὸν πατέρα του, Σέξτ. Μαθημ. β'. 46.

Πατροῦχος, ὁ, ἡ (πατήρ, ἔχω) Κτήτωρ, μόνος κληρονόμος τῆς πατρικῆς περιουσίας. συνήθ. »Πατροῦχος παρθένος», ἥτις μόνη ἐκληρονόμησε τὴν περιουσίαν τοῦ πατρός της, ἄνευ συγκληρονόμου μητρός, ἀδελφῆς καὶ ἀδελφοῦ· ἡ μόνη κληρονόμος τῆς πατρικῆς οὐσίας· ὀρφανή, ἡ προτήκει τὰ τοῦ πατρὸς ἔχειν· παρ' Ἀττικ. λέγεται »Ἐπίκληρος», καὶ παρὰ Δωρ. πάμμαχος ἀντὶ παμοῦχος, Ἡρόδοτ. 657. Ruhnk. Τιμ. σελ. 209.

Πατροφονεύς, έως, καὶ Ποιητ. -ῆος, ὁ (φονεύω). Φονεὺς τοῦ ἰδίου ἢ ξένου πατρός, Ὀδ. Α, 299. Γ, 197. 307.

Πατροφόνος, ὁ (φονεύω). Ὁ τοῦ ἰδίου πατρὸς φονεύς, πατροκτόνος.

*Πατροφόντης, ου, ὁ, = πατροφονεύς· ὡς θηλ. χρῆται αὐτῷ ὁ Σοφ. Τραχ. 1125.

Πατρυιός, καὶ, Πατρυός, ὁ. Τίτλος διδόμενος ὑπὸ τῶν παίδων μητρός τινος εἰς τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον λαμβάνει μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρώτου αὐτῆς ἀνδρός· λέγεται καὶ, Πατρωός. Κοιν. μητρυιός.

Πατρώζω, = πατριάζω. Τὰ τοῦ πατρὸς φρονῶ, μιμοῦμαι τὸν χαρακτῆρα τοῦ πατρός μου, Ἀλκίφρ. γ. 14.

Πατρῴος, ίη, Δωρ. ῖα, ῖον, ποιητ. καὶ ἔξαιρ. Ἐπ', διάλυσις ἀντὶ πατρῷος. Πατρικός, πατροπαράδοτος, προγονικός, Ἰλ. Β, 46. καὶ Ἡσ. Ἔ. 578. ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἰων. λογογράφοις, π. χ. παρ' Ἡρόδ. 1, 41· 7. 104· 9, 27. ἴδε Πατρῷος.

Πάτρων, ωνος, ὁ, τὸ Λατιν. Patronus. Πατρῶνος, ἀρχηγὸς καὶ προστάτης γένους καὶ ἰπαιρίας τινος. τοιοῦτοι ἦσαν παρὰ ῥωμαίοις ἑκατόν, δευτέρων πατέρων τάξιν ἔχοντες, ὑπὸ Ῥωμύλου ἐκ τῶν πρώτων τοῦ ἔθνους καταστηθέντες. 2) ὁ προστατεύων πόλιν ἢ χώραν, ἐπαρχίαν τινά· ἐπὶ δὲ κριτηρίου παρὰ Ῥωμαίοις, ὁ προστάτης καὶ διαιτητὴς ὑποθέσεώς τινος· καθόλου δὲ, ταὐτὸν τῷ Ἕλλην. Προστάτης. 3) ἐλέγετο ἔτι καὶ τοῦ ἀπελευθέρου, τοῦ ἀπολυθέντος δούλου ὁ πρώην κύριος.

Πατρωνεία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ πάτρωνος, patronatus, παρὰ τὸ

Πατρωνεύω, Πάτρων εἰμί, patrocinor.

Πατρωνικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν πάτρωνα, ἴδιον αὐτῷ, ὁ κατὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ.

*Πάτρωνος, ὁ, = πάτρων, Ἐπιγρ. ἐν Βελκερ. Συλλ. ἀρ. 135, 7· σελ. 186. Murator. σελ. 969, 1.

Πατρωνυμέω, (πατήρ, ὄνυμα, ἀντὶ, ὄνομα). Ὀνομάζω κατὰ τὸν πατέρα, Εὐστάθ. ὅθεν

Πατρωνυμία, ἡ. Ἡ κατὰ τὸν πατέρα ὀνομασία· ὅθεν

Πατρωνυμικός, ή, όν. καὶ Ἐπίῤῥ. -κῶς. Ὁ κατὰ τὸν πατέρα τὴν ὀνομασίαν ἔχων, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα παράγεται ἀπὸ τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα, σχηματισθὲν κατὰ ταῦτα· ὅθεν »τὰ πατρωνυμικά», προσωπ. ῥῆμα, ὄνομα σχηματισθὲν κατὰ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός, οἷον, Πηλείδης, ὁ υἱὸς τοῦ Πηλέως, ἔστι πατρωνυμικὸς τοῦ, Ἀχιλλέως.

Πατρωνύμιος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ἔχων τὸ ὄνομα τοῦ πατρός, ὁμώνυμος τῷ πατρί. »Γένος πατρωνύμιον» (Αἰσχύλ. Πέρσ. 144.), ταὐτὸν τῷ, »ὁ κατὰ πατέρα συγγενής ὑμίν», κατὰ τὸν Σχολ.

Πατρῷος, ῷα, ῷον, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὁ, ἡ, ποιητ. καὶ Ἰων. πατρώϊος, ίη, Δωρ. ῖα, ῖον, ὅστις κατὰ διάλυσιν τύπος παρ' Ὁμ. Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. ἔστιν ὁ μόνος εὔχρηστος, ὁ δὲ ἕτερος, ἐν χρήσει μᾶλλον παρὰ λογογράφοις, εὕρηται κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν καὶ Πινδ. (πατήρ. Ἐκ πατρὸς ἐρχόμενος ἢ προερχόμενος, ἀνήκων εἰς τὸν πατέρα, πατρικός, πατρογενικός, προπατορικός· ὡς καὶ τὸ, πάτριος· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πατέρα ἢ εἰς τοὺς προπάτορας, πᾶν ὅ,τι μεταβαίνει, ἔρχεται ἐκ τοῦ πατρὸς κατὰ διαδοχὴν ἢ κατὰ κληρονομίαν εἰς τὸν υἱόν, πολλ. παρ' Ὁμ. »Ἡμῖν πατρῴον ἔστιν», Ἡρόδ. 9, 27. πρβ. 1, 41. ἔτι δὲ καὶ, ἐκ τῶν πατέρων ἢ προπατόρων ἐρχόμενος, προερχόμενος, παραδεδομένος, ἀνήκων αὐτοῖς, Ὁμ. »Θεοὶ πατρῷοι», πάτριοι, οἰκειακοί, προπατορικοί, Δημοσθ. »Ἡμῖν Ἀθηναίοις ἀρχηγέτις Ἀθηνᾶ, καὶ πατρῷος Ἀπόλλων ἐστίν», προστάτης, πατρῴος. »Ἀνδρωτίωνι πατρῷον τὸ δεδέσθαι», (Δημοσθ.) πατρικόν, σύνηθες ἀπὸ τὸν πατέρα του εἰς τὸ νὰ βάλλεται εἰς τὰ δεσμά. »Κατά τινα πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παῤῥησίαν θρασυνομένῳ» Λουκιαν.), ὁμιλεῖ αὐθαδῶς δυνάμει τῆς κυνικῆς ἐλευθερίας, ἣν παρὰ τῶν προγόνων ἔλαβεν. »Ἔχθρα π.», ἡ ἀπὸ τῶν πατέρων κληρονομηθεῖσα. »Τὰ πατρῷα», ἡ πατρική, ἡ ἀπὸ τοῦ πατρὸς κληρονομηθεῖσα περιουσία. Οἱ ποιηταὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζονται τὸ, πατρῷος, ἀντὶ τοῦ, πάτριος· ὡς καὶ τὸ »Γαῖα πατρῴη» (Ὀδ. Ν, 188. 251.)», καὶ Ἀττ. »Πατρῴα γῆ», ἀντὶ, πατρίς.—Πολλάκις μὲν φαίνεται ὅλως ταὐτόσημα τὸ, πάτριος, πατρικός καὶ πατρῷος (ὅρ. Ossann Λυκ. 8. σελ. 42.), ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διέφερον, καὶ τὸ μὲν »πατρῷον» ἐστήμαινε πᾶν ὅ,τι μεταβαίνει ἀπὸ τῶν πατέρων εἰς τοὺς υἱοὺς κατὰ κληρονομίαν, ἔξαιρτ. κτῆμά τι, περιουσία, καὶ ἀκίνητα· τὸ δὲ, πάτριος, πᾶν ὅ,τι νόμιμον, εἰθισμένον παρὰ τοῖς πατράσιν, ἔξαιρτ. ἐπὶ ἠθῶν, ἐθίμων, δημοσίων διαταγῶν καὶ νόμων, τὸ δὲ, πατρικὸς, κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ διαδιδομένης ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον κατὰ κληρονομίαν ἔχθρας καὶ φιλίας, Ἀμμων. σελ. 111. ΑΒ. 1. σελ. 297, 30. Ὁ Φώτ. ἔχει »Πατρῴων, πατρίων, πατρικῶν». Πατρῷα λέγουσιν οἱ παλαιοί, ὅταν αὐτοῖς ὁ λόγος ᾖ περὶ χρημάτων ἢ τόπων· οὕτως Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα. Πάτρια δὲ, τὰ ἔθη καὶ τὰ νόμιμα, καὶ τὰ μυστήρια, καὶ τὰς ἑορτάς, ὡς Ἀντιφῶν. Πατρικῶν δὲ, ὅταν περὶ προσώπων ποιοῦνται τὸν λόγον, ὡς ὁ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Τοὐναντίον ὁ Ἑρμάνος κάμνει ταύτην τὴν διαφορὰν· πάτρια, τὰ ἤτοι πατρὸς ὄντα· πατρῷα, τὰ ἐκ πατρὸς ἐρχόμενα· καὶ, πατρικά, οἷα τοῦ πατρός, qualia patris sunt, Classic. Journ. 1820. ὅρ. 42. σελ. 356. εἰς Elmsl. Μηδ. 420. καὶ εἰς Κύρ. Βακχ. 1362. 2) »Πάτριον, τὸ· ἀρχή, καταγωγή», origine. (οἱ Ἀττ. ποιηταὶ ἐχρῶντο ἐνίοτε, ἐναντίον τῆς γνώμης τοῦ Πορτ., τῇ παραληγούσῃ τοῦ πατρῷος ὡς βραχείᾳ, Seidl. dochm. p. 101. Reisig comm. crit. de Soph. OC. 147.

Πατρῴς, ὁ. ταὐτὸν τῷ, πατρῴος, Πλούταρχ. εἰς Ἄρατ. 38.

Πάτρως, ωος, καὶ ω., αἰτ. ωα, καὶ, ων. ἐν οἷς τῷ πληθ. μόνον κατὰ τὴν τρίτην κλίσιν (πατήρ) = πατροκασίγνητος, πατράδελφος. Ἀδελφὸς τοῦ πατρός, θεῖος, ζιο. Ἰταλ. Ἡρόδ. ὡς μήτρως, ἀδελφὸς τῆς μητρός. β) καθόλου, προγονος ἢ συγγενὴς πρὸς πατρός.

Παττᾶλεύω, Ἀττ. ἀντὶ, πασσαλεύω.

Παττᾶλίαι, (καὶ ἐνικ. παττᾶλίας, ου, ὁ) Ἐλαφοι, οἵ τινες ἀποκόπτωσιν ἐν κέρατον κατὰ τὸν δεύτερον χρόνον τῆς ἡλικίας των, Ἀριστοτέλ. Ζοολ. Ἱστορ. Θ'. 5. καλοῦνται δὲ οὕτως ἕνεκεν τῆς ὁμοιότητος τοῦ κέρατος πρὸς τὸν πάτταλον.

Πάττᾶλος, ὁ, Ἀττ. πάσσαλος. Ξυλίνη περόνη, κορφίον ξύλινον, κινδαλος, πασσούλιον. ὅθεν τὸ, »πάλος, κατὰ συγκοπὴν τῆς τπα συλλαβῆς, καὶ παλούκιον. ὑποκορ. καὶ Palus Λατιν.

*Πάττω, Ἀττ. ἀντὶ, πάσσω.

Παῦλα, ἡ (παύω). Ἄνεσις, ἀνάπαυσις, ἡσυχία, ἠρεμία, ξεκούρασμα· σημεῖον ἠρεμίας, τελικὸν σημεῖον, τέλος, ἀπόθεσις ἐν τῇ περιόδῳ· ἔτι δὲ τὸ, παύειν ἢ τελευτᾶν, τελειώνειν. 2) Ἐνεργ. ἡ τελείωσίς τινος πράγματος· μέσον πρὸς τελείωσιν. »Παῦλάν τινα τῶν ἔργων σκοπεῖτε», Ξενοφ. Ἀν. ε'. ζ'. 18.

(Παῦλος), ὁ, κατὰ τραυλισμὸν ἀντὶ, παῦρος, ἐκ τοῦ, παύω, ὅθεν Λατιν. paulus. (κατὰ Ῥείμερον, ἀντὶ ψαῦλος, μικρός, ὀλίγος, ὡς τὸ πάτην ἀντὶ ψάτην.

Παυράκις, Ἐπίῤῥ. ταὐτὸν τῷ, Ὀλιγάκις, ἐκ τοῦ, παῦρος. Ὀλίγαις φοραῖς, σπανίως. γράφ. καὶ παυρακις, Θέογν. 859. (-υυ)

Παῦρα, ἡ. ταὐτὸν τῷ, παῦλα.

Παυράς, άδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ, παῦρος, ἀντὶ παύρα, Νίκανδρ. Θηρ. 210.

*Παυρίδιος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ, παῦρος. Ὀλίγος, ἐπὶ καιροῦ, Ἡσ. Ἔ. 135. τὸ οὐδέτ. παυρίδιον ποιητ. ὡς ἐπίῤῥ. ἀντὶ παῦρον, ὀλίγον τι, σμικρόν, πολλὰ ὀλίγον.

Παυροεπής, ές, ὁ, ἡ (ἔπος), ποιητ. Ὀλιγόλογος, ὅστις ὁμιλεῖ ὀλίγα, Ἀνάλεκτ. β'. 19. »Ἠρίννα παυροεπῆς», οὐ πολύμυθος παρὰ τὸ

Παῦρος, παῦρα, παῦρον, ἐπὶ ποσότητος. Μικρός, ὀλίγος, σύντομος. ἴδε παῦλος. Ἰλ. Γ, 214. »Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως», ὀλίγα Ἰλ. Β, 675. »Παῦρος δὲ οἱ εἵπετο λαός, ὀλίγος». »Π. στήμονα», Ἡσ. Ἔ. 540. Παρ' Ἀπολλωνίῳ Ἀργον. α. 573. ἀντίκειται τῷ, ἄπλετος. β) συνήθ. κατὰ πληθ. ἀρ. καὶ ἐπὶ πληθύος, ἀριθμοῦ, ἀντὶ τοῦ, ὀλίγοι Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἀντίθ. τῷ, πολύς, Ἰλ. 1, 333. Ὀδ. Β, 241. καὶ τῷ συγκριτ. παυρότερος (ὀλιγώτερος) χρῆται ὁ Ὁμ. πολλκ. γ) ἐπὶ χρόνου, σύντομος, π. χ. χρόνος, Ἡσ. Ἔ. 328. Παῦρον, οὐδετ. ὡς ἐπίῤῥημα ἀντὶ ὀλίγον· τὸ δὲ πληθ. Παῦρα, ὡς ἐπίῤῥ. παρ' Ἡσ. Θεογ. 780. τὸ θηλ. οὐκ εὕρηται παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. Ποιητ. λέγεται καὶ, παυρίδιος,

Ζώς, Οὐδτρ. ζών Γενκ. ζώ. Σπανιώτερος Πτκ. σχμτσμ. ἀντὶ Ζωός. ὅπερ ἰδέ. Ἰλδ. Ε, 887.

Ζώσαι. Προστκτκ. Μέτ. Ἀόρ. 1. ἐκ τοῦ Ζώννυμι. Ὀδτ. Σ. 887. 30 Ζήτ. ἐν τῷ Ζώννυμι.

Ζώσιμος, ον, (ζάω). Ὁ ζῆν δυνάμενος. ὁ τὰς δυνάμεις τοῦ ζῆν ἔχων. vitalis.

Ζῶσις, εως, ἡ. (ζώννυμι) Τὸ ζώνειν, ἡ ζώνεσθαι.

Ζῶσμα, τό. = Ζῶμα. Ὁ δὲ Θμ. Μγστρ. σ. 411. ἀποδίδοται τὸν σχμτσμ. τοῦτον.

Ζωστήρ, ῆρος, ὁ. (ζώννυμι) Ζώνη, ζωνάριον, περίζωμα. Παρ' Ὅμρ. ἐν Ἰλδ., ἔνθα ἀπαντᾶται ἡ λξ. συχνάκις, σημντ. πάντοτε ἡ ζώνη τῶν πολεμιστῶν, ἥτις εἰς τὸ κατώτατον μέρος τοῦ θώρακος καὶ ἄνω τῶν μηρῶν ἐστρέμμεν. ἐσκέπαζε τὴν κοιλίαν καὶ τοὺς λαγῶνας. Συνείχετο καὶ ἐδένετο μὲ χρυσαῖς κόφας. Ἰλδ. Δ, 132. ἤδη ζωστῆρος ὀχῆας χρύσειοι σύνεχον. ὅπως πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν καὶ ὑπεράσπισιν ἦτο σκεπασμένη μὲ φύλλα μετάλλου (μετάλλιναις πλάκαις) ὅθεν ὀνομζτ. καὶ ἠκιδάλεος, καὶ, παντόλοχος Ἰλδ. Δ, 135. 180 κ.τλ. Τούτων οὕτως ἐχόντων φαίνεται ὅτι διέφερε πολὺ ἀπὸ τὸ Σελάχι τῶν ἡμετέρων πολεμιστῶν. Ἐν Ὀδτ. σμντ. ἡ ζώνη δι' ἧς ὁ χοιροβοσκὸς στερεώνει καὶ σφίγγει τὸν χιτῶνά του, ὅταν ἐκβαίνῃ τῆς οἰκίας. Ὀδτ, Ξ, 72. πῶς εἰπών, ζωστῆρι ἀοῦς συνέεργε χιτῶνα. βῆ δ' ἴμεν εἰς συφεοῦν. Μετέπειτα ὠνομάσθη οὕτω καὶ ἡ ζώνη τῶν γυναικῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμρ. ζώνην καλεῖ. Ἡρόδοτ. Θ'. 74. 2) Εἰς τὰ πλοῖα ἐλέγετο καὶ ἐν κάποιον ὕψος αὐτῶν «Ἄχρι καὶ ἐπὶ τρίτον ζωστῆρα» 3) Πέδος περὶ τὸ σῶμα τὸ ὁποῖον περιζώνει τὸ σῶμα. Πρβλ. Ζώνη 4, γ Καὶ ἓν εἶδος θαλασσίου φύκους. ἀλλὰ καὶ = ζώνη, 4, γ. 4) ὡς Ἐπίθ. = ἐζωσμένος. Καλλμχ. ὅθεν

Ζωστήριος, ία, ιον. Ὁ εἰς ζωστῆρα ἀνήκων, ὁ ζώνων.

Ζωστηροκλέπτης, ου, ὁ. Ὅστις κλέπτει τὰς ζώνας. Λυκόφρ. 1359.

Ζώστης, ου, ὁ. (ζώννυμι) = Ζωστήρ, Ὅποιος ζώνει.

Ζωστός, στή, στόν. (ζώννυμι) Ἐζωσμένος.

Ζῶστρον, τό. = Ζῶμα, ζώνη Ὀδυσ. Ζ. 38.

Ζωτεῖον, τό. = Ζητρεῖον.

Ζωτικός, κή, κόν. (ζάω, ζῶ) Ὁ ἀνήκων, ἄφυκτος, ἡ ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος εἰς ζωήν. Ὁ ζωὴν παρέχων, προξενῶν. Ὁ ζωῆς ποιητικός, ὁ ζωτανὸν ποιῶν τινά. Ὁ τὴν ζωὴν διαφυλάττων καὶ διατηρῶν· ὡς «Ἄρτος ζωτικός. Δύναμις ζωτική. 2) Ζωηρός, γεμάτος ἀπὸ ζωήν, ζωτανός. καὶ ἐπὶ τεχνευργημάτων, ἐν οἷς εἰκονίζεται πιστῶς ἡ φύσις, τὸ ἀληθὲς τοῦ εἰκονιζομένου ἀντικειμένου. ἠτὸ ζωτικὸν φαίνεσθαι ποῖς ἐνεργάζῃ τοῖς ἀνδριάσιν. πῶς δίδεις εἰς τοὺς ἀνδριάντας αὐτὴν τὴν ζωηρότητα; Ξενφ. Ἀπομν. Γ'. ἐ. 6. 677. «ζωτικώτατα γράφειν διόλου πιστῶς καὶ φυσικῶς εἰκονίζειν, παριστάνειν δὶ εἰκόνος. Πλτχ. ὅθεν Ἐπίρ. «Ζωτικῶς ἔχειν. Πλούταρχ. Κάτ. Μικρ. 70. δύναμιν ἡ χαρὰν πρὸς τὸ ζῆν ἔχειν, πλήρη ζωηρότητος εἶναι. Τὰ ζωτικὰ πνεύματα, Gli spiriti vitali.

Ζωΰφιον, τό. Μικρὸν ζῶον, ζωάριον, Insetto, Ἰταλ.

Ζωφόρος, = Ζωοφόρος.

Ζώφυτος, ον, (φύω) Ὁ τρέφων, βλαστάνων, φύων φυτά, καρποφόρος, ὁ ζωὴν παρέχων εἰς τὰ φυτά, ζωογόνος Πλούταρχ. Ῥωμύλ. 19. «Ζώφυτον αἷμα θέλλειν. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 870.

Ζώω, Ἐπκ. καὶ Ἰωνκ. = Ζάω, Ζῶ. Ἐν συχνῇ χρήσει παρ' Ὅμρ., ὅστις μόνον αὐτὸν τὸν σχμτσμ. μτχρίτ. «ἀγαθὸν βίον ζώειν.» Ὀδτ. Ο, 491. συχνάκις ἡ διπλῆ ἔκφρασις «ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο» Ὁ Ὅμρ. ἔχει μόνον τὸν Ἐνστ. καὶ Πρττκ. (Ὡς πρωτότυπον τοῦ Ζωνύω οὐχ εὕρηται.)

Ζωώδης, ες (εἶδος) Ὅμοιος τῷ ζώῳ, ὡσὰν ζῶον. 2) Ζωντανός, ζωηρός, πλήρης ζωῆς. ὅθεν

*Ζωωδία. = Ζωότης. Ἡ φύσις καὶ οὐσία τῶν ζώων.

Ζωωνυμία, ἡ. (ὄνομα) Ὀνομασία κατὰ τὰ ζῶα. ὡς ἡ τῶν ζωδίων. ἀμφ.

Ζώωσις, εως, ἡ. (ζωόω) Ζωοποίησις, ζωντάνευσις 2) Διατήρησις καὶ λύτρωσις τῆς ζωῆς.

Ζωωτός, τή, τόν. (ζωόω) Κεντημένος, ποικιλμένος, ἡ ζωγραφισμένος μὲ ζῶα. Πρβλ. Στρουθωτός.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ζ.

Ἡσίοδ. (ὅθεν φαῦρος, φαῦλος, καὶ τὸ Λατ. paulus καὶ paucus.)

Παυσάνεμος, ὁ, ἡ (παύω, παῦσις, ἄνεμος). Ὁ παύων τὸν ἄνεμον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 222.

*Παυσανίας, ου, ὁ, (ἀνία). Ὁ παύων τὴν ἀνίαν, πόνον, φροντίδας, ὡς τὸ λυσανίας. 2) κύριον ὄνομ. ἀνδρός. (-υυ-)

Παυσιχάμη, ἡ, (παύω, κάμη). Εἶδος καλαθίσκου (ψιμοῦ), τὸν ἐποῖον ἔβαλλον ἐμπροσθεν τοῦ στόματος τῶν δούλων, τῶν ἀλεξόντων ἢ ζυμούντων, καὶ τῶν κτηνῶν, τὸν κινοῦντων τὸν μύλον, διὰ νὰ μὴ τρώγωσιν ἀπὸ τὰ ἄλφιτα, Πολυδ. 7, 20. πρβ. Σχολ. εἰς Ἀριστφ. Εἰρ. 20.« Μηχάνημά τι, τροχῷ ἐμφερές, οὗ τὸν τράχηλον εἶχον, καὶ τῶν ὑποζυγίων ὥστε μὴ ἐσθίειν, καὶ τῶν ἀνθρώπων (τῶν δούλων) ὡς μὴ δύνασθαι τὰς χεῖρας τῷ στόματι προσάγειν, καὶ ἐσθίειν τὰ ἄλφιτα ἐν τῷ ἀλήθεσθαι. Φώτ. καὶ Αἴλιος Διονύσ. παρ Εὐσταθ. Ὁ Πολυδεύκης παρατηρεῖ, ὅτι τὸ ἄλλο μηχάνημα, τὸ τῶν ζώων, καρδοπεῖον, ἐλέγετο.

Παυσίλυπος, ὁ, ἡ (λύπη) Ὁ παύων τὴν λύπην, τὸν πόνον, Εὐρπ. Βακχ. 771.

*Παυσίμαχος, ὁ, ἡ (παύω, μάχη). Ὁ παύων, τελειώνων τὴν μάχην, Ἐπίγρ. εἰς Welckers Syll. ἀρ. 142, 4. σελ. 194.

*Παυσίνοσος, ὁ, ἡ (νόσος), ποιητ. Ὁ τὴν ἀσθένειαν παύων, θεραπεύων.

*Παυσινύσταλος, ὁ, ἡ (νύσταλος), ποιητ. Ὁ παύων, διώκων, ἐμποδίζων τὸν ὕπνον. ὅθεν ἐγρηγόρτιος, ἐξυπνητικός, θορύβωτικός.

Παυσίπονος, ὁ, ἡ (πόνος), ποιητ. Πόνου, κόπου, δουλιοῦς, ταλαιπωρίας παυστικός ἢ καταπραύντικός.

Παῦσις, εως, ἡ (παύω). Τὸ παῦσαι τι, καταπραῦναι, ἢ τελειόσαι. 2) παθ. ἠρεμία καὶ διακοπὴ πράξεως καὶ ἐνεργείας τινός, ἡσυχία, παῦλα, τελείωσις, τέλος, τελευτή, ἀπαλλαγή, λήξις, ἀνακουφισμός.

*Παυστέος, ία, έον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ παύω, καὶ θετ. ἐπίρρ. παυστέον. Πρέπει νὰ παύσῃ τίς τι, ἢ νὰ ἐνεργήσῃ νὰ παύσῃ τι, νὰ καταπραύνῃ. 2) πρέπει νὰ παύσῃ τις, ἢ παύσῃ, Δημοσθ.

Παυστήρ, ῆρος, ὁ (παύω), ποιητ. Ὅστις παύει, ἢ ἐνεργεῖ εἰς τὸ νὰ παύσῃ τι, ὁ καταπραύνων, ἀναπαύων, ἡσυχάζων· καὶ θεραπεύων, π. χ. »Νόσου παυστῆρα, ὁ καταπαύων ἢ ἰατρεύων τὴν νόσον, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1171. ὅθεν

Παυστήριος, ὁ, ἡ, καὶ, Παυστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἱκανός, ἐπιτήδειος, κλίνων εἰς τὸ νὰ παύσῃ, ἡσυχάσῃ, πραΰνῃ, τελειώσῃ, μετὰ γενικ. Σοφοκλ.

*Παυστικός, ἡ, όν, = παυστήριος.

Παυσωδύνος, ὁ, ἡ. (ὀδύνη). Ὁ παύων τὴν ὀδύνην, τὸν πόνον.

Παυσωλή, ἡ, ταὐτὸν τῷ, παῦσις, καὶ, παῦλα. Ἢ ἐν τῷ, μεταπαυσωλή. Ἰλ. Β, 386. ἐκ τοῦ

Παύω, Μ. παύσω, καὶ μέσ. μέλλ. παύσομαι, (ἀνθ' οὗ ἅμως οἱ ἄριστοι Ἀττ. ἐπροκρίνον, ὡς θέλουσί τινες, τό, πεπαύσομαι, Σοφ. Ἀντ. 91. Piers. Μοῖρ. σελ. 293.) παθ. παρακ. πέπαυμαι (ἐνεργ. παρακ. οὐκ ἦν, ὡς φαίνεται, ἐν χρήσει) μέσ. ἀορ. ἐπαυσάμην, ἀνθ' οὗ μέντοι χρῶνται ὁ Ἡσ. Θεογ. 533. καὶ Ἡροδτ. 1, 130. καὶ τῷ κατὰ παθ. σχηματισμὸν Ἴων. ἴσως δὲ καὶ ἀρχαίω Ἀττικῷ ἀορ. ἐπαύθην, ἐν ᾧ ὁ Θουκ. καὶ οἱ Ἀττ. μετ' αὐτὸν προκρίνουσι τό, ἐπαύσθην· κατὰ τινας ἦν ἐσθ' ὅτε ἐν χρήσει καὶ τό, ἐπάην, χειροβ. Α. Β. 3. σελ. 1324. 1) ἐνεργ. κάμνω νὰ παύσῃ τις, ἢ τι, νὰ ἡσυχάσῃ, ἡσυχάζω, πραΰνω, κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, κατέχω, κωλύω· ἀναπαύω, καταπραΰνω· τελειόω, φέρω εἰς τέλος, κοπάζω. α) ἐπὶ ἀνθρώπων, »ἄγριον ἄνδρα, Ἰλ. Φ, 314. »ἀριστεύοντα, Ἰλ. Δ, 506. φέρω εἰς ἡσυχίαν, ὅ. τ. φονεύω, Ὀδ. Τ, 274. β) συνεχέστερον ἐπὶ πραγμάτων, χόλον, μένος, νεῖκος, πόλεμον, ῥόον, ὀδύνας κ. τ. τ. Ὁμ. »τόξοιο, ἀφίνω τὸ τόξον νὰ ἡσυχάσῃ, Ὀδ. Φ, 279. ἐν γένει, δίδω τέλος εἰς τι. γ) μετὰ γεν. πράγματος, »παύειν τινά τινος, κάμνω τινὰ νὰ παραιτήσῃ ἀπὸ τινος, νὰ τραβίξῃ χέρι, ἀπείργω, ἀποκωλύω ἐμποδίζω ἀπὸ τινος, κάμνω νὰ παύσῃ τις, ἢ ἀναπαυθῇ, ἐξουραθῇ, ἀναλάβῃ ἀπὸ τινος, π. χ. τινὰ ἀλκῆς, ἄλης, χάρμης, καμάτου, ὀιζύος, ὀδυνάων, Ἕκτορα μάχης, Ἀχιλῆα πόνοιο, Θάμυριν ἀοιδῆς, Πηγελόπειαν κλαυθμοῖο, κ. τ. τ. Ὁμ. »χεῖρας πολέμοιο, Ἰλ. Φ, 294. »Πόδας ἀρχηθμοῖο, Ὀδ. Ψ, 298. »Παύειν τινὰ τῆς ἀρχῆς, καθαιρεῖν τινα ἀπὸ τῆς ἀξίας του· ἐν γένει, μὴ συγχωρεῖν πλέον εἰς τινά τι, δίδειν τέλος εἰς τὴν θέσιν ἢ κατάστασίν του. δ) μετὰ γεν. μόνης, »Αἴθε Ζεῦ παύσῃ ὀιζύος, ἐὰν μόνον, ἄμποτες ὁ Ζεὺς νὰ ἔδιδε τέλος εἰς τὴν δυστυχίαν! Ὀδ. Δ, 35. ε) αἱ πράξεις ἢ αἱ καταστάσεις, τὰς ὁποίας κάμνει τις νὰ παύσωσι, τάσσονται κατὰ μετοχ. καθ' ἣν εὐκαιρίαν χρώμεθα κοινῶς ἀναλελυμένοις, π. χ. »Παύσω σε λαλοῦντα, θέλω κάμῃ ὥστε νὰ παύσῃς ἀπὸ τοῦ νὰ φλυαρῇς, κατὰ λέξιν, σὲ τὸν λαλοῦντα, φλυαροῦντα θέλω κάμῃ νὰ σιωπήσῃς, Valck. Φοιν. 1723. Ματθ. Ἑλλ. Γραμ. σελ. 793. κτ. φαίνεται ἅμως, ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις Ἕλλησιν ἦν ἐν χρήσει μᾶλλον ἢ ἀπαρμφ. ὡς ἐν Ἰλ. Λ, 442. »Ἐμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, καὶ παρ' Ἡρδ. 5, 67. 7, 54. »Ῥαψῳδοὺς ἔπαυσε ἀγωνίζεσθαι. »Συντυχίη ἢ μιν παύσει καταστρέψασθαι τὴν Εὐρώπην. Τοῦτο δὲ βέβαιον εἶναι, ὅτι παρὰ τοῖς Ἀττ. ἦν εὐχρηστοτέρα ἡ μετοχή, καὶ μόνον ἐξαιρέσεις ἀπαντῶνται παρ Αἰσχ. Προμ. 248. καὶ Ἀριστφ. Ἀχ. 634. πολλάκις δὲ δύναται ν' ἀναπληρωθῇ ἡ ἀπαρμφ. ἢ ἡ μετοχ. ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου, ὡς παρ' Ἡρδτ. 8, 99. »Ξέρξης στέλας ἀπικόμενος ἔπαυσε, θηλ. ποιήσειν ταῦτα. 2) παθ. καὶ μέσ., παύω, παραιτοῦμαι, ἐνδίδω, τελειόνω, πάνυ εὐχρηστον παρά τε Ὁμ. καὶ Ἡρδτ. ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων. β) ἡσυχάζω ἐμαυτόν, μετριάζομαι, πραΰνομαι, ἐπὶ ὠργισμένου, Ἰλ. Ξ, 260. καὶ γ) πάντῃ κυρίως, ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι, »ἐν κλισίῃ, Ἰλ. Ω, 17. Ἡρδτ. 9, 52. ἐπὶ δὲ φάλτου, παύω ἀπὸ τὸ νὰ ψάλλω, σιωπῶ, Ὀδ. Ρ, 359. καὶ ἐπὶ ῥήτορος, ἐμοίως παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλῶ, Ἡρδ. 7, 9, 3. ἐν γένει, καὶ ἀντὶ τοῦ, μένω ἥσυχος ἢ ἀνενεργής, Ἡρδτ. 1, 83. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων, π. χ. »Αἷμα, φλόξ, ἄνεμος ἐπαύσατον, ἐκόπασεν, ἔπαυσε νὰ τρέχῃ τὸ αἷμα, νὰ καίῃ ἡ φλόγα, νὰ φυσᾷ ὁ ἄνεμος, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 267. Ψ, 228. Ὀδ. Μ, 168. 400. 426. »ἄνεμος, Ἡρδτ. 7, 193. δ) μετὰ γεν. πράγματος, παραιτοῦμαι, ἀφίνω νὰ κάμνω τι, τραβῶ χέρι ἀπό, π. χ. πολέμου, μάχης, φυλοπίδος, ἔργων, πομπῆς, πόνου, γόου, ὀιζύος, ὀδυνάων, ἀφροσυνάων, κλαγγῆς, κλαυθμοῦ, κ. τ. τ. Ὁμ. καὶ Ἡσ. μάχης, δρόμου, Ἡρδτ. 1, 74. 4, 124. ἔτι δὲ καὶ, περί τινος, ὡς παρ' Ἡρδτ. 2, 135. ε) ἡ πρᾶξις ἢ ἡ κατάστασις, ἥτις παύει, ἢ λαμβάνει τέλος, ἐνεργάζεται ὡς καὶ κατ' ἐνεργ. διάθ. διὰ τῆς μετοχῆς, ὅτε κοινῶς ἀναλύομεν διὰ τοῦ, ἀπὸ τοῦ νὰ... π. χ. »Οἶ' ὕπνος ἕλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων, παύσει ἀπὸ τοῦ νὰ παίζῃ, Ἰλ. Χ, 502. εὐχρηστον παρ' Ἡρδτ. καὶ τοῖς Ἀττικ. Ὁ Θ Μαγ. σελ. 696. καὶ πολλοὶ νεώτεροι Κριτικοὶ ἀποδοκιμάζουσι μὲν τὴν σύνταξιν μετ' ἀπαρμφ. ὡς πάντῃ μὴ Ἑλληνικήν, ὅμως αὕτη εὕρηται, καίτοι πολλῷ σπανιωτέρον, παρ' Ἡρδτ. 7, 54. Ἀριστφ. Ἀχ. 634. καὶ παρὰ πολλοῖς νεωτέροις συγγραφεῦσιν, ἴδε. Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥοδ. 3, 48. — Τὸ δὲ ἄλλα, τὸ μὲν μέσον εὐχρηστότερον, ἐνθα παραιτεῖσί τις καὶ τραβῇ χέρι ἀπό τινος αὐτοθελήτως καὶ ἑκουσίως, τὸ δὲ παθητ., ὅτε γίνεται αὕτη ἡ παραίτησις ὑπὸ ἐξωτερικῆς βίας ἢ ἐμπόδου τινός. 3) τὸ ἐνεργ. παύω ἦν ἐν χρήσει καὶ ὡς τό, λήγω κατὰ τὴν ἀμετάβτ. σημσ. τοῦ παύομαι, τραβῶ χέρι, π. χ. ἀέλιον, Ὀδ. Δ, 659. μάχης, Ἡσ. Ἀσπ. 449. Ἑρμ. Ἔμπ. Ὁμ. Δήμ. 351. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν χρήσει συνήθ. κατὰ προστακτ. »Παῦε!« (καὶ μονοσυλλάβως, παῦ), ὡς καὶ κοινῶς, παῦσε, ἄφες τὸ, στάτου, Ἀριστφ. Βατρ. 122. 263. 580. Σχολ. εἰς Θ. Μ. σελ. 696. καὶ Valck. adn. ixed. σελ. 172. Tittm. Ἀριστφ. Ὄρν. 889. »Παῦε κόρακας«, μετὰ ἐπιφερομ. πληθ. Ἀριστφ. Ἀχ. 864. Αὕτη δὲ ἡ ἀμετάβτ. χρῆσις τῆς ἐνεργ. διαθ. εὕρηται μόνον παρὰ τοῖς Ἕποπ. καὶ σπανίως· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ἀπαντᾶται μόνον κατὰ προστακτ. παῦε. (πιθανῶς ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ Λακων. ἀορ. πάξαι ἀντὶ παῦσαι, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει ἀνεστ. πάζω, πάζομαι, εἰς τρόπον ὥστε παρὰ τὸ παύω ἐτυμολογεῖται καὶ τὸ ἐπιφώνημα παῦ καὶ τὸ Λατ. pax).

*Παφία, ἡ, ἐπίθ. Ἀφροδίτης, ἥτις εἶχεν ἐν Πάφῳ πολλὰ περίφημον ναόν, Ἰακ. Α. Π. τελ. 100. κυρ. θηλ. τοῦ, Πάφιος, ὁ ἐκ τῆς νήσου Πάφου.

*Παφλαγών, ονος, ὁ. Ὁ ἐκ Παφλαγονίας. 2) οὐτιδανός, ἅμα δὲ καὶ φλύαρος ἄνθρωπος, διότι τοιοῦτοι ἐθεωροῦντο οἱ Παφλαγόνες, Ἀριστφ. Ἱππ. 2. ἴσως καὶ κατὰ συνέμφατον τοῦ παφλάζω, σημσ. 2. καὶ 3.

Παφλάζω, Μ. άσω. Ἀναβίδω, αὐγάζω φουσκαλίδας, χοχλάζω ἢ χαχλάζω, καχλάζω, βράζω, ἠχῶ, ποιῶ ἀποτελῶ, ἐπὶ ζέοντος ἢ βραζόντος ὕδατος, καὶ ἐπὶ τεταραγμένης ὑπὸ τῶν ἀνέμων θαλάσσης, ἢ κυμάτων, Ἰλ. Ν, 798. »Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης«, βραστμὸν δίκην ἠχοῦντα. 2) φλυαρῶ, φωλλίζω, βατταρίζω, τραυλίζω ἐν τῷ ὁμιλεῖν, Ἱπποκρ. Κρισ. ς. ὅπου ὁ Γαλην. »Φλάζειν« ἀνέγνωσε, καὶ διὰ τοῦ, ἀσαφῶς καὶ ἀδιαρθρώτως φθέγγεσθαι, ἠρμήν. τοῦτο ἀποδεικνύει τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως. παραβάλλ. καὶ τὸ τοῦ Ἀρεταίου, γ. 7. 3) τροπ. εἶμαι εἰς ἐμπαθῆ, σφοδρόκινητον, ἐσωτερικῶς βράζουσαν διάθεσιν, ἐπὶ τοῦ παροργισμένου Κλεώνος, Ἀριστφ. Εἰρ. 314. Ἱππ. 926. (κατ' ἀναδιπλ. τύπος τοῦ, φλάζω, φλαίνω, φλέω, ὡς τὸ συγγ. καχλάζω παρὰ τὸ χλάζω.) ἀφ' οὗ

Πάφλασμα, τό. Κάχλασμα, χόχλασμα, ἄφρισμα, ἀνάβρασμα τοῦ ὕδατος, βρασμὸς τῆς θαλάσσης· καὶ μεταφορ. παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1243. κατὰ πληθ. ἀρ. ματαιαι, κεναὶ μεγαληγορίαι.

Πάχετος, τό. (παχύς), ποιητ. ἀντὶ, πάχος. Ἡ παχύτης. χοντρότης, Ὀδ. Ψ, 191. Ἱπποκράτ. καὶ Νικανδρ. Θηρ. 385. 2) ἐν Ὀδ Θ, 187. »Λάβε δίτιον μεζόνα καὶ πάχετον«, ἐξηγεῖται συνήθ. μᾶν παχύτερον· χοντρότερον, ἄρα συγκρ. ἀνωμ. ἀντὶ τοῦ παχύτερον· κατ' ἄλλους δὲ, ἐστιν. ἡ αἰτιατ. ἑνός, ἄλλως μὴ ἐπαντωμένου ἀρτεμικοῦ, ὁ πάχετος, ἀντὶ τοῦ, μεγαλήτερον, καὶ τὸ χόντρος. (ε)

*Παχέως, ἐπίρρ. τοῦ παχύς, Φιλοστρ.

*Πάχης, ητος, ὁ, ἴδε παχύς.

*Πάχιστος, η, ον, ἀνμλ. ὑπερθ. τοῦ παχύς, Ἰλ. Π, 314.

*Παχίων, ονος, ὁ, ἡ, ἀνμλ. συγκρ. τοῦ παχύς.

Πάχνη, ἡ (παγῆναι, πήγνυμι). Ἡ πεπηγυῖα ὑπὸ τοῦ ψύχους δρόσος, ὡς καὶ κοιν. πάχνη, ἡ τζέφη χνό. ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὀδ. Ξ, 476. 2) τροπ.

Η.

Ἐπεξεργασθὲν, καὶ πλείστοις παραδείγμασιν ἐπαυξηνθὲν ὑπὸ Γ. Μπούρη.

Η, η, ἦτα, τό, ἄκλιτ. τὸ ἕβδομον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον σημαίνει ἑκατὸν, καὶ ὀγδοος, Ἠ, καὶ ὑπογραφόμενον Η, σημαίνει ἑκατὸν χιλιάδας. Εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους πρὶν τῆς εὑρέσεως τούτου τοῦ στοιχείου οἱ Παλαιοὶ ἀντὶ τούτου μετεχειρίζοντο τὸ Ε, μακρὸν, καθὼς καὶ ἀντὶ τοῦ Ω τὸ Ο, ὡς φαίνεται εἰς τὰς παλαιὰς ἐπιγραφάς. Ἡ προφορὰ καὶ τὸ σχῆμα αὐτοῦ (τὸ παλαιὸν ἐγράφετο οὕτω Ϝ - Ε καὶ μετὰ ταῦτα οὕτω Η) ἀποδεικνύουσι ὅτι συνετέθη ἐκ δύο Ε, καθὼς καὶ ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ Δέελος, ἀντὶ Δῆλος, φαίνεται. Ἡ ἀρχαιοτάτη διάλεκτος εἶχε διὰ τὸν ψόγγον Ε ἓν μόνον σημεῖον, ἤγουν τὸ ε, τὸ ὁποῖον παρέστησε καὶ τὸν μακρὸν καὶ τὸν βραχὺν ψόγγον τοῦ Ε, ἕως ὅτου οἱ Ἀθηναῖοι ἐτελειοποίησαν τὸ Ἀλφάβητόν των ἐπὶ Εὐκλείδ. ἄρχοντος (403 πρὸ χριστ.) διὰ τῶν γραμμάτων η καὶ ω, τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ τῶν Σαμίων ἀλφαβήτου. — Τὸ σημεῖον Η ἐχρησίμευε δὲ τὸ πάλαι, καὶ πρὶν νὰ ἐπέχῃ τὸν τόπον τοῦ διπλοῦ Ε, ὡς σημεῖον τοῦ δασέος πνεύματος, καὶ συνῳδεύε, καθὼς τὸ ἐκ τούτου προκῦφαν λατιν. H, ἐν ἑπόμενον φωνῆεν, π. χ. ΗΟΣ, τουτ. ὅς· πρὶν δὲ νὰ εἰσαχθῶσι τὰ δασέα σύμφωνα Ρ, χ καὶ φ, ἐτίθετο τὸ σημεῖον τοῦτο καὶ μετὰ τὰ ψιλὰ σύμφωνα, ὅταν ἔπρεπε ταῦτα νὰ προφέρωνται μὲ ἰσχυροτέραν δασύτητα τῆς φωνῆς, ὡς ΡΗ, χ, ΠΗ, φ, ΤΗ, Θ. Ἀφ' οὗ δὲ ἔγινε τὸ σημεῖον τοῦτο ἰδιαίτερον φωνῆεν, τότε διῃρέθη τὸ σχῆμά του οὕτως, ὥστε τὸ μὲν Ι-ἐσήμαινε τὸ δασὺ πνεῦμα, τὸ δὲ -Ι τὸ ψιλὸν, καὶ ἐντεῦθεν προέκυψαν τὰ τὴν σήμερον ἐν χρήσει ὄντα σημεῖα τῶν πνευμάτων, τουτέστι τοῦ δασέος, καὶ τοῦ ψιλοῦ, — Τὸ Η ἦτον μάλιστα ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἴωσι, παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις δὲ ἐτρέπετο συχνὰ εἰς Ἄλφα μακρὸν, τόσον εἰς τὰς ῥίζας τῶν λέξεων, ὅσον καὶ εἰς τὰς καταλήξεις αὐτῶν· π. χ. πρήσσω, Ἀττ. πράττω. Θώρηξ, Ἀττ. Θώραξ κ. τ. λ. ἔτι δὲ συχνότερα ἐγίνετο ἡ τροπὴ αὕτη εἰς Ἄλφα παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ Δωρ. Παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις Ἀττικοῖς τρέπεται συχνάκις τὸ ει καὶ ηι εἰς η· π. χ. κλείδρα, κλῆδρα, Νηρηΐδες, Νηρῆδες, κ. τ. τ. Valk. Φοιν. σελ. 268. Περὶ τῆς προφορᾶς τούτου οἱ Λατῖνοι παρασυρθέντες ἀπὸ τὸν Ἔρασμον τὸν Ῥοτερδάμιον, θέλουσιν ὅτι ἐκφράζεται ὡς μακρὸν Ε, ἀλλ' ἐγὼ κατὰ τὸ παρὸν δὲν δύναμαι νὰ ἀποκριθῶ πρὸς αὐτοὺς περισσότερα, παρὰ μόνον τοῦτο, ὅτι ἡ συνήθεια εἶναι ὁ ἀληθέστατος μάρτυς, ἥτις ἐφύλαξε καὶ ὅλας σχεδὸν τὰς πρωτοτύπους λέξεις ὅσας μετέπειτα οἱ Ἀττικοὶ μετέβαλον· ἐφύλαξε τόσους Διορισμοὺς, τόσους Ἰωνισμοὺς, καὶ ἄλλους τόσους Αἰολισμοὺς· ἡ αὐτὴ ἐφύλαξε τὴν προφορὰν ὅλων τῶν λοιπῶν στοιχείων, καὶ μόνον εἰς τὸ Η ἔπταισεν; Ἡμεῖς τὴν τοῦ Η προφορὰν, ἥτις ἐκφράζεται ὡς Ι μακρὸν, τὴν ἔχομεν πατροπαράδοτον, περὶ τῆς ὁποίας καὶ μάρτυρας φέρω αὐτοὺς τοὺς παλαιοὺς Λατῖνους, οἵτινες τὸ »Κύριε ἐλέησον», ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, Eleison, διὰ τοῦ I γράφουσι καὶ προφέρουσι, καὶ παλαιούς τινας Ἕλληνας, οἵ τινες τὸ Λατινικὸν Scipio, Σκηπίων, ἔγραψαν. Οἱ Λατῖνοι δὲν ἐφάνησαν ἀκόμη ἱκανοὶ νὰ ἐξετάσωσι τὴν τοῦ V Λατινικοῦ προφορὰν, καὶ ζητοῦσι νὰ διορθώσωσι τὴν τοῦ ἡμετέρου Η ὀρθοτάτην καὶ πατροπαράδοτον προφορὰν!

Η', καὶ ποιητ. μάλιστα δὲ ἐπικ. μακρυνόμενον ἠέ, Σύνδεσμος ὅστις ἔχει τρεῖς κεφαλαιώδεις σημασίας, διαζευκτικὴν. δηλ., ἐρωτηματικὴν, καὶ συγκριτικὴν.

1) Ἠ, ὡς σύνδεσμ. διαζευκτ. σημαίνει ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. ἢ, ἤτοι, τὸ λατ. aut, καὶ τὸ Γερμ. oder Ὅμ. ἐνίοτε δὲ δύναται νὰ μεταφρασθῇ καὶ διὰ τοῦ Γερμ. sonst, ὅπερ σημαίνει εἰς ἄλλην, ἤτοι εἰς ἐναντίαν περίστασιν. παράβ. ἤπερ, ἤτοι, ἤτε. β) ἢ —, ἢ —, ἐπαναληφθὲν εἰς τὴν ἀρχὴν δύω προτάσεων, σχηματίζει ἀντίθεσιν ἀκριβῶς καὶ ἐντελῶς διαχωρίζουσαν. Γερμ. entweder —, oder —, λατ. aut —, aut —, Ὅμηρ. Ἐνίοτε δὲ σημαίνονται δι' αὐτοῦ, ὡς κατὰ τὸ σύνηθες διὰ τοῦ πότερον —, ἢ —, μόνον δύω περιστάσεις πλησίον ἱστάμεναι καὶ ταὐτοσήμαντοι, ὡς διὰ τοῦ λατ. sive —, sive —, καὶ διὰ τοῦ Γερμ. gleichviel ob —, oder ob —; sey es nun dass, — oder dass —, es mag nun —, oder —, Ἰλ. Α, 27. 138. 145. Ζ, 671. Ὀδ. Ξ, 330, κ. τ, λ. Ἐνίοτε καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. Elmsl. Εὐρ. Μηδ. 480. Οὕτω μεταχειρίζεται ὁ Ὅμηρ. καὶ τὸ ἠμὲν —, ἠδέ, —, ὁ Πίνδαρ. δὲ συνδέει καὶ οὕτως· ἢ —, ἤτοι —, Νεμ. Ζ, 8. Οἱ μεταγενέστεροι, μάλιστα δὲ οἱ Γραμ. μεταχειρίζονται συχνὰ τὸ ἤτοι —, ἢ —, καὶ εἴτε —, ἢ —, Schaef. mel. σελ. 5. Seidl. Εὐρ. Ἑλ. 891. Lob. Σοφοκ. Αἰ. 178.

2) ἢ, ὡς σύνδ. ἐρωτηματικὸς, α) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ἐμμέσους ἐρωτήσεις, ὡς τὸ Γερμ. ob, ob etwa —? Ἰλ. Θ, 111. Ὀδ. Η, 138, »ἢ λέγω ;» ἄρα νὰ τὸ εἴπω; »ἢ οὐχ ἁρᾶς;» μήπως δὲν βλέπεις; ἐνίοτε δὲ καὶ διπλασιαζόμενον· ἢ —, ἢ —, Γερμ. ob wohl, ob etwa —, oder ob —? λατ. utrum —, an? Ἰλ. Α, 190. Δ, 15. Κ, 342. Ὀδ. Ζ, 142. Θ, 175. ὅπου οἱ Ἀττ. συνήθως ἔχουσι τὸ εἰ ἤτοι τὸ πότερον —, ἢ —, Valk. Ἱππ. 276. τίθεται δὲ καὶ ἢ —, ἢ —, καὶ δὴ εἰς τοιαύτας προτάσεις, αἱ ὁποῖαι κυρίως δὲν περιέχουσιν ἐρώτησιν, ἀλλὰ μόνον ἀπορίαν τινά, π. χ. Ἰλ. Ε, 672. β) καὶ εἰς ἀμέσους ἐρωτήσεις, ἀλλὰ τότε μόνον, ὅταν προηγήθῃ ἤδη ἐρώτησίς τις γενική, τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ ἄλλη τις ἐρώτησις, ἥτις ὅμως εἶναι πλέον προσδιωρισμένη, καὶ ἐμπεριέχει ὁπωσοῦν ἀπόκρισίν τινος, ὡς τὸ Γερμ. etwa. π. χ. Ἰλ. Α, 203. »τίπτ' εἰληλουθαῖ, ἢ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος;» »διά τί ἦλθες, μήπως διὰ νὰ ἴδῃς τὴν ὕβριν τοῦ Ἀγαμέμνονος;» Ἰλ. Ε, 468. Ὀδ. Δ, 710. 5, 306. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἦτον ἐν χρήσει καὶ τὸ ἐρωτημ. ἐπίρ. ἢ, ὅστις εἶναι καὶ ὁ τόνος ἐνίοτε ἀμφίβολος· χάριν τῆς λογικῆς συνεπείας ἤτο καλὸν, νὰ γράφηται εἰς μὲν τὰς ἐμμέσους ἐρωτήσεις πάντοτε ἢ, εἰς δὲ τὰς ἀμέσους πάντοτε ἤ.

3) Ἠ, ὡς σύνδ. συγκριτικὸς μετὰ τὸ Συγκριτικὸν σημαίνει, Παρὰ, Γερμ. als, λατ. quam, Ὅμ. πρὸς δὲ τούτοις καὶ μετ' ἐκείνα τὰ Ἐπίθετα, τῶν ὁποίων τὸ Θετικὸν περιέχει ἤδη σύγκρισίν τινα, μάλιστα δὲ μετὰ τὸ ἄλλος· μετὰ τὸ ἀλλοῖος, Ὀδ. Τ, 267. μετὰ τὸ οὐδ' ὅσον, Θεόκρ. S. 21. παράβ. S, 34. 35. καὶ ἄλλα· παρομοίως καὶ μετὰ τὰ ῥήματα, τὰ ὁποῖα σημαίνουσι τρόπον τινὰ σύγκρισιν ἢ παρομοίωσιν, μάλ. τὸ »βούλομαι ἢ —» Θέλω μᾶλλον, παρὰ — ἰδὲ βούλομαι, σημασ. 2. καὶ τὸ »φθάνω ἢ —» ἔρχομαι προτήτερα, παρὰ —, Ὀδ. Δ, 58. Nitzsch Πλάτ. Ἴον, σελ. 70 καὶ ἀκολούθ. β) ἢ συνδέει ἐνίοτε δύω Συγκριτικὰ, διὰ νὰ φανερώσῃ, ὅτι εἰς τὸ πρῶτον Ἐπίθ. ἢ Ἐπίρ. εὑρίσκεται ἰδιότης τις ἢ ποιότης εἰς ἀνώτερον βαθμὸν, παρὰ εἰς τὸ δεύτερον, π. χ. »πάντες κ' ἀρησίλαι' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι, ἢ ἀφνειότεροι, ὅλοι ἤθελε προκρίνουν νὰ ἦναι μᾶλλον ταχύποδες, παρὰ πλούσιοι, Ὀδ. Α, 165. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. π. χ. Ἀριστ. Ἀχ. 1077. Heind. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 144. Β. συχνάκις τίθεται μετὰ τὸ Συγκρ. Heind. Πλάτ. Γοργ. σελ. 500. C. γ) ἢ πλεονάζει ἐνίοτε παρὰ τῇ συγκριτ. Γενικῇ, Valk. Adon. σελ. 340. C. Herm. Vig. σελ. 787. μάλιστα Fäsi in Friedem. und Sub. misc. crit. 2, 4. σελ. 697. ἀκολ. δ) σπανίως ὅμως ἀπαντᾶται τὸ ἢ μετὰ τὸ Ὑπερθετ. »πίθοιτό κεν ὕμμι μάλιστα ἢ ἐμοίω», Ἀπ. Ῥ. Γ, 91. 92. καὶ παρ' Ἀριστ. Ὀρνιθ. 827. »λῷστον μὲν ἢ τὸ Φλέγρας πεδίονα, ὅπου ὅμως ὁ Dind. ἐκ τοῦ Rav. χειρογρ. γράφει οὖν. — Ὁ διαζ. καὶ συγκρ. σύνδεσμ. ἀπαντῶνται ὁμοῦ εἰς τὸ ἑξῆς χωρίον, Ἰλ. Ο, 511. »βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἢὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι κάλλιον εἶναι, ἢ νὰ ἀποδάκῃ τις μίαν φορὰν, ἢ νὰ ζήσῃ τις, παρὰ νὰ παλαιωθῇ πολὺν καιρόν.

Ὅταν ἐν τῷ στίχῳ εὑρίσκωνται ὁμοῦ ἢ οὐ, ἢ οὐκ, τότε αἱ δύω αὗται λέξεις συμπροφέρονται μονοσυλλάβως, καὶ ὁ ἢ παρὰ μὲν τοῖς Ἀττ. ποιητ. πάντοτε, παρὰ δὲ τοῖς Ἐπικ· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, π. χ. Ἰλ. Ε, 349. Ὀδ. Α, 298. παρομοίως ἢ αὐτὸς, Ἡσύχ. Α ψν. παρ' Εὐστ. Ὀδ. Δ, 232.

Ἠ, Ἐπιφωνηματικὸν πρὸς ἔρεσιν τῆς προσοχῆς, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Ἐ' ἢ Μπρὲ καὶ Βρέ, π. χ. »ἢ, ἢ, σιώπα.» Ἀριστ. Νεφ. 105 οὕτω γραπτέον καὶ τὸ Ἀριστ. Βάτρ. 274. »ποῦ Ξανθίας; ἢ, Ξανθίας!» ποῦ εἶναι Ξανθία; μπρὲ, Ξανθία!

Η', (περισσεύμ.) Ἐπίρ. μὲ δύω κεφαλαιώδεις σημασίας, βεβαιωτικὴν δηλ. καὶ ἐρωτηματικὴν.

1) ὡς βεβαιωτικὸν Ἐπίρ. σημαίνει τὸ Ναὶ, πάντως, βέβαια, ἀληθῶς, ἀκριβῶς, τῷ ὄντι, μάλα, δῆτα, ἐπ' ἀληθείας, τῇ ἀληθείᾳ, μὰ τὸν — κ. τ. τ. Μ' ὅλον ὅτι ἀπαντᾶται συχνὰ καὶ μοναδικὸν τὸ ἐπίρ. τοῦτο, ὡς

φρίκη, ἀνατριχίασις· βδελυγμός, horror, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1505. »Πάχναν παρέξεις. Ἡωμικός τις ποιητὴς παρ' Ἀριστοτέλ. Ζῴ. γενν. ε'. 4. εἶπε καὶ τὰς πολιὰς τρίχας τοῦ γέροντος, »Γῆρως εὐρώτα πάχνην«, καθὰ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν »Ἔπεσε πάχνη ἐπὶ τῶν γενείων, ἐπὶ τῶν τριχῶν«. (συγγ. τῷ, πάγος.) ὅθεν

Παχνήεις, ήεσσα, ήεν. Πλήρης πάχνης, παχνώδης, παχνιεμένος.

Παχνίζω. Παχνίζω. συνήθ. ἀπροσώπ. παχνίζει, πίπτει πάχνη, ἢ ἐπάχνιζεν, ἔπιπτε πάχνη, Παλλάδιος Λαυσαϊκ. σελ. 117.

Παχνόω, ῶ (πάχνη). Καλύπτω, σκεπάζω μὲ πάχνη· Παθ. σκεπάζομαι μὲ πάχνην. 2) συνήθ. πληρόω μὲ φρίκην ἢ ψύχραν, ψυχραίνω, κάμνω νὰ παγώσῃ, μένῃ ἀκίνητος ὑπὸ τρόμου ἢ δεινοκοῦς λύπης, ὡς τὸ πήγνυμι. ὅθεν »Ἐπάχνωσε φίλον ἦτορ (Ἡτ. Ἑ. 362)«, ἔκαμε τὴν καρδίαν νὰ παγώσῃ, συνέστειλεν, ἐλύπησεν· ἐπιτοπλεῖστον κατὰ παθ. διαθ. ἀντὶ τοῦ, κυριεύομαι ὑπὸ φρίκης, φρίττω, Ἰλ. Ρ, 112. »Τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ παχνοῦται«, ὑπὸ λύπης φρίσσει, πίγνται, ὑπὸ ψυχρᾶς λύπης καλύπτεται καὶ κατακαίεται, μαραίνεται, φθείρεται, καθὼς τὰ τρυφερὰ φυτὰ ὑπὸ τῆς πάχνης· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, ἐπάγωσεν, ἢ ἐκρύωσεν ἡ καρδία μου, συνεστάλη, ἐφρίξεν· παρὰ μεταγνωστ. συνήθ. μετὰ τοῦ, λύπῃ, Εὐρ. Ἱππ. 803. »Λύπῃ παχνωθεῖσαι«, πρβ. Rulink ep. cr. σελ. 130. Valck. Ἱππ. 801. 3) καθόλου, ὡς τὸ, πήγνυμι, πυκνῶν ἢ στερεὸν κάμνω, πυκνόω, χοντρύνω, συστέλλω· κάμνω νὰ πήξῃ, πηχθῇ. Παθ. γίνομαι πυκνός, ἢ στερεός, πηκτός· πήζομαι. Πλουτάρχ. προβλ. συμπ. ἢ. 10. »Παχνουμένου τοῦ πνεύματος«, ἀντὶ πηγνυμένου, συνεστελλομένου· παρ' αὐτῷ ἔτι κεῖται »Παχνοῖ τὰ ἀφαιρεθέντα«, ἀντὶ τοῦ, λυπεῖ.

Παχνώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος), = παχνήεις.

Πάχος, εος, τό (παχύς). Ὁ χόντρος, ἢ χοντρότης, Ὀδ. Ι, 384. Ἡρόδ. 4, 81. 2) πυκνότης, Ξενοφ. Κυροπ. ς'. α'. 28. 3) ἐν τῇ συνηθείᾳ ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, λίπος.

Παχύαιμος, ὁ, ἡ (παχύς, αἷμα). Ἐκ παχέος, πηκτοῦ αἵματος ὤν, ἢ ὁ παχύ, χοντρὸν αἷμα ἔχων.

Παχυδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὁ παχὺ δάκτυλα ἔχων.

Παχύδενδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). Ὁ παχέα, χονδρὰ δένδρα ἔχων, 2) πυκνὸς κατὰ τὰ δένδρα, φυτευμένος μὲ πυκνὰ δένδρα.

Παχυδερμόω, ῶ (παχύδερμος). Παχύδερμος εἶμι· χονδρὸν δέρμα ἔχω, ὅθεν

Παχυδερμία, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ παχέος δέρματος· ἢ χοντρότης τοῦ δέρματος· χοντρὸν δέρμα.

Παχύδερμος, ὁ, ἡ (δέρμα). Ὁ παχύ, χοντρὸν δέρμα ἔχων, Λουκιαν.

Παχύθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ παχείας, χοντρὰς, πυκνὰς τρίχας ἔχων.

Παχυκάλαμος, ὁ, ἡ (κάλαμος). Ὁ χοντρὸν καλαμον, καυλὸν ἔχων.

Παχυκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὁ παχείαν, χοντρὴν καρδίαν ἔχων· ταυτὸν τῷ, βαρυκάρδιος, ὁ νωθρὰς διαθέσεως, Χρυσόστομ.

Παχύκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ὁ παχὺν, χοντρὸν καυλὸν ἔχων.

Παχύκνημος, ὁ, ἡ (κνήμη). Ὁ παχείας κνήμας, ἤτοι χοντρὰς ἄγκας ἔχων.

Παχυλός, ἡ, ὸν. Εἶδος ὑποκορ. τοῦ, παχύς. Παχυλὸς, ὀλίγον τι παχὺς ἢ χοντρός· συνήθ. τροπ. ὀλίγον τι ἀνόητος, βραδύνους, ἀμβλὺς τὸν νοῦν· Ἐπίῤῥ. παχυλῶς, μὲ τρόπον χοντρόν πως, σκαιόν. Ἀριστοτ. »Παχυλῶς, καὶ τύπῳ τ' ἀληθὲς ἐνδεικνυσθαι«, κατὰ τινὰ χοντρὸν τρόπον· ἀντίκ. τῷ, λεπτῶς καὶ ἀκριβῶς· πρ. παχύς, σημ. 3.

Παχυμερής, ές, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. ρῶς (μέρος). Ὁ ἐκ παχέων, χοντρῶν μερῶν συνεστάμενος. ὅθεν 2) καθόλου, ἀγροῖκος, χοντρός· ἀνόητος· ἐπιπόλαιος, ὡς τὸ παχύς, σημ. 3. καὶ παχυλός. ἀντίκ. τῷ, λεπτομερής. Στράβ. ὅθεν

Παχυμέρεια, ἡ. Ἡ ἰδιότης παχυμεροῦς τινος σώματος, ἢ σύστασις ἐκ παχέων ἢ χοντρῶν μερῶν.

*Παχύμυρον, τό (μύρον). Εἶδος μύρου κατασκευαζομένου ἐν Μένδῃ τῆς Αἰγύπτου, ἐξ οὗ καὶ Μενδήσιον ὠνομάζετο, Ἀθ. σελ. 688. καὶ Ἡσύχ. ἴσως καθὼς τὸ παρὰ Γάλλοις pommade.

Παχυνευρόω, ῶ· Μ. ἤτοι (νεῦρον). Παχέα, χοντρὰ, ἢ φουσκωμένα νεῦρα, τένοντας ἔχω· ἐν γένει, ἔχω φουσκωμένα πρισμένα μέλη, καθὼς π. χ. εἰς τοὺς ῥευματισμοὺς, ἀρθρίτας, καὶ ποδάλγιαν, Στράβ. ιδ'. σελ. 990.

*Παχύνεος, ία, ιον, ἐπίθ. τοῦ πάχνος.

Παχύνοος, συνεκφ. -ους, ὁ, ἡ (νόος, νοῦς), ταυτὸν τῷ, παχυκάρδιος. Παχὺς, βαρὺς κατὰ τὴν καρδίαν, κατὰ τὸν νοῦν, μωρὸς, ἀμβλὺς τὸν νοῦν, παχὺν νοῦν ἔχων, ἀνόητος.

*Παχύνος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, παχύνοος. (υυν)

*Παχυνος, ου, ἡ. Τὸ ἀνατολικομεσημβρινὸν ἄκρωτ. Σικελίας. (συνήθ. υ-υ, ἐπὶ ὅτε δὲ καὶ υυν, Διον. Περιηγ. 469. 471. ἐπίθ. παχύνιος, ία, ιον. (υ-υυ)

Παχύνσις, ἡ (παχύνω). Τὸ παχύνειν, παχὺ ποιεῖν. ὅθεν

Παχυντικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παχύνειν, κάμνειν παχύν, λιπαίνειν, ἢ χοντραίνειν.

Παχύνω, (παχύς). Κάμνω χοντρὸν, ἢ παχὺν, τρέφω τινὰ ἵνα παχύνῃ, »Παχύνει τὸν ἵππον βουλόμενος«, Ξενοφ. Οἰκ. ιβ'. 20. καὶ φουσκόνω τι· ἐξογκόω· τροπ. »Παχύνειν τὸν νοῦν«, χοντρὸν, ἀνεπιτήδειον ποιεῖν, Φιλοστρ. Ἀπολλ. 1, 8. Παθ. παχύνομαι, παχύνω ἐμαυτόν· παχὺς, χοντρὸς γίνομαι· φουσκένομαι, πρίζομαι. Ὁ Φιλοστρ. καὶ Γαλην. ἔχουσι παθ. παρακ. πεπάχυσμαι. (υ--)

Παχύπους, ποδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ παχεῖς πόδας ἔχων.

*Παχύῤῥάβδος, ἡ βέλτιον, παχύῤῥάβδος (ῥάβδος). Ὁ παχεῖαν, χονδρὴν ῥάβδον ἔχων. 2) ὁ παχείας λουρίδας ἔχων.

Παχύριν, ινος, ὁ, ἡ (ῥίν). Ὁ παχεῖαν, χοντρὴν ῥῖνα ἔχων, χοντρομύτης· βέλτιον, παχύῤῥιν.

*Παχύῤῥιζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Χονδρόῤῥιζος.

Παχύῤῥυγχος, ὁ, ἡ (ῥύγχος). Ὁ παχὺ, χοντρὸν ῥύγχος (ζουρνᾶν) ἔχων.

Παχύς, εῖα, ύ. Παχὺς, χονδρός· ἢ παχὺς, ἐναντίον τοῦ, ἰσχνός· σαρκώδης, εὔσαρκος· καθόλου, πολύσαρκος, εὐτόμαστος· καλῶς τεθραμμένος, π. χ. »χεὶρ, αὐχὴν, μηρός«, Ὅμ. ὅστις ἀεὶ ἐπὶ καλοῦ χρῆται ἐπὶ δυνατῆς εὐσαρκίας τῶν μελῶν. »Πουλὺν«, Ἡσ. Ἑ. 499 παρὰ τοῖς Μεταγν. συνήθ. σιτευτός. »Παχ. τράπεζα μὲ πολλὰ φαγητά. β) ἐπὶ φυλῆς σωματικῆς ἐκτάσεως, περιφερείας, χονδρός, π. χ. »Λᾶας«, Ἰλ. Μ, 445. »Αὐλὸς αἱμάτοιο«, Ὀδ. Χ, 18. »Ἐλέτην«, Ἡσ. Ἑ. 511. γ) ἐπὶ ποιότητος ὄγκου τινὸς, ἢ μάζας πυκνωμένης ἢ πηκτῆς, πηκτὸς γενόμενος, π. χ. αἷμα, Ἰλ. Ψ, 697. ἀντίκ. τῷ, λεπτὸς, εὐκόλως ῥευστός· ὅθεν δ) βαρὺς, ἰσχυρός. 2) παρ' Ἡροδ. 5, 30. 77. 6, 91. 7, 156. ὀνομάζονται, οἱ παχέες, οἱ εὐκτήμονες, οἱ πλούσιοι· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1144. Σφ. 287. Εἰρ. 640. οἱ παχεῖς, παρὰ δὲ Ἡσυχ. οἱ πάχηνες. 3) παρὰ τοῖς Ἀττ. συχνὸς ἀντὶ τοῦ, μωρὸς, ἀνόητος, ἀμβλὺς τὸν νοῦν, ἐπειδὴ παρετηρήθη, ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ παχύτης τοῦ σώματος βλάπτει τὸν νοῦν· ἀντίκ. τῷ, ἀκριβὴς, λεπτὸς, ὀξὺς· ὅθεν, »Παχὺς τὴν μνήμην«, ἀμβλὺς τὸ μνημονικόν· »Παχέα κρούειν«, μὲ βαθεῖαν, χοντρὴν φωνήν· »Ἐς τε τὰς τέχνας παχεῖς καὶ οὐ λεπτοὶ οὐδὲ ὀξέα«, Ἱπποκρ. περὶ ἀέρ. τόπ. §. 125. »Παχύτερον ἔχειν τῆς ἀκοῆς«, Ἡλιόδωρ. ε'. σελ. 232. ὀλίγον τι βαρέως, ἢ δυσκόλως ἀκούειν, οὐκ ἀκριβῶς. 4) παροιμ. »Παχεῖα παρὰ σφυρὸν γυνὴ«, λέγεται ἐπὶ πόρνης, χαμαιτυπίας, ἥτις ἔχουσα βραχέα σφυρὰ (κοντὰς πτέρνας), παρευθὺς πίπτει κατὰ γῆς. — Ἐπίῤῥ. παχέως, Συγκρ. πάσσων, ὁ, ἡ, Ὀδ. καὶ παχίων, γεν. ονος, ὁ, ἡ, Ἄρατ. πρβ. πάχετος, 2. Ὑπερθ. πάχιστος, Ἰλ. Π, 313. κατονομ. παχύτερος καὶ, παχύτατος, Μεθομρ. (οὐχὶ παρὰ τὸ, πατέομαι, ἀλλὰ παρὰ τὸ, πήγνυμι, παγῆναι.)

Παχυσκελής, ές, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὁ παχέα σκέλη, πόδας ἔχων, Πλούταρχ.

Παχυσμός, ὁ, ἀντὶ τοῦ, παχυντὴς, ἀμφ.

Παχυστομόω, ῶ (παχύστομος). Μὲ γεμάτον, πλατὺ, πλῆρες καὶ ἀνοικτὸν στόμα ὁμιλῶ· βαρέως, χοντρὰ, προφέρω ἢ ὁμιλῶ, ὅθεν

Παχυστομία, ἡ. Τὸ ἔχειν παχὺ στόμα· τὸ παχέως, χοντρὰ ἤτοι μὲ φουσκωμένον καὶ ἀνοικτὸν στόμα ὁμιλεῖν· ἢ παχεῖα, χοντρὴ, πλατεῖα, σκληρὰ καὶ ἀχρεία ἐκφρασις τῶν λέξεων, Στράβ. ιδ'. σελ. 977.

Παχύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ἔχων παχὺ καὶ πλατὺ στόμα· ἐπὶ ποτηρίου (ἢ κούπας), ἔχοντος πλατὺ χεῖλος ἢ στόμα, Ἡσυχ. Ἀθην. 11. σελ. 485. Ε. 2) τροπ. ὅστις ὁμιλεῖ μὲ φουσκωμένον καὶ ἀνοικτὸν στόμα, ὅ ἐστι, χοντρὰ καὶ σκληρῶς προφέρει τὰς λέξεις, Στράβ. ιδ'. (Ὁ Σωσίδερος ἀντὶ τῶν ἀπαιτουμένων τούτων παρὰ Στράβ. τριῶν λέξεων προκρίνει τὰς λέξεις, τραχύστομος, τραχυστομόω, κ. τ. λ.)

Παχύτης, ητος, ἡ (παχύς). Τὸ εἶναι, ἢ οὐσία τοῦ παχέος ἢ τοῦ παχυ. ἢ χονδρότης, Ἡρόδ. 4, 23. 7, 30. ἢ ἢ λιπαρότης. 2) ἀνοησία, ἀμβλύνοια, stupidité. (υυ-)

Παχυτράχηλος. ὁ, ἡ (τράχηλος). Παχὺν τράχηλον ἔχων, χονδρόλαιμος.

Παχυτρεχής, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, παχύθριξ.

Παχύφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Χονδρόφλοιος, παχὺν φλοιὸν ἔχων.

Παχύφρων, ὁ, ἡ γεν. ονος (φρήν), = παχυκάρδιος, παχύνοος, Ἡτύχ. ἐν Δ. Βοῦθος.

Παχύφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ παχέα, ἢ πυκνὰ φύλλα ἔχων, χονδρόφυλλος, πυκνόφυλλος.

Παχύχειλος, ὁ, ἡ· καὶ, παχυχειλής, ές, ὁ, ἡ (χείλος). Χονδροχείλης, ὁ παχὺ χεῖλη ἔχων. Ὁ σχηματισμὸς »Παχυχειλὴς« κεῖται ἐν Ἀναλέκτ. α'. σελ. 120. ὅπου ἡμάρτημα παχυχειλής, κεῖται.

Παχύχυμος (χυμός)· καὶ, παχύχυλος, ὁ, ἡ (χυλός). Ὁ παχὺν χυμὸν ἢ χυλὸν ἔχων, ὁ ἐκ παχέος, χονδροῦ, πηκτοῦ χυλοῦ ἢ χυμοῦ ὤν. (Πάω), ἀχρ. πρωτότυπον, ὁρ. πάομαι καὶ πατέομαι.

Παώτης, ου, ὁ. Ἀττικοῖς. ταυτὸν τὸ, πτώς, καὶ, πηός. Συγγενὴς ἐξ αἵματος· γείτων.

Τὸ Π μετὰ τοῦ Ε.

Πέδε, Δωρικ. καὶ Αἰολικ. ἀντὶ τῆς, μετὰ, Πινδ. (συνήθως μὲν, οὐ πάνυ δὲ ὀρθῶς, γράφεται πεδά, Boeckh Πινδ. Pyth. v. l. 5, 47. ἴδε περὶ τοῦ ὀξυτονουμένου πεδά. Βουττμ. Ἐλλ. Γραμμ. 2, σελ. 301.)

Πεδάω, Ἐπικ. γ. πρόσ. ἐνεστ. τοῦ πεδάω ἀντὶ, πεδῶ. Ἐμποδίζει, κατέχει, Ὀδυσ. Δ, 380, 489. (υυ-)

Πεδάασκον, Παρατατ. Ἐπ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, πεδάω, πεδάασκω, ἀντὶ, πεδάω, Ὀδυσ. Ψ, 353. (υυ-υ)

Πεδάγρετος, ὁ, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ, μεταγρετος

ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως εὑίσκεται μὲ ἓν ἢ καὶ μὲ δύο ἄλλα μόρια, καὶ δὴ χάριν δυνατωτέρας βεβαιώσεως· αἱ συνηθέστ. τοιαῦται ἑνώσεις παρ' Ὁμήρ. εἶναι αἱ ἑφεξῆς. ἡ ἄρα, Ὀδ. Ω, 193. ἡ ἄρα δή, Ἰλ. Ν, 446. ἡ ἄρ καὶ ἡ ἄρ τε, Ἰλ. Γ. 56. Ὀδσ. Ν, 357. Τ, 166. ἡ γάρ καὶ ἡ γάρ ἄν, Ἰλιάδ. Α, 232. 293. 312. 355. ἡ γάρ τοι, Ὀδ. Π, 199. ἡ δή, Ἰλ. Α, 518. Ὀδ. Α, 253. ἡ δὴ μάν, Ἰλ. Ρ, 538. ἡ δή που, Ἰλ. Φ, 583. ἡ δήν, Ἰλ. Ν, 813. ἡ μάλα, Ἰλ. Τ, 204. Ὀδ. Β, 325. ἡ μάλα δή, Ἰλ. Σ, 12. Ψ, 55. Ὀδσ. Δ, 169. 333. ἡ μέν, Ἰλ. Β, 370. Ν, 354. ἡ μέν, Ἰλ, Ι, 252. Ὀδ. Η, 65, ἡ μέν δή, Ἰλ. Β, 798. Ὀδ. Σ, 257. ἡ μήν, Ἰλ. Β, 291. Η 393. Ι, 57 καὶ εἰς λόγον πλάγιον, Σοφοκ. Φιλ. 593. Ἰων. ἡ μήν, ἴδε Μὴν Α) ἐπὶ τέλους· ἦ νύ τοι Ἰλ. χ, 11. ἦ ῥα, Ἰλ. Π, 750. ἦ ῥά νυ, Ὀδ. Μ, 280. ἦ τάχα, Ὀδ. Σ, 73. 338. 389. ἦ τάχα καί, Ὀδ. Γ, 69. ἤτε, Ἰλ. Π, 687. Ρ, 236. Σ, 13. Ὀδσ. Τ, 194. Ω, 311. μετὰ τὸν Ὅμ. μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς Τραγ. εἶναι εὐχρηστον τὸ ἦ κάρτα, Valck. Ἱππ. 1028. Σχεδὸν κῆμμία νεωτέρα γλῶσσα δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ ἐντελῶς τὰς διαφόρους ἐννοίας τῶν μορίων τούτων. Εἰς τὰς μετ' ὅρκου βεβαιώσεις ἦτο πάνυ εὔχρηστον τό· ἦ μήν. π. χ. «Ἦ μήν ἐγὼ ἔπραξον τοῦτον. ὁρκίζομαι, κάμνω ὅρκον, ἦ μετ' ὅρκου βεβαιῶ, ὅτι ἐγὼ ἔπραξα τοῦτο. Σπανιώτερον ὅμως εὑρίσκεται τὸ ἦ παρὰ τῷ Ἀπαρμρ. εἰς τὸν πλάγιον λόγον, ὡς Ἰλ. Α, 77. «τὸ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον, ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσσι καὶ χερσὶν ἀρήξει,» σὺ ὅμως ὄμοσόν μοι, ὅτι θὰ μοὶ βοηθήσῃς βεβαίως ἐν λόγῳ τε καὶ ἔργῳ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. π. χ. Ξενοφ. Ἀνάβ. Β, 3. 26. 27. Σοφ. Φιλ. 593. Τραχ. 1185. 86. ὅμως μόνον μετὰ τὸ ὄμνυμι, καὶ ἄλλα ταυτοσήμαντα ῥήματα. «Ὀμνυμι, ἦ μήν δώσειν. καὶ «Ὑπεδέξατο ἦ μήν μὴ ἀπορεῖν αὐτοὺς τροφῆς.» τὸ ἔλαβεν ἐπάνω του, καὶ ὑπεσχέθη μετ' ὅρκου, ὅτι δὲν θὰ λείψῃ ποτὲ εἰς αὐτοὺς ἡ τροφή.

2) Ὡς ἐρωτηματικὸς σύνδ. σημαίνει τὸ Πῶς; βέβαια; ἀληθινά; μήπως; λατ. an καὶ num. Γαλλ. N'est ce pas? Ὀδ. Η, 330. Ἰλ. Α, 666 Ο, 132. 504. 506. Ὀδ. Ν, 418. Ἰλ. Η, 26. Η, 37. Ξ, 265, παρὰβ. ἦ, 2, β. παρομοίως, ἦ ῥα, Ὀδ. Ο, 431. ἦ ῥά νυ, Ἰλ. Δ, 93. καὶ ἦ ῥάτε, Ἰλ. Ε, 421. 762. Η, 446. Ι, 674. Ὀδ. Δ, 632. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πάνυ εὔχρηστον τό· ἦ γάρ. Τοῦτο ὅμως ἀποτελεῖ ἐνίοτε καὶ ἰδιαιτέραν, καθ' ἑαυτὴν ὑπάρχουσαν πρότασιν ἐρωτηματικήν, ὡς «ἦ γάρ;» δὲν εἶναι αὕτως, καθόλου ὡς τὸ λατ. nonne? παρομοίως καὶ τό· ἦ γάρ οὔ; Heind. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 256. D. Γοργ. σελ. 468. D. Σπανιώτερον εὑρίσκεται τὸ ἦ εἰς τὰς ἁπλᾶς καὶ κατ' εὐθεῖαν ἐρωτήσεις. — Καὶ εἰς τὰς δύο σημασίας τίθεται τὸ ἦ πάντοτε εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν προτάσεων, καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὴν μέσην, π. χ. Εὐρ. 1007. 1262. Herm. Εὐρ. Ἑλ. 991.

*Ἦ, εἶπον, 3 ἑνικ. παρατ. τοῦ ἠμί ἀντὶ ἔφη, συχνὰ παρ' Ὅμ. ἰδὲ Ἠμί.

*Ἦ, 1 ἑνικ. παρατ. τοῦ εἰμί ἀντὶ ἦν, ἄρχαι. Ἀττ. ἐκ τοῦ Ἰων. ἔα· εἶναι δὲ σπάνιον, Heind. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 310. Ε.

*Ἦ, 3 ἑνικ. ὑποτ. ἐνεστ. ἐνεργ. τοῦ εἰμί.

Ἦ, ἄρθρον θηλ. οἷον Ὁ, Ἡ, Τό, ὅπερ ἰδέ. Εἶναι δὲ παρ' Ὅμ. καὶ προσκ. καὶ δεικτ. Ἀντωνυμία, ἀντὶ αὐτὴ ἡ αὐτή.

*Ἦ, θηλ. τῆς ἀναφορ. Ἀντωνυμ. ὅς, ὅπερ ἰδέ. Ὅμ.

*Ἦ, ὁστ. ἑνικ. θηλ. τῆς κτητ. Ἀντωνυμ. ὅς, ἡ, ὄν, παρ. Ὅμ. συνήθως, ἑός, ὁστ. θηλ. ἑῇ.

Ἦ, ὁστ. ἑνικ. θηλ. τῆς ἀναφορ. Ἀντωνυμ. ὅς, ἡ, ὅ, Ὅμ. συχνὰ εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σημασίαν α) παρὰ τοῖς Ἐπικ. ἐπὶ τόπου· ὅπου, διὰ ποῦ, εἰς ποῖον ἢ διὰ ποῖον, συχνὰ παρ' Ὅμ. β) παρὰ τοῖς Ἀττ. πῶς, τίνι τρόπῳ, κατὰ ποῖον τρόπον. εἰς τὴν ὁποίαν σημασ. ἀπαντᾶται ἐνίοτε καὶ παρ' Ὅμ. π. χ. Ἰλ. Β, 73. «ἦ θέμις ἐστί,» ὅπου ἄλλοι προκρίνουσι μὲν κατὰ τὸ ἐν Ὀδ. Ι, 268, Ω, 286. τὸ «ἦ θέμις ἐστίν,» παράβ. ὅμως Ἡσ. Ἔρ. 139. Παρὰ Θουκιδ. καὶ διὰ τί. γ) ἐνομένων μὲ τὸ Ὑπερθετικόν· «ἦ μάλιστα, ἢ ἦ δυνατὸν μάλιστα, ὅσον δυνατόν, κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον. «ἦ τάχιστα ὅσον τάχιστα· «ἦ ῥᾶστα, ἢ ἀριστοῖν,» καὶ τ. τ. καθὼς τό· ὡς, ἢ, ὅ,τι μάλιστα, συχνὰ παρὰ Ξενοφ. ἰδὲ Jac. AP. σελ. 971.

*Ἦα, Ἐπικ. 1 ἑνικ. παρατ. τοῦ εἰμί ἀντὶ ἦν, ἦμον, Ὅμ. μάλιστα ἐν τῇ Ὀδ. πρὸς δὲ τούτοις εἶναι ἐν χρήσει παρ' αὐτῷ καὶ τὸ 3 ἑνικ. ἦεν.

*Ἦα, Ἀττ. συναίρ. τοῦ ἤϊα, Ἐπικ. παρατ. τοῦ εἶμι ἀντὶ ἤειν, ἐπῆα.

*Ἤατο, Ἰων. ἀντὶ ἧτο, 3 πληθ. παρατ. τοῦ ἧμαι, κάθομαι.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Β.

Ἠβαιός, αιά, αιόν. Ἰων. ἀντὶ βαιός, μικρός, ὀλίγος, παρ' Ὅμ. συνήθως μετὰ τοῦ οὐδέ, π. χ. «οὐ οἱ ἐνὶ φρένες, οὐδ' ἠβαιαί,» δὲν ἔχει μήτε παραμικρόν, γνῶσιν, Ἰλ. Ξ, 141. Ὀδ. Φ, 288. παρομοίως· «οὐ οἱ ἐνὶ τρίχες, οὐδ' ἠβαιαί,» Ὀδ. Σ, 335. πλέον εὔχρηστον εἶναι τὸ οὐδέτερ. ὡς ἐπίθετ. «οὐδ' ἠβαιόν, μήτε δι' ὅλου, ἐξ ἅπαντος, μηδαμῶς κ. τ. τ. λατ. ne tantillum quidem, Ἰλ. Β. 380. 386. Ν, 106. 702. Τ, 361. Ὀδ. Τ, 14. χωρὶς ἄρνησιν, «ἠβαιὸν ἀπὸ σπείουσιν, ὀλίγον τι πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὸ σπήλαιον. Ὀδ. Ι, 482. (κατὰ μερικοὺς μὲν ἀπὸ τὸ βαιός, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τὸ ἡβη.)

Ἠβάσκω, Μέλ. ἡβήσω, (ἥβη) Φύω εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, γίνομαι ἄνδρας, ἀποκτῶ ἀνδρικὴν δύναμιν, ἤτοι ἀρχίζω νὰ ἀποκτῶ τρίχας εἰς τὸ γένειον. Ἔτι δὲ, Ἀποκτῶ καὶ τὰς φυσικὰς ἀνδρικὰς δυνάμεις, ὅ ἐστιν, Ἀποκτῶ τρίχας εἰς τὰ αἰδοῖα, γίνομαι ἱκανὸς πρὸς συνουσίαν. Παράβ. ἡβάω.

*Ἡβάω, Μ. ἡτω (ἥβη). Εἶμαι εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας ἢ τῶν χρόνων, ἀκμάζω, ἔχω τὰς ἐντελεῖς ἀνδρικὰς δυνάμεις, Λατ. pubescere, Ὅμ. ὅστις εἰς τὸν συχνὰ ἀπαντώμενον στίχον· «εἰδ' ὡς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,» παρέχει τὴν καλλίστην ἐξήγησιν τῆς λέξεως, «ἀνὴρ μάλα ἡβῶν ἀνὴρ ἐντελής, μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις του, Ἰλ. Μ, 382. μεταφρ. «ἡμερὶς ἡβώοιμι, κλίμα εἰς ἐντελῆ αὔξησιν, Ὀδ. Ε, 69. Καὶ περὶ τῶν σωματικῶν σημείων τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, ἀποκτῶ τρίχας εἰς τὸ γένειον, ἢ εἰς τὰ αἰδοῖα. 2) μεταφρ. εὑρίσκομαι εἰς ἀκμὴν, εἰς ἐντελῆ ἀνάπτυξιν τῶν δυνάμεών μου, κυριεύομαι ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὴν ὁρμὴν τῆς νεότητος, «ἡβᾷ τοῖς γέροντιν ἀμαθεῖν, οἱ γέροντες ἐπιθυμοῦσι πολύ, καὶ ἠξεύρουσιν ἀκριβῶς τὰ πάντα. Αἰσχ. Ἀγαμ. 395. «ἡβᾷ δῆμος εἰς ὀργὴν ποτώνα, βράζει, μαίνεται, ἀγριεύει ὁ δῆμος ἀπὸ θυμόν, Εὐρ. Ὀρεστ. 694. Ἔτι δὲ καὶ χαίρομαι, εὐφραίνομαι ὡς νέος. Θέογν. 1229. Αἰσχ. Ἱκέτ. 621. «Ὡς ἂν ἡβήσαιμι γηραιᾷ φρενὶ, ὥστε, καίτοι γέρων ὤν, νὰ ἠθελα χαρῇ ὡσὰν νέος. Θέογ. 857. «ἡβᾷς, φίλε θυμέ.» — Καθὼς τὸ ἡβάω σημαίνει τὴν διαμένουσαν κατάστασιν, τὸ εἶναι, οὕτω τὸ ἡβάσκω σημαίνει τὸ γίνεσθαι ἢ τὸ ἄρχεσθαι. Piers. Moer. σελ. 180.

Ἡβη, ἡ· Ἀνδρικὴ ἡλικία, μάλιστα δὲ εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτῆς, νεαρὰ ἡλικία, ὅθεν συνήθ. νεότης, ἄνθος, ἀκμὴ τῆς νεότητος, ἡ ἀκμάζουσα καὶ ἰσχυροτάτη ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου, ἀνδρικὴ δύναμις καὶ ἰσχύς. Ὅμ. ὅστις ἀνομάζει ἐκεῖνον τὸν καιρὸν τὸν ὡραιότατον τῆς νεότητος, ὅταν ἐκβαίνουν αἱ πρῶται τρίχες τοῦ γενείου, Ἰλ. Ω, 348. Ὀδσ. Η, 279. ἡ δύναμις καὶ ἰσχὺς τοῦ ἀνδρός, ὄντος περίπου 20 ἕως 50 ἐτῶν, Ἰλ. Ψ, 432. Ὀδ. Θ, 181. Π, 174. β.) γενικῶς δὲ περὶ πάσης ἀκμαζούσης, εὐτυχοῦς καταστάσεως, χαρὰ — εὐφροσύνη τῆς νεότητος, Πίνδ. Πύθ. Δ, 525. «Θυμὸν ἐκόσσαι πρὸς ἥβαν οὕτω καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Κύκλ. 502. «Δαιτὸς ἥβης γάνυμαι παράβ. ἡβητήριον· ἔτι δὲ καὶ Πάθος — ὁρμὴ — τόλμη τῶν νέων, Πίνδ. γ.) αἱ τρίχες τοῦ αἰδοίου, ὡς σωματικὸν σημεῖον τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, λατ. pubes. 2) κύριον ὄνομα γυναικός, ἡ Ἥβη, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, γαμετὴ δὲ τοῦ Ἡρακλέους. Ὀδ. Λ, 603. Ἡσίοδ. Θεογ. 950. κεράστρα τῶν θεῶν, Ἰλ. Δ, 2. ὑπηρέτις τῆς Ἥρας, Ἰλ. Ε, 722. κατὰ τὴν νεωτέραν μυθολογίαν ἡ θεὰ τῆς νεότητος. ὅθεν,

Ἡβηδόν, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν νέων, εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, ὅταν εἶναί τις εἰς κατάστασιν νὰ βαστάζῃ τὰ ὅπλα, καὶ νὰ παραταχθῇ εἰς πόλεμον. β) συνήθως τὸ σύμπαν ὅλων τῶν δυναμένων νὰ βαστάζωσιν ὅπλα, ἤτοι τὸ σύνολον τῶν εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν εὑρισκομένων, Ἡρόδ. Α, 172. Ζ, 21. «Πολῖται ἡβηδὸν ἀπέκτεινεν. Ἀπέκτεινεν ὅλους τοὺς πολίτας, ὅσοι ἦσαν ἱκανοὶ νὰ βαστάξωσι τὰ ὅπλα. γ) ὅλους χωρὶς ἐξαίρεσιν, ἀθρόον. Ἡράκλητ. παρὰ Διογ. Λαερτ. Θ'. 2. «Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀπαγξασθαι, τὸ ὁποῖον ἑρμην. ὁ Σουΐδ. ὁρῶς θὰ τοῦ, Ἀθρόον. ὅ ἐστιν, Ὅλους χωρὶς τινὰ διαφορὰν, (ὅλους πέρα πέρα). Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Λουκιαν.

Ἡβητήρ, ῆρος, ὁ. καὶ, Ἡβήτης, ὁ, καὶ Ἡβήτωρ, ορος, ὁ, (ἡβάω) παρ' Ἀθην. ὁ νέος ὅστις ἔφθασεν εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, ὅστις ἡβᾷ. (παλληκάρι) λατ. pubes. ὅθεν

Ἡβητήριον, καὶ Ἡβήτριον, τό. (ἡβητήρ) τόπος εἰς ὃν συνάζονται οἱ νέοι, ἐξαιρέτως οἱ, ὅπου αὐτοὶ εὐωχοῦνται καὶ εὐφραίνονται, ὅπου θηλ. κάμνουσι τὰ συμπόσια αὐτῶν. Καθόλου δὲ, Κάθε τόπος, ὅπου χαίρεται καὶ εὐφραίνεται τις. καὶ ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐσυνάζοντο οἱ νέοι χάριν ἐπιστημονικῶν γυμνάσεων.

Ἡβήτης, ου, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Ἡβητήρ. Ἄλλοι γράφουσιν οὕτως· ἠβητής, ὡς ὁ Wolf. Ὁμν. Ὁμήρ. Ἑρμ. 56. Jac. AP. σελ. 665.

Ἡβητικός, ή, όν. καὶ ἡβικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἥβην, ἢ εἰς τὸν ἡβητῆρα, τὸ τούτῳ ἴδιον. Νεανικός, παλληκαρίσιος. λατ. juvenilis.

Ἡβήτριον, τό. ταὐτὸν τῷ, Ἡβητήριον.

Ἡβήτωρ, ορος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Ἡβητήρ. Ἀθην.

*Ἡβολέω, = ἀβολέω, πιθανῶς μόνον εὔχρηστον ἐν τῇ συνθέσει· συνηβολέω.

Ἡβυλλιάω, ῶ. Κωμικὸν ὑποκορίστ. τοῦ, Ἡβάω, εἶμαι ὁπωσοῦν νέος· σπαν. λέξις, μόνον παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 516. Φερεκρ. Ἀθ. 6. σελ. 269. Β.

Ἡβῴην, ἀντὶ, Ἡβάοιμι, Εὐκτ. τοῦ ἡβάω.

*Ἡβῷμι, Εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ ἡβάω, Ἐπικ. ἡβῴοιμι, Ἰλ. Η, 157. μετοχή, ἡβῴοντες, ἡβῴουσα, Ὅμηρ. τύποι ἰδιαίτεροι κατὰ διαστολὴν ἀντὶ ἡβῴμι, ἡβῴοντας, ἡβῴσα, ὅθεν δὲν πρέπει νὰ ὑποτεθῇ ἰδιαίτερος Ἐνεστὼς, ἡβῴω. ἰδὲ Buttm. Ἑλλην. Γραμμ. §. 94. Σημ. 10.

Ἡβώτης, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ἡβήτης. ἀμφ. μέντοι.

(ἄγρα). Μεταληπτός, ξυναπιασμένος ἐν τῷ φεύγειν, ἐν τῷ ἐπιδιώκεσθαι, ὅτε ὀηλ. ἀφευγεν, ὅτε ἔτρεχον κατόπιν του. Ἡσύχ.

Πεδαίρω, Αἰολ. ἀντ μεταίρω, Εὐρ.π. Ῥῆσ. 372.

Πεδαίχμιος, ὁ, ἡ· Αἰολ. ἀντὶ, μεταίχμιος, ἡ Μετέωρος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 587. ὅπου ἡμαρτημ. πεδαίφνιος, κεῖται.

Πεδάμερος, ὁ, ἡ, ἡ πεδάμερος, ὁ, ἡ, ὅρα πεδαορος.

*Πεδαμείβω. Αἰολ. ἀντὶ, μεταμείβω, Πινδ.

Πεδανός, ἡ, ὸν (πέδον), ὡς τὸ, πεδινός. Ἐπίπεδος, ὁμαλός, χαμηλός. 2) πυκνὸ τοῦ ἐδάφους ὤν, μικρός, κοντός, βραχύς, Νίκανδρ. Θηρ. 220. καὶ 289.

*Πεδάορος, ὁ, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ μετήορος, Αἰσχ. Χοηφ. 586. κατὰ τοῦ Σταιλ. τὴν διόρθ., ἐπειδὴ ἡ συνήθης ἀναγν. ἐστὶ, πεδάμαρος, τὸ ὁποῖον ἐξετάζουν ὡς Αἰολ. τυπον ἀπὸ τοῦ ἡμαρ ἐσχηματισμένον καὶ ταυτόσημον τῷ, μεσημέριος. Ὁ Βιλλαοΰερος γράφει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἀναντιρρήτως ὀρθότερον, πεδάμερος. (υ-υυ)

Πεδάρσιος, ὁ, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ, μετάρσιος.

*Πεδαυγάζω, Αἰολ. ἀντὶ, μεταυγάζω, Πινδ.

*Πέδαυρος, ὁ, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ μετέωρος, Σαπφώ, ἀμφ.

Πεδάφρων, ονος, ὁ, ἡ, Πινδάρ. Πύθ. 8, 103. ἐνθα ἐθεώρουν τὴν λέξιν ὡς Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, μετάφρων, ἤτοι, ὅστις μετέπειτα, ὑστερώτερον, μετὰ τὴν πρᾶξιν γίνεται φρονιμώτερος· ἀλλ' ὁ Boeckh ἀποδοκιμάζει, ὡς εἰκός. ὅλην τὴν λέξιν καὶ γράφει, »Πάδ' ἀφρόνων», ἀντὶ, μετ' ἀφρόνων.

Πεδάω, ῶ· Μέλ. ήσω (πέδη). Κυρίως δεσμεύω, εἰς τὰ δεσμὰ, εἰς τὰ σίδηρα, πέδας, βάλλω· ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Ο. »πεπεδημένος», ἀντὶ δέσμιος· ὅθεν καλόλου, δένω, δέω στερεᾶ, θύρας, Ὀδ. Τ, 391. »τὸν μούναρχον», Ἡρόδ. 6, 23. καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει, ἐμπεδεύω, περιπλέκω, ἐμποδίζω, κωλύω, κατέχω, πεδιλόω, »Δόλῳ ἄρμα πεδήσαιμι», Ἰλ. Ψ, 585. ἐμποδίσαι, ὡσαύτως, »γυῖα», Ἰλ. Ν, 435. καὶ Ὀδυσ. Ν, 168. »Νῆα θοὴν ἐπέδησ' ἐνὶ πόντῳ, κατέσχεν, ἐνεποδίσεν· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πινδάρ. Πυθ. 6, 32. »Ἵππος ἅρμ' ἐπέδαν· καὶ »Ἔγχος ἐπέδησεν», Ὀλυμπ. α'. 121. »Πεδᾶσαι δόλῳ, μετὰ δόλου πιάσαι, Νόμ. ε'. 49. καὶ μετὰ ὁπλῆς αἰτ. »Ὅς μ' ἐπέδησε βιέφαρα», Ὀδ. Ψ. 17. ἐξαιρτ. παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει οὕτως ἐπὶ μοίρας, ἢ θεότητός τινος, οἷον, Ἄτη, Μοῖρα, θεός, ἀθανάτου τις, Ἀθήνη, π. χ. »Μοῖρα αὐτὸν ἐπέδησεν, ἐνεποδίσε», Ἰλ. Δ, 517. καὶ Ψ, 393. »Μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμήναι», κατέσχεν, ἐκράτησε, Ὀδυσ. Γ, 269. »Πέδησε καὶ τὸν Ἀθήνη δαμεῖναι», Σ, 154. »Ἄτη κατεπέδησεν», Ἰλ. Τ, 94. καὶ »Χαλεπὴ θεοῦ μοῖρα κατεπέδησεν», Ὀδυσ. Δ, 232. ἄρα ἐπὶ τινος θεότητος, ἢ θείας Μοίρας, ἥτις ποτὲ μὲν κατέχει καὶ ἐμποδίζει, ἤτοι δεσμεύει τὴν δύναμιν καὶ τὸ σκεπτικὸν ἢ τὸ διανοητικὸν τοῦ ἀνθρώπου, ποτὲ δὲ εἰς τινὰς πράξεις βιάζει καὶ ἀναγκάζει αὐτὸν, καὶ συντάσ. ἤτοι αἰτ. προσώπου, ἢ καὶ ἀπαρεμφ. ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων, καὶ Ἰλ. Χ, 5. »Ἕκτορα μείνει Μοῖρ' ἐπέδησεν, τὸν ἠνάγκασε νὰ μείνῃ· ἀντὶ δὲ τῆς ἀπαρεμφ. κεῖται, ὡς καὶ εἰς τὸ κωλύω, καὶ ἡ γενική· π. χ. »Ὅστις μ' ἀθανάτων πεδᾷ καὶ ἔδησε κελεύουσι», Ὀδ. Δ, 380. 469. πρβ. δέω, ἔδω μόνον ἀνίσως θέλῃ νὰ θεωρήσῃ αὐτὸ ἐκληρῶν ἐνταῦθα ὡς ἀπόλυτον· Ἐπ. καὶ Ἰων. παρατατ πεδάασκον, Ὀδ. Ψ, 353. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Πέδησεν, ὑποχείριον ἐποίησεν».

Πεδαωριστής, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ, μεταωριστής. »Ἵππος πεδαωριστής», φραγμάτιας, ὅστις σηκόνεται ὀρθὸς, ἤτοι εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας.

Πεδείνος, ἡ, ὸν, = πεδινός, πόλλ' ἀμφ.

Πεδέρχομαι, Αἰολ. ἀντὶ, μετέρχομαι, Πινδ.

*Πεδέχω, Αἰολ. ἀντὶ, μετέχω.

Πεδέω, συναιρ. πεδῶ, Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, πεδάω, Μεθομ.

Πέδη, ἡ (πέζα). Τὰ εἰς τοὺς πόδας δεσμὰ, σίδηρα, καὶ ὀλυσεις, δεσμὸς σιδηροῦς, συνήθ. κατὰ πληθ. ἀρ. ἐπὶ ἵππων, Ἰλ. Ν, 36. »..ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας, ἀρρήκτους, ἀλύτους», ἔβαλε σίδηρα περὶ τοὺς πόδας τῶν ἵππων· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, παρὰ Θεόγν. 539. »Ἐς πέδας σήσαι τινα», βάλλω εἰς τὰ σίδηρα· καὶ ἐντεῦθεν, »Αἱ πέδαι, ἐν τῇσι ἐδεδέατο», Ἡρόδ. 5, 77. 2) εἶδος ἱππασίας. Ξενοφ. Ἱππ. γ'. 5. περὶ ἧς λέγει ὁ Πολυδ. (α'. 214) »Πέδη δὲ ἱππασία, ἡ κυκλοτερής· ἐπιμήκης πέδη, ἡ μῆκος τῷ κύκλῳ προστιθεῖσα, περὶ ἧς ὁ ἴδιος Ξενοφ. αὐτόθ. κεφ. ζ'. 13. καὶ 14. σαφεστέρως λέγει. »Ἱππασίαν δ' ἀπαιοῦμεν τὴν πέδην καλουμένην, ἐπ' ἀμφοτέρας γὰρ τὰς γνάθους στρέφεσθαι ἐδίζει· καὶ τὸ μεταβάλλεσθαι δὲ τὴν ἱππασίαν, ἀγαθόν, ἵνα ἀμφότεραι αἱ γνάθοι καθ' ἑκάτερον τῆς ἱππασίας ἰσάζωνται. Ἐπαινοῦμεν δὲ καὶ τὴν ἑτερομήκη πέδην μᾶλλον τῆς κυκλοτεροῦς· ἥδιον μὲν γὰρ οὕτως ἀναστρέφοιτο ὁ ἵππος, ἤδη πλήρης ὢν τοῦ εὐθέος, καὶ τότε ὀρθοδρομεῖν καὶ τὸ ἀποκάμπτειν ἅμα μελετοῖη ἀνὰ κ. τ. λ. Ἄρα »Πέδη ἑτερομήκης» λέγεται, ὁπόταν ὁ ἵππος τρέχῃ κατ' εὐθεῖαν εἰς μῆκος ἴσως εἰς ἓν ἀρκετὸν διάστημα, καὶ πάλιν ἐπιστρέφῃ κατ' εὐθεῖαν ὀπίσω, ἤτις καὶ παρὰ Γάλ. Α' la greoque, καὶ παρὰ Τούρκ. Δεζγκίν, λέγεται. Κυκλοτερὴς δὲ, ὁπόταν κυκλικῶς ἤτοι ὁλόγυρα εἰς γυρον στρέφηται.

Πεδήορος, Αἰολ. ὡς πεδάορος, Αἰολ. ἀντὶ, μετήορος, Νίκανδρ.

Πεδήρης, εος, ὁ, ἡ, = ποδήρης, πάνυ ἀμφ.

Πεδητής, οῦ, ὁ (πεδάω). Ὁ πέδας εἰς τοὺς πόδας βάλλων, ὁ δεσμεύων· καὶ ὁ περιπλέκων, πεδιλόων, ἐμποδίζων.

Πεδήτης, ου, ὁ (παροξυτόνως, παθ.). Ὁ πέδας εἰς τοὺς πόδας ἔχων, δέσμιος, δεσμώτης, πεπεδημένος, αἰχμάλωτος, σκλάβος, Σοφ. Σολομ. ιζ'. 2.

Πεδιαῖος, αία, αῖον (πεδίον). Ὁ ἐκ τοῦ πεδίου ἢ ἐπὶ τῷ πεδίῳ ὤν, ὁ ἐκ τῆς πεδιάδος (κάμπου) ἢ ἐπὶ τῆς πεδιάδος ὤν, μετόγειος, καμπίστιος· ὁ ἰδίκων ἢ αὐξάνων εἰς τὸ πεδίον· ἐξαιρτ. ὠνομάζοντο, πεδιαῖοι, πεδιάσιοι καὶ πεδιεῖς ἐν Ἀθήναις οἱ ἀγκάτοικοι τοῦ κάμπου τῆς Ἀττικῆς (πεδίου) πρὸς τὰ Μέγαρα, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν χωριστὴν φατρίαν λαοῦ, Θουκ. 2, 55. ἴδε πεδιάσιος.

Πεδιακός, ἡ, ὸν, ταὐτὸν τῷ, πεδινός, ἀμφ.

Πεδιάς, άδος, ἡ, προσυπακ. γῆ, = πεδίον· γῆ ὁμαλὴ, ἢ τόπος ἀναπεπταμένος μακρὸς καὶ ἐπιμήκης, κάμπος, ἴσωμα γῆς, Ἡρόδ. 9, 122. 2) ὡς ἐπίθ. ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ πέδιος, = πεδινός. Ὁμαλὴ, ἐπίπεδος, ἴσια, εἰς τὸ πεδίον, εἰς τὴν πεδιάδα. »Πεδιὰς γῆ, χώρα, κ. τ. τ.» παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 1058. »Λόγχη πεδιάς» ἢ εἰς τὴν πεδιάδα ἐρριγμένη λόγχη, μάχη γινομένη εἰς τὸν κάμπον. ὅθεν

Πεδιάσιος, ὁ, ἡ, = πεδιαῖος. Ὁ ἐκ τῆς πεδιάδος ὢν ἢ εἰς αὐτὴν ἀνήκων· καμπίστιος, ἢ καμπισινός. Ἀπὸ τῶν ἀγκατοίκων τῆς Ἀττικῆς λέγονται »Πεδιαῖς, πεδιάσιοι, καὶ πεδιάσιοι», οἱ τοῦ πεδίου (τοῦ κάμπου) τοῦ πρὸς τὸ μέρος τῶν Μεγάρων κειμένου ἀγκάτοικοι, Θουκιδ. β'. 55. Τὸν πολλὰ νεώτ. σχηματισμὸν, πεδιάσιμος, ἀναφέρει ὁ Στέφανος ἐκ Διοσκορίδου καὶ Βασιλείου.

*Πεδιεινός, ἡ, ὸν, = πεδιαῖος, Πλατ. Νομ. 4. σελ. 704. Δ. ἐνθα ὁ Βέκκερος πεδιεινοτέραν ἀντὶ πεδινωτέραν ἐκ πέντε χειρογράφων διώρθωσε.

*Πεδιεύς, εως, ὁ, = πεδιάσιος. Παρὰ Διογ. Λ. 1, 58. λέγεται ὁ χωριάτης. 2) οἱ πεδιεῖς, ὅρ. πεδιαῖος, πεδιάσιος.

Πεδίζω (πέδη), ὡς τὸ ποδίζω. Δεσμεύω, πέδην βάλλω εἰς τοὺς πόδας τινός, Γλώσσ. Στοφ.

Πεδιήρης, ὁ, ἡ (ἀρω). Συνιστάμενος ἐκ πεδιάδων, πλήρης πεδιάδων, τόπος μὲ πεδιάδα ἐπάνω εἰς πεδιάδα, Αἰσχ. Περσ. 564. (ἐνθα αἱ συνήθεις ἐκδόσεις ἡμαρτ. ἔχουσιν, ἀμπεδήρεις.)

*Πεδικός, ἡ, ὸν (πέδον). Ἀνήκων εἰς τὴν πεδιάδα, εἰς τὸ ἔδαφος. »Πεδικὴ μέτρησις», ἡ καταμέτρησις τῆς χώρας, τῶν ἀγρῶν, Στραβ. 2. σελ. 280 Siebenk. Γαλλ. arpentage.

Πέδιλον, τό. Ἡ πατοῦνα, ἡ ὁποία ἐδένετο ὑποκάτω τῆς πτέρνης, ὅταν ἤθελον νὰ ἐξέλθωσι τῆς οἰκίας· ἔτι δὲ = ὑπόδημα. Παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ., παρὰ τοῖς ὁποίοις φοροῦσι τοιαῦτα τόσον οἱ θεοὶ, ὅσον καὶ οἱ ἄνθρωποι, δεῖ κατὰ πληθ. ἀριθμόν· ἦσαν δὲ ἐκ βοείου δέρματος, Ὀδ. Ξ, 24. Ἡσ. Ἔ. 543. ἔστι ἔτε χρυσωμένα, χρύσεια, Ἰλ. Ω, 341. Ὀδ. Α, 97. Τὰ πέδιλα τῶν θεῶν παρ' Ὅμ. ἔχουσιν ἰδιαιτέραν ἐλαστικότητα καὶ δύναμιν, διὰ τὴν ὁποίαν φέρονται οἱ θεοὶ πέραν γῆς καὶ θαλάσσης, Ἰλ. Ω, 341. Ὀδ. Α, 97. Ε, 45. ὅτι δὲ ἐνταῦθα δὲν πρέπει νὰ ἐννοῆται πτερωτὰ, πτερόεντα πέδιλα (talaria), ἀπέδειξεν ὁ Βόσσιος Μυθολογ. ἐπιστ. 1. σελ. 113. κτλ. 2) πᾶν τοῖς ποσὶν περιειλούμενον, πᾶν εἶδος ὑποδήματος, λέξις γενική, ἄρα σανδάλιον, παπούτζι, διάβαθρον, βαυκίς, ἀρβύλη, ἀσκέρα κτλ. Ἡρόδ. 7, 75. καὶ ὑπόδημα, τὸ ὁποῖον ἔφθανεν ἕως εἰς τὸ γόνυ, Ἡρόδ. 7, 67. 3) εἶδος δεσμοῦ, μὲ τὸν ὁποῖον ἐδένοντο οἱ μὲν πόδες τῶν ἵππων τὴν νύκτα, οἱ δὲ τῶν ἀγελάδων, ὅτε ἀρμέγοντο, Ξεν. Ἀναβ. 3, 4. 35 Θεοκρ. 25, 103. 4) τρόπις, ὁ νόμος τοῦ ῥυθμοῦ, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ δεσμὰ, πέδιλα κινεῖται ἡ ποιητική ὡς ἐν ἐποχλοῦσι καὶ τροχοπέδαις, Πινδ. Ὀλ. 3, 9. (παρὰ τὸ, πέδη, οὐχὶ δὲ συνθέτ. μετὰ τοῦ εἰλέω.)

Πεδινός, ἡ, ὸν (πεδίον), ταὐτὸν τῷ, πεδιακός. Ὁμαλὸς, ἴσιος, γῆ ὁμαλὴ, κάμπος, Ἡρόδ. 2) ὁ ἐκ, ἢ ἐπὶ τῆς πεδιάδος, ὁ ἐπὶ τῆς πεδιάδος ζῶν, ἢ κατοικῶν, καμπισινός, καμπίστιος.

Πεδιόθεν, Ἐπίρρ. (πεδίον). Ἐκ τῆς πεδιάδος, ἐκ τοῦ πεδίου, ἀπὸ τὸν κάμπον.

Πέδιοι, οἱ, ταὐτὸν τῷ, πεδιεῖς, πεδιαῖοι, καὶ πεδιάσιοι, ἀμφ.

Πέδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πέδη.

Πεδίον, τό (πέδον). Γῆ ὁμαλὴ, ἴσιος τόπος, κάμπος, πολλαχοῦ παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. τόσον διὰ νὰ σπείρῃ καὶ ὀργώσῃ τις, λήϊον, ἄρουρα, ἀγρός, ὅσον καὶ διὰ μάχην· κατὰ πληθ. ἀρ. παρ' Ἡσ. Ἔ. 390. »πεδία πόντου», τὸ ἐπίπεδον τῆς θαλάσσης, τὸ πέλαγος, pelagora ponti, Valck. Φοιν. 216. »Ἀληθείας πεδίον», Πλάτ. ταὐτὸν τῷ, Ἠλύσιον. 2) Λέγονται ἔτι καὶ τὰ πρὸς τοὺς δακτύλους ὀπίσθεν αὐτῶν, ἤτοι τὰ περὶ τοῦ στήθους τοῦ ποδὸς κόκκαλα καὶ μέρη, τὰ ὁποῖα οἱ νεώτεροι, μετάταρσος, ὅ ἐστι, τὰ μετὰ τὸν ταρσὸν, λέγουσι, Πολυδ. β'. 197. Θεόφιλος Πρωτοσπαθ. α'. 20. Ὁ Ῥοῦφος ἔχει· »Πτέρνα, τὸ ὀπισθεν περιφανὲς τοῦ ποδὸς, τὸ δὲ ἐφεξῆς κοῖλον, τὸ δὲ μετὰ τοῦτο καλεῖται πεδίον, οὗ τὸ ἐπάνω ταρσός· πέζα δὲ ἡ πᾶσα θέσις τοῦ ποδός», ὅθεν

Πεδίονδε, Ἐπίρ. Εἰς τὸ, ἢ ἐπὶ τὸ πεδίον, εἰς τὸν κάμπον, παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἡσ.

Πεδιονόμος, ὁ, ἡ (πεδίον, νέμομαι). Ἐπὶ τὰ πεδία νεμόμενος, ἐν τοῖς πεδίοις ζῶν, δεκιτώμενος. ἐγκάτοικος τῶν πεδίων, καμπισινός, Αἰσχύλ. Θήβ. 277.

Πεδιοπλόκτυπος, ὁ, ἡ (πεδίον, ὁπλή, κτυπος) Βοῦ, κρότος, ὅς τις γίνεται διὰ τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς κτυπήματος τῶν ὁπλῶν, τῶν ποδῶν του

Τὸ Η μετὰ τοῦ Γ.

Η'γάασθε, Ἐπικ. 2. πληθ. παρατ. τοῦ ἀγάομαι, ἄγαμαι, ἀντὶ ἠγάασθε Ὀδυσ. Ε. 122. ὅπου ἴσως πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, Ἠγάτασθε, ἐπειδὴ καὶ μακρὸν ἀνωτέρω ἐν στίχ. 110. κεῖται, Ἀγάασθε, ἐκ τοῦ Ἀγάαμαι, ταὐτὸν τῷ, Ἀγάζομαι, τό, Φοινῶ (ἡ προπαραλήγουσα ὑποτίθεται ἐνταῦθα διὰ τὸν στίχον μακρά, – – ⏑ ⏑).

*Η'γαγον, ες, ε, καὶ ἠγαγόμην, ἀόρ. 2. ἐνεργ. καὶ μέσ. τοῦ ἄγω μὲ Ἀττ. διπλασιασμόν. Ὅμ.

Η'γάθεος, ἑη, εον (ἅγαν, θεῖος) ποιητ. Πάνυ θεῖος, παναγιος, ἐνθεος· συχνὰ παρ' Ὁμήρ. ὡς π. χ. Ἰλ. Α, 252. ὅστις ὅμως, καθὼς καὶ ὁ Ἡσ. καὶ ὁ Πίνδ. τὸ μεταχειρίζεται μόνον ἐπὶ πόλεων, νήσων, ἐπαρχιῶν καὶ ὁρῶν, τὰ ὁποῖα ὅλα ἦταν ὑπὸ ἰδιαιτέρας τινὸς θείας προστασίας· παράβ. ζάθεος. (Ἡ λέξις αὕτη συγγενεύει μὲν κατὰ τὴν ῥίζαν μὲ τὴν, Ἀγαθὸς, διαφέρει ὅμως οὐσιωδῶς ἀπ' αὐτὴν κατὰ τὴν σημασίαν). (ᾱ)

Η'γάλεος, ἐα, εον (ἄγυμαι). Συντετριμένος, τρεκτιμένος, καὶ ὅστις συντρίβεται εὐκόλα. Ἡσύχ. (ᾱ)

Η'γαγνον, τό. Παρὰ τοῖς Ἴωσι, ταὐτὸν τῷ, Τήγανον.

Η'γεμονεία, συχνότ. ἡγεμονία, ἡ (ἡγεμονεύω). Τὸ ἡγεμονεύειν, ἡ ἀξία - τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἡγεμόνος, ἡ ἀνωτάτη ἀρχή, ἡ ὑψηλὴ ἐξουσία· εἰς τὸν πολιτ. συνδέσμων τῶν Ἑλλήνων ἡ ὑπεροχὴ μιᾶς πολιτείας ὑπὲρ τὰς ἄλλας, περὶ τῆς ὁποίας ἐμάχοντο ἐξαιρέτως μάλιστα αἱ Ἀθ. καὶ ἡ Σπάρ. Ἡ κυβέρνησις ὅλων τῶν κοινῶν ὑποθέσεων. 2) Τάγματι εἰς ἓν στράτευμα ὑπὸ τὸν ἰδιαίτερόν του στρατηγόν. Πλούτ. 3) τὸ κύριον, κεφαλαιῶδες – τὸ οὐσιῶδες πράγματός τινος, ἤγουν ἡ οὐσία. «Ἡγεμονεία τῆς τέχνης». Ἀθήν. Δ'. τὸ κεφαλαιωδέστατον ἤτοι ἡ οὐσία – ἡ οὐσία τῆς τέχνης.

*Η'γεμόνεια, ἡ, θηλ. ἐκ τοῦ ἡγεμονεύς, Γυνὴ στρατόν ἄγουσα, ἡ στρατηγὶς, ὑπέρμαχος, λέγετ. καὶ ἡγεμόνη. Ἐπίθετ. πολλῶν θεῶν, «Θεὸς ἡγεμόνειαι». Ὀρφ. Ἀργ. 907.

Η'γεμόνευμα, τος, τό. Ταὐτὸν τῷ, Ἡγεμονεία. Παρ' Εὐρίπ. Φοίνισ. 1501. κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἡγεμών.

*Η'γεμονεύς, έως, Ἐπικ. ῆος, ὁ, = ἡγεμών, ποιητ.

Η'γεμονεύω, Μ. εύσω. Πηγαίνω ἐμπροσθὰ, ἡγέομαι, μετὰ Δοτ. Ὀδ. Γ, 386. Θ, 4. 421. Ψ, 293. παρομοίως, πρόσθε, ἡγεμονεύειν, Ὀδ. Χ, 400. πηγαίνω ἐμπροσθὰ εἰς τὸν δρόμον, «ἡγεμονεύειν ὁδόν», Ὀδ. Ζ, 261. Η, 30. Κ, 501. λοιπὸν δείχνω τὸν δρόμον. «Ὁδὸν ταύταν ἀγεμονεῦσαι ἐπίστανται». Πίνδ. Ὀλυμ. 5'. 142. ἡ ἐντελὴς ἔκφρασις, δηλ. «ἡγεμονεύειν τινὶ ὁδόν» εὑρίσκεται Ὀδ. Ω, 225. καὶ παρομοίως «ῥόον ὕδατι ἡγεμονεύειν» ὀχετεύω, προξενῶ ἐκροὴν τοῦ ὕδατος, Ἰλ. Φ, 258. συνήθως ὅμως δὲν ἀπαντᾶται παρ' Ὅμ. ἤτε δοτ. καὶ ἡ αἰτιατ. εἰς τὴν αὐτὴν πρόταση. Ἐκ τῆς σημασίας ταύτης πηγάζει ἡ σημασ. 2) ὁδηγῶ, καθοδηγῶ, ἄγω, μάλιστα δὲ στράτευμα, ὅθεν κυριεύω, προστάζω, ἄρχω καὶ ἄλλα ταυτοσήμαντα· μετὰ Γεν. τοῦ προσ. Ἰλ. Β, 527. 552. 645. 657. καὶ ἀλλοῦ· ὅμως μετὰ δοτ. τοῦ προσ. μόνον ἅπαξ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 816. (ἐν τῇ δευτέρᾳ σημασ. δὲν ἀπαντᾶται ἡ λέξις αὕτη εἰς τὴν Ὀδ. καὶ εἰς τὴν Ἰλ. λείπει σχεδὸν δ' ὅλου ἡ πρώτη σημασ. αὐτῆς) · παράβ. ἡγέομαι.

*Η'γεμονέω, Εἶμαι ἡγεμών, ἀρχιστράτηγος.

Η'γεμόνη, ης, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, Ἡγεμών, ἡ ὁδηγοῦσα, κ. τ. τ. = ἡγεμόνεια. 2) κύριον ὄνομα, ἡ Ἡγεμόνη, ἡ Θεὰ τῆς ἡγεμονείας, τὴν ὁποίαν ἐπεμαρτύροντο οἱ Ἀθην. ὁρκιζόμενοι τὸν πολιτικὸν ὅρκον.

Η'γεμονία, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Ἡγεμονεία· ἡ λέξις αὕτη ἐγράφετο ἐξαιρέτως κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὅταν ἐσήμαινε τὴν πολιτικὴν ὑπεροχὴν μιᾶς Ἑλλην. πολιτείας ὑπὲρ τὰς ἄλλας, «ἡγεμονία τῆς Ἑλλάδος», ἡ ἀνωτάτη κυβέρνησις ὅλων τῶν κοινῶν τῆς Ἑλλάδος ὑποθέσεων. Ἡ κυριωδεστέρα διατριβὴ περὶ τῆς Ἡγεμονίας τῆς Ἑλλάδος συνετάθη ὑπὸ Wilh. Groen van Prinsterer, Leid. 1820.

Η'γεμονικός, ή, όν. Πάν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἴδιον ἢ πρέπον εἰς τὸν ἡγεμόνα. 2) ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ ἡγεμονεύειν, καὶ ὁ γυμνασμένος εἰδήμων εἰς τὴν ἡγεμονείαν, τὸ ἡγεμονικόν, παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ἡ ὁδηγοῦσα ἀρχὴ τῶν πράξεων, τὸ λογικόν, Heyne Ἐπικτ. 29. 38.

Η'γεμονικῶς, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἡγεμόνων, ἢ ὡς πρέπει τῷ ἡγεμόνι.

Η'γεμόνιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἡγεμόνα, καὶ = ἡγεμών. 2) ὁ ἡγεμόνιος, Ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις φέρει καὶ συντροφεύει τὰς ψυχὰς εἰς τὸν ᾅδην. Ὀδυσ. Ω. I. Virgil. Aen. Δ'. 242. ὀνομάζεται δὲ οὗτος καὶ πομπεύς, ψυχοπομπός, ἔτι δὲ καὶ ὡς ὁδηγὸς ἐν πολέμῳ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπροσφέρε θυσίας ὁ στρατηγὸς εἰς τὰς Ἀθήνας.

Η'γεμονίς, ίδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, Ἡγεμών. Φίλ. καὶ Ἀππιαν.

Η'γεμόσυνος, η, ον (ἡγεμών). Ταὐτὸν τῷ, Ἡγεμόνιος. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ἡ. 28. «Τῷ Διὶ τῷ Σωτῆρι καὶ τῷ Ἡρακλεῖ ἡγεμόσυνα ἀποθύσαι· προστυπακουομ. τό, Ἱερά, νὰ προσφέρῃ θυσίας εἰς αὐτοὺς τοὺς Θεοὺς ὡς καλοὺς ὁδηγοὺς ἢ διὰ τὴν καλὴν ὁδηγίαν τοῦ στρατεύματος.

Η'γεμών, όνος, ὁ, ἡ (ἡγέω). Ὁδηγός, π. χ. τῆς ὁδοῦ, ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος, ὁποιος ὑπάγει ἐμπροσθὰ καὶ δείχνει τὸν δρόμον εἰς τινα, ἢ φέρει τινὰ πρός τι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἄρχων, ἐξουσιαστής, ἀρχηγός, πρῶτος, κεφαλὴ στρατεύματός τινος, ἡ λαός, διοικητής, αὐθέντης (μπουλούκμπασης, Πασᾶς)· συχν. ἐν τῇ Ἰλ. Ἀντίθετ. λαός, πληθύς, Ἰλ. Β, 365. Λ, 304. ἐν τῇ Ὀδ. πάντοτε ὁδηγὸς εἰς τὸν δρόμον ἢ εἰς τὸ ταξείδιον, Ὀδ. Κ, 505. Ο, 310. ὕστερ. καὶ μὲ τὴν προσθήκην, τῆς ὁδοῦ· γενικῶς δὲ ἐκεῖνος ὅστις πρῶτος πράττει, κάμνει τι, δίδων εἰς ἐμὲ αἰτίαν καὶ παράδειγμα διὰ νὰ τὸν μιμηθῶ. Λατ. dux, auctor. «ἡγεμόνα εἶναί τινος», «ἡγεῖσθαί τινι, ὁδηγεῖν τινα. «ἡγεμόνα εἶναί τινος», καταφέρω τινὰ εἴς τι, εἶμαι αἴτιος πράγματός τινος. Ὑστερωτρ. δὲ καὶ ἡ ἡγεμών, Ξενοφ. Κυρηπ. Α. 2, 7. Lobeck Phryn. σελ. 452. 2) ἐν τῇ Μετρικῇ, = πυρρίχιος, Schaef. Dion. comp. σελ. 218.

Η'γέομαι, οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποθ. Μέσ. (ἄγω) προπορεύομαι, πηγαίνω ἐμπροσθα, συχν. παρ' Ὅμ. ποτὲ μὲν χωρὶς πτώσεως ποτὲ δὲ μετὰ δοτ. τοῦ προστ., «ἡγεῖσθαί τινι»· παρομοίως μετὰ γενικ. «ἡγεῖσθαί τινος», ὅμως σπανιότ. καὶ «πρόσθεν ἡγεῖσθαι». Ἰλ. Ω, 96. «ἡγεῖσθαι ὁδοῦ», ὑπάγω ἐμπροσθὰ εἰς τὸν δρόμον, Ὀδ. Κ, 263. ὅθεν δείχνω τὸν δρόμον, «ἡγεῖσθαί τινι πόλιν, δόμον, ἄστεως, δείχνω εἴς τινα τὴν ὁδόν, τὴν φέρουσαν εἰς τὴν πόλιν κ. τ. λ. Ὀδ. Ζ, 114. Η, 22. Ο, 82. ἐντεῦθεν προέκυψεν, ὡς εἰς τὸ ἡγεμονεύω, ἡ σημασ. 2) ὁδηγῶ, φέρω τινὰ πρός τι, καθοδηγῶ, μάλιστα δὲ τὸ στράτευμα ἢ τὸν στόλον ἐξουσιάζω, διοικῶ, ἐπειδὴ ὁ στρατηγὸς συνήθως προπορεύεται, καὶ δείχνει τὸν δρόμον εἰς τὸ στράτευμα· συχνὰ παρ' Ὅμ. ὅστις συνταστ. ποτὲ μὲν μετὰ δοτ. ποτὲ δὲ μετὰ γεν., «ἡγεῖσθαι νήεσσι, Τρώεσσι, ἡγεῖσθαι ἐπικούρων λαῶν». κ. τ. τ. ἐν τῇ ὀοτ. ὑπερισχύει ἡ ἔννοια τοῦ προπορεύεσθαι, καὶ ἐν τῇ γενικ. ἡ παραγομένη ἔννοια τοῦ ἐξουσιάζειν· ἀντίθετον εἶναι τὸ ἕπεσθαι, Ὀδ. Θ, 46. Ἰλ. Μ, 251. Ἀσυνήθ. εἶναι ὁ σχηματισμός, «ἡγεῖσθαί τινι ἀρχηθεν», παίζω τὸ ὄργανον, ἐν ᾧ χορεύει ἄλλος, Ὀδ. Ψ, 134. παρομοίως ἤτοι εὐχρηστον καὶ ὑστερτρ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ «ἡγεῖσθαί τινι τῆς ὁδοῦ», κ. τ. λ. Πράττω, κάμνω πρῶτός τι, δίδων εἰς ἄλλον αἰτίαν καὶ παράδειγμα νὰ μὲ μιμηθῇ· καθόλου δὲ, εἶμαι πρῶτος, ἐπέχω τὸν πρῶτον τόπον, προπορεύομαι εἰς ἕνα στράτευμα· «ἡγεῖσθαι εἰς φιλοτησίαν», κάμνω πρῶτος ἀρχὴν τῆς φιλίας, Ἡσ. Ἔργ. 714. καὶ περὶ ἀξίας, εἶμαι ἐξουσιαστής, αὐθέντης, διοικητής· τινὶ καὶ τινός· ἐνίοτε ὅμως μετὰ τῆς αἰτιατ. «ἡ γλῶσσα πάντα ἡγουμένη», Σοφ. Φιλ. 99. «ὁ Θεὸς τὰς τύχας ἡγούμενος», Εὐρ. Ἰκέτ. 225. 3) μετὰ Ὅμ. ὡς τὸ Λατ. ducere, νομίζω, στοχάζομαι, λογιάζω, πιστεύω, ἔχω πληροφορίαν τινός, μετὰ τῆς αἰτ. «Θεοὺς ἡγούμεθα», πιστεύομ., ὅτι εἶναι Θεοί, Pors. Εὐρ. Ἑκάβ. 794. Valck. Ἀριστόβ. σελ. 4. Εὐρ. Ἰκέτ. 731. Βάκχ. 132τ. καὶ μετὰ διπλ. αἰτιατ. ἐκλαμβάνω, στοχάζομαί τι ὡς τι. Ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ μεταχειρίζεται ὁ Ἀττ. πεζὸς λόγος συνήθως τὸν παρακ. ἤγημαι ὡς ἐνεστ. — Ἡ ἐνεργ. διάθ. ἡγέω ἀπαντᾶται πιθανῶς μόνον εἰς τὰς συνθέσ. ὡς περιηγέω, Schaef. mel. σελ. 114. αὗται ὅμως μᾶλλον παράγονται ἐκ τοῦ Ἐπιθ. περιηγὴς κ. τ. λ. ὅθεν ἀμφίβολοι, ἂν τὸ ἡγέω ἦτον ποτὲ ἐν χρήσει. Toup. Suid. 2. σελ. 559. ἐκδ. Λειψ. δὲν ἀποδεικνύει τίποτε ὡς πρὸς τοῦτο.

Η'γερέθομαι, Ἐπικ. σχημ. τοῦ ἀγείρομαι, ὡς Παθητ. συνάζομαι, συναθροίζομαι εἰς ἕν, Ὅμ. ὅστις ὅμως χρῆται μόνον τῷ 3 πληθ. ἐνεστ. καὶ ἐξαιρέτως παρατ. ἠγερέθοντο καὶ ἠγερέθοντο. Ἰλ. Β, 304. Κ, 137. «Νῆες ἠγερέθοντο» ἰδὲ καὶ τὸ ἑπόμ. καὶ ἠερέθομαι.

*Η'γερέομαι, Ἐπικ. σχημ. τοῦ ἀγείρομαι, συνάζομαι, συναθροίζομαι εἰς ἕν τοῦ ἑποίου ὅμως ἀπαντᾶται μόνον ὁ ἀπαρμφ. ἐνεστ. ἠγερέεσθαι, καὶ τοῦτο μόνον ἅπαξ, Ἰλ. Κ, 127.

Η'γερθεν, 3 πληθ. ἀόρ. 1. παθητ. τοῦ ἀγείρω Αἰολ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἠγέρθησαν, Ὅμ.

Η'γεσία, ἡ (ἡγέομαι). Ταὐτὸν τῷ, Ἡγεμονεία, ἡγησις.

*Η'γεσίλεως, ὁ, = Ἀγεσίλαος, ὅπου ἴδε.

Η'γέτης, ου, ὁ (ἡγέομαι). Ὁδηγός, ἀρχηγός, καθοδηγητής. Ἡγήτωρ.

*Η'γέτεις, ίδος, ἡ, Θηλυκ. τοῦ ἡγέτης.

*Η'γέω, ἰδὲ ἡγέομαι, ἐπὶ τέλους.

Η'γηλάζω, Ἐπικ. ἰδιάτ. σχημ. τοῦ ἡγέομαι. Φέρω, ὁδηγῶ. «Κακὸς κακὸν ἠγηλάζει». Ὀδ. Ρ. 217. «Κακὸν μόρον ἠγηλάζεις· ταὐτὸν τῷ, Ἄγεις, φέρεις κακόν τινα καὶ δυστυχῆ μόρον (κλῆρον ἢ ζωήν), Ὀδ. Λ, 618. «Ὑπὸ καρκίνῳ ἠγηλάζειν· παρ' Ἀρατ. Διοσημ. 161. ἀντὶ τοῦ, Συνέστραπται, συνέσταλται ἢ ὑπόκειται, κατὰ τὸν Σχολ. «Ἠγηλάζει βίοτον· ἀντὶ τοῦ, Ἄγει, διάγει, ζῇ ζωήν, Ἀπλ. Ῥό. τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἑρμηνεύουσι, διὰ τοῦ, Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ στρέφεσθαι. Παραβάλλ. μὲ τὸ, Ἀγηλάζω.

Η'γημα, ατος, τό (ἡγέομαι). Ὁδηγία, καθοδήγησις, φέρσιμον πρός τι, συμβουλή. 2) Γάμος, στοχασμός, θέλησις, βουλή.

*Η'γησίλεως, ω, ὁ, = Ἀγεσίλαος, Ἐπίθ. τοῦ ᾄδου, ὅστις συναθροίζει πάντα τὸν λαόν.

ἵππου καὶ τοῦ ἱππικοῦ, Αἰσχ. Ἑπτ. 83. ἐνθα ὅμως, κατὰ Scidl. dochm. σελ. 187., γραπτέον πεδανῶς, πεδί' ὀπλόκτυπα.

*Πέδιος, ὁ, ἡ, = πεδαῖος, πάνυ ἀμφ.

*Πεδιοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Πεδιάδα ἔχων· ὅθεν, ὁμαλός, ἐπίπεδος, ἴσιος· »χθὼν, Σχολ. Σοφ. Ο. Κ. 686.

*Πεδιώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος πεδιάδι, φαινόμενος ὡς πεδιάς, Σχολ. Σοφ. Ο. Κ. 686.

Πεδοβάμων, ονος, Δωρικ. ἀντὶ, Πεδοβήμων, ὁ, ἡ (πέδον, βαίνω). Ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βαίνων, πορευόμενος, βαδίζων, ἕρπων, Αἰσχύλ. Χοηφ. 587.

Πεδόεις, εσσα, εν· (πέδον), ποιητ., Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς ὤν, προσκολλημένος, χαμηλὸς, ὡς τὸ πεδανόφρ. Νικ. Θηρ. 662.

Πεδόθεν, Ἐπίρ. (πέδον). Ἐκ τῆς γῆς, ἀπὸ τοῦ πέδου, ἐδάφους, ὡς τὸ, χαμόθεν, Ἡσ. Θεογ. 680. τροπ. ἐκ γενετῆς, ἐκ ῥίζης αὐτῆς, ἐκ θεμελίου, Ὀδυσ. Ν, 295. »Οἱ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσίν,« ὅπου ἄλλοι ἡμαρτημ., »Παιδόθεν« ἐκ νέας ἡλικίας, ἀνέγν. πρβ. Naeke. Χοιρίλ. σ. 107.

*Πέδοι, ἀστικόν. Ἐπίρ. (πέδον). Εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸ ἔδαφος, Αἰσχυλ. Προμ. 272. ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, Λουκιαν. »Πεδοῖ καταβάλλειν,« ῥίπτειν κάτω ἐπάνω εἰς τὴν γῆν· γράφεται μὲν καὶ περισπωμένως πεδοῖ, ἀλλ' ὀρ. Ἡρωδιαν. παρὰ Διιδ. εἰς Gaisf. poetae min. Graec. 1. p. VII.

*Πεδοικέω, Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ μετοικέω· παρὰ τὸ

Πέδοικος, ὁ, ἡ, Αἰολ. καὶ Δωρικ. ἀντὶ, μέτοικος.

Πεδοκοίτης, ου, ὁ (πέδον, κοίτη). Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τῆς γῆς τὴν κοίτην ἔχων, ἤτοι κείμενος, κοιμώμενος, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 217.

Πέδον, ου, τό. Τὸ ἔδαφος μιᾶς οἰκίας ἢ τόπου ἢ γῆς, ἐπιφάνεια τῆς γῆς, Ἥμν. Ὁμ. Δημ. 455. ἐν γένει, τόπος τις διωρισμένος, οἰκονομικῶς ἢ κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἰδιοκτησίας θεωρούμενος, χώρα, γῆ, χῶμα. »Ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον,« Σοφοκλ. Κατὰ πλῆθ. ἀρ. οὐδαμοῦ εὑρηται παρὰ τοῖς Συγγρ. Ἑλμτλ. Εὐρ. Βακχ. 585. (τὸ, πέδον ἐστὶ τῆς αὐτῆς πηγῆς μετὰ τοῦ, πούς, καθότι οἱ Δωριεῖς μετέβαλλον τὰς πτώσεις ποδὸς, δίποδος κ. τ. λ. εἰς πεδὸς, δίπεδος κ. τ. λ, ὅθεν τὸ, ἑκατόμπεδος καὶ τὸ Λατ. pes, pedis· συγγεν. τῷ, πέζα.) ἀφ' οὗ

*Πέδονδε, Ἐπίρρ. κινήσεως. Εἰς τὸ ἔδαφος, εἰς τὴν γῆν, κατὰ γῆς, ἐπὶ τῆς γῆς, πρὸς τὰ κάτω, Ἰλ. Ν, 796. Ὀδ. Λ, 598.

*Πεδονήτος, ὁ, ἡ. Ὁ προσμένων τὴν τύχην τοῦ πέδωνος, Μανέθ.

*Πεδόσε, ἐπίρρ. = πέδονδε, Εὐρ.

Πεδοσκαφής, ἐος, ὁ, ἡ (σκάπτω). Ὁ τὸ ἔδαφος, τὴν γῆν, χώραν σκάπτων· »μάκελλαν,« Διον. 4, 126.

Πεδοστιβής, ἐος, ὁ, ἡ (στείβω). Ὁ τὴν γῆν πατῶν, ἐξαπλωμένος εἰς τὴν γῆν· πεζὸς, ἐπὶ τῆς γῆς βαδίζων· ἐν γένει, ἐπάνω τῆς γῆς ὤν· ἐπίγειος, γήινος, Ἀθην. σελ. 422. »Τροφὸς πεδοστιβὴς,« Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1013. »Ἐνθάδε μὲν πεδοστιβεῖς,« κοιμώμεθα ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, Εὐριπ. Ῥῆσ. 763. ἀλλ' ἐνστίχ. 254. τὸ »Σφαγεὺς πεδοστιβὴς,« ταὐτόν ἐστι τῷ, τετραποδίζων.

Πεδοτρεφής, ἐος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ ἐν τῇ γῇ ἢ ὑπὸ ἢ ἐκ ἢ ἐπὶ τῆς γῆς τεθραμμένος, τρεφόμενος, Νόν. »Ὕδωρ πεδοτρεφές,« Ἀνθ. Ἑλλ. Ἐπιγρ. ἐν τοῦ

*Πεδοτριβής, ὁ, ἡ (τρίβω). Ὁ τὸ ἔδαφος διὰ τὸ συχνῶς πατεῖν αὐτὸν ὁπωσοῦν ἀποτρίβων, χαλῶν, συχνῶς πατῶν αὐτὸν, Νόν.

Πεδότριψ, ιβος, ὁ, ἡ (πέδη, τρίβω), Κωμικ. λέξις. Ὁ πολλάκις πεδηθεὶς κακοῦργος δοῦλος, ὁ πάντοτε δέσμιος, εἰς τὰ δεσμὰ ὢν σκλάβος, ἢ εἰς τοὺς πέδας δεσμὰ, σίδηρα φέρων, τρόπον τινὰ ἀποτρίβων τὰς πέδας, ἐπὶ οὐτιδανῶν δούλων, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἤτοι πάντοτε εἰς τὰ δεσμὰ, ἢ ἄξιοι αὐτῶν, ὡς τὸ, πέδων, τριπέδων, Λουκιαν. Κρον. 7.

Πέδουρος, ὁ, ἡ, Αἰολ. = πέδαυρος, ἀμφ. Καθ' Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ταὐτὸν τῷ, Μετέωρος, Σαπφοῦς Λείψ. »Οὐδεὶς δὲ σὲ βλέψει πέδαυρον νεκύων ἐκπεποταμένοισι,« ὅπου ὁ Βρύγιος (εἰς Ἀνακρ.) »Παῖδ' ἀμαυρῶνι ἀναγινώσκεσθαι παραινεῖ.

Πέδων, ωνος, ὁ (πέδη). Ὁ πανοῦργος καὶ ἀχρεῖος δοῦλος (σκλάβος), ὅστις πάντοτε εἶναι ἢ πρέπει νὰ ᾖναι εἰς τὰ δεσμὰ, ὡς τὸ, παιδότριψ, ὅθεν, τριπέδων ἐπιτεταμ.

Πεδώρυχος, ὁ, ἡ (ὀρύσσω). Ὁ τὸ πέδον ὀρύσσων, ὁ τὴν γῆν σκάπτων, Βιάνωρ. ἐν Ἐπιγράμ.

Πέζα, ης, ἡ· κυρ. Δωρ. καὶ Ἀρκαδ. ἀντὶ ποδς. Ποδάριον, καὶ τὸ κάτω, ἤτοι ἡ θέσις τοῦ ποδὸς, βάσις, σφυρὸν, τὸ πεδίον τοῦ ποδὸς, ἡ πατοῦσα· καθόλου δὲ τὸ ὑποκάτω μέρος, τὸ κατώτατον ἢ ἐξώτατον προσημμένον μέρος παντὸς σώματος. »Ἐπὶ ῥυμῷ, πέζῃ ἔπι πρώτῃ (Ἰλ. Ω. 272.)« κατὰ τὸ ἀκρότατον ἐμπροσθινὸν τέλος τοῦ ῥυμοῦ τῆς ἁμάξης· ὅθεν, »Ῥυμοῦ πέζαι,« τὸ πέρας, τέλος ἢ ἀρχὴ τοῦ ῥυμοῦ, ἔνθα εἶναι δεμένον τὸ περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ ἵππου· 2) ἐν τοῖς ἱματίοις λέγεται ἡ ὤρα, οὐτα, ἡ πρὸς τὸ πέδιλον, ἡ μέριζα, κινάρι, ποδόγυρος, παρυφὴ, σειρίτιον, ἢ κατὰ Φώτιον. »Πέζα, τὸ ἄκρον ἢ τὸ ὁπολήγον τοῦ χιτῶνος, ὃ ἡμεῖς ὤραν λέγομεν· πρότερον γὰρ ὑπὲρ τοῦ μὴ τρίβεσθαι δίρμα προβάτων προσέρραπτον, καὶ ἐντεῦθεν προέκυψεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὸ, πεζὶ, ἢ πετζὶ, ἀντὶ τοῦ, δέρμα, καὶ πέτζα. Καθόλου δὲ, ἄκρα (τὸ περβάζιον), ὁ ἔξω κύκλος τῆς τραπέζης, τὸ χείλος, ὁ αἰγιαλὸς, ἢ τὰ πρὸς τῷ αἰγιαλῷ μέρη, κ. τ. τ. ἴδε ἐν τῷ, διάπεζος. »Πέζα στενὴ εἰσόδοιο,« Λουκιαν. Τραγοπ. 237. στενὴ ὁδὸς, μονοπάτιον. ὁδὸς θηλεῖα τόσον στενὴ, ὥστε μόλις δύναται νὰ πατήσῃ ὁ ποῦς. γ) στρογγύλον ἁλιευτικὸν δίκτυον.

Πεζακοντιστής, οῦ, ὁ (πεζὸς, ἀκοντίζω). Ὁ ἀκοντίζων πεζὸς στρατιώτης, Πολύβ.

Πέζαρχος, ὁ, ἡ (ἄρχω). Ἀρχηγὸς τῶν πεζῶν, ἤτοι τοῦ πεζικοῦ, ἢ τοῦ κατὰ γῆν στρατεύματος. »Ὁ πέζαρχος« Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ πεζικοῦ. Ξενοφ. Κυροπ. ε'. γ'. 16.

Πεζέμπορος, ὁ, ἡ (ἔμπορος). Τῆς ξηρᾶς πραγματευτὴς, ὁ ἐν τῇ ξηρᾷ πεζῇ πραγματευόμενος, Στραβ. ιβ'. σελ. 1110.

Πεζέταιροι, οἱ (ἑταῖρος). Εἰς τὸ Μακεδονικὸν στράτευμα, ἐκαλεῖτο οὗτω τάγμα πεζῶν τῶν σωματοφυλάκων ἢ ἐκλελεγμένων στρατιωτῶν πρὸς διάκρισιν τοῦ ἐκλελεγμένου ἱππικοῦ, Ἑταῖροι, καλουμένου, ἄρα, οἱ περὶ τὸν βασιλέα δορυφόροι, Δημοσθ. Ὀλυνθ. β'. Οἱ δὲ περὶ αὐτὸν ὄντες ξένοι καὶ πεζέταιροι, δόξαν μὲν ἔχουσι, ὡς εἰσὶ θαυμαστοὶ καὶ συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου· ὅπου ὁ Οὐλπιανὸς· »Πολλαὶ περὶ τούτου φέρονται ἐξηγήσεις· οἱ μὲν γὰρ αὐτὸ λέγουσιν ὄνομα στρατεύματος οὕτω λεγόμενον· οἱ δὲ ὅτι τινὲς ἦσαν παρ' αὐτοῖς στρατιῶται, τὸν ἕτερον πόδα γυμνὸν ἔχοντες, τὸν δὲ ἕτερον ὡπλισμένον· διὸ φασὶ καὶ πεζεταίρους αὐτοὺς καλεῖσθαι, παρ' τὸν ἕτερον πόδα γυμνὸν ἔχειν, πέζα γὰρ τὸ κάτωθεν τοῦ ποδὸς· ὅθεν καὶ τὸ, πεζεύειν· ὁ δὲ Φώτιος ὀρθοτέρως ἑρμηνεύων τὴν λέξιν οὕτω φησί· Πεζέταιροι, Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς. Ἀναξιμένης ἐν α'. Φιλιππικῶν περὶ Ἀλεξάνδρου λέγων φησίν. »Ἔπειτα τοὺς μὲν ἐνδοξοτάτους ἱππεύειν συνέστησε τὴν Ἑταίρους προσηγόρευσεν· τοὺς δὲ πλείστους καὶ τοὺς πεζοὺς εἰς λόχους, καὶ ἀτκάδας, καὶ τὰς ἄλλας ἀρχὰς διελὼν πεζεταίρους ὠνόμαζεν, ὅπως ἑκάτεροι μετέχοντες τῆς βασιλικῆς ἑταιρίας προθυμότατα διατελοῦσιν ὄντες· καὶ πάλιν ὁ αὐτός. »Πεζέταιροι, οἱ ἀπὸ ἱερατικῶν ἔργων ἑταῖροι καὶ φίλοι γεγονότες.« Δημοσθένης δὲ τοὺς παρὰ τὸ σῶμα τοῦ Φιλίππου φρουροὺς οὕτως ὀνομάζει, οἱ ἦσαν καὶ πιστοὶ καὶ ἰσχυροὶ· ἀπὸ μεταφορᾶς δὲ λέγεται τῶν πεζῶν, αἱ εἰσὶ τῶν ἱματίων ὠαὶ· ἐπεὶ ἔξωθεν εἰσὶν αὗται περὶ τὰ ἱμάτια κατεσκευασμέναι.

Πέζευμα, τό (πεζεύω). Τὸ πεζικὸν στράτευμα, Γλωσ. Στεφ.

Πεζευτικός, ἡ, ὸν. Ἀνήκων, κλίσιν ἔχων ὁ ἐπιτήδειος, ἢ προητοιμασμένος εἰς τὸ πεζεύειν. ἐκ τοῦ

Πεζεύω (πεζός). Πηγαίνω ἢ ταξιδεύω μὲ τὰ ποδάρια, πεζὸς, πεζοπορῶ, πεζὸς περιπατῶ· ἀντίθεσιν τῷ, ἱππηλατεῖν, ἁρματηλατεῖν. β) διὰ ξηρᾶς ὁδεύω, πηγαίνω ἢ ταξιδεύω, ἀντιθ. τῷ, ναυτίλλεσθαι. »Ὁδὸν π.« κάμνω δρόμον ὁδοιπορῶ) διὰ ξηρᾶς, Στραβ. 6. σελ. 431. λέγεται καὶ, »πόδα πεζεύειν ἐπὶ γαίαις,« Εὐρ. Ἄλκ. 872. πρβ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 592. τὸ δὲ, »πεζεύειν τὴν θάλασσαν,« σημαίνει, μεταχειρίζομαι ἢ θεωρῶ τὴν θάλασσαν ὡς ξηράν, διαβαίνω τὴν θάλασσαν πεζὸς ὡς ξηράν, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 252.

Πεζῇ, Ἐπίρ. Τὸ τοῖς ποσὶ πορεύεσθαι, μὲ τὰ ποδάρια περιπατεῖν· βάδην, διὰ ξηρᾶς· Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. δ'. γ'. κυρίως δοτικ. τοῦ, πεζὸς, προσυπακ. ὁδῷ, ὅ ἐστι »Πεζῇ ὁδῷ,« πεζὸς, μὲ πεζὸν τρόπον, περιπατεῖν μὲ τοὺς πόδας (οὐχὶ ἵππος δηλαδὴ· πατεῖν, περιπατεῖν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. »Πεζῇ,« προσυπακ. τὸ, μάχῃ, ἐν μάχῃ, πολέμῳ διὰ ξηρᾶς.

Πεζικός, ἡ, όν (πεζός). Ἀνήκων εἰς τὸν πεζὸν, εἰς τὸν διὰ ξηρᾶς ἢ τοῖς ποσὶ περιπατοῦντα, ἢ εἰς τὸ πεζὸν στράτευμα, Ξενοφ. »Τὸ πεζικόν« τὸ πεζὸν στράτευμα, ἢ πεζοῦρα, l'infanterie, ἢ τὸ στράτευμα τῆς ξηρᾶς. ἀντιθ. τῷ, ναυτικόν. »Τὰ πεζικά, τὰ κινήματα ἢ αἱ ἐπιτηδειότητες ἑνὸς πεζοῦ στρατιώτου.

Πέζιξ, ιχος, ἡ. Εἶδος ἀμαυίτου, μήκητος, χαρὶς καυλοῦ, Ἀθην. β'. σελ. 62.

*Πέζις, ιος, ἡ, = πέζιξ.

Πεζίς, ίδος, ἡ, = πέζα.

Πεζίτης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, πεζός.

*Πεζοβατέω (πεζός, βαίνω). Πεζὸς πηγαίνω, περιπατῶ, πεζὸς ταξιδεύω. »Τὸ πέλαγος πεζεύειν, βαδίζω, διαβαίνω πεζὸς τὸ πέλαγος.

Πεζοβόας, ὁ· Δωρ. ἀντὶ, -βόης, ου, ὁ (βοή), ποιητ. Ὁ διὰ ξηρᾶς ἢ πεζὸς μαχόμενος, πεζὸς στρατιώτης, Πινδ. Νέμ. 9, 81. κυρ. ὁ πεζὸς βοάτης, κράκτης, ὁ πεζῇ μαχόμενος. Πίνδαρ. Νόμ. 3'. 81.

Πεζογραφέω, ῶ. Γράφω εἰς τὸ πεζόν. ἐκ τοῦ

Πεζογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Εἰς τὸ πεζὸν γράφων, καὶ οὐσ. ὁ πεζογράφος.

Πεζοθηρία, ἡ (θήρα). Κυνήγιον τῶν θηρίων, ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν· τὸ τῆς ξηρᾶς κυνήγιον. ὅθεν

*Πεζοθηρικός, ἡ, όν. Εἰς πεζοθηρίαν ἀνήκων.

Πεζολεκτέω, ῶ. Εἰς τὸ πεζὸν λέγω, ἢ γράφω, Εὐσταθ. ἐκ τοῦ

*Πεζολέκτης, ου, ὁ (λέγω), = πεζολόγος.

*Πεζολογάω (πεζολόγος), = πεζολεκτέω. ὅθεν

*Πεζολογία, ἡ. Τὸ ὁμιλεῖν ἢ γράφειν εἰς τὸ πεζόν.

*Πεζολογικῶς, ἐπίρρ. Πεζῇ, εἰς τὸ πεζόν, οὐχὶ διὰ στίχων.

Πεζολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Εἰς τὸ πεζὸν λέγων, ὁμιλῶν, ἐκφραζόμενος, ἢ γράφων.

Πεζομαχέω, ῶ. Πεζῇ ἢ πεζὸς, ἢ κατὰ γῆν διὰ ξηρᾶς μάχομαι, Θουκυδ. α'. 112. Ἡρότ. 3, 45. ἐκ τοῦ

*Ἡγησίπολις, εως, ὁ (πόλις). Ὁ διοικητὴς τῆς πολιτείας, Διογ. Λ. Β'. 131.

Ἡγησις, εως, ἡ (ἡγέομαι). ταὐτὸν τῷ, Ἡγεσία, τὸ ὁδηγεῖν.

Ἡγήτειρα, ἡ. Τὸ θηλυκ. τοῦ, Ἡγητήρ.

*Ἡγητέον, Ῥημτκ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡγέομαι, Πλατ Πολιτ. 2. σελ. 361. Α.

Ἡγητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ, Ἡγητής, οῦ, καὶ, Ἡγήτωρ, ορος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Ἡγεμών. τὸν τελευτ. τύπον ἔχει ὁ Ὅμ.

Ἡγητηρία, ἡ, καὶ Ἡγητορία, ἡ, προσυπακουομ. Παλάθη· κυρίως εἶναι Θηλυκ. τοῦ, Ἡγητήριος, ἡ, Ἡγητόριος, (τὸ ὁποῖον Ἐπίθ. ὅμως δὲν εἶναι πλέον ἐν χρήσει) ἐλέγετο οὕτως ἕνας ὄγκος ξηρῶν σύκων, τὸν ὁποῖον ἔφερον ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ πομπῇ τῶν Πλυντηρίων, εἰς ἐνθύμησιν τῆς ἐφευρέσεως ταύτης τροφῆς, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζον ὡς τὸ πρῶτον βήματης πρὸς τὸ ζῆν καλλιεργείας, ἢ κατ' ἄλλους, «Ἡγητηρία, Παλάθη σύκων ξηρῶν.» Ἐν γὰρ τῇ ἑορτῇ τῶν Πλυντηρίων παρ' Ἀθηναίοις φέρουσι Παλάθην συγκειμένην ἐξ ἰσχάδων, διὰ τὸ τοὺς αὐτόχθονας ἡμέρων καρπῶν φαγεῖν πρῶτον τὸ Σῦκον· παρὰ τὸ Ἡγήσασθαι οὖν τῆς τροφῆς κέκληται, Ἡγητηρία· ἢ ὅτι τὰ Σύκα ἡμερόνει εἰσὶ τοῦ καθαροῦ βίου. Παρ' Ἀθηναίοις ἔτι ἐκλήθη τὸ θέωρον, Ἱερὰ Συκῆ, καὶ ὁ τόπος Ἱερός, ἐν οἷς πρῶτον εὑρέθη τὸ θέωρον. Φώτιος παρὰ τῷ Ἐτυμολογικῷ, Ἡσύχ. καὶ Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Α. Δι' ὃ καὶ νόμος ἐτέθη παρ' Ἀθηναίοις. «Μὴ ἐξάγειν ἐντεῦθεν ἄλλοσί που Σῦκα· παραβάλλ. καὶ τὸ τοῦ Ἀθην. ἐν Γ'. Βιβλ. σελ. 74.

*Ἡγητής, οῦ, ὁ, = ἡγητήρ.

*Ἡγητορία, ἡ, ἰδὲ ἡγητηρία.

Ἡγήτρια, ἡ. Τὸ θηλυκ. τοῦ, Ἡγητήρ, ὁδηγήτρια.

Ἡγήτωρ, ορος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Ἡγεμών, καὶ Ἡγητήρ· παρ' Ὅμ. Στρατηγός, ἀρχηγός, διοικητής· λέγει δὲ συνήθως «ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες», οἱ πρῶτοι ἐν πολέμῳ καὶ ἐν τῇ βουλῇ.

Ἡγμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. Ἡγμένος, (ἄγω), παρὰ Σοφοκ. καθ' ἕνα μεμαθημένον, ὁδηγημένον, καταληπτὸν τρόπον.

Ἡγνευμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ παθητ. Παρακ. Ἁγνεύω, ἁγνῶς, καθαρῶς, σωφρόνως. Πολυδ.

*Ἡγός, ὁ, ταὐτὸν τῷ Ἡγεμών. Ἐτυμ. Μ. παράβ. ἀγός, ὁ. Ἡγουμενεία, ἡ, ἡ τοῦ ἡγουμένου ἀξία. Διαταγ.

*Ἡγουμενεῖον, τὸ, κατοικία τοῦ ἡγουμένου, μοναστήριον.

*Ἡγουμένη, ἡ, θηλ. τοῦ Ἡγούμενος.

Ἡγούμενος, η, ον. Μετοχ. τοῦ, Ἡγέομαι, καὶ ὁ Ἡγούμενος, ὁ πρῶτος καὶ ἡγεμὼν τῶν μοναχῶν ἐν τινι μοναστηρίῳ. Χρυσόστομ. περὶ Ἱερωσ. δ'.

Ἡγοῦν, Σύνδεσμ. (ἐκ τῶν, ἢ γὲ οὖν) ἤτοι τοὐλάχιστον, ἤτοι κυρίως. 2) μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς Γραμματικ. καὶ Σχολιαστ. ἐν τῇ ἐξηγήσει τῶν λέξεων, τουτέστι, δηλαδή, παράβ. ἤτοι.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Δ.

Ἧδα, Μέσος Παρακ. ἐκ τοῦ, Ἅδω, Ἀνδάνω.

Ἡδανός, ἡ, ὄν. ταὐτὸν τῷ, Ἡδύς· ἁμφ.

Ἠδέ, καὶ, συνδέει ὡς τὸ καὶ δύω λέξεις, συχν. παρ' Ὅμ. ἐνίοτε προηγεῖται τε, «ἠδ' ἠπιόφρων τ' νόῳ θέμεν», Ἰλ. Ι, 99. «Ἕκτωρ τ' ἠδ' ἄλλοι», Ὁ. Μ, 61. δύνασαι δὲ νὰ χωρισθῇ τὸ τέ καὶ τὸ καὶ διάστιχος μετοβαλοῦσης λέξεως, Ἰλ. Ε, 822. ὅταν ἕπεται τὸ καὶ, τότε σημαίνει ταῦτα, πρὸς τούτοις π. χ. ἠδὲ καὶ, καὶ πρὸς τούτοις, Ἰλ. Α, 334. Β, 265. Ὀδ. Β, 209. ἠδὲ κε καὶ, Ὀδ. Α, 240. ἠδ' αὖτε, καὶ μετὰ ταῦτα, Ἰλ. Η, 302. ἠδ' ἔτι καὶ, καὶ ἔφεξῆς, Ἰλ. Β, 118. 2) ὅταν προηγῆται ἡμῖν, τότε σημαίνει, καὶ —, καὶ —, συχν. παρ' Ὅμ. ἰδὲ ἡμὲν· παράβ. καὶ τὸ Ἐπικ. Ἰδέ.

*Ἤδε, θηλυκ. τοῦ ὅδε· ὅπερ ἰδέ.

Ἤδεα, Ἰωνικ. ἀνάλυσις τοῦ Ἀττ. ὑπερσ. ᾔδη, ἀντὶ ᾔδειν ἀπὸ τὸ οἶδα, ἠπιστάμην. Ἰλ. Ξ, 71. συχνότρ. εἶναι παρ' Ὅμ. τὸ 3 προσπ. ᾔδεε, ἀντὶ ᾔδη, ᾔδειν, ᾔδει. Ἰλ. Β, 409. Ὀδυσ. Ψ. 29. «... ᾔδεεν εἶδον ἑόντων· ἐκ τοῦ, Εἶδω, τὸ Ἐπίστασθαι, ἠξεύρω, γινώσκω.

Ἤδειν, εις, ει. Ὑπερσυντελικ. τοῦ οἶδα, μὲ σημασ. παρατ. ἠπιστάμην, συνηθ. 2 προσ. ἐνικ. ᾔδεισθα. Παρ' Ἀπολλων. Β'. 65. κεῖται, Ἤδειν, καὶ ὡς 3 πληθ. ἀντὶ, Ἤδεισαν, ὡς τὸ, Ἔβαν, ἀντὶ, Ἔβασαν.

Ἤδεκα. Παρακ. Ἀττικ. τοῦ, Ἕδω· μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ.

Ἠδελφισμένως, Ἐπίρ. παρ' Ἱπποκρ. «Ἠδελφισμένως ὡς ἐν γαστρὶ ἔχουσα· ἀντὶ τοῦ, Ὁμοίως ὡς. Ζητ. Ἀδελφίζω.

Ἠδέως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, Ἡδύς. Χαρούμενα, ἀγαπητῶς. Ζητ. Ἡδύς.

Ἤδη, Ἐπίρ. χρονικόν, ὡς τὸ συνηθ. ἤδη, πλέον, ἀφ' Ὅμ. συχνότ. τώρα, εὐθύς, μετ' ὀλίγον, παρ' εὐθύς, κατὰ τὸ παρόν, τῇ ἰδίᾳ ὥρᾳ, συχν. μετὰ χρονικ. μορίων, ἤδη, νῦν, ἤδη ποτέ, τώρα πλέον, ἄλλοτε πλέον, κ. τ. τ. Ὅμ. συντάσσ. δὲ καὶ χωρὶς τοιούτων προσθ. μὲ ὅλους τοὺς χρόνους· μὲ τὸν Μέλ. ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, εὐθὺς τώρα, καὶ μὲ τὸν Παρακ. ἐνίοτε διὰ τοῦ, τέλος πάντων. Παρὰ τῷ Ὑπερθετικ. κεῖται ὡς τὸ δή, Θουκιδ. Ζ', 31. Οἱ Ἀττ. τὸ θέτουσι συνήθως μεταξὺ τοῦ Ἄρθρου καὶ Ὀνόματ. διὰ νὰ σημάνωσι τὴν ἄμεσον παρουσίαν π. χ. ἡ ἤδη χάρις, ἀντὶ ἡ παροῦσα, ἐνεστῶσα χάρις. Δημοσθ. «Τὴν ἤδη χάριν τοῦ μετὰ ταῦτα χρόνου παντὸς περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι» καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. ζ. 24. παρ' Ἰσοκρ. ἀντὶ τοῦ, Ἀπὸ τοῦδε, τουντεῦθεν, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ἀπὸ τώρα κ' ὕστερα.

Ἤδην, ης, η. Ἀττικ. ὑπερσυντ. τοῦ οἶδα, ἀντὶ ᾔδειν, μὲ σημασ. παρατ. ἠπιστάμην· παρ' Ὁμηρ. εἶναι συχνὰ ἐν χρήσει τὸ 3 πρόσ. ᾔδη· ἅπαξ δ' ἀπαντᾶται καὶ τὸ δεύτερ. ᾔδησθα, Ὀδ. Τ, 93. ἰδὲ ἠείδειν.

*Ἡδεστος, η, ον. Ὑπερθετ. τοῦ ἡδύς. Ὀδ.

Ἥδομαι, Μ. ἡσθήσομαι, ἀόρ. ἥσθην, μόνον ἐν Ὀδ. Ι, 353. τὸ Μέσ. ἡσάμην εἶναι κυρίως Παθητ. τοῦ ὑστερτρ. Ἐνεργ. ἥδω, (ἡδος) χαίρομαι, εὐφραίνομαι, τέρπομαι, ἐξαρτύνω, γλυκαίνω, κ. τ. τ. παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ. «ἥσατο πίνων.» Ὀδ. Ι, 353. ὁ σχηματισμ. οὗτος μετὰ μετοχ. ἀπαντᾶται καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. «ἡδόμαι πυθανόμενος,» ἀκούω μετὰ χαρᾶς· «ἡδόμαι ἐπαινούμενος,» χαίρομαι ὅταν μὲ ἐπαινοῦν· καὶ μετὰ δοτ. «ἡδομένῳ γίγνεταί μοί τι,» κάτι τί μὲ προξενεῖ χαρὰν· συχνότρ. δὲ μετὰ τοῦ ἀπαρμφ. «ἡδεσθαί τινι,» χαίρομαι διά τι, κάτι τι μοὶ προξενεῖ χαρὰν· παρομοίως ἐπὶ καὶ πρός τινι, σπανιότρ. μετὰ γενικ. «ἡσθέντος ἥσθην,» ἐχαίρετο διὰ τὸ ποτόν, Σοφ. Φιλ. 715. ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τῆς αἰτ. χωρὶς προθετ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 756. κατὰ τὸ χειρόγρ. τῆς Ῥαυ. Εὐρ. Δαν. 4. Wessel. Ἡρόδ. Γ, 34. Schaef. Bos. ellips. σελ. 26. παράβ. χαίρω, 3. ὁ Πλάτων λέγει καὶ «ἡδεσθαι ἡδονῇ.» — Τὸ Ἐνεργτ. ἥδω, εὐφραίνω, χροποιῶ, ἀπαντᾶται μόνον παρὰ τοῖς ὑστερτ. συγγραφ. πρῶτον παρὰ Ἀξιοχ. 3, 5. οὗτος ὀνομάζει τὰ ἡδόντα, ὑπονοουμ. πράγματα, τὰς χαρὰς, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Πλούτρχ. λέγει τὰ ἡδόμενα (συγγεν. μὲ ἡδύς, ἡδος, γῆθος, γηθέω, γαίω, ἀνδάνω, ἀδεῖν, ἄω, χορτάνω)· ὅθεν

Ἡδομένως, Ἐπίρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ ἥδομαι, μετὰ χαρᾶς, ἀσμένως.

Ἡδονή, ἡ (ἡδος, ἥδομαι, ἀνδάνω). Χαρά, τρυφή, εὐφροσύνη, ξεφάντωσις, ἡδυπάθεια, χαρὰ ἢ ἀπόλαυσιν σωματικήν, καθόλου δὲ αἴσθημα ἡδονικόν· ἐν ἡδονῇ, Θουκυδ. πρᾴως, ἡμέρως, γλυκέως· ἐν ἡδονῇ μοί ἐστι, μὲ προξενεῖ ἡδονήν, στέργωτι· αἱ τοῦ σώματος ἤτοι περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί, αἱ σωματικαὶ ἀπολαύσεις. β) συχν. τίθεται ἀντὶ τοῦ χάρις, ἀρέσκεια, ἔννοια, εὐεργεσία, καλωσύνη, δωρεά, χάρισμα, συγκατάβασις = συγκατάθεσις εἰς τὴν θέλησιν ἄλλων, καὶ κατηγορικῶ τῷ τρόπῳ ὡς ἀντίθ. τῆς ἀληθοῦς σύνης ἤτοι εἰλικρινείας, Valck. Ἡρόδ. Η, 101. 102. μάλιστα δὲ Δημοσθ. «πρὸς ἡδονὴν λέγειν τινί» ὁμιλεῖν πρὸς εὐφροσύνην τινός, ἤτοι ἐκείνα τὰ ὁποῖα ἀγαπᾷ νὰ ἀκούῃ τινάς· «κότερα ἀληθείᾳ χρήσομαι πρὸς σὲ ἢ ἡδονῇ;» Ἡρόδοτ. Ζ. 101. νὰ ὁμιλήσω τὴν ἀλήθειαν, ἢ νὰ ὁμιλήσω (κατὰ τὸ κέφισου) καθὼς ἀγαπᾶς-σοὶ ἀρέσκει, ἤτοι μὲ κολακείας; παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1204. καλεῖται οὕτω καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία Ἀρέσκεια. «βαρεῖαν ἡδονὴν κατ' ἐμέ» μὲ καταπιέζετε εἰς μίαν ἀρέσκειαν (νὰ κάμω τὸ κέφι σας) ἥτις μοὶ εἶναι πολλὰ βαρεῖα. γ) παρὰ τοῖς ἀρχαιοτρ. φιλοσόφ. ἡ ἰδιότης σωματός τινος, διὰ τῆς ὁποίας τοῦτο γίνεται καταληπτὸν εἰς τὰς αἰσθήσεις, Schaubach Anaxag. fragm. σελ. 86. καὶ ἀκολ' 2) Παρὰ τῷ Μενεσθέῳ Ἀθην. 8. σελ. 357. το. ἐξέλαβεν ὁ Κασαυβ. ἀντὶ τοῦ Ὄξος, ὡς τὸ ἡδος, σημασ. 2. «τὰ πεταῖα τῇ ἡδονῇ ἁπλῶς σκευασθέντα» σημαίνει δὲ ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἄλλοῦ, ἄρτυμα, ὀρεκτικόν· ὅθεν

Ἡδονικός, ἡ, όν· Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἡδονήν· ὁ ἀγαπῶν τὰς ἡδονάς· «ἡδονικοὶ φιλόσοφοι» ἐκεῖνοι οἵτινες ἀναφέρουσιν ὅλα ἐπάνω εἰς τὴν ἡδονήν, ὡς εἰς τὸν ὑψηλότατον σκοπὸν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐλέγετο δὲ ἡδονὴ παρ' αὐτοῖς οὐχ' αἱ σαρκικαὶ ὀρέξεις, ὡς τινες τὴν λέξιν κακῶς ἐξέλαβον, ἀλλὰ πᾶσα ἕξις ἥτις προξενεῖ χαρὰν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου· δι' ὃ καὶ ἐτιμᾶτο παρὰ Ῥωμαίοις ὡς Θεά, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα εἶχε τὸ στόμα δεδεμένον καὶ ἐστραγγισμένον, δηλοῦν διὰ τοῦτο, ὅτι ὁποιος κρύπτει καὶ δαγκάνει τοὺς πόνους καὶ τὰ ἐναντία τῆς τύχης του διὰ τῆς ὑπομονῆς, μετὰ ταῦτα ἀπολαμβάνει τὴν μεγαλωτάτην χαράν. Maurius apud Macrob. Saturn. Lib. I. Cap. 10.

*Ἡδονοκρασία, ἡ, Ἡ δεσποτεία τῆς ἡδονῆς· παράβ. γυναικοκρασία.

Ἡδονοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (ἡδονή, πλήσσομαι). Ὁ πεπληγμένος κτυπημένος, μεθυσμένος, κυριευμένος ἀπὸ τὰς ἡδονάς. Τίμων παρὰ Πλάτ.

Ἡδος, εος, τό, (ἥδομαι), ταὐτὸν τῷ ἡδονή, χαρά, ἀπόλαυσις, εὐφροσύνη, «ἥδος δαιτός», Ἰλ. Α, 575. Ὀδ. Σ, 404 «ἠμείων ἥδος,» ἡ χαρά μας, Ἰλ. Δ, 318. «τί μοι τῶν ἥδος;» τί χαρὰν ἔχω εἰς τὸ πρᾶγμα; Ἰλ. Σ, 80. παρομοίως, «ἐμοί τί τόδ' ἥδος;» τί μὲ ὠφελεῖ τοῦτο; Ὀδ. Ω, 95. ὅθεν, κέρδος, ὄφελος, συμφέρον. (Εἰς τὴν σημασ. ταύτην εἶναι ἡ λέξις μόνον ἐπικ. καὶ ἀπαντᾶται μόνον ἐν τῇ ἑνικ. ὀνομ.) 2) = ὄξος, ὀξύδιον, Casaub. Ἀθ. 2. σελ. 67. C. πιθανῶς, ἐπειδὴ ἐχρησιμευε νὰ κάμῃ τὰ φαγητὰ νόστιμα, καὶ ὀρεκτικά· παράβ. Ἡδονή, ἡδυσμα. (Εἰς τὴν σημασ. ταύτην γράφουσι μερικοὶ πρὸς διάκρισιν, ἧ δος)

*Ἤ δός, ἀντὶ, ἐὴ ἐκεῖνος· ἰδὲ ἠμί.

Ἡδύβιος, ὁ, ἡ (ἡδύς, βίος). Ὁποιος ζῇ γλυκεῖαν

Πεζομάχης, ου, ὁ, = πεζομάχος. Πινδ. Πύθ. 2, 121. ὅθεν

Πεζομαχία, ἡ. Ἡ πεζική, ἤτοι ἡ τῶν πεζῶν· ἡ ἐν τῇ ξηρᾷ μάχη, ἀντιθ. τῷ, ἱππομαχία ἡ ναυμαχία, Ἡρόδ. 8, 15.

*Πεζομάχος, ὁ, ἡ (πεζός, μάχομαι). Πεζός, οἷος πεζὸς στρατιώτης μαχόμενος, ἀντίκ. τῷ, ἱππομάχος. 2) κατὰ γῆν μαχόμενος, ὅστις εἰς τὴν ξηρὰν μάχεται, οὐχὶ δὲ ὡς θαλασσινὸς στρατιώτης, ἀντίκ. τῷ, ναυμάχος. 3) πεζός, οὐχὶ ἔφιππος μαχόμενος, ἀντίκ. τῷ, ἱππομάχος.

Πεζονομικός, ἡ, ὁν. Ἀνήκων, ἢ ἄξιος εἰς τὸ βόσκειν, ἢ τρέφειν, κρατεῖν κτήνη, θρέμματα. ἐκ τοῦ

Πεζονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ἐπὶ τῇ ξηρᾷ νεμόμενος, ζητῶν τὴν διατροφὴν του ἐπ' αὐτῆς, κατοικῶν ξηράν, γῆν, ζῶν εἰς τὴν ξηράν, ἀγρονόμος· ἐξουσιαστής, ὅστις προστάζει εἰς τὴν ξηράν, Αἰσχ. Περσ. 75. ἀντίκ. τῷ, θαλασσονόμος.

*Πεζοποντοπορέω, ῶ (πόρος). Πεζῶς πορεύω τὸν πόρον, ἤτοι τὴν θάλασσαν. Τμωιό.

Πεζοπορέω, ῶ. Πεζῇ ἢ πεζῶς, ἢ διὰ ξηρᾶς ταξειδεύω, περιπατῶ· ταυτόν τῷ, πεζεύω ἀντίκ. τῷ, ἔποχος εἰμί, καὶ ἱππεύω. Ξενοφ. Ἱππαρχ. δ'. 1. ἐκ τοῦ

*Πεζοπόρος, ὁ, ἡ (πορεύομαι). Πεζὸς περιπατῶν, ταξειδεύων. 2) διὰ ξηρᾶς, ἢ εἰς τὴν ξηρὰν ὑπάγων ἢ ταξειδεύων.

Πεζός, ἡ, ὁν· καὶ ἐπίρ. πεζῶς, καὶ, πεζῇ (πέζα, πέδον, ποῦς). Ὁ τοῖς ποσὶ βαίνων, ὅστις ὁδοιπορεῖ, ὁδεύει μὲ τοὺς πόδας του, ὁ διὰ τῶν ἰδίων ποδῶν τὴν ὁδὸν ποιούμενος· ἀντίκ. τῷ, ἔφιππος ἢ ἐφ' ἅρματος, Ὅμ., ὅστις πολλάκις ἀντιτάσσεται πεζοὶ καὶ ἱππεῖς ἢ ἵπποι· ἔξαιρ. ἐν Ἰλ. ἐπὶ μαχομένων πεζῶς. Παρ' Ἡροδ. δηλοῖ τό, «πεζὸς στρατός», ποτὲ μὲν ἡ πεζοῦρα, ἀντιθ. τῷ, ἡ ἵππος, 4, 128. 7, 84. ποτὲ δὲ τὸ κατὰ γῆν στράτευμα· λέγεται, δὲ καὶ, ὁ πεζός, ἄνευ τοῦ, στρατός, 3, 25. 6, 45. 7. 64. καὶ, τὸ πεζόν, 7, 81. ἀνθ' οὗ παρὰ Μεταγν. «τὸ πεζικόν», τὸ πεζικὸν στράτευμα, ἢ πεζοῦρα. 2) ὁδεύων, ταξειδεύων διὰ ξηρᾶς, ἀντ. τῷ, πλέων τὴν θάλασσαν, Ὅμ. ἔξαιρ. ἐν Ὀδ. ἀντιτάσσεται τὸ «πεζὸς ἐὼν τῷ, ἐν νηΐ», Ὀδ. Λ, 58. ὅθεν, τὸ πεζόν, σημαίνει, καθὼς καὶ, τὸ πεζικόν, τὸ κατὰ γῆν στράτευμα, ἀντιθ. τῷ, ναυτικὸς στρατός ἢ νῆες, Ἡρόδ. 4, 97. 6, 95. 7, 121. 3) τροπικ. ὅ,τι δὲν ἐγείρεται ὑπεράνω τῆς γῆς, ἀλλὰ μένει ἐπάνω τοῦ ἐδάφους, ἔξαιρ. «π. λόγος», λόγος, ὁμιλία, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ὕψος ἢ ποιητικὴν τέχνην, λόγος κοινὸς ἢ καταλογάδην, ἄμοιρος ποιητικοῦ πνεύματος, μὴ ἔμμετρος· ἐστίμωσε δὲ καὶ τὴν ταπεινὴν κωμικὴν ποίησιν ἀπ' ἐναντίας τῆς μετεώρου, ἐπ' ὅτε κωλοβαθριζούσης τραγικῆς καὶ λυρικῆς ποιήσεως (ἴσως ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαμηλῶν σανδάλων τῶν Κωμικῶν ὑποκριτῶν καὶ τῶν ὑψηλῶν καθούρνων τῶν τραγικῶν). β) ἐν τῇ μουσικῇ, ὡς τὸ ψιλόν, ἤτοι ἐπὶ μόνης ᾠδῆς ἄνευ μουσικῆς δι' ὀργάνου, ἢ ἐπὶ μόνης μουσικῆς δι' ὀργάνου ἄνευ ᾠδῆς, ὅθεν ἐν γένει, ἄνευ ᾠδῆς καὶ ἠχου. Ἐντεῦθεν γ) «Πεζαὶ ἑταῖραι» (Θεόπομπος παρ' Ἀθην. ιβ'. σελ. 532.) κόμμαι (μὲ τὴν ἄδειαν τοῦ κριτηρίου) κοιναὶ πόρναι, αἵτινες ἐξήσκουν τὸ ἔργον αὐτῶν ἄνευ τοῦ προσχήματος τῆς μουσικῆς, ὀχὶ μὲ μουσικὴν, χορὸν κ. τ. τ. ὀχὶ καθὼς αἱ αὐλητρίδες, καὶ αἱ λεγόμεναι, μουσοποιοί, ἢ μουσικαὶ ἑταῖραι· καὶ ἐντεῦθεν ποιητής τις «Πεζὰς μόσχους» καλεῖ κωμ. αὐτάς, περὶ τῶν ὁποίων ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτιος σαφεστέρας λέγουσιν. «Πέζας, ἑταίρας ἔλεγον τὰς μισθαρνούσας αὐτάς», καὶ «Πέζας μόσχους, οὕτως ἐκάλουν τὰς μισθαρνούσας ἑταίρας χωρὶς ὀργάνων». Ἡσύχ. οὕτω καὶ τὸ «Πεζὸς γόος», (ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, πεζὸς λόγος, ἔχει) ἄνευ αὐλοῦ καὶ λύρας, ὡς καὶ πεζέταιραι χωρὶς ὀργάνων μισθαρνοῦσαι καὶ «Πεζὰς μόσχους», ἀντὶ τοῦ ἑταίρας· ἔλεγον γάρ τινες οὕτως, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ πολιτείᾳ, τὰς χωρὶς ὀργάνων μισθαρνούσας, Φώτ. Ὁ αὐτός ἔτι ἔχει· «Πεζῇ, τὸ τοῖς ποσὶν ἐλθεῖν λέγουσι· καὶ πεζῇ φράσαι, τὸ ἄνευ μελῶν». «Παῦσαι μὲν ᾠδοὺς ἀλλὰ πεζῇ μοι φράσον», ὁ Κωμικός. «τὰς ἑτέρας τὰς μὴ μουσικάς, ἀλλ' ἄνευ ὀργάνων καὶ ψιλὰς πεζὰς καλοῦσιν». Οὕτω λέγει καὶ ὁ Σοφοκλ. παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. εἰς Ἄλκ. 448. «Μέλη πεζὰ καὶ φορμικτά», μέλη διὰ μόνης τῆς φωνῆς, ἅ τινα ἄλλως καὶ, ψιλὰ λέγονται, τὰ ὁποῖα ἀσυντροφεύοντο καὶ μετὰ τῆς λύρας. 4) ὡς ἐστικοφ. ἐπίρρ. ἐν χρήσει ἡ θηλ. ἐστ. πεζῇ, ἀντὶ τοῦ, πεζῶς, μὲ τὰ ποδάρια, ἢ διὰ ξηρᾶς, ἔνθα ἀναπληροῦσι διὰ τοῦ, ὁδῷ. «Πεζῇ ἐπεσθαι», ἀκολουθεῖν διὰ ξηρᾶς, πεζῶς, Ἡρόδ. 7, 110. 115. «Πεζῇ μάχεσθαι», μάχομαι διὰ ξηρᾶς, ἢ πεζός. «Πεζῇ μοι φράσον», εἰπέ μοι ἐν πεζῷ λόγῳ, λογογραφικῶς, κωμ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλατ. Σοφ. σελ. 237. Α. ἄρα, μὲ τὸ κοινὸν ὕφος, μὲ τὴν καθομιλουμένην γλῶσσαν, οὐχὶ ἐμμέτρως ὑηλ. Ὀρ πεζῇ.

*Πεζοφαγής, ὁ, ἡ (φαίομαι). Πλησιάζων εἰς τὸν πεζὸν λόγον, φαινόμενος ὡς τοιοῦτος, ὅμοιος αὐτῷ.

*Πεζόφορος, ὁ, ἡ (πέζα, φέρομαι). Ἕως εἰς τοὺς πόδας κάτω κρεμάμενος, ᾠδῆνον, π. χ. χιτών, ἢ κάλλιον ἐνεργ.

Πεζοφόρος, ὁ, ἡ. Ὁ πέζαν φορῶν ἤτοι πέζαν ἔχων εἰς τοὺς χιτῶνας. ἴδε ἐν τῷ, διάπεζος, καὶ πέζα.

*Πεζῶς, ἐπίρρ. τοῦ πεζός. Εἰς πεζὸν λόγον, λογογραφικῶς.

Πεῖ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ποῦ, καὶ πῇ ὡς τὸ εἰ ἀντὶ, ἢ ἢ οὐ.

Πεῖαρ, τό, ἠμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, πῖαρ, καὶ ἀντὶ τοῦ, πείρας, πέρας, πεῖραρ, Ὀδ. Ε, 289.

*Πειθ', ποιητ. κατ' ἔκθλ. ἀντὶ ἔπειθε, ἐκ τοῦ πείθω.

Πειθανάγκη, ἡ. Ἡ μετ' ἀνάγκης καὶ βίας πειθώ, ὑποταγή, εὐπείθεια, ὑπακοὴ ὑπ' ἀνάγκης, εὐλαβείας πρὸς τὸν ἀνώτερόν του· ὅταν τις ὑπὸ τὸ πρόσχημα παντελοῦς ἐλευθέρου θελήματος ἀναγκάζεται ὑπὸ φόβου ποινῆς ἢ δι' ἄλλων παρομοίων μέσων νὰ πείθηται· ἔξαιρ. κατέστη εἰς παροιμίαν ἡ θεσσαλικὴ καὶ Λακωνικὴ πειθανάγκη, Wyll. ep. cr. p. 196.

Πειθανολογία, καὶ, πειθανός, ἠμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ πιθανολογία, κ. τ. λ.

Πειθάνωρ, ὁ, ἡ· Ἰων. πειθήνωρ (πείθομαι, ἀνήρ). Πειθόμενος, εὐπειθὴς τῷ ἀνδρί, καθόλου, εὐπειθὴς. ποιητ. Αἰσχύλ. Ἀγαμέμν. 1648.

Πειθαρχέω, ήσω (πείθαρχος). Πείθομαι, ὑπακούω εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν, εἰς τὸν ἀνώτερόν μου· ἐν γένει, πείθομαι, ὑπακούω, ἐστ. προστ. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐν χρήσει καὶ τὸ μέσον παρ' Ἡροδότ. ε'. 91. ὅθεν

*Πειθάρχησις, ἡ, = πειθαρχία, Ζωναρ.

Πειθαρχία, ἡ. Εὐπείθεια, ὑπακοή, ὑποταγὴ εἰς τὴν ἀρχὴν, εἰς τοὺς ἡγεμόνας, Ξενοφ. ὅθεν

Πειθαρχικός, ἡ, ὁν. Ὅστις μετὰ χαρᾶς πείθεται, ὑπακούει, ὑποτάσσεται εἰς τὴν ἀρχὴν· ἐν γένει, εὐπειθής.

Πείθαρχος, ὁ, ἡ (πείθομαι, ἀρχή). Πειθόμενος τῷ ἡγεμόνι, τῷ ἡγουμένῳ, τῷ ἀνωτέρῳ του· ἐν γένει, εὐπειθὴς, ὑπήκοος, ἐστ. προστ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 374.

*Πείθημι, Αἰολ. ἀντὶ πείθω, Σαπφώ.

Πειθήμων, ονος, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὅστις πείθεται, ὑπακούει, ὑποτάσσεται, ὑπήκοος, εὐπειθὴς, τινί. β) παρὰ τοῖς Ἑκκλ. Συγγρ. πιστὸς τῇ θρησκείᾳ. 2) ἐνεργ. καταπειστικός, πληροφορητικός, ἔχων τὴν δύναμιν τῆς πειθοῦς. Worn. Τρυφωσ. σελ. 377.

Πειθήνιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. πειθηνίως (πείθομαι, ἡνία). Πειθόμενος εἰς τὰ ἡνία, ὅστις ὑποτάσσεται, πείθεται εἰς τὸν χαλινὸν, εὐκόλως διοικούμενος (ὅστις ἀκούει γκέμι), ἐπὶ ἵππου. «Πειθήνιος ἵππος», Πλουτ. καθόλου δὲ, εὐπειθὴς, ὑπήκοος, πειθόμενος. «Πειθηνίως», μεθ' ὑπακοῆς καὶ ὑποταγῆς.

*Πειθήνωρ, ορος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ πειθάνωρ.

*Πειθός, ἡ, ὁν. Καταπειστικός. «Πειθοῖς λόγοις», ἀγ. Γραφ. ἀναγνωστέον πιθανῶς, πειθοῖ καὶ λόγοις.

Πείθω, Ὅμ. καὶ Ἡσ. Μ. πείσω, Ὅμ. Ἀόρ. α'. ἔπεισα, ἀφ' οὗ παρ' Ὅμ. μόνον ὁ εὐκτικ. πείσειε, Ὀδ. Ξ, 123. ἀόρ. β'. ἔπιθον, ἐξ οὗ ὅμως ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῇ ἀπαρμφ., μετοχ., ὑποτ., εὐκτ., καὶ προστακτ. ἀεὶ κατὰ μόνον Ἐπ. ἀναδίπλασ., πεπιθεῖν, πεπιθών, πεπίθωμαν, πεπίθοιμεν κ. τ. λ. πέπιθε, ἐν Ἔμν. Ἀπολ. 2:5. παρκ. α'. πέπεικα. Μέσ. πείθομαι, Ὅμ. Μέλλ. (ὡς καὶ ὁ τοῦ παθχω) πείσομαι, Ὅμ. β'. ἀόρ. ἐπιθόμην, ἐπίθετο, Ἡσ. πίθου, Ἡσ. Ἀπαρμφ. πιθέσθαι, Ὅμ. ἔτι καὶ κατ' ἀναδιπλ. ἐν τῇ εὐκτ. πεπίθοιτο, Ἰλ. Κ, 204. Παθ. παρακ. πέπεισμαι, ἀμετβ παρακ. β'. πέποιθα, Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ἰων. Ὑπερτιτλ. πεποίθεα, Ὀδ. Δ. 434. Θ, 181. κατὰ συγκ. α'. πρόσπ. πλησ. ἐπεπίθμεν, Ἰλ. Β, 341. Δ, 159. ἐξ ἑνὸς ἀχρ. ἑτέρου τύπου πιθέω ἔχει ὁ Ὅμ. τὸν μέλλ. πιθήσω καὶ τὸν μετοχ. ἀόρ. πιθήσας, ἄμφω ἀμετβτ., τὸν δὲ κατ' ἀναδιπλ. ὑποτακτ. ἀορ. πεπιθήσω μεταβτ. Ἰλ. Χ, 223. Τῷ, πιθήσας χρῆται καὶ ὁ Ἡσ. — 1) ἐνεργ. διὰ λόγων καὶ ἄλλων φιλικῶν μέσων παρακινῶ τινα εἴ τι, τὸν κερδαίνω, φέρω εἰς τὰ θελήματά μου· ὅθεν καταπείθω, πληροφορῶ, πολλ. παρ' Ὅμ., ὅστις χρῆται προστακτικαὶ καὶ ταῖς λέξεσι, «φρένας, θυμέν, θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν» παρ' Ἡρόδ. συνήθ. μετὰ αἰτ. προσπ., ἐν δὲ Ἰλ. Χ, 223. καὶ ἀλλαχοῦ μετὰ αἰτ. προσπ. καὶ τῆς ἀπαρμφ., πρβ. Leunger Φαλαρ. σελ. 357. παρὰ δὲ Ἀττ. καὶ μετὰ τοῦ ὡς ἢ ὥστε καὶ ἀπαρμφ. «Πείθω ἐμαυτόνω, καταπείθω τὸν ἑαυτόν μου, ἤτοι πληροφορημένος εἰμί, πιστεύω, ὡς τὸ πείθομαι. Πολλὰ εὐχρηστοι κατὰ μετοχ. ἐπὶ τῆς ἀκολούθου ἐννοίας. «Πείσας ἄγει τὸ στράτευμα», ὁδηγεῖ τὸ στράτευμα, ἀφ' οὗ πρῶτον τὸ κατέπεισε, ὑηλ. μὲ τὴν συγκατάνευσίν του. «Πείσας ἔλαβεν, τὸ ἔλαβε μὲ τὸ καλόν, μὲ πειθώ, διὰ μέσου διαπραγματεύσεων· καὶ μετ' ἄρνησ. «Οὐ πείσας τὸν δῆμον, χωρὶς νὰ καταπείσῃ τὸν λαόν, ἤγουν ἄνευ τῆς συγκατανεύσεως, ἀδείας τοῦ λαοῦ, Αἰσχ. «Μὴ πείθωνσε ταῦτ' οὐ ποιήσω, χωρὶς νὰ σὲ καταπείσω, ὑηλ. χωρὶς τὴν ἄδειάν σου δὲν θέλω τὸ κάμει, Πλατ. Ἐξαιρ. β) καταπείθω, μὲ τὰς φλυαρίας ἢ ἀπάτην παρακινῶ τινα εἰς τι μωρὸν ἢ ἄδικον, ἄρα μόνον ἔκφρασις μαλακωτέρα ἀντὶ τοῦ, ἀπατῶν, ἐξαπατῶν, Ἰλ. Α, 132. Η, 360. Ὀδ. Ξ, 363. γ) καταπραύνω τινὰ διὰ τῶν δεήσεων, δυσωπῶ, ἠμερόνω, τὸν κάμνω νὰ μείνῃ εὐχαριστημένος, Ἰλ. Α, 100 I, 112. 181. 386. Ἡσ. Ἀσπ. 450. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κακοῦ. «Τοὺς δικαστὰς ἀργυρίῳ πείθειν», καταπείθω, διαφθείρω τοὺς κριτὰς μὲ τὰ χρήματα «Τὸν συκοφάντην ἀργυρίῳ πείθειν», τὸν κάμνω μὲ τὰ ἀργύρια νὰ σιωπήσῃ, Πλουτ. πρβ. Ἡσ. Λεῖψ. 87. Παρὰ Πλατ Πολιτ. 8. σελ. 390 «Χρήμασι, μισθῷ πείθαί τινα», Ἡρόδ. 8, 134, 9. 33. Ἐν γένει, κάμνω τινὰ φίλον μου, τὸν κερδαίνω εἰς τὸ μέρος μου. δ) ἐγείρω, κινῶ, σηκώνω, π. χ. θυέλλας, Ἰλ. Ο, 26. κυρ. καταπείθω αὐτὰς νὰ πνέωσι. ε) παρακινῶ εἰς ὑπακοὴν, κάμνω εὐπειθῆ, Ἰλ. Ι, 345. ζ) ἐν γένει, παρακινῶ τινα εἰς τὸ

ζωήν, ὅποιος ζῇ χαρούμενα, ὁ ἡδέως ζῶν. 2) Ἐνεργ. ὁ γλυκαίνων τὴν ζωήν· Πρόκλ. παράφρ. ἡδύβια, τά· εἶδος γλυκέων πλακουντίων. Ἀθήν. ΙΔ', (-υυυ, εἰς ὅλας ταύτας τὰς συνθέσεις μὲ τὸ ἡδύς εἶναι τὸ υ βραχύ, καὶ δύναται νὰ γίνῃ ἡ συλλ. μόνον θέσει μακρά.)

Ἡδυβόας, Δωρικ. ἀντὶ, ἡδυβόης (βοή, ἡδύς). Ὁποιος ἔχει γλυκεῖαν φωνήν, τραγωδεῖ εὐμορφα.

Ἡδύγαιος, ὁ, ἡ (γῆ). Ὁ γλυκὺ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς ἔχων.

Ἡδύγαμος, ὁ, ἡ (γάμος). Ὁ προξενῶν γλυκὺν γάμον, ἡ συνουσίαν, Ἀνάλεκτ. Γ'. 112.

Ἡδύγελως, ων, γενικ. ω, ἡ

*Ἡδυγέλως, ωτος, ὁ, ἡ (γέλως). Ὁ γλυκὰ ἢ πρᾴως γελῶν, ὕμν. Ὁμ. 18, 37.

Ἡδύγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὁ γλυκεῖαν γλῶσσαν ἢ φωνὴν ἔχων, Πίνδαρ.

Ἡδυγνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὁ ἡδὺς κατὰ τὴν γνώμην, Ξενοφ. Συμ. Η', 30. ὅπου ἀντίκειται τῷ, ἡδυσώματος.

Ἡδυέπεια, ἡ· γλυκεῖα ὁμιλία, γλυκὺς ὕμνος. Ἡσίοδ. Θεογον. 965. 1020. Ἐπίθετ. τῶν Μουσῶν· ἔστι δὲ ὁ παλαιὸς θηλυκὸς σχηματισμὸς τοῦ

Ἡδυεπής, ές, ής, ἡ (ἔπος). Ὁ γλυκὰ καὶ εὐάρεστα ὁμιλῶν ἢ ψέλλων· ὁ ἡδὺς ἐν τῷ λέγειν, Ἰλ. Α. 248.

Ἡδύθροος, ὁ, ἡ, συνηρμ. ἡδύθρους, ουν (θρόος). Ὁ ἡδὺς ἐν τῷ θροεῖν, ὁ γλυκὺν ἦχον ἀποτελῶν, γλυκόφωνος, Σοφοκλ.

Ἡδύκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ γλυκὺν καρπὸν ἔχων ἢ γεννῶν.

*Ἡδύκοκκος, ον (κόκκος). Ὁ ἔχων γλυκὺν κόκκον (κουκούτζι).

Ἡδύκρεως, ων, γενικ. ω (κρέας). Ὁ γλυκὺ καὶ νόστιμον κρέας ἔχων.

Ἡδύκωμος, ὁ, ἡ (κῶμος). Ὁ γλυκαίνων ἢ καλλωπίζων τὸν κῶμον. Πολυδ. καὶ Ἡσυχ.

Ἡδύληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐδέχθη ἢ δέχεταί τις μετὰ χαρᾶς. Ἀνάλεκτ. Γ, 96.

Ἡδυλίζω, (ἡδύλος). Ταὐτὸν τῷ ἡδυλογέω· Ὁμιλῶ πρός τινα γλυκεῖς καὶ ἀρεστοὺς λόγους διὰ νὰ κολακεύσω αὐτόν, κορίζομαι, κολακεύω, χαϊδεύω, μετὰ Δοτ. ὅθεν.

Ἡδυλισμός, ὁ. Μαλακαὶ πράξεις τινὲς (χαϊδία) ὁμιλίαι καὶ κολακεῖαι, ἢ κατὰ τὸν Φώτιον, εἴδός τι κολακείας. Μένανδρ.

Ἡδυλογέω, ῶ (ἡδύλογος). Ὁμιλῶ γλυκὰ λόγια δι' ὧν ἀρέσκεταί τις, κολακεύω, Μετὰ Δοτ. Ἀθήν.

Ἡδυλογία, ἡ. Γλυκεῖα καὶ νόστιμος ὁμιλία τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ νὰ ἀκούῃ τις, κολακεία, καλλιέπεια. Παραβάλλ. μὲ τό, ἡδυέπεια.

Ἡδύλογος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁποιος ὁμιλεῖ γλυκὰ λόγια, γλυκύλογος, κόλαξ. Εὐριπ. Ἑκάβ, 234. Πίνδ.

*Ἡδύλος, ον. Ὑποκορστ. ἐπίθετ. τοῦ Ἡδύς, ὡς μικκύλος ἀπὸ τοῦ μικκός. 2) Κυριον ὄνομα ἄρσεν. (-υυ)

Ἡδυλύρης, ου, ὁ (λύρα). Ὁποιος παίζει γλυκὰ καὶ νόστιμα τὴν λύραν, ἢ ὁ γλυκὰ ψέλλων μὲ τὴν λύραν. Ἐπιγρ. (χ).

*Ἡδυμανής, ές (μαίνομαι). Πλήρης ἡδείας μανίας, ὁ εὑρισκόμενος εἰς ἡδεῖαν μανίαν.

Ἡδυμελής, ές, ὁ, ἡ (μέλος). Ὁ γλυκὰ ψέλλων.

Ἡδυμελίφθογγος, ὁ, ἡ (μελίφθογγος). Ὁ ἔχων γλυκεῖαν ὡς τὸ μέλι φωνήν. Ἀνάλεκτ. Γ', 260.

*Ἡδυμιγής, ές (μίγνυμι). Ὁ μιγμένος μὲ γλυκύτητα. Ἀναλ.

Ἡδυμος, ον. Ποιητ. ἀντὶ ἡδύς, γλυκύς, νόστιμος, παντοτ. ἐπίθετ. τοῦ ὕπνου, Ἴμν. Ὁμ. Ἑρμ. 241. 449. παρβλ. νηδυμος, ἀνώμαλ. συγκριτ. ἡδυμέστερος, ὑπερθετ. ἡδυμέστατος. Ἀλκμᾶν.

Ἡδυντήρ, ῆρος, ὁ (ἡδύνω). Ὁ ἡδύνων, γλυκαίνων, νοστιμεύων, ἀρτύων. 2) Εἶναι δὲ καὶ ἐπίθετον μὲ τὰς αὐτὰς σημασίας, ὡς Ἄλς ἡδυντήρ. ἐκ τοῦ

Ἡδυντήριος, ία, ιον. Ὁποιος ἡδύνει, ἀρτύνει, νόστιμον ποιεῖ τι, ὁ χαρᾶς καὶ ἡδονῆς πρόξενος. Σχλ. Εὐριπ. Ἐκ. 535.

Ἡδυντικός, κή, κόν (ἡδύνω). Ὁποιος εἶναι ἐπιτήδειος ἢ ἔχει δύναμιν καὶ ἰδίωμα εἰς τὸ νὰ γλυκάνῃ, νὰ ἀρτύσῃ, νὰ κάμῃ τι νόστιμον.

Ἡδυντός, τή, τόν. Γλυκισμένος, νόστιμος καμωμένος, ἀρτυμένος· ἐκ τοῦ

Ἡδύνω, (ἡδύς). Ποιῶ τι γλυκὺ ἢ νόστιμον, νοστιμίζω, ἀρτύνω. Ἡδύνουσιν οἱ ἅλες, τὸ ἅλας κάμνει νόστιμον τὸ φαγητόν. Ἀριστοτ. Μετεωρ. Β', 3, καὶ ἐντεῦθεν Ἡδύσματα, τά· τὰ ἀρώματα, ἀρτύματα (τὰ Μπαχαρικά) μυρωδικά. 2) Μεταφορ. χαροποιῶ, εὐφραίνω τινά. Παθητ. εὐφίσκομαι εἰς ἡδεῖαν θέσιν, τέρπομαι, εὐφραίνομαι· ἔχω νοστιμάδα ἢ εἶμαι νόστιμος, νοστιμίζω, ὡς καὶ τό ἐφηδύνω· προξενῶ χαρὰν καὶ εὐφροσύνην εἰς τὸν ἐμαυτόν μου. Νοστιμεύομαι. Τίμων παρ' Ἀθηναίῳ.

* Ἡδύοδμος, ον. Δωρ ἀδύοδμος = ἡδύοσμος, Σιμων. λείψ. 126. Gaisf.

Ἡδυοινία, ἡ. Ἡ ποιότης τοῦ γλυκοῦ καὶ νοστίμου οἴνου. Γλυκὺ καὶ νόστιμον κρασίον. Γεωπον. Ε', β'. 19 ἐκ τοῦ

Ἡδύοινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Ὁ γλυκὺν οἶνον ἔχων ἢ φέρων. Ξεν. Ἀμπελοι ἡδύοινοι, ἀμπέλια τὰ ὁποῖα κάμνουν καλὸν, γλυκὺ κρασί.

Ἡδυόνειρος, ὁ, ἡ (ὄνειρος). Ὁ γλυκὰ ὀνειράτα βλέπων. — 2) Ἐνεργ. ὁ προξενῶν γλυκὰ ὀνειράτα.

Ἡδυοσμία, ἡ (ἡδύοσμος). Γλυκεῖα καὶ νόστιμος ὀσμή.

Ἡδύοσμον, τό, Εἶδος φυτοῦ, ταὐτὸν τῷ, Μίνθη, Mentha, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια οὕτω καλεῖ. Ὁ Διοσκορίδ. Γ', 41. περιγράφει δύο εἴδη τούτου, Ἥμερον καὶ Ἄγριον, ὁ δὲ Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. ς'. 8, καὶ Ζ', 8. διακρίνει ἐκ τούτου τὴν Μίνθην, καθὼς καὶ ἡ συνήθεια τὸ μέν, ἡδύοσμον λέγει, τὸ δὲ, Καλαμίνθην, κυρίως εἶναι οὐδὲ τερ. τοῦ

Ἡδύοσμος, ὁ, ἡ, καὶ ἡδύοδμος, ον (ὀσμή, ὀδμή). Ὁ γλυκεῖαν ὀσμὴν, μυρωδίαν ἔχων. (Ὁ Ἀμμιαν. ἐπιγρ. 20. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ὡς τρισύλλ.)

Ἡδυόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Γλυκομμάτης, ταὐτὸν τῷ, Μελίγληνος. Ἡσυχ.

Ἡδυπάθεια, ἡ (ἡδυπαθής). Τὸ νὰ χαίρῃ τις εἰς τὰς ἡδονὰς, ἡδονικὴ ζωή, χαρὰ, εὐφροσύνη, ἡ ἀπόλαυσις τῶν ἡδονῶν (το παρὰ Τουρκ. Ζευκι). (ᾱ)

Ἡδυπαθέω, ῶ (ἡδυπαθής). Χαίρομαι εἰς τὰς ἡδονὰς, ζῶ ἡδονικῶς, παραδίδομαι, ἀφήνομαι εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφὰς τοῦ σώματος. Ξεν. ὡς τὸ εὐ πάσχων, ὅθεν

Ἡδυπάθημα, ατος, τό. Τρυφὴ, τέρψις, αἴσθησις ἡδονῆς καὶ νοστιμάδος τινός. Ἀνάλεκτ. Β', 257. (ᾱ)

Ἡδυπαθής, ές, ὁ, ἡ (πάθος, παθεῖν, πάσχω). Ὁποιος ἀφήνει ἢ παραδίδει τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὰς ἡδονὰς, τρυφὰς καὶ εὐφροσύνας, ὁ καλῶς καὶ ἡδονικῶς ζῶν, σχεδὸν ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, εὐ πάσχων, ὁποιος εἶναι δοσμένος εἰς τὰ ζεύκια.

Ἡδύπνευστος, ὁ, ἡ (πνέω). Ταὐτὸν τῷ ἡδύπνοος. Ἀνάλ. Β', 269.

Ἡδύπνοος, καὶ Συναλ. ἡδύπνους, ὁ, ἡ (πνοή) Ὁ γλυκὰ καὶ νόστιμα πνέων, φυσῶν, καὶ ὁ γλυκεῖαν, πνοὴν, ὀσμὴν ἐκπέμπων, ὁ εὐωδιάζων. — 2) Ἡδύπνουν ἀρνίον, ἡ, ἡδύχρουν, κατὰ τὸν Φώτιον. Ἡδύχρουν, τὸ ἐν γάλακτι ὑπάρχον ἀρνίον καὶ μήπω γεγευμένον πόας, ὃ καὶ ἡδύπνουν λέγεται, μετὰ τοῦ ὁποίου συμφωνεῖ καὶ ὁ Ἡτύχ. Ἡδύπνουν, τὸ νεογνὸν καὶ ἁπαλὸν, πρόβατον, τὸ γαλαθηνόν, τὸ μήπω πόας γευσάμενον. Ἄρα, τὸ τρυφερὸν ἀρνάκι, καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ Νόστιμος, εὐάρεστος, χαρᾶς καὶ ἡδονῆς πρόξενος, Σοφοκλ. Ἤλεκ. 480. Ὀνείρατα ἡδύπνοα. Πίνδαρ. Ὀλ. Π', 31. Ἴσθμ. Β', 38. Μοῖρα, φωνὰ ἡδύπνοος κ. τ. τ.

Ἡδύπολις, ιος, καὶ ιος, ἔτι δὲ καὶ εος, ὁ, ἡ (πόλις). Ἡδύς, χαρίεις, νόστιμος, εὐάρεστος εἰς τοὺς πολίτας ἢ εἰς τὴν πόλιν. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 510.

Ἡδυπορφύρα, ἡ· Εἶδος θαλασσίου κοχυλίης. Ἀθήν. Β'.

Ἡδυπότης, ου, ὁ (τόω, πίνω). Ὁ νόστιμος εἰς τὸ πίνειν, ἤτοι ὁ χαρὰν προξενῶν εἰς τοὺς λοιποὺς συμπότας, ὅστις μὲ χαρὰν καὶ ἡδονὴν πίνει, ὅστις ἡδύνεται, νοστιμεύεται νὰ πίνῃ, καὶ ἐντεῦθεν.

Ἡδυπότις, ιδος, ἡ. Εἶδος ποτηρίου, δι' οὗ ὁ οἶνος ἔπινετο νοστιμώτερα. Ἀθην. καὶ Ἀνάλ. Β'. σλ. 517. 2) Ἔτι δὲ καὶ τὸ Κρόμμυον, τὸ ὁποῖον τρώγουσι διὰ νὰ πίνωσι νοστιμώτερα. καθὼς καὶ ὁ Ὅμ. Ἰλιάδ. Δ, 629. Ἐπὶ δὲ κρόμμυον πότῳ ὄφον.

*Ἡδύποτος, ον (πίνω). Ὁ ἡδὺς ἐν τῷ πίνεσθαι γλυκόποτος, π. χ. οἶνος, Ὀδσ. Β', 340. Γ', 391. Ο, 507. Ἴμν. Ὁμ. 6, 36.

Ἡδυπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁποιος ἔχει χαρούμενον πρόσωπον. Μάτρων παρ' Ἀθην.

Ἡδύς, εῖα, ύ. Παρ' Ὅμηρ. ἅπαξ καὶ δικατάλην. ἡδὺς ἀυτμήν, Ὀδσ. Μ., 369. καὶ μετὰ τῆς ἀνομ. Δωρικ. αἰτιατ. ἑνικ. ἀδέα ἀντὶ ἡδύν, Θεόκρ. Τ 8. Μόσχ. Γ. 83. παρβλ. θήλυς, Ἰων. θηλυκ. ἡδέα καὶ ἡδεῖα. Συγκρ. ἡδίων, Ἑπτρθ. ἥδιστος, Ὀδσ. Ν, 80. παρὰ τοῖς νεωτερ. μὴ Ἀττ. συγγραφ. καὶ ὁμαλ. ἡδύτερος, ἡδύτατος. — 1) Γλυκὺς, γλυκὸς, κεχαρισμένος, χαρίεις, νόστιμος, κατ' ἀρχὰς πιθανῶς μόνον περὶ τῆς γεύσεως, ὡς Ὀδσ. Γ, 51. Ι, 197. Τ, 391, καὶ ἀλλοῦ· παρ' Ὅμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἐπίθετ. τοῦ οἴνου· ἔπειτα καὶ περὶ τῆς ὀσφρήσεως, Ὀδσ. Δ, 446. Ι, 210. Μ, 369. καὶ περὶ τῆς ἀοιδῆς, ἡδεῖα ἀοιδή, Ὀδσ. Θ, 64. ἔπειτα περὶ πάσης νοστίμου σωματικῆς αἰσθήσεως, μάλιστα δὲ περὶ τοῦ ὕπνου, ἡδὺς ὕπνος, τυχὸν παρ' Ὅμ. καὶ ἡδὺς κοῖτος, Ὀδσ. Γ, 510. ἡδὺ κνώσσειν, Ὀδσ. Δ, 809. ἔτι δὲ καὶ ἡδύ μοι ἔστιν ἢ ἡδύ μοι γίνεται μοί προξενεῖ χαρὰν, στέργω τι, δοκεῖ μοι, ὀρέγεται μοι, Ἰλιάδ. Α, 17. Η, 387. Ὀδσ. Ω, 435. τὰ ἡδέα, αἱ ἀπολαύσεις. αἱ ἡδοναὶ, ἡ ἡδυπάθεια· ὅμως ἡδίω τὴν γνώμην πρὸς τὸ μέλλον ποιεῖν, παρέχω τοῖ χρηστὰς ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον. Ἱπποκρ. 2) Μεταφορ. περὶ διαθέσ. τῆς ψυχῆς· εὐάρεστος, προσφιλὴς, εὐφροσύνος, χαρούμενος, ἐπίχαρις, φιλικός, „καὶ ἡδίους ἔσεσθε ἀκουσαντες, θέλετε τὰ ἀκούσει μὲ χαρὰν, Δημοσθ. ἐν τῇ Ἰλιδ. συχνότ. τὸ ἡδὺ γελᾶν, γελᾶν μὲ κάποιαν ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς, ἀντίθετ. εἰς τὸν ἄμετρον καὶ ἀκόλαστον γέλωτα, ἴσως δὲ καὶ περὶ σκωπτικοῦ καὶ χλευαστικοῦ γέλωτος.— 3) Μεθ' Ὅμ. περὶ ἀνθρώπων, χαριτωμένος, φιλικός, ἐπίχαρις, πρᾶος, εὐήθης, ὁ καλῆς ψυχῆς καὶ καρδίας ἄνθρωπος, Λατ. suavis, ὁμως καὶ μετὰ μεμπτικῆς ἐννοίας, ὡς τὸ γλυκὺς καὶ εὐήθης, ἠλίθιος, ἀβέλτερος, ἁπλοῦς, (μπουταλᾶς) Ruhnk Tim. σλ. 131. — 4) Ἐπρρ. ἡδέως, προθύμως, ἀσμένως, μετὰ χαρᾶς· π. χ. ἡδέως πίνειν, κ. τ. τ. ἡδέως μοί ἐστιν· στέργω τι· καὶ ἄνευ δοτικ. πρὸς χαρὰν καὶ εὐχαρίστησίν μου, Σοφ, Ἀντ. 70. Heind. Πλάτ. Ἱππ. σλ. 300. C, ἡδέως, ἔχειν τινὶ, ἀγαπᾶν τινα, φιλικῶς καὶ ἀγαπητῶς φέρεσθαι μετὰ

νά δεχθῇ γνώμην ἢ ἰδέαν τινά, νά μεταθῇ σκοποῦ τινος ἢ πράξεως, νά στέρξῃ εἰς τό θέλημα τοῦ ἄλλου, νά πράξῃ κατά τήν δοθεῖσαν συμβουλήν. η) μετά δοτ. τῆς αἰτ. »Πείθειν τινά τινι, μέ τούς λόγους παρασκευῶ τινα εἰς τι, τόν πληροφορῶ περί αὐτοῦ, ἢ καταπείθω εἰς αὐτό, κατά πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 1, 163. Ξεν. Ἱερ. 1, 16. ὅθεν κατά παθ. διεθ μετά αἰτ. τοῦ πράγμ., π. χ. Ἀθηναῖοι ταῦτα Αἰσχίνῃ πείθονται, Ἡρόδ. 6, 100. »Τμᾶς ταῦτο οὐ πείθω, ἐσᾶς δέν σᾶς καταπείθω, δέν πληροφορῶ περί τούτου, Πλάτ. ἢ καί μετά μόνης αἰτ. τοῦ πράγμ. »Τἀναντία πείθειν, πληροφορῶ περί τοῦ ἐναντίου, κάμνω νά πιστεύῃ τό ἐναντίον, Valck. Ἱππ. 1062. — 2) Παθ. καί Μέσ. Μέ τό καλόν, ἐξαιρ. διά λόγων παρακινοῦμαι ἢ κερδαίνομαι εἰς τό θέλημά τινος, ὅθεν εἶμαι πεπεισμένος, πληροφορημένος, καταπείθομαι, ἢ πληροφοροῦμαι, πιστεύω, πάνυ σύχρ παρ' Ὁμ. ἄνευ πτωτικοῦ· ὡσαύτως καί παρά τοῖς Ἀττ., ἐξαιρ. κατά τάς προστακτ. »πείθου καί πιθοῦ, ἄκουε, ὑπάκουε, ὑπάκουσον, περί τῶν ὁποίων τούτων δύο λέξεων ὁ Reisig conj. in Ar. p. 204. καί comm. crit de Soph. OC. 511. κάμνει ταύτην τήν εὐφυῆ παρατήρησιν, ὅτι τόν μέν ἰσχυρότερον καί πληρέστερον τύπον, πείθου, ἐπράκρινον οἱ Τραγικοί, τόν δέ ἀσθενέστερον, πιθοῦ, οἱ Κωμικοί. Ὁ Ἑρμ. ἐν Σοφ. Ἠλ. 1003. ἑρμην. τό μέν, πείθου, ἄφες σοι νά πειστῇς, τό δέ, πιθοῦ, διά τοῦ, ὑπάκουσον, ἤγουν εὐθύς, ταύτῃ τῇ στιγμῇ. β) »πείθεσθαί τινι, ὑπακούω εἰς τινα, τόν ἀκούω, ἀκολουθῶ, Ὁμ. καί Ἡτ. καί Ἡρόδ. εἰς ἄγαθόν, Ἰλ. Α, 799. ἔτι δέ ἐνίοτε καί μετά δοτ. »τινί ἕπεσθ', τινί μύθῳιν, Ἰλ. Α, 150. Ψ, 157. »Γήρᾳ πείθεσθαι, πείθομαι, ὑπακούω, ἐνδίδω εἰς τό γῆρας, ἤγουν ὑποφέρω αὐτό, ὑπομένως φέρομαι, ἐφαρμόζομαι καθώς τό ἀπαιτεῖ τό γῆρας, Ἰλ. Ψ, 6». ὡσαύτως »Στυγερῇ δαιτί πείθεσθαι, ἐφαρμόζομαι εἰς τήν συνήθη χρῆσιν τοῦ θλιβεροῦ περιδείπνου (τοῦ Πατρόκλου), Ἰλ. Ψ, 48. »Πείθεσθαι νυκτί, ὑπακούω εἰς τήν πρόσκλησιν τῆς νυκτός εἰς ὕπνον, Ἰλ. Θ, 502. Ι, 65. ἔνθα ἄλλοι ἑρμην. διά τοῦ, ἀπέχεσθαι τῶν ἔργων· συντάσσ. δέ καί αἰτ. πράγμ., εἰς τό ὁποῖον ὑπακούει τις, ἢ ἀκολουθεῖ, π. χ. »Πάντα πιθέσθαι, ἀκολουθῶ ὅλα, Ὀδ. Ρ, 21. »Σημαίνειν, ἅτιν' οὐ πείσεσθαι οἴομαι, προστάζω τοιαῦτα, εἰς τά ὁποῖα, καθώς ἐλπίζω, κανείς δέν θέλει ὑπακούσει, ἢ ἀκολουθήσει, Ἰλ. Α, 289. »Οὐδέ τό ᾔδει, ὃ οὐ πείσεσθαι ἐμέλλεν, δέν ἠξεύρει εἰς τί δέν θέλει ὑπακούσει, ἐνδώσῃ, ἢ καταπεισθῇ ἐκεῖνος, Ἰλ. Τ, 466. Ὀδ. Γ, 146. κατά τά ὁποῖα ταῦτα δύο χωρία ἑρμηνεύουσι συνήθως, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς, τό πείσεσθαι εἰς παθ. ἀντί πεισθήσεσθαι· πρβ. Ἰλ. Δ, 93. Η, 48. Ξ, 190. Ἡρόδ. 6, 100. 8, 81. ἔτι δέ ἐνίοτε καί παρά τοῖς Ἀττ. π. χ. »Πείθεσθαι τά δίκαια, πείθομαι κατ' ἐκεῖνο, ὅ,τι εἶναι δίκαιον, στέργω νά πληροφορηθῶ περί τινος ὡς δικαίου, Valck. Ἱππ. 1288. Schaef. Διον. συνθ. σελ. 16. Ἀντί τῆς δοτ. χρῆται ὁ Ἡροδ. ἐνίοτε καί τῇ γενικ. πείθεσθαί τινος, Schweigh. Ἡρόδ. 1. 126. 5, 29. 83. 6, 12. Πρός τούτοις ἡ γεν. εὕρηται ὡς ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἐν Ἰλ. Κ, 57. καί βέβαια παρ' Ἀπ. Ῥοδ. γ) πείθεσθαί τινι, πιστεύω τινά, ἐμπιστεύομαι, δίδω πίστιν τινί εἰς τι, Ὁμ., ὅστις χρῆται ἐξαιρ. τῷ, μύθῳ· μετά δέ αἰτ. καί ἀπαρμφ. ἐν Ὀδ. Π, 192. παρά δέ τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε καί μετά αἰτ. τοῦ πράγμ., κατά τό ὁποῖον πιστεύει τίς τινα ἢ ἐμπιστεύεται, Πλάτ. »Ταῦτ' ἐγώσοι οὐ πείσομαι, εἰς τοῦτο δέν σοί πιστεύω, δέν πιστεύω τίποτε ἀπό ὅσα μοί λέγεις. δ) πέπεισθαι, ἀπαρμφ. πεποιθέναι, σημαίνει, ἐμπιστεύομαι, θαρρῶ, ἔχω εἴς τι τό θάρρος καί τήν πεποίθησίν μου, ἢ καί, καυχῶμαι, ἐπαίρομαι, μετά δοτ. τοῦ προσπ. ἢ τοῦ πράγμ., εἰς τό ὁποῖον θαρρεῖς, Ὁμ. καί Ἡτ. Ὅτε δέ πραττίδεται καί ἑτέρας πρᾶξις, τότε αὐτή ἐκφράζεται διά τῆς ἀπαρμφ. Ἰλ. Ν, 96. Π, 171. Ὀδ. Π, 71. Τ, 132. Ἀπολύτως δέ ἄνευ τῆς δοτ. κεῖται ἐν Ἰλ. Α, 524. Ὀδ. Ν, 344. »Ὄφρα πεποίθῃσι, διά νά καταπειστῇς, δώσῃς πίστιν, ἀφεθῇς ἐπίνωμου, ἐμπιστευθῇς· ὡσαύτ. καί μετά ἀπαρμφ. »Πέποιθα τοῦτ' ἐπισπίσειν κλέος, ἔχω θάρρος, θαρρῶ, ὅτι θέλω ἀποκτήσει ταύτην τήν δόξαν, Σοφ. Αἴ. 769. »χρήμασι ἐκπεποίθεσαν διωθέσθαι, Ἡρόδ. 9, 88. ε) Μεθομρφ. παθ. παρακ. πέπεισμαι ἔχει συνήθ. τήν σημασ., εἶμαι πληροφορημένος, ὅθεν, πιστεύω. (Ὁ Ἔρνεστης ἐδέξατο, οὐχ ὑγιῶς μέν τοι, ἕνεκα τοῦ, πεῖσμα, ὡς πρωτότυπον καί κυρίαν σημασ. δένω, στερεόνω, ἐνισχύω, κραταιόω· ἀλλ' οὔτε ὀρθή ἡ ἔννοια τοῦ, ὅτι τό πάσχω καί πείθω εἶναι μιᾶς καί τῆς αὐτῆς κλησεως, καί τοῦτο τρόπον τινά τό ἐπίτετ. ἐκείνου· τοὐναντίον δέ εἶναι σχεδόν ἀναντίρρητος ἡ συγγένεια μεταξύ τοῦ, πείθω, ἔπιθον, πίθω καί τοῦ Λατ. fido.)

Πειθώ, ὅος, συναιρ. οῦς, ἡ. Ἡ θεά τοῦ πείθειν, τῆς πληροφορίας, Ἡτ. Ἑ. 73. Θ, 349. εἶχε δέ ἐξαιρ. ἐν Ἀθήναις καί Σικυῶνι περιβωμίους ναούς, Ἡρ. 8, 111. 2) ὡς προσηγ. τό ὕδωρ, ἤτοι τό φυσικόν χάρισμα ἢ προτέρημα τοῦ πείθειν, ῥητορεία, ἠθύτης καί δύναμις τοῦ λόγου εἰς τό καταπείθειν. β) ἡ κατάπεισις, ἡ πληροφορία αὐτή. γ) Ὁμιλία ἐπιτήδειος εἰς τό νά καταπείσῃ τινά· βάτις, τήν ὁποίαν ἢ ἀποχρῶν λόγος, τόν ὁποῖον μετεχειρίσθη τις εἰς τό νά καταπείσῃ τινά, Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 104. συχνάκις μεταχειρίζονται ἐπιρ. καί τήν δοτικ. »Πειθοῖν, μέ τό καλόν ἢ μέ καλούς, ἢ ἡδεῖς λόγοις, μέ γλυκά λόγια, μέ τό καλόν, ἤτοι μέ καλόν καί καταπειστικόν τρόπον, Ξενοφ. Ἀπομν. α'. ζ'. 5. »Εἴτις ἀργύριον παρά τοῦ πειθοῖ λαβόνα, ἀντίκ. τῷ, βίᾳ· Πλούταρχ. »Πειθοῖ καί βίαν εἰληφώς, μετεχειρίσθη καί τό καλόν καί τήν βίαν. δ) ὑποταγή, ὑπακοή, εὐπείθεια, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. γ'. 8. »Ἀγασθεὶς τοῦ μέν ταξιάρχου τήν ἐπίνοιαν τῶν δέ τήν πειθώ».

*Πεῖκος, εος, ους, τό. ποιητ. ἀντί πέκος.

Πείκω. Μλ -ξω, Ἐπ. ἀντί, πέκω. Κτενίζω· λαναρίζω, ξαίνω, εἴρια, Ὀδ. Σ, 316. κουρεύω, εἰς, Ἡτ. Ἑ. 777.

*Πεῖν, χνθ. τύπος ἀντί πιεῖν, πίνειν, ἀνθ' οὗ εὕρηται, καί, πίν, ἀντί πῖναι, Ἴων. Ἀ. Π. σελ. 684.

Πεῖνα, ἡ, Ἴων. καί Ἐπ. πείνη. Ἐπιθυμία, ὄρεξις καί ἀνάγκη τοῦ φαγεῖν, Ὀδ. Ο, 407. »πείνη δ' οὔποτε δῆμον εἰσέρχεται, ἔλλειψις τροφῶν, λιμός. (συγγ. τῷ, πένομαι, πένης, πενία penuria,) ὅθεν

Πεινᾶλέος, ὁ, ἡ, καί, έα, ον. Ὅστις πεινᾷ, πεινασμένος, τό πεινάλεον, ὡς οὐσ. ἡ πεῖνα

*Πεινάναι, ἀπαρμφ. ἀορ. β'. τοῦ πεινάω.

*Πεινάντι, . Δωρ. ἀντί πεινῶντι.

*Πεινατικός, ή, όν (πεινάω) = πεινητικός(α?)

Πεινάω, ῶ, ᾷς, ᾷ. Ἀπαρμ. πεινᾶν, ὅθεν, Ἐπ. πεινώμενος, Ὀδ. Τ, 137. Μέλ. πεινήσω, σπανιώτ. πεινάσω (α) Lobeck Φρυν. σελ. 204. (πεῖνα), Πεινατμένος εἰμί, τροφῆς ὀρέγομαι, ἡ φυσικήν ἀνάγκην τροφῆς πάσχω, πείνω ἔχω, ἡ λιμμασμένος εἰμί. Ἰλ. Γ, 25. Π, 758. Σ, 161. »Ὥστε λέων, πεινάων, πεῖναν εἴς τι, ὀρέγομαι, ἐπιθυμίαν ἔχω πρός τι, μετά γεν. π. χ. σίτου, Ὀδ. Σ, 137. καί τροπ. θεῷ, π. χ. »Πεινῇ χρημάτων, Ξενοφ. Κυρουπ. η'. γ'. 39. ὡς καί ἐν τῇ συνηθείᾳ. (Ἀπό τοῦ Ἀριστοτ. εὕρηνται καί οἱ μή Ἀττ. τύποι πεινᾷς, πεινᾷ, πεινῶν, Lob. Φρυν. σλ. — τό Ἄλφα τοῦ Ἐνεστ. ἔστι παρ' Ὁμ. ἀεί μακρόν, ἔνθα ὅμως σημειωτέον, ὅτι αὐτός ἔχει μόνον τήν μετοχήν ἐν Ἰλ. καί κατά τοιούτους τύπους, καθ' οὓς ἕπεται τῷ Ἄλφα ἐξ ἀνάγκης μακρά συλλαβή).

Πεινέω, Ἴωνικ. ἀντί, πεινάω.

*Πείνη, ἡ, Ἴων. καί Ἐπ. ἀντί, πεῖνα, Ὀδ. Ο, 407. οὗτος ὅμως ὁ τύπος εὕρηται καί παρ' Ἀττ. Λογογρ., π.χ. παρά Πλατ. Λυσ. σλ. 221. Α. Φιληβ σλ. 31. Ε, 34. D. Piers, Μοῖρ. σλ. 184. Lob. Φρυν, 438. 499

*Πεινήμεναι καί πεινήμεν. Δωρ. καί Ἐπ. ἀπαρμφ. τοῦ πεινάω, ἀντί πεινῆν. Ὀδ. ἐξ οὗ ὅμως δέν ἔπρεπε νά σχηματίσῃ τις τύπον πείνημι.

Πεινητικός, ή, όν. (πείνη). Συνήθως πεῖναν ἔχων πάσχων, πεινασμένος. 2) = διεγείρων, προξενῶν πεῖναν.

*Πειόλης, ου, ὁ (πέος), ὄρ. πειώλης.

Πεῖρα, ἡ. Ἴων. πείρη (πειράω). Ἡ γενομένη δοκιμή, ἡ ἐκ ταύτης ἐμπειρία. »Ἀπό πείρης πάντα ἀνθρώποισι φιλέει γίγνεσθαι (Ἡρόδ. 7, 9, 3)». μέ πειράματα, ἐκ πείρας· ὅθεν »πεῖραν ἔχειν», ἔχω πεῖραν, γεγνώσκω, ἐδιδάχθην ἐκ πείρας. »Πείρᾳ τινος λαμβάνειν, δοκιμάζω τινά, ἀποκτῶ πεῖραν τινος, κάμνω δοκιμήν μέ τι· »Πεῖραν διδόναι, δίδω δοκίμιον τοῦ τί εἶμαι, ἢ δύναμαι, εὑρίσκομαι δόκιμον, δίδω νά μέ γνωρίσωσι, καταντῶ εἰς ἐκτέλεσιν τινός πράγματος. »Εἰς πεῖράν τινος ἔρχεσθαι, καταντῶ διά πείρας νά γνωρίσω τινά ἢ τι, μανθάνω νά γνωρίσω τινά ἢ τι, ἔρχομαι εἰς σχέσιν μετ' αὐτοῦ· ἀλλά καί κατ' ἐχθρικήν ἔνοιαν, ἰσοπεροῦμαι μέ τινα εἰς ἀγῶνα τινά καί οὕτω τόν γνωρίζω τί δύναται· ὡσαύτως, »ἐν πείρᾳ τινός γίγνεσθαι», ἔχω γνωριμίαν ἢ συναναστροφήν μέ τινα. 2) ἐξαιρτ. δοκιμή διά νά βλέψω τινά δολίως, δόλος, ἀπάτη, καί κατ' ἰδιοτ. ἀναφορά α) δοκιμαί διά νά πλανέσω γυναῖκα τινά πρός σαρκικήν συνουσίαν, ὡς καί τό, πειράν γυναῖκα. β) δοκιμή κατά τῆς περιουσίας τινός, λῃστεία, ἁρπαγή· ἐξαιρ. πειρατεία, ὅθεν τό πειρατής. 3) ἐν γένει, διανόημα, μελέτη, σκοπός, ἐπιχείρημα, Lobeck Αἴ. 2. ἐνταῦθα ἀνήκει καί τό παρά Σοφ. Αἴ. 290. »πεῖραν ἀφορμᾶνε, ἔχω εἰς τόν νοῦν μου ἢ συλλογίζομαι σκοπόν τινα ἢ ἐπιχείρημα, μ' ἐτοῦ τοιοῦτό τι, ἔνθα πάντη παραλόγως ἑρμηνεύσαν τινες διά τοῦ, πορείαν, πόρον.

Πειρά, ἡ (πείρω). Ὀξύτης κορυφή, μύτη σουβλιρά. Αἰσχ. Χοηφ, 857. »Πειρᾷ κοπάνωνα. ποιητ. καί σπάνιον (α)

Πειράζω, Μλ -άσω. παθ. παρακ. πεπείρασμαι, ἀόρ. ἐπειράσθην = πειράω. Δοκιμάζω εἰς δοκιμήν φέρω, πεῖραν ποιοῦμαί τινος, Ὀδσ. Π, 319, Ψ, 114. ὡσαύτ. γεν. πράγμ., πολλκ. παρά τοῖς Ἀττ. ἄνευ πτωτικοῦ, δοκιμάζω, ἐξετάζω διά νά μάθω, Ὀδσ. Ι, 281. 2) δοκιμάζω, φέρω εἰς πειρασμόν, ἀγωνίζομαι νά πλανέσω τινα, εἰς ἔγκλημά τι, συνουσίαν ἢ εἰς τό κακόν· ὅθεν ἐν γένει, ζητῶ ἀπό τινος πράγμά τι ἀπρεπές, αἰσχρόν θέλω νά κάμῃ τις τοιοῦτον πράγμα, ἢ νομίζω τινά ἱκανόν ἀπρεποῦς τινος πράγματος. »Τί πειράζεις λευκόν ἰδεῖν κόραξιν. Ἀνθολογ. τί ζητεῖς τά ἀδύνατα? — 3) ἀντί τοῦ, ἐνοχλῶ, θλίβω, ὅθεν τό »πειράζεσθαι νόσῳ, εἶμαι κυριευμένος.

*Πειραίνω, Μλ -ανῶ. Ἀόρ. ἐπείρηνα (πεῖραρ). Δίνω πρός τι, κυρ. τά ἀντίθετα πέρατα δίνω διά τινος σχοινίου ἢ θηλυᾶς, π. χ: »Σειρήν δέ πλεκτήν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε (Ὀδ. Χ, 175. 192»), ἀφ' οὗ τόν ἔδεσαν εἰς τό ἓν ἄκρον ἑνός σχοινίου κ.τ.λ. (περί δέ τῆς ἐν ἐν ταύτῃ τῇ συντάξει ὄρ. ἐκ, 1. γ.) 2) ὡς τό, περαίνω, ἀντί τοῦ, τελειόνω, περατόω, φέρω εἰς τέλος, Ὀδ. Μ, 37. »Πάντα πεπείραινται, τετελείωται, ἀλλά καί παρά τοῖς Τραγ. »Πεπείραται τάδε, ἐτελειώθη, ἐκτελέσθη, Σοφ. Τραχ. 581.

τινος, Δημοσθ. «Ἡδέως ἂν αὐτοῖς εἴην, αὐτοὶ ἡδεῖον τὰ βλέπη μὲ χαρὰν, ὁ αὐτ. (συγγεν. μὲ ἅδος, ἥδομαι, ἀνδάνω.)

Ἡ'δυαρον, τὸ. Εἶδος φυτοῦ, εἰς λοβοὺς φέρον τὸν καρπὸν, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ πελεκῖνος, λέγεται. Διοσκ. Γ. 147. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Η, 10. Coronilla securidaca, Λιν.

Ἡ'δυσμα, τος, τὸ (ἡδύνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι χρήσιμον εἰς τὸ νὰ ἡδύνῃ, γλυκαίνῃ. νοστιμεύσῃ, μάλιστα φαγητόν τι, ἢ ποτὸν, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἄρωμα, ἄρτυμα, μυρωδικὸν, (μπαχαρικὸν), τὸ ὁποῖον προξενεῖ νοστιμάδα τινὰ εἰς τι ποτὸν ἢ φαγητὸν. (χωρὶς νὰ τὸ κάμῃ ἀναγκαίως γλυκὺ ὅθεν καὶ περὶ ἅλατος καὶ ἔξου λέγεται. παραβλ. ἡδος 2). Καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ἔτι κάμνει τινὰς καὶ τὴν ὀσμὴν νοστιμωτέραν, καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Γαληνῷ καλοῦνται ἔτι, ἡδύσματα, καὶ τὰ εὐώδη ἔλαια, καθὼς π. χ. τὸ τριανταφυλλόλαδον, κ. τ. τ. Πλουτ. ἀρχ. «παιδιὰ τοῦ πόνου ἡδύσμασι. «Ἡδυσματοληρῶν ὀψαρίων γλίσχιον. Ἀρχίστρατος παρ' Ἀθην. σελ. 311. ὅπου ἀναγινωσκέτω ἡδύσματι λήρων, γλίσχιον ὀψαρίων. Ἡδυσμα, παρὰ Ξενοφ. ἀπομν. Γ, ιδ. 5, κεῖται ἀντὶ τοῦ ὄψον.

*Ἡδυσμάτιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ ἡδυσμα.

Ἡδυσματοθήκη, ἡ (θήκη). Ἀγγεῖον ἐν ᾧ βάλλουσι τὰ ἡδύσματα. Πολυδ. Γ, 93. τὸ παρὰ Γάλ. la poivrière.

Ἡδυτμός, ὁ. Τὸ γλυκαίνειν, κάμνειν τι νόστιμον, ἀρτύειν. Ἐξοδ. 20. ἔτι δὲ καὶ = ἡδυσμα.

Ἡδυσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὅστις ἔχει χαρίεν, ὡραῖον καὶ νόστιμον σῶμα, Ἀντίθετ. ἡδυγνώμων.

Ἡδύτης, ητος, ἡ (ἡδύς). Γλυκύτης, νοστιμάδα. Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 225. (ᾳ)

Ἡδυφαγέω. Τρώγω μὲ ὄρεξιν ἢ μὲ χαρὰν τι, διότι μοῦ φαίνεται γλυκὺ καὶ νόστιμον, ἄμφ.

Ἡδυφαής, ές, ὁ, ἡ (φάος). Ὁ νόστιμα ἢ ὡραίως ἀστράπτων, ὁ ἡδὺς ἐν τῷ φαίνεσθαι, ὁ ἡδεῖαν καὶ καλὴν ἔχων τὴν λαμπηδόνα. Διονύσ. Περιηγ. 317. Ὅπου ἄλλοι, ἡδυφαὴς ἀναγινώσκ.

*Ἡδυφανής, ές (φαίνομαι). Ὅστις φαίνεται ἡδύς.

Ἡδυφάρυγξ, υγγος, ὁ, ἡ (φάρυγξ). Γλυκὺς, νόστιμος διὰ τὸν φάρυγγα, ὁ τὸν φάρυγγα γλυκαίνων. (ᾳ)

*Ἡδυφθόγγος, ὁ, ἡ = ἡδύφωνος.

Ἡδυφιλέω, ῶ (φιλῶ). Γλυκοφιλῶ, μὲ χαρὰν φιλῶ. Μελέαγρ. Ἐπίγρ. 10.

Ἡδυφραδής, ές. ὁ, ἡ (φράζω). «Ἡδυφραδὲς εἰδύλλιον. Νικητ. Χρον. Δ', 2. τὸ νόστιμον καὶ γλυκεῖαν ἔκφρασιν ἢ φράσιν ἔχον.

Ἡδυφωνία, ἡ. Γλυκεία, νόστιμος φωνὴ ἢ ἦχος· ἐκ τοῦ

Ἡδύφωνος, ὁ, ἡ, καὶ Ἐπίρ. Ἡδυφάωνος. (φωνὴ, ἡδύς) Ὁ γλυκεῖαν καὶ νόστιμον φωνὴν ἔχων.

*Ἡδυχαρής, ές (χαίρω). Ὅστις χαίρεται κατὰ πολλὰ ἢ μὲ τρόπον ἡδύν.

Ἡδύχροος, καὶ συναλ. ἡδύχρους, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ γλυκὺ καὶ νόστιμον χρῶμα ἔχων. Ζήτ. ἐν τῷ ἡδύποτος

Ἡδῶ, Μλ ἥσω (ἅδω, ἀνδάνω ὡς τὸ, λάθω, λανθάνω, λήθω). Γλυκαίνω, γλυκὺ ποιῶ τι. Κύριλλος, τέρπω, χαρούμενον ποιῶ τινα. Συνεσ. Ἐπιστ. 154. Ὑστέρως μεταχειρίζεται. Ἐνεργ. τοῦ ἥδομαι, ὅπερ ἰδὲ. Μέσως, «Ἥδομαι, χαρούμενον κάμνω τὸν ἐμαυτόν μου. εὐφραίνομαι, χαίρομαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ Μετοχ. Ξενοφ. Οἰκον. ΙΑ', 1. ΙΔ', 3. «Ἥδομαι διηγηταμένος, καὶ, ἡ γῆ ἡδοιτο φύουσα καὶ τρέφουσα. Παρὰ Παρθεν. Β', «τῷ δὲ καὶ αὐτῷ ἦν ἡ μονὴ ἡδομένῳ, ἀντὶ, «Ἥδετο αὐτὸς τῇ μονῇ. Ὁ Πλούταρχ. τάσσει τὸ ἡδόμενον, ἀντὶ ἡ χαρὰ, εὐφροσύνη, καὶ τὰ ἡδόντα, ἀντὶ, αἱ ἡδοναὶ, αἱ χαραὶ, εὐφροσύναι. «Τὸν κεκυλιν ἥσεν. Αἴλιαν. Ζ. Ἱστορ. Γ, 48. εὐφρανεν, ἐχαροποίησε τὸν νεον. «Ὀλοχύτου πόματος ἡτάμη. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 715. εὐφράνθη ἢ ἀνεψύχθη, ἀναψυχὴν ἔλαβεν, μὲ τὸν οἶνον, ὡς παρ' Ὅμ. τὸ τερπω. Ἔστι δὲ μετὰ τοῦ, ἅδω, τὸ χορταίνω, καὶ μετὰ τοῦ, γνθω, γηθέω, ἐν καὶ τὸ αὐτό. Ζήτ. ἐν τῷ, ἅδω, καὶ γαίω.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Ε.

Ἡ'ε, ταὐτὸν τῷ, Ἤ. ἤτοι, Ποιητικ. μάλιστα παρ' Ὅμ. ἐπ. συχν.

Ἡ'ε, Ἐπικ. 3 ἑνικ. παραταχ. τοῦ εἰμι, πορεύομαι, ὑπάγω, ἀντὶ ἦει, ἐκ τοῦ Ἰων. ἦιε συνηρημ. Ἰλ. Μ. 371. Ὀδ. Τ, 89. Παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Β', 198. «ἦε θυραζε, ἀντὶ, εἶε, ἐπορεύετο.

Ἡ'εα, τα, ἐκ τοῦ, εὖς, ἀντὶ, τὰ ἀγαθὰ, Ἡσύχ.

Ἡ'εα, Ἰωνικ., ἀντὶ, ἦεν, ἐπορευόμην, ἐκ τοῦ, εἰμι.

*Ἤει, 3 ἑνικ. παραταχ. ἐκ τοῦ εἰμι, πορεύομαι, Ὅμρ.

*Ἤειδε, 3 ἑνικ. παραταχ. τοῦ ἀείδω, Ὀδ. Α. 154. Θ, 514.

Ἡείδειν, Ἐπικ. ἐκτεινόμενον σχῆμα τοῦ ἤδειν, Ὑπερστλ, μὲ σημασίαν παραταχ. ἐκ τοῦ οἶδα, παρ' Ὅμ. εὑρίσκεται ἠείδης, Ἰλ. Χ, 280, καὶ 3 ἑνικ. ἠείδη, Ὀδ. Ι, 206. ὡς ἐκ τινος Ἀττ. σχηματ. ἠείδη, παρὰβ. ἤδη. ὁ Μοσχο ἔχει καὶ 3 ἑνικ. ἠήδει. Ἰλ. Α, 70. Ἠίδη. «Ὅς ἤδη τά τ' ἐόντα, κ. τ. λ.« ἔστις ἠπίστατο (ἤξευρε) καὶ τὰ ἐνεστῶτα καὶ . . «ἀλλ' ἐν Ὀδ. Α. 205. κεῖται, ἠείδει, καθὼς καὶ παρ' Ἀπολ. Β', 824. Δ', 1700. Ἀνάλεκτ. Α. 202.

Ἡ'ελιος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, ἥλιος, Ποιητ. καὶ Ἰων. συχνότ. παρ' Ὅμρ. εἰς τὸν ὁποῖον ἀπαντᾶται μόνον ἅπαξ ὁ ποιητ. σχηματ. ἠέλιος.

Ἡ'ελιώτης, ου, ὁ· καθ' Ἡθηλυκ. -ώτις, ιδος, ἡ. Ποιητ. ἀντὶ ἡλιώτης. ἡλιώτις, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἥλιον. ἐν Ἀναλέκτ. Β, 506, «Αἴγλη ἠελιώτιδι, ἀντὶ τοῦ, ἡλίου, ὡς τῆς ἡμέρας ἢ τοῦ ἡλίου.

Ἡ'εν, 3 ἑνικ. παραταχ. τοῦ εἰμί, ὑπάρχω, Ἐπικ. ἀντὶ ἦν, συχν. παρ' Ὅμ.

Ἡ'επερ. Ποιητ. ἀντὶ ἤπερ, Ὅμ.

Ἡ'ερα, Ἰων. καὶ Ἐπικ. αἰτιατ. τοῦ ἀήρ, Ὅμ.

Ἡερέθομαι, ὡς Παθητ. κρέμαμαι, κινοῦμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μετεωρίζομαι περὶ τῶν εἰς τὸν ἀέρα κινουμένων δυνάνων ἢ κροστῶν. Ἰλ. Β, 448. περὶ τῶν πετομένων ἀκρίδων, Ἰλ. Φ, 12. μεταφορ. «πλοτέρων φρένες ἠερέθονται, τῶν νέων ἢ διάνοια (τὰ φρονήματα) εἶναι ἀστατος, Ἰλ. Γ, 108. Τοῦτο τὸ εἰς 3 πληθ. ἐστὶ, καὶ παραταχ. ἠερέθοντας, ἠερέθοντο μόνον ἀπαντώμενον ῥῆμα εἶναι ἐπικὸς σχηματισμὸς κατὰ διαστολὴν ἐκ τοῦ ἀείρομαι, παραβ. ἠγερέθομαι. Ἐν τῇ Ὀδ. δὲν ἀπαντᾶται, τὸ δὲ ἀερέθομαι εὑρίσκεται μόνον παρὰ τοῖς Γραμματικ.

*Ἠέρι, Ἰων. καὶ Ἐπικ. δοτ. τοῦ ἀήρ, Ὅμ.

*Ἠερίβοια, ας. Ἐπικ. ης, ἡ Κύριον ὄνομ. Θηλυκ. Ἰλ.

Ἠρινός, ἀντὶ Ἐαρινός.

Ἠ'ερος, ία, ιον. Ἐπικ. ἀντὶ ἄεριος, ἐκ τοῦ ἀήρ, πρωϊνὸς, ὄρθριος, ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν πρωϊνὴν ὁμίχλην, λίαν πρωΐ, ὅπου τὰ πάντα εἶναι ἀόρατα σκεπασμένα ἀπὸ τὴν κατηχυιὰν τοῦ βαθέος ὄρθρου, Ἰλ. Α, 597. 556. Γ, 7. Ὀδ. Ι. 52. ὡς τε ἐξηγεῖ πρῶτος ὀρθῶς ὁ Voss ὁ Βυττμ. παράγει τὴν λέξιν ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἠρι πρωΐ, καὶ τὸ εὐνοεῖ μὲ ἠώς· ἡ ἐξήγησις ὅμως τοῦ Voss εἶναι προκριτωτέρα, ἐπειδὴ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ αὐτὸ τὸ ἠρι πρέπει νὰ ἀναχθῇ εἰς τὸ ἀήρ (ἐν τῷ ἀέρι, διὰ τοῦ ἀέρος κ. τ. τ. εἶναι ἐξηγήσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἁρμόζουν δ' ὅλου εἰς τὸ σχῆμα τοῦτο.)

*Ἠερίφοιτος, ον = ἠεροφοιτος, ἄμφ.

Ἠερόδινης, ἐος ὁ, ἡ, καὶ, ἠεροδίνητος, ὁ, ἡ (δινέω). Ὅστις περιστρέφει καὶ κλωθογυρίζει ἑαυτὸν εἰς τὸν ἀέρα ὅταν ἢ δίνη. Ποιητ. «Ἠεροδίνης αἰετός«. Ἀνάλεκτ. Β', 156.

Ἠεροειδής, ἐος, ὁ, ἡ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἀεροειδής (ἀήρ, εἶδος). Ὁ τὸ εἶδος καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος ἔχων, ἀερώδης, ὁμιχλώδης, νεφελώδης, σκοτεινὸς, σύνηθες ἐπίθετον τῆς Θαλάσσης, παρ' Ὅμρ. ἐν Ἰλ. Ψ. 744· μάλιστα δὲ ἐν τῇ Ὀδ., περὶ σκοτεινῶν σπηλαίων, Ὀδ. Μ, 80. Ν, 103. 366. περὶ νεφελωδῶν ἄκρων τῶν ὀρέων, Ὀδ. Μ, 233. ὅταν βλέπῃ τις πολλὰ μακρὰν, ὅπου ἐπλ. τὰ ἀντικείμενα φαίνονται ἠδη ἀμυδρὰ καὶ ὁπωσοῦν ὁμοια μὲ τὸν περικυκλοῦντα αὐτὰ ἀέρα. ὥστε ἡ ῥῆσις. Ἰλ. Ε, 770. «Ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδοι ὀφθαλμοῖσιν — ἐπὶ οἰνοπα πόντοιο, ἄλλως δὲν ἑρμηνεύεται, παρὰ ὁ τοῦ καθαροῦ ἀέρος, (διὰ τῆς ἐξαστεριᾶς, ὁ ποτε ἐπλ. ἰδοῦναί τις νὰ ἴδῃ πολλὰ μακρὰν, μὴ ἐμποδιζούσης τῆς ὁμίχλης), ἄλλως ἔπρεπε φυσικῶς νὰ ἐννοήσωμεν. «Ἐπὶ ἠεροειδὲς πόντοιο, ἀν δὲν ἔκειτο ἑκτεταμένα ἐπιθετικῶς. Ζήτ. ἐν τῷ, ἀήρ.

Ἠερόεις, εσσα, εν. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἀερόεις, ἀερώδης, λυγαῖος, κεφαλῖς, ζοφώδης, ὁμιχλώδης, νεφελώδης, σκοτεινὸς, παρ' Ὅμρ. σύνηθες ἐπίθετον τοῦ Ταρτάρου καὶ ζόφου. ὅθεν καὶ «ἠεροεντα κέλευθα«, ἡ σκοτεινὴ εἰς τὸν ᾅδην κατοδος, Ὀδ. Τ, 64.

Ἠερόθεν, Ἐπίρ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἀερόθεν, ἐκ τοῦ ἀέρος.

Ἠερομήκης, εος. ὁ, ἡ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ, ἀερομήκης (μῆκος). Μακρὸς ἕως εἰς τὸν οὐρανὸν. Ὀρφ.

*Ἠερόμικτος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, ἀερόμικτος ἢ ἀερομιγής, Ὀρφ. λεξ.

Ἠερόπλαγκτος, ὁ, ἡ, Ἰων. καὶ Ἐπικ ἀντὶ ἀερόπλαγκτος (πλάζομαι). Ὁ περιπλανώμενος εἰς τὸν ἀέρα ἢ εἰς τὸν οὐρανόν. Ὀρφ.

*Ἠεροπομπος, ὁ, ἡ = ἠεροφαής.

Ἠέροπος, ὁ, ἡ, καὶ ἠερόπους. Ταὐτὸν τῷ, ἀέροπος, ἢ ἀερόπους. Ἰων. Ἀντων. Λιβερ. 18.

Ἠ'ερος, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ, ἀέρος γενικ. τοῦ, ἀήρ, Ἰλ.

Ἠεροφαής, ὁ, ἡ. Ἐπικ. ἀντὶ ἀεροφαής. Ὁ ἐν τῷ ἀέρι φαινόμενος. «Ἄστρον ἠεροφάεσσι. Θεωνὸς Ἐπιστ. παρὰ Πορφυρ. Πυθαγ.

*Ἠεροφοίτης. ου, ὁ = ἠερόφοιτος, Ἐπικ. ἀντὶ ἀεροφοίτης.

Ἠεροφοίτις, ιδος, ἡ (φοιτάω). Ὁ ἐν τῷ σκότει πορευόμενος, βαδίζων, προσερχόμενος, Ἐρινύς, Ἰλ. Ι, 571. Τ, 87.

*Ἠεροφοιτος, ον (φοιτάω) = τῷ ἡγουμ. ὡς ἀερόφοιτος. 2) ὁ διὰ τοῦ ἀέρος πορευόμενος, βαδίζων, ποτῶν. Ἐπικ.

Ἠεροφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ διακροτῶν, διαβροντῶν, φωνὴς πλήρων τὸν ἀέρα, ὁ μεγάλως καὶ καθαρῶς φωνάζων, ὁ βροντώδη φωνὴν ἔχων. Ἰλ. Σ. 505. «Κήρυξ ἠεροφωνοιο. Ἐπικ.

Ἠέροψ, οπος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ ἀέροψ, τὸ πτηνὸν τὸ καλούμενον, Μέροψ. Ἐπικ.

*Ἠεσαν, 3 πληθ. παραταχ. τοῦ εἰμι, πορεύομαι.

Η μετὰ τοῦ Η.

*Ἠήδεε, ποιητ. 3 ἑνικ. ὑπερσ. τοῦ οἶδα, ἰδὲ ἠείδειν. Μοίρων παρ' Ἀθην.

Ἠ'ην, 3 ἑνικ. παραταχ. τοῦ εἰμί, ὑπάρχω, Ἐπικ. ἀντὶ ἦν, ἦν, Ὅμ. Ὀδυσ. Τ. 283.

*Ἠήρ, ἡ, καὶ ὁ, ενος — Ἰωνικ. Ὀνομαστικὴ, ἥτις ἀπαντᾶται μόν παρ' Ἱππακρ. συχνὰ, παρ' Ἥροδ. δὲ οὐδέποτε, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν σχηματίζονται αἱ Ἐπικ. καὶ Ἰων. πλάγιαι πτώσεις, ἠέρος, ἠέρι, ἠέρα ἐκ τοῦ ἀήρ, ἰδὲ ἀήρ.

Η μετὰ τοῦ Θ.

*Ἠθάδιος, ον, ποιητ. ἀντὶ ἠθάς, Ὀππ. (α)

Ἠθαῖος, α, ον, Δωρ. ἀντὶ Ἠθεῖος. Πίνδαρ. Ἴσθμ. Β'. 69.

Ἠθάλεος, ὁ, ἡ (ἠθος). Συνήθης, γνώρι-

(Ὁ Ἑρμᾶν, ἀμφιβάλλει, ὅτι Ἀττ. ποιητής, οἷος ὁ Σοφ., ἐχρήσατο τούτῳ τῷ ἐπικῷ τύπῳ, δι' ὃ καὶ προκρίνει τὴν ἀνάγνωσιν, πεπείραται).

Πεῖρημα, τό (πειράω). Δοκιμή, ἔρευνα· τὸ πεπειρημένον, τὸ διὰ τῆς πείρας προκύπτον. — 2) παρασμός.

Πεῖρερ, ατος, τό, καί, πεῖρας, ποιητ. ἐξαιρ. ἐπ. ἀντὶ πέρας. Τὸ τέλος, τὸ ἀκρότατον μέρος τινός, τὸ ἀντικρὺ τέλος ἑνὸς πράγματος, π. χ. σχοινίου· τὸ ἐξώτατον σύνορον. συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. «πείρατα γαίης.» τὰ πέρατα, Ὅμ. καὶ Ἡσ. «Ποντου, Ὠκεανοῖο, Ὅμ. ἐξαιρ. τὰ ἄκρα τοῦ παλαμαρίου· ὅθεν, συνδεδεμένα παλαμάρια, σχοινία αὐτά, Ὀδ. Μ, 51. «Ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθων. παρβ. 162. 179. Ἴμν. Ἀπ. 149. 2) τὸ ἔσχατον, τὸ πέρας, τὸ τέλος ἑνὸς συμβεβηκότος, ἡ ἔκβασις, τὸ τέρμα. — Πεῖρερ ἐλίσσειν, νὰ φθάσωσι τὸ τέρμα, τὸ τέλος, νὰ δώσωσι τέλος (εἰς τὴν ἔριδα), Ἰλ. Σ, 501. «Πείρατα νίκης», τὰ πέρατα, ἡ τελευταία λαμπρὰ ἔκβασις τῆς ἐντελοῦς νίκης, Ἰλ. Η, 102. «Πεῖρερ πολέμοιο (Ἰλ. Ν, 359), ἡ ἔκβασις ἢ ἡ κρίσις τοῦ πολέμου, τοῦ ἀγῶνος (κατὰ Voss καὶ ἄλλους, ἡ παγίς τοῦ πολέμου). — 3) Τὸ ἀκρότατον, οὗ ἐπέκεινα οὐκ ἔστιν εὑρεῖν ἕτερον, ὁ ὑψηλότατος, μέγιστος βαθμός, τὸ ἔσχατον, ὕψιστον τέρμα, πολλ. «πείρατα ὀλέθρου», τὸ τέρμα τοῦ ὀλέθρου, ὁ τέλειος καὶ περατωμένος ὄλεθρος, ὁ παντελὴς ὄλεθρος, Ἰλ. Ζ, 143. Η, 402. Μ, 79. Ψ, 429. Ὀδ. Χ, 41. ὡσαύτως «πεῖρερ ὀτρύνοιο», Ὀδ. Ε, 289. (κατὰ Voss ἡ θηλυκὴ τοῦ ὀλέθρου) καὶ, «πεῖρας θανάτοιο», Πίνδ. Ὀλ. 57. πρβ. τέλος· ὅθεν, τὸ κεφαλαιωδέστατόν τινος, τὸ καθ' αὑτό, κύριον πρᾶγμα, ἐκεῖνο, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κρέμαται κυρίως μία ὑπόθεσις, Ἰλ. Ψ, 350. «Ἐπεὶ ἑκάστου πείρατ' ἔειπεν. 4) ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δίδει εἴς τι πρᾶγμα τὸ πέρας, τὸ τέλος του, τὴν ἀποπεράτωσίν του· διὰ τοῦτο λέγονται τὰ ὄργανα, ἐργαλεῖα τοῦ χαλκέως, διὰ τῶν ὁποίων τελειοῦνται τὰς ἐργασίας τουῦ, «πείρατα τέχνης» ἤτοι περατωτικὰ αὐτῆς, δι' ὧν ἡ χαλκευτικὴ τέχνη περατοῦται, οἷς ἡ τέχνη συμπεραιοῦται, Ὀδσ. Γ, 433.

* Πεῖρας, ατος, τό, ποιητ. ἀντὶ, πέρας, = πεῖρερ, Πίνδ.

* Πεῖρας, ασα, αν, μετοχ. ἀορ. α'. τοῦ πείρω.

Πεῖρασις, ἡ (πειράω) καὶ, πειρασμός, ὁ. (πειράζω. Πεῖρα, δοκιμή, τὸ δοκιμάζειν. 2) πειρασμός, ἡ ἐνέργεια τοῦ παρακινεῖν τινα εἰς κρίμα τι ἢ κακόν, καὶ ἐντοῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ ὁ Διάβολος.

Πειραστής, οῦ, ὁ (πειράζω). Ὁ πειράζων, δοκιμάζων, πλανῶν, ὅθεν

Πειραστικός, ἡ, ὄν, καὶ, Ἐπίρρ. -κῶς. Ἀνήκων κλίσιν ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πειράζειν.

* Πειρατέα, ὡς τό, πειρατέον.

Πειρατεία, ἡ (πειρατεύω). Ἡ τέχνη τοῦ πειρατοῦ.

Πειρατέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ πειράω, πειρᾶσθαι. Πρέπει νὰ πειράσῃ τις, δεῖ πειρᾶν, Ξενοφ. Πλατ. Συμπ. σελ 180. Ε.

Πειρατεύω, (πειρατής). Πειρατὴς εἶμι, τὴν πειρατείαν μετέρχομαι. 2) μεταβ. διὰ πειρατείας, κυριεύω ἢ ἁρπάζω, κουρσεύω, μετὰ αἰτ. Πλουτ. «πειρατεύεσθαι ὑπὸ τινος», πολεμοῦμαι ὑπὸ τινος κατὰ θάλασσαν καὶ γυμνοῦμαι ἢ κυριεύομαι· ἐν γένει, ὑπὸ πειρατῶν ἐνοχλοῦμαι, πειράζομαι, πάσχω. «Ὑπὸ Αἰγινητῶν πειρατευόμενοι», Δούρις παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Εὐριπ. Ἑκαβ. 933.

* Πειρατήρ, ῆρος, ὁ· σπανιωτ. τύπος ἀντὶ πειρατής, ὅθεν

Πειρατήριον, τό, Ὁ τόπος, ἐνθα διατρίβουσιν οἱ πειρατοί, τὸ ὁρμητήριον, ἄσυλον αὐτῶν καὶ ἡ συνέλευσις, τὸ πλῆθος αὐτῶν. «Κίνδυνοι πειρατηρίων», Ἡρόδ. β'. 2) πεῖρα, δοκιμή καὶ σημεῖον· ὅθεν «Φόνια πειρατήρια, βίαιον μέτρον δοκιμῆς», βάσανον, κριτήριον περὶ κίμητος καὶ ζωῆς, Εὐριπ. Ἰφιγ. «Γυμνασίαις καὶ πειρατηρίοις», Στοβ. λόγ. 11, ζ'. «Πόνοι οἱ τῶν πειρατηρίων», Ἀρριαν. Ἐπίκτ. γ', 25. Ἡλιόδ. ἰ, σελ. 490. «Πειρατήριον ἀρετῆς τῶν καθαρευόντων, ἀπόπειρα σωφροσύνης, ἀγνείας.

Πειρατής, οῦ, ὁ (πειράω). Ὁ κατὰ θάλασσαν λῃστὴς καὶ κακοῦργος, ὅστις διὰ τοῦ πλοίου λῃστεύει, ἁρπάζει βιαίως τὰ ξένα πλοῖα ἢ τὰ πράγματα (κουρσάρος)· λέγεται οὕτως, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς προσβάλλων εἰς ὅλα τὰ πλοῖα, ἐξετάζει καὶ ἐρευνᾷ εἰς αὐτά, ἂν δύνατται νὰ εὑρῇ ἢ νὰ ἐπιτύχῃ τι διὰ νὰ ἁρπάσῃ αὐτό· Πολυβ. καὶ Ἰώβ, κα'. 3. ἴδε καὶ, πειράω, ἀριθμ. 1. ὅθεν

Πειρατικός, ἡ, ὄν· καὶ Ἐπίρρ. -κῶς. Ἀνήκων, ἀναγόμενος εἰς τὸν πειρατὴν (κουρσαρικός).

Πειράω, ῶ. Μλ -άσω. Ἰων. καὶ Ἐπ. -ήσω παθ. παρακ. πεπείραμαι, Ἰων. καὶ Ἐπ. πεπείρημαι, μέσ. ἀόρ. ἐπειρασάμην, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἐπειρησάμην, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμηρ. χρῆται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, πολλῷ σπανιωτερον μέντοι, καὶ τῷ παθ. ἀορ. ἐπειρήθην, Ἀττικ. ἐπειράθην· ὁ δὲ παρακ. καὶ ὁ παθ. ἀορ. πεπείραμαι καὶ ἐπειράθην δὲν ἀνήκουσιν ἐνταῦθα τελείως, ἀλλ' εἰς τὸ, πειράζω, ὅρ. Βαλ. ep. cr. σελ. 199. Κατ' ἐνεργ. διάθ. ἔστιν ἡ λέξις πολλῷ σπανιωτέρα ἢ κατὰ παθ. καὶ μέσ. (τὸ Ἄλφα πάντων τῶν χρόνων, πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ., ἔστι φύσει μακρόν, δι' ὃ καὶ τρέπεται παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ Ἐποπ. εἰς η).

Α'. ἐνεργ. δοκιμάζω, ἐπιχειρῶ, ἀγωνίζομαι, κοπιάζω, κυττάζω τίνι τρόπῳ νὰ ἀποκτήσω, ἢ κατορθώσω τι· μετ' ἀπρμφ. Ἰλ. Θ, 8 Τ, 30. μετὰ τοῦ, ὡς, Ἰλ. Δ, 66. 71. Ι. 181. Φ, 456. Ὀδ. Β, 316. Ἡροδοτ. 5, 85. (ἐνθα ὁ Σβοῖτχ. ἄνευ ἀποχρώντος εὐλογοφανοῦς λόγου ἔταξεν ἐν τῷ κειμένῳ τὸ μέσον.) 6, 84. μετὰ τοῦ, ὅπως, Ὀδ. Δ, 545. 2) μετὰ γεν. τοῦ προσπ., δοκιμάζω τινὰ ἂν ἦναι ἱκανός νὰ.... κάμνω δοκιμὴν εἰς τινα, πεῖραν αὐτοῦ λαμβάνω, Ἰλ. Ω, 390. δοκιμάζω νὰ παρακινήσω τινὰ εἴς τι, Ἰλ. Ι, 345. Ω, 433, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν, κάμνω δοκιμὴν μέ τινα, καταπιάνομαι μέ τινα εἰς τὸν ἀγῶνα, Ἰλ. Μ, 301. Ὀδ. Ζ, 134. ὡσαύτως, «πόλιος πεῖραν», κάμνω δοκιμὴν μέ τινα πόλιν, δοκιμάζω, ἀνέτως ἠμπορῶ νὰ τὴν κυριεύσω μέ κάνενα τρόπον, Ἡρόδ. 6, 82. «χωρίον», κάμνω δοκιμὴν εἰς κάνενα τόπον, φρούριον διὰ νὰ τὸ κυριεύσω, Θουκ. 1, 61. καὶ ἀλλαχοῦ· συνεχέστερον μέν τοι κατὰ μέσ. διάθ. ὅρ. παρακατιών. 3) Μεθομρκ. μετὰ αἰτ., φέρω τινὰ εἰς πειρασμόν, ἐξαιρ. α) «κόρην, γυναῖκα πειράω», δοκιμάζω νὰ τὴν πλανήσω, νὰ τὴν καταπείσω εἰς σαρκικὴν μίξιν, Σχολ. τοῦ Ἀριστ. Ἱππ. 521. Piers. Μοῖρ. σελ. 310. Ruhnk. Τίμ. σελ. 210. ἔστι δὲ καὶ τὸ Μέσ. ἐν χρήσει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ., Πίνδ. Πυθ. 2, 62. β) «πειρᾶν τὴν θάλατταν», δοκιμάζω, πλέω τὴν θάλασσαν διὰ πειρατείας, μετέρχομαι τὴν πειρατείαν, κάμνω τὸν κουρσάρον, Δυσ. ὅθεν πειρατής. 4) ἀμετβτ. δοκιμάζω τὴν τύχην μου κινδυνεύων εἴς τι, κινηγῶ πρᾶγμά τι τῆς τύχης καὶ κινδυνώδες, ἐξαιρ. ἐξέρχομαι εἰς λῃστείαν, ἁρπαγήν, γίνομαι λῃστής, ὕμν. Ὅμ. 175.

Β'. Πολλῷ εὐχρηστότ. κατὰ μέσ. διάθ., δοκιμάζω, ἀπόπειραν ποιοῦμαι, κάμνω δοκιμὴν, ἀγωνίζομαι, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. «Ἐνθα καὶ ἐνθα», Ὀδ. Φ, 394. δοκιμάζω ἐμαυτόν, γυμνάζομαι, Ἰλ. Η, 590. «περί τινος (Ἰλ. Ψ, 553)», δοκιμάζω τι ἕνεκα βραβείου, ἀγωνίζομαι ν' ἀποκτήσω βραβεῖον· ἐν γένει, δοκιμάζω τι καὶ ἐξετάζω, ἐπιχειρῶ· τολμῶ τι· μανθάνω τι, πεῖραν λαμβάνω τινός· 1) συνήθ., ὅτε κεῖται ἄνευ πτωτικοῦ, συντάσσ. μετὰ ἀπαρμφ. ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 5. Μ, 341. Ἡρόδ. 6, 138. 8, 100. 108. 9, 33. β) ἀντὶ τῆς ἀπαρμφ. ἐνίοτε μετὰ μετοχ. ἐξαιρ. πρὸ Ἡρόδ. ὅρ. Wess. καὶ Valck. εἰς 1, 77. 7, 148. πρβ. 1, 84. 6, 5. 50. 7, 139. 172. 9, 26. 53. καὶ ἀλλαχοῦ· κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ὅμ. «νέοι θάλποντες ἐπειρώντρα» Ὀδ. Φ, 184. γ) μετὰ τοῦ εἰ, Ἰλ. Ν, 806. 2) πάνυ δὲ εὐχρηστον, καθάπερ ἐνίοτε καὶ κατ' ἐνεργ. διάθ., μετὰ γεν. κατὰ διάφορον χρῆσιν, καὶ α) μετὰ γεν. προσπ., δοκιμάζω τινὰ διὰ νὰ ἴδω τί νὰ νομίζω περὶ αὐτοῦ, πῶς πρέπει νὰ φέρωμαι πρὸς αὐτόν, ἐξαιρ. ἐπὶ ὑποψίας τινός, ὅταν ἔχω ὑποψίαν εἰς τινα καὶ τὸν δοκιμάζω διὰ νὰ καταλάβω ἂν ἦναι πιστός, ἀληθινός, κ. τ. τ. ὅθεν καὶ, ἐξετάζω αὐτὸν ἐρωτῶν διαφόρῳ τρόπῳ, ἐξερευνῶν, διερωτῶν τινα, Ἰλ. Κ, 444. Ω, 390. Ὀδ. Ν, 336. Ψ, 181. Ω, 216. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ σωματικῶν δυνάμεων, δοκιμάζω ἐμαυτόν μέ τινα, ἐξαιρ. κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν, μετρῶ ἐμαυτόν μέ τινα ἐν τῷ ἀγῶνι, καταπιάνομαι μὲ αὐτόν, ὅτε ἐνίοτε προστηρᾶται, μανθάνω, γνωρίζω διὰ πεῖρας, ἐμπράκτως τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀντιπάλου μου, Ἰλ. Φ, 225. 580. Ὀδ. Θ, 23. πολλ. παρ' Ἡρόδ., ὅστις ἐξαιρ. συνάπτει «ἀλλήλων πειρᾶσθαι», μετρῶνται ἀναμεταξύ των, ζυγιάζουν τὰς δυνάμεις των. «Ἐπειρώατο κατὰ τὸ ἰσχυρὸν ἀλλήλων», Ἡρόδ. 1, 76. β) μετὰ γεν. τοῦ πράγμ., δοκιμάζω τὴν δύναμίν μου διὰ νὰ ἴδω τί δύναμαι ὁ ἴδιος, «τοξεύσεως», Ἰλ. Ο, 359. «χειρῶν καὶ σθένεος», Ὀδ. Φ, 282. «ἥβης», Ἰλ. Ψ, 432. ἐξαιρετ. δοκιμάζω τὸν ἑαυτόν μου εἰς τινα ἐργασίαν ἢ ἀγῶνος εἶδος, δοκιμάζω τὴν τύχην μου εἰς αὐτό· «ἔργου», Ὀδ. Σ, 369. «ἀέθλου», Ἰλ. Ψ, 707. 753. 831. Ὀδ. Θ, 100. «ἀπαλειφοσύνης», Ὀδ. Θ, 126. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον δοκιμάζεται διὰ νὰ ἴδῃ πῶς ἔχει αὐτό, τί ἀξίζει, τί δύναται, π. χ. «τόξου», Ὀδ. Φ. 159. 180. «νωρῆς», Ὀδ. Φ, 410. «οἴστοί, τῶν τάχ' ἔμελλον πειρήσεσθαι», μὲ τοὺς ὁποίους ἔμελλον μετ' ὀλίγον νὰ κάμωσι τὴν δοκιμὴν, δηλ. νὰ γνωρίσωσιν ἐμπράκτως, ἐξ ἰδίας πείρας τὴν θανατηφόρον αὐτῶν δύναμιν, Ὀδ. Φ, 418. «Πειρηθῆναι ἔγχεσιν», Ἡσ. Ἀσπ. 359. «νηῶν», Ἡσ. Ἑ. 652. ἄρα κεῖθι καὶ τό, γεύσεται, μὴ νύξιν τινὰ σμικρὰν καὶ χλεύης. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. συνήθ. καταλαμβάνω, μανθάνω, δηλ. ἐκ πείρας γνωρίζω ἢ ἤξεύρω, ἐξαιρετ. κατὰ τὸν παθ. παρακ., καὶ οὕτως ἤδη καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡσ. Ἑ. 652. «Πεπείρημαι νηῶν», καὶ παρ' Ἡρόδ. 4, 159. «Οὐ πεπείρημαι πρότερον οἱ Αἰγύπτιοι Ἑλλήνων». 3) μετὰ δοτ. «ἔπεσι, ἐγχείῃ», δοκιμάζω μὲ λόγους ἢ διὰ λόγων, μὲ τὸ ἀκόντιον, Ἰλ. Β, 73. Ε, 279. τὸ δὲ, πειρ. ποσί, δοκιμάζω μὲ τοὺς πόδας, δηλ. συνερίζομαι νὰ ἀπεράσω τινὰ κατὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν, Ὀδ. Θ, 120. 205. ἔτι δὲ, νέν ἔντεσι, σὺν τεύχεσι πειρηθῆναι, δοκιμάζω ἐμαυτόν, ἤτοι δοκιμάζω τὴν τύχην μου εἰς τὰ ὅπλα, Ἰλ. Ε, 220. Λ, 386. Τ, 384. Χ, 381. Ὅμως κατὰ παρακ. «πεπείρημαι μύθοισι», ἐθείμασα ἐμαυτὸν εἰς λόγους, ἤγουν, ἠσκημαι, εἰμὶ γυμνασμένος, ἔμπειρος, Ὀδ. Γ, 23. Παρὰ τοῖς Ἀττ. συνήθ. «πεπειρῆσθαί τινος», δοκιμάσας ἑαυτὸν εἰς τι, ἤγουν εἶναι γυμνασμένος. 4) μετὰ αἰτ. μόνον ἐν Ὀδ. Δ, 119. Ω, 239. «Ἡ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε πειρήσαιτο», ἀντὶ τοῦ, ἂν αὐτὸς ἠρώτα κατὰ πρῶτον καὶ ἐξήταζε ἐρωτῶν ἓν πρὸς ἕν, ἢ ἐδοκίμαζε πάντα τρόπον· ἔνθα τινὲς ἀρχαῖοι Γραμματ. ἠθέλησαν ν' ἀναγνώσωσι, μυθήσαιτο. Παρὰ δὲ τοῖς Μεταγνωστ. «Πειρᾶσθαί τινος», ἀντὶ τοῦ, δοκιμάζειν, ἐπιχει-

μοι. Ὀππιαν. Κυνηγ. Β'. 307. καὶ ἐν Στίχ. 88. ἀντὶ τοῦ, Ἥμερος, Τιθασσός. (ε)

Ἠθάνιον, τό. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἠθήνιον, φαίνεται ὅμως ὅτι εἶναι τὸ ὑποκορστικ. τοῦ Ἠθμός, μικρὸν στραγγιστήριον, διέραμα ἢ χωνίον. Ἰων. ἠθήνιον. Ἑλλάνικος παρ' Ἀθην. Β'. παρὰ τῷ Ἐτυμολ. κεῖται ἐσφαλμ. Ἠθάνειον. (ε)

Ἠθάς, άδος, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, Ἠθός, (ἦθος, 2.). Συνήθης, οἰκεῖος, συνηθισμένος εἴς τι, εἰδήμων, μετὰ Γενικ. Σοφοκλ. »Ἠθὰς εἰμὶ τῶν μύθων, συνηθισμένος εἰμὶ ἀπὸ μύθους. Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 580. »Τοῖς ἠθάσιν ἐνδιατρίβειν, τοῖς γνωρίμοις, τοῖς πιστοῖς. »Τὰ κατὰ ἐκ τῶν ἠθάδων. Εὐριπ. Κύκ. 250. ἐκ τῶν συνηθισμένων. »Ἐξ ἠθάδων, ἐκ τῶν συνήθων τόπων. Ἡρόδ. 2) Τιθασσός, ἥμερος. Παυσανίας Γ', 14. »Κάπρους ἠθάδας», τιθασσοὺς, ἡμέρους κάπρους.

Ἠθεῖος, α, ον. Ἀγαπητὸς, ἠγαπημένος, προσφιλὴς, ἀκριβὸς, παρ' Ὅμ. ἐν τῇ Ἰλ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς προσφωνήσεις, ἠθεῖε, χωρὶς Οὐσιαστ. Ἰλ. Ζ, 518. Κ, 37. Χ, 220. 239. Εἰς ὅλα ταῦτα τὰ χωρία ὁμιλεῖ ὁ νεώτερος ἀδελφὸς πρὸς τὸν γεροντότερον, ὁ Μενέλ. πρὸς τὸν Ἀγαμέμν., ὁ Πάρις καὶ Δηΐφοβος πρὸς τὸν Ἕκτορα, ὥστε ὁποῦ ἡ προσφώνησις ἀναμφιβόλως ἐμπεριέχει ἀγάπην τινὰ καὶ ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν ἔχει τις πρὸς ἐκεῖνον μὲ τὸν ὁποῖον ὁμιλεῖ, ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ἀγαπητέ, ἀκριβέ μου φίλε, Καλέ, ψυχήμου κ. τ. τ. παρομοίως ὡς τῷ ὄντι ἐπίθετον »ἠθεία κεφαλή», Ἰλ. Ψ, 94. ἀδελφικῶς ἠγαπημένη κεφαλή, καθὼς καὶ ὁ Εὐστάθιος λέγει. »Ἠθεῖον μὲν γὰρ ὀνομάζει ἀδελφικῶς τὸν διαγενέστερον φίλον, εἴη ἂν καλόν. Ἐξ ἐναντίας λείπει ἐν τῇ Ὀδ. Ξ, 147. ἡ ἕνωσις τῆς ἀδελφοσύνης, καὶ μένει μόνον ἡ φιλικὴ ὑπόληψις πρὸς τὸν ἀνώτερόν μου, τὸν ὁποῖον ὀνομάζω φιλικὸν αὐθέντην μου. (Κατ' ἐνίους παράγεται ἡ λέξις ἀπὸ τὸ θεῖος, ὡς τὸ ἠβαιὸς ἀπὸ τὸ βαιός, πιθανώτερον ὅμως ἀπὸ τοῦ θεῖος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός μου· κατ' ἄλλους ὅμως ἀπὸ τὸ, ἦθος, ἠθάς, ὅπερ σημαίνει συνήθης, γνώριμος, καὶ ἡ παραγωγὴ αὕτη εἶναι προκριτωτέρα).

*Ἤθελον, εἰ, ε, παρατατ. τοῦ, ἐθέλω, Ὅμ. ὅμως δὲ καὶ τοῦ Ἀττ. θέλω.

Ἠθεος, ὁ, Ἀττκ. Ἠθεος, ὅπερ ἰδέ.

Ἠθέω, ῶ, Μ. ἠθω (ἠθμός). = δουλίζω, στραγγίζω, σακκελίζω, διαπερᾶσαι ποιῶ ὑγρόν τι διά τινος πανίου, ἢ στραγγιστηρίου· ὅθεν Μετοχ. παθητ. Ἠθημένος, ἀντὶ, στραγγισμένος· ἔθεν

*Ἤθημα, τό, τὸ στραγγισμένον.

Ἠθήνιον, τό, = Ἠθάνιον, Ἰων.

*Ἠθητήρ, ῆρος, ὁ, = ἠθητής.

Ἠθητήριος, ον, ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς ἠθμόν· ὅθεν

Ἠθητήριον, τό. Ὑπακουομ. Ἀγγεῖον, ταὐτὸν τῷ, Ἠθμός. Στράβ. Γ'.

Ἠθητής, οῦ, ὁ. Ὁπωσοῦν στραγγίζει, σακκελίζει, στραγγιστὴς, καὶ ἠθητήρ.

Ἠθίζω, ταὐτὸν τῷ, Ἠθέω.

Ἠθικός, ή, όν (ἦθος, 2.). Ὡς τὸ σύνηθ. ἠθικὸς, χρηστὸς κατὰ τὰ ἤθη, ὅσιος, καλὸς κἀγαθὸς, ὡς ἠθικὸν τῆς φιλοσοφίας, ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς φιλοσοφίας, ὅπερ καταγίνεται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἠθῶν τῆς Ἠθικῆς, Διογ. λ. Α'. 18. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χαρακτῆρα, ὁ παριστάνων τὸν χαρακτῆρα προσώπου τινός, χαρακτηριστικός, ἐμφατικός, ἐμφανιστικός, ἐκφραστικός. Ἐπίρ. Ἠθικῶς, ὅθεν »ἠθικῶς μειδιᾶν, ἢ γελᾶν», Κορᾶς Πλούτ. Βρούτ. 51.

Ἠθισμός, ὁ (ἠθίζω). Στράγγισμα, σακκέλισμα.

Ἠθιστήριον, τό. Ταὐτὸν τῷ, Ἠθητήριον, Ἠθμός.

Ἠθμάριον, τό. Ὑποκορισ. τοῦ, Ἠθμός.

Ἠθμοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος τῷ ἠθμῷ, ὅστις εἶναι ὡσὰν ἠθμός· ἐκ τοῦ

Ἠθμός, ἡ, Ἠθμός, ὁ (ἠθέω). Κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. Ἐργαλεῖον διατετρημένον πολλαῖς τρύπαις, δι' οὗ τὸ ὑγρὸν εἴωθε διαρίνειν τῶν παχυτέρων. ἄρα, Διυλιστήρ, στραγγιστήριον, σακκελιστήριον, πανίον, ἢ ἄλλοτι δι' οὗ στραγγίζομεν καὶ καθαρίζομεν τὰ ὑγρὰ, (τζαντίλλα) κ. τ. τ. »Ἠθμὸς σχοινινος», Στραγγιστήριον πλεγμένον ἀπὸ σχοίνους σχῆμα κόσκινου ἔχον. Κρατῆτος παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1147. 2) = φιμός.

Ἠθμώδης, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Ἠθμοειδής.

Ἠθογραφέω, ῶ. Παραστήνω διὰ λόγου, γραφῆς, μιμικῆς τέχνης, ἢ ζωγραφίας, ὁ ἀστὶ περιγράφω, ζωγραφίζω τὰ ἤθη, τοὺς χαρακτῆρας· ἐκ τοῦ

Ἠθογράφος, ον (ἦθος, γράφω). Ὁ γράφων, ζωγραφίζων, παραστήνων τὰ ἤθη ἢ τοὺς χαρακτῆρας δι' εἰκόνος, γραφῆς, λόγου ἢ διὰ τῆς μιμικῆς τέχνης. Ἀριστοτ. (ε)

*Ἠθολογέω, (ἠθολόγος), Παριστάνω τὰ ἤθη, τὰ σχήματα, τὰς πράξεις, τὸν χαρακτῆρά τινος· σημαίνει δὲ τὸ πολίτευμα μίμου τινός, τῶν τραγικῶν καὶ κωμικῶν ποιητῶν, ὅστις μιμεῖται τὰ ἤθη, τὰ σχήματα κ. τ. λ. τῶν ἄλλων. Διόδωρ. Σικελ. Β'. 63. Πλουτ. Ἀττ. Β'. 59. »Γονεῖς πάθει ἠθολογεῖν. Ἰώσηπ. Μακκαβ. ΙΕ'. μὲ φυσικὸν καὶ ἐγγυτικὸν τρόπον γράφειν.

*Ἠθολογία, ἡ. Περιγραφὴ τῶν ἠθῶν καὶ τοῦ χαρακτῆρος, μιμική, μάλιστα δὲ κωμικὴ παράστασις τῶν σχημάτων, πράξεων κ. τ. τ. τῶν ἄλλων· λέγεται δὲ καὶ χαρακτηρισμός. Σενεκ. Ἐπιστ. 95.

*Ἠθολόγος, ον (ἦθος, λέγω). Ὅστις περιγράφει, παριστάνει μιμικῶς, μιμεῖται τὰ ἤθη ἢ τοὺς χαρακτῆρας, τὰ σχήματα ἢ τὰς πράξεις τῶν ἄλλων, μάλιστα δὲ διὰ νὰ παρακινήσῃ τοὺς θεατὰς εἰς γέλωτα, Καλεῖται ἔτι ὁ αὐτὸς ἄλλως, Ἀρετολόγος, καὶ Βιολόγος· ὥστε λέγεται ἐξαιρέτως περὶ δραματικῶν καὶ μιμικῶν ποιητῶν.

*Ἠθονόη, ἡ (ἦθος, νοέω). Ἥτις νοεῖ γνωστικὰ, φρόνιμα, ὡς παρωνυμία τοῦ ὀνόματος Ἀθήνη. Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 407. Β.

Ἠθοποιέω, ῶ (ἠθοποιός). Σχηματίζω κατὰ μίμησιν τὸ ἦθος καὶ τὸν χαρακτῆρα, ἐκφράζω τὸ ἦθος διὰ λόγου, ἢ λόγους ἁρμόζοντας πρὸς τὸ ἦθος ποιῶ· ὅθεν

Ἠθοποιητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς ἠθοποιΐαν. Ἐπίρ. Ἠθοποιητικῶς.

*Ἠθοποίητος, ον (ἠθοποιέω). Ὅστις παριστάνει τὰ ἤθη ἢ τοὺς χαρακτῆρας. Καλλίστρ. 10.

Ἠθοποιΐα, ἡ. Μίμησις, σχηματισμὸς, παράστασις, ἔκφρασις τῶν ἠθῶν καὶ τοῦ χαρακτῆρος· ἐκ τοῦ

Ἠθοποιός, ὁν (ἦθος, ποιέω). Ὅστις σχηματίζει, παραστήνει, μιμεῖται τὰ ἤθη καὶ τοὺς χαρακτῆρας. »Ἠθοποιὰ μαθήματα». Πλουταρχ. Ἄρατ. 9. τὰ σχηματίζοντα τὸ ἦθος κατὰ μίμησιν τινός.

*Ἤθορ, τό, ἀντὶ τοῦ, ὄθεν ἀντὶ ἦτορ, (ὡς ζῆθος καὶ ζῆτης) ἢ ἀντὶ ἦθος. Ἐμπεδ. Πλούτ. XIV. σελ. 161.

Ἤθος, εος, τό (ἀντὶ ἔθος). Ὁ συνήθης τόπος τῆς διατριβῆς, ἡ συνήθης διατριβή, ὅθεν κατοικία, οἴκητήριον, Ἰλ. Ζ, 511. Ο, 268. Ὀδ. Ξ, 411. παρ' Ὅμ. ὅμως μόνον περὶ τῆς συνήθους διατριβῆς τῶν ζώων, καὶ δὴ ἐν τῇ Ἰλ. τῶν ἵππων, ἐν δὲ τῇ Ὀδ. τῶν χοίρων, ὅθεν σταῦλος. Ὀδυσ. Ξ, 411. »Τὰς μὲν (σῦς) ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι». Περὶ τῆς κατοικίας τῶν ἀνθρώπων, πρῶτον παρ' Ἡσ. ἔργ. 169. 527. Ἡρόδ. Α'. 15. τῶν λεόντων, Ἡρόδ. Ζ'. 125. παράβ. Κοεν. Greg. σελ. 494. Ἐν τῇ σημασ. ταύτῃ ἀπαντᾶται εἰ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ πληθυντ. ἀριθ. εἰς τοὺς Ἀττ. ὅμως φαίνεται ὄχρηστος ἡ σημασ. αὕτη. Heind. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 81. Ε. 2) συνήθως ὅμως, Συνήθεια, τρόπος τοῦ ζῆν, ὅθεν, Ἡσ. ἔργ. 139. ὅθεν ὁ τρόπος τοῦ πολιτεύεσθαι, ὁμιλεῖν, συναναστρέφεσθαι, ἐκφράζεσθαι, ὁ χαρακτὴρ, ἡ ψυχικὴ διάθεσις, ἡ ἠθικὴ ποιότης, πρῶτον παρ' Ἡσ. ἔργ. 67. 78. συχνὰ, πρᾶος, φιλόπολις, βελτίων τὸ ἦθος, ἔτι δὲ καὶ ἡδὺς ἰδεῖν τὸ ἦθος». Ξενοφ. Συμπ. Θ'. 3. ὑστερωτέρως, τῷ ἤθει, κατὰ τὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς, ὅπου τὸ ἦθος εἶναι μόνον εὐχρηστ. εἰς τὸν ἑνικ. ἀριθμ. Lobeck Phryn. σελ. 364. »ἤθεσι καὶ ἔθεσιν», ἐνένοει ὁ Πλάτ. Νόμ. 12. σελ. 968. C. 3) ἑκάστη φανέρωσις τῆς ψυχικῆς διαθέσεως, π. χ. τὰ σχήματα τοῦ προσώπου, ἐνέσω φανερόνεται δι' αὐτῶν χαρακτήρ τις· μίμησις καὶ παράστασις τῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων, μάλιστα δὲ ὅταν γίνηται τοῦτο ἐγγράφως ἢ διὰ ζώσης φωνῆς, ἄλλοτε πάθος, παρὰ τοῖς Λατῖν. affectus, ἐπειδὴ ἡ μίμησις αὕτη ἀπεβλέπει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν κατὰ τὴν φύσιν παράστασιν τῶν παθῶν· ὅταν ὅμως ἑνόωνται μετὰ τοῦ, Πάθος, τότε τοῦτο μὲν σημαίνει τὴν σφοδρωτέραν, τὸ δὲ ἦθος τὴν ἀδόμβον διάθεσιν τῆς ψυχῆς. Ἔτι δὲ σημαίνει καὶ τό, ἐκ τῶν τοιούτων παραστάσεων προκύψαν πάθημα. Καθόλου δὲ, Ὅλαι αἱ φυσικαὶ ἀρεταὶ καὶ κακίαι ἢ τὰ ἐλαττώματα τῆς κράσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἀριστοτέλ. Προβλ. κδ'. 1. »Πλεῖστα ἤθη ποιεῖ πινόμενος ὁ οἶνος, οἷον ὀργίλους, φιλαυθρώπους» (πιθαν. παραγ. ἐκ τοῦ ἔζω).

*Ἠθροισμένως, Ἐπίρ. μετοχ. παρακ. παθητ. τοῦ ἀθροίζω Σωρηδὸν, ἀγεληδὸν, ἀθρόως, πυκνῶς (μαζωμένως).

Ἤθω, σπάνιος ἰδιαίτερος σχηματισμ. τοῦ ἠθέω, ὅπερ ἰδέ. Γράφεται δὲ καὶ Ἠθω, καὶ τότε παράγεται ἐκ τοῦ Ἐθ, ἵημι· συγγεν. εἶναι τὸ σήθω.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Ι.

Ἤια, τά (εἰμι, παρατατ. Ἰων. ἤα, Ἀττ. ᾖα). τροφαί, φαγητά, βρώματα διὰ τὸν δρόμον, τὰ ταξείδι, Λατ. viatica, παρὰ τοῖς Πεζογράφ. ἐφόδια, Ὀδ. Β. 289. 410. Δ. 363. Ε, 266. Ι. 212. Μ. 329. καθόλου δὲ τροφή, φαγητά, λύκων ἤια, βρώματα, βορὰ, διὰ τοὺς λύκους, Ἰλ. Ν, 103. 2) Ἄκυρα, ἢ τῶν ὀσπρίων καλάμη, ἢ κάλλιον, τὰ ἐξωφλοῦντα τῶν ὀσπρίων καὶ καρπῶν τῆς γῆς. Ὀδ. Ε. 368 »Ὡς δ' ἄεμος ζαής ἠΐων θημῶνα τινάξῃ καρφαλέων.α (τὸ Ι εἶναι συνήθως παρ' Ὅμ. ἐν μὲν τῇ ἄρσει μακρὸν, ἐν δὲ τῇ θέσει βραχυ. Ὀδ. Δ, 363. Μ. 329. ἐν τῇ συνθέσει »ἠΐα πάντα·» πρὸς δὲ τούτοις ἀπαντᾶται ἡ λέξις ἐν τῇ καταλήξει τοῦ στίχου καὶ ὡς δισύλλ. Ὀδ. Ε, 266. Ι, 212. ὅπου ὁ Wolf γράφει καὶ ἤια. οὕτως πρέπει νὰ γράφηται ἴσως καὶ Ὀδ. Ε. 368, ἀντὶ τῆς γεν ἠΐων, ἠΐων, καὶ νὰ προφέρηται δισυλλάβως ἐν ᾧ κατὰ τὸν νῦν τρόπον τοῦ γράφειν ἔπρεπε νὰ ἦναι αἱ δύο πρῶται συλλαβ βραχεῖαι παράβ. ἐνίοις)

Ἤια, Ἰων. παρατατ. τοῦ εἰμι ἀντὶ ἤειν, παρ' Ὅμ. εἶναι μόνον ἐν χρήσει τὸ 1 ἑνικ, Ὀδ. Δ, 427. Δ33. 3 ἑνικ. ἤϊε καὶ 3 πλθ. ἤιον καὶ ἤισαν. (ε)

*Ἤιεσαν, 3 πλθ. παρατατ. τοῦ εἰμι, ἀντὶ τοῦ ὁποίου μεταχειρ. ὁ Ὅμ. ἤισαν.

Ἤιθεος, ὁ, ἡ. Ἀττ. συνῃρμ. ἤθεος, Ὁ ἀπειρος γάμου νέος, (ἀνύπανδρος, παλληκάρι) ἀπὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων ἕως δεκαοκτὼ, ἢ κατ' Εὐστάθ. »Ἠΐ-

ρεῖν τι, (παρὰ τὸ πειράω παρήκται τὸ οὐσ. πεῖρα καὶ τὸ ἐπίθ. ἐμπειρος, ἐμπείραμος, ὅθεν τὸ Λατ. perior, peritus, periculum, comperio, experior· τὸ δὲ νὰ θέλῃ τις νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ πειράω καὶ τὸ, πείρω, περάω, πέρας, πεῖρας, πείραρ, πόρος, πορεύω κ. τ. λ. καθότι δῆθεν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ πειρᾶν καὶ ἐρευνᾶν ἐνυπάρχει καὶ ἡ τοῦ διαπερᾶν, διαπείρειν, ὅπερ ἔχει κάμμίαν πιθανολογίαν.)

*Πείρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ πεῖρα, Ἡροδ.

*Πειρήνας, ασα, αν, ποιητ. μετοχ. ἀόρ. α. τοῦ περαίνω.

*Πειρητήριον, τό, Ἰων. ἀντὶ πειρατήριον.

Πειρητίζω, ίσω, = πειράω. Δοκιμάζω· πεῖραν λαμβάνω τινός· ἐρευνῶ, ἐξετάζω· κάμνω δοκιμήν· ἀπολύτ. ἐν Ἰλ. Ο, 615. Ὀδ. Ω. 221. μετὰ τῆς ἀπαρεμφ. Ἰλ. Μ, 257. α) μετὰ γεν. προσπ. ἐρωτῶν δοκιμάζω νὰ μάθω, ἐξετάζω, διερωτῶ, Ὀδ. Ξ, 459. Ο, 304. Π, 313. ἔτι δὲ δοκιμάζω τὴν δύναμίν τινος ἐν τῷ ἀγῶνι, καταπιάνομαι μέ τινα, Ἰλ. Η, 235. β) μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. «σθένεος καὶ ἀλκῆς», Ὀδ. Χ, 237. «τόξου», Ὀδ. Φ, 124. 149. πρβ. πειράω, Β'. 2. β. γ) μετὰ τῆς αἰτ. στίχας ἀνδρῶν, οἱ τό, πειράω μετὰ αἰτ. κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν, ἀφίεμαι εἰς μάχην, δέχομαι τὴν μάχην, πολεμῶ τὰς πολεμικὰς τάξεις, Ἰλ. Μ, 47. (ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατατ.)

Πείρινθος, ἡ, νεώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, πείρινε.

*Πείρενς, γενικ. πείρινθος, ἡ, ἤτις ἄλλως, Ἑκερτερία, καλεῖται, Τὸ καλόδι, ἢ πᾶν ὅ,τι ἄλλο πλεκτὸν τίθεται δεμένον ἐν τῇ ἀμάξῃ διὰ νὰ δέχηται τὰ φορτία ἢ τοὺς καθημένους. Πρβ. Ὅμ. μόνον ἐν χρήσει ἡ αἰτ. Ὀδ. Ο, 131. καὶ Ἰλ. Ω, 190. 267. «Πείρινθα δὲ θῆσαι ἐπ' αὐτῆς (τῆς ἁμάξης). ὅπου ὁ Εὐσταθ. λέγει (σελ. 1375. στίχ. 9. Ἐκδ. Ῥώμ.) Πείρινθα δέ, τὸ πλεκτὸν τὸ ἄνω τῆς ἁμάξης, ὅπου τὰ φορτία ἐπιτίθενται, ὃ καὶ ὑπερτερίη λέγεται, διὰ τὸ ὑπερείδεσθαι τοῦ ἄξονος· οἱ δὲ παλαιοὶ οὕτω φασί· Πείρινθα τὸ τετράγωνον πλινθίον, τὸ ἄνω περιδούμενον ταῖς ἁμάξαις, πλεκόμενον ἀπὸ ῥιπῶν· ῥίπες δέ, οἱ τῆς οἰνάνης λύγοι· ὥστε εἶναι ῥίπινθα, καὶ μεταθέσει καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἠ πείρινθα· ὁ δὲ Ξενοφῶν Κάνναθρον αὐτὸ φησι, Κάννη γὰρ, ἡ ψιλόθρις· πλέγμα γὰρ καὶ αὐτὸ ψιαθάδες, συνέχειν φόρτον ἰσχύουσι· ὁ δὲ Φώτ. λέγει τὸ ἄνωθεν τῆς ἁμάξης (πλέγμα), εἰς ὃ ἐντίθεται τὸ κομιζόμενον. Πίνετο ὅμως δένεται ἐπάνω τῶν μακρῶν ξύλων, δι' ὧν συνέχεται ἡ ἅμαξα.

Πείρω, Μ. περῶ. Ἀόρ. α. ἔπειρα, καὶ β'. ἐπερον. Παθ. γεφαν. πέπαρμαι (πέρας). Κυρίως, ἀφ' ἑνὸς ἄκρου, πέρατος εἰς τὸ ἄλλο διαπερῶ, ὅθεν, διατρυπῶ· διακεντῶ, διαπερονῶ, διελαύνω, χωνω· πέρα καὶ πέρα, συμβλίζω. «Κρέα ἔπειρον (Ὀδ. Γ, 33.)», ἐσούβλισαν τὸ κρέας διὰ νὰ τὸ ψήσουν· καὶ μετὰ τῆς ῥητῆς προστάξεώς του, ὀβελοῖσιν, ἐν Ἰλ. Η, 317. Ω, 623. Ὀδ. Τ, 422. πρβ. Ὀδ. Κ, 124. ἔτι δὲ καὶ, «Κρέα ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἐπειρανον, ἔπηξαν τὰ κρέατα τριγύρω εἰς τὰ σουβλία, Ἰλ. Α, 465. Ὀδ. Γ, 462. καὶ ἀλλαχοῦ, ἴδε ἀμφί, β'. 2. πόρρω, «διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν (ἔπειρεν) ὀδόντων ἐγχεῖ, μὲ τὴν λόγχην ἐπέρασεν αὐτὸ διὰ τῶν ὀδόντων, Ἰλ. Π, 405. καὶ μετὰ αἰτ. «λίχμῃ τέν γε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν», Ἰλ. Τ, 479. Παθητ. «Χρυσέοις ἥλοισι πεπαρμένον», ὅηλ. ἐσφιγμένον, ἐστολισμένον μὲ χρυσοῦς γόμφους, ῥόζους, Ἰλ. Α, 246. Λ, 633. τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ε, 399. «Ὀδύσσῃ πεπαρμένος», δηλοῖ διαπερασμένος, βασανιζόμενος ὑπὸ πόνων· συντάσσεται καὶ, περί τινι καὶ, ἀμφί τινι, π. χ. «Πεπαρμένη περὶ δουρὶ (ἡ παρθένος)», Ἰλ. Φ, 577. καὶ, «Ἀμφ' ὀνύχεσσιν, Ἡσ. Ἔ. 207. 2) τροπ. «Κύματα πείρεινα, διατέμνειν, ἤγουν διαπλέειν τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο, Ἰλ. Ω, 8. Ὀδ. Θ, 183. Ν 91. 264. ὡσαύτως, «Κέλευθον πείρεινα, διαπερῶν (τὴν ναῦν) τὸν δρόμον της, ἤγουν ἀνύειν, τελειόειν αὐτόν, Ὀδ. Β, 234. ἐπὶ τῆς ἰδίας σημασ. χρῆται τούτῳ τῷ ῥήματι ἀπολύτ. ὁ Ἀπ. Ῥοδ., ἄρα πάντῃ ὡς τὸ ἐξ αὐτοῦ προκύψαν, περᾶν ὁδόν, ἤτοι περᾶν, διεβαίνειν, διελαύνειν πεζὸς ἢ ἔποχος ἢ ἐπὶ νηός.

Πεῖσα, ης, ἡ (πείθω) ποιητ. ἀντὶ πειθώ, πεῖσις. Κατάπεισις, ἀνάπαυσίς τινος διὰ λόγων καλῶν, δυσώπησις, ὅταν καταπείθηταί τις εἰς ἡσυχίαν. «Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε,» ἐν Ὀδυσ. Τ, 23. ἡ καρδία τῷ ἔμενεν ἐν ὑπεταγῇ, χωρὶς νὰ κινηθῇ ἀπὸ πάθη, ἤγουν ἐν ἡσυχίᾳ, (ἐρμηνεύεται δὲ καὶ διὰ τοῦ, πειθοῖ, πείσματι καὶ χώρᾳ, ἤτοι ἐν ἡσυχίᾳ, καὶ ὑπομονῇ εἶναι, ὅ ἐστι, νὰ μείνῃ εἰς τὸν τόπον της ἀκίνητος, καθὼς τὸ πλοῖον ὅταν εἶναι ἀραγμένον εἰς τὸν λιμένα, ἢ δεδεμένον μὲ τὰ πρίσματα, παλαμάρια.)

Πείσεα, τὰ ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ πίσεα· ὑδατώδεις τόποι, λιμνῶνες, λιβάδια, δίυγροι τόποι καὶ βοτανώδεις, Ὀδυσ. Ζ, 124.

Πείσεαι, Ἰωνικ. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ Πείθῃ β'. προσπ. ἐνικ. μέσ. μέλλ. τοῦ πείθω, ἢ παθχω.

Πείσεμεν, ἀπαρεμφ. μέλ. ἀντὶ πείσειν, ἐκ τοῦ, πείθω.

*Πεισιδίκος, ὁ, ἡ (πείθω, δίκη), ποιητ. Ἐκκλήσιον κριτηρίου, ἢ τοὺς κριτὰς πείθων. 2) ἔθνικὸν κύρ. ὄνομα γυναικός, Πεισιδίκη, ἡ.

*Πεισιθάνατος, ὁ, ἡ (θάνατος), ποιητ. Καταπείθων τινὰ εἰς θάνατον.

Πεισίμβροτος, ὁ, ἡ (βροτός), ποιητ. Καταπείθων τοὺς θνητοὺς, καρδαίνων αὐτοὺς μὲ καλοὺς λόγους ἢ ἄλλα μέσα, ἢ διεκῶν, κινῶν, ἐνίοτε μὲν κρυστικῶς, ἔμοις συνήθ. ἐπὶ καλοῦ, ὡς ποιμὴν (λαῶν). «Βάκτρον πεισίμβροτον» (Αἰσχύλ. Χοηφ. 359.), ἢ τοὺς ἀνθρώπους καταπειθοῦντα ῥάβδος τοῦ βασιλέως, ὅστις καὶ ὡς ῥήτωρ παῤῥησιάζεται εἰς τὴν συνέλευσιν καὶ ὁμιλεῖ.

Πεῖσις, εως, ἡ (πείθω). Τὸ πείθειν, καταπείθειν, κατάπεισις, = πειθώ, σπάνιον.

Πεῖσις, κος, ἡ (πάσχω, πείσομαι) ταὐτὸν τῷ, Πάθος, τό, Ἱπποκράτ. φιλοσοφικῶς δὲ παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐλαμβανόμενον τὸ, Πεῖσις, σημαίνει τὰ μέτρια καὶ εὔγενῆ ἀνθρώπινα πάθη, Νεμέσιος· ἐν γένει, φύσις, ἕξις τοῦ, νὰ διατίθηται τις ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα, ἐπιδεκτικότης αἰσθήσεως, αἰσθητικὸν, ἐρεθιστικότης ἐπὶ καλοῦ, ἐσωτερικὴ καλὴ ὁρμή, ὡς καὶ ὁ Ἀντωνῖν. ὁ Φιλόσοφ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ, πάθος, διάθεσις, affectio. ἢ ὡς καὶ Σέξτ. Ἐμπ. κατὰ Μαθημ. ζ'. 237. «Καὶ γὰρ ἡ ὁρμὴ καὶ ἡ συγκατάθεσις, καὶ ἡ κατάληψις, ἑτεροιότεις μὲν εἰσὶ τοῦ ἡγεμονικοῦ, διαφέρουσι δὲ τῆς φαντασίας· ἡ μὲν γὰρ πεῖσίς τις ἦν ἡμέτερα καὶ διάθεσις· αὗται δὲ πολὺ μᾶλλον ἢ ὁρμαὶ, ἐνέργειαί τινες ἡμῶν ὑπῆρχον.»

Πεισιχάλινος, ὁ, ἡ (χαλινός) ποιητ. Τῷ χαλινῷ πειθόμενος, ὅς τις ὑπακούει εἰς τὸν χαλινόν, Πίνδ. Πυθ. 2, 21.

Πεῖσμα, ατος, τό (πείθω). Ὡς τό, πεῖσις, Ἐμπιστοσύνη, πεισμονή, βεβαία ἐλπίς, θάῤῥος, πεποίθησις, Σέξτ. Ἐμπ. Πυῤῥ. α, 5'. 18. «Μετὰ βεβαίου πείσματος ἀποφαίνεθαι περί τινος,» ὅστις ἐλλαχοῦ ἀντὶ τούτου «Οὐκ ἀπαγγελτικῶς μετὰ πεποιθήσεως ἀποφαινόμενος,» εἶπε. Πίστις, πληροφορία, κατάπεισις, βεβαιότης, Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. β'. 20 «Λυκοῦργος ταῦτα τὰ πείσματα ἐνεποίησεν αὐτοῖς διὰ τῶν νόμων αὐτοῦ καὶ τῆς παιδείας· ἔτι δὲ, ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ἐμπιστευθῇ, νὰ ἀφεθῇ, Ἰουλ. Καισ. 32, 8. 2) σχοινίον, τριχιά, παράγγιον· ἔξαιρ. τὸ πρὸς τῇ γῇ δεσμοῦν τὴν ναῦν, σχοινίον, καλώδιον, παράγγιον, δι' οὗ, πρὶν τῆς χρήσεως τῶν ἀγκύρων, ἔδενον τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς πρύμνης καὶ ἐστερέουν αὐτό, ἵνα μὴ ταράττηται ἐν καιρῷ τρικυμίας, ἔξω εἰς τὴν ξηράν, συνήθ. εἰς πέτραν τινὰ τρυπημένην (τρητὸν λίθον), ὡς ἐν Ὀδ. Ν, 77. ἢ εἰς στύλην, ὡς ἐν Ὀδ. Χ, 455. πολλκ. ἐν Ὀδ., ἔθεν κεῖται καὶ ῥητῶς, πεῖσμα νεώς· ὅτι δὲ πεῖσμα καὶ πρυμνήσια διάφορον, διδάσκει ἡμᾶς ἡ Ὀδ. Ι, 136. 137. Ὁ Φώτ. ἔχει «Πεῖσματα, τὰ ἀγκύρια σχοινία, παρὰ τὸ πείθεσθαι δι' αὐτῶν τὴν ναῦν· καὶ ἐντεῦθεν καλοῦνται ἔτι ταῦτα τὰ σχοινία καὶ «Πρυμνήσια, Ἀπόγεια σχοινία, καὶ κοινῶς, παλαμαρια, ἀλλὰ παρ' Ἀππιαν. ἀ. σελ. 437. εἰσὶν ἐν αὐτῷ τῷ λιμένι πείσματα πυκνά.» 3) παρὰ Μεταγνστ. πᾶν σχοινίον κάθε τριχιά, παράγγιον· ἔξαιρτ. ἐφόσον ἐχρησίμευεν εἰς τὸ νὰ κρατῇ τι. 4) ὁ στύλος (τὸ κουτσιάνι) τοῦ σύκου, ἄλλως, πάσμα, Γεωπον. (Κυρίως, πᾶν μέσον, δι' οὗ πείθεταί τι, ἤγουν ἀναγκάζεται εἰς ὑποταγήν, ἢ κρατεῖται ἐν πείσῃ, ἤτοι ὑπομονῇ, ἡσυχίᾳ, ὃν τρόπον τὸ κρατοῦν τὲ πλοῖον παλαμάρι· καὶ κατὰ τοῦτο εἶν' εὐλήπτοι ὅλαι αἱ σημασίαι τῆς λέξεως ταύτης, πρβ. ἅρμα, καὶ Wyttenbach. cr. σελ. 251.) 5) ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, ἐπμονή, ἀπόφασις βεβαία ἐπί τι, σταθερότης ἀρεπάτρεπτος, ἰσχυρογνωμία, ἤθος ἐπιτατικὸν· καὶ πεισματάρης, ὁ· ὁ ἑβραῖος μένων ἐπίτε, ἰσχυρογνώμων, σταθερὸς καὶ ἀμετάτρεπτος.

Πεισματίας, ου, ὁ, = πεισμάτιος, πόλλ' ἀμφ. Ὀρφ. Ἀργ. 826. ὅπου τὰ Χειρόγρ. ὀρθότερον, πεισμάτιος, ία, ιον, ἔχουσιν, ἐπίθετον τῆς Ῥέας, ἥτις ἔλυσε τὰ πείσματα, τὰ πρυμνήσια.

Πεισμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πεῖσμα.

*Πεισμάτιος, ία, ιον (πεῖσμα). Ἀνήκων εἰς τὰ πείσματα, τὰ πρυμνήσια, δένων αὐτὰ ἢ λύων· ἐν γένει, κατεχόμενος εἰς αὐτά.

Πεισμονή, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πεῖσμα. Πίστις, ἐμπιστοσύνη, Παῦλ. Ἀποστολ.

Πείσομαι, Μέσ. μέλ. τοῦ, πείθω, ἢ πάσχω, Ὅμ. Ὀδ.

Πεῖσος, τό· ἴδε πῖσος.

*Πειστέος, ία, έον, ῥηματικὸν ἐπίθετ. τοῦ, πείθω. πείθομαι.

Πειστήρ, ῆρος, ὁ (πείθω), ποιητ. Ὅστις πείθει, καταπείθει. 2) ὁ καταπειθείς, ὑπακούων, ὁ εὐπειθὴς ὑπήκοος. 3) ταὐτὸν τῷ, πεῖσμα, σχοινίον, ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Θεόκριτ. κέ. 58.

Πειστήριος, ία, ιον· καὶ, πειστικός, ή, όν. Ἐπίρ. -κῶς (πειστήρ, καὶ, πείθω). Εἰς τὸ πείθειν ἐπιτήδειος, ἀνήκων. «Λόγοι πειστήριοι», Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1053. ὅθεν, ἐπίχαρις, εὐάρεστος, ἑλκύων τὴν κλίσιν, εὐνοίαν τινός.

Πείσυνος, ύνη, υνον· ταὐτὸν τῷ, πίτυνος, ἀμφ. πιθανὸν μόνον ἡμαρτ. ἀνάγν.

*Πείσω, μέλλ. τοῦ πείθω, Ὅμ.

Πειώλης, ου, ὁ (πέος) ἢ, πειόλη, ὡς τό, οἰφόλης. Ἀσελγής, ἀκόλαστος, κίναιδος, πόρνος, ὁ διὰ τὸ πέος ἀπολλύμενος, Lob. Φρυν. σελ. 613. peni dediius.

Πέκος, τό (πέκω). Μαλλίον· δέρμα, πετζί· ἔξαιρ. τὸ κουρευόμενον· λέγεται καὶ, πέσκος, συνήθ. πόκος, (ἴσως ἐκ τούτου τό, pecus.)

Πεκτέω, ήσω, = πέκω. Κείρω, κουρεύω. 2) κτενίζω τὰ μαλλιά, ξαίνω, ἢ μαδῶ, Ἀριστοφ. Λυσ. 685. «Πεκτούμενος», ταὐτὸν τῷ, τιλλόμενος, ξυόμενος.

Πεκτήρ, ῆρος, ὁ (πέκω). Ὁ τὰ μαλλιὰ κουρεύων, ἢ ἐ τὸ δέρμα τίλλων, μαδῶν, Σουίδ.

Πεκτός, ή, όν (πέκω). Κουρευμένος, ἐκτετισμένος, Ρεκυα.

Πέκω, καὶ πείκω, Μ. ξω. Κείρω, κουρεύω. 2) μαδῶ, ἐκσπῶ, ὡς τὸ τίλλω, Ἀριστφ. 3) κτί-

ἄνος δὲ εἶδος ἐστὶν ἀνδρώδους ἡλικίας νεωτερικῆς, κατὰ δὲ τοὺς ἀκριβεστέρους, ὁ μήπω εἰς γάμον ἐλθών — ὅπερ δὲ ἐν ἀνδράσιν ἡίθεος, τοῦτο παρθένος ἐν γυναιξί. Ruhnk. Τιμ. σελ. 132. ὅθεν, «παρθένος ἡίθεος τε,» Ἰλ. Σ, 593. Χ, 127. παρίθ. Ὀδ. Α, 38, ὑστερώτερ. καὶ ὡς τῷ ὄντι Ἐπίθ. «κοῦρος ἡίθεος,» καὶ τ. τ. κατὰ τοὺς Γραμματγρ. ἄφθαρτος πρὸς γυναῖκας, κατὰ Πλατ. γάμων ἄγκος. Σπάνιον εἶναι τὸ Θηλ. ἡ ἡίθεος ἡ ἡίθεος κόρη, = παρθένος, ἡ ἡίθεη, Νικ. λείψ. Β, 64. (πιθανῶς ἄλλος σχηματισμ. τοῦ αἰζηός, ὅθεν ἐκ τοῦ ζάω, ζέω, κατὰ τὸν Doederlein ἀπὸ τοῦ αἴθω, κατὰ τὸν Riemer δὲ ἀπὸ τοῦ ἠθείος. (ῡ)

Ἥκειν, ἀντί, εἴκειν. ἐκ τοῦ, εἴκω. Παρακ. εἴκα.

* Ἥκετο, 3 ἑνικ. ὑπερσυντ. τοῦ ἔοικα, Ὀδ.

Ἥκεν, ἀντί, ἥκεμεν. ἐκ τοῦ, εἶμι.

* Ἧκε, 3. ἑνικ. ἀορ. 1. τοῦ ἵστω, Ὅμ.

Ἡκέστης, εστα, εν. (ἠκών). Ὀστις ἔχει ὀχθην, ὁ ἔχων ὑψηλὴν καὶ ἀπότομον ὀχθην, κατ' ἠκέστης Σκαμάνδρου,» Ἰλ. Ε, 36. ἐπειδὴ ὁ Σκάμανδρ. χειμάρρους ὢν εἶχε ὀχθην ὑψηλὴν καὶ κρημνώδη· ἔπρεπε λοιπὸν κυρίως νὰ λέγηται, ἠκέστης· ἄλλοι τὸ παράγουσι κακῶς ἐκ τοῦ ἴσω, ὁ ἴα ἔχων. Ἡρόδοτος δὲ ὁ Σμυρν. Ε. 399. καλεῖ, ἠκέστη πεδίον,» ἕνα χωρᾶτε, ἐπὶ τὸ ὁποῖον βόσκουσι χῆναι καὶ γεφυραί. Ἐντεῦθεν συμπεραίνει ὁ Buttm. Lexil. 2. σελ. 23. ὅτι ἡ λέξις ἐτήμαινε ποιμένος, ἢ ὁ ἔχων βοτάνην, ἢ χόρτα πολλά, ἄρα ἡ σημασ. αὕτη ἔπρεπε νὰ ληφθῇ καὶ εἰς τὴν Ἰλ. ὅστις ῥέει διὰ χωραφίων, τὰ ὁποῖα ἔχουσι πολλὰ χόρτα, τοῦτο δὲ μάλιστα, ἐπειδὴ ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ ἠίων πρέπει νὰ ἔχῃ ἀναφορὰν τινὰ εἰς τὴν ὀχθην τῆς Θαλάσσης, ἢ τὸ παραθαλάσσιον, ὅθεν ἀνάγει ὁ αὐτὸς καὶ τὸ ἠίόεις εἰς τὸ εἰαμενή, καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὸ ἧμαι· παρέβλεψε δέ, ὅτι τὸ ἠίων εἶναι πραγματικῶς ἐν χρήσει καὶ περὶ ὀχθης ποταμοῦ, ὅθεν καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκλείψῃ τις ἀπὸ τὴν συνήθη παραγωγήν. (ῡ)

* Ἤϊον, 3 πληθ. παρατατ. τοῦ εἶμι πορεύομαι, Ἐπικ. ἀντὶ ᾔειαν, Ὀδ. (ῡ)

Ἠϊόνιος, ον. = ἠόνιος. Ἰων. (ῡ)

Ἤϊος, ὁ, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, «ἠΐε Φοῖβε,» Ἰλ. Ο, 365. Τ, 152. ἤτοι ἀπὸ τὸ ἐκφωνητικ. ἠ. Φοῖβε, τῷ ὁποίῳ προστρωνοῦσι ἤ, τουτέστι τὸν ὁποῖον προσκαλοῦσι βοηθόν, παράβαλ. ἰήϊος, εὔϊος· ἤτοι κατ' ἄλλους ἀπὸ τὸ ἕως ἠώς, Franke ὑμν. Ὅμ. Ἀπόλ. Δηλ. 120. (ῡ)

Ἤϊσω, (ἥϊς) παρ' Ἥτυχ. Ἠϊώμεθα, ἐπιστατίσμεθα, πεπληρώμεθα. Ἄρα, ταυτόν τῷ, Κορέννυμι.

* Ἤϊσα, Ἀόρ. 1 τοῦ ἥδω.

Ἤϊσαν, πληθ. παρατατ. τοῦ εἶμι, πορεύομαι, ἐπικ. ἀντὶ ᾔειαν, συχνὰ παρ' Ὅμ. π. χ. Ἰλ. Β, 197. (ῡ)

* Ἤϊσαν, 3 πληθ. παρατατ. τοῦ οἶδα, ἐπικ. ἀντὶ ᾔδεσαν, μόνον παρ' Ἀπ. Ρ. ἐν τῇ συνθέσει ἐπήϊσαν· ὁ ἐτυμολ. ἀναφέρει «ἠΐσαν ἐγώ,» ἀντὶ, ἠπίστάμην, ἐκ τοῦ, Ἴσημι· ὁ δὲ ἀπολλών. ὀργ. Α'. 1022. ἔχει «νηνεμέρτες ἐπήϊσαν,» ἀντὶ, ἐπήδεσαν, ἐκ τοῦ, ἐπείδω, ἢ, ἐπίσημι, ὁμοίως καὶ ἐν Β'. 193. ἔχει ἐπήϊσαν, ἂν δὲν εἶναι ἐκ τοῦ ἐπαΐω. (ῡ)

Ἤϊτε, ἀντὶ, ἤειτε· ἐκ τοῦ, εἶμι. Εὐριπ. κύκλ. 40.

* Ἤϊχθη, 3, ἑνικ. ἀόρ. 1. παθητ. τοῦ αἴσσω, Ἰλ. Γ, 368 πληθ. ἠΐχθησαν, Ἰλ. Π, 404.

Ἠϊών, ονος, ἡ. Ἀττ. ἠών Δωρ. ἀΐων, Ὁ αἰγιαλός, τὸ παραθαλάσσιον, ἀκτή, τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, περιγιάλι. Ἰλ. Β. 92. σπανιώτερ. δὲ περὶ τῆς ὀχθης τῶν ποταμῶν, Ἀπολ. Ρ. Β, 619 Λ, 130. Εὑρίσκεται ἔτι ἀντὶ τούτου καὶ τὸ ἀωρεῖον, ἀΐων, ἐξ οὗ παράγουσι τὸ αἰονᾶν μετὰ τῶν συνθέτων αὐτοῦ, ἔστι δὲ ταὐτὸν τῷ, ἀκτή, καὶ αἰγιαλός. 2) Καὶ ὀφθαλμῶν τὰ ὑποκάτω, διὰ τὸ κατ' αὐτῶν φέρεσθαι τὰ δάκρυα, ὡς καὶ κατὰ τῶν τῆς θαλάσσης αἰγιαλῶν τὰ δάκρυα. Ἡσύχ. (ῡ)

* Ἤϊων, ονος, ἡ (ἀΐω). Ὅπερ ἠκούσθη, ἡ φήμη, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀνέγνωσε ὁ Ζηνόδοτ. Ὀδ. Β, 42. ἠΐονα ἀντὶ ἀγγελίην· δὲν ἀπαντᾶται ἀλλοῦ.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Κ.

Ἧκα, ἐπίρ. ἠρέμα, ἡσύχως, σιγῇ. (Σιγᾶ-σιγά, ἐλαφρά, ἀγάλ' ἀγάλια). Ἰλ. Γ, 150. «ἧκα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,» ὡμίλησαν σιγὰ μεταξύ των. 2) περὶ τόπου κινήσεως, ὀλίγον, «ἧκ' ἐπ' ἀριστερά,» ὀλίγον τι πρὸς τὰ ἀριστερά, Ἰλ. Ψ, 336. «ἧκα παρακλίνας κεφαλήν,» ἐκείνει ὀλίγον τι πρὸς τὰ κάτω τὴν κεφαλήν Ὀδ. Τ, 301. ὅθεν καθόλου πρᾴως, ἡμέρως, «ἧκα ἐλαύνειν,» δίδω ἐλαφρὸν κτύπημα, Ὀδ. Σ, 92. 94, (ὅπερ δὲ, εἶναι ὄχι καθ' ἑαυτό, ἀλλὰ συγκρινόμενον μὲ ἄλλο ἐλαφρόν.) «ἀπώσατο ἧκα γέροντα,» ἔσπρωξε μὲ πρῶον τρόπον τὸν γέροντα πρὸς τὰ ὀπίσω, Ἰλ. Ω, 508. «Ἀθήνη ποιεῖ ἧκα μάλα ὠκέα,» ἐδρόσισε πρωΐστατα μὲ τὴν ἀναπνοήν της, Ἰλ. Τ, 440. «ἧκα κίοντες,» οἱ περιπατῶντες ἀγάλια, Ὀδ. Ρ, 234. παράβαλ. ἥκιστος. Περὶ χρόνου, βαθμηδόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, Sac. AP. σελ. 116. 3) Περὶ λάμψεως τῶν χρωμάτων ἢ αὐγάσματος, μαλθακῶς, ἠπίως, μὲ νόστιμον τρόπον, «ἧκα στίλβοντες ἐλαίῳ,» λάμποντες μὲ νόστιμον τρόπον ἀπὸ ἔλαιον, Ἰλ. Σ, 596. ὅπου δὲ οἱ παλαιότρ. Γραμματγρ. τὸ ἐκλαμβάνουσι ἁπλῶς ὡς σύγκρισιν, μὲ νόστιμον τρόπον ὡς ἀπὸ ἔλαιον. Ἡ ἀρχικὴ σημασία εἶναι λοιπὸν ὀλίγον, ὄχι πολύ, ἀδύνατον, καὶ συγγενοῦσι ἀναμφιβόλως μὲ τὸ ἥκιστος, ἧσσων, ἥκιστος, τοῦ ὁποίου τὸ θετικὸν εἶναι τὸ ἧκα, πρὸς δὲ τούτοις καὶ μὲ τὸ ἀκέων, ἀκήν, ἀκαλός. Buttm. Lexil. 1. σελ. 13, 301. (-υ)

Ἤκα, ἀόρ. 1. τοῦ ἵημι, Ἰλ. 3. ἑνικ. ἧκε, συχνὰ παρ' Ὅμ.

Ἡκαλέος, έστη, εον· καὶ ἠκαλος, ὁ, ἡ. Ἐπίθετ. ἐκ τοῦ ἧκα, ἐν ταῖς σημασ. τοῦ ἐπίρ. ἀπαντᾶται ὅμως μόνον παρὰ τοῖς Γραμματγρ. (μὲ τὸ ἔκηλος ὁμοιάζει μόνον κατὰ τύχην) Πρᾶος, ἥσυχος, ἥμερος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, ἠκαλέος, καὶ ἀναφέρει ἐκ τινος ποιητοῦ «ἠκαλέον γελόωσα,» ἀντὶ τοῦ, πρᾴως γελοῦσα.

* Ἤκαχε, 3 ἑνικ. ἀόρ. 2. τοῦ ἀκάχω θέματος, ὅπερ ἰδέ. Ὅμ.

Ἤκεστος, έστη, εστον· (ἀντὶ, ἄκεστος, ἐκ τοῦ ἀρχαίου, κέω, κένω, κεντέω, κέστρα, κεστὸς), ὅστις δὲν ἐδοκίμασεν ἀκόμη τὴν κέστραν ἢ τὸ κέντρον, περὶ βοῶν, οἵτινες δὲν ἐδοκίμασαν ἀκόμη τὸ κέντρον τοῦ ἐλαύνοντος, δὲν ἐσυνηθίσθησαν — ἐπαιδεύθησαν ἀκόμη εἰς τὸν ζυγόν, εἰς τὸ νὰ σύρωσι τὸ ἄροτρον ἢ τὴν ἅμαξαν, ὅθεν «ἀδάμαστοι βόες,» ὡς λέγει ὁ Tacit. «nullo mortali opere contacti,» Ἰλ. Ζ, 94. 275. 309. τοιοῦτοι βόες ἐχρησίμευον ἐξαιρέτως διὰ θυσίας. Ἐὰν ὅμως ἐνταῦθα ὁ Ποιητὴς ἐννοεῖ θηλείας βοῦς (ἀδάμαλιν) τότε προτιμητέα ἡ ἑρμηνεία διὰ τοῦ, ἀνύχευτος.

Ἤκη, Ἰων. ἀντὶ Ἀκή, Ἀρχίλ. ἰδὲ Volck. Ἡρόδ. Δ'. 196.

Ἠκηκόειν, ἀντὶ, ἀκηκόειν· ὑπερσυντελ. τοῦ, ἀκούω· ὅθεν ἀκήκοα, ὁ παρακείμ.

* Ἤκιστος, η, ον. Ὑπερθετ. ἐπίθετ. ἐκ τοῦ ἐπίρ. ἧκα, μόνον Ἰλ. Ψ, 531. «ἤκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἅρμα,» ἤτον βραδύτατος εἰς τὸ νὰ ἐλαύνῃ τοὺς ἵππους· ὅπου δὲ μερικοὶ γράφουσι καὶ ἧκιστος, καὶ τὰ ἐκλαμβάνουσι ὡς τὸ σύνηθες ὑπερθετ. τοῦ ἧσσων ὁ πλέον ἀνίκανος, ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐλαύνῃ τοὺς ἵππους· ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἧκιστος δὲν ἀπαντᾶται παρ' Ὅμ. ἄρα πρέπει τὸ ἧκιστος, νὰ διατηρηθῇ ὡς λείψανον τῆς παλαιοτάτης γλώσσης.

Ἤκιστος, ίστη, ιστον. Ὑπερθετ. τοῦ συγκριτ. ἥσσων, ὁ χείριστος, ἔσχατος, ὀλίγιστος, ἐλάχιστος, ἀδυνατώτατος ἥκιστα ἐπίρ. τὸ παραμικρότατον, μήτε τὸ ἐλάχιστον, τὸ παραμικρόν. «οὐχ' ἥκιστα,» ὄχι ἐλαχιστάκις· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ πριτότερον, ἐξαιρέτως, μάλιστα. Ἐν τῷ παζῷ λόγῳ ἀπαντᾶται μόνον τοῦτο τὸ ἐπίρ. Ξενοφ. Ἀπομ. Α'. β'. 23. «πάντα μὲν οὖν ἐμοί γε δοκεῖ τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀστακτέα εἶναι, οὐχ ἥκιστα δὲ σωφροσύνη·» παρ' Αἰλιαν. κεῖται «ἥκιστος ἀμύνεσθαι,» δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν τοῦ νὰ διαυδεντεύσῃ τὸν ἑαυτόν του· ὡς καὶ τό, οἷος, (ἡ βίζα τῆς λέξεως εἶναι ἧκα, κατὰ μὲν τὴν σημασ. ἐπικ. κατὰ τὴν χρῆσιν δὲ κακός καὶ μικρός.)

* Ἤκου, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ ἤπου, ὅπερ ἰδέ.

* Ἠκριβωμένως, Ἐπίρ. μετοχ. παρακ. παθητ. τοῦ ἀκριβόω. Ἀκριβῶς.

* Ἥκται καὶ Ἥκτο, παρακ. καὶ ὑπερσ. παθητ. τοῦ ἄγω.

Ἥκω, παρατατ. ἧκον, μέλ. ἥξω, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἄχρηστοι· εἶμαι παρών, ἦλθα, ἐφθασα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς εἰς, ἐπί, ἢ μετὰ ἐπίρ. κίνησιν σημαίνοντος εἰς τόπον τινά· τὸ δὲ ἥκειν ἐπὶ τὸ στράτευμα,» παρὰ Ξενοφ. Ἀνάβ. Η, Ζ, 2, 3. δὲν σημαίνει τὸ σύνηθες, ἔρχεσθαι εἰς τὸν στρατόν, ἀλλὰ κυρίως ἢ μετὰ μὲ τὴν αἰτιατ. ἔρχομαι ἕνεκα τοῦ στρατοῦ, τουτέστι διὰ νὰ τὸν παραλάβω· παρὰ τοῖς ποιητ. καὶ μετὰ τῆς αἰτιατ. ἁπλῶς, παρ' Ὅμ. μόνον εἰς Ἰλ. Ε 478. Ὀδ. Ν. 324. ἄλλοτε μεταχειρίζεται ὁ Ὅμρ. τὸ ἴκω, παρομοίως Πίνδ. ἰδὲ Boekh. Ὀλ. Δ'., 11. συχνότατ. παρὰ τοῖς Ἀττ. μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ ἀκριβέστεροι δὲν μεταχειρίζ. τὸν Παρατατ. ἐπειδὴ ἔχει ὁ Ἐνεστ. ἤδη τὴν σημασ. ταύτην, Valck. Φοιν. 88. 1082. Thom. M. σελ. 418. «Ὃς ἐκ πατρῴας ἡκων γενεᾶς ἄριστος Ἀχαιῶν,» Σοφοκλ. Αἰ. 637. Παρὰ δὲ τοῖς μὴ ἀκριβεῖς καὶ τοῖς μὴ Ἀττ. συγγραφ. ἐκλαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι, ᾤχομαι εἰς τόπον τινά, ὑπάγω, πορεύομαι πρός τινα διὰ νὰ τὸν παρακαλέσω, ἢ νὰ τὸν κυνηγήσω, νὰ ἐπιπέσω ἐπ' αὐτόν, ὁρμῶ ἐπί τινος, μάλιστα δὲ ἐπιστρέφω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 265. 275. Πλάτ. Κριτ. «ἄρτι ἥκεις ἢ πάλαι;» τώρα ὀλίγωρα ἦλθες ἢ πρὸ πολλοῦ; 2) ἀνήκειν, ἀποβλέπειν, ἀναφέρεσθαι· συνήθως μὲ εἴς τι εἰωθότ. «ποῖ ἥκει λόγος;» εἰς τί ἀναφέρεται ὁ λόγος; Seidl. Εὐριπ. Τρω. 155. «ἥκει πρὸς ἔπαινον,» προξενεῖ ἔπαινον. Παυσαν. Α'. Λζ'. 4. «ἃ μάλιστα εἰς μέγεθος καὶ κόσμον ἥκειν τὰ ὁποῖα, ἐπιδεικνύουσι, φαίνονται ἔνδοξα, λαμπρὰ διὰ τῆς μεγαλειότητος καὶ τῆς ὡραιότητος· «ἥκοντες εἰς ἐμὲ ἥκουσι,» ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀνήκει, τυχαίνει εἰς τὸ ἰδικόν μου μέρος. Ὅσον τὸ κατ' ἐμέ. Ὅσον ἀπὸ μέρους μου· παρὰ Πολυβ. ΙΒ'. 25. ΙΗ'. 15. «τὰ πρὸς ἔπαινον τὰ εἰς φιλανθρωπίαν ἥκοντα,» ὅσα φαίνουσιν εἰς ἔπαινον, ὅσα ἀνήκουσι, ἁρμόζουσι, τυχαίνουσι εἰς φιλίαν καὶ φιλανθρωπίαν· «ἥκων εἰς θαυμαστέοντας,» ὅσα ἀξίζουσι θαυμασμόν, ὅσα εἶναι ἄξια θαυμασμοῦ, Παυσαν. Η. 18. 3) Ἁρμόζειν, πρέπειν, τινί, ἀλλοτε συνήθως προσήκειν, μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγ. Schaef. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 738. 4) Ἀναφέρεσθαι, ἁρμόζειν, εἰς ἢ πρός τι, ἔτι δὲ καὶ ἐπί τι. 5) Ἐπιστηρίζεσθαι, κρέμασθαι, παρὰ Δημοσθ, «ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἥκεν· ὅσα ἐπεστηρίζετο, ἐκρέμαντο ἀπὸ τὴν πρεσβείαν τὴν ὑπὲρ τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας 6) Φθάνειν καταντᾶν, προβαίνειν, προχωρεῖν, ἐμπίπτειν εἴς τι, ὡς τὸ ἀνήκειν, συνήθ. μετὰ τῆς εἰς, συχν. «εἰς τοῦτο τόλμης, σοφίας, ἡλικίας» καὶ τ. τ. ἢ «πόρρω ἥκει τινός» προχωρῶ — προβαίνω εἰς τι μακρὰν, προκόπτω, π. χ. «εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἥκω,» τόσον γέρων, εἰς τόσον γεροντικὴν ἡλικίαν ἐφθασα, ἢ ἦλθα· «πόρρω ἡλικίας,

ζω. 4) ξαίνω, Ὀδυσ. Σ, 315. «-εἴρια πείκετε χερσίν», ξαίνετε, κτενίζετε· ἐν Ἰλ. Ξ, 176. «Χαίτας πεξαμένην, εὐθετίσασα, κτενίσασα. (κατὰ τὸν ἐνεργ. ἐνεστ. χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ Ἐπ. πείκω.) Ὁ Εὐστάθιος σημειοῖ, ὅτι ἐπὶ μὲν προβάτων ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ, κείρειν, ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων ἀντὶ τοῦ, κτενίζειν. (ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. pecto, pecten, πιθανῶς δὲ καὶ τὸ, pecus, τὸ πρόβατον.)

Πέλα, καὶ, πέλλα, μακεδονιστὶ, ἀντὶ, τοῦ, φέλα, φέλλα. Ὁ λίθος, ὅθεν τὸ, φελλός, φελλεύς, ὁ πετρώδης τόπος· πρβ. φελλός, 2.

*Πελαγαῖος, ὁ, ἡ, ἀμφ. τύπος ἀντὶ πελάγειος.

Πελάγειος, εία, ειον· ταὐτὸν τῷ, πελάγιος.

*Πελαγιαῖος, εία, αῖον, = πελάγιος, ἀμφ.

Πελαγίζω, Μ. ίσω (πέλαγος). Εἶμαι ἢ φαίνομαι ὡς θάλασσα, σχηματίζω πέλαγος ἢ θάλασσαν, ἐξαπλόνομαι ὡς θάλασσα καὶ προξενῶ πλημμύραν, ἐξαιρ. ἐπὶ ἐκχειλιζόντων ποταμῶν, ὅθεν «Πελαγίζει ὁ ποταμός», Ἡρόδ. 1, 184. ἐπὶ δὲ τόπων ἢ μερῶν γῆς, εἶναι πλημμυρισμένος, σκεπασμένος ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς θαλάσσης, π. χ. «Πελαγίζει τὰ πεδία», ὁ κάμπος εἶναι πλημμυρισμένος, Ἡρόδ. 2, 92. 2) μεταφ. πλημμυρίζω τι, καταπλύζω, σκεπάζω μὲ τὸ νερὸν περιγύρω, μετ' αἰτ., μόνον παρὰ τοῖς Μεταγν. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 724. κτ. 2) εἶμαι εἰς τὸ πέλαγος, πλέω εἰς τὸ πέλαγος, Ξεν. καὶ Ὑπερίδ. Παρὰ τοῖς Μεταγ. τάσσεται ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. καὶ μέτ. π. χ. «Ναῦς ἔχων ἐπελαγίζετο», (Χαρίτ. ἡ. 6.) ἐφέρετο, ἔπλεεν εἰς τὸ πέλαγος.

Πελαγικός, ή, όν. Τὸ πέλαγος ἀγαπῶν, ἐν τῷ πελάγει διαιτώμενος, διατρίβων, πελαγίσιος, ἐν γένει = πελάγιος· ὅθεν, πελαγικοὶ θεοί, οἱ θεοὶ τοῦ πελάγους, Πλουτ.

Πελάγιος, ία, ιον· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. καὶ, ὁ, ἡ· καὶ, πελάγειος (πέλαγος). Ἐκ τοῦ πελάγους ὤν, ἢ ἐν τῷ πελάγει εὑρισκόμενος, πλέων πελαγίσιος, παραθαλάσσιος, Ξενοφ. Ἑλ. β. ἀ. 11. «Ἀνήγοντο οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῆς Χίου πελάγιοι», ἀνοιχτὰ ἔπλεον εἰς τὸ πέλαγος· ἐξαιρέτως λέγεται πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τὸ μέσον ἢ ἐπάνω εἰς τὸ πέλαγος· ἀντίθ. τῷ αἰγιαλοῖος. Οἱ σχηματισμοὶ, πελαγαῖος καὶ πελαγιαῖος εἰσὶν ἀμφίβολοι. (τὸ, πελάγιος ἐστὶ καὶ ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος.)

*Πελαγισμός, ὁ (πελαγίζω), ταὐτὸν τῷ, ναυσία, ἀπόστασις τῆς θαλάσσης, συνήθ. κατὰ πληθ. Ἀλκίφρ. β'. 4

Πελαγίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. πελαγῖτις, ιδος, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ, ἢ ἐπὶ τοῦ πελάγους ὤν, π. χ. «Νῆες πελαγῖτιαι», ἢ πλέουσα, ἢ οὖσα εἰς τὸ πέλαγος, Μελέαγρ. ἐπιγρ. 80.

*Πελαγοδρομέω. Τρέχω, διαθέω, πλέω εἰς τὸ πέλαγος, παρὰ τὸ

Πελαγοδρόμος, ὁ, ἡ (δρομεῖν, δρόμος). Ἐπὶ τὸ πέλαγος τὸν δρόμον ποιῶν, τρέχων, πλέων εἰς τὸ πέλαγος, ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν.

Πελαγολιμήν, ένος, ὁ (λιμήν). Λέων ἐν τοῖς Τακτικ. κ. τμῆμ. 190. Ἐν τῷ πολίχνῃ κατεσκευασμένος τεχνικὸς λιμὴν διὰ ἐρριμμένων σάκκων ὅμου πεπληρωμένων, ἤτοι χωμάτων ἐξοχόντων ἀπὸ τῆς γῆς μακρὰν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀντὶ ἀγκυρῶν· ὅρα Πολύαιν. γ'. 9. 38.

Πέλαγος, εος, ους, τό. Ἡ θάλασσα· ἐξαιρετ. τὸ κατὰ τὸ μέτον τῆς θαλάσσης μέρος τὸ μετέωρον, τὸ μακρὰν ἀπέχον ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ, ἀντίθ. τῷ, αἰγιαλός· καὶ ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, ὅθεν παρ' Ὅμ. συνήθ. «Πέλαγος μέγα· καὶ κατὰ πληθ. «Ἄλος ἐν πελάγεσσιν», Ὀδ. Ε, 335. Ἡμν. Ἀπ. 73 ἀνὰ οὖ παρ' Ἀπ. Ρ. 2, 608. καὶ 3, 349. «πέλαγος θαλάσσης», καὶ παρὰ Ποιητ. Ὀλ. 7, 103. «πόντιον πέλαγος», λέγεται. Τὸ, πέλαγος ἔχει κυρίως πρὸς τὴν θάλασσαν ὡς τὸ μέρος πρὸς τὸ ὅλον, καὶ διὰ τοῦτο προσλαμβάνει ἐπίθετα κατὰ τοὺς γειτνιάζοντας τόπους, κατὰ τὴν γειτνιάζουσαν ἠπείρον, π. χ. Εὔξεινον πέλαγος. «Τῆς θαλάσσης καταπεσὼν Μυνίκιόν τι πέλαγος ἡμῖν, ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδέξῃ», Λουκιαν. Παρ' Ἡρόδ. 4, 85. ὀνομάζεται ἡ μαύρη θάλασσα, πέλαγος. 2) πᾶσα μεγάλη πληθὺς, πλῆθος, ἄβυσσος ὕδατος, ἢ μεταφορ. ὠκεανὸς, ἄβυσσος (κακῶν), Valck. Ἱππ. 822. 3) ὡς θεότης προσωποποιημένη, ἰσοδύναμον τῷ, πόντος, τέκνον τῆς γῆς ἄνευ πατρὸς, Ἡσ. Θ. 131. — Πολλ. παραλείπεται τὸ, πέλαγος, Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ρ. 4, 1. (συνήθ. μὲν ἔτυμολ παρὰ τὸ, πελάω, πελάζω. καθότι δηλ. ἡ θάλασσα προσκρούει εἰς τὰ παράλια· ἀλλ' αὕτη ἡ παραγωγὴ δὲν εἶναι τόσον ἐναργής· κατ' ἄλλους, παρὰ τὸ, πλέω.) ὅθεν

*Πελαγός, ὁν, ἐπίρρ. ποιητ. Εἰς ἢ πρὸς τὸ πέλαγος, πρὸς τὴν θάλασσαν.

*Πελαγόστροφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Περιπλανώμενος, ἐρευνώμενος, περιῶν τὴν ζωὴν, ἢ ἐμπορευόμενος κατὰ θάλασσαν.

*Πελαγότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω), ποιητ. Τρεφόμενος ἢ θρεμμένος ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Πελαγόω, ώσω (πέλαγος). Εἰς πέλαγος μεταβάλλω, πλημμυρίζω τι, καταπλύζω μὲ νερὰ, Ἰακ. Ἀχ. Τάτ. σελ. 724. (οὐδέποτε ἀμετάβ.)

Πελάζω, Μ. άσω. Ἀόρ. ἐπέλασα (παρ' Ὅμ. ἐπέλασσα καὶ πέλασσα). Ἀόρ. μέτ. ἐπελασάμην, καὶ Εὐκτικ. ἐπὶ τηρ. μεταβ. πελασσάτο, Ἰλ. Ρ, 341. Παθ. ἀόρ. ἐπελάσθην, Ἰλ. ποιητ. κατὰ συγκοπ. ἀόρ. ἐπλήμην, ἀεὶ ἀμετάβ., ὅθεν γ'. ἔνεκ καὶ πλησ. πρίσπ. πλῆτο, πλῆτο καὶ ἔπλητο, Ἰλ. Παρὰ μεταγνοῖ. Ποιηταῖς καὶ, ἐπλάσθην καὶ ἐπλάθην, ὡσαύτως ἀμεταβ., Παθ. παρακ. πέπλημαι, μετοχ. πεπλημένος, Ὀδ. Μ, 108 Τὸ, πελάω ὑπάρχει μόνον ἕτερος τύπος τοῦ ἐνεστῶτος, ἴδε τοῦτο. (πελας.)

Α'. ἀμεταβτ. πλησιάζω, πλησίον ὑπάγω, κινοῦμαι, ἔρχομαι, ἄνευ πτωτικοῦ, Ὀδ. Μ, 41. συνήθ. μετὰ δοτ. «Νήσοισιν», Ἰλ. Μ, 112. «πολεμίοισιν», Ἡρόδ. 9, 74. ὡσαύτως καὶ παρὰ τῷ Ὅμρκ. κατὰ συγκοπ. ἀόρ. «πλῆτο χθονί» (Ἰλ. Ξ, 438.)», ἐπλησίασεν εἰς τὴν γῆν, ἤτοι ἔπεσεν, ἐγονάτισεν· ὡσαύτως καὶ, οὐδὲ πλῆτο», 468. «Ἀσπίδες ἔπληντ' ἀλλήλῃσιν», ἐπλησίασαν ἀναμεταξύ των, Ἰλ. Δ, 449 Θ, 63. καὶ κατὰ τὸν παθ. παρακ. ἐν Ὀδ. Μ, 10· Πεποιμένεσσι, «ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πλησιάζει (Πλάτ.)», ὅμοιος τὸν ὅμοιον ἀγαπᾶ. β) ἔστ' ὅτε ὡς τὸ, πέλας μετὰ γεν., Σοφ. Φιλ. 1327. 1407. Αἰ. 709. γ) ἔτι δὲ καὶ μετὰ προθ. «πρὸς τοῖχον πελάζειν», προτέρχεσθαι, Ἡσ. Ἐ. 734. «εἴς τιν», Ἡρόδ. 2, 19. 4, 181. παρὰ δὲ τοῖς Μεταγν. καὶ, ἐπί τι, «ἐπί τινι, ἢ ἐπί τινος», ποιητ. 2) ὡς τὸ, πλησιάζω, πλησιάζω εἰς γυναῖκα διὰ νὰ ἔχω μετ' αὐτῆς γαμικὴν ἐπιμιξίαν, συνευνίσκομαι. «γαμετῇ», Αἰσχ. Προμ. 904. «γυναικί», κ. τ. λ. ὡς τὸ, συνουσιάζω.

Β'. μεταβ. μόνον παρὰ Ποιηταῖς, πλησιάζω τινά, φέρω πλησίον ἢ πλησιέστερον, ὅθεν, προσάγω, πλησιάσαι ποιῶ, κινῶ πρός τι πλησίον, πολλκ. παρ' Ὅμ. (παρὰ δὲ Ἡσ. μόνον ἐν Ἐ. 433.) ἐπί τε ἐμψύχων καὶ ἀψύχων, καὶ τὸ μὲν φερόμενον πλησίον τινὸς τάσσεται κατ' αἰτ., τὸ δὲ, πρὸς τὸ ὁποῖον φέρεταί τι πλησίον, κατὰ δοτ. π. χ. «Νῆας Κρήτῃ, Αἰγύπτῳ, Γυρῇ, τινὰ γαῖῃ Θεσπρωτῶν, Ἰθάκῃ, Ἀχιλλῆϊ κ. τ. τ. Ὅμ. «Τρῶας νηυσὶ πελ. (Ἰλ. Ν, 1.)», ἐφίνω αὐτοὺς νὰ πλησιάσουσι εἰς τὰ πλοῖα. «Νευρῇ μαζῷ π. (Ἰλ. Δ, 123)», πλησιάζω, ἤτοι τραβῶ τὴν νευρὰν πρὸς ἢ πλησίον εἰς τὸ στῆθος ἐνὸς τοξότου. «Στῆθος θαλάσσῃ πελ. (Ὀδ. Ξ, 350.)», πλαγιάζω μὲ τὸ στῆθος εἰς τὴν θάλασσαν (διὰ νὰ κολυμβήσω). «Τίνα χθονὶ ἢ οὐδεὶ πελ. (Ὅμ.)», κάμνω τινὰ νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν γῆν, ὅηλ. ῥίπτω κατὰ γῆς, κρημνίζω, κάμνω νὰ πέσῃ. «Ἵππον ἐπποδόκῃ πελ. (Ἰλ. Α, 434.)», κάμνω νὰ πλησιάσῃ, ἐμβῇ εἰς τὸ ὀχεῖόν του, ἐνθα συνεύζεται καὶ κοιτᾶται. Μεταφ. «Τινὰ ἐδύνησι πελάζειν (Ἰλ. Ε, 766.)», τὸν ἐμβάλλω, καταστῶ αὐτὸν εἰς πόνους καὶ θλίψεις. α) ἔστ' ἔτι παραλείπεται κατὰ τὸ παθ. ἢ ἀόριστ., ἥτις ἐκ τοῦ προηγουμένου δύναται εὐκόλως ν' ἀναπληρωθῇ, π. χ. «Οὔτε Λυκίους ἐδύνατο τείχεος ἄψ ὠσασθαι, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν», προσπελ. τείχεσι, Ἰλ. Μ, 420. β) ὡσαύτως παραλείπεται ἔστ' ὅτε καὶ ἡ αἰτ., ἀναπληρωτέα εὐκόλως ἐκ τῆς συνεχείας, Ἰλ. Ψ, 719. καὶ Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 7, 141. «Ἔπος ἐρέω, ἀδάμαντι πελάσσασα», προσπελ. αὐτὸ, θέλω σοὶ ἀγγέλω λόγον, τὸν ἐποῖον ἐπλησίασα, ἤτοι ἔκαμα στερεὸν ὡς ἀδάμαντα (ἐνθα ἄλλοι ποιήσαι ἀναγινώσκεσθαι παρεινοῦσι). γ) κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον δύνανται νὰ παραλειφθῶσι καὶ αἱ δύο πτώσεις, ἤτε αἰτ. καὶ δοτ., ὡς ἐν Ἰλ. Ο, 418. Φ, 93. «Γόμφοισιν πελάσας (Ἡσ. Ἐ. 433.)», προσπελ. ἅλυμα, ἀφ' οὗ ἐπλησίασεν, ἤτοι ἐστερέωσε τὸ ἅλυμα μὲ γόμφους· καὶ οὕτως ἐξηγοῦσι τινὲς καὶ τὴν μικρὸν ἀνωτέρω ῥῆσιν τοῦ Ἡροδ. δ) ἔστ' ὅτε δὲ ἀντὶ τῆς δοτ. τάσσεται ἤτοι αἰτ. μετὰ τῆς εἰς ἢ δοτ. μετὰ τῆς ἐν προθ. π. χ. «Πελάζειν τινὰ νῆσον ἐς Ὠγυγίην», Ὀδ. Η, 251. Μ, 448. «Κτήματα ἐν σπέεσι πελάζειν», Ὀδ. Κ, 404. 424. ε) μετὰ ἐπίρρ. ἀντὶ δοτ. «Δεῦρο πελάζειν τινάν», Ὀδ. Ε, 111. 134. «Οὐδ' ὅτε πελάζειν τινάν», Ὀδ. Η, 440. πρβ. Ἰλ. Ψ, 719. Naeke Χοιρίλ. σελ. 108.

Πελάθω, Ἀττ. ἀμετάβ. ἕτερος τύπος τοῦ πελάζω. Εὐριπ. Ἠλ. 1293. καὶ συγκ. πλάθω· καὶ Ἰωνικ. πλήθω.

Πέλανος, ὁ. Μετὰ τοῦ σπανίου ἑτερογενοῦς πληθυντ. πέλανα, τά· συνήθ. πέμματα ἢ πλακοῦντέ τι ἐς προ τῆς θυσίας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καιόμενοι. 2) πολλοὶ μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν ἐπὶ πεπηγυίας ὑγρότητος τινός, ὅ ἐστι, πᾶν τὸ ἐξ ὑγροῦ πεπηγμένον, μάζα, πόλτος. «Πέλανος ἀφρώδεσι», ἀφρὸς πεπηγός· καὶ ἐπομένως ἐπὶ τοῦ, κόμμι, λιβάνου, ἐλαίου, μέλιτος καὶ κηροῦ· καὶ ἐπὶ χιών, οἷον «Χέουσα πέλανον», Χοηφ. 89. «Ῥοφεῖν ἐρυθρὸν πέλανον, Εὐμεν. 260. Τὸ μέλι καλεῖ ὁ Εὐριπ. Λείψ. «Μελίσσης πέλανον». Παρ' Αἰσχ. Περσ. 813 «Πέλανος αἱματοσταγής», ὀνομάζεται ὁ θρόμβος, ἐπὶ πεπηγότος αἵματος ἑνὸς φονευθέντος κατὰ τὸν τόπον τῆς μαχῆς εἰς εἶδος μάζης, ἐνθα ὅμως προσημαίνεται καὶ θυσία καθαρτικὴ ἢ ἐκδικητική, εὐάρεστος τοῖς θεοῖς. Δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸν σῖτον αὐτὸν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐζυμόνοντο ζύμαι καὶ ἐφήνοντο τὰ πρὸς θυσίαν πλακούντια, ὡς κατὰ τὸν Σαλμυρίωνα παρ' Ἁρποκρατ. ἔστι τὸ «Πέλανον» ταὐτὸν τῷ, ἄλφιτα, καὶ ἔπομ. καὶ = ἄλευρον, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν μετεχειρίσθη τοῦτο καὶ Ἀπολλών. Ἀργ. δ. 1077. «Πανδήμοιο μύλης πελάνους ὑπαλετρώσουσιν». Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἀντὶ πέλανα διὰ τοῦ, τὰ ἀπὸ τῆς ἄλω δράγματα, καὶ ἐπομένως ἔχει. Θυσίαι, πέμματα, πόπανα, μειλίγματα· οἱ δὲ ἐκ τοῦ κηρίου τιθέασι. «Ἐπὶ τοῦ μέλιτος, κεῖται παρὰ Πλουτάρχ. «Ἐπτὰ καὶ χρονιὰ τῆς ξουθοπτέρου πελάνω μελίσσης ἀρδόνως δεδευμένα». Ὁ δὲ Φώτ. ἔχει. «Πέλανος, πέμμα ἐκ πάλης, τουτέστιν ἀλεύρου λεπτοτέρου εἰς θυσίαν ἐπιτήδειος· εἰσὶ γὰρ καρποὶ μέλιτι δεδευμένοι «θεοῖς ἀπαρχαί τινες, ὡς φησι Διονύσιος ὁ Θρᾷξ· λέγεται δὲ Πέλανος καὶ ὁ περὶ τῷ στόματι πεπηγὼς ἀφρὸς, καὶ τὸ πεπηγὸς καὶ ἐξηραμένον

διαφθορᾶς ἥκω.» εἶμαι πολλῶν χρόνων γέρων, παμπάλαιος· ἔφθασα εἰς τὴν ἐσχάτην διαφθορά· «πόρρω παιδείας, σοφίας, δυνάμεως ἥκειν,» φθάνειν εἰς τὸν ἔσχατον βαθμόν, σοφώτατος γίνεσθαι, κ. τ. λ. παρομοίως, «πῶς ἀγῶνος ἥκομεν;» Εὐρ. Ἠλέκτρ. 751. «εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως,» τοῦτον, ὅσον δύναμαι, Παυσαν. Σπανίως δὲ μετὰ Γενικ. ἄνευ Ἐπιρ. π. χ. «σὺ δὲ δυνάμεως ἥκεις μεγάλης,» σὺ ἔχεις μεγάλην δύναμιν, Ἡρόδ. Η'. 157. μάλιστα δὲ ἐνίοτε καὶ ἡ Γενικ. μετὰ τοῦ εὖ ἥκειν, ὡς, γένους, φύσεως, δυνάμεως, χρημάτων, σοφίας εὖ ἥκειν, καθόλου ὡς τὸ εὖ ἔχειν τινός, ὅποιος εἶναι ἀπὸ πολλὰ καλὸν γένος, ἔχει πολλὰ μεγάλην δύναμιν κ. τ. λ. Wgit. rel. hist. σελ. 346. ὁμοίως εὖ ἥκειν ἄνευ γενικ. ταὐτὸν τῷ εὖ πράττειν, Ἡρόδ. Α'. 30, σπανιώτερ. ὅμως εἶναι τὸ ἥκειν δυνάμεως ἄνευ τοῦ εὖ, Ἡρόδ. Η'. 157. καὶ ὁμοίως ἥκειν τινός, διάκειμαι ὁμοίως ὡς ἄλλος τις, εὑρίσκομαι εἰς παρομοίαν κατάστασιν. 7) εἰς ταὐτὸν ἥκειν ἔρχεσθαι, καταντᾶν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτό, τουτέστ. συμφωνεῖν, συμφέρεσθαι, Valk. Ἱππ. 273. 8) ὃ καὶ νῦν ἥκει γενόμενον ὅπερ καὶ νῦν ἀπαντᾶται, ὅπερ συνήθως καὶ νῦν γίνεται, Πολυβ. Κτ. β'. 11. 9) μετὰ τῆς μετοχ. μέλλ. ἥκω φράσων, ἀγγελῶν, κ. τ. τ. ὡς τὸ ἔρχομαι, θέλω εἰπεῖν, ἢ θέ εἰπω, μέλλω ἀγγέλειν, Valk. Φοιν. 257. 713. 1802. ὅμως ἥκω φέρων ταὐτὸν τῷ φέρω, νομίζω. Παράβ. ἥκω, ἱκάνω· Σοφοκλ. Οἰδ. τύρ. 953. «Ἰὼ ἥκει τὰ μαντεύματα,» ὁποῖον πέρας ἔλαβαν τὰ μαντεύματα, πῶς αὐτὰ ἐπραγματώθησαν, ἐπληρώθησαν. Ὁ μέλ. ἀπαντᾶται πρὸς τοῖς ἄλλοις παρ' Αἰσχύλ. Προμ. «ἥξεις,» καὶ παρὰ Διοδ. Σικ. Ι. . 18. τὸ ἐνάρτικ. «ἡξοιμι,» καὶ ὁ παρατατ. «ἥκον.»

Τὸ Η μετὰ τοῦ Λ.

Ἡλαίνω, (ἅλη, ἁλάω, ἁλαίνω). Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀλαίνω. περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, τρέχω ἔνθεν κἀκεῖσε. Θεόκριτ. Ζ'. 23. ὅπου Ἠλαίνονται, κεῖται, ἀντὶ τοῦ, Δωρικοῦ, Ἠλαίνοντι, περιπλανωμένῳ. 2) Μεταφορικ. ἐπὶ Νοός. ἀντὶ τοῦ, εἶμαι τεταραγμένος, πλανῶμαι, εἶμαι τρελός, μάταιος, ἀκατάστατος κατὰ τὸν νοῦν, μωραίνω. Καλλίμ. «ἠλαίνων ἠπείλησε.» εὑρίσκετ. δὲ καὶ ὡς Μέτ.

* Ἠλάκατα, ων, τά, τὸ νῆμα, ὅταν εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τὸν κλωστῆρα, αἱ κλωστοί, αἱ ὁποῖαι τρεβοῦνται ἀπὸ τὸν κλωστῆρα ἢ τρέφονται, ἐτι δὲ ἁπλῶς τὸ νῆμα, Ὀδ. Ζ. 53. 308. Ν, 105. Στ. 97. «ἠλάκατα, στρωφᾶν,» «ἠλάκατα στωφῶν· ἁλιπορφυρα,» Ἀλέξανδρ. Αἰτωλὸς παρὰ Παρθενίῳ 14'. «ἠλάκατα ἑλίσσεσθαι,» ἔτι δὲ καὶ «ἠλ. στροφαλίζειν,» Ὀδ. σ, 315. μόνον εὐχρηστ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. Παράβαλ. τὸ ἑπόμενον. (α)

Ἠλακάτη, ἡ. Ἡ ῥόκα, εἰ ἧς γνέθουσι, ἤτις γίνεται ἀπὸ κάλαμον (ἐριουργικὸν ἐργαλεῖον τῶν γυναικῶν, ᾧ περιελίσσουσι τὸ ἔριον, καὶ ἐξ οὗ τὸ νῆμα ἕλκουσιν.) λατ. colus, Ἰλ. Ζ, 491. Ὀδ. Α, 357 καὶ ἀλλοῦ· ἔτι δὲ καὶ τὸ κλωστήριον, ἡ ἄτρακτος, τὸ νῆτρον, ἐντεῦθεν τὰ ἠλάκατα. Παρ' Ὅμ. ἀπαντᾶται ἡ λέξις μόνον ἐν τῇ πρώτῃ σημασ. παρὰ δὲ τοῖς νεωτέρ. εἶναι ἐν χρήσει, ὡς τὸ ἄτρακτος, περὶ διαφόρων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἤτοι ὁμοιάζουν μὲ κλωστῆρα ἢ κάλαμον, ἤτοι εἶναι κατασκευασμένα, ἀπὸ καλάμ, ὅθεν 2) βέλος, τόξον, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀπὸ καλάμ, καθὼς καὶ τὸ Ἄτρακτος, τὸ ἀόριστον καὶ βέλος, καλεῖται· ὅθεν καὶ ἡ Ἄρτεμις, Χρυσηλάκατος, καλεῖται. 3) Ἰστοῦ μέρος τοῦ κατὰ τὰ πλοῖα, καθὰ φησὶν ὁ Ἀθήν. ΙΑ. «Ἰστοῦ τὸ μὲν κατωτέρω, πτέρνα, καλεῖται· τὸ δὲ εἰς μέσον, τράχηλος, τὸ δὲ πρὸς τῷ τέλει, καρχήσιον, ᾧ ἐπίκειται τὸ λεγόμενον Θωράκιον, τετράγωνον ὄν, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀνήκουσα εἰς ὕψος ὀξεῖα ἡ λεγομένη Ἠλακάτη,» ἤτις καὶ τῶν παρὰ τῶν ναυτῶν, Ἀράχνη τοῦ καταρτίου (ἄτρακτος τοῦ ἱστοῦ) λέγεται, ὅπου ἐξαπλώνονται τὰ πανιά. Ἀπολλών. Α 565. «Ἡάδε' αὐτοῦ λίνα χεῦαν ἐπ' ἠλακάτην ἐρύσαντες.» Βυρσίος λέγεται μηχανή τις, ἤτις κυκλικῶς περιστρέφεται, καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐκείνη τὴν ὁποίαν βάλλουσιν οἱ ναῦται εἰς τὸ τέλος τοῦ καταρτίου, ἤτις περιστρεφομένη δεικνύει πόθεν φυσᾷ ὁ ἄνεμος. Λέγεται ἔτι αὕτη καὶ Ἠλακάτιον. Ἔτι καὶ μηχανή τις δι' ἧς ἐρρίπτον τὰ βέλη. Ὁ Λέων ἐν τοῖς Τακτικοῖς Κ'. 7. καὶ, 27. ἔχει Ἀλακάτια, καὶ, Ἠλακάτια, τὰ ὁποῖα ἑρμηνεύει διὰ τοῦ «Μαγγανικά, στρεφόμενα κύκλωθεν, ἢ ἑκατέρωθεν.» 4) Παρὰ τῷ Σχολ. Θουκυδ. ἐν Ζ'. Εἶδος μηχανῆς (ὡσὰν ἡ Τζιρίκα, ἢ ὁ Ἐργάτης) δι' οὗ οἱ ἁλιεῖς σύρουσι τὸ δίκτυον ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης ὁπόταν αὐτὸ εἶναι μεστὸν ἰχθύων, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ Ὄνος, καλεῖται· καθόλου δὲ κάθε μηχανή, ἤτις γυρίζει, ἢ στρέφεται κύκλωθεν. 5) γενικῶς, κάλαμος, ξυστόν, κυκλός, κάμαξ, ἀνθήρις, ἔτι δὲ καὶ κάθε θύρσος, ἤτοι βλάστημα, τὸ ὁποῖον ἔχει κόμπους (γόνατα) κυκλῶς ὁ κάλαμος, ἄρα καὶ ὁ κάλαμος (ἡ καλαμιά) τῶν γεννημάτων, οἷον σίτου κ. τ. τ. παράβαλ. τὸ τοῦ Θεοφρ. Φ. Ἱστορ. Β'. 2. καὶ τὸ τοῦ Πλάτ. Πολ. Γ'. (ἴσως συγγεν. μὲ τὸ ἠλάσκω, ὥστε ὁ μὲν κλωστὴρ ἔλαβε τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὸ στρέφεσθαι, ὅθεν ἐξαρτᾶται ἡ σημασ. 3) καὶ 4), τὸ δὲ σχῆμα τοῦ κλωστῆρος παρεῖχε τὰς σημασ. 2) καὶ 5), μ' ὅλοι ὅπου καὶ τὸ βέλος στρέφεται εἰς τὸν ἀέρα. (Κατὰ Buttm. Μυθολ. 2. σελ. 362. ἀπὸ τοῦ ἕλκω.) (α)

Ἠλακατῆνες, ων, οἱ· Εἶδος μεγάλων θαλασσίων ὀστρίων, τὰ ὁποῖα ἐταρίχευον (ἐκαμναν ἀλατοτά, παστά) ἴσως διὰ τὸ ἀτρακτοειδὲς αὐτῶν σχῆμα.

Ἠλάκατον, τό, ἄχρηστ. ἐνικ. τοῦ ἠλάκατα, ὅπερ ἰδέ.

Ἠλακατώδης, ές, ή. (εἶδος) Ὅμοιος τῇ ἠλακάτῃ, ἢ ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἠλακάτης.

* Ἤλαμην, ἤλατο, ἀόρ. 1. μέσ. τοῦ ἅλλομαι.

* Ἤλασα, ας, ε, ἀόρ. 1. τοῦ ἐλαύνω, Ὅμ.

Ἠλασκάζω, καὶ, Ἠλάσκω. Ἐπικ. σχηματ. τοῦ ἁλάομαι, ἁλαίνω, περιπλανῶμαι, κύκλῳ περιέρχομαι. «Ἠλάσκουσι χώρην εἰς ἑτέρην.» Διονυσ. Περιηγ. 679. «θέλαφοι καθ' ὕλην,» Ἰλ. Ν, 104. «μυῖαι κατὰ σταθμοὺς,» Ἰλ. Β, 470. ὅθεν ἐκτεινόμ. ποιητ. σχημ. ἠλασκάζω, περὶ ἀνθρώπων, Ἰλ. Σ, 281. παράβ. ὑμν. Ὅμ. 142. ὅμως μετὰ Αἰτιατικ. μεταχειρίζεται ὁ Ὅμηρος ἀμφότερα ἀντὶ τοῦ, Ἀποδιδράσκω ἀπό τινος, ἀποφεύγω τινά. «μόνον μόνος ἠλασκάζει.» Ὀδ. Ι. 457. ἀποφεύγει τὸν θυμόν μου· ἴσως ὅμως λέγεται ἠλυσκάζει, Ἰων. ἀντὶ ἐλυσκάζει, παράβ. Herm. Ὀρφ. Ἀργ. 439.

* Ἤλδετο, 3 ἐνικ. παρατατ. τοῦ ἁλδάομαι, Ὀδ. Γ, 302.

* Ἤλδανε, 3. ἐνικ. ἀόρ. 2. τοῦ ἀλδαίνω, Ὀδ.

* Ἠλειακός, ή, όν, (Ἠλίς) ἐκ τῆς Ἠλείας ἐν τῇ Πελοπον. 2) οἱ Ἠλειακοί, οἱ μαθηταὶ καὶ ὀπαδοὶ τοῦ φιλοσόφου Φαιδωνος ἐκ τῆς Ἠλείας, Διογ. Α', 17. Β', 105. 126.

* Ἤλειμμαι καὶ ἠλείφθ, Παρακ. τοῦ ἀλείφω.

* Ἠλεῖος, εία, εῖον, (Ἠλίς) ἐκ τῆς Ἠλείας, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἠλείαν, οἱ Ἠλεῖοι, ἐγκάτοικοι τῆς Ἠλείας, Ἰλ.

* Ἠλέκτρα, ή, ἰδέ ἠλεκτρον, 3.

* Ἠλεκτρινός, λίθος, ταὐτὸν τῷ ἠλεκτρος, ἤ, ἀντὶ ἠλεκτρινός, κατὰ τὸ κρινός, κ. τ. λ.

* Ἠλεκτρινος, ον, Πᾶν ὅ,τι κατασκευάζεται, ἔγινεν ἀπὸ ἠλεκτρον, ἢ λάμπει ὡς τὸ ἠλεκτρον, ἐκ τοῦ Ἠλεκτρος.

* Ἠλεκτροειδής, ές, ή, (εἶδος). Ὁ ἠλεκτρον εἶδος ἔχων, Φιλῆς.

Ἠλεκτρον, τό, καὶ Ἠλεκτρος, ὁ, ἡ ἡ Ἠλεκτρος, τὸ Βεχρεμπάρι, Γαλλ. L'ambre jaune, λατ. Electrum, παρ' Ὅμ. τρὶς ἐν τῇ Ὀδ. Δ, 73. ὅπου ἀναφέρεται μεταξὺ χαλκοῦ, χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ ἐλέφαντος ὡς στολισμὸς τῶν τοίχων ἐν τῷ παλατίῳ τοῦ Μενελάου, καὶ ἐν Ὀδ. Ο, 460. Σ, 298. ἐν τῷ πληθυντ. ὅπου λέγεται περὶ χρυσοῦ ὅρμου, «μετ' ἠλέκτροισιν ἔερτο,» καὶ «ἠλέκτροισιν ἐερμένον,» ἤτοι ἐνωμένος μὲ πετρέλια ἀπὸ ἠλεκτρον· παρ' Ἡσιοχ. 142. ὅμως εἶναι καὶ ἀπλῆς τις στολισμένη μὲ γύψον, ἐλέφαντα, ἠλεκτρον καὶ χρυσόν· παρ' ἐπ. Ὅμ. Ο, 11. ὅπου μία πλουσία νύμφη στέκεται ἐπάνω εἰς ἠλεκτρον, ἄλλο δὲν ἐννοεῖται, εἰ μὴ πολύτιμος καλλωπισμὸς τοῦ ἐδάφους· κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀρχαίων τὸ ἠλεκτρον τοῦτο δὲν εἶναι τὸ κεχριμπάρι, ὡς ἐνόμισαν μερικοὶ νεώτεροι, ἀλλὰ μεταλλικόν τι μίγμα συνισταμένον περίπου ἀπὸ τέσσαρα μέρη χρυσοῦ καὶ ἓν μέρος ἀργύρου, κατ' ἀρχὰς μὲν φυσικόν, ὑστεροτέρως δὲ καὶ τεχνικῶς κατασκευασμένον, Παυσαν. Ε'. Μ'. 6. Πλίν. φυσ. Ἱστορ. 33, 23. Τὸ αὐτὸ εἶναι καὶ ὁ ἠλεκτρος παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1038, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι μετεκομίσθη ἀπὸ τὰς Σάρδεις εἰς τὴν Ἑλλάδα· διότι τὸ νὰ ἐκλάβῃ τις τὰς Σάρδεις ἀντὶ τῆς νήσου Σαρδινίας, ὅπου πιθανῶς εὑρίσκοντο ἀποθήκαι ἠλεκτρου, δὲν τὸ συγχωρεῖ ὁ γνωστὸς τῆς λέξεως τρόπος τῶν Γεωγραφων· ἐκ τῆς Δυδικῆς ὅμως μητροπόλεως, τῆς ὁποίας τὰ πλούτη ἔγινον παροιμιώδη διὰ τοῦ Κροίσου καὶ τοῦ παραρρέοντος χρυσίου Πακτωλοῦ, ἤτον ἐνδεχόμενον, ὅτι μετεκομίσθη ἐκεῖνο τὸ πολύτιμον μίγμα, παράβ. Virg. Aen. 8, 402. Cir. 434. Ὁ Ἡρόδ. Γ'. 115. λέγει μόνον, ὅτι τὸ ἠλεκτρον καὶ ὁ κασσίτερος μετακομίζονται ἀπὸ τὰ ἔσχατα δυτικὰ μέρη εἰς τὴν Εὐρώπην, χωρὶς ὅμως νὰ σημειώσῃ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ. 2) Ἡ ὁμοιότης τοῦ χρώματος καὶ ἡ ἰσοτιμία ἐστάθησαν αἰτία τοῦ νὰ προταγορευθῇ οὕτως καὶ τὸ κεχριμπάρι, ὅπερ ἔγινεν ὑστεροτέρως γνωστὸν διὰ τῶν Φοινίκων, καὶ ἴσως ἀναφέρεται ἤδη καὶ τὸ τοῦ Ἡρόδ. χωρίον εἰς αὐτό, ἰδὲ μάλιστα Voss alte Weltkunde, σελ. VII. XXXII. Ἰδιαιτ. ἔρευναι περὶ τοῦ ἠλεκτρου ἀπὸ τὸν Buttmann Mythol. 2. σελ. 337. ὅστις ἐπιστηριζόμενος εἰς τὸν ἀρχαῖον μῦθον περὶ τῆς γενέσεως τοῦ ἠλεκτρου ὑπολαμβάνει, ὅτι ὁ μὲν Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ. ὁμιλεῖ πάντοτε περὶ κεχριμπαρίου, οἱ δὲ ὑστερότεροι περὶ τοῦ ῥηθέντος μίγματος, καὶ οὕτω παρρησιάζεται ἐκείνη ἡ ἐξήγησις ὡς ἀρχαιοτάτη. Dilthey de electro. 3) παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 532. λέγεται περὶ τοῦ γηράσκοντος Βρατίνου, «ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλεκτρων καὶ τοῦ τόνου οὐκέτ' ἐνόντος,» ὅπου ὁ σχολιαστ. νοεῖ τὰ Ἐνήλατα, ἢ τὰ ὑποστηρίγματα τοῦ κρεβατίου, καὶ οἱ νεώτεροι τοὺς κόλλοπας τῆς λύρας του, ἤτις δὲν ἠχεῖ πλέον· εὑρίσκεται δὲ γραμμένον καὶ ἠλεκτρῶν καὶ ἠλέκτρα· καθόλου δὲ φαίνεται, ὅτι ἦτο πρᾶγμά τι καλλωπισμένον μὲ ἠλεκτρον ἢ κεχριμπαρι· ἰδὲ μάλιστα Buttm. αὐτόθι σελ. 346. Ἐνταῦθα ἀνήκει τὸ παρὰ τῷ ἐτυμολογ. «ἠλεκτραι, (Θηλυκ.) τὰ ἐν τοῖς κλεψύδροις τῶν σφιγγῶν ὀμματα, ἤτοι ἐν τοῖς κλίναις ποικιλλομένων.» Ὁ Εὐστάθ. λέγει «τὰ ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλόμενα ἐξ ἠλεκτρου.» Ὁ Σουίδ. «ἠλεκτρα ἰδίως τὰ ταῖς κλίναις ἐπιβαλλόμενα ἐλαφύντια οὕτως ἐκάλουν ἠλεκτρας· αἱ γὰρ ἀρχαῖαι κλίναι τοὺς πόδας εἶχον ὀφθαλμωτοὺς

δάκρυον, οἷον λιβανωτός, κόμμι. 3) παρὰ Νικ. Ἀλ. 480. = ὀβολός, ἴσως ἐπειδὴ τοιοῦτον σχῆμα εἶχον καὶ οἱ πέλαγοι. Παρ' Ἡσυχ. Πέλαγορ, Λακων. ἀντὶ τετράχαλκον, ἤγουν ἡμιώβολος.

*Πελαργάω. Κατὰ Διογέν. Ἀκέρτ. τμῆμ. 8, 20. καὶ Σουΐδας, πυθαγορικὴ λέξις = νουθετεῖν, πιθανῶς παρειλημμένη ἀπὸ τοὺς πελαργούς (λάλλαπας), οἱ ὁποῖοι στήνουσι φύλακας διὰ νὰ δίδωσι σημεῖον εἰς φυγὴν, ὅταν πλησιάζῃ κίνδυνός τις, ἄρα παρὰ τὸ, πελαργός.

Πελαργιδεύς, έως, ὁ (πελαργός). Ὁ νέος πελαργός, ὁ νεοττὸς τῶν πελαργῶν.

Πελαργικός, ή, όν (πελαργός). Ἐκ τοῦ πελαργοῦ ὤν, ἀνήκων εἰς τὸν πελαργόν. «Νόμος πελαργικός», τὸ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1354. 2) παρὰ Καλλιμ. καὶ ἀντὶ, πελασγικός.

Πελαργῖτις, ιδος, ἡ. Ἓν ἀδιόριστον καὶ ἄγνωστον εἴδος χέρσου. Γαλην.

Πελαργός, ὁ (πελός, ἀργός, μελανόλευκος, διὰ τὸ ἔχειν πτερὰ μελάντερα καὶ λευκὰ, πελὸν γὰρ τὸ μέλαν, καὶ ἀργὸν τὸ λευκόν). Εἶδος ἐρωδιοῦ, ὁμοίου κατὰ τὸ μέγεθος ἐξαμήνου χηνὶ, μακρὸν λαιμὸν καὶ μακροὺς πόδας ἔχοντος, τὸ παρὰ Τούρν. Λεῖλιξ, λεγόμενον, Ardea ciconia.. 2) εἰ Ἀττικοὶ ἔλεγον ἔτι, πελαργούς, καὶ τοὺς πελασγούς, ἤτοι διὰ τὸ πλανήτας εἶναι καὶ ἄλλην ὀρνέων ἐπιφοιτῶν ἐν' οἷς ἔτυχε τόποις, Στράβ. ε. Lob. Φρυν. σελ. 109. ἢ διὰ τὴν καὶ ἄλλως ἀπαντωμένην ἐναλλαγὴν τοῦ σ μετὰ τοῦ ρ. ἢ, κατὰ Döderlein, παρὰ τὸ πλάζω, οἱ πλανώμενοι, περιπλανώμενοι, ἀπόλιδες, ἄνευ πατρίδος ὄντες, ὅθεν καὶ ἰσοδύναμον τῷ, πελασγός.

Πελαργοχρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (χρώς). Τὸ χρῶμα τοῦ πελαργοῦ ἔχων, μελανόλευκος, Λυκόφρ.

Πελαργώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Τὸ εἶδος τοῦ πελαργοῦ ἔχων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πελαργοῦ ὤν, ὁμοιος αὐτῷ.

Πέλας, ἐπίρ. Ἐγγὺς, πλησίον, ἀγχοῦ, σιμὰ, κοντὰ, Ὀδ. Κ, 516. συνήθ. μετὰ γεν., κοινῶς προτασσομένης τῆς λέξεως, πλὴν καὶ ἐπιτασσομένης αὐτῆς, ὡς ἐν Ὀδυσ. Ο, 257. «Ὅς τότε Τηλεμάχου πέλας ἵστατο». (ἐν Ἰλ. εὐδαμοῦ εὕρηται ἡ λέξις) Ἡρόδ. 8, 39. 138. Παρὰ δὲ Πινδ. καὶ ὡς τὸ, ἐγγύς, μετὰ δοτ., Boeckh Ὀλ. 7, 19. Νέμ. 11, 4. «Ὁ πέλας», προσυπακ. ὢν ἢ γειόμενος, ὁ πλησίον, ὁ γείτων· ἐν γείτοι, ὁ προσεχέστατος, πλησιέστατος, ὁ ἄλλος κάθε τις ἄλλος, Βγ. Σοφ. Ἀντ. 479. κατ' ἀρχὰς οὕτω παρ' Ἡρ. 1, 97. 3, 142. 7, 152., ἔνθα μάλιστα ἀντιτάσσεται ἀλλήλοις, κατὰ τὸν πέλας καὶ τὰ εἰκῆτα κακά, ἄρα, «Οἱ πέλας», οἱ γείτονες, οἱ πλησίον, ἢ οἱ συνάνθρωποί μας, οἱ ὁμοιοί μας ἄνθρωποι, οἱ ἄλλοι, Θουκυδ. α. 32. καὶ 37. ἀντίκ. τῷ, ἐκάς. Ὑπερθ. πελαστάτω, πλησιέστατ· ἔτι δὲ καὶ ὑπερθ. ἐπιθ. πελάστατος, ἄτη, ατον, Ἐπιγρ. (ἐκ τοῦ πέλας ἔγινε κατὰ συγκ. τὸ ἰσοδύναμον, πλησίον, πλησίος, ἐκ τοῦ ἀχρ. πελάσιος· ἔστι δὲ, καθὼς φαίνεται, συγγεν. τῷ, πέλω, πέλομαι.)

*Πελάθεται, ποιητ. ἀντὶ πελάται, ἀπαρμφ. ἀ. ἀόρ. τοῦ πελάζω.

*Πελάστατος, άτη, ον, ὑπερθ. ἐπίθ. τοῦ πέλας.

*Πελαστάτω, ὑπερθ. ἐπίρρ. τοῦ πέλας.

Πελάστης, ου, ὁ (πελάζω), ταὐτὸν τῷ, πελάτης.

Πελατεία, ἡ. Ἡ κατάστασις καὶ ἡ σχέσις, ἣν ἔχει εἰς ποταπὸς καὶ μακρότερος ἄνθρωπος πρὸς τὸν δυνατώτερόν του, ἐξαιρ. τοῦ ὑπερασπιζομένου πρὸς τὸν ὑπερασπιστήν του, τὸν πάτρωνα· ἐν γένει, ἐξαρτησία· παρὰ τὸ

Πελάτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. πελάτις, ἡ (πελάζω). Ὁ πλησίον, ὁ πλησιάζων τινὶ, ὁ ἐγγὺς ὤν, γείτων, κάτοικος «Τμώλου πελάταιν», Αἰσχυλ. Πέρσ. 50. οἱ πλησίον τοῦ Τμώλου κατοικοῦντες, οἱ ἔνοικοι, οἱ παρὰ τὸν Τμῶλον οἰκοῦντες. 2) ὁ ποταπὸς ἄνθρωπος, ὅστις δουλεύει μὲ τὸ ἡμερομίσθιον, ὁ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος, ὅστις ἄλλως καὶ, θὴς λεγόμενος, Πλάτ. Εὐθύδ. 4. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει· «Πελάται, οἱ διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν μισθῷ δουλεύοντες· ὁ δὲ Φώτ. προστίθησιν. «Οἱ αὐτοὶ καὶ ἑκτήμοροι, ἐπειδὴ ἕκτῳ μέρει τὸν καρπὸν εἰργάζοντο τὴν γῆν· καὶ ἔτι πελάτης, ὁ ἀντὶ τροφῶν ὑπηρετῶν καὶ προσπελάζων, Mercenarius. 3) ὁ μικρότερος, ὅστις παρακάθηται ἑαυτὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν εὐγενοῦς ἢ δυνατοῦ τινος, Δατ. Cliens. καὶ μία τοιαύτη γυνὴ, πελάτις, λεγεται, Πλούταρ. Κατ. «Πελάτιν οὖσαν αὐτοῦ, καὶ δεομένην τῆς ἐκείνου κηδεμονίας». (παρὰ τὸ, πελάζω, ὡς τὸ, ἱκέτης παρὰ τὸ, ἱκνέομαι.) ὅθεν

Πελατικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν πελάτην. «Τὸ πελατικὸν, ἢ κλάσις ἤτοι τὸ τάγμα, πλῆθος τῶν πελατῶν, ἤτοι τῶν εὐτελῶν ἀνθρώπων, τῶν ἐπὶ μισθῷ δουλευόντων, ἢ οἱ ὑπὸ πάτρωνα ἢ προστάτην τινὰ ὄντες. (σχηματ. κατὰ τὸ, ἱππικόν.)

*Πελάτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ πελάτης. (α)

Πελάχνη, ἡ. Τρίβλιον, ὅπου ἄλλοι, πεδάχνη, καὶ ἄλλοι, πετάχνη, ἀναγιγνώσκουσι.

Πελάω, ῶ. ποιητ. ἕτερος τύπος τοῦ, πελάζω, μεταβατικῶς τε καὶ ἀμεταβάτως ἐν χρήσει, κατὰ πρῶταν ἐν Τιμ. Ὁμ. 6, 44. Εὕρηται μόνον κατ' ἐνεστ. Οἱ Ἀττ. ἀγνοοῦσι τοῦτον τὸν τύπον, Herm. Σοφ. Ο. Ρ. 1063.

Πέλεθρος, ὁ· ἄλλως δὲ καὶ, σπέλεθος. Ἡ ἀνθρώπινος κόπρος, σκατόν. (πιθαν. ἐκ τοῦ πέλος, ἀντὶ πηλός, σχηματισθὲν ὡς τὸ, τέλος, τέλεθος, συγκ. τέλθος.)

*Πελεθρίζω, ίσω, = πλεθρίζω, ὅθεν

Πελέθρισμα, τὸ, ταὐτὸν τῷ, πλέθρισμα, πλέθρον.

*Πέλεθρον, τὸ, = πλέθρον. Στρέμμα, διάστημα ποδῶν 100 ἢ πήχεων ξῆ, καὶ μέρος ἕκτον σταδίου, Ἰλ. Φ, 407. Ὀδ. Δ, 577. (ἐν χρήσει μόνον παρὰ Ποιηταῖς.)

Πέλεια, ἡ (πελός, πέλλειος, πελλός). Εἶδος ἀγρίας περιστερᾶς οὕτως ὀνομασθεῖσα διὰ τὸ πελιὸν χρῶμα του, Ὁμ. παρὰ τῷ ὁποίῳ αὕτη ἐστὶ συνήθ. τὸ σύμβολον δειλίας, διὸ καὶ συντάσσει πολλ. «τρήρων πέλεια· ἃ εἰσὶ δὲ πέντε καθ' αὐτὸ εἴδη περιστερῶν (οἰνὰς, φάψ, φάττα, τρυγὼν, περιστερὰ), καὶ τρήρων, δειλὸς, ἔστι κοινὸν ἐπίθετον ὅλων τῶν περιστερῶν. 2) πέλειαι, αἱ, ὄνομα μαντισσῶν παρὰ Δωδωναίοις, πιθαν. δεινισθὲν ἐκ τῶν ἐν Δωδώνῃ, μαντικῶν περιστερῶν· λέγεται καὶ, Πελειάδες, Παυσαν. 10, 12, 5.

*Πελειάς, άδος, ἡ, = πέλεια, Ἰλ. (ἔνθα ὅμως εὕρηται μόνον τὸ πληθ.) καὶ Ἡρόδ. 2) = πέλεια, 2 σημασ. συνήθ. κατὰ πληθ. ἀρ. 3) Πελειάδες, αἱ, = Πλειάδες, Ἡσ. Ἀσίφ. 44. Πινδ. Ν. 2, 17. Πορσ. Εὐρ. Ὀρ. 1001. ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐνικ. ἀρ. ὅθεν

Πελειοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πελειάς, ἤτοι περιστερὰς τρέφων, ἔχων, Αἰσχυλ. Πέρσ. 308.

Πέλειος, εία, ειον (πελός). Μελανὸς, κυανοῦς, ὠχρὸς, μολιβδόχρους· ὅθεν τὸ, Πέλεια.

Πελεκᾶν, ᾶνος, ὁ· καὶ πελεκᾶς, ᾶντος, Ἀττικ. καὶ, πελεκᾶς, κᾶ, Δωρικ., καὶ κατὰ τὸν Σχολιαστὴν Ἀριστοφ. Ὄρν. 883. ἔτι Ἀττ. πελέκας, αντος· ὡς τὸ ἐλίβας· (πελεκάω). Μυρίως ὁ δρυοκολάπτης, εἶδος ὀρνέου, κολάπτον καὶ τρυπῶν τὰ δένδρα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1255. «Ὀρνίθες ἦσαν τεκτονικοὶ πελεκᾶντες, οἱ τοῖς ῥύγχεσιν ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας.» 2) μετὰ ταῦτα, ἕνεκεν τῆς ὁμοιότητος ἐκλήθη οὕτω καὶ ἓν ἔνυδρον πτηνὸν, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ μέγεθος εἶναι τὸ διπλοῦν τῆς χηνός. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὑρίσκεται εἰς τοὺς ὑγροὺς τόπους καὶ εἰς τὰς λίμνας τῆς Ἀσίας, ἐνίοτε δὲ μόνος φαίνεται καὶ εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, ὑποκάτω τοῦ ῥάμφους αὐτοῦ ἔχει ἓν σακούλιον, τὸ ὁποῖον χωρεῖ ἕως δώδεκα ὀκάδας ὕδατος· καὶ πλῆρες ἐν, φαίνεται ὡς ἀνθρώπινος κεφαλή· ἐν τούτῳ συνάζει τὸ φαγητὸν καὶ ποτὸν διὰ τοὺς νεοσσοὺς αὐτοῦ· τὸ ῥάμφος αὐτοῦ ἔχει μῆκος δεκαεπτὰ ἕως εἴκοσι δακτύλων, καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ὁμοία ἐστὶ τῇ τοῦ ὄνου· τὰ δὲ λοιπὰ τὰ περὶ τούτου τοῦ πτηνοῦ ἀδόμενα εἶναι μῦθοι. Μ' ὅλον τοῦτο καὶ ὁ Ἀριστοτελ. ζῴων ἱστορ. Ϛ' 10. Αἰλιαν. γ'. 20. καὶ Ἀρτεμίδωρ. β'. 40. λέγουσι, «Οἱ πελεκᾶνες οἱ ἐν ποταμοῖς». Παρ' Ὠραπόλ. α. 54. γεννᾷ τὰ ὠά αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπαλισμένῃ καὶ ἐσκαμμένῃ γῇ· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι εἰσέτι ἀδιόριστον, ἂν ὁ Ὡραπόλλων περὶ τοῦ πρώτου, ἢ περὶ τοῦ δευτέρου εἴδους ὁμιλῇ. Ὁ Ἀριστοφάν. Ὄρν. 884. πλησίον τοῦ Πελεκᾶνος, ὀνομάζει ἔτι καὶ ἄλλο πτηνὸν, Πελεκῖνος, ὡς καὶ Ὀππιαν. ἐν τοῖς Ἁλιευτικ. β'. 6. ἔχει καὶ κατὰ τοῦτον τὴν περιφραστὴν, βίβλια ὁ Πελεκῖνος εἶναι τὸ δεύτερον εἶδος, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἔνυδρον, ὁ τοῦ Λιν. Pelecanus onocrotalus, Πελεκᾶνος ὀνοκρόταλος. Φαίνεται ὅτι καὶ ὁ Ἀριστοφάνης τοῦτον ἐνοεῖ καὶ διακρίνει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἄλλου τοῦ χερσαίου Πελεκᾶνος. (Οἱ σχηματισμοὶ, Πελεκάνος, καὶ πελικάν, ἂν ἔχι ἀμφ. προέκυψαν κεῖν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους.)

Πελεκάω, ῶ. Μ. ήσω (πέλεκυς). Πελεκῶ (τεριεύω, ἰσάζω τὸ ξύλον διὰ σουλιάν τινα, ἢ ἁπλῶς, τῷ πελέκει τέμνω, κόπτω, Ὀδυσ. Ε, 244. «Δοῦρα πελέκησα χαλκῷ,» τῷ πελέκει περιελέπισεν — ὁμαλὸν ἐποίησε· (ἔνθα ἐχρήσατο ὁ ποιητὴς μόνον τῷ ἐπ' τύπῳ, πρβ. πέλεκον καὶ ἡμιπέλεκον.) λέγεται καὶ ἐπὶ λίθων, Μαθημ. παλ. σελ. 82. «λίθοι πεπελεκημένοι· α ὅθεν

Πελέκημα, τό. Τὸ τῷ πελέκει κεκομμένον ξύλον, τὸ τμῆμα τοῦ ξύλου, τὸ ὁποῖον πελεκᾶται, κόπτεται διὰ τοῦ πελέκους· ἢ τὸ ἀπορριπτόμενον λεπτὸν ξύλον ἐν τῷ πελεκᾶν, πελεκούδιον, ἢ πελεκούδα· εἰς τὸ, ῥίνημα, καὶ πίσμα.

Πελέκησις, ἡ. Τὸ πελεκᾶν ἢ κόπτειν διὰ τοῦ πελέκους ἐξαιρ. τὸ ξύλον.

Πελεκητής, οῦ, ὁ. Ὁ τὰ ξύλα πελεκῶν, ὅστις πελεκᾷ, ἢ κόπτει αὐτά.

Πελεκητός, ή, όν (πελεκάω). Πελεκημένον, διὰ τοῦ πελέκους ἐξεσμένον ἢ κομμένον ἐξαιρ. ἐπὶ ξύλου.

*Πελεκήτωρ, ορος, ὁ. ποιητ. ἀντὶ πελεκητής.

*Πελεκηφόρος, ὁ, ἡ, = πελεκυφόρος.

Πελεκίζω, Μέλ. ίσω (πέλεκυς). Κόπτω μὲ τὸν πέλεκυν, (μπαλτᾶν), ἀποκόπτω, ἐξαιρ. μὲ τὸν πέλεκυν ἀποκεφαλίζω, κόπτω τὴν κεφαλὴν τινος, αἰτ. προσπ., Lobeck. Φρυν. σελ. 341.

*Πελεκειάριον, τό. Κομμάτι ξύλου κομμένον εἰς εἶδος στειλειαρίου τοῦ πελέκυος, ὅρ. πελεκῖνος· ὑποκορ. τοῦ

Πελεκῖνος, ὁ. Ζιζανίον τι φυόμενον μεταξὺ τῆς φακῆς Λατ. securidaca, Γαλλ. séné bâtard. Θεόφρ. Φυτ. ἱστορ. ἡ. 8. «Ἐν δὲ ταῖς ἀφάκαις ὁ πελεκῖνος γίνεται, ὅμοιον τῷ, Πελέκει.» Διοσκορ. γ'. 146. «Ἡδύσαρον, τὸ ὑπὸ τῶν μυρεψῶν καλούμενον πελεκῖνος, θάμνος ἐστὶ· φυλλάρια ἔχων ἐρεβινθῷ ὅμοια, λοβοὺς δὲ κερατίοις ἐοικότας, ἐν οἷς τὸ σπέρμα πυρρὸν, ὅμοιον πελέκει ἀμφιστόμῳ. ὅθεν καὶ ὠνόμασται.» 2) εἶδος ὀρνέου· ἴδε Πελεκᾶν. 3) εἶδος συνδέσεως καὶ συγκολλήσεως τιθεμένης ὁπωσδήποτε δύο τινῶν ξύλων ἢ σανίδων ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, Βιτρούβ. δ'. 5. ὁ καὶ Πελέκιον, λέγεται, (κλάπα) Λατιν. Securicula· καὶ ἐντεῦθεν «Πελεκῖνοι τεράγωνοι καὶ, Κανόνες πελεκινωτοί· καὶ, Πελεκῖνοι κρυπτοί,» Μαθηματ. παλ. Παρὰ Θέωνι εἰς Πτο-

ἀνθρακὶ καὶ ἠλέκτρῳ, ὥσπερ νῦν ἀργύρῳ καὶ κασσιτέρῳ.» (καθὼς π. χ. τὴν σήμερον εἶναι αἱ πατερίτζαι τῶν ἀρχιερέων μὲ τὸ σεντέφι ἢ μὲ τὸ ἐλεφάντι καὶ μπαγιὰν πλουμισμένοι). Ἄρα, κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. ἐσφαλμ. κεῖται «ἠστραλισμένους,» ὅπου, «ἐσφαλμισμένους, γραπτέον. 4) ἡ λέξις ἔλαβεν ἀρχὴν κατὰ τὸν πλειοτέρων τὴν γνώμην ἀπὸ τὸ ἠλέκτωρ, ὅπερ σημαίνει ἥλιος, μὲ τὸν ὁποῖον συγκρίνεται ἐν τῷ Ὀδ. καὶ τὸ ἠλεκτρον, ὥστε ἐνδεχόμενον, ὅτι ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς κάθε πρᾶγμα, φέγγον ὡς ἥλιος· παρομοίαν σημασίαν ἔχουν τὸ τε ἄστεον· κύριον ὄνομα Ἠλεκτρύων, τὸ Θυλ. Ἠλέκτρα, καὶ αἱ τῶν Θηβῶν πύλαι, ὀνομαζόμ. Ἠλεκτραι· ὁ Buttmann ὅμως αὐτόθι σελ. 354 παραδέχεται τὴν παραγωγὴν ἐκ τοῦ ἑλκω διὰ τὴν ἐλκυστικὴν δύναμιν τοῦ κεχριμπαρίου, οἱονεί, ἕλκτρον, ἑλκήτρον, ἠλεκτρον, ὅστις ἕλκει. 5) ὡς πρὸς τὸ γένος ὑπάρχει ἀκόμη μεγάλη ἀμφιβολία, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. εἶναι τοῦτο δὲ ὅλον ἀπροσδιόριστον, παρ' Ἡρόδ. ὅμως βητῶς οὐδέτερ. ὥστε φαίνεται νὰ ἦναι τοιοῦτον καὶ παρὰ τοῖς πρὸ αὐτοῦ Ἔπικ. παρὰ Σοφοκλ. εἶναι γεν. ἀρσεν. παρ' Ἀριστφ. Θηλυκ. ἴσως ὅμως ἐνταῦθα αἱ ἠλεκτραι, οὐχὶ δὲ αἱ ἠλεκτροι, τὸ οὐδέτερ. ἦτον ὅμως τὸ πλέον εὔχρηστον, καὶ μετέβη μόνον εἰς τὴν Λατιν. διάλεκτον.

Ἠλεκτροφαής. ές, ὁ, ἡ (φάος). Ὁποῖος λάμπει ὡς ἂν τὸ ἠλεκτρον, ὁ ἠλέκτρου λάμψιν ἔχων. Εὐρίπ. Ἱππολ.

*Ἠλεκτρυώνη, ἡ, Πατρωνυμ. Ἡ συγάτηρ τοῦ Ἠλεκτρύωνος, Ἡσ. Ἀσπ.

Ἠλεκτροείδής, ὁ, ἡ (εἶδος) ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ἠλέκτρου, ὅμοιος τῷ ἠλέκτρῳ.

Ἠλέκτωρ, ορος, ὁ· ἐν Ἰλ. Τ. 398. κεῖται μετὰ τοῦ, Ὑπερίων, καὶ ἐν, Ζ. 513. κεῖται μόνον, ἐπίθετον τοῦ ἡλίου, ὁ λαμπρὸς ἥλιος, Ὑμν. Ὅμ. Ἀπ. 369. Ἰδὲ ἠλεκτρον, 4.

Ἠλέμα, τος, ἀτη, ατον (ἠλός, ἠλεός). Εὐφορίων παρὰ Κλήμεντι ἀντὶ τοῦ, μωρός, ματαιος 2) φαυλής, νωθρος. Ἐπίρ. Ἠλεματος.

Ἠλεόποινος, ὁ, ἡ. παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 217. «κῆρες — νηλεοποίνους·» τὰ χειρόγραφα καὶ ὁ Στοβαῖος ἔχουσιν, ἠλεοποίνους· ὁ δὲ Ἡσυχιος ἐνταῦθα ἠθέλεν ἀναγινώσκεσθαι, νηλεοποίνους, καθὼς, καὶ παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 1353. ὁ αὐτὸς ἔτρεψε τὸ ἠλεοποίνων ἐρινύων, εἰς τὸ, νηλεοποίνων, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἐκ τοῦ ἀλιτόμηνος, ἢ, ἠλιτόμηνος, ἀλιτήμορος, ἠλιτοεργός, ἀλιτόκαρπος, ἔπρεπε πολὺ προτιμότερον νὰ λέγῃ, ἠλιτόποινος. σημαίνει ἐκεῖνον, ὅστις ἐματαίωσεν, ἀλιγόστευσε τὴν ποινὴν, ὁ ἀποτυχὼν τῆς ποινῆς, καὶ ὄχι ἐκεῖνον ὅστις ἠπήντησε πταίστην τινὰ καὶ ζητεῖ ἐκδίκησιν τοῦ πταίσματος, ἢ ὁποία αὕτη πρώτη σημασία ἔχει χώραν παρ' Ἡσιόδῳ καὶ Ὀρφεῖ. Ἐγὼ λοιπὸν προτιμῶ τὴν λέξιν, ἠλεοποίνος, καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα χωρία, ἀπὸ κάθε ἄλλην γραφὴν, ἐκ τοῦ, ἠλεός, καὶ ποινή, ἀντὶ τοῦ, Ὁ ἀποπλανῶν, ματαιοῦν ποινὴν, σμικρύνων τὴν ποινὴν, τὴν ὁποίαν ταύτην σημασίαν ἀπαιτεῖ καὶ ἡ συνέχεια τοῦ λόγου, ἐν ᾧ τὸ τοῦ Ὁμήρου νηλίτης, ἐν τῇ σημασίᾳ, ἀντὶ τοῦ, ἀλαίτης, ἢ ἀλίτης περισσότερον εἶναι ἀμφίβολον. Ζητ. καὶ, ἠλιτοεργος· καὶ Νηλεόποινος.

Ἠλεός, ά, όν (ἠλός). Ὁ πεπλανημένος τὸν νοῦν, ἠλίθιος, μωρος, ματαιος, τρελὸς ὅπερ ἄλλως ἠρέμας ἠλέ.» λέγεται, Ὀδ. Β. 243. 2) ἐνεργ. μωροποιός, ὁ μωρὸν καὶ ἠλίθιον ποιῶν τινα. Ὀδύσ. Ξ. 464. «οἶνος γὰρ ἀνοίγει ἠλεός,» ἠλιθοποιός, ὁ πλανῶν κατὰ τὰς φρένας τοὺς πίνοντας αὐτόν.

*Ἠλεύατο, 3 ἑνικ. ἀόρ. 1. μέσ. τοῦ ἀλεύομαι. Ἐπικ. ἀντὶ ἠλεύσατο, Ἰλ.

*Ἠλήλαντο 3 πληθ. ὑπερσυντ. παθητ. τοῦ ἐλαύνω, Ἡσ. Ἀσπ. 143.

Ἠλήλατο, 3. ἑνικ. ὑπερσυντ. παθητ. τοῦ ἐλαύνω, Ἰλ. Ε, 400.

Ἠληλίμμην, ἀντὶ, ἠλίμμην· ἢ ἀληλίμμην, ἐκ τοῦ ἀλείφω. Ὑπερσυντ. παθητ.

*Ἠλθον, ες, ε, ἀόρ. 2. τοῦ ἔρχομαι, ἀπὸ Ὁμ. εὔχρηστον.

*Ἤλθοσαν, 3 πληθ. ἀντὶ ἦλθον. Ἀλεξανδρίν.

Ἠλιάδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ ἡλίου. ἠλιάδες, αἱ· αἱ θυγατέρες τοῦ ἡλίου.

Ἠλιάζω, Μ. άσω, καὶ-άξω· ταὐτὸν τῷ ἠλιόω, Ἀπλώνω τι εἰς τὸν ἥλιον καὶ ξηραίνεται, ἢ θερμαίνω εἰς τὸν ἥλιον. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 769. ὅπου ὅρα τὸν Σχολιαστὴν. 2) Μέτοικος, εἶμαι κριτὴς, δικαστὴς, ἢ δικάζω εἰς τὴν ἡλιαίαν. Ἀρρίαν· ἐπίκτ. Α. 25. «καθίσον εἰς τοὺς τῶν συγκλητικῶν τόπους καὶ ἠλιάζου.»

Ἡλιαία, ἡ· δημόσιον, κτίριον ἐν Ἀθήναις. (Gallerie), ὅπου ἐγίνοντο αἱ Δίκαιαι, καὶ ὅπου ἐσυναθροίζετο τὸ μέγα δικαστήριον, τὸ ὁποῖον συνίστατο ἀπὸ πεντακοσίων, ἐνίοτε καὶ χιλίων, καὶ ἐνίοτε ἀπὸ χιλίων πεντακοσίων καθημένων κριτῶν, ὅτε ἐκρίνετο τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, καὶ αἱ κακουργίαι. Ἐκαλεῖτο δὲ οὕτω διὰ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ εἶναι τόπῳ καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου βάλλεσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἁλίζεσθαι, συναθροίζεσθαι, ἁλιαία. Jo. Theod. Vomel de Heliaca Frkft. 1820. (ἀπὸ τὸ ἁλής, ἁλίζομαι, ἁλία, Subelis Παυσαν. 1, 18, 8. A. Bekk. σελ. 311. Σχολιαστ. Εὐρίπ. Ὀρ. 659. ΕΜ.)

Ἠλιακός, ή, όν (ἥλιος). Ὁ ἐκ τοῦ ἡλίου, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἥλιον. «ἠλιακὸς ἐνιαυτός,» χρόνος συνιστάμενος ἀπὸ τριακοσίας ἑξήκοντα πέντε ἡμέρας, ἓξ ὥρας, καὶ ἑνδεκα λεπτὰ, καὶ τινα δεύτερα, ὅστις διωρίσθη κατὰ τὸν χρονικὸν δρόμον τοῦ ἡλίου. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἔτι καὶ τόπος ἢ δωμάτιον ὑπαίθριον, ὑπὸ τοῦ ἡλίου βαλλόμενον, τὸ ἠλιακὸν, τὸ παρ' Ὁμήρῳ αἰθουσα.

* Ἠλιάς, άδος, ἡ, Ἡ συγάτηρ τοῦ Ἡλίου, συνθ. εἰς τὸν πλθ. ἀριθμ. Ἠλιάδες.

Ἠλίαστις, εως, ἡ. (ἡλιάζω) = Ἡλίωσις. 2) ἀπὸ τὸ μέσον, τὸ ἐν ἡλιαίᾳ δικάζεσθαι, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐν ἡλιαίᾳ δικαστοῦ.

Ἠλιαστήριον, τό (ἡλιαστήριος, ἐκ τοῦ, ἡλιαστής). τόπος ἐπιτηδειος διὰ ἡλίασιν, διὰ νὰ ἡλιάζῃ τινὰς τι. Στράβ. ΙΖ'.

Ἠλιαστής, οῦ, ὁ (ἡλιάζω). Ὁποῖος ἡλιάζει τι, ἢ ἡλιάζεται. 2) ἀπὸ τὸ Μέσον, ὁ ἐν ἡλιαίᾳ δικαστής· ὅθεν

Ἠλιαστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἡλιαστὴν, ἢ εἰς τὸν δικαστὴν, ἢ εἰς τὸ δικαστήριον τῆς ἡλιαίας, τοῦτῳ ἴδιον ἢ ἁρμόζον.

Ἠλιάω, ῶ (ἥλιος). Εἶμαι ὅμοιος τῷ ἡλίῳ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν λάμψιν καὶ κατὰ τὸ χρῶμα, εἶμαι ξανθὸς. Φιλοστρ. Ἀπολ. Ζ'. 42. Ἀνακρέων ΚΒ'. 3. «κόμας ἐνδοθεν μελαίνας τὰ δ' εἰς ἄκρον ἠλιώσας.»

Ἠλιβάτας ταῦρος. Εὐστάθ. ἐξ Ἀντιφάνους παρὰ Στεφάνῳ, παρ' Ἀθηναίῳ δὲ κεῖται ὀρθότερον (Θ'. σελ. 420) «τράγος ὑλιβάτης.»

Ἠλίβατος, ὁ, ἡ. Ἀπόκρημνος, προσάντης, κατάντης, κρημνώδης, ἀνωφερὴς, ὅμως καὶ κατωφερὴς, καθόλου δὲ ὑψηλός, συχνὰ παρ' Ὅμ. ὅστις ὅμως τὸ μεταχειρίζεται ἐν τε τῇ Ἰλ. καὶ Ὀδ. μόνον εἰς Ἐπίθ. τῆς πέτρης, Ἰλ. Ο, 273. 619. Π, 35. Ὀδ. Ι, 243. (ὅπου φαίνεται, ὅτι σημαίνει μόνον τὸ ἄνωθεν μέγεθος ἢ ὕψος τῆς πέτρας, μὲ τὴν ὁποίαν ἀποκλείει ὁ Κύκλωψ τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου του.) Κ, 88. Ν, 196. παρομοίως παρ' Ἡσ. Θεογ. 675. 786. Ἀσπ. 422. Θεόγν. 176. Πίνδ. Ὀλ. Ζ'. 110. Αἰσχ. Ἱκέτ. 354. ἐπίθετ. τοῦ, ὄρος καὶ ἄκρη, παρ' Ἀπολ. Ῥ. περὶ τοῦ ὄλυμπ. ὀρόνου τοῦ Διός, παρ' Ἀριστφ. Ὀρ. 1732. καὶ ὡς φαίνεται, ἐπειδὴ τὸ χωρίον τοῦτο ὑπόκειται ἀκόμη εἰς μεγάλας κριτικὰς ἀπορίας, περὶ ὑψηλῶν δένδρων ἐν τῷ τοῦ Ὁμ. Ὑμ. Ἀφροδ. 268. Μ' ὅλον ὅτι ἡ λέξις εἶναι κατ' ἐξοχὴν ποιητ. ἀπαντᾶται ὅμως καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, «πέτραι ἠλίβατοι,» Ξενοφ. Ἀνάβ. Α'. Δ'. 4. «τόποι ἠλίβατοι,» Πολυβ. Δ'. 41. «πέτρας ἠλίβατος,» Στράβ. ΙΖ'. 1, 50. 2) ὡς ἀντίθετον τῆς ἐπικρατούσης σημασίας ταύτης παρρησιάζεται ἡ λέξις παρ' Ἡσ. Θεογ. 483. «ἀντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ,» Στησίχ. λείψ. 10. «πάτταρος ἠλίβατος,» καὶ Εὐριπ. Ἱππ. 732. «ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσιν. Πιθανῶς εἶναι ἡ ἐξήγησις τοῦ ἔτυμ. τοῦ μεγ. καὶ τοῦ Σχολιαστ. τοῦ Εὐρ. ἠλίβατος, βαθύς, ἐνταῦθα ἡ μόνη ὀρθὴ, κατὰ τὴν φυσικὴν ἀναλογίαν μεταξὺ τῶν δύο ἐννοιῶν ὑψηλὸς καὶ βαθύς, ἥτις γίνεται εὐαιρέτως ἐμφανὴς εἰς τὴν Λατ. λέξιν altus. (Ἡ πλέον συνήθης παραγωγὴ εἶναι ἐκ τοῦ ἥλιος καὶ βαίνω, ὁ τῷ ἡλίῳ βατός, τουτέστιν, ὁ ἀπὸ τὸν ἥλιον καταυγαζόμενος, ὁ καταφανής, ἢ ὁ τόσον ὑψηλὰ κείμενος, ὥστε ὁποῦ ἠμπορεῖ μόνον ἡ τοῦ ἡλίου ἀκτὶς νὰ τὸν φθάσῃ, ἢ ὅστις ἀναβαίνει πρὸς τὸν ἥλιον, ὁ οὐρανομήκης· κατ' αὐτὸν ὅμως τὸν τρόπον ἡ ἐφαρμογὴ εἰς τὸ ἄντρον, πέτραρος, κευθμὼν, πάντες νὰ ἦναι φυσικὴ· ὅθεν ἀποδέχονται ἄλλοι μὲ μεγαλητέραν πιθανότητα παραγωγὴν τινὰ ἐκ τοῦ, ἡλός, ἠλεός, ἀλιτηρός, ἀλιτεῖν καὶ βαίνω, ὅθεν συνωνυμίαν τινὰ μετὰ τοῦ, ἄβατος ἢ δύβατος, ἢ πλησιάζοντες ἐγγύτερα εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ, ἀποτυγχάνειν ἢ ἀποπλανᾶσθαι, ὅστις σφάλλει εὐκόλως εἰς τὸ περιπάτημα, ὁ κονεμβατῶν· καὶ ἡ εὐκολία αὕτη τῆς κονεμβατήσεως ὑπάρχει ὄχι μόνον, ὅταν πηγαίνῃ τις τὸν ἀνήφορον, ἀλλὰ καὶ τὸν κατήφορον· ὅθεν τὸ ἠλίβατος ἦτον συνεσταλμ. σχῆμα ἀντὶ τοῦ ἠλιτόβατος, καὶ τοῦτο σχηματισμένον κατὰ τὴν Ἐτυμολογ. τοῦ ἠλιτόμηνος, ἠλιτοεργος, κ. τ. λ. παρὰ Buttm. λεξίλ. 2. σελ. 182. Ἄλλοι θεωροῦσιν ὡς ῥίζαν τῆς λέξεως τὸ ΑΛΩ, ἁλάομαι, ὅπου σελ. ἀπολισθαίνει τὸ βῆμα, Lupz. Litt. Ztg. 1826. σελ. 2206. (—ιου)

Ἠλιεῖον, τό (ἥλιος). Τόπος καὶ ἱερὸν (νεὼς) τοῦ ἡλίου.

* Ἠλιεύω, Ἀπλόνω, φέρω τι εἰς τὸν ἥλιον, ἢ θερμαίνω εἰς τὸν ἥλιον.

Ἠλίθα, Ἐπίρ. (ἁλις). Ἱκανῶς, ἀρκούντως, παρ' Ὅμ. πάντοτε ἠλίθα πολλὴ, πάνυ, λίαν πολλὴ, λατ. satis multum, Ἰλ. Λ, 677. Ὀδ. Ε, 483 καὶ ἄλλοῦ. 2) περὶ τοῦ καιροῦ, αἰφνιδίως, ἐξ ἀπροσδοκήτου, ὡς τὸ ἀθρόως, Ἀπ. Ῥ 3) (ἠλός, ἠλεής) ματαίως, μάτην, Καλλίμ. «οὔς αἴτιος, οὔτε πέτονται ἠλίθα. καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτερύγες,» Ἐκ τοῦ, ἀλής, ἅλις, ἁλίζω, ἁλία, καὶ ἐκ τοῦ, ἄλη, ἀλεός, ἅλιος, ἠλός, ἠλεός, γράφεται ἔτι καὶ, ἠλιθα, ὡς καὶ τὸ, ἀλίς. παραβ. ἠλίθιος, 2.

Ἠλιθιάζω, πράττω, πολιτεύομαι ὡς ἠλίθιος.

Ἠλιθιοεργός, ὁ, ἡ· ὁ ἠλίθια ἐργαζόμενος.

Ἠλίθιος, ία, ιον· μωρὸς, ἀνόητος, ἐξεστηκὼς τὸν νοῦν, ἀνοήτητος, (ἀχμάκης, μπουταλᾶς, ἐξαχμένος), ἁπλοῦς· ταὐτὸν τῷ, Ἐμβρόντητος, ἐνεός, εὐήθης, ἄκακος, ἄπειρος. Πλάτων εἰς Ἀλκιβ. Β. φησὶ, οὕτω μὲν καὶ τὴν ἀφροσύνην διειλήφασι εἶναι, καὶ τοὺς μὲν πλείστον μέρος αὐτῆς ἔχοντας, μαινομένους καλοῦμεν, τοὺς δὲ ὀλίγον ἔλαττον ἠλιθίους τε καὶ ἐμβροντήτους. Οἱ δὲ εὐφημοτάτοις ὀνόμασι βουλόμενοι κατονομάζειν, οἱ μὲν μεγαλοψύχους, οἱ δὲ εὐήθεις· ἕτεροι δὲ ἀκάκους, καὶ ἀπείρους, καὶ ἐνεούς.»

λεμ. σύνταξ. σελ. 262. καλεῖται «Πελεκυνάριον, τό, στρογγύλον τμῆμα ξύλου, ὡς Πέλεκον, τό ὁποῖον ἐμβαλλόμενον προσηρμοσμένως εἰς τινα κοιλότητα, κινεῖται· ἔθεν

Πελεκινωτός, ή, όν. Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πελεκίνου, ἀριθ. 3.

Πελεκκάω, ῶ, Ἐπ. ἀντὶ πελεκάω, Ὀθυσ. Ε, 244.

Πέλεκκον, τό (πελεκυς). Λαβή, Στειλεός ἢ στειλειός (στειλειάριον), ὁ ἐστι ξύλον ἐπίμηκες, εἰς τὴν ἀπὴν τοῦ πελέκεως βαλλόμενον, Ἰλ. Ν, 612. ἐν γένει, πέλεκυς.

Πελεκοειδής, ές, ό, ἡ (εἶδος). Τὸ εἶδος τοῦ πελέκεως ἔχων, ὅμοιος αὐτῷ.

Πελεκύδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πέλεκυς· (ἡ συνήθεια λέγει οὕτω τὰ πελεκήματα.)

Πελεκυνάριον, τό. ἰδε πελεκίνος, πελεκινάριον.

Πέλεκυς, εως, Ἰων. εος, ὁ. Δόρ, πλ. πελέκεσι, Ἐπ. πελέκεσσι, Ἰλ. Παρ' Αἰλιαν. καὶ ἄλλοις Μεταγραφ. εὑρηται ἔτι ὅτε καὶ γεν. πελέκυος, ὁοτ. πλ. πελέκυσι, κ. τ. λ. Ἰουδ. Φρυν. σελ. 248. — Ἐργαλεῖόν τι σιδηροῦν κοπτερόν, δι' οὗ κόπτομεν ἢ πελεκῶμεν τὰ ξύλα, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Λατινικ. Τραβάριον, λεγόμενον. Παρ' Ὁμ. συνήθ. μὲν διὰ ξύλα, δίστομον, Ὀδ. Ε, 234. ἀλλὰ καὶ διὰ μάχην, Ἰλ. Π, 711. καὶ διὰ πρωγὴν τῶν βοῶν εἰς θυσίαν, Ἰλ. Ρ, 520. Ὀδ. Γ, 442. καὶ ὡς σύμβολον σταθερᾶς καὶ ἀμετανοήτου καρδίας, φρονήματος, Ἰλ. 60. «Αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὡς ἔστιν ἀτειρής. 2) μαθηματικὸν σχῆμα. — Κατὰ Βοττιν. ἦν ὁ πέλεκυς κατ' ἀρχὰς στειλειάριον ἢ ξύλον, ῥόπαλον, ἔχον εἰς τὴν μύτην σίδηρον διὰ μάχην. (Συγγεν. τῷ, ΠΕΛΩ, πελεμίζω, πολέω, πόλεμος, πάλλω, πάλαμη καὶ τῷ Λατ. pello. — Τῷ φύτει βραχεῖ ὑφίλον ἐχρήσατο ὁ Ὁμ. κατὰ τὴν ἐνικ. ὀνομαστ. καὶ αἰτ. — υς, — υν, ἐν τῇ ἄρσει τοῦ στίχου ἔστ' ὅτε ὡς μακρῷ, Ἰλ. Γ, 60. Γ, 520. τὴν δὲ πληθ. αἰτ. πελέκεας ἐκφωνητέον ἀεὶ παρ' αὐτῷ διὰ τὸ μέτρον τρισυλλάβως, υυ—) ὅθεν

*Πελεκύστερον, ου, τό, = πέλεκκον.

Πελεκυφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω). Πελεκυφόρον, βαστάζων, ἐφοδιασμένος με τοιοῦτον. 2) ὡς οὐσ. ὁ φέρων πέλεκυν, ἐξαιρ. ὁ lictor. β) Πλάτων. ἐκείνος, τοῦ ὁποίου προπορεύονται πελεκυφόροι. Ἐν Ῥώμῃ ἄρχοντες τινὲς ἦσαν, ὧν ἐπροπορεύοντο οἱ τοιοῦτοι, Consul, Praetor, Πολυβ. β'. 23. γράφεται καὶ, πελεκηφόρος.

Πελεμίζω, Μ. ἰῶ. Παθ. ἀορ. ἐπελεμίχθην, παρὰ δὲ Ὁμ. ἀεὶ δίχ' αὐξήτου. Σημαίνει δὲ, ὡς τὸ ἐλελίζω, διασαλεύω καὶ κινῶ πελάμῃ, κουνῶ, ταράττω, σείω, πάλλω, κλονέω, κρεμάννυμι, διατείνω, ὅθεν ἐν γένει, βάλλω εἰς σφοδρὰν κίνησιν, βίᾳ κινῶ, κλονίζω, κάμνω νὰ τρέμῃ. Ἰλ. Ν, 443. Π, 108. 766. Φ, 176. «— βαθὺν πελεμιζέμεν ὄλην· «Ἀλλ' ἐν Ὀδυσ. Φ, 125. «Τόξον πελεμίζειν,» κεῖται καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ, Δοκιμάζειν τὸ τόξον πρὸς ἔκτασιν, καθ' ἣν εὐκαιρίαν πρέπει νὰ κινηθῇ αὐτὸ σφοδρῶς· καὶ μὲ βίαν, ἄρα, τείνω, τεντόνω, ἐντείνω, ἐπιτείνω· παθ. κινοῦμαι μὲν βίαν σφοδρῶς, σείομαι, τρέμω, Ἰλ. Θ, 213. καὶ Ἡσ. Θεογ. 458. «Ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών· καὶ 842. «Μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος· κατὰ δὲ τόν παθ' ἀόρ. παρ' Ὁμ. ἤλοῦ = ἀεί, ἀπακρούσθαι μὲ βίαν, π. χ. «καταπάμενος πελεμίχθη,» ἀποκρουσθεὶς ἀνεχώρησε, Ἰλ. Δ, 535. Ε, 605. Ν, 148. πρβ. Boeckh Πινδ. Νέμ. 8, 28. Ἐκ τοῦ, πέλω, πέλλω. (ὅθεν τὸ Λατιν. Pello) ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, πάλω, πάλλω, κρεμάννυμι, σείω, ταράττω, ῥίπτω, βάλλω· ἐντεῦθεν ἔτι τό, πελίω, πέλεμος, πελεμίζω, καὶ πόλεμος, κυρίως, ὁρμητική τις κίνησις τῶν ἀνδρώπων ἐν τῷ μάχεσθαι· ἴσως δὲ συγγεν. καὶ τῷ, πέλεκυς. Σχεδὸν ὅλαι αἱ Ποιητικαὶ συνώνυμοι λέξεις τοῦ πόλεμος, ἐκφράζουσι τὴν ἰδίαν ἔννοιαν.)

*Πέλεσκε, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἔπελε, γ'. πρόσοπ. ἐνικ. τοῦ παρατ. τοῦ πέλω, καὶ, πελόσκετο, β'. ἐνικ. προσπ. παρατ., Ἰλ. Χ, 433.

*Πέλεν, Ἐπ. β'. προσπ. ἐνικ. προστακτ. τοῦ πέλομαι, Ἰλ. Ω, 219.

*(Πελέω) = πέλω, πέλομαι, εὕρηται μόνον ἐν συνθέτοις, οἷον, ὀλιγοπελέω, κακοπελέω κ. τ. τ.

*Πελητάς, άδος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ, πελειάς.

Πελία, ἡ (πελιός) = πελίωμα, Γρηγορ. περὶ Διαλ. ἀμφ.

Πελιαίνω, (πελιός). Ὠχρὸν, χλωμὸν ὡσεὶ νεκρὸν τὴν ὄψιν ποιῶ. Παθ. πελιαίνομαι, πελιός, χλωμὸς ὡσεὶ νεκρὸς τὴν ὄψιν γίνομαι.

*Πελιάς, άδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ πελιός. ἀντὶ πελιά.

*Πελιδνάεις, αία, αῖον, ποιητ. ἀντὶ πελιδνός.

Πελίδνη, ἡ, ἀντὶ τοῦ πελιδνότης, ἠμαρτημένως ἐξέλαβε τοῦτο ὁ Σχολ. Νικάνδρ. ἐν Ἀλεξ. 544

*Πελιδνήεις, ήεσσα, ῆεν. ποιητ. ἀντὶ πελιδνός.

Πελιδνός, ή, όν· ταὐτὸν τῷ, πελιός, Μολιβδόχρους, μελανός, ἔχων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μελανὰ κηλίδας. Γαλην. «Πελιδνόν ἐστι τὸ μετέχον τῆς ὠχρότητος καὶ μελανείας, οἱονεὶ μολιβδοειδές.» Ὁ Θουκυδ. ἔχει καὶ πελιδνότερον· «ὅθεν

Πελιδνότης, ητος, ἡ. Ἡ μελανία τοῦ σώματος ἐπιφάνεια, ἡνίκα ἂν δι' ἐκδρομὴν αἵματος μελαίνεται, livor· τὸ μολιβδοειδὲς χρῶμα τοῦ δέρματος, οἷον τὸ τοῦ τεθνεώτος.

Πελιδνόω, ῶ (πελιδνός). Ταὐτὸν τῷ, πελιαίνω ὅθεν

Πελίδνωμα, τό. Τὸ πελιδνὸν μέρος, ἤτοι τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δέρματος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐξέφραμεν αἷμα, πέλλωμα, μαυροκιτρίνισμα, μαυροκιτρυνος κηλίς.

*Πελίδωσις, εως, ἡ, = πελιδνότης.

*Πελιχάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ

Πελίχνη, ἡ. Αἰολ. πελίκα· Εἶδος ξυλίνου ποτηρίου ἢ βαθέος τρυβλίου, λεκάνη. 2) βαθύτι μέρος ἐν τῇ θαλάσσῃ· (ὅθεν πελίχνη· συγγεν. τῷ, πέλιξ, πέλις, πέλυξ, πέλλα, πελλάς, πελλίς, pelvis.)

Πελίνη, ἡ. Πτρ' Ἀττικ. Εἶδος μέτρου, χωροῦντος ὀκτὼ ἡμίνας, ἡμικοτύλας. ἀμφ.

Πέλιξ, ικος ὁ· ταὐτὸν τῷ, πελίκη, καὶ πελίς, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Pelvis. Τρυβλίον, πινάκιον, λεκάνη· ὡς τό, ὄρνις, Δωρικ. ὄρνιξ.

Πέλιος, ία, ιον· καὶ πελιός, ά, όν (πελλός) πελὸς ὡς τό, πελιδνός. Μελανός, ὠχρός, χλωμός, μολιβδόχρους, μολίβδω ἐοικώς κατὰ τὴν χρόαν, μελαχροινός· ἐξαιρ. ἐπὶ χρώματος σώματος δι' ἐκδρομὴν αἵματος ὑποκάτω τοῦ δέρματος· ἐν γένει, μελανόχρους. 2) χλωμός, κίτρινος· ἔτι δὲ ἔχων ὄψιν, χρῶμα νεκροῦ· (ὁ τονισμὸς πελιὸς ὡς πολιός εἶναι καθὼς φαίνεται, ὀρθότερος ἢ ὁ συνήθης, πέλιος, προπαροξυτόνως, Ἀρκαδ. 41, 3.) ὅθεν

Πελιόω (πελιός), ταὐτὸν τῷ, πελιαίνω.

Πελιότης, ητος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πελιδνότης.

Πέλις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. Pelvis, = πελίκη, πελλίς, Πολυδ. ἰ. 19. 20. λεκάνη, τρυβλίον. Γραφ. καὶ ὀξυτόνως πελίς.

Πελιτνός, ή, όν, Ἀττικ. ἀντὶ, πελιδνός, Μοῖρ.

*Πελίχνη, ἡ, ὑποκορ. τοῦ πελίκη.

Πελίωμα, τό· ταὐτὸν τῷ, πελίδωμα, καὶ, πελίωσις, ἡ (πελιόω) ὡς τό πελίδωσις. Ἡ ὑποδρομὴ τοῦ αἵματος ὑπὸ κάτω τοῦ δέρματος, καὶ ἡ ἐκ τούτου προξενηθεῖσα τῷ δέρματι μελανότης, μελανάδα, μελανὴ κηλίς, livor.

Πέλλα, ης, ἡ, Ἰωνικ. πέλλη. Ἀγγεῖον σκυφοειδές, κυθμένα ἔχον πλατύτερον, εἰς ὃ ἀμέλγουσι τὸ γάλα, σκάφη ξυλίνη ἢ ἀγγεῖον ποιμενικόν, (ὅρα Ἀθήν. ιά. σελ. 495.) καρδάριον, Ἰλ. Π, 642. 2) ἀγγεῖον πρὸς τὸ πίνειν ἐπιτήδειον, καυκίον· ὅρ. πελίκη, πελλάς, πελλίς, πέλιξ, pelvis.

Πέλλα, ἡ, ὅθεν τὸ Λατιν. Pellis. Δέρμα, δέρρις, δορά, γούνα. Πολυδ. ἰ. 57. πρβ. ὅθεν τό, Πελλοράφος, ὁ· ὁ τὰ δέρματα ῥάπτων, Ψιλοξ. Γλωσσ. Δὲν εἶναι μοὶ φαίνεται ἐξω τῆς ἀναλογίας τοῦ νὰ ὀνομάσωμεν καὶ ἡμεῖς, πέλλαν, τὴν γούνα, καὶ, Πελλοράφος, τὸν Γουνάρην. (κυρίως μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις μετὰ τῆς προηγουμ. ὡς τό, κύτος, σκύτος καὶ cutis, καθότι τὸ δέρμα θεωρεῖται ὡς κοῖλον ἀγγεῖον διὰ τὰ ἐσωτερικὰ μέρη τοῦ σώματος.)

Πέλλα, ης, ἡ. Ὁ λίθος, ὅρ. πέλα.

Πελλαίος, αία, αῖον. = πελλός. Μελανός, μαυροδερός, μολιβδοειδής· σχηματ. ὡς τό, πελιδναίος = πελιδνός· ἐντεῦθεν οἱ σχηματισμοὶ πελλαιχρόος, ή, ον, πελλαιχρος, ὅθ' ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, πυρρός· καὶ φαιός, ἐρμην. 2) Ὁ ἐκ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ πόλεως Πέλλας ὤν.

*Πελλαιχνός, ή, ον, καὶ ὁ, ἡ, καὶ

*Πελλαιχρός, ά, ὸν, ἑτεροι τύποι τοῦ, πελλαίος.

Πελλαντήρ, ῆρος, καὶ, πελλητήρ, ῆρος, καὶ, πελλητής, οῦ, ὁ· (πέλλα) παρὰ Θεσσαλοῖς καὶ Αἰολεῦσι, ταὐτὸν τῷ, ἀμολγεύς, ὁ ἐν τῇ πέλλῃ ἀρμέγων. Ἀθήν. ιά. σελ. 495. καὶ Ἡσύχ.

*Πελλάς, άδος, ἡ, = πέλλα, πελλίς, κ. τ. λ. Ἡσύχ.

*Πελλαστή, ἡ (πέλλα). Λωρίον ἢ ὑφασμά τι, τὸ ὁποῖον ἐπέλλιττον οἱ ἀρμεῖς περὶ τῶν σφυρῶν καὶ τριῶν· λέγεται καὶ, πελλυστή, πέλυστρα καὶ πέλυτρα· ὅρα πέλυτρα.

*Πελλητήρ, ῆρος, καὶ πελλητής, οῦ, ὁ, = πελλαντήρ.

Πελλίς, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πελίς, πέλις, πέλλα, πελλάς, πελίκη, Ἡσύχ.

Πελλόομαι, οῦμαι· ταὐτὸν τῷ, πελιόομαι, σπάνιον.

Πελλοράφος, ὁ, ἡ (πέλλα, ῥάπτω). Ῥάπτων πέλλας. ἴδε ἐν τῷ πέλλα, γούνα.

Πέλλος, η, ον· ἡ. πελλός, ή, όν. Μελανός, μαυροδερός. μαυροκίτρινος, μολιβδόχρους· ἐνγένει, χλωμός, λευκόφαιος, ὠχρὸς κίτρινος, ἔχων τὸ χρῶμα γῆς ἢ νεκροῦ, ὡς τό, pullus, lividus fuscus. Συνώνυμοι καὶ ἰσοδύναμοι τύποι εἰσὶ, πελὸς, πελιός, πολιός, πολιός, πελλαῖος, πελλιδνός, πελιδναῖος. Koen Γρηγορ. σελ. 288. Piers. Μοῖρ. σελ. 325. (ἤτοι ὀρθῶς γράφ. παροξυτόνως πέλλος, ὅρ. Valck. Θεόκρ. 5, 99.) ὅθεν

*Πελλόω, = πελιόω.

*Πελλυστή, ἡ, ὅρ. πελλαστή.

Πέλλωμα, τό· ταὐτὸν τῷ, πελίωμα, ἢ πελίδωμα, Σχολ. Θεοκρ. ἐ. «Τὴν γοῦν τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, ἡνίκα δι' ὑποδρομὴν αἵματος μελαίνεται, πέλλωμα, ἢ πελίδωμα, καλοῦσιν,» ὅπου ὁ Στέφαν. πέλλαμα, ἀνέγνωσεν.

Πέλμα, ατος, τό. Τὸ ὑπὸ κάτω τοῦ ποδὸς μέρος ἢ τῶν ὑποδημάτων χοντρὸν καὶ σκληρὸν δέρμα, Πόρι, πατοῦνα. 2) ὑπόδημα, παπούτζι. 3) ὁ στύλος (τὸ κοτσάνιον). ἐξαιρ. τῶν ἀπίων καὶ μήλων, Γεωπον. 4) καθόλου δὲ, τό ἀκρότατον μέρος παντὸς πράγματος· καὶ ἐντεῦθεν «Πέλματα δακτύλων,» τὰ ἄκρα, Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. (κατά τινας μὲν παρὰ τό, τέλμα, κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τό, σφέλας, κατὰ δὲ Ῥείμερον, παρὰ τό, πέλλα.)

Πελματώδης, ως, ὁ, ἡ (εἶδος). Τὸ εἶδος τοῦ πέλματος ἔχων, ὅμοιος τῷ πέλματι.

*Πέλομαι, ὅρ. πέλω.

Πελοποννησιστί, ἐπίρ. (ὡς ἐκ τοῦ, πελοποννησίζω) Κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Πελοπον-

2) Ταύτὸν τῷ, ματαίως, ἐσφαλμένος, παρὰ Θεοκρίτ. Ιξ. 9. «... ἑλιθίαν ὁδὸν ἡλθοι,» ματαίως ἐκοπίασα· ἔκαμα τοῦ κάκου-εἰς τὰ χαμένα τὸν δρόμον. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 374. «ἡλίθιος δρόμος, ἡλίθιον βέλος.» ἐκ τοῦ, ἀλη, ἀλεός. (ἀλεόφρων), ἅλιος, ἡλός, ἡλεός, ἡλέματος, ἡλίθα, ματαίως. (ῡ) ὅθεν

Ἡ λ ι θ ε ό τ η ς, ητος, ἡ· μωρία, ἀνοησία, ἁπλότης (ἀχμακοσύνη, μπουταλαλίκι, ξεχαμάρα).

Ἡ λ ι θ ι ό ω, ῶ· ἡλίθιον ποιῶ τινά. Αἰσχύλ. Προμηθ. 1069. ἀντὶ τοῦ, Ἐμβρόντητον ποιεῖν.

Ἡ λ ι θ ι ώ δ η ς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος τῷ ἡλιθίῳ, ὁποιος εἶναι ὡς ἂν ξεχαμένος. Φιλόστρατ. Σοφ. Β'. 1.

Ἡ λ ι κ ί α, ἡ (ἥλιξ). Ὡς τὸ σύνηθες, ἡ ἡλικία, ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐπομένως αἱ διάφοροι βαθμοὶ αὐτῆς, (ὅρα τὸν Εὐσταθ. ἐν Ἰλιάδ. Θ, 518.) Ἰλιάδ. Χ, 419. ὅπου νοεῖται τὸ γῆρας, ἄλλοτε συνηθῶς ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία, περίπου μεταξὺ 18 καὶ 50 χρόνων. ὡς τὸ ἥβη, τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, καθόλου δὲ ἕκαστος βαθμὸς τῆς ἡλικίας, ὅστις εἶναι πλέον ἱκανὸς νὰ ἐκτελέσῃ ἔργον τι, καὶ προσδιορίζεται ἤτοι διὰ τῆς συνεχείας, ἤτοι διά τινος προσθήκης, π. χ. «ἡλικία στρατεύεσθαι,» «ἡλικία γάμου,» Ἡρόδ. Δημ. 2) περιληπτικῶς, ὅλοι ὅσοι εἶναι τῆς αὐτῆς ἡλικίας, οἱ συνηλικιῶται, μάλιστα δὲ τὸ ἔδροισμα τῶν νέων, ὅσοι εἶναι ἤδη ἱκανοὶ νὰ βαστάζωσι τὰ ὅπλα (τὰ πολεμικά) λατ. juventa, Ἰλιάδ. Π. 808. παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ὅσοι ζοῦν εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν οἱ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον γενόμενοι, οἱ ἡλικιῶται, ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ Αἰών, ὁ χρόνος ἢ ὁ καιρός, «Ἕως εἰς τὴν νῦν ζῶσαν ἡλικίαν ὁ χρόνος προήγαγεν ἡμᾶς.» Δημοσθ. ἕως εἰς τὸν παρόντα καιρόν, αἰῶνα, ὁ δὲ Θουκιδ. (Β'. 36.) ἀντὶ τούτου, «Ἡ καθεστηκυῖα ἡλικία» εἶπεν, τὸ μέγεθος, τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος· τρέκευτις (μπέ!), Ἡρόδ. Γ'. 16. Πλούτ. Φιλοπ. 11. καὶ περὶ ἀψύχων πραγμάτων, ὡς π. χ. ἐπὶ στύλου, κολώνας, Λουκιαν. Συρ. 28. ὅθεν

Ἡ λ ι κ ι ά ζ ο μ α ι, Εἶμαι νέος, Ἑρμῆς παρὰ Στοβ. ἐκλ. φυσ. 1. σελ. 1098. Herm.

Ἡ λ ι κ ι ώ τ η ς, ου, ὁ καὶ Θῆλυκ. Ἡλικιῶτις, ιδος ἡ· Ὅστις εἶναι ἢ ἔχει τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, ὁ τῆς αὐτῆς ἡλικίας ὤν· καὶ ὅστις ἔγινεν εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν. λατ. aequalis Διόδωρ. Σικ. Α'. 50. «πράξεις ἡλικιώτιδες,» σύγχρονοι, τοῦ αὐτοῦ αἰῶνος.

Ἡ λ ί κ ο ς, ίκη, κον (ἥλιξ). Τόσον μεγάλος κατὰ τὸ μέγεθος, κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, καθόλου. Ποίας ἡλικίας, ποταπός, ὁ,τι λογῆς, ὁποίας λογῆς, ὁπόσος, ὁποῖος, πόσον μεγάλος, πόσον ἰσχυρός, πόσον κραταιός, πόσον δυνατός, λατ. quantus Ἀρ. Ἀχ 703. μάλιστα εἰς ἐκφωνήσεις θαυμασμοῦ· «ἡλίκος καὶ οἷος γέγονε,» πόσον μεγάλος καὶ ὡσὰν ποῖος. «Εἶναι δὲ μέγεθος ἡλίκον λέοντος·» εἶναι τόσον μεγάλος ὡσὰν τὸν λέοντα. Ἔτι δέ, «ἡλίκος πόνος» ἀντὶ τοῦ, Μικρός. «Θαυμαστὸς ἡλίκος. Μέγιστα ἡλίκος,» ὡς τό, Θαυμαστὸν ὅσον, τόσον πολὺ θαυμαστὸν ὅσον ἠμποροῦσε νὰ ἦναι. Ἐπὶ ἐρωτήσεως ἀντὶ τούτου συνηθέστερον τίθεται τό, Πηλίκος, καὶ ἐπὶ ἀναφορᾶς τό, Τηλίκος, συνηθέστ. τηλικοῦτος ὅθεν, Ἠλικιάζω «τὰ σώματα ἡλικιάζεται, τὰ σώματα φθάνουσι τοὺς διαφόρους βαθμοὺς τῆς ἡλικίας, καὶ ἀποκτῶσι τὰς ἀνηκούσας δυνάμεις· Στοβ. (ῡ)

Ἡ λ ι ξ, ικος, ὁ, ἡ Εὑρισκόμενος εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, ὁ ἡλικιώτης, Ὀδ. σλ. 373. ὅθεν σύντροφος, ἑτάιρος, ὁμήλιξ, ἐμέφιος, Ὑστερωτέρως μετὰ τῆς Γεν. ὁμοιος, ἴτος, Wern. Τρυφ. 637. «Ἥλιξ ἡλικα τέρπει, γέρων δέ τε τέρπει γέροντα,» ταύτην τὴν παροιμίαν ὁ Πλάτων «παλαιὸν λόγον», λέγει. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης Α'. 18. ἑρμην. αὐτὴν διὰ τοῦ, «Ἡ γὰρ χρόνου ἰσότης, ἐπὶ ἴσας ἡδονὰς ἄγουσα δι' ὁμοιότητα φιλίαν παρέχεται· ἔστι δέ, ὡς τὸ κοινόν, Ὅμοιος τὸν ὅμοιον ἀγαπᾶ.

Ἡ λ ι ό β λ η τ ο ς, ἡ, Ἡλιόβολος, ὁ, ἡ (βάλλω, ἥλιος) ὁ βεβλημμένος, κτυπημένος ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἤτοι ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ, ἡλιοκαυμένος, φλογωμένος, ἀναλυμμένος, κ. τ. τ. Εὐριπ. Βάκχ. 13.

Ἡ λ ι ο ε ι δ ή ς, ές, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἡλοειδῶς, (εἶδος) ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ἡλίου, ὅμοιος τῷ ἡλίῳ κατὰ τὸ σχῆμα. Καθαρός, λαμπρὸς ὡσὰν ὁ ἥλιος.

Ἡ λ ι ο θ ε ρ ής, ὁ, ἡ· Θερμός, ζεστός, φλογισμένος. ξηραμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον· ἐκ τοῦ Θέρω.

Ἡ λ ι ο κ α ής, ές, ὁ, ἡ (καίω, καίω). Ὅστις ἐκάη ἀπὸ τὸν ἥλιον, κεκαυμένος ἐν τῷ ἡλίῳ, ἡλιασμένος, ἡλιοκαυμένος· ὅθεν

Ἡ λ ι ο κ α ί α, ἡ, τὸ καύσιμον τοῦ ἡλίου, ἡλιόκαυμα, ἡ θέρμη, ζέστα τοῦ ἡλίου, 2) ἡλιάζειν, θερμαίνειν εἰς τὸν ἥλιον. Διογέν. Λαέρτ.

Ἡ λ ι ο κ ά μ ι ν ο ς, ὁ (ἥλιος, κάμινος) δωμάτιον (ὀνόμ.) πρὸς ἥλιον κείμενον, ὅπου κατοικεῖ (παρῷ) τὸν χειμῶνά τις. Πλίν. Ἐπιστ. Β'. 17. (ῡ)

Ἡ λ ι ο κ ά ν θ α ρ ο ς, ὁ, ἡ, ὁ κάνθαρος ὅστις κάμνει τὰς σφαίρας ἀπὸ τὴν κόπρον· οὗτος παρ' Αἰγυπτίοις ἦν ἀφιερωμένος τῷ ἡλίῳ, καὶ τὸ Ἱερογλυφικὸν αὐτοῦ.

Ἡ λ ι ό κ α υ σ τ ο ς, ὁ, ἡ (καίω) ταὐτὸν τῷ Ἡλιοκαής.

Ἡ λ ι ό κ ε ν τ ρ ι ς, ιδος, ἡ (κέντρον) λέγεται ἐν ζωῴοις τὸ ὁποῖον κεντρίζει εἰς τὴν μεγάλην ζέστην τοῦ ἡλίου. Λατιν. Solipuga.

*Ἡ λ ι ό κ τ υ π ο ς, ον, (κτυπέω) ὁ κτυπημένος ἢ κεκαυμένος, θερμαινόμενος ἀπὸ τὸν ἥλιον, Ἀισχ. Ἱκ. 148. κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Wellauer.

Ἡ λ ι ο μ α ν ής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι) Ὅποιος ἔχει μανίαν, ἤτοι εἶναι ἐρωτευμένος εἰς τὸν ἥλιον, ὁ τὸν ἥλιον ἀγαπῶν μέχρι τρέλας· ὡς «Τέτιθ' ἡλιομανής·» Ἀριστοφ. Ὄρν. 1092.

Ἡ λ ι ό μ ο ρ φ ο ς, ὁ, ἡ (μορφή) ὁποῖος ἔχει τὴν μορφὴν καὶ τὸ σχῆμα τοῦ ἡλίου (εἶναι καμωμένος ὡς ἥλιος). Ἀθήν.

Ἡ λ ι ό π η, ἡ ἐκ τοῦ, Ἡλίοπος, ὄπη, οπος (ἥλιος, ὤψ) ἡ ἔχουσα τὰ ὄμματα ὡσὰν τὸν ἥλιον, Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. «Ἡλιόπη ταυρωπίς.»

Ἡ λ ι ό π ο υ ς, ουδ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Ἡλιοτρόπιον, ἐκ Διοσκορ. Δ. 193.

Ἥ λ ι ο ς, ὁ. Ποιητ. Ἥλιος (ἕλη) τὸ λαμπρότατον ἄστρον, τὸ ὁποῖον προξενεῖ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· παρ' Ὅμ. πάντοτε ἥλιος, καὶ μόνον Ὀδ. Θ, 271. ἥλιος, ὡς κύριον ὄνομα. Περὶ ἀνατολῆς ἡλίου λέγει: ἀνείναι, ἀνορούειν, καὶ ἀνανείσθαι, Ὀδ. Κ, 192. περὶ δύσεως δὲ δῦναι καὶ καταδῦναι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον τὰς μετοχάς· φάος ἠέλιοιο σημαίνει παρ' αὐτῷ ποτὲ μὲν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ποτὲ δὲ τὸ φῶς τῆς ζωῆς, τουτέστιν αὐτὴν τὴν ζωήν· «πρὸς Ἠῶ τ' Ἠέλιόν τε,» ὡς ἀντίθετον τοῦ, πρὸς ζόφον», σημαίνει, πρὸς τὰ μέρη τῆς αὐγῆς καὶ τοῦ ἡλίου· εἶναι δὲ τοῦτο Ὁμηρικὸς προσδιορισμὸς τῶν μερῶν τοῦ κόσμου, τῶν ὁποίων ἐ ἀρχαιότατος κιρὸς ὑπέλαβεν μόνον δύο, τὸ μέρος ἤτοι τὸ φωτεινὸν καὶ τὸ τῆς σκιᾶς, ἤτοι τὴν ἀνατολὴν καὶ δύσιν, Ἰλιάδ Μ, 239. Ὀδ. Ι. 26. Ν, 240. καὶ ὁ Ἡρόδ. Ν'. 58. ἀντιθέτως τὸ «πρὸς ἠῶ τε καὶ ἠέλιον ἀνατολάς,» εἰς τὸ, «πρὸς ἑσπέρη,» ὥστε ὁποῦ τὸ πρὸς ἠῶ δὲν εἶναι ἀντίθετον εἰς τὸ, πρὸς ἠέλιον, ἀλλὰ ταυτοσήμαντον μὲ τοῦτο· ἡ ἄρκτος σημειοῦται ἀπὸ τούτους τοὺς συγγραφ. διὰ τοῦ, ἄνω καὶ ἡ μεσημβρία διὰ τοῦ, κάτω· ὑστερωτερ. ὅμως σημαίνει τὸ, πρὸς ἠέλιον, τὴν μεσημβρίαν· β) ἡ ἡμέρα, ὡς τὸ λατ. sol, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, παρομοίως εἰς τὸ λατ. soles αἱ ἡμέραι, Sillig. epist. crit. σελ. 31. καὶ πρὸς τὸν Gatali. 5, 4. 8, 5. 8. γ) οἱ ἡλιοι, ταὐτὸν τῷ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, τὸ φέγγος τοῦ ἡλίου, ὡς τὸ Λατ. soles. ἔτι δὲ ἀστροβλησία, Θεόφρ. «Ἥλιοι ἐκ κεφαλῶν ὀξεῖς.» 2) κύριον ὄνομα, ὁ Ἥλιος, συχνὰ παρ' Ὅμ. ὅπου εἰς πολλὰ χωρία εἶναι ἀμφίβολον, ἂν ἐμιλῆ περὶ τοῦ οὐρανίου σώματος, ἢ περὶ τοῦ Θεοῦ· ὁ Wolf ἐπρόκρινε συνηθῶς τὸ κύριον ὄνομα, ὡς καὶ εἰς τὴν φράσιν: πρὸς Ἠῶ τ' Ἠέλιόν τε, ὅπερ συμφωνεῖ μὲ τὴν κλίσιν τῶν Ἑλλήνων· τοῦ νὰ μεταχειρίζωνται συχνὰ τὴν προσωποποιΐαν, Ὁ Ὅμ. τὸν ὀνομάζει κατ' ἐξοχὴν τὸν, πάντα ἐφορῶντα καὶ πάντα ἐπακούοντα, μάλιστα Ἰλιάδ. Γ, 277. Ὀδ. Λ, 109. ἔτι δὲ τὸν λέγει καὶ υἱὸν τοῦ Ὑπερίονος, καὶ τῆς Κουρυφαίστης, ὑμ. Ὁμ. 31. Ὑστερωτέρως ὠνομάσθη οὕτως καὶ ὁ Ἀπόλλων ἢ ὁ Φοῖβος, οὐχὶ ὅμως πρὸ Αἰσχ.

Ἡ λ ι ο σ κ ό π ι ο ν, τὸ (ἥλιος, σκοπέω) = ἡλιοτρόπιον, κυρίως ὅ,τι βλέπει πρὸς τὸν Ἥλιον. 2) τόπος ὑψηλὸς ἢ ὄργανον δι' οὗ σκοπεύουσι τὸν ἥλιον.

*Ἡ λ ι ο σ κ ό π ι ο ς, ὁ, ἡ, Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ἡλιοσκοπίου, ὡς τιθυμαλλος.

*Ἡ λ ι ο σ τ ε γ ής, ὁ, ἡ, ὅστις σκεπάζει ἢ σκεπάζεται ἐναντίον τοῦ ἡλίου.

Ἡ λ ι ο σ κ ό π ο ς, ὁ, ἡ, Ὁ σκοπῶν, παρατηρῶν τὸν ἥλιον.

Ἡ λ ι ο σ τ ε ρ ής, ές, ὁ, ἡ (στέρω). Παθητ. ἁρπαγμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον, τὸν ὁποῖον ὁ ἥλιος ἐστέρησεν· 2) Ἐνεργητ. ὁ στέρησιν τοῦ ἡλίου προξενῶν, ὁ ἀφαιρῶν, σκιάζων τὸν ἥλιον. Σοφοκλ. Ο. Κ. 313.

Ἡ λ ι ο σ τ ί β η ς, ές, ὁ, ἡ (στείβω). Ὅστις ἐπατήθη, ὅηλ. ἐφωτίσθη ἀπὸ τὸν ἥλιον. Αἰσχύλ. Προμηθ. 797.

Ἡ λ ι ό τ ε υ κ τ ο ς, ὁ, ἡ (τεύχω). Ὅστις ἔγινε, παρήχθη, ἐφύτρωσεν ἀπὸ τὸν ἥλιον. ἀμφ. Διονύσ. Ἀρε. «Ἠλιότευκτος αὐγαίαι, ἃς ὁ ἥλιος τεύχει.

Ἡ λ ι ο τ ρ ό π ι ο ν, τό (ἥλιος, τροπή). Εἶδος φυτοῦ, Heliotropion, herba solaris, solstitialis, κυλεῖται οὕτω, διότι στρέφει τὰ φύλλα, του καὶ τὰ ἄνθη πρὸς τὸν δρόμον τοῦ ἡλίου, Διοσκορ. Δ. 193. Heliotropion europaeum. Λιν. λέγεται ἔτι καὶ ἡλιόπους, ἡλιοτρόπιον καὶ, Σκορπίουρος, παραβάλλ. τὸ τοῦ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. Ζ'. 3. καὶ 9. Τὸ μικρὸν τούτου εἶδος τοῦ Διοσκορ. Δ. 194. φαίνεται ὅτι εἶναι τό, Heliotropion supinum, ἢ κάλλιον τό, Croton tinctorium τοῦ Λινναίου. 2) Ἡλιακὸν ὡρολόγιον, γνώμων.

Ἡ λ ι ο φ ά ν ε ι α, Ἠλιόφως τοῦ ἡλίου, ὁπότε φαίνεται, λάμπει ὁ ἥλιος ἐκ τοῦ· (ῡ)

Ἡ λ ι ο φ α ν ής, ές, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὅποιος λάμπει, φέγγει ὡς ὁ ἥλιος· 2) Παθητ. καθαρὸς ὡς ὁ ἥλιος, φωτισμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον.

*Ἡ λ ι ό χ ρ υ σ ο ς, ὁ (χρυσός). Ὀνομα φυτοῦ. παρὰ Πλινίῳ 21, 25. ταὐτὸν τῷ, Ἑλειόχρυσος, ἢ ἑλίχρυσος.

Ἡ λ ι ό ω, ῶ (ἥλιος). Ἠλιάζω, βάλλω τι εἰς τὸν ἥλιον ἤτοι ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ. Παθητ. ἡλιόομαι ἡλιάζομαι, φωτίζομαι, ξηραίνομαι, θερμαίνομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. «Τὰ ἡλιούμενα σκιάζειν.» Ξενοφ. τὰ σκεπάζῃ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα καίει ὁ ἥλιος. «Ἡλιούμενος ἀνήρ,» ἐκεῖνος, ὅστις ζῇ ἔξω εἰς τοὺς ἀγρούς, ὁ ὑπαίθριος ὅηλ. τὸν ὁποῖον καίει πάντα ὁ ἥλιος, ἀντίθετοι τῷ, Ἐσκιατραφημένος ἢ ἐσκιατραφηκώς, (ἐκ τοῦ,

νησίον, ἄρα, Δωρικῶς, Θεόκριτ. ιέ. 92. »Πελοπονναστὶ λελεῖν.« (υυ---υ)

Πελός, ἡ, ὁν· ταὐτὸν τῷ, πελιός, βέλτιον τό πελλός· Ἄλλοι γράφ. παρεξωτόνως πελος.

Πελτάζω, (πέλτη). Πελταστὴς εἰμί, ἢ ὡς πελταστὴς δουλεύω, ἢ πέλτην βαστάζω, Ξενοφ. πόρ. δ'. 52. »Οἷτε πελτάζειν καὶ περιπολεῖν τὴν χώραν ταχὺ ἔντες.« παρεβάλλ. μὲ τὸ ἐν τῇ Ἀναβ. ε'. ἡ. 5. καὶ μετὰ τοῦ, καταπελτάζω.

Πελτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πέλτη.

Πελταστής, οῦ, ὁ (πελτάζω.) Μαχητής, στρατιώτης πέλτην ὡς ὅπλον ἔχων, φέρων· ἐν γένει ἐλαφρῶς ὁπλισμένος στρατιώτης, Livius λά. 56. Cetratos, quos peltastas vocant. Ξενοφ. ὅπεν

Πελταστικός, ἡ, ὄν. Ἀνήκων, ἀναγόμενος εἰς τὸν πελταστήν. »Πελταστικὴ, ἡ,« συνυπακ. τέχνη, ἡ ἐπιτηδειότης, τέχνη, τοῦ πελταστοῦ, ἡ στρατεία ἑνὸς ψιλοῦ πεζικοῦ.« Τὸ πελταστικὸν,« τὸ τάγμα ἢ τὸ στράτευμα τῶν πελταστῶν, οἱ πελτασταί. Παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. κά. 7. »Πελταστικώτατα προκινδυνεύουσιν,« πάλλιστα ὡς οἱ πελτασταί.

Πελταφόρος, ὁ, ἡ (φέρω) = πελτοφόρος. Πέλτην φέρων, Ξενοφ.

Πέλτη, ἡ (πάλλω). Μικρὰ καὶ ἐλαφρὰ τις ἀσπὶς ἄνευ ἴτυος (λωρίου), τῶν Θρᾳκῶν, ἢ ἀσπὶς ἴτυν οὐκ ἔχουσα, κατὰ τὸν Ἡρόδοτ. ζ'. 89. »Ἀσπίδας δὲ ἴτυς οὐκ ἔχουσας εἶχον καὶ ἀόστια.« Ἀριστοφ. 563. »Πέλτην σείων κ' ἀόστιον.« Εὐριπ. Βάκχ. 772. »Ὅτοι πέλτας πάλλουσι.« καὶ Στοβ. λόγ. στ'. Τῆν. 410. »Πέλτην ἔρρηξα,« ἀντὶ, στίχους πελταστῶν. Ὁ Τίμαιος ἐν Λεξ. Πλατωνικῷ ἔχει· »Πέλτη, ὅπλον κοῦφον, ἴτυν οὐκ ἔχον, ἀλλ' ἐκ μόνης βύρσης γεγονός.« Ὁ Σχολ. Πλατ. ἐν Νομ. ζ'. φησί. »Πέλτη ἐστὶν εἶδος ἀσπίδος, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης, ἥτις ἴτυν οὐκ ἔχει, οὐδ' ἔστιν ἐπίχαλκος, οὐδὲ βοός, ἀλλ' αἰγὸς δέρματι περιτεταμένη, καὶ ἡ ταύτῃ χρωμένη τέχνη, Πελταστική, καὶ Πελταστάι, οἱ μετιόντες αὐτήν.« ἡν δὲ τὸ σχῆμα ταύτης ὡς δικότομος σελήνη. Τὴν πέλτην, τὴν ὁποίαν εἰσήγαγον κατὰ πρῶτον οἱ Θρᾷκες, ἐδανείσθησαν μετέπειτα καὶ οἱ φιλῶς ὡπλισμένοι στρατιῶται τῶν Ἑλλήνων, ὅθεν καὶ πελτασταὶ ὠνομάσθησαν· εἰσήγαγε δὲ αὐτὴν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἰφικράτης, δι' ὃ καὶ πρὶν αὐτοῦ (400 — 350.) δὲν γίνεται μνεία παρ' οὐδενὶ συγγραφεῖ, Lennep Φιλολ. στλ. 204. 2) τάγμα στρατιωτῶν ὁπλισμένων μὲ πέλτον· ἐν γένει, σῶμα ψιλοῦ πεζικοῦ, πρβ. ἀσπὶς, 2. λόγχη, 3 καὶ ὅπλον, 3. γ. 3) κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. σημαίνει ἡ λέξις ἔτι καὶ δόρυ, καὶ, λόγχη, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν κεῖται παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ἰ. 12. »Λεπτὸν χρυσοῦ ἐπὶ πέλτης ἀνατεταμένον, ὅπερ ἄλλοι ἠξύλου, ἀντὶ, ξυστοῦ γράψουσι. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἔτι καὶ διὰ τοῦ, ἀκόντιον. 4) παρ' Εὐριπ. Ῥῆσ. 305. στολισμός τις ἱππικός, εἶδος ἔχων ἀσπίδος.

Πέλτης, ου, ὁ. Ὁ ταριχευμένος, ἁλατισμένος ποταμὸς ἰχθύς. Κορακίδης, Ἀθήν. στλ. 121.

Πελτοφόρος, ὁ, ἡ (πέλτη. φέρω). Πέλτην βαστάζων. 2) οὐσιαστ. ὁ π. = πελταστής, Ξεν.

*Πέλυντρα, ας, ἡ, ὁρ. πελλαστή.

Πέλυξ, υκος, ὁ, = πέλεξ. 2) = πέλεκυς, Ο'.

*Πέλυς, ὁ, = πέλις. Παρὰ Πολυδ. ἰ. 78. ἔκειτο πέλην, ὅπου νῦν πέλλιν, καὶ ἐν ἰ. 105. πέλυκα, ὅπου νῦν, πέλυκα, κεῖται.

Πέλυτρα, = πέλυντρα, πελλαστή, πελλυτά, Αἰσχύλ. παρὰ Πολυδ. β'. 196. »Ποδεῖα δὲ τοὺς παρὰ τοῖς ποσὶ πέλυς. Κριτίας (εἴρηκε), ἃ Αἰσχύλος πέλυτρα καλεῖ·« καὶ Ἡσύχ. Πελλασταὶ, ὑποδήματα, ἃ περιετίθεσαν οἱ δρομεῖς περὶ τὰ σφυρὰ καὶ τοὺς ἀστραγάλους, ἵνα μὴ ἔξω στρέφωνται.

Πέλω, καὶ εὐχρηστότ. πέλομαι, Ἀποθ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει, κατὰ δὲ τὴν μετοχ. καὶ ἀπαρμφ. οὔτε παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. καὶ μόνον ὁ Παρμενίδης Λεῖψ. 65. καὶ 99. ἔχει τὴν Ἰων. ἀπαρμφ. πελέμεν. Ὁ παρατατ., ἔτε προστίθεται ἡ αὔξησις, ἐν χρήσει κατὰ συγκοπ., ὅθεν τὸ γ'. πρόσπ. τοῦ ἐνεργ. παρατ. ἔπλεν, Ἰλ. Μ, 11. τὸ δὲ β'. προσπ. τοῦ μέσ. παρατ. ἔπλεο, Ἰλ. πολλῷ συνεχέστερον κατὰ συγκ. ἔπλευ, Ἰλ. τὸ μέσ. ἔπλετο, εὐχρηστον παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι κατὰ συγκοπ. οὐκ ἀπαντῶνται, ἐκτὸς ὅτι ὁ Εὐφορίων ἐχρήσατο καὶ τῷ μετοχ. ἐνεστ. πλόμενος, ὅστις εὑρηται παρ' Ὅμ. μόνον ἐν συνθέτοις, π. χ. περιπλόμενος. Ὁ μέσ. παρατατ. ἔχει πολλὰ τὴν σημασ. τοῦ Ἐνεστ. Ἐν. β'. πρόσ. μέτ. παρατ. πελέτκεο, Ἰλ. Χ, 433. ὡσαύτως καὶ γ'. παρατ. πελέσκετο, Ἡσ. Λείψ. 22, 4. Ἐπὶ προστακτ. μέτ. πέλευ, Ἰλ. Ω, 219. Τὰ δὲ ἄλλα, τὸ ῥῆμα ἔστι μόνον ποιητ. καὶ Διωρ. Σημαίνει δὲ κυρίως, εἰς κίνησιν εἰμί, κινοῦμαι, σπαρνῶ, ἡ ἐποία ὅμως σημασ. κατέστη πρόχειρα ἄχρηστος, καὶ μόνον παρ' Ὅμ. εὑρηται παραδείγματα τινά, π. χ. »Ὁλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρὸς, ταρακτεῖται ἀκουάζει εἰς τὸν οὐρανόν, Ἰλ. Γ, 3. »Γῆρας καὶ θάνατος ἐπ' ἀνθρώποιτι πέλονται,« κοῦται πλησίον, εἰς τοὺς ἀνθρώπους, πλακόνουσιν αὐτοὺς, Ὀδ. Ν, 60. ὡσαύτως »Νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν, λυπηρὰ νόσης ἐπέρχεται, πλακόνει, Ὀδ. Ο, 408. Ἄλλα λείψανα καὶ ἴχνη ταύτης τῆς σημασ. διέμειναν ἐν τοῖς συγγενεστέροις κατὰ τὴν πηγὴν λέξεσι, πολέω, πόλος, πόλμος, πελεμίζω, πάλλω, pollo κ. τ. λ. ἔτι δὲ ἐν ταῖς μετοχ. ἐπιπλόμενος καὶ περιπλόμενος, ἴδε ἐπιπέλομαι καὶ περιπέλομαι· καὶ ἐντεῦθεν προέκυψεν, ὡς εἰκός, ἡ ἔννοια τῆς ἀπεμπολῆς καὶ μεταλλαγῆς ἐν ταῖς συγγεν. λέξεσι, ἐμπολᾶσθαι καὶ πωλεῖν, ὡς παρὰ Λατ. συνανήκουσι τὸ, venio, veneo, ventito, venditio, Lobeck Φρυν. στλ. 583. Ἐντεῦθεν προέκυψεν ἡ γενικωτέρα, ἐξαιρ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. πάνυ εὔχρηστος σημασ. εἶναι, ὑπάρχειν, ἐπειδὴ πᾶσα κίνησις εἰς τινα τόπον προϋποθέτει εἶναί τι αὐτοῦ εὑρισκόμενον, τοῦτο δὲ πάλιν προϋποτίθησι συνήθ. κίνησιν ἐν τόπῳ, ἀπαράλλακτα ὡς τὸ Λατ. versari. Ὡς τόσον διαφέρει τὸ, πέλω, πέλομαι ἀπὸ τοῦ, εἶναι, συνήθ. κατὰ τοῦτο, ὅτι ὡς ἐπιτοπλεῖστον δηλοῖ, ἐπίμονον ἢ ἀδιάκοπον ὑπάρξιν, ἄρα, συνεθίζω νὰ εἶμαι, ἢ εἶμαι συνήθως· ἐνίοτε δὲ ἐν χρήσει καὶ ὡς πάντῃ ἰσοδύναμον τῷ, εἶναι, ὡς ἐν Ἰλ. Ζ, 434. ἀτυπήθ. δὲ συντάσσ. καὶ μετὰ τῆς ἐκ, π. χ. »Τοῦ δὲ ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν, ἐξεῖχεν ἀπ' αὐτοῦ ἀργυροῦς ῥυμός, ἢ ὑπῆρχεν εἰς αὐτὸ τοιοῦτος, Ἰλ. Ε, 729. πρβ. ἐκ, 1. γ. καὶ »Σίο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται,« ἀπὸ σοῦ προέρχονται πάντα ταῦτα, Ἰλ. Ν, 632. Ἔτι δὲ μετὰ τῆς μετοχ. ἄλλου ῥήματος περιγραφικῶς, ὡς ἐν Ἰλ. Ψ, 69. »Ἑμεῖο λελασμένος ἔσκεν, μ' ἐλιπτμόνητες. — Ἡ σημασ. γίνομαι, τὴν ὁποίαν ἐκλαμβάνουσί τινες διὰ νὰ ἑρμηνεύσωσι μερικὰ χωρία, ὡς ἐν Ἰλ. Χ, 443. Ω, 219· 524. Ὀδ. Α, 393. προκύπτει μὲν εὐκόλως ἐκ τῆς κυρίας σημασ., ὅμως εἶναι περιττή. (ἡ παραγωγὴ παρὰ τὸ τέλλω, τέλλομαι ἔστι ἀσόλου ἀπίθανος. Ἡ λέξις ἔστι μόνον ποιητική καὶ δωρική.)

Πέλωρ, τό. Τέρας, μέγα καὶ ὑπερφυὲς ἀλλόκοτον θηρίον· ἐπὶ παντὸς πέρατος τοῦ δεινοῦ μεγάλου, πλὴν μόνον ἐπὶ ζωντανῶν ὄντων, οἱ ἐπιτοπλεῖστον ἐπὶ κακοῦ, ὅθεν ἐπὶ Κυκλώπων, Ὀδ. Ι, 428. ἐπὶ τῆς Σκύλλης ἐν Ὀδ. Μ, 87. ἐπὶ τοῦ ὄφεως Πύθωνος, Ὕμν. Ἀπ. 34. καὶ μόνον εἰς ἐπίθετον μεγέθους ἐν τῷ Δελφῶν, ἐν Ὕμν. Ἀπ. 401. καὶ ἐν Ἰλ. Σ, 410. καλεῖται ὁ »Ἥφαιστος, πέλωρ αἴνετον ἐπὶ καλοῦ, ὃν τρόπον παρὰ τοῖς Μεταγν. π. χ. Κοινθ. Σμ., ἐπὶ τοῦ Διὸς διὰ τὰ ἑορταζόμενα εἰς τιμὴν αὐτοῦ πελώρια, ἴδε πελώριος, β. (Ἡ λέξις εὕρηται μόνον κατὰ τὴν ἑνικ. ὀνομ. καὶ αἰτ. καὶ ποτὲ δὲν ἐκλίνετο, καθὼς φαίνεται· ὡς καθ' αὐτὸ ἐπίθ. δὲν ὑπῆρχεν ἐν χρήσει, ἀλλὰ μόνον προσκείμενον ἄλλῳ οὐσιαστικῷ ἢ ὡς πρόσθετις (apposition), παράγεται δὲ πιθανῶς παρὰ τὸ πέλω.)

Πελωρόω, Φωτερόν, γνωστὸν ποιῶ, ἀποκαλύπτω· προλέγω, ἴσως ἀντὶ τοῦ, Κελωρίω, Ἡσύχ.

Πελώρη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πελωρία, Ἡσίοδ. Θεογ. »Γαῖα πελώρη, μεγάλη.

Πελωριάς, άδος, καὶ, πελωρίς, ίδος, ἡ (πέλωρ). Εἶδος μεγάλης κόγχης, ἥτις ἔτι καὶ, Χήμη, καὶ, Κόγχη βασιλική, λέγεται, Ἀριστοτ. 2) ἡ Πελωρίς, ὡς κύριον ὄνομα, τὸ ἀνατολικοβόρειον ἄκρωτ. τῆς Σικελίας.

Πελώριος, ία, ιον, = πέλωρος (πέλωρ). Τεράστιος, μέγας, ὑπερφυὴς κατὰ τὸ μέγεθος, εἶδος τέρατος ἔχων, ὑπερμεγέθης, γιγαντιαῖος, θαυμάσιος, συνήθ. συνενοουμένου τοῦ, φρικτός, τρομακτικός, ἐκπληκτικός, πολλκ. παρ' Ὅμ. συνήθ. μὲν ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ἐπὶ ὅπλων, λίθων, κυμάτων, Ἰλ. Γ, 166. »Ἀνδρα πελώριον,« μέγιστον, Ὀδυσ. Γ, 290. »Κύματα πελώρια.« Ι, 190. »Θεῦμα πελώριον,« πρβ. Ἰλ. Θ, 424. Κ, 439. Ὀδ. Λ, 594. καὶ ἀλλαχοῦ. μεταφ. παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 151. »Τὰ πρὶν πελώρια, ἀντὶ τοῦ, Νόμοι καὶ ἔθιμα, πάν ὅ,τι ἄλλοτε ὑπῆρχε μέγα δυνατόν, ἢ νόμιμον, ἔθιμον, ἐν χρήσει β) τὰ Πελώρια, συνυπακ. ἱερά, ἢ ἐν καιρῷ τοῦ θερισμοῦ γινομένη ἐν Θεσσαλίᾳ μεγάλη ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Διός. Ἀθην. 14, σελ. 693. 640. — Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ ἀρτ. καὶ οὐδέτ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ὑπῆρχεν ἡ λέξις καὶ κοινοῦ γένους, καὶ ἐπίσης παρ' Ἡτ., παρ' ᾧ εὕρηται μόνον ἅπαξ ἐν Θεογ. 179.

*Πελωρίς, ίδος, ἡ, = πελωριάς.

Πέλωρον, τό. ταὐτὸν τῷ, Πελωρ. Τέρας, ἐπὶ τῆς Γοργοῦς, Ἰλ. Ε, 741. Ὀδ. Λ, 634. ἐπὶ τῶν ἐκτρωμάτων τῆς γῆς, Ἡσ. Θ. 295. πρβ. 845. 856. ἐπὶ μεγάλης ἐλάφου, Ὀδ. Κ, 168. ἐπὶ τῶν μαγευμένων θηρίων, ταράτων τῆς Κίρκης, Ὀδ. Κ, 219. καὶ ἐν Ἰλ. Β, 321. »Πέλωρα θεῶνα, τὰ παρὰ τῶν θεῶν σταλέντα τέρατα, κυρίως οὐδετ. τοῦ

*Πέλωρος, ώρη, ωρον (πέλωρ). Ὑπερμεγέθης, παμμεγέθης, γιγαντιαῖος· καὶ ἐξαίσιος· συνήθ. μετὰ τῆς ἰδέας, τρομακτικός, φρικτός ἕνεκα τοῦ μεγέθους. Παρ' Ὅμ. ἔστι μὲν οὗτος ὁ τύπος πολλῷ σπανιώτερον ἐν χρήσει ἢ ὁ τύπος πελώριος, παρὰ δὲ Ἡσιόδῳ ὁ εὐχρηστότερος· ἔστι δὲ ἐπίθετον τοῦ Κύκλωπος, Ἰλ. Ι, 257. δράκοντος, Ἰλ. Μ, 202. 220. Ἡσ. Θ. 299. χηνός, Ὀδ. Ο, 161. τὸ δὲ πληθ. οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ. ἐν Ὕμν. Ἑρμ. 225. »Πέλωρα βιβᾷ, κάμνει γιγαντιαῖα βήματα. πρβ. 349. (ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ ἀρτ., τὸ δὲ θηλ., π. χ. »Γαῖα πελώρη,« ἔστιν πολλκ. ἐν χρήσει παρ' Ἡσ. Θ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν ᾗ λέξει καὶ κοινοῦ γένους, ὁ, ἡ)

Πέμμα, ατος, τό. (πέπτω, πέσσω, πέπτω) Κυρίως πᾶν τὸ πεπτόμενον, πᾶν φαγητόν, τὸ ὁποῖον μαγειρεύεται καὶ ἑτοιμάζεται εἰς τὴν ψωτίαν, ἐξαιρέτως οἱ πλακοῦντες, οἵ τινες ὡς τραγήματα πρὸς τὸ τέλος τῆς τραπέζης παρατίθενται. οἷον, Πῆτται, Μπαχλαβάδες, Μπουρέκια, ζυμαρικά, κ. τ. τ. Ἡρόδ. 1, 160· κατὰ δὲ Valck. καὶ 1, 132. πρβλ. πόπανον. πληθ. γλυκίσματα, bonbons.

Σκιατραφεῖ) ὅστις ἀνατρέφεται εἰς τὸ δωμάτιον. Πλάτ.

Ἡλίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ Ἥλος, καρφάκι.

*Ἡλίτε, 3 ἑνικ. ἀόρ. 2. τοῦ ἁλιταίνω, Ἰλιάδ. Ι. 375. Ἡτ. ἀσπ. 80.

Ἡλιτενής, ές, ὁ, ἡ ὑψηλός. Σουίδ. ταῦτα δύνανται νὰ παραβληθῇ μὲ τὸ, Ἠλίβατος, ἂν ὅμως δὲν εἶναι διεφθαρμένη γραφὴ ἐκ τοῦ, Εἰλιτενής.

Ἡλιτήμερος, ὁ, ἡ (ἁλιταίνω, ἡμέρα). Ὅστις δὲν ἐπιτυγχάνει τὴν πρέπουσαν ἡμέραν, ἰδὲ Ἠλιτόμηνος.

Ἡλίτης, ου, ὁ (ἥλος). Ἀπὸ καρφί, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ καρφίον, ἢ ὅμοιος αὐτῷ. Ἐπιγ. Ἠλίτης, ιδος, ἡ· (χ)

Ἡλιτοεργός, ὁ, ἡ (ἁλίτω, ἔργον). Ἀναλεκτ. Β. 23. Ὡς θάνοι ἠλιτοεργός. Ὁ Σουίδ. ἑρμην. ταῦτα ὀρθῶς διὰ τοῦ, Ὁ ἀποτυχὼν τοῦ ἔργου. Συνήθως ὅμως ἑρμηνεύουσι τοῦτο ἐσφαλμένως, διὰ τοῦ, Κακοῦργος, καθὼς καὶ τό, Ἠλιτόποινος, καὶ, Νηλιτόποινος, διὰ τοῦ, Ἐκδικητὴς τῶν κακούργων. Ἡ ἀναλογία ὅμως τοῦ, Ἠλιτήμερος, Ἀλιτήμερος, ὁ σφαλλὼν κατὰ τὰς ἡμέρας· ὡς καὶ τὸ, Ἀλιτόμηνος, Ἠλιτόμηνος, ὁ ἀποπλανηθεὶς, σφαλεὶς, κατὰ τοὺς μῆνας, ὅ ἐστιν, ὁ γεννηθεὶς παρὰ μῆνα, ὁ ἁμαρτάνων τῆς γεννήσεως τοῦ ἐνδεχομένου καιροῦ ἤτοι τῶν ἐννέα μηνῶν· ὅστις ἐγεννήθη εἰς τοὺς ἑπτὰ μῆνας· καὶ ἑπομένως, Ἀλιτόκαρπος, ὁ ἄκαρπος, ἀντίκειται εἰς ταύτην· ἑρμηνευτέον δὲ καὶ ταῦτα διὰ τοῦ, Ἀποτυχὼν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἡμερῶν, μηνῶν, καρποῦ. Παρ' Ἡσυχ. κεῖται ἔτι ἐσφαλμ. Ἠλιτήμερος, καὶ, Ἠλιτόφρονας, ἀλιτρούς, ἀνοήτους, ἀντὶ, Ἠλιτόφρονας. Ζήτ. καὶ ἠλεύποινος. Ἀιτιπ. Πιδ. 63, 7.

Ἡλιτόμηνος, ὁ, ἡ (ἁλιταίνω, μήν). Ὅστις ἀποτυγχάνει τὸν πρέποντα μῆνα. ὅθεν ὅστις ἐγεννήθη παρὰκαιρα καὶ παρὰ μῆνα. Ἰλιάδ. Τ. 118 Ζήτ. ἐν τῷ, Ἠλιτοεργός.

Ἡλιτόποινος, ἡ, πιθανῶς ἐσφαλμένη γραφὴ ἀντὶ νηλεόποινος.

*Ἡλιτόφρων, ονος, ὁ, ἡ = ἀνόητος.

*Ἥλιψ, ιπος. ὁ, λέγεται ὅτι ἦτον Δωρικὸν κάλυμμα τῶν ποδῶν, ἰδὲ ἀνήλιπος, Αἰσχύλ. Θεωρ.

Ἡλιώδης, ους, ὁ, ἡ (ἥλιος, εἶδος) = ἡλιοειδής, κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ἡλίου, ὅμοιος μὲ τὸν ἥλιον

Ἡλίωσις, εως, ἡ (ἡλιόω) τὸ ἡλιάζειν, ἡλίασμα.

*Ἡλιώτης, ου, ὁ. Ἐπιγ. Ἠλιώτις, ιδος, ἡ, ποιητ. ἡελ. (ἥλιος) ὅστις ἔρχεται ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἀνήκει εἰς αὐτόν. ὡς ἀκτίς, αἴγλη ἡλιῶτις. Σοφοκλ. Τραχ. 2) ἡ Ἡλιῶτις καλεῖται παρὰ τοῖς Ἴωσι ἡ σελήνη, οἱονεὶ τὸ Ἐπιγ. τοῦ ἡλίου, καθὼς ἐλατρεύετο ἐν ταῖς Ἀιβύαις ἤτοι Luna καὶ ὁ Luyus Spartian. Cavac. 7. Gesn. Θησαυρ. L. L v.

*Ἡλκησε, 3 ἑνικ. ἀόρ. 1. τοῦ ἑλκέω, Ὀδσ. σλ. 580.

Ἡλοειδής, ές, ὁ, ἡ (ἥλος, εἶδος) ὅμοιος τῷ ἥλῳ, ὅστις εἶναι ὅμοιος κατὰ τὸ σχῆμα μὲ τὸ καρφίον, ὡσὰν καρφί.

Ἡλόκεντρον, τό· κεντρὶ ἀπὸ καρφί.

Ἡλοκόπος, ου, ὁ (κόπτω) Ὁποιος κόπτει τὰ καρφία, χαλκεύς.

Ἡλοκοπέω, ῶ· κόπτω (φκιάνω) καρφία.

*Ἡλοπαγής, ές, (πήγνυμι) Ὅστις εἶναι στηριγμένος μὲ καρφία.

Ἥλος, ὁ, τὸ καρφίον, καρφί· παρ' Ὅμ. οὐδέποτε ὡς μέτον στηριγμοῦ, ἀλλ' ὡς στολισμὸς, ἐν τῷ σκήπτρῳ, Ἰλ. Α, 246. ἐν τῇ κώπῃ καὶ ἐν τῇ θήκῃ τοῦ ξίφους, Ἰλιάδ. Λ. 29. ἐν ποτηρίῳ, Ἰλιάδ. Δ. 633. ὅπου λοιπὸν ἐνοοῦνται αἱ κεφαλαὶ τῶν καρφίων ἢ κυρτώματα ὅμοια μὲ ἐκείνας· ὅθεν κοθέλου ὀφθαλμοί, ἐξοχαί, ὡς π. χ. οἱ τύλοι εἰς τοὺς πόδας, ἐκφύματα μυρμηκιώδη εἰς τὰς χεῖρας καὶ πόδας, κ. τ. τ. ὡς καὶ τὸ παρὰ Γάλλ. Clou.

*Ἧλος, τό, τόπος ἐν ᾧ οὐδὲν φύεται· Ἡσύχ. ὅθεν ταὐτὸν τῷ ἕλος· (ὡς ἦθος καὶ ἔθος, γῆρας καὶ γέρας, κ. τ. λ. ὅθεν ἠλιβάτης).

Ἡλός, ἡ, ὄν· ἐν Ἰλιάδ. Ο. 128. μετὰ τοῦ, φρένας· ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Ἠλεός, ἀνόητος, τρελὸς, χαμένος, τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς ἐπῆρε τὸν νοῦν, καθὼς ὁν Π. 805. «Φρένας εἶλεν, εἶπεν. 2) ὑστερωτέρως καὶ μάταιος, κενὸς, διάκενος· μάλιστα ἐν τῇ κλητ. ἠλέ· (ὅθεν ἠλεός, ἠλέματος, ἠλεῖα, ἠλίδιος, ῥίζα ἄλη, ἀλεύς, ἀλάομαι·) ὅθεν

*Ἠλοσύνη, ἡ (ἠλός) = ἠλιθιότης.

Ἠλότυπος, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὁ κτυπημένος μὲ καρφία. 2) καρφωμένος. Νόνν.

Ἠλόω, ῶ (ἥλος) καρφόω, στερεόνω τι μὲ τὰ καρφία.

*Ἤλπετο, παραπατ. τοῦ ἔλπομαι, Ὅμ.

Ἤλσάμην, ἀόρ. 1. μέσα τοῦ εἴλω, καὶ ὁ πλέον ἐλλόκοτος ἀόρ. 2. Ἠλτόμην, φαίνεται ὅμως κατὰ τὸν Buttm. Lexil. 2. σελ. 147. ὅτι τὸ χωρίον τοῦ Σιμωνίδου ἐν τῷ Μ. Ἐτυμολ. σελ. 634, 6. εἶναι ὀφθαρμένον· παρ' Ὅμ. ἀπαντᾶται μόνον ἕλσαν, καὶ ἕλσαι, ἀπὸ τὸν ἀόρ. 1. ἐνεργ.

*Ἤλσατο, Λυρ. σχημ. ἀντὶ ἠλάσατο, ἀπὸ τοῦ ἐλαύνω, μόνον παρὰ τῷ Ἰβύκῳ ἐν τῷ Μ. Ἐτυμολ. σελ. 428, 29.

Ἠλυγάζω, (ἠλυξ) Σκιάζω, σκοτίζω, κρύπτω, σκεπάζω, κ. τ. τ. Ἡσύχ.

Ἠλυγαῖος, αία, αῖον· Σκιώδης, σκιερὸς, σκοτεινὸς· ἐκ τοῦ

Ἠλύγη, ἡ (ἠλυξ) Σκότος, σκιά, ἴσκιος, κνέφος, Ἡσύχ. μεταφορ. πάσης ἠλύγης, ἡ σκοτεινὴ καὶ ἐμπεριεχομένη προχώρησις μιᾶς κρυσολογίας, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 684. δύναται δὲ νὰ σημαίνῃ ἐνταῦθα καὶ τὴν κρυφίαν ἀποφυγὴν (ἠλύτωσιν) ἀπὸ μίαν κρυσολογίαν. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Λύγη, Λυγαῖος. Ὁ Ἐρυθραῖος ὅμως ἐκ τοῦ· Ἀλύκη, ὅ ἐστιν, ἐκ τοῦ, α, στερητ· καὶ Λύκη, φῶς· ὅθεν καὶ τὸ Λατιν. Allucinari, καὶ τὸ συνθετον, Ἐπηλυγάζω. Ζήτ. Λύγη· (χ)

Ἠλυγίζω, ταὐτὸν τῷ, Ἠλυγάζω· ὅθεν

Ἠλυγισμός. Ὁ ἐπισκιασμὸς, ἴσκιωμα, ἐπισκέπασμα τὸ ὁποῖον προξενεῖ ἴσκιον, σκότος, σκιά. Ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Σουίδ. ἐχουσιν ἠλυγισμένος, κεκρυμμένος, ἰσκιασμένος, ἐσκοτισμένος, καὶ ἐπηλυγισμός, ἐπισκιασμός. Ζήτ. ἐν τῷ Ἠλύγη.

Ἤλυθον, ες, ε. Ἐπικ. ἀόρ. 2. τοῦ ἔρχομαι, ἀντὶ τούτου εἶναι εὔχρηστ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἦλθον, συχνὰ παρ' Ὅμ. φαίνεται ὅτι ἀπ' αὐτὸ τὸ σχῆμα ἀπαντᾶται μόνον ἡ ἀόριστ. ἐγκλ.

*Ἠλύθω, φαίνεται ὅτι ἦτον τὸ Ἴων. σχῆμα τοῦ Ἐλύθω· ὅθεν ἠλυσις, ἠλύσιος· Παράβ. ἠθικὸς ἀπὸ τοῦ ἔπους.

Ἠλυξ, υγος, ὁ, ἡ. Σκοτεινὸς, σκιώδης· κνεφαῖος, ζοφερὸς· (ἤτοι ἀπὸ τοῦ λύγη, ἢ ἀπὸ τὸ θέμα λύκη, Λατ. lux, λευκός, Ruhnk. Tim. σελ. 119. Piers. Moer. σελ. 163). Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἠλύγων ὀρέων· ἀλλ' ἔτι καὶ, ἀλυγίων, σκοτεινῶν, ἐν σκότῳ κατεχομένων.

*Ἠλυξα, ας, ε, ἀόρ. 1. τοῦ ἀλύσκω, Ὅμ.

*Ἠλυσία, ἡ = ἠλυσις.

Ἠλύσιον, πεδίον, τό, Ὀδσ. Δ, 563. ὑστερωτέρως δὲ καὶ χωρὶς τοῦ, πεδίον. Ἐν τῇ Ὀδσ. σημαίνει πεδίον χωρίον καὶ εὐθαιμον, εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς γῆς, πλησίον τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅπου μετατίθεται ἄνευ θανάτου ἐπίσημοι ἥρωες, — μεταξὺ τῶν Ὁμηρικῶν μόνον ὁ Μενέλαος, ὡς τοῦ Διὸς γαμβρὸς — ὅπως διάγωσιν ἐκεῖ ὑπὸ τῆς τοῦ Ῥαδαμάνθυος ἀρχῆς ζωὴν μακαρίαν καὶ ἀμέριμνον· ὁ Ἡσίοδ. ὅμως ἔρ. 173. λέγει ἀντὶ τούτου μακάρων νήσους, ὅπου δὲ ζῶσι κατ' αὐτὸν ζωὴν μακαρίαν ὑπὸ τῆς τοῦ Κρόνου ἀρχῆς πάντες οἱ ἐν Θήβαις καὶ Ἰλίῳ πεσόντες Ἥρωες, οὕτω καὶ Πίνδ. Ὀλ. Β'. 129. Οὗτοι οἱ ὡραῖοι μύθοι ἐξηκολουθήσαν ἔπειτα διὰ τοῦ ὑστερωτέρου μύθου περὶ τῆς αἰνιγματώδους Ἄτλαντίδος. Περὶ τοῦ πεδίου τούτου λέγει ὁ Ὅμ. Ὀδ. Δ. 563. «Οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἂρ χειμὼν πολὺς, οὔποτ' ὄμβρος, Ἀλλ' αἰεὶ ζεφυροιο λιγυπνείοντας ἀήτας Ὠκεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους. Τῇ περ ῥηϊστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν. Ἐνομίζετο ὁ, παρὰ τῶν Παλαιῶν ὅτι ὁ τόπος εἶναι ἐκεῖ ὅπου κεῖνται αἱ τῶν Μακάρων νῆσοι, τὰς ὁποίας νῦν, Κανταρίας νήσους λέγουσιν, ἀπέναντι τῆς Μαυρουσίας, ἤτοι τοῦ βασιλείου τοῦ Μαρόκ πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν κειμένας· ὁ δὲ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζ. Στηλιτ. Β'. περὶ τούτων οὕτω φησίν. «Ὥσπερ ὁ Χριστιανικὸς λόγος ὑπογράφει τινὰ παράδεισον, οὕτω καὶ οἱ Ἕλληνες - - - χωρίον, ὃ καλοῦσι, Μακάρων Νήσους, καλοῦσι δὲ αὐτὸ, ἠλύσιον πεδίον, κ. τ. λ. (ὅρα περὶ τούτου διεξοδικώτερα ἐν τῷ Μυθολογικῷ Λεξικῷ). Ἐκ τοῦ, Ἠλύσιος, ὅθεν Ἠλυσία, ταὐτὸν τῷ, Ὁδός, ἐκ τοῦ, Ἠλύσω, ὡς τό, Ἐπηλυσία, καὶ Κατηλυσία 2) ὑστερωτ. ἐκαλοῦτο ἔτι Χωρία Ἠλύσια, καὶ, Ἐνηλύσια, τόποι τοὺς ὁποίους ἐκτύπησεν ἡ ἀστραπή, ἤτοι ὁ κεραυνὸς, ὅ ἐστι τὸ Κεκεραυνωμένον χωρίον, τοὺς ὁποίους μετὰ ταῦτα ἠγίαζον διάφοροι ἐκτακτοι ἱεροὶ τελετοὶ, καὶ δὲν ἐπατοῦσε πλέον ποδάρι ἀνθρώπινον, Λατ Cidentalia, Casaub. Pers. 2, 22.

*Ἠλύσιος, ία, ιον, ὅστις εἶναι, ἔρχεται ἀπὸ τὸ Ἠλύσιον (παράγεται ἐκ τοῦ, Ἠλυσις, ἐλευσις, ἐλεύσομαι, ἔρχομαι)· (χ)

Ἠλυσις, εως, ἡ = ἔλευσις, τὸ φθάνειν, ἔρχεσθαι. Ἔρχομός, δρόμος, πορεία, ἔλευσις· Εὐριπ.

*Ἠλυσκάζω, ἰδὲ ἠλάσκω πρὸς τὸ τέλος.

*Ἤλυφον, ἀόρ. 2. τοῦ ἀλφάω, Ἰλιάδ. Φ. 79.

*Ἤλω, 3 ἑνικ. ἀόρ. 2. Ἴων. συγκοπὴ τοῦ ἁλίσκομαι, ἀντὶ τοῦ Ἀττ. ἑάλων, μὲ σημασ. παθητ. Ὀδ. Χ, 230.

*Ἠλώμην, παραπατ. τοῦ ἀλάομαι, Ὀδ. Δ, 91. Ν. 821.

*Ἠλωτός, ή, ὄν (ἠλόω). Καρφωμένος, ἢ ὁ ἔχων σχῆμα καρφίου.

Τὸ Η. μετὰ τοῦ Μ.

Ἧμα, ατος, τό (ἵημι). Τὸ ῥίπτειν, ῥίψιμον, ἀκόντισμα, Ἰλ. Ψ. 891. 2) ὑπερ ἐρρίφη, τὸ ῥίμμα, βλῆμα, βέλος, ἀκόντιον ὅθεν τὸ, Ἥμων, ὅπερ ἰδέ.

Ἡμαθόεις, οεσσα, οεν (ἄμαθος). Ἴων. ἀντὶ ἀμαθόεις, ἀμμώδης, γεμάτος, ἀπὸ ἄμμον, παρ' Ὅμ. δεκαπενταέτις, πάντοτε δὲ ὡς Ἐπίθ. τῆς Ἠλείας πόλεως Πύλου, καὶ εἰς ὅλα ταῦτα τὰ χωρία γένους κοινοῦ, ὅπερ καὶ διὰ τοῦτο ἀξιοσημείωτον, ἐπειδὴ εἰς ὀλίγα μόνον ἀπ' αὐτὰ τὰ χωρία ἀπαντεῖ τὸ μέτρον τοιαύτην ἔκτροπὴν ἀπὸ τὸν κανόνα, ὡς γίνεται τοῦτο ἐνίοτε εἰς τὸ ἡδύς καὶ θῆλυς. Κατ' ἐνίους ἀρχαίους ὠνομάσθη ἡ Πύλος οὕτως ἀπὸ τὸν ποταμὸν Ἄμαθον, ἐπειδὴ ἡ Ἦλις κυρίως δὲν εἶναι ἀμμώδης· ἡ Πύλος ὅμως ἔκειτο πλησίον τῆς θαλάσσης, καὶ τὸ, ἡμαθόεις ἀναφέρεται εἰς τοὺς θῖνας τοῦ αἰγιαλοῦ.

Ἧμαι, ῆσαι, ῆται, 3 πληθ. ῆνται, ἀπαρμφ. ῆσθαι. μετοχ. ἥμενος, προσταχ. ῆσο, ῆσθω, κ. τ. λ. παραπατ. ἥμην, ἧσο, ἧστο, 3 πληθ. ἧντο, οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται διὰ τοῦ ἕζομαι καὶ ἵζομαι· ὁ Ὅμηρ. ἔχει τὸ συνήθ. σχῆμα τοῦ 3 πληθ. μόνον ἅπαξ, Ἰλιάδ. Γ, 153 ἀντὶ τούτου μεταχειρίζεται ὅμως τὸ ἐπικ. σχῆ-

Πεμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πέμμα. Μικρόν πέμμα.

Πεμματολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Περί πεμμάτων τόν λόγον ποιούμενος, ὁμιλῶν ἢ γράφων περί πεμμάτων, Ἀθην.

Πεμματουργός, ὁ (ΕΡΓΩ). Ὁ τά πέμματα, διάφορα εἴδη πλακουντίων, ἢ ζυμαρικά, ζυμαρικά κατασκευάζων, μάγειρος αὐτῶν.

Πεμπαδάρχης, καί, πεμπάδαρχος, ου, ὁ (πεμπάς, ἄρχω). Ὁ πεμπάδος ἄρχων, ἢ ὁ πρῶτος καί ἀρχηγός πέντε στρατιωτῶν, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. ὁ. 22.

Πεμπάζω, ἀστω (πέμπε, ἀντί πέντε). Κυρίως, ἀριθμεῖν, μετρῶν ἐπάνω εἰς τά πέντε δάκτυλα, ἢ κατά πέντε ἀριθμεῖν, μετρῶ ἀπό πέντε πέντε, ἐπειδή οἱ παλαιοί χωρίσαι ἐμετροῦσαν εἰς τά πέντε δάκτυλα· εἶτα δέ ἐν γένει, μετρῶ, ἀριθμῶ· λέγεται δέ καί κατά μέσ. διάθ. ὡς ἐν Ὀδυσ. Δ, 412. «Αὐτίρ ἐπήν πάσας πεμπάσσεται. 2) μεταφ. μετρῶ ἐν πρός ἓν εἰς τά δάκτυλα, ἤγουν καταλεπτῶς, ἐξαιρ. 3) ἐκ νέου μετρῶ, λογαριάζω καταλεπτῶς, καί δευτέραν φοράν λογαριάζω, ξαναλογαριάζω· ἔθεν, ξαναστοχάζομαι, ξαναστοχαστικῶ τι· ἐπαναλαμβάνω· εὔχρηστον κατά μέσ. διάθ. 4) καί ἐπί ξηρῶν, ἀναμασσάομαι, ὡς τό μηρυκάομαι. Παρά τοῖς Λογογράφοις εὐχρηστότερον τό ἀναπεμπάζω. (ἐπί τῶν δύο τελευταίων σημ. παράγουσί τινες τήν λέξιν παρά τό πέμπω, ἤγουν ἀπό τοῦ στομάχου τήν τροφήν ἀναπεμπάζειν· ἄλλοι δέ παρά τό, πέπτω.)

Πεμπάς, ἄδος, ἡ (πέμπε) Αἰολ. ἔτως δέ καί Ἀττ. ταύτόν τῷ, πεντάς, Ξενοφ. ἴδε πεμπτάς.

Πεμπαστής, οῦ, ὁ. (πεμπάζω). Ὁ κατά πέντε ἀριθμῶν· καθόλου δέ, ἀριθμητής, Αἰσχύλ. Πέρσ. 977.

Πέμπε, Αἰολικ. ἀντί, πέντε, Βίος Ὁμ. 37.

Πέμπελος, ὁ, ἡ. Ποιητικόν ἐπίθετον ἐπί ἐσχατογήρων (πολλά γηραλέων ἀνθρώπων) ἀνθρώπων λεγόμενον, Λυκόφρ. 125. καί, «Πέμπελος χρόνῳ, ὑπέργηρως, λίαν γηραλέος, παλαιός, Νικήτ. Χρον. ιζ'. 9. σημαίνει ἄρα ἤτοι ὥριμος, ἀνίσχυρος, παρημαιωμένος, ὡ. τό πεπών, ἐκ τοῦ πεσσω, πέπτω, ἢ σκυθρωπός, δυσάρεστος, ὅστις δύν εὐχαριστεῖται σχεδόν εἰς κίνεν καί πάντοτε γογγύζει, ὡς τό, δύσκολος, καί ἐπομένως φαίνεται, ὅτι ταύτόν ἐστί τῷ, πέμφελος, ἀφ' οὗ καί τό, δυσπέμφελος, ἐπί ταραγμένης καί τριαυμωμένης θαλάσσης. (τινές παράγουσι τοῦτο ἀπό τοῦ, πέμπω εἰς ἅδην.)

Πεμπτάϊος, αία, αῖον (πέμπτος) Τῇ πέμπτῃ ἡμέρᾳ, ὁ κατά τήν πέμπτην ἡμέραν, ἤτοι εἰς πέντε ἡμέρας ἄλλοτε, γινόμενος, ἢ πέντε ἡμερῶν τήν ἡλικίαν, ἢ ἐκ πέντε ἡμερῶν ὤν. Ὀδ. Ξ, 257. «Πεμπταῖος ἠλθεν, Δημοσθ. «Πεμπταῖα βρέφη», πέντε ἡμερῶν, πέντε ἡμέρας ἔχοντα, Ἀριστοφ.

*Πεμπτάκις, ἐπίρρ. = πεντάκις, πολλ' ἀμφ.

Πεμπτάμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα), Δωρ. ἀντί πενταήμερος. Πέντε ἡμερῶν ὤν, διαρκῶν, Πινδ. Ὀλ. 5, 13.

Πεμπτάς, ἄδος, ἡ. ταύτόν τῷ, πεντάς, ἐκ τοῦ, πέμπε, ἀντί, πέντε. Ὁ ἀριθμός πεντε· ἔτι δέ στίχος, ἀριθμός πέντε ἀνθρώπων, ἢ στρατιωτῶν. (Κατά τόν Göttling ἐν Ἡτ. Ἑ. 803., ὁ Πρόκλος ἔχει τόν τύπον, πεμπτάς.)

*Πεμπτέας, ἐα, ἑον, ῥημτ. ἐπιθ. τοῦ πέμπω, Ξεν. Κρ. Πολ. 8, 1, 11.

Πεμπτημόριον, τό. (πέμπτος, μόριον). Τό πέμπτον μόριον, μέρος, Πλατ. Νομ. 12. σελ. 956.

Πεμπτός, ἡ, ὸν. Ἐσταλμένος, ἀπεσταλμένος, τόν ὁποῖον ἐπεμψέ τις. (ἐκ τοῦ, πέμπω ῥημτ. ἐπιθ.)

Πέμπτος, η, ον (πέντε). Ὁ μετά τεσσάρων ἄλλων ὤν, ὁ τόν πέντε ἀριθμόν ἀποπληρῶν, Ὁμ. Ἡτ. καί Ἡρόδ. «Πέμπτος μετά τοῖσιν», αὐτός ὁ ἴδιος ὡς πέμπτος μεταξύ τῶν τεσσάρων ἄλλων, Ὀδ. Ι, 535 ἑξῆς ἐν χρήσει οὕτω καί παρά τοῖς Λογογρ. — «Ἡ πέμπτη», συνοπτικ. ἡμέρα, ἡ πέμπτη ἡμέρα, Ἡτ. Ἑ. 804 805. καί ἡ πεμπτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος.

Πέμπω, Μ. φω. Παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἐπεκτ., παρατ., μέλλ. καί ἀόρ. ἐνεργ., ὁ δέ Πινδ. ἔχει καί ἐκ τοῦ παθ. τήν μετοχ. τοῦ ἐνεστ. καί ἀορ. πεμπθείς, τόν ὁποῖον ἀόρ. ἔχει καί ὁ Ἡρόδ. Παρά τοῖς Μεταγν. ἐν χρήσει ὁ ἐνεργ. παρατ. πέπομφα, καί μόνον παρά Φωτ. ὁ παθ. μετοχ. πεπρα. πεπεμμένος· οἱ δέ λοιποί ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται συνήθ. ἐκ τοῦ, ἀποστέλλω. Σημαίνει δέ 1) στέλλω, τινί τινα ἤ τι, πολλ. παρ' Ὁμ. καί Ἡσιόδ. ἔτι δέ, ἀφίνω τινά, κάμνω νά ὑπάγῃ ποῦ· ἐν χρήσει ἐπί τῶν ἀνθρώπων καί πραγμάτων, ἐξαιρ. ἐπί ἀπεσταλμένων ἢ κηρύκων. — «Κακόν τινι π.», στέλλω, ἐπιφέρω τινί κακόν τι, δυστυχίαν, Ἰλ. Ο, 109. ἐπί πλείον, φέρειν, κομίζειν, Ὀδ. Θ, 555. Πρός τούτοις, τό ῥῆμα τοῦτο συντάσσ. α) μετά τῶν προθέσ. εἰς, πρός, ἐπί καί αἰτιατ. ἔτι δέ μετά τῆς ἐκ καί ἀπό, σημαινουσῶν τήν εἰς τόπον ἢ ἀπό τόπου κίνησιν, Ὁμ. «ἐπ' ὕδωρ», Ἡρόδ. 5, 12· 7, 191. Παρά τοῖς Ἀττ. «Πέμπειν ἐπί τινα», στέλλω τινά διά τι, διά νά κάμῃ τι, πράξῃ, προξενήσῃ ἢ κατορθώσῃ· καί, κατά τινα ἢ ἐπί τι, διά νά φέρῃ τινά ἢ τι· ἔτι δέ καί ἐναντίον τινός, Ἰλ. Κ, 464. ὀλιγάκις καί, ἐπί τινι, Lob. Φρυν. σελ. 471. «Π. περί τινος», περί ὑποθέσεώς τινος· «περά τινα», ἀντί πρός τινα. β) μετά τῶν ἐπιρρημάτων, ἐνθάδε, οἴκαδε, οἰκόνδε, ὄνδε δομόνδε, δόρατε, πολεμόν δε, Ἀΐδός δε, κ. τ. τ. Ὁμ. Τό, «Ἀΐδός δε πέμπειν», σημαίνει μέν συνήθ. στέλλω τινά ζῶντα εἰς τόν Ἅδην, ἤγουν θανατόνειν, πλήν εὑρίσκεται καί ἅπαξ ἐν Ἰλ. Ψ, 137. σημαίνον, συνοδεύω τινά νεκρόν εἰς τόν Ἅδην, δηλ. ἀκολουθῶ εἰς τήν θανήν του, εἰς τόν δημόσιον ἐνταφιασμόν του. γ) μετ' ἀπαρεμφ. ὡς Ὀδ. Δ, 8. Ν, 206. πέμπειν τινά νοήσαι καί, Ἰλ. Π, 575. π. ἐπεσθαι καί Ὀδ. Ξ, 396. π. ἰέναι καί Ὀδ. Δ, 29. π. ἰκάνειν. καί Ὀδ. Ω, 419. π. ἄγειν. καί Ἰλ. Π, 454. π. φέρειν καί Ἰλ. Π, 681. π. φέρεσθαι· ἔθος συνήθ. ἔχουσι καί παρελκύειν τήν ἀπαρεμφ. δ) παθ. πέμπεσθαί τινα, περιφέρεσθαι εἰς τιμήν τινος, Ἡρόδ. 2, 49. 2) ὡς τό, ἀποπέμπω, στέλλω τινά νά ὑπάγῃ ποῦ, ἀποστέλλω, καί ἀπολύω, ἀφίνω νά ὑπάγῃ, νά μισεύσῃ, ἐξαιρ. στέλλω εἰς τήν οἰκίαν του, στέλλω ὀπίσω εἰς τήν πατρίδα, Ὀδ. Δ, 29. Η, 227. 254. Ν, 39. 48. 52. Τ, 48. Ψ, 315 καί ἀλλαχοῦ. σπανιώτ. ἐν Ἰλ. ὅθεν ὡς βάσιμος κανών τῆς φιλοξενίας, «χρή ξεῖνον παρόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δέ πέμπειν», Ὀδ. Ο, 74. λέγεται καί ἐπί πατρός, ὅστις ἀπολύει τήν θυγατέρα του ἀπό τῆς οἰκίας του, τήν ἀφίνει νά ὑπάγῃ εἰς τήν οἰκίαν τοῦ ἀνδρός της, Ὀδ. Δ, 5. 8. β.) ἐπί πραγμάτων, μεταχειρίζω, φέρω ἀλλοῦ, ἐξαιρ. ἐπί βελῶν καί ἄλλων ῥιπτομένων ὅπλων, ῥίπτω, σφενδονίζω, τοξεύω, ὡς τό, ἀφίημι, Ἡτ. Θ. 715. ἔτι δέ καί ἀντί τοῦ, ῥίπτω, σκορπίζω χρήματα, ὡς παρά Λατ. mittere missilia, Μεθομρ. 3) ἀπάγω, ἀποκομίζω, διακομίζω, φέρω εἰς ἄλλο μέρος, ἐξαιρ. ἐν δημοσίῳ συνοδίᾳ, ὅθεν, συνοδεύω, προπέμπω, ξεπροβοδῶ, Ἰλ. Α, 390. Ὀδ. Α, 626. Π, 223. Τ, 188. ἀκολουθῶ τινι μετά πομπῆς, ὅθεν παρά τοῖς Ἀττ. «Πομπήν πέμπειν», πομπεύειν, χάμνειν, ἄγειν πομπήν· faire une procession, marcher pompeusement en procession· ὡσαύτως, «Χορούς, ἑορτάς, Παναθήναια πέμπειν», Meineke Μένανδρ. σελ. 166. πάντῃ ὡς τό, ἄγειν. β) ὁμοῦ στέλλω ἢ δίδω εἰς ἀμφ. δίδωτε μαζί κατά τό ταξείδιον, ἐπί χρεωδῶν ταξειδίου, π. χ. εἵματα, σῖτον, Ὀδ. Π, 83. 4) κατά μέσ. διάθ. «Πεμποσθαί τινα», = μεταπέμπεσθαι, στέλλω τινά διά νά κράξῃ ἄλλον τινά νά ἔλθῃ ἢ διά νά τόν φέρῃ πρός με, τόν μηνύω νά ἔλθῃ, Schnef. Σοφ. Ο. Κ. 602. ἔτι δέ καί κατ' ἐνεργ. διάθ. ὡς ἐν Ο. Κ. 298. 1461. Ἀντιγ. 161. β) «πέμπεσθαί τινα», στέλλω τινά δι' ἰδίαν μου ὑποθεσιν, διά τήν ὑπόθεσιν τοῦ ὑποκειμένου, Σοφ. Ο Τ. 556. γ) «πέμπεσθαί τινα ἤ τιν», στέλλω τι ἀνήκον τῷ ὑποκειμένῳ, τό κτῆμά του, Κύρ. Ὀρ. 111.

Πεμπωβόλον, τό, Αἰολ. λέξ. (πέμπε, πέντ., ὀβολός, ἀντί, ὀβελός) Ἐργαλεῖόν τι μαγειρικόν δίκην τριαίνης ἐκ πέντε ὀβελῶν (τουβλίων) συνεστηκός, περόνιον, δι' οὗ ἐκφέρουν τό ἐν τῷ δικτύῳ περιτιλιγμένον πρός θυτίαν κρέας, ἢ ἐσκυβάλιζον τό ἐπί τοῦ βωμοῦ καῖον πῦρ διά νά κεῖ τό σφάγιον ὡς ἔπρεπεν ἤτον δέ ἐν χρήσει καί ἁπλῶς ὡς μαγειρικόν σκεῦος, Ἰλ. Α, 463. Ὀδυσ. Γ. 460. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Πεμπωβόλους, πέντε ὀβελίσκους ἐκ μιᾶς λαβῆς συνεχομένους τριαινοειδῶς».

Πεμφελος, ὁ, ἡ. Ἄχρηστος λέξις, ἀφ' ἧς παρήχθη τό, δυσπέμφελος. Ἐάν εὑρεθῇ που, δύναται νά παραχθῇ ἀπό τοῦ πέμπω, καί τότε δύναται νά ἑρμηνευθῇ, εὐκολόπταλτος, εὐκολομεταχείριστος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Πέμφελα, δύσκολα, βαθέα, τραχέα.

Πεμφερής, ἴδος, ἡ. Εἶδος ἰχθύος, Ἀθήν. σελ 309.

Πεμφιγώδης, εος, ὁ, ἡ. (πέμφιξ, εἶδος) καί *Πεμφιδώδης, ὁ, ἡ. (πέμφιξ) Πεμφίλυγας ἔχων, πεμφίδων μεστός, ἢ εἶδος φυσαλίδων ἔχων. Τό παρ' Ἱπποκρ. «Πυρετοί πεμφιγώδεις», ἑρμην. ὁ Γαλην. διά τοῦ, φλυκταινώδεις, καί πνευματώδεις.

*Πέμφιξ, ιγος, ἡ. καί, πεμφίς, ίδος, ἡ. ἀμφότερα ἔχουσι τήν αὐτήν σημασίαν καί ἀρχήν μετά τῶν, πομφός, πομφόλυξ, σύγγον, τῶ, βόμβος, βομβυλίς καί βομβόλυξ· παρά τῷ ἐτυμολογ. Βομβυλίδες, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. διά τοῦ, πομφόλυγες, ἠρμήν. Ἡ πρώτη σημασία δηλοῖ τό, φύσημα, ἀέρα, πνοήν καί ἀναπνοήν· καί ἐντεῦθεν τήν ἀέρος πεπληρωμένην ἢ διά τοῦ κυλειτμένου ἀέρος προξενησθεῖσαν φύσαν, οἷα ἐκείνη, π. χ. ἢ διά τῶν ὑγρῶν γινομένη, φυσαλίς, καί ἐπομένως α) τό ζωτικόν πνεῦμα, ἢ ἀναπνοή, ἢ καί αὐτή ἡ ἰδία ψυχή, ὡς π. χ. ὁ Λυκόφρ. καλεῖ «Πεμφίδων ὄπιν», τήν φωνήν τῶν ἀπεψυχόντων ἢ τῶν ἐκ τοῦ σώματος ἐξερχομένων ψυχῶν, αἱ τινες, κατά Πλούταρχ. (συμπ. πρ. 86.), ἐν σχήματι πυροειδοῦς ψυσαλίδος κινοῦνται εἰς ὕψος, πρός οὐρανόν. β) ἄνεμος, φορτοῦνα, «πέμφιξ δυσχείμερος», Αἰσχ. γ) ψυσαλίδα ἀέρος ἢ νεροῦ. δ) ψυσαλίς, ψλυκταινα ἐπί τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐξ αἰτίας καυτήματος ἢ φλογώσεως, pustula, Ἱπ. συνήθ. ψυσαλί. ε) σταλαγματία, σταγών ἐπειδή αἱ σταλαγματιαί βρυχῆς συνεθίζουσι ἐν τῷ πίπτειν νά σχηματίζωσι ψυσαλίδας ὅθεν «Πέμφιξ ὑετοῖο», παρά Νικ. Θηρ. 273., ἔθεν τό χειρόγραμμα, πέμφυξ ἔχουσι. «Πέμφιξ αἵματος», Αἰσχ. ζ) φύσημα ταχέως ἐκ τοῦ φωτός προκύπτον, δηλ. ἀκτίς, ὡς ὁ Αἰσχύλ. «πέμφιξ ἡλίου.» Εἶπεν, καί ὁ «Σοφοκλῆς μετ' αὐτόν πέμφιγα τηλέσκοπον χρυσείαν ἰδών». η) σύνθεμα ἀνεμώδη, ἤγουν σύνεφα, τά ὁποῖα συνωθεῖ ὁ ἄνεμος, Γαλην. πρβ. Ἑρμαν. de Aesch. prom sol. p. 23. 24. ὁρισμ. 4. σελ. 275.

*Πεμφίς, ίδος, ἡ, ἕτερος τύπος τοῦ πέμφιξ, ὅπερ ὁρᾶ.

Πεμφρηδών, ὀνος, ἡ. Πτηνόν τι ἔντομον, ζωύφιον, εἶδος σφηκός, διαιτώμενον ἐν κοίλαις δρυσί καί κατασκευάζον σφηκία (εἴδος κηρίων)· κατ' ἄλλους, κατασκευάζον αὐτά ὑποκάτω τῆς γῆς· ταύτόν τῷ, πενθρηδών.

μα, εἶται, εἶτο, ἐν τῇ Ἰλιάδ. ἐνίοτε, καὶ τὸ Ἰων. ἕαται, ἕατο· (τὸ ἧμαι ἐκλαμβάνεται συνήθως ὡς παθητ. παρακ. τοῦ θέματος ἙΩ, τοῦ ὁποίου σώζεται τὸ ἕζω, εἶτα, ὁ Buttm. ὅμως τὸ ἐκλαμβάνει ὡς τῷ ὄντι ἐνεστ. παθητ. θέματός τινος εἰς μι, καθὼς τὸ δίζημαι καὶ κεῖμαι). Ἐκαθέσθην, κατετέθην, καθιδρύθην ὅθεν κάθημαι, κεῖμαι, στέκομαι, ἵσταμαι. συχνότ. παρ' Ὅμ. ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ εὐχρηστότερον τὸ σύνθετον, κάθημαι· 2) Συχνὰ παρ' Ὅμ. μὲ τὴν σημασ. διαμένω, παραμένω, διατρίβω, κάθημαι ἡσυχᾶ, εἶμαι ὀκνηρὸς ἢ ἀργός, σχολάζω, ῥαθυμῶ, ἀναπαύομαι· κάθημαι κρύφα, Ὀδυσ. Θ, 503. 512. 3) Ἐστέρας δὲ καὶ περὶ ἀψύχων πραγμάτων, ὡς ναῶν, οἰκοδομῶν, ἀγκωμάτων κ. τ. τ. Ἡρόδ. παράβ. Jac. AP. σλ. 932. «ἥμενος χώρα», ὡς εἰαμενή, χώρα βαθέως κειμένη, Θεόκρ. 13, 40. παράβ. κάθημαι· — Σπανίως μετὰ αἰτιατ. «βρέτας ἥσται», κάθημαι πλησίον τοῦ εἰδώλου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 418. «ἥσται σέλμα,» κάθημαι εἰς τὸ σέλμα, Αἰσχλ. Ἀγ. 176. παράβλ. ἕψημαι, ἑρέζομαι· Συνήθως μετὰ προθέσεως, σημαίνοντος τὸ ὑπάρχειν ἔν τινι τόπῳ· ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τῆς, ἐκ, ἰδὲ κάθημαι.

Ἡμαίθος, ὁ· παρ' Ἡσυχ. Ἥμαθος, τὸ ἡμιωβόλιον, μισὸς ὀβολός. Παρὰ Κυζικηνοῖς, τὸ Διώβολον, διπλοῦς, Ὀβολός. Φείδιξ. παρ' Ἀθην. Η'.

* Ἡμακτέω, ζήτει Περιημακτέω.

Ἡμαρ, τὸ γενικ., ἡματος. ποιητ. ἀντὶ ἡμέρα, μάλιστα παρ' Ὅμ. εὔχρηστον, μ'ὅλον ὅ,τι μεταχειρ. ἐνίοτε καὶ τὸ, ἡμέρη. Συνήθως λέγει οὗτος, αἴσιμον, μόρσιμον, ὀλέθριον, νηλεὲς ἦμαρ, τουτέστιν, ἡ ἡμέρα τῆς μοίρας, εἱμαρμένης, τοῦ θανάτου· ἐλεύθερον, δούλιον ἦμαρ, ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας, τῆς σελαβίας, ἐν ᾗ γίνεταί τις δηλ. ἐλεύθερος ἢ σελάβος, ἔτι δὲ καὶ αὐτή ἡ ἐλευθερία ἢ σελαβία ὡς κατάστασις· νόστιμον ἦμαρ, ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατρίδα, συχνὰ ἐν τῇ Ὀδ. ἦμαρ ὀρφανικόν, ἡ ἡμέρα τῆς ὀρφανίας, ἡ χήρευσις. Ἰλιάδ. Χ, 490. καὶ περὶ τῶν ὡρῶν τοῦ χρόνου, ὀπωρινόν, χειμέριον ἦμαρ, ἡμέρα τοῦ φθινοπώρου, χειμῶνος, Ἰλιάδ. Μ, 279. Π. 385. «ἐπ' ἤματι,» καθημερινῶς, Ὀδυσ. Μ, 105, Ξ, 105. ὅμως Ἰλιάδ. Τ, 229. μίαν ἡμέραν, ὡς τὸ, ἐπ' ἤματι, οὕτως ἢν ἐν χρήσει καὶ τὸ, ἐπ' ἦμαρ, Σοφοκλ. Ο. Κ. 1455. Τραχ. 1127. ὅμως τὸ, παρ' ἦμαρ, σημαίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, λατ. perendie, alternis diebus. Herm. Σοφοκλ. Ο. Κ. 1454. καὶ Αἴας 470. Τέτερτρ. ὡς τὸ ἡμέρα καὶ φῶς, Εὐτυχία, σωτηρία, Αἰσχ. Περσ. 299.

Ἡμαρτημένως, Ἐπίρ. (ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ παθητ. παρακειμ. Ἀμαρτάνω) Ἐσφαλμένως, ψευδῶς, μὴ ὀρθῶς.

Ἡμέτιος, ία, ιον. (ἦμαρ). Ποιητικ. ἀντὶ, Ἡμέριος, ἡμερινός, αὐθημερινός, ἡμερούσιος. Ὀδ. Β, 104. Τ. 149. 2) καθημερινός, καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Ἰλιάδ. Ι. 72. (ᾳ)

* Ἡμβροτον, εἰ, ὁ. Ἀπαρμφ. ἁμβροτεῖν, ποιητ. ἀόρ. 2. τοῦ ἁμαρτάνω, Ὅμ.

Ἡμεδαπός, ὁ, ἡ (ἡμεῖς). Κυρίως ὁ ἡμέτερος, ὅθεν ἐγχώριος, ἐντόπιος, ὁ ἐκ τῆς ἡμετέρας πατρίδος, γῆς, χώρας ὤν, λατ. nostras, ἀντίκειται τῷ, ἀλλοδαπός, παράβ. ἡμεδαπός· (περὶ τῆς καταλήξεως δαπος, ἐπειδὴ δὲν εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ ἔδαφος, ἰδὲ Ap. Dysc. de prok. σελ. 298. καὶ ὅσα ἐσημειώθησαν εἰς τὴν λέξιν, ποδαπός).

* Ἡ μειρος, = ἦμερος, ὅπερ ἰδέ.

Ἡμεῖς, ἀρχαίως - αἰολ. Δωρ. καὶ Ἐπικ. ἄμμες. Ὅμ. γενικ. ἡμῶν, Ἰων. ἡμέων, παρ' Ὅμ. ὅστις δὲν μεταχειρίζεται δι' ὅλου τὸ συνήθ. σχῆμα, πάντοτε δισύλλ. πρὸς τούτοις ἔχει ὁ αὐτὸς μόνον Ἐπικ. ἡμείων, δοτ. ἡμῖν, καὶ ἐνίοτε ὅταν τὸ ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον, μάλιστα δὲ ἐν τῇ θέσει, ἡμεν, Ἰλιάδ. Ρ, 415. 417. Ὀδυσ. Θ, 569. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅταν ἡ λήγουσα πρέπει νὰ ἦναι βραχεῖα, ἡμῖν, ἤτοι καθὼς σημειοῦσιν ἄλλοι, π. χ. Thiersch. Ἑλλην. Γραμ. §. 204, 9. ἥμιν· ἀρχαίως, αἰολ. Δωρ. καὶ Ἐπικ. ἄμμι, ἄμμιν, Ὅμ. Αἰτιατ. ἡμᾶς, Ἰων. ἡμέας, ὁμοίως παρ' Ὅμ. ὅστις δὲν ἔχει δι' ὅλου τὸ συνήθ. σχῆμα, ὅμως ἡμᾶς, Ὀδυσ. Ξ, 372. ἀρχ.- αἰολ. Δωρ. καὶ Ἐπικ. ἄμμε, ἀριθμ. πληθ. τοῦ, ἐγώ.

Ἡμεκτέω, Ἰωνικ. εἶμαι ἀγκυκαστισμένος, εὐόργητος, εὐερέθιστος, μόνον ἐν τῇ συνθέσει, περιημεκτέω.

Ἡμελημένως, Ἐπίρ. Μὲ ἀμέλειαν καὶ ἀφροντισίαν· ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. παρακειμ. τοῦ, Ἀμελέω.

* Ἡμελλον, ες, ε. Ἀττ. παρατατ. τοῦ μέλλω, ἀντὶ ἐμελλον, ἤδη παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 478.

Ἡμεν, Δωρικ. ἀντὶ, εἶναι. Θεόδ. Ε. 77. 79. ἄλλως δὲ κεῖται πληθυντ. εἰς παρατατ. Ἰλιάδ. Τ. 135. «. . . πολλὺ φέρτεροι ἦμεν· ἀντὶ τοῦ τῆς συνήθ. εἴμεθα, (εἴμεθα).

Ἡμέν, (ἤ). Σύνδεσμ. παρὰ Ποιητ. ἐπακολουθοῦν ἔχων τόν, ἠδέ, ἀντὶ τοῦ, Καὶ — Καὶ. Τόσον - Ὅσον λατ. et — et — σύνδ. συμπλεκτικός. Ὅμ. ἐνίοτε δὲ καὶ διαζευκτικός, ἤτοι — ἤτοι — τὸ λατ. vel — vel — ἢ sive — sive —, οὕτω μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. καὶ τό, ἢ — ἢ —. Συχνάκις δὲ τάσσεται ὁ, Ἠδέ, καὶ ἄνευ τοῦ, ἤμεν, καὶ τότε σημαίνει τὸ, καί, ζήτει, ἠδέ. Σπάνιον ὅμως εἶναι τὸ ἤμέν, μὲ ἐπακολουθ. δέ, ἀντὶ ἠδέ, Ἰλ. Μ, 428. συχνότερ. εἶναι τό, ἤμεν —, καὶ —, Ἰλιάδ. Ο, 664. 670. καὶ ἄλλοῦ.

* Ἡμεναι, Μεγαρικῶς ἀντὶ εἶναι, Ἀριστο. Ἀχ. 775.

* Ἡμενος, ἀντὶ εἱμένος, ἀνεγινώσκετό ποτε ἐν Θεοκρ. 13, 40.

Ἡμέρα, ἡ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἡμέρη, ὡς τὸ σύνηθες, ἡ ἡμέρα, παρ' Ὅμ. ὅστις μεταχρζτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τούτου τὸ ποιητ. ἦμαρ, περίπου μόνον ἑξάκις παρὰ τοῖς ποιητ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἡ ἡμέρα τῆς ζωῆς, ἡ ζωή· μεταφορ. σωτηρία, εὐτυχία, ἀντίθετον εἰς τὸ, σκότος. Μετὰ προθέσ. ἅμ' ἡμέρᾳ καὶ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, εὐθὺς πρὸς τὸ ξημέρωμα, μαζὶ μὲ τὸ χάραγμα τῆς ἡμέρας, Ἡρόδ. Γ, 86. λέγει δὲ καὶ «ἁμ' ἡμέρῃ διαφαυσκούσῃ», ἐφεξῆς «ἀφ' ἡμέρας πίνειν,» τὸ νὰ ἀρχίζῃ τις νὰ πίνῃ εὐθὺς ἀφ' οὗ ξημερώσῃ, Πολύβ. Η'. 29. 6. «δι' ἡμέρας,» καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, Valck. Ἡρόδ. 6, 12. «ἐξ ἡμέρας,» τὴν ἡμέραν, ἐν ᾧ εἶναι ἡμέρα, Σοφοκλ. Ἀλ. 780. «ἐφ' ἡμέραν,» διὰ μίαν ἡμέραν, Θουκ. Δ, 69. ἔτι δὲ καὶ, ἡμέραν παρ' ἡμέραν, Εὐρ. Κυκλ. 336. «καθ' ἡμέραν», καθημερινῶς, Seidl. Εὐρ. Ἀλ. 426. τὸ αὐτὸ ἐσήμαινε, καὶ τό, «τῆς ἡμέρας». τὸ καθ' ἡμέραν», Εὐρ. Ἠλ. 182. Ἀριστο. Ἱππ. 1131. «μεθ' ἡμέραν,» ἐν ᾧ διαρκεῖ ἡ ἡμέρα, τὴν ἡμέραν, «πρὸς ἡμέραν,» πρὸς τὸ ξημέρωμα, «δέκα ἡμέρων ὁδός,» ταξίδι δέκα ἡμερῶν· 2) ὡς κύριον ὄνομα, ἡ Ἡμέρα, ἡ θεὰ τῆς ἡμέρας, θυγάτηρ τοῦ Ἔρεβους καὶ τῆς Νυκτός, Ἡσ. Θεογ. 124. Seidl. Εὐρ. Τρω. 861.

Ἡμερεύω, Διατρίβω, περνῶ τὴν ἡμέραν· εἶμαι εἰς τόπον τινὰ ὅλην τὴν ἡμέραν, μετὰ τῆς ἐν προθέσ. «Ἡμερεύω ἐν τῇ ἀγορᾷ,» περνῶ τὴν ἡμέραν ἤτοι εἶμαι ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ παζάρι· ἔτι δὲ καὶ μόνον μετὰ δοτ. τοῦ τόπου. «Ἡμερεύειν μακρᾷ κελεύθῳ», Αἰσχύλ. Χοηφ. 710. «Ἡμερεύειν ἐν πόνοις», Εὐριπ.

* Ἡμερησία, ἡ, Εὐδιαλλακτος, εὐμενής, λατ. placabilis, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Παυσ.

Ἡμερήσιος, ία, ιον· ἡ, Ἡμερίτιος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Διὰ κάθε ἡμέραν, διωρισμένος διὰ τὴν ἡμέραν, καθημερινός. 2) ἐ μίαν ἡμέραν διαρκῶν. «Ἡμερήσιοι λόγοι», Ἱπποκρ. ὡς τὸ ἐφήμερος, ὅθεν κατ' ἐξοχὴν περὶ ἀνθρώπων, ὀλιγοχρόνιος, φθαρτός, θνητός. 3) μίαν ἡμέραν μακρόν, «διάστημα ἡμερήσιον», μάκρος μιᾶς ἡμέρας δρόμου. Διονύσ. Ἅλικ. 4) καθόλου δέ, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἡμέραν. «Τὸ Ἡμερήσιον», τὸ δὲ ὅλης τῆς ἡμέρας πραττόμενον. «Ἡμερήσιον (μίσθωμα)», ἡμερομίσθιον, ἡμεροκάματον, ἡμεριάτικον, ἡμεροδούλειον, ὁ μισθὸς τὸν ὁποῖον λαμβάνει καθημέραν ὁ ἐργάτης. «Ἡμερήσιον (βιβλίον)», Journal, βιβλίον εἰς τὸ ὁποῖον γράφονται τὰ συμβεβηκότα κάθε ἡμέρας. Ἔτι δὲ καὶ τό, Καθ' ἑκάστην διδόμενον.

Ἡμερία, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἡμέρα· μόνον παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 208.

Ἡμερίδης, ου, ὁ (ἥμερος). Πρᾶος, ἥμερος· προσηνής, ἐπιεικής, Λατ. mitis, μάλιστα περὶ τοῦ οἴνου, παρὰ Πλουτάρχ. κεῖται καὶ ὡς ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου ἐκ τοῦ, ἡμερίς, τὸ κλῆμα, Προβλ. συμπ. Δ. 1. καὶ, ς. 7.

Ἡμερίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἡμέρα, μικρὰ ἡμέρα.

Ἡμερινός, νή, νόν· ταυτὸν τῷ, ἡμερήσιος· μάλιστα δέ, τὴν ἡμέραν, ἐν ᾧ διαρκεῖ ἡ ἡμέρα, προσδιωρισμένον διὰ τὴν ἡμέραν, ὅθεν «ἡμερινὴ φυλακή».

Ἡμέριος, ὁ, ἡ, καὶ τρικατάλ. = ἡμερήσιος, μόνον ποιητ. Lobeck Phryn. σελ. 53. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐφημέριος. «Ἡμέριοι», ἀντὶ τοῦ, οἱ θνητοί, οἱ ἄνθρωποι. «Ἀπειρεσίων κοίρανος ἡμερίων», Ἐπιγράμ.

Ἡμερίς, ίδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, ἥμερος· μάλιστα περὶ ἀνθρώπων, ἀπὸ οὗ φέρουσι καρπὸν βρώσιμον, ὅθεν εἶναι ἡμερίς συνήθ. ταυτὸν τῷ «ἄμπελος ἡμερίς», πρὸς διακρίσιν τῆς ἀγρίας· καὶ μάλιστα ἡ ἀναδενδρής. Vitis arbustiva. Ὀδυσ. Ε. 69. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Γ. 6. Ἀναλεκτ. Β'. 165. καθόλου δὲ καὶ ἑκαστοῦ ἡμέρου ὀπώρμου δένδρου, Ἀρ. Ἀχ. 997. Ἀντίθ. ἀγρίας, ὑπονοεῖται ἄμπελος. Παρ' Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ΙΒ'. 1. ἔστι συνώνυμον τοῦ, Ἀνθηδών. Ζήτ. καὶ, Ἐρίφλοιος.

Ἡμεροβίοτος, ὁ, ἡ (ἡμέρα, βίος). Ὅποιος ἔχει τὰ πρὸς ζωὴν ἀναγκαῖα μόνον διὰ μίαν ἡμέραν, ἢ ὅποιος φροντίζει ἢ ζητεῖ νὰ ἀποκτήσῃ αὐτὰ μόνον διὰ μίαν ἡμέραν. Ἄρα, ἐργάτης, ζητιάνος, ὡς οἱ παρ' ἡμῖν «Ἡμεροδούλοι, ἡμεροφάγοι», ἔτι δὲ καὶ, ὅστις ζῇ χωρίς τινα φροντίδα. Παρ' Ἱερωνύμῳ λέγεται καὶ ὁ Διογένης. Καὶ εἶδος ζωυφίων, τὰ ὁποῖα ζῶσι μόνον μίαν ἡμέραν.

* Ἡμερογράφος, ὁ. Πιθανῶς, ὅστις κατασκευάζει ἀστρονομικὰ Καλενδάρια. Mevin. vita Procli, σελ. 92.

Ἡμεροδανειστής, οῦ, ὁ (ἡμέρα, δανείζω). Ὅποιος δανείζει τὰ ἀργύρια διὰ μίαν ἡμέραν, καὶ καθημέραν λογαριάζει τὸ διάφορον αὐτῶν εἰς κεφάλαιον. Διοφ. Μένιπ.

Ἡμεροδρομέω, ῶ. Εἶμαι ἢ τρέχω ὡς ἡμεροδρόμος. Στράβ. Ε' ἐκ τοῦ

Ἡμεροδρόμος, ὁ, ἡ (ἡμέρα, δραμεῖν). Ὅποιος κάμνει τὸν δρόμον του εἰς μίαν ἡμέραν, π. χ. ὁ ἥλιος. 2) ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ταχυδρόμος (ποστιλλιών, σαής, κουριέρης), κ. τ. τ.

Ἡμερόδρυς, υος, ἡ (ἥμερος, δρῦς). Ταυτὸν τῷ, ἡμερὶς δρύς. Ἡσύχ. ἰδὲ Ἡμερίς.

* Ἡμεροειδής, ές (ἡμέρα, εἶδος). Ὅστις εἶναι κατὰ τὸ εἶδος τῆς ἡμέρας, ὅμοιος μὲ τὴν ἡμέραν.

Πέμψις, εως, ἡ (πέμπω). Τὸ πέμπειν, στέλλειν· ἀποστολή, σταλσιμον, Θουκυδ.

Πενεστεία, ἡ. Ἡ κατάστασις ἢ τάξις, δόσις τοῦ πενέστου, δουλεία. 2) = οἱ πενέσται, τὸ τάγμα τῶν πενεστῶν.

Πενέστερος, καὶ, πενέστατος, συγκριτ. καὶ ὑπερθετ. τοῦ, πένης.

Πενέστης, ου, ὁ. Παρὰ Θεσσαλοῖς ἦσαν οἱ πενέσται, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ Εἵλωτες, γένος τι κεκηθὲν καὶ εἰς δουλείαν ὑποπεσόν. Ὁ Ἀθήναιος ἐν ς΄. σελ. 264. «Θετταλῶν λεγόντων πενέστας τοὺς μὴ γένει δούλους, διὰ πόλεμον δ' ἡλωκότας. — Ἀρχίμαχος δὲ ἐν τῇ τρίτῃ εὐβοϊκῶν, Βοιωτῶν φησι τῶν τὴν ἀκαρνανίαν κατοικησαντων, οἱ μὴ ἀπάραντες εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἀλλ' ἐμφιλοχωρήσαντες, παρέδοσαν ἑαυτοὺς τοῖς Θεσσαλοῖς δουλεύειν κατ' ὁμολογίας, ἐφ' ᾧ οὔτε ἐξάξουσιν αὐτοὺς ἐκ τῆς χώρας, οὔτε ἀποκτενοῦσιν· αὐτοὶ δὲ τὴν χώραν αὐτοῖς ἐργαζόμενοι, τὰς συντάξεις ἀποδώσουσιν· οὗτοι οὖν οἱ κατὰ τὰς ὁμολογίας καταμείναντες, καὶ παραδόντες ἑαυτοὺς, ἐκλήθησαν τότε μενέσται, νῦν δὲ πενέσται (παραφθαρέντος τοῦ χαρακτῆρος)». ὠνομάσθησαν δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς πενεστίας, χώρας τινὸς κατὰ τὸ σύνορον τῆς Μακεδονίας καὶ Ἰλλυρίας, οἱ δ' καὶ κατά τινας, ἦσαν Ἰλλυριοί τὸ γένος, ἢ αἰχμάλωτοι δουλεύοντες ἐπὶ μισθῷ σχηματίζοντες τάξιν μεταξὺ ἐλευθέρων καὶ δούλων. ὅθεν 2) πᾶς τις ἐργαζόμενος ἐπὶ μισθῷ, ἐργάτης, ὡς τό, θής· καὶ παρὰ τοῖς Μεταγν. ἐν γένει, πᾶς τις δοῦλος, σκλάβος, καὶ ὁ πτωχός, πένης, ὀρ. Sturz. Λεξ. Ξεν. 3. σελ. 501. κτ. Ruhnk Τιμ. σελ. 212. κτ. (παρὰ τὸ πένομαι, πενης.) ὅθεν

Πενεστικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ πενέστου, ὅθεν, δουλικός, σκλαβικός. «Ἔθνος τὸ πενεστικόν», οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ πενέσται.

* Πενέω, Εἶμαι πένης, Ἡσυχ.

* Πένηαι, Ἰων. ἀντὶ πένῃ, β΄. ἐνικ. προσπ. τοῦ ὑποτ. ἐνεστ. τοῦ πένομαι.

Πένης, ητος, ὁ (πένομαι). Κυρίως ὁ μὴ ἔχων τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, καὶ διὰ τοῦτο πρέπων νὰ ἐργάζηται ἵνα διὰ τῶν κόπων του κερδήσῃ αὐτά, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν τὸν βίον πορίζόμενος. ὅθεν ὁ πτωχός, ὁ ἐνδεής, Ἡρόδ. 8, 51. «Πένητες ἄνθρωποι». Ὁ πένης ζῇ φειδόμενος, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχων, οὔτε περιγίνεται αὐτῷ μηδέν, μή μέν τι μηδ' ἐπιλείπειν». Ὁ Ἀριστοφ. ἐν Πλούτ. 552. διακρίνων τὸν πτωχὸν ἀπὸ τοῦ πένητος, λέγει. «Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστὶν μηδὲν ἔχοντα· τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα, περιγίνεσθαι δ' αὐτῷ μηδέν, μή μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν», ὁ δὲ Σωκράτης ἐν Ἀπομν. Ξενοφ. δ΄. 37. «Τοὺς μὲν οἴμαι μὴ ἱκανὰ ἔχοντας, εἰς ἃ δεῖ τελεῖν, πένητας, τοὺς δὲ πλείω τῶν ἱκανῶν, πλουσίους (καλῶ)». μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, κατὰ τὸ ὁποῖον εἶναί τις, πτωχός, Πλάτ. Ἐπ. 7. Συγκρ. πενέστερος, καὶ ὑπερθ. πενέστατος. ὅθεν.

* Πένησσα, ης, ἡ. Θηλ. τοῦ πένης, καὶ

Πενητεύω, Μ εύσω. Πένης εἶμι, Ἡσύχ. ἐν Δ. Πίνει· καὶ Φωκιλ. 26.

* Πενητοκέμος, ὁ, ἡ, οὐδ. ον (πένης, κεμέω). Πτωχοῦς περιποιούμενος, τρέφων.

* Πενθαίνω, (ἄνευ μέλλ.). ὡς τό, πενθέω.

Πενθαλέος, ία, έον. (πένθος). ποιητ. λυπημένος, ὁ πενθῶν, πένθιμος, καὶ ἀξιοδάκρυτος.

Πενθάς, άδος, ἡ. ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ πενθαλέος, ταὐτὸν τῷ, πενθαλέα.

Πένθεια, ἡ, ποιητ. ἕτερος τύπος τοῦ, πένθος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 442.

Πενθείετον, γ΄. προσπ. Δυϊκ. Ποιητ. ἀντὶ πενθέετον, πενθεῖτον, Ἰλ. Ψ, 283. ὅπου ἄλλοι, πενθήετον, ἀναγιν-

* Πενθείω, ποιητ. ἀντὶ πενθέω, ῶ.

Πενθερά, ἡ. Λέγεται ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ ἡ μήτηρ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, θηλ. τοῦ, πενθερός.

Πενθέριος, ία, ιον. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἀνάγεται εἰς τὸν πενθερόν, Ἀράτ. 252.

Πενθερός, ὁ. Λέγεται ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, Ἰλ. Ζ, 170. Ὀδ. Θ, 582. ὑπὸ δὲ τῆς γυναικὸς ὁ πατὴρ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἑκυρός, λέγεται. 2) ὁ Σοφοκλ. ἐξέλαβε τὴν λέξιν καὶ ἀντὶ τοῦ, γαμβρός, Br. Lex. Soph. 736. AB. p. 229, 2. 3) ἐν γένει, ὁ σύγγαμβρος, ὁ ἀνὴρ τῆς ἀδελφῆς, Valck. Φοιν. 431. Seidl. Εὐρ. Ἡλ. 1283. (πιθανῶς ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας παρακτέον ἐν εἴη παρὰ τό, πενθέω, ὃν τρόπον καὶ τὸ κηδεμὼν καὶ κηδεστὴς παρὰ τὸ κήδω.) ὅθεν

Πενθεροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ τὸν πενθερὸν κτείνας, ἡ κτείνων.

Πενθεροφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω) Φθείρων ἢ φονεύων τὸν πενθερόν.

Πενθέω, ῶ. Μ. ήσω. (πένθος). Κλαίω, θρηνῶ, αἴτ. προσπ. ἐξαιρ. νεκρόν τινα θρηνῶ, Ἰλ. Τ, 225. «Νέκυν πενθήσαιμι, καὶ Χρήσιμ. Ἡρόδ. 7, 720. 2) ἀμετβτ. θρηνῶ, κλαίω, λυπημένος εἰμί, μαυροφορῶ διὰ τὸν θάνατόν τινος, Ὀδ. ἐπ. γ΄. προσπ. δυϊκὸν πενθείετον, ἀντὶ πενθέετον, πενθεῖτον, ὀρ. τοῦτο. Ἐνεστ. ἀπαρμφ. πενθήμεναι ἀντὶ πενθέμεναι, κατ' Ἀττ. παραγωγὴν ἀντὶ πενθεῖν, Ὀδ. Σ, 174. Τ, 120. Τοῦτον τὸν τύπον ἐτυμολόγουν ἄχρι τοῦδε ὡς ἀπαρμφ. ἀόρ. ἀντὶ πενθῆναι ἐξ ἑνὸς ἀρχαίου τύπου, πένθημι, πλὴν ἐσφαλμένως, ὀρ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 505. Ὡσαύτως παράγεται καὶ τὸ κεκλήμεναι, ποθήμεναι, φιλήμεναι παρὰ τὸ καλέω, ποθέω, φιλέω.

Πενθήετον. ἴδε ἐν τῷ, πενθείετον, Ἰλ. Ψ, 283.

Πένθημα, τό, (πενθέω). Πένθος, λύπη, κλάψιμον.

* Πενθήμεναι, Ἐπ. ἀπρμφ. ἐνεστ. ἀντὶ πενθέμεναι, πενθεῖν, ὀρ. πενθέω.

* Πενθήμερος, ὁ, ἡ (πέντε, ἡμέρα). Ὁ πέντε ἡμερῶν, ὅθεν, τὸ πενθήμερον, τὸ πέντε ἡμερῶν διάστημα, τὸ πέντε ἡμέρας περιλαμβάνον, Ξενοφ. Ἑλλ. ζ΄. α΄. 4.

(Πένθημι), Ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν ἐπινοηθεὶς ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν ἕτερος τύπος τοῦ πενθέω.

Πενθημιμερής, ές, ὁ, ἡ. (πέντε, ἡμιμερής ἐκ πέντε ἡμισέων, ἤτοι ἐκ 2½ μερῶν συγκείμενος· σχεδὸν μόνον ἐν τῇ Μετρικῇ ἐν χρήσει. π. χ. «Τομὴ ἡ ἄρτις πενθ.», τομὴ ἡ παῦσις στίχου μετὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ τρίτου ποδός, ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ Ἑξαμέτρου καὶ Ἰαμβ. Τριμέτρου. κτὸ πενθημιμερέσι», μετὰ ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, μέτρου, τὸ μέρος ἑνὸς στίχου, τὸ συνιστάμενον ἐκ τῶν πρώτων 2½ ποδῶν αὐτοῦ, Κοντιλιαν. 9, 4. ἴδε δόχμιος.

* Πενθημυποδιαῖος, αία, αῖον (πέντε, ἡμιπόδιον). Ἐκ πέντε ἡμισέων ποδῶν, ἤτοι ἐκ 2½ ποδῶν συγκείμενος, Lob. Φρυν. σελ. 546. κτ.

Πενθημιπόδιον, τό. Τὸ ἔχον δύο καὶ ἥμισυ πόδας, ἢ πέντε ἡμισείους πόδας, Ξενοφ. Οἰκ. 12΄. 3.

* Πενθημισπίθαμος, ὁ, ἡ, ον (πέντε, σπιθαμή.) Μακρὸς πέντε ἡμισέων, ἤτοι 2½ σπιθαμῶν.

* Πενθημιταλαντιαῖος, αία, αῖον (πέντε, τάλαντον). Πέντε ἡμισέων ταλάντων, ἤτοι 2½ ταλάντων τὸ βάρος, τὸ ζύγι ἢ τὴν τιμήν.

Πενθημιχοίνιξ, εκος, ἡ (πέντε, ἥμισυ, χοῖνιξ). Μέτρον περιεκτικὸν δύο καὶ ἡμίσεως χοινίκων, ὅ ἐστι, πέντε ἡμισείων χοινίκων, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ἡ. 4.

Πενθήμων, ονος, ὁ, ἡ (πενθέω). Πενθῶν, ἐν πένθει ὤν, πλήρης πένθους, λύπης, καὶ ἀξιοθρήνητος, Αἰσχ.

Πενθήρης, εος, ὁ, ἡ (πένθος). Πενθῶν, ἐν πένθει ὤν, θρηνῶν, παραπονιάρης, σχηματ. ὡς τό, φρενήρης, διήρης κ. τ. τ.

* Πενθηρός, ά, όν (πενθέω) Ἀνήκων εἰς πένθος, π. χ. ἱμάτιον, φόρεμα διὰ μαυροφορεσιάν.

Πενθητήρ, ῆρος, ὁ. (πενθέω) καὶ θηλυκ. πενθήτρια. Ὁ πενθῶν, κλαίων, θρηνῶν, ἡ πενθοῦσα, κλαίουσα, θρηνοῦσα, Εὐριπ. ἴδε καὶ πενθήτρια. ὅθεν

Πενθητήριος, ία, ιον. Εἰς πένθος ἀνήκων, κλίων, ἢ ἐπὶ πένθει γεγεννημένος· ἢ ἀνήκων εἰς πενθήμονα.

Πενθητικός, ή, όν. καὶ Ἐπίρ. κῶς (πενθέω). Συνήθως πενθῶν ἢ ὀδυρόμενος, παραπονούμενος, κλίων εἰς τοῦτο.

Πενθήτρια, ἡ, θηλ. τοῦ, πενθητήρ. Ἡ κλαίουσα, πενθοῦσα, θρηνοῦσα, ἐξαιρ. ἡ ἐπὶ μισθῷ θρηνοῦσα τὸν νεκρόν, μοιρολογήστρια, θρηνολογήστρια.

Πενθικός, ή, όν (πένθος). Εἰς πένθος ἀνήκων, πενθῶν, θρηνῶν, κλαίων· λυπημένος, Εὐριπ. Ἱκέτ. 1056. 2) ἄξιος πένθους καὶ λύπης, τὸν ὁποῖον πενθοῦσι. Ἐπίρρ. «Πενθικῶς ἔχειν, πενθῶ, μαυροφορῶ, ἐν πένθει εἰμί.

* Πένθιμος, ὁ, ἡ ή, ίμη, ιμον καὶ σπαν. ἐπικοίνου. γεν. = πενθικός. «Ἡμέραι πένθιμαι», κατὰ τὰς ὁποίας πενθοῦσι, «πένθιμος κουρά», τὴν ὁποίαν φέρουσιν ἐν καιρῷ πένθους ἐκ τοῦ

Πένθος, εος, ους, τό. Θρῆνος, λύπη, κλαυθμός, ἐξαιρ. λύπη ἐπὶ θανάτῳ συγγενοῦς ἢ φίλου τινός, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. πολλαχοῦ. «Πένθος τινός», λύπη, μαυροφορεσιὰ διὰ τινα, Ὀδ. Ω, 423. «Πένθος ποιήσασθαι», κάμνω τὰ μαυροφορέσιν ἢ αὐλή, Ἡρόδ. 2, 1. καὶ, «Πένθος προεθήκαντο», Ἡρόδ. 6, 21. «Πένθος ἄγειν, φέρειν», ἀντὶ τοῦ, πενθεῖν, Λουκιαν. καὶ Φάλαρ. 2) θλιβερὸν συμβεβηκός, συμφορά, δυστυχία. «Πένθος τινός», ἡ συμφορά, τὴν ὁποίαν ἔπαθέ τις, Ἡρόδοτ. 3, 14. (ἡ παρὰ τὸ πένομαι παραγωγὴ εἶναι σφαλερά· ἔστι δὲ τὸ πένθος κυρίως ἕτερος τύπος τοῦ πάθος, ὡς τὸ βένθος τοῦ βάθος, ἄρα παρὰ τὸ πάσχω, ἵπερ ἴδε.)

Πένθω, ἄχρηστον προστύπον, ἀφ' οὗ παράγουσι τινὰς χρόνους τοῦ πάσχω.

Πενία, ἡ, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. πενίη (πένομαι). Ἔνδεια, ἀπορία χρημάτων, ἀχρημοσύνη, Ὀδ. Ξ, 157. πολλάκις παρ' Ἡσ. καὶ Ἡροδ. ἡ πληθ. πενίαι εὑρηται παρὰ Πλατ. Κυβύφρ. σελ. 6. Λαχ. σελ. 191. Δ. Πρωταγ. σελ. 353. Δ. Κατὰ τὸν σχολ. Ἀριστοφ. εἰς Πλοῦτ. 548. «Ἡ μὲν πενία, μεμετρημένη ἐστὶν ἐνδεια, πόνῳ τὰ χρειώδη θηρῶσα, ἡ δὲ πτωχεία, παντελὴς τῆς κτήσεως ἐκπτωσις», Ξενοφ. Οἰκον. ἡ. 2. «Ἔστι μὲν γὰρ πενία αὕτη σαφῆς, τὸ δεόμενον τινὸς μὴ ἔχειν χρήσθαι». Ὅρα ταύτης ἔπαινον ἐν τῷ τοῦ Ξενοφ. Συμπ. δ΄. 29, 47.

Πένισσα, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πένησσα, θηλυκ. τοῦ πένης, Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Πενιτεύω, = πενητεύω. Πένης εἰμί, Πλούτρ. Στοβ. Λόγ. σλέ.

Πενιχρολέος, ία, έον, Ἀνάλεκ. β΄. σελ. 116. ταὐτὸν τῷ, πενιχρός, ἕτερος τύπος αὐτοῦ.

* Πενίχρομαι, = πένομαι, νεωτ. λέξ. ἐκ τοῦ

Πενιχρός, ά, όν, καὶ ἐπίρ. -χρῶς, ταὐτὸν τῷ, πένης. Πτωχός, ἐνδεής, Ὀδ. Γ, 348. Θέογν. καὶ Πίνδ. μέτρον ποιητ. ὅθεν

Πενιχρότης, ητος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πενία.

Πένομαι, ἀπεθ. 1) ἀμεταβ. Διὰ πτωχείαν ἢ ἐνδειαν δουλεύω, κερδαίνω τὸν ἐπιούσιον ἄρτον μὲ τὴν δουλειά, δουλεύω ὡς δοῦλος· ἐν γένει, ἀγωνίζομαι ἢ κοπιάζω εἰς τι, καταγίνομαι περί τι, σπουδάζω ἐνεργῶ, μοί γίνεται ξυνόν (δουλεύων εἰς τι), ἐργάζομαι, δουλεύω, Ὀδ. Β, 348. «Πένεσθαι περὶ δεῖπνον (Ὀδ. Δ. 624.)», καταγίνομαι εἰς τὸ νὰ ἑτοιμάσω τὸν

Ἡμεροθαλής, ές, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντὶ ἡμεροθηλής.

*Ἡμεροθηλής, ές (θάλλω). Ὅστις ἐκβλαστάνει μὲ ἥμερον τρόπον, Graefe Mel. 1, 53.

Ἡμεροθηρία, ἡ (θήρα). Κυνηγὶ ἀπὸ ἡμερα ζῶα· ὅθεν

Ἡμεροθηρικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἡμεροθηρίαν· ἡ ἡμεροθηρική, ἡ τέχνη τῆς ἡμεροθηρίας, Πλάτ. Σοφιστ. σελ. 222. C.

Ἡμεροκαλλής, οῦς, τό· καὶ, ἡμεροκαλλις, ίδος, ἡ. Ὁποιος φύεται τὴν ἡμέραν, εἶδος κρίνου, κύτρινα ἄνθη ἔχον, Διοσκορ. Γ'. 137. Hemerocallis flava, ἡ fulva. Λιν.

Ἡμεροκλέπτης, ου, ὁ. Ὁ τὴν ἡμέραν κλέπτων.

*Ἡμεροκοίτης, ου, ὁ, = ἡμερόκοιτος. Ὀππιαν. ἁλ. β', 119.

Ἡμερόκοιτος, ὁ, ἡ (κοίτη). Ὁποιος κοιμᾶται τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα ἀγρυπνεῖ, ἐπίθετον τῶν Νυκτερίδων. Καὶ ὁ κλέπτης, Ἡσ. ἔργ. 607. Ὀππιαν. Ἁλ. Β'. 408. Ἔτι δὲ καὶ εἶδος ὀφαρίου, τὸ ὁποῖον ἄλλως καλλιόνυμος, καὶ, οὐρανοσκόπος, λέγεται. Ἀμερόκοιτος βλαχαὶ τεκέων, Εὐριπ. Κύκλ. 58. ἀντὶ, ἡμεροκοίτων τεκέων· Δωρικ.

Ἡμερολεγδόν, Ἐπίρρ. (λέγω). Τὸ ἐξαριθμεῖν, λογαριάζειν κατὰ τὰς ἡμέρας, τὸ λογαριάζειν ἡμέραν παρ' ἡμέραν, τουτέστι καθημερινῶς. Αἰσχύλ. Πέρσ. 63. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 2) συμφώνως, σωστὰ ἐπάνω εἰς τὴν ἡμέραν.

Ἡμερολεκτέω, ῶ. Ταὐτὸν τῷ, Ἡμερολογέω. ἀμφ.

Ἡμερολογεῖον, καὶ, ἡμερολόγιον, τό. Ἡ τῶν ἡμερῶν τοῦ χρόνου ἐπαρίθμησις, βιβλίον ἐν ᾧ εἰσὶ γεγραμμέναι αἱ τοῦ χρόνου ἡμέραι, Καλλινδάριον, Πλούταρχ. Καίσ. 59.

Ἡμερολογέω, ῶ (λέγω). Ἀριθμῶ, λογαριάζω, προσδιορίζω κατὰ τὰς ἡμέρας. Ἡμερολογέω τὸν χρόνον, Ἡρόδοτ. Α', 47. ἀριθμῶ ἢ διορίζω τὸν χρόνον εἰς τόσας ἡμέρας, ὅθεν

*Ἡμερολογικά, ῶν, τά, καὶ

*Ἡμερολόγιον, τό, = ἡμερολογεῖον.

Ἡμερονύκτιον, τό (νύξ). Ταὐτὸν τῷ, νυχθήμερον. Βασίλ.

Ἡμεροποιέω, ῶ (ποιέω). Ταὐτὸν τῷ, ἡμερόω.

Ἡμεροποιός, ὁ, ἡ. Ὁ ποιῶν τὰς ἡμέρας. Καὶ ὁ ἥμερον ποιῶν τινα, εἰρηνοποιός.

Ἥμερος, ὁ, ἡ. Ὡς τὸ σύνηθες, ἥμερος, τιθασσός, χειροήθης, περὶ ζώων, ὡς ἀντίθετον τῆς ἀγρίας φυσικῆς καταστάσεως, Ὀδ. Ο, 162. τὰ ἥμερα, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, ζῶα, τὰ οἰκεῖα ζῶα· ἔτι δὲ καὶ φυτῶν καὶ δένδρων, ἥμερα δένδρα, τὰ ὁποῖα ἐφυτεύθησαν καὶ ἐθεραπεύθησαν ἀπὸ ἀνθρώπους, ἀντίθετ. ἄγριος, Ἡρόδ. Θ', 115. τὰ ἥμερα, ταὐτὸν τῷ, ἡμέροις καρποῖς· ἐντεῦθεν μετηνέχθη καὶ περὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ, Πρᾶος, ἐπιεικής, ἄριστος, γλυκύς, εὐπρόσιτος, λατ. mansuetus. Ὁ Πλάτων λέγει ἔτι «Ὁδοὶ ὡς ἡμερώτατοι», δρόμοι ἴσιοι, παστρικοί, καὶ ἐλεύθεροι ἀπὸ κάθε ἄγριον θηρίον· παρ' Ἡρόδ. Ε'. 82. καὶ τριπατέλ. 2) = ἡμερήσιος, ἡμέριος, θνητός, ψαρτός, Αἰσχύλ. Προμ. 945. Ἐπίρρ. Ἡμέρως, μὲ ἡμερότητα.

Ἡμεροσκοπεῖον, τό· Τόπος εἰς ὃν φυλάττουσι, σκοπεύουσι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας, (βέγλα), λέγεται καὶ Ἡμεροσκόπιον, ἐκ τοῦ

Ἡμεροσκοπέω, ῶ (ἡμεροσκόπος). Σκοπῶ, φυλάττω εἰς τὸ ἡμεροσκοπεῖον, Αἰνέας. ὅθεν

*Ἡμεροσκόπιον, τό, = ἡμεροσκοπεῖον.

Ἡμεροσκόπος, ὁ (σκοπέω). Ὁ ἐν ἡμέρᾳ φρουρῶν, ὁ φυλάττων τὴν φυλακὴν τῆς ἡμέρας. Ἀριστοφ. Ὄρ. 1170. Ζήτ. Ἡμεροφύλαξ.

Ἡμερότης, ητος· ἡ (ἥμερος). Ἡ φύσις ἢ τὸ ἰδίωμα τοῦ ἡμέρου. Πλάτ.

Ἡμεροτροφίς, ίδος, ἡ (τρέφω). παρ' Ἀθην. Γ'. «Χοίνιξ ἡμεροτροφίς», ἀρκετὴ εἰς τὸ νὰ θρέψῃ τινὰ μίαν ἡμέραν.

Ἡμεροφαής, ὁ, ἡ (φάος). Ταὐτὸν τῷ, ἡμεροφανής. Νικήτ. Χρον. ΙΑ'. 1. Ὅστις φέγγει τὴν ἡμέραν.

Ἡμεροφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ταὐτὸν τῷ, ἡμεροφαντος. Ἀριστοτ. Τοπ. ς. 4. «Ἡμεροφαντος ἄστρον».

Ἡμεροφαντος, ὁ, ἡ (φαίνω). Ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν φαινόμενος, ὁρατός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 82.

Ἡμεροφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω). Ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν φοιτῶν, περιερχόμενος. Βασίλ.

*Ἡμεροφυλακέω = ἡμεροωρεῖω.

Ἡμεροφύλαξ, ακος, ὁ, = ἡμεροσκόπος, Ὁποιος φυλάττει κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας (βάρδια, καραούλι). Ξεν. (ψ)

Ἡμεροφωνος, ὁ, ἡ (φωνέω). Ὁ τὴν ἡμέραν φωνάζων, κήρυξ τῆς ἡμέρας, ὁ διὰ τῆς φωνῆς του κηρύττων τὴν ἡμέραν, Ἐπίθ. τοῦ ἀλέκτορος, πετεινοῦ, Σιμωνίδης.

Ἡμερόω, ῶ, Μέλ. ώσω, καὶ Μέσως (ἥμερος). Ποιῶ τινα ἥμερον, ἡμερόνω, καταπραύνω, κυρίως ἐπὶ ἀγρίων ζώων· ἔπειτα ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων, ποιῶ δένδρον τι ἄγριον διὰ τοῦ ἐμβολίσματος κ. τ. τ. ἐπιτηδειον εἰς ἥμερον καρπόν, ἐξευγενίζω· ἐπὶ χώρας, ποιῶ γῆν τινα διὰ τῆς ἐπιμελείας, καὶ τῆς γεωργίας ἐργάσιμον, ἐπιτηδείαν εἰς καρποὺς· οὕτω καὶ ἐπὶ μερῶν γῆς ἤτοι ἐπαρχιῶν, ἀντὶ τοῦ, Καθαρίζω, παστρεύω τὸν τόπον ἀπὸ κλέπτας καὶ ἄγρια ζῶα, κ. τ. τ. «Χθόνα ἀνήμερον ἡμεροῦντες», Αἰσχύλ. Εὐμ. 14. ὡς τὸ παρὰ Πλάτ. «Ὁδοὶ ἡμερώταται», μεταφορ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἡμερόω, καταπραύνω, μεταφέρω τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἀγρίαν, θηριώδη κατάστασιν, εἰς τὴν ἡμερότητα καὶ παιδείαν· ἔτι δὲ καὶ, ὑποτάσσω, δουλόω, μάλιστα ἐν τῷ Μέσῳ παρ' Ἡρόδ.

Ἡμέρωμα, ατος, τό. Τὸ ὁποῖον ἡμερώθη, παρὰ Θεοφρ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἡμέρωσις.

Ἡμερωρέω, ῶ (ὥρη, ἡμέρα). Εἶμαι ἡμεροφύλαξ, Ἡσύχ.

Ἡμέρωσις, εως, ἡ (ἡμερόω). Τὸ ἡμερόειν, ἥμερον ποιεῖν, ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, φυτῶν, κ. τ. τ. Διόδ. Σικ. Ζήτ. Ἡμερόω.

*Ἡμερωτής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἡμερόνει, ποιεῖ τι ἥμερον. Ζήτ. Ἡμερόω.

Ἡμες, Δωρικ. Ἀπαρμφ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ, ἦμεν, καὶ, εἶναι.

*Ἡμετέρειος, εία, ειον, Ἰων. Ἡμετερήιος, ηία, ηιον, = ἡμέτερος, Ἀνακρ.

Ἡμέτερος, έρα, ερον (ἡμεῖς). Ἐθικός μας, ἢ ἰδικός μας, συχνὰ παρ' Ὅμ. «εἰς ἡμέτερον», ὑπον. δῶμα, Ὀδ. Β, 55. καὶ ἀντὶ ἐμός, παρὰ τοῖς νεωτέρ. Jac. Ap. σελ. 627. μ' ὅλον ὅτι μερικοὶ παραδέχονται τὴν σημασίαν ταύτην ἤδη καὶ ἐν Ὀδ. Β, 262.

*Ἡμέων, Ἰων. καὶ Ἐπικ. γενικ. τοῦ ἡμεῖς, ἀντὶ ἡμῶν, Ὅμ.

Ἡμην, 1. ἐνικ. παρατατ. μέσ. τοῦ, εἰμί, ἀντὶ ἦν, σπανιώτερ. ἐνίοτε ἀδίκως ἀμφισβητούμενος, Ἀττ. σχηματισμός, Lob. Phryn. σελ. 152.

*Ἡμην, παρατατ. τοῦ ἧμαι, Ὅμ.

Ἡμί, ἐκ τοῦ ψημί, ἀφαιρέσει τοῦ ἀρχικοῦ γράμματος, λέγω, λατ. inquam, εὐχρηστον ἐν τῷ Ἀττ. διαλόγῳ ἐπὶ προτάσεως ἐπαναλήψεως, ἠπαί, ἠμί, παῖν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας ὁπότε φωνάζομέν τινα, παιδί, ἐσένα λέγω, παιδί λέγω, Ἀριστοφ. Βάτρ. 37. τὰ λοιπὰ πρόσωπα τοῦ ἐνεστ. ὅθεν ἀπαντῶνται, Παρατατ. 1 καὶ 3 πρόσ. ἦν δ' ἐγώ, εἶπα ἐγώ, καὶ ἦ δ' ὅς, εἶπεν αὐτός, Ἀττ. ἐν τῇ διηγήσει τοῦ διαλόγου· ἔτι δὲ καὶ μετὰ ἐπαναλήψεως τοῦ ὑποκειμένου, ἦ δ' ὅς ὁ Γλαύκων, Πλάτ. πολ. σελ. 327. B. καὶ ἀλλοῦ παρὰ Πλάτ. συχνά, ἰδὲ Heind. Πλάτ. Χαρμ. σελ. 161. C. Koen Greg. σελ. 144. παρ' Ὅμ. ἀπαντᾶται μόνον 3 παρατατ. ἦ, καὶ ἀεὶ πάντοτε ὅταν μεταβαίνῃ ὁ ποιητὴς ἀπὸ τινὰ ἀναφερομένην ἀμιλίαν εἰς πρᾶξίν τινα, ἥτις συνδέεται ἔπειτα μὲ ἐκείνην διὰ τοῦ, καί, Ἰλ. Α, 219. 528. Γ, 292. κ. τ. λ. ἔτι δὲ καὶ, ἦ ῥα, Ἰλ. Γ, 355. 447. μετὰ τοῦ ὑποκειμένου του ὅμως μόνον ἅπαξ, ἦ ῥα γυνὴ ταμίη, Ἰλ. Ζ, 390. ἐὰν δὲν πρέπῃ νὰ γραφῇ ἐνταῦθα, ψῆ· ἐν τῇ Ὀδ. καθόλου σπανιώτερ.

*Ἡμι —, ἐκ τοῦ ἥμισυ, εἰς πολλὰς συνθέσεις, Γερμ. halb —, λατ. semi —. [τὸ Ι δύναται μόνον νὰ γίνῃ θέσει μακρὰ συλλαβή.]

*Ἡμίαμβος, ὁ (ἴαμβος). Ἥμισυς Ἴαμβος.

Ἡμιαμφόριον, τό. Μισὸς ἀμφορεύς.

*Ἡμιάνδριον, τό. Ἥμισυ ἀνδρωπάριον, Ἱποκρ. τοῦ

Ἡμίανδρος, ὁ (ἀνήρ). Μισὸς ἄνδρας, εὐνουχισμένος.

Ἡμιάνθρωπος, ὁ, ἡ. Μισὸς ἄνθρωπος. Λουκιαν.

Ἡμιάνωρ, ορος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, ἡμίανδρος. (–υ––)

Ἡμιάρρην, ενος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, ἡμίανδρος, Ἡτησίας Περτ.

Ἡμιάρτιον, τό (ἄρτος)· παρ' Ἀθην. Γ. καὶ παρ' Ἡσυχίῳ, ἡμιαρτος, εἶδος ἄρτου ἡμικυκλῶδες, μισοστρόγγυλον ψωμί.

Ἡμιασσάριον, τό. Μισὸν ἀσσάριον. Πολύβ.

Ἡμιαστράγαλος, ὁ. Μισὸς ἀστράγαλος. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Β'. 1.

Ἡμιβάρβαρος, ὁ, ἡ (βάρβαρος). Μισὸς βάρβαρος, ἡ θεῖος. Στράβ.

*Ἡμιβαμμένος, ή, ὁν (βάπτω). Μισοβαμμένος, μισοβρεγμένος, μισοχρωματισμένος.

*Ἡμίβιος, ον (βίος). Ὅστις ζῇ μόνον μισά.

Ἡμιβρεχής, ές, ἡμιβρεχής, ές, καὶ, ἡμίβροχος, ὁ, ἡ (βρέχω). Μισοβρεγμένος, μισομουσκεμένος. Θεόφρ. καὶ Ἀνθολογ.

*Ἡμίβροτος, ον (βροτός), = ἡμιάνθρωπος. Ὀππιαν. Κυν. β'. 7.

Ἡμιβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ· καὶ ἡμίβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Μισοφαγωμένος.

Ἡμίγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω)· παρὰ Φιλοστράτ. Σοφ. Α'. κε. 4. «Ἡμίγαμος γυνή», Μισὴ γυναῖκα, ἥτις κατὰ τοὺς νόμους εἶναι ἄχρηστος, τῆς ὁποίας ὁ γάμος δὲν ἔχει ἐντελῆ κῦρος κατὰ τοὺς νόμους.

Ἡμιγένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Μισογένης, ὅστις δὲν ἔχει ἀκόμη ὅλα τὰ γένειά του, Θεόκρ. 6, 3.

Ἡμιγενής, ές, ὁ, ἡ (γένος). Μισοπλασμένος. 2) Ὅστις εἶναι ἀπὸ ἀτελεγένος, Πλάτ. Τίμ.

*Ἡμιγέρων, οντος, ὁ, ἡ (γέρων). Μισὸς γέρων. Λόγγ. ποιμ.

Ἡμίγυμνος, ὁ, ἡ (γυμνός). Μισογυμνωμένος, Λουκιαν.

(Ἡμιγύναιξ), αικος, ὁ, ἡ (γυνή). Ὅστις εἶναι μισὸς γυναῖκα. Σιμων. ὄχρηστον ἐν τῇ ὀνομαστ. (–υυ–)

*Ἡμίγυνος, ον, = τῷ ὑγρόν.

Ἡμιδαής, ές, ὁ, ἡ (δαίω). Ἡμικαής, ἡμιφλεκτος, μισοκαιμένος. Ἰλ. Π. 294. «Σκύβαλον ἡμιδαές». 2) Μισοσχισμένος, μισοφαγωμένος. Ἀνάλεκτ. Γ'. 232. μισοφαγωμένον λεφάνον· ἐκ τοῦ, δάω, δαίω. Ζήτ. καὶ ἡμιθάλπτος.

Ἡμιδαίκτος, ὁ, ἡ (δαίζω). Μισοφονευμένος, μισοκομμένος. (ᾱ)

*Ἡμιδακτυλιαῖος, αία, αῖον. Ὅστις ἔχει μάκρος ἢ μέγεθος μισοῦ δακτύλου, ἐκ τοῦ

Ἡμιδακτύλιον, τό (δάκτυλος). Μισὸς δάκτυλος. Πολύβ. (ψ)

Ἡμιδαμής, ές, ὁ, ἡ (δαμάω). Μισοδαμασμένος, βιασμένος, φονευμένος.

*Ἡμιδαπής, ές (δάπτω) = ἡμιδαής, 2. μισοφαγωμένος.

*Ἡμιδαρεικόν, τό, καὶ

Ἡμιδαρεικός, ὁ. Μισὸς δαρεικός. Ξενοφ. ὁ-

στις μεταχειρίζεται τὰ, τρία ἡμιδαρεικά, διὰ ἕνα καὶ μισὸν δαρεικόν. Ἀναβ. Α', δ'. 21.

Ἡ'μιδεής, ές, ὁ, ἡ (δέω). Ὁ τοῦ ἡμίσεως αὐτοῦ ἐνδεὴς ἔχων, τῷ ὁποίῳ λείπει τὸ ἥμισυ, γεμάτος ἕως εἰς τὰ μισά, Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. 5'. 25. »Βίκους οἴνου ἡμιδεεῖς, μισὰ βαρέλια ἀπὸ κρασί. Ἀνάλεκτ. Β'. 48. »Ἡμίδεες χίονες, βαρελάκι μισογεμάτον.

Ἡ'μιδιπλοΐδιον, τό· καὶ Ἀττ. συναιρ. Ἡμιδιπλοίδιον (διπλοῖς). Εἶδος γυναικείου ψορέματος, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν ὑποκάτω ἤτοι ἐνδοθεν τῶν ἄλλων. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 3.8. ἢ κατὰ τὸν Φώτιον, Γυναικεῖον βραχὺ περίβλημα, ὃ ἔνδον φοροῦσιν ὑπὸ τὸν μηρόν, Gonna, Ἰταλ.

Ἡ'μίδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὁ μισὸς σκλάβος. Εὐριπ.

*Ἡ'μιδραχμιαῖος, αία, αῖον. Ὅστις ζυγιάζει μισὴν δραχμήν, ἐκ τοῦ

*Ἡ'μίδραχμον, τό. Μισὴ δραχμή.

*Ἡ'μίελλος, ον (ἑλλη). Ζήτ. ἡμίηλος.

Ἡ'μιεκτέον, τό, ἡ, ἡμίεκτον, τό. Μισὸς ἑκτεύς, τὸ ἥμισυ τοῦ ἑκτέως.

*Ἡ'μίεκτος, ὁ, = τῷ ἡγουμ. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ 639.

Ἡ'μιέλληνα, ος, ὁ, ἡ (Ἕλληνα). Μισὸς Ἕλληνα. Λουκιαν.

Ἡ'μιεργής, ές, καὶ Ἡμίεργος, ον (ἔργω). Ὁ κατά τι ἥμισυ ἐξεργασμένος, μισοκαμωμένος, μισοτελειωμένος. Ἀριστοτ.

Ἡ'μιέτες, τό. Τὸ ἥμισυ ἔτος. Μισὸς χρόνος, κυρίως τὸ οὐδέτερον τοῦ, Ἡμιετής, ὁ, ἡ· ὅστις, εἶναι μισοῦ χρόνου.

Ἡ'μιεψθος, ὁ, ἡ (ἕψω). Μισοβρασμένος, μισομαγειρευμένος.

Ἡ'μιζώνιον, τό· Μισὴ ζώνη.

Ἡ'μίζωος, ὁ, ἡ (ζωή). Μισοζωντανός.

Ἡ'μίηλος, ὁ, ἡ (ἥλιος). Μισοηλιασμένος, μισοξηραμένος. Θεόφρ. Γ'. 28. ὅπου ἄλλοι, Ἡμίελλος, ἐκ τοῦ, Ἑλλη, ἐπιδιορθοῦσιν.

Ἡ'μιθαλής, ές, ὁ, ἡ (θάλλω). Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ θάλλων, μισοπράσινος. Ἀνάλεκτ. Β'. 261.

Ἡ'μίθαλπτος, ὁ, ἡ (θαλπω). Μισοθερμαινόμενος, μισομαγειρευμένος· παρ' Ἡλιοδωρ. Αἰθ. Β'. σελ. 90. ἔταξεν ὁ Κορακῆς ἀντὶ »Ἡμίοπτα κρέα», μισοψημένα, τὸ συνώνυμον, ἡμίθαλπτα, ἡμιδαῆ, σχεδὸν ὡς τὸ παρὰ τοῖς Τουρκ. Κιουλπαστή.

Ἡ'μιθανής, ές, ὁ, ἡ· ἡ, Ἡμιθνής, ῆτος, ἡ, Ἡμίθνης, ητος (θανέω, θνήσκω). Μισοπεθαμένος· ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ νεκρός.

Ἡ'μιθέαινα, ἡ (θέαινα). Μισὴ θεά.

Ἡ'μίθεος, ὁ. Μισὸς θεός, ὁ ἐστὶν, ὁ γεγεννημένος ἐκ θεοῦ καὶ θνητῆς, ἢ ἐκ θνητοῦ καὶ θεᾶς, ὅστις μετὰ θάνατον εἰς θεοὺς ἀνάγεται. »Ἡμίθεον γένος ἀνδρῶν. Ἰλ. Μ. 23. Ἡσ ἔργ. 162. ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου, Ἡρῶον, καθὼς καὶ ὁ Πίνδαρος Πύθ. Δ'. 19. 327. καὶ 375. τοὺς συνοδοιπόρους τοῦ Ἰάσωνος »Ἡμιθέους ναύταις· ἀντὶ, Ἥρωας, καλεῖ, ὁ δὲ Ἡσίοδ. ῥητῶς εἶπεν· »Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἱ καλέονται Ἡμιθεοι». Semidei. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἥρως. Ὑστερωτέρ. καὶ, ἡ Ἡμίθεος = τῷ ἡγουμ.

Ἡ'μίθηλυς, υ (θῆλυς). Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ θηλυκὸς ὤν, γυναικώδης. Ἀνακρ. εγ'.

Ἡ'μιθήρ, ῆρος, ὁ, ἡ (θήρ). Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ θηρίον ὤν, θηριώδης.

Ἡ'μιθνής, ῆτος, ὁ, ἡ (θνήσκω) = ἡμιθανής, μισοπεθαμμένος, Ἀριστοφ. Νεφ. 497. Κατ' ἄλλους δὲ, Ἡμίθνης, ητος.

Ἡ'μίθνητος, ὁ, ἡ (θνητός). Ταὐτὸν τῷ, Ἡμιθανής, καὶ ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ θνητός. ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ ἀθάνατος, Ἡμίθεος, ἢ ὁ ἡμέραν παρ' ἡμέραν θνητὸς καὶ ἀθάνατος, ὅ ἐστι, τὴν μίαν ἡμέραν θνητὸς, καὶ τὴν ἄλλην ἀθάνατος, ὡς οἱ Διόσκουροι. Λυκόφρ. 511.

Ἡ'μιθραύστος, ὁ, ἡ (θραύω). Μισοτζακισμένος.

Ἡ'μιθωράκιον, τό. Μισὸς θώραξ, Πολυδ. Α. 137. Ζ'. 155. Ἰ. 142. καὶ Πολυαίν. δηλαδὴ, τὸ ἔμπροσθεν μέρος μόνον τοῦ θώρακος, ἐπειδὴ καὶ τὸ ὅλον ἐλέγετο »στάδιος θώραξ». Ἀπολλών. Ῥόδ. Γ'. 1226 (α)

Ἡ'μιουδαῖος, ὁ. Μισὸς Ἰουδαῖος.

Ἡ'μικάδιον, τό. Γράφεται δὲ καὶ ἡμικάδδιον, Μισὸς κάδος.

Ἡ'μίκακος, ὁ, ἡ (κακός). Μισὸς κακός, καὶ Ἐπίρρ. Ἡμικάκως, Ἀριστοφ. Θεσμ. 449. μὲ μισὴν κακίαν.

Ἡ'μικαυστος, ἡ, Ἡμίκαυτος, ὁ, ἡ (καίω). Μισοκαυμένος.

Ἡ'μίκενος, ὁ, ἡ (κενός). Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ κενός, ἄδειος.

Ἡ'μικέραμον, τό· Μισὸς κέραμος.

Ἡ'μίκερκος ἡμίσεος (κέρκος), Νεκτ. Χρον. Β'. 20. τὸ ἐποῖον ἐν ΙΚ'. 2. κύλουρον, λέγει, κολοβὸν μουλάρι, μισὴν οὐρὰν ἔχον.

Ἡ'μικεφάλαιον, ἡμικεφάλιον, ἡ, ἡμικέφαλον, τό (κεφαλή). Μισὸν κεφάλαιον, Φρύνιχ.

Ἡ'μικλάδευτος, ὁ, ἡ (κλαδεύω). Μισοκλαδευμένος.

Ἡ'μίκλαστος, ὁ, ἡ (κλάω). Μισοκλασμένος, τζακισμένος, Πλούτ.

Ἡ'μίκλειος, ειδος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, ἡμίκλειστος, μισοκλεισμένος, Σουιδ. σπάνιον

*Ἡ'μίκλειστος, ὁ, ἡ (κλείω). Μισοκλεισμένος.

Ἡ'μικλήριον, τό (κλῆρος). Μισὸς κλῆρος, τὸ μισομοιρασμένον, τὸ ἥμισυ μερίδιον, ἡ μισὴ κληρονομία. Δημοσθ.

*Ἡ'μίκοπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Μισοκομμένος.

Ἡ'μικόρειον, τό. Μισὸς κόρος, τουτέστι μέτρον 20½ μεδίμνων.

Ἡ'μικόσμιον, τό (κόσμος). Τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου. Κλεομηδ.

Ἡ'μικοτύλη, ἡ. Μισὴ κοτύλη. (υ) ὅθεν

*Ἡ'μικοτύλιαῖος, α, ον. Ὅστις χωρεῖ μισὴν κοτύλην.

Ἡ'μικοτύλιον, τό. Ταὐτὸν τῷ ἡμικοτύλη.

Ἡ'μίκραιρα, ἡ (κραῖρα). Τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς. Ἀριστ. Θεσμοφ. 227. τὸ ἥμισυ τῶν παρειῶν καὶ τῆς σιαγόνος.

Ἡ'μικρανία, ἡ (κρανίον), Πόνος κατὰ τὸ ἥμισυ μέρος τῆς κεφαλῆς· ὅθεν τὸ, Γαλλικ. Migraine, ἀντὶ Hemigraine. ὅθεν

Ἡ'μικρανικός, ἡ, όν. Ὅστις πάσχει ἀπὸ ἡμικρανίαν.

Ἡ'μικράνιον, τό (κράνον). Τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ κρανίου.

Ἡ'μίκρης, ητος, ὁ (Κρής). Μισὸς Κρητικός, Λυκόφρ. 150.

Ἡ'μικύαθος, ὁ. Μισὸς κύαθος (υ).

Ἡ'μικύκλιον, τό. Τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ κύκλου, μισὸς κύκλος, κυρίως τὸ Οὐδέτ. τοῦ

Ἡ'μικύκλιος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὁ τὸ σχῆμα τοῦ μισοῦ κύκλου ἔχων, καὶ ἐντεῦθεν. — 2) Ἡμικύκλιον, τό, ὡς οὐσιαστ. τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ κύκλου· μάλιστα δὲ θρόνος τις ἀναπαυτικὸς (θρόνιον, σκαμνίον) σχῆμα ἔχων ἡμικυκλίου, ὡς εἰς τὰ ἀμφιθέατρα. »Καθέζεσθαι ἐν ἡμικυκλίῳ», Πλούτ. Ἀδολεσχ. 2. Cicero Lael. C 1. ἀλλ' ὁ Πλούταρχ. εἰς Ἀλκιβιάδ. λέγει ὅτι »ἐν ταῖς παλαίστραις καὶ ἡμικυκλίοις καθέζεσθαι», καὶ εἰς Νικίαν 12. »Ἐν παλαίστραις, ἐν ἐργαστηρίοις καὶ ἡμικυκλίοις συγκαθέζεσθαι». Καθόλου δὲ καὶ τινες δημόσιοι τόποι, οἵ τινες εἶχον τοιαῦτα καθίσματα κτισμένα, (καθὼς π. χ. εἰς τὰ μέρη μας, εἶναι αἱ ἀγοραὶ, τὰ παζάρια) ὅπου ἐσυνάζοντο καὶ συνωμιλοῦσαν. Schneid. Vitruv. 5, 1. Ἔτι δὲ καὶ κλιντῆρες σχῆμα ἔχοντες ἡμικυκλίου· ὅθεν

Ἡ'μικυκλιώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τοῦ ἡμικυκλίου. Στράβ. Ἰ', ἐκ τοῦ

Ἡ'μίκυκλος, ὁ (κύκλος). Ὁ μισὸς κύκλος. — 2) Ἐπίθετ. ὁ, ἡ. Ὁ εἶδος μισοῦ κύκλου ἔχων. Ἡλιόδ. Η, »πρὸς ἑλιγμὸν ἡμίκυκλον τὸ ὕδωρ ἐκτραπέν».

Ἡ'μικυλίνδριον, τό, καὶ ἡμικύλινδρος, ὁ (κύλινδρος). Μισὸς κύλινδρος (υ).

Ἡ'μίκυπρον, τό. Μισὸς κύπρος.

Ἡ'μικύων, γεν. κυνός, ὁ. Μισὸς κύων. Ἡσύ. παρὰ Στράβ. (υ)

Ἡ'μιλάσταυρος, ὁ, ἡ Μισὸς λάσταυρος.

Ἡ'μιλέπιστος, ὁ, ἡ (λεπίζω), Μιτολεπισμένος, μισοεφλουδισμένος, μάλιστα ἐπὶ αὐγοῦ.

Ἡ'μίλεπτος, ὁ, ἡ (λέπω). Μισοεφλαμένος ἐκ τοῦ αὐγοῦ. Ἀριστ. ΔΙ', ὡς τὸ ἐκλέπω.

Ἡ'μίλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Μισὸς ἄσπρος.

Ἡ'μιλίτριαῖος, αία, αῖον (λίτρα). Ὁ μισῆς λίτρας βάρος ἔχων. Στράβ. Γ', ἐκ τοῦ

*Ἡ'μιλίτριον, τό (λίτρα) καὶ

Ἡ'μίλιτρον, τό, Μισὴ λίτρα.

Ἡ'μίλουτος, ὁ, ἡ (λούω). Μισολουσμένος, μισοπλυμένος.

Ἡ'μιλοχία, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, δημοιρία, μισὸς λόχος, ὅθεν

Ἡ'μιλοχίτης, ου, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, δημοιρίτης, ὁ στρατηγὸς μιᾶς ἡμιλοχίας.

Ἡ'μιμαθής, ές, ὁ, ἡ (μανθάνω), Μισομαθημένος, ὅστις ὁλ. ἐσπούδασε μόνον τὸ ἥμισυ τῶν μαθημάτων, Φιλόστρ. Σοφιστ. Β', ε'. 4.

Ἡ'μιμανής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Μισομανωμένος, μισοθυμωμένος.

Ἡ'μιμάραντος, ον (μαραίνομαι). Μισομαρασμένος. Δουκ. (ε)

Ἡ'μιμάσητος, ὁ, ἡ (μασάομαι). Μισομασημένος (ε).

Ἡ'μιμέδιμνον, τό. Μισὸς μέδιμνος.

*Ἡ'μιμεθής, ές (μέθω). Μισομεθυσμένος. Φιλ. Θεσσ. 11, 6.

Ἡ'μιμέθυστος, ὁ, ἡ. (μεθύω). Μισομεθυσμένος.

Ἡ'μιμερής, ές, ὁ, ἡ (μέρος). Ὁ ἐκ μισοῦ μέρους συνεστάμενος, ὁ εἰς μισὸν μέρος διηρημένος.

Ἡ'μίμεστος, ὁ, ἡ (μεστός). Μισογεμισμένος, μισογεμάτος.

Ἡ'μίμετρον, τό (μέτρον). Μισὸν μέτρον. Δημητρ. Φαλ.

Ἡ'μιμηνιαῖος, αία, αῖον (μήν). Ὁ μισοῦ μηνὸς ὤν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ μηνός.

Ἡ'μιμναῖος, αία, αῖον (μνᾶ). Ὁ μισῆς μνᾶς βάρος ἔχων. »τὸ ἡμιμναῖον», τὸ ἥμισυ τῆς μνᾶς, μισὴ μνᾶ. Εὑρίσκεται δὲ καὶ, τὸ ἡμίμνεον, συνηρμ. ἡμίμνουν. Lobek Phryn. σλ. 556.

Ἡ'μιμοιριαῖος, αία, αῖον (μοῖρα). Ὁ μέγεθος μισῆς μοίρας διαστήματος ἔχων. Κλεομ.

Ἡ'μιμόριον, τό, καὶ ἡμιμοίριον, τό (μοῖρα). Τὸ ἥμισυ μέρος, τὸ ἥμισυ πράγματός τινος. Ἱπποκράτ.

Ἡ'μιμόχθηρος, ὁ, ἡ. Μισὸς μοχθηρός. ἀχρεῖος. Πλάτ. ὁ Σουιδ. ἑρμην. διὰ τοῦ »Ὁ κακίζων δήθεν τὴν ἁμαρτίαν, πράττων δὲ αὐτήν».

Ἡ'μίνα, ἡ (ἥμισυς). Τὸ ἥμισυ ἑνὸς ἑκτέως. »Ἡμίνα βασιλικήν», ὅθεν ταὐτὸν τῷ, ἡμικοτύλιον, Ἀριστοτέλ. Α', (-υ-)

Ἡ'μίνηρος, ὁ, ἡ, συνηρμ. ἀντὶ ἡμινάρος παρ' Αἰγυπτίοις »Ἡμίνηρος κεστρεύς, ἡ, κεφαλίνος», μισοπρόσφατος, μισοταζίτικος. ὅθεν καὶ μισοκλατισμένος, ἡμιτάριχος ἰχθύς τις·

δαίνων. 2) συνηθέστ. μεταφ. δουλεύων, ἢ ἀγωνιζόμενος τελειόνω, κάμνω, ἑτοιμάζω, φροντίζω τι, Ὅμ. ἐξαιρ. δαῖτα, ἄριστον· ἀλλά καί, »Ἔργα πένεσθαιω, παρ' Ἡσ. ἔρ. 775. »Ὁπότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα (Ὀδ. Ν, 394.)«, ὅταν τέλος πάντων ἐκτελέσωμεν, βάλωμεν εἰς πρᾶξιν ταῦτα. 3) ἐκ τῆς πρώτης σημασ. προέκυψε παρά τοῖς Ἀττικ. ἐπειδή μόνον ὁ πτωχὸς ἐπόνει διά ψωμίον, καί ἡ ἀμετβτ. σημασ. πτωχός εἰμι, καθ' ἣν καί μετά γενικ. χρήματος, ἔχω χρείαν αὐτοῦ, χρειάζομαί τι, ὑστεροῦμαί τινος, π. χ. τῶν σοφῶν, ἀντί τῆς σοφίας, Αἰσχ. —Ἐκ τοῦ ἐνεργ. πένω εὑρηται ἐν καί μόνον, ἀλλά καί αὐτό ἀδέσποτον ἴχνος παρ' Αἰσχ. Ἀγ. 1117, ἐπειδή καί ἐνταῦθα ἡ λέξις πένων ἐστί φιλή εἰκασία. Ἐκ τοῦ μέσου εὑρηται ὁ ἐνεστ. καί ὁ παρατ. χρόνος. (παρά τό πένομαι τό πένος, πενία, πεῖνα, καί τό Λατιν. penuria· ὡσαύτως τό πόνος, πονέομαι, κτλ. τό δέ πένθος καί πενθέω δέν ἀνήκουσιν ἐνταῦθα.)

*Πενόσμαι, οῦμαι, = πένομαι· εὑρηται δέ ἐξ αὐτοῦ μόνον ὁ μετοχ. ἀόρ. πενωθείς, πτωχεύσας, ἐνδείας. Sent. Sing. 508. Bc. 44. Snoid. (τό ἐνεργ. πενόω, ἀντί πτωχόν ποιῶ, οὐδαμοῦ εὑρηται.)

*Πεντάβιβλος, ὁ, ἡ (πέντε, βίβλος). Ἐκ πέντε βιβλίων συνιστάμενος, ὅθεν, ἡ πεντάβιβλος, συνυπακμ. συγγραφή, σύγγραμά τι συνιστάμενον εἰς πέντε βιβλία. (ῑ)

*Πεντάβοειος, ὁ, ἡ (βοεία) Ἐκ πεντακλῶν δερμάτων, βοῶν συγκείμενος. (γράφεται καί, πεντεβόειος.)

Πεντάγαμβρος, ὁ, ἡ (γαμβρός). Πέντε γαμβρούς ἔχων.

Πεντάγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμή). Πέντε γραμμάς ἔχων, ἐκ πέντε γραμμῶν συνιστάμενος· καί ἐν τῇ μαθημ. τό πεντάγραμμον τῶν Πυθαγορείων, τό καί πέντελφα ὀνομαζόμενον, σύμβολον τῆς ὑγείας καί ἰατρικῆς. (γράφεται καί πεντέγραμμος.)

*Πεντάγωνικός, ἡ, όν. Εἶδος, σχέσιν ἔχων πενταγώνου. ἐκ τοῦ

Πεντάγωνος, ὁ, ἡ (γωνος). Πέντε γωνίας ἔχων.

Πενταδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Πέντε δακτύλους ἔχων, καί ὁ πέντε δακτύλων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων. (γράφεται καί πεντεδάκτυλος.)

Πενταδάρχης, καί πεντάδαρχος, ὁ, ἡ (πεντάς, ἄρχω). Ὁ τῆς πεντάδος ἄρχων, ἐπιστάτης καί πρῶτος πέντε ἀνδρῶν, ἴδε πεμπταδάρχης.

Πενταδεκαέτης, ου, ὁ (πέντε, δέκα, ἔτος). Ὁ δεκαπέντε ἐτῶν ὤν· Ἑλλην. πενταδεκαέτις, ιδος, ἡ· τό δέ, πενταδεκαετής, ές, ἐπίθετ. δεκαπεντάχρονος.

Πενταδικός, ἡ, όν (πεντάς). Ἀνήκων εἰς πεντάδα ἢ εἰς τόν πέντε ἀριθμόν, συγκείμενος ἐκ πεντάδος· διῃρημένος ἀνά πέντε.

Πεντάδιον, τό, = πεντάς, τοῦ ὁποίου ὑποκορ. ὑπάρχει μόνον κατά τόν τύπον.

Πενταδραχμία, ἡ, καί πεντεδραχμία. Βάρος ἢ ἀξία πέντε δραχμῶν, Ξενοφ. Ἑλλ. α. στ. 8. καί

Πεντάδραχμον, τό. Τμῆμα ἢ νόμισμα πέντε δραχμῶν, κυρίως οὐδέτ. ἐκ τοῦ

Πεντάδραχμος, ὁ, ἡ (δραχμή). Ἄξιος ἢ βάρος ἔχων πέντε δραχμῶν, Ἡρόδ. 6, 89.

Πεντάδωροι, ὁ, ἡ (δῶρον). Πέντε δώρων, ἤτοι παλαιστῶν πλάτος ἔχων.

Πεντάεθλον, τό, ποιητικ. καί Ἰωνικ. ἀντί πενταθλον, Πίνδ. Πύθ. ἡ. 92.

Πεντάεθλον, καί πεντάεθλος, ποιητ. καί Ἰων. ἀντί, πένταθλον, καί πένταθλος, Ἡρόδ. Πίνδ. καί παρ' αὐτῷ τῷ Σοφοκλ. Ἠλ. 691. »Ὅσων δρόμων διαύλων πεντάελ' ἃ νομίζεται«, ἔνθα ὁ μέν Ἑρμάνος ἀνέκρινε πάλιν ὀρθήν τήν ἀνάγνωσιν, ὁ δέ Δινδόρφιος ἔδωκε πάντη διεφέρουσαν ἀνάγνωσιν.

*Πεντάεθλος ὁ, ποιητ. καί Ἰωνικ. ἀντί πένταθλος, Ἡρόδοτ.

Πενταετηρής, ὁ, ἡ, = πενταετής, νεωτ. λέξις, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 876. ὅθεν

Πενταετηρία, ἡ. Τό χρονικόν διάστημα τῶν πέντε ἐτῶν, ὅθεν

Πενταετηρικός, ἡ, όν. Εἰς πενταετηρίδα ἀνήκων, εἰς κάθε πέντε χρόνους πίπτων, συμβαίνων, ἢ πανηγυριζόμενος, κ. τ. τ. ὡς, »Πενταετηρικά ἀγώνα«.

Πενταετηρίς, ίδος, ἡ. Τό χρονικόν διάστημα πέντε ἐτῶν, ἢ τό ἐκ πέντε χρόνων συνιστάμενον διάστημα, τά πέντε ἔτη, οἱ πέντε χρόνοι, Δημοσθέν. 2) μετά ταῦτα εἰλῆφται ἡ λέξις καταχρηστικῶς καί ἀντί τοῦ, πανηγυρις. 3) παρά Πινδ. καί ὡς θηλυκ. ἐπίθετ. = πενταετηρικός.

Πενταέτηρος, ὁ, ἡ (ἔτος), ποιητ. ἀντί πενταετής. Ὁ πέντε ἐτῶν ὤν, Ἰλ. 8, 403. »Βοῦν πενταέτηρον«, καί Ὀδ. Ξ, 419· »Τν... πενταέτηρον«.

*Πενταετής, ές, ὁ, ἡ (ἔτος). Πέντε ἔτη ἔχων, πέντε χρόνων ὤν ἢ διαρκῶν, Ἡρόδ. 1, 136. ὅθεν τό οὐδέτ. προπαροξυτόνως, »Πενταέτεα«, ἐπιρρηματικῶς εἰς πέντε ἐτῶν διάστημα, πέντε ἐτῶν χρόνου μῆκος, πέντε χρόνους κατά διαδοχήν.

Πενταέτης, ου, ὁ. Ὁ πέντε ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, Πλουτρ. »Πενταετής, ής«, ἡ πέντε ἐτῶν οὖσα.

Πενταετία, ἡ. Τό χρονικόν διάστημα τῶν πέντε ἐτῶν, οἱ πέντε χρόνοι, = πενταετηρίς.

Πεντάζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη). Πέντε ζώνας ἔχων.

Πενταθλεύω, εύσω, καί, πενταθλέω, ήσω, Ἀρτεμίδ. α. 57. Μετέρχομαι, ἀσκοῦμαι, γυμνάζομαι εἰς τό πένταθλον, πένταθλός εἰμι, ὅθεν

Πενταθλητικός, ἡ, όν. Εἰς τό πένταθλον ἀνήκων, π. χ. »Νίκη πενταθλητική«, ἡ εἰς τό πένταθλον νίκη. Παρά τῷ Σχολ. Πινδ. Νέμ. ζ'. 15. κεῖται, πενταθλιστική, ἀμφ.

*Πεντάθλιον, τό, σπανιότ. ἕτερος τύπος τοῦ πένταθλον, Boeckh expl. Pind. Pyth. 8, 69.

Πένταθλον, τό, Ἰωνικ. πεντάεθλον (πέντε, ἆθλον). Περιληπτικῶς οἱ πέντε ἆθλοι, οἱ πέντε ἀγῶνες, οἵτινες ἦσαν τό ἅλμα, ὁ δίσκος, ὁ δρόμος, ἡ πάλη καί ἡ πυγμή (ἀντί τῆς ὁποίας ταύτης, κατά πολλά βαρβαρικῆς καί κινδυνώδους οἱ μεταγενέστεροι εἰσήγαγον τήν ἀκόντισιν, ἥτις ὠνομάζετο καί ἄκων, ἀκόντιον, ἀκοντος ἐρωή, παρά δέ Σχολ. Πλάτ. σελ. 87. Ruhnk. καί σίγυννος.), τούς ὁποίους ὅλους πέντε ὁμοῦ εἰς καί μόνος ἠγωνίζετο ἐν Ὀλυμπίᾳ καί ἀλλαχοῦ, καί ἂν ἐνικοῦσαν, ἤτοι ὑπερέβαινον εἰς ὅλα τόν ἀντίπαλόν του, ἐλάμβανε τό βραβεῖον, οὗτος ὁ ἀγωνιστής καί νικητής τούτων τῶν πέντε ἄθλων, ἐκαλεῖτο, πένταθλος, ὁ, καί τό ἀγωνίζεσθαι εἰς αὐτούς, πενταθλέω, πένταθλον ἀσκεῖν ἢ ἐπασκεῖν, Ἡρόδ. 6, 92. καί Boeckh Inscr. ἀρ. 34. σελ. 52. α. (περί τῆς ἀλληλοδιαδοχῆς τῶν διαφόρων ἀγώνων κατά τό πένταθλον ὁρα Boeckh καί Dissen εἰς Πίνδ. Νέμ. 7, 71. καί ἐναντίον τούτου Hermanns Abhtlg de Sogeno Aegin 1822. p. 7. κτ. Cg. Fr. Philipp. de Pentathlo. Berl. 1827.) ὅθεν

*Πένταθλος, ὁ, Ἰωνικ. πεντάεθλος. Ὁ μετερχόμενος ἢ ἀσκῶν τό πένταθλον· καί ὁ νικητής κατά τό πένταθλον, quinquertio Λατιν. »Π. ἀνήρ«, Ἡρόδ. 9, 75. 2) μεταφ. »Πένταθλος ἐν τινι«, γυμνασμένος εἴς τι καθ' ὅλην τήν ἕκτασιν, καθ' ὅλα τά μέρη, ὡς παρά Διογ. Λαερ. 9, 37. »Καί ἦν ὡς ἀληθῶς ἐν φιλοσοφίᾳ πένταθλος ὁ Δημόκριτος· τά γάρ φυσικά καί τά ἠθικά, ἀλλά καί τά μαθηματικά καί τούς ἐγκυκλίους λόγους, καί περί τεχνῶν πᾶσαν εἶχεν ἐμπειρίαν. β) ἐπειδή δέ ὁ τοιοῦτος πένταθλος, ὅστις καί ἐν ἔκαμνε πρόοδον εἰς πᾶσαν ἐπιστήμην ἢ τέχνην, ἔπρεπεν ὅμως εἰς ἐν ἰδιαίτερον εἶδος αὐτῆς νά ᾖναι κατώτερος ἐκείνου, ὅστις ἐγυμνάζετο μόνον καί ἐξαιρέτως εἰς αὐτό, σημαίνει μεταφ. καί πᾶς, ὅστις εἶναι δεύτερος, κατώτερος τήν τάξιν ἄλλου, δευτεραγωνιστής, δευτερολόγος, τά δευτερεῖα ἔχων, ὡς παρά Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 7, 5. ἐπί στρατηγοῦ, ὅστις ἀγωνίζεται νά μιμηθῇ τόν προκάτοχόν του, ἔμως δέν τόν φθάνει, μένει κατώτερός του. »Ὁ Ἀγησίπολις, ὥσπερ πένταθλος πάντῃ ἐπί τό πλεῖον ὑπερβάλλειν ἐπειρᾶτο«, ἐπί τοῦ ἀρχιστρατήγου Ἀγησιπόλεως, εἰς ὃν ἁρμόζει τό τοῦ Πολυδ. γ'. 151. »Ὅρος (τοῦ πενταέθλου) τά ἐσκαμμένα· ὅθεν ἐπί τῶν τόν ὅρον ὑπερπηδώντων οἱ παροιμιαζόμενοι λέγουσιν, ὑπέρ τά ἐσκαμμένα πηδᾶν· εἰρωνικῶς ἐνταῦθα ὁ Ξενοφῶν λέγει περί τοῦ Ἀγησιπόλεως, διότι αὐτός ἐπάσχισε νά συγκρίνῃ ἑαυτόν μέ τόν Ἀγησίλαον ἢ νά νικήσῃ καί νά ὑπερέβῃ αὐτόν.

Πενταῖος, αία, αῖον, ἀντί τοῦ, πέμπτος, ἡ, πεμπταῖος. Ὁ Στέφανος ὡς μή ἀνάλογον τελείως τό ἀπέρριψεν.

Πένταιχμος, ὁ, ἡ (αἰχμή). Πέντε αἰχμάς, ἀκωκάς, μύτας ἔχων.

*Πεντάκελευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Πέντε ὁδούς ἔχων, Χρησμ. παρά Παυσ. Τ. 2. σελ. 374.

Πεντάκεφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Πέντε κεφαλάς ἔχων.

Πεντάκις, ἐπίρ. (πέντε). Πέντε φοράς.

Πεντακισμύριοι, αι, α (μυρίος). Πέντε φοράς μύριοι, ὅ ἐστι, πέντε μυριάδες, ἤτοι πεντήκοντα χιλιάδες. (ῡ)

Πεντακισχίλιοι, αι, α (χίλιοι). Πέντε χιλιάδες. (–υ––υ–)

Πεντάκλαδος (κλάδος), ταύτόν τῷ, πέντοζος. Πέντε κλάδους ἔχων.

Πεντάκλινος, ὁ, ἡ (κλίνη). Ὁ πέντε κλίνας ἢ ἕδρας ἔχων, ἢ ἐκ πέντε κλινῶν, ἢ τραπεζῶν, ἢ πιάτων συνιστάμενος. »Τράπεζα πεντάκλινος«, τράπεζα διά πέντε ἀνδρώπους.

Πεντακόρωνος, ὁ, ἡ (κορώνη). Πέντε κορωνῶν ἡλικίαν ἔχων, ὅ ἐστι, γέρων, ἐσχατόγηρος, ὅρα τρικόρωνος.

Πεντακοσιάρχης, καί, πεντακοσίαρχος, ὁ, (πεντακόσιοι, ἄρχω). Ἀρχηγός, διοικητής, πρῶτος πεντακοσίων ἀνδρῶν ἢ στρατιωτῶν, ὅθεν

Πεντακοσιαρχία, ἡ. Τό ἀξίωμα τοῦ πεντακοσιάρχου, ἢ ὁ οἰκεῖος πεντακοσίων ἀνδρώπων

Πεντακοσιαστός, ἡ, όν. Ὁ πεντακόσια κατά τήν τάξιν σημαίνων ἀριθμός, ἐκ τοῦ

Πεντακόσιοι, αι, α. Πέντε ἑκατοντάδες, πεντακόσιοι, Ἡρόδοτ. 6, 13. καί ἑνικ. »Πεντακοσία ἵππος«, ἱππικόν 500 ἀνδρώπων. Λογ, ποιμ. Ἐπικ. »Πεντηκόσιοι«, Ὀδ. Γ, 7.

Πεντακοσιομέδιμνος, ὁ, ἡ (μέδιμνος). Πεντακοσίων μεδίμνων ξηρῶν καί ὑγρῶν γεννημάτων χρονικόν εἰσόδημα ἔχων, ἢ κατά τήν γνώμην τοῦ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. ὁ πεντακοσίους μεδίμνους κατ' ἔτος ἐκ τῶν ἀγρῶν αὐτοῦ θερίζων· αὕτη δέ ἦτον ἡ πρώτη τάξις καί ἡ πλουσιωτέρα τῶν πολιτῶν, ἐν Ἀθήναις, κατά τήν διαίρεσιν τοῦ Σόλωνος, Ἀριστοτ. Πολ. β'. 10. Πλούταρχ. εἰς Σόλ. (ἀπαντῶνται ἐκεῖνοι, ὅσοι ἐνοοῦσι τήν λέξιν μόνον ἐπί πεντακοσίων μεδίμνων σίτου, διότι συνενοεῖτο καί ὅ,τι ἐσύναζον εἰς ἔλαιον, οἶνα κ. τ. τ.

Πεντακοσιοστός, ἡ, όν, ταύτόν τῷ, κεντακοσιοστός.

*Πεντακοσιοστύς, ύος, ἡ. Ἀριθμός πεντακοσίων.

Πεντακυμία, ἡ (κῦμα). Τό πέμπτον κῦμα,

*Ἡμιξέστιον, τό. Σχόλ. Ἀριστ. καὶ
Ἡμίξεστον, τό. Μισός ξέστης.
Ἡμίξεστος, ὁ, ἡ. Μισοξεσμένος.
Ἡμίξηρος, ὁ, ἡ (ξηρός). Μισοξηραμένος.
Ἡμιξύρητος, ὁ, ἡ (ξυράω). Μισοξυρισμένος, μισοξυραμισμένος, ἤτοι ὁ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνος ξυρισμένον ἔχων. (ᾳ)
*Ἡμιόβελος, ὁ = ἡμιοβόλιον, Ἐπιγρ.
Ἡμιοβόλιον, τό. Μισός ὀβολός, τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ. Ζήτ. ἡμιοβόλιον.
Ἡμιόδιον, τό. Μονοπάτι, δρόμος μικρός· ἀμφ.
Ἡμιόδιος, ὁ, ἡ. Ὁ φροντίζων, διορίζων διὰ τὸ ἥμισυ τῆς ὁδοῦ. Ἀριστοτ. Οἰκον. Β'. Ἡμιόδιος γενόμενος Ἀλεξάνδρου περὶ Βαβυλῶνα· ἀμφ.
Ἡμιολία, ἡ. Ὁ ἀριθμητικὸς λόγος τοῦ Ἑπτάμισυ. Πλάτ. Νομ. 12. σελ. 956. C. E. — 2) Ἡμιολία, ἡ, ὑπακουομ. ναῦς, ἐλαφρόν τι πλοιάριον, καὶ μάλιστα τῶν πειρατῶν. Λέγεται καὶ ἡμιόλιον, τό, ὑπακουομ. πλοῖον, φαίνεται τοῦτο ὅτι μίαν καὶ μισὴν ἁράδα κωπηλατικῶν ἐδρῶν εἶχε. Ζήτ. τριηρημιολία.
Ἡμιολισμός, ὁ. Ἡ ὁδὸς τοῦ ὅλου μετὰ τοῦ ἡμίσεος αὐτοῦ ἐκ τοῦ
Ἡμιόλιος, ον, καὶ τριαταλ. Ἡρόδ. Ε', 88. σπανιώτερ. ἡμίολος, ον (ἡμι —, ὅλος). Ἐνάμισυς, κατὰ τὸ ἥμισυ μεγαλήτερος, κατὰ τὸ ἥμισυ περισσότερον, ὑπόστιχνεῖται ἡμιόλιον πᾶσι δόσιν οὗ πρότερον ἔφερον. Ξεν. Ἀναβ. Α'. γ'. 21. τὸ ἥμισυ περισσότερον ἀπ' ὅ,τι ἐλάμβανον προτήτερα· εἶτα ἐπιφέρει, ἀντὶ δαρεικοῦ, τρία ἡμιδαρεικά, ὥστε ὅῆλον, ὅτι Ἀριθμὸς ἑτέρου ἐστίν, ὁ περιέχων ἐκεῖνον, καὶ μέρος ἐκείνου τὸ ἥμισυ· οἷον τὰ τρία τῶν δύο, τὰ ἓξ τῶν τεσσάρων, κ. τ. λ., ὅθεν, ἡμιόλιον, τὸ. Πλοῖον λῃστρικόν. Ζήτ. ἡμιολία. Ἡ βάσις τοῦ ὀνόματος τούτου κεῖται ἐπί τινος ἀγνώστου τὰ νῦν ἀναλογίας μέτρου.
*Ἡμιονεία, ἡ, ὑπακουομ. Κύπρος = ἡμιονίς, ἐκ τοῦ
Ἡμιόνειος, α, ον (ἡμίονος). Ὁ ἀντίκων εἰς ἡμίονον, παρ' Ὅμ. ἁμαξα ἡμιονείη, ἅμαξα τὴν ὁποίαν σύρουσι τὰ μουλάρια, Ὀδ. Ζ, 72. Ἰλ. Ω, 189. 266. «ζυγὸν ἡμιόνειον», ζυγὸν διὰ μουλάρια, Ἰλ. Ω, 268. ὑστερώτερ. μάλιστα «ζεῦγος ἡμιόνειον», ζευγάρι ἀπὸ μουλάρια, ἡ ἅμαξα τὴν ὁποίαν σύρουσι τὰ μουλάρια.
Ἡμιονηγός, ὁ, ἡ (ἄγω, ἡμίονος). Ὅστις ὁδηγεῖ, διοχτεύει τὰ μουλάρια, κ. τ. λ. Στράβ. ΙΔ'.
Ἡμιονικός, ἡ, ὁν. Ταὐτὸν τῷ, ἡμιόνειος, μουλαρίσιος.
Ἡμιόνιον, τό. Διοσκορ. Γ'. 151. καὶ Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Θ', 19. εἶδος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἄλλως, ἀσπληνον, καὶ, σκολοπένδριον, λέγεται. Παρωνόμασται ἐκ τῆς ἡμιόνου, ἐπειδὴ φαγωθὲν ὑπὸ τῶν γυναικῶν προξενεῖ τὴν ἀγονίαν. ὅ ἐστι τὴν στείρωσιν, Asplenium hemionitis, Λινναῖος.
Ἡμιονίς, ίδος, ἡ. Ἡ κόπρος τοῦ μουλαρίου καθὼς ὄνίς, ἡ τοῦ ὄνου. παρ' Ἱππο. παρὰ δὲ Σουίδ. ἡμιονείη.
Ἡμιονίτης, ου, ὁ, καὶ Θηλυκ. ἡμιονῖτις. εδος, ἡ. Ὁ ἐξ ἡμιόνου, μουλαρίσιος. «Ἵππος ἡμιονῖτις», θηλεία ἵππος ἥτις ἐγκυήσασα ὑπὸ ὄνου. φέρει ἡμίονον. Φοράδα τὴν ὁποίαν ἐπήδησεν ὁ γάιδαρος καὶ ἐγέννησε μουλάρι. Στράβ. Ε'. Παρὰ Διοσκορίδ. καὶ εἶδος ἡμιονίου (χόρτου ἤτοι Ἀσπληνίου). Παρ' Ἀριστοτέλ. καὶ Θεοφρ. ἡμιονῖτις συρίαν, εἶδος ἵππου. Equus hemionus Pallas.
Ἡμίονος, ἡ· σπανιώτ. ὁ (ὄνος) μισὸς ὄνος, τουτέστ. Τὸ ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν μουλάρι. συχνὰ παρ' Ὅμ. ὅστις ἀναφέρει αὐτὰ ὡς ὑποζύγια τιενοφόρα, καὶ πρὸς γεωργίαν χρήσιμα ζῶα, ἐτιμῶντο δὲ μάλιστα διὰ τὴν ἀοκνίαν των, ὅθεν, τλαεργός, ἀδμήτη, ἀλλὰ καὶ πάλιστη δαμάσασθαι, Ἰλ. Ψ, 654. καὶ ἐπροκρίνοντο ἀπὸ τοὺς βόας, Ἰλ. Κ, 352. Ὀδ. Θ, 124. ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ τοὺς ὄνους, Θεόγν. 996. «ἡ Συρία ἡμίονοκα, εἶδος ἀγρίων ἵππων, Dschiggetai. Ὁ Ὅμ. μεταχρζτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ Θηλυκ. Τὸ ἄρσεν. Ἰλ. Γ, 712. παράβλ. ὄρους, οὔρεος. — 2) ὡς Ἐπίθ. = ἡμιόνειος, «βρέφος ἡμίονοιν», Ἰλ. Ψ, 266.
Ἡμίοπλος, ὁ, ἡ (ὅπλον). Μισοαρματωμένος.
Ἡμίοπος, ὁ, ἡ (ὀπή). Μισοτρυπημένος, «ἡμίοποι αὐλοί», ὡς τὸ εἴοποι, μὲ δύο τρύπας, οὕτω καὶ τὸ ἡμίοποι, οἱ κατὰ τὸ ἥμισυ αὐτῶν τρύπας ἔχοντες αὐλοί, ἤ, οἱ ὀλίγας τρύπας ἔχοντες, πρὸς διάκρισιν ἐκείνων, οἱ τιεφλέγονται, τελεοι αὐλοί. Ἀθήν. Δ.
Ἡμίοπτος, ὁ, ἡ (ὀπτάω). Μισοψημένος, μισομαγειρευμένος, μισοβρασμένος.
Ἡμιπαγής, ές, ὁ, ἡ (πηγνύω). Μισοπαγωμένος, μισοπηγμένος. ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ πεπηγώς, πηκτός. Πλάτ. Τίμ. σελ. 59. E. 60. D. «Ὑπ' ἡμιπαγῆν, μισοβρασμένα, μισόπηκτα, νωλά. Ἵππκρ, καὶ Πλάτ. — 2) Μισο-ἁρμοσμένος, ἑνωμένος.
Ἡμιπαθής, ές, ὁ, ἡ (πάθος). Ὁ τὸ ἥμισυ πάθος ὑπομένας ἢ παθών, ὁ τὸ ἥμισυ ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ πάσχων.
Ἡμιπαίδευτος, ὁ, ἡ (παιδεύω). Μισοπαιδευμένος, ταὐτὸν τῷ, ἡμιμαθής.
Ἡμιπαχής, ές, ὁ, ἡ (πάχος). Μισοπαχής. ἀμφ.
Ἡμιπέλεκκον, τό (πέλεκυς). Μετὰ δύο, κ, διὰ τὸ μέτρον. Ἥμισυς πέλεκυς, ὅστις κόπτει μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, ἀντίκειτ. τῷ ἀμφιπέλεκκον, Ἰλ. Ψ, 851, 858. 883.
*Ἡμιπέπανος, ον (πεπανός). Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ ὥριμος.
Ἡμίπεπτος, ὁ, ἡ (πέσσω). Μισοβρασμένος. μισοψημένος, μισωριμασμένος.
Ἡμιπηχυαῖος, αία, αῖον, ἡ, ἡμίπηχυς, υ (πῆχυς). Ὅστις εἶναι ἢ ἔχει μισῆς πήχης μάκρος.
Ἡμίπλεθρον, τό. Μισὸν πλέθρον, 50 Ἑλλ. πόδες, Ἡρόδ. Η', 176.
Ἡμιπληγία, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, ἡμιπληξία.
*Ἡμιπλεκτικός, ή, όν. Ὅστις πάσχει ἀπὸ ἡμιπληξίαν.
Ἡμιπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήττω). Μισοπληγωμένος, μισοκτυπημένος, Ἀπολλών. Ἀργ. Δ, 1683. ὅμως συνήθως, Ὁ κτυπημένος ἀπὸ ἀποπληξίαν, καὶ παράλυτος.
Ἡμιπληξία, ἡ. Μισὴ ἀποπληξία, ἤτοι παράλυσις τοῦ ἡμίσεος μέρους τοῦ σώματος.
*Ἡμιπλήρης, ες (πληρόω). Μισογεμισμένος.
Ἡμιπλήρωτος, ὁ, ἡ (πληρόω). Μισογεμισμένος.
Ἡμιπλίνθιον, τό (πλίνθος). Μισὴ κεραμίς, ἡ μισὸς πλίνθος Ἡρόδ. Α', 50. — 2) Ὄγκος ἢ μάσσα τις τετράγωνος, ἥτις συντεθεῖσα μετ' ἄλλης τινὸς ἀποτελεῖ ἓν ὁλόκληρον πλίνθιον, ὅ ἐστιν, ὑπόθεμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ ἐσχηματίζετο ὁ χρυσοῦς λέων. Vitruvii B. 3. 4. σημ. Semilaterium.
Ἡμιπνικτος, ὁ, ἡ (πνίγω). Μισοπνιγμένος.
Ἡμίπνοος, πνοῦς, ὁ, ἡ (πνέω). Ὁ μισὴν πνοὴν ἔχων, ἡμιθανής, ἐγγὺς τοῦ θανεῖν, Βατρ.
Ἡμιπόδιον, τό (πούς). Ἥμισυς πούς, μισὸν ποδάρι.
Ἡμίπολος, ὁ (πόλος). Ὁ ἥμισυς πόλος, ἤτοι ὁ μισὸς οὐρανός, Ἡσχ.
Ἡμιπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Μισὸς πονηρός.
Ἡμίπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Τὸ ἥμισυ τοῦ ποδός, ὁ ἡμίσεος ποδὸς μάκρος ἔχων, καὶ ὁ ἥμισυς πούς.
Ἡμίπτωτος, ὁ, ἡ (πίπτω). Μισοπεσμένος.
*Ἡμιπύργιον, τό (πύργος). Μισὸς πύργος.
Ἡμίπυρος, ὁ, ἡ (πῦρ). Ὁ μισοκαίων, μισοπυρωμένος.
Ἡμιπυρρός, ὁ, ἡ (πυρρός). Μισοκόκκινος, βαθὺς κοκκινος, κλίνων πρὸς τὸ μαῦρον, καστανόστος.
Ἡμιπύρωτος, ὁ, ἡ (πυρόω). Μισοκαυμένος, Ἀνθλ. (ᾳ).
Ἡμιρόμβιον, τό. Ζήτ. ἡμίτομος, 2.
Ἡμιρραγής, ές, ὁ, ἡ (ῥήγνυμαι). Μισορραγισμένος, μισοσκασμένος, ἢ μισοσυντετριμμένος.
Ἡμιρρόπως, Ἐπίῤ. (ῥοπή). Μὲ μισὴν ῥοπήν, τουτέστ. οὐχὶ ἰσχυρῶς· μετρίως, ἡσύχως, ἀντίκειτ. τῷ ἀῤῥώς, Ἱπποκρ.
Ἡμιρρυπος, ὁ, ἡ (ῥύπος). Μισορερυπωμένος, μισολερωμένος, Ἱπποκρ.
Ἡμισάκιον, τό (σάκος). Ἥμισυς σάκος. Πολυδ. Γ, 156. (ᾳ)
Ἡμισάλευτος, ὁ, ἡ (σαλεύω). Μισοσαλευμένος, μισοκλονισμένος (ᾳ)
Ἡμισαπής, ές, ὁ, ἡ (σήπομαι). Μισοσαπισμένος. Ἱπποκρ.
Ἡμίσεια, ἡ. Θηλ. τοῦ ἥμισυς, ὑπακουομ. Μοῖρα, ἢ μισή. Ζήτ. ἐν τῷ, ἥμισυς, Θουκυδ. «ἐξ ἡμισείας».
*Ἡμίσεον, τό = ἥμισυ. Τὸ μισέν.
Ἡμισέλπιδος, ὁ, (ἐλπίς). Ὁ μισὴν ἐλπίδα ἔχων· ἀμφ.
Ἡμίσευμα, ατος, τό. Τὸ ἥμισυ, τὸ ὁποῖον διῃρέθη, ἔγινε μισέν, ἐκ τοῦ
Ἡμισεύω (ἥμισυς). Διαιρῶ εἰς μισόν, φέρω ἢ σμικρύνω τι ἕως εἰς τὸ μισόν. — 2) Ἀμεταβ. εἶμαι διῃρημένος κατὰ τὸ ἥμισυ, εἶμαι μισός.
*Ἡμίσεως, γεν. τοῦ ἥμισυς.
Ἡμισίκλιον, τό. Μισὸς σίκλος.
*Ἡμίσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Μισὸς σοφός.
Ἡμίσπαστος, ὁ, ἡ (σπάω). Μισοσπασμένος, μισοξεσχισμένος, μισοκρημνισμένος, μισοξεριζωμένος, ξεκολλημένος, τραβιγμένος.
*Ἡμισπιθαμιαῖος, αία, αῖον, καὶ, ἡμισπίθαμος, ὁ, ἡ. Ὁ μισὴς σπιθαμῆς μῆκος ἔχων.
Ἡμισταδιαῖος, αία, αῖον. Ὁ μισοῦ σταδίου διάστημα ἔχων.
*Ἡμιστάδιον, τό. Τὸ μισὸν στάδιον (ᾳ).
Ἡμιστατήρ, ῆρος, ὁ. Μισὸς στατήρ.
Ἡμιστίχιον, τό Μισὸς στίχος.
*Ἡμίστιχος, ὁ (στίχος). Μισὸς στίχος, μισὴ ἁράδα, Διον. Ἁλικ.
Ἡμιστρατιώτης, ου, ὁ (στρατιώτης). Μισὸς στρατιώτης, Λουκ.
Ἡμιστρόγγυλος, ὁ, ἡ (στρογγύλος). Μισοστρόγγυλος, Λουκ.
Ἡμισυς ἡμίσεια, καὶ, ἡμίσεα, ἥμισυ, Θηλ. Ἰων. ἡμισέα, καὶ ἡμισέη. Μισὸς, κατὰ τὸ ἥμισυ, ἢ ἕως τὸ ἥμισυ μέρος, ὁ περιέχων τὸ ἥμισυ μέρος τινός, ἐπόταν διαιρεῖται εἰς δύο ἴσα μέρη. Λατ. semis, ὁ Ὅμ. μεταχρζτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ οὐδέτ. ἡμισυ ὡς Οὐσιαστ. μετὰ γενικ. τὸ μισόν, οἱ Ἀττ. ὅμως λέγουσι ἀντὶ τούτου καὶ, ἡ ἡμίσεια, ὑπακουομ. μοῖρα, ἢ καὶ μεταφέρουσι τὸ τε γένος καὶ τὸν ἀριθμὸν εἰς τὸ Ἑπίθετ, π. χ. τὸ ἥμισυς τοῦ βίου τοῦ χρόνου, οἱ ἡμίσεις τῶν ἱππέων, κ. τ. τ. παρὰβ. πολύς. Εἰς τὸν πληθ. λέγει ὁ Ὅμ. πορφυρεοῖσι, ἡμίσεες, «ἡμίσεες λαοί», Ἰλ. Φ, 7. Ὀδ. Γ, 155. «ἡμίσεα ἐν χρόνῳ», ἐν τῷ μισῷ χρόνῳ, καὶ ἥμισυ κατὰ τὸ ἥμισυ, μισὰ τόσα. — Ἡ σύνθ. γενικ. ἀρσ. καὶ οὐδετ. ἑνικ. εἶναι ἡμίσεως, σπανιώτερ. ἡμίσεος, Ἡρόδ. Β', 126. ὅθεν ὑστερωτέρως καὶ ἡμίσους, ἡ ὁποία συνήθεστ. γενικ. τίθεται ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τῆς θηλ. ἡμισείας, Lobeli Phryn. σελ.

ἐπειδὴ τοῦτο ἦτο (καθὼς καὶ τὸ δέκατον), κατὰ τὰς παρατηρήσεις τινῶν, πάντοτε μεγαλειότερον καὶ φριχτότερον παρὰ τὰ τέσσαρα προηγούμενα, παρβ. τρικυμία, Λουκιαν. (λαυθάνουσιν, ὅσοι ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν διὰ τοῦ, τόσον μεγάλον ὡς πέντε ἄλλα, ἢ συμπεριέχων ἐν αὐτῷ τὰ πέντε κύματα.)

Πεντάλεκτρος, ὁ, ἡ (λέκτρον). Πέντε λέκτρα ἔχων, ὅστις εἶχε πέντε γυναῖκας ἢ ἥτις εἶχε πέντε ἄνδρας, ὑπανδρευμένος, ἢ, πέντε φοραῖς, Λυκόφρ. 142. »ἢ πεντάλεκτροις, γυνὴ, ἥτις εἶχε πέντε ἄνδρας.

Πεντᾰλιθίζω, μέλ. ίσω. Παίζω τὰ πεντάλιθα, ἐκ τοῦ

Πεντάλιθος, ὁ, ἡ (λίθος). Πέντε λίθους ἔχων, ἢ ἐκ πέντε λίθων συνιστάμενος· ὅθεν πεντάλιθα, εἶδος παιγνιδίου, καὶ, »Πεταλίθοις παίζειν ἢ πεντᾰλιθίζειν, γυναικεία τις παιδιὰ διὰ πέντε λιθαρίων ἢ ἀστραγάλων παιζομένη, τὰ ὁποῖα ἔθετον ἐπὶ τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς παλάμης καὶ ῥίπτουσαι αὐτὰ εἰς ὕψος, πάλιν ἐδέχοντο αὐτὰ εἰς τὴν παλάμην, Πολυδ. θ'. 126. ἢ τοιαύτη παιδιὰ σώζεται ἔτι καὶ παρ' ἡμῖν, ἥτις κοινῶς καλεῖται, »Χοντρόβελα», καὶ, »Παίζεν τὰ χοντρόβελα», Γαλλ. jeu des osselets, Ἱσπαν. juega de tabas.

Πεντάλιτρος, ὁ, ἡ (λίτρα). Πέντε λιτρῶν βάρος ἔχων.

Πενταμορής, ές, ὁ, ἡ (μέρος). Ὁ πέντε μέρη ἔχων, ἢ ὁ ἐκ πέντε μερῶν συνιστάμενος, ἢ διῃρημένος εἰς πέντε μέρη.

*Πενταμερῶς, ἐπίῤῥ. Εἰς πέντε μέρη, διαιρῶντας ἀνὰ πέντε.

Πεντάμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Πέντε μέτρα ἔχων, ἢ ἐκ πέντε μέτρων ἢ ποδῶν στίχον συγκείμενος, συνιστάμενος· ὅθεν, ὁ πεντάμετρος, συνυπακμ. στίχος.

Πεντάμηνος, ὁ, ἡ (μήν). Πέντε μῆνας ἔχων, διαρκῶν, ὁ πέντε μηνῶν. (ὁ Φρύν. σελ. 412. Lob. ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν ὡς μὴ Ἀττικὴν.)

*Πεντᾰμοῖρος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Πέντε μέρη περιέχων.

Πεντάμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Πέντε σχήματα ἢ μορφὰς ἔχων. »Πεντάμορφος, ὁ», ἐκαλεῖτο παρὰ Μανιχαίοις ὁ δαίμων, τῷ ὁποίῳ ἀπέδιδον τὴν πηγὴν ὅλων τῶν κακῶν, Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ.

*Πεντᾰμυρον, τό (μύρον). Ὄνομα μύρου, συγκειμένου ἐκ πέντε εἰδῶν ὕλης.

*Πεντηνεία, ἡ (ναῦς). Στόλος ἐκ πέντε πλοίων· γράφεται καὶ πεντεναία, Lob. Φρυν. σελ. 432.

Πεντόζυγος, ὁ, ἡ (ζυγός). Πέντε ζυγοὺς, ἤτοι κλωνοὺς, πλάδους, ἢ μέρη μακρὰ ἔχων, ἢ ὁ ἐκ πέντε κλωνῶν συνιστάμενος, Ἡσιόδ. ἔργ. 742. »Πεντόζυγος χεὶρ, Ἡ ἐκ πέντε δακτύλων συνισταμένη ἢ ἢ εἰς πέντε δακτύλους διῃρημένη.

Πεντεπάλαιστος, ὁ, ἡ (παλαιστή). Πέντε παλαιστῶν μήκους ἢ πλάτος ἔχων, Ξενοφ.

Πεντεπετές, ές, τό, τὸν τῷ, πεντάφυλλον, Διοσκορ. δ'. 4. καὶ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστρ. θ'. 14. ὅπου, πεντάπετον, κεῖται.

Πεντεπέτηλος, ὁ, ἡ (πέτηλον). Πέντε πέταλα ἤτοι φύλλα ἔχων. 2) οὐδ. τὸ πεντεπέτηλον, εἶδος φυτοῦ πέντε φύλλων.

*Πεντεπήχης, ης, ες, ιεωτ. λέξις, = πεντάπηχυς.

Πεντε'πηχυς, εος, ὁ, ἡ, οὐδ. υ (πῆχυς). Πέντε πηχῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων. (ὁ Φρύν. ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν ὡς μὴ Ἀττικὴν, ὅρα Lobeck σελ. 412.)

Πενταπλασιάζω, μέλ. άσω. Πενταπλάσιον ποιῶ, πέντε φοραῖς περισσότερον ἢ μεγαλειότερον ποιῶ, ἐκ τοῦ

Πενταπλάσιος, ία, ιον, καὶ πενταπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίῤῥ. πενταπλασίως (πέντε, πολύς). Ὅστις εἶναι πέντε φοραῖς περισσότερος, πέντε φοραῖς τόσος ἢ μεγαλήτερος. (–υυυυ)

Πεντάπλεθρος, ὁ, ἡ (πλέθρον). Πέντε πλέθρων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων, ἢ πέντε πλέθρων περιεκτικός.

*Πενταπλήσιος, ία, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ πενταπλάσιος, Ἡρόδ. 6, 13.

*Πεντάπλοκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Πενταπλῶς πλεγμένος, περιειλιγμένος· πέντε συρμάτων ὤν, συνιστάμενος.

Πενταπλόος, καὶ συναιρ. πλοῦς, ὁ, ἡ, καὶ, πενταπλόος, οῦς, πλόη, ῆ, πλόον, οῦν. Πέντε φοραῖς ἁπλοῦς, ὁ πέντε λογιῶν. »Κύλιξ πενταπλόα, ἡ πέντε ἁπλῆ ἤτοι πέντε λογιῶν εἴδη περιέχουσα, διδομένη εἰς τοὺς νικητὰς κατὰ τὸν ἱππόδρομον, ὅρα Ἀθήν. ιά. σελ. 496.

Πεντε'πολις, ἡ (πόλις). Πόλις, ἢ πολιτεία ἐκ πέντε πόλεων συνιστάμενη. (εὕρηται ἡ λέξις ἐν τινι ἐπιγραφῇ, εὑρεθείσῃ ἐν Βάρῃ, ἐφημερ. Πετρουπ. 1829. ἀρ. 59.)

Πεντα'πορος, ὁ, ἡ (πόρος). Πέντε πόρους, ὁδοὺς, ἱππόδρομους, ἐξόδους, σκολιὰς, τρύπας ἔχων.

Πεντάπους, οδος, ὁ, ἡ (ποῦς). Πέντε πόδας, ἢ πέντε ποδῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων· γράφεται καὶ πεντέπους.

Πεντᾰπρωτεία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ὀφίκιον τῶν πενταπρώτων, ἐκ τοῦ

Πεντάπρωτοι, οἱ (πρῶτος). Οἱ πέντε πρῶτοι ἄνδρες πολιτείας τινός· οἱ πέντε πρῶτοι ἄρχοντες πόλεών τινων ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Πεντάριθμος, ὁ, ἡ (ἀριθμός). Πέμπτος κατὰ τὸν ἀριθμόν· ἢ ὁ ἐκ πέντε ἀριθμῶν, μονάδων συνιστάμενος, ἀμφ.

Πεντάῤῥαβδος, ὁ, ἡ (ῥάβδος). Ἐκ πέντε ῥάβδων, ἢ χορδῶν, ἢ γραμμῶν, σειρῶν συνιστάμενος, Ἀθήν. ιά'. σελ. 637.

Πεντάῤῥαγος, ὁ, ἡ (ῥάξ). Ὁ πέντε ῥάγας, ῥώγας ἔχων, ἢ ὁ ἐκ πέντε ῥάγων συνιστάμενος, Ἀνάλεκτ. ά. σελ. 223. 2) ἐκ τοῦ ῥάξ, 3. ἔχων πέντε ἄκρα, κερυφὰς δακτύλων.

*Πενταρχίαι, αἱ (ἀρχή). Οὕτως ὠνομάζετο ἐν Καρχηδόνι ἡ ὑπερτάτη ἀρχὴ καὶ διοίκησις τῶν πέντε ἀνδρῶν μετὰ τοὺς ὑπάτους (suffètes), καὶ ἐπίσης ἐν ἑκάστῃ ὑποκειμένῃ τῇ Καρχηδόνι πόλει, ὅρα Kluge εἰς Ἀριστοτ. πολιτ. Καρχηδ. σελ. 88. 119. κτ.

Πεντᾰς, άδος, ἡ (πέντε). Τὰ πέντε, ὁ ἀριθμὸς τῶν πέντε, ὁ ἐκ πέντε μονάδων συνιστάμενος.

*Πεντόσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Ἔχων πέντε σήματα, σημεῖα.

Πεντάσκαλμος, ὁ, ἡ (σκαλμός). Πέντε σκαλμοὺς ἔχων.

Πενταστίθεμος, ὁ, ἡ (στιθαμή). Ὁ πέντε στιθαμῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων.

Πενταστάδιος, ὁ, ἡ (στάδιον). Πέντε σταδίων μῆκος ἔχων.

*Πενταστάτηρος, ὁ, ἡ (στατήρ). Πέντε στατήρων βάρος (ζύγι) ἢ ἀξίαν, τιμὴν ἔχων, βαρὺς ἢ ἀξίζων πέντε στατῆρας.

Πεντάστιχος, ὁ, ἡ (στίχος). Πέντε στίχους, ἢ σειρὰς, γραμμὰς ἔχων, Ἀνθολογ.

Πεντάστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Πέντε στόματα ἔχων.

*Πεντάστοος, ὁ, ἡ (στοά). Πέντε στοὰς ἔχων. Ἡμνοῤῥ.

Πεντασυλλαβία, ἡ. Λέξις ἐκ πέντε συλλαβῶν συνισταμένη, ἕνωσις πέντε συλλαβῶν, ἐκ τοῦ

Πενταστύλλαβος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίῤῥ. —λάβως (συλλαβή). Πέντε συλλαβὰς ἔχων, ἢ ἐκ πέντε συλλαβῶν συνιστάμενος.

Πεντασύριγγος, ἰδε πεντεσύριγγος.

Πεντάσχημος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Πέντε σχήματα ἔχων, Πλούταρχ. 10. σελ. 811. 812.

Πεντάσχοινος, ὁ, ἡ (σχοῖνος). Πέντε σχοίνων μῆκος ἔχων, εἶδος Περσικοῦ μέτρου.

Πεντᾰτᾰ'λαντος, ὁ, ἡ (τάλαντον). Πέντε ταλάντων βάρος ἔχων, ἢ πέντε ταλάντων τιμῆς ἄξιος ὤν (–υυ–υ)

Πεντάτευχος, ὁ, ἡ (τεῦχος), προσυπακ. τὸ, βίβλος. Σύγγραμμά τι ἐκ πέντε βιβλίων εἰς ἓν τεῦχος συνιστάμενον, ἤτοι τόμος τις πέντε βιβλίων περιεκτικὸς καὶ εἰς μίαν θήκην εἰσχωρῶν· ἐξαιρέτως λέγονται οὕτω τὰ πέντε βιβλία τοῦ Μωϋσέως.

Πεντάτονος, ὁ, ἡ (τόνος). Ἐκ πέντε τόνων συνιστάμενος. Ἐν τῇ μουσικῇ λέγεται πεντάτονον, τό, ἡ διαφωνία, Dissonanza, Ἰταλ. τὴν ὁποίαν, μακρὰν ἑβδόμην, ὀνομάζουσι τὴν σήμερον.

Πεντᾰφάρμᾰκος, ὁ, ἡ (φάρμακον). Ἐκ πέντε φαρμάκων, χρωμάτων, βαφῶν, δηλητηρίων, ἰατρικῶν, καρυκευμάτων, ἀρωμάτων, κ. τ. τ. συνιστάμενος.

Πεντᾰφυής, ές, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ πενταλνὴς φύσεως ἢ ποιότητος ὤν, Ἀνάλεκ. β'. σελ. 230. »Ὄνυχες πενταφυεῖς.

Πεντᾰ'φυλλον, τό. Εἶδος χόρτου, Διοσκορ. δ'. 42. Γεωτον. β'. Potentila, quinquefolium. Λιν. οὐδ. τοῦ

Πεντάφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πέντε φύλλα ἔχων.

Πεντάφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Φωνὰς πέντε ἔχων, ἢ πεντάκις ἐπαναλαμβάνων τὸν ἦχον τῆς φωνῆς.

Πέντᾰχᾰ, καὶ πενταχῇ, ἐπίῤῥ. (πέντε). Πεντάκις, εἰς πέντε μέρη, εἰς πέντε τάξεις, κατὰ πέντε τρόπους, Ἰλ. Μ. 87.

Πεντᾰχιλιοστός, ή, όν (χίλιοι). Εἷς ἐκ τῶν 5000.

Πεντάχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). Πέντε χορδὰς ἔχων. 2) οὐσ. πεντάχορδον, τό, εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου.

*Πεντᾰχοῦ, ἐπίῤῥ. (πέντε). Πενταπλῶς, εἰς πέντε τόπους, κατὰ πέντε μέρη, Ἡρόδ. 3, 117.

Πεντάχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ἐκ πέντε χρόνων συνιστάμενος, tempo ἐν τῇ μουσικῇ.

Πεντᾰχῶς, ἐπίῤῥ. (πέντε). Κατὰ πέντε λογιῶν, τρόπους.

Πέντε, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτ. Ὁ ἀριθμὸς πέντε, Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ. — Αἰολ. πέμπε. Τὰ σύνθετα γράφονται διὰ τοῦ ε ἢ α, π. χ. πεντετάλαντος καὶ πεντάλαντος. κ. τ. τ. ἀλλ' οἱ διὰ τοῦ ε τύποι θεωροῦνται ὡς Ἀττικώτεροι, Herm. Ἀρστφ. Νεφ. 755. Lob. Φρυν. σελ. 413.

*Πεντεβόειος, ὁ, ἡ, = πενταβόειος, Σαπφώ.

*Πεντέγραμμος, ὁ, ἡ, = πεντάγραμμος, Σοφ.

Πεντεδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Πέντε δάκτυλα ἔχων, ὁ ἐκ πέντε δακτύλων συνιστάμενος, καὶ ὁ πέντε δακτύλων μῆκος ἔχων· γράφεται καὶ πενταδάκτυλος.

*Πεντεδέκᾰτος, άτη, ατον, = πεντεκαίδεκατος, ὡς ἑνδέκατος, δωδέκατος κ. τ. τ.

*Πεντεδραχμία, ἡ, = πενταδραχμία, Δείναρ.

Πεντεκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ. Πέντε καὶ δέκα, ὅ ἐστι, δεκαπέντε.

Πεντεκαιδεκᾰετηρίς, ίδος, ἡ (ἔτος). Τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν δεκαπέντε ἐτῶν.

*Πεντεκαιδεκᾰετής, ές, ὁ, ἡ (ἔτος). Δεκαπέντε ἐτῶν ὤν, ὁ δεκαπέντε χρόνων τὴν ἡλικίαν.

*Πεντεκαιδεκαμναῖος, αία, αῖον (μνᾶ). Βαρὺς ἢ ἀξίζων 15 μνᾶς.

Πεντεκαιδεκῆναῖα, ἡ (ναῦς). Ὁ ἀριθμὸς στόλος ἐκ δεκαπέντε νηῶν, πλοίων.

Πεντεκαιδεκάπηχυς, ὁ, ἡ, οὐδ. υ (πῆχυς). Δεκαπέντε πηχῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων.

248. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ, μάλιστα δὲ τοῦ ἐπιθ. ἰδὲ Buttm. ausführl. griech. Gramm. 2. σελ. 409. (κατὰ τὸν Κοραῆν ἀπὸ τοῦ μέσος, ὡς τὸ Λατιν. dimidius, ἀπὸ τοῦ medius.)

Ἡ̓μισύτριτον, τό, ἡμιτυτρίτον, τό. Τὸ περιέχον τρία ἡμίσυ μέρη ἀπό τινος, π. χ. «ἡμισύτριτον τάλαντον», ἑνάμισυ τάλαντον, κυρίως, τρία μισὰ τάλαντα.

Ἡ̓μισφαγής, ές, ἡ (σφάττω). Μισοσφαγμένος.

Ἡ̓μισφαίριον, τό (σφαῖρα). Τὸ ἥμισυ μέρος τῆς σφαίρας, μισὴ σφαῖρα.

Ἡ̓μιτάλαντον, τό (τάλαντον). Ἥμισυ τάλαντον, ὡς σταθμός δεωρούμενον, ἠχρυσοῦν, Ἰλ. Χ. 751, 769. Ἡμίδραχμον, ἡμίμναιον, ἔνθα καὶ παρατηρητέον τὸν τακτικὸν ἀριθμόν. «Τέτρτον ἡμιτάλαντον», ἀντὶ τοῦ, τρία καὶ ἥμισυ τάλαντα (3½) Ἡρόδ. Α', 50. «Ἕβδομον ἡμιτάλαντον», ἀντὶ ἓξ καὶ ἥμισυ τάλαντα (6½), ὁ αὐτ. «Ὄγδοον ἡμιτάλαντον», ἀντὶ, ὀκτὼ καὶ ἥμισυ τάλαντα (8½). «Τρίτον ἡμίδραχμον». Δείναρχ. «ἐπὶ δύο καὶ ἥμισυ δραχμαί» (2½). Πολυδ. Θ. 62. Ἀρποκρ. «Τρίτον ἡμίμναιον», δύο καὶ ἡμίσεια μνᾶ (2½) αὐτόθ. Θ', 56. «Ἐξ ἑναντίας πληθυντικῶς «τρία ἡμιτάλαντα», Ἡρόδ. Α', 50. σημαίνει τρία ἥμισυ (μισὰ τρία) τάλαντα, ὅ ἐστι, 1½, ὁλόκληρον τάλαντον. Δημοσθ. Ἀντιστρ. «Πέντε ἡμιτάλαντα», ἥμισυ πέντε, ὅ ἐστι 2½ τάλαντα. «Πέντε ἡμιμναῖα», δύο καὶ ἡμίσεια μνᾶ 2½, «τρία ἡμιμναῖα», μία καὶ ἡμίσεια μνᾶ, 1½, ὁ αὐτ. καὶ Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. Θ', 40. «Βλίττεται δὲ σμῆνος χοῦ, ἢ τρία ἡμίχοα», (1½), τὰ δὲ εὐδηνοῦντα δύο χοᾶς, ἢ πέντ' ἡμίχοα (2½), τρεῖς δὲ χοᾶς ὀλίγαν. (α)

Ἡ̓μιτάριχος, ὁ, ἡ. (τάριχος). Μισοταριχευμένος, μισοκαλατισμένος. Ζήτ. ταριχεύω, καὶ, ταρίχευτος. (α)

Ἡ̓μιτέλεια, ἡ, (ἡμιτελής). Ἡ ἄνεσις, ἄφεσις, ἔνδοσις, μείωσις τοῦ ἡμίτεως πράγματός τινος, π. χ. τοῦ φόρου, τοῦ πληρωτέου τιμήματος, κ. τ. τ.

Ἡ̓μιτέλειος, εία, ειον. Τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου, μισὸς τέλειος. «Ἡμιτέλειος φωνή», μισὴ φωνή. Διον. Ἁλικ.

Ἡ̓μιτέλεστος, ὁ, ἡ, (τελέω) Θουκυδ. ταὐτόν τῷ, Ἡμιτελής.

Ἡ̓μιτελής, ές, ὁ, ἡ. (τελέω, τέλος) μισοτελειωμένος, μισός. «Δόμος ἡμιτελής». Ἰλ. Β. 701. μισὸς οἶκος, ὅ ἐστιν, ἐστεγμένος ἀνδρός, καὶ μόνον ὑπὸ τῆς γυναικὸς κατοικημένος, χηρεύοντος οἴκου, ὡς τοῦ ἑτέρου τῶν οἰκούντων ἐστεγμένος. Ὅρα τὸν Εὐστάθ.

Ἡ̓μιτετράγωνος, ὁ, ἡ. (τετράγωνος). Μισοτετράγωνος.

*Ἡ̓μίτμητε, γος, ὁ, ἡ = Ἡμίτμητος.

Ἡ̓μίτμητος, ὁ, ἡ. (τέμνω). Ταὐτόν τῷ, Ἡμίτομος, εἰς δύο μεριστμένος, κομμένος κατὰ τὸ ἥμισυ, ἢ εἰς τὴν μέσην.

Ἡ̓μιτόμης, καὶ, Ἡμιτομίας, ου, ὁ. (τομή) Μισοκομμένος, μισοευνουχισμένος, ἢ μισοπεριτετμημένος.

Ἡ̓μιτόμιον, τό. Τὸ μισοκομμένον, τὸ ἥμισυ. Διοσκορ. Β'. ἐκ τοῦ

Ἡ̓μίτομος, ὁ, ἡ. (τέμνω) κατὰ τὸ ἥμισυ διακεκομμένος, διῃρημένος, μισός, εἰς δύο ἴσα μέρη διακεκομμένος, ὅθεν ἡ τὸ ἡμίτομον τὸ μισόν, Ἡρόδ. Η'. 39. 1, 37. 2) ὡς Οὐσιαστ. Ἡμίτομον, τό, παρ' Ἱπποκράτ. τὸ δέμα πληγῆς τινος, φασκιά, τὸ ὁποῖον ἔτι καὶ, Ἡμιρόμβιον, ἀλλαχοῦ εἶπεν. Γαλλ. Bandage.

*Ἡ̓μιτονιαῖος, αία, αῖον. Ὁ συνιστάμενος ἀπὸ μισοὺς τόνους, ἐκ τοῦ

Ἡ̓μιτόνιον, τό. Μισὸς τόνος, ἐκ τοῦ

Ἡ̓μίτονος, ὁ, ἡ. (τόνος) = ἡμίφωνος. Ὁ ἥμισυν τόνον ἔχων. Ἐπιγράμ.

Ἡ̓μιτραυλίζω, μισοτραυλίζω.

Ἡ̓μίτραυλος, ὁ, ἡ. (τραυλός) Ὁ μισοτραυλίζων, ἥμισυ τραυλός.

Ἡ̓μιτριβής, ές, ὁ, ἡ. (τρίβω) Μισοτριμμένος, καὶ ἐπὶ φορεμάτων, μισοποτετριμμένος, μισοκατατετριμμένος. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 729.

Ἡ̓μιτρίγωνος, ὁ, ἡ. (τρίγωνος) Μισοτρίγωνος.

Ἡ̓μιτριταῖος, αία, αῖον, παρ' Ἰατρ. «Ἡμιτριταῖος πυρετός», πυρετὸς ὅστις ἔρχεται μετὰ μίαν καὶ μισὴν ἡμέραν, μισοτριταῖος, ἢ ὁ τὸ ἥμισυ τῆς θέρμης τοῦ Τριταίου ἔχων.

Ἡ̓μιτύβιον, καὶ, Ἡμιτύμβιον, τό. Ἰσχυρὸν ἤτοι ὑφαντὸν καὶ βαστικτικόν τι ἐκ λίνου ὕφασμα, (λινοῤῥάκιον παυὶ) ἔτι δὲ καὶ λαιμοῤῥόδηλον, χειρόμακτρον, καὶ τὸ φόρεμα, τὸ ἐκ τοῦ τειοντοῦ ὑφάσματος. Πιθανὸν ὅτι κυρίως ἡ λέξις εἶναι Αἰγυπτιακή. Ἡσύχ. «Λινοῦν ἔνδυμα, ἢ σινδόνιον διεροστοιχῶν, Φιλαστέργιστορ. Ἐκκλ. ς'. 14.

Ἡ̓μιτύμβιον, τό. (τύμβος) Μικρὸν ἢ μικρὸν μνημεῖον. Σουίδ.

Ἡ̓μιτυμπάνιστος, ὁ, ἡ. (τυμπανίζω) Μισοφουσκωμένος, ἡμιβαχνής. Ἡσύχ. (α)

Ἡ̓μίϋπνος, ὁ, ἡ. (ὕπνος) Μισοκοιμισμένος.

Ἡ̓μιφαής, ὁ, ἡ. (φάος) Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ φέγγων, λάμπων. Στράβ. καὶ, Ἐπιγράμ.

*Ἡ̓μιφανής, ὁ, ἡ, (φαίνομαι) Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ φαινόμενος, ὅστις μισοφαίνεται, μισὸς ὁρατός.

Ἡ̓μιφάλακρος, ὁ, ἡ (φαλακρός.) Μισοφαλακρός. (α)

Ἡ̓μιφάριον, τό. (φᾶρος) Μισὸς φάρος, ὅ ἐστι, μισὸν ἔνδυμα, τὸ ἥμισυ τοῦ ἱματίου. Σουίδ. κάλλιον Εἶδος ὑφάσματος, καὶ τὸ ἐκ τούτου κατασκευαζόμενον ἔνδυμα. «Ἀλουργὲς ἡμιφάριον». Ἀριστοφ. Α'. 4. (α)

Ἡ̓μίφαστος, ὁ, ἡ. Ἥμισυς, Μισός, ὡς τό, δίφατος, τρίφατος. Ἡσύχ.

Ἡ̓μίφαυλος, ὁ, ἡ. (φαῦλος) Ταὐτόν τῷ, Ἡμιπόνηρος. Λουκιαν.

Ἡ̓μίφαυστος, ὁ, ἡ. (φαύω) Μισοφωτισμένος. Πολυδ. ς'. 160.

Ἡ̓μιφλεγής, ές, ὁ, ἡ. ἡ, ἡμίφλεκτος, ὁ, ἡ. (φλέγω) Μισοκαιμένος.

*Ἡ̓μιφόριον, τό, = Ἡμιφάριον. Ἐπιφάν.

Ἡ̓μιφόρμιον, τό. (φορμός). Ἥμισυς φορμός. Πολυδ. Ι. 169.

Ἡ̓μίφρακτος, ὁ, ἡ. (φράσσω) Μισοφραγμένος. Πολυδ. ς'. 169.

Ἡ̓μιφυής, ὁ, ἡ. (φύω) μισοφυτρωμένος, μισοβλαστημένος. Πολυδ. ς'. 161.

Ἡ̓μίφωνος, ὁ, ἡ. (φωνή) Ὁ μιᾶς φωνὴν ἔχων, ὁ ἡμίσειαν φωνὴν προιέμενος. «Ἡμίφωνον, τόν, τὸ ἐξ ἡμισείας φωνῆς».

Ἡ̓μίχλωρος, ὁ, ἡ. (χλωρός) Μισὸς χλωρός, μισὸς πράσινος, καὶ μισὸς κύτρινος.

Ἡ̓μιχοαῖος, αία, αῖον. Ὁ μισὸν χοῦν περιλαμβάνων.

Ἡ̓μιχοινίκιον, τό. Μισὸς χοῖνιξ. Ἱπποκρ.

Ἡ̓μιχοίνικος, ὁ, ἡ. Ὁ μισὸν χοίνικα περιλαμβάνων. Ἡμιχοίνικον, τό, ταὐτόν τῷ, Ἡμιχοῖνιξ, ἡ. μισὸς χοῖνιξ.

Ἡ̓μιχολώδης, ὁ, ἡ. (χολή) Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ ἢ ὀλίγον τι χολιεός, ἢ χολός. Ἱπποκρ. ἀμφ.

Ἡ̓μίχοος, χους, ὁ, ἡ. Ὁ μισὸν χοῦν περιλαμβάνων. τὸ Ἡμίχουν, χουν. μισὸς χοῦς, παρ' Ἱπποκρ. πλεον. Ἡμίχοα (τά) ἀγγεῖα, ὡς καὶ τὰ, Ἡμιδαρεικά, κ. τ. τ.

Ἡ̓μιχόριον, τό. (χορός) Μισὸς χορός. ὁ σχημαν. ἡμίχορος, ὃν εἶναι Ἑλλην., Soid! Εὐρ. Τρω. σελ. 21.

Ἡ̓μίχρηστος, ὁ, ἡ (χρηστός) Μισὸς καλός Ἀριστοτ. Πολ. Ε'. Καὶ ὁ μισὸς ἐν χρήσει.

Ἡ̓μίχρυσος, ὁ, ἡ. (χρυσός) Μισοχρυσωμένος, κατὰ τὸ ἥμισυ χρυσός.

Ἡ̓μίχωστος, ὁ, ἡ. (χώννυμι) Κατὰ τὸ ἥμισυ χωστός, ἀποχωννύμενος, ἐμφραγμένος.

Ἡ̓μιψυγής, ές, ὁ, ἡ, ἡ, Ἡμίψυκτος, ὁ, ἡ, (ψύχω) Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ ψυχραδείς, μισοκρυωμένος, μισοπαγωμένος, μισοξηραμένος ἢ μισοκαυμένος ἀπὸ τὴν ψύχραν. Στράβ. ΙΕ'. καὶ Γεωπον. Β'. 27. 9.

Ἡ̓μίψυχος, ὁ, ἡ. (ψυχή) Ἡμιθανής, ἢ Ἡμίψυκτος. ἀμφ.

Ἡ̓μιωβέλιον, τό, Ζήτ. Ἡμιωβόλιον.

Ἡ̓μιωβολιαῖος, αία, αῖον. Μισοῦ ὀβολοῦ ἄξιος. Ἀρστφ. Βάτρ. 562.

Ἡ̓μιωβόλιον, καὶ, Ἡμιόβολον, τό. καὶ, Ἡμιώβολος, ὁ. Ὁ μισὸς ὀβολός, τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ, Παρ' Ἀριστοτέλ. Ἠθ. Α', 14. «ἀναγινώσκ. τινές, «Ἡμιωβέλια τρία ἱερά», ἐσφαλμ. ἐπειδή, καὶ ἡ ἔννοια ἐνταῦθα εἶναι περὶ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ὀβελοῦ ὅστις ἦτο διωρισμένος εἰς τὰς ἱερὰς τελετάς.

Ἡ̓μιώριον, τό. (ὥρα) Μισὴ ὥρα, ἤτοι τὸ χρονικὸν διάστημα ἡμισείας ὥρας.

*Ἡ̓μμαι, Παρακ. παθητ. τοῦ ἅπτω.

*Ἥμορος, ὁ, ἡ, Ταὐτόν τῷ ἄμορος, ἄμοιρος. Θηλ. καὶ ἡμορίς, ἡμορίζω = ἄμοιρον ποιῶ. Αἰσχύλ. Ἡτύχ.

Ἡ̓μος, Ἐπίρ. Ἰωνικ. καὶ ποιητ., καὶ, Ἄμος, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ ἑποίου οἱ Ἀττ. μεταχρῆζ. τό, ὅτε, ταὐτόν τῷ, Ὅτε, ὁπότε, ἔπειτα, ἀφ' οὗ, ἡνίκα, κ. τ. τ. περὶ παρελθόντος χρόνου, συχνὰ παρ' Ὅμ. καὶ πάντοτε ἐν τῇ προτάσει· ἢ δὲ ἀπόδοσις δηλοῦται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τοῦ, τῆμος, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τοῦ, καὶ τότ' ἔπειτα, καὶ τότε δή, δὴ τότε, Ἰλ. Α, 475. 477. Θ, 68. καὶ ἀλλοῦ, Ἦμος ὁ ξένος ἔρεεν — τῆμος ἐξῆλθον, Ὅτε — τότε, οὕτω καὶ τό, τότε μονάκιν, Σοφοκλ. Τραχ. 156. ἔτι δὲ καὶ, ἆρα ἢ ῥα, Ὀδ. Β, 1. Γ, 404. Τ, 428. τῆμος ἄρα, Ὀδ. Δ, 400. σπανιωτέρα εἶναι ἡ ἀπόδοσις χωρὶς τινος μορίου, ὡς Ὀδ. Γ, 491. Ἔτι δὲ καὶ ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ, Ὅτε. Ἀπολλών. Ἀργ. Δ'. 1310. «Ἦμος ὅτ' ἐκ πατρὸς κεφαλῆς θόρε παμφαίουσα.» Schaef. Greg. σελ. 367. 2) ἐπὶ ἐνστ. χρόνου, Καθ' ὃν καιρόν, ὁπότε, ἐν ᾧ Σοφοκλ. Τραχ. 531. ὡς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Η. 4. 54. Ψ. 228. Ω. 789. (κατὰ τὸν Buttm. Lexil. 2. σελ. 228. ἐκ τοῦ, ἡμαρ.)

Ἡ̓μός, μή, μόν. Ταὐτόν τῷ, Ἡμέτερος, φαίνεται ὅτι παρελήφθη μόνον ἀπὸ τοῦς Γραμματικ. ὡς ἀρχαῖος τύπος, τοῦ Αἰολ. ἄμος, ὅπερ μεταχειρίζ. πάντοτε ὅτε Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσ.

Ἡ̓μοτύνη, ἡ. (ἥμων) Ἐμπειρία, ἐπιτηδειότης τοῦ ἀκοντίζειν, σφενδονίζειν, ῥίψις τοῦ ἀκοντίου. Ἡσύχ.

Ἡ̓μυόεις, ὁεσσα, ὁεν. Ὅστις πίπτει, ὀλισθαίνει, κατανεύει, Νίκανδρ. Θηρ. 626 «Κόρκορον ἡμυόεντα», ὅπου ἄλλοι, Ἡμόντα, ἀναγινώσκ. καὶ ἔρμην. διὰ τοῦ, Μεμυκότα. ἐκ τοῦ

Ἡ̓μύω, Μ. ὑσω. (μύω) Κλίνω (γέρων, βαίζω), γυρίζω ἐμαυτόν πρὸς τὰ κάτω, καταπίπτω, νεύω, «ἥμυστε κάρηα», ἡ κεφαλὴ ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω, περὶ ἀποθνήσκοντος, Ἰλ. Θ, 308. καὶ «ἥμυστε κάρηατα», ὁ ἵππος ἔνευσε μὲ τὴν κεφαλὴν, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, Ἰλ. Τ, 405. παρομοίως καὶ περὶ χωραφίου, (οὐχὶ δὲ περὶ ἀνέμου) Ἰλ. Β. 148. «Ἐπεί τ' ἠμύει ἀστάχυσσι τὸ λήϊον», τὸ χωράφι στρέφει τοὺς ἀστάχυας πρὸς τὰ κάτω. «Ἡμυσαν λοξοῖσι κάρηασιν». Ἀπολλών. Ἀργ. Β'. 583. ἔκλιναν τὰς κεφαλὰς πλαγίως, ἔγυραν τὸ κεφάλι πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, ἐγύρισαν τὰ κεφάλια πρὸς τὸν ὤμον. μεταφορ. ἐπὶ πόλεων, πίπτω, καταπίπτω, συμπίπτω, κλίνω πρὸς ἐγκρεμνισμόν.

Πεντεκαιδεκαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. Δεκαπέντε φορᾶς περισσότερος ἢ μεγαλήτερος.

Πεντεκαιδεκαταῖος, αία, αῖον. Εἰς τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν, εἰς δεκαπέντε ἡμέρας γινόμενος, φθάνων.

*Πεντεκαιδεκάτημόριον, τό (μόριον). Τὸ δέκατον πέμπτον μέρος.

Πεντεκαιδέκατος, άτη, ατον (πέντε καὶ δέκα). Δέκατος πέμπτος.

Πεντεκαιδεκήρης, εος, ἡ (ἐρέσσω). Δεκαπέντε ζεύγη κωπίων ἔχουσα· ἢ ὑπὸ δεκαπέντε ἀνδρῶν ἐρεσσομένη ναῦς. (καθ' ἄλλους παρὰ τὸ ἄρω.)

Πεντεκαιδεκήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Δεκαπέντε ἡμερῶν ὤν.

*Πεντεκαιεικοσάσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Σύνθετος ἐξ 25 σημείων, ἔχων 25 σημεῖα. (ᾳ) ἐκ τοῦ

*Πεντεκαιείκοσι, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ. (εἴκοσι). Εἰκοσιπέντε· γράφεται καὶ, πέντε καὶ εἴκοσι.

*Πεντεκαιεικοσιετής, ές, ὁ, ἡ (ἔτος). Εἰκοσιπέντε ἐτῶν ὤν.

*Πεντεκαιεικοσιστός, ή, όν. Εἰκοστὸς πέμπτος.

*Πεντεκαιπεντηκονταετής, ές, ὁ, ἡ, ές (ἔτος). Πεντηκονταπέντε ἐτῶν ὤν.

*Πεντεκαιτεσσαρακονθήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Ὁ 45 ἡμερῶν, Ἱππ. 1. σελ. 278. Lind.

Πεντεκαιτριακοντούτης, ὁ, ἡ (ἔτος). Τριακοντα πέντε ἐτῶν ὤν.

Πεντεκτενής, ές, καί, Πεντέκτενος, ὁ, ἡ (κτείς). Ἐπίθετον πεποικιλμένου τινὸς ὑφάσματος μετὰ πορφυρᾶς ὡς ἐκ πέντε κτενῶν συνιστάμενον, Πολυδ. ζ'. 52. Σουίδ. καὶ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ὅστις ἐν Δ. Περίνθια, ἀναφέρει ἐκ Μενάνδρου Βοιωτίᾳ «Πεντεκτένας μὲν καὶ περίνθια πορφύρᾳ, γράφ. καὶ πεντάκτενος.

*Πεντέμηνος, ὁ, ἡ, = πεντάμηνος.

*Πεντέμορφος, ὁ, ἡ, = πενταμορφος, Σοφ.

Πεντεναῖα, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς πέντε νηῶν, πλοίων, Πολυαίν. γ'. δ'. 2. καὶ πενταναία.

Πεντεπενιχρός, οῦ, ὁ (πενιχρός). Κωμ. Πέντε φορᾶς πτωχός, ἤτοι πολλὰ πτωχός, ἐξ Ἀργονταρίου Ἐπιγράμ. ς'. ὅπου νῦν κεῖται διῃρημένως «Παλαιστᾶς Ἴρου πέντε πενιχρότερος».

Πεντεπικαιδέκατος, άτη, ατον, ποιητ. = πεντεκαιδέκατος. Δέκατος πέμπτος, Ἀνθολογ.

Πεντέπους, οδος, ὁ, ἡ, = πεντάπους.

Πεντεσύριγγος, ὁ, ἡ (σύριγξ) = πενταπεσύριγγος. Πέντε σύριγγας ἔχων, τρυπημένος μὲ πέντε τρύπας· μεταφ. δεσμεύων ἐν ταὐτῷ ὅλα τὰ μέλη, π. χ. «Ξύλον πεντεσύριγγον, τιμωρητικόν τε ξύλον πέντε ὀπὰς, τρύπας ἔχον, δι' ὧν οἵ τε πόδες καὶ χεῖρες καὶ ὁ τράχηλος ἐνεβάλλετο· ἢ κατ' Ἡσύχ. τέσσαρας μὲν (ὀπὰς), εἰς ἃς οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες διείροντο· μίαν δὲ, δι' ἧς ὁ τράχηλος, ὥστε ὁ κατάδικος ἔμενεν ἀκίνητος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1049. καὶ ἐντεῦθεν μεταφορικ. παρ' Ἀριστοτ. Ῥητ. γ'. 10. «Πεντεσύριγγος νόσος», ἐπίτινος παραλυτικοῦ ἀνθρώπου, παραλύουσα οὕτω τὸν ἄνθρωπον.

Πεντετάλαντος, ὁ, ἡ, = πενταπάλαντος, Ἀρστφ.

Πεντετηρικός, ή, όν. Εἰς πενταετηρίδα ἀνήκων, κάθε πέντε χρόνους γινόμενος, ἐπανερχόμενος ἢ λήγων· ἐν γένει, πεντέτων ὤν. ἐκ τοῦ

Πεντετηρίς, ίδος, ἡ. ταὐτὸν τῷ, πενταετηρίς. Πέντε χρόνων διάστημα. «Διὰ πεντετηρίδος», εἰς κάθε πέντε χρόνους, Ἡρόδ. 3, 97. 4, 94. 2) ἑορτή τις κάθε πέντε χρόνους πανηγυριζομένη, Ἡρόδ. 6, 111. ἐκ τοῦ

*Πεντετής, ές, ὁ, ἡ (ἔτος), ταὐτὸν τῷ, πενταετής.

Πεντετριάζω (τριάζω). Πεντάκις νικῶ, Ἀνθολογ. ὅθεν πεντετριαζόμενος, πεντάκις νικηθείς.

Πεντηκονθήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Πεντήκοντα, ἡμερῶν ὤν, ἢ ἐκ πεντήκοντα ἡμερῶν συνιστάμενος. ἐκ τοῦ

Πεντήκοντα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ. Πενῆντα· ἀριθμὸς ἐκ πέντε δεκάδων συνιστάμενος. Ὅμηρ. Ἡσ. Ἡρόδ.

Πεντηκοντάδραχμος, ὁ, ἡ (δραχμή). Πεντήκοντα δραχμῶν βάρος ἢ τιμὴν ἔχων.

Πεντηκοντετηρίς, ίδος, ἡ. Διάστημα χρονικὸν ἐκ πεντήκοντα χρόνων. ἐκ τοῦ

Πεντηκονταέτης, πεντηκονταετής, καὶ πεντηκοντούτης, ες, ὁ, ἡ (ἔτος). Πεντήκοντα ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, ὅστις εἶναι πενῆντα χρόνων, Πλατ. Ἀλκιβ. 1. σελ. 127. Ε. ὅθεν

Πεντηκονταετία, ἡ. Ἡλικία ἢ διάστημα πεντήκοντα ἐτῶν.

Πεντηκονταέτις, ίδος, ἡ, θηλυκ τοῦ, πεντηκονταέτης. Ἡ πεντήκοντα ἐτῶν ἡλικίαν ἔχουσα.

Πεντηκονταήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Πεντήκοντα ἡμέρας ἔχων, ἢ ἐκ πεντήκοντα ἡμερῶν συνιστάμενος.

Πεντηκονταεκαιτριετής, ές, ὁ, ἡ (ἔτος). Πεντήκοντα καὶ τριῶν ἐτῶν ὤν· πενῆντα τριῶν χρόνων.

Πεντηκονταεκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον). Πεντήκοντα κεφαλὰς ἔχων, Ἡσ. Θ. 312.

Πεντηκονταεκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή), ταὐτὸν τῷ ἀνωτέρω ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡσ. Θ. 312.

Πεντηκονταλίτρος, ὁ, ἡ (λίτρα). Πεντήκοντα λιτρῶν βάρος ἢ τιμὴν ἔχων.

*Πεντηκονταπηχυαῖος, αία, αῖον, καὶ

Πεντηκονταπήχυς, υς, γεν. εος (πῆχυς). Πεντήκοντα πηχῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων.

*Πεντηκονταρχέω. Εἶμαι πεντηκόνταρχος, Δημ. κατὰ Πολυκλ. 25.

Πεντηκονταρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ πεντηκοντάρχου, ἢ διοίκησις 50 στρατιωτῶν ἢ πλοίου 50 κωπίων.

Πεντηκόνταρχος, ὁ (ἄρχω). Ἀρχηγὸς καὶ πρῶτος πεντήκοντα στρατιωτῶν, ὅστις ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του πενῆντα στρατιώτας. 2) ὅστις διοικεῖ, ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του μίαν πεντηκόντορον ναῦν, ὁ τῆς πεντηκοντόρου ἄρχων, Ξενοφ. Ἀθην. Πολ. α'. 2. Πολυδ. α'. 119.

*Πεντηκοντάς, άδος, ἡ (πεντήκοντα). Ὁ ἀριθμὸς 50, ἢ ἀριθμὸς 50 ἀνθρώπων ἢ πραγμάτων.

Πεντηκονταταλαντία, ἡ (τάλαντον). Ποσότης ἤτοι μὴ πεντήκοντα ταλάντων, ἐκ τοῦ

Πεντηκοντατάλαντος, ὁ, ἡ (τάλαντον) Πεντήκοντα ταλάντων βάρος ἢ τιμὴν ἔχων.

Πεντηκοντατέσσαρες, ων· οἱ, αἱ· οὐδέτ. α, γεν. ων. Πεντήκοντα καὶ τέσσαρες, πενηντατέσσαρες.

Πεντηκοντατήρ, ῆρος, ὁ, = πεντηκοστήρ, ἀμφ. Ὁ ἀρχηγὸς πεντήκοντα ἀνδρῶν, Θουκυδίδ. καὶ ἀλλαχοῦ, πεντηκοντήρ. καὶ παρὰ Ξενοφ. Πεντηκοντήρ, ὅπερ καὶ ὀρθότερον, ἐκ τοῦ, πεντηκοστός, ἀφ' οὗ καὶ τό, πεντηκοστός, ὁ ἀριθμὸς πεντήκοντα στρατιωτῶν, ὧν ὁ ἄρχηγὸς, πεντηκοστὴρ καλεῖται· ἔστι δὲ μόνον παρὰ Λακεδαιμονίοις εὔχρηστον, ἀντὶ τοῦ τῶν Ἀθηναίων, πεντηκόνταρχος.

Πεντηκονταχοος, συναιρ. χους, ὁ, ἡ (χέω). Πεντήκοντα λογιῶν ἢ πεντήκοντα φορᾶς περισσότερον ἀνταποδίδων, χέων ἢ πληθυνόμενος, αὐξανόμενος, ὅστις δίδει πεντήκοντα ἀντὶ ἑνὸς, ὁ πενῆντα εἰς τὸ ἓν δίδων.

Πεντηκόντορος, ἡ. Ὀρθότερον μέντοι τό, πεντηκόντορος, συνυπακ. ναῦς (πεντηκοντήρ). Ἡ ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν ἐρεσσομένη ναῦς, (50 ἐρετῶν)· ἢν δὲ αὕτη πλοῖον φορτικόν, ὁλκάς. Ὁ Εὐριπ. ἐν Ἑλ. 1548. περιγράφει αὐτὴν οὕτω. «Ζυγῶν πεντήκοντα καὶ ἐρετμῶν ἔχουσαν ναῦν».

Πεντηκοντεύω, ἡμαρτημ. ἀνάγνωσις ἐξ Ἀρποκρατίωνος ἀντὶ, πεντηκοστεύω.

Πεντηκοντήρ, ῆρος, ὁ, = πεντηκοντατήρ, πάνυ ἀμφ.

Πεντηκοντήρης, ες (ἄρω, ἢ ἐρέσσω) συνυπ. ναῦς. Πενῆντα κωπίων, ὅθεν

Πεντηκοντηρικός, ή, όν, = πεντηκοντήρης· ὅθεν, ἡ πεντηκοντηρική, συνυπακουομ. ναῦς, πλοῖον πεντήκοντα ζεύγη κωπίων ἔχων, συνήθ. πεντηκόντορος.

Πεντηκοντόγυος, ὁ, ἡ (γύα). Πεντήκοντα πλέθρα (στρέματα) ἔχων, περιέχων, Ἰλ. Ι, 579.

Πεντηκοντοκάρηνος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πεντηκοντακάρηνος.

Πεντηκοντομέσοδμος, ὁ, ἡ (μεσόδμη). Στηριγμένος μὲ 50 μεσόδμας, γρυπτιάς.

Πεντηκοντόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Πεντήκοντα παῖδας ἔχων, Αἰσχ.

*Πεντηκοντοπέλεθρος, ὁ, ἡ (πέλεθρον). Ἐκτάσεως 50 πλέθρων ὤν.

Πεντηκοντόργυιος, ὁ, ἡ (ὀργυιά). Πεντήκοντα ὀργυιῶν ὤν ἢ μῆκος ἔχων.

Πεντηκόντορος, ἡ, συνυπ. τοῦ, ναῦς ἢ καὶ ἄνευ αὐτοῦ, = πεντηκόντορος. Ὁ τελευταῖος τύπ. ἐστι σπανιώτ., καὶ παρ' Ἡρ. εὐχρηστότερος, τὸν ὁποῖον καὶ παρέλαβεν ὁ Σβεύγχ. ἐν βιβλ. 3, 124. καὶ 6, 138., ἀλλ' ὁ Σνελλέρος θεωρεῖ τὸν πρῶτον ὡς ὀρθότερον. (συνήθ. παράγεται παρὰ τὸ ἐρέσσω, ἀλλ' οὐχὶ πάνυ πιθανῶς.) ἴδε καὶ. πεντηκόντορος.

Πεντηκοντούτης, ες, ὁ, συνακ. ἀντὶ πεντηκονταετής.

*Πεντηκοντοῦτις, ίδος, ἡ, ὡς τό, πεντηκονταετής.

Πεντηκόσιοι, αι, ια, Ἐπκ. ἀντὶ, πεντακόσιοι, Ὀδ. Γ, 7.

Πεντηκοσταῖος, αία, αῖον (πεντηκοστός). Τῇ πεντηκοστῇ ἡμέρᾳ, εἰς πεντήκοντα ἡμέρας κάμνων ἢ γινόμενος.

*Πεντηκόσταρχος, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἀρχηγὸς τῶν διωρισμένων ὑπὸ τῆς πολιτείας διὰ νὰ συνάζωσι τὸ δόσιμον, ὀνομαζόμενον πεντηκοστή· ἦσαν δὲ οὗτοι ἑταιρίατις, ἥτις εἶχεν εἰς ἀρένδαν τοῦτο τὸ δόσιμον· ὁ πρῶτος ταύτης τῆς ἑταιρίας ὠνομάζετο καὶ, ἀρχώνης, Boeckh Ath. Staatshaush. 1. σελ. 339.

Πεντηκοστεύω, ἀπαιτῶ, συνάζω τὸ τέλος, τὸν φόρον τῆς πεντηκοστῆς, τοῦ πεντηκοστοῦ μέρους. Παθ. Πεντηκοστεύομαι, πληρόνω τὸν φόρον, τὸ τέλος τῆς πεντηκοστῆς, ἤτοι τοῦ πεντηκοστοῦ μέρους, ἐκ τοῦ

Πεντηκοστή, ἡ, συνυπακ. μερίς. Τὸ πεντηκοστὸν μέρος, ἐξαιρ. ὁ φόρος, τὸ δόσιμον τοῦ πεντηκοστοῦ μέρους, ἤγουν δύο ἐξ ἑκατὸν, καὶ τοῦτο τὸ δόσιμον ἐπληρόνετο ἐν Ἀθήναις διὰ πᾶν τὸ ἐξαγόμενον ἢ εἰσαγόμενον, Boeckh Ath. Staatshaush. 1. σελ. 337. Ὁ Φώτ. ἔχει. «Πεντηκοστή, καὶ, πεντηκοστεύεσθαι, καὶ πεντηκοστολόγοι· πεντηκοστὴ μὲν τέλος τι, ὃ τελοῦσι, πεντηκοστεύεσθαι δὲ τὸ πράττεσθαι τὴν πεντηκοστήν· πεντηκοστολόγοι δὲ οἱ τοῦτο τὸ τέλος ἐκλέγοντες». παρὰ Δημοσθέν. «Οὐδ' ὁτιοῦν εὑρίσκομεν πεπεντηκοστευμένον ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτων». 2) συνυπακ. ἡμέρα, ἡ πεντηκοστὴ ἡμέρα μετὰ τὸ πάσχα. Κυρίως θηλ. τοῦ πεντηκοστός.

Πεντηκοστήρ, ῆρος, ὁ, = πεντηκοντατήρ, εὐχρηστότερον μέντοι τὸ πρῶτον.

Πεντηκοστολογέω, ῶ. Μ. ήσω (πεντηκοστολόγος). Τὴν πεντηκοστὴν λέγω, ὅ ἐστι συνάζω τὸ τέλος τοῦ πεντηκοστοῦ μέρους. ὅθεν

Πεντηκοστολόγιον, τό. Ὁ οἶκος, ἢ κατ-

Ἰλ. Β, 373. Δ, 290. ὅθεν ὑστερωτέρ. καθόλου ψθείρομαι, ἀποθνήσκω, μόνον ποιητ. τὸ παρὰ Παυσαν. Γ. 9. «Ἡμύουσι πόλιν», ἁρμην. διὰ τοῦ, Φθείρουσιν, ἀναιροῦσιν, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Ἀντιγράφων, Οὐλήτουσι μὲν, πρέπει τὰ ἀναγνωσθῆ «Η, μὲν οὐλήτουσιν». Ἐν Ἀναλέκτ. Α'. 247. «Οὔνομα δ' οὐκ ἤμυτε Δεωνίδουα», εἶναι ἀντὶ τοῦ, Τὸ ὄνομα τοῦ Λεωνίδου οὐκ ἔπεσε, οὐκ ἐβυθίσθη εἰς τὸ βάθος τῆς λησμονησίας. Ἐκ τοῦ, μύω, καὶ α εὐφώνου, ἀμύω, Ἰωνικ. Ἡμύω (τὸ Τ παρ' Ὅμ. ἐν τῷ Ἐνεστ. βραχύ, καὶ ἐν τῷ μέλ. καὶ ἀορ. 1. μακρόν, παρὰ τοῖς ὑστερωτέρ. δὲ καὶ ἀντιστρόφως ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. μακρόν, ἐν δὲ τῷ μέλ. καὶ ἀορ. βραχύ, Jac. AP. σελ. 512. Wernike zum Tryph. 51. σελ. 57.)

Ἡμφιεσμένος, Μετοχ. τοῦ ἀμφιέννυμι, Ἐνδεδυμένος.

Ἡμωδία, Ἡμωδιάω, Ἰωνικ. ἀντὶ, Αἱμωδία, Αἱμωδιάω. Ζήτ. Περιπμεκτέω. κατὰ τὸν Moeris δὲ καὶ Ἀττ.

*Ἥμων, Παραταϊ. τοῦ ἁμάω, Ἰλ. Ψ, 551. Ἡσ. Ἀσπ. 288.

Ἥμων, ονος, ὁ, (ἕω, ἵημι) Ταὐτὸν τῷ Ἀκοντιστής, σφενδονιστής· ἡμονιὲς ἀνδρεῖα, Ἰλ. Ψ, 886. ὅθεν ἡμα καὶ ἡμοσύνη.

Τὸ Η. μετὰ τοῦ Ν.

Ἤν, Σύνδεσμ. μετὰ Ὑποταϊ. ἐγκλίσ. συνῃρημ. ἐκ τοῦ ἐὰν, ὡς τὸ σύνηθ. ἐὰν, ὁπόταν, τὸ δὲ ἢν μὴ, ταὐτὸν τῷ ἐὰν μὴ, καὶ μετὰ τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα, εἶναι, ἐρευνᾶν, ἐρωτᾶν, ἐξετάζειν, καθόλου δὲ ἐν τῇ πλαγίᾳ ἐρωτήσει ταυτὸν τῷ εἰ, Ὅμ. ὅστις δὲν μεταχρῆτ. ποτὲ τὸ ἐὰν, οὕτος συμπλέκει δὲ καὶ ὡς ἔξης: ἢν που, ἢν πως, ὅταν ἢ μήπως, ἤν τοι, ἐὰν καὶ, ἢν περ καὶ ἢν περ καὶ, ἐὰν, καὶ, ἔστω καὶ ἐὰν, λέγεται δὲ πάντοτε ἐπὶ μέλλοντος πράγματος, Vig. σελ. 834. β) μετὰ τῆς ὁριστ. ἐγκλ. εὑρέθη ἐνίοτε παρ' Ἡρόδ., τὰ χωρία ταῦτα ὅμως ἐπιδιορθώθησαν ἤδη ἐκ χειρογρ. Schweigh. var. lect. Ἡρόδ. 3, 69, 6. γ) μετὰ τῆς εὐκτικ. ἐγκλ. παρὰ Θουκυδ. Γ, 44. ἀμφίβ. ἰδὲ Herm. Vig. σελ. 822. ἀσφαλῆ παραδείγματα εὑρίσκονται ὅμως παρὰ Schaef. mel. σελ. 87. Παράβ. Ἀν.

*Ἤν, ὡς Ἐκφωνητ. ἰδὲ, ἰδοὺ, λατ. en, Ἀριστφ. καὶ μὴν ἰδοὺ, Ἀριστφ. Εἰρ. 327. παράβ. Ἠνί, Ἠνίδε.

Ἤν, 1 καὶ 3 ἑνικ. παραταϊ. τοῦ εἰμί, Ὅμ.

*Ἤν, 1 ἑνικ. παραταϊ. τοῦ ἠμί, ἀντὶ φημί.

*Ἤν, αἰτιατ. ἑνικ. Θλκ. ἀντων. ἀναφ. ὅς, Ὅμ.

Ἤν, αἰτιατ. ἑνικ. Θηλ. ἀντων. κτητ. ὅς, ἑός, Ὅμ.

Ἠναγκασμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχῆς τοῦ παθητικοῦ Παρακειμ. Ἀναγκάζω. Μὲ βιαστικὸν ἤτοι βίαιον τρόπον, Ξενοφ.

*Ἠναίνετο, παραταϊ. τοῦ ἀναίνομαι, Ἰλ. Σ, 450, ὅμ. Ὅμ. Δημ. 331.

*Ἤνεγκα, ὡς τὸ ἤνεικα, ἀόρ. 1. τοῦ φέρω.

*Ἤνεγκον, ες, ε, ἀόρ. 2. τοῦ φέρω, μετὰ τὸν Ὅμ.

*Ἤνεικα, ας, ε, ἀόρ. 1. τοῦ φέρω, Ὀδ. μέσ. ἠνείκαντο, Ἰλ. Ι, 127.

Ἠνεκής, ές, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. Ἠνεκέως, συνῃρημ. Ἠνεκῶς, (ἐκ τοῦ ἐνεκα, ἐνεγκω, τὸ ἄγω, φέρω, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει τὴν ἔκτασιν τῆς ἐπιμονείας κατὰ μῆκος, πλάτος, καὶ μάκρος) ἅρα, Μακρὸς, πλατὺς, φαρδὺς, μακρυνὸς τόσον, ὥστε τέλος δὲν ἔχει, ἐκτεταμένος κατὰ τὸ μῆκος, πλάτος ἢ φάρδος. Λέγεται καὶ ἐπὶ χρόνου, ἀντὶ τοῦ, Μακρὸς, ἀπέραντος, πολὺς χρόνος (καιρός), κυρίως, ὅστις φέρει ἢ φέρεται εἰς τέλος, πέρας τι. «Διά τ' Εὐρυμέδοντος εἰδόρος ἠνεκέως τέταται, διά τ' ἀπλέτου αὐγῆς», μεγάλως ἤτοι φαρδὺ καὶ πλατὺ ἐκτεταμένος καὶ διαχυμένος. Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀριστοτ. Ῥητορ. Α'. Ἠνεκὲς, ταὐτὸν τῷ, ἠνεκῶς, καὶ, ἠνεκέως. Ἐπίρ. ὅθεν τὸ, Διηνεκής. (ἔχει δὲ οὕτως πρὸς τὸ φέρω, ὡς τὸ λατ. latus πρὸς τὸ fero, latum.)

Ἠνέμεον, τό. Ταὐτὸν τῷ, Ἀνεμώνη. Διοσκορ. Β'. 207.

Ἠνεμόεις, όεντα, όεν. (ἄνεμος) Ἀνεμώδης, ὁ εἰς τοὺς ἀνέμους ὑποκείμενος, ὁ ὑπὸ ἀνέμων καταπνεόμενος, ὅθεν ὑψηλὸς, παρ' Ὁμήρ. συχνάκις ὡς ἐπίθετον ὑψηλῶς κειμένων χωρίων, ἐρέων, ἀκρωτηρίων, μάλιστα δὲ τοῦ τείχους τοῦ Ἰλίου· «πτύχες ἠνεμόεσσαι», Ὀδ. Τ. 432. 2) Ὅστις ὑψοῦται εἰς τὸν ἀέρα, πατὲ ὑψηλὰ, ἠφρόνημα ἠνεμόεν, μεγάλα, ὑψηλὰ φρονήματα, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 354.

*Ἤνεμος, ὁ = ἄνεμος, μόνον παρ' Ἡσυχ.

*Ἠνεμόφοιτος, ον, (φοιτάω), Ὅστις βαδίζει, προβαίνει ὡς ὁ σφοδρὸς ἄνεμος μὲ ὁρμήν.

*Ἠνεμόφωνος, ον, (φωνὴ) Ὅστις ἠχεῖ ὡς ἡ λαίλαψ, ὁ σφοδρὸς ἄνεμος. Ἰωαν. Γαζ.

*Ἠνεμώδης, ὁ, ἡ. = Ἠχώδης. Ἡσύχ.

Ἠνέῳγα, Ἠνεῴχθησαν, Ἀττικ. παρακ. 2. καὶ ἀόρ. 2. ἀντὶ, Ἀνέωγα, κ. τ. λ. ἐκ τοῦ, Ἀνοίγνυμι.

Ἤνθον, ες, ε, Δωρικ. ἀντὶ, Ἦλθον, ἀόρ. 2. τοῦ ἔρχομαι.

Ἤνί, Ἐπίρ. = ἠν, Ἰδού, ἴδε, βλέπε, νά, ἔτι δὲ καὶ, ἠνίδε, ἀντὶ, ἠν' ἴδε, καὶ, ἠν' ἰδοὺ, ὡς τὸ Ἰταλ. Ecco, καὶ Γαλλικ. Voila, voici. Εὐριπ. Ἡρακλ. 867. καὶ ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. En, en ecce. Ζήτ. καὶ, Ἰν. -υ)

*Ἠνία, ίων, τά, = οἱ χαλινοί, συχνὰ παρ' Ὅμ. ὅστις μεταχρῆτ. μόνον τὸ οὐδέτ. καὶ ὄχι πάντοτε τὸν πλῆθ. ἀριθμ. ὁ Ἑνικ. ἠνίον εἶναι νεώτερ. καὶ σημαίνει συνήθως μόνον τὸ φάλιον ἢ τὸ στόμιον, ὡς μέρος τοῦ χαλινοῦ. Ἰδὲ τὸ ἑπόμ. (-υυ)

Ἠνία, ἡ. Τὸ λωρίον τὸ ὁποῖον κρατεῖ τὸν σίδηρον τοῦ χαλινοῦ (δεξιόκλινε) εἰ οὗ διοικοῦσι τὸν ἵππον, χαλινάρι, (γκέμι). καὶ ὄχι ἐπὶ καλήτων, ἐπὶ δὲ ὀχημαστικῶν ἵππων, τὰ λωρία, μὲ τὰ ὁποῖα σύρουσι τὸ ἁμάξι, παρ' Ὅμ. μόνον τὸ οὐδέτ. ἰδὲ ἀνωτέρω. 2) κάθε λωρίον δερματίνον, μάλιστα δὲ τὸ λωρίον εἰ οὗ δένουσι τὰ σανδάλια ἢ τὰς καρβατίνας. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 532. 3) μεταφ. Πᾶν ὅ,τι χαλινῷ, διοικεῖ, ἡ διοίκησις, ἐξουσία, δύναμις. 4) φράσεις: «παρ' ἡνίαν», ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερά· «ἐξ ἡνίας», ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιά· «παρ' ἡνίαν ποιεῖν», εἶναι ἐναντίον τοῦ χαλινοῦ, τουτέστ. ἀνυποτάκτους εἶναι, φιλόστρ. Εἰκόν. Β'. 18. (-υ-) ὅθεν

Ἠνιάζω, Μ. ἀόρ. χαλινόω, βάλλω χαλινόν.

*Ἠνίδε, Ἐπίρ. ἐκφων., (ἠν, ἴδε) Ἴδε, ἰδού. Ἄλλοι γράφουσι, ἠνιδε, ὡς ὁ Γρηγ. Κορινθ. σελ. 286. Kiessl. Θεόκρ. 1, 149. (-υυ)

Ἠνίκα, Ἐπίρ. Ὁπόταν, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, ὅτε· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς ὁριστ. ἐγκλ. παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ, Ὀδ. Χ, 198. ὑστερωτέρ. καὶ μετὰ τῆς ὑποταϊ. ἐγκλ. Schaef. Θεόκρ. 23, 30, καὶ μετὰ τῆς εὐκτ. ἐγκλ. Δημ. ὅταν. Ἀντίθετ. τηνίκα, ἐρωτηματικῶς, πηνίκα. (-υυ)

Ἠνίον, τό. Ταὐτὸν τῷ, Ἠνία, τά.

Ἠνιοποιεῖον, τό. Τόπος ἢ ἐργαστήριον ὅπου κατασκευάζουσι τοὺς χαλινούς. Ξεν. ἐκ τοῦ

Ἠνιοποιέω, ῶ. Χαλινοὺς ποιῶ. ἐκ τοῦ

Ἠνιοποιός, ὁ. (ποιῶ) Ὅστις ποιεῖ (κάμνει) τοὺς χαλινοὺς, ἤτοι τὰ τοιαῦτα λωρία.

Ἠνιοστροφέω, Στρέφω, γυρίζω, διευθύνω τὸν χαλινόν, διοικῶ μὲ τοὺς χαλινούς. «Ἠνιοστροφεῖν τὸ ἅρμα, διοικεῖν τὸ ἅρμα μὲ τὰς ἡνίας. Εὐριπ. Φοιν. 176. ἐκ τοῦ

Ἠνιοστρόφος, ὁ, ἡ. (στρέφω, ἡνία) Ὅστις στρέφει ἤτοι διοικεῖ τὰς ἡνίας, τοὺς χαλινούς, ἢ ὅστις διοικεῖ μὲ τὸν χαλινόν. Αἰσχύλ.

Ἠνιοχεία, καὶ, Ἠνιοχία, ἡ. (ἡνιοχεύω) Ἡ πρᾶξις τοῦ διοικεῖν, κυβερνᾶν διὰ τοῦ χαλινοῦ, τὸ κρατεῖν τὸν χαλινόν. ἐλαυνειν, ἁμαξεύειν. 2) Ὁδηγία, διεύθυνσις, διοίκησις, κυβέρνησις, κ.τ.τ.

Ἠνιοχεύς, έως, Ἰων, ῆος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἡνίοχος, Ἰλ. ἐκ τοῦ

Ἠνιοχεύω, Μ. εὐσυν. ἡ, Ἠνιοχέω, (ἡνίοχος) Κρατῶ τὸν χαλινόν, διοικῶ τοὺς ἵππους, ἐλαύνω, ἁμαξεύω, χωρὶς πτώσεως, Ἰλ. Δ, 103. Ψ, 641. Ὀδ. Ζ, 319. Ξενοφ. Ἱππικ. Ζ'. 8. «Ἠνιοχεῖτω ἀνωτέρω τοῖς χαρσίοις, κρατείτω τὸν χαλινὸν ὑψηλότερα. Ὑστερωτέρ. καὶ μετὰ τῆς αἰτιατ. συστέλλω, κατέχω, διοικῶ, διευθύνω, κυβερνῶ, οἰκείζω, κ.τ.τ. π. χ. κραδίαν, ἵμερον, κ.τ.τ. ἔτι δὲ ὡς τὸ κρατεῖν μετὰ γενικ. Jac. AP. σελ. 949.

*Ἠνιοχέω, ὑστερωτ. σχηματισμὸς ἀντὶ Ἠνιοχεύω, ὅθεν

Ἠνιόχησις, εως, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Ἠνιοχεία.

*Ἠνιοχία, ἡ, = ἡνιοχεία.

Ἠνιοχικός, ἡ, ὸν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἡνίοχον, ἢ εἰς τὴν ἡνιοχείαν, ὁ ἐπιτήδειος, γυμνασμένος εἰς τὸ ἡνιοχεύειν, ἐκ τοῦ

Ἠνίοχος, ὁ, (ἡνία, ἔχω) ὅστις κρατεῖ τὰς ἡνίας, τὸν χαλινόν, ὁ διοικῶν, ἐλαύνων, διευθύνων, κυβερνῶν, ὁδηγῶν τοὺς ἵππους ἢ τὴν ἅμαξαν. συχνὰ ἐν τῇ Ἰλ. ὅπου ἐνίοτε ἀντίκειται ὅτε ἡνίοχος καὶ ὁ παραιβάτης, οὗτος μὲν ὡς ἐκ τῆς ἁμάξης μαχόμενος ἥρως, ἐκεῖνος δὲ ὡς ἁμαξᾶς, Ἰλ. Ψ, 132. ὅθεν καλεῖται οὗτος καὶ ὡς κατώτερος ἐκείνου, ἡνίοχος ἠερόπων, Ἰλ. Ε. 580. καὶ ἀλλοῦ· ὁ τοιοῦτος ὅμως δὲν εἶναι δοῦλος, ἀλλὰ παρομοίως ἐλεύθερος μαχητὴς, ἐνίοτε δὲ καὶ ἥρως, ὡς π. χ. ὁ Πάτροκλος, ἡνίοχος ὢν τοῦ Ἀχιλλέως· ἔτι δὲ καλοῦνται οὕτω καὶ οἱ ἥρωες τῆς πρώτης τάξεως, ὡς π. χ. ὁ Ἕκτωρ, ὅστις ἔχει μὲν ἡνίοχους τέν τε Βεβρύκην, Ἰλ. Μ, 91. καὶ τὸν Ἡνιοπέα, Ἰλ. Θ, 120. καλεῖται ὅμως ὁ αὐτὸς, Ἰλ. Θ, 69. ἡνίοχος, παράβ. Ἰλ. Π, 225. Ψ, 460. ὅθεν γενικῶς, ὅστις εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς ἁμάξης, πᾶς τις ὁ εὑρισκόμενος ἐπὶ τῆς ἁμάξης. 2) ὁ ἱππεύς, (καβαλάρης) Θέογν. 260. «ἡνίοχος νεώς», ὁ κυβερνήτης τοῦ καραβίου, Valk. Ἱππ. 1223. 3) μεταφορ. πᾶς τις, ὅστις διοικεῖ, κυβερνᾷ, ἁμάζει, ὁδηγεῖ εἰς τέλος ἢ πέρας τι, ὅστις εἶναι χρήσιμος, ὠφέλιμος εἴς τι, Πινδ.

Ἠνίπαπε. 3 ἑνικ. ἀορ. 2. κατ' ἐπίτασιν τοῦ ἐνίπτω, Δοιδορῶ, ἐπιπλήττω, Ὅμ. (ῑ)

Ἤνις, ιος, ἡ. ὁμομ. πληθ. Ἤνιες, (ένος) Ἐνιαύσιος, χρονιάρικος, ἑνὸς χρόνου, π. χ. βοῦς, Ἰλ. Ζ, 94. 275. 309. Κ, 292. Ὀδ. Γ, 382. (παρ' Ὅμ. εἶναι καὶ ἐν τῇ αἰτιατ. ἑνικ. ἠνιν ἡ λήγουσα μακρά.)

Ἠνοθα. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀνήνοθα.

*Ἤνον, παραταϊ. τοῦ ἄνω, Ὀδ. Γ, 496.

Ἠνορέα, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Ἠνορέη, ἡ. (ἀνὴρ) Ἀνδρειότης, ἀνδρία, τόλμη, θάρρος, δύναμις, ῥώμη, Ὅμ. μάλ. Ἰλ. ἔτι δὲ καὶ ἀνδρική ὡραιότης, εὐπρέπεια, Ἰλ. Ζ, 156.

Ἠνοχα, παρακείμ. τοῦ, Ἐνέγκω.

Ἠνοψ, οπος, ὁ, ἡ. «Ἠνοπι χαλκῷ», παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Π. 408. Σ 349. Ὀδ. Κ, 360. ἑρμην. διὰ τοῦ, Λαμπρὸν, διαφανῆ, ἔνηχον κατάπτυκα ἀρχαίους ἀντὶ τοῦ, Ἀνοψ, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ τὸν ἴδῃ διὰ τὴν λάμψιν, δυσανταφθάλμητον διὰ λαμπρότητα. κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ, Ἐνοπτρον, στιλ-

τσελλαρία, ὁ τόπος, ἔνθα συνάζετο ἡ πεντηκοστή, Σουίδ.

Πεντηκοστολόγος, ὁ (πεντηκοστή, λέγω). Ὅστις συνάζει τὸ τέλος τῆς πεντηκοστῆς, καὶ οὐσ. ὁ π., ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, ὁ ἔχων εἰς ἀρένδαν τὴν πεντηκοστήν, Lob. Φρυν. σελ. 638. ἴδε πεντηκοστή.

Πεντηκοστόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς), ταὐτὸν τῷ, πεντηκοντόπαις, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 325.

Πεντηκοστός, ἡ, ὄν (πεντήκοντα). Ὁ πεντηκοστὸς κατὰ τὴν τάξιν ὤν. ὅθεν »Πεντηκοστή, ἡ, συνυπακ. ἡμέρα, ἡ μετὰ τὸ πάσχα πεντήκοντα ἡμέρας ἑορταζομένη· προσυπακουομένου δὲ τοῦ, μερίς, ὁ φόρος, τὸ τέλος τοῦ πεντηκοστοῦ μέρους· ὁρ. πεντηκοστή.

Πεντηκοστύς, ύος, ἡ (πεντηκοστός). Ὁ ἀριθμὸς πεντήκοντα, καὶ ἀριθμός τις (compagnie) ἐκ πεντήκοντα συνεστάμενος.

*Πεντηκοστώνης, ου, ὁ (ὠνέομαι). Ὁ λαβὼν ἐπὶ ἀρένδᾳ τὸ δόσιμον πεντηκοστή, καὶ ἐπομ. ὁ συνάζων αὐτό, ὡς τὸ, πεντηκόσταρχος.

Πεντήρης, εος, ἡ (ἐράσσω, ἡ βέλτιον παρὰ τὸ ὅρω). Πέντε σειρὰς κωπίων ἔχων· ἡ π. συνυπακ. ναῦς, ἡ πέντε ζεύγη κωπίων ἔχουσα, ἡ ὑπὸ πέντε ἐρεσσομένη.

Πεντηρικός, ή, όν, = πεντήρης. »Πλοῖον πεντηρικόνεω, ταὐτὸν τῷ, Ναῦς πεντήρης, Πολύβ.

*Πεντηρίς, ίδος, ἡ, = πεντηρική, πεντήρης.

Πεντόβολος, ὡς τὸ, πεντώβολος, ἀμφ.

Πέντοζος, ὁ, ἡ (ὄζος). Ὡς τὸ, πεντάοζος. Πέντε κλάδους, ἢ χαλιὰ ἔχων. 2) μεταφ. ἀντὶ χαίρ, Ἡσιόδ. Ἔ. 744.

Πεντόργυιος, ὁ, ἡ (ὀργυιά). Πέντε ὀργυιῶν μῆκος ἔχων.

Πεντόροβος, ἡ· ἡ, πεντόροβον, τὸ (ὄροβος). Εἶδος φυτοῦ, ὅπερ ἄλλως, Γλυκυτίδη, λέγεται.

Πεντόροφος, ὁ, ἡ. Πέντε ὀρόφους, πατώματα ἔχων. (εὐχρηστότ. τὸ, πεντώροφος.)

*Πεντώβολος, ὁ, ἡ (ὀβελός). Πέντε ὀβολοὺς δεχόμενος, ἢ πέντε ὀβολῶν ἄξιος. »Οἶκος πεντώβολος«, Ἀθήν. σελ. 420. »Πεντώβολον, τό· οἱ πέντε ὀβολοί, ποσότης, ἡ νόμισμα 5 ὀβολῶν.

*Πεντώνυχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ). Ἔχων πέντε νύχια, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων.

*Πεντώροφος, ὁ, ἡ (ὄροφος). Πέντε στεγῶν ἢ πατωμάτων ὤν. (ἥττον εὔχρηστος ἐστὶν ὁ τύπος πεντόροφος, Schaef. Διον. συντ. σελ. 203. Lob. Φρυν. σελ. 709.)

(Πένω), ἀφ' οὗ τὸ, πένομαι, μέσ. εὐχρηστότερον, ταὐτὸν τῷ ἐκ τούτου παραγώγῳ, πονέω, καὶ ἐκ τοῦ πέπονα, πόνος. Οὐδετ. κάμνω, ἐργάζομαι, δουλεύω, καταγίνομαι περί τι· ἴδε πένομαι. 2) ἐνεργητ. ποιῶ, ἐκτελῶ, ἑτοιμάζω. 3) ἐντεῦθεν ἡ σημασία τοῦ, πένης εἰμί, (Π.-νοφ. Ἀναβ. γ'. β'. 26.) διότι μετὰ πόνου κερδαίνω τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, διότι πρέπει νὰ δουλεύσω, διὰ νὰ ἐκβάλλω τὸ ψωμί μου, μετὰ γενικ. παρ' Αἰσχύλ. Εὐμεν. 422. »Πένομαι τῶν σοφῶν«, ἀντὶ, τῆς σοφίας, καὶ ἐν Ἀγαμ. 1217. κεῖται, πένων, ἀντὶ, πονέων, ὅπου πρότερον, πνέων, ἔκειτο. Πρώτη σημασία τούτου φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ, δέομαι, χρείαν, ἐνδειαν ἔχω. Ἐντεῦθεν τὸ, πένης, καὶ πεῖνα, καὶ ἐπομένως τὸ, πένθω, πενθέω.

*Πενωθείς, ὁρ. πενόομαι.

Πέξις, εως, ἡ (πέκω). Κουρά, κούρευμα, καὶ κτένισμα, ξύρησις, ψίλωσις.

Πεοίδης, εος, ὁ (οἰδάω, πέος). Ὁ φυσιωμένον ἢ χοντρὸν τὸ πέος, τὸ αἰδοῖον ἔχων, Εὐστάθ. ἀνὴρ ἀσελγής.

Πέος, εος, τό. Τὸ γενητικὸν μόριον ἤτοι τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, ἡ πόσθη· γράφεται καὶ, Σπέος, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1007. ὅθεν τὸ Λατ. penis.

*Πεπάγασι, Δωρ. ἀντὶ πεπήγασι, ἐκ τοῦ πήγνυμι.

*Πεπαθυῖα, Ἐπ. ἀηλ. μετοχ. παρακ. τοῦ πάσχω, ἀντὶ πεποιθυῖα, Ὀδ. Ρ, 555. καὶ ἄρσεν. πεπαθώς ἀντὶ πεποιθώς.

*Πεπαιδευμένως, ἐπίρρ. τοῦ μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ παιδεύω. Καθὼς πρέπει εἰς πεπαιδευμένον, ἐπιτηδείως, καὶ κοσμίως, εὐσχημόνως.

Πεπαίνω, ῥνῶ (πέπων). Ὡρίμον, πέπειρον ποιῶ, ἢ διέλου μαλακόν, ἢ ἁπαλὸν ποιῶ, ἀφίνω νὰ ὡριμάσῃ, μεταφ. μαλάσσω, θέλγω, ἐπὶ πληγῶν, ἰατρεύω, ἐπὶ ὀργῆς καὶ θυμοῦ καὶ ὅλων τῶν παθῶν μαλακύνω, καταπραύνω, μετριάζω, Ἰακ. Ἀχ. Ταν. σελ. 774. καὶ παθ. ὡριμαίνω, γίνομαι ὥριμος, ἢ ἁπαλός, θερμός κ. τ. λ. παθ. μέλλ. πεπανθήσομαι, καὶ παθ. ἀόρ. ἐπεπάνθην, Ξενοφ. Κυροπ. δ'. ε' 21. »Ἡ ὀργὴ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν πεπανθήσεται«, ὡς τὸ Ὁμηρ. Α. 81. »Εἴπερ χόλον, καταπέψῃ. Μελέαγρ. ιε'. »Τραῦμα πεπανθέν«, ἰατρευμένη πληγή. Ἡρόδοτ. α'. 193. »Ἵνα πεπανῇ τέταρτον ὁ ψὴν τὴν βάλανον εἰσδύσωσι, ἵνα ὡριμάσῃ.

Πεπαίτερος, καὶ πεπαίτατος, ἀνώμ. συγκριτ. καὶ ὑπερθετ. τοῦ πέπων. Ὡριμότερος, μαλακώτερος, κτλ. ὡριμώτατος, μαλακώτατος, ἴδε πέπων. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1376. καὶ Θεόκρ. ζ'. 120.

*Πεπαλαγμένος, μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ πεπαλέχθαι, ἀπαρμφ. καὶ πεπάλακτο, γ'. πρόσπ. ἐπ. ὑπερσ. καθ' τοῦ παλάσσω, καὶ πεπάλαχθε, β'. πρόσπ. πληθ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ παλάσσω, Ὅμ.

Πεπαλών, Ἐπ. κατ' ἀναδιπλ. μετοχ. ἀόρ. β'. ἀντὶ, παλών, ἐκ τοῦ, πάλλω, πρβ. ἀμπεπαλών.

*Πέπαμαι, ποιητ. παρακ. τοῦ ΠΑΟΜΑΙ, Θεόγν. 663.

*Πεπᾶναι, ἀόρ. ἀ. ἀπαρμφ. τοῦ πεπαίνω.

*Πέπανος, ὁ, ἡ, σπανιώτ. ἕτερος τύπος τοῦ, πέπων, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 306. Ἀρτεμίδ. α'. 75.

Πέπανσις, ἡ (πεπαίνω). Τὸ πεπαίνειν, ὡριμον ποιεῖν, ὡρίμασις, Ἀριστοτέλ. »Καρπῶν πέπανσις«· καὶ χώνευσις, ὅθεν

Πεπαντικός, ή, όν. Πεπαίνων, ὡριμάζων, ἢ λίαν μαλακὸν ποιῶν, ἔχων τὴν δύναμιν, τὸ κροτέρημα τοῦ πεπαίνειν. 2) ἀμτβ. ὡριμαίνων.

Πεπαρεῖν, Πίνδαρ. Πύθ. β'. 105. ἀντὶ τοῦ, ἐπιδείκνυμι, κάμνω μόνε ἐπίδειξιν, εὐγάζω εἰς κοινὴν θέαν· κάμνω τε σαφές. (ἀρχαῖος, πιθανῶς Αἰολ. ἀπρμφ. ἀόρ. β'., τὸν ὁποῖον οἱ Σχολ. ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, ἐνδεῖξαι, σημῆναι, τοῦ ὁποίου ὅμως ἀχρ. ῥήματος οὗτος μόνος ὁ χρόνος εὕρηται ἐν τῷ ἀνωτέρῳ χωρίῳ, Boeckh v. I. 2, 57. συγγεν. τῷ Λατ. parere, ὅθεν πεπαρεύσιμος. Τινὲς νεώτεροι γράφουσι, πεπορεῖν, ὡς κατ' ἀναδιπλ. ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ πορεύω, πορεύω, εἴδωμι, Ἡσυχ.)

Πεπαρεύσιμος, ὁ, ἡ (πεπαρεῖν). Εὔφραστος, σαφής, Ἡσύχ.

*Πεπαρμένος, μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ πέπαρμαι, ἐκ τοῦ πείρω, Ἰλ. καὶ Ἡσ.

*Πεπαρῴνηκα, ἀντὶ παρῴνηκα, ἐνεργ. παρακ. τοῦ παροινέω.

*Πέπασμαι, ποιητ. παρακ. καὶ πεπάσμην, ποιητ. ὑπερσυντ. τοῦ πατέομαι, Ἰλ. Ω, 642.

*Πεπασμός, οῦ, ὁ (πεπαίνω), = πέπανσις, καὶ πέψις, Ἱπποκρ.

*Πεπαστικός, ή, όν, = πεπαντικός, ἀμφ.

*Πεπαύσημένος, ὁρ. παύω.

Πεπείθαται, ἀντὶ, πεπεισμένοι εἰσίν, Ἐτυμολογ. Ἰων. γ'. προσπ. πληθ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ πείθω.

*Πεπείραμαι, παθ. παρακ. τοῦ πειράω.

Πέπειρος, ὁ, ἡ· ὡς καὶ τὸ, πέπανος καὶ πέπων. Ὡρίμος, ἐξαιρ. ἐπὶ καρπῶν· ἐν γένει, ἁπαλός, μαλακός, μαλακῶς ἑψημένος, βρασμένος· καὶ ἐπὶ χυμῶν, χωνευμένος· τροπ. πραΰς, ἥμερος, μαλακός, μετριασμένος, ἀναπαυμένος, π. χ. ὀργή, Σοφ. Τραχ. 728. ἔνθα κεῖται καὶ θηλ. πέπειρα· τάσσεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀκμαῖος, ὥριμος εἴς τι, μετὰ δοτ. ἢ μετ' ἀπαρμφ. π. χ. μαλακῶς ἑψημένος, μαλακός, ἐπὶ κόρης, ἀντὶ τοῦ, ὥριμος πρὸς ὑπανδρείαν, εἰς τὸν καιρόν της, (ἢ εἰς ἀνδρὸς ὥραν φθάσασα). Πλούταρχ. εἰς Λυκοῦργ. »Πεπείρους καὶ ὀργώσας παρθένους«. (ἐκ τοῦ, πέπω, πέπτω, πεπάω, πεπαίνω, πεπέω, κ. τ. λ.)

*Πέπεισμαι, παθητ. παρακ. τοῦ πείθω.

Πεπεισμένως, Ἐπίρ. τοῦ μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ πείθω. Αὐθαδῶς, τολμηρῶς, μετὰ παντὸς θάρρους καὶ ποιοθήσεως, Στράβ.

*Πέπεμμαι, παθ. παρακ. τοῦ πέπτω.

*Πεπέραγκα, ἐνεργ. παρακ. τοῦ περαίνω.

*Πεπερασμενάκις, ἐπίρρ. Κατ' ἀριθμὸν ἀορίστως, ἀμφ. ἐκ τοῦ

*Πεπερασμένος, η, ον, μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ περαίνω.

*Πεπερημένος, Ἐπ. μετχ. παθ. παρακ. τοῦ περάω, Ἰλ. Ψ, 58.

Πέπερι, εως, καὶ εος, Ἰων. ιος, τό. Πεπέρι, Piper· εἶδος ἀρώματος· λέγεται οὕτω καὶ τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπός· φύεται εἰς τὰς Ἰνδίας. »Τὸ δὲ πέπερι καρπός μέν ἐστι· δίττον δὲ αὐτοῦ τὸ γένος, τὸ μὲν στρογγύλον ὥσπερ ὀρόβας, κέλυφος ἔχον καὶ σάρκα καθάπερ αἱ διφυΐδες. ὑπέρυθρον· τὸ δὲ ἀπόμηκες, μέλαν, σπερμάτια μηκωνικὰ ἔχον· ἰσχυρὸν δὲ πολὺ τοῦτο μᾶλλον θατέρου, σπερματικὰ δὲ ἄμφω, Θεόφραστ. (αἰτ. πέπεριν ἔχει ὁ Νίκ. Ἀλ. 332. Θηρ. 876. καὶ κατ' ἄμφω ταῦτα τὰ χωρία μένει τὸ γένος ἀόριστον· ὑπό τινων ὑπάγεται εἰς τὸ πεπερίς.) ὅθεν

Πεπερίζω. Μιμοῦμαι ἢ ὅμοιος εἰμὶ τῷ πέπερι· τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὀσμὴν τοῦ πεπέρεως ἔχω, Διοσκορ. β'. 193.

Πεπέριον, τό, ὑπόκορ. τοῦ, πέπερι. Ὀλίγον πέπερι.

Πεπερίς, ίδος, ἡ. Ὁ κόκκος τοῦ πεπέρεως, καθόλου δέ, τὸ πέπερι, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 332.

Πεπερίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. πεπερῖτις, ιδος, ἡ. Ὅμοιος τῷ πέπερι· πιπερωμένος, ἔχων τὴν γεῦσιν τοῦ πεπέρεως.

*Πεπερόγεφρον, τό (γάρος). Γάρον κατασκευασμένον μὲ πιπέρι.

Πεπερόπαστος, ὁ, ἡ (πάσσω). Πασσισμένος μετὰ πεπέρεως· ἢ μετὰ πεπέρεως κατασκευασμένος, γεμισμένος.

*Πέπηγα, γ'. πρόσπ. τοῦ β'. παρακ. τοῦ πήγνυμι, Ἰλ.

*Πεπιθεῖν, ἐπ. κατ' ἀναδιπ. ἀπρμφ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ πείθω, Ἰλ. πεπιθοῦσα, θηλ. μετοχ. Ἰλ. πεπίθοιμι, πεπίθοιεν, εὐκτ. Ἰλ. πεπιθήσω, ποιητ. ἀνώμ. μέλλ. τοῦ πεποιθα, Ἰλ.

Πέπιθμεν, ἀντὶ, ἐπεπίθμεν, Ἐπ. κατὰ συγκ. ἀ. πληθ. πρόσπ. τοῦ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσυντ. τοῦ πείθω.

*Πέπιθον, ἢ ἐπέπιθον, ποιητ. ἀόρ. β'. ἀνώμ. τοῦ πεποιθα ἀντὶ πείθομαι.

Πεπιγωμένως, Ἐπίρ. τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ πιγόω. Κατὰ τρόπον ἀφελῆ, χαμψόν, ὠραιότητος ἁπλῆς, ἀφελοῦς, πρβ. εὐπιγής. Κικέρ. εἰς Λίτ. ιέ. 16.

Πεπλεγμένως, Ἐπίρ. τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ πλέκω. Μὲ πεπλεγμένον τρόπον, δίκην πλόκου, περιπλεκόμενος τῇδε κἀκεῖσε.

Πεπλασμένως, ἐπίρρ. τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ πλάττω· μὲ ὑποκριτικὸν, πεπλασμένον τρόπον· ψευδῶς, μὴ ἀληθῶς, πλαστῶς.

Πεπλατυσμένως, ἐπίρ. τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ πλατύνω, Μὲ πεπλατυσμένον τρό-

πνός ὡς καθρέπτης· κατ' ἄλλους = ἐνηχος, ὅστις ἠχεῖ λιγέως. Παρὰ Σουίδ. ἐν Δ. Ἑνδιος, κεῖται »Τόφρα δὲ ἦν ὑέλοιο σαάντερος οὐρανὸς ἠνοψ. Ὁ Ὅμηρος ἄλλως λέγει τοῦτο συχνάκις »Νώροπα χαλκόν· τὸ ὁποῖον οἱ Γραμματικοὶ ἀπαρεμφάτως ὡς καὶ τό, Ἠιόπα, ἑρμηνεύουσι καὶ παρέγουσιν.

*Ἤνσει, λακωνικ. ἀντὶ ἠνθεῖ, Παραταξ. τοῦ, ἀνθέω. Ἀρτεμ. Ονειρ. 1259.

*Ἤντο, 3 πληθ. παρατατ. τοῦ, ἧμαι, Ἰλ. Γ, 153.

Ἠνυστρον, τό. (ἀνύω) Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Β'. 17. καὶ Ζώων Μορ. 14. ὁ τέταρτος στόμαχος τῶν μηρυκιζομένων ζώων ὅπου γίνεται ἡ τελεία χώνευσις τῆς τροφῆς αὐτῶν. Λατιν. Abomasus. Ἀρστρ. Ἱππ. 356. 1184.

Ἠνωγα, Ἠνώγεα. Ἰων. Ὑπερσυντ. τοῦ ἀνωγα, ὅπερ ἰδέ. Ὀδυσ. Ι. 44.

*Ἠνώγει, 3 ἑνικ. ὑπερσ. τοῦ ἀνωγα, Ὅμ.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Ξ.

Ἥξα, ἀόρ. 1. ἐκ τοῦ, Ἀίσσω, ᾤσσω, τό ὁρμῶ. Εὐριπ.

*Ἤξε, 3 ἑνικ. ἀορ. 1. τοῦ ἄγνυμι. Ὅμ.

Ἥξις, εως, ἡ (ἥκω). Ἔρχομαι, ἡ ἄφιξις.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Ο.

*Ἠοῖ, δοτ. ἑνικ. τοῦ Ἠώς, Ὅμ.

Ἠοίη, ἡ· ὑπακουομ. ὥρα, ἡ πρωϊνὴ ὥρα, ὁ ὄρθρος, ὁ ἀπὸ τῆς πρωΐας μέχρι μεσημβρίας καιρός, Ὀδυσ. Δ. 447. »Πᾶσαν δ' ἠοίην, ὅλην τὴν πρωΐαν, ὅλον τὸν πρὸ τῆς μεσημερίας καιρόν, »πρὸς ἠοίην, πρὸς τὴν ἀνατολὴν, ὑπακουομ. γῆν ἢ χώραν, κυρίως θηλυκ. τοῦ, ἠοῖος.

Ἠοῖος, οία, οῖον. Ἰων. ἠῷος (Ἠώς). Ταυτόν τῷ, ἠῷος, πρωϊνός, ὄρθριος, ὀρθρινός, ἀνατολικός, Ὀδ. Θ, 29. ἀντίκειτ. ἑσπέριος.

*Ἠόμεν, 1. πληθ. παρατατ. τοῦ εἶμι, πορεύομαι, Ὀδ.

*Ἠονή, ἡ. Σχῆμα ἀρχικὸν τοῦ ἡδονή, παραχθὲν κομψῶς ἐκ τοῦ ὀνησις, Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 419. C.

Ἠόνιος, νία, νιον (ἠιών) = ἠιόνιος, ὁ παρὰ τῷ αἰγιαλῷ κείμενος, παραθαλάσσιος, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸ παραθαλάσσιον· εὐχρηστότ. ἐν τῷ συνῃρημ. σχήματι.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Π.

Ἡπανέω, καὶ, ἠπαναω, παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἐτυμολ. λέξεις δωρικὴ, ἀντὶ τοῦ, Πάσχω ἀπὸ ἔλλειψιν. Ἴσως τὸ Σπάνις, εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, πανία, τὸ ὁποῖον παρ' Ἀθην. Γ'. τὴν πλησμονὴν, δηλοῖ, τὴν ὁποίαν σημασίαν ἐφύλαξαν οἱ Μεσσάπιοι. »Πανός, ὁ ἄρτος, Μεσσάπιοι δὲ καὶ τὴν πλησμονὴν, πανίαν, καὶ πανία τὰ πλήσματα — καὶ Γωμαῖοι τὸν ἄρτον, πάνα, λέγουσιν. Ἀισθολ. »Οὐδὲ κλυτὰς ψάμαι ἔσσεται ἠπανίαι· συγγεν. μετὰ τοῦ, σπάνις, πανία, ἠχάνω, ἠχανία· ὅθεν

*Ἠπανία, ἡ. Ἔλλειψις, ἀπορία, ἔνδεια, Ep. ad. 522. 6. Paul. Sil. ep. 18. παρὰβ. Jac. AP. σελ. 108.

*Ἠπάομαι, Ζήτ. ἠπήσασθαι.

Ἤπαρ, ατος, τό. Σηκότιον (ντζείρι, Τουρκ.), παρ' Ὁμήρ. Τὸ ὁποῖον ὅτε θεωρεῖται καὶ ὡς κατοικία τῆς ὀργῆς, τοῦ θυμοῦ, καὶ τῶν παθῶν, τὴν ὁποίαν ταύτην σημασίαν ἐφύλαξε καὶ ἡ συνήθεια, διότι τό, σηκίτιον (σακότι) ἐξ οὐδενὸς ἄλλου προῆλθεν, εἰμὴ ἐκ τοῦ, σηκός, ὅθεν καὶ ἡ καρδία, Valck. Ἱππ. 1070. Εὐριπ. Ἱκέτ. 919. »Τῷ' ἤπατος σ' ἔφερονε, ὡς τὸ τῆς συνῃθ. Σὲ ἐβάστασα εἰς τὴν κοιλίαν μου (ἐπὶ ἐγγαστρίας. 2) ἔτι δὲ ταυτόν τῷ, οὖθαρ, καρποφορία τῆς γῆς, ἡ καρποφόρος καὶ βαθύγειος γῆ. Διόδωρ. Σικ. Α'. 19. Σχολ. Ἀπολλων. Β'. 125. καὶ Ἡσύχ. ὅθεν

Ἡπατηρός, ρά, ρόν. Ταυτόν τῷ, ἡπατικός, ἐξ ἐναντίας ἡπατήρια, τά, ὑπακουομ. Φάρμακα, εἰσὶν ἰατρικά τινα ἐναντίον τῶν παθῶν τοῦ ἥπατος. Ἀλέξανδρ. Τραλλιαν. ἀμφ.

Ἡπατητικός, ή, όν. Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 483. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ τρόπου τῆς ἡπατοσκοπίας. »Περὶ τοῦ ἡπατητικοῦ, καὶ τοῦ θυτικοῦ· ἐκ τοῦ ἥπατος, ἀντὶ, ἡπατικός· ἀμφ.

*Ἡπατιαῖος, αία, αῖον, = ἡπατικός, Ἱππ.

Ἡπατίας, ου, ὁ (καὶ, ἡπατιαῖος, παρ' Ἱπποκρ. ἀμφ.). Ὁ ἐκ τοῦ ἥπατος, ἢ ὁ μετὰ ἥπατος, ὁ ἔχων σηκότι. »Λεβοὶ ἡπατίαιν. Πολυδ. Β'. 215. ἀντὶ, ἡπατικοί, καθόλου = ἡπατικός.

Ἡπατίζω (ἧπαρ). Ὁμοιάζω μὲ τὸ ἧπαρ.

Ἡπατικός, ή, όν (ἧπαρ). Ὁ εὑρισκόμενος ἐν ἢ παρὰ τῷ ἥπατι, ὁ ὢν ἐκ ἢ μετὰ τοῦ ἥπατος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἧπαρ, σηκότι. »Νόσος ἡπατικὴ, ἀσθένεια, πάθος εἰς τὸ σηκότι. Ἡπατικός, ὅστις ἔχει πάθος εἰς τὸ σηκότι, ὁ τὸ ἧπαρ ἀλγῶν.

Ἡπάτιον, τό· ὑποκορισ. τοῦ, ἧπαρ, σηκοτάκι.

Ἡπατίτης, ου, ὁ. Ταυτόν τῷ ἡπατικός· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἥπατος ὤν, ὅμοιος μὲ τὸ σηκότι, Θηλυκ. ἡπατῖτις, ιδος, ἡ. Νόσος, κ. τ. τ. ἀκήκοντα εἰς τὸ ἧπαρ. 2) φλὲψ ἡπατῖτις, ἰδιαιτέρα τις φλὲψ τοῦ σώματος, Γερμ. die grosse Hohlader.

Ἡπατοειδής, ές, ό, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ἥπατος, ὁ ὁμοιάζων μὲ τὸ ἧπαρ.

Ἡπατος, ὁ. Εἶδος ἰχθύος, ἀδιορίστου εἰδότ.

Ἡπατοσκοπέω, ῶ. Παρατηρῶ τὸ ἧπαρ καὶ τὰ ἐντόσθια ὡς ἡπατοσκόπος· ὅθεν

Ἡπατοσκοπία, ἡ. Εἶδος μαντικῆς τέχνης διὰ τῆς τοῦ ἥπατος ἢ διὰ τῶν σπλάγχνων παρατηρήσεως γινομένης.

*Ἡπατοσκοπική, ἡ, = ἡπατοσκοπία, Phleg. Trall. 4

Ἡπατοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ τὸ ἧπαρ σκοπῶν, ὅποιος παρατηρεῖ τὸ σηκότι, καθόλου δὲ τὰ σπλάγχνα τῶν θυσιαζομένων ζώων, καὶ ἐκ τούτου μαντεύει καὶ προλέγει τὰ μέλλοντα, λατ. Extispex.

Ἡπατουργός, ὁ, ἡ (ἔργω). Ὅστις κατακόπτει τὰ πλάγχνα διὰ νὰ μαντεύσῃ ἐντεῦθεν, Λυκόφρ. 839. ὁ περὶ τὸ ἧπαρ ἐργαζόμενος, ἢ καταγινόμενος.

*Ἡπατοφαγέω, Μ. ήτω (φαγεῖν). Ὅστις τρώγει τὸ ἧπαρ, σηκότι.

*Ἥπαψε, 3 ἑνικ. ἀορ. 2. ἐνεργ. τοῦ ἁπαφίσκω, Ὀδ. Ξ, 488.

Ἡπάω, εὐχρηστότερον μέντοι κατὰ μέσην διάθεσιν. Ἠπήσασθαι, ἐλαφρύνειν, καταπραΰνειν, θεραπεύειν, ἰατρεύειν, ἐπιδιορθόνειν (μπαλόνειν), ταυτόν τῷ, ἀκέομαι. Φαίνεται ὅτι μετὰ τοῦ, ἠπιος, ἠπιόνη, ἠπεδανός, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχουσιν.

Ἠπεδανός, νή, νόν. παρ' Ὁμήρῳ, Ὀδ. Θ, 311. καλεῖται οὕτως ὁ χωλὸς Ἥφαιστος, ὁ ἐστὶν, Ἀσθενής, ἀδύνατος, ὅστις ἔχει κάνενα ἐλάττωμα περὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ (σακάτης), οἱονεὶ Ἀπεδανός, ὁ μὴ δυνάμενος ὑπ' ἀσθενείας ἐν τῷ πέδῳ, ὅ ἐστὶν ἐν τῷ ἐδάφει στῆναι. Ἐμπεδος γὰρ λέγεται ὁ ἐν τῷ πέδῳ δὲ ἰσχὺν βεβαίως ἑστώς· ἐν δὲ Ἰλ. Θ, 103. καλεῖται οὕτως ὁ τοῦ Νέστορος ἡνίοχος, ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ σαλεύσῃ ἐγλίγωρα ἀπὸ τὸν τόπον. Παρ' Ἱπποκρ. κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἀσθενής, ἀδύνατος, ἥμερος, πραΰς, μαλακός, καὶ ἑπομένως παράγεται μετὰ τοῦ, ἠπιος, ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς, ἐν ᾧ τὸ παρ' Ὁμήρῳ παράγεται ἐκ τοῦ πέδον, καὶ, ἵ, στερητ. Ἀπέδανος, ὁ μὴ βεβαίως ἐν τῷ πέδῳ ἱστάμενος. Ὁ Ὀππιανὸς ἔχει ἔτι καὶ, Νηπεδανός, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· ὅθεν

Ἠπεδανόω, ῶ. Ἀδύνατον, ἀσθενῆ ποιῶ τινά,

Ἠπειρογενής, ές, ὁ, ἡ (ἤπειρος, ΓΕΝΩ). Ὅστις εἶναι γεννημένος, ἢ ζῇ εἰς τὴν ἤπειρον, στερεάν, ταυτόν τῷ, ἠπειρώτης. Αἰσχύλ. Περσ. 42.

Ἠπειρόθεν, Ἐπίρρ. Ἀπὸ τῆς ἠπείρου, Ἀρατ. 1094. ἐκ τοῦ

Ἤπειρος, ἡ. Ἡ στερεὰ γῆ, ἡ ξηρὰ, παρ' Ὅμ. συνῃθ. ἀντίκειται τῇ θαλάσσῃ καὶ τοῖς νήσοις· ἠπειρόνδε, ἀπὸ τῆς θαλάσσης πρὸς τὸν αἰγιαλὸν, ἢ τὴν στερεάν, ὅθεν καλεῖται Ὀδ. Κ, 56. καὶ νῆσός τις, ἤπειρος· ἐξ ἐναντίας Ὀδ. Ξ, 97. 100. καλεῖται οὕτως καὶ ἡ στερεὰ γῆ τῆς Ἑλλάδος, πρὸς διαστολὴν τῶν νήσων, καὶ δὴ εἰς τὰ δύω ταῦτα χωρία, ἢ ἀπέναντι τῆς Ἰθάκης, ἥτις ὑστερωτέρως ἐκλήθη κατ' ἐξοχὴν μὲ κύριον ὄνομα, Ἤπειρος· παρ' Ἡρόδ. σημαίνει ἢ λέξις τὰ ἄνω χωρία, πρὸς διαστολὴν τῶν παραθαλασσίων, μάλιστα »πόλις ἠπειρωτικὴ, πόλις ἀπομεμακρυσμένη ἀπὸ τὰ παράλια· οἱ Ἀττ. καλοῦσι οὕτως ποτὲ μὲν τὴν Ἑλλάδα, ποτὲ δὲ τὴν Ἀσίαν, ἀμφοτέρας δὲ καὶ, δισσαὶ ἤπειροι, δηλ. τὰ δύω μέρη τῆς γῆς, ἡ Ἑλλὰς ἢ Εὐρώπη, καὶ ἡ Ἀσία, κατὰ τὴν ἀρχαίαν διαίρεσιν τοῦ κόσμου, ἥτις παρεδέχθη μόνον δύω μέρη τοῦ κόσμου, καταλογιζομένη τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν Ἀσίαν, Σοφοκλ. Τρ. 101. Scharf. mel. σελ. 37. καὶ I. Bos. σελ. 531. Voss. Virg. Georg. 2, 116. Κυρίως σημαίνει τό, ἄπειρος γῆ (μεγάλη στερεά), ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἔτι διὰ τοῦ ὁδὸς ἄπειρος· οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ἱπποκρ. »Δίκυλοι, ἤπειροι, ἵπποιν, ὅπου τὰ ὀρθότερα ἀντίγραφα, δίκυλοι καὶ ὑπήριοι, ἔχουσι· ὅθεν

Ἠπειρόω, ῶ. Ἤπειρον ποιῶ, κάμνω τὴν θάλασσαν ξηράν, ὡς τό, θαλαττόω, τὴν ξηρὰν θάλασσαν ποιῶ.

Ἠπειρώτης, ου, ὁ, Θηλ. ἠπειρῶτις, ιδος, ἡ (ἤπειρος)· ταυτόν τῷ, ἠπειρογενής. Ὁποιος ἐγεννήθη, κατοικεῖ, ἢ εἶναι ἀπὸ τὴν ἤπειρον, ἤτοι ἀπὸ τὴν ξηρὰν, τὴν στερεὰν γῆν, στεριανός, στεριώτης· ἀντίκειται τῷ, νησιώτης. »πόλις ἠπειρῶτις, Ἡρόδ. Η'. 109. 2) Ὁποιος ἐγεννήθη εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἠπείρου, ἐγκάτοικος τῆς Ἠπείρου.

Ἠπειρωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἠπειρώτην ἢ ὁ ὅμοιος αὐτῷ. »Ἔθνος ἠπειρωτικόν», ἔθνος τῆς ξηρᾶς.

Ἠπειρῶτις, ιδος, Θηλυκ. τοῦ, ἠπειρώτης. Ἡρόδοτ.

Ἠπειτα, Ποιητ. ἀντὶ, ἔπειτα· ἐσφαλμένη τῆς γραφῆς τρόπος εἰς πολλὰ χωρία τοῦ τε Ὅμ. καὶ Ἡσ. ὅπου ἄλλοτε ἐγράφετο δ' ἤπειτα, νῦν δὲ ὀρθότερ. δὴ ἔπειτα· μ' ὅλον τοῦτο διατήρησαν τε Gaisf. Ἡσ. Θεογ. 562. καὶ ὁ Bekk. Πλάτ. Νομ. 4, σελ. 719. Α. τὸ ἤπειτα.

*Ἤπερ, ποιητ. ἤπαρ (ἡ). Ὡς ἄν, ὡς τάχα, ὡς ἤδη, ὡς καί, Σύνδ. συγκρτκ. Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

*Ἠπερ, Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς, ἀπαραλάκτως ὡς, παρόβ. ἤ.

Ἠπερόπευμα, ατος, τό (ἠπεροπεύω). Ἀπάτη, δελέασμα, γέλασμα. Ὁ Κριτίας παρ' Ἀθην. καλεῖ τὸν Ἀνακρέοντα »Γυναικῶν ἠπερόπευμα».

Ἠπεροπεύς, έως, καὶ Ἰων. ῆος, ὁ· ἡ, ἠπεροπευτής, ὁ· Ἀπατεών, ψεύστης, ὅστις ἀπατᾷ τινὰ μὲ ψευτιαῖς Ὀδ. Δ, 364.

Ἠπεροπεύσις, εως, ἡ. Τὸ ἀπατᾶν, γελᾶν.

*Ἠπεροπευτής, οῦ, ὁ, = Ἠπεροπεύς. Ἰλ. Γ, 39. Ν, 769.

Ἠπεροπεύω, ἐξαπατῶ, ἀπατῶ, ἀποπλανῶ (γελῶ, ξεπλανῶ, ξεμαυλίζω). »Τινὰ μάλιστα δὲ ἀπατηλῶν λόγων, καὶ πανουργιῶν. Ὅμ. »πρέπει ἠπεροπεύει γυναιξί, »Ὀδ. Ο, 421. Ἰλ. Γ, 399. ὑστερτρ. καὶ, τινὰ τινι, ἀπατῶ τινα διὰ

κον, κατὰ πλάτος, διεξοδικῶς, Σχολ. Λυκοφρ. 1414.

*Πέπληγα, παρακ. τοῦ πλήττω.

*Πεπληγέμεν, καὶ πεπληγέμεναι, ποιητ. ἀντὶ πεπληγέναι, ἀπρμφ. τοῦ πέπληγα.

*Πέπληγον, ποιητ. ἀνώμ. παρατ. τοῦ πέπληγα.

*Πεπλήγοντο, γ'. πρόσ. πληθ. τοῦ παθ. ἢ μέσ. παρατατ. τοῦ πέπληγα, Ὅμ.

*Πεπληγώς, υῖα, μετοχ. παρακ. β'. ἐνεργ. τοῦ πλήττω, Ὅμ.

Πεπλημένος σκοπέλῳ, Ὀδυσ. Μ, 108. ἀντὶ, πεπελημένος, ποιητ. παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ πελάζω.

*Πεπλησμένως, ἐπίρρ. (πλήθω). Κατακόρως, Στράβ. Μέρ. γ'. σλ. 96. ἔκδ. Κορ. ἐκ διορθ. αὐτοῦ ἀντὶ, πεκεισμένως.

Πέπλιον, τό· καὶ, πεπλίς, ίδος, ἡ (πέπλος). Διοσκ. δ'. 169. Πλίν. κ'. 20. Εἶδος φυτοῦ, τὸ τοῦ Λιν. Euphorbia peplis.

*Πεπλογραφία, ἡ (γράφω). Περιγραφὴ τοῦ πέπλου· οὕτως ἐκαλεῖτο συγγραμμά τι τοῦ Οὐάρρωνος, περιέχον τὸ ἐγκώμιον μεγίλων ἀνδρῶν, Εἰκ. πρὸς Ἀττ. 16, 11. πρβ. Erk. clau. u.

Πεπλοδόχος, ἡ, Ἰων. πεπλοδίκος, ὁ, ἡ (δέχομαι), ποιητ. Ὁ τὸν πέπλον δεχόμενος ἢ φυλάττων.

Πέπλον, τό· μόνον εἰς τὸ πληθυντ. πέπλα, τά, ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς, ἀντὶ τοῦ, πέπλος· ἐκ τοῦ

Πέπλος, ὁ, παρὰ τοῖς Μεταγν. ποιηταῖς καὶ μετὰ τοῦ Ἑτερόκλ. πληθ. τὰ πέπλα, λατ. peplum. Πᾶν ὕφασμα, ὅθεν 1) Σκέπασμάτι, κάλυμμα, τάπης, ὕφασμά τι σινδονοειδὲς κατανυόμενον ἐπίτινων σκευῶν, ἐπίδεσμος, περίβλημα, σκέπασμά τι ἑνὸς θρόνου ἢ ἁμαξίου (Ἰλ. Ε, 194), ἢ ὑδρίας, Ἰλ. Ω, 796), ἢ σκαμνίου εἰς ἀποτρίβησιν κάπνοῦ καὶ τῶν τοιούτων Ὀδ. Η, 96. πρβλ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σλ. 404.) καὶ τὸ σινδόνι τῶν νεκρῶν. 2) Ἐξαιρετ. μέγα τι, πλατύ, πολύπτυχον ὕφασμα λεπτότατον, συνήθ. πλουσίως κεντητόν, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν ἐπάνω τῶν ἄλλων ἱματίων καὶ ἐσκέπαζον ὅλον τὸ σῶμα, ἄρα πτυχώδες μεγαλοπρεπὲς ἱμάτιον· κυρίως, λεπτόν τι γυναικεῖον ἱματιον, τὸ ὁποῖον ἔφερον αἱ τῶν ἐπισημῶν γυναῖκες, καὶ μάλιστα αἱ ἐν ταῖς πόλεσιν οἰκοῦσαι, ἔνδυμα, περιβόλαιον· καὶ οὕτως ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. οἶχ' ἐξαιρέτως, ὅστις ἐν Ἰλ. Ε, 734. κτ. ἀντιτάττει τὸν γυναικεῖον πέπλον τῷ ἀνδρικῷ χιτῶνι· ὅτι δὲ ὁ γυναικεῖος πέπλος ἐσκέπαζεν εἰς εἶδος καλύπτρας κεφαλὴν καὶ πρόσωπον καὶ χεῖρας, ἐγίνετο μὲν δῆλον ἐκ τῆς Κυ. Παι. Ξενοφ. Ε, 1, 6. ὅμως ἀπαντῶνται διόλου, ὅσοι θεωροῦσι ταύτην τὴν λέξιν σημαίνουσαν καλύπτραν τῶν γυναικῶν ἢ τὸ νῦν Shawl (σιάλ) λεγόμενον· ἐξαιρετ. ἦτον περίφημος ὁ χρυσοκέντητος πέπλος τῆς Ἀθηνᾶς ὅστις ἐν Ἀθήν. ἐξετίθετο κατὰ τὰ παναθήναια εἰς κοινὴν θέαν, καὶ παριστάνεται εἰς πολλὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα ταύτης τῆς θεᾶς, πρβλ. Βατρ. 182. κτ. Virg. Cir. 21. κτ. Meurs. Panath. 17. Winkelmanns συγγράμ. Τ. Β'. σλ. 26. παρὰ τοῖς Μεταγνστ. καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. σημαίνει καὶ μεγαλοποιεπὲς ἱμάτιον τῶν ἀνδρῶν, Poppo Ξενοφ. Κ. Π. 3, 1, 13. ἐν γένει, ἔνδυμον ἐπίβλημα, περιβόλαιον, ἐπανωφόρεμα, mantelo, Εὐρ. Κύκλ. 301. Θεόκρ. 7, 17. ὁ Πολυδ. ζ' 50. λέγει· «Πέπλος, ἐσθῆμα ἐστὶ διπλοῦν τὴν χρείαν, ὡς ἐνδύναι τε καὶ ἐπιβάλεσθαι· καὶ ὅτι μὲν ἐπίβλημά ἐστι τεκμήραιτ' ἄντις ἐκ τῶν τῆς Ἀθηνᾶς πέπλων.» (Ἰλ. Ε, 734. καὶ Ζ, 271.) ὅτι δὲ καὶ χιτών, ὅταν εἴπῃ Ξενοφῶν (Κυροπ. ἐ. ἀ. 3. Περιεκατερρήξατο τὸν ἄνωθεν πέπλον, καὶ ἀνωδύρατο, ἐφάνη μὲν αὐτῆς τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ προσώπου, ἐφάνη δὲ ἡ δέρη καὶ αἱ χεῖρες) παραφαίνει γὰρ τότε καὶ τὰ στέρνα· ἄρα, οὗτος ὁ χιτὼν ἐκάλυπτε καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας. Ὁ Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Ε. (τελ. 599. καὶ 600. Ἔκδ. Ῥώμ.) λέγει· «Ἔστι δὲ πέπλος γυναικεῖος χιτών, ὃν οὐκ ἐνεδύοντο, ἀλλ' ἐπεριβάλλοντο, καὶ τῆς περόνης ἀρθείσης καταῤῥέων αὐτὸς εἰς τὸ ἔδαφος φαίνεται· ὅτι δέ ποτε καὶ ἐπὶ ἀνδρείου ἱματίου ὁ πέπλος τίθεται, δηλοῖ που Εὐριπίδης· καὶ Πολυδ. πάλιν ἐνθ. ἀνωτ.» Ὁ δ' αὐτὸς Ξενοφῶν καὶ ἀνδρεῖον οἴεται φόρεμα εἶναι τὸν πέπλον, τὸν γὰρ Ἀρμένιον (Κυροπ. γ'. ἀ. 8.) ἔφη καταφορεῖσθαι τοὺς πέπλους· εἰμὴ ἄρα ὅ,τι οἱ βάρβαροι καὶ ταῖς θηλυπρεπεστέροις τῶν ἐσθήτων ἐχαίρουν· περιτόναιον, ἄλλως, δημός, κοῖλα, κοι· σκέπη (ἡ περικαλύπτουσα τὰ ἐντόσθια παχεῖα καὶ δικτυοειδὴς μεμβράνα). Ὀρφ. ἀργ. 310. «Πέπλῳ παρκατέθηκα θεοῖς ἐπινήχυτα δῶρα.» 4) Φυτόν τι, Διοσκορ. δ'. 168. Euphorbia peplus, Λιν. λέγεται καὶ, πέπλιον, καὶ, πεπλίς· (ἡ παραγωγὴ ἐστι σκοτεινή. καὶ κατὰ μὲν Δίμμιον παρὰ τό, πετάννυμι, πέπταμαι, κατὰ δὲ Ῥείμερον παρὰ τό, πέλλα, pollis palla, pallium κ. τ. λ. ἔτι δὲ συγγεν. τῷ, ἐπιπλα, καὶ, ἐπίπλοον).

Πέπλωμα, τό (πέπλος, ὡσανεὶ ἐκ τοῦ, πεπλόω) ταὐτὸν τῷ, πέπλος, Περίβλημα, κάλυμμα, φόρημα, ἱμάτιον, φάρος, Σοφ. Τραχ. 613. καὶ Εὐριπ. Ἰκέτ. 97.

*Πέπνυμαι, κυρίως ποιητ., ἐξαιρετ. Ἐπ. παθ. παρακ. τοῦ πνέω, ἐπὶ σημασ. ἰδιαιτ. ἐνεστῶτος. Εἶμαι ἐμψυχωμένος, ζωντανός, ἀναπνέω, ζῶ· 2) συνήθ. τροπ. φρόνιμος ἢ γνωστικός εἰμί. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ β'. ἐνικ. προσ. «Πέπνυσαι νόῳ (Ἰλ. Ω, 377)», εἶναι πλήρης πνεύματος ἐν τῷ νῷ, ἤτοι νουνεχής· ἔτι δὲ τῇ ἀπρμφ. πεπνύσθαι (Ἰλ. Ψ. 440. καὶ Ὀδ. Κ, 495, ἔνθ' εἰσέτι ἡμαρτημ. γράφουσι, πεπνύσθαι), τῷ β'. ἐνικ. προσπ. τοῦ Ὑπερσυντ. μετὰ σημτ. παρατ. πέπνυτο (Ὀδ. Ψ, 210.), καὶ μάλιστα τῇ μετοχ. πεπνυμένος, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡτ. ἔχει βεβαίως μόνον ἅπαξ ἐν Ἔργ. 733. (οἱ λοιποὶ τύποι οὐδαμοῦ εὑρίσκεται παρ' αὐτῷ· ἔστι δὲ ἐν χρήσει ἡ μετοχ. κατὰ τὰ τοῦ ἀορ. καὶ αὐδέτ. ἀεὶ μετοχ. ἀντὶ τοῦ, φρόνιμος, νουνεχής, συνετός, συνήθ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ «μῦθος πεπνυμένος, πεπνυμένα μήδεα, πεπνυμένα ἀγορεύειν, βάζειν, εἰδέναι καὶ νοήσαι», ἀντὶ συνετὴ ὁμιλία, συνετὴ συμβουλή, συνετῶς ὁμιλεῖν κτλ. εὑρίσκεται δὲ ἡ μετοχ. καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. λογογρ., ὡς παρὰ Πολυβ. — Ἐκ τοῦ ἀρχαίου πρωτοτύπου ΠΝΓΩ διέμειναν μόνον παρ' Ὅμ. λείψανά τινα τοῦ συνθέτου ἀμπνύω, ἀμπνυμι, ὁ. ἐ. ἀναπνύω, ἀνάπνυμι. Ὁ Νίκ. ἔχει ἐνικ. ἀόρ. παθ. πνυθείη. Κατ' ἄλλους, τὸ πέπνυμαι σὺν τοῖς παραγώγοις οὐκ ἔστι συγγεν. τῷ πνέω, ἀλλὰ κατὰ συγκ. τύπος τοῦ, πινύω, πινύσσω, ὅθεν, πινυτός, κ. τ. λ. Ἐπίρρ. πεπνυμένως, συνετῶς, φρονίμως.

Πεπνυμένος, ἴδε πέπνυμαι.

*Πεποιημένως, ἐπίρρ. τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ ποιέω. Κατὰ τρόπον εἰργασμένον, ἐπιτηδευτόν.

Πέποιθα, παρακ. β'. τοῦ πείθω, μετὰ σημασ. ἀμεταβ. Ἐμπιστεύομαι, ἔχω θάῤῥος, πίστιν, ἐλπίδα, ἐστ. Ὅμ. καὶ Ἡτ. ὅθεν μετοχ. «Πεποιθώς παρ' Ὅμ. μετὰ Δοτικ. ταύτον τοῦ, σὺν πεποιθήσει, ἢ μετὰ πεποιθήσεως, μετὰ ἐλπίδος καὶ θάῤῥους· ὁ πεποίθησιν ἔχων ἐν ἑαυτῷ, ἀλαζών.

Πεποίθησις, ἡ, καὶ, πεποιθία, ἡ· Θάῤῥος, ἐλπίς, πίστις· νεώτ. λέξεις, ὅρ. Lob. Φρυν. σλ. 295

Πεποιθότως, ἐπίρ. τῆς μετοχ. τοῦ πέποιθα. Μὴ πεποίθησιν, θαῤῥούντως, θαῤῥαλέως, ὡστό, πεπεισμένως.

Πεποίθω, ὑποτακτ. παρακ. β'. τοῦ πείθω, ὅθεν πεποίθομεν, Ἐπ. ἀντὶ, πεποίθωμεν, Ὀδυσ. Κ, 335. «Ὄφρα πεποίθομεν ἀλλήλοισιν, ἐπὶ πιστεύσωμεν, θαῤῥήσωμεν, διὰ τὰ ἐμπιστευθῶμεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Πέπονθα, καταχρηστικῶς μέσος παρακείμ. τοῦ, Πάσχω, Ὀδ.

*Πέπορδα, παρακ. τοῦ, πέρδομαι.

Πεπορεῖν, ἴδε πεπορεῖν.

Πεπορθημένως, ἐπίρ. τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, πορθέω. Δίκης πόλεως παραδεδομένης εἰς διαρπαγήν.

Πέποσθε, Ἐπ. β'. προσ. πληθ. τοῦ πέποσχα, Ὀδυσ. Ψ, 53. ἀντὶ, πεποίνθατε, ὅπου οἱ Γραμματικοὶ ἐκ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Στησιχόρου τὸν σχηματισμὸν, πέποσχα, ἀντὶ πέποινθα, ἐσημείωσαν.

*Πεποτήαται, Ἐπ. γ'. προσπ. πληθ τοῦ παρακ. τοῦ ποτάομαι, ἀντὶ πεποτήνται, Ἰλ. Β, 90.

*Πέπραγα, παρακ. τοῦ πράσσω.

Πεπραδίλη, ἡ (πέρδω). Ἡ πορδή. 2) εἶδος ἰχθύος, οἱονεὶ πορδέψερον, ἐκ τοῦ, πέρδω, ἐπαρδον, ἔπραδον, πράδω, πεπράδω· (- υ υ -)

*Πέπρακα, παρακ. τοῦ πιπράσκω.

*Πέπραμαι, παθ. παρακ. τοῦ πιπράσκω.

*Πέπραχε, παρακ. τοῦ πράσσω.

*Πεπρηγέναι, Ἰων. ἀντὶ πεπραγέναι, ἀπρμφ. παρακ. β'. τοῦ πράσσω.

*Πέπρησμαι, παθ. παρακ. τοῦ πίμπρημι.

*Πεπρωμένος, η, ον, μετοχ. τοῦ

*Πέπρωται, Ἐπ. γ'. προσπ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ πορεῖν, κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ πεπόρται, Ὅμ. ὅθεν πέπωτο, γ'. προσπ. ὑπερσυντ. παθ., Ἡτ. καὶ ἡ μετοχ. πεπρωμένος, η, ον, προωρισμένος ὑπὸ τῆς μοίρας, Ἰλ. Ο, 209. «Ἰτόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ, τῆς ἴσης καὶ ὁμοίας μερίδος μεθέξοντα, προδιωρισμένον εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν, ἤτοι τὴν ἰδίαν μερίδα, τὴν ἰδίαν μοῖραν. «Πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ, Ἰλ. Π, 441. πρὸ πολλοῦ ὡρισμένον διὰ τῆς μοίρας εἰς θάνατον, «Πρὸς δόμους πεπρωμένους», ἀντὶ τοῦ, ὑμετέρους. «Ἡ πεπρωμένη προσυπακ. Μοῖρα· καὶ «Πεπρωμένον, τόκ· ἡ τύχη, ἡ μοῖρα, τὸ ὡρισμένον ἢ τὸ προκριτμένον καὶ εἱμαρμένον παρὰ τῆς μοίρας, τὸ γεγραμμένον, τὸ γραπτέν, ὡς τὸ εἱμαρμένη· «Πέπρωται» πεπρωμένον ἐστὶ, προώρισται, ὥρισται, (ἔτσι εἶναι ἢ ἤτον τῆς μοίρας· ἔτσι ἤτον γραμμένον). «Τὴν πεπρωμένην μοῖραν ἀδυνατεῖ ἐστι ἀποφυγεῖν καὶ θεός, Ἡρόδοτ. 1. 91. ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι γραμμένον ἀπὸ τὴν μοῖραν δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀποφύγῃ τις· «Ἄσοι πέπρωται ταῦτα τλῆθι γενναίως καὶ μὴ σοφίζου, τὸ χρεὼν γὰρ οὐ φεύξῃ· Ἰλ. Σ, 329. «Ἀμφὼ γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι, καὶ εἰς τοὺς δύο εἶναι γραμμένον νὰ βάψωσι τὴν ἰδίαν γῆν μὲ τὸ αἷμα των· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Γ, 309. «Πεπρωμένον ἐστίν ἀντὶ τοῦ, πέπρωται· «Εἰ δὲ θεῶν πεπρωμένον ἐστι— πολέμους γενέσθαι, ἂν ἦναι προωρισμένον, Ξενοφ. Ἑλ. ς'. γ'. 4. «Ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ πεπρωμένον τέλος», ἀντὶ τοῦ, ὁ θάνατος. Ὁ αὐτ. Ἀπομν. β'. ἀ. 33 Ὀρφ. Ἀργ. 104. «Ἀλλ' οὐκ ἔτ' ὑπελύξει, ἃ δὴ πεπρωμένα κείνῳ» (ἄρα οὗτος ὁ παρακ. ἔχει σημασ. ἐνεστῶτος, καὶ ἐν χρήσει ἐξ αὐτοῦ ἡ μετοχὴ καὶ μόνον τὸ γ'. προσ. ἀπρόσωπος. Ὅρα διεξοδικώτερον ἐν τῷ, ΠΟΡΩ).

Πέπταμαι, πεπτάμενος, ποιητ. παθ. παρακ. τοῦ, πετάννυμι, Ὅμ.

Πεπτεώτα, ποιητ. ἀντὶ, πεπτώτα. ὄνομ. καὶ αἰτ. οὐδ. πληθ. μετοχ. παρακ. τοῦ πεπτεώς ἐκ τοῦ πίπτω, Ἰλ. Φ, 503.

Πεπτήριος, ία, ιον, καὶ, πεπτικός, ή, όν (πεπτός). Εἰς ἕψησιν ἢ πέψιν, χώνευσιν χρήσιμος, ἐπιτήδειος, χωνευτικός.

Πεπτηώς, ἀντὶ, πεπτωκώς, πεπτηκώς, Ἀττ.

τινος, παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 57. »Ἠπεροπεύειν τινὶ δόλου τρίβωνα, τὸ νὰ γελάσῃ τινὰς τινα διὰ νὰ χάσῃ τὸν δρόμον του, ἀποπλανῶν τινα τῆς ὁδοῦ. Τίνες παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, ἀπάω, ἀπέω· ἔδει τὸ, ἀπάτη, καὶ ἐπομένως, ἄπερος μετὰ τοῦ, ἄψ, ἀπέρῳ, ἀπέροπος, ἀπεροπεύω· ἀλλὰ τὸ ἀπάτη, πιθανῶς γίνεται ἐκ τοῦ, πάτος, καὶ, ἀ, στερητ. Οἱ παλαιοὶ καὶ αὐτοὶ ἀμφιβάλλον εἰς τὴν ἐτυμολογίαν, διότι ὁ Ἡσύχ. ἔχει, ὑπεροπεύει. φενάδεται, καὶ, ὑπεροπεύς, φεύστης, ὑπερόπτης. Παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. ἐν Λέξ. ἠπεροπευτής, κεῖται ἐξ Ἀναχρέοντος »Βούλεται ἀπεροπὸς ἡμῖν εἶναι, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. ἐν Λέξ. ἀπεροπός, ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀπώθρωπος. Ζήτ. ἀπέρωτος· πιθανὸν δὲ, ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ, ἔπος, εἰπεῖν, ἀπόω, ἠπόω, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ, ἀπάτη.) ὅθεν

Ἠπεροπηΐς, ΐδος, ἡ. Ἥτις ἀπατᾷ, ἡ τέχνη τοῦ ἐξαπατῶν. Πολυκρ. Στρατηγ. καὶ Στράβ. Α'.

*Ἠπέω, ἀντὶ ἠπόω, Ζήτ. Ἡσιόδειος.

Ἠπήσασθαι, Ἀκέομαι, ῥάπτω, μπαλόνω, στουπόνω τὰς τρύπας, ἰατρεύω, σπάνιος σχηματισμ. παρὰ Γαλην. καὶ Ἀριστοτέλ. καὶ ἐξ Ἀρστφ. λεξ. 28. Dind. ἀναφιρέμ. ἀπὸ Φρυν. ἐπιλ. σελ. 91. καὶ παραγόμ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου ἐνεστ. ἠπέομαι, = ἠπιάω· ὅθεν

Ἠπητήριον, τό· ταυτὸν τῷ, ἠπήτριον. Λιβάν.

Ἠπητής, οῦ, ὁ. Ἀκέστωρ, ῥάπτης, μπαλωματής. Ξενοφ. Κυρουπ. Α. καθόλου δὲ, ὅστις κάμνει τι τέλειον, ὡς ἀκεστής, Βατρ. σπανιωτάτη λέξις, ἀντὶ τῆς ὁποίας εὐχρηστ. τὸ, ἀκεστής, Lobeck. Φρυν. σελ. 91. ὅθεν

Ἠπήτρια, ἡ· θηλ. τοῦ ἠπητής· ταυτὸν τῷ, ἀκέστρια, ῥάπτρια·

Ἠπήτριον, καὶ Ἠπητήριον, τό. Ἡ βελόνη, τὸ βελόνιον εἰ οὗ ῥάπτομεν.

Ἠπιαλέω, ῶ (ἠπίαλος). Ἔχω τὸν πυρετὸν τὸν καλούμενον ἠπίαλος. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 1164. Ζήτ. ἠπίαλος.

Ἠπιάλης, ητος, ὁ· ταυτὸν τῷ, ἐφιάλτης. »Ἠπιάλητα πιέσων Ἡρακλῆς». Σωφρόνιος παρ' Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ε. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Δημητρ. Φαλήρ. 156. Παρ' Ἀριστοφ. Σφὴξ. 1033. Ζήτ. ἐν τῷ, ἠπίαλος. (ᾱ)

Ἠπίαλος, ὁ (μετὰ τοῦ, πυρετός, καὶ ἄνευ). Τὸ τοῦ πυρετοῦ κρύος, Θεόγν. 174. Θερμασιά, κακοῦ εἴδους πυρετός ὁπότε εἶναι μεμιγμένον τὸ κρύος μὲ τὴν θέρμην, καὶ ποτὲ μὲν αἰσθάνεται ὁ πάσχων τὸ κρύος, ποτὲ δὲ τὴν θέρμην, ἤτις καὶ εἶναι ἐλαφροτέρα, καὶ μετριωτέρα, παρὰ τὸ κρύος. »Οἱ ἠπιαλοῦντες ἅμα τῷ ῥιγοῦν διψῶσιν. Ἀριστ. Πρβλ. κβ'. 2. μ' ὅλον τοῦτο ὁ Λουκιανὸς τάσσει σαφέστερον τὸ, ἠπίαλος, μόνον ἀντὶ τοῦ, ῥίγους, κρύους. Ζήτ. Φριλώδης, μεταφορ. καθηδύνων ἠπίαλος, ποιητὴς ψυχρός, ὅστις προξενεῖ εἰς τὰ ἀηδόνια θέρμης κρύος, Φρυνιχ. — 3) Ταυτὸν τῷ, ἠπιάλης, ἡ, ἐφιάλτης (1) ὅθεν

Ἠπιαλώδης, ό, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πυρετοῦ ἠπίαλος. Πυρετώδης.

Ἠπίαμα, ατος, τό. Ἰατρικὸν τὸ ὁποῖον ἐλαφρύνει τὸν πόνον, Ἡρόδ. ἐκ τοῦ

Ἠπιάω, ῶ, Μλ -άσω, ἡ, -ήσω (ἤπιος). Ἐλαφρύνω, καταπραΰνω, ἡμερόνω, ἰατρεύω, Ζήτ. Ἤπιόω. (ᾱσω).

Ἠπιοείνητος, ὁ, ἡ (ἤπιος, δινέω). Ὁ ἡμέρως στρεφογυρισμένος, Ἀναλεκτ. Γ'. 72. »ἠπιοδίνητα βλέφαρα». (ᾱ)

Ἠπιόδωρος, ὁ, ἡ (ἤπιος, δῶρον). Ὅστις δίδει δῶρα εὐεργετητικά, ὅστις δίδει ἀσμένως, ὁ φιλόφρων, εὐμενής, ἡ ὁποῖος ἡμερόνει διὰ τῶν δώρων. »Μήτηρ ἠπιόδωρος». Ἰλιάδ. Ζ, 351. ἠπία καὶ ἥμερος μήτηρ, ἡ ἡ πραϋντικὰ δωρουμένη κατὰ τὴν παιδοτροφίαν. Ὁ Σχολ.

Ἠπιοδώτης, ου, ὁ (δίδωμι)· ταυτὸν τῷ, ἠπιόδωρος. Ὀρφ.

*Ἠπιόθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Πρᾶος, ἤπιος.

Ἠπιόλης, ου, ὁ· ταυτὸν τῷ ἠπίαλος. Εὐστάθ. εἰς Ὅμηρ. ὁ Φρύνιχος ὅμως θέλει τὸ ἠπιόλης, μόνον ἀντὶ τοῦ ἐφιάλτης, τὸ δὲ ἠπίαλος, ἀντὶ τοῦ Ῥιγοπύρετος. ΑΒ. σελ. 42.

*Ἠπίολος, ὁ, = ἠπιόλης.

Ἠπίολος, ὁ· κατὰ τὸν Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστορ. Η'. 26. πεταλοῦδα ἥτις καίεται εἰς τὸ κηρί· ἡ λατινικὴ ὅμως μετάφρασις αὐτοῦ. ἔχει Ipiliotis, ἄρα ὁ μεταφραστὴς, ἠπιλιώτης, ἀνέγνωσεν· ὁ Riemer παράγει ἐντεῦθεν τὸ, papilio.

Ἠπιόμοιρος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Ὁποῖος ἔχει ἡμέρον μοῖραν, τύχην. Ἀθην.

*Ἠπιόμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ὅστις ὁμιλεῖ μὲ πρᾶον τρόπον.

Ἠπιόνη, ἡ. Ἐλέγετο ἡ σύζυγος τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Παυσαν. Κορινθ. 29. ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 144. ἡ θεὰ τῆς ἰατρικῆς, κυρίως, ἥτις ἠπιῷ, καταπραΰνει, ἐκ τοῦ

Ἠπιος, ία, ιον. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. καὶ ἠδη παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 407. συνήθ. δικαιόλ. Πρᾶος, μαλθακός, ἐπιεικής, καλός, ἥμερος, εὔνους, εὐμενής, Ὅμ. τινὲ φέρομαι εὐνοϊκῶς, φιλοφρόνως εἴς τινα, Ἰλ. Θ, 40. Ὀδ. Κ, 337. καὶ ἀλλοῦ· μάλιστα, ἠπία εἰδέναι τινὶ, φέρομαι φιλικῶς, φιλοφρόνως εἴς τινα, συχνὰ παρ' Ὁμήρ. ὅστις μεταχρζτ. τὴν λέξιν ἐπὶ χαρακτῆρος πατρὸς, ἢ ἐξουσιαστοῦ τινος καὶ ἄλλων ἀνθρώπων· ὅθεν, ἀπαθὴς, μέτριος, ἀτάρακτος, ἥσυχος, ἀντίκειται τῷ σκληρὸς, ἄγριος, ὀργίλος, Ὀδυσ. Ο, 556. κεῖται ἠ Ἀνάκτεσσιν ἠπία εἰδώς, ἀντὶ τοῦ, ἤπιος, ἐπὶ πιστῶν καὶ καλοπροαιρέτων συβωτῶν· 2) Ἐνεργ. ὅστις καταπραΰνει, καθησυχάζει, μαλακώνει, ἀναπαύει, ἰατρεύει, »ἠπία φάρμακα», ἰατρικὰ καταπαυστικὰ τῶν ὀδυνῶν, Ἰλ. Δ, 218. Λ, 515. 830. ἐξ ἐναντίας, »ἤπιον ἡμαρ», μετὰ τοῦ Ἀπαρρφτ. ἡμέρα ἐπίκαιρος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ πράξῃ τις, ἢ νὰ ἐπιχειρισθῇ τι, ἡμέρα τυχηρὰ, Ἡσ. ἔργ. 789. ὅπου τὸ, ἁρμενος ἔχει τὴν αὐτὴν σημασ. παρ' Ἱπποκρατ. »Ἠπιώτερα θέρματα, ἐλαφρότερα, ἡσυχώτερα Ἐπίῤῥ. Ἠπίως, συγκρτκ. ἠπιωτέρως, Δημ. ο. Dionysod. 44. (πιθανῶς πρέπει νὰ ἀναχθῇ εἰς τὴν ῥίζαν, Ἔπω, ἔπος, εἰπεῖν, καὶ δὴ κατὰ τὴν διπλῆν σημασ. καταπραΰνω μὲ λόγους ἐπῳδῆς, ἤτοι μαγικοὺς, σωματικοὺς πόνους.) ὅθεν

Ἠπιότης, ητος, ἡ. Πραότης, ἡμερότης, μαλακότης· ἀφῥ.

Ἠπιόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ, καὶ, ἠπιόχειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ ἔχων καταπραυντικὴν καὶ θεραπευτικὴν χεῖρα. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς Ἰατροῦ. Ἀναλεκτ. Β', 516. καὶ Ὀρφ.

Ἠπιόω, ῶ. Ταυτὸν τῷ ἠπιάω. — 2) παρ' Ἱπποκρ. »Ἠπίωσε τῷ σώματιν, τὸ σῶμά του εὑρέθη ὀλίγον τι καλλίτερα, ἐλάφρωσε κατὰ τὸ σῶμα.

Ἠπου, ἢ καθὼς γράφει ὁ Βόλφιος, ἢ που, = ἢ, εἰς τὰς δύω σημασ. ἤτοι καὶ ὡς, ἐπισημαίνοντος δὲ τοῦ, που, τὸ μήπως, τάχα, ἄρα ἢ μήπως, ἢ τάχα, Ἰλιάδ. Ζ, 438. Ὀδυσ. Δ, 459 μετὰ τὸ Συγκρτ. ἀντὶ τοῦ, Παρὰ

*Ἠπου, (περισπωμ.). Ἢ κατὰ τὸν Βόλφιον ἐν Ὅμ. ἢ που, ταυτὸν τῷ, Ἢ, ἀληθῶς, βεβαίως, πάντως, ὄντως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προηγεῖται πρότασίς τις πρὸς βεβαίωσιν, Ἰλιάδ. Π, 830. Γ, 43. »Ὁπότε καὶ ἡμεῖς ἀγαλλόμεθα — ἤπου ὑμῖν γε γενναῖα ἂν ταῦτα φαείη, ὁπότε ἡμεῖς — τότε βέβαια καὶ σεῖς, κ. τ. λ. ἢ, βέβαια καὶ εἰς ἑπὸς αὐτὰ ἤθελον φαίνῃ κ. τ. λ. Ξενοφ. »Τοῦτο γίνεται καὶ παρὰ τοῖς μηδὲν ἄξιωμα κεκτημένοις, ἤπου γε δὴ παρά γε θυμοειδέσιν. Πόσῳ μᾶλλον, περιστότερον ἄρα, βεβαίως ἄρα. »Εἰ γὰρ οἱ — οὐκ ἐγείρονται τοῖς θυμοῖς, ἤπου τοῖς λόγοις προσχθήσονται». Διόδ. Σικ. ΙΔ' 69. ἐν τῇ ἄρνησει σημαίνει τὸ, πολλὰ ὀλιγώτερον. »Πόλις ἄνομοι δοκοῦσιν — οὐκ ἂν διαφθαρῆναι, ἤπου γε δὴ ἐν πάσῃ πολεμίᾳ Σικελίᾳ». Θουκυδ. ς' 37. Πολλὰ ὀλιγώτερον ἤθελον, κ. τ. λ. — 3) Ἐν τῇ ἐρωτήσει χρησιμεύει εἰς αὔξησιν τῆς ἐμφάσεως, καὶ εἶναι, ἀντὶ τοῦ, ἄρα γε; λοιπόν; οὐχ' οὗτος ἐστίν; δὲν εἶναι ἐκεῖ; Ὀδυσ. Ν, 234. οὕτω καὶ τὸ ἤπου οὐ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἢ.

*Ἠπύτα, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ ἠπύτης· »ἠπύτα κήρυξ», ὅστις φωνάζει μεγάλως, Ἰλιάδ. Η, 384. Κόϊντ. Σμυρν. Γ', 170. »Ἠπύτα σύριγξ», ὡς τὸ ἱππότα, καὶ τ. τ. (– υυ)

Ἠπύτης, ου, ὁ (ἠπύω). Φωνητικὸς, κραυγητικὸς, μεγαλόφωνος, εὔφωνος, ὅστις φωνάζει μεγάλως. Ζήτ. ἀπύτης (ῡ)

Ἠπύω, Μλ -ύσω, Δωρ. ἀπύω, (ἔπος, εἰπεῖν). Φωνάζω, κράζω, μεγαλοφωνῶ, προσφωνῶ, προκαλῶ, μετὰ Αἰτ. Ὀδυσ. Ι, 399. Κ, 83. — 2) ἀμεταβ. κράζω, ὁμιλῶ, κραυγάζω, βοῶ, ἠχῶ, ἠχολογῶ, σμαραγῶ, ψοφῶ, παρ' Ὁμ. μόνον περὶ ἀψύχων πραγμάτων, ὡς περὶ ἀνέμου, Ἰλιάδ. Ξ, 399. περὶ τῆς λύρας, Ὀδυσ. Ε, 271. (τὸ υ εἰς τὸν ἐνεστ. πάντοτε βραχύ, μόνος δὲ ὁ Μόσχος, Β', 120. τὸ μεταχρζτ. ὡς μακρόν. εἰς τὸν μελ. πάντοτε μακρόν, π. χ. Εὐρ. Ἑκάβ. 152. Ἱκετ. 821.)

Τὸ Η. μετὰ τοῦ Ρ.

Ἦρ, ἦρος, τό. Ποιητ. ἀντὶ ἔαρ, κατὰ συναίρεσιν, ἡ ἄνοιξις, Λατ. ver, εἰς τὸν πεζὸν λόγον εἶναι ὅμως εὐχρηστ. μόνον ἡ γεν. καὶ ἐστ. ἦρος καὶ ἤρι, Pierg. Ἡρόδ. σελ. 434. Schaef. mel. σελ. 35. κυρίως, ὁ πρωϊνὸς χρόνος καὶ ἡ πρωϊνὴ ἡμέρα, τουτέστι ἡ ἄνοιξις καὶ ὁ ὄρθρος· ὅμως ἡ τελευταία σημασ. μόνον ἐν τῷ Ἐπιῤῥ. Ἤρι, ὅπερ ζήτει.

*Ἤρα, ἀντὶ ἔρα, ἡ, ἡ γῆ. Ζήτ. ἠρίον.

*Ἤρᾳ, 3 ἑνικ. παρατατ. τοῦ, ἐράω.

*Ἤρᾳ, ἀόρ. 1. τοῦ, αἴρω.

Ἤρα, τετράκις παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 132. Ὀδ. Γ, 164. Π, 375. Σ, 56 »ἦρα φέρειν τινὶ», καὶ ἐν τῷ Ὀδ. »φέρειν ἐπί τινι», ἢ ἐπιφέρειν τινί, ὑστερωτ. δὲ καὶ »ἦρα τίνειν, ἢ κομίζειν τινὶ», προσφέρω, ποιῶ εἰς τινα τὸ ἀρεστὸν, τὸ ἀσπαστὸν, (κάμνω τινὸς τὸ χέφι, τὸ χατήρι,) κάμνω εἰς τινα μίαν εὐεργεσίαν, φέρομαι φιλικῶς, εὐνοϊκῶς μετά τινος, ποιῶ τι πρὸς ἀρέσκειαν, χαρίζομαι, ὠφελῶ τινα, μάλιστα δὲ, βοηθῶ τινα ἐν τῇ μάχῃ, συναγωνίζομαι, βοηθῶ· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ταυτὸν τῷ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, χαρίζεσθαι. Ὅταν ἐκλαμβάνουσι οἱ ὑστερτρ. τὸ, ἦρα = χάρις, εἰς ὅλας τὰς σημασ. καὶ τὸ συνέταξον καὶ μετὰ τῆς γενικ. ἀντὶ τοῦ ἕνεκα, χάριν, οὐχὶ δὲ πρὸ τοῦ Καλλιμ. Jac. ΔΡ. σελ. 876. Ἀπολλών. Δ'. 407. »Ἐπὶ ἦρα φέρεσθαι», ἀπολαμβάνειν τὸν μισθόν· ἐν δὲ Στίχ. 375. ἀντὶ τοῦ, ὀργὰς ἐπιφέρειν τινί. »Ἤρι ἀρδίωνα», ἀντὶ, ἕκητι, χάριν τοῦ βέλους, (διὰ τὸ χατῆρι τοῦ βέλους). »Ἦρα φιλοξείνῃσι», Καλλίμ. Δεῖρ. 41. ἀντὶ τοῦ, χάριν, ἢ ἕνεκα. »Κομίζειν ἦρα», δίδειν, φέρειν βοήθειαν, ἐπικουρίαν, Ὀρφ. ΛΘ. κ'. 3. »Ἦρα τίνων μηδοσύνην». Σιμίας· ὅθεν ἤρανος, καὶ, ἠρανέω. (ὁ Ἡρωδιαν. παράγει τὴν λέξιν ὡς Αἰτιατ. ἐκ τινος ὀνόμ. ἦρ, καὶ ὁ Ἀρίστταρχ. ἐξ ἐπιθέτου τινός, ἦρος· ἡ ἀληθὴς ῥίζα εἶναι ὅμως ἀναμφιβ. τὸ, ἄρω, συγγενεύει λοιπὸν μὲ τὸ, ἄρμενος, ἤρανος, ἐπήρανος, καὶ ἀμέτως ἐκ τοῦ ἦρα ἡ ταυτόσημ. σύνθεσις, ἐπήρα· αὗται δὲ αἱ λέξεις σημαίνουσι καθ' ἑαυτὸ τὸ, εὔκαιρον, ἐπικαίριον, ἀρεστὸν, ἀσπαστὸν, κ. τ. τ.)

πεπτώς, Ἐπ. μετοχ. παρακ. β'. τοῦ πίπτω ἢ πτήσσω. Ἐπτοημένος, πεφοβισμένος, τρομασμένος ἀπό φόβον καὶ δειλίαν, σκιασμένος, Ὀδ. Σ, 354.

*Πεπτικός, ή, όν, = πεπτήριος.

Πεπτός, ή, όν. Ἑψημένος, ἑψανός, δυνατός νά ψηθῆ, βρασθῆ· 2) χωνευμένος, ἢ χωνευτός, ἢ εὔπεπτος, εὐκολοχώνευτος, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ

Πέπτω, Μ. ψω (νεώτ. τύπος ἢ τό, πέσσω). Βράζω, χωνεύω, ὅρ. πέσσω.

Πέπτωκα, παρακ. ἐκ τοῦ πίπτω.

*Πεπτώς, Ἀττ. μετοχ. παρακ. ἐκ τοῦ πίπτω ἢ πτήσσω, ὡς τό Ἰων. πεπτεώς.

*Πεπύθοιτο, γ'. ἑνικ. τοῦ Ἐπ. κατ' ἐναδιπλ. εὐκτ. β'. ἀόρ. ἐκ τοῦ πυνθάνομαι, ἀντί πύθοιτο, Ἰλ.

*Πεπύσθην, Ἰων. ἀντί ἐπεπύσθην, γ'. προσπ. ἀόρ. τοῦ ὑπερσυντ. τοῦ πυνθάνομαι.

*Πέπυσμαι, παρακ. τοῦ, πυνθάνομαι, Ὅμ.

*Πέπωκα, ἐνεργ. παρακ. τοῦ, πίνω.

Πέπων, πέπονος, ὁ, ἡ, καὶ συγκριτ. πεπαίτερος, ὑπερθετ. πεπαίτατος, ἐκ τοῦ, πέσσω, πεπτω. Κυρίως διά τῆς θέρμης τοῦ ἡλίου ἑψηθείς, ὑπό τοῦ ἡλίου ἑψημένος, ἐπί ὀπωρῶν καὶ καρπῶν ὡριμασμένων, ἄρα ὥριμος, Ἡρόδ. 4, 23. καὶ Ξενοφ. Οἰκ. 19, 19. «Τούς πέπονας βότρυας, τούς ἀκμαίους, ὡρίμους· ἔτι δέ καὶ διά τοῦ πυρός βρασθείς, βρασμένος· ὅθεν ἐνγένει, ἁπαλός, μαλακός, τρυφερός· β) ἰδιαιτέρως λέγεται «Σίκυος πέπων, ἢ συνεχέστερον καὶ μόνος «Πέπων» εἶδος καρποῦ τινος κολοκυνθοειδοῦς, ὅστις τρώγεται ἐφ' οὗ ὡριμάσῃ καλῶς. ἐν ᾧ ὁ σικυός (τό ἀγκούριον) τρώγεται πρίν ὡριμάσῃ· ἡ συνήθεια καλεῖ τοῦτον, πεπώνιον, (καὶ Τουρκεστί, Κιούνιον), περί οὗ καὶ στίχοι τινές φέρεται «Πέπων πάθος πέφυκεν ἄνευ ἀκράτου· καὶ παροιμία «Μαλακώτερος πέπονος», μαλακώτερος ἀπό τό πεπώνιον, διά νά σημάνῃ τις τήν μεγίστην τρυφερότητα· λέγεται καί, «πεπαίτερος μόρων» (Αἰσχ. ἡ, ἀπίστων Θεόκρ.), ἐπί μαρανομένης ὑπερβολικῆς ὡριμότητος ἢ τρυφηλότητος, ὅθεν ἐν γόνοι, χαῦνος, τρυφηλός, ἐκλυτός, ντελικάτος· 2) παρ' Ὅμ. (πλήν ἐν Ἰλ. συνεχέστερον ἢ ἐν Ὀδυσ. καὶ παρ' Ἡσ. ἀεί μεταφ. καὶ μόνον ὡς κλητ., πέπον, ὦ πέπον, ὦ πέπονες, ὅτέ μέν ὡς ἐπίθ., ὅτέ δέ ὡς ἀρτ. οὐσιαστ. α) συνήθ. ὡς τό λατ. mollis καὶ mitis, καὶ ἐπί καλοῦ, φίλος, ἀγαπητός, ἥπιος, ἥμερος, προσηνής, προσφιλής, ὅταν προσλαλῇ τις ἢ ἀσπάζεται τινα, κολακευτικῶς, Ἰλ. Ι, 252. Ζ, 55. Λ, 314, 765. εὑρίσκεται δέ καὶ ἅπαξ λελεγμένη ὑπό τοῦ Πολυφήμου πρός τόν κριόν του, Ὀδ. Ι, 447. «Κριέ πέπονα, φίλε, ἀγαπητέ κριέ· ὡσαύτως καὶ παρά τοῖς Ἀττ., παρ' οἷς ἡ λέξις ἐν χρήσει καὶ ἐπί μή προσλαλιᾶς ἢ κλητικῆς, π. χ. «Μόχθος πέπων Σοφ. Ο. Κ. 437.», μόχθος μαλακωμένος ὅστις ἔχασε τήν στρυφνότητά του· «Μοῖρα πεπαιτέρα», μαλακωτέρα μοῖρα, Αἰσχ. Ἀγ. 1357. καὶ μετά δοτ. παρ' Αἰσχ. Ἐυμ, 66. «Ἐχθροῖς πέπωνα», ἥπιος, πρᾶος πρός τούς ἐχθρούς· β) ἐπί κακοῦ ὡς ὑβριστική λέξις ἀντί τοῦ, δειλός, τρυφηλός, χαῦνος, ἔκλυτος· παρ' Ὁμήρ. ἅπαξ φέρεται ἡ λέξις «Ὦ πέπονες», Ἰλ. Β, 235. ἐπί ὀνειδισμῷ καὶ ὕβρει, ἀντί τοῦ, ὦ μαλακοί, τρυφηλοί, ἀκνηροί, ἔκλυτοι, ἀσθενεῖς, ὅπου ὁ Σχολιαστής σημειοῖ· «ἡ μεταφορά ἀπό τῶν ἀκμαίων πεπόνων, ἃ τῇ μέν γεύσει ἐστίν ἡδέα, τῇ δέ ὄψει καὶ τῇ ἁφῇ μαλακά καὶ εὐένδοτα· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 350. «Κύκνε πέπων», ἔτι δέ μεμπτικῶς, παρ' Ἡσ. Θ. 544. 560.

Πέρ, μόριον ἐγκλιτικόν, τό ὁποῖον δίδει εἰς τήν λέξιν, εἰς ἣν ἀναφέρεται, περισσοτέραν ἔμφασιν, ἐπίτασιν, ἐπιβεβαίωσιν καὶ καταφάσιν, εἰς τρόπον ὥστε ὀρθῶς ἐκλαμβάνουσιν αὐτό ὡς κατ' ἀποκ. τύπον τῆς περί, ἀντί τοῦ, περισσῶς κατ' ἐπέκτασιν· ὅθεν ι) σημαίνει πολλά, κατά πολλά, λίαν, ὡς τό, πάνυ, (καὶ τότε ἐπιτείνει ἁπλῶς ἢ ἐπιβεβαιοῖ τήν σημασ. τῆς λέξεως, εἰς ἣν ἀνήκει καὶ συνήθ. ἐπιφέρεται) παρ' Ὅμ. συνήθ. ἐπιφερόμενον ἐπιθ. καὶ τῇ μετοχ. τοῦ εἰμί, Ἰλ. Α, 352. «Ἐπεί μ' ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα», πολλά ὀλίγον καιρόν ζῶντα. Ἰλ. Γ, 201. «Ἰθάκη κραναή περ ἐοῦσα», ἢ πάνυ πετρώδης Ἰθάκη· ἔτι δέ καὶ προσκειμ. ἐπιῤῥήμ. π. χ. μινυνθά περ Ἰλ. Α, 416. Ν, 573.), ὀλίγον περ (Ἰλ. Δ, 391.). 2) ἀνήκον εἰς ὁλόκληρα κῶλα, ἔχοντα ὑποτακτικήν παρακελευστικήν ἢ αὐξυποτάκτον, ἐπιτείνει καὶ αὐξει τήν ἔμφασιν αὐτῆς, ὅτε ἑρμην. κοιν. διά τοῦ, δέ, ναί, βέβαια, καὶ δέν ἔχει χώραν καὶ θέσιν ὡρισμένην, ἤτοι δέν προσκείται πάντοτε τῇ λέξει, εἰς τήν ὁποίαν ἀνήκει, π. χ. «Οἴκαδέ περ σύν νηυσί νεώμεθα», ἄς ἐπιστρέψωμεν δά, βέβαια μέ τά πλοῖα ὀπίσω εἰς τήν πατρίδα, Ἰλ. Β, 236. Π, 205. «Καί αὐτοί περ πονεώμεθα», ἀλλ' ἄς κοπιάσωμεν, δουλεύσωμεν δά καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, Ἰλ. Η, 70. «Ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην», ἀλλ' ἄς σκεφθῶμεν δά καὶ ἡμεῖς ποία εἶναι ἡ καλλίστη συμβουλή, Ἰλ. Π, 712. 3) ἐξαίρει μίαν ἔννοιαν, ἤτοι ἐλκύει τήν περιέργειαν τοῦ ἀκροατοῦ ἢ ἀναγνώστου εἰς τινα ἔννοιαν, ἐν ᾧ συγχωρεῖ μέν αὐτήν ὡς ἐνδεχομένην, ὅμως ἀντιτάσσει καὶ ἀντεπιφέρει ἄλλην τιν' ἀντίλαβήν, καὶ τότε ἑρμηνεύεται ἐνδοτικῶς διά τοῦ, ὅσον πολλά, ἀγκαλά καί, ἄν καὶ μ' ὅλον ὅποῦ, ἄρα = καίπερ, καίτοι, καὶ ἐπί ταύτης τῆς ἐκδοχῆς ἐστι πάνυ εὔχρηστον παρ' Ὅμ. συνήθως μέν μετά τῆς μετοχ. τοῦ εἰμί, π. χ. ἀγαθός περ ἐών, κρατερός περ ἐών, μέγας περ ἐών, λιγύς περ ἐών ἀγορητής, κύκνος περ ἐών, πολέας περ ἐόντας, δουρικτήτη περ ἐοῦσα, φίλη περ ἐοῦσα, ἀλόχῳ περ ἐούσῃ, ἀλλά καὶ ἄλλαις προσκειμένον μετοχαῖς, αἷς ἐπιφέρεται αἱ ἐπιτοπολύ, καθό ἀναγόμενον εἰς τήν ὡς βάσιν αὐταῖς κειμένην ἔννοιαν τοῦ πρωτοτύπου, π. χ. «Ἱέμενός περ», ἄν καὶ ἀγωνιζόμενος. «Ἀχνύμενός περ», ἄν καὶ περίλυπος. «Οὐτάμενός περ», ἄν καὶ πληγωμένος. «Ἠνδρομέη περ», κ. τ. τ. Εἰς δέ τό, «Μάλα περ μεμαώς, πύκα περ φρονέοντες, Ἀϊδός περ ἐόντα», τό περ οὐ πρόσκειται τῇ μετοχῇ, καθό μή ἀνήκον αὐτῇ, ἀλλά τῇ ἀκριβέστερον προσδιοριζούσῃ αὐτήν λέξει· σπανιώτερον δέ πρόσκειται τοῦτο τό μόριον ἐπιθέτῳ τινί δίχα τινός ἀναφορᾶς εἰς μετοχήν, π. χ. «Φράδμων περ ἀνήρ», ἀγκαλά, καίτοι προσκεκτικός ἀνήρ, Ἰλ. Π, 638. «Κρατερός περ», Ἰλ. Φ, 63. «Χερείονά περ καταπέφνω», φονεύων ἀν καὶ χειρότερόν τινα, Ἰλ. Γ, 539. ὡσαύτως ἐπιτίθεται τῇ ἀρνήσει ἐπιτάσεως χάριν, π. χ. οὐδέ περ, ἀντί τοῦ, ἀλλ' οὔτε, οὔτε μίαν φοράν, καί τότε τό οὐδέ χωρίζεται ἀπό τοῦ περ διά μιᾶς ἢ πολλῶν παρεντιθεμένων καὶ μεσολαβουσῶν λέξεων, π. χ. «Οὐδ' ὑμῖν ποταμός περ εὐῤῥοος ἀρκέσειε», ἀλλ' οὔτε, οὔτε μίαν φοράν ὁ ποταμός αὐτός, ὅσον πλατύς καὶ ἄν ἦναι, δέν θέλει σᾶς σώσει, διαυθεντεύσει, Ἰλ. Φ, 130. πρβ. 8, 201. Φ, 410. παρά δέ Ἡρόδ. 6, 57. πρόσκειται καὶ τῷ, μή, π. χ. «Ἦν μή περ ὁ πατήρ αὐτήν ἐγγυήσῃται» ἐπιφέρεται δέ καὶ τῷ συγκριτικῷ ἤ, π. χ. «Πολλαπλήσια τοῦ θέρους ἢ περ τοῦ χειμῶνος (4, 50.)», καὶ 9, 26. 28. «Ἡμᾶς δίκαιον (μᾶλλον) ἔχειν ἢ περ τούς κτ.» 4) ἐξαίρει καὶ διακρίνει μᾶλλον τῶν ἄλλων ἕνα τινά ἢ τι ἢ πολλούς ἢ πολλά τινα ἐκ περισσοτέρων καὶ τότε ἑρμηνεύεται διά τοῦ, κάν, τουλάχιστον, ὡς τόσον κάν, ὡς τό, γε, π. χ. «Τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι (Ἰλ. Α, 353.)», ὁ Ζεύς ἔπρεπε νά τιμήν νά μοί δώσῃ, νά μέ τιμήσῃ παρ' ἄλλους. «Ἀλλά, Ζεῦ τόδε πέρ μοι ἐπικρήηνον ἐέλδωρ (Ἰλ. Θ, 243)», ἀλλ' ὦ Ζεῦ, εἰσάκουσον ταύτης κάν τῆς εὐχῆς μου. «Ἄλλους περ ἐλέαιρε (Ἰλ. Ι, 301.)», τούς ἄλλους κάν εὐσπλαγχνίσθητι. «Ἐμέ περ, σέ περ», ἐμένα κάν, ἐσένα κάν. Ἰλ. Α, 796. Π, 38. «Αὐτώ περ», αὐτούς κάν τούς δύο, Ἰλ. Γ, 239. πρβ. Θ, 243. Δ, 789. Μ, 349. 362. Ρ, 121. 5) πολλάκις ἐπιφέρεται τό περ ἀναφορικῇ καὶ ἀορίστῳ ἀντωνυμίᾳ, ἐπίθετ. ἢ ἐπιῤῥήματι., μετά τῶν ὁποίων καὶ γράφεται, ὅτε δέν μεσολαβεῖ ἄλλη λέξις, ὡς μία λέξις, καὶ τότε ἐπιτείνει ὁμοίως, π. χ. ὅσπερ, ἀντί ὅποιος δά, ὅποιος δηλ. κ. τ. τ. Ὅμ. παρά τῷ ὁποίῳ ὅμως γράφεται τό, οἷσί περ καὶ αἷσί περ, διεστραμένως, καὶ Ἡρό. κατά συγκρίσεις, π. χ. οἷός περ, ἢ ἐπιῤῥ. «Οἷόν περ» ἀντί τοῦ, ἀπαραλλάκτως τοιοῦτος, εἷος, ἢ οὕτως, ὡς, ἔτζι καθώς, π. χ. «Ἐσθῆτα φορέουσι ἣν περ οἱ ἄλλοι Λίβυες», Ἡρόδ. 4, 168. (περί τοῦ εως περ πρβ. W. Dind. Demosth. praef. 1. p. XIII. L. Dind. Θουκ. 7, 19.) ἐπιφέρεται δέ καὶ ἄλλοις ἀορίστοις μορίοις, τόπον ἢ χρόνον δηλωτικοῖς, π. χ. «Ἔνθα περ, ὅθι περ, ὅτε περ, ἦμός περ, πρίν περ», καὶ τότε ἑρμηνεύεται, μάλιστα ἐκεῖ ὅπου, μάλιστα τότε ὅτε, ἢ ἐκεῖ ὅπου δηλ., ἢ ὅτε δηλ. πρβ. ὅθι δηλ. Ἰλ. Δ, 259. Ε, 802. Ζ, 379. Κ, 568. Λ, 86. Ο, 588. καὶ ἀλλαχοῦ· παρά δέ τοῖς Ἀττ. ἐπιφερόμενον τούτοις τοῖς μορίοις δηλοῖ ἀοριστίαν καὶ ἑρμηνεύεται κοινῶς διά τοῦ ἀορίστου ἐπιθέτου ἢ ἐπιῤῥ. καὶ τοῦ, καὶ ἄν, π. χ. «Ὅς περ», ὁποιος καὶ ἄν. «Ἅπερ λέγειν, ὅ,τι, ὁποία καὶ ἄν λέγοι, ὅλα, ὅσα ποτέ λέγει. «Ὅσος περ», ὅσος καὶ ἄν. «Οἷός περ», ὅ,τι λογῆς καὶ ἄν· ὡσαύτως καὶ εἰς τά ἐπιῤῥήμ. «Ἤπερ, διόπερ, ὥσπερ», ὅπως καὶ ἄν. «Ἔνθα περ», ὅπου καὶ ἄν, κ. τ. τ., Ἑρμαν. Vig. σελ. 793. πρβ. ἤπερ, ποιητ. ἠέπερ, ἵνα περ, καίπερ. — Παρά τοῖς Ἀττ. ἐστι τοῦτο τό ἐγκλιτικόν μόριον πολλῷ σπανιώτερον ἢ παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. καὶ σχεδόν ἐν χρήσει μόνον μετά ἀναφορ. ἀντων. καὶ ἐπιῤῥ.

*Πέρα, ποιητ. ἀντί πέρατα, πληθ. τοῦ πέρας.

*Πέρα, ἡ, ποιητ. καὶ πάνυ σπάνιον ἀντί, πέρας, ὅρ. πέρας ἐν τέλει.

*Πέρα, Ἐπίῤῥ. Παρέκει, ὀλίγον τι μακρύτερον ἔξω ἀπό τι, παρεκεῖθε, περαιτέρω, ἐκτός, ἔξω, ἐπέκεινα, πλέον καὶ πάσσεται. 1) ἄνευ πτωτικοῦ, κυρίως ἐπί κινήσεως, ὅθεν καὶ ἀντί τοῦ, μακρύτερον, Πλατ. Φαίδων σελ. 112. Ε. «Μέχρι τοῦ μέσου καθιέναι, πέρα δ' οὔ. β) μετά γεν. Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 234. «Ἀτλαντικῶν πέρα φεύγειν ὄρνιν· ὡσαύτως παρ' Αἰσχ. Ἰκ. 265. «Ἐκ πέρας Ναυπακτίας», αὕτη ὅμως ἡ ἀνάγν., ἡ ὁποία προυποτίθηκεν οὐσ. πέρα, ἡ, ἐστιν ἀμφ. 2) σπανιώτερον ἐπί χρόνου, ἐπέκεινα διωρισμένου τινός καιροῦ, ὅθεν ἀντί τοῦ, μακρύτερον, περισσότερον καιροῦ, Ξεν. Ἀναβ. 6, 1, 28. «Οὐκέτι πέρα ἐπολιόρκησαν». β) μετά γεν. Ξεν. Ἀναβ. 6, 5, 7. «Πέρα μεσούσης ἡμέρας», καὶ Ἑλλ. 5, 3, 5. «Πέρα τοῦ καιροῦ». 3) πολλῷ δέ συνεχέστερον ἐκλαμβάνεται μεταφ. ἀντί τοῦ, ἐπέκεινα μέτρου τινός, ὑπερμέτρως, ὑπέρ τό δέον, παρά τό δέον, ὑπέρ τό μέτρον καὶ ἤτοι 1) ἀπολύτως, π. χ. πέρα στέργειν, λέγειν, κ. τ. τ. Valck. Ἱππ. 1032. Heind. Πλατ. Φαίδρ. σελ. 241. ὡσαύτως καί, «Ἡ πέρα τιμή», ἤτοι ἡ ὑπέρ τό μέτρον, ὑπέρμετρος, Αἰλ. Ζ. ἱστ. 15, 29. καὶ τ. τ. ἢ καί, «Πέρα ἢ —», πλέον ἢ, περισσότερον παρά, Σοφ. Φιλ. 1277. 2) μετά γεν. «Πέρα τοῦ μέτρου, τοῦ δέοντος, τοῦ δικαίου, δίκης», Αἰσχ. Προμ. 30. Σοφ. Ἠλ. 521. Μαρκλ. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 396.

Ἥρα, ἡ. Ἰων. Ἥρη, Θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Διός. Προστάτις καὶ θεὰ τῶν γυναικῶν. Λατιν. Juno. Ἰλ. Π, 432. συχνὰ παρ' Ὅμ ὅστις τὴν παριστάνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φιλοτεκοῦσαν μετὰ τοῦ Διός, ψιλαρχον, ζηλότυπον, ποικιλόν, πρὸς τούτοις δὲ ὡραῖαν καὶ εὐπρεπῆ, ἐν τῷ Ἰλ. ἀπὸ μέρους τῶν Ἑλλ. Ἰδὲ μερικὰς ἀστείας παραγωγὰς τοῦ ὀνόματος παρὰ Πλατ. Κρατύλ. σελ. 404. Β. ὅθεν

Ἡραῖος, αία, αῖον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἥραν, ὡς, Ἡραῖον (δῶμα), τὸ ἱερὸν, ὁ ναὸς αὐτῆς, »Τὰ Ἡραῖα, (ἱερὰ), αἱ θυσίαι καὶ ἑορταὶ αὐτῆς.

Ἡρακλέης, καὶ συναιρέσ. Ἡρακλῆς, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἀπὸ Ὅμ. ὁ περικλεέστατος Ἥρως τῆς ἀρχαιότητος. Ἰων. Γεν. Ἡρακλέος, καὶ συναιρ. Ἡρακλέους, Ὅμ. Ἡρακλῆος, Ἰων. Δοτ Ἡρακλέϊ, καὶ συναιρ. Ἡρακλέει, Ἡρακλεῖ, Ὅμ. Ἡρακλῆϊ, Ἰων. Αἰτ. Ἡρακλέεα, καὶ συναιρ. Ἡρακλέα, Ὅμ. Ἡρακλῆα, σπανία ὅμως διπλῆ συναίρ. Ἡρακλῆ, Σοφοκλ. Τρ. 476. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 89. C. Ἱστερωτέρ. δὲ καὶ Ἡρακλῆν. Κλητ. Ἡράκλεες, Ἡράκλεις, καὶ κατὰ τὸν ὑστερτρ. πεζ. λόγ. Ἡρακλεῖ, Lobeck Phryn. σελ. 680. Ὁμοιοστ. πλησ. Ἡρακλῆες, μόνον παρὰ Πλατ. Θεαιτ. σελ. 169. Β. Κατὰ Ἰων. καὶ ποιητ. ἐλίψει τοῦ ἑνὸς φωνήεντ. Ἡρακλέος, Ἡρακλεῖ, Ἡρακλέα, Ἡρόδ. Β'. 42. 43. 44. 45. Ἡ Ἰλιητ. μάλιστα δὲ τὸ, Ἡράκλεες, καὶ Ἡρακλεες σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκφώνησιν θαυμασμοῦ, ὀργῆς ἢ ἀποστροφῆς, ὡς τὸ λατ. Hercle, καὶ Mehercle. (τὸ α εἶναι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. συχνὰ μακρὸν, Porson. Εὐρ. Μηδ. 675.) ὅθεν

Ἡρακλείδης, ου, ὁ. υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἢ ἀπόγονος αὐτοῦ, Ἰλ. 2) Κύρ. ὄνομ.

*Ἡρακλεοξανθίας, ου, ὁ, Ὄνομα κατ' ἀστεῖον τρόπον συντιθέμενον ἐκ τοῦ, Ἡρακλῆς καὶ Ξανθίου τοῦ δούλου παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 499.

Ἡράκλειος, εία, ειον. καὶ δικαταλ. Σοφοκλ. Τραχ. 51. ὁ ἀνήκων εἰς Ἡρακλῆν, ἢ ὁ ἐκ τοῦ Ἡρακλέους, ἢ, ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ Ἡρ., καὶ πᾶν, ὅτι ἐπράχθη παρὰ Ἡρ. »Ἡράκλειον (δῶμα)», ἱερὸν τοῦ Ἡρακλέους »τὰ Ἡρακλεια· ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἡρακλ. 2) »λίθος Ἡρακλεία», πέτρα, ἡ καλουμένη Μαγνῆτις, ζήτ. Μάγνης, 2.

Ἡράκλεις, Ἐπίρ. ἐπιφώνησις, καὶ σημεῖον τοῦ θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως, θυμοῦ, καὶ βδελυγμοῦ, ἀποτροπιασμοῦ, ὡς, Ὦ τοῦ θαύματος! βαβαί! Θεέ μου! εἰς τὸν Θεόν μου! τῇ ἀληθείᾳ, μὰ τὴν πίστιν μου, ἄπαγε, κ. τ. τ. τὸν Ἡρακλέα καλοῦντες πρὸς βοήθειαν ὡς ἀλεξίκακον.

*Ἡρακλείτειος, εία, ειον, Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἡρακλῆ· καὶ Ἡρακλείτειοι, οἱ μαθηταὶ ἢ ὀπαδοὶ τοῦ Ἡρακλείτου, Διογ. Δ.

Ἡρακλειτίζω, Κρατῶ μὲ τὸν Ἡράκλειτον, εἶμαι ὀπαδὸς αὐτοῦ, ὡς τὸ, Μηδίζω, Ἑλληνίζω, φρονῶ τὰ τοῦ Ἡρακλείτου. Ἀριστοτ.

*Ἡρακλειτιστής, οῦ, ὁ, Ὁ μαθητὴς ἢ ὀπαδὸς τοῦ Ἡρακλείτου.

*Ἡρακλήϊος, εία, ειον, Ἐπικ. σχῆμα κατ' ἐπίτασιν, ἀντὶ, Ἡράκλειος, Ὅμ. ὅστις ὅμως μεταχειρ. μόνον τὸ Θηλ. καὶ δὴ πάντοτε ἐν τῇ συνθέσει, ἠβὴ Ἡρακληείη, ἀντὶ βίη Ἡρακλῆος.

*Ἡρακλῆς, ὁ, Ἰων. Ἡρακλέης, γεν. Ἡρακλέους, Ἰων. Ἡρακλέους κ. τ. λ. Ἐπικ. Ἡρακλῆος, κ. τ. λ. διπλ. σύνθ. Αἰτ. Ἡρακλῆ, σπαν. Σοφοκλ. Τραχ. 476. ὑστερωτρ. καὶ Ἡρακλῆν· ἀντὶ τῆς συναιρέσ. ἀπαντᾶται ἐνίοτε καὶ ἐλλιψις τοῦ ἑνὸς φωνήεντος, π. χ. Κλητ. Ἡρακλες, ἐν τῷ ὑστερτρ. πεζῷ λόγῳ, καὶ ποιητ. γεν. Ἡρακλέος, δοτ. Ἡρακλεῖ, λατ. Hercules, ζήτ. Ἡρακλῆς. 2) τὸ τυχηρὸν ῥίψιμον μὲ τοὺς κύβους, καλεῖται δὲ καὶ Ἀφροδίτη καὶ Μίδας, παρᾴβ. ἀστράγαλος.

Ἡρανέω, ὦ. Ζήτ. Ἥρανος.

Ἡράνθεμον, τό. (ἔαρ, ἄνθεμον) Εἶδος φυτοῦ, παρὰ Διοσκορ. Γ'. 154. ὅπερ ἐστὶν ἡ Ἀνθεμὶς μὲ πορφυρόχροα ἄνθη.

Ἥρανος, ὁ, ἡ. Φίλος, φύλαξ, βοηθὸς, ὑπερασπιστὴς, διοικητὴς, προστάτης. Ἀπολλών. Β'. 513. »Μηλων ἤρανοιο, ὁ Ἑρμησιάναξ παρ' Ἀθην. καλεῖ τὸν Μουσαῖον, καὶ ὁ Ἡσίοδος τοὺς Ποιητὰς »Χαρίτων ἤρανον, καὶ, Ἱστερίης πάσης ἤρανον», ψίλος τῶν Χαρίτων, διοικητὴς, προστάτης, ἐγκρατὴς ὅλων τῶν ἐπιστημῶν. Τὸ ῥῆμα, Ἡρανέω, εἶμαι ἤρανος, ἀπαντᾶται μόνον παρὰ τοῖς Γραμματικ. οἱ τινες τὸ εἰσηγοῦσι διὰ τοῦ, βοηθῶ, χαρίζομαι, (ἐκ τοῦ ἦρα, κατὰ τὸ, κοίρανος, παρᾴβ. ἐπιτάτης.)

Ἤρερε, 3 ἐνικ. ἀορ. 2. ἐνεργ. τοῦ ἀρω, Ὅμ.

*Ἤρετο, 3 ἐνικ. ἀορ. 1. μεσ. τοῦ αἴρω, Ὅμ.

*Ἤρετο, 3 ἐνικ. παρατατικ. τοῦ ἀράομαι. Ὅμ.

Ἡραρχικός, ἡ, κόν. (ἦρ, ἄρχομαι) ὅστις ἄρχεται μὲ τὸ ἔαρ, ἀμφ.

Ἡρέμα, καὶ πρὸ Φωνήεντος, Ἠρέμα. Ἐπίθ. Ἀπολλών. Γ'. 170. Ἡσύχως, ἥμερος, ἐλαφρὸ, σιγὰ, σιγὰ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μόνον ἀπ' ὀλίγον, ὀλίγον, βραδέως, ἀπήμως. Τὸ Ἐπίθ. ἤρεμος, ἐκ τοῦ ὁποίου συνήθ. παράγεται, εὑρίσκεται μόνον παρὰ τοῖς Γραμτικ. καὶ δὴ ἐν τῷ θετικῷ· ἀντὶ τούτου δὲ τὸ, ἠρεμαίος· ἐξ ἐναντίας ἤτον ἐν χρήσει μὲ τὰς αὐτὰς σημασ. τὸ ἀνώμ. Συγκρ. ἠρεμέστερος, Ἐπίρ. ἠρεμεστέρως, Ξενοφ. Κυροπ. Γ'. 1, 30. (ἴσως συγγεν. μὲ τὸ, ἀτρέμα, ἀτρέμας, ἢ καὶ μὲ τὸ ἔρημος.) ὅθεν

Ἡρεμάζω, (ἤρεμος) Ἡσυχάζω, μάλιστα ἀπὸ λύπην, παρὰ τοῖς Ο'.

Ἡρεμαῖος, αία, αῖον, ἐπίθ. τοῦ ἠρέμα, ὅπερ ζήτ. ὅθεν.

*Ἡρεμαιότης, ητος, ἡ, Ἡ ἡσυχία.

Ἡρεμέστερος, α, ον, Ἐπίρ. ἠρεμεστέρως, ὅστις εἶναι ἡσυχώτερος, ἡσυχώτερος, πραότερος, ἀνώμ. Συγκρ. τοῦ ἀχρήστου, ἤρεμος, ἀντὶ τοῦ ὁποίου λέγεται, ἠρεμαῖος, ζήτ. ἠρέμα.

Ἡρεμέω, ῶ. Εἶμαι ἢ μένω ἤρεμος, ἥσυχος, σιωπηλὸς, ἀσάλευτος, ὅθεν

Ἡρέμησις, εως, ἡ, Ἡσυχία, τὸ ἠρεμεῖν. τὸ νὰ εἶναί τις ἥσυχος, σιωπηλὸς, πραός.

*Ἤρεμί, (ι) Ἐπίρ. ἀντὶ Ἠρέμα, τὴν λέξιν ταύτην ἀπεκατέστησε ὁ Bekker παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 514. ἐκ τοῦ χειρογρ. τῆς Rav. ὅπου ἄλλοι γράφουσι, Ἠρεμεί.

Ἡρεμία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Ἠρέμησις.

Ἡρεμίζω, Φέρω εἰς ἡσυχίαν, καταπαύω, καταπραύνω, παραμυθοῦμαι, κάμνω νὰ μένῃ τι ἥσυχον. Ξενοφ. Ἱππικ. Ζ'. 18. ὅπου ἄλλοι τὸ ἐκλαμβάνουσιν ὡς τὸ ἐν Λακεδ. Πολ. Α'. ἀντὶ τοῦ, Ἠρεμέω »Καθίστατο καὶ ἠρεμίζειν», Ἀριστοτ. Φυσ. Ζ'. 1. 2) Μέσ. = ἠρεμέω, εἶμαι σιωπηλὸς ἢ ἥσυχος, μάλιστα περὶ ἡσύχου βίου· ἴτως δὲ καὶ ἐν τῇ ἐνεργ. διαθ. ἐνίοτε ἀμεταβ. Ἀριστλ. Φυσ. ς'. 7. κεῖται »Κινεῖσθαιο καὶ ἐν 8. »Οὐκ ἐνδέχεται ἠρεμίζεσθαι τὸ ἠρεμοῦν.

Ἤρεμος, ὁ, ἡ. ἄχρηστ. Θετικ. ζήτ. Ἠρέμα.

Ἡρεμόω, Εἰμὶ ἤρεμος, ἡσυχάζω. Στραβ. ς'.

Ἤρεσα, σας, σε. Ἀόρ. α. τοῦ, Ἀρέω, Ἀρέσκω.

*Ἡρεσίς, ίδος, ἡ, ἐν τῷ Ἄργει ἡ ἀρχιέρεια τῆς Ἥρας, ΕΜ. ἰδὲ Idelers Chronol. 1. σελ. 372.

*Ἤρευν, Ἰων. παρατατ. τοῦ, αἰρέω, ἀντὶ ἤρουν, Ἡσ. Ἀσπ. 302.

*Ἤρη, Ἰων. ἀντὶ Ἥρα, Ὅμ.

Ἠρήρει, 3 ἐνικ. ὑπερσυντ. 2 τοῦ ἄρω, Ἰ. Μ, 56. τοῦ, Ἐρείδω. Ἰλ. Γ. 358. ἥρμοστο, ἐπήγνυτο.

Ἦρι, Ἐπίρ. Τὸ πρωΐ, εἰς τὸν καιρὸν τῆς πρωΐας, τοῦ ὄρθρου (τὴν αὐγήν), Ὅμ. ὅστις ἐνίοτε πάντοτε, μάλ' ἦρι ἢ ἦρι μάλα, Ἰλ. Γ, 360. Ὀδ. Τ, 320. Τ, 156. Παρὰ Θουκυδ. Δ'. 117. »Ἅμα ἦρι τοῦ θέρους», εὐθὺς μὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ θέρους, εὐθὺς καθὼς ἄρχισε τὸ καλοκαίρι. Θεωρεῖται ἀρχικῶς ὡς ὀστ. τοῦ, ἦρ, ἔαρ, ἀποβολὴ· ἐσφαλμένως ὅμως μεταφέρονται ἐκ τοῦ ἐπιῤῥήματ. τούτου σχήματος εἰς τὸ οὐσιαστ. αἱ σημασίαι, ὄρθρος, πρωϊνὴ ὥρα, ἀρχή, ἐπειδὴ τοῦτο δὲν ἐπιδέχεται τὰς σημασ. ταύτας. Συγγεν. δὲ μὲ αὐτὸ τὸ, ἠήρ εἰς τὴν σημασ. κενεφᾶς, καὶ τὸ Ἠώς, ὅθεν.

Ἠριγένεια, ἡ. (ΓΕΝΩ) Ἡ τὸ πρωΐ ἢ ἐν καιρῷ τοῦ ὄρθρου γεννηθεῖσα, ἢ ἐκ τῆς ὀμίχλης τοῦ ὄρθρου, ἢ ἐκ τοῦ ἕρθρου γεννηθεῖσα, παιδίον τοῦ ὄρθρου, ἢ κατ' ἐνίους καὶ ἐνεργ. ἡ φέρουσα, ἢ γεννῶσα τὸν ὄρθρον, τὴν πρωΐαν τῆς ἡμέρας, τὴν αὐγήν. Ἐπίθετον τῆς Ἀοῦς, ἢ, Ἠώς, ἤτοι τῆς Αὐγῆς, παρ' Ὁμήρ. Ὁ Ἡσυχ. ἐσημείωσεν ἔτι ἐξ Αἰσχύλου »Δέαινα ἠριγένειαν ἄνευ ἑρμηνείας, ὁ Ἀπολλών. Β'. 450. μεταχειρίζεται τὸ, Ἠριγενὴς, ἀντὶ τοῦ, Ἠριγένεια, ὁ ὄρθρος, τὸ λυκαυγὲς τῆς ἡμέρας· ἀλλ' ἐν Δ'. 981. »Ἠὼς ἠριγενήεια», ἐπιθέτως. Ὡς κύρ. ὄνομα, ἡ Ἠριγένεια, ἡ Θεὰ τῆς αὐγῆς, Ὀδ. Χ, 197. Ψ, 347.

*Ἠριγενής, ές, = τῷ ἡγουμένῳ. »Ἠὼς ἠριγενήεια». Ἀπ. Ῥ.

Ἠριγέρων, οντος, ὁ. (γέρων) Ὁ πρωΐ ἢ ὁ ἐν τῷ ἔαρι γηράσκων, εἶδος φυτοῦ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀνοίξεως ἀποκτᾷ τὴν ἠριείαν, ἤτοι τὸν λευκὸν στέφανον. Διοσκορ. Δ'. 97. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Ζ'. 7. τὸ παρὰ Γάλ. Seuecon, Senecio vulgaris. Λιν.

*Ἠριδανός, ὁ, Ποταμὸς μυθώδης τῆς ἀρχαιοτάτης γεωγραφίας, ὅστις καταῤῥέων ἀπὸ τὸ Ῥιπαῖον ὄρος εἰεβάλλει πρὸς τὰ ἀρκτοδυτικὰ μέρη εἰς τὸν Ὠκεανόν, πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 338. ἔπειτα Ἡρόδ. Β'. 115. Οἱ ἀρχαῖοι ἐξέλαβον τὸν Ἠριδανὸν ποτὲ μὲν τὸν Πάδον ποταμὸν, ποτὲ δὲ τὸν Ῥοδανὸν, καὶ ἄλλοτε πάλιν τὸν Ἠνῖον· οἱ νεώτεροι τὸν Ῥοδανὸν πλησίον τῆς πόλεως Δάντζιγ, Voss alte Weltkunde σελ. XXXI.

Ἠριεργής, ὁ (ἠρίον) ταὐτὸν τῷ, Τυμβωρύχος. Ἡσύχ.

Ἠριεύς, έως, ὁ, (ἠρίον) Ὁ νεκρὸς ἐν τῷ τάφῳ. Ἡσύχ.

Ἠρικεπαῖος, ὁ, ἐπίθ. μυστικὸν Θεοῦ τινος, πιθανῶς τοῦ Βάκχου ἢ τοῦ Πριάπου. Ὀρφ. Ὕμν. Ε'. 4. παράγεται ἴσως ἐκ τοῦ, ἦρε καὶ κῆπος, ἄλλως ὅμως παράγει ὁ Wakef. sylv. cr. σελ. 110.

*Ἤρκε, 3 ἐνικ. ἀορ. 2. ἐνεργ. τοῦ ἐρείκω, Ἰλ. Ρ. 295.

*Ἠρίμος, (ἦρι) ταὐτὸν τῷ, ὀρθρινὸς, νέος, ἢ ἠρινὸς· ἀντίκειται τῷ, ὄψιμος. Παράβ. πρωΐμος, πρῴμος, ἑῷος ἐν τῷ ἑωμός.

Ἠρινέος, ὁ. ἐσφαλμ. ἀναγν. ἀντὶ, Εἰρίνεος, Ἡρόδοτ. Δ'. 195.

Ἠρινολόγος, ὁ, ἡ. Ὁ τοῦ ἔαρος ἄγγελος, ὁ τέτιξ. Ἡσύχ.

Ἠρινός, ἡ, όν. ταὐτὸν τῷ, Ἔαρινός, ἐκ τοῦ, Ἔαρ, Ἡρ. Πίνδ.

Ἠρινοτόκος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐν τῷ ἔαρι γεννῶν. Ἡσύχ.

Ἤριον, τό. (ἔρα, ἡ γῆ, ἄρα, λόφος γῆς. Πρόκλος εἰς Ἡσίοδ.) Ἰλ. Ψ. 126. Λόφος, ὕψωμα χώματος ἐπάνω τοῦ μνημείου, τάφος· ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ σπάνιον, ἀπαντᾶται ὅμως παρὰ Δημ. κατὰ Κίβουλ. 67. Δείναρχ. κατὰ Δοιστοκ. 17. Λυκοῦργ. παρ' Ἁρποκρ. ζήτ. ἠρία. ὅθεν, Μενήριον, κενὸς τάφος, ἄνευ λειψάνου, ὅηλ.

*Ἤρεπα, 3 ἐνικ. ἀόρ. 2. ἐνεργ. τοῦ ἐρείπω, Ὅμ.

Ἠρεπόλη, ἡ. (ἠρί, πολέω) Ἠπρωῖ βαδίζουσα, ἡ ἐν τῷ ἤρῳ περιπατοῦσα, ὡς τὸ Ἠριγένεια, Ὀρθρος, πρωΐα, αὐγή. Ἀνθολογ.

*Ἠρεπάλπιξ, ὁ, ἀντὶ ἐρεπάλπιξ, εἶδος πτηνοῦ, Ἠσύχ.

*Ἤρεσα, 3 ἐνικ. ἀόρ. 1. ἐνεργ. τοῦ ἐρίζω, Ἡσ. Θεογ 928.

Ἠρείτριον, Ζήτ. Θερίτριον.

Ἠρμοσμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ Παθητ. Παρακ. Ἁρμόζω. Ἐπιτηδείως, τεριασμένα, κατ' ἁρμόδιον τρόπον.

Ἤρος. Ζήτ. Ἠρως.

*Ἤρσα, ἀόρ. 1. τοῦ ἄρω.

Ἠρύγγιον, τό. ὑποκορίστ. τοῦ, Ἠρυγγος, ἡ. Νίκανδρ. Θηρ. 850. Εἶδος φυτοῦ ἀκανθοφύλλου, ἐκ τοῦ, Ἐρύγω, καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καλεῖται, Ἐρύγεια, παρὰ Διοσκορ. Γ'. 24. ἓν εἶδος τούτου καλεῖται ὑπὸ τοῦ Λιν. Eryngium Campestre, παραβάλλ. μετὰ τοῦ, παρ' Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστορ. Θ'. 3.

*Ἠρυγγής, ἐδος, ἡ, Ἡ ἐκ τῆς ἠρύγγου, ἢ ἡ ἐνήκουσα εἰς αὐτήν. ἐκ τοῦ

*Ἠρυγγος, ἡ, Εἶδος φυτοῦ ἀκανθοφύλλου, Γερμ. Manstreue. Ζήτ. Ἠρύγγιον.

Ἤρυγε, 3 ἐνικ. ἀόρ. 2. τοῦ ἐρεύγω, Ἰλ. ζήτ. ἐρεύγομαι, 3.

*Ἠρύκακε, 3 ἐνικ. ἀόρ. 2. τοῦ ἐρύκω, Ἰλ. (– – υυ)

*Ἠρῶ, 2 ἐνικ. παρατατ. τοῦ ἀράομαι, Ὀδ. Σ, 176.

*Ἤρω, ποιητ. δοτ. ἐνικ. τοῦ ἥρως, ἀντὶ ἥρῳ, Ἰλ. Η, 453. Ὀδσ. Θ. 483.

Ἠρώειον, τό. ταὐτὸν τῷ, Ἠρῷον.

Ἡρωελεγεῖον, τό, ὅηλ. μέλος, ἡ, μέτρον, τὸ συνιστάμενον ἀπὸ ἡρωϊκοὺς καὶ ἐλεγείους στίχους. Σουΐδ. Εὐσταθ. καὶ Ζωναρᾶς, ἡ δίστιχον συνιστάμενον ἀπὸ ἓν ἑξάμετρον καὶ ἓν πενταμέτρον.

*Ἡρωελεγεῖος, ὁ, ὑπον. στίχος, = τῷ ἡγουμ.

Ἡρωΐζω, (ἥρως) Εἰμὶ ἥρως, ἢ πράττω, ἀποδεικνύω ἐμαυτὸν ὡς ἥρωα. 2) μεταβ. Ποιῶ ἡρωϊκόν τινα ὕμνον, ἢ φέρω αὐτὸν εἰς ἡρωϊκὸν μέτρον. Εὐσταθ.

Ἡρωϊκός, ἡ, ὸν. καὶ Ἐπίρ. Ἡρωϊκῶς. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ εἶναι ἴδιον εἰς τὸν ἥρωα, ὅμοιος αὐτῷ. «Στίχοι ἡρωϊκοί», οἱ συνιστάμενοι ἐξ ἡρωϊκῶν μετρων, ὅηλ. ἑξάμετρα.

Ἡρωΐνη, καὶ, ἡρώνη, ἡ. Ἡμίθεος, ἡρωΐς, θηλυκ. τοῦ, Ἥρως. (1)

Ἡρῴος, ία, ῴον. ταὐτὸν τῷ, ἡρωϊκός, ἡρῴος, Πίνδ.

Ἡρωΐς, ἴδος, ἡ, ἰδιαίτ. Θηλ. τοῦ ἡρωϊκός, ἔτι δὲ καὶ = ἡρωΐνη, Πίνδ.

*Ἡρώισσα, ἡ, Συγκοπ. Ἡρῴσσα, = ἡρωΐνη.

*Ἠρώμην, παρατατ. τοῦ ἀράομαι, Ὀδ. Μ. 337.

*Ἡρωογονία, ἡ, Ἡ γενεὰ τῶν ἡρώων, πόνημα τοῦ Ἡσιόδου.

Ἡρωολογέω, ῶ. (λέγω) Διηγοῦμαι ἢ ψάλλω τὰς πράξεις τῶν ἡρώων. Στράβ. Β'. ὅθεν

Ἡρωολογία, ἡ. Ἡ διήγησις, ἱστορία τῶν ἡρώων. Ἀθήν. Β'.

Ἡρῷον, τό. ὅηλ. δῶμα, ἢ ἕδος, ἢ ἱερὸν Ὁ ναὸς ἡρῴδες τινος, ὡς τό, Ἡραῖον, Ἡρακλεῖον. 2) Ὑπακουομ. τοῦ, ἔπος, Ἡρωϊκὸς ὕμνος. 3) Ὑπακουομ. Δεῖπνον, ἢ ἱερά, ἑορτή, εὐωχία, συμπόσιον εἰς τιμὴν ἡρῴδες τινος. 4) καὶ τόπος, ἔνθα θάπτονται οἱ νεκροί, κοιμητήριον. Μάρμ. Παρ. Οὐδέτ. ἐκ τοῦ

Ἡρῷος, καὶ ἡρῴος, θηλυκ. ἡρῴα, καὶ, ἡρῴα. Ὀδέτ. Ἡρῶν, ἢ ἡρῷον, ταὐτὸν [τῷ, ἡρῴος, καὶ, ἡρωϊκός.

*Ἡρωοφόρος, ὁ, ἡ, Ὀστις φέρει ἡρῴδες, Ἐπίθ. τῆς Ἀργοῦς ἢ καὶ τοῦ Τρωϊκοῦ ἵππου. Ἐτυμ.

Ἥρως, ὁ, γεν. ἥρωος, δοτ. ἥρωϊ, αἰτ. Ἑνικ. καὶ πληθ. ἥρωα, ἥρωας, Ἀττ. συναιρ. ἥρω, ἥρως. Παρὰ τοῖς ποιητ. συναιρ. ἢ ἑνικ. δοτ. ἥρωϊ εἰς ἥρῳ, Ἰλ. Η, 453. Ὀδ. Θ, 483. Ἀριστο. Ὄρν. 1477. ὡς καὶ ἀντὶ τῆς γεν. ἥρωος ἐτίθετο ἐνίοτε Ὀδ. Ζ, 303. ἥρως, ὅμως ὁ Βέλμιος ἐπρόκρινε τὸ ἥρωος, βραχύνων τὴν μέσην συλλαβήν· ὁ Παυσαν· ἔχει καὶ τὴν γεν. ἥρω.

Παρ' Ὅμ. καλεῖται, οὕτως ἕκαστος ἀνὴρ καλὸς κἀγαθὸς τοῦ ἀρχαίου καιροῦ, ἐξαιρέτως μὲν οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν, οἱ προύχοντες, οἱ στρατηγοί, οἱ βασίλεοντες, ὁπόσοι καὶ ἑταῖροι αὐτῶν, καθόλου οἱ μαχηταὶ καὶ πολεμισταί, ἄνδρες ἥρωες, ἥρωες Δαναοί, ἥρωες Ἀχαιοί, μάλιστα ἐν ταῖς προσηγορίαις τοῦ Ἕλλην. στρατοῦ πρὸ τῆς Τροίας, Ἰλ. Β, 110. Τ, 34 41. 78. Ὀδ. Α, 101. καὶ ἀλλοῦ συχνά· ἡ λέξις ὅμως δὲν περιωρίζετο μόνον εἰς ἐκείνους, οἵ τινες διέφερον κατὰ τὴν ἐξουσίαν, τὸ γένος, ἢ τὴν ἀνδρείαν, ἐπειδὴ Ὀδ. Θ, 483. καλεῖται οὕτω καὶ ὁ ἀοιδὸς Δημόδοκος, καὶ Ὀδ. Σ, 423. ὁ κῆρυξ Μούλιος, παράβ. Ἡρόδ. Η'. 134. καὶ Ὀδ. Η, 44. καλεῖται οὕτως καὶ ἅπαν τὸ δὶ ὅλου ἀπόλεμον γένος τῶν Φαιάκων· τὸ λοιπὸν ἀρχικῶς, ἕκαστος διά τινα αἰτίαν χρηστὸς καὶ ἀξιότιμος ἐλεύθερος ἀνὴρ ἐκ τοῦ πρὸ Ὁμήρου καιροῦ, ὅστις διὰ τοῦτο δικαίως ὀνομάζεται ὁ ἡρωϊκὸς καιρός, παράβλ. Ap. lex Ὅμ. σελ. 335. Toll. καὶ Serv. παρὰ Virg. Aen. 1, 200. (ἴσως δύναται καὶ τὸ Γερμανικὸν Herr κατὰ τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ σημασίαν νὰ συγκριθῇ, μετὰ τοῦ, ἥρως, ἔτι δὲ καὶ τὸ Ἥρα, καὶ τὸ λατ. herus, hera.) 2) καθ' ὅσον δὲ ἀπεμακρύνθη ὁ ἡρωϊκὸς καιρός, ἠλλάξε καὶ ἡ σημασία τῆς λέξεως, Ἥρως, καὶ ἐν ᾧ κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε ἁπλῶς ἀξιότιμόν τινα ἄνδρα θνητόν, ἤρχισε ὑστεροτέρως νὰ σημαίνῃ ἄνδρα γενναῖον καὶ ἀνδρεῖον, μάλιστα δὲ καὶ Ἡμίθεον· τὸ ἀρχαιότατον τεκμήριον τῆς σημασίας ταύτης εὑρίσκεται ἤδη παρ' Ὅμ. Ἰλ. Μ, 23. ὅπου οἱ Ἥρωες καλοῦνται, ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν. Ἐμφανεστάτη ὅμως γίνεται ἡ διαφορὰ αὕτη τῆς σημασίας πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. ὅστις Ἔργ. 174 ὀνομάζει τοὺς τῆς τετάρτης γενεᾶς ἄνδρας, οἵ τινες ἀπώλλυντο πρὸ τῶν Θηβῶν καὶ τοῦ Ἴλλου, καὶ μετετέθησαν ἔπειτα εἰς τὰς τῶν μακάρων νῆσους, ἥρωας μακαρίους, μὲ τοὺς ὁποίους ὅμως δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται οἱ Δαίμονες, οἵ τινες ἐπλησίαζον ἔτι περισσότερον εἰς τοὺς θεούς, Ἔργ. 124. 254. 3) Ἡ καθ' ἑαυτὸ ὅμως τῶν ἡρώων λατρεία, τὸ λοιπὸν εἶδός τι ἀποθεώσεως, ἐμφαίνεται πρῶτον παρὰ Πίνδ. παρὰ τῷ ὁποίῳ ὁ ἥρως εἶναι πάντοτε ταυτοσήμαντος τῷ ἡμίθεῳ, καὶ ἀποτελεῖ μέσον τι γένος μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων· ὅθεν ἐξέλαβον ἐξαιρέτως ἥρωας ἐκείνους, οἵ τινες ἦσαν κατὰ τὸ γένος μετὰ μὲν θεοί, μετὰ δὲ ἄνθρωποι, τουτέστιν ἤτοι ἐκ θεοῦ τινος καὶ θνητῆς γυναικός, ὡς π. χ. ὁ Ἡρακλῆς, ἢ ἐκ θεᾶς τινος καὶ θνητοῦ ἀνδρός, ὡς π. χ. ὁ Αἰνείας καὶ ὁ Μέμνων· ἔπειτα δὲ καὶ ἐκείνους, οἵ τινες ἐκρίθησαν ἄξιοι λατρείας τινὸς μετὰ τὸν θάνατόν των ἐξ αἰτίας ἐπισήμων εὐεργεσιῶν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος. 4) Παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς. εἶναι οἱ Ἥρωες κατωτέροι τινὲς θεοὶ τῶν μοναδικῶν ἐπαρχιῶν, πόλεων καὶ φυλῶν, ὡς οἱ ἥρωες ἐπώνυμοι ἐν Ἀθήναις, ὁ Κολωνός, ὁ Ἀκάδημος καὶ ἄλλοι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶχον αἱ φυλαί, καὶ οἱ μοναδικαὶ χῶραι, συνήθως ἦσαν τοιοῦτοι οἱ κτίσται τῶν πόλεων, εἰ ἀρχηγέται καὶ οἱ εὐεργέται τοῦ τόπου, οἵ τινες ἐλατρεύοντο ὡς θεοί, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἀφιερώνοντο ἀπὸ μέρος τῆς πολιτείας μικρότεροι ναοί, καλούμενοι ἡρῶα ἢ ἡρώεια, Ἀριστοτ. Πολ. 7, 11, 4. πρὸς δὲ τούτοις καὶ θυσίαι, πομπαὶ καὶ ὕμνοι· ἐπειδὴ ἡ τῶν ἡρώων λατρεία περιωρίζετο εἰς μοναδικὰς πόλεις καὶ χώρας, διὰ τοῦτο καλοῦνται ἐνίοτε καὶ ἥρωες ἐγχώριοι, καὶ διαφέρουσιν οὕτως ἀπὸ τοὺς τῆς πολιτείας θεούς, ἴδε Ἡρόδ. Α'. 168. Ε'. 114. Ζ'. 38. 69. Η'. 43. 117. Θ'. 38. 5) Οἱ νεώτερ. ἱστορικοὶ ὑπὸ τῆς τῶν Ῥωμαίων ῥοπῆς ἐξέφραζον διὰ τοῦ, Ἥρως τὸ λατ. divus· ὅθεν καὶ 6) Καθόλου ἀντὶ, μακαρίτης, Alcipr. 3, 37. Jac. AP. σελ. 341. Αἱ Ὁμηρικαὶ ἰδέαι παρ' Ἡσιόδῳ καὶ Πινδάρῳ διόλου εἰσὶν ἠφανισμέναι, καὶ ἡ σημασία τῆς λέξεως διόλου διαφορετική. Ὁ Ἡσύχιος μετὰ τοῦ Γραμματικοῦ Ἀπολλωνίου ἐσημείωσαν ταύτην τὴν διαφορετικότητα διὰ τῶν ἑπομένων λέξεων «Πάντες οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἄνδρες, Ἥρωες ἐκαλοῦντο· ἀλλ' ὁ Ἀριστοτέλ. Προβλ. ΙΘ'. 49. λέγει. «Οἱ δὲ ἡγεμόνες τῶν ἀρχαίων μόνοι ἦσαν ἥρωες, οἱ δὲ λοιποὶ ἄνθρωποι», ὅπερ καὶ σύμφωνον μὲ τὰς Ὁμηρικὰς ἰδέας. Ὁ Ἀλκίφρ. Γ'. 37. εἶπεν ἔτι ἀντὶ Ἥρω Φαιδρίαν», ἀντὶ, Τὸν μακαρίτην, τὸν τεθνηκότα. Ζήτ. ἔτι καὶ, Ἡμίθεος. Ἀραγε, τὸ τῶν Ἀλβανιτῶν. Βήρω, ἢ Μπήρω δὲν εἶναι ἰσοδύναμον τῷ, Ἥρως, Ἥρω, ἔχων τὸ Β, ὡς σημεῖον δασύτητος ἢ ἐμφάσεως; ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ, Vir, viri τῶν Λατίνων.

Ἡρῷσσα, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Ἡρώισσα. Ἀπολλ. Δ'. 1308.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Σ.

*Ἧς, 3 ἐνικ. παρατατ. τοῦ εἰμί, Διωρ. ἀντὶ ἦν, Θεόκρ. 6, 2.

*Ἧις, ἀντὶ αἷς, Θεόκρ. 18, 22.

*Ἧσα, ἀόρ. 1. τοῦ ἕδω.

*Ἥσα, ἀόρ. 1 τοῦ ἥδω.

*Ἦσαν, 3 πληθ. παρατατ. τοῦ εἰμί, Ὅμ.

*Ἧσαι, 2 ἐνικ. τοῦ ἧμαι, Ἰλ. Β. 255.

Ἡσαν, 3 πληθ. ὑπερσυντ. (παρατατ.) τοῦ οἶδα, Ἀττ. ἀντὶ ᾔδεσαν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 451. Εὐριπ. Τρῆσ. 855. 2) 3 πληθ. παρατατ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ἦσαν, ἦισαν, σπάνιον καὶ μόνον ποιητ. παρ' Ὅμ μόνον ἅπαξ ἐν τῇ συνθέσει, ἐπῆσαν, Ὀδ. Τ, 445.

*Ἥσατο, 3 ἐνικ. ἀόρ. 1. Ἐπικ. τοῦ ἡδομαι, Ὀδ. Ι, 353.

*Ἧσειν, ἀπαρμφτ. μέλ. τοῦ ἵημι, Ὀδ.

Ἡσθα, 2 ἐνικ. παρατατ. τοῦ εἰμί, Αἰολικ. ἀντὶ ἦς, συχνὰ παρ' Ὅμ. εἶναι δὲ εὔχρηστ. ὁ σχηματ. οὗτος καὶ ἐν τῇ συνήθεσι γλώσσῃ.

*Ἡσθαι, ἀπαρμφτ. τοῦ ἧμαι.

*Ἥσθημα, τό, (ἡδομαι) ἡ χαρά.

Ἥσθην, Ἡσθεὶς, ἐχάρην, χαρεὶς. Ἀόριστ. ἀ. Παθητ. ἐκ τοῦ, ἡδω, ἡδομαι.

*Ἧσί, καὶ Ἧσιν, Ἀττ. ἀντὶ ᾗσί, ζήτ. ἧμί.

*Ἧσι, καὶ Ἧσιν, Ἰων. Ὑποτακτ. ἀντὶ ᾖ τοῦ εἰμί.

*Ἧσι, Ἰων. Ὑποτακτ. ἀντὶ ᾖ τοῦ ἵημι· 2) ἀντὶ αἷς, Ἰων. ἐκ τοῦ ἧ.

Ἡσεπής, ὁ, ἡ. (ἵημι, ἔπος) ὁ εὔστοχος ἐν τῷ λέγειν. Ἐτυμολ. εἰς Πεισίστρατον.

Ἥσις, εως, ἡ. (ἡδομαι,) χαρά, εὐφροσύνη, ἡδονή.

Reisig comm. crit de Soph. OC. 882. Καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. εἰσὶ πάνυ εὔχρηστοι αὗται καὶ ἄλλαι παραπλήσιαι φράσεις. 4) μεταφ. ἀντὶ τοῦ παράνω, ἔτι πρός, ὅταν θέλῃ τις νὰ σημάνῃ τι ἀνώτερον, ὑπέρτερον ἑτέρου, πλεονασμόν, πλεονεξίαν, προτίμησιν, π. χ. ἢ Ἀπιστα καὶ πέρα κλύων (Ἀρστφ. Ὄρν. 416.) ἢ ἀκούων ἄπιστα, ἀπίστευτα καὶ κατί τε παράνω, δηλ. πλέον ἢ ἀπίστευτα. β) συνήθ. μετὰ γεν. Πλάτ. Φιλημ. σελ. 12. Γ. «Πέρα τοῦ μεγίστου φόβου», ἐπέκεινα τοῦ μεγίστου φόβου, ὑπερβαίνων αὐτούς. «Πέρα ἀνθρώπου», ὑπὲρ τὸν ἄνθρωπον, ὑπὲρ τὴν δύναμίν του, Boisson Φιλοστρ. Ἥρ. σελ. 584. «Χρυσοῦ πέρα», ὑπὲρ τὸν χρυσόν, πολυτιμότερος ἢ ὁ χρυσός, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 429. 5) καταχρ. ἀντὶ τοῦ, πλήν, Ξενοφ. Συμποσ. 8, 19. «ὡς τόσον ἐνταῦθα δύνανται νὰ ὑποταχθῶσι καὶ τὰ ἀντιστοιχοῦντα τῷ παρ' ἡμῖν, οὐχὶ πλέον, ἢ μακρότερον, χωρὶς καὶ παραδείγματα μετ' ἀρνήσεως, τὰ ὁποῖα συνεπαίσατο ὁ Μαρκλ. Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 91. — Δύναται δὲ τὸ πέρα κατὰ πάντα νὰ προτάσσηται τῆς γενικῆς ἢ ἐπιφέρηται αὐτῆς, πολλῷ δὲ συνεχέστερον προτάσσεται. — Συγκρ. περαίτερος, ερα, αίτερον, καὶ ἐπίρρ. περαίτερον καὶ περαιτέρω. (τὸ πέρα εὑρίσκεται κατὰ πρῶτον παρ' Ἀττικ. Συγγραφ. ὃ καὶ δὲν ἔχει τελείως τὸν Ἴωνικ. τύπον πέρη, περὶ τοῦ ὁποίου ἐδύνατό τις, κατὰ τὸ πέρην, Ἴων. ἀντὶ πέραν, νὰ συμπεράνῃ· περὶ δὲ τῆς διαφορᾶς μεταξύ τοῦ, πέρα καὶ πέραν, τὴν ὁποίαν πολὺν χρόνον δὲν ἐγνώρισαν, ἔρα πέραν ἐν τέλει.) [τὸ Ἄλφα ἔστιν ἀεὶ μακρόν, Βρ. Εὐρ. Ἱππ. 1044.]

* Περᾶν, Ἴων. καὶ Ἐπικ. ἀπαρεμφ. ἐνεστ. τοῦ περάω, ἀντὶ περᾶν, Ὅμ.

Περᾶστε, Ἴων. καὶ Ἐπικ. κατὰ διάλυσιν, γ' πρόσπ. παραταχ. τοῦ, περάω, Ὀδ. Ε, 480.

Πέρᾱθεν, ἐπίρ. (πέρα), ποιητ. Ἀπὸ τοῦ πέρα μέρους, ἀπὸ πέρα, Ξενοφ. Ἴων. πέρηθεν.

Περαίη, ἡ, προσυπακ. γῆ, χώρα, ὡς οὐσ. ἡ ἀντίθετος, ἢ εἰς τὸ πέραν μέρος ποταμοῦ, λίμνης, θαλάσσης γῆ· ἢ εἰς τὸ πέραν, εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος κειμένη, Ἡρόδ. 8, 44. Παρ' Ἀρατ. ταυτόν τῷ, περάτη, ὁ ὁρίζων· ἴδε περαίος, 2.

Περαίας, ου, ὁ. Εἶδος ἰχθύος, διὰ τὸ διατρίβειν πέραν, ἤτοι μακρὰν ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ, Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἱστορ. ἡ. 2. ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κεστρέως ἢ μυξίνου, Λατ. mugil.

Περαίνω, Μ. ῑνῶ. Ἀόρ. ἔπερανα (πέρας). Κυρίως ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, περάω, ἐξαιρέτως σημαίνει τὸ, διαπεράω, διανύω, εἰς τέλος φέρω (ἐπὶ πέρας ἄγω), περατόω, ἀποπληρῶ, τελειόω, ἐκτελῶ, κατορθῶ, βάλλω εἰς πρᾶξιν, συμπληρῶ· καὶ παθ. φέρομαι εἰς τέλος, ἐκπληροῦμαι, ἀποπερατοῦμαι, εἰς τέλος ἔρχομαι, λήγω· καὶ, κάμνω προόδους. «Οὐδὲν ἐπέραινον», Πλούταρχ. «Ὁ χρησμὸς περαίνεται», Εὐριπ. Κύκλ. 892. Φοίν. 1697. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 799. ἐκπληροῦται, πέρας λαμβάνει. «Ἡ συμμαχία ὄντος ἐπεραίνετο», ἤρχετο εἰς τέλος, εἰς κατάστασιν. β) ἐξαιρ. ὁμιλίαν τινὰ λόγον τελειόω, ὁμιλῶ ἕως τέλους, διηγοῦμαι, ἕως τέλους· ὅθεν, «ὁ περαίνων, προτυπ. λόγος, εἶδος συλλογισμοῦ παρὰ Διογ. Λ. 7, 44. γ) κάμνω συμπέρασμα, πορίζομαι, συμπεραίνω, ἐπισυνάγω. 2) ἀπὸ ἑνὸς ἕως εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον διαπερῶ τι, διατρυπῶ· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀσελγοῦς ἐννοίας ἀντὶ τοῦ, συνουσιάζειν, «Γυναῖκα, κόρην περαίνειν, γαμεῖν, σαρκικῶς συνευρίσκεσθαι μετ' αὐτῆς», ὡς τὸ, τρυπῶ· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἀρσενοκοιτίας. 3) ἀμετβ. τελειόνω εἰς τι, ἤτοι ἐκτείνομαι, φθάνω ἕως εἰς τι, μετὰ τῆς εἰς ἢ πρὸς καὶ αἰτ. πρκγμ. — Πρβ. περαίνω καὶ πείρω.

Περαιόθεν, ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, πέραθεν, ἐκ πε-

ράτης, ποιητ. Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 71. παρ' Ἀράτ. ἐκ τοῦ

Περαῖος, αία, αῖον (πέραν). Πέραν τινός, ἐξαιρ. τῆς θαλάσσης, τοῦ ποταμοῦ, κείμενος, κατοικῶν, περατινός, περατιακός. 2) περαίη, ἡ, οὐσ. ὅρα τοῦτο· ὅθεν

Περαιόω, ῶ. Εἰς τὸ πέραν μέρος τῆς χώρας, τοῦ ποταμοῦ, τῆς θαλάσσης φέρω, τίθημι, περνῶ τι εἰς τὸ πέραν, διαπερῶ, μεταφέρω, διαβιβάζω, καὶ παθ. ἀόρ. περαιωθέντες, Ὀδ. Ω, 437. — Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. κάμνω νὰ μὲ περάσωσι πέραν, διαβαίνω, περνῶ εἰς τὸ πέραν, εἰς τὸ πέραν διέρχομαι, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. β'. 12.

Περαίτερος, ἔρα, ερον, συγκρ. τοῦ, πέρα παρέκει παρέξ, μακρότερος παρά, περισσότερος παρά, Πίνδαρ. Ὀλ. 9, 159. «Ὁδοὶ περαίτεραι», ὁδοὶ μακρότερον φέρουσαι, πρακτικώτεραι, ἀνυστικώτεραι, εὐοδώτεραι· ὑπῆρχε δὲ ἐν χρήσει τὸ οὐδ. περαίτερον, καὶ ὡς ἐπίρρ., Πινδ. Ὀλ. 8, 82.

Περαιτέρω, ἐπίρ. Πλέον ἔμπροσθεν, μακρότερα, παρέμπροσθεν, παρεμπροσθά, Ξενοφ. Ἀπομ. γ. ιγ'. 5.

Περαίτης, ου, ὁ (πέραν). Ὁ τῆς περαίας ἐγκάτοικος, ταὐτὸν τῷ, περαῖος. (υ – – –)

Περαίωσις, εως, ἡ (περαιόω). Ἡ εἰς τὸ πέραν πέρασις διαβίβασις, διάβασις, ὅθεν

* Περαιωτικός, ή, όν. Εἰς περαίωσιν ἀνήκων, ἐπιτήδειος, δυνατὸς περαιωθῆναι.

Πέραμα, τό (περάω), ἀντὶ τοῦ, διαπέραμα, καὶ, πορθμός (περαντσάδα), Γραμμ.

Πέραν, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικῶς, περην, ἐπίρρημα. Ἐκεῖθεν, ἀπὸ τὸ ἀντίθετον, ἄλλο μέρος Λατ. trans. Παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις Ποιηταῖς ἀεὶ μετὰ γεν. καὶ συνήθ. μετὰ τῆς ἐννοίας ἑνὸς κειμένου μεταξὺ ὕδατος, ὅθεν «πέρην ἁλός», Ὀδ. Β, 626. Ω, 752. (ἐν Ὀδσ. οὐχ εὑρηται ἡ λέξις). «Πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο (Ἡτ. Θ. 215. 274. 294.), πόντοιο», Πινδ. Νέμ. 5, 40. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἀττ. «Πέραν θαλάσσης, ποταμοῦ,» Ξεν. Ἀναβ. 1, 5, 10. καὶ ἀλλαχοῦ. ἐλέγετο δὲ ὕστερον καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλου διαστήματος, ὡς καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡσ. Θ. 814. «Πέρην χάεος». β) ἀπολύτ. πέραν, εἰς τὸ ἄλλο, ἀντίθετον μέρος, ἐξαιρ. ποταμοῦ, οὐμὴν ἀλλὰ καὶ παντὸς ἄλλου διαχωρίζοντος διαστήματος, Ξενοφ. Ἀναβ. 2, 4, 20. «Πέραν εἶναι», καὶ, 6, 5, 22. «Πέραν γενέσθαι· καὶ μετὰ ἐπιφερομένης εἰς, «Πέρην εἰς τὴν Ἀχαΐαν διέπεμψαν», Ἡρόδ. 8, 36. «Πέραν εἰς τὴν Ἀσίαν διαβῆναι», Ξεν. Ἀναβ. 7, 2, 2. ἢ καὶ δίχα τῆς εἰς, Ἡρόδ. 6, 44. «Ἐκ Θάσου διαβαλόντες πέρην», δηλ. εἰς τὴν Ἤπειρον διαβάντες ἐπὶ πλοίου. Εὔχρηστον καὶ ἐνάρθρως, Ξεν. Ἀναβ. 3. 5. 2. καὶ ἀλλαχοῦ· «Τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ.» Τὰ πέραν, Θουκιδ. «Τὰ πέραν πράγματα», ὅ,τι εἶναι ἢ γίνεται πέραν, εἰς τὸ ἄλλο μέρος, Πολύβ. ὅθεν 2) ἀντιρρ. συνήθ. μετὰ γενικ. Ἰλ. 8, 535. «Πέρην ἱερῆς Εὐβοίης», Αἰσχ. Ἀγ. 198. «Χαλκίδος πέραν», καὶ ἐνταῦθα συνήθ. ὡς πρός τι κεῖμενον μεταξύ, παρὰ δὲ Πανσ. ὅστις ἐξαιρ. πολλάκις χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. χωρίς τινος ἀναφορᾶς εἰς μεταξὺ κείμενον ὕδωρ, ὡς ἐν 5, 15, 5. 8, 10, 4. 10, 8, 3. ἀπολύτως δὲ παρ' Προδ. 6, 97. 3) πολλῷ σπανιώτερον = πέρα, παρέκει ἔξω, καὶ τότε πανταχοῦ ἀπολύτως, Πινδ. Ἰσθμ. 6, 34. Εὐριπ. Ἱππ. 1053. Ἀλκ. 588. Herm. Εὐριπ. Ἰα. 676. — Κυρίως τὸ, πέραν προτάσσεται τῆς γενικῆς του, παρὰ δὲ Πανσ. καὶ ἐπιφέρεται αὐτῇ ἐπί· ὅτε. (κατὰ τὸν Lange, τὸ πέραν ἔστι πάντῃ ἰσοδύναμον τῷ, πέρα, καὶ γράφεται πέρα μὲν πρὸ συμφώνου, πέραν δὲ πρὸ φωνήεντος, ἀλλὰ τὴν οὐσιώδη διαφορὰν αὐτῶν ἀποδεικνύει ὁ Βουττμ. Λεξιλ. 2. σελ. 25. παρβ. Ἑρμ. Σοφ. ΟΚ. 889. Ἀμφότερα τὰ ἐπιρρήματα συμφωνοῦσι μὲν κατὰ τοῦτο, ὅτι ἔχουσι δύο κεχωρισμένα διαστήματα καὶ ἐν ἑνὶ αὐτῶν τὸ ὑποκείμενον, διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο ἀπ' ἀλλήλων, ὅτι κατὰ μὲν τὸ, πέραν τὸ διαχωρίζον ἀντικείμενον, κατέχον ἀναλόγως καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀβέβαιον ἐμβαδόν, νοεῖται ὡς προσεχέστατα κείμενον, καὶ τὸ πέραν ἐμφαίνει τὸ ἄλλο μέρος αὐτοῦ, κατὰ δὲ τὸ πέρα, νοεῖται ἐν τῶν δύο κεχωρισμένων διαστημάτων προσεχέστατα κείμενον καὶ τὸ ὑποκείμενον ἐν αὐτῷ, τὸ δὲ διαχωρίζον ἀντικείμενον μόνον ὡς τὸ ἀπωτάτω σύνορον, ἐπέκεινα τοῦ ὁποίου εἰσὶ πάντα ἀδιόριστα καὶ ἀβέβαια. — Τὰ δὲ ἄλλα, ταῦτα τὰ δύο ἐπιρρήματα, πέραν καὶ πέρα, ὑπάρχουσι, καθὼς φαίνεται, κυρίως ἀπόλυτοι πτώσεις μὴ συζευγμένων πλέον οὐσιαστ. ἡ πέρα, = πεῖραρ, πεῖρας, πέρας, δηλ. τέλος, σύνορον, ἐκ τοῦ ὁποίου διέμεινε καὶ Αἰσχ. ἡ ἄλλως πάνυ ἀμφ. γενικὴ, ἐκ πέρας, πληθ. περῶν. Ἔστι δὲ συγγενὲς τῷ, πείρω, περάω, περαίνω, πέρατος, πέραθεν, πέρηθεν κ. τ. λ. πιθανῶς δὲ καὶ τῷ Λατιν. per.)

Περανόω, παρὰ Φίλ. ἡμαρτ. ἀντὶ, περατόω.

Περαντικός, ή, όν (περαίνω). Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς συμπέρασμα, συλλογισμόν ἢ εἰς ἀποπλήρωσιν, ἐκτέλεσιν, τελείωσιν ἔχων δύναμιν τοῦ ἐκπληροῦν ἢ κατορθοῦν τι· ὁ καλῶς συμπεραίνων· ἐπιτήδειος, διαλεκτικός.

Πέρας, ατος, τό (πέρα). Τέλος, τέρμα, ὅρος, σύνορον· τὸ ἔσχατον, ὕστατον, ἄκρον ὑψηλότατον· ἐν τῷ σταδίῳ λέγεται τὸ τέρμα, τέλος, Ἀριστοτ. Νικομ. α. 2, 2) μεταφ. ἐκπλήρωσις, τελείωσις, ἀποτέλεσις, ἐκτέλεσις, ἡ ἐντελής, ἀπόλυτος οὐσία ἢ δύναμις τοῦ τελειοῦν ἢ ἐκτελεῖν τι ἢ ἐν γένει, τοῦ ποιεῖν τι, ὅθεν, ὡς καὶ τὸ τέλος, ἡ ἀνωτάτη ἐκτελεστικὴ δύναμις. «Οἱ τὸ πέρας ἔχοντες τῶν ἐν τῇ πόλει ἁπάντων δικαίωνι», ἡ ὑπερτάτη τοῦ κριτοῦ ἐκτελεστικὴ δύναμις, οἱ κριταί, δικασταί, Δείναρχ. 3) ὡς καὶ τὸ, τέλος, ἐπιρρημ. ἐσχάτως, τέλος πάντων, ὕστερον ἀφ' ὅλα, Ἰακ. Α. Π. σελ. 675. β) = πέρα· παρβ. πεῖραρ, πεῖρας. (ἡ γενικ. πληθ. περῶν παρ' Αἰσχ. ἀνήκει οὐχὶ εἰς τό, πέρας, ἀλλ' εἰς τό, πέρα.)

* Πέρας, ἐκ πέρας, ὅρα πέραν ἐν τέλει.

Περᾱσίμος, ὁ, (περάω). Δυνάμενος περασθῆναι, ἐπὶ τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ περάσῃ, νὰ διαβῇ εἰς τὸ πέραν, ἢ περατός, διαβατός, πορεύσιμος, πλευστός, ἀήρ, ποταμός, κ. τ. τ. «Ἀὴρ ἀετῷ περάσιμος», Εὐριπ. Λειῷ.

Πέρᾱσις, εως, ἡ (περάω). Διάβασις, πέρασμα, ὁδός, ἢ μετάβασις, διαβίβασις, Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. β'. 10. παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Ἀ. 103. «Βίου πέρασιν», ταὐτὸν τῷ, τελευτή, πέρας, τέλος τῆς ζωῆς, ἡ μετάβασις τῆς ζωῆς εἰς θάνατον, Σοφ.

Περασμός, ὁ (πέρας). Τελείωσις, τέλος, παρὰ τοῖς Ο'.

Περᾱτεύω, μέλ. εύσω, ταὐτὸν τῷ, περαίνω, Ἡσύχ.

Περάτη, ἡ, θηλκ. τοῦ, πέρατος, προσυπ. γῆ, ἡ, χώρα, ὡς οὐσ. Ἡ κατέναντι κειμένη γῆ· ἢ ἀπὸ τοῦ πέραν μέρους τοῦ ποταμοῦ ἢ θαλάσσης κειμένη χώρα· τὸ ἀντικρυνὸν μέρος, ἐξαιρετ. λέγεται τὸ πέραν τοῦ ἡμετέρου οὐρανίου ὁρίζοντος ἀέρος, τὸ ὑπὸ γῆν ἢ τὸ ὑπὲρ τὲν ὁρίζοντα ἡμισφαίριον· ἄρα, ἀμφότεροι οἱ ὁρίζοντες, ὁ τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως, καθὸ ἀποπερατοῦντες τὰ δύο ἡμισφαίρια, καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. δ. 1281. «Χαροπὴ ἠὼς ἐκ περάτης ἀνιοῦσα», καὶ, «Ἥλιος ἐκ περάτων ἀνιών», ὁ αὐτ. β'. 165. ἐκ τοῦ ὑπὲρ ὁρίζοντος

Ἤσκεον, ἐν Ἰλδ. Γ. 388. ἀντὶ, Ἤσκει, Ἤσκεον, ἐκ τοῦ, Ἀσκέω, 3 ἐνικ. παραταχ.

Ἤτμεν, 1 πληθ. ὑπερσυντ. (παραταχ.) τοῦ οἶδα. Ἀττ. ἀντὶ ἤδειμεν, ἠξεύραμεν, ἐγνωρίζαμεν. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1090. Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. «Οὓς ἤσμεν ὄντας.» Piers. Moer. σελ. 174. ὡς τὸ ἴσμεν, ἀντὶ ἴδμεν, ἴδαμεν.

*Ἤσο, 2 ἐνικ. προστακτ. τοῦ ἧμαι. Ὅμ.

Ἥσσα, ης, Ἀττ. Ἧττα, ἡ. Χαμές, ζημία, φθορά, τὴν ὁποίαν πάσχει ὅστις καταβάλλεται, νικᾶται. «Ἡ τῶν ἡδέων ἥττα.» Ἀριστοτ. Εὐδημ. Γ', 2. ὁπόταν καταβάλλεταί τις ἀπὸ τὰς ἡδονάς (περὶ τῆς πράγ. ἰδὲ Ἥσσων) ἐκ τοῦ

Ἡσσάομαι, Μέλ. ἡσσηθήσομαι, ἐνίοτε δὲ καὶ ἡττήσομαι, Δυσ. κατὰ Ἐργοκλ. 9. Πολυκρ. 32. Ἀττ. Ἡττάομαι, Ἰων. Ἐσσέομαι, συναιρμ. ἐσσοῦμαι, Ἡρότ. (ἥσσων) ὡς Παθητ. εἶμαι ἀδυνατώτερος, κατώτερος ἀπὸ ἄλλον, μετὰ Γεν. ὄζω εἶμαι χειρότερος ἀπὸ ἄλλον, νικῶμαι ὑπό τινος, καταβάλλομαι, γίνομαι μικρότερος, πίπτω ὑποκάτω αὐτοῦ, δὲν δύναμαι νὰ ἀντισταθῶ εἰς αὐτόν, ὑπερβαίνομαι ἀπὸ ἄλλον, πάντοτε μετὰ γενικ. τοῦ προσ. Valck. Ἱππ. 457. 724. ἐν τῇ διανικῇ. ὡς τὸ λατ. ceusa cadere. χάνω τὴν κρισιολογίαν μου, ἀντίκειτ. τῷ, νικᾶν Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', δ', 7. Valck. diatr. σελ. 261.— Τὸ ἐνεργ. Ἡσσάω, ἡττάω, μικρότερον ποιῶ τι, καταπονῶ, καταβάλλω, νικῶ, εἶναι πολλὰ σπάνιον, Διοσκ. ΙΒ', 87. Valck. σχόλ. Εὐρ. Φοίν. 1380. Append. ad. Ariat. Plat. σελ. 524, sq. G. H. S.) ὅθεν

*Ἥσσημα, τό. Ἀττ. Ἥττημα, Σφαγή, διαφθορά, ζημία, χαμές, βλάβη.

*Ἡσσητέος, α, ον, Ἐπιρρηματ. τοῦ ἡσσάομαι.

Ἥσσων, ἧσσον, γενικ. ονος. Ἀττ. Ἥττων, ον, Ἰων. Ἔσσων, ον, Ἡρότ. ὡς συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ, Μικρότερος, κατωτέρος, χειρότερος, ἀχρηστότερος, ἀνεπιτηδειότερος, μάλιστα δὲ, κατωτέρος κατὰ τὰς δυνάμεις, ἀδυνατώτερος, Ὅμ. Ἄρα, ὁ Καταβεβλημένος, καταπονημένος, νικημένος ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ὑποκάτω ἐρριμμένος. Ἰλδ. Π 722 «Αἰὲ ὅσον ἧσσων εἰμί, τόσον σέο φέρτερος ἔασκε, κατώτερος· μετὰ γεν. τοῦ προσ. ὡς τὸ λατ. minor, Ὀρτ. 1, 10. 35. «τὸν ἥττω λόγον ἀποφαίνειν κρείττω,» κάμνω τὸ ἄδικον δίκαιον. Τὸ οὐδέτερον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκλαμβάνεται ἐπιρρηματικῶς, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὸ ὀλιγώτερον, καὶ κατώτερον. οὐδὲν ἧττον, ἤ, Οὐχ ἧττον, ἀντὶ τοῦ Οὐδ' ὅλως, Οὐδαμῶς, μήτε τὸ παραμικρότερον. Ὄχι ὀλιγώτερον· ἀπαραλλάκτως ὡς, μ' ὅλον ὅτι· ἡττά ἥττονι, ἡ ἔλλειψις, ζημία· Παράγεται ἐκ τοῦ, ἥμισυς, ἡμισύων, καὶ συγκοπῇ, Ἥσσων, καὶ Ἰωνικ. ἔσσων. Διογέν. Λαέρτ. «Ἵνα πλείω μὲν ἀκούωμεν, ἥττονα δὲ λέγωμεν, διὰ νὰ ἀκούωμεν περισσότερα, καὶ ἐλιγώτερα νὰ λέγωμεν. Ἥττων γαστρὸς, οἴνου, κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ Δοῦλος, πελάβος, ὑποδεδουλωμένος. Ξενοφ. — Ἐπίρ. Ἡσσόνως, Ἀττ. Ἡττόνως. (Ἐν τῷ κοινῷ τῆς λέξεως τρόπῳ θεωρεῖται ὡς ἀνώμ. συγκρ. τοῦ θετικ. κακός· τὸ καθ' ἑαυτὸ ὅμως ἐτυμολ. θετ. πρέπει πιθανῶς νὰ ζητῆται εἰς τὸ, ἡκα, ὑπερσυντ. ἡκιστος).

*Ἤστε, 3 ἐνικ. τοῦ ἧμαι, Ὅμ.

Ἤστε, 2 πληθ. ὑπερσυντ. (παραταχ.) τοῦ οἶδα, Ἀττικ. ἀντὶ, Ἤδειτε, σεῖς ἠξεύρατε.

*Ἤστε, Δωρ. ἀντὶ ἦτε, ἐκ τοῦ, εἰμί.

Ἤστην, 3 ἐνικ. παραταχ. ἀντὶ, Ἤτην, ἐκ τοῦ, Εἰμί, ὡς τό, Ἤστον, ἀντὶ, Ἤτον. Ἰλδ. Ε. 10. Ἡσ. Ἀσπ. 50.

*Ἡστικός, ή, όν. Ἐπίρ. — κῶς, Ὅστις προξενεῖ ἡδονήν, ἡδυπαθής.

*Ἤστο, 3 ἐνικ. παραταχ. τοῦ, ἧμαι, Ὅμ.

*Ἤστον, 2 δυϊκ. παραταχ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ, ἦτον.

Ἡστός, ή, όν. Ἐπίρρ. τοῦ ἥδομαι· χαρούμενος, εὐφρόσυνος, ὁ πρὸς χαρὰν, ἡδονὴν καὶ εὐφροσύνην.

Ἡσυχα, Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, Ἡσύχως, Μὲ ἡσυχον τρόπον, κυρίως ὅμως οὐδέτ. πληθ. ἐκ τοῦ ἡσυχος, ταὐτὸν τῷ, ἡσυχῇ. Ἀριστοφ.

Ἡσυχάζω, (ἡσυχος). Εἶμαι ἡσυχος, ἡ ζῶ ἡσυχα. Σιωπῶ. Φίλ.

Ἡσυχαίνω, καὶ ἡσυχάνω, Χαρίτ. ταὐτὸν τῷ, Ἡσυχάζω.

Ἡσυχαῖος, αία, αῖον. Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἡσυχος, παρὰ Πλάτ. Νόμ. ε', «Ἁπλανὲς ἡσυχαῖόν τε ξυνίστασθαι ἐν μέτρῳ. ὅπου ἡ τοῦ Ἄλδου ἔκδοσις, Ἡσυχαίῳ, ἔχει.

Ἡσυχαίτερος, α, ον, ἀνώμ. Συγκριτ. τοῦ, ἡσυχος, κυρίως ὅμως ἐκ τοῦ, ἡσυχαῖος, κατὰ συγκοπήν, ἀντὶ ἡσυχαιότερος.

*Ἡσυχάνω, = ἡσυχαίνω, ἡσυχάζω.

Ἡσυχαστήριον, τό (ἡσυχάζω). Ὁ τόπος εἰς ὃν ἡσυχάζει τινάς, κατοικία τοῦ ἡσυχαστοῦ, ἀναχώρημα, μοναστήριον.

Ἡσυχαστής, οῦ, ὁ (ἡσυχάζω). Ὅστις ἡσυχάζει, ὁ ζῶν ἡσυχον ζῶν. Ἐρημίτης, Μοναχός.

*Ἡσυχάστρια, ἡ. Θηλ. τοῦ, ἡσυχαστής.

Ἡσυχῇ, Ἐπίρ. κυρίως Δοτικὴ τοῦ, ἡσυχος, Ἥσυχα, σιωπηλά, πρᾴως, ἥμερα, σιγανά, ἀγάλια ἀγάλια, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, σχολαίως, εὐδέτως. ἔτι δὲ καὶ κρυφίως, Πλούτ. Ἀλκιβ. 24. Ζήτ. ἡσυχος.

Ἡσυχία, ἡ. Παῦσις ἐργασίας ἢ προξένου τινός, ἀνάπαυσις, ἡ κατάστασις τοῦ ἡσύχου, ῥαθυμία, ἄνεσις, ἀργία, σχολή, ἀπραξία, εἰρήνη, Ὀδύ. Σ. 22. Ἤμν. Ὅμ. Ἑρμ. 356. Σιωπή, σιγή, μοναξιά, ἐρημία· «ἡσυχίαν ἄγειν,» εἶναι ἡσυχος, «τὴν ἡσυχίαν ἄγειν,» ζῶν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ εἰρήνῃ, Struve Iatt. Lucian. καὶ Seib. Misc. crit. 2, 2, σελ. 244. «ἡσυχίαν ἔχειν, στέκομαι, μένω ἡσυχος, εἶμαι ἡσυχος, σιωπῶ, ἔτι δὲ καὶ, εἶμαι ἡσυχος ἐσωτερικῶς, ἀναπαύομαι, σχολάζω, εἶμαι ἀπράγμων, ἀργός. μετὰ γεν. «Ἡ τῆς πολιορκίας ἡσυχία». Ἡρότ. ζ'. 135. ἡ ἀνάπαυσις μετὰ τὴν πολιορκίαν, ἤτοι ἡ παῦσις αὐτῆς. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. α. 21. «Ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν καθήσθαι, ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 101. « . . . κέλιμαι ἡσυχίᾳ», ἀντὶ τοῦ, κοίτη, στρωμνή, (γιατάκι· τουρκιβ.)

*Ἡσυχιαῖος, αία, αῖον, = ἡσυχος.

*Ἡσυχίδαι, οἱ, ἡ ἡσυχίδες, αἱ, Γένος τι Ἀθηναίων ἰδιαιτέρων, καὶ οἱ ἱερεῖς τῶν Εὐμενίδων Ἡσύχ. σχόλ. Σοφ. Οἰδ. Κ.

Ἡσύχιμος, ἡ. Ἡσύχιος, ὁ, ἡ· σπανίως ὅμως καὶ τρικατάλ. ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Ἥσυχος. Πίνδ. Ὀλύμ. Β'. 55. Πύθ. Θ'. 40. «Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε.» Ἰλδ. Φ. 508. σιγά, σιγά, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τινάς· ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς πεζογρ. ὡς Πλατ. Χαρμ. σελ. 159. Β. Δημ. καὶ ἄλλοις. Ἐπίρ. Ἡσυχίως, Γμ. Ὅμ. Ἑρμ. 438. (-υυυυ) ὅθεν

Ἡσυχιότης, τητος, ἡ· ταὐτὸν τῷ ἡσυχία. Πλάτ. Χαρμ. σελ. 159. Β.

Ἡσυχος, ὁ, ἡ. Ὁποιος ἡσυχάζει, ἄγει ἡσυχίαν, ἀδόρυβος, ἀπάραχος, βραδύς, Ἥτυχ. Θεογν. 763. ὅστις εὑρίσκεται ἐν εἰρήνῃ, Ἡτ. Ἔργ. 119. σιωπηλός, ὀρθός, μονάδικος, ἔρημος, ἀφανής, ἀπαρατήρητος, πρᾴος, ἥμερος. Οἱ Ἀττ. σχημτ. τὸ Συγκρ. συνήθως ἀνωμαλ. «ἡσυχαίτερος,» ἀπαντᾶται ὅμως παρ' αὐτοῖς· καὶ, «ἡσυχώτερος,» Schaef. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1089. Ἐπίρ. Ἥσυχος, ἔτι δὲ καὶ, Ἥτυχα, Ἥτυχῇ, ἡ Ἡσυχῇ τὸ τελευτ. μάλιστα ἐν τῇ σημασ. πρᾴως, ἡμέρως, σχολαίως, σιγανά, ὀλίγον κατ' ὀλίγον. «Ἔχε ἥσυχος.» Ἀριστοφ. ἀντὶ, Ἥτύχασον, ὡς καὶ τὸ «Ἔχ' ἀτρέμας» (πιθανῶς ἐκ τοῦ, Ἥμαι, κατὰ τὸν Düderlein δὲ ἐκ τοῦ, Ἧκα ἢ Ἥσσον.)

*Ἡσχυμμένος, η, ον, μετοχ. παρακ. παθ. τοῦ αἰσχύνω, Ἰλδ. Σ. 180.

Ἡσω, Μέλ. ἐκ τοῦ, Ἕω. Ἴημι. Ἰλδ.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Τ.

*Ἤτε, ἡ καὶ, Ἰλδ. Τ, 148. παρβλ. Bullm. Lexil. 2. σλ. 230.

Ἤτε, ἤ ὡς γράφει ὁ Βέλφιος ἐν Ὅμ. Ἤ τε, Τῷ ὄντι, βεβαίως, τῇ ἀληθείᾳ· ἐν Ἰλδ. Ρ. 236. «Νήπιοι· ἤτε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπούρας,» μ' ὅλον τοῦτο πολλῶν ἐπ' αὐτῷ ψυχὴν ἀφείλετο· Ε. 850. «Ἤτε σ' εἴω ῥιγήσειν·» Β. 450. Τ. 205. Σ. 13. «Ἤτ' ἐκέλευσα,» μ' ὅλον τοῦτο ἐπρόσταξα αὐτόν, ὅπου ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Εἶτα· Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. Α'. 253. Δ. 1254. Β'. 449. Ζήτ. Ἤ.

*Ἤτε, 2 πληθ. παραταχ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ἦειτε.

Ἤτην, 3 Παραταχ. ἀντικῶς, ἐκ τοῦ, Εἰμί.

*Ἤτην, 3 ἐνικ. παραταχ. Ἀττ. τοῦ, εἰμι, ἀντὶ ἤειτη, Heind. Πλάτ. Εὐθυδ. σλ. 294. D.

Ἤτοι, σύνδεσμ. (ἤ, τοι). Λοιπόν, δηλαδή, πάντως. δῆθεν, δήπου, κ. τ. τ. σχηματίζει δὲ τὴν μετάβασιν ἀπὸ μιᾶς προτάσεως εἰς ἄλλην· συνήθως τίθεται ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως· ὁ δὲ Ὅμ. τὸ θέτει συχνάκις καὶ μετὰ μίαν ἢ καὶ πλειοτέρας λέξεις, καὶ ὀλίγ μετὰ μίαν Ἀντωνυμίαν, Ἰλδ. Β, 813. Δ, 237. Ὀδ. Μ, 86. καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην προστίθεται συχνὰ καὶ ἕνα, δέ· Ἰλδ. Μ. 141. Σ. 378. Ἡσ. Ἔρ. 335. καὶ ἄλλου· ἔτι δὲ καὶ «τόν ῥ' ἤτοιο,» Ἰλδ. σλ. 237. ἢ μετὰ ἓν μόριον, μάλιστα. α) «πολλ' ἤτοιο,» Ἰλδ. Α, 140. καὶ ἄλλου συχνά, β) «πόλλ' ἤτοιο,» Ἰλδ. Π, 399, 463. Ὀδ. Γ. 126, 141. κ. τ. τ. γ) «ὄφρ' ἤτοιο,» Ἰλδ. Ψ, 52. Ὀδύ. Γ, 419. δ) «ὡς ἤτοιο,» Ὀδ. Ε. 23. Ρ. 157. ε) σπανιότερ. «καὶ νῦν ἤτοιο, καὶ, νῦν δ' ἤτοιο,» Ὀδύ. Δ, 151. Ἰλδ. Τ., 25. 67. Herm. Τμ. Ὅμ. Ἀφρό. 226. — 2) = ἤ, ἤτοι, ἤτοι μὲν· ἐν ἀρχῇ τῆς ἀποδόσεως, «ἤτοι μὲν,» Ἰλδ. Γ, 213. ὁ Πίνδ. ἔχει, ἤ —, ἤτοι —, ὡς ἤ —, ἤ —, οἱ νεώτεροι θέτουσι καὶ ἑκατέρας τὸ ἤτοι· εἶναι δὲ σπάνιον καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο. Schaef. Schol. Par. Ἀπ. Ῥ. 4. 1239. (Greg. Cor. σελ. 643. G. H. S.) συχνότερ. εἶναι τό, ἤτοι —, ἤ —: καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ εἶναι εὐχρηστον τὸ ἤτοι εἰς τὴν σημασ. ταύτην· 3) ὅπου ἔχει τὴν ἐξηγηματ. σημασ. τοῦ ἤγουν, λατ. scilicet, γράφουσι μερικοί, ἤτοι, παρομοίως ὅπου ἐπιβεβαιόνει· εἰς τὴν περίστασιν ταύτην εἶναι ὅμως καλήτερ· νὰ γραφῇ μετὰ τοῦ Βολφίου, ἤ τοι, Ἰλδ. Ζ, 56. Τμ. Ὅμ. Ἑρμ. 368. καὶ ἄλλοῦ.

Ἤτον, δυϊκὸς ἀριθμὸς τοῦ Παρατατικοῦ τοῦ Εἰμί, τὸ ὁποῖον, ἡ συνήθεια μεταχειρίζεται ἀντὶ ἑνικοῦ τρίτου προσώπου, ὅ ἐστιν, ἀντὶ τοῦ, Ἦν.

Ἦτορ, ορος, τό. Ἡ καρδία, ὡς μέρος τοῦ σώματος παρ' Ὅμ. μόνον Ἰλδ. Χ, 452. «νῦν ἐμοὶ αὐτῇ στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα,» ἡ καρδία εἰς τὸ στῆθος πάλλεται (κτυπᾷ) ἕως εἰς τὸ στόμα ἐκάνω· συνήθ. σημαίνει ἡ λέξις παρ' αὐτῷ ἐκεῖνο, ὅπερ αἰσθάνεται, θέλει ἢ συλλογίζεται ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, καθόλου δὲ τὸ ἔμψυχον τοῦ ἀνθρώπου, ὁ θρόνος τῆς ζωῆς, τὸ λοιπόν ἡ καρδία, ἡ ψυχή, ὁ νοῦς, ἡ διάνοια, σχεδόν ὡς τὸ, Θυμός, μόνον μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι τοῦτο μὲν λέγεται συνηθεστέρως περὶ τῆς ζωοποιούσης δυνάμεως, ἢ καὶ περὶ τῶν διεγειρομένων παθῶν καὶ ἐπιθυμιῶν, τὸ δὲ ἦτορ περὶ τῶν προτέρων τῆς ψυχῆς διαθέσεων, ὡς τὸ Γερμ. Herz καὶ Verstand, Ἰλδ. Α, 188. πυρβ. Ο, 252. ἄλλοτε καθόλου ὡς ὄργανον τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ πόνου, Ἰλδ. Σ. 9. Φ, 389. Χ. 166. Ὀδύ. Α, 48. 114. τῆς ἐλπίδος καὶ τοῦ φόβου, τῆς ἀνδείας καὶ δειλίας, Ἰλδ. Γ, 31. Ε, 529. Ο,

ἡμισφαιρίου, ἀπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ ὁρίζοντος ἀνατέλλων ἥλιος, ἀντίκειτ. τῷ, ἐν περάτῃ, κατὰ τὸ δυτικὸν πέρας τοῦ Ὠκεανοῦ, κατὰ τὸν δυτικὸν ὁρίζοντα, ὡς ἐν Ὀδ. Ψ, 243. «Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέσθαι, ἐκράτησε τὴν νύκτα πολυχρόνιον ἐν τῷ δυτικῷ μέρει, διὰ νὰ μὴ παρέλθῃ ὀλ. τόσον ὀλίγωρα, ἔνθα ὁ λόγος περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἤτοι φροντίσεως τοῦ Ὀδυσσέως, ὅστις δὲν ἐπρόσμενεν ἕως οὗ νὰ περάσῃ ἡ νύκτα· ὅθεν ἀντὶ τοῦ, πρωΐα, ἑσπέρα· παρὰ δὲ Ἀράτῳ, τὸ κάτω ἡμισφαίριον, ἀντίκ. τῷ ἄνω· ἴδε

Περᾶτηθεν, ἐπίρρ. ταὐτὸν τῷ, πέραθεν, Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 52.

Περάτης, ου, ὁ (περάω), ταὐτὸν τῷ, πορθμεύς. Ὁ περῶν, διαβαίνων, Σουΐδ. ἐν Δ. Πορθμεύς, καὶ Πρόκλ. παράφρ. 250.

Περᾱτικός, ή, όν (πέρατος). Εἰς τὸ πέραν μέρος κατοικῶν, ἢ ὑπάρχων, παραῖος, περατινός. «Τὰ περατικὰ φορτίαι, τὰ ἐξαγώγιμα, τὰ ἔξω τῶν ὁρίων στελλόμενα, ἀντίκειτ. τῷ, ἐντόπια, ἢ ἐγχώρια, Ἀρρίαν. Ὁ Ὠριγένης μεταφράζει τὸν λέξιν Ἑβραῖος διὰ τοῦ, περατικός.

Περᾱτοειδής, ὁ, ἡ (πέρας, εἶδος). Πέρας ἔχων, ὁ τελευτῶν, εἴδους ἢ φύσεως πεπερασμένης, τελικῆς ὤν, ἀντίκειτ. τῷ, ἄπειρος, Πλάτ.

Πέρᾱτος, άτη, ατον (πέρα). Εἰς τὸ πέραν, εἰς τὸ ἀντικρυνόν, ἀντίθετον μέρος, = ἢ ὅλως εἰς τὸ ἄκρον κείμενος· μακρυνός, ulterior. 2) συνήθ. ἡ περάτη, οὐσ. ὄρα ἀνωτέρω.

Περατός, ή, όν, Ἰωνικ. περητός (περάω), ταὐτὸν τῷ, περάσιμος, Ἡρόδοτ. α. 193. «Ἡ μεγίστη τῶν διωρύχων ἐστὶ ναυσὶ περητέων. καὶ 1, 189. «Ποταμὸς νηυσὶ περητέος· καὶ Πινδ. Νέμ. 4, 113. «Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόνω, ὀλ. δὲν εἶναι τι πλέον παρέκει.

Περᾱτόω, ῶ (πέρας). Ὁρίζω, πέρατα, ὅρια τίθημι, διορίζω, περιορίζω, περιαλείω· ἐκτελῶ, τελειόω, εἰς πέρας ἄγω, Ἀριστοτ. ὅθεν

Περᾱτωσις, εως, ἡ. Ὁρισμός, θέσις τῶν ὁρίων· καὶ, τελείωσις.

Περάω, ῶ, μέλ. άσω (μετὰ μακροῦ Ἄλφα, ἐξ ὃ καὶ Ἰωνικ. καὶ Ὁμηρ. περήσω), ἀόρ. ἐπέρασα, Ἰων. καὶ Ὁμηρ. ἐπέρησα (πέρα). Κυρίως, ἀφ' ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο πέρας, τέλος περνῶ διὰ μέσου, διαπεντῶ, διατρυπῶ, διαθέω, διακρούω, ὡς τό, πείρω, π. χ. κόττανα, Ἰλ. Ε, 291. β) ἐξαιρτ. ὡς τό, πείρω, σημασ. 2, διατέμνω διάστημά τι, ἐπίκεδον ἢ τόπον ἀπὸ ἓν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο, ὀλ. διέρχομαι, διαβαίνω ἔποχος ἢ πεζός, κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν, ταξειδεύω διά τινος τόπου, π. χ. πόντον, Ὀδ. Ω, 118. θάλασσαν, Ὀδ. Ζ, 272. Ι, 129. «Λαῖτμα θαλάσσης», Ὀδ. Ε, 174. 409. «ὕδωρ», Ἡσ. ἔρ. 740. «Πύλας Ἀΐδαο», Ἰλ. Ε, 646. Ψ, 71. Θέογν. 427. «Τάφρος ἐγκαλέη περάανε, δύσκολος νὰ περασθῇ, δι' ἧς δυσκόλως εὑρίσκεται τις νὰ περάσῃ, Ἰλ. Μ, 53. 63. 200. 218. παρβ. Π, 367. Φ, 283. «Φυλακὰς περᾶνε, περνῶ αὐτάς, ἤτοι τοιουτοτρόπως, ὥστε δὲν μὲ παρατηροῦν, ἢ καταδαμάζω αὐτάς, Ἡρόδ. 3, 72. μεταφ. «κίνδυνον περᾶνε, περνῶ, ὑπομένω κίνδυνον, σώζομαι, ἀπαλλάττομαι ἀπ' αὐτοῦ, ὡς καὶ ἐν τῇ συνήθ. Αἰσχ. Χοηφ. 268. γ) κάμνω ἢ ἀφίνω, γίνομαι αἴτιος τοῦ νὰ διαβῇ, περάσῃ, π. χ. «κατὰ δειρῆς», φαγγητά, ὀλ. καταπίνω, τρώγω, ὕμν. Ὁμηρ. 13. ὅθεν ἐν γένει, φέρω διὰ μέσου ἢ πέραν, περαιόω, μεταφέρω, μεταβιβάζω, κινῶ πέραν ἢ εἰς τὸ πρόσω, ἐξαιρ. «πόδα», βάσιν, ἴχνος περᾶνε, ὡς καὶ τὸ Λατιν. pedem proferre, Τραγ. ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ, πέδα, προβαίνω, προχωρῶ, κηγαίνω μακρότερον, ὅρα Β', β.—2) ἀμεταβ. ἀπὸ ἓν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο διαπερνῶ, διαχωρῶ, εἰσχωρῶ, π. χ. ἐπὶ σιδήρου, Ἰλ. Φ, 594. ἐπὶ σφεδρᾶς βροχῆς, Ὀδ. Ε, 480. Τ, 442. «διὰ κροτάφοιο», Ἰλ. Δ, 502. «δόρτεον εἴσω, μέσα εἰς τὸ κόκκαλον, Ἰλ. 460. Ζ, 10. β) ἐξαιρτ. διά τινος διαστήματος, ἐπιπέδου ἢ τόπου ἀπὸ ἓν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο κινοῦμαι διὰ μέσου ἢ πέραν, διαβαίνω διὰ μέσου ἢ πέραν, ἔποχος ἢ πεζός, κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν, ταξειδεύω, π. χ. εἰ' ὠκεανοῖο, Ὀδ. Κ, 580. Λ, 158. «διὰ προθύροιο», ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 271. «δὶ' ἐκ προθύροιο», 158. «ὡσαύτως, «ἐπὶ πόντον, καὶ, ἐφ' ὑγρήνι, περνῶ τὴν θάλασσαν ἐπὶ πλοίου, Ἰλ. Β, 613. Ὀδ. Δ, 709. «π. νόημα διαστέρνοιο», ἡ ἔννοια, ὁ στοχασμός εἰσχωρεῖ, περνᾷ διὰ τοῦ στήθους, Ἔμν. Ἑρμ. 43. «εἰς Ἀΐδαο», εἰσέρχομαι εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἅιδου, Θέογν. 902. «εἰς χώραν περᾶνε», Αἰσχ. Περσ. 65. γ) ἐν γένει, κινοῦμαι, ἔρχομαι, ὑπάγω· καὶ καταχρ. μετὰ γεν. «Θυμοῦ περᾶνε, εἰς τὸν θυμὸν παρὰ πολὺ μακρὰν καταντῶν, Ἔρρ. Σοφ. Ο. Τ. 670. δ) μεταβαίνω, παρέρχομαι, Ξενοφ. Λακ. πολ. 4, 7. «Τοῖς τὴν κρητικὴν ἡλικίαν πεπερακόσιοι». ε) διάγω, περνῶ τὴν ζωήν μου, ὁ αὐτ. Κυρ. Παιδ. 7, 2. 20. «Σαυτὸν γιγνώσκων, εὐδαίμων περάσεις· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἡ ὁποία ἐκφράζει τοῦτο τὸ ῥῆμα διὰ τῆς παρενθέσεως τοῦ ν, περνάω καὶ περνῶ λέγουσα. — Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἐνεστ. παρατ. μέλλ. καὶ ἀορ. περάαν (υυ–), Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἐπαρμφ. ἐνεστ. Ὅμ. περάασκε (υυ–υ) κατὰ παραγωγὴν Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. παρατ. ἀντὶ ἐπέρασε, Ὀδ. Ε, 480. Τ, 442. περητέμεναι, ποιητ. ἀπαρμφ. μέλ. ἀντὶ περήσειν, Ἰλ. Μ, 200. 218.

Β'. Περάω, μέλλ. περάσω (μετὰ βραχίος Ἄλφα), καὶ Ἀττικ. περῶ, ἀόρ. ἐπέρασα (ἐξ ὃ καὶ παρὰ τοῖς Ἕποπ. ὅτε τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ τὴν παραλήγουσαν μακράν, γράφεται περάσσω, ἐπέρασσα), παθητ. παρακ. πεπέρημαι, μεταφέρω τι ἐκεῖθεν τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ συνόρου εἰς πώλησιν, ὅθεν ἐν γένει, πωλῶ· παρ' Ὅμ. μόνον ἐπὶ ἐμπορίου καὶ πωλήσεως ἀνθρώπων ἢ ἀνδραπόδων, μετὰ αἰτ. πρωτοπ. Ἰλ. Φ, 102. «Ζωοὺς ἕλον ἠδ' ἐπέρασσαν», καὶ 78. «εἰς Λῆμνον». καὶ 40. «Καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον εὐκτιμένην ἐπέρασσε, νηυσὶν ἄγων, πέραν θαλάσσης ἐπώλησε· καὶ ἐν στίχ. 58. «Λῆμνον ἐς ἠγαθέην πεπερημένος», πεπαιρωμένος, πεπραμένος, πωλημένος· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Ξ, 297. «Κεῖθι δέ μ' ὡς περόσεσκε», καὶ τὸ ἐν Ἔμν. Δήμητρ. 132. «πρὸς δώματα τινος», Ὀδ. Ε, 387. 428. «Ὅπῃ περάσητε κατ' ἄλλοθρόους ἀνθρώπους», εἰς ξένους ἀνθρώπους, Ὀδ. Ο, 453. «Περάαν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων», Ἰλ. Φ, 454. — Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἐνεστ. ἀορ. (μετὰ διττοῦ σσ, ἐπιφερομένης βραχείας συλλαβῆς, μετὰ δὲ ἑνὸς σ πρὸ μακρᾶς, καίτοι οὔσης μόνον θέσει μακρᾶς, ὡς ἐν Ὀδ. Ο, 428.) καὶ τῷ παθητ. μετοχ. παρακ. πεπορημένος, Ἰλ. Φ, 58. Καθὼς φαίνεται, οἱ Ἀττικ. οὐδέποτε ἐχρήσαντο τῷ ποιητ. παρακ. (ἐπὶ ταύτης τῆς τελευταίας σημασ. προέρχεται ἐκ τοῦ περάω καὶ τό, πράσσω καὶ, πιπράσκω.)

Περγαμηνή, ἡ, συνωνυμ. χάρτη. Δέρμα προβάτου εἰς λεπτὸν ἀπεξεσμένον ἐφ' ᾧ γράφουσι, (μεμβράνα, περγαμένο)· λέγεται δὲ οὕτω διὰ τὸ εὑρεθῆναι αὐτὴν πρῶτον ἐν Περγάμῳ τῇ Ἀσίας, ἔνθα ἐπὶ τῶν Ἀττάλων ἀν καὶ δὲν ἐφευρέθη παρὰ τοῦ Γραμματικοῦ Κράτητος ἐκ Μάλλου, ὅμως ἐκαλλιτερεύθη τόσον, ὥστε κατέστη εἰς κοινὴν χρῆσιν τοῦ γράφειν· ἴδε Διφθέρα. Ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Ε'. βαβιλοῖ. ὅτι τὸ ἐπὶ διφθερῶν γράφειν ἦτον ἐν χρήσει παλαιόθεν εἰς τοὺς Ἴωνας.

*Περθησις, ἡ (πέρθω). Τὸ πέρθειν, κλάσιμον.

*Περθεκιάς, άδος, ἡ, = περθαλίων.

*Περθικιδεύς, έως, ὁ (πέρδιξ). Ὁ νεοσσὸς (τὸ νέον πουλίον) τῆς πέρδικος.

*Περδίκειος, ὁ, ἡ, καὶ

Περδικικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰς πέρδικας, ἢ εἶναι ἐξ αὐτῶν.

Περδίκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πέρδιξ. Μικρὰ πέρδιξ. 2) εἶδος χόρτου, ἐν τοῖς τοίχοις φυόμενον, παρὰ Κέλσῳ, ὅπερ ἄλλως, Ἑλξίνη, λέγεται, Parietarini

*Περδικοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Κυνηγὸς τῶν πέρδικων.

Περδικοτροφεῖον, τό. Τόπος, ἔνθα τρέφονται, ἢ φυλάττονται αἱ πέρδικες, ἐκ τοῦ

Περδικοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Τρέφων ἢ κρατῶν, ἔχων πέρδικας.

Πέρδιξ, ικος, ὁ ἢ ἡ. Εἶδος γνωστοῦ πετεινοῦ, μεγαλητέρου τῆς περιστερᾶς, ἐν πετρώδεσι τόποις ἀστρίβον, πέρσικα, Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. στ'. 1. Pernice. Ἰταλ. (τὸ Ἰῶτα ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσιν ἔστιν ἐνίοτε καὶ βραχύ, Ἀθήν. 11. σελ. 388. Mehlh. Ἀνακρ. 44. σελ. 220.)

Πέρδω, καὶ, πέρδομαι, μέλ. παρδήσομαι, παραχρ. πέπορδα, ἀόρ. β', ἔπαρδον. Πορδὴν ἀφίημι, ῥίπτω πορδάς, κλάω· ἴδε πεπραδλίη. «Πέρδω σοῦ», ἀντὶ τοῦ, πέρδω κατὰ σοῦ, ἢ, καταπέρδω σου, Ἀριστοφ. ὡς τὸ τῆς συνηθ. «Νὰ σὲ κλάσω· ἐντεῦθεν τὸ Λατ. peto.

Πέρηθεν, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ πέραθεν.

Πέρην, ἐπίρρ. Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ, πέραν, Ὅμηρ. καὶ Ἡσ.

*Περῆσαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, περάσαι, ἀπαρμφ. ἀόρ. ἀ. τοῦ περάω.

Περητήριον, τό (περάω). Τρύπιον, τρυπάνιον· ἴδε ἐν τῷ, τρυγλητήριον.

Περητός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ, περᾱτός, Ἡρόδοτ.

Πέρθαι, Ἰλ. Π, 708. Ἐπικ. κατὰ συγκοπ. ἀπαρεμφ. ἀόρ. μετ. τοῦ πέρθω μετὰ παθητ. σημασ. ἀντὶ, πεπέρθαι, περθηθῆναι, ὡς τὸ δέχεσθαι, ἀντὶ, δεδέχθαι.

Πέρθω, μέλ. πέρσω, ἀόρ. ἀ. ἔπερσα, καὶ β'. ἔπραθον, ἀπαρμφ. πραθεῖν, ποιητ. πραθέειν, παρακ. πέπορθα. (παρ' Ὁμηρ. εὐχρηστότ. ὁ ἀόρ. παρεντός δὲ τῶν ἀνωτέρω χρόνων ἐν χρήσει παρ' αὐτῷ ἐκ τοῦ παθητ. ὁ ἐνεστ. παρατ. καὶ ὁ μέλ. πέρσομαι, Ἰλ. Ω, 729. καὶ ὁ κατὰ συγκ. ἀπαρμφ. μέσ. ἀόρ. ἐπὶ παθητ. σημασ. πέρθαι, ὡς τὸ δέχθαι ἐκ τοῦ δέχομαι, Ἰλ. Π, 708. ὁ δὲ ἐνεργ. παρακ. πέπορθα ἔστι Μεθομρ. Σημαίνει δὲ ἐν πυρὶ καὶ μαχαίρᾳ ἀφανίζω, φθείρω, πορθῶ, διαφθείρω τόπον τινά, κατερημάζω, καταχαίω, ταὐτὸν τῷ, πορθέω, Λατιν. perdo. Ἰλ. Β, 374. «Πόλις περθομένη», πορθηθεῖσα, Ὀδ. Ε, 107. «Δεκάτῳ (ἔτει) πόλιν πέρσαντες ἔβησαν οἴκαδε», πορθήσαντες, παρ' Ὅμηρ. καὶ Ἡροδ. συνήθ. μόνον ἐπὶ πόλεων, παρὰ δὲ Λογογρ. μόνον ἐπὶ πόλεων καὶ τόπων. β) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀξιαλείφω, ἐξολεθρεύω, φονεύω, φθείρω, π. χ. στρατόν, ἀνθρώπους, Πινδ. Ὀλ. 10. 40. Lob. Σοφ. Αἴ. 1186. Heind. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 340. Α. γ) ἐπὶ σωμάτων καὶ ἄλλων πραγμάτων, π. χ. δέμας, κεφαλήν, κ. τ. τ. Πινδ. Πυθ. 3, 87. υ, 141. 2) ἐν τῷ καταστρέφειν πόλιν τινὰ λεηλατοῦ, διαρπάζω, κουρεύω, Ἰλ. Α, 125. — Ἰσοδύναμος τύπος ἔστι τό, πορθέω (συγγεν. τῷ, πρήθω, Βουτμ. Λεξιλ. 1. σελ. 107.)

Πέρι, ἀντὶ, περίστι, ἴδε ἐν τῇ, περί, Ε'. 2) ὑπέρτερον καὶ ἀντὶ τοῦ, περισσῶς, πρὸ πάντων, Ἰλ. Ε, 566. ὡς ἐν τῇ συνηθ. τό, πάρα. 8) ἀντὶ τῆς περί, ἐπιφερόμενον τῇ γενικῇ, π. χ. Τυραννίδος πέρι.

Περί, πρόθετ. γεν. δοτ. καὶ αἰτ. συνταττομένη, καὶ σημαίνουσα κυρίως, πέριξ, γύρω, κύκλῳ, ἤγουν τὴν ἀναλογίαν καὶ σχέσιν περιφερείας πρὸς τὸ κέντρον, παρβ. ἀμφί, τῷ ἐπείτα οὐ-

166. Π, 242. Τ. 169. Ὀδ. Δ, 374. 467. 481. τῆς ἰσχύος καὶ δυναμίας. μάλιστα ἐν τῇ φράσει, «λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ· ὡς θρόνος τῶν εὐχῶν καὶ κλίσεων, Ἰλ. Τ, 307 Ὀδ. Τ, 136. ἔτι δὲ καὶ αὐτῇ ἦ ζωή. Ἰλ. Ε, 250. Δ, 115. Ω, 50 Ὅτι δ' Ὅμ. ἐξέλαβε τὸ ἦτορ ὡς σωματικόν τι καὶ ψηλαφητὸν πρᾶγμα, τοῦτο ἀποδεικνύουσι τὰ πολυάριθμα χωρία, ὅπου ἀποδίδεται εἰς τὸ ἦτορ θρόνος ἐν στήθεσι καὶ ἐν φρεσί· ἔπαξ δέ, Ἰλ. Τ, 169. καὶ ἐν κραδίῃ, τὸ ὁποῖον ἔχει λοιπὸν ἐνταῦθα πλατυτέραν σημασίαν, μ' ὅλον ὅτι εἶναι συνήθως ταυτοσήμαντον τῷ, ἦτορ· (ἐν Ἰλ. Φ, 386. «νέκυ φρεσὶ θυμὸς ἄητο.» συμπεραίνουσι, ὅτι τὸ ἦτορ παράγεται ἐκ τοῦ, ἄημι, τὸ λοιπὸν ὡς τὸ λατ. animus καὶ anima, ὅπερ σημαίνει καὶ τὴν ἀναπνοήν.)

Ἠτραῖος, ἐμφ. Ἠτριαῖος, αία, αῖον (ἦτρον). Ὁ ἐκ τοῦ ὑπογαστρίου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ὑπογάστριον. Τὸ ἠτραῖον, τὸ ἐκ τοῦ ὑπογαστρίου τμῆμα, κομμάτιον· ὡς καὶ τό, ἡ ἠτραία, ὑπακουομ. Μερίζ. Ἀθην. Α'. 6.

Ἠτρίδιος, α, ον· Πολυδ. Η', 170. «Τεμάχη ἠτρίδια, πιθανῶς, ἐσφαλμ. ἀντί, ἠτραία, ἡ ἠτραία.

Ἠτρίον, τό. Μιτόριον τὸ εἰς τὸ ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον· καὶ ὁ στήμων (τὸ στημόνι) τὸ ὁποῖον κεῖται περασμένον εἰς τὰ μετάξια διὰ νὰ ὑφανθῇ, Valck. Phoen. 1727. τὸ κροκίδιον ἐκαλεῖτο «κρόκη.» 2) Ἔφασμά τι, Ἔφος, (κομμάτι, Stoff, Zeug) καὶ ἐξαιρέτως τὸ λεπτόν, τὸ φίνον· Λέγεται ὅτι καὶ σακκίον ἢ ἄλλο τι ὕφασμα εἰ οὐ στραγγίζουσιν, Ἠθητήριον ὅθεν παρ' Ἱππόκρ. «Ἠθητριασμένος οἶνος.» Ὁ 'διὰ ἠτρίου ἠθησμένος, στραγγισμένος, Ὁ Ἑρμείας ἐν σχολίοις χειρογράφ. εἰς Πλάτωνα φαίδρ. λέγει· «Ἠτρίον. τὸ εὐυφὲς ἱμάτιον καὶ ἁπαλόν, ὅπερ φαίνεται μὲν εὐυφές, τῷ δὲ κατιδοῦσι διεστηκὸς ἐστὶ καὶ ἁπαλὸν καὶ οὐκ εὐπαγές, ἀλλὰ ταχέως διαῤῥηγνυμένον. Ἐν Ἀναλεκτ. Β'. 195. κεῖται «Ἠτριάμοι βύβλων χιονώδεα σὺν καλάμοισι πέμπειν· ἀντὶ τοῦ, Φύλλα παπύρου πρὸς γραφὴν ἐπιτήδεια, τὰ ὁποῖα ἦτον σταυροειδῶς κολλημένα τὸ ἕνα ἐπάνω τοῦ ἄλλου, Leon. M. 25. παράβ. Rubnk. Tim. σελ. 135. Ἀρα. ἐκλεκτέον τό, Ἠτριον, καὶ παρ' ἡμῖν ἀντὶ τοῦ, Κόλλα χαρτίου διὰ γράφιμον. (συγγεν. μὲ ἅττω, ἅττω, ἀίσσω, οὐχὶ δὲ μὲ τό, διάζωμα.)

Ἠτρον, τό. (ἦτορ). Ὑπογάστριον, ὁ ἀπὸ τοῦ αἰδοίου μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ τόπος εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, τὸν ὁποῖον περιγράφει ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Ν, 597—569. Ὁ Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφ. 516. λέγει Μεταφορ. καὶ «κύτρας ἦτρον· τὴν κοιλίαν τῆς κύτρας ἢ τοῦ κεραμικοῦ σκεύους (τοῦ τζακλιοῦ). Νικανδρ. Θηρ. 595. «Νάρθηκος ἦτρον· ἀντὶ τοῦ, ἐντεριώνη. Ὁ Σουίδ. ἑρμην. ἔτι τοῦτο καὶ διὰ τοῦ, Μήτρας κάλυμμα, ὅπερ ἄλλως ἔλυτρον, καλεῖται.

Ἤττα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ Ἧσσα.

Ἡττάομαι, ῶμαι, Ἀττ. ἀντὶ ἡσσάομαι.

*Ἡττάω, Ἀττ. ἀντὶ ἡσσάω, ζήτ. ἡσσάομαι.

Ἥττημα, ατος, τό. Βλάβη, ζημία, χαμός, τὸ ὑπεκάτω πεσίμον. Ἀττ. ἀντὶ ἧσσημα.

Ἥττον, ονος, τό, κυρίως οὐδέτερ. τοῦ, Ἥττων· Τὸ ὀλιγώτερον, παραμικρότερον, κατώτερον, χειρότερον. Ἔλλειψις, χαμός, ζημία· ἀντίκειται τῷ μᾶλλον, καὶ, πλέον. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἥσσων.

Ἠττέω, Ζήτ. Ἡσσάνω.

Ἥττων, ον, Ἀττ. ἀντὶ ἧσσων.

*Ἤτυλος, ἀντὶ Ἀήτυλος, ὅθεν λεγομένως τό, ἴτυλος. Hellad· Christ. καὶ Εὐστάθ.

Ἤτω, 3 ἑνικ. προστακτ. ἀντὶ, Ἔστω· ἐκ τοῦ, Εἰμί, ἡς εἶναι Κ. Δ. παρὰ Πλάτ. ὁμῳ.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Υ.

*Ἠΰ, οὐδέτ. τοῦ ἠΰς, ὅπερ ἴδε. Καὶ ἐν τῇ συνθέσει μὲ τό, εὐ—, ἐυ—, εἶναι τὸ ἠΰ— εὔχρηστον ὡς Ἐπικ. ἐπίτασις.

Ἠυγένειος, ὁ, ἡ. Ἐπικ. ἀντὶ, Εὐγένειος, ὁ ἔχων μεγάλα γένεια, «λίς,α Ἰλ. «λέων.» Ὀδυσ. Δ, 456. οὐχὶ δὲ, ὡς λέγουσί τινες, ποιητ. ἀντὶ, εὐγενής.

*Ἠυγενής, ές, Ἐπικ. ἀντὶ εὐγενής, Ἅτμ. Ὅμ. Ἀφροδ. 94.

*Ἠΰδα, 3 ἑνικ. παρατατ. τοῦ αὐδάω, Ὅμ.

*Ἠΰξωνος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ εὔζωνος, λείβ. Ὅμ. 54.

Ἠΰνα, ἀντὶ, Ἠύανα, ἐκ τοῦ, Αὐαίνω, ἀόρ. 1.

Ἠυδέμεθλος, ον, καὶ, Ἠυδέμηλος, (εὖ, δέμεθλον) Ἐπικ. ἀντὶ εὐδέμελος, καλῶς θεμελιωμένος. ὁ καλὸν θεμέλιον ἔχων. Ὅμηρ. Ἅμν. Λ'. 1. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει, Ἠυδεμιλος, ἀντὶ Ἠυδέμηλος.

*Ἠύκαρηνος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ, εὐκάρηνος.

*Ἠύκερως, Ἐπικ. ἀντὶ, εὐκερως.

Ἠύκομος, ὁ, ἡ. Ἐπικ. ἀντὶ, εὔκομος, συχνὰ παρ' Ὅμ. ὅμως πάντοτε ὡς Ἐπίθετ. τῶν θεῶν ἢ εὐγενῶν γυναικῶν.

Ἠΰς, οὐδέτ. ἠΰ, Ἐπικ. ἀντὶ, ἐΰς, ἀγαθός, ἀνδρεῖος, ὁ Ὅμ. μεταχρζτ. τὸ ἄρσεν. μόνον ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. ἠΰ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ συνθέσ. «ἠΰς τε μέγας τε», καὶ τὸ οὐδέτ. ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. ὅμως μόνον ἐν τῇ συνθέσ. «μένος ἠΰ» (-υ)

Ἠῦσε, 2 ἑνικ. ἀόρ. 1. τοῦ αὔω, Ὅμ. μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. (- - υ)

Ἠῦτε, Ἐπικ. μόριον, = εὖτε, ὡς, καθὼς, ἐν τῇ παροιμίᾳ παρ' Ὅμ. συχνὰ μὲ τὴν σημασ. τοῦ, ὡς ὅτε· 2) ὡς καθ' ἑαυτὸ συγκρίσεως μόριον μετὰ τὸ συγκριτ. ἀντὶ, ἤ, ἤτοι, παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ, «ἔαρος μελάντερον ἠῦτε πίσσα φαίνετον» Ἰλ. Δ, 277. καθὼς ἐλαμβάνεται καὶ εἰς τὸ Γερμαν. ἐνίοτε τὸ wie ἀντὶ τοῦ als. Τοῦτο μιμεῖται καὶ ὁ Ἀπολ. Ῥ. 1, 269. — Ὅτι τό, ἠῦτε οὐν δύναται νὰ γραφῇ ἀντὶ τοῦ, εὖτε, δεικνύει ὁ Buttm. Lexil. 2. σελ. 227. ἐξ ἐναντίας ἀπαντᾶται τό, εὖτε ἀντὶ τοῦ, ἠῦτε, ἅπαξ, Ἰλ. Γ, 10. καὶ ἐκτὸς τούτου Ἰλ. Τ. 386. εἰς τὰ δύο ταῦτα χωρία ἀποδέχεται ὁ Buttmann συνηρημ. τι σχῆμα τοῦ ἠῦτε, δηλ. ἠῦτε, ὅπερ προκρίνει καὶ Ὀδυσ. Π. 216. (κατὰ τὸν Buttm. παράγεται τὸ ἠῦτε, ἠῦτε, ἐκ τοῦ, ἠ εὖτε, ἢ καὶ ἐκ τοῦ, ἠ ὅτε)

Τὸ Η μετὰ τοῦ Φ.

*Ἡφαίστεια, ων, τά, = ἡφαίστια.

Ἡφαιστεῖον, τό, καὶ Ἡφαίστειον, ὑπον. ἱερόν, ναός, ἱερὸν τοῦ Ἡφαίστου. Δημοσθ. κυρίως οὐδέτ. ἐκ τοῦ

Ἡφαίστειος, εία, ειον· Ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν Ἡφαιστον, ὁ ἐκ τοῦ Ἡφαίστου.

Ἡφαίστια, τά. ὑπακουομ. ἱερά. Ἑορτὴ τοῦ Ἡφαίστου λατ. Vulcanalia.

Ἡφαιστῖτης, καὶ, . . . στίτις. Εἶδος εὐγενοῦς λίθου Πλίν.

Ἡφαιστόπονος, ὁ, ἡ (πονέω). Πᾶν ὅτι ἐξηργάσθη, ἔργον ἀπὸ τὸν Ἥφαιστον. «Ὅπλα ἡφαιστότευκτα.» Εὐρίπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1071. καὶ Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην.

Ἥφαιστος, ου, ὁ. χωλὸς καὶ ἀδύνατος, Ἰλ. Σ, 397. παράβ. ἀμφιγυήεις καὶ ἠπεδανός, ὁ θεὸς τοῦ τεχνικοῦ πυρὸς καὶ διδάσκαλος πασῶν τῶν τεχνῶν, αἱ ὁποῖαι χρειάζονται τὴν βοήθειαν τοῦ πυρός, τὸ λοιπὸν μάλιστα ἐν τῇ τεχνικῇ ἐργασίᾳ τῶν μετάλλων· ὅθεν κατεσκεύασεν αὐτὸς διὰ τοὺς θεοὺς τὰς χαλκᾶς κατοικίας των, Ἰλ. Α, 606. Ξ, 166, 367. καὶ τοὺς θρόνους των, Ἰλ. Τ. 12. παραβ. Ο, 238. εἰς τὸν Δία ἐν Κυπρῳ, Ἰλ. Β, 101. καὶ τὴν Αἰγίδα, Ἰλ. Ο, 309. διὰ τοῦτο σφυρηλατεῖ καὶ διὰ τὸν Ἀχιλλέα τὰ ὅπλα, Ἰλ. Σ. 137. κ. τ. διὰ τοῦτο καλοῦνται ὅλα τὰ ἐκ μετάλλου τεχνικὰ πράγματα ἔργον αὐτοῦ, Ἰλ. Θ, 195. Ὀδ. Δ, 615. Ο. 117. Ἡσ. Ἀσπ. 123. 319. Μόσχ. Β'. 58. διὰ τοῦτο καλεῖται ὁ ἴδιος «κλυτοεργός,» «κλυτοτέχνης,» καὶ «χαλκεύς,» Ἰλ. Ο. 309. καὶ ἐτιμᾶτο ὡς θεὸς τῆς χαλκευτικῆς καὶ τοῦ πυρός· διὰ τοῦτο ὀνομάζει ὁ Ὅμ. συχνάκις τὸ πῦρ, «φλὸξ Ἡφαίστοιο.» Ἐν τῇ Ἰλ. εἶναι οὗτος ἀπὸ μέρος τῶν Ἑλλήνων· περὶ τοῦ ἀτυχοῦς γάμου του μὲ τὴν Ἀφροδίτην ἴδε Ὀδ. Θ, 267 κ. τ. (μερικὰς ἀστείας παραγωγὰς τοῦ ὀνόματος ἴδε παρὰ Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 407. C.) 2) = πῦρ. — Τίδς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας· λατ. Vulcanus.

*Ἡφαιστότευκτος, ον, σέλας, Σοφοκλ. Φιλ. 987. καὶ

*Ἡφαιστοτευχής, ές (τεύχω). Ὅστις κατεσκευάσθη ἢ ἑτοιμάσθη ἀπὸ τὸν Ἥφαιστον.

Ἥφεα, Δωρικ. ἀντὶ, Ἥφη, 3 ἑνικ. ἀόρ. 1. παθητ. ἐκ. τοῦ Ἅπτω. Θεόκριτ. ΙΔ', 23.

*Ἡφι, ποιητ. μάλιστα Ἐπικ. ἀντὶ, ᾗ, Ἰλ. Χ, 107.

Ἡφίουν, 1 παρατατ. ἐκ τοῦ, ἀρίημι, πολυ σπανιώτρ. ἡφίεν.

Ἡφωρίσθαι, ἀντὶ, Ἀφωρίσθαι, ἐκ τοῦ, Ἀφορίζω. Σουίδ.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Χ.

Ἠχενία, ἡ = ἀχηνία, Ἔλλειψις, πτωχεία, ἀμφ. τῆς λέξεως τρόπος παρὰ Παυλ. Σιλ. ἐπιστ. 18. παράβ. ἠπανία, Ἀναλεκτ. Γ'. 77. «Φορβῆς ἠχανίᾳ ψυχεται αὐτομάτωσι· ὅπου ἄλλοι «Ἠπανίῃ ἀναγινώσκουσιν, ἀντὶ τοῦ συνήθους «Φορβῆς ἢ μανίῃ, Ὁ Ἡσύχιος ἔχει «Ἠχηνές, κενοί, πτωχοί· καὶ, Ἀχῆνες, πένητες, καὶ, Ἀχηνία, ἀπορία. Ζήτ. ἐν, Ἀχανία. Ὁ Σουίδας ἔχει. Ἠχάω, πτωχεύω· ἐξ οὗ παράγουσι τινὲς τὸ Λατινικὸν Egeo, egenus. Ἐξ ἐναντίας πάλιν κεῖται παρ' Ἡσυχίῳ καὶ Ἐτυμολογικῷ. Ἠπανία, ἀπορία, ἀμηχανία, σπάνις, καὶ, Ἠπανάω, Ἠπανέω, ἀντὶ, Ἀπορέω, ἀμηχανέω, σπανίζω.

*Ἠχέεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ ἠχήεις, Ἀρχίλοχ. παράβ. Meinecke quaest scen. 3. σελ. 63.

Ἠχεῖον, τό (ἠχος) Ἠχητικόν τι ὄργανον ὡς τὸ Τύμπανον, τὸ ὁποῖον ἄλλως, Χαλκεῖον, ἐλέγετο· ἢν δὲ τοῦτο παρόμοιον ὡσὰν τὰ τῶν Τούρκων Τουμπελέκια, ὁ ἐστὶν εἶχε τὸ σῶμα κειλοειδὲς καὶ ἐπάνωθεν αὐτοῦ μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος δέρμα. Πλουτάρχ. εἰς Κρόσ. ὡς καὶ ὁ Θεόκριτ. Εἰδυλ. Β'. 36. «τὸ χαλκεῖον ἠχεῖ,» λέγει. κτυπᾷ, ἠχεῖ τὴν χαλκεῖον λεκάνην. 2) ἡ ἀντήχησις τῆς λύρας, τουτέστι τὸ πρὸς τῇ μαγάδι χάλκωμα, ἤτοι τὸ σῶμα τῆς λύρας ἐπὶ τῷ ὁποίῳ ἐκτείνονται αἱ χορδαί. (παρ' Ἡσυχ. ἐν Δ. Ἠχεῖον, κάλαμος, καὶ κάλλιμος.) ἤτοι τὸ κοῖλον σῶμα αὐτῆς, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς ἀντήχησιν καὶ αὔξησιν τοῦ ἠχου. 3) Βατασκευή τις εἰς τὰ θέατρα, τὴν ὁποίαν ἐμεταχειρίζοντο πρὸς αὔξησιν καὶ ἐνδυνάμωσιν τοῦ ἠχου. Vitruv. V. 5. καὶ I. 1. 4) Ἐν τοῖς Θεάτροις ἐλέγετο οὕτω καὶ μηχανή τις, δι' ἧς ἐμιμοῦντο τὸν ἠχον τῆς βροντῆς, ὡς λέγει ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 292. «Μηχανή ἐστὶν, ὁ καλεῖται Βροντεῖον ὑπὸ τὴν σκηνήν, ὃ ἦν ἀμφορεύς, ἔχων ψηφῖδας θαλασσίας· ἦν δὲ λέβης χαλκοῦς, εἰς ὃν αἱ ψῆφοι κατήρχοντο καὶ κυλιόμενοι ἠχον ἀπετέλουν.»

*Ἠχέτε, ὁ. Ἐπικ. ἀντὶ Ἠχέτης, Ἐπίθ. τοῦ

σιωδῶς εἰσοδευναμεῖ ἡ περί, καὶ τον ἕτερον τύπον πέριξ.

Α'. μετὰ γενικῆς, ἥτις περιέχει τὸ ἀντικείμενον εἰς ὃ ἀναφέρεται ἐνέργειά τις ἢ πρᾶξις, ἐπομ. ὁπωσοῦν τὸ κέντρον, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου προέρχεται ἡ ἐν τῷ ῥήματι περιεχομένη ἐνέργεια, ἄρα σημαίνει αἰτίαν, ἀναφορὰν, σχέσιν, ὑπόθεσιν, καὶ ἔρμην. κοινῶς διὰ τοῦ, περί, ἢ, διά, ἢ ἕνεκεν κτ. καὶ παρὰ μὲν Λογογρ. ἀεί, παρὰ δὲ Ποιητ. ἀπὸ Ὁμ. καὶ ὕστερον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ μεταφρ. σημτ. 1) ὅσον διά, ὅσον ἀνήκει ἢ ἀποβλέπει εἰς, ὡς πρός, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. «Τὰ περί τινος», ὅσα ἀποβλέπουσιν, ἀνάγοντα εἰς τινα, αἱ σχέσεις του, ἡ θέσις του, αἱ τύχαι του, κυρίως, τὰ πέριξ αὐτοῦ· ὡσαύτως, «οἱ περί τινος», οἱ ὄντες εἰς σχέσιν ἢ ἀναφορὰν μετ' αὐτοῦ, οἱ ἀνήκοντες αὐτῷ, πρβ. Γ'. 2. β. ὅθεν α) πρόσκειται τοῖς ῥήμασιν, ἀκούειν, εἰδέναι, λέγειν, ἐρωτᾶν, κ. τ. τ. π. χ. «Περί νόστου ἄκουσα», ἄκουσα διὰ τὴν ἐπιστοφήν του, Ὀδ. Τ, 270. «Οἶδα περί κείνου», Ὀδ. Ρ, 563. «Περί πατρὸς ἔρεσθαι», ἐρωτᾶν διὰ τὸν πατέρα, περί τοῦ πατρός, Ὀδ. Α, 135. Γ, 77. «Εἴκλυτέ μευ τοῦδε περί ξείνου», ἀκούσατέ μου περί τούτου τοῦ ξένου. Ὀδ. Ρ, 371. «Λέγειν ἢ ἐρεῖν περί τινος», Ἡρόδ. «Διαλέγεσθαι περί τινος», «Πεποίηκε περί τινος», ἐστιχούργησε περί τινος ὑποθέσεως κ. τ. τ. Σημείωσαι δέ, ὅτι προσκειμένης τῆς περί οὐσιαστικῷ τινι, κεῖται πολλάκις ἡ γενικ. μόνη ἄνευ τῆς προθέσεως, π. χ. «λόγος τινός», ἀντί, λόγος περί τινος, κ. τ. τ. Schaef. L. Bos. Ell. p. 735. Δίων. Συνθ. σελ. 213. παρὰ δὲ Ὁμ. ἐνίοτε καὶ προσκειμένη ῥήματί τινι, π. χ. «Εἰπὲ δέ μοι πατρός, εἴτε πέπυσσαι Πηλῆος», ἀντί, περί πατρός, περί Πηλῆος, Ὀδ. Α, 174. 494. Καθ' ὅλα ταῦτα καὶ τὰ παρόμοια παραδείγματα, ὡς καὶ κατὰ τοὺς ἑπομένους δύο παραγράφους, β) καὶ γ), ἐννοεῖται ἡ πρᾶξις ὡς στρεφομένη περί τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, ὡς περί τὸ κέντρον, ἐκ τοῦ ὁποίου αὐτὴ λαμβάνει τὸν προσδιορισμόν της. β) πρόσκειται τοῖς σημαντικοῖς στοχασμοῦ, σκέψεως, φροντίδος, κηδεμονίας, καὶ φόβου ῥήμασιν, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων, π. χ· ἐπὶ ἀνθρώπων, «μεριμνᾶν περί τινος», φροντίζειν, ἔχειν φροντίδα, Ἰλ. Τ, 17. ἔτι δὲ καί, «ἄχος περί τινος», Ὀδ. Φ, 240. «Φροντίζειν περί τινος», Ἡρόδ. 8, 36. ἐπὶ δὲ πραγμάτων, «βουλεύειν περί φόνου», Ὀδ. Π, 234. «Περί πομπῆς μνησόμεθα», ἀντί, πομπῆς μνησ. θέλομεν φροντίσει, σκεψθῆ, Ὀδ. Η, 191. (ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἡ περί μετὰ γεν. φαίνεται πολλάκις ὡς φλὴ περιγραφὴ τῆς γενικῆς) «Περί ποτοῦ γοῦν ἐστί σεῖο; καὶ λοιπὸν ὅλος ὁ νοῦς σου, ὕλη ἡ ὑπόθεσις, τὸ πᾶν εἶναι εἰς σέ, ἢ σοὶ μέλει μόνον διὰ τὸ ποτόν;» Ἀριστ. Ἱππ. 37. γ) παρ' Ὁμρ. πάνυ συνεχῶς ἐν χρήσει ἡ περί προσκειμένη τοῖς ῥήμασι, μάχεσθαι, μαρνασθαι, ἀμύνασθαι, ἐρίζειν, κ.τ.τ. κατὰ τετραπλῆν ἀναφοράν. αα) ἐπὶ πάντῃ κυρίᾳ σημασ. διὰ νὰ σημάνῃ τις δηλ. ἀντικείμενον, περὶ ἧς τοῦ ὁποίου ἀγωνίζεται, ἤγουν περί τοιούτου, μὴ ἀνήκοντος μὲν ἔτι εἰς κανὲν ἐκ τῶν ἀντιμαχομένων μερῶν, θεωρουμένου δὲ ὡς κειμένου μεταξὺ ἀμφοτέρων κατὰ τὸ κέντρον καὶ μέσον, εἰς τρόπον ὥστε ζητοῦσιν αὐτὸ ἀμοιβαίως καθεῖς καὶ ἀγωνίζεται περὶ ἧς αὐτοῦ διὰ νὰ τὸ ἁρπάσῃ καὶ κυριεύσῃ ὁ εἷς ἀπὸ τοῦ ἑτέρου, π. χ. «Μάχεσθαι περί νηῶν», περὶ ἧς τοῦ πλοίου ἀγωνίζεσθαι, οἱ μὲν διὰ νὰ τὸ κυριεύσωσιν, οἱ δὲ διὰ νὰ τὸ φυλάξωσιν, Ἰλ. Ο, 416. 707. Π, 1. ὡσαύτως, «περί θανόντος», κύκλῳ τοῦ νεκροῦ ἀγωνίζεσθαι, ὅπως οἱ μὲν ἐχθροὶ λάβωσιν αὐτὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν, οἱ δὲ φίλοι διὰ νὰ τοῖς τὸν ἁρπάσωσιν, Ἰλ. Θ, 476. «Θεῖν περί ψυχῆς (Ἰλ. Χ, 161.)», τρέχειν διὰ τὴν ψυχὴν, τὴν ὁποίαν ἀγωνίζεται ὁ μὲν νὰ σώσῃ φεύγων, ὁ δὲ νὰ τῷ τὴν ἁρπάσῃ ἐπιδιώκων· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡροδ. 9, 37. «Τρέχειν περί τῆς ψυχῆς», καὶ 7, 57. «Τρέχειν περί ἑωυτοῦ», τρέχειν πρὸς σώσιν ἢ διατήρησιν τῆς ἰδίας του ζωῆς· καὶ μετὰ προσπερχομένης αἰτ. «Δρόμον θεῖν περί παντός, ἀγῶνας δραμεῖται περί σφέων αὐτέων», Ἡρόδ. 8, 74. 102. «Περί νίκης ἐπείγεσθαι, καὶ, ἀγάτασσθαι (Ἰλ. Ψ, 437. 639.)», ἀμιλλᾶμαι, ἀγωνίζομαι διὰ τὴν μὴ ἔτι κρίσιν λαβοῦσαν μάχην. «Περί ἔστε ἐρίζει (Ἰλ. Μ, 423.)», φιλονεικῶ διὰ ἴσον δίκαιον, δηλ. διὰ ν' ἀποκτήσω ἴσον δίκαιον· καὶ ἐπὶ ἀθλητῶν, «περί τρίποδος θεῖν», ἀγωνίζομαι ἕνεκα τοῦ τρίποδος, Ἰλ. Α, 700. παρβ. Ψ, 718. Ὡσαύτως, «ἐρίζειν περί μύθων», φιλονεικῶ διὰ λόγους, ἤτοι, ποῖος δύναται νὰ ὁμιλήσῃ καλήτερον, Ἰλ. Ο, 284. καί, «ἐρίζειν περί τόξων», ποῖος εἶναι ἐπιτηδειότερος εἰς τὸ τοξεύειν, Ὀδ. Θ, 225. παρβ. Ω. 515. «Ἀγωνίζεσθαι περί τινος», Ἡρόδ. 8, 26. ἐκ τῶν ὁποίων ὅλων τούτων παραδειγμάτων γίνεται καταδήλος καὶ ἡ κατ' ὀλίγον μετάβασις τῆς κυρίας εἰς τὴν καταχρηστικὴν σημασίαν. ββ) διὰ νὰ σημάνῃ τις ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον, εὑρισκόμενον ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ ἐχθροῦ, ἀγωνίζεται νὰ τὸ ἁρπάσῃ, κυριεύσῃ, διὰ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ, π. χ. «περί πτόλιος, περί τείχεος», κ.τ.τ. Ἰλ. Σ, 265. 279. Ὀδ. Α, 403. Ω, 113. γγ) ἢ περί μετὰ γεν. σημαίνει, ὡς καὶ ἡ ὑπὲρ μετὰ γενικ. ἀντικείμενον, πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ ὁποίου ἀγωνίζεταί τις διὰ νὰ μὴ πέσῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐχθροῦ, π. χ. «Μαχησόμεσθ' Δαναοῖσι περί πτόλιος (Ἰλ. Ρ, 147.)», διὰ νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν Δαναῶν ὑπὲρ τῆς πόλεως, ἤγουν πρὸς διαυδάντευσιν αὐτῆς· ὅθεν συνῆθ. «Ἀμύνεσθαι περί πάτρης, περί τέκνων, περί νηῶν... κ. τ. τ.», ἀντί, ἀμύνεσθαι πάτρης, τέκνων, κτλ. ἤγουν πρὸς διαυδάντευσιν τῆς πατρίδος κτλ. Ἰλ. Μ, 142. 170. 243. Ο, 496. καὶ ἀλλαχοῦ. δδ) διὰ νὰ σημάνῃ τις τὸ τελικὸν ἢ ποιητικὸν αἴτιον, τὴν ἀφορμὴν τοῦ ἀγῶνος, π. χ. «περί ἔριδος μαρνασθαι», ἕνεκα, ἢ ἐξ αἰτίας ἔχθρας ἀγωνίζεσθαι, Ἰλ. Η, 301. παρβ. Π, 476. Τ, 253. Ὀδ. Σ, 403. «Περί τῶν ἔθεν, τούτων ἕνεκα, ἐξαιτίας τούτων, διὰ τοῦτο, Ἰλ. Ψ, 659. 802. «Περί ὀργῆς», ὑπ' ὀργῆς, ἀπὸ θυμόν, Θουκ. 4, 130. παρβ. Β'. δ) ἐν γένει, προσκειμένη οὐσιαστικοῖς ἄνευ εἰσροῆς τινος καὶ ἐνεργείας ῥήματός τινος, σημαίνει, ὅσον δὲ κατὰ ἢ διά, ὅσον ἀνήκει εἰς.., καὶ ἐνταῦθα δύναται νὰ πρόσκειται καὶ μόνη ἡ γεν. ὥστε ἡ περί φαίνεται μόνον ὡς περιγραφὴ ταύτης τῆς πτώσεως· π. χ. «ἡ περί τῶν παίδων ἀγωγή, αἱ περί Ἡρακλέους πράξεις, κ. τ. τ.», Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ρ. 4, 269. σελ. 281· καὶ 672. Heind. Πλατ. Γοργ. σελ. 467. Ε. ἐξαιρ. συχνάκις, «αἰτία περί τινος», ἀντί, αἰτία τινός, Lennep, Φαίδρ. σελ. 263. A. Boeckh Πλατ. Μιν. σελ. 155, ὡσαύτως, «τὰ περί τινος», ὅ,τι ἀνήκει, ἀνάγεται τινι, ὅ,τι πάσχει ἢ κάμνει, αἱ τύχαι του ἢ πράξεις του, Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 6, 28. 7, 4, 1. παρβ. 6, 1, 7. 2) ὡς τὸ Λατ. prae = ἐπίκεινα, ὅθεν καταχρηστικῶς, διὰ νὰ σημάνῃ τις προτίμησιν, ὑπεροχήν, τὸ εἶναί τι κάλλιον ἢ προτιμώτερον ἄλλου, καὶ καὶ τότε ἔρμην. κοι. διὰ τοῦ. ὑπὲρ καὶ αἰτ. ἢ πρὸ καὶ γεν. ἢ διὰ τοῦ, μᾶλλον καὶ γεν. ἢ περισσότερον ἀπό, παρὲξ ἢ παρ' Ὁμρ. πάνυ εὔχρ. ἐξαιρ. «περί πάντων, περί ἄλλιστα, πρὸ πάντων, ὑπὲρ πάντας, ὑπὲρ ὅλους, περισσότερον ἀπὸ ἄλλους. «Περί πάντων ἔμμεναι ἄλλων (Ἰλ. Α, 287.)», πρὸ πάντων τῶν ἄλλων εἶναι, ὑπερβαίνω τοὺς ἄλλους ὅλους, ἔνθα σημειωτέον, ὅτι ἡ περί πρόθεσις κεῖται διεστραμμένως ἀπὸ τῆς γενικῆς, π. χ. «Περί φρένας ἔμμεναι ἄλλων», εἶναι κατὰ τὰς φρένας, κατὰ τὴν φρόνησιν καλήτερος παρὲξ οἱ ἄλλοι, τοὺς ὑπερβαίνω, Ἰλ. Ρ, 171. παρβ. Ἰλ. Α, 258. Ν, 374. 631. Φ, 214. Ὀδ. Α, 66. Ω, 24. καὶ μετὰ ὑπερθετ. «περί δ' ἔχει Ἀχαιῶν ψέρτατός ἐσσι (Ἰλ. Η, 289.)», μὲ τὸ κοντάρι εἶναι ὁ κάλλιστος παρὲξ οἱ Ἀχαιοί, ἔνθα ἐπομ. ἡ περί περιγράφει κυρίως τὴν γεν. ἐκτὸς εἰμὴ ἀνίσως γράψῃ τις, ὀρθότερον, πέρι, παροξυτόνως, ὁρα Δ, 2. 3) κυρίως καὶ ἐπὶ τοπικῆς σημασ. πέριξ, κύκλῳ, ὡς καὶ μετὰ δοτικ. καὶ αἰτ. ἐν χρήσει δὲ σπανιώτατα καὶ μόνον ποιητ. καὶ παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ, «περί σπείουσι», ἐν Ὀδ. Ε, 68. ὡσαύτως καὶ Σαπφ. εἰς Ἀφρ. 10. β) ἐγγύς, πλησίον, παρά, Μόσχ. 3, 60. Schaef. Διον. συνθ. σελ. 351. 4) ἀπὸ Ἡρόδοτ. καὶ ὕστερον, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττικ. πάνυ εὔχρηστος ἡ φράσις, «περί πολλοῦ ἐστιν ἡμῖν», μᾶς εἶναι πολλὰ τίμιον ἢ ἀξιόλογον, ὡς παρ' Ἡροδ. 1, 120. «Καὶ αὐτοῖσι ἡμῖν περί πολλοῦ ἐστίν», καὶ εἰς ἡμᾶς εἶναι πολλὰ τίμιον καὶ ἄξιον, καὶ ἡμεῖς τὸ θέλομεν, ἀγαπῶμεν, καὶ ἐνεργ. «περί πολλοῦ ποιεῖσθαι ἢ ἡγεῖσθαί τινα», σέβομαί τι, τιμῶ πολύ, τὸ θεωρῶ ἀξιόλογον, μεγάλον· ὡσαύτως, «περί πλείονος, περί πλείστου (καὶ ἀντιστρόφως), περί ὀλίγου, περί ἐλάττονος, περί οὐδενὸς ποιεῖσθαι», ἔνθα ἢ περί, ὡς τό, ἀντί τινος, φαίνεται περιγράφουσα μόνον τὴν γεν. τῆς τιμῆς ἢ ἀξίας τινὸς πράγματος, καθότι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας δύναται νὰ εἴπῃ τις καί, «πολλοῦ ποιεῖσθαι», magnifacere κ. τ. λ. ἡ καθ' αὐτὸ ὅμως ἔννοια εἶναι τοῦ νὰ παριστάνῃ τις ἑαυτῷ καὶ φαντάζηταί τι ὡς προερχόμενον ἐκ τῆς περιφερείας μεγάλου τινὸς ἢ μικροῦ, ἀξιολόγου ἢ εὐτελοῦς, ὁρα συνηκωμένον τούτῳ, ἔχον ἀναφορὰν καὶ σχέσιν εἰς αὐτό, ἐπομ. τὸ ἴδιον αὐτό· ὡς μεγάλον, μικρόν, ἀξιόλογον, ποταπόν, κ. τ. λ.

Β'. Μετὰ δοτικῆς, ἡ ὁποία ἐμπεριέχει τὸ ἀντικείμενον, κύκλῳ τοῦ ὁποίου, ἢ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου εὑρίσκεταί τι ἢ κινεῖται, ἐπὶ ἐρωτήσεως ποῦ; καὶ 1) ἐπὶ κυρίας σημασ. μόνον τοπικῶς, ἀντὶ τοῦ, κύκλῳ πέριξ, τριγύρω συνῆθ. ὅταν θέλῃ τις νὰ σημάνῃ ἄμεσον ἐγγύτητα, π. χ. «περί χροί, περί στήθεσι, περί χερσί, περί κροταφοῖσι», κ.τ.τ. ὅτε παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. συνεχῶς ἐν χρήσει ἐπὶ παντὸς, περιβάλλοντος, περικλείοντος ἢ περικυκλοῦντος ἕτερόν τι στενῶς, Ἰλ. Α, 303. «Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περί δουρί», τὸ αἷμά σου θέλει ῥέει ἀφθόνως τριγύρω τῆς λόγχης μου, ἐμπηγμένης ἐν τῷ σώματί σου· παρβ. Ἰλ. Ψ, 598. Ὀδ. Ι, 394. «χεὶρ περί ἔγχει», ἡ χεὶρ κύκλῳ τοῦ ἔγχους, δηλ. ἡ πιάνουσα, ἡ ἔχουσα αὐτὸ ἐν τῇ παλάμῃ, Ἰλ. Β, 389. παρβ. Ὀδ. Λ, 424. «Θώρηκα περί στήθεσι ἔδυσεν, ἐνδύσῃ θώρακα οὕτως, ὥστε αὐτὸς περιέβαλλε τὸ στῆθος. «Περί χροί ἔσσατο τεύχεα», ἐνδύσῃ ὅπλα οὕτως, ὥστε αὐτὰ ἐκάλυπτο κύκλῳ τοῦ σώματος, Ὁμ. ἐπίσης συνεχῶς ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. ὡς παρὰ Πλάτ. Πολ. 2. «Δακτύλιον περί τῇ χειρί φέρειν», καὶ Ξενοφ. Κρ. Πδ. 1, 2, 13. «Θώρακα περί τοῖς στέρνοις». Ἰδιωτέρως δὲ α) ὅτε θέλῃ τις νὰ σημάνῃ περιεχόμενον κύκλῳ τινός, περικλεῖον αὐτὸ ὁλόγυρα, ἀπὸ πανταχόθεν, π. χ. «περί δουρὶ πεπαρμένη», κύκλῳ τοῦ σουβλίου, δηλ. εἰς τὸ σουβλίον οὕτως ἐμπηγμένη, ὥστε αὐτὸ νὰ ἦναι ὁλόγυρα περικυκλωμένον, Ἰλ. Φ, 537. ὡσαύτως, «Ἐρειπόμενος περί δουρί», Ἰλ. Ν, 441. «Ἀσπαίρειν περί δουρί», ἐμπηγμένος ὢν εἰς τὴν λόγχην νὰ παραξῇ τὰ ποδάρια ἐν τῷ ἀποθνήσκειν, Ἰλ. Ν, 570. «Κυλίνδεσθαι περί χαλ-

τέττιγος, ἠχέτα τέττιξ, α ὁ λιγύφθογγος, Ἡσ. Ἔρ. 584. Ἀσπ. 393.

Ἠχέτης, ου, ὁ (ἠχέω). Ὅποιος ἠχεῖ, ψάλλει, δυνατά, μεγαλοφώνως.

Ἠχετικός, ή, όν. Ὁ συνήθως ἠχῶν, ψάλλων, τραγουδῶν.

Ἠχέω, ῶ, Μέλ. ήσω (ἠχή). Ἀμεταβ. Ἦχον ποιῶ, ἢ ἀποτελῶ, φωνὴν ἀφίημι, κωδωνίζω, ψάλλω, βοίζω, φοφῶ, σμαραγῶ, Ἡσ. Θεογ. 42. 2) μεταβ. κάμνω τι νὰ ἠχῇ, ἀνακρούομαι, ἀναβάλλομαι, μετὰ Αἰτ. Σοφ. Τραχ. 886. »Ἠχεῖ τις κωκυτόν«, καὶ ἐντεῦθεν ἐσχηματίσθη πάλιν Μέσον μὲ ἀμετάβ. σημασ. »Τίς παρ' ὑμῶν ἠχεῖται κτύπος«; Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1500. τί λοιπὸν φωνὴ (ἐκφώνησις) κωδωνίζει ἀπ' ἐπᾶς; Herm de metr. Pind. σελ. 247.

Ἠχή, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Ἦχος, φθόγγος, τόνος, φθέγμα, βοή, κραυγή, ψόφος, θόρυβος, κλόνος, Ὁμ. ὅστις τὸ μετοχειρίζεται περὶ παντὸς ὀξέος, ὅμως ἀνάρθρου ἦχου, μάλιστα περὶ τοῦ ἀκρίτου θορύβου μιᾶς παραχώδους τοῦ ὀχλου συνελεύσεως καὶ περὶ κυμάτων τῆς θαλάσσης· ὑστερώτερ. δὲ καὶ μουσικὸς τόνος, ψαλμῳδία, ὁμιλία, φήμη, κενολογία· παράβ. ἦχος, ὅθεν

Ἠχήεις, ήεσσα, ήεν. Ταὐτὸν τῷ, Ἠχετικός, ὁ ἦχον ποιῶν ἢ ἐκδίδων, ὁ προξενῶν ψόφον, θόρυβον, κρότον, κλόνον, »θάλασσαν«, Ἰλ. Α, 157. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὁ ἠχολογῶν, ἀντηχῶν, ἀντιβοίζων ὡς ἡ Ἠχώ· παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Δ. 72. »Ἠχήεντα δώματα«· ὑψηλὰ καὶ μεγάλα ὀσπήτια ἢ δωμάτια, τὰ ὁποῖα ἠχολογοῦσι, καὶ Ἴμν. Ἀ΄. 5. »οὔρεα ἠχήεντα«. Ἴμ. Ὁμ. Δήμητ. 104. Wolf. Ἡσ. Θεογ. 767. Ὅστις ψοφεῖ, βομβεῖ, ψάλλει, ἀντηχεῖ.

Ἠχημα, ατος, τό. Ταὐτὸν τῷ, Ἦχος· ἢ ἐκ τοῦ ἦχου προξενουμένη βοή. Θεοφύλ. Σιμοκ.

*Ἤχησις, εως, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ ἦχου προξενουμένη βοή.

Ἠχητής, οῦ, ὁ, καὶ, Ἠχητικός, ή, όν, Γραμμ. ταὐτὸν τῷ, Ἠχέτης, καὶ, Ἠχετικός.

Ἠχί, Ἐπικ. ἀντὶ ἢ Ἐπίρ. Ἔνθα, ὅπου. Ὁμηρ. ἔστι δὲ τὸ χι μόριον ἐφελκυστικόν.

Ἠχικός, ή, όν (ἦχος) = Ἠχετικός. Ὁ ἠχῶν, ἦχον ἀποτελῶν. »Ἠχικὸς Αἰολίδος«. Ἐπιγρ. Welch. 236, 4.

Ἠχόπους, ὁ, ἡ, πουν, τό, γενικ. ποδος (πούς). Τοῦ ὁποίου οἱ πόδες ἠχοῦσιν, ἢ ὁ διὰ τῶν ποδῶν ἠχῶν. Κύστάθ.

Ἦχος, ὁ, = τῷ Ποιητικῷ, ἠχή. Φωνή, βοή. βρόντος, ψαλμῳδία, κ. τ. τ. (νηχός).

Ἠχώ, ἡ, γενικ. ούς, καὶ συναλ. ἠχοῦς, = Ἦχος, καὶ, Ἠχή. Σοφοκλ. Ἠλεκτ. 109. καὶ ἐντεῦθεν ἰδίως τὸ ἀντηχολόγημα, ὁ ἀτιδιδόμενος, ἀντανακλώμενος ἦχος ὁπόταν τινὰς ὁμιλῇ κατέναντί τινος μεγάλου, στερεοῦ καὶ κοίλου σώματος, οἷον σπηλαίου, βράχου, κ. τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Φήμη, τὰ λεγόμενα περί τινος, τὸ καλὸν ἢ κακὸν ὄνομα, ὁποῦ ἔχει τις παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. 2) Παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ καὶ ὄνομα Ὀρειάδος τινὸς τῆς ὁποίας φωνὴν ἐνόμιζον τὸ ἀντηχολόγημα. Ἔτι δὲ καὶ ὄνομα Νύμφης τινὸς πολυλάλου. Ὁμηρ. Ἴμν. ΙΗ΄. 21. »Ἠχώ, Πανὸς ἑταίρηα«.

Ἠχώδης, ες (εἶδος). Ὁ ἐκδίδων ἢ ἀποτελῶν ἦχον, ἠχητικός.

Τὸ Η μετὰ τοῦ Ω.

Ἠῶθεν, Ἐπίρ. (ἠώς). Ἐκ τῆς πρωΐας, ἀπὸ τὸ πρωΐ, ἀπὸ τὴν αὐγήν, παρ' Ὁμήρ. συχνάκις ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ πολλὰ πρωΐ, ταῖς χαραγαῖς, τὰ ξημερώματα, Ἰλ. Σ, 136. Ὀδυσ. Α, 372. Ο, 308. 506. 2) Ἀπὸ τὴν ἀνατολήν, ἐξ ἀνατολῆς. Ἀττικ. ἕωθεν

Ἠῶθι, Ἐπίρ. Τὸ πρωΐ, εἰς καιρὸν τοῦ ὄρθρου. Παρ' Ὁμρ. ἀεὶ »Ἠῶθι πρόσ«, π. χ. Ἰλ. Δ, 50. Ὀδυσ. Ε. 469., πρὸ τῆς αὐγῆς, πρὸ τοῦ ὄρθρου, πρὸ τοῦ νὰ ξημερώσῃ. 2) Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

*Ἠῴκοιτος, ον (κοίτη). Ὁ κοιμώμενος τὴν αὐγήν, τὸ πρωΐ.

Ἠών, όνος, ἡ, = Ἠών· ὅπερ ἰδέ.

Ἠῷος, α, ον. Ὁ γινόμενος τὴν αὐγήν, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὄρθρον, εἰς τὴν πρωΐαν, πρωϊνός, »Ἠῶος ἀστήρ«· ὁ Ἑωσφόρος. 2) Ὁ κείμενος πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος, ἀνατολικός· ἐκ τοῦ

Ἠώς, ἡ, γενικ. Ἠόος, καὶ συναλ. Ἠοῦς, ἡ. Δοτικ. ἠόϊ, καὶ συναλ. ἠοῖ. Αἰτικ. ἠόα, καὶ συναλ. ἠῶ, παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ τοῖς Δωρ. ἐνίοτε καὶ ἠοῦν, ἠῶν· ὁ Ὁμρ. δὲ μόνον τοὺς κατὰ συναλ. τύπους μεταχρῆ. Ἡ πρωΐα, ἡ αὐγή, τὸ λυκαυγὲς τῆς ἡμέρας, ὁ ὄρθρος, τὸ λυκοχάραγμα. Ἀντιτίθεται τῷ »μέσον ἦμαρ« καὶ τῷ »δείλη«. Ἰλ. Φ, 111. καὶ ἀλλαχοῦ συχνάκις παρ' Ὁμρ. Αἰτικ. ἠῶ ἀντὶ τοῦ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πρωΐας, τὸ πρωΐ, Ὀδ. β, 434. Ἐντεῦθεν ἐλήφθη ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ Ἡμέρα, ὡς »Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς«. Ἰλ. Α, 493. Φ, 80. Ὀδυσ. Τ, 192. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἥλιος, τὸ φῶς τὸ ποιοῦν τὴν ἡμέραν, καὶ μάλιστ. ἐν τῇ ἐκφράσει »Ὅσον τ' ἐπιεύδεται ἠώς« Ὅσον μακρὰν διαδίδεται τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, δηλ. πανταχοῦ, Ἰλ. Η, 451. 458. καὶ μάλιστ. παρὰ τοῖς Νεωτερ. γ) Παρ' αὐτοῖς λαμβάνεται πρὸς τούτοις ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἡ ἀνατολή, δηλ. τὸ μέρος τοῦ κόσμου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. 2) προσωποποιουμένη δὲ λέγεται καὶ ἡ Θεὰ τῆς χαραγῆς, τοῦ λυκαυγοῦς, συζύγητρ τοῦ Ὑπερίωνος καὶ τῆς Θείας. Ἡ μηνύουσα τὴν ἡμέραν, καὶ φέρουσα τὸ φῶς, συχνότατα παρ' Ὁμρ. Περὶ δὲ τῆς ἐκφράσεως »πρὸς Ἠῶ τ' Ἠέλιόν τε« Ζ. Ἥλιος. Κατὰ τὸν Ἡσ. Θγν. 372. ἤτο Ἀττικ. λέγεται, Ἕως, Δωρικ. Ἀώς, καὶ Αἰολικ. Αὔως. (Ἔστι δὲ συγγενὴς τοῖς Ἠρ', αὔριον, αὔρος, αὔρα, ἄημι, ἔαρ).

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Η.

κφω, δηλ. ἐμπηγμένος εἰς τὸν χαλκὸν νὰ κυλίηται, Ἰλ. Θ, 86. 183. παρβ. ἀμφὶ Β'. ὡσαύτως, »Πίπτειν περὶ ξίφεσι, Σοφ. Αἴ. 829. β) κατὰ πλατυτέραν ἔννοιαν, ἐπί τινος περικυκλοῦντος ἢ περιέχοντος ἐν γένει, ὅτε ὅμως συνήθ. ἢ περὶ μετὰ αἰτ. τάσσεται, καὶ τότε ἐξηγεῖται ἡ περὶ διὰ τοῦ, πλησίον, ἐγγύς, παρά, πλὴν ἐνταῦθα ὑποτίθεται περί τι ἀντικείμενον οὐχὶ ἓν μόνον σημεῖόν τι, ἀλλ' ἀδιόριστος πλῆθος σημείων, π. χ. »περὶ δεξιά, ἀντὶ ἐν δεξιᾷ Ὀδ. Β, 245. »περὶ πύληφιν, Ἰλ. Σ, 453. »περὶ χειρὶ, Ἰλ. Χ, 95. »Περὶ φρεσὶν ἀλκὴν, ἰσχὺς περὶ τὴν καρδίαν, ἢ κοινότερον, ἐν τῇ καρδίᾳ, Ἰλ. Π, 157. ἔνθα ὅμως δύναται καὶ νὰ ἐννοηθῇ ἐνταῦθα καρδία, περιπεφραγμένη τρόπον τινὰ μὲ ἔγχυν, διὸ καὶ τὸ, περὶ φρεσὶν, δὲν ἰσοδυναμεῖ τῷ, ἐν φρεσὶν, παρβ. περὶ, Δ'. 2) μεταφρ. ἢ περὶ σημαίνει ὁμοίως ἀντικείμενον, κύκλῳ τοῦ ὁποίου στρέφεταί τις ὡς περὶ κέντρον, καὶ τότε ἑρμην. κοινῶς διὰ τῆς περὶ καὶ γεν. ἢ διὰ τῆς περὶ καὶ αἰτ. ἢ διὰ τοῦ, κύκλῳ, περὶξ, διά, ἕνεκεν, ὅτου· διά, τὸ ἀλικὸν αἴτιον σημαίνουσα, ἐξαιρ. α) προσκειμένη τοῖς ῥήμασιν, μάχεσθαι, ἐρίζειν, κ. τ. τ. π. χ. »Πόνος μάχης περὶ παιδίῳ, ἀγὼν περὶξ, ἕνεκα τοῦ παιδός, εἰς ὑπεράσπισίν του, Ἰλ. Π, 568. »Μάχεσθαι περὶ οἴστι κτεάτεσσιν, ὑπὲρ τῆς περιουσίας του, πρὸς διαδιδόντας αὐτῆς, Ὀδ. Ρ, 471. καὶ 472. »Ἡ περὶ βουστίν ἢ οἰέσσιν· ὅτε δὲ καὶ αὐτὴ ἡ χρῆσις ὑπῆρχε κυρίως ἀδόλου τοιαύτη, γίνεται δῆλον ἐξ Ὅμηρ. Ἰλ. Γ, 183. »Ἔστηκεν, ὡς τίς τε (ἀντὶ, ὥστε τις) λέων περὶ οἴσι τέκεσσιν, ὡσὰν τὸ λεοντάρι τριγύρω καὶ πρὸς διαδιδόντας τῶν νεογνῶν του· παρβ. 173. καὶ 355. »Ἑστάασ περὶ Πατρόκλῳ, ὅρα ἀμφιβαλὼν καὶ περιβαλὼν. Παρὰ Λογογρ. ἐν χρήσει κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν συνήθ. ἢ περὶ μετὰ γεν. β) προσκειμένη τοῖς ῥήμασι φόβου καὶ φροντίδος σημαντικοῖς, ἑρμην. διὰ τῆς, διά, ἕνεκεν, ὅτου διά, ὅτου ἕνεκα, καὶ σημαίνει τὴν ἀναφορὰν καὶ σχέσιν τοῦ φόβου ἢ τῆς δειλίας, φροντίδος εἴς τι ἀντικείμενον, ἕνεκεν τοῦ ὁποίου ἔχει τις φόβον ἢ φροντίδα, Ἰλ. Ε, 566. »Περὶ γὰρ δὲ ποιμένι λαῶν· παρβ. Ι, 433. καὶ Κ, 240. »Ἐδέισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ· ἀλλὰ καὶ ἀντιστρόφως· »Θαρσεῖν περί τινι, ὡς πρός τι πρᾶγμα ἢ τινὰ ἄνθρωπον ἔχειν θάρρος, μὴ ἔχειν φόβον περὶ αὐτοῦ, Πλατ. Φαίδων σελ. 114. Δ. καὶ ὁ αὐτ. εἰς Πρωταγ. σελ. 314. Α. »κινδυνεύειν περί τινι (π. χ. περὶ τοῖς φιλτάτοις)», ἀντὶ τοῦ, κινδυνεύειν. γ) σημαίνει ἢ περὶ μετὰ δοτ. μεταφρ. καὶ αἰτίαν ἢ ἀφορμὴν, ὅτε καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐξ αἰτίας, ἕνεκεν, ἀπὸ, ὑπό, π. χ. »Ἀτύζεσθαι περὶ κεφαλῇ, τρομάζειν ἀπὸ τὸν πόνον κεφαλῆς, ἀντὶ, ὑπὸ κεφαλῆς, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, Ἰλ. Θ, 183. ἔνθα ὁ Οὐόλφ. ἔγραψε τρόπον τινὰ ὑπὸ κεφαλῆς· συνεχέστερον δὲ, ὡς τὸ Λατ. prae, κατὰ τὰ ἀκολουθοῦντα ῥήματα· »Περὶ μὲν δὴ βρώσεως καὶ πόσεως καὶ ἀφροδισίων οὕτω κατεσκευασμένος ἦν, Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 3, 15 καὶ ὁ αὐτ. Κύρ. παιδ. γ. ἀ. 14. »Οὐ μόνον περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ περὶ ἐμοῦ, καὶ περὶ γυναικός, καὶ περὶ πάντων τῶν τέκνων δουλείας φοβεῖται, οὐχὶ μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ καὶ δι' ἐμέ, καὶ διὰ τὴν γυναῖκά του, κ. τ. λ. »Περὶ φόβῳ, ὑπὸ φόβου, ἀπὸ φόβου »Περὶ τάρβει, Αἰσχύλ. Πέρσ. 693. καὶ Χοηφ. 33. »Περὶ δειματι, Πίνδ. Πύθ. 5, 78. »Περὶ χάρματι, ὑπὸ χαρᾶς, ἀπὸ χαρᾶς, Ηζοd ὕμν. Ὁμ. Δήμ. 429. Herm. Vig. σελ. 862. »Περὶ σθένει βλεμαίνοιν, Ἰλ. Ρ, 22. ὅπερ ἐν Ι, 237. Μ, 42. Ρ, 135. μόνον, »Σθένει βλεμαίνειν, εἶπεν· τοιοῦτον καὶ τὸ, »Ἀμφὶ τάρβει, Αἰσχύλ. Χοηφ. 543. καὶ τό, »Ἀμφὶ θυμῷ, Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. ἀ. σλ. 17. ἀντὶ ταύτης δὲ τῆς δοτικῆς κεῖται ἡ γενικὴ παρὰ Θουκ. δ'. 130. »Περὶ ὀργῆς», καὶ ἐν β'. 8. ἢ ὑπό· »Νεότης οὐκ ἀκουτίως ὑπ' ἀπειρίας ἥπτετο τοῦ πολέμου». ὡς καὶ παρ' Ὅμερ. ὕμν. εἰς Δήμητ. 411. »Εἶκαρ ἐγὼν ἀκόρεστ' ὑπὸ χάρματος», ὡσαύτως καὶ μετὰ τῶν ῥημάτων, χαρᾶς ἢ λύπης δηλωτικῶν, Θεόκρ. 1, 54. Schaef. Λογγ. σελ. 317. »Περὶ θυμῷ ἔχειν = περιθύμως, περισσῶς ἐν θυμῷ ἔχειν, Ἡρόδ. 3, 50. ἐὰν ἄλλως ἡ γραφὴ ὀρθῶς ἔχῃ.

Γ'. μετὰ αἰτιατ. ἢ ὁποία περιέχει τὸ ἀντικείμενον, περὶξ τοῦ ὁποίου ἔρχεταί τι ἢ κινεῖται, στέφεται, καὶ τότε ἡ περὶ ἰσοδυναμεῖ τῇ, παρά, πλησίον, σημαίνουσα, ὅτι καὶ τὸ κύκλῳ, περὶξ, τριγύρω, ὁλόγυρα, ὡς καὶ ἡ ἀμφί, ἐπὶ ἐρωτήσεων ποῖ; ἢ ποῦ; ὅθεν 1) ἐπὶ τόπου, ἀντὶ τῆς, παρά, ἢ τοῦ, πλησίον, ἐγγύς, ἢ εἰς τὰ περὶξ, ἢ γύρῳ, κύκλῳ, ἐπὶ ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα δὲν περιέχουσι καὶ περικυκλοῦσιν ἄλλο τι ἀντικείμενον στενῶς καὶ ἀπὸ πολὺ πλησίον, ἀλλ' ἐφίστανται μόνον πλησίον αὐτοῦ ἀπὸ πολὺ μέρη, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. πάνυ εὔχρηστος ἡ πρόθεσις αὕτη οὐ μόνον παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ ἐξαιρετ. ἐπὶ παντὸς πολεμικοῦ συμβεβηκότος πλησίον τινὸς πόλεως ἢ τόπου, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. π. χ. »ἡ περὶ Κνίδον ναυμαχία», ἡ ναυμαχία, ἥτις ἐγένετο εἰς τὰ περὶξ τῆς Κνίδου, πλησίον αὐτῆς, παρ' αὐτῇ· ὁμοίως καὶ ἐπὶ κινήσεως περί τι διωρισμένον κέντρον, π. χ. »Περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή, ἡ κακωγὴ ἦλθεν, ἔφθασε κύκλῳ τῶν φρενῶν του, ἔνθα ὅμως δύναται καὶ ἑρμηνευθῆναι, περιηλθε αὐτὸν κατὰ φρένας ἰωή, δηλ. ἤκουσε ταχύ, Ἰλ. Κ, 153. πρβ. Α, 89. »Περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος, τοῦ οἴνου ὁλόγυρα εἰς τὰς φρένας, δηλ. τὰς ἐπέκτισε, Ὀδ. Ι, 362. Ὡσαύτως καὶ ἔνθα ἡ πρόθεσις ἀνάγεται εἴς τι ἡμερούν ἢ διαρκοῦν καὶ μόνιμον, π. χ. »Κατάμενοι περὶ τοίχοιν, εἰς τὸν τοῖχον τριγύρω, Ἰλ. Σ 374. »Ἑλιττόμενοι περὶ δίνᾳ, στρεφόμενοι εἰς τὰς δίνας ὁλόγυρα, Ἰλ. Φ, 11. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Λογογ. »Περὶ τὰ ἕλκεα οἰκέουσιν. Ἡροδ 2, 95 »Οἱ περὶ τὸν Ὄλυμπον», οἱ κατὰ τὰ περὶξ Ὀλύμπου κατοικοῦντες. »Περὶ Μηδίαν, περὶ πᾶσαν τὴν Σικελίαν», κατὰ τὴν Μηδίαν, ἢ καθ' ὅλην τὴν Σικελίαν περὶξ. »Περὶ Ἰωνίην», Ἡρόδτ. 2, 103. »Περὶ ἐκείνην τὴν χώραν», κατ' ἐκείνη· ὅλην τὴν χώραν περὶξ, κ.τ.τ. Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ρ 4, 132. β) πολλάκις ἐπιτάσεως χάριν διπλασιάζεται ἡ πρόθεσις, περὶ ἀμφί, ἢ ἀμφὶ περί, καὶ ἀμφιπερί, π. χ. »Περί τ' ἀμφί τε τάφρον», ὁλοτρόχυρα εἰς τὴν τάφρον, Ἰλ. Ρ, 760. »Περί τ' ἀμφί τε κύματα», Ἡσ. Θ. 848. »Περὶ πίδακας ἀμφίς», Θεόκρ. 7, 142. πρβ. Reisig Conj Aristoph. p. 276, 21 ἐπὶ προσώπων, ὅσοι ἀνήκουσιν εἰς τὴν συνοδίαν καὶ ἀκολουθίαν τινός, ὅτοι ζῶσι πάντοτε ἐγγύς τινος καὶ εἶναι συνήθ. μαζί του, εἴτε ἐπὶ ἑνὸς ἀνθρώπου, π. χ. »Ἀεὶ περὶ ἐκείνον οἴζυεν, εἴθε νὰ ἔχῃ πάντοτε μαζί του, παρ' αὐτῷ κακὰ καὶ θλίψεις, Ἰλ. Γ, 408. εἴτε β) παρὰ Λογογρ. ἀεὶ ἐπὶ πολλῶν προσπ. π. χ. »Οἱ περὶ Πλάτωνα», κυρίως μὲν, οἱ συναθροιζόμενοι συνήθως περὶξ τοῦ Πλάτωνος, οἱ συνήθως βλεπόμενοι περὶξ αὐτοῦ, ἄρα οἱ ὀπαδοί του ἢ οἱ μαθηταί του· εἶτα δὲ συνηριθμεῖτο ῥητῶς καὶ τὸ πρόσωπον αὐτό, ἐπομ. ὁ Πλάτων καὶ οἱ περὶξ αὐτοῦ, καὶ τέλος, ἐλαμβάνετο καὶ ἀντὶ τοῦ, ὁ Πλάτων αὐτός, χωρὶς νὰ ἐννοῶνται οἱ ὀπαδοί του ἢ οἱ μαθηταί του, καὶ ἐνταῦθα, καθὼς φαίνεται, δὲν ἦτον ὁ σκοπός των διὰ νὰ φανερώσωσι τὸ καθ' αὐτὸ ὑποκείμενόν τινος, ὅτον τὰς ἰδιότητας αὐτῶν, τρόπον τινὰ τὰς πνευματικὰς, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἔχωσι κοινῶς σὺν ἄλλοις· ὡσαύτως, »οἱ περὶ Σωκράτην», σημαίνει ἤτοι, οἱ ὄντες περὶξ τοῦ Σωκράτους, οἱ μαθηταί του, ὀπαδοί του, σύγχρονοί του, ἢ συνηθέστερον, ὁ Σωκράτης καὶ οἱ μαθηταί του, ἢ, πολλάκις, ὁ Σωκράτης μόνος, παρβ. Α. 1. καὶ ἀμφί, Γ' 2. 3) ἐπὶ πράγματός τινος, εἰς τὸ ὁποῖον καταγίνεταί τις, ἀγωνίζεται ἢ διὰ τὸ ὁποῖον φροντίζει, ἢ εἶναι προπολλημένος, διότι καὶ ἐνταῦθα νοεῖται τοπική πως κίνησις περὶξ τοῦ ἀντικειμένου ἐκείνου, τὸ δὲ πρᾶγμα ἐννοεῖται ὡς προσωποποιημένον, ὡς καὶ ὅλαι αἱ ἀρεταὶ καὶ αἱ τέχναι ὅθεν »Περὶ δόρπα πονέσθαι, περὶ δείπνον πέσεσθαι, κοπιάζειν διὰ τὸ δεῖπνον, καταγίνεσθαι εἰς τὴν ἑτοιμασίαν αὐτοῦ, ἔνθα ἐννοεῖται ἡ περὶξ αὐτοῦ ἐνασχόλησις, Ἰλ. Ω, 444. Ὀδ. Δ, 624. »Περὶ τεύχεα ἔπουσιν, καταγίνονται εἰς τὰ ὅπλα τριγύρω, Ἰλ. Ο, 555· καὶ μεταφ. παρὰ τοῖς Ἀττ. »Ἡ φιλοσοφία περὶ ἀλήθειαν ἐστίν, καταγίνεται περὶξ τῆς ἀληθείας, δηλ. διὰ νὰ τὴν εὕρῃ. »Ἦν δὲ καὶ Θέογνις περὶ ἡδυπάθειαν, ἦτον προπολλημένος καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἡδονήν, Ἀθην. »Εἶναι περὶ τὴν ἀναχωρήσιν, καταγίνομαι εἰς τὰς ἑτοιμασίας τοῦ ἀναχωρῆσαι, ἢ ἁπλῶς, μελετῶ νὰ μεταστῶ. »Οἱ περὶ τὴν φύσιν – φιλοσοφίαν – γραμματικὴν, – ῥητορικὴν – μουσικὴν κ. τ. τ.» οἱ καταγινόμενοι εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως, φιλοσοφίας κ. τ. λ. ἀντὶ, οἱ φυσικοί, φιλόσοφοι, κτλ. »Οἱ περὶ τοὺς λόγους», οἱ ῥήτορες, οἱ πεπαιδευμένοι· ἄρα, »Εἶναι περί τι, καὶ σπανιώτερον, ἔχειν περί τινι, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι, προπολλοῦμαι εἰς τι. β) ἐν γένει, ἐπὶ ἀντικειμένου εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει σχέσιν, ἀναφορὰν ἢ ἀνάγεται ἐνέργειά τις, εἰς τρόπον ὥστε αὐτὸ θεωρεῖται τρόπον τινὰ ὡς κέντρον, περὶξ τοῦ ὁποίου αὐτὴ στρέφεται, καὶ τότε ἑρμην. κοινῶς διὰ τοῦ, ὡς πρός, ὅτου διά, ἢ ἀναγομένως εἰς. π. χ. »Τὰ περὶ ἐμὲ πράγματα», τὰ ἀνάγομενα εἰς ἐμὲ, τὰ πράγματά μου, Πλατ. »Τὰ περὶ τὸν Κῦρον, τὴν Ἑλλάδα, κ. τ. τ.», ἔστα ἀνάγονται εἰς τὸν Κῦρον, ὅτον διὰ τὸν Κῦρον, κ. τ. λ., πολλ. παρ' Ἡρόδ. »Περὶ τούτους οὕτω εἶχεν, ὅτον ἀνήκει εἰς αὐτοὺς κτ. Ἡρόδ. 8, 85 πρβ. 2, 93. ὡσαύτως καὶ μετὰ γεν. »Οὕτως ἔχει περὶ τοῦ πρήγματος τούτου», Ἡρόδ. 1, 117. »Πονηρὸς περί τινα, κακὸς ὡς πρός τι. »Ἐξαμαρτάνειν περί τινα», ὡς πρός τινα. »Αἱ περὶ ταῦτα πράξεις», αἱ ἀναγόμεναι, ἀνήκουσαι εἰς αὐτὰ πράξεις. »Αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί, αἱ ἀναγόμεναι εἰς αὐτὸ, αἱ σωματικαί, αἱ τοῦ σώματος ἡδοναί, Πλούτ. »Ἀν περὶ ψυχὰν γηθεῖν», ἀντὶ, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ὡς πρὸς τὴν ψυχήν του, Πινδ. Πύθ. 4, 217. »Τὰ περὶ τινα, τὸ ἀναφερόμενον, ἀναγόμενον εἰς τι, π. χ. »τὰ περὶ τὴν ἀρετὴν», τὸ ἀνῆκον εἰς τὴν ἀρετὴν, ἢ ἀρετὴ αὐτή. »Ἡ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβεια», ἀντὶ πρὸς τοὺς θεοὺς, Ἰσοκρ. »Περὶ τοὺς ἑαυτοῦ γονεῖς κακουργεῖν», ἀντὶ πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ γονεῖς, Ἀριστοφ. οὕτω καὶ τό, »Περὶ τοὺς θεοὺς καὶ περὶ γονεῖς ἀμελῶς ἔχειν». 4) μετὰ ἐπὶ χρόνου, σημαίνει μόνον ὡς ἔγγιστα διωρισμένον τμῆμα αὐτοῦ, καὶ ἑρμην. κοινότερον διὰ τοῦ, τριγύρω εἰς τὸν καιρόν, κατὰ, πρὸς· π. χ. »Περὶ τὰ Μηδικά», εἰς τὸν καιρὸν τῶν Περσικῶν πολέμων, »περὶ ἀρίστου ὥρᾳ», πρὸς τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, Ξενοφ. »Περὶ τὸν ὄρθρον, περὶ δείλην, περὶ δύσιν». »Περὶ τούτους τοὺς χρόνους», ἀντὶ κατὰ τούτους, εἰς τούτους τοὺς χρόνους. »Περὶ λύχνων ἀρχέν», εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀνάψεως τῶν λύχνων. »Περὶ πλήθουσαν ἀγορὰν», »Περὶ μέσας νύκτας», τὰ μεσάνυκτα, Ξενοφ. Τοῖς ἀριθμητικοῖς δὲ συνταττόμενη, σημαίνει τὸ, σχεδόν, ὡς καὶ μετὰ τοῦ, ποῦ, οἷον, »Περὶ τριτχίλιοι, περὶ ἑπτακόσιοι».

Θ.

Ἐπεξεργασία ἁπλῶς ὑπὸ Γ. τοῦ Ῥουσιάδου.

Θ, ἡ θ, θῆτα, τό, ἄκλιτον· τὸ ἕγδοον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον θ' γραφόμενον = 9. ἐννέα, 9. ὑπογραφόμενον δὲ τό 1 ἔχον θ = 9000. ἐννέα χιλιά. ἡ χυδαία προφορὰ πλειόνων Δωρικῶν ἐθνῶν, ἐξαιρ. ἡ τῶν Λακώνων ἐχρῆτο ἀντ' αὐτοῦ ἐν πλείοσι λέξεσι τῷ σ, π. χ. σεῖος, Ἀσάνα, σάω, ἀντὶ θεῖος, Ἀθάνα, θάω· ὡσαύτως εὕρηται ἐκφερόμενον καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι· οἷον, βυσσός, ἀντὶ βυθός. Ἐν ἄλλαις λέξεσι δὲ ἐχρῶντο οἱ Αἰολεῖς καὶ οἱ Δωριεῖς τῷ φ, ἀντὶ τοῦ θ, π. χ. φήρ, φλάω, φλίβω, ἀντὶ θήρ, θλάω, θλίβω, οὕτως ἐγένετο καὶ τὸ οὔφαρ ἀντὶ οὐθαρ. Κ. Γρηγ. σλ. 614. Ἡ Αἰολικὴ τροπὴ αὐτοῦ εἰς δ, ἐστὶ σπανιωτέρα, ἰδὲ Δ, 4. – Ἐνίοτε δὲ ἐτίθετο τὸ θ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἁσπέος πνεύματος, οἷον· θαμὰ ἀντὶ ἁμά, θάλασσα, ἀντὶ ἅλς. Ἐπὶ τὸ τιμητικὸν πινακίδιον, τῷ ὁποίῳ ἐχρῶντο οἱ πάλαι Ἕλληνες ἐν τοῖς δικαστηρίοις περὶ φονικῶν δικῶν, γραφόμενον τὸ Θ, ἐστήμαινε καταψήφισιν θανάτου, ὡς ἀρκτικὸν γράμμα αὐτοῦ, Casaub. Vers. 4, 13. Martial. 7, 36. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐνεχάραττον αὐτὸ καὶ ἐπὶ στηλῶν τάφου συνήθως, Orell. Inscr. Lat. tit. 2555. 4471. fg.

Θα, Ἀχώριστος λήγουσα ἐπιρρηματικῶν τινων λέξεων, ὡς τό, ἐνθα. Περὶ τῆς αὐτ ὀρθῶς ἀναδεχθείσης ληκτικῆς συλλαβῆς θα, ἐν δευτέρῳ τινὶ προσώπῳ τῶν ἐνεργητικῶν χρόνων τοῦ ῥήματος, ἰδὲ σθα.

Θάσσω, Ἐπκ. πρωτότ. τοῦ θάσσω, Κάθημαι, Ἰλιάδ. Ι, 194. Ο, 124. Ὀδύσ. Γ, 335. κατὰ ἐνστ. καὶ παρατ. μόνον ἐν χρήσει· παρβλ. Βτμν. Λξ. 2. σλ. 105.

*Θάεο, Προστκτ. τοῦ, θάομαι. Λ. Ταρντ. 37. (–υυ)

Θάομαι, Δρκ. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. θεάομαι, Ἴων. θηέομαι, Valck. ἐν Ἡρόδ. 7, 146. ἀφ' οὗ

*Θάημα, τό, Δρκ. ἀντὶ θέαμα, Θερτ. 1, 56. (υ–υ), ἡ βραχύτης μέντοι τῆς ληγούσης πάνυ ἀμφίβολος, καὶ πιθανὼς ἀναγνωστέον ὡς ὁ Porson κατὰ πρῶτον ἐσημείωσε »Αἰολικὸν θάημα« ἐν Θερτ.

*Θαητός, ἡ, ὸν. Δρκ. ἀντὶ θητητός, θεατός, Πνδ.

(Θαίνω) = θείνω, Κτυπῶ καὶ θανατόνω, φονεύω, σκοτόνω τινά, ἤτοι· ἀφ' οὗ καὶ τὸ θανεῖν καὶ θάνατος παράγεται· ὁ τύπος οὗτος ὅμως φαίνεται ἄχρηστος κυρίως.

*Θαίρεος, ὁ, ἡ, ἰδὲ θαιρός.

Θαιρός, ὁ. Ὁ στροφεὺς τῆς θύρας, στρόφιγξ, τό τουρκιστ. ρεζέ, Ἰλ. Μ. 459 Κοϊντ. Σμυρν. Γ', 27. καὶ Ἀγαθίας Α. ποιεῖ θαιροὶ τῶν οὐδῶν ἐνηρμοσμένοιν. – 2) Ἐν ἁμάξαις, αἱ πλευραὶ τοῦ δίφρου καὶ τὰ ταύτας συναρμόζοντα ξύλα· ἀφ' οὗ, »θαίρεα ξύλων« ἐλέγοντο τὰ εἰς τοιαύτην χρῆσιν ἐπιτήδεια, Πνδ. 1, 144.

Θακέω, καὶ Θακέω (θάκος). Κάθημαι, καθέζομαι »θάκ. ἑόρανα. Πεισ., κάμνω συνεδρίαν, συνέδριον. »θόρας παγκρατεῖς θακεῖνα τὸ νὰ κάθηταί τις ἐπὶ τὸν βασιλικὸν θρόνον, Αἰσχλ. Πρμ. 889. ἔτι δὲ καὶ = ἱκετεύω· ἀφ' οὗ

Θάκημα, τό. Κάθισμα, τὸ νὰ κάθηταί τις. Θρόνος. (– – υ)

*Θάκησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάθηταί τις, καθίσις· μόνον παρὰ Σφκλ. Κατὰ τὸν συμπερασμὸν τοῦ Seidel. (– – υ)

Θάκος. Καθέδρα, θρόνος, θρονί, σκαμνί, σανίδι, τό ἰταλ. μπάγκα διὰ κάθισμα. Τόπος ἐπιτήδειος εἰς κάθισμα, Κάθισμα ἐπὶ τὸν θρόνον· κατοικία, ἄφοδος, ἀπόπατος, τό κοιν. ἡ χρεία, τὸ ἀναγκαῖον, ὡς τό, ἔδρα. Ἔτι δὲ καὶ θῶκος, συγγν. τῷ θάσσω, θάσσω. Ὁ Bekker παροξυτονεῖ τὴν λέξιν, θάκος, ἐν Πλάτ. Πολιτ. 7, σλ. 516. Ε, ψευδῶς, κατὰ παραδρομήν ὅμως, ὡς φαίνεται· παρβλ. Βτμ. Λξ. 2. σλ. 105.

Θαλάμαξ, ακος, ὁ, = Θαλαμίτης. (υυ–)

Θαλάμευμα, τό (θαλαμεύω) = θάλαμος. Σκοτεινόν, κατασκευασμένον κατοικητήριον. Εὐριπ. Βάκχ. 124. »θαλάμευμα Κουρήτων«. (ξ)

Θαλαμεύτρια, ἡ, = Νυμφεύτρια. Ἡ φροντίζουσα περὶ τοῦ θαλάμου, περὶ τῆς κλίνης τῶν νυμφίων, παρά τό

Θαλαμεύω (θάλαμος). Εἰσάγω, φέρω τινὰ εἰς τὸν θάλαμον· ὅθεν ἔχω, ἢ λαμβάνω γυναῖκα. Ἡσιόδ. Δ'. »οὐ γάρ τις ἕτερος θαλαμεύσει Χαρίκλειαν«. Μέσ. θαλαμεύομαι, Εἶμαι, διατρίβω, κάθημαι εἰς τὸν θάλαμον· ἐπὶ γυναικῶν, ὅσαι ζῶσιν εἰς τὸν γυναικωνίτην. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ θηρίων. Ζῇ κρυμμένον εἰς τρύπας, εἰς κρυφοὺς τόπους. Συνσ. Ἀριστοτ. Β. 5. Φίλ. γ'.

Θαλάμη, ἡ. Φωλεός, φωλεά, κοίτη, σπήλαιον, τρύπα, κρυφτρα, κρυφάνα, ὅπου διατρίβουσι θηρία, ζῶα. »θαλ. πολύποδοιν«. Ὀδύσ. Ε, 432. Valck ἐν Φοίν. 938. παρβλ. θάλαμος, σημσ. 2. – 2) καὶ θαλάμαιοι τὰ βουβούνια.

Θαλαμηγός, (ἄγω), ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει, κρατεῖ εἰς τὸν οἶκόν του θάλαμον· ἐξαιρ. »ὁ θαλαμηγὸς« Αἰγυπτιακόν τι πλοῖον εἶδος, τὸ ὁποῖον εἶχεν οἰκήματα, τουρκιστ. ὀντάδες, εἰς ἀνάπαυσιν τῶν ταξιδευόντων, νομίζεται δὲ παραπλήσιον μὲ τὰς γόνδολας τῶν Ἰταλῶν, καὶ ἐξαιρ. τῶν Ἐνετῶν, Βενετσιάνων.

Θαλαμήϊος, ία, ιον. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν θάλαμον. Ἡσιόδ. Ἔρ. 809. Ἰωνικ. κυρίως ἀντὶ θαλάμειος, ὅπερ ὅμως ἄχρηστον.

Θαλαμηπολέω. Εἶμαι θαλαμηπόλος.

Θαλαμηπόλος, ὁ, ἡ (πολέομαι). Ὅστις ὑπηρετεῖ εἰς τὸν θάλαμον· τὸ ἰταλ. καμαριέρα· κατὰ θηλ. γένος ἐν Ὀδύσ. Η, 8. Ψ, 295.) – 2) Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. οἱ θαλαμηπόλοι εὐγενῶν, ἐντίμων γυναικῶν ἦσαν εὐνοῦχοι· ὅθεν ὠνομάζοντο καὶ οἱ εὐνουχισμένοι ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, οἱ Γάλλοι, οἱ ὁποῖοι ἱερουργοῦσαν εἰς τοὺς θαλάμους τῆς θεᾶς ταύτης, θαλαμηπόλοι – 3) σπανιώτ. ἐλέγετο καὶ ἡ σύζυγος γυνὴ οὕτω. Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1208.

*Θαλάμιος, α, ον. Ἔτι δὲ καὶ θαλαμαῖος, α, ον. Ὅστις, ἤ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν θάλαμον. Ὡς οὐσιαστ. δὲ, ὁ θαλάμιος, = θαλαμίτης· ἀλλά – 2) ἡ θαλαμία, Ἴων. θαλαμίη, ὑπακ. κώπη, Τὸ κωπὶ τοῦ θαλαμίτου, ἔτι δὲ καὶ ἡ τρύπα εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου, διὰ τῆς ὁποίας κινεῖται στρεφομένη ἡ κώπη αὕτη, Ἡρόδ. 5, 33, ὅπου ἀναπληροῦται διὰ τοῦ ὀπή. (ξ)

Θαλαμίτης, ου, ὁ, καὶ θαλάμαξ, καὶ καὶ θαλάμιος, (θάλαμος, σημσ. 3) ἐλέγοντο οἱ κωπηλάται μεγάλων πολεμικῶν πλοίων τρεῖς τάξεις ἐδώλιον (καθίσματα κωπηλατῶν) μίαν ὑπεράνω τῆς ἄλλης ἐχόντων, ὅσοι ἐκωπηλάτουν εἰς τὸ κατώτατον ἐδώλιον καθήμενοι, καὶ διὰ τὸ μὴ πολύπονον τοῦ ἔργου τῶν ἐλάμβανον εὐτελέστατον μισθόν. Σχλστ. Ἀριστφ. Ἀχ. 161. Βτρχ. 1074. παρβλ. ζυγίτης, θρανίτης (τινὲς ἐξηγοῦσιν, οὐχ' ὑγιῶς, τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν εἰς τὴν πρύμναν κωπηλατούντων). (ι)

*Θαλαμόν ὄν, Ἐπῤῥ. (θάλαμος). Εἰς τὸν θάλαμον, κινήσ. σημαντκ. Ὀδύσ. Φ, 8. Χ, 109. 161.

*Θαλαμοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἑτοιμάζει τὸν νυμφικὸν θάλαμον. Αἰσχλ.

Θάλαμος, ὁ. Οἴκημα, τουρκιστ. ὀντᾶς, εἰς τὰ ἐνδότατα τοῦ οἴκου κείμενον καὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν οἰκημάτων περικλειόμενον, πολλκ. παρ' Ὁμ. τριχῶς ἐν χρήσει. – α) Τὸ οἴκημα τῆς οἰκοδεσποίνης, οἰκοκυρᾶς, Ἰλιάδ. Γ, 127. Χ, 63. Ὀδύσ. Δ, 121. Η, 7. Ρ, 36. ἔτι δὲ καὶ πᾶν ἄλλο εἰς τὰ ἐνδότατα κείμενον οἴκημα, Ἰλιάδ. Ψ, 317. καὶ τὸ τοῦ οἰκοδεσπότου, οἰκοκύρη, ἐν γένει, Ἰλιάδ. Ζ, 248. Ι, 582. 588. Ὀδύσ. Β, 5. ὅπου συνυπακούεται καὶ ἡ ἑπομένη σημσ., ὡσαύτως καὶ παρὰ Πνδ. Ὀλ. 5, 30. 6, 2. – β') Τὸ εἰς ὕπνον διωρισμένον οἴκημα, δωμάτιον, ἐξαιρ. τοῦ οἰκοδεσπότου καὶ τῆς οἰκοδεσποίνης, ἄλλως καὶ παστὰς καὶ παστός λεγομ., Ἰλιάδ. Γ, 42. Ζ, 316. Λ, 227. Ξ, 338. Ρ, 36. Ὀδύσ. Κ, 340. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ τῶν νυμφίων ὁ κοιτών, Ἰλιάδ. Σ, 492. καὶ ἡν σημσ. ἐγένετο παρὰ τοῖς ὑστέροις τὰ μάλιστα εὔχρηστος ἡ λέξις, θηλοῦσα καὶ τὸν νυμφικόν, καὶ τὸν τῶν συζύγων κοιτῶνα, μάλιστα δὲ καὶ τὸν γάμον αὐτόν· ἔτι δὲ καὶ τὸν τοῦ ἀγάμου υἱοῦ τοῦ οἰκοδεσπότου, Ὀδύσ. Α, 425. Τ, 48. – γ'.) Ταμεῖον, τόπος ἐν τῷ οἴκῳ, ὅπου φυλάττονται ἱμάτια, φορέματα, ὅπλα, πολύτιμα πράγματα, στολισμοί, τό ἰταλ. καμπινέτον· ἔτι δὲ καὶ ὅπου φυλάττονται αἱ ζωοτροφίαι, οἶνος καὶ λ. τ. τὸ κοιν. κελλάρι, τοῦ ὁποίου ἐπιστάτις ἦτον ἡ ταμίη, κελλάρισσα καθ' ἡμᾶς, Ἰλιάδ. Δ, 193. Ζ, 288. Ω, 191. ἐξαιρ. ἐν Ὀδύσ. Β, 347. Θ, 439. Ο, 99. Ξυφ. Οἰκν. 9, 3. κατὰ ταύτην τὴν σημσ. πολλάκις τῷ, ὑψόροφος, συντεταγμένος. – 2) Πᾶν ἀπόκρυφον κατοικητήριον, σκηνή, ἀπόκρυφος τόπος, κρυφάνα, σπήλαιον, φωλεός, κοίτη ἀγρίων ζώων, τρύπα, δίκτυον, ὡς τό, θαλάμη. – 3) Τὸ ἐσώτατον καὶ κατώτατον μέρος τοῦ πλοίου, ὅπου ἔκειντο τὰ ἐδώλια τῶν

«Ἔτη γεγονὼς περίπου ἑκκαίδεκα, ὧν σχεδὸν 16 χρόνων τὴν ἡλικίαν, Ἡρωδιαν. Ἐνίοτε τάσσεται καὶ ἄνευ ἐπιῤῥοῆς τινος εἰς τὸ πτωτικόν, Lob. Φρυν. σελ. 410. (ἡ περὶ δύναται ἐπιφέρεσθαι τῷ πτωτικῷ της καθ' ὅλας τὰς τρεῖς πτώσεις, ὅμως τότε πάσχει συναστραφὴν, ἤτοι ἀναβιβάζει τὸν τόνον καὶ γράφεται πέρι· πόσον δὲ μακρὰν ἀπὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ της δύναται νὰ ἐπιφέρηται, τούτου παράδειγμα περιεργείας ἄξιον εὑρηται παρὰ Πλατ. Νομ. 7. σελ. 809. Ε.

Δ'. ἡ περὶ τασσεται πολλὰ. ἄνευ πτωτικοῦ ὡς ἐπίῤῥ. καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, πέριξ, κύκλῳ, ἢ πλησίον, ἔγγυς, σιμὰ, πολλὰ. παρ' Ὅμ. ὅτε καὶ ἐνίοτε διπλασιάζεται ἐπιτάσεως χάριν, π. χ. «περί τ' ἀμφί τεω, Ἴμν. Ὅμ. Δήμ. 277. ἐπίσης συνεχής ἐστι παρ' Ὅμ. καὶ ὁ χωρισμὸς ταύτης τῆς προθέσεως ἀπὸ τοῦ ῥήματός της διὰ τῆς τμήσεως. 2) πέρι, μὲ τὸν τόνον ἀναβιβαζομένον, καὶ ὡς ἐπίῤῥ. ἐν χρήσει μόνον παρὰ Ποιηταῖς, ἀντὶ τοῦ, ἐπέκεινα, ὅθεν, ἀντὶ τοῦ, κατ' ἐξοχὴν, ἐξαιρέτως, διαφερόντως, μάλιστα, τὸ περισσότερον, ἢ, ἐπὶ γενικῆς σημασίας μεγάλου βαθμοῦ, ἀντὶ, λίαν, ὑπερβαλλόντως, πολὺ, κατὰ πολλά, Ἰλ. Θ, 161. «Πέρι μὲν σε τίον Δαναοῖσι, μάλιστα δὲ σέβομ. Ἰλ. Ι, 53· καὶ 100. Κ, 243. Ν. 554. 727. Π, 186. Σ, 549. «Τὸ δὴ πέρι θαῦμα τετύκετο, τοῦτο νῦν βέβαια πολλὰ μέγα θαῦμα. Ἰλ. Φ, 105. Ὀδυσ. Α, 66. «Πέρι δ' ἱρὰ θεοῖσιν ἀθανάτοισιν ἔδωκεν, περισσὰς θυσίας. Β, 88. 116. Γ, 45· 112· 326. Δ, 722. Η, 110. Θ, 44 63. 281. Μ, 279. Ρ. 389. καὶ βέβαια οὕτω τονιστέον καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Ξ, 433. β) ἐξαιρ. συντάσσει ὁ Ὅμ. πολλὰ. «πέρι κῆρι», τὸ ὁποῖον σημαίνει, παρὰ πολὺ ἐκ καρδίας, ἐξ ὅλης καρδίας, Ἰλ. Δ, 46· 53. Ν. 119· 206· 430. Ω, 61. 423· 435. Ὀδ. Ε, 36. Ζ, 158. Η, 69. Ο, 245. Τ, 280. Ψ, 339· ὡσαύτως, «περὶ θυμῷ», Ἰλ. Χ, 70. Ὀδ. Ξ, 146. καὶ, «περὶ σθένεσι», Ἰλ. Γ, 21., ἔνθα φυλαττέον ἀπὸ τοῦ νὰ ἀποδώσῃ τις τὸ ἐπίῤῥ. ὡς πρόθεσιν ἀνήκουσαν τῇ ἐπιφερομένῃ δοτικῇ. γ) ἐνίοτε πάντῃ ὑπερθετικῶς μετὰ γεν. ἐπιφερομένης, Ἰλ. Δ, 257. «Πέρι μὲν σε τίω Δαναῶν, μάλιστα πάντων σὸν τιμὴ μεταξὺ τῶν Δαναῶν. «Πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων Δαναῶν, Ἰλ. Ρ, 279. Ὀδ. Λ, 550. ἐκτὸς εἰμὴ οὐδὲν κατὰ ταῦτα τὰ τρία παραδείγματα γράψῃ τις, ἔτως ὀρθότερον, περὶ καὶ ἐκλάβῃ αὐτὸ ὡς πρόθεσιν, ἄρα Α'. 2. δ) ἐπιτατικῶς, «περὶ πρόω», ἔνθα ἡ περὶ δέχεται πάλιν τὸν συνηθῆ τόνον της. Ἰλ. Λ, 180. Π, 699. «Πέρι πρὸ γὰρ ἔγχεϊ δῖον», δηλ. περιττῶς προώρμα τῶν ἄλλων, τῷ δόρατι προμαχόμενος· ἐνίοτε γράφεται καὶ, περιπρό, ὡς μία λέξις. — Ἢ κατὰ τὸ φαινόμενον τόσον πολλὰ διαφορετικὴ σημ. τοῦ ἐπίῤῥ. πέρι γίνεται καταληπτὴ ἐκ τῆς χρήσεως καὶ συντάξεως τῆς προθ. περὶ μετὰ γεν. ἐπὶ τῆς σημ. πρὸ, ἐπέκεινα, ὅρ. Δ, 2. ὅθεν καὶ ἡ λέξις περιττὸς ἐσχηματίσθη.

Ε'. Ἢ πέρι κεῖται ἐστ' ὅτε ἀντὶ τοῦ, περίεστι, καὶ τότε ἀεὶ ἀναβιβάζει τὸν τόνον ὁ πέρι.

Ζ'. Κατὰ τὰ σύνθετα ἡ περὶ φυλάττει σχεδὸν ὅσας τὰς καθ' αὐτὸ σημασίας της, ὅθεν 1) συνθ. σημαίνει, τὸ, κύκλῳ, πέριξ, ἐπὶ πράγματος περικυκλοῦντος καὶ ἐκτεινομένου ἀπὸ ἢ καθ' ὅλα τὰ μέρη, π. χ. περιβάλλω, περιβλέπω, περιέχω, κ. τ. τ. 2) ἐνίοτε σημαίνει τὴν ἐπάνοδον, ἐπιστροφὴν ἑνὸς πράγματος εἰς ἑαυτό, ἐπὶ πράγματος ὁποῖον τελειόνει τὴν περιοδόν του καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἔνθεν ἤρχησε νὰ κινῆται, ἀντὶ τοῦ, κύκλῳ, π. χ. περιέρχομαι, περιβαίνω, περείειμι (ἐκ τοῦ εἶμι). 3) ἐνίοτε σημαίνει ὑπεροχὴν, προτίμησιν, ἐπὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον ἐπέκεινα ἄλλου τινὸς ἔρχεται, τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει τὰ ἄλλα, ἢ περισσότερον τοῦ ἄλλου ζῇ, π. χ. περιγίγνομαι, περιεργάζομαι, περιτοξεύω, περιζάω. δ) ἐν γένει, ὁηλοῖ ἐπίτασιν τῆς ἁπλῆς ἐννοίας, ἀντὶ τοῦ, λίαν, περισσῶς, ἐξαιρέτως, καθ' ὑπερβολὴν, διαφερόντως, π. χ. περικαλλὴς, περίκλυστος, περιδείδω. 5) ἡ ἔνοια τῆς ἑνώσεως, ἥτις ἐνυπάρχει μόνον τῷ, ἀμφὶ, μετέβη εἰς τὴν περὶ μόνον ἐπὶ τῆς λέξεως ταύτης, περιδέξιος, ὅπερ ἴδε.

(Ἂν καὶ τὸ ἰῶτα τῆς περὶ εἶναι βραχὺ, ὅμως συνθ. δὲν πάσχει, ὡς ἡ ἀμφὶ, ἀντὶ καὶ ἐπὶ, ἐκθλίψει καὶ ἀποστροφὴν προ φωνήεντος, καὶ μόνον οἱ Αἰολεῖς ἔκαμνον τοῦτο καὶ ἐπὶ τῆς περὶ, τοὺς ὁποίους ἐμιμήθη καὶ ὁ Πίνδαρος, ὅρ. Boeckh. Ὀλ 6, 38· ὁ δὲ Ἡτ. Θ. 678. ἔγραφε καὶ, περίαχε, ἀντὶ, περιάχε, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς λέξεως ἀμφίαχε, τὸ ὁποῖον ἐμιμήθη καὶ ὁ, Κοῦιντ. Σμ. 3, 601· 11. 382· ἐν τῇ Ἀττ. κωμῳδίᾳ τοὐναντίον συντίθεται ἡ περὶ μετὰ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ φωνήεντος χωρὶς ν' ἀποβάλλεται τὸ ἰῶτα καὶ νὰ θεωρῆται ὡς κακοφωνία, **Herm. elem metr. p. 48.** Ἀριστ. Ἱππ. 1011. 1012· 1013· 1016· 1018· καὶ ἀλλαχοῦ συχνάκις.)

Περιάγαμαι, Μ. -αγάσομαι (ἄγαμαι, ἀνμλ.) μέσ. Ἀποθ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν ἀγαμαι, θαυμάζω τι, Γλωσ.

*Περιαγαπάζω, άσω (ἀγαπάζω), καὶ

Περιαγαπάω, ῶ, Μ. -ήσω (ἀγαπάω). Καθ' ὑπερβολὴν, λίαν ἀγαπῶ.

Περιαγγέλλω, Μ. -ελῶ (ἀγγέλλω). Εἰς τὰ πέριξ ἢ ὁλόγυρα ἀγγέλλω, εἰδοποιῶ, κηρύττω, δημοσιεύω· κατὰ παθ. διάθ. παρ' Ἡρόδ. 7, 1. παντοῦ κηρύττω. 2) ὁλόγυρα παραγγέλλω, προστάζω νὰ γένῃ τι, διατάττω, προστάζω νὰ δώσῃ κανεῖς, ὡς παρὰ Θουκυδ. ζ', 18. «Σίδηρον περιαγγέλλεινα, ἀπαιτεῖν, ζητεῖν καὶ συνάζειν σιδηρικά.

Περιαγείρω, Μ. αγερῶ (ἀγείρω, ἀνμ.). Ἀπὸ τῶν πέριξ συνάζω, ἀφ' ὅλα τὰ μέρη ζητῶ καὶ φέρω εἰς ἕν, συνάζω ὁλόγυρα. Μέσ. περιαγείρομαι, περιερχόμενος ἀγείρω, γυρίζω ὁλόγυρα καὶ συνάζω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἐξαιρ. περιέρχομαι ζητῶν δι' ἐμαυτὸν καὶ συνάζων ὡς μισθὸν ἢ ἀντάμοιβὴν, δεκοτεύω, ὡς παρὰ Πλάτ. Πολιτ. ἑ. σελ. 621. Δ. «Νικηφόροι περιαγειρόμενοιεν, οἱ νικήσαντες ἐν δημοσίῳ ἀγῶνι, καὶ ὧρα παρὰ τῶν φίλων καὶ οἰκείων λαμβάνοντες καὶ παριόντες. «Περιαγειρόμενος φύλλοις βάλλεται καὶ ἀνθεσιν, ἐπὶ τῶν νικώντων ἐν ἀγῶσι. (περιαγειρομένους δὲ ἔλεγον τοὺς ἀθλητὰς, οἱ μετὰ τὴν νίκην περιαγόμενοι καὶ περιπορευόμενοι, ἐλάμβανον, οἱ μὲν ζώνας, οἱ δὲ χιτῶνας, οἱ δὲ πετάσους, οἱ δ' ἄλλα γε ἄτταια, Ὅρα Φώτ. ἐν Λέξ.) Παθ. εἶμαι περικυκλωμένος ὑπὸ τοῦ πλήθους.

*Περιαγείς, εῖσα, έν, μετχ. αόρ. β'. παθ. τοῦ περιάγνυμι.

Περιαγή, ἡ (περιάγνυμι). Περίκλασις καὶ κάμψις. Ἄρατ. 688.

Περιαγής, ές, ὁ, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, περιηγής. Λυγισμένος καὶ τσακισμένος· γύρω ἢ στραβὰ λυγισμένος· λυγισμένος· γύρω τσακισμένος· διόλου τσακισμένος.

Περιαγκωνίζω, (ἀγκωνίζω). Δένω τὰς χεῖρας ὀπίσω εἰς ταῖς πλάταις, Δίων Λόγ. 32. αἰτ. προτ. ὅθεν

Περιαγκώνισμα, τό. Τὸ δέσιμον τῶν χειρῶν ὀπίσω εἰς ταῖς πλάταις, καὶ αὐταὶ αἱ ὀπισθεν αὐτῶν δεμένοι χεῖρες.

Περιαγνίζω, Μ. ίσω (ἁγνίζω). Ὁλόγυρα ἀποπλύνω ἢ καθαρίζω, Διόν. Ἁλικ. «Ὕδατι περιαγνίζειν, περιέρχεσθαι μετὰ ὕδατος καὶ ῥαντίζων καθαίρειν, ἁγνίζειν, ἁγιάζειν ὁλόγυρα.

Περιάγνυμι, καὶ, περιαγνύω, Μ, ξω (ἀγνυμι, ἀνμλ.) Ὁλόγυρα τζακίζω, συντρίβω ἀφ' ὅλα τὰ μέρη, στραμπουλίζω, ἢ κατασυντρίβω· β) ὁλόγυρα λυγίζω, κάμνω στρεβλὸν, καμπύλον, πελύπτυχον· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, περιηχεῖ, ἀντηχεῖ, ἠχολογεῖ περὶ ἐμέ, ὡς Ἰλ. Π, 78. «Ὀφπεριάγνυται», ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ Ἕκτορος, ὅπου ὁ Εὐστάθ. φησί. «Περιάγνυσθαι λέγεται ἡ φωνὴ, ἤγουν περιελάσθαι, ὥστε μὴ μόνον τοὺς κατ' αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐκ πλαγίων ἀκούειν· ἐντελεστέρως δὲ κεῖται παρ' Ἡσιόδ. ἀσπ. Ἡρ. 279. «Περὶ δὲ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ· ἀλλ' ἐν στίχ. 203. «Θεῶν δ' ὄδος ἄγνυτ' Ὀλύμποιο», ὀρθοτέρα ἐστὶν ἡ παλαιὰ ἀναγνωσις «Ἄγνυς Ὀλύμποιο», συνυπακουομένου, τοῦ, ἐνῆν.

Περιαγοραῖος, αία, αῖον (ἀγορά). Περίλογος περιαγορευτὴς, λάλος, ὁς τις περιερχόμενος ταῖς ἀγοραῖς φλυαρεῖ, Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Περιάγχω, Μ. ξω. (ἄγχω). Σφίγγω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη περὶ τὸν λαιμὸν, σφίγγων πνίγω τινά.

Περιάγω, ξω (ἄγω, ἀνμ.). Ἐν κύκλῳ ἄγω, ὁλόγυρα φέρω, περιτριγυρίζω, στρεφογυρίζω, ποτὲ μὲν ὧδε, ποτὲ δὲ ἐκεῖσε φέρω, διευθύνων γυρίζω, στρέφω, ὁδηγῶ πρός τι. Ἡρό. πολλαχοῦ καὶ Ξενοφ. Ἀγησ. ά. 15. «Τὸ ἱππικὸν εἰς τὸ Μαιάνδρου πεδίον περιήγαγεν. ἔτι δὲ, φέρω τι τριγύρω τινός, μετὰ δοτ. τοῦ τόπου, π. χ. «Περιάγουσι τὴν λίμνην κύκλῳ, Ἡρόδ. 4, 180. Μέσ. περιφέρω μετ' ἐμαυτοῦ, ἔχω πάντοτε μαζί μου, Ξεν. Κρ. Πολ. 2, 2, 28. Ἀπομν. 1, 7, 2. «Αὐλητὰς ἀκολούθους πολλοὺς περιάγοντεν. β) «περιάγειν τῷ χεῖρεν, γυρίζω καὶ τὰς δύο χεῖρας γύρω εἰς ταῖς πλάταις διὰ νὰ τὰς δέσω, Λογγ. 2, 14. ὅθεν παθ. «περιαχθεὶς τῷ χεῖρεν, Ἰακ. Φιλόστρ. Εἰκ. σελ. 464.. γ) διαστρέφω, γυρίζω εἰς ἐναντίαν ἔννοιαν. δ) ἐκθέτω εἰς κοινὸν γέλωτα. ε) μεταφορ. φέρω τινά, τὸν κάμνω νὰ καταντήσῃ, μετὰ τῆς εἰς ἢ πρὸς καὶ αἰτ. ἢ ἀπαρεμφ. οὐδετέρ. ἀντὶ τοῦ, περιέρχομαι, περιφέρομαι, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἢ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ἔρχομαι, ὁλόγυρα περιπατῶ, καὶ μετὰ προσοχῆς βλέπω καὶ ἐξετάζω ἢ ἐπισκέπτομαί τι, χάσκωντας περιέρχομαι, Πράξ. Ἀποστόλ. ιγ'. 11. Ματθ. κγ'. 25. Μάρκ. ς'. 6. ὅθεν

Περιαγωγεύς, έως, ὁ. Ὁ περιάγων, στρέφων· ὅστις περιφέρει, περιστρέφει. 2) μηχανή τις εἰς τὸ περιστρέφειν ἄξονας καὶ κοχλιοὺς ἐπιτηδεία, (ἀνάβιν), cabestan, tourniquet.

Περιαγωγή, ἡ. Τὸ περιάγειν, τὸ περιφέρειν, περιστρέφειν, ἢ ἐν κύκλῳ περιφορὰ, περιστροφὴ, κυκλοειδὴς κίνησις, περίοδος Ἀριστοτ. ἐπὶ δὲ κυκλοτερῶν σχημάτων, ταὐτὸν τῷ, περιφέρεια.

Περιαγωγίς, ίδος, ἡ = περιαγωγεύς, 2. Ἡλιόδωρ. περὶ καταρτισμῶν. (Βελογ. Φυσικ. σελ. 468.) «Περιαγωγίδος πρὸς κίνησιν ἀξόνων καὶ κοχλιῶνα.

*Περιαγωγός, ὁ, ἡ (περιάγω). Περιάγων, στρέφων πέριξ, γυρίζων τι, δίδων κυκλοειδῆ κίνησιν.

Περιάδω, (ᾄδω). Ὁλόγυρα ᾄδω, κάμνω τι, μὲ τὰς ᾠδὰς μου ν' ἀντήχῃ, ἀντηχούμενος ἐκεῖνῶ, διαφημίζω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Περιαθρέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀθρέω) Οὐδετ. Περιβλέπω, περισκοπῶ, ὁλόγυρα μετὰ προσοχῆς βλέπω ἢ ἀκριβῶς θεωρῶ. 2) ἐνεργ. θεωρῶ τι, ἢ παρατηρῶ ὁλόγυρα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἀκριβῶς θεωρῶ τι, ὅθεν

Περιάθρησις, ἡ. Ἡ μετὰ προσοχῆς καὶ ἀκριβείας θεωρία τινὸς καὶ παρατήρησις ὁλόγυρα, ἀφ' ὅλα τὰ μέρη.

Περιαίνυμαι, (αἴνυμαι) = περιαιρέομαι. Ἁρπάζω, ἀφαιρῶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ποιητ.

Περιαίρεσις, ἡ (περιαιρέω). Τὸ πέρνειν, ἀφαιρεῖν ἀπὸ ὁλόγυρα, ἐν γένει, τὸ καταβιβάζειν τι, ἀφαιρεῖν, ἢ καθαίρεσις, ἀφαίρεσις, λῆψις,

θαλαμιτῶν. – 2) Μιροίτινες καὶ παρ' Αἰγυπτίοις (πιθανῶς παρὰ τὸ, θάλπω). (υ υ υ)

Θάλασσα, ἡ. Ἀττ. θάλαττα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἡ θάλασσα, τὸ θαλάσσιον ὕδωρ· ὅπου δὲ χρῆται ὁ Ποιητ. ὡρισμένως τῇ λέξ., ἐννοεῖται ἡ μεσόγειος θάλασσα, ἡ γὰρ ἐξωτερική, Ὠκεανὸς παρ' αὐτῷ λέγεται καὶ ἀντὶ ποταμοῦ ἐννοεῖται. Ὁ Ἡρότ. δέ, καλεῖ τὴν μὲν μεσόγ. θάλ. ἡμῖν θάλασσαν ἔτι δὲ καὶ, ἡμῖν καθ' ἡμᾶς, ἡ ἔτω, ἡ ἐντὸς θάλασσα, τὸν δὲ Ὠκεανὸν, ἡμῖν ἔξω, ἡ ἡ ἐκτὸς θάλασσαν Larcher ἐν Ἡρότ. 1, 1. ἠπέλαγος θαλάσσης· Ἀπλ. Ῥόδ. ἰδὲ ἐν Πέλαγος· ὁ Ἀττ. τύπος οὐκ ἦν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τργ., παρὰ Θεόδ. καὶ Πλάτ. Καὶ παραχῶν πλήρης ἐπίγειος βίος τροφῆς, ἡπαντάχοῦ ὕδατα καὶ θάλασσαν τὸν βίον τοῦτον εὑρίσκομεν ὑπὸ τῆς γραφῆς ὠνομασμένον Βασιλ. ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ δὲ, τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων, ἔθεν καὶ ἡ Τιβεριάς λίμνη, θάλασσα λέγεται ἐν αὐτῇ (πιθανῶς παρὰ τὸ, ἅλς, ὥστε τὸ θ, θεκρητέον ὡς ἐπιτάσεως ἄσυ πνεῦμα). (υ – υ) ἀφ' οὗ

Θαλασσαῖος, α, ον, = Θαλάσσιος. Πινδαρ. Πύθ. Β'. 92.

*Θαλάσσειος, α, ον = θαλάσσιος.

Θαλασσεύς, έως, ὁ. Ἁλιεύς, ψαρᾶς. Ἡσύχ. παρὰ τὸ

Θαλασσεύω, Εἶμαι, διατρίβω, εὑρίσκομαι εἰς, ἢ ἐπὶ τὴν θάλασσαν, εἰς ὕδωρ, ἐξαιρ. ἐπὶ ἰχθύων, πλοίων, ἁλιέων, καὶ ναυτίλων, ναυτῶν. ἡΚαπαδόκος ἐν ταῖς ἀλληγορίαις θαλασσεύειν. Ἡρακλ. Ἀλληγ. Ε'. μεταχειρίζεται πολλὰς ἀλληγορίας ἀπὸ τῆς θαλάσσης αὐτὰς λαβὼν, ἡτὰ θαλαττεύοντα τῆς νεὼς μέρη. Τὰ μέρη τοῦ πλοίου, τὰ ὁποῖα εἶναι ὑπὸ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, τὰ σκεπάζει τὸ θαλασ. νερόν. Πλούταρχ.

Θαλασσίας, ου. Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, ἀνακατωμένον, ἢ ἡτοιμασμένον, κεκαμμένον μὲ θαλάσσιον ὕδωρ. ἐξαιρ. θαλασσίας οἶνος.

Θαλασσίδιος, ὁ, ἡ. Ποιητ. = θαλάσσιος.

Θαλασσίζω, Μλ. -ίσω, ἐπὶ πραγμάτων. Μυρίζει, ἔχει μυρωδιὰν, ποιότητα, ἢ γεῦσιν θαλάσσης, ὡς θάλασσα, ἢ θαλασσόνερον – 2) σχηματίζει θάλασσαν, ἐπὶ ὑδάτων.

Θαλάσσιος, α, ον, καὶ ὁ, ἡ (θάλασσα). Ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς θαλάσσης, ἀπὸ τὴν θάλασσαν, εἰς, ἐπὶ τὴν θάλασ., ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν θάλασ. Παρὰ τῷ Ποιητ. δὲ μόνον, ἡθαλάσσια ἔργα ὑποδέσεις, πράξεις ἐπὶ τὴν θάλασ., ταξείδια· τὸ κοινὸ θαλασσοδουλαῖς, Ἰλιάδ. Β, 614. ἁλιεία, ψαροκυνήγημα, Ὀδυσ. Ε, 67. ἡθαλάσσιον ῥίπτω, ἢ ἐκρίπτω μετὰ αἰτ. ῥίπτω τινὰ εἰς τὴν θάλασ., Σοφοκλ. – 2) = ἁλιόπορφυρος. ὅθεν ἡστρώματα θαλάσσια. Διοσκορ. Τὰ βεβαμμένα μὲ πορφύραν, ἁλικά.

Θαλασσίτης, ου, ὁ, = Θαλασσίας. (ι)

Θαλασσοβαφέω, Μλ. -ήσω (βάπτω). Βάπτω, χρωματίζω τι μὲ πορφύραν καθαρὰν, γνησίαν, βάφω τι ἁλικόν. Φίλων ἡτοῖς διὰ τῶν κοχυλίων θαλασσοβαφουμένοις ἐξομοιοῦνται.

Θαλασσοβίωτος, ὁ, ἡ (βιόω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ζῇ εἰς, ἢ ἐπὶ τὴν θάλασσαν, ἢ πλησίον τῆς θαλασ. Ὅστις ζῇ, ἔχει τὸν βιοπορισμὸν, τὸ ψωμί του, ἀπὸ τὴν θάλ. (ι)

Θαλασσογενής, ὁ, ἡ (γενέσθαι). Ὅ,τι ἐγεννήθη, ἔλαβε τὴν ὕπαρξιν, τὸ εἶναί του ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Ἀθην.

Θαλασσοειδής, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ τὴν θάλασσαν, εἶναι, φαίνεται ὡς θάλασ. ἔχει χρῶμα θαλάσσιον.

Θαλασσοκοπέω, (κόπτω). Κυρίως κτυπῶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὰ κωπία, τὸ κοινὸ πλατσκαλίζω μὲ τὰ κωπία. – 2) Τρπκ. Λαλῶ, λέγω, ὁμιλῶ, πολλὰ, ἀνωφελῆ, ματαία, μὲ πολὺν θόρυβον, φλυαρῶ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 830. παρβλ. πλατυγίζω.

Θαλασσοκρατέω, (κράτος). Εἶμαι θαλασσοκράτωρ, ἔχω μεγάλην θαλάσσιον δύναμιν, μεγάλον, δυνατὸν στόλον, ἐξουσιάζω ἐπὶ τὴν θάλασσαν, Ἡρότ. 3, 122. ἀφ' οὗ

Θαλασσοκρατία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις μεγάλην θαλάσσιον δύναμιν, νὰ ἦναι ἐξουσιαστὴς ἐπὶ τὴν θάλασσαν μὲ τὸν μέγαν καὶ δυνατὸν στόλον του. Στράβ.

Θαλασσοκράτωρ, ορος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι ἐξουσιαστὴς ἐπὶ τὴν θάλασσαν, ἔχει μεγάλην θαλάσσιον δύναμιν. Ἡρότ. 5, 83. (κρᾶ)

Θαλασσομέδουσα, ἡ. Θηλκ. τοῦ ἐπομ.

*Θαλασσομέδων, οντος, ὁ (μέδων) = θαλασσοκράτωρ.

Θαλασσόμελι, ιτος, τό. (μέλι). Εἶδος ὑδρομέλιτος, τὸ ὁποῖον γίνεται διὰ θαλασσίου καὶ βροχῆς ὕδατος μετὰ μέλιτος μεμιγμένου. Διοσκορ. Ε'. 20.

Θαλασσόνομος, ὁ, ἡ (νέμομαι). Ὅ,τι ζῇ, τρέφεται, βόσκει εἰς τὴν θάλασσαν. Ὅστις τρέφεται, ἔχει τὸν βιοπορισμόν του, εὑρίσκει τὸ ψωμί του, πορεύει ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Θαλασσόπαις, ὁ, ἡ. (παῖς). Τέκνον τῆς θαλάσσης. Λυκόφρ. 892.

Θαλασσόπλαγκτος, ὁ, ἡ (πλάζομαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι περιπλανᾶται ἐπὶ, ἢ εἰς τὴν θάλασσαν, Αἰσχύλ. καὶ Εὐριπ.

Θαλασσόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὅστις ἢ ὅ τι πλήττεται, κτυπᾶται ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἤτοι ἀπὸ τὰ κύματα αὐτῆς· ἡνῆσος θαλασσόπληκτος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 307.

Θαλασσόπλοος, ὁ, ἡ· συναιρ. θαλασσόπλους (πλέω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι πλέει ἢ κολυμβᾷ ἐπὶ τὴν θάλασσαν.

Θαλασσοπορέω, Μλ.-ήσω. Διαπλέω, περῶ τὴν θάλασσαν· πλέω, ἁρμενίζω, ταξειδεύω· παρὰ τὸ

Θαλασσοπόρος, ὁ, ἡ (πείρω, πορεύομαι). Ὅστις διαπλέει, ταξειδεύει ἐπὶ θάλασσαν. Ἀνθολογ.

Θαλασσοπόρφυρος, ὁ, ἡ· = ἁλιόπορφυρος.

Θαλασσουργέω, (θαλασσουργός). Μετέρχομαι τὰ θαλάσσια ἔργα, εἶμαι ἁλιεύς, ψαρᾶς, ἢ ναύτης, ἢ ἐμπορεύομαι διὰ τῆς θαλάσσης· ἀφ' οὗ

Θαλασσουργία, ἡ. Τὸ νὰ μετέρχηται τις τὰ θαλάσσια ἔργα, ἐξαιρ. τὴν ναυτιλίαν, ταξειδεύει, ἐμπορεύεται διὰ θαλάσσης, τὴν ἁλιευτικὴν, ψαρικὴν εἰς τὴν θάλασσαν.

Θαλασσουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Κυρίως ὅστις ἐργάζεται δουλεύει τὴν θάλασσαν, τοῦτ' ἔστι καταγίνεται εἰς θαλάσσια πράγματα, ἐμπορεύεται διὰ θαλάσσης, ταξειδεύει, ἁλιεύει, ὕδν, ὁ θαλασσουργός, Ναύτης, ναυτίλος, καραβοκύρης, ταξειδιώτης, ναυτικὸς στρατιώτης, ἐξαιρ. ἁλιεύς, ψαροκυνηγός, ψαρᾶς.

Θαλασσόω, Ποιῶ, μεταβάλλω μέρος τῆς ξηρᾶς εἰς θάλασσαν, τὸ πλημμυρίζω, σκεπάζω μὲ θάλασσαν ἡπείρους ἐθαλάττωσαν. Φίλ. — 2) Πλύνω, ἐκπλύνω, καθαρίζω τίποτε μὲ θαλάσσιον ὕδωρ. μιγνύω, ἀναπτύσσω τι μὲ θαλάσ. ὕδωρ, ὅθεν ἡοἶνος τεθαλασσωμένος = θαλασσίας — ἡναῦς θαλασσοῦται γίνεται διάβροχος, τὸ παρ' ἡμῖν· τὸ καράβι κάνει νερόν. Πολύβ. Ιε. 16.

*Θαλασσωδής, ὁ, ἡ = θαλασσοειδής.

Θαλάσσωσις, εως, ἡ (θαλασσόω). Θαλάσσης πλημμύρα, τὸ νὰ πλημμυρίσῃ, σκεπάσῃ κάποιον τόπον ἡ θάλασσα. Πλούσιμον, ἐξαλάτισμα, πάστρημα μὲ θαλάσσιον νερόν.

*Θάλαττα, θαλαττεύω, θαλάττιος κτλ., Ἀττ. ἀντὶ, θάλασσα, θαλάσσιος κλ.

Θάλεια, τὰ· μόνον ἐν Ἰλιάδ. Χ. 504. ἡθαλέων ἐμπλησάμενος κῆρα Γεμίσας, κορέσας, χορτάσας τὴν καρδίαν του μὲ χαρὰν, ἡδονὴν, γλυκὰς ἀπολαύσεις, τρυφὰς· ἐπεὶ δὲ οἱ πάλαι ἑρμηνεύουσι τὸ, θάλεια διὰ τοῦ ἡδέα, ἢ ἐτυμολογῆς λέξ. παρὰ τὸ, θάλλω, καὶ ἡ συγγν. αὐτῆς τῷ θάλεια, θαλία, ἐστὶν ἀναμφίβολος. (ᾱ)

Θαλέθω, ποιητ. κατ' ἐπίτασ. ἀντὶ τοῦ, θάλλω, Ὀδυσ. Ψ, 191. ἐπ' ἀνθρώπων ἡθέοντα θαλλόντεσσι ἀκμάζοντες, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας των, Ὀδυσ. Ζ, 63. Τρπκ. ἡσύνες θαλέθοντες ἁλοιφῇ χοῖροι λάμποντες, ἁλίζοντες ἀπὸ πάχος, Ἰλιάδ. Ι, 467. Ψ, 32. ἰδὲ θάλλω.

Θάλεια, παρ' Ὅμ. πανταχοῦ ἐν τῇ συνταξει, ἡθαιτί θαλείᾳ, καὶ ἔπειτα θάλειαν λαμπρὰ, ἀφθονος τράπεζα μὲ ἐξαίρετα, ἀξιόλογα, πλουσιοπάροχα φαγητὰ, Ἰλιάδ. Η, 475. ὡς τὸ, ἡείλαπίνη τεθαλυῖα ἐξαιρ. ἐπὶ μεγαλοπρεπῶν, ἀφθόνως παρασκευασμένων δυσιῶν, συμποσίων, Ὀδυσ. Τ, 420. Θ. 76. 99. Παρὰ Πινδ. δέ, καὶ ἡμοῖρα θάλειαν Δαφιλές, ἀξιόλογον, πλούσιον μοιραῖον. Ἐν ἅπασι τοῖς μαρτυρίοις τούτοις τὸ, θάλεια, ἔστι σαφέστατα ἐπίθετον· εἰς τὸ νὰ ἐλληφθῇ ὅμως ὡς θηλκ. τοῦ, θάλειος, ἀντιβαίνει ἡ, τε προσῳδία καὶ ἡ τόνωσις αὐτοῦ· ὅθεν ἐστὶ καὶ αὐτὸ ἓν τῶν ὀλίγων μόνον κατὰ θηλκ. γένος εὐρισκομένων ἐπιθέτων, ὡς καὶ τὸ, πότνια, τὸ δὲ ἀρσενικὸν ἔπρεπε νὰ ἦναι θάλος, καὶ νὰ νομίζεται ὡς ἀρχαῖος παρασυγκρηματισμὸς τοῦ θῆλυς, ἐλήφθη ὅμως αὐτ' αὐτοῦ τὸ, θαλερός· (υ – υ, παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ βραχ., ἐνίοτε, ἡ παραλη., Ιακ. Ἀνθ. Παλτ. 580).

*Θαλεία, ἡ = θαλία.

*Θαλεία, ἡ. Ὄνομ. Νηρηΐδος, Ἡσιόδ. Θεογ. 246. — 2) Μία τῶν Μουσῶν, Ἡσιόδ. Θεογ. 77. ἡ μετέπειτα ὡς Μοῦσα τῆς κωμῳδίας νομιζομένη, ἔτι δὲ καὶ ὡς προεδρεύουσα ἐν τοῖς πανηγυρικοῖς συμποσίοις· κυρίως ἡ ἀκμάζουσα. (υ–υ)

Θάλειος, εία, ειον, = θαλερός· ποιητ. παρβλ. θάλεια (υ–υ)

Θαλερόμματος, ὁ, ἡ (ὄμμα). Ὅστις, ἢ ὅ τι ἔχει ἀκμάζοντα, ἢ καλὰ, ἐγρηγορὰ, ἐξυδερκῆ, θελκτικὰ ὄμματα· ἔτι δὲ καὶ θαλερῶπις.

Θαλερός, ά, όν (θάλλω). Πᾶν ὅ,τι ἀνθεῖ, πρασινίζει, εἶναι εἰς τὴν ἀκμήν του, ἀνθηρὸν, ἀκμαῖον, ὅθεν νεαρὸν, τρυφερὸν, δυνατὸν, νέον, ὁ Ποιητ. οὗ χρῆται τῇ λέξει κατὰ τὴν κυρίαν σημασ. αὐτῆς ἐπὶ φυτῶν, ἀλλὰ τὰ πολλὰ ἐπ' ἀνθρώπων ἡθαλεροὶ αἰζηοὶ· θαλερὸς πόσις ἢ παρακοίτης· θαλερὴ παράκοιτις· ἔτι δὲ καὶ ἡθαλερὸς γάμος· ἀκμάζων, ἀνθηρὸς γάμος, τοῦτ' ἔστιν ὁ ἐν τελείᾳ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας, Ὀδυσ. Ζ, 66. Τ, 74. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέρων μελῶν τοῦ σώματος, ἡθαλερὰ μηρὼ νεαροὶ, δυνατοὶ μηροὶ, μηριὰ, Ἰλιάδ. Ο, 113. καὶ ἡθαλερὴ χαίτη ἀέρα, πλουσία κόμη, πολλὰ μαλλιὰ κα εὐμορφα, Γ, 439. — 2) Τῷ σημασ. τοῦ ἀκμαίου συνέχεται φυσικῶς καὶ τὸ τοῦ, τρυφεροῦ, ἀφθόνου, δαψιλοῦς, παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἡθαλερὸν δάκρυον· Πολλὰ δάκρυα· καὶ ἡθαλερὴ ἀλοιφὴ· Πολὺ λίπος. πάχος. Τρπκ. ἡθαλερὸς γόος· Θρῆνος εἴτε γινόμενος μετὰ δακρύων, εἴτε γενικῶς πολυδάκρυς, ἀκατάπαυστος, Ὀδυσ. Κ. 457. Τὸ ὡσαύτως πολλάκις παρ' Ὅμ. ἀπαντώμενον, ἡθαλερὴ φωνὴ· δύναται συμαίνει καὶ δυνατὴ, μεγάλη· καὶ ἀφθόνως ἐκφερομένη φωνὴ, λαλιὰ, ὁμιλία· οὕτω καὶ ἡθαλεροὶ μῦθοι· ἔτι δὲ καὶ ἡθαλερὸς ὕπνος· ὁ ὑγιεινός· τὸ δὲ ἡθαλερώτερον πεῦμα· Ἱπποκ. μετριώτερον πνεῦμα, φύσημα, Αἰσχυλ. ὥσπερ ἐν πλείστοις πράγμασι εὑρίσκεται νὰ συνυπακούεται καὶ ἡ σημασ. τοῦ πρωτοτύπου συγγενοῦς αὐτῷ, θάλπω — 3) Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, ἴσως καὶ ἐνεργητικῶς. Ὅστις ἢ ὅ,τι κρατύνει, ἐνδυναμόνει, ἐνδεῖ, προξενεῖ, ἰσχὺν, δύναμιν. (υνυ)

Θαλερῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). = θαλερόμματος.

Θαλέω, = θάλλω. παν. ἀμφ. ἐνθ' οὗ χρῆται ὁ Πιν. θαλέω, ἀντὶ θηλέω.

*Θαλῆς, ὁ, γεν. Θάλεω, δοτ. Θαλῇ, αἰτ. Θα-

ἐλάττωσις ἀπὸ τῶν περὶ μερῶν, καὶ ἁρπαγή, γύμνωσις.

Περιαιρετός, ή, όν. (περιαιρέω.) Ἀφαιρεθείς ὁλόγυρα, ἢ ἁρπασθείς. 2) περιαιρεθῆναι δυνάμενος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ ληφθῇ, νὰ ἀφαιρεθῇ τι, ἀποκοπῇ.

Περιαιρέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἀόρ. περιεῖλον. Ἀπρμφ. περιελεῖν (αἱρέω, ἀνμλ.) Πρᾶγμά τι τριγύρω εὑρισκόμενον ἀφαιρῶ, καταιβάζω, ἢ ὁλόγυρα ἀφαιρῶ, σηκόνω τι, ἀφαιρῶ, ἀποσπάω, καθαιρῶ, καταβάλλω, π. χ. τὰ τείχη, Ἡρότ. 3, 159. »Τὰ τείχη περιαιρεῖνα, καθαίρειν, καταβάλλειν, Ξενοφ. Ἑλλ. β'. β'. 13. »Μελέτην τινὶ περιαιρεῖνα, ὁ Αὐτ. Κυροπ. β'. α'. 21. ἀφαιρεῖν, σηκόνειν, περιειν τὴν φροντίδα ἀπό τινος, ἐκβάλλειν τινὰ ἀπὸ τὴν φροντίδα, καὶ μετάφ. π. χ. »ὅπλα τινός, περιειν τὰ ὅπλα ἀπό τινος, ἐξοπλίζειν, ξαρματόνειν τινά, καὶ μεταφ. »Περιελῶ σ' ἀλαζονείας, Ἀρστφ. Ἱππ. 290. Μέσ. καταβάζω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, δηλ. βάλλω κάτω, ἀποδύομαι, ἱμάτια, ὅπλα, κ. τ. τ. »Σφριγίδαν, εὐγάζω τὸ ἀκτυλίδι, Ἡρότ. 3, 41. τάσσεται δὲ καὶ δίχα τινὸς οὐσιώδους διαφορᾶς ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ἐνεργ. π. χ. »Τὰ ὅπλα τινὸς περιαιρεῖσθαιν, ἐξοπλίζειν, Ξεν. Κρ. Πδ. 8, 1, 47. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, ὑστερῶ, καθαιρῶ »Βιβλίον περιαιρεόμενοσν, ἀνοίγων γράμμα τι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ξεβουλλόνων, Ἡρότ. 3, 128. Συνεχέστερον, ἐν τῷ παθ. ἀντὶ τοῦ ἀφαιρεῖσθαι, ὑστερεῖσθαι κτ. μετά αἰτ. »Περιῃρημένοι τὰ χρήματαν, Δημοσθ. ἀφῃρημένοι, τῶν ὁποίων ἠρπάχθησαν τὰ χρήματα. ὅθεν

Περιαίρημα, τό. Τὸ ἀφαιρηθέν, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν, ἐπῆρεν, ἥρπασεν, ἀπέσπασέ τις, ἢ ἀπεδύθη, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 767.

Περιακμάζω, άσω (ἀκμάζω). Λίαν ἀκμάζω, ἀνθῶ. μεταφ. πολλὰ ἰσχυρός, εὐρωστος ἢ δυνατός, ἢ πλούσιος εἰμί, π. χ. »Πλούτῳ περιακμάζειν, λίαν πλούσιος εἶναι, πάνυ πλουτεῖν, Προκόπ. ἀνέκδ. 28.

*Περιακολουθέω, ήσω (ἀκολουθέω). Ὁλόγυρα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη περικυκλόνω, ἀκολουθῶ, συνοδεύω, δοτ.

Περιακοντίζω, ίσω (ἀκοντίζω). Ὁλόγυρα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἀκοντίζω, δηλ. ῥίπτω ἢ κτυπῶ μὲ τὰ ἀκόντια.

Περίακτος, ὁ, ἡ (περιάγω). Γυρισμένος ὁλόγυρα, τριγύρω, καθ' ὅλα τὰ μέρη, στρεπτός· καὶ δυνάμενος περιαχθῆναι. 2) Περίακτον, τό, μηχανή τις πολεμική στρεπτή, Μαθηματ. παλ. σελ. 97. 3) ἡ περιάκτη, μηχανή τις στρεπτὴ ἐν τῷ θεάτρῳ.

Περιαλγέω, ήσω. Ὁλόγυρα πόνον αἰσθάνομαι, ὁρμητικόν τι ἄλγος πόνου ἢ λύπην αἰσθάνομαι, λίαν αἰσθαντικός, ἢ πικραμένος, ἢ λυπημένος εἰμί, ἢ μεγάλην αἴσθησιν, ἄλγος ἔχω, μετά δοτικ. Θουκυδ. ἐκ τοῦ

Περιαλγής, ές, ό, ἡ. καὶ Ἐπίρ. – αλγὼς (ἄλγος). Περιῃλίαν αἰσθανόμενος πόνους. τροπ. πολλὰ αἰσθαντικός, πικραμένος, λυπημένος· περίλυπος.

Περιάλειμμα, τό. Ἡ ἐπίχριστις, τὸ τριγύρω ἄλειμμα· μία ἀράδα βαφῆς ἐπί τινος καὶ κονίαμα. ἐκ τοῦ

Περιαλείφω, Μ. ψω (ἀλείφω). Ὁλόγυρα ἀλείφω, ἐπιχρίω.

Περίαλλα, Ἐπίρ. κυρίως ὅμως οὐδέτερ. πληθ. ἐκ τοῦ, περίαλλος, ἀντί, περιάλλως. Πρὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων, ἐξαιρέτως, καθ' ὑπεροχήν, κατ' ἐξοχήν, μάλιστα, Ἴμν. Ὁμ. 18, 46. Πινδ. Πύθ. 11, 8.

Περιαλλόκαυλος, ὁ, ἡ. (καυλός, περί, ἄλλος). Μετά τοῦ καυλοῦ περιτιλωσσόμενος καὶ περικρατούμενος εἰς τὰ ἄλλα φυτά, ἢ δένδρα, Θεόφραστ.

*Περίαλλος, ὁ, ἡ (ἄλλος). Ἐπέκεινα ἢ πλέον τῶν ἄλλων ὤν, ἤγουν ἐξαίρετος, διαφέρων, ἀνώτερος, ὅθεν ἐπίρρ. περιάλλα ἢ περιάλλως.

*Περιάλλως, ἐπίρρ. = περίαλλα.

Περίαλος, ὁ, = ἰσχίον, μόνον παρὰ Γραμμ. οἶον Ἡσυχ. καὶ Φωτ. καὶ ἄλλοις

Περιαλουργής, ές, ό, ἡ. καὶ

*Περιαλουργός, ὁ, ἡ (ἀλουργός). Βαμμένος πέριξ μὲ πορφύραν. καὶ μεταφ. πολλὰ ποτισμένος, ἤτοι γυμνασμένος, ἐπιτήδειος εἴς τι, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 856. »Κακοῖς περιαλουργόσν, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὁ κακοῖς βεβαμμένος, ἢ ὁ βαθὺς τοῖς κακοῖς.

Περιαμάω, ῶ. Μ. ήσω (ἀμάω). Ἀφ' ὅλα τὰ μέρη συνάγω καὶ φέρω εἰς ἕν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ Μέσ. περιαμησάμενος, διὰ τοῦ, θερίσας. ἴδε ἀμάω. (υυ υυ –)

Περίαμμα, τό. (περιάπτω). Πᾶν τὸ περιαπτόμενον καὶ περικρεμώμενον· ἐξαιρέτως λέγεται πᾶν τὸ ἐξαρτώμενον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ ἢ περὶ τὸν βραχίονα ἢ εἰς ἄλλο μέρος τοῦ σώματος βαστάζομενον ὡς φυλακτήριον, ἤτοι ὡς ἀποτρόπαιον πάσης φαρμακείας καὶ μαγείας, ἢ ὡς συμπαθητικὸν μέτον, θυμαστά τινα ἀποτελέσματα ἔχον, τό παρὰ Τουρκ. χαμαλί, καὶ παρὰ Γάλ. amulette, talisman, καὶ préservatif λεγόμενον, ἄλλως, φυλακτήριον, κατάδεσμος Διοσκορ.

Περιαμπέχω, Μ. περιαμφέξω. Ἀόρ. β'. περιήμπισχον (ἀμπέχω, ἀνμλ.) Κύκλω, ὁλόγυρα ἀμπέχω, ἐνδύω, περιβάλλω, περικυκλόνω, καλύπτω, σκεπάζω, καί, τινά τι, (Ἀριστοφ. Ἱππ. 900.)», περιβάλλω τινί τι, ἐνδύω, ἢ περικαλύπτω τινά μέ τι.

*Περιαμύνω, (ἀμύνω). Πέριξ ὑπερασπίζομαι, διαυθεντεύω, περικυκλόνων τινά, διαυθεντεύω αὐτόν, Πλούταρχ. Ἀθκιβ.

Περιαμύσσω, καὶ Ἀττ.-ύττω. Μ. ξω. (ἀμύσσω). Ἀφ' ὅλα τὰ μέρη κεντῶ, σουβλίζω, διασπῶ, σπαράττω ἢ πληγόνω, Αἰσχυλ. Διαλ. γ'. 3. »περιαμύττειν τὸ νοῦνα.

Περιαμφιέννυμι, Μ. περιαμφιέσω (ἀμφιέννυμι, ἀνμ.), = περιαμπέχω.

Περιαμφίς, ίδος, ἡ. Κατά Πολυδ. ς'. 90. Ἡ τοῦ δοίδυκος ἐν τῇ θυείᾳ περιαγωγή, Εὔπολις.

Περιάμφοδος, ὁ, ἡ (ἄμφοδος). Περικυκλωμένος πάντοθεν ἀπὸ δρόμους, καὶ δυνάμενος νὰ περιέλθῃ τίς τι, ἐξαιρ. μέρος ὁλόκληρον δρόμων, ἢ οἰκός τις μέγας, παλάτιον, εἰς ἐλεύθερον, χωριστὸν τόπον τὴν θέσιν ἔχοντα καὶ ἀφ' ὅλα τὰ μέρη ὑπὸ ὁδῶν περικυκλωμένα· καὶ ἐνταῦθεν »Διάλαυρος, οἰκία μεγάλη, ἢ λεγομένη περιάμφοδος· λέγεται ἔτι καὶ Συνοικία, καί, βάρις, Λατιν. Insula.

Περιαναγκάζω, άσω (ἀναγκάζω). Ὁλόγυρα ἀναγκάζω, διώκω, βιάζω τι νὰ κινηθῇ ἢ γυρίσῃ ὁλόγυρα.

Περιαναιρέω, = περιαιρέω. Ὠιδίλ. Λευκ. δ'. 13. ἀμφ.

*Περιανέχω, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἀριστφ. Εἰρ. 17. Σουίδ. Τ. α'. σελ. 232.

Περιανθέω, ῶ, Μ ήσω. Πέριξ, ἢ ἐπί τι ἀνθέω, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

*Περιανθής, ὁ, ἡ (ἄνθος). Πέριξ ἀνθῶν.

Περιανθίζω, Μ ίσω (ἀνθίζω). Στολίζω, στεφανόνω ὁλόγυρα μετ' ἀνθέων, ἄνθη βάλλω ὁλόγυρά τινος· μετὰ ποικίλων χρωμάτων ζωγραφίζω· καθόλου δέ, στολίζω, καλλωπίζω.

*Περιανίσταμαι, Μ. περιανεστήσομαι. Ἀόρ. περιανέστην, παρακ. περιανέστηκα. ὑπερσ. περιανεστήκειν (ἀνίστημαι). Κύκλῳ, πέριξ ἀνίσταμαι, ἐγείρομαι.

Περιαντλέω, ω, ήσω (ἀντλέω). Ἐπί τι (ἐπάνω τινός) ἀντλῶ, χύνω. Πλούταρχ.

Περιαπλόω, ῶ. (ἁπλόω). Πέριξ ἢ ἐπάνω τινός ἁπλόνω τι, Πλούταρχ.

*Περιαπτέον, 3ετ. ἐπίρρ. τοῦ περιάπτω.

Περίαπτος, ὁ, ἡ. Ἐξηρτημένος, κρεμασμένος ὁλόγυρα ἢ ἐπί τι. »Περίαπτον, τόν. ταῦτόν τῷ, περίαμμα, φυλακτόν, (χαμαλί) φυλακτήριον, ἀποτρόπαιον, Διοσκορ. γ'. 14. »Τὰ περίαπτα καὶ ἀλεξιφάρμακα λεγόμενα». ἐκ τοῦ

Περιάπτω, Μ. ψω. (ἅπτω) Ἐξαρτῶ, κρεμάω, δένω τι πρός τι ἢ ἐπί τι· περί τι (ὁλόγυρα εἴς τι) κρεμῶ ἢ περιδέω τι, περιτίθημι, δένω τι ὡς φυλακτήριον περί τι, τινί τι, Πινδ. Πυθ. 3, 94. β) μεταφ. τιμᾶς, δύναμιν, κ. τ. τ. προσάπτειν, ἐμποιεῖν, παρέχειν, προξενεῖν, π. χ. »Περιάπτειν ἀγαθόν τινιν, Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ς. 13. »Περιάπτειν τιμάς», Κυροπ. α, ε'. 9. Περιάπτειν δύναμιν, Ἱππ. ιά. 13. »Αἰσχύνην τῇ πόλει περιάπτειν», Πλάτ. καὶ Δημοσθ. 2) πέριξ ἀνάπτω φωτίαν, Φιλοσ. ἐπ. 5. σελ. 28. ἀμφ.

*Περιαράσσω, Ἀττ. –ττω, μέλλ. –ξω (ἀράσσω). Πέρί τι, πέριξ τινός, ἢ ἐπί τι ἀράττω, κτυπῶ ἢ συντρίβω, καταστακίζω.

Περιάργυρος, ὁ, ἡ (ἄργυρος). Περικεκαλυμμένος ἢ περικυκλωμένος (καπλατισμένος) μετὰ ἀργύρου, ὁλόγυρα ἀσημωμένος. ὅθεν

Περιαργυρόω, ῶ. Περικαλύπτω ἢ ὁλόγυρα δένω τι μετὰ ἀργύρου, ἀσημόνω. »Ῥῦπος περιαργυρωμένος», (Στοβ. Λεγ. σ λ'.) ἀσημωμένος.

Περιαρμόζω, Μ. ώσω (ἁρμόζω). Ὁλόγυρα ἁρμόζω, τεριάζω τι, ἀπό τὰ πέριξ μέρη ἁρμόζω.

*Περιαρμόσσω, Ἀττ. – ττω = περιαρμόζω.

Περιαρόω, (ἀρόω). Κύκλῳ ἀρόω, ὁλόγυρα ἀροτριῶ, ἀλετρίζω, πέριξ τινός ἀροτριῶ.

Περιαρτάω, ῶ, ήσω (ἀρτάω). Κύκλῳ ἢ ἐπί τι κρεμῶ.

*Περιασθμαίνω, (ἀσθμαίνω). Κύκλῳ ἀσθμαίνω. 2) σφοδρῶς, μὲ βίαν ἀναπνέω, ἄσθμα ἔχω.

Περίασις, εως, ἡ (περιάδω). παρὰ Πλουτάρχῳ περί τοῦ Ἀκούειν, »Περιάσεται, ἐπί μελοποιοῦς μετὰ τσακίσματος παραστάσεως φωνῆς ἐν τῷ ἀναγινώσκειν ἀνώπιόν τινος, τό ὁποῖον τοῦτο ἐθεωρεῖτο ὡς ἐλάττωμα· ἄλλως, πλάσμα· διὸ καὶ τινες ἀναγινώσκουσι »περικλάσεται, ἤ, περιάξεται, διά τινος μαλακῆς τεθλασμένης φωνῆς καὶ ἐσχηματισμένης. (τσακίσματος φωνῆς.) vox fracta

Περιαστράπτω, ψω (ἀστράπτω). Ἀφ' ὅλα τὰ μέρη, κύκλῳ ἀστράπτω, περιβάλλω μὲ φῶς. 2) λίαν ἀστράπτω.

Περιασχολέω, ῶ (ἀσχολέω). Καταγίνομαι περί τι, εἶμαι καταπεφορτισμένος ἀπὸ ἀσχολίας, ὑποθέσεις. Δουκιαν.

Περιαυγάζω, άσω (αὐγάζω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα αὐγάζω, ἀστράπτω, φωτίζω, περιλάμπω, Ἡλιόδ. Αἰθιοπ. 2) ὑπερβαίνω κατά τήν λάμψιν, κατά τό φῶς, κατά τήν λαμπρότητα, δηλ. ἀμαυρόνω, ὄρ. καὶ περιαυγέω, ὅθεν

*Περιαύγασμα, τό. Τὸ κύκλῳ φωτισμένον, τὸ καταλάμπον ἀντικείμενον.

Περιαύγεια, ἡ. Τὸ κύκλῳ φῶς, ἢ ὁλόγυρα αὐγή, λάμψις, ὁ φωτισμός, Κλήμ. ἐκ τοῦ

Περιαυγέω, ῶ (περιαυγής), ταὐτόν τῷ, περιαυγάζω. Παρὰ Στράβ. ις'. σελ. 1115. ἐπί τοῦ Τοπαζίου. »Χρυσοειδές ἀπολάμπων φέγγος ὅσον μεθ' ἡμέραν μέν οὐ ῥᾴδιον ἰδεῖν ἐστί, περιαυγεῖται γάρ· νύκτωρ δ' ὁρῶσιν οἱ συλλέγοντεσν, σημαίνει τό, σκοτίζεται ὑπό τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἢ ἀμαυροῦται ἡ λάμψις αὐτοῦ ὑπό τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, καθά καὶ ὁ Λογγῖν. ἐν ις'. 7.

λῆν· ἀλλὰ καὶ Θάλητες, ητι, ητα, καὶ Θαλλοῦ· παρὰ τοῖς ὑστέρ. ὀνομ. Θάλης, ὁ γνωστὸς Φιλόσοφος. ὁ ἐκ Μιλήτου, ὁ Μιλήσιος.

Θαλία, ἡ. Μία τῶν Χαρίτων, Ἡσ. Θογ. 909.

* Θαλία, ἡ (θάλλω). Κυρίως μὲν Ἄνθος· συνηθέστ. δὲ, ἀκμάζουσα εὐτυχία, χαρμόσυνος ζωή, εὐδαιμονία, ἀφθονία πάντων τῶν εἰς εὐδαίμονα καὶ εὐφράσυνον ζωὴν συντεινόντων, ἐξαιρ. Συμποσίων, πανηγύρις, χαρὰ πανηγυρική, Ἰλ. Ι, 143. 285. κατὰ πλθ. ἀρθμ. Ὀδσ. Δ, 603. Ἡσ. Ἔρ. 115. Ἡρδτ. 3, 27. ἀφ' οὗ

Θαλιάζω, Μ. άσω, Συμποσιάζω, φιλεύομαι μὲ εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν· ἑορτάζω, πανηγυρίζω.

Θάλιστρον, τό. Εἶδος χόρτου εἰδέτι ἀδιορίστου. Διοσκ. Δ'. 94.

* Θαλλίζω, = θάλλω, Πλτχ. ὁμφ. ἀνάγνω.

* Θαλλία, ἡ = θαλία, πάνυ ὁμφ.

* Θάλλιγνος, ὁ, ἡ (θαλλος). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ κλώνας, κλωνάρια, ἢ βλαστούς. βλαστάρια.

* Θαλλίς, ίδος, ἡ· ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Θαλλός, ὁ (θάλλω). Κλάδος, κλῶνος, κλωνάρι βλαστάρι, Ὀδσ. Ρ, 224. ὁ τῆς ἐλαίας θαλλὸς Κλάδος ἐλαίας, μὲ τὸν ὁποῖον ἐστέφοντο ἐν ἑορταῖς, καὶ τὸν ὁποῖον ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖρας των οἱ πρὸς τινα καταφεύγοντες ἱκέται Εὐριπ. κίστιν θαλλὸς·ιι Ἱκετήριος. Παροιμ. θαλλὸν προσείω τινί·ιι Ἐφέλκω, πείθω, σείρω, δελεάζω τινά, ὥσπερ αἶγα, γίδαν, δεικνύων αὐτῇ κλάδον — 2) κοι θαλλοὶ φοίνικος, τουρκβ. χουρμάδες, φύλλα, ἐκ τῶν ὁποίων πλέκονται κάνιστρα, καυστρία, σπυρίδες τὸ τουρκβ. ζεμπίλια καὶ λ. τ. τ. Ἡσιοδ. Γ. 6. κίνα δὲ εἰς πλέξιν φορμῶν καὶ σπυρίδων λευκεῖτε καὶ ἐπιτήδειοι εἰ θαλοὶ ὦσι, χλωροὺς ἔτι ἀπὸ τῶν βαίων ἐκτίλλωμεν αὐτοὺς·ιι ὅθεν κθαλλὶς σπυρίς,ιι παρ' Ἀρριανῷ· ἀφ' οὗ

Θαλλοφαγέω, (φαγεῖν). Τρώγω νέους κλάδους ἐξαιρ. τῆς ἐλαίας· ἀφ' οὗ

Θαλλοφάγος, ὁ, ἡ. Ὁ τρώγων κλάδους, βλαστάρια.

Θαλλοφορέω, Φέρω, κρατῶ εἰς τὰς χεῖρας κλάδους, ἐξαιρ. ἐλαίας· παρὰ τὸ

Θαλλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, βαστᾷ εἰς τὰς χεῖρας θαλλοὺς, ἤτοι κλάδους, ἐξαιρ. ἐλαίας, καθὼς συνήθιζον νὰ φέρωσιν εἰς τὰ Παναθήναια οἱ γέροντες καὶ αἱ γυναῖκες ἐν Ἀθήναις, Ἰακ. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 100. Bornem. ἐν Ξενοφ. Συμπ. 4, 17.

Θαλλόχρυσος, ὁ, ἡ, Ἐπιγραφ. Χαιδλερ. Μέρ. Β. Ἀριστ. 4. κθαλλόχρυσος στέφανος·ιι χρυσοῦς στέφανος θαλλοῦ σχῆμα ἔχον

* Θαλλώ, οῦς, ἡ. Ἡ ἔφορος καὶ προστάτις τῆς αὐξήσεως καὶ τῆς ἐπιδόσεως Θεὰ, τὴν ὁποίαν ἐπεκαλοῦντο μάρτυρα εἰς τὸν ὑπὲρ πατρίδος ὅρκον ἐν τῇ Ἀττικῇ· παρὰ τὸ

Θάλλω, Μλ. θαλῶ, καὶ θαλλήσομαι. Πρκμ. τέθηλα, Δρκ. τέθαλα. Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῇ μετχ. τοῦ Παρκ. κατὰ σημσ. ἐνεστ. τεθηλώς, θηλκ. τεθαλυῖα, καὶ τῷ ἐνκ. γ'. πρσπ. τοῦ Ὑπρσντ. τεθήλει, Ὑμ. Ὀμ. ΙΗ', 33. ἔτι δὲ καὶ τῷ ἐνκ. γ'. πρσπ. τοῦ β'. ἀορ. θάλε ἀντὶ ἔθαλε. Ὁ δὲ Ἡσ. πλὴν τοῦ θηλκ. γέν. τοῦ μετχ. Παρκμ., χρῆται καὶ τῷ γ'. Ὁριστκ. πρσπ. τέθηλε, Ἔρ. 227. ἐπὶ φυτῶν. Ἀνθεῖ, πρασινίζει, βλαστάνει· ἔτι δὲ καὶ φέρει ἀφθόνους, θαφλεῖς καρπούς, φύλλα· μετὰ θστκ. ἡμερῆς σταφυλῆσι Ὀδσ. Ε, 69. κέρινοι φύλλοιιι Μ. 103. παρβλ. Ἰλ. Ι, 208. ἡ μετοχὴ κεῖται πολλάκις καὶ ἀπολύτως ὡς ἐπίθ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. τρυφερὸν, πράσινον, θαφλές, ἀφθονον· κτεθαλυῖα ὀπώρης ἄλωή, εἰλαπίνη, ἀλοιφή, ἔρστμ. Ὀδσ. παρβλ. θαλέθω, θαλερός — β'.) Τρπκ. εὐδαιμονῶ, εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς εὐτυχίας, τῆς εἰς τὰ καλὰ ἐπιδόσεως· ἐπὶ ἀνθρώπων, πόλεων, ἐθνῶν, Ἡσ. Ἔρ. 238. εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς δυνάμεως, τοῦ κάλλους, εἰς τὸ ἀκρότατον τῆς εὐδαιμονίας· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κακοῦ, κτῆμα θάλλον.ιι Σφκλ. παρβλ. ἀνθέω — 2) ὡς τὸ, ἀνθέω, μεταφ. Κάμνω νὰ ἀνθῇ, πρασινίζῃ, αὐξάνῃ, προκόπτῃ, Πιν. Ὀλ. 3, 40. κθάλλει βίοιιι Γενεᾷ, καρποφορεῖ, παρέχει ζωοτροφίας, Αἰσχλ. Πέρσ. 615., κατὰ τὴν ὑπὸ Blomf. καὶ Wellauer παραλέγωσι ἀμφιβαλλομένην ἀνάγνω. ἐν πᾶσι τοῖς Χορεγρ., ἐν γένει, Γενεᾷ, φύω, προάγω. (συγγν. τῷ, θηλῆ, θηλέω, θῆλυς, καὶ τῷ, θαλπω. Κατὰ τὴν ὑπὸ Πλάτ. ἀστεῖαν ἐτυμλ. δὲ, σύνδτ. τῷ, θεῖν καὶ ἄλλεσθαι, Κρατλ. σλ. 44. Β.) ἀφ' οὗ

Θάλος, εος, τό· ὡς τὸ, θαλλός. Κλάδος, κλῶνος, βλαστός, τὸ τουρκβ. φιδάνι, ἐξαιρ. ἐλαίας· ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, Νέος γόνος, κατὰ παρασημσ. ἀκμαίας δυνάμεως καὶ νεαρᾶς, νεανικῆς χώρας· νέος εὐρωστος, χαρίεις, Ὀδσ. Ζ, 157. Ἰλ. Χ, 87. Ὑμ. Δμτ. 66, 187. ὅθεν ποιητ. κατὰ μεταφ. ἔκγονος, υἱός, ἀπόγονος, Valck ἐν Φοιν 88. παρβλ. ἔρνος.

Θάλπημα, σπάνιος ποιητ. τύπ. ἀντὶ θάλπω· ἀφ' οὗ μόνον τό, θάλπησι παρὰ Βακχλ. λφν. 28, 2. εὕρηται.

Θαλπιάω, Μλ-άσω (θάλπω). Εἶμαι, γίνομαι θερμός, ζεστός· θερμαίνομαι, ζεσταίνομαι, κθαλπιόωιι Ὀδσ. Τ, 319.

* Θάλπιος, ὁ· κύρ. ὄνομ. Ἰλ. Β, 620.

Θαλπνός, ἡ, ὸν, Θερμός, θερμαίνων, ζεσταίνων. Πίνδαρ. Ὀλ. Α'. 8.

Θάλπος, εος, τό. Θερμότης, ζέστη, καύσων, καῦμα, κάμμα, ἔτι δὲ καὶ τρπκ. ἔρωτας ἐρμή.

Θαλπτήριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι θάλπει, θερμαίνει, ψυχαγωγεῖ, ἀναζωπυρεῖ, πραΰνει, παρηγορεῖ· παρὰ τὸ

Θάλπω, Μ. ψω. Θερμαίνω, ζεσταίνω Ὀδσ. Φ, 179. 184. 246· Φλογίζω, καίω, ἐκραίνω, στεγνόω τι, μεταβατ. — Τρπκ. — α) Ψυχαγωγῶ, παραμυθῶ, εὐφραίνω, χαροποιῶ — β'.) Ταλαιπωρῶ, κακουχῶ, βασανίζω, λυπῶ, πικραίνω, ἀνιῶ, προξενῶ μέριμναν, φροντίδας·ιι ἡμὲ οὐδὲν θάλπει κέρδοιιι Ἀρστοτ. 1, 24. τὸ κοινῶς ἐκ τοῦ ἰσοδ. σύνηθες, οὐν εἶναι ἰστερισάτος. 2) ἀμεταβ. εἶμαι θερμός, ζεστός, καίω, φλογίζομαι, κκαῦμα ἔθαλπεν Ἕκαιεν ἡ ζέστα, ἤτοι μεγάλη ζέστα, Σφκλ. Ἀντ. 417. Ἔκκαίομαι, ἐκπυροῦμαι καταφλογίζομαι, κἐθάλφεν ἄτης σπασμόιιι φλογερὸς, καυστικὸς ἐγένετο, ἤτοι ὁ ἀνίατος σπασμὸς, Σφκλ. Τρ. 1082 — 3) παθ. κθάλπομαι πρός τινοιιι Κατακαίομαι, καταφλογίζομαι ἀπὸ, ἢ διά τινα, διὰ τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτα, Αἰσχλ. Περ. 655. (συγγν. τῷ θάλλω, θηλῆ, θηλέω, θῆλυς.) ἀφ' οὗ

Θαλπωρή, ἡ· κυρίως Θάλψις, θερμότης, ζέστα· παρ' Ὁμ. ὀδ. ἀεὶ τρπκ. Ψυχαγωγία, ἐγκαρδίωμα, καταπραΰνσις, ἀνοψυχὴ. Ἰλ. Ζ, 412. Η, 323. Ὀδσ. Λ, 167. Παραμυθία, παρηγορία. ἐλπὶς, χαρά· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. ποιηταῖς.

* Θαλπωρός, ά, όν. Πᾶν ὅ,τι θερμαίνει, ζεσταίνει, γεννᾷ, προξενεῖ θερμότητα, ζέστην.

Θαλυκρός, ά, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι θερμὸν, ζεστὸν, καυστικόν. — 2) Τροπκ. Ὅστις ἐκπυροῦται, ἀνάπτει, κυριεύεται ἀπὸ τὴν σφοδρότητα ψυχικῶν παθῶν· ἐξαιρέτως αὐθάδης, θρασὺς, προπετής· κθαλικρὸν κέντρον ἐρωμανίης,ιι Ἐπίγραμ.

* Θάλυς, υια, υ, ἰδὲ θάλεια.

Θαλύσια, σίων, τά, ὑπακ. ἱερά, (θάλλω). Θυσία τῶν ἠπαρχῶν τοῦ καρποῦ τῶν ἀγρῶν, ἀπὸ πρωτοκαιρίσια γεννήματα· ἑορτὴ τοῦ θέρους, παρ' Ὁμ. τῇ Ἀρτέμιδι προσφερομένη, Ἰλ. Ι, 534., παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ, τῇ Δήμητρι, ὡς φαίνεται κυρίως Θερτ. 7, 3. Spanh. ἐν Καλλ. Δμτ. 20, 137. κθαλύσιος ἄρτος ὁ πρῶτος ἄρτος τὸν ὁποῖον ἐπροσφέρον εἰς τὴν Δήμητραν κατ' αὐτὴν τὴν ἑορτὴν τῶν Θαλυσίων ἐκ τῶν πρώτων καρπῶν τῆς συγκομιδῆς· ὡς ἐπίθ. δὲ, ἐπὶ πάσης θυσίας ἀπαρχῶν ἐν χρήσει. (υ)

* Θαλυσιάδης, ου, ὁ. Πατρωνυμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Θαλυσίου, Ἰλ. Δ, 458.

* Θαλυσιάς, άδος, ἡ. Ἐπίθετ. θλκ. τοῦ θαλύσιος· ὅθεν κθαλυσιὰς ὁδὸιιι εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ θέρους γινομένη, ἡ στράτα τὴν ὁποίαν ἔκαμναν διὰ νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτὴν, Θερτ. 7, 31.

* Θαλύσιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὰ θαλύσια· ἰδὲ θαλύσια (υ)

* Θαλύσιος, ὁ· κύρ. ὄνομ. (υ)

* Θαλύω, θαλύσσω, θαλύνω, θαλύζω, θαλύπτω, = θάλπω· ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς Γραμματ. χρήσιμοι εἰ τύποι οὗτοι.

Θάλψις, εως, ἡ (θάλπω). Θέρμη, ζέστη, καῦσις, πύρωσις, πύρωμα, ζέσταμα, τὸ νὰ θερμαίνῃ, ζεσταίνῃ τίς τι· τὸ νὰ προξενῇ τι θέρμην, ζέστην.

Θαμά, Ἐπίρ. (ἅμα). Συχνὰ, πυκνὰ, σωρηδὸν, μὲ τὸν σωρὸν, ἕνας ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον, στρωμωτὰ. Ἰλ. Ο, 470. — 2) συνήθως ἐπὶ χρόνου, Πολλάκις, συνεχῶς, ἐπαναληπτικῶς, ἀλλεπαλλήλως, πολλαῖς φοραῖς, καὶ ἐγλίγωρα μιᾶν μετὰ τὴν ἄλλην, Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ὀδσ. καὶ παρὰ Πιν. ἰδὲ Boeckh, Ὀλ. 7, 11, ἀφ' οὗ θαμάκις, θαμαιός, θαμιός, θαμίζω κλ. τ. τ. (υυ)

* Θαμάκις, Ἐπίρ = θαμά, σημσ. 2. Πιν. (υυυ)

* Θαμβαίνω, ὡς τὸ θαμβέω. Ὑμ. Ἀφρ. 84. — 2) μεταφ. μετὰ αἰτ. Ὑμ. Ἑρμ. 407.

Θαμβέω, Μλ-ήσω (θάμβος). Θαυμάζω, ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι, πτοοῦμαι, τρομάζω, ἐκπάζομαι βλέπων, ἢ ἀκούων τίποτε, μετὰ αἰτ. Ὀδ. 115. Π, 178. Ρ, 367 — 2) παρὰ τοῖς μετέπειτα καὶ μεταφτ. ἐκπλήττω, κάμνω τινὰ νὰ ἐκπλαγῇ, θαυμάσῃ, τρομάξῃ, ἐκπαγῇ· ὅθεν καὶ παθτ. θαμβέομαι, ὡς κατὰ μεταφ. σημσ. διά τινος. Πλούταρχ. Καίσ. 45. κδιὰ θείας ὄψεως τεθαμβημένος.ιι Ἐξεστηκώς, ἐκπεπληγμένος.

* Θάμβημα, τό. Ἔκπληξις, ἐκπασμα.

Θάμβησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐκπλαγῇ, θαυμάσῃ, ἐκπαγῇ τίς· τὸ νὰ ἐκπλήξῃ, ἐκπάσῃ, τρομάξῃ τινά· Φόβος, τρομάρα, θαυμασμός.

Θαμβήτειρα, ἡ. ἐπίθετ. τῶν Ἐρινύων. Θαμβοῦσα, ἐκπλήξουσα, τρομάρα προξενοῦσα, Ὀρφ. Ἀργον. 970.

Θαμβητός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐκπληκτικὸν, τρομερὸν, φοβερὸν νὰ τὸ ἰδῇ, ἀκούσῃ τις. Λυκόφρ. 532.

Θάμβος, εος, τό. Ἔκπληξις, θαυμασμὸς, ἐκπασμὸς, φόβος, τρόμος, τρομάρα, Ὁμ., ὅστις κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. χρῆται καὶ τῷ, τάφος, ἔπερ ἰδέ. (παρὰ τὸ θάομαι, συγγν. τῷ τέθηπα καὶ τῷ θαῦμα.)

* Θαμέες, οἱ, αἱ, ἔστκ. θαμέσι, αἰτ. θαμέας· κατὰ πλθ. ἀρθμ. μόνον ἐν χρήσει. ποιητ. ἐπίθ. = θαμειός. Ὁμ. ἐν ποτε ἦν καὶ κατ' ἐνκ. ἀρθμ. χρήσιμον, δύναται νὰ ἐλέγετο καὶ θαμὴς καὶ θαμὺς ὡσαύτως.

Θαμεός, ά, όν (θαμά). Πᾶν ὅ,τι εἶναι πυκνωμένον, σωρευμένον, συνεχές, κοντά, σφικτὰ ὅθεν μὲ τὸ ἄλλο, ὡς τὸ, πυκνός. Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῇ πληθ. ὀνομστ. καὶ ἀντὶ τοῦ θηλκ. γένους.

Θαμίζω, Μλ -ίσω (θαμά). Συχνάζω, πηγαίνω, ἔρχομαι συχνὰ, πυκνὰ πρός τινα, ἢ ποῦ, Ἰλ. Σ, 386. 425. Ὀδσ. Ε, 88. Θ, 161. κθαμίζω ἐπί τινοιιι Συχνάζω, τὸν ἐπισκέπτομαι συχνὰ, ἔτι δὲ καὶ εἶμαι συχνός. κΟὔτι κομι-

λεγει· »Ὥσπερ καὶ τὰ μυδρὰ φέγγη ἐναφανίζεται τῷ ἡλίῳ περιαυγούμενα».

Περιαυγή, ἡ, ταὐτόν τῷ περιαύγεια, Πλούταρχ.

Περιαυγής, ὁ, ἡ· (αὐγή) καὶ

*Περίαυγος, ὁ, ἡ. Περίῃ, κύκλῳ αὐγάζων, φωτίζων, λάμπων ἀφ' ὅλα τὰ μέρη. 2) κύκλῳ φωτιζόμενος, φωτεινόμενος τριγύρω, περιφεγγής, ὅθεν λίαν λαμπρός, φωτεινός.

Περιαυθαδέζομαι (αὐθαδίζομαι), μέτ. Ἀποθ. Εἶμαι πολλὰ αὐθάδης ἢ ἰσχυρογνώμων, λίαν αὐθαδίζομαι, ἐν ὑπερηφανείᾳ ἀναστρέφομαι, μεγαλοφρονῶ περὶ ἑμαυτοῦ.

Περιαυτίζομαι, ἴσομαι (αὐτός), μέσ. ἀποθ. Καταγίνομαι κατὰ πολλὰ περὶ ἐμαυτόν, ὁμιλῶ πολλὰ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἔχω μεγάλην ἰδέαν διὰ τὸν ἑαυτόν μου. 2) ὁμιλῶ πολλὰ περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως. παρ' Ἡσύχ. Σουίδ. καὶ Φωτίῳ· περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλοφρονῶ, ἢ ἐν τῇ αὐτῇ λέξει, ἢ ἐν ἑμαυτῷ ἐνδιατρίβω.

Περιαυτολογέω, ῶ (λέγω, περί, αὐτός). Ὁμιλῶ περὶ ἑμαυτοῦ τοῦ ἰδίου, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, καυχῶμαι, ἐπαινεύομαι, μετὰ ὑπερηφανείας λέγω τὰς πράξεις μου. ὅθεν

Περιαυτολογία, ἡ. Ἡ περὶ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ ὁμιλία, ἄρα, καύχησις, ἔπαινος, ὑπερηφανεία· ὁμιλία πρὸς ἔπαινον τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ μου, Πλούταρχ.

Περιαυχένιος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Περὶ τὸν αὐχένα ὤν, ἢ βαλμέος· ὅθεν, »τὸ περιαυχένιον, τὸ τριγύρω τοῦ λαιμοῦ δέμα, λαιμόδεμα.

Περιαύω, Μ. αὔσω. Ὁλόγυρα κοιμῶμαι, κοιμῶμαι πλησίον, ἀντὶ περιεύω, πάνυ ὅμῳ.

*Περιαχέω, Δωρ. ἀντὶ περιηχέω.

*Περίαχε, Ἐπ. ἀντὶ περιῆχε, Ἡσ. Θ. 678. (υ–υυ)

*Περιαχυρίζω (ἄχυρον). Εὐγάζω τριγύρω τὸ ἄχυρον, τὸ λέπος.

Περιβάδην, Ἐπίρ. (περιβαίνω). Ὁλόγυρα περιπατῶν. ἐξαιρτ. »Οὐ περιβάδην, ἀλλὰ κατὰ πλευράνν. Ἀχιλλ. Τάτ. περὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ταύρου καθημένης Εὐρώπης, μετὰ ἐκτεταμένων καὶ ἀπ' ἀλλήλων ἐκκεχωρισμένων ποδῶν, ἄρα διασκελιστά, καβαλλικευτά, καθὼς καβαλικεύουσιν οἱ ἄνδρες, διότι ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἱππεύουσιν αἱ γυναῖκες, ὀνομάζεται, κατὰ πλευράν.

Περιβαίνω, Μ. ἤσομαι, ἀόρ. περιέβην. Ὁλόγυρα βαίνω, ὁλόγυρα ὑπάγω, περιπατῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, περί τινα βαίνω ἢ ἵσταμαι, εἰς διαυθέντευσιν, Ἰλ. Θ. 331. Ν. 420. Ξ, 422. ὅθεν ὑπερασπίζομαι, βοηθῶ, διαυθεντεύω τινὰ περιπατῶν ὁλόγυρα αὐτοῦ, ἢ βάλλων αὐτὸν εἰς τὸ μέσον, καθὼς ἡ ὄρνις τὰ νεοσσία αὐτῆς, ἢ μὲ ἐξαπλωμένους πόδας μάχομαι· ὡς τό, διαβαίνω, διατείνω, ἐξαπλόνω, ἀνοίγω τὰ σκέλη, τοὺς πόδας καὶ μάχομαι, μάχομαι ὑπέρ τινος, ὑπερμάχομαί τινος, ἢ κατά τινος πρὸς ὑπεράσπισιν ἄλλου· ἐν γένει, διαυθεντεύω, ὑπερασπίζω, σκέπω, μετά γεν. προσπ. Ἰλ. Ε 21. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. προσπ. Ἰλ. ΡΒ, 313. πρβ. ἀμφιβαίνω καὶ περί, Α. 1. c. ββ. Β'. 2. α. 2) στέκομαι ἢ κάθημαι μετ' ἐκτεταμένων σκελῶν, 3) ἐν γένει, βαίνω, βαδίζω, περιπατῶ τριγύρω. 4) ἐπὶ τοῦ καβαλάρου, ἀπλόνω τὸ πεδάρι καὶ καβαλικεύω, ἵππον, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 403. (ὁ Ὅμ. χρῆται μόνῳ τῷ ἀόρ. καὶ ἀεὶ δίχ' αὐξήσεως, περίβη, περίβησαν κ. τ. τ. ἐν Ὀδ. οὐχ εὑρηται ἡ λέξις.) ἴδε καὶ περιβάδην.

Περιβάλλω, Μ. βαλῶ, ἀόρ. περιέβαλον (βάλλω, ἀνμλ.). Περίῃ, κύκλῳ, ὁλόγυρα βάλλω, περιπλέκω, περιτίθημι, περιζωννύω, ἐνδύω, μετά γεν. πράγμ. τριγύρω τινός, Ὀδ. Χ, 468. »Περίβαλε δόλοισι· παρὰ δὲ τοῖς Μεταγν. συνήθ. μετὰ δοτ. π. χ. »Δεσμὰ τοῖς σκέλεσι περιβάλλειν», Γαλην. βάλλειν δεσμὰ περὶ τὰ σκέλη, σίδηρα βάλλειν εἰς τοὺς πόδας. »Ἱμάτια τοῖς τραχήλοις περιβάλλειν», βάλλειν ἱμάτια περὶ τὸν τράχηλον, φόρειν ὁλόγυρα Πλούταρχ. ἐξαιρ. ἐπὶ ὅπλων καὶ ἱματίων. Μέτως, περιβάλλομαι, ἐνδύομαι, βάλλω περὶ ἑμαυτόν· ἐνδύματα ἢ ὅπλα, μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμ. »Τὸ σὸν σχῆμα ὁ σὺ περιβέβληται», Ξενοφ. Οἰκ. β'. 4. »Περιβάλλομαι τεύχεα, ἕῳος ὡμοῖσιν», Ὀδυσ. Χ. 148. Ξ 528. περιτίθεμαι ὅπλα, ὁπλίζομαι, βάλλω ἅρματα περὶ ἑμαυτόν, ἁρματόνομαι· κρεμῶ τὸ ἔγχος ἀπὸ τοὺς ὤμους· ὡσαύτως, »χλανίδιον ἢ φάρος περιβάλλεσθαι κ. τ. τ.», Ἡρόδ. 1, 195. 3, 139. 9, 109. β) ἐν γένει, βάλλω τι τριγύρω πρὸς σκέπην, περιφράττω, ἢ κτίζω, Ξενοφ. Ἀπομν. β. α'. 14. »Ταῖς πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλονται· οὕτω καὶ τό, »Τάφρον περιεβάλοντο», Κυρουπ. γ'. γ'. 14. ἔκπμαν χανδάνιον ὁλόγυρα· οὕτω καὶ τό »Περιβάλλειν τεῖχος τῇ πόλει», Ἀριστοτ. »ἔρυμα, ἔρκος, τεῖχεα περιβ.», Ἡρόδ. 1, 141. 9, 96, 97. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτῆς αἰτ. »Τεῖχος περιβάλλεσθαι πόλιν», ἤγουν τεῖχος περὶ τὴν πόλιν βάλλειν, Ἡρό. 1, 163. 6, 46. γ) ἐν γένει, ἀποδίδω τινί τι, τὸν νομίζω ὡς αἴτιον, ἐξαιρτ. ἀποδίδω εἰς τινα ποιότητά τινα, χαρακτῆρα κτλ., ὡς τό περιτίθεναι, μετὰ δοτ. προσπ. καὶ αἰτ. πράγμ., Ἡρό. 1, 129. 2) ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὸ ῥίψιμον (βολήν)· κεῖθόλου, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, τινά τινι, Ὀδ. Ο, 17. »Περιβάλλει ἅπαντας μνηστῆρας ὀφρύσιν». καὶ ἄνευ αἰτ. εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερβαίνω, κατά τι, μετὰ δοτ. πράγμ. Ἰλ. Ψ, 276. 3) περικυκλόνω, περικυλίω, περιπλέκω, πιάνω ὁλόγυρα, ἀγκαλιάζω κρατῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ζητῶ νὰ περιλάβω, ἀγκαλιάσω, πιάσω τι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, κατ' ἐνεργ. καὶ κατὰ μετ. διάθ. τό πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 1, 141. »περιβαλεῖν πλῆθος τῶν ἰχθύων· καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ζ'. 18. »Ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο, περιέβαλον ἀλλήλους· καὶ ἐν Συμ. 3'. 7. »Ἰδόντες περιβαλόντες ἀλλήλους· ἐντεῦθεν καὶ ἐν γένει, ἀγαπῶ τι, ἐναγκαλίζομαί τι, βλέπω τι ἀσμένως, π. χ. χωρία, ἢ τόπους, ἀγαπῶ τὰ τοιαῦτα καὶ διὰ τοῦτο συχνάκις τὰ ἐπισκέπτομαι, Ξεν. Κυνηγ. 5, 29. β) τροπ. »Περιβάλλειν τινὰ συμφοραῖς κακοῖς, ἀναίδεσι, κινδύνοις, βάλλειν ἢ φέρειν, ῥίπτειν, περιπλέκειν, ἐμπερδεύειν τινὰ εἰς συμφοράς, κ. τ. λ. 4) ἐκ τοῦ μέσου, περιβάλλομαι, ἀντὶ τοῦ, ἀγκαλιάζω, περιλαμβάνω, ἐξήρτηται καὶ ἡ σημασία τοῦ, κτῶμαι, προσλαμβάνομαι, σφετερίζομαι, οἰκειοποιοῦμαι, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου φέρω, ἀποκτῶ· »Περιβάλλομαι λείαν», Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. γ'. 12. καὶ μάλιστα ἀντὶ τοῦ, ἁρπάζειν, πέρνειν, Ἀναβ. στ'. γ'. 3. »Καὶ πρόβατα πολλὰ περιεβάλοντο», Κυρουπ. α'. δ'. 17. »Καὶ ἐκεῖνοι περιβαλλομένους, ὅτῳ τις ἐντυγχάνοι, ἐλαύνειν πρὸς ἑαυτόν· Ἡρόδοτ. στ'. 24 »Ἀπονητὶ πόλιν καλλίστην Ζάγκλην περιεβεβλήκατο», ἐκτήσαντο, ἐκυρίευσαν· »Κέρδεα, χρήματα περιβ.», Ἡρόδ. 3, 71. 8, 8. εἰς τό ὁποῖον πρῶτον παράδειγμα τάσσεται ῥητῶς καὶ ἡ δοτ. ἑαυτῷ. οὕτω καὶ τό »Οὐσίαν βασιλικὴν περιβαλλόμενος», Στράβ. ιδ'. σελ. 960 ἐκέρδησεν, ἐκτήσατο· οὕτω καὶ τό, περιβαλλέσθαι δόξαν, πλοῦτον, οὐσίαν, κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ, κτᾶσθαι, κερδαίνειν, ἀποκτῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ἀντὶ τοῦ, πνευματικῶς σφετερίζομαί τι, ἤγουν, ἀντιλαμβάνομαι τῷ νῷ, καταλαμβάνω· ἢ καὶ ἁπλῶς, ζητῶ, πάτχω νὰ γνωρίσω, νὰ καταλάβω, νὰ ἐνοήσω, ν' ἀποκτήσω, βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου τι, μελετῶ. »Τὰ λοιπὰ τῶν πραγμάτων ἐκεῖνος περιβαλλόμενος», Δημοσθ. σελ. 304. ὅπου ὁ Ἀρποκρατίων »Προβαλλόμενος», ἀνέγνωσε, καὶ διὰ τοῦ »Εἰς νοῦν ἐμβαλλόμενος», ἠρμήνευσεν, ὅ ἐστι, κατὰ νοῦν ἔχων. Ἐντεῦθεν τό, »Αὕτη τῆς ἀρχῆς περιβολὴ οὕτω διελύθη», Ξενοφ. Ἑλλην. ζ'. α'. 28. αὕτη ἡ διάθεσις, ὁ πόθος, ἐκεῖνο δηλαδή, τὸ ὁποῖον ἔχει τις εἰς τὸν νοῦν του καὶ πάσχει νὰ τὸ ἀποκτήσῃ. 5) περιπλέω, μετὰ αἰτ. »τὸν Ἀθωνα», Ἡρόδ. 6, 44. Θουκ. 7, 26. »ἐνθ' οὗ ὁ Ἡρόδ. ἐν 7, 21. χρῆται τῷ, περιπλέω.

Περίβαρα, τά· καὶ, περιβαρίδες, αἱ (βάρις). Εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων, Ἀριστοφ. Λυσ. 45.

*Περίβαρυς, εος, ὁ, ἡ (βαρύς). Λίαν παρὰ βαρύς, Αἰσχύλ. Ἐύμ. 156.

Περιβεστίη, ἡ. Ἐπίθετον τῆς ἐν Ἄργει Ἀφροδίτης, ἡ περιβαίνουσα, περιπατοῦσα, προστάτις, Κλήμ. Ἀλεξ. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, περιβεστώ, ὅος, οὖς, ἡ, ἔχει.

Περίβεσις, εως, ἡ (περιβαίνω). Τό ὁλόγυρα, κύκλῳ βαίνειν, πατεῖν, περιπατεῖν, ὑπάγειν, τό ὑπερανίζειν ἢ σκέπειν, ὁρ. περιβαίνω. 2) τό ἵστασθαι ἢ κάθησθαι μετ' ἐκτεταμένων, ἐξαπλωμένων, ἀπ' ἀλλήλων χωρισμένων σκελῶν· ὅθεν καὶ τό, ἱππεύειν, ἢ ἵππασία.

*Περιβάσιω, ἡ, ὁρ. περιβασίη.

Περιβεβλημένως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ, περιβάλλω. Βεβεδυμένως, ἀπό ἐνδύματι, περίβλημα.

Περιβεβρώτκω, Μ. περιβρώτω (βεβρώτκω, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα ἀρχινῶ νὰ τρώγω, ἢ κατατρώγω, Πλούταρχ.

Περιβιόω, ῶ. Μ. ώσομαι (βιόω, ἀνμλ.). Ζῶ μετὰ τιν' ἄλλον, ζῶ ἢ διαρκῶ πλέον ἢ ἄλλος, ἄλλο· ταὐτόν τῷ, ἐπιβιόω, Πλούταρχ. 2) ἐνεργητ. διατηρῶ, κρατῶ εἰς ζωήν, Ἐξοδ. κβ'. 18

Περιβλαστάνω, Μ. -βλαστήσω (βλαστάνω, ἀνμλ.). Κύκλῳ, ὁλόγυρα βλαστάνω, αὐξάνω, πρασινίζω, θάλλω, ἐξανθῶ.

Περίβλεπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. περιβλέπτως (περιβλέπω). Ὁλογύρωθεν βλεπόμενος· ὅστις βλέπεται ἀπ' ὅλους· τὸν ὁποῖον τιμῶσι καὶ θαυμάζουσι ὅλοι, Εὐρ. Ἀνδρομ. 88. θαυμάστος-περίφημος, ἔξοχος, περιβόητος, ἔνδοξος, ἀξιοθέατος· τό ὁποῖον ἐλκύει ὅλων τὰ βλέμματα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσηλόουσι τὰ ὄμματα, ὅλοι, Ξενοφ. ὅθεν

*Περιβλεπτότης, ητος, ἡ. Εὐλάβεια, περιφημότης, ἀμφ.

Περιβλέπω, Μ. ψω (βλέπω). Θεωρῶ, βλέπω, κυττάζω ὁλόγυρά μου. 2) ἐνεργ. κυττάζω τι, ἢ περιεργάζομαι ἀπό ὅλα τά μέρη, ὁλόγυρα, ἀκριβῶς· μὲ πόθον ἢ θαυματμὸν κυττάζω, σέβομαι, θαυμάζω· ὑπερπιδομῶ, ποθῶ τι· Μέσ. κυττάζω, ἢ θεωρῶ ἐμαυτόν. »Περίβλεψαι», Ἀρριαν. Ἐπίκτ. γ'. 14. κύτταξαι τὸν ἑαυτόν σου. »Περιβλέπω κοπρίαν», Αὐτοθ. γ'. 22. ἐλέξον διάλεξι διὰ τὸν ἑαυτόν σου τὴν κοπρίαν, ἴδε ἑαυτόν μετὰ ταῦτα ὁλόγυρα. β) κυττάζω τριγύρω διὰ νὰ εὕρω πρᾶγμά τι ζητούμενον· ὅθεν ζητῶ, ἐπιζητῶ, μετὰ αἰτ. ὡς πκρὰ Λατ. circumspicere aliquid. ὅθεν

Περίβλεψις, ἡ. Τό βλέπειν ὁλόγυρα. 2) προσοχή, τό θεωρεῖν τι μετὰ περιεργείας, Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. 23. β) ἡ πρός τι μετὰ θαυματμοῦ θεωρία, τό νὰ κυττάζῃ τίς τι μὲ θαυματμόν.

Περίβλημα, τό (περιβάλλω), ταὐτόν τῷ, περιβόλαιον.

*Περιβλητέον, θετκ. ἐπίρ. τοῦ περιβάλλω.

*Περιβλητικός, ἡ, ὄν. Ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς τό περιβάλλειν, σχῆμα, Spohn de extr. Od. parte, σελ. 199.

*Περίβλητος, ὁ, ἡ (περιβάλλω). Περιβεβλημένος, τό ὁποῖον ἔβαλέ τις, ἐρρίφη, ἔπεμψε τριγύρω, ἢ χρήσιμον ἐστὶν εἰς ἐνδυμασίαν, κάλυμμα, ἐξαιρτ. ἐπὶ ὅπλων καὶ ἱματίων.

*Περίβληχρος (βληχρός). Λίαν βληχρός, ἀσθενής, ἀδύνατος, Ἀπολλών. Ἀργον. δ'. 620.

ζόμενος γ' ἐθάμιζε. Δὲν τὸν ἐπερποιοῦντο συχνά, δὲν ἐπεμελοῦντο, δὲν ἐφρόντιζον περὶ αὐτοῦ πολύ. Ὀδσ. Θ, 451.

Θαμινά, Ἐπίρ. Συχνά, πυκνά· ἐστὶ δὲ κυρίως πληθ. τοῦ οὐδετ. γέν. τοῦ θαμινός.

* Θαμινάκις, Ἐπίρρ. = θαμάκις, θαμά. παρὰ τό

Θαμινός, ή, όν = θαμειός, Ἐπρρ. θαμινῶς (υυυ)

Θάμνας, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τῶν στεμφύλων δεύτερος οἶνος, τὸ κοινῶς λάγκιρος.

* Θαμνός, άδος, ἡ = ῥίζα. Ἐτυμλ. μ. παρὰ τὸ θάμνος.

Θαμνίζω, Μλ -ίσω. Κόπτω τοὺς θάμνους διὰ νὰ κάμω νέον χωράφι, ὁ ἐστὶ καθαρίζω γῆν τινα ἀπὸ τῶν θάμνων. «Θάμνιστον, ἀποκλυφοῦν» Ἡτχ.

Θαμνίον, τό, καὶ, θαμνίσκος, ὁ, Ἑπικρστ. τοῦ θάμνος. Μικρὸν κοντόκλαδον, κοντοκλαδάκι.

Θαμνίτης, ου, ὁ. Θηλ. θαμνῖτις, ιδος, ἡ (θάμνος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ θάμνον, θαμνοειδές, φαίνεται, ὁμοιάζει ὡς κοντοκλάδι.

Θαμνοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). = τῷ προηγμ.

Θαμνομήκης, ὁ, ἡ (μῆκος). Ὅ,τι εἶναι μακρύ, ἢ ὑψηλὸν ὡς θάμνος. Ἰων. παρ' Ἀθην.

Θάμνος, ὁ (θαμνός). Μικρὸν δενδρύκι, τὸ ὁποῖον δὲν μεγαλόνει ποτέ, καὶ φυτρόνει πυκνωμένον, καὶ ἔχει πολλοὺς κλάδους, χαμόκλαδον. Ὀδσ. Ψ, 190. Κορμὸς δένδρου, κούτσουρον, ὁ ὁποῖος μένει ἀφ' οὗ κόψωσι τοὺς κλάδους του καὶ πάλιν βλαστάνει. Πλην. θάμνοι, τὰ πυκνὰ κλωνάρια δένδρου τινός Ὀδσ. Η, 285.

Θαμνοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ἐπὶ ζώων. Ὅ,τι τρώγει θάμνους. Σέξτ. Ἐμπ.

Θαμνώδης, ὁ, ἡ = θαμνοειδής.

Θαμνών, ῶνος, ὁ. Τόπος κατάφυτος ἐπὸ θάμνους.

Θαμυνός, καὶ θαμυρός = θαμνός· παρὰ τοῖς Γρμμτ. μόνον ἐν χρήσει.

* Θάμυρις, ιδος. ὁ. Ἀρχηγός τις τῶν Θρακῶν, καὶ ψάλτης, Ἰλδ. Β, 595. (υυυ)

Θαμύς, ἰδὲ θαμάς.

Θανάσιμος, ὁ, ἡ. Σπανίως τριγεν. (θανεῖν, θάνατος). Ἐνργτ. Πᾶν ὅ,τι φέρει, προξενεῖ τὸν θάνατον — 2) παθτ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑποκείμενον εἰς τὸν θάνατον. Ἔτι δὲ καὶ ὁ θανών, νεκρός, ἀποθαμένος, Σφκλ. Αἰ 517. Οἰδ. Τ, 959. «Θανάσιμα κρέα». Κρέατα ἀπὸ νεκρά, ψόφια, ζῶα. Ἐπρρ. θανασίμως. (υυυυ)

Θανατάω. Ἐφστκ. ῥῆμα τοῦ, θανεῖν, θέλω, εὔχομαι νὰ ἀποθάνω, ἢ ἔχω σκοπόν, μέλλω νὰ ἀποθάνω.

Θανατηγός, ὁ, ἡ (ἄγω) = θανατηφόρος, Ἀθην.

* Θανατηρός, ά, όν = θανάσιμος.

Θανατήσιμος, ὁ, ἡ = θανάσιμος.

Θανατηφορία, ἡ. Τὸ νὰ φέρῃ, προξενῇ τις ἢ τίποτε τὸν θάνατόν τινος· παρὰ τό

Θανατηφόρος, ὁ, ἡ (θάνατος, φέρω). Πᾶν ὅ,τι φέρει, προξενεῖ τὸν θάνατον καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον. Ἐνφ. — 2) Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ νεκρούς, λείψανα, Σφκλ. Ο. Τ, 181. φέρων τὸν θάνατον, ὁ θάνατον προξενῶν, ὅποιος θανατόνει.

Θανατιάω. Ἐφτκ. τοῦ θανεῖν = θανατάω.

Θανατικός, ή, όν. Ὅ τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν θάνατον. «Θανατική κρίσις». Κρίσις φονέως, ἢ καὶ ἄλλως πως κακούργου ἀνθρώπου, ὅστις πρέπει νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον, τὸ συνηθέστ ἰταλ. προτσέσο κριμινάλε· Τὸ θανατικόν = λοιμός, πανούκλα, παρὰ τοῖς νεωτέροις. ὑπανάλης νόσος. Ἀθανσ.

Θανατόεις, όεσσα, όεν (θάνατος). = θανάσιμος, Σφκλ. Ἀντγ. 1253.

Θανατοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω) = θανατηφόρος, Σοφκλ. Τραχ. 869.

Θάνατος, ὁ (θανεῖν). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τόσον ὁ ψυχικός, ὅσον καὶ ὁ βίαιος· πολλάκις παρ' Ὅμ. «θανάτῳ θανεῖνα». Τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις ἀπὸ βίαιον θάνατον, νὰ τὸν φονεύσουν. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, καὶ ἡ διὰ τοῦ νόμου θανάτου καταδίκασις, ὅθεν «θάνατον καταγιώσκω τινός», ἀποφασίζω, καταδικάζω τινὰ εἰς θάνατον· «ἡ ἐπὶ θανάτῳ», ὑπακ. ζημία. Ἡ διὰ θανάτου τιμωρία· «τὴν ἐπὶ θανάτῳ» Schweigh. ἐν Ἡρδτ. 1, 109. Schaef. Ver. all σλ. 110. «ἄγω ἐπὶ θανάτῳ». Φέρω, πηγαίνω τινὰ εἰς τὸν θάνατον, νὰ τὸν φονεύσω· Πλάτ. οἱ θάνατοι, Ὁ κατὰ διαφόρους τρόπους θάνατος, Ὀδσ. Μ, 341., συνήθως ἐπὶ βιαίου θανάτου τρόποι, Σφκλ. Ἠλ. 206. Αἱ θανατώσεις, οἱ δημόσιοι φόνοι, τοῦτ' ἔστιν εἰ διὰ τοῦ δημίου, τουρκβ, τσελάτη, γινόμενοι, πολλάκις παρὰ Εὐστ. Ιακ. Ἀνθλ. Παλτ. 413, 501. — 2) ὡς κύρ. ὀνομ. Θάνατος, Ὁ κατὰ προσωποποιΐαν νοούμενος θάνατος ὡς Δαίμων, θεὸς τοῦ θανάτου, καὶ παρ' Ὅμ. ἀπαντώμενος, δίδυμος, ἀδελφὸς τοῦ ὕπνου, Ἰλδ. Ξ, 231. Π, 672 — 3) = νεκρός, Τὸ λείψανον, Κριν, ἐπ. 35. Brum. Propert. 2, 19, 22. (υυυ).

* Θανατούσια, ων, τά. ὑπκ Ἱερά, Τὸ παρ' ἡμῖν μνημόσυνα. Λουκ.

Θανατοφόρος, = θανατηφόρος, Αἰσχύλ. Ἀγ. καὶ Ἀριστοφ.

Θανατόω, θανατόνω, φονεύω, σκοτόνω τινά, ἤτι. — 2) Καταδικάζω τινὰ εἰς θάνατον, Αἰσχύλ. Προμ. 1053.

Θανατώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) = θανάσιμος.

Θανάτωσις, εως, ἡ (θανατόω). Τὸ νὰ θανατώσῃ, φονεύσῃ τίς τινα, ἤτε, καὶ ἡ εἰς θάνατον καταδίκη (χ)

Θανεῖν, Ἀπρμφ. τοῦ ἔθανον, ἀόρ. β'. ἐνργ. παρὰ τό, θνήσκω, ἀποθνήσκω· ἀνὰ οὗ χρῆται ὁ Ποιητ., πλὴν ἐν Ἰλδ. Η, 52. τῷ ἀσυναίρ. θανέειν ἀφ' οὗ Μλ. θανοῦμαι, Ἀπρμφ. θανεῖσθαι, Ὅμ. θανέεσθαι. Ἐνεστ. θάνω, οὐχ εὑρηταί που· τὸ γὰρ θάνω, ὑποστκ. ἀόρ. ἐστί. (συγγν. τῷ, θείνω, κτείνω· ἰδὲ καὶ θαίνω).

Θάομαι, Μλ -ήσομαι, Δρκ. θάσομαι. Ἀπρμφ. ἀόρ. θήσασθαι· μέσ. ἀποθ., Θαυμάζω, ἐπλήττομαί τι, κυτάζω τι μὲ θαυμασμόν· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ γ'. πλθ. πρσπ. τοῦ εὐκτ. ἀόρ. θησαίατο, ἀντὶ θήσαιτο, Ὀδσ. Σ, 191 — 2) παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ, Θεῶμαι, παρατηρῶ, θεωρῶ, κυτάζω τι προσεκτικῶς· παρὰ τοῖς Δωριεῦσι, «θῶσας, θάσθε, θάσασθαι» ἰδὲ Η. Δρεγ. σλ. 322. ἐστὶ δὲ ἡ λέξ. ποιητ. μόνον ἐν χρήσει· ἐξ αὐτοῦ ἐσχηματίσθησαν τρεῖς ἐπιτεταγμ. τύποι τὸ σύνηθ. Ἀττ. θεάομαι, ξένον τῷ Ὅμ., τὸ Ἰων. καὶ Ὅμρκ. θηέομαι, καὶ τὸ Δρκ. θαέομαι, ἅπερ ἰδὲ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ ἕκαστον· ἔστι δὲ συγγν· ἡ λέξ. ὅλως τῷ θαῦμα καὶ θάμβος· μὴ συγχεχύσθω δὲ τῷ, ΘΑΩ, Βυζάνω· (τὸ α ἐν τῷ Ἐνστ. πιθανῶς βραχύ.)

Θαπα, καὶ θάπος, νομίζονται ὡς διαλέκτιον ἰδιωτισμοὶ ἀντὶ τοῦ, τάφος καὶ θάμβος.

Θαπτέος, α, ον. Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ θάπτω. Ὅστις, ἢ ὅ,τι πρέπει νὰ ταφῇ.

Θάπτω, Μλ -ψω, Πρμ. τέταφα, ἀόρ. παθτ. ἐτάφην (υυ-) γ'. ἐνν. πρσπ. Ἑπιτ. παθ. ἐτέθαπτο, Ἰλδ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Θάπτω. παρέχω νεκρὸν σῶμα. Ὅμ., ἄρα πρῶτον, Καίω, κατακαίω τὸ λείψανον, ὡς ἐν Ὀδσ. Μ, 12, Ξ, 417. Ἰλδ. Τ, 323. ὅθεν καὶ «πυρὶ θάπτειν» Ιακ. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 445. εἶτα δέ, ἐπειδὴ τὰ κόκκαλα τοῦ λειψάνου, γυμνωθέντα τῆς σαρκός, διὰ τοῦ πυρός, ἐτίθεντο ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν ὑδρίαις, καὶ θάπτω, παρέχω, ὡς ἐν Ὀδσ. Λ, 52., Ἡσί. Ἀσπ. 4872. τέθαπται, ἐτάφη, ἐνταφιάσθη.

Θαργήλια, ων, τά. Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπολλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἑορταζομένη κατὰ τὸν Θαργηλιῶνα μῆνα· παρὰ τό

Θαργηλιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἑνδέκατος μὴν παρ' Ἀθην. Ὅστις ἀναλογεῖ τῷ χρόνῳ ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ Μαΐου ἕως εἰς τὰ τοῦ Ἰουνίου· Ἐνομίζετο δὲ εὐτυχὴς μὴν, διότι εἰς τὰς ἑξ ἑορτάζετο ἡ Ἄρτεμις, καὶ εἰς τὰς εἰκοσιτρεῖς ἐγένετο ἡ ἅλωσις τῆς Τροιάδος. Διον. Ἁλικ. καὶ Πλούτρχ.

Θαρβαλέος, έα, έον (θάρσος)· ἀντὶ τοῦ Ἰων. καὶ τοῦ ἀρχαίου Ἀττ. θαρσαλέος· Ὅστις ἔχει θάρρος, τόλμην, εἶναι θαρρετός, τολμηρός, ἄπτοος, ἄφοβος.

Θαρραλεότης, ητος, ἡ· ἰδὲ θαρσαλεότης. Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρτ. 326.

* Θαρρέω, ἰδὲ τὸ Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. θαρσέω.

Θαρρητικός, ή, όν, ἰδὲ θαρσητικός.

Θάρρος, τό· ἰδὲ τὸ Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. θάρσος.

Θαρρούντως, Ἐπίρ. ἰδὲ θαρσούντως.

* Θαρρύνος, ὁ, ἡ· ἰδὲ θαρσύνος.

Θαρρύνω, ἰδὲ τὸ Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. θαρσύνω.

Θαρσαλέος, έα, έον. Ἰων. καὶ Ἀρχ. Ἀττ. θαρραλέος· νεώτ. Ἀττ. (θάρσος). Ὅστις εἶναι θαρρετός, τολμηρός, τὸ κοινῶς καρδιακλής, ἔχει πεποίθησιν. Ὅμ., εὔτολμος. ἄφοβος, ἔτι δὲ καὶ ψευτικῶς, αὐθάδης τολμητίας, θρασύς, ἀναιδής, ἀναίσχυντος, Ὀδσ. Ρ. 449. Τ, 991. — 2) Τὸ πρᾶγμα εἰς, ἢ παρὰ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ εἶναι τολμηρός. Πλάτ. Πρωτγ. σλ. 359. C. Συγκρτ. θαρσαλεώτερος Ἐπρρ. θαρσαλέως. Ὀδσ. ἀφ' οὗ

* Θαρσαλεότης, τητος, ἡ· νεωτ. Ἀττ. θαρραλεότης. Τὸ νὰ ἦναι τις θαρρετός, τολμηρός, αὐθάδης, ἀναίσχυντος· Θάρρος, πεποίθησις, εὐτολμία, αὐθάδεια, ἀναισχυντία, θρασύτης.

Θαρσέω, Μλ. -θαρσήσω· νεώτ. Ἀττ. θαρρέω. Θαρρῶ, ἔχω θάρρος, τόλμην, πεποίθησιν, δὲν φοβοῦμαι· δὲν δειλιάζω· ἐξαιρ. παρακελευσματικῶς, Θάρσει! Μὴ φοβεῖσαι! Ἔχε θάρρος! μὴ δειλιάζεις! ἐλπίζε! τὸ κοινῶς, κάμε καρδιά! τὸ ἐν τοῦ ἰταλ. μὴ χάσεις τὸ κοράζιο! πολλκ. παρ' Ὅμ. ἄνευ πτωτικοῦ συνήθως χρωμένου τῇ λέξει, καὶ μόνον ἐν Ὀδσ. Θ, 197, μετὰ αἰτιατ. «θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον». «Ἔχε θάρρος, καλὴν ἐλπίδα εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα. Πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. «θαρσέω τινα». Ἔχω πεποίθησιν εἰς τινα, τὸν ἐμπιστεύομαι, εἶμαι χωρὶς φροντίδα περὶ τινος πράγματος· ἰδὲ Matth. Γραμμτ. Ἑλλην. 2. σλ. 758. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 239. D. «θαρσέω τιν. Θαρρῶ, τολμῶ εἰς, ἢ διά τίποτε, Ἐνφ. καὶ «θαρσ. τινι». Θαρρῶ εἰς τινα, τὸν ἐμπιστεύομαι· «θαρσ. ἐπί τινι, καὶ ἐπί τιν. Ἔχω πεποίθησιν εἰς τινα ἢ εἰς τίποτε. ἀφ' οὗ

* Θάρσησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις θάρρος, πεποίθησιν εἰς τι. Θεό. 7, 49.

* Θαρσητικός, ή, όν· νεώτ. Ἀττ. θαρρητικός. Ὅστις εἶναι συνήθως θαρρετός, εὔτολμος, ἔχει θάρρος, τόλμην, πεποίθησιν· Ὅστις συνοδεύει νὰ αὐθαδίαν, νὰ φέρεται μὲ αὐθάδειαν, ἀναισχυντίαν.

Θάρσος, τό· νεώτ. Ἀττ. θάρρος· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. θάρρος, τόλμη, εὐτολμία, πεποίθησις, Ὅμ. ἔτι δὲ ψευτικῶς, αὐθάδεια, θρασύτης, ἀναισχυντία, Ἰλδ. Γ, 570. Φ, 395. παραβλ. τὸ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ στοιχ. παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐπὶ τὸ πλεῖστον ψευτ. ἐν χρήσει θράσος.

* Θαρσούντως, Ἐπρρ. ἐκ τῆς γενκ. τοῦ μτχ. ἐνστ. τοῦ θαρσέω. νεώτ. Ἀττ. θαρρούντως. Θαρρετά. μὲ τόλμην, μὲ εὐτολμίαν, μὲ πεποίθησιν, καλὴν ἐλπίδα· ἔτι δὲ καὶ μὲ αὐθάδειαν, ἀδιάντροπα.

Θάρσυνος, ὁ, ἡ νεώτ. Ἀττ. θάρρυνος. Ὅστις εἶναι θαρρετός, εὔτολμος, τὸ κοινῶς καρδιακλής· ἔχει πεποίθησιν, χρηστὰς ἐλπίδας εἰς, ἢ διά τι ὡς τό, θαρσαλέος, Ἰλδ. Π, 70. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. Ὅστις πεποιθὼς, ἔχει ἐμπιστοσύνην,

Περιβλύζω, Μ. ύσω, καί, περιβλύω (βλύω). Λίαν, σφοδρῶς βλύζω, ἢ ἐξ ὅλων τῶν πέριξ μερῶν βλύζω, ἀναπηγάζω, ἀναβρύω. »Γῆ τέμασι περιβλύζουσαν. Ἀριστοτ. Κόσμ. 2) ἐνεργ. κάμνω τι νὰ ἀναβρύῃ ὁλόγυρα ἢ σφοδρά. β) ἀναβρύειν τι, ἢ ῥέειν μὲ κρότον τριγύρω. »Περιβλύσαι αὐτῷ λίμνην. Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλ. γ'. 25. Ἀπολλων. Ἀργον. δ'. 788. »Κύματα περιβλύει σπιλάδεσσιν. (υ – ῡ –)

Περιβοάω, ῶ· Μ. ήσω (βοάω, ἀνμλ.). Μεγαλοφώνως βοῶ τριγύρω, φωνάζω τόσον δυνατά ὥστε ἀκούεται ἡ φωνή μου εἰς ὅλα τὰ πέριξ μέρη. Θόρυβον, φωνὰς ποιῶ, ζαλίζω μὲ τὰς φωνάς μου, 2) ὁλόγυρα φωνάζω τι, κηρύττω παντοῦ, δημοσιεύω, φέρω τινὰ εἰς ψήμην, ἤτοι κάμνω ἀκουστόν, περιβόητον ἢ διαβόητον· ὅθεν

***Περιβοησία**, ἡ, = περιβόησις, Ἀρτεμιδ.

Περιβόησις, εως, καί, περιβοησία, ἡ. Τὸ περιβοᾶν, τὸ κάμνειν τι διὰ τῶν φωνῶν γνωστόν, τὸ φέρειν εἰς κακὴν ἢ καλὴν ψήμην, τὸ κάμνειν περιβόητον ἢ διαβόητον· φωναί, θόρυβος, ἀνηκυία, ταραχή. (ὁ Ἀρτεμίδωρος μετεχειρίσθη ἀμφότερα.)

Περιβόητος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. περιβοήτως (περιβοάω). Ὁ ἄγων ἢ μεγάλως βοῶν, κάμνων κρότον. 2) παθ. ὁλόγυρα διὰ τῶν φωνῶν φανερωμένος, δημοσιευμένος· ὁ ἐπὶ κακοῦ ἢ ἀγαθοῦ βεβοημένος, ἤτοι ψήμην ἔχων, ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐφώναξαν ἢ φωνάζουσιν ὅλοι· περίφημος. »ἐν τῇ ποιήσει, βίος Ὅμ. 24. 2) ποιητ. περικυκλωμένος ἀπὸ φωνὰς ἢ κρότον, παρὰ Σοφ. Ο. Τ. 192. ἐπῶ. τοῦ Ἄρεως, διότι εἶναι περικυκλωμένος ἤ οἱ ἀπὸ τὸν κρότον τῶν ὅπλων, ἤ, κατὰ τὸν Σχολ., ἀπὸ τὰς φωνὰς τῶν πληγωμένων καὶ θνησκόντων, οὐχὶ δέ, κατὰ Μουσγρ., ἀντὶ τοῦ πέριξ ἢ μεγάλως βοῶν.

Περιβοῴδω, ῶ (βοῴδω). Πέριξ, κύκλῳ κάμνω ἢ σκάπτω λάκκον, Θεόφρ. αἰτ. Φυτ. ε'. 18.

Περιβόλαιον, τό (περιβάλλω). Πᾶν ὅ,τι βάλλει τις περί τι, ἔξαιρτ. ἵνα καλύψῃ τι· ὅθεν συνήθ. ἐπὶ ἐνδυμάτων καὶ ὅπλων, φόρεμα, ἐπανωφόρι, περίζωμα, κ. τ. τ. ἐν γένει, κάλυμμα, σκέπασμα, σκέπη, πᾶν ὅ,τι εἶναι τριγύρω τοῦ σώματος ἀμέσως, περιβάλλει αὐτό. »Σαρκὸς περιβόλαια ἐκτησάμην ἠβῶσαν (Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 1269. προσυπακ. τό, ἤβησα), ἔγινα παιδίον, ἐμεγάλωσα.

Περιβολή, ἡ (περιβάλλω). Ἡ πρᾶξις τοῦ βάλλειν τι ὁλόγυρα, περικύκλωσις, περίφραξις, περίκλεισις, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. γ'. 11. »Μείζω τὴν περιβολὴν ποιεῖσθαι· ἄρα περίφραγμα, περίβολος, καὶ αὐτὸ τὸ περιφράττον μίαν πόλιν τεῖχος, Valck. Φοιν. 1085. καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, τὸ πιάνειν τινὰ ὁλόγυρα, ἀγκάλισμα, Ξενοφ. Κυνηγ. ζ'. 3. »Τῶν μητέρων καὶ τὸ γάλα ἀγαθόν, καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ αἱ περιβολαὶ φίλαι· καὶ ὅπερ βάλλει τις περὶ τοῦ σώματος ἢ μέλους τινὸς ὅπλον, ἱμάτιον, κ. τ. τ. ὅθεν καὶ αὐτὸ τὸ περιβαλλόμενον, περιτιθέμενον· ἄρα, ἔνδυμα, περίβλημα, φόρεμα, στολή. 2) Ἐν τῇ Ῥητορικῇ, σχῆμα λόγου μέγεθος ποιοῦν καὶ περιττότητα· ἢ κατὰ τὸν Οὐλπιανὸν »Τὸ ἀναστρέφειν τὰ πράγματα καὶ τὰ δεύτερα πρώτα λέγειν, εἶτα ἐπεμβάλλειν τὰ πρώτα· ὅρα Ἑρμογένην καὶ Εὐσταθίου εἰς τὰς περιβολὰς τοῦ Ὁμήρ. Ὀδυσ. Α. σελ. 1406. καὶ Β. 1464. 3) ἔτι δὲ καὶ ἡ ἔκτασις τῶν χειρῶν, ἢ ἐξαπλωσις τῶν βραχιόνων εἰς τὸ περιλαβεῖν, περικλεῖσαί τι. ὅθεν τροπ. ἢ εἴ τι πρᾶγμα προσκέλλησις· ὁ ἀγὼν πρὸς ἀπόκτησιν αὐτοῦ· ἐπιχείρημα· σκοπός· καὶ σκιπός, ὑπόθεσις, ὑποκείμενον ἑνὸς λόγου, Ἰσοκρ. καὶ ἡ ὕλη, περίληψις αὐτοῦ. 4) ἐν γένει, περιβολή, περιοχή, π. χ. οἰκίας, Ἡρόδ. 4, 79. περιβολή, περιφέρεια, καὶ κύκλος, ἕρκος πέριξ τινός· καὶ περίδρομος· σπανιώτ. περίοδος ἑνὸς χρόνου, ἐποχή.

Περίβολον, τό· ταὐτὸν τῷ, περίβολος, ἀμφ.

Περίβολος, ὁ (περιβάλλω). Περίφραγμα, περιφέρεια, ὅθεν τεῖχος περί τι, φραγμός, θριγκός, ἕρκος, φραχτή, φραγή· περιοχή, αὐλή, Ἀριστοτέλ. τόπος τις περιφραγμένος, φυτὰ κόρπιμα περιέχων· ἐντεῦθεν τό ἐν τῇ συνηθείᾳ, περίβολον, καὶ περιβόλιον· καὶ ὀχύρωμα, χαράκωμα· περιτείχισμα ἑνὸς κάστρου, boulevard. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τεῖχος πόλεως ἢ περίδρομος.

Περιβομβέω, ήσω (βομβέω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα βομβέω, ζουζουνίζω καὶ περιηχῶ, κάμνω κρότον.

Περιβόσκω, Μ. –βοτεύσω (βόσκω, ἀνμλ.). Βόσκω τὰ ζῶα εἰς τὰ πέριξ, ὁλοτρίγυρα ἀφίνω αὐτὰ νὰ βόσκωσι. Μέσ. βόσκω ὁλόγυρα· ἔτι δὲ β) περιέρχομαι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον βόσκων τὰ ζῶα.

Περιβοτανίζω (βοτανίζω). Ὁλόγυρα βοτανίζω· ἐκβάλλω τὰ κύκλῳ τινὸς εὑρισκόμενα ζιζάνια, Γλωσσ.

Περίβουνος, ὁ, ἡ (βουνός). Βουνὰ ἔχων ὁλόγυρα· ὑπὸ βουνῶν περικυκλωμένος, Πλούταρχ. Φιλοποίμ. 14.

Περιβράζω, σω (βράζω). Ὁλόγυρα βράζω, ἀναβρύω, ἀναβλύω, ἀνακυκλίζω.

***Περιβράσσω**, Ἀττ. –ττω (βράσσω). Ὁλόγυρα ἢ λίαν βράσσω, κλονίζω· ἀνατείω, διατινάσσω. Παθ. περιβράσσεσθαι γέλωτι, ὡς παρὰ Νικήτ. Χρον. καί. 3. »Γέλωτι ἡδεῖ περιβραττόμενοιν, κατατείω ὅλα τριγύρω μὲ τὰ γέλοιά μου· αὐτός ἀλλαχοῦ ἀντὶ τούτου »Συμβράσσειν ἔχει.

Περιβραχιόνιον, τό. Τὸ περὶ τὸν βραχίονα κείμενον, βραχιόλιον· ἢ περὶ τὸν βραχίονα ὅπλισις, ἢ ὁ νάρθηξ, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. α'. 51. ἐκ τοῦ

Περιβραχιόνιος, ὁ, ἡ· καὶ ία, ιον (βραχίων). Περὶ τὸν βραχίονα κείμενος ἢ μέχρι τοῦ βραχίονος ἐκτεινόμενος.

Περιβρέμω, καὶ μέτ. περιβρέμομαι (βρέμω). Πέριξ, κύκλῳ βρέμω, ἠχῶ, Διονυσ. Περιηγ. ἀμετβτ. μετά δοτ. ἢ μεταβτ. μετά αἰτ.

Περιβριθής, ὁ, ἡ (βρίθω). Λίαν βριθής, βαρύς, Ὄρφ. λεξ. 38. ἀμφ.

Περιβρίθω (βρίθω). Ὁλόγυρα, κύκλῳ βλίβω, βαρύνω, βάλλω παρὰ πολὺ βάρος. 2) ἀμετβ. ὁλόγυρα παρὰ βαρὺ εἶναί τι, ἢ ἐπίκεισθαι παρὰ βαρέως. (υῡ – –)

Περιβρομέω, ῶ, Μ. ήσω· ταὐτὸν τῷ, περιβρέμω.

Περιβρυής, ὁ, ἡ (βρύω), Νίκανδρ. Θηρ. 531. καὶ 841. πλήρης ἀνθέων ἢ καρπῶν, ἔχων πολλὴν πρασινάδαν.

Περιβρύχιος, ία, ιον (βρύχιος). Κτυπούμενος ὁλόγυρα ἀπὸ τὰ κύματα, καταπινόμενος ἀπ' αὐτά· ὢν ἐν τῷ νερῷ ἢ ὑποκάτω αὐτοῦ. »Οἴδματα περιβρ.α Σοφοκλ. Ἀντιγ. 336. ταὐτὸν τῷ, ἠχώδης, ἢ καλύπτων, ἢ κυματίζων τὴν ἰαῦν, κατὰ τὸν Σχολ. ἢ ἐν καιρῷ φορτούνας φουσκόνουσα θάλασσα, ὅτε τὸ ἓν κῦμα καταπίνει τὸ ἄλλο· πρβ. ὑποβρύχιος· (παράγεται, οὐχ ὑγιῶς μέν τοι, παρὰ τὸ βρύχω, ἐναντίον τοῦ ὁποίου μαρτυρεῖ καὶ αὐτό τὸ μέτρον τῆς συλλαβῆς. εἰ δ' καὶ δὲν σημαίνει ποτέ, κύκλῳ βρύχων ἢ ἠχῶν.)

Περιβρύχομαι, ἢ περιβρύχω. Λίαν βρύχομαι, ὥστε ἠχοῦσι τὰ πέριξ, ἀμφ.

Περίβρωσις, εως, ἡ (περιβιβρώσκω). Τὸ κύκλῳ ἄρχεσθαι τρώγειν ἢ κατατρώγειν, ἢ τῶν πέριξ βρῶσις. ἐκ τοῦ

Περιβρώσκω, = περιβιβρώσκω. ὅθεν

Περίβρωτος, ὁ, ἡ. Πανταχόθεν καταφαγωμένος.

Περιβύω (βύω). Στουπόνω ὁλόγυρα, γεμίζω, Ἀγαθίας ἱστορ. β'. σελ. 53.

***Περιβωμίζω** (βωμός). Περὶ τὸν βωμὸν ὑπάγειν, γυρίζειν ὁλόγυρα εἰς τὸν βωμόν, Γλωσσ.

Περιβώμιος, ὁ, ἡ. Περὶ τὸν βωμὸν ὢν ἢ κείμενος.

Περίβωτος, ὁ, ἡ, Ἰων. κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ, περιβόητος.

Περιγανόω, ῶ (γανόω). Λίαν, περισσῶς γανόω, λαμπρόν ἢ ὁμαλὸν ποιῶ· τροπκ. εὐφραίνω, τέρπω, Θεοφύλακτ. Ἐπιστ. 52.

Περιγεγραμμένως, Ἐπίθ. ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. περιγράφω. Διωρισμένως, περιγεγραμμένως ἢ περιωρισμένως· κατὰ τρόπον ὁριστικόν, μὲ ἀκρίβειαν· σαφῶς.

***Περιγέγωνα** (γέγωνα, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα κράζω ἢ φωνάζω.

Περίγειος, ὁ, ἡ (γῆ, γέα). Περὶ τὴν γῆν ὤν ἢ στρεφόμενος, ὁ τὴν γῆν περικυκλῶν. — 2) ἐπὶ τῆς γῆς ὤν, ἐπίγειος, γήϊνος· ἐπὶ τῆς γῆς κύκλῳ ἐκτεταμένος, ἐξαπλωμένος.

Περιγενητικός, ἡ, ὁν (περιγίγνομαι). Ὁ νικῶν, καταβάλλων, ἢ ὑπερβάλλων· νικητής, τροπαιοῦχος, Πλούταρχος.

Περιγηθής, ές, ὁ, ἡ (γηθέω). Λίαν γηθής, περιχαρής, πολλὰ χαρούμενος. 2) ἐνεργ. ποιητ. ὁ χαρὰς πληρῶν, πολλὰ χαροποιῶν.

Περιγηράσκω, Μ. –γηράσομαι (γηράσκω, ἀνμλ.). Ἐν τούτῳ, παρὰ τούτῳ, κύκλῳ τινὸς γηράσκω· κατὰ τὴν κυκλοφορίαν ἢ κατὰ σειράν, τό ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, γηράσκειν, παλαιοῦσθαι. »Ἡρακλῆς διὰ τοῦ θέρους ὅλου περιγηράσκοντας ἑαυτοῖς, Ἰώσηφ. πολ. Ἰουδ. γ'. ι', 8. εἴρηται κατὰ τό ἐν Ὀδυσ. Η. 120. »Ὀγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ, κ. τ. λ. »τό ἀδιάκοπον τῆς καρποφορίας σημαίνων, ὅ ἐστιν, ὁ νέος καρπὸς φθάνει τὸν παλαιὸν ἐπὶ τοῦ δένδρου.

Περιγίγνομαι, Ἰων. καὶ νεώτ. τύπος –γίνομαι· Μ. –γενήσομαι· Ἀόρ. περιγενόμην (γίγνομαι, ἀνμλ.). Περιττεύω, περισσός εἰμί ἢ γίνομαι· καὶ, περιλείπομαι, ἐκπολείπομαι, ὑπολοιπός εἰμι, μένω ὀπίσω, ἀπομένω, Ξενοφ. Ἑλλην. ε'. α'. 3. καί, β'. γ'. 6. »Τάλαντα α' περιεγένοντο τῶν φόρων. ἅπερ ἐπερίσσευσαν, ἀπέμεισαν· ἴδε περίειμι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἐπιβιόω, ἐπιζῶ, ζῶ περισσότερον καιρόν· μένω ζωντανός· καὶ σώζομαι, γλυτώνω ἀπό . . πολλά, παρ' Ἡρόδ. 1, 122. 5, 64. 87. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀπομεινάντων πραγμάτων ἐκ κινδύνου τινός, π. χ. ἐπὶ πλοίων, Ἡρόδ. 8. 92, 93. μετά τῆς γεν. »Περιεγένετο τούτου τοῦ πάθεος, ἐγλύτωσεν, ἐσώθη ἀπό ταύτης τῆς ηττας, Ἡρόδ. 5, 46. πρβ περίειμι, 2. ὅθεν 2) ὡς καρπός ἢ ἀποτέλεσμα, συνέπεια μένειν ἔκ τινος ὑπολειπόντι, ὅρα, προιόντω, Πλουτ. »Ἀγαθὰ ἐκ φιλοσοφίας περιγιγνόμενα, ὠφελήματα, καλά, τά ὁποῖα προιόντος κτλ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συμβαίνειν, π. χ. »Περιεγένετο ὥστε καλῶς ἔχειν, συνέβη ὥστε ὅλα εἶχον καλῶς, ὅλα ἀπέβησαν καλά, Ξενοφ. — 3) ταύτον τῷ, περίεσταμαι, Ξεν. Ἀναβ. 5, 8, 26. 4) νικῶ, κρατῶ, κρείττων εἰμί, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, ἀνώτερος γίνομαί τινος, μετά γενικ. Ξενοφ. Κυρουπ. α'. ζ'. 9. »Ἀγωνιστέον πρὸς τὰ πράγματα, ὧν οὐδ' ὁ ἐν εὐπορίᾳ περιγενέσθαιν. ἢ μετά γεν. προσπ. καὶ δοτ. πράγμ.. τινός τινι, Ἰλ. Ψ, 318. Ὀδ. Θ, 102. 252. Ἡρόδ. 1, 207. 2, 121. 5. καὶ ἀλλαχοῦ, Lennep Φαλαρ. σελ. 80. ἴσως καὶ μετά αἰτ. προσπ. Ἡρόδ. 9, 2. ὅρ. Σβειγχ. ε. 1. εἰς 9, 2. καὶ Λεξ. Ἡρόδ. 2. σελ. 199. β. ἐν γένει πρβ περίειμι.

ἀναστρέφεται, ἀφίεται εἴς τινα ἢ εἴς τι περί τινος πράγματος, Ἰλιάδ. Ν, 823.

Θαρσύνω, νεώτ. Ἀττ. θαρρύνω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Θαρρύνω, ἐγκαρδιόνω τινα, τῷ δίδω θάρρος, τῷ κάμνω καρδίαν· τῷ ἐμπνέω τόλμην, Ὅμ. — 2) ἀμετβ. = θαρσέω, θαρρῶ, πέποιθα, ἔχω θάρρος, Σοφκλ. Ἠλ. 916. (ᾳ)

Θαρσύς, εῖα, ύ = τῷ συνηθεστέρῳ θρασύς.

* Θᾶται, Δωρ. Πρστπτ. μστ. ἀόρ. τοῦ θάομαι, ἀντὶ θῆται, Θωρτ. 1, 140. Ὠσαύτως καὶ θᾶσθε ἀντὶ θῆσθε, καὶ τοι ὑπ' ἄλλων, τούτου ὡς Δωρικ. καὶ Ἀττ. συναιρέσει τοῦ θέασται, θᾶσθε, παρὰ τὸ θέομαι, νομιζομένου, ὥσπερ καὶ τὸ θᾶται, ὄντως ἀντὶ τοῦ θεᾶσθαι κεῖται.

* Θάσιος, ία, ιον. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐστὶν ἐκ τῆς νήσου, Θάσου· Θασιακός, Θασιώτης. ἐξαιρ., τὰ Θάσια, ὑπκ. κάρυα, Θασιώτικα καρύδια· καὶ, ἡ Θασία, ὑπκ. ἕλμη, Ζωμός, ἔμβαμμα, ἤτοι σαλάτα ἀπὸ θαλασσινὰ ψάρια, ὅσον πανακικὴν Θασίαν. Τὸ νὰ κατασκευάζῃ, ἑτοιμάζῃ τις τὸ τοιοῦτον ἔμβαμμα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 671.

Θάσσον, Ἀττ. θᾶττον, ἰδὲ θάσσων.

Θάσσω, Μλ -θάζω. Κάθημαι, ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι, καταστρατοπεδεύω, εἶμαι ἥσυχος ἢ ἀργός· παρὰ τοῖς Ἕλλ., θάττω, Ὅμ. σπανίως μετὰ αἰτ. πάσσειν ἕδραν Ἀριστοφ. Θεσμ. 889 καὶ πάσσειν ἄκραν Εὐρ. Ὀρ. 861. (τὸ α πιθανῶς φύσει μακρ. παραβλ. Ἐτυμ. λεξ. 2, σλ. 105.)

Θάττων, Ἀττ. θᾶττων, Οὐδετ. θᾶσσον, Ἀττ. θᾶττον. Συγκρτκ. τοῦ ταχύς. Ταχύτερος, ὀλιγωρότερος, Ὅμ. θᾶσσον, ὡς Ἐπῤῥ. Ταχύτερα, ὀλιγωρότερα, εὐκολώτερα· πάν ἢ ἥν θᾶσσον. Ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγωρότερα· ἰδὲ ἐν τῷ, ταχύς (τὸ α, φύσει μακρόν).

Θάτερον, Ἀττ. Οὐδετ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ, τὸ ἕτερον, πληθυντ. θάτερα· Ἄρσεν. ἄτερος, θάτερου, θάτερῳ· εὕρηται μέντοι καὶ, θάτερος, μάλιστα δὲ καὶ, ὁ θάτερος, θηλκ. ἡ τέρα, σπανίως δὲ καὶ καταχρηστικῶς θητέρα. Ἰδὲ ἕτερος, α', Κ. Ἐν τῶν δύω, τὸ ἕν ἢ τὸ ἄλλο· τὸ ἄλλο, ἢ τὸ ἐναντίον· κτὰ ἐπὶ θάτερα. Τὸ ἀντίθετον, τὸ ἐναντίον μέρος· πάσε τοῦ ἐπὶ θάτερα. Ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος πρὸς ἐδῶ. (ᾳ)

* Θάττων, θᾶττον, Ἀττ. ἀντὶ θάττων.

Θαῦμα, ατος, τὸ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Πᾶν ὅ,τι θεωρεῖ τις μὲ θαυμασμὸν καὶ ἔκπληξιν. Πρᾶγμα ἀξιοθέατον, σπάνιον καὶ ἐξαίρετον θέαμα, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἀεὶ κατ' ἐνκ. ἀριθμ. ἐξαιρ. ἐν τῇ ὑράνῳ πάσῃ ἐλέσθαι. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. χρήσιμον μὲν ὡσαύτως ἐπὶ παντὸς θαυμασμὸν κινοῦντος πράγματος, ἐξαιρ. ὅμως ἐπὶ πᾶν γοητευτικῆς ἀγυρτείας καὶ μαγγανευτικῆς παιδιᾶς πρᾶγμα, ἐπὶ παντὸς τεχνιτεύματος, τὸ Ἰταλ. καπο δ'ὄπερα, Γερμ. Meisterstück. πάσματα. Γοητεῖαι, μαγγανεῖαι, τὸ τουρκβ. γκιοζμπαζελίκι, καραγκιοζλίκι Πλάτ. ἰδὲ Ruhnken Τιμ. σλ. 140 Δὲν ἐπιμένουν ὅμως τὸ θαύματα, μηχανικὰ τεχνιτεύματα μόνον, ἀλλὰ καὶ σχοινοβατῶν καὶ κιβιστητήρων, σειρητῶν τέχνας, Ξνφ. Συμπ. 2, 1, παρβλ. 7, 2. Casaub. ἐν Θωρτ. Χρκτ. 6, 2. ὡς ἐν Ἀθην. σλ. 22. πέπιδείκνυμί τε ὡς ἐν θαύματιν. Δεικνύω, δείχνω τι ὥστε ἐπιφανέστατον ἔργον, ὡς τι τέρας. — 2) Θαυμασμός, ἔκπληξις, Ὀδτ. Κ. 326. πθαύματος ἄξιος ἀξιοθαύμαστος — Ἴδε θαῦμα καὶ θῶμα. Ἡρόδ. (πιθαν. παρὰ τὸ θάομαι) ἀφ' οὗ

Θαυμάζω, Μλ θαυμάσομαι. Ποιητ. θαυμάσσομαι, σπανιότ. κατ' ἐνργ. διάθ. θαυμάσω, Ξνφ. Ἑλλ. 5, 1, 14. κατ' ἀνάγνστ. ἐν Κυρηδ. 5, 2, 12. Ἀόρ. ἐθαύμασα. ἀπολύτως, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Θαυμάζω, ἐξίσταμαι, Ὅμ. — 2) μτβ. μετὰ αἰτ. Ἄγαμαι, ἐκπλήττομαι, θεωρῶ, κυτάζω τι μὲ ἔκπληξιν, μὲ θαυμασμόν, Ὅμ. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, κατὰ περιληπτικωτέραν ἔννοιαν, Αἰδοῦμαι, τιμῶ, ἀγαπῶ, σέβομαι, θεραπεύω, λατρεύω πδεξιόμεν τοῖς βαρβάροις, ὅτι καὶ ἄνευ τοῦ ἐκείνους θαυμάζειν δυνάμεθα τοὺς ἐχθροὺς τιμωρεῖσθαι. καὶ' ἣν σημ. ὅμως εὕρηται καὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ ἐν Ὀδτ. Π, 203. παρβλ. Valck. ἐν Ἱππ. 106. Seidl ἐν Εὐρ. Ἠλ. 514. Ἐπαινῶ, ζηλῶ, ζηλεύω, εὔχομαι νὰ εἴμην καὶ ἐγὼ ὡς αὐτός, ὄχι δέ, μιμοῦμαι ὡς ἄλλος τις ἐξήγησε τὴν λέξιν· τὸ δὲ πθαυμάζω τί τινος. Θαυμάζω τινὰ διά τίποτε, τὸ ὁποῖον ἔχει, ἢ κάμνει· θαυμάζω τινός ὅτι — Θαυμάζω ὅτι, ἢ διά τί τις. — 3) Θαυμάζω, μοί φαίνεται παράδοξος, παράξενός τις, ἢ παραξενεύομαι τίποτε, μετὰ γενικ., ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. ἐνίοτε, σπανιότ. πρός τι, Reisig enarr. Sophocl. Ol. 1115. — 4) πθαυμάζω εἰ, ὅπως, ὡς, ὅτιν. Θαυμάζω, μοί φαίνεται παράξενον ἄν, πῶς, διότι — καὶ μετὰ τοῦ εἰ, ὅταν τὸ πρᾶγμα ἢ μὲν δυνατόν, ὄχι βεβαίως ὅμως· μετὰ τοῦ, ὅ,τι δέ, ὅταν τὸ πρᾶγμα ἢ βέβαιον, πεπραγμένον. — 5) παθ. Θαυμάζομαι, μὲ θαυμάζουν, κάμνω τινὰ νὰ θαυμάζεται, ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ ἐπιφερομ. μετοχῆς πθαυμάζομαι μὴ παρούσα. Θαυμάζονται, ἢ θαυμάζει τις, διότι δὲν εἶμαι παρών, Σοφκλ. Οἰδ. Τ, 289.

Θαυμαίνω, Μλ -ανῶ, Ἐπκ. -ανέω = θαυμάζω, σημ. 2., Ὀδτ. Θ, 108. Πιν. Ὀλ. 3, 57. ἐξαιρ. Διορικῶς. — 2) ἀμτβ. σπανιότ. καὶ μόνον ποιητ.

* Θαυμακία, ἡ. Πόλις τῆς Φθίας ἐν Θεσσ.

* Θαύμακτρον, τό. Τὰ χρήματα, ὅπερ, τὰ ὁποῖα δίδει τις διὰ τὰ ἴδη τῶν θαυμαστοποιῶν, τουρκβ. καραγκιόζιδων τὰς τέχνας.

Θαυμαλέος, ία, έον, Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι ἀξιοθαύμαστος. Χρησιμεύει δὲ ἡ λέξ. καὶ εἰρωνικῶς πολλάκις. Παράδοξος, παράξενος, τὸ Ἰταλ. κουριόζος. Ἄτοπος, παράξενον πρᾶγμα.

* Θαύμας, αντος, ὁ· κύρ. Ὀνομ. ὁ πατὴρ τῆς Ἴριδος, Ἡσ. Θεογ. 237, 265. 780.

* Θαυμασία, ἡ. Θαυμασμός, τὸ νὰ θαυμάζῃ τις τινα, ἢ τίποτε.

Θαυμάσιος, ία, ιον· ὅτι δὲ καὶ διεκτλ. Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι ἀξιοθαύμαστος, προξενεῖ θαυμασμὸν εἰς τὸν ἀκούοντα, ἢ εἰς τὸν βλέποντα, Ἑλλ. Ἐρ. 443 πολλ. μετὰ αἰτ. πγυνὴ θαυμασία τὸ κάλλος· Ἀξιοθαύμαστος διὰ τὴν εὐμορφίαν της. Ἐπῤῥ. θαυμασίως, Ἀριστοφ. Νφ. 1240. (ᾳ) ἀφ' οὗ

Θαυμασιότης, ητος, ὁ. Θαυμαστὴ ἰδιότης, τὸ νὰ ἦναί τι ἀξιοθαύμαστον. — 2) Θαυμασμός, τὸ νὰ θαυμάζῃ τις τι, ἢ νὰ θαυμάζηται διά τι.

Θαυμασιουργέω, = θαυματουργέω, L. Dind. ἐν Ξνφ. Συμπ. 7, 2.

Θαυμασμός, ὁ. Τὸ θαυμάζειν, ἢ θαυμάζεσθαι.

Θαυμαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις θαυμάζει τι ἢ τινα· ἀφ' οὗ

Θαυμαστικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς θαυμασμόν· Ὅστις ἔχει ἰδίωμα, συνοδίζει νὰ θαυμάζῃ, Ἐπῤῥ. θαυμαστικῶς.

Θαυμαστός, ή, όν. Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι ἀξιοθαύμαστος, θαυμάσιος, ἐξαίρετος, ἐκπληκτικός, κατὰ πρῶτον ἐν Τμ. Δημ. 10. Τεράστιος, παράδοξος, ἀσυνήθης, ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος, οὐδὲν θαυμαστὸν ἔστιν, Δὲν εἶναι θαῦμα, δὲν πρέπει νὰ θαυμάζῃ τις· πθαυμαστὸν ὡς Ἐπῤῥ. πάνυ εὐχρστ. παρὰ τοῖς Ἀττ. πθαυμαστὸν ὅσον· Μεγάλον θαῦμα. πθαυμάσιον εἶναι ὦ τί θαῦμα· μετὰ τοῦ εἰ πθαυμαστά γ', ἐγὼ ὁ... εἰ μὲν πρὸς τοὺς ἄλλους δύνασαι. Ξνφ. Συμπ. 4, 3. Ἐπῤῥ. θαυμαστῶς.

Θαυμαστόω, Κάμνω τι θαυμαστόν, νὰ τὸ θαυμάζουν, νὰ φαίνηται θαῦμα Παθ. Τὸ νὰ νομίζεται, ἢ θεωρεῖται, φαίνηταί τις ἤτοι ὡς θαῦμα.

Θαυματίζομαι, μέσ. ἀπθ. Θαυμάζω, ἐξίσταμαι, ἐκπλήττομαι, Ἡσύχ.

Θαυματικός, ή, όν. Ὅ,τι, ἢ ὅστις ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς θαῦμα, ἀξίζει νὰ θαυμάζηται, Ἐπῤῥ. θαυματικῶς.

* Θαυματόεις, εσσα, εν = θαυμαστός, ποιητ.

Θαυματοποιέω (θαυματοποιός), κυρίως μὲν, θαυματουργῶ, κάμνω θαυματουργίας· συνήθ. δὲ ἐπὶ τῶν γοήτων, ὅσοι παίζουσι θαυμαστὰς μὲ θαυμαστὴν τέχνην πράγματα, τὸ τουρκβ. γκιοζμπαζελίκια, καραγκιοσλίκια· ἀφ' οὗ

Θαυματοποιητικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν θαυματοποιόν, ἢ εἰς τὴν τέχνην αὐτοῦ. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς ταύτην τὴν τέχνην. Πλάτ. καὶ

Θαυματοποιία, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τις ἢ δείχνῃ θαυμαστὰ πράγματα ὡς θαυματοποιός. ἢ τέχνη καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ θαυματοποιοῦ. Πλάτ. ἀφ' οὗ

Θαυματοποιϊκός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι, φαίνεται, ὡς θαυματοποιία, ὁμοιάζει μὲ θαυματοποιίαν, εἶναι ἴδιον εἰς τὸν θαυματοποιόν. Ὅστις ὁμοιάζει, φαίνεται ὡς θαυματοποιός. Πλάτ.

Θαυματοποιός, ὁ, ἡ (θαῦμα, ποιέω). Ὅστις κάμνει θαύματα, θαυματουργίας· ὡς οὐσιαστ. ὁ, ἡ. Θαυματοποιός, θαυματουργός· ἐξαιρ. ὅστις κάμνει, ἢ παραστήνει παράδοξα πράγματα καὶ φέρει εἰς θαυμασμὸν τοὺς θεατάς, εἶναι ἀγύρτης, γόης, τὸ τουρκ. καραγκιόζης. πκαρ' ἣν ἴδε τειχίον παρωκοδομημένον, ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παραφράγματα, ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δεικνύουσιν. Πλάτ. Πολ. 7.

* Θαυματός, ή, όν, ποιητ. ἀντὶ θαυμαστός. Τμ Ἐρ. 80. 440. Βκχ. 34. Heinr. ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 165. Boeckh. ἐν Πιν. Ὀλ. 1, 28.

Θαυματουργέω (ἔργον), = θαυματοποιέω, Πλάτ. Τιμ. σλ. 80. D. Ξνφ. Συμπ. 7, 2. — 2) Κάμνω θαυματουργίας, θαυματουργήματα· ἀφ' οὗ

Θαυματούργημα, ατος, τό. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, θαῦμα, τὸ ὁποῖον ἐγένετο, συνέβη τέλειον· ἔτι δὲ καὶ γοήτευμα, τὸ τουρκβ. καραγκιοζλίκι. Ἡλιόδ. Αἰθιοπ.

Θαυματουργία, ἡ, = θαυματοποιία.

Θαυματουργός, ὁ, ἡ (θαῦμα, ΕΡΓΩ), = θαυματοποιός.

Θαυσίκριον, τό. Σκηνή, ὑψωμένον μέρος, κατεσκευασμένον μὲ σανίδια κ. τ. τ. διὰ νὰ βλέπῃ τίς που ἱστάμενος, ἢ καθήμενος ἐπάνω· πιθαν. παρὰ τὸ, ἴκριον καὶ θεάομαι.) Ἡσύχ.

* ΘΑΦΩ, ἄχρστ. πρωτότ., ἀφ' οὗ ὁ Παρκμ. κατὰ σημ. ἐνστ. τέθηπα, καὶ ὁ Ἀόρ. β'. ἔθαφον, Ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι· ἰδὲ τέθηπα.

Θαφία, ἡ, = θάφος. Διοσκορ Δ'. 157. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Θ'. 8.

Θάφινος, ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι μὲ θάφος κιτριοβαμμένον, κίτρινον, ὠχρόν, χλωμόν· παρὰ τὸ

Θάφος, ἡ· καὶ, θαφία. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ ξύλον θάφος, μὲ τὸ ὁποῖον βάπτουν κίτρινον χρῶμα· καὶ τὸ ὁποῖον ἐφέρθη τὸ πρῶτον ἀπὸ τὴν νῆσον Θάφον. Σχολ. Θωρτ. 2, 878. καὶ περὶ οὗ ὁ Φώτιος λέγει, πξύλον ᾧ βαφίζουσι τὰ ἔρια καὶ τὰς τρίχας, ὁ Σαπφὼ Σκυθικὸν λέγει.

(Θάω), Ἐπκ. ἔλλειπές ῥῆμα ἀντὶ τοῦ λογογρ. θηλάζω Ἀπὸ τῆς Ἐνργ. διάθ. εὑρίσκεται μόνον ὁ Ἀπρμφ. Ἀόρ. ἀ. θῆσαι, καὶ οὗτος μόνον παρ' Ἡσχ. Ἀπὸ τῆς μεσ. διάθ. δέ, χρῆται ὁ Ποιητ. τῷ παθητ. ἀπρμ. θῆσθαι πΤὸ νὰ βυζάνῃ, ἀρμέγῃ τεκοῦσα ἐπιτηδεύω θῆσθαι πΓάλα, τὸ ὁποῖον ἀρμέγεται κάθε ἡμέραν εἰς ὅλον τὸν χρόνον, Ὀδτ. Δ, 89. καὶ τοῦ γ'. ἐνκ. προσπ. τοῦ μέσ. Λορ. ἀ. πθήσατο μαζόν· Ἐβύζαξε τὸ μητρικὸν γάλα ἀπὸ τῆς μητρός του τὸ βυζί, Ἰλιάδ. Ω,

Περιγλεγής, ές, ὁ, ἡ (γλάγος). Γεγαλακτωμένος, περίπλεος, πλήρης γάλακτος, μεταφ. χυλοῦ, Ἰλ. Π, 642.

Περιγληνάομαι (γλήνη). Περιστρέφω τὰς κόρας τοῦ ὀφθαλμοῦ, περιβλέπω, κυττάζω πάντοτε τριγύρω μου, ὅθεν »Περιγληνώμενος«, περιβλέπων, κυττάζων ὀλόγυρα, Θεόκριτ. κε'. 241. ἐκ τοῦ, γλήνη. ὅθεν

Περίγληνος, ἡ, περιγληνής, ὁ, ἡ (γλήνη), Ἄρατ. 476. Λίαν λαμπρός, καθαρός, γαληνός, ἡ περιβλέπων, κυττάζων τριγύρω.

Περίγλισχρος, ὁ, ἡ (γλίσχρος). Λίαν γλισχρός, Ἱπποκρ.

Περιγλυκύνομαι, ὡς παθ. Κατὰ πολλὰ ἡ διόλου γλυκύς γίνομαι, Γλωσσ. ἐκ τοῦ

*Περίγλυκυς, εῖα, ὺ (γλυκύς). Διόλου, κατὰ πολλὰ γλυκύς, Ὑπερ. περιγλυκαίνεις, Αἰλ.

Περιγλύφω, Μ. ψω (γλύφω). Ὀλόγυρα γλύφω, κόπτω, πελεκῶ, ἐκφλοιοῦζω, ξεφλουδίζω. »Ὠιὰ περιγεγλυμμένα, ξεφλουδισμένα, τὰ ἐξώφλοιον ἀφῃρημένα, Ἀριστοτ. α'. σελ. 283.

*Περιγλωξ, ωχος, ὁ, ἡ (γλωξ). Περικυκλόνω με γλῶχας, γέεια ἀστάχυος, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 398.

Περίγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Πολλὰ ἑτοιμόγλωσσος, ῥητορικός, ἄγαν εὔγλωσσος, ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ὁμιλῇ, ἱκανὸς κατὰ τὸ λέγειν, ὀντελ. τῷ ἀγλώσσῳ, Πινδ. Πύθ. 1, 82.

Περιγλωττίς, ίδος, ἡ (γλῶσσα). Σκέπη, σκεπαστήριον τῆς γλώσσης, Ἀθην. 1. σελ. 6.

Περιγνάμπτω, Μ. ψω (γνάμπτω). Περικάμπτω, περιστρέφω, ἐπομ. περιπλέω· καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους περνῶ (σκαπουλάρω, Ἰταλ.) Ὀδυσ. Ι. 80. »...περιγνάμπτοντα Μάλειαν«, ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ ἀκρωτηρίου κάμπτοντα, περιπλέων ἀελλάντα, ἰδε περικάμπτω.

Περιγογγύζω, Μ. ύσω (γογγύζω). Περί τι ἢ κύκλῳ γογγύζω, μουρμουρίζω, ψιθυρίζω, ἐπὶ ψιθυρισμοῖς κρυφίας καὶ ἀβεβαίας, Φωκυλ.

Περίγρα, ἡ. Ὁ κύκλος, ὡς ὄργανον, ὁ δινβήτης, παρ' Κύσταθίῳ »Κραλεῖόν τι τεχνικὸν παρὰ τὸ πέρι γράειν, ὅ ἐστιν ἐπίδειν, ἢ γράφειν, ὅ ἐστι ξέειν, (διαβήτης)· ὅθεν καὶ »ἐκ περίγρας τετραγωνον λέγεται τὸ ἴσον πάντῃ καὶ στερεόν· »Ὁ Σουΐδας ἔχει τὴν λέξιν ἐκ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζ. Λόγ. λβ'. μ' ὅλον τοῦτο διαφορετικῶς. πυράγρα, ὡς ἐρχλεῖόν τι, ἢ οὗ στρογγυλεύουσι τοὺς ἐυλίνους τροχοὺς τῶν ἁμαξῶν.

Περίγραμμα, τὸ (περιγράφω). Τὸ περιγεγραμμένον, περισχοδισμένον, περιωρισμένον, περικεκλειμένον χωρίον, ἢ σῶμα. 2) περιγραφή· διαγραφή, ἰχνογραφία· περιοχή, περιφέρεια· καὶ σύνορα σημειωμένα περί τινος.

Περίγραπτος, ὁ, ἡ (περιγράφω). Περιγεγραμμένος, περιστημειωμένος, περιωρισμένος, καὶ δυνάμενος νὰ περιγραφῇ, Θουκυδ.

Περιγραφεύς, έως, ὁ. Ὁ περιγράφων, κτ.

Περιγραφή, ἡ. Τὸ περιγράφειν, ἢ ἡ περιστατικὴ γραφή τινος· ἡ γραφὴ τῶν περὶ ἢ τῶν κύκλου μερῶν, περίφρασις, σχέδιον, σημείωσις ἢ διατύπωσις, ὑποτύπωσις τῶν ὅρων· περιαίρεσις, διαγραφή, ἀποχώρησις, ἐξέλειψις, ἀποτροπή, καθαίρεσις· ὅρος, σύνορον, περιγυρί, περιφέρεια, ὁρισμός. »Κατὰ περιγραφήν«, ἀντίκειται τῷ, κατὰ πλάτος«, ἄρα ταὐτόν ἐστι, τῷ περιγεγραμμένως, ὡρισμένως, Νεμέσ. σελ. 352. ἐκ τοῦ

Περιγράφω, Μ. ψω (γράφω). Κύκλῳ, ὀλόγυρα γράφω, περιστατικῶς γράφω περί τινος, διὰ γραφῆς ἢ ὅρων περιστέλλω τι· περιορίζω, περικλείω, ὅρον βάλλω περί τι, διορίζω. »Τὸν ἥλιον εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ οἴκου περιγράφει τῷ μαχαίρῃ«, ἤτοι σημειόνει τριγύρω τὸ διὰ τῆς καμίνου εἰς τὸ δωμάτιον πίπτον φῶς τοῦ ἡλίου, Ἡρόδ. 8, 137. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. ε'. 13. »Περιεγεγράπτο ὑπὸ τοῦ θείου, μέχρις ὅσου ἡ νίκη ἐδίδοτο αὐτοῖς· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἀπομνημ. α'. δ'. 12. »Ἀφροδισίων ἡδονὰς τοῖς μὲν ἄλλοις ζῴοις δοῦναι περιγράψαντας τοῦ ἔτους χρόνον«. 2) γραμμένον τι ἐμπεριελείω εἰς παρενθέσεις καὶ οὕτω θεωρῶ αὐτὸ ὡς μὴ ὑπάρχον· ὅθεν σβύνω, ἄλλως, διαγράφω, Rubrik. Τίμ. σελ. 82. ἐν γένει β) ἐξαλείφω, καθαίρω, αἴρω ἐκ μέσου, ἀφαιρῶ· ἐξολοθρεύω· ἀθετῶ· ἐκβάλλω, περιαιρῶ, ἀποχωρίζω· καὶ τελειόνω τι· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐξαλειφομένων γραμμάτων, περιγραφόντες γὰρ αὐτὰ τῷ καλάμῳ, περιαιροῦμεν καὶ οἱονεὶ ἀποχωρίζομεν τῶν λοιπῶν· ὅθεν καὶ περιγραφή, ἡ περιαίρεσις, Ἡσύχ. 3) σχεδιάζω, σχέδιον διὰ σημείων ποιῶν περί τι, διατυπόω, τὰς πρώτας γραμμὰς βάλλω, ὑποτυπόω, καὶ καταγράφω.

*Περιγρύζω, ύξω. Γρύζω ὀλόγυρα· ὅρ. περιτρυζω.

Περιγυρίς, ίδος, ἡ (γῦρος). Περιφέρεια, ὁ διὰ σημείου ἢ γραμμῆς κύκλος περί τι, Ἡσύχ.

Περιγυρόω, ῶ (γυρόω). Ὀλόγυρα φερω, ὀλόγυρα γυρίζω, εἰς γῦρον βάλλω, Νεαν. Χρον. δ'. 4.

*Περιγώνιον, τό, ἡ περιγωνίσκος, ὁ, ὡς τό, παραγωνίσκος. Γνώμων, ἀγ. Γραφ.

Περιδαίδαλος, ὁ, ἡ (δαίδαλος). Λίαν ποικίλος, ἢ τεχνικός.

*Περιδαΐος, αία, αῖον (Ἴδα). Περὶ τὸ ὄρος τῆς Ἴδης κείμενος. »Κρῆτας νομίσιν, Πινδ. Λοιβ. 128. 2. Boeckh. Περὶ τῆς ἐκλείψ. τοῦ Ἴστρ. ὅρ. περί, Β'. (υ—υ)

Περιδαίω (δαίω). Περιφλέγω, φλογίζω, ἀνάπτω, καίω ὀλόγυρα· κατακαίω· Παθ. Εἶμαι ὀλόγυρα ἢ διόλου εἰς φλόγας, καίομαι· τροπ. εἶμαι ὅλος εἰς φλόγας οἱ ἔρωτα πρός τινα. »Περιδαίομαι Ἐνδυμίωνι (Ἀπολλών. δ'. 58.) διόλου καίομαι, φλογίζομαι ὑπὸ τοῦ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα ἔρωτος.

Περιδάκρυτος, ὁ, ἡ (δακρύω). Πολλὰ δακρύων ἢ ποιῶν δακρύειν, λίαν δεδακρυσμένος, πλήρης δακρύων, Εὐριπ. Φοίν. 332.

*Περιδαμάω (δαμάω, ἀνμλ.). Ὀλόγυρα, ἢ διόλου καταδαμάζω, ἅμφ.

*Περιδάμναμαι, Ἀποθ. Μέσ. ποιητ. = τῷ προηγουμ. Κόιντ. Σμ.

*Περιδαρδάπτω, Μ. ψω (δαρδάπτω) ποιητ. Ξαγχίζω ὀλόγυρα· κατατρώγω.

*Περιδδείσασα, ποιητ. ἀντὶ περιδείσασα, αὁρ. α'. τῆς ἐνεργ. μετοχ. τοῦ περιδείδω.

Περιδδεία, ἡ. Μεγάλη δειλία, μέγας φόβος, Σουΐδ. ἐκ τοῦ

Περιδεής, ές, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. περιδεώς (δέος). Λίαν πεφοβισμένος, Ἡρόδ. 5, 44. 7, 15. 2) πολλὰ φριτός, μέγαν φόβον προξενῶν, Ἱπποκράτ. πρὸς Νικοκλ.

Περιδείδω, Μ. σίσω, ἢ δείσομαι. Ἀόρ. α'. περιδέισα. Παρακ. περιδέδοικα (δείδω, ἀνμλ.). Μεγάλως φοβοῦμαι, λίαν πτοοῦμαι, εἶμαι εἰς μέγαν φόβον, φριτίδα, ἁπλῶς, ἢ καὶ δείδω τι ἢ δίκτικα, καὶ τότε συντάσσ. μετὰ δοτ. ἢ γεν. προσκ. ἢ δοτ. πρόγμ. Ἰλ. Α, 503. Ο, 123. Π, 93. Ρ, 250. (παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει ὁ ἀόρ. μόνον ἐν Ἰλ. ἀεὶ διὰ διπτοῦ δ, ὁ δὲ παρακ. ἀεὶ περιδείδια, ἀντὶ, περιδέδοικα.)

Περίδειπνος, ὁ, ἡ, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, περίδιπνος.

Περιδειπνέω, ῶ. Δεῖπνον εἴδω ἢ ποιῶ διὰ τὸ λείψανόν τινος, κίμνω μακαρίαν, ἢ παρευρίσκομαι εἰς αὐτήν, β'. Βασιλ. γ'. 35. Ἀρτεμίδ. δ'. 81. ἐκ τοῦ

Περίδειπνον, τό (δεῖπνον). Ἡ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσι γενομένη ἱστίασις, (μακαριά), εἰς ἣν μετὰ τὴν ταφὴν συνερχόμενοι οἱ φίλοι καὶ γνωστοὶ παραμυθοῦνται τοὺς γονεῖς ἢ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ οἰκείους τοῦ τεθνηκότος, Δημοσθ. περὶ στεφ. Ἀρτεμίδωρ. δ'. 8. καὶ Λουκιαν. Ἡ τοιαύτη συνήθεια φαίνεται καὶ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ψ, 28. καὶ Ω, 801.

Περίδειρον, τό (δειρή). Κατὰ Πολυδ. β'. 132. ἡ περιαγωγὴ τοῦ αὐχένος, ὁ λαιμὸς ἐν τῷ γυρίζειν· ὁ γῦρος τοῦ λαιμοῦ· κατὰ δὲ Ἡσύχ. τὸ κατώτατον τῆς περιγραφῆς τοῦ τραχήλου, τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ λαιμοῦ.

Περιδέξιον, τό· ταὐτὸν τῷ, περιβραχιόνιον. Βραχιόλιον τῆς δεξιᾶς παρὰ τοῖς Ο'. κυρίως οὐδετ. τοῦ

Περιδέξιος, ὁ, ἡ (δεξιός), ταὐτὸν τῷ, ἀμφιδέξιος, Ἰλ. Φ, 173. Ὁ ἀμφοτέραις ταῖς χεροὶ δεξιῶς, ἐξίτου ἐπιτηδείως, χρώμενος, ὅρα Γαληνὸν εἰς Ἱπποκρ. Ἀφορ. ὑπόμν. ζ'. Τόμ. ε'. σελ. 322. Ἐκδ. Ἠκτιλ. (ὁ Ὅμ. χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει ἀντὶ τοῦ ἀμφιδέξιος μόνον διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου τοῦ στίχου, διότι ἡ τελευταία λέξις δὲν ἁρμόζει εἰς τὸ ἑξάμετρον· καὶ τοιοῦτο καθ' ὅλα μὲν τὰ ἄλλα σύνθετα ἢ περί ἐστιν ἰσοδύναμος τῇ ἀμφί, κατὰ δὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ διετές εἶναι τοῦτο μόνον τὸ παράδειγμα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ περί ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τῆς ἀμφί. Βουτμ. Λεξιλ. 2. σελ. 219. ὅθεν 2) κατὰ πολλὰ, μεγάλως, περισσῶς δεξιός, ἐπιτήδειος, Ἀριστοφ. Νεφ. 950. ὅθεν

*Περιδεξιότης, ητος, ἡ. Μεγάλη ἐπιτηδειότης ἁπλῶς, ἢ εἰς τὸ νὰ μεταχειρίζεταί τις καὶ τὰς δύο χεῖρας ὡς τὴν δεξιάν.

Περιδέραιον, τό. Ὁ περὶ τὸν λαιμὸν στολισμός, ἢ δέμα· ἴδε καὶ, περιδερίς, κυρίως οὐδετ. ἐκ τοῦ

Περιδέραιος, ὁ, ἡ (δέρη). Περὶ τὸν λαιμὸν κείμενος, ἢ δεδεμένος ὤν, Ἰακ. Ἀχ. Τραγ. σελ. 519. ὅθεν

Περιδερίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, περιδέραιον, ὅ ἐστιν, ἱμὰς πλατὺς ἢ ἄλλος τις χρυσοῦς στολισμὸς περὶ τῷ τραχήλῳ, ὅρμος, λαιμοδέτης (γκουρδάν, Τουρκ.).

Περιδέρκομαι (δέρκομαι, ἀνμλ.) οὐδ. Ἀποθ. ποιητ. ταὐτὸν τῷ παρῷ, περιβλέπω. Ὀλόγυρα ἢ περὶ ἐμαυτὸν βλέπω, θεωρῶ.

Περιδεσμαίνω, καὶ, περιδεσμέω. Ὀλόγυρα δένω, ἢ περί τι δέω, περιάπτω. ἐκ τοῦ

Περίδεσμος, ὁ (δεσμός). Ὁ περί τι δεσμός, λύσις, ἔξαιρ. ὁ περὶ τὸ στῆθος δεσμός, τὸν ὁποῖον ἐφόρουν αἱ γυναῖκες, Ἀριστοτ. α'. 25. τὸ δὲ παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. 1035. »περίδεσμαι ἡμερα. ἀντὶ τοῦ, »Περὶ δὲ δεσμά«.

Περίδετος, ὁ, ἡ. Ὀλόγυρα δεδεμένος, περί τι δεδεμένος. ῥημ. ἐπίθ. τοῦ

*Περιδευκής, ὁ, ἡ (περί, δεῦκος). Πολλὰ νόστιμος, γλυκύς, Γλωσσ.

Περιδέω, Μ. -δήσω (δέω, ἀνμλ.). Δέω ὀλόγυρα, εἴς τι ἢ περί τι· Μέσ. περιδεῖσθαί τι, δεῖσθαι ἑαυτῷ τι ὀλόγυρα, Ἡρόδ. 4, 176.

*Περιδεώς, ἐπίρρ. Πολλὰ φοβισμένως, τρέμοντας· ὅθεν »περιδεῶς ἔχειν«, εἶμαι περίφοβος.

Περίδηλος, ὁ, ἡ (περί, δῆλος). Πάνυ δῆλος, σαφής, φανερός, Ἡσύχ.

Περίδημα, τό (περί, δέω). Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δένεί τις περί τι, τὸ ὀλόγυρα δεμένον· δεσμός, δέμα. Δίων Λόγ. λα'. »Περιδήματα φορεῦνται«, ἤτοι ἀντὶ τοῦ, περιδέραια.

*Περιδηριάομαι, μέν. Ἀποθ., καὶ σπανιότ. τὸ ἐνεργ. περιδηριόω (δηριόομαι). Πολεμῶ τριγύρω, Κόιντ. Σμ. 4. 165.

Περιδήριτος, ὁ, ἡ· καὶ, η, ον (δηρίομαι), Ἀναλεκτ. γ'. σελ. 71. ταὐτὸν τῷ, περιμάχητος· ποιητ. Ἀμφισβητημένος, διὰ τὸ ὁποῖον μάχηταί τις, μαλώνει, ἀγωνίζεται.

Περιδιδόω, Ζωον. ἀντὶ περιδίδωμι.

*Περιδίδωμι, Μ. περιδώσω (δίδωμι). Δίδω, ἐγχειρίζω, ἢ βάλλω ὀλόγυρα· Μέσ. περιδί-

δομαι, ὁλόγυρα δίδω· τίθημι, βάλλω ὁλόγυρα, περί τινος δίδωμι, συντίθημι, παραβάλλομαι, συνθήκης ἤτοι στοιχήματος θέσιν ἢ ὡς ἐνέχυρον πρὸς πίστωσιν τίθημι περί τινος, βάλλω στοίχημα, συντάσσεται δὲ μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, διὰ τὸ ὁποῖον βάλλει τις στοίχημα, ἢ μετὰ γεν. καὶ τῆς περί· »Περιδίδομαι περὶ τῆς κεφαλῆς, βάλλω τὴν κεφαλήν μου στοίχημα. Ἀριστοφ. Ἱππ. 791. καὶ ἐντεῦθεν τό, περιδοῦ (βάλε στοίχημα), περιδώμεθα, περιδώσομαι· Ἰλ. Ψ, 485. »Τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, ἂς βάλωμεν, θῶμεν στοίχημα ἕνα τρίποδα, δώμεθα ὅρκια περὶ τρίποδος. Ἀριστοφ. Ἀχ. 772. »Αἰ λῆς, περίδου νῦν μοι περὶ θυμιτεῖον ἄλωνα, εἰ βούλει ποιησώμεθα συνθήκας περὶ ἀλῶν μετὰ θύμου τετριμμένων, ἂν θέλῃς ἃς βάλωμεν στοίχημα· ἢ καὶ ἀπολύτως »Περίδου νῦν ἐμοί, βάλε στοίχημα μαζί μου, Ἀριστοφ. Νεφ. 644. Ὀδυσ. Ψ, 78. »Αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς, περὶ ἐμοῦ, ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἢ κατ' ἐμαυτοῦ συνθήκας ποιήσομαι, βάλλω στοίχημα τὸν ἐμαυτόν μου, τὴν κεφαλήν μου, ἔνθα πρέπει νὰ προσυπακουσθῇ τὸ »Ἐνέχυρον δόσθαι περίω, ὡς τὸ »Θεοὺς ἐπιδώμεθαι (παρ' Ὁμήρ.), ὅπερ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ »Μάρτυρας δόσθαι ἐπίω κρμκιουσα. (κατὰ ταύτας τὰς φράσεις θεωρεῖται ἡ γενικὴ ὡς ἡ τιμή, μὲ τὴν ὁποίαν θέλει νὰ πληρώσῃ τίς τι, ἀνίσως ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶναι ἄτζι, καθὼς αὐτὸς διεσχυρίζεται.)

Περιδείρω (δείρω, ἀνμλ.). Περίτι, ἢ εἴς τι ἢ διά τινος κεντῶ, συβλίζω, ἢ τυτδέω, κομποδένω, συρράπτω. ἕνεκέν τινος δείρω, διατρυπῶ.

Περιδινέω, ῶ. Μ, ήσω (δινέω). Κάμνω τι νὰ γυρίζῃ κύκλῳ, ὡς φοῦρλα, ὁ τόρνος· κυκλῳῶ-ῶσω, τρέπω, γυρίζω τι, περικάμπτω, περιστρέφω· παθ' ἀόρ. περιδινηθήτην, Ἰλ. Χ, 165. Παθ. περιέρχομαι, περιοδεύω, περιτρέχω, (ὁλόγυρα γυρίζω), περικινοῦμαι, ὅθεν

Περιδινής, ές, ὁ, ἡ. Περικινούμενος, στρεφογυριζόμενος, περιδινούμενος· ἢ εἰς κύκλον γυρισμένος, λυγισμένος· »Κύρτος περιδινής. Ἀνθολογ. μεταφ. συμπαθόλος.

Περιδίνησις, εως, ἡ (περιδινέω). Ἡ ὁλόγυρα κίνησις, στρεφογύρισις, ἢ εἰς δίνας καὶ κύκλους γύρισις, περικίνησις, περίοδος.

Περιδίνητος, ὁ, ἡ (περιδινέω). Πολύστροφος, στρεφογυρισμένος, εἰς κύκλους ἢ δίνας γυρισμένος, ἢ αὐτοκινήθησις δυνάμενος.

Περίδινος, ὁ, ἡ (δῖνος). Περιπαθής, ἔνθεν κακεῖθεν περιπλανώμενος, περιερχόμενος. 2) οὐσ. πλάνος, ἀγύρτης, vagabond· καὶ πειρατής (κουρσάρος), Πλάτ. νόμ. ς'. καὶ Ἀθην. καὶ σελ. 265. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, περίδεινος, ἔχει.

Περιδιπλόω, ῶ (διπλόω). Διπλόνω ὁλόγυρα, περιτυλίσσω, ἐντειλίσσω.

*Περιδίω (δίω, ἀνμλ.) ἀρχαῖος Ἐπ. τύπος ἀντὶ περιδείδω. Εἶμαι εἰς μέγαν φόβον ἢ φροντίδα διά τινα, τὸν ὁποῖον θέλω νὰ μὴ πάθῃ τι κακόν, μετὰ δοτ. προσπ., Ἰλ. Ι, 433. Δ, 557. ἀπολύτ. ἐπιφερομένου τοῦ μή, Ἰλ. Γ, 666. Ὀδ. Χ, 96. μετὰ δοτ. καὶ τοῦ μή, Ἰλ. Ε, 566. Παρ' Ὁμ. κεῖται, διὰ τὴν χρείαν τοῦ στίχου, ἢ παρὶ πάντοτε διεστραμμένως ἀπὸ τοῦ ῥήματος, τοῦ ὁποίου αὐτὸς χρῆται μόνον τῷ γ'. ἐνικ. προσπ. τοῦ παραταν. περὶ γὰρ δίε— (υυυ–)

Περιδιώκω. Μ. διώξομαι (διώκω). Ἀπὸ πανταχόθεν, ὁλόγυρα κυνηγῶ, ἐπιδιώκω, Στράβ.

Περιδνοφέω, ῶ (δνόφος), ποιητ. Περικυκλόω μετὰ σκότους, Ἄρατ. Διοσημ. ιδ'. 4.

Περιδονέω, ῶ, ήσω (δονέω). Ὁλόγυρα φέρω, ἢ κινῶ, στρεφογυρίζω, περιφέρω, περιστρέφω, Διονύσ. Ἁλικ. Ξενοφῶντ. Συμπ. ζ'. 3. »Τροχοῖ περιδονουμένοιν, περιστρεφομένοιν.

Περίδοπις, εως, ἡ (περιδίδωμι). Τὸ περικυκλοῦν, τὸ δίδειν κύκλῳ, ὁλόγυρα. 2) ἐκ τοῦ, περιδίδομαι, ἡ περίτι συνθήκη, τὸ στοίχημα, Ἡσύχ.

Περιδουπέω, ήσω. Δοῦπον, κρότον ποιῶ ὁλόγυρα. Φιλόστρατ. »Περιδουπεῖται ἡ ἀσπίς, δοῦπον, κρότον ἐκδίδοται, ἐκ τοῦ

*Περίδουπος, ὁ, ἡ (δοῦπος), ποιητ. Κάμνων ἦχον, κρότον, ἢ ἀντηχῶν τριγύρω.

Περιεδρεμητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ περιεδραμεῖν ἐκ τοῦ, περιτρέχω. Πρέπει νὰ περιεδράμῃ τις.

*Περίδραμον, Ἐπ. ἀντὶ περιέδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ περιτρέχω, Ἰλ.

Περίδραξις, ἡ. Τὸ πιάνειν τι ὁλόγυρα μὲ τὴν παλάμην, ἢ μὲ τὰς χεῖρας, Πλούταρχ ἐκ τοῦ

Περιδράσσομαι, Ἀττ. -άττομαι, Μ. -ξομαι (δράσσω). Κουφτιάζω, ἀδρακνῶ, πιάνω τι μὲ τὴν φοῦχταν ἢ μὲ τὰς χεῖρας.

Περιδρομάς, άδος, ἡ, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ περίδρομος. Ἔνθεν κἀκεῖθεν τρέχουσα, τρέχουσα ὁλόγυρα εἰς τὰς ὁδούς, περικυκλοῦσα, »Μίτρα περιδρομάς, κυκλοτερής, ἢ περικυκλοῦσα, ὁλόγυρα ὑπάρχουσα, φθάνουσα ἢ περιζώνουσα, Ἀνάλεκτ. β'. 87. 2) ὡς οὐσ. ἡ εἰς τοὺς δρόμους τρέχουσα, πόρνη δημοσία.

Περιδρομεύς, έως, ὁ (περίδρομος). Περιτρέχων, ὁλόγυρα ὑπάγων, περιπατῶν.

Περιδρομή, ἡ (περίδρομος). Τὸ περιτρέχειν· ἢ περιφορά, περίοδος, περιφέρεια, περιαγωγή, περιοχή, αὐλή περικλειομένη, περίδρομος, περιδιάβασις, περιπάτημα ὁλόγυρα, περίπατος. 2) ἀποφυγή τινος· παραλογισμός. Παρὰ Πλουτάρχ. »Ἐκ περιδρομῆς, τρεχάτα, ὅπου βέλτιον ἀναγκαστέον, ἐκ παραδρομῆς.

Περιδρομίς, ίδος, ἡ, = παραδρομίς.

Περίδρομος, ὁ (περιδραμεῖν, περιτρέχω). Ὡς οὐσιαστικ. ταὐτὸν τῷ, περιδρομή, περίπατος, κ. τ. λ. καθόλου δέ, πᾶν τὸ κυκλικῶς περιφερόμενον, τυρισκόμενον περί ἄλλο τι σῶμα, οἷον, »Περίδρομος τείχους, τὸ ὑπὸ τῶν Γαλλ. Bastion, Μπαστιόν, λεγόμενον, ἐφ' ᾧ περιπατοῦσιν οἱ ἄνθρωποι. Δίων Κάσ. ἴδε καὶ παραδρομίς. »Περίδρομος δικτύου, Ξενοφ. Κυνηγ. κατὰ Πολυδεύκ. α'. 28. »Ἔστι τῆς ἄρκυος σχοινίον ἑκατέρωθεν τῶν ἄνω τε καὶ κάτω τελευταῖον βρόχων διειρόμενον, ᾧ συνέλκεται τε τὰ δίκτυα, καὶ πάλιν ἀναλύεται· ὁ αὐτὸς κατωτέρω §. 29. »Προβάλλονται δὲ (οἱ περίδρομοι) τοῖς δικτύοις ἀπὸ στροφίων· τινὲς δὲ τούτους Ἐπιδρόμους ὠνόμασαν· οἱ δὲ δύο ὄντων, τὸν μὲν ἐκ τοῦ κάτω περίδρομον, ἐπίδρομον δὲ τὸν ἄνωθεν· ἄρα τὸ παρὰ τοῖς κυνοῖς, Στίγκος, καὶ Γρανδήριον, λεγόμενον, ἐξαιρ. περιξ- οἰκίας τόπος, ἐφ' ᾧ περιπατοῦσιν, οἷον ὑμίλη πλοίου, Γαλλερία, ἢ Κοριδόρος, περίπατος, Ξενοφ. Κύρουπ. ς'. α'. 53. »Ἐποίησε δὲ ἐπὶ τῶν οἰκημάτων περιδρόμους καὶ ἐπάλξεις. Ἡλιακός, δῶμα, ὕπαιθρος τόπος ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ, εἰς οὗς ἀνερχόμενοι οἱ ἄνθρωποι περιπατοῦσιν. Ὁ Ἡλιόδωρ. Αἰθιοπ. α'. σελ. 37. συνεκφέρει. »Προπύλαια καὶ περιδρόμους, ἐπὶ νεῶ· καὶ ἐν Βιβλ. δ'. »Ἀνδρῶσι καὶ περιδρόμοις, ὅπου ὁ Κορακῆς ἑρμην. διὰ τοῦ »Στοά, ἐν ᾗ εἰσὶν εἰκόνες καὶ γραφαί. 2) ἐπιθετικῶς, περίδρομος, ὁ, ἡ. Περιτρέχων, περιερχόμενος· κυκλοειδῶς περιέχων, περικλείων, ἢ περιζωννύων· ὅθεν ἐν γένει, κυκλοτερής, περιφερής, στρογγύλος, Ἀπολλών. γ'. 1085. καὶ Ἰλ. Ε, 726. καὶ 728. »Γυνὴ περίδρομος (Θέογν. ιω, γυνὴ πόρνη, ἡ ὁποία τρέχει εἰς τοὺς δρόμους. 2) παθητ. παντοχόθεν περιτρέχεσθαι δυνάμενος, περιοδευτός, περὶ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ δράμῃ, ἄρα κείμενος ἐλεύθερος, μὴ συνεχόμενος μὲ ἄλλο, μὴ ἔχων ἄλλο τι πλησίον, ἀγωνιόμενος, Ἰλ. Β, 812. Ὀδ. Ξ, 7. 3) μεταφ. ἐπὶ ζώων, καὶ μάλιστα κυνῶν, ὅτε αἰσθάνονται τὴν ὁρμὴν τῆς συνουσίας, ὡς παρ' Ἀριστοφάν. Βατρ. »Περίδρομοι κύνες.

Περιδρύπτω, ψω (δρύπτω). Ὁλόγυρα δρύπτω, ξέω, ζουγρανίζω, ξεσχίζω, περιξέω, Ἐπ. παθ. ἀόρ. »περιδρύφθη ἀγκῶνας, Ἰλ. Ψ, 395.

*Περιδύνω, = περιδύω.

Περιδύω, ύσω (δύω, ἀνμλ.). Περιβάλλω, ἐνδύω, κρύπτω, καλύπτω, ὁλόγυρα σκεπάζω. 2) ταὐτὸν τῷ, Ἀποδύω, ἐκδύω ὅλου ἢ ὁλόγυρα, Ἰλ. Λ, 100. »–περίδυσε χιτώνας, ἀφείλετο τοὺς χιτῶνας, ἐξεδύθη, ἔκβαλε· ὅθεν καθόλου, γυμνόω, ἁρπάζω, μετὰ δίττης αἰτ. προσπ. καὶ πράγμ., Ἀπο. (παράδειγμα ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ἐνδύω οὐχ εὑρηται). [ύω, υ–, ύσω, – –, πρβ. μέντοι τό, δύω.]

*Περιδώμεθον, ἀ. προσπ. δυϊκ. ὑποτακτ. β'. ἀόρ. μέσ. τοῦ περιδίδωμι, Ἰλ.

*Περιεγείρω, Μ. εγερῶ (ἐγείρω, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα ἐξυπνῶ, ἢ διεγείρω, σηκόνω εἰς τὸ ποδάρι.

Περιεδρεύω, (ἕδρα), ταὐτὸν τῷ, περικάθημαι, Γλωσσ. ὅθεν ἐπὶ πόλεως, πολιορκῶ αὐτήν.

Περιεδω, (ἐδω, ἀνμλ.) ποιητ. ἀντὶ περιεσθίω, καὶ κατατρώγω.

*Περιέζομαι, Μ. εδοῦμαι (ἕζομαι). Κάθημαι ὁλόγυρά τινος, αἴτ.

Περιεθέλω, Μ. -εθελήσω (ἐθέλω, ἀνμλ.) = ἀγαπάω. Ὑπεραγαπῶ, ὑπερεπιθυμῶ, Ἡσυχ.

*Περιεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ περιορᾶω (ΕΙΔΩ, ἀνμλ.), ταὐτὸν τῷ, περιορᾶω. Περιβλέπω, περισκοπῶ, κυττάζω ὁλόγυρα. »Περιεῖδεν τὸ μέλλοντα, προσμένειν τὸ ἐρχόμενον, προσμένειν τὸ μέλλον, τὸ ὀφθησόμενον. 2) μετὰ μετοχῆς, ὡς καὶ τὸ περιορᾶω, ταὐτὸν τῷ, ὑπεριδεῖν, καὶ ὑπερορᾶν· ἀφίνειν, ἀμελεῖν, οὐ προσέχειν, καταφρονεῖν· ἐντεῦθεν καὶ παραβλέπω, δὲν ἐναντιοῦμαι εἰς τὸ νὰ γένῃ τι π. χ. »Ὅτι εὐ περιεῖδον αὐτὸν ἁρπασθέντα, ὅτι αὐτοὶ δὲν τὸν ἄφησαν νὰ ἁρπασθῇ, νὰ τὸν ἀρπάξωσι μὲ βίαν, πρβ. Ἡρόδ. 1, 89. 3, 65. 4, 118. 9, 6. Bergl. Ἀριστοφ. Εἰρ. 10. Dawes misc. crit. p. 265. »Οὐκ ἂν περιεῖδον ἐμαυτὸν ἐν ἐγγύῃ καταλειπόμενον ὑπ' ἐκείνου, δὲν ἤθελα ἰδῇ τὸν ἑαυτόν μου τοιουτοτρόπως ἀδιάφορον ἐν τῇ ἐγγύῃ μόνον καταλειπόμενον, Δημοσθ. πρβ. περιορᾶω· συντάσσ. δὲ καὶ μετὰ μόνης τῆς αἰτ. τοῦ προσπ. Ἡρόδ. 3, 155. Ἀριστοφ. Ἀχ. 55. σπανιώτ. μετὰ τῆς ἀπαρμφ. Ἡρόδ. 1, 24. 4, 113. — Β) ὁ παρατατ. περίειδα, ὑπερσυντλ. περιῄδειν, Ἀττ. καὶ Ὁμ. περιῴδη, ὁ μὲν παρατ. μὲ σημ. ἐνεστ. ὁ δὲ ὑπερσυντλ. μὲ σημ. παραταν., ἀντὶ τοῦ, γινώσκω ἢ καταλαμβάνω καλλίον, ὑπερέχω τινὰ κατὰ τὴν γνῶσιν τινός, μετ' ἀπαρμφ. Ἰλ. Β, 247. »Περίοιδε ποήσαιμι· μετὰ αἰτιατ. Ὀδ. Γ, 244. ἢ καὶ μετὰ δοτ. »Ἴχνεσι περιῴδη (Ὀδ. Ρ, 317.)· ἐγνώριζε σελλίτερον (οὗτος ὁ κύων παρὲξ οἱ ἄλλοι (τὰ ἴχνη τῶν θηρίων· καὶ μετὰ γεν. προσπ. ἐν Ὀδ. Γ, 344. ὁμοίως καὶ, »Θουλῇ περιίδμεναι (ἐπ. ἀπαρμφ. παρατ. ἀντὶ περιειδέναι) ἄλλων, ἐγίνωσκε καλλίον ἢ οἱ ἄλλοι κατὰ τὴν συμβουλήν, εἶχεν ἰδέαν περὶ συμβουλῆς καλλιτέραν παρὲξ οἱ ἄλλοι, Ἰλ. Ν, 728.

Περιειλάς, άδος, ἡ· ποιητ. θηλ. ἐπίθ. Περιειλισμένη, περιτειλιγμένη, Ἀνάλεκτ. α'. σελ. 477. ἐκ τοῦ

Περιειλέω, ῶ, σπανιώτ. περιείλω (εἰλέω, εἴλω, ἀνμλ.). Περιτυλίσσω, συστρέφω, περιστρέφω, καὶ κουβαριάζω, καὶ περιπλέκω, ἐμπεδεύω, περιδένω. »Ἐν ῥακίοις περιειλόμενος, περικαλυπτόμενος, περιτυλισσόμενος εἰς τὰ ῥάκη, Ἀριστοφάν. Βατρ. 1093. πρβλ. περιελίσσω. ὅθεν

Περιείλημα, τό. Ἐκεῖνο, εἰ οὗ περιτυλίσσει τίς τι, περιτύλιγμα.

58. παρβλ. Καλλιμ. Ζεύς, 48. Μετχ. θηπάμενος, Βυζάξας, Τμ. Ἀπλ. 123. »Ἀπόλλωνα θήσατο μήτηρ« κατὰ μεταβ. σημσ. Τὸν ἐβύζαξεν ἡ μήτηρ. (συγγν. τῷ θηλή, θαλία, θήλλω, τίθη, θείνη· αἱ ὁποῖαι λέξεις ἅπασαι εἰσὶ τοῦ, τρέφω, θηλάζω σημαντικαί)

(Θάω), Λακωνικ. σάω, Κυπάζω χρήσιμον μόνον κατὰ μέτην διάθ. θάομαι, ὑπερ ἰδέ.

(Θάω), Κάθημαι· νομίζεται ὡς πρωτότ. τοῦ, θάκος, θάσσω, θαάσσω· φαίνεται ὅμως ὅλως ἄχρηστον.

Τὸ Θ μετὰ τοῦ Ε.

*Θε, λεκτική, τῇ ληγούσῃ λέξεώς τινος προσαπτομένη συλλαβή· ἰδὲ θεν.

*Θεά, ἡ· θηλ. τοῦ θεός· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὁ Ὅμ. συντάσσει τὴν λέξ. καὶ ὡς ἐπίθ. οὐσιαστικῶ.τ.ι· »θεὰ μήτηρ« Ἰλιάδ. Α, 280. Φ, 109. καὶ »θεαὶ Νύμφαι«, Ξ, 315. »τὰ θεᾶν σημαίνει παρ' αὐτῷ παντοῦ τὴν Δήμητ. καὶ τὴν Περσεφ. (φυλάττει δὲ ἡ λέξις τὸ α παρὰ τοῖς Ἕλλησι, καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι καθ' ὅλας τὰς πτώσεις, καὶ τοι ἀεὶ μακρὸν ὄν, ὅθεν οὐδέποτε γράφεται »θῆ, θῆς« καὶ λ. ὅθεν καὶ κατὰ δοτ. πλθ. θεᾶῖς, Ὀδσ. Ε, 119. Herm. ἐν Τμ. Ἀφρ. Γ, 158. μέντοι κεῖται καὶ θεῇς. (υ–, μένον ἐν τῇ συνεθ. »ἠπότνια θεὰ« χρῆται τῷ α ὡς μακρ. τρὶς ὁ Ποιητ. ἐν Ὀδσ. Ε, 215. Ν, 391. Τ, 61. ὅπου ἄλλοτε »ἠπότνια θεὰ« ἀνεγινώσκετο.)

Θέα, ἡ. (ἀντὶ θεία, παρὰ τὸ, θάομαι, ἀφ' οὗ, θεάομαι) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ νὰ θεᾶται, κυτάζῃ τίς τι. Θεωρία, ὄψις, κύταγμα. Θέαμα, θέατρον, ἔτι δὲ καὶ τόπος ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅθεν θεωροῦσιν, ἢ ὅπου κάθηνται οἱ θεαταὶ καὶ κυτάζουσι. Τμ. Δημ. 64. »αἰδεῖσθαί με θέας ὑπερ τὸ κοινὸν παρ' ἡμῖν, διεμοτικῶς. Εἰς τὴν ζωήν σου, στὰ 'μάτια σου, τίμα με, μὴ μὲ καταφρονεῖς· ὅπερ ὅμως ἀναγνωστέον, κατὰ Voss καὶ Herm. ὑπὲρ θεᾶς πιθανώτ. »θέας ἄξιος« ἀξιοθεώρητος, ὁ ὁποῖος ἀξίζει νὰ τὸν ἴδῃ, βλέπῃ τις. »Ἴσμε ἐπὶ κωμῳδῶν θέαν« Πηγαίνω εἰς τὴν κωμῳδίαν, εἰς τὸ θέατρον.

Θεαγγελεύς, έως, ὁ. (ἀγγέλλω) Ὅστις ἀγγέλλει, δηλοποιεῖ τὰς πανηγύρεις, καὶ ἑορτὰς εἰς τὸν λαόν. Ἡσύχ.

Θεαγωγία, ἡ. Ἡ μαγικὴ ἐπίκλησις τῶν θεῶν, παρὰ τὸ

Θεαγωγός, ὁ, ἡ (ἄγω, θεός). Ὅστις ἐπικαλεῖται, κράζει τοὺς θεοὺς καὶ διὰ τῶν μαγειῶν του ἐμφανιζομένους παραστήνει αὐτούς. Γρηγ. Ναζ.

Θεάζω, Μλ.-άσω. Εἶμαι θεός, ἐκ τοῦ γένους τῶν θεῶν, ἢ θείας φύσεως — 2) μετβ. = θειάζω.

*Θεειδέστατος, νομίζεται ὅτι ἐχρῆτο ὁ Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ, θεοειδέστατος· ἄλλοι δὲ γράφουσι, θειδέστατος.

Θέαινα, ἡ. ποιητ. ἀντὶ, θεά. Ὅμ.

Θεαίτητος, ὁ, ἡ (αἰτέω). Ὅ,τι αἰτεῖται, ζητεῖται ἀπὸ τοὺς θεοὺς νὰ τῷ δώσωσι. — 2) ὁ Θεαίτητος, κύρ. Ὅνομ.

Θεάκτωρ, ορος, ὁ (ἄγω). Ὅστις ἄγει, ὁδηγεῖ, φέρει πρὸς τοὺς θεοὺς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1042. ἀμφιβ.

Θέαμα, τό (θεάομαι). Θεώρημα, ὅ,τι βλέπει, κυτάζει, θεωρεῖ τις, θέατρον, τοῦτ' ἔστιν ὅ,τι παραστήνεται εἰς τὸ θέατρον, τὸ ἰταλ. σπεττάκολον.

Θεάμων, ονος, ὁ, ἡ (θεάομαι). Θεατής, Ὅστις βλέπει, θεωρεῖ, κυτάζει τι, τὸ ἰταλ. σπεττατόρος.

Θεανδρικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον, ἀνήκει εἰς τὸν θεάνδρον.

Θεάνδρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ὅστις εἶναι ἑνταῦτῷ καὶ θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Θεανθρωπία, ἡ. Ἡ ἰδιότης, ἡ φύσις τοῦ θεανθρώπου. παρὰ τὸ

Θεάνθρωπος, ὁ, ἡ (ἄνθρωπος). Ὅστις εἶναι ἑνταῦτῷ καὶ θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ἔχει τὴν οὐσίαν τοῦ θεοῦ καὶ ἀνθρώπου.

*Θεανώ, οῦς, ἡ· ἴσμ. κύρ. κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλιάδ. (παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ, υυ–)

Θεάομαι, Μλ.-άσομαι, Ἰων. θεήσομαι, μέτ. ἀποθ. (θέα, θάομαι). Θεῶμαι, κυτάζω, θεωρῶ, παρατηρῶ, βλέπω μὲ προσοχήν, ἐξαιρ. θέαμα, παραστασιν εἰς τὸ θέατρον. Ἀπὸ τοῦ παθ. ἀορ. θεασθῆναι, εὑρῆται κατὰ παθ. σημσ. ἡ μετχ., τὸ θεασθέν, Ὅ,τι εἶδεν, ἐκυτάξε τις, παρὰ Θεόθ. 3, 38. Ἀπὸ τοῦ ἐνεργ. θεάω, ἐλίγα τινὰ μαρτύρια μόνον ἐν τῇ Λακων. διαλέκτῳ διετηρήθησαν, Valck. Adon. σλ. 279. Β. (τὸ ἐν τῷ ἐνστ. βρχ. α, ἐν τῷ Μλ. ἐστὶ μακρ.)

Θεάρεστος, ὁ, ἡ (ἀρέσκω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀρέσκει εἰς τὸν θεόν. Ἐπίρ. θεαρέστως.

Θεάρειον, τό. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου θεώριον, Ὁ τόπος διὰ τοὺς θεωρούς, ἢ διὰ τὸν Θεάριον Ἀπόλλωνα — 2) Ναὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἐν Αἰγίνῃ, Πινδ. (υ–υυ)

Θεάριος, ὁ· ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὁ Πίνδος ᾠκοδόμησε τῷ θεῷ ἐν Τροιζηνίᾳ Ναόν, ὅστις ἦν ὁ παλαιότατος πάντων τῶν τῆς Ἑλλάδος. Παυσαν. Κορινθ. λά.

Θεαρός, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ, θεωρός.

*Θεάρσιος, ὁ, ἡ (ἄρσιος). Πᾶν ὅ,τι κρίνεται ἐκ θεοῦ ὀρθόν, δίκαιον, πρέπον· ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει κατὰ τὴν δικαίαν ἀπόφασιν τοῦ θεοῦ.

Θεαρχία, ἡ (ἄρχω). Ἐξουσία τῶν θεῶν. ἀφ' οὗ

Θεαρχικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν θεαρχίαν.

Θεάρχιος, ία, ιον. = θεαρχικός. Ἑρμωδ.

Θεαστί, Ἐπίρ. Κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν θεῶν, ὡς ὁμιλοῦσιν οἱ θεοί, ἔτι δὲ καὶ θειαστί, παρβλ. Διαστί· ἐσχημτσμ. κατὰ τὸ, Ἰαστί.

Θεαστικός, ή, όν (θεάζω). Ὅστις εἶναι ἐν θεοῦ ἐνθουσιασμένος, ἐμπνευσμένος, πεφωτισμένος, διδαγμένος.

*Θεατέος, α, ον· ἐπθ. ῥμτ. τοῦ θεάομαι. Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀξίζει νὰ βλεφθῇ, νὰ βλέπηται, πρέπει νὰ τὸν ἴδῃ τις· »θεατέονι« ὑπακμ. ἐστί. Ὅ,τι πρέπει νὰ ἴδῃ, νὰ βλέπῃ τις.

Θεατής, οῦ, ὁ (θεάομαι). Θεωρητής, ὅστις θεωρεῖ, βλέπει τι, ἢ θεάματα. ἀφ' οὗ

Θεατικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν θεατήν. »Θεατικὴ δύναμις«. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Α'. 6. ἡ δύναμις τῆς ὁράσεως.

Θεατός, ή, όν (θεάομαι). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ἀξιοθέατος, ὁρατός, τὸν ὁποῖον βλέπει, ἢ δύναται νὰ ἴδῃ, ἢ εἴδετις.

Θεατρεῖον, τό. = θέατρον. Σουΐδ.

Θεάτρια, ἡ· θηλυκ. τοῦ, θεατήρ. Θεωρήτρια.

Θεατρίδιον, τό. Ὑποκρτ. τοῦ θέατρον, Θεατράκι, μικρὸν θέατρον. Σουΐδ.

Θεατρίζω, Μ. ἴσω (θέατρον). Εἶμαι ἐπάνω εἰς τὸ θέατρον, εἶμαι ὑποκριτὴς τοῦ θεάτρου, παίζω εἰς τὸ θέατρον. — 2) μεταβ. Ἐκθέτω τι ἐπὶ τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου, παραστήνω θέατρον· ἐκθέτω τι ὁρατὸν εἰς ὅλους δημοσίως, νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ κακὴν σημσ. Στηλιτεύω τινά, ἢ τίποτε, τὸ κάμνω δημόσιον παίγνιον, τὸ ὑβρίζω, περιπαίζω δημοσίως.

Θεατρικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς, ἢ διὰ τὸ θέατρον· ὅθεν, πομπῶδες, ἐπιδεικτικόν, μεγαλοπρεπές, καυχιστικόν, ὑψηγορικόν, κομπαστικόν· ἀντιθ. τῷ, ταπεινός· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ συγγραμμάτων, καὶ ἐπὶ λόγων διὰ ζώσης φωνῆς, Πλτχ. Ἐπίρ. θεατρικῶς.

Θεατριστής, οῦ, ὁ (θεατρίζω). Ὑποκριτὴς τοῦ θεάτρου, τὸ συνηθ. ἰταλ. κωμεδιάνος, ἀπὸ τοῦ κωμῳδός· ἔστις παίζει εἰς τὸ θέατρον. Σουΐδ.

Θεατροβάμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὅστις πηγαίνει συχνὰ εἰς τὸ θέατρον. Νικήτ. Χρον. Γ. 4.

Θεατροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ, ἢ φαίνεται ὡς θέατρον. Ἐπίρ. θεατροειδῶς, Διόθ. Σικ.

Θεατροκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὅστις ζητεῖ, ἐπιμελεῖται, ὡς θεατριστής, νὰ κερδήσῃ τὴν εὔνοιαν, τὴν ἀρέσκειαν, τὸ χειροκρότημα, τὸ Ἰταλ. ἀπλάουζον τῶν θεατῶν. Ἀρτεμίδ. Β'. 75. καὶ

Θεατροκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὅστις ζητεῖ, ἐπιμελεῖται, ὡς θεατριστής, νὰ κερδήσῃ τὴν εὔνοιαν, τὴν ἀρέσκειαν, τὸ χειροκρότημα τῶν θεατῶν, καὶ τούτου ἕνεκα κολακεύει τοὺς θεατάς, ἐσχημτσμ. ὡς τὸ, δημοκόπος.

Θεατροκρατία, ἡ (κρατέω). Ἐξουσία τοῦ θεάτρου, τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ τις θέατρον. Ἐξουσία τῶν θεατῶν εἰς τὸ νὰ κρίνωσι, τὸ Ἰταλ. κριτικάρωσι τὰ παριστανόμενα ἐπὶ τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου· ἐσχημτσμ. ὡς τὸ, ὀχλοκρατία. Πλάτ. Νομ. 3. σλ. 700. Α.

Θεατρομανέω, ῶ (μαίνομαι). Ἔχω μανίαν διὰ τὰ θέατρα, ὅ ἐστιν, εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ μανιώδη ἀγάπην καὶ κλίσιν πρὸς τὰ θέατρα.

Θεατρόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή) = Θεατροειδής. Λυκόφρ. 600.

Θέατρον, τό (θεάομαι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τόπος, οἶκος, οἰκοδομή, ὅπου παριστάνονται θεάματα· συνήθ. μὲν δράματα, κωμῳδίαι, τραγῳδίαι καὶ τ. τ. Ἀλλὰ καὶ τόπος ὅπου γίνονται δημόσια παιγνίδια, ἀγῶνες, πανηγυρικοὶ λόγοι καὶ λ. τ. τ. ὅθεν χρησιμεύει ἡ λέξ. καὶ ἀντὶ τοῦ, θέαμα, καὶ ἀντὶ τοῦ, θεαταί· παρβλ. ἀμφιθέατρον (τὸ α, ἐν τῷ, θέατρον, ὡσπερ καὶ ἐν πάσαις ταῖς συνθέσεσιν αὐτοῦ, φύσει μακρόν).

Θεατροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ποιεῖ, συγγράφει θεατρικὰς παραστήσεις, δράματα· ἢ οἰκοδομεῖ, κτίζει θέατρον.

Θεατροπώλης, ου, ὁ (πωλέω) = θεατρώνης.

Θεατροτορύνη, ἡ = τορύνη θεάτρου, Χολιάρα τοῦ θεάτρου, χλευαστικὴ ὀνομασία τῶν εἰς τὰ θέατρα ἐν Ἀθήναις συχναζουσῶν ἑταιρῶν. (υ–υυ–)

Θεατρώνης, ου, ὁ (ὠνέομαι). Ὅστις ἀγοράζει, ἤτοι παίρνει μὲ ἐνοίκιον, μὲ πάχτωμα τὸ θέατρον, ἐν Ἀθήναις δὲ, ὅστις ἐλάμβανε τὸ θεωρικόν, τοῦτ' ἔστι τὰ χρήματα, ὅσα πληρώνει πᾶς θεατὴς εἰσερχόμενος εἰς τὸ θέατρον, ἀνθ' ὧν ὅμως ἔπρεπε νὰ διατηρῇ τὸ θέατρον εἰς καλὴν κατάστασιν, νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς οἰκοδομῆς αὐτοῦ, καὶ νὰ πληρώνῃ μίσθωμα, ἐνοίκιον εἰς τὴν πολιτείαν· ἐλέγετο δὲ καὶ θεατροπώλης, καὶ ἀρχιτέκτων.

*Θεάφιον, τό, καὶ

Θέαφος, ὁ, ἀντὶ τοῦ θεῖον, Θειάφι, τιάφι· νεωτερ. λέξ.

*Θεειδής, ὁ, ἡ (θεός, εἶδος) = θεοειδής, ἀμφιβ.

Θέειον, τό· ποιητ. ἀντὶ θεῖον, Θειάφι, Ὅμ. ταὐτὸν τῷ, θεῖον.

Θέειος, εἴη, ειον, Ἐπκ. ἀντὶ θεῖος. Μοσχ.

Θεειόω, ποιητ. ἀντὶ θειόω, Θειαφώνω, τιαφώνω τι. Ὀδσ.

Θεεύμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ θειούμενος, Μτχ. τοῦ θεάομαι· πιθαν. ψευδὴς τύπος ἀντὶ θηεύμενος, Μτχ. Ἐνστ. τοῦ θηέομαι.

*Θέη, Ἰων. ἀντὶ θέα.

Θεηγενής, ὁ, ἡ (γένος) ποιητ. ἀντὶ θεογενής.

Θεηγορέω, Λέγω, ὁμιλῶ περὶ θεοῦ. παρὰ τὸ
Θεηγόρος, ὁ, ἡ (ἀγορεύω) = Θεολόγος. Ὅστις ὁμιλεῖ περὶ θεοῦ.
Θεηδόκος, καὶ Θεηδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι) ποιητ. ἀντὶ θεοδόκος.
*Θεήϊος, ίη, ίον, Ἰων. ἀντὶ θείειος, θεῖος, Θεικός. Βίων. 6, 9.
*Θεηκολεών, ῶνος, ὁ. Οἴκημα, κατοικία Ἱερέως· ποιητ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Παυσ. παρὰ τὸ
Θεηκόλος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ θεοκόλος. Ἱερεὺς· ὡσαύτως καὶ παρὰ Παυσ.
*Θεηλασία, ἡ (θεήλατος). Σάλσιμον ἀπὸ τὸν θεόν, τὸ νὰ στέλλῃ τι ὁ θεός, Εἱμαρμένον, τὸ γραπτόν.
*Θεηλατέομαι. Παραπονοῦμαι διά τι, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔστειλεν ὁ θεός, τὸ κοιντ. μ' ἠθέλησε τὸ κεφάλι μου, μ' εὐρήκε· μόνον παρ' Ἡλιόδ. Αἰθ. 6. Τί ταῦτα ἀωρὶ θεηλατοῦμαι; παρὰ τὸ
Θεήλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐδιώχθη, ἐκυνηγήθη, παρωργίσθη ἀπὸ τὸν θεόν. Ὅ,τι ἐγένετο, συνέβη κατὰ θέλησιν τοῦ θεοῦ, ἐστάλθη ἀπὸ τὸν θεόν, ἔργον, πρᾶγμα, συμφορὰ καὶ λ. τ. τ. — 2) Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐδιώχθη, ἐγέρθη εἰς τὸν θεόν, ἢ εἰς βωμὸν θεοῦ, ἐκυνηγήθη ἕως εἰς θεοῦ τινος τὸν βωμόν. Αἰσχλ.
Θέημα, τό. Ἰωνικ. ἀντὶ θέαμα.
Θεημαχία, ἡ· ποιητ. ἀντὶ θεομαχία. παρὰ τὸ
*Θεημάχος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ θεομάχος. (α)
Θεημοσύνη, ἡ. Τὸ νὰ θεᾶται, κυτάζῃ, παρατηρῇ, θεωρῇ τίς τι· κύταγμα μὲ προσοχὴν θεωρία, παρατήρησις. παρὰ τὸ
Θεήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ, θεάμων.
Θεηπολέω, Εἶμαι θεηπόλος.
*Θεηπόλος, ὁ, ἡ (πολέομαι). Ὑπηρετῶ, δουλεύω θεόν τινα· ὡς οὐσιαστ. ὁ θεηπόλος, Ἱερεύς, ἐξαιρ. τῆς Κυβέλης· ὅθεν καὶ μητραγύρτης, ὅπερ ἰδέ.
Θεηπτής, οῦ, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ, θεατής.
Θεητόκος, ὁ, ἡ (τίκτω) = θεοτόκος· ποιητ.
Θεητός, ἡ, ὁν. Ἰων. ἀντὶ, θεατός.
*Θέητρον, τό, Ἰων. ἀντὶ θέατρον.
*Θεήτωρ, ορος, ὁ, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ θεατής.
Θεία, ἡ· θηλυκ. τοῦ, θεῖος εἰς καὶ παρ' ἡμῖν, ἡ θεία, ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός. 2) Θεία, κύρ. ὄνομ. ἡ μήτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης, θυγάτηρ τῆς Γῆς, Ἡσιόδ. Θεογ. 135. 371.
Θειάζω, (θεῖος). Κάμνω τι θειῶν, θεοποιῶ τι ἢ τινα· ὑπάγω, ἀποδίδω τι εἰς τὸν θεόν. 2) ἐνθουσιάζω τινά. «Θειάσας αὐτὸν πολλά» καὶ προσευνήσας». Δίων Κάσ. 3) ἐνθουσιασμένος, εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν μου προφητεύω τι. Θουκυδ. 8. 1. Ἀδρίαν. Ἀναβ. Ζ'. (ἡ. 12. «Ὁ λόγος ἐθειάσθη ἐπὶ τῇ τελευτῇ τοῦ Ἀλεξάνδρου».
*Θειάομαι, φυσ. ἀνγν. ἀντὶ θεάομαι, Πινδ. Πυ. 8, 64.
Θειασμός, ὁ (θειάζω). Ἐνθουσιασμός, ἐμπνευσις θεία. 2) Δύναμις μαντικὴ τοῦ προβλέπειν, προλέγειν τὰ μέλλοντα, Ὅρκος εἰς τὸν θεόν. — 3) Δεισιδαιμονία, τὸ ἰταλ. φανατισμός, Θεόδ. 7, 50.
Θειαστί. Ἐπρρ. = θεαστί.
*Θείεν, γ'. πλθ. πρτπ. Ἐλκτ. ἀορ. β'. ἐνεργ. τοῦ τίθημι, Ἰλιάδ. Δ, 363.
Θείκελος, = θέσκελος. Ἀριστοφ. Λυσ. 1252.
Θεικός, ἡ, ὁν. = θεῖος, νεώτ. τύπος.
Θειλοπεδεύω, Ξηραίνω, στεγνόνω τι εἰς τὸν ἥλιον.
Θειλόπεδον, τό (εἴλη, πέδον). Τόπος ἐκθεμένος εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ὅπου δύναται τίς νὰ ξηράνῃ τι εἰς τὸν ἥλιον. Ἡλιακόν, ἡλιακός, ἡλιάστρια· ἔτι δὲ καὶ πλέγμα ἢ πλεγμένον τίποτε ἀπὸ καλάμια, βέργας, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. lessia, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον βάλλεται καὶ ξηραίνεται εἰς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου τίποτε· παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδυσ. Η, 123. ὅπου σημαίνει ὁμαλόν, ἐπίπεδον, τόπον ἀμπελίου, τοῦ ὁποίου τὰ σταφύλια ἀρίνουν νὰ ξηραίνωνται εἰς τὸν ἥλιον στρώγνητα, καὶ ἐξ αὐτῶν κατασκευάζουσι τὸ ἡλιαστμένον κρασὶ λεγόμενον.
*Θείμεν, ἀ. πλθ. πρτπ. ἐνεργ. Ἐλκτ. Ἀορ. β'. τοῦ, τίθημι, ἀντὶ θείμεν, Ὀδυσ.
*Θεῖναι, Ἀπρφ. Ἀορ. β'. ἐνεργ. τοῦ τίθημι, Ὅμ. ἀλλὰ καὶ ἀπρφ. Ἀορ. α'. τοῦ θείνω.
Θεινός, ἡ, ὁν = θεῖος. ἀμφβ.
Θείνω, Μλ. θενῶ, Ἀριστ. Ὄρν. 584. Ἀόρ. ἀ. ἔθεινα. Ἀόρ. β'. (ἔθενον) μόνον ἐν τῷ ἀπρμφ. θενεῖν, ἐν τῇ Μτχ. θενών, ἐν τῷ ὑπτκτ. θένω, καὶ ἐν τῷ πρτκτ. θένε, χρτμ. Κτυπῶ, κρούω, κεντῶ, σουβλίζω, ἀμπωχνῶ, πληγόνω τινὰ ἤτι, ὁ Ὅμ. συντ. τὴν λέξ. τῷ, ἠφασγάνῳ, ξίφεσι, ἄορι, μάστιγι, βουπλήγιδι ὡς τὸ, τύπτω καὶ κλήσσω· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τῆς ὀστ. ὀργανικῆς, Ἰλιάδ. Α, 588. Ὀδυσ. Σ, 63. ἠράϊστο θεινόμενος πρὸς οὐδεῖ. Νὰ σκορπιστοῦν κατὰ γῆς, κτυπούμενα, τὰ μυαλά του, Ὀδυσ. 1, 459. Αἰσχλ. Πρτ. 301. ποιητ. μόνον χρήσιμος ἡ λέξις. (Ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τοῦ Πινδ. καὶ ἄλλων, εὑρηται μὲν καὶ καθ' ἑνστ. θένω, ἀλλ' οὗτος τε, ὥσπερ καὶ ὁ, θείνω εἰσὶν ἄχρστ. γενηθέντες μόνον ἐκ τῆς ψευδοῦς τονώσεως τοῦ ἀπρμφ. ἀορ. θένειν, Βτμν. Ἑλλ. Γρμμτ. 2. σλ. 148. ἔστι δὲ ἡ λέξ. συγγν. τῷ, κτείνω καὶ θανεῖν).
*Θειογενής, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ θεογενής.
Θειοδάμος, ὁ, ἡ (δαμάω). Ὅστις δαμάζει, νικᾷ τοὺς θεούς· ἐξαιρ. ἐπὶ μαγειῶν, φαρμάκων, γοητευμάτων· ἔτι δὲ καὶ τριγν. εὑρηται ἐν χρήσει. (ξ)
Θειόδομος, ὁ, ἡ (δέμω). Ὅ,τι ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θεόκτιστον.
Θείομεν, Ἐπκ. ἀ. πλθ. πρτπ. ἐνεργ. Ἐλκτ. Ἀορ. β'. τοῦ τίθημι, ἀντὶ θέωμεν, θῶμεν, Ὅμ.
Θεῖον, τό. Θειάφι, τειάφι· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ ποιητ. τύπῳ, θέειον, ἅπαξ δὲ καὶ, θήϊον (πιθαν. παρὰ τὸ, θεῖος, Θεϊκὸν θυμίαμα, καπνισμα, διότι τὸ ἀναπτόμενον θειάφι ἐνομίζετο καθαρτικὴν καὶ τῶν κακῶν ἀπαλλακτικὴν δύναμιν ἔχον, Ἰλιάδ. Π, 228. Ὀδυσ. Χ, 481. 493. παρβλ. θειόω. Κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ, θύω, ἢ καὶ θέω, σεύω).
*Θεῖον, τό, οὐδτ. τοῦ, θεῖος, ὅπερ ἰδέ.
*Θειοποιέω, (ποιέω) = θεοποιέω.
Θεῖος, εία, εῖον (θεός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι θεϊκόν, ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τοὺς θεούς, Ὅμ. — α) Ὅ,τι ἔχει τὴν ἀρχήν, τὴν καταγωγήν του ἐκ θεῶν «θεῖον γένος» Ἰλιάδ. Ζ, 180. Ὅ,τι πέμπεται, ἔρχεται ἐκ θεοῦ «θεία ὀμφὴ» Ἰλιάδ. Β, 41. Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει κατὰ θείαν βουλήσιν, «θεία μοῖρα» Ὅς τις καθιστάνεται, διορίζεται εἴς τι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, «βασιλῆος» Ὀδυσ. Δ, 691. Ὅς τις ἐμπνέεται, φωτίζεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ «ἀοιδός» Πολλάκις ἐν τῇ Ὀδυσ., ὅπου ὅμως δύναται ἐκλαμβάνεσθαι καὶ κατὰ τὴν ὑπὸ β'. καὶ γ'. σημ. — Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν θεόν, ἢ εἶναι ἱερόν· καταστήσεται, διορίζεται εἰς τιμὴν τῆς θεότητος, «ἀγών, χορός» Ἰλιάδ. Η, 298. Ὀδυσ. Θ, 264. Ὅ,τι κεῖται, εὑρίσκεται ὑπὸ θείαν σκέπην, «πάλς, πύργος» Ἰλιάδ. Ι, 214. Φ, 526. Οὕτως ἐννοήσω παρ' Ὅμ. καὶ περὶ κηρύκων καὶ ἀοιδῶν, θεῖοι, ὑπ' αὐτοῦ προσαγορευομένων. γ'.) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑπὲρ ἀνθρωπον, ὑπέρτερον, τὰς δυνάμεις, ἢ τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου ὑπερβαῖνον· ἐξαιρ., πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑπερφυῶς μέγα, ἰσχυρόν, δυνατόν, λαμπρόν, κραταιόν, καλόν, διαπρέπον, διαφέρον, ὑπερβάλλον, λαμπρόν, θαυμαστόν κλπ. τ. τ. ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι καθ' ἑαυτὸ ἐστὶ διαφερόντως ἄριστον, ἐξαίρετον· ὅθεν προσαγορεύονται παρὰ τῷ Ποιητ. οὐ μόνον οἱ Ἥρωες, οἷον, Ἡρακλῆς, Ὀϊλεύς, Ὀδυσσεύς, καὶ λ. θεῖος, ὧν ἡ ἐπωνυμία αὕτη δύναται ἐκλαμβάνεσθαι καὶ διὰ τὴν ἐκ θεοῦ καταγωγὴν τοῦ γένους των, ἀλλὰ καὶ ἄφυχα πράγματα, ἐξαιρ. «θεῖον ποτόν» ἐν Ὀδυσ. πολλάκις, ἀπαντώμενον. 2) κατὰ οὐδτ. γένος, τό θεῖον, ὡς Οὐσιστ. Ἡ θεότης, ἡ θεία οὐσία, ἡ θεία πρόνοια· πρβλ. θεός. — β'.) τὰ θεῖα, τὰ ὑπέρτερα θεῖα πράγματα, τὰ τῆς θρησκείας, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ νομίζῃ, θεωρῇ, πιστεύῃ τις ἱερὰ καὶ ἅγια, Πνρ. Κρ. π. 8, 8, 2. «τὰ θεῖα ζητεῖν τὸ νὰ ἀσχολῆται, καταγίνεσθαι εἰς τὰ ὑπέρτερα, νὰ σπουδάζῃ περὶ τῶν θείων, οὐ περὶ τῶν ἐπιγείων καὶ ψαρτῶν πραγμάτων. 3) Ἐπρρ. θεῖος, κατὰ θεῖον τρόπον. θειά, ὡς θεός· «θεῖος λέγειν» τὸ νὰ λαλῇ, ὁμιλῇ τις ὡς ἐκ θεοῦ ἐμπνευσθείς, φωτισθείς, κατὰ θείαν ἔμπνευσιν. Ἐπρρ. συγκρτ. θειοτέρως, Θειοτέρα.
Θεῖος, ὁ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός, θηλκ. θεία, ἡ. Ἢ πρὸς πατρός, ἢ πρὸς μητρὸς ἀδελφή. Ἡ λέξις εὕρηται κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφ. πρότερον γὰρ ἐχρησίμευον ἀντ' αὐτῆς τό, «πατροκασίγνητος, πατράδελφος, πάτρως· καὶ, μητροκασίγνητος, μητράδελφος». (πιθαν. τῷ, ἡ θεῖος συγγν.)
Θειοτειχής, ὁ, ἡ (τεῖχος). Ὅ,τι εἶναι ὠκοδομημένον, κτισμένον ὑπὸ θεοῦ, εἶναι θεόκτιστον, ἔχει θεόκτιστα τείχη. Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. «Θεοτειχὴς Τροίη».
*Θειοτέρως, Ἐπρρ. συγκρτ. τοῦ θείως· ἰδέ θεῖος.
Θειότης, ητος, ἡ (θεῖος). Θεότης, θεϊκὴ φύσις, οὐσία· ἐξαιρέτως Θεῖον μεγαλεῖον, κράτος, κάλλος, θεία δόξα, ἁγιοσύνη, ἐν γένει πάσκήσεις θεότητος. Σπουδὴ περὶ γνώσεως τῆς θεότητος, τοῦ θεοῦ. Ἰσοκρ.
Θειοφανής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐδείχθη, ἐφανερώθη, ἐδηλώθη, ἐχορηγήθη, ἐδόθη ἐκ θεοῦ.
Θειόχροος, συναιρ. — χρους, ὁ, ἡ, ουν, τό (θεῖον, χρόα). Ὅ,τι ἔχει χρῶμα θείου, θειαφίου, τειάφης. Διοσκορ. Β'. 118.
Θειόω, (θεῖον). Καπνίζω τι μὲ θειάφι καὶ οὕτω τὸ καθαρίζω, Ὀδυσ. Χ, 482. Μέσ. Ὀδυσ. Ψ, 50. «δῶμα θειοῦται περικαλέως, Καθαρίζει τὸν οἶκον μὲ τὸν καπνὸν τῆς τειάφης (ὁ Ποιητ. χρῆται ἀμφιτεράκις τῷ Ἐπκ. τύπῳ, θεειόω). 2) (θεῖος). Ποιῶ, κάμνω τίποτε θεῖον, ἱερόν, τὸ ἁγιάζω, ἀφιερόνω εἰς τὸν θεόν. «νεών Διός ἐθείωσεν». Δίων Κάσ. ὡς τὸ θειάζω.
Θείω, Ποιητικ. ἀντὶ τοῦ θέω. Τρέχω, πυλαλῶ, Ὅμ.
Θείω, Ἐπκ. ὑπτκτ. ἀόρ. β'. τοῦ τίθημι, ἀντὶ θέω, θῶ. Ὅμ.
Θειώδης, ὁ, ἡ (θεῖον, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ θειάφι, φαίνεται ὡς θειάφι, ἔχει χρῶμα θειαφίου.
Θελγεσίμυθος, ὁ, ἡ (θέλγω, μῦθος). Ὅστις θέλγει, μαγεύει μὲ τοὺς λόγους του τὸν ἀκούοντα. Ἀνάλεκτ. Β'. 518.
Θέλγητρον, τό (θέλγω) Πᾶν ὅ,τι θάλπει, εὐφραίνει, καταπραΰνει, ἡδύνει, παραμυθεῖ, καταγοητεύει, τέρπει, ψυχαγωγεῖ, παράγει, ἐξαπατᾷ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου. 2) Κήλησις, θεία ἡδονή, χάρις.
Θελχίν, ῖνος, ὁ, ἰδέ τελχίν. Ζήτ. Τελχῖνες.
*Θέλγμα, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ψυχαγωγικόν, παραμυθητικόν, τερπνόν, χαρίεν· ἐν γένει = θέλγητρον.
Θέλγω, Μ. ξω. Κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν. Ἐπαφῶμαι, καταψαύω, τὸ κοινότ. χαϊδεύω· ὅθεν ἐπὶ πασῶν τῶν διὰ τῆς ἐπαφῆς γινομένων ἐνεργειῶν· ἐξαιρ. γοητεύω, παγιδεύω, καταδαμάζω, ἀδυνατίζω, χαυνόνω, ναρκόνω ἢ ἀποκοιμίζω, καταπραΰνω, ἡμερόνω, κατασοφίζω,

Περιείλησις, εως, ἡ. Τὸ περιειλεῖν, περιελίττειν, περιτύλιξις. 2) ταὐτόν τῷ, περιείλημα. Παρ' Ἡρόδ. 2, 123. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντί, περιήλυσις.

*Περιειλίσσω, Ἰων. ἀντὶ περιελίσσω, Ἡρόδ. 8, 128. ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλατ. Πρωταγ. σελ. 342.

*Περιείλω, ὁρ. περιειλέω.

Περίειμι (περί, εἰμί). Ὁλόγυρα ὑπάγω, περιτρέχω, περιέρχομαι, περιφέρομαι, Ξενοφ. 2) ἔρχομαι κατὰ τάξιν ὁλόγυρα, καὶ πάλιν φθάνω εἰς τὸν ἴδιον τόπον, ὅπου ἦμην τὸ πρότερον· περιερχόμενος φθάνω εἰς τὸν ἴδιον τόπον· ἐν γένει, φθάνω, παραγίνομαι, εἴς τινα, Ἡρόδ. 2, 120. »Ἐς τοῦτον, Ἡρόδ. 2, 4. πρβ. περιέρχομαι· ἔτι δέ, μεταβαίνω ἀπό ἑνὸς εἰς ἄλλον, ὡς κληρονόμημα καταλείπομαι, π. χ. »Ἡ εἰς τὸν παῖδα περιοῦσα ἀρχή«, Ἡρόδ. 1, 120 3) ἐπὶ χρόνου. »Χρόνου περιιόντος, ὅτε ἦτον ἐγγύς, ἡ ἐπέρασεν ὁ καιρός«, Ἡρόδ. 2, 121. 1. 4, 155. »Περιιόντι τῷ θέρει«, ἐνεστηκότι, Θουκ. ἐνῷ εἰνοεῖται ἡ κυκλικὴ περίοδος τοῦ χρόνου. 4) ἔτι δὲ καὶ μεταφ. περιέρχομαί τι, περιερχόμενος περιεργάζομαί τι, ἐπισκεπτομαι, π. χ. τὰς φυλακάς, Ἡρόδ. 5, 33. »Ἄλλον περίειμι χερσῖν«, Ἀπολλων. Ἀργ. γ'. 408. ἐκταλῶ τὸν ἀγῶνα, περὶ τὸν ἀγῶνα εἰμί.

Περίειμι, (εἰμί), ὡς τὸ ὑπάρχειμι. Εἶμαι κρείττων, καλλίτερος, ἢ ἐπιτηδειότερος παρ' ἄλλον, τὸν ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ἢ νικῶ· εἶμαι ἀνώτερός τινος· μετὰ γεν. προσπ. καὶ αἰτ. πράγμ. καθ' ὃ ὑπαρχει τις τὸν ἄλλον, Ὀδ. Σ, 248. Τ, 326. Ἡρόδ. 3, 140. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. Λογογρ. μετὰ δοτ. τοῦ πράγμ. Ξεν. Ἀναβ. 1, 9, 23. Schaef. Διον. Συνθ. σελ. 23. πρβ. περιγίγνομαι. β) ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὸν ἀριθμόν, εἶμαι περισσότερος, »Πλήθει«, Ἡρόδ. 9, 31. ὡσαύτ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. »Τοσούτον τῷ πλήθει περιῆν ὁ βασιλεύς«, Ξεν. Ἀναβ. 1, 8, 9. 2) μένω ὑπόλοιπος, ἐξειρ. α) ζῶ περισσότερον ἢ ἄλλος, τινί, Ἡρόδ. 1, 121. 3, 119. συνῆθ. ἀπολύτως, μένω ζῶντανός, ζῶν, σώζομαι, ἀναλαμβάνω ἀπὸ νόσου, πολλκ. παρ' Ἡρόδ. 1, 120. 3, 53. 7, 107. 139. 188. καὶ ἀλλαχοῦ. β) μένειν τι ὑπόλοιπον, ἀπομένειν, ἐπὶ κτήματός τινος, περιουσίας, ἐπὶ χρημάτων καὶ οἰκονομίας, ἐπὶ λογαριασμοῦ καὶ τ. τ. οἷον »Περίεστί μοιι, μοί μένει, μοί ἀπομένει, μοί περιττεύει. »Τὰ περιόντα χρήματα τῆς διοικήσεωιι«, τὰ περισσεύοντα ἐκ τῶν ἐξόδων, (ἡ κάστα, τὰ ἐν τῇ κάσσῃ μένοντα χρήματα), Δημοσθ. ὡσαύτως, ἡ περιοῦσα παρασκευή, Θουκ. 1, 89. τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Θουκυδ. »Τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ«, τὸ ἐναπολειφθέν, τὸ λεῖψανον, τὰ ὑπόλοιπα ἀπέμενε. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 37. »Περίεστί μοι καὶ ἐπαίνοντι ἄχρι τοῦ μὴ παυόμενον ἀμιλεῖσθαιιι, μοί περιττεύει, καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορικ. γ) περιττεύειν τι, ὄφελος ἢ κέρδος, διάφορον προκόπτειν ἐκ τινος, ἔχω διάφορον, κέρδος ἢ ὄφελος, μετὰ δοτ. περιπ. προσπ. »Περιεῖναιιι, τὸ ἐκ περιττοῦ ἔχειν, ὅθεν τό, περιουσία. »Τεεγαρουν ὑμῖν περίεστιν ἐκ τούτωιιι, Δημ. ἆρα ἔχετε ἐκ τούτων ὄφελος, κέρδος, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, τί ἐκέρδησας, τί ἀπέκτησας ἐκ τούτου; »Περίεστί δέ μοι ταῦτα, οἷα τοῖς κακόν τι νοοῦσιν ὑμῖν περιγένοιτο, ἐγὼ ἐκέρδησα ἐκεῖνο, ὅπερ εὐχόμην νὰ πάθωσιν ἐκεῖνοι, οἵ τινες ἐστοχάζοντο κακὰ διὰ σάς. »Ψηφίσματα ὑμῖν περίεστιιι, βελτίω δὲ τὰ πράγματα οὐδ' ὁτιοῦν ἔσταιιι, Δημ. σεῖς πλέον δὲν θέλετε ἔχει κέρδος· ἄλλο ὄφελος ἐκτὸς τῶν ψηφισμάτων σας. »Ὡς πολύ μοι περίεστι τῶν ἐμαυτοῦ πραγμάτωνιιι, ὥστε δὲν ἔχω πλέον πολὺ νὰ κάμω μὲ τὰς ἰδίας μου ὑποθέσεις· ὅπου ἀκολουθεῖ. »Οὐκοῦν ἐκ τοῦ περιόντος ταῦτα ποιῶ, ἀλλ' ἀπὸ τῆς αὐτῆς σπουδῆιιι, ταυτόν ἐστι τῷ »Ἐκ περιουσίας, οὐκ κάμνω τοῦτο ἢ ὑπερφρόνησιν, σηλ. ὡς μὴ ἔχων ἀνάγκην νὰ τὸ κάμω, ἀλλά. »Ὡς ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος ἔσται αὐτῷ τὰ τῆς μάχηιιι«, Ἡλιοδ. ζ'. σελ. 305. ἀλλὰ καὶ ἄνευ προηγουμένου Οὐσιαστικοῦ. »Τούτοις δὲ τοσοῦτον περίεστιν, ὥστε προσυκοφαντοῦσιιι«, Δημοσθ. σελ. 1280. εἰς αὐτοὺς τόσον ἀκόμη ἔμεινε. δ) ὡς ὕστατος καρπός, ἀποτέλεσμα ἀπομένειν.

Περιειργνύω, καὶ περιείργνυμι, ταὐτόν τῷ, περιείργω, Θουκυδ.

*Περιείργω, ξω (εἴργω). Ἀπὸ παντοχόθεν στειχοχωρῶ, κλείω, περιορίζω, στενόνω, συστέλλω. (Τοῦτου ἀρχαιότερος τύπος ἦν τὸ, περιέργω, Ἡρόδ.)

*Περιείρω (εἴρω, ἀνομ.). Ἁρμαδιάζω, προσαρμόζω, κρεμῶ, ὁλόγυρα. »Ξύλα περὶ γόμφουσιιι, μπήγω τριγύρω«, Ἡρόδ. 2, 96.

Περιεκτικός, ἡ, ὸν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς (περιέχω). Ἐν ἑαυτῷ περιέχων, περιλαμβάνων, ὅστις περιέχει, περιλαμβάνει ἐν ἑαυτῷ, περιληπτικός· ὅθεν τροπ. γενικός, καθολικός, τὸ καθόλου πάντα περιλαμβάνον, ὡς καὶ τό, περιέχον, τό· ὅπερ καὶ ἴδε. 2) παρ' Ἱπποκρ. ταὐτόν, τῷ, Σωτήριος, πάνυ ἀμφ. ἴδε περιεκτικός. 3) παρὰ Γραμματικοῖς καλοῦνται καὶ τὰ Μέσα Ῥήματα, περιεκτικά.

Περιέλασις, εως, ἡ. Τὸ φέρειν, διώκειν, ἱππεύειν, ἁμαξεύειν ὁλόγυρα, περιφορὰ καὶ τόπος, διάστημα διὰ περιέλασιν. ἐκ τοῦ

Περιελαύνω, Μ. άσω (ἐλαύνω, ἀνομ.). Ὁλόγυρα, κύκλῳ, ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν ἐλαύνω, συμμαζόνω, ὁμοῦ διώκω, περιμαζόνω, ὡς ζῶα, λείαν, κ. τ. τ. ὅθεν ἁρπάζω, λεηλατῶ. β) στενοχωρῶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἐνοχλῶ, δὲν δίδω ἡσυχίαν Ἡρόδ. 1, 106. »Περιελαυνόμενος τῇ στάσειιι, ὡς τὸ περιβαλλόμενος. »Περιελαύνειν τὰς κύλικαιιι, κάμνω τὰ ποτήρια νὰ κάμωσιν ὀγλήγορα τὸν γύρον εἰς ὅλους τοὺς ὁμοτραπέζους, ὡς παρὰ Ξενοφ. Συμπ. β'. 27. »Μαθεῖν τοὺς ἀγαθοὺς ἁρματηλάτας βαττον περιελαυνοντας κύλικαιιι. 2) κατὰ τὸ φαινόμενον μέν ἀμεταβ. ἀντὶ τοῦ, ἱππεύω, ἁμαξεύω, τρέχω ἔφιππος ἢ ἔποχος τριγύρω, περιτρέχω, ὁμοῦ προσυπακ. τό, ἅρμα, ἵππον κ. τ. τ., τὰ ὁποῖα ἔνιοτε καὶ πρόσκειντα, Ἡρόδ. 1, 106. καὶ Ξεν. Κυρουπ. α'. β'. 24. »Κῦρος τοὺς πεπτωκότας περιελαύνων ἐθεᾶτοιιι, ἔφιππος ἢ ἐφ' ἅρματος περιερχόμενος· καὶ ἐν δ'. β'. 16. »Ἱππεῖς περιελαύνειν ἐκέλευτε τὸ στρατόπεδονιιι, ἐπρόσταξε νὰ περιέρχωνται, νὰ τρέχωσιν ὁλόγυρα εἰς τὸ στρατόπεδον. Μέσως, περιελαύνομαι, παρὰ Πολυβίῳ συχνάκις, ὡς καὶ τό, περιβάλλομαι. »Περιελασάμενος δὲ λεία ἱκανήιιι, περιμαζώξας, συμμαζώξας καὶ ἐπὶ τὰ πρόσω διώξας, ἁρπάσας«, 4, 29, 6, 59, 1. 5, 94, 4. 8. 26, 6.

Περιέλευσις, εως, ἡ (περιέρχομαι). Τὸ περιέρχεσθαι, περιφέρεσθαι, περιφορά, Πλούταρχ.

Περιελίξις, εως, ἡ. Τὸ περιελίττειν, περιστροφή, στρεφογυρισμός, περιτυλιγμός, δίπλωμα, γύρος, ἐκ τοῦ

Περιελίσσω, Ἀττ. περιελίττω. Μ. ξω (ἑλίσσω). Περιτυλίσσω, κάμνω τι νὰ στρέφηται, γυρίζω, καὶ ταὐτόν τῷ περιειλέω, Ξενοφ. Κυνηγ. ζ'. 17. Ἰων. περιελίσσω, Ἡρόδ. 8, 128. »Βυβλίον περὶ τὰς γλυφίδας«.

*Περιελκυσμός, ὁ. Τὸ νὰ τραβῇ τις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περιστασμός. ἐκ τοῦ

*Περιελκύω, = περιέλκω.

*Περιέλκω, ξω (ἕλκω). Ὁλόγυρα σύρω, τραβῶ. β) κατά τι διάφορον μέρος τραβῶ, ἄλλοθεν σύρω καὶ ἀσχολῶ τινα ἢ κάμνω αὐτὸν νὰ καταγίνεται, κάμνω ἀντιπερισπασμόν (diversion), ἐπὶ πολέμου. γ) παρασύρω, πέρνω μαζί μου μὲ βίαν. δ) τραβῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀπ' ἀλλήλων ἕλκω, ἀποσπῶ· διασκορπίζω, κυρίως τε καὶ καταχρηστικῶς.

Περιελλείπω, ὡς τό, ἐλλείπω, εἶναί τι ὀλιγώτερον.

Περιέλλειψις, ἡ. Ἔλλειψις, ἀμφ.

*Περιενέγκας, περιενεγκεῖν, ἀόρ. α'. μετοχ. καὶ ἀπαρμφ. τοῦ περιφέρω.

Περιέννυμι, Μ. ύσω (ἔνυμι, ἀνομ.), ταὐτόν τῷ, ἀμφιέννυμι. Ἐνδύω, περιβάλλω. »Χλαῖναν περιέσταθιιι«, Ἡσ. Ἔ. 541.

Περιέξειμι (εἶμι), ταὐτόν τῷ, περίειμι. Ὅλως, περί τι ὁλόγυρα εἰμί, ὑπάγω, κ. τ. λ. Ἀπίκα, ἀμφ.

*Περιεοῦσαι, Ἰων. ἀντὶ περιοῦσαι, ὀνομ. πληθ. θηλ. τοῦ ἐνεστ. τῆς μετοχ. τοῦ περίειμι, μέλ. ἐσομαι.

Περιεπτισμένως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ παρακ. τῆς παθ. μετοχ. τοῦ, περιπτίσσω. Ἐκλελεπισμένως (ἐξεφλουδισμένως) ἄρα, πάντη καθαρῶς.

Περιέπω, παρατ. περιεῖπον, Ξεν. Ἀπομν. 3, 9, 5. κτ. Μ, ἥσω. Ἀόρ. περιέσπον. Ἀπαρμφ. περιστεῖν, ἐξ ὧν ὁ ἀόρ. μόνον ποιητ. καὶ παρὰ τοῖς Ἰωσί Λογογρ., παρ' οἷς εὕρηται καὶ, περιεφέσθαι ἀντὶ περιεφθήσεσθαι, Ἡρόδ. 2, 115. 7, 149. καὶ περιεφθῆναι, Ἡρόδ. 5, 1. 6, 15. ἐν ᾧ ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀπαντῶνται καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογράφοις, (ἕπω, ἀνομ.). Ἀπό ὅλα τὰ μέρη εἶμαι περί τι καὶ περιβάλλω, ὅθεν μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν μεταχειρίζομαι, Καταγίνομαι περί τι, ἐνασχολοῦμαι, Ἰλ. Ο, 555. »— — περὶ τεύχε' ἔπουσιιι. »Τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περιεπέλλεα τεύχε' ἔπουσαιιι, περὶ τὰ ὅπλα ὄντα· ὡς καὶ Ἀπολλών· ὁ Ῥόδ. ἐν α'. 562. λέγει, »Πηδάλι' ἀμφιέπεσκειιι, εἶχεν, ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὸ πηδάλιον, καὶ ἐκυβέρνα δι' αὐτοῦ τὸ πλοῖον· ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, περικυκλόω, περιφυλάσσω, ὑπερασπίζομαι, περιβάλλω, συνοδεύω, φυλακτικῶς συντροφεύω, ἀκολουθῶ, δορυφορῶ, Πολύβ. δ'. ἐ. 5. καὶ μέσ. περιέπομαι, ἀκολουθῶ, κατόπι τινὸς ὑπάγω, Ξενοφ. Συμπ. ἡ. 23. »Ὥσπερ πτωχὸς περιέποιτοιιι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, περιθάλπω, ἰδιαιτέραν προσοχὴν ἔχω περί τι· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, εἶμαι πάντοτε περί τινος καὶ τὸν ὑπηρετῶ· ἐν γένει, τιμῶ, σέβομαι. »Μᾶλλ' περιέπειν τινὰ τιμῶ κατὰ πολλά«, Ξεν. Ἀπομν. 2, 9, 5. »Εὖ περιέπειν τινάιιι, καλῶς μεταχειρίζομαι«, Ἡρόδ. 1, 73. 2, 169. 7, 181. »Ὦ κάλλιστα περιέπειν τινάιιι«, Ἡρόδ. 2, 69, ἀντιθ. τῷ, »Τρηχέως περιέπειν τινάιιι, τὸν μεταχειρίζομαι σκληρά«, Ἡρόδ. 1, 73. 114 2, 64. (ὅστις ὅμως συνεχέστερον χρῆται τῷ παθ. »Τρηχέως ἢ τρηχύτατα περιέπεσθαιιι ἢ περιεφθῆναι ὑπό τινοσιιι, λαμβάνω σκληρόν, κακὴν μεταχείρισιν παρά τινος, περιυβρίζομαι«, Ἡρόδ. 5, 1. 81. 6, 15. 7, 149. 121. 8, 18. 27.) »Ἀεικῆ περιεπεῖν τινάιιι«, μεταχειρίζομαί τινα μὲ ἀτιμίαν«, Ἡρόδ. 1. 115. ἀντιθ. τῷ, ταῖς μεγίστοις τιμαῖς, Ξεν. Συμπ. 8, 38. »Περιέπειν τινὰ ὡς, ἢ ἀπὸ πολέμιον, φίλον, εὐεργέτην, ἀνδράποδον«, μεταχειρίζομαι, θεωρῶ τινα ὡς ἐχθρόν, κ. τ. λ. Ἡρ. 2, 69. 7, 181. Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. δ'. 12. »Ὡς εὐεργέτην καὶ φίλον, οὐχ' ὡς δοῦλον περιέφομενιιι, θέλομεν ἔχει, κρατήσει, μεταχειρισθῇ αὐτὸν ὡς κύριον παρ' Ἡρόδ. καὶ κατὰ μέσ. διάθ. »Εἰδὲ μή, περιέφεσθαιιι ὡς πολεμίουσιιι, Ἡρόδ. 7, 149. ὅπερ ἄλλως οὐκ ἦν, ὡς φαίνεται, ἐν χρήσει. Παρὰ Λουκιαν. νεκρ. διάλ. Ἀλέξ. 4. κεῖται ἀντὶ τοῦ, περί τι, ἢ ἐπί τι ἐμμένω. »Οὐκ ἠξίουν τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπωιιι, δὲν ἠθέλησα νὰ φυλάξω, ἢ, νὰ ἐπιμείνω εἰς τὴν ἀρχὴν μόνον τῶν Μακεδόνων.

ἐξαπατῶ τινα διὰ γοητευμάτων, ἐξαιρ. διὰ μαγικῶν ποτῶν, ἢ ἐπῳδῶν, μαγικῶν ἀσμάτων. Ἐπὶ παντοιοδήποτε ἡδυπαθήματος, τερπνῆς, γλυκείας αἰσθήσεως, ἀνυποστάτως, ἀκαταστάτως, τὰ πλείστα ἐπιβλαβῶς κατὰ τοῦ νοός, ἢ κατὰ τῶν ὑγιῶν αἰσθήσεων ἰσχύοντος. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λξ. ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅς τις διὰ τῆς θελκτικῆς, ἢ μαγικῆς ῥαβδοῦ τοῦτ' ἔστι διὰ τοῦ ὕπνου πάνδρων ὄμματα θέλγειν. Ἀμαυροῖ, σκοτίζει τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων, ἔτι δὲ καὶ τὰ καλύπτει μὲ τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου, Ὀδσ. Ε, 47. Ω, 3. Ἰλδ. Ω, 343. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, «θέλξας ὀσσε Σκοτίσας, ἀμαυρώσας ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ φοινιθέντος· ὅπου ἡ ἔννοια τῆς θελκτικῆς τερπιότητος παραχωρεῖ τῇ τῆς ἀκαταστάτου δυνάμεως, Ἰλδ. Ν, 435. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς μαγίστης Κίρκης, Ὀδσ. Κ, 291. 318. 326. καὶ ἐπὶ τῶν γοητευτικῶν ἀσμάτων τῶν Σειρήνων, Ὀδσ. Μ, 40. ὅθεν ἐν γένει, Καταπείθω, δολόω, ἐξαπατῶ, ξεγελῶ τινα ἀκαταλήπτως, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ μεταχειριζόμενος γλυκεῖς, κολακευτικοὺς τρόπους «νόον, θυμόν» Ἰλδ. Μ, 255. Ο, 322. 594. ὁ τρόπος δὲ οὗ ἐνεργῶ τοιοῦτόν τι τίθεται κατὰ δοτ. πτῶσιν, «πέπεσσι» Ὀδσ. Γ, 264. «μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν» Α, 57. Σ, 282. «ψεύδεσι, δόλοισι» Ἰλδ. Φ, 276. 604. Ἔτι δὲ καὶ πάσχω. «ἤρω δ' ἄρα θυμὸν ἐθελχθεὶς» Ἐθέλχθη, ἐγοητεύθη ἡ καρδία τῶν ἀπὸ τὸ θέλγητρον, τὴν ἡδονὴν τοῦ ἔρωτος, Ὀδσ. Σ, 212. ἄρα κατασχολάζω, ξεγελῶ μὲ ψλυαρίας, πλανῶ, ἀπατῶ, τυφλόνω, ἢ τυφλοπανιάζω τινά, Ὀδσ. Π, 298. Κολακεύω, ἀπατῶ τινα μὲ κολακείας, Ὀδσ. Ξ, 387. Διηγούμενος τερπνόν τι εἰς τινα τὸν κάμνω νὰ προσκολληθῇ ὅλως εἰς ἐμέ, καταμαγεύω τὴν καρδίαν του, Γ, 521. ὡσαύτως καὶ παθ. «θέλγεται ἥτορι» Γ, 514. Παρὰ τοῖς μεταγνωστ., ἐξαιρ. ἐπὶ χάριτος τῆς εὐγλωττίας, ἐπὶ θελκτικῆς λόγου, ἄσματος, κάλλους, ἔρωτος δυνάμεως· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς μαγικῆς ἐπαφῆς, ἢ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, τὴν ὁποίαν συνήθιζον οἱ τότε ἰατροὶ νὰ μεταχειρίζωνται ὡς ἀκεστικόν, ἤτοι τῶν πόνων καταπαυστικὸν μέσον, ἤτοι ἐστὶν ἡ κυρία μάλιστα σημασία τῆς λέξεως.

Θέλεμος, ὁ, ἡ. Μόνον παρ' Αἰσχλ. Ἱκτ. 1040. «θέλεμον πόμαν» Ἐπὶ τοῦ Νείλου, κατά τινας μὲν, παρὰ τὸ, θάλλω, θηλή, θηλέω, Τρόφιμον, καρποφορῶν, εὐφορίας πρόξενος, οἱονεὶ ἀντὶ θήλεμος· κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ, θέλω, Προθύμως φέρων, ἀφ' ἑαυτοῦ φύων, γεννῶν· ὡς παρὰ Ξεν. «γῆ θέλουσα» Ἀντὶ θέλημος.

Θέλεος, ὁ, ἡ (θέλω). Ὅστις θέλει τι, εἶναι πρόθυμος εἴς τι· μόνον παρ' Αἰσχλ. Ἱκ. 875.

Θελέσκω, Ὁρφ. Λίθ. Π', 4. ἀντὶ, θέλω.

Θέλημα, τό (θέλω)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅ,τι θέλει τις, θέλησις, ὄρεξις, ἀφ' οὗ

Θεληματαίνω, = θέλω· νεωτάτη λέξις· Νικήτ. Χρον. ΙΗ'. 4.

Θέλημος, καὶ, θελήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὅστις θέλει τι, εἶναι πρόθυμος εἴς τι, κάμνει τι ἑκουσίως, αὐτοπροαίρετα.

Θέλησις, εως, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ νὰ θέλῃ τίς τι· νεωτ. λέξις.

Θελητής, ὁ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὅστις θέλει τι· «θελητὴς ἰόμου, ἐλέσθαι» παρὰ τοῖς Ο'.

Θελητός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εὐχετοῦ, θέλει, ἀγαπᾷ, ἐπιθυμεῖ τις, παρὰ τοῖς Ο'.

Θέλιμνον, τό· = θεμέλιον, καὶ, θέλυμνον. Ἐμπεδοκλ. παρὰ Σιμπλικ. εἰς τὰ φυσικὰ τοῦ Ἀριστ.

Θέλκαρ, τό· = θέλγητρον. Ἡσύχ.

Θελκτήρ, ῆρος, ὁ (θέλγω). Ὅστις θέλγει, παραμυθεῖ, ἡδύνει, πράϋνει τι, ἢ τινα, «θελκτὴρ ὀδυνάων». Ὅμηρ. Ἴμν. ΙΕ', 4. ὡσαύτως καὶ, θέλκτωρ· ἀφ' οὗ

Θελκτήριον, τό, Φάρμακον, γοήτευμα, μαγικὸν μέσον· ὅθεν πᾶν ὅ,τι ἔχει μαγικὴν, θαυμαστὴν δύναμιν, ἐνεργεῖ γοητευτικῶς, καταγοητεύει τὴν καρδίαν, Ἰλδ. Ξ, 215. «θελκτήρια βροτῶνα. Ὠδαί, ἄσματα καταγοητεύοντα τοὺς ἀνθρώπους, Ὀδσ. Α, 337. «θεῶν θελκτήριον» Ὅ,τι γοητεύει, χαροποιεῖ, κοσεῖ εἰς εὐμένειαν τοὺς θεούς, Ὀδσ. Θ, 509. ἄλλως δὲ καὶ, θέλγητρον καὶ θέλκτρον· ἔστι δὲ ἡ λξ. οὐδετ. κυρίως τοῦ

*Θελκτήριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι παραμυθεῖ, ψυχαγωγεῖ, κατοπτρεύει, καταπείθει, ἐξαπατᾷ, παράγει, ἀποπλανᾷ.

*Θελκτικός, ή, όν = τῷ προηγμ.

Θέλκτις, ιδος, ἡ, Θλκ. τοῦ θελκτήρ, πάνυ ἀμφβ. Ἀπολλ. Δ'. 512.

Θέλκτρον, τό· = θελκτήριον, Σφκλ. Τρχ. 585.

Θελκτύς, ἡ. Γοήτεια, τέρψις.

Θελκτῶ, ούς, συναιρ. οῦς, ἡ, Θλκ. τοῦ θελκτήρ, Ἰουιδ. Φαστ.

*Θέλκτωρ, ορος, ὁ, ἡ = θελκτήρ, θελκτήριος, Αἰσχλ. Γκτ. 1054.

Θελξίμβροτος, ὁ, ἡ (θέλγω, βροτός). Ὅ,τι γοητεύει, τέρπει, εὐφραίνει, ἀπατᾷ δ' ἡδονῆς τοὺς ἀνθρώπους.

Θελξίνοος, ους, ὁ, ἡ· συναιρ. θελξίνους, ὁ, ἡ (νόος). Ὅ,τι τέρπει, εὐφραίνει, γοητεύει, ἀποπλανᾷ δ' ἡδονῆς τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν. Ἀνθολογ.

*Θελξίπικρος, ὁ, ἡ (πικρός). Ὅ,τι θέλγει, ἡδύνει τινὰ, τῷ προξενεῖ ἡδονὴν μὲ πόνον «κινημενήν» Ἐπιγρ. ἄδοπ. 445.

Θελξίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν)· = θελξίνοος. Εὐριπ.

Θελοκακέω· = ἐθελοκακέω· κατ' ἀναγν. ἐν Ἡρόδ. 1, 127.

Θέλυμνα, ων, τά = θεμέλια. Τὰ θεμέλια, αἱ ἀρχαί· μόνον παρ' Ἐμπδ. 6. κατὰ τὴν ἀναμφίβ. διόρθωσιν ὑπὸ Peyron καὶ Geisf. Τῷ ἑνικ. ὀρθμ. τὸ θέλυμνον, χρῶνται μόνοι οἱ Γραμματ. εἰς παραγωγὴν μόνον τοῦ, προθέλυμνος καὶ τετραθέλυμνος. Εὕρηται δὲ καὶ, θέλημνον, καὶ θέλιμνον.

Θέλω, Μ. θελήσω, Ἀλεξάνδρ. παρκμ. τεθέληκα, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 332. Κατὰ τὴν σημασ., ταυτοσημαντικὸν τῷ, ἐθέλω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Θέλω, εὐχομαι, ζητῶ· ἐπιθυμῶ τι· πράττω, κάμνω τι ἐξ ἰδίας θελήσεώς μου, αὐτοπροαίρετα, πρόθυμα· ἐπὶ πραγμάτων, Δύναται, ἠμπορεῖ, συνηθίζει, ὡς τὸ, φιλεῖν· «ἡ γῆ θέλουσα διδάσκειν», Ξενοφ. Οἰκον. 5, 12. ἀφ' ἑαυτῆς τῆς ὑλικῆς. Κυρουπ. Α'. 1, 3. «ἐδόκουν ὁρῶν τὰς ἀγέλας ἐθελούσας πείθεσθαι τοῖς νομεῦσιν». Τίθεται εἰς τι, δηλοῖ· «τί τοῦτο θέλεις» τὸ κοιν. τί θέλει, τί ἔχει νὰ εἰπῇ, τί σημαίνει τοῦτο, Τὸ θέλω, μόνον κατὰ τὸν τύπον διαφέρει τοῦ, ἐθέλω· τὸ μὲν γὰρ θέλω οὐχ' εὕρηται παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑποποιῶν πρὸ τοῦ Ἀλεξάνδρ. αἰῶνος, τὸ δὲ, ἐθέλω, οὐδαμοῦ ἀπαντᾶται ἐν τοῖς Ἰαμβικ. τριμτρ. τῆς Ἀττ. τραγῳδίας. Ἔτι δὲ, τὸ ἐθέλω, ἐστὶν ὁ κυρίως παρὰ τοῖς Πεζογρ. χρήσιμ. τύπος, μ' ὅλον ὅτι καὶ τὸ, θέλω, εὕρηται ἐξαιρ. ἐν τῇ συντξ. «εἰ θέλεις» παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττ., Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 7. Ἑκάτερος δὲ ἐχρῶντο ἐξαιρ. καὶ τῷ παρατ. ἤθελον καὶ τῷ ἀορ. ἠθέλησα, ὧν ἡ αὔξησις παρὰ τὸ, ἐθέλω ἐτυμολογητέα, οὐχὶ δὲ τῇ τοῦ, ἠβουλήθην, ἠδυνήθην, ἤμελλον συγκριτέα.

Θέμα, τό (τίθημι). Πᾶν ὅ,τι ἐτέθη, ἐβάλθη κάτω που, ἐστήθη, ἐξαιρ. α',) ἡ ἀποφασισμένη γνώμη, τὸ δόγμα. τὸ ἀξίωμά τινος, τὸ Ἰταλ. sentenza. β') Καταβολή, ὅτι καταβάλλει τις, ἐξαιρ. τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα οἱ παίζοντες παίγνιόν τι καταβάλλουσιν εἰς τὸ μέσον, διὸ νὰ τὰ λάβῃ ὁ κερδήσων· ἢ παρακαταθήκη, ἤτοι τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα καταβάλλει, ἀσφαλίζει τις εἰς τινα τραπεζίτην, τὸ Ἰταλ. deposito· εἰς τινα βαγκέρον. Τὸ ἐντιθέμενον βραβεῖον, τὸ Ἰταλ. premio περί τινος κατορθωτέου πράγματος, ὀξαιρ. τὸ τῶν ἐθλητῶν. γ') Πρωτότυπος λέξις, παρὰ τοῖς Γραμματ. δ') Τὸ ὑπερκείμενον μέρος ἐπαρχίας τινὸς εἰς μικρότερα τμήματα, τὸ Ἰταλ. distretto, παρὰ τοῖς Βυζαντ. Κωνσταντ. Πορφυρογ. ἀφ' οὗ

Θεματίζω, Μλ -ίσω. Θέτω, στήνω, βάλλω τί που, ἢ εἰς τὸ μέσον· ἐξαιρ. πρότεινω, ἢ προβάλλω λόγον, γνώμην τινὰ, κάμνω πρόταϋν τινα· ἔτι δὲ καὶ γεωθλιολογῶ, ὠρεστοπῶ, τοῦτ' ἔστιν ἐξετάζω τὶ μέλλοντα τῆς ζωῆς ἀνθρώπου τινὸς συμπεραίνων αὐτὰ ἐκ τοῦ ζωδίου εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη.

Θεματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς θέμα· τὸ θετικόν, τὸ Λατ. positivum. 2) Πανδήποτέ τι περὶ τοῦ ὁποίου τίθεται, διορίζεται βραβεῖόν τε, τὸ Ἰταλ. premio, π. χ. «ἀγῶν θεματικός», ἀντιθ. τῷ, στεφανίτης καὶ φυλλίτης. 3) «ῥῆμα θεματικόν» Τὸ πρωτότυπον, Γραμματ.

Θεμετισμός, οῦ, ὁ (θεματίζω). Τὸ νὰ θέτῃ, βάλλῃ τις τίποτέ που, ἢ πως· ὡς τὸ, θέσις τὸ Ἰταλ. positione. 2) ἡ ἐκτέλεσις θέματός τινος. 3) τὸ θετικόν, τοῦτ' ἔστιν, ὅ,τι ἐτέθη, ἐδιωρίσθη, ἐκυρώθη ἅπαξ, ἀντιθ. τῷ, φύσει, κατὰ φύσιν ἀναγκαῖον.

Θέμεθλον, τό (τίθημι, θέμα). Θεμέλιον, ὅθεν τὸ ἐνδότατον, καὶ βαθύτατον μέρος πράγματός τινος· οὕτω κεῖται παρ' Ὅμ., εἰς ἢ τρίς, ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσί. κατὰ πληθ. ἀριθμ. τῇ λξ. χρωμένοις, «ὀφθαλμοῖο θέμεθλα». Τὸ ἐνδότατον τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ ἄλλως κόγχη λεγόμενον, Ἰλδ. Ξ, 493. «στομάχου θέμεθλα», Ὁ πυθμὴν, ὁ πάτος τοῦ στομάχου, Ρ, 47. «Ὠκεανοῖο θέμεθλα» Ἡσί. Θγ. 816. Παρὰ Ἡσί. πᾶσα κρηπὶς, ἐπὶ ὀρέων καὶ οἰκοδομῶν.

Θεμέλιον, τό· = θέμεθλον, ποιητ. Θεμέλιον, Ἰλδ. Μ, 28. «προβάλλοντο θεμέλια» Ἔβαλον τὸ θεμέλιον, Ψ, 255. τρὶς κατὰ πληθ. ἀριθμ., ἐνικῶς δὲ ὀλόμου ἴτως.

*Θέμειλον, τό = θέμεθλον, μόνον παρὰ τοῖς ὕστατ. Βυζαντ. ποιητ., Jac. Ἀνθλ. Παλ. σλ. 612. Paul Sile ecphr. 1, 52. 55.

Θεμελιακός, ή, όν (θεμέλιον). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς θεμέλιον, Σχολ. Λυκόφ. 615.

Θεμελιόθεν, Ἐπίρ. Ἐκ θεμελίων, ἀπὸ τὰ θεμέλια.

Θεμέλιον, τό· = τῷ ποιητ. θεμέλιον.

Θεμέλιος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς θεμέλιον· ἢ θεμελιῶν ὑπάκουον. λίθος, ἡ πέτρα, ἥτις βάλλεται εἰς θεμέλιον.

Θεμελιοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Πᾶν ὅ,τι ἔχει θεμέλιον. Ἡρακλ. 28.

Θεμελιόω. Θεμελιόνω, βάλλω τὸ θεμέλιον, ἀφ' οὗ

Θεμελίωσις, ἡ. Τὸ νὰ θέλῃ, βάλλῃ τις θεμέλιόν τι, νὰ θεμελιώσῃ τίποτε.

Θεμελιωτής, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις θεμελιόνει, βάλλει τὸ θεμέλιον εἴς τι.

Θέμεν, Διορικ. καὶ Ἔπκ. ἀπρμφ. ἀορ. β'. ενργ. τοῦ τίθημι, ἀντὶ θεῖναι, Ὅμ.

Θεμερός, ὁ, ἡ = σεμνός. Σεβάσμιος, καταστηματικός· (πιθαν. παρὰ τὸ, τίθημι, ὅστις ἔχει καλὰς βάσεις, εἶναι σταθερός.) ἀφ' οὗ

*Θεμερόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἔχει βάσιμα, ὀρθὰ φρονήματα.

*Θεμερύομαι, Μλ -ούμαι = σεμνύομαι.

Θεμερῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Σεμνόν, σεβάσμιον, πρόσωπον, ὄμμα, βλέμμα ἔχουσα, Αἰσχύλ. Προμ. 134. «θεμερῶπις αἰδώς».

(Ἰσοδύναμον μὲν τούτῳ τῷ ῥήματι, παρὰ ποιηταῖς δὲ μόνον ἐν χρήσει, ἔστι τό, ἀμφιέσω.)

Περιεργάζομαι, σομαι (περίεργος). Μέτ. Ἀποδ. Μὲ προσοχὴν, ἐπιμέλειαν ἢ κόπον κάμνω, ἀσκῶ, μετέρχομαί τι· ἐπεξεργάζομαι. 2) ἐξαιρ. μετέρχομαί τι μὲ κόπον χωρὶς νὰ ἦναι ἄξιον τοῦ κόπου, ὅθεν ἀσκῶ ἀνωφελῆ ἢ περιττὰ πράγματα, πάρεργα, ἢ τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι τῆς σφαίρας μου, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἔπρεπε νὰ μοὶ μέλῃ τέλειος, Ἡρόδ. 2, 15. »Περιεργάζεται ζητῶν τὰ ὑπὸ γῆν, ἐνασχολεῖται, καταγίνεται εἰς ἀνωφελεῖς ἐξετάσεις τῶν ὑπὸ γῆν πραγμάτων. Πλάτ. ὅθεν β) ἐξαιρέτως ἔστι ἐν χρήσει, ἀντὶ τοῦ, περίεργος εἰμί, περιέργως ἐξετάζω, ἀκριβῶς φροντίζω περὶ τῶν ξένων πραγμάτων. 3) περικλείω, κύκλῳ, πέριξ ἀσφαλίζω, περιφράττω, Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ά 8. »Περιειργασμένοι παράδεισοι, περιφραγμένοι· ὡς καὶ παρὰ Πολυδ. ά. 160. »Τεῖχος περιεργάζομαι, »τεῖχος ἐργάζομαι· κάμνω ὁλόγυρα. 4) πράττω, ποιῶ τι περιττὸν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀναγκαῖον, προστίθημί τι, τὸ ὁποῖον δύναται καὶ νὰ μένῃ, ὑπὲρ ἢ παρὰ τὸ δέον, παρὰ τὸ ἀναγκαῖον ἐργάζομαι. »Καὶ πλέον εἰδὲν περιείργασται τῷ Θέωνι. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. β'. 44. καὶ πλέον ὁ ζωγράφος Θέων οὐδὲν προστέθεται, δὲν ἐπρόσθεσε τι περισσότερον. »Περιειργάσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκείῳ καὶ τῷ σκιμποδίῳ (ὁ αὐτὸς αὐτόθι δ'. 41.), τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ κραββάτιον, τὸ ὁποῖον ὁ Σωκράτης μετοχειρίσθη, περιττὸν ἦν. Οὕτω καὶ ὁ Ἡρόδοτ. 3, 46. »Τῷ θυλάκῳ περιειργάσθαι, περιττόν τι αὐτοὶ ἔπραξαν δείξαντες τὸν θύλακον (παρὰ πολὺ φλύαροι ἦσαν). 5) ὁ παθ. παραχ. περιείργασμαι ἢν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Μεταγν. καὶ κατ' ἀμετ. σημ. ἀντὶ τοῦ, περιττὸν εἶναι. 6) = περιέργω, περιείργω, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 16. ὅθεν

Περιεργασία, = περιεργία, ἀμφ. Λουκ.

Περιέργεια, καὶ περιεργία, ἡ (περίεργος). Φροντὶς, ἀκρίβεια· ἐπιμέλεια, σπουδή. 2) ἐξαιρ. ὑπὲρ τὸ δέον ἐπιμέλεια καὶ φροντὶς, δι' ἧς πράττει, ἐργάζεται, ποιεῖ, γράφει, ὁμιλεῖ τίς τι, ἢ τρόπος παράξενός τινος κατὰ τὸ λέγειν ἢ πράττειν, καμάρι, affectation παρὰ Ῥήτορ. Ἀγωνία, ἀδημονία, μάριμα, στενοχωρία. 3) ματαία καὶ ἀνωφελὴς ἐξέτασις καὶ ἔρευνα τῶν ξένων πραγμάτων, μικροπρέπεια, φροντὶς περὶ τῶν μὴ ἀναγκαίων πραγμάτων, πάθος, ἐπιθυμία, σπουδή, πόθος εἰς τὸ νὰ ἴδῃ, νὰ μάθῃ, ν' ἀποκτήσῃ τις πράγματα σπάνια, παράξενα, νέα, κ. τ. τ. ἢ νὰ μάθῃ τὰ μυστικὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἄλλων, τὰ ὁποῖα εἰς αὐτὸν δὲν ἀνήκουσιν, ἢ εἶναι πάντῃ ἀνωφελῆ, Πλούταρχ.

*Περιεργοπένητες, οἱ (πένης). Ἐπιγραφὴ βίβλου τινὸς συγγεγραμμένης ὑπὲρ πτωχῶν μαθητῶν, Ἡσυχ.

Περίεργος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. περίεργως, μετὰ περιεργείας, ματαίως (ΕΡΓΩ). Ὅστις μετὰ φροντίδος, προσοχῆς, ἐπιμελείας ἐξεργάζεται, ποιεῖ τι· καὶ ἐξαιρ. ὁ μετὰ ὑπερβολικοῦ πόνου, ἤτοι μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας καὶ φροντίδος ἐκτελῶν, ἐξεργαζόμενος, ὁμιλῶν, γράφων τι, ἢ Παθητικ. ὁ μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας καὶ φροντίδος ἐξεργασθεὶς, ποιηθεὶς, ὁμιληθεὶς, γραφεὶς· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀκριβὴς, ἐπιμελημένος, μετὰ φροντίδος καὶ ἐπιμελείας ἐξειργασμένος, ἐστολισμένος, κεκαλλωπισμένος, τεχνευτμένος, ἐπὶ λόγων καὶ ἐκφράσεων, Διονύσ. Ἁλικ. »Τῆς δὲ λέξεως τὸ μὲν γλωσσηματικὸν καὶ περίεργον οὐκ ἐζήλωσε Θουκυδίδουν. 2) ὅς τις φροντίζει περὶ ξένων πραγμάτων, ὁ περίεργειαν ἔχων περὶ τι, ἴδε. Περιεργεία ἀριθ. 2 Ξενοφ. Ἀπομνημ. ά. γ'. 1. β) περιττός. »Περίεργος καὶ ματαίως. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν καὶ »Περίεργον πρᾶγμα, τὸ ἄξιον περιεργείας, τὸ σπάνιον, νέον ἢ παράξενον, κ. τ. τ. curieux, Γαλ. neugierig, Γερμ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Περίεργον, περιττὸν ἢ στρεβλόν.

Περιέργω, ῳω, ἀρχαιότ. τύπος τοῦ περιείργω. Περικλείω, περιφράττω, φραγὴν βάλλω ὁλόγυρα, Θουκυδ. ά. 11. Ἡρόδ. 2, 148.

Περιερέσσω, Ἀττ. – ττω, Μ. έσω (ἐρέσσω). Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐρέσσω, κωπηλατῶ, τραβῶ κωπίον καὶ ἀπὸ τῶν δύο μερῶν. 2) εἰνὰ τὸ πλοῖον διὰ τῶν κωπίων ὁλόγυρα, κωπηλατῶ τριγύρω.

Περίερκτος, ὁ, ἡ (περιέργω). Περικεκλεισμένος, περιφραγμένος, ἐκ τοῦ, περιέργω.

Περίερμα, τό, Θουκυδ. ζ'. 25. ἀντὶ τοῦ, περὶ ἕρμα, ὅπερ καὶ Δίων ὁ Κάτ. (νβ'. 16.) ἐμιμήθη. Στήριγμα διὰ νὰ κρατῇ πλοῖόν τι εὑρισκόμενον κατὰ τὸ ναυπήγιον.

*Περιέρπω, ὕω (ἕρπω). Ἕρπω τριγύρω, ὑπάγω κρυφίως τριγύρω· ἢ ποιητ. περιέρχομαι.

Περιέρρω (ἔρρω, ἀνμλ.). Περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, Ἀριστοφαν. Ἱππ. 535.

Περιέρχομαι, μέσ. ἀποδ. μετὰ ἐνεργ. παραχ. καὶ β'. ἀορ. παρατ. περιηρχόμην, Ἀριστ. Θεσμ. 504. μέλλ. περιελεύσομαι, ἀόρ. περιῆλθον, καὶ συνήθ. περιῆλθον, ἀπαρ. περιελθεῖν (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα, κύκλῳ ἔρχομαι, γυρίζω, ἀρχινῶ ἀπὸ ἓν μέρος καὶ περιερχόμενος κατὰ σειρὰν ἔρχομαι πάλιν εἰς ὃ μέρος ἤρχισα, »Ἡ σελήνη τὸν ἑαυτῆς κύκλον περιέρχεται, Πλάτ. »Ἐπεὶ δὲ περιῆλθεν ὁ ἐνιαυτὸς, ἔλαβε πέρας, ἐτελείωσε, Ξενοφ. Κρ.Παιδ.8, 6. 10. οὕτω καὶ τὸ ἐν Συμπ. 4, 20. »Ἐπειδὰν οἱ προκείμενοι λόγοι περιέλθωσιν· ἔρχομαι, παραγίγνομαι πρός τινα ἢ εἴς τι διωρισμένον σημεῖον· ὅθεν φθάνω που τέλος πάντων, καταντῶ, ἐπιστρέφω, μετὰ τῆς, εἰς, πολλάκις παρ' Ἡροδ. 1, 96. 187. 3, 65. 140. καὶ ἀλλαχοῦ. »Πάντα εἰς Καίσαρα περιῆλθεν, ὅλα κατήντησαν πάλιν εἰς τὸν Καίσαρα. ἀλλὰ καὶ μετὰ μένης τῆς αἰτιατ. »Ἡ τίσις περιῆλθε τὸν κακοῦργον, τέλος κατέλαβεν αὐτὸν ἡ ἐκδίκησις, ποινή, Ἡρόδ. 8, 106. »Ἐπὶ περιῆλθεν αὐτὸν ὁ λιμὸς, ἤτοι κατέλαβεν, ἐκυρίευσεν, ἡ πεῖνα, Αἰλιαν. 12, 51. β) ὑπάγω τριγύρω, Ἡρόδοτ. 7, 225. »Λογοποιῶν περιέρχομαι, ὑπάγω ὁλόγυρα καὶ διηγοῦμαι, Δημοσθ. 2) μετὰ αἰτ. »Περιέρχομαί τινα, ὑπάγω ὁλόγυρά τινος ἵνα περικλείσω αὐτὸν, ἵνα ἐπιπέσω ἐπ' αὐτῷ, ἵνα καταπλακώσω, πιέσω αὐτὸν, ἵνα ἀπατήσω αὐτὸν· περιτριγυρίζω τινὰ, ἢ φέρω ὁλόγυρά τινα. καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, πιάνω, Ὀδ. 1, 362. Ἡρόδ. 3, 4. »Ταῦτα ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλούς, οὗτοι οἱ λόγοι περιέπλεξαν, ἐπίασαν τὸν κοινὸν ἄνθρωπον στερεῶς, Λουκ. παρβ. περιέχω 3) εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω, ἐξαιρ. καταντῶ εἴς τι, ὥστε εἶμαι τρόπον τινὰ κλεισμένος ἀπ' αὐτὸ ὁλόγυρα, π. χ. »Εἰς ταύτην τὴν δυστυχίαν περιῆλθαν, ἔφθασα, κατήντησα, ἦλθα· ἴδε ἐν τῷ, περίεισαμαι.

Περιεσθίω (ἔσθίω, ἀνμλ.), = περιέδω. Ὁλόγυρα κατατρώγω.

Περιεσκεμμένως, ἐπίρ. τοῦ μετοχ. παθητ. παραχ. τοῦ περισκέπτομαι. Προσεκτικῶς, μετὰ σκέψεως καὶ προσοχῆς.

*Περιέσπον, ποιητ. ἀόρ. β'. τοῦ περιέπω.

*Περιέσσασθαι, ποιητικ. ἀντὶ περιέπασθαι, μέσ. ἀόρ. ά. τοῦ περιένυμι.

Περιεσταλμένως ἐπίρ. τοῦ μετοχ. παθητ. παρακμ. τοῦ περιστέλλω. Κεκρυμμένως, κεκαλυμμένως, κρυφίως.

Περιεστήκω, ταὐτὸν τῷ, περίεσταμαι· ὅθεν τό, περιεστήξει, παρὰ Σουίδα.

Περιεστίαρχος, ὁ. Ὁ τὰς ἑστίας καθαίρων, καὶ, περιέστια, τὰ καθάρσια, Ἀποστόλ. Παροιμ. ιστ'. 1.

Περιεστικός, ή, όν, παρ' Ἱπποκρ. »Σημεῖον περιεστηκόνι, καὶ, »Περιεστηκὼς διακείσθαιν, ἐκ τοῦ, περιείναι, παραγόμενον, ὅπερ σημαίνει τό, ἀναλαμβάνω, καὶ σημαίνει τό, σωτήριος, ὑγιείας ἀναληπτικὸς, ἐπιτηδειος εἰς ἀνάρρωσιν, ἤγουν αἰωρούμενος τὸ δυνατὸν, ἐνδεχόμενον νὰ γλυτώσῃ τις, ὑγιάσῃ. (ἀντὶ τοῦ, περιεστικὸς ἀνάγωσαν τινὲς μὲν, μετὰ τοῦ Ἐρωτιανοῦ, περιακτικὸς, ὅλλοι δὲ, περιοιστικὸς, ἀλλὰ πάντῃ ὀρθῶς παράγεται παρὰ τό, περίειμι, ἀναλαμβάνω.)

*Περιεστικῶς, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ δίδῃ ἐλπίδα τινὰ θεραπείας.

Περιέσχατος, ατη, ατον (ἔσχατος). Σχεδὸν ὁ τελευταῖος, Ἡρόδ. 1, 86. 5, 101.

*Περιέταμον, ἀόρ. β'. τοῦ περιτέμνω.

*Περιετεμήμην, παθητ. ὑπερσυντελ. τοῦ περιτέμνω.

*Περιέτυχον, ἀόρ. β'. τοῦ περιτυγχάνω.

Περίεφθος, ὁ, ἡ (ἕψω). Ὁλόγυρα, καλῶς, ἢ λίαν ἑψημένος, βρασμένος, Λουκιαν.

Περιεχής, ὁ, ἡ. Περικυκλῶν, ἐμπεριλαμβάνων. Ὁ Φιλόστρ. Εἰκόν. β'. 8. συνειφέρει, »Περιεχὲς καὶ κυρτόνει, τὸ περιέχον, περικυκλοῦν, περιβάλλον, περιτριγυρίζον, ἐκ τοῦ

Περιέχω, μέλ. περιέξω, καὶ, περισχήσω, ἀόρ. περέσχον, ἀπαρμφ. περισχεῖν, ἀόρ. μέσ. περισχόμην, ἀπαρμφ. περισχέσθαι (ἔχω, ἀνμλ.). Περικυκλόω, περιλαμβάνω, περικλείω, ἐν ἐμπυτῷ λαμβάνω, ἔχω, κρατῶ, ὁλόγυρα πιάνω, ἀγκαλιάζω, περικρατῶ, περιζωννύω, περιβάλλω δεσμοῖς. »πόλιν περιέχειν, περικλεῖειν, πολιορκεῖν, »Στρατόπεδον περιέχειν, περικυκλόω, περικλείω, Ἡρόδοτ. παθητ. περιαλείομαι, περικυκλοῦμαι, ὑπό τινος, Ἡρόδοτ. 8, 10. 79. 80. Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ζ'. ά. 12. »Τὸ Κύρου στράτευμα πάντοθεν περιείχετο ὑπὸ τῶν πολεμίων καὶ ἱππεῦσι καὶ ὁπλίταις, περικυκλωμένον ἦν. Ἑλλην δ'. στ'. 8. »Δεσμοῖς περιέρχεσθαιν, εἶναι εἰς τὰ δεσμὰ, Δίων Λόγ. 32. 2) ταὐτὸν τῷ, ὑπερέχω, ὑπερβάλλω· νικῶ, περιγίνομαι, Θουκυδ. ά. 7. »Οὐχ ὡς τῷ ἀσφαλεῖ, ἢ ἀναγκάζηται περισχήσωνα. ἔτι δὲ ἐξαιρ. καὶ, ὑπερβαίνω κατὰ τὸν ἀριθμὸν, Θουκυδ. 3, 107. καθὼς φαίνεται, πάντοτε ἄνευ πτωτικοῦ· ἄρα κυρίως ἀμεταβ. ὑπερισχύω, εἶμαι κρείττων, ἀνώτερός τινος. 3) μέσ. περιέχομαι. εἰς τό, ὑπερίχω τὰς χεῖρας τινι, ἤγουν κρατῶ πρὸς ὑπεράσπισιν τινος τὰς χεῖράς μου πέριξ αὐτοῦ ἢ ἐπάνω του, ὅθεν, βοηθῶ, ὑπερασπίζομαι διαφθαντεύω, προστατεύω, περιλαμβάνω, περιστέγω, φυλάττω, μετὰ αἰτιατ. »Οὔτοι μὲν σὺν παιτὶ περισχόμεθ', ἠδὲ γυναικὶ, ἀζόμενοι, Ὀδ. 1, 199. »ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ. Ἰλ. Α, 393. »Ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο (ἀντὶ περίσχου, Ἰων. προστακτ. ἀόρ. β'. μέσ.) παιδὸς ἑῆος, ἀντὶ βοήθει, περισώσε ἀντέχου. β) κρατοῦμαι πρός τι στερεῶς, σφικτὰ καὶ δὲν τὸ ἀφίνω, εἶμαι προσκολλημένος, ἤγουν κυριεύομαι ἀπὸ σφοδρὸν ἔρωτα πρός τι, συλλαμβάνω ἔρωτα, ἀγάπην, προσκολλοῦμαι μὲ ἔρωτα, ἀγάπην πρός τι, μετὰ γενικ. Ἡρόδ. 1, 71. 3, 53. 72. 5, 40. 7, 39. 160. 8. 60. 2. ἐνίοτε δὲ προσεπέρχεται καὶ ἀπαρμφ. Ἡρόδοτ. 9, 57. ὅθεν καὶ ἐν γένει κρατῶ τι στερεῶς. δὲν ξεκολλῶ ἀπ' αὐτό, δὲν τὸ παραιτῶ· ἐπίμενα εἴς τι. 4) »Ὁ περιέχων, προτυπακ. τοῦ, ἀήρ, οὐρανὸς κ. τ. τ. ἢ, »Τὸ περιέχον, ὁ περικυκλῶν ἡμᾶς ἀήρ, ἡ ἀτμοσφαῖρα, ὁ οὐρανιός, Πολυβ. Schaef. Μελ. σελ. 38. β) παρὰ δὲ Ἀριστοτ. μεταφ. ά. 26. κεῖται τό, περιέχον, ἀντὶ τοῦ, τὸ καθόλου, τὸ γενικὸν, ὡς καὶ ἐν Ῥητορ. γ'. 5. »Ὀνόματα περιέχοντα, τὰ καθόλου, τὰ γε-

Θέμηλον, τό = θέμειλον· πάνυ ἀμφίβ.

Θεμίζω. Δικάζω, κρίνω, τιμωρῶ, ὡς τό, θεμιστεύω. Μέσως, ἠθεμισμένοι ὀργάων εἴτε ἀμεταβάτως, οἱ κατὰ τὸ φρόνημα δίκαιοι, εἴτε ἐνεργ., Οἱ τὰ φρονήματα αὐτῶν νομίμως καὶ δικαίως διατάξαντες, ὅπερ καὶ ὀρθότερον, Πινδ. Πυ. 4. 250.

Θεμιπλεκτος, ὁ, ἡ (θέμις, πλέκω). Ὅ,τι ἐπλέχθη δικαίως, ἀπεκτίσθη, ἢ κατωρθώθη δικαίως, μὲ δίκαιον τρόπον. Πίνδαρ. Νέμ. Θ', 125.

Θέμις, ἡ· ἡ ἀρχ. καὶ Ἐπκ. γενκ. θέμιστος κλ. ὁ μόνος τύπος τῶν πλαγ. πτῶσ. ᾧ χρῆται ὁ Ποιητ., ὥσπερ καὶ τῶν τοῦ κυρ. ὀνομ. Θέμις, Θέμιστος, Θέμιστα, Ἀττ. δέ, Θεμίστος, Θέμις, καὶ κοινῶς, Θέμιδος· Ἰων. Θέμιος· κλητ. Θέμι, Ἰλιάδ. Ο, 93 (πιθανῶς παρὰ τό, τίθημι)· ὅθεν 1) Πᾶν ὅ,τι ἐτάχθη, διετάχθη, διωρίσθη, ἐκυρώθη, ἡ καθεστῶσα διάταξις τῶν πραγμάτων, τὰ καθεστῶτα ἤδη καὶ ἔθιμα· νόμος, ὡς τό θεσμός, οὐμὲν τοι ὥς τι ἐρῶς καὶ δικαίως τεταγμένον, ἀλλ' ὡς ἔκπαλαι, πρὸ πολλοῦ ὑπάρχον καὶ διὰ τῆς ἀνέκαθεν συνηθείας κυρωθέν, ὡς τό παρ' ἡμῖν συνήθ. λεγόμενον, τόπου συνήθεια νόμου κεφάλαιον· ἐξαιρ. παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῇ συντξ. πολλκ. εὐχρστ. ἠθέμις ἐστίν εἶναι ὁρθόν, δίκαιον, συγχωρημένον· μετὰ δοτ. τοῦ προσ. καὶ ἀπρμφτκ. τοῦ πργμτ. προσειμένου, π. χ. οὐ μοι θέμις ἐστὶ ξεῖνον ἀτιμῆσαι Ὀδσ. Ξ, 56. παραβλ. Ἰλ. Ξ, 386. Ψ, 44. Ἔτι δὲ καί, οὐ θέμις ἐστίν ὡς εἶναι δίκαιον, ὡς συνειθίζεται, Ἰλ. Β, 73. Ἡσιόδ. Ἔρ. 139. Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ γενκ. οὐ θέμις ἀνθρώπων πέλεται ὡς συνειθίζουν οἱ ἄνθρωποι, κατὰ τὴν κοινὴν τοῦ κόσμου συνήθειαν, Ἰλ. Ι, 134. 377. Τ, 177. Κατ' ἄλλην δὲ σημσ. μετὰ δοτ. ἠξείνια, ἅ,τε ξείνοις θέμις ἐστίν. Τὰ εἰς τοὺς ξένους δικαίως ἀνήκοντα, τὰ δίκαια τῶν ξένων τουρκβ. μουσαφιρίδων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ φυλάττωνται ἀκριβῶς πρὸς τοὺς τοιούτους ξένους, Ἰλ. Δ, 779. ὡσαύτως καὶ κατὰ ὁμοιοστεκτον οὐ θέμις ἐστίν ἀντί, ἡ θέμις ἐστί. Σπανιώτ. δὲ κεῖται τό, θέμις, ἀντὶ τοῦ, τό πρέπον, B. Thiersch ἐν Ἀρστρ. Βτρχ. 875. Νφ. 295. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, εὑρίσκεται τό προσηγορκ. μόνον ἐν τῇ φράσει ἠθέμις ἐστίν ὅπου ἐμφαίνεται, ἐνίοτε, καὶ ὡς ἐπιθ. οὐδτ. γένν., ἢ ὡς ἄκλιτον· οὐφασὶ θέμις εἶναι, ὥστε μὴ θέμις εἶναιον Πλάτ. Γοργ., Σφκλ. Οἰδ. Κ, 1191. οὐ ἡ ἀνάγκη. ὅμως ἀμφίβ. Τό ἐπ' αὐτοῦ Ἀττ. κυρίως ἐστί, νόμος. 2) Πληθτ. ἠθέμιστες παρ' Ὅμ., Δικαιώματα, κρίσεις, κρίματα, ψηφίσματα, καταψηφίσματα. ἠΔιὸς θέμιστες Αἱ νόμου τόποι ἐπέχουσαι, ὡς νόμος ἰσχύουσαι ψῆφοι, ἀποφάσεις τοῦ Διός, αἱ ὁποῖαι δύνανται καὶ χρησμοὶ εἶναι, Ὀδσ. Π, 403. Πινδ. Πυ. 4, 96. λρν. 101. Τό διά τῆς τύχης, μοίρας, ἡ διά τῆς θελήσεως τῶν θεῶν διωρισμένον, εἱμαρμένον, γραπτόν, Σφκλ. Φιλ. 346. β'.) Τά δίκαια, προτερήματα, προνόμια, ἐξαιρ. τοῦ δικαστοῦ, κριτοῦ. Ὅθεν ἡ τῶν ἐν τέλει, ἀρχόντων ἐξουσία, κράτος, ἠσκήπτρον ἤδη θέμιστεσι κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν συντεταγμένον, Ἰλ. Β, 205. ὡσαύτως καὶ Ι, 156. 298. ἠλιπαρὰς τελέουσι θέμισταις Πληρόνουσι νόμιμα, δίκαια δοσίματα, τά ὁποῖα νὰ ἀπαιτῇ ἔχει δίκαιον ὁ ἄρχων τῆς χώρας, τοῦ τόπου. γ.) Οἱ καθεστῶτες, ὑπάρχοντες νόμοι, ἡ διατάξεις ἠδικασκόλοι, οἵτε θέμισταις πρὸς Διός εἰρύαται Οἱ τοὺς νόμους διατηροῦντες, περὶ τῆς διατηρήσεως τῶν νόμων ἐπαγρυπνοῦντες, Ἰλ. Α, 238. παρβλ. Ἡσιόδ. Θγν. 235. ἠδίκει καὶ θέμιστεσι Τό δίκαιον καὶ νόμιμον, Ὀδσ Ι, 215. δ'.) Ἀμφισβητήσεις, φιλονεικίαι, διαφοραί, πράγματα ἐνδικα, κριτολογήματα, ἐπί πραγμάτων, τά ὁποῖα γίνονται ἀμφίσβητα, καταντῶσιν εἰς φιλονεικίαν ἐξ αἰτίας τῶν ἐθῶν, τῆς συνηθείας καὶ πρέπει νὰ τὰ διακρίνωσι, διαδικάσωσι βασιλεῖς, κριταί· ὅθεν, κκρίνειν θέμισταιν Ἰλ. Π, 387. Ἡσιόδ. Θγν. 85. ὅθεν καί, νόμου ἢ δικαστοῦ κρίσεις, διαδικασίαι ἠοῦτ' ἀγοραί. οὔτε θέμιστεσιν Ὀδσ. Ι, 112. ὡσαύτως καὶ κατ' ἐνκ. ὀρθμ. Ἰλ. Δ, 807. 3) Θέμις, ὡς κύρ. ὀνομ., ἡ θεία τῆς ἐνόμου, νομίμου εὐταξίας, ἡ προστάτις τοῦ καθεστῶτος δικαίου, τέλος δέ, ἡ προσωποποιημένη Δικαιοσύνη· παρ' Ὅμ. ὅπου τρίς μόνον ἀποστάται, ἤτοι ἡ Θέμις, ἄγγελος, ἡ νυμφὴ τοῦ Διός, τοὺς Θεοὺς εἰς συνελεύσεις, συνεδριάσεις συγκαλοῦσα, Ἰλ. Τ, 4. ἀλλά καὶ τῶν θνητῶν τάς συνεδριάσεις λύει, καὶ συγκροτεῖ, Ὀδσ. Β, 68. Τέλος δέ ἐμφαίνεται ἐν Ἰλ. Ο, 87. ὡς πρόεδρος καὶ διατάκτωρ τῶν θείων τραπεζῶν, προσέχουσα περί τῆς διατηρήσεως τῆς καθεστώσης συνηθείας καὶ κοσμιότητος. Κατά τά τρία ταῦτα γίνεται μάλιστα κατάδηλος ἡ παρά τό, τίθημι ἐτυμλγ. τῆς λέξ. Ὁ Ἡσιόδ. Θγν. 16, συγκαταριθμεῖ αὐτήν εἰς τούς πρωτίστους τῶν Θεῶν· ἀφ' οὗ

Θεμισκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὅστις σκοπεῖ τό δίκαιον, ἐπιστάτης τῶν δικαίων. Πίνδαρ. Νέμ. 7, 69.

Θεμισκρέων, οντος, ὁ (κρίων). Ὅστις ἐξουσιάζει, βασιλεύει, διοικεῖ νομίμως καὶ δικαίως. Πίνδαρ. Πυθ. Ε', 38.

Θέμιστα, καὶ θέμιστας, Ἐπκ. ἑνκ, καὶ πλθ. αἰτ. τοῦ, θέμις, Ὅμ.

Θεμιστεῖος, εία, εῖον. Πᾶν ὅ,τι εἶναι νόμιμον, δίκαιον. Πίνδ. Ὀλύμ. Α'. 18.

Θεμίστευμα, τό· Νικήτ. Χρον. ιζ'. 7. ἀντί τοῦ Θεμις.

Θεμιστευτός, ἡ, όν. Ὅ,τι εἶναι διατεταγμένον, διωρισμένον, κεκυρωμένον διά τοῦ νόμου, διά τῶν ἐθῶν ἢ διά τῆς συνηθείας Ἡσύχ. παρά τό

Θεμιστεύω, Μ. εὐσυν (θεμιστός). Νομοθετῶ, δίδω νόμους, δικαιοδοτῶ, μετά δοτκ. Ὀδσ, Δ, 569. ὅθεν, Δικάζω, κρίνω, ἄρχω, ἐξουσιάζω, μετά γενκ, Ὀδσ. Ι, 114. 2) Συμβουλεύω, παραινῶ, ἢ χρηματοδοτῶ ἠθεμιστεύειν νημερτέα βουλήν τινι Ἔτμ. Ἀπλ. 253. 293.

Θεμιστέων, Ἐπκ. Γενικ. πληθυντ. τοῦ, θέμις· Ἡσίοδ. Θεογ. 235.

Θεμίστιος, ὁ, ἡ. Ὅστις σκέπει καὶ διατηρεῖ τό ὀρθόν καὶ δίκαιον, τούς νόμους, τήν δικαιοσύνην, ἐπθ. τοῦ Διός. 2) ὀνομ. κύρ.

Θεμιστιστία, ἡ. Ἡ θεία δικαιοσύνη. Ἡσύχ.

*Θεμιστονόη, ἡ· Ὀνομ. κύρ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 356.

Θεμιστοπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Ὅστις ἐπιστατεῖ εἰς τήν διατήρησιν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν νόμων, μετέρχεται τήν δικαιοσύνην Ἐπίθ. τῶν δικαστῶν καὶ τῶν Βασιλέων, Ὅμ. Ὕμν. Δμτ. 103. 473. ὡς τό, δικαιοπόλος.

Θεμιστός, ἡ, όν (θεμίζω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι δίκαιον, νόμιμον, ἐπιεικές, συγχωρημένον, κατά τά θεῖα καὶ τά παρ' ἀνθρώποις δίκαια ἐπιτεταγμένον.

Θεμιστοσύνη, ἡ· ποιητκ. ἀντί τοῦ θέμις. Ὀρφ. Ὕμν. ΟΗ', 6.

Θεμιστοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὅστις κρατεῖ, διατηρεῖ, σκέπει τούς νόμους, τήν δικαιοσύνην φροντίζων τοῦ νά μή παραβαίνωνται. Ἀπολλ. Δ'. 347.

*Θεμιστώ, οῦς, ἡ· ὀνομ. Νηρηΐδος· Ἡσιόδ. Θγν. 261.

Θεμίστωρ, ορος, ὁ. Ὅστις διατηρεῖ τούς νόμους τῆς δικαιοσύνης, γινώσκει τί ἐστί νόμος, δικαιοσύνη· παρά τό, θέμις, ὅπτωρ. Ἡσυχ.

*Θεμιτεύω, = θεμιστεύω, ὀργία. Ἑορτάζω τά ὄργια νομίμως, ὡς διορίζει ὁ νόμος. Εὐρπ. Βακχ. 81. κατά τήν ὑπό Musgr. διόρθωσιν.

Θεμιτός, ἡ, όν. ποιητ. ἀντί θεμιστός, Ὅμ. Δμτ. 203. Πινδ. ἀλλά καί παρ' Ἡρδτ. 5, 72. καί Πλάτ. Ἀπλγ. σλ. 30. D. Ἐπρρ. θεμιτῶς.

*Θεμιτώδης, ὁ, ἡ = θεμιστός.

Θεμός, ὁ· = θεσμός, παρ' Ἡσυχ. Πτρκίνεσις, νουθεσία, διαταγή, διάταξις.

Θεμόω, Θέττω, βάλλω, τοῦτ' ἐστι διορίζω, καταπτήσσω τε ἀναγκαῖον, βιάζω διά τοῦ νόμου· ὅθεν καί ἐν γένει, βιάζω, ἀναγκάζω, νῦν θέμωσε χέρσον ἱεέσθαιν Ἐβίαστε τό πλοῖον νά φθάσῃ εἰς τήν ξηράν, Ὀδσ. Ι, 486. 542. (ἐτυμολγ. μὲν συνήθως παρά τό, Θεμός = θεσμός, ἀλλά τό, θεμός μόνον παρ' Ἡσυχ. εὑρηται· κυρίως οὖν ἔχει τό αὐτό πρωτότ. ὅπερ καί τό, θέμις, τό, τίθημι, σπανία μέν τοι εὑρηται ἡ χρῆσις αὐτοῦ παρά τοῖς ποιηταῖς.)

Θεν, Λητικήν συλλβ. τοῖς οὐσιαστ., ἡ καί ἐπιθ. προσαρτωμένη, σημαίνουσα, ὡς καί ἡ Ἐκ πρόθ. τήν ἀπό τόπου κίνησιν, οἷον· πάλλεθεν, πάντοθεν, οἴκοθεν, οὐρανόθεν κ. τ. τ. Ἀπό ἄλλο μέρος, ἀπό παντοῦ, ἀπό τόν οἶκον, ἀπό τόν οὐρανόν. Ἐπί προσώπων, σπανίως χρήσιμον, ὡς τό Ὅμρκ. ἠΔιόθεν, θεόθεν. Οἱ ποιηταί προστιθέασι, ἐνίοτε καί τήν Ἐκ ἢ τήν Ἀπό, π. χ. ἠξ οὐρανόθεν, Ἰλ. Θ, 19. καί ἠπό Τροίηθεν Ὀδσ. Ι, 38. ὥστε ἡ λήγουσα θεν, ἐκλητέα ὥσπερ ἀρχαία τῆς γενικῆς πτῶσ. λήγουσα· ἐν ἑνίαις λέξ. τρέπουσιν οἱ ποιητ. τήν λήγ. θεν εἰς θε, οἷον ἐν ἠΠύλοιο, ἔκτοσθε, ἐντοσθε, ὄπισθε, πάροιθεν· ἀλλά, πλήν τῶν Ὅμρκ. τούτων τύπων, ἡ τοιαύτη χρῆσις ἐστί σπαν. τῶν νεωτ. ποιητῶν ἄδεια· ἀντίστ. τῇ λήγουσῃ -θε, ἐστίν ἡ -δε.

Θέναρ, αρος, τό (θένω, θείνω). Ἡ παλάμη τῆς χειρός, μὲ τήν ὁποίαν τύπτομεν, δαμίζομεν, τό κοιντ. κτυπῶμεν μπάτσους, Ἰλ. Ε, 339. κυρίως δέ τό κοῖλον τῆς χειρός μεταξύ τῶν δακτύλων καί τῆς κλειδώσεως τῆς χειρός, ἡ κοιντ. χοῦφτα, ὅθεν καί ἠθέναρ βωμοῦν τό κοῖλωμα ἐπάνω εἰς τήν ἐπιφάνειαν τοῦ βωμοῦ, εἰς τό ὁποῖον ἐβάλλοντο τά σώματα, Böckh. exp. Pind. Pyth. 4. 188. Ἔτι δέ καί ἡ πατοῦνα τῶν ποδῶν. — 2) Μετφ. Βάσις, κρηπίς, θεμέλιον· ἔδαφος, πυθμήν, βάθος, ὁ πάτος, π. χ. τῆς θαλάσσης. Πινδ. Ἰσθμ. Δ'. 97. ἀφ' οὗ

Θεναρίζω, Τύπτω, κτυπῶ μέ τήν παλάμην, ἀφ' οὗ ἐνθεναρίζω, = Ἐγχειρίζω.

Θένω, Κατ' ἔνεστ. ἄλως ἀχρηστον· τό ἀπρμφτ. Θενεῖν ὅμως ἐκ τοῦ ἀχρστ. ἀορ. β'. ἔθενον παρά τό, θείνω εὑρηται σπορᾶδην ψευδάς τονούμενον θένειν, Blomf. ἐν Αἰσχλ. Θηβ. 378. Elmsl. ἐν Εὐρπ. Ἱρκ. 272. Dind. ἐν Ἀρστρ. Ἱπ. 645. Βτχ. 863. καί ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καί παρά Πινδ. Ὀλ. 7, 51. Εὐρπ. Ἠλ. 7. καί ἀλχ. ἐνίοχοῦ δέ καί, θένων, ἀντί τοῦ ὀρθ. μτχ. ἀορ. θενών.

Θέο, Ἐπκ. β'. προσπ. πρστκτ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ τίθημι, ἀντί θέσο, θοῦ, Ὀδσ. Κ, 333.

*Θεοβάδιστος, ὁ, ἡ (βαδίζω). Χώρα, τόπος ἐφ' ὃν ἐβάδιζεν ὁ θεός, Ἔμπδ.

Θεοβλάβεια, ἡ (θεοβλαβής). Ἡ κατάστασις, ἡ διαγωγή, ὁ τρόπος, τό ἰδίωμα, τό πολίτευμα, φόρτιμον τοῦ θεοβλαβοῦς, ὑπό τοῦ θεοῦ ὡς τιμωρία πεμφθεῖσα μωρία, παραφροσύνη. Αἰσχίν. κατά Κτησ. (2)

Θεοβλαβέω, Εἶμαι θεοβλαβής, μωραίνω· ἐ θεός μέ ἐτιμώρησε μέ μωρίαν, ἀνοησίαν, παραφροσύνην· Αἰσχύλ. Πέρτ. 828. παρά τό

Θεοβλαβής, ὁ, ἡ (βλάπτω). Ὅστις εἶναι θεόθεν βεβλαμμένος, ἐξαιρ. κατά τόν νοῦν· ὅθεν ὑπό θεοῦ μέ μωρίαν, παραφροσύνην τιμωρημένος· τό παρ' ἡμῖν, τοῦ ἑπτῆρον, ἐσήκωσε ὁ θεός τόν νοῦν· ἐν γένει, ὅστις εἶναι φρενοβλαβής, τό κοινότ. παρασκαλισμένος, πράττει, πολιτεύεται ὡς μωρός, παράφρων, ἀνόητος, ἰ-

νικά· οὕτω καὶ παρ' Ἀθην. ζ. σελ. 309. »Ἀπὸ περιέχοντος καλοῦσι πλάτακακα, γενικῶς, ἐκ τοῦ γενικοῦ ὀνόματος, καὶ ἐντεῦθεν τὸ, περιεκτικός, ταὐτόν ἐστι τῷ, γενικός.

*Περιεών, οῦσα, ὄν, Ἰων. ἀντὶ περιών, μετχ. τοῦ παρίειμι, Μ. ἑσομαι.

Περιζαμενῶς, ἐπίρ. (ζαμενής). Παρὰ πολὺ ἢ λίαν ὁρμητικῶς, σφοδρῶς, Ὅμ. ὕμν. Ἑρμ. 435. ἵππα ζαμενής.

*Περιζάω, ῶ, μέλ. ζήσομαι ἢ βιώσομαι, ἀόρ. περιέζησα ἢ περιεβίων (ζάω), = περιγίνομαι. Ζῶ πλέον ἢ ἄλλος τι, μετὰ γεν.

Περιζεῖν, ποιητ. ἀντὶ περιζέω.

*Περιζεύγνυμι, μέλ. ζεύξω (ζεύγνυμι). Συνάπτω δύνων ὁλόγυρα.

*Περιζέω, μέλ. ἑσω (ζέω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα βράζω, Ἐπιγράμμ.

Περίζυγος, ὁ, ἡ, ἡ, περίζυξ, υγος (ζυγός). Ὑπὲρ τὸ ζευγάρι, πλέον ἢ ἐν ζευγάρι ὢν· ἄρα ἐπέκεινα τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ, περιττός· καὶ οὕτως, ἐνθα ὁ λόγος περὶ ἵππων καὶ τοῦ χαλινοῦ καὶ ἄλλων σκευῶν αὐτῶν, καλοῦνται, περίζυγα, αἱ ἡνίαι, τὰ λωρία, τὰ ὁποῖα ἔχει τις ὡς πρόχειρα, περιττὰ μετ' ἑαυτοῦ διὰ διόρθωσιν τῶν ὅσα τύχοι νὰ διαφθαρῶσι, Poppo Ξενοφ. Κρ. Πδ. 6, 2, 32. ἐνθα ὁ Σ κεῖ. δίχ' ἀνάγκης ἤθελε γράφειν παράζυγας. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, περίζυξ, ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, ὁμόζυγος, καὶ σύζυγος.

Περίζωμα, ατος, τὸ (περιζώννυμι). Πᾶν τό, εἰ οὗ περιζώνυνται τις, ὅρα ζώνη· ἔτι δὲ τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα σκέπασμα, ἢ ὁδόνη ἐκείνη, τὴν ὁποίαν κρεμῶσιν οἱ μάγειροι, ὑπηρέται, χαλκεῖς, οἱ ξενοδόχοι κ.λ. ἀπὸ τῆς ζώνης καὶ κάτω καταγινόμενοι εἴς τινα ὑπηρεσίαν, διὰ νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ ἀκαθαρσίας τὰ ἐνδύματα αὐτῶν (ποδιά, πεττομαλ, προστέλλα, ἐμπροσθελίνα), τὸ περὶ τῇ κοιλίᾳ ζώσμα. Παρ' Ἀθηναίῳ, ζ. σελ. 290. λέγει εἰς μάγειρος· »Οὐ γὰρ πάρεργος ἐμαθον ἐν ἔτεσι δυεὶν ἔχειν περίζωμ', ἀλλ' ἅπαντα τὸν βίον ζητῶνιν· ἐντεῦθεν, »Ἀσκεῖν ἐκ περιζώματος ἢ περίζωμα ἔχοντα, μετέρχομαί τι κατὰ τρόπον κοινόν, βαναυσικόν, ἐπιπολαίως, παρέργως, ὡς παρὰ Διονυσ. εἰς Δείναρχ. 1. »Τοῖς μὴ ἐκ περιζώματος ἀσκοῦσι ῥητορικήν, ἀντὶ τοῦ, παρέργως.

Περιζωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ περίζωμα. Μικρὸν περίζωμα.

Περιζωννύω, καὶ, περιζώννυμι, μέλ. ζώσω (ζώννυμι, ἀνωμ.). Ζώνω τινά, ζώνῃ περιτίθημί τινι· ἐνδύω, ἑτοιμάζω. Μέτ. περιζώννυμαι, ζώνω ἐμαυτόν, περίζωμα (ποδιάν) βάλλω περὶ τὸ σῶμά μου, ὅθεν

Περίζωσις, εως, ἡ. Τὸ περιζωννύειν ἢ περιζώννυσθαι, ἢ περί τι ζῶσις,

Περιζώστρα, ἡ. Ζώνη, ζωνάριον, ταινία, ἱμὰς (φασειά), περίζωσμα, Θεόκρ. β'. 121. »Λεύκαν πορφυρέῃσι περιζώστρησιν ἐλικτάων, περιδεδεμένην, περιτυλιγμένην μὲ πορφυρᾶς ταινίας ἢ περιζώματα.

Περιηγέομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι (ἡγέομαι). Περιφέρω περί τι· ὁλόγυρα ὁδηγῶ, περιφέρων τινὰ μετ' ἐμαυτοῦ δεικνύω καὶ ἀκριβῶς ἐξηγῶ εἰς αὐτόν τι· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, ἀντὶ τοῦ, δηλόω, φανερόνω, δεικνύω καὶ ἐξηγῶ, κατὰ λεπτὸν διηγοῦμαι, Ἡρόδ. 7, 214. »Περιηγησάμενοι τὸ ὄρος Πέρτρησιν, ἀντὶ, »Ἡγησάμενοι Πέρτρῃσι περὶ τὸ ὄρος«, ὁδηγήσαντες τοὺς Πέρσας ὁλόγυρα εἰς τὸ ὄρος ἐδήλωσαν αὐτοῖ, ἔδειξαν αὐτοῖς τὸν δρόμον· τοιοῦτον καὶ τοῦ Λουκιαν. »Περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου ἅπαντα, γενοῦ μοι ὁδηγὸς καὶ δείξόν μοι, ὅ ἐστι, φανέρωσόν μοι, διηγήσου λεπτομερῶς εἰς ἐμὲ τὰ ἐν ᾅδου· ἀλλαχοῦ δὲ ὁ Λουκιαν. »Περιήγησαί με τὰ ἐν τῷ βίῳ, εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, ὁδήγησόν με, φέρε με ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ ἐξήγησόν μοι κατὰ λεπτὸν τὰ ἐν τῷ βίῳ· σχεδὸν ταὐτόν ἐστι τῷ, ξεναγέω· παρβ. περιήγησις καὶ περιηγητής. 2) περιερχόμενος ἐκ τόπου εἰς τόπον, περιγράφω ἀκριβῶς τὰ ἐν αὐτῷ ἀξιόλογα πράγματα. (Σπανίως ἐν χρήσει τὸ ἀόριστ. περιηγέω, Schaef. Μελ. σελ. 113.) ὅθεν

*Περιήγημα, ατος, τὸ. Ἀντικείμενον περιγεγραμμένον ἐπ' ἀκριβές. ὅθεν

Περιηγηματικός, ἡ, ὄν. Ἐπ' ἀκριβὲς ἐξηγῶν ἢ περιγράφων· ἀνήκων εἰς ἀκριβῆ περιγραφήν, περιγραφικός, Ἀφθόνιος »Λόγος περιηγηματικός«, ὁ εἰς ὅλον ἄγων ἐνεργῶς τὸ δηλούμενον· ἀκριβὴς περιγραφὴ τοῦ λόγου, ἢ ὁ ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς περιγεγραμμένος λόγος τοιουτοτρόπως, ὥστε ὁ ἀναγινώσκων φαντάζεται, ὅτι βλέπει τὰ ἀντικείμενα.

Περιηγής, ἐος, ὁ, ἡ (περιάγω, -ηγέομαι), ὡς τὸ περιφερής. Κυκλοειδὸς περιαχθείς, ἢ κείμενος, π.χ. κυκλάδες ἢ ὑπάγων ἐν γένει, κυκλοτερής, στρογγυλευμένος, στρογγύλος· ἐξαιρ. κυρτός, καμπύλος, convexe· Ἀπολλών. Ἀργ. »Κόλπος, λιμήν, ἀκτὴ περιηγής«, ἢ στρογγύλος. καὶ »Τόξον περιηγές«. Διονύσ. Περιηγ. χεὶρ περιηγής· (πολλάκ. συγχέεται μετὰ τοῦ περιαγής, τὸ ὁποῖον τοῦτο ἔχει μὲν ἄλλην παραγωγήν, ὅμως ἐν μέρει ἰσοδύναμεῖ τῷ περιηγής, ὅρα διὰ τῆς τρίφωνος περιτελασμένος.)

Περιήγησις, εως, ἡ (περιηγέομαι). Τὸ ὁδηγεῖν, φέρειν τινὰ μετ' ἑαυτοῦ ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο, καὶ ἐν ταὐτῷ δεικνύειν εἰς αὐτὸν πράγματά τινα ἀξιόλογα καὶ ἐξηγεῖν αὐτὰ λεπτομερῶς· ὅθεν ἐν γένει ἡ λεπτομερὴς τοῦ πράγματος ἀφήγησις, διήγησις, ἐξήγησις, περιγραφή, Ἑρμογέν. »Δημοσθένης τῆς ὕβρεως περιήγησιν ἐποιήσατο.« 2) ἡ ἐκ τόπου εἰς τόπον ὁδοιπορία μετὰ ἀκριβοῦς παρατηρήσεως καὶ λεπτομεροῦς περιγραφῆς τῶν ἐν αὐτοῖς ἀξιολόγων πραγμάτων, Ἀθην. ζ. »Καὶ ὥσπερ οἱ τὰς περιηγήσεις καὶ τοὺς περίπλους ποιησάμενοι μετ' ἀκριβείας, ἐθέλει πάντα ἐκτίθεσθαι ὅπου ἐστὶ ἕκαστον«, ἐνθα παρατηρητέον, ὅτι τὸ μέν, περιήγησις· ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, τὸ δὲ περίπλους, ἐπὶ θαλάσσης λέγεται. 3) ὡς τὸ, περιγραφή, ἡ σκιαγραφία, τὸ περὶ τινὸς σώματος σχεδίασμα ὑπὸ ζωγράφου τινός· ἐν γένει, τὸ σχῆμα, ἡ μορφή, ὡς παρ' Ἡρόδοτ. 2, 73. »Ἀιετῷ περιήγησιν ὁμοιότατον«, ἀντὶ τοῦ, ἰδέην, κατὰ τὴν ἰδέαν, μορφήν, σχῆμα ἐντελῶς ὁμοιότατος. 4) ἡ κυκλοφορία, περίοδος, orbis.

Περιηγητής, οῦ, ὁ. Ὁ ὁλόγυρα ὁδηγῶν, φέρων μετ' ἑαυτοῦ, ἐξαιρ. ξένον τινὰ καὶ δεικνύων αὐτῷ τὰ ἀξιόλογα πράγματα τόπου τινὸς καὶ ἐξηγῶν αὐτά, ξεναγωγός, Cicerone· ὅθεν, 2) καθόλου ὁ ἑρμηνεύων, ἐξηγῶν, περιγράφων τὰ ἀξιόλογα ἢ σκοτεινὰ πράγματα· ἐξαιρετ. ὁ περιγράφων τὰ ἀξιόλογα τῶν ἐθνῶν, τόπων ἢ πόλεων, ὡς Διονύσιος ὁ περιηγητής· καὶ ὁ περιερχόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ περιγράφων ἀκριβῶς τὰ ἀξιόλογα πράγματα τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἐθνῶν, ἄρα, ταὐτόν τῷ, Γεωγράφος· ὅθεν

Περιηγητικός, ἡ, ὄν, καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ἔχων κλίσιν, ἢ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς περιήγησιν· ἐξηγητικός, περιγραφικός, σαφής, Πλούταρχ. ὅθεν ὡς οὐσ., ἡ περιηγητική, ἢ τὸ περιηγητικόν (προσνπακ. βίβλος, ἢ βιβλίον), ὁδοιπορικὸν βιβλίον, Γαλλικ. itinéraire geographique.

Περιήγητος, ὁ, ἡ (περιηγέομαι). Ὁλόγυρα φερόμενος, καπλατισμένος, π. χ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Πολυδ. ζ'. 57. »Χιτὼν περιήγητος«, ταὐτὸν τῷ, περιπόρφυρος, ποδόγυρον ἔχων.

*Περιήδη, Ἀττ. ὑπερτοντ. τοῦ περίοιδα, ἀντὶ περιήδειν· ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀδ. Γ, 317. ὅρα περιείδον, Β'.

*Περιήειν, παρακμ. τοῦ περίειμι.

Περιηθέω, ῶ, μέλ. ἑσω (ἠθέω), ταὐτὸν τῷ, διηθέω, σακκελίζω, στραγγίζω, ὅθεν

Περιήθημα, τό. Τὸ σακκελισμένον, στραγγισμένον, καὶ οὕτως ἀπὸ τῶν χονδρῶν μορίων κεκαθαρισμένον ὑγρόν, Διοσκορ. α'. 132. »Ἀσφάλτου περιήθημαν. 2) ἢ κατὰ τὸ στράγγισμα ἀπομένουσα ἀκαθαρσία· ἀπότριμμα, ὅ,τι ἀποχωρίζεται καὶ μένει ἀπό τινος.

Περιήκης, ὁ, ἡ (ἀκή). Λίαν ἠκονισμένος, ὀξύς, σουβλερός.

Περιήκω, μέλ. ξω (ἥκω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα ἔρχομαι, ὑπάγω. 2) εἶμαι ὁλόγυρά τινος, περιεστοιχῶ τινα. 3) κατανεῦν τι κατὰ πειρὰν ἢ κυκλοειδῶς εἰς τινα, φθάνειν ἀφ' οὗ κάμῃ τὸν γύρον, κεῖς τινα, Ξενοφ. ὅθεν καὶ μεταφ. κατανεῦν τι, πίπτειν τέλος πάντων εἰς τινα, τὸν φθάνει, ἢ ἐπιτυχάνει τι τέλος πάντων, ὡς τὸ περιέρχομαι, μετὰ αἰτ. Ἰδοὺ δὲ παραδείγματά τινα. Ἀρριανός, Ἀναβ. δ'. ιγ'. 8. »Ὡς οὖν περιῆκεν ἐς Ἀντίπατρον ἡ φυλακή«, ἦλθον εἰς αὐτὸν ἡ ἀρχέδα. Ὁ Βουδαῖος ἀναφέρει ὅτι καὶ τινα ῥῆσιν ἐκ Συνεσίου· »Ποιητικῇ γὰρ ἔδοκεν ὁ Θεὸς τὴν εὐκλειαν ταμεύειν, ἧς τὸ καλὸν εἰς σὲ περιήκειν· ἀλλ' ἐν Ξενοφ. Κύρ. παιδ. δ'. στ. 6. »Ἐπεὶ δ' εἰς τόν φονέα ἡ ἀρχὴ περιήκειν, ἔν τινι χειρογράφῳ φέρεται· »περιήειν. »Ἔμελλεν ὑπεροφίας δίκη περιήξειν καὶ φιλοπολμία, νὰ φθάσῃ, Πινταν ἡ. 51. ὡς καὶ ἐν 53. »Καὶ λοιμῶνα μὲν τοξευθέντα περιῆλθεν αὐτίκα ἡ δίκη, κατέλαβεν, εὗρεν ἡ παιδία μετὰ παρέλευσιν χρόνου ἱκανοῦ. Τὰ σὲ περιήκοντα, ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα σὲ κατέλαβον, ἐκυρίευσαν, ὅ,τι σοὶ ἔτυχε Ἡρόδ. 7, 16. 1. ἀλλ' ὁ Σβεγχ. ἀντιστρέφει τὴν σύνταξιν »ψαλουσι σὲ περιήκοντα τά, ἀντὶ ταῦτα, καὶ ἑρμην. σὲ, ὅστις ἀπέκτησας ἢ ἔλαβες ὡς μέρος ταῦτα· καὶ κατὰ ταύτην τὴν δεύτερον σύνταξιν δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ τὸ παρ' Ἡρόδ. 6, 86, 1. ἀκόλουθον χωρίον. »Τοῦτον τὸν ἄνδρα φαμὲν περιήκειν τὰ πρῶτα, ἤγουν ἤτοι, τοῦτον τὸν ἄνδρα λέγομεν, ὅτι κατέλαβεν ἡ μεγίστη εὐτυχία, ἢ, ὅτι οὗτος ὁ ἀνὴρ ἀπέκτησε τὴν μεγίστην εὐτυχίαν.

Περιήλυσις, ἡ (περιέρχομαι), ταὐτὸν τῷ, περιέλευσις, καὶ, περίοδος, Ἡρόδ. 2, 123. ὅθεν

Περιηλυτέω, ῶ, μέλ. ήσω. Κυρίως, σφοδρὸν πόνον αἰσθάνομαι· ὅθεν συνῆθ. εἶμαι λυπημένος, περίλυπος, δυσφορῶ, δυσαρέσκομαι, ἀγανακτῶ, ἀνιῶμαι, λυποῦμαι, Ἡρόδ. 1, 114. καὶ μετὰ δοτικ. πράγματος. »τῇ συμφορῇ, τῇ δουλοσύνῃ, τῇ ἀπάτῃ, κ.τ.λ.«, Ἡρόδοτ. 1, 44. 164. 3, 64. 4, 154. 9, 41. ἐπὶ δὲ προσπ. μετὰ γενικ. »Οὗτοι γὰρ μάλιστα ἐκπεφευγότων περιημέκτεσιν, πολλὰ τοὺς ἐκακοφαίνετο διότι ἔφυγον οἱ βάρβαροι, Ἡρόδοτ. 8, 109. (τὸ ἁπλοῦν ἠμεκτέω ἢ ἠμεκτέω οὐχ εὑρηται. Τοῦτο τὸ Ἰωνικ. καὶ παρ' Ἡροδ. τὰ πλεῖστα ἐν χρήσει ῥῆμα παράγεται μὲν πιθαν. παρὰ τὸ αἷμα, αἱμάσσω, ἄρα, σφοδρὸν πόνον αἰσθάνομαι ὑπὸ πληγῆς τινος, ὡς καὶ τὸ, ἡμωδία, ἡμωδιάω ἀντὶ αἱμωδ. ὅμως ἐξ αἰτίας ταύτης τῆς παραγωγῆς δὲν πρέπει καὶ νὰ γράψῃ τις κατ' οὐδένα τρόπον περιημεκτέω.)

*Περιήνεκα, Ἰων. ἀόρ. α'. τοῦ περιφέρω, Ἡρ.

Περιηχέω, μέλ. ήσω (ἠχέω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα ἠχῶ, κάμνω κρότον, ἀντηχῶ, χαλκός, Ἰλ. Η, 267. 2) ἐνεργ. κάμνω ν' ἀντηχῇ· ζαλίζω τινά, ὅθεν

Περιήχημα, τό. Τὸ κύκλῳ, ὁλόγυρμα ἤχημα, βοή, κρότος, Ἰάμβλ.

Περιθαλπής, ἐος, ὁ, ἡ. Λίαν θαλπής, πολλὰ θερμός, ζεστός, Νικανδ. Θηρ. 40. ἐκ τοῦ

Περιθάλπω, μέλ. ψω (θάλπω). Κύκλῳ, ὁλό-

δὲ Heyne ἐν Ἰλδ. 1, 116. Ruhnk. Vellej. 2, 57. 3. Ἐπῤῥ. θεοβλαβᾶς.

*Θεοβλαβία, ἡ = θεοβλάβεια, ποιητ.

*Θεόβλητος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅ,τι ἐῤῥίφθη, ὅ,τις, ἢ ὅ,τι ἐκτυπήθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

*Θεογαμία, ἡ (γάμος). Γάμος τῶν θεῶν· ἀλλὰ

Θεογάμια, ων, τὰ, Ἡ ἑορτὴ τῶν γάμων τῆς Περσεφόνης Πολυδ. Α'. 37.

Θεογενεσία, ἡ. Ἡ θεία γέννησις, ἡ διὰ θεοῦ γέννησις, τοῦτ' ἔστιν ἡ διὰ τοῦ βαπτίσματος ἀναγέννησις, Διονύσ. Ἀρεσπαγ. παρὰ τὸ

Θεογενής, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὁ ἐκ, ἢ διὰ θεοῦ γεννηθείς, ὑπαρξιν λαβών.

*Θεογένητος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

*Θεογεννής, ὁ, ἡ (γέννα). Ὁ ἐκ θείου γένους γεννηθείς. Σφελ. Ἀντ. 834.

Θεόγληνος, ὁ, ἡ (γλήνη). Ὅστις ἔχει θεῖα ὄμματα.

Θεόγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὅστις ἔχει θείαν γλῶσσαν, ἢ ὁμιλίαν, τοῦτ' ἔστιν ὁμιλεῖ θεῖα, ὡς θεός. Ἀνάλεκτ. Β'. 114.

Θεογνωσία, ἡ. Γνῶσις τοῦ θεοῦ, τὸ νὰ γνωρίσῃ τις τὸν θεόν, παρὰ τὸ

Θεόγνωστος, ὁ, ἡ (γιγνώσκω). Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι γνωστὸς εἰς τὸν θεόν, τὸν ἐγνώρισεν ὁ θεός. Ἀνθολογ.

Θεογονία, ἡ. Γέννησις, καταγωγή, γενεαλόγημα τῶν θεῶν. Ἐπιγραφὴ Ἡσιοδείου τινὸς παραινετικοῦ ποιήματος· παρὰ τὸ

Θεόγονος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅστις ἐγεννήθη, ἢ κατάγεται ἐκ θεοῦ.

Θεόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅ,τι ἐγράφη ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

Θεοδέγμων, ονος, ὁ, ἡ (δέχομαι) = θεοδόκος.

*Θεοδέκτωρ, ορος, ὁ, ἡ (δέχομαι) = θεοδόκος.

Θεοδήλητος, ὁ, ἡ (δηλέομαι) = θεοβλαβής. Ἀνάλεκτ. Γ. 250. »τῆς θεοδήλητου σκύλα μειμφονίας«.

Θεοδίδακτος, ὁ, ἡ (διδάσκω). Ὁ ὑπὸ θεοῦ διδαγμένος. (ι)

Θεοδινής, ὁ, ἡ (δινέω). Ὅ,τι ἐστρεφογυρίσθη, περιεφέρθη, περιελάσθη ὑπὸ θεοῦ. »βρὶ πῆ θεοδινής, ὀμφὴ θεοδινήεν«. Νόν.

*Θεοδιφής, ὁ, ἡ (διφάω). Ὅστις ζητεῖ τὸν θεόν.

Θεόδμητος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ᾠκοδομήθη, ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἢ ὑπὸ τῶν θεῶν, Ἰλδ. Θ, 519. ἐν γένει, ὅ,τι ἐστηρίχθη, ἐθεμελιώθη, ἐκυρώθη ὑπὸ τῆς θεότητος· παρὰ Πινδ. δέ, καὶ τριαχλ.

Θεοδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὅστις δέχεται, ἢ ὑποδέχεται τὸν θεόν. Εὐριπ.

Θεοδόμητος, ὁ, ἡ = θεόδμητος.

Θεοδοσία, ἡ. Πᾶν ὅ,τι προσφέρει, δίδει, ἀφιερόνει τις εἰς τὴν θεότητα, θυσία, προσφορά, ἀφιέρωμα. Στράβων »ἱερείων θυσίας τε καὶ θεοδοσίας«.

Θεοδόσιος, ὁ, ἡ (δόσις). Ὅ,τι ἐδόθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἔδωκεν ὁ θεός.

*Θεόδοτος, ὁ, ἡ (δίδωμι) = θεοδόσιος.

Θεοδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι) = θεοδόκος.

Θεοδρομέω, βαδίζω, πράττω, πολιτεύομαι ὡς ἀρέσκει τῷ θεῷ, τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς περιπατῶ τὴν στράταν τοῦ θεοῦ. Ἐκκλ. παρὰ τὸ

Θεόδρομος, ὁ, ἡ (δραμεῖν). Ὅστις βαδίζει κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ, τὸ ἡμετ. περιπατεῖ τὴν στράταν τοῦ θεοῦ· Ἐκκλ.

*Θεοδώρειος, ὁ. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν Θεόδωρον φιλόσοφον· ὅθεν, ἡ Θεοδώρεια, τὸ σχολεῖον τοῦ Θεοδώρου, καὶ οἱ Θεοδώρειοι, Οἱ μαθηταί, οἱ ἀκροαταὶ αὐτοῦ· Διογ. Α. 1, 19. 2, 97.

Θεοδώρητος, ὁ, ἡ (δωρέομαι). Ὅ,τι ἐδώρησεν, ἐχάρισεν ὁ θεός. 2) ὀνομ. κύρ.

*Θεόδωρος, ὁ. Ὀνομ. κύρ.

Θεοείδεια, ἡ. Ὁμοιότης μὲ τὸν θεόν, παρὰ τὸ

Θεοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις ὁμοιάζει μὲ τὸν θεόν, εἶναι θεῖος· πολλάκις παρ' Ὅμ. Ὅστις ὅμως ἀεὶ κατὰ φυσικὴν σημσ. χρῆται τῇ λέξει, ἐπὶ θεῷ ὁμοίας μορφῆς, ἐπὶ θείως εὐγενοῦς, καλοῦ, ἀκμάζοντος εἴδους, καλῆς ὄψεως, μεγαλοπρεποῦς, σεμνοῦ σχήματος, ἐπιρ. ἐπὶ νεανικῆς, βωμαλέας, ἡρωικῆς μορφῆς, ὡς ἡ τοῦ Τηλεμάχου καὶ τοῦ Πηλέως· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σεβασμίων, ἐντίμων γεροντῶν, ὡς ὁ Πρίαμος, Ἰλδ. Ω, 217. Ἐπὶ γυναικῶν δὲ οὐ χρῆται αὐτῇ ὁ Ποιητ. ὁ Ἡσδ. δέ, ἐπὶ τῆς νύμφης Οὐρανίας. Παρὰ τοῖς μετεγνωστ. δὲ καὶ κατ' ἠθικὴν σημσ. Ἐπῤῥ. θεοειδῶς· παρβλ. θεοειδής.

Θεοείκελος, ὁ, ἡ (εἴκελος). Ὅστις εἶναι ἴσος, ὅμοιος τῷ θεῷ, Ὁ Ποιητ. χρῆται αὐτῷ ὁλως ὡς τῷ, θεοειδής.

Θεοεπής, ὁ, ἡ (ἔπος) = θεσπέσιος. Γραμμτ.

Θεοεχθία, ἡ (ἔχθος) = τῷ ἑπμ.

*Θεοεχθρία, ἡ (ἔχθρα). Τὸ νὰ ἦναί τι ἢ τις μισητὸς τῷ θεῷ, νὰ τὸν ἀποστρέφεται ὁ θεός.

*Θεοέχθρος, ὁ, ἡ (ἐχθρός). Ἐχθρὸς τοῦ θεοῦ, τὸν ὁποῖον μισεῖ, ἀποστρέφεται ὁ θεός.

Θεοήλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ὑπὸ θεοῦ διωγμένος, ἢ ἀπεσταλμένος. Φιλ. Γ'. ὅπου, θεήλατος κεῖται.

Θεόθεν, Ἐπῤῥ. (θεός). Ἐκ θεοῦ, ἀπὸ τὸν θεόν, Ὀδσ. Π, 447.

Θεόθυτος, ὁ, ἡ (θύω). Ὅ,τι ἐθυσιάσθη τῷ θεῷ, εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ.

Θεαίνιον, τό. Ὅ,τι εἶναι ἱερὸν τῷ θεῷ τοῦ οἴνου Βάκχῳ, Λυκόφρ. 1247.

Θεοκάπηλος, ὁ, ἡ (κάπηλος). Ὅστις καπηλεύει τοὺς λόγους τοῦ θεοῦ. Γρηγόρ. Ναζ. »θεοκάπηλοι, οἱ αἱρετικοὶ ὡς παρεμιγνύντες τὰς ἑκατῶν διδασκαλίας τοῖς ὀρθόφροσι δόγμασιν, ὡς καὶ οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον τῷ ὕδατι. (ε)

Θεοκατασκεύαστος, ὁ, ἡ (κατασκευάζω). Ὅ,τι κατεσκευάσθη, ἡτοιμάσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἢ ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, διὰ τὸν θεόν. Σχόλ. Πινδάρ. Ὀλ. Γ'. 11.

Θεοκήρυξ, υκος, ὁ (κήρυξ). Ὅστις εἶναι κήρυξ, μηνυτὴς τῶν θεῶν. Ἡσύχ.

Θεοκίνητος, ὁ, ἡ (κινέω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐκινήθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ. (ι)

Θεόκλητος, ὁ, ἡ (καλέω). Ὅστις ἐκλήθη, ἐκράχθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ. 2) ἐνεργ. Ὅστις καλεῖ, ἐπικαλεῖται, κράζει τὸν θεόν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τόπων, ἐν οἷς ἐπικαλεῖται ὁ θεός. »θεόκλητος νηός«. Νόν.

*Θεοκλύμενος, ὁ· Ὀνομ. κύρ. περίκλυτός τις μάντις ἐν Ὀδσ. (υ)

Θεοκλυτέω, (θεόκλυτος). Ἐπικαλοῦμαι ἐν τῇ δυστυχίᾳ μου τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν, ἢ ἐν συμβάσῃ μοι ἀδικίᾳ τοὺς θεοὺς μάρτυρας καὶ ἐκδικητάς, παρακαλῶν αὐτοὺς νὰ εἰσακούσωσι τῆς δεήσεώς μου, καὶ νὰ ἐκπληρώσωσι τὰς εὐχάς, ἢ τὰς ἀρὰς, [κατάρας μου. Αἰσχλ. Πρτ. 498. μετὰ αἰτ. (κλύω) ἐπικαλοῦμαι, φωνάζω τοὺς θεοὺς εἰς καιρὸν δυστυχίας, θλίψεως, καὶ κλαυθμοῦ ὡς μάρτυρας τῆς ἀδικίας· τὴν ὁποίαν πάσχω, καὶ παρακαλῶ αὐτοὺς νὰ ἀκούσωσι τὴν εὐχὴν ἢ κατάραν μου, καθὼς τὸ ἐν τῇ συνηθ. »ἀπὸ τὸν θεὸν νὰ τὸ εὑρῇς«. Εὐριπ. Μηδ. 210. »θεοκλυτεῖ δ' ἀδικα παθοῦσα Θέμιν«. ἐν γένει, ἐπικαλοῦμαι· ἀφ' οὗ

Θεοκλύτησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐπικαλῆται τις τοὺς θεοὺς ἐν τῇ δυστυχίᾳ του εἰς βοήθειαν, ἢ εἰς ἐκδίκησιν κατὰ τῶν ἀδικησάντων αὐτόν. (υ)

Θεόκλυτος, ὁ, ἡ (κλύω). Ὅστις ἐπικαλεῖται τὸν θεὸν παρακαλῶν νὰ εἰσακούσῃ τῆς δεήσεώς του. Αἰσχλ. Θηβ. 143. β'.) παθ. Ὅστις εἰσηκούσθη εἰς τὸν θεόν, Ἰσῳ.

Θεόκμητος, ὁ, ἡ (κάμνω). Ὅ,τι εἶναι κεκαμωμένον, ἐξηργασμένον, φκιασμένον ὑπὸ τοῦ θεοῦ· θεῖον.

Θεοκολέω. Εἶμαι ἱερεύς. »θεοκολήσαντα Ἀρτέμιδι Ὀπίταιδιω«. Ἐπιγραφ. Χανθλερ. παρὰ τὸ

Θεοκόλος, ὁ, ἡ. Ἱερεύς, ἱέρεια (παρὰ τὸ, θεός, καὶ τὸ ἄχρστ., κολέω).

Θεοκόρος, ὁ, ἡ (κορέω) = τῷ προηγμ.

Θεόκραντος, ὁ, ἡ (κραίνω). Ὅ,τι ἐκτελέσθη, ἐπληρώθη, ἐτελειώθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1499. »πάρεται θεόκραντοιω«, Ἀνάλεκτ. Β'. 459.

Θεοκρασία, ἡ (κρᾶσις). Ἡ μετὰ θεοῦ μίξις. Ἰάμβλ. Πυθ. 240.

Θεοκρατία, ἡ (κράτος). Κράτος, διοίκησις τοῦ θεοῦ.

Θεοκρίτης, ου, ὁ (κριτής). Ὅστις εἶναι κριτὴς τῶν θεῶν, ἢ τῶν θεαιτῶν, κρίνει [τοὺς θεούς, ἢ τὰς θεάς· ὁ Πάρις.

Θεόκριτος, ὁ, ἡ (κρίνω). Ὅστις ἐκλέχθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

Θεόκτιστος, ὁ, ἡ (κτίζω). Ὅ,τι ἐκτίσθη, ἐδημιουργήθη, ᾠκοδομήθη ὑπὸ θεοῦ. Πίνδαρ. Πυθ. 4. 365.

*Θεόκτιτος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Θεοκτονία, ἡ. Φόνος τοῦ θεοῦ. Ἐκκλ. παρὰ τὸ

Θεοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Φονεὺς τοῦ θεοῦ, ὁ τὸν θεὸν φονεύσας, θανατώσας.

Θεοκυνέω, θεοκυνής = θεοσκυνέω, θεοσκυνής.

Θεολαμπής, ὁ, ἡ (λάμπω). Ὅστις ἔχει θείαν λάμψιν, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε λάμψιν ὁ θεός.

*Θεόληπτος, ὁ, ἡ = θεόληπτος. Μαιθ. 4. 234.

Θεοληπτικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς θεόληπτον, ὁμοιάζει μὲ θεόληπτον, ἢ θεοληπτική, ὑπκ. μαντεία = θεοληψία. παρὰ τὸ

Θεόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅστις ἔχει θείαν ἐμπνευσιν, εἶναι ἐνθουσιασμένος, ἀλλὰ καὶ δεισιδαίμων. ἀφ' οὗ

Θεολησία, ἡ. Ἐνθουσιασμός, ἐμπνευσις, φώτισις θεοῦ· ἔτι δὲ καὶ δεισιδαιμονία, Ἡσυχ.

Θεολογεῖον, τό (λογεῖον). Τὸ μέρος τοῦ Ἀθην. θεάτρου, ἐν ᾧ ἐμφανίζοντο λαλοῦντες οἱ θεοί. Πολυδ. Δ'. 130. Ἀλλ', ὅτοι ἡμῖν γνωστόν, μόνον ἐν τῇ Ψυχοστασίᾳ τοῦ Αἰσχ. χρήσιμ.

Θεολογέω. Εἶμαι θεολόγος, ὁμιλῶ περὶ θεοῦ καὶ περὶ θείων πραγμάτων, ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω, διηγοῦμαι αὐτὰ εἰς ἄλλους. Ἀριστοτ. περὶ Οὐράν. »τὰ θεολογούμενα«, Ἔρευναι καὶ ἐξετάσεις περὶ θεοῦ καὶ περὶ θείων πραγμάτων, ἀφ' οὗ

Θεολογία, ἡ. Γνῶσις τῶν θεῶν, τὸ νὰ γνωρίζῃ τις τοὺς θεοὺς καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς θεραπείας τῶν θεῶν, τῆς θεολατρείας. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. δέ, Τὸ νὰ γινώσκῃ τις τὸν θεόν, ἢ διδασκαλία περὶ τοῦ θεοῦ καὶ τῶν θείων πραγμάτων.

Θεολογικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν θεολογίαν, ἢ εἰς τὸν θεολόγον.

Θεολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ὁμιλεῖ, διδάσκει, συγγράφει, στιχουργεῖ περὶ θεῶν, καὶ περὶ τῶν θείων πραγμάτων, καθὼς π. χ. ὁ Ἡσδ. λέγεται Θεολόγος διὰ τὸ ποίημα του Θεογονία ἐπιγραφόμενον· ἀλλὰ καὶ οἱ ὡς προφῆται κατὰ θείαν ἐμπνευσιν λαλήσαντες προτηγορεύοντο Θεολόγοι. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. δέ, Ὅστις διδάσκει περὶ τοῦ θεοῦ καὶ περὶ τῶν θείων πραγμάτων.

*Θεολώβητος, ὁ, ἡ = θεοβλαβής.

Θεομανέω. Εἶμαι θεομανής. Πολυδ. παρὰ τὸ

Θεομανής, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὅστις ἐγένετο ἐμμανὴς ὑπὸ τῶν θεῶν, τὸν ὁποῖον ἔκαμαν οἱ θεοὶ μαινόμενον, παράφρονα, τοῦ ἐπῆραν τὸν νοῦν. Εὐριπ. Ὀρ. 846. Αἰσχύλ. Θῆβ. 655. ἀφ' οὗ

Θεομανία, ἡ. Ἡ θεόθεν μανία, τὸ νὰ λάμῃ ἡ θεότης τινὰ μαινόμενον, παράφρονα. Φίλ. Δ'.

Θεομαντεία, ἡ. Ἡ διὰ θείας ἐμπνεύσεως μαν-

γυρα, ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν θάλπω· Λίαν θερμαίνω, ζεσταίνω.

Περίθαλψις, ἡ. Τὸ λίαν θάλπειν· θερμαίνειν.

Περιθαμβής, ές, ὁ, ἡ (θάμβος). Πολλὰ ἔντρομος, τρομασμένος, ἐκπεπληγμένος, δειλός, καφοβισμένος, Ἀπολλ. Ἀργ.

Περιθαρσής, ές, ὁ, ἡ (θάρσος). Λίαν θαρσής, τολμηρός, μέγα θάρσος καὶ πεποίθησιν ἔχων. = περιθαρής.

Περιθαρσύνω, ταὐτὸν τῷ, περιθρασύνω, Σχολ. Ἀπολλ. Ἀργ. β'. 613. ἐκ τοῦ

*Περιθαρσύς, ὁ, ἡ, = περιθρασύς.

Περίθειος, ὁ, ἡ (θεῖος). Λίαν θεῖος, ὑψηλός, Ἀθήν. σελ. 417. «Αὐληπτικὴ περιθειοτάτην.

Περιθειόω, ῶ (θειόω). Περιερχόμενος μετὰ θείου καπνίζω, καὶ διὰ τούτου καθαίρω, διὰ τοῦ θείου περικαπνίζων καθαίρω, θείῳ περικαθαίρω. ὅθεν

Περιθείωσις, ἡ. Τὸ περιέρχεσθαι μετὰ θείου, καπνίζειν καὶ διὰ τούτου καθαίρειν· τὸ μετὰ θείου καπνίζειν ὁλόγυρα πρὸς καθαρισμόν, Πλάτ. Κρατ. 47.

Περίθεμα, τό (περιτίθημι). Τὸ θεμέριον, βαλμένον ὁλόγυρα, φραγμός.

*Περιθεόω, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ περιθειόω, Meineke Μένανδρ. σελ. 42.

Περίθερμος, ὁ, ἡ (θερμός). Λίαν θερμός, ζεστός.

Περιθέσιμος, ὁ, ἡ. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ περιτεθῆναι, εἰς τὸ νὰ βαλθῇ τριγύρω, Ἰωσήπ. ἀρχ. ιε'. ἡ. 2. «Κόσμος περιθέσιμος», ἐκ τοῦ

Περίθεσις, εως, ἡ (περιτίθημι). Τὸ περιτιθέναι, περιβάλλειν, περικυκλοῦν· ἢ κύκλῳ ὁλόγυρα θέσις.

Περιθετός, ή, όν, ἢ, περίθετος, ὁ, ἡ (περιτίθημι). Κύκλῳ, ὁλόγυρα θεμέριος, βαλμένος· ὁ ἐπί τι θεμένος, καὶ ὑνάμενος νὰ περιτεθῇ· ἐξαιρέτως λέγεται· «Κόμη περίθετος», καὶ παρὰ Πολυαίν. ε'. 42. «Περιθετή, ἤ», προσυπακ. τό, κόμη, ἡ ψευδής κόμη, ἥτις ἄλλως καὶ, κεφαλὴ περίθετος (Ἀριστοφ. Θεσμ. 258.), καὶ, Φενάκη, λέγεται, ἣν φέρουσιν ὄνδρες τε καὶ γυναῖκες, (Περεῦκα Ἰταλ.) Πολύβ. η'. 78. διάφορος μέν τοι τῆς παλαιᾶς. «Προόμια περίθετά τειν», Ἀθήν. σελ. 523. καὶ 415. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. α'. 96.

Περιθέω, Μλ. εὐσομαι, καὶ -θευσοῦμαι (θέω, ἀμλ.). Κύκλῳ, ὁλόγυρα τρέχω· περιτρέχω, «Τεῖχος περιθέειν», Ἡρόδ. 1, 181. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. α'. 30. «Τοῦ θέρους χώνα περιθέουσα ζητεῖν» καὶ μετὰ αἰτιατ. Κυνηγ. ια'. 4. Κύκλῳ τὸν φραγμὸν περιθέουσιν· παρ' Ἡρωδιαν. ε'. 5. καὶ μετὰ δοτικ. «Ταῖς βωμοῖς περιθέειν.»

Περιθεωρέω, -ήσω (θεωρῶ). Κύκλῳ, ὁλόγυρα ὑπάγων ἢ περιερχόμενος θεωρῶ, Λουκιαν.

Περιθήκη, ἡ (περιτίθημι), Πᾶν τὸ βεβλημένον, θεμέριον ὁλόγυρα, τὸ ἐπιτιθέμενον· κάλυμμα, σκέπη, καπάκι, πιλίδιον, σκούφια ἢ σκούφος νυκτικός.

Περίθλασις, ἡ. Ἡ ὁλόγυρα θλίψις, πτάκισις· καὶ ἡ ἐκ τῆς κρούσεως γινομένη πληγή, ζούλιγμα, contusion, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Περιθλάω, άσω (θλάω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα θλίβω, τσακίζω· ἢ ζουλίζω, ἐπὶ πληγῶν (τὸ Ἄλφα ὅλων τῶν χρόνων βραχύ).

*Περιθλίβω, ψω (θλίβω). Ὁλόγυρα θλίβω, ζουλίζω.

*Περιθρασύνω. Λίαν θαρρύνω, ἐγκαρδιόνω· ἐκ τοῦ

*Περιθρασύς, ὑ (θρασύς). Πολλὰ θρασύς, γενναῖος, τολμηρός, αὐθάδης· πλήρης πεποιθήσεως, θαρραλέος.

*Περιθραυσις, εως, ἡ. Τὸ ὁλόγυρα τσακίζειν, ἀποκόπτειν. Ἐ. Μ. σελ. 48, 7. ἐκ τοῦ

Περιθραύω, αύσω (θραύω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα θραύω, ῥαίζω, ἢ συντρίβω, ἢ ἀποκόπτω,

Περιθρεκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, περιτρέχω. Πρέπει νὰ περιτρέχῃ τις.

Περιθρηνέω, ήσω (θρηνέω). Λίαν, κύκλῳ, ὁλόγυρα θρηνῶ, κλαίω. Πλουταρχ. 2) ἐνεργ. ὁλόγυρα, ἢ λίαν θρηνῶ τινα, τὸν κλαίω, παλαιΐζω.

Περιθριγκόω, ῶ (θριγκόω). Κύκλῳ περικυκλόω, ἢ περικλείω μὲ χεῖλος, ἢ σκέπην (τείχους τινός), ἢ φράκτην, θριγκὸν περιτίθημι, περιβάλλω, ἢ με αὐτὸν περικλείω, περιφράσσω, καὶ φραγμὸν ποιῶ ὁλόγυρα, Πλούταρχ. εἰς Μάρ.

Περίθριξ, τριχος, ὁ (θρίξ)· παρὰ Σουίδ. «Ἔτι πλοκάμοιο περιθρίξ», ὅστις ἔρμην διὰ τοῦ, ὁ ἐν γενετῆς πλόκαμος, ὁ μὴ ἔτι κουρευθείς, ἀμφ.

*Περιθρομβόω, ώσω (θρομβόω). Κάμνω ἢ ἀφίημί τι νὰ πήξῃ, νὰ παγώσῃ, νὰ γένῃ σγρουβουλα (grumeaux) ὁλόγυρα. Παθητ. κύκλῳ, ὁλόγυρα πήγνυμαι, Γαλην.

Περιθρόνιος, ία, ιον (θρόνος). Περὶ τὸν θρόνον ὤν· ὅστις εἶναι ὁλόγυρα εἰς τὸν θρόνον, Ὀρφ.

Περιθρυλλέω, ῶ, ἢ -θρυλλεύω, ήσω (θρυλλέω). Κάμνω νὰ τρέχῃ ὁλόγυρα νέον τι παν-θοῦ ὑπὸ σημασιῶν· κάμνω κρότον ὁλόγυρα. Παθητ. εἶναι εἰς τὰ στόματα ὅλων. «Τὰ ὦτα περιθρυλλεῖσθαι», Γρηγόρ. Ναζ. ὡς τὰ «διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα», γεμισμένα ἔχειν ἔτι τὰ ὦτα ἐκ τοῦ ἔχου τοῦ ὁμιλήσαντος, καὶ διὰ πάντα περὶ τῆς αὐτῆς ὁμιλίας ἀκούειν· ἠχολογεῖν τὰ ὦτα ἐκ τῆς ἰδίας ὁμιλίας, ἢ ὅπου καὶ ἂν σταθῇ τις περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκουεῖν ὁμιλουμένου.

*Περίθρυλλος, ὁ, ἡ = περιβόητος. Περίφημος, Τζέτζ.

Περιθρύπτω. ψω (θρύπτω, ἀμλ.). Κύκλῳ καταπρίβω ἢ συντρίβω. ταὐτὸν τῷ, περιθραύω, Διόδ. Σικ.

Περίθυμος. ὁ, ἡ, καὶ Ἐπίθ. -θυμος (θυμός). Ἄγαν τεθυμωμένος, λίαν θυμωμένος, ὀργισμένος, Αἰσχ. Χοηφ. 38. «Περιθύμως ἔχειν», εἶναι πολλὰ ὀργισμένος, Ἡρόδ. 2, 162, ἴσως δὲ καὶ 3, 50.

Περιθυρέω, ῶ. Μλ. -ήσω (θύρα). Κύκλῳ τῆς θύρας, παρὰ τῇ θύρᾳ εἰμί, ἢ ἵσταμαι, Ἡσύχ. καὶ Φώτ. Παρ' Αἰλιαν. Ζῶ. Ἱστορ. α'. 11. φαίνεται, ὅτι ἡ παλαιοτέρα ἀνάγνωσις «περιαθύρουσιν» ἔστιν ἢ ὀρθοτέρα.

Περιθύω, (θύω, ἀμλ.) Κύκλῳ θυσιάζω. Παθ. Ἀφίνω νὰ θυσιάζῃ τις κύκλῳ, Πλούταρχ. «Περιθυόμενος κάθηται», ἄφησε νὰ θυσιάζωσιν ὁλόγυρά του, καθήμενος ἐκεῖ, ἐπρόσταξε νὰ θυσιάσωσιν ὁλόγυρα αὐτοῦ· (περὶ τῆς προσῳδίας ὅρ. θύω).

Περιθωρακίδιον, τό, ὡς τό, ἐπιθωρακίδιον. Περὶ τὸν θωράκα φορούμενον φόρεμα.

Περιίαπτω. Μλ -ψω (ἁπτω). Ποιητ. Ὁλόγυρα βλάπτω, ἢ πληγόνω. Θεόκριτ. β'. 81. — «Περὶ θυμὸς ἰάφθη, ἡ καρδία μου ἔπαθεν, ἐτιτρώθη. ἰδὲ ἁπτω.»

Περιίαχω (ἰάχω)· ποιητ. Περιηχέω, ἀντηχῶ, ἢ κάμνω κρότον ὁλόγυρα, ἐπὶ παρατ. περίαχε ἀντὶ περιάχε, Ὀδ. Ι, 395. «Περὶ δ' ἴαχε πέτρη», ὁλόγυρα ἀντήχει τὸ σπήλαιον· καὶ Ἡσ. Θεογ. 678. καὶ Κόιντ. Σμ.

Περιιδεῖν, ἀπρμφ. ἀόρ. τοῦ περιείδον.

*Περιιδέμεναι, Ἐπ. ἀπαρμφ. τοῦ παρακ. περοίδα, Ἰλ. Ν, 728.

Περιϊδρόω, ῶ (ἱδρόω, ἀμλ.). Πέριξ, ἢ εἰς ὅλον τὸ σῶμά μου, ἱδρόω, ἱδρώσω, ὅθεν

Περιίδρωσις, εως, ἡ. Ἱδρωσις εἰς ὅλον τοῦ σώματος, ἀφθονος ἱδρώς, ἱδρωσις.

Περιέναι, ἴδε περιειμι, ἐκ τοῦ, εἰμι.

*Περιέζω, Μλ. -ζήσω, καὶ μέσ. περιέζομαι (ἵζω, ἀμλ.). Ὁλόγυρα κάθημαι, περικάθημαι. 2) κάμνω νὰ περικάθηται· κέκτημαι· ἐξουσιάζω· πολιορκῶ, ἀποκλείω, μετὰ αἰτ.

Περιίππεύω (ἱππεύω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα ἱππεύω.

Περιίπταμαι, Μλ -πτήσομαι, ἀόρ. περιέπτην (ἵπταμαι, ἀμλ.) Μέτ. Ἀποθ. Οὐδ. ἢ ἐνεργ. μετὰ αἰτ, Ὁλόγυρα ἵπταμαι, πετῶ, Πλούταρχ.

*Περίισος, ὁ, ἡ. Ἴσος κατὰ τὰ περὶ ἑαυτὸν μέρη, Νικομ. Ἀριθμ. Θεολογ. σλ. 14.

Περιίστημι, Μλ περιστήσω (ἵστημι). Κατὰ τοὺς μεταβτ. χρόνους σημαίνει, τίθημι, βάλλω περίτι, περιβάλλω, περικυκλῶ, περικλείω, πολιορκῶ, πολλκ. μετὰ προσθήκης τοῦ κύκλῳ, καὶ παθ. περιβάλλεσθαι, περικυκλοῦσθαι, κ.τ.λ. 2) μετατίθημι, μεταθέτω, βάλλω εἰς ἄλλην θέσιν, κατάστασιν, βάλλω τριγύρω. β) συνθ. μεταφορ. «περιιστάναι τινά», μεταστρέπω τινὰ τὴν γνώμην ἢ τὴν κατάστασιν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, γυρίζω τινὰ τὴν κεφαλήν· ὡς ἐπὶ πλείστον δὲ ἐπὶ κακῆς σημασίας, «περιιστάναι τινὰ εἰς πειθαρχίαν, φέρω τινά, τὸν κάμνω νὰ κατακτήσῃ εἰς πτωχείαν, ὡσαύτως καὶ μετὰ δοτ. «περιιστάναι ἐνδείᾳ», Ἡρωδιαν. 7, 12. «εἰς ταὐτὸν τέλος μὲ τῷ λόγῳ περιέστησαν», Αἰσχίν. Διαλογ. γ'. 18. «ἀντὶ, περιέστησας, διέλου μοῦ ἐγύρισες τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἐναντίον, καὶ ἄλλαξε τὴν γνώμην μου. — Β'. κατὰ τοὺς ἀμτβ. χρόνους, (ἐνεργ. β'. ἀορ, παρακ. καὶ ὑπερσυντ. καὶ μετὰ μέσ. διάθ. δηλεῖ, ἵσταμαι ὁλόγυρα, ὅθεν, οἱ περιεστῶτες· ἔτι δὲ, ἔρχομαι καὶ στέκομαι, βάλλω ἐμαυτὸν τριγύρω, ὁλόγυρα περί τι (πρὸς ὑπεράσπισιν), Ἰλιάδ. Δ, 532. «Κῦμα περιεστάθη», ἐστάθη τριγύρω, Ὀδ. Λ. 242, (ἐκ. παθ. ἀορ.), μετὰ αἰτ. τοῦ αἰτικειμένου, πέριξ τοῦ ὁποίου ἵστανται τις, Ἡροδ. 1, 43. β) τέττω ἐμαυτὸν περὶ τινος προσπ. ἢ πράγματ., μετὰ αἰτ. ὅθεν πάλιν κατὰ μεταβτ, ἐκδοχήν, ἀντὶ τοῦ, περιβάλλω, περικλείω, περικυκλόω, περιστοιχίζω, μετὰ αἰτ. «Χερσὶ πολὺς περίστασ' ὁμίλοις», πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων ἵστατο περὶ τοῦ χοροῦ, Ἰλ. Σ, 603. — «Βοῦν περιστήσαντες, ἐστάθησαν τριγύρω τοῦ σφαγησομένου βοός, Ἰλ. Β, 410. Ὀδ. Μ, 356. «Μήπως με περιστήσω· ἕνα πολλοί (γ', προσπ. πληθ. τοῦ ἐπ. ὑποτακτ β'. ἀορ. ἀντὶ περιστῶσι)» μήπως ἐμέ, ἕνα ὅλοι, περικυκλώσωσι καὶ πολεμῶσι πολλοί, Ἰλ. Ρ, 95. «Εἴπερ κεῖ περιστάεν (Ὀδ. Τ, 50.)», ἀνίσως ἡμᾶς τοὺς δύο περικυκλώσαντες πολεμῶσι· ἀλλὰ καὶ μετὰ ἐστ. Schaef. Appar. ad. Demost. 1, σελ. 859. γ) ἀφίνω, κάμνω νὰ σταθῶσιν ὁλόγυρά μου, σχηματίζω περὶ ἐμὲ κύκλον, γύρον. 2) μετατίθεμαι, εἰς ἄλλην θέσιν ἢ κατάστασιν εἰμὶ ἢ καταντῶ, ἔρχομαι. 3) συνθ. τροπ. εἰς ἄλλην κατάστασιν ἔρχομαι, ἀλλάζω γνώμην, σκοπόν, κατάστασιν, καὶ μάλιστα εἰμὶ ἢ μεταβάλλομαι, ἔρχομαι, καταντῶ εἰς χειροτέραν, ὡς καὶ τό, περιέρχομαι, Λουκιαν. Κυνοῦχ. 5. «Τὸ τέλος τῆς δίκης εἰς τοῦτο περιέστη», ἔφθασε, κατήντησε, μετεβλήθη εἰς τοιαύτην κακὴν κατάστασιν, Λυκοῦργ. Δεωκρ. 2, 1. «Καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπερκίνδυνόν μοι περιέστη», τὰ πράγματα μετεβλήθησάν μοι εἰς μέγαν κίνδυνον, ἢ, ἡ μεταβολὴ τῶν πραγμάτων ἐγένετο πολλὰ ἐπικίνδυνος εἰς ἐμέ, Δημοσθ. «Καὶ περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη, ἡ προτέρα ἡμῶν προσοχὴ καὶ φρόνησις ἤλλαξε, μετεβλήθη (Θευκυδ. α', 32.), ὅπου ἀκολουθεῖ τό· «Νῦν ἀβουλία φαινομένη», καὶ φαίνεται τώρα, ὅτι εἶναι ἀνοησία. Διονυσ. ὁ Ἁλικ. Ἀρχ. στ. 42. ἐμιμήθη ταύτην τὴν φράσιν οὕτω· «Καὶ περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν τοῦ κοινοῦ πρόνοια ἰδίᾳ πρὸς ἑκάτερον μέρος ἀπεχθείαν φερομένη», Πλούταρχ. εἰς Γραχ. 14. «Καὶ περιέστηκεν ἡ Ῥωμαίων βουλὴ θρηνοῦσα καὶ συνεκκομίζουσαν, ἀντὶ τοῦ μετεβλήθη, ἀνεστράφη, ἐπὶ

τεία, τὸ νὰ μαντεύῃ, προφητεύῃ τις φωτισθεὶς ὑπὸ τῆς θεότητος. Δίων Κάσ.

Θεομαντέω, Μλ -τήσω. Μαντεύω, προφητεύω κατὰ θείαν ἔμπνευσιν, φωτισμένος ἀπὸ τὸν θεόν. Πολυδ. Α'. 19. παρὰ τό

Θεόμαντις, εως, ὁ (μάντις). Ὅστις μαντεύει, προφητεύει διὰ θείας ἐμπνεύσεως, ἀντιδ. τῷ, συμόμαντις. Πλάτ.

*Θεομαρτύρητος, ὁ, ἡ· Ἐπθ. τοῦ Προ-θρόμου· ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαρτυρηθείς. Ἐμνθ.

Θεομαχέω, Μλ -ήσω (θεομαχος). Μάχομαι ἐναντίον τοῦ θεοῦ ἢ τῶν θεῶν. φέγω, μεμφομαι τὴν θεότητα, πράττων, πολιτευόμενος ἐναντίον τῆς καθεστώσης φυσικῆς διατάξεως.

Θεομαχία, ἡ. Τὸ νὰ μάχηταί τις κατὰ τῶν θεῶν, νὰ ἐναντιολογῇ, ἐναντιόνηται εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν. 2) Μάχη, πόλεμος τῶν θεῶν πρὸς ἀλλήλους, ἀνταμωμός των. Πλάτ. παρὰ τό

Θεόμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται κατὰ τοῦ θεοῦ, ἢ κατὰ τῶν θεῶν. (§)

Θεομηνία, ἡ (μῆνις). Ὀργή, θυμὸς τῶν θεῶν.

Θεομήστωρ, ορος, ὁ, ἡ (μήστωρ). Ὅστις συμβουλεύει ὡς θεός, θεικά· ἔχει θείαν σοφίαν καὶ φρόνησιν. Αἰσχύλ. Πέρσ. 653.

Θεομητέω, Μλ -ήσω (μῆτις). Θεοφοροῦμαι, ἔχω θείαν ἔμπνευσιν, θείαν σοφίαν. Σουίδ. καὶ Νόνν.

Θεομήτωρ, ορος, ἡ. Ἡ μήτηρ τοῦ θεοῦ. Ἐκκλ.

Θεομιμησία, ἡ. Μίμησις θεοῦ, τὸ νὰ μιμῆταί τις τὸν θεόν.

Θεομίμητος, ὁ, ἡ (μιμέομαι). Ὅ,τι εἶναι ἐσχηματισμένον, μεμορφωμένον, ὅμοιον μέ τινα θεόν. Ἐπῤῥ. θεομίμητος. (ε) Διον. Ἀρεοπ.

Θεόμιμος, ὁ, ἡ. Ὅστις μιμεῖται τὸν θεόν. Στοβ. Λόγ. 147.

Θεομισής, ὁ, ἡ (μισέω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μισητὸν τῷ θεῷ. Ὅστις μισεῖται ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὅθεν δυστυχεῖ. Ἀλλά. 2) θεομίσης, ὁ, ἡ, ἐνεργ. Ὅστις μισεῖ τὸν θεόν, τοὺς θεούς.

*Θεομίστητος, ὁ, ἡ = θεομισής, σημ. 1. (ε)

Θεόμοιρος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Ὅ,τι παρέχεται, χορηγεῖται, δίδεται, διορίζεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ, 2) Ὅστις μετέχει θείου τινὸς πράγματος.

*Θεομόριος, ία, ιον, Δρκ. θευμόριος, Ἀπλ. Ῥδ. περισχημασμ. τύπος τοῦ θεόμορος.

*Θεόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅστις ἔχει θείαν μορφήν, φαίνεται ὡς θεός.

Θεομυσής, ὁ, ἡ (μύστις). Ὅστις μυεῖται διά τινος ὁμαρτήματος εἰς τὸν θεόν, ὅθεν μισεῖ, ἀποστρέφεται αὐτὸν ὁ θεός. Αἰσχ. Εὐμ. 40.

*Θεονόη, ἡ (νοῦς). Θεῖος νοῦς, θεία φρόνησις· κωμικὴ ἐτυμλγ. τοῦ, Ἀθηνᾶ, παρὰ Πλάτ. Κρτλ. σλ. 407. Β.

*Θεονύμφευτος, ἡ, καὶ

*Θεόνυμφος, ἡ (νύμφη). Ἡ νύμφη τοῦ θεοῦ, ἡ τὸν θεὸν νυμφευθεῖσα. Ἐμνθ.

Θεοξένια, οἱ· Ἐπθ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἑρμοῦ· θεοξένια, τά. Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν θεῶν αὐτῶν, Πινδ. 7, 27. 2. Σχλστ. Πνδ. Ὀλ. 9, 146. Ἔτι δὲ καὶ εἰς τιμὴν τῶν Διοσκούρων ἐν τῇ Ἀκράγαντι τελουμένη, ἰδέ Böckh Einleitung zu Vind. Ὀλ. 3. σλ. 135.

Θεόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Παιδίον, τέκνον θεοῦ, ἀπὸ θεῶν καταγόμενον. 2) θεῖον παιδί, θεῖον τέκνον. Μελέαγρ. 11.

Θεοπαράδοτος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι παραδόθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἔλαβέ τις παρὰ θεοῦ ἄνευ μαρτυρίου.

Θεοπάρακτος, ὁ, ἡ (παράγω). Ὅστις παρῆχθη, ἐπαραστράτησεν κατὰ θείαν βούλησιν, τὸν ὁποῖον ἔκαμαν οἱ θεοὶ νὰ παραστρατήσῃ διὰ νὰ τὸν τιμωρήσουν. 2) Ὅ,τι παρήγαγον, ἐνγάλαν εἰς φῶς, ἔκαμαν οἱ θεοὶ νὰ γεννηθῇ, γένῃ, νὰ φανῇ· ἄνευ μαρτυρίου.

Θεοπάτωρ, ορος, ὁ (πατήρ). Τοῦ θεοῦ πατήρ, θεὸς ὁ πατήρ. Ἐκκλ.—ὁ πατὴρ θεῶν. (α)

Θεοπείθεια, ἡ. Ἡ εἰς τὸν θεὸν ὑπακοὴ καὶ εὐπείθεια. Τὸ νὰ πείθηταί τις εἰς τὴν βουλήσιν τοῦ θεοῦ, νὰ φυλάττῃ τὰς ἐντολὰς τοῦ θεοῦ.

Θεοπειθής, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὅστις πείθεται, ὑπακούει εἰς τὸν θεόν. εἰς τὰς βουλὰς τοῦ θεοῦ, ἐκπληροῖ τὰς θείας ἐντολάς.

Θεόπεμπτος, ὁ, ἡ (πέμπω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι πέμπεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

Θεοπλανησία, ἡ (πλανάω). Ἡ περὶ θεοῦ πλάνη, πεπλανημένη γνώμη, θεολογικὴ πλάνη, ἀδέσποτος λέξις.

Θεοπλαστέω, Μλ -στήσω (θεοπλάστης). Πλάττω, ἐπινοῶ, ἢ σχηματίζω θεούς· εἴδωλα θεῶν. Περιστάνω τι ὡς θεόν. «Θεοπλαστεῖν τὸν Νεῖλον». Ἡλιόδωρ. καὶ Φίλ. ἀφ' οὗ

Θεοπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὅστις πλάττει, ἐπινοεῖ ἢ σχηματίζει θεούς, εἴδωλα θεῶν· ἀφ' οὗ

Θεοπλαστία, ἡ. Τὸ νὰ πλάττῃ, ἐπινοῇ τις θεούς, ἢ νὰ μορφώνῃ, σχηματίζῃ θεούς, εἴδωλα θεῶν.

*Θεόπλαστος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐπλάσθη, ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Βασλ.

Θεόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω), = θεοβλαβής. ἀφ' οὗ

Θεοπληξία, ἡ = θεοβλάβεια. Οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ. Ε', 36.

Θεόπλοκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὅ,τι ἐπλέχθη, συνεδέθη ὑπὸ θεοῦ, διὰ θείας χειρός. Νικητ. Χρον. Δ'. 2.

Θεόπνευστος, ὁ, ἡ (πνέω). Ὅστις εἶναι ὑπὸ θεοῦ ἐμπνευσμένος, πεφωτισμένος.

Θεοποιέω, (ποιέω). Ποιῶ, πλάττω, σχηματίζω θεούς, εἴδωλα θεῶν, θεοποιῶ, κάμνω τινὰ θεόν, τὸν συγκαταλέγω εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν θεῶν· θεοποιῶτι, ἢ τινα, τὸ κοινῶ, παρ' ἡμῖν, τὸν μεγαλύνω, ὑψόω, σηκόνω διὸς εἰς τὸν οὐρανόν.

Θεοποιητική, ἡ· ὑπακουομ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ κάμνῃ, σχηματίζῃ τις θεούς, εἴδωλα θεῶν, τοῦ νὰ θεοποιῇ, συγκαταριθμῇ τινα εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν θεῶν.

Θεοποιητικός, ἡ, ὄν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸ θεοποιεῖν.

*Θεοποίητος, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅ,τι ἐποιήθη, ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

Θεοποιία, ἡ. Τὸ νὰ ποιῇ, ἢ σχηματίζῃ τις θεούς· τὸ νὰ θεοποιῇ τίς τι ἢ τινα. 2) Τὸ νὰ εἰκονίζῃ, εἰκονίζῃ, ζωγραφίζῃ τοὺς θεούς.

Θεοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ποιεῖ, σχηματίζει θεούς· θεοποιεῖτι ἢ τινά.

Θεοπολέω. Εἶμαι θεοπόλος, παρὰ τό

*Θεοπόλος, ὁ, ἡ (πολέομαι). Ὅστις ὑπηρετεῖ εἰς τοὺς θεούς. Ἱερεύς, ἱερεια· ὡσαύτως καὶ θεηπόλος.

Θεοπομπέω, = ἐνθουσιάω. Ἡσύχ.

Θεόπεμπος, ὁ, ἡ (πέμπω) = θεόπεμπτος, Πίνδαρ. 2) Ὁμ. κύριον.

Θεοπόνητος, ὁ, ἡ (πονέω), = θεόκμητος. Εὐριπ. Τρωιάδ. 953. Ἑλ. 590. «Πλόκη θεοπόνητος».

Θεοπραγία, ἡ (πράσσω). Θεία πρᾶξις, εὐποιία, ἐλεημοσύνη, κ. τ. τ.

Θεοπρέπεια, ἡ. Θεία εὐπρέπεια, ἀξία, λαμπρότης. Διόδ. Σικ. παρὰ τό

Θεοπρεπής, ὁ, ἡ (πρέπω). Ὅ,τι πρέπει, ἁρμόζει εἰς τὸν θεόν, ἢ εἰς τοὺς θεούς, εἶναι ἄξιον, ἀξίζει διὰ τὸν θεόν· τὸ θεοπρεπές, = θεοπρέπεια. Ἐπῤῥ. θεοπρεπῶς.

Θεοπρεπέω, ῶ (θεοπρόπος). Προφητεύω, μαντεύω. Παρ' Ὁμ. καὶ Πνδ. μόνον κατὰ μτχ. ἀρσν. γεν. «Θεοπρεπέων ἀγορεύειν». Ἰλιάδ. Α, 109. Β, 322. Ὀδσ. Β, 184. Πίνδαρ. Πύθ. 4, 339. ἀφ' οὗ

Θεοπρεπία, ἡ. Μαντεία, προφητεία, θεία ἀγγελία· χρησμολογία. Ὅμ.

*Θεοπρόπιον, τό. Προφητεία, ἀγγελία τοῦ μέλλοντος, χρησμός, Ἰλιάδ. Α, 85. Ζ, 438. — 2) παρὰ τοῖς μετέπειτα, χρηστήριον, ὁ τόπος ὅπου ἐδίδοντο οἱ χρησμοί.

Θεοπρόπος, ὁ. Ὅστις προλέγει θεῖα, τὰ ὑπὸ θεοῦ τινος αὐτῷ ἀποκαλυπτόμενα πράγματα. Προφήτης, μάντις, Ἰλιάδ. Μ, 228. Ὀδσ. Α, 416. ὡς ἐπίθ. θεοπρόπος, ὁ, ἡ. Ὁ προφητεύων, ὅστις προφητεύει, προλέγει τὸ μέλλον, Ἰλιάδ. Ν, 70., καὶ παρὰ τοῖς ὑστέροις ποιητ. πολλάκις. — 2) Ὅστις πέμπεται ἵνα ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον τίποτε ἐν ὀνόματι τῆς πολιτείας. Ἡρόδ. 6, 57. 7, 140 καὶ ἄλλχ., ἄλλως δὲ καὶ θεωρός. (ἐτυμολγ. συνηθῶς παρὰ τό, θεός καὶ πρεσπεῖν· κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τὰ τοῖς θεοῖς πρέποντα εἰπόντα· ὁ δὲ Βτμν. Λξ. 1. σλ. 19. ἐτυμολογεῖ αὐτὸ παρὰ τὸ, θεός καὶ πρέπω, ὅστις ἐξηγεῖ θεῖόν τι σημεῖον.

Θεοπτεία, ἡ. Τὸ νὰ κατόρᾷ, νὰ βλέπῃ, νὰ εἴδῇ τις τὸν θεόν· παρὰ τό,

Θεόπτης, ὁ (θεός, ὁράω, ὄψομαι). Ὅστις κατόρᾷ, βλέπει τὸν θεόν. 2) Ὅστις κάμνει δι' ἐπῳδῶν, μαγείων ᾠδὰς τοὺς θεοὺς νὰ ἐμφαίνωνται, νὰ γίνωνται ὁρατοὶ εἴς τινα· ἀφ' οὗ

Θεοπτία, ἡ, = θεοπτεία, — 2) Τὸ νὰ ἐπάγῃ τις δι' ἐπῳδῶν τοὺς θεούς, νὰ κάμνῃ τοὺς θεοὺς νὰ φανερώνωνται ψάλλων, ἢ λέγων μαγικάς τινας ᾠδάς.

Θεοπτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς θεοπτίαν ἢ εἰς τὸν θεόπτην.

Θεόπτυστος, ὁ, ἡ (πτύω). Ὅστις μισεῖται ὑπὸ τοῦ θεοῦ, τὸν ὁποῖον ἀποστρέφεται ὁ θεός. Αἰσχύλ. Θῆβ. 606.

Θεόπυρος, ὁ, ἡ (πῦρ). Ὅ,τι ἀνήφθη, ἐφλογίσθη ὑπὸ θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἄναψεν ὁ θεός. «Θεόπυρος φλόξ», Εὐριπ. Ἡλ. 732.

Θεόργητος, ὁ, ἡ (ὀργή), = θεομανής, Σχολ. Αἰσχύλ.

Θεορρημοσύνη, ἡ. Θεία διδασκαλία, κατήχησις. Φώτ.

Θεόρρημων, ονος, ὁ, ἡ. Ὅστις λέγει, διδάσκει θεῖα πράγματα, τὰ περὶ θεοῦ καὶ περὶ θρησκείας.

Θεόρρητος, ὁ, ἡ (ἐρεῖν, ῥητέον). Ὅ,τι ἐρρέθη, ἐλέχθη ὑπὸ θεοῦ, τὸ ὁποῖον εἶπεν ὁ θεός. Ἀνάλεκτ. Β'. 521.

Θεόρρυτος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ὅ,τι ῥέει, ἔρχεται, προέρχεται, πηγάζει ἐκ θεοῦ.

Θεόρτος, ὁ, ἡ (ὄρνυμαι, ὄρω). Ὅ,τι παρήχθη, ὡρμήθη, ἐκινήθη, ἐγένετο ἐκ θεοῦ. Πνδ.

Θέος, τό, = θέαμα. Ἀνάλεκτ. Β'. 116.

Θεός, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Παρὰ τοῖς φιλοσόφοις, ἡ θεότης, ἡ θεία οὐσία, τὸ θεῖον. Παρ' Ὁμ. ἤδη ἐμφαίνεται ὁ θεὸς πάντα τὰ ἀνθρώπινα διοικῶν· ὅθεν ἀποδίδεται αὐτῷ καὶ πᾶν ὅ,τι συμβαίνει καλόν, ἢ κακόν, πᾶσα ἀπροσδόκητος περίστασις, πᾶν ἀνέλπιστον πρᾶγμα, συμβεβηκός, τῶν ὁποίων τὸ αἴτιον δὲν δύναται ὁ ἀνθρώπινος νοῦς νὰ ἐξηγήσῃ, εἰς τὰ ὁποῖα τίθεται ἡ λέξις ὅτε μὲν καθ' ἑαυτ. ἀριθ. ἀδιορίστως, ὅτε δὲ κατὰ πληθυντ. ὥστε πολλάκις ἐγκειται μὲν αὐτῇ ἡ ἔννοια τῆς ὑπερτάτης θείας τύχης, ἢ μοίρας, ἀλλὰ καὶ ἡ τῆς περιπτώσεως, τοῦ αὐτομάτου. Ἐπεὶ δὲ ὁ Ὅμηρ. θεὸς νομίζεται ὡς τὸ ἐντελέστατον τῶν ἐμψύχων ὄντων, χρησιμεύει πολλάκις ὡς κανὼν τῆς ὑπερτάτης ἀνθρωπίνης ἀρετότητος, ἢ ἀρετῆς, ἐξαιρ. τῆς μεγίστης ἰσχύος, τοῦ κάλλους, καὶ τῆς ἐξωτερικῆς μεγαλοπρεπείας, λαμπρότητος ἐν γένει· ὅθεν «θεὸς ὡς· ὥστε θεός· ἴσα θεῷ, ἢ θεοῖς· θεῷ ἐναλίγκιος» κλ. τ. τ. εἰς σήλωσιν τοῦ ὑπερτάτου καὶ ἐντελεστάτου ἐν ἀνθρώποις· «ὑπὲρ θεόν». Παρὰ τὴν θείαν, ἢ ἐναντίον τῆς θείας

τὸ χεῖρον μετέπεσεν, ἤλλαξε. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν τοῦ, μεταβάλλω γνώμην, κεῖται παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. ε', 8. 26. »Ἀνεμίμνησεν καὶ περιεγένοντο.« 4) παραμερῶ, παραχωρῶ καὶ παρακλίνω, ἀποφεύγω. »Ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.« Λουκιαν. Ἑρμότ. 86. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, πτοοῦμαι, φοβοῦμαι, δειλιῶ. »Περιέστατο γὰρ μὴ πολλοὶ μιμηταὶ γένωνται.« Ἰώσηπ. Τὸ δὲ παρὰ Θουκυδ. α', 76. »Ἡμῖν δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἐπιεικοῦς ἀδοξία τὸ πλέον ἢ ὅπως ὀνομαστὸν περιέστη«, σημαίνει παράστασίν τινα ἐν τῷ ὤ, ἀντὶ, ἐγένετο ἡμῖν. — 5) ἐπίκειται, ἐγγύς ἐστι νὰ μαὶ συμβῇ τι, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 529. Lob. Φρύν. σελ. 377.

*Περιέσχω, (ἔσχον) = περιέχω.

Περιζήτεον, θετ. ἐπίρ. τοῦ περίειμι. Πρέπει νὰ περιέλθῃς, ἢ νὰ κάμῃ ἐν τῷ περιπατεῖν γύρον, Πλατ. Φαῖδρ. σλ. 274.

*Περιεκαγχαλάω (καγχαλάω), ποιητ. Ὁλόγυρα, ἢ λίαν γελῶ.

Περικαής, ές, ὁ, ἡ (περικαίω). Λίαν καυστερὸς ἢ καυστικός, λίαν καίων, φλέγων, θερμός. 2) παντοχόθεν κεκαυμένος, καυπαλισμένος ὁλόγυρα, περικαιόμενος. Περικαώς, Ἐπίρ. φλογιστικῶς.

Περικαθαίρω (καθαίρω). Περιερχόμενος καθαίρω, ὑπάγω ὁλόγυρα καὶ καθαρίζω. 2) ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν καθαρίζω, ἀπόλον καθαρὸν ποιῶ, ὁλόγυρα καθαίρω· παραβάλ. μετὰ τοῦ, περιαγίζω.

Περικαθάπτω, Μλ -φω (ἅπτω). Ὁλόγυρα, ἢ ἐπίτι καθάπτω· ἐπίτι ἢ ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν ἅπτω, προσκολλῶ, κρεμῶ τι, ἢ δένω θηλυκόνω, Πλούταρχ.

Περικαθαρίζω, Μλ -ίσω· ταὐτὸν τῷ, περικαθαίρω, ἀμφ.

Περικάθαρμα, τό, ταὐτὸν τῷ, κάθαρμα. Σκουπίδιον, ἀπόφημα, ἀποσάρωμα, Ν. Δ.

Περικαθέζομαι (ἕζομαι, ἀνμλ.) μέσ. Ὁλόγυρα καθίζω, βάλω ἐμαυτὸν ἢ τοὺς ἐμοὺς ὁλόγυρά τινος, ἐξαιρ. Ἀποθ. μετὰ παθητ. ἀορ. Πολιορκῶ, περικυκλῶ πόλιν τινά, μετὰ αἰτ.

*Περικάθημαι, Ἰων. περικάτημαι. Ἀπρμφ. περικαθῆσθαι (ἧμαι, ἀνμλ.), μέσ. Ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. κάθημαι ὁλόγυρα, ἐξαιρ. »Περικ. πόλιν· κρατῶ αὐτὴν περικυκλωμένην, πολιορκῶ, Ἡρόδ. 6, 23. 8, 111. πρβ. 1, 103. 5, 126. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. προσω. κάθημαι πέριξ τινός, οἰκειακῶς, Ἡρόδ. 3, 14. ὅθεν

*Περικάθημα, ατος, τό. Πολιορκία· ἀποκλεισμός, Ἀγ. Γραφ.

Περικάθησις, ἡ. Ἡ ὁλόγυρα κάθησις· ἐξαιρ. περιπύκλωσις, πολιορκία, ἐξουσιασμός.

Περικαθίζω, (ίζω, ἀνμλ.) Βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ περίτι, ὁλόγυρα. Περικαθίζομαι καὶ περικάθημαι.

*Περικαίνυμαι (καίνυμαι, ἀνμλ.) ποιητ. Νικῶ ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, μετὰ αἰτ. Νικ.

Περικαίω, Μλ -καύσω (καίω, ἀνμλ.) Ἀνάπτω πῦρ ὁλόγυρα, ὁλόγυρα καίω· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, λίαν καίω, κατακαίω, καυαλίζω.

Περικακέω, ῶ· Μλ -κήσω (κακός.) Ἐν μέσῳ δυστυχίας, ἢ ἐν μεγάλῃ δυστυχίᾳ εἰμί, ὑποπίπτω εἰς μεγάλην δυστυχίαν καὶ κακότητα καὶ οὐδεμίαν βοήθειαν εὑρίσκω, εἰς μεγάλα κακὰ ὑποτεταγμένος εἰμί· ἀπελπίζομαι· νικῶμαι, χάνομαι ὑπὸ δυστυχίας· ἐνίοτε μετὰ δοτικ. Πολυβ. ὅθεν

Περικάκησις, εως, ἡ. Μεγάλη δυστυχία, ἢ ἡ ἄνευ βοηθείας καὶ μετ' ἀπελπισίας κατάστασις δυστυχοῦς τινος, Πολύβ. ιε', 29.

*Περίκακος, ὁ, ἡ (κακός). Πολλὰ κακός.— 2) ἐνίοτε, λίαν δυστυχής.

Περικαλινδέω, καὶ, περικαλίνδησις = περικυλινδέω, περικυλίνδησις.

Περικαλλής, ές, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. περικαλέως, ἢ -λως, μεθομρκ. (κάλλος). Ὁλόγυρα καλός, ὡραῖος, ὅλον εὐμορφος· ὅθεν λίαν ὡραῖος, πολλὰ παρ' Ὅμ., ὅστις χρῆται συνήθ. μὲν ἐπὶ σκευῶν καὶ ἄλλων πραγμάτων, ἐπὶ δὲ γυναικῶν καὶ κοραστίων μόνον ἐν Ἰλ. Ε, 359. Π, 85. Ὀδ. Λ, 281. ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν οὐδετέρως, ἐπὶ τῶν ὁποίων εὑρῆται κατὰ πρωτον ἐν Ἴμν. Ὅμ. Ἔρμ. 323. 357. 504., ἐπὶ δὲ ἀγαλμῶν ἑνὸς ἀνδρὸς παρ' Ὅμ. ἤδη ἐν Ὀδ. Ν, 401. 433. καὶ παρ' Ἡσ. Θ, 18. »ὥσπαν, καὶ παρ' Ἡροδ. 7, 5. »Χώρων (παρὰ τοῖς μεταγνωστ. ἐν χρήσει τὸ συγκρ. περικαλλέστερος, καὶ ὑπερθ. περικαλλέστατος.)

Περικαλλίμαχοι, οἱ. Οἱ περὶ τὸν Καλλίμαχον συνεπροιζόμενοι, οἱ ὁπαδοί του, Κωμ. Λ. παρὰ Φιλ. Θεσσ. 4ζ, 6., ἅτινα δίχ' ἀνάγκης μετέγραψαν, παρακαλλίμαχοι, ὀρ. περί, Γ, 2 ἔθε. παρακαλλίμαχοι.

Περικάλυμμα, τό. Κάλυμμα, σκέπασμα ὁλόγυρα, ἢ κάλυμμα διά τινος σώματος περίτι, τιθεμένου· ἐκ τοῦ

Περικαλύπτω, Μλ -ψω (καλύπτω). Σκεπάζω, καλύπτω ὁλόγυρα, διά τινος σώματος ὁλόγυρά τινος τιθεμένου σκεπάζω αὐτόν, Ἡρόδ. 4. 23. καὶ Ξενοφ. Κυροπ. ζ', γ'. 1. »Ἐκέκαυτο τῇ τροφῇ, ἐπειδὰν ἀποθάνῃ περικαλύψαι αὐτήν τε καὶ τὸν ἄνδρα ἐν ἑνὶ ἱματίῳ.« ἐν γέλοι, περιλαμβάνω, καὶ πιάνω ὁλόγυρα, βάλλω μέσα εἰς τὴν χοάφτραν, Ἰλ. Π, 735. ὅθεν

Περικαλυφή, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ περικαλύπτειν· σκέπασμα, κάλυμμα ὁλόγυρα.

Περικαμπή, ἡ. Ἡ περί τι καμπή, στρεφογύρισμα. Παρ' Ἡρόδ. 1, 125. ἡμαρτημ. ἀνάγνωστ. Ἐκ τοῦ

Περικάμπτω, Μλ -ψω (κάμπτω). Περί τι κάμπτω, λυγῶ, λυγίζω, στρέφω, κλίνω, περιστρέφω· λυγίζω εἰς τὰ ἔνδον, στρεβογυρίζω. 2) κατὰ τὸ φανέμενον ἀμτβ., πηγαίνω ἔποχος ἢ ἐφίππος ὁλόγυρα στρέφων ἐμαυτὸν καὶ γυρίζων ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἔνθα προτυπακ. ἅρμα ἢ ἵππους, μετὰ αἰτ. τοῦ ἀντικειμένου, περί τὸ ὁποῖον στρέφεσθαί τις, ὅθεν

Περίκαμψις, ἡ. Τὸ περικάμπτειν, ἢ ὁλόγυρα κάμψις, κ. τ. λ.

*Περικάππεσε, ποιητ. ἀντὶ περικατέπεσε, γ'. προσπ. ἐνεστ. ἀορ. β'. τοῦ περικατακίπτω.

Περικάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Περί τὴν καρδίαν ἢ ἐγγύς αὐτῆς ὤν.

Περικαρπεύκαυθος, ὁ, ἡ (περικάρπιον, ἀκανθα). Ἀκανθώδες περικάρπιον ἔχων, Θεόφραστ.

Περικάρπιον, τό. Τὸ περί τὸν καρπὸν ὄν, ἢ τὸ περικυλοῦν τὸν καρπόν, οἷον τὸ λέπυρον, ἐξωφλοιὸν τῶν σπερμάτων καὶ καρπῶν, ψολοῦδα· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ καρπός, ὁ περικαλύπτων τὸν σπόρον, τὸ δέρμα, ἐξωφλοιὸν ἑνὸς καρποῦ, π. χ. τὸ ἐξωφλοιὸν τῶν ῥοιῶν, Ἀλκίφρ. γ' 60. (ῥοδόστιφλον). 2) δεσμὸς ἢ στολισμός τις περί τὸν καρπὸν τῆς χειρός, βραχιόλιον, κυρίως οὐδετ. τοῦ

Περικάρπιος, ὁ, ἡ (καρπός). Περικυκλωμένος ἀπὸ τὸν καρπόν· ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐν τῷ σπόρῳ τοῦ καρποῦ· χρησιμεύων ὡς περικάρπιον, περί τὸν καρπὸν ὤν ἢ περικυκλῶν τὸν καρπόν· τὸ σπέρμα. 2) περί τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς ὤν ἢ κείμενος, περικυκλῶν αὐτόν.

Περικαρφισμός, ὁ (κάρφος). Πλούταρχ. Συμ. ζ'. 2. κατ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. στ', 2. »Αἱ ὄρνιθες ὀχευθεῖσαι κάρφος περιβάλλονται, ἢ κατὰ Πλίν. ί. 4. Villares gallinae festuca aliqua se et ova lustrant. Ὁ Πλούταρχος ὀνομάζει μιᾷ λέξει, περικαρφισμόν, τοῦτον τὸν τρόπον τῶν ὀρνίθων, αἱ ὁποῖαι, ἀφ' οὗ κλωσσῶσι, καθαρίζονται τρίβουσαι ἑαυτὰς εἰς ἄχυρον.

Περικαταβάλλω (βάλλω, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα καὶ κάτω βάλλω, ῥίπτω, κρημνίζω, στρεφογυρίζων τινὰ βάλλω αὐτὸν κάτω, Ἀπολλων. Ῥόδ. γ', 707.

Περικατάγνυμι, Μλ -τάξω (ἄγνυμι, ἀνμλ.) Ἐπί τι ἢ ὁλόγυρα κατάγω, θραύω, συντρίβω, τσακίζω, Ἀριστοφ. Λύσ. 357. Ἀθήν. σελ. 17.

*Περικατακλάω, -άσω (κλάω). Ὁλόγυρα τσακίζω, συνθράω, Ossan. Auctar. σελ. 126. (2).

Περικαταλαμβάνω, Μλ -λήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.) Ὁλόγυρα ἀπὸ παντοχόθεν δράττω, πιάνω, ἢ περικλείω, ἐγκλείω. 2) τροπικ. πιάνω ἐπί τι, ἐπ' αὐτοφώρῳ, φθάνω τινὰ καὶ τὸν πιάνω, ἢ πιάνω, ἢ πιάνω τινὰ καὶ ἀναγκάζω, ἐνεργ. καὶ παθ. Ἀριστοτέλ. περὶ Κοσμ. σν'. §. 23. »Περικατεληφθέντων ὑπὸ τοῦ ῥεύματος,« ὑπὸ τοῦ πυρὸς ὁλόγυρα καταληφθέντες, περικυκλωθέντες. »Περικαταλαμβανόμενος τοῖς καιροῖς, βιαζόμενος, ἀναγκαζόμενος, ὑπὸ τῶν περιστάσεων, Πολυβ. »Περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος καρπὸς ἀεὶ τὸν ἔνον,« ὁ νέος καρπὸς προφθάνει τὸν περιστινὸν ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον, Θεόφραστ. »Συμβαίνει τοῖς ὀφικάρποις ὑπὸ τοῦ χειμῶνος πεπαίνεσθαι περικαταλαμβανομένοις τῇ ὥρᾳ,« 3) οὐδετ. ὁ αὐτός, καὶ περί τοῦ ἐκ τῶν ἀνθέων μύρου. »Μεταβάλλει ἐπὶ τὸ χεῖρον ἑκατοντοῦ προελθόντος, καὶ περικαταλαβούσης τῆς ὥρας, ἐν ᾗ τὴν ἀκμὴν λαμβάνει τὸ ἄνθος,« ἀφ' οὗ, μετὰ τὸ τέλος τῆς κυκλοφορίας του, ἔλθῃ πάλιν ὁ καιρός του, καὶ ἀρχινᾷ ἐκ νέου τὴν κυκλοφορίαν του, Ἐπιφάνεια ἄρα ἢ περὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐν τοῖς, περιέρχεσθαι, περιιέναι, καὶ περιίστασθαι, ἐν ταὐτῷ τὴν ἐπιστροφὴν ἢ περίοδον τῆς πράξεως κατά τινα διορισμένον καιρὸν ὅρα περί, Ζ', 2.

Περικαταλείπω, -ψω (λείπω). Ἐπίλοιπον ἀφίνω.

Περικατάληπτος, ὁ, ἡ (περικαταλαμβάνω). Παρά τινι, ἐπί τι πιασθείς, προφθασθείς· ἐπ' αὐτοφώρῳ καταληφθείς, πιασμένος ἐπάνω εἰς τὴν πρᾶξιν.

Περικατάληψις, ἡ (περικαταλαμβάνω). Τὸ παντοχόθεν περιλείειν, τὸ πιάνειν τινὰ ἐπ' αὐτοφώρῳ, τὸ φθάνειν τινά, τὸ καταλαμβάνειν, πιάνειν, στερεῶς κρατεῖν παντοχόθεν.

Περικατακίπτω, Μλ -πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Ὁλόγυρα ἢ ἐπί τὰ κάτω ἢ ἐπίτι πρὸς τὰ κάτω πίπτω, Ἀπολλων. Ῥόδ. β', 831.

Περικαταῤῥέω, Μλ -ῥεύσομαι (ῥέω, ἀνμλ.) Περί τι ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν ὁλόγυρα ἐπί τὰ κάτω ῥέω, τρέχω, ἢ ἐπί εἰσεδομῶν, συμπίπτω, ἀρχιεῦσαι καὶ πίπτουσι τὰ τείχη αὐτῶν. πίπτω, σαρίζω, »Τοὺς νεωστοίκους καὶ τὰ τείχη περικαταῤῥέουσαν«, Λυσίας σελ. 86η.

Περικαταῤῥήγνυμι, Μλ -ῥήξω (ῥήγνυμι, ἀνμλ.) Ὁλόγυρα καταῤῥήγνυμι, ξεσχίζω, ἢ τσακίζω.

Περικαταστρέφω, Μλ -ψω (στρέφω). Ἀναποδογυρίζω καὶ καταστρέφω, κρημνίζω ἐπί τι, Στράβ. σελ. 1094.

Περικατασφάττω, Ἀττ. -σφάττω, Μλ -ξω (σφάζω). Σφάζω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, κάμνω μεγάλην σφαγήν· ἢ ἐπίτι κατασφάττω.

Περικατατίθημι, (τίθημι). Ὁλόγυρα ἐπί τι κατατίθημι, βάλλω, θέττω.

Περικατεχέω, Μλ -χεύσω (χέω, ἀνμλ.) Ὁλόγυρα ἢ ἐπίτι καταχέω, χύνω.

Περικατέχω, Μλ -κατέξω (ἔχω, ἀνμλ.) Ἀπὸ παντοχόθεν περιλαμβάνω· περικλείω, πολιορκῶ· ὁλόγυρα στερεῶς ἔχω, κρατῶ, σφιχτὰ βαστῶ Ἰώσηπ.

βουλήτεως. Ἰλιάδ. Γ, 327. ἠτὰ περὶ τοὺς θεοὺς καὶ, τὰ πρὸς τοὺς θεούς. Τὰ περὶ τὴν θρησκείαν, τὰ θρησκευτικὰ πράγματα, ἔθιμα. ἠσυν τῷ θεῷ· καὶ ἐνάρθυος, σὺν θεῷ Μὲ τὴν βοήθειαν, μὲ τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ· ἠάνευ θεοῦ Χωρὶς τὴν βοήθειαν, χωρὶς τὴν θέλησιν τῶν θεῶν ἠπρὸς θεῶν τὸ παρ ἡμῖν κοιν. Δι' ὄνομα θεοῦ, δι' ἀγάπην τοῦ θεοῦ, Ἀριστοτ. καὶ θεὸς ἐθέλοιμι, Ἂν θέλῃ ὁ θεός· ἠὴν ὁ θεὸς εὖ διδῶν. Ξενοφ. Ἂν δώσῃ ὁ θεός· καὶ Ἀναβ. Δ'. δ'. 11. ἠκαὶ ὁ θεὸς ἴσως ἄγει οὕτωσι, Καὶ ὁ θεὸς ἴσως τὸ φέρει δεξιά, ἠθεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Εἰς τὸ χέρι, ἢ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ στέκεται — 2) Ὡς θηλ. ἡ θεός, ἀντὶ θειά, θαυμαστὴ, πολλὰ. παρὰ τῷ Ποιητ., ἐν Ἰλιάδ. Θ, 7. καὶ ἠμή τε θήλεια θεός, μή τε τις ἄρσην· λέγουσι, ὅπερ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ., μάλιστα δὲ λογογρ. οὐκ ἀχρηστον· παρεβλ. ἡ ἀνθρωπος — τῷ θεῷ, σημαίνει ἀεὶ τὴν Δήμητρα καὶ τὴν Περσεφόνην, Valck. ἐν Ἱππ 53. — 3) Ὡς ὄντως ἐπιθ. ἐμφαίνεται τὸ, θεός, ἐν τῷ συγκρ. θεώτερος· ἠΔῶρα θεώτερα Αἱ πύλαι διὰ τῶν ὁποίων διήρχοντο τὸ πλεῖστον οἱ θεοί, Ὀδυσ. Ν, 111. (συνηθ. ἐτυμολογ. ἡ λξ παρὰ τὸ, θέω, Τρέχω, τῆς θεότητος ἀεικινήτου ἐννοουμένης, διότι κατὰ πρῶτον ἐγνώσθη ἐν τῷ Ἡλίῳ, ἐν τῇ σελήνῃ, ἐν τῇ γῇ, ἐν τοῖς ἄστροις καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ τὰ ὁποῖα ἐνομίζοντο θεότητες, Πλάτ. Κρτλ. σλ. 397. D. Ὀρθοτέρα δὲ ἡ ἐτμλγ. παρὰ τὸ Ζεύς, Διός· καθ' Ἡρόδ. ὅμως, 2. 52. παρὰ τὸ, ἠὅτι κόσμῳ θέντες τὰ πάντα πρήγματα καὶ πάσας νομὰς εἶχον· παρβλ. Wess.) (Παρὰ ποιητ. οὐ σπανίως κεῖται μονοσυλλάβως χρήσιμος ἡ λξ., κατὰ πρῶτον, θεοί, Ἰλιάδ. Α, 18. θεῶν, Τιμ. Δμτ. 55. 259. θεούς, αὐτόθι, 325. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ, παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, Porn. Εὐρ. Ὀρ. 393.)

Θεόδοτος, ὁ, ἡ (δίδωμι), ποιητ. ἀντὶ θεόδοτος. Ὅ,τι ἐδόθη, ἐχορηγήθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Ἡτιόδ. Ἔρ. 322.

*Θεόδωρος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ θεοδώρητος.

Θεοσέβεια, ἡ (θεοσεβής), ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ σέβηται, φοβῆται τὶς τὸν θεόν. Ξενοφ. Ἀνβ. 2, 6, 13.

Θεοσεβέω, ῶ. Εἶμαι θεοσεβής, πράττω, πολιτεύομαι ὡς θεοσεβής.

Θεοσεβής, ὁ, ἡ (σέβομαι). Ὅστις σέβεται, φοβεῖται τὸν θεόν· τὸ κοινὸ παρ' ἡμῖν, θεοφοβούμενος, Πνφ. Ἐπιστ. Θεοσεβῶς. Ξενοφ. Κυρ. π. 3, 3, 26.

Θεόσεπτος, ὁ, ἡ (σέβομαι). Ὅστις σέβεται, τιμᾶται, ἢ πρέπει νὰ τιμᾶται ὡς θεός. Ἀριστοφ. Νεφ. 291.

Θεοσέπτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = θεοσεβής. Εὐριπ. Ἱππόλ. 1364.

Θεοσεχθρία, ἡ (ἐχθρός). Τὸ νὰ μισῇ, καταφρονῇ τὶς τοὺς θεούς — 2) παθ. = θεοεχθρία. Τὸ νὰ ἦναί τι ἢ τὶς μισητὸς τῷ θεῷ.

Θεοσημεία, ἡ (σημεῖον). Θεῖον σημεῖον, προφητεία, χρησμός.

Θεοσκυνέω. Τιμῶ τοὺς θεούς, τιμῶ τινα ἢ τι θειῶς· παρὰ τὸ

Θεοσκυνής, ὁ, ἡ. Ὅστις, ἢ ὅ,τι τιμᾶται ὡς θεός· ἰδὲ προσκυνέω.

Θεοσοφία. Ἡ θεία σοφία, τὸ νὰ γινώσκῃ, ἐπίσταται, ἠξεύρῃ τὶς βαθέως καὶ ἐντελῶς τὰ θεῖα πράγματα· παρὰ τὸ

Θεόσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὅστις ἔχει θεῖαν σοφίαν, γινώσκει, ἐπίσταται τὰ θεῖα πράγματα.

Θεόσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὅ,τι ἢ ὅστις ἐσπάρθη, ἢ ἐγεννήθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Εὐριπ.

Θεόσσυτος, ὁ, ἡ (σεύω). Ὅ,τι προῆλθεν ἐκ θεοῦ, ὅ,τι πηγάζει, ἔρχεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὡς τὸ, θεόρτος. Αἰσχύλ. Προμηθ. 116. 598. 644.

*Θεοστεφής, ὁ, ἡ (στέφω). Ὅστις ἐστέφθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, τὸν ὁποῖον ἐστεφάνωσε, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὴν κεφαλὴν ἔβαλε τὸν στέφανον, τὸ συνηθ. ἰταλ. τὴν κορόναν ὁ Θεός· κορονισμένος ἀπὸ τὸν θεόν.

*Θεοστήρικτος, ὁ, ἡ (στηρίζω). Ὅστις στηρίζεται εἰς τὸν θεόν, καὶ τὸν ὁποῖον ἐστήριξεν, ἐστερέωσεν ὁ θεός.

Θεοστιβής, ὁ, ἡ (στείβω). Ὅ,τι ἐπατήθη ἀπὸ τὸν θεόν, τόπος ὅπου ἐπεριπάτησεν ὁ θεός.

Θεόστοργος, ὁ, ἡ (στέργω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν θεόν· Νόν.

Θεοστυγής, ὁ, ἡ (στυγέω). Ὅστις μισεῖ τὸν θεόν — 2) παθ. Τὸν ὁποῖον μισεῖ ὁ θεός, Εὐρ. Τρῴ. 1213.

*Θεοστύγητος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Αἰσχυλ. Χρ. 631· (υ)

Θεοστυγία, ἡ (θεοστυγής). Τὸ νὰ μισῇ τὶς τὸν θεόν, ἐσχάτη ἀσέβεια.

Θεοσύλης, ου, ὁ (συλάω). Ὅστις ἁρπάζει, κλέπτει τὰ τοῦ θεοῦ, ἢ τὰ τοῦ ναοῦ, τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, συνηθέστ. ἱεροσυλος· (υ) ἀφ' οὗ

*Θεοσυλία, ἡ = ἱεροσυλία. Αἰλ. πελ. Ἱστ. 6, 8.

Θεοσύναστος, ὁ, ἡ (συνάγω). Ὅ,τι συνήχθη, ἐσυνάχθη, ἢ συνάγεται μὲ τὸν θεόν, τοῦτ' ἔστιν ἐν ὀνόματι τοῦ θεοῦ· ἢ δὲ ὑπὸ τινος ἄλλου ἐξήγησις, συνάπτων μὲ τὸν θεόν, ἢ ἡνωμένος μὲ τὸν θεόν, ψευδὴς καὶ παράλογος.

Θεοσύστατος, ὁ, ἡ (συνίστημι). Ὅστις εἶναι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἢ εἰς τὸν θεὸν συστημένος.

Θεόσυτος, ὁ, ἡ = θεόσσυτος.

Θεόταυρος, ὁ, ἡ (ταῦρος). Ἐπίθ. τοῦ Διὸς εἰς ταῦρον μεταμορφωθέντος. Μτχ. 2, 131. σχῆμα τοῦ ταύρου.

Θεοτειχής, ὁ, ἡ (τεῖχος). Ὅ,τι ἐτειχίσθη, ἐπεριτειχίσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ· ποιητ. ἐπθ. τῶν Θηβῶν.

Θεοτερπής, ὁ, ἡ (τέρπω). Ὅ,τι τέρπει, ἡδύνει, εὐφραίνει τὸν θεόν· Νόν.

Θεότευκτος, ὁ, ἡ (τεύχω). Πᾶν ὅ,τι ἐδημιουργήθη, κατεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, εἶναι θεοκατασκεύαστον.

*Θεοτευχής, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Θεότης, ητος, ἡ (θεός). Ἡ οὐσία, ἡ φύσις, τὸ εἶναι τοῦ θεοῦ.

Θεοτίμητος, ὁ, ἡ (τιμάω). Ὅστις ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, τὸν ὁποῖον ἐτίμησεν, ἢ εἶναι ἄξιος νὰ τὸν τιμήσῃ ὁ θεός· (ι)

*Θεότιμος, ὁ, ἡ (τιμή) = τῷ προηγμ. Πινδ.

Θεοτόκος, ἡ (τίκτω). Ἡ τὸν θεὸν τέξασα γεννήσασα.

Θεότοκος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἐτέχθη, ἐγεννήθη ἐκ θεοῦ.

Θεότρεπτος, ὁ, ἡ (τρέπω). Ὅ,τι ἔτρεψεν, ἀνέστρεψε, μετέστρεψε, μετέβαλε, μετεμόρφωσεν ὁ θεός. Αἰσχύλ. Περσ. 901. Αἰσχύλ. Πέρσ. 109.

*Θεότρεπτος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις ἐτράφη, ἢ ἀνετράφη ὑπὸ θεοῦ. Αἰσχυλ. Πέρσ. 809.

Θεοτρεφής, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις ἢ ὅ,τι τρέφει τοὺς θεούς. ἠἀμβροσία θεοτρεφῆς, Ἀνάκλτ.

Θεοτυπία, ἡ (τύπος). Ὁμοιότης μὲ τὸν θεόν. Ἔκκλ.

*Θεοτύπωτος, (τυπόω). Ὅ,τι ἔχει, φέρει τύπον θεοῦ. Ἡμνθ.

Θεουδεία, ἡ, Φόβος θεοῦ, θεοφοβία, εὐσέβεια. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ'. 586. παρὰ τὸ

*Θεουδής, ὁ, ἡ. Ὅστις φοβεῖται τὸν θεόν, θεοσεβής, τὸ κοινὸ θεοφοβούμενος. Ὅστις σέβεται, τιμᾷ τοὺς θεούς· ὅθεν, εὐσεβής, θεοφιλής· μόνος, Ὁμόκλ Ὀδ. Ζ, 121. Τ, 364. καὶ ἄλλχ. Ἔτι δὲ καὶ ἠβασιλεὺς θεουδὴς ἀνάσσων Ὀδ. Τ. 109. Ἐν Ἰλιάδ. οὐχ εὑρηται ποτε ἡ λξ. (νομίζεται δὲ συνήθως ἡ λξις κατὰ συναίρ. τοῦ, θεοειδής, ὅπερ ὅμως ἀντιβαίνει πάσῃ ἀναλογίᾳ, διότι τοιουτοτρόπως ἔπρεπε νὰ ἦναι θεώδης, καὶ οὐ θεουδής, ἀλλὰ καὶ ἡ σημασ. ἀνάρμοστος τῇ τοιαύτῃ συναίρ., Ὅθεν εὔλογως ἐτυμολογεῖ τὴν λέξιν ὁ Βτμ. Λξ. 1. σλ. 169. παρὰ τὸ, θεός καὶ δέος, καὶ θεωρεῖ αὐτὴν κατὰ ποιητ. μετάπλασιν τοῦ πρωτοτύπου, ἀχρήστου μέντοι μείναντος θεοδεής, θεοδής. Οἱ δὲ μεταγενεστ. ποιητ., οἷον ὁ Ν. Σμυρν. χρῆται τῇ λέξει θεουδής καὶ ἀντὶ θείος ἐν γένει.)

Θεουδόχος, ὁ, ἡ, = θεοδόχος. Νόν.

Θεουργία, ἡ (θεουργός). Ἔργον θεοῦ, θεῖα πράξεις. 2) Ἡ πρᾶξις ἢ ἡ τέχνη τοῦ μάγου· μαντεία, μαγεία· ἀφ' οὗ

Θεουργικός, ή, όν. Ὅστις ποιεῖ, κάμνει τι ἢ τινα θεῖον, ἅγιον, μακάριον. — 2) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν θεουργὸν ἢ θαυματουργόν, εἰς τὴν τέχνην αὐτοῦ. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἔμπειρος τῆς θεουργίας, ἔχει κλίσιν εἰς αὐτὴν, εἶναι μαγικός.

Θεουργός, οῦ, ὁ (ἔργω). Ὅστις πράττει, ποιεῖ θεῖα ἔργα, θεῖας πράξεις. 2) Ὅστις διὰ τῆς δυνάμεως καὶ βοηθείας τῶν θεῶν ἐκτελεῖ, πράττει ὑπερφυσικὰ ἔργα, θαύματα· μάγος.

Θεοφάνεια, ἡ (θεοφανής). Ἐμφάνισις θεοῦ τινος, τὸ νὰ φανερωθῇ, γένηται ὁρατὸς θεός τις. Παρὰ τοῖς Ἑκκλ. δὲ, ἐξαιρ. ἡ ἐν τῷ κόσμῳ φανέρωσις τοῦ Χριστοῦ. (α).

Θεοφάνεια, ων, τὰ (φαίνομαι). Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς ἐμφανίσεως θεοῦ τινος· ὅθεν παρὰ τοῖς Ἑκκλ. ἠτὰ θεοφάνειαι ὑπκ. ἱερά, ἡ ἑορτὴ εἰς μνήμην τῆς ἐπὶ γῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ, ἤτις κατ' ἀρχὰς ἦτον ἡ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, διότι ἐφάνη ἐν σαρκὶ ὁ Θεὸς εἰς τὸν κόσμον, νῦν δὲ, ἡ τὸ κοινὸ, ἑορτὴ τοῦ βαπτίσματος τοῦ Χριστοῦ, τὰ Φῶτα. (α)

*Θεοφανής, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἐφανερώθη, ἐδείχθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, τὸ ἐφανέρωσεν, ἔκαμε γνωστὸν ὁ θεός.

*Θεοφάνια, τά, ὑπκ. ἱερά, Ἑορτὴ ἐν Δελφοῖς τελουμένη, καθ' ἣν ἐθεκινοῦντο εἰς τὸν λαὸν ὅλα τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, Ἡρόδ. 1, 51. ὅπου ἄλλαι ἐκδόσεις, θεοφανίαι ἔχουσι· παρβλ. θεοφάνεια. (α)

*Θεοφανία, ἡ, ἰδὲ τὸ προηγμ.

Θεόφαντος, ὁ, ἡ, = θεοφανής.

Θεοφάντωρ, ορος, ὁ· καθ' Ἡσύχ. = θεολόγος.

*Θεοφάνωτος, ὁ, ἡ, = θεόφαντος. Ἡμνθ.

Θεόφατος, ὁ, ἡ· θεοφατίζω, = θέσφατος, θεσφατίζω, Γραμμτ.

*Θεοφεγγής, ὁ, ἡ (φέγγος). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει θεῖον φέγγος, θεῖαν λαμπρότ. Ἡμνθ.

Θεόφθεγκτος, ὁ, ἡ (φθέγγομαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι φθέγγεται, ἠχεῖ περὶ τοῦ θεοῦ.

*Θεόφθογγος, ὁ, ἡ (φθογγή) = τῷ προηγμ.

Θεοφιλής, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὅστις εἶναι ἠγαπημένος ἀπὸ τὸν θεόν, τὸν ἀγαπᾷ ὁ θεός· ὅθεν εὐτυχής. Ἐπίρρ. θεοφιλῶς.

*Θεοφίλητος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν θεόν, εὐσεβής, θεοσεβής. (ι)

Θεοφιλία, ἡ. Ἡ φιλία, ἡ, εὔνοια τοῦ θεοῦ, τῶν θεῶν, τὸ νὰ ἔχῃ τὶς τὴν θεοῦ ἢ τῶν θεῶν τὴν εὔνοιαν. Σχόλ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 38. παρὰ τὸ

Θεόφιλος, ὁ, ἡ, = θεοφιλής.

*Θεοφιλότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις ἠγαπημένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, νὰ τὸν ἀγαπᾷ ὁ θεός.

Θεόφιν, Ἐπίρρ. γεν. καὶ δοτ. ἑνκ. καὶ πλθ. τοῦ, θεός. Ὅμ., ἐξαιρ. ἐν τῇ συνταξ. ἠθεόφιν μήστωρ ἀτάλαντοσι ὡς δοτκ. πλθ.

Θεόφοβος, ὁ, ἡ (φοβέομαι). Ὅστις φοβεῖται τὸν θεόν, θεοφοβούμενος.

Περικάτημαι, Ἰωνικ. ἀντὶ περικάθημαι, Ἡρόδοτος.

Περίκαυσις, εως, ἡ (περικαίω). Ἡ ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν καῦσις, φλόγα ἀφ' ὅλα τὰ μέρη, ἡ θέρμανσις.

***Περίκαυστος**, ὁ, ἡ (περικαίω). Ὁλόγυρα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἢ διόλου καμένος. Γράφεται καὶ περικαυστός, ή, όν.

***Περικάω**, μέλ. καύσω, Ἀττ. ἀντὶ περικαίω.

Περίκειμαι, μέλ. κείσομαι, ἀπαρεμφ. περικεῖσθαι (κεῖμαι ἀνμλ.), μετ. ἀποθ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα κείσομαι· «τινί περικ.», κείσομαι ἐπάνω τινὸς ἐξαπλωμένος καὶ κρατῶ αὐτὸν περιπεπλεγμένος, Ἰλ. Τ, ζ. ἀπολύτ. «Τεῖχος περίκειται», τριγύρω κεῖται, Ἡτ. Θ. 733. μετὰ δοτ. «Γόρτυς τόξῳ περίκειτο (Ὀδ. Φ, 54)», περὶ ἔκειτο ἡ φαρέτρα καὶ περιεῖχεν ἐντός, περικυκλοῦσα. β) τροπ. «Οὔ τί μοι περίκειται (Ἰλ. Ι, 321)», οὔτι περιττὸν ἢ πλέον ἔχω, οὐδέν μοι περίεστι, δηλ. δὲν ἔχω τίποτε ἀπ' αὐτό, δὲν ἔχω κέρδος, κέρδος ἢ οὐδέν τι ἔχω περιττὸν ἀποκείμενον. 2) ὡς παθ. εἶμαι περικυκλωμένος, καὶ πάλιν κατὰ μεταβτ. ἐκδοχήν, ἔχω περὶ ἐμαυτόν, ἢ ἐπάνω μου, δηλ. φορῶ, βαστάζω, κυρ. καὶ μεταφ. μετὰ αἰτιατ. «Περικείμενοι τελαμῶνας περὶ τοῖσι αὐχέσι», Ἡρόδ. 1, 171. ὡσαύτως, «Περίκειμαι, κόρυν, ἄνθεα, δάφνην, ἀσπίδειαν, δυναστείαν κ. τ. τ. Ἰακ. Ἀνθ. 2, 2. σελ. 75. «Περικείμενος ὕβριν (Θεόκρ. 23, 14.)», φέρειν ἐφ' ἑαυτῷ, φορεῖν, ἔχειν ἐπάνω του ὕβριν, προπέτειαν· πρβ. ἐπιεννύμι.

Περικείρω (κείρω) Ὁλόγυρα κείρω, κουρεύω, περικόπτω, περιτέμνω, ἐξολοθρεύω.

***Περικεκαλυμμένως**, ἐπίρρ. τοῦ μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ περικαλύπτω. Κεκρυμμένως, κρυφίως.

Περικεκομμένως, ἐπίρρ. τοῦ μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ περικόπτω, Ἐπιτετριμμένως, μὲ κουρευμένον τρόπον, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, συντόμως.

Περικεντέω, μέλ. ήσω (κεντέω). Ὁλόγυρα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη κεντῶ, συβλίζω, Ἀπειλ.

Περικεράω, ῶ (κεράω, κέρας), παρὰ Πολυβ. Περικυκλόω διὰ τῆς πτέρυγος, ἤτοι τοῦ κέρατος τοῦ στρατοῦ, ὡς καὶ τό, ὑπερκεράω.

Περικερδής, ές, ὁ, ἡ (κέρδος). Λίαν φιλοκερδής, κέρδη ἐπιζητῶν, ἐντερτάτος. 2) λίαν πανοῦργος, δόλιος. Σχολ. Ἰλ. Α. 149.

Περικεφαλαία, ἡ, καὶ Περικεφάλαιον, τό, παρὰ Πολυβ. κάλυμμα, σκέπασμα τῆς κεφαλῆς, ἐξαιρ. ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ στρατιῶται, elmo, Ἰταλ. Κράνος. 2) εἶδος κεφαλαλγίας. κυρ. θηλ. τοῦ

Περικεφάλαιος, α, ον. (κεφαλή). Περὶ τὴν κεφαλὴν ὤν, κείμενος, δεμένος.

Περικέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή) Ἀθήναιος μηχανικός. Περὶ τὴν κεφαλὴν ὤν, = περικεφάλαιος· ἐξαιρέτως λέγεται ἡ κεφαλὴ τῆς δοκοῦ.

Περικήδομαι, (κήδω, ἀνμλ.), ποιητ. Εἶμαι εἰς μεγάλην φροντίδα διά τινα, ἔχω μεγάλην φροντίδα περί τινος, φροντίζω, μετά γεν. «Ὀδυσσῆος,» Ὀδ. Γ. 219. ἔτι δὲ μετὰ δοτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. φείδομαι, φροντίζω. «Οἱ βιότου περικήδετον», Ὀδυσ. Ξ, 527 ἐφρόντιζε περὶ τῶν οἰκιακῶν του.

Περίκηλος, ὁ, ἡ. (κῆλον) ποιητ. Ὁλόγυρα, ἡ λίαν ξηρός, ἐξηραμένος καὶ εὐκίνητος ὑπὸ τῆς ξηρασίας, καιόμενος, Ὀδυσ. Ε, 240. Σ, 309.

Περίκηπος, ὁ, (κῆπος). Κῆπός τις περὶ τὴν πόλιν ἢ οἰκίαν κείμενος. 2) παρὰ Σουΐδ. ἐν Λέξ. Οὐδ' ἐ σελίνος, τὸ περιβάζιον τῆς πρασιᾶς, τοῦ χρεβαείου τοῦ κήπου· τοιαύτη εἶναι ἡ γνώμη καὶ τοῦ Σχολιαστοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Σφηξ. 478. ὁ Ἡτύχιος δὲ ἀντὶ τούτου, παράκηπος, ἔχει Διογεν. Λαέρτ. Υ. 36. «Τοσοῦτον φιλόπονος ὥστε τοῦ περικήπου δωμάτιόν τι ἀποτεμόμενος κατακλειστος ἦν· ὅπου ὁ Ῥώσσιος «Περίκηπον δωμάτιόν τιν ἀναγινώσκεσθαι θέλει. 3) ὁ περίδρομος ἢ τὸ περὶ τὸν κῆπον κενὸν διάστημα, allée Λογγ. ζ, 20, 21. η) ὡς ἐπίθ. ὁ, ἡ, περὶ τὸν κῆπον ὤν, κείμενος, ἀμφ.

Περικιδνάμαι, (κιδνάμαι). Ὁλόγυρα ἐκτείνομαι, ταὐτὸν τῷ, περισκεδάζομαι.

Περικινέω, ῶ, ήσω (κινέω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα κινῶ, διώκω, ὠθῶ.

Περικιόνιος, ὁ (κίων) Κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Εὐριπίδ. εἰς Φοινίσ. 654. ἐπίθετον τοῦ Διονύσου εἰς Θήβας, ἐπειδὴ καθ' ἣν στιγμὴν ἔκαιετο ὁ οἶκος τῆς Σεμέλης, ἐσώθη ἀπὸ τὸν κισσόν, ὅστις ἐφύτρωσε πέριξ στύλου. (εὑρίσκεται ἔτι ἡ λέξις καὶ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ μετ' Ὀρφικοῦ Ὕμνου.)

Περικίων, ονος, ὁ, ἡ (κίων). Μετὰ κιόνων, στύλων περικυκλωμένος, ταὐτὸν τῷ, περίστυλος, Πολυδεύκ. 2) οὐσ. ὁ, καὶ, ἡ, στοά, gallerie. (υυ—)

Περικλαδής, ές, ὁ, ἡ. (κλάδος) Ἐπισκιασμένος ὁλόγυρα μὲ κλάδους, Ἀπολλών. Δ. 1216. «Ὕλη περικλαδήεσσα, δάσος πολύκλαδα δένδρα ἔχων.

***Περικλάζω**, Μ. κλάγξω (κλάζω, ἀνμλ.) Ὁλόγυρα κρότον ὀξὺν κάμνω, διαδίδω.

Περικλαίω, Μ.-κλαύσομαι, καὶ, κλαυσοῦμαι (κλαίω, ἀνμλ.) Κύκλῳ, ὁλόγυρα ἱστάμενος κλαίω, ἢ κλαίω τινά. «Περικλαίσιτες τὸ σῶμα», Πλούταρχ.

Περικλάσις, ἡ. Τὸ ὁλόγυρα τζακίζειν, ἢ λυγίζειν, ἢ ἀποκόπτειν· κάμψις, κύρτωσις. ἐκ τοῦ

Περικλάω, ῶ. Μ. άσω (κλάω, ἀνμλ.) Ὁλόγυρα τσακίζω, ἢ λυγίζω· ἀποκόπτω· στραμπουλίζω, κάμπτω, κυρτόω περίτι. 2) «Στενωπὸν περικλῶν», ταὐτὸν τῷ, κάμπτειν, στρέφεσθαι περίτι στενὸν πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Νεμέσιος. σελ. 273. ὡς flectere promontorium. 3) «Περικεκλασμένος τόπος», διακεκομμένος, ἀνώμαλος τόπος, terrain coupé. (τὸ Ἄλφα καθ' ὅλους τοὺς χρόνους ἔστι βραχύ.)

Περικλεής, ὁ, ἡ (κλέος). Ὁλόγυρα, λίαν περίφημος, εὐφημισμένος.

***Περικλείζω**, ξω (κλείζω)· Ὁλόγυρα ἐπαινῶ ἢ ὑμνῶ, δοξάζω, ἑορτάζω, περίφημον ποιῶ.

Περίκλεισμα, τό (περικλείω). Τὸ περικεκλεισμένον, περιφραγμένον, ἕρκος, φράγμα. Σχόλ. Λυκόφρ. 615.

***Περικλειστικός**, ή, όν. Ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ περικλείειν.

***Περίκλειστος**, ὁ, ἡ, νεώτ. τύπος ἀντὶ περικλεής, ἐκ τοῦ περικλείζω.

Περικλείστος, ὁ, ἡ (περικλείζω). Λίαν περίφημος, εὐφημισμένος παντοχοῦ, Νικήτ. Χρον. ιβ. 7. νεώτ. τύπος ἀντὶ περικλεής.

Περίκλειστος, ὁ, ἡ (περικλείω). Περικεκλεισμένος, ὁλόγυρα ἢ παντοχόθεν κλεισμένος, πολιορκημένος.

***Περικλειτός**, ή, όν, (κλείω, κλέος) ποιητ. Λίαν περίφημος, πολλὰ μακρὰν δοξασμένος, Θεόκρ. πρβ. περικλυτὸς καὶ Oeann. Auctar. σελ. 126.

Περικλείω, (κλείω, κλείς). Κλείω ἀφ' ὅλα τὰ μέρη, περιφράττω. «Οὖρος περικλεῖον, πεδίον περικεκλημένον ὤρεσι», Ἡρόδ. 3, 117. 7. 190. Ἰων. περικλῆϊω, Ἡρόδ. καὶ περικλῆω.

Περικλήϊζω, Ἰωνικ. ἀντὶ, περικλείζω. ὅθεν

***Περικλήϊστος**, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ περικλείστος, Κολουθ.

***Περικλήϊω**, Ἰων. ἀντὶ περικλείω, Ἡρόδ.

***Περικληρῖτις**, ιδος, ἡ, ὡς τό, ἐπίκληρος.

***Περίκλησις**, εως, ἡ (καλέω, κλῆσις), = παράκλησις, appeln de ext. Od. parte, στλ. 199.

***Περικλῆω**, Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ περικλείω.

Περικλινής, ές, ὁ, ἡ (κλίνω). Κεκλιμένος παντοχόθεν, κατηφορικός, κρημνώδης. Ὁ Πλούταρχ. εἰς Περικλῆν 13. καλεῖ τὸ ἐν Ἀθήναις Ὠιδεῖον. «Τῇ ἐρέψει περικλινές ἐκ μιᾶς κορυφῆς», ἐπὶ τὰ κάτω κεκλιμένον.

Περίκλινον, τό (κλίνω). Κλίνη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ κάθισμα πέριξ τῆς τραπέζης, ὡς παρὰ Φίλων. «Τρίκλινα καὶ περίκλινα χελώνης κατασκευασμένα», ὁ παρὰ τῇ τραπέζῃ τόπος, ἐφ' ὃν καθήμενοι τρώγουσι.

***Περικλονέω**, ήσω (κλονέω), ποιητ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα κλονῶ, ἢ ἀγωνίζομαι.

Περικλύδην, ἐπίρ. (περικλύζω). Περιχυτά, ὁλόγυρα ἢ ἐπάνωθεν χύων, Ἱπποκρ. Διαιτ. α. 13.

***Περικλυδωνίζομαι**, (κλυδωνίζομαι). Ὑπὸ τῶν κυμάτων κυματίζομαι ὁλόγυρα, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πλουτ. Μαρ. 38.

Περικλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα κλύζω, βρέχω, ἐξαιρ. ἐπὶ περικυκλούσης τόπον τινὰ θαλάσσης, βρέχω διὰ τῶν κυμάτων ὁλόγυρα· διύγραίνω, πλύνω. παθ. Εἶμαι περικυκλωμένος ἀπὸ ὕδατος. «Μὴ περικλύζοιο θαλάσσῃ», Ἄρατ. 287. μὴ κατατόλμα, μὴ κινδύνευε ἐπὶ κυματουμένῃ θαλάσσῃ. Ἐντεῦθεν τινὲς ἐσχηματίσαν ἡμαρτημένως τὸ ἐπίθετον, περίκλυζος, παρ' Ἡσυχ.

Περικλύμενον, τό. καὶ

***Περικλύμενος**, ὁ, (κλύμενος) Διοσκορ. δ'. 13. Εἶδος θάμνου περὶ τὰ λοιπὰ φυτὰ περιπλεκόμενος, caprifolium, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἀγιόκλημα λεγόμενον, chèvrefeville. Γαλλ.

***Περίκλυσις**, εως, ἡ, = περικλυσμός.

Περίκλυσμα, τό (περικλύζω). Τὸ παντοχόθεν περικλύζειν, πλύσιμον, βρέξιμον ἀφ' ὅλα τὰ μέρη. 2) περίνιμα, ὕδωρ πρὸς ἀπόπλυμα.

Περικλυσμός, ὁ (περικλύζω). Ἡ πρᾶξις τοῦ πλύειν ἀφ' ὅλα τὰ μέρη. 2) ἀπόπλυσις, ξέπλυσμα· τὸ βρέχειν.

Περίκλυστος, η, ον, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ, ὁ, ἡ (περικλύζω). Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη βρεχόμενος, ἐξαιρ. ὑπὸ τῶν κυμάτων παντοχόθεν ἀποπλυνόμενος, ὑπὸ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν κυμάτων αὐτῆς περιπλυνόμενος, «Δήλος», Ὕμν. Ὁμ. Ἀπ. 81. πρβ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 595.

Περικλυτός, ὁ, ἡ, καὶ ή, όν, (κλυτός, κλύω). Κυρίως, ὅστις ἀκούεται παντοχόθεν, μακρὰν ἀκουστός, ἐξάκουστος, ὅθεν μεγάλως, ἀκουστὰ ἠχῶν. β) μεγαλοφώνως φάλλων ἢ ὑμνῶν, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. ἐκλαμβάνουσι τὸ ἐν Ὀδ. Α, 325. Θ, 83· 521., ἔνθα ἐπίθ. ὄντι τοῦ, ἀοιδός. 2) συνήθ. τροπ. παντοχοῦ, λίαν περίφημος, ἔνδοξος, Ἰλ. Α, 607. καὶ Λ, 104. καὶ ἀλλαχοῦ· τοπλεῖστον ἐπίθ. ἀνδρῶν, ἐξαιρτ. τοῦ Ἡφαίστου· λέγεται μέντοι καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἄστυ, δῶρα, ἔργα. Παρ' Ἡσιόδ. ἔστιν ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου. Τὸ θηλ. κατὰ πρῶτον παρὰ πολλῷ Μεταγνωστ.

Περικλώζω, (κλώζω). Ὁλόγυρα, παντοχόθεν κλώζω, ἐκσυρίζω, χειροκροτῶν ἐκδιώκω Κύστάθ.

Περικλώθω, Μέλ.-ώσω (κλώθω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα κλώθω, Ο'.

Περικνημίδιος, καὶ, περικνήμιος, ὁ, ἡ (κνήμη). Περὶ τὴν κνήμην ὤν, κείμενος, δεμένος.

Περικνημίς, ῖδος, ἡ (κνημίς). Κάλυμμα, σκέπασμα τῆς κνήμης, ὑπόδημα, κάλτζα, Διονύσ. Ἀλιε.

Περικνίδιον, τό, Μέρος τοῦ θύμου, Διοσ. Ζων. 6, 2. «Ῥικνὰ περικνίδια θύμωνα», ἔνθα φαίνεται, ὅτι σημαίνει κλάδους ἢ ἄνθη, ἢ κάλλιον λεπτὰ ἀκίνδια, ἀμφ.

Περικνίζω, Μ. ίσω. (κνίζω). Ὁλόγυρα, ἢ παντοθεν ξύω, τσιμπῶ, ἢ γρακνίζω, κατατρώγω, Ἀνθολογία β'. 81. παρὰ Πλουτάρχ. παιδ. ἀγωγ. 14. πρέπει νὰ λέγηται, παρικνεύειν.

*Θεόφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω). Ὅστις πορεύεται, περιπατεῖ θεία, θειᾳ.
*Θεοφορέω, Μλ. -ήσω (θεοφόρος). Θεοποιῶ, κάμνω τινὰ ἢ τι θεόν· συνήθ. παθητ. Θεοφορέομαι, ἕλκομαι, σύρομαι ὑπό τινος θεοῦ, ὅθεν ἐνθουσιάζομαι, εἶμαι, ἢ γίνομαι ἐνθουσιασμένος.
Θεοφόρητις, εως, ἡ. Ἐμπνευσις θεία, ἐνθουσιασμός. Διον. Ἁλικ. καὶ
Θεοφόρητος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι ὑπὸ θεοῦ ἐμπνευσμένος, ἐνθουσιασμένος. 2) Ἐνεργητ. Ὅστις φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ θεόν, ἢ θεάν. Ἐπρρ. Θεοφόρητοι. Λουκιαν.
Θεοφορία, ἡ, = θεοφόρητις· παρὰ τὸ
Θεοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, ἔχει εἰς ἑαυτὸν τὸν θεόν, τοῦτ' ἔστιν, ἐνθουσιασμένος.
Θεοφραδής, ὁ, ἡ (φράζω). Ὅστις ὁμιλεῖ θειά, προφητεύει· ἀφ' οὗ
Θεοφραδία, ἡ. Θεία ἔκφρασις, ῥῆσις, χρησμός, μαντεία.
Θεοφράδμων, ονος, ὁ, ἡ, = θεοφραδής.
*Θεοφρονής, ὁ, ἡ, = θεόφρων.
Θεοφροσύνη, ἡ (θεόφρων). Θεία φρόνησις, θεῖος στοχασμός. Θεία ἢ εὐσεβής, ὁσία γνώμη, εὐσέβεια, θεοσέβεια. — 2) Θεία ἔμπνευσις, ἐνθουσιασμός.
Θεοφρούρητος, ὁ, ἡ (φρουρέω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι φρουρεῖται, φυλάττεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ.
Θεόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἔχει θείαν φρόνησιν, σοφίαν. Εὐσεβής. ὅσιος. — 2) Ἐνθους, κατόχιμος, ἐνθουσιασμένος.
Θεοφύλακτος, ὁ, ἡ (φυλάσσω). Ὅστις φυλάττεται, ὑπερασπίζεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ. (ῡ)
Θεόφυτος, ὁ, ἡ (φύω). Ὅ,τι ἐφυτεύθη, ἐκτίσθη, ἐπλάσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ.
Θεοφωνέω (φωνέω). Μαντεύω, προφητεύω. Ἡλιόδωρ. Αἰθ.
*Θεοφώνος, ὁ, ἡ = θεσπιῳδός. Ἡμνδ.
Θεοχάρακτος, ὁ, ἡ (χαράσσω). Ὅ,τι ἐχαράχθη, ἐτυπώθη, ἐγράφη ὑπὸ τοῦ θεοῦ. (ᾰ)
Θεοχολωσύνη, ἡ. Τὸ θεῖον μῖσος, ἡ θεία ὀργή· τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι τὸ μῖσος, τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ· παρὰ τὸ
Θεοχόλωτος, ὁ, ἡ (χολόω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει τὸ μῖσος, τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ, Ἀρριαν. Ἐπικτ. Β'. 8.
Θεόχρηστος, ὁ, ἡ (χρῆω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἠγγέλθη, ἐμηνύθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ· παρβλ. Πυθόχρηστος.
Θεόω, Μλ. -ώσω (θεός), = θεοποιῶ. — 2) (θεῖον) = θειόω, θειαφόω, τὴν ἀφόω τίποτε.
Θεράπαινα, ἡ· Ληλ. τοῦ θεράπων. Ὑπηρέτησα, δουλεύτρα. (ᾰ)
*Θεραπαινίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ θεραπαινίς, Δουλεύτρισσα.
*Θεραπαινίς, ίδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ θεράπαινα.
Θεραπεία, ἡ (θεραπεύω). Ὑπηρεσία, δουλεύσις· ὑπηρέται, ἀκόλουθοι, ἔξαιρ. οἱ περὶ τὸν βασιλέα, αὐλικοί, δορυφόροι, ἢ σωματοφύλακες, Ἡρόδ. — 2) Φροντίς, ἐπιμέλεια, περιποίησις, ἔξαιρ. νοσοκομία, περιποίησις ἀρρώστου. Ἐν γένει, Ὑπηρεσία, περιποίησις, φιλοφροσύνη, κοσμιότης Πρὸς ἀνωτέρους δέ, Σέβας, τιμή· ὡσαύτως καὶ θεία λατρεία· ἔτι δέ, Καλλιεργία τῆς γῆς, γεωργία· ἐν γένει, τὸ νὰ φροντίζῃ, ἐπιμελῆται τις περί παντοιόσηποτε πράγματος, Παρεμυθία, παρηγορία
Θεράπευμα, ατος, τό. Τετελεσμένη ὑπηρεσία, δούλευσις, φροντί, περιποίησις, ἕξις, ἰάτρευμα, ἰατρικόν· ἔτι δὲ καὶ σέβας. (ᾰ)
Θεραπευσία, ἡ, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, θεραπεία· κατὰ Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 5. Θεραπευσία γραπτέον.
Θεραπεύσιμος, ὁ, ἡ· καὶ
Θεραπευτέος, ία, έον· ἐπιθ. ῥηματκ. τοῦ θεραπεύω. Ὅστις, ἢ ὅ,τι πρέπει, ἢ ἠμπορεῖ, ἢ ἀξίζει νὰ θεραπευθῇ, θεραπευθῇ, ἤτοι νὰ ὑπηρετηθῇ, ὑπηρετευθῇ, περιποιηθῇ, περιποιηθῇ, ἰατρευθῇ· σέβηται, τιμᾶται, λατρεύεται.
Θεραπευτήρ, ῆρος, καὶ, θεραπευτής, οῦ, ὁ. Ὅστις θεραπεύει, ὑπηρέτης, δουλευτής, περιποιούμενος, νοσοκόμος, ἰατρός· πᾶς πρόθυμος εἰς τὸ νὰ ὑπηρετῇ, νὰ κάμνῃ ἐκδουλεύσεις, ἔτι δὲ καὶ κόλαξ.
Θεραπευτικός, ἡ, όν. Ὅστις ὑπηρετεῖ, δουλεύει, περιποιεῖται, ἰατρεύει, παραμυθεῖ, παρηγορεῖ τινα. Ὅστις εἶναι πρόθυμος, ἐπιτήδειος, συνεθίζει, ἔχει κλίσιν, ἀγάπην εἰς τὸ νὰ ὑπηρετῇ, κάμνῃ ἐκδουλεύσεις, περιποιεῖται, παρηγορῇ, ἰατρεύῃ· ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν θεραπευτήν. — 2) Ὅστις ἔχει χρείαν θεραπείας, κατὰ τὰς διαφόρους σημσ. τῆς λέξεως.
*Θεραπευτίς, ίδος, ἡ, = θεραπευτρίς.
Θεραπευτός, ὁ, ἡ (θεραπεύω). Ὅ,τι ἰατρεύθη, ἢ δύναται νὰ ἰατρευθῇ.
Θεραπευτρεία, ἡ, καὶ
*Θεραπευτρίς, ίδος, ἡ. Ληλ. τοῦ θεραπευτήρ.
Θεραπεύω, Μ. εύσω (θεράπων). Ὑπηρετῶ, δουλεύω, περιποιοῦμαί τινα. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξει ἅπαξ μόνον ἐν Ὀδσ. Ν, 205. Εἶμαι ἕτοιμος εἰς ἐκδουλεύσεις, ὑπηρετῶ, δουλεύω τινὰ μὲ προθυμίαν· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. ἐνεργ. Ἁμ. Ἀπολ. 390., ἀμφοτεράκις ἄνευ πτωτικοῦ. Κατὰ πρῶτον μετὰ αἰτ. παρ' Ἡσό. Ἔρ. 157. πολλάκιν τοῦ θεραπεύων Ὑπηρετῶ, ἢ τιμῶ, λατρεύω τοὺς θεούς, τοῖς προσφέρω θυσίας· ὡσαύτως εὐχρστ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρ. Ἔλαβε δὲ ἡ λέξις παντοίαν χρῆσιν ἐν γένει. — α) Ἡ ἀρχαιοτάτη σημσ. αὐτῆς φαίνεται ὅτι ἦτον τό, εἶμαι ὑποχείριος, ὑποκείμενος εἴς τινα ἀνώτερόν μου, ἢ εἴς θεότητά τινα διὰ νὰ τῷ δουλεύω, ἔξαιρ. ἐπὶ σχέσεως δούλου πρὸς δεσπότην, ὑπηκόου πρὸς τὸν ἐξουσιαστὴν, ἀνθρώπου πρὸς τὴν θεότητα. β') Ταύτῃ τῇ σημσ. ὅμως προστηθῇ ἔπειτα ἡ τῆς αὐτοπροαιρέτου, θελληματικῆς ὑπηρεσίας, δουλεύσεως. Σέβομαι, τιμῶ, αἰδοῦμαι, προτιμῶ, προσκυνῶ τινα, τῷ κάμνω κάμμίαν χάριν, βοήθειαν, φιλοφροσύνην, εἶμαι πρόθυμος εἰς ἐκδούλευσίν του, κατὰ τὰς διαφόρους σχέσεις τινὸς πρὸς φίλον, διδάσκαλον, σύζυγον, πατέρα, μητέρα, πρὸς πάντα γεροντότερον κλ. τ. τ., ἔτι δὲ καὶ περιποιοῦμαί τινα, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω περὶ αὐτοῦ· «θεραπ. τὸ πλῆθος» φροντίζω διὰ τὸ πλῆθ., Θκδ. 1, 9. Μάλιστα δὲ καὶ ἐκ μέρους τῶν θεῶν «θεραπεύουσι τοὺς ἀνθρώπους» Ξεν. — γ') Ἀλλὰ κατὰ φυσικὴν σημτ., Κολακεύω, θωπεύω, ὑποδουλόομαι, διαφθείρω τινὰ μὲ τὸ κολακευτικόν μου φέρσιμον, διακονῶ, τὸ ἰταλ. κάμνω τὴν κόρτε εἴς τινα. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων· π. χ. «ἡδονὴν θεραπεύω» Παραδίδομαι εἰς ἡδονάς· «τὰς θύρας τινὸς θεραπεύω» Συγκάζω εἰς τὸν οἶκόν τινος, περιέρπω αὐτάς, τὸ κοιντ. παρ' ἡμῖν, παρατσέκω ὡς δοῦλος εἰς τὴν θύραν τινός, τοῦ γλείφω τὸν κατόφυλον. Ξεν. — δ) ἔξαιρ. Νοσοκομῶ ἤτοι περιποιοῦμαι ἄρρωστόν τινα· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ Ἰατρῶν· Ἰατρεύω τινά. Ὅθεν ἐν γένει, Παραμυθῶ, παρηγορῶ, πραΰνω, μετριάζω· Σώζω, ἀποκαταστήνω, διορθόνω, ἐπανορθῶ — ε') Ἐπὶ καλλιεργίας τῆς γῆς «τὴν θεραπεύω» Καλλιεργῶ, γεωργῶ «δένδρον θεραπ.» Περιποιοῦμαι κάποιον δένδρον, φροντίζω διὰ νὰ αὐξήσῃ καλά. Πλὴν τῆς συνήθους συντάξεως αὐτοῦ μετὰ αἰτ., συντάσσεται καὶ ἀπαρεμφάτῳ. Φροντίζω διὰ νὰ γένῃ, τελειώσῃ τι· ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ, ὅπως, Θκδ. (κατὰ Doederl Lat. Synon. 4. σλ. 108. συγγν. τοῦ, θέρω καὶ θάλπω.)
*Θεραπηΐη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ θεραπεία. Ἡρόδ.
Θεραπήϊος, ηία, ήϊον. Ἰωνικ. ἀντὶ θεραπευτικός.
Θεραπίς, ίδος, ἡ = θεραπαινίς. Πλάτ. Μεξ. σλ. 244. Ε. ἡ ἀνάγκωσις ὅμως οὐ πάνυ βεβαία.
Θεράπνη, ἡ. Ποιητ. κατὰ συστολ. τοῦ θεράπαινα. Ὑπηρέτισσα, δούλη, δουλεύτρα, Ἡμν. Ἀπολ. 157. — 2) παρὰ Νικό. Κατοικία, διατριβή, καταγώγιον, ξενοδοχεῖον. — 3) Θεράπτη, ἡ. Ἀρχαία τις Λάκων, πόλις, ἀφ' ἧς προσηγορεύοντο Θεραπναῖοι, οἱ Διόσκουροι.
Θεραπνίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ θεράπνη.
*Θεραπνίς, ίδος, ἡ. Ποιητ. συστολῇ ἀντὶ θεραπαινίς.
*Θεραπόντιον, τό. Ὑπερτ. τοῦ θεράπων, Δγν. Ἀρτ. 4. 59.
Θεραποντίς, ίδος, ἡ. Ληλ. τοῦ θεράπων. Αἰσχ. Ἱκέτ. 992. παρὰ τὸ
Θεράπων, οντος, ὁ. Ὑπηρέτης, δοῦλος, ἐπιμελητής, συνεργός· παρ' Ὅμ. κεῖται πολλάκις κατὰ σημτ. τοῦ ἑπαίρος, ὀπάων. Συμπολεμιστής, τὸ ἰταλ. καμαράτος· Ὅθεν καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς καλεῖ θεράποντα τὸν φίλον του Πάτροκλον. Ἰλιάδ. Π. 244. Σ, 152. Ὁ Μηριόνης ἐστὶ θεράπων τοῦ Ἰδομενέως, Ἰλιάδ. Ψ, 113. καὶ Τ, 143. εἰσὶν ὅλοι οἱ Ἕλληνες στρατηγοί, θεράποντος τοῦ Ἀγαμέμνονος· Ἐν ἄλλοις χωρίοις δὲ καλεῖται ὁ ἁρματηλάτης αὐτοῦ, Ἰλιάδ. Θ, 113. ἡνίοχος θεράποντα Ν, 366. Ἀλλὰ καὶ ὁ κήρυξ, Ὀδσ. Σ, 424. καὶ ἔξαιρ. ἐν Ὀδσ. προσαγορεύονται ὡσαύτως καὶ πάντες οἱ οἰκέται καὶ ὑπηρέται οἴκου τινός· ἀντὶ τοῦ, δοῦλος (σκλάβος), ὅμως οὐδαμοῦ κεῖται· ἀλλὰ ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ γλώσσῃ φέρει ἐν γένει τὴν παρατηρήσιν αὐτοπροαιρέτου ὑπακοῆς εἰς τὴν θέλησίν τινος, ἐν τιμίᾳ ἐκδουλεύσεσιν· οὕτω ἐπικαλοῦνται οἱ βασιλεῖς. «Διὸς θεράποντες», Ὀδσ. Δ, 255. Πάντες οἱ ἀνδρεῖοι πολεμισταὶ «Ἄρηος θεράποντες» πολλκ. ἐν Ἰλιάδ., οἱ Ἑλληνοδοὶ καὶ οἱ Ποιηταὶ «Μουσάων θεράποντες» Ἡμν. Ὁμ. λβ', 20. Nache ἐν Χοιρκ. σελ. 106. ὅθεν ἐν γένει, ὅστις εἶναι λάτρις θεότητός τινος. (πιθανῶς παρὰ τὸ θέρω, τὸ θερμαίνω. υυ-μ.
Θέραψ, ᾰπος, ὁ. σπάνιος ποιητ. τύπος, ἀντὶ τοῦ θεράπων, ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν ὅμως χρήσιμος μόνος.
Θερεῖα, ἡ. Ὑπακουομ. Ὥρα, θέρος, καλοκαίρι· Ἰδὲ θέρειος ὥρα, ταύτῃ τῷ, θέρει, καλοκαίρι.
Θερείβοτος, ὁ, ἡ (θέρος, βόσκω). Ὅ,τι χρησιμεύει τὸ καλοκαίρι εἰς βοσκήν, ἢ τόπος ἐπιτήδειος διὰ νὰ βόσκωσι τὰ ζῶα τὸ καλοκαίρι· «πεδίον θερείβοτον».
Θερειγενής, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅ,τι γίνεται, φυτρώνει, αὐξάνει, ἢ ὅστις γεννᾶται τὸ καλοκαίρι, ὅθεν θερμῆς, ὀξείας φύσεως, ἐξῤῥόπους. Νίκανδρ. Θηρ. 601,
Θερειλεχής, ές, ὁ, ἡ (λέχος). Τόπος ἐπιτήδειος διὰ νὰ κάθηται, κεῖται, πλαγιάζῃ τις τὸ καλοκαίρι.
Θερείνομος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὅ,τι βόσκει τὸ καλοκαίρι· ὅ,τι εἶναι καλόν, ἐπιτήδειον εἰς καλοκαιρινὴν βοσκήν «θερεινόμος πόαν», Διον. Ἁλικ. Β'. 2. Καλοκαιρινή πρασιά, χλόη, πόα.
Θέρειος, εία, ειον· ἔτι δὲ καὶ ὁμοιοτλ. (θέρος). Ὅ,τι εἶναι θερινόν, καλοκαιρίσιον· ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸ καλοκαίρι· ἔχει, ἢ κάμνει ζέστην ὡς τὸ καλοκαίρι· ἐν γένει, θερμόν, ζέστον· ἢ θερείαν ὥραν. «ὥρα = θέρος, Ἡρόδ., ἀμφλ. ὑπόστ. θερείστατος, Νίκανδρ. παρὰ λογογρ. δὲ συνήθ. τύπος τό, θερινός.
Θερείπετος, ὁ, ἡ (πίπτω). Ὅ,τι ἔβραχη, ἐκοπίσθη τὸ καλοκαίρι· Δυκόφρ. 847.
Θερείπατος, ατη, ατον· ἀμφλ. Ὑπερθετ. τοῦ, θέρειος.
*Θερείω, νεώτ. ποιητ. τύπος, τοῦ, θέρω.
Θέρετρον τό (θέρος). Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον περὰ τις τὸ καλοκαίρι, ξεκαλοκαιριάζει, Γαλην. Γλωσ.

Παρὰ Πολυδ. 3'. 113. πανταχόθεν κοίζω, ἀφ' ὅλα τὰ μέρη τεμπῶ.

*Περικνύω, (κνύω). Πανταχόθεν ξύω ἢ τρίβω. (ῡ)

Περικοκκύζω, ύσω (κοκκύζω). Γυρίζω πέριξ τοῦ κατακρημνοῦ ἐχθροῦ φωνάζων ὡς ὁ πετεινός, καὶ μεταφ. ὑβρίζω, καταφρονῶ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 697. «Περικόκκυσαν, ἑρμην. διὰ τοῦ, κόρδακα ἀρχησάμην. ἴδε· κοκκύζω.

Περικολλάω, ῶ (κολλάω). Ὁλόγυρα κολλῶ, Γεωπονικ.

Περικολούω, (κολοίω). Πανταχόθεν, ἢ ἀφ' ὅλα τὰ μέρη, ὁλόγυρα κόπτω, ἢ κολοβόω. τροπ. ταπεινόνω.

Περικολπίζω, (κολπίζω). Ὁλόγυρα εἰς τὸν κόλπον πλέω, Ἀρρίαν. περίπλ. Ἐρυθρ. 40.

Περικομιδή, ἡ. Ἡ ὁλόγυρα κομιδή, Γεωπονικ. ἐκ τοῦ

Περικομίζω, ίσω (κομίζω). Φέρω, κυβαλῶ ὁλόγυρα. παθ. φέρομαι ὁλόγυρα· περιπλέω.

Περίκομμα, τό (περικόπτω). Τὸ ὁλόγυρα κεκομμένον ἀπό τινος, τμῆμα, κομμάτιον, καὶ τὰ εἰς λεπτὰ τμήματα κεκομμένον, τὸ κεκομμένον καὶ λιανισμένον κρέας (κιμᾶς, Τουρκ.), ὅτι δὲ καὶ τὰ οὕτω κεκομμένα λάχανα ἢ χορτα· ἔτι δὲ κωμ. καὶ τροπ. ὡς παρ' Ἀριστοφάν. Ἱππ. 372. «Περικόμματα δὲ σοῦ κατασκευάσων, θέλω σε κατακόψω καὶ κάμω κιμὰν ἀπὸ τὰ κρεατά σου· ἐν στίχ. 770. εὔχεται ὁ ἀλλαντοποιός. «Κατατμηθεὶς ἑψοίμην ἐν περικομματίοις, ἐν λεκτοῖς τμήμασι. 2) παρὰ Πλουτάρχ. καὶ Πολυβ. ταὐτόν ἐστι τῷ, περικοπή.

Περικομμάτιον, τό, ὑποκορισ. τοῦ περίκομμα. Μικρόν κομμάτιον. Ἀρστφ. Ἱππ. 777.

Περίκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Κύκλῳ κόμην ἔχων, καὶ ἐπὶ φυτῶν, ὁλόγυρα φύλλα ἔχων, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 9.

Περικομπέω, ῶ. Μ. ήσω. (κομπέω). Κάμνω μέτα μέγαν κρότον, ἐπίδειξιν· ξαλίζω, ἐκκωφαίνω τινά. «Ὅσοι περικομπεῦται», Θουκυδ. ε'. 16. ἔνθα ἄλλοι, «Ὅσοι περ κομπεῦνται», καθὼς καὶ ἐν χειρογράφοις κεῖται, ἀναγινώσκουσι.

Περίκομψος, ὁ, ἡ (κομψός). Λίαν κομψός.

Περικονδυλοπωρόφιλος, (κονδυλες πῶρος, φιλέω) Λουκιαν. Τραγοποδ. Ἡ φιλοῦσα τοὺς παρὰ τοῖς κόμποις τῶν δακτύλων τύλους, τὰ πρίσματα, κωμ. ἐπίθ. τῆς ποδάγρας.

Περικοπή, ἡ (περικόπτω). Τὸ περικόπτειν, περιτομή, κολίβωσις, Θουκυδ. ε'. 28. 2) τμῆμα, κόμμα, μέρος τι ὑποθέσεως ἢ λόγου τινός. 3) παρὰ Πολυβίῳ ταὐτόν τῷ, περίστασις, καὶ χορηγία, ὑπὲρ τὸ δέον καλλωπισμός, μεγάλη δαπάνη, λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια· ἔτι, ταὐτόν τῷ, καλλωπισμός, ἐνδυμασία, καὶ πᾶν ἄλλοτι τοιοῦτον ἐπὶ τῷ σώματι φερόμενον ἢ ἐξοδευόμενον καὶ λαμπρὰν θεωρίαν ἀποτελοῦν. «Λιτὸς κατὰ τὴν περικοπὴν», ὅσον κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ σώματος. Πολυβ. 10, 25· 2) τὸ ἐξωτερικὸν σχέδιον ἑνὸς σχήματος· ἐν γένει, εἰκών, Πλουτ. «Περίκομμα τοῦ καλοῦ καὶ εἰδωλοειδ», περιγραφή, σκιαγραφία, σχέδιον εἰκόνος. 4) κλοπή, ληστεία. 5) πᾶν ὅ,τι χρήσιμον διὰ κόψιμον, ἄρα σκεύη, ἀποσκευή περιττά. 6) παρὰ ῥήτορ. ἀκρίβεια ἑνὸς ὕψους· ὁρισμὸς ἀκριβής. 7) παρὰ τοῖς Ἑκκλ. Συγγρ. διωρισμένον τι μέρος τῶν ἱερῶν γραφῶν, ἄλλως ῥῆσις, π. χ. τὰ εὐαγγέλια τῶν Κυριακῶν.

Περικόπτης, ου, ὁ. Κλέπτης, λῃστής. ἐκ τοῦ

Περικόπτω, Μ. ψω. (κόπτω). Περιτέμνω, κόπτω ὁλόγυρα· ἀποκόπτω, ἀποχωρίζω· κατακόπτω· κολοβόω. β) ἐπικόπτω, σμικρύνω, κεντέω, ἀφαιρῶ μέρος ἀπό τινος ἀδυνατίζω· στενόω. ἐξαιρ. (ὡς παρὰ Δημοσθ. Χερσον. 92.) ἐπὶ τῆς φθορᾶς καὶ ἐρημώσεως τῆς ἐχθρικῆς γῆς, καθ' ἣν ἀποκόπτονται τὰ δένδρα καὶ φθείρονται τὰ σπαρτα, ἀντὶ τοῦ, ἐλατελῶς κόπτω, λῃστεύω, ἁρπάζω, κλέπτω, λεηλατῶ, κατερημόω.

Περικορδακίζω, = κορδακίζω, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 694.

Περικορέω, ῶ. Μ. ήσω. (κορέω) Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἀποσαρόω, σκουπίζω, περικαθαίρω. ὅθεν

Περικόρημα, τό. Περικάθαρμα, ἀποσάρωμα, σκουπίδιον.

Περικοσμέω, ῶ. Μ. ήσω (κοσμέω). Ἀμφιέννυμι καὶ στολίζω, καλλωπίζω ὁλόγυρα, μὲ περιέργειαν.

Περικόσμιος, ὁ, ἡ (κόσμος). Ὁ περιέχων τὸν κόσμον, περὶ τὸν κόσμον ὤν, ἤτοι εἶναι ὁλόγυρα εἰς τὸν κόσμον.

Περίκουρος, ὁ, ἡ (περικείρω). Ὅστις εἶναι κουρευμένος ὁλόγυρα, ὁ κουρευμένην ὁλόγυρα τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς ἔχων· καθὼς ποτὲ τὰ μικρὰ παιδία, Σουητώνιος Αὔγ. 45. 2) ὁ ἐκ τοῦ κυκλωθῆναι ἁλισκόμενος ἐν ταῖς μάχαις, αἰχμάλωτος γινόμενος, Ἡσύχ. Ὁ Σουίδ. ἀντὶ τούτου, Ἀμφίκουρος, εἶπε.

Περικόχλιον, τό. (κοχλίας). Τὸ ἐσωτερικόν, ἢ οἱ τὸ θηλυκὸν λεγόμενον μέρος τῆς μηχανῆς, ἐν ᾧ ἐμβαίνων περιστρέφεται ὁ κοχλίας, Ἡλιόδωρ. Μηχαν. ἐν Ἐκλογ. Φυσικ. σελ. 467. σημ.

Περικράζω, Μ. -κεκράξομαι, (κράζω, ἀνομ.) Ὁλόγυρα κράζω, κρώζω, φωνάζω, Ὀππιαν. Ἰξευτ. α'. 7. μετὰ τοῦ, ὀδύν, ὅπου ἴσως ἐπικράζειν, πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ.

Περικρανία, ἡ (κρανίον), προσυπακουομ. τοῦ, μήνιγξ, Ἡ περὶ τὸ κρανίον μεβράνη, ἀμφ.

Περικράνιον, τό. Προστεφάλαιον, Γλωσσάρ. Φιλοξ. καὶ ὅρος τεχνικὸς παρὰ τοῖς ἀνατόμοις. κυρ. οὐδ. τοῦ

Περικράνιος, ὁ, ἡ (κρανίον). Περὶ τὸ κρανίον ὤν, κείμενος, περιβάλλων αὐτό.

Περίκρανον, τό. (κράνον). Τὸ περικυκλοῦν ἢ περικαλύπτον τὴν κεφαλήν, στέφανος, περικεφαλαία, Στράβ. β'. σελ. 768. καὶ 769. ὅπου νῦν ἠμφιεσμένος, Δορύκρανα, κεῖται.

Περικρατέω, ῶ. Μ. ήσω. Νικῶ, κερδαίνω τὴν νίκην, ὑπερισχύω, κατορθῶ, ἐκ τοῦ

Περικρατής, ές, ὁ, ἡ (κρατέω) Ὁ κερδαίνων τὴν νίκην, νικητής, τροπαιοῦχος, ὑπερισχύων ἢ ὑπερέχων κατὰ τὴν δύναμιν· ἔχων ἐν τῇ ἐξουσίᾳ· κατορθώσας, ἀποκτήσας τι· κατέχων, ἐξουσιαστής. «Γεμφιλὴ περικρατήσει». Ἀναλεκτ. β'. σελ. 525.

*Περικράτησις, ἡ, οῦρων, = στραγγουρία, δυσουρία, ἰσχουρία, Σχολ. Νικ. Ἀλ. 337.

*Περικρεμάννυμι, Μ. -κρεμάσω καὶ Ἀττ.-κρεμῶ (κρεμάννυμι, ἀνομ.) Ὁλόγυρα κρεμῶ. Παθ. ἐπί τι ἢ περί τι κρέμομαι ὁλόγυρα. Ὁλόγυρα κρεμῶ. «Περικρέμαται μητρία», κρέμαται ὁλόγυρα τῆς μητρός, Ἀνθολογ. (Σκαριάτ., ἤτοι τὸν Ἀττ. τύπος ἔστι, περικρεμάω) ὅθεν

Περικρεμής, ές. ὁ, ἡ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα κρεμάμενος, περί τι ἢ ἐπί τι κρεμάμενος. 2) κρεματμένος· καὶ ὁ πολλὰ πράγματα ἐν ἑαυτῷ κρεματμένα ἔχων. «Ναὸς περικρεμὴς ἀναθήματιν, στελεπμένος, γεμάτος ἀπὸ κρεματμένα ἀφιερώματα, Λουκιαν. Τραγ. 141.

Περίκρημνος, ὁ, ἡ. (κρημνός). Πανταχόθεν κρημνώδης, περικυκλωμένος ἀπὸ κρημνούς. Πλούταρχ. «Ὁδοὶ περίκνημοι», Πολυαιν. δ'. 15. ὅπου τὰ χειρόγραφα, παράκρημνοι, ἔχουσι.

*Περικροτέω. Ἀντηχεῖν ἢ κάμνειν κρότον ὁλόγυρα. ἐκ τοῦ

*Περίκροτος, ὁ, ἡ (κροτέω). Ὁλόγυρα κάμνων κρότον, ἢ ἠχῶν.

Περικρούω, Μ. σύσω. (κρούω). Ὁλόγυρα κρούω, κτυπῶ, ἢ κρούων καταβάζω, ἀποκρούω. «Περικρουσθεῖσα πέτραις τε καὶ ὀστέοις», ἀφ' ἧς ἀπεκρούσθησαν τριγύρω πέτραι καὶ ὀστρεα, Πλατ. Πολιτ. 10, 12. σελ. 611. Ε. «Εἰ πῇ τι σαθρὸν ἔχει, πᾶν περικρούομενον», Πλατ. Φιλήβ. σελ. 55. Α. τοὐναντίον, «Περικρούειν τοὶ πέδας (Πλουτ.)», κτυπῶ, τεκταίνω, βάλλω περί τινα δεσμά. β) κτυπῶν πήλινον ἀγγεῖον ὁλόγυρα, δοκιμάζω ἂν δεῖν εἶναι σκασμένον, ῥεῖσμένον.

Περικρυερός, ά, όν (κρυερός). Λίαν κρυερός, ἢ κρύους καὶ φρίκης πρόξενος, φριεκτός, Γλωσσάρ. Στοφ.

Περικρύπτω, ψω (κρύπτω). Ὁλόγυρα, πανταχόθεν περικαλύπτω, κρύπτω, ἢ ἁπλῶς κρύπτω.

Περικρώζω, ξω (κρώζω). Ὁλόγυρα κρώζω, φωνάζω, ἐξαιρ. ἐπὶ κοράκων, Δίων Κάσ.

Περικτάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι (κτάομαι, ἀνομ.) Πανταχόθεν ἀποκτῶ, ἢ ἁπλῶς ἀποκτῶ.

Περικτείνω, Μ. κτενῶ (κτείνω, ἀνομ.). Ὁλόγυρα, ἐγγύς, πλησίον μου φονεύω, σφάζω. οὕτως ἐγράφετο ἐν Ἰλ. Δ, 538. Μ, 245., ἔνθα νῦν ὁ Οὐόλφιος γράφει διϊσταμένως περί (ἢ βέλτιον, πέρι) κτεινώμεθα.

Περίκτησις, εως, ἡ (περικτάομαι). Κτῆσις, ἀπόκτησις.

*Περικτίονες, όνων, οἱ (κτίζω), ὡς τὸ ἀμφικτίονες. Οἱ πέριξ κάτοικοι, οἱ γείτονες, Ὅμ., ὅστις συντάσσει αὐτὸ ὡς ἐπίθ. καὶ μετὰ τοῦ, ἀνθρωποι καὶ ἐπίκουροι, Ὀδ. Β, 65. Ἰλ. Ρ, 220. Τρω. Ἀπ. 274., ἔνθα προστίθησιν ἐπεξηγήσεως χάριν, οἱ περιναιετάουσι, Ὀδ. Α, 65. Τὸ ἑνικὸν τούτου, καθὼς καὶ τὸ τοῦ περικτίτου οὐχ εὕρηται. Παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρ. ἐν χρήσει τό, περίοικοι, ἀλλ' ὁ Ἡροδ. 7, 148. ἔχει καὶ τό, περικτίονες. (υ-υυυ)

Περίκτιται, ῶν, οἱ, Ὀδυσ. Δ, 287. ταὐτόν τῷ, περικτίονες, οἱ (κτίω, κτίζω). Περίοικοι οἱ πέριξ, ὁλόγυρα κατοικοῦντες, γείτονες.

Περικτυπέω, ῶ. Μ. ήσω. (κτυπέω). Ὁλόγυρα κτυπῶ, θόρυβον ποιῶ, περιηχῶ.

*Περικυδαίνω, (κυδαίνω), ποιητ. Πανταχοῦ, ὁλόγυρα ἑορτάζω, πανηγυρίζω, δοξάζω.

*Περικυδής, ὁ, ἡ (κῦδος), ποιητ. Πολλά, πανταχοῦ ἔνδοξος, περίφημος.

Περικυκλάς, άδος, ἡ (κυκλάς), ποιητ. Ἡ εἰς κύκλον περιστρεφομένη, Ὀρφ.

Περικυκλεύω, (κυκλεύω). Εἰς κύκλον περιστρέφω, στρεφογυρίζω ὁλόγυρα. 2) περικυκλόω, περικυκλείω.

Περικυκλέω, (κυκλέω) = περικυκλεύω. Ὁλόγυρα γυρίζω ἢ κυλέω. 2) κατὰ τὸν ἐνεστ. καὶ παρατ. ὡς ἀποθ., περικυκλόω, περικλείω, Ἡροδ. 8, 78. ἅγα, περικυκλέοντο ἀντὶ περικυκλόοντο, ὃν τρόπον ἄλλως τὰ εἰς οω ῥήματα μεταβάλλονται παρ' Ἴωσιν εἰς εω.

*Περικύκλησις, εως, ἡ. Ἡ πέριξ κύκλωσις, περιφορά, περίοδος, Ἰω. Λυδ.

*Περικύκλιος, ὁ, ἡ, καὶ

Περίκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Διόλου κυκλοειδής, ὁλοστρόγγυλος. 2) οὖσ. ὁ, ἡ περιφέρεια, περίοδος, ὅθεν Λοτικοφ. ἐπίῤῥ. περικύκλῳ, ὁλόγυρα, Πλάτ.

Περικυκλόω, ῶ (περίκυκλος), καὶ ἐξαιρέτως κατὰ μέσ. διάθεσ. Περικλείω, περιφραλίζω, κύκλου δίκην πανταχόθεν κλείω τι, Ξεν. Ἀναβάσ. ε'. γ'. 7. «Οἱ δὲ Θρᾷκες περικυκλωμένοι εἶεν αὐτεύω· καὶ Ἀρστφ.

Περικύκλω, Ἐπίῤῥ. Ὁλόρυρα, Πλάτ.

Περικύκλωσις, ἡ (περικυκλόω). Τὸ περικυκλόνειν, περικλείειν.

Περικυλινδέω, ήσω, καὶ περικυλίνδω (κυλίνδω). Περικυλίω, ὁλόγυρα κυλίω.

Περικύλισις, ἡ (περικυλίω). Ἡ ὁλόγυρα κύλισις. 2) παθητ. ἢ οὐδετ. τὸ περιφέρεσθαι, περιτρέχειν, περιτριγυρίζειν· ἢ περίοδος.

*Περικυλίω, ίσω (κυλίω) = περικυλινδέω.

Περίκυμαίνω, (κυμαίνω). Ὁλόγυρα κυμαίνω, Ὀρ. Τμν. πβ'. 3.

Θέρευς, Ἰων. γενικ. ἀντὶ, θέρεος, θέρους.

Θερέω, Ἐπικ. ὑποτκ. ἀόρ. β'. παθτ. ἀντὶ θερῶ, παρὰ τὸ θέρω, Ὀδσ. Ρ, 23.

Θερήγενον, τό· συναιρ. θέρηγνον (θέρος). Τὸ πλέγμα εἰς τὴν ἄμαξαν, ἐπάνω τοῦ ὁποίου βάλλουσι τὰ θερισμένα σεμάτια καὶ τὰ μετακομίζουσιν ἐκ τοῦ ἀγροῦ· (ἡ ἐτυμλγ. τῆς λέξ. ὡς συνθέτου τῷ, ἄγω, σφαλερά).

*Θερηγενής, ὁ, ἡ = θερεγενής.

Θερίζω, Μλ -ίσω, Ἀττ. -ιῶ (θέρος). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Θερίζω, συνάγω, μαζόνω τοὺς καλοκαιρινοὺς καρπούς τῶν ἀγρῶν· ἐν γένει, κόπτω, χωρίζω, ἀφανίζω, θανατόνω, σκοτόνω· ποιητ. — 2) Ἀμετβ. Διάγω, περνῶ τὸ καλοκαῖρι, ξεκαλοκαιριάζω, παρβλ. χειμάζω.

Θερικός, ἡ, ὸν = θέρειος.

Θερινός, ἡ, ὸν = θέρειος, συνήθης παρὰ λογογρ. τύπος.

Θέριος, ία, ιον = θέρειος, Αἰσχλ. Ἱκέτ, 75. »Θερίας ἀπὸ γᾶς».

Θερίσσω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, θερίζω.

Θέρισις, εως, ἡ (θερίζω). Τὸ νὰ θερίζῃ τις. θέρισμα.

*Θερισμός, ὁ = θέρισις.

Θεριστήρ, ῆρος, ὁ. Ὅστις θερίζει, θεριστής. Λυκόφρ. 840. ἀφ' οὗ

Θεριστήριος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ θέρισμα· θεριστήριον, τό, ὑπακουόμ. ὄργανον. Δρεπάνη, κ. λ. τ. τ.

Θεριστής, οῦ, ὁ = θεριστήρ.

Θεριστικός, ἡ, ὸν = θεριστήριος. ἀνήκων εἰς θερισμόν.

Θεριστός, ἡ, ὸν (θερίζω). Ὅ,τι ἐθερίσθη.

*Θέριστος, ὁ (θερίζω). Τὸ θέρος, τόσον ἡ πρᾶξις, τὸ θέρισμα, ὅτον καὶ ὁ καιρὸς καθ' ὃν γίνεται τὸ θέρος, τὸ θέρισμα, Spohn ἐν Ναφ. Βλμμ. σλ. 40. παραβλ. ἄμητος.

Θερίστρια, ἡ θηλ. τοῦ θεριστήρ.

Θερίστριον, τό, καὶ, συστολ. θέριστρον. Θερινὸν ἱμάτιον, καλοκαιρινὸν φόρεμα, ἢ κατὰ Winkelmann. Gesch. d. Kunst, 6, 2, 2. λεπτόν τι πέπλῳ παραπλήσιον κεφαλῆς κάλυμμα Θρ. 15, 69. ὅπου ἄλλοι νομίζουσιν αὐτὸ τῷ, ἀμπέχονον ταὐτοσήμαντον, ἐξηρ. δὲ ἀπεφήνατο τὴν περὶ τούτου γνώμην αὐτοῦ ὁ Spohn ἀλλ' ὅμως ἡ κατὰ τὸν Winkelmann σημσ. αὐτοῦ προκριτέα, Ἐν γένει δέ, τὸ θέριστρον σημαίνει παιδήποτε λεπτὸν καὶ ἐλαφρὸν ὕφασμα ἐν καιρῷ τοῦ θέρους χρήσιμον εἴτε ὡς ἱμάτιον εἴτε ὡς κεφαλῆς κάλυμμα. — 2) Παρὰ τοῖς Ο'. Ἐργαλεῖόν τι εἰς τὸ θερίζειν χρήσιμον.

Θέρμα, τό. Ποιητ. ἀντὶ θέρμη, ζέστη. ἀμφβ. Lobeck ἐν Φρν. σλ. 331.

Θερμάζω, Μλ -άσω = θερμαίνω. Νικό.

*Θερμαίνω, Μλ -ανῶ (θερμός). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν θερμαίνω, ζεσταίνω τίποτε, Ἰλδ. Ξ, 7 παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ ξηραίνω, στεγνόνω, τίποτε. Τρπκ. Ἐπὶ ἔρωτος, Φλογίζω, διακαίω, Πλτ. Θερμαίνομαι, ζεσταίνομαι, φλέγομαι, ἐκκαίομαι, ἐκπυροῦμαι, Ὀδσ. Ι, 376. Ἔτι δὲ καὶ πυράττομαι, τὸ κοιντ. ἔχω ἢ πάσχω θερμασίαν, θερμαίνομαι. Τρπκ. »θερμαίνομαι ἐλπίσι». Ζωογονοῦμαι μὲ ἐλπίδας, »κότῳ θερμαίνομαι σπλάγχναν». Ὁ θυμὸς καταφλογίζει τὴν καρδίαν μου, τό κοιντ. βράζω ἀπὸ θυμόν. Ὁ δὲ Αἰσχλ. καὶ »πολλὰ θερμαίνειν φρενὶ» λέγει ἀντὶ »πολλὰ πράττειν θερμῇ φρενί». Τὸ νὰ πράττῃ, κάμνῃ τις παρίβολα, θραστὰ πράγματα, νὰ γίνεται φιλοκίνδυνος, ριψοκίνδυνος, Ὁ Νικόφ. δὲ χρῆται καὶ τῷ τύπῳ θερμάζω· τὸ θερμάω ὅμως δυστύχετον παρὰ τοῖς παλαιοῖς συγγραφεῦσι.

Θέρμανσις, εως, ἡ (θερμαίνω). Τὸ νὰ θερμαίνῃ, ζεσταίνῃ τὶς τι, ἢ νὰ θερμαίνεται, ζεσταίνηται τις· ζέσταμα.

Θερμαντήρ, ῆρος, ὁ. Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ ζεσταίνῃ τις τίποτε ἐν αὐτῷ, οἷον λέβης ἢ ἄλλο τοιοῦτόν τι ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖα ζεσταίνομεν νερόν, ἢ ἄλλο τι ῥευστόν· τὸ συνήθως θερμάρι λεγόμενον.

Θερμαντήριος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς θέρμασμα, ζέσταμα, διὰ νὰ θερμαίνῃ, ζεσταίνῃ· τὸ θερμαντήριον = θερμαντήρ.

Θερμαντικός, ἡ, ὸν = θερμαντήριος.

Θερμαντός, ἡ, ὸν (θερμαίνω). Ὅ,τι εἶναι θερμόν, ζεστόν, ζεσταμένον, ἢ ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ θερμαίνῃ, ζεσταίνῃ.

Θερμασία, ἡ. Θέρμη, ζέστη, οὐκ Ἀττικὴ λέξις ἀντὶ τοῦ, θερμότης.

Θέρμασμα, τό. Ζέσταμα, πρᾶγμα διὰ τοῦ ὁποίου θερμαίνει, ζεσταίνει τις τίποτε· ζεστὸν κατάπλασμα.

Θερμαστίον, τό = θερμαστρίς· σημσ. 3. Aen. pulliorc. Dim παρὰ τό

*Θερμαστίς, ίδος, ἡ = θερμαστήρ. Ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ζεσταίνομεν νερόν. θερμάρι.

*Θερμάστρα, ἡ. Κάμινος, καμίνι τῶν χαλκέων, χαλκιάδων, Ἡσύχ. ὅθεν »θερμάστρωθεν» ἀπὸ τὸ καμίνι τοῦ χαλκέως. ἔτι δὲ καὶ, θέρμαυστρα λέγεται.

*Θερμαστρίζω, ἰδὲ θερμαστρίς, σημσ. 2.

*Θερμαστρίς, ίδος, ἡ Πυράγρα, τὸ κοιντ. τσιμπίδι τῆς φωτιᾶς, πυράγρα τῶν χαλκέων καὶ χρυσοχόων μὲ τὴν ὁποίαν πιάνουν τὰ πυρωμένα μέταλλα· ὅθεν παπαδήποτε λαβίς, τσιμπίδι, καὶ ἡ ὀδοντάγρα, 'δονταγριᾶ. Ἀριστλ Ἔτι δὲ καὶ ἐργαλεῖόν τι, διὰ τοῦ ὁποίου συνδέομεν, συσφίγγομεν τι μὲ, ἢ εἰς ἄλλο τίποτε, τό κοιντ. κλάππα. — 2) Ἀπὸ τῆς διασταυρώσεως τῶν σκελῶν τῆς λαβίδος, τσιμπιδίου, ἐλέγετο κατὰ μετωνυμ. καὶ τρόπος τις χορεύ, θερμαστρίς, εἰς τὸν ὁποῖον πηδῶν εἰς ὕψος, ἵστ. ἀπάνω, ὁ χορεύων διασταυρόνει τοὺς πόδας του εἰς τὸν ἀέρα πρὶν πατήσῃ κατὰ γῆς· ὡς χορεύουσιν εἰς τὰ θέατρα οἱ ἰταλ. γροτέσκοι, λεγόμενοι. Εὐστάθ. »Θερμαυστρίζειν λέγουσι οἱ ὀρχούμενοι ὅταν εἰς ὕψος ἀναπηδήσαντες πολλὰς παραλλαγὰς τοῖς ποσὶ ποιήσωσι πρὸ τοῦ εἰς τὸ ἔδαφος κατενεχθῆναι ἀφ' οὗ τὸ ῥῆμα, θερμαστρίζω, χορεύω τὴν θερμαστρίδα — λέγεται δὲ καὶ θερμαυστρίς.

*Θερμαύστρα, ἡ = θερμάστρα· μὴ νομισθήτω δὲ ἡ λέξ. ὡς ἐκ τοῦ αὔω, σύνθετος.

*Θερμαυστρίζω, ἰδὲ θερμαστρίς, σημσ. 2.

*Θερμαυστρίς, ίδος, ἡ = θερμαστρίς· τελειότερος τύπος ἄνευ συνθέσεως τῷ αὔω ἢ φαύω.

Θερμερός, θερμερῶπις, ἰδὲ θεμερός, θεμερῶπις.

Θέρμη, ἡ. Ζέστα, πληθ. αἱ θέρμαι, θερμά, ζεστὰ λουτρά. Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ γεωτ. Ἀττ. ἔγραφον ἡ θέρμα, παρβλ. Lobeck ἐν Φρν. σλ. 331.

Θερμηγορέω (ἀγορεύω). Ὁμιλῶ μὲ θερμότητα, μὲ θυμόν, ὀργήν. Λουκ. Πρεσβ.

Θερμημέριαι, ῶν, αἱ (ἡμέρα). Θερμαί, ζεσταί, καλοκαιριναὶ ἡμέραι. Ἀριστ.

Θέρμια, ων, τά. Ὑποκορισ. τοῦ θέρμος.

Θέρμινος, ίνη, ινον (θέρμος). Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ θέρμους, ἰδὲ θέρμος.

Θερμοβαφής, ὁ ἡ (βάπτω). Ὅ,τι ἐβουτίσθη, ἐχρωματίσθη, ἐβάφη ζεστὸν εἰς τίποτε· ἀντιθ. τῷ ψυχροβαφής. Θεφρστ.

*Θερμόβλυστος, ὁ, ἡ (βλύω). Ὅ,τι ἀναβρύει, ἀναβλύζει ζεστόν.

Θερμόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὅστις εἶναι θερμός, ὀξὺς εἰς τὸ φρόνημα, ἢ εἰς τινας ἀποφάσεις του. Ἀριστοφ.

Θερμοδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὅστις προσφέρει ἢ χορηγεῖ ζεστὸν νερόν, ζεστὸν ποτόν· πωλεῖ ζεστὰ ποτά. Ἀναλκτ. Β', 423.

*Θερμοδότις, ίδος, ἡ· θηλκ. τοῦ θερμοδότης.

*Θερμοεργός, ὁ, ἡ = θερμουργός· ἔχουσι τὰ ἄριστα χειρόγρφ. παρ' Αἰσχλ. Εὐμν. 40, ὅπου ἀποφαίνεται ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν γνώμην αὐτοῦ ὁ Vellauer.

Θερμοκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὅστις ἔχει θερμὸν στόμαχον.

Θερμοκύαμος, ὁ, ἡ. Ἀθήν. Α'. Εἶδος ὀπτρίου ἀκριβέστρ. ἀγνώστου· πιθαν. μέτον εἶδος μεταξὺ κυάμων καὶ θέρμων.

Θερμολουσία, ἡ (θερμολούστης). Θερμόν, ζεστὸν λουσίμον, λουτρόν. Τὸ νὰ λούνται τις εἰς θερμὰ λουτρά. Ἵππκρ.

Θερμολουτέω, Μλ -ήσω. Λούομαι, κάμνω λουτρὸν εἰς θερμόν, ζεστόν, νερόν· παρὰ τό

Θερμολουτία, ἡ = θερμολουσία, Ἵππκρ.

Θερμολουτρέω = θερμολουτέω.

Θερμομιγής, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον μὲ θέρμην, ζέσταν, μετὰ θέρμης μεμιγμένος, Πλουτ.

Θερμόνους, ὁ, ἡ (νοῦς). Ὅστις ἔχει θερμόν, ὀξὺν νοῦν. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1183.

Θερμόπλα, ἡ (ὁπλή). Πόδος τι, ἀρρωστία τῶν ἵππων προερχομένη ἐκ θερμότητος εἰς τὰς ὁπλὰς αὐτῶν, ἤτοι εἰς τοὺς ὄνυχας τῶν ποδῶν των· τό κοιντ. εἰς τὰς μπίσκας.

Θερμοπότης, ου, ὁ. Ὅστις πίνει θερμὸν ὕδωρ, ἢ οἶνον, ἢ θερμὰ ποτά.

Θερμοποτίς, ίδος, ἡ. Ποτήριον διὰ τοῦ ὁποίου πίνουσι τὰ θερμὰ ποτά. Ἀθήν. ια' τὸ τουρκβ. φιλτζάνι.

Θερμοπύλαι, ῶν, αἱ (πύλαι). Κυρίως θερμαὶ πύλαι, πόρται, τοῦτ' ἔστι στεναὶ διαβάσεις μεταξὺ βουνῶν, ὅπου εἰσὶ θερμὰ ὕδατα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται εἰς λουτρά· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἡ διὰ τοῦ ἡρωϊκοῦ θανάτου τοῦ Λεωνίδα περίφημος στενὸς παραθαλάσσιος τόπος ὁ μεταξὺ τῆς Θεσσαλίας καὶ Φωκίδος, ὀλίγον κατωτέρω τοῦ Ζητουνίου. Ὅστις ἦτον κλειδὶ τῆς καθ' αὐτὸ Ἑλλάδος· λέγεται δὲ καὶ Πύλαι ἁπλῶς. Ἡρόδ. 4, 176. 201.

Θερμοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ θερμὰ, ζεστὰ ποτά, ἢ φαγητά· τὸ τουρκβ. καφετσής, ἀχτσής· ἀφ οὗ

Θερμοπώλιον, τό, Τόπος, ὅπου πωλοῦνται θερμὰ, ζεστὰ ποτά, ἢ φαγητά· τὸ τουρκβ. καφενές, ἀχτσίδικο.

Θερμορρόη, ἡ (ῥέω). Ἀγγεῖον μὲ πωλῆνα χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ κιρνῶνται ἐξ αὐτοῦ θερμὰ ῥευστὰ πράγματα, τό τουρκβ. καφὲ ἰμπρίκι, Νικτ. Χρν. 5, 7.

Θερμός, ἡ, ὸν (θέρω). Ὅ,τι εἶναι θερμόν, ζεστόν, βραστόν, κνιστόν, πυρωμένον,, Ὁμ. ἐπὶ χλιαρῶν λουτρῶν, Ἰλδ. Ξ, 6., θερμῶν δακρύων Ὀδ. Τ. 362. Ἐπὶ βραζόντος ὕδατος, Ὀδσ. Τ. 388. καὶ ἐπὶ ξύλων ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατακαιομένων, Ι, 388. — 2) Μεταφ. Ὀξύς, ὀξύρροπος, ὀργίλος, ὁρμητικός, παράφορος, ἀπερίσκεπτος, ἀσυλλόγιστος, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. — β'. Ὅ,τι εἶναι θερμὸν ἀκόμι, δὲν ἀποψύχθη, δὲν ἐκρύωσεν ἀκόμι, π. χ. ψωμί, φαγητόν, κλ. τ. τ. — 3) Τὸ θερμόν, ὑπακ. ὕδωρ, ζεστὸν νερόν, ποτόν, τὸ ὁποῖον συνήθιζαν νὰ πίνουν οἱ παλαιοὶ ὡς ἡμεῖς τὸν καφέ, τέι καὶ τ. τ. — τὰ θερμά, ὑπακ. λουτρά· ὡσαυτως καὶ »τὸ θερμόν» λεγόμενα, Meinecke ἐν Φιλμ. σλ. 375. — Σπανίως δὲ καὶ μόνον παρὰ ποιητ. εὑρίσκεται καὶ δικαταλ. ἐν χρήσει ἡ λέξις, Τμ. Ἐρ. 110. Ἐπῤῥ. θερμῶς.

Θέρμος, ὁ. Εἴδός τι κουκίου, λευκοκίτρι παρὰ τισι κοινοτ. λεγόμενον εἰς μέλαν καὶ λευκόν· διαι-

Περικύμων, ονος, ὁ, ἡ. (κῦμα). ποιητ. ταὐτόν τῷ, περίῤῥυτος, Εὐριπ. Τρ. 796.

*Περίκυρτος, (κυρτός). Ὁλόγυρα. ἐξαιρ. κατὰ τὰ ἔξω κυρτός. ὅθεν

Περικυρτόω, ῶ. Ὁλόγυρα κυρτόω, Ἀθήν.

Περικυτόω, ῶ. (κύτος). Περιστοιχίζω, περιβάλλω μὲ δέρμα, κύτει περικαλύπτω. »Τὸ στόμα τοῦ ἄγγους δέρματι περικυτώσαντες«, Σουίδ. ἐν Λεξ. τυμπανα.

*Περικυφόω, ώσω (κυφόω). Ὁλόγυρα λυγίζω εἰς τὰ ἔμπροσθεν.

Περικωδωνίζω, (κωδωνίζω) Ὁλόγυρα κωδωνίζω, κτυπῶ ὁλόγυρα, καὶ οὕτω δοκιμάζω τὴν ἀγρυπνίαν τῶν νυκτερινῶν φυλάκων· διὰ τοῦ κώδωνος κόμπου κρότου ἢ ξαλίζω. 2) ἐν γένει, δοκιμάζω τι, ἐξετάζω, ἐρεννῶ.

Περικωκύω, ύσω (κωκύω). Ὁλόγυρα ἢ ὅλα τὰ πέριξ γεμίζω μὲ τοὺς κωκυτούς μου, μὲ τὰ παράπονα, λίαν ψωνάζω, ἢ μετὰ μεγάλης φωνῆς θρηνῶ.

Περικωμάζω, άσω (κωμάζω). Ὁλόγυρα κωμάζω, μετὰ κώμου (πατινάδας) ὑπάγω, φέρομαι ὁλόγυρα· ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ τόπου, περικλανῶμαι ἀσωτεύων, Ἀριστοφ. Σφ. 1038.

Περικωνέω, ῶ (κῶνος). Μετὰ πίσσης περιαλείφω, καὶ ἐξαιρέτως τὰ κεράμια, τὰ πήλινα ἀγγεῖα. »τὰ Ἐμβάδιαν, ἀλείφω, καλλωπίζω μετ' ἀλειφῆς τὰ σανδάλια, Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 630. »Τὸν σπίγγον ἔχων, ἐκ τῆς λεκάνης τὰ ἐμβάδι ἡμῶν περικωνεῖα, décorter, Γαλλ.

Περιλαξίζω, (λαξίζω) ταὐτόν τῷ, διατχίζω, καὶ διακόπτω, Σουίδ. Ὁλόγυρα ξετχίζω.

Περιλακτίζω, (λακτίζω). Ὁλόγυρα κλουτσῶ, πατῶ.

Περιλαλέω, ῶ. Μ. ήσω. (λαλέω). Ὁλόγυρα λαλῶ, φλυαρῶ, μὲ τὰς φλυαρίας μου ἐκκωφίζω (ξεκουφαίνω) καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, πολλὰ φλυαρῶ, ἀδιαφελῆ λέγω, Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 230. Ἀντιφῶν. α'. 7. ὅθεν

Περιλάλημα, τό. Φλυαρία, καὶ τὸ περὶ οὗ λαλεῖ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς φλυαρίας, Νικήτ. Χρον.

Περιλάλητος, ά, ή. Ἐκεῖνος, περὶ οὗ ἐφλυάρησαν, ἢ ἐλάλησαν, περὶ οὗ εἶπον πολλά, τὸν ὁποῖον δὲν ἀφίνουσι διὰ τῶν φωνῶν νὰ ἡσυχάσῃ, ἠκοχλημένος· καὶ περίφημος. Λείψ. Ἀριστοφ. παρὰ Διογ. Λαερτ. β'. 18. ὅπου, περιλαλούντας, κεῖται, τὸ ὁποῖον μετεκίνησεν ὁ Βρούγκιος.

Περίλαλος, ὁ, ἡ (λαλέω). Λίαν φλύαρος, ἴστις περιερχόμενος φλυαρεῖ, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 195.

Περιλαμβάνω, Μ. -λήψομαι. Ἀόρ. περιέλαβον (λαμβάνω, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα, κύκλῳ λαμβάνω, πιάνω. β) δέχομαι ἐν ἑμαυτῷ, ἐμπεριέχω, πέριξ μέσα γ) ἀγκαλιάζω. δ) περιλείω, περικυκλόω καὶ πιάνω, δράττω, Ἡρόδ. 5, 23. 8, 16. 106. μεταφ. πιάνω μὲ τὸν νοῦν, καταλαμβάνω, οἷον »Περιλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ«. ε) ἀκριβῶς περιορίζω, περιγράφω, παριστῶ τι δι' ἀκριβῶν λόγων ἢ ἀκριβοῦς ἐννόμου διορισμοῦ, Πλατ. Νομ. 7. σελ. 823. Β. Κοραῆς Λυκ. 3. σελ. 46.

Περιλαμπής, ές, ὁ, ἡ (περιλάμπω). Λίαν λαμπρός, φωτεινός.

Περίλαμπρος, ὁ, ἡ. καὶ ἐπίῤῥ. περιλάμπρως (λαμπρός).) Λίαν λαμπρός, φωτεινός, μεγαλοπρεπής.

Περιλάμπω, Μ. ψω. (λάμπω). Λίαν, ἢ πανταχόθεν, ὁλόγυρα, κύκλῳ λάμπω, ὀστράπτω, φέγγω. 2) ἐνεργ. περικυκλῶ μὲ λάμψιν, φῶς, λαμπρότητα, φωτίζω τὸ ὁλόγυρα. ὅθεν

Περίλαμψις, ἡ. Ἡ πανταχόθεν ἢ κύκλῳ, πέριξ λάμψις, περιαυγή, περιαστραπή· σφοδρὸν φῶς.

Περιλεγνής, (λέγνη) ταὐτόν τῷ, περιποίκιλος, Καπλατισμένος ὁλόγυρα μὲ παρδαλὴν, πλουσίαν παρυφήν. Ἡτύχ.

Περιλέγω, Μ. λέξω (λέγω). Παραφράζω, περιφράζω, καὶ οὐδετ. ἐν τῷ λέγειν περιφράσεις μεταχειρίζομαι· περισσὰ λέγω, περιλαλῶ, πολυλογῶ.

Περιλείβομαι, ψομαι (λείβω). Ἀπὸ πανταχόθεν περί τι χύνομαι, σταλάζω, ἢ πυῤῥέω.

Περίλειμμα, τό. (περιλείπω). Τὸ ἐναπολειφθὲν ἀπό τινος σώματος, ἐπίλοιπον, λείψανον, ἐναπομείναριον.

Περιλειπής, ταὐτόν τῷ, περιλιπής. Δίων Κάσ. ἀμφ.

Περιλείπω, Μ. ψω. (λείπω). Ἐπίλοιπον ἢ περίλειμμα ἀφίνω, ἀφίνω ὀπίσω καταλείπω. Παθητικ. Περιλείπομαι, ἀφίνομαι ὀπίσω ὡς περίλειμμα, ἤτοι ἐναπομείναριον, ἐπίλοιπος μένω, καὶ μετὰ γεν. πρακτ. Ἰλ. Τ. 230. »Ὅσοι δ' ἂν πολέμοιο περιλείπωνται«, ὅσοι ἀπομείνουσιν, ὅσοι γλυτόσουσιν ἀπὸ τὸν πόλεμον.

Περιλείχω, Μ. ξω (λείχω). Ὁλόγυρα, λείχω, ἀγλείφω, μὲ τὴν γλῶσσαν πατρεύω, Ἀριστοφ.

Περίλεξις, ἡ (περιλέγω) Φλυαρία, πολυλογία, εὐστομία, περιστροφὴ καὶ πολυλεξία τοῦ λόγου, ἡ δύναμις τοῦ περιττῶς καὶ περιέργως περιτείνεσθαι διὰ λόγων καὶ ἑρμηνεύειν τὸ νοηθέν, περιττολογία, περιαγωγή, περιπλοκή, Ἀριστοφάν. Νεφέλ. 318. κυρίως δὲ ταὐτόν τῷ περίφρασις.

Περιλεπίζω, Μ. ίσω (λεπίζω), καὶ

*Περιλέπω, Μ. ψω. (λέπω). Πέριξ, κύκλῳ, ὁλόγυρα λεπίζω, τὸ λέπος ἀφαιρῶ, ξεφλουδίζω, τὸν φλοιόν, Ἡρόδ. 8, 115.

Περιλεσχήνευτος, ὁ, ἡ. (λεσχηνεύω), Ἡρόδοτ. 2, 135. Νικήτ. Χρον. 9'. 18. Περίφημος, περιβόητος, περιλάλητος, περὶ οὗ παντοχοῦ, μακρὰν πολλὰ λέγονται, ὁμιλοῦνται.

*Περιλευκαίνω, (λευκαίνω). Ὁλόγυρα ἀσπρίζω, λευκαίνω, Ἀχ. Τατ. σελ. 7.

Περίλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Εἰς τὸ χεῖλος, ἢ ὁλόγυρα, ἢ λίαν λευκός.

Περίλημμα, τό. (περιλαμβάνω). Τὸ ὁποῖον περιέλαβεν, ἐπίκοτις, ἢ ἀγκάλιασε, τὸ ἀγκάλιασμα· ἢ τὸ ἐμπεριεχόμενον ἔν τινι, ἢ ὕλη.

Περιληπτικός, ή, όν. καὶ ἐπίῤῥ. περιληπτικῶς. Ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς περίληψιν ἢ εἰς τὸ περιλαμβάνειν. 2) παρὰ Γραμματ. ὄνομα περιληπτικόν, colectivum, Λατ. οἷον ὄχλος, πλῆθος, λέξις δηλοῦσα σημαίνουσα πολλὰ πρόσωπα ἢ πράγματα, ἐνικῶς ἐκφραζομένη. ἐκ τοῦ

Περιληπτός, ή, όν (περιλαμβάνω). Τὸ ὁποῖον περιέλαβέ τις, ἢ δυνάμενος περιληφθῆναι, τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ περιλάβῃ, νὰ κατσλάβῃ, καταληπτός, εὐλήπτος. Ἐπίῤῥ. περιληπτῶς, Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 40.

Περίληψις, ἡ (περιλαμβάνω). Τὸ περιλαμβάνειν, περιέχειν ἐν ἑαυτῷ, τὸ συνέχειν ἐν ἑαυτῷ, καὶ τὸ δι' ὀλίγων πολλὰ ἐκφράζειν καὶ σημαίνειν· ἢ καταληψία, τὸ καταλαμβάνειν.

Περιλιμνάζω, Μ. άσω, (λιμνάζω) Πέριξ ὁλόγυρα λιμνάζω, πλημμυρῶ, ἢ λίμνην ἀποτελῶ, Θουκυδίδ. Οὐδετ. παρ' Αἰλιαν. Ζωϊ. Ἱστορ. ιε'. 15. 2) ἀμετβ. ὁλόγυρα λίμνη ἢ βάλτος γίνομαι, κατατσλάζειν.

Περιλιμπάνω, (λιμπάνω), σπανιωτ. ἕτερός τις σχηματισ. τοῦ, περιλείπω.

Περιλιπής, ές, ὁ, ἡ (περιλείπω), ταὐτόν τῷ, περίλοιπος, Δίων Κάσ. Πλατ. Νομ. 3. σελ. 702. Α.

Περιλιχμάζω, καὶ, περιλιχμάω, ήσω. ἔτι δὲ καὶ μέσ. περιλιχμάομαι, ῶμαι, ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ, περιλείχω, Λουκιαν. Προμ. »Ἁβδεῖς τὸν δάκτυλον τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο«.

Περιλιχνεύω, (λιχνεύω). Πάντοθεν, ὁλόγυρα λείχω, ἀγλείφω, μετὰ λαιμαργίας καὶ λιχνείας τρώγω, Φιλ. ά. σελ. 180. ὅπου τὰ χειρόγραφα, ἐπιλιχνεύω, ἔχουσι.

Περιλογισμός, ὁ. Ταὐτόν τῷ, ἐπιλογισμός, ἀναφέρει δὲ τοῦτο Διονύσ. Ἁλικ. ἐκ Θουκυδ., ὅπου αἱ ἐκδόσεις »Ἐπιλογισμὸν« ἔχουσι.

Περίλοιπος, ὁ, ἡ (λοιπός) ταὐτόν τῷ, περιλιπής. Καταλειφθεὶς ὡς περίλειμμα μείνας, ὑπόλοιπος, καὶ, ἐπιζῶν, Ἀριστοτέλης.

Περιλοπίζω, (λοπίζω), = περιλεπίζω.

Περιλούω, (λούω, ἀνμλ.) Ὁλόγυρα, ἢ προσεκτικῶς λούω, πλύνω.

*Περιλυμαίνομαι, (λυμαίνομαι) μέσ. ἀποθ. Ὁλόγυρα βλάπτω, κακομεταχειρίζομαι, [περιῤῥίζω κατὰ πολλά, στραπατζάρω.

*Περιλυπία, ἡ. Μέγα πένθος, λύπη, Διογ. Λ. 7. 97. ἐκ τοῦ

Περίλυπος, ὁ, ἡ (λύπη). Λίαν λυπημένος, ὑπὸ λύπης κυριευμένος, σκυθρωπός, κατηφής.

Περιλωπίζω, (λωπίζω) ταὐτόν τῷ, περιδύω, Πολυδ.

Περιμάδαρος, ὁ, ἡ (μαδαρός). Ὁλόγυρα μαδαρός, φαλακρός, ἄνευ τριχῶν, μαδισμένος, καὶ νεοῖον· περιμάδηρος, Ἱπποκράτ. Ἀφορ. 6, 4.

Περιμανθής, ές, ὁ, ἡ (μανθάνω). Ὅστις ἐμάθε καὶ ἠξεύρει πολλά, πολυμαθής, πολλὰ πεπαιδευμένος, Δαμάσιος παρὰ Φωτίῳ σελ. 1058.

*Περιμαιμάω, Ἐπ. περιμαιμώω (μαιμάω), ποιητ. Μὲ μεγάλην ὀρέξιν ὁλόγυρα σκοπεύω, ζητῶ, σκόπελον, Ὀδυσ. Μ. 95. Κοΐντ. Σμυρ. ιδ'. 16.

Περιμαίνομαι, (μαίνομαι), ὡς παθ. Περί τι, ὁλόγυρα, πανταχόθεν ἢ διέλου μαίνομαι, ἐκχέω τὴν μανίαν μου, μετὰ αἰτ. »ἁλόσσω πέριξ τοῦ ἅλτους«, Ἡσ. Ἀσπ. 99. 2) μετὰ δοτ. ἐπιθυμῶ τι μανικῶς, ἐμπαθῶς, π. χ. χρυσῷ, Ναυμαχ.

Περιμάκτρια, ἡ (περιμάσσω). Ἡ ἐσοπογγίζουσα καὶ καθαίρουσα διὰ μαγείων γυνή, Πλούταρχ. Δεισιδ. 3.

Περιμανής, ές, ὁ, ἡ (περιμαίνομαι) Λίαν μαινόμενος.

*Περιμαρμαίρω, (μαρμαίρω) Ἀστράπτω πέριξ.

Περιμάρναμαι, (μάρναμαι, ἀνμλ.) ποιητ. ταὐτόν τῷ πεζῷ, περιμάχομαι.

Περιμάσσω, Ἀττ. περιμάττω, ξω (μάσσω). Ὁλόγυρα ἀποπλύνω, καθαίρω, ἀποσπογγίζω. »Περιμάξας τὴν ἀκαθαρσίαν«, Διοσκορίδ. 2) διὰ μαγικῶν μέσων καθαρίζω, διὰ θυσίας τινὸς καθαίρω τινὰ καὶ ἐλευθερῶ ἀπὸ τινος μαγείας, Πλούταρχ.

Περιμάχητος, ὁ, ἡ. Ἐκεῖνος, περὶ οὗ φιλονεικοῦσιν, μαχονται, ἢ περὶ οὗ μάχη, φιλοιεικία ἀπὸ παντοχόθεν ἐγένετο, οὗ τὸ ἀντικείμενον ἔριδος καὶ φιλονεικίας· ἢ ἄξιος ἔριδος, μάχης, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, εὐκταῖος, ἐπιθυμητός, ζηλωτός, ἄξιος εὐχῆς καὶ ἐπιθυμίας, ἢ τιμῆς, Ξενοφ. Συμπ. γ'. 9. Hemst. Λουκ. Χαρων. 10. (ᾱ) ἐκ τοῦ

Περιμάχομαι, (μάχομαι, ἀνμλ.) μέσ. Ἀποθ. Μ. μαχέσομαι ἢ μαχήσομαι. Πέριξ τινός μάχομαι, ἤτοι διὰ νὰ ἐξουσιάσω τι, μετὰ γεν., ἢ διὰ νὰ διαφεντεύσω, ὑπερασπίσω, μετὰ αἰτ.

Περιμελαίνω, (μελαίνω). Ὁλόγυρα μαυρίζω, μελανὸν ποιῶ, βάπτω.

Περιμεμφής, ές, ὁ, ἡ. (μέμφομαι), ταὐτόν τῷ, πολυμεμφής. Λίαν ἐπιπλήττων, μεμφόμενος, ἀμφ. Ἀρατ. 109.

Περιμενεαίνω, (μενεαίνω) ποιητ. Λίαν ἐπιθυμῶ, θέλω, Ἀπολλ. Ῥοδ.

Περιμένω, (μένω, ἀνμλ.). Τινὰ μένοντα ὀπίσω ἢ μέλλοντα ἐλθεῖν προσμένω, καρτερῶ, προσδοκῶ, ἀπαιτέχω μετὰ αἰτ. προσπ. 2) ἀ-

ρουμένων, τὸ λευκόν, lupinus albus κατὰ Λιν. ἔτρωγον ἀπμένοι οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τοὺς λοβοὺς, τὰ τριφύλια, τρέφλας αὐτοῦ μετεχειρίζοντο ἐξαιρ. ὡς ἀντιφάρμακον τῆς μεθύσεως.

Θερμοσποδία, ἡ (σποδός). Σταχτωμένα κάρβουνα, ζεστή στάχτη, ψώβελη, χώβολη. Διοσκορ.

Θερμότης, ητος, ἡ (θερμός). Ζέστα. 2) Τρπκ. Ὀξύτης, παραφορά, ἀπερισκεψία, ὀργιλότης.

Θερμοτρεγέω, (θέρμος, τρώγω). Τρώγω θέρμους, λουπινάρια· ἐχι δὲ καὶ θερμὰ φαγητά, ὡς ἐξηγεῖ ἄλλος τις τὴν λέξιν. Λουκιαν. Λεξιφ.

Θερμουργία, ἡ. Ὁρμητική, αὐθάδης, τολμηρὰ πρᾶξις· παρὰ τὸ

Θερμουργός, ὁ, ἡ (θερμός ἔργω). Ὅστις εἶναι θερμὸς εἰς τὰς πράξεις του, κάμνει τὰ πράγματα τοῦ μὲ ὀξύτητα, ἀπερισκεψίαν, ὁρμητικὰ, μὲ τόλμην, αὐθάδειαν.

Θερμόω = θέρμω. Ἀμφιβ. ἀναγν. παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 1081.

Θέρμυδρον, τό, καὶ, θέρμυδρα, τὰ (ὕδωρ). Τόπος ἔχων θερμὰ ὕδατα. Ὡσαύτως ἐλέγετο λιμήν τις ἐν Ῥόδῳ.

* Θέρμω, ἄνευ Μλ. (θέρω). Θερμαίνω, ζεσταίνω τίποτε ὑδωρ, Ὀδ. Θ, 426. Παθ. Θερμαίνομαι, ζεσταίνομαι, Ὀδ. Θ, 437. Ἰλιδ. Ν, 381. Σ, 348. ἐ Ποιητ. χρῆται μόνον τοῖς τύποις, θέρμετε καὶ θέρμετο.

* Θερμώδης, ὁ, ἡ (θερμός, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι χλιαρόν, χλιόν.

Θερμωλή, ἡ. Θέρμη, ζέστα, ἐξαιρ. ἡ τοῦ πυρετοῦ, τῆς θερμασίας.

Θέρος, τό (θέρω). Τὸ καλοκαίρι, ὁ καιρὸς τοῦ καλοκαιρίου, Ὀμ., ὅθεν καὶ — α'). Καύσων, καλοκαιρινὴ ζέστα, ἐν γένει, ζέστα, ζεστὸς καιρός, ὡς τὸ χειμών, ἡ κανικούλα. — β'.) Ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, οἱ θερίζοντες καρποὶ τῶν ἀγρῶν, τὰ γενήματα, τὰ σπαρτά.

* Θέρσανδρος, ὁ. Κύρ. ὀνομ. Πίνδ.

* Θερσίλοχος, ὁ. Ὀνομ. κύρ. ἐντίμου τινὸς Λυκίου, Ἰλιδ.

* Θερσίτης, ου, ὁ. Κύρ. ὀνομ. Ἕλλην τις τῶν πολιορκητῶν τῆς Τροιάδος, διὰ τὴν δυσειδείαν, ἀσχημάδα καὶ αὐθάδη βλασφημοσύνην, κακογλωσσίαν του εἰς παροιμίαν χρησιμεύων, Ἰλιδ. Β, 212 (ε).

Θέρσος, τό = θέρος, Ἡσύχ.

Θέρω, Μλ -σω. Θερμαίνω, ζεσταίνω τίποτε. ξηραίνω, σπεγνόω τι· ἀνάπτω, φλέγω, καταφλέγω τι. — β'.) Διατηρῶ τι θερμὸν, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι τίποτε· Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ παθ. τύπῳ, θέρομαι, μέσ. Μλ θέρομαι, ἀόρ. α'. ἐθέρην· ἀφ' οὗ ὑπτκτ. θερίω, Θερμαίνομαι, ζεσταίνομαι, ἐξάπτομαι, ἐκπυροῦμαι, Ὀδ. Τ, 64, 507. ὑπερθ. Ζεσταίνομαι εἰς τὴν φωτιὰν, Ὀδ. Ρ, 23. Ἀλλὰ ὑπερθ. θηλεῖα θέρσομαι. Καταφλέγομαι, καταφλέγομαι εἰς τὸ φθοροποιὸν πῦρ, Ἰλιδ. Ζ, 331. Δ, 667. Πλὴν τοῦ ἐνεστ. χρῆται Ὁμ. καὶ τῷ μτχ. Μλ. θερσόμενος, Ὀδ. Τ, 507. καὶ τῷ ὑπτκ. ἀόρ. β'. παθ. θερέω ἀντὶ θερῶ, Ὀδ. Ρ, 23. (ἀφ' οὗ, θέρος, θερίζω, θέρμω, θέρμος, θερμωλή, τερπαίνω· ἔτι δὲ καὶ θεράπων, θεραπεύω, ὥσπερ καὶ ὁ Νικ. φησί, «θέρων ἔλκος» θερμαίνων, ἰώμενος. Ἰατρεύων τὴν πληγήν, ἀντὶ θεραπεύων.

* Θές, Πρστκ. ἀόρ. β'. ἐνργ. τοῦ τίθημι, Ὁμ.

Θέσις, εως, ἡ (τίθημι). Τὸ νὰ θέτῃ, βάλλῃ, τάττῃ, στήνῃ τις τί που ἢ πως· «ἐπίων θέσιν». Ἡ τεχνικὴ τάξις τῶν λέξεων ἐν τῇ στιχουργίᾳ. — β'.) Βάλσιμον· κατάστασις. — 2) Τὰ εἰς τραπεζίτην δι' ἀσφάλειαν παρακατατιθέμενα χρήματα· τὸ ἰταλ. deposito. Παρακατάθεσις, ἐνέχυρον, τὸ ὁποῖον δίδει τις λαμβάνων δάνειον, τὸ τουρκβ. ἀμανέτι, ῥεμί. Καταβολὴ, πληρωμὴ χρημάτων. — 3) Τιθέτησις, τὸ νὰ παίρνῃ τις ξένον τέκνον ὡς ἐδικόν του, ψυχοπαῖδι, τὸ ἰταλ. adottsione· ὁ κατὰ θέσιν πατήρ. Ὅστις υἱοθετεῖ ξένον τέκνον, παραπατέρας, ψυχοπατέρας, παρβλ. θετός, θέτης, σημσ. 3. ὅθεν ἐν γένει, ἀποδοχὴ, παρδλ. φις. Τὸ νὰ ἀναδέχηταί τις τινὰ εἰς τίποτε, τὸ ἐποῖον δὲν ἔχει ὁ ἀναδεχόμενος ἐκ φύσεως, π. χ. τὸ νὰ δεχθῇ ἐξουσία τις ξένον τινὰ εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν της, Meineke Euphor. σλ. 5. — 4) Πρότασις, πρόβλημα, ἐξαιρ. ἀμφισβητήσιμον, διὰ νὰ διαφιλονικηθῇ. Ζήτημα φιλοσοφ. ἢ ῥητορικὸν προτιθέμενον εἰς τινα διὰ νὰ τὸ ἐπεξεργασθῇ. — 5) Παρὰ τοῖς ῥήτορσι Βεβαίωσις, τὸ Γαλλ. affirmation, ἀντθ. τῷ, ἄρσις — 6) Παρὰ Γραμμτ. ἡ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ θέσις τῶν διακριτικῶν τοῦ λόγου σημείων.

Θέσκελος, ὁ, ἡ (θεός, εἴσκω, ἴσκω). Κυρίως μὲν, Ὅμοιος, ἴσος θεῷ. Ἀλλ' ἡ σημσ. αὕτη ἐθελοῦτο ἀπ' Ὁμ. ἤδη διὰ τοῦ πληρεστέρου καὶ σαφεστέρου τύπου, θεοείκελος, ὥστε τῷ θέσκελος ἔμεινε μόνον ἡ γενικὴ σημσ. τοῦ, θεῖος, ὑπὲρ ἄνθρωπον, θαυμαστός, ἀξιοθαύμαστος, ἀεὶ ἐπὶ πραγμάτων χρήσιμος, ὡσπερ ἐξ ἐναντίας τὸ, θεοείκελος μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων. «Θέσκελα ἔργα». Ἀξιοθαύμαστα, παράδοξα, Ἰλιδ. Γ, 130. Ὀδ. Λ, 374. Ἡσδ. Ἀσπ. 34. Θαυμάσιαι ἐργασίαι, Ὀδ. Δ, 610. Ἐπιβόμτκ. «ἔκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ». Τῷ ὡμοίαζε θαυμαστά, Ἰλιδ. Ψ, 107. ποιητ. μόνον· παρβλ. θέσπις, θεσπέσιος, θέσφατος, καὶ Βτμν. Λξ. 1, σλ. 165.

Θέσμιος, ία, ιον. Ἔτι δὲ καὶ δικτλ., Δωρκ. τέθμιος (θεσμός). Ὅ,τι ὑπάρχει, εἶναι κατὰ νόμον, κατὰ συνήθειαν. — 2) Τὸ θέσμιον, ὡς οὐσιαστ. Θεσμός, νόμος, διορισμός, ἔθος, συνήθεια, διάταξις, Ἡρδν. 1, 59.

Θεσμοδεκέω (θεσμός, δέχομαι). Δέχομαι νόμον τινά, καθυποβάλλομαι, ὑπακούω εἰς αὐτόν.

Θεσμοδότειρα, ἡ. Ἡ δίδουσα θέμον, ἡ δοῦσα νόμους· Νομοδότρια· θηλκ. τοῦ

Θεσμοδοτήρ, ῆρος, ὁ (δίδωμι). Ὅστις δίδει, ἢ ἔδωκε νόμους, Νομοδότης.

Θεσμόθειον, τό = θεσμοθετεῖον, πάνυ ἀμφβ. ἀναγνωστ.

Θεσμοθεσία, ἡ (θεσμοθέτης). Τὸ νὰ δίδῃ, δώσῃ τις νόμους, δοθέντες νόμοι.

Θεσμοθετεῖον, τό (τίθημι). Ἡ στοὰ, ὅπου συνήρχοντο οἱ θεσμοθέται, ἔτι δὲ καὶ, θεσμοθέτιον, Lobeck ἐν Φρν. σλ. 519.

Θεσμοθετέω. Εἶμαι θεσμοθέτης, δίδω νόμους, Αἰσχ. Ἐπιστ. παρὰ τὸ

Θεσμοθέτης, ου, ὁ (τίθημι). Ὅστις δίδει νόμους, νομοθέτης. — 2) Θεσμοθέται ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο ἓξ θανατικοὶ κρίσεων κριταί, τὸ ἰταλ. ἰούδικι κριμινάλι, οἵτινες μείναντες ἓν ἔτος εἰς ταύτην τὴν λειτουργίαν, μετέβαινον εἰς τὸν Ἄρειον πάγον, ὅπου διεπιστεύετο αὐτοῖς ἡ ἐτησία διερεύνησις καὶ ἐπιδιόρθωσις τῆς θεσμοθεσίας· ἰδὲ θεσμός. α. Ε.

* Θεσμοθέτιον, τό = θεσμοθετεῖον.

Θεσμολογέω. Ἐπιστατῶ εἰς τοὺς νόμους, νεωτέρα λέξις· Κωνσταντ. ὁ Πορφυρογ.

Θεσμοποιέω = θεσμοθετέω, νομοθετέω. Εὐρ. Φοίν. 1659.

* Θεσμοπόλος, ὁ, ἡ (πολέω) = θεσμοτόπολος.

Θεσμός, ὁ. Δωρ. τεθμός. Ἀπὸ Σοφκλ. παρὰ ποιητ. καὶ κατὰ ἐτερογενῆ πλθ. ἀρθμ., τὰ θεσμὰ (τίθημι) Πᾶν ὅ,τι διετάχθη, διωρίσθη, ἐκυρώθη· νόμος, ἔθος, συνήθεια. Ἔτι δὲ καὶ πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει κατὰ τινας νόμους, διορισμοὺς, διατάξεις· τὰ ἐπιτάγματα, παραγγέλματα, αἱ ἐντολαὶ τοῦ θεοῦ, τῆς ἐξουσίας, τὰ νομίμως διατεταγμένα δικαστήρια· τύποι, τυπικά, καθ' ἃ πρέπει νὰ γίνεται τι· τὰ καθεστῶτα ἤθη, ἔθιμα, συνήθειαι, ἐπὶ θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ὅθεν καὶ τυπικά. Παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον ἐν Ὀδ. Ψ, 296. «λέκτρειο παλαιοῦ θεσμὸν ἔκοντο». Ἤλθον εἰς τὴν συνήθειαν τῆς παλαιᾶς κοίτης, τοῦτ' ἔστιν εἰς συγκοίμησιν. Πλὴν τούτου εὑρηται παρὰ τῷ Ποιητ. καὶ «θεσμοὶ εἰρήνης». Ἡ νόμιμος εὐταξία καὶ ἀσφάλεια τῆς εἰρήνης, Ἑμ. Ζ, 16. Ἐν Ἀθήναις ὠνομάζοντο θεσμοὶ ἐξαιρ. οἱ τοῦ Δράκοντος νόμοι, διότι ἤρχοντο ἀπὸ τῆς λέξ. θεσμός, καὶ ὅθεν οἱ ἐπιθεωρηταὶ τῶν νόμων ἐπεκαλοῦντο θεσμοθέται, οἱ τοῦ Σόλωνος δὲ, ἐνομίζοντο νόμοι. — 2) ὡς περιλήπτ. ὀνομ. Οἱ διατεταγμένοι, καταστηθέντες, ἀποδεικνύντες ἄρχοντες, ἐξουσιασταί, ἢ δικασταί, κριταί, Αἰσχλ. Εὐμ. 557. ἐφ' οὗ

Θεσμοσύνη, ἡ. Νομιμότης, τὸ νόμιμον, ἢ κατὰ τοὺς νόμους διάταξις, ὡς τὸ δικαιοσύνη. Ἀναλέκτ. Γ. 66. «Πὶ λυκυδίστου θεσμοσύνας» — 2) Νόμος.

Θεσμοφόρια, ων, τὰ (θεσμοφόρος) Ἀρχαιοτάτη τις ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήναις τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν ἀπὸ τῆς 11. τοῦ Πυανεψιῶνος ὑπὸ τῶν γυναικῶν εἰς τιμὴν τῆς θεσμοφόρου Δήμητρος, ὡς αἰτίου τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς συστάσεως, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρδτ. 2, 171. ἰδὲ Aug. Wellauer de Thesmophoriis 1820. ἐορτάζετο δὲ καὶ ἐν Ἐφέσῳ, Ἡρδτ. 6, 16. ἐφ' οὗ

* Θεσμοφόριον, τό, Ὁ ναὸς τῆς θεσμοφόρου Δήμητρος, Ἀριστφ. ἐφ' οὗ

Θεσμοφοριάζω, Ἑορτάζω τὰ θεσμοφόρια.

Θεσμοφόρος, ὁ, ἡ (θεσμός, φέρω) Ὅστις δίδει νόμους, νομοδότης. ἐξαιρ. ἐπθ. τῆς Δήμητρος καθ' ὅσον, διὰ τῆς καταστάσεως τῆς γεωργίας ἐγένετο πρωταίτιος τῆς πολιτικῆς ἑταιρείας, τῆς νομοθεσίας καὶ τοῦ νομίμου γάμου· τὰ θεσμοφόρα, Ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Περσεφόνη, ἀμφότεραι διὰ τῶν θεσμοφορίων τιμώμεναι, Ἀριστφ. Θεσμφ. 303.

Θεσμοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ) Συνήθως κατὰ πλθ. ἀρθμ. θεσμοφύλακες, ὡς τό, νομοφύλακες. (2) Διόδ. Σικ.

Θεσμωδέω, (ᾠδή) Ψάλλω θεσμοὺς, ἢ περὶ θεσμῶν.

Θεσπέσιος, ία, ιον· παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ δικτλ. (θεός, εἰπεῖν, ἔσπετο.) Κυρίως μὲν ὅ,τι ἐῤῥέθη, ἢ ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θείως ἠχοῦν. «θεσπ. ἀοιδὴν» Ἰλιδ. Β, 600. «Σειρῆνες» Ὀδ. Μ, 158 — 2) Ἐν τοῖς πλείστοις τῶν Ὁμηρ. μαρτυρίων μέντοι φέρει ἡ λέξ. τὴν γενικὴν σημσ. τοῦ θεῖος, κατὰ τὴν κοινὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς, Ἰλιδ. Α, 591. Ὀδ. Ν, 363. Κατὰ σύν. πτῶσιν, θεσπεσίῃ, ὑπακ. βουλῇ, ἐπιῤῥήματκ. Κατὰ τὴν θείαν βουλήσιν, ἢ ἀπόφασιν, Ἰλιδ. Β, 367. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπθ. παντὸς μεγάλου, ἐξαιρέτου, διαπρέποντος, λαμπροῦ, μεγαλοπρεποῦς προερχομένου ἐκ τῆς φύσεως ἢ καὶ ἐξ ἀνθρώπου, π. χ. ἐπθ. ἐξαιρέτου μαλλοῦ, μαλλίου, Ὀδ. Ι, 434. ἐξαιρέτου χαλκοῦ, Ἰλιδ. Β, 457. θελκτικωτάτης, τερπνοτάτης εὐκλείας, Ὀδ. Ι, 211. Ἔτι δὲ ἡ ἰδέα τοῦ δεινοῦ, τερατώδους καὶ πᾶσαν ἀνθρώπινον δύναμιν ὑπερβαίνοντος, ἐξαιρ. ἐν τοῖς Ὁμηρ. παραδείγμασι «θεσπέσιος ἀλαλητὸς. καὶ ὁμαδός· θεσπεσίη ἠχὴ, ἰαχὴ, βοὴ». Ὅ,τι εἶναι μέγα, μεγαλοπρεπὲς, καλὸν, λαμπρὸν, θαυμάσιον — 3) τέλος δὲ σημαίνει καὶ πᾶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ πεμπόμενον, χορηγούμενον, ὑπό τινος τῶν θεῶν προερχόμενον, τοῦτο μὲν ὡς φυσικὸν φαινόμενον, «νέφος, λαίλαψ, ἄχλυς» Ἰλιδ. Ο, 669. Ὀδ. Η, 42. Ι, 68. Μ, 314. Ἰλιδ. Τ, 342. Τοῦτο δὲ ὡς συμβεβηκὸς ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ «φύζα, φόβος» Ἰλιδ. Ι, 2. Ρ, 118.

μετρ. ὡς τὸ ἁπλοῦν, προσμένω, Ἀρστφ. Ἀχ. 815.

Περιμέριμνος, ὁ, ἡ (μέριμνα.). Λίαν φροντιστικός, ἐπιμελής.

Περίμεστος, ὁ, ἡ (μεστός). Ὁλόγυρα, λίαν μεστός, γεμάτος.

Περιμετρέω, ῶ Μ. ήσω (μετρέω). Ὁλόγυρα μετρῶ.

Περίμετρον, τό, = ἡ περίμετρος, Πολυβ. ἐ. 21. Ἀθην. σελ 541. καὶ Ἡροδότ 1, 185· 2, 15· 41· 149. Κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Περίμετρος, ὁ, ἡ. (μέτρον). Ἐπέκεινα τοῦ μέτρου ὤν, περαν τοῦ μέτρου ὡς μέγας, τό ὑπέρμετρος.. Ἐν Ὀδ. ἀεὶ ἐπὶ ἐξαιρέτου τινὸς ὑφάσματος, Β, 95 Τ, 140. Ω, 130. «Μέγαν ἱστόν, λεπτόν καὶ περίμετρον», ἔνθα τινές, ἤτοι ὀρθῶς, ἑρμην. διά τοῦ, εὔκυκλος, ὁλοστρογγύλος· ὡς καὶ παρά Διον. Περιηγ. «Φύλλῳ περιδινήτῳ περίμετρος» ἄλλοι δέ διά τοῦ, ἔχων τό ὀρθόν μέτρον, καὶ ἄλλοι, ὀρθότερον, ἑρμηνεύουσι διά τοῦ, ὑπέρμετρος, ὑπέρ τό μέτρον μέγας ἤ μακρός, περισσόν μέτρον ἔχων. 2) παρά τοῖς Μεταγν. ἐν τῇ περιμέτρῳ, περιφερείᾳ ὤν, εὔκυκλος, κάμπων περίοδον· ὁλόγυρα περικυκλῶν. ὅθεν

Περίμετρος, ου, ἡ, προστακτ. γραμμή, (ὡς καὶ τό διάμετρος). Περιφέρεια, περιοχή, ἡ περί τόν κύκλον γραμμή, τό ὁλόγυρα σώματός τινος μέτρον, ἐξαιρ. ἡ τήν περίμετρον σχηματίζουσα γραμμή, Ἡροδότ. «Γῆς περίμετρος», Λουκιαν.

Περιμήκατος, ὁ, ἡ ποιητ. ταὐτόν τῷ, περιμήκης, Ὅρφ. καὶ Διονύσ. Περιηγ 599. ὅπου ἄλλοι, περιμηκέος, ἀναγινώσκουσι· καὶ Ἰλ. Ξ 287 Ὀδ. Ζ, 103.

Περιμήκης, εος, ὁ, ἡ. (μῆκος) Λίαν μακρός, μακρυλός, ὑψηλός, ἐπί δένδρων, ὀρέων, ῥάβδων, δωμάτων, Ὅμ. καὶ Ἡσ. «Περ. ἀνδρόστιγγες», Ἡρδτ. 2, 171. οὐδ. περίμηκες, Ὀδ. Ν, 183.

Περιμήρια, τά (μηρός). Κολώμματα, σκεπάσματα τῶν μηρῶν.

*Περιμηρίδιον, τό, = περιμήρια.

Περίμητρος, ὁ, ἡ. (μήτρα) «Ξύλα περίμητρα», ταὐτόν τῷ Ἔμμητρα, μήτραν ἔχοντα, ξύλα ἀπό τήν καρδίαν τοῦ δένδρου, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ἰ.

Περιμηχανάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι (μηχανάω) μέσ. Ἀποθ. Ἀφ' ὅλα τά μέρη παραφυλάττω, καὶ διά μηχανῶν, μέ δόλον στήνω, ἑτοιμάζω, διά μηχανῶν καὶ πανουργιῶν ἀπατῶ, μηχανᾶς καὶ ἀπάτας δολίως ἐφευρίσκω, ἑτοιμάζω, «δόλιον ἡμαρ», Ὀδ. Ξ, 340. ἔτι δέ καὶ, δολίως ἐπιβουλεύω, ἐπιβουλεύω.

Περιμεμνήσκω, = ἀναμιμνήσκω, ἀμφ. feminalia.

Περιμενύθω, (μενύθω), ποιητ. Κύκλῳ, ἀφ' ὅλα τά μέρη σμικρύνω καὶ ὀλιγοστεύω, οἰχομαι, τηκομαι.

*Περιμοτόω, (μοτόω). Γεμίζω ὁλόγυρα πληγήν τινα μέ ξαστόν, μοτόν, charpie, ὅθεν

*Περιμότωσις, ἡ. Τό γεμίζειν ἤ περικυκλοῦν τήν πληγήν μέ μοτόν, charpie.

*Περιμοχθέω, ήσω (μοχθέω). Ὑποφέρω ἤ πάσχω ἕνεκά τινος, μετά δοτ. προσπ.

Περιμυκάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι (μυκάομαι, ἀνμλ.) μέσ. Ἀποθ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα μυκῶμαι, μουγγρίζω, ἤ ἠχῶ, περιβοῶ. «τύμπανα περιμυκ.» Πλούταρχ. ὅθεν

*Περιμυκής, ὁ, ἡ. Λίαν μυκώμενος, μεγάλως μουγγρίζων, Ὀρφ. Ἀργ. 311.

*Περιμύρομαι, (μύρομαι), ποιητ. Πέριξ, λίαν δρηνῶ. (ῡ)

Περινεκταίω, (νεκταίω), ποιητ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα, εἰς τήν γειτονιάν κατοικῶ, περιοικῶ, Ὀδυσ. 8, 69. καὶ Ἡσ. ὡς τό νεκταίω. 2) δύναται δέ καὶ νά ἐκληφθῇ κατά παθ. σημτ., κατοικεῖσθαι, Ὀδ. Δ, 177. ὅθεν

Περινεκείτης, ου, ὁ. Ὁ κύκλῳ, ὁλόγυρά τινος κατοικῶν, γείτων, Ἰλ. Ω, 488. ἐν γένει, κάτοικος.

Περίνεκος, ὁ. = περίνεος.

*Περινεκίω, (ἄνευ μέλλ.) ποιητ. Κατοικῶ ὁλόγυρα ἤ εἰς τήν γειτονιάν.

Περινεύσιος, καὶ, Περινεύτιος, ὁ, ἡ. (ναυτία), Διόδωρ. Σικ. β'. 58. Ὁ ναυτίαν πάσχων, εἰς κακήν διάθεσιν τοῦ σώματος εὑρισκόμενος. καὶ ὁ πάσχων τό πάθος τῆς θαλάσσης.

Περινενοημένως, Ἐπίρ. τοῦ μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ περινοέω. Προσεκτικῶς, μέ φρόνησιν καὶ νοῦν, στοχαστικά, ἐπιστρεφόμενος, Ἑρμογέν.

*Περίνεον, τό, καὶ, Περίνειον. Τοῦ σώματος ἡμῶν ἐκεῖνο τό μέρος, ὅ μεταξύ τῆς ἕδρας ἐστί καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ αἰδοίου, ἤτοι ὁ τόπος μεταξύ τοῦ ὀσχίου καὶ τῆς ἕδρας, ἔνθα τῆς κύστεως ὁ τράχηλος.

*Περίνεος, ὁ, καὶ, περίνειος, = περίνεον. 2) τό αἰδοῖον αὐτό τοῦ ἀνδρός.

Περινεύω, Μ. εύσω (νεύω). οὐδ. Κλίνω πρός ὅλα τά μέρη· κλίνω (βείζω) ποτέ μέν εἰς τοῦτο, ποτέ δέ εἰς τό ἄλλο μέρος· πρός τό μέρος νεύω, ἐπί τά κάτω κλίνω, ἐξαιρ. ἐπί ζυγαριᾶς ὁπότε ἡ μία πλάστιγξ κλίνει ἐπί τά κάτω, ἐν γένει κλίνω εἴς τι, ῥοπήν ἔχω· ἐντεῦθεν λέγεται καὶ ἐπί θέσεως τόπου, ὁπότε κλίνει πρός τι μέρος τῆς γῆς, οἷον πρός δύσιν, νότον, κ. τ. λ. 2) σκύπτων τήν κεφαλήν ἤ τό σῶμα κυττάζω ὁλόγυρα περιβλεπόμενος. Ἀππιαν. ἐμφυλ. δ' 46. «Περινεύοντες ἐκ τοῦ λόφου», ἐπιστρεφόμενοι ὄντες ὀπισθεν τοῦ λόφου, καὶ περιβλεπόμενοι ἀνακύπτοντες ἔβλεπον.

Περινέφελος, ὁ, ἡ (νεφέλη) Περικυκλωμένος ἀπό νέφη, πλήρης νεφελῶν, γεμάτος σύνεφα.

Περίνεφρος, ὁ, ἡ. (νεφρός) Πάχος περί τούς νεφρούς ἔχων. Ἀριστοτ. 2) περί τούς νεφρούς κείμενος.

*Περινέω, νήσω (νέω, ἀνμλ.) = περινήω, Ἡρδτ.

Περινέω, ῶ. Μ. -νεύσομαι καὶ -νευσοῦμαι (νέω, ἀνμλ.) Περιρρέω, ὁλόγυρα ῥέω, τρέχω, ἤ πλημμυρῶ, ἤ περινήχομαι, ὁλόγυρα κολυμβῶ, πλέω. 2) μεταβ. περιπλέω τι, κολυμβῶν διαβαίνω τι· διά τῆς ῥοῆς περικυκλῶ τι.

Περίνεως, ὁ, γενικ. νεω. ὀνομ. πλ. περίνεω (καὶς, Ἀττ. γεν. νεώς). παρά Θουκυδ. α'. 10. «Οἱ περίνεω», ἀντίκειται τοῖς «Προστκώπεις». Ὁ μή κωπηλατῶν καὶ οὐδεμίαν ὑπηρεσίαν ἐν τῷ πλοίῳ ποιῶν· ταὐτόν τῷ, Ναύτης, καὶ, Ἐπιβάτης, ὁ περιττός τῇ νηί ἐπιβάτης, οἷον δοῦλος. Παραπλήσιον τούτῳ ἐστί καὶ τό παρ' Ἀρτεμιδ. α'. 33. ὅστις λέγει. «Ἄρχει δέ τοῦ περινέου μέν ὁ τοίχαρχος, τοιχάρχου δέ ὁ πρωρεύς, πρωρέως δέ ὁ κυβερνήτης, κυβερνήτου δέ ὁ ναύκληρος».

*Περινηέω, ήσω (νηέω, ἀνμ.), = περινήω, Ἡρ. 2, 107.

Περίνημα, τό. ταὐτόν τῷ, Περίλυσμα, σωρός ἀφ' ὅλα τά μέρη, Γαλην. Γλῶσσ.

Περινήσαιος, καὶ Περίνητος, ὁ, ἡ. Καπλατισμένος μέ νῆτον, ἤτοι πορφυρᾶν παρυφήν, περιβάτιον. ὅθεν, τό περίνητον, προστακτικοῦ ἱμάτιον, γυναικεῖον ἱμάτιον, περιβόλαιον, ἔχον τά νήματα ἐνηρτημένα, ἤ πορφύρα κύκλῳ τά τέλη τοῦ ὑφάσματος περιέρχεται νήσου σχῆμα ποιοῦσα τῇ περιρροῇ τοῦ χρώματος, Πολυδ. ζ'. 5. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Περίνητα, περιβόλαια, οἷς κύκλῳ πορφύρα περέκειτο» ὁ δέ Φώτ. «Περίνητα, περιβόλαια περιφερῆ καὶ νητοειδῆ, ὁμοια ταῖς ὑπό τῶν Ῥωμαίων καλουμέναις χλαίναις. «Μένανδρος Βοιωτίᾳ, πεντεκτένους μέν καὶ περίνητα πορφυρᾶν. (ὁ τύπος περινήσαιος ἐστι πάνυ ἀμφ.).

Περινήχομαι, ξομαι (νήχομαι), μέσ. Ἀποθ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα κολυμβῶ. 2) μεταβτ. περικολυμβῶ τι.

Περινήω, Μ. ήσω. καὶ, περινηέω, καί, περινέω, καί οἱ τρεῖς οὗτοι τύποι εὑρίσκεται παρ' Ἡρδτ. (νήω, ἀνμλ.) Περιστορεύω, ὁλόγυρα σωρεύω, σωρηδόν βάλλω, συσσωρεύω. 2) ἐνεργ. περικυκλῶ μέ τι σωρηδόν, περιστορεύω περί τι, Ἡρδτ. 2, 107. 6, 80.

Περινίζω, ίσω (νίζω, ἀνμλ.) καί σπανιώτ. περινίπτω. Ὁλόγυρα πλύνων καθαίρω.

*Περινίπτω, σπανιώτρ. ἐνεστ. ἀντί τοῦ περινίζω.

Περινίσσομαι, Μ. ίσομαι (νίσσομαι), ποιητ. Κάμνω γῦρον περί τι, περιφέρομαι, περιέρχομαι.

Περινοέω. ῶ Μ. ήσω. (νοέω, ἀνμλ.) Ἀπό πανταχόθεν νοῶ, στοχάζομαι, περισσῶς νοῶ, σκέπτομαι, στοχάζομαι, διανοοῦμαι, εἰς νοῦν βάλλω, ἀντιλαμβάνω. β) μελετῶ, ἐπινοῶ. ὅθεν

Περινόησις, ἡ. Ἐπιμελής σκέψις, στοχασμός, προστοχή, Πλουτάρχ. ὅθεν

*Περινοητικός, ἡ, όν. Προσεκτικός, ἔμφρων, συνετός.

Περίνοια, ἡ. (περινοέω). Προστοχή, σκέψις μετά προσοχῆς, γνῶσις, κατάληψις, ἀντίληψις, σύνεσις, Αἰσχύλ. διάλ. γ'. 17. 2) ἡ ὑπέρ τό δέον σύνεσις· ἐπινοητικόν πνεῦμα, λεπτότης νοός· ἐφεύρεσις εὑρυής, Θουκ. 3, 43.

Περινομή, ἡ. (περινέμω). Περιφέρεια, γῦρος τόπος πέριξ ναοῦ ἀφιερωμένος. «Ἐκ περινομῆς», Διονυσ. Ἁλ. ἰ. 57. ἐν τῇ τάξει, κατά τάξιν, εἰς τήν ἀράδα· ταὐτόν τῷ, ἐκ περιφορᾶς, ὅπου πρότερον ἡμαρτημ. ἔκειτο, παρανομῆς. Κατά τόν Φώτιον, ταὐτόν τῷ, περιχορεία, ἅτινες ἀναφέρει τοῦτο ἐκ Μενάνδρου, «Ἦσαν περινομαίτῃ θεῶν».

*Περίνομος, ὁ, ἡ, συναιρ. περίνους (νοέω). Προσεκτικός, συνετός, φρόνιμος. ὑπερθ. περινουστατος.

Περινοστέω, Μ. ήσω, (νοστέω) Περιέρχομαι, πλανῶμαι· καί ἐνεργ. περιέρχομαί τι, μετά αἰτ.

*Περινοτίζω, ίσω (νοτίζω). Πέριξ νοτίζω.

Περινύμφιος, ὁ, ἡ. (νύμφη) Συναναστρεφόμενος τῷ νυμφίῳ ἤ τῇ νύμφῃ, περί τήν νύμφην ἤ τοῦ νεονύμφου ὤν· ἐπάρεστος αὐτῇ, Ἀθην. σελ. 679.

Πέριξ, πρόθετ. ἐξαιρ. παρ' Ἴωσι, κυρίως τό ἐπιστ. περί. Ὁλόγυρα, τριγύρω τινός. Παρ' Ἡροδ. μετά τε γεν. αἰτ. π. χ. 1, 179. 2, 91. καὶ 1, 196 4, 36. 180. πολλῷ δέ συνεχέστερον μετά αἰτ., Valck. Ἡρδτ. 4, 15. Σπανίως ἐπιφέρεται τό πέριξ τῇ αἰτιατικῇ του, καί ὅμως ἔχει ὁ Ἡρδτ. 4, 52. 79. τήν πέριξ. 2) ἐπίῤῥ. Ὁλόγυρα, Ἡρδτ. 5, 115. «Πέριξ λαβεῖν ἄνθρωπον» (Ἡρδτ. 5, 87.)», πείνω τινά ὁλόγυρα, τόν ἀγκαλιάζω.

*Περιξαίνω, (ξαίνω). Ἐπίτε, ἤ κύκλῳ ξαίνω, ὁλόγυρα ξαίνω, ἤ ξεσχίζω, κατακτυπῶ, Ἰωσήπ.

*Περιξεστός, ή, όν. Ὁλόγυρα ἐξεσμένος, λίαν ὁμαλός διά τοῦ ξυστροῦ, ἐπί ξύλων καί λίθων, «πέτρη», Ὀδ. Μ. 79. ἐκ τοῦ

*Περιξέω, ήσω, (ξέω). Ὁλόγυρα ξύω, ἤ ξαίνω, ὁμαλύνω διά τοῦ ξυστροῦ τά ξύλα ἤ τούς λίθους. «Ποτμῶ δίναις πέτρας περιέξεσεν», Θεόκριτ. κβ'. 50.

Περιξηραίνω, Μ. ανῶ (ξηραίνω). Ὁλόγυρα ξηραίνω.

Περίξηρος, ὁ, ἡ (ξηρός). Ὁλόγυρα ξηρός, ὅθεν, ὁλοτελῶς, ἤ λίαν ξηρός.

Περιξυράω, ῶ, περιξυρέω, ήσω (ξυράω) Κύκλῳ, ὁλόγυρα ξυρίζω, ξυρᾶφίζω, καρεύω, ψαλιδίζω, Λουκιαν. Ἑρμ «τούς κροτάφους», Ἡρδτ. 3, 8. παρ' ᾧ ἐν χρήσει ὁ δεύτερος τύπος.

*Περιξυστήρ, ῆρος, ὁ. Χειρουργικόν ὄργανον, χρήσιμον εἰς τό νά ἐξομαλίζῃ ἤ ἀφαιρῇ τά κόκκαλα, ἐκ τοῦ

»πλοῦτον» Β, 670. Ὡσαύτως δύναται ἐνοεῖσθαι καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. πολλάκις »θεσπεσίῃ χάριν» ἀπαντώμενον. Πάντα δὲ ταῦτα συμπεριλαμβάνονται ἐν τῇ μιᾷ εἰς τὴν ἐτυμολ. τῆς λέξ. ἁρμοδιωτάτῃ σημασ., δηλ. Ὅ,τι μόνον ὁ θεὸς δύναται νὰ ἐκφράσῃ, ἀνθρώπ. γλῶσσα δὲ οὐ. ἄρα, Ἀνέκφραστον, ὑπέρ λόγον. προβλ. θέσφατος, ἀθέσφατος. Ἐπῴδ. θεσπεσίως, Ἰλιάδ. Ο, 637. »θεσπεσίως ἐρρίβησαν» ἀντί, ἀρρήτως. παρβλ. Βεμ. Λξ. 1. σλ. 166.

*Θέσπεια, ἡς, ἡ. Ἰλιάδ. Β, 498. παρὰ Λεγογρ. συνθ. πληθ. Θέσπειαι, ῶν, αἱ. Πόλις τις ἐν Βοιωτίᾳ. (συνήθ. — ᾱ ᾰ)

*Θεσπιαοιδός, ὁ, ἡ (θέσπις, ἀοιδή) = θεσπιῳδός.

Θεσπιδαής, ές, ὁ, ἡ. (Θέσπις, δαίω) Ὅ,τι ἀνήφθη ὑπὸ θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἀναψεν ὁ θεός παρ' Ὅμ. οἷαι »θεσπιδαὲς πῦρ» ἐπὶ πάνυ σφοδροῦ καὶ ἀκατασχέτου πυρός, τῷ ὁποίῳ, τούτου ἕνεκα, ἐπιφέρεται θεία, ὑπὲρ φύσιν φλογιστικὴ δύναμις. ποιητ. μόνον. Βεμ. Λξ. 1. σλ. 186.

Θεσπιέπεια, ἡ. Ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ θεσπιεπής (ἔπος) Ἡ θεῖα λαλοῦσα, προφητεύουσα »Δελφὶς πέτρα θεσπιέπεια» Σοφ. — 2) Ὡς οὐσιαστ. Θεία ὁμιλία, θεῖος λόγος, χρησμός, προφητεία.

*Θεσπιεπής, ὁ, ἡ (ἔπος) Ὅστις λαλεῖ, ὁμιλεῖ θεῖα, προφητεύει.

Θεσπίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. ιῶ, Ἰων. ἀπρμφ. Μλ. θεσπίσσω, Ἡρόδ. 8, 135. Προφητεύω, χρησμοδοτῶ, δίδω χρησμόν, ἢ πρόσταγμα, προστάζω.

Θέσπιος, ὁ, ἡ. Ἡσιόδ. λφν. 54. καὶ θεσπέσιος. Ἀριστοφ. Ἀχ. 977. παρβλ. Βεμ. Λξ. 1. σλ. 167.

Θέσπις, ιος, ὁ, ἡ. (θεός, εἶπεῖν, ἔσπετε) Ὅ,τι ἤ ὅς τις ἐμπνέεται ὑπὸ θεοῦ, Ὀδ. Α, 328. Θ, 423. Ρ, 385. μετὰ τοῦ, ἀοιδή καὶ ἀοιδός ἐν παντοίοις τρόποις τοιοῦτοις παραδείγμασι κατ' αἰτ. θέσπιν, ἐν γένει, ἀντὶ τοῦ, θεῖος, μέγας, μεγαλοπρεπής, τερατώδης, ὡς τό, θεσπέσιος· »θέσπις ἄελλα» Γυμ. Ἀφρ. 209. Ἐν Ἰλιάδ. δέ, οὐχ εὑρηταί· ὁ δὲ Νον. σχηματίζει τὴν γενικ. πτσ, καὶ θέσπιδος, κλ. ποιητ. μόνον παρβλ. Βεμ. Λξ. 1. σλ. 167.

Θέσπισμα, ατος, τό. (θεσπίζω) Δεδομένος χρησμός, προσταγή, προφητεία Ἡρόδοτ.

*Θεσπιστής, οῦ, ὁ, Προφήτης.

Θεσπιῳδέω, Εἶμαι θεσπιῳδός ἢ προφητεύω, χρησμοδοτῶ. Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 1153. ἀφ' οὗ

Θεσπιῳδημα, τό. = θέσπισμα. Νικήτ. Χρον. ΙΒ'. 3.

Θεσπιῳδός, ὁ (θέσπις, ᾠδή) Ὅστις λαλεῖ, ὁμιλεῖ, ἢ ᾄδει, φθέγγεται θεῖα, εἶναι ἔνθους, ἐνθουσιασμένος, ἐξαιρ. Ὁ θεσπιῳδός, Προφήτης, μάντις, ποιητής, χρησμῳδός. Αἰσχυλ. Ἀγ. 1126.

*Θεσπρωτία, ἡ, Χώρα καὶ πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. παρὰ τό

*Θεσπρωτός, ὁ, Κάτοικητὴς τῆς Θεσπρωτίας, Ὀδ.

*Θεσσαλία, ἡ, Ἀττ. Θετταλία. ἢ Θεσσαλία.

*Θεσσαλίζω, Ἀττ. Θετταλίζω, Μλ. -ίσω. Μιμοῦμαι τὰ ἤθη τῶν Θεσσαλῶν, προσφέρομαι, πολιτεύομαι, ὁμιλῶ, ἐνδύομαι ὡς Θεσσαλός. παρὰ τό.

*Θεσσαλός, ὁ, Ἀττ. Θετταλός. Κάτοικος τῆς Θεσσαλίας. θηλ. Θεσσαλίς Θεσσαλίστα, Θεσσαλιώτη — 2) Ὀνομ. κύρ. Ἰλιάδ. Περιοιμ. »Θεσσαλῶν νόμισμα, Θεσσαλῶν σόφισμα» Θεσσαλικὴ ἄσπρα, τὸ πόνηρ. Ἰτελ. Θεσσαλ. μονάδα. Θεσσαλ. πανουργία, φενακίσματα· ἐπειδὴ τοῖς Θεσσαλοῖς περιῆτετο ἡ αἰσχύνη δολιότητος καὶ ἀπιστίας. ἀφ' οὗ

Θεσσαλότμητος, ὁ, ἡ. (τέμνω) »Κρέας θεσσαλότμητον σαρκὸς ὑείας» Μεγάλον κομμάτι κρέας κομμένον ὡς διά τινα λαίμαργον Θεσσαλόν. Ἀθήν.

Θέσσασθαι, ὡς τό, ἱκετεύειν. Τὸ νὰ ἐπικαλῆται, ζητῇ τις νὰ ἀπολαύσῃ τι διὰ παρακλήσεων, ἱκετεύῃ διὰ νὰ εὕρῃ σκέπην, διαφεντεύσιν· ἐν γένει, τὸ νὰ ἐπικαλῆται, παρακαλῇ, δέηται, εὐχηταί τι· ἔστι δὲ ἡ λέξ. ποιητ. Ἑλλειπής πόρ, τοῦ ὁποίου εὕρηται ἔτι τὰ γ'. πλθ. πρτπ. μόνον, θέσσαντο, Πιν. Ν. μ. 5, 18. καὶ ἡ Μτχ. Θεσσάμενος, Ἡσ. λφν. 23. ἴδε Schaef. ἐν Σχολ. Περ. Ἀπλ. Ῥ. 1, 824. Ἀφ' οὗ τὸ παρὰ Γραμμ. χρήσιμ. ρήματ. ἐπῴ. θεστός. ἀπὸ τοῦ ὁποίου, τὸ Ὅμηρ. ἀπόθεστος καὶ πολύθεστος (ἴσως παρὰ τό, τίθημι, κατὰ σημασ. τοῦ, ἱκετεύω, Κάθημαι που ὡς ἱκέτης, ἐνεργ. δέ, ἱκετεύω, ἐπικαλοῦμαι, ἐξαιτοῦμαί τι. παρβλ. Βεμ. Λξ. 2. σλ. 111.)

*Θεστορίδης, ου, ὁ. Πατρωνυμ. τοῦ, Θέστωρ. Ὁ υἱὸς τοῦ Θέστορος, ὁ μάντις Κάλχας. Ἰλιάδ.

Θεσφατηλόγος, ὁ, ἡ. (λέγω) Χρησμολόγος, μάντις, προφήτης. Αἰσχυλ. Ἀγ. 1442. παρὰ τό

Θεσφατος, ὁ, ἡ. (θεός, φημί) Ὅ,τι ἐρρέθη, ἐλέχθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ· ὅσον θεῖον παράγγελμα, θεία ἐντολή, προφητεία, ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θεῖαι βουλήσεις, θεῖαι προνοίαι, συμβουλεύοντες· μετὰ ὀνομ. τοῦ πρτπ. »θέσφατόν ἐστί μοι» »Μοῖ εἶναι ὑπὸ τοῦ θεοῦ διωρισμένον, εἱμαρμένον, γραπτόν», Ὀδ. Δ, 561. Κ, 473. Ἀλλὰ καὶ ὡς οὐσιαστ. κτά θέσφατα· Τὰ θεῖα παραγγέλματα, αἱ ἐντολαὶ τοῦ θεοῦ. Χρησμὸς δοθείς. Ὀδ. Ι, 507. Ν, 172. Ὡσαύτως καὶ Λ, 151. Ἰλιάδ. Θ. 477. Ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι πέμπεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ, γίνεται, συμβαίνει κατὰ θεῖαν βούλησιν, κάθ' θέσφ.» Ὀδ. Η, 143. παρβλ. θέσπις.

Θετέος, έα, έον. Ἐπῴ. ρημ. τοῦ τίθημι. Πρέπει νὰ τεθῇ, ταχθῇ, βληθῇ, ἢ νὰ ὑποτεθῇ ὡς ὑπάρχον, δυνατόν, ἐνδεχόμενον.

Θέτης, ου, ὁ. (τίθημι) Ὅστις θέτει, βάλλει στερεῶς, διορίζει, διατάττει τι. — 2) Ὅστις δίδει ὑποθήκην τινά, τὸ τουρκιβ. ἐμμανετιάζει, βάλλει τίποτε ἐμμανέτι. — 3) Ὅστις υἱοθετεῖ, παίρνει ξένον τέκνον ὡς ἐδικόν του· ψυχοπατέρας· ἰδὲ θέτις, σημασ. 3. ἀφ' οὗ

Θετικός, ἡ, όν. Ὅστις θέτει, διατάττει, διορίζει τι — Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς θέσιν· ὅ,τι εἶναι πλήρες θέσεων, ἢ προτάσεων, προβλημάτων. καὶ Ἐπίρ. θετικῶς.

*Θετις, ιδος, ἡ. Ὀνομ. κύρ. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Νηρέως, σύζυγος τοῦ Πηλέως, μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως, πολλκ. παρ' Ὅμ. τῇ δοτ. καὶ Θέτι, καὶ τῇ κλητ. ὡσαύτως χρωμένῳ παρβλ. Ἡσ. θγν. 244. 1035.

Θετός, ἡ, όν. Ἐπῴ. ρημ. τοῦ τίθημι. Ὅ,τι ἐτέθη, ἐβάλθη, διωρίσθη, διατάχθη, ἀποφασίσθη — 2) Ὅ,τι παρακατετέθη, ἐτέθη ὡς ὑποθήκη τὸ τουρκ. ἐμμανέτι, ῥέμι — 3) Ὅς τις υἱοθετήθη, τὸ Ἰτλ. ἀδοτάτος. Ἡρόδ. 6, 57. ὅλον ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι ἀποδείχθη, ἐδέχθη τις, ξένον, ἐπείσακτον — 4) Ὡς οὐσιαστ. τὸ θετόν, Γυναικεῖός τις κερκλῆς στολισμός.

Θεῦ, Δωρικ. καὶ Ἰων. Πρτκτ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ, τίθημι, ἀντὶ θέο, θοῦ.

*Θεῦμορία, ἡ Δωρ. ἀντὶ, θεομορία, Θεία μοῖρα, τύχη, Κελλμ — 2) Ὡς ἐπῴ. Ὅ,τι ἐδόθη, διωρίσθη, διατάχθη, ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ. παρὰ τό

*Θεῦμορος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ θεόμορος, Πιν. Ὀλυμ. 3, 18. Ὅ,τι ἐχορηγήθη, ἐδόθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ· ὅστις μετέχει θείου τινὸς πράγματος Δωρικ. τρίποδας ἐν γένει ἢ τῷ θεο - συμβάτων λέξεων ἀρετικὴ συλλαβὴ καὶ ἐξαιρ. τῶν κυρίων ὀνομ. εἰς θευ, π. χ. Θεύγνις, Θεύδοτος, Θευδότιος, Θεύπομπος, ἀντὶ Θέογνις, Θεόδοτος, Θεοδότιος, Θεόπομπος· ὁ δὲ Καλλμ. γράφει μάλιστα καὶ ἀντὶ τοῦ, θεός, θεῦς· οἱ μεταγενεστ. Ἐποπ. ὡς Ἐπιγραμματοπ. χρῶνται ὡσαύτως τοῖς Δωρικ. τούτοις τύποις· οἱ δὲ Ἀττ. ἐξ' ἐναντίας συνιροῦσι τό, θεο, εἰς θου, π. χ. Θουκλῆς, Θούφραστος, ἀντὶ Θεοκλῆς, Θεόφραστος. Maitt. de dial. σλ. 16. 217. Storz, Boeck corp. inscr. Graec. 1. σλ. 353. 6.

*Θεῦς, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ, θεός, Καλλμ. ἴδε τὸ προηγμ.

Θεύσομαι, Μέλ. τοῦ θέω, Θέλω τρέχω, πηλαλήσω.

*Θευφορία, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ θεοφορία.

Θέω, Μλ. θεύσομαι, Δωρικ. θευσοῦμαι· παρὰ Λεγρ. δέ, 119. καὶ θεύσω. Τρέχω, πηλαλῶ, Ὅμ., ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ἀλόγων ζώων· ἔτι δὲ καὶ προσλήψει τοῦ, ποσί, πόδεσσι, Ὀδ. Θ, 247. Ἰλιάδ. Ψ, 623. »θέω πεδίοιο» Τρέχω εἰς τὴν πεδιάδα, τὸ σύνηθ. Ἰτελ. εἰς τὸν κάμπον, Ἰλιάδ. Χ, 23. »ἐπ' ἄκρον κορφοῦ· ἐπ' ἄκρον ἄλος θέον» Τρέχω ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ἀστάχυων, ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, Ἰλιάδ. Τ, 227. 229. »περὶ τρίποδος θέον» Τρέχω εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀγωνίζομαι ὡς δρομεὺς διὰ νὰ λάβω βραβεῖον τὸν τρίποδα, Ἰλιάδ. Δ, 701. — Τρπ. »περὶ ψυχῆς Ἕκτορος θέον» Μάχομαι ὑπὲρ τῆς ζωῆς τοῦ Ἕκτ., οἱονεὶ ἀγωνίζομαι τρέχειν ὑπὲρ αὐτῆς, Ἰλιάδ. Χ, 161. Αὕτη ἡ φράσις μετεσχηματίσθη πολλαχῶς ὑπὸ τῶν μεταγενεστ. κτὸν περὶ τοῦ παντὸς δρόμον θέον» ἔτι δὲ καὶ παραλείψει τοῦ οὐσιαστ. »τὸν περὶ τῆς ψυχῆς θέον» καὶ λ. τ. τ. Valck. ἐν Ἡρόδ. 7, 57. Παρβλ. τρέχω. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πτηνῶν, ἀντὶ τοῦ, ἵπταμαι, πετῶ, Ἀριστοφ. Ὄρ. 207. Ἐν γένει, τρέχω, σπεύδω, τὸ κοινόν. βιάζομαι, πηλαλῶ — β'.) Ἐπὶ παντοειδήποτε ταχείας κινήσεως, μάλιστα δὲ καὶ ἐπὶ ἀφύχων, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πλοίων, Ἰλιάδ. Α, 483. πολλκ. ἐν τῇ Ὀδ. Περὶ τοῖς ὑστέροις δέ, καὶ μετὰ αἰτ. »θάλασσαν, πέλαγος, κῦμα θέων» ἀντὶ πλέω, ἀρμενίζω, Jac. Ἀνθ. Παλ. σλ. 283. 642. Ἐπὶ τοῦ κεραμικοῦ τροχοῦ, μὲ τὸν ὁποῖον δουλεύουν οἱ τσουκαλάδες, Ἰλιάδ. Σ, 601. Ἐπὶ κατηφορομένων ἀποτόμων πετρῶν, Ἰλιάδ. Ν, 141. Ἐπὶ δισκοβολίας, τὸ παρ' ἡμῖν, ῥίψιμον τῆς πέτρας »θέων ἀπὸ χειρὸς» Πετῶντας ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ὁποῖον πετάχνει μὲ βίαν τὸ χέρι, Ὀδ. Θ, 193. — γ'.) Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κυρίως ἀκινήτων, ὡς κινουμένων μόνον ἐνεργουμένων πραγμάτων, ὡφελῇ ἀνὰ νῶτα θέουσα, διαμπερὲς Σμώδιξ, μολὼν, ἤτοι τόπος εἰς τὸ πλάγιον τῆς ῥάχεως μελανὸς ἀπὸ κτύπημα, Ἰλιάδ. Ν, 547. ἐξαιρ. ἐπὶ παντοειδήποτε κυκλοειδοῦς πράγματος, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἀπαύστως ἐν ἑαυτῷ περιφερόμενον »ἀντυξ», ἢ πομπὴ θέει ἀστίδος» Ἡ περιφέρεια τῆς ἀστίδος, ἢ ὁποία περιστρέχει τὰς ἐγκατάς αὐτῆς, Ἰλιάδ. Ζ, 118. παρβλ. Γ, 275. οὕτω καὶ »ὀδόντες λευκὰ θέοντες» Οἱ λευκοὶ ἐν τῷ στόματι περιφερόμενοι, περιφέρειαν σχηματίζοντες ὀδ., Hsior. ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 148. καὶ »ἀμφὶ δόμον κίβισις θέει» Ἀσπ. 224. Jac. Ἀνθ. 2, 2. σλ. 379. παρβλ. ἑλίσσω, σημασ. 3. β'. — δ'.) Ὡς μετχ. ἄλλω τινὶ ῥημ. συντάγμ., ἐπιῤῥήματ. φέρει σημασ., Ταχέως, ὀγλίγωρα, σπουδαίως, βιαστικά, ἔξωθεν »θέων παρέστη». κάλλιστον θέων» καὶ λ. τ. τ. Ὅμ., καὶ θηλκ. »θήλει θεούσαν τὰ ἡμετ. τροχάτος ἤλθε, κράξει νὰ ἔλθῃ ὀγλίγωρα· τροχάτα ἤλθε, Ἰλιάδ. Ζ, 394. Ἀκριβέστατα δὲ δείκνυται ἡ φράσις αὕτη ἐν Ὀδ. Γ, 288. »ἦλθε θέων Ὀγλίγωρα ἔρξαντες, ἀριβήρισε», τὸ Ἰτλ. σύνθ. ἐπὶ ναυτίλου — Περὶ δὲ τοῦ, »ἤβη δὲ θέων Ἰδὲ βαίνω», σημασ. 1. (συγγν. ὁ αὐτῷ ἐστὶ τὸ, θοός, θοῦω, κατὰ Πλάτ. Κρατ. σλ. 397. D. καὶ τὸ, θεός.)

Περιξύω, Μ. ύτω (ξύω). Ὁλόγυρα ξύω καὶ κάμνω ἐμαλόν· περιτρόχω· ὁλόγυρα πληγόω τὴν ἐπιδερμίδα μόνον, καὶ ξυστρίζω. (περὶ τῆς προσῳδίας ὁρ. ξύω.)

Περίογκος, ὁ, ἡ (ὄγκος). Μεγάλον ὄγκον ἢ μεγάλην περιφέρειαν ἔχων, ὀγκώδης.

Περιοδεία, ἡ· καὶ, περιόδευσις, ἡ (περιοδεύω). Τὸ περιοδεύειν, περιπατεῖν ὁλόγυρα· τὸ ὁδεύειν, ταξειδεύειν ὁλόγυρα· τὸ πέριξ ταξείδιον· ὁ περίδρομος, ὁ γύρος δρόμου τινός.

Περιοδευμένως, ἐπίρρ. ἀντὶ περιοδευμένου, πάνυ ἀμφ.

Περιοδεύσιμος, ὁ, ἡ. Ἔχων περιοδείας, γύρους, ἐπὶ δρόμου, τόπου· καὶ ὁ κάμνων γύρους· ἐκ τοῦ

***Περιόδευσις**, εως, ἡ, = περιοδεία. Γύρος.

Περιοδευτής, οῦ, ὁ (περιοδεύω). Ὅστις περιοδεύει, ὁ περιοδεύων, ταξειδεύων ὁλόγυρα· ὅθεν

Περιοδευτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἔχων κλίσιν καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ περιοδεύειν, περιέρχεσθαι.

Περιοδεύω, Μ. εύτω (ὁδεύω). Περιπατῶ, ὑπάγω ὁλόγυρα, περιτριγυρίζω, κυκλῳ ὁδεύω, ταξειδεύω, ἐξαιρτ. διὰ ξηρίε. β) περιέρχομαί τι καὶ περιεργάζομαι, ἐπισκέπτομαί τε περιεργείας χάριν, π. χ. τὰς ψυλακάς. »Περιοδεύοντες τὸ παλάτιον», Πλούταρχ. εἰς Καμιλ. ἐν γένει, πομπὴν ἄγειν ἢ τελεῖν. 2) μεταφ. περιέρχομαι καὶ περιεργάζομαι νοερῶς, θεωρῶ, παρατηρῶ, διὰ τοῦ νοός διεξέρχομαι, ἀκριβῶς στοχάζομαι περί τινος. »Πιθανὸν περιοδευμένον», καὶ, ἀναγινώσκω πέρα πέρα, ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο ἀναγινώσκω ἢ μελετῶ σύγγραμμά τι. 3) ἁπαξ, Λουκιαν. Φιλοπ. 9. »Τὴν κόρην περιοδεύσαντος». 4) διά τινος κύκλου ἡμερῶν μετὰ διαίτης καὶ ἰατρικῶν ἰατρεύω, cyclo curare. Vegetius Mulom· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου τὸ, περιοδεύω, ταὐτόν ἐστι τῷ, θεραπεύω, Ὠραπόλ. β'. 93. 5. 5) παρὰ ῥήτορσι, εἰς περιόδους, ἢ κατὰ περιόδους γράφω, Δημήτρ. Φαλ. 229. ὅθεν

Περιοδία, ἡ. Δρόμος, ὁδοιπορία, ταξείδιον, ἐξαιρ. περὶ χώραν τινά, περιήγησις. 2) περιγραφὴ τῆς χώρας, τὴν ὁποίαν περιηγήθη τις, ἢ ἑνὸς δρόμου· πρβ. περίπλους. 3) παρὰ τοῖς κάνυ μεταγν. = περιοδική ἐπιμέλεια· ὅθεν ἐν γένει, θεραπεία, cure. πρβ. περίπλους.

Περιοδίζω (περίοδος). Ἐπιέρχομαι περιοδικῶς, εἶμαι περιοδικός, ψυλάττω περίοδόν τινα. »Πυρετὸς περιοδίζων», πυρετός, ὅστις κατὰ περίοδον ἔρχεται, Γαλην.

Περιοδικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ -κῶς (περίοδος). Ἀνήκων εἰς περίοδον· ὅστις ἐπιστρέφει, ἔρχεται πάλιν εἰς διωρισμένον τινὰ τόπον ἢ χρόνον, ἢ ὥραν· ὁ περίοδον ποιῶν. 2) κατὰ περίοδους ῥηθεὶς ἢ γραφείς, γραμμένος, ῥήτορ.

***Περιοδοιπορέω**, ήσω (ὁδοιπορέω). Ὁλόγυρα ταξειδεύω, ὑπάγω, βαδίζω, καὶ ἐνερρ. μετὰ αἰτ.

***Περιοδονίκης**, ου, ὁ, ὅρα ἢ περίοδος. 5. (υυυυ – –)

***Περίοδος**, ὁ (ὁδός). Ὁ περιερχόμενος καὶ περιεργαζόμενος τὰς ψυλακάς, ψρουράς, circulator.

Περίοδος, ἡ (ὁδός). Τὸ περιέρχεσθαι, περιτριγυρίζειν, περιπατεῖν, ὁδοιπορεῖν ὁλόγυρα, ταξειδεύειν· ἐξαιρ. τὸ περιέρχεσθαι τὰς ψρουρὰς περιεργείας καὶ ἐξετάσεως χάριν. β) ἡ πομπή, τὸ ἅλαι. γ) ἡ κυκλοφορία τινός, π. χ. τῶν ἄστρων. 2) ὁ περί τι δρόμος, γύρος, Ἡρδτ. 7, 219. 223. 229. καὶ αὐτὸς ὁ γύρος ἑνὸς δρόμου· ἔτι δὲ ἡ περιφέρεια, ἡ περιοχή τινος, π. χ. τοῦ τείχεος, τῆς λίμνης, Ἡρδτ. 1, 163. 185. 3) γῆς περιήγησις, ταξείδιον, ὁδοιπορία περὶ τὴν γῆν, καὶ ἐντεῦθεν καλοῦνται τὰ βιβλία ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα περιέχουσι περιγραφήν τινα γῆς, »Περίοδος γῆς», περιγραφὴ ὅλης τῆς γῆς ὑπό τινος, ὅστις περιῆλθεν αὐτήν. Ἡρδτ. 4. 36. ἢ μιᾶς μόνης χώρας, τόπου. π. χ. περίοδος Ἀσίας, Ἑλλάδος, κ. τ. τ. πρβ. περιήγησις καὶ περίπλους· οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ἀριστοτέλ. Ῥητ. α'. 4. καὶ ἀλλαχοῦ. »Περίοδοι γῆς» ἀλλὰ παρ' Ἀριττοφάν. Νεφ. 207. λέγεται. »Περίοδος γῆς», ὁ γεωγραφικὸς πίναξ, καθὼς καὶ παρ' Ἡροδότ. 4, 36. 5, 49. »Γῆς περίοδος», ὁ χάρτης δηλαδή, ἐφ' ᾧ εἶναι καταγεγραμμένα μέρη τινὰ ἢ ἐπαρχίαι τῆς γῆς· ἀντίκ. τῷ, περίπλους. 4) περιφορά, περίδρομος, δρόμος κυκλικός, περιαγωγή, περιδρομή, περιέλευσις, γύρος, κύκλος, ὁπόταν δηλ. ἄνθρωπος ἢ ἕνα πρᾶγμα κατὰ τάξιν γυρίζει κυκλικῶς, ὁλόγυρα, καὶ πάλιν ἐπιστρέφει εἰς τὸν ἴδιον πρώτον τόπον του· καὶ ἐπομ. καὶ αὐτὸ τὸ οὕτω ποιοῦν τὴν περίοδον· π. χ. »περίοδος λόγων», ὁμιλία γινομένη κατὰ σειράν, ὅταν δηλ. ἕν τινι συναναστροφῇ ὁμιλεῖ ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου κατὰ σειράν. Ξενοφ. συμπ. δ'. 64. ὅθεν καὶ τὸ »Κρείττων περίοδος», τὰ κατὰ σειρὰν περιφερόμενα εἰς τοὺς τρώγοντας ψαγητά, ὡς τό, περιφορά, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 1. 5) ἐντεῦθεν ἔτι καλοῦνται, περίοδος, καὶ οἱ τέσσαρες κοινοὶ τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνες, οἷον οἱ Ὀλύμπιοι, οἱ Πύθειοι, οἱ Ἰσθμιοι, καὶ οἱ Νεμεαῖοι ἐπειδὴ σύμπαντες ἀπετέλουν περίοδόν τινα, ἐτελοῦντο κατά τινα περίοδον· ὅθεν, ἐκεῖνος, ὅς τις ἐνίκα εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς τέσσαρας ἀγῶνας, ἐκαλεῖτο, »Τὴν περίοδον νενικηκώς», ἢ »ὁ περιοδονίκης», Ἀθην. σελ. 415. »Ὡς κακὸς ἀθλητὴς νικώμενος τὴν περίοδον», Ἀρριαν. Ἐπίκτ. γ'. 25. 6) ἡ τακτικὴ ἐπανάκαμψις εἰς τὴν δίαιταν, τακτικὴ δίαιτα, ζωή, ὁ συνήθης τρόπος τοῦ ζῆν, ὡς παρὰ Πλάτ. Πολιτ. γ'. 15. »Ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ περιόδῳ τ' ἦνω. 7) παρ' ἰατροῖς, διωρισμένον τι διάστημα τῶν παραξυσμῶν μιᾶς ἀσθενείας, π. χ. τριταίου πυρετοῦ. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει »Περίοδος, τὸ ἐκ διαλειμμάτων ἐπιπεσὸν νόσημα, χρόνος, κύκλος, (ὁ κυκλικὸς δρόμος τῶν ἡμερῶν τοῦ χρόνου), ἢ ἡ ἐν λόγοις, καὶ ἡ τῆς γῆς περιήγησις, καὶ ἡ τάξις τῶν αἰώνων, καὶ ἡ παρὰ τοῖς ἰατροῖς· καὶ ἡ ᾠδή, καὶ μέτρον τι τῶν μετάλλων, τὸ ἀγγεῖον δηλαδή, ᾧ κατακεράννυσι τὸν σίδηρον. Ὁ Φώτιος ἔχει· »Περίοδος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· περιοδικὰ νοσήματα καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὰ ταταγμένως ἀνιέμενα καὶ αὖθις ἐπιγινόμενα, οἷον τριταίους, τεταρταίους, καὶ τὰ ὅμοια, καὶ γὰρ ἀπὸ τούτων οἱ κάμνοντες δοκοῦσιν ἐν ταῖς τῶν ἀνέσεων ἡμέραις μηδὲ νοσεῖν, ἀλλ' ὑγιεῖς εἶναι· ὁ δὲ Γαλην. »Περίοδος, χρόνος ἐστὶν ἐπιτάσεως καὶ ἀνέσεως ἐν νοσήματι γινόμενος». 8) Ἐν τῇ Ῥητορικῇ, κατ' Ἀριστοτέλ. Ῥητ. γ'. 9'. »Λέξις ἔχουσα ἀρχὴν καὶ τελευτὴν αὐτὴν κατ' αὐτὴν καὶ μεγέθος εὐσύνοπτον· κατὰ δὲ Δημήτρ. τὸν Φαληρ. §. 10. »Ἔστι μὲν περίοδος σύστημα ἐκ κώλων ἢ κομμάτων εὐκατάστροφον, πρὸς τὴν διάνοιαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένον· κατὰ δὲ Ἑρμογ. »Περίοδος ἐστὶ σχῆμα αὐτοτελὲς ὅλου τοῦ ἐπιχειρήματος ἐν ἑρμηνείᾳ ῥυθμῷ συντόνως ἀπηρτισμένον».

Περιοδυνάω, ῶ, περιοδυνέω, περιόδυνος, ὁ, ἡ. ἴδε περιωδυνέω, κ. τ. λ.

***Περιοιδα**, παρακ. τοῦ περιοίδειν, ὅπερ ἴδε.

***Περιοιδάω**, καὶ περιοιδέω (οἰδάω). Ὁλόγυρα φουσκόνω, πρίσκομαι, ἢ λίαν οἰδέω.

Περιοικέω, ῶ (περίοικος). Κύκλῳ οἰκῶ, ὁλόγυρα, εἰς τὴν γειτονιὰν κατοικῶ, Ξενοφ. Ἀναβ. ἀ. ς'. 7. καὶ μετὰ αἰτ. προτπ. πέριξ τινός, Ἡρδτ. 5, 78. ὅθεν

Περιοίκημα, τό. Τὸ κύκλῳ τινὸς οἴκημα, γειτονεία, ἀμφ.

Περιοικία, ἡ (περίοικος). Ἡ κύκλῳ οἰκία, κατοικία ὁλόγυρά τινος, καὶ ἐξαιρέτως ὁλόγυρα πόλεώς τινος, ἢ ἐν τῇ γειτονείᾳ. 2) τὸ περιοικεῖν· ὅθεν

Περιοίκιον, τό, ὑποκορισ. Μικρὰ περιοικία, Ἀριστοτέλ. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, περίβολος, ὁ περὶ τὴν πόλιν, ἢ περὶ τὴν ἐπαυλιν προσεχέστατος τόπος.

Περιοικίς, ίδος, ἡ, ὡς οὐτ. προσυπ. χώρα, ταὐτόν τῷ, περίχωρος (γῆ). Ἡ περὶ τὴν οἰκίαν γῆ, ἢ ἐπαυλις, τὰ πέριξ μέρη· καὶ ὁ περὶ τὴν πόλιν τόπος, τὰ πέριξ μέρη πόλεώς τινος, ὅθεν καὶ, τὸ προάστειον, Θουκυδ. β'. ἀντὶ τοῦ ὁ ποῖον, καθὼς ὁ Ἀριστοτελ. Ποιητ. β'. πρακτηρεῖ, οἱ Δωριεῖς μετεχειρίζοντο τὸ, Κώμη. παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Πολιτ. ς'. 5. λέγεται καὶ γειτονική τις πόλις καὶ ὑποκειμένη, περιοικίς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις τὸ, Περίοικοι. 2) ὡς ἐπίθ. κυρίως Ἰδιοτ. θηλ. τοῦ περίοικος, ὁλόγυρα κατοικοῦσα, κατοικουμένη, ἢ κειμένη. Ἡρδτ. 1, 76. 9, 115. (περὶ τῆς προσῳδίας ὁρ. Spohn de extr. Od. parte, σελ. 191. 193.

Περιοικοδομέω, ῶ, ήσω (οἰκοδομέω). Ὁλόγυρα οἰκοδομῶ, διὰ τείχους περιελείω, Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. δ'. 11. Ἡρδτ. 7, 60.

Περίοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὁλόγυρά τινος, εἰς τὰ πέριξ ἢ περί τινα οἰκῶν, κύκλῳ τινὸς κατοικῶν, περὶ τὴν οἰκίαν ἢ τὴν ἐπαυλιν κατοικῶν, γείτων, Ἡρδτ. ἔτι δὲ παθ., πέριξ κατοικημένος. 2) παρὰ Ξενοφῶντι καὶ ἄλλοις λέγονται »Περίοικοι οἱ», οἱ ἐλεύθεροι κάτοικοι τῶν πόλεων τῆς Λακεδαιμονίας, πλὴν τῆς Σπάρτης, περὶ τῶν ὁποίων ἐφρόντιζον οἱ Σπαρτιᾶται, καὶ διέκρινον αὐτοὺς ἀπὸ τῶν Εἰλώτων, καὶ Νεοδαμωδῶν, Valck. Ἡρδτ. 9, 11. Manso Sparta 1, 1. σελ. 62. κτ. καὶ Ἰσοκράτ. Παναθην. 3) παρὰ Γεωγράφ. λέγονται »Περίοικοι» οἱ τῆς Εὐκράτους ζώνης κατ' εὐθεῖαν ὑποκάτω ἡμῶν κάτοικοι. Ἀντοικοι δέ, οἱ κατ' εὐθεῖαν ἀντικρύ ἡμῶν πρὸς τὸ νότιον μέρος τῆς Εὐκράτου ζώνης κάτοικοι. Ἀντίποδες δέ, οἱ ὑποκάτω τῶν ἀντοίκων οἰκοῦντες ἄνθρωποι, Κλεομήδ. α'. 3.

Περιοιστέος, έα, έον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ περιφέρω. Δυνάμενος περιφέρεσθαι, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ περιφέρῃ τις, φορητέος, ἐκ τοῦ περιοίσω.

Περιοιστικός, ή, όν. ἴδε, ἐν τῷ, περιστικός· ὁ Φώτ. ἑρμην. διὰ τοῦ, φορητός.

***Περιοίσω**, μέλλ. τοῦ περιφέρω.

Περιοιχνέω, ῶ (οἰχνέω), ποιητ. καὶ Ἰων. Περιέρχομαι, Ἀθην. θ'. 376.

Περιοκέλλω (ὀκέλλω). Κυρίως ἐπὶ πλοίου, κτυπῶ, ῥίπτεσθαι εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, εἰς τὴν ξηράν· ὅθεν ἐν γένει, καταντῶ εἰς κακὴν θέσιν, »Εἰς χειρίστας ἐπιτηδεύσεις περιώκειλαν», Διόδωρ. Σικ. περιέπεσον, ἐξέπεσον.

Περιοκωχή, ἡ (ὀκωχή), ταὐτόν τῷ, περιοχή, Ἡσύχ.

Περιολισθαίνω, καὶ περιολισθάνω, Μ. ήσω (ὀλισθαίνω, ἀνμλ.). Κύκλῳ, ἐπί τι, ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὀλισθαίνω, γλυστρῶ, πίπτω· ὅθεν

Περιολίσθησις, ἡ. Τὸ ἐγκλυστρᾶν καὶ πίπτειν· ὀλίσθησις περί τι, γλύστρημα, πέσιμον, Πλούταρχ.

Περιολκή, ἡ (περιέλκω) Τὸ περιέλκειν, τραβᾶν, σύρειν ὁλόγυρα. 2) τὸ ἀποτπᾶν τινα ἀπό τινος πράγματος, ἀπεμπόδισις, τὸ δίδειν τινὰ ἀσχολίαν τινὰ ἐξαιρ. ἐπὶ πολέμου, ἀντὶ τοῦ, περισπασμός, ἤγουν τὸ νὰ ἐνασχολῇ τις τὸν ἐχθρὸν μὲ πλαστόν τι κίνημα διὰ νὰ μὴ ἐννοήσῃ οὗτος τὸ καθ' αὐτὸ κίνημα ἐκείνου, ποῦ καθ' αὐτὸ θέλει νὰ τὸν κτυπήσῃ· ἐν γένει, διασκέδασις, ἄνεσις.

Περιομματοποιός, ὁ, ἡ (ὀμματοποιός), Ἰάμβλ. Πυθαγ. §. 31. Ὁ ποιῶν τινα βλέπειν· εἰδωλον· προμηθεύων μὲ ὄμματα, μετά γεν. ψυχῆς περιομματοποιός.

Περιομφεκώδης, ες, ὁ, ἡ, καὶ κατὰ διάλ. περι-

Θεῶ, Βλέπε, κύταζε, θεώρει! Πρτκτ. τοῦ θεάομαι, ἀντὶ θεάου. Ἀριστοφ. Βάτρ. 131.

*ΘΕΙΙ, ἄχρτ. πρωτότ. ἀφ' οὗ παράγεται τό, τίθημι καθ' ὅλους τοὺς χρόνους καὶ τὰς ἀπ' αὐτοῦ λέξεις.

Θέωμεν, Ἰωνικ. ἀντὶ, θέμεν, ἀ. πλθ. πρσπ. ὑπτκτ. ἀορ. β'. τοῦ τίθημι.

Θεωνυμίαι, ῶν, αἱ (ὄνομα) Θεῖα, θειακὰ ὀνόματα ἢ ὀνοματίαι· αἱ θεῖαι ὀνομασίαι, Διὸν Ἀρεοπ.

Θεωρέω, Μλ. -ήσω. (θεωρος) Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Θεωρῶ, βλέπω, κυτάζω, παρατηρῶ τίποτε. ἐξαιρ. εἶμαι θεωρός, τό ἰταλ. σπεττατόρος δημοσίων ἀγώνων, παγνιδίων, ἢ πανηγυρικῶν πραγμάτων εἰς τινα ἑορτήν, π. χ. ἠθεώρουν τὰ Ὀλύμπια Ἡρότ. 1, 59. ἀλλὰ καὶ ἐπιστατικῶς, κατὰ νοῦν ἀντλ., Σκέπτομαι, στοχάζομαι περί τινος, ἐρευνῶ τι, μετά αἰτ. — 2) (θεωρός) πορεύομαι πηγαίνω, ἔρχομαι εἰς τινα δημοσίαν πανήγυριν ξένον τόπον ἢ εἰς τι μαντεῖον ἀπεσταλμένος ὑπὸ τῆς πολιτείας ὡς πρέσβυς, ἠθεώρουν εἰς τὴν Εἶμαι ἀπεσταλμένος ὡς θεωρὸς καὶ πηγαίνω εἰς πανήγυριν τινα· τὸ ἀκριβὲς ὅμως ἐλέγετο καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλου, ὅστις ἐπήγαινεν εἰς τινα ξένον τόπον ὡς θεατὴς εἰς πανήγυριν τινα ἢ εἰς τι θέαμα. παραβλ. θεωρία. ἀφ' οὗ

Θεώρημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶδεν, ἐκυτάξεν, ἐπορατήρησέ τις, ὡς τό θέαμα, Schaef. appar. Demos Vh. 2. σλ. 105. — β'.) Ὅ,τι ἐσκέφθη, ἠρώτησέ τις ἐν ἑαυτῷ· ὅθεν — γ'.) Ἡ διὰ σκέψεως καὶ νοερᾶς ἐρεύνης εὑρεθεῖσα καὶ ἀναπτυχθεῖσα γνώμη, διδασκαλία, ἀξίωμα, κανὼν τέχνης ἢ ἐπιστήμης — τὰ θεωρήματα, αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστῆμαι. Πολβ. ἀφ' οὗ

Θεωρηματικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνάγεται, ἢ ἀνήκει εἰς τι θεώρημα, διδασκαλίαν, ἀξίωμα. Ὅ,τι περιέχεται εἰς τι θεώρημα, ἢ διδάσκεται κατά τι θεώρημα. — 2) Ἐργ. Ὅστις χρῆται θεωρήματι, διδάσκει κατά τι θεώρημα, ἢ μὲ θεωρήματα.

Θεώρησις, εως, ἡ. Σκέψις, παρατήρησις, θέα, κύταγμα.

Θεωρητήριον, τό. Τόπος ἐκ τοῦ ὁποίου βλέπεται τὶ ἐ. θέαμα. Πλούταρχ.

Θεωρητής, οῦ, ὁ = θεατής.

Θεωρητικός, ή, όν. Ὅστις θεωρεῖ, κυτάζει, βλέπει, παρατηρεῖ. ἠθικὸς θεωρητικῶν, Ὁ κατὰ θεωρίαν, ἀντιθ. τῷ, κατὰ πρᾶξιν, τῷ πραγματικῷ βίῳ, τῷ πραγματικῶς βιοῦν.

Θεωρητός, ή, όν. Ὅ,τι ἐθεωρήθη, ἐκυτάχθη, ἐβλέφθη, παρατηρήθη· ἐπιδέχεται θεωρίαν, δύναται νὰ θεωρηθῇ, κυταχθῇ, παρατηρηθῇ, νὰ ἐξευρεθῇ, γνωσθῇ, γνωρισθῇ δι' ἐπιστατικῆς, ἢ διὰ νοερᾶς θεωρίας, σκέψεως.

Θεώρητρα, τά. Τὰ νυμφικὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἔδιδεν ὁ γαμβρὸς τῇ νύμφῃ, ὅταν τῷ παρουσιάζετο κατὰ πρῶτον μὲ ἀκάλυπτον πρόσωπον, χωρὶς τὴν σκέπην.

Θεωρία, ἡ. Τό νὰ θεωρῇ, κυτάζῃ τίς τι. κύταγμα θεάματος, πανηγυρικῆς πομπῆς. ἐξαιρ. δέ, καὶ διὰ τοῦ νοός θεωρία, σκέψις, ἔρευνα, τό ἰταλ. σπεκουλατσιόνη, ἀντιθ. τῷ, πρᾶξις. τῇ πραγματικῶς ἀσκήσει ἀναπτυσσομένων διδασκαλιῶν ἢ ἀξιωμάτων. συνήθ. ἐπὶ τῆς ῥητορικῆς θεωρίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ διέπρεψε κατὰ πρῶτον ὁ θεωρητικὸς τῶν Ἑλλήνων νοῦς. Ἐν γένει δέ, Ἐπιστήμη. — 2) Δημοσία τελουμένη καὶ πολλοὺς θεατὰς ἔχουσα πανήγυρις· ὁ πανηγυρισμὸς αὐτῆς δι' ἀποστολῆς θεωρῶν, πρέσβεων ἐκ πασῶν τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν, αἵ τινες ἔθεντο συνθεσθαι ἐν ὀνόματι τῶν αὐτοῦ πεμπουσῶν πολιτειῶν καὶ ἐπρόσφερον καὶ θυσίας. Ἐνίοτε δέ, καὶ οἱ πρέσβεις αὐτοί. Ἐξ Ἀθηνῶν ἐπέμποντο θεωροὶ ἐξαιρ. εἰς τοὺς τέσσαρας μεγάλους Ἑλληνικοὺς ἀγῶνας ἐν Δήλῳ, καὶ εἰς τὸ Δελφ. μαντεῖον. παραβλ. G. T. Schumacher de veterum legationibus theoricis. Schlesw. 1827.

Θεωρικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς θεωρίαν (κατ' ἀμφοτ. τὰς σημασ.) ἐξαιρ. εἰς πανηγυρικὴν θεωρῶν ἀποστολήν, ἢ καὶ θεαμάτων, θεάτρων θεωρίαν, κύταγμα. — 2) τό θεωρικόν, καὶ τά θεωρικά, ὑπακ. χρήματα· οὕτως ἐλέγετο ἐν Ἀθήναις τά, ἐπὶ Περικλέους, ἐκ τοῦ δημοσίου θησαυροῦ, ἀπὸ τὴν κάσαν τῆς πολιτείας, τῷ λαῷ διανεμόμενα χρήματα εἰς συνεόρτασιν τῶν ἀγώνων καὶ τῶν θεαμάτων, τοῦτο μὲν ἵνα καταβάλλωσι, πληρόνωσι τό θεωρικόν, ὅ,τι πρέπει νὰ πληρόνῃ ὅστις ἐμβαίνει εἰς τό θέατρον, (δύο ὀβολοὺς) τοῦτο δὲ ἵνα θυσιάζωσι καὶ συνδειπνῶσιν εἰς τὰ θυσιῶν συνήθη δεῖπνα, Boeckh. Ath. Staatshaush. 1. σλ. 169. 232.

Θεώριος, ἔτι δέ καὶ θεώριος. Ἐπθ. τοῦ Ἀπολ. ὡς μαντικοῦ θεοῦ.

Θεωρίς, ίδος, ἡ. Μετά καὶ ἄνευ τοῦ, ναῦς, Τό ἱερόν πλοῖον ἐπί τό ὁποῖον ἐπέμποντο οἱ θεωροί, τό ὁποῖον ὅμως ἐχρησίμευε καὶ εἰς πρεσβείας, ἀποστολὰς διά νὰ κομίζωσί τινα ἢ νὰ παραλαμβάνωσί τινα χρήματα, ἢ ἀνθρώπους καὶ λ. τ. τ., Ἡρότ. 6, 87. Wess. Ἐν Ἀθήναις δὲ ἐξαιρ. περίφημος ἦν ἡ Δηλιακὴ θεωρία ἀπό Θησέως ἤδη ὑπάρχουσα, καὶ ὠνομάζετο κατ' ἐξαίρεσιν θεωρίς, Boeckh. Ath. Staatshaush. 2. σλ. 217. ἠθεωρίς ὁδόν τὴν ὁποίαν ὡδεύον, ἐπήγαινον, ἐταξείδευον οἱ θεωροί.

Θεωροδόκος, ὁ, ἡ. καὶ Δωρικ. Θεαροδόκος, Ὅστις δέχεται τοὺς θεωρούς Ἐπιγραφ.

Θεωρός, ὁ. (θεάομαι) = θεωρητής, θεατής. Ὅστις θεωρεῖ, κυτάζει τίποτε· ὅτι δέ καὶ ἀκροατής, ὅστις ἀκούει τίποτε δημοσίως λεγόμενον, διδασκόμενον. Συνήθως ὅμως ὅστις ἐπέμπετο ὑπὸ τῆς πολιτείας πρέσβυς εἴτε διά νὰ ἐρωτήσῃ τίποτε τό μαντεῖον ἐν ὀνόματι καὶ κατ' αἴτησιν τῆς πολιτείας, παρβλ. θεοπρόπος, σημασ. 2., εἴτε διά νὰ προσφέρῃ θυσίαν ἢ ἀφιέρωμά τι, εἴτε διά νὰ παρευρεθῇ ὡς θεατής εἰς τινα ἱερὰν τελετήν, ἢ πανήγυριν, ἢ πανηγυρικοὺς ἀγῶνας ξένης τινός πολιτείας, ὅπου ἐμφανίζοντο οἱ θεωροί ἐστεμμένοι καὶ ἐν λαμπρᾷ τῇ στολῇ. Valck Amm. σλ. 92. Boeckh. Ath. Staatshausch. 1. σλ. 229. (τήν παρά τό θεός καὶ ὥρα ἐτυμλγ. τῆς λθ. ἀποδέχεται ἐκ μέν τῶν ἀρχαίων ὁ Ἀρπκρ., ὁ Φωτ. καὶ τό μέγα Ἐτυμλγ. ἐκ τῶν νεωτέρων δέ, ὁ Müller Aegin. σλ. 155. καὶ ὁ Welcker Theogn. σλ. XIIV. ὅθεν ἀναγκαίως πρέπει ν' ἀποδεχθῇ τις δύο λέξεις τοῦ, θεωρός, ὧν τήν μέν παρά τό, θεάομαι παραγομένην καὶ τόν θεατήν ἁπλῶς σημαίνουσαν, τήν δέ ἀναλόγως τῷ, θυρωρός, πυλωρός, σκευωρός, ὑλωρός καὶ λ. τ. τ. ἐσχηματισμένην, καθ' ἣν τήν σημ. εὑρίσκεται τά πλείστα ἢ λέξεις ἐν χρήσει. Τήν διαίρεσιν ταύτην τῆς λέξεως ὅμως δέν εὑρίσκει ἀναπόδεκτον ὁ Passow.)

Θέωσις, εως, ἡ. (θεόω) = ἀποθέωσις.

Θεώτερος, α, ον. Συγκριτ. τοῦ, Θεός· ἀντί θετικοῦ ταυτοσημάντως τῷ θεῖος, κεῖται ἐν Ὀδσ. Ν, 111. παρβλ. Ετμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σλ. 279.

Τὸ Θ μετὰ τοῦ Η.

Θηβαγενής, ὁ, ἡ. (ΓΕΝΩ) Ὅστις ἐγεννήθη εἰς τάς Θήβας, κατάγεται ἐκ Θηβῶν, Ἡσό. Θγν. 530. ἔτι δέ καὶ ὁ τύπος Θηβαιγενής ἐστιν Ἑλληνικός καὶ ὀρθός, Lobeck ἐν Φρν. 648.

*Θήβαζε, Ἐπῤῥ. Εἰς τάς Θήβας, πρός τάς Θήβας, κινήσεως σημαντικόν.

*Θῆβαι, ῶν, αἱ, παρά ποιητ. θέ, καὶ Θῆβαι, ἡ. Αἱ Θῆβαι, ὀνομασία πλειόνων πόλεων, ὧν γνωστότεραι ἡ μητρόπολις τῆς Βοιωτίας, ἐν τῇ Τροϊκῇ ἐπικρατείᾳ πόλις τις, καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, Θῆβαι, παρ' Ὅμ. ἤδη κατά τε τόν ἑνικόν καὶ κατά τόν πληθυντ. ἀριθμ., καὶ παρ' Ἡσό. ὡσαύτως ἀπαντώμεναι.

*Θηβαιγενής, ὁ, ἡ — Θηβαγενής.

*Θηβαικός, ἄνος, Ἰων. εος, ὁ. Ἐπθ. τοῦ Διός, Ἡρότ. 1, 182. 2, 52. 4, 181.

*Θηβαῖος, αία, αῖον. Θηβαϊκός. Ὅς τις, ἤ ὅ,τι εἶναι ἀπό τάς Θῆβας, Ὅμ., ὁ Θηβαῖος. Κάτοικος τῶν Θηβῶν, γεννημένος εἰς τάς Θήβας — 2) Ὅμ. κύρ., Ἰλιά. Θ, 120.

Θηβαΐς, ίδος, ἡ. Ἔπος, ᾠδή, ποίημα περί Θηβῶν καὶ περί τῶν Θηβαϊκῶν πολέμων. (-υυ).

Θηβάνας, ου, ὁ. Ἀνεμός τις ἐκ τοῦ μέρους τῶν Θηβῶν πνέων.

*Θήβαδε, ποιητ. Ἐπῤῥ = Θήβαζε. Ἰλιά. Ψ,

*Θήβη, ἡ, ἰδέ Θῆβαι. 679.

*Θήβαθεν, Ἐπῤῥ. Ἐκ Θηβῶν, ἀπό τάς Θήβας.

*Θήβηθεν, Ἐπῤῥ. Εἰς τάς Θήβας. Ἰλιά.

Θηγαλέος, ία, έον, (θήγω) Πᾶν ὅτι εἶναι ὀξύ, ἠκονημένον, κοπτερόν — 2) Ἐνεργτ. Ὅ,τι ὀξύνει, ἀκονεῖ, ἀκονᾷ τι. Ἀνάλεκτ. Ε. 496. αἰλίθος εὐτυχιδῶν θηγαλέη καλάμωνα.

*Θηγάνεος, α, ον = τῷ προηγμ. (-υυυ) παρά τό

Θηγάνη. Ἀκόνη, ἀκονόπετρα — 2) Μεταφ. Παροξυσμός, διερεθισμός, τό νά παροξύνῃ, διερεθίζῃ, παρακινῇ, ἀνάψῃ τίς τινα διά νά κάμῃ τίποτε. Αἰσχλ. Εὐμ. 821 (-υ-).

*Θήγεον, τό = θηγάνη.

*Θήγανος, ὁ, ἡ, = θηγαλέος, σημασ. 2.

*Θηγάνω, = θήγω, Ἡσχ.

Θήγη, ἡ, Μαλακοφωνότερος τύπος ἀντί τοῦ, θήκη, παρ' Ἡσχ. μόνον ἀποτηρηθείς.

Θήγω, Μλ. θήξω. Ἀκονῶ, ὀξύνω. ποδόνταχα Ἰλιά. Α, 416. Ν, 475. Ἔτι δέ καὶ κατά μέσ. διάθ., μετά αἰτ. ποδόν θηξάσθων Ἰλιά. Β, 382) (ἐν Ὀδσ. εὐχ εὑρηται ἡ λέξ.) — 2) Τρπκ. Διεγείρω, ἐγκωμιάζω, ἐνθαρρύνω τινά. Ἔτι δέ καὶ παροξύνω, ἐρεθίζω εἰς ὀργήν, ἀγανάκτησιν.

Θηέομαι, Μλ. -ήσομαι, Ἰων. ἀντί θεάομαι, θέομαι, Δωρικ. θεέομαι. Θεωρῶ, κυτάζω, μετά καὶ ἄνευ αἰτ. παρ' Ὅμ. τά πλείστα κατά παρασημαντίαν τοῦ, κυτάζω μὲ θαυμασμόν, ἄρα ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι, Ἰλιά. Η, 444. Ὀδτ. Β., 13. καὶ ἄλλχ., μετά τοῦ, θαμβεῖν, Ἰλιά. Ψ, 728 — θηεύτο, Ἰων. γ'. πλθ. πρτπ. ἀπρμφ. ἀντί, ἐθηεύτο, πολλκ. παρ' Ὅμ., ὡσαύτως καί, ἐθηεύμεσθα, ἀντί ἐθηούμεθα, Ὀδσ. 1218, ἀτύνθεε, θηεαίατο ἀντί, θηήσαιντο, Ὀδσ. Σ, 191.

*Θήης, Ἐπκ. β'. ἐνκ. πρτπ. ὑπτκτ. ἀορ. β'. ἐνργ. τοῦ τίθημι, ἀντί θῇς. Ἰλιά. Π', 96.

Θηητήρ, ῆρος, ὁ. Ἰωνικ. ἀντί, θεατής, (θηέομαι) Θεωρητής, ὅστις θεωρεῖ, κυτάζει τι. θηητήρ τοξοῦν θεωρητής καὶ ἐμπειρος τοῦ τόξου, τῆς τοξευτικῆς, Ὀδυσ. Φ. 397.

Θηητός, ή, όν. Ἰωνικ. ἀντί, θεατός. Ὅς τις ἢ ὅ,τι ἐκυτάχθη, ἐθαυμάσθη, ἠμπορεῖ νά κυταχθῇ, εἶναι ἀξιοθαύμαστος, θαυμάσιος, θαυμασμοῦ πρόξενος. Ἡσό. Θγν. 31. Παρά Πιν. θέ, Δοκ θεητός.

Θηήτωρ, ορος, ὁ. = θηητήρ, ποιητ.

Θηκαῖος, αία, αῖον. Ὅ,τι ἔχει σχῆμα ἢ μέγεθος θήκης, εἶναι ὡς θήκη, χρησιμεύει εἰς νεκροθήκην· κοίταμα θηκαῖον θελγηριστός τάφος, Ἡρότ. 2, 86. παρά τό

Θήκη, ἡ. (τίθημι) Παντοῖόποτε, εἰς τό ὁποῖον δυνάμεθα νά θέτωμεν, βάλλωμεν, φυλάττωμεν τίποτε, κίστη, τό ἰταλ. κάσα, τουρκβ. σενδούκι, ἀρμάρι, θηκάρι, σακκούλα δι' ἄσπρα καὶ λ. τ. τ. Παρ' Ἡρότ. 1, 67. 2, 148. ἡ σωρός ἤτοι

ομφακοειδής (ὄμφαξ, εἶδος). Ἀκέρη διόλου ἀνωρος ψαινόμενος, μὴ ὥριμος ἀκόμη, Ἱπποκρ.

Περιόν, τό. Περιόντα, τά· ἴδε περίειμι.

Περιουχίζω, Μ. ίσω (ουχίζω). Κόπτω τοὺς οὐυχας ὁλόγυρα, Ο'.

Περιοπή, ήμαρτ. ἀντί, περιωπή.

*Περιοπτέος, ία, έον, ρήματ. ἐπίθ. τοῦ περιοράω. Πρέπει νὰ ἴδῃ τις τριγύρω του, ἢ νὰ παραβλέψῃ, Ἡρότ. 7, 168. μετὰ τῆς ἀπαρμφ. Ἡρότ. 5, 39. ἐκ τοῦ

Περίοπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. -όπτιος (περιόψομαι). Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἴδῃ ἀφ' ὅλα τὰ μέρη, πανταχόθεν ὁρατός, ὑψηλός, ὅθεν μέγας, θαυμάσιος, ἀξιοθαύμαστος, ἐπιφανής, κολυθέατος, ὑπὸ πάντων βλεπόμενος, ὡς τό, περίβλεπτος, Valck. Φοιν. 554. »Ἐκ περιόπτου«, ἀπὸ τόπου ὑψηλοῦ καὶ ἐλευθέρου. 2) ἐνεργητ. ὁ παρορῶν, παραβλέπων, ἀμελῶν, μὴ προσέχων, τρόπον τινὰ ἐπάνω τινὸς πέραν κυττάων.

*(Περιόπτω), ἀχρ. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ, περιοράω.

Περιόρασις, ἡ. Τὸ κύκλῳ, ὁλόγυρα βλέπειν. 2) τὸ βλέπειν τι καὶ ἀφίνειν αὐτό, παράβλεψις, ἀμέλεια· ἐκ τοῦ

Περιοράω, ῶ, Μ. -όψομαι. παρατ. περιεώρων, Ἰων. περιοῴων. Παρακ. περιεώρακα. Παθ. Παρακ. περιεώρᾱμαι, καὶ κατὰ συγκ. περιῶμμαι. Παθ. ἀόρ. περιώφθην. Περί τοῦ ἀόρ. περιεῖδον καὶ τοῦ παρακ. περοῖδα, ὅρ. ἐν τῷ περιεῖδον (ὁράω, ἀμλ.). Καθ' ὅλα τὰ μέρη, κύκλῳ ὁράω, ὁλόγυρα βλέπω, Ξενοφ. Κυροπ. γ'. γ'. 26. »Περιορῶντες ἀλλήλους, ὀνομάζοντες παρασπάτας. 2) ὑπερορῶ, ἐπάνω τινὸς κυττάζω πέραν· ὅθεν, ὀλίγον φροντίζω, κυττάζω μὲ ἀδιαφορίαν, παραβλέπω, ἀμελῶ, κυττάζω τι καὶ ἀφίνω νὰ γίνῃ· συνήθ. μετὰ μετοχ. Ἡρότ. 9, 41. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. ζ. 26. καὶ Ἀπομν. γ'. 9'. 8. »Ἡσυχῆ πράττοντες μὴ περιορῶν, ἀλλὰ βοηθεῖν· ὡσαύτ. μετὰ ἐπιθ., Ἀριστ. Νεφ. 124. ἔτι δὲ οὐχὶ σπανίως καὶ μετὰ ἀπαρμφ., Ἡρότ. 1, 191. 2, 64. 3, 48. 7, 16. 1. Θουκ. 2, 20. 4, 28. 5. 29. καὶ ἀλλαχοῦ. πρβ. περιεῖδον, 2. Εἰς ταύτην τὴν σημασ. ἀνήκει καὶ ὁ μέλλ. περιόψομαι, Ἀριστφ. Ἀχ. 55. Νεφ. 124. 3) μέτ. χάνω τὸν καιρόν μου κυττάζω ὁλόγυρά μου πολὺν καιρόν, δηλ. ἀργῶ, ἀργοπορῶ, ἀκνῶ, προσμένω, ἀναβάλλω τὸν καιρόν, χρονίζω, Θουκ. 6, 93. β) μετὰ γενικ. κυττάζω διά τι, δηλ. φροντίζω, ἔχω ἔγνοιαν, Θουκ. 4, 125.

Περιοργής, ές, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. περιοργῶς (ὀργή). Λίαν ὀργισμένος, πολλὰ θυμωμένος, πλήρης θυμοῦ, ὑπὸ ὀργῆς κεκινημένος, Θουκυδ. δ'. 130. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 224. ὅθεν

Περιοργίζομαι, ὡς παθ. Λίαν, σφοδρῶς ὀργίζομαι, Πολύβ.

*Περίοργος, ὁ, ἡ, = περιοργής. Ἐπίρρ. περίοργως.

Περιοργυιόω, ῶ (ὀργυιόω), ἔτι δὲ καὶ μέτ. Πιάνω τινὰ μὲ ἐκταμένας ἀγκάλας, κλείω εἰς τὰς ἀγκάλας μου. »Πάχος ὅσον δύο ἄνδρες περιωργυιωμένοι περιλαβοίεν« (Κτησίας παρὰ Φωτίῳ), ὅσον δύνανται νὰ ἀγκαλιάσωσι δύο ἄνθρωποι.

Περιόθριον, τό. Τὸ πλησίον τοῦ ὄρθρου διάστημα τῆς νυκτός· ὁ πλησίον τοῦ ὄρθρου καιρός, ὁ πρὸ τοῦ λυκαυγοῦς καιρός, πρὸς τὸ ξημέρωμα· οὐδ. τοῦ,

*Περιόρθριος, ὁ, ἡ (ὄρθρος). Πλησίον τοῦ ὄρθρου ὤν.

Περίορθρον, τό· ταὐτὸν τῷ, περιόρθριον, Θουκυδ. β'.

Περιορίζω, Μ. ίσω (ἐρίζω). Ὁλόγυρα ὅρια, σύνορα βάλλω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μετ' ἀκριβείας προσ. διορίζω, ἑρμηνεύω· ἔτι δὲ ἐξορίζω· ὅθεν

Περιόρισις, ἡ· καὶ, περιορισμός, ὁ. Τὸ περιορίζειν, περικλείειν, ὅρους, σύνορα βάλλειν, περίκλεισις διά τινων ὅρων· ὅθεν, διορισμός.

*Περιόρισμα, ατος, τό. Τὸ περιωρισμένον = τὸ διωρισμένον.

*Περιορισμός, ὁ, = περιόρισις. 2) νομικ. ἐξορία, deportatio Λατ.

Περιόριστος, ὁ, ἡ (περιορίζω). Περιωρισμένος· διωρισμένος, καὶ, τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ περιορίσῃ, ἢ διορίσῃ.

Περιορμέω, ῶ, Μ. ήσω (ὁρμέω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα πλέω, ἀρμενίζω καὶ εἰς ὅρμον, λιμένα ἐμβαίνω διὰ νὰ ῥίψω τὴν ἄγκυραν. Πλούταρχ. Ἀντών. 35.

Περιορμίζω, Μ. ίσω (ὁρμίζω). Ὁλόγυρα πλέων, ἀρμενίζων φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, περιπλέω, Πλούταρχ. εἰς Πομπήϊον, 76. ὅπου, παρορμῆσαι, πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ.

Περιορύσσω, Ἀττ. -ττω. Μ. ύξω (ὀρύσσω). Κύκλῳ ὀρύσσω, ὁλόγυρά τινος σκάπτων λάκκον ποιῶ· διά τινος ὀρύγματος, λάκκου καὶ τείχους περικλείω τι (χωνεύω καὶ μόνον ὁλόγυρα). 2) περισκάπτω, ὁλόγυρά τινος κατὰ βάθος σκάπτω τὴν γῆν, Θεόφραστ.

Περιορχέομαι, οῦμαι. Μ. ήσομαι (ὀρχέομαι) μέτ. Ἀποθ. Κύκλῳ ὀρχοῦμαι, χορεύω ὁλόγυρά τινος ἢ ἁπλῶς.

Περίοσμος, ὁ, ἡ (ὀσμή). Πάνυ μυρίζων, πλήρης ὀσμῆς, πολλὰ μυρωδάτος, μεγάλην, σφοδρὰν ὀσμὴν ἐκδίδων.

Περιόστεος, ὁ, ἡ (ὀστέον). Περικυκλωμένος ἐξ ὀστέων. 2) ἐνεργητ. ὁ περικυκλῶν τὰ ὀστέα· »τὸ Περιόστεον« ὁ περικυκλῶν καὶ περικαλύπτων τὰ ὀστέα ὑμήν.

Περιοσφραίνομαι, ίσομαι (ὀσφραίνομαι), μέσ. Ἀποθ. Κύκλῳ ὀσφραίνομαι, ὁλόγυρα μυρίζω εἴς τι.

Περιουσία, ἡ (περίειμι, εἶμι). Ὅπερ μένει ἐπίλοιπον ἀπό τινος, τὸ καταλειπόμενον λείψανον, ἐναπομεινάριον, τὸ περισσεῦον, ἢ ὅπερ ἀπομένει ἀπό τινος. »Περιουσία ἐάν μοι ᾖ τοῦ ὕδατος«, ἐὰν ἐγὼ τόσον ὕδωρ ἐπίλοιπον ἐκράτουν, ἐὰν μοὶ ἀπέμεινε τόσον ὕδωρ, Δημοσθέν. β) ὅ,τι μένει ὑπόλοιπον ἀπὸ ποσότητα χρημάτων, ἣν ἔχω, ἀπὸ τῆς περιουσίας μου, ἄρα τὸ ὑπερβάλλον, τὸ περιπλέον, τὸ περίσσωμα, τὸ κουσοῦρι· καὶ ὅ,τι κερδαίνει τις, ἄρα, κέρδος, ὄφελος, πορισμός· ἐν γένει, κτῆσις, τὸ ἔχειν, ὑποστατικά, πλοῦτος, οὐσία, χρηματικὴ κατάστασις, εὐκτημοσύνη, ἀφθονία, εὐπορία, ἀντιθ. τῷ, ἀναγκαῖα· π. χ. »Περιουσία χρημάτων, νεῶν, κ. τ. τ. Ἰδιοκτησία, κτήματα, Ξενοφ. Οἰκονομ. ά. 4. »Τελεῖν τε ὅσα δεῖ καὶ περιουσίαν ποιῶν αὐξειν τὸν οἶκον, τὰ ἀναγκαῖα ἐξοδα ποιεῖν, καὶ τόσα νὰ μένωσιν ἐπίλοιπα ὥστε διὰ τούτων νὰ αὐξάνωσι τὰ πλούτη τοῦ οἴκου. »Ἀπὸ παντὸς περιουσίαν ποιούμενος«, Πλάτ. Πολ. ἡ. κτῆσιν, ἀποκτήματα, κέρδη. »Ἐκ περιουσίας«, ἐκ θαυμαστείας, ἐκ τοῦ περισσεύματος· εὐκόλως, Στράβ. γ'. σελ. 423. §. ἄνευ ἀνάγκης, ἐκ προαιρέσεως, ἐξ ἰδίας θελήσεως, αὐτοθελήτως, αὐτοπροαιρέτως. »Οὗτος δὲ ἐκ περιουσίας μοῦ κατηγορεῖ«, Δημοσθέν. σελ. 228. αὐτοπροαιρέτως δηλαδή, ἀναιτίως, χωρὶς νὰ ἔχῃ αἰτίαν τινά, χωρὶς νὰ ᾖναι πειραγμένος ἀπ' ἐμοῦ. »Οἱ δ' ἐκ περιουσίας, ὥσπερ αὗτος, πονηροί«, ὁ αὐτός σελ. 1122. τὸ ὁποῖον πρότερον εἶπε· »Τοῖς μετ' εὐπορίας πονηροῖς«, τοῖς ἄνευ τινὸς ἀνάγκης ἢ πτωχείας πονηροῖς γενομένοις· τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ τοῦ Σαλλουστίου Cat. 58. Nos pro patria, pro libertate, pro vita certamus; illis supervacaneum est pugnare pro potentia paucorum. Ἡμεῖς ὑπὲρ πατρίδος, ὑπὲρ ἐλευθερίας, ὑπὲρ ζωῆς ἀγωνιζόμεθα· ἐκείνοις δὲ περιττόν ἐστι μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς ὀλίγων ἐξουσίας. Τοιοῦτον καὶ τό, »Ἐκ τοῦ περιόντος«, παρ' Ἀντωνίν. ζ'. 56. Ἡ σημασία ἔρχεται ἐκ τούτου, ἐπειδὴ καὶ τό, περιουσία, σημαίνει πλουσίαν καὶ ὑπὲρ τὸ δέον, ὅ ἐστι, μεγάλην οὐσίαν, ὁπότε δηλαδὴ ἔχει τις περισσότερον τῶν ἀναγκαίων. »Τοὺς μὴ ἐκ τινος περιουσίας ζῶντας«, Ἀθήν. δ'. σελ. 168. ἄρα »Ἐκ περιουσίας«, ἄνευ ἀνάγκης, ἄνευ χρείας, ἄνευ ἐνδείας· παρὰ Πολυβ. δ'. 21. »Περιουσίας χάριν«, πρὸς περίστειαν, πρὸς περίσσευμα, (παραπάνω ἀπὸ τάλλα). γ) τὸ περιεῖναι, τὸ μένειν ἔτι ἐν τοῖς ζῶσι, τό νὰ ζῇ τις ἔτι· καὶ ἡ λύτρωσις τῆς ζωῆς ἀπό τινος κινδύνου ἢ ἀσθενείας, ἢ σωτηρία· ἢ διατήρησις τῆς ζωῆς· καὶ αὐτὴ ἡ ζωή. δ) ἡ κατάστασις τοῦ σώματος ἢ πνεύματος ἔχοντος ἔτι τὴν ἰσχύν του, Ἱπποκράτ. »Περιουσία καθαρά· ὅθεν

Περιουσιάζω, Μ. άσω. Περιουσίαν ἔχω, ἔχω πλούτη, ὑποστατικά, κτήματα, ἢ δαψίλειαν, περίστειαν, πλῆθος, ὑπὲρ τὸ δέον ἔχω οὐσίαν· ἐν γένει, ἔχω ἀφθονίαν, μὲ τὸ παραπάνω, καὶ μετὰ δοτ. πράγμ., τινί, ἔχω τι μὲ τὸ παραπάνω, ἐν ἀφθονίᾳ, π. χ. »Δυναστεία πόλις περιουσιάζει« (Διονύσ. ἀρχ. ζ'. 75.), ἔχει μεγάλην δύναμιν. β) διαπρέπω, κάμνω ἐπίδειξιν, δείχνω τὸν ἑαυτόν μου εἴς τι, π. χ. »Λέγεται περιουσιάσαι τρυφῇ«, λέγεται, ὅτι αὐτὸς ἐπέδειξεν ἑαυτὸν διά τινος ἐξαιρέτου καὶ μεγάλης τρυφῆς, Διόδωρ. Σικ. γ) ἐξοδεύω, δαπανῶ τὸν πλοῦτόν μου ἢ τὸ περιπλέον, τὴν εὐπορίαν μου εἴς τι, π. χ. »Περιουσιάζειν εἰς τοὺς ἀναγκαίους«, ἐξόδευε τὰ πλούτη του εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην συγγενεῖς του, Φάλαρ. Ἐπιστ. Τό δὲ, περιουσιῶσαι, παρ' Ἀλκίφρ. β'. Ἐπιστ. ά., ἔστι διεφθαρμένον· ὅθεν

Περιουσιασμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, περιουσία, Περίσσεια, πλούτη, ὑποστατικά, ἐν γένει, εὐπορία, πλῆθος, κ. τ. τ.

Περιουσιαστικός, ή, όν. Εἰς περιουσίαν ἀνήκων.

Περιούσιος, ὁ, ἡ (περιουσία). Ὑπὲρ τὸ δέον, ὅ ἐστι, λίαν πλούσιος, πολὺν οὐσίαν, πολλὰ κτήματα κεκτημένος· ἄφθονος, δαψιλής· περιττός 2) διαφέρων, ἐξαίρετος, ἐκλεκτός, ἐκλελεγμένος, ὡς καὶ τό, Περιώσιος· »Λαὸς περιούσιος«.

Περιόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Περὶ τὰ ὄμματα ὤν, ὑφάνων, κείμενος.

Περιοχέω, ῶ (ὀχέω). Περιφέρω, κουβαλῶ μὲ τὸ ἁμάξι γύρω, Παθητικ. καὶ μέσ. περιοχέομαι, περιφέρω ἐμαυτόν, δηλ. περιέρχομαι ἐφ' ἁμάξης ἢ ἵππος.

Περιοχή, ἡ (περιέχω). Τὸ περιέχειν, περικρατεῖν· β) περιφέρεια, καὶ περικλειστμένος τόπος, περιτειχισμός· γ) τὸ ὅλον, ὁ ὄγκος, θεωρούμενα ὡς περιεχόμενα καὶ περικλειστμένα διά τινος γραμμῆς ἢ τείχους ἢ φραγμοῦ· π. χ. »Πυροειδὴς περιοχή«, ὁλόλευκος πύρινος ὄγκος, ὕλη, μάσσα, Πλουτ. Λυτ. 12. δ) τὸ περιλαμβανόμενον χωρίον, τὸ περιεχόμενον ἐπιτομικῶς ἔντινι συγγράμματι, τμῆμα, κεφάλαιον, ὕλη, ὑπόθεσις, καὶ ἐν τῇ ῥητορ. ὡς τό, Περίοδος, Κικέρ. Ἄττικ. ἰγ'. 26. »Περιοχαὶ πραγμάτων«, ἡ συνοχή, τὸ ἄθροισμα ὅλων τῶν συνεχομένων πράξεων, Διονύσ. Ἁλικ. ὁ αὐτός ἔχει· »Περιοχὰς καὶ τόπους«, ὁλόκληρα τμήματα καὶ χωρία τῶν συγγραφέων, ε) περικύκλωσις, περίβολή. »Τῇ φύσει τῆς περιοχῆς«, Ἡλιόδωρ. β'. σλ. 106. καὶ ἐντεῦθεν, τό περικάλυμμα, λέπυρον, κέλυφος, π. χ. τῶν καρπῶν.

Περίοχος, ὁ, ἡ (περιέχω). Περιεχόμενος, περικεκλειστμένος.

*Περιόψομαι, Μελλ. τοῦ περιοράω

Περιπαθέω, ήσω. Εἰς σφοδρὸν πάθος ἢ κίνησιν διαθέσεως εἰμί, εὑρίσκομαι, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκ-

νεκροθήκη, τάφος αὐτοῦ καὶ παρὰ Σοφ. Ἠλ. 896. ἀφ' οὗ

Θηκίον, τό. Ἱποκορ. τοῦ, θήκη, Θηκίτσα.

Θηκτός, ή, όν. Ἐπθ. ρημτ. τοῦ θήγω, Ὅ,τι εἶναι ἠκονισμένον, ὀξύ, κοπτερόν.

Θηλάζω, Μέλ. ἄσω. Δρκ. -άξω (θηλή) Βυζάνω, ἐπὶ μητρός ἢ τροφοῦ, τρέφω μὲ τὸ βυζί. Μέσ. δέ, ἐπὶ βρέφους, βυζάνω, τρέφομαι μὲ τὸ μητρικὸν γάλα. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 468. Ο δὲ Θεόφρ. χρῆται κατὰ ταύτην τὴν σημσ. καὶ τῇ ἐνεργ. διαθ. ὀνματόν θηλάζειν ἐστὶ δὲ ἡ λέξ. κατὰ ἀμφ. τὰς σημσ. ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ ἐπ' ἄλογων ζώων χρήσιμος. ἀφ' οὗ

Θηλαμυνός, Ὅστις, ἢ ὅ,τι βυζάνει, βυζαχτέρι. Ἡσυχ.

Θηλαμών, όνος, ἡ = θηλάστρια, Βυζάχτρια. Λυκόφρ. 31.

Θηλασμός, ὁ. (θηλάζω) Τὸ βύζαγμα ἐκ μέρους τῆς μητρός — 2) Ἀπὸ τῆς μέσ. διαθ., τὸ βύζαγμα, ἐπὶ τέκνου.

Θηλάστρια, ἡ. Τροφός, βυζάστρα, βυζάχτρια.

*Θήλεα, Ἰων. θηλα. τοῦ θῆλυς, ἀντὶ θήλεια, Ἡρόδ.

Θήλεια, ἡ. θηλυκ. τοῦ θῆλυς. Ὅμηρ. Θηλυκή, παρ' Ἀράτῳ 1068. θέ, καὶ ἐν οὐδετέρου γένους πληθ. ἀρθ. ὡς ἀπὸ τοῦ θέλειος, ἀφ' οὗ φαίνεται, ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἐπιθ. ποιητ. θήλεος.

Θηλέω, Δκρ. Θηλεῶ (θηλή) = θάλλω, ἐπὶ φυτῶν, Βλαστάνει θαφιλῶς, αὐξεῖ, πρασινίζει ἠλειμμένος ἐου ἠδὲ τηλήνου θέλεον τὸ κοινν. Τὰ λειβάδια ἦτον καταφορτωμένα, γεμάτα μὲ ἐτσια καὶ σέλινα, καταπρασίνιζαν, μετὰ γεν. Ὀδσ. Ε, 73. παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ μετὰ δοτ.

Θηλή, ἡ. Ὁ μαστός, τὸ βυζί τῆς μητρός, καὶ ἡ ῥώγα τοῦ βυζίου, (συγγν. τῷ ΘΑΩ, θάλλω, τέθηλα, θῆλος, Πλάτ. Κρατ. σλ. 414. Α.)

Θηλοειδής, ές, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ βυζί.

Θηλυγενής, ές, ὁ, ἡ. (ΓΕΝΩ) Ὅς τις, ἢ ὅ,τι εἶναι θηλυκοῦ γένους — 2) Ὅς τις ἢ ὅ,τι ἐτέχθη, ἐγεννήθη ἐκ γυναικός, ἐκ θηλυκοῦ ζώου. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς γυναῖκα· στολὴ θηλυγενὴς Εὐρπδ.

Θηλύγλωσσος, ὁ, ἡ. (γλῶσσα) Ὅστις ἔχει γυναικείαν, τρυφερὰν γλῶσσαν, ἢ ὁμιλίαν. Ἀνάλεκτ. Β' 114.

Θηλυγονία, ἡ. Τὸ νὰ γεννῇ τις θηλυκὰ τέκνα — 2) γυναικεία σπορὰ — 3) γυναικεία, ἢ πρὸς μητρὸς καταγωγή. ἢ ἀπόγονοι ἐκ μέρους τῆς μητρός. ὁ Ἀδριανοῦ ἔκγονος κατὰ θηλυγονίαν. Ἡρωδιαν.

Θηλυγόνος, ὁ, ἡ. (ΓΕΝΩ) Ὅστις γεννᾷ θηλυκὰ τέκνα, ἐπὶ πατρός.

Θηλυδρίας, ου, ὁ. Ἰων. θηλυδρίης (θῆλυς) Τρυφερόβιος, γυναικώδης ἀνθρωπος· ὅστις ζῇ, εἶναι ὡς γυνή. ἀφ' οὗ

Θηλυδριώδης, εος, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅστις εἶναι ὡς γυνή, ὁμοιάζει μὲ γυναῖκα, ὅ,τι ἀνήκει εἰς γυναῖκα, εἶναι γυναικὸς ἴδιον· ἡμέλος θηλυδριώδεσι, Ἀριστοφ. Θεσμ. 131.

Θηλυδριώτης, ίδος, ἡ. Θηλ. τοῦ προηγμ. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν Δ. Ἀρδαβούριος. πάνσις θηλυδριώτιν.

Θηλυκεύομαι, Πολιτεύομαι, φέρομαι ὡς γυνή. νεωτέρα λέξις. Κλήμ. Στρωμ. Δ', παρὰ τὸ

Θηλυκός, ή, όν. Ἴδε καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι θηλυκοῦ γένους — 2) = θηλυδριώδης. καὶ Ἐπίρ. θηλυκῶς,

Θηλυκρανεία, καὶ, θηλυκρανία, ἡ. Τὸ θηλυκὸν δένδρον κρανεία, κρανιά.

Θηλυκρατής, ὁ, ἡ. (κρατέω) Ὅστις ἐξουσιάζει γυναῖκας. Αἰσχύλ. Χοηφ. 599.

Θηλύκτονος, ὁ, ἡ. (κτείνω) Ὁ ὑπὸ γυναικῶν φονευμένος.

Θηλυκτόνος, ὁ, ἡ. Ὅστις φονεύει γυναῖκας, καὶ ὅστις φονεύει διὰ μέσου γυναικῶν, Αἰσχλ. Πιμθ. 857.

*Θηλύλαλος, ὁ, ἡ (λαλέω) = θηλύγλωσσος.

*Θηλυμανέω, Μλ. -ήσω, Μαίνομαι, λουλαίνομαι διὰ γυναῖκας, τὰς ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολήν. παρὰ τὸ

Θηλυμανής, ὁ, ἡ. (μαίνομαι) Ὅστις ἔχει μανιώδη κλίσιν, ἀγάπην πρὸς τὸ θηλυκὸν γένος, εἶναι διόλου ἔκδοτος εἰς τὰς γυναῖκας, τρελαίνεται διὰ γυναῖκας. Ἀνθολ.

Θηλυμελής, ές, ὁ, ἡ. (μέλος) Ὅστις ψάλλει, τραγουδεῖ τρυφερά, γλυκὰ ὡς γυνή. Ἀνάλεκτ. Γ'. 260. ὁ θηλυμελεῖς ἀηδόνες.

Θηλυμίτρης, ου, ὁ. καὶ

Θηλυμίτρις, ίδος, ὁ, ἡ. (μίτρα) Ὅστις ἔχει, φορεῖ γυναικείαν μίτραν, τὸ σύνηθ. ἐκ τοῦ ἰταλ. σκούφιον· ἐν γένει, ὅς τις ἐνδύεται, στολίζεται ὡς γυνή. Λουκ. Βάκχ. 3, 52. ἄρχων θηλυμίτριος.

Θηλύμορφος, ὁ, ἡ. (μορφή) Ὅστις ἔχει, μορφὴν γυναικός, εἶναι, φαίνεται ὡς γυνή.

Θηλύνους, συναιρ. θηλύνους. ὁ, ἡ. οὐδ. ουν (νοῦς) Ὅστις ἔχει γυναικὸς φρονήματα· γυναικοκέφαλος, γυναικόμυαλος. Αἰσχύλ. Προμηθ. 1003.

Θηλύνω, Μλ. -υνῶ. (θῆλυς) Κάμνω τινὰ γυναικώδη, τρυφερόβιον, δειλόν, ἀδύνατον, τὸ ἰταλ. delicatore. ἀνανδρον. μαλακύνω τὴν καρδίαν τινός. ὁ θηλύνων δακρύοις. Νικήτ. Χρον. Γ'. 8. Σφλ Αλ. 551. Μέσ. Κνδύομαι, ἢ προτρέφομαι, πολιτεύομαι ὡς γυνή, βίων, 15, 18. Στολίζομαι, σταφυλίζομαι, καμαρώνω ὡς γυνή· τῇ μορφῇ Θεόφρ. 20, 14. Ὑπερηφανεύομαι. φέρομαι, παίζω τὸν ἀκατάδεκτον, καθὼς κάμνουν αἱ κόραι, τὰ κορίτσια· ὡς τό, δρύπτομαι.

Θηλύπαις, αιδος, ἡ (παῖς). Γυνή, μήτηρ, ἡ ὁποία ἐγέννησε κόρην, θηλυκόν, τέκνον. Λυκόφρ. 851.

Θηλύπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Βάδισμα, περιπάτημα, βῆμα, πατήματα γυναικείου ποδός. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 421. ὁ βλόσις θηλύπουσιν.

Θηλυπρεπής, ὁ, ἡ (πρέπω). Πᾶν ὅ,τι πρέπει, ἁρμόζει εἰς γυναῖκα, εἶναι ἴδιον τῶν γυναικῶν. — 2) Ὅς τις ἔχει μορφὴν γυναικείαν, φαίνεται ὡς γυνή. Ἐπίρ. θηλυπρεπῶς, Κύριλ. Ἀλ.

Θηλυπτερίς, ίδος. ἡ. Διοσκορ. Δ'. 187. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Θ'. 20. Ἡ θηλυκὴ φτέρη. Λέγεται ἔτι καὶ, Θηλυπτέριον, τό. Ἀλέξ. Τραλλ.

Θῆλυς. Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι θηλυκοῦ γένους· εἰς δήλωσιν τοῦ γένους ἀντιθέτ. τῷ, ἄρρην· π. χ. θῆλεια θεός. Θεά, Ἰλ. Θ, 7. θῆλειαι ἵπποι. Φοράδες, Ὅμ., Ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι εἶναι γυναικεῖον, ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὰς γυναῖκας πάντῃ. Γυναικεία φωνή, κραυγή, Ὀδσ. Ζ, 122. — τὸ θῆλυ. Τὸ θηλυκὸν γένος· ἢ θήλεια. Θηλυκὸν ζῶον. Καὶ ἐπειδὴ τὸ θηλυκὸν γένος διαφέρει τοῦ ἀρσενικοῦ διὰ τῆς γονιμότητος, ἢ πολυτεκνίας· δ' ἀφθόνου θρεπτικῆς ὕλης, διὰ τῆς τρυφερᾶς καὶ μαλακῆς φύσεώς του. — α') Κύτοκος, γόνιμος, ἢ τίκτουσα, γεννῶσα πολλὰ τέκνα· ἐπὶ γυναικῶν τε καὶ ἀλόγων ζώων, θῆλειαι τοκάδες. Ὀδσ. Ξ, 16. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ ἐπὶ πολλῶν φυτῶν, ὅσα διακρίνονται τῶν ἄλλων ὁμοιοειδῶν τοῖς διὰ πολυκαρπίας, ἢ καὶ δι' ἀδυνατωτέρας, τρυφερωτέρας αὐξήσεως. — β'.) Ὅ,τι εἶναι θρεπτικόν, κατηψυκτικόν, γονοποιόν, εὐκαρπίας πρόξενον· ἔξαιρ. ἐπὶ τῆς ὁρόσου, δροσιᾶς, θῆλυς ἔερση. Ὀδσ. Ε, 467. Heinr. ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 395. — γ.) Ὅ,τι εἶναι ἁβρόν, ἁπαλόν, λευκόν, μαλακόν, τρυφερόν, ἀδύνατον, ἐν γένει, ἀσθενές, ἀνανδρον, Σφκλ. Τρ. 1062. 1075. — δ.) Ἐν τῇ ἀρχιτεκτονίᾳ, οἰκοδομητικῇ τέχνῃ λέγονται θήλεια, τὰ μέρη ὅσα ἔχουσι κοίλωμα, ἢ τρύπαν καὶ ἐναρμόζεται εἰς αὐτὰ ἄλλου τινὸς πράγματος μέρος, καὶ οὕτω ἑνόνονται, συνδέονται, θηλυνόνται. — Τὸ θῆλυς, ἐξαιρέτως κατ' ὀνομτ. καὶ αἰτ. ἑνκ. κεῖται πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. δικαταλήκτως, ἡ Ἥρη, θῆλυς οὖσα, θῆλυς ἔερση, θῆλυς αὐτμή, θῆλυ δίνα· ἔτι δὲ καὶ θῆλεας ἵππους, Ἰλ. Ε, 269. Τῷ συγκρτ. θηλύτερος, α, ον (-υυυ) χρῆται ὁ Ποιητ. καὶ ὁ Ἡσ. ἀντὶ δοκοῦντος θρτικοῦ, ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς δυσὶ φράσεσι θηλύτεραι θεαί, καὶ γυναῖκες ἐν οἷς ὅμως αἱ ὑπεννοεῖται ἡ σημσ. τοῦ γονίμου καὶ τρυφεροῦ γένους, ὥστε εἰς ταῦτα τὸ θηλύτερος δύνατοι καὶ πρέπει νὰ μένῃ συγκρτκ. (συγγν. τῷ ΘΑΩ, θηλή, θέλλω, θάλπω· παρβλ. Πλάτ. Κρατ. σλ. 414. Α.)

Θηλύσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὅστις, ἢ ὅ, τι ἐτέχθη, ἐγεννήθη ἐκ γυναικός, ἐκ θηλυκοῦ ζώου. Αἰσχύλ. Προμ. 861.

Θηλυστολέω. Φορῶ γυναικεῖα φορέματα. Στράβ. ΙΔ'. καὶ ΙΑ'. ἐκ τοῦ

Θηλύστολος, ὁ, ἡ (στολή). Ὅστις ἐνδύεται, φορεῖ γυναικείαν στολήν. Εὐστάθ.

Θηλύτερος, έρα, ερον. Συγκριτ. τοῦ θῆλυς, Ὅμ., ἴδε θῆλυς περὶ τὰ τέλη.

Θηλύτης, ητος, ἡ (θῆλυς). Ἡ ποιότης, ἰδιότης τοῦ θηλυκοῦ γένους, τῆς θηλυκῆς φύσεως, ἀντθ. τῷ ἀρρενότης. — 2) Τὸ νὰ εἶναι τις θηλυπρεπής, ἁβρόβιος, ἀσθενής, ἀνανδρος, δειλός.

Θηλυτοκέω, (θηλυτόκος). Τίκτω, γεννῶ θηλυκὰ τέκνα, ἐπὶ γυναικῶν, καὶ θηλυκῶν ἀλόγων ζώων.

Θηλυτοκία, ἡ. Τόκος, γέννησις, κόρης, ἢ θηλυκῶν τέκνων· παρὰ τὸ

Θηλυτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ἡ τίκτουσα, γεννῶσα κόρας, ἢ θηλυκὰ τέκνα, θηλυκὰ νέα. — 2) προπαροξτ. δὲ, θηλύτοκος, παθτ. ὅστις ἐγεννήθη θηλυκός, εἶναι θηλυκῆς φύσεως. Ἀριστοτ. Πολιτ. 7, 14. 4.

Θηλυφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὅστις φαίνεται ὡς γυνή, εἶναι ὡς γυνή· ὅ,τι ἀνήκει, πρέπει εἰς γυναῖκα. Ἀνθολ.

Θηλυφόνος, ὁ, ἡ (ΦΕΝΩ, φονεύω). Ὅστις φονεύει γυναῖκας, θηλυκὰ ζῶα.

Θηλύφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἔχει γυναικεῖα φρονήματα, τὸ κοινν. εἶναι γυναικοκέφαλος, γυναικόμυαλος. Ἀριστοφ.

Θηλύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ἔχει γυναικείαν φωνήν. Εὐστάθ.

*Θηλύχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὅστις ἔχει γυναικείαν, λεπτὴν, μαραν χεῖρα. Εὐστάθ.

Θηλυχίτων, ωνος, ὁ, ἡ. Ὅστις φορεῖ χιτῶνα, τὸ ἰταλ. ὑποκάμισον, ἢ τὸ ὑποκάτω φόρεμα γυναικεῖον. (-υυ-)

Θηλώ, ούς, συναιρ. θηλοῦς, ἡ. Τροφός, θηλάστρια, βυζάχτρια, βυζάστρα, παρὰ τὸ, θηλή. Ἡσ., ἰδὲ Valck ἐν Φοιν. 458. extr.

Θῆμα, τό (τίθημι) = θήκη, Ἡσ.

*Θημολογέω (θημών, λέγω). Συλλέγω, συναθροίζω τι εἰς σωρόν, θημονιάζω. Ἀριθ. πάνυ ἀμφβ.

*Θημονία, ἡ = θημών.

Θημών, ῶνος, ὁ (τίθημι). Σωρός, θημονία, θημωνιά. Ὀδσ. Ε, 368. ἔτι δὲ καὶ θωμός· ἀφ' οὗ

Θημωνία, ἡ, = θημών.

Θημωνοθετέω (τίθημι). Σωρεύω, σωρόνω, σχηματίζω ἀπό τίποτε θημωνιάν, θημονιάζω. Σχολ. Θεοκρ.

Θήν, μόνον παρὰ ποιητ. χρήσιμ. ἐγκλιτ. μόριον, συγγενέστατον τῷ, Δή, Βεβαιότητος, τελείας πίστεως, ἢ ἐκ τοῦ ὑποκειμένου (subjectiv) ἀκριβείας, ἀσφαλείας μετρίως πως δηλωτικόν. Ἀλλ' ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο, τὸ κοινν. μά, μά

φράζομαι διὰ λόγων ἢ διὰ σχημάτων τοῦ προσώπου· περιττῶς πάσχω, δείχνω περισσὸν πάθος, π. χ. ἀνηνυχίαν, ὀργὴν κ. τ. τ. ἐκ τοῦ

Περιπαθής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. Περιπαθῶς (πάθος, πάσχω). Ὑπὸ σφοδροῦ τινος πάθους κεκινημένος, κυριευμένος, περιττῶς ἐμπαθής· ὁ ἐν μεγάλῳ τινὶ πάθει εὑρισκόμενος, οἷον ἐν λύπῃ, ἐν ὀργῇ, κ. τ. τ.

*Περιπαιφάσσω, (παιφάσσω), ποιητ. Περιβλέπω κάμνοντας μεγάλα μάτια, πολλὰ ἀγρίως.

*Περιπάλλω, (πάλλω). Ὁλόγυρα τινάσσω, σείωτι, π. χ. ὅπλον τι· κλονίζω τι, ταράσσω. 2) ἀμετάβ. καὶ κατὰ παθ. διάθ. τρέμω καθ' ὅλα τὰ μέλη.

*Περίπαμπαν, ἐπίρρ. ποιητ. τὸ ἐπιτετραμ. πάμπαν. Λίαν πάμπαν, Ὀππ. Ἁλ. 4, 258.

*Περιπαμφαίνων, ὄηλ. ὄωσα, Ἐπ. μετοχ. τοῦ περιπαμφαίνω, ὡσαυτὼ ἐκ ῥήμ. περιπαμφανάω (παμφαίνω). Κύκλῳ παμφαίνω, ὁλόγυρα, πανταχόθεν ἀστράπτω, λάμπω.

Περιπακταίνω, (πακταίνω). Περοβισμένως βλέπω ὁλόγυρα, Ἄρατ.

Περιπάσσω, καὶ Ἀττ. περιπάττω. Μ. ἄσω, (πάσσω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα πάσσω, πασπαλίζω, πασσίζω· διασείρω· ὅθεν

Περίπαστος, ὁ, ἡ. Ὁλόγυρα πεπασμένος, πασσιτμένος, Ἀθήν. σλ. 293.

Περιπατέω, ῶ. Μ. ήσω (πατέω). Ὁλόγυρα πατῶ, κύκλῳ ὑπάγω, περιέρχομαι, ἐξαιρ. εἰς περίπατον ὑπάγω, πρὸς διασκέδασιν τοῦ καιροῦ (σεριαιτίζω, Τουρκ.) περιδιαβάζω, καὶ ἐν ταυτῷ ὁμιλῶ καὶ φιλοτεικῶ, μάλιστα περὶ φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων, ὡς συνέβιζε μάλιστα νὰ κάμνῃ ὁ Ἀριστοτέλης· »Περιπατεῖν εἰς τοὺς ἀπρωμένους«, Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλ. α. ιζ. 7. καὶ 22. Διογέν. Λαέρτ. ζ. 109. ὅστις ἔτι καὶ ἐν ζ. 98. μεταχειρίζεται τό, »Περιπάτησις« ἐπί τινος φιλοσοφικῆς διατριβῆς τοῦ καιροῦ καὶ ἐμμηλίας, καὶ μάλιστα κατ' ἐρωταποκρίσιν γινομένης, καθὼς ἔτι καὶ παρὰ Στοβαίῳ· ὅθεν

Περιπάτησις, ἡ. Τὸ κύκλῳ, ὁλόγυρα πατεῖν, ὑπάγειν· τὸ ὑπάγειν εἰς περίπατον (σεριάτισμα, Τουρκ.) περιδιάβασις καὶ ἐν ταυτῷ φιλοτεικία περὶ φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων· β) φιλοσοφικὴ ὁμιλία, διατριβὴ τοῦ καιροῦ διά τινος φιλοσοφικῆς συνομιλίας, φιλοσοφικὴ πραγματεία, ἐξαιρ. ἐν εἴδει διαλόγου ἢ κατ' ἐρωταποκρίσιν ἴδε ἐν τῷ, περιπατῶ.

Περιπατητής, οῦ, ὁ (περιπατέω). Ὁ περιπατῶν, ὅστις περιπατεῖ, καὶ ὁ περιδιαβαστής.

Περιπατητικός, ἡ, ὄν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς, Ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων εἰς περιπάτησιν ἢ περίπατον. 2) φιλόσοφοι δὲ περιπατητικοὶ ἐλέγοντο οἱ ὀπαδοὶ τῆς τοῦ Ἀριστοτέλους Φιλοσοφίας, Cic. Acad. Quaest. 1, 4. ἴδε περίπατος, 4.

Περίπατος, ὁ (πατέω). Τὸ περιπατεῖν, περιέρχεσθαι, τὸ περιδιαβάζειν· ἡ σὺν τῇ περιδιαβάσει γινομένη γύμνασις τοῦ σώματος. 2) ὁ τόπος, εἰς ὃν ὑπάγουσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ περιπατοῦσι, περιδιαβάζουσι· καὶ ἐντεῦθεν καὶ αὐτὴ ἡ κίνησις, τὸ βάδισμα καὶ περιπάτημα, τὸ ἐποῖον γίνεται ἢ διὰ κίνησιν καὶ γύμνασιν τοῦ σώματος ἢ πρὸς διατριβὴν καὶ διασκέδασιν τοῦ καιροῦ (σεριάνι, καὶ σεριάνισμα, Τουρκ.), Πλάτ. Φαίδρ. 1. »Πορεύομαι δὲ πρὸς περίπατον ἔξω τοῦ τείχους«, Promenade, lieu où l'on se promène. 3) ὁ τόπος, εἰς ὃν πορευόμενος ἢ περιπατῶν τις ὁμιλεῖ μετά τινος ἐν ταυτῷ, ἢ διατρίβει καὶ διασκεδάζει τὸν καιρόν· καὶ ἐντεῦθεν καὶ αὐτὴ ἡ διατριβὴ καὶ διασκέδασις τοῦ καιροῦ, ἡ συνομιλία (σέγλεντζις, Τουρκ.) λόγος, συνδιάλεξις, ὁμιλία, ἐξαιρ. περὶ, φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων, φιλοσοφικὴ συνομιλία καὶ φιλοτεικία. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 980. 4) ἐπειδὴ ὁ Ἀριστοτέλης ἐδίδασκεν ἐν Ἀθήναις εἰς ἕνα τοιοῦτον τόπον, ὅστις καὶ Λύκειον ἐλέγετο, ὠνομάσθη ἔτι, Περίπατος, κατ' ἐξοχὴν τὸ σχολεῖον καὶ ἡ αἵρεσις, ἡ φιλοσοφία τοῦ Ἀριστοτέλους, οὗ τινος καὶ οἱ μαθηταὶ ἐντεῦθεν περιπατητικοὶ ἐκλήθησαν, ὡς π. χ. »Οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου«, οἱ ὄντες ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, οἱ Ἀριστοτελικοί. Συνεκφερόμενον δὲ μετὰ ἄλλου τινὸς ὀνόματος, σημαίνει, φιλοσοφικὸν φιλοσοφικοῦ σχολεῖον, ὡς παρ' Ἀθην. »Ἀναπεπταμένου τοῦ Πλάτωνος περιπάτου«, ἀνοιχθέντος τοῦ σχολείου τοῦ Πλάτωνος.

Περιπάττω, Ἀττ. ἀντὶ, περιπάσσω.

*Περιπαύω, (παύω). Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἡσυχάζωτι, κάμνω νὰ παύσῃ, γένῃ ἥσυχον· 2) Παθ. καὶ μέσ. ὁλόγυρα, ἀνόλου παύω, ἡσυχάζω.

Περιπαχύνω, ῶ (παχύνω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα παχύνω, πήγνυμι, πήγνυσθαι, παγώνειν, πήγειν ποιῶ· κάμνω νὰ παγώσῃ, νὰ πήξῃ τι ὁλόγυρα, Ὀρφ. λιθ. ιε'. 17.

Περιπεδινός, ἡ, ὄν (πεδινός). Ὁλόγυρα πεδινός, περὶξ ἔχων πεδιάδας.

*Περιπεζία, ας, ἡ = περιπέζιος.

Περιπεζίδες, αἱ (πέζα). Στόλισμὸς περὶ τοὺς πόδας, armillae.

Περιπέζιος, ία, ιον· καὶ Ἐπίρ. -ζίως (πέζα). Περὶ τὸν πόδα περὶ τὴν πέζαν, οὖσαν, ἢ ἄκρον τινὸς ὁλόγυρα κείμενος ἢ εὑρισκόμενος· 2) μέτων πλησίον τῆς γῆς· πολλὰ ἐπίπεδος ἢ χαμηλός· παρ' Ἡσυχίῳ ἔτι ταὐτὸν τῷ, ταπεινός. Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. »Τοῦ περιπεζίου τῆς ψυχῆς μέρους«· οἷς καὶ παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. εἰσὶ »Περιπέζια, τὰ παρὰ τὴν γῆν προσπελάζοντα, ταπεινά, χαμηλά· ὅθεν, περιπεζία, ἡ, τόπος χαμηλός· 3) παρὰ Σουίδ. ταὐτὸν τῷ, πορευτός, ἔνθα δύναταί τις νὰ περιπατῇ, βαδίζῃ· Κπίρρ. περιπεζίως, χαμηλῶς, Σουίδ.

Περίπεζος, ὁ, ἡ = περιπέζιος, ἴδε καὶ ἐν τῷ, διάπεζος.

Περιπείρω, (πείρω). Κεντῶ· περνῶ εἰς τὸ σουβλί, σουβλίζω· πέρα πέρα κεντῶ, σουβλίζω, διατρυπῶ, Λουκιαν. Ἀλαβ. 51. »Ἰχθὺς περιπαρῆν, ἐσουβλίσθη, ἐπιάσθη εἰς τὸ ἀγκίστριον· ὁ αὐτὸς ἐν Ὀνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 2. »Κρέα — περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖσι«, σουβλισμένα, περασμένα εἰς τὰς σούβλας.

Περιπελής, ές, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, περιπέλιος. Κύκλῳ, ὁλόγυρα μελανὸς καὶ ὑπὸ τῷ δέρματι αἷμα ἐκκεχυμένον ἔχων· ὅμῳ.

Περιπέλω, καὶ συνήθ. περιπέλομαι (πέλω, ἀμμ.). Ἀπόθ. Εἶμαι, ἢ στρέφομαι, κινοῦμαι περί τι, ὁλόγυρά τινος, κάμνω κυκλικὴν περίοδον, διατράχω, κινοῦμαι κυκλοειδῶς. Παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει μόνον ἢ κατὰ συγκ. Ἐπ. μετοχὴ περιπλομένος, καὶ α) ἐπὶ τόπου, μετὰ αἰτ. »Ἄστυ περιπλομένων θηίων (Ἰλ. Σ, 220.)«, περιπολούντων, περικλησόντων, περικυκλούντων, πολιορκούντων· β) ἐπὶ χρόνου συνεχέστερον, »Περιπλομένου ἐνιαυτοῦ, περιπλομένων ἐνιαυτῶν«, ὅταν περιελθῇ, συμπληρωθῇ, τελειωθῇ ὁ χρόνος, ἢ οἱ χρόνοι, Ὀδ. Α, 16. Λ, 248. Ἡσ. Ἔργ. 266. Ἡσ. Ἑ. 388, Θ. 184. ἐν γένει, οἱ περιστρεφόμενοι, οἱ εἰς παντοτεινὴν κυκλικὴν κίνησιν περιοδεύοντες χρόνοι, Ἰλ. Ψ, 833. ὡσαύτως ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. καὶ, περιτελλομένου ἐνιαυτοῦ· 2) ὡς τὸ περίειμι, μετὰ γεν. προσπ. ταὐτὸν τῷ, περιγίνομαι· νικῶ, ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, ἀνώτερος γίνομαί τινος. Ἀπολλών. Ῥοδ. γ'. 103.

Περίπεμπτος, ὁ, ἡ. Ὁλόγυρα, πανταχοῦ σταλείς· »Ἱερὰ περίπεμπτα θυσιανείξω«, Αἰσχ. Ἀγ. 87. στάλλεις, πέμψεις θυσίας πανταχοῦ εἰς ὅλους τοὺς ναοὺς· ἐκ τοῦ

Περιπέμπω, Μ. ψω (πέμπω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα, πανταχοῦ πέμπω· στέλλω. »Οἱ περιπεμφέντες«, Ἡρόδ. 1, 48.

Περιπένομαι, (πένομαι). Ἀποθ. Μέσ. ταὐτὸν τῷ ἀμφιπένομαι. Φροντίζω, σπουδαίως ἐνασχολοῦμαι περί τι (ποιητ. καὶ μόνον κατὰ τὸν ἐνεστ. καὶ παρατ. εὐχρηστον).

*Περιπέπταμαι, παθ. παρακ. τοῦ περιπετάννυμι.

*Περίπεπτος, ὁ, ἡ. Σκεπασμένος μὲ πρόσχημα, ἀποσκεπασμένος, μεταβεβλημένος τὸ σχῆμα· ὅθεν

Περιπέπτω, ποιητ. ἐνεστ. ἀντὶ περιπέττω.

*Περιπέσσω, ὁρ. περιπέττω.

*Περιπετάδην, ἐπίρρ. Ὁλόγυρα ἐκτεταμένως, Τζέτζ. ἐξηγ. Ἰλ. πλ. 4. (ε) ἐκ τοῦ

*Περιπετηλόω, ῶ. Μὲ πέταλα χρυσοῦ ἢ ὀρείχαλκου περιβάλλω, Ἀθην. 1, 6. ὁρ. παραπέταλος.

*Περιπεττάννυμι, καὶ, περιπεττανύω, Μλ. πετάσω. Παρακ. πέπτεμαι (πετάννυμι, ἀνμλ.). Κύκλῳ, ὁλόγυρα ἐξαπλόνω, ἐπί τι ἐξαπλόνω καὶ καλύπτω, Ξενοφ. Οἰκον. ιδ'. 18. Παθ. Ἐξαπλόνομαι ἐπί τι, ἐπισκεπάζω, σκεπάζω· ὅθεν

Περιπέτασμα, τό. Τὸ ἐπάνω τινὸς ἐξαπλωμένον, ὅθεν κάλυμμα, σκέπασμα, περίστρωμα, περδές· 2) ἀλληγορία

Περιπεταστός, ἡ, ὄν (περιπετάννυμι). Κύκλῳ, ὁλόγυρα ἐξαπλωμένος, ἢ ἐπί τι ἐξαπλωμένος, ἐρριμμένος ἐπάνω τινὸς ὡς κάλυμμα· Παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1201. »φίλημα περιπεταστόν«, εἶδος παθεινοῦ καὶ ἐκ ψυχῆς φιλήματος μὲ πολλὰ ἀνοικτὰ χείλη, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. εἶδος ἐρωτικοῦ φιλήματος, ἐν ᾧ δεῖ τὴν γλῶσσαν τῶν καταφιλούντων λείχειν.

Περιπέτεια, ἡ (περιπετές). Αἰφνίδιος, καὶ ἀπροσδόκητος μεταβολή, ἀναποδογυρισμός, ἢ μετατροπὴ ἐναντία τῶν τῆς τύχης περιστάσεων πρὸς τὸ καλόν, ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τὸ κακόν, καὶ ἐντεῦθεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀνέλπιστος τύχης μεταλλαγή, δυστυχία, ἢ δυστύχημα, τύχης ἐπὶ τοῦ ἑτέρου μέρους ἤτοι τοῦ κακοῦ πτῶσις Παρὰ δὲ μεταγν. ὡς παρὰ Διοδώρ. Σικελ. συχνάκις, ἀντὶ τοῦ χωριστὸν συμβεβηκός, σύμβατις, ἢ τυχηρὸν σύμβαμα· 2) μέρος τι τῆς τραγῳδίας ἢ Κωμῳδίας, ὅτε ἡ δραματικὴ περιπλοκὴ διά τινος αἰφνιδίου μεταβολῆς τῆς τύχης λύεται.

Περιπεπτής, ές, ὁ, ἡ (περιπίπτω). Περιπίπτων, καταντῶν εἴς τι, τινί, π. χ. εἰς τὸ δίκτυον, ἢ τροπικ. εἰς δυστυχίαν τινά, ὥστε νὰ ἦναι περικυκλωμένος ὑπ' αὐτῆς, συνήθ. »Περιπεπτὴς γίνεσθαι«, μετὰ δοτικ. ταὐτὸν τῷ, Περιπίπτειν τινί, καταντῶν, πίπτειν μέτα, ἢ ἐπί τι. »Περιπεπτὴς τῇ αἰτίᾳ γενέσθαι«, ἔλεγχε, νὰ πέσῃ εἰς τὸ ἔγκλημα· β) πίπτων περί τι (τινί) τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ τὸ περιλαμβάνῃ, ἀγκαλιάζῃ καὶ κρατῇ ἀγκαλιασμένον, ὡς παρὰ Σοφοκ. Ἀντιγ. 1223. »Ἀμφὶ μέτωπ' περιπεπτὴς προκείμενος πρβλ. περίκειμαι· γ) παθ. ὑπό τινος περιπεσόντος ἢ πόρῃ ῥιφθέντος περικυκλωμένος, περικεκαλυμμένος, σκεπασμένος, π. χ. »Πέπλοισι περιπεπτῆς«, ὁλόγυρα σκεπασμένος ἀπὸ τὰ ἐπάνω ῥιφθέντα φορέματα, Αἰσχ. Ἀγ. 241. »Ἔγχος περιπεπτὴς (Σοφ. Αἰ. 907.)«, τὸ ξίφος, εἰς ὃ περιέπεσαν ὁ Αἴας, εἰς τρόπον ὥστε αὐτὸ νὰ εἶναι περικυκλωμένον ἀπὸ τὸ σῶμά του, ἐντῷ ὁποίῳ εἶναι ἐμπηγμένον· ὁρ. περί, Β'. 1. καὶ περιπτυχής· 2) αἰφνιδίως μεταβαλλόμενος, λαμβάνων ἄλλην μορφὴν, ἐπὶ περιστάσεων τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων, ἐξαιρ. ἐπὶ κακοῦ, ἀπὸ εὐτυχίας εἰς δυστυχίαν καταντῶν· »Περιπεπτὴς τύχη, Περιπεπτὴ πρήγματα«, Εὐριπ. Ἀνδρ. 982. καὶ Ἡρόδ. 8, 20. ἀντὶ τοῦ, μεταβλητὴ τύχη, μεταβλητὰ καὶ αἰφνίδια ἐνα-

πάλιν ἀλείψετό ἑην νάρκη. Ἀλλ' ὅμως δέν θέλετε ἀφήσει τὰ καρύβια, Ἰλιάδ. Ν, 620. πῶς ἔην καὶ σὺν ἐγὼ λύσω μίνυνθα. Ὁμοίως μ' ὅλου τοῦτο θέλει ἀφανίσω καὶ ἐγὼ τὴν αὐθάδειάν σου, τὸ κοινὸν. θέλει σὲ μόσω νὰ μὴν αὐθαδιάσῃς. Ἰλιάδ. Ρ, 29. παρβλ. Φ, 568. Ὀδύσ. Π, 91. Ἐπιτατικῶς, ἐπὶ βεβαιώσεως ὑποθέσεώς τινος. ἢ ἔην. Ὅμως βέβαια! Ἰλιάδ. Λ, 365. Ν, 813. Τ, Γ, 452. Πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ οὐ. οὐδέην. Μ' ὅλον τοῦτο, μὰ βέβαια ὄχι, Ἰλιάδ. Β, 276. Γ, 448. Ξ, 480. Ὀδύσ. Ε, 211. Ἐπιτατ. οὐ ἔην ἔη. Ἀλλ' ὅμως ὄχι μὲ τελειότητα, Ὀδύσ. Γ, 352. - 2) = ἔη· ἔεν ἀμφ.

Θῆξις, εως, ἡ (θήγω). Τὸ νὰ ὀξύνῃ, ἀκονᾷ τις τίποτε· ἀκόνημα.

Θηοῖο, β'. ἐνικ. προσ. εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ θηέομαι, Ἰλιάδ. Ω, 418. Ἐπικ. ἀντὶ θεῷο.

(Θήπω), ἀχρστ. πρωτότ. τοῦ παρακμ. τέθηπα, ὅπερ ἰδέ.

Θήρ, θηρός, ὁ. Ἄγριον θηρίον, ἄγριον ζῶον, ἀγρίμι, μάλιστα τερατοβόρον, ἐξαιρ. λέων καὶ λύκος. Ὁμ. ἔτι δὲ καὶ πᾶν ἄγριον τέρας, τερατώδες, παρὰ φύσιν, π. χ. Κένταυρος, Σοφοκλ. Τρ. 835. παρβλ. Φήρ. τὸ ὁποῖον προέκυψεν ἐκ τοῦ θήρ, διὰ τῆς Αἰολοδωρ. τροπῆς τοῦ η εἰς φ ἔτι δὲ καὶ Σάτυρος. - 2) Σπανιώτ. ἡμερον ζῶον, κτῆνος· ἐν γένει, ζῶον μὴ λογικόν, Σοφοκλ. Αἴ. 366. ὡς θηλ. οὐσιαστ. δέ, καὶ ἡ θήρ. Παρὰ λογογρ. δὲ εὐχρηστος μόνον ὁ τύπος θηρίον οὐχὶ δὲ θήρ· ἀφ' οὗ

Θήρα, ἡ. Ἰων. θήρη. Τὸ νὰ κυνηγῇ τις ἄγριόν τι ζῶον· κυνηγί, Ἰλιάδ. Ε, 49. Κ, 360. Ὀδύσ. Τ, 429. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀγρευθέν, τὸ πιασμένον, σκοτωμένον θηρίον, Ὀδύσ. Ι, 158. - 2) Τρπκ. Πασαδήποτε σύντονος σπουδή, ἐπιμέλεια, ἀναζήτησις, ἔρευνα, ἔφεσις τοῦ νὰ ἀπολαύσῃ, ἀποκτήσῃ τι τίποτε, π. χ. τιμήν, δόξαν, τιμήν, χρήματα καὶ λ. τ. τ., τοῦ νὰ ἀνεύρῃ, ἀνακαλύψῃ, πληροφορηθῇ τὴν ἀλήθειαν· ὁ τρόπος δι' οὗ καταγίνεταί τις εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ τίποτε. - 3) Θηρίον, ἄγριον ζῶον, ἀγρίμι, Ξενοφ. Κρ. π. 2, 25. παραβλ. Schaef. ἐν Γρηγ. Βρβ. σλ. 126.

Θηραγρέτης, ου, ὁ (ἀγρεύω) = θηρατής. Κυνηγός, Εὐριπ. Βάκχ. 1008. ποιητ.

Θήραγρος, ὁ, ἡ (ἄγρα). Ὅ,τι χρησιμεύει, ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς τὸ κυνήγημα, κυνηγί, εἰς τὸ νὰ κυνηγῇ τις ἀγρίμια. Ἀθήν.

*Θηραικόν, τό· καὶ Θήραιον. Ἱμάτιον, φόρεμά τι ποικιλόχρουν, παράλληλον, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν ἐν Ἀθήναις εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου, ἀπὸ τῆς κυκλ. νήσου Θήρας τὴν ὀνομ. ἔχον.

Θήραμα, τό (θηράω). Τὸ πιασμένον κυνήγι. - 2) Τὸ ἀντικείμενον, τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον κυνηγεῖ τις.

Θηραρχία, ἡ. Ἐπιστασία εἰς τὰ ἄγρια θηρία, ἐξαιρ. εἰς τοὺς ἐλέφαντας· παρὰ τὸ

Θήραρχος, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων, ἐπιστάτης τῶν ἀγρίων ζώων, ἐξαιρ. τῶν ἐλεφάντων.

Θηράσιμος, ὁ, ἡ (θηράω, θήρασις). Πᾶν ὅ, τι δύναται τις νὰ θηρεύσῃ, κυνηγήσῃ, πιάσῃ. Αἰσχύλ. (- - υυ)

Θηρατέος, α, ον. Ἐπῴ. ῥημτ. τοῦ θηράω. Πᾶν ὅ, τι πρέπει νὰ κυνηγῇ τις διὰ νὰ τὸ πιάσῃ, ἀπολαύσῃ, ἀποκτήσῃ, κερδήσῃ.

*Θηρατήρ, ῆρος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ θηρατής· ἀφ' οὗ

*Θηρατήριος, α, ον = θηρατικός. Σοφοκλ.

Θηρατής, οῦ, ὁ (θηράω). Κυνηγός· ἀφ' οὗ

Θηρατικός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς κυνήγι, ἢ πιάσιμόν τινος· ἢ θηρατικὰ τῶν φίλων. Τέχναι, τρόποι, μέσα δι' ὧν ἀποκτᾷ τις φίλους. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ς'. 33. - 2) Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς κυνηγόν.

Θηρατός, ή, όν, ἐπῴ. ῥημτ. τοῦ θηράω. Ὅστις ἢ ὅ, τι ἐκυνηγήθη, ἐπιάσθη, δύναται νὰ κυνηγηθῇ, πιασθῇ, ἀποκτηθῇ.

Θήρατρον, τό. Ἐργαλεῖον, μηχανή δεῖ κυνήγι, δίκτυα, παγίδες, βρόχοι, κ. τ. τ. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. β'. 4.

*Θηράτωρ, ορος, ὁ = θηρατής, ποιητ. (α)

Θηραφίον, τό. Ὑποκορστ. τοῦ θήρ, θηρίδιον. Γαλην. περὶ Ἀντιδότ.

Θηράω, Μλ. - ήσω· εὐχρηστ. Ἀττ. θηράομαι, Μλ. - ήσομαι· ὅμως παρὰ Ξεν. Κρ. π. 1, 4, 17. καὶ ἄλλχ. εὑρίσκεται σπανίως καὶ κατὰ ἔκφρ. διάθ. κείμενον (θήρ, θήρα). Κυνηγῶ ἄγρια ζῶα, πιάνω ἀγρίμια. Ἔτι δὲ καὶ, πιάνω ἀνθρώπους, αἰχμαλωτίζω, φυλακώνω, Σοφοκλ. Ἀντ. 433. Φιλ. 1005. ἐξαιρ. ἐπὶ διωγμοῦ, καταπρεξίματος ὑπὸ τῶν Ἐρινύων. Ἐν γένει, κυνηγῶ, εἴμαι εἰς τὸ κυνήγι. - 2) μετφρ. Κυνηγῶ πράγματι, τοῦτ' ἔστι σπουδάζω, ἐπιμελοῦμαι, καταγίνομαι μὲ ζῆλον, ἐπιθυμῶ νὰ ἀπολαύσω, ἀποκτήσω τι· ἐπὶ πάντων, ὅσα σπουδάζει, ἐπιμελεῖται τις νὰ ἀποκτήσῃ, κατορθώσῃ. πτυραννίδα. Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 541. ἐξαιρ. ἐπὶ ἐρασθῶν, ὅσοι κυνηγοῦσι τὰ κορίτσια, Ἰακ. ep. ad. 52. ὡσαύτως καὶ θηρᾶν γάμους, καὶ θηρᾶν γαμετάς. Seidl. ἐν Εὐρ. Τρ. 989. ὅθεν καὶ πιάνω μὲ δόλον, ἐπιβουλεύω, κατασοφίζω, καταγοητεύω, πλανῶ, ἀπατῶ· παρβλ. θηρεύω, θηρέω.

Θήρειος, ὁ, ἡ, ἔτι δὲ καὶ τρκτλ. (θήρ). Ὅ, τι εἶναι ἀπὸ ἀγρίμι, ἀνήκει εἰς ἀγρίμι· θήρεια κρέατα. Κρέατα ἀπὸ ἄγρια ζῶα, ἀπὸ ἀγρίμι. - 2) Ὅ, τι εἶναι θηριώδες, ἐπάγεται εἰς θηρίον.

*Θηρείτας, ου, ὁ = θηρίτας.

Θήρευμα, τό (θηρεύω) = θήραμα.

Θηρεύσιμος, ὁ, ἡ, = θηράσιμος.

Θήρευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κυνηγῇ, πιάνῃ τίς τι, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κυνήγι, τὸ κυνήγημα.

Θηρευτήρ, ῆρος, ὁ, = θηρευτής.

*Θηρευτής, οῦ, ὁ (θηρεύω) = θηρατής. Κυνηγός. Παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλιάδ. ἀπαντιόμενον, κεῖται δεῖ ἐπίθετ. κυνέσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσιν. Ἰλιάδ. Μ, 41. παρβλ. Δ, 325. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 303. 388. Ὁ Πλάτ. σημαίνει διὰ ταύτης τῆς λέξ. ἐξαιρ. τοὺς οὐ περὶ τὸ ἀληθές ἀλλὰ περὶ τὸ φαινόμενον σπουδάζοντας.

Θηρευτικός, ή, όν, = θηρατικός.

Θηρευτός, ή, όν, = θηρατός· ἐπῴ. ῥημτ. τοῦ

Θηρεύω, συνήθ. Μλ. - εύσομαι, σπανιώτ. - εύσω = θηράω, Ἰων. καὶ Ἀττ., ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀδύσ. Τ, 465. θηρεύσω. Ὁ κυνηγῶν, ὅστις εὑρίσκεται εἰς τὸ κυνήγι.

*Θηρέω = θηράω, Ἰων. καὶ Δρκ.

Θήρημα, τό. Ἰωνικ. ἀντὶ θήραμα.

*Θηρήτειρα. Ἡ κυνηγός, θηλκ. τοῦ

Θηρητήρ, ῆρος, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ θηρατής. Ἰλιάδ. ὅπου κεῖται συντεταγμ. καὶ ἄνδρες θηρατῆρες, Μ, 170. Φ, 574.

*Θηρήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ θηρητήρ· θηρήτορες ἄνδρες. Ἰλιάδ. 1, 544.

Θηριακός, ή, όν (θηρίον). Πᾶν ὅ, τι εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον διὰ ἄγρια ζῶα, π. χ. θηριδότειον θηριακή, θηριακὴ ἰατρεύουσα τὸ δάγκαμα φαρμακερῶν θηρίων, ἀντιφάρμακον. θηβίβλος θηριακή. Βιβλίον πραγματευόμενον περὶ φαρμακερῶν θηρίων.

Θηριάλωτος, ὁ, ἡ (ἁλίσκομαι). Ὅστις, ἢ ὅ, τι ἐπιάσθη, ἁρπάγη ἀπὸ ἄγρια θηρία. (ᾱ)

Θηρίβορος, ὁ, ἡ (βορά) = θηρόβορος. Ὅστις ἢ ὅ, τι κατεβρώθη, κατεφαγώθη ἀπὸ ἄγρια θηρία.

Θηρίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ θηρίον, θήρ. ἀγρίμάκι.

Θηρίκλεια, τά. Ὑπακουσμ. ποτήρι, καὶ Θηρίκλειαι, αἱ, ὑπακουσμ. κύλικες, Εἶδος ποτηρίων, ἀγγείων διὰ ποτὸν ἐκ χώματος ἢ καὶ ξύλου μαύρου, καὶ μὲ πλατείαν βάσιν, πάτον, κατεσκευασμένων, ὑπό τινος Κορινθίου κεραμέως, τσουκαλᾶ, ὅστις κατεσκεύασεν αὐτὰ τὸ πρώτον, οὕτω κληθέντα. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Ε'. 4.

Θηριμάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ μὲ ἄγρια ζῶα, μὲ ἀγρίμια. Ἀνθολογ. (- υυυ)

Θηριόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω) = θηρίβορος. Στράβ.

Θηριόδηγμα, τό. Δάγκαμα φαρμακερόν τινος ζώου, ἢ θηρίου, ἐξαιρ. ὀφεοῦ· νεωτ. λέξις. Διοσκορ. Β'. 97. παρὰ τὸ

Θηριόδηκτος, ὁ, ἡ (δάκνω). Ὅστις ἐδαγκάσθη ἀπὸ θηρία, καὶ μάλιστα ἀπὸ φαρμακερὸν ὄφιν.

Θηριοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω) = θηροκτόνος. Εὐστάθ.

Θηριομαχέω. Μάχομαι, πολεμῶ μὲ ἄγρια ζῶα. Διόδ. Σικ. παρὰ τὸ

Θηριομάχης, ου, ὁ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται μὲ ἄγρια ζῶα, ἐξαιρ. ἐν τῷ θεάτρῳ. Διόδ. Σικ. (ᾱ) ἀφ' οὗ

Θηριομαχία, ἡ. Ἡ μετὰ ἀγρίων ζώων μάχη.

Θηριομάχος, ὁ = θηριμάχος. (ᾱ)

Θηριομιγής, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὅστις εἶναι μιγμένος μὲ θηρία, ἢ τοῦ ὁποίου ἡ μορφὴ εἶναι μεμιγμένη μὲ μορφὴν θηρίου, π. χ. ἡ Σκύλλα, οἱ Κένταυροι καὶ ἄλλα τοιαῦτα τερατόμορφα.

Θηριόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅστις, ἢ ὅ, τι ἔχει μορφὴν θηρίου, ὁμοιάζει μὲ θηρίον.

Θηρίον, τό. Κατὰ τὸν τύπον μὲν ὑποκορστ. τοῦ θήρ, κατὰ τὴν χρῆσιν δὲ ταυτοσήμαντον αὐτῷ, Ἄγριον ζῶον, ἀγρίμι· οὕτως ὀνομ. ἐν Ὀδύσ. Κ, 171. 180. ἢ ἔλαφος ἡμέγα θηρίον· (ἀλλοῦ δὲ οὐχ εὑρίσκεται ἡ λξ. παρὰ τῷ Ποιητῇ). Ἐξαιρ. ἐπιβλαβές, φθοροποιόν, ἁρπακτικόν, σαρκοβόρον, ἢ φαρμακερὸν ἄγριον ζῶον, τό ἰταλ. μπέστια. - 2) Μέλις δὲ παρὰ τοῖς ὕστερ. ὡς ἐντὸς ὑποκορστ. Μικρὸν θηρίον, ζωύφιον, ἐπὶ μελίσσης, Ὁκρτ. 19, 6. ἔτι δὲ λέγονται θηρία καὶ οἱ τὰ ἔντερα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀλόγων ζώων σκώληκες, αἱ ἕλμινθες, χυδ. γλίστες - 3) παρ' Ἰατροῖς δὲ, κακοφυές, καρκινώδες ἕκφυμα, ἕλκωμα, πρίσμα, φαγοῦσα, Θηρίωμα λεγόμενον. - 4) ἔτι δὲ καὶ ὡς ὑβριστικὴ ὀνομασία ἐπ' ἀνθρώπων χρήσιμον, ὡς τὸ ἰταλκ. μπέστια, κανάλια. Οἱ Τργ. οὐδέποτε ἐχρῶντο, ὡς φαίνεται. τῇ λξ. θηρίον, Herm. ἐν Σοφοκλ. Φιλ. 184.

Θηριοπρεπής, ὁ, ἡ (πρέπω). Πᾶν ὅ, τι πρέπει, ἁρμόζει, ἐπάγεται εἰς θηρίον, εἶναι θηρίου ἴδιον.

Θήριος, α, ον = θήρειος· ἀμφ. ἀφ' οὗ

Θηριότης, ητος, ἡ. Ἀγριότης, τὸ εἶναι, τὸ ἰδίωμα, ἢ φύσις, τὸ φυσικὸν τοῦ θηρίου.

Θηριοτροφεῖον, τό. Τόπος ἐν ᾧ τρέφονται θηρία, ἄγρια ζῶα, ἀγρίμια, τὸ ἰταλκ. μεναζερία· παρὰ τὸ

Θηριοτροφέω, Τρέφω, θηρία, ἀνατρέφω τινὰ ὡς θηρίον. Ἀλκίφρ.

Θηριοτροφία, ἡ. Τὸ νὰ τρέφῃ, κρατῇ τις θηρία.

Θηριοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις τρέφει κρατεῖ θηρία, ἔχει μεναζερίαν. - 2) προπαροξτ. δέ, θηριότροφος, ὁ, ἡ. Ὅστις τρέφεται μὲ ἀγρίμιον κρέας, καὶ τὸν ὁποῖον τρέφουσι θηρία.

Θηριοφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω) = θηροφόνος.

Θηριόω, Μλ. - ώσω (θηρίον). Κάμνω τινὰ ἢ

τίαι περιστάσεις, ὅ ἐστι δυστυχία, ταὐτόν τῷ, περιπέτεια.

Περιπέτομαι, Μλ. ποτήσομαι, συνήθ. —πτήτομαι (πέτομαι, ἀνμλ.) μέσ. Ἀποθ. Κύκλῳ πέτομαι, ὁλόγυρα ποτῶ, Ξενοφ. Ἀναβ. ε΄. ἀ. 15. μετά αἰτ.

Περιπετρίζομαι, (πέτρα). Περιερεύομαι, κτυπούμαι ὁλόγυρα εἰς τάς πέτρας, Ἡσύχ.

Περιπέττω, Ἀττ. καὶ κοιν. περιπέσσω· Μλ. ψω (πέσσω, ἀνμλ.). Κυρίως ἐπί ἄρτου, σκεπάζω τριγύρω μέ ἀράδαν ἀλεύρου τόν ζυμόν, ἐν ᾧ θέλω νά τό βάλω εἰς τόν φούρνον διά νά λάβῃ τριγύρω κοριάν· συνήθ. ὅμως κατά μεταφοράν, ἀποστεπάζω τι μέ καλούς λόγους ἤ προφάσεις εὐτυχήμους. Ὀνόματι περιπέττουσι τήν μοχθηρίαν, καλύπτουσι τήν ἑαυτῶν μοχθηρίαν μετά τινος ἄλλου ὀνόματος. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 159. τοιαυτείον ἐν Ζφ. 668. παθ. ῥήματίοις περιπεφθείω, μέ καλά λόγια θελεχθείς, ἀπατηθείς, πλανηθείς καὶ καταπεισθείς.

Περιπευκής, ές, ό, ἡ (πεύκη), ταὐτόν τῷ, ἐκ πευκῆς, Ἰλ. Λ, 844. Πάνυ πικρός (πικρά χορ ἡ πεύκη), πονηρατάτος.

Περιπεφραγμένως, ἐπίρρ. τοῦ παρακ. τῆς παθ. μετοχ. τοῦ περιφράζω. Λίαν ἐπιεμμένως, συλλογισμένως, στοχαστικῶς, μέ πρόνοιαν.

*Περιπηγής, ό, ἡ (περιπήγνυμι). Περίτι ἤ ἐπίτι πηγμένος, πηκτός, μετά δοτ.

Περίπηγμα, τό. Τό ὁλόγυρά τινος ἐμπεπηγμένον ξύλον, palisade, Φίλ. Μαθημ. σλ. 78. ἐκ τοῦ

Περιπήγνυμι, καί, περιπηγνύω. Μ. ξω (πήγνυμι, ἀνμλ.) Ἐπί τι, περίτι ἤ ὁλόγυρα ἐμπήγω, βάλλω ἤ στερεόνω τι, χαρακόω· ἐφαρμόζω· 2) ἀφίνω τι ὁλόγυρά τινος ἵνα πήξῃ, παγώσῃ, πήγνυσθαι, παγῶσαι ποιῶ περίτι, Ξενοφ. Ἀναβ. δ΄. ἀ. 11. Παθ. ὁλόγυρα γίνεσθαί τι στερεόν, τραχύ, ἄκαμπτον· πήγνυσθαι· παγῆναι.

Περιπηδάω, ῶ, ήσω (πηδάω). Ὁλόγυρα πηδῶ.

Περίπηξις, εως, ἡ (περιπήγνυμι). Ἡ ὁλόγυρα σώματός τινος πῆξις, ἐμπήγμα, βάλσιμον· στερέωσις· ἐφάρμοσις, ἁνάρμοστις· 2) τό πήγνυσθαι, γίνεσθαί τι, πηκτόν, ἤ παγόνειν περίτι πηξίμον, πάγωμα.

Περιπήσσω, Ἀττ. ττω. Μλ. ξω· ταὐτόν τῷ, περιπήγνυμι.

*Περιπηχύνω, (πηχύνω). Ἀγκαλιάζω, τούς πήχεις μου, ἤτοι τάς χεῖράς μου ἐξαπλόνω ὁλόγυρά τινος καὶ περιλαμβάνω αὐτό ἐν αὐτοῖς· 2) δίδω εἰς τάς ἀγκάλας. Μέσ. πέρνω εἰς τάς ἀγκάλας.

Περιπιαίνω, (πιαίνω). Παχύ ποιῶ τι ὁλόγυρα, ἤ λίαν πιαίνω, παχύνω τι, Διονύσ. Περιηγ. 1071.

*Περιπιέσματα, τά, ὅρ. περιπίσματα.

*Περίπικρος, ό, ἡ (πικρός). Λίαν πικρός.

Περιπίμελος, ό, ἡ (πιμελή). Ὁλόγυρα ἤ λίαν παχύς.

*Περιπίμπλημι, Μλ. πλήσω (πίμπλημι, ἀνμλ.). Λίαν ἤ δίδλου γεμίζω. Παθ. εἶμαι δίδλου γεμάτος, = περιπλήθω.

*Περιπίμπρημι, (πίμπρημι, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα ἀνάπτω τι καί καίεται, ὁλόγυρα βάλλω πῦρ καί καταφλέγω.

Περιπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.). Ἐπί τι ἤ περίτι πίπτω ὁλόγυρα, Ξεν. Ἀναβ. 1, 8, 28. «Καταπηδήσας ἀπό τοῦ ἵππου, περιπεσεῖν αὐτῷ (λέγεται)» ἔπειτα ἐπάνω του· β) πίπτω μέσα· κατάντῳ εἴς τι τοιουτοτρόπως, ὥστε δέν ἠμπορῶ νά ἐκβῶ, ὥστε εἶμαι περικυκλωμένος ἀπ' αὐτό, π. χ. «ἀδίκημα, γνώμῃ, τύχῃ, δουλοσύνῃ», ἀντί. εἰς ἄδικον ψῆφον, γνώμην, δυστυχίαν, σκλαβείαν, Ἡρόδ. 1, 96. 6, 16. 106. ὡσαύτως «συμφορᾷ, νέφει, κ. τ. τ.» ἔτι δέ, «ἐπί συμφορῇ», Ἡρόδ. 7, 88. «ἐν σφίσι». Θουκ. 2, 65. ἐπιτοπολύ εἰς κακόν τι καταντῶ, πλήν ἐνίοτε καί εἰς ἄλλο τι μή κακόν· π. χ. Ἡρόδ. 6, 105. 8, 94. ἐνίοτε σημαίνεται μόνον τό κατά συγκυρίαν ἤ συμβεβηκός γενόμενον· λέγεται δέ καί, περιπίπτω τινί, ἀντί τοῦ κρημνίζω ἑμαυτόν, παραδίδω ἑμαυτόν εἴς τι, π. χ. τῷ ξίφει, Σοφ. Αἰ. 828. φονεύω ἑμαυτόν· γ) «ἀλλήλοις περιπίπτειν», καταντῶ ἀναμεταξύ των εἰς περιπλοκήν καί ἐμπερδεύομαι ὥστε νά μή δύνανται νά ξεμπερδευθῶσι, π. χ. ἐπί πλοίων, τά ὁποῖα πίπτουσιν ἐν ἐπάνω του ἄλλου, καί τοιουτοτρόπως καταντῶντα εἰς ἀταξίαν, φθείρονται καί βλάπτονται μεταξύ των, Ἡρόδ. 8, σλ. 89. «Ἐγώ τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις περιπίπτω», ἐγώ πιάνομαι διά τῶν ἰδίων μου λόγων, (πιάνομαι ἀπό τά λόγια μου), Αἰσχίν. καί, «ἑαυτῷ περιπίπτειν», πίπτω ὁ ἴδιος εἰς τά δίκτυά μου, ἐπομ. κρημνίζω ὁ ἴδιος ἐμαυτόν εἰς δυστυχίαν· π. χ. «Μή ἑαυτῷ περιπέσῃς», μή ἐπιφέρῃς εἰ' ἑαυτῷ δυστυχίαν, μή συρῇς, μή φέρῃς σύ ὁ ἴδιος ἐπάνω σου δυστυχίαν τινα, Ἡρόδ. ἀ. 108. συνήθ. μετά δοτ., ἀλλά καί, περί ἀλλήλας, Ἡρόδ. 8, 18. «Ὁ λόγος αὐτός ἑαυτῷ περιπίπτει», αὐτί τοῦ, ἀντιλέγει, ἐναντιοῦται, ἀντιφάσκει ἑαυτῷ, ἀναιρεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ· — 2) πίπτω ἀνάποδα, ἀναποδογυρίζω, μεταστρέφεσθαί τι, μεταβάλλεσθαι ἐξαίφνης ἀπό εὐτυχίας εἰς δυστυχίαν, λαμβάνειν αἰφνιδίαν μεταβολήν τῆς τύχης· πάσχειν τινά δυστυχίαν, κακόν· πρβ. περιπετής καί περιπέτεια· «Ἀλογηθῆναι καί περιπεσεῖν», πλανᾶσθαι καί δυστυχεῖν, Πολύβ. ἐν ἡ. 2. «Τάς περιπατείας εἰς τήν τοῦ συμφέροντος μερίδα περιπεπτωκέναι», Πολύβ. γ΄. 4. β) συμβαίνειν τινί τι, ἐπί τυχῶν, π. χ. «Περιπίπτει μοι κακόν», Ἀριστφ. Θεσμ. 271.

Περιπίσματα, τά. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 45. Ἱππ. 803. τά ἀπό τῶν σταφυλῶν ἀποκιεζόμενα στέμφυλα, (τά τσίπουρα), ὡς καί τά ἐκ τῶν ἐλαιῶν ἀποκιέσματα, (ἄτινα χυδαϊκῶς, λιγούκουτσα, λέγονται). Ὁ Ἡρόδοτος θέλει, ὅτι ἔπρεπε νά λέγηται, περιπίσματα, καί κατά τυγχ. περιπίαματα· ὁ δέ Σουΐδας εἰκάζει, περιπτίσματα.

Περιπιτνέω, ῶ (πιτνέω, ἀνμλ.), ταὐτόν τῷ, περιπίπτω.

*Περιπλάζω, Μλ. γξω (πλάζω, ἀνμλ.), = περιπλανάω.

*Περιπλανάω, (πλανάω). Πλανῶν τινα φέρω αὐτόν πανταχοῦ ὁλόγυρα. Μέσ. πλανῶμαι, περιφέρομαι ἔνθεν κἀκεῖθεν ὡς πεπλανημένος, Valch. Ἡρόδ. 7, 16. 2. καί τροπικ. περί τινα πατῶ τριγύρω, περιβάλλω, μετ' αἰτ. προσ Πίνδ. Ἰσθμ. 6, 69. καί ἀπατῶ, Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. γ΄. 5. ὅθεν

Περιπλανής, ές, ό, ἡ. Ὁ περιπλανώμενος, καί ὁ περιπλανῶν, Πλούταρχ.

Περιπλάνησις, ἡ. Τό περιπλανῶν ἤ περιπλανᾶσθαι.

Περιπλάνιος, ό, ἡ, ποιητ. ἀντί, περιπλανής, Ἀνάλεκτ. ἀ. 234.

Περίπλασμα, τό. Τό ὁλόγυρα βεβλημμένον, ἤ ἀλειμμένον ἔμπλαστρον ἤ χρίσμα, ἐκ τοῦ

Περιπλάσσω, Ἀττ. αττω. Μ. ασω (πλάσσω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα πλάσσω, κολλῶ, ἐμπλαστρόνω, ἀλείφω, περιτυλίσσω, Ἀριστοτελ. «Περιπλάττεται πηλῷ», ἀλείφεται, χρίεται ὁλόγυρα μέ πηλόν· ὅθεν

Περίπλαστος, ό, ἡ. Περίτι ἤ ἐπίτι ἀλειμμένος, ἀσπρισμένος, ἀσβεστωμένος, ψιμυθιωμένος· ὅθεν, ὁ ὅς.

*Περιπλατυγέω, ήσω (πλατυγέω), ποιητ. Ὁλόγυρα πλατυγῶ, κάμνω κρότον, τρίζω.

Περιπλέγδην, Ἐπίρ. (περιπλέκω). Περιπεπλεγμένως· περιπλεκόντως ἐν ἀγκάλαις· περιστειλιγμένως.

Περιπλεγνύω, (πλεγνύω), ποιητ. τύπος ἀντί, περιπλέκω, Σουΐδ.

*Περίπλειος, ό, ἡ, ποιητ. ἀντί περίπλεος.

*Περιπλεκής, ό, ἡ, = περίπλεκτος.

Περίπλεκτος, ό, ἡ. Περιπεπλεγμένος, πλεγμένος ὁλόγυρα· ἀγκαλιάζων ἤ ἀγκαλιασμένος· καί ἀνακατωμένος τό ἕν μέ τό ἄλλο, ἐπί τῶν ποδῶν τῶν χορευόντων, Θεόκριτ. 18, 8. πρβλ. οὐλος· ἐκ τοῦ

Περιπλέκω, Μ. ξω (πλέκω). Πλέκω, τυλίγω ὁλόγυρα· περιστρέφω, περιτυλίσσω, περιελίσσω· β) ἐμπερδεύω· ἐπομ. ἐμπλέκω εἰς δυσκολίας· φέρω εἰς περιπλοκάς λόγων· 2) παθ. κυρ. περιτυλίσσομαι περί τι, τό ὁποῖον περιβάλλω, ὅθεν πιάνω τι μέ τά δύο χέρια, μέ τάς ἀγκάλας, ἀγκαλιάζω, περιπτύσσω, μετά δοτ. «ἑαυτῷ περιπλεχθείς», τόν ἐκράτει ἀγκαλιασμένον, Ὀδ. Ξ, 313. «Ἤρτι περιπλέχθην», ἀγκαλίασε τήν γραῖαν, Ὀδ. Ψ, 33. β) ὁμιλῶ ἐμπερδευμένα, ὅθεν, «Ἔσται σοι περιπεπλεγμένον», Πλάτ. πολιτ. 9. θέλει σοί εἶναι πολλά δύσκολον, ἐμπερδευμένον· 3) κάμνω περιπλοκάς ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, ὅθεν ὁμιλῶ ἀπό τοῦ εὐθέος, ἤτοι· «Τί δεῖ περιπλέκειν», Ἀρριαν. Ἐπίκτ. β΄. 19. τί νά πολυλογῶ; ὅθεν

Περίπλεξις, ἡ. Τό περιπλέκειν, ἐμπλέκειν, ἤ περιπλέκεσθαι.

Περίπλεος, ό, ἡ (πλέος). Δίδλου, πάνυ πλήρης, γεμάτος, περισσός, Ξενοφ. Κυρουπ. ε΄. ἀ. 11.

Περιπλευμονία, ἡ (πλεύμων). Φλόγωσις τοῦ πλεύμονος· κυρίως, τοῦ περικαλύπτοντος τόν πλεύμονα ὑμένος, ὅθεν

*Περιπλευμονιάω. Ἔχω, πάσχω περιπλευμονίαν.

Περιπλευμονικός, ή, όν· καί Ἐπίρ. -κῶς, Εἰς περιπλευμονίαν ἀτήκων, ἀναγόμενος, πάσχων ταύτην.

*Περιπλευρίδιον, τό (πλευρά). Τό περιέχον τά πλευρά· σκέπη τῶν πλευρῶν.

Περιπλευρίζω (πλευρά). Ἀγκαλιάζω, Φρύνιχ. σελ. 648.

Περιπλευριτικός, ή, όν. Εἰς τό πάθος τῆς πλευρίτιδος λίαν ὑποκείμενος, πάσχων, πλευριτιῶμενος.

Περίπλευρος, ό, ἡ (πλευρά). Εἰς τά πλευρά, ἤ περί τήν πλευράν ὤν, κείμενος, Εὐριπ. Ἠλ. 472.

Περιπλέω, Μ. -πλεύσομαι καί -πλευσοῦμαι (πλέω, ἀνμλ.). Κύκλῳ, ὁλόγυρά τινος πλέω, ἤ κολυμβῶ, ταξιδεύω, ἁρμενίζω, μετά αἰτ. πράγμ. Ἡρόδ., ὅστις χρῆται καί τῷ τύπῳ, περιπλύω, 4, 42. 8, 14. ἤ καί ἁπλῶς, Ξενοφ. Ἀναβ. ἀ. β΄. 21. «Τριήρεις περιπλεούσας ἀπό Ἰωνίας εἰς Κιλικίαν», ὅπερ Δημήτριος ὁ Φαληρεύς §. 304. σαφεστέρως οὕτως ἐκφράζει. «Τριήρεις προσεδεκοῦντο εἰς Κιλικίαν· πολλαί μέν Λάκαιναι, πολλαί δέ Περσίδες, Κύρῳ ναυπηγηθεῖσαι ἐπ' αὐτῷ τούτῳ, ἔπλεον δ' ἀπό Ἰωνίας· ναύαρχος δ' αὐτεῖς ἐπιστάτει Τάμως Αἰγύπτιος». 2) ἐπί σκάφους ἀναστρέφομαι περί τόν αὐτόν τόπον, (Volteggiare, Ἰταλ.) Ξενοφ. Ἑλλην. ἑ. ἀ. 21. Μεταφ. κλονοῦμαι, κινοῦμαι ἔνθεν κἀκεῖθεν, Ἱπποκράτ.

Περίπλεως, ό, ἡ, Ἀττικ. ἀντί, περίπλεος.

Περιπλήθής, ές, ό, ἡ (πλῆθος). Λίαν πλήρης, γεμάτος, ἐξαιρ. πολλά πολυάνθρωπος, Ὀδ. Ο, 405. ἀντί δέ, πολλά περισσός, μέγας, εὐρύχωρος, μακρός, Λουκ. Περ' Ὀφπικν. μετά δοτ. πλήρης τινός, ἐκ τοῦ

Περιπλήθω, Μ. σω (πλήθω). Λίαν ἤ δίδλου πλήρης, γεμάτος εἰμί, Ξενοφ. Ἑλλ. γ΄. β΄. 20.

Περιπλίγδην, καὶ περιπλίξ, ἐπίρ. Μὶ ἐξπλωμένα σκελη, διασκελιστά.

Περιπλίσσομαι, Ἀττ. πλίττομαι, Μέλ. ξομαι (πλίσσομαι). Μέσ. Ἀποδ. Ἐκτείνω, ἐξαπλόνω τοὺς πόδας ἢ τὰ σκέλη μου περί τι· διασκελίζω περί τι, ταὐτὸν τῷ, Διαβαίνω περί τι· ἐξαιρ. λέγεται ἐπὶ ὀχείας, καὶ συγκοιμήσεως, ἤτοι σαρκικῆς συνουσίας, ὁπότε τις τοιαύτην θέσιν ἢ στάσιν ἔχῃ, ὡς τό, περιβαίνω.

Περίπλοια, τά, ἴδε περιπόλιον.

Περίπλοιον, τό, ἴδε περιπόλιον.

Περιπλοκάδην, ἐπίρρ. ταὐτὸν τῷ, περιπλέγδην, Ἀνέλ. γ'. 72.

Περιπλοκή, ἡ (περιπλέκω). Τὸ περιπλέκεσθαι, ἡ περιπλέκειν, ἀγκαλιάζειν, ἀγκάλισμα· περιτύλιξις, ἐμπέρδευμα. »Λόγων περιπλοκῆν, Εὐρ. Φοίν. 497. ἐπὶ ψευδολογιῶν, ἐμπερδευμένα λόγια.

Περίπλοκος, ὁ, ἡ (περιπλέκω). Περιτετελιγμένος, περιδραγμένος, ἀγκαλιασμένος. 2) περιπεπλεγμένος, ἐμπερδευμένος.

Περιπλόμενος. Ἐπ. κατὰ συγκ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ περιπέλομαι, Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἴδε περιπέλω.

Περίπλοος, ὁ, ἡ· καὶ συναιρ. περίπλους (περιπλέω). Ἐνεργ. Περιπλέων, πλέων ὁλόγυρά τινος. 2) παθ. τὸν ὁποῖον περιέπλευσέ τις· καὶ ὁ δυνάμενος περιπλευσθῆναι, τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ πλεύσῃ ὁλόγυρα, πλευστὸς κύκλῳ. 2) οὐσιαστικ. ὁ περίπλοος, συναιρ περίπλους, γεν. περίπλου, ὀνομ. πληθ. περίπλοι, οἱ. Τὸ περιπλέειν, τὸ πλεύσιμον τοῦ πλοίου ὁλόγυρά τινος, μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, περὶ τὸ ὁποῖον πλέει τις, Ἡρόδ. 6, 95. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. ά, ς'. 22. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος ἐκβολὴ τοῦ πλοίου, ἐξαποστολὴ πλοίου εἰς ταξείδιον· ὁ αὐτόθ. ς', β'. 8. καὶ 15. β) περιγραφὴ ταξειδίου κατὰ μέρος ἑνὸς παραλίου, ἢ μιᾶς χώρας, ἢ τῆς γῆς, καὶ ὑπὸ τοιαύτην ἐπιγραφὴν διέμειναν εἰς ἡμᾶς πολλὰ συγγράμματα Ἑλλήνων γεωγράφων, οἷον τοῦ Σκύλακος, Ἀρριανοῦ, καὶ ἄλλων· ἀντίκ. τῷ, περίοδος, ταξείδιον διὰ ξηρᾶς. γ) ὁ περίπλοος ταὐτὸν τῷ, περιτόναιον, συνηθέστερον μέντοι τοῦτο.

Περίπλυμα, τό. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ πλυσίματος ἐκβαίνει ἢ καθαρίζεται, ἀπόπλυμα, ἐκ τοῦ

Περιπλύνω (πλύνω). Ὁλόγυρα, διόλου πλύνω· ἀποπλύνω, ἐκπλύνω. »Γαστὴρ περιπλυθεῖσαν, ἐκφράζει ἐλαφρόν τινα καὶ λεπτὴν ἀποκάθαρσιν τῆς κόπρου ἐν τῇ διαῤῥοίᾳ, (ὡς τὸ τῆς συνηθείας, »Ἐξεπλύθησαν τὰ ἀντεράμου), ὅ ἐστι, λεπτὴν καὶ ἐλαφρὰν διάῤῥοιαν πάσχω, proluvies, Δατ. ὅθεν

Περίπλυσις, ἡ. Ἀποπλύσιμον, ἔκπλυσις, ξεπλύσιμον. »Κοιλίας περίπλυσιν, ἡ λεπτὴ καὶ ἐλαφρὰ διάῤῥοια, pro uvies alvi, Ἱπποκρ.

Περιπλώω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ, περιπλέω.

Περιπνείω (πνείω) ποιητ. ταὐτὸν τῷ περιπνέω.

Περιπνευμονία (πνεύμων), ταὐτὸν τῷ, περιπλευμονία. ὅθεν

Περιπνευμονιάω, ταὐτὸν τῷ, περιπλευμονιάω. καὶ

Περιπνευμονικός, κ. τ. λ. ταὐτὸν τῷ, περιπλευμονικός.

Περιπνέω, Μ. εύσω (πνέω, ἀνμλ.). Κύκλῳ, ὁλόγυρά τινος πνέω, φυσῶ, φυσκόνω, σφοδρῶς πανταχόθεν πνέω, ἐμφυσῶ, προσπνέω, μετὰ αἰτ. Πινδ. Ὀλ. 2, 130. 2) ἀμετβτ. ὁλόγυρα φυσῶ, ἢ ἐκπέμπω ὀσμὴν, μυρωδίαν, μυρίζω.

Περιπνιγής, ές, ὁ, ἡ. Πανταχόθεν τόσον τεθλιμμένος (ζουλιγμένος, στριμωμένος) ὥστε νὰ πνιγῇ, σχεδὸν πεπνιγμένος. ἐκ τοῦ

Περιπνίγω, Μ. ξοῦμαι (πνίγω, ἀνμλ.). Πανταχόθεν, ἀφ' ὅλα τὰ μέρη πνίγω, Γεωπον. (ῠ – –)

***Περιπνοή**, ἡ, = τῷ ἑπομένῳ.

Περίπνοια, ἡ. Τὸ περιπνέειν, Διόδ. Σικ. γ'. 19. ἐκ τοῦ

Περίπνοος, συναιρ. ους, ὁ, ἡ (περιπνέω). Ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον, ὅστις περιπνέεται.

Περιπόδιον, τό. Τὸ περὶ τοὺς πόδας ὄν, οὐίκ, ποδόγυρος, Γλωσσάρ. Φιλοξ. Limbus. κυρ. οὐδέτ. τοῦ

Περιπόδιος, ία, ιον (πούς). Κύκλῳ περὶ τοὺς πόδας, τὸν πόδα ὤν, ἄγων, περιβάλλων, Γαλην. Γλωσσ.

Περιπόθητος, ὁ, ἡ (ποθέω). Πάνυ ποθητός, ἀγαπητός· λίαν ἐπιθυμητός, εὐκταῖος.

Περιποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω). Κάμνω νὰ ἀπομείνῃ τις ἢ τι, ἀφίνω ὑπόλοιπον, ἢ εἰς τὴν ζωὴν, ζωντανόν· ἐν γένει, σώζω, ἐλευθερόνω, ἀπαλλάττω, λυτρόνω, διατηρῶ, Ἡρόδ. 3, 36. 6, 13. 7, 52. 181. καὶ Λυσ. παρὰ δὲ Δίωνι Κασσ. καὶ κατὰ μέσ. διάθ. 2) μέσ. κρατῶ ὑπόλοιπον, οἰκονομῶ, κερδαίνω, ἀποκτῶ, καὶ προξενῶ, προβλέπω, προμηθεύω, πορίζομαί τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου ἢ δι' ἄλλον τινά, τινί τι, Ξενοφ. Ἀπομν. β'. 7. 3. »Περιποιεῖται τοσαῦτα, ὥστε καὶ πλουτεῖν, κτᾶται, ἀποκτῷ, κερδαίνει, πορίζεται, καὶ ἐντοῦθεν ἔτι μεταφορικ. »Τιμὴν, αἰσχύνην περιποιοῦμαι, προξενῶ, ἢ ἀποκτῶ, κερδαίνω, προστάσσομαι, Ξενοφ. Ἀναβ. ά. ς'. 8. »Ἑαυτῷ ὅλομα καὶ δύναμιν περιποιήσασθαι. μετοχ. περιποιημένος, ἀντὶ ἀποκτημένος. β) διασώζω, φυλάττω, φροντίδα ποιοῦμαι περὶ τῆς διατηρήσεως καὶ σωτηρίας τινός, συντηρέω, Ξενοφ. Κυροπ. δ'. δ'. 3. »Καλέσας τοὺς αἰχμαλώτους λέγει, τὰς ψυχὰς (τὴν ζωὴν δηλαδὴ) περιεποιήσασθαι. γ) ἰδιοποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι. »Περιποιῶ ἐμαυτῷ, ἰδιόν μου ποιῶ τι. ὅθεν

Περιποίησις, ἡ. Τὸ περιποιεῖν, δηλ. σώζειν, ἢ διατηρεῖν, ἢ προμηθεύειν ἑαυτῷ ἢ ἄλλῳ τινί, ἀποκτᾶν· ὅθεν

Περιποιητικός, ή, όν. Ὑπόλοιπον ποιῶν, ὁ περισσεύειν ποιῶν τι· ὁ κερδαίνων, ἀποκτῶν, προξενῶν, πορίζόμενος, σώζων, διατηρῶν, κ. τ. τ. μετὰ γεν. παρ' Ἀθην. σελ. 358. »Περιποιητικὸς πνευμάτων, ἀντὶ τοῦ, ποιητικός. πρόξενος.

Περιποίκιλος, ὁ, ἡ (ποικίλος). »Κύκλῳ περιποίκιλος, ὁλόγυρα ἢ λίαν παρδαλός, ποικίλος, πεποικιλμένος, Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 25.

Περιποιπνύω (ποιπνύω), ποιητ. Ἐν βίᾳ περικυκλόω, ἢ ἐπιδιώκω· ὡσαύτως καὶ μέσ. Ὀππιαν. Ἁλ. β'. 675. »Ἐλάφους περιποιπνύεσθαι, ταὐτὸν τῷ, ἀμφέπειν· ἴδε ποιπνύω.

Περιπολάζω, = ἐπιπολάζω, Πλουτ. ἀμφ. ἀνάγν.

Περιπολάρχης, ου, ὁ, καὶ

***Περιπόλαρχος**, ου, ὁ (περίπολος, ἄρχω). Ὁ ἐπιστάτης καὶ ἀρχηγὸς τῶν περιπόλων, ἤτοι τῆς φυλακῆς πόλεως τινος, τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτός.

Περιπολεύω, Μέλ. εύσω, καὶ

***Περιπολέω**, Μ. ήσω (πολέω). Κινῶ, γυρίζω, ὠθῶ ὁλόγυρα. 2) οὐδετ. κινοῦμαι ὁλόγυρά τινος, περιτρέχω, ὑπάγω, περιπατῶ ὁλόγυρα, περιοδεύω, περιτριγυρίζω, περιέρχομαι μετὰ αἰτ. Πλατ. Φαίδρ. σελ. 246. Β. ἤτοι διὰ νὰ φρουρῶ, φυλάττω (ὄρ. περίπολος), Ξενοφ. Πορ. δ'. 52. »περιπολεῖν τὴν χώραν». ἢ εἰς πομπήν τινα, λιτανείαν, ἥτις ἐγίνετο περὶ τῶν ἀγρῶν πρὸς καθαρισμὸν καὶ ἁγνισμόν. ὅθεν

Περιπόλησις, ἡ. Περιστροφὴ, περιέρχομές, περίτρεξις, περιόδευσις, κ. τ. λ.

Περιπολίζω (πόλις). Περιέρχομαι, περιπατῶ, γυρίζω ὁλόγυρα εἰς τὰς πόλεις, Στράβ.

Περιπόλιον, τό (περίπολος), ταὐτὸν τῷ, φρούριον. Οἶκος ἐχυρός, ἐν ᾧ κατοικεῖ ἡ φυλακὴ τόπου τινός, περιπόλων ἤτοι φρουρᾶς κατοικία, καλύβα τῶν Σειμιείδων, Δερβέιον, τό παρὰ Γάλ. Le fort du bois, ἡ, le fortin fait de madriera· καὶ Γερμαν. Wachhaus, Blockhaus, Θουκυδ. γ'. 99. ζ'. 48. ς'. 46. ὅπου ἄλλοι ἄνευ τινός ἐννοίας, περίπολοι, ἀνέγνωσαν· παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. ἀρχ. θ'. 56. »Τὸ περιπόλιον τῆς θεοῦ, ὁ οἰκῶν τῷ ναῷ αὐτῆς πέριξ τόπος. »Τὰ περιπόλια, τὰ πέριξ τῆς πόλεως, ἢ τὰ φρούρια, ἢ τὰ χωρία πέριξ τινὸς πόλεως, ὡς ὁ Στράβ. ἐν ιζ'. σελ. 1194. καλεῖ τὰ ἄλλα πολίχνια τὰ πλησίον (Κυρήνης) »Περιπόλια τῆς Κυρήνης, τὰ περὶ τὴν πόλιν θηλαδή, τὰ περίχωρα· καὶ ἐν ιδ'. σελ. 973. λέγει· »Αἱ δὲ ἄλλαι (πόλεις) περιπόλιοι ταύτῃσιν· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν ζ'. σελ. 501.

Περιπόλιος, ὁ, ἡ (πόλις). Περὶ τὴν πόλιν κείμενος, ὅστις κεῖται ὁλόγυρα εἰς τὴν πόλιν, περὶ τὴν πόλιν περιερχόμενος. ἴδε ἐν τῷ, περιπόλιον.

Περίπολις, ὁ, ἡ (πόλις), ποιητ. Περιπλανώμενος, περιτρέχων ὁλόγυρα ἐν ταῖς πόλεσι, ἐπὶ καταφρονήσεως, Φρύνιχος Πολυθέυκ. ζ'. 203. »Ὦ κάπραινα καὶ περίπολις καὶ δρομάς, ἡ περιπλανωμένη καὶ περιτρέχουσα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἢ ἡ περὶ τὴν πόλιν τρέχουσα· ἄρα ἀγύρτης, πλάνος, καὶ ἐπὶ πολλῶν τινων, περιερχομένων σθλητῶν ἢ ὑποκριτῶν κ. τ. τ. διὰ νὰ δείκνυωσι τὴν τέχνην των. ὅθεν

Περιπολιστικός, ή, όν. Ἀνήκων μεταξὺ τῶν περιπόλων, περιερχομένων ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν κτ. »Ἡ περιπολιστική, ἡ, σύνοδος περιπολιστικῆς, σωρός τινων ἀνθρώπων περιερχομένων, καὶ μάλιστα ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου, Ἐπιγραφ. ταὐτὸν τῷ, περίπολις.

Περιπολλόν. Ἐπ. ἐπίρρ. τοῦ πολύς, πολλός. Κατὰ πολλά, ὑπερβολικῶς, Ἀπολ. Ῥ. 2, 437. Εὕρηται ἀντὶ περὶ πολλοῦ καὶ περὶ πολλοῦ, π. χ. »Περιπολλοῦ ποιεῖσθαιν, πάνυ μεγάλως τιμῶν, φροντίζειν, βέλτιον μέντοι διῃρημένως, περὶ πολλοῦ.

Περίπολος, ὁ, ἡ (πολέω). Ὅστις περιοδεύει, περιέρχεται, γυρίζει, ὑπάγει ὁλόγυρα, ἐξαιρέτως λέγεται ἐκεῖνος, ὅστις εἶναι εἰς τὴν φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἢ τῆς ἡμέρας, καὶ περιερχόμενος τὴν πόλιν παρατηρεῖ, καὶ ἐρευνᾷ τὰ ἐν τῇ πόλει συμβαίνοντα· πόλεως ἢ χώρας ἐπίσκοπος, φυλακή· ἡ παρὰ Γάλλ. la patrouille, le guet, καὶ παρὰ Τούρκ. Κόλλ, ἡ Κόλλι. ἴδε Κωδωνοφόρος. ὅθεν ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο »Περίπολοι, οἱ νέοι πολῖται ἀπὸ δεκαοκτὼ χρόνων ἕως εἴκοσι, οἵτινες, ἔφιπποι ὄντες, ἔπρεπε νὰ φυλάττωσιν εἰς αὐτοὺς τοὺς δύο χρόνους τῆς ἡλικίας αὐτῶν τὰ ὅρια τῆς Ἀττικῆς, Ξενοφ. Πόρ. δ'. 47. Πολυδ. η'. 105. καὶ 9. Θουκυδ. δ'. 67. ὅρα τὸν Σχολιαστ. Terent. εἰς Eunuch. β'. β'. 59. ὡς οἱ παρ' ἡμῖν ἐν τῷ πηλίῳ ὄρει Σειμιείδες, καλούμενοι. »Ἡ περίπολοι, προσυπακουομ. ναῦς, ἡ περιερχομένη καὶ φυλάττουσα ἢ παρατηροῦσα περὶ τὸν στόλον ναῦς· ὅθεν, περιπόλιον, τό. (Ὁ Φώτιος ἔχει· περίπολος, οἱ ἔφηβοι περίπολοι τῆς χώρας καὶ φύλακες ἐγένοντο, προγυμναζόμενοι εἰς τὰ πολέμια.)

Περιπομπεύω (πομπεύω). Μετὰ πομπῆς ὁλόγυρα περιέρχομαι, ἢ περιφέρω, συνοδεύω, ἢ στέλλω ὁλόγυρα, Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 1198.

Περιπομπή, ἡ (περιπέμπω). Τὸ στέλλειν τριγύρω, ἢ ὑπάγειν εἰς ἀποκάλυψιν, εὕρεσιν· ἢ περί τι πομπή, ἡ πομπῆς ἀποστολὴ ὁλόγυρα· ἢ κύκλῳ πομπή, Σχολ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 11.

Περιπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Λίαν πονηρός, κακός, παρ' Ἀριστοφ. ἀναφερόμενον ποιητικῶς ἐπὶ τοῦ, περιφόρητος.

Περικοπτόζω, τό ἐπιτετ. κοπτόζω. Λίαν κοπτόζω, Μεταφορ. κολακεύω. ὅθεν

Περικόπτυσμα, τό, Κολακεία παρενεπίτεία, Νικήτ. Χρον. ιε'. 2. »Περικοπτύματα.

Περιπορεύομαι, παθ. Ἀποθ. μετά μέτ. μέλλ. Ἀόρ. περιπορευθεὶς (πορεύομαι). Ταξειδεύω περιγύρω, περιέρχομαι· κύκλῳ πορεύομαι, ὁδοιπορῶ, περιπατῶ ὁλόγυρα. 2) ἐνεργ. ταξειδεύων περιέρχομαί τινα τόπον. Ἀριστοτέλ.

Περιπορπάομαι, ῶμαι· Μ. ήτομαι (πορπάω) ὡς παθ. Ὁλόγυρά μου χρεμῶ καὶ μετὰ πόρπης στερεῶ, ἀσφαλίζω, θηλυκόνω, Ἀπτιαν.

Περιπόρπητος, ὁ, ἡ (πόρπη, περί). Πανταχόθεν πόρπας ἔχων, ἢ μετὰ πορπῶν, περονῶν συνημμένος, συνεῤῥαμένος. ἴδε ἐν τῷ, περονητρίς.

Περιπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Μετὰ πορφύρας περικυκλωμένος ἢ ἐνδεδυμένος, ὁλόγυρα πορφυρούς. »Ἡ περιπόρφυροι (προσυπακ. ἐσθῆτες) χιτῶν, χλαμύς, παρὰ Ῥωμαίοις, τὴν ὁποίαν ἐφόρουν οἱ ἐν ἀξιώματιν, οἱ πατρίκιοι, διάφοροι ἱερεῖς, οἱ βασιλεῖς τῆς Ῥώμης, καὶ αὐτὰ τὰ ἐλευθέρων γονέων τέκνα κάτωθεν τῶν 17 ἐτῶν ἡλικίας, tunica, toga praetextata ἢ laticlavia, Παρὰ Πλουτάρχ. Ποπλικ. 18. καὶ Ἀρριαν. Ἐπίκτ. α'. 24. ταύτον τῷ, περιπορφυροστημος. ὅθεν

Περιπορφυρόστημος, ὁ, ἡ (στῆμα). »Πεῖς περιπορφυροστήμοσιν, παῖς περιστιλυγμένος ἐν χιτῶνι, ὅστις ἔχει πορφυρᾶς ῥάβδους, ἤτοι σήματα, Στρατ.

*Περιπορφύρω, ποιητ. τὸ ἐπιτεταμ. πορφύρω. (ῡ)

*Περιποτάμιος, ία, ιον (ποταμός). Ὁλόγυρα εἰς ποταμόν τινα κατοικῶν.

Περιποτάομαι ῶμαι· ποιητ. Ἀποθ. Μέσ. ταύτον τῷ, περιπέτομαι, Σοφοκλ.

Περίποτος, ὁ, ἡ (πίνω). Πανταχόθεν πίνων ἐπιτήδειος, Ἀθην. ια'. ἤτοι πίνων ἢ πινόμενος γύρω μὲ τὴν ἀράδαν.

Περίπου, Ἐπίρ. ἀντί, περίπου. Σχεδόν, ἐγγύς, ὁλόγυρα, κοντά, circa, environ, à-peu-près.

Περίπους, ποδος, ὁ, ἡ (πούς) = περιπόδιος. 2) περιάζων καλὰ τριγύρω, καθὼς ἕνα παπούτσι εἰς τὸ ποδάρι· καὶ τροπ. κατάλληλος, ἁρμόδιος.

Περιπρήθω, ήσω (πρήθω), ποιητ. ἀντί περιπίμπρημι. Λίαν, ἢ διόλου καταφλέγω, Κόιντ. Σμυρν. β'. 435.

Περιπρό, Ἐπίῤῥ. (πρό), ποιητ. Λίαν, καταπολλά, ἐξαιρέτως, διαφερόντως, πάνυ, σφόδρα, Ἰλ. Α, 18, Π, 699. ἐνθαδόμως ὁ Ὀδύσσ. γράφει διεστραμένως, περί πρό· πρβλ. διαπρό καὶ ἐπιπρό.

*Περιπροβάλλω (βάλλω, ἀμλ.), ποιητ. Ὁλόγυρα ἐμπροσθέν τινος ἢ εἰς τὰ ἔμπροσθεν ῥίπτω, ἢ βάλλω. 2) = περιβάλλω.

*Περιπροθέω (θέω, ἀμλ.), ποιητ. Εὐγαίνω καὶ τρέχω ὁλόγυρα.

Περιπροπλέω, ήμαρτ. ἀντί, προπλέω, Πολύβ. α'. 46. 11.

*Περιπροχέω, Μ. -χεύτω (χέω, ἀμλ.). Ἐπί τι ἀγθόνος χέω, χυτω, πλημμυρῶ τι, Ἰλ. Ξ, 316. »-ερος θυμὸν περιπροχυθεὶς (μετοχ. παθ. ἀόρ.) ἐδάμασεν, ὁ Ἔρως, περιχυθεὶς ἢ πλημμυρίσας τὴν διάθεσιν, κατεδάμασεν αὐτήν.

Περιπρωκτιάω (πρωκτός), ταύτον τῷ, Τρυφερεύομαι ἐπὶ τῇ πυγῇ, σαυλοπρωκτιάω, Ἡτυχ.

Περιπταίω (πταίω). Ἐπίτι ἢ περίτι πταίω, σκοντάυω.

Περιπτέρνεον, τό. Τὸ περικυκλοῦν, περιβάλλον τὴν πτέρναν· μέρος μηχανῆς, κτλ. περί τὴν πτέρναν ἄγον, Φίλων Μεχθημ. σελ. 73.

Περίπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Κυρίως, περιπετῶν· ὅθεν »περίπτερα πυρός, οἱ περιεκτινασσόμενοι σπινθῆρες, παρὰ τοῖς Ο'. 2) σημαθ. ἐν τῇ ἀρχιτεκτ. μετὰ μίας σειρᾶς στήλων περιεστοιχημένος οἶκος, θάλαμος ἢ ναός, Ἀθην. 5, 205. »Οἶκος περίπτερος.«, Δίπτερος δέ, ὁ μετὰ δύο σειρῶν, ὡς γέρμηνεύει ὁ Βιτρούβιος. ἴδε ἐν τῷ πτέρωμα.

Περίπτισμα, τό. Κίλυφος, λέπυρον, ἐξώφλοιον ἐξαιρ. τῶν σίτων· τῶν σπερμάτων· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ σταφυλῆς, ταύτον τῷ, στέμφυλον. ἐκ τοῦ

Περιπτίσσω (πτίσσω). Ὁλόγυρα ἢ ἀκριβῶς ἐκλεπίζω, ἀφαιρῶ τὸ κέλυφος ἢ τὸ λέπυρον, καὶ ἐπὶ σίτου, ξεφλουδίζω κύκλῳ, ὁλόγυρα καὶ καθαρίζω τὸν σίτον ἀπὸ τὸ ἄχυρον κ. τ. τ. — 2) ὁ Φιλόστρατ. ἐν τοῖς Ἡρωικ. δ'. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μεταφορικ. »Δρομικώτερον καὶ περιεπτισμένον τὸ εἶδος«, ἀντὶ τοῦ λεπτός (λιανός καὶ μακρύς)· παραπλήσιον τούτῳ ἔστι καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοφάν. Ἀχάρν. 507. Ὁ Πολυδεύκ. ἔχει· »Περιεπτισμένοις, οἱ ξένων ἀπηλλαγμένοι καὶ καθαροὶ ἀστοί· ὡς παρ' Ἀριστοφάνι. »Ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοιν, καθαροί, ἄνευ ἀχύρων, τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγει.

Περίπτυγμα, τό (περιπτύσσω). Τὸ θεμένον, βαλμένον, διπλωμένον ὁλόγυρα, κάλυμμα, σκέπασμα, παστάριον. »Ἀντίπηγος περίπτυγμα, ταύτον τῷ, Ἀντίπηξ περιπτύστων, Εὐριπ. Ἰων. 1391. καὶ

Περίπτυξις, ἡ. Ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Εὐριπ. ἐν Μηδ. 1074. ἑρμην. διὰ τοῦτο τό, προσβολή. κυρίως ὅμως τὸ οὐσ. τοῦ

Περιπτύσσω, ξω (πτύσσω). Ὁλόγυρα διπλόνω, περιτιλύσσω, περιπλέκω, περιβάλλω, τιλύγω ὁλόγυρα, περιελίσσω καὶ σκεπάζω, τίτινι, Pors. Εὐρ. Μηδ. 1203. τυμβῳ, Σοφ. Ἀντ. 886. μέσως, περιπτύσσομαι, περιτιλύσσω ἐμαυτόν, περιπλέκομαι, περιβάλλομαι, μετά αἰτ. ὅθεν περιλαμβάνω, πιάνω μὲ τὰς δύο χεῖρας· ἀγκαλιάζω καὶ κατφιλῶ· περικυκλόνω· οὕτω τοιοῦτος καὶ κατ' ἐνεργ. διάθ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 774. ὅθεν

Περιπτυχή, ἡ. Τὸ περιδιπλόνον· περικαλύπτον, σκεπάζον· περικυκλοῦν. 2) τὸ περιδιπλόνειν· περικαλύπτειν· περικυκλοῦν. γ) ἡ περιτίλυξις, περιβολή, περιπλοκή, ἀγκάλισμα, περικύκλωσις, κάλυμμα, σκέπασμα, περιοχή. »Ναυλόχων περιπτυχαί«, Εὐριπ. Ἐκ. 1015. τὰ ναύσταθμα. »Τειχέων περιπτυχαί«, ὁ αὐτ. Φοίν. 1366. »Ἡλίου περιπτυχαί«, Ἰων. 1516. »Δόμων περιπτ.«, Ἀριστοφάν. καὶ, »Πέπλων περιπτυχαί«, Ἀθήναιος.

Περιπτυχής, ές, ὁ, ἡ (περιπτύσσω). Περιπλωμένος, περιβεβλημένος περί τι, τινί, Σοφ. Αἰ. 849. »Φασγάνῳ περιπτυχής«. β) περικυκλωμένος, περιτειλιγμένος, περιπεπλεγμένος. 2) ἐνεργ. περιτιλύσσων, περικυκλῶν, περιβάλλων· ταύτον τῷ, περιπετής.

Περιπτύω, ύσω (πτύω). Πανταχόθεν πτύω τι, ἐπί τι πτύω, καὶ ἑπομένως ἀντί τοῦ, Συγχαίνομαι, βδελύττομαι, καταπτύω, Ἀριστοτέλ. ἐπιστ. α', 21. καὶ Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ.

Περίπτωμα, τό (περιπίπτω), Σύμπτωμα, συμβεβηκός. β) συμφορά, ἀτυχές συμβεβηκός· Πλάτ. Πρωταγ.

Περίπτωσις, ἡ (περιπίπτω). Συμβεβηκός, σύμπτωμα. περίστασις, τό κατά τύχην γινόμενον· συμφορά, εὐκαιρία.

Περιπτώσσω (πτώσσω). Λίαν πτοοῦμαι, φοβοῦμαι, Ἀιθολογ.

Περιπτωτικός, ή, όν καὶ ἐπίῤῥ. περιπτωτικῶς (περίπτωσις). Τυχηρός, εἰς περιπτώσεις καὶ συμβεβηκότα ὑποκείμενος· κατά τύχην καὶ κατά συμβεβηκός γινόμενος, Πλούταρχ. 2) πίπτων μέτα, καταντῶν εἴς τι. »Ἐκλεκτὶς περιπτωτική«. (Ἀρριαν. Ἐπικτ.) ἡ καταντῶσα, ἐμπίπτουσα εἰς ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ἤθελε ν' ἀποφύγῃ.

Περιπυγής, ὁ (πυγή), = πόρνος, Ἡτυχ.

Περιπύημα, τό (πύω). Τὸ περί τὴν πληγὴν σχηματιζόμενον ἔμπυον. Ἱππακρ.

Περιπυκάζω, άσω (πυκάζω). Ὁλόγυρα πυκνόνω, πυκνά περικυκλόω, περικαλύπτω. Μέσ. πυκνά περιβάλλω περί τι μετά αἰτ. Μέσ. »Περιπυκαζόμενος τὰς τρίχας ἀμφὶ τὸ σῶμα«, Κτησίας παρὰ Φωτίῳ.

Περιπυρήνιον, τό (πυρήν). Τὸ περιέχον τὸν πυρῆνα κέλυφος.

Περίπυστος, ὁ, ἡ (πυνθάνομαι). Πανταχοῦ, ὁλόγυρα. λίαν γνωστός, περίφημος, ἐξάκουστος, διαβόητος, ἐξακουσμένος.

Περιπωμάζω, Μ. άσω (πωμάζω) Ὁλόγυρα καλύπτω, σκεπάζω μὲ τὸ καπάκι, πῶμα ἐπιτίθημι ὁλόγυρα· στουπόνω ἀκριβῶς, Lobeck. Φρυν. σελ. 671. Ὁ σχηματισμός »Περιπωματίζω παρ' Ἀριστοτέλ. προβλ. κε'. 17. φαίνεται ἀναλογικώτερον.

*Περιπωματίζω, ίσω, = περιπωμάζω.

Περιρέζειν, Περισσότερον τῶν ἄλλων πράττειν.

Περιρηγνύω τινά Παρθέν. σελ. 42. ξεσχίζω τὰ ἐνδύματά τινος.

Περιρογχάζω, καὶ, περιῤῥογχέζω (ῥογχάζω). Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 694. περιπάζω, περιγελῶ, χλευάζω, μετά αἰτ.

Περιρομβέω, ῶ· Μ. ήσω (ῥομβέω). Ὁλόγυρα στρέφω, ὡς ῥόμβον περιστρέφω.

Περιῤῥαγῆναι, ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ περιῤῥήγνυμι

Περιῤῥαγής, ές, ὁ, ἡ (περιῤῥήγνυμι). Διόλου ἢ πανταχόθεν ἐῤῥαγισμένος (ῥαισμένος), συντετριμμένος, ἢ κατασχισμένος. »Περιῤῥαγὴς τὰ χείλη«, χασκων, ἔχων τὰ χείλη ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη πολλὰ μακρὰν ἀπ' ἄλληλων διεστάμενα, π. χ. »Μὴ ταῖς πλατείαις κυλίξι διαχέουσαι τὰ χείλη περιῤῥαγεῖς γένωνται πλατυνομένου τοῦ στόματος« (Ἠλήμ. παιδ. β'. σελ. 186), διὰ νὰ μὴ ἐκτείνωσι κατὰ μῆκος τὸ στόμα, ὁπόταν πίνωσιν ἀπὸ πλατέων ποτηρίων. 2) ἐνεργ. ὁ ῥαίζων, ξεσχίζων ὁλόγυρα, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 265.

*Περιῤῥαδίξ, ίκος, ἡ, ὁρ. ῥαδίξ.

Περιῤῥαίνω, Μ. ανῶ (ῥαίνω, ἀμλ.). Κύκλῳ, ὁλόγυρα χαίνω, ὑγραίνω, βρέχω, ῥαντίζω.

Περιῤῥακίδες· ἴδε ἐν τῷ, ῥακίας.

Περιῤῥάνσις, ἡ. Τὸ περιῤῥαίνειν, περιῤῥαντίζειν· περιῤῥάντισις.

Περιῤῥαντήριον, τό. Ὄργανόν τι, δι' οὗ βρέχουσι, ῥαντίζουσι τοὺς ἀνθρώπους μὲ ἡγιασμένον ὕδωρ ἢ μὲ ἄλλοτι ἁπλοῦν ὕδωρ ἢ εὐώδες (μπακαρατζί)· ἢ τὸ περιέχον τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ ἁγιάσιον (τὸ παρὰ Τοῦρ Γκιουλουπτάν, λεγόμενον), δι' οὗ ῥαντίζουσι, βρέχουσι τοὺς ἀνθρώπους, Ἡρόδ. 1, 51. Ὁ Σωκράτης Ζωζόμενος ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ »Θαλλον διάβροχον καλεῖ τοῦτο, ὅπερ ταύτον ἐστι τῇ παρ' ἡμῖν, Φωτιστήρα λεγομένῃ, δι' ἧς οἱ ἱερεῖς φωτίζουσι μετὰ τὸ ἁγιασμοῦ. »Ἐπεὶ δὲ ἔμελλον παραμείβειν τοῦ ναοῦ τὴν ὁδόν, θαλλούς τινας διάβροχους κατέχων ὁ ἱερεύς, νόμῳ Ἑλληνικῷ περιῤῥαίνει τοὺς εἰσιόντας«, κυρίως οὐδέτ. τοῦ

*Περιῤῥαντήριος, ία, ον (περιῤῥαίνω). Ἀνήκων εἰς τὸ περιῤῥαίνειν.

Περιῤῥαντίζω, ταύτον τῷ, περιῤῥαίνω. ὅθεν

Περιῤῥάντισις, ἡ· ταύτον τῷ, περιῤῥάνσις.

Περιῤῥαπίζω, ίσω (ῥαπίζω). Ὁλόγυρα ῥαπίζω. »Τῇ οὐρᾷ περιῤῥαπίζουσα«, κτυπῶν μετὰ τῆς οὐρᾶς· καθὼς παρεδείγ χαριν τὰ ζῶα κινοῦντα ἐνθεν κἀκεῖθεν τὴν οὐράν αὐτῶν κτυποῦσι καὶ διώκουσι τὰς μυῖας, Πλούταρχ.

Περιῤῥάπτω, ψω (ῥάπτω). Ἐπίτι, ἢ ὁλόγυρα ῥάπτω, προσράπτω, μπαλόνω.

Περιῤῥέζω (ῥέζω, ἀνμλ.). Διὰ θυσίας καθαίρω· ταὐτὸν τῷ, περικαθαίρω, Ἡσύχ.

Περιῤῥέμβομαι (ῥέμβω). Ἀποθ. Στρυφογυρίζω, ἢ περιπλανῶμαι, Φιλοξ. Γλωσσ.

*Περιῤῥεπής, ὁ, ἡ. Κλίνων εἰς ἓν μέρος (τοῦτο ἐκφέρεται κατὰ δοτ.), Ῥουφ. Λεξ. σελ. 114.

Περιῤῥέπω, ψω (ῥέπω). Ἀναποδογυρῶ, ἐξαίφνης διὰ τὸ βάρος πίπτω· κλίνω, βαίζω πρὸς τὸ ἓν μέρος. ὅθεν

Περιῤῥέψις, ἡ. Ἡ πρὸς τὸ ἓν μέρος ῥοπή, κλίσις, ἀμφ.

Περιῤῥέω, Μ. -ῥεύσομαι (ῥέω, ἀνμλ.). Μεταβτ. τριγύρω ῥέων βρέχω, ῥαντίζω, ῥέω πέριξ τινός, μετὰ αἰτ. Ὀδ. Ι, 388. Ἀριστ. «Ὠκεανὸς περιῤῥέων ἡμᾶς· καὶ παθ. ὁ αὐτ. «Νῆσος ὑπὸ θαλάσσης περιῤῥεομένη». 2) ὁλόγυρα ῥέω· ἀπὸ πανταχόθεν ῥέω ἐπὶ τὰ κάτω, ἢ γλυστρῶ, π. χ. ἐπὶ δεσμῶν, τὰ ὁποῖα καταπίπτουσιν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, Ξεν. Ἀνεβ. 4, 3, 38. ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἐκχειλίζειν, ἐκχύνεσθαι, ὑπερπολάζειν, ἔθεν βι τροπ. λίαν, περισσῶς ἢ πανταχόθεν πλεονάζω, ὑπάρχω ἐν ἀφθονίᾳ, π. χ. «Ζοὶ περιῤῥεῖτω βίοιο (Σοφοκλ. Ἠλ. 362.) εἴθε νὰ ζήσῃς ἀνφιλῶς· ἔτι δὲ καὶ παθ. εἶναι ὅλως περικυκλωμένος ἀπὸ νεφῶν, ὑγρόντι, ἢ στάζειν ἀπό τινος, π. χ. «περιῤῥεόμενος αἵματι, ἱδρῶτι, κ. τ. τ.

Περιῤῥηγνύω, καὶ, περιῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω (ῥήγνυμι, ἀνμλ.). Κύκλῳ, ὁλόγυρα ῥηγνύω, ξεσχίζω, συντρίβω, βιαίως σχίζω, «Περιῤῥήγνυται ὁ ποταμός», διαιρεῖται, χωρίζεται εἰς πολλὰ τμήματα· ταὐτὸν τῷ, Διαῤῥηγνύω, παρὰ Ξενοφ. «Περιῤῥηγνῦναι τινά», τραβῶν κάτω, ξεσχίζω τὰ φορέματά τινος, ἢ ὁλόγυρα ἀποκόπτω, Παρθεν. Παθ. ὁλόγυρα ἢ διόλου σκάζω, σπῶ, ἐξαιρ. ἐπὶ ποταμῶν, διαπερώντων τι μὲ βίαν καὶ σκαζόντων, ὡς ὁ Νεῖλος τὸ Δέλτα, Ἡρόδ. 2, 16.

Περιῤῥήδην, Ἐπίῤῥ. τοῦ περιῤῥηδής. Κύκλῳ, ὁλόγυρα. «Ὑλαιομένου ἑτέρωσε περιῤῥήδην», Ἀπολλ. Ῥόδ. δ'. 1581.

Περιῤῥηδής, ὁ, ἡ. Περίτι ἢ ἐπίτι ὁλόγυρα πίπτων, εἰς τὸ πλάγι, ἢ εἰς τὴν ῥάχιν, τανύσκελα πίπτων, περδουκλονόμενος τριγύρω τινὸς καὶ αὐτὸ θέλων νὰ πέσῃ, Ὀδυσ. Χ, 84. «Περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ κάππεσον, ἐπὶ τινος ὑπτιασμένου, κάτω πεσόντος μαχητοῦ, περιεῤῥιμμένος, ὑπτιασμένος. Ἀπολλών. Ἀργ. α'. 431. «Ἤτοι ὁ ἀμφοτέρωσι περιῤῥηδὴς κεφάλεσσι, ἐκρημνίσθη, ἔπεσε· ἐπὶ τοῖς κέρασι· ἐπὶ πρόσωπον μετ' ὁρμῆς κατεσχεθεὶς ἐπὶ τῶν κεράτων, ἀντὶ τοῦ, ἐπεσχεθεὶς, ἐπικείμενος. β') κλίνων ἢ κινούμενος ὁλόγυρα καὶ κατὰ τὰ δύο μέρη, ὢν εἰς κατάστασιν νὰ ἐπκμφοτερίζῃ, κλίνῃ καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, ὡς τό, ἀμφιῤῥηδής, Ἱπποκράτ. «Στῆθος, σῶμα περιῤῥηδές». (Ἡ Ἐτυμολογία τούτου εἶναι ἀμφίβολος· ὁ Ἐτυμολόγος ἔχει, ἐπιῤῥηδής, καὶ ἔρμην διὰ τοῦ, περιῤῥαγής. πιθανῶς παρὰ τὸ περιῤῥέω.)

Περιῤῥήξις, ἡ (περιῤῥήγνυμι). Ἡ κύκλῳ ῥῆξις, σχίσιμον, ξέσχισμα, ἢ ἀποκοψις, ἀμφ.

Περιῤῥήσσω (ῥήσσω) ποιητ. ἕτερος τύπος τοῦ περιῤῥήγνυμι.

*Περιῤῥογχάζω, = περιρογχάζω.

Περιῤῥοή, ἡ (περιῤῥέω). Ἡ κύκλῳ ῥοή, τὸ ὁλόγυρα τρέξιμον ὑγροῦ τινος, Πλατ. ἢ ἀπορροή καὶ συρροὴ ἀλλαχοῦ που.

Περιῤῥοία, ἡ. Ἡ κύκλῳ ῥοή· ἢ ῥοὴ καὶ συρροὴ τῶν ὑγρῶν πρός τι· ταὐτὸν τῷ, περιῤῥοή.

Περιῤῥομβέω, ήσω (ῥομβέω). Κύκλῳ στρέφω τι, στριφογυρίζω τι ὡς ῥόμβον, Πλούταρχ. εἰς Ἀντων. 68.

Περιῤῥοος, συναιρ. ρους· ὁ, ἡ (περιῤῥέω). Ὁ περιῤῥεόμενος, περικυκλωμένος ἀπὸ νεφῶν, Ἡρόδ. 1, 174. καὶ ὁ κύκλῳ ἀποῤῥέων ἀλλοῦ που, ἢ περιῤῥέων, περικυκλῶν μετὰ ὕδατος· ταὐτὸν τῷ, περιῤῥυτος. 2) παρ' Ἱπποκράτ. οὐσιαστ. ὁ περιῤῥοῦς, ἢ περικυκλοῦσα ὑγρότης.

Περιῤῥυήναι, ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ περιῤῥέω.

*Περιῤῥυής, ὁ, ἡ (περιῤῥέω). Ὁλόγυρα καταῤῥέων ἢ καταπίπτων, Ἐτ. Μ. σελ. 664, 39.

Περιῤῥυπος, ὁ, ἡ (ῥύπος). Διόλου ἀκάθαρτος, μουρδάρης, ἢ ὁλόγυρα ῥεῤῥυπωμένος· ἐσχηματίσται κατὰ τὸ, περιῤῥυτος, Ἀνάλεκτ. α'. 186.

Περιῤῥύπτω, ψω (ῥύπτω). Ὁλόγυρα ἀποπλύνω, ἀποκαθαίρω, Γαλην.

Περιῤῥυτος, ὁ, ἡ (περιῤῥέω), ταὐτὸν τῷ, περιῤῥοος. Κύκλῳ, παντοχόθεν καταβρεχόμενος ὑφ' ὑδάτων, Ὀδυσ. Τ, 173. «Κρήτη περιῤῥυτος». πρβ. Ἡσ. Θ. 183. 200. Ἡρόδ. 4, 42. 45. β') ἐνεργ. μετὰ γενικ. περί τινος ῥέων, Poro. Εὐρ. Φοιν. 216. Παῤ' Ἀλκμ. καὶ Αἰσχ. καὶ, περιῤῥυτος, η, ον.

Περιῤῥωξ, ωγος, ὁ, ἡ (περιῤῥήγνυμι). Ὁλόγυρα ἀποκεκομμένος, ἀπεσπασμένος, π. χ. βράχος, ὅθεν, ἀπότομος, κρημνώδης, πρβ. Ἀποῤῥώξ.

Περισαίνω, ποιητ. περισσαίνω (σαίνω). Σείων τὴν οὐρὰν κολακεύω, τινά, Ὀδ. Π, 4. 10. οὐρῇτι, Ὀδ. Κ. 215. τροκ. «Γλώσσῃ περισσαίνειν», λείχειν, γλείφειν τῇ γλώττῃ, Ὀρφ. λιθ. ια'. 86 (Παῤ' Ὁμ. εὑρηται ἡ λέξις μόνον ἐν Ὀδυσσ. καὶ ἀεὶ περισσαίνω.)

Περισαλπίζω, ιγξω (σαλπίζω). Ὁλόγυρα βοῶ διὰ τῆς σάλπιγγος, καὶ ζαλίζω, διεγείρω τινὰ διὰ τοῦ ἤχου τῆς σάλπιγγος. Παθ. «περισαλπίζομαιν ἀκούω τὴν φωνὴν σάλπιγγος ὁλόγυρά μου· ὅθεν

Περισαλπισμός, ὁ, Ἰουλιαν. Λόγ. ε'. σελ. 168. τὸ σαλπίζειν ὁλόγυρα· τινὸς προσπ. ἢ πράγματος. καὶ

Περισαλπιστός, ἡ, ὸν. Ἐκεῖνος, ὅστις περισαλπίζεται, διεγείρεται ὑπὸ σάλπιγγος, ἢ ἀκούει τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος ὁλόγυρά του.

*Περίσαμος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ περίσημος.

Περισαῤῥίς, ἡ (περισσάττω). Ἡ μετὰ θλίψεως ἐπιτώρευσίς τινος περίτι ἄλλο σῶμα, Θεόφραστ.

Περισαρκίζω, Μ. ίσω (καρκίζω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα διατέμνω τὴν σάρκα, κάμνω τομὴν ἐν αὐτῇ, faire une incision circulaire, ὅθεν

Περισαρκισμός, ὁ. Τὸ κόπτειν τὴν σάρκα ὁλόγυρα· π. χ. τὰ κρέατα πληγῆς τινος, Διοσκορ. ζ'. 1.

Περίσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Μὲ κρέας περικυκλωμένος, κρεατώδης, ἀμφ. ὅθεν

Περισαρκόω, ῶ. Περικυκλόω ἢ καλύπτω μετὰ σαρκός, ἀμφ. ὅθεν

Περισάρκωσις, ἡ. Ἡ μετὰ σαρκὸς περικύκλωσις, ἢ κάλυψις, ἀμφ.

*Περισάρωμα, ατος, τὸ (σαρόω). Τὸ συσκευασμένον· σκουπίδιον· καθαρτικόν· ὡς τὸ, περικόρημα. (ᾶ).

Περισάττω, Μ. ξω (σάττω). Ὁλόγυρα σάττω, ἐπιτωρεύω, στοιβάζω τι, πατῶ τι, π. χ. χῶμα διὰ νὰ γίνῃ πυκνότερον· ἐν γένει, πατῶ τι, στουπόνω ὁλόγυρα, Πολύβ.

Περισβέννυμι, ἢ, περιτβεννύω, Μ. -σβέσω (σβέννυμι, ἀνμλ.). Περίτι ἢ ἐπίτι σβεννύω· σβύνω ὁλόγυρα, Πλούταρχ.

Περισείρια, τά. Αἱ κατ' ἄμφω τὰ μέρη κοιλότητες τῆς γλώσσης· γράφεται καὶ παρασείρια, καὶ παρασύρια· ἴδε παράσειρις, ἀριθ. 2.

Περισείω, ποιητ. περισσείω (σείω, ἀνμ.) Σφοδρῶς, κινῶ, παντοχόθεν σείω, ταράττω, κινῶ, κουνῶ, Παθ. Ὁλόγυρα κινοῦμαι. «Κῆραι περισσείοιτο, αἱ τρίχες τῆς περικεφαλαίας ἐταράττοντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἰλ. Τ, 382. Χ. 315. Ἴμν. Ὁμ. 6, 4. (Ὁ συνήθης τύπος ἔστι μεσομηρικός.)

Περίσεμνος, ὁ, ἡ καὶ περίσεμνος, η, ον (σεμνός). Πάνυ σεμνός.

Περίσεπτος, ὁ, ἡ καὶ, η, ον (σέβομαι). Πάνυ σεπτός, ἀξιοσέβαστος, Ἀθήν. σελ. 376.

Περίσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Πάνυ διαφέρων, ἐξαίρετος, γνωστός, σαφής, φανερός, λαμπρός, περίφημος, διαβόητος.

Περισήπω, ψω (σήπω). Διόλου, ἢ κύκλῳ, ὁλόγυρα φέρω εἰς σῆψιν· κάμνω νὰ σαπῇ τι ὁλόγυρα ἢ διόλου. Παθ. περισσεσηπέναι, καταντῶ διόλου εἰς σῆψιν.

Περισθενέω, ῶ, ήσω. Μεγαλήτερος εἶμι ἢ ὑπερβάλλω τινὰ κατὰ τὴν δύναμιν, κινῶ, Ὀδυσ. Χ, 368. ἐκ τοῦ

Περισθενής, ές, ὁ, ἡ (σθένος). Πάνυ δυνατός, Πινδ.

Περισκαλόω, ῶ (σκαλόω, 2.). Ὁλόγυρα παρδαλόντι περιβάλλω, ποικίλω, παρὰ τοῖς Ο'. ἴδε Σκάλωμα.

Περισιγάω, ῶ, ήσω (σιγάω). Παρασιωπῶ τι, παραπρέχω, Ἡσύχ. ἀμφ.

Περισίδηρος, ὁ, ἡ (σίδηρος). Μετὰ σιδήρου περικεκαλυμμένος, περικυκλωμένος· «Τύλος περισίδηρος», Διόδ. Σικ.

Περισκαίρω (σκαίρω). Ὁλόγυρα πηδῶ. Ὁ Ἡσύχ. τὸ ἑρμην. καὶ διὰ τοῦ, περισκαρίζω.

Περισκάλλω (σκάλλω). Ὁλόγυρα κόπτω, σκαλίζω, Γεωπον.

Περισκάπτω, ψω (σκάπτω). Ὁλόγυρα σκάπτω, περιορύττω.

*Περισκερίζω, = περισκαίρω.

Περίσκαψις, ἡ (περισκάπτω). Τὸ ὁλόγυρα σκάψιμον, περιεργεία· καὶ μετὰ τοῦ, πρόσκαψις, Δωρικ. ποτίσκαψις (Πίνακ. Ἡρακλ. σελ. 245.), ἢ διὰ τοῦ σκαψίματος ἐπιτώρευσις.

Περισκέλεια, ἡ, παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. γ'. 57. = περισκελία. ἐκ τοῦ

Περισκελής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. περισκελῶς (σκέλλω). Ὁλόγυρα, ἢ πάνυ ξηρός, λίαν ἐξηραμένος. «Περισκελῆ κάμματα καὶ τοὺς αὐχμούς», παρ' Ἀθην. ιδ'. κεφ. κ'. καὶ ἐνεστῶτ. ἀντὶ τοῦ, σκληρός, τραχύς, ἀνώμαλος. 2) μεταφορικ. λίαν σκληροτράχηλος, τραχύς, δύσκολος, δυσχερής, σκληρὸς κατὰ τὴν καρδίαν, ἰσχυρογνώμων, ἀπλαγχνος· «Φρένες περισκελεῖς, ἤθος περισκελέον, σκληραύχην. σκληρός, Lobeck Σοφ. Αἰ. 548. Ἑρμην. Σοφ. Ἀντ. 471. ὅθεν, «Περισκελῶς φέρειν», παρὰ Μενάνδρ. σελ. 330. ἀγανακτεῖν, δυσαρεστεῖσθαι. «Τὰ λίαν λεπτὰ καὶ περισκελῶν, Νεμέσ. σελ. 66. «Ἀποδείξεις περισκελεῖς καὶ δυσκατανόητοι» (σελ. 124.), ἰσχυαὶ καὶ λεπταί.

Περισκελής, ές, ὁ, ἡ (σκέλος). Περὶ τὸ σκέλος ἢ μέχρι τῶν σκελῶν ὤν, ψθάνων, περιβάλλων τὸ σκέλη. «Τὰ περισκελῆ», = βράκας· τοὐναντίον «τὸ περισκελές», ἤν, ὡς φαίνεται, εἶδος τριπόδου ὑποστηρίου, Boeckh Ath. Staatshaush. 2. σελ. 320.

Περισκελία, ἡ· καὶ περισκέλεια, Ξηρότης. 2) τροπ. ἰσχυρογνωμία· δυσχέρεια, δυσκολία διὰ τὴν μεταχείρισιν, ὡς παρὰ Παύλῳ Αἰγιν. ς'. «Οὐδεμίαν ἔχει περισκελίαν· καὶ, «Δεῦ τινὸς περισκελίας».

Περισκέλιον, τό. Βραχίων, κάλυμμα τῶν σκελῶν, Σουίδ.

Περισκελία, ίδος, ἡ (σκέλος). Ὁ περὶ τὸ σκέλος δεσμός, Spohn de extr. Od. parte σελ. 191. 194.

Περισκελιστής, οῦ, ὁ (περισκελής, σκέλος). Ὁ φορῶν περισκελῆ, βράκας, ἀμφ.

Περισκεπάζω, άσω (σκεπάζω). Ὁλόγυρα, παντοχόθεν σκεπάζω, διαυθεντεύω.

Περισκεπής, ές, ὁ, ἡ (σκέπας). Παντα-

χόθεν ἐκτεπασμένος. 2) ἐνεργ. ὁ ὁλόγυρα καλύπτων, σκεπάζων, ὑπερασπίζων, Καλλίμ. εἰς Δῆλ. 23.

Περισκέπτομαι, Μ. ψομαι (σκέπτομαι), μέσ. Ἀποθ. Κύκλῳ σκέπτομαι, ὁλόγυρα κυττάζω, θεωρῶ, παρατηρῶ καὶ μεταφ. προσεκτικῶς θεωρῶ, στοχάζομαι· καὶ ἐνεοῦθεν «Περισκεπτόμενος, ένη, ένον, προσεκτικός, στοχαστικός, φρόνιμος. ὅθεν

Περίσκεπτος, ὁ, ἡ. Ὅστις βλέπεται, ἢ δύναται νὰ βλέπηται ἀφ' ὅλα τὰ μέρη, πάντοθεν ὁρώμενος ἢ δυνατὸς ὁρᾶσθαι· ὅθεν, ὑψηλός, εἰς ἐλευθέρον τόπον κείμενος, κυττάζων μακρά, Ὀδ. Α, 426 Κ, 211. Ξ, 16 β) ἀξιοθέατος. 2) τροπ. ἐπὶ ἀνθρώπων, περιεκτικός, προσεκτικός, φρόνιμος, παρατηρῶν τὰ πράγματα μὲ κρίσιν.

Περισκέπω (σκέπω), ταὐτὸν τῷ περισκεπάζω.

Περίσκεψις, ἡ (περισκέπτομαι). Τὸ περισκέπτεσθαι, τὸ βλέπειν ὁλόγυρα. 2) τροπ. προστοχή, φροντίς, ἀκριβὴς σκέψις, φρόνησις· ἔρευνα, Σχολ. Αἰσχύλ. 415. καὶ Θουκυδ. δ'.

Περισκήνιον, τό (σκηνή), ταὐτὸν τῷ, Σκηνή, καλύβη· καὶ τροπ. ὡς σκῆνος, παρὰ τοῖς Ἑκαλ. Συγγρ. ὡς ὁ Θεόφιλ. ἐν Ἐπιστολ. εἰκάζει· «Θνητὸν περισκήνιον, τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, Il mortal velo, Ἰταλ. 2) = περασκήνιον, ἀμφ.

Περισκήπτω, ψω (σκήπτω). Ὁλόγυρα στηρίζω τι· καὶ ταὐτὸν τῷ, περιθλίβω, Ἡσυχ.

Περισκιάζω, Μ. άσω (σκιάζω), Κύκλῳ, ὁλόγυρα ἰσκιάζω. ὅθεν

*Περισκιασμός, οῦ, ὁ. Τὸ διόλου κάμνειν περίτι σκιάν.

Περίσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Κύκλῳ, ὁλόγυρα ἰσκιασμένος, ἢ ἴσκιον ἔχων· ὅστις κάμνει ὁλόγυρα τοῦ ἴσκιον. Ποσειδώνιος παρὰ Στράβωνι «Τούτων δὲ (τῶν ζωνῶν) περίσκιοι δυο τὰς ὑπὸ τοῖς πόλοις μέχρι τῶν ἐχόντων τοὺς τροπικοὺς ἀρκτικοῦσιν. Λέγονται περίσκιοι ἐν τῇ Γεωγραφίᾳ οἱ ἐγκάτοικοι τῶν κατεφωτισμένων ἐν τοῖς πόλοις ζωνῶν, διότι τοῦ ἡλίου περιστρεφομένου ἐξ μῆνας εἰς τὸν ὁρίζοντα αὐτῶν, τὰ σώματα αὐτῶν εἰς διάστημα εἰκοστετεσσάρων ὡρῶν, ῥίπτουσιν ὁλόγυρα ἑαυτῶν τὸν ἴσκιον.

Περισκιρτάω, ῶ· Μ. ήσω (σκιρτάω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα σκιρτῶ, πηδῶ· καὶ μετὰ αἰτ., περίτι πηδῶ.

Περίσκληρος, ὁ, ἡ (σκληρός). Ὁλόγυρα, ἢ λίαν σκληρός. ὅθεν

Περισκληρύνω. Ὁλόγυρα, παντοχόθεν ἢ ὁλοτελῶς, λίαν σκληρύνω, Ἱπποκράτ.

Περισκόπευσις, ἡ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα σκόπευσις, = περίσκεψις, ἀμφ. ἐκ τοῦ

Περισκοπέω, ῶ· Μ. ήσω (σκοπέω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα σκοπέω, θεωρῶ, βλέπω, ὁρᾶ. καὶ ἐνεργ., βλέπω, κυττάζω ἀφ' ὑψηλοῦ τόπου κάτω μακράν. Μέσ. περισκοπέομαι, βλέπω, παρατηρῶ ὁλόγυρά μου καὶ θεωρῶ κατ' ἐμαυτόν, περιεργάζομαι, στοχάζομαι, περιτίθεμαι. ὅθεν

Περισκόπησις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, περίσκεψις, καὶ περισκόπευσις.

Περισκυθίζω (σκυθίζω). Ἐκδερματίζω, ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τὸ δέρμα τοῦ κρανίου ὁμοῦ μὲ τὰς τρίχας κατὰ τὸν τρόπον τῶν Σκυθῶν. Ἐν ταῖς τοῦ Φαλάριδ. Ἐπιστολ. κεῖται· «Κεφαλὰς ἄλλοι περισκυθίσαντες, ἀντὶ τοῦ, περιετμήθησαν, ἀπεκεφαλίσθησαν, ἐν γένει, ἐκδέρω· γυμνόω. Παρὰ χειρουργοῖς, κάμνω τομὴν (κόπτω) τριγύρω εἰς τὸ δέρμα τοῦ κρανίου ὅθεν

*Περισκυθισμός, οῦ, ὁ. Τὸ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Σκυθῶν ἐκδέρειν τὸ κρανίον. 2) εἶδος χειρουργικοῦ χειρισμοῦ (operation), ὅστις καὶ περισκυφισμὸς λέγεται, Παῦλ. Αἰγιν. 6, 7.

*Περισκυθιστής, οῦ, ὁ. Ὁ περισκυθίζων.

Περισκυλακισμός, ὁ (περί, σκύλαξ). Θυσία τις καθαρτήριος, καθ' ἣν σφάττοντες σκύλον, καὶ περιθέοντες, περιέφερον αὐτόν. Ὅρα Πλούταρχ. εἰς Ῥωμύλ. 21.

Περισκυτίζω, Μ. ίσω (σκυτίζω) β'. Μακκαβ. ζ'. 4. ταὐτὸν τῷ, περισκυθίζω, ἐκδερματίζω.

*Περισκυφίζω, = περισκυθίζω· ὅθεν, περισκυφισμός, ὁ, = περισκυθισμός.

Περισμαραγέω, ῶ· Μ. ήσω (σμαραγέω). Ὁλόγυρα ἠχῶ, ἀντηχῶ, κάμνω κρότον, Λουκ.

Περισμάω, ῶ· ήσω (σμάω, ἀνμλ.). Περί τι ἢ ἐπί τι τρίβων πατερόω, ἢ σρογγίζω, πασταρόω ἀκριβῶς.

Περισμήχω, ξω (σμήχω). Ἐπί τι ἢ περί τι διὰ τῆς τριβῆς καθαρίζω, ἢ ἀποτσογγίζω, Διοσκορ. γ'. 52.

Περισμύχω (σμύχω, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα ἢ διόλου καίω τι εἰς σῦρ ὀλίγον, καπνίζον· καὶ μεταφ. πάνυ ἀκριβῶς, παντοχόθεν κατατρώγω, διαφθείρω, καθὼς π. χ. ἐν ὑποκαπνίζον καὶ κρυφοκαίον πῦρ.

Περισοβέω, ῶ· Μ ήσω (σοβέω). Κυνηγῶ τινὰ ὁλόγυρα, ἢ ταχέως ἀφίνω τινὰ ὑπάγειν ὁλόγυρα. «Περισοβεῖν τὴν κύλικα, βιάζειν ἵνα τρέχῃ ἡ κύλιξ (τὸ ποτήριον) ὁλόγυρα εἰς τοὺς περὶ τὴν τράπεζαν καθιζομένους καὶ πίνειν, Ἀθήν. 2) οὐδετ. ταχέως, σπουδαίως τρέχω ὁλόγυρα, καὶ μετὰ αἰτ., περίξ τινός. «Τὰς πόλεις περισοβεῖν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1405. περιτρέχειν.

Περισοφίζομαι (σοφίζω) μέσ. Ἀποθ. Περιβάλλω μὲ σοφίσματα, σοφίσματα ἐφευρίσκω ἢ μηχανεύομαι, ἀπατῶ, πλανῶ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 646.

Περισπαίρω (σπαίρω). Περί τι, παράτειν, ἐπί τι σπαίρω, κτυπῶ, κλωτσῶ μὲ τὰ ποδάρια, tremigner, ἢ ἀνήσυχός εἰμι, Λυκοφρ.

*Περίσπασις, εως, ἡ (περισπάω). Τὸ σημεῖον μετὰ περισπωμένης, Γραμματ.

Περισπασμός, ὁ (περισπάω). Τὸ περιφέρεσθαι ἐκ τόπου εἰς τόπον, τὸ μετοικεῖν, τὸ ἀναχωρεῖν, τὸ περί τι ἄλλο ἐνασχολεῖσθαι· ὅθεν τροπ. τὸ ἀποσπᾶν ἀπό τινος ἀντικειμένου, ἢ διασκέδασις ἀπό τινος ἀσχολίας· καὶ ἐπὶ πολέμου, στρατήγημα, διὰ τοῦ ὁποίου ὁδήγεις εἰς τὸν ἐχθρὸν ἀσχολίαν τινὰ εἰς ἓν μέρος διὰ νὰ μὴ ἐνοήσῃ οὗτος τὸν σκοπόν ἐκεῖνον ποῦ καθ' αὐτὸ θέλει νὰ τὸν πολεμήσῃ, diversion, ἐνίοτε ἔρις, ἀγών, μαλωμα. σύγχυσις, ἐμπερδευμός τῶν ὑποθέσεων ἢ τῆς καταστάσεως, παρατροπή, συχνὴ μεταβολὴ αὐτῶν, ἀσχολία 2) ἢ περισπωμένη· τὸ περισπωμένην τιθέναι. Γραμμ. ὅθεν

*Περισπαστικός, ἡ, ὄν. Ἀποσπῶν ἀπό τινος ἀντικειμένου ἢ ἀσχολίας, διασκεδαστικός.

*Περισπαστέος, α, ον. Ὅστις πρέπει νὰ σημειωθῇ μὲ περισπωμένην.

Περισπάω, ῶ· Μ. άσω (σπάω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα, περί τι ἢ ἐπί τι σπάω, βιαίως ἕλκω, σύρω, τραβῶ· 2) ὁλόγυρα ἀφαιρῶ, βιαίως ἁρπάζω, ἁρπαγίζω· ἐξαιρ. ὡς τὸ περιδύω, ξεγυμνόω τινὰ ὅλως· ἀφαιρῶ ἢ μὲ βίαν σύγαζω τὰ φορέματά τινος ὁλόγυρα, ἐκδύω, Ξενοφ. Κυροπ. γ'. α'. 13. «Τὴν τιάραν περιεσπάσαιεν, ὅπου ἄλλοι διὰ τοῦ, ἐκβάλλειν, ἀπορρίπτειν, ἔρμην. βιαίως ἀπὸ τῆς κεφαλῆς λαβόν αὐτὴν ἔρριψεν· ὅθεν καὶ, «Ἕλκος περισπᾶνα (Εὐρ. Ἰφ. Τ. 296.), γυμνόειν τὸ ἕλκος, ἐκβάλλειν αὐτὸ ὅλον ἐκ τοῦ φηκαρίου. 3) σύρω ἀπὸ ἑν εἰς ἄλλο μέρος· ὅθεν τροπ. συγχέω, ἐμπερδεύω, ταράττω τινὰ περί τι καταγόμενον· ἢ κατατρέπω, ἀντικόπτω, ἀποκόπτω αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὑποθέσεών του, καὶ τὸν βάλλω εἰς ἄλλας, ἢ τὸν κάμνω νὰ μεταχειρισθῇ ἄλλας, εἰς περιπλοκὰς βάλλω τινὰ, καὶ ἐπὶ πολέμου, κάμνω περισπασμόν, Lobeck Φρυν. σελ. 415. Μέσως, περισπάομαι, ῶμαι· ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι μετὰ περισπασμῶν περί τι. Ἰώσηπ. «Κασσίου τῷ πρὸς Ἀντώνιον πολέμῳ περισπωμένου». 4) παρὰ Γραμματ. α) φωνῶ ἢ λέξιν σημειοῦν μὲ περισπωμένην, οὕτω προφέρειν ἢ γράφειν· ἐξαιρ. βάλλειν εἰς τὴν λήγουσαν περισπωμένην· ὅθεν, ἡ περισπωμένη, προτυπαι. προσῳδία, ὁ τόνος τῆς περισπωμένης. β) «Συλλαβὴν περισπάω, μακρῶς ἐκφράζω αὐτὴν», συνήθ. ἐκτείνω. Πλούταρχ. εἰς Θησέα. 26. «Οὐκ ὀρθῶς τὴν δευτέραν συλλαβὴν περισπῶντες». Κατὰ τοὺς Γραμματικοὺς ὁ καλούμενος τόνος, περισπωμένη, συνίσταται ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας. (άω, άσω, ν-)

*Περιστπεῖν, ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ περιέπω, Ἡρόδ.

Περισπειράω, ῶ· Μ. άσω (σπειράω). Ὁλόγυρα τειλίσσω, διπλόνω, κουβαριάζω, περιτυλίσσω, περιπλέκω, σπείρας δίκην περιδέω. «Περισπειρᾶσαι τὴν ἐσθῆτα τῇ κεφαλῇ», Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ.

Περισπείρω (σπείρω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα σπείρω, ἢ διασκορπίζω. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 166.

Περισπέρχεια, ἡ (περισπερχής). Ταχύτης, ὀγλιγωροσύνη, βία, Κύστασ.

Περισπερχέω, μετὰ δοτικ. ταὐτὸν τῷ, περισπέρχομαι, ἢ περισπερχὴς εἰμι, Ἡρόδ. 7, 207. «Δοκοῦν περισπερχέοντιν τῇ γνώμῃ», ἐπειδὴ οἱ Λακεδαιμόνιοι κατήντησαν εἰς μεγάλην κίνησιν ἐξ αἰτίας ταύτης τῆς γνώμης· (ὁ Valck. καὶ ὁ Schaef. Μελ. σελ. 69. ἀποδοκιμάζουσι ταύτην τὴν λέξιν, ὁ δὲ Σβεύγχ. ἐγκρίνει αὐτήν.) ἐκ τοῦ

Περισπερχής, ές, ὁ, ἡ (σπέρχω). Λίαν βίαιος, ταχύς, ὀγλίγωρος, ἢ κατεπείγων «Πάθος περισπερχέα», Σοφοκλ. Αἴ. 892. παρὰ βίαιον κακόν, ἐπειδὴ ὁ Αἴας ἐδύνατο ἔτι νὰ σωθῇ, ἀνίσως δὲν ἐβιάζετο τόσον διὰ νὰ φονευθῇ μόνος του· (τινὲς ἑρμην. διὰ τοῦ, πόνου πρόξενος, ὀδυνηρός, ἀλλ' οὐχ ὑγιώς.)

Περισπέρχω (σπέρχω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα, ἢ λίαν διώκω, βιάζω, κατεπείγω, βάλλω εἰς κίνησιν· ἐνοχλῶ, βασανίζω. 2) ἀμετβτ. εἶμαι εἰς ὀξεῖαν, σφοδρὰν κίνησιν, βιάζομαι· τρέχω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Περισπεύδω (σπεύδω). Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ὠθῶ, ἢ διώκω, κυνηγῶ, τινά. «Τοιαῦτα αὐτὸν περιέσπευδον ἀρχαί» (Ἰώσηπ. ἀρχ. ιζ'. 1.), καταθώκον αὐτὸν παντοχόθεν καὶ ἐθλίβον αὐτόν. 2) ὑπάγω παντοχόθεν κατόπιν τινὸς πράγματος διὰ νὰ τὸ ζητήσω, μετὰ δοτ. «Πρίνου ἀκάνθαις περισπεύδειν», Ἀρατ. α'. 12.

Περίσπλαγχνος, ὁ, ἡ (σπλάγχνον) ταὐτὸν τῷ, εὔσπλαγχνος. Μεγαλόψυχος, γενναῖος, μεγαλόκαρδος, Θεόκριτ. ιζ'. 56.

Περισπογγίζω (σπογγίζω). Ὁλόγυρα μετὰ σπόγγου σπογγίζω, ἐξαλείφω, Ἱπποκρ.

Περισπούδαστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπῤ. -άστως (σπουδάζω). Μετὰ σπουδῆς καὶ ἐπιμελείας, ἀνθέρκιμος γινόμενος, ζητούμενος ἐπιθυμούμενος καὶ, ζηλωτός, ἐπιθυμητός, περιμάχητος. «Κρατεῖ περισπουδάστοις», ἐπιμελῆς, σπουδαίως, προθύμως, ζηλωτῶς, Ἀθήν. σελ. 164.

Περίσπουδος, ὁ, ἡ (σπουδή). Πολλὰ σπουδαίως μὲ ὅλα τὰ σωστὰ ἐπιμελής εἴς τι, πολλὰ ἐραστὴς τῶν σπουδαίων πραγμάτων, πολλὰ σπουδαῖος, σοβαρός· ὁ ἔχων μεγάλον ἐνδιαφέρον εἴς τι, μετὰ γενικ. «Τῶν ἐφ' ἡμῖν περίσπουδος», ἀντίκειται τῷ, καταφρονητικός, Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ.

Περισπωμένως, Ἐπίῤ. τοῦ ἐνεστ. τῆς παθ. μετοχ. τοῦ περισπάω. Μετὰ περισπωμένης προσῳδίας ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς ληγούσης γεγραμμένως ἢ ὠμιλημένος.

Περισσαίνω, ποιητ. ἀντὶ, περισσύνω, Ὀ.

Περισσάκις, Ἐπίῤ. τοῦ περισσός. Κατὰ ἀνι-

σον ἀριθμόν, μὴ ἄρτιος, μὴ ζυγὰ, ἄζυγος, ἐπὶ σχέσεων ἀριθμοῦ. Ὁ Πλούταρχ. ἐν Συμποσ. Προβλήμ. 8'. 13. καλεῖ οὗτοι τοὺς Κυναικοὺς ἀριθμὸν, διότι συνίστανται ἐκ τριῶν ἀ ίσων ἀριθμῶν, καὶ διὰ τοῦτο πάλιν ἀ ίσου ἀριθμοῦ πολλαπλασιαζόμενος, ἄνισον ἰδέαν ἀποτελεῖ αὐτ. τῷ, ἀρτιάκις.

Περισσάρτιος, ὁ, ἡ (περισσὸς, ἄρτιος). Ἴσοι ὅμα καὶ ἄνισοι, περισσός καὶ ἄρτιος, ἐπὶ ἀριθμῶν. Πολυδεύκ. «Περισσάρτιοι, ὠνομάζοντο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀριθμητικῇ οἱ ἀριθμοὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι διαιρούμενοι διὰ τῆς ῥιζικῆς δυνάμεως δύο, γίνονται περιττοὶ (μὴ ἄρτιοι), π. χ. 24 = 23. 3.

* Περισσαχῶς, ἐπίῤῥ. τοῦ περισσὸς, = περισσάκις.

Περισσεία, ἡ (περισσεύω). Τὸ περισσὸς εἶναι, ἡ περίσσευσις, τὸ περισσεύειν, καὶ ἀφθονίας εὐπορία· ἔτι δὲ μέγας ἀριθμὸς ἢ μεγάλη ποσότης, πληθύς. 2) ἐξαιρετότης, ὑπεροχή τινος (κατ' ἄλλου, προτίμησις, ὑπερτερία, παρὰ τοῖς Ο'.

* Περισσείω, ποιητ. ἀντὶ περισσεύω.

Περίσσευμα, καὶ Ἀττ. περίττευμα, τὸ (περισσεύω). Πᾶν ὅ,τι περισσεύει· ταὐτὸν τῷ, περίττωμα.

Περίσσευσις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, περισσεία, Γλωσ. ἐκ τοῦ

Περισσεύω, Ἀττ. περιττεύω (περισσός). Παρατ. Ἐπερίσσευον, παρὰ δὲ τοῖς Μεταγν. καὶ, περιέσσευον, Βουστρ. Γραμμ. Ἑλλ. 1. σελ. 346., οἵτινες συνέχεον αὐτὸ τῷ, σεύω, ἔσσευα. (περισσός). Περισσότερος, ἀνωτερος κατὰ τὸν ἀριθμὸν εἰμὶ, ὑπερβαίνω κατὰ τὸν ἀριθμὸν, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Λείψ 14, 4. «Περιττεύουσιν ἡμῶν οἱ πολέμιοι», Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ἡ. 11. ὑπερβαίνουσιν ἡμᾶς, περισσότεροι εἰσὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν οἱ ἐχθροὶ ὡς πρὸς ἡμᾶς φαίνουσι ἐπέκεινα τῆς ἡμετέρας γραμμῆς. 2) πλεονάζειν, ἔχειν ἀφθονίαν τινος, ἢ εἶναι ἐν ἀφθονίᾳ, περισσός, περιττός, Ξεν. Συμποσ. δ'. 35. «Ὁ μὲν τ' ἀρεσκόντα ἔχει, καὶ περισσεύοντα τῆς δαπάνης», καὶ παρ' ἄλλοις τῶν ἀναγκαίων, (παρεπαινημένα). 3) ἐξαίρετος εἰμὶ, ὑπερέχω, μετὰ Δοτ. «Περιττεύει μοί τεω, ἔχω ἀφθονίαν τινός, ἔχωτι εἰς βαθμὸν μέγαν, π. χ. «Εἰ μὴ τὸ ἀνδρεῖον ἐπεριττευεν αὐτῇ», ἂν αὐτὴ δὲν εἶχε τοιαύτην τινὰ ἐξαίρετον δύναμιν, Διονύσ. Ἁλικ. γ'. 11. ὡς καὶ ὁ Θουκυδίδ. ἐν β'. 65. λέγει. «Τοσοῦτον τῷ Περικλεῖ ἐπερίσσευεν, τόσον ἐξαίρετος καὶ ἀνώτερος ἦν τῶν ἄλλων, τόσον ὑπερέβαινε τοὺς ἄλλους, εἶχε τόσας πολλὰς βοηθητικὰς πηγὰς καὶ μέσα, ὅτε ἤρχησεν ὁ πόλεμος, ὥστε βέβαια ἐνίκα, ἀνίσως ἐδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πόλεμον. (ἡ αὔξησις ἐν τῷ μέσῳ, περιέσσευε κ. τ. τ. δὲν εἶναι ὀρθὴ, Lobeck Φρυν. σελ. 28.) Παρὰ Παύλῳ κεῖται καὶ μεταβατικῶς, περιττεύειν ποιῶ.

Περισσόβοτος, ὁ, ἡ (βοτός). Περιττὰ φαγητὰ ἔχων. π. χ. «Τράπεζα περισσόβοτος», Νόν.

* Περισσογωνία, ἡ (γωνία). Ἄνισος ἀριθμὸς γωνιῶν.

Περισσοδάκτυλος, καὶ, περιττοδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Περισσὰ, ὑπὲρ τὸ μέτρον δάκτυλα ἔχων.

Περισσοέπεια, καὶ, περιττοέπεια, ἡ, ποιητικ. ταὐτὸν τῷ, περισσολογία· καὶ

Περισσοεπέω, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, περισσολογέω. ἐκ τοῦ

Περισσοεπής, ἐος, ὁ, ἡ (ἔπος), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, περισσολόγος.

* Περισσοκαλής, ὁ, ἡ (καλός). Καθ' ὑπερβολὴν ὡραῖος, ἀμφ.

Περισσόκομος, ὁ, ἡ (κόμη), ποιητ. Περισσὴν, ἤτοι πυκνὴν, πολλὴν κόμην ἔχων.

Περισσολογέω, καὶ, περιττολογέω, ῶ (περισσολόγος). Περισσὰ λόγια ἢ πράγματα λέγω. 2) ὑπὲρ τὸ μέτρον λέγω, ὁμιλῶ, μακρολογῶ· συχνάκις ἐπαναλαμβάνω τὰ αὐτὰ πράγματα. 3) κομψῶς καὶ τετεχνευσμένως ὁμιλῶ, ἐκφράζομαι· ἢ γράφω, ὅθεν

Περισσολογία, καὶ, περιττολογία, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὁμιλία, τὸ περισσὰ λόγια ὁμιλεῖν, μὴ ἀναγκαία ὁμιλεῖν. 2) ἡ τετεχνευμένη καὶ μετὰ τετορευμένου, περιττῶν λέξεων ἐπτολεσμένη ὁμιλία, Διονύσ. Ἁλικ., ὅστις συνεκέρασε τοῦτο μετὰ τοῦ, «Κάλλιον εἰπεῖν».

Περισσολόγος, καὶ, περιττολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ περισσὰ λέγων, ὁ ἀνωφελὴ ὁμιλῶν. 2) μακρηγόρος, ὑπὲρ τὸ δέον ὁμιλῶν. 3) τετορευμένως, μετὰ καλλωπισμοῦ τινος περιττῶν λέξεων ὁμιλῶν, ἐκφραζόμενος, ἢ γράφων.

* Περισσόλοφος, ὁ, ἡ (λόφος). Ἔχων πολλὰ μέγαν λόφον, φούτκον ἀπὸ πτερὰ, ἐπίθ. τῆς περικεφαλαίας, Ὀππιαν.

Περισσομελής, ὁ, ἡ (μέλος). Περισσὰ, ἤτοι ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπὲρ τὴν χρείαν μέλη ἔχων, Μανέθ. δ'. 416. «Ὁ τετόμενος τῶν ζωντῶν σῶμα περισσομελὴς τεχθήσεται».

Περισσόμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος), = περισσολόγος. «Λόγος περισσόμυθος», ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑπὲρ τὸ δέον, περιττὴ ὁμιλία, Εὐρίπ. Ἀλεξ. 23.

Περισσόνοος, καὶ, συνοίρ. σόους ὁ, ἡ (νόος). Ἐξαίρετον πνεῦμα, νοῦν ἔχων.

* Περισσοπαθέω, (πάσχω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἢ πλέον τῶν ἄλλων, κατ' ἐποχὴν πάσχω.

* Περισσόπους, ποδὸς (πούς). Ἔχων ἐπὶ πόδα περισσότερον, παρὰ πολὺν, ἐπὶ στίχου.

* Περισσοπρακτέω, Ὑπὲρ τὸ δέον ἀπαιτῶ, συνάζω, εἰσπράττω, Βυζ. ὅθεν ἡ περισσοπραξία ὅ,τι παράνω πληρώνουσιν οἱ πλούσιοι ἀπὸ τὰ ἀστίμητα διὰ νὰ ἀποσκεπάσῃ τὸ ἐλλεῖπον, προερχόμενον ἐκ τούτου, ὅτι δὲν δύνανται νὰ πληρώσωσι οἱ πτωχοί· λέγεται καὶ περισσοπραξία.

Περισσός, καὶ, περιττὸς, ἡ, ὸν· καὶ ἐπίῤῥ. περισσῶς. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπὲρ τὸ συνηθὲς, ὑπὲρ τὴν χρείαν, ὑπὲρ τὴν τάξιν, ὑπὲρ τὸν ἀριθμὸν· ὅθεν ὑπὲρ τὸ μέτρον μέγας, ἢ πολὺς, ἄφθονος. «Περισσὰ δῶρα», Ἡσ. Θ. 399. τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἀρχαιότατον παράδειγμα ταύτης τῆς Μεθομρκ. λέξεως. 2) συνηθ. μετὰ μεμπτικῆς προσσημασίας, ὑπέρμετρος, περιττὸς, μάταιος, Ἡρόδ. πλέον ἢ ὅ,τι χρειάζεται τις· ἢ εἶναι καλὸν, ἀνωφελὴς, ἄχρηστος, ὑπερβολικὸς, ἐπέκεινα τῆς δυνάμεως καὶ καταστάσεως τινός, Valck. διατρ. σελ. 82. Σοφοκλ. Ἀντ. 68. «Ἐκ περιττοῦ», ὡς τὸ, ἐκ περιουσίας, ὑπέρμετρα, μὲ τὸ παράνω· «Περιττὰ φρονεῖν, πράττειν», ὑπέρμετρα πράγματα, ἢ προπετῶς, ὑπερηφάνως φρονῶ, πράττω, Valck. Ἱππ. 444. πρβλ. μέγας. ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ. «Περιττὰ τῶν ἀκούντων», πλέον ἢ ὅ,τι χρειάζεται τις, Ξεν. Κρ. Πολ. 1, 2, 2. ἐξαιρ. ἐπὶ πάσης τεχνικῆς ἐργασίας, καὶ μάλιστα ἐπὶ ἐκφράσεως ἐγγράφου ἢ διὰ στόματος, ἀντὶ τοῦ, πεφορτισμένος μὲ περισσοτεχνίαν, ἤτοι ἀνωφελῆ καὶ κοπιαστικὴν τέχνην καὶ καλλωπισμὸν, καθ' ὑπερβολὴν γλαφυρὸς, ἐπιτηδευτὸς· παρὰ δὲ τοῖς μεταγνωστ. σοφισταῖς πολλαχ. καὶ ἐπὶ ἐπαίνου, Schnef. Διον. συνθ. σελ. 26. 47. «Λέξις περιττὴ», ἀντίκ. τῇ, κοινῇ, καὶ συνήθει· οὕτω καὶ τὸ «Τὸ μέγα καὶ σεμνὸν καὶ περιττὸν ἐν τῇ λέξει (Λογγιν. 40.)», κεφ. ἀνθηρὰ, λαμπρὰ, ἐξαίρετος, ὑψηλή· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐξαιρέτων, μεγαλοπρεπῶν, ἐκλεκτῶν ἐνδυμάτων, ἢ ἐπὶ διαγωγῆς μεγαλοπρεποῦς κ. τ. τ. Ἡρόδ. 2, 129. 3) ἐπὶ καλοῦ, ἄνευ μεμπτικῆς προσσημασίας, ἀσυνήθης, ἐπέκεινα τῆς συνήθους ἰδέας, δηλ. ἐξαίρετος, ἐκλεκτὸς, ἐνδυμάσιος, διαφέρων, ὑπερβάλλων. «Τὸ περιττὸν», ἢ ἐξαιρετότης, τὸ ἐξαίρετον· μετὰ γεν. δηλοῖ κάτι τι παράνω ἔχων ἀπὸ τὸν ἄλλον, δηλ. ὑπερβαίνων, ὅθεν, «Περιττός τινός εἰμι πρός τινα, ὑπερβαίνω τὸν ἄλλον κατά τι. «Πρὸς ὅ,τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσέων», Σοφ. Ἠλ. 152. 4) ἐπὶ ἀριθμῶν, δηλοῖ, κάτι τι παράνω, π. χ. «Εἴκοσι περιττοὶ», εἴκοσι καὶ κάτι τι παράνω, ὑπὲρ τὰ εἴκοσι, πλέον ἢ εἴκοσι, viginti amplius. Ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ ἀριθμητικῇ, «Ἀριθμὸς περιττός», impar numerus, ἄνισος, ἀνόμοιος, ἄζυγος, μὴ ἄρτιος ἀριθμός, μονὰς, οἷον, τὸ ἕν, τρία; πέντε, καὶ τὰ ὅμοια, Ξενοφ. Ἱππαρχ. β'. 6. Πλάτ. Φαίδ. 52. Θέων Σμυρν. μαθ. ε'. «Καὶ ἄρτιοι μὲν εἰσὶν οἱ ἀπιδεχόμενοι τὴν εἰς ἴσα διαίρεσιν, ὡς ἡ διάς, ἡ τετράς· περισσοὶ δὲ οἱ εἰς ἄνισα διαιρούμενοι, οἷον ὁ πέμπτος, ὁ ἕβδομος, κ. τ. τ.», ἀντίκ. τῷ, Ἄρτιος. Ἐπίῤῥ. περισσῶς, λίαν, κατὰ πολὺ, σφόδρα, ὑπὲρ τὸ μέτρον· κατὰ τρόπον ἐξαίρετον, εἰς βαθμὸν μεγαλειότερον, περισσοτέρως· Συγκρ. περισσότερος, παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. (τὸ, περισσὸς ἔστιν ἐπίθ. τοῦ περὶ, ὁρ. περί, Α'. 2. καὶ Δ'. 2. πρβλ. ἐπίσσαι καὶ μέτασσαι. Τὸ δὲ νὰ θεωρῇ τις ταύτην τὴν λέξιν ὡς σύνθετον ἐκ τῆς περὶ καὶ τοῦ ἴσος, εἶναι ψευδοσία τῶν θεολ. Ἀριθμ.)

Περισσόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Περισσὴ σάρκα ἔχων, καλῶς σεσαρκωμένος, παχύς, Σουιδ. ἐν Λ. πρίαπος.

Περισσοσυλλαβέω. Περισσοτέραν μίαν συλλαβὴν ἔχω, μετὰ γεν. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. ὅθεν

Περισσοσύλλαβος, καὶ, περιττοσύλλαβος, καὶ Ἐπίῤῥ. περιττοσυλλάβως (συλλαβή). Ὁ περισσοτέραν μίαν συλλαβὴν ἔχων· παρὰ Γραμμτ. λέγεται μαλιστα ἡ πέμπτη κλίσις, καθότι αἱ πλάγιαι πτώσεις ἔχουσι μίαν συλλαβὴν περισσοτέραν παρὰ ἡ ὀνομαστική· ἀντίκ. τῷ, ἰσοσύλλαβος.

* Περισσοτάγής, ὁ, ἡ (τάσσω). Τεταγμένος, ἀραδιασμένος, κείμενος εἰς θέσιν ἄνισον, μὴ ἄρτιον, εἰς τόπον ἐθελουμένον ὑπὸ περιττοῦ ἀριθμοῦ, ἢ μεταξὺ τῶν μὴ ἀρτίων ἀριθμῶν, Νικομ. Ἀριθμ. 1, 22. σελ. 103.

* Περισσότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ περισσός. Ἐπίῤῥ. περισσοτέρως, πολλῷ περισσότερον· μὲ ὑπερβολὴν.

Περισσοτεχνία, ἡ (τέχνη). Ἡ μετ' ἀγωνίας καὶ ὑπὲρ τὸ δέον φροντὶς καὶ ἀκρίβεια εἰς τέχνην τινὰ, ὑπερβολὴ τῆς τέχνης, περισσὴ ἀνωφελὴς τέχνη, Δημήτρ. Φαλ.

Περισσότης, καὶ Ἀττ. περιττότης, ητος, ἡ (περισσός). Περίσσεια. 2) ἀφθονία, πλουσιότης, πλεονασμὸς, τὸ μὴ ἀναγκαῖον, ἀλλ' ἄχρηστον, τὸ περισσεῦον. 3) Ἐξαίρετος ἰδιότης, ἐξαιρετότης. «Τὰς περιττότητας καὶ θαυματοποιίας», Ἰσοκράτ. Βουσίρ. τὸ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον, τὸ ὑπερβάλλον. 4) ὑπερβολὴ, ὑπερφορτισμὸς, ἐπιτήδευσις, ὑπὲρ τὸ δέον μεγαλοπρέπεια ἑνὸς ὕφους, εἰς τὰ ἐνδύματα κ. τ. τ.

Περισσοτρύφητος, ὁ, ἡ (τρυφάω). Πολλὰ τελειωμένος, πολυτελὴς, Ἀθην. σελ. 160. «Ὀζὺς περισσοτρύφητος», ἢ ἐλεεινὴ καὶ ὑπὲρ τὸ δέον τρυφὴ, ὅπου ἄλλοι «Πᾶσ' ἀπεισοτρύφητος», ἀναγκασθήσεται θελουσι.

Περισσόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, περισσόνοος, Αἰσχυλ. Προμηθ. 328.

* Περισσοχορηγία, ἡ. Περισσὴ χορηγία, ὑπὲρ τὸ δέον πλουσία, δαπάνησις, Βυζ. πρβλ. περισσοπραξία.

Περισσόχρονος, ὁ, ἡ. ἴδε Ἀπερισσόχρονος.

Περίσσωμα, τὸ· ταὐτὸν τῷ, περίττωμα.

* Περισσωματικός, ὁρ. περιττωματικός.

Περίσσωσις, καὶ Ἀττ. περίττωσις, ἡ (περισσός). Περίσσεια, περίσσευμα, τὸ περισσεύειν,

πλεονασμός, δαφίλεια, Ἱπποκρ. παρ' Ἀριστοτ. ἐν γένει = περίττωμα.

Περιστᾶς, ὁ, Ἐπίρ. (περιίστημι). Κύκλῳ ἱστάμενος, περιστηκώς, Ἰλ. Ν, 551. παρὰ Θουκυδ. ζ. 81. «Ἐβάλλοντο περιστάδον, κύκλῳ, πανταχόθεν, ὅτιες ὁηλαδὴ κύκλῳ αὐτῶν ἱστάμενοι οἱ Συρακούσιοι· πολλὰ παρ' Ἡροδ.

Περιστάζω, ξω (στάζω). Ὁλόγυρα στάζω, σταλάζω, καὶ περιῤῥέω, ῥαντίζω.

*Περιστάθη, Ἐπικ. γ'. πρόσπ. παθ. ἀορ. τοῦ περιίστημι, Ὀδ. (2)

Περιστάλαθην, καὶ

*Περιστηλάδον, ἐπίῤῥ. (στηλάζω), ποιητ. Πίπτοντας ὁλόγυρα ἀπὸ σταλαγματιὰ σταλαγματιά, ὁλόγυρα σταλάζων.

Περισταλτικός, ἡ, ὁν (περιστέλλω). Περιλαμβάνων καὶ συνθλίβων· παρ' Ἀνατομ. ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ περιστέλλεσθαι, ὅθεν, περισταλτικὴ δύναμις. Ὁ Γαληνὸς ἀποδίδει τὴν περισταλτικὴν δύναμιν τῷ στομάχῳ καὶ τοῖς χωνευτικοῖς τῆς τροφῆς ὀργάνοις.

Περιστάσιμος, ὁ, ἡ. Ἔνθα πολλοὶ κύκλῳ ἵστανται, ἢ ἵστασθαι δύνανται, συνωθούμενος, Τίμαιος παρ' Ἀθην. δ'. σελ. 163 «Περιστάσιμος στοὰ, πλήρης περιεστώτων καὶ ἀκροατῶν· ἐκ τοῦ

Περίστασις, εως, ἡ (περιίστημι). Ὅ,τι ἵστανται ὁλόγυρα, τὸ περί τι εὑρισκόμενον· περιοχή, περιφέρεια, ὁ τόπος ἢ τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶναί τι περικυκλωμένος, ἐν ᾧ ζῇ τις· καὶ ἐντεῦθεν 2) ἡ κατάστασις, ἐν ᾗ εὑρίσκεταί τις, περικυκλωμένος ὢν ὑπὸ διαφόρων πραγμάτων καὶ ὑποθέσεων· ἄρα 3) περίπτωμα, εὐκαιρία, (ἐκαζιὸν) συμβεβηκός, συμβὰν, ἔξαιρ. ἐπὶ κακοῦ, ἀτυχία, συμφορὰ, μέριμνα, θλῖψις, δυστυχία, κίνδυνος, ἀνάγκη, ἢ ὁποία περιστοιχεί τινα ἢ στενοχωρεῖ παντοχόθεν· ἔτι δὲ καὶ περίστασις, ἡ ὁποία κάμνει νὰ λάβῃ μία ὑπόθεσις ἀποτέλεσμα καλὸν ἢ κακὸν, καὶ ἡ ἀλλεπάλληλος μεταβολὴ τῶν περιστάσεων αὐτῶν. 4) πράγματα, τὰ ὁποῖα κάμνει τις, ἄρα ἀναβολαὶ ἑτοιμασίαι, μεγαλοπρεπῆ περὶ τινὸς πράγματα ἑτοιμασμένα, παρασκευὴ, πολυτελεία, Ἰακω. 5) πλῆθος λαοῦ, ἀνθρώπων περιεστωμένων (στεκομένων ὁλόγυρα). «Πολλάκις γὰρ αὐτῶν οἱ μὲν ἐν τοῖς βασιλείοις περιστάσεις ποιούμενοι, Θεογν. Χαρακτ. σύναξις πολλῶν ἀνθρώπων εἰς κύκλου σχῆμα. 6) τόπος, μέρος περικυκλωμένον μετὰ στύλων, Πολύβ. ε'. 31. καὶ 40. Ἀθην. ε' σελ. 205. 7) τὸ ἀστεῖόμενον, τὸ θέμα μιᾶς ὁμιλίας, ἑνὸς λόγου ἢ πραγματείας, Lobeck Φρυν. σελ. 376.

Περιστατέω, ῶ (περίστατος) Κύκλῳ, ὁλόγυρα ἵσταμαι· περικυκλόω, Ἀρίστ. Παθ. περικυκλοῦσθαι ὑπὸ τοῦ πλήθους, περὶ τὸ ὁποῖον ἵσταται πολὺ πλῆθος.

Περιστατικός, ἡ, ὁν· καὶ Ἐπίῤῥ. -κῶς. Ἀναγόμενος, ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς περίστασιν, ἢ περιστάσεις, ὑπὸ περιστάσεων περικυκλωμένος, ἐνίοτε καὶ κακῶν, ἀνιαρῶν. «Τὰ περιστατικὰ πράγματα καὶ καιροῖα, ἀντὶ, αἱ περιστάσεις. Πλούταρχ. καὶ Γαλην. «Περιστατικοὶ, οἷον, αἱ ἐνεργητικοὶ καὶ πάντοτε κατηγορούμενοι ἄνθρωποι. Παρὰ ῥήτορ. περιστατικὰ, αἱ ἐξ κατηγορίαι, τίς, τί, ποῦ, πότε, διὰ τί;

Περίστατος, ὁ, ἡ (περιίστημι). Περικυκλωμένος ὑπ' ἀνθρώπων ἢ ὑπ' ἄλλων πραγμάτων· καὶ ἐκεῖνα, περὶ τοῦ ὁποίου συνάζονται ἄνθρωποι, ἔξαιρ. διὰ νὰ τὸ θεωρήσωσιν ἢ θαυμάσωσι· ἐνίοτε δὲ καὶ, ὑψηλὸς, μετέωρος, ἀπὸ μακρόθεν παρατηρούμενος. «Θαυματοποιοὶ ὑπὸ τῶν ἀνιόντων περίστατοι γενόμενοι, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ., περὶ ἃς οἱ ἀνόητοι κύκλῳ ἵστανται θεώμενοι, περικυκλωμένοι δηλαδὴ ὑπὸ πλήθους ἀνοήτων ἀνθρώπων, περὶ ἃς ἵστανται ὁλόγυρα οἱ ἀνόητοι καὶ βλέπουσιν. Ὁ Ἰάμβλιχ. εἰς βίον Πυθαγόρ. §. 35. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, περίβλεπτος. «Περίβλεπτος καὶ περίστατος ἐγένετο, τὸν περιεκύκλωσαν οἱ ἄνθρωποι. «Περίστατον βοῶσα τὴν κόμην ποιεῖν, Θεόπομπ. Κωμικ. παρ' Ἀθην. σελ. 483. ὁλόγυρα κρεμαμένην.

Περισταυρόω, ῶ (σταυρόω). Ὀχυρόω κύκλῳ μετὰ πασσάλων, βάλλω ὁλόγυρα παλουκία ἢ παλλαστία, ὀχυρόω, στερεόω, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. δ'. 14. «Αἱ οἰκίαι κύκλῳ περιεσταυρώντο μεγάλοις σταυροῖς τῶν προβάτων ἕνεκεν. Ἑλλην. ζ. δ'. 21. «Περιεσταύρωσαν τὸν Ἱρώμενον διπλῷ σταυρώματι· καὶ ἐν βιβλ. γ'. β'. 2. «Στρατοπεδευσάμενοι καὶ περιεσταυρωσάμενοι, ἀφ' οὗ σταύρωμα (παλλαστία) περὶ ἑαυτοὺς ἔβαλλον· ὡς τὸ τοῦ Θουκυδ. 2. 75. Περιεσταύρωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσι· ἔθεν

Περισταύρωμα, τό. Τόπος περιφραγμένος, ὠχυρωμένος, περικυκλωμένος μετὰ σταυρωμάτων, παλουκίων· τόπος παλουκία ἔχων ὁλόγυρα εἰς ὀχύρωμα.

Περιστεφανωδής, ὁ, ἡ (στέφος). Περικυκλωμένος ἀπὸ στεφάνων στέφεων, περὶ τοῦ στέφους εὐριστόμενος, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 13. «Μίσχος περιστεφανωδήκη, μίσχος, περὶ οὗ αἱ στέφανοι.

Περιστεγνός, ὁ, ἡ (στεγνός). Ὁλόγυρα ἢ καλῶς σκεπασμένος, Ἡσύχ.

Περιστέγω, ξω (στέγω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα σκεπάζω, Ἱπποκρ.

*Περιστείνω (στείνω). Ὁλόγυρα βιάζω καὶ στενόνω.

Περιστειχίζω, ἀντὶ περιστοιχίζω, ἢ περιστιχίζω. ἀμφ.

Περιστείχω, Μ. ξω (στείχω), ποιητ. Κύκλῳ ὑπάγω, ὁλόγυρα περιπατῶ, κυκλικῶς πορεύομαι, περιέρχομαι, περιτριγυρίζω. «Περιστειχίζω τινὰ, περί τι πορεύομαι, ὁλόγυρα τινὸς ἔρχομαι, Ὀδυσ. Δ, 277.

Περιστείωσιν, ἀντὶ, περιστέωσιν. Ἰωνικῶς ἀντὶ, περιστῶσιν, Ἐπ. γ'. πρόσπ. πλῆθ. ὑποτακτ. ἀορ. β'. τοῦ περιίστημι, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐν Ἰλ. Ρ, 95.

Περιστέλλω (στέλλω). Ἀμφιέννυμι, περιβάλλω· ἐνδύω, φορέω· κοσμῶ, στολίζω, καλλωπίζω, εὐπρεπίζω, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπὶ δεῖπνον κεκοσμημένος ἐκβαλλομένων νεκρῶν σωμάτων, Ὀδυσ. Ω, 293. «—οὐδὲ ἑ μήτηρ Κλαῦσε περιστείλασα· καὶ Ἡρόδ. 6, 30. ὅθεν ἐν γένει, φροντίζω διά τὸ λείψανον τινός, ἐνταφιάζω, θάπτω. 2) περικυκλῶ· περικαλύπτω· καλύπτω, σκεπάζω· κρύπτω, συγκαλύπτω, ὑποκρύπτω. 3) καθέλου, θεραπεύω, περιποιοῦμαι· καὶ φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, καὶ διατηρῶ, φυλάττω· ὑπερασπίζω, διαυθεντεύω, «ἀλλήλουσιν, Ἡρόδ. 9, 60. «πόλισμα», Ἡρόδ. 1, 98. «τοὺς νόμους», Ἡρόδ. 2, 147. 3, 31. πρβ. 3, 82. 4, 80. «Λαοὶ ἔργα περιστέλλουσιν, γεωργοῦσι τὸ χωρίον, φροντίζουσι νὰ γεωργηθῇ Θεόφρ. 17, 97.

Περιστεναίζω, Μ. ξω (στεναίζω) καὶ περιστεναχίζω (στεναχίζω). Δίδω στεναίζω, κύκλῳ στεναίζω, περιδρηνῶ, στεναζω περί τι. Μέσ. περιστεναχίζομαι, περιηχέω, βοάω, ἀντηχῶ, ἠχῶ, ἠχολογῶ, Ὀδυσ. Κ, 10. καὶ, 454. Ψ, 146. πρβ. περιστένω· ἐνίοτε δὲ καὶ = τῷ ἐνεργ.

*Περιστεναχέω, ὁρ. περιστεναχίζω.

*Περιστεναχίζω, ίσω (στεναχίζω) = περιστεναίζω· ὁρ. τοῦτο.

*Περιστενάχω (στενάχω), = περιστεναίζω, (2)

Περιστένω (στένω). Περιστενάζω, στεναζω ὁλόγυρα ἢ ἐπί τι· περιηχῶ, ἠχῶ, Ὅμηρ. Ἴλ. ιή. 21. 2) περιστένεται ἡ γαστήρ, ἐν Ἰλ. Π, 163. ὁ στόμαχος γίνεται στενός, στενοῦται, ἤτοι γεμάτος ἀπὸ τὸ πολὺ φαγητὸν ὥστε νὰ σπάσῃ. Ἐκ τοῦ, στενός, στενόω, ἢ στένω.

Περίστεπτος, ὁ, ἡ (περιστέφω). Περιεστεφανωμένος, ὁλόγυρα στεφανωμένος, ἢ περικυκλωμένος.

Περιστερά, ἡ. Περιστέριον, τὸ θηλ. Ἀριστοτέλ. καὶ, περιστερὸς, τὸ ἄρσεν ὄρνεον.

Περιστερεών, ῶνος, ὁ Οἰκίσκος, ἐν ᾧ ἀνατρέφονται καὶ φυλάττονται αἱ περιστεραί. 2) εἶδος χόρτου, Διοσκορίδ. δ'. 60. Verbena, Λιν.

Περιστερεύς, ὁ. Τὸ νέον περιστέριον, Σχολ. Ἀριστοφάν. Ἀχάρν. 866. (1)

Περιστερίδιον, καὶ, περιστέριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ περιστερά. Μικρὰ ἢ νέα περιστερά, περιστερίκι.

*Περιστερνίδιος, ὁ, ἡ, = περιστέρνιος.

Περιστερνίζω (στέρνον). Περὶ τὸ στέρνον τίθημι, βάλλω, περιδέω τι, Ἀριστοβουλ. α'. Ἐπιστ. 25.

Περιστέρνιος, ὁ, ἡ (στέρνον). Περὶ τὸ στέρνον ὤν, κείμενος, πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἢ δίδεται ὁλόγυρα εἰς τὸ στῆθος ὡς στολισμός. 2) οὐσ. τὸ περιστέρνιον, τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ στήθους· ἢ στολισμὸς αὐτοῦ.

Περιστεραειδής, ἐς, ὁ, ἡ (περιστερά, εἶδος). Τὸ εἶδος τῆς περιστερᾶς ἔχων, ὁ ἐκ τῶν εἴδεσι τῶν περιστερῶν ὤν, ὅμοιος περιστερᾶ, Ἀθην.

Περιστερόεις, εσσα, εν, Νίκανδρ. Θηρ. 880. Ἀνήκων εἰς περιστερῶνα, ἢ ἐκ τοῦ περιστερῶνος ληφθείς.

Περιστερός, ὁ. Τὸ ἄρσενικὸν περιστέριον, Ἀθην. σελ. 395. Ἐν συνηθείᾳ προφέρεται, περιστερος, καὶ, περιστέρα· ὅθεν

Περιστεροτροφεῖον, τό (τρέφω). Τόπος, ἔνθα τρέφονται αἱ περιστεραί· ταὐτὸν τῷ, περιστερεών.

Περιστεροῶδης, εος, ὁ, ἡ, κατὰ συναλ. ἀντὶ, περιστεροειδής.

*Περιστερών, ῶνος, ὁ, = περιστερεών.

Περιστεφανόω (στεφανόω), ταὐτὸν τῷ, περιστέφω. Ἀριστοφ. Πλούτ. 787. καὶ Διονύσ. Ἁλικ. γ'. 30. «Οὗρατι περιεστεφάνωται πᾶσα Θεσσαλίη», Ἡρόδ. 7, 130.

Περιστεφής, ές, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, περίστεπτος, Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 890. «Κύκλῳ πάντων κύδεσιν περιστεφής· ἐκ τοῦ

Περιστέφω, ψω (στέφω). Ὁλόγυρα στέφω, στεφανόω, περιλαμβάνω, περικυκλόω, περικαλύπτω, Ὀδυσ. Ε, 303. «Νεφέσσι περιστέψας οὐρανόν», Ἀτάλαντ. ἀ. σελ. 234. ἀπαθ. καὶ μετ. ποιητ. «Πολὺν κισσὸν περιστέψαντες».

Περιστήθιος, ὁ, ἡ (στῆθος). Περὶ τὸ στῆθος ὤν, τὸ στῆθος περιλαμβάνων, περικαλύπτων. Περιστήθιον, τό· στολισμός τις περὶ τὸ στῆθος, οἷον, ταινία, κ. τ. τ. ζῶσμα γυναικεῖον περὶ τοὺς μαστούς.

*Περιστήκω, ξω, κοιν. Α. Στέκομαι ὁλόγυρα τινὸς, περικυκλόω (Ὁ παρκ. περέστηκα (ἐκ τοῦ περίστημαι) ἔχει σημ. ἐνεστ.)

*Περιστῆναι, ἀπαρμ. ἀόρ. β'. τοῦ περιίστημαι.

*Περιστηρίζω, ξω (στηρίζω). Ὁλόγυρα στηρίζω καὶ στερεῶ.

*Περιστήσαι, ἀντὶ περιστῶσι. Ἐπ. γ'. πλῆθ. ὑποτακτ. ἀορ. β'. τοῦ περιίστημι, Ἰλ. Ρ, 95.

Περίστια, τά. Ἡ πρὸς ἀγιασμὸν καὶ εἰδοποίησιν τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου διὰ τραγῆς χοιρείου θυσία· καὶ αὐτὴ ἡ κάθαρσις. (συνθ. ἀμφ. μέσοι παραγωγὴ παρὰ τὸ, περὶ καὶ ἱστίη, ἑστία). Ὅρα ἐν τῷ ἑπομένῳ· ὅθεν

Περιστιάρχος, ὁ (ἄρχω), Ὁ προεδρεύων εἰς τὰ περίστια, Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 198. Κατὰ Φώτιον ἐν Λεξ. «ὁ περιεκβαίρων τὴν ἑστίαν καὶ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν πόλιν, ἀπὸ τῆς ἑστίας

ἡ τοῦ περιστείχειν. Ἴστρος δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς Περίστια φησὶ προσαγορεύεται τὰ καθάρσια, καὶ οἱ τὰ ἱερὰ καθαίροντες περιστίαρχοι· ἔξωθεν γὰρ περιέρχονται χοιροφορούντες· ἑκάστου τῶν ἱερῶν οἰείαις περιειλημένου δημοσίαις καὶ περίδρομον ἔχοντες. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἐν Λέξ. »Ἁρπαγμα, χειρίδιον ἦν ὀπτόν, ᾧ ἐκάθαιρον τὴν ἐκκλησίαν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι· καὶ πάλιν. »Ἔθος ἦν Ἀθήνησιν καθαίρειν τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους, μικροῖς πάνυ χοιρίδιοις, ἅπερ ὠνόμαζον καθάρσια, τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι.

Περιστιβής, ές, ἐ, ἡ (στείβω). Λίαν πεπατημένος ὁλόγυρα, ὅθεν σκληρός, στερεός.

Περιστιγής, ές, ὁ, ἡ, Νίκανδρ. Θηρ. 376. Διόλου, πανταχόθεν ἐστιγμένος, πλήρης στιγμάτων, ποικίλος, ὅπου ἄλλοι, περιστιβής, ἀναγινώσκ. ἐκ τοῦ

Περιστίζω, Μ. ξω (στίζω). Κύκλῳ στίζω, στίγματα, κεντήματα, στιγμὰς ἢ κηλίδας ποιῶ ὁλόγυρα· κάμνω παρδαλόν· ἐν γένει, βάλλω ὁλόγυρα εἰς εἶδος κύκλου. 2) μπήγω τί, στήνω τί ὁλόγυρα τινος, τινίτι, π. χ. »Περιέστιξε τοῖς μαζοῖς τὸ τεῖχος«, ἐμπήξας, ἔστησε, ἐκρέμασε τοὺς κεκομμένους μαζοὺς ὁλόγυρα εἰς τὸ τεῖχος τῆς πόλεως, Ἡρόδοτ. 4, 202. ἔτι δέ, 4, 2, ἔνθα ὅμως πρέπει νὰ ἐκλάβῃ τις, μετὰ τοῦ Ρoppo, τὸ ῥῆμα περιστίχω, ἰσοδύναμον τῷ, περιστιχίζω καὶ περιστοιχίζω. 3) ὀβελὸς περιστιγμένος, χί περιστιγμένον, ὅρα ἐν τῷ, ὀβελός, 3. καὶ χ. ὅθεν

Περίστικτος, ὁ, ἡ. Περιεστιγμένος, στίγματα ἔχων πανταχόθεν, κατακεντημένος, ἐξαιρ. στίγματα ἢ κηλίδας διὰ κεκαυμένων σιδήρων ἔχων· καθόλου, ποικίλος, παρδαλός, κηλιδωμένος, πολυποίκιλος.

Περιστίλβω, ψω (στίλβω). Κύκλῳ, πανταχόθεν στίλβω, λάμπω.

*Περιστιξοιχος, ὁ, ἡ (στίχος). Εἰς σειρὰς ὁλόγυρα τεταγμένος, Νόνν. 2, 170.

Περιστιχάω, ῶ (στιχάω) ποιητ. Εἰς σειράν, κατὰ τάξιν ὁλόγυρα βάλλομαι, ἵστημι, τάττομαι, Νίκανδρ. Θηρ. 442.

Περιστιχίζω (στιχίζω), ταὐτὸν τῷ, περιστοιχίζω, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1394.

*Περιστίχω, ὅρ. περιστίζω, 2.

Περιστλεγγίζω (στλεγγίζω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα στλεγγίζω, διὰ τῆς στλεγγίδος ὁλόγυρα τρίβω, καθαίρω, ξύω.

Περιστοιχίζω, ίσω· καὶ μέσ. περιστοιχίζομαι (στοιχίζω). Κυρίως, περικλείω ἐν περιοχῇ βροχίων, δικτύων, ὡς ὁ κυνηγὸς τὰ θηρία. Ὁ Φώτιος ἐν Λέξ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ –Περιαίρω, περιλαμβάνω, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνηγῶν, κατὰ γὰρ τὰς ἐκδρομὰς τῶν θηρίων ὀρθὰ ξύλα ἱστᾶσιν, ἃ καλοῦσι στοίχους ἢ στόχους, καταπετάννυντες αὐτῶν τὰ δίκτυα, ἵνα, ἐὰν ἐκφύγῃ αὐτοὺς τὰ θηρία, εἰς τὰ δίκτυα ἐμπέσῃ. μεταφ. περιστοιχίζεσθαί τινά τινι, δελεάζω, πείθω, ἀπατῶ τινα μέ τι, Δημοσθέν. Φιλιπ. »Περιστοιχίζεται ἡμᾶς–, περιλαμβάνει ἡμᾶς ὡς τὰ θηρία οἱ κυνηγοὶ διὰ τῶν δικτύων· ὡσαύτως καὶ, τινίτι, στήνω τί τριγύρω τινός· καθόλου δὲ ταὐτὸν τῷ, περιβάλλω, περιζωννύω, περιέχω, Ἡλιόδωρ. Αἰθιοπ. σελ. 136. 196. 262. »Τοιούς δὲ περιέστησεν ἀνδρώποις φέβου στοίχους«, Κριτίας παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. κατὰ Μαθημ. 5'. 54. Παρ' Ἡλιοδ. Αἰθ. ζ'. σελ. 303. καὶ παθητικ. »Ἡλιδωνι φροντισμάτων περιεστοίχιστον«.

Περίστοιχος, ὁ, ἡ (στοῖχος). Ὁλόγυρα κατὰ σειρὰν ἱστάμενος, διατεταγμένος εὐθέτως. Παρὰ Δημοσθ. ἐν τῷ πρὸς Νικόστρ. »Ἐλαίαι περίστοιχοι«, αἱ αὐταί εἰσιν, ἃς περ ὁ Σόλων καὶ ἄλλοι, »Ἐλαίας στοιχάδας«, ἔλεγον. Ὁ Φώτιος προστίθησι· »Μήποτε δὲ νῦν ὁ ῥήτωρ περιστοίχους κέκληκεν, τῶν κύκλῳ περὶ τὸ χωρίον ἐν στοίχῳ πεφυκότων· ἴδε στοιχάς.

Περιστολάδην, ἐπίρ. (περιστέλλω), ποιητ. Περικυκλωμένως, μὲ τρόπον, ὥστε νὰ περικαλύπτῃ, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 475, ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, »Κατὰ στελαγμούς«, ὅρα, περισταλάδην, ἀνέγνωσε. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, περισταλάδον, περισταζόμενον, περιῤῥεόμενον τῷ χόλῳ.

Περιστολή, ἡ (περιστέλλω). Ἐνδυμάτων περιβολή, ἐνδυμασία, φόρεμα· καλλωπισμός, στολισμός, καὶ μάλιστα νεκροῦ τινος σώματος, ἐν γένει, ταφή, ἐνταφιασμός. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, κηδεία, Παρ' Ἱατρ. περισταλτικὴ κίνησις.

Περιστόμιος, ία, ιον (στόμα). Περὶ τὸ στόμα ὤν, κείμενος. »Τὸ περιστόμιον«, τὸ χεῖλος, ἡ τρύπα, π. χ. τοῦ πύθου, τὸ χεῖλος, ὁ περὶ τὸ στόμα γύρος τοῦ πύθου, Πολύβ. καὶ ὁ ψιμός.

Περιστομίς, ίδος, ἡ. Μέρος τι ἐνακρατῆται στερεῶς, Μαθημ. παλ. σελ. 22, ὅπου ἀντὶ τούτου ἐν σελ. 28. περιτομίς, καὶ, ἐπιτομίς, κεῖται.

Περίστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Κύκλῳ, πανταχόθεν ἢ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἔχων τὸ στόμα, τὸ χεῖλος, τὴν τρύπαν, ἢ κέφιν, ἢ περισσὰ στόματα, τρύπας, Αἰλιαν. Τακτ

Περιστοναχέω, ταὐτὸν τῷ ἑπομένῳ.

Περιστοναχίζω (στοναχίζω). Ὁλόγυρα ἢ λίαν σκυάζω, ἢ ἀντηχῶ, βρεντῶ, π. χ. »γαῖαν«, ἢ γῆ ἅτρεμε τριγύρω, Ἡσ. Ἀσπ. 344. ἔνθα ὅμως πολλὰ χειρόγραφα ἔχουσι, περιστενάχησε ἢ περιστενάχιζε, τὸ ὁποῖον τελευταῖον εἶναι ἴσως τὸ ὀρθότερον· ὅρα στεναχίζω.

Περίστοον, τὸ (στοά), ταὐτὸν τῷ, περίστυλον, portico.

*Περιστορέννυμι, μέλ. -στορέσω, καὶ, -στρώσω (στορέννυμι, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα στρώνω, ἁπλόνω, βάλλω, περί τι ἢ ἐπί τι στρώνω, σκεπάζω, καλύπτω.

Περιστρατοπεδεύομαι, μέλ. εύσομαι, ἀόρ. περιεστρατοπεδευσάμην (στρατοπεδεύω), μέσ. ἀποθ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα στρατοπεδεύω, στήνω τὸ στρατόπεδον, πολιορκῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. β'. 5. »Ἐπόρισαν περιστρατοπεδευσάμενοι ἐπολιόρκειν«, (τὸ ἐνεργ. περιστρατοπεδεύω οὐκ ἔστι μὲν ἄνευ παραδείγματος, σπανιώτερον ὅμως ἢ τὸ ἐπίμετον.)

Περίστρεπτον, τό, ἐν ταῖς Χανδλερίου Ἐπιγραφ. μέρ. β'. ἀριθ. 5. φέρεται ὡς ἀγγεῖόν τι τεχνικῶς στρεπτόν, ἐκ τοῦ

Περιστρέφω, μέλ. ψω (στρέφω). Ὁλόγυρα στρέφω, στρεφογυρίζω, γυρίζω τι ὁλόγυρα Ἰλ. Τ. 131. Ὀδ. Θ, 189. ὕμν. Ἑρμ. 409. παθητ. περιστρέφομαι, γυρίζομαι κυκλικῶς, γυρίζω ἐμαυτὸν κύκλῳ, Ἰλ. Ε, 903. καὶ συναναστρέφομαι.

Περιστροβέω (στροβέω). ταὐτὸν τῷ, περιστρέφω, Ἡσύχ. ἐν Λ. περιῤῥηδής.

Περιστροφάδην, ἐπίρ. (περιστρέφω). Στρεφογυριζόμενος, περιστρεμμένως, ἑαυτὸν κυκλικῶς περιστρέφων, Ὀργ. Ἀργον. 1256.

*Περιστροφέω (στροφέω), ποιητ. = περιστρέφω.

Περιστροφή, ἡ (περιστρέφω). Τὸ περιστρέφειν, στρεφογυρισμός, περιστροφή, διαστροφή, ἢ εἰς κύκλον στροφή, γύρισμα ὁλόγυρα, ἢ κυκλικὴ στροφή, rotation, π. χ. »Καπνοῦ περιστροφήν«, Πολυδ. 2) ἐκ τοῦ μέσ. περιστρέφομαι, προκύπτει ἡ σημασία τοῦ, συναναστροφή, ἐπιμιξία, Σειράχ ν'. 50

Περιστροφίς, ίδος, ἡ. Ῥόχανον (ῥίγλα) καὶ ξύλον, δι' οὗ περιστρέφομέν τι, Πολυδ. δ'. 170. ι'. 113. καὶ 135. ἐκ τοῦ

Περίστροφος, ὁ, ἡ (περιστρέφω). Δυνάμενος νὰ περιστραφῇ· καὶ περιεστρεμμένος, στρεφογυρισμένος. 2) σχοινίον τι ἐν τοῖς δικτύοις εἰς τὸ ἐκτείνειν καὶ συμμαζόνειν αὐτά, Ξενοφ. Κυνηγ. β'. 7. λέγεται καὶ, περίδρομος.

Περίστρωμα, τό, ταὐτὸν τῷ, περιπέτασμα, Σκέπασμα στρῶμα (σελτές, Τουρ. ματράτζι), πεύκιον (χαλί), ταπέτης καὶ περδές, συνήθως κατὰ πληθ. οἱ τάπητες καὶ οἱ περδέδες τῶν δωματίων, ἔνθα τρώγουσι. 2) αἱ τάφροι καὶ τὰ τείχη πέριξ τῶν φρουρίων, ἐκ τοῦ

Περιστρώννυμι, Μ. ώσω (στρώννυμι, ἀνμλ.), = περιστορέννυμι. Κύκλῳ στρωνύω, ὁλόγυρα στρώνω, τίθημι, βάλλω· καλύπτω, σκεπάζω· περίστρωμα ἐπιτίθημι.

Περιστροφάω, ῶ. Μ. ήσω (στροφάω), = περιστρέφω. Στρεφογυρίζω. Μέσ. »Περιστροφώμενον πάντα τὰ χρηστήρια«, Ἡρόδοτ. 9, 135. περιερχόμενον, περιφερόμενον, ἐγύριζεν ὁλόγυρα εἰς ὅλα τὰ χρηστήρια.

Περίστυλον, τό. Ἴδε ἐν τῷ Περίστυλος.

Περίστυλος, ὁ, ἡ (στῦλος). Κύκλῳ στύλους ἔχων, μετὰ στύλων ἔξωθεν τοῦ τείχους περικυκλωμένος· ἴδε πτέρωμα· στοὰν ἔχων, Εὐριπίδ. 2) οὐδετ. Περίστυλον, τό, ἡ στοά (γαλλερία, πόρτικο).

Περιστυφελίζω, καὶ περιστυφελίζομαι (στυφελίζω). Λίαν ἢ ὁλόγυρα σπρώχνω, ἢ κακομεταχειρίζομαι, maltraiter. Λίαν στυφελίζω· κύκλῳ στυφελίζω.

Περιστύφω, ψω (στύφω). Λίαν ἢ κύκλῳ στύφω, διὰ στυφῶν ὀξέων ξηραίνω, Πλούταρχ. οὐδετ. Λίαν στυφὸς εἶναι.

Περίστυον, τό, = περίστοον.

Περισυλάω, ῶ. Μ. ήσω (συλάω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα, πανταχόθεν συλάω, ἁρπάζω, βιαίως αἴρω, περιῶ, γυμνόω· ἐξαιρ. ἐπὶ αὐτικειμένων, τῇ ὁποίᾳ εἶναί τινος, π. χ. φορέματα, στολίδια κ. τ. τ. Πλάτων εἰς Γοργ.

Περισυνέχω, (ἔχω ἀνμλ.). Κύκλῳ, ὁλόγυρα συνέχω, στερεῶς κρατῶ, Ὀργ. λίθ. ἀμφ.

Περισυνθεσία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, περίθεσις. Στοίχημα.

Περισυντίθημι, ὅθεν τὸ μέσ. περισυντίθεμαι· ταὐτὸν τῷ, περιτίθεμαι. Βάλλω στοίχημα· ὅθεν

Περισυρίζω, = περιτύρω). Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 7. ὅπου κεῖται μετὰ τῶν ἐν τῷ κειμένῳ περιειλέω καὶ περικυκλέω, πάνυ ἀμφ.

*Περίσυρμα, τό (περισύρω). Σαρασμός, περιγέλοιον.

Περισυρμός, ὁ, ἡ. Τὸ περισύρειν, ἐκτρέπειν, ἔξω, σύρειν, ἐκβάλλειν ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ δρόμου, ἀπαγωγή, Θεόφρ. ἐκ τοῦ

Περισύρω (σύρω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα σύρω, ἔνθεν κακεῖθεν σύρων περιφέρω· ἐδῶ κ' ἐκεῖ τραβῶ, περιμαζόνω, στραβόνω τι μὲ σούφρας, ξεσχίζω· σύρω εἰς τὴν λάσπην. β) ὁλόγυρα ἀποκόπτω τί ἢ ἀφαιρῶ, ἀποπάω, ἕλκω, τραβῶ, βιαίως ἐκβάλλω, ἐκριζόω, παρασφέρω, ἐκτρέπω, ἀπάγω, ἁρπάζω Πολύβ. γ'. 93. »Λεῖαν, θρέμματα περιτύρειν«, συνάγειν αὐτὰ καὶ ἁρπάζειν, ἤτοι περιελαύνειν, λείαν περιβαλέσθαι. 2) τροπ. διαστρέφω, περιγελῶ, ὑβρίζω τινά.

Περισφαιρηδόν, Ἐπίρ. τὸ ἐπίρρημα, τοῦ σφαιρηδόν, Ἀρατ. 531. ἔνθα νομίζεται ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, περὶ σφαιρηδόν.

*Περισφαλάω, = περισφάλλομαι Κλονοῦμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὥστε φαίνομαι ὅτι μέλλω νὰ πέσω.

Περισφαλής, ές, ὁ, ἡ. Λίαν ἢ ὁλόγυρα ὀλισθερός· ἐκ τοῦ

Περισφάλλω (σφάλλω) Ποιῶ ἵνα ὀλισθήσῃ τις ἢ πέσῃ, σφάλλεσθαι ποιῶ, -ῥίπτω τινὰ ἀνάσκελα, ἀναποδογυρίζω. Παθ. περισφάλλομαι, ὀλισθῶ καὶ πίπτω, ξεγλυστρῶ πίπτω αἰφνιδίως ἀνάποδα, ἀναποδογυρίζομαι· ἔτι δέ, καθ' ὅλα τὰ μέρη κλονίζομαι ὥστε κινδυνεύω πᾶσαν

στιγμὴν νὰ πέσω, καθὼς ὁ μέθυσος· μεταφ. πλανῶμαι, ἀπατῶμαι· ὅθεν

Περίσφαλσις, ἡ. Ἐξολίσθησις, ξεγλίστρημα, τὸ περισφάλλεσθαι· ἀναποδογύρισμα, αἰφνίδιον πέσιμον.

Περισφαρηγέω, ῶ. Μ. ήσω (σφαραγέω). Ὁλόγυρα ἠχῶ, βοῖζω, ἠχολογῶ. 2) ὡς τὸ περιττείνομαι, ἀπὸ τὴν περίσσειαν ἀφρίζω ἢ εἶμαι παρὰ φυσικωμένος. »Περισφαραγεῖται γάλακτι,« Νίκανδρ. Θηρ. 553.), περίσσειαν, ἀφρίδιαν ἔχων εἰς γάλα.

Περίσφατος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ἐπιθρήνητος, καὶ, περιωδύνως. Ἡσύχ. καὶ Φωτ. ἑρμηνεύουσι τὸ »Περισφάτως ἔχειν« διὰ τοῦ, περιωδύνως ἔχειν. Ὁ Ἡσυχ. προστίθησι καὶ τό, ἐποιοῦδιστος, καὶ μοχθηρῶς ἐπιφωνήσεως ἄξιος.

Περισφηκόω, ῶ (σφηκόω). Κύκλῳ, ὀλόγυρα στουκόνω ἢ στερεῶς δέω. Συχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ, Περισφηνόω.

Περισφηνόω, ῶ (σφηνόω). Σφῆνας βάλλω ὁλόγυρα, πανταχόθεν σφηνόω καὶ στερεῶ τι.

Περισφίγγω. Μ. ξω (σφίγγω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα, πανταχόθεν, ἢ ἐπὶ τι σφίγγω, θλίβω, συνδέω, περιτέλλω· ὅθεν

Περίσφιγξις, ἡ. Τὸ ὁλόγυρα σφίγξιμον, ἢ πανταχόθεν, κύκλῳ σφίγξις. Στοβ. Φυσ.

Περισφύριον. τὸ. Δεσμός, ταινία, δίμα, στολισμός τις περὶ τὰ σφυρὰ, ἤτοι περὶ τοὺς ἀστραγάλους τοῦ ποδός. Ἡρόδοτ. 4, 176. Μακόνων δὲ τουτέων ἐχόμενοι Γιδάνες εἰσί· τῶν αἱ γυναῖκες περισφύρια δερμάτων πολλὰ ἑκάστη φορέει κατὰ τεινόδε τι, ὡς λέγεται· ἢ δ' ἂν πλείστα ἔχῃ, αὕτη ἀρίστη δέδοκται εἶναι, ὡς ὑπὸ πλείστων ἀνδρῶν φιλημένη.« κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Περισφύριος, ὁ, ἡ (σφυρός). Περικυκλῶν, περιλαμβάνων-περιδέων τὰ σφυρὰ, περὶ τοὺς ἀστραγάλους κείμενος· ὁ σχηματισμὸς »Περίσφυρος« κεῖται ἐν Ἀναλέκτ. ἀ. 121.

*Περίσφυρος, ὁ, ἡ. περισφύριος· ὅθεν, τὸ περίσφυρον = περισφύριον.

*Περισχεῖν, ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ περιέχω.

Περισχελής, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Περιτκελής, Ἡσυχ.

*Περισχέμεν, Ἐπ. ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ περιέχω, ἀντὶ, περισχεῖν, Ἰλ.

*Περίσχον, Ἐπικ. προστακτ. ἀόρ. μέσ. τοῦ περιέχω, ἀντὶ περίσχου. Ἰλ.

Περίσχεσις, εως, ἡ (Περιέχω). Περίληψις, περικύκλωσις, περίλεσις, καὶ ὁ περικυκλῶν καὶ περικλείων ἐχθρός. Δίων Κασ.

Περίσχετος, ὁ, ἡ (περιέχω). Περικυκλωμένος, περικεκλεισμένος· στερρᾶ κρατημένος.

Περισχιδής, ές, ὁ, ἡ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα εἰς σχίδακας ἐσχισμένος, κύκλῳ σχισμάδας ἔχων, περιεσχισμένος. Παρ' Ἀθηναίῳ, ιβ. σελ. 537. »Περισχιδεῖς, αἱ,« εἶδος ὑποδημάτων, ἀποδιδομένων εἰς τὸν Ἄμμωνα Δία καὶ τὸν Ἀλέξανδρον· ἐκ τοῦ

Περισχίζω. Μ. σω. (σχίζω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα σχίζω, ἀποχωρίζω, καταξεσχίζω, διαρρήγνυμι, διαλύω. »Περίσχισον αὐτόν«, Ἀδριαν. Ἐπίκτ. ἀ. 25. σχίσον (ἐξέσχισεν) αὐτοῦ τὸ ἱμάτιον· τὸ δὲ, »περισχίζεσθαι χῶρον (Ἡρόδ. 9, 51.),« δηλοῖ, ἐπὶ ποταμοῦ, ὅστις χωρίζεται, σχίζεται τριγύρω ἑνὸς τόπου καὶ περιρρεῖ αὐτὸν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· ὅθεν

Περισχισμός, ὁ. Σχίσιμον, χωρισμὸς, ἔσχισμα περί τι ἢ ἐπί τι σῶμα· ὁλόγυρα ἔσχισμός.

Περισχοινίζω, Μ. ίσω (σχοινίζω). Μετὰ σχοινίου περιλαμβάνων, περικυκλῶν ἀποχωρίζω τι, περιφράττω μετὰ χοινίου, ἐχωρίζω διά τινος σχοινίου περιδεδεμένου· καὶ τοιουτοτρόπως ἔκαμνον ἐν Ἀθήναις εἰς τὰ κριτήρια ὅταν ἐκάθητο ἡ βουλὴ νὰ σκεφθῇ, ὅτε ἐτραβοῦσαν σχοινίον διὰ νὰ μὴ ἐνοχλῶνται οἱ κριταὶ ἀπὸ τὴν συρρίκνη τοῦ λαοῦ, »Ὅταν ἐν τῇ βασιλείῳ στοᾷ καθεζομένη περισχοινίσηται,« Δημοσθ. ὅταν καθήσῃ ἐν τῇ βουλῇ, θέλει ἀσφαλίσῃ ἑαυτὴν διά τινος σχοινίου περιδεδεμένου μακρὰν ἀπ' αὐτῆς ἐν κύκλου σχήματι. »Περισχοινίσαι τὸ δικαστήριον, ὁπότε περὶ μυστικῶν δικάζειν, ἵνα μὴ προσίῃ μηδεὶς ἀνεπόπτευτος ὤν,« Πολυδ. 2) παρὰ Ἠλιμεντ. Στρωμ. στ'. 15. περιδέω, δένω ὁλόγυρα μὲ σχοινίον· ὅθεν

Περισχοινισμα, τὸ. Ὁ τόπος τῆς βουλῆς, ὅστις περιεδέδετο καὶ περιεκλείετο, περιεφράττετο ἐν κύκλου σχήματι μετά τινος σχοινίου, ἵνα μὴ θλίβῃ τοὺς βουλευτὰς τὸ πλῆθος, Πλούταρχ. καὶ

Περισχοινισμός, ὁ. Τὸ περισχοινίζειν, περιφράττειν καὶ ἀποχωρίζειν διὰ τοῦ σχοινίου.

Περισώζω, (σώζω), καὶ ἐντελέστερον, σώζω τινὰ ὥστε περιεῖναι. Λυτρόνω, ἐλευθερόνω τινὰ, ἐξαιρ. διαφυλάττω τὴν ζωὴν τινός, ἐλυτόνω, Ξενοφ. πολλαχοῦ, καὶ Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. ιέ. 46.

Περισωρεύω (σωρεύω). Ἔπειτ ἢ κύκλῳ, ὀλόγυρα σωρεύω, ἐπισωρεύω.

Περισωφρονέω, ῶ (περισώφρων). Λίαν, πάνυ σωφρονέω, Ἡσυχ. ὅς τις ἐν τῷ, Περιφρονεῖς, ἐκλαμβάνει τοῦτο ἀντὶ τοῦ, Ὑπερφρονεῖς· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Τούπιος ἐν τῷ τοῦ Θεμιστίου σ. Λόγῳ ἀνέγνωσε Περισωφροσύνῃ· ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, ἀλαζονεία, ὑπερηφανία, ὑπερφροσύνη· ἀντὶ τοῦ διεστραμένου »Περὶ σωφροσύνη.«

Περισωφροσύνη, ἡ, τὸ ἐπιτεταμ. σωφροσύνη· ἴδε ἐν τῷ ἀνωτέρῳ.

Περισώφρων, ονος, ὁ, ἡ (σώφρων). Λίαν, πάνυ σώφρων.

Περιτεινία, ἡ (ταινία) παρ' Ἀρεταίῳ γ'. 8. = περίτασις, ἄμφ.

Περιτάμνω, Ἰωνικ. καὶ Ἐπ. ἀντὶ, περιτέμνω, Ὀδ. Ἡσ. Ἡρόδ.

Περίτεμνος, ὁ, ἡ· παρὰ τοῖς Ἀρκαδίοις, ταὐτὸν τῷ, Εὐθύοχος, Πτολεμ. Ἡφαιστίων, ά.

*Περιταρχόομαι, ὑσομαι (ταρχόω). Μέσ. Ἀποθ. ποιητ. ὁλόγυρα θάπτω. (ῡ)

Περίτασις, ἡ. (περιτείνω). Ἡ περί τι τάσις, ἔκτασις. 2) ἡ κύκλῳ εἴσθησις, τὸ ὁλόγυρα πρίξιμον, φούσκωμα, Διοσκορίδ. »Μαστῶν περίτασις καὶ σπάργωσις.«

Περιταυτολογέω, τὸ ἐπιτεταμ. ταυτολογέω, Εὐστάθιος.

Περιταφρεύω (ταφρεύω). Τάφρον (χανδάκι) ποιῶ ὁλόγυρα, περικλείω διὰ τάφρου, Ξενοφ. Κυρεπ. γ. γ. 15. »Ἐστρατοπεδεύοντο ἐν περιτεταφρευμένῳ (χωρίῳ),« τάφρον ἔχοντι ὁλόγυρα.

Περιτείνω (τείνω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα τείνω, τεντόνω, ἐπιτείνω, λίαν ἐκτείνω, Ξενοφ Κυν. ἡ. γ. τί περίτι, Ἡρόδ. 4, 73. καθ' ὅλα τὰ μέρη ἢ λίαν ἐκτείνειν, τεντόνειν. 2) ἐκτείνων εἴδημα, πρίσμα πρεξενῶ, παρ' Ἰατροῖς.

Περιτείρω (τείρω) ποιητ. Ὁλόγυρα τείρω, τρίβω, λίαν τρίβω, καταστρίβω, καὶ ψαίρωτι διὰ τῆς χρήσεως, Ὀρφ. Ἀργ. 876.

Περιτειχίζω, Μ. ίσω (τειχίζω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα τειχίζω· τεῖχος, βάλλω, κτίζω ὁλόγυρα τινός, περικλείω, ἀσφαλίζω διὰ τείχους στρατόπεδον, τόπον, ἢ πόλιν τινά, β) περικλείων πολιορκῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. ά. γ. 10. καὶ, ὀχυρῶν διανοίγειν· ὅθεν

Περιτείχισις, ἡ· τὸ περιτειχίζειν· καὶ

Περιτείχισμα, τό. Τὸ περί τινα τόπον τεῖχος, καὶ ὁ διὰ τείχους, ὀχυρώματος περικυκλωμένος καὶ ὠχυρωμένος τόπος, ὀχύρωμα διὰ τείχους, Ξενοφ. Ἑλλ. ά. γ'. 4.

Περιτειχισμός, ὁ. Ἡ διὰ τειχῶν ἀσφάλεια τόπου ἢ πόλεως τινός, = περιτείχισις.

Περίτειχος, τό· ταὐτὸν τῷ, περιτείχισμα, παρὰ τοῖς Ο'.

Περιτελέω, έσω (τελέω). Ὁλόγυρα τελειόνω, ἄμφ.

Περιτέλλομαι (τέλλω). Περιέρχομαι, περιφέρομαι, περιτρέχω, γυρίζω ὁλόγυρα. περιερχομένος τελειόνω τὴν περίοδόν μου, ἐπὶ καιροῦ καὶ χρόνων. »Ἔτεος περιτελλομένου (Ὀδ. Λ, 295. Ξ, 294.)«, ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ὁ χρόνος καὶ ἄρχισεν ἄλλος, ἐν διαστήματι τῆς περιόδου ἑνὸς χρόνου· »Περιτελλομένων ἐνιαυτῶν,« ἀφ' οὗ ἐσυμπληρώθησαν οἱ χρόνοι, Ἰλ. Β, 551. »Ἐξ δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς (Ἰλ. Θ, 405. 418.),« εἰς δὲ κατὰ διαδοχὴν, ἀλληλοδιαδόχους, εἰς τὸ αὐτὸ κατὰ περίοδον τελειουμένους χρόνους· πρβ. περιπέλομαι καὶ περιέρχομαι. Τὸ περιτέλλομαι ἔστι πιθαν. ἀποθ. ποιητ. β) παρὰ τοῖς μεταγν. ποιητ. εὕρηται καὶ τὸ ἐνεργ. περιτέλλω ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, ἀνατέλλειν, ἐπὶ ἡλίου καὶ ἄστρων· πρβ. τέλλω.

Περιτέμνω, Μ. τεμῶ. Ἰων. καὶ Ἐπ. περιτάμνω, Ἐπ. περιτμήγω (τέμνω, ἀμλ.) Κύκλῳ τέμνω, ὁλόγυρα κόπτω, κλαδεύω. Ἡσ. Ἔ. 572. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, σμικρύνω, κολούω. β) παρὰ Ἰουδ. Αἰγυπτίοις κτ. κάμνω περιτομὴν τῆς ἀκροβυστίας· ὅθεν καὶ κολοβόω, εὐνουχίζω. »Περιτάμνεσθαι τὰ αἰδοῖα,« Ἡρόδ. 2, 36. 104. »περιτάμνεσθαι βραχίονας,« κάμνων κοψίματα εἰς τοὺς βραχίονας, πληγόνω αὐτοὺς, ἐμγυναικῶν, κλαιουσῶν τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, Ἡρόδ. 4, 71. 2) ὁλόγυρα ἀποκόπτω καὶ ἐπὶ περικλείω· ὅθεν κατὰ μετ. διάθ. »βοῦς περιτεμνόμενος Ἰλ. Λ, 402 Ω, 112.)« ὅστις ἀποκόπτει αὐτὰς· καὶ ἀπάγει ὡς λείαν, ταὐτὸν τῷ περιβαλόμενος, (περιλαμβάνω) ὡς τό, »Λείαν περιβαλέσθαι,« λείαν ἁρπάζειν, κουρσεύειν καὶ ἀπάγειν αὐτήν· ἀντὶ τούτου ἐν Ἰλ. Σ, 528. »Ἀμφιτάμνεσθαι κεῖται· »-ὠκαὶ' ἔπειτα Τέμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ Ἀργείων ὀΐων,« περιέταμνον, περιήρουν, ἀπεχώριζον, παρήλαυνον, ἥρπαζον, ἐλῃστεύον· ἔτι δὲ καὶ παθ. »Γῆν περιτάμνεσθαι,« στερεῖσθαι ἑνὸς μέρους τῆς, ἁρπάζεσθαι αὐτῷ μέρος γῆς, ὡς τό, στερίσκεσθαι, Ἡρόδ. 4, 150. 2) ἐπὶ πολέμου, διακόπτω, ἀποκόπτω, ἐκκόπτω, Ξενοφ. Κορουπ. ά. δ'. 8. »Ἅρματα περιτεμνόμενα ὑπὸ τῶν ἵππων ἠλίσκετο,« ἀποκοπτόμενα ἐκ τῆς πορείας ἀποχωριζόμενα, ἐν ᾧ ἔτρεχον ἀπεχωρίζοντο τῶν ἄλλων ὑπὸ τῶν ἵππων καὶ ἠλίσκετο. (Ὁ Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. χρῶνται ἀεὶ τῷ Ἰων. τύπῳ.)

*Περιτένεια, ἡ. Ἡ σφοδρὰ τέντωσις· λέγεται καὶ, περιτονία· ἐκ τοῦ

Περιτενής, ές, ὁ, ἡ (περιτείνω). Λίαν ἐκτεταμένος, τανυσμένος, τεντωμένος· καὶ ὑπὸ πρίσματος τινὸς τεντωμένος, φουσκωμένος, πρισμένος.

Περιτεραμνίζω, (τέραμνος). Μὲ στέγην ἢ σωρὸν περικαλύπτω, Ἀθην. ιά. σελ. 474. »Χρυσῷ τὰ χείλη περιτεραμνίσας,« περικαλύψας, σκεπάσας, ἄμφ. (Ὁ Κασσβιὸν ἐκτοῦδε ἤθελον ἀναγιν. περιτερματίσας· ἀνάγνωθι δέ, περιτερμονίζω, περιορίζω.)

Περιτερματίζω. Κύκλῳ τέρματα βάλλω, περιορίζω.

Περιτέρμων, ὁ, ἡ (τέρμα) ὁ περιορίζων, Ὀρφ, Ἄμν. πβ', 3. 2) παθ. περιωρισμένος, Ἀναλεκτ. β'. σελ. 114.

*Περιτετραίνω, = περιτιτράω.

Περιτεχνάομαι, ῶμαι Μ. - ήσομαι (τεχνάομαι). Μ.σ. Ἀποθ. Μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω μὲ μυρίας μηχανάς, πολλὰ τεχνικῶς ἢ δολίως διατάττω τί· ὅθεν

Περιτέχνησις, ἡ. Ἐξαίρετος τέχνη, περίνοια, δόλος, μηχανή, Θουκυδ. ταὐτὸν τῷ, Τέχνησις, κατ' ἐπίτασιν· combinaison.

Περίτηγμα, ατος, τό. Ὅ,τι ἐν τῷ χωνεύεσθαι, ἀναλύεσθαι, ἐκπίπτει τριγῶν, ἀμφίς, σκωρία, ὅθεν τροπ. ὅ,τι εἶναι ἐκτινες πράγματος τὸ χείριστον, τὸ κοθαρμα, τὸ σκύβαλον, καὶ οὕτως εἰνόμαζεν, κατὰ Πλούταρχον περὶ Εὔγεν., ὁ Χρύσιππος τοὺς εὐγενεῖς, περίτηγμα καὶ διάβυσμα· ἐκ τοῦ

Περιτήκω, Μ. ξω (τήκω). Κύκλῳ τήκω, ὁλόγυρα ἀναλύω· ὅθεν

Περίτηξις, εως, ὁ. Ἡ κύκλῳ, ὁλόγυρα τῆξις, ἀνάλυσις, καὶ τὰ ἐξερχόμενα, ἀποχωριζόμενα ἐκ τῆς ἀναλύσεως τῶν σωμάτων μέρη, Ἱππογρ. ὁμοῦ πρότεροι.

Περιτήρειον, τό, τρύπανον, παρ' Ἱππογρ. ὁμοῦ πρότεροι. «Τρυγλητήριον» ἔκειτο, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ ἀγνωσία δὲν εἶναι τόσον ὀρθή ἴσως, Περατήριον, ἐγρ. φη ποτέ. Ὁ Γαληνὸς ἔχει. Περητήριον, τρύπανον εὐθὲς καὶ ὀξύ· ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἡ Χοιρεία.

Περιτίθημι, ἀόρ. β'. περιέθην, προσταχτ. περίθες (τίθημι). Κύκλῳ τίθημι, ὁλόγυρα βάλλω, θέτω· καὶ περιβάλλω, ἐ δύω, ὅθεν, δίδω, προξενῶ, περιάπτω, τινί τι, π. χ. βασιληΐην, ἐλευθερίην, κράτος, Ἡρόδ. 1, 129. 3, 81. 142. ὠσαύτως, κλέος, δόξαν, ἀξίωμα, κάλλιστον ὄνομα, κ. τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ προστίθημι, προσάπτω, ἀπονέμω, ἀποδίδω, Ἀριστοτέλ. Πολιτ. ἡ. 6. Μέσ. Περιτίθεμαι, ἀναδύομαι, περιβάλλομαι, ἐνδύομαι, βάλλω ἐπάνω μου, ἐπ' ἐμαυτὸν φέρω, π. χ. ἔξιφος, Ὀδ. Β, 3, χιτῶνα, διάδημα, κτ. Ἰακ. Ἀχ. Ταυ. σ. 864. Ἀριστοτ. Κόσμ. «Κυκλοῖδες ἡ κρανὸς ἡ ζωστὴρ περιτίθεται,» περιβάλλεται. Πλάτ. Πολ. γ'. «Πιλίδιον περιτίθεις.» ἀ τί, ἐπιτίθεις.

Περιτίλλω (τίλλω). Κυκλῳ τίλλω, ὁλόγυρα μαδῶ, Ἱπτ. 3, 32. Λουκιαν. «Περιτετιλμένος,» ὁλόγυρα ἡ ὅλον μαδυμένος.

***Περιτιμάω**, ήσω (τιμάω). Λίαν τιμῶ, ὅθεν

Περιτιμήεις, ήεσσα, ήεν. Λίαν τιμημένος, πάνυ τιμώμενος, Ὅμηρ. Ἴμν. Ἀπ. 65.

Περίτιος, ὁ. Παρὰ Γαζαίοις, ὁ μὴν Φεβρουάριος.

Περιτιταίνω, (τιταίνω), ποιητ. Ὁλόγυρα ἐκτείνω, ἐντείνω, τεντώνω.

Περιτιτραίνω, καί, περιτιτράω, Μ. περιτρήσω (τιτράω, ἀόμλ.). Ὁλόγυρα διατρυπῶ.

Περιτίω (τίω). Ὁλόγυρα ἡ λίαν τιμῶ, ποιητ. νυν – ὅρ. τίω.)

***Περιτμήγω**, ξω, Ἐπ. ἕτερος τύπος τοῦ περιτέμνω.

Περίτμημα, τό. (περιτέμνω) Τὸ ἀποτετμημένον, κεκομμένον, ὅ,τι πίπτει ἐκ τινος κεκομμένου, πελέκημα, ῥίνισμα, καὶ τὸ ἐν ταῖς ἀναλύσεσι τῶν σωμάτων ἐξερχόμενον ἀποπατημα, οἷον σκωρία, ἀφρός, κ. τ. τ. Ὁ Πλάτων συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, Κνίσμα.

Περιτομεύς, έως, ὁ (περίτομος). Ὁ περιτέμνων, περικόπτων. 2) ἡ μάχαιρα τῶν σανδαλιοφόρων, σμίλη, κοπίδιον, Πολυδεύκ. καὶ τὸ ἔργανον δι' ἣν περιτομή.

Περιτομή, ἡ. Ἡ κυκλῳ τομή, τὸ ὁλόγυρα κόψιμον σώματος τινός. 2) περιτομὴ τῆς ἀκροβυστίας, τὸ παρὰ Τούρκ. Σουνέτ λεγόμενον.

Περιτομίς, ίδος, ἡ. Μέρος τι τῆς νεώς ἄγνωστον, Ἡσύχ.

Περίτομος, ὁ, ἡ (περιτέμνω). Κύκλῳ κεκομμένος, περιτετμημένος· 2) ἀπότομος (βράχος, πέτρα), ἀποκρημνος, κρημνώδης (τόπος), Πολυβ. καὶ Κοπτ. Σμυρν. ἐ. 19.

Περιτόναιος, εία, αιον, = περιτόνειος, καὶ, περιτόνιος (περίτονος). Εἰς τὸ περιτείνειν, ἐκτείνειν, τεντόνειν ἐπιτήδειος ἡ χρήσιμος. 2) ποιητ. περί τι ἢ ἐπίτι ἐκτεταμένος, τεντωμένος. «Περιτόναιος ὑμὴν» ἢ «Τὸ περιτόναιον (ἔρμα).» τὸ ἔρμα τοῦ ὑπογαστρίου, ὅπερ περιλαμβάνει καὶ περικαλύπτει ὅλην τὴν κάτω κοιλίαν, τὰ ἔντερα, καὶ πάντα τὸν ἀπὸ διαφράγματος τόπον μέχρι ἐπισείου.

***Περιτόνειος**, εία, ειον. = περιτόναιος.

***Περιτονία**, ἡ (περίτονος). Τὸ ἐντείνειν, τεντόνειν, ἐκτείνειν.

Περιτόνιον, τό. Ἐν ταῖς μηχαναῖς, καὶ πιεστηρίοις λέγεται τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἰ οὗ περιστρέχει τις αὐτά· ὡς καὶ τὸ Περιαγωγίς, Ἡλιόδωρ. μηχαν. ἐκ τοῦ

***Περιτόνιος**, ὁ, ἡ = περιτόναιος.

Περίτονος, ὁ, ἡ (περιτείνω). Ἐπίτι ἡ κύκλῳ τεταμένος, ἐκτεταμένος· 2) περίτονα, τά, τὰ περὶ τὴν πρύμναν τῶν πλοίων ἐξέχοντα ξύλα, καθὼς καὶ τὰ ἐν τῇ πρώρᾳ καλοῦνται, παρειά, καὶ Πτερόν. παρ' Ἰταλ. Rambata.

Περιτοξεύω, (τοξεύω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα τοξεύω· 2) ταὐτὸν τῷ, Ὑπερτοξεύω, φωνεύω, τοξεύω, τριγύρω, καταδαμάζω, καταστοξεύω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 713.

Περιτορεύω, (τορεύω). Ὁλόγυρα τορεύω, στρογγυλεύω· καὶ τροπ. ὡς παρὰ Διονύσ. Ἁλικ. περὶ Δημοσθ. κ. α. σλ. 1020 ἐπὶ ἐκφράσεων, στρογγυλεύω, στρογγύλας ποιῶ τὰς ἐκφράσεις, μετὰ τοῦ, συγγρατῶ, καὶ εἰσπῶ, ἐκφερόμενον, ὅπερ ἀλλαχοῦ διὰ τοῦ «Γλυπτοῖ καὶ τορευτοῖς ἐοικότας ἐκφέρειν λόγους» ἐξέφρασεν.

Περιτορνεύω, (τορνεύω). Διὰ τοῦ τόρνου στρογγυλεύω, τορνεύω ὁλόγυρα, Πλάτ. Τιμ. 69.

***Περιτρανής**, ὁ, ἡ, καὶ

Περίτρανος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ., τράνως (τρανός). Λίαν σαφής, φανερός, δῆλος· παρ' Ἀντωνίῳ ἡ. 30. κεῖται γεγραμμένον καὶ, περιτρανῶς, ἐκ τοῦ, περιτρανής.

Περιτραχήλιος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Περὶ τὸν τράχηλον ὤν, ἡ κείμενος, ἡ ὤν. ὁλόγυρα τοῦ λαιμοῦ ὤν, διερχόμενος· καὶ ἐντεῦθεν «Περιτραχήλιον, τό· ὁ λαιμοδέτης, τὸ περὶ τὸν λαιμὸν δεδεμένον μανδήλιον, ἡ ὁ περὶ τὸν λαιμὸν στολισμός, Πλουταρχ. εἰς Ἀλέξ.

Περιτρέμω, (τρέμω), ταὐτὸν τῷ, περιτρομέω.

Περιτρέπω, ψω (τρέπω). Ὁλόγυρα τρέπω· ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους τρέπω, γυρίζω, τὸ ἄνω κάτω τρέπω, ἀναποδογυρίζω, σπρώχνων κατὰ γῆς κρημνίζω· ὅθεν τροπ. μεταβάλλω, διαστρέφω, ἀνατρέπω· κατεδαφίζω, καταχρημνίζω, συντρίβω, ὁλοτελῶς φθείρω, Πλάτ. Φαίδ. 44. «Περιτρέπειν τὸν λόγον», ἀποτρέπειν, κωλύειν. Μέσ. Περιτρέπομαι, εἰς κύκλου σχῆμα στρεφογυρίζω ἐμαυτόν, κυκλικῶς περιφέρομαι, περιστρέφομαι, ὅθεν ζαλίζεται ἡ κεφαλή μου ἀπὸ τοῦ εἰς κύκλον γυρίσματος τοῦ σώματός μου καὶ σιόπωσιν ἢ στρόβιλον λαμβάνω εἰς τὴν κεφαλήν, ἐν γένει, ἰλλιγγιῶ, ἐντραλίζομαι, καὶ ἐντεῦθεν «Περίτροπος ἐν», ὁ ἰλλιγιάων, ὁ σκότωσιν, στρόβιλον ἢ ἴλιγγον ἐν τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ αἰσθανόμενος, ὁ ζαλισμένος κατὰ τὴν κεφαλήν· β) σφάλλομαι, χρημνίζομαι, ἐκτρέπομαι, περίτι ἄλλο τρέπομαι· 2) ὑθετ. γυρίζω, κάμνω κυκλικὴν περίοδον, Ἰλ. Δ, 469. (Ὀδ. Κ. 469.) «Περὶ δ' ἔτραπον ὧραι.

Περιτρέφω, Μλ. θρέψω (τρέφω). Κάμνω ἀφίνω τι νὰ πνίξῃ, παγώσῃ, γεύσῃ σκληρόν, στερρὸν ὁλόγυρα· συνήθ. παθ. περιτρέφομαι, περί τι ἢ ἐπίτι, ἡ κύκλῳ, ὁλόγυρα πήγνυμαι, περιπήγνυμαι, συμπήγνυμαι, ἐπαυξάνω πηγνύμενος, ἡ συντιθέμενος καὶ μετ' ἄλλου συνερχόμενος αὐξάνω, Ὀδυσ. Ξ, 477. «Σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος· ἰδὲ κρύος.

Περιτρέχω, Μλ. θρέξομαι συνήθ. δρομοῦμαι, ἀόρ. περιέδραμον (τρέχω, ἀόμλ.). Κύκλῳ, ὁλόγυρα τρέχω, περιέρχομαι, περιστρέφομαι, καὶ ὀλίγωρα κινοῦμαι ὁλόγυρα κυκλικῶς, Θέογν. 505. τροπικ. ἔχειν πέρατιν, ὡς ὁ Πλάτ. εἰς Θεαίτ. καὶ Ἐπιστ. ζ'. καὶ Πλούταρχ. εἰς Δίον 54. μεταχειρίζεται τό, Περιτρέχων, ἀντὶ τοῦ, περιτυχὼν συνήθης, κοινός, τὸ περιφερόμενον, τὸ τρέχον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων· οὕτω καὶ τὰ «Ὀνόματα κοινὰ καὶ περιτρέχοντα», Διονύσ. Ἁλικ. εἰς Δείναρχ. 2. τὰ ἐν χρήσει καὶ ἐν συνηθείᾳ μεταξὺ τοῦ δήμου ὄντα, δημοτικὰς καὶ τετριμμένας λέξεις, ὡς τό, ὀνόμ. περιτυχόντα· ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, πανταχοῦ περιφερόμενα, ἐμπορεῖ παντοῦ νὰ μὲ εὕρῃ τις, ὡς ὁ Quintil. Inst. 2, 21, 7. ὀνομάζει καὶ τὴν Ῥητορικήν, «Τέχνην περιτρέχουσαν», ὡς εἰς πάσαν ὕλην ἐπιτηδείαν καὶ εὔχρηστον· 2) ἐνεργ. τρέχω περί τι, περικυκλόω, ἐν τῷ περιτρέχειν ἐπιβλέπω, ἐπισκοπῶ· περιέρχομαί τι καὶ περιεργάζομαι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· β) τροπ. ἀπατῶ, ὡς τὸ περιέρχομαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 56. πρβ. περιέρχομαι.

Περιτρέω, Μλ. τρέσω (τρέω). Τρέμω καθ' ὅλα τὰ μέλη, καθ' ὑπερβολήν, ὑπὸ τρόμου φεύγω καθ' ὅλα τὰ μέρη· «Λαοὶ ἀγροιῶται περιτρέσαν», Ἰλ. Λ, 676. οἱ κατοικοῦντες ὁλόγυρα εἰς τοὺς ἀγροὺς (οἱ περὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον ἀγρεῖκοι) ἔφυγον, ἐκορπίσθησαν καθ' ὅλα τὰ μέρη τρέμοντες.

***Περιτρήσις**, εως, ἡ. Τὸ ὁλόγυρα τρυπᾶν ἐκ τοῦ

Περίτρητος, ὁ, ἡ (περί, τιτράω). Κύκλῳ ὁλόγυρα τρυπημένος· τὸ παρ' Ἕλλησι «Περίτρητα», τά, ἑρμηνεύει ὁ Βιτρουβιος (ἱ. 15. καὶ 16.) διὰ τοῦ, Transversarii καὶ Scutula, κυλινδροι.

***Περιτρηχής**, ὁ, ἡ (τραχύς). Ὁλόγυρα ἢ λίαν τραχύς.

Περιτριβής, ές, ὁ, ἡ. Διόλου ἢ περισσῶς ἢ γύρω τετριμμένος, τροπ. α) ἀπὸ τὴν δουλείαν, ὑπὸ τοῦ πόνου κεκοπιασμένος, κοπιασμένος, ἀποταλαίπωρος, κουρασμένος, Ἀπολλών. Τοῦ. ἀ. 1175. «περιτριβέας χείρας εἰσορόωσα.» β) διὰ τὴν πολλὴν χρῆσιν χαλασμένος· γ) πανοῦργος, παμμήχανος (τετραπέρατος, τοῦ διαβόλου ἄνθρωπος)· γυμνασμένος εἴς τι, ἐκ τοῦ

Περιτρίβω (τρίβω). Λίαν, περισσῶς ἢ ὁλόγυρα τρίβω, ἀποτρίβω, τροπ. κάμνω τινὰ πανοῦργον, γυμνασμένον ἢ ἐπιτήδειον. (υυ – –)

Περιτρίζω, μέλ. ίσω, παρακμ. περιτέτριγα (τρίζω). Ὁλόγυρα ἢ πανταχοῦ τρίζω, συρίζω, ἢ ἠχῶ καθὼς καὶ ὁ τροχὸς περὶ τὸν ἄξονά του, ὅταν δὲν εἶναι ἄλειμμένος.

Περίτριμμα, τό (περιτρίβω). Τὸ τετριμμένον, ἀποτετριμμένον, ἀπότριμμα. 2) τροπ. πανοῦργος, τετραπέρατος ἄνθρωπος, ὡ. ὁ Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 259. καὶ ἀλλαχοῦ εἶπε· «Περίτριμμα δικῶν», ὅπερ ὁ Δημοσθ. Στεφ. σελ. 269. 19. «Περίτριμμα ἀγορᾶς», τὸν ἀπατηλὸν καὶ δόλιον, τὸν περισσῶς γεγυμνασμένον, τὸν πλήρη μηχανῶν καὶ δόλων ῥήτορα (τὸν παρὰ Τουρκοῖς, λεγόμενον), κ. τ. τ. ἴδε ἔτι καὶ, ἐπίτριμμα.

***Περίτριπτος**, ὁ, ἡ (περιτρίβω). Ὁλόγυρα ἀποτετριμμένος· διόλου ὁμαλισμένος, ψειασμένος ἴσιος, π. χ. ὁδός, Χρησμ. παρὰ Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 641.

Περιτριχόομαι, «Ἕλκος περιτετριχωμένον», Πολυδ. δ'. 193. ὅπου πρέπει νὰ γραφῇ, «Ἕλκος περὶ τὰ τετριχωμένα.

Περιτρομέω (τρέμω), ποιητ. = περιτρέμω, συνήθ. μέτωε παρ' Ὅμ. ἐν Ὀδ. Σ, 73. «Δέρκες περιτρομέοντο μελέεσσιν, τὸ δρέας ἔτρεμεν εἰς ὅλα τὰ μέλη τρεμοῦν.

Περίτρομος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. περιτρόμως (περιτρέμω), Ὁλόγυρα ἢ λίαν τρέμων, καὶ μετφρ. λίαν πεφοβισμένος, δειλὸς τρέμων ὑπὸ φόβου. «Περιτρόμων ἔχω πρὸς δίκην», Φιλόστρ. Ἐπιστ.

Περιτροπάδην, ἐπίρρ. Γυρίζων πρὸς τὸ ἄλλο μέρος· τροπ. ἀπάγων, ἐλαύνων, ὡς παρ' Ἀπολλ

Ἡ. 2, 148. »Μήλα περιτροπάδην ἐτάμοντο ἠρώεσσι, περιτέμνοντες, ἐπὶ τὴν ναῦν ἐλαύνοντες, ὁ Σχολ. ὅπου, κατ' αὐτόν, ἡ περί, ἀναφέρεται εἰς τὸ, τέμνομεν· ἢ περιτέμνομαι, ἐκ τοῦ

Περιτροπάω, ῶ, Ἰων. καὶ Ἐπ. περιτοπάω, ἕτερος τύπος τοῦ περιτρέπω. Ἀμεταβ. Κυκλικῶς περιφερόμενος ἐπιστρέφω πάλιν ὅθεν ἠρξάμην, στεφογυρίζω, Ἰλ. Β, 295. »Θνητὸς ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτόν, περιτρεπόμενος, ὁ ἐστι περιερχόμενος, πάλιν εἰς τὴν ἀρχὴν μέλλων τελειοῦσθαι, ὁ Σχολ. ὁ κυκλικῶς ἐπιστρεφόμενος ἐνιαυτός, ὡς τό τῆς συνηθείας. Ἠβύρισεν ὁ χρόνος, ἐτελείωτο δηλ. ὁ παλαιὸς καὶ ἀρχαῖος πάλιν ὁ νέος. β) ἐν Ὀδ. Ι, 405. »Μῆλα... πολλὰ περιτροπόωντες, ἐλαύνομεν, τρεπόμενοι κατ' ἅλα τὰ μέρη, δηλ. κάμνοντες πολλοὺς γύρους, ἐκχωρίσεις δρόμους διὰ νὰ μὴ μᾶς ἴδωσι, ἐδιωκόμεν ἔμπροσθεν ἡμῶν ἀπάγοντες τὰ πρόβατα· ἄλλοι δὲ ἑρμην. ἐντοῦθα ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ περιτέμνομαι, ὅρα περιτέμνω, 2, γ) μετὰ αἰτ. »Περιτροπέων ψυλ' ἀνθρώπων (ὑμν. Ὁμ. Ἔρμ. 542.), περιερχόμενος τὰς γενεὰς τῶν ἀνθρώπων· ὅθεν

Περιτροπή, ἡ. Ἡ ἄλλοσε, ἡ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τροπή, γύρισμα· κύκλος περιοδικός· περιφορά, μεταβολή, μεταλλαγή, ἀναλλαγή. »Ἐν περιτροπῇ (Ἡρόδ. 2, 164. 3, 69.), ἀντὶ τοῦ, ἀμοιβαίως, ἐκ περιόδου, κατὰ σειρὰν, πότε μὲν εἰς, πότε δὲ ἄλλος, κατ' ἀναλλαγήν, ἐναλλάξ, ὁ εἷς κατόπι τοῦ ἄλλου, παρὰ δὲ τοῖς μεταγν. ἐλέγετο καὶ, ἐκ περιτροπῆς, Διονύσ. ἀρχ. ἐ. 3.

Περίτροπος, ὁ, ἡ· (περιτρέπω). Γυρισμένος ὁλόγυρα· κυκλικῶς περιεχόμενος. 2) οὐσ. ὁ περίτροπος, ἡ ζάλη, ἡ ἀστραπή.

*Περιτροχάζω, = περιτροχάω.

Περιτρόχαλος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, περίτροχος, ἐξαιρτ. »Μείρεται περιτρόχαλα (Ἡρόδ. γ, 8.), ἡ κυκλοτερὴς κουρὰ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς· τοῦτο τὸ εἶδος τῆς κουρᾶς κυρίως ἐλέγετο, σκαφίον, Πλούταρχ.

*Περιτροχάς, ἡ. Ἡ τρέχουσα εἰς τοὺς δρόμους, πόρη.

Περιτροχάω, καὶ -χάζω, ἕτεροι τύποι τοῦ περιτρέχω. Ὁλόγυρα τρέχω, περί τι τρέχω, μετὰ αἰτ. ὅθεν, σωρηδὸν περικυκλῶ· ὁλόγυρα χορεύω, Ἀριστ. καὶ Καλλίμ.

Περιτρόχιον, τό (τροχός). Ὁ περὶ τὸν ἄξονα στρεφόμενος τροχός· καὶ ἡ τρύπα τοῦ οὕτω περιστρεφομένου τροχοῦ. »Ἄξων ἐν περιτροχίῳ, τὸ περιδεχόμενον ἐν τῇ τρύπᾳ αὐτοῦ ξύλον τοῦ τροχοῦ τὸν ἄξονα, Πάππος ἐν τῇ συλλογ. τῶν παλ. μαθημ. σελ. 192.

Περιτροχισμός, ὁ (βέλτιον περιτροχασμός). Τὸ κυκλικῶς περιοδεύειν.

Περίτροχος, ὁ, ἡ (περιτρέχω). Περιτρέχων· κυκλικῶς περιφερόμενος· ὅθεν στρογγύλος, περιφερής, Ἰλ. Φ, 455.

Περιτρύζω, μέλ. ύσω (τρύζω). Ὁλόγυρα τρύζω, ὡς ἡ τρυγὼν, ἡ γερουνίζω, ὡς ὁ χοῖρος.

Περιτρώγω, μέλ. -τρώξομαι (τρώγω, ἀνμλ.). Ὁλόγυρα τρώγω, λίαν, ὁλοταλῶ· τρώγω, ῥοκανίζω· τροπ. τὶ χρυσία τινὸς περιτρώγω, ὑποκλέπτω τινὸς τὰ χρυσᾶ στολίδια ἐκ τοῦ σώματος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 258.

*Περιτρωχάω, = περιτροχάω, ποιητ.

Περιττός, Περιττάκις, περιττεύω, κ. τ. τ. ἴδε ἐν τῷ, περισσός, κ. τ. λ.

Περίττωμα, Ἀττ. καὶ κοι· περίσσωμα, τος, τό (περιττός, περισσός). Τὸ ὑπόλοιπον, ἡ ἐπίλοιπον, τὸ περίσσευμα, τὸ ὁποῖον ἐπερίσσευσεν, ἔμεινεν ὀπίσω ὡς περιττόν, ἡ περιουσία· β) ἐξαιρέτως τὸ ἐκ τῶν φαγητῶν καὶ ποτῶν, μετὰ τὴν γενομένην ἐν τῷ στομάχῳ χώνευσιν, ἀπομένον, ἄρα, τὸ οὖρος, τὸ σκατόν, τὸ ἀποπάτημα· καὶ ἐντεῦθεν γ) καθόλου, κάθε ἀπόρριμμα, ἔκκρισις, ἀκαθαρσία, ἀποκάθαρμα, τρυγία, λάσπη, λοῦνη, σεωρία, περιττοὶ χυμοί, κ. τ. τ. ὅθεν

Περιττωματικός, ἡ, ὀν. Εἰς περίττωμα ἀνήκων, ἀναγόμενος, ἁρμόζων, ἐπιτήδειος, ἡ περιττωμάτων πρόξενος, Τροφὴ περιττωματική.

Περίττωσις, ἴδε περίσσωσις.

Περιτυγχάνω, Μλ. τυχήσομαι, ἀόρ. β'. περιέτυχον (τυγχάνω, ἀνμλ.), μετὰ δοτικ. ταὐτὸν τῷ, ἐντυγχάνω, συντυγχάνω, καὶ ἐπιτυγχάνω· παρ' ἐλπίδα ἢ κατὰ τύχην, κατὰ συμβεβηκὸς τυγχάνω, παρὼν εἰμὶ, ἔρχομαι, προφθάνω, ἐπιπίπτω, ἐμπίπτω, καταντῶ, ἐξοκέλλω εἰς τι· ἀπαντῶ, συναπαντῶ, συναντῶ, συντυγχάνω, Ξενοφ. Ἀπομν. γ. ἑ. 2. »Οὐ ῥᾴδιον ἑνὶ ἀνθρώπῳ περιτυχεῖν ἁμάρτα πάντα ἔχοντι· καὶ Ἀπομν. β'. ἡ. 5. »Ἀγνώμοσι χρῆ περιτυχεῖν· οὕτω καὶ τὸ »Συμφορᾷ περιτυχεῖν, ἐμπίπτειν, συναπαντᾶν, ἢ καὶ ἀντιστρόφως ὡς παρὰ Θουκυδίδ. Μὴ περιτύχῃ αὐτοῖς ἡ συμφορά.

Περιτυλίζω, ίσω (τυλίζω). Ὁλόγυρα πελεκῶ (μίαν πάτραν), περιλοιπτω, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1158. ὅπου ὁ Στεφανος, περικυτίζω, ἀναγινώσκεσθαι ἠθέλει· τό, περιτυλῶ, ἔστιν ἡμαρτ. ἀναγν.)

Περιτύμβιος, ὁ, ἡ (τύμβος). Περὶ τὸν τύμβον ὤν, τὸν τάφον περικυκλῶν· παρὰ τῷ τάφῳ ὤν, Ἀνάλεκτ. γ. σλ. 102 »Δάκρυα περιτύμβια, παρὰ τῷ τάφῳ ἢ περὶ τὸν τάφον γινόμενα, χεύματα δάκρυα.

Περιτυμπανίζω, Μ ίσω. Μετὰ τοῦ τυμπάνου ἠχῶ, ὥστε κάμνω τινὰ ἵνα μὴ ἀκούῃ (ξεκουφαίνω μὲ τὸ τύμπανον), Πλούταρχ.

Περιτυπόω, ῶ (τυπόω). Ὁλόγυρα παριστῶ τὴν εἰκόνα τινός, ἀποτυπῶ ἀπεικάζω, modeler, dessiner· ψηλαφῶν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἐξιχνεύω καὶ γνωρίζω τοὺς τύπους, τὰς μορφὰς καὶ παρ. ἡ μέτ. Ἀριστείνετ. ἀ. ἐπιστ. 1. »Περιτυποῦσθαι, πίπτειν κατὰ γῆς ἢ ἐπάνω τινός, καὶ σχηματίζειν ἐπ' αὐτῷ τὸν τύπον τοῦ σώματος αὐτοῦ.

Περιτυχής, ἐος, ὁ, ἡ = ἐπιτυχής. Ὅστις περιέτυχεν, ἐπέτυχέ τι, ἀμφ.

Περιυβρίζω, ίσω, τὸ ἐπίστεριν. ὑβρίζω. Κακομεταχειρίζομαι τινὰ κατ' ὑπερβολὴν καὶ ἀναξίως στραπατζάρω· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέτ. διάθ., Ἀριστφ. Ἱππ. 734 παρ' Ἡρόδ. μόνον παθ. ἐν χρήσει, πρός τινος, ἢ, ὑπό τινος, Ἡρόδ. 2. 152. 4, 159. »Περιυβρίζεσθαί τινα, Ἡρόδ. 3, 127.

Περιυλακτέω, ῶ (ὑλακτῶ). Ὁλόγυρα γαυγίζω, μεταφορικ. παρ' Ἀχιλλ. Τατ. β'. 29.

Περιυπνίζω, (ὑπνίζω). Ἐξυπνίζω, Γλωσ. Φιλοξ.

Περιυφαίνω, (ὑφαίνω). Κύκλῳ ὁλόγυρα ὑφαίνω· περί τι ὑφαίνω, ὑφαίνω τι.

Περιύω, (ὕω). Ὁλόγυρα βρέχω· περιβρέχω, Στραβ. ιδ'. 972. ἀμφ.

Περιφαγεῖν, ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ περιεσθίω, ἐκ τοῦ περιέφαγον, περιτρώγω, κατατρώγω, Διοδ. Σικ.

Περιφαής, ἐος, ὁ, ἡ (φάος). Ὁλόγυρα, λίαν λάμπον, ὁρατός· καὶ ὁ ὁλόγυρα κυτταζῶν (κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ φάος, -ους, ἐπόλμησεν ὁ Ὀππ. Ἀλ. 2, 6. κα γράψῃ, περιφαής.)

Περιφαίνομαι, (φαίνομαι) ὡς παθ. Ὁλόγυρα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, πανταχόθεν φαίνομαι, δείχνομαι, ὁρῶμαι, περίοπτος εἰμὶ, περιορῶμαι, ὁρατός, πεπιδήλος ἢ περιφανὴς εἰμὶ, Ἰλ. Ν, 179. Ὀδυσ. Ε, 476. »Ἢν περιφαινομένω (δηλ. τόπῳ), εἰς τόπον βλεπόμενον ἀπὸ μακρόθεν, ὑψηλὸν καὶ ἐλεύθερον· »Περιφαινομένω ἐνὶ χώρῳ, Ἴμν. Ἀφρόδ. 10). 2) ἀπὸ πανταχόθεν φωτίζομαι, ἢ εἶμαι εἰς τὸ φῶς, ὅλως ἐν φωτὶ δείχνομαι, σαφῶς δεικνύω ἐμαυτόν, φαίνομαι.

Περιφάνεια, ἡ. Ἡ καθαρὰ καὶ σαφὴς ἕξις σώματός τινος, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, φωτίζεται δηλαδὴ πανταχόθεν ὑπὸ τοῦ φωτὸς, ὑπ' οὐδενὸς ἐπισκιαζόμενον· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, λαμπρότης, δόξα· καὶ μεταφ. καθαρότης, σαφήνεια, ἀκριβὴς γνῶσις τινος· »Πολλὴ περιφάνεια τῆς χώρας ἐστὶ καὶ τῶν ἐνοικούντων (Ἡρόδοτ. δ'. 14.), αὕτη ἡ χώρα καὶ τὰ ἔθνη αὐτῆς εἰσὶν ἀκριβῶς γνωστά· ἐκ τοῦ

Περιφανής, ὁ, ἡ (περιφαίνομαι). Ἱστάμενος εἰς τὸ φῶς, πανταχόθεν φαινόμενος, ὁρατός· πασίδηλος, καθαρὸς, σαφὴς, λαμπρὸς, φωτινός. Περίφημος, γνωστός, ἔνδοξος, ὀνομαστός, Illustris, Ξενοφ. Ἐπίρρ. περιφανῶς, Δημ. κατὰ Πολυκλ. 41.

Περιφαντάζομαι, (φαντάζομαι) Ἐπιπολαίως θεωρῶ, κρίνω περί τινος μετὰ τὸ ἐμφανισθῆναι χωρὶς νὰ ἐξετάσω τὴν καθ' αὐτὸ οὐσίαν, Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σλ. 417. »Περιφαντάζεσθαι τὰ πράγματα, καὶ μὴ καταστρατεῖν αὐτῶν τῆς οὐσίας.

Περίφαντος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, περιφανής.

Περίφασις, εως, ἡ· ταὐτὸν τῷ, περιφάνεια. »Περίφασις τῶν τόπων, ἐπιθεώρησις αὐτῶν, π. χ. »Ὅρος εὐφυὲς κείμενον πρὸς τὰς τῶν πρεσβευομένων τόπων περιφάσεις (Πολύβ. 4, 42. ἐκ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ ἐπιθεωρῆτε, νὰ τῇ τις ὅλους τοὺς περὶ αὐτὸ (τοὺς ὁλόγυρα αὐτοῦ τόπους.

Περιφέγγεια, ἡ. Ἡ περί τι λάμψις, ἡ ὁλόγυρα σώματός τινος λάμψις, ἡ ἐξαπλωμένη ἢ ἡ ἐξαπλώνουσα ἑαυτὴν περί τι σῶμα λάμψις, Πλούταρχ· ἐκ τοῦ

Περιφεγγής, ἐος, ὁ, ἡ (φέγγος). Περὶ ἑαυτὸν φέγγος ἔχων, ἀστράπτων, λάμπων, ἀκτινοβολῶν ὁλόγυρα ἑαυτοῦ· λίαν φωτεινός, λαμπρός· 2) περιεφωτισμένος, Ὅρφ.

Περιφείδομαι, (φείδομαι). Μετ. Ἀποδ. φειδόμενος ὑπολείπω, ὑπὸ φειδοῦς ἀφήνω τι ὑπόλοιπον, ὡς τὸ περιτώσω κ. τ. τ. Ἀπολλών. ἀργ. ἀ. 620. »—περιφείδετο πατρόφιν, ἄφηνεν αὐτὸν νὰ ζῇ, ἄφησεν αὐτὸν νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον.

Περιφέρεια, ἡ. Τὸ περιφέρειν, περιστρέφειν· τὸ περιφέρεσθαι, περιστρέφεσθαι, ἡ περιστροφή, περίοδος· τὸ περιπλανᾶσθαι, περιέρχεσθαι 2) ἐξαιρέτως λέγεται ὁ ἐξωτερικὸς κύκλος, γύρος, ἡ περιγυρὶς στρογγύλου τινὸς σώματος, γραμμὴ κυκλική, ὁλοστρόγγυλος· 3) στρογγυλότης, στρογγύλον σῶμα· ἐκ τοῦ

Περιφερής, ἐος, ὁ, ἡ (περιφέρω). Περιφερόμενος, περιστρεφόμενος, κινούμενος ὁλόγυρα· ἑαυτὸν περιστρέφων, περικινῶν· »Ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς, ἔνθεν κἀκεῖθεν περιστρεφόμενοι, κυλιόμενοι, Λουκιαν. καὶ πᾶν ὅ,τι δύναται περιστραφῆναι, νὰ γυρίσῃ ὁλόγυρα, κυρίως π. χ. ἐν στογγύλον σῶμα· καὶ ἐντεῦθεν κατὰ τοῦ στρογγύλου, ὁλοστρόγγυλος, ὁλόγυρα περικυκλωμένος· »Σῶμα περιφερὲς θρίγκοισιν (Εὐριπ. Ἑλ. 437.), τὸ ἔχον ὁλόγυρα αὐτοῦ θρίγκον· τὸ περικυκλωμένον δηλαδὴ ὑπὸ θρίγκου, φραγμοῦ· 2) οἱ Περιφερεῖς, ὀνομάζεται παρ' Ἡρόδ. 4, 33. οἱ συνοδεύοντες τὰς εἰς Δῆλον πεμπομένας Ὑπερβορείους κόρας ἄνδρες, ἄλλοι θεωροί, παρ' Ἡσυχ. Περφερεῖς· ὡς τόσον, ἡ ἀνάγ. ἐστὶν ἀμφ.

Περιφερόγραμμος, ὁ, ἡ (περιφερής, γραμμή). Μετὰ κυρτῆς ἤτοι καμπύλης γραμμῆς σημειωμένος, περικυκλωμένος, περιωρισμένος· ἐν κυκλικῇ ἢ κυρτῇ γραμμῇ ὤν, ἢ καμπύλην γραμμὴν ἔχων, ἀντίθετα τῷ, ὀρθόγραμμος, καὶ εὐθύγραμμος, Στράβ. ἐ. σλ. 322.

Περιφέρω, Μλ. περοίσω. Ἀόρ. περήνεγκα καὶ περήνεγκον (φέρω, ἀνμλ.) Κύκλῳ φέρω, δίδωμι, δίδω ὁλόγυρα· καὶ ἐντεῦθεν τὰ περιφερόμενα, τὰ φαγητὰ τὰ ὁποῖα ὑπὸ τῶν δούλων

δίδονται, φέρονται ὁλόγυρα εἰς τὴν τράπεζαν. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 1. μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμ. περὶ τὸ ὁποῖον περιφέρεταί τι, Ἡρόδ. 1, 84. 2) τροπ. μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων φέρωτι, δηλ. γνωστὸν ποιῶ, ὡς τό, Περιάγω, «Τοὺς πονηροὺς περιενέγκατεν (Σωκράτης) γνωστοὺς, φανεροὺς ποιήσατε· ἐντεῦθεν, τὰ περιφερόμενα, ὅσα λέγονται, διαφημίζονται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἐξαιρτ. ψεύδη· 3) φέρωτι περιοδικῶς, καὶ παθ. φέρομαι περιοδικῶς, ἐπί τινος κύκλου τοῦ λόγου ἢ τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἔρχονται πάλιν, ἤτοι ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ἀφ' οὗ ἤρξαντο, ὅ ἐστι, μετά τινα κυκλοφορίαν καταντῶ πάλιν εἰς τὴν ῥῆσιν ἐκείνην, ἀφ' ἧς ἤρξάμην τὸ πρῶτον. «Δοκεῖ μοι τρίτον ἡ τέταρτον ὁ λόγος εἰς ταὐτὸν περιφερόμενος ἥκειν· Καὶ, «Εἰς τὸ αὐτὸ ἀεὶ περιφερόμενοι οὐδὲν παυόμεθα (Πλάτων.), ἡμεῖς ἀρχόμεθα πάντοτε πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν ῥῆσιν, εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου· ἐν τέλει, φέρωτι, κάμνω αὐτὸ τέλος πάντων νὰ καταντήσῃ εἰς τινα σκοπόν, καὶ παθ. καταντῶ εἴς τι, «Μὴ τὴν Ἰταλίαν εἰς λιμὸν περιενέγκαιεν, (Ἀππιαν.), ἵνα μὴ φέρωτι, μὴ βάλλωσι καταντήσωσι πάλιν τὴν Ἰταλίαν εἰς λιμόν. Οὕτω λέγει καὶ ὁ Πλούταρχ. «Περιήγαγεν εἰς ἑαυτὸν τὰς Ἀθήνας, ἔφερε τέλος πάντων ὑφ' ἑαυτόν, εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ὑπέταξε τὰς Ἀθήνας. 4) «Περιφέρει τί με καὶ μνήμη ἄρτι τῶν δὲ λεγόντων (Πλάτ. Λάχ. σελ. 180.), τώρα μοῦ ἔρχεται πάλιν εἰς ἐνθύμησιν, τώρα μοῦ ἔρχεται πάλιν εἰς τὸν νοῦν μου, τώρα φέρει, ἀναλαλεῖ ὁ νοῦς μου ταῦτα εἰς μνήμην. Καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡρόδ. 6, 86. «Οὔτε μέμνημαι τὸ πρῆγμα, οὔτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι τουτέων, προτυπακ. μνήμη, τὸ μνημονικόν μου δὲν μὲ κάμνει πάλιν ὥστε νὰ ἠξεύρω τί ἀπ' αὐτά. 5) ἄχρι τέλους ὑποφέρω, ὑπομένω, ὡς τό, ἀντέχειν, Θουκ. 6) οὐδετ. ἀναλαμβάνω, π. χ. ἐκ τῆς νόσου, Γραμματ. 7) παθ. περιφέρομαι, ὑπάγω, τρέχω ὁλόγυρα, πλανῶμαι, περιπλανῶμαι, ἔνθεν κἀκεῖθεν περιτρέχω· καὶ περιοδεύω, π. χ. «περιφερομένου ἐνιαυτοῦ, ὡς Ἡρόδ. 4, 72. 2) περιφερόμενος τῷ μεγέθει τῶν τολμημάτων. Πλούταρχ. Καίσ.) πλῆθος στοχασμοὶ περιστρεγίζειν ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, τῷ ἐμβῆκαν ἢ τῷ ἀνέβησαν εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐτάραττον, ἐσύγχυζον αὐτόν· εἰς νέας φροντίδας καὶ ἀνησυχίας αὐτὸν περιέρριπτον. «Περιφερόμενος λόγος», ὁ περιοδόμενος, ὁ κατὰ παράλληλον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων κοινὸς λόγος.

Περιφεύγω, Μ. -φεύξομαι καὶ -φευξοῦμαι (φεύγω, ἀνμλ.). Ὁλοτελῶς φεύγω, γλυτόνω, καὶ ἐκφεύγω, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω τι, μετὰ αἰτ. «Ψάμμος ἀριθμὸν περιφεύγειν, δηλ. δὲν δύναται νὰ μετρηθῇ, Πινδ. Ὀλ. 2, 172. β) ἀποβάλλω τί, δὲν τὸ στέργω, δὲν συγχωρῶ αὐτό. γ) γλυτόνω ἀπὸ ἀσθένειαν τινά, δηλ. ἀναλαμβάνω ἀπὸ τῆς νόσου, Δημοσθ. «Ἀσθενῶν κατεκείμην οὐκ εἰδὼς εἰ περιφεύξομαι». ὁ αὐτ. Ὡς τε τῶν ἰατρῶν μηδὲν προσδοκῶν περιφεύξεσθαί μεν. Πλάτ. Νομ'. «Οἱ περιφυγόντες τὴν φθορά».

Περίφημος, ὁ, ἡ (φήμη). Λίαν γνωστός, ἐνωματός, φημισμένος, ἐξαίρετος, Ὀρφ.

Περιφθάνω, (φθάνω, ἀνμλ.) Προλαμβάνω, ἀμφ καὶ ἴσως κατέντητα νὰ καταπεχθῇ ἐν τοῖς λεξικοῖς ἐκ τούτου, ὅτι κακῶς ἐνόησαν τὸν τύπον περ ἐφθασαν ἐκ τοῦ περείπω, Ἡρόδ. 6, 15. 8, 27 καὶ ἀλλαχοῦ. (ᾧ Ἐπ., ᾧ Ἀττ.)

Περιφθείρομαι, (φθείρω), Παθ. Κύκλῳ, ὁλόγυρα, ἐπίτι φθείρομαι, ἀφανίζομαι, μειοῦμαι, ἢ οἴχομαι, ἀπόλλυμαι. 2) Ἐπὶ τῇ ἐρῇ ἢ ἐπὶ ἄλλων φθορᾷ περινοστῶ, περιπλανῶμαι ἢ περιέρχομαι διὰ νὰ προξενήσω φθοράν. 3) Ταὐτὸν τῷ, Φθείρας συλλέγω, Ἡτύχ. ἴσως τοῦτο ἐγράφη ποτέ. «Περιφθειρίζομαι», ὅ καὶ πιθανώτερον.

Περιφθινύθω, Κύκλῳ, ὁλόγυρα (φθινύθω) καταναλίσκομαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι, ἐκλείπω, ἀπόλλυμαι, Ὀρφ.

Περιφιλέω, ῶ. Μ. ήσω (φιλέω). Λίαν, πάνυ φιλῶ, ἀγαπῶ. ὅθεν

Περιφίλητος, ὁ, ἡ. Λίαν ἠγαπημένος, πάνυ ἀγαπητός, Ἀππιαν.

*Περιφίμωσις, εως, ἡ (φιμόω). Ἡ ἐπὶ φύσιν ἐμφραξις ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, Ἠκύλ. Λεύ. (υυ – – υ)

Περιφλεγής, ἐος, ὁ, ἡ. καὶ ἐπίρ. περιφλεγῶς (φλεγῶ). Λίαν καίων, φλέγων· πλήρης φλογός. «Δίψος περιφλεγέα», τὸ φλογίζον, κατακαίον, Πλούταρχ. Κάτ. «Περιφλεγὼς διψήσας».

Περιφλέγω, ξω (φλέγω). ἐπί τι. ἢ περί τι, κύκλῳ, ὁλόγυρα φλέγω καὶ, καταφλέγω, λίαν καίω. ἐνεργ. καὶ οὐδετ.

Περιφλεύω, (φλεύω). Ὁλόγυρα καφαλίζω, καταφλέω, Ἡρόδ. 5, 77. ἴδε Περιφλύω.

Περιφλιδάω, (φλιδάω) Λίαν πλήρης, γεμάτος ἢ φουσκωμένος εἰμί, ποιητ. περιφλοιδάω, μετὰ δοτ. Νικανδρ. Ἀλεξ. 62. ὅπου τὰ Χειρόγρ. περιφλίω, ἔχουσι.

*Περιφλογίζω, ἴσω (φλογίζω). Ἀνάπτω, δίδω φωτίαν ὁλόγυρα καὶ καίω τι, ἀμφ. Spohn de extr. Od. part. σ. 199. ὅθεν

*Περιφλογισμός, οῦ, ὁ. Τὸ περιφλογίζειν, Ο'.

Περιφλοΐζω, ἴσω (φλοΐζω). Σκεπαζοΐζω, τὸν φλοιὸν πάσσω ὁλόγυρα, περιλεπίζω, περιαίρω τὸν φλοιόν, Θεόφρ.

Περίφλοιος, καὶ, Περίφλοος, ὁ, ἡ. (φλοιός). Φλοιὸν, φλοῦδα ἔχων ὁλόγυρα, Ξενοφ· Κυν. 5'. 12.

Περιφλοισμός, ὁ, ἡ (περιφλοΐζω). Περιαίρεσις τοῦ φλοιοῦ, ξεφλουδισμός, ξεφλούδισμα.

*Περίφλοος, ὁ, ἡ (φλόος), = περίφλοιος.

Περιφλύω, ύσω. (φλύω). Ἀττ. ἀντὶ περιφλεύω, Ὁλόγυρα καταφλέω, ἢ ἐπιπολαίως καίω, περικαίω, καφαλίζω, Ἀριστοφ. Νεφ. 305. «Τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύειν, καφαλίζει, ἐπιπολαίως καίει, ἐπὶ ἀστραπῆς. Ἡρόδοτ. ε. 77. «Περιπεφλυσμένων πυρί», ἐκ τοῦ περιφλεύω. Ἐντεῦθεν ἄρα τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Συροφλύζω, ἐκ τοῦ, Λατιν. circum καὶ φλύζω, ὅτι καὶ ἡ χυδαία φωνή, τζιροφλύζω, λέγει.

Περιφοβέομαι, οῦμαι. Μ. ήσομαι (φοβέομαι). Λίαν φοβούμενος φεύγω, περίφοβος γίνομαι, Ξενοφ. Κυν. 5'. 17. «Αἱ ἔλαφοι νυκτὸς ἀλίσκονται μόνον, διὰ τὸ μεθ' ἡμέραν περιφοβεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους». (αὐτὴ ἡ λέξις εὕρηται μόνον παρὰ Ξεν. ἐν τῷ ἀνωτέρῳ παραδείγματι, ἔνθα ὅμως πιθαν. ἀναγνωστέον, μετὰ τοῦ Λ. Διονδορφίου, περιφοβῆσθαι.)

Περίφοβος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Περιφόβως (φόβος). Λίαν πεφοβισμένος, ἔντρομος, πλήρης φόβου, εἰς μέγαν φόβον πεσμένος, Ξενοφ.

Περιφοιτάω, ῶ. Μ. ήσω (φοιτάω). Περιέρχομαι, περιδιαβάζω· ἀπὸ τόπου εἰς τόπον περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, συχνάζω. ὅθεν

Περιφοίτησις, εως, ἡ. Τὸ περιέρχεσθαι, περιπλάνησις, συχνάτις Πλούταρχ. εἰς Λύσανδρ.

Περίφοιτος, ὁ, ἡ. (φοιτάω). Περιερχόμενος, περιπλανώμενος, ἔνθεν κἀκεῖθεν περιτρέχων, ἀλήτης, ἀκατάστατος, vagabond, Παρμεν. Λεῖψ. 130.

Περιφορά, ἡ. (περιφέρομαι). Τὸ περιφέρειν, περιδίδοναι, ἢ κύκλῳ φορά, τὸ φέρειν τι ὁλόγυρα καὶ ἐγχειρίζειν, π. χ. φαγητόν τι ὁλόγυρα εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ δίδειν ἐξ αὐτοῦ τοῖς παρὰ τῇ τραπέζῃ καθημένοις, le service de la table, Γαλ. τὸ φέρτιμον φαγητοῦ τινος ὁλόγυρα εἰς τὴν τράπεζαν, διὰ νὰ λάβῃ ἕκαστος μέρος ἐξ αὐτοῦ, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 4. «Καὶ ἐν τούτῳ περιέφερε τὸ τρίτον, ὅπερ δὴ λοιπὸν ἦν τῆς περιφορᾶς· κἀκεῖνος ἔλαβε μετ' ἐμὲ δεύτερος», περὶ ἧς ὁ Πολυδ. ς'. 5. φησί. «Τὸ περιφέρεσθαι τὰς μερίδας περιφορὰν ὁ Ξενοφῶν ὠνόμασεν, Ὁ Ἀθηναῖος ἐν γ'. σελ. 120. σημαίνει οὕτω καὶ αὐτὰ τὰ περιφερόμενα φαγητά. «Τὰς εἰωθυίας προσπαρατίθεσθαι περιφορὰν», ὅπου ἡ ἔννοια ἐστὶν ἐπὶ τῶν πρώτων φαγητῶν. gustationes, 2) τὸ περιέρχεσθαι, κινεῖσθαι ὁλόγυρα, περιοδεύειν, περιτρίχειν, ἢ περίοδος, περικύκλησις, περιστροφή, περιαγωγή, ἢ κατὰ κύκλον κίνησις, «Ἡλίου, σελήνης περιφορὰν, Ἀριστοφ. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. ζ'. 5. ἔτι δὲ, ἡ περιφέρεια τινὸς πράγματος· καὶ τὸ ἐμβαδόν, ὁ ἐμπεριεχόμενος ἐντὸς κυκλικῆς γραμμῆς τόπος, Ἑρμ. Εὐρ. Βακχ. 1059. καὶ τροπ. ἀνησυχία τῆς διαθέσεως, τῆς ψυχῆς, ὡς «Ἡ ἔξω (οὖσα) περιφορὰ, ἡ μεγάλη ἀνησυχία, Γρηγόρ. καὶ Ἐκκλησιαστ. β'. 2. καὶ ιβ'. 7. καὶ 26. 4) καὶ τὸ κινούμενον ὁλόγυρα, κυκλικῶς πᾶν, σύμπαν τῶν ὄντων, Heind. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 153. Δ. 5) συνανακτροφή, Πλούτ. Περικλ. 5. ὅθεν

Περιφοράδην, Ἐπίρ. ὁλόγυρα φέρων, ἢ σύρων, «Ὁδοιπορέω περιφοράδην», σύρω καὶ περιφέρω τοὺς πόδας μου ἐν τῷ περιπατεῖν, Ἱππόκρ.

Περιφόρειος, ὁ, ἡ, ὄν. περιφόρειος.

Περιφορέω, ταὐτὸν τῷ, Περιφέρω. ὅθεν

Περιφόρημα, τό. Τὸ περιφερόμενον, ἐξαιρ. ἐν τῇ τραπέζῃ, φαγητόν.

Περιφορητικός, ἡ, ὄν, = περιφόρητος, ἀμφ. «Π. λόγοις», παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. σελ. 646. ὅπου ἄλλοι δέχονται τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ, Περιφόρητος, γνωστός, περίφημος.

Περιφόρητος, ὁ, ἡ (περιφορέω). Περίκυκλος, ὃν περιφέρουν, τὸν ὁποῖον βαστάζουσιν περιφέρουσι, Πλούταρχ. Περικλ. 27. «Τὸν φορεῖον προσκομιζόμενον περιφόρητον ὀνόματεν» β) ὁ δυνάμενος περιαχθῆναι, τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ περιφέρῃ. γ) ὁ περιφερόμενος, περιτρέχων, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 850. Ἡρόδ. 4, 190. 2) περίφημος, ἀμφ.

*Περιφόρινος, ὁ, ἡ (φορίνη). Σκεπασμένος, περικυκλωμένος μὲ δέρμα παχύ, οἷον τὸ τοῦ χοίρου. «Περιφ. χοιρίδιον», Διφιλ. παρ' Ἀθην. 9. σελ. 983., ἔνθα ἄλλοι, περιφόρεινα, ἀνεγνώσκουσι.

Περίφορος, ὁ, ἡ, = περιφόρητος, ἀμφ.

Περίφορτος, ὁ, ἡ. (φόρτος). Λίαν φορτωμένος, ἀμφ.

Περιφραγή, ἡ. Ἡ περί τι φραγή, Γεωπον. ταὐτὸν τῷ, περίφραγμα, νεωτ. Λ.

Περίφραγμα, τό. (περιφράσσω). Ἡ φραγὴ ὁλόγυρα τινός, περιτείχισμα ἢ ἐκ πασσάλων ἢ ξύλων φράκτη, κάγγελα ὁλόγυρα εἰς τινα πλατεῖαν, τόπος περιφραγμένος.

Περιφραγμέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, Περιφράσσω, Νικήτ. Χρον. ιβ'. 10 ἐκ τοῦ

Περιφραγμός, ὁ (περιφράσσω). Τὸ περιφράσσειν, περικλείειν. φραγμὸς ὁλόγυρα.

Περιφραδής, ἐος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. -δῶς (περιφράζομαι). Προσεκτικός, γνωστικός, συνετός, ἐπιτήδειος, ἐπιστήμων, εἰδήμων, νουνεχής, φρόνιμος, ὁ μετὰ λόγου καὶ ἐπιστήμης τι ποιῶν, Ἑμν. Ὁμ. Ἑρμ. 464. καὶ ἡμαρτ. ἀνάγ. ἐν Ὀδ. Ψ, 73. Σοφ. Ἀντιγ. 352. Ἐπίρρ. περιφρεδέως, πολλα. παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλ. καὶ Ὀδ. καὶ ἀεὶ ἐν χρήσει προσκείμενον τῷ, ὤπτησαν, ὅπερ ὁ Σχολιαστὴς ἑρμην. διὰ τοῦ, πάνυ ἐμπείρως καὶ ἐντέχνως· ὁ δὲ Εὐστάθ. διὰ τοῦ, ἐπιμελῶς, βέλ-

τιον μέντοι το ἐπιστημόνως, ἐπιτηδείως, προσεκτικῶς.

Περιφράζω, Μ. άσω (φράζω). Περίφρασιν ποιῶ, περιφραστικῶς λέγω. 2) μέσως ποιητ. περιφορίζομαι, στοχάζομαι, θεωρῶ, παρατηρῶ διά τοῦ νοός, περισκοπῶ, συλλογίζομαι πανταχόθεν, π. χ. νόστον, Ὀδ. Α, 76. (τό ἐνεργ. ἐν χρήσει παρά τοῖς Μεταγν.)

Περίφρακτος, ὁ, ἡ. (περιφράττω). Περιπεφραγμένος, ὁλόγυρα φραγμένος, περικεκλεισμένος,

Περίφραξις, ἡ. (περιφράσσω). Τό περιφράττειν· καί = περίφραγμα.

Περίφρασις, ἡ. (περιφράζω). Κύκλος λέξεων ἡ κυκλική περιγραφή, μακρολογία πρός ἔκφρασιν τινός, τό ὁποῖον δέν δύναται τις νά παραστήσῃ ἢ νά ἐκφράσῃ διά μιᾶς ἢ ἰδιαιτέρας λέξεως, τό μέ πολλάς λέξεις ἐκφράζειν τί, π. χ. «Πόνων ἡγεμόνα τοῦ ζῆν ἡδέως ποιεῖσθαι, ἀντί πονεῖν θέλετε, Ὅρκ. Λογγῖν. 28.

Περιφράσσω, Ἀττ. άττω Μέλ. άξω (φράσσω). Κύκλω, ὁλόγυρα φράσσω, φραγμόν βάλλω ὁλόγυρα, περιτειχίζω· περικλείω, ὀχυρόω.

Περιφραστικός, ή, όν. (περίφρασις). Περιγεγραμμένος μέ περίφρασιν. 2) ἐνεργ. μετά περιφράσεως ὁμιλῶν, περιφράζων τί. Περιφραστικῶς, ἐπίρ. μετά περιφράσεως, μέ περιφραστικόν τρόπον. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει. Περιφραστικῶς, ἀντί λέξεων τό αὐτό σημαινουσῶν ὄνομα.

Περιφρίσσω, Ἀττ. -φρίττω, Μ.-ξω, Παρακ. περιπέφρικα (φρίττω, ἀνμλ.). Περί τι, ἢ λίαν φρίττω.

Περιφρονέω, ῶ, Μ. ήσω (φρονέω). Ἀπό ὅλα τά μέρη σκέπτομαι, στοχάζομαι, συλλογίζομαι περί τι, ὡς καί τό, περιφράζομαι, μετ' αἰτιατ. 2) ἐπάνω καί πέραν τινός φρονῶ, ἤγουν Καταφρονῶ, «Περιφρονεῖν τινάς», Θουκυδίδ. καί Ἀριστοφ. παρά δέ Μεταγν. καί μετά γενικ. Πλούταρχ. εἰς Θησ. 1. «Περιφρονεῖν τοῦ πιθανοῦ» 3) εὐθετέρ. φρόνιμος, γνωστικός, νουνεχής, συνετός, περίφρων, σοφός, εἰδήμων ἢ ἐπιστήμων εἰμί. «Ἡλικία περιφρονοῦσα», Αἰσχύλ. Διάλ. γ'. 3, φρόνιμος, νουνεχής, κ. τ. τ. ἴδεν

Περιφρονητής, ἡ. Γνώστης, στοχαστής, σοφιστής 2) καταφρονητής.

Περιφρονήτη, ἡ. ταύτόν τῷ, περιφρονητής, ποιητ. Κατά πληθ. παρά Κολούθ.

*Περιφρουρεύω, = τῷ ἑπομένῳ.

Περιφρουρέω, ῶ Μ ήσω (φρουρέω). Κύκλω, ὁλόγυρα φρουρέω, περικυκλῶν φυλάττω.

*Περιφρυγής, ές, ὁ, ἡ. Δεύλου ἢ λίαν ἐφημίου, ἢ ἀπό τί καύσιμον ξηρόν. ἐκ τοῦ

Περιφρύγω, Μ. ξω (φρύγω). Ὁλόγυρα, πανταχόθεν φρύγω, ψήνω, ἢ καψαλίζω (καβουρδίζω), ἢ ξηραίνω παρά τοῖς Ο'.

Περίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Λίαν φρόνιμος, προσεκτικός, συνετός, γνωστικός, σοφός, ἐπιστήμων, ἐχέφρων, νουνεχής, Ὀδυσ. Α, 329. καί Σ, 284. — Ἡ λέξις ἀπαντᾶται συνεχῶς ἐν Ὀδ., ἐν δέ Ἰλ. μόνον ἅπαξ, Ε, 412. ἔστι δέ παρ' αὐτῷ δίχ' ἐξαιρέσεως ἐπίθ. τοῦ θηλυκοῦ γένους, τοῦ δέ ἀρσενικοῦ κατά πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 297. 313. «Τέκναν», Ἡσ. Θ. 894. 2) ταύτόν τῷ, ὑπέρφρων, ὑπερήφανος, ἀλαζών, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 765.

Περιφυής, ές, ὁ, ἡ. (περιφύομαι) Ὅστις φύεται, φυτρόνει, βλαστάνει ὁλόγυρα, περί τι ἢ ἐπί τι· ἔτι, προσκολλημένος, μετά δοτ. «Τῇ γῇ περιφυής», (Διοσκορ. γ'. 104.) φυόμενος ὁλόγυρα ἐπάνω εἰς τήν γῆν. χαμηλός χαμερπής, ἐπί φυτῶν, τά ὁποῖα δι' ἀδυναμίαν του καυλοῦ ἕρπουσι καί σύρονται κατά γῆς.

Περιφυλακή, ἡ. Ἡ κύκλῳ, ὁλόγυρα φυλακή, καί διαφύλαξις. ἐκ τοῦ

Περιφυλάσσω, Ἀττ. άττω. Μ. ξω (φυλάσσω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα φυλάττω. περικλείων, περικυκλῶν φυλάττω, Σχόλ. Θουκυδ.

Περίφυμαι, καί, περιφύομαι, ὅρ. περιφύω.

Περιφύρω, (φύρω) Ἀνακατόνω ὅπως τύχοι τό ἓν μέ τό ἄλλο, ἢ συγχέω, εἰς ἀταξίαν φέρω.

Περιφυσάω, ήσω (φυσάω). Ἀπό ὅλα τά μέρη ἢ ὁλόγυρα φυσάω, ἢ πρός τινα, Ἀριστοφάν. Λυσ. 321. ἴδεν

Περιφύσητος, ὁ, ἡ. Ἀπό πάντοθεν φυσημένος, Ἀριστοφ. αὐτ.

Περίφυσις, εως, ἡ (περιφύω). Τό περιφύεσθαι, φυτρόνειν, βλαστάνειν ὁλόγυρα. 2) τό ὁλόγυρα ἢ ἐπί τι φυόμενον, βλαστάνον, αὐξανόμενον. «Καταπλέεσθαι ὄζους ὑπό τῆς περιφύσεως», Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ε'. 3. οἱ ὄζοι τῶν δένδρων καταπαλύπτονται ὑπό τοῦ ἐπ' αὐτοῖς φυομένου ξύλου. 3) ἡ φύτρωσις τῶν γεννημάτων, π. χ. τοῦ σίτου, ὅταν οἱ κόκκοι του βλαστάνωσιν ἐν τῷ στάχυι.

Περιφυτεύω, (φυτεύω). Ὁλόγυρα φυτεύω, σπείρω, Γεωπον.

Περίφυτος, ὁ, ἡ, (φυτός) Ὁλόγυρα φυτευμένος ἢ ἐσπαρμένος, κατάφυτος, Ἀππιαν. ἐκτοῦ

Περιφύω, Μ. ύσω. Ἀόρ. β. περιέφυτο (φύω, ἀνμλ.) Περί τι ἢ ἐπί τι κάμνω τι νά φυτρώσῃ· κάμνω νά εἶναί τι ὡς ἐπί τι φυτρωμένον, ἤγουν ἐπ' αὐτό στερεῶ, στηρίζω. 2) κατ' ἀμετβ. σημασ. μέτ. περιφύομαι, Μ. ύσομαι, Παρακ. περιπέφυκα, Ἀόρ. β'. περιέφυν, Ἀπαρμφ. περιφύς, παρά δέ μή Ἀττ. Συγγραφ. καί, περιφυῆναι, καί, περιφυείς, σημαίνει, περί τι, ἐπί τι αὐξάνω, φυτρόνω, βλαστάνω, ἢ ἐν τῷ βλαστάνειν καί φυτρόνειν συναυξάνω, συνάπτομαι καί προσκολλῶμαι εἰς ἄλλο τι· ὅθεν ἐν γένει, ὡς συναυξημένος μετ' ἄλλου εἰμί, προσκολλώμενος πρός τι στερεῶς ἐξήρτημαι, στερεῶ πρός τι κρατοῦμαι, ὅθεν «Ὀδυσῆς περιφύσ' (Ὀδ Τ, 416.)», ἐν ᾧ στερεῶς ἐκρέμετο περί τόν λαιμόν του, δηλ. τόν ἀγκαλιάζει· συντάσσεται δέ συνήθ. μετά αἰτ. «Πατέρα περιφῦναι», ἀγκαλιάζω τόν πατέρα, Ὀδ. Ω, 236. πρβ. Π, 21. Ω, 320. Ὁ Ὅμ. ἔχει τήν λέξιν μόνον κατά τόν β'. ἀόρ καί ἐπί τῆς σημασ. τοῦ, περιπλέκεσθαι, ἀγκαλιάζειν, μόνον ἐν Ὀδ. β) ἐπί σίτου, ὅταν οἱ κόκκοι αὐτοῦ βλαστάνωσιν εἰς τούς στάχυας.

Περιφώζω, παρά Σουίδ. «Περιφώσαντες χύτραις», ἀντί, πωμάσαντες, ἀμφ.

Περιφωνέω, ῶ ήσω (φωνέω). Κύκλῳ, πέριξ, ὁλόγυρα φωνέω, φωνάζω, ἠχῶ, ἠχολογῶ, ἀντηχῶ.

Περίφωρος, ὁ, ἡ. (φώρ) Δεύλου ἀποκεκαλυμμένος, ξεσκεπασμένος, φωραμένος, ληφθείς ἐπ' αὐτοφώρῳ. φανερός, παστήθλος, Πλούταρχ.

Περιφωτίζω, ίσω (φωτίζω). Καταφωτίζω, ὁλόγυρα φωτίζω. ὅθεν

Περιφωτισμός, ὁ. Φωτισμός διά τῆς κύκλῳ τῶν ἀκτίνων ῥίψεως· ὁλόγυρα φωτισμός. ἴδε ἐν τῷ, Παραφωτισμός.

Περιχαίνω, Μ. -χανοῦμαι (χαίνω, ἀνμλ.) ταύτόν τῷ, ἀμφιχαίνω. Μετά πολλά ἀνοικτοῦ στόματος καταπίνω, χάφτω. «Καθάπερ ὁ λάρος ὅλον περιχανών τό θέλεαρ, ἔχαφεν ὡς ὁ γλάρος τό θέλεαρ. 2) μέ ἀνοικτόν στόμα κυττάζω ἢ θαυμάζω, μετά αἰτ. «Τόν οὐρανόν περιχαίνειν», χάσκειν βλέπειν πρός τόν οὐρανόν, Νικήτ. Χρον. β'. 1.

Περιχαίρω, Μ. -χαιρήσω ἢ χαρήσομαι, (χαίρω, ἀνμλ.). Περί τι ἢ ἐπί τι χαίρω, λίαν χαίρω, μετά δοτ. ὡσαύτως καί μέσως.

Περιχαλάω, ῶ. άσω (χαλάω). Ὁλόγυρα ἀχαμνίζω, ξεστεντόνω, ἢ ἀπολύω, ἀφίνω ἐλεύθερον· ἀνδίδω, ἀμφ.

Περιχαλινόω, ῶ. (χαλινόω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα χαλινόω· χαλινόν περιτίθημι.

Περίχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Μετά χαλκοῦ περικεκαλυμμένος, περιδεδεμένος, καπλατισμένος· ὁ χαλκόν ἔχων ὁλόγυρα, Ἀθήν. ὅθεν

Περιχαλκόω, ῶ. Χαλκόν περιτίθημι, βάλλω ὁλόγυρα, καπλατίζω μέ χαλκόν.

*Περιχανής, ὁ, ἡ (χανδάνω). Πολλοῦ περιεκτικός, πολλά πλατύς, εὐρύχωρος.

Περιχαρακόω, ῶ. (χαρακόω) Χαράκωμα περιβάλλω, περικλείω μετά χαρακώματος ἀσφαλίζω, περιτειχίζω.

Περιχαρακτήρ, ῆρος, ὁ. (περιχαράσσω). Ἐργαλεῖόν τι χειρουργικόν, δι' οὗ περικόπτουσι τό περί τούς ὀδόντας κρέας, ἵνα εὐκόλως ἐκβάλλωσιν αὐτούς, Καίλιος Αὐρήλ.

Περιχαρακτικός, ή, όν (περιχαράττω). Εἰς περιχαράξιν ἐπιτήδειος ἢ ἀνήκων. Τήν τοῦ Διοσκορίδ. (α'. 138.) ῥῆτιν «Ἐτχαρῶν περιχαρακτικῶν», Πλίνιος 23. 4.) ἐξέφρασε διά τοῦ. «Excrescentia leniter erodit siccat et ad cicatricem perducit».

Περιχαράκωμα, τό (περιχαρακόω) Τό κύκλῳ, ὁλόγυρα τόπου τινός χαράκωμα, τόπος περιφραγμένος μέ χαρακώματα, ἢ τείχη.

Περιχάραξις, ἡ. Τό περιχαράττειν, ἢ ὁλόγυρα τινός χάραξις. ἐκ τοῦ

Περιχαράσσω, Ἀττ. -ράττω. Μ. ξω (χαράσσω). Κύκλῳ, ὁλόγυρα ἢ εἰς τό χείλος, ἄκρον ἐγχαράττω, ἐγγλύφω, σκαλίζω, κάμνω χαραγματίαν ἢ σζουγκρόνισμα. ἐξαιρ. τοιαῦτα γράμματα ἐγχαράττω καί σκαλίζω, ὅσα κάμνουσι κύκλον ἢ ἡμικύκλιον, ὡς τό, Ο. Ρ. Γ. ὅρ. Bourdin εἰς Ἀρστοφ. Θεσμ. 788.

Περιχάρεια, καί, Περιχαρής, ἡ ὑπέρμετρος, ἐξαίρετος ἤτοι ξεχωριστή χαρά, τό ἀμέτρως χαίρειν, Δίων, Κασ. καί Πλατ. ἀντίκ. τῷ, περιωδυνία. (ε) ἐκ τοῦ

Περιχαρής, ές, ὁ, ἡ. καί Ἐπίρ. Περιχαρῶς. (περιχαίρω). Λίαν, πάνυ χαρούμενος· λίαν χαιρόμενος, μεγάλην χαράν ἔχων, αἰσθανόμενος, ἀμέτρως χαίρων. ἀντίκ. τῷ, περιωδυνος, Ἡρόδ. 3, 35· 9, 49. καί Σοφ. «Οὔτ' εὐτυχῶν ἔστ' περιχαρής, οὔτε δυστυχῶν περίλυπος», Ἰσοκράτ. «Τό παραχρῆμα περιχαρέσθαι», Θουκυδ. ἀντί, ἡ Περιχάρεια. ὅθεν

*Περιχαρία, ἡ, ποιητ. ἀντί, περιχάρεια.

Περιχάσκω, (χάσκω), ἕτερος τύπος τοῦ περιχαίνω. Ἔχω, κρατῶ τό στόμα μου ἀνοικτόν ἐπί τι· λίαν χάσκω, χάφτω, καταπίνω, (ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καί παρατ.

Περιχειλόω, ῶ (χείλος). Περικυκλόνω, καπλατίζω ὁλόγυρα, χείλος, περιθώριον περιτίθημι, περιδέω, Ξενοφ. Ἱππ. δ'. 4. Σιδήρῳ περιχειλώσας.» 2) γεμίζω ἕως εἰς τό χείλος.

Περιχειρίδιος, ὁ, ἡ, = περιχείριος.

Περιχείριος, ὁ, ἡ καί Περίχειρος, ὁ, ἡ (χείρ) Περί τήν χεῖρα ὤν· πᾶν ὅ,τι δένεται ἢ βάλλεται ὁλόγυρα τῆς χειρός· ἄρα, περιχείριον, καί, Περίχειρον, καί, Περιχειρίδιον, τό, προσυπακουομ. ψέλιον, ταύτόν τῷ, βραχιόλιον, Πολύβ. β'. 29. Παρά Πολυδ. α'. 185. κεῖται, Περιχείριον, ἀντί τοῦ χυδαϊκῶς, χειρόκτιον, λεγομένου· πρβ. περίστφυρον καί περισφύριον.

Περίχευμα, τό, (περιχέω). Τό περιῳ χυμένον, ἀναλελυμένον· καί περβαζι ἐκ μετάλλου ἀναλελυμένου. Ἐν Ἰλ. Ψ, 561. ἔστιν ἡμαρτ. ἀναγν., ἀνθ' ἧς νῦν περί χεῦμα, κεῖται.

Περιχέω, Μ. εύσω. Ἀόρ. περέχεα. Ἐπ. ἐνεστ. περιχεύω, ἀόρ. περιχεῦα (χέω, ἀνμ.) Ἐπί τι ἢ περί τι χέω, χύνω, ὁλόγυρα ἢ ἐπάνω τινός ὑγρόν ἢ ἄλλο τι, π. χ. χῶμα· μεταχύνω ῥαντίζω ἢ βρέχω χύνων ἐπί τι, Ἰλ. Η, 293. «χρυσόν περιχεύας,» περιβαλών, περισπάσας, περιχύσας. ἐξαιρτ. ἐπί δουλευόντων τά μέταλλα, π. χ. «Χρυσόν κέρατι περιχεύειν,» χύειν ἐπάνω εἰς αὐτά χρυσόν. δηλ. χρυσόνω, Ὀδ. Γ, 384.

426. 437. Ἰλ. Κ, 204. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μετ. διάθ. «χρυτὸν περιχεύεται ἀργύρῳ,» χύνει ἑαυτῷ χρυσὸν ἐπὶ ἄργυρον, σημ. χρυτόνει τὸ ἀσήμι. Ὀδ. Ζ, 232. Ψ, 159. 2) παθ καθ' ὅλα τὰ μέρη περιξ ἤ ἐπί τι χύνομαι, ἐξαπλόομαι· καὶ μεταφ. ῥίπτομαι εἰς τόν λαιμόν τινος, τόν ἀγκαλιάζω, αἰτ. ἡ δοτ. β) περιχέασθαι, ἐλαφρὸν λουτρὸν λαμβάνειν, πλύνεσθαι εἰς ἐλαφρὸν λουτρόν, ἀντίκ. τῷ, «Πλείοσι τῷ λουτρῷ χρῆσθαι,» Μενηνίθιος παρ' Ἀθην. σελ. 484. «Ἀναπαύου μικρὸς περιχεόμενος· εἰν δὲ μὴ δυνηθῇς ἱκανῶς κενῶσαι σαυτόν, πλείοσι χρῆται τῷ λουτρῷ, καὶ εἰς τὸν κύκλον καταλίθηνι σφόδρα εἰς θερμὸν ὕδωρ.» γ) ἀντὶ τοῦ, περιβάλλω, περικυκλόω, Ξενοφ. Ἑλλ. β. β'. 13. «Αὐτοὺς ὄχλος περιεχέετο πολύς,» ἀπό μεταφορᾶς τῶν ὑγρῶν, πανταχόθεν εἰς ταὐτὸ συνέτρεχον.

Περίχθων, ονος, ὁ, ἡ (χθών). ποιητ. Περί τήν γῆν ὤν, περικυκλῶν αὐτήν 2) ἔχων πέριξ γῆν, π. χ. ὠκεανός, ἀμφ. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 629. (καὶ ἐν Ἰλ. Τ, 361. «ἀνεγινώσκετο μὲν ἄλλοτε, ἡ ἄλλοτε δὲ κάσα περιχθών,» ἤδη δὲ ὀρθότερον, τέλ. δὲ π. περί χθών, πρβ. Σχολ. Ἕνετ.)

Περιχιλόω, ῶ. (χιλόω). Ἀδηνοτρύνω, τρώγω ἕως οὗ χορτάσω, Ἡσύχ.

Περιχλαινίζω. Χλαῖναν περιβάλλω τινί· περικαλύπτω, ἐνδύω τινά μέ χλαῖναν ἤ ἐνδύομαι, σκεπάζομαι.

*Περιχλανίζω, = περιχλαινίζω, ἀμφ.

Περίχολος, ὁ, ἡ (χολή) πλήρης χολῆς· χολερικός, ὀξύθυμος.

Περιχορεύω (χορεύω). Κύκλω, ὁλόγυρα χορεύω (Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Περιχορίζω, ἐνόπλιος καὶ σωτόμως ὀρχούμαι.) μεταφ. πλανῶμαι τῇδε κἀκεῖσε.

Περίχρεμπτος, ὁ, ἡ (χρίμπτομαι) Πτυσμένος, ἡ ἀξιόπτυστος, κατάπτυστος, ὅθεν, ὀχρεῖος, διεστραμμένος, Αἰσχ. Ἱκετ. 885. ἀμφ.

Περιχρήματος, ὁ, ἡ (χρῆμα). Περικυκλωμένος ἀπό κτήματα, πολλά χρήματα ἔχων, λίαν πλούσιος, πλουσιώτατος, κτήματα πολλά ἔχων, Πλούταρχ.

Περιχριμπτός, ή, όν (χρίμπτω), ποιητ. ἐν τῷ διαβαίνειν πιεσόμενος εἴς τι, σκαλόνων, ἤ ἐπικολαίως ἐγγίζων, πλησιάζων. Αἰσχ. Ἱκ. 891.

Περίχρισις, ἡ (περιχρίω). Ἡ κύκλω, ὁλόγυρα χρίσις, τό χρίειν, ἀλείφειν τι ὁλόγυρα.

*Περίχρισμα, τό, (περιχρίω). Τό ἐπί τι ἀλειμμένον, χρίσμα, ἀλοιφή.

Περίχριστος, ὁ, ἡ. Κύκλω, ὁλόγυρα χρισμένος, ἀλειμμένος· ἀπόλυν κεχρισμένος, ἤ δυνάμενος χρισθῆναι, ἤ χρήσιμος εἰς τό χρίειν. ἤ ἐξαπλωμένος, μεταχειρισμένον ὡς χρίσμα. Διοσκορ. β'. 99. ἐκ τοῦ

Περιχρίω, Μ. ίσω (χρίω). Κύκλω χρίω, ὁλόγυρα ἤ πανταχόθεν ἀλείφω, ἤ ἁπλῶς ἀλείφω, σκεπάζω μέ ἀλοιφήν, ἤ ἐφαρμόζω ἰατρικόν τι ὑγρόν. (υυ—)

Περίχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Κύκλω κεχρυσωμένος, χρυσόν ἔχων ὁλόγυρα, χρυσωμένος, ὅθεν

Περιχρυσόω, ῶ. Κύκλω χρυσόω, πανταχόθεν περικαλύπτω μετά χρυσοῦ, χρυσόω.

Περίχυδα, ἐπίρ. (περιχέω). Ἴων. ἀντί περιχυδόν. Χύνωντας ἤ χυνόμενος ὁλόγυρα, ἤ ἐπάνω, Ἱπποκρ. περί παθ. 14. «Κριτῶν ἀβρόχων περίχυδα ἐπτισμένων,» μή πρότερον μεμαλακωμένων διά τοῦ ὕδατος, ἀλλ' ὀλίγον τι βεβρεγμένων.

Περίχυμα, τό (περιχέω). Τό περιεχυμένον, ὁλόγυρα χυμένον· ἀποπτύσιμον τοῦ στόματος ἤ τῶν ὀκτύλων.

Περίχυσις, ἡ (περιχέω). Τό περί τι ἤ ἐπί τι χύσις, ἤ κύκλω χύσις, τό χύειν ὁλόγυρα.

*Περιχυτήρ, ῆρος, ὁ (περιχέω). Ὁ ἐπιχύων, περιχύων, ῥαντίζων.

Περιχυτήριον, τό. Τό ἀγγεῖον, εἰ οὗ περιχέουσι, ἀγγεῖον διά τό ἀποκλύσιμον ἤ διά ῥάντισμα. Perfusorium, οὐδ. τοῦ

Περιχυτήριος, ία, ιον (περιχέω). Ἀνήκων εἰς περίχυσιν, ἤτοι ἀποκλύσιμον τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων ἤ τοῦ στόματος τῶν ἱερουργούντων, ἤ εἰς ῥάντισμα.

Περιχύτης, ου, ὁ. Ὁ περιχέων, περιβρέχων, περιρραντίζων, = περιχυτήρ.

Περιχώννυμι, Μ. χώσω (χώννυμι, ἀνμλ.). Κύκλω, ὁλόγυρα χώνω, ἤτοι βάλλω χῶμα, ἐσκαμμένην γῆν ὁλόγυρα τινός, ὑψόνω γῆν, κάμνω σωρόν γῆς, χώματος ὁλόγυρα, ἐξαιρ. μέ χῶμα, μόλον ἤ ὀχυρώματα περικυκλόνω, στήνω τοιαῦτα ὁλόγυρα.

*Περιχώομαι, Μ. — χώσομαι (χώσομαι), ποιητ. Λίαν ὀργίζομαι, θυμόνω. — τινί τινος, κατά τινος ἕνεκα τινός. Ἰλ. Ι, 449. Ξ, 268. «κατεράκις κατά τόν ἀόρ. περιχώσατο.

Περιχωρέω, ήσω (χωρέω). Κύκλω χωρῶ, ὑπάγω ὁλόγυρα. 2) κύκλω ἔρχομαι, περιφέρομαι, περιτριγυρίζω, ὡς καί τό περιέρχομαι, ἐπί τακτικῆς καί τελικῆς περιόδου τινός σώματος ἐπαιωρχομένου ἔνθεν ἠρξατο, ψθάνω τέλος πάντων πού· μεταφ. πίπτειν, εἰς τινα κατά διάδοχήν. 3) Περί χάσματι γαῖα δ' ἔνερθε χώρησεν,» Ὅμηρ. Ἴλ. Δήμητρ. 430. ἤ τή ἀνοιξεν ὁλόγυρα· ὅθεν

Περιχώρησις, ἡ. Τό ὑπάγειν ὁλόγυρα. 2) τό ἔρχεσθαι ὁλόγυρα κατά τάξιν, περιτριγυρισμα, περιοδική ἐπάνοδος· μεταφ. διάβασις ἀπό χειρός εἰς χεῖρα, διαδοχή.

Περίχωρος, ὁ, ἡ (χῶρος). Περί τόν χῶρον ἤ περί τήν χώραν κείμενος, κύκλω, πέριξ τόπου τινός ὢν γειτνιάζων, μεθόριος.

Περιψαύω (ψαύω). Κύκλω, ὁλόγυρα παντοῦ ψηλαφῶ πασπατεύω.

Περιψάω, ἀπαρμφ. — ψῆν Ἀρ. Ἱππ. 909. Μ. — ψήσω (ψάω, ἀνμλ.), Κύκλω ψάω, περιτριγυλίζω, ὁλόγυρα τρίβω, ἤ καθαρίζω, παστρεύω, σφογγίζω, Ἀριστοφ. «Τά βλέφαρα περιέψησε» ὅθεν

Περίψημα, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐκβαίνει διά τῆς ἀποσπογγίσεως, περικάθαρμα, ἀκαθαρσία, κατάμαγμα, λέρα, ἀποσπόγγισμα. 2) ὁ κακός καί ἀχρεῖος ἤτοι βδελυρός ἄνθρωπος, τόν ὁποῖον μισοῦσι καί ἀποστρέφονται ὅλοι, ταύτόν τῷ, καθαρμα, ἀπόμαγμα περίτριμμα. «Περίψημα ἡμῶν γενοῦ,» ἤτοι σωτηρία καί ἀπολύτρωσις· οὕτως ἐπέλεγον τῷ κατ' ἐνιαυτόν ἐμβαλλομένῳ τῇ θαλάσσῃ νεανίᾳ ἐπί ἀπαλλαγῇ τῶν συνεχόντων κακῶν, ὡσανεί τῷ Ποσειδῶνι θυσίαν ἀποτινύοντες. Λέγεται ἔτι, καί τό καταπάτημα πάντων ὑπό τά ἴχνη, ἤ ἐμπαιγμα. Φώτ.

*Περίψησις, ἡ (περιψάω). Τό περιψᾶν, καθαρίζειν, παστρεύειν ὁλόγυρα· τό ἀποσπᾶν, ἀποδέρειν.

Περίψηφος, ὁ, (ψῆφος). Λογιστής, ἔστις λογαριάζει, ἐπιτήδειος εἰς τό λογαριάζειν, Σουίδ.

Περιψήχω, (ψήχω), ταύτόν τῷ, Περιψάω.

Περιψιθυρίζω, ίσω (ψιθυρίζω). Κύκλω ψιθυρίζω, μουρμουρίζω· ἠχον ἤ μουρμουρετόν ποιῶ ὁλόγυρα.

Περιψιλόω, ῶ (ψιλόω). Μαδύω, ἐκβάλλω τάς τρίχας ὁλόγυρα, Ἡρόδοτ. 9, 83. «Περιψιλωθῆναι τάς σάρκας,» γυμνωθῆναι ὁλόγυρα ἀπό τῶν σαρκῶν· ὅθεν

Περιψίλωσις, ἡ. Ἡ ἀφαίρεσις, μάδυσις τῶν τριχῶν ὁλόγυρα.

Περιψοφέω, ήσω (ψοφέω). Κύκλω ψοφέω, ἠχῶ, ἀντηχῶ, κρότον ποιῶ, περιηχῶ, ὅθεν

*Περιψόφησις, ἡ. Τό κάμνειν ὁλόγυρα ψόφον, ἀντήχησις, Πλουτ.

Περιψυγμός, (περιψύχω). Ταύτόν τῷ περίψυξις, Αἰσχίν. Διαλ. γ'. 7.

Περίψυκτος, ὁ, ἡ (περιψύχω). Περιεψυγμένος, κύκλω ἤ λίαν δροσισμένος, κρυωμένος, καί μετά μεγάλην θέρμασιν (ὅταν ζεσταθῇ τις παρά πολύ) δροσισθείς, ἀναψυχήν λαβών· ἐν γένει, πολλά ψυχρός, κρυερός. 2) κύκλω ἤ ἐπικολαίως ψυχρωθείς, ἐξαιρ. ὅταν κρυώσῃ ἤ ἐπιφάνεια ἤ τά ἄκρα, ὡς αἱ χεῖρες καί οἱ πόδες, τοῦ σώματος. 3) δροσισμένος διά τοῦ ῥιπίσματος· ὅθεν, ἀπ' ὅλα τά μέρη κολακευμένος, περιχαδευμένος· ἐν γένει, λαβών μεταχείρισιν τρυφεράν, μαλακήν, τόν ὁποῖον μεταχειρίσί τις ὡς ἀντικείμενον ἔρωτος καί ἀγάπης, ἀγαπτός, πολυαγάπητος, περιπόθητος (ἐπί ταύτης τῆς τελευταίας σημσ. παρήγαγον τήν λέξιν οὐχί παρά τό ψύχω, ἀλλά παρά τό, ψυχή, ὅμως ἀπατῶνται διόλου, καθώς ἀπέδειξε μετά λόγου ὁ Ῥεῖμερος, πρβ. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. πδ'.)

Περίψυξις, ἡ (περιψύχω) Παντελές δρόσισμα, ἤ κρύωμα, καταψυξις ἤ ἀναψυξις. 2) κρύωμα, ψύχος τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος ἤ τῶν ἀκρωτηρίων μελῶν τοῦ σώματος, Δετ. Perfrigatio, Γαλην.

Περίψυχρος, ὁ, ἡ (ψυχρός). Κύκλω, ἤ διόλου, λίαν, ψυχρός. Ὁ τύπος περίψυχος, εν, ἔστι πολλ' ἀμφ.

Περιψύχω, Μ. ξω (ψύχω). Κύκλω ἤ διόλου δροσίζω, δροσερόν ποιῶ, καταψύχω, ἤ ἀναψύχω, κυρίως καί μεταφ. 2) κύκλω κρυόνω, κρυῶσαι ποιῶ, ἐξαιρ. κατά τήν ἐπιφάνειαν καί κατά τά πέρατα τοῦ σώματος, καί μέσ. περιψύχομαι, κρυόνω, ψύχος αἰσθάνομαι κατά τήν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος ἤ κατά τά ἀκρωτήρια τοῦ σώματός μου, Ἰατρ. 3) κυρίως, περιρρίπτω, ἀερίζω, εἴτε ἐπί ζεφύρου, εἴτε διά τῆς ῥιπίδος, ὡς ἔκαμνον αἱ θέτοιναι καί οἱ τρυφηλοί εἰς ἑαυτούς, ἤ οἱ ὑπηρέται καί οἱ κόλακες εἰς ὅλους, καί ἀντεύθεν ἤ γενική σημσ. ἀντί τοῦ κολακεύω, χαδεύω, περιθάλπω, εὐνοῶ.

Περιωδευμένως, Ἐπίρ. τοῦ περιωδευμένος ἐκ τοῦ περιοδεύω. μέ περιοδικόν τρόπον, κατά περιόδους, μέ γύρους, ἀπό μακρυά, πλαγίως· καί διεξοδικῶς, Πλούταρχ.

Περιωθέω, ήσω (ὠθέω), ὡς τό περιέθω. Μαγεύω, γοητεύω, θέλγω, ἤ ἐξορκίζω, καταθαμάζω διά μαγικῶν ὠδῶν Λουκιαν. «Τήν Γοργόνα ἐπαοιδαῖς περιωθήσας.»

Περιωδύνάω, ήσω (περιώδυνος). Ὁλόγυρα ἤ ἀπό ὅλα τά μέρη καταγαμίζω μέ πόνον, βασανίζω· ὅθεν, σφοδρόν πόνον προξενῶ, Ἱππ. καί, περιωδυνάομαι, σφοδρούς πόνους αἰσθάνομαι.

Περιωδυνέω, ήσω (περιώδυνος). Μεγάλον πόνον, ἤ λύπην αἰσθάνομαι, Ἱπποκρ. ὅθεν

Περιωδυνία, ἡ. Μεγάλος πόνος, περισσή ὀδύνη· ἤ λύπη, ἀντίκ. τῷ, περιχάρεια.

Περιώδυνος, ὁ, ἡ· καί ἐπίρ. περιωδύνως (ὀδύνη). Μεγάλην, ὑπερβολικήν ὀδύνην αἰσθανόμενος. 2) μεγάλως πονῶν, προξενῶν σφοδρόν πόνον, περιλυπής, πολυώδυνος, ἀντίκ. τῷ, περιχαρής. — Ὁ τύπος περιόδυνος δέν εἶναι καλός, τουναντίον δέ οὐκ ἀποβλητέοι οἱ τύποι, περιοδυνάω καί περιοδυνέω, Lob. Φρυν. σ. 712.

Περιωθέω, ῶ. Μ. θήσω καί ὠθήσω (ὠθέω, ἀνμλ.). Κύκλω, ὁλόγυρα ὠθῶ, κουνῶ, σπρώχνω, στριμόνω, ἐπί τά πρόσω χωρεῖν βιάζω, βάλλω μέ βίαν εἰς κυκλοειδῆ κίνησιν, Πλατ. Τίμ. σ. 79. Γ. Ε. μεταφορ. βασανίζω τινά, ἐνοχλῶ κατά πάντα τρόπον· ἐπιδιώκω· ἀνατρέπω· ἀποδιώκω, ἀποβάλλω σπρώχνων· καί κάμνω τά χάσῃ τις τόν τόπον του, ἤ ἐκβάλλω, κάμνω τινά νά χάσῃ (τήν τιμήν του, τήν ἀξίαν του), ἤ μεταχειρίζομαι μέ καταφρόνησιν, ὑβρίζω, ἤ ἁπλῶς, καταφρονῶ.

Περιωθίζω, ίσω, = περιωθέω, Ἀριστοτ. πολιτ. ε, 4. «Ὁ περιωθισθείς,» ὁ ὑβρισθείς, κα-

κωθεὶς, καταφρονηθεὶς, αὐτόθι κατωτέρω §. 6. κεῖται· »Περιωθεῖσθαι ἑτέρους ὑφ' ἑτέρων.«

Περιώμιος, ὁ, ἡ (ὦμος). Κύκλῳ τῶν ὤμων κυρίσκόμενος, ἢ σκεπάζων αὐτούς, περὶ τοὺς ὤμους ὤν. 2) περιώμιον, τὸ, εἶδος φορέματος περὶ τοὺς ὤμους. Λατ. suppirus ἢ supparum.

Περιωμίς, ίδος, ἡ, = περιώμιον, Πολυδ. ἡ. 54.

Περιώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὀλόγυρα ὀνομαστός, πανταχοῦ γνωστὸς περίφημος εἰς ὅλα τὰ μέρη, μακρυά.

Περιωπέω ῆσω (περιωπής). Ὀλόγυρα βλέπω· θεωρῶ μακρὰν τριγύρω, καὶ μάλιστα ὑφ' ὑψηλοῦ μέρους· κατατοπεύω, Φιλόστρ. σελ. 914.

Περιωπή, ἡ (ὤψ) ταὐτὸν τῷ, σκοπιά. Ἀκρώρεια, τόπος ὑψηλός, ἐφ' ὅτις ἱστάμενος, δύναται θεωρῆσαι τὰ περὶξ μακρὰν κείμενα μέρη, Ἰλ. Ξ, 8. Ψ, 451. Ὀδυσ. Κ, 146. »Ἐκ περιωπῆς ἐωρακώς,« Λουκιαν. ἀπὸ ὑψηλοτέρου τόπου. 2) τὸ ἀπὸ ὑψηλοῦ τινος τόπου περιθεωρεῖν, περιεργάζεσθαι, ὅθεν μεταφ. ἐπί τινος ζντος εἰς τὴν ἀκμὴν, εἰς τὸ ὕψος τοῦ αἰῶνος, καθ' ὃν ζῇ τις. »Ἐν περιωπῇ τῶν πραττομένων,« συχνάκις παρὰ Φιλοστράτ. εἰκόν. 3) προσοχὴ φροντὶς, περίτεψις, πρόνοια, Θουκυδ. δ'. 46. »Πολλὴν περιωπὴν ποιούμεθα καὶ ἐντεῦθεν ἐκ περιωπῆς,« ἐκ φροντίδος καὶ περιστέψεως· (ὁ τύπος περιωπὴ ἔστι μόνον ἡμαρτ. ἀνάγν.)

Περιωπής, ὁ, ἡ (ὤψ). Ἀπὸ μακρόθεν, πανταχόθεν φαινόμενος ὀρατός. Ὀρφ. Ἀργ. 14. καὶ μεταφ. ἀξιοσημείωτος, περιφανής.

Περιωπίζομαι, Ἀποθ. μέσ. Βλέπω, θεωρῶ τὰ περὶξ ἢ ὀλόγυρα, περιβλέπω, κτ. = περιοπτεύω.

*Περιῶπται, γ'. προσπ. ἐν. παθ. παρακ. τοῦ περιορᾶω.

Περιώσιος, ὁ, ἡ. Ἄμετρος, πάνυ μέγας, ἐξαιρέτως μέγας, ἐξαιρέτως μέγας ἢ πολύς, περισσὸς, ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἢ παρὰ τὸ προσῆκον ὤν· συνήθ. περιώσιον καὶ, περιώσια, ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ, περισσῶς, παρὰ τὸ προσῆκον, ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπερβαλλόντως, παρὰ πολύ, Ἰλ. Δ, 359. Ὀδ. Π, 203. Ἥμν. Ὀμ. 18, 41. ἀλλὰ καὶ ὡς συγκρίτ. μετὰ γεν. ὡς τὸ περί, π. χ. Περιώσιον τῶν ἄλλων,« πολλῷ περισσότερον τῶν ἄλλων, πρὸ τῶν ἄλλων. Ἥμν Ὀμ. Δήμ. 363 Πινδ. Ἴσθμ. 5, 3. (πιθαν. κυρίως Ἴων. τύπος ἀντὶ περιούσιος ἐκ τοῦ περιοῦσιος καὶ ἀποβολῇ τοῦ υ, περιώσιος, παρὰ τὸ, περίειμι, ὅρα = περιών.

Περίωσις, ἡ (περιωθέω). Ὤθησις, σπρώξιμον ὀλόγυρα, στρίμωμα, κοντύημα· ἄμφ.

*Περιωστικός, ἡ, ὸν (περιωθέω). Ἐνοχλητικός, βασανιστικός.

*Περιωτάλσιος, ὁ, ἡ (περὶ, ὠτα, λάσιος). Τριχωτὸς κύκλῳ τῶν ὠτων, ἄμφ.

Περιωτειλόω, ώσω (ὠτειλή). Κύκλῳ, ὀλόγυρα, ὠτειλὴν ποιεῖ, Ἱππουρ.

Περιωτίς, ίδος, ἡ (οὖς) = ἀμφωτίς.

*Περιῶψαι, ἀπαρμφ. παθ. παρακ. ἀόρ. τοῦ περιοράω· καὶ ἀόρ. περιώφθην.

*Πέρκα, ἡ, Meineke Μίνιν. σ. 181. ὅρ. πέρκη.

Περκάζω, Μέλ. άσω (πέρκος). Λέγεται ἐξαιρ. ἐπὶ ἐλαιῶν καὶ σταφυλῶν, καὶ ἄλλων ὀπωρῶν, ὁπόταν ἀρχίζωσι νὰ χρωματίζωνται, ποικίλλωνται καὶ νὰ ὡριμάζωσιν, ἔ ἐστι, ἀπὸ τοῦ λευκοῦ ἄρχονται μελαίνεσθαι, Θεόφραστ. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, μελανίζω, πεπαίω, μελανὸς γίνομαι. Ἡ λέξις κυρίως λέγεται ἐπὶ μελανιζούσης σταφυλῆς, ἥτις ὡριμαζομένη φαίνεται μελανὴ ὡς ἡ ἐλαία· ἡ συνήθεια τοῦ χυδαίου λαοῦ ἐκφράζει ταύτην τὴν λέξιν διὰ τοῦ, καρδαλίζουσι τὰ σταφύλια· ἡ δὲ τοῦ ὀπωρωνοῦ κοπολιτισμένου διὰ τοῦ, μελανίζουσιν, ἀρχισαν νὰ ὡριμίζουσι. Ὁ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσ. Η, 128. ἀντὶ τούτου »Ὅμφακες ὑποπερκάζουσι·« καὶ ὁ Ἡσιόδ. ἐν Ἀσπ. »Ὅμφακες ὠόλλονται,« εἶπον. β) τροπ. καὶ ἐπὶ νεανίσκου, τοῦ ὁποίου ἄρχεται νὰ φυτρώνῃ τὸ πρῶτον γένειον καὶ κάμνει τὴν ὄψιν μελανόπωπος, πρβ. σκιάζω.

Περκαίνω, (πέρκος). Μελαίνω ποιῶ, χρωματίζω, μελανῶς στιγματίζω, ὅθεν.

Πέρκινα, τά. Ἱστοῦ περιπλέγματα, ὑφάσματος εἶδος, Ἡσυχ.

Περκάς, άδος, ἡ, Ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ, πέρκος. »Κίχλην περκάδα,« Ἐρατοσθέν. παρ' Ἀθην. σελ. 284.

Πέρκη, ἡ Πέρκα, καὶ, περκὶς, ίδος, ἡ. ὅθεν ὑποκορ. Περκίδιον, τὸ (πέρκος). Εἶδος ἐδωδίμου ἰχθύος μελανὰς κηλίδας ἔχοντος ἐπὶ τὴν ῥάχιν, perche Ἀριστοτέλ. ζῶ. ἱστορ. β'. 21.

Περκνόπτερος, ὁ, ἡ (πτερὸν) Μελανὰς πτέρυγας ἔχων, 2) οὐσ. ὁ περκν., εἶδος ἀετοῦ, Ἀριστοτέλ. ζῶ. ἱστορ. Θ'. 32. ἐκ τοῦ

Περκνός, ἡ, ὸν. Μελανὸς, ὑπόμαυρος, γλαυκὸς, γεράνιος, σκοτεινὸς τὸ χρῶμα, ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ ἀετοῦ. (Ἐν Ἰλ. Ω, 316. φαίνεται, ὅτι εἶναι οὐχὶ ἐπίθ., ἀλλ' οὐσιαστ. ἰσοδύναμον τῷ, ἀετὸς.) ἐξαιρ. λέγεται ἐπὶ τοῦ μελανοῦ χρώματος ὡρίμων καρπῶν, οἷον σταφυλῶν, ἐλαιῶν, κ. τ. τ. ἴδε Περκάζω. Ἀνέκδοτ. β' 217. »Ἐλαίαν πέρκνην,« ὅπου πρότερον, »Περιήνν ἔκειτο. Ὁ Ξενοφ. Κυνηγ. ε. 22. »Κύνες ἐπίπερκοι,« καὶ ὁ Ἀριστοτέλ. ζῶ. ἱστορ. Θ'. 26. »Ἱέρακες πέρκοιοι, ἔχουσιν. Ἡ συνήθεια ὅμως φυλάττει τὴν σημασίαν τοῦ περκνός, ἐπὶ τοῦ μελαίνης κηλίδας ἔχοντος, κατάστικτος διὰ μελανῶν κηλίδων· ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχιος ἔχει· »Περκώματα (γράφ. περκνώματα), τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ποικίλματα. Ἡ συνήθεια λέγει ἔτι, Πέρκη, ἢ καὶ τὸ τοιοῦτον πάθος, ὅτε δηλ. εἶναι τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου κατεστιγμένον ὑπὸ μελανῶν κηλίδων· καὶ, περκνὸν, τὸν τοιαῦτα στίγματα ἔχοντα. (ἥττον εὔχρηστοι ἕτεροι τύποι εἰσὶ τό, πέρκος, περκνὸς καὶ πρακνός.) 2) ὁ περκνὸς, ὡς οὐσ. = πέρκη· ὅθεν

*Περκνόω, ῶ, μέλ. ώσω, = περκαίνω· ὅθεν

*Πέρκωμα, τό. Βηλὶ μελαίνῃ (τῶν ἀρχουσῶν νὰ ὡριμάζωσι σταφυλῶν, ἢ τοῦ προσώπου.)

*Περκος, η, ον, = περκνός.

Πέρνα, ἡ. Χοιρομέριον, χοίρινον μηρίον πασταμένον, Στραβ. γ'. σελ. 423. Λατ. perna (νεωτ. λέξ. ἤτοι παρὰ τὸ περόνη, ζ. ἢ ἰσοδύν. τῷ, πτέρνα, ἥτις ὅμως καὶ αὐτὴ δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὸ περόνη.)

Περνάω, καὶ, πέρνημι (περάω). Ἐκφέρω καὶ πωλῶ, κουβαλῶ μακρὰν διὰ πώλησιν, ἢ ἁπλῶς, πωλῶ, ἐξαιρετ. ἐπὶ ἐμπορίου μὲ ἀλόγους, ἐπὶ αἰχμαλώτων ἐκφερομένων διὰ θαλάσσης ἄλλαχοῦ πρὸς μακρὰν καὶ πωλουμένων, Ἰλ. Ω, 752. »Πέρνασχ' (Ἴων. παρατ. ἀντὶ ἐπέρνη), εἴτεν' ἔλεσκε, πέρνη ἄλοσ ἀτρυγέτοιο, ἐς Σάμονν καὶ Ἰλ. Χ, 45. »Κτείνων, καὶ πέρνας νήσον ἐπὶ τηλεδαπάων (ἔνθα τό, περνὸς ἔστι μετοχ. ἐνεστ.), καὶ Θέογν. 1215. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀντικειμένων ἐμπορίου, ὅθεν παθτ. πέρναμαι, πιπράσκομαι, πωλοῦμαι, Ἰλ. Σ, 192. »Κτήματα περναμένων, πιπρασκόμενα, πωλούμενα, πωλημένα, ἢ οἶκοι· καὶ Πινδ. Ἴσθμ. τ, 11. — Τοῦτο τὸ ῥῆμα ἔστι μόνον ποιητ. ἐξαιρετ. Ἑπικ. (συγγεν. τῷ, πιπράσκω, ὅθεν, πόρνη, ὅπερ ὅρα.)

Πέρνης, ὁ. Ὀρνεόν τι, ἁρπακτικόν τι πτηνὸν, πιθαν. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, πτέρνης.

*Πέροδος, ου, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ περίοδος.

Περόνημα, τό, Δωρικ. ἀντὶ, περόνημα.

Περονάω, μέλ. ήσω (περόνη). Διατρυπῶ, διαπερῶ, κεντῶ, συρλίζω, »Δουρὶ μέσον περόνησεν, Ἰλιάδ. Η, 145. καὶ Ν, 397. διέτρησε, διετρύπησε, διαμπερὲς ἔπληξε, διεπέρασε. 2) διαπερῶ ἐνδυμά τι διὰ τῆς περόνης, ἵνα σταθῇ στερεὸν εἰς τὸ σῶμα ἢ ἐπὶ τῶν ὤμων· κομβίοις συνδέω, θηλυκόω, κ. τ. τ. καθὼς π. χ. αἱ γυναῖκες καρφόνουσι διὰ τῆς καρφοβελόνης τὰ ἐνδύματα αὐτῶν· πέρνη συμβάλλω, ἐμπορεύω, περόνῃ συνάπτω· ὅθεν κατὰ μέσ. διάθ. »Χλαῖναν, ἑαυτὸν περονήσασθαι, περόναις, κίγνον κομβίοις συνδέειν, θηλυκέσσι, Ἰλ. Κ, 133. Ξ, 180.

Περόνη, ἡ (περάω, πείρω). Κυρίως τὸ γλωσσίδιον τῆς πόρπης, ἀλλ' ἔτι λέγεται καὶ αὐτὴ ἡ πόρπη, δι' ἧς συμβαλλόμενοι καὶ συναπτόμενοι ἐνδυμά τι, στερεοῦται ἐπὶ τοῦ σώματος ἢ ἐπὶ τῶν ὤμων, Λατ. fibula, Γαλ. agrafe, Ἰλ. Κ, 426. Ὀδ. Τ, 226. ἐν Ὀδ. Τ, 293. ἀναφέρεται μεγαλοπρεπὲς ἱμάτιον (ἐσθὴς) μὲ 12 περόνας· ὑπάρχουσι δὲ παρ' Ὅμ. αἱ περόναι ἀεὶ χρύσειαι, πρβ. Ἰλ. Κ, 425. πόρπη· καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει, κάθε δεξὶ καὶ συμβλιρόν πρᾶγμα, δι' οὗ κεντῶσι, διατρυπῶσι καὶ διαπερῶσι τι. 2) εἶδος καρφίδος ἢ καρφοβελόνης τῶν γυναικῶν, Ἡρόδ. 5, 87. 3) ὁ πρὸ τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης ἐμβεβλημένος πασσαλίσκος, Παρθέν. κτρ. στ'. »Πείθει διὰ τῶν ἁρματηγῶν τροχῶν μὴ διέναι τὰς περόνας.« Παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλων. ἀργ. δ'. 1647. κεῖται, κοπυρίγξ, ἡ περόνη. 4) παρ' Ἱπποκρ. σημαίνει ἡ λέξις τὰ μικρὰ ὀστᾶ, τὰ πλησίον τῶν μεγάλων ἐν τοῖς πήχεσι τῆς χειρός, καὶ ἐν ταῖς κνήμαις εὑρισκόμενα, ἅπερ ὁ Ἡσύχ. »Ἀντικείμενα τῇ κνήμῃ ὀστᾶ,« λέγει, ος radii καὶ fibulae, Πολυδ. ἀ. 187. »Κερκὶς γὰρ ἡ κνήμη· τὴν παρακερκίδα περόνην ὁ Ξενοφῶν καλεῖ,« Ἱππια. ἀ. 5. »Περόνη ἀποστᾶσα, χωλὸν ἀπέδειξε τὸν ἵππον· ἡ συνήθεια καλεῖ τοῦτο τὸ ὀστοῦν, κολόμβιον καὶ σωλῆνα.« (Ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια ἐσχημάτισε τὸ, περούνιον, ἀντὶ τοῦ Ἰταλ. Forchetta, ἔστι δὲ τοῦτο ἐπιτραπέζιόν τι σκεῦος.) Λέγεται ἔτι καὶ ἡ τοῦ ὀστέου ἐπίφυσις, καὶ ἡ τῆς ἐπιφύσεως ἐπανάστασις. 5) θηλαστός τις ἰχθὺς, ἐντὸς ὀνομαζόμενος διὰ τὴν βελοειδῆ μορφήν του.

Περόνημα, τό (περονάω), = πόρπημα. Τὸ διὰ περόνης διαπερόμενον, συρλιζόμενον, κεντούμενον ἐλέγετο φορεμά τι, ὡς καὶ τό, περονητρὶς· ἀλλ' ἄλλοι τινὲς ἀσφαλέστερον ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, κέντημα, τό ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων διὰ τῆς βελόνης καὶ κλωστῆς ποίκιλμα, Θεόκριτ. ιέ. 97.

*Περονῆτις, ιδος, ἡ, = περονητρὶς, Ἀριστοφ. Σιδ. 82, 8. »Ἀμπεχόνας περονήτιδας.«

Περονητρὶς, ίδος, ἡ, Δωρικ. περονατρὶς (περόνη), Θεόκρ. ιέ. 12. ἐκεῖνο, ὅπερ ἐν μόνον στίχ. 34. »Καταπτυχὲς ἐμπερόνημαν, παρὰ δὲ Ἡσυχ. »Ἐμπερονατρὶς, ἡ διπλοῦν ἱμάτιον,« καὶ παρὰ Πολυδ. ζ'. 54. σχιστὸν χιτὼν, καλεῖται. Εἶδος ἐσθῆτος ἤτοι φορέματος γυναικείου, ὅπερ ἦν ἐσχισμένον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, καὶ περὶ τοὺς ὤμους συνεκρατεῖτο μετὰ περονῶν, καθὼς καὶ ὁ Αἴλιαν. Ποικ. Ἱστορ. ά. 18. λέγει· »Τῶν δ' χιτώνων τὰ περὶ τοὺς ὤμους ἄχρι τῶν χειρῶν, οὐ συνέῤῥαπτον, ἀλλὰ περόναις χρυσαῖς καὶ ἀργυραῖς συνεχέσι κατελάμβανον.« Παρομοίας ἐσθῆτας ἐφόρουν αἱ γυναῖκες τῶν Δωριέων, ἤτοι αἱ τῶν Ἰώνων καὶ Ἀττικῶν γυναῖκες ἐφόρουν χιτῶνας, ἤτοι ἐσθῆτας ἐκ λινοῦ μετὰ χηρίδων καὶ συνεῤῥαμμένας ἐπὶ τὰ πλάγια μέρη ἄχρι περονῶν· ἐπικρατεῖ δὲ ἡ στολὴ τῶν Δωριέων καὶ κατὰ πρῶτον Ἑλληνικὴ, τὴν ὁποίαν συνεστίζον ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν Ἀθήναις, ἡ δὲ Ἰωνικὴ ἦτο κατ' ἀρχὰς Βαρβαρικὴ, καθὼς λέγει ὁ Ἡρόδοτ. 5 87 »Ἑωρῶν γὰρ ὁ πρότου αἱ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες ἐσθῆτα λωρίδα τῇ Κορινθίῃ παραπλησιωτάτην, μετέβαλον ὦν εἰς τὸν λίναιον κιθῶνα, ἵνα δὴ περόνῃσι μὴ χρέωνται, κ.τ.λ.«, ἔνθα

κεῖται καὶ ἡ αἰτία τῆς ἐλλείψεως τῶν περονῶν· εἴτε Δωρίζειν, καί, χιτῶν. Ὁ Ἐτυμολ. ἐν Λέξ. Δωριάζειν ἔχει· «Ἐκλήθη καθόλου Δωριάζειν τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολὺ τοῦ σώματος τὰς γυναῖκας· διὰ τὸ τοῖς Δωριεῖς χρῆσθαι οὕτως, αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησον κόραι διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορπημέναι, καὶ παρεμφαίνουσαι πολὺ τοῦ σώματος, καθάπερ καὶ ἐν ἀρχαίοις ὕμνοις ἔστιν εὑρεῖν ἐν ὑπομνήματι Ἑκάβης· οὕτως Ὅρος. Συνωδὰ τούτοις ἔχει καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐξ Αἰλίου Διονυσίου ἐν Ἰλ. Ξ. 975. Ἔκδυσις Ῥώμ. Ὁ δὲ Ἡσύχ. «Δωριάζειν, τὸ γυμνοῦσθαι, ἀπὸ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ παρθένων, αἵτινες χορεύουσαι ἱματίδιον περιπορπηντον ἀμφιέννυνται, καὶ παραφαίνουσι τὸ πολὺ τοῦ σώματος». Ἀνακρέων παρὰ τῷ Σχολ. Εὐρ. Ἑκάβ. 933. «Ἐκδύσα τὸν χιτῶνα Δωριάζειν, γυμνοῦσθαι, δηλαδή· Ὁ χιτὼν οὗτος κατὰ τὸν Ἡσύχ. ἐλέγετο, Δαμοφανής, ὅ ἐστιν, οὐ χωρὶς εὐκ ἔξεστι φανῆναι τῷ δήμῳ.

* Περένιον, τό, ὑποκορ. τοῦ περόνη.

Περονίς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, περόνη, Σοφοκ. Τραχ. 825.

Περπερεία, ἡ, καὶ, περπερία, ἡ. Ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια, καύχησις, κομπασμός, δοξοκοπία, κενοδοξία· καὶ κουφόνοια, ἀφροσύνη, ἀνοησία· καὶ, βαττολογία, ἀδολεσχία. Ὁ Σχολ. Σοφοκ. ἐν Ἀντιγ. 334. ἔχει· «Περπερεία, ὃ μὴ διὰ χρείαν ἀλλὰ διὰ καλλωπισμὸν παραλαμβάνεσθαι· ἔτι δὲ καὶ ἡ κολακεία καὶ ἡ προπέτεια· ἐκ τοῦ

Περπερεύομαι, μέλ. εὐσομαι, μέσ. ἀποθ. Πέρπερος εἰμί, πράττω, πολιτεύομαι, ὁμιλῶ ὡς πέρπερος· κατεκπίρομαι, μέγαν ποιῶ ἑαυτόν, καυχῶμαι, ἐπαιρόμαι, κομπάζω ἐπί τι· ἐξαιρ. ἐπὶ κενοδόξων καὶ βαττολόγων, οἱ ὁποῖοι καυχῶνται διά τι, καὶ μάλιστα, ὡς τό, ἀλαζονεύεσθαι, ὑπερηφανεύεσθαι ἐπὶ μὴ ἀληθῶν πραγμάτων, καυχᾶσθαι ἐπὶ ἀνδραγαθημάτων, ἢ ἀρετῶν, τὰ ὁποῖα οὐν κατωρθώθησαν ποτε· ψεύδεσθαι. β) πράττω ἐλαφρόγνωμα, εἶμαι ἔμφρων, ἀπρονόητος, ἰταμός, ἠοίηματίας· ἢ ὁμιλῶ ὅπως ᾠδάσω, εἰς τὸν ἀέρα· ἐνίοτε δὲ καὶ κολακεύω. Ὁ Κικέρων καὶ ὁ Ἀρριανός ἔχουσι τό, ἐμπερπερεύομαι, ὁ δὲ Ἀντωνῖν. ὁ Φιλόσοφ. ἐν ἐ. 5. καὶ Παῦλ. πρὸς Κορινθ. α'. κεφ. ιγ'. 4. ἔχουσι τὸ ἁπλοῦν. «Ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐκ ἀλαζονεύεται, οὐδὲν ποιεῖ προπετές», οἷς ὁ Θεοδώρτ. καὶ ὁ Χρυσόστ. ἑρμηνεύουσι.

* Περπερία, ἡ, = περπερεία.

Πέρπερος, ὁ, ἡ. Ἐλαφρὸς κατὰ τὴν γνώμην καὶ ματαιος ἢ ὑψίφρων ἄνθρωπος, ὅστις καυχᾶται, κομπάζει, μεγαλαυχεῖ, ὑπερηφανεύεται, μέγαν ἑαυτὸν ποιεῖ ἐπί τι ἐξαιρ. ὅστις καυχᾶται, ὅτι ἔκαμε μεγάλα πράγματα χωρὶς νὰ ἔκαμε τίποτε (ὅστις κόπτει παλάβρας), ὡς τό, ἀλαζών· ἔτι δὲ, λάλος, προπετής, μηδὲν λογισμῷ ποιῶν. «Λάλος καὶ πέρπερος», Πολυβ. λβ'. 6. μ'. 6. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, περπερής, ὁ μηδὲν ἔχων καὶ καυχώμενος ὅτι ἔχει, ματαιος, καὶ τὰ Λατ. Perperus, καὶ Perperitudo· ἀλλὰ τὸ Perperam, ἄλλην τινὰ σημασίαν ἔχει. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τὴν λέξιν διὰ τοῦ, μετὰ βλακείας ἐπαιρόμενος, περὶ πολλοῦ ποιούμενος, τιμᾷ, θεραπεύει· ὁ δὲ Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Ἀντιγ. 334. ἔχει· «Μεμφοῦς γὰρ ἔλεγον, οὓς νῦν ἡμεῖς περπέρους καὶ λάλους φαμέν· καὶ ὁ Κύριλλος ἐν Λεξικ. χειρογρ. «Πέρπερος, προπετής, ἢ κουρτέσης· ἄρα σημαίνει καὶ τὸ παρ' Ἰταλ. Cortigianetto. Καθόλου δὲ ἐκφράζεται ὑπὸ τοῦ χύδην λαοῦ «Περπερὶ γιολλάσης» λεγόμενον, καὶ τὸ Τουρκ. λαφαζάνης, ἐνίοτε.

* Πέρρα, ἡ, ποιητ. καὶ σπάνιον, ὁ ἥλιος· μόνον παρὰ Λυκόφρ. 1428. καὶ ἄνευ διαφόρου ἀναγν. κατὰ τὸ ἀρχαῖον γλώσσημα, «ἡ γῆ, κατὰ γλῶσσαν», ὅπερ καὶ τοῦτο παρέχει ἁρμοδίαν καὶ δεκτὴν ἔννοιαν.

Πέρροχος, Αἰολ. ἀντὶ, περίοχος, = ὑπέροχος.

* Πέρσα, Ἐπικ. ἀντὶ ἔπερσα, ἀόρ. α'. τοῦ πέρθω ἢ Αἰολ. τοῦ πείρω, Ἰλ.

* Περσαία, ἡ, ὅρα περσέα, καὶ Περσαιός, β.

Πέρσαντες, ὀλέσαντες, πορθήσαντες, ἀνελόντες, ἀφανίσαντες, Ὀδ. Ε, 107. ἐκ τοῦ πέρθω.

Περσέα, ἡ, ποιητ. καὶ, πέρσεια, καὶ, περσία. Εἶδος Αἰγυπτίου δένδρου, τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς ἐκφύεται ἐκ τοῦ σπόρου, ἴσως ταὐτὸν τῷ, περσίῳ, ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων συγγραφέων συγχεόμενον μετὰ τῆς ῥοδακινιᾶς (περσικῆς μηλέας)· πιθανῶς καὶ διαφορετικὸν τοῦ φαρμακεροῦ δένδρου (τῆς περσαίας), τὸ ὁποῖον, ὡς ᾄδεται, ἔφερον οἱ στρατιῶται τοῦ Καμβύσου ἐκ Περσίας εἰς Αἴγυπτον, Schneider. Θεόφρ. Ἱστορ. φυτ. ζ. 2. 5. Τ. γ'. σελ 284.

Πέρσεια, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, περσέα.

Περσέπολις, εως, ὁ, ἡ (πέρθω, πόλις). Ἐξολοθρεύων, κατακρημνίζων, ἀφανίζων πόλεις, Ἀριστοφ. Νεφ. 969. 2) ὄνομα ἀνδρός, καὶ ἡ ἀρχαία μητρόπολις τῆς Περσίας, γραφομένη καὶ Περσαίπολις.

* Περσέπτολις, εως, ὁ, ἡ (πτόλις), ποιητ. ἀντὶ, περσέπολις. 2) ὄνομα ἀνδρός.

Περσεύς, ὁ. Ὄνομα ἡρώου, καὶ 2) ἰχθύος τινος. Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. γ'. 28. Παρ' Ἡσυχ. Πέρσος, κεῖται.

Περσέφασσα, Ἀττ. Περσίφασσα, καὶ, Φερσέφασσα, Φερσέφαττα, καὶ Περσεφόνεια, ἡ, ποιητ. ἐξαιρ. Ἐπικ. ἀντὶ, Περσεφόνη, ἡ, θυγάτηρ τῆς Δήμητρος, καὶ γυνὴ τοῦ Πλουτωνος, Ὅμ. καὶ μάλιστα ἐν Ὀδ.

Πέρσης, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Περσίας ὤν, ὁ ἐν τῇ Περσίᾳ κατοικῶν. 2) ὄνομα κυβευτικοῦ βόλου, ῥιφίματος ἐν τῷ κύβῳ.

Περσία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Περσέα. 2) ὄνομα βασιλείου κατὰ τὴν Ἀσίαν

Περσίζω, μέλ. ίσω (Πέρσης). Πέρσης εἰμί, μετὰ τῶν Περσῶν κρατῶ, φρονῶ τὰ τῶν Περσῶν, μιμοῦμαι τοὺς Πέρσας κατὰ τὰ ἤθη, τὰ ἐνδύματα, κ.τ.τ. Περσιστὶ ὁμιλῶ, καταλαμβάνω, ἐξεύρω τὴν Περσικὴν γλῶσσαν, Ξενοφ. Ἀνοβ. δ'. ε. 23. «Διὰ τοῦ Περσίζοντος ἑρμηνέως».

Περσικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἀνάγεται, ἢ εἶναι ἐν χρήσει εἰς τοὺς Πέρσας· ὅθεν α) «Περσικαί, αἱ», Ἀριστοφ. Νεφ. 151. εἶδος ὑποδημάτων γυναικείων, πέδιλα, κόθορνοι, ὡς π. χ. τὰ συρτὰ παπούτσια τῶν Τούρκων. β) Περσικεί, οἱ, καὶ, τὰ Περσικά, καὶ, ἡ περσαία, τὸ ῥοδάκινον τευτλιτίον δὲ, κυδώνιον Περσικὸν ἢ Μηδικόν, τὸ λεμώνιον, κιτρόμηλον, καὶ κίτριον· καὶ «μηλέα Περσικὴ ἢ Μηδική», ἡ λεμωνιά, κιτριά, ἔτι δὲ καὶ ἡ ῥοδακινιά. «Περσικαί, αἱ», καὶ, «Περσικὰ κάρυα», τὰ μεγάλα καρύδια, ἄλλως βασιλικά. γ) «Περσικὸς ὄρνις», ὁ ταὼς· λέγεται καὶ ὁ ἀλεκτρυὼν διὰ τὸν λόφον. δ) τὸ Περσικόν, εἶδος Περσικοῦ χοροῦ, Scheid. Ξενοφ. Ἀνοβ. 6, 6, 10. παρβ. ὄνλασμα, 2. ε) τὸ Περσικά, ἡ βασιλεία, πολιτεία τῶν Περσῶν· ἡ ἱστορία αὐτῶν, αἱ ἀρχαιότητες, ἡ πολιτειογραφία, φιλολογία, οἱ πόλεμοι αὐτῶν μετὰ τῶν Ἑλλήνων, ἄλλως, τὰ Μηδικά· ἔτι δὲ καὶ = αἱ Περσικαί, ἢ οἱ Περσικοί.

Περσίον, ἡ, πέρσιον, τό, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. β'. 3. Αἰγυπτιακὸν δένδρον, κατὰ τὸν Spengel, ταὐτὸν τῷ, Περσία

Πέρσις, εως, ἡ (πέρθω). Φθορά, ὄλεθρος ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις καταστροφή.

Περσίς, ίδος, ἡ. Κυρίως ἰδιαίτερ. θηλυκ. τοῦ, Περσικός. 2) ὡς οὐσιαστ α) προσυπακμ. τοῦ, γῆ, ἡ γῆ τῶν Περσῶν, ἡ Περσία. β) προσυπακμ. γυνή, ἡ ἐκ τῆς Περσίας οὖσα γυνή. γ) προσυπακμ. χλαῖνα, εἶδος ἐπανωφορίου Περσικοῦ (Τουρκ. Μπενίσιον), = καυνάκη, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1137.

Περσιστί, ἐπίρ. (περσίζω). Κατὰ τὸν Περσικὸν τρόπον· κατὰ τὴν Περσικὴν γλῶσσαν, Περσιστὶ Ξενοφ. Ἀν. δ'. ε. 8.

Περσοδιώκτης, ου, ὁ (διώκω). Ὁ διώκων, ἢ ἐξολοθρεύων τοὺς Πέρσας, ἢ νικητὴς τῶν Περσῶν.

Περσοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ κτείνων, φονεύων τοὺς Πέρσας.

Περσονομέομαι, οῦμαι, ὡς ἀποθ. Διοικοῦμαι κατὰ τοὺς νόμους τῶν Περσῶν, ἐξουσιάζομαι ὑπὸ τῶν Περσῶν, ζῶ ὑπὸ τὴν διοίκησίν των, Αἰσχύλ. Πέρσ. 487. ἐκ τοῦ

Περσονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ ἐξουσιάζων, διοικῶν τοὺς Πέρσας. «Τιμῇ περσονόμῳ», Αἰσχυλ. Πέρσ. 521.

* Περσόνομος, ὁ, ἡ. Διοικούμενος ὑπὸ τῶν Περσῶν· ἐν χρήσει παρὰ Πέρσαις ὤν.

Περσύας, καὶ, Περσυΐς, ἀντὶ, Περσίας, καὶ, Περσυϊνός, Γαλην. Γλωσσ. καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Πέρυσι, καὶ μετὰ τοῦ ἐφελκυστικοῦ ν, πέρυσιν, ἐπίρρ. (πέρας). Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, τὸν παρελθλυθότα ἤτοι τὸν περασμένον χρόνον, Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. 2. 6. «Ἐσμὶν οἱ αὐτοὶ ὧν τε καὶ πέρυσιν» 2) ἐν γένει, πρότου, πρότερον, προτήτερα, ὅθεν

Περυσίας, ου, ὁ, = περυσινός, περυσιός. Ἐκ τοῦ παρελθλυθότος ἔτους ὤν· ὁ ἐκ τοῦ περασμένου χρόνου, ἐνὸς χρόνου. Τινὲς εἶπον ἀντὶ τούτου καὶ, περσίας, καὶ, περσυός· ἐξαιρ. περυσίας, ἢ περσύας οἶνος, περσυός, ἐνὸς χρόνου. «Περσυὸν, τὸν ἐξ ἐφήβωνα», Ἡσύχ. καὶ Πελυλ. β'. 56. Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. ε. 47. Γαλην. Γλωσσ.

* Περυσινός, ἡ. όν. Τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἢ τοῦ ἔτους, ἐνὸς ἔτους ὤν.

Περφέρεες, καὶ, πέρφερες, Ἰων. ἀντὶ περιφερεῖς, ἤτοι περιφερής, ἀριθμ. 2.

Πέρφιλος, ἀντὶ, περίφιλος.

Περῶ, εἰς, εἴ, μέλ. τοῦ πείρω.

* Περῶ, ᾷς, ᾷ, ῶμεν, κατὰ συναλ. ἐκ τοῦ περάω, ἢ Ἀττ. ἀντὶ περάσω, μέλ. τοῦ πιπράσκω.

* Περῶν, ῶσα, ῶν, μετοχ. τοῦ περάω.

* Περῶν, ποιητ. ἀντὶ περάτων, πληθ. γενικ. τοῦ πέρας.

Περώσιος, ὁ, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ, περιώσιος, ἄμφ.

* Πεσδᾷ, Δωρικ. ἀντὶ, πεξῇ, Θεόκρ. 13, 75.

* Πέσε, ποιητ. ἀντὶ, ἔπεσε, ἀόρ. τοῦ πίπτω.

* Πεσέειν, Ἐπικ. ἀντὶ, πεσεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ πίπτω.

* Πεσεῦμαι, Δωρικ. καὶ ποιητ. ἀντὶ πεσοῦμαι, μέλ. τοῦ πίπτω.

Πέσημα, τό (πεσεῖν). Ἡ κίνησις πράγματός τινος ἐν τῷ πίπτειν, πέσημον, ἢ τὸ ὁποῖον ἔπεσεν ἔξω ἀπό τινος πρόγμα, ἢ τὸ ὁποῖον εἶναι πεπτωκὸς κατὰ γῆς, πτῶμα, Σοφοκλ. Αἰ. 1022. ὡς τό, πεσός.

Πέσκος, τό, = πέκος. Δέρμα, δορά, ψλοιός, λέπος, Νικανδρ. Θηρ. 549. ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὑποκορ. πεσκίον, καὶ χυδαῖα. πεσκίον. (κατὰ τοὺς ἀρχαίους Γραμματ. κατὰ μετάθεσιν γραμμάτων ἐκ τοῦ σκέπω.)

Πέσμα, τό, ταὐτὸν τῷ, πεῖσμα, ἀριθμ. 4. Ἡσυχ. ὅστις ἔνιοι, πάσμα, ἀντὶ τούτου ἔχει, ἄρμ.

Πέσος, τό, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πέσημα, πτῶμα. Πέσιμον φορά, βάρος· καὶ λείψανον, Εὐριπ. Φοιν. 1311.

* Πεσσεία, ἡ (πεσσεύω), Ἀττικ. πεττεία. Τὸ παιγνίδιον μὲ τοὺς πεσσούς. 2) ἐν τῇ μουσικῇ, τὸ κρούειν πολλάκις τὴν ἰδίαν χορδήν, ὅθεν

* Πεσσειάω, = πεσσεύω.

* Πέσσευμα, τό, Ἀττ. πέττευμα. Τὸ ἐν τῷ ὄβακι ἢ πεσσῷ (ταυλί) παιγμένον· τὸ ἀντι-

κείμενον, δι' οὗ παίζει τις· καὶ τὸ παιγνίδι, τὸ ὑπὲ ἐν παίζει τις, ἡ παρτίδα.

*Πεσσευτήρ, ῆρος, ὁ, = πεσσευτής.

Πεσσευτήριον, καὶ Ἀττ. πεττευτήριον, τό. Πλινθίον ἢ σφάκιον, σανίδιον ἀστρονομικόν, ἐφ' ᾧ ἔπαιζον τοὺς κύβους οἱ Αἰγύπτιοι, ὅπερ περιγράφει ὁ Εὐστάθιος ἐν Ὀδ. Α. σελ. 1397. (Ῥωμ. Ἐκδ.) »Πλάτων τὴν τῶν πεσσῶν εὕρεσιν Αἰγυπτίοις ἀνατίθησιν ἐν Φαίδρῳ (§. 134. ἢ 59.) λέγων, αὐτοὺς πρῶτον, ἀριθμόν, καὶ λογισμὸν εὑρεῖν, καὶ Γεωμετρίαν καὶ Ἀστρονομίαν· ἔτι δὲ πεττείαν καὶ κυβείαν, καὶ δὴ γράμματα· καὶ ὅτι οἱ τοῦ Πλάτωνος ὑπομνηματισταὶ οὐ τὴν παρ' Ἕλλησι πεττείαν σημαίνῃναι φασὶν ὑπὸ Πλάτωνος, ἀλλὰ τὴν τοῦ λεγομένου Πεττευτηρίου· καταγράφεσθαι γάρ τι πλινθίον ὥσπερ ἐν τῇ πεντικῇ παιδιᾷ, δι' οὗ τὰ κινήματα τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐλλειπτικὰ πραγματεύονται οἱ Αἰγύπτιοι, κ. τ. λ.« Ἐν τούτῳ ἔπαιζεν ὁ Ἑρμῆς μετὰ τῆς σελήνης, καὶ ἐνέδρησεν ἀπ' αὐτῆς πέντε ἡμέρας. »Πέξαντα πέτεια πρὸς τὴν σελήνην, Πλούτ. Παροβάλλεται τὸ πεσσευτήριον μετὰ τοῦ παρ' ἡμῖν λεγομένου ταυλίου. Κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Πεσσευτήριος, ία, ιον, ταὐτὸν τῷ, πεσσευτικός, ἐκ τοῦ, πεσσευτήρ.

Πεσσευτής, οῦ, ὁ (πεσσεύω), = πεσσευτήρ. Ὁ πεσσοῖς παίζων.

Πεσσευτικός, ή, όν. Εἰς τὴν μετὰ τῶν πεσσῶν παιδιὰν ἀνήκων· ἐπιτήδειος ἢ χλίαν ἔχων εἰς τὴν τῶν πεσσῶν παιδιάν, ἐκ τοῦ

Πεσσεύω, καὶ Ἀττ. πεττεύω (πεσσός). Πεσσοῖς παίζω, ταυλίζω, παίζω τοὺς πεσσοὺς βάλλων καὶ σύρων αὐτοὺς κατὰ τοὺς κανόνας τῆς πεττείας. 2) μεταφ. κινῶ τι ἐνθεν κἀκεῖθεν, μεταβάλλων αὐτοῦ τὸν τόπον ἢ τὴν θέσιν· μετατίθημι, μετακινῶ, μεταβάλλω »Τύχης ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττευούσης, ἡ τύχη μεταβάλλει καὶ μετακινεῖ κατ' ἀρίστειαν τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, καθὼς ὁ πεττευτὴς τοὺς πεσσοὺς ἐν τῷ παίζειν τὴν πεττείαν.

*Πεσσόν, τό, Ἀττ. πεττόν. Τὸ σανίδι (ταυλί), ἐφ' ᾧ παίζει τις μὲ τοὺς πεσσοὺς· ἴσως δὲ καὶ = πεσσός.

Πεσσονομέω, ῶ (πεσσός, νέμω). Τίθημι, βάλλω, διοικῶ τοὺς πεσσοὺς, πεσσοῖς παίζω, πεττεύω. 2) ἐν γένει, βάλλω τι ἐν οἰκείῳ τόπῳ, εἰς τὴν τάξιν του, διατάττω, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 13.

Πεσσοποιέομαι, οῦμαι (ποιέω). πεσσὸν (Pessarium) ποιῶ ἐμαυτῷ καὶ βάλλω, Ποιητ. παλ. περὶ Φυτ. στίχ. 103. Ὅρα ἐν τῷ ἑπομένῳ, ἀριθμ 2.

Πεσσός, Ἀττ. πεττός, ὁ. Ὁ ἐπιμήκης καὶ στρογγύλος κύβος ἢ λίθος ἢ ψῆφος τοῦ πεττευτηρίου, συνθ. κατὰ πληθ. ἀριθ. »Πεσσοῖσι θυμὸν ἔτερπον«, Ὀδ. Α, 107. καὶ Ἡροδ. 1, 94. β) καὶ τὸ σανίδι αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον ἔπαιζον, ἄλλως, σφάκιον, τό, καὶ πεσσόν, τό. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σοφοκλέους, »Πεσσὰ πεντάγραμμα, τὸ σφάκιον τοῦτο, ἤτοι τὸ πεττευτήριον, μετὰ πέντε γραμμῶν κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος σημειωμένον ἦν, τὸ ὁποῖον ἀπεῖλε τριακονταέξ τετράγωνα ἐμβαδά, ἐν οἷς ἔπαττον μετατιθέμενοι ἐν τῷ παίζειν τοὺς πεσσοὺς οἱ πεττευταί. Εὐστάθ. ἐν Ὀδ Α, σελ. 1397. (Ῥωμ. Ἐκδ.) »Τοὺς δὲ πεσσοὺς λέγει (ὁ Πλάτων) ψῆφους εἶναι πάντα, αἷς ἐπὶ πέντε γραμμῶν ἔπαιζον ἑκατέρωθεν, ἵνα ἕκαστος τῶν πεττευτῶν ἔχῃ τῆς καθ' ἑαυτόν. Σοφοκλῆς, καὶ πεσσὰ πεντάγραμμα καὶ κύβων βολαὶ παρατείνετο δέ φησι δι' αὐτῶν καὶ μέση γραμμή, ἣν ἱερὰν ὠνόμαζον, ἐπεὶ ὁ νικώμενος ἐπ' ἐσχάτην αὐτὴν ἔπεσε· ὅθεν καὶ παροιμία, »Κινεῖν τὸν ἀφ' ἱεράς«, ἐπὶ τῶν ἐσχάτην βοήθειαν κινούντων λεγομένη· ἴδε καὶ ἐν τῷ, ἱερός. Ὅρα τὸν Εὐστάθιον διεξοδικῶς περὶ τούτου πραγματευόμενον. Ἐλέγετο ἡ παιδιὰ, πεσσεία, καὶ, πεσσοί, ἔτι δὲ πεσσοὶ καὶ ὁ τόπος, ἔνθα ἐν τῷ ἀβακίῳ ἔπαιζον, Εὐριπδ. Μηδ. 56. Ἐτυμολογ. Μέγ. Πλάτ. Πολιτ. στ'. 2) λέγεται ἔτι καὶ στρογγύλον τι καὶ ἐπίμηκες σῶμα ἐξ ἐρίου ἢ λινοῦ, ἢ πανίου, ἢ μεταξῆς, ἢ ῥετίνης, ἢ κόμμι, ἢ κηροῦ κατεσκευασμένον καὶ μετὰ φαρμακίου ἤτοι ἰατρικοῦ τινος ἠλειμμένον, τὸ ὁποῖον βάλλεται εἰς τρύπας τινὰς τοῦ σώματος, οἷον τοῦ πρωκτοῦ, τῆς μήτρας κ. τ. τ. Pessus καὶ Pessarium, Λατ. εἰσί, πάσσαλος. 3) κάθε ἐπίμηκες καὶ στογγύλον σῶμα ἐκ μολύβδου, ἐπιμήκης μολυβδίνη σφαῖρα. Παρ' Ἀππιαν. εἰς Μιθριδ. εἰσί, »Πεσσοὶ ἐκ μολύβδου«, σωματά τινα βαλαιώδη ἐκ μολύβδου. 4) Ἀρχιτεκτονική τις ἔκφρασις ἐπὶ τῶν βασταζόντων στύλων τὰς καμάρας καὶ θόλους λεγομένη παρὰ Προκοπ. περὶ Οἰκοδ. ἤγουν λίθος κυβικὸς ὑποκάτω τῶν στηριγμάτων τῶν θόλων, ὡς καὶ ὁ Στράβ. ἐν ιστ. σελ. 1073. λέγει· »Συνέχεται φαλιδώμασι κεκαρμένοις ἐπὶ πεσσῶν ἱδρυμένοις κυβοειδῶν.

*Πέσσυρα, καὶ, πέσσυρες, ἢ πέσυρα, πέσυρες, καὶ, πίσυρα, πίσυρες, Αἰολ. ἀντὶ, τέσσαρα, τέσσαρες, Ταρεντ. Δωρ. πέτορα, πέτορες, καὶ ἐντεῦθεν τὸ Λατ. quatuor, κατ' ἀναλλαγὴν τοῦ π, κ, ῃ, ὡς τὸ sequor, ἐκ τοῦ ἕπω, τὸ loquor ἐκ τοῦ ἔπω, ὄπα, καὶ τὸ coquor ἐκ τοῦ πέπω, πόπανον, κτλ.

Πέσσω, καὶ Ἀττκ. πέττω, μέλ. πέψω, παρακ. πέπεμμαι, πεπέφθαι, ταὐτὸν τῷ παρὰ μεταγεν. ἑτέρῳ τύπῳ, πέπτω. Σημαίνει δὲ κυρίως, μαλακύνω, ἀπαλύνω, ὅθεν 1) φυσικῶς, ἐπὶ ἡλίου, κάμνω ἀπαλὸν, ἢ ὥριμον, ὡριμάζω, Ὀδ Η, 119. ὅθεν, πέπων πεπαίνω, κ. τ. λ. 2) τεχνικῶς ἢ χημικῶς, κάμνω ἐπὶ πυρὸς μαλακὸν, ἀπαλὸν, ὁηλ. ὀπτάω, μαγειρεύω, βράζω, ὡς τὸ, ἕψω, Ἡρόδ. 8, 137. »Ἡ δὲ γυνὴ τοῦ βασιλέως αὕτη τὰ σιτία σφὶ ἔπεσσε. β) ἐν τῷ ἀρτοκοπείῳ τῶν ἀρχαίων, διὰ τῆς ζυμώσεως ἀπαλύνω τὸ ἀλεύρι, καὶ τὸ ζυμάρι, ἤγουν ἐξζυμόνω, ζυμόνω ὅσον χρειάζεται, ὁηλ. ὅταν μετὰ τὸ ζύμωμα φουσκώσῃ τὸ ζυμάρι, τὸ δουλεύω καὶ ἄλλην φορὰν, διαφυρῶν, Ἀριστοφ. Βατρ. 505. ὅθεν, πεμμα πόπανον, πόπανον, ἀρτοπόπος. γ) κάμνω τι νὰ καταντήσῃ εἰς βρασμὸν, εἰς ζύμωσιν, ζυμόω. »Ὁ ζέφυρος τὸν ἀέρα θερμαίνων πέττει καὶ διαφύρει (Ἀριστ. προβλ. 26. 35.)«, θερμαίνων τὸν ἀέρα εἰς ζύμωσιν διαφύρει αὐτόν. — Ἔτι δὲ καὶ κατὰ μετ. ἐκδ. »Πέσσεσθαι πίμμασιν, ψήσω ἐμαυτῷ πλακοῦντας, Ἡρόδ. 1, 160. 3) ὀργανικῶς, χωνεύω, ἐπειδὴ διὰ τῆς θέρμης τοῦ στομάχου ἀναλύονται καὶ δουλεύονται τὰ φαγητὰ, ὡς τὸ coquere, concoquero. 4) τροπ. »Θυμὸν, ὀργὴν, χόλον πέσσειν«, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ, καταπίνειν ἐν ἑαυτῷ τὸν θυμὸν καὶ χωνεύειν αὐτὸν, Ἰλ. Δ, 513. Ι, 565. οὕτω καὶ τὸ, »Κῆδεα πέσσειν«, Ἰλ. Ω, 617. 639. ἐν γένει, ἐπὶ παθῶν, κρατεῖν ὁηλ. ἐν ἑαυτῷ ἔχειν, ὑποφέρειν, χωνεύειν, κατέχειν, ὡς ὁ στόμαχος ἐν ἑαυτῷ τὰ φαγητὰ χωνεύων αὐτὰ· οὕτω καὶ τὸ, »Πλοῦτον πέψει (παρὰ Πινδ.)«, ἡσύχως ἀπολαμβάνειν καὶ χωνεύειν αὐτόν· καὶ Πυθ. 4, 331. »Ἀκίδυνον αἰῶνα πέσσειν, ἀπερνῶν τὴν ζωήν του ὅλως ἐν ἡσυχίᾳ ἀπολαμβάνων αὐτήν· Ὁ Ὅμηρ. λέγει ἔτι· »Βέλος πέσσειν«, ἀντὶ τοῦ, ἐπιμελεῖσθαι, θεραπεύειν, ἰατρεύειν πληγήν τινα τοῦ βέλους, Ἰλ. Η, 513. καὶ, Β, 217. »Γῆρα πεσσέμεν«, ἀντὶ γήρατα πέττειν, καταπίνειν τὰ βραβεῖα καὶ χωνεύειν, ἤγουν χαίρομαι αὐτὰ, τὰ ἀπολαύω ἡσύχως καὶ ἀπαράχως· Ἀπολλών. ἀργ. ἀ. 283. »—ἄλλα δὲ πάντα πάλαι θρεπτήρια πέσσω, καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω. ἐπιμελείας καὶ φροντίδος ἀξιοῦμαι, περιβάλλομαι. (παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει μόνον ὁ ἐνεστ.)

*Πεσών, μετοχ. ἀόρ. τοῦ, πίπτω, Ὅμ.

Πετά, ἢ πέτα, Αἰολικ. ἀντὶ, μετὰ, πρβ. πέδα.

Πετάζω, ταὐτὸν τῷ, πετάννυμι, ἢ, πεταννύω, πάντῃ ἄχρηστον, ὡς φαίνεται, καὶ μόνον ὑπὸ τῶν Γραμμ. ἐπινοηθὲν εἰς σχηματισμὸν τοῦ μέλλ. πετάσω.

Πέτακνον, καὶ, πάτακνον, καὶ πέταχνον, τό. Ποτήριον πλατύ. (ἀναμφ. παρὰ τὸ πετάνυμι.)

Πετάλειον, τό, ποιητ. ἀντὶ, πέταλον.

Πεταλίζω, Μέλ. ίσω (πέταλον), ὡς τὸ, ἐκφυλλοφορέω. Διὰ τοῦ πεταλισμοῦ ἐξορίζω, βάλλω εἰς πρᾶξιν τὸν πεταλισμόν. 2) ἢ σημα., φυλλολογῶ, ἢ κάμνω νὰ βλαστήσωσιν ἢ πέσωσι φύλλα, ὑπάρχει πολλ' ἀμφ.

*Πεταλίον, καὶ πετήλιον, τό, = πεταλειον.

Πεταλίς, ίδος, ἡ· παρ' Ἀθην. σε'. 576. καὶ Ἡσυχ. »Πεταλὶς ὗς«, σκρόφα τελεία, πύξημένη ὅσον πρέπει· ἔρ. πέταλος, 2.

Πεταλισμός, ὁ (πεταλίζω). Ἐν Συρακούσαις εἶδος ὀστρακισμοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξώριζον ἐπικινδύνους πολίτας, ἀπαραλλάκτως ὡς ὁ ὀστρακισμὸς ἐν Ἀθήναις, μὲ ταύτην ὅμως τὴν διαφορὰν, ὅτι ἐγράφοντο τὰ ὀνόματα τῶν ἐξοριζομένων οὐχὶ ἐπάνω εἰς ὄστρακα, ἀλλ' εἰς φύλλα ἐλαίας· τὸ ἴδιον συνείθιζον ὑστερώτερον καὶ ἐν Ἀθήναις, ὅρ. ἐκφυλλοφορέω.

Πεταλίτις, ιδος, ἡ (Νικανδρ. Θηρ. 864.), ταὐτὸν τῷ, φυλλίτις, Διοσκορ. γ'. 121.

Πέταλον, τό (οὐδέτερ. τοῦ πέταλος). Φύλλον, συνθ. κατὰ πληθ. ἀρ. Ἰλ. Β, 312. Ὀδυσ. Τ, 520. Ἡσιόδ »Πέταλα χίλια τῶν ῥόδωνα, Διοσκορίδ. α. 22. καὶ ἐντεῦθεν 2) κάθε πλατὺ καὶ ἐκτεταμένον δίκην πετάλου πρᾶγμα, ὡ πλάκα, Lamina, λεπίς, ἔλασμα (βέργα, λάμα) μετάλλου τινος· ὁ εἰς πλάτος ἐλήλαμένον χαλκός, σίδηρος, χρυσός, κ. τ. τ. »Πέταλος χρυσοῦνα, πλάκα, ἔλασμα ἐκ χρυσοῦ, Ἐξόδος κεφ. κη'. καὶ ἐντεῦθεν μετὰ ταῦτα ἐκλήθησαν πέταλα, καὶ τὰ ἐν ταῖς ὁπλαῖς τῶν ἵππων προσηλούμενα ἐκ σιδήρου ἐλάσματα ὡς ὑποδήματα. Ὁ Ἴων. τύπος πετήλον εὑρηται κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. ἐν Ἀσπίδ. 289. Κορυνέωντα πέτηλα βριθέμενα σταχύοισιν, ἀντὶ τοῦ, κάλαμος, καλαμιά, οὕτω καὶ τὸ ἐν Ἐπιγράμ. »Καλλιπέτηλον λήϊον« »Οὐδαρ ἀρούρης ἀπέτηλον πανάφυλλον«, Διονύσ. Περιηγ. 1125. »Νεῖ μὴν καὶ λειμῶνες ἀεὶ κομόωσι πετήλοισι« καὶ »Λειμῶνων δ' ἀβρὰ γελᾷ πετήλοισι« καὶ »Ἄμπελος ἀπετηλοτέρη, ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 16. ἀντὶ τοῦ, φύλλα. 2) ἐνίοτε καὶ = πέτασος, εἶδος πίλου μὲ πλατὺ ὄχρα. (κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν Γραμμ. ἐγράφετο ἢ δοτ. καὶ ἑτεροκλίτως, πέταλοι, ἀντὶ, πεταλοις·) ὅθεν

Πετηλοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω) καὶ, πετηλουργός, ὁ ἢ. Πέταλα, ἤτοι ἐλάσματα, πλάκας, ἐκ μετάλλου ποιῶν ἢ ἐξεργαζόμενος.

Πέτηλος, ἄλη, ον, Ἰωνικ. Πέτηλος (πετάννυμι) Ἐκτεταμένος, ἐλήλαμένος, ἐξαπλωμένος, ὅθεν, πλατὺς, ἐπίπεδος, πλακωτὸς, ὅτις εἶναι ὡς πλάκα. »Πέταλας μάκωνας«, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 81. συνηθέστερον ὅμως λέγεται, »Ἐκπέταλος« τροπ. ἐπὶ νέων ζώων, μεγάλον ἡδη, τέλειον, π. χ. μόσχοι, καὶ μέλεσσα ἀπὸ τῶν κεράτων, ὅταν αὐτὰ ἐκπέταλα ἔχωσιν, Ἀθην. θ. σ. 376. ἔτι δὲ, ὗες, κ. τ. τ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸν Ἰωνικὸν σχηματισμὸν »Μόσχοι πέτηλοι· ἔτι δὲ καὶ, Πεταλωτόν, ἀναμαιότατον, εὐειδέστατον.

*Πεταλουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ) = πεταλοποιός.

Πεταλόω, ῶ (πέταλον). Εἰς πέταλα ποιῶ, μεταβάλλω, μετασχηματίζω· ἴδε Πετηλόω· 2) πέταλα (ἐλάσματα σιδήρου) προσηλόω ταῖς ὁ-

πλαῖς τῶν ἵππων, πεταλόωσι· 3) σκεπάζω μὲ πέταλα, πλάκας μετάλλου, καὶ μάλιστα χρυσοῦ, χρυσόω.

*Πεταλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἔχων εἶδος πετάλου, ὅμοιος αὐτῷ· ἐπίπεδος ὡς πλάκα μετάλλου.

Πετάλωσις, εως, ἡ (πεταλόω, 2). Τὸ πεταλωμα, ἡ περίθεσις, κατάστρωσις, ἐπικάλυψις μ' χρυσοῦ φύλλα, χρύσωσις· Ἐτυμολ. ἐν Λεξ. Ἀλοιμόε.

Πεταλωτός, ή, ὄν (πεταλόω). Πετάλου σχῆμα ἔχων· σκεπασμένος μὲ πέταλα, ἤτοι λεπτὰ φύλλα ἢ πλάκας μετάλλου.

Πέτομαι, ταύτόν τῷ, Πέτομαι. Ποιθ. καὶ παρὰ τοῖς μεγιστ. Λογογρ. Ἴσως δὲ ἦν ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, πετάνυμι, Ἑρμογ. Ἰ.-ν. 90.

Πετάννυμι, καὶ, πετηνόω, Μ.-. πετάσω, Ἀττ. πετῶ, ἀόρ. ἐπέτασα, Ἐπ. πέτασσα, κ. τ. λ. παθ. παρακ. πέπτεμαι, παρὰ δὲ Ἡρόδ. 1, 62 ἐν τοῖς χρησμ καὶ παρὰ Λουκιαν. ἐνυπν. 29. καὶ, πεπέτασμαι, παθ. ἀόρ. ἐπετάσθην, ἐκ τῶν ὁποίων χρόνων ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεργ. ἀόρ., κατὰ τὸν κοινὸν καὶ Ἐπικ. τύπον, τῷ παθ. παρακ., ὑπερσυντ. καὶ ἀόρ. — Ἐκτείνω, ἁπλόω, ξεδιπλόνω, ἐξαιρ. ἐπὶ κτυχωδῶν, διπλωμένοι ἱματίων, βούχων, ἱστίων κ. τ. λ. λίνα, εἵματα, ἱστία, Ἰλ. Α, 480. Θ, 441., Ὀδ. Α, 130. Ε, 269. Ζ, 94. πρβλ. Ἰλ. Ε, 195. λέγεται καὶ, «χεῖρα πετάσσειν», ἁπλώσας, καὶ ἐν χρήσει ἦτοι ἁπλῶς, καθὼς π. χ. ὅτε πληγωμένος τις ὑπὸ πόνου τεντώνει τὰς χεῖρας εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ ὅτε κάθηται τις εἰς τινα θύρα καὶ δὲν ἀφίνει τινὰ νὰ διαβῇ, ἢ ὅτε θέλει τις νὰ κολυμβήσῃ· Ἰλ. Φ, 115 Ὀδ. 1, 4 7. Ε, 370. ἢ μετὰ δοτ. περιποιητ. ὅτε ἁπλώνει τις τὰς χεῖρας πρός τινα διὰ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ καὶ διὰ νὰ τὸν ἱκετεύσῃ, Ἰλ. Δ, 453. Ν, 549 καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ διαλίθεων, διπλῶν θυρῶν, ἀ οἴγειν αὐτάς, ὅθεν, «Πύλαι πεπταμέναι», ἀνεῳγμέναι, Ἰλ. Φ, 531. πρβλ. 538. Ὀδ. Φ, 50. Μεταφ. «Θυμὸν πετάσσει» (Ὀδ. Σ, 160) ἤ, ἐξαπλόνει, εὐφραίνει, διαχέει τὴν καρδίαν, ἐλπιδοστοιῶν κάμνω τινὰ νὰ ἐπιθυμῇ τι μὲ πόθον. Κατὰ δὲ τὸν παθ. παρακ. ἐν χρήσει καὶ ἀντὶ, ἀπὸ πάντοθεν ἐξαπλοῦσθαι πρός τι μέρος, διαδίδεσθαι, π. χ. Αἰθὴρ, αἴγλη Ἠελίου πέπταται, Ὀδ. Ζ, 45. Ἰλ. Γ, 371. Ἰακ. Α. Π. σλ. 561. καὶ ἡ ποθ. μετοχὴ πεπταμένος, ἀντὶ τοῦ, ἐξηπλωμένος, ἀνεπτυγμένος, ἀνοιγμένος, πλατύς, ἴσιος. Ἐν Ἰλ. Α, 351. ἀνέγνω ὁ Ζηνόδοτος, «χεῖρας ἀναπτάσσω· παρὰ δὲ Παρμεν. λείψ. 5, 18. εὑρηται καὶ μετοχ. ἀόρ. ἀναπτάμενος, ἀντὶ τοῦ, ἀνοίξας, τὸ ὁποῖον προῆλθεν ἐκ τῆς συγχύσεως μετὰ τοῦ, πέτομαι. — Ποιητ. ἕτερος τύπος ὑπάρχει τὸ, πετάω, πέτνημι, παρὰ δὲ πολλοῖς μεταγνστ. συγγραφ. καὶ, πετάω· (παρὰ τὸ πετάνυμι παράγεται τὸ, πέταλος, πέτηλον, πιθανῶς δὲ καὶ τὸ λατ. pateo, patulus· ἔστι δὲ συγγεν. αὐτῷ τὸ, πέτομαι, πέταμαι, ἴσως δὲ καὶ τὸ, πτόσσω, ἁπλόνω τὰ πτερά, πετῶ· καὶ ἐπειδὴ ἐν τῷ πετᾶν κεῖται ἡ ἔννοια τοῦ δοκιμάζω πίπτειν, πιθανῶς καὶ τὸ, πίπτω, πεσοῦμαι, ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ΠΕΤΩ.)

*Πετανός, ή, ὄν, ὡς τὸ, πετεινός, ἀμφ.

*Πετάομαι, ἐνεστ. ὡς τῶν μεταγνστ. Λογογρ. ἀντὶ πέτομαι, Schaef. Σχολ. Πορ. Ἀπ. Ῥοδ. 4, 1396. Lobeck Φρ.-ν. σλ. 581.

*Πέτασαι, ἀπαρμφ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, πετάννυμι· καὶ, πετασθήσομαι, παθ. μέλλ. τοῦ, πετάννυμι.

Πεταστιμος, ίμη, ιμον (πέταμαι). Πετῶν, ἤτοι δύναται νὰ πετάξῃ, εἰς πτῆσιν (πέταμα) ἐπιτήδειος, Νικήτ. Χρ. ἑ. 4.

Πετάσιον, τὸ, ὑποκορισ. τοῦ, Πέτασος.

Πετασίτης, ου, ὁ (πέτασος). Σχῆμα πετάσου (πίλου) ἔχων· 2) εἶδος φυτοῦ, οὗτινος τὰ φύλλα πετάσου σχῆμα ἔχουσιν, Διοσκορ. δ'. 108. Tussilago petasitis, Λιν.

Πέτασμα, τὸ (πετάννυμι). Ἡ ἐξάπλωσις· καὶ τὸ ἐξαπλωμένον, π. χ. πανίον, σκέπασμα, κάλυμμα (περδές), Αἰσχύλ. Ἀγ. 917.

Πέτασος, ὁ (πετάννυμι). Κάλυμμα τῆς κεφαλῆς (πῖλος), περιεκτεταμένας ἔχον τὰς ἄκρας αὐτοῦ ὡς πτέρυγας, εἰς σκέπην κατὰ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς, καθὼς τὸ παρ' Εὐρωπαίοις Καπέλλον (Chapeau, Γαλ.) καλούμενον, σκιάδιον, ὅπερ συνήθως ἐφόρουν οἱ ἔφηβοι μετὰ χλαμύδος. Ἐφόρει τοῦτον καὶ ὁ Ἑρμῆς, διὸ καὶ συνήθ. καὶ ἡ στολὴ τούτου τοῦ προστάτου αὐτῶν, κατὰ τὴν ῥῆσιν τοῦ Ἀθηναίου ἐν ἐ. καὶ 16. σλ. 537. «Ἐφόρει δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἐν τοῖς δείπνοις καὶ τὴν τοῦ Ἑρμοῦ (στολὴν), τὰ μὲν ἄλλα σχεδόν, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν χλαμυδάτε πορφυρᾶν, καὶ χιτῶνα μεσόλευκον καὶ τὴν καυσίαν ἔχοντα τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν, ἐν δὲ τῇ συνουσίᾳ τότε πέδιλα, καὶ τὸν πέτασον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ τὸ κηρύκειον ἐν τῇ χειρί· Ὁ Εὐστάθ. ἀναφέρει καὶ ταύτην τὴν ῥῆσιν· «Παιδία χιτῶνας ἔχοντα καὶ ἡνιοχικοὺς πετάσους· ἤτοι δὲ καὶ ὡς σύμβολον τῶν ἐν τῇ παλαίστρᾳ γυμναζομένων Ἐφήβων, ὡς κεῖται ἐν τῇ τῶν Μακαβ. (β'. κεφ. δ'. 12.) ῥήσει· «Γυμνάσιον καθίδρυσε, καὶ τοὺς κρατίστους τῶν ἐφήβων ὑπὸ πέτασον ἦγεν, ἐπέθηκε δηλαδὴ πέτασον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν· Ὁ Σουΐδ. ἔρρηκν. τὸ πέτασον ἔτι καὶ διὰ τοῦ εἴδους ὑφάσματος· ἀλλ' ἡ ῥῆσις, ἐξ ἧς αὐτὸς ἔλαβε τὴν σημασίαν ταύτην, κεῖται ἐν τῇ λέξ. Δράκων· καὶ παρ' Ἡτυχίῳ τῷ Μιλησίῳ ἐξ οὗ ἐδανείσθη ταύτην, κεῖται πληρεστέρα οὕτως· «Ἐπιρρίψαντων αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πετάσους πλείονας καὶ χιτῶνας καὶ ἱμάτια ἀπεπίγνω οὕτως ἀναφέρεται καὶ ἄλλη τις ῥῆσις ἐν λέξ. «Περιαγείρομενοιν· «Ὡς καὶ νῦν τοῖς ἐπιφανῶς ἀγωνισαμένοις ἐπιβάλλουσι πετάσους καὶ χιτῶνας, οἱ δὲ χιτῶνας· Ἐφόρουν ἔτι τοὺς πετάσους καὶ ἐν τοῖς θεάτροις ἐναντίον τοῦ ἡλίου· Ἄρα ἰσοδυναμεῖ ἔτι τῷ Γαλλικῷ Parasol, καὶ τῷ Ἰταλικῷ, Ombrella (ὀμβρέλλα)· 2) ἐκ τῆς ὁμοιότητος ταύτης καλοῦνται παρὰ Θεοφράστῳ (Φυτ. Ἱστορ. δ'. 10. πέτασοι καὶ τὰ φύλλα τινῶν φυτῶν, εἶον τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου, λωτοῦ καὶ τοῦ βηχίου, τὰ ὁποῖα ὁ Πλίνιος (ιγ'. 17.) μετέφρασε διὰ τοῦ, Folia densa conferie stipata, ἃ τινα ὁ Διοσκορίδ. ἐν δ'. 108. ἑρμήνευσε «Φύλλα πετασόεντα εἶπεν· λέγεται δὲ πέτασος, ἐν τῇ βοτανικῇ, ἐκεῖνο τὸ εἶδος ἐνιδέων, τῶν ὁποίων οἱ καυλοὶ ἐξέρχονται ἐκ τινος κοινοῦ κέντρου, ὡς γραμμαὶ ἐκ τῆς κορυφῆς ἑνὸς ἀμβλέος κώνου, ἢ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σχηματίζουσι τὰ ἄνθη καὶ τὰ σπέρματα τῶν σκιαδιφόρων φυτῶν, ὡς Φανίας ὁ τοῦ Θεοφράστου μαθητής, καλεῖ· «Πετασώδη σπερμάτων φύσιν», τὰ φύλλα καὶ τοὺς σπόρους τῶν σκιαδιφόρων σπερμάτων, λατ. Umbella, Ἀθην. ε'. σλ. 371. οἷον ἐστὶ τὸ ἄνισον, τὸ μάραθον, κ. τ. τ. Ὁ αὐτὸς Θεόφρηστος (ἐν Φυτ. Ἱστορ. δ'. 10.) παραβάλλει τὰ φύλλα τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κυάμου μετὰ τοῦ Θετταλικοῦ πίλου· Ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ἀθηναίου ἐν δ'. σλ. 176. ἔνθα ἐκεῖτο «Πετασταὶ ὁ Κασσωβῶν πατάσσου· ἀνέγνωσαν, ὁ δὲ Σβεῖχανόστερος, πετάσια. Πορ' Ἀθηναίῳ, 5'. σλ. 499. κεῖται ἐπὶ τῆς βοτανικ. σημασ. καὶ Σηλικ. πέτασος, ἡ, κατ' Ἐρατοσθένην· 3) ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ λέγεται καὶ εἶδος θόλου, ἢ εἰκοδομήματος· 4) πέτασος, ἡ, εἶδος ποτηρίου, Ἀθην. 11. σλ. 45.

Πετασώδης, ές, ἡ (πέτασος, εἶδος), τὸ, πετασῶδες. Εἶδος πετάσου ἔχων, σκιαδειδής· ἐξαιρ. ἔχων σκιαδειδῆ φύλλα ἢ φυτά, π. χ. «Βοτάνη πετασώδηκα, ἡ φύλλα, ἄνθη σκιαδίου ὅμοια ἔχουσα, σκιαδιφόρος. Ὅρα ἐν τῷ ἀνωτέρω.

Πετασών, ὁ, (ἐξ οὗ τὸ Λατ. petaso). Ὁ μηρὸς μετὰ τῆς πλάτης τοῦ ἐμπροσθίου μηροῦ τοῦ χοίρου· τὰ ἐμπροσθινὸν χοιρομέριον.

Πεταυρίζω, Μλ. ίσω (πέταυρον). Χορεύω ἐπάνω εἰς τὸ σχοινίον, ταύτόν τῷ, σχοινοβατέω· ὅθεν

Πεταυρισμός, ὁ. Τὸ ἐπάνω τοῦ σχοινίου χορεύειν· σχοινοβατία· καθόλου δὲ ἡ παιδιὰ τῶν σχοινοβατῶν, θαυματοποιία· μεταφορικ παρὰ Πλουτάρχ. «Τῆς τύχης πεταυρισμόν».

*Πεταυριστήρ, ῆρος, ὁ ποιητ. = πεταυριστής.

Πεταυριστής, οῦ, ὁ, ταύτόν τῷ, σχοινοβάτης. ὁ χορεύων ἐπὶ τὸ σχοινίον, Μαινέθ. 4, 278.

Πέταυρον, καὶ, πέσαυρον, τὸ. Λεπτόν, στενὸν καὶ μακρὸν ξύλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθεύδουσι, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς τὰ ἐρίθια, Θεόκρ. 13, 13. ἔνθα κατὰ πρῶτον κεῖται ὁ τύπος πέτευρος· ἢ κατὰ Πολυδεύκ. «Πέταυρον δὲ οὐ τοὺς ἐνοικιδίους ὄρνιθας ἐγκαθεύδειν συμβέβηκεν· καὶ Νίκανδρ. Θηρ. «Ἰκτῖδος, ἥτ' ὄρνιθα κατοικιδίην ὀλέθρου μαίεται, ἐξ ὕπνου καθαρπάζουσα πεταύρωνα· καὶ παρὰ τῷ Βαβρίᾳ «Ἐκ πεταύρου κλαγγὸν βοᾶν, ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει· «Πέταυρον, σανίς, ἐφ' ἧς αἱ ὄρνιθες κοιμῶνται· καὶ πᾶν τὸ ἐμφερὲς τούτου καὶ ἔργανον ποιοῦ· καὶ πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπόπλατυ, ἔστι δὲ λεπτόν, ὅταν δὲ μεταφορᾷ κείμενον ἢ πέτευρον λέγεται, ἢ καὶ πέταυρον· ὁ αὐτὸς ἔχει· «Πέταυρον, εἶδος παγίδος· ὁ δὲ Φώτιος. «Πέτευρον, παγίς, βάσος· καὶ, πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπόπλατυ καὶ μετέωρον ξύλον. Ἀριστοφάν. ἐν τῷ ε'. 2) σανίδωμα, σκαλωσιὰ ἢ κρεββάτιον διὰ σανίδων (πῆγμα), ἐφ' ᾧ ἱστάμενοι οἱ σχοινοβάται καὶ οἱ θαυματοποιοὶ παριστάνουσιν εἰς τοὺς θεατὰς τὰς θαυματοποιίας των, Πολύβ. (πιθανῶς παρὰ τὸ, πόδαυρος, Αἰολ. ἀντὶ μετέωρος).

*Πέταχνον, τό, = πέτασον· ὅθεν

Πεταχνόω, Ἐκτείνω, ἐξαπλόνω· διὰ τοῦ πετάχνου πίνω, ὡς τὸ, κωθωνίζω· 2) Μέσ. καὶ μεταφ. τρυφῶ· καὶ, κάμνω τὸν μεγάλον, ὑπερηφανεύομαι· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Πεταχνοῦται, ἐξυπτίωται, καὶ τρυφᾷ, ἔστις μετὰ ταῦτα ἔχει· «Πεταλοῦται, ἐξυπτοῦται, τρυφᾶται· Ὁ Ἀριστοφάν. παρ' Ἀθην. ιά'. σλ. 498. λέγει· «Πάντες δ' ἔιδον πεταχνοῦσαν, ὅπου ὁ Σβαῖχ. Πεταχνεῦται· ἔνθα.

Πετάω, ῶ Μλ. άσω, μόνον παρὰ πολλὰ μεταγν. συγγραφεῦσιν ἀπαντώμενος ἐνεστῶς, ἀντὶ, πετάννυμι.

Πετεεινός, ἡ πετεηνός, ποιητ. καὶ Ἐπ. κατὰ παραγ. ἀντὶ, πετεινός, ἡ, ὄν. εἴτε δύναται νὰ πετάξῃ· ὅθεν, πετῶν, πτερὰ ἔχων, πτερωτός. Παρ' Ὅμ. ἔστι μόνον ὁ τύπος πετεηνός εὐχρηστος, καὶ ἐξαιρ. ἐν Ἰλ. ἐπίθ. τῶν πτηνῶν, ὡς ἐν Ἰλ. Β, 459. «Ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά». ὅθεν καὶ, πετεηνά, ὅλα τὰ πετῶντα, τὰ πτερωτά, τὰ πτηνά. 2) ἐπὶ νέων πτηνῶν, πουλίων, ἐξαιρετ. ὅταν ἀποκτήσωσι πτερὰ ὥστε νὰ δύνανται νὰ πετῶσι, ἐκπετήσιμος, Ὀδ. Π 214. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει «Πτηνόν, λέγω· τὸ δὲ πετηνόν, ἀδόκιμον· καὶ παρὰ Ξενοφῶντ. Κυρουπ. α'. ς'. 30. ἀντὶ τοῦ, πετεινά, χειρόγραφα τινά, πτηνά, ἔχουσιν· αὐτὴ ἡ διαφορὰ ἔστι καὶ παρ' Ἡροδότ. β'. 123. «Πάντα τὰ χερσαῖα καὶ τὰ θαλάσσια καὶ τὰ πετεινά· καὶ παρὰ Θεόγνιδ. 1055. Πετεινόν, κεῖται. ἴδε Πετηνός. Ἡ λέξις κυριολεκτεῖται ἐπὶ πάντων τῶν ὀρνίθων, ἢ δὲ συνήθεια καλεῖ οὕτω καὶ τὸν ἀλέκτορα.

*Πετεινός, ἡ, ὄν. Ἀττ. ἀντὶ πετεινός, πε-

τεηνός, Porn. Εὐρ. Ἐκ. Προλεγ. σελ. ἡ. ἔτι δὲ παρὰ Θεόγν. 1097. καὶ Ἡρόδ. 2, 133.

*Πετέσθην, ποιητ. ἀντὶ, ἐπετέσθην, γ'. ἑνικ. προσ. παρατ. τοῦ πέτομαι.

Πέτευρον, τό, ταὐτὸν τῷ, Πέταυρον, Θεόκρ. 13, 13.

Πετηλίκη, ου, ὁ, καρκῖνος, εἶδος αὐτοῦ (πιθανῶς οὕτως ὀνομασθὲν διὰ τὰς ἐξηπλωμένας χηλάς του παρὰ τὸ, πετάννυμι). Αἰλιαν. ζώων ἱστορ. ζ'. 30. »Πετηλίκαι καρκῖνοι, ὅπου, πηλίκαι, ἐπόρευσαν

Πέτηλον, τό. Ἴων. ἀντὶ τοῦ, πέταλον, ἐξκρ. ἐπὶ τῶν καυλῶν τῶν ἀστάχυων τοῦ σίτου, Ἡσ. Ἀσπ. 289. συνήθ. κατὰ πλῆθ.

Πέτηλος, η, ον (πετάννυμι) Ἴων. ἀντὶ πέταλος. Ἐξαπλωμένος, τεταμένος, ξάστρωτος· ὅθεν, ἐν γένει, κείμενος, ἐπαρειδόμενος, καθησυχάζων, Ἄρατ. 271. »Τό δ' ἐπὶ σκελέεσσι πέτηλον (εἴδωλον)«, τὸ ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ποδὸς γονατίζον, ἤτοι κοιμωμένον, ἀντὶ τοῦ, ἀναπεπταμένος.

Πετηνός, ή, όν (πέτομαι). Ἐκπετήσιμος, εἴτε δύναται νὰ πετᾷ. »Τὰ πετηνὰ«, Ἡρόδ. 3, 108. ἔνθα ὅμως καὶ, πετεινὰ, ἀναγινώσκουσι τινές· εὐχρηστότερος δὲ τὸ κατὰ παραγ. Ἐπ. πετηνός, τὸ κατὰ συγκ. πτηνός, καὶ τὸ Ἀττ. πετεινός, καὶ ὁ Θωμ. Μ. σελ. 765. ἴσως ὀρθῶς ἐπρίζει τό, πετηνός, τοὐλάχιστον παρὰ τοῖς Ἀττ., ἀδόκιμον, πρβ. Ἰακ. Α. Π σελ. 126. 535. Boechh Πινδ. Νέμ. v. l. 3, 77. Gisel. Γεωγρ. μικρ. α. σελ. 32. (Κατὰ τὸν Φέστον ἐκ τοῦ πετεινά, προκύπτει τὸ Λατινικὸν penna, δηλαδὴ κατὰ πρῶτον εἶπον Petna, ἔπειτα Pesna, καὶ τέλος Penna.)

Πέτομαι, μέλ. Ἀποβ. Μ. πετήσομαι, ποιητ. (παρὰ τὸ Ὁμ. καὶ Ἀριστοφ. Εἰρ. 17. 1126.) καὶ κατὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. συνήθ. πτήσομαι· κατὰ συγκ. ἀόρ. ἐπτόμην, ἀπαρμφ. πτέσθαι (παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ.), παρακ. πέπτηκα, ἐκ τῶν ὁποίων τύπων ὁ Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐν δὲ Ἰλ. Δ, 126. ἅπαξ καὶ τῷ ἀπρμφτ. ἀορ. Μεθομρκ. εἰσὶν οἱ ἐνεστῶτος τύποι πέταμαι καὶ πετάομαι, οἵτινες εὑρίσκονται, ὡς καὶ ὁ ἀόρ. ἐπτάσθην, μόνον παρ' Ἴωσι καὶ τοῖς μεταγν. Λογογρ., τὸ δὲ, πέταμαι εὑρίσκεται οὐχὶ σπανίως καὶ παρὰ Πινδ. τοὐναντίον, ὁ Μεθομρκ. ἐνεστώς, ἵπταμαι, εὑρίσκεται καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., μ' ὅλον ὅτι οἱ ἀκριβέστεροι Ἀττικισταὶ προκρίνουσι παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. μόνον τὸν τύπον, πέτομαι· καὶ τούτοις συνᾴδει καὶ ὁ Πορφ. Εὐρ. Μηδ. 1. κατὰ τοῦτο, ὅτι θεωρεῖ μὲν ὡς μὴ Ἀττ. τό, ἵπταμαι, δέχεται δὲ ὡς Ἀττ. πρὸς τῷ, πέτομαι, καὶ τὸ πέταμαι, πρβ. Ἑρμαν. Εὐρ. Ἰων. 90. ὡς τόπον, ὡς φαίνεται, τοῦτο ὑπῆρχεν ἐν χρήσει μόνον παρὰ τοῖς Τραγ., παρ' οἷς ὅμως εὑρίσκεται μόνον ὁ ἀόρ. ἐπτάμην, ἀπρμφ. πτάσθαι, ὅστις ὑπάρχει, πλὴν τῆς ἀπαρμφ., ὁ συνὴθ Ὁμηρικὸς, ἀρχαῖος ποιητ. καὶ Ἴων., κατ' οὐδένα δὲ τρόπον ὁ ἐνεστ. πέταμαι αὐτός, ὅστις ἐὰν συνεχίσῃ ἀναγκαίως μετὰ τοῦ ἀορ. ἐπτάμην· ἔστι δὲ τούτου Ἴων. ὑπόκατ. πτῆται, ἀντὶ, πτᾶται, Ἰλ. Ο, 170. πρὸς τούτοις, εὑρίσκεται τέλος πάντων καὶ τρίτος, ἐξ ἑνὸς, κατὰ τὸν ἐνεστ. πάντῃ ἀχρήστου τύπου, Μεθομρκ. ἀόρ. ἔπτην (ὅθεν ἐξίπτη, κατὰ πρώτην παρ' Ἡσ. Ἐ 98., ἀπρμφ. πτῆναι, μετοχ. πτάς, κτλ., ἔστι μόνοι οὗτος μόνον ποιητ. καὶ εὐχρηστος μόνον παρὰ τοῖς μεταγνστ., πρβ. Heind. Πλατ. Θεαιτ. σελ. 193. Β., κατὰ τὸν ὁποῖον τό,τε ἵπταμαι καὶ, πέταμαι, εἶτε ἑκάτερ Ἀττ. τύποι — Κατὰ τὸν Lange σύνθεσιν τὸ μὲν, πέτομαι, τῷ Ἀττ. ποιῷ λογῳ, τὸ δὲ ποτόομαι καὶ ποτάομαι τοῖς Ἑκατ., τό δ', ποτασμαι, τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, τὸ δὲ, πέταμαι, τοῖς ποιηταῖς καὶ τοῖς μεταγν. Λογογρ., τὸ δὲ, ἵπταμαι τοῖς πολλὰ μεταγνστ., καὶ τό, πετάομαι, τοῖς μεταγν. Λογογρ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. εὔχρηστος παρακ. ἔστιν ὁ, πεπότημαι, διότι τό, πέπτηκα ἔχουσι μόνον οἱ Γραμματ. — Ἡ κυρία σημασ. τούτου τοῦ ῥήματος, καθὸ πολλὰ συγγεν. τῷ, πετάννυμι, ἐστι, ἐκτείνομαι, ἢ ἐξαπλόνω, τεντόω τὰ πτερὰ διὰ νὰ πετάξω, ὅθεν συνήθ. πετῶ, ἐπὶ πτηνῶν καὶ ἄλλων πτεροτῶν ζώων, Ὅμ. Ἡρόδ β) ἐπὶ πάσης ἐξείας, εἰς τὸν ἀέρα κρεμαμένης, μετεώρου κινήσεως διὰ τοῦ ἀέρος, ἐξκρ. ῥιπτομένων, σφενδονιζομένων, ἀπὸ τοῦ τόξου ῥιγμένων σωμάτων, οἷον λίθων, βελῶν κ. τ. τ., πολλκ. ἐν Ἰλ. γ) ἐπὶ πάσης ταχείας κινήσεως οὐχὶ πτεροτῶν, ζώντων ὄντων· παρ' Ὅμ., ἐξκρ. ἐν Ἰλ., συνεχῶς ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἵππων· ἐπὶ δὲ σμαξῶν παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 308. ἄρα ἐν γένει, ἤτοι ἀντὶ τοῦ αἰωρεῖσθαι, κρέμαμαι εἰς τὸν ἀέρα· γλυστρῶ· χορεύω, Εὐρ. Κυκλ. 71 πτῶ, κρημνίζομαι· ἢ ἀντὶ τοῦ, τρέχω, σπεύδω, θέω πολυ, ἀποφέρεσθαι, φεύγειν. (ὅτι τό πέτομαι ἔστι συγγ. τῷ ΠΕΤΩ, πίπτω, ἔχει τοῦτο ἐξίσου ἐξωτερικὴν τε καὶ ἐσωτερικὴν πιθανότητα.)

*Πετόντεσσιν, ποιητ. ἀντὶ, πετοῦσι, πασοῦσι, πλῆθ. δοτ. τῆς μετοχ. ἀορ. β'. τοῦ πίπτω.

Πέτρα, ἡ, Ἴων. καὶ Ἐπ. πέτρη. Βράχος, ἐν δὲ Θαλάσσῃ ἢ τῷ παραλίῳ ἀντὶ τοῦ, σκόπελος· λέγεται δὲ τόσον ἐπὶ ἑνὸς ἱσταμένου βράχου, ὅσον καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρων πετρωδῶν ἢ βραχωδῶν ὀρεινῶν σειρῶν, Ἀττ. petra πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. »Λείος πετρέων (Ὀδ. Ε, 441. Η, 282.)«, γυμνὸς ἀπὸ βράχων, οὐχὶ βραχώδης. Τό, Πέτρος σημαίνει μὲν τὴν κοινῶς πέτραν, λίθον, ὅμως τό, πέτρα οὐχὶ, τοὐλάχιστον παρὰ ἀκαίμοις συγγραφ. οὐχ εὑρίσκεται σημαίνουσα ἡ λέξις, πέτρα, λίθον, ἐπειδὴ καὶ ἐν Ὀδ. 1, 243. 486. καὶ Ἡσ. Θ. 675., ἔνθα γίνονται πετροβολίαι, δὲν εἶναι ὁ λόγος ἐπὶ ἁπλῶν λίθων, ἀλλ' ἐπὶ ὁλοκλήρων κορυφῶν βράχων, τοὺς ὁποίους ἐκσπῶντο ὁ Κύκλωψ καὶ οἱ ἑκατόγχειρες ἀπὸ μεγάλων ὀρέων διὰ νὰ τοὺς κυλίσωσι καὶ σφενδονίσωσιν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῶν, εἰς τρόπον ὥστε καὶ ἐνταῦθα σημαίνεται διὰ ταύτης τῆς λέξεως στερεὸς βράχος, ἀνάλογος τῇ ἰσχύϊ τῶν γιγάντων ἐκείνων, πρβ. Βουττμ. Λεξ. 2. σελ. 179. β) τρύπα ἀπὸ βράχους, σπήλαιον, Σοφ. Φιλ. 16. Elmsl. Εὐρ. Μηδ. 1326. 2) παροιμ. »Οὐκ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης«, Ἰλ. Χ, 126. Ὀδ. Τ, 163. ὀρ. δρῦς. β) πέτρα, καθὸ σύμβολον τῆς σταθερότητος καὶ ἀκοινωνησίας (Ὀδ. Ρ, 463. »Ἔστάθη κῆτε πέτρη«), τῆς ἀκινησίας καὶ σκληροκαρδίας, Valck. Ἱππ. 305. Πρβ πέτρος. Ὅθεν

*Πετράεσσα, Δωρ. ἀντὶ, πετρήεσσα, θηλ. τοῦ πετρήεις.

Πετραῖος, αία, αῖον. Βραχώδης, ἐκ πέτρας ὤν, πέτρινος· πετρωτός, πέτρας ἔχων, πλήρης πετρῶν, πετρώδης· παρὰ τῇ πέτρᾳ ἢ πρὸς τῇ πέτρᾳ κείμενος, ὁ τοῖς πέτραις προσπεφυκώς, Ὀδυσ. Μ, 231, μεταξὺ τῶν πετρῶν ὤν, φυόμενος ἢ διατρίβων, διαιτώμενος. »Ἰχθὺς πετραῖος«, πετροφάγος, Saxatilis piscis, Ἀθήν. ζ'. Σκύλλη, Ὀδ. Μ, 231. »τεῖχος, βραχώδης σκοπιά, Ἡσ. Ἐ. 591. 2) ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Θεσσαλίᾳ, καθὸ διαῤῥήξαντος τοὺς βράχους, διὰ τῶν χασμάτων τῶν ὁποίων ἐξεχύνετο ὁ Πηνειὸς εἰς τὴν θάλασσαν, Πινδ. Πυθ. 4. 245. 3) οὐσιαστ. ὄνομα Κενταύρου, Ἡσ. Ἀσπ 185. καὶ θηλ. Πετραία, Ἑκ. Πετραίη, ἡ, Ὀνομαζομένη, θυγατηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἡσ. Θεογ. 357.

Πετράχης, ὁ, ἡ, γεν. ου (πέτρα). Σκληρὸς ὡς ὁ βράχος, ἀμφ. Ὀρφ. λιθ. 5. »Πετράχεα λάεσσι, τὸν ὡς βράχον σκληρὸν λίθον, ἢ μεταξὺ τῶν βράχων γεγεννημένον. Ἡ φυσικὴ ἐπιγραφὴ παρ' Ὀρφ. εἴληπται ἐκ τῆς διεφθαρμένης ταύτης ἀναγνώσεως· καὶ οἱ δύο στίχοι ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἑπομένην τοῦ Ἀχάτης.

*Πετρέλαιον, τό. Εἶδος ἀσφάλτου ῥευστὴς ἐκ βράχου.

*Πετρεμβατος, ὁ, ἡ (ἐμβαίνω). Περιπατῶν ἐπὶ βράχους.

*Πέτρη, ἡ, Ἴων. ἀντὶ πέτρα.

*Πετρηγενής, ές (γένος). Γεννημένος, καταγόμενος ἐκ βράχου.

Πετρηδόν, ἐπίῤῥ. (πέτρα). Κατὰ τὸ εἶδος τῶν πετρῶν, ὡσὰν πέτρα, δίκην πετρῶν, καθὼς ἡ πέτρα.

Πετρήεις, ήεσσα, ήεν (πέτρα), ταὐτὸν τῷ, πετραῖος. Παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπίθ. τόπου, χώρας, νήσου. »Γλάφυ πετρήεν«, Ἡσ. Ἐ. 535.

Πετρηρεφής, ές, ὁ, ἡ (ἐρείω) ποιητ. Μετὰ πετρῶν ἐσκεπασμένος, ὠριφωμένος.

Πετρήρης, ὁ, ἡ (πέτρα, ἄρω). Συνηρμοσμένος ἐκ βράχων ἢ λίθων, ἐν γένει = πετρήεις, Σοφοκλ. Φιλ. 1262. »Στέγε πετρήρεις«, ἡ μεταξὺ τῶν πετρῶν ἢ ὑπὸ τῶν κοιλωμάτων τῶν πετρῶν κατοικία, σπήλαιον.

Πετρίδιον, τό. Μικρὰ πέτρα, ὑποκορ. τοῦ πέτρα.

Πετρίδιος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ, πέτρινος. »Μονόκλινον πετρίδιον«, ὁ ἐκ πέτρας ἢ ἐν τῇ πέτρᾳ τάφος.

Πέτρινος, ίνη, ινον (πέτρα). Ἐκ πέτρας ἢ βράχου ὤν, κατεσκευασμένος, λίθινος, βραχώδη, »ὄρεα«, Ἡρόδ. 2, 8.

Πέτριον, τό, εἶδος φυτοῦ, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 3'. σελ. 371. »Πετρίου ῥίζαν«, ἀντὶ τοῦ, πετροπελίνου· ἀλλ' ὁ Σβοίχ. ἔταξεν ἐνταῦθα, πετρείου, προσνπακουμ. Μιρσίου (Παρὰ Νικ. Ἀξιω. 5, 2. ὑπάρχει τὸ Ἰῶτα μακρὸν, ἐὰν ἄλλως ἢ ἀνάγν. ἢ ὀρθή.)

Πετροβατέω, ῶ Ἀνεβαίνω, ἀναῤῥιχῶμαι, σκαλίνω ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας, Ἀππιαν. ἐκ τοῦ

Πετροβάτης, ου, ὁ (βαίνω). Ὅστις περιπατεῖ, ἀναβαίνει, ἀναῤῥιχᾶται ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας, Ἀππιαν.

Πετρόβλητος, ὁ, ἡ (βάλλω). Μὲ πέτρας ῥιγμένος ἢ κτυπημένος, λιθοβολησθείς. »Πετρόβλητος νεφρέων«, ὑπὸ πέτρας βαλλόμενος καὶ πάσχων, Φώτ.

Πετροβολέω, ῶ (πετροβόλος). Πέτρας βάλλω, ῥίπτω, σφενδονίζω, καὶ ἐνεργ. λιθοβολῶ· ὅθεν

Πετροβολία, ἡ. Τὸ ῥίπτειν πέτρας, τὸ διὰ τῆς σφενδόνης ῥίψιμον τῶν πετρῶν, καὶ ἐνεργ. ἡ λιθοβόλησις, Ξενοφ. Ἀναβ. 5. 5. 9.

Πετροβολικός, ή, όν. Εἰς πετροβολίαν ἀνήκων ἢ ἐλίτιν ἔχων, ἐπιτήδειος· ὅθεν, »ὄργανον πετροβολικόν«.

*Πετροβισμός, ὁ, ὡς ἐκ τοῦ πετροβολίζω. Τὸ πετροβολεῖν, Σχολ. Αἰσχ. Ἑπτά. 327.

Πετροβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Πέτρας βάλλων, ῥίπτων, πετροβολῶν, πέτρας ῥίπτων διὰ τῆς σφενδόνης, σφενδονιστής, Ξενοφ. Ἑλλ. β'. δ'. 8. »Ὀργανον πετροβόλον«, ἐξ οὗ τὰς πέτρας ῥίπτομεν, σφενδόνη.

*Πετρογενής, ὁ, ἡ, οὐδ. ές, ποιητ. = πετρηγενής.

Πετροδύμων, ονος, ὁ, ἡ (πέτρα, δύω). Ὑπὸ τῶν βράχων ἕρπων ἢ τρυπίων, ἢ δαιδαλμένος. »Ὄρνιθες πετροδύμονες«, οἱ μεταξὺ τῶν πετρῶν οἰκοῦντες, ὅ ἐστι, τὰ σαρκοφάγα ἢ ἁρπακτικὰ ὄρνεα, οἷς γύπες, ἱέρακες, κ. τ. τ. Φλέγων.

Πετρόκοιτος, ὁ, ἡ (κοίτη). Ἐν τοῖς βράχοις, πέτραις κοιτώμενος, οἰκῶν, ἢ κοιμώμενος, ἤτοι μεταξὺ τῶν πετρῶν τὴν κοίτην ἔχων, Σιμμίας εἰς Ἰόν· »Κύνα πετρόκοιτον«

Πετροκοπέω, ῶ (κόπτω). Πέτρας κόπτω, ἢ πρὸς τὰς πέτρας κρούων συντρίβω, ὅθεν τό, καταπετροκοπέω, παρὰ Δεοσκορίδ' ις' 60.

Πετροκυλιστής, οῦ, ὁ (κυλίνδω). Βρέχουσι ἡ πέτρας κυλίων, Στράβ.

Πετρόμυζον. Ζήτ. Βδέλλα.

Πετροποιία, ἡ (ποιέω). Ἡ ὑπὸ πετρῶν οἰκοδομή, Ἀθήν. ἑ. σελ. 205.

Πετρορρίψης, ἐος, ὁ, ἡ (ῥίπτω) ποιητ. Ἀπὸ βράχου, ἀπὸ τῆς πέτρας ῥιφθεὶς, κρημνισθεὶς, Εὐρίπ. Ἰων. 1222.

Πετρόρρυτος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ἀπὸ, ἐκ, ἢ διὰ μέσου βράχου ῥέων, τρέχων.

Πέτρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, πέτρα, Ξενοφ. Ἀναβ. ὁ'. ζ'. 8. Ἑλλην. β'. ὁ'. 10. (Παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ἰλ. καὶ ἀεὶ ἐπὶ τῆς σημασ. λίθος, ἄρα οὐχὶ τοῦ, πέτρα, βράχος, Βουττμ. Λεξιλ. 2. σελ. 179. Παρὰ μεταγν. ποιηταῖς γράφ. καὶ, πέτρος, ἡ, ὡς, ἡ λίθος, Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 327.

Πετροσελινίτης, ου, ὁ, οἶνος, μετὰ πετροσελίνου κατασκευασμένος, Διοσκορ. ἑ. 67. ἐκ τοῦ

Πετροσέλινον, τό (σέλινον). Εἶδος φυτοῦ εἰς μαγειρείαν καὶ ἄρτυσιν φαγητῶν ἐπιτηδείου, Διοσκορίδ. γ'. 77. «Σέλινον, τὸ καὶ πετροσέλινον· τοῦτο φύεται ἐν Μακεδονίᾳ ὠμὸν ἀποκρήμνοις τόποις· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται Μακεδονίσιον, Apium petrosilinum, Λιν.

Πετροτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω), ταὐτὸν τῷ, λαοτόμος. Πέτρας κόπτων, πελεκῶν, λιθοτόμος, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 575.

Πετρότομος, ὁ, ἡ. Εἰς πέτραν τετμημένος, κεκομμένος, πελεκημένος.

Πετροφυής, ἐος, ὁ, ἡ (φύω). Ἐπάνω πετρῶν φυόμενος, ὅστις φύεται, φυτρόνει, βλαστάνει ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας, προσπεφυκώς, προσκολλημένος, διαιτώμενος εἰς τὰς πέτρας, π. χ. Πολύπους πετροφυής, ὁ εἰς τὰς πέτρας διατρίβων, ἢ τῇ πέτρᾳ προσκολλώμενος, ἐμφὺς ταῖς πέτραις, Φωκυλίδ. 2) ἐκ τοῦ, φυὴ, ἐκ τῆς φύσεως τοῦ βράχου, τῆς πέτρας ὤν. 3) πετροφυές, τὸ, τὸ Λείζωον.

Πετρόω, ῶ, ώσω (πέτρος). Εἰς πέτραν μεταβάλλω, μεταποιῶ, λιθόω, καταλιθῶ. 2) πέτραις βάλλω, λιθοβολῶ, λιθάζω, Εὐριπ. Ὀρέστ. «Μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρούμενος θανεῖν, λίθοις βαλλόμενος, ὁ Σχολ.

Πετρώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ βράχου ἢ τῆς πέτρας ὤν· ὅμοιος τῷ βράχῳ, τῇ πέτρᾳ, ἢ πλήρης πετρῶν, λιθώδης, ὡς τὸ, πετραῖος.

*Πετρώεις, εσσα, εν, ποιητ. = πετρήεις.

Πέτρωμα, ατος, τό (πετρόω). Ἡ εἰς πέτραν μεταβολὴ καὶ μεταποίησις, ἢ εἰς πέτραν μετουσίωσις· ἐν γένει, πέτρα, βράχος. 2) ἡ λιθοβόλησις, ἢ καταρρήνισις ἀπὸ βράχου, Εὐρ. Ἰων. 1251. καὶ Ὀρέστ. 50. «Θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πετρώματι».

Πετρών, ῶνος, ὁ (πέτρα). Τόπος περιεκτικὸς βράχων, πετρῶν, τόπος γεμάτος ἀπὸ βράχους ἢ πέτρας, πετρώδης τόπος, καὶ σωρὸς πετρῶν.

Πετρωτρόφος, ὁ, ἡ, = πετρηρεφής.

Πε[illegible]ία, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ πεσσεία. Ἡ διὰ πεσσῶν ἢ διὰ κύβων παιδιά. Καὶ Ἡσύχ. διαφέρει πεττεία κυβείας· ἐν ᾗ μὲν γὰρ τοὺς κύβους ἀναρρίπτουσιν, ἐν δὲ τῇ πεττείᾳ αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσιν. Ἐν τῇ μουσικῇ κατὰ τὸν Εὐκλείδην λέγεται, ἡ ἐφ' ἑνὸς τόνου πολλάκις γινομένη πλήξις. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι· «Πεττεία, τάβλα παιδική· καὶ ἐκ τούτου, πεττεύω, ἀντὶ τοῦ, πεττεύω.

Πέττευμα, τό, Ἀττ. ἀντὶ πέσσευμα. Τὸ ὁπωσοῦν ἐπαίχθη, ἢ παιδιά, Νικήτ. Χρ. ιέ. 4.

Πεττευριπτέω, ῶ (πεσσούς, εὖ, ῥίπτω). Καλῶς ῥίπτω, παίζω τοὺς πεσσούς, Γαλην. προτρεπτ. πρὸς τέχν.

*Πεττευτής, οῦ, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ πεσσευτής.

Πεττεύω, καὶ, πεττευτήριον, Ἀττ. ἀντὶ, πεσσεύω, καὶ, πεσσευτήριον.

*Πεττικός, ή, ὄν (πέσσω). = πεπτικός.

*Πεττίον, ου, τό, Ἀττ. ὑποκορ. τοῦ πεττός.

*Πεττός, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ, πεσσός.

Πεττύκια, τά, = πιττάκια, Μοίρ.

Πέττω, Ἀττ. ἀντὶ, πέσσω, πέπτω.

ΠΕΤΩ, ἄχρηστον πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ πέπτω.

Πεύθη, ἡ (πεύθομαι), ταὐτὸν τῷ, πεῦσις, ἐρώτησις, Ἡσύχ.

Πευθήν, ῆνος, ὁ (πεύθομαι). Ὅστις ἐρωτᾷ, ἐρευνᾷ, ἐξετάζει, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. β'. 27. καὶ ὅστις κρυφίως ἀκροᾶται ἵνα ἀκούσῃ, μάθῃ τι μυστικόν, ὠτακουστής, ἢ κατάσκοπος. Ἐν Λεξικ. Χειρογρ. εὕρηται, πευθήν, ὁ μανδάτωρ (μανδατούρης) ἀπὸ τοῦ πεῦσις, ἢ ἐρώτησις, ἢ ἀπόκρισις· οἱ γὰρ μανδάτορες ποιοῦσι τὰ μηνύματα ἔνθα τοῖς δικαστηρίοις καὶ τοῖς ἐν αὐτοῖς δικάζουσι καὶ δικαζομένοις, ἄρα, ἴσον τῷ, espion, Γαλλ. σπιῶνος, καὶ, spia, Ἰταλ.

*Πεύθομαι, ποιητ. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ λογογρ. πυνθάνομαι (ὅπερ ὅρα), πολλ. παρ' Ὅμ., ὅστις χρῆται τῷ λογογρ. τύπῳ μόνον ἅπαξ καὶ ἑκατέρκις ἐν Ὀδ. ἅπαξ δὲ καὶ παρ' Ἡσ. Θ. ζ63. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. ἐσθ' ὅτε ἐν χρήσει· ὅθεν ὁ μέλλ. πεύσομαι, ἴσως δὲ καὶ, πευσοῦμαι, Εὐρ. Εὐρ. Ἱππ. 1104. Παρακ. πέπυσμαι· ὅθεν

Πευθώ, ὁος, -οῦς, ἡ. Πῶν εἴτε μανθάνει τις ἐξ ἀκοῆς, Αἰσχύλ. Θήβ. 355. εἴδησις, ἀγγελία.

Πευκαλέος, έα, έον· ταὐτὸν τῷ, ξηρός, μόνον παρ' Ἡσυχίῳ, ὅστις ἔτι καὶ «Πευκαλεῖται, ξηραίνεται» ἔχει.

Πευκάλιμος, ίμη, ιμον, ποιητ. Συνετός. (Ὁμηρ. λέξις, ἥτις ὅμως εὕρηται μόνον ἐν Ἰλ. Θ, 366. Ξ, 165. Ο, 81. Τ, 35. καὶ ἀεὶ μετὰ τοῦ, φρεσί, οὕτω. «φρεσὶ πευκαλίμῃσι· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσ. Λείψ. 33. Βοιωῶν μὲν παράγεται παρὰ τὸ, πεύκη, σημαίνοντα ὀξύν, διαχωρητικόν, διαπεραστικὸν νοῦν, ὅμως, ἐπειδὴ ἐνταῦθα δὲν ἔχει ἡ φυσικὴ ἔννοιαν τοῦ, φρὴν κάμμιαν συνέχειαν μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπιθέτου, ὀρθῶς ὁ Βουττ. Λεξιλ. σελ. 18., ἑπόμενος τῇ ἀρχαίᾳ ἑρμηνείᾳ, θεωρεῖ τὸ, πευκαλιμος ὡς ἕτερον τύπον τοῦ, πυκινός, πυκιός, ὡς τὸ λευγαλέος ἐκ τοῦ λυγρός, μετ' ἀρχικῆς συλλαβῆς κατ' ἐπέκτασιν, ὥστε τὸ, πευκάλιμαι φρένες ἰσοδυναμεῖ τῷ, πυκιναὶ φρένες, περὶ τῆς σημασ. τοῦ ὁποίου ὅρα πυκινός, πυκνός καὶ πυκάζω.)

Πευκέδανον, τό· καὶ, πευκέδανος, ἡ. Πικρόν τι σκιαδιφόρον φυτὸν Peucedanun officinale, Λιν. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ϛ'. 14. Διοσκορ. γ'. 92. Γαλλ. queue de pourceau.

Πευκεδανός, ή, όν (πεύκη). Παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Η, 8. καλεῖται ὁ πόλεμος πευκεδανός. «Ἤποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο, ὅπου τινὲς μὲν ἑρμην. διὰ τοῦ, πικρός, ὡς π. χ. ὁ Σχολ. «Πικροῦ, ὀλεθρίου, ἀπὸ τῆς πεύκης ἢ μεταφορά· καὶ γὰρ ἡ πεύκη κοπίστα, οὐκ ἀνίησι βλαστούς, καὶ τὸ δάκρυον αὐτῆς πικρόν ἐστιν· ἄλλοι διὰ τοῦ θανάσιμος, ὀλέθριος. Ἡ τοῦ Σχολιαστοῦ μεταφορὰ φαίνεται ὀρθοτέρα, διότι ὁ Ὅμηρος καὶ ἀλλαχοῦ λέγει. «Βέλος ἐχεπευκές, καὶ, περίπευκες, ὅπου παρομοίως ἑρμην. διὰ τοῦ πικρόν, καὶ, θανάσιμον, παρομοίως κεῖται παρ' αὐτῷ καὶ τὸ «Φρένες πευκαλίμαιο, Ἰλ. Θ, 366. Ξ, 165. Τ, 35. ἀντὶ τοῦ, πικραί, ἐριμεῖαι, καὶ μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, ὀξεῖαι, συνεταί, φρόνιμοι Ζήτ. ἔτι πικρός, καὶ, ἐρίμυς, ἐν τῇ μεταφορικῇ σημασίᾳ. Κατὰ τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν κεῖται παρ' Ὀππιανῷ Ἁλιευτ. β'. 32. «Πευκεδανὴ θάλασσαν, πικρά, ἁλμυρά. Ὁ Ἐτυμολόγ. σημειοῖ (ἐν Λέξ. Κηρ) ὅτι τό, πευκεύς, ἐνίοτε ἦν τοῦ Ἡρακλέους παρ' Ἀβδηρίταις. (κατὰ τοὺς νεωτ. κριτικοὺς, ἡ ἀνωτέρω παρ' Ὅμ. λέξις δηλοῖ, ὀξύς, μυτερός, κεντῶν μὲ τὴν μύτην, καὶ παράγεται παρὰ τὸ, πεύκη, ἥτις, ὡς εἰκάζει ὁ Βουττμ. Λεξιλ. 1. σελ. 17., ἐρρέθη πιθανῶς οὕτως οὐχὶ διὰ τὴν πικρίαν της, ἀλλὰ διὰ τὸ ἔχειν φύλλα ὀξέα, ὅθεν, πευκεδανὸς δηλοῖ. εὐκόλως κεντῶν μὲ τὴν μύτην του, ἐπὶ δὲ πολέμου, διαχωρητικός, ποινώδης, ὀλέθριος, ἢ βαθεῖος πληγοῦν πόλεμος· καὶ ἑπομ. καὶ αἱ λέξεις, ἐχεπευκὴς καὶ περιπευκὴς δὲν σημαίνουσι, πικρός, ἀλλὰ διαχωρητικός, σφοδρῶς εἰς τὰς αἰσθήσεις ἐνεργῶν.)

Πεύκη, ἡ. Δένδρον ῥετινῶδες, ἐν ὄρσει φυόμενον (Picea), ἐξ οὗ ῥέει ἡ πίσσα, τὸ παρὰ τούρκοις τζάμ, λεγόμενον, λέγεται ἔτι καὶ, πίτυς ἀγρία. Ἰλ. καὶ Ἡσ. 2) πᾶν τὸ κατεσκευασμένον ἐκ τῆς ῥετίνης ἢ τοῦ ξύλου τῆς πεύκης, οἷον αἱ δᾶδες (τὸ δᾶδίον) καὶ πᾶν εἶδος ξυλίνων ἐργαλείων, πλοῖα, σανίδες, καὶ ξύλινοι γραφικοὶ πίνακες, καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ἔτι οὕτω καὶ ἡ δᾶς (τὸ δᾶδίον, ἡ φάκλα), τὸ πλοῖον, ἢ ναῦς, ὁ γραφικὸς Πίναξ, κ. τ. τ. Ζήτ. καὶ, πίτυς. (παρὰ τὸ, πεύκη παράγεται καὶ τὸ, πίσσα, πίττα, καθὸ προϊὸν τοῦ δένδρου, ἀφ' οὗ πάλιν τὸ, πίτυς, pinus, καὶ τὸ Λατ. pix.) ὅθεν

Πευκήεις, ήεσσα, ῆεν. Φυτευμένος μὲ πεύκας, πλήρης πευκῶν· προκύψας, συστεθεὶς, γεγόμενος ἐκ πεύκης. 2) μεταφ. ὀξύς, μυτερός, καὶ διαχωρητικός, ἐριμύς. «Οὔρεα πευκήεντα, ὄρη μετὰ πευκῶν, ἤτοι πεύκας ἔχοντα, «Πευκήεις Ἡφαιστοιο, πῦρ ἐκ ξύλων πεύκης γεγενημένον, τῶν δᾳδίων, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 124 «Ὀλολυγμὸς πευκήεις», ἐριμύς, Αἰσχύλ. Χοηφ. 377. ὅθεν καὶ, «κέντρα π.» Ὀππ. πρβ. πευκεδανὸς ἐν τέλει.

Πευκής, ἐος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πευκεδανός. (εὔχρηστον ἐν τοῖς συνθέτοις μόνον, π. χ. ἐχεπευκής, οὐδέποτε δὲ ὡς ἰδιαίτ. ἐπίθ.)

Πεύκινος, ίνη, νον (πεύκη). Ἐκ πεύκης ἢ τοῦ ξύλου αὐτῆς κατεσκευασμένος· πᾶν ὅ,τι ἐκβαίνει ἀπὸ τῆς πεύκης, Εὐριπ. «Πεύκινον δάκρυον, ἡ πίσσα.

*Πευσεῖσθε, Δωρ. ἀντὶ πεύσεσθε, β'. πληθ. προσπ. τοῦ μέλλ. τοῦ πυνθάνομαι.

Πεῦσις, ἡ (πεύθομαι) ἐρώτησις· ἔρευνα. 2) ἀγγελία, εἴδησις, φήμη ἐκ τῆς 53. ἐπιστολ. τοῦ Φαλάριδ. ἴδε πύστις.

*Πεῦσμα, ατος, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ, πύσμα.

*Πεύσομαι, μέλλ. τοῦ πυνθάνομαι, Ὅμ.

*Πευστέος, α, ον, ρημτ. ἐπίθ. τοῦ, πεύθομαι, πυνθάνομαι. Πρέπει νὰ ἐρωτηθῇ, ἐξετασθῇ, ἢ νὰ ἐρωτήσῃ, ἐξετάσῃ, Πλατ.

*Πευστήρ, ῆρος, ὁ, = πευστής, ὅθεν

Πευστήριος, ία, ιον. Ἀνήκων εἰς πεῦσιν, ἐρώτησιν ἢ ἔρευναν, ἐρωτῶν, ἐρευνῶν, ἐξετάζων· ὅθεν οὐσιαστ. πευστήρια, ἡ, προσυπ. θυσία, ἡ θυσία, ἡ ὁποία ἐγίνετο, ὅτε ἤθελέ τις νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς θεοὺς, νὰ ἐρευνήσῃ τὸ θέλημά των, ἢ ἐν τοῖς ἱεροσκοπείοις ἐρώτησις, Seidl. Εὐρ. Ἰλ. 830.

Πευστής, οῦ, ὁ (πεύθομαι). Ὁ ἐρωτητής, ἐξεταστής, ταὐτὸν τῷ, πευθήν, Φιλοξ. Γλωσ. ὅθεν

Πευστικός, ή, όν. Ἐρωτῶν, ἐξετάζων, ἀγαπῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐρωτᾷ, ἐξετάζῃ. Ἐπίρρ. πευστικῶς, ἐρωτηματικῶς, ἐν εἴδει ἐρωτήσεως.

Πευστός, ή, όν (πεύθομαι). Ἐρωτηθεὶς, ἐξετασθεὶς· ὅ τι ἔμαθέ τις ἐξ ἀκοῆς· ὅ,τι δύναταί τις νὰ μάθῃ ἐρωτῶν, περὶ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ εἰδοποιηθῇ· ὅ,τι δύναταί τις νὰ γνωσθῇ.

*Πέφαμαι, παθ. παρακ. τοῦ πεφνεῖν.

*Πεφαργμένος, η, ον, ἀντὶ πεφραγμένος, παθ. μετοχ. τοῦ φράσσω, ἀμφ.

*Πεφάσθαι, παθ. ἀπρμφ. παρακ. τοῦ ΦΕΝΩ. ΠΕΦΝΩ, Ἰλ. Ω, 254.

Πεφασμένος, η, ον, παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ φημί, ῥηθείς, εἰρημένος, Ἰλ. Ξ, 127. ἡ 2) τοῦ φαίνω, φανερωμένος· ὅθεν, ῥητῶς ἐκφωνημένος, ἐξηγημένος, ἐρατός, φανερός, δῆλος, σαφής. »Δέρκεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου«, Αἰσχύλ. Προμ. 844. Ἐπίρ. πεφασμένως, σαφῶς, φανερῶς, φανερωμένως, ἐρατῶς, ἡ κατὰ τὴν ἐξήγησιν, ὃν τρόπον ἐξηγήθη, ὡς τό, φανερῶς, Ἀττ. 3) ἐκ τοῦ φένω, πέφνω, φονευμένος, σκοτωμένος, Λυκ.

Πεφειδήσομαι, Ἐπίρ. τῆς παθ. μετοχ. τοῦ φείδομαι. Φειδομένως, μετὰ φειδοῦς, οἰκονομίας, φειδωλῶς.

Πεφευγμένος, η, ον, μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ φεύγω, ἀμφ.

Πέφηνα, παρακ. τοῦ φαίνω.

Πεφήσομαι, ποιητ. παθ. μέλλ. τοῦ φαίνω, Ἰλ. Δ, 829. Ρ, 155. Ὀδυσ. Κ, 217. ἀντὶ τοῦ, φανήσομαι. 2) ποιητ. παθ. μέλλ. τοῦ, ΦΕΝΩ, ΠΕΦΝΩ, Ἰλ. Ο, 140. καὶ Ν, 829. ἀντὶ τοῦ, φονευθήσομαι.

Πεφιδέσθαι, κατ' ἀναδιπλ. ἀπρμφ. ἀόρ. τοῦ φείδομαι, Ἰλ. Φ, 101. καὶ Ἐκτ. περιδείσμην, Ὀδ. Ι, 277.

*Πεφιδήσομαι, ποιητ. μέλλ. τοῦ φείδομαι.

*Πεφιλαμένος, α, ον. Δωρ. ἀντὶ πεφιλημένος, παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ φιλέω.

*Πεφλασμένος, η, ον, παθ μετοχ. παρακ. τοῦ φλάζω.

*Πεφναῖος, αία, αῖον (ΠΕΦΝΩ) ποιητ. = φονικός, ἄξιος θανάτου, Λυκ.

*Πεφναῖν, ποιητ. ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀχρ. φένω ἀντὶ φονεύω. Ἐντεῦθεν ὁ β'. ἀόρ. ἐνερ. ἔπεφνον (συνηθ. ἄνευ αὐξήσ. πέφνον, ἐφόνευον), ὁ παθ. παρακ. πέφαμαι ἢ πέφασμαι, καὶ ὁ παθ. μέλλ. πεφήσομαι· καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἡ μετοχ. πέφνων ὡς ἐνεστ., Ὅμ.

*ΠΕΦΝΩ, ἀχρ. ἐνεστ., ἐξ οὗ ὁ ἀόρ. ἔπεφνον. (τοῦτο ἐπεσχέθη περὶ τῶν Γραμμ. καὶ παραλόγως ἐχρήσαντο αὐτῷ τινὲς ποιηταί, ὡς ὁ Ἀπολλων., πρβ. Βουττμ. Ἑλλ. γραμμ. 2. σελ. 313. ὅρ. καὶ ΦΕΝΩ.)

*Πεφοβήατο, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐπεφόβητο, ἐλληθ. γ'. προσπ. τοῦ παθ. ὑπερτελ. τοῦ φοβέω.

*Πεφοβημένος, η, ον, παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ φοβέω, Ἰλ. καὶ

Πεφοβημένως, Ἐπίρ. μετὰ φόβου καὶ τρόμου.

Πεφραγμένως, Ἐπίρ. τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ φράσσω. Συντεθλιμμένως, συνεσφιγμένως, πεπυκνωμένως, πυκνῶς, ἐν εἴδει πυκνῶν λόχων, Ἰώσηπ.

Πέφρᾳδα, παρακείμ. ἐκ τοῦ, φράζω, Ἰλ. Ξ, 500. καὶ, 335. ὅθεν, πεφρᾴδεται, καὶ, πεφράδετο, Ἰωνικ. παθ. παρακ. καὶ ὑπερτελ. ἀντὶ, πεφρασμένοι εἰσί, ἤ, ἦσαν· τὸ δὲ

*Πέφρᾳδε, ποιητ. ἀντὶ, ἔφραδε, ἐπ. γ'. προσ. τοῦ πέφρᾳδον ἐκ τοῦ φράζω, Ὅμ. ἐπ. ἀπρμφ. πεφρᾴδειν καὶ πεφρᾴδεμεν, Ὀδ. Η, 49. Τ, 477. Ἡσ. Ἔ. 768.

*Πέφρικα, παρακ. τοῦ φρίσσω, Ἰλ.

Πεφροντισμένως, ἐπίρ. τοῦ πεφροντισμένος (φροντίζω). Μετὰ φροντίδος καὶ ἐπιμελείας· φροντιστικῶς, ἐπιμελῶς.

Πεφύασι, Ἐπ. γ'. προσπ. πληθ. παρακ. τοῦ φύω, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

*Πεφυγεῖν, ποιητ. ἀντὶ φυγεῖν, β'. ἀόρ. ἀπαρμφ. τοῦ φεύγω.

Πεφυγμένος, η, ον, παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ φεύγω, Ὅμ.

Πεφύγω, ἡ πεφύγγω, Αἰολ. ἐκ τοῦ παρακ. ἐσχημάτ. ἐνεστ. ἀντὶ φεύγω, ὡς ἀναφέρει ὁ Ἡρακλείδης ἐκ τοῦ Ἀλκαίου παρ' Εὐσταθ. σελ. 1596.

*Πεφυζότες, ὀνομ. πληθ. ἐνικ. μετοχ. παρακ. ἀντὶ πεφευγότες ἐκ τοῦ ἀχρ. ΦΥΖΩ ἀντὶ, φεύγω, Ἰλ. πρβ. φύζα.

*Πέφυκα, παρακ. τοῦ φύομαι. καὶ, πέφυκαν, Ἀλεξ. τύπος ἀντὶ πεφύκασι, Γεωπ. 2, 6, 27.

Πεφυκότως, Ἐπίρ. Κατὰ φυτικὸν τρόπον, Ἀριστοτ. Ῥητορ. γ'. 2., ὅστις τάσσει ἀπ' ἐναντίας τούτου τό, Πεπλασμένως. ἐκ τοῦ πεφυκώς.

Πεφύκω, Ἐπ. ταὐτὸν τῷ, Πέφυκα, ὅθεν καὶ παρῆχθη. Ὑπάρχω, εἰμί, γίνομαι, ἀντὶ, φύω, ὅθεν, ἐπέφυκον, Ἡτ. Ἔ. 151. Θεογ. 152. καὶ Ἀσπ. 76. »Ἐξ ὧμων ἐπέφυκον«, ἐπεφύκεσαν, ἐγεννήθησαν. Κυρίως ὅμως σημαίνει τό, πέφυκα, φύσει ὑπάρχω, γεγεννημένος εἰμί, ἢ ἐκ φύσεως διωρισμένος εἰμί πρός τι ἢ εἴς τι. ἴδε Φύω.

*Πεφυκώς, μετοχ. παρακ, τοῦ φύω.

*Πεφυλαγμένος, η, ον, παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ φυλάσσω, Ἰλ. καὶ Ἡσ. ὅθεν

Πεφυλαγμένως, ἐπίρ. Προσεκτικῶς, μετὰ φυλακῆς, προσοχῆς, φρονήσεως.

Πεφυρμένως, ἐπίρ. τοῦ πεφυρμένος (φύρω). Μεμιγμένως, ἀναχατωμένα.

*Πεφυῶς, υῖα, ός, γεν. πεφυότος καὶ πεφυῶτος, ποιητ. ἀντὶ, πεφυκώς, μετοχ. παρακ. τοῦ φύω, Ἰλ. Ξ, 288. καὶ πληθ. πεφυῶτες, Ὀδ. Ε, 477.

Πέψις, εως, ἡ. (πέσσω, πέπτω) Βράσιμον, ἕψησις, ὀρτοποιία, κατασκευὴ τῶν φαγητῶν 2) χώνευσις, Γαλην.

Πεώδης, ὁ. (πέος, εἶδος). καλόν, δυνατὸν πέος ἔχων, Λουκιαν. Λεξιφ. πρ. πεοίδης.

Τὸ Π. μετὰ τοῦ Η.

Πη, ἐγκλιτ. μόριον, Ἰων. οὐχὶ δὲ Ὅμ κη, Ἡρδτ. καὶ Δωρ. πα. Πως, κάπως, κατά τινα τρόπον, ὁπωσδήποτε, Ὅμ. καὶ ἐν ἐρωτήσεσι, ἴσως, μήπως, Ἰλ. Ζ, 378. 383. »Οὔτω πη, οὕτω πως, ἴσως ἔτζι, μήπως κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, Ἰλ. Ω, 373. καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. τό, τῇ δέ πη, Θουκ. ἐν γίνει, προτασσόμενον δεικτικοῖς, ἔτι δὲ ἀντωνυμ., μετριάζει τὴν ὁριστικὴν αὐτῶν σημασ. π. χ. »ταῦτά κη«, ταῦτα ἴσως, σχεδόν, ὁπωσοῦν, Ἡρδτ. 5, 40. Ὁ Ὅμ προτιμᾷ τῷ ἀρνητ. οὐδέ πη, οὔτε κατά τινα τρόπον, Ἰλ. Ζ, 267. »Οὔτι πη«, Ἡτ. Ἔ. 105. β) ἐπὶ τόπου ἀντὶ τοῦ, πουδέν, ἐπὶ κινήσεως, Ἰλ. Γ, 400. Ὀδ. Β, 127. Γ, 251. καὶ ἀλλαχοῦ· ἢ καὶ ἐπὶ στάσεως, πουδενί, Ὀδ. Ω, 25. καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐπὶ τόπου χρήσεως καὶ ἐκδοχῆς, καθ' ἣν τό, πη ἰσοδυναμεῖ τῷ, ποι, οὐχ εὑρηται, καθὼς φαίνεται, ἡ λέξις αὕτη παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. γ) πῇ μέν –, πῇ δέ –, ποτὲ μὲν οὕτω, ποτὲ δὲ ἄλλως, Ξεν. ἢ ποτὲ μὲν ὧδε, ποτὲ δ' ἐκεῖσε, Πλουτ. (Συνηθ. γράφουσιμέν, πῇ μέν –, πῇ δέ –, πλὴν οὐχ ὑγιοῦς, καθότι ἡ περιεστωμένη ἐν ταύτῃ τῇ λέξει αἰνίκει μίνον τῷ ἐρωτηματικῷ, Herm. Vig. σελ. 794.)

2) πῇ, καὶ Ἰων. οὐχὶ δὲ Ὅμ. κῇ, Δωρ. πᾷ, μόριον ἐρωτηματικόν, = πῶς; κατὰ τίνα τρόπον; τίνι τρόπῳ, λόγῳ; Ὀδ. Β, 364. ὅθεν καὶ, διατί; Ἰλ. Η, 385. Ὀδ. Μ, 387. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀπαντᾷ κοῦ ἀντὶ, πῶς; ὅτε ἐπιφέρεται τό, ὑ, ὡς παρὰ Πλατ. πολιτ. 2. »Καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφον· πεῖ δή; ἦ, ἦν δ' ἐγώ«. β) ἐπὶ τόπου, ὡς τό, ποῖ; ἐπὶ κινήσεως (καὶ αὕτη ἐστὶ παρ' Ὅμ. ἡ συνήθης σημασ., σπανιώτερον δὲ ἐπὶ τῆς σημασ. του, ποῦ, Ἰλ. Ν, 307.) καὶ Δωρ. παρ' Εὐρ. Ἑκ. »Πᾷ βῶ; πᾷ στῶ;, ποῦ νὰ ὑπάγω; ποῦ νὰ σταθῶ; — Κατὰ Ἑρμ. Εὐρ. Ἡρακλ. μαν. 1236. διαφέρουσι τὸ ποῖ καὶ πῇ ἐπὶ τῆς τοπ. σημασ. κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν ποῖ σημαίνει μόνον τὴν εἰς τόπον κίνησιν, τὸ δὲ πῇ πρὸς τῇ κινήσει καὶ τὴν ἐπισυμβαίνουσαν ἡραμίαν, τὴν διατριβὴν ἐν τινι τόπῳ, πρβ. Reisig Comm. Crit. de Soph. OC. 23. (ἐπειδὴ τὸ πῇ ὑπάρχει κυρίως ἐνθ. δοτ. τοῦ ἀχρ. πός, ἀφ' οὗ τὸ πως τὸ ἐπίρρ., ἔδει μὲν γράφεσθαι, πῃ καὶ πῇ, ὡς καὶ τωόντι πολλοί, καὶ αὐτὸς ὁ Οὐόλφ. ἐν τῇ κατὰ τὸ 1804. ἐκδόσει τοῦ Ὅμ. ἔγραψεν, ἀλλ' αἰτιᾶται τούτῳ ἥτε χρῆσις καὶ ἡ ἀναλογία τοῦ πω, ἀνθ' οὗ δὲν ἐτόλμησέ τις εἰσέτι νὰ γράψῃ πῳ ἢ πῶ, ὥστε καὶ ὁ Οὐόλφιος ἐν τῇ ἐκδόσει τῆς Ἰλ. ἐν ἔτει 1819. ἔγραψε πάλιν, πῃ καὶ πῇ, ἔτι δέ, ὅπη, πρβ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σελ. 277.

Πηγάζω, Μ. ἄσω (πηγή). Ἀναβλύζω, ἀναβρύω, πηγὴ γίνομαι, εἰς πηγὴν μεταβάλλομαι. 2) ἐνεργητ. ἀφίνω ἀναβλύσαι, ἀφθόνως ἀφίνω τὸ ὕδωρ νὰ τρέχῃ. ὡς πηγὴ ἐκδίδω ἢ ἀφίνω νὰ τρέχῃ. »Ῥεῖθρα ποταμῶν ἄπειρα πηγαζούσηνε«, Ἡράκλ. ἀλλην. 5'. μεταφ. χέω.

Πηγαῖος, αία, αῖον (πηγή)· ὁ ἐκ πηγῆς, ἢ παρὰ τῇ πηγῇ ὤν, ἢ ῥέων, καὶ ἀνήκων εἰς αὐτήν, βρύσινος, »Πηγαῖον ὕδωρ«, Ἀριστοφάν (παρ' Εὐριπ. εὑρηται καὶ κοινοῦ γένους.)

*Πηγανέλαιον, τό (πήγανον). Ἔλαιον πηγάνου.

*Πηγανηρά, ᾶς, ἡ, προστυπ. κρᾶσις. Μίγμα τι, ἐνθα εὑρίσκετο καὶ πήγανον.

Πηγανίζω, Μ. ίσω (πήγανον). Μυρίζειν ὡς τὸ πήγανον, ἢ ὅμοιος τῷ πηγάνῳ εἰμί, Διοσκ. γ'. 52.

*Πηγάνινος, ίνη, ινον (πήγανον). Ἐκ πηγάνου, ἢ κατασκευασμένος ἐκ πηγάνου.

Πηγάνιον, τό, ὑποκορισ. τοῦ, πήγανον. 2) πᾶν λάχανον κρεατώδη φύλλα ἔχον, ὡς, παρὰ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. α'. 16. »Τὰ πηγάνια καλούμενα«, εἶδος λαχάνων κρεατώδη φύλλα ἐχόντων.

Πηγανίτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. πηγανῖτις, ιδος. Μετὰ πηγάνου ἀρτυμένος. »Πηγ. οἶνος«, ὁ διὰ πηγάνου κατασκευασμένος.

*Πηγανόεις, εσσα, εν. Ἐκ πηγάνου ὤν, ὅ μοιος αὐτῷ, ἐκ τοῦ

Πήγανον, τό. Εἶδος φυτοῦ βαρείαν ὀσμὴν ἔχοντος, ἀπήγανον, Ruta graveolens, Λιν. Διοσκορ. γ'. 52. Παρὰ Νικάνδρ. λέγεται, ῥυτή, ἐντεῦθεν τὸ Λατ. ruta. »Πήγ. κηπευτόν«, »ὀρεινόν«, ἄγριον, τό καὶ μῶλυ, καλούμενον, Διοσκορ. γ'. 56. Peganum harmala, Λιν. (πιθαν. παρὰ τὰ στήγνυμι ἕνεκα τῶν παχέων, σαρκωδῶν φύλλων του.) ὅθεν

Πηγανόσπερμον, τό (σπέρμα). Τὸ σπέρμα τοῦ πηγάνου, Γεωπον.

Πηγανώδης, ὁ, ἡ (εἶδος.) Τὸ εἶδος, τὴν φύσιν τοῦ πηγάνου ἔχων.

Πηγάς, άδος, ἡ (πήγνυμι). Πᾶν γενόμενον πυκνόν. στερεόν· ἐξαιρ. »Γῆ πηγάς«, ἢ μετὰ τὴν βροχὴν ξηρανθεῖσα γῆ, Ἡσυχ. 2) παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 507. ταὐτὸν τῷ, Πάχνη, ἢ παγετός. 3) πέτρα, βράχος, σκόπελος, ὡς τό, πάγος.

*Πηγάσειος, εία, ειον. Ἐκ τοῦ Πηγάσου καταγόμενος.

*Πηγάσιον, τό, ὑποκρ. τοῦ Πήγασος, Ἀριστοφ. Ἐφ. 76.

*Πηγάσιος, ία, ιον, = Πηγάσειος.

*Πηγασίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ Πηγάσειος, ἐκ τοῦ

Πήγασος, ὁ. Ὁ μυθολογούμενος πτερωτὸς ἵππος τοῦ Περσέως, ὅστις διὰ τῆς ὁπλῆς του ἤνοιξεν ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος τὴν Ἱπποκρήνην πηγήν, Ἀπολλόδωρ. Βιβλ. β'. κεφ. δ'. §. 2. καὶ γ'. §. 2. Ἀντών. Λιβερ. Μεταμορφ. 5'.

Πηγεσίμαλλος, ὁ, ἡ (πήγνυμι, μαλλός). ποιητ. ἔχων πυκνόν, δασύ μαλλί, Ἰλ. Γ, 197. »Ἀρνειὸς πηγεσίμαλλος«, βαθύμαλλος, δασύμαλλος, ἔριον πηγὸν ἔχων, ὅ ἐστι πηκτόν, ἀλ-

λοι δὲ ἄλλως ἑρμηνεύουσι τοῦτο. Ζήτ. Πηγος, καὶ, Ἄρην.

Πηγετός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Παγετός, Διονύσ. Περιηγ. 657.

Πηγή, ἡ. Βρύσις, ἡ ἀρχὴ τοῦ ὕδατος, ἢ ὁ τόπος ἐνθα ἀρχίζει νὰ ἀναβρυῇ ἤτοι νὰ ἐκτειναζῇ ἀπὸ τῆς γῆς τὸ ὕδωρ, τὸ ἐξερχόμενον ἐκ τῆς γῆς ὕδωρ, ἐξ οὗ λαμβάνουσιν ἀρχὴν οἱ ποταμοί. Ἰλ. Υ, 9. Ἡτ. Ἡρόδ. ὅταν πᾶν εἶτι, ἐξ οὗ προέρχεταί τι, ἐν ἀφθονίᾳ, πλήθει, π. χ. ἀργύρου, Αἰσχ. Περσ. 236. 2) μεταφορικ. γένεσις, ἀρχή, πρώτη αἰτία. Ξενοφ. Κύρουπ. ζ. β'. 5. «Τέχναι, ἃς πηγὰς φασι τῶν καλῶν. 3) Πηγαί, αἱ, οἱ πρὸς τῇ ῥιζῇ κανθοὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐξ ὧν ῥέουσι τὰ δάκρυα.

Πηγίδιον, καὶ, Πηγίον, τό, ὑποκορίστ. τοῦ πηγή. Μικρὰ πηγή· ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας Πηγάδιον, τό, ἀντὶ τοῦ, φρέαρ, διὰ τὸ μικρὰς πηγὰς ἐκ τῆς γῆς ἐξέρχεσθαι.

Πηγιμαῖος, αία, αιον (πηγή), ταὐτὸν τῷ, Παγαῖος. «Ὕδωρ πηγιμαῖον», Νικήτ. Χρον. κέ. 5' καὶ Θέων εἰς Ἄρατ. 946.

*Πηγίον, τό, = πηγίδιον.

Πῆγμα, τό (πήγνυμι). Πᾶν τὸ ἐκ πολλῶν εἰς ἓν συντεθειμένον καὶ πεπηγμένον σῶμα, οἷον κατασκευή τις ἐκ πολλῶν ξύλων, σανίδων, καὶ τῶν τοιούτων συνεστημένη, Ἰώσητ. ζ'. 17. σκαλωσιά (πέταυρον), σκυλοβάτης, μηχανὴ τῶν θεάτρων, κ. τ. τ. Ἱερον. «Καλεῖται δὲ τὸ Πῆγμα, τὸ συγκείμενον ἐκ τε τῶν κιονίων, καὶ τῶν διαπηγμάτων, καὶ τῆς σανίδος τράπεζα, ῥεγμα. «Πήγματα», πληθ., καὶ παραστάδες τῆς θύρας. 2) πᾶν ὅ, τι ἔχει δύναμιν πηκτικήν, ἤτοι δύναται νὰ πήξῃ ἐν ῥευστὸν σῶμα, ὡς π. χ. ἡ πυτία πηγνύει τὸ γάλα, Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. γ'. 6. 3) τὸ γενόμενον πλοῖον, στερεὸν ἢ πηκτὸν, τὸ εἰς στερεότητα τινος παγέν, ἐμβληθέν, τὸ παγωμένον, τὸ πηκτὸν, τὸ πεπηγὸς (πεπηγμένον) σῶμα, Πολύβ. γ'. 35. Ζήτ.

Πηγματώδης, ες, ὁ, ἡ. Ὁ Εἶδος πήξεως, ἡ πήγματος ἔχων, ὁ πήξεως μετέχων· πηκτός, πεπηγώς.

Πήγνυμι, καὶ, πηγνύω. Μέλ. πήξω. παρακ. πέπηγα, μετ' οὐδετέρας σημασίας. Ἀορ. ἀ. ἔπηξα, καὶ παθ. ἐπήχθην, ἀνθ' οὗ οὐχρηστότ. ὁ ἀορ. β'. ἐπάγην, καὶ μέτ. ἀόρ. ἐπηξάμην. Νεότ. μέτ. ἀόρ. β'. ἐπηγόμην εὕρηται παρ' Αἰσ. μῦθ. 146. Ἑρν. Ἐκ τούτων τῶν χρόνων ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. οἱ τρεῖς Ἀόριστοι, (ὧν ὁ παρ. ἀόρ. ἀ. μόνον ἐν Ἰλ. Θ 298) ὁ παρακ. πέπηγα μετὰ τοῦ ὑστερουντ. Ἐκ δὲ τοῦ παθ. ὁ γένετ. καὶ παρατατ. Νεώτ. ἕτερος τύπος ἐστὶ τό, πήγνω, Ἀττ. πήττω. — Σημαίνει δὲ κυρίως, κάμνω τι στερεόν, καὶ οὐδ. στερεός γίνομαι· ὅθεν 1) λυτόν τι, χαλκόν, οἰκί στερεὰ δεμένον ἢ κινούμενον στερεόν ποιῶ, ἐμπήγω, κρούω νὰ ἐμβῇ, ἢ βάλλω μέσα καὶ οὕτω τὸ κάμνω στερεόν, ὡς τὸ ἑνὶ συνηθείᾳ πήγω, ἐμπήγω, π. χ. ἕνα χαρεί, ἓν πελέκιον, ἓν ἀκόντιον ἢ ἄλλο τοιοῦτον ὅπλον, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. εὕρηται πολλὰ παρ' Ὅμ. ποτὲ μὲν μετὰ τῆς ἐν, ποτὲ δὲ μετὰ μόνης δοτ. π. χ. «Πῆξαι δόρυ, βέλος, ἔγχος χαλκὸν ἐν γαστέρι, ἐν νηδύϊ, ἐν μετώπῳ, ἐν καρδίᾳ, κ. τ. τ. ἢ, ἔγχος στήθεϊ, μεταφορικῶς, ἐρεισμὸν γαίῃ. τύμβῳ ἢ ἐπὶ τύμβῳ, ὡς καὶ παρ' Ἡσ. Ἐ. 432. «ἐν ἑλύμασιν. Παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. λέγεται καὶ ἐπὶ φυτῶν ἢ δένδρων, ἀντὶ τοῦ, ἐμπήγω, φυτεύω, καθότι διὰ πασσάλου γίνεται τρύπα ἐν τῇ γῇ, μπήγεται τὸ φυτὸν ἢ δένδρον καὶ οὕτω κρυόμενον στερεοῦται· ἀμετβτ. δὲ, «δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει, ἤτο χωμένον, στερεῶς, ἐμπηγμένον, Ἰλ. Ν, 442. «ἐν χροὶ δουρὶ πήγνυτον», Ἰλ. Ο, 315. πρβ. Γ, 135. Δ. 572. Π, 772. β) ἐμπήγω ἐπί τι, προσπερονάω, ἀνασκολοπίζω, προσκαρμόζω ἐπί τι καὶ οὕτω στερεόω, π. χ. «κεφαλὴν ἀνὰ σκολόπεσσιν», προσηλοῦν τὴν κεφαλὴν, Ἰλ. Σ, 177. ὡσαύτως, «ἐπὶ κοντοῦ πήξαν» κ. τ. τ. γ) προσηλόω τι στερεῶς ἢ ἀκίνητος πρός τι ἀντικείμενον, π. χ. «κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξε» (Ἰλ. Γ, 317) κ., ἐρείσας, στηρίσας προσηλώσας αὐτὰ, τὴν ὄψιν εἰς τοῦδαφος καταβάλων, δηλ. κυτταξὲς ἀπαρέμφατοι. 2) Εἰς ἓν συνάπτω, συγκροτῶ, στερεῶς συνίστημι, ἐκ πολλῶν τμημάτων ἢ μορίων εἰς ἓν συνημμένων ἀποτελῶ ἓν ὅλον σῶμα στερεόν, ἁρμ. συστασεύω, κατασκευάζω, συντίθημι, συναρμόττω, συνάπτω, ἑνόω τι στερεῶς, ὅθεν καὶ, κτίζω, οἰκοδομῶ, π. χ. «Νῆας πῆξαι», Ἰλ. Β, 664. ὅθεν τὸ, κεκυπηγέομαι· ὡσαύτως καὶ κατὰ μετ. διάθ. «ἁμαξαν πήξασθαι», κατασκευάζειν ἑαυτῷ, Ἡτ. Ἑ. 437. «Νῆας πήγνυσθαι», Ἡτ. Ἑ 811. «Νῆας κεκυνὰς πήξασθαι», Ἡρόδ. 5. 83. 6, 12. «Ὄρνις κλειὰν πήγνυται», τὸ πτηνὸν κτίζει, κάμνει τὴν φωλεάν του. «Τὰ διαλελυμένα πήγνυσθαι, στερεοῦ. β) ἐν γένει, συνάπτω, συνδέω, στερεόνω τι καὶ τὸ στηνῶ, π. χ. σκηνὰς, δίαυλα κ. τ. τ. «Πηγνύειν τὰς πάγας (Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 39) κ., ἱστάζω, βάλλω κατὰ τάξιν στήνω τὰ δίκτυα. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἁρμογῆς τῶν κατὰ μέρος μελῶν τοῦ σώματος, «Σῶμα διὰ τῶν νεύρων πέπηγεν», εἶναι στερεᾶς συγκεκροτημένον καὶ συνεχόμενον διὰ τῶν νεύρων, συνδεόμενον. 3) μαλακόν τι ἢ ὑγρὸν ποιῶ κάμνω νὰ γίνῃ στερεόν, σκληρόν, πηκτόν, ἀκάμπτον, ἀβρόν, εὐπαγὲς, πυκνόν, ἐξαιρ. κάμνω τι νὰ πήξῃ, ἢ παγωθῇ, ὅθεν κατὰ τοὺς ἀμετβ. χρόνους καὶ κατὰ παθ. διάθ. γίνομαι στερεός, ἀκάμπτος (κορδωτός), σκληρός. «Γοῦνα πήγνυται», παγόνουσι, γίνονται ἀκάμπτα, ἀλίγυστα, ἀκίνητα (πιάνονται), Ἰλ. Χ, 453. ὡσαύτως, «γόνατα πέπηγεν». ἐξαιρ. πήγω, παγόω, ὅθεν, «Γάλα πεπηγός», πεπηγμένον, κομμένον. «Ἅλες πήγνυνται», τὸ ἅλας γίνεται στερεόν, ἐν ᾧ διακρίνεται ἀπὸ τῶν ὑδατωδῶν μερῶν καὶ κρυσταλλοῦται, Ἡρόδ. 4, 53. πρβ. πάγος, παγετὸς, πάχνη, πηγὴ, πηγυλίς. 4) μεταφ. στερεῶ τι, προσδιορίζω, καθίστημι, περιέχω στερεότητα, διαμονὴν εἰς τι, π. χ. «Μή γὰρ ὡς θεὸν νομίζετ' ἐκείνῳ τὰ παρόντα πεπηγέναι πράγματα ἀδύνατα». (Δημοσθ.) Νομίζετε, ὅτι ἡ παροῦσα αὐτῷ εὐτυχία εἶναι στερεὰ καὶ ἀμετάβλητος; «Ὅριον πεπηγέναι παρ' Εὐριπίδ. στερεὸν ποιεῖν, ἀπαλλάττειν, βεβαιοῦντι διὰ τοῦ ὅρκου. «Ὅρκος παγεὶς», ὅρκος, ὅστις ἔγινε δημοσίᾳ, κατὰ πάσαν τάξιν στερεωθείς, καὶ ἐντεῦθεν, «Ὅρκου πῆγμα παγέν», παρ' Αἰσχ. Ἀγαμ. 1203. καὶ κατὰ παθ. διάθ. καὶ κατὰ τοὺς ἀμετβ. χρόνους, ἔχον ἢ ἀποκτῶν στερεότητα, διαμονήν. μεταφορ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐκπλήττομαι, πεπηγὼς καὶ ἀκίνητος ὑπ' ἐκπλήξεως, γίνομαι, Ἡλιόδ. (εἰκότως ἐκ τοῦ πήγνυμι παράγεται τὸ Λατ. pango, tonsilis, pigo, pegi, pactum, pax, paco, paciscor. ἔστι δὲ συγγεν. τῷ, πάχος.)

Πηγόβρυτος (βρύω), καὶ Πηγόρρυτος ὁ, ἡ (ῥέω). Ἐκ τῆς πηγῆς βρύων, ἢ ῥέων, Ὀρφικ. ἀμφοτέρα ποιητ.

Πηγός, ἡ, ὁν (πήγνυμι, καὶ) ποιητ. Στερεός, οὐχὶ ὑγρός, εὐπαγὴς· πυκνός· ὅθεν μεταφ. παχύς, καλῶς δεδεμένος, εὐπαγής, ἰσχυρός, δυνατός, ὡς ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Ι, 124, καὶ 266. λέγει «Ἵππους πηγούς», ἀντὶ, εὐπαγεῖς, καλῶς τεθραμμένους καὶ δυνατοὺς· ἐν Ὀδυσ. Ε, 333, καὶ Ψ, 235. «Κῦμα πηγούν», ὅπερ ἄλλως, τρόφι, καὶ τροφόεν, εἶπεν, μέγα κῦμα, παχύ, φουσκωμένον, ἐκ τοῦ τρέφω, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ πήγω, πηγνύω. Τινὲς ἀρχαῖοι Σχολ. τοῦ Ὁμήρου ἑρμηνεύουσι τό, πηγός, διὰ τοῦ, μέλας, Λυκόφρων δὲ καὶ ἄλλοι διὰ τοῦ, λευκός, διότι αὐτὸς ἐν στιχ. 335. λέγει «Πλόκαμον πηγόν, ἀντὶ, λευκόν, (ὅπερ μαλλιά), ὡς καὶ ὁ Στράτων παρ' Ἀθηναίῳ 9'. σελ. 343. «Πηγὸς πέφυκε; πηγὸς οὐχὶ λευκὰ σύ ἐρεῖς, σαφέστερον δ' ὁ βούλει μοι λέγειν, Ἀτάσθαλος γ' εἰ πρέσβυ, φησὶν ἄλας φέρε, τοῦτ' ἐστὶ πηγόεν», κατὰ τοῦτους ἐστίμαινε καὶ τὸ, πλόκος πηγός, «λευκὸς πλόκαμος», ὡς καὶ τὸ, πηγεστήμαλλος ἀρνειός», λευκόμαλλος, κ. τ. λ. πιθανῶς ἐλάμβανον αὐτὰ ταύτην τὴν σημασ. ἐκ τούτου, ὅτι τὸ χρῶμα τῆς πάχνης εἶναι λευκόν, διὸ καὶ παρέβαλον ταύτην τὴν λέξιν μετὰ τοῦ, πάγος, παγετὸς, πηγετὸς, πηγυλίς, μ' ὅλον ὅτι αὕτη ἡ σημασ. ἐν ὅλαις ταύταις ταῖς πρωτοτύποις λέξεσι δὲν ἔχει ετυμολογικήν τινα πιθανότητα. 2) οὐσ. ὁ, ἀντὶ, σύμπηξις, κρυσταλλωμα.

Πηγυλίς, ίδος, ἡ (πήγνυμι, 3). Παχνώδεις, παγετώδης, μὲ πάχνην ἢ πάγον ἠνωμένος, ὅθεν, ψυχρὸς ὡς ὁ κρύσταλλος, Ὀδυσ. Ξ, 478. «Νὺξ πηγυλίς». Ἀπολλών. ἀργ. β'. 739. «Αὐτμὴ πηγυλίς». 2) Οὐσιαστικ. ταὐτὸν τῷ, πηγάς, πάχνη, πάγος, παγετὸς, πάχνη, Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. ὁ. 23. «Ἐξερόμην ἄχρις οὐ τὸν νεφετὸν μὲν πηγυλὶς διεδέξατο· καὶ πλησ. πηγυλίδες, ἀντὶ τοῦ, νεφέλαι, παρ' Ὀρφ. κοίτ.

Πήγω, ἄχρηστον ἀντὶ τούτου εἰς τὸν ἐνεστῶτα εὔχρηστον τό, πηγνύω, ὅθεν πήξω, ἔπηξα, παγῶ, ἔπαγον, κ. τ. λ.

Πηδάλιον, τό (πηδόν). Τμῆμα ξύλου ἢ σανίδος προσκολλημένου εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ πλοίου, ἤτοι κατὰ πρύμναν δι' οὗ διοικεῖται τὸ πλοῖον κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ κυβερνήτου, τοῦ ὁποίου τὸ κάτω μέρος ἦν ὡς ὁ ποὺς πλατύ (Ὀδ. Ἡτ. καὶ Ἡτ. καὶ Ἡρόδ.) καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ κυβερνήτου κρατούμενον μέρος, Οἴαξ ἐκαλεῖτο, τὸ μὲν πρῶτον λέγεται ἐν τῇ συνηθείᾳ τιμόνιον, ἐκ τοῦ Γαλλ. Timon· τὸ δεύτερον οἰάκιον, καὶ χυδαϊκῶς, διάκιον, Ξενοφ. Ἀν. ε. ἀ. 6. Εἶχε δὲ τὸ πλοῖον δύο πηδάλια, ἐφ' ἑκάτερον μέρος ἕν, τὰ ὁποῖα ὅμως, κεκλ. συνηνωμένα διὰ πλαγίου ξύλου, ἐκυβερνοῦντο ὑπὸ ἑνὸς καὶ μόνου ἀνδρός. β) Τὸ χερούλι τοῦ ἀλετρίου· καὶ μεταφορ. εἰς παροιμίαν μετεκτετον. «Ἐρέτην χρὴ πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν.» 2) καὶ ἐπειδὴ τὸ κατωτερον μέρος αὐτοῦ εἶναι πλατύτερον παρὰ τὸ τῆς κώπης, διὸ ὀνομάζεται καὶ πλάτη, διὰ τοῦτο καλοῦνται. Πηδάλια, τά, καὶ τῶν ἀκρίδων οἱ ὀπίσθιοι πόδες, διὰ τὸ εἶναι καὶ αὐτοὺς πλατυτέρους τῶν ἄλλων, Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. 3) Πηδάλια ἱππικά, τὸ μακρὺ καὶ πλάγιον ξύλον ἐν τῷ χαλινῷ τοῦ ἵππου, Αἰσχ. Ἑπτά 310. ὅθεν

Πηδαλιουχέω, ῶ. Τὸ πηδάλιον ἔχω, κρατῶ καὶ διοικεῖ τὸ πλοῖον· ταὐτὸν τῷ, κυβερνάω, τιμονεύω, τιμονεύω, εἰς τὸ τιμόνιον εἰμί· ἐκ τοῦ

Πηδαλιοῦχος, ὁ (πηδάλιον ἔχω). Ὁ τὸ πηδάλιον ἔχων, κρατῶν κυβερνήτης (τιμονιὸς Τουρκ.)

Πηδαλιώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος.) Εἶδος πηδαλίου ἔχων.

Πηδαλεωτός, ή, όν. Πηδάλιον ἔχων, προμηθευμένος μὲ αὐτό. 2) κατὰ τὸ εἶδος τοῦ πηδαλίου ἐξειργασμένος, ὅς τις εἶναι ωσὰν πηδάλιον, Ἀριστοτέλ. κατηγ. ἀ. 23.

Πέδατος, ὁ, ἡ, ποιητ. Ἔχων πολλὰς πηγὰς ὕδατος, ἐνύδρος, βαλτώδης, ὅθεν, πηδασα παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 802. ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τὰ πηγάζοντα χωρία.

Πηδάω, ῶ· ἤτω, συνήθ. ἥομαι, Ἀττ. Πηδῶ. Ἅλομαι, σκιρτῶ, βιαίως ὑψόνω ἐμαυτὸν ἀπὸ τῆς γῆς, πρὸς ὕψος διὰ τῆς τῶν ποδῶν ἐκτεινάξεως αἴρομαι, ῥίπτω ἐμαυτὸν εἰς ὕψος. Ἰλ.

Φ, 269. »-ὁ δ' ὑψόσε ποσὶν ἐπήδα, καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ ἀψύχων αὐτὶ τοῦ, βιαίως ἐκτινάζομαι, ἐξορμῶ, Ἰλ. Ξ, 455. »Χειρὸς ἄπο στιβαρὴς ἄλιον πηδῆσαι ἄκοιτιν. Ὁ Σπεσιππῶν ἐν Κυνηγ. ἐ. 31. λέγει περὶ τοῦ Λαγωοῦ· »ἐπὰν ἀτρέμα διαπορεύηται, πηδᾷ, βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακεν. Ζήτ. ὅτι καὶ Πιδῶ. Μετὰ αἰτ. »Πήδημα πηδῶν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Εὐρ. καθ' ἣν σύνοψιν χρῆται καὶ τῷ παθητ. τὸ δὲ, »πηδῶν πεδίαν, αὐτὶ, κατὰ τὰ πεδία. Σοφ. Αἰ. 30. Εἰπκ. Εὐρ. Βακχ. 307. Παρὰ δὲ Ἀχ. ΤαT. σ. 833. Ἰακ. Πηδᾷ τὴ καρδία, αὐτὶ τοῦ, τρέμει, κτυπᾷ, ἅλλεται. — »Πηδῶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, καὶ »Τὸν ὅρον ὑπερπηδᾶν, παροιμία, Ζήτ. ἐν τῷ, Σκαμμ. (Ἰων. ἀπρμφ. πηδέειν ὡς δὲ ἑνὸς πηδέω, ἔχει ὁ Ἡρόδ. Η, 119.) ὅθεν

Πηδήημος, ὁ. Πηδημὸς, Τὸ πηδὸν, ἡ ἐνέργεια τοῦ πηδήματος. Ἐπὶ τῶν ἀρτηριῶν λέγεται ὁ σφυγμὸς, τὸ κτύπημα τῆς καρδίας ἢ τῶν φλεβῶν, Ἱπποκράτ.

Πήδημα, τος, τό. Ἡ πρᾶξις τοῦ πηδᾶν, ἡ διὰ τῆς ὀπείας πηδᾷ τις κίνησις, καὶ καρδιόκτυπος ἢ σφυγμός.

Πήδησις, ἡ ταὐτὸν τῷ, Πηδήημός· λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ τῶν ἀρτηριῶν καὶ τῆς καρδίας.

Πηδητής, οῦ, ὁ. Ὅστις πηδᾷ ἢ χορεύει.

Πηδητικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. Πηδητικῶς. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ πηδᾶν, ἢ χορεύειν, πηδῶν, χορεύων.

*Πήδινος, ίνη, ινον, Ἰων. αὐτὶ πάδινος. Βατεσκευασμένος ἐκ τοῦ ξύλου, πάδος ἢ πήδος. Ὁρ. πήδον.

Πήδος, καὶ, πηδόν, τό. Κυρίως τὸ πλατὺ ἄκρον τῆς κώπης, τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐν τῷ κοπηλατεῖν ἐμβαλλόμενον, ὅπερ ἅλλως καὶ, Πλάτη λέγεται, αὐτία. τῷ, εἰδ. καθέλου δὲ ἡ κώπη, Ὀδυσ. Η, 328. »-ὅσσον ἄριστε νῆες ἐμὲ καὶ κοῦροι, σὺν ἀρίφριτεῖν ἅλα πηδῶν. πρβ. Ν, 78. 2) ταὐτὸν τῷ, Πηδάλιον, ὡς τινες θέλουσι κατὰ συγκοπὴν· ὡς ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ πηδίνου ξύλου οὕτω λέγεται. — Τινὲς ἐκλαμβάνουσιν ὀνομαστ. οὐχὶ τὸ, πηδὸν, ἀλλὰ τὸ ἀρτ. πηδός, ὁ, ἐναντίον ὅμως τούτοις μαρτυρεῖ ὁ Ἄρατ. Φαιν. 155. λέγων. »Εἰς ἄνεμον δὲ τὰ πηδὰ κυβερνητῆρες ἔχουσιν. Παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ε, 838. »Πήδινος ἔξωθεν, αὐτὶ, ψήγινος ὅπου ὁ Εὐστάθιος οὕτω λέγει. »Οἱ μὲν παλαιοὶ αὐτὶ τοῦ ψήγινος, πήδινος γράφουσιν, εἰπόντες, ὅτι πήδος εἶδος ξύλου, ὅθεν καὶ πηδός, ἢ πλάτη, ὡς ἐκ τοιούτου ξύλου συστεκευασθεῖσαν. Οὕτω κεῖται καὶ ἐν τοῖς παλ. ΜαθημαT. σελ. 46. »Κάρυα πάδινα ἢ πρίνινα, αὐτὶ πήδινα. Σχολ. Ἀπολλων. ἐ. 200. Ἄλλοι δὲ διακρίνουσι θέλοντες τὸ μὲν, πηδὸν = κώπη, τὸ δὲ, πηδὸς = πλάτη. (Παράγεται δὲ ἤτοι παρὰ τὸ, πέζα, πάδον. πους, ποδὸς, ἢ παρὰ τὸ, πηδάω. · κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, πῆδος, εἶδος ξύλου, ἐπειδὴ, κατὰ Δημήτριον τὸν Σκήψιον παρὰ Πλινίῳ γ'. 16. εἰ Γαλάται ὠνόμαζον τὴν πεύκην ἢ τὴν ἐλάτην Pados ἢ Pades. πρ. πάδος.

*Πῆδος, ὁ καὶ ἡ. Εἶδος δένδρου, ξυλοῦ, κατὰ τινας. Ὅρ. ἀνωτέρω.

Πηδόω, καὶ, Πηδυλίς, παρ' Ἡσυχ. ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ τοῦ, Πιδόω, καὶ, Πιδυλίς.

(Πήθω), ἀχρηστον πρωτότυπον, παρ' ὃ παράγονται τινὲς χρόνοι τοῦ πάσχω.

Πηκτή, ή, καὶ Δωρικ. Πακτά. Ὁ τυρὸς, ἐκ τοῦ, πηκτός. 2) καὶ τὸ συμπεπηγὸς ὄξος. ὁρ. πηκτός.

Πηκτικός, ή, όν (πήγνυμι, 3). Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, ἢ ὑποκείμενος εἰς πῆξιν ἢ πάγωσιν, ἢ πύκνωσιν.

Πηκτίς, ίδος, ἡ (πήγνυμι, 3), ὡς ἐπίθ. ἰδεαίτ. θηλ. τοῦ πηκτός. Πηκτὸς, πεπηγμένος (κορμός, π. χ. ἐπὶ γάλακτος), καὶ παγωμένος. 2) ὡσ. οὐσ. α) πολαιότερον μουσικὸν ὄργανον, τῶν Λυδίων ἴδιον, χωρὶς πλήκτρου ψαλλόμενον. ὅπερ ὁ Πλάτων (πολιτ. γ'. §. 10. σελ. 218.) Πολύχορδον καὶ πολυαρμόνιον, καλεῖ, ὁμοίον τῇ λύρᾳ μὲ 20 χορδάς, ὀνομαζόμενον καὶ, μαγάδις, Ἡρόδ. 1. 17. Ἀθην. 14. σ. 635. Ε. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλησ. οἱ πηκτίδες, Ἀριστοξ. Θεομ. 1217. Ἐν ὑστέροις χρόνοις ἐξέλαβον τοῦτο αὐτὶ τοῦ, λύρα, ὡς περιγράφει καὶ ὁ Λουκιανὸς, (Ἑταλ. Διάλογ. ὁ. 4.) »Ἡ πηκτὶς, κρείττον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σορκῶν· καὶ τὸ μὲν κέρατα, πήχεις ὥσπερ ἦσαν. Ὁ Ἡλιοδωρ. ἐν ὁ'. σελ. 191. ὀνομάζει αὐτὸ Ἀσσύριον ὄργανον. β) ποιμενικὸς αὐλὸς ἐκ πολλῶν καλάμων συμπεπηγμένος, ὡς ἡ τοῦ Πανὸς Σύριγξ. γ) Ἀντὶ τοῦ, πυτία, καὶ, πάγμα. δ) παρὰ Σουΐδ. καὶ αὐτὶ τοῦ, μάχαιρα, ἄμφ.

Πηκτός, ή, όν (πήγνυμι 2) Ἐκ πολλῶν τμημάτων ἢ μορίων εἰς ἓν πεπηγμένος, ἢ συσκευασμένος, συντεθειμένος, καὶ στερεῶς ἡνωμένος ἔθεν (ἐν Ἰλ. Β, 353. Ν, 703. Ὀδ. Ν. 32. Ἡσ. Ε. 455.) Καὶ εἰκότως. »Πηκτὸν ὀστρεοῦν, κοῦφ' ἐκ πολλῶν (τριῶν διαφόρων) ξύλων πεπηγμένον, συνηρμοσμένον, Vossi. Virg. Georg. 1, 160, p. 97. Ὁ Σχολ. Ἀπολλων. ἐν γ'. 232. λέγει. »Δύο ἀρότρων εἰσὶν εἴδη· τὸ μὲν πηκτὸν, τὸ δὲ αὐτόγυον· πηκτὸν μὲν τὸ ἐκ συμβολῆς ἔχον τὸ ἔλυμα· ἔστι δὲ ἔλυμα, ἐν ᾧ ὁ ὖσις ἐντίθεται, τὸ δὲ ξύλον τὸ ἀπὸ τοῦ ἐλύματος τεῖνον ἐπὶ τοὺς βόας, γύνις καλεῖται, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ γύνιος Ἰστοβοεὺς· τοῦ δὲ ζυγοῦ τὰ ἐπὶ τοὺς αὐχένας τῶν βοῶν ἐπιτιθέμενα οἱ μὲν ζεύγλαι, οἱ δὲ μάσσοβα λέγουσι. Τοιοῦτον μὲν τὸ πηκτόν. Αὐτόγυον δὲ ἐστιν, εὐθὺς τὸ ἔλυμα εὐθὺ ἐστιν ἐκ συμβολῆς«. Ὅρα καὶ Ἐτυμολογ. ἐν λέξ. Αὐτόγυον. »Πληκτὸν ἔδοξε, σκαμνίον ἐκ πολλῶν κομματίων συγκείμενον, Ἔμπ. Ὁμ. Δημ. 196. ἔξαρ. ἐπὶ δουλευμένων ξύλων, ὅθεν, κτισμένος, κατεσκευασμένος. β.) ἡ πηκτὴ, εἶδος διστύου διὰ τὰ πιέσωσι τὰ περίτιμα, ἢ κλουβίον διὰ τὰ φυλάττωσι λέγεται καὶ, πηκτίς. γ) τὰ πηκτὰ ἢ Δωρ. τὸ πακτὰ τῶν ὀμμάτων, τὰ ἐπίκοιτα ἢ κλείοντα τὸν οἶκον, δηλ. τὰ πτερὰ τῆς θύρας, Ἑρπ. παρὰ Πολυδ. 10, 27. Ὡσαύτως ἡ, »Πηκτὰ δωμάτων, παρ' Ἀρστφ. Ἀχ. 479. 2) ἐκ τοῦ πήγνυμι, 2. στερεός, ἀκάμπτος, κοντρός, πυκνός, σέρος, στιβασμένος, σκληρός, εὐπαγής, πάγιος ἐν γένει· αὐτία. τῷ, μαλακὸς ἢ ρευστός, ὑγρός· ἔξαρ. α) πεπηγμένος, πηκτός, παγωμένος, πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ πηχθῇ, ἢ νὰ παγώσῃ, παγωτός. »Γάλα πηκτόν«, τὸ πεπηγμένον. »Ἡ πηκτὴ«, Δωρ. πακτὰ, ἐκ πεπηγμένου γάλακτος πατηθεὶς τυρός. »Ἅλς πηκτὸς«, τὸ ἐξ ἁλμυροῦ ὕδατος διὰ τοῦ ἡλίου πεπυκνωμένον καὶ πεπηγὸς ἅλας. 3) ἐκ τοῦ πήγνυμι, 1. στερεωμένος διὰ τῆς ἐμπήξεως, στερεῶς ἐμπεπηγμένος. »Ἐν χθονὶ πηκτὸν ἔγχος«. (Σοφοκλ.) Ἐμπηγμένον, βαλμένον ἐν τῇ γῇ. ἔθεν καὶ ἐπὶ φυτῶν, ἐμπεφυτευμένος, π. χ. »Κρόμμυα πυκτὰ«, φυτευτὰ, ἐμπεφυτευμένα, βαλμένα ἐν τῇ γῇ.

Πηλαγόνες, οἱ. Ζήτ. Πηλόγονος.

*Πήλαι, ἀπρμφ. ἀόρ. τοῦ πάλλω, Ἰλ.

*Πηλαῖος, αία, αῖον (πηλός). Βατεσκευασμένος ἐκ πηλοῦ ἢ ἀργίλλου. λαστινόεις, πηλώδης. 2) ὁ π., εἶδος ἰχθύος.

Πηλαξείζω, ίσω (πηλός. Λατινικὸν· περιῤῥίζω, ἑτοιμάζω, συνηθεστερον τὸ, Πρεπηλακίζω. ὅθεν

Πηλαξεισμός, ταὐτὸν τῷ συνηθεστέρῳ, Πρεπηλακισμός.

Πηλαξμίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Πηλαμύς, Schoef. Γρ. σ. 561.

Πηλαξμυδεία, ἡ. Ἡ τῶν πηλαμύδων ἄγρα, τὸ ἄγρευμα τῶν πηλαμύδων, Στράβ. ιβ'. σελ. 826. Γρύφ. καὶ, πηλαμυδεία.

*Πηλαξμυδεῖον, τό. Τόπος ἔνθα φυρεύονται, ἢ ἑτοιμάζονται καὶ ταριχεύονται αἱ πηλαμύδες.

Πηλαξμυδεῖον, τό, ὑπόκορισ. τοῦ Πηλαμύς. 2) = πηλαμυδεῖον, Στράβ. ιβ'. 821.

Πηλαξμύς, ύδος, ἡ, καὶ πηλαμὶς (πηλός). Ἰχθύς τις ἐκ τοῦ εἴδους τῶν Θυννῶν· κατ' ἀρχὰς ἐλέγετο Κερδύλη, μετέπειτα δὲ ὠνομάσθη πηλαμύς, Κύβιον, καὶ Ὀρκυνος· κατὰ τὸν Δίον. ἔστιν ἐκ τοῦ εἴδους τῶν Σκόμβρων. Ἐν Μισσαλλίᾳ τοιοῦτο ἰχθύδιον ἀγρεύεται εἰσέτι ἐν τοιοῦτον εἶδος, ὑπὸ τοῦ ὀνόματος, palamyde, ἢ pélamyde. Ὁ Στράβων καλεῖ αὐτὸν καὶ τὸν ἐν τῷ Εὐξείνῳ Ποντῳ ἀγρευόμενον καὶ ταριχευόμενον ἰχθύν, ὅστις καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Παλαμύδα, ἢ· λέγεται, ὁ τοῦ Λατ. Mugil cephalus. Ὁ Ἡσίοδος παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 118. »Πηλαμύδας κύβια εἶναι φησὶ μεγάλων· ὁ δὲ Σώστρατος (παρ' αὐτῷ, ζ'. σελ. 308.) »Τὴν πηλαμύδα θυννίδα καλεῖσθαι λέγει· μείζω δὲ γενομένην, Θύννον· ἔτι δὲ μείζονα, Ὀρκυνον· ὑπερβαλλόντως δὲ αὐξανόμενον, γίνεσθαι κήτεσιν· καὶ αὐτόθι σελ. 319. ὁ Ἀθηναῖος λέγει, »Ἀριστοτέλης δὲ ἐν πέμπτῳ μορίων, οἱ πηλαμύδες φησὶ καὶ εἰ θύννοι τίκτουσι ἐν τῷ πόντῳ, ἕλλοθι δὲ οὔ· μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Σοφοκλ. ἐν ποιμέσι. Εἰ ἡ πάροικος πηλαμὺς χειμάζεται, πόροιτος Ἑλλησποντὶς ὠμαία θέρους τῷ βοσπορίτῃ, τῷ δὲ γὰρ θαμίζεται.

Πήλαξ, ακος (πηλεύς), πρβ. Πλουταξ.

*Πῆλε, Ἰων. αὐτὶ ἔπηλε, γ'. πρόσ. ἀορ. τοῦ, πάλλω, Ἰλ.

Πήληξ, ηκος, ἡ. Ἡ περικεφαλαία, Ἰλ. Ο, 608. Ν, 805. (συνῴ. ἐτυμολ. παρὰ τὸ πάλλω, ὅθεν πῆλαι, ἤτοι ἐπειδὴ, ὅτε ἔῤῥιπτον τοὺς λαχοὺς, συνείθιζον νὰ τοὺς κινῶσιν ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ διὰ ν' ἀνακατωθῶσιν, ἢ διὰ τὴν παντοτεινὴν εἰς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν κίνησιν τῶν πτερῶν αὐτῆς, Ἰλ. Π, 797. κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ, πηλὸς· συγγεν. τῷ, πέλεκυς, πέλιξ, πέλυξ, pelvis κ. τ. λ. ὅρα κυρίως, λεκάνη, περικεφαλαία, τοιοῦτον εἶδος ἔχουσα, κράνος, κόρυς· εὕρηται δ' ἐνίοτε γραφόμενον καὶ πίληξ, διὰ τοῦ Ἰώτα, ἐκ τοῦ ὁποίου εἶναι νὰ συμπεράνῃ τις παραγωγὴν ἀπὸ τοῦ, πῖλος.)

*Πηλεαφόρος, ὁ, ἡ (φορεύω). Τὸν Πηλέα, βασιλέα τῆς Ἰωλκοῦ φορεύτας, Πινδ. ἐκ τοῦ Πηλέας.

*Πηλεάς, άδος, ἡ. Ἐκ τοῦ ὄρους Πηλίου, »Μελίνη«, Ἰλ.

Πηλίκος, η, ον (ἡλίκος, τηλίκος). ἘρωτημαT. Πόσον μέγας, ἰσχυρὸς, ποίου μεγέθους καὶ ἀναστήματος, ποίας ἡλικίας, ἐν γένει, πόσος, ὁποῖος, ποτάπος, τίς, ποῖος, τὸ τοῦ Ἀποστόλ. Γαλ. ς'. 11. ἔρμην διὰ τοῦ, διαφόροις· βέλτιον ὅμως διὰ τοῦ, πόσα πολλά, ἢ πόσα. ὅθεν

Πηλικότης, ητος, ἡ. Τὸ μέγεθος, ἀνάστημα ἡλικία· ἐν γένει, ποσότης, Quincill, Νικομ. ἀριθμ. σελ. 9.

Πηλικολεκίς, ίδος, ἡ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Πολυδ. ἰ. 87. ὅπου τὸν »Πηλίκιον λεκίν«, κεῖται.

Πήλινος, ίνη, ινον (πηλός). Ἀπὸ πηλοῦ ὡν ἢ κατεσκευασμένος, χωματένιος, Δημοσθ.

Πηλοβάτης, ου, ὁ (πηλός, βαίνω). Ὁ πηλὸν βαίνων, ὅστις πατεῖ ἐπάνω εἰς τὸν πηλὸν, ὁ τὴν λάσπην πατῶν, κωμ. ὁμοιο. βατράχου ἐν Βατραχομ. 234.

*Πηλοβατίδες, ων (αἱ). Ὡς τὸ, πηλοπατίδες.

Πηλόγονος, ὁ, ἡ (γονή). Ἐκ πηλοῦ γεγεννημένος, παρηγμένος· παρὰ Καλλιμ. εἰς Δῖα, 3. ταὐτὸν τῷ, γηγενής, ἢ Γῖγας, ὥστε δὲν εἶναι χρεία νὰ ἀναγνωσθῇ Δωρικ. Πηλαγόνες (κατὰ τὸν Ἔτυμ.) ἢ, καθ' Ἡσύχ., Πηλάγονοι, ἐκ τῆς Πηλαγονίας καταγόμενοι, Lob. Φρυν. σελ. 658.

Πηλοδομέω, ῶ. Μ. ήσω. Μετὰ πηλοῦ ἢ πλίνθων οἰκοδομῶ, ἐκ πηλοῦ δόμον ποιῶ. ἐκ τοῦ

Πηλοδόμος, ὁ, ἡ (δέμω). Ἐκ ἢ μετὰ πηλοῦ κτίζων, οἰκοδομῶν. καὶ

Πηλόδομος, ὁ, ἡ, παθητ. Ἐκ πηλοῦ κτισμένος.

***Πηλοεργίη**, ἡ, Ἰων. ἀντὶ πηλουργία.

Πῆλον, ἀντὶ, ἔπηλον, ἐκ τοῦ πάλλω, Ἰλ. Ζ, 474.

Πηλοπατέω, ῶ, ήσω (πατέω). Περιπατῶ εἰς τὴν λάσπην, πηλὸν πατῶ. ὅθεν

Πηλοπατίδες, αἱ. Αἱ τὸν πηλὸν ἢ τὰς κόπρους πατοῦσαι, εἶδος σανδαλίων ἢ ὑποδημάτων μακρῶν μὲ χοῦδρας πατοῦνας καὶ μέχρι τοῦ γόνατος ἀνατρεχόντων.

Πηλοπλάθος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Πηλὸν πλάθων, ἐργαζόμενος, ἐκ τοῦ πηλοῦ κατασκευάζων μορφώματα, ἀγάλματα ἢ ἀγγεῖα (τσουκαλάς). Ἐπίθετον τοῦ Προμηθέως, παρὰ Λουκιαν. ἐκ τοῦ

Πηλοπλάσσω, Μέλ. άσω (πλάσσω). Πηλὸν πλάσσω, ἐκ τοῦ πηλοῦ· κατασκευάζω, σχηματίζω μορφώματα, ἀγάλματα, ἀγγεῖα ὅθεν

Πηλόπλαστος, ὁ, ἡ. Ἐκ πηλοῦ πεπλασμένος, κατεσκευασμένος, ἐσχηματισμένος, Αἰσχύλ. παρὰ Πρόκλ. εἰς Ἡσιοδ. Ἔ. 156.

Πηλοποιέω, ῶ (πηλοποιός). Πηλὸν ἢ βόρβορον ποιῶ. λασπόω· μεταβάλλω εἰς πηλόν· δουλεύω εἰς πηλόν, Λυκόφρ. 473.

***Πηλοποιητικός**, ἡ, ὄν, καὶ

***Πηλοποιϊκός**, ἡ, ὄν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς πηλοποιόν.

Πηλοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Πηλὸν ἢ βόρβορον, μουρδαρειὰν κάμνων· λασπόων. 2) ταὐτὸν τῷ, Πηλοπλάθος. πολλ' ἀμφ.

Πηλός, ὁ. Ἔτι δὲ καὶ παρὰ Δωρ. ἀμεταβλήτως πηλός. Ἐν γένει, γῆς εἶδος, ἐξ ἧς ἐρτάζονται οἱ κτίσται καὶ οἱ κεραμεῖς, πηλός, χῶμα, Λατ. lutum, Ἡρόδ. 2, 136 β) τροπ. ἡ ὕλη, ἐξ ἧς πλάττεταί τι ὡς ἐκ χώματος τῶν κεραμέων, ἐξαιρ. ἡ πρώτη ὕλη τοῦ ἀνθρώπου, τὸ γεῶδες στοιχεῖον, τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, τῆς νέας Διαθ., ὁ Ἀδάμ, ὁ ἄνθρωπος, Rubnk ep. cr. σελ. 184. τὸ αὐτὸ ἐσήμαινε καὶ τὸ Λατ. lutum, Juvenal. 14, 35. 2) ἐπαλυμένος πηλός· ὅθεν καὶ καταφρονητικῶς, ὡς τὸ, βόρβορος, ἀκαθαρσία, κόπρος, λουκη, χῶμα μετὰ ὕδατος καὶ ἄλλων κόπρων μεμιγμένον, λάσπη, Ἡρόδ. 4, 28. ἴδε καὶ Ἰλιάς. β) ἡ ἄργιλος γῆ ἢ ἄλλη τις καθαρὰ μετὰ ὕδατος μεμιγμένη, ἐξ ἧς κατασκευάζουσιν ἀγγεῖα, ἀγάλματα, τὴν ὁποίαν ἔτι μεταχειρίζονται καὶ οἱ τειχοκτίσται, Πλάτ. εἰς Θεαίτητ. §. 13. »Ὅτι γῆ, ὑγρῷ φυραθεῖσα, πηλός, ἂν εἴη». 3) παρὰ ποιηταῖς, οἶνος νοθευμένος ἢ μεταβεβλημένος εἰς λάσπην, θολὸς οἶνος, τρυξ, ἡ λάσπη τοῦ κρασίου, Cicsub. Ἀθην. 9, 3. Schweigh. Anim. T. 5. σελ. 103. Βν. Λεξ. Σοφ. σελ. 737. καὶ ἐντεῦθεν ἀστεῖσμοῦ χάριν παρά τισι τὸ, κάπηλος, ὁ τὸν οἶνον πωλῶν, ὅρα τὸν Σχολ. Ἀριστοφάν. ἐν Πλουτ. στίχ. 426. 435. καὶ Ἡσύχιον. πρ. ἐνθυλεύω. Ἀντὶ δὲ τοῦ οἴνου αὐτοῦ ἐχρησιμοποιεῖτο ταύτῃ τῇ λέξει μόνον πολλὰ νεώτ. ποιηταί, Worn. Τρυφιοδ. σελ. 310. (ὁ Εὐστάθ. ἀναφέρει καὶ θηλ. ἡ πηλός.)

Πηλότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ἐν πηλῷ, λάσπῃ, βορβόρῳ, ἀπαλῷ ἐδάφει, ἢ ὑπὸ πηλοῦ τραφείς, Ὀπτ. Κυνηγ. 1, 283.

***Πηλουργία**, ἡ, Ἰων. πηλοεργίη. Ἡ ἐργασία, ἢ τὸ ἐργόχειρον τοῦ πηλουργοῦ.

Πηλουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Πηλὸν ἐργαζόμενος, πηλοπλάθος, ὁ ἐκ πηλοῦ ἔργα ποιῶν, κεραμεύς, Λουκιαν. 1. σελ. 20.

***Πηλουσιώτης**, ου, ὁ. Ἀνὴρ οὐτιδανὸς ἢ ἀποθερμένος ἢ ἐκτεθηλυσμένος, κυρίως, ἐγκάτοικος τοῦ Πηλουσίου, πόλεως τινὸς Αἰγύπτου.

Πηλοφορέω, ῶ. Πηλὸν φέρω, εἶμαι βοηθός, ὑπουργὸς τοῦ κτίστου, παρὰ τὸ

Πηλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Πηλὸν φέρων, βαστάζων. 2) οὐσ. ὁ βοηθός, ὑπουργὸς τοῦ κτίστου.

Πηλόχυτος, ὁ, ἡ (χέω), ποιητ. Ἐκ πηλοῦ κεχυμένος, ἐσχηματισμένος, Ἀνθολογ.

Πηλόω, ῶ (πηλός). Περικαλύπτω μὲ πηλόν, ἀλείφω, χρίω, μουρδαρεύω μὲ πηλόν, χώμα λάσπην, βόρβορον, λασπόω· ἢ εἰς πηλὸν μεταβάλλω. Παλ. ἀλείφομαι μὲ λάσπην, λασπόομαι· μεταβάλλομαι εἰς πηλόν, κ. χ. »Γῆ πηλωθεῖσα», εἰς πηλὸν μεταβληθεῖσα, ἥτις ἐγένετο πηλός, Νεμέσιος σελ. 156. ἔτι δὲ, ἐν τῷ πηλῷ κυλίομαι, κείμαι εἰς τὸν βόρβορον, ἢ εἰς τὴν ἰλύν· κυλίομαι μετὰ εἰς τὴν λάσπην, Πλούταρ. ὅστις καὶ, πήλωσις, ἡ· ἡ ἐν τῷ πηλῷ κύλισις, ἔχει.

***Πηλύω**, υῶ, = πηλόω, ἀμ.

***Πῆλυξ**, = ῥαγάς. Σχίσμα, χαραγματιά, χάσμα, Γραμμ.

Πηλώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Βορβορώδης, ἰλώδης, λασπώδης, κόπριος, Θουκυδ. ς'. 101.

***Πηλώεις**, εσσα, εν, ποιητ. = πηλώδης, Ὀππ.

Πήλωσις, ἡ. Τὸ ἐν τῇ λάσπῃ κυλίεσθαι, ἴδε Πηλόω.

Πῆμα, ατος, τὸ, παρὰ δὲ Δωριεῦσι καὶ ἀμεταβλήτως, πᾶμα (πάσχω, πήσομαι, πέπηθα). Κακὸν μέγα, δυστυχία, φθορά, ὄλεθρος, βλάβη, ζημία, πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡρόδ. καὶ κατ' ἐπίτασιν, »Κακὸν πῆμα», Ὀδ. Ε, 179 ἔτι δὲ, »Πῆμα κακοῦ», Ὀδ Γ, 152 »Πῆμα δύης», Ὀδ. Ξ, 338. »Πῆμα τῆς ἄτης», Σοφ Αἰ. 363. Συνεχῶς λέγεται παρ' Ὅμ. ἄνθρωπός τις, »Πῆμα τινι», δυστυχία τινός, κακὸν διά τινα, προξενος δυστυχίας εἰς τινα· συντάσσεται δὲ φιλεῖ, »Πῆμα κυλίνδειν τινί», καὶ »Πῆμα κυλίνδεταί τινι», ἤ, πῆμα τιθέναι τινί· ὅθεν

Πημαίνω, Μ. ανῶ (σημαινόω. ἔστιν ὁ μέσ. μέλλ. ἐπὶ σημασ. ἐνεργ., πημανοῦμαι, Ἀρστφ. Ἀχ. 842. ὅστις ὅμως ἐπὶ ὅτε καὶ ὡς παθ. εὑρηται, Σοφ. Αἰ. 155.) παθ. ἀόρ. ἐπημάνθην, ποιητ. καὶ Ἰων. μετὰ αὔξ. Προξενῶ τινι κακὸν ὁποιονδήποτε, κατανῶ τινα εἰς κακὸν ἢ συμφορὰν, βλάπτω, ζημιῶ, φθείρω, ἀφανίζω, καταστρέφω, κακόω, κακοποιῶ, Ἰλ. Ο, 42. »Πημαίνει Τρῶας τε καὶ Ἕκτορα». καὶ ἀλλαχοῦ καὶ παρ' Ἡσ. »Π. τὴν γῆν», Ἡρόδ. 9, 13. ἔτι δὲ, πικραίνω, ἐγγίζω, περιβρίζω. »Π. ἄτρακτον (Σοφ. Τρ 718.)», φαρμακόνων βέλος τι, ποιῶ αὐτὸ φθοροποιόν, ἤτοι θανατηφόρον. 2) παραβαίνω τὸ, καὶ ἀόιστ. ἐπαιτίον τοῦ ὅρκου καὶ τῆς συμφωνίας, σφάλλειν, πράττειν, βλάπτειν· ἀντὶ τούτου λέγει ὁ Κύντ. Σμυρν »Ὅρκια πημήνασθαι», παραβαίνειν τὸν ὅρκον του, ὅθεν

***Πήμανσις**, ἡ. Τὸ βλάπτειν ἢ παραβαίνειν· καὶ κακόν, ἄδικον, βλάβη.

***Πημαντέος**, α, ον. Δυνάμενος νὰ βλαβῇ, βλαπτέος.

Πημαντός, ἡ, ὄν, ποιητ. Βεβλαμμένος, κακωμένος.

Πημονή, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πῆμα, ἐκ τοῦ, πήμων· εὔχρηστον ἐν τῷ ἀπήμων, καὶ ἀλλαχοῦ.

Πῆμος, ἐπίρ. ἐρωτ. Δωρ. Πηνίκα, πότε πρβ. πήμος καὶ τήμος.

Πημοσύνη, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πημονή, πῆμα, Αἰσχύλ. Προμ. 1057. ἐκ τοῦ

Πήμων, ὁ, ἡ, γεν. ονος (πῆμα). Φθοροποιός, κακοποιός, βλαβερός, ἐπιζήμιος, Ὀρφ. Ἀρμ. 31. (εὔχρηστόν. κατὰ τὸ σύνθετον, ἀπήμων.)

Πηνέλοψ, οπος, ἡ. Εἶδος ποικίλου νήσσης, ἐχούσης πορφυρᾶς ὀράδας (πάπια παρδαλή), Ἀριστοτέλ. ζοῦ. ἱστορ. ἡ. 3. Πλίνιος λζ'. 2. ἴσως ἡ τοῦ Λιν. Anas penelope.

Πήνη, ἡ, ὡς τὸ πήνις, Ἀντίπατρ. Σιδων. Ἐπιγραμ. τὸ ἐπάνω τῶν καλάμων (ματουρίων) μαζωμένον καὶ περιτυλιγμένον νῆμα τοῦ μίτου, τοῦ ὑφαδίου. (εὔχρηστόν. μίτος τὸ ὑποκορ. πηνίον.)

Πηνίζω, καὶ, πηνίζομαι (πηνίον) μέτ. Ἀποδ. Ἀπολλίνα, μαζώνω τὸν μίτον, τὸ ὑφάδιον ἐπάνω εἰς τὰ ματουρία, (βάλλω ματουρία) καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑφαίνω ἐν γένει, τυλίγω, συναλλίττομαι, σφαιρόω, κουβαριάζω, Θεόκριτ. εἰδ. 33. »Ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα».

Πηνίκα, ἐπίρ. Παρ' Ἀττικοῖς ἐνεφαίρεται πάντοτε ἐπί τινος ὡρισμένης ὥρας τῆς ἡμέρας, πρωΐας δηλαδή, μεσημβρίας, καὶ ἑσπέρας, ἀντὶ τοῦ ποίαν ὥραν τῆς ἡμέρας, πρβ. Lob. Φρυν. σελ. 50. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. τ. σελ. 277. ἐν ᾧ τὸ, πότε, τάσσεται ἐπὶ ἐρωτήσεως ἐν γένει. »Πηνίκα μάλιστα» (Πλάτ. Κρίτ. α'.), τί καιρός εἶναι, τί ὥρ' εἶναι, ὡς καὶ ὁ Φρύνιχος ἔχει. »Πηνίκα μὴ εἴπῃς ἐπὶ χρόνου· ἔστι γὰρ ὥρας σημαντικόν· οἷον, εἰπόντος τινός, πηνίκα ἀποδημήσεις, εἰν εἴπῃς μετὰ δύο, ἢ τρεῖς ἡμέρας, οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς· ἐὰν δὲ εἴπῃς, ἔωθεν, ἢ περὶ μεσημβρίαν ὀρθῶς ἐρεῖς». »Πηνίκ' ἄττα», πότε ταχα, Ἀττ. 2) οἱ μεταγενέστεροι ἐξέλαβον τοῦτο ἐν γένει καὶ ἀντὶ τοῦ, πότε, εἰς ποῖον καιρόν, πρβ. ἡνίκα καὶ τηνίκα. (– νυ)

Πηνίκη, ἡ. Ψευδής καὶ περιττὴ κόμη (ψεύτικα μαλλιά, περούκα) τοὺς πολλοὺς διαπαντῶσα, Λουκιαν. ταὐτὸν τῷ, Φενάκη. Κατὰ τὸν Πολυδ. ἡ. 30. καὶ Σουίδ. ἐν Λ. ἐκαλεῖτο τὸ ἐμπροσθεν αὐτῆς μέρος προκίμιον, καὶ ἄλλο μέρος αὐτῆς Ἐντρίχον, καὶ, ἄλλο, πηνίκη. (ἐκ τῶν ἐπομ. παραγώγων γίνεται πιθανόν, ὅτι τὸ, πηνίκη ἔστι μόνον ἕτερος τύπος τοῦ, φενάκη = ἀπάτη, καθότι ἐπαπᾷ τις διὰ τῆς προσθετῆς κόμης τὸν ἄλλον· ἄλλοι δὲ ἐτυμολ. παρὰ τὸ, πῆνος, πήνη. (ι ?) ὅθεν

Πηνικίζω, Μ. ίσω. Ἀπατῶ, διαπατῶ, ἀπεπλανῶ, καὶ ἐμπαίζω ταὐτὸν τῷ, Φενακίζω. (?) ὅθεν

Πηνίκισμα, τό. Ἀπάτη, πλάνη, φενάκισμα, (?) Ἡσύχ.

Πηνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πῆνος, ἡ, πήνη. Ἰλ. Ψ, 762. »Πηνίον ἐξέλκουσα παρὰ μίτον», ὅπερ ἑρμηνεύουσιν οἱ περισσότεροι διὰ τοῦ, εἴλημα κρόκης, ὁ ἐπὶ τοῦ καλαμίου (ματουρίου) περιτυλιγμένος μίτος, ὅ ἐστι, τὸ πρὸς ὕφασμα ἕτοιμον ἐπὶ τῶν καλάμων φάδιον· ἄλλοι δὲ, ὡς ὁ Ἡσύχ. Σουίδ. καὶ Φώτ. λέγουσι, ὅτι εἶναι ὁ κάλαμος (τὸ ματουρίον) ἢ ὁ ἄτρακτος, εἰς ὃν εἵλεῖται ἡ κρόκη, ὅπερ ἐπιβεβαιοῦται καὶ διὰ τῆς ἐν Ἀνθολογ. ῥήσεως. »Μίτοιο τῶν σπαθίδες πανεχροῖς πηνίσματα κρούσιν», ἐπειδὴ καὶ τὸ φάδιον κρούεται διὰ τῆς σπάθης· ὁ Δάμμιος ἐκλαμβάνει αὐτὸ ὡς ἐπίθ. καὶ συντάσσει, πηνίον μίτον, τὸν ἐπὶ τῷ ἀτράκτῳ κατασκευασμένον μίτον, στήμονα· ὅθεν παρὰ ποιηταῖς καὶ πιθανόν, σ. ὄρφν. Ἐν τῇ Ἀνθολ. κεῖται ἐπὶ ὑφασμάτων. »Τροχὰς πηνίων», καὶ ὁ Ἀρστφ. Βατρ. 1515. καλεῖ, »Ἰστότονα πηνίσματα, κερκίδος μελάθραν», τὰ ἐφ' ὧν γυμνάζεται καὶ ἐξατείνεται ἡ σπάθη ὑφάσματα. 2) ἐνεστῶν τι.

Πήνισμα, τό (πηνίζω). Τό ἐπί τῆς ἀτράκτου περιτυλιγμένον ἀφίον, ἤ τό ἐξ αὐτοῦ γενόμενον ὑφασμα, ἰδε ἐν τῷ, πηνίον.

*Πηνοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Πήνῃ ὅμοιος, Κυπριαν.

Πῆνος, εος, τό· ταὐτόν τῷ, πήνη, ἐπί τῆς ἀτράκτου τυλιγμένος μίτος τοῦ ὑφαίνου· εὐχρηστότ. μέντοι τό, πηνίον. (ἐντεῦθεν, panus, ponous, καὶ τό τῆς συνηθείας, κανίον.)

Πήνω, καὶ πηνυμι, ταὐτόν τῷ, πηνίζω, καὶ τρίβω, Ἡσυχ. καὶ Φωτ.

*Πηξιθάλαττα, ἡ (πήγνυμι, θάλασσα). Ἡ κάμουσα τήν θάλασσαν νά παγῇ.

Πῆξις, εως, ἡ (πήγνυμι). Πηξιμον, πάγωσις, πάγωμα, ἡ πρᾶξις τοῦ παγωμένου ἤ πηκτοῦ ποιεῖν. 2) τό στερεόνειν διά τῆς ἐμπήξεως, τό ἐμπήγειν· τό ἐμφυτεύειν, ἡ ἐμφύτευσις, ἐμβολή. 3) τό στερεόνειν τί διά τῆς συνάψεως, συγκέλλησις, συνοφμογή, σύναψις πολλῶν μορίων εἰς ἕν, συσκευάσεις, κατασκευή, προσήλωσις.

Πηός, οῦ, ὁ, Δωρ. ποός. Συγγενής, ἐξ ἀγχιστείας οἰκείος, Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ἔργ 363. ἐξαιρ. ὁ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενής, (συμπεθερος), κουμπάρος, Ὀδ. Θ, 581. Ρ, 441. Ἐπί συγγενῶν ἐξ αἵματος οὐκ ἤν ἐν χρήσει παρά τοῖς ἀρχαίοις, Valch. Φοιν. 431. Τό Δωρ. ποός μετέβη καὶ εἰς τήν κοινήν ὁμιλίαν. (παρά τό, πεπαμαι, ἐπειδή οἱ ἠνοί ἦσαν ἐπίκτητοι συγγενεῖς, Καλλικρ. Στοβ. Ἐκλ. σελ. 483. 24. πρβ. Εὐρπ. Ἀνδρ. 641.) ἴδαν

Πηοσύνη, ἡ Συγγένεια, ἐξαιρ. κατ' ἐπιγαμίαν, συγγαμβρία, Σουίδ. Ἀπ. Τοδ.

Πήρα, ἡ, Ἰων. πήρη. Σακκίον μικρόν (σακκούλιον, τορβᾶς) ἐν ᾧ φέρουσι τόν ἄρτον οἱ ὁδοιποροῦντες, καὶ ἐν ᾧ φέρουσιν ἐνίοτε καὶ τινα ἱμάτια, δισάκκιον, γρυμαία, κόρυκος, θύλακος ἐκ δέρματος ἐπί τῶν ὤμων κρεμαμένος, Ὀδ. Ν, 437. Ρ, 197. 337. (κατά Valch. παρά τό, πατέομαι, πεπαμαι.)

Πηρίδιον, τό. Μικρά πήρα, θυλάκιον, τρουβαδάκιον, σακκουλάκιον· ὑποκορ. τοῦ πήρα.

Πηρίν, ίνος, ὁ· ἡ, πηρίς, ίνος, ἡ (πήρα), ποιητ. Ὀσχη, κήλη, τό τήν σπορόν περιέχον σακκούλιον, ὁ ἐστιν, ὄρχις, ὀρχίδιον, Νικ. Ὀνομ. 586. »Θοράκην πηρίναν.

Πηρόδετος, ὁ, ἡ (πήρα, δεω). Παρά τῇ πήρᾳ δεδεμένος, ἡ πηροδετής, τήν πήραν δέων, χρησιμεύων εἰς δέσιμον τῆς πήρας. »Πηρόδετος ἱμάτιον, ταὐτόν τῷ, Στρόφος, ἀστήρ, Ἐπιγρ.

Πηρομελής, ές, ὁ, ἡ (πηρός, μέλος). Πηρός κατά τά μέλη, κολοβά, βεβλαμμένα τά μέλη ἔχων, σακάτης. 2) τά μέλη βλάπτων, Ἀνθολογ.

Πηρός, ά, όν, Κατά τι μέρος τοῦ σώματος παράλυτος, βεβλαμμένος, ἠκρωτηριασμένος, κολοβωμένος, κολοβός (σακάτης, ἡ σακατεμένος, Τουρκ.) ἀδύνατος· λέγεται ὅτι καὶ ἐπί διαφθορᾶς βλάβης, ἀσθενείας τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων· ἄρα, τυφλός, ἐνεός, ἄφωνος (βουβός) κωφός, χωλός, ἀσθενής, καὶ μεταφ. βεβλαμμένος τήν διάνοιαν, ἀναίσθητος, μωρός, ἔκφρων, Ἰλ. Β. 509. ἐνίοτε καὶ μετ' ἄλλης λέξεως, προσδιοριζούσης ἀκριβέστερον, κατά ὀστ. π. χ. γυίοις, ὄμμασι, κ. τ. τ. (πιθανῶς συγγεν. τῷ, πῆμα, πάσχω.)

*Πηρότης, ητος, ἡ (πηρός). Κολόβωσις ἑνός ἤ πολλῶν μελῶν τό ἐν σώματι ἀρρώστημα, ἡ περί τό σῶμα ἀρρωστια, infirmité.

Πηροφόρος, ὁ, ἡ (πήρα, φέρω). Πήραν φέρων, βαστάζων.

Πηρόω, ῶ (πηρός). Πηρόν ποιῶ, βλάπτω, φθείρω, ζημιῶ, κολοβόω, ἀκρωτηριάζω, χωλόν, παράλυτον ποιῶ (σακατεύω)· καθόλου λέγεται ἐπί τῆς βλάβης τῶν μελῶν τοῦ σώματος καὶ τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων, τυφλώττω, κ. τ. τ. »Γυῖα πηρωθείς, Ἰακ. Α. Π. σελ. 147.

*Πηρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὀλίγον τι πηρός, Ἡσυχ.

Πήρωμα, τό (πηρόω). Ἡ τῶν μελῶν τοῦ σώματος ἤ τινος τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων πήρωσις, βλάβη. (σακατλίκι, Τουρκ.)

Πηρώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα, πήρα), ποιητ. Ἐκ τῆς πήρας τό ὄνομα ἔχων, Λυκόφρ. 183. Σχολ.

Πήρωσις, εως, ἡ (πηρόω). Βολέβωσις, κώλανσις, τυφλωσις, κ. τ. τ. φθορά καὶ βλάβη ὁηλαδή τῶν σωματικῶν μερῶν καὶ τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων.

*Πῆσαι, ἡ, νεώτ. τύπος ἀντί πεῖσις.

*Πήσομαι, νεώτ. τύπος ἀντί πείσομαι, μέλλ. τοῦ πείθω.

Πήσσω, Ἀττ. Πήττω. Μέλ. ήξω· νεώτ. τύπος ἀντί τοῦ, πήγνυμι, ὡς τό ῥήσσω, ῥήγνυμι, Διοσκορ. ὁ'. 288.

Πητύα, ἡ, ἀντί τοῦ, πυτία, πολλ' ἀμφ.

Πηχίσκοι, ὁ. Τμῆμα ξύλου, πάσσαλος ἑνός πήχεως χειρός μῆκος ἔχον· ἤ κατά Σουίδ. ξυλάριον πηχαῖον.

*Πήχος, τό, ἀντί, πῆχυς, Παυσ. 1, 27. Ὅσον πήχεως, = ὅσον πήχυιον.

Πηχυαῖος, αία, αῖον. Πλάτος ἤ μῆκος πήχεως ἔχων, μακρύς μίαν πῆχυν, Ἀπολλών.

Πηχυάλεος ἱμάτιον, Ἰωνικ. ταὐτόν τῷ, παραλουργές, Πολυδ. ζ'. 53.

*Πήχυιος, υία, υιον, καὶ πήχυος, α, ον, ποιητ. = πηχυαῖος. »Πήχυιος χρόνοιο, ἐπί συντόμου χρόνου, μία πιθανή καιροῦ, Μίμν. (οὐχί πηχυῖος, Lob. Φρυν. σελ. 494.)

Πηχύνω (πῆχυς). Ἐπί τῶν πήχων δίδω, δίδω εἰς τάς ἀγκάλας. Μέσ. Πηχύνομαι, λαμβάνω, δέχομαι ἐπί τῶν πηχέων μου, ἤτοι εἰς τάς ἀγκάλας μου, ἀναγκαλίζομαι, ἀπί τῆς σημασ. ἐν χρήσει παρά μεταγν. Ποιηταῖς πολλάκ. καὶ τό ἐνεργ. Ἀπολλών. Ἀργ. ὁ'. 972. »—παλάμῃ ἐνι πηχύνουσαν· ὡς καὶ παρά Καλλιμ. περιπηχύνοντες, ἀντί, περιπηχυνάμενοι, ἐνεργητ. ἀντί μεσ.

Πῆχυς, εως, ὁ, γεν. πληθ. πήχεων, καὶ μόνον παρά μεταγνωστ. κατά συναίρ. πηχῶν, Lob. Φρυν. σελ. 246. Ὁ ἀπό τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ καρποῦ τῆς χειρός μέρος, ὁ ἀγκών· παρά ποιηταῖς δέ λέγεται καὶ ὅλος ὁ βραχίων ὁμοῦ, ὁ ἐστι, τό ἀπό τῆς κλειδώσεως τοῦ ὤμου μέχρι τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων μέρος, ἤτοι ὅλη ἡ χείρ, Ἰλ. Φ, 166. καὶ Ε, 314. »Ἀμφί δ' ἑόν φίλον υἱόν ἐχεύατο πήχεε λευκώ, τῷ ἑαυτῆς παιδί περιέβαλε τούς λευκούς πήχεις, τουτέστι περιεπτύξατο καὶ ἐνηγκαλίσατο αὐτόν. 2) ὡς μέτρον, λέγεται τό ἀπό τοῦ ἀγκῶνος τῆς χειρός μῆκος ἤ ἕκταμα μέχρι τοῦ τέλους τοῦ μεσαίου δακτύλου, κυρίως 24 δακτύλους ἤ 1½ ποδός περιέχον, Ἡρόδ. 2, 175 Καθ' Ἡρόδοτ. β'. 168. περιεῖχεν ὁ ἰδιωτικός ἤ μέτριος ἤ κοινός, ὁ Ἀσιανός, ὁ Αἰγύπτιος, καὶ ὁ Σάμιος πῆχυς μόνον ἓξ παλαιστάς (ἤτ. ἑξαπάλαιστος), ἤτοι 24 δακτύλους, ὁ δέ βασιλήιος (βασιλικός ἤ περσικός πῆχυς 9 παλαιστάς, ἤτοι 27 δακτύλους, ὥστε οὗτος ἦτο μεγαλοτερος τοῦ μετρίου, ἤτοι τοῦ κοινοῦ, τρεῖς δακτύλους, ὡς ὁ αὐτός, 1, 178. φησί· ὁ δέ βασιλικός. »Ὁ δέ βασιλήιος πῆχυς τοῦ μετρίου ἐστί πήχεος μέζων τρισί δακτύλοισι. πρβ. Ἡρόδ. 2. 149. Wess. εἰς 1, 178. Οἱ νεώτ. ὅμως, ὡς ὁ Du-Roy ἐκτιμᾶ τόν Αἰγυπτιακόν πῆχυν, 20. δακτύλους, 6½ γραμμαί τοῦ Γαλλικοῦ ποδός· ὁ δέ Ἥρων ὁ Γεωμέτρης ἀποδίδει εἰς τόν πῆχυν δύο πόδας, ἤτοι ὀκτώ παλαιστάς· ἡ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτον ἅπλωμ. πῆχυ, ἡ μόνον κατά τήν καταμέτρησιν τοῦ ξύλου καὶ τῶν λίθων ἐφύλαξαν τό ἀρχαῖον μέτρον, ὅθεν, »Πῆχυς τοῦ πριστοῦ ξύλου, καὶ πῆχυς λιθοκόπου, ἤτο πάντοτε 1½ ποδός· συνεχέετο δέ ἐνίοτε τό, πῆχυς καὶ μετά τοῦ, πυγή, καὶ πυγών. 3) ἐν τῇ λύρᾳ λέγονται πήχεις, τά δύο κεραιωτά αὐτῆς ἄκρα, ὧν τό μέσον καλεῖται Ζυγός, Ἡρόδ. 4, 192. 4) κανών, γνώμων, Νορμα, σταθμη, ἐν Ἐπιγραμ. »Ἡ Νέμεσις κατέχει τῶ πήχει, τῶτε χαλινῶ· μήτ' ἀμέτρον τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λεγειν. 5) ἐν τῷ τόξῳ λέγεται· ἡ κεκαμπυλότης ἐν τῷ μέσῳ μεταξύ τῶν δύο κεράτων ἤ ἄκρων, ἡ ἐπεία σχηματίζει εἶδος λαβῆς καὶ ἐν τῷ τοιούτοιν συστέλλεται, Ὀδ. Φ, 410. »Τόν ὁ' (οἰστόν) ἐπί πήχει ἔθωκ, ἔλκεν νευρήν γλυφίδας τε, κρατήσας καὶ ἕλεις τόν οἰστόν ἐπί τῷ πήχει τοῦ τόξου, ἤγουν τῷ κρατεῖ, ἔλθα ἡ τοῦ τόξου λαβή· τό δέ ἐν Ἰλ. Δ, 375. καὶ Ν, 583. »Ὁ δέ τόξου πῆχυν ἀνέκλινε ἔρμην. τινές δέ τοῦ, τά κέρατα, ἐξ ὧν τό τόξον συμβέβληται. 6) ἐν τῇ ζυγοριᾷ, τό μακρύ μέρος αὐτῆς, ὁ ζυγός. 7) τό καμπτον ἄκρον, ἡ γωνία, μόνον παρά Μεταγν. ὡς παρά Παυλ. Σιλ. Ἐκφρ. 1, 16. (πιθαν. συγγεν. τῷ, παχύς.)

Τό Π μετά τοῦ Ι.

*Πι, ἔρ. Π.

Πιάζω, Μ. άσω, καὶ άζω, Δωρικ. παρά Θεοκρίτ. ἀντί, πιέζω, καὶ ἐντεῦθεν τό ἐν τῇ συντάξει πιάνω. Συλλαμβάνω, εἰς χεῖράς μου βάλλω, κατέχω, κρατῶ. 2) πιάζω ταὐτόν τῷ εὐχρήστῳ, πιαίνω· ὅθεν τό, πίασμα, πιασμός, ἐπιάσθην, καὶ, πεπίασμαι.

Πιαίνω, Μ. ανῶ, καὶ παθ. πιαίνομαι· ἀόρ. α'. ἐπίανα, καὶ παθ ἐπιάνθην ἤ ἐπιάσθην. παθ. παρακ. πεπίασμαι (πίων). Λιπαίνω, ποχύνω, σιτεύω, λιπαρόν, παχύ ποιῶ τι· λέγεται καὶ ἐπί γῆς εὐάφους, κοπρίζω αὐτό, εὐκαρπον ποιῶ, τόσον ἐπί κόπρου, ὅσον καὶ ἐπί νεροῦ ποταμῶν πλημμυρούντων· ἐν γένει, πλουτίζειν, πυξίζειν, μεμαλόνειν, κάμνειν περισσότερον, Πινδ. Πυθ. 4, 267. Νέ. 9, 55. ἔτι δέ, πλουσιώτερον ποιεῖν, πλουτίζω, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 286. καὶ 597. (τό Ἰώτα μόνον παρά Γρηγ. Ναζ. βραχύ.)

Πιαλέος, ία, έον, ποιητ. ἀντί πίων. Παχύς, λιπαρός, σιτευτός Ἐν χειρογράφῳ Λεξικῷ εὑρηται. »Πιαλέοι, ὄφεσιν, ὡς διμαλέοις· εἴρηται ἐπί τοῖς ποιοῖς τινα ἰδίως ὄφεσι, τοῖς κατ' Ἠριχώ μάλιστα εὑρισκομένοις, ἐξ ὧν Ἰατροί ὡς τά πολλά τόν Θηριακόν κατασκευάζουσιν. Ἐπί γῆς λέγεται ἡ κεκοπρισμένη, παχεία, καρποφόρος, λιπαρά.

Πιαλός, ὁ, ἡ· καί, ή, όν, = πιαλέος. Ἱπποκράτ. »Πιαλοῦ δαιτός πιοτάτοιο. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἀπό τοῦ, παράλυκος, ἀσπρουλιόρης.

Πιαντήριος, α, ον (πιαίνω). Εἰς πιασμόν ἀνήκων ἤ ἐπιτήδειος· πιαίνων, παχύνων, κοπρίζων, παχυντικός· οὐδέτ. τό, πιαντήριον, πᾶν ὅ,τι παχύνει καὶ φαγητόν θρεπτικόν.

*Πιαντικός ἡ, ὄν, = πιαντήριος, Ἀπολλ. Λεξ.

*Πιάξας, ἀόρ. α'. τοῦ πιάζω.

Πίαρ, τό (πίω), Βυρίως τό παχύ γάλα τῆς μητρός ἐπί αἰθεωπικοῦ καὶ ζώων, καθό πρώτη τροφή, ἐξαιρτ. πῆχος, στέαρ, ἔλαιμα, λίπος, ἀξύγγιον, γλία. Ἰλ. Λ, 549. »Βοῶν ἐκ πίαρ ἐλέσθαιο, παχύτητα, λιπαρότητα· καὶ Ἰλ. Ρ, 659. ἐν γένει πᾶσα παχύτης, λιπαρότης, οἷον ἔλαιον, γάλα, κ. τ. τ. Κριναγ. 26, 3. καὶ μεταφ. τό κάλλιστον, τό παχύτατον, Γρν. Ὁμ Ἀφροδ. 30. ὅθεν καὶ καρποφορία, εὐκαρπία, εὐφορία, ἐμβοσία, πλουτιότης, π. χ. πίαρ ἀρούρης, ὡς οὖθαρ, ubertas. 2) τό παχύ μέρος, ἤτοι ἡ κορυφή τοῦ γάλακτος, αὐ-

δόγολον, (καίμὰν, Τευρκ.), Ἀναλεκτ. β'. σελ. 147. «Μελιηδὲς πιαρὸν. Ἢ ἐπιθέτ. οὐδέτ. ταὐτὸν τῷ, πίων πιερὸν, παχὺ, καρποφόρον, π. χ. ἠπίαρ γάλαν καὶ ἠπίαρ εὐέασιν, Ὀδ. Ι, 135. καὶ Ἴμν. Ἀπ. 90. Ὁ Βούττμ. Λεξιλ. 2. σελ. 47. κτ. ἀγωνίζεται ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ λέξις πίαρ καὶ ἐν τῇ Ὁμηρ. ταύτῃ ῥήσει ἐκληπτέα ὡς οὐσιαστ. καὶ ἑπομένως γραπτέον οὐχὶ κατ' ἀναστροφὴν, πίαρ ὑπ' οὐδας, ὑπὸ παχὺ ἔδαφος, ἀλλὰ, πίαρ ὑπ' οὐδας, καὶ ἔρμην. παχύτης, δηλ. καρποφορία ἐκτείνεται ὑπὸ τὸ ἔδαφος· ὡς τόνον, τοῦτο δὲν εἶναι παραδεκτὸν, καθότι ἀντιβαίνει τοῖς κανόσι τῆς γλώσσης καὶ ἔστιν νὰ γραφῇ δοτικῇ, πίαρ ὑπ' οὐδεϊ, ὅθεν τὸ πίαρ ἦν, ὡς δοτικὴ, κατ' ὀρχὰς ἐπίθ. ἐπίκοινον, τοῦ ὁποίου τὸ οὐδέτ. ἔλαβε πρωϊματικὴν σημασ. οὐσιαστικοῦ καὶ οὕτω κατέστη εἰς χρῆσιν ἐξαιρ. παρὰ τοῖς μεταγενέστ. Ποιητοῖς. — Ἡ λέξις ὑπάρχει μόνον ποιητικὴ καὶ καθὼς φαίνεται, ποιοτικὴ ἀλίτος, ὅθεν

Πιαρός, ή, όν. Παχύς, λιπαρός, καρποφόρος, ὡς τὸ πίων.

Πίασμα, τό (πιαίνω). Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ πάχος καὶ λιπαρότητα, ἢ εὐφορίαν, ἢ εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐμβάλλομένη κόπρος. Αἰσχύλ. Προμ. 803.

*Πίασμα, ατος, τό (πιάζω, Δωρ. ἀντὶ πιέζω). Πᾶν εἴτε πιέζει τις ἢ πέρνει, πιάνει, = πίεσμα.

Πιασμός, ὁ (πιαίνω). Ἡ πρᾶξις ἢ ἡ ἐνέργεια τοῦ παχύνω ἢ εὐφορον ποιεῖν· τὸ πιαίνειν, κοπρίζειν· τὸ πάχος, Αἴλιαν. Ζῷ. Ἱστορ. ιγ'. 25.

Πιαστήριος, καὶ, πιεστήριος, ταὐτὸν τῷ, πιεστήριος, Ἡλιοδώρ. Φυσ. Ἔκλογ. σελ. 467.

Πιδακῖτις, ιδος, ἡ (πίδαξ). Παρὰ τὴν πηγὴν αὐτάων, ἢ ἐκ τῆς πηγῆς προερχόμενος, ὅθεν, «Πιδακίτιδες βοτάνιαι, τὰ παρὰ ταῖς πηγαῖς φυόμενα χόρτα, Ἱπποκρ. Ἐπιστ. (ἔστι δὲ ποιητ. θηλ. καὶ τὸ ἀρσ. πιδακίνης οὐχ εὕρηται.)

Πιδανόεις, εσσα, εν (πίδαξ). Πλούσιος, πλήρης πηγῶν, ἀναβλύζων ὕδατα, κάθυγρος τόπος, ἔνθα ἀναβρύουσι πολλὰ ὕδατα· τόπος πολλὰς πηγὰς ἔχων. ποιητ.

Πιδηκώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος, πίδαξ). Ὁ πιδακὸς εἶδος ἔχων, πηγῇ ὅμοιος. «Σὰρξ πιδακώδη ω (Πλεύταρ.), τὸ σπογγοειδὲς καὶ κάθυγρον, πλῆρες ἀγγείων ἐγχύμων χρέος τῶν μαστῶν.

Πίδαξ, ακος, ἡ. Πηγὴ, βρύσις, ἀναβολὴ ὕδατος ἀνάβρυσις ὑδάτων. Ἰλ. Π, 825. Ἡρόδ. 4, 198. καὶ τὸ ἐκ πηγῆς ὕδωρ. ρρβ. πηδύω. (τὸ ἀρσ. ὁ πίδαξ ἐστι πολλ' ἀμφ., ὁ δὲ συνήθης τοιοῦτος, πίδαξ, παραξυτόνως οὐκ ὀρθός, διότι τὸ Ἰῶτα ἐστιν ἀεὶ μακρόν.)

Πιδάω, ῶ, = πιδύω, πολλ' ἀμφ.

Πιδήεις, ήεσσα, ήεν, Ἰλ. Δ, 183. ταὐτὸν τῷ, πιδακίεις.

*Πιδύεις, εσσα, εν, = πιδήεις, ὁμῴ.

Πιδύω, ύσω, ποιητ. Λέγεται ἐπὶ ἀναβλύζοντος καὶ ἐκ τῆς γῆς ἀνατειναστομένου ὕδατος· ἀναβρύω, ἀναβλύω, ἀναβρύχω· λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς ἰσχυρᾶς ἐκτεινόξεως τοῦ αἵματος ἐκ τῶν φλεβῶν· ἐν γένει ἐπὶ παντὸς ὑγροῦ ἢ ὑγρασίας (καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς οὐδετ. σημασ. εὐχρηστότ. τὸ μέσον πιδύομαι·) ἐξαιρετ. ἐνεργητ. σημαίνει τὸ, κάμνω ἢ ἀφίνω νὰ διαπεράσῃ, νὰ διασταλάξῃ, νὰ ἐκβλύσῃ «Πιδυούσης εἰς ἓν τῆς γῆς τὰς ἀρχὰς τῶν ποταμῶν, Ἀριστοτέλ. Μετεωρ. α'. 13. (Ἂν κατὰ τὴν βεβαίωσιν τῶν Γραμματικῶν τὸ πηδάω ἓν καὶ τὸ αὐτό ἐστι μετὰ τοῦ πιδάω (ὡς τὸ ἥκω, καὶ ἵκω), τότε τὸ πιδάω (ὅθεν πίδαξ, ἡ πηγὴ) καὶ τὸ πιδύω πρέπει νὰ κυριολεκτῆται ἐξαιρέτως ἐπὶ τῆς ἀναβλυζούσης πηγῆς τοῦ ὕδατος· ἐν τοῖς Χειρογράφοις συγχέονται συχνάκις ἀμφότεροι οἱ συγκρατισμοί. Κατ' ἄλλους ἐτυμολ. παρὰ τὸ, ΠΙΩ, πιπίσκω, πίσω.) [τὸ, τε Ἰῶτα καὶ τὸ Υ̓͂ψιλον εἰσὶ μακρά.]

*Πίε, ἀντὶ ἔπιε, γ'. προσπ. ἀόρ. τοῦ πίνω, Ὀδ. (ι)

*Πιέειν, Ἐπ. ἀπρμφ. ἀορ. τοῦ πίνω, ἀντὶ πιεῖν, Ὁμ. καὶ Ἡσ.

*Πιέζεον, ποιητ. ἀντὶ ἐπιέζουν, παρατ. τοῦ

*Πιεζέω· σπανιώτ. τύπος τοῦ πιέζω, ὅθεν πιέζειν, Ὀδ. Μ, 174. 195. καὶ, πιεζεύμενος ἀντὶ πιεζούμενος, Ἡρόδ. 3, 146. 6, 108. 8, 142. καὶ, πιεζοῦντος παρὰ Πλουτ. Θησ. 6.

Πιέζω, Μ. πιέσω· Ἀόρ. παθ. ἐπιέσθην (παρ' Ἱππ. πιεχθῆναι). Παρακ. παθ. πεπίεσμαι, καὶ παρ' Ἱππ. πέπιεγμα, καὶ ἀπρμφ. πεπιέχθαι. Βυρίως, θλίβω τί μέ τὰς χεῖρας, ζουλίζω, καὶ ἐν γένει, θλίβω, σφίγγω, πατῶ στερεὰ, κρατῶ στερεῶς, κατέχω, Ὀδ. καὶ Ἡσ. «Πιέζειν τινὰ ἐν δεσμοῖς, Ὀδ. Θ, 336. Μ, 164. ὅθεν α) συνήθ. καὶ ἀντὶ τοῦ, πατῶ τι διὰ νὰ ἐκβάλλω τὸν χυμὸν, τὸ ζωμίον, ὅλον τὸ ὑγρὸν, ἐκθλίβω, ἐκπιέζω, ἐκχυλίζω, ἐκστραγγίζω. β) μεταφ. ἐπιμένω εἰς τὴν γνώμην ἢ ἔχω περίτειχος, ἐμπαχυνθῶ, ἐπιστηρίζομαι εἴ τι· ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, θλίβω τινὰ, ὁ ἐστι, πιεδεύω, τιμωρῶ, τυραννῶ, βασανίζω, καταποιῶ, ἀναγκάζω, βιάζω, στενοχωρῶ, κατεπείγω, εἰς ἀδημονίαν καὶ στενοχωρίαν φέρω, ἀπὸ τὸ κοινὸ τὸν ἔχω. Ξενοφ. Ἀναβάσ. γ'. δ'. 27. «Ἐπὶ δὲ πιεζόμενος ἐπεχείρησαν διώκειν.) καὶ κατατρέχω, ἐπιδιώκω, Ξενοφ. Ἀναβ. α'. α'. 10. Παρὰ νεωτ. πέρνω εἰς τὰς χεῖρας, ἢ ἁπλῶς, πέρνω. (Δωρ. πιάζω· τὸ δὲ, πιεζέω ἔστι σπανιώτ. τύπος· πιθαν. συγγεν. τῷ, βιάζω.)

*Πιεῖν, ἀπρμφ. ἀόρ. τοῦ πίνω, Ὁμ.

Πίειρα, ἡ, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ πίων ή παχύς. Παχεῖα, εὔφορος· παρ' Ὁμ. συνήθ. «Πίειρα ἄρουρα, γῆ· καὶ, πίειραι πόλεις, εὐκτήμονες, πλούσιαι πόλεις, Ἰλ. Σ, 342. καὶ, «δαὶς πίειρα», παχύ, δηλ. πλούσιον, θρεπτικὸν συμπόσιον, ψαγηνὸν, Ἰλ. Τ, 180. ἐπὶ δὲ φυτῶν ἢ δένδρων, χυλώδης, ῥητινώδης, Σοφ. Τραχ. 766. (Τοῦτο τὸ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Δεξιοῦ. ἐχρήσει θηλ. δὲν ἐκλαμβάνετο καθὼς φαίνεται, ποτὲ ἐπὶ τῆς παχύτητος τοῦ σώματος ἀνθρώπου ἢ ζώου.)

*Πιέμεν, Ἰων. ἀπρμφ. ἀόρ. τοῦ πίνω, ἀντὶ πιεῖν, Ὁμ. καὶ Ἡσ.

Πίεξις, εως, ἡ (πιέζω). Τὸ πιέζειν, θλίβειν σφίξις λέξις μόνον κατὰ τὸν νεωτ. Ἰωνισμὸν τοῦ Ἱππκρ. ἀντὶ τῆς κοινῆς πίεσις. (υ – υ)

Πιερίδες, ων, αἱ. Αἱ Μοῦσαι, ὡς θυγατέρες Πιέρου, ἢ κάτοικοι τοῦ μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας ὄρους πιερία καλουμένου, ὅρα Ἀντών. Διβεράλ. κεφ. 5'. Ὀβίδ. Μεταμ. ε'. Παυσαν. Βοιωτ. 29. Ἡσ. καὶ Πινδ.

Πιερός, ά, όν. = πιερός, Ἀθήν. παρ' Ὀριβασ.

Πιέσιμος, ὁ, ἡ (πιέζω). Πιέζων, θλίβων.

Πίεσις, εως, ἡ (πιέζω) καὶ νεωτ. πίεξις, ὅρ. τοῦτο, Ἱπποκρ.

Πίεσμα, τος, τό (πιέζω). Τὸ πεπιεσμένον, τεθλιμμένον, καὶ μάλιστα ὁ διὰ τοῦ πιεσμοῦ καὶ τῆς θλίψεως ἐξερχόμενος χυλὸς, ἀπόθλιμμα, καὶ ἡ ὑπόλειπος ξηρὰ ὕλη, ἀφ' ἧς ἐθλίβεν ὁ χυλὸς ἢ τὸ ὑγρὸν, τζίπουρα. 2) = πίεσις. (υ – υ)

Πιεσμός, ὁ (πιέζω), ταὐτὸν τῷ, πίεσις, Ἱπποκράτ.

Πιεστήρ, ῆρος, ὁ (πιέζω). Ὁ πιέζων, θλίβων. 2) τὸ ὄργανον, δι' οὗ πιέζουσι, θλίβουσι (γαλάτρα), Διεσκορίδ. δ'. 76. ἄλλως δὲ καὶ, πιεστήριον. τό· καὶ (ἐκ τοῦ πιάζω) ἔτι πιαστήριον. καὶ, πιεστήριον, τό, οὐδέτ. τοῦ

Πιεστήριος, ὁ, ἡ, καὶ πιαστήριος, καὶ πιεστήριος. Πιέζων, θλίβων· ὁ εἰς τὸ πιέζειν ἀνήκων. Οὐδετέρ. πιεστήριον, τό, ὑπακουσμ. ὄργανον, ταὐτὸν τῷ, πιεστήρ. Ἐστι δὲ τοῦτο κατεσκευασμένον ἐκ δύο ξύλων ἢ σανίδων, μεταξὺ τῶν ὁποίων πιέζουσι τὰ πιεστά, τὰ βιβλία, κ. τ. λ. δυνάμει τῶν ἐν τοῖς πέρασι τοῦ ὀργάνου δύο κοχλιῶν, In presse. Γαλλ. torchio, Ἰταλ. Λέγεται οὕτω καὶ τὸ τυπογραφικὸν ὄργανον.

Πιεστός, ή, όν (πιέζω). Τεθλιμμένος, πεπιεσμένος. καὶ ζουλιστὸς, ὅστις εἶναι δυνατὸν νὰ πιεσθῇ, ζουλισθῇ, ὅθεν, ὑποχωρῶν, ἐνδίδων τῇ θλίψει, ὀπαλός, Ἀριστοφ.

Πιεστρον, τό, ταὐτὸν τῷ, πιεστήριον, καὶ, πιεστήρ· Παρὰ Γαλην. Γλωσσ. ταὐτὸν τῷ, Ἐμβροχθλάστης.

(Πίξω). ἐγκρηστὸν πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παρέγουσι τινὰς χρόνους τοῦ πιπίσκω.

Πιήεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ, πίων. Παχύς, Αἰσχύλ.

Πιθάκνη, ἡ, Ἀττ. φιθάκνη, Λακων. πισάκνη [(πίθος). Εἶδος ἀγγείου διὰ οἶνον, οἰνοφορεῖον, πίθος ἢ λάγυνος, ἐν ᾧ ἐμβάλλουσιν οἶνον, πίθος μικρὸς (ὅρα τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Πλούτ. 546.) καὶ εἶδος ποτηρίου, Ἀθην. Παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 702. «Οἰνεῖν ἐν ταῖσι πιθάκναισιν, ὁ Σχολιαστ. ἑρμην. εἰδ. τοῦ, ἐρίμοις τόποις, μονοξοῖς, ἀλλὰ ἐμφορτάνει, ἔστι ἐνιοχητέον ἐνταῦθα ἐν τῇ κυρίᾳ σημασ. τῆς λέξεως, ἤγουν κατοικεῖν ἐν πίθοις, διότι ὑστερεῖτο ἄλλη κατοικία, ὅρ. Θεοκ. 2, 14. 17. Παρὰ Δημοσθ. σελ. 871. αἱ πιθάκναι, συγκαταλέγονται μετὰ τῶν οἰκιακῶν καὶ οἰκονομικῶν ἀγγείων. Τὸν Λεξικογράφον πιστεύω, (καὶ, πίσερ, ἀντὶ τοῦ, πίθος) ἔχει ὁ Ἡσύχιος. Ἡ λέξις θεωρεῖται ὡς ὑπερ. τοῦ πίθος.

Πιθάκνιον, τό, ὑπερ. τοῦ πιθάκνη. πιθάριον. 2) σκεῦός τι γεωργικὸν, τὸ εἰκοστόμας. Δημ.

Πιθανεύομαι (πιθανός), μέσ. Ἀποθ. Πληροφορῶ· καταπείθω· κάμνω πιθανὸν. ταὐτὸν τῷ, πιθανολογέω, Ἀρτεμίδ. β'. 33. καὶ ἀλλαχοῦ.

Πιθανολογέω, ῶ (πιθανολόγος) Πιθανότητας λέγω· παράγω, φέρω λόγους ἢ ἀποδείξεις καὶ μαρτυρίας ἵνα κατοπτίσω, παραστήσω τι πιθανὸν, Ἀριστοτ. Νικομ. α'. 1. Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 87. ὅθεν

Πιθανολογία, ἡ Ἡ διὰ πιθανότητος ὁμιλία. παράστασις πράγματος τινὸς ἢ κατάπεισις διὰ τοῦ πιθανοῦ, διὰ λόγων.

Πιθανολογικός, ή, όν. Εἰς πιθανολογίαν ἀνήκων, κατάλληλος. «Πιθανολογικὴ, ἡ, Ἀρρίαν. Ἐπικτ. α'. 8. τέχνη τοῦ παριστάνοι τι ὡς πιθανὸν, ἐκ τοῦ

Πιθανολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ πιθανότητας λέγων, ὁ καταπείθων, οὕτως ὁμιλῶν, ὅστις καταπείθει ἢ κάμνει πιθανὸν.

*Πιθανοποιέω (ποιέω). Σοφρονίζω.

Πιθανός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. -νῶς (πείθω). Γεωργ. Ὁ τὸ εὔφορον, προτέρημα τῆς πειθοῦς ἔχων, ὁ πείθων ἢ πληρεστέρου δυνάμεως, ὡς π. χ. ὁ ῥήτωρ. Meineche Μένανδρ σελ. 222. 575 β) ἐπὶ ζωγράφου (καὶ παντὸς ἄλλου πλάττοντος ἢ παριστῶντος τεχνίτου), ὅς τις μιμεῖται τέλεον τὴν φύσιν, ὥστε ἡ ζωγραφία του ὁμοιάζει ἐντελῶς τὴν φύσιν τοῦ πράγματος, καὶ κάμνει τὸν θεωρητὴν νὰ πιστεύσῃ ὡς ἀληθές, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ε'. 7. «Τάτε ὑπὸ τῶν σχημάτων, ὁπόταν ὁμοιότερά τε τοῖς ἀληθινοῖς καὶ πιθανώτερα ποιεῖς φαίνεσθαι· ὅρα ἔστις φαίνεται ὡς ἀληθὲς, ὅμοιος τῇ ἀληθείᾳ, ὁ πλησιάζων εἰς τὸ ἀληθὲς καὶ φυσικὸν, ὁ πολλὰ φυσικῶς παριστῶν τι. γ) ὁ τοιοῦτος ἀπόδειξις ἔχων, ὥστε δύναται νὰ τὸν πιστεύσῃ τις ὡς ἀληθῆ, ὅρα ἀξιόπιστος· ἐπὶ δὲ λόγων, λέξεων καὶ πραγμάτων, ὅσα ἔχουσιν ἐν ἑαυτοῖς τὴν πιθανότητα· τοῦ νὰ καταπείσωσι τινὰ νὰ τὰ πιστεύσῃ ὡς ἀληθῆ, ὅρα εὐλόλιστος, Ἀππιαν. α'. σελ. 298. «Πιθανωτάτην οὖσαν εἰς τὸ ἔγκλημα, ἐπίτηδες ἐπὶ μει-

χεῖς κατηγορηθείτης παρθένου. Ξενοφ. Κυροπ. ζ. δ. 3. »Τὰ ἔργα εἶμαι σοι πιθανώτερα παρεσχῆσθαι τῶν λόγων, θέλουτι φανῆ ἀξιοπιστότερα· θέλουσι φανῆ ἀληθέστερα, παρέξουσι περισσοτέραν πίστιν. 6) ἐπὶ ἠθῶν καὶ πολιτεύματος, χαρακτῆρος, ὅστις εὐκόλως ἕλκει τινὰ πρὸς ἑαυτόν, ἑλκυστικός, ὁ ἀρέσκειαν προξενῶν εἰς ἄλλους, ἐπιφυής, εὐάρεστος, τερπνός, ἐράσμιος, προθυμος εἰς τὸ νὰ φανῆ ἀρεστος εἰς τινα, καὶ ὑποχωρῶν εἰς τὴν γνώμην τοῦ ἄλλου· πολιτικὸς κατὰ τὸν χαρακτῆρα. »Φύσει πρὸς τὸ πιθανὸν δυσκίνητῳ κεχρημένοι, ἐ ἐκ φύσεως οὐδὲν ἄρεστον ἔχων· εἰς οὐδένα ἐφαίνετο εὐάρεστος, (δὲν τὸν ἠγάπα καὶ δὲν τὸν ἐνοστιμεύετο τίς)· οὕτω καὶ τὸ »Πλήθει πιθανώτατος», ἀρεστὸς εἰς τὸ πλῆθος, ἐστὶ ἐπίστευον τοῖς λόγοις αὐτοῦ, καὶ ἐπείθοντο, Θουκυδ. δ. 21. ἐξ ἐναντίας τὸ, »Πιθανώτατος πάντων ἀνθρώπων καὶ πονηρότατος», (Δημοσθ. σελ. 980.), ὁ τὸ ἄδικον τοῦ ἀπατᾶν τοὺς ἀνθρώπους ἔχων· ὅς τις λέγει τὰ ψεύματα τοιουτοτρόπως, ὥστε κάμνει τοὺς ἄλλους νὰ τὸ πιστεύωσιν ὡς ἀληθῆ. 2) ἐκ τοῦ πείθομαι· ταὐτὸν τῷ, πειθήνιος, ὑπήκοος, ἀκόλουθος, εὐπειθής. Ξενοφ. Κυροπ. β'. β'. 10. Οἰκονομ. γ'. 9. καὶ Ἱππαρχ. ζ'. 6. β) εὐκολος εἰς τὸ νὰ πληροφορηθῇ ἢ καταπεισθῇ, εὐκολόπιστος, Heind. Πλάτ. Παρμ. σελ. 133. Β. ὅθεν

Πιθανότης, ητος, ἡ. Τὸ ἰδίωμα τοῦ πιθανοῦ εἰς τὸ καταπείθειν καὶ ἀποδεικνύειν· ἡ τέχνη τοῦ πρὸς ἑαυτὸν ἕλκειν τοὺς ἄλλους, καὶ φαίνεσθαι ἀρεστός, ἐπαγωγότης, κ. τ. τ. »Πιθανότης ἑταιρικὴ», Πολύβ. ιγ'. 18. 2) ἡ πρὸς τὴν πλήθειαν ὁμοιότης.

Πιθανουργικός, ἡ, ὄν. Ἀνήκων εἰς τὸν πιθανουργὸν, ἰδιάζων αὐτῷ. Πλάτ. Σοφ. σελ. 222· »Τέχνη πιθανουργική», ἡ σοφιστική.

*Πιθανουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Πιθανὸν ποιῶν, ὅστις δύναται ποιῆσαί τι πιθανὸν, ἡ ἰδίωμα, προτέρημα τοῦ καταπείθειν ἢ τοῦ εὐάρεστος φαίνεσθαι καὶ ἕλκειν πρὸς ἑαυτὸν ἔχον.

Πιθανόω, ῶ (πιθανός). Πιθανὸν ποιῶ, κάμνω νὰ πιστεύσῃ τίς τι ὡς ἀληθές, Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. γ'. 7.

Πιθάριον, τό, ὑποκορισ. τοῦ, πίθος. μικρὸς πίθος, πιθαράκιον.

*Πιθαύλης, ου, ὁ (αὐλὸς, πίθος). Ὁ παίζων τὴν ἀσκοτζαμπούναν, γαϊδάρο, ἀσκαυλόν.

*Πιθαυλικός, ἡ, ὄν. Ἀναγόμενος εἰς τοὺς πιθαύλους.

Πιθείας, ου, ὁ (πίθος). Μετέωρόν τι φαινόμενον, πίθου εἶδος ἔχον, (Πρόκλ. περὶ φρ. Πτολ. σελ. 131.) ὅπερ ὁ Ἀριστοτέλ. κόσμ. δ'. 23 πίθον, εἶπε, Pitheus, Πλίν. β'. 22. καὶ Σίνεκ. Pithiae.

*Πιθέσθαι, ἀπρόσ. ἀόρ. β'. τοῦ πείθω, Ὅμ.

*Πιθεύς, έως, ὁ, = πιθεὰς.

(Πιθέω), ἀχρ. ἐνεστ. ἀφ' οὗ σχηματίζονται τινὲς Ὁμηρ. χρόνοι εἰς τὸ πείθω, π. χ. πιθήτας.

Πιθεών, ῶνος, ὁ (πίθος). Ἡμέρα, κελλάριον, τόπος, ἔνθα κεῖται οἱ τὸν οἶνον ἐμπορευόμενοι πίθοι (μαγαζὶν ὅπου εἶναι τὰ πιθάρια μὲ τὸ κρασίν), ὡς τό, οἶνος, οἰνεών, καὶ οἰνών, Lob. Φρυν. σελ. 166. 2) ταὐτὸν τῷ, πίθος, Ἀνάξετ. β'. σελ. 239.

*Πίθηκε. Ἰων. ἀντὶ, πίθῃ. β'. προσπ. ἐνεστ. ὑποτ. ἀόρ. β'. μέσ. τοῦ πείθω.

Πιθηκαλώπηξ, εκος, ὁ. Πίθηξ καὶ ἀλώπηξ. λέγεται καὶ κωμικῶς ἐπὶ ἀνθρώπου, πανοῦργος.

Πιθήκειος, εία, ειον (πίθηκος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν πιθήκων ὤν (μαϊμούδικος)· ὅμοιος πιθήκῳ.

Πιθηκιδεύς, έως, ὁ. Ὁ νέος ἢ νεογέννητος πίθηκος, Εὐστάθ.

Πιθηκίζω, Μ. ἴσω. Ποιῶ, κάμνω φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς ὁ πίθηκος· ὅμοιος ὤν πίθηκι.

Πιθήκιον, τό. Εἶδος μηχανῆς, Μεθημ. παλ. σελ. 9.

Πιθηκισμός, ὁ (πιθηκίζω). Τὸ τοὺς πιθήκους μιμεῖσθαι, τὸ φέρεσθαι καὶ πολιτεύεσθαι ὡς ὁ πίθηκος. π. χ. τὸ τοῦ κόλακος πολίτευμα, ἀπάτη, κολάκευμα, μίμησις, Ἀριστοφ.

Πιθηκοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Τὸ εἶδος τῶν πιθήκων ἔχων, πιθήκῳ ὅμοιος.

Πιθηκόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Πιθήκου μορφὴν, εἶδος ἔχων.

Πίθηκος, ὁ· καὶ, πίθηξ, κος, ὁ, καὶ πίθων. Ζῶον τετράπουν εὐκαμπτοτατον καὶ εὐκινητότατον, καὶ πλέον τῶν λοιπῶν ζώων ὅμοιον τῷ ἀνθρώπῳ κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν, μαϊμοῦ. — 2) χλευαστικὸν παρωνύμιον τοῦ ἀτχήμου. 3) εἶδος σελαχῆς· (ἀναμφιβ. παρὰ τὸ πείθω, πιθανὸς, ὁ τόσον μιμούμενος ὥστε πείθει ἢ ἐξαπατᾷ, μιμῶς ὡς τὸ Λατ. simia παρὰ τὸ similis, simulo.

Πιθηκοφαγέω, ῶ· Μ. ἤτω (φαγεῖν). Πιθήκους, πιθήκων κρέας τρώγω, τρέφομαι ἀπὸ πίθηκας, Ἡρόδ. 4. 194.

Πιθηκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Πίθηκον φέρων.

Πιθηκώδης, ες, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πιθηκοειδής.

Πιθήμων, πιθήνιος, ὁ, ἡ, πιθήνιον, τό, (πείθω), = πειθήκων, πειθήνιος, πειθήνιον.

Πίθηξ, ηκος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, πίθηκος. 2) κατὰ Σουίδαν καὶ ὁ βραχὺς ἀνθρωπίσκος (νάνος), ἀνθρωπάριον.

Πιθηρός, ά, όν, παρ' Ἱπποκρ. »Γῆ πιθηρὰ», ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ, πίειρα.

*Πιθήτω, = πεπιθήτω, ἀνομ. μέλλ. τοῦ πέποιθα ἐκ τοῦ πείθομαι.

*Πίθι, ἀνομ. β'. προσ. τοῦ β'. ἀορ. ἐνεργ. τοῦ πίνω.

Πιθίσκος, ὁ, ὑποκορισ. τοῦ, πίθος. Πιθαράκιον.

Πιθίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. πιθῖτις, ίδος, ἡ (πίθος). Εἶδος πίθου ἔχων.

Πιθόγαστρος, ὁ, ἡ (πίθος, γαστήρ). Τὴν γαστέρα, ἤτοι τὴν κοιλίαν ὡς πίθον ἔχων, Ἀθήν. γ'. σελ. 116. Κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἔπρεπε νὰ λέγηται πιθογάστωρ. ἐδύνατο δὲ νὰ λέγηται καὶ, πιθογάστηρ, κατὰ τὸ πλατυγάστηρ.

*Πιθογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, = πιθόγαστρος, Lob. Φρύν. σελ. 660.

Πιθοιγία, ἡ (πίθος, οἴγνυμι). Τὸ τῶν πίθων ἀνοιγμα, ἐξαιρ. ἵνα γευθῶσι καὶ δοκιμάσωσι τὸν νέον οἶνον. 2) πιθοίγια, τὰ, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ἑνδεκάτην τοῦ Ἀνθεστηριῶνος, ἥτις καὶ μέρος τῶν Ληναίων, Ἀνθεστηρίων ἡν συμφωνεῖ μὲ τὰ τῶν Ῥωμαίων Vinalia.

Πιθοκοίτης, ου, ὁ (πίθος, κοίτη). Ὁ ἐν τῷ πίθῳ τὴν κοίτην ἔχων, ὁ ἐν πίθῳ κοιμώμενος, ἐπίθετον τοῦ Διογένους.

Πίθος, ὁ. Ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἔβαλον τὸν οἶνον, πιθάρον, Ὅμ. καὶ Ἡτ. παρ' τοῖς ἀρχαίοις συνήθ. κεράμινος, πήλινος, Ἡρόδ. 3. 96 καὶ κυρίως εἶδος μεγάλων λαγηνῶν, ἀλιωδεν μετὰ πλατείας τρύπας, διὰ νὰ δύνανται ἐξ αὐτοῦ ν' ἀντλῶσι, Ὀδ. Ψ, 305. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔβαλλον πῶμα (κκπάκι), τὸ ὁποῖον ἐτήρειζε κατ' ἀκρίβειαν, Ἡτ. Ἔ. 98 Ἀγγυροὶ πίθοι ἀναφέρονται παρ' Ἡρόδ. 1, 51, 2) πᾶν εἶτε ὅμοιον πίθῳ, ἐξαιρ. = πιθεὰς, πιθεύς. 3) μεταφ. μεθύσταξις, μέθυσος. Ξενοφ. Οἰκον. ζ'. 40. »Οἱ εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἀντλεῖν λεγόμενοι, ὡς εἰκαίρουσι, ὅ,τι μάτην πονεῖν δοκοῦσιν, παροιμ. ἐπὶ τῶν εἰς κενόν τι ποιούντων· καὶ γὰρ μυθεύουσιν, ἐν ᾧ τοῦ ἀτεβεῖς εἰς πίθον τετρημένον ἀντλεῖν. »Ἐν πίθῳ τὴν κεραμεῖκν (μαϊμούδιν)», (Πλάτ.), ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων καὶ ἀπτομένων εὐθέως τῶν μεγάλων καὶ τελείων, ὡς εἴτις μανθάνων κεραμεύειν, πρὶν μαθεῖν πίνακας ἢ ἄλλοτι τῶν μικρῶν πλάττειν, πίθῳ ἐγχειρεῖ.

Πιθώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ πίθου εἶδος ἔχων, ὅμοιος αὐτῷ.

*ΠΙΘΩ, ἀχρ. προστ., ἀφ' οὗ παράγουσι τὸ πείθω καὶ τὰς αὐτῷ συγγεν. λέξεις.

Πίθων, ονος, ὁ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πίθηκος, Πίνδαρ. Πύθ. 2, 132. καὶ Σώστρατ. παρ' Εὐσταθ. ἐν Ὀδυσ. Κ. σελ. 1665

Πιθών, ῶνος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, πιθεών. Γλωσ. Στεφ.

Πιθών, οῦσα, ὄν, Ἀττ. μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ πείθω.

Πικέριον, τό, ταὐτὸν τῷ, Βούτυρον, Ἱπποκρ. (κατὰ τινας, Φρυγικὴ λέξις.)

Πικράζω, ταὐτὸν τῷ, πικραίνω, Ἑλλ. Στρωμ. η'. σελ. 933. »Τὸ μέλι γλυκάζει τοὺς ὑγιαίνοντας, πικράζει δὲ τοὺς πυρέσσοντας»,

Πικραίνω, ῶ (πικρός). Πικρὸς, ὀξὺ, δριμὺ ποιῶ. β) ἐξαιρτ. ὡς πρὸς τὴν γεῦσιν, πικρὸν ποιῶ, πικρὰν γεῦσιν προξενῶ· ὅθεν, πικραίνεσθαι, πικρὰν γεῦσιν αἰσθάνομαι, λαμβάνω. β) μεταφορ. Λυπῶ, δυσαρέσκειαν καὶ ἀηδίαν προξενῶ, εἰς ὀργὴν διεγείρω, χαλεπαίνω, ἐρεθίζω ἢ ἐγείρω κατά τινα αἰσθητικὸν, ἀηδῆ τρόπον· ἀντίτιν, κάμνω τινὰ νὰ τῷ ἦναι πικρὸν, παρέχειν τινὶ ἀηδίαν τινος. Παθ. πικραίνομαι, γίνομαι πικρὸς, στρυφνὸς· λαμβάνειν, ἀποστᾶν πικρὰν γεῦσιν· καὶ μεταφ. θυμόνομαι, κακιόνω, παθ. λυποῦμαι, ἀνιῶμαι, δυσαρεστοῦμαι, ὀργίζομαι »Μήτε πικραίνεσθαι μήτε μνησικακεῖν» Δημοσθ. ἀντὶ τοῦ, ὀργίζεσθαι, χαλεπαίνεσθαι. »Ὁ ζωγράφος ποιεῖ τὰ καὶ πικραίνεται (Ἀθήν. σελ. 258.), ἐνοχλεῖται, στενοχωρεῖται, τυραννεῖται, κόπον τραβᾷ, παιδεύεται. Διονυσ. δὲ ὁ Ἄλικ. μετεχειρίζετο τὸ ἐνεργ. καὶ ἐπὶ ὕφους, ἐκφράσεως ἀντὶ τοῦ, κάμνω σκληρὸν, τραχὺ καὶ ἄλλοῦ »Πικραίνειν τὴν διάλεκτον» καὶ »Ἡ πικραίνουσα τὴν διάλεκτον», ἀντὶ τοῦ, στρυφνὴν καὶ ἀηδῆ ἤτοι σκληρὰν καὶ τραχεῖαν ποιεῖν· καὶ »Οἷς πίφυκεν ἀκοὴ πικραίνεσθαι, δι' ὧν αἰσθάνεται ἡ ἀκοὴ ἀηδίαν καὶ πικρότητα, ἢ δυσαρέσκειαν καὶ τραχύτητα τινά. Ἐναντίον τῆς ἐκφράσεως »Πικραίνειν τὴν διάλεκτον», τάττει ὁ αὐτὸς τὴν »Τρυφεροῖς ὀνόμασι καλλωπίζειν». ὅθεν

*Πικραντικός, ἡ, ὄν, καὶ ἐπίρρ. -ῶς. Προξενῶν πίκρον, ἢ ἀηδίαν, ἢ ἐρεθιστικὸς, παροργιστικὸς, ἢ λυπητικός.

Πικρᾶς, άδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πικρὰ, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ πικρὸς, Ἡσύχ. ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῷ συνηθείᾳ πικράδα, ἡ, ἀντὶ τοῦ, πικρότης.

Πικρασμός, ὁ (πικραίνω), ταὐτὸν τῷ, πικρία.

Πικρία, ἡ (πικρός). Πικρὰ γεῦσις, πικράδα, ἡ ἰδιότης τοῦ πικροῦ· μεταφορ. ἀνία, λύπη, δυσαρέσκεια, μνησικακία, ὀργὴ, θυμὸς, (φαρμάκι, χολὴ) καὶ αὐστηρότης, χαλεπότης, ἔτι δὲ μῖσος.

Πικρίδιος, ὁ, ἡ (πικρός). Ὀλίγον πικρός. »Σῦκα πικρίδια», τὰ πικρίας μετέχοντα, πικρά. (νῦν)

Πικρίζω, ίσω. Πικρὸς εἰμὶ ἢ γίνομαι, πικρίας μετέχω ἢ πικρὰς γεύσεως εἰμί.

Πικρίς, ίδος, ἡ. Φυτὸν ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κιχωρίων, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ πικραλίς, καὶ πικραλίδα, λεγόμενον, (Διοσκορ. β'. 160. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 11.) διὰ τὸ πικρὰν γεῦσιν ἔχειν, Cichorium endivia, Λιν. φυτευόμενον δὲ ἐν τοῖς κήποις ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ Ἀντίδιον, κατὰ παραφθορὰν τοῦ endivia.

Πικρόγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Εἰς ὃν ἡ ὑπανδρεία, ὁ γάμος γίνεται πικρὸς, ἀηδὴς, Ὀδ. Α, 355. καὶ ἀλλαχοῦ. β) δυστυχὴς κατὰ τὸν γάμον· ὅστις ὑπανδρεύθη διὰ νὰ ὑποφέρῃ θλίψεις, δυστυχίας, καὶ βάσανα.

Πικρόγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Πικρὸν

γλῶσσαν ἔχων, ἢ πικροὺς λόγους λέγων, ὑβριστής, λοίδορος, κακολόγος, ὅς τις διὰ τῆς γλώσσης του, ὁμιλίας του πικραίνει καὶ λυπεῖ τινά, ὁ φαρμακερὰν καὶ ἀχαλίνωτον γλῶσσαν ἔχων, Αἰσχύλ. Θηβ. 793.

*Πικρογόνος, ὁ, ἡ. Ὁ πικρὰν γεννῶν, Τμνφδ.

Πικρόκαρπος, ὁ, ἡ (πικρός, καρπός). Ὁ πικρὸν καρπὸν φέρων, γεννήσας, οὗ τινος ὁ καρπὸς πικρός, Αἰσχύλ.

Πικροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Πικρὸν ἢ πικρίαν ποιῶν.

Πικρός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κρῶς. παρὰ Ποιητ. καὶ κοινοῦ γένους. ὁ, ἡ, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 405. Κυρίως, ὀξύς, σουβληρός, π. χ. ὀϊστός, βέλεμνα. Ὅμ. καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει, διαπεραστικός, δριμύς, ἐνεργῶν δριμέως εἰς τὰ αἰσθητήρια, ἀψύς, ἐξαιρετ. α) ἐπὶ γεύσεως, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πικρός, στρυφνός, ἀψύς, π. χ. ἐλίξιν, Ἰλ. Λ, 846. ἅλμη, Ὀδ. Ε, 322. δάκρυον, Ὀδ. Δ, 153. ἡ ὁποία σημτ. κυρεύει εἰς τὰ περιττότερα ἀπὸ τοῦ πικρὸς παράγωγα. β) ἐπὶ ὀσμῆς, διαπεραστικός, penetrant, Ὀδ. Δ, 406. γ) ἐπὶ ἀφῆς, σφοδρὸς ἢ βαθέως πονῶν, κεντῶν, κόπτων, π. χ. ὠδῖνες, Ἰλ. Λ, 271., ἐπειδὴ πανταχοῦ ἐ-υπάρχει ἡ ἔννοια ἀνιᾶς, δυσταρκτείας ἢ πόνου. δ) ἐπὶ ἀκοῆς, διαπεραστικός, ὀξύς, βομβητικός, ἐξαιρ. ἐπὶ τόνων ὑψηλῶν, ἐρεθιζόντων τὸ τύμπανον τοῦ ὠτὸς ὥστε νὰ αἰσθάνηται ὁπωσοῦν πόνον, Ἀριστφ. Εἰρ. 795. ε) ἐν γένει, ἀδυνηρός. πονώδης· χαλεπός, ἀηδής. αἰσθανόμενος ἑαυτὸν ὑπό τινος πράγματος βαθέως, κατάκαρδα πιεραινόμενος· μισητός, Ὀδ. Ρ, 448. πρβ. Ἡρόδ. 7. 35. ζ) μεταφ. ἐπὶ μὲν πράγματος, ἀνιερὸν ἢ λύπην, ἀτίμιαν προξενοῦν ἡμῖν, ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, σφοδρός, αὐστηρός, σκληρός, ἀπάνθρωπος, ἀσπλάγχνος· ἀδυσώπητος· ἔτι δέ, ὀργίλος, ὀξύθυμος· ἐν γένει, ἐρεθιστικός, ἐμπαθής, ἀγανακτῶν, ἐχθρικός, ἐχθρικῶς φρονῶν, Valck. Φοιν. 963. καὶ παθ. πικραμένος, λυπημένος. «Πικρὰ ὁρκίζω. Σοφ. Αἰτ. 424. ἐκτὸς ὅτε θελήσει κἀγνοήσῃ τις ἐνταῦθα τὴν ὀξεῖαν, διαπεραστικὴν, θρηνώδη φωνὴν τοῦ πτηνοῦ ὡς τὸ, ὀξύς. η) μισητός τινι, Σοφ. Φιλοκτ. 254. «Θεοῖς πικρόν». πρβ. Ματθ Κύρ. Φοιν. 956. Συγκρ. καὶ ὑπερθ. πικρότερος καὶ πικρότατος (οὐχὶ δὲ πικρώτερος κτ. διὰ τοῦ ω), Βοττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 2. σελ. 416. Περὶ τῆς πρωτοτ. συγγεν. μετὰ τοῦ, πεύκη, ὅρα ταύτην τὴν λέξιν. (Ἂν καὶ ὁ Ὅμ. καὶ οἱ Ἔποπ. χρῶνται συνῃθ. τῇ πρώτῃ συλλαβῇ ὡς μακρᾷ, ὅμως τὸ Ἰῶτα ἐστὶ καθ' ἑαυτὸ βραχύ, Σοφ. Αἰ. 500. Θεόκρ. 8. 74. ἄρα τό, πικρὸς δὲν πρέπει νὰ παραβληθῇ κατὰ τὴν προσῳδίαν μετὰ τοῦ, μικρός) ὅθεν

Πικρότης, ητος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πικρία. Ἡ ἰδιότης τοῦ πικροῦ, πικρὰ γεῦσις. 2) μεταφ. στυφνότης ἤτοι αὐστηρότης τοῦ χαρακτῆρος, Ἡρόδ. 1. 130.

Πικρόχολος, ὁ, ἡ (χολή). Πικρὰν χολὴν ἔχων, ἢ πικρᾶς χολῆς ὤν· μεταφ. δύστροπος.

Πικρόω, ῶ (πικρός). Πικρὸν ποιῶ· Μεταφορ. χαλεπαίνω, εἰς ὀργὴν καὶ θυμὸν διεγείρω, ὡς τὸ πικραίνω· πικροῦμαι, πικρὸς γίνομαι.

*Πικτίς, ίδος, πιθαν ἡ, ἐρ. πυκτίς.

*Πιλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ πῖλος· καὶ ὄνομα ἀλειπτῆ παρ' Ἀλεξ. Τραλλ 2. σελ. 133. 141.

Πίλεος ὁ (πῖλος). Παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγετο ὁ τῶν ἀπελελυμένων καὶ ἐλευθερωμένων δούλων πῖλος, καθὸ σημεῖον τῆς ἐλευθερίας, ὅθεν καὶ αὐτὴ ἡ ἐλευθερία, pileus Λατ. Πολύβ. καὶ Δίων Κάσσ.

Πιλέω, ῶ· Μ. ήσω (πῖλος). Ξαίνω, πυκνόω τὰ μαλλιά, ποιῶ αὐτὰ οἷς κετζέν, (ἐμβάζω τὸ μαλλίον διὰ τῆς συμμίξεως καὶ πιέσεως, προετοιμάζω αὐτὸ διὰ τὰ ῥοῦχα ἢ διὰ τὸν πῖλον.) «Δὶ εὐξέντου τριχὸς ἀμνοῦ πιληθέντα πέτασσον», Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 41. 2) καθόλου, πυκνόω, πυκνὸν ποιῶ, πατῶ, θλίβω μεταξὺ τῶν δακτύλων τῆς χειρός, Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 879. κάμνω σκληρὸν καὶ πάγιον· στρογγυλεύω τι θλίβων ἢ μαλάττων. ὅθεν

Πίλημα, τό. Τὸ πεπυκνωμένον (ὡς κετζὲς φκιαγμένον) μαλλίον· καὶ πᾶν ὅ,τι ἐκ μαλλοῦ τοιουτοτρόπως κατεσκευασμένον, πτύγμα ἐρίου. (Κετζὲς, Τουρκ.)· ἄρα ταὐτὸν τῷ, πῖλος, Καλλίμ. λεῖψ. 125, 2) ἐν γένει, πᾶν τὸ πεπυκνωμένον καὶ συγκεκολλημένον, συμπεπλεγμένον, ἤτοι πυκνὸν γεγενημένον, πύκνωμα· πᾶν ὅ,τι εἶναι πυκνὸν ὡς κετζές.

*Πιλήσει, ἀντὶ φιλήσεις, λέγει ὁ Σούδης παρ' Ἀριστφ. Θεσμ. 1190.

Πίλησις, εως, ἡ. Τὸ πιλεῖν. 2) ἐν γένει, πύκνωσις, σύμπηξις.

Πιλητής, οῦ, ὁ. Ὅστις πιλεῖ, πυκνεῖ τὰ ἔρια (ὅστις φκιάνει τοὺς κετζέδες ἢ τοὺς [πῖλους]). 2) καθόλου, ὁ πυκνὸν ποιῶν τι, συμπυκνῶν.

Πιλητής, οῦ, ὁ, Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, φιλητής.

Πιλητικός, ή, όν (πιλητή.). Ἀνήκων ἢ ἄξιος καὶ ἐπιτήδειος εἰς πίλησιν, πύκνωσιν. «Τὸ ψύχος πιλητικὸν ἐστίν». Ἀριστοτέλ. Προβλ. ιδ'. 8. «Τέχνη πιλητικὴ», ἡ τοὺς πίλους ἢ τὰ πιλήματα (τοὺς κετζέδες) κατασκευάζουσα, ἢ τέχνη τοῦ πιλοποιοῦ. Ὁ Πλάτ. ἐν Πολιτικ. §. 21. περιγράφει ταύτην διὰ τοῦ «Τρίχινα ὕδασι καὶ γῇ κολλητά.

Πιλήτες, ή, όν (πιλέω). Πεπυκνωμένος, συγκεκολλημένος, κατεσκευασμένος ἀπὸ μαλλὶ μαλαγμένον, ὡς πῖλος ἢ πίλημα γεγενημένος. 2) ἐν γένει, συντεθλιμμένος, συμπυκνωμένος· πᾶν ὅ,τι εὐκόλως συνθλίβεται, συμπυκνοῦται ἢ εἰς πίλημα γίνεται.

Πιλίδιον, τό. Πιλίον, τό, καὶ, πιλίσκος, ὁ, ὑποκοριτ. τοῦ πῖλος. Μικρὸς πῖλος, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐξ ἐρίων εἰργασμένον, εἰς ὀξὺ λῆγον, καὶ πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι ἐπιτήδειος, σκεῦος, ἢ σκούφια, Ἀρστφ. Ἀχ. 439. Παρ' Ἀθηναίοις ἐφόρουν τοῦτο οἱ ἀσθενεῖς, οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι, καὶ οἱ πτωχοί, Πλάτ. πολ. γ'. ἡ ῥήσις δὲ τοῦ Δημοσθ. σελ. 421. καὶ ἡ τοῦ Πλουτάρχ. εἰς Σόλ. 8. φέρει εἰς ὑποψίαν καὶ ἑτέρας τινὸς χρήσεως, ὅτι ἐκλαθὴ ἐφόρουν αὐτὸ καὶ οἱ κήρυκες. Παρὰ Ῥωμαίοις ἐφόρουν τοῦτο οἱ ἀπελευθερούμενοι δοῦλοι, Πλούταρχ. εἰς Τίτ. Φλαμ. «Καθάπερ ἔθος ἐστὶ τοῖς οἰκέταις, ὅταν ἐλευθεροῦσθαι, ξυρεσθαίτε τὰς κεφαλὰς, καὶ πίλια φορεῖν· καὶ εἰς Ἀλέξανδρ. ἐπὶ τοῦ Νικομήδ. Τὴν κεφαλὴν ξυρᾶμενος, καὶ πιλίον ἐπιθέμενος, ἀπελεύθερον ἑαυτὸν Ῥωμαῖον ἀνηγόρευσεν».

Πίλινος, ίνη, ινον (πῖλος). Ἐκ πίλου ἢ πιλήματος κατεσκευασμένος.

*Πιλίον, τό, καὶ

*Πιλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ πῖλος.

Πίλναμαι, ὡς παθητ. Κυρίως, ὀξέως ἢ σφοδρῶς κινοῦμαι, πάλλομαι, τινάσσομαι μετέωρος, εἰς τὸν ἀέρα, εἰς τὸ ὕψος, Ἰλ. Χ, 402. «Χαῖται πίλναιτοιν, ἐπήδων κρεμάμεναι αἱ τρίχες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐν καιρῷ τοῦ ἀνέμου· συνῃθ. μετὰ δοτ. κινοῦμαι ὀξέως ἢ σφοδρῶς πρός τινα τόπον, ἢ ἀντικείμενον, κινοῦμαι, ὁρμῶ πρὸς αὐτὸ, καὶ ἐντεῦθεν, ἐν ὀξείᾳ κινήσει πλησιάζω, ἐγγίζω, συμμόνω, πλησίον ἔρχομαι, ὑπάγω, προσεγγίζω, Ἰλ. Ψ, 368. «ἅρματα... χθονὶ πίλναιτοιν, ἤγγιζον ἐν τῷ τρέχειν τὸ ἔδαφος. «Δόμοισι πίλναι», πλησιάζεις περιτρέχων εἰς τὰς οἰκίας, Ἴμν. Ὁμ. Δημ. 115. λέγεται καὶ, «ἐπ' εὐθὺ πίλναται», πλησιάζει εἰς τὸ ἔδαφος, Ἰλ. Τ, 53. καὶ ὅτε ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἴδιον ῥῆμα δύο ὑποκείμενα, ἄνευ πτωτικοῦ, Ἡσ. Θ. 703. «Ὁτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθε πίλνατον, ἐπλησίαζον ἀλλήλοις, ἀντέβαινον ἐν καιρῷ ζάλης. — Τὸ ἐνεργ. πιλνάω, πλησιάζω τί ἢ φέρω πλησίον κινῶν αὐτὸ ὀξέως, σφοδρῶς, μετὰ δοτ., τινί τι, ἔχει μόνον ὁ Ἡσ. Ἐ. 5. 2. «Βορέας δρῦς πιλνᾷ χθονίας, ὁ Βορέας πλησιάζει τὰς δρῦς εἰς τὸ ἔδαφος, τὰς λυγίζει δηλ. ἢ κρημνίζει κατὰ γῆς· τὸ δὲ ἐνεργ. πίλνημι, πιλνάναι, ὑπάρχει εἶχα παρκδείγματος καὶ καθὼς φαίνεται διόλου ἄχρηστον· (τὸ πίλναμαι ἐστὶ συγγεν. τῷ, πελάω, πελάζω, καὶ τῷ Λατ. pello, καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἔννοια τῆς βίας καὶ σφοδρότητος, ἀντ' αὐτοῦ εὑρηται καὶ ὁ θεύτ. τύπος πίδναμαι, Schaef. Μόσχ. 2, 109., κατέχων τὸν τόπον μεταξὺ τοῦ πίλναμαι καὶ κίδναμαι.)

*Πιλοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁμοιάζων πῖλον, Στοβ.

Πιλοποιέω, ῶ (πιλοποιός). Πῖλον ἢ πίλημα ποιῶ· ἐν γένει, ταὐτὸν τῷ, πιλέω. ὅθεν

Πιλοποιητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος ἢ ἀνήκων εἰς πίλους ποιεῖν, εἰς πιλοποιίαν.

Πιλοποιία, ἡ. Τὸ πίλους ποιεῖν. ὅθεν

Πιλοποιϊκός, ή, όν· ταὐτὸν τῷ, πιλοποιητικός.

Πιλοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Πίλους ἢ πιλήματα ποιῶν.

Πίλος, ὁ. Τὸ τῇ πιλήσει συντεθειμένον, ἐμβαβασμένον καὶ στεγανὸν κατασκευαζόμενον μαλλίον, ὅ ἐστι, τὸ ἐξ ἐρίων ἢ τριχῶν πιληθεὶς γενόμενον ἱμάτιον· τὸ ἐμβατμένον καὶ μὴ ὑφασμένον σκουτίον, οἷον ὁ λεγόμενος ὀμπᾶς, κετζὲς, τραγόκαπα· (Filz, Γερμαν. Feutre, Γαλ. Λατ. pilus, Ἰλ. Β. 265. Ἡσ. Ἐ. 544. ὡς ἀντέρι τῆς περικεφαλαίας καὶ τῶν ὑποδημάτων. 2) πᾶν τὸ ἐκ πίλου κατεσκευασμένον, οἷον τὰ περιθέματα τῆς κεφαλῆς, σκοῦφος, καμηλαύκιον, καβούκιον, κ. τ. τ. ἐξαιρετ. τὸ λεγόμενον σκιάδιον, καπέλλον, Λατ. pileus, Ἡσ. Ἐ. 548. καὶ Ἡρόδ., τὸ ὁποῖον ἐν Ἀθήναις ἐφόρουν μόνον ἄρρωστοι, ζητεύοι καὶ κοινοὶ ἄνθρωποι· ἐλέγετο ὅμως πῖλος καὶ ὁ ἐκ παλαιῶν τέχνης ἔργων γνωστὸς καυτικὸς πῖλος τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῶν Διοσκούρων, ἄλλως, πέτασος· ἔτι δὲ καὶ τὸ σκέπασμα τῆς κεφαλῆς τῶν Περσῶν, Ἡρόδ. 3, 12. ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐπιθέματα τῶν ἵππων, Σάϊσμα, ἢ Σάγισμα (τζιδίι, Τουρκ.), ταπέτης, σκηνή (τέντα), καὶ τὰ τοιαῦτα καταστρώματα, Ἡρόδ. 4, 23. 73. Παρὰ Θουκυδίδ. δ'. 34. «Οὔτε οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ τοξεύματα· κατὰ μὲν τὸν Σχελιαστὴν, τὰ ἐξ ἐρίου πηκτὰ ἐνδύματα, ὥσπερ θωράκια τινά, ὑπὸ τὰ στήθη, ἤτοι τὸ στεγανὸν καὶ πεπυκνωμένον ἐξ ὀμπᾶ (ἢ ἀπὸ κετζέ) ἔνδυμα, ᾧ ἐχρῶντο ὑπὸ στήθεσι ὡς θώρακι, ἢ κατ' ἄλλους, τὰ ὑποκείμενα τοῖς περικεφαλαίαις· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σουΐδας λέγει· «Φοροῦσι δ' ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς θωρικὰς πιλητοὺς, ὧν τὰ κύτη ὑπάρχουσι στερρὰ διὰ τὴν χρηστότητα τῶν πιλημάτων». Ὁ δὲ Σουΐδας ἐν Φαλάκρ. σελ. 81, ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. «Τὸ δὲ κράνος, χαλκοῦν κρανίον ἐστίν, ὡς ὀπισθεν σκεπάζεται στοιχηδὸν διατεθείσαις θριξὶ μεταξὺ τοῦ πίλου καὶ τοῦ κράνους· ἐπεὶ τὴν γε κυρτὴν ἐπιφάνειαν οὐδ' ἂν Ἥφαιστος ἐγκρατῆ τριχῶν ἀπεργάσαιτο. Εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ὑπὸ πίλου περικεφαλαιῶν, καὶ κυνημίδων, ἐλόμβινον καὶ σπόγγον, Ἀριστοτέλ. Ζῷ. Ἱστορ. ε'. 16. καὶ Livius 3'. 40. ἴδε Τετραφάλκρος. Ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἀλσιστρ. 562. καλεῖ «Πῖλον χαλκοῦν», τὴν περικεφαλαίαν. Ὁ Ἡσίοδος ἐν Ἔργ. 542. καλεῖ πίλους, ὡς καὶ Πλάτ. ἐν Συμποσίῳ, 35. καὶ τὰ εἰειλήματα τῶν ποδῶν, τὰ ἐν τῇ συνηθείᾳ προπόδια, καλούμενα. Ὁ Πελυδ. ἐν ι'. 11. ἔχει. «Ἃ δὲ ὑπεῖται δεῖ πόδια, πίλους, πέλυστρα· οὕτω γὰρ Σοφοκλῆς τὰ πόδια καλεῖ· τοὺς δὲ περὶ τοῖς ποσὶ πίλους, ὁ Πλάτων μόνον ἐν Συμ-

ποσίν φήσας, Ἐνειλιγμένον τοὺς πόδας εἰς πίλους τε καὶ ἀρκυίδας, ἀλλὰ καὶ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς, λευκοὺς ὑπὸ ποσὶν ἔχων πίλους. ἔϊστι δὲ εἰκοῖν καὶ πλεκτοὺς πίλους, καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομαζομένων Οὐδώνων πίλους τριμίτους. Καὶ εἶδος ὑποδημάτων ἐξ αἰγείων τριχῶν κατασκευασμένων, Οὐδῶνες. 3) σφαῖρα, (pila, Λατ. balla, Ἰταλ.) »ἡ Λάρισσα σφαιρίζουσα πίλωι, Εὐστάθ. ἐκ Σουΐδ. ἐξαιρτ. σφαῖρα γῆς καὶ οὐρανοῦ, Λατ. pila, Παυσαν. ἂν ὄχι ἐνταῦθα προκριτέον τὴν γραφήν, πόλος. 4) παρὰ Ῥωμαίοις, Λόχος τις τῶν Τριαρίων λεγομένων στρατιωτῶν, Pilus, ordo triariorum, ὡς Primus pilus. (ἡ πῖλος παρὰ Θεοφρ. ἔστιν ἁμφ.)

Πιλοφορέω, ῶ. Πῖλον φορῶ· σκεῦος ἢ ἄλλοτι σκέπασμα ἀπὸ ἀμπὰν ἢ κετζέν, Ἀππιαν. Ἐμφυλ. α'. ἐπὶ τοῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς τῶν Ῥωμαϊκῶν ἱερέων, Φλαμίνων λεγομένων.

*Πιλοφορικός, ή, όν. Συνειδισμένος ἢ ἄξιος νὰ πιλοφορῇ, ἐκ τοῦ

*Πιλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Πῖλον, ἢ κάλυμμα ἐκ πίλου φορῶν. 2) ἐξαιρτ. φορῶν ἀρετ, οἷον ἐφόρουν οἱ Ῥωμαῖοι Φλαμίνιοι, flamines· καὶ παρὰ Σκύθαις εἶδος ἀξίας.

Πιλόω, ῶ (πῖλος), ταὐτὸν τῷ, πιλέω.

*Πιλώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος ἔχων πίλου· ὅμοιος αὐτῷ. 2) ἐν γένει, συμπυκνωμένος, ὀλίγον τι πυκνός.

Πίλωσις, ἡ· καὶ, πιλωτός (πιλόω), ταὐτὸν τῷ, πίλησις, καὶ, πιλητός, ὅθεν, »Τιάρας περικείμενοι πιλωτάς, Στραβ. 15. 3, 15. σελ. 733. β. — Ὁ Διονύσ. Ἁλικ. καλεῖ »Πιλωτὰς τοὺς πίλους τῶν Ῥωμαϊκῶν ἱερέων Φλαμίνων.

Πιμελή, ἡ (πίων, πίαρ). Τὸ λίπος, πάχος· καὶ ἐπὶ γάλακτος, ἢ κορφῆς, ὅθεν

Πιμελής, ές, ὁ, ἡ. Παχύς, εὐτραφής, λιπαρός, Ἡσύχ. Ἀππιαν καὶ Σουΐδ. Τὸν ἁμφ. σχηματισμὸν, πιμελὸς, ἔχει ὁ Ἡσύχ. εἰς τὸ σύνθετον ταπίμελος. ὅθεν

Πιμελώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Πάχους ἢ παχύτητος μετέχων, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πάχους ὤν· ὅμοιος τῇ πιμελῇ.

(Πῖμι) ἄχρηστος ἐνεστώς τοῦ, πίνω, ὅθεν ὁ προστακτ. ἀόρ. πῖθι, Ἀριστ. Ἀθην. Ἀ. σελ. 410.

Πιμπλάνω, ποιητ. ἀντὶ, πίμπλημι, ὅθεν τὸ γ'. πρόσπ. τοῦ μέσ. ἐνεστ. πιμπλάνεται, ἀντὶ πίμπλαται, Ἰλ. Ι. 679.

*Πιμπλάω, ἀντὶ πίμπλημι, μὴ Ἀττ.

*Πιμπλέω, Ἰων. ἀντὶ πιμπλάω, ὅθεν Ἰων. θηλ. μετοχ. ἐνεστ. πιμπλεῦσαι, ἀντὶ, πιμπλοῦσαι, Ἡσ. Θ. 880. ἐνθα μέν τοι ἀναγν. καὶ, πιμπλᾶσαι.

Πίμπλημι, ἀπρμφ. πιμπλάναι, κατὰ τὸν ἐνεστ. καὶ παρατ. ὅλως κατὰ τὸ ἵστημι· Μέλλ. πλήσω. Ἀόρ. ἔπλησα. Μέσ. ἀόρ. ἐπλησάμην. Παθ. παρακ. πέπλησμαι. Παθ. ἀόρ. ἐπλήσθην, ἢ καὶ κατὰ συγκ. ἐπλήμην, εὐκτ. πλήμην ἢ ὀρθότερον, πλείμην, ὡς τό, βλείμην, χρείς, Ἀρστφ. Ἀχ. 236. Προστακτ. πλῆσο. Ἐκ τούτων τῶν χρόνων ὁ Ὅμ. καὶ Ἡσ. χρῶται τῷ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐνεστ. καὶ παρατ. τῷ ἐνεργ. μέλλ., τῷ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀορ., τῷ ἀ. παθ. ἀορ. καὶ ἐκ τοῦ β'. ἀορ. τῷ, πλῆτο καὶ πλῆντο. Ὅτε ἐν τῇ συνθέσει ἐμπίπτει μ πρὸ τοῦ πρώτου π, ἀποβάλλεται τὸ μ πρὸ τοῦ δευτέρου π, π. χ. ἐμπίπλημι, Ἰλ. Φ, 311. (καινῶν, τὸν ὁποῖον δὲν ἐφύλαξαν τινές, ὡς ὁ Οὐόλφ. αὐτὸς ἐν Τιμ. Ὅμ. 30. 10.), διὸ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς αὐξήσεως μένει τὸ μ, ἐμπίμπλασαν, Lob. Φρυν. σελ. 95. Ἀλλ' οἱ Ποιηταὶ χρῶνται, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, καὶ τοῖς τύποις μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ μ ἐναντίον τοῦ καιροῦ, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σελ. 214. Μὴ ἀττκ. εἰσὶν οἱ τύποι πιμπλάω, πιμπλέω, πιπλάω· τὸ δὲ πλήσω, πέπλησθα (περὶ οὗ ὅρ. ἐν οἰκείῳ τόπῳ) ἔστιν ἀεὶ ἀμετάβ., μ' ὅλον ὅτι ἐξ αὐτοῦ σχηματίζονται πολλοὶ χρόνοι τοῦ πίμπλημι. Ὁ ἐνεστ. ΠΛΑΩ ἢ ΠΛΕΩ, ἀφ' οὗ, πλέος, πλέως, πλήρης, καὶ τὸ Λατ. pleo, impleo, plenus, ἐστὶν ἀχρηστον. — Σημαίνει δὲ τοῦτο τὸ ῥῆμα, πλήρες ποιῶ, πληρόω, γεμίζω, μετὰ αἰτ. τοῦ δοχείου καὶ γεν. τοῦ ὑγροῦ, ἢ ἐκείνου, μὲ τὸ ὁποῖον γεμίζει τις τί, π. χ. »δέπας οἴνοιο, τράπεζαν ἀμβροσίης, πήρην σίτου, ἐναύλους νεκύων, φρένας θάρσους, κ. τ. τ., Ὅμ. καὶ Ἡσ. Μέσ. καὶ παθ. εἶναι ἢ γίνεσθαι πλήρες, γεμάτον, γεμίζομαι μέτι, τινός, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. ὁ δὲ μέσ. ἀόρ. συντάσσ. συνεχῶς καὶ αἰτ., π. χ. »Πλήσασθαι δέπας οἴνοιο, Ἰλ. Ι. 224 »Θυμὸν πλήσασθαι, μετὰ γεν. χορταίνω, κορένυμι, ὡς τὸ παρὰ Λατ. animum explere, Ὀδ. Ρ. 603. Τ. 198. ὅθεν ἐν γένει, χορταίνω ἐνεργ., εὐχαριστῶ, πεσουνίρ π. χ. τὰ πάθη, τὰς ἐπιθυμίας μου.

Πιμπράω, = πίμπρημι, μὴ Ἀττ.

*Πίμπρημι, ἀπρμφ. πιμπρέναι, τοῦ ὁποίου ὁ μὲν ἐνεστ. καὶ παρατ. σχηματίζονται ὅλως κατὰ τὸ, ἵστημι, πίμπρημι; οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι κατὰ τὸ πρήθω, ὅπερ ὅρα. — Ἐν τοῖς συνθέτοις ἔχει περὶ τοῦ μ πρὸ τοῦ π τὸ κύριος ὁ ἴδιος κανὼν ὡς καὶ εἰς τὸ πίμπλημι, παρά τε τοῖς Λογογρ. καὶ ποιηταῖς. Σημαίνει δὲ κυρίως, ἀνάπτω, κατακαίω· φουσκόω· διεξοδεύω. ἐν τῷ, πρήθω.

Πίν, ἡ πῖν, κωμ. κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ, πῖνα, ἐκ τοῦ πίνω, Λουκιλλ. 28, 3. »Οἷς οὐ σκώμμα λέγειν, οὐ πὶν φίλον, ἀλλ' ἀνάκωνταιν. (ἀλλ' ὁ Ἰακ. προκρίνει τὴν ἐντινε κώδηκι κειμένην καὶ ἴσως ἐκ τῆς κοινῆς ὁμιλίας παραληφθεῖσαν γραφὴν, κτλ.)

Πίνα, ἡ, ἀντὶ τοῦ, πίνος, ἐκ τοῦ Σχολ. Σοφοκλ. πολλ' ἀμφ.

Πινακηδόν, ἐπίρ. (πίναξ). Κατὰ τὸν τρόπον εἶδος πίνακος, σανίδος, δίκην σανίδος, Ἀριστοφ. Βατρ. 845.

*Πινακεάτος, εία, ον (πίναξ). Ὁ μεγέθους ἢ παχύτητος πίνακος ὤν.

Πινακίδιον, τό, καὶ πινάκιον, τό, καὶ πινακίς, ίδος, ἡ· καὶ πινακίσκιον, τό· καὶ πινακίσκος, ὁ· ὑποκοριστικὰ τοῦ, πίναξ. Μικρὸς πίναξ· μικρὸς ἢ ἀχρεῖος πίναξ, ἐξαιρ. πρὸς γραφὴν (πινακίδα), ὅτε ἐν πινακιδίοις κηρῷ ἀλληλιμμένοις ἔγραφον οἱ παλαιοὶ διά τινος γραφείου ἐκ σκληρᾶς ὕλης. β) μικρὰ ἢ ἀχρεία, ζωγραφία. γ) μικρὸν σανίδιον, ἢ μικρὸν καὶ ἁπλοῦν ἀγγεῖον διὰ νὰ ἐπιθέτῃ τις φαγητὰ, πιάτο, Ἰταλ. τζιανάκι, Τουρκ. ἔβε. Πίναξ. Λέγονται ἔτι »Πινακίδεια, καθὼς καὶ »Δέλτοια οἱ τῶν Λατ. Codicilli, Κωδίκιλλοι, τὰ διπλώματα, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. ἀ. 10. »Παρὰ Καίσαρος πινακίδια. Ὀρ. Spohn de extr. Od. parte, σελ. 175.

*Πινάκιον, τό, = πινακίδιον· ἐξαιρτ. συγγραφὴ, ὁμολογία χρεωστική.

*Πινακίς, ίδος, ἡ, = πινακίδιον. 2) πληθ. ὡς τὸ δέλτοι, ὅρ. πινακίδιον ἐν τέλει.

*Πινακίσκιον, τό, καὶ πινακίσκος, ὁ, = πινακίδιον.

*Πινακογραφέω (γράφω). Γράφω, ἢ σχεδιάζω, ζωγραφίζω ἐπὶ πίνακος. β) σχεδιάζω τὸν γεωγραφικὸν πίνακα, χώρας ὅθεν

Πινακογραφία, ἡ. Τὸ ἐπὶ πίνακος γράφειν, ἡ γραφὴ, ζωγραφία ἐπὶ πίνακος τινὸς, σανίδος, ἢ σχεδιασμὸς χάρτου γεωγραφικοῦ ἐν γένει, χάρτης, τοπογραφικὸν σχέδιον.

Πινακογραφικός, ή, όν. Εἰς πινακογραφίαν κλίνων, ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος ἐκ τοῦ

Πινακογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ἐπὶ πίνακος, σανίδος γράφων, ἢ ἰχνογράφων, σχεδιάζων, ζωγραφίζων.

Πινακοθήκη, ἡ (θήκη). Τόπος, στοὰ (σάλα), ἔνθα κρέμανται ἢ φυλάττονται πίνακες ζωγραφικοὶ ἢ γεωγραφικαί, Cabinet, galerie de tableaux.

Πινακοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Πίνακας, σανίδας πωλῶν. 2) ὁριζοπώλης, ὁ ἐπὶ πίνακος μικρὰ ὁρίζια (πουλλάκια) πωλῶν· τίλλοντες γὰρ αὐτὰ, ἐπὶ πίνακος κατὰ σειρὰν ἐτίθεσαν πωλοῦντες, Ἀριστοφάν. Ὄρν. 14.

Πινάκωσις, ἡ (πίναξ, πινακόω), Πλούταρχ. προβλ. συμπ. γ'. 10. Σανίδωσις, σανίδωμα τοῦ οἴκου, πάτωμα. ἐκ τοῦ

Πίναξ, ακος, ὁ. Σανὶς, σανίδιον, σανίδα, »Πίνακες νηῶν, αἱ σανίδες, Ὀδυσ. Μ, 67. 2) πᾶν τὸ ἐκ σανίδων κατεσκευασμένον ἢ ἐξειργασμένον, οἷον τράπεζα, ἀβάκιον, δέλτος, σανίδιον, ἐφ' ὧ ἀριθμοῦμεν ἢ ἐφ' ὧ γράφομεν (πινακίδα), Ἰλ. Ζ, 169. ἐξαιρ. ἐφ' ὧ ἀριθμοὶ ἢ γράμματα ἢ σχήματα τινὰ κεῖνται. 3) πινάκιον (πιάτο, ταλλίριον), ἐφ' ὧ τίθησί τις τι, καὶ τὸ προσφέρει εἴς τινα· τὸ τοιοῦτον κατ' ἀρχὰς ἦτον ἐκ ξύλου, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἐκ μετάλλου. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ πινάκιον, ἐφ' ὧ παρατίθενται τὰ ὄψα, ὅ ἐστι, τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ τραπέζῃ ξύλινον ἀγγεῖον, διότι κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ὅλα τὰ φαγητὰ ἐφέροντο κεκαυμένα ἐπὶ ξυλίνων πινάκων, Ὀδ. Α, 141. καὶ Π, 49. καὶ αὕτη ἡ ὀνομασία ἔμεινεν ἔπειτα καὶ διὰ τὰ πήλινα, χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ κ. τ. τ. ταλλήρια. 4) ἢ ἐπὶ ξύλων καὶ σανίδων γεκομένη ζωγραφία, ὅστις καὶ »Πίναξ ὁ γραφόμενος λέγεται παρὰ Θεοφράστ. ἐν γένει, εἰκὼν, σανὶς ἐζωγραφισμένη· ἔτι δὲ καὶ ὁ χάρτης, ἐφ' ὧ κεῖται ἡ ἰχνογραφία τῆς περιοχῆς γῆς τινος (ὅρα Ἡρόδοτ. Ε', 49.), ὅστις καὶ »Πίναξ Γεωγραφικὸς λέγεται. 5) πίναξ, ἐφ' ὧ σημειοῦται καὶ κοινοποιεῖταί τι· καὶ αὐτὴ ἡ κοινοποίησις, δήλωσις, κήρυξις· ἐξαιρτ. βιβλίον, κατάστιχον, δεφθέριον, ἱστορία, ἀναγραφὴ, διὰ τὸ ἐπὶ σανίδων ποτὲ γράφειν τοὺς ἀρχαίους, καὶ »Πίναξ πτυκτὸς Ἰλ. Ζ, 169. ἢ περιεπτυγμένη δέλτος, οἵτινες τὸ κοινῶς λεγόμενον πιττάκιον, Εὐσταθ. »Πίναξ βιβλίων, καὶ καταγραφὴ τῶν ἐμπεριεχομένων, κατάλογος, Διονύσ. Ἁλικαρν. »Περγαμηνοὶ πίνακες, οἱ κατάλογοι τῆς βιβλιοθήκης τῆς Περγάμου. Ὁ Φώτ. ἐν Λεξ. ἔχει »Πίνακια, τὰ καθιέμενα ἀντὶ κλήρων ὑπὸ τῶν κληροσόμων· ἔοικεν δὲ ταῦτα εἶναι χαλκᾶ· ὅταν δὲ λέγῃ ὁ Ῥήτωρ, μικρὸν πινάκιον, τυχὸν πινάκιον λέγει, εἰς ὃ ἐγγράφεται τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῶν εἰσαγγελμένων· καὶ κατωτέρω ὁ αὐτ. »Πινάκιον, σύμβολον δικαστικὸν χαλκοῦν ἢ πύξινον, ἐν ὧ γεγράπται τὸ ὄνομα τοῦ κρινομένου, καὶ ὁ δῆμος. Παρ' Ἡσυχίῳ λέγονται ἔτι πίνακες, καὶ οἱ ἐπὶ τῶν σκυτίνων τραπεζῶν λίθοι, ὅπερ ἑρμηνεύεται ἐκ τοῦ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ε'. 6. ἦσαν δὲ οὗτοι οἱ λίθοι τμήματα ἐκ ξύλου ἀχράδος, ἐφ' ὧν οἱ σανιδαλιοῤῥάφοι ἠκόνιζον τὰ κοπίδια καὶ τὰ μαχαίρια αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐχρῶντο ἀντὶ τούτων λίθοις. Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ῥωμ. 11. »Ἡ περὶ τὴν πίνακα μέθοδος, λέγεται ἡ Ἀστρολογία· τοιοῦτόν τε καὶ τὸ εἰς Ἀριστείδ. 27. »Ὃς ἑαυτὸν ἐκ πινακίου ὀνειροκριτικοῦ παρὰ τὸ Ἰακχεῖον λεγόμενον, καθεζόμενος ἔβοσκεν· (κατὰ τινας, κατὰ τὸν Hemst., παράγεται ἐκ τοῦ ἀρχαίου, πίνος, ταὐτὸν τῷ, πίτυς, ἄρα τό, πίναξ, σημαίνει κυρίως σανίδα ἐκ πίνου, ἤγουν πίτυος, ὡς καὶ τὸ πυξίς, τὴν ἐκ τοῦ πύξου· κατὰ δὲ Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 74. παρὰ τὸ, πλάξ, ὡσαυτὶ ὑπῆρχε τὸ ν Δωρ. ἀντὶ τοῦ λ παρενθέσει καὶ τοῦ ι, ὡς ἐν τῷ, πιυτός.)

Πινάριον, τό. Εἶδος χαλκίδου, ὅπερ ἄλλως καὶ σταχακτὴς, λέγεται, Διοσκορ. ἐ. 114.

Πινερός, ά, όν, καὶ Ἰωνικ. πινηρός (πίνος).

Ῥυπαρός, λερωμένος, Ἀριστοφ. Λυσ. 279. Πλούταρχ. 297. = πινώδης· ὅθεν

*Πιναρόω, ῶ, μέλ. ώσω. Λερόω, ῥυπαρόω, μουρδαρεύω.

*Πινάω, μέλ. ήσω (πίνος). Εἶμαι ῥυπαρός, λερωμένος, ὅθεν, πινῶν, Ἀρστφ. Λυσ. 279. ἐνθα μέντοι ἄλλοι γράφουσι πεινῶν ἐκ τοῦ πεινάσω, ὡς Ἡσυχ.

*Πίνδαλος, ὁ. Εἶδος ἀγνώστου πτηνοῦ.

*Πεννηρός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ πιναρός.

Πιννεκόν, τό, = πιννικόν, Ἀρριαν. περ. Ἐρυθρ.

Πίννα, ης, ἡ, καὶ, πίννη, ἡ. Εἶδος ὀστρέου διθύρου, ἐρριζωμένου εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης δι' ἰδίων μεταξοειδῶν μαλῶν, Ἀριστοτέλ. Ζωίων Ἱστορ. δ. 15. »Τὰς πίνας ἀρθὰς ψύεσθαι ἐν τοῖς βορβορώδεσιν, ἔχειν δ' αὐταῖς πινοφύλακα, τὰς μὲν καρύδιον, τὰς δὲ καρκίνιον· οὗ στεριτκομένας διαφθείρεσθαι θᾶττον· τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἀναφέρει καὶ ὁ Ἀθήν. ἐν γ'. σελ. 89. ὅστις ἐπιφέρει· »Ἡ μὲν οὖν πίννη, ὄστρεον ἐστίν, ὁ δὲ πινοτήρης, καρκίνος μικρός· καὶ ἡ πίννη διαστήσασα τὸ ὄστρακον ἡσυχάζει, τηροῦσα τὰ ἐπισιτιστα ἰχθύδια· ὁ δὲ πινοτήρης παρεστκὼς, ὅταν εἰσέλθῃ τι, δάκνει αὐτὴν ὥσπερ σημαίνων· ἡ δὲ θηγεῖσα συμμύει, καὶ οὕτως τὸ ἀπολειφθὲν ἔνδον κατεσθίουσι κοινῇ. Ὁ μαλλὸς αὐτῆς καλεῖται πινικόν, ἢ πίνιον, προσυπακμ. τοῦ, ἔριον, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πινόμαλλον, τό, εἶδος μεταξίου· τούτου τὸ χρῶμα ἐστι λευκὸν μέν, ἀλλὰ ῥυπαρὸν τὴν θέαν, ὅπερ συναγόμενον κλώθεται, καὶ ὑφαίνεται, καὶ εἰς χρῆσιν ἐνδυμάτων. χειροκτίων, τσουραπίων, ἢ ἄλλων τινῶν στολισμῶν γίνεται. (Εἰς τὰ Ἀνατολικὰ παραθαλάσσια γίνονται, κατά τινας, ἐν τῷ ὀστρέῳ τούτῳ καὶ μαργαρίται, καθὼς καὶ εἰς τὰ τῆς Ἑλλάδος παραθαλάσσια, ἀεὶ εἶναι ὅμως τόσον λαμπρὸν· ὅρα περὶ τούτου τὸν Ἀθήν. ἐν γ'. σελ. 93.) ὅθεν

Πιννικόν, ή, πιννεκόν, καὶ, πιννιόν, τό· ἴδε πίνα. Παρ' Ἀρριαν. περίπλ. Ἐρυθ. σελ. 20. »Πιννικίου κόγχουν, ἐπὶ τῆς ἰδίας πίνης.

Πιννινόθριξ, ἡ πινόθριξ, τριχος (θρὶξ) μαλλός. Ὁ μαλλὸς (τὸ μαλλίον) τῆς πίνας.

*Πίννιον, τό, = πιννικόν.

*Πιννόθριξ, τριχος (θρὶξ), = πιννιόθριξ.

Πιννοτήρης, ου, ὁ (πίνα, τηρέω). Ὁ τὴν πίνναν τηρῶν, φυλάττων, ὁ τῆς πίνης φύλαξ· ἐστὶ δὲ οὗτος καρύδιον ἢ καρκινίδιον γεννώμενον ἢ ἐγκαθήμενον ταῖς πίνναις· ἴδε πίνα.

Πιννοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πίνναν τρέφων.

Πιννοφύλαξ, ακος, ὁ (φυλάττω), ταὐτὸν τῷ, πινοτήρης, Ἀθήν. γ'. σελ. 93.

*Πιννώδης, ες (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους ἢ σχήματος τῆς πίνης, ὅμοιος αὐτῇ.

Πινόεις, εσσα, εν (πίνος). ταὐτὸν τῷ, πιναρός, Ἀπολλ. Ῥ. ποιητ.

Πίνον, τό. Ποτόν τι ἐκ κριθῆς, ζύθος, Ἀριστοτ. παρ' Ἀθην. σελ. 447. (σπανία λέξις.)

Πίνος, ὁ. Εἶδος δένδρου, Λατ. Pinus.

Πίνος, ὁ. Τύπος, λέρα, ἐξαιρετ. παχεῖα, ἀπὸ πάχος· χρίσμα· γυάλισμα πάχους. (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γράφεται μὲν περισπωμένως πῖνος, ὡς κεῖται καὶ παρὰ τῷ Μ. Ἐτ. σελ. 672, 40. καὶ Ἀν. Β. 1. σελ. 22. 11. εἰς τὸ ὁποῖον ἔδωκε εὐθὺς ἡ πιδανὴ παραγωγὴ παρὰ τό, πίων, — —, ἀλλ' ὅλα τὰ παρὰ ποιηταῖς χωρία καὶ παραδείγματα ὡς παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1259. Ἀπ. Ῥ. 2, 200. ἀπαιτοῦσι βραχὺ τὸ Ἰῶτα, ὅλα τὰ παράγωγα ἔχουσιν αὐτό, κατὰ τὴν μαρτυρίαν ὅλων, βραχὺ [μόνον τὸ, πιναροχαίτης κόμης ἐξαίρετον παρὰ Τζέτζῃ Ἀνθομ. 398. 400. αὕτη ὅμως ἡ λέξις δὲν ἐδύνατο ἀλλέως νὰ ἐσαχθῇ εἰς τὸν ἑξάμετρον, παρεκτὸς δὲ τούτου ὁ Τζέτζης δὲν εἶναι τόσον ἀξιομίμητος ὡς πρὸς τὰ τῆς προσῳδίας], καὶ τέλος, πολλοὶ Γραμμ. οἷοι Ἀρκάδ. σελ. 63, 21. καὶ Δράκων σελ. 121, 17. γράφουσι ῥητῶς παροξυτόνως, πίνος.) ὅθεν

Πινόω, ῶ. Ῥυπόω, ῥυπαρὸν ποιῶ.

Πίνυμαι, ταὐτὸν τῷ, πινύσκω, πινύσσω.

*Πινύς, ύος, ἡ, ποιητ. καὶ

Πίνυσις, εως, ἡ. Φρόνησις, σύνεσις, σωφροσύνη, νουνέχεια, ἐκ τοῦ

Πινύσκω, πινύσσω, καὶ, πινύω, ἀντὶ τοῦ, πινύω. Σώφρονα, συνετὸν ποιῶ, σωφρονίζω, παιδεύω, κάμνω τινὰ νουνεχῆ καὶ φρόνιμον, γνωστικόν· διδάσκω, ἐνθυμίζω, εἰς ἐνθύμησιν φέρω, Ἰλ. Ξ, 249. »Ὑπὸ τῆς μητρὸς πινυσθείσα, διδαχθείς, Ἰάμβλ. εἰς Πυθαγ. §. 156. (παρὰ τὸ πνέω, πέπνυμαι, παρενθέσει τοῦ Ἰῶτα.) ὅθεν

Πινυτή, ἡ (Νόστις ἐν ἐπιγράμ. 7.), καὶ, πινυτής, ῆτος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πίνυσις, Ἰλ. Η, 289. Ὀδ. Τ, 71.

Πινυτός, ή, όν (πινύσσω, πινύω, πνέω), ποιητ. ἀντὶ τοῦ, πυυτός. Συνετός, φρόνιμος, νουνεχής, γνωστικός, Ὀδ. Α, 229. Δ, 211. Λ, 445. (πρβ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 81.) πινυτῶς, ἐπίρ. συνετῶς, φρονίμως, νουνεχῶς ὅθεν

Πινυτότης, ητος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πίνυσις, πινυτή.

Πινυτόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν) ταὐτὸν τῷ, πινυτὸς προκεισμένος μὲ φρόνησιν. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, σωφρονέστατος, συνετώτατος.

Πινύω, = πινύσκω, πινύσσω.

Πίνω, Μ. πίομαι (καὶ νεωτ. τύπος ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. πιοῦμαι, ἀλλὰ καὶ παρὰ Ξεν. ὀρ. Bornem. εἰς Συμπ. 4, 8. κτ. Schweigh. Ἀθην. Τ. 5. σελ. 497. κτ. Lob. Φρυν. σελ. 31.). Ἀόρ. ἔπιον, καὶ ἀπαρμφ. πιεῖν, προστακτ. πίε, Ὀδ. Ι, 347. (μόνον ποιητ., μετ' Ὅμ. δέ, ἐξαιρ. παρὰ Κωμ. συνήθ. πῖθι, Ἀθην. 10. σελ. 446. Β.) Παρακ. πέπωκα, καὶ παθ. παρακ. πέπομαι. Παθ. ἀόρ. ἐπόθην. Ἰων. μετοχ. πινεύμενος, ἀντὶ πινόμενος, Κατὰ συγκ. ἀπαρμφ. πῖν, ἢ ποῖν, ὅτε δέ, πίν, πεῖν, τοιιζόμενον, Λουκιλλ. Ἐπ. 28, 8. Meineke Εὔφορ. Λείψ. 105. Παρὰ Πινδ. Ὀλ. 6, 147. εὕρηται καὶ ἕτερος τύπος, πίομαι, ὡς ἐνεστώς. Ῥημ. ἐπίθ. ποτός, ποτέον, ἔνθεν τὸ Λατ. polo. Ἐκ τούτων τῶν χρόνων χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ ἐνεργ. καὶ παθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. (τούτῳ δὲ σπανίως), τῷ ἐνεργ. μέλλ. καὶ ἀορ., τοῖς ἀπαρμφ. πίειν, πιέμεναι, πιέμεν, καὶ πιεῖν, πιέειν, πιέμεν. Σημαίνει δὲ ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πίνω, ἐπὶ ἀνθρώπου τε καὶ ζώων, πολλ. παρ' Ὅμ., ὅστις συνέπεσεν αὐτὸ εἴωθε μετὰ τοῦ, ἔσθειν, ἔδειν, δαίνυσθαι, ἢ φαγεῖν (ὡσαύτως παρ' Ἡτ.) συνήθ. μετὰ αἰτ., ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν., πίνειν ἀπό τινος, π. χ. οἴνου, κ. τ. τ. Ὀδ. Α, 96. Ο, 373. Χ, 11. τὰ δὲ ἄλλα, ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ἐξίσου, »Πίνειν κρητῆρας οἰνοιοῦ, (Ἰλ. Θ, 232), ὡς καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον, ἕνα λαγήνι, μίαν μπουτέλλιαν κρασὶ πίνω. Μεταφ. βουφῶ, καταπίνω καὶ βυζάνω μὲ ὄρεξιν, ζέστι, πρωτ. μίαν, π. χ. ἐπὶ γῆς, ἡ ὁποία βυζαίνει τὴν βροχὴν καὶ ἄλλα ὑγρά, Ἡρόδ. 3, 117. 4, 198. ἐξαιρ. μετὰ τῆς ἀκοῆς, π. χ. μέλη, Ἰαν. Ἀ. Π. σελ. 96. πρβ. πιπίσκω, πίσω, ἀντὶ, ποτίζω. (τὸ Ἰῶτα ἐστὶν ἐν μὲν τῷ, πίνω, ἀεὶ μακρόν, ἐν ὁ καὶ παρὰ Σοφ. 96. ἔπρεπε νὰ γραφῇ πίε ἀντὶ πίνε, ἐν δὲ τῷ μέλλ. πίομαι, ποτὲ μακρόν, ποτὲ δὲ βραχύ, ἔνθα ὅμως, ὡς φαίνεται· οἱ Ἔποπ. ἐπροκρίνον τὸν μακρὸν χρόνον, ὅστις ἐστὶ παρ' αὐτοῖς, τοιλάχιστον κατὰ τὴν μετοχήν, ὁ εὐχρηστότερος, Ἰλ. Ν, 493. Ὀδ. Η, 100. Παρὰ Θεόγν. 956. καὶ 1125. εὕρηται τὸ πίομαι καὶ κατὰ τοὺς δύο χρόνους. Παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 1289. 1701. ἐστὶ μακρόν, ἄλλως δὲ παρὰ Κωμ. συνήθ. βραχύ, πρβ. Ἀθην. 10. σελ. 446. Δ. κτ. 11. σελ. 783. Ε. 471. Δ. 13. σελ. 570. Δ. Τὸ Ἰῶτα τοῦ μέλλ. πιοῦμαι καὶ τοῦ ἀορίστου, πλὴν τῆς προστακτ. πῖθι, ἔστιν ἀεὶ βραχύ.)

Πινωδής, ες, ὁ, ἡ (πίνος, εἶδος), ταὐτὸν τῷ, πινόεις, Ἡσύχ. ὅς τις ἐστὶ τὸ ἑρμην· καὶ διὰ τοῦ, ξηρός· ὅθεν

Πινωδία, ἡ. Ἀκαθαρσία, ῥύπος, Ἡσύχ.

Πίνωσις, ἡ (πινόω). Τὸ ῥυπαρὸν ποιεῖν, λέρωμα.

Πιοειδής, ὁ, ἡ (πῖ, εἶδος). Τὸ εἶδος τοῦ γράμματος Π. ἔχων, ὅμοιος τῷ, πί, Ἡλιόδωρ. Μηχαν.

Πίομαι, μέλ. τοῦ πίνω, ὅπερ ὅρα, Ὅμ. 2) ὡς ἐνεστ., ἕτερος σπάνιος τύπος τοῦ πίνω, Πινδ.

Πίον, ονος, τό. Λίπος, πάχος, λιπαρότης παχὺ γάλα· κύρ. οὐδετ. τοῦ πίων.

Πιόνομος, ὁ, ἡ (πίων, νομή). Πίονα, ἤτοι παχεῖαν νομήν, βοσκὴν ἔχων, ἀμφ. ἀνάγν. παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 51. ὅπου ἄλλαι Ἐκδόσεις »Πολύνομοι» ἔχουσι.

*Πιόομαι. Παχύνομαι, παχὺς γίνομαι.

Πίος, εος, τό· ταὐτὸν τῷ, πίαρ, Ἱπποκράτ. ἀμφ. 2) ἐπίθετ. πῖος, πία, πῖον, σπάν. ποιητ. τύπος ἀντὶ πίων »Πῖα μῆλα», πίονα, παχέα. »Πῖοι ἄρνες» (Ἐπίχαρμ. παρὰ Πολυδ. 3' 79.) λιπαρός, εὔγειος, εὔγορος, καρποφόρος. Ὀρφ. Ἀργ. 508. ὅθεν πιότερος, πιότατος, συγκρ. καὶ ὑπερθ. εἰς τὸ πῖον, Ἰλ. Ι, 573. »Πιότατον πεδίον».

Πιότης, ητος, ἡ (πῖος, πίων). Πάχος παχύτης, λιπαρότης.

*Πίπερι, εως, τό, = πέπερι, ὅθεν

*Πιπερίς, ίδος, ἡ Ἡ πεπεριά, τὸ δένδρον.

Πιπίζω, = πιπίσκω, ἀμφ.

Πιπίσκω, ταὐτὸν τῷ, πίω, πίζω, πίσσω, κατ' ἀναδιπλασιασμόν. Μ. πίσω. Ἀόρ. ἔπισα (πίνω). Δίδω, κάμνω νὰ πίῃ τις. ὅθεν ποτίζω· μετὰ διττῆς αἰτ., τινά τε, Πινδ. Ἰσθμ. 6, 108. »Πίσω σφε Δίρκας ὕδωρ, θέλω τοῖς ὁσίῃ νὰ πίωσι τὸ νερὸν τῆς Δίρκης.

Πιπλάω, πίπλω, πίπλημι, ποιητ. = πιμπλάω, πίμπλημι. Πληρόω, γεμίζω, ἐκ τοῦ πλάω, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, πλέω, pleo, impleo. Τὸν σχηματισμὸν, πίπλω, ἔχει μόνον ὁ Ἡσίοδ. κατὰ τὸν πυρατ. ἐν Ἀσπίδ. 291. »Καὶ ἐπίπλον ἀλωήν, ὅπου ἐν ἄλλοις, βέλτιον, »Ἐπιτίονα ἀναγινώσκεται.

Πίπος, ἡ πῖπος, ἡ, = πιπώ.

Πίπος, ὁ. Τὸ νέον πτηνόν, νεοσσός, πιπίνιον (ἡ συνήθεια κυριολεκτεῖ τοῦτο ἐπὶ τῶν νέων περιστερῶν), Λατ. pipio, Ἀθην. 3'. σελ. 368. »Ὅτι δὲ τῶν νεοσσῶν ὀρνίθων, οὓς πίπους τινὲς καλοῦσιν (ἴσως γραπτέον ἂν εἴη ὀρθότερον πίπος ἕνεκα τοῦ ἑπομένου).

Πιππίζω, Μέλ. ίσω. Φωνάζω ὡς οἱ πίποι, ἤτοι οἱ νεοσσοί· φωνάζω ὡς τὰ νεογεννῆ πουλάκια (πεποίηται ἡ λέξις κατὰ μίμησιν τῆς τῶν ὀρνέων φωνῆς), Ἀριστοφ. Ὄρν. 307. Γαλλ. piauler ἢ pialler.

Πίπρα, ἡ, = πιπώ. Εἶδος πτηνοῦ εἰσέτι ἀδιορίστου, Ἀριστοτ. Ζωίων Ἱστορ. 3'. 1.

Πιπράσκω, Ἰων. πιπρήτεω (Ἡρόδ.). Παρακ. πέπρακα, καὶ παθ. παρακ. πέπρασμαι, ἀπαρμφ. πεπρᾶσθαι. Ἀόρ. ἐπράθην. Ἰων. ἐπρήθην (Ἡρόδ.) Μέλλ. γ'. πεπράσομαι, ὁ δὲ ἀ. μέλλ. πραθήσομαι ἔστι μὴ Ἀττ. ὁ ἐνεργ. μέλλ. καὶ ἀόρ. ἐλλείπουσι καὶ ἀναβιβάζονται ἐκ τοῦ, περάω. — Πωλῶ, Ἡρόδ. ἐξαιρ. ἐπέκεινα, πέρας θαλάσσης τινὸς ἐν ξένῃ χώρᾳ, ὡς τό, περάω, ὅπερ ὅρα. Πλούταρχ. εἰς Σόλ. »Πιπράσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον». (Σημείωσαι, ὅτι παρ' Ἴωσιν ἡν ἐν χρήσει καθ' ὅλους τοὺς χρόνους ἀντὶ τοῦ μακροῦ α τὸ η, καὶ ὅτι ὁ παρακ. πεπράσθαι τάσσεται πολλ. ἀντὶ τοῦ ἀορ. πραθῆναι. Παρ' Ἔποπ. οὐχ εὕρηται τό, πιπρήσκω, ἀλλ' ὁ τύπος, πέρνημι.)

Πιπράω, καὶ πίπρημι, ποιητ. ἀντὶ πιμπράω, πίμπρημι.

*Πιπρήσκω, Ἰων. ἀντὶ πιπράσκω.

*Πίπτω, Μ. πεσοῦμαι· Ἰων. πεσέομαι, Ἀόρ. ἔπεσον, καὶ τῆς ἀπαρμφ. πεσεῖν, Παρακ. πέπτωκα. Ὁ Ὅμ. χρῆται πολλ. τῷ ἐνεστ. καὶ ἀορ., ἐκ δὲ τοῦ παρακ. μόνον τῇ μετοχ. πεπτεώς. ὥστε, εἰς τρόπον ὥστε συγκριθῆναι τὸ εω εἰς μίαν συλλαβήν, Ἰλ. Φ, 503. Ὀδ. Χ, 384. καὶ τῷ, πεπτηώς, Ὀδ. Ξ, 354. Χ, 362. καὶ τῷ ἀθλ. πεπτηυῖα, Ὀδ. Ν, 98. ἡ μετοχ. πεπτώς ὥτος ἐστιν Ἀττ. Πρὸς τούτοις, εὕρηται ὡσαυτὶ ἀπὸ πρωτοτύπου ΠΕΤΩ, ποιητ. ἀόρ. α'. ἔπεσα (τὸν ὁποῖον ἐπιτρέπουσι μὲν καὶ ὁμολογοῦσι καὶ τοῖς Τραγ. ὁ Wustem. Εὐρ. Ἄλκ. 477. Ocann περὶ τοῦ παρὰ Σοφ. Αἰ. σελ. 52. κτ. καὶ ὁ Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. 1. σελ. 217.), ὁ δὲ Ἑρμ. εἰς Ἄλκ. 477. κηρύττει παρ' αὐτοῖς ὡς βαρβαρισμόν, πρβ. Meinecke Μένανδρ. σελ. 412. Lob. Φρυν. σελ. 724.) καὶ ἀόρ. β'., ἔπεσον, παρὰ Πινδ. καὶ ἄλλοις Δωρ. — Σημαίνει κυρίως, πίπτω, καταπίπτω, (πίφτω χυδ.), καὶ ἐπομ. ὅτε γίνεται τοῦτο μὲ διωρισμένον τινὰ σκοπόν, ῥίπτομαι, Ὅμ., ὅστις οὐδέποτε συντάσσει αὐτὸ μὲ τὴν εἰς, ὡς ἡμεῖς κοινῶς συνεκφέρομεν, ἀλλὰ τόσῳ συνεχέστερον πίπτειν ἐν —, ἐξαιρ. πίπτειν ἐν κοιλίῃσιν, πίπτω εἰς τὸν κοιλιόρτον μὲ βίαν καὶ σφοδρότητά τινα, δηλαδὰ νὰ μὴ σηκωθῇ πλέον, Ἰλ. Λ, 425. Ν, 205. 508. καὶ ἀλλαχοῦ πολλ. ἐν γένει, ἡ σύνταξις αὐτοῦ, πίπτειν ἐν, ἤτις ἔστι πάνυ εὔχρηστος καὶ παρ' Ἀττ., παρίστησι, πρὸς τῇ ἐννοίᾳ τοῦ, ἐμπίπτειν, ἐξ ἀνάγκης καὶ τὴν δευτέραν τοῦ, μένειν κείμενος, ἐν ᾧ τὸ, πίπτειν εἰς, ἐμφαίνει μόνον τὸ πίπτειν τι μέσα χωρὶς ὅμως νὰ μένῃ κείμενον καὶ μὴ σηκώνηται πλέον, ἡ ὁποία διαφορὰ ἐπιτυγχάνεται ἀπαραλλάκτως καὶ μεταξὺ τοῦ βάλλειν εἰς — καὶ βάλλειν ἐν —· τὸ αὐτὸ ἐνοητέον καὶ μετὰ μόνης ὀστ. »Πεδίῳ πίπτειν», πίπτειν δηλ. εἰς τὸ ἔδαφος καὶ μένειν κείμενον, χωρὶς νὰ σηκωθῇ, Ἰλ. Ε, 82. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Ἑρμ. Σοφ. Ἠλ. 420. Seidl Εὐρ. Ἠλ. 424. ὡσαύτως καὶ »Πίπτειν ἐπὶ χθονί», Ὀδ. Ω, 535 ἀνὰ οὗ πολλ. παρ' Ὅμ. μετὰ τοῦ ἐπιῤῥ. »Χαμαὶ πίπτειν· μετὰ δὲ τοῦ εἰς κατὰ πρώτον παρ' Ἡσ. Ἔ 622. Θ. 791. 873. πρβ. Πορτ. Εὐρ. Ἔκ. 1018. »Πίπτειν ἐπὶ βλεφάροις», ἐπὶ ὑπ.ου, Ἡσ. Δεῖφ. 47, 7. — Ἰδιαιτέρα χρῆσις τοῦ πίπτω. 1) »Πίπτειν ἐν τινι» ῥίπτομαι μὲ βίαν ἐπάνω εἴς τι, ὁρμῶ, πέφτω ἐπάνω τινὸς διὰ νὰ μὴ πάθω (τραβίζω χέρι) ἕως οὗ δὲν ἀπολαύσω τὸν σκοπόν μου, ὅρα, κάμνω ἔφοδον, ὁρμὴν, εἰσβολὴν εἴς τι, ὁρμῶ, π. χ. »Ἐνὶ νηέσσι πέσωμεν, ἐμπέσωμεν, ὁρμήσωμεν», Ἰλ. Ν, 742. »Ἐπ' ἀλλήλοισιν, ὁ εἷς ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ἐπὶ μαχομένων, Ἡσ. Ἀσπ. 379. πρβ. 375. 2) »Πίπτειν ἐκ τινος», πίπτω ἔξω, καταντῶ ἔξω τινὸς, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ τις ἡ θέλῃ, ἐξαιρ. »Ἐκ θυμοῦ πίπτειν τινὶ», ἐκπίπτειν τινὶ τῆς καρδίας, θηλ. τῆς εὐνοίας, χάνειν τὴν εὐνοίαν του ἡ ἀγάπην, Ἰλ. Ψ, 595. ἀλλὰ καὶ ἐπίπτειν καὶ ἐξ οἰκείας θελήσεως, Ὀδ. Κ, 51. »Πετῶν ἐκ νηός· ἀντιστρέφως, »Πίπτειν εἴ τι, εἰς δεῖμα, ὀργὴν, κακότητα κ.τ.λ.» καταντῶ, μεθομρ. 3) Πίπτειν μετὰ ποσοῦ γυναικός, φυσικὴ ἔκφρασις ἀντὶ τῆς γενικωτέρας, γεννᾶσθαι ὑπὸ γυναικός, Ἰλ. Τ, 110. 4) ἐν πολέμῳ, σκοτώνομαι, φονεύομαι, νεκρὸς μένω, ἀποθνήσκω ἐν μάχῃ τινί, πάνυ εὔχρ. παρ' Ὅμ. π. χ. Ἰλ. Θ, 67. »Πίπτε δὲ λαοῖσι», ἐπίπτον, ἐφονεύοντο πολλοί· πρβ Λ, 85. 158. Π, 600. Τ, 227. Ὀδ. Θ, 524. Χ, 254. ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. 5, 119. »Περσέων μὲν δὴ ἔπεσον ἄνδρες εἰς δισχιλίους· τάσσεται δὲ καὶ μετὰ λέξεως ἐμβριθέστερον προσδιορίζουσης, π. χ. »Θνήσκοντες πίπτουσιν», Ἰλ. Α, 243. καὶ »Νέκυες πίπτοντες», Ἰλ. Κ, 200. »Ὑπό τινος», Ἡρόδ. 9, 63 β) ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πτώσεως τῶν θεριζομένων ἀστάχυων, Ἰλ. Λ, 69. Σ, 552. καὶ τῶν κοπτομένων δένδρων, Ἰλ. Ψ, 120. 5) κοπάζω, κατακάθηταί τι, καταπαύνεσθαι, παύειν ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι σφοδρὸν, ὀλιγοστεύειν, χάνειν τὴν δύναμιν, γίνεσθαι ἀδυνατώτερον, παύνειν, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνέμου, »Ἄνεμος πέσε», ἐκόπασεν, Ὀδ. Τ, 202. »Βορέαο πεσόντος», Ὀδ. Ξ, 475. πρβ. λήγω· τὸ δὲ παρ' Ἡσ. Ἔ. 549. »Βορέαο πεσόντος», δηλοῖ, ὅταν ἐφορμήσῃ, σηκωθῇ καὶ φυσᾷ μὲ βίαν κάτω. Μεταφ. καὶ μετὰ ὀστ. »Ταῖς ἐλπίσι πεσεῖν», ἀρχίζω νὰ ὀλιγοστεύω, χάνω τὰς ἐλπίδας μου, Πολυβ. 1, 87, 1. 6) ἡττῶμαι, νικῶμαι, ἐξαιρ. ἐπὶ νικημένων στρατευμάτων, π. χ. »Στρατόπεδα ἔπεσον ὑπ' ἐλασσόνων», Θουκ. »Μεγάλα πεσόντα πρήγματα ὑπὸ ἡσσόνων», ἀνατραπέντα Ἡρόδ. 7, 18. ἐν γένει, συμπίπτειν, καταῤῥεῖν, χρημνίζεσθαι· μὴ δύνασθαι ὑποφέρειν, ἀποκαρτερεῖν τί, ψυχέρεσθαι, ἀφανίζεσθαι, Ἡρόδ. 7) ἀποτυγχάνειν, μὴ συμβαίνειν κατὰ ῥοῦν, εὐχήν, ματαίως ἐπιχειρεῖσθαί τι, ὅθεν »Τὰ πεπτωκότα, τὰ μὴ κατ' εὐχὴν ἀποβάντα, τὰ δυστυχήσαντα», Valck. Ἱππ. 718. 8) ἐπὶ πτώσεως τῶν κύβων, »Τὰ πεσόντα», εἴτε ἐν τῷ παίζειν τοὺς κύβους πίπτει, τυχαίνει· ὅθεν β) μεταφ. ἐπὶ τύχης ἢ συμβεβηκότος τινός, ἀποβαίνειν, λαμβάνειν ἔκβασιν, π. χ. »Καρδοκήσαντα τὴν μάχην ἢ πεσεῖται», Ἡρόδ. 7, 163. 168. πρβ. 8, 130. Valck. Ἱππ. 388. ἐν γένει, συμβαίνειν τυχαίνειν. 9) ἐπὶ καιροῦ, συμπίπτειν, τυχαίνειν, ἤγουν γίνεσθαί τι καθ' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν καιρόν, π. χ. »Πίπτει ὑπὸ τοὺς ἡμετέρους χρόνους», ὡσαύτ. »Τοῦτο πίπτει κατὰ τὴν ῥησ'. ἱστορίαν», καὶ χρόνοι οἱ πίπτοντες ὑπὸ τὴν ἡμετέραν ἱστορίαν», Πολυβ. 1, 5, 1. πρβ. 4, 14, 9. β) ἐξαιρτ. συμπίπτειν τι, συμφωνεῖν κατὰ τὸ εἶδος ἢ τὴν ποιότητα, ἐπομ. ἁρμόζειν, συναρμόττειν, προσήκειν ἀλλήλοις, τεριάζειν, »Εἴς τινι». γ) ἐν γένει, ἀνήκειν που ἢ εἴς τι, πίπτειν ὑπὸ τάξιν τινὰ ἢ διαίρεσιν, ὡς παρὰ Πολυβ. »Ὑπὸ λόγον πίπτειν», ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ἐλθοῦσιν ἢ ἔμβωσιν εἰς λογαριασμόν. 10) τυχαίνειν τινί τι, ἤγουν πίπτειν τινὶ τι εἰς μερίδιον, ὀστ. περιποιητ. προσπ., ἐξαιρτ. ἐπὶ εἰσοδημάτων. »Πρόσοδος πίπτει τῷ δήμῳ, τὸ εἰσόδημα πίπτει, ἀνήκει εἰς τὸν δῆμον», Πολυβ. ἀλλὰ καὶ ἄνευ ὀστ. »Πίπτει τὰ τέλη», τὰ δοσίματα, οἱ φόροι ἐμβαίνουν, εἶναι νὰ συναχθοῦν. »Τὸ ποσὸν ἀπὸ τῆς τιμῆς ἀργύριον», ὅσα ἐμβαίνουν, εἶναι νὰ συναχθῶσιν ἀπὸ τῆς τιμῆς χρήματα. — Ποιητικοὶ μὲν, μεθομηρ. δὲ ἕτεροι τύποι εἰσὶ τὸ, πίπτιω καὶ πιτνέω. (τὸ πίπτω ἔστιν, ὡς μαρτυρεῖ καὶ τὸ ἀρχαῖον πρωτότυπον ΠΕΤΩ, ἀναμφ. συγγεν. τῷ, πετάνυμι, πέτομαι, πέταμαι· ἔχει δὲ πρὸς τὸ, ΠΕΤΩ, ὡς τὸ, ῥίπτω πρὸς τὸ ῥέπω, τὸ μίμνω πρὸς τὸ μένω, τὸ γίγνομαι πρὸς τὸ ΓΕΝΟΜΑΙ, κ. τ. λ. — τὸ δὲ Ἰῶτα τοῦ πίπτω ἔστιν, ὡς καὶ τὸ τοῦ ῥίπτω, καθ' ἑαυτὸ ἡ φύσει μακρόν, Δράκων σελ. 73, 18. 79, 21. Herm. Εὐρ. Ἡρακλ. 137.)

Πιπώ, ἡ, Ἀντών. Λιβερ. ιδ'. »Κνιπολόγος πιπώ». Πτηνόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν δρυοκολαπτῶν, ὅπερ ὁ Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. θ'. 1. καὶ 21. Πίπον. ὀνομάζει.

*Πίρωμες, παρ' Ἡρόδ. 2, 143. Αἰγυπτ. λέξις, ἀντιστοιχοῦσα τῇ Ἑλληνικῇ, καλὸς κἀγαθός.

Πίσα, ἡ (πιπίσκω) = πίστρα, Σχολ. Πινδάρ. Ἴσθμ. ς'. 168.

Πισάγας, ὁ κατὰ τὸν Κτησίαν Κεφ. ζω., καὶ καθ' Ἡσύχ. Πισάτας, παρὰ Πέρσαις ὁ λευκός, ὁ τὴν λευκὴν λέπραν ἔχων, ὅρα Ἡρόδοτ. α'. 138.

*Πίσεα, τά, ποιητ. καὶ Ἰων. Τόποι ὑδατώδεις· παρὰ, τὸ πίνω.

Πίσινος, ίνη, ὀν (πισός). Ἐκ πισοῦ ὤν, κατεσκευασμένος, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 1176.

Πισμός, ὁ (πιπίσκω), ταὐτὸν τῷ, ποτισμός, Γραμμ.

Πίσον, τὸ· καὶ συνηθεστέρ. Πίσος, ἡ πισός, καὶ, πίσσος, ὁ. Εἶδος ἐσπρίου, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὑποκοριστικῶς Πιτέλιον, καὶ Μπιζέλιον, λεγόμενον, Ἀριστφ. Ζήτ. καὶ Λέκιθος. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ἡ. 3. καὶ 5. Pisum, Λιν. (πισαν. παρὰ τὸ, πτίσσω, καὶ πιθαν. ου, ὅρ. πίσιος).

Πίσος, εος, τὸ (πίνω, πιπίσκω, πίσω). Ἀφθόνως ὑπὸ νεροῦ ῥαντιζόμενος τόπος, ὑγρὸς τόπος καὶ βοτανώδης, δυνάμενος πίσαι, ο. ε. ποτίσαι, κάθυγρος, ὑδρηλὸς τόπος, λειμών, λειβάδιον, κῆπος, Ἰλ. Τ, 9. Ὀδ. Ζ, 124. Ἅμν. Ἀφρ. 99. (Καθὼς φαίνεται, ἦν ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ὁμ. καὶ αἰτ. πληθ., ἐνίοτε δὲ, ἀλλ' ἧττον ὀρθῶς, γράφ. καὶ, πίσσος καὶ πεῖσος, Runk ep. crit. σ. 53. ἔστι δὲ μόνον ποιητ.)

Πίσσα, ἡ, Ἀττ. πίττα, ἡ (πεύκη, πίτυς). Πίσσα, ὑγρὰ ἢ ξηρὰ, ὕλη τις γλιχρὰ καὶ μελανὴ γενομένη διὰ τῆς ἑψήσεως τῆς ῥητίνης (κατράνης), τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται εἰς ἐξωτερικὴν ἄλειμμα τῶν πλοίων, πορρ. Ἰλ. Δ, 277. »Νέφος μελάντερον, ἠὲ πίσσαν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, σύνεφον μαῦρον ὡσὰν πίσσα», πρβ Bast. ep. cr. p. 90. Διοσκορ. α'. 95. »Πίσσα, ἡ μὴ ὑγρὰ, ἣν ἔνιοι κῶνον καλοῦσι, συνάγεται μὲν ἐκ τῶν λιπαρωτάτων ξύλων, πεύκης, καὶ πίτυος», κ. τ. λ. καὶ ἐν Κεφ. 98. Ἡ δὲ ξηρὰ πίσσα, ἑρμένης τῆς ὑγρᾶς γίνεται δὲ αὕτη ὑπ' ἐνίων παλίμπισσα. 2) καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἀφ' ἑαυτῆς ἐκρέουσα πίσσα. καὶ ἡ ἰδία ῥευστὴ ῥητίνη ἤτοι ἡ κατράνη. 3) παρὰ Κοϊντ. Σμυρν. δ'. 454. λέγονται καὶ τὰ πισσοφόρα δένδρα, οἷον ἡ πίτυς, πεύκη, καὶ ἡ ἐλάτη. 4) Ἀγάλας, ὁ. Ζήτ. Πισσέω. ὅθεν

*Πισσαλιφέω, = πισταλοιφέω, νεωτ. Λ.

*Πισσαλιφής, ές, ὁ, ἡ, = πισταλοιφής.

Πισσαλοιφέω, ῶ (ἀλείφω). Μετὰ πίσσης ἢ κατράνης ἀλείφω, Αἰνείας Πολ ὅθεν

Πισσαλοιφής, ἡ ὀρθότερον, πισσαλιφής, ές, ὁ, ἡ. Μετὰ πίσσης ἀλειμμένος, πισσωμένος.

Πίσσανθος, εος, τὸ (πίσσα, ἄνθος) Picis flos, καὶ, πισσέλαιον, τὸ· καὶ Ὀῤῥὸς πίσσης. Τὸ λεπτὸν καὶ ἐπιπολάζον μέρος τῆς ῥευστῆς πίσσης, ὁ τῆς πίσσης ὀῤῥός, ὅστις χωρίζεται ὅταν βράζῃ τις τὴν πίσσαν.

Πισσάσφαλτος, ὁ, ἡ (ἄσφαλτος). Εἶδος πίσσης, κυρίως, πίσσα μετὰ ἀσφάλτου μεμιγμένη, ὅρα Διοσκορ. α'. 101.

Πισσέλαιον, τό (ἔλαιον), ταὐτὸν τῷ, πίσσανθος. 2) ἔλαιον μετὰ πίσσης μεμιγμένον.

Πισσήεις, ήεσσα, ήεν· καὶ, πισσηρός, ά, όν (πίσσα). Πίσσης μετέχων, ἐκ πίσσης κατεσκευασμένος, = πίσσινος. 2) ὀσμὴν πίσσης (ὁ μυρίζων ὡς πίσσα), ἢ γεῦσιν πίσσης ἔχων, πισσώδης.

*Πισσήρης, ὁ, ἡ, οὐδ. ες, ποιητ. = πισσής, Αἰσχ. Χοηφ. 265.

*Πισσηρός, ά, όν, = πισσήεις. »Πισσηρὰν μόρσιν», = πισσοκώνητος, Ἀθην. σελ. 524.

Πισσίζω, ίσω (πίσσα). Ὁμοιάζω, φαίνομαι ὡς πίσσα, χρόαν πίσσης ἔχω. 2) γεῦσιν ἢ ὀσμὴν πίσσης ἔχειν, Ἀριστοτ.

Πισσινος, ίνη, ινον Ἀττ. πίττινος (πίσσα). Ἐκ πίσσης συνεστάμενος ἢ κατεσκευασμένος, Ἀριστοφάν. παρὰ Πολυδ. ι. 185. ὅκου πίττινος, κάτω.

Πισσίτης, ου, ὁ, ποίησις, οἶνος διὰ πίσσης κατεσκευασμένος, ὡς καὶ ὁ ἀφψίτης, Διοσκορ.

ἑ 48. »Οἶνος πισσίτης σκυνάζεται διὰ πίσσης ὑγρᾶς καὶ γλεύκους.

Πισσοειδής, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Πίσσης εἶδος ἔχων· ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πίσσης ὤν· ὅμοιος τῇ πίσσῃ, πλήρης πίσσης.

Πισσοκαυτέω, ῶ (καίω). Πίσσαν, καίω ἐκ τῆς πίτυος ἢ τῆς πεύκης, κ. τ. τ. πίσσαν ἐκβάλλω ἀπὸ τῶν δένδρων διὰ τῆς καύσεως τοῦ ξύλου αὐτῶν, Θεόφρ. 9'. 2.

Πισσόκηρος, ὁ, ἡ (κηρός). Ἀριστοτέλ. 5'. 4. Πλίν. β'. 7. Εἶδος κηροῦ ἢ ῥητίνης, δι' οὗ αἱ μέλισσαι χρίουσιν ἔνδον τὰ κύψελα αὐτῶν. Ἐκ τινος Γλωσσαρίου φέρεται, καὶ, πισσόκηρον, τό.

Πισσοκονέω, = πισσοκωνάω. Μετὰ πίσσης ἀλείφω· ὅθεν

Πισσοκονία, = πισσοκωνία, ἡ. Τὸ μετὰ πίσσης, ἀλείφειν, ἐκ τοῦ πισσα καὶ κώνος (ἡ ῥευστὴ πίσσα, (ἡ κατράνη) ἢ κονία, ὡς καὶ τὸ, ἀμμοκωνία· ὀστρακοκονία σχηματ. ὀρ. πισσυκωνάω.

Πισσοκοπέω, ῶ, Μ. ήσω (κόπτω), = πισσόω. Μετὰ πίσσης ἀλείφω τὸ σῶμά μου διὰ νὰ ἐκβάλλω τὰς τρίχας· ἢ μετὰ ἐμπλάστρου ἀπὸ πίσσης ἐκβάλλω τὰς τρίχας. Ἀλεξις παρ' Ἀθην. ιγ'. »Πιττοκοπούμενόν τιν' ἢ ξυρούμενον ὁρᾶτε· τοῦτο ἐθεωρεῖτο παρὰ τοῖς ἀνδράσιν ὡς θηλυπρεπὲς καὶ ἀνανδρον, Meineke Μένανδρ. σελ. 376. 2) ὀν γένει, μετὰ πίσσης ἐπιχρίω, ἀλείφω· πισσόω, καταπισσόω· ὅθεν

Πισσοκοπία, ἡ. Ἡ πίσσωσις. 2) τὸ μετὰ πίσσης ἢ μετὰ ἐμπλάστρου ἀπὸ πίσσης ἐκβάλλειν τὰς τρίχας, Ἀθην ἐ.

*Πισσοκοπικός, ἡ, ὄν. Ἀνήκων εἰς τὸν πισσοκόπον.

*Πισσοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Πισσόων, ἀλείφων μὲ πίσσαν. 2) διὰ πισσίνου ἐμπλάστρου ἐξέλκων τὰς τρίχας.

*Πισσοκωνάω, ἢ πισσοκωνέω (κώνος, 5. κωνάω, 2.). Μετὰ πίσσης ἐπιχρίω, ἀλείφω· πισσόνω. (τοῦτο ἰσοδυναμόν ἐστι καὶ τό, πισσοκονέω, ἐκτὸς εἰμὴ ὅτι παράγεται παρὰ τό, κόνις, κονία, κονέω, ὡς καὶ τὸ, πισσοκονία.) ὅθεν

Πισσοκώνητος, ὁ, ἡ. Μετὰ πίσσης ἀλειμμένος. »Μέρος πισσοκωνήτοιν, θάνατος, ὅταν πίσσῃ περιχρίσωσι τινάς, ἵνα τάχιον καταφλέγωνται.

*Πισσοκωνία, ἡ, = πισσοκοπία· ὀρ. καὶ πισσοκωνάω.

Πισσοκωνίζω, ίσω, ταὐτὸν τῷ, πισσοκωνάω.

*Πίσσος, ὁ, ὀρ. πίτος καὶ πῖσος.

Πισσοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πίσσαν τρέφων, δίδων, παράγων.

*Πισσουργέω (πισσουργός). Κάμνω νὰ βράσῃ ἡ πίσσα, καίω πίσσαν· ὅθεν

Πισσούργιον, καὶ, πιττούργιον, τό. Τόπος κάμινος, ἔνθα ἐξεργάζεται, καίεται ἡ πίσσα.

Πισσουργός. Ἀττ. πιττουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Τὴν πίσσαν ἐξεργαζόμενος, καίων.

Πισσόω, Ἀττ. πιττόω (πίσσα). Μετὰ πίσσης ἢ κατράνης ἀλείφω, χρίω, πισσόνω, ἐξαιρ. χάλκινα ἀγάλματα πισσόνω πρὸς ἀποτύπωσιν, ὀρ. κατωτέρω. 2) = πισσοκοπέω. Πιττοῦν τὴν ναῦν, πισσόνειν τὸ πλοῖον, τὴν ναῦν πίσσῃ χρίειν· »πιττοῦν, καὶ πιττοῦσθαι τὸ σῶμαι, τὸ σῶμα μετὰ πίσσης ἀλείφειν, παρατίλλειν· οἱ θηλυδρίαι ἔχριον τὸ ἑαυτῶν σῶμα πίσσῃ, ἢ ἐμπλαστρα ἐκ πίσσης ἐπίδεσον, ἵνα ἐκβάλλωσι καὶ ἐκτίλλωσιν ἅπασας τὰς τρίχας διὰ τῆς βιαίας ἀποβολῆς αὐτοῦ, καθὼς ποιοῦσι τὰ νῦν διὰ τῆς ἀλείφης Ἀγδᾶ λεγομένης, ἥτις καὶ παρὰ Λουκιαν. Δραπέτ. 33. »Γυναικεία πίσσαι, λέγεται. Βάλλω ἀγδᾶν, ἵνα μαδύσω τὰς τρίχας· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σουιδ. ἔχει. »Τήν τε πίτταν τῶν βαλανείων ἐξαιρούντας, καὶ τὰς παρατιλτρίας ἐξελαύνοντας· οὕτω καὶ Φιλόστρ. εἰς βίους Σοφιστῶν περὶ τοῦ Σκοπελιανοῦ λέγει· »Ὡς ἐκδιδοὺς ἑαυτὸν πίττῃ καὶ παρατιλτρίαις· καὶ Ἀθην. ιβ'. »Γίνονται δὲ παρ' αὐτοῖς πάνυ καλοὶ τὰς ὄψεις, ἅτε τρυφερῶς διαιτώμενοι καὶ λουόμενοι τὰ σώματα· πάντες δὲ οἱ πρὸς ἑσπέραν οἰκοῦντες βάρβαροι πιττοῦνται καὶ ξυροῦνται τὰ σώματα. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Λουκιαν. εἰς Δημόνακ. 50. καὶ Ῥητόρ. Πραϊ. 23. Ἔτι δὲ καὶ οἱ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας καὶ τὰ ἀγάλματα τὰ ἐκ χαλκοῦ περιέπλαττον τὸ πρωτότυπον πίσσῃ, καὶ οὕτως ἐλάμβανον τὸ ἐκτύπωμα, καὶ πρὸς αὐτὸ ἐποίουν, Λουκιαν. Ζεὺς Τραγῳδ. 33. »Πίττης γοῦν ἀναπέπλησται ἀσημέραι (ὁ χαλκοῦς Ἑρμῆς ὁ ἀγοραῖος) ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. — Ἐνίγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑπὸ πιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον· ὅθεν Πίσσωσις, καὶ, Πίττωσις, ἡ, τὸ μετὰ πίσσης ἀλείφειν, περιπλάττειν, ἢ ἀποτίλλειν, παρατίλσις· καὶ, πισσωτὴς, οῦ, ὁ, ὁ μετὰ πίσσης ἀλείφων, ἢ περιπλάττων, ἢ ἀποτίλλων τὰς τρίχας, Λουκιαν. Δραπέτ. 33. »Καὶ τοῦτον παραδοθῆναι πιττωταῖς, ὡς ἀπόλοιτο παρατιλλόμενος· καὶ πισσωτός, ἡ, πιττωτός, ἡ, ὀν· ὁ μετὰ πίσσης ἀλειμμένος, ἢ περιπεπλασμένος, πισσωμένος· καὶ ὁ τὰς τρίχας διὰ πίσσης ἀποτετιλμένος, μεμαδυσμένος, παρατίλτας.

*Πίσσυρα, καὶ, πίσσυρας, ἀντὶ πίτυρα, πίσυρας.

Πίσσυρος, ὁ, ἡ· πιθανῶς ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ, πίτυρος, = πίσυνος.

Πισσωδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, πισσοειδής.

*Πίσσωσις, ἡ, Ἀττ. πίττωσις, καὶ

*Πισσωτὴς, οῦ, ὁ, καὶ

*Πισσωτός, ἡ, ὀν, Ἀττ. πιττωτός, ὀρ. πισσόω ἐν τέλει.

Πιστάκη, ἡ. Ἡ πιστακιά. 2) ὁ καρπὸς τῆς πιστάκης, Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. ἀ. 22. ταὐτὸ τῷ, πιστάκια, τά.

Πιστάκεια, τά, καὶ, φιττάκια, καὶ, φιττάκεια, καὶ βιστάκια. Καρπὸς δένδρου τινός, λεπτοκαρύῳ ὅμοιος, τὸν ὁποῖον περιγράφει ὁ Ἀθην. ἐν ιδ'. σελ. 649. »Φέρει δὲ ἡ Ἀραβία καὶ ἡ Συρία καὶ τὸ καλούμενον βιστάκιον, ὃ δὴ καὶ βετρωΐδη τὸν καρπὸν ἀφίησι λευκόφλοιον ὄντα, καὶ μακρὸν παρεμφερῆ τοῖς ἐκκρύοις, ἃ δὴ ῥαγῶν τρόπον, ἀλλήλοις ἐπιβάλλει, — ἃ μὲν οἱ Σύροι Πιστάκια καλοῦσιν, ὁ Νίκανδρος δαπέως Φιστάκιαν· pistaches, Γαλ. Ὥρα καὶ Διοσκορ. ἀ. 178.

Πίστευμα, τό (πιστεύω), ταὐτὸν τῷ, πιστόν. Τὸ τῆς πίστεως ἐνίχυρον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 885.

Πίστευσις, εως, ἡ (πιστεύω). Τὸ πιστεύειν ἢ ἐμπιστεύεσθαι, ἐμπιστοσύνη.

*Πιστευτέον, θετ. ἐπίῤῥ. τοῦ πιστεύω. Πρέπει νὰ πιστεύσῃ τις, Πλάτ. Τίμ. πελ. 20 Β.

Πιστευτικός, ἡ, ὀν (πιστεύω). Ἀνήκων, ἐπιτηδειος ἢ κλίσιν ἔχων εἰς πίστευσιν ἢ εἰς τὸ πιστεύειν, ἢ ἐμπιστεύεσθαι, θαῤῥεῖν. »Πιστευτικῶς ἔχειν τινὶ, ἐμπιστεύομαι, ἔχω θάῤῥος, ἐμπιστοσύνην πρός τινα ἢ εἴς τι, Πλάτ.

*Πιστευτέ, ἡ, ὀν. Ἐμπιστευμένος εἴς τινα, ἐκ τοῦ

Πιστεύω (πίστις). Πίστιν ἢ πίστευσιν ἔχω· ἐμπιστεύομαι, ἔχω ὅλον μου τὸ θάῤῥος πρός τινα, ἢ εἴς τι, ἀφίνομαι, ἐξαῤῥύομαι, δοτ. τινί. 2) ἐμπιστεύω τι εἰς τινα, ἐγχειρίζω, παραδίδωμι, τινί τι. 3) παθ. »πιστεύεσθαι ὑπό τινος», ἔχω ἐμπιστοσύνην ἐκ μέρους τινος, Ξεν. Συμποσ. 4, 29. ἐμπνέω ἐμπιστοσύνην· εἶναι παραδεδομένον εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην, φύλαξιν τινός. »Πιστεύομαί τιν», ἀντὶ τοῦ »Πιστεύεταί μοί τιν», μοὶ ἐμπιστεύθη τίς τι, μοὶ ἐμπιστεύονται, πίστιν ἔχουσιν ἢ δίδουσιν εἰς ἐμέ τι. 4) Μέσ. »πιστεύεσθαί τιν», πληροφοροῦμαι περὶ τῆς ἀληθείας τινὸς πράγματος, πιστεύω αὐτό.

Πιστήρ, ῆρος, ὁ (πιπίσκω) = ποτιστής, ποτιστήρ· ὅθεν

*Πιστήριον, τό, = ποτιστήριον.

Πιστικός, ἡ, ὀν (πίστις). Εἰς πίστιν ἢ ἐμπιστοσύνην ἀνήκων, ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ ἐλκύσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην. 2) συχνάκις καὶ ἀντὶ τοῦ, πειστικός, πιθανός, πείθων, πείθειν δυνάμενος, πληροφορῶν, ἀποδεικτικός· ὁ εἰς εὐπείθειαν καὶ ὑπακοὴν κλίσιν ἔχων, ἢ εὔκολος εὐπειθής, Πλάτ. Γοργ. 9. Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. ς'. 10.

Πιστικός, ἡ, ὀν (πίνω). Τὸν ἐποίον δύναται νὰ πίῃ τις πότιμος, ἢ ῥευστός. »Νάρδος πιστικήν», Ν. Δ. ἀμφ.

Πίστιος, ὁ. Ὑπερασπιστὴς τῆς πίστεως τῶν ὅρκων, ἐπίθ. τοῦ Διός, παρὰ Ῥωμαίοις, Διονύσ. Ἁλικ. 9'. Jupiter fidius ἐκ τοῦ

Πίστις, εως, ἡ (πιστός). Πίστις, ἐμπιστοσύνη, τὴν ὁποίαν ἔχει τις πρὸς ἄλλον ἢ παρ' ἄλλου τινός· παρ' Ἡσ. Ἔ. 374. καὶ πληθ., μ' ὅλον ὅτι τοῦτο τὸ χωρίον δύναται νὰ ἀνήκῃ καὶ εἰς τὴν ς'. σημτ. ὅθεν καὶ, πίστις πρός τι πρᾶγμα, πληροφορία περὶ αὐτοῦ. 2) θάῤῥος, ἰταμότης, τολμη, Θουκ. 1, 120. »Ἐνθυμεῖται γὰρ οὐδεὶς ὅμοια τῇ πίστει». 3) πίστις, εἰλικρίνεια, τιμιότης, χρηστότης. 4) εὐπείθεια, ὑποταγή, ὑπακοή. 5) πρᾶγμα ἢ ἀξίωμα ἐμπιστευόμενον εἴ τινα· παραγγελία, ἐπιτροπή· τὰ πληρεξούσια ἑνὸς πρέσβεως, Πλούτ. εἰς Νουμ. 16. 6) ἀπόδειξις, μαρτυρία, βεβαιωτικὸν ἢ μαρτυρικόν τι, Ἀριστ. Ῥητορ. ἀ. »Ἡ δὲ πίστις ἀπόδειξίς τις· τότε γὰρ πιστεύομεν μάλιστα, ὅταν ἀποδεδεῖχθαι ὑπολάβωμεν· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. Νέ. 8, 73. »Ἐν ὄμματι θέσθαι πίστιν· καὶ Ἰσοκρ. εἰς Νικοκλ. »Πίστεσιν, εἰς λέγοντες πείθομεν· ὅθεν, ἐνέχυρον τῆς πίστεως, ἐγγύησις, βεβαίωσις, ὑπόσχεσις, ἀσφάλεια, δομενος λόγος, ὅρκος, κ. τ. τ. ὡς τὸ fides, Valck. Ἱππ. 1321. »Πίστιν καὶ ὅρκια ποιεῖσθαιν, συνθήκην ἢ συμμαχίαν ποιεῖν, Ἡρόδ. 9, 92. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πληθ. »τὰς πίστις ποιεῖσθαιν, Ἡρόδ. 3, 8. »Πίστι λαβεῖν καὶ καταλαβεῖν τινάω, δέχομαι τινὰ ὡς φίλον ἐπάνω εἰς τὸν λόγον του, ἢ ἀφ' οὗ δώσῃ ἐγγύησιν, Ἡρόδ. 3, 74. 9, 106. »Πίστιν δοῦναι καὶ λαβεῖν», = πιστὸν ἢ πιστὰ δ. κ. λ. Ξενοφ. Ἑλλην. ἀ. ἀ. 3. καὶ 8. »Τόν τε κοινὸν ὅρκιον, καὶ ἰδίᾳ καὶ ἀλλήλοις πίστεις ἐποιήσαντο· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν β'. γ'. 17. »Ἀρξας τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους πίττεως καὶ φιλίας». Πιστόν, τό. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ πίστιν καὶ βεβαιότητα, ἐνέχυρον. »Ὅρκια πιστὰ (Ὅμηρ.), πιστοὺς καὶ βεβαίους μετὰ ἐνεχύρων ἢ συνθηκῶν ὅρκους. »Πιστὰ δοῦναι, λαμβάνειν», ἐνέχυρα ἐμπιστοσύνης καὶ βεβαιώσεως, ἢ μεμαρτυρημένας ἀποδείξεις φιλίας καὶ εἰρήνης· οὕτω καὶ τό »Πιστὰ τιθέναιν», παρὰ Ξενοφ. ἴδε πιστός.

Πιστοποιέω, ῶ (πιστοποιός). Πιστὸν ποιῶ· πιστόω, βεβαιῶ, Ἰώσηπ. Μακ. 7. ὅθεν

*Πιστοποίησις, εως, ἡ. Ἐπιβεβαίωσις, ἀπόδειξις.

Πιστοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Πιστοποιῶν, ἐπιβεβαιῶν, ἀποδεικνύων, πληροφορικός.

Πιστός, ἡ, ὀν, καὶ ἐπίῤῥ. πιστὼς (πείθω). Ἐπὶ μὲν ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον δύναται ἢ πρέπει νὰ πιστεύσῃ τις, εἰς τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἐμπιστευθῇ ἢ νὰ δώσῃ πίστιν τις, ἀληθής, εἰλικρινής, καθαρὸς καὶ ἄδολος, βέβαιος, τίμιος, ἀξιόπιστος, ἄξιος πίστεως, π. χ. »πιστὸς ἑταίρου», Ὅμ. »Πιστοὶ φύλακες», Ἡσ. Θ. 735. »Πιστὰ πιστῶν», = πιστότατος, Αἰσχ. Ἱκ. 880. συντάσσ. δὲ πολλὰ καὶ δοτ., Ἰλ. Π, 147. »Πιστότατος δὲ οἱ ἔσκε». »Πιστὸς ἐστιν ἐμοί», ἔχει παρ' ἐμοὶ πίστιν, ἐμπιστοσύνην. β) ἐπὶ πραγμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα δύναταί τις νὰ ἔχῃ θάῤῥος, νὰ ἀφεθῇ, βέβαιον, ἀσφαλές, ἀξιόπι-

στον, π. χ. ὅρκια πιστά, ὅρ. πιστόν. »Οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν«, ἀντί, οὐκέτι πιστευτέον γυναιξί, ποιητ. ἔλλειψις ἀντί, οὐκέτι πιστά ἐστι τὰ τῶν γυναικῶν, Ὀδ. Λ, 456. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, γνήσιον, ἀληθινόν, περὶ τοῦ ὁποίου τις εὐκόλως καὶ ἀσμένως πληροφορεῖται, πληροφορικόν, εἴτε ἄξιόν ἐστι ἢ εὑρίσκει πίστιν, Ἡρόδ. ὅθεν τό, πιστόν, ὅρ. ἀνωτέρω. »Πιστὰ τεκμήρια«, πιστωτικά, μαρτυρικά. Αἰσχ. Ἱκ. 54. »Τὰ πιστὰ ποιεῖσθαι = πίστιν ποιεῖσθαι«, Ἡρόδ. 4, 8. »Πιστὸν ἢ πιστὰ δοῦναι καὶ λαβεῖν«, Ξεν. Ἀναβ. 3, 2, 5. ὅρ. πιστόν· τὰ δὲ, »πιστὰ θεῶν ποιεῖσθαι«, ὑπὸ τῶν θεῶν πεπιστωμένην ἐγγύησιν παρέχειν, ὅηλ. ἐπικαλεῖσθαι τοὺς θεοὺς ὡς μάρτυρας εἴ τι. 2) ἐνεργ. = πίσυνος ἢ πιστεύων, ὅηλ. πεποιθώς, ἀφιερόμενος εἴς τινα, πιστεύων, ἔχων ὅλην τὴν πεποίθησιν, τὸ θάρρος, πλήρης πεποιθήσεως, μετὰ δοτ. Θέογν. 283. Αἰσχ. Περτ. 55. Porc. Εὐρ. Ἑκ. 1125. Schaef. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1031. »Ὅτῳ πιστόν«, ἀντὶ τοῦ, πιστεύων, ἐμπιστευόμενος καὶ ἑαυτὸν ἀφιῶν ἐπί τι ὡς βέβαιος, πεποίθησιν ἔχων· ὡς καὶ τὸ παρὰ Πλάτ. Νομ. ζ'. σελ. 807. »Κυσὶ καὶ πλεκταῖς πιστόν«, κεῖται ἀντὶ τοῦ ποιητικοῦ, πίσυνος, ἢ ἀντὶ τῆς Σύν. β) ἀκούων τινί, ὑπακούων, εὐπειθής, ὑπήκοος, ὁπαδός γνώμης καὶ δόξης ἢ δόγματός τινος. γ) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. πιστεύων εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἥγουν, Χριστιανός.

Πιστός, ή, όν (πίνω) ποιητ. Πότιμος, πινόμενος, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ πίῃ τις.

Πιστότης, ητος, ἡ (πιστός). Ἐμπιστοσύνη, τιμή, πίστις, εἰλικρίνεια, Ξενοφ. Ἀναβ. ά. ή. 29. βεβαιότης, ἀσφάλεια, ἀξιοπιστία.

Πιστοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ) ποιητ. Φύλαξ τῆς πίστεώς του, Ὀρφ. Ἅμν. ή. 17.

Πιστόω, ώσω (πιστός). Κάμνω τινὰ πιστὸν ἢ βέβαιον, τὸν κάμνω νὰ δώσῃ ἀσφάλειαν ἢ ἐγγύησιν, ζητῶ παρ' αὐτοῦ ἐνεχυρον πίστεως, ὑποχρεόνω δι' ἐγγυήσεων, αἰτ. προσπ. ὅθεν, πιστοῦν τινα ὅρκοις »(Θουκ. 4, 88.)«, τὸν κάμνω νὰ δώσῃ, ὀμνύων, ἐγγύησιν. 2) βέβαιος ἢ ἀσφαλὴς γίνομαι, κάμνω ἐμαυτὸν βέβαιον ἢ ἀσφαλῆ, ὅηλ. δίδω ἐμαυτὸν δίδω ἐγγύησιν ἢ ἀσφάλειαν, ἐγγυῶμαι, ὅθεν »πιστωθεῖσα«, Ἑμν. Ἑρμ. 536. καὶ εἰδικώτερον, »Πιστωθῆναι ὅρκῳ τινί«, ἐγγυοῦμαι πρός τινα δι' ὅρκου, παρέχω τινὶ διὰ μέσου ὅρκου ἐγγύησιν ἀσφάλειαν, Ὀδ. Ο, 436. λέγεται καὶ, »πιστοῦμαί τινα ὅρκῳ καὶ ὑφ' ὅρκου«, Σοφ. Ο. Κ. 650. β) γίνομαι πίσυνος, θαρραλέος, ἥγουν, ἐμπιστεύω, συλλαμβάνω θάρρος, ἐμπιστοσύνην, κάμνω ἐμαυτὸν νὰ πληροφορήθω, ὅθεν »πιστωθῆναι ἐνὶ θυμῷ«, ἐν τῇ καρδίᾳ πίστιν λαμβάνω, πιστεύω, πληροφορούμαι, ἀποδεδειγμένος γίνομαι, Ὀδ. Φ, 218. ἐντεῦθεν, πιστωθείς, = πιστός, 2. καὶ, πίσυνος, ἐμπιστεύων, Σοφ. Ο. Κ. 1039. 3) Μέτ. ἀμοιβαίως ἐγγυᾶσθαι, Ἰλ. Φ, 286. »Χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν«, πίστιν, βεβαίωσιν καὶ ἀσφάλειαν ἀλλήλοις ἔδωκαν· ὡς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ζ, 233. »Χεῖρας τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ, πιστώσαιτον, πίστεις ἀλλήλοις ἐποιήσαντο, βεβαιούμενοι τὸ λεχθέν. β) »πιστώσασθαί τιν«, πιστεύω τί, Ὄππ.

Πίστρα, ἡ (πιπίσκω). Ποτίστρα τῶν ζώων. 2) ἀγγεῖον πρὸς πόσιν, Εὐρίπ. Κύκλ. 29. καὶ 48. Στραβ. ή. σελ. 545.

Πίστρις, εως, ἡ. Εἶδος πολεμικοῦ πλοίου, ἄλλως παρὰ Πολυβ. καὶ πρίστις.

Πίστρον, τό. Ποτήριον, Εὐρίπ. Κύκλ. 29. = πίστρα, 2.

Πίστωμα, τό (πιστόω). Ἀσφάλεια, βεβαίωσις, ταὐτὸν τῷ, πιστόν, καὶ πίστις. Παρ' Αἰσχυλ. Πέρτ. 170. »Ἡρακλέα πιστώματα«, ἀντὶ τοῦ, πιστοὶ γέροντες.

Πίστωσις, εως, ἡ (πιστόω). Ἀπόδειξις, δικαιολόγησις, βεβαίωσις· καὶ παρὰ ῥητορ. βεβαίωσις, ἀπέδειξις, τεκμήριον.

*Πιστωτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ πιστόω.

Πιστωτικός, ή, όν (πιστόω). Εἰς πίστωσιν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.

Πισύγγιον, τό· ταὐτὸν τῷ, σκυτεῖον. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκυτέως. Ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει ἔτι »Πέσσμητον, καὶ πέσσυπτον, ἢ πεσσύπτη, ἀντὶ τοῦ, πισύγγιον, καὶ πισύγη· ἐκ τοῦ

*Πισύγγος, ὁ. Ὁ σκυτεύς, παπουτζῆς. (παρὰ τὸ, πίσσα?) [κατὰ τὸν Ἀλεξ. Ἀέτ. παρ' Ἀθην. 15. σελ. 699. ἔστι τὸ Ἰῶτα μακρόν· ἴσως δὲ πρέπει νὰ γραφῇ, πίσσυγγος, πισσύγγιον, ὡς καὶ ἔγραψεν ἤδη ὁ Διοδ. ἐν τῇ ἐκδόσει του τοῦ Ἀθηναίου]

Πίσυνος, η, ον (πείθω, πεῖσα). Ἐμπιστευόμενος, ὁ πίστιν, ἐμπιστοσύνην πρός τινα ἢ εἴς τι ἔχων· πεπιστευκώς, τεθαρρηκώς, πεποιθώς, ὁ πιστεύων, θαρρῶν, ἀεὶ μετὰ δοτικ. π. χ. Διί, πατρὶ ἐμῷ, τοξότῃσι, κάρτει, ἠιόρῃ πίσυνοι«, Ὅμ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει, ὡς καὶ παρ' Ἡσ., μόνον τὸ ἀρτεμικόν. »Θεοῖσι, χρησμῷ«, Ἡρόδ. 2) εὐπειθής, ἀκόλουθος, ὑπήκοος, τινί, Ὀρφ. ἀργ. 263. καὶ, 705.

Πίσυρες, οἱ, αἱ· καὶ οὐδετ. πίσυρα, τά· καὶ, Αἰολ. πέσυρες, καὶ πέσυρες, πεσυρα, Αἰολικ. καὶ ἀρχ. Ἐπ. ἀντὶ, τέσσαρες, τέσσαρα, Ἰλ. Θ, 680. Ἀπολλ. Ἀργ. ά. 671. γ. 222. καὶ 1366. Διονύσ. περιηγ. 44.

*Πίσω, μέλλ. τοῦ πιπίσκω. (- -)

*Πιτάριον, τό. Ὄργανον ἢ σχῆμα, ἔχον τὴν μορφὴν τοῦ Π.

Πιτνάω καὶ πίτνημι, ποιητ. ἕτερος τύπος τοῦ πετάννυμι. Ἐξαπλόνω, τεντόνω, Ἰλ. Φ, 7. »Ἤρα πίτναι«, ἀντὶ ἐπίτα. »Πιτνὰς εἰς ἐμὰ χεῖρας«, ἐκτείνας, Ὀδ. Λ, 392. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐλέγετο ἄλλοτε καὶ κατὰ μέσ. διάθ. »πίτνατο εἰς αἰθέρα χεῖρας«, ἤπλωναν πρὸς οὐρανόν, Πινδ. Νέ. 5, 20. ἔνθα μέντοι καὶ ἐκπαλαι ἔγραψαν, ἐρέτερον. ἐνεργ. »πίτναν τ' εἰς αἰθ. χ.«, πρβ. πίτνω.

Πιτνέω, ἀόρ. ἔπιτνον, μετοχ. πιτνών, ἀπρμφ. πιτνεῖν, ποιητ. ἕτερος τύπος τοῦ πίπτω, συνήθ. ἐπὶ ἰδέας συνεπεμφαινούσης μόνιμον πτῶσιν, ἄρα, καταπίπτειν, ἐμπίπτειν πολλά. παρὰ Πινδ. καὶ Τραγ. Ἑρμ. Εὐρ. Ἡρ. μ. 1371. (Παρ' Ὅμ. οὗτος ὁ τύπος εἰσέτι γνωστὸς οὐκ ἦν· πρβ. τὸ δεύτερον πίτνω.)

*Πίτνημι, = πιτνάω, πετάννυμι, Ὀδ. Λ, 392.

Πίτνω, ταὐτὸν τῷ, πετάω, πετάννυμι. Ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, μόνον παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 291. »Καὶ ἔπιτνον ἀλωῇ στάχυας«, ἐξήπλωνον, ἐπέθετον ἐπὶ τὴν ἅλωα. Ἐν ἄλλοις μέν τοι Χειρογράφοις ἀντὶ τούτου, ἔπιπλον, ἀντὶ, ἐπλήρουν, κεῖται· ἢ ἔπιλνον, ἀντὶ, ἔπιλνον. Ὁ Σοφοκλ. δὲ ἐν Ἠλέκτ. 713. μετεχειρίσθη τοῦτο καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀνοίγω, ὅρ. Hoinr. σελ. 197. πρβ. Heyne Ἰλ. Χ, 402.

*Πίτνω, = πιτνάω, πίπτω. Τούτου τὸν ἔνεστ. οἱ μὲν ἀρχαῖοι Γραμμ. ἀποδοκιμάζουσιν, ἄλλοι δέ, συμφώνως τοῖς χειρογράφοις, δέχονται ῥητῶς, ὡς οὔτε δύναται τις ἐκ τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ μέτρου τοῦ στίχου νὰ διακρίνῃ τὸ ὀρθόν· ἐξαιρτ. δὲ εἰσήγαγον αὐθις τοῦτον τὸν τύπον οἱ νεωτ. Κριτικοί, ὅρ. Ἑρμ. εἰς Elmsl. Μηδ. 53. σελ. 340. κτ. ἐν Ἀειφ. Ἑρμ. Bacch. praef. σελ. 35. Elmsl. Εὐρ. Ἡρακλ. 77. 618. καὶ Ἰκέτ. 691. Reisig. Enarr. Soph. O. C. 1745. Βουτρμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2, 1. σελ. 219. ὡς τόσον, φαίνεται βέβαιον, ὅτι τό, ἐπίτνον ὑπῆρχεν ἀεὶ ἀόρ. τοῦ πιτνέω, ἔπομ. ὁ παρατ. ἦν ἐν χρήσει μόνον κατὰ τὸν τύπον, ἐπίτνον.

*Πίττα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ, πίσσα.

Πιττάκιον, τό, Λατιν. pittacium. Τμῆμα, κομμάτι δέρματος, ἐφ' ᾧ ἀλείφεται χρίσμα τι, ἀλοιφὴ καὶ ἐπιτίθεται πληγῇ τινι, ἢ πάσχοντι μέρει τοῦ σώματος· ἄλλως, πεττύκιον, Piera. Μοῖρ. σελ. 306. καὶ κομμάτι, βαπτόμενον εἴς τι παλαιὸν φόρεμα, Διογέν. Λαέρτ. εἰς Κράτητα. »Προσθεὶς οὖν πιττάκιον τῷ μετώπῳ«, ἐπόγραψε, Νικορδόμος ἐποίει. 2) ἀβάκιον, πίναξ ἢ πινάκιον, ἢ τμῆμα σιφθέρας, φύλλον πίνακος, ἐφ' ᾧ γράφεται καὶ σημειοῦταί τι· κατ' Εὐστάθ. συνωνυμεῖ τῷ, πίναξ, σέλτος, καὶ βίβλος, ὅστις ἑρμηνεύει τὸν Ὁμηρικὸν »Πίνακα πτυκτόν«, ἐπιφέρει »Πιττάκιον δὲ ἰδιωτικώτερον, διὰ τὸν τρόπον, καὶ αὐτὸ τῆς πτύξεως ἤτοι διπλώσεως, ὡς γὰρ σέλτος διὰ τὸ σελτωτὸν σχῆμα, οὕτω πιττάκιον διὰ τὸ τετραγωνίζεσθαι πτυσσόμενον ὁμοίως πως τῷ τῆς χυτῆς πίττης σχηματισμῷ«.

Πίτταξυς, ἡ πίτταξις, ἡ. Ὁ καρπὸς τῆς κρανείας, κατὰ τὸν Σχολ. ἐν Ὀδ. Κ, 242. ὅπου ὁ Εὐστάθ. ἀντὶ τούτου, πίτταξις, ἔχει· ἄλλοι δὲ ὠνόμασαν αὐτόν, βάρβαρον, καὶ μάραος, ἢ μάραον.

*Πιτάσφαλτος, ευ, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ, πισσάσφαλτος.

Πίττινος, ίνη, ινον, Ἀττικ. ἀντὶ πίσσινος.

Πιττούργιον, πιττόω, πίττωσις, ἡ. Πιττωτής, καὶ, πιττωτός, Ἀττ. ἀντὶ, πισσούργιον, πισσόω, κ. τ. λ.

Πιτύα, ἡ, ἀμφ. γραφὴ ἀντὶ, πυτία.

Πιτυΐνος ίνη, ινον (πίτυς). Ἐκ πίτυος, κατεσκευασμένος, ἢ ληφθείς, ἐξαιρτ. »Ῥητίνη πιτυΐνη«, ῥητίνη ἐκ πίτυος. »Πιτύϊνον κάρυον«, ἐν τῷ κώνῳ πυρήν, τὸ κουκκουνάριον· ὅθεν, πιτυΐνη, ἡ, εἶδος ἀγνωρίστου ψυτοῦ, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 8. ἴσως ταὐτὸν τῷ, χαμαίπιτυς.

Πιτυΐς, ίδος, ἡ (πίτυς). Ὁ ἐκ τοῦ κώνου κόκκος ἢ καρπὸς τῆς πίτυος, Lob. Φρύν. σελ. 397. Διοσκορ. ά. 88. »Πιτυΐδες καλοῦνται, ὁ καρπὸς τῶν πιτύων καὶ τῆς πεύκης, ὁ εὑρισκόμενος ἐν τοῖς κώνοις«, ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ κοκκονάριον, ἢ κουκκονάριον, καὶ Τουρκ. φιστίκ λεγόμενος, pignon, Γαλλ. 2) ταὐτὸν τῷ, πιτυΐνη, ῥητίνη, Γαλην. Γλωσσ.

*Πιτυοκάμπτης, ου, ὁ, = πιτυοκάμπης.

Πιτυλεύω, μέλ. εύσω (πίτυλος). Κάμνω κρότον χειροκροτῶν ἢ κτυπῶν μὲ τοὺς πόδας, ἢ τὰς χεῖρας ταχέως κινεῖν ἐν τῷ κωπηλατεῖν· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ὀξέως κινεῖσθαι, ἐνεργητικός, ἢ εἰς κίνησιν εἶναι, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 678.

Πιτυλίζω, ταὐτὸν τῷ, πιτυλεύω, ἐξαιρτ. ἐν τῷ παλαίειν ταχέως κινεῖν τὰς χεῖρας· ἴδε πίτυλος, ἀριθ. 2. γ. »Ἰχθὺν γένεσιν πιτυλίζουσαν«, τὴν ταχέως κινουμένην καὶ σπιρτῶσαν, Σουΐδ. 2) κάμνω νὰ σταλάξῃ τι ὑγρὸν τινάζων τὴν περιέχουσαν αὐτὸ ὕλην, ὅθεν »Πιτυλίζειν γάλα ἐν φύλλοις«, ἀντὶ τοῦ, ποιῶ σταλάζειν, στάζειν, Ἱπποκρ. γυν. παθ. 2. ὅθεν

Πιτυλισμός, τό, ταὐτὸν τῷ, πίτυλος. Πᾶσα κίνησις ὀξεῖα.

Πίτυλος, ὁ. Ἡ ὀξεῖα, ταχεῖα κίνησις τῶν χεῖρῶν καὶ τῶν κωπίων κατὰ τὸν ῥυθμὸν (πρὸς τὸ κέλευσμα) τοῦ κελευστοῦ, καὶ ὁ ὑπὸ τῆς καταρρᾶς τῶν κωπίων προξενούμενος ψόφος ἐπὶ τοῦ ὕδατος· ὁ κτύπος, θόρυβος τῶν κωπίων ἐν τῷ ταχέως κωπηλατεῖν· καθόλου δὲ, ταὐτόν ἐστι τῷ, εἰρεσία, κωπηλασία, Εὐρίπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1050. »Νεὼς πίτυλος εὐήρης παραν· καὶ, 1346. »Νεὼς σκάφος ταρσῷ κατήρες πίτυλον ἐπτερωμένον«, ὅπου ἑρμην. διὰ τοῦ, ταξις κωπίων· ἀλλ' ἐν Τρωάδ. 1123. »Νεὼς πίτυλος εἰς λελειμμένος μέλει ναυστολεῖν«, ἐστὶ τὸ κωπηλάτας ἔχον πλοῖον. 2) μεταφρ. ἐπὶ πάσης παρομοίας ὀξείας ἢ ταχείας κινήσεως καὶ τοῦ συνηρωμένου αὐτῇ κτύπου, ὅρα α) ἐπὶ κτυπη-

μάτων, ἐξαιρτ. ἐπὶ τῶν κτυπημάτων κατὰ τὸ στῆθος καὶ τὰ μάγουλα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐκ μέρους τῶν πεσόντων ἢ ἐν καιρῷ πόνου τινός, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 858. »Ἐρέσσετε ἀμφὶ κρατὶ κόμπιμον χεροῖν πίτυλοιν· ἐν γένει, κτύπημα μέ τι, πληγή, ὅθεν· »εἰς πιτύλων, μὲ μίαν πληγήν, καταφορά», ὡς παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 972. »Πάντες ἑνὶ πιτύλῳ ἀσπαίρουσι χέρσῳ, μιᾷ σφοδρᾷ ὁρμῇ ἢ κινήσει. β) ἐπὶ πτώσεως ῥανίδων, σταλαγματιῶν, ὡς ὁ κρότος ἐκ τῶν πιπτουσῶν σταλαγματιῶν τῆς βροχῆς, ἢ ἐπὶ δακρύων, ὡς παρ' Αἰσχ. ἐν Ἱππολυτ. 1464. »Δακρύων πολλῶν ἔσται πίτυλος», ἢ ἐπὶ οἴνου, ὡς Ἀλκ. 801. Σκύφου πίτυλος», ἡ καταφορά, ὁ σταλαγμὸς τῶν δακρύων, ἢ τὸ πήδημα τοῦ οἴνου ἐν τῷ χύνειν αὐτὸν ἐν τῷ ποτηρίῳ. γ) ἡ ταχεῖα καὶ συνεχὴς κίνησις τῶν χειρῶν τῶν πυκτῶν ἐν τῷ γυμαζεσθαι, ἤτοι τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου κτύπημα τῶν γρόθων· ἢ κατὰ Πολυδ. β'. 147. ἡ συνεχὴς τῶν χειρῶν συναγωγὴ πυκνῶς εἰς πλῆθος ἐπιφερομένων· ἢ συνεχὴς καταβολὴ τῶν πληγῶν, τῶν γροθισμάτων· οὕτω χρῆται τῇ λέξει ὁ Θεόκρ. κβ'. 127. »Ἀεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ ἁλεῖτο πρόσωπον». δ) μεταφ. καὶ ποιητ. ἐν γένει, θόρυβος κίνησις, πάλος, ὡς ἑρμην. ὁ Σχολ. τοῦ Αἰσχύλ. ἐν Θήβ. 862. τὸ, πίτυλος, διὰ τοῦ θόρυβος, ἀπὸ τοῦ τύπτω, τύπτυλος, καὶ πίτυλος. ε) εἶδος γυμασίου, ὅτε δηλ. ἐστέκετό τις εἰς τὰ ὀνύχια τῶν ποδῶν, καὶ σηκώνων τὰς χεῖρας εἰς ὕψος ἔκλινε ταχέως καὶ ἐναλλὰξ τὴν μὲν εἰς τὰ ἔμπροσθεν, τὴν δὲ εἰς τὰ ὀπίσθεν, ὡς ὁ Γαλην. ἐν τῷ περὶ ὑγιεινῶν β'. 10. ἑρμηνεύει τὸ, πιτυλίζειν οὕτω· »Τὸ δὲ πιτυλίζειν, ἐπειδὰν ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν βεβηκώς, ἀνατείνας τὼ χεῖρε, κινεῖ ταχύτατα, τὴν μὲν ὀπίσω φέρων, τὴν δὲ προσω». 5) τὸ πάλλειν, τινάσσειν ἢ ῥίπτειν τὰ ἀκόντια καὶ ἄλλα ὅπλα, ὁ ψόφος καὶ κτύπος αὐτῶν, π.χ. μετὰ τοῦ, δόρυ, αἰχμή, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. 834. »Ἀργείου δορὸς πιτύλους ἐρρήξαθ' ἡμᾶς», καὶ Τροιάδ 817. »Δὶς δυεῖν πιτύλοιν τείχη φοινία κατέλυσεν αἰχμά». ζ) »πίτυλος μανίας, φόβου», ἢ σφοδρὰ ἐσωτερικὴ κίνησις τῆς μανίας, τοῦ φόβου κ. τ. τ. ἐπὶ πάσης ἐμπαθοῦς κινήσεως τῆς διαθέσεως, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἰφιγ. Τ. 307. »Μανίας πίτυλον μεθείμα», καὶ Ἡρακλ. μαιν. 1187. »Μαινομένῳ πιτύλῳ πλαγχθείς», καὶ αὐτόθ. 816. »Εἰς πίτυλον φόβου». η) παρὰ Συνεσ. ἐν τῷ περὶ Φαλάκρ. σελ 77. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπειλοῦντος καὶ κτυποῦντος τράγου, »Πόρρωθεν μάλα τὸν πίτυλον κατασείοντα, τὸν πόδα ταχέως κινοῦντα καὶ κτυποῦντα τὴν γῆν. 3) εἶδος μικροῦ πτηνοῦ. (κατὰ μὲν τοὺς Γραμμτ. παρὰ τὸ, τύπτιλος, τυπίλος, κατὰ μετάθεσιν γραμμάτων, κατὰ δὲ νωτέρους παρὰ τὸ, πτίσσω, πίπτω.)

Πιτύκη, ἡ. Πιτυκαῖος, πιτυκοπλόκος, ἀμφ. ἀκάγν ἀντί, πυτίνη, κ. τ. λ.

Πιτυόεις, εσσα, εν (πίτυς). Πλήρης πιτύων, γεμάτος ἀπὸ τοιαῦτα δένδρα· ὅμοιος τῇ πίτυϊ.

Πιτυοκάμπη, ἡ (κάμπη). Εἶδος φαρμακερᾶς κάμπης, διατρωμένης ἐπὶ τῆς πίτυος, Διοσκορ. 2, 66. 2) εἶδος μικρῶν σκαραβίων πίτυος.

Πιτυοκάμπτης, ου, ὁ (κάμπτω). Ἐπίθετον τοῦ Σίνιος λῃστοῦ, ὅστις ἐτέντωνε τοὺς διαβάτας μεταξὺ ἐνὸς λυγισμένων πιτύων, τὰς ὁποίας ἔπειτα ἀπολύων, ἐξέσχιζεν αὐτούς, Ἀπολλόδ. βιβλ. γ'. 23. »Οἰκῶν γὰρ (ὁ πιτυοκάμπης) τὸν Κορινθίων ἰσθμὸν, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πίτυς κάμπτειν· οἱ δὲ, διὰ τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο κάμπτειν· καὶ ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναρριπτούμενοι πανολέθρου ἀπώλυντο». (λέγεται καὶ, πιτυκάμπτης.)

Πιτυόστεπτος, ὁ, ἡ (στέφω). Μετὰ πίτυος ἐστεφανωμένος.

Πιτυοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πίτυς τρέφων, παρέχων.

Πιτυοῦσα, ἡ, ἀντὶ, πιτυόεσσα. Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορδ. δ'. 166. Euphorbia, pityusa, Λίν. 2) ὄνομα πολλῶν καὶ διαφόρων νήσων, Στράβ. 3. καὶ 9.

*Πιτυρηνός, ἡ, ὸν (πίτυρον). Κατεσκευασμένος ἐκ πιτύρων, Ἡσύχ.

Πιτυρίας, ου, ὁ (πίτυρον). Ἄρτος, ψωμὶον ἀπὸ πίτυρα.

Πιτυρίασις· ἡ. Λεχὴν πιτυροῦδης τῆς κεφαλῆς, Πιτυρίδα, πάθος τι, Παῦλ. Αἰγ. γ'. 3. »Ἡ πιτυρίασις, λεπτῶν καὶ πιτυροειδῶν σωμάτων ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς ἢ καὶ τοῦ ἄλλου σώματος ἐστὶν ἀποτήξεις». Σπρηνὸς περὶ διαγνωσ. παθῶν, β'. 5. »Πιτυρίασις, κνηθομένων γὰρ τὴν κεφαλὴν ἀποπίπτει ὥσπερ τινα λεπτὰ πίτυρα, ἀφ' ὧν δὴ καὶ τοὐνομα εἴληφεν».

Πιτύριος, ία, ιον, ταὐτὸν τῷ, Πιτυρηνός, Ἡσύχιος.

Πιτυρίς, ίδος, ἡ, ἐλαία, εἶδος μικρᾶς ἐλαίας ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ πιτύρου, ἡ ὁποία ἄωρος ἀλατίζετο καὶ ἐφυλάττετο. (ἡ συνήθεια καλεῖ οὕτω καὶ τὴν πιτυρίασιν.)

Πιτύρισμα, τὸ, ταὐτὸν τῷ, πιτυρίασις.

Πιτυρίτης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, πιτυρίας, Ἀθην. γ'. »Βρωτίμην τε καλεῖσθαι τὸν πιτυρίτην ἄρτον, καὶ ῥυπαρόν· ἀντίκειται τούτῳ, ὁ καθαρὸς ἄρτος.

Πιτυροειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πιτύρου ὢν· ὅμοιος τῷ πιτύρῳ, 2) τῇ πιτυρίδι ὅμοιος.

Πίτυρον, τὸ (πτίσσω)· Ὁ τῶν σίτων ἢ τῶν κριθῶν φλοιός, σκύβαλον· τὸ χονδρὸν μέρος τοῦ ἀλεύρου, τὸ ὁποῖον μένει ἐν τῷ κοσκίνῳ ἐν τῷ κοσκινίζειν τὰ ἄλευρον· συνήθ. κατὰ πληθ. 2) = πιτύρισμα καὶ πιτυρίασις, πιτυρίς, πιτυρίδα, τὰ ἀπὸ τοῦ σώματος ἢ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐν εἴδει πιτύρου ἀποξύσματα, Διοσκορδ. β'. 144. ὅθεν

Πιτυρούσομαι, οῦμαι, ὡς παθ. Πιτυρίασιν ἔχω, ἢ πιτυρίδα ἀποκτῶ περὶ τὸ σῶμά μου.

Πιτυρώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, πιτυροειδής.

Πίτυς, υος, ἡ. Εἶδος δένδρου ῥητινοφόρου καὶ ἀειθαλοῦς, pinus, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν πίνων, τῆς ἐλάτης, πεύκης· ἔστι δὲ κυρίως τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κοκκωναρία, ἢ, λεγόμενον, Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. — Ποιητ. δοτ. πληθ. πίτυσσιν, Ὀδ. Ι, 186. Κατὰ τὸν Ὄππ. μὲ διπλᾶς βελόνας, ἢ ὁποία, ὅταν κοπῇ, δὲν βλαστάνει πλέον ἐκ τῆς ῥίζης, ὡς φησὶ καὶ ὁ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 8. »Ἀποκοπέντος δὲ τοῦ στελέχους, τὰ μὲν ἄλλα, πάνθ' ὡς εἰπεῖν παραβλαστάνει, πεύκη δὲ καὶ ἐλάτη τελέως ἐκ ῥιζῶν αὐτοφυεῖς ἀναίνονται, καὶ ἐὰν τὸ ἄκρον ἀποκοπῇ· καὶ ἐντεῦθεν παροιμ. »Πίτυος δίκην ἐκτρίβεσθαι» (ὡς καὶ παρ' Ἡροδ. στ'. 37. »Σφέας πίτυος τρόπον ἀπείλεε ἐκτρίψειν· ὅτι πίτυς μόνη δενδρέων πάντων ἐκκοπεῖσα βλαστὸν οὐδέποτε μετίει, ἀλλὰ παντελέθρως ἐξαπόλλυται») ἐπὶ ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους τοιαυτοτρόπως ἐξολοθρεύει τις, ὥστε μήτε ἀπόγονοι ἐξ αὐτῶν νὰ ἀνασταθῶσι, δηλ. ἐξολοθρεύειν αὐτοὺς σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις. Ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Ν, 390. καὶ Π, 483. καλεῖ ταύτην, »Πίτην βλωθρήν», καὶ ἐν Ὀδ. Ι, 186. μακράν· ἐκ τῶν κλάδων ταύτης ἐστεφανοῦν τοὺς τὰ Ἴσθμια Νικῶντας, Πλούταρχ. συμπ. ε. καὶ ἱερὰ ἦν Ποσειδῶνος καὶ Διονύσου. Παρ' Ὀππιαν. Ἰξευτ. α. 23 καλεῖται ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, »Πίτυς διπλόθριξ», ἐξ οὗ γίνεται δῆλον, ὅτι ἡ πίτυς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ εἶδος ἐστὶ μετὰ τῆς πεύκης, διπλᾶς ἀκάνθας μόνον ἔχουσα, καὶ τὸν κῶνον μεγαλήτερον, ὡς καὶ ἡ Pinus silvestris, mugutana, καὶ rubra, Λιν. ἡ δὲ Pinus abies καὶ picea, ἁπλᾶς μόνον. 2) παρὰ Ποιηταῖς μετωνυμικῶς, πᾶν ὅ,τι ἐκ πίτυος κατασκευάζεται, ὡς, πλοῖον, ἀχθί, πεύκινος στέφανος, κ. τ. τ. (παρβ. πεύκη). ὅθεν

Πιτύστεπτος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πιτυόστεπτος, Ἀναλεκτ. β'. σελ. 142.

*(Πιτύω). Τύπος κύριος ἢ κατὰ παραγωγὴν ἐκ τοῦ πιτύω, ὅστις ὅμως διέμεινε μόνον ἐν τῷ Λατ. pityaso, pityama, ὅρα πυτίζω.

Πιτυώδης, ες, ὁ, ἡ (πίτυς, εἶδος), ταὐτὸν τῷ, πιτυόεις.

Πιτυών, ῶνος, ὁ (πίτυς). Τόπος κατάφυτος πιτύων.

Πιφαλλίς, ίδος, ἡ, = πίφυξ.

*Πιφάσκομαι (φημί), ποιητ. λέγω, Ἡσ. Θ 655. = πιφαύσκομαι.

Πιφαύσκω, κατ' ἀναδιπλασ. τύπος τοῦ ΦΑΩ, ΦΑΤΣΚΩ, φαίνω, συγγεν. τῷ, φάσκω, φημί, ὡς τό, διδάσκω παρὰ τὸ ΔΑΩ, δαίω, δαήναι. Φανερόνει δὲ κυρίως, σημαίνω, ἐπιδείκνυμι, φανερόω, σαφὲς καὶ φανερὸν ποιῶ, σαφηνίζω, εἰς φῶς ἄγω, ἐμφανίζω, σημεῖον δίδωμι, τινί, Ἰλ. Κ, 502. ἐξαιρ. διὰ λόγων, ὅθεν, μηνύω, ἐμφαίνω, ἀγγέλλω, διηγοῦμαι, τι, ὑμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 540. τινί τι, Ἰλ. Κ, 478. Ὀδ. Δ, 442. Μ, 165. λέγω, βεβαιῶ, κηρύττω τινί, Ἰλ. Σ, 200. »Ἔπεα ἀλλήλοισι», ἔπος πάντεσσι πιφαύσκειν», λέγειν λόγους πρὸς ἀλλήλους ἢ πρὸς ἅπαντας, Ἰλ. Κ, 202. Ὀδ. Χ, 131. 247. Ὡσαύτως ὡς ἀποθ. πιφαύσκομαι, ἀφίνω τὰ φανῆ, ἐμφανίζω, κάμνω ὁρατόν, ἐπιδείκνυμι, τί, Ἰλ. Μ, 280. Φ, 333 ὑμν. Ἀπ. 444. ἐξαιρτ. διὰ λόγων σημαίνω, κάμνω γνώριμον, ἀποφαίνω, δηλ. λέγω τινὶ πρὸς ποῖον νὰ ὑπάγῃ εἰς νὰ λάβῃ τι, τινί τινα, Ὀδ. Ο, 518. »Ἀλλά τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι» (ἔνθα ἔνεστ. ἀντὶ μέλ.), ἀλλὰ θέλω σοὶ δείξει, σοὶ εἰπεῖ ἄλλον ἄνθρωπον, ὅθεν ὡς καὶ τὸ ἐνεργτ. ἀγγέλλω, μηνύω, διηγοῦμαι, τι, Ἰλ. Ο, 97. Ὀδ. Β, 32. 44. Ἡσ. Θ. 655. ἔνθα ὅμως αἱ ἐκδοσεις ἔχουσι, πιφάσκειν τινί τι, Ἰλ. Π, 12. Φ, 99. Ὀδ. Β, 162. Ν, 37. Φ, 305. Ψ, 202. Παρὰ μεταγ. καὶ ὡς ἀποθ. καὶ ἀντὶ τοῦ, κάμνω νὰ μοὶ διηγηθῇ, ἢ εἴπῃ τις, ὅθεν, μαθάνω, ἀκούω, Νίκανδ. »Πιφαύσκεο ἀστέριον, νῆρα ὀρυῖναν πιφαύσκεον», ἄκουστον, βάλε νὰ σοὶ τὴν περιγράψωσι. — Ἡ λέξις ἔστι μόνον ποιητ. ἐξαιρ. Ἐπ. καὶ μόνον εὐχρηστος κατὰ τὸν ἐνεστ. καὶ παρατατ. (τὸ Ἰῶτα ἔστι κατὰ μὲν τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ ἑξαμέτρου, πρὸ τῆς πενθημιμεροῦς τομῆς ἢ ἄρσεως ἀεὶ μακρόν, ὡς ἐν Ἰλ. Κ, 478. 502. Σ, 500. καὶ ὑμν. Ἑρμ. 540. κατὰ δὲ τὸ δεύτερον μετὰ τὴν πενθημιμερῆ ἀεὶ βραχύ· ἀλλαμὲν, ἐπειδὴ τὸ ἀποθ. κεῖται καθ' ὅλα τὰ παραβληθέντα μοι παραδείγματα κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ στίχου, ἔχει ἄρα πανταχοῦ βραχὺ Ἰῶτα· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνεργ. ἐν τῇ Ὀδ. κεῖται ἀεὶ, παρὰ τοῖς μεταγεν. συνήθ. κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ, καὶ ἑπομ. ἔχει παραπλησίως τὸ Ἰῶτα συνεχέστερον βραχὺ παρὰ μακρόν· ὡσαύτως ἔστιν ἀεὶ βραχὺ παρὰ τοῖς Ἀττ. Ποιηταῖς, ὡς παρ' Αἰσχ. Χοηφ. 276. καὶ διὰ τοῦτο αὕτη φαίνεται εἶναι ἡ κυρία καὶ καθ' αὐτὸ προσῳδία, καθότι καθ' ὅλους τοὺς τοιούτους ἀναδιπλασιασμοὺς, ὡς ἐν τῷ, διδάσκω, πιπίσκω, τιταίνω, τιτύσκομαι, τὸ φωνῆεν ἐστι βραχύ, ὅρα Herm. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 1371.)

Πίφυξ, ἡ ἑρθότερον, πιφιξ, γγος, ὁ. Ἀδόριστόν τι πτηνὸν, παρ' Ἀριστοτέλ.

*Πιφράνα, ἀμφ. ἕτερος τύπος τοῦ φέρω.

*Πίω, ἀόρ. β'. ὑποτακτ. τοῦ πίνω, Ὀδ.

(Πίω), ἄχρηστον πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγονται καὶ σχηματίζονται χρόνοι τινὲς τοῦ πίνω καὶ πιπίσκω, οἶον, πιεῖν, πιοῦμαι, πιῇ, πίσω καὶ πίσομαι, πίσαι ἀντὶ πιεῖσαι, πίομαι, ἔπιον

καὶ πίω· ἴθι πίω, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 573. »Τέστι δ' ἐν πίσαιον, ἀντὶ τοῦ, πίοις.

Πιώδης, ες, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πίων. Παχύς, καρποφόρος, ἁμφ.

Πίων, ιονος, ὁ, ἡ, οὐδ. πῖον. Παχύς, σιτευτός (θρεμμένος), εὐτραφής, πολύσαρκος, εὐσώματος, ἐξαιρ. ἐπὶ ζώων, Ὅμ. ἔτι δέ, λιπαρός, πιμελής, π. χ. »δημός πίονα, λιπαρὸν παχός, Ἰλ. Σ, 501. Ὀδ. Ξ, 428. ἔτι δὲ μετὰ προσθήκης ἄλλης λέξεως, π. χ. »μηλα πίονα δημῷ», Ὀδ. Ι, 464 »δέκατα πίονα δημῷ», Ἡσ. Θ. 538. 2) μεταφ. ἐπὶ γῆς καὶ ἐδάφους, παχύς, καρποφόρος, ἐύφορος, εὐδαίμων, π. χ. ἀγρός, δῆμος, κ. τ. τ. Ὅμ. ὅθεν ἐν γένει, ὡς τὸ παχύς, εὐκτήμων, πλούσιος καλῶς προμηθευμένος, π. χ. οἶκος, ναός, ἄδυτον, Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ὀδ. Ι, 35. »Πίονα οἴκοιο, καλὰ κτήματα ἔχοντα, εἰς καλὴν κατάστασιν ὄντα, κατὰ μεταφορὰν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸν ἐν καλῇ καὶ εὐτυχεῖ καταστάσει ὄντα, »Παχὺ πρόβατον, ἢ παχὺ ἀρνίον», λέγομεν. Παρὰ Θεοκρ. ζ'. 34. »Πίονι μέτρῳ, πλουσίῳ, δαψιλεῖ, πλουσιοπαρόχῳ, ἐν ἀφθονίᾳ. — Συγκρ. πιότερος, καὶ ὑπερθετ. πιότατος, ὡς εἰς τὸ πῖος σχηματισθέντα, Ἰλ. Ι, 577. Ἡσ. Ἀπ. 48. Ἡσ. ἔργ. 587. 3) οὐδ. τὸ πίον, τὸ παχος, ἡ κορυφή.

*Πῖων, ὄντος, μετοχ. ἀόρ. τοῦ πίνω, Ὀδ.

Τὸ Π μετὰ τοῦ Λ.

*Πλαγξ, ἄς (ξ), Δωρ. ἀντὶ πληγή.

Πλαγγόνιον, τό. Εἶδος χρίσματος. 2) ὑποκορ. τοῦ, πλαγγών.

Πλάγγος, ὁ. Εἶδος ἀετοῦ, Ἀριστοτέλ. Ζῴων Ἱστορ. Θ'. 32. ὅστις ἄλλως, μόρφνος, νηττοφόνος, νηττοκτόνος λέγεται.

Πλαγγών, ὄνος, ὁ (πλάσσω). Κήρινόν τι κοροκόσμιον, κοῖλα ἐκ κηροῦ πεπλασμένη, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. 2) θηλ. ὄνομα κύριον, Δημ.

Πλαγιάζω, μέλ. άσω· ὡς καὶ τό, πλαγιόω (πλάγιος). Πλαγίως, σύρω, φέρω, βάλλω, τίθημί τι, κάμνω πλάγιον, γυρίζω εἰς τὸ πλάγιον, Ξενοφ. Ἱπ. ζ'. 16. »Ἤκιστα χρὴ τὸν ἵππον πλαγιοῦν τῷ χαλινῷ, ὡς ἥκιστα δ' αὐτὸν πλαγιοῦσθαι, συνυπακ. δὲ τοῦ, ναῦν, »Πλαγ. πρὸς ἀντίους τοὺς ἀνέμους», σημαίνει τὸ ἐγκαρσίως ἢ πλαγίως πλέω, λαβίρω, ὡς τὸ Ἰταλ. ὀρτσάρω, ortare, Λουκιαν. (πλοῖον ἢ εὐχ. 9.) 2) Παλαίσματος ὄνομα, ἤτοι λέξις παλαιστική (ὡς τό, κλιμακίζειν, στρέφειν, ἀγκωνίζειν, ἀνατρέπειν), κτυπῶ που τινὰ ἀναλπίστως, ὅηλ. μετάζω εἰς τινα φαινόμενος, ὅτι θέλω νὰ τὸν κτυπήσω που καὶ ἐξαφνα τὸν κτυπῶ ἄλλου· ἡ συνήθεια ἐκφράζει ταύτην διὰ τοῦ, βαίζειν, ὅθεν μεταφ. ὡς παρὰ τῷ Ἐζεκιήλ ἐ. στ', κεῖται, ἀντὶ τοῦ, ἀπατῶν· ὅθεν καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· πλαγιάσαι, πλανῆσαι, παρελογίσασθαι. Παρὰ Δίωνι Κασσ. μ'. 53. φαίνεται, ὅτι σημαίνει τό, τύπτω, κτυπῶ. 3) παρὰ Γραμματ. κλίνω ἓν ὄνομα. (ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐκλαμβάνεται μέσως, ἀντὶ τοῦ, πλαγίως κεῖμαι, πίπτω νὰ κοιμηθῶ, ἢ κοιμῶμαι· διὰ τὸ ἐπὶ τὴν πλευρὰν πίπτειν.) ὅθεν

Πλαγιασμός, ὁ. Τὸ πλαγιάζειν, πλαγίασμα, ἐπάβωμα.

Πλαγιαυλίζω, μέλ. ίσω. Φυσῶ, παίζω τὸν πλαγίαυλον, Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Πλαγίαυλος, ὁ, ἡ (πλάγιος, αὐλός), ἐπίθετ. Φυσῶν, παίζων τὸν πλαγίαυλον. 2) οὐσ. ὁ πλάγιος αὐλός, σύριξ. Θεόκρ. κ'. 28. Αἰλιαν. Ζῴων Ἱστορ. στ'. 19. παραβάλ. μὲ τὸν παρ' Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. β'. 12. (Αἰμίλιος Πόρτος ἐν τῷ Δωρ. Λεξ. παραβάλλει τοῦτο μετὰ τοῦ Γαλλ. Hageolet.)

Πλαγιόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Εἰς τὰ πλάγια μέρη ἢ πλαγίως τὸν καρπὸν ἔχων, Θεόκρ.

Πλαγιόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Τὸν καυλὸν εἰς τὰ πλάγια μέρη ἔχων, ἢ οὗτινος ὁ καυλός ἐστὶ πλάγιος, Θεόκρ.

Πλάγιος, ὁ, ἡ, καὶ, πλάγιος, ία, ιον, καὶ ἐπίρρ. πλαγίως. Ἐγκάρσιος, περὶ τὴν πλευρὰν ὤν· ὁ ἀπὸ τὸ μέρος (ἀπὸ τὴν μπάντα) ὤν, δείχνων τὸ πλάγι, μὴ εὐθύς, μὴ ὀρθός, μὴ ἴσος, λοξός, καμπύλος, σκολιός, στραβός, διπλαρωμένος ἢ δίπλα ὢν κεκλιμένος, ὕπτιος, Ξενοφ. Οἰκον. ιθ'. 9. »Πότερα, τὸ κλίμα ὀρθὸν τιθεὶς ἢ καὶ πλάγιόν τι, ὥστε κεῖσθαι ὥσπερ γάμμα ὕπτιον»· ὁ αὐτ. »Τὰ πλάγια κέρατα», ἢ, »Τὰ πλάγια», ἐν τῇ τακτικῇ, αἱ πλευραὶ τοῦ στρατεύματος· ὅθεν, »ἐκ πλαγίου», ἀπὸ τὸ πλευρόν· καὶ, »πλαγίους λαβεῖν τοὺς πολεμίους», ἐπιπίπτω εἰς τοὺς ἐχθροὺς εἰς τὰ πλάγιον, τοὺς πέρω ἀπὸ τὸ πλάγι. »Πλάγιον παραδιδόναι τινὶ, δείχνω ἀδύνατόν τι μέρος, ἀδυναμίαν τινὰ μέ τι, Πολύβ. 30, 1. »Κυλήπτους καὶ πλαγίους παραδιδόναι» Πλούτρ. »Παντὶ λόγῳ πλαγίους ὥσπερ πνεύματι παραδιδόναι ἑαυτοὺς» καὶ προβλήμ. σύμπ. 7, 5. »Οὐδὲ πλαγίους παραδώσομεν ἑαυτοὺς ὥσπερ ὑπὸ ῥεύματος λείου φερεσθαι» καὶ ἐπὶ τόπων, κρημνώδης, ἀπότομος, κατάντης· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, πλαδός, ὅ ἐστι, μήτε εὐθύς, ὁριζόντιος, πεδινός ἀλλὰ μήτε ὀρθὸς, ἀλλὰ τὴν μέσην τούτων θέσιν ἔχων· ἴδε κλίμ. 2) μεταφ. δειλός· ἀμφίβολος, αἴσημος, ἀμφιρρέπης, αἰνιγματώδης· ὄχι ἴσιος ἢ εὐθὺς τὸν χαρακτῆρα, πανοῦργος, δόλιος, κρυφός, σκολιόφρων, ἀντίκειται τῷ, εὐθύς, εὐλήπτος, φανερὸς καὶ ἐμφανής. »Φρένες πλάγιαι» καὶ, »Κέρδος πλάγιον», παρὰ Πινδ. Ἰσθμ. 3, 8. καὶ Νέμ. 1, 97. 3) Παρὰ Γραμμ· αἱ μετὰ τὴν ἐνομαστικὴν ἐπίλοιποι τρεῖς πτώσεις, Διογ. Λ. 7, 64. (συνήθ. παρὰ τὸ πλάγος, ἀλλὰ διὰ τὸν χρόνον τοῦ α ἀμφ. κατ' ἄλλους παρὰ τό, πλάξ, ὅρα πλάϊτιον.)

Πλαγιοσύντακτος, ὁ, ἡ (πλάγιος, συντάσσω). Μετὰ πλαγίας πτώσεως συντεταγμένος, Γραμματ.

Πλαγιότης, ητος, ἡ (πλάγιος). Πλαγία θέσις ἢ διεύθυνσις, λοξότης. 2) ἡ πλαγία πτῶσις, Δημήτρ. Φαλ. 203. »Φεύγειν δὲ καὶ τὰς πλαγιότητας· καὶ γὰρ τοῦτο ἀσαφέσι», τὴν ὁποίαν ἀλλαχοῦ 104. πλάγιον, τό· εἶπε· »Πολλαχοῦ δὲ καὶ τὸ πλάγιον μεῖζον τοῦ εὐθέος».

Πλαγιοφύλαξ, ακος, ὁ (φυλάσσω). Ὁ τὰς πλευρὰς, ἤτοι τὰ πλάγια μέρη τοῦ στρατοῦ ἐν τῷ στρατεύειν φυλάττων καὶ ὑπερασπίζων.

Πλαγιόω, ῶ (πλάγιος), ταὐτὸν τῷ, πλαγιάζω.

Πλαγκταίς, ἡ, πλακταίς, Ὀρφ. 401. ἀντὶ τοῦ, πλαξί, ἐκ τοῦ πλάξ, ὅρα τοῦτο.

Πλακτήρ, ῆρος, ὁ (πλάζω). Ὁ πλανᾶσθαι ποιῶν, ὁ συγχίζων, ἢ ὁ πλανώμενος, ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, ποιητ.

Πλαγκτός, ή, όν (πλάζω). Πεπλανημένος, πλανώμενος, περιπλανώμενος· ἄστατος, ἀκατάστατος· »Πέτραι πλαγκταί», Ὀδυσ. Μ, 61. ἢ, πλαγκταὶ πέτραι, Ὀδ. Ψ, 327. πέτραι κατὰ τὸ στενὸν τῆς Σικελίας φαινόμεναι τοῖς ναύταις ἀπὸ μακρόθεν ὅτε μὲν ὡς συνερχόμεναι, ὅτε δὲ ὡς ἀπομακρυνόμεναι· πρβ. Ἡρόδ. 4, 85. 2) παράφρων, ἐκπεπληγμένος τὴν διάνοιαν, μωρός, Ὀδ. Φ, 363. 3) ἀβίβαιος, κλονούμενος (παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔστι καὶ κοινοῦ γένους.) ὅθεν

Πλαγκτοσύνη, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πλάνη, καὶ, ἄλη, περιπλάνησις, τὸ περιπλανᾶσθαι, Ὀδυσ. Ο, 343.

*Πλαγκτύς, ύος, ἡ, = πλαγκτοσύνη, ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Λυκόφρ. 1045.

Πλάγος, τό. Ἡ πλευρὰ, τὸ πλευρόν, τὸ πλάγιον μέρος, ἀρχαία Δωρ. λέξ. ὅθεν τό, πλάγιος, καὶ τὸ Λατ. plaga, Πίνδ. Ἡρακλ. σελ. 189. γράφεται καὶ παροξυντ. πλάγος.

*Πλαγχθείς, εῖσα, έν, μετοχ. ἀόρ. α. τοῦ πλάζω. (Πλάγχω), ἀχρηστ. ὅθεν χρόνοι τινὲς εἰς τὸ πλάζω, καὶ πλάζομαι, ὡς, πλάγξω, ἔπλαγξα κ.τ.λ.

Πλαδαρόομαι, ῶμαι. Πλαδαρὸς γίνομαι, χαλάω, μαραίνομαι, χαυνοῦμαι, Ἀκύλας Ἰησ. ιθ'. 3.

Πλαδαρός, ά, όν (πλαδάω). Ὑγρός, νοτερός, ὑπόμβρος, ἐξαιρτ. περισσῶς ὑγρός, παρὰ νοτερός, ὑπὸ ὑγρασίας χαῦνος, χαλαρός, ἀτονισμένος ἢ χαλασμένος, ἀπαλοὐτσικος, σπογγώδης (φουσκωμένος καὶ μαλακός), οἷον· »Πλαδαρὰ σάρξ», σάπια, Διοσκορ. β'. 137. »Ὀῦλα πλαδαρὰ», σκορβουτικά, χαῦνα ὑπὸ τῆς ὑγρασίας (μπούχανος, Τουρ.). Συγχέεται μετὰ τοῦ, κλαδαρός, ὡς παρὰ Πολυβ. στ'. 25. ἔστι δὲ, ἄνοστος· ὅθεν

Πλαδαρότης, ητος, ἡ. Ὑγρασία, ἀνοστάδα, ἡ κατάστασις τοῦ πλαδαροῦ σώματος, Στοβ. Φυσ. σελ. 1096.

Πλαδαρόω, τό (πλαδαρόομαι), ταὐτὸν τῷ, πλάδος. Περίσσεια ὑγρασίας ἢ νοτίδος, σκορβοῦτον, τὸ χαῦνον, ἔκλυτον καὶ ἀσθενὲς τῆς σαρκός.

Πλαδάω, ῶ, μέλ. ήσω (πλάδος). Ὑγρός, ἢ δίυγρος, παρὰ νοτερός, ἔνυγρος εἰμί, περίσσειαν ὑγρασίας ἔχω· σκορβουτικός εἰμι, Διοσκορ. ά. 153. καὶ 141. »Πλαδῶσιν οὖλοιοι» καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, χαλαρός, χαῦνος, μαλακός, σπογγώνης (πλαδαρός) ἢ ἀσθενής, ἢ ἄνοστος, ἄχυμος εἰμὶ ἢ γίνομαι. »Πλαδώσσα ἀρουραι· ἴδε βλάζω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, πεπλαδηκώς, σεσηπώς, ὑγρανθείς.

Πλαδδιάω. Ἀστεῖσματα μωρὰ πράττειν, μετέρχεσθαι (τρέλαις κάμνειν), ἢ τρελῶς καὶ ἀνοήτως (σάλια, μύξες, ἀνοστιαίς) ὁμιλεῖν, Ἀκ. Λ. παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 171. 990. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, μεταίζειν, σοβερεύεσθαι. (συνήθ. μὲν παρὰ τό, πολάζομαι, ἐρώτερον δὲ ἴσως παρὰ τό, βλάξ, ἢ ἔστι φιλὴ μίμησις τοῦ φυσικοῦ φθόγγου, παρλάζειν, φλυαρεῖν.)

*Πλαδή, ης, ἡ, = πλάδος, Ἐμπεδ. ποιητ. (α)

Πλαδόεις, εσσα, εν, ποιητ. = πλαδαρός, Νίκανδρ.

Πλάδος, ου, ὁ. Ὑγρασία, νοτίς, ἐξαιρ. περίσσεια ὑγρασίας, καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἐκχυνοις καὶ δίυγρος διάθεσις τοῦ σώματος, καὶ μὴ στερεὰ κεχρημένη σαρκί, ἀπλότης, σπογγότης, σῆψις, ὅθεν

Πλαδώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), = πλαδόεις.

Πλάζω, καὶ ὡσαυτὶ ἀπὸ ΠΛΑΓΧΩ, μέλ. πλάγξω, ἀόρ. ἔπλαγξα. Πλανῶ, πλανᾶσθαι ποιῶ, εἰς πλάνην περιδιάκω τινὰ, ἐξαιρ. ἀπὸ τῆς εὐθείας παρεκκλίνειν ποιῶ, κάμνω νὰ χάσῃ τὸν δρόμον, νὰ περιπέσῃ που, παρατρέπω, Ὀδ. Α, 75. »Πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴσης, πλανᾶσθαι ποιεῖ· πρβ. Ἰλ. Φ, 269. Ὀδ. Ω, 307. ἐν Ἰλ. Ρ, 751. ἢ τὸ ὕδωρ ἀποκρούουσα καὶ ὀπίσω στρέφουσα αὐτὸ πέτρα (ὁ πρῶν), »Πλάζωνα», λέγεται, ὅπου ὁ Σχολ. φησί· πλανῶν, νῦν δὲ ἀνακόπτων καὶ ἀνακρούων· ὁ δὲ Εὐσταθ. προστίθησι καὶ τὸ ἀνείρων· μεταφ. συγχέω, κάμνω τινὰ νὰ μὴ ἠξεύρῃ τί νὰ κάμῃ, Ὀδ. Β, 396. ἀκκρούω, διεκπεσεῖν τοῦ σκοποῦ ποιῶ, τὸν ἐκβάλλω ἀπὸ τὸν σκοπόν του, Ἰλ. Β, 132. ἐν γένει, πλανῶ, ἐπλανῶ. — Παθ. πλάζομαι, μετὰ μέσ. μέλ. πλάξομαι, ἀόρ. ἐπλάγχθην, ἀποπλανῶμαι, ἔνθεν κἀκεῖθεν περιφέρομαι· διαμαρτάνομαι τοῦ σκοποῦ, σφάλλω, πλανῶμαι κατὰ τὴν γνώμην, πολλάκις παρ' Ὅμ. »Ἀπὸ χαλκόφι χαλκὸς ἐπλάγχθη», συνέβη τὸ σίδηρον ἐπηδήσαν ἔξω ἀπὸ τοῦ ἄλλου σιδήρου, ἤτοι ἐξεφεύγθη καὶ διεξέπεσε τοῦ σκοποῦ, Ἰλ. Λ, 351. (Πλάζω), κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ, πελάζω, οὐχ εὑρηται μέν, ἀλλ' οἱ παθ. ἀόρ. τοῦ πελάζω,

ἐπλάσθην καὶ ἐπλᾴθην θεωροῦνται ὡς ὑπαγόμενοι εἰς τοῦτο τὸ πρωτότυπον, ὡς καὶ τὸ οὐσιαστ. πλάτις, ἡ· ἡ προσπελάζουσα, σύζυγος, γαμετή, σύνευνος. »Μηδὲ πλασθείειν γαμέταν, μὴ πλησιάσσαι, Αἰσχύλ. Προμ. 904. ἀντὶ πελασθείην, παρβ. πλάθω.

Πλᾰθᾰνή, ἡ, καὶ, πλᾰθανον, καὶ, πλᾰθανος, ὁ. Σανίς, ἢ ξύλον τι ἐπίμηκες, κύκλους ἐσκαμμένους ἔχων, ἐν οἷς διαπλάττουσι τοὺς ἄρτους ἢ τοὺς πλακοῦντας, πινακωτή, Θεόκρ. ἐπ. 115. »Ὅσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέουσιν, Νικανδρ. παρ' Ἀθην. 5'. σελ. 369. »Γογγυλίδες πλαθάνοισι χαμηλότεραιω, ὅπου πρότερον ἤματι πλατάνοισι, ἔκειτο. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Πλαθαιός, κύκλος, ἐφ' οὗ πλάσσουσιν ἄρτοι καὶ πλακοῦντας· ὁ δὲ Πολυδ. ἐν σ'. 74 καὶ ζ'. 22. ἔχει· »Ἔνθα δὲ ἐπλάττοντο οἱ ἄρτοι, πλάθανον· ὁμοίως καὶ δι' οὗ ἐπλάττοντο, οὕτω καὶ Φωτ. ἐν Λέξ. »Πλάθανον, ᾧ διαπλάττουσι τοὺς ἄρτους· ἄρα, ἐλέγετο οὕτω καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πλαστήριον, λεγόμενον, καὶ ὁ πλάστης, τὸ εὐθὺς ξυλάριον, δι' οὗ πλαθοῦσι τὰ πέτρα τῶν πλακουντίων. (ἤτοι παρὰ τὸ πλάτος, ἢ ἐκ τοῦ πλάσσω, πλάθω, ὡς τὸ, κοροπλάθος, ἀντὶ, κοροπλάστης.)

*Πλάθανον, τὸ, καὶ

*Πλάθανος, ὁ, = πλαθάνη. (ᾱ)

Πλᾰθω, ποιητ. ἐξαιρ. Τραγ. ἀντὶ πελάζω. Πλησιάζω τι, πλησίον φέρω. 2) οὐδετ. πλησιάζω, προσπελάζω, παραγίνομαι, ἀπολύτως, ἢ μετὰ δοτ. προσπ. ἢ πράγμ. Σοφ. Ἠλ. 220. Φιλοκτ. 728. οὐσσύτως καὶ ὡς ἀποθ. πλάθομαι, πλησιάζω ἑμαυτόν. (ἐν τῇ συνηθείᾳ ταὐτὸν τῷ, πλάσσω, καὶ πάττω.) [--]

Πλαίσιον, τὸ Τὸ ἑτερόμηκες τετράγωνον, καὶ πᾶν ὅ,τι ἄλλο σῶμα, σχῆμα τοιοῦτον ἔχον· ξύλον, πλινθίον, ἀγγεῖον, πίναξ, κ. τ. τ. ἐξαιρ. δὲ ἐλέγετο ἡ παράταξις ἢ ἡ στάσις τῶν στρατιωτῶν τοιοῦτον σχῆμα ἔχουσα, Ἀρρίαν. Τακτ. »Πλαίσιον ὀνομάζεται, ὁπόταν πρὸς πάσας τὰς πλευρὰς παρατάττηται τις ἐν ἑτερομήκει σχήματι, Ξενοφ. »Ἰσόπλευρον πλαίσιον, ἰσόπλευρον τετράγωνον, ταὐτὸν τῷ, πλινθίον· ὁ Ἀρρίαν. αὐτόθ. »Πλινθίον δὲ, ὅταν ἐν τετραγώνῳ σχήματι αὐτὸ τοῦτο πράττῃ, ὅπερ ὁ Ξενοφῶν ὁ τοῦ Γρύλλου, πλαίσιον ἰσόπλευρον καλεῖν. »Εἰς τὰ πλαίσια βάλλειν, παρὰ Δίωνι Καισ. 40, 2. ταὐτὸν τῷ, εἰς τὰ πλάγια πίπτειν, παρβ. τοὺς σχολ. εἰς Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ἐ. γ'. 39. (συγγεν. τῷ, πλάξ, πλάτος, πλατὺς, πλάγιος.)

*Πλαισός, ἡ, ὁν, = βλαισός.

*Πλακείς, εῖσα, ἐν, μετοχ. ἀόρ. β'. παθητ. τοῦ πλέκω.

Πλᾰκερός, ά, ὸν (πλάξ), ταὐτὸν τῷ, πλακοῦς, πλακαρός, Θεόκρ. ἴδε πλακερός.

Πλᾰκία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ἀμπλακία, πολλ. ἀμφ. Seidl. dochm. σελ. 25.

Πλᾰκινος, ίνη, ινον (πλάξ). Σανίδινος, ξύλινος, ἢ ἐκ πλακῶν συνιστάμενος, ἢ ἔχων ἐπάνω πλάκα, ἐπὶ τρίποδος, »Τρίπους πλάκινος, τράπεζα ξυλίνη, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 80.

Πλᾰκίς, ίδος, ἡ. Κλινίδιον, κάθισμα κατασκευασμένον ἐξ ἀνθέων, ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Παναθηναίων, Ἡτύχ.

Πλᾰκίτης, ὁ, ἀρτ. ἐπίθ. καὶ θηλ. πλακίτις, ίδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πλακερός, [πλακώδης, Ἱππ. λέ. 10. Διοσκορ. ἐ. 84.

Πλᾰκοειδής, ές, ὁ, ἡ, αὐτὸν τῷ, πλακώδης.

Πλᾰκόεις, εσσα, εν (πλάξ). Πλατὺς καὶ λεπτὸς, ἐξηπλωμένος, ἴσιος, ἐπίπεδος, πεδινός, πλακὶ ὅμοιος, Ὀρφ. Ἀργ. 949. »Ἄρτος πλακόειος, ὁ λεγόμενος Ἰταλ. γαλέτα· πρβ. πλακοῦς.

*Πλάκος, ἡ, ὅρα ὑποπλάκιος.

Πλᾰκουντάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πλακοῦς. Μικρὸς πλακοῦς.

Πλᾰκούντηρον, τό, ὑποκορ. ταὐτὸν τῷ ἀνωτέρω, Ἀθην. σελ. 647. ἀμφ.

*Πλακουντικός, ή, όν (πλακοῦς). Εἶδος πλακοῦντος ἔχων.

Πλᾰκούντιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πλακοῦς. Μικρὸς πλακοῦς.

Πλᾰκουντοποιΐα, ἡ. Ἡ κατασκευὴ τῶν πλακούντων.

Πλᾰκουντοποιϊκός, ή, όν. Ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος εἰς τὸν πλακουντοποιὸν ἢ εἰς τὴν πλακουντοποιΐαν, Ἀθην. ιθ'. παρὰ τό

Πλᾰκουντοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ποιῶν, κατασκευάζων τοὺς πλακοῦντας· καὶ οὐσιαστ. ὁ πλακουντόπωλις.

Πλᾰκουντώδης, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Πλακοῦντι ὅμοιος, ἐμφερής, Θεόκρ. δ'. 11. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 246.

Πλᾰκοῦς, ούντος, ὁ, κατὰ συναίρσ. ἐκ τοῦ πλακόεις. Πῆτα· εἶδος πέμματος ἢ ζυμαρικοῦ ἐκ λεπτῶν πέτρων, βουτύρου, χρέατος ἢ λαχάνου κ. τ. τ. κατασκευαζομένου, Τουρκ. μπουρέκ, καὶ Γαλ. gateau· λέγεται δὲ οὗτω διὰ τὸ πλακοειδὲς αὐτοῦ σχῆμα· ἴδε τὰς διαφόρους κατασκευὰς τούτου παρ' Ἀθην. 2) Ὁ τῆς ἡμέρου μαλάχης σπερματικὸς τύπος, Ἀθην. β'. σελ. 58.

Πλᾰκόω, ῶ, μέλ. ώσω (πλάξ). Πλάκας ἐπιτίθημι, βάλλω ἐπί τι, καταπλατύνω, σκεπάζω μὲ πλάκας, μὲ κοριάν, πλακώδη ποιῶ, πλακόω, Γλωσσ. Στεφ.

*Πλᾰκτρον, τό, Δωρ. ἀντὶ πλῆκτρον.

Πλᾰκτωρ, ορος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ, πλήκτωρ.

Πλᾰκώδης, εος, ὁ, ἡ (πλάξ, εἶδος). Εἶδος πλακός, ἢ κοριᾶς ἔχων, ψυλλώδης· ἔχων κοριάς, ἢ σκεπασμένος μὲ κοριάν· ἐν γένει, = πλακόεις.

Πλᾰκωτής, οῦ, ὁ (πλακόω). »Μαρμάρου πλακωτήν, ὁ μὲ πλάκας μαρμάρου στρώνων (καταπλατύνων), Εὐσεβ.

Πλᾰκωτός, ή, όν. Ἐστρωμένος μὲ πλάκας.

Πλᾰνάω, μέλ. ήσω (πλανη), ὡς τὸ, πλάζω. Εἰς πλάνην φέρω, ἢ πλανᾶσθαι ποιῶ τινα, ἐκβάλλω τινὰ ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, παραστρατίζω, Ἡρόδ. ζ, 128. καὶ ἐπὶ πλοίων, κάμνω νὰ παραπέσωσι, ῥίπτω αὐτὰ εἰς μέρη παράμερα. ἐν γένει, πλανῶ. ἀπατῶ, γελῶ, ξεπλανῶ, συγχέω, θορυβῶ, μετὰ γεν. Schaef. Μελ. σελ. 88. Παθ. πλανάομαι, ῶμαι, ἀπατῶμαι, γελῶμαι, ἐκβαίνω τοῦ ὀρθοῦ δρόμου ἢ τοῦ σκοποῦ, χάνω τὸν ὀρθὸν δρόμον μου· εἰς πλάνην περιπίπτω, περιπλανῶμαι, ὡς πλάνης περιέρχομαι, ἔνθεν κἀκεῖθεν περιφέρομαι, Ἰλ. Ψ, 321. συνεχέστ. παρ' Ἡροδ. παρ' ᾧ ἐν χρήσει καὶ ὁ Ἰων. τύπος, πλανέω.

*Πλανέομαι, Ἰων. ἀντὶ, πλανάομαι, Ἡρόδ.

*Πλανέω, Ἰων. ἀντὶ. πλανάω, Ἡρόδ.

Πλᾰνη, ἡ, ὡς τὸ, ἄλη. Τὸ πλανᾶσθαι, περιπλανᾶσθαι, περιπλάνησις, τὸ περιφέρεσθαι, Einsal. Σοφ. Ο. Τ. 67. 2) μεταφορ. ἀπάτη· ψευδὴς γνώμη, λάθος· καὶ ἀποτυχία τοῦ σκοποῦ.

Πλᾰνημα. τὸ (πλανάω). Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ πλανήσῃ τινά· πανούργημα. 2) = πλάνη, κυρ. καὶ μεταφρ. καὶ πλανοδία.

Πλᾰνής, ήτος, ὁ. Ὁ πλανώμενος, ὁ ἔνθεν κἀκεῖθεν περιφερόμενος· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πλανητῶν ἀστέρων.

Πλᾰνησίεδρος, ὁ, ἡ (πλάνησις, ἕδρα). Ἀκατάστατον ἕδραν ἔχων, ὅστις κάθηται ἢ κατοικεῖ ποτὲ μὲν ὧδε, ποτὲ δὲ ἀλλαχοῦ· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ὅστις δὲν καταπλακόνει τὸν κῶλόν του εἰς ἓν μέρος, Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. α. 15. ἐκ τοῦ

Πλάνησις, εως, ἡ (πλανάω). Τὸ φέρειν τινὰ εἰς πλάνην· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ νηῶν, τὸ κάμνειν αὐτὰς νὰ παρεκπέσωσιν, ἐπὶ ἀνέμου, Θουκ. 8, 42. 2) τροπικ. τὸ πλανᾶν, ἀπατᾶν, ψευδίζειν τινά.

*Πλανητέον, θετικ. ἐπίρ. τοῦ πλανάω. Πρέπει ἢ ἔξεστί τινι νὰ πλανᾶται Ξενοφ. Λακ. πολ. 9, 5.

Πλᾰνητεύω, ταὐτὸν τῷ, πλανῶμαι, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Πλᾰνήτης, ου, ὁ, θηλυκ. πλανῆτις, ιδος, ἡ (πλανάω), ταὐτὸν τῷ, πλάνης. Ὁ πλανώμενος, ἔνθεν κἀκεῖθεν περιφερόμενος, ὁ περιερχόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἀκατάστατος· ὁ Πλάτ. καλεῖ οὕτω καὶ τοὺς ἐμπόρους, διὰ τὸ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν περιφέρεσθαι. Καὶ οἱ τρέχοντες ἐπίσημοι ἀστέρες, διὰ τὸ μὴ φυλάττειν στάσιν στερεάν. »Πυρετοὶ πλανῆται (Γαλην.), οἱ μὴ ὡρισμένως, ἀλλὰ ἀκατάστατως γινόμενοι· ὅθεν

Πλᾰνητικός, ή, όν. Πλανῶν. 2) πλανώμενος.

Πλᾰνῆτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ πλανήτης.

Πλᾰνητός, ή, όν (πλανάω). Πεπλανημένος, εἰς πλάνην ὑποπεσών. 2) περιπλανώμενος, Πλατ. Τιμ. σελ. 19. Ε. 3) μεταφ. πλανώμενος, ὑποπεσόμενος εἰς πλάνην.

*Πλᾰνίος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, πλάνος, Ἀνθολ.

*Πλᾰνοδία, ἡ (πλάνος, ὁδός), ὡς τὸ, πλάνημα. Τόπος, ὁδός, ἔνθα δύναται τις εὐκόλως νὰ πλανηθῇ, ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 75. ὅπερ ὁ Βιργλ. errabenda vestigia bovis ὀνομάζει. Κατ' ἄλλους, τὸ θηλυκ. τοῦ ἐπιθ. πλανόδιος, ία, ιον, Ἰων. πληνόδιος, ἐκτρεπόμενος ἢ ὃν ἐκτρέπει τις τῆς εὐθείας ὁδοῦ, δι' ὃ καὶ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ στίχῳ συναπτέον, πλανοδίας βοὸς ἠλάνου. (τὸ Ἄλφα ἔστι μὲν κυρίως βραχύ, ἐνταῦθα δὲ διὰ τὴν θέσιν, ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου, μακρόν.)

*Πλανόδιος, ία, ιον, ὅρα πλανοδία.

Πλᾰνος, ὁ, ἡ, καὶ, πλάνος, η, ον. Πλανώμενος, περιπλανώμενος, καὶ ἀπατεών, ψεύστης, ὁ τοὺς θεατὰς πλανῶν, θαυματουργός, ἀγύρτης. »Πλάνοι ἀστέρες, = πλανῆτες, ἀντίκτ. τῷ, ἄπλανοι. β) ἐνεργ. πλανῶν, ἀπατῶν, γελῶν, ἀπατεών. —2) πλάνος, ὁ, ὡς οὐσ. ὁ ψεύστης, ὁ ἀπατεών. β) ἐνίοτε, ὡς τὸ, πλάνη, τὸ περιπλανᾶσθαι, ἢ περιπλάνησις, πολλάκις παρὰ τοῖς Τραγ. ἔτι δὲ καὶ τροπικ. »Φρουτίδος, φρενῶν πλάνοι κ. τ. τ.», Βρ. Σοφ. Ο. Τ. 67. Εὐριπ. Ἱππ. 284. γ) μεταφρ. ἀπάτη, λάθος, σφάλμα. δ) παρέκβασις, παρεκτροπὴ τοῦ ὀρθοῦ· ἀπομακρυσμὸς ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως, τῆς ὁμιλίας· θέλεαρ.

Πλᾰνοστιβής, ές, ὁ, ἡ (στείβω). Πατημένος ἀπὸ βήματα πλανηθέντα, ἀπὸ πεπλανημένον, ὧδε κἀκεῖσε περιφερόμενον, Αἰσχύλ. Κύμ. 76.

Πλᾰνύττω, μέλ. ύξω, Ἀττ. = πλανάομαι, Ἀριστοφ. Ὄρν. 3.

Πλᾰνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, πλανητικός.

Πλάξ, ᾰκός, ἡ. Κάθε πλατύ, ἐπίπεδον σῶμα, ἢ τόπος, οἷον πλατεῖα πέτρα, σανίς, τράπεζα, μέταλλον ἀπλωτόν, φύλλον πτυχή, πλάκα· πᾶν τὸ ἐπίπεδον, καὶ πλατὺ χωρίον, πεδιάς, κάμπος, ἔπιωμα, Εὐριπ. Ἑκ. 8. »Ὅς τὴν ἀρίστην Χερρονησίαν πλάκα σπείρειν, τὴν πεδιάδα, τὸν κάμπον τῆς Χερρονήσου· οὕτως ἔτι καὶ ἐν Ἡρακλ. 958. καὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 288. »Φλεγαίραν πλάκαιν· καὶ ἐν Πέρσ. 717. »Πᾶσαν ἠπείρου πλάκαν». »Πλὰξ πόντου», ἐπίπεδον τῆς θαλάσσης, Πινδ. Πυθ. 1, 46. παρβ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 502. ἔτι δὲ, πεδιάς ἔρους θινός, plateau, Σοφ. ἔτι δὲ, σῆμα, ὁ λίθος ἑνὸς μνημείου· ἔτι δὲ, πλακοῦς, κ. τ. τ. Ὄθεν, πίναξ, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 74. (ἡ ἀνώμ. ὀστικ. πλαγκταῖς ἢ πλακταῖς παρ' Ὀρφ. ἀντὶ πλαξὶ, πάνυ ἀμφ. ἐστί.)

*Πλάξιος, ὁ, ἡ, = πλακερός.

*Πλάξεν, Δωρικ. ἀντὶ, ἐπλήξεν, ἀόρ. α. τοῦ πλήσσω.

Πλάξιππος, η, ον, Δωρικ. ἀντὶ, πληξίππος, Πινδ.

Πλαστὶς, ἡ (πλάττω)· Τὸ πλάσσειν, ποίησις, ἐκτύπωμα, σχηματισμὸς, σχῆμα, μορφή. 2) ταὐτὸν τῷ, πλάσμα, ἐν τῇ μουσικῇ.

Πλάσμα, τὸ (πλάττω). Τὸ ἐσχηματισμένον, μεμορφωμένον, ἐξαιρ. τὸ πεποιημένον ἄγαλμα, εἰκὼν, ἀνδριὰς, τὸ ἐκ πηλοῦ ἢ κηροῦ πεπλασμένον καὶ μεμορφωμένον εἴδωλον. Δημιούργημα, κτίσμα, ποίημα, Ἀριστοφ. »Πλάσματα πηλοῦ ἀνθρώποις. Τινὲς τῶν νεωτέρων μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν ταύτην καὶ ἀντὶ τοῦ Γαλ. creature, τσιράκι, Τουρκ. 2) μίμημα, τὸ κατὰ μίμησίν τινος γενομένον μόρφωμα, τύπος, σχῆμα, εἶδος, μορφὴ, ταὐτὸν τῷ, χαρακτὴρ. 3) τὸ κατὰ φαντασίαν ἀνθρώπου πεποιημένον, τὸ μὴ ἀληθὲς, ἐφεύρετις μυθική, τὸ μὴ φυσικὸν, ἢ τὸ μὴ ὑπάρξαν ἐν τῇ φύσει ποτέ, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, πρόσχημα. 4) ἐν τῇ μουσικῇ πᾶν ὅ,τι παντέχνως ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ κάμῃ εὐάρεστον τοῖς ἀκροατὰς τὴν μελῳδίαν· ἐξαιρ. ἡ κλίσις εἰς τὸ νὰ μεταχειρίζηται τις, τόνον· ἐν τῷ τραγῳδεῖν, ὅταν καὶ ἐν τῷ παίζειν ὄργανον, διάφορα τσακίσματα, ἢ ἔκλυσις καὶ ἀδυνάτισις τῆς καθαρᾶς καὶ γεμάτης φωνῆς διὰ μέσου τερετισμῶν, τόνων λάρυγγος, κ. τ. τ. ὅρα εἰς Persius, 1, 17· καὶ Quintil inst. 1, 8, 2. μεταχειρίζεται δὲ ταῦτα ὁ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 12. ἐπὶ τοῦ κύλου, »Μετὰ πλάσματος ᾄδειν· καὶ ἑκατέρως, »Ἁπλάττως ᾄδειν· ὅπερ ὁ Πλίνιος (ἱστ. 36.) μετέφρασε τοῦτο μὲν διὰ τοῦ, Simplicem musicam, ἐκεῖνο δὲ διὰ τοῦ, varietas cantus et luxuria· πρὸς τούτοις ἐλέγετο πλάσμα καὶ ἐπὶ τῆς κακοτέχνου ἀπαγγελίας ἑνὸς ὑποκριτοῦ, ὅστις παρίστα τὸ ἦθος καὶ πάθος τῶν προσώπων του διὰ τῆς ποικιλίας τῆς φωνῆς· ἔτι δὲ ἐπὶ τῆς ὁμοίας ἀπαγγελίας ἑνὸς ῥήτορος, φωνασκοῦ, ἢ ἀναγνώστου, καὶ τοῦτο τὸ ἀγενὲς καὶ μαλακὸν εἶδος ἔνοει ὁ Κυρτιλ. 1, 14, ὅτε δίδει τὸν κανόνα περὶ τῆς ἀναγνώσεως, ἤτοι ἀπαγγελίας (declamation) λέγων οὕτω· Sit lectio virilis, non tamen in canticum dissoluta neu plasmate, ut nunc a plerisque fit, effaeminata. Τοῦτον τὸν γυναικεῖον καὶ πεπλασμένον σχηματισμὸν τῆς φωνῆς παραβάλλει ὁ Περσιος ἀ. 17. μὲ ἐκεῖνον τὸν τοῦ λάρυγγος, Liquido cum plasmate guttur mobile colluerit.

Πλασματίας, ου, (πλάττω), προσυπακ. λόγος. Πεποιημένος, πεπλασμένος, μυθώδης, Ἀριστοτ. 2) ἐνεργητ. μυθολόγος, ὁ μύθους καὶ πλάσματα ποιῶν, ἐφευρίτης, φίλος τῶν μύθων, τῶν ψευσμάτων, Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ.

Πλασματικὸς, ἡ, ὸν (πλάσμα). Ἀπομιμητὴς, ἀπεικαστὴς. Ἐπίρρ. πλασματικῶς, κατὰ τρόπον καλῶς εὐτρεπισμένον, ἀπομιμητικῶς. μὲ τέχνην, Εὐστάθ. Ἰλ. Α. σελ. 71· 37. »Πλασματικῶς αὐξάνειν, κατὰ μίμησιν σχηματίζειν, μορφοῦν.

Πλασματογράφος, ὁ, ἡ. (γράφω). Πλάσματα γράφων· πεπλασμένα διηγήματα δηλαδὴ, τὰ ὁποῖα δὲν ἔγιναν ποτὲ, πλὴν ἠδύνατο νὰ γίνωσι, μυθιστορογράφος, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Α. σελ. 46. 6.

Πλασματώδης, ες, ὁ, ἡ (πλάσμα, εἶδος) Πεπλασμένος, πλαστὸς, μὴ φυσικὸς, πλάσματι ὅμοιος, Ἀριστείνετ. β'. Ἐπιστ. 18.

*Πλάσσω, Ἀττ. πλάττω. Μέλ πλάσσω (ω-) Μορφῶ καὶ σχῆμα δίδωμι, ὁ ἴδιος, σχηματίζω, μορφόω, ἐκ ῥάτως ἐξ ἁπαλῶν ὕλων, οἷον, γῆς, πηλοῦ, κηροῦ. »Βε γαίῃσι, Ἡτ. Ἔ. 70. ἔτι δὲ, ὑπηλῶ, κηρῶ κ. τ. τ. κατὰ πρῶτον ἐπὶ τοῦ τεχνίτου, ὅτιν εἰργάζετο καὶ ἔκαμνε μὲ ταύτας τὰς ὕλας ἀγάλματα, ἀγγεῖα, ἢ ἄλλα μορφώματα· εἶτα δὲ καὶ ἐπὶ τῆς μελίσσης. (πιθαν. συγγεν. τῷ, πλήσσω, τὸ ὁποῖον σημαίνει, πατάσσειν, πατάγεῖν, κάμνειν πλάτς, πλήτς, μελάσσω ἁπαλὰς ὕλας, ὅσον, κολλῶ, χρίω, ἀλείφω, ἐπιχρίω, περιαλείφω. 2) ἐν γένει, δίδω τινὶ τὴν πρέπουσαν μορφὴν, ἐκπονεῖν, καὶ λογικῶς, παιδεύειν, π. χ. τὴν ψυχὴν· ἔτι δὲ ὠτὸ τῶμα πλ.α, θεραπεύει, ἐπιμελοῦμαι αὐτὸ διὰ τῆς γυμνάσεως, κινήσεως, καλῆς τροφῆς καὶ περιποιήσεως, Πλάτ. Φαίδρ. 32. 3) τροπ. ἐξαιρ. εὐχρ. κατὰ μετ. διάθ. τεχνικῶς μορφῶ, σχηματίζω τί, δηλ. ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω διὰ τῆς φαντασίας μου πράγματα ψευδῆ, σχηματίζω ἢ παρεκτείνω αὐτὰ ὡς ἀληθῆ, μύθους ἐφευρίσκω, ψεύδομαι· ὑποκρίνομαι, νοθεύω, μιμοῦμαι, προσποιοῦμαι καὶ ὑποκρίνομαι, Ξενοφ. Ἀπομν. β'. στ'. 37. »Πλάσας τι εἰπεῖν ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ, ταὐτὸν τῷ, ψευδόμενος. ὅθεν Μετοχ. »Πεπλασμένος, πεποιημένος, ψευδὴς, τεχνικὸς· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας ἑνὸς ῥήτορος ἢ ψάλτου, μεταχειριζομαι τεχνικὰ τσακίσματα, μελῳδίας, ὅρ. πλάσμα, 3. ἐν γένει, ἀντίς. τῷ ἁπλῶ, φυσικῷ καὶ ἀληθινῷ. Κατὰ μετ. διάθ. »Πλάττομαι τὸν εἰδότα, καμόνομαι ὅτι ἐξεύρω· καὶ Δημοσθέν. »Πλάττομαι δικαιοσύνην, ἀντὶ τοῦ, σχηματίζομαι δίκαιος εἶναι, ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι, προφασίζομαι. Ἡ χυδαία συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο διὰ τοῦ, πλέω, ἐκλαμβάνουσα καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ πάττω.

Πλασταρεύω, ταὐτὸν τῷ, Πλάττω, ἀμφ. ἴσως τὸ τῆς συνηθείας Πλαστάρια ποιῶ. Λέγεται δὲ Πλαστάριον, ὁ μεμορφωμένος, ἤτοι σχῆμα κυκλοτερὲς ἔχων ἄρτος.

Πλάστειρα, ἡ. Ἡ πλάττουσα, ποιήτρια, ἐπίθ. τῆς φύσεως. Θηλ. τοῦ

Πλαστήρ, ῆρος, ὁ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πλάστης. 2) ἐν τῇ συνηθείᾳ ἡ πλαστεῖα σκοῦς, ἐφ' ἧς πάττομεν καὶ πλάττομεν τοὺς ἄρτους

Πλάστης, ου, ὁ, (πλάττω). ὅστις πλάττει, μορφοῖ, κτίστης ποιητὴς· ἐξαιρ. ὁ ἐργαζόμενος διὰ πηλοῦ ἢ κηροῦ τεχνίτης, ἀγαλματοποιός.

*Πλαστίγγιον, τὸ. ὑποκ. τοῦ πλάστιγξ.

Πλάστιγξ, ιγγος, ἡ, Ἰων. πλῆστιγξ Ἡ γλῶσσα τοῦ σταθμοῦ ἢ τοῦ ζυγοῦ τῆς ζυγαριᾶς· καὶ τὸ τοῦ ζυγοῦ ἀντίβροπον, Ἀριστοφ. Βάτραχ. 1347. »Σπαρτίοις ἠρτημένην πλάστιγγα. ἴδε. Σπαρτίον, καὶ, Κρουτιμαστρέω. 2) τὸ κατηρτημένον τοῦ ζυγοῦ κυκλοτερὲς μέρος, ᾧ ἐπιτίθεται τὰ βάρη, ἢ κατ' Εὐστάθ., πλάστιγγες, τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ σταθμοῦ ζυγοῦ ἀπηρτημένα πιατέα (πινάκια), οἷς ἐπιτίθενται τὰ σταθμώμενα· καὶ, πλάστιγξ, ὁ σταθμὸς αὐτὸς, ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὅλον· παρ' Εὐριπ. ἐν Ῥήσ. 303. λέγεται διὰ τὴν ὁμοιότητα ἔτι καὶ ὁ ζυγὸς τῶν ἵππων. ὁ δὲ Ὀππιαν. Ἁλιευτ. β'. 179. καλεῖ »Πλάστιγγας καὶ τὰ ὄστρακα τῶν ὀστρέων, διὰ τὸ τοιοῦτο σχῆμα ἔχειν. 3) τὸ πρὸς τοὺς κοτταβοῦς πινάκιον, Ἀθήν. ιγ. σελ. 603 4) τμῆμα ξύλου, τὸ ὁποῖον ἐπιτίθεται οἱ χαλκουργοὶ ἐπὶ τὰ ἐσβεσθέντα μέλη πρὸς ἐπανόρθωσιν καὶ ἀποκατάστασιν αὐτῶν, regula ἢ ferula, Λατιν. ὡς καὶ ὁ Γαλην. (Γλωσ. γέρμην. τὸ, πλάστιγκας διὰ τοῦ κ ἀρθέκας παρὰ τὸ πλήσσειν· ἐπὶ ταύτῃ σημασίᾳ εὑρίσκεται ἐν τῇ τοῦ Ἱπποκρατ. καὶ τὸ, πλαστίγγιον, τί, καὶ, πλάστιγγες. 5) ποιητ. μάστιξ, Αἰσχύλ. Χοηφ. 283., παρὰ τὸ πλήσσω.

Πλαστική, ἡ, παρὰ Πλιν. λ ἀ. 12. ἡ τέχνη τοῦ σχηματίζειν καὶ μορφόειν ἀγάλματα, κ. τ. τ. ἐκ πηλοῦ, γύψου, κ. τ. τ. Θηλ. τοῦ

Πλαστικὸς, ἡ, ὸν, (πλάττω). Εἰς τὸ πλάττειν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος. ὅσον, ἡ πλαστικὴ, προστ. τέχνη.

*Πλάστις, ιδος, ἡ, Θηλ. τοῦ, πλάστης.

Πλαστογραφέω, ῶ. (πλαστογράφος). ψευδῆ καὶ πεποιημένα γράφω, νοθεύω συγγράμματα, κάμνω ψεύτικην γραφὴν, Ἀρτεμίδ. δ'. 27. ὅθεν

Πλαστογραφία, ἡ. Ἡ πλαστὴ, νοθευμένη, καὶ κατὰ μίμησιν πεποιημένη γραφὴ· τὸ ψευδῆ γράφειν. ἐκ τοῦ

Πλαστογράφος, ὁ, ἡ (πλαστὸν, γράφω). Πλαστὰ ἤτοι ψευδῆ γράφων· τὰ συγγράμματα νοθεύω, ἢ τὰ συγγράμματα ἄλλου τινὸς μιμούμενος, Μανέθ. δ'. 75. Ἀρτεμίδ. ἀ. 51. ἢ ψευδῆ διηγούμενος, ἐπὶ ἱστοριογράφων.

Πλαστοκατήγορος, ὁ, ἡ. Ψευδὴς, πλαστὸς κατήγορος, συκοφάντης.

*Πλαστοκόμης, ου, ὁ (κόμη). Ὁ φορῶν τεχνικὰ, δηλ. ψεύτικα μαλλιὰ, ὁ ἔχων περούκαν.

Πλαστολάλος, ὁ, ἡ (λαλέω), ταὐτὸν τῷ, Πλαστολόγος.

Πλαστολογέω, ῶ. Πλαστοὺς λόγους λέγω, λαλῶ, φλυαρῶ, ἐκ τοῦ

Πλαστολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Πλαστοὺς, ψευδεῖς λόγους λέγων, ψευδόμενος. 2) οὐτ. ὁ πλ. = ψεύστης.

Πλαστός, ἡ, ὸν. καὶ Ἐπίρ. πλαστῶς. (πλάσσω) Ἐσχηματισμένος, μεμορφωμένος, ἐξαιρ. ἐκ κηροῦ, πηλοῦ, ἢ γύψου κατεσκευασμένος, Ἡτ. Θ. 513. 2) μεταφορ. πεποιημένος, πεπλασμένος, ψευδὴς, ἢ νοθὸς, κίβδηλος, προσποιητὸς, Ξενοφ. Ἀγησ. α. 33. »Οὐ πλαστὴν τὴν φιλίαν παρεῖχον τοῖς. (ἀντὶ, πλαστὰς, οὐχ εὑρηταί που, τὸ δὲ παρὰ τινων πρὸς ἀπόδειξιν ἀναφερόμενον παρ' Αἰσχ. Ἐπτ. 53. »Οὐ πλαστοῖσι φυτάμασιν, δὲν σημαίνει, οὐ πελαστοῖς, ἀλλὰ, μὴ γεγραμμένοις, μὴ τεχνικοῖς, ὅ ἐστι φυτικοῖς, πραγματικῶς ἐστι φυτάματι. Ὁ Ἑλμτλ. Ἐὐρ. Μηδ. 149. παρ' Αἰσχ. προκρίνει τὴν γραφὴν, πλαστοῖσι φυτιάμασιν. 3) »Πλαστὸν φάρμακον, ἀντὶ, καταπλαστόν.

Πλαστουργέω, ῶ. (πλαστουργός). Πλαστὰ ἔργα ποιῶ, δηλ. μορφόω, σχηματίζω, δημιουργῶ, πλαστῶ, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 58. ὅθεν

Πλαστούργημα, τὸ. Τὸ πεπλασμένον, μεμορφωμένον· ἄγαλμα, εἰκὼν, πλάσμα. ποίημα. παράστασις· καὶ ἡ πεπλασμένη ἤτοι ἡ ψευδὴς ποίησις. Παρὰ τοῖς Ἑβδομ. λέγεται ὁ ἀνθρωπος ὡς πλάσμα Θεοῦ ἐκ χοός.

*Πλαστουργία, ἡ. Τὸ πλαστουργεῖν, μορφόειν, σχηματίζειν, Τζέτζ.

Πλαστουργός, ὁ. (πλαστὸν, ἔργω) ταὐτὸν τῷ, πλάστης. Πλάττων, σχηματίζων· δημιουργὸς, κτίστης. 2) μεταφορικ. ὁ πλάσματα, ἤτοι ψευδῆ ἐφευρήματα πλάττων, ποιῶν.

Πλάστρα, τὰ. Ἐνάτια, τσουλαρίκια, Πολυδ.

*Πλάστρια, ἡ, Θηλ. τοῦ πλαστὴρ, πλάστης.

Πλάτα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, πλάτη.

Πλαταγέω, ῶ. Μ. ἤτω. Κροταλίζω, ψοφῶ, κροτῶ, βροντῶ, ξηρὸν κτύπον ἀποτελῶ, κτύπον ἀποτελῶ, ἐπὶ δύο συγκρουομένων πλατέων σωμάτων. »Θελάμων θύρας ἐπλαταγεῦντον, Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 125. ἠχολόγουν ὑπὸ τοῦ κτύπου, βρόντου τῶν χρουτῶν. καὶ ἐπὶ χειρῶν, χειροκροτῶ, Θεόκρ. 8, 83. ἔτι δὲ ἐπὶ φύλλων παπαρούνας, καὶ ἄλλων φυτῶν, βάλλω φύλλον ἐπάνω εἰς τὴν χονδρὸν καὶ λιχανὸν ἢ μικρὸν δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς κοίλως, καὶ κτυπῶ μὲ τὴν παλάμην τῆς δεξιᾶς διὰ νὰ κάμνω κρότον· τὸ ἴδιον ἐκάμνον παίζοντες τὸ φύλλον ὡς εἶδος φούσκας καὶ κτυπῶντές το ἐπὶ τὸν βραχίονα, ἢ ὦμον, ἢ ἐπὶ τὸ μέτωπον· ὅρα πλαταγὼν καὶ ὁ. πλαταγόνιον. 2) μεταβτ. κτυπῶ τι οὕτως, ὥστε νὰ κάμῃ κρότον, ἠχολογῶ, π. χ. στῆθος, τύμπανα κ. τ. τ. (ἐπὶ τῆς πρώτης ἀμτβ. σημασ. ἢν ἐν χρῆσ. καὶ τὸ μέσον.) ἐκ τοῦ

Πλαταγή, ἡ. (πλατάσσω, πλάτος, πλαθύς). Τὸ πλαταγεῖν, τὸ ξηρὸν κτύπημα, δύο συγκρουομένων πλατέων σωμάτων, οἷ οὐ προξενεῖται φόφος, βρόντος, κτύπος. 2) τὰ δύο κόκκαλα ἐκείνα, τὰ ὁποῖα βάλλουσι τὰ παιδία εἰς τὰ δάκτυλα καὶ κάμνουσι κρότον, μάλιστα διὰ νὰ φοβίσωσι τὰ πτηνά· λέγεται καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίων ἐπὶ παρομοίῳ σκοπῷ ὀργάνων, Ἀπολλων. Ῥοδ. β'. 1056. »Ἀλλ' ἔγε χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων, δούπει ἐπὶ σκοπιῆς περιμήκεσσι, ταὐτόν ἐστι τῷ, πλαταγώνιον, κρόταλον χαλκοῦν. μεταφ. φλύαρος, ἐνοχλητικός.

Πλαταγημα, τό. (πλαταγέω) Ὁ διὰ τῆς πρὸς ἄλληλα συγκρούσεως δύο πλατέων σωμάτων προξενούμενος φόφος, βρόντος, κτύπος, Θεόκριτ. γ'. 29.

Πλαταγίζω, ταὐτόν τῷ, Πλαταγέω. 2) παρ' Ἀθην. ι β'. σελ. 519. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῆς χηνός. »Χῆνα πλαταγίζοντα καὶ κεχηνότα. ὡς ἡ χῆνα φωνάζοντα, φλυαροῦντα, καὶ χάσκοντα, ὅπου ὁ Κατωβὼν »Πλατυγίζοντα ἀναγινώσκεσθαι παραινεῖ, καθὼς ἔτι καὶ τὰ Χειρόγραφα ἔχουσι.

*Πλαταγωνέω, (πλαταγών) = πλαταγέω, Ἡσυχ.

*Πλαταγώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πλαταγών· μικρὸν κρότατον τῶν παιδίων, εἶδος παιγνιδίου. 2) = πλαταγών, τὸ φύλλον τῆς παπαρούνας καὶ ἄλλων φυτῶν, χρησιμεῦον, εἰς τὰ νὰ τὰ σπάζῃ τις μεταξὺ δύο δακτύλων κυκλοτερῶς κρατουμένων. ὅρ. πλαταγών.

Πλαταγών, ῶνος, ὁ. καὶ ὑποκ. πλαταγώνιον. Μικρὸν κρότιλον, ὄργανόν τι διὰ φόβισιν τῶν πτηνῶν· καὶ εἶδος παιγνιδίου τῶν παίδων, ὡς ὁ Ἡτύχ. ἐν Λεξ. ἐπλαταγήσεν, ἔχει »Πλαταγώνιον, παίγνιον ξύλινον, ᾧ φοφοῦσιν, Κρόταλον. 2) ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῶν φύλλων τῆς μηκώνος καὶ ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ πλατάσσειν, ὁ ἐστὶν ψοφεῖν· τιθέντες γὰρ αὐτὰ οἱ ἐρῶντες κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, ἔτυπτον τῇ ἑτέρᾳχειρί, καὶ πληττόμενα, εἰ ψόφον ἀποτέλει, ἐσημειοῦντο, ὅτι ἠγαπῶντο ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· εἰ δ' οὐκ ἀποτέλει, ὅτι ἐμισοῦντο, Θεόκριτ. γ'. 29., ὅπου μετεχειρίσθη εἰς πλατάγημα τὸ τηλ'φιλον, καὶ ἐν ιε. 57. τὰ ἐρυθρὰ φύλλα τῆς μήκωνος, τὰ ὁποῖα καὶ »Ἐρυθρὰ πλαταγώνεια καλεῖ· ὡς καὶ ὁ Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. ιε. σελ. 683. εἶπεν. »Καὶ δ' αὐτῆς τῆς μήκωνος ἀπὸ πλαταγώνια βάλλοιεν.

*Πλάτεμος, ου, ὁ (πλατύς). Βράχος ἐπίπεδος καὶ ὁμαλὸς ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς θαλάσσης, ἀμφ.

Πλατεμωδης, εως, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος ἔχων πλατύ, πλατὺς καὶ πεδινός, ἴτιος, ἐκ τοῦ

Πλατεμών, ῶνος, ὁ (πλατὴς πλάτος, πλατύς). Κάθε πλατὺ καὶ ἴτιον σῶμα, ἢ κάθε πλατὺς καὶ πεδινὸς τόπος· ἢ καθ' Ἡτύχ. »τόπος πλατὺς καὶ μέγας ἐπιθαλάττιος· οἱ δὲ, Λεωπετρία· οἱ δὲ, ὀλισθηρὰ πέτραι· οὕτω παρ' Ἀριστο 933. ἢ ὕφαλος πλατεῖα ἐν τῇ θαλάσσῃ πέτρα, περὶ ἣν πλατύνεται τὰ κύματα, ἢ κατὰ τὸν Θέωνα, ἢ ὀλίγον ὑποκρύπτουσα καὶ ἐξέχουσα τῆς θαλάσσης ὁμαλὴ πέτρα· οὕτω καὶ παρ' Ὀππιαν. ἁλιευτ. α'. 121 καὶ Ἀτολλων. ἀργ. α'. 361. »Λεῖα ἐπὶ πλατεμῶνια, ἢ ὁμαλὴ παραθαλάσσιος πέτρα, ἣν ἡ συνήθεια Πλάκα καλεῖ· οὕτω καὶ παρὰ Στοάβ. ιβ. σελ. 812. Παρὰ Πολυβ. ἰ. 43. ἢ εἰς τὸ κύτος (στρῶμα) τοῦ ποταμοῦ εὑρισκομένη πλατεῖα πέτρα. Ὁ Διοσκορ. δ'. 74. καλεῖ »Πλατεμῶνας τοὺς ἀνοικτοὺς καὶ ἐλευθέρους τόπους, τὰς πεδιάδας· ὁ δ' Ὅμηρ. ἐν Ὕμν. Ἑρμ. 123. καλεῖ οὕτω τὴν Σανίδα τῆς τραπέζης. Παρ' Ἀριστοτέλ. Ζῶ. Ἱστορ. η'. 2. ἀντὶ τοῦ »Ἐπὶ πλατεμώνων, ἐν ὀρθὸν Χειρόγραφον »Πλατέμωνα ἔχει σημαίνει κυρίως τὸ, πλατεῖα καὶ ὁμαλὴ πέτρα, πλάκα· ὡς καὶ παρ' Ὀππιαν. Ἁλιευτ. ε. 647. κεῖται. (ὁ τύπος πλάνεμος ἔστι πάνυ ἀμφ.)

Πλατάνιος, ία, ιον (πλάτανος). ἐκ πλατάνου ὤν, ἢ ἀνήκων εἰς πλάτανον. »Πλατάνια μῆλα, παρ' Ἀθην. β'. σελ 80. εἶδος μήλων, ἅπερ ὁ Γαλην. ἐν τῷ περὶ τροφῶν δυνάμ. β'. »Πλατανίστινα καλεῖ.

Πλατανιστής, οῦ, ὁ, Δωρ πλατανιτάς, = πλατανών. 2) εἶδος ἰχθύος ἀγνώστου, Πλίνιος θ'. 15.

Πλατανίστινος, ίνη, ινον, = πλατάνιος.

*Πλατάνιστος, ἡ, = πλατανος, Ἰλ. Β, 307. 310. πολλ. παρ' Ἡρόδ. (α)

*Πλατανιστοῦς, οῦντος, ὁ, κατὰ συνκίρ. ἀντὶ, πλατανιστέως, = πλατανών, Θέογν. 832.

Πλάτανος, ἡ. Μέγα σκιερὸν καὶ ὑδροχαρὲς δένδρον, γνωστὸν παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι, platanus Διον. Παρ' Ὁμήρ. Ἰλ Β, 310. καὶ, Ἡροδότ. ε. 113. καὶ ζ'. 27. κεῖται ἡ λέξις Πλατάνιστος, παρὰ δὲ Ἀριστοφ., Πλάτωνι καὶ Ξενοφ. Ἑλλην. ζ'. α. 21. πλάτανος, ὅθεν γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ μὲν Ἰωνικὸν, τὸ δὲ Ἀττικὸν ἐστί. (παρὰ τὸ, πλάτος, πλατύ, διὰ τὸ ἔχειν πλατέα φύλλα ἢ τὰ κλωνάρια του καθ' ὅλα τὰ μέρη πολλὰ ἐκτεταμένα. [υυυ]

Πλατανώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πλατάνου ὤν· ὅμοιος τῷ πλατάνῳ. πλήρης πλατάνων·

Πλατανών, ῶνος, ὁ (πλάτανος). Τόπος περιεκτικὸς πλατάνων, τὸ ὑπὸ πλατάνων δάσος, πλατανεῶς.

Πλάταξ, ακος, ὁ. Ἰχθύς τις, ὄστις καὶ κορακῖνος, ἢ κορακῖνος, καὶ, μύλλος, καὶ πλατίστακος, λέγεται, Ἀθήν. παρὰ τὸ πλατύς.

Πλατάσσω, ξω (πλάτον, πλάτος, πλατύς) ταὐτόν τῷ, Πλαταγέω· συγκρούων πρὸς ἄλληλα δύο πλατέα, ἐπίπεδα σώματα, κτύπον, ψόφον, ἦχον ἀποτελῶ.

*Πλατεάζω, = πλατειάζω.

Πλατεῖα, ἡ, προστακ· ἀδὸς Λεωφόρος, πλατὺς δρόμος, (στράτα μεγάλη καὶ πλατειά), Διόδωρ. Σικελ. στ'. 52. ἀγυιά. 2) προστυπακουομ. τοῦ χείρ, ἡ παλάμη. ὅρ πλατύς.

Πλατειάζω, (πλατύς) Πλατέως λαλῶ, ὁμιλῶ, ἢ προφέρω ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς Δωρικῆς διαλέκτου, ὁ ἐστι, Δωρικῶς ὁμιλῶ, οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυστομοῦσι, τὸ ε πλεονάζοντες· ἄλλως δὲ καὶ πλατυστομέω λέγεται, Δωρ. πλατειάσω Θεοκρ. 15, 88. καὶ αὐτ. Valck. σελ. 380. »Τρυγόνες ἐκκιστεῦντι πλατυάδοισι ἄπαντα, δορίζουσαι ἄπαντα· ὅθεν παρὰ Σουίδ. »Ἐμπλατειάσαι, τρυφερευσαμένη Ὁ Ἡτύχ. ἔχει. »Ἐμπλατειάσαι, ἐν πλατείαις τύπτουσα ταῖς χερσίν, ἢ τρυφερομένη· ὁ αὐτὸς ἔχει. Πλατειάζειν, ἀλαζονεύεσθαι, φανακίζειν· ὁ Σουίδ. ἔχει. Πλατειάζειν, ἀλαζονεύεσθαι· ὁ Φώτ. »Πλατειάσαι, τὸ πλατείᾳ τῇ χειρὶ παῖσαι, Φερεκράτειον. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει ὁ Ἡτύχιος τὸ Λακωνικὸν »Πλατειάδοντες, οἱ γυριαζόμενοι τοῖς ἐφήβοις· καὶ »Πλατειάσαι, τὸ πλατείᾳ τῇ χειρὶ παῖσαι· ἠέρμηνεία τοῦ τρυφερεύσαι, κατ' ἐμὴν γνώμην, παράγεται ἐκ τοῦ ἐγγελῶν πλατὺν γέλωτα. ὅθεν

Πλατειασμός, ὁ. Τὸ πλατέως ἤτοι μὲ ἀνοικτὸν στόμα ὁμιλεῖν· ἢ πλατεῖα προφορὰ, ἐξαιρ. τῆς δωρικῆς διαλέκτου, Quintil. Inst. α'. 9.

Πλατεῖον, τό. (πλατὺς) Ξύλινος πλάκα, πίναξ, tabella. »Πλατεῖον ἐπιγεγραμμένον Πολύβ.

Πλατέως, ἐπίρ. τοῦ Πλατύς. Κατὰ πλατὺν τρόπον, ἀφθόνως.

Πλάτη, ἡ, καὶ πλάτα, ἡ (πλάτος, πλατύς). Πλάκα, ἡ ὁμαλὴ καὶ ἐπίπεδος ἐπιφάνεια σώματός τινος, ἐξαιρ. α) τὸ κατώτερον καὶ πλατὺ μέρος, ἤτοι τὸ κάτω ἄκρον τῆς κώπης, ᾧ πλήττεται τὸ ὕδωρ, ὅθεν καὶ, ὅλη ἡ κώπη. κατὰ δὲ Ἡτύχ. καὶ τὸ πλοῖον αὐτό. β) ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, τὸ πέλαγος, aequor. γ) τὰ πλατέα, καμπυλοειδῆ ἐστὰ τῶν πλευρῶν, ὅθεν, ὠμοπλάτη, οἱ χερσαῖα πλάτη, ἡ ποιμενικὴ ῥάβδος, Λυκόφρ. 96. (υ-)

Πλατιγξ, γγος, ἡ, ταὐτόν τῷ, Πλάτη. Lob. Φρυν. σελ. 72. ὀρθότερον μέντοι τὸ, Πλάτυγξ, ὅθεν τὸ, Πλατυγίζειν.

*Πλατίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πλάτη.

Πλατίον, ἐπίρ. Δωρίκ. ἀντὶ τοῦ, Πλησίον, Στοβ. ἐκλ. φυσ.

Πλάτις, εδος, ἡ (ΠΛΑΖΩ, πελάζω), ποιητ. ἀντὶ, πελάτις, ἡ. Σύζυγος, γυνή, σύνευνος, παράκοιτις, παλλακὶς ἑταίρα, παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην, Ἀριστοφ. Ἀχ. 132.

Πλατίστακος, ὁ. Εἶδός τι μέγα τοῦ ἰχθύος μύλλου. 2) = ὁ μύλλος.

*Πλατός, ἡ, ὁν, ἐρ. πλαστός.

Πλάτος, εος, τὸ (πλατύς). Πλάτος, ἡ ἔκτασις σώματος τινός, φάρδος, ἀντίκειται τῷ, Μῆκος. »Ἐν πλάτει, ἢ, κατὰ πλάτος», διεξοδικῶς. (υυ)

Πλατόω, ῶ. Μ. ώσω (πλατύς), ὡς τὸ, πλατύνω. Κάμνω ἐπίπεδον ἢ πλατύ, ὡς τὸ ξύλον τὸ ἀνῆκον εἰς τὸ κάτω πλατύτερον ἄκρον τῆς κώπης, »Ἀριστοφ. Ἀχ. 552. »Κωπέων πλατουμένων, σημαίνει τὸ εἰς κώπην (πλάτην) ἐξεργαζόμενον ξύλον, τοῦ ὁποίου τὸ κάτω πλατὺ ἄκρον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρειάζεται μεγίλην ἐπιμέλειαν. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ε. 2.

Πλάττω, Ἀττ. ἀντὶ, πλάσσω.

Πλατυάμφοδος, ὁ, ἡ (ἄμφοδος), ποιητ. πλατείας τὰς ἀμφόδους, ἀγυιὰς ἔχων, ἐπὶ πόλεως, Γραμματ.

*Πλατυαύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Πλατὺν ἔχων αὐχένα, λαιμόν, ἢ τράχηλον.

Πλατυγάστωρ, ορος, (γαστὴρ.) πλατεῖαν γαστέρα, κοιλίαν ἔχων.

Πλατυγίζω, ίσω (πλατύς, πλάτυγξ). πλήσσω, κτυπῶ τὸ ὕδωρ μὲ τὸ κάτω πλατὺ μέρος (ὅ ἐστι, μὲ τὴν πλάτην, ἢ μὲ τὴν πλάτυγγα.) τῆς κώπης. Κωπηλατῶ, ἐρέσσω· ἢ συνήθεια παραφθείρατα τούτο, πλατυαλίζω, καὶ χυδαϊκῶς πλατυαλίζω, λέγει. 2) φαρδύνω, πλατυνῶ ὁμιλῶ, ἤγουν, ἀλαζονεύομαι, μεγαλορρημονῶ, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 850. »Τί θαλαττοκοπεῖς, καὶ πλατυγίζεις, ἔνθα ὁ Σχολιαστ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀλαζονεύῃ· κεῖται δὲ ἐνταῦθα κωμικῶς κατὰ ἀντίφρασιν, ἀναφερόμενον ἐπὶ τοῦ πλατυγίζω, κωπηλατῶ, καὶ ἐπὶ τοῦ, πλατύζομαι, ἀλαζονεύομαι. 3) ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ, πλαταγέω, σπάζω φύλλα μήκωνος κτ. ἐπὶ τῶν δακτύλων τῆς χειρός, ὡς καὶ Ὁ Σχολ. λέγει ὅτι συνωνυμεῖ τῷ, Πλαταγώνιον, ἴδε Πλαταγίζω. Ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πλάτσ, ἢ πλάτζ, ἀντὶ τοῦ, πλαταγὴ ἢ πλαταγημα, ἐπὶ τοῦ ἤχου ἢ ψόφου τοῦ ἐκ τῆς κρούσεως τοῦ ὕδατος προξενουμένου. Ὁ Φώτιος ἔχει. »Πλατυγίζει, τοῖς πτεροῖς κρούει», ὅθεν ἡ χυδαία φωνὴ ἐξέλαβε τὸ πλατάμα, ἀντὶ τοῦ πτέρυγας.

Πλατύγλωσσος, καὶ, Ἀττ. πλατύγλωττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα) ὁ πλατεῖαν γλῶσσαν ἔχων.

Πλάτυγξ, ἡ. ταὐτόν τῷ, Πλάτη. ὅρ. πλάτιγξ. (υ-)

*Πλατύζομαι, (πλατύς), = πλατυγίζω, 3.

Πλατύκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Πλατὺ ἄχυρον, ἢ Πλατὺν καρπὸν ἔχων, φέρων.

Πλατύκαρφος, ὁ, ἡ (κάρφος) Πλατὺ κάρφος, κλωνὸν ἔχων. Παρὰ Διοσκορ. δ'. 8. ἀντὶ τοῦ λεπτόκαρφος· ἢ τοῦ Ἄλδου ἔκδοσις, πλατύκαρφος, ἔχει.

Πλατύκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός) Πλατὺν καυλὸν ἔχων, Θεόφρ.

Πλατύκερκος, ὁ, ἡ (κέρκος). Πλατεῖαν κέρκον, οὐρὰν ἔχων.

Πλατύκερως, γεν. ω, καὶ ωτος, ὁ, ἡ (κέρας) ταὐτὸν τῷ, Εὐρύκερως.

Πλατυκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Πλατεῖαν κεφαλὴν ἔχων, Ἀπολλόδωρ. Μαθημ. σελ. 17.

Πλατυκορία, ἡ καὶ, Πλατυκορίασις, εως, ἡ. (κόρη, πλατὺς) ἀντίκειται τῷ, στενοκορίασις, ἡ παρὰ φύσιν πλάτυνσις τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁπόταν ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐναντίον τῆς φύσεως πλατυνομένη χάνῃ τὴν ὅρασιν· ἄλλως δέ, καὶ, μυδρίασις, λέγεται, Vegetius Mulomed β'. 16. not.

*Πλατυκορίασις, ἡ, = πλατυκορία.

*Πλατυκός, ή, όν (πλατὺς). Φαρδὺς· ἀφθονος, διεξοδικός.

*Πλατυκύμινον, τό (κύμινον). Εἶδος κυμίνου Ἀλ Τραλλ. 10.

Πλατυλέσχης, ου, ὁ (λέσχη). Μέγας ἀθυρόστομος, φλύαρος, Ἀγαθίας ἐν Ἐπιγράμμ.

Πλατυλόγος, ὁ, ἡ λέγω ταὐτὸν τῷ, πλατυλέσχης, Γλωσσάρ. Στεφ. καὶ διεξοδικῶς ὁμιλῶν.

Πλατύλογχος, ὁ, ἡ. (λόγχη) Πλατεῖαν λόγχην ἔχων. Πλατύλογχον, τόα, οὐσιαστ. δόρυ, κοντάριον πλατεῖαν λόγχην ἔχον, μὲ πλατεῖαν μύτην, Στράβ. ιζ'. σελ. 1184.

*Πλάτυμμα, τό, = πλάτυσμα, ἐκ τοῦ πλατύνω.

*Πλατυντέον, θετ. ἐπίρρ. τοῦ πλατύνω. Πρέπει νὰ πλατύνῃ τις, ἐκτείνῃ, Ξεν. Ἱππαρχ. 4, 3.

Πλατύνω, υνῶ (πλατύς). Πλατὺν ποιῶ, φαρδύνω, ὅθεν, μεγαλύνω, ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, πλατέως ὁμιλῶ. Ποιητ. πλατύνομαι, πλατὺς γίνομαι, ἢ πλατύνω ἐμαυτόν, μεγαλύνομαι, ἐκτείνομαι, ἐξαπλόνομαι· καὶ μεταφ. φαρδιὰ ὁμιλῶ, μεγαλορρημονῶ, ἀλαζονεύομαι, Τίμ. παρὰ Διογ. Λ. 4, 42. (υ – –)

Πλατύνωτος, ὁ, ἡ (νῶτος). Πλατὰ τὰ νῶτα ἔχων.

Πλατυόνυχος, ὁ, ἡ. ὀρθότερον τό, Πλατωόνυχος.

Πλατυοφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός) Πλατεῖς, μεγάλους ὀφθαλμοὺς ἔχων. 2) ἐνεργ. πλατύνων τοὺς ὀφθαλμούς, ὅθεν, »Πλατυόφθαλμον, τό, καλεῖται τὸ στίμμι, διὰ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλατύνειν, κάμνειν ὥστε νὰ φαίνωνται μεγάλοι, ἐπιχριόμενον ταῖς βλεφαρίσι. Διοσκορ. ε. 99 Πλίν. λγ'. 6.

Πλατύουρος, ὁ, ἡ (οὐρά) πλατεῖαν οὐρὰν ἔχων, καὶ οὐσιαστ. ὁπλ. ἰχθὺς παρ' Ὀππιαν. ἁλιευτ. α. 99.

Πλατύπιλος, ὁ, ἡ. (πῖλος) ποιητ. Πλατεῖα, διὰ νὰ φυλάττῃ ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἡλιστερής, Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 318.

Πλατυπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Πλατεῖαν πορφύραν ἢ πορφυρόχροον ὤν, οὖσαν, σειρίτιον ἔχω, ἴδε καὶ, Πλατύσημος.

Πλατύπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Πλατεῖς πόδας ἔχων.

Πλατυπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον) Πλατὺ πρόσωπον ἔχων.

Πλατύπυγος, ὁ, ἡ (πυγή). Πλατεῖαν πυγὴν ἔχων, φαρδύωλος.

Πλατυρημοσύνη, ἡ (ῥῆμα, ποιητ. Πολυλογία, φλυαρία, ὅθεν, »Πλατ. ἀνάλιστος«, ἀνάλατος φλυαρία, Τίμων.

Πλατύῤῥυν, ινος, ὁ, ἡ (ῥίν). Πλατὺ ῥυσσόμενα, ἢ πλατομύτης. γραφ. καὶ, πλατυῤῥις, ὁ, ἡ.

Πλατύῤῥους, καὶ συναλ. ῥους, ὁ, ἡ. (ῥέω). Πλατέως ῥέων, πλατὺν τὸν ῥοῦν, πλατὺ τὸ ῥεῦμα ἔχων.

Πλατύρυγχος, καὶ, πλατύῤῥυγχος, ὁ, ἡ (ῥύγχος). Πλατὺ τὸ ῥύγχος, τὸν ζουρνᾶν, τὴν μύτην ἔχων.

*Πλατύῤῥυμος, ὁ, ἡ (ῥύμη). Πλατεῖας ὁδοὺς ἔχων.

Πλατύς, εῖα, ὺ καὶ ἐπίῤῥ. πλατέως. Πλάτος ἔχων, εὐρύς, φαρδύς· πεδινός, ἴσιος, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. ἔτι δέ, μακρὰν ἐκτεταμένος, Ἰλ. Β, 474. »Αἰπόλια πλατέα αἰγῶνα, μεγάλα, διὰ τὸ ἐσκεδασμένας ἐπὶ πολὺ, καὶ μὴ ἀθρόας βόσκεσθαι τὰς αἴγας. Ἰλ Ε. 796. »Πλατὺς τελαμῶνα, φαρδύς. πρβ. Ὀδ. Ξ, 101. Ἡσ. Θ. 445. »Πλατὺς γέλωα, γέλοιον μὲ πολλὰ ἀνοικτὸν στόμα, καγχασμός, Ἀριστφ. Ἀχ. 1145. Lob. Φρυν. σελ. 472. λέγεται καὶ, πλατὺ γελᾶν. β) ἡ πλατεῖα, προσπ. ὁδός, ἡ μεγάλη στράτα· καὶ ὑπακ. χεῖρ, ἡ παλάμη. 2) εἰλμυρός, »Ὕδωρ, πόμα πλατύα, ἁλμυρόν, Ἀριστοτ. καὶ Ἡροδότ. β'. 108. πιθαν. ἐπειδὴ ἐνόουν μὲ τὸ, πλατὺ ὕδωρ, ἐν γένει τὴν θάλασσαν, ἐκ τῆς ὁποίας ὅμως ὕστερον ἐμείναν μόνον ἡ ἰδιαιτ. ἔννοια τοῦ ἁλμυροῦ. τὸ δὲ ἐν Ἰλ, Η, 86. καὶ Ρ, 432. »Ἑλλήσποντον πλατύνω, δὲν σημαίνει, ἁλμυρόν, ἀλλὰ τφόντι πλατύν, δηλ. καθὸ πλατὺν μὲν κατὰ τὸ ἄκρωτ. Σίγειον, στενὸν δὲ κατὰ τὴν Ἄβυδον. Συγγρ. καὶ ὑπερθ. πλατύτερος, πλατύτατος, καὶ πλατύστατος, Τίμων παρὰ Διογ. Λ, 3, 7. Ἀρεταῖος δ'. 3. καὶ Ἀριστοτέλ. μετεωρ. ι α. »Τὰ νότεια ὕδατα πλατύτερα, καὶ τὰ πρῶτα τῶν μετοπωρινῶν«. (ὅθεν, πλάτη, πλάτος, συγγεν. τῷ, πλῆθος.)

Πλατύσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Πλατεῖαν σάρκα ἔχων, ἀμφ.

Πλατύσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Πλατὺ σῆμα, οἷαν, κρόσπεδον, σειρίτιον, κινάριον ἔχων, π. χ. »Χιτὼν πλατύσημος« ἔτι δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, τοιαῦτα ἐνδύματα φορούντων· παραβάλλεται μετὰ τοῦ, Πλατυπόρφυρος· ἐξεκαντίας, Πλατύσημος, ἡ, προτυπακ. ἐσθὴς, δηλοῖ, ὁ χιτὼν, ὃν ἐφόρουν οἱ βουλευταὶ, τῶν Ῥωμαίων, tunica laticlavia. ἀντίκ. τῷ, στενόσημος, ἡ, ὁ στενὰς ὡὰς, σειρίτια ἔχων, τὸν ὁποῖον ἐφόρουν μόνον οἱ ἱππόται, angusticlavia. Οὐσιαστ. Πλατύσημον, τό, ἡ πλατεῖα ὡὰ, τῆς ἐσθῆτος τῶν βουλευτῶν παρὰ Ῥωμαίοις, latus clavus.

Πλάτυσμα, τό (πλατύνω). Πᾶν πλατὺ καὶ ἐκτεταμένον σῶμα, πλάκα, λάμμα, π. χ. »Σιδήρου πλάτυσμα«. »Ὑφάσματος πλάτυσμα, κ. τ. τ.

*Πλατυσμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πλάτυσμα.

Πλατυσμός, ὁ (πλατύνω). Τὸ πλατὺν ποιεῖν, ἔκτασις· πλάτος, φάρδος. μεταφ. κομπασμός, ἀλαζονεία, Τίμων παρ' Ἀθην. ιδ'.

Πλατύστειρος, ὁ, ἡ. (στεῖρα) ἴδε ἐν τῷ, Πλατύφυγος.

Πλατύστερνος, ὁ, ἡ (στέρνον). Πλατὺ τὸ στέρνον, τὸ στῆθος ἔχων, Γεωπον.

Πλατυστομέω, ῶ. Μ. ήσω. ταὐτὸν τῷ, πλατειάζω, Ἀνοίγω πολλὰ τὸ στόμα ἐν τῷ ὁμιλεῖν, ἐκ τοῦ

Πλατύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Πλατὺ, ἀνοικτὸν στόμα ἔχων, ἢ μὲ ἀνοικτὸν, ἤτοι πλατὺ στόμα ὁμιλῶν· τραχέως ἢ Δωρικῶς λαλῶν, ὁμιλῶν, πλατέα γὰρ πάντα λαλοῦσιν οἱ Δωριεῖς, διὰ τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν, τῷ ἀ τὰ πλεῖστα χρωμένοις.

*Πλατύσχιστος, ὁ, ἡ (σχίζω). Φαρδιὰ ἢ κατὰ τὸ φάρδος, κατὰ πλάτος σχισμένος, Θεόφρ. ἱστ. φ. 9, 11.

*Πλατύτερον, συγκρ. ἐπίῤῥ. τοῦ πλατέως.

*Πλατυτέρως, ἐπίῤῥ. = πλατύτερον.

Πλατύτης, ητος, ἡ (πλατύς), ταὐτὸν τῷ, Πλάτος· μεγάλη ἔκτασις.

Πλατύφυγος, προσπ. ναῦς. Πλοῖον πλατεῖαν τὴν τρόπιν ἔχον, Στράβ. δ'. σελ. 297. ἐνθα ἡ σημασία αὐτὴ εἰκάζεται ἐκ τῆς παραβολῆς τοῦ χωρίου Καίσαρ. πολ. Γαλλ. γ'. 13. Ἡ λέξις εἶναι διεφθαρμένη, καὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς συνεχείας τοῦ λόγου ἔπρεπε νὰ λέγηται »Πλατύστειρος, πλατεῖαν στεῖραν ἔχων. Ἐνδέχεται μεντοι νὰ ἐγράφη ποτὲ πλατύφολκος, ἢ »Πλατύφηγος τῆς φηγοῦ ἐκληφθείσης ἀντὶ τοῦ, τρόπις, ἢ στεῖρα, ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος.

Πλατύφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πλατὰ φύλλα ἔχων. 2) οὐσ. πλατύφυλλον, τό, εἶδος φυτοῦ μὲ πλατὰ φύλλα, Θεόφρ Ἱστ. Φυτ. στ. 6.

Πλατυχαίτας, ὁ. ἴδε Ὁμωχέτης.

Πλατύχωρος, ὁ, ἡ (χῶρος). Πλατὺν χῶρον ἔχων, εὐρύχωρος, Γεωπον.

*Πλατύψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Πλατεῖαν ἔχων ψυχὴν, δηλ. ἀκόρεστος, ἀμφ.

Πλατυωνυξ, υχος, ὁ, ἡ, καὶ

*Πλατυόνυχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ). Πλατεῖας ἔχων ὄνυχας, ἢ ὁπλάς. (ὁ τύπος, πλατυόνυχος, δὲν εἶναι καλός.)

*Πλατωνίζω, ίσω (πλάτων). Μιμοῦμαι τὸν Πλάτωνα, ἢ, ὑποκρίνομαι ἐμαυτὸν Πλατωνικόν.

Πλατωχέτας, α, ὁ, Δωρ. (πλατίον, ἀντὶ, πλησίον, ἔχω). Ὁ γείτων, Πλούτ. = ὁμοχαίτης.

(Πλάω), ἀντὶ τοῦ, πελάω, ὄχρ. πρωτότυπον, ἀφ. οὐ παράγουσι τὸν κατὰ συγκοπ. ἀόρ. τοῦ πελάζω, ὅθεν ἔπλητο ἢ πλῆτο, ἀντὶ, ἐπέπλητο, καὶ, πλῆτο, Ὀδυσ. Θ, 57. Ἰλ. Ξ, 438.

Πλέας, Ἰλ. Β, 129. ἀντὶ τοῦ, πλέονας, (πλείονας, ἢ πλέας, ἐκ τοῦ, πλέης, ὅθεν τὸ πλείων, ὄρ. πλέας.

Πλέγδην, ἐπίρ. (πλέκω). Πλεκτικῶς, πλέκων, π. χ. πλέκτην ἐνέδησεν, = ἐπέπλεξε, Ἀλκ. Ἐπιγρ. 2) παθ. περιπεπλεγμένως, ἐμπεπλεγμένως.

Πλέγμα, τό. (πλέκω). Τὸ πεπλεγμένον, πᾶν τὸ διὰ πλοκῆς συντεθειμένον, οἷον, σπυρίς, καλάθιον, δίκτυον, κόμη τῆς κεφαλῆς (πλεξούδα), κ. τ. τ. καὶ πλέξιμον, διπλωματιά, πτυχή, περιτείλημα »Πλέγμα γυίων«, ἀγκαλίασμα, πρβ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 590. ὅθεν

Πλεγματεύω, ταὐτὸν τῷ, πλέκω, πλέγματα ποιῶ.

Πλεγμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πλέγμα, ἐνταῦθεν ἡ συνήθεια ἔν τισι τόποις τὸ δίκτυον, πλεμμάτιον λέγει.

Πλεγνύω, ῆ, πλέγνυμι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, πλέκω.

*Πλέες, οἱ, αἱ. πλέας, ἐπ. συγκρ. τοῦ πολύς, Πλείονες, περισσότεροι, Ἰλ. Β, 129. Δ, 395. (εὑρηται μόνον κατὰ πληθ. ὀνομ. καὶ αἰτ. ἀόρ. ὅθεν κατὰ συναλ. Δωρ. τύπος, πλεῖς.)

Πλεθριαῖος, αία, αῖον. Μέγεθος πλέθρου ἔχων, Ξενοφ. εὑρηται ἅπαξ ὅτε καὶ πλεθραῖος.

Πλεθρίζω, ίσω (πλέθρον). Κυρίως τρέχω εἰς τὸ πλέθρον ἄνω καὶ κάτω, διατρέχω τοῦτο τὸ μέτρον. μεταφ. ἐκτείνομαι κατὰ πλάτος πολὺ, φλυαρῶ, ἀλαζονεύομαι, Θεόφρ. Χαρ. 33.

Πλέθριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πλέθρον. 2) ὁ παρὰ Ῥωμαίοις κύκλος τοῦ ἱπποδρομίου, ἢ ἐν ᾧ ἐγίνοντο οἱ ἀγῶνες.

Πλέθρισμα, τό (πλεθρίζω). Δρόμημα, ἀγὼν εἰς τὸ στάδιον, ἑνὸς πλέθρου μῆκος ἔχον, Ἡσύχ καὶ Φώτ

Πλέθρον, τό. Διάστημα μήκους ἢ μέτρου ἑκατὸν ποδῶν Ἑλληνικῶν μήκους, καὶ ἑκατὸν τεσσάρων Ῥωμαϊκῶν, ὑπέρεστι τὸ ἕκτον μέρος τοῦ σταδίου, Ἡρόδ. 2, 124. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ β) στάδιον ἀγῶνος, πλέθρου μῆκος ἔχον, καὶ

ὁ ἀγὼν ἐν αὐτῷ. 2) ὡς μέτρον ἐπιπέδων, 10,000 ποδῶν τετραγων., Ἕρμαν. Εὐρπ. Ἰων. 1152. μεταχειριζόμενον δὲ ἐπὶ Ῥωμαϊκῶν ἀνταειμένων σημαίνει τὸ Λατιν. Juperum, στρέμμα περιέχον 120 πόδας τὸ πλάτος καὶ 240 τὸ μῆκος, ἄρα 28,800 τετραγων. ὁ δὲ Ἥρων ὁ Γεωμέτρης ἀποδίδει εἰς τὸ πλέθρον 10 ἀκαινας, ἔϛ ἢ πήχεις, 100 βασιλικοὺς πόδας, 120. Ἰταλικούς. Παρὰ Ποιηταῖς λέγεται, πέλεθροι καὶ πελέθρισμα· καὶ ὁ Ὅμηρος (Ἰλ. Φ, 407. καὶ Ὀδισσ. Λ, 576.) μετεχειρίσθη τὸ πέλεθρον μόνον ὡς μέτρον τετραγωνικὸν ἔθεν. ἀπέλεθρος, καὶ ἰσοπέλεθρος 3) ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Πλέθρα, μέτρα γῆς, ἢ ἀώγρους καὶ βοταιοφόρους τόπους· καὶ ἔτι »Πελεθρόνιος, ὁ Χείρων. οἱ δὲ πολυφάρμακοι ἔστις φαίνεται ὅτι εἶχε πρὸ ἐφθαλμῶν ῥῆσιν τινὰ ὡς τοῦ Νικάνδρου Ὀνηρ. 505. »Πελεθρόνιον τόπον. Παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ ἐν στίχ. 440. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔτι »Μόργιον, μέτρον γῆς, ὁ ἐστὶ πλέθρον· ἔθεν τὸ παρὰ Γερμαν. Morgen. (Φαίνεται, ὅτι προκύπτει ἐκ τοῦ πλήθω, καὶ σημαίνει ἀδιόριστον τι μέτρον, ἐν γένει, ὡς τὸ, πλεῖον, τὴν ἀπεπλήρωσιν ἐπεικνύντα μέτρου· ὀρθότερον δὲ ἴσως παρὰ τὸ, πέλαθρον, καὶ τοῦτο παρὰ τὸ, πέλομαι, σημαίνον τὸ διάστημα ἕως ἐκεῖ, ἔνθα ὁ ἀρότηρ βοὺς ἀναποδίζει καὶ γυρίζει.)

Πλειάς, ἄδος, ἡ, Ἰων. Πληιάς. Ἀστερισμός τις ἐν οὐρανῷ ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων συγκείμενος. (Πουλυδ.), Πλη9. Πλειάδες, Ἰων. Πληιάδες, αἱ ἑπτὰ θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, αἱ ὁποῖαι κατεστάθησαν ὑπὸ τοῦ Διὸς μεταξὺ τῶν ἀστέρων καὶ ἐσχημάτιζον τὸν ἀστερισμὸν τῶν ἑπτὰ ἀστέρων, Ἰλ. Σ, 486. Ὀδ. Ε, 227. ἑκατεράκις κατὰ τὸν Ἰων. τύπον. καὶ Ἡσίοδ. Ἔργ. 615. (ἀπὸ τοῦ πλέω, ναυτίλλομαι, ἐπειδὴ καὶ καθ' ὃν χρόνον διατίλλουσιν αὐτοὶ, ἄρχονται τὸν πλοῦν, καθ' ὃν δὲ πέλει δύνουσι, παύονται εἰ ἀνθρωπεῖον πλοῦν.) Εὕρηται καὶ, Πελειάδες.

* Πλεῖε, Αἰολ. ἀντὶ πλεῖ. πρεσταν. τοῦ πλέω.

Πλεῖμα, τό, ἀρχαία γραφὴ ἀντὶ, πλῆμα, πλήσμα. ἐρ. πλεῖον.

* Πλεῖν, ὀνομφ. ἀόρ. τοῦ, πλέω.

Πλεῖν, Ἀττικ. ἀντὶ, πλέον. Περισσότερον, ὡς τὸ δεῖν. ἀντὶ, δέον, Ἀριστοφ. Βατρ. 18. καὶ 91. ἐρ. Κοεν Γρηγορ. σελ. 140. Ρhere. Μοῖρ. σελ. 294.

* Πλειονομοιρέω, ῶ. Μ. -ήσω (πλείων, μοῖρα). Ἔχειν περισσότερον ἀριθμὸν μερῶν ἢ μοιρῶν, Μαθημ.

Πλειονότης, ητος, ἡ (πλείων). Ὁ περισσότερος ἀριθμὸς, μεγαλήτερον μῆκος, Μαθημ. ἀντὶ τοῦ, Βραχυτης, Νικόμαχ. Μουσικ.

Πλειόνως, ἐπίρ. τοῦ, πλείων. Περισσοτέρως.

* Πλεῖος, πλεία, πλεῖον. Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντ. πλέος, πλήρης γεμάτος, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ὁ συνήθ. τύπος. ἴδε ἐν τῷ πλέος.

Πλειότερος, έρη, ερον, Ἰων. καὶ Ἐπ. συγκρ. τοῦ πλέος, πλεῖος. Πλέον γεμάτος, πληρέστερος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ. πλουσιώτερος, περισσότερα κτήματα ἔχων. »Πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι, σὺν πλείοσι κτήμασιν, ἢ σὺν χειρὶ πλείοσι καὶ πλουσιωτέρα, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, »Μὲ γεμάτα χέρια, Ὀδ. Δ, 359. ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ ἀντὶ τοῦ, περισσότερος.

* Πλειότης, ητος, ἡ, = πλειοτότης, ἀμφ.

Πλείονες, οἱ, κατὰ συναίρ. ἀντὶ, πλείονες καὶ πλείονας, ἐνομ. καὶ αἰτ. τοῦ πλείων. ὡς αἰτ. παρὰ Πολυαίν. στ. 3. καὶ Αἰνεᾶ Τακτ. 33. μετὰ τοῦ βύρσας συντεταγμένας, ἑνλεῖ, μέσον σβεστικὸν τῆς πυρκαϊᾶς, πίθαν. γεμάτας, ἤγουν βεβρεγμένας βύρσας.

* Πλείε, ἐρ. πλέει.

Πλειστάκις, καὶ, Πλειστάκις, ἐπίρ. (πλεῖστος). Τῶν περισσοτέρων φορᾶς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅθεν πλεονάκις, πολλάκις, πολλὰ σιχνὰ, Ξενοφ.

Πλειστεχέθεν, ἐπίρ. (πλεῖστος). Ἀπὸ τὰ περισσότερα μέρη, ἐκ πλείστων, ἤτοι πολλῶν περισσῶν, πολλῶν μερῶν.

* Πλειστεχῶς, ἐπίρ. (πλεῖστος). Κατὰ τὸν περισσότερον τρόπον, πολλαπλασίως, Φιλημ. Λεξ.

Πλειστήρης, ὁ, ἡ (πλεῖστος), ποιητ. Πολλαπλοῦς, πολλαπλάσιος πολλὰ πολυπλήθης, πάμπολυς, ὅθεν, πλειστήρης χρόνος, ἀντὶ, πάμπολυς, πλεῖστος χρόνος, ὡς παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 750. »χρόνον ἅπαντα πλειστήρη, ἔνθα ἡ ἔννοια τοῦ μέλλοντος κεῖται μόνον ἐν τῇ προστθείσῃ λέξει, τὸ λοιπὸν ὅθεν

Πλειστηριάζω, Μ. άσω, καὶ συνήθ. ὡς μέσ. Ἀπεθ. πληστειριάζομαι. Αὐξάνω, ἐξαρ. τὴν τιμὴν ἑνὸς πράγματος. ὅθεν, ἀκριβώτερα ξετιμῶ ἢ πρεσφέρω τι εἰς πωλήσιν, ἢ πωλῶ· ὑπερτίθημι, ἀνοβιβάζω τὴν τιμὴν τῶν πιπρασκομένων, ὑπερτιμῶ, πλείονος πωλῶ οὐ ὠνησάμην, (πλείονι ποιῶ ὑπερβολὴν τῆς τιμῆς) ἀκριβώτερα πωλῶ ἔκεινο, ἅπερ ἠγόρασα, καὶ προσφέρω ἑνὶ τινὶ πωλήσει πραγμάτων, γενομένη ὁτμεσία (εἰς τὸ μεζάτ) τιμὴν περισσοτέραν ἢ ἄλλος, ἀκριβοῖω τὴν τιμὴν, Λυσίας. ὅθεν

Πλειστηριασμός, ὁ. Ὑπερθεματισμός, ἢ ὑπέρθεσις, αὔξησις τῆς τιμῆς πράγματος τινὸς πωλουμένου, licitation.

Πλειστηρίζομαι, (πλεῖστος), μέσ. Ἀποθ., ποιητ. Ἐγκαλῶ τινὰ ἐξ αἰτίας τινὸς πράγματος τὸ περισσότερον, ἀποδίδω τι ὡς τὸ κυριώτερον αἴτιον τινὸς πράγματος, ἀποδίδω εἰς αὐτὸ τὴν περισσοτέραν αἰτίαν, »τινὶ, ἢ τί τινος, Αἰσχ. Ἱκετ. 1026. 2) καυχῶμαι. 3) εἰσέτι = πλειστηριάζομαι.

Πλειστοβελέω, ήσω (πλειστοβέλος). Παίζω πλειστοβελίνδα, ῥίπτω τοὺς περισσοτέρους κύβους, ἀστραγάλους. ὅθεν

* Πλειστοβολίνδα, ἐπίρ. - παίζειν, ἐνλ. παίζειν τὴν διὰ τῶν ἀστραγάλων ἢ κύβων παιδιὰν, ἔνθα ὁ σκοπὸς ἦτον ποῖος νὰ ῥίψῃ περισσοτέρους. Πολυδ. 5. 117. »Πλειστοβολίνδα, οὐ μόνον διὰ τῶν κύβων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἀστραγάλων ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀριθμὸν βαλεῖν.

Πλειστοβόλος, ὁ, ἡ. (πλεῖστος, βάλλω). Ὅστις ῥίπτει περισσοτέρους ἀστραγάλους, ἢ κύβους· ἔστις κάμνει περισσότερα εἰς τὸ παιγνίδιον τῆς πλειστοβολίνδας, Ἀλέκτ. α'. σελ. 242.

* Πλειστοδόκεια, ας, ἡ (π. δεκέω). Ἡ παρὰ μεγάλη εἴσοις, ὑπόλυψις τινὸς διὰ τὸν ἑαυτόν του ἢ δι' ἄλλους.

Πλειστοδυναμέω, ῶ, Μ. ήσω (δύναμις, πλεῖστος. Μεγάλην δύναμιν ἔχω, πλεῖστα δύναμαι ἐκτελέσαι, εἶμαι ὁ δυνατώτερος, ἔχω τὴν περισσοτέραν δύναμιν.

Πλειστολόγως, ἐπίρ. (λόγος). Κατὰ πολλὰς ἀναφοράς. Κατὰ πολλοὺς λόγους, πλεοναχῶς, πολυτρόπως, Γλωσσ. Στεφ.

Πλειστόμβροτος, ὁ, ἡ. (πλεῖστος, βροτός). Πολυάνθρωπος, Πινδαρ. Ὀλ. 6, 116. »Ἑορτὴ πλειστόμβροτος· πολλοὺς ἀνθρώπους ἔχουσα, εἰς ἣν συνήλθεν πολλοὶ ἀνθρωποι, παρ' ἣν πλείστοι τῶν ἀνθρώπων ὁρμίζονται.

Πλείστος, ἡ, ον, ὑπερλατ. τοῦ πλέος, ταὐτὸν τῷ, πολύς. Πολὺ περισσότερος, πολλότατος· ἔθεν καὶ, λίαν πολὺς, περισσὸς, Ὅμ. Ἰλ. Β, 577. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. λέγεται δὲ εὐ μόνον κυρίως ἐπὶ πλήθους ἀριθμοῦ, ἀλλὰ ἐν γένει καὶ ἐπὶ μεγέθους, ἐκτάσεως, ἐσωτερικῆς ὀγκόμεως, ἀξίας, ἢ βαθμοῦ, π. χ. »Πλείστοι κακοῖσι, τὸ μέγιστον, Ὀδ. Δ, 697. »Οἱ πλείστοι, οἱ ἐγγυτάτω, ἐπισημότατοι Ἡσ. Λεξ. 73. »Περὶ πλείστου ποιεῖσθαί τινα τιμῶ τι εἰς ἄκρον. »Αὐτῷ ἡ πλείστη γνώμη ἦν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦτο ταύτης τῆς γνώμης, ἢ εἶχε τοιαύτην γνώμην, ἢ ἔκλινεν εἰς τοῦτο, Ἡρόδ. 5, 126. ἡ ἀπεία αὕτη φρόσις λέγεται καὶ, »πλείστες εἶμι τῇ γνώμῃ, Ἡρόδ. 7, 220. »Πλείστός ἐστιν ἐν τινὶ, εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐνασχολημένος, καταγίνεται πολλὰ εἴκοτι, ὁμιλεῖ πολὺ περί τινος κ. τ. τ. ἢ Ὅσοι πλεῖστοι, ὅσα πλεῖστα, ὅσοι ἢ ὅσα τὸ δυνατὸν πολλότατα, Ἡρόδ. 1, 14. 6, 44. τό, Πλεῖστος, ἐπιφερομένου ἢ, παρ' Ἡρόδ. 2. 35, εἶναι κατὰ τὸ φαινόμενον ὡς συγκρ. π. χ. »πλεῖστα ζωύμασια ἔχει ἡ ἄλλη πᾶσα χώρη ἔνθα καὶ' ἔλλειψιν μετὰ τὸ πλεῖστα προσυπ. καὶ πλέονα »τὰ πλεῖστα τὸ περισσότερον, τὸ πολύ, »ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ταῖς περισσοτέραις φοραῖς »τὸ πλεῖστον τινὸς ὁ μέγιστος βαθμὸς πράγματός τινος. Ἡρόδ. Ἐστ. ὅτι τὸ πλεῖστον προστίθεται ὑπερθετικῷ τινὶ ὡς ἐπίρ., Σοφ. Φηλ. 631. Ο. Κ. 740. Εὐρ. Ἄλκ. 802. Ματθ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σελ. 859.

* Πλειστοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ τὸ περισσότερον ἢ πλεῖστον γεννῶν, Μανέθ. 4, 102.

Πλειστοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Πλεῖστα, πολλὰ φέρων, παράγων.

Πλείω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, πλέω, ναυτίλλομαι, Ὀδ. Ο, 34. Π, 368.

* Πλείω, κατ' ἀποκ. ἀντ. πλείονα αἰτ. ἑνν. ἢ πλῆθ. εὐθ. τοῦ πλείων.

Πλείων, ὁ, ἡ. Οὐδετ. πλεῖον, τό. γεν. ονος.) (παρὰ τοῖς Ἀττ. εὐχρηστότερος ἢ ὁ ἕτερος τύπος πλέων, οὐδετ. πλέον, γεν. ονος) ἔστι δὲ συγκρ. τοῦ πολύς· καὶ σημαίνει, περισσότερος, πλεοτερος, ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἢ μεγαλήτερος, μακρότερος, ἀξιολογώτερος, κτλ. ἐπὶ μεγέθους, ἐκτάσεως, ἐσωτερικῆς ὀγκόμεως, ἀξίας ἢ βαθμοῦ. π. χ. »Πλείων χρόνος, περισσότερος, μακρότερος καιρός. »Τὸ πλεῖον πολέμοιο, τὸ περισσότερον μέρος τοῦ πολέμου, Ἰλ. Α, 165. Ὀδ. Θ, 475. καὶ, »πλείων νύξ, τὸ περισσότερον μέρος τῆς νυκτός, Ἰλ. Κ, 252. »Οἱ πλέοντες κ., οἱ περισσότεροι, ὅθεν ὡς, οἱ πολλοί, οἱ πολλότατοι, Ἰλ. Κ, 673 Ὀδ. Β, 277. »Οἱ πλεῖστες, αἱ πλεῖστεκαι, Ἡρόδ. 1, 106. 109. Β, 120· 7, 140. καὶ μετὰ γεν. »τὰς πλεῖστας τῶν γυναικῶν, Ἡρόδ. 1, 1. ἀντὶ τοῦ ὁ ὄχλος, ὁ λαός, τὸ πλῆθος, ὁ δῆμος, ἀντὶ. τῶ, εὐγενεῖς μεγάλοι, Ἡρόδ. 7, 149. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, οἱ νεκροὶ, τεθνεῶτες, π. χ. »Ἐς πλείονα ἰέσθαιν, ὡς τό, ἐς Ἅιδου, Βρ. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 1073. Βρυαν. 30, 6. Λεων. Τορ. 79, 6. Scal. Varr. T. 2. p. 109. Bip. 2) ἰδιαιτέρα χρῆσις τοῦ οὐδετέρου. »Τὸ πλεῖον, τὸ περισσότερον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· καὶ παρ' Ἡρόδ. 3, 51. τὸ πλεῖν. »Περὶ πλείονος ποιοῦμαί τινα, τιμῶ τι περισσότερον, ἢ, »περὶ πλείονος ἡγοῦμαι, τορίζω διὰ περισσότερον, προτιμῶ περισσότερον. »Τὸ δὲ πλεῖον, τὸ περισσότερον ἔμοιγε, κυρίως ἔμοιγε, ἀλλὰ κυρίως (ὅταν θέλῃ τις νὰ φανερώσῃ τὸ πῶς ἔχει καθ' αὐτὸ ἢ ὑπόθεσις). »Ἐπὶ πλέονα, ἀντὶ πλέον καὶ πλέον, Ἡρόδ. 2, 171. 5, 51· 125. 7, 42. 9, 41. »Τὸ πλέον τινέων, ὁ μέγιστος βαθμὸς ἑνὸς πράγματος. ἐξαιρ. »Ἐπὶ τὸ πλεῖον τινὸς ἰέσθαιν, φθάνω ἕως εἰς τὸν μέγιστον βαθμὸν τινὸς· λέγεται καὶ, »ἐπὶ πλέον τινέων, Θεόκρ. 1, 20. 3, 47. »Τί πλέον ἔχω τί, περισσότερον, ἐνλ. τί ὄφελος, καὶ, τί ἔχει τις πλέον ἐξ αὐτοῦ, »Πλέον ἔχειν, ἀντὶ, ἔχω τι παράνω ὄλλου, ἐνλ. ὄφελος, κέρδος, προτίμησις, κερδαίνω, ὑπερβαίνω, ὑπερισχύω, νικῶ, ὡς τὸ, πλεονεκτέω, μετὰ γεν. Ἡρόδ. 9, 70. Valck. diatr. p. 151. Λαι. Πλατ. πολιτ. 1, 15. Meineke Μέναν. σελ. 380. ὡσαύτως καὶ, »πλέον τι τοῦ φέρεσθαιν, Ἡρόδ. 8, 29. τὸ δὲ, »Πλέον ἔφερε οἱ ἡ γνώμη, ἀντὶ τοῦ, ἡ γνώμη αὐτοῦ ἔφερε, ἐνλ. ἡ γνώμη ἦτο περισσότερον νά... Ἡρόδ. 8, 100. Ἀττικ. τῶ, ἔλαττον ἔχειν· ἐντελέστερον δὲ μετὰ τοῦ μοίρας, »Πλέον μοίρας ἔχειν, Θεογν. 606. »Ἐς πλέον ποιεῖν ἢ ἐργάζεσθαιν, προκόπτω, προκόπτω, κάμνω πρόοδον, ἔθεν μετὰ αἰτ., κατορθόω τί, pro-

ficere, Ἔρρ. Σοφ. Ο. Τ. 911. ὡσαύτως καί, πλέον ποιεῖν τε, π. χ. »Βουλοίμην πλέον τί με ποιῆσαι ἀπολογούμενον, ἤγαπων νὰ δυνηθῶ μὲ τὴν ἀπολογίαν μου νὰ κατορθώσω τί, Πλατ. »Πλέον ἔστί μοιι, ἐγὼ ἔκαμα περισσότερον, δηλ. ἐπροχώρησα, κατώρθωσά τι, Valck. Ἱππ. 284. »Ὧν οὐδέν μοι πέρον γέγονεν, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐδυνήθην νὰ κατορθώσω τί, Ἰσοκρ. »Ἐπὶ πλεῖστον, ἐπίρρ. περισσότερον, μακρότερον, γράφεται δὲ ὀρθότερον, ἐπίπλεον, ὅπερ ὄρθ. Τό, πλέον, κεῖται πολλάκις ἐν τῇ προτάσει ἀνεξαρτήτως καὶ ἀπολύτως, ἐξαιρ. πλέον ἢ —, Lob. Φρυν. σελ. 410. ὅτε δὲ ἐπιφέρεται τῷ, πλέον, ἀριθμός τις, παραλείπεται ἐνίοτε καὶ τό, ἤ, ὡς παρὰ Λατ. quam, ἐπιφερ. τῷ, plus, ὁ δὲ ἀριθμὸς μένει ὡς παρὰ Λατ. ἀμεταβλητος, Πλατ. Ἀπολ. σελ. 17. Δ. Ματθ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σελ. 851. ἐνίοτε δὲ ὁ ἀριθμός, καὶ ὅτε κυρίως ἔπρεπε νὰ ἦναι κατ' αἰτιατ., τάσσεται κατὰ γεν., Ξεν. Ἀνατ. 3, 2, 34. 7, 3, 12. Προσόδ. 4, 45, ὡς ἐπίρρ. δέ, προστιθέμενον ἑτέρῳ συγκριτ., κεῖται παρ' Εὐρ. Ἑκαβ. 624. Porsn. ἐν γενει, ἢν ἐν χρήσει οὐχὶ σπανίως αὐτὸ τοῦ, μᾶλλον, Herm. Εὐριπ. Ἰων. σελ. 12. »Ἀβρύνεται πλέον γίνεται ὑπερηφανώτερος, φιλησυχώτερος, Αἰσχ. Ἀγαμ. »Λόγοις τιμώμενα πλέον, Σοφ. Ο Ρ. 62. — Μέσον Ἐπε. ὑπαρχουσιν ἡ πληθ. ὀνομ. καὶ αἰτ. πλέες, πλέας, Ἰλ. Β, 120. Δ, 395. ὅθεν, Δωρ. κατὰ συναλ. πλεῖς. Ἰων. δὲ καὶ Δωρ. ἐστὶ τὸ κατὰ συναλ. πλεῦν, ἀντὶ πλέον, πλεῦνος, πλεῦνες, κτλ., οἱ ὁποῖοι παρ' Ἡρόδ. εἰσὶν οἱ συνηθέστεροι τύποι. Ἰδιαίτερος Ἀττικισμὸς ἔστι τὸ, πλεῖν, ἐνικ. ὀνομ. καὶ αἰτ. οὐδετ., ἀντὶ πλέον, ὡς τό, δεῖν ἀντὶ δέον, πλὴν μόνον ἐπὶ τοιούτων συντάξεων, οἷα ἡ, πλεῖν ἢ μύριοι, καὶ ἄλλαι τοιαῦται, πρβ. Βοιτμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 510. Ἀρστρ. Ὄρν. 6. Ἰων. ἀντ. πληθ. πλέονσι, Ἡρόδ. 7, 324. Ὁ Ὅμηρος κέχρηται, ὡς καὶ ὁ Ἡσίοδος, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, τοῖς τύποις, πλείων καὶ πλέων, ἀδιαφόρως, τῷ τελευταίῳ, δέ, ἐξαιρ. κατὰ πληθ., συνεχέστερον ὅθεν πληθ. πλείονι καὶ πλειόνεσσι. Παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. ἔτι πολλῷ εὐχρηστότερος ὁ τύπος, πλείων· τοιαυτίον δὲ κατὰ τὸ οὐδ. ὁ τύπος, πλέον, ἐξαιρ. ὅτῳ μᾶλλον πληθυζει τῇ ἐπιρρήματ. σημτ. Ἐκ τῶν παρ' Ἀττ. ἐν χρήσει κατὰ συναλ. τύπων οἱ τύποι πλεῖω, πλείους, κ. τ. λ. ὑπάρχουσιν, ἐν ὅχι οἱ μόνοι ὀρθοί, κἂν οἱ ἀρχαιότεροι καὶ καλλίτεροι, καὶ μόνον κατὰ τὸ πληθ. οὐδετ. πλέω μένει τὸ βραχὺ φωνῆν, Reisig Conj. Arist. p. 43. Βοιτμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 274. ὡς τότον ἀποδεικνύει τοῦτο τὸ πληθ. οὐδετ. ὁ Βοιτμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σελ. 411. τὸ δὲ παράδοξον εἶναι, ὅτι οἱ Μεγαρεῖτ. συντάσσουσιν ἐνίοτε τοῦτο τὸ πληθ. οὐδετ. μετ' οὐσιαστ. κατ' ἐσικὸν ἀριθμοῦ, Wess. Διοδωρ. 1, 63. Schaef. Δίον. Σιν. σελ. 219.

Πλεῖων, ῶνος, ὁ, ποιητ. Ὁ καιρός, ὁ χρόνος, ὁ ἐνιαυτός, τὸ ἔτος. Ἡσιόδ. Ἔργ. 619. »Πλειῶν δὲ κατὰ γθονὸς ὠρμενος εἶμι, ἀπὸ τοῦ πάντας τοὺς καρποὺς τῆς γῆς συμπληροῦσαι. »Ἐκ πολλοῦ πλειῶνος, (Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 9.), ἐκ πολλοῦ χρόνου, ἐκ πολλῶν ἐνιαυτῶν. Ἐντεῦθεν ἑρμηνεύεται τὸ »Πλείμματος πρώτου, ἐν τοῖς Δωρικ. Ἐπιγραφ. Grater. σελ. 216. ἀντὶ τοῦ, τῷ πρώτῳ ἔτει, τὸν πρώτον χρόνον. »Πλείμαν τοῦτον τῷ, πλῆμα, ἐκ τοῦ πλέω, ὡς καὶ τὸ πλεῶν. Ἐντεῦθεν τό, πλημμεῖον, πλαῖον· καὶ, πλημιῶ, πλαιῶ· καὶ, πλέμνιον, ἀρχαῖον, πλῆρες, καὶ, Πληγεῖον, πλαῖον, παρ' Ἡσυχ. (πιθαν. παρὰ τὸ, πλεῖος, π ος, ἀρχ. κυρίως τὸ εἰς πέρας ἀχθὲν τμῆμα, μέρος χρόνου, ἡ ἐκπλήρωσις ἢ τελείωσις ἑνὸς διαστήματος χρόνου. ἐπομ. ἢν ἐν χρήσει καὶ ὡς τό, πλεῖμα, πρβ. πλέθρον.)

*Πλειώνη, ἡ, ποιητ. κατ' ἐπέκτ. τύπος ἀντὶ, πλειάς, ὡς τό, Ἀτρυτώνη, κ. τ. τ.

Πλέκος, εος, τό (πλέκω) ταὐτόν τῷ, Πλέγμα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 454. Εἰρ. 528.

Πλεκόω. Ζητ. Σπλεκόω.

Πλεκτανάω, = πλεκτανόω, ἀμφ.

Πλεκτάνη, ἡ (πλέκω) πᾶν ὅ,τι πλεκτόν· ἐξαιρ. α) πλεκτόν, γαιτάνη, δηλυά, βρόχος, δίκτυον. β.) πλεξίς, ἡ πλεξίδα, πλεξοῦδα. 2) οἱ μακροὶ πόδες ἢ βραχίονες τῶν σηπίων καὶ ὀκταποδίων, πρὸς οὓς εἰσὶν αἱ κοτυλιδόνες, πλόκαμος. Ὁ Διοσκορίδης (δ'. 78.) φαίνεται, ὅτι καλεῖ οὕτω καὶ τὰ αἰθητικὰ καὶ μακρὰ κέρατα τῶν παγούρων. Ὁ Ἀριστοφάνης εἶπε »Πλεκτάνην κεφαλοῦ καὶ τὴν εἰλήσιον, ὅθεν

Πλεκτανόστολος, ὁ, ἡ (στέλλω, πλεκτάνη). Συρόμενος διὰ μέσου σχοινίου, ἐπίθ. πλοίου. Ὁ Λυκόφρων (στίχ. 230.) καλεῖ οὕτω τὸ μετὰ σχοινίων καὶ παραγγίων ἁρμοσθὲν πλοῖον, »Αἰθείας πλεκτανόστολον.

Πλεκτανόω, ὦ. Μ. ώσω (πλεκτάνη). Πλέκω, πλεκτάνας ποιῶ, ἐξεργάζομαι· ἐξαπλόω εἰς πολλοὺς κλώνους ὡς ἐν πλεκτάνας τῶν ὀκταπόδων, Ἱπποκρ. Παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 1046. »Πεπλεκτανημέναι πυκνοῖς δράκουσιν, ἀντὶ πλεκταινῶν (πλεξοῦδων τῆς κόμης τῆς κεφαλῆς) ὄφεις ἔχουσα, ὅπου ἀναγνωστέον ὀρθότερον Πεπλεκτανωμέναι.

Πλεκτή, ἡ, προσυπακουομ. σειρά· σειρίτιον, σχοινίον, τριχιά, κάμιλος, παράγγιον, Εὐριπ. Τροιάδ. 958. καὶ 1010. »Πλεκταὶ ἀγκύλαιν, Ἰφιγ. Ταυρ. 1408. 2) προσυπακουομ. τοῦ, σπυρίς, κεκλεγμένη σπυρίς, ζεμπίλιον, καλάθιον. 3) βρόχος, δίκτυον τοῦ κυνηγίου, Πλάτ. Νομ. ζ'. σελ. 394. κυρίως θηλ. τοῦ πλεκτός.

*Πλεκτικός, ἡ, ὸν (πλέκω). Ἀνήκων εἰς τὸ πλέκειν· κατεργασμένος εἰς τοῦτο, π. χ. τέχνη, Πλάτ. Νομ. π. σ. 6579. Α. 2) κλίνων εἰς τὸ περιπλέκειν ἢ περιπλέκεσθαι, ἐμπερδεύεσθαι, ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 10, 43.

Πλεκτός, ἡ, ὸν (πλέκω). Πεπλεγμένος, περιστρεμμένος (στρεμμένος), π. χ. τάλαρος, σειρά, ἀνάδεσμη, Ἰλ. Χ, 469. »Πλεκτή ἀνάδεσμη, τὰ πλεγμένα μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς καὶ δεμένα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ὡς στέφανος· καὶ, ἅρματα, Ἡσ. Ἀσπ. 63. ἐξαιρ. λέγεται ἐπὶ καλαθίων, κορυνίων, πλεξοῦδων καὶ σχοινίων ἢ παραγγίων, τὰ ὁποῖα ἐπλέκοντο ἐκ κλωστῶν, ῥαμμάτων. »Πλεκτόν, τοῦ, ὑπακουομ. ἀγγεῖον, καὶ »Πλεκτά, τῶν, ὅλα τὰ πεπλεγμένα ἀγγεῖα ἢ περιστρεμμένα πράγματα. »Πλεκτὰ σεμνὴ νεῶν, τὰ διάφορα εἴδη σχοινίων. 2) περιπεπλεγμένος, περιτυλιγμένος ἀγκαλιαστός.

Πλέκω, Μ. ξω. Μετ. ἀόρ. ἐπλεξάμην. Παθ. παρακ. πέπλεγμαι, Ἡρόδ. Παθ. ἀόρ. ἐπλέχθην, ἢ ἐπλέκην τὸν ὁποῖον τελευταῖον τύπον εὑρεν ὀθέκερ. ἀπαντᾶται ἐν τοῖς ἀρίστοις χειρογρ. τοῦ Πλουτάρχου. ὅθεν τὸ Λατιν. plico, plecto Πλέγμα ἢ πλοκὴν ποιῶ· περιστρέφων πρὸς ἄλληλα τὰ ῥάμματα. κ. τ. τ. συντίθημι ἐν ἄλλο τι ὁλόκληρον τῶμα. Ἐξαιρ. ἐπὶ πλεγμάτων τῶν τριχῶν, τῶν στεφάνων, τῶν κορυνίων, τῶν περικεφαλαιῶν, Ἡρόδ. 7, 72. καὶ ἐπὶ στριφίματος σχοινίων λεπτῶν ἢ χονδρῶν, Ἡρόδ. 7, 75. παρὰ Μεταγν. καὶ ἐπὶ τζουρκίνων, Πλατ. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ μέσ. Ἀόρ. Πλέξεσθαι χαίτας, καὶ, πείσμα, πλέκω τὰς τρίχας μου, καὶ, πλέκω ἐμαυτῷ σχοινίον ἐξ ἱτέας, Ἰλ. Ξ, 176. Ὀδ. Κ. 168. »Ἄρκυς πλ.» Ἀρ. Δητ. 790. ἐν γένει, τεχνικῶς κατασκευάζω, Ἰαν. Ἀ. Π. 446. 2) μετάφ. »πλέκειν λόγους, μύθους, μηχανάς, παλάμας, κ. τ. τ.», ἀντὶ τό, μηχανῶμαι, τεκταίνομαι, μηχανορραφῶ, ὡς τό, ῥάπτω, ἐπὶ παντὸς ὅ,τι γίνεται μὲ τέχνην, καὶ μάλιστα μὲ ἀπάτην καὶ δολιότητα, Valck. Φοίν. 407. »Παλάμας πλ.», Ἀριστοφ. Σοφ. 644. ἐν γένει, ἐπὶ πάσης ἀξιεπαίνου ἢ μῆ, χρήσεως τοῦ νοός εἴς τι ἀντικείμενον, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω. Ἔτι δὲ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, ἀρχινῶ, κάμνω τὴν πρώτην ἀρχὴν εἴς τι πρᾶγμα (π. χ. ὑφασμα), ἐπιχειρῶ τὴν ζωήν (καθὼ θεωρούμενον ὡς ὑφασμα) γνωστικά, δηλ. διάγω τὴν ζωήν ὄχι εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ συνετῶς.

*Πλέξις, εως, ἡ (πλέκω. Τὸ πλέκειν, περιπλέκειν, ὑφαίνειν, ὕφανσις, Πλατ. πολιτ. σ. 308. Δ.

Πλέον, οὐδετ. τοῦ, πλέων, πλείων, καὶ τοῦ, πλέος. Περισσότερον. »Πλέων ἔχειν», περισσότερον παρὰ τὸ ἀναγκαῖον ἔχειν· κέρδος ὄφελος ἔχειν. »Πλέον ἔχειν τῶν ἄλλων τῶν πολλῶν», προτίμησιν, ὑπεροχήν, νίκην ἔχειν· ὑπερβάλλειν, ὑπερέχειν, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τούτου πολλάκις χρῶνται τῷ, Πλεονεκτεῖν. Ξενοφ. Ἀγησ. δ'. 5. »Ἡρεῖτο σὺν τῷ γενναίῳ μειονεκτεῖν ἢ σὺν τῷ ἀδίκῳ πλέον ἔχειν· οὕτω καὶ ἀλλαχοῦ. »Πλέον ποιήσαιμι, ἀντὶ τοῦ, ἐκτελέσαιτι. »Τί δὲ πλέον; τί ὀφελεῖ; τί τὸ ὄφελος; τί τὸ συμφέρον, Ξενοφ. Κυροπ. ἐ. ἐ. 10. »Τί γὰρ ἐμοὶ πλέον, πλατύνεσθαι τὴν γῆν, αὐτὸν δὲ ἀτιμάζεσθαι; οὕτω καὶ Μελεαγρ. ἐπιγρ. 23. καὶ Ἀνάλεκτ. α'. σελ. 234. ὅρ. καὶ πλείων.

Πλεονάζοντως, Ἐπίρ. τῆς μετοχ. τοῦ πλεονάζω. Περιττῶς· μὲ πλεοναισμόν, ἐν ἀφθονίᾳ· πολλὰ συχνάκις, πολλάκις, Εὐστάθ.

Πλεονάζω, Μ. άσω (πλέον). Περισσεύω, περισσότερος εἰμί, ἀξιαρ. πλέον ἢ ἀναγκαῖος, ὅθεν, περιττός, ὑπέρμετρος. »Ὁρμὴ πλεονάζουσα», περισσεύουσα, ὑπὲρ τὸ μέτρον οὖσα. β'.) εἰς πλῆθος εἰμί, ὅ ἐστιν, ἐπιστατρεύμενος· (ἔχω μὲ τὸ παραπάνω), πλεονεκτῶ, περισσεύω, ἐπιστατρεύμενος, πολύς, πλέον τοῦ δέοντος ἔχω. Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον, εἶμαι αὐθάδης, ἰταμός, ἄμετρος, ἄδικος, ἢ ψέρομαι ἀδίκως. Θουκ. 1, 128. »Πλεονάζειν τῇ εὐτυχίᾳ». 3) ὑπὲρ τὸ δέον ἀσκοῦμαι ἢ ἐξασκῶ τι, ὑπερβαίνω τὸ μέτρον τῆς χρήσεως εἴς τι, τολμῶ πλέον ἢ πρέπει, κάμνω κατάχρησιν τῆς δυνάμεώς μου, Θουκ. β'. 35. »Πλεονάζειν τις, ὡς τό, »ἔστιν ἃ καὶ πλεονάζεται διὰ φθόνον· καὶ ἀ. 126. »Ὁ ἐν πολέμῳ εὐτυχίᾳ πλεονάζων, ὁ γενναῖος καὶ ὑπερηφάνος ἐξεστῶς καὶ μεταχειριζόμενος τὴν εἰς τὸν πόλεμον εὐτυχίαν του· ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον εὐτυχὴς ὡς εἰς τὰς πράξεις τοῦ πολέμου. »Καὶ τοὺς πάνυ δεινοὺς ἂν πλεονάζωσι, ἐπίστασθαι κοτμίους ποιεῖν», ἐὰν ὑπερβαίνωσι τὸ ὅριον, ὑπὲρ τὸ δέον πράττωσι· οὕτω καὶ τὰ »Ἐπεὶ πλεονάζειν ἐπεχείρουν», ἐπὶ τῶν Λακεδαιμονίων ῥηθέν, οἵτινες ὑπὲρ τὸ δέον καὶ ἀδίκως ἐστέρουν κατὰ τῶν Ἑλλήνων. ὑπάρχειν τι συχνὸν ἐν ἀφθονίᾳ, ἀπαντᾶν συχνάκις. »Πλεονάζει μοι τοῦτον», τοῦτο συμβαίνει εἰς ἐμὲ συχνάκις, ἢ ἔχω συχνάκις. »Τοῖς γέρουσιν τὸ πάθος πλεονάζει.» 4) »Πλεονάζειν τινός», ὑπερβαίνειν, ὑπερβάλλειν τινά, περισσότερον ἔχειν παρέξ ἄλλος, ἢ ἔχω ἀφθονίαν τινὸς πράγματος, ἔχω πλέον ἢ ὅ, τι χρεία. Χρυσόστομ. 5) ταὐτόν τῷ, Πλειστηριάζειν, πληθύνειν, αὐξάνειν, μεγαλύτερον ποιεῖν, Στράβ. β'. καὶ παρ' Ἀριστείδ. α'. σελ. 130. ἀντὶ τοῦ, περισσά, πολλὰ ὁμιλεῖν, πολλὰ λέγειν περίτινος, κάμνειν ὑπερβολήν τινος, μετὰ αἰτ. πράγμ. ὡσαύτως καὶ κατὰ μετ. διάθ. ὅθεν παθ., πλεονάζεσθαι καθ' ὑπερβολήν, ὑπὲρ τὸ μέτρον. μεγαλύνεσθαι τι· λαμβάνεσθαί τι εἰς χρῆσιν καθ' ὑπερβολήν, π. χ. »Πρόσεστι οἱ κακία πλεοναζόμενον», μετὰ τῆς ὑπερμέτρου χρήσεως εἶναι τὸ κακὸν συνη-

μένον, ἤγλ. ἡ κατάχρησις εἶναι αὐτῷ βλαβερά, Γαλην, ταὐτὸν τῷ, πλεονεκτεῖσθαι, Στραβ. 12. καὶ Στοβ. ψυσ. ἐκλ.

Πλεονάκις, Ἐπίρ. (πλέων). Συχνότερον.

Πλεόνασις, εως, ἡ (πλεονάζω). Ἡ περίσσευσις, ὑπερπερίσσευσις, ὑπερβολὴ τοῦ πληρώματοι, πλήθωρη.

Πλεόνασμα, τὸ (πλεονάζω). Περίσσευμα, τὸ πολλάκις ἢ παρὰ τὸ δέον ὄν, τὸ πολλάκις ἢ πολὺ ποιεῖν.

Πλεονασμός ὁ (πλεονάζω). Αὔξησις, πληθυσμός, μεγαλητέρευμα, περισσευμός· ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀναβιβασμός, ἐπὶ λόγων καὶ πραγμάτων. 2) παθητ. ταὐτὸν τῷ, Πλεόνασμα. Περισσευμός, ἀφθονία, ὑπερβολή, ἐπίμετρον. 3) παρὰ Γραμμ. ἡ πρόσθεσις λέξεως περιττῆς καὶ μηδὲν πλέον σημαινούσης, λέξις προστιθεμένη περιττῶς καὶ δίχως ἀνάγκη. ὅθεν

Πλεοναστικός, ἡ, ὄν· περιττός, πλεονάζων, ὑπὲρ τὸ μέτρον ὤν. εἰς πλεονασμὸν ἀνήκων.

Πλεοναστός, ἡ, ὄν ἐν χρήσει, μὲ ὑπερβολὴν, τοῦ ὁποίου κάμνει τις καταχρησιν.

*Πλεοναχόθεν ἐπίρρ. (πλέων). Ἐκ πολλῶν μερῶν, Ἀριστ. οὐρανν. 1, 5.

*Πλεοναχός, ἡ, ὄν (πλέων). Πολλαπλάσιος, ἐπίκ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 10, 87. 95. καὶ πλεοναχῶς, ἐπίρρ. κατὰ περισσοτέρους τρόπους, Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λ, 10, 78, 80.

Πλεονεκτέω, ῶ. Μέλ, ήσω. Ἀττικ. Πλεονεκτήτομαι, Πλάτ. Λάχ. σελ. 190. ταὐτὸν τῷ, πλέον ἔχω, ὅθεν καὶ συνετέθη. Ἔχω περισσότερον ὄφελος ἢ κέρδος παρὸξ ἄλλος, ἢ ἔχω τι προτέρημα, προτίμησιν παρὰ τὸν ἄλλον, ὅθεν 2) εἶμαι ἀνώτερος, κρείττων κατά τι, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ, μετὰ γενικ. προπ., ὅτε ἐνίοτε προστίθεται καὶ δοτ. ἢ αἰτ. πράγματος, κατὰ τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει τις τὸν ἕτερον, Ξεν. Ἀνοβ. 3, 1, 37. καὶ Ἑλλ. ζ'. ά. 24. »Ἐπλεονέκτει ὁ Πελοπίδας παρὰ τῷ Πέρσῃ», πλέον τῶν ἄλλων ἐτιμᾶτο, ὑπερέβαινε τοὺς ἄλλους κατὰ τὴν τιμὴν παρὰ τῷ Πέρσῃ. Κυρουπ. β'. 12. »Τοὺς κρατίστους καὶ τιμαῖς καὶ δώροις πλεονεκτεῖν», πλέον τῶν ἄλλων τιμᾶν· ἀλλ' ὁ Ἡλιόδωρ. ἐν β'. σελ. 122. καὶ ἀλλαχοῦ συντάττει τοῦτο μετὰ Αἰτιατικ. »Ἡ δὲ νῦν θεωρία καὶ πλεονεκτεῖ τὰς ἄλλας», καὶ ὡς μεταβτ. τριόντι ῥῆμα. 3) Ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὸ ζητεῖν τὸ ὄφελός μου, ἀγωνίζομαι νὰ αὐξήσω τὰ ὀφελός μου πρὸς βλάβην ἑτέρου, κάμνω νὰ ἔνβῃ εἰς ὄφελός μου εἴτε ἀνήκει ἄλλῳ, καὶ μάλιστα ἐπὶ τιμῆς, ἀπατῶ τινα, δολίως καὶ ἀδίκως πέρνω αὐτοῦ περισσότερον ἢ ἔπρεπε, αἰτιατ. 4) πλεονέκτης εἰμί, θέλω νὰ ἔχω περισσότερον· ἀγωνίζομαι νὰ ἀποκτήσω περισσότερον, ἀγωνίζομαι νὰ ἀποκτήσω περισσότερον ὄφελος ἢ κέρδος, ὅθεν, εἶμαι πλεονέκτης ἢ φιλάργυρος, Ἡρόδ. 8, 112. — Παθ. ὑπερβαίνομαι, ὑπερτερούμαι· εἶμαι κατώτερος ὀλλου· λαμβάνω ὀλιγώτερον μέρος· ἐνίοτε δὲ, καὶ ἀπατῶμαι κατὰ τὰς συναλλαγάς. Δημ. »Πλεονεκτεῖσθαι χιλίαις δραχμαῖς», ὅθεν

Πλεονέκτημα, τὸ· κέρδος, ὄφελος, συμφέρον· προτίμησις, ὑπερτερία, ὑπεροχή· προτέρημα, προνόμιον· νίκη 2) δόλος, μηχάνημα, δι' οὗ ἀπατῶ τινὰ διὰ τὸ ἐμὸν ὄφελος, διὰ τὸ κέρδος μου. Ξενοφ.

Πλεονέκτης, ου, ὁ (πλέον, ἔχω). Ὅστις ἀποκτήσῃ, νὰ πέρῃ κέρδος, ὄφελος περισσότερον τῶν ἄλλων· φιλοκερδής, ὁ ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ὠφελείᾳ πάχων, ἰδιοκερδής, αἰχροκερδής, φιλοκερδής, φιλότιμος, δυνάστης, βίαιος, ἅρπαξ, ἐπιθυμητὴς τῶν ἀλλοτρίων, σφετεριστὴς· ὁ πλέον ἔχειν τοῦ δέοντος ἐπιθυμῶν· ὁ δὲ ἀπάτης καὶ δόλου ἁρπάζων τὰ τῶν ἀλλοτρίων, Ξενοφ. Ἀπομν. ά. ἑ. »Πλεονέκται τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενοι χρήματα· καὶ ἐν Κυρουπ. ά. ἑ. 19. »Κλέπτην, καὶ ἅρπαγα, καὶ ἐν παντὶ πλεονέκτην τῶν πολεμίων». »Λόγος πλεονέκτης», αὐθάδης, Ἡρόδ. 7, 158. ὅθεν καὶ ὑπερθετικὴ παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. ά. β. 12. »Κριτίας — ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ πάντων πλεονεκτίστατός τε καὶ βιαιότατος». ὅθεν

Πλεονεκτικός, ἡ, ὄν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν πλεονέκτην· εἰς πλεονεξίαν κλίνων ἔχων· ὁ εἰς νίκας καὶ κέρδη ἐπιτήδειος· φιλότιμος· τυραννικός.

Πλεονεξία, ἡ, Ἰων. πλεονεξίς (πλέον, ἔχω). Τὸ πλέον ἔχειν, τὸ πλέον τοῦ δέοντος λαμβάνειν ἀπό τινος. Ὑπεροχή, ὑπερτερία, προτέρημα· τὸ ἀνώτερος εἶναι τινός· κέρδος, ὄφελος, συμφέρον, διάφορον· νίκη, Ξενοφ. Κυρουπ. ά. ς'. 28. Διονύσ. Ἅλικ. »Χωρία εὔθετα εἰς πλεονεξίαν». 2) δολιότης, ἀπάτη, φιλοκέρδεια, βίαιος ἢ δὶ ἀπάτης καὶ ἀδικίας λῆψις καὶ ἀφαίρεσις τῶν ἀλλοτρίων, πάθος εἰς τὸ νὰ ἔχῃ, ν' ἀποκτήσῃ τις περισσότερον τῶν ἄλλων, ὁ Σουίδ. ἔχει· »Πλεονεξία — οὐ μόνον ἐπὶ τῶν παρὰ τὸ δίκαιον ἀξιούντων πλέον ἔχειν καὶ πλεονεκτεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ βελτίονος — ὅταν τοῦ ἀγαθοῦ πλέον ἔχῃ τις ἑτέρου». ὅθεν εἴληπται καὶ ἀντὶ τοῦ, εὐπορία, ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλ. ἀναπαυσις· ἐν γένει, σφετερισμός, Ἡρόδ. 7, 149.

*Πλεόνεσσι, Ἰων. πλ. δοτ. τοῦ πλείων.

Πλεονοσυλλαβέω, ῶ. Μ. ήσω (συλλαβή). Περισσοτέρας ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον, παρὰ πολλὰς συλλαβὰς ἔχω.

Πλεονότης, ἡ (πλέων) = πλειονότης, Νικομ. Μουσικ.

Πλεόνως, ἐπίρ. (πλέων). Περισσῶς, Ἡρόδ. 3, 34: παρὰ πολὺ· ταὐτὸν τῷ πλειόνως.

Πλέος, α, ον, Ἰων. πλεῖος, πλείη, πλεῖον· ἀλλὰ καὶ, πλέος, η, ον, Ἡρόδ. 1, 178 194. Ἀττ. πλέως, πλέων· ὅθεν ἡ θηλ. πλήθ. ὀνομ. πλέα (οὐχὶ δὲ, πλέαι, καθὼς συνήθ. γράφεται), Herm. Σοφοκ. Ἠλ. 1397. Elmsl. Εὐρ. Μηδ. 259. τοὐναντίον δὲ τὸ πλήθ. οὐδ. πλέα. Πλήρης. γεμάτος, γεμισμένος, μετὰ γεν., Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. 1, 178. 194. ὅθεν καὶ πλήρης ποτοῦ καὶ τροφῆς· ἡγοῦν χορτάτος· ἐν γένει, κορεσμένος, χορτασμένος, ἐκπληρωμένος· ἢ, μὲ τὸ παράνω χορτασμένος, μεστός, αἰσθανόμενος κόρον, ἀηδίαν· καὶ ἐπὶ καιροῦ »Πλείους δέκα ἐτεαυτοῦσι», Ἡσίοδ. Θεογ. 366. πλήρεις, ὁλοκλήρους· σωστοὺς δέκα χρόνους· καὶ, ῥυπωμένος, μουρδαρευμένος, ἀπό τινος, Ξενοφ. Κ. Π. 1, 3, 5. Συνήθ. ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ Ἰων. τύπῳ, καὶ κατὰ τὸ συγκριτ. π. χ. πλειότερος, Ὀδ. Λ, 359. πλὴν ἔχει καὶ, πλέον, Ὀδ. Τ, 355. ὡσαύτως, »Πλέῳ ἱμάτιον», Ἡσ. Ἑ. 794. (ἐντεῦθεν τὸ Λατ. plenus.)

Πλέτο, ποιητ. ἀντὶ, ἔπλετο, ἢ ἐπέλετο, ἐκ τοῦ, πέλομαι.

Πλευμάω, κατ' ἀποκ. τύπος ἀντὶ, πλευμονίω, παρ' Ἱππογρ. Νόσ. β'. 17. »Ὅταν πλευμᾷν, ὅπου ὁ Γαληνὸς ἰκανῶς ἔχει καὶ ὁ ὀρθὸς χειρόγραφος» »Πνευμονίω ἀνόγωσε καὶ ἠρμήνευσε διὰ τοῦ »Πλευμονίδης γίνεται ἢ φθίσει· ἄρα ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, πλευμονᾶν· ὁ αὐτὸς ἐσημείωσεν ἔτι καὶ »Πλεῦμες», ἀντὶ τοῦ, τὸ πλευμῶδες πάθος. ὁ δὲ Ἀρεταῖος ἀντὶ τούτου ἀπευμῶδεις ἔχει.

Πλευμονάω, ῶ Πάσχω κατὰ τὸν πνεύμονα, φθισικὸς εἰμί (εἶμαι χτικιασμένος). 2) πάσχω περιπνευμονίαν.

*Πλευμονία, ἡ (πλεύμων). Φλόγωσις τοῦ πνεύμονος, καὶ, φθίσις, ὀχτικος.

Πλευμονίς, ίδος, = πλευμονία.

Πλευμονώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἀπὸ τὸ πλεμόνι· ἀναγόμενος εἰς τὸν πνεύμονα. Ὅμοιος τῷ πνεύμονι, πλαδαρός, σπογγώδης.

Πλευμορρόαγής, ἐος, καὶ, Πλευμορρῶξ, γος, ἡ, Πλευμορρωγής, ἐος, ὁ, ἡ (ῥήσσω, ῥήγνυμι). Ἐρραγισμένον, ἐσπασμένον ἤτοι βεβλαμμένον ἔχων τὸν πλεύμονα, πάσχων, πνευμορραγίαν, Vulsus. Ἱπποκρ.

*Πλεῦμος, ὁ, = πλευμονία, ὅθεν

*Πλευμώδης, ὁ, ἡ. Πάσχων πάθος τοῦ πνεύμονος· φθιτικός.

Πλεύμων, ονος, ὁ Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, Πνεύμων (ὅθεν τὸ ἐν τῇ χυθαίᾳ συνηθείᾳ, πλευμόνιον, καὶ πλεμμόνι καὶ κατὰ μετάθ. τῶν γραμμ. τὸ Λατ. pulmo.) πολλκ. κατὰ πλήθ. ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ Πλάτ.

Πλεῦν, Ἰων. καὶ Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, πλέον. ὡς καὶ τὸ, πλεῦνος, πλεῦνες, κ. τ. λ. Ἡρόδ. ὅρ. πλείων.

Πλεύνως, ἐπίρ. Ἰωνικ. ἀντὶ, πλεόνως, πλειόνως. Παρὰ πολύ, Ἡρόδ. 5, 18.

Πλευρά, ᾶς, ἡ. Τὸ πλάγιον μέρος, τὸ πλευρόν· τὸ δεξιὸν ἢ ἀριστερὸν μέρος τοῦ ζώου ἀπὸ τῆς μασχάλης μέχρι τῶν ἰσχίων, συνήθ. κατὰ πλήθ. καὶ πλευραὶ τοῦ ἀνθρωπίου σώματος ἢ τοῦ τῶν ζώων, Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 716. Ω, 10· ὡσαύτως καὶ Ἡσ. Ἀσ. 430. Ἡρόδ. 9, 72· ἔτι δὲ, ἡ περικαλύπτουσα τὰς πλευρὰς λεπτὴ μεμβράνη κατὰ τὸν Ἐλμσλ. Εὐρ. Ἡρ. 824. δὲν εἶναι τελείως ἐν χρήσει τοῦτο παρὰ τοῖς Τραγ., ἀλλὰ τὸ ἐναντίον διεχωρίζεται ὁ Πόρσ. Εὐρ. Ἑκαβ. 820. καὶ Ἑρμάν. Σοφ. Αἰ. 1389. 2) τὸ μέρος, ἡ πλευρὰ τοῦ τετραγώνου. »Πλευρὰ τοῦ ἑξ ὁ δύο καὶ ὁ τρίαν, Νεμέσ. σελ. 77. καὶ ἐπειδὴ αὕτη περιέχει τὸν τετραγωνικὸν ἀριθμὸν, ὁ ἴδιος τετραγωνικὸς ἀριθμός. 3) Τὸ μέρος ἑνὸς φύλλου, ἡ σελί., pagina, Φίλ. Θεσσ. 17. 4) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. συγγρ. ἡ σύζυγος, Ἰακ. Ἀ. Π. σελ 418· — Σπανιώτ. ἕτερος τύπος ἐστὶ, τὸ πλευρόν. Ὅθεν

*Πλευράξ, ἐπίρρ Κατὰ πλευρὰν, πλαγίως, Ἑ. Μ. σελ. 895, 15. Φιλήμ. Δεξκ. Β. σ. 11. Ὀσ.

Πλευριάς, άδος, ἡ, σπανιώτ. Δωρ. τύπος ἀντὶ. Πλευρά, Πίναξ Ἡρακλεωτ.

Πλευρίον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ πλευρά. Μικρὰ πλευρά.

Πλευρίτης, ου, ὁ καὶ θηλ. πλευρῖτις, ιδος. Ἀνήκων εἰς τὴν πλευρὰν· εἰς τὸ πλάγιον μέρος, ἤτοι εἰς τὴν πλευρὰν ὤν.

Πλευριτικός, ἡ, ὄν. Ὁ ὑπὸ πλευρίτιδος πάσχων, πλευριτιωμένος, πλευρίτιδα ἔχων· ἐκ τοῦ

Πλευρῖτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ πλευρίτης. 2) ὡς οὐσιαστ. προσυπακ. νόσος· κέντημα, σούβλισμα εἰς τὴν πλευρὰν, ὁπότε ἡ πλευρὰ εἶναι εἰς φλόγωσιν· ἔστι δὲ αὕτη νόσος ἀλεθρία, ὑπὸ τοῦ ψύχους προξενουμένη.

Πλευρόθεν, ἐπίρ. (πλευρά), ποιητ. ἀντὶ πλευροῦ ἢ ἐκ πλευροῦ. Ἐκ τῆς πλευρᾶς, πλαγιόθεν.

Πλευροκοπέω, ῶ. Μ. ήσω (κόπτω). Τὰς πλευρὰς ἢ τὴν πλευρὰν κόπτω, τύπτω, κατακόπτω. πληγόω, τρυπῶ, Σοφοκλ. Αἰ. 236.

Πλευρόν, τὸ, συνήθ. κατὰ πλήθ., σπανιώτ. ἐπαιρτ. ποιητ. ἕτερος τύπος τοῦ, πλευρά. Τὸ πλευρόν, ἡ πλευρὰ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἢ τοῦ τῶν ζώων, Ἰλ. Δ, 46. Ἡσ. 9, 72. πρβ. Πορφ. Ἐκ. 820. Ὀρ. 217. Ἑρμ. Σοφ. Αἰ. 1232. ὅθεν πλευρά, καὶ τὰ παρὰ τὰς πλευρὰς καμπύλα ὀστέα, Σοφοκλ. λέγονται οὕτω καὶ τὰ κυρτὰ ξύλα, τὰ στραβόξυλα.

Πλευροτυπής, ἐος, ὁ, ἡ (τύπτω). Τὰς πλευρὰς, ἤ. Τὴν πλευρὰν ἢ εἰς τὴν πλευρὰν τύπτων, κτυπῶν, τρυπῶν Μελέαγρ. 72.

Πλεύρωμα, τὸ (πλευρόω) ταὐτὸν τῷ, πλευρόν. Ἡ πλευρὰ· τὸ ὀστοῦν τῆς πλευρᾶς, Αἰσχύλ. Χοηφ. 682. Ἱκετ. 892.

*Πλεύσεαι, Ἰων. ἀντὶ, πλεύσῃ. β' ἑνικ. προσπ. μέλλ. τοῦ πλέω.

*Πλεύσιμος, η, ον (πλέω). Ἐπιτήδειος εἰς ναυτιλίαν, πλευστός.

*Πλεῦσις, εως, ἡ. Τὸ πλεύσιμον.

Πλευστικός, ή, όν. Ἐπίρ. -κῶς. Ἀνήκων ἢ ἱκανός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλέειν, κολυμβᾶν. »Οὐρος«, Θεόκρ. 13, 52. καὶ ἀγαπῶν ἢ δυνάμενος πλεῦσαι. ἐκ τοῦ

Πλέω, ἀντὶ τοῦ, Πλέονα, Πλείονα· πληθυντικ. Ἡσιόδ.

Πλέω, Μέλ. Πλήσω, ὅθεν τό, Πλῆμι, εὐχρηστότερον, καὶ τὸ Λατ. Pleo, impleo· πληρόω, γεμίζω. Ἰλ. Ι. 224.

Πλέω, Μέλ. Πλεύσομαι, συνήθ. πλευσοῦμαι. Παρακ. πέπλευκα, καὶ παθ. πέπλευσμαι. Ἀόρ. ἀ. ἔπλευσα, καὶ παθ. ἐπλεύσθην. Παρ. Ὅμ. ἐν χρήσει μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παρατ., ἐν δὲ τοῖς συνθέτοις καὶ ὁ μέλλ. πλεύσομαι, Ἰλ. Λ, 22. Ἔτι δὲ οἱ Ἐπ. καὶ Ἰων. ἕτεροι τύποι, πλείω καὶ πλώω, εἰς τὸν ὁποῖον τελευταῖον τύπον ἀνήκει καὶ ὁ κατὰ συγκ. Ἐπκ. ἀόρ. ἔπλων. Ὁ Ἡρό. χρῆται μὲν καὶ αὐτὸς συνήθ. τῷ, πλώω, ὅμως εἰς μερικὰ χωρία, ὡς ἐν 2, 96. 156. καὶ 135. 4, 89. ὅλα τὰ χειρόγραφα γνωρίζουσι τὸν τύπον διὰ τοῦ ε, πλέω. Πλεῦν, ἐπάνω θαλάσσης ἢ ποταμοῦ ὑπάγω διὰ τοῦ πλοίου, ταξειδεύω μὲ τὸ πλοῖον, Ὅμ. ἁπλῶς, ἢ μετὰ προσθήκης ἄλλων λέξεων, π. χ. ἐνὶ πόντῳ, ἐπὶ πόντον, ποντοπορεύων, καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον μεταβτ. μετὰ αἰτ., πλὴν παρ' Ὅμ. μόνον οὕτω. »Ἐγὼ κέλευθα πλεῖν,« Ὀδ. Γ, 71. Ι, 252. καὶ παρὰ Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 6. »Τὴν θάλασσαν πλεῖν,« ὡς τό, ἰέναι ὁδὸν κ. τ. τ. ὅθεν καὶ δεῖ πρέπει νὰ θεωρῇ τις ὡς ὁρθὴν τὴν ἐν Ὀδ. Λ, 183. ἀνάγν., πλέων οἶνοπα πόντον, ἔνθα ἀναγνωστέον, »Πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον·« παθητικ. »Τὸ πεπλευσμένον,« Κυρουπ. ς'. ἀ. 11. ἐκεῖνο τὸ διάστημα τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπλευσε, διήλθεν, ἐκαμέτις. »Τοῦ πλοῦ τοῦ πεπλευσμένου,« τὸν ὁποῖον ἔκαμε, ἔπλευσε πλοῦν. Μεταγενέστ. Ποιηταὶ ἐχρήσαντο, καθὼς φαίνεται, τῷ, πλεῖν, ἐν γένει ἀντὶ, ταξειδεύω, ἐπομ. καὶ ἐπὶ ταξειδίων διὰ ξηρᾶς, Σχολ. Νικ. Ἀλ. 295. Μετρ. Τρυφ. 614. 2) κολυμβῶ ὡς τὸ νέω, νήχομαι, Ἡρόδ. 2, 156. 3) μεταφ. κλονοῦμαι, κλονίζομαι, περιπατῶ μὲ βῆμα ἀβέβαιον. ἐπὶ παντὸς μὴ στερεῶς ἱσταμένου, ἐπὶ κλονουμένων σωμάτων καὶ πραγμάτων, ἐπὶ ἀβεβαίων καταστάσεων ἢ διαθέσεων κ. τ. τ. Οἱ Ἀττ., καὶ ἐξαιρ. οἱ ἀρχαιότεροι, ἀμελοῦσι πολλ. νὰ γράφωσι τοῦτο τὸ ῥῆμα διὰ τοῦ ει κατὰ συστολήν, π. χ. Θουκ. 4, 28. Βεκκ. (Παρεκτὸς τοῦ, πλεῖω ἐδέξαντο τινες καὶ τοὺς ἑτέρους τύπους, πλόω καὶ πλύω τῶν ὁποίων ὅμως οὐχ εὑρηται παράδειγμα· τοὐναντίον δὲν δύναται τις ν' ἀρνηθῇ, ὅτι τὸ, ψλάω, ψλέω, χλύω, εἶναι μόνον ἀπεῖς τύποι τοῦ πρωτοτύπου πλέω, καὶ συγγεν. τῷ Λατ, pleo, pluo καὶ pluo, καὶ ἐνταῦθα δύναται τις ὑπάγειν καὶ τὸ, πλύνω.)

*Πλέω, Ἀττ. κατ' ἀποκ. ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. οὐτ. ἀντὶ, πλέονα, ἐκ τοῦ, πλέων· ὡς αἰτιατ. δὲ ἑνικ. ἀρσ. ἐστὶ πολλ' ἀμφ. ὀρ. πλείον.

*ΠΛΕΩ, ἀχρ. χρόνοι., ἀφ' οὗ παράγονται, χρόνοι τινὲς τοῦ πίμπλημι, ὡς τὸ Λατ. pleo, impleo.

*Πλέω, ἑνικ. ἀορ. ἢ πλμθ. ὀνομ. τοῦ πλέως, Ἀττ. ἀντὶ πλέοι.

Πλέων, ονος, ὁ, ἡ, οὐδ. πλέον, Ἀττ. ἀντὶ πλείων (ὀρ. τοῦτο), πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. οὐμὴν ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., παρ' οἷς ἐπικρατεῖ μᾶλιστα τὸ οὐδέτ. πλέον.

Πλέως, πλέα, πλέων (ὅπερ ὄρα), καὶ πληθ. οὐδετ. πλέα, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, πλέος, Πλήρης, γεμάτος, Σοφοκλ.

Πλήγγενον, τό (πλήσσω), ταὐτὸν τῷ, βάκτρον. Βακτηρία, μάστιξ, ῥαβδίον.

Πληγάς, άδος, ἡ (πλήσσω) = ἐρέπανον, Ἡσυχ. 2) Ἀπολλων. ὀργ. β'. 595. καὶ 645. οἱ Πληγάδες = συμπληγάδες.

Πληγενής, ές, ὁ καὶ ἡ (πέλας, πλησίον γένος). Ἡμιαδελφός, ἡμιαδελφή, ὁηλ. γεννημένος, ἐξ ἑνὸς μόνον μέρους, ἤτοι ἐκ τοῦ πατρός, ἢ ἐκ τῆς μητρός, ὁμοπάτριος ἢ ὁμομήτριος, Ἡσυχ. »Πληγενεῖς,« οἱ μὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὄντος πατρὸς, ἢ μητρός, ἀδελφοί, ἢ ἀδελφαί.

Πληγή, ἡ (πλήσσω). Κτύπημα· δαρμός, ξυλιά. Ἰλ. Δ, 532. καὶ Ε, 264. Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. γ'. 14. Ἐπὶ μιᾷ δίκῃ πληγὰς ἔλαβον.« Λακεδ. πολ, ξ'. 2. »Πληγὰς ἐμβάλλειν τῷ υἱεῖ.« καὶ ἐπὶ τοῦ κτυπήματος ὑπὸ ἀστραπῆς, Ἡσ. Θ, 857. ἔτι δὲ τὸ κτυπῶν ἢ πληγόειν, ἢ πληγώσις, ἐντύπωσις, προσβολὴ εἰς τὸ σῶμα διὰ κτυπήματος, μαστιγώσεως, ἢ κοψίματος γινομένη, ἢ λύσις τῆς συνεχείας τῆς σαρκὸς γινομένη διὰ τοῦ κοψίματος ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας, ἢ διαφθορὰς τῶν ὑγρῶν εἰς τὰ μαλακὰ μέρη τοῦ σώματος. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. ἡ. 8. »Ἐπεδείκνυσαν τῶν καρτηκοφόρων τὰς πληγὰς ἐν χερσί,« τὰς ὑπὸ τῶν καρτηκεφόρων ἐμβληθείσας πληγαί· ὁ αὐτ. Ἱππ. ιβ'. 11. »Κοπίδος πληγή,« κοψιματιά. καὶ ῥαβδισμός, ξυλισμός, δαρμὸς μεταξὺ δύο, Ἡρόδ. 2, 64. Μεταφορικ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, τιμωρία, παιδεία, π. χ. »πληγὴ θεοῦ,« δυστυχία τις ἀνέλπιστος, στελλομένη ὑπό τινος θεότητος, Ἰλ. Π, 816. καὶ Σοφ. »Πληγὴ τῆς ὄψεως,« χάσιμον τῆς ὁράσεως, Γρηγ. 2) ἥττα στρατοῦ, Πολυβ. (ἐντεῦθεν τὸ Λατ. plaga, καὶ τὸ Γαλ. plaie.)

*Πληγῆναι. ἀπρμφ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ πλήσσω.

Πλῆγμα, τό, = πληγή, Εὐρίπ.

Πληγμός, ὁ (πλήσσω). Ἀποπληξία (ἀναμπλᾶς).

*Πλήγνυμι, σπάνιος Ἀττ. ἕτερος τύπος τοῦ πλήσσω, ἐξ οὗ ἔχει ὁ Θουκυδ. 4, 125. τὸ σύνθετον, ἐκπλήγνυσθαι.

*Πλῆθεν, Αἰολ. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐπλήθησαν ἢ μᾶλλον, ἐπλήσθησαν, γ' προσπ. πληθ. τοῦ παθ. ἀ. ἀορ. τοῦ πίμπλημι.

Πλῆθος, εος — ους, τό πίμπλημι, πλήθω). Ἀθροισμός, πλῆθος, μεγάλος ἢ πολὺς ἀριθμὸς προσώπων ἢ πραγμάτων, σωρός. μεγάλη ποσότης· ἐξαιρ. πλῆθος ἀνθρώπων ἢ λαοῦ, Ἰλ. Ρ, 330. Ψ, 699. Ἡρόδ. 1. 77. 2, 96. β) πᾶς τις ἀριθμός, ὀλίγος ἢ πολύς, Ἡρόδ. 6, 44. 7, 211. καὶ Ξεν. Κ. Π. 2, 1, 2. »Τῆς σῆς δυνάμεως τί πλῆθος φῆς εἶναι; πόση μεγάλη τὸν ἀριθμὸν εἶναι ἡ δύναμίς σου; »χίλιοι τὸ πλῆθος ἦσαν,« ὁηλ. κατὰ τὸν ἀριθμὸν Ἀριστ. καὶ, ὁ περισσότερος ἀριθμός, τὸ μεγιστον μέρος, Ἡρόδ. 7, 89. γ) ὁ πολὺς σωρός, ὁηλ. ὁ ὄχλος, ὁ λαός, ὡς τό, οἱ πολλοί· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι εἴληπται καὶ ἀντὶ τοῦ, δημοκρατία, ὁ δῆμος, ἤτοι ὁ λαὸς πόλεως ἢ τόπου ἢ θρησκείας τινός, οἵτινες ζῶσιν ὑπὸ τῶν αὐτῶν νόμων. Ἡρό. 3, 81. le peuple. Γαλ. plebs, Λατιν. Ξενοφ. Ἑλλην. πολ. ψ'. 18. καὶ Πόρ. ἀ. 1. ἐνίοτε τάσσεται περιγραφικῶς μετὰ γεν. ἀντὶ τοῦ ἐπιθ. τοῦ πολύς, π. χ. »στρατοῦ πλῆθος« ἀντὶ, στρατὸς πολύς, Ἡρόδ. 9, 73. τάσσεται δὲ καὶ ὡς περιληπτικὸν μετὰ τοῦ ῥήμ. κατὰ πληθ. π. χ. »Τὸ πλῆθος οἴονται,« Θουκυδ. ὁ κοινός, ὁ χυδαῖος λαὸς στοχάζονται· πρβ. Ἰκε. Ἀχ. Τατ. σ 416. 2) ὁ Ἡρόδοτ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἐξαιρ. καὶ ἐπὶ πλάτους, μεγέθους, μήκους, ἐκτάσεως, καὶ εὐρυχωρίας, οἷον. »Ὄρος πλῆθει μέγιστον,« πολὺ μεγάλον, εὐρύχωρον· ἀ. 203. »Πεδίον πλῆθος ἄπειρον ἐς κέχηφιν,« 1, 124 μεγαλώτατος, πλατύτατος. εὐρυχωρότατος κάμπος, ὅσον ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὸ ὄμμα, ἢ χαριέστατος εἰς ὄψιν. »Πλοῖα πλῆθει πολλά,« β'. 96, πολλὰ κατὰ τὸν ἀριθμόν, ὥστε ἐκάλυπτον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Παραπλήσιον τοῦτο ἐστὶ καὶ τὸ ἐν ὁ'. 124. »Ἡ ἔρημος, ἐοῦσα πλῆθος ἑπτὰ ἡμερῶν ὁδοῦ·« ὁ δὲ Ξενοφῶν καὶ ἐπὶ μεγάλης ἐκτάσεως διαστήματος καὶ ἀριθμοῦ, ὡς Ἀναβ. ἀ. ἠ. 9. »Ἡ βασιλέως ἀρχὴ πλήθει χώρας καὶ ἀνθρώπων ἰσχυρά.« 3) σπανιώτ. ἐπὶ χρόνου, π. χ. »πλῆθος χρόνου,« Πλατ. Θεαιτ. σ. 158. Δ. καὶ Ξεν. Ἀναβ. ὁ. ἐ. 4. Πλῆθος τῆς καταβάσεως, σταθμοὶ ἑκατὸν-χρόνου πλῆθος ἑκατὸν μῆνες· ὡς καὶ ἐν στ'. ζ'. 26. »Χρόνου πλῆθος τῆς ἀναβάσεως καὶ καταβάσεως, ἐνιαυτὸς καὶ μῆνες τρεῖς·« ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, ποσότης, ἢ κατ' Εὐστάθιον τῷ, διωρισμένον ποσὸν καὶ τῷ Λατιν. Summa καὶ ἐνταῦθα δὲν ἐφαρμόζει ὁ τοῦ Ἀριστοτέλους λόγος (Μεταφυσ. ἐ. 13.) »Λέγεται Πλῆθος μὲν, τὸ διαιρετὸν δυνάμει μὴ συνεχῆ. Μέγεθος δέ, τὸ εἰς συνεχῆ·« ἀλλ' ὁ Ξενοφ. ἀλλαχοῦ Ἀναβ. β'. β'. 3. καὶ ζ'. ἡ. 15. εἶπον ἀντὶ τούτου καὶ, »Ἀριθμὸς τῆς ὁδοῦ.« Παρὰ Πλάτ. Πολιτ. γ'. 3. »Ὡς πλήθει,« καθόλου, ὁλικῶς, γενικῶς· »ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος εἰπεῖν, γενικῶς ὁμιλοῦντας,« ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἤγουν, συνηθέστερον, Πλάτ. ὅθεν

*Πληθοχορία, ἡ. Ἡ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινομένη χορεία, τὸ πολὺ χορεύειν· ἐκ τοῦ

*Πληθόχορος, ὁ, ἡ (χορός). Πολὺ ἢ συχνὰ χορεύων.

Πληθόχωρος, ὁ, ἡ (χωρέω). Πλῆθος, ἤτοι πολλὰ χωρῶν, πολὺ πλῆθος περιλαμβάνων, Φώτ. λεξ. ὅστις ἔτι καὶ, πληθοχορεία, ἡ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινομένη χορεία, ἔχει, ἤτοι ὁ ἐπὶ πολὺ διαρκῶν χορός, ἀμφ. ἂν δὲν πρέπῃ ν' ἀναγνωσθῇ »Πληθοχωρία,« ἀντὶ τοῦ, Εὐρυχωρία.

Πληθρίον, τό. Τὸ πηδάλιον ἑνὸς πλοιαρίου, βάρκας, ἀμφ.

Πληθυντικός, ή, όν (πληθύνω). Πληθύνων, αὐξάνων· εἰς πλῆθος ἀνήκων, καὶ ὁ ἐπὶ πολλῶν λεγόμενος ἀριθμός. 2) παρὰ Γραμμ. »ὁ πληθυντικὸς ἀριθμός, ὅθεν, ἐπίῤῥ. πληθυντικῶς, κατὰ τὸ πληθυντικόν.

Πληθύνω, (πλῆθος). Πλῆρες ποιῶ, πληρόω, γεμίζω· καὶ, μεγαλύνω, ἐκτείνω, αὐξάνω, εἰς πλῆθος ἤτοι εἰς μέγαν ἀριθμὸν ποιῶ. 2) οὐδετέρ., ἔτι δὲ καὶ παθ. πλήρης εἰμί, γεμίζομαι ὡς τό, πληθύω, ἔτι δὲ, αὐξάνω, μεγαλύνω, πολὺς ἢ εἰς πλῆθος γίνομαι, ἐπικρατεῖν, ἐνικᾶν, π. χ. »Πληθύνουσι λόγοι,« αἱ φῆμαι ἐπικρατοῦσι, ἐκτείνονται μᾶλλον καὶ μᾶλλον, γίνονται πάντοτε συχνότεροι, ὡς παρὰ Λατ. evalescere, Αἰσχ. Αἰσχ. Ἀγαμ. 879. ἔτι δὲ, εἶναι ἐν ἀφθονίᾳ. ὑπέρμετρον, ἄμετρον, π. χ. ὡς παρ' Ἡρόδ. »Οὕτως ἐν αὐτῷ ἐπληθυνε τὸ φιλοχρήματον,« τόσον ὑπέρμετρον ἐγένετο. τόσον κυβήσας, κ. τ. λ. 3) παθ πληθύνομαι, πλήρης εἰμί περὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ νὰ κάμω τί, ἐκχύνομαι, μετὰ γεν., ἢ καὶ ἀπαρεμφ. π. χ. »Πληθύνομαι πάντοθεν ἐπαινεῖν ταυτη·« Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 1381. ἐκχέομαι εἰς ἔπαινον αὐτῆς, ταύτῃ δίδωμι τὸν πλήρη καὶ ἐντελῆ μου ἔπαινον· σχεδὸν ὡς τὸ τοῦ Πολυβ. γ'. 103. »Πληθύοντα πρὸς τὸ διακινδυνεύειν,« ὄντα πλήρη στοχασμοῦ καὶ ἀποφάσεως, ἤτοι ἐντελῆ στοχασμὸν καὶ ἀπόφασιν εἶχεν εἰς τὸ νὰ διακινδυνεύσῃ· μ' ὅλον τοῦτο τινὲς ἐνταῦθα ἀναγιγνώσκουσι »Πολὺν ὄντα« ἀντὶ τοῦ »Πληθύοντα« ὁ Ζήν. ἐν τῷ, Πολύς, πληθύω. »Δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅποι πληθύεται,« ἔνθα ἐπικρατοῦσιν, ὅπου εἶσι ἢ ἔχονται αἱ περισσότεραι ψῆφοι, Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 619.

Πληθύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ πλῆθος. ἐξαιρτ. πλῆθος ἀνθρώπων, πολλὰ παρ' Ὅμ. καὶ ὡς περιληπτ. μετὰ πληθ. ῥήμ. Ἰλ Β, 278. Ἑκ. ἀορ. πληθύσι, Ἰλ. Χ, 458. Ὀδ. Λ, 514 Π, 105. ἀντ' οὗ ἄλλοτε ἔγραφον παραλόγως πληθύσι καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἐπροφέρετο δεστυλλάβως· (τὸ

ζῷιλον ἐστι κατὰ τὴν ἔνεκ. ὄνομ. καὶ αἰτιατ. παρὰ μὲν Ὅμ. ἀεὶ μακρόν, παρὰ δὲ μεταγενεσ. ὡς παρ' Ἀπ. Ῥ ἔστ' ὅτε βραχύ· ὡς τόσον ταῦτα τὰ παραδείγματα ἐν εἶναι πάντῃ βέβαια, Wern. Τροφ 342. κατὰ δὲ τὰς λοιπὰς πτώσεις ἔστιν ἀεὶ βραχύ.)

Πληθυσμός, ὁ (πληθύω). Αὔξησις, τὸ εἰς πλῆθος ἢ εἰς αὔξησιν εἶναι· ἡ τοῦ ἀριθμοῦ αὔξησις· πολλαπλασιασμός· ἀφθονία δαψίλεια.

Πληθύω, ύσω (πλήθυς) ποιητ. = πληθύνω, 2. καθὼς φαίνεται, πάντοτε ἀμεταβ. Πλήρης εἰμί, ἢ γίνομαι, γεμίζομαι. »Ἀγορὴς πληθουσης,« Ἡρόδ. 4. 181. ὅρ. πλήθω, πληθώρη· ἐπὶ ποταμῶν, αὐξάνειν, φουσκόνεσθαι, πλημμυρεῖν, Ἡρόδ. 2. 19. 20. ὡσαύτως καὶ ὡς Ἀποσ. πληθύομαι, Ἡρόδ. 2. 93. ἔνθα ὅμως καλοντι χειρόγραφον ἔχει, πληθομαι, Σπανιώτ. μετὰ δοτ. »Πασι τοσοῖς δε πληθύεις.« Σοφ. Τραχ. 54. ἐν γένει, αὐξάνειν, λαμβάνειν περισσοτέραν, σύστασιν γίνεσθαι περισσότερον, ἐπικρατεῖν, π. χ. »Ὁ πληθύων λόγος,« ἢ ἐπικρατοῦσα φήμη. Σοφ. Ο. Κ. 377. Ὁ πληθύων χρόνος,« ὁ αὐξάνων χρόνος, τὸ γῆρας, Σοσ. Ο. Κ. 930. (ῡ)

Πλήθω, καὶ ποιητ. παρακ. ἐπὶ σημασ. ἐνεστ. πέπληθα, μόνον ἐν χρήσει κατὰ τὸν ἐνεστ., παρατ. καὶ παρακ., καθότι ὁ μεταβατ. ἀόρ. ἔπλησα ἀνήκει εἰς τὸ, πίμπλημι, ὅπερ ὅρα. Σημαίνει δὲ ὡς τὸ πληθύω καὶ πληθύνω, 2, ἀμεταβ. πλήρης εἰμί, ἢ, γίνομαι, γεμίζομαι, μετὰ γεν., Ὅμ. ὅστις. ὡς καὶ ὁ Ἡσ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεστῶτι. »Πλήθουσα σελήνη,« ἡ πανσέληνος, Ἰλ. Σ. 484. ἐπὶ ποταμῶν, αὐξάνειν, φουσκόνεσθαι, Ἰλ. Ε. 87. Λ, 492. »Ὀμβρῳ χειμερίῳ πλήθων,« Ἡσ. Ἀσπ. 478. »Ἀγορὰς πληθούσης,« καθ' ἣν ὥραν γεμίζεται ἢ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀνθρώπων, ἀγορά, σχεδὸν ἀπὸ τῆς 10 ὥρας πρὸ τοῦ γεύματος, ἀνθ' οὗ ἔλεγον καὶ μονολεξεί, πληθώρη· ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀποπληροῦν καιρόν τινα, ἤγ. διάγειν, διαβιοῦν, Πορφ. Εὐρ Ἑρ. 54. Ἄλλοτε ἀναγιωτάτατο πυρ' Ἡρόδ. 2. 175. »μέχρι ὅτου πληθούσης ἀγορῆς,« ἤδη δὲ κεῖται, »πληθώρης« Νεώτερος ἐσύνταττον τὸ πλήθω ἑνικῶς καὶ μετὰ δοτ. ἀντὶ γεν., Schaef. Δογγ. σ. 410. Bast. ep. crit. p. 229. 30. (Τὸ πλήθω δὲν εἶναι ποτὲ ἐν χρήσει μεταβατικῶς, καὶ μόνον νεώτεροι ἐχρήσαντο τῷ μέσῳ.) πληρόω, γεμίζω. Ὀδυσ. Ε. 93. »Ἀμβροσίης πλήσασα« καὶ Ξ. 87. Πλήσαμενοι νῆας« πληρώσαντες, γεμίσαντες. Οὐδετ. »Πλήρης· γεμάτος εἰμί. Ἰλ. Σ, 484. Σελήνην πλήθουσαν« πλήρη, πεπληρωμένην οὖσαν, γεμάτην, πανσέληνον. Ὁ σχηματισμὸς οὗτος εἶναι παλαιός, ἐκ τοῦ Πλέω, ὡς καὶ ἐκ τοῦ Νέω, τὸ Νήθω.

Πληθώρα, ἡ. Ἰων. πληθώρη. Πληρωσις, γέμωσις. »Πληθώρη ἀγορῆς« (Ἡρόδοτ. 2, 173. 7. 223) ταὐτὸν τῷ »Ἀγορὰ πλήθουσαν« ἢ γεμάτη ἀγορά, ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ἡ ἀγορὰ εἶναι γεμάτη ἀπ' ἀνθρώπων. 2) χορτασμός, κόρος, πλησμονή. »Τὸν ἀεὶ ἐπιθυμοῦντα προστάτας καὶ πληθώρας μηδέποτε τοῦ τοιούτου λαμβάνοντα κόρον, ὅ ἐστιν, ὥστε νὰ χορτάσῃ, ἐκ τούτου μηδέποτε ἀπολαμβάνοντα, Στοβ. τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἡροδότ. 7, 49. »Ἐπιρρήξεις γὰρ ἐκ ἔστι ἀνθρωποισι οὐδεμίη πληθώρη.« 3) παρ' Ἰατροῖς καλεῖται, ὁ Πλεονασμὸς ἤτοι ἡ περίσσευσις τῶν χυμῶν καὶ τοῦ αἵματος, Γαλην. »Ὅταν μὲν ὁμαίμιοι ἀλλήλοις αὐξηθῶσιν οἱ χυμοὶ, πλῆθος τοῦτο, καὶ πληθώραν, ὀνομάζουσι« ὅθεν

Πληθωρέω, ῶ, ἔτι δὲ ὡς μέσ. Ἀποσ. πληθωρέομαι - οῦμαι, Μ. ήσομαι (πληθώρα,) ταὐτὸν τῷ, Πλήθω. Πλήρης, χορταζόμενος εἰμί· ἐκχειλίζω. »Πληθωρεῖται ὁ Νεῖλος,« πληροῦται, γεμίζεται, πλημμυρεῖ· (τὸ πληθώρα, πληθώρη ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ πλήθω, ὡς τό, ἐλπωρή ἐκ τοῦ ἐλπω, οὐχὶ δὲ σύνθετον μετὰ τοῦ, ὥρα.)

*Πληθώρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ πληθώρα.

Πληθωρία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Πληθώρα, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 30. κεφ. Α.

Πληθωρικός, ἡ, ὄν (πληθώρα, 3.) ὁ πληθώραν ἔχων. »Σῶμα, διάθεσις πληθωρική,« τὸ σῶμα ἢ ἡ διάθεσις τοῦ, πληθώραν ἤτοι πολὺ αἷμα ἔχοντος ἀνθρώπου.

Πληϊάδες, αἱ, Ἰων. Ἀντ. Πλειάδες, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἴδε· πλειάς.

Πλήκτης, ου, ὁ (πλήσσω). Ὁ πλήττων, κτυπῶν, ἢ ἀγαπῶν τὰ κτυπᾶ. ἢ τὰ δίδῃ κτυπήματα γλώσσης, ἄρα, φιλόνεικος· μάχιμος· στασιαστής· ὑβριστής, ἐπιπλήττων, παιδεύων· καὶ ἐπὶ ζώων, κεντῶν, δαγκάνων. Πλούταρχ. εἰς Διονύσ. 30. »Ἀνδράσι πλήκταις καὶ μαχίμοις.« Ἀττ. ὑπερθ. πληκτίστατος, Ἐτυμ. ὅθεν

Πληκτίζομαι, ίσομαι. Κατευθῶ εἰς κτυπήματα, τελειόνω μίαν φιλονεικίαν μὲ δαρμοὺς, μάχομαι, ἐρίζω, φιλοτεινῶ, Ἰλ. Φ, 499. »Ἀρχαλέον δὲ πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι.« 2) τύπτω, κτυπῶ τὸ στῆθός μου συχνὰς ὑπὸ λύπης καὶ θλίψεως, ὡς τό, »Πληκτίζομαι γόῳ.« 3) μετὰ ἀσελγοῦς ὄμματος βλέπω ἐρωτικῶς παίζω τὸ ὄμμα (κάμνω ὀμμάτι) ἐμφανίζων διὰ τούτου τὸ τῆς συνουσίας πάθος, ἢ ἐρεθίζω μὲ ἐρωτικὰ σημεῖα, τὰ πρὸ ἔργων ἐρωτικὰ παίγνια κάμνω, Δίων. Κίσ. καὶ Ἀριστοφάν. ἐν Ἐκκλησ. 964. »Πληκτίζεσθαι μετ' ἀλλῆς πυγῆς (βούλομαι)« ὅθεν,« »Πληκτισμοὶ αἱ τοιαῦται αἰσχραὶ πράξεις· εὐχρηστότερον μέντοι ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. τό, διαπληκτίζομαι.

Πληκτικός, ἡ, ὄν· καὶ Ἐπίρ. - κῶς (πλήσσω). Εἰς τὸ πλήσσειν, τύπτειν, κτυπᾶν φιλονεικεῖν· μαλόνειν ἀνήκων, ἐπιτήδειος ἢ κλίνων. 2) μεταφ. δαγκάνων· πλανῶν· καὶ πᾶν εἴτε ἐνεργεῖ μὲ ῥοπὴν εἰς τὸν νοῦν, ἄρα, εὔστοχος, πληροφορικός, Πλάτων Γορ. καὶ, πᾶν εἴτε ἐνεργεῖ εἰς τὰς αἰσθήσεις, κατατρυκτικός, ἢ πνῖ ἰατροῖς κάμνει νὰ ἀναβῇ τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλήν. »Τῇ ὀσμῇ πληκτικός,« ἐπὶ τῶν ἐκπληξιν προξενούντων ὀσμῶν, Διοσκορ. ἀ. 50.

Πληκτισμός, ὁ. (πληκτίζομαι, ἀριθ. 3. Πᾶν εἴτε ἐρεθίζει εἰς ἔρωτα· ἐξαιρ. διὰ βλεμμάτων ἐρωτικῶν· »Τὰ πρὸ ἔργων παίγνια, πληκτισμοὶ, κνίσμα, φίλημα, λόγος,« Στράτων ἐν Ἐπιγράμ.

*Πληκτός, ἡ, ὄν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ πλήσσω Κτυπημένος· κτυπωμένος κτ.

Πλῆκτρον, τό (πλήσσω). Πᾶν ὅ,τι δὶ οὗ πλήσσομεν, τύπτομεν, κτυποῦμεν· ἄρα καὶ τὸ τῆς κιθάρας ὄργανον, ἐν ᾧ τὰς χορδὰς κινεῖ ὁ κιθαρίζων, ἢ ἐν ᾧ κρούει τὴν κιθάραν· συνήθ. ἐκ χρυσοῦ ἢ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ, Τμν. Ὅμ. Ἀπ. 185. β) πᾶν ὄργανον εἰς τὸ κτυπᾶν ἢ πληγόνειν· ἐπομ. βέλος· ἀστραπή, κεραυνός, π. χ. »Πλῆκτρον διόβολον,« Εὐριπ. Ἄλκ. 127. μαστίξ, Εὐριπ. κεντρί, οἷον τὸ τοῦ ἀλεκτρυόνος κέντρον, Ἀριστομ. Ὄρν. γ) ἡ μακρὰ κώπη, δι' ἧς κυβερνῶσιν εἰς τόπον πηδαλίου τὰ πλοῖα ἐν τοῖς ποταμοῖς.« Ἡρόδοτ. 1, 194. »Ἰσόνεται δὲ (τὸ πλοῖον) ὑπό τε δύο πλήκτρων, καὶ δύο ἀνδρῶν ὀρθῶν ἑστεώτων« καὶ ὁ μὲν ἔσω ἔλκει τὸ πλῆκτρον, ὁ δὲ ἔξω ὠθεῖ.«

Πληκτροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Διὰ τὰ μουσικὰ ὄργανα πλῆκτρα ποιῶν.

Πληκτροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Πλῆκτρα φέρων.

Πλήκτωρ, ορος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, πλήκτης, Φανίας ἐν Ἐπιγράμ.

Πλῆμα, τό, = πλῆτμα, Ἡσυχ. πρβ. Lob. Φρυν. σ. 254. ὅθεν

*Πλημάω, = πληρόω, Ἡσυχ.

Πλήμη, καὶ, Πλήμμη, ἡ, σπανιώτ. τύπος τοῦ, (Πλημε), ὄχρ. πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ πελάζω καὶ πίμπλημι.

Πλημμέλεια, ἡ (πλημμελής). Πταῖσμα, σφάλμα, ἁμάρτημα, ἐν γένει, ἡ δὶ ἄγνοιαν, ἀμέλειαν· ἐξαιρτ. σφάλμα ἐν τῷ ψάλλειν· ὅρ. καὶ πλημμελέω.

Πλημμελέω, ῶ (πλημμελής). Κυρίως. πταίω. σφάλλω κατὰ τὸ μέλος, ἤτοι ἐν τῷ ψάλλει καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ, πταίω, ἁμαρτάνω, σφάλλω, κατὰ λάθος ἢ δὶ ἀμέλειαν· ἐν γένει, κάμνω σφάλμα· καὶ αἰτ. προσπ. ἁμαρτάνω, κατά τινος. π. χ. σφάλμα ἢ ἁμάρτημα ποιῶ. »Τπὸ τῶν ἀσεβῶν τὸν θεὸν πλημμελοῦμεν ἀντὶ τοῦ, πειράζομεν, ἀδικοῦμεν Πλ. εἴναι τι κακομόιον ἀδίκως ἐναντίον τῶν κακόνων, ἢ πεπραγμένος ὑπό τινος, μεταχειρισμένος μὲ καταφρόνησιν ἢ ἀδικίαν, ὡς παρὰ Δημ. »Κατ' οὐδὲν ὑφ' ἡμῶν πεπλημμελημένος.« ἀδυ ἐζημιώθητε. ἐβλάφθητε, ἠδικήθητε. Ὁ Φώτ. ἔχει Πλημμέλεια, πολλὴ ἀμέλεια« καὶ, Πλημμελεῖν. τὸ ἀτακτεῖν καὶ ὑβρίζειν καὶ ῥαθυμεῖν· καὶ, Πλημμελὲς, τὸ ἐκμελὲς καὶ ῥαθυμον καὶ ἀπαίδευτον. Λύσις« ὅθεν

Πλημμέλημα, τό, ταὐτὸν τῷ Πλημμέλεια· Παρ' Ἱστορικ. Παναθην. ἔτι ταὐτὸν τῷ, κέρδος, διάφορον, συμφέρον παράνομον, ἤτοι ἀδίκως, μὲ ἄδικον τρόπον κεκτημένον, = πλεονέκτημα.

Πλημμελής, ἐος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. - λῶς (πλήν, μέλος). Κυρίως ἐναντίον τοῦ ῥυθμοῦ καὶ τῆς ἁρμονίας, ἐξαιρ. ἐν τῷ ψάλλειν, προσκρούων, παραψάλλων, παραφωνῶν, ἀντ. τῷ, ἐμμελής· ἐν γένει, εἰς πᾶν ἔργον καὶ πρᾶγμα πταίων, σφάλλων, ἁμαρτάνων, σφάλματα ποιῶν, ἁμαρτωλός, πταίστης, ἄδικος, καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἄτακτος, π. χ. βίος, ἡ, ἐλλιπής, ἀτελής· (κατὰ τὸν Βουτταν. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σλ. 354. παρὰ τὸ, πλὴν καὶ μέλειν.)

Πλημμέλησις, εως, ἡ (πλημμελέω). Τὸ πλημμελεῖν, ἁμαρτάνειν.

*Πλήμμη, ἡ, ὅρ. πλήμη.

Πλήμμυρα, Πλημμυρία, καὶ, Πλημμυρίς, η (ἐκ τοῦ πλήμη ἀντὶ πλησμη). Τὸ ἔρμημα, ἢ ἡ ἐπανάστασις, ἐπιδρομὴ τῆς θαλάσσης, ἡ ἐπίρρυσις, ἀνάχυσις, ὑπερχείλισις, ὅτε δηλαδὴ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης αὐξανόμενον, καὶ ὑψούμενον, ἐξέρχεται καὶ καλύπτει τὴν γῆν, ἤτοι ἐκχυλίζει, ἐξέρχεται τῶν ὁρίων αὐτοῦ, ὅτε δὲ ὀλιγοστεύον καταβαίνει καὶ τρέπεται ὀπίσω, λέγεται ἄμπωτις· ἡ συνήθεια ἐφύλαξεν ἀμφοτέρας τὰς λέξεις, καὶ τὸ, πλήμη, καὶ τὸ, πλημμύρα. Ὁ Ἱπποκρατ. μετεχειρίσθη τὸ, Πλημμυρεῖν, καὶ ἐπὶ πάσης πληθώρας τῶν χυμῶν καὶ ὑγρῶν τοῦ σώματος· καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ παντὸς πληθυσμοῦ, καὶ περισσείας· Γράφ. καὶ, πλήμυρα, δὶ ἑνὸς μ. (συνήθ. μὲν γράφεται παροξυτόνως, πλημμύρα, ἀλλ, διὰ τὴν βραχύτητα τῆς λήγουσης, οὐχ ὑγιῶς, δὶ ὃ καὶ ὁ Βρ. Κρίναγ. 24. ἤθελε γράφεσθαι πλημμύρα· πλὴν τὸ πλήμμυρα, προπαροξυτόνως, ἔστιν ἀναλογώτερον πρβ. Βουτταν. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σ. σ. 35. 39.) ὅθεν

Πλημμυρέω, ῶ. Μ. ήσω· καὶ, πλημμύρω, καὶ, πλημμυρίζω, Πλήρης εἰμί, γεμίζω, ὥστε ἐκχειλίζω, φουσκόνομαι, χυνομαι ἔξω· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ θαλάσσης· γράφεται ἔτι καὶ Πλημυρέω· ἴδε Πλημμύρα. »Πλημμυρεῖ φόνος πλημμύρει,« Μελέαγρ. Ἐπιγρ, 17.

Πλημμυρία, ἡ πλημμυρία, ταὐτὸν τῷ, Πλήμμυρα, Σχόλ. Πινδάρ. Ὀλ. 5, 20.

Πλημμυρίζω, καὶ, Πλημμυρίζω ίσω, ταὐτὸ τῷ, πλημμυρέω, Γλωσσάρ. Στεφ.

Πλημμύριον, τὸ (πλήμμυρα) παρὰ Θουκυδ. ζ. 4. ἀκρωτ. ἐν Συρακούσαις, Aestuarium, ὅπερ ὁ Βεργίλιος Αἰν. III., 694. Plemmyrium undosum καλεῖ. (ῡ)

Πλημμυρίς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Πλήμμυρα, Ὀδυσ. Ι, 486. «Πλημμυρὶς ἐκ ποντοῖο,» ἡ πλημμύρα, ἤτοι ἡ παλίρροια τῆς θαλάσσης ἢ τῶν κυμάτων αὐτῆς ἢ κλύδωνος φορά· πρὸς τὸν αἰγιαλόν· ὡσαύτως καὶ, «Πλημμυρὶς τῆς θαλάσσης,» Ἡρόδ. 8, 129. αὐτόθ. = ῥαχία, ῥηχίη· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐπιῤῥόη τοῦ νεροῦ τῆς θαλάσσης ὡς ἀντίθ. τῷ, ἀμπκτις ἀνάῤῥοια· ἔτι δὲ πᾶν ὕδωρ, τὸ ὁποῖον εἰσβάλλει καὶ χύνεται κατός τι, ἢ ἐκχειλίζεται, πλημμυρεῖ· ὅθεν ἐν γένει, περίσσευσις, πλησμονή, ἐξαιρ. τῶν ὑγρῶν καὶ χυμῶν ἐν τῷ σώματι· (αὕτη ἡ λέξις μετ' ὅλων τῶν συγγενῶν αὐτῆς λέξεων γράφεται συνεχῆς, διὰ διττοῦ μ, καὶ τότε παράγουσιν ἐκ τοῦ, πλὴν καὶ μύρω· ἄλλοι δὲ προφέρουσι τὴν δι' ἑνὸς μ γραφήν, πλημυρὶς κτ.. καὶ ἐτυμολογοῦσιν αὐτὴν ἄνευ συνθέσεως ὡς φιλὴν παραγωγὴν ἐκ τοῦ, πλῆμα, πλήμη, πλήσμη, πλημάω, πλήθω, πρβ. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σ. 39. — Τὸ ὦφελον ἔστιν ἐν μὲν Ὀδ. Ι, 486. βραχύ, ἀλλαχοῦ δέ που οὐχ εὑρηται παρ' Ὁμ.), παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ἀεὶ μακρόν, ὡς παρ' Αἰσχ. Χοηφ. 183. Εὐρ. Ἄλκ. 181. Ἰκ. 715. ὅθεν παρὰ τοῖς Μεταγνστ. ἐπαμφοτερίζον, π. χ. παρ' Ἀππ. Ῥ. ἅπαξ μὲν βραχύ, δίς δὲ μακρόν, Βρ. εἰς 4, 1269. ἀλλὰ καὶ παρὰ τούτοις ἐστὶ συνηθέστερον τὸ υ μακρόν, παρὰ δὲ ταῖς λοιπαῖς λέξεσι τῆς αὐτῆς ῥίζης ἴσως οὐχ εὑρηται πανταχοῦ αὐτὸ βραχὺ ὄν.) ὅθεν

Πλημμυρός, ὁ, ἡ, Μεστός, πεπληρωμένος, πολλὰ πλήρης, γεμάτος, ἐκχειλίζων, ὑπερχειλής, περισσεύων, Ἡσύχ.

Πλημμύρω, ἡ, πλημύρω, Μ. ῡρῶ, ταὐτὸν τῷ Πλημμυρέω, παρ' Ὀρφ. Ἀργ. Βρέχω, ἐκχυλίζων κατλύσω διὰ τῶν ὑδάτων τὴν γῆν. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέτ. διάθ. Παυσανίας δὲ παρ' Ἀθην. σελ. 57. καὶ ἀντὶ τοῦ. πλήρης εἰμί.

Πλήμνη, ἡ, κατὰ συγκ. ἀντὶ, πλημόνη, ταὐτὸν τῷ χοινικίς. Ἡ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἁρματείων τροχῶν τρύπα, εἰς ἣν ἐμβαίνει τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, Ἰλ. Κ. 726. Ψ, 339. Ἡσ. Ἀσπ. 309. παρὰ τὸ πλήθω, πλήμη, ἄρα κυρίως εἴτε ἀπομαζίζεται, διὰ τὸ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος τὴν ὀπὴν τοῦ τροχοῦ.) ὅθεν

Πλημνόδετον, τὸ (δέω). Ὁ συνδέων πρὸς τὴν πλήμνην τὰς κνήμας τὰ ἄκρα τοῦ τροχοῦ δεσμὸς, ἢ τὸ συνδέον τὰς κνήμας σιδήριον, Πολυδ.

Πλημοχόη, ἡ (πλήμη, ἔχω, χοή). Πήλινόν τι ἀγγεῖον ὑδατερὸν ἄλλως, Κοτυλίσκος, ὅπερ μετεχειρίζοντο εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, τὰς καὶ, Πλημοχόας, ἔτι λεγομένας, Ἀθήν. ιά, σελ. 496.

***Πλήμυρα**, ἡ, πλημυρέω, πλημυρίς, ἡ, πλημύρω, κ. τ. λ. ζήτει ἐν τῷ, πλήμμυρα, κτλ. διὰ διττοῦ μ.

Πλήν, ὡς πρόθεσις μετὰ γενικῆς, κυρίως, ἐπέκεινα, ἐπάνω τινός, ὅθεν ἀντὶ τοῦ, ἐκτός, ἔξω, ὑπὲρ, παρεκτός, ἐξαιρουμένου, καὶ κεῖται ἁπλῶς ἢ μετὰ γεν. Ὀδ. Θ, 207. (ἀλλαχοῦ που οὐχ εὑρηται παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 74. πολλκ. παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. Ἀπαραλλάκτως οὕτω καὶ μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ, πλὴν οὐ, Ἡρόδ. 7, 32. Δημ. Στεφ. 14, 5. καὶ Ξενοφ. 2) ὡς τοῦτ. ἢ ἐπιῤῥ. πρὸς τούτοις, ἐκτὸς δὲ τούτου, ὅμως, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πολλκ. παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. π. χ. «Πολλὴ στρατιά, πλὴν ἄπειρος μάχης,» Ἡρόδ. «Πλὴν ἔγνωκα τίνος ποιεῖς χάριν,» τὰ δὲ ἄλλα, γινώσκω διότι κάμνετε αὐτό,» Ἀνθολ. = Τοῦτο τὸ μόριον συνάπτεται καὶ μετὰ διαφόρων ἄλλων μορίων, π. χ. «πλὴν ἐάν, πλὴν εἰ, ἔξω μόνον ἐάν, ὅτι, ἀνέσως. «Πλὴν ἄλλοι,» ὡς τέσσον, ἢ μ' ὅλον τοῦτο, ὅμως· «Πλὴν ὅσον,» ἔξω μόνον ὅσον κτλ. «Πλὴν ἀλλὰ ἤν,» ἔξω μόνον, ἐνθ' οὗ ὁ Ἀρστφ. Θεσμοφ. 532. ἔχειν Πλὴν ἀρ', ἢ γυναῖκες;» «Πλὴν οὕτεω, ἀντὶ, πλὴν, ἔξω μόνον οὕτω, ὡς τόσον ὄχι, Ἡρόδ. 7, 32. Δημ. Στεφ. σλ. 341. ὡσαύτως, πλὴν εἰ μή, ἀντὶ, πλὴν εἰ, Lob. Φρυν. σλ. 459. Ἰακ. Ἀχ. Τκτ. σλ. 867. Οὐδὲν ἄλλο πλὴν, ἀντὶ, οὐδὲν ἄλλο ἢ, Σοφ. Αἰ. 123. συντάσσ. καὶ μετ' ἀπαρμφ. π. χ. «πλὴν λέγειν» χωρὶς νὰ εἴπῃ· ἐνίοτ. τάσσ. αντ. γεν. ὁλόκληρον κῶλον. π. χ.

Ἀπολλωνίδης τις ἦν, ἀντὶ, πλὴν Ἀπολλωνίδου τινός. Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 26. ἔνθα δύνασαι νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τοῦ, ἔξω μόνον ὅτι, ὡς τόσον· (τὸ πλὴν παρήχθη ἐκ τοῦ, πλέον, καὶ ἐντεῦθεν ἡ κυρία σημασ. ἐπέκεινα.)

Πληνόδιος, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, πλανόδιος, ἐκ τοῦ πλάνος, καὶ ὁδός· ἤτοι πλανόδιος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Πληνοδίῳ, ἀδίκῳ, τῇ πεπλανημένῃ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, παρανόμῳ.

***Πλῆντο**, γ'. πλησ. παθ. ἀόρ. τοῦ πίμπλημι, Ὀδ. Θ, 57. Ἡσ. Θ, 688. 2) γ'. πλησ. τοῦ κατὰ συγκ. ποιητ. ἀόρ. τοῦ πελάζω, Ἰλ. Ξ, 468.

***Πλῆξ**, ηγός, ὁ (πλήσσω). Τὸ βουκεντρον.

Πλήξιππος, ὁ, ἡ (πλήσσω, ἵππος), ποιητ. Τοὺς ἵππους πλήσσων, κεντῶν, κτυπῶν, ἐν γένει, δαμάζων αὐτοὺς, καλὸς καββαλάρης, ἐπίθετον εὐγενοῦς στρατιωτικοῦ ἀνδρός, Ἰλ. Β, 104. καὶ Ἡσ. ταὐτὸν τῷ, Ἱππόδαμος, Ἱππότης.

***Πλῆξις**, εως, ἡ (πλήσσω). Κτύπημα, ἐνέργεια τοῦ πλήσσειν.

***Πληρεῦντες**, πληρεύμεναι, Ἰων. ἀντὶ, πληροῦντες, πληρούμεναι, Ἡρόδ.

Πλήρης, εος, καὶ συναιρ. ους, ὁ, ἡ, οὐδέτ. ες (ΠΛΕΩ, πλέος). Μεστός, γεμάτος, πεπληρωμένος. ἔμπλεος, μετὰ γενκ., Ἡρόδ. 8, 71. καὶ πάλιν εὔχρηστον παρὰ τοῖς Ἀττ. σπανιώτ. μετὰ τῆς ὑπὸ προθ. καὶ γεν., Σοφ. κεῖται δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, ἐπὶ φουσκωμένου ποταμοῦ, Ἡρόδ. 2, 92. ἐπὶ πανσελήνου, Ἡρόδ. 6, 106. Πλήρεις χειρίων, μὲ γεμάτον χέρι, ἀφθόνως, ἁφειδῶς, πλουσιοπαρόχως· ὅθεν ἐν γένει, ἐντελῶς, ὁλοκλήρως· καὶ ἐπὶ ἀριθμοῦ, σωστός· καὶ μεταφ. ἐπὶ χρόνου, «Τέσσερα ἔτεα πλήρεα, τέσσαρας ὁλοκλήρους χρόνους, Ἡρόδ. 7, 20. λέγεται καὶ ἐπὶ χορτάσμου, χορταμένος ἀπό· μετὰ δὲ μετοχ. «Πλήρης ἐστὶ θηευμένος,» ἐχόρταστε βλέπων, Ἡρόδ. 7, 146. πρβλ. Valck Ἱππ. 1326. Reisig. enar Soph. OC. 764. ὅθεν

Πληροσέληνος, ὁ, ἡ (σελήνη). Πανσέληνος, πανσέληνον ἔχων, ἐκ τῆς πανσελήνου ὡν καὶ οὐσ. τὸ πληροσέληνον, ὁ καιρὸς τῆς πανσελήνου.

***Πληρότης**, ητος, ἡ (πλήρης). Πλησμονή, πλῆθος· ἀφθονία· ἐντέλεια.

***Πληρούντως**, Ἐπίῤῥ. τοῦ μετοχ. ἐνεστ. τοῦ πληρόω· Ἐντελῶς.

Πληροφορέω, ῶ Μλ. ήσω (φέρω). Φέρω μέτρον πλήρες· δίδω πλήρη εὐχρήστησιν, πληροφορίαν ἢ ἀσφάλειαν, κάμνω τινὰ νὰ λάβῃ ἀκριβῆ ἰδέαν περί τινος, γεμίζω τὸν νοῦν ἢ τὴν κεφαλὴν τινος μὲ τὴν ἰδέαν τινὸς πράγματος, δίδω τινὶ νὰ καταλάβῃ τι· καὶ παθ. πληροφορέομαι· οὖμαι, μέλλ. ήσομαι ἢ ήσομαι, ἀόρ. ἐπληροφορήθην, λαμβάνω πλήρες μέτρον τινός, καὶ μεταφ. εἰμὶ πλήρης τινὸς πράγματος, ἤτοι πεπεισμένος, βέβαιος, ἐξεύρω ἀκριβῶς τι, ἰδέαν ἀκριβῆ ἔχω περί τινος· πλήρη πίστιν ἔχω λαμβάνω· Κτησίας Περσικ. 39. «Πολλοῖς λόγοις, καὶ ὅρκοις πληροφορήσαντες, μόλις ἔμως πείθουσι·» (αὕτη ἡ λέξις εὕρηται μόνον παρὰ τοῖς Ἑλλ. Συγγραφ οὐμὴν ἀλλὰ καὶ παρὰ Κτησ. ὡς ἀνωτέρω καὶ παρ' Ἱστορ. Τραπεζ. § 6, ἔνθα κεῖται ἡ μετοχὴ πληροφορηθεὶς, τὴν ὁποίαν ἐλέγως παραλείπουσι τινὲς ἐκδόσεις·) ὅθεν

Πληροφόρημα, τὸ. Πλῆρες μέτρον, πλήρωσις, τὸ δι' οὗ πληροφορεῖται τις, πληροφορία, ἀσφάλεια, βεβαίωσις· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἑλλ. Συγγρ.

Πληροφορία, ἡ. Ἀρετὴ ἢ ἱκανὴ ἀπόδειξις, καὶ βεβαίωσις, πίστεως, βεβαιότης, ἀσφάλεια τελεία ἰδέα ἢ κατάληψις· ἔτι δὲ καὶ παντελὴ, ὑποδοχή τινος, Ν. Διαθ.

Πληρόω, ῶ (πλήρης). Πλῆρες ποιῶ, γεμίζω, τίτνος· ἐξαιρ. α) πληροῦν τὰς ναῦς,» φορτόνω φόρτῳ, γεμίζω τὰς ναῦς, ἢ ἐμβάλλω εἰς τὰ πλοῖα τοὺς ἀναγκαίους ναύτας, τὰς ἐρματόνω 8, τοὺς ἀναγκαίους ἀνθρώπους, Ἡρόδ. 7, 168. 8. 146. καὶ Ξεν. Ἑλλην. 5, 4, 56. καὶ 6, 2, 8 «Μᾶλλ' ἐξέως τὰς ναῦς ἐπληροῦντο οὕτω καὶ ἐν 1, 1, 28. πρβ. πλήρωμα. β) «πλ. γυναῖκα,» ἐγγαστρόνω, Ἀριστ. γ) γεμίζω μὲ τροφὴν τὴν κοιλίαν, ὅθεν, χορτάζω, καὶ μεταφ. ἀναπαύω, Valck. Ἱππ. 1327. χορταίνω, χορτάζω, «Θυμὸν πληρῶται,» καθηνυχάζω, ἀναῤύχω τὴν ὀργὴν, τὸ θάῤῥος ἢ τὴν ἐπιθυμίαν, ὀρεξιν. 2) γεμίζω, συμπληρῶ ἀριθμὸν τινα, κάμνω τέλειον, σωστὸν κατὰ τὸν ἀριθμὸν, Ἡρόδ. 7, 29. ἀναπληρόω, τὸ ἐλλεῖπον, ἢ τὴν χρείαν· ὅθεν οἱ πληροῦντες τὴν βουλὴν, τὸν χορὸν,» τὰ μέλη τῆς βουλῆς, τοῦ χοροῦ· καὶ παθ. μετὰ μέτ. μελ. γίνομαι πλήρης, σῶος τὸν ἀριθμὸν· συνέρχομαι κατὰ πλῆθος, πολλοὶ ὁμοῦ, Εὐρ. Ἰφ. Τ. 306. «Πολλοὶ ἐπληρώθημεν ἐν μικρῷ χρόνῳ, ἐτυνήχθημεν περισσοί. 5) ἐκπληρῶ χρέος τι, καθῆκον, πρός τινα «τινίτι,» ὅθεν ἀποδίδω τὸ χρέος, τὸ καθῆκον τὸ ὀφλημα, τὸν φόρον τὴν συνεισφορὰν μου, κ. τ. τ. «Πληρώσει χθονὶ τροφεῖα,» Αἰσχύλ. Θῆβ. 262. ἐν γένει, ἀποτελῶ, ἀποτελειόνω, ἐκτελῶ, βάλλω εἰς πρᾶξιν. 4) ἀμεταβ. εἶναι πλήρης, ἐντελὴς, Ἡρόδ. 2, 7. «Ἡ ὁδὸς πληροῖ εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτο,» συμφωνεῖ ἐντελῶς μετὰ τοῦτον τὸν ἀριθμὸν, δηλ. ἔχει τόσον μῆκος, ὅσον εἴπέ τις. (Ὁ Ἡρόδ. χρῆται πολλκ. τοῖς Ἰων. τύποις, πληρεῦντες, πληρεύμενος, ἀντὶ, πληροῦντες, πληρούμενος. — Ὁ Δωρ. μετοχκ. παρκ., πεπληρώκοντα, εὕρηται ἐν τινι Λετβίᾳ Ἐπιγρ.) ὅθεν

Πλήρωμα, τό. Γέμωσις, πᾶν ἐκεῖνο, δι' οὗ γεμίζομέν τι, ἀναπληροῦμεν, γέμισμα. «Κρατήρων πληρώματα,» Εὐρ. Ἰων. 1069. ἐξαιρ. ἐπὶ πλοίου, τὸ φόρτωμα, οἱ ναῦται, κωπηλάται ἢ οἱ κατὰ θάλασσαν στρατιῶται τοῦ πλοίου ἢ τῆς νηός, (ταῖφᾶς, Τουρκ. ἢ συντροφιὰ κοινῶς, Ξενοφ. Ἑλλ. ά, ς. 11. δ'. 10. καὶ ά. ά. 11. «Καὶ ἀπὸ τῶν πληρωμάτων τῶν ἐκ τῶν νεῶν ἔκτρυξε βοηθεῖν ὅσοι ἐλεύθεροι εἶεν.» καὶ τὸ πεπληρωμένον, ἤτοι τοὺς ἀναγκαίους ναύτας ἢ τὸ ἀναγκαῖον φόρτωμα ἔχον πλοῖον αὐτό, Πολυαιν. γ'. ί. 11. Λουκιαν. ἀληθ. ἱστορ β' 37. «Ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοντο· πρβ. Ἡρόδ. 8, 43. 45. καὶ μεταφ. «Ὀγδόκοντα ἔτεα ζόης πλήρωμα μακρότατον πρόκειται,» ὀγδόκοντα ἔτη εἶναι θεωρημένα ὡς τὸ ὕστατον γέμισμα τοῦ διαστήματος τῆς ζωῆς, Ἡρόδ. 3, 22. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἅρμα, ἢ σαβοῦρα, καὶ τὸ φόρτωμα τοῦ πλοίου. 2) ἐνεργητ. ταὐτὸν τῷ, πλήρωσις, γέμωσις ἢ γέμισις τοῦ ποτηρίου, Εὐριπ. Τρωάδ. 824. 3) ἐκτέλεσις, ἀποτελείωσις· καὶ ἐκτέλεσις, χρέους, καθήκου· ἔτι δὲ, ποσότης ὁλική ἢ ἐντελὴς· καὶ, ἀριθμὸς στρογγυλὸς· καὶ ἐστυλλειτοι πρὸς ἀποπλήρωσιν τῶν τάξεων ἑνὸς στρατεύματος· καὶ, συνεισφορὰ χρημάτων ἢ ἀνθρώπων, στελλομένη ὑπὸ συμμάχων.

Πλήρωσις, ἡ (πληρόω). Τὸ γεμίζειν, γέμωσις ἢ γέμισις, τὸ γεμίζειν ἕως ἐπάνω, τὸ κρυφὰν γεμάτον· ἢ ἀναπλήρωσις, ἀποπλήρωσις· καὶ μεταφορ. ἢ ἀποτελείωσις· ἐκτέλεσις· π. χ. καθήκοντος, χρέους· καὶ ἡ χόρτασις. 2) παθ. ὡς τὸ πλήρωμα· ἢ πληρωμὴ, ἀπόδοσις χρέους. 3)

τό ποιεῖν, πλήρη, σῶον τόν ἀριθμόν, ἡ συμπλήρωσις, ὁ ἀπαρτισμός, Ἡρόδ. 3, 67· ἡ Ἐβασίλευσε μῆνας ἑπτά τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύσης ἐς τά ὀκτώ ἔτεα τῆς πληρώσεως.« ἔνθα ἡ γεν., μετά τῆς εἰς ῶ, καί τό ῥῆμα, κρίματα ἀπό τοῦ, ἐπιλοίπους.

Πληρωτής, οῦ, ὁ· ὅστις πληροῖ, Δημοσθ. «Ἐρίνεον πληρωτής,« ταὐτόν τῷ, Ἐρανιστής, ὁ ἀνήκων εἰς τόν πλήρη ἀριθμόν τῶν συναισφερόντων, Ἡσ. 1. σ. 981. Meineke Μενανδρ. σ. 58. καί ὁ ἐπίτροπος διά νά συνάξῃ τούς ἐρανίστας, τάς συνεισφοράς, ὡς καί ὁ Φώτιος ἔχει· «Πληρωτάς ἐκάλουν τούς ἀποδιδόντας τόν ἔρανον τοῖς ἤδη λαχοῦσιν, ἤ ἑκουσίους, εἴεν δ' ἄν οὗτοι οἱ παρ' ἡμῖν καλούμενοι Ἐρανάρχαι.« κυρίως δέ πληρωτής σημαίνει, ὁ πληρῶν, γεμίζων ἤ ἐκτελῶν, ἤ πληρόνων, ἤ συμπληρῶν, ἤ ὁ πληρώσων, ἐκτελεῖν ποιῶν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Πληρωτής. ἐρανιστής συναγωγός.« ὁ δέ Ἀρποκρατ. «Πληρωτάς ἐκάλουν τούς ἀποδιδόντας τόν ἔρανον.«

Πληρωτικός, ή, όν (πληρόω). Ἐπιτήδειος δυνάμενος πληρῶσαι ἀναπληρῶσαι, ἤ συμπληρῶσαι, ἤ ἀποκαταστῆσαι τήν εὐεξίαν· καί ὁ γεμίζων ἕως ἄνω, ἤ ἀναπληρῶν, ἤ συμπληρῶν, ἤ ἀπογεμίζων.

* Πλησαίατο, Ἰων. πλ. ἀντί πλήσαιντο, γ'. πλ. προστ. ἐνε. μέσ. ἀ. ἀορ. τοῦ πίμπλημι.

* Πλησία, ὄρ. πλησίος.

Πλησιάζω, Μ. άσω (πλησίος). Πλησιάζω, Πλησίον ἔρχομαι, ἐγγύς ὑπάγω ἤ φέρω ἑμαυτόν παραγίνομαι, προσέρχομαι, μετά δοτ. Ξενοφ. Κυροπαιδ. ἀ. δ. γ. β) πλησίον εἰμί· παντοτε εἰμί εὑρίσκομαι πλησίον τινός, συναναστρέφομαι, συχνάζω-φοιτῶ πρός τινα· ἔχω κοινωνίαν, σχέσιν, οἰκειότητα· ὁπαδός, ἀκόλουθος ἤ ἡ μαθητής, ἀκροατής, ὁμιλητής τινος εἰμί, ὡσαύτως μετά δοτ Ξενοφ. Ἀπομν. δ. δ. 5. «Δικαιοτέρους ἐποίει τούς πλησιάζοντας.« τοιοῦτον ἐστί καί τό ἐν Κυροπ. γ. γ. 18. Παρ' Ἰσοκρ. Ἑλ. ἐγκώμ. 26. «Γυναῖκ' πλησιάζειν,« ὡς τό πελάζειν, ἀντί τοῦ, συνουσιάζεσθαι, συνεφρίσκεσθαι σαρκικῶς μετά γυναικός, συγγίνεσθαι. Ἰσοκράτ. εἰς Νικοκλ. «Οὐδενί φανήσομαι σώματι πεπλησιακώς πλήν τῆς ἐμαυτοῦ γυναικός.« ὡσαύτως καί ἐπί παιδεραστίας, Διογ. Λ. 2, 100. — Περί Μεταγνστ. Συγγρ., ὡς παρ' Ἀριστοτέλ., εὑρηται καί τό, πλησιάζομαι, ὡς ἀποθετικόν.

Πλησιαίτερος, έρα, ερον, Ἀττικόν Συγκριτ. τοῦ πλησίος, καί ὑπερθετ. πλησιαίτατος, ἐγγύτατος, Ξενοφ. Ἐπίῤῥ. Συγκρ. πλησιαιτέρω, Ἡρόδ. 4, 112.

Πλησίαλος, ὁ, ἡ (πλησίος, ἅλς) ταὐτόν τῷ ἀγχίαλος. Πλησίον τῆς θαλάσσης ὤν, «Ὁδοῦσιν τήν πλησίαλον,« ὁδοιπορεῖν πλησίον τῆς θαλάσσης, εἰς τό παραθαλάσσιον, Ποσειδῶν· παρ' Ἀθήν. ἡ. σελ. 333.

Πλησίασμα, τό· ταὐτόν τῷ, Πλησιασμός.

Πλησιασμός, ὁ (πλησιάζω). Τό πλησιάζειν, πλησίον ὑπάγειν ἤ ἔρχεσθαι· ἐγγύτης γειτονία· φοίτησις, συναναστροφή, συνομιλία, συντροφία, συνουσία σαρκική, ὀχεία, Ἀριστοτ. ζώ. Ἱστορ. 5'. 6. «Εἰσί γάρ ἑκάστοις τῶν ζώων ἴδιαι φωναί πρός ὁμιλίαν καί τόν πλησιασμόν.« καί ἐπί παιδεραστίας. Διογ. Λ. 2, 100.

Πλησιαστής, οῦ, ὁ. Ὁ πλησιάζων, πελάτης.

* Πλησιαστός, ή, όν (πλησιάζω). Πλησιασμένος, πλησίον ἀχθείς, ἤ ἐλθών, Σχολ. Αἰσχ. Προμ. 716.

Πλησίγναθος, ὁ, ἡ (πίμπλημι, πλήσω, γνάθος). Τάς γνάθους ἤ τό στόμα πιπλῶν, γεμίζων. Ἄρτος πλησίγναθος,« Ἀθήν γ'. σελ. 109.

Πλησιέστερος, καί, Πλησιέστατος, ταὐτόν τῷ, πλησιαίτερος, καί, πλησιαίτατος. Σιμοτινώτερος, σιμοτινώτατος, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος. Ἐπίῤῥ. πλησιέστατα = πλησιαίτατα.

Πλησίμοχθος, ὁ, ἡ (πίπλημι, μόχθος). Πλήρης ἀλάχης καί βιοπόνων ἐλεεινός, ταλαίπωρος, ἄθλιος, κακοδαίμων, Εὐριπίδ. καί Πολυβ. ε. 105. ὅπου ἄλλοι, Πρατίμοχθος, Προτίμοχθος, καί Πρητίμοχθος ἀναγι.ωσκουσι· πολλ' ἄμφ.

* Πλησιογείτων, ονος, ὁ (γείτων). Ὁ πλησίον γείτων, συνορεύων γείτων, Βοιωτ. πλεισιογείτων, Ἐπιγραφ. Ὀρχομ σ. 472 Müller.

Πλησιόθεος, ὁ, ἡ (θεός). Πλησίον θεοῦ, θείας εὐτάξας ὤν.

Πλησίοικος, ὁ, ἡ (πλησίος, οἶκος). Πλησίος ὤν τῷ οἴκῳ, πλησίον, οἰκῶν, κατοικῶν, Δίων Κασ.

Πλησίον, ὡς ἐπίῤῥ. σημαίνει τό ἐγγύς, σιμά, (ἤ κάλλιον Σιμμᾶ) κοντά, μετά Γενικ. ἤ δοτ. Ὅμ. τό δέ «Πλησίον γίνεσθαι τινός,« ἀντί τοῦ, πλησιάζειν· μετά τοῦ ἄρθρου δέ «Ὁ πλησίον.« ἀντί τοῦ, γείτων, ἤ πυγγενής, ὁμογενής, ὁμόδρυπτος, ὅτε καί συνυπακούεται τό, ὤν πέλας οὐδέτερον· οὗ Ποιητ. πλησία. Συγκρ πλησιαίτερον ἤ πλησιαιτέρω· ὑπερθ. πλησιαίτατα ἤ πλησιέστατα. Κυρίως ὅμ. μετά γεν. Ἰλ. Ζ, 240. Ὀδ. Ε, 71. καί μετά δοτ. Ἰλ. Ξ, 732. Ὀδ. Β, 149. ὡς οὐσ. ὁ πλησίος, ὁ γείτων.« «Πλησίοι ἄλλος,« ὁ ἄλλος γείτων, Ὅμ. καί Ἡρόδ. 7, 152. ὅθεν ἐν γένει πας τις συνάνθρωπος. Τό ἐπίθ. ἔστι μόνον Ἰων. καί ποιητ., οἱ δέ Ἀττ χρῶνται μόνον τῷ ἐπίῤῥ. ὁ πλησίον. ὄρ. αἰωτέρω. Συγκρ. καί ὑπερθ. πλησιέστερος, πλησιέστατος, καί, πλησιαίτατος, σιμοτινώτερος, σιμοτινώτατος· εἰσί δέ καί οἱ δύο τύποι Ἀττ., εὐχρηστότερος μέντοι ὁ τελευταῖος. (β) ὅθεν

Πλησίος, ία, ίον (πελάζω). Πλησίον ὤν, σιμοτινός, ὅστις εἶναι σιμά, κοντά εἴς τινα, Παρ' Ἡρόδ. ἀεί ἐπί προσώπων, ἐκεῖνος, οὗτινος ἡ χώρα εἶναι πλησίον, ὅρα ὡς τό, πλησίον, ὁ γείτων. 3, 89. 4. 50. 83. 102. 118. 6, 108. γείτων, ὁμογενής, συγγενής, τό Συγκριτ. Πλησιέστερος, καί, Πλησιαίτερος. Ὑπερθετ. Πλησιέστατος, καί, Πλησιαίτατος.

Πλησιόχωρος, ὁ, ἡ (χώρα, πλησίος). Πλησίον τῆς χώρας κείμενος, πλησίον ὤν, συνορεύων, Ξενοφ. Κυροπ. δ'. ε. 35. ὅπου Χειρόγραφά τινα «Προσχωρεῖν« ἔχουσι. Παρά Στράβ. ις'. σελ. 1116. ἀντί τοῦ «Ἐκ τῆς πλησιοχώρας,« τά χειρόγραφα ὀρθότερον ἔχουσι, «Πλησιοχώρουν προσυπακουομ. τοῦ ἠχῆς.«

Πλησίστιος, ὁ, ἡ (πίμπλημι, πλήσω, ἱστίον) ποιητ. Πλήρων, γεμίζων ἤ φορτίζων τά ἱστία, τά πανία, ἤτοι τά ἄρμενα τοῦ πλοίου, «Οὖρον.. πλησιστιον,« Ὀδ. Α, 7. Μ, 149. καί ἐντεῦθεν ἀντ. τοῦ, εὔριος. Παρά Πλουτάρχ. μεταφορικ. ἀντί τοῦ, δεξιός, αἴσιος, εὐτυχής.

Πλησιφαής, ές, ὁ, ἡ· καί, Πλησίφωτος, ὁ ἡ (πίμπλημι, πλήσω, φάος, φῶς), ποιητ. Ἐν πλήρει φωτί ὤν, πλήρης φωτός, ἐπί σελήνης, ἤ ἐπί νυκτός φωτιζομένης ὑπό τῆς παντελήνου, Νικήτ. Χρον. ια 11. «Μήνη πλησιφ.,« ἤ Παυσέληνος, ἤ φωτός πλήθουσα σελήνη.

Πλῆσμα, τό (πίμπλημι, πλήσω), ταὐτόν τῷ, πλήρωμα. Πᾶν ὅ,τι πληροῖ, γεμίζει, χορτάζει, ἤ χρησιμεύει εἰς τοῦτο. 2) παρ' Ἀριστοτέλ. ζώ. Ἱστορ. ζ'. 23. ταὐτόν τῷ, ὄχευμα, ἤ σύλληψις, ἐγκάττρωμα, ἤ ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ θήλεος εἰσελθοῦσα σπορά. Ὁ Πλίνιος (ἤ. 44.) μετέφραστε τοῦτο διά τοῦ, impleri· τά χειρόγραφα ἔχουσι «Πλησίασμα,« ἀντί τοῦ ὀχεία· οὕτως ἔχει καί ὁ Ἡσύχ. Πλήτης, πλησιαστής· ἀλλ' ὁ αὐτός ἔχει καί «Πλῆμα, πλήρωμα, καί Πλημαθῆναι, πλησθῆναι.

Πλήσμη, ἡ· καί, πλήμη, καί, Πλήμμη, ἡ (πλέω, πλήθη)· ταὐτόν τῷ, πλημμυρίς. Ἡ τῆς θαλάσσης πλημμύρα ἀντικ. τῷ, ἄμπωτις ἴδε· ἐν τῷ, Πλημμύρα· ἔτι δέ κατά πλεθ. ἐ γένει, τό φύσκωμα τῶν ὑδάτων ἐκ ποταμοῦ, αὐλακίου κ. τ. τ. «Ἐν πλήμμητι εἰμάτεες ποταμοῖο.« Ἡσιόδ. Ἔργ. 25. παραβ. ἄλλεται μετά τοῦ παρά τῷ Σχολ. Ἀπολλ. Ἀργ. α'. 767. καί Διοδώρ. Σικ. γ'. 41. ἐν γένει, πλήρωσις, αὔξησις, ἐξαίρ. τῶν ὑδάτων ἤ τῶν χυμῶν τοῦ ἀνθρώπου.

Πλήσμιος, ία, ιον· καί Ἐπίῤῥ. πλησμίως (πίμπλημι). Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως πληροῖ, γεμίζει ἤ χορτάζει, εὔκολα χορταστικός, ἤ προξενητικός κόρου, ἀηδίας. ὅθεν, «Ἐδέσματα πλήσμια,« ἡδύσματα λιχνεύματα, φαγητά δηλαδή, ἐξ ὧν οὐ δύναται τις πολύ φαγεῖν ἄνευ ἀηδίας. «Τό πλήσμιον,« ἡ ἀηδία, ἄση, ἀφικορία, (μπούχτισμα, Τουρκ.) Fastidium. «Τῆς ἡδονῆς τό πλήσμιον,« Πλουταρχ. εἰς Γαλβ.

Πλησμονή, ἡ (πίμπλημι). Πλήρωσις, γέμισις· χορτασμός, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. κα'. 14, Ἄλλ. ἐπιστολ. γ'. 61. κόρος, ἀφικορία, ὁ μέχρις ἀηδίας χορτασμός, Πλάτ. καί, πλήθωρα ἐν γένει, πλῆθος, ἀφθονία, περίσσεια, δαψίλεια· ὅθεν

Πλησμονικός, ή, όν. Ὅστις συνθλίβει καί φορτίζει τήν κοιλίαν του μέ πολλά φαγητά, Ἐπιστολ. Θεκιοῦς «Ταῖς τροφαῖς πλησμονικῶν.«

Πλησμονώδης, ες, ὁ, ἡ (πλησμονή, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πλησμονῆς ὤν, πλήρων, γεμίζων, χορτάζων, ταὐτόν τῷ, πλήσμιος.

Πλήσσω, καί, πλήττω, Ἀττικ. μέλ. πλήξω, παρακ. βέ. ἐνίοτε ἐπί παθ. σημαν. πέπληγα, παθητ. παρακ πέπληγμαι. ἀόρ. βέ. παθ. ἐπλήγην, ἐπί δέ συνθέτων, ἐν οἷς κεῖται ἡ ἔννοια τοῦ φόβου καί τρόμου, ἐξεπλάγην, κατεπλάγην, κ. τ. λ. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται τῷ ἐνεργ. καί μέσ. ἀ. ἀορ. τῷ παθ. βέ. ἀορ. τῷ βέ. παρακ. ἀεί κατ' ἐνεργ. σημαν. καί τῷ Ἔπε. κατ' ἀναδιπλ. ἐνεργ καί μέσ. βέ ἀορ. πέπληγον, ἀπαρμ. πεπληγέμεν, πεπληγόμην, καί πάλιν μετά τῆς αὐξήσεως, ἐπέπληγον, Ἰλ. Ε. 504 Ἐν δέ Ἰλ. Γ, 31. εὑρηται καί κατεπλήγη, ἀντί, κατεπλάγην. — Κτ. πῶ, κρούω, δέρω, ἀκοντίζω· ἐν γένει, ἐπιτυχαίνω, πληγόω, κτυπῶν, κρούων, ῥίπτων ὅπλον τι, δαγκάνων κ. τ. λ. ἐπί πάσης ὀξείας, βιαίας καί σφοδρᾶς σωματικῆς ἐντυπώσεως, καταφορᾶς, πολλάκις παρ' Ὅμ. καί μάλιστα, ἐπί πληγώσεως ἐν τῇ μάχῃ ἀπό πλησίον, ἀντίκ. τῷ, βάλλειν, Ἡρόδ. 6. 117. μετά δοτικῆς αἰτικτ. προσώπου καί τοῦ πληγοιομένου μέλους ἤ μέρους, π. χ. πλήσσειν τινά κεφαλήν, πόδα, κ. τ. τ. ἐνίοτε δέ προστίθεται ὁριστικώτερον καί ὁ καθ' αὐτό τόπος, π. χ. «Ἔλαφον) κατ' ἀκωκήν μέσα νῶτα πλῆξαν,« Ὀδ. Β, 161. «Ποδί πλῆξαν (Ὀδ. Χ, 20.), ἤτοι, σφαδάζω, κρούων μέ τόν πόδα, ὡς κάμνουσι οἱ ὑπό πληγῆς ἀποθνήσκοντες· τό δί ἐν Ὀδ. Θ, 264. «Πέπληγον χορόν ποσίν,« ἔκρουον αὐτόν μέ τά ποδάρια, δηλ. ἐχόρευον πολλά ἡρεμῶς. σφοδρῶς, ὡς παρά Λατ. terram pulsare ἤ pede quatere. «Πλήσσειν πληγῇσιν,« Ἰλ. Β, 264. «Κονίσαλον ἐς οὐρανόν ἐπέπληγον πόδεσσ' ἵππων,« ἔκρουον πρός τόν οὐρανόν τόν κονιορτόν, Ἰλ. Ε. 504. «Ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν,« διώκειν τούς ἵππους εἰς τήν μάχην, Ἰλ. Π, 728. ἐπί δί Διός, κτυπῶν ἤ ἐπιτυχαίνειν τινά πλήττειν μέ τήν ἀστραπήν, μέ τόν κεραυνόν, Ἡσ. Θ. 855. Μέσ. «Πλῆξασθαι μηρώ κ. τ. τ. κτυπῶν τά μέρη τοῦ, τό ὁποῖον ἔκαμνον ἐν μεγάλῃ θλίψει, Ὅμ. ὡσαύτως «Πλῆξασθαι τήν κεφαλήν,« κτυπῶν τό κεφάλι τοῦ, Ἡρόδ. 3, 14. θλαμβάνεται δέ καί ἐπί ποδῶν, ὡς τό, κόπτεσθαι καί τύπτεσθαι. Παθ. κτυπᾶσθαι, πληγοῦσθαι «Κεραυνῷ πληγείς,« κτυπηθείς, φονευθείς ὑπό κεραυνοῦ, κεραυνόβλητος,

Ὅμ. ὡσαύτως καὶ Ἡτ. Ἀσπ. 422. παρὰ Θ. 861. ἔτι δέ, «πληγεὶς τινος, κτυπηθεὶς, φονευθεὶς ἀπό τινος, Εὐρ. Ὀρ. 491. δηλοῖ δὲ τὸ παθ. καὶ, κεκάσθαι, ἡττᾶσθαι, ὡς καὶ κοινῶς κτυπᾶσθαι, Ἡρόδ. 5. 120. 8. 130. ἔτι δέ, καταλαμβάνεσθαι ὑπό τινος συμφορᾶς, Ἡρόδ. 1. 41. «Σὺ συμφορῇ πεπληγμένον ἀχάριν. καὶ μεταφορ. φθείρεσθαι μὲ δῶρα, δωροδοκεῖσθαι, Ἡρόδ. 8. 5. «Πληγέντες δώροις», 2) μεταφ. εἰς ἔκπληξιν καὶ θαυμασμὸν βάλλω, ἐπὶ σφοδρῶν ἢ αἰφνιδίων ἐντυπώσεων διαθέσεως, π. χ. «Ἐκ μὲ πλήττουσιν, μὲ κάμουν ἔξω ἐμαυτοῦ, μὲ ξαλίζουσι, Ὀδ. Σ, 231. ἔνθα ὅμως δύναται νὰ θεωρηθῇ τοῦτο τὸ ῥῆμα καὶ ὡς σύνθετον, ἐκπλήττουσιν· ὡσαύτως «Ἐκ δὲ οἱ ἠΐθεοι πλήγη φρένας», ἐπλήγη κατὰ τὰς φρένας, ἔγινεν ἔξω ἑαυτοῦ, Ἰλ. Ν. 694 Π. 403. παρὰ δὲ μεταγν. ἐξαιρ. ἐπὶ προσβολῶν ἐκ μέρους σφοδρῶν παθημάτων, π. χ. «Πληγεὶς ἔρωτι», κ. τ. τ. Valck. Ἱππ. 38. 1303. Ἐν ἐντελεῖ χρήσει ἐστὶ τοῦτο τὸ ῥῆμα μόνον παρὰ τοῖς Ἐποπ. οἱ δὲ Ἀττ. χρῶνται μόνον τῷ παθ καὶ τῷ ἐνερ. παρακ. ὅπερ. παρὰ τοῖς μεταγν. εὑρηται καὶ ἐπὶ παθ. σημαν. Oudend. Θωμ. Μ. σελ. 705. τὰ δὲ ἄλλα, οἱ Ἀττ. χρῶνται τῷ, πατάσσω, Valck. Πράξ. Ἀποστ. 12. 7. Καὶ παρ' Ἡροδ. ἀχρηστότερον τὸ παθ. παρὰ τῷ ὁποίῳ εὑρηται μόνον ἐν τῷ ἀ ωτέρῳ παραδείγματι καὶ τὸ μέσ. (παρὰ τὸ, πλήσσω τὸ, πληγή, καὶ τὸ Λατιν. plaga καὶ, plango· ἔστι δὲ, καθὼς φαίνεται, συγγεν. τῷ, πλάσσω, ὅπερ ὁρᾶ.)

Πληστεύω (πλήρης). = πίμπλημι, πληρόω. Γεμίζω, Εὐστάθ. ἐν Ὀδ. Α. «Διὰ τὸ πληστεύεσθαι οἷς ἀπληστεύεται», ἀμφ.

Πλήστιγξ, Ἰων. ἀντὶ, πλάστιγξ, Γαλην. Γλωσ.

Πλήτης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ, πελάτης, Ἡσύχ.

*Πλῆτις, ιδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, πλάτις.

Πλητίς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, δέλτος, πλατίον, Ἡσύχ.

*Πλῆτο, γ'. ἑνικ. προσ. παθ. ἀορ. τοῦ πίμπλημι, Ὅμ. καὶ Ἡτ. 2) γ'. ἑνικ. πρόσ. τοῦ κατὰ συγκ. ποιητ. ἀορ. τοῦ πελάζω, Ἰλ. Ξ, 438.

*Πλήττω, μέλ. ξω, Ἀττ. ἀντὶ, πλήσσω.

Πλήων, οιος, ὁ, ἡ· ἐκ τοῦ Ἰων. πλείων, ἀντὶ, πλείων. Περισσότερος, πλειότερος, ἀμφ.

Πλίγμα, τό (πλίσσω, πλίξ). Βῆμα, βάδισμα 2) ὁρατελιά, τὸ διάστημα τῶν ἀνοικτῶν ποδῶν, ἤτοι ἡ κατάστασις τῆς ἐκτάσεως τῶν σκελῶν ἀπ' ἀλλήλων, καὶ ἐντεῦθεν 3) παρὰ τοῖς παλαιστὰς τέχνη τις, ὅτε κρατοῦσι τὰ σκέλη των, ἐν τῷ παλαίειν, τὸν ἕνα μηρὸν μακροσμένον ἔμπροσθεν τοῦ ἄλλου σταθερῶς, θέλοντες νὰ παζουλεύσωσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. 4) = πλιχάς.

Πλινθεία (πλινθεύω). Ἡ τέχνη ἢ ἡ ἐργασία τοῦ πλινθεύειν ποιεῖν, πλάττειν καὶ ὀπτᾶν 2) ἡ στάσις τοῦ στρατοῦ εἰς σχῆμα πλινθίου, τετραγώνου.

Πλινθεῖον, τό. Τόπος, οὗ οἱ κεραμεῖς τὰς πλίνθους κατασκευάζουσι, πλάττουσι, καίουσι Ἁρποκρατ.

Πλινθευσις, ἡ. Τὸ πλίνθους πλάττειν, ὀπτᾶν.

Πλινθευτής, οῦ, ὁ. Ὁ τὰς πλίνθους πλάττων, κατασκευάζων, κεραμεύς· ἐκ τοῦ

Πλινθεύω, Μ εύσω (πλίνθος). Ἠλίνθευον πλάττω, ποιῶ, πλινθουργῶ. «Ἐπλίνθευον τὴν γῆν», «μετεχειρίζοντο τὴν γῆν εἰς τὸ ποιεῖν ἐξ αὐτῆς πλίνθους, ἔλαττον πλίνθους ἐκ γῆς, Ἡρόδοτ. 1. 179. (ἀλλαχοῦ που οὐχ εὑρηται ἐπὶ ταύτης τῆς σημ.) 2) οἰκοδομῶ, κτίζω ἐκ πλίνθων, Λουκ. «Πλινθεύω τὰ τείχη», «πλίνθους λομβάνω τειχίζω, κτίζω ἢ τοῖχον ποιῶ μὲ πλίνθους. 3) σχῆμα πλίνθου, ἤτοι ἐπιμήκους τετραγώνου δίδω, εἰς πλίνθου ἢ πλινθίου σχῆμα φέρω.

Πλινθηδόν, Ἐπίρ. (πλίνθος). Κατὰ τὸ σχῆμα, μορφὴν ἢ τρόπον ἢ δίκην πλίνθου, Ἡρόδοτ. 2, 96.

*Πλινθιεχός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς πλίνθον· ἢ ἐκ πλίνθου ὤν. «Ὁ Πλινθ.», «πλινθευτής, Διογ. Λ. 4, 36.

Πλίνθινος, ίνη, ινον (πλίνθος). Ἐκ πλίνθων κατεσκευασμένος, Ξενοφ.

*Πλινθίον, τό, ὑποκορ. τοῦ πλίνθος. Μικρὸ πλίνθος· καὶ ἐντεῦθεν 2) πᾶν σῶμα ἑτερόμηκες, ἢ παραλληλόγραμμον, πλίνθου σχῆμα ἔχον, οἷον, κιβώτιον, κίστη, ὑπόθεμα, κύβος, τὸ σανίδι τοῦ σκεράντζ, πίναξ, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ σχεδιάζουσι γεωμετρικὰ σχήματα, ἢ ἡλιακὸν ὡρολόγιον ὁριζόντειον, τὸ τετράγωνον, ὅπερ ἐσχεδίαζον οἱ μάντεις μὲ τὴν ῥάβδον των ἐπὶ τῆς γῆς διὰ νὰ μαντεύωσι, κ. τ. τ. ὡς τό, πλαίσιον· ἐξαιρετῶς λέγεται ἐν τῇ μάχῃ, ἐν τῷ πολέμῳ, ἢ τετράγωνος παράταξις ἢ στάσις τοῦ στρατεύματος· ἴδε Πλαίσιον. 3) ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ λέγεται Πλινθίον ἡ ἀναλογία τοῦ τετράκις τέσσαρα, πρὸς τὰ δὶς τέσσαρα, ἢ τριάκοντα δύο· ἐξ ἐναντίας δὲ καλεῖται Δοκίς, ἡ ἀναλογία τοῦ τετράκις τέσσαρα, πρὸς τὰ τετράκις ἑνέα. 4) παρὰ τοῖς καταπελταστὰς εἶδος, πλινθία, παρὰ Βιτρουβίῳ (l. 10. καὶ 11.) capitula, αἱ κορυφαὶ τῶν κιόνων, ὅθεν ἐκτείνονται οἱ βραχίονες. 5) «Πλινθίων ὑπόγραφάς» λέγει ὁ Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ. 32. τὸ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ, σημειούμενον διάστημα, ὅ ἐστιν, ὁ διοριζόμενος ὑπὸ τῶν μάντεων διὰ τοῦ μαντικοῦ ξύλου καθαρὸς τόπος ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ, πρὸς τὸ ποιῆσαι ἐν αὐτῷ τὰς μαντικὰς παρατηρήσεις των ἢ οἰωνοσκοπίας καὶ οἰωνομαντείας των, τὰ τετράγωνα (σπηνόπουλα), εἰς τὰ ὁποῖα αὐτοὶ διῄρουν τὸν ὅλον τοῦ οὐρανοῦ, Λατιν. Regiones coeli, templa augurum.

Πλινθίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ πλίνθος Μικρὰ πλίνθος. Παρ' Ἀθην. «Λευκαὶ καὶ μελαιναὶ πλινθίδες τοίχωνα», τὸ παρὰ Βιτρουβίῳ Abaci parietum· ἀλλ' ἐν l. 8. 3. καλεῖ ὁ αὐτὸς Plinthides regulae, εἴδός τι καταγραφῆς ἢ κανόνας τινὰς τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου.

*Πλινθοειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ἔχων εἶδος πλίνθου· παραλληλόγραμμος· ὁμοιος πλίνθῳ Φωτ. Λεξ.

Πλινθοποιία, ἡ (ποιέω). Ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν πλίνθους, τὸ πλίνθους πλάττειν, ὀπτᾶν. = πλινθευσις.

Πλίνθος, ἡ. Πλινθάρι· ὁ ἐκ πηλοῦ κατασκευαζόμενος τετράγωνος ἢ ἐπιμήκης κέραμος καὶ ἐν ἡλίῳ ὀπτόμενος, ξηραινόμενος ἢ καιόμενος, διὰ τὴν στέγην καὶ πρὸς κτίσιν τείχων ἐπιτήδειος. «Πλίνθους ἑλκύειν, εἰρύειν, ποιεῖν, ἐξεργάζεσθαι πλίνθους, πλινθουλκεῖν. Ἡρόδ. 2, 136. 1, 179. «Πλίνθους ὀπτᾶν», ξηραίνειν εἰς τὸν ἥλιον, ἢ φύειν εἰς τὸν φοῦρνον. Ἡρόδ. 1, 179. καὶ αὐτόθ. «Δίμος πλίνθων, μία σειρὰ, στρῶμα πλίνθων, ἔνθα ἐξελήφθη τὸ ἑνικ. περιληπτικῶς ἀντὶ τοῦ πληθ.τ. 2) πᾶν τὸ ἔχον τὴν ἐπιμήκη καὶ τετράγωνον μορφὴν τῆς πλίνθου, ἐξαιρ. ἡ τετράγωνος βάσις κίονος τινός, Βιτρούβιος ἡ. ἴδε ἔτι καὶ ἐν τῷ, πλινθίον, καὶ ἡμιπλίνθιον. 3) ἔλατμα (πλάκα, βέργα) χρυσοῦ.

Πλινθουλκέω, ῶ. Πλίνθους ἕλκω, πλάττω, πλίνθους ποιῶ. ἐκ τοῦ

Πλινθουλκός, ὁ (ἕλκω). Πλίνθους ποιῶν, πλάττων.

Πλινθουργέω, ῶ (ἔργον). Πλίνθους ἐργάζομαι, ποιῶ. Ἀριστφ. Πλουτ. 514. ὅθεν

Πλινθουργία, ἡ. Τὸ πλίνθους ποιεῖν, ἐργάζεσθαι.

Πλινθουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Πλίνθους κατασκευάζων. 2) οὐσ. ὁ κεραμεύς.

Πλινθοφορέω, ῶ. Πλίνθους φέρω, κουβαλῶ, Ἀστρφ. Ὀρν. 1139. 1149. 2) φέρω βώλους, χῶμα, λάσπην, Πολυαιν. 8, 24. 3. ἐκ τοῦ

Πλινθοφόρος, ὁ ἡ (φέρω). Πλίνθους φέρων, Ἀστρφ. Ὀρν. 1134.

Πλινθόω, ῶ (πλίνθος). Μετὰ πλίνθων κτίζω. 2) εἰς πλίνθους ποιῶ, κάμνω τι ὡς πλίνθον. «Χρυσῷ μέλαθρον πλινθώσατε», Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 157.

Πλινθωφής, ές, ὁ, ἡ (πλίνθος, ὑφαίνω) ποιητ. Μετὰ πλίνθων ὑφασμένος, κτισμένος. «Δόμος πλινθωφής», Αἰσχύλ. Πέρσ. 449.

Πλινθωτός, ή, όν (πλινθόω). Κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ πλίνθου κατεσκευασμένος, τετράγωνος, ἐπιμήκης.

Πλίξ, πλιχός, ἡ (πλίσσομαι) ταὐτὸν τῷ, πλίγμα. Βῆμα, πήδημα, ὁρατελιά, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 217. καὶ Γραμμ. 2) τὸ μέτρον ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ ἀντίχειρος ἕως τοῦ μέσου δακτύλου.

*Πλίξ, ἐπίρρ. ποιητ. = ἀμφιπλίξ· εὐχρηστότερον μέντοι τοῦτο.

Πλίξις, εως, ἡ. Τὸ βηματίζειν. 2) τὸ τεντώνειν τὰ δάκτυλα, ὅθεν καὶ ἡ σπιθαμή, ὡς μέτρον, Σουίδ. ἐκ τοῦ

Πλίσσω, ξω, ἡ συνηθέστερον, πλίσσομαι, Μ. πλίξομαι. Βηματίζω, κάμνω μεγάλα βήματα, κάμνω ὁρατελιάς· παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ καὶ ὡς ἀποθ. Ὀδυσ. Ζ, 318. «Εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν, ἐπὶ ἡμιόνων (μουλαρίων), καλπαζόντων, ὁρμῷ ἐκτενεστέρῳ φερομένων. Δύσκολον εἶναι νὰ διακρίνῃς ἂν τὸ, πλίσσομαι εἶναι Ἀποθ. ἢ μέσ., καθότι οὐχ εὑρηται ἀόριστος. — Ὡς πρωτότυπον σημαν. σημειοῦσιν οἱ Γραμμ. τό, πλίκω, ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἐν τῷ, Διαπλήσσειν, διελκεῖν, διαπλέκειν· καὶ Διαπαπλίχθαι, διηλλάχθαι τὰ σκέλη καὶ ἀντιβαίνειν· ἄρα, ἐκ τοῦ πλίσσω, ἔστι τὸ Λατιν. Plico, πλέκω· ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, περιπλέκω, σταυρόνω τοὺς πόδας ἢ ἐκτείνω, ἐξαπλόνω τοὺς πόδας τὸν ἕνα ἔμπροσθεν καὶ τὸν ἄλλον ὄπισθεν ἔχων, ὅπως στερεῶς πατῶ, ἵσταμαι, ὡς γίνεται ἐν τῇ πάλῃ· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, πλίσσειν, ἐνεργητ. τὸ μεταφέρειν σκέλος παρὰ σκέλος· καὶ οὐδετέρως ἔτι, ὡς τὸ Πλάθητι. Πλίσσομαι, διαπλίσσομαι· ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, βαίνω, καὶ διαβαίνω, ἐκτείνων τὰ σκέλη μου βηματίζω, πορεύομαι, βαδίζω. Ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ σφοδρᾶς συνουσίας, ὀχείας, παρ' Εὐπόλιδι (Βαλεσιάριος εἰς Εὐριπ. Ἱππολ. σελ. 254.), ἀντὶ τοῦ, ἐξαπλόνω, ἀναίρω τὰ σκέλη μου. Τὸ σύνθετον διαπλίσσομαι ἔστιν εὐχρηστότερον, καὶ μάλιστα ἐν τῷ παῤῥῶ· ἐντεῦθεν «Σκέλεα διαπεπλιγμένα», (κατὰ Γαλην.) τὰ διεστῶτα μέχρι πλείστου, παρ' Ἱπποκρ. ὅπου ἄλλοι, πλιγμ. καὶ ἄλλοι, πλεγμ. ἡμφιβολίως ἀναγινώσκουσιν. Ὁ Ἱπποκρ. ἔτι εἶπε καὶ «Διαπεπλιχὸς στόμα μητρέων», ἀντὶ τοῦ, ἀνοικτόν· καὶ «Ἐκπεπλιγμένον» ἀντὶ τοῦ, ἐκτεταμένον, ἐξαπλωμένον, ἀνεπτυγμένον ἴδε. Καταπλιγμίω. (συγγεν. τῷ, πτύσσω) ὅθεν

Πλιχάς, άδος, ἡ. Τὸ ὑπὸ τὰ κόδια δέρμα, ὅ τείνεται διαβαινόντων· ἢ τὸ μεταξὺ τῶν σκελῶν διάστημα (τὸ μεσομήριον), ὅ τρίβεται ἐν τῷ πλίσσεσθαι, περιπατοῦν, Ἱπποκρ. Λατ. interlinium.

Πλίχος, εος, ους, τό· ταὐτὸν τῷ, Πλιχάς.

Πλοάς, άδος, ἡ (πλόος), = πλοᾶς.

Πλοηγόκος, ὁ, ἡ (πλόος, τίκτω). Πλοῦν τίκτων, ἐκδούς, ἐνεργῶν, ὀπίσω ἀνέμου, Ἀνθολογ. «Ζέφυρος πλοηγόκος».

Πλοιάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πλοῖον. Μικρὸν πλοῖον, καϊκάκιον, Ἀριστφ. Βατρ. 139.

Πλοΐζω, καὶ ὡς μέσ. Ἀποθ. πλοΐζομαι, = πλοΐζω, ἐκ τοῦ πλόος, εὐχρηστότ. κατὰ μέσ. διάθ., πλὴν μόνον παρὰ Μεταγνωστ. καὶ μᾶλλον παρὰ Πολυβ., Lob. Φρυν. σελ. 814. κ. τ. λ.

ὅθεν σημαίνει, ἐν τῇ θαλάσσῃ πλέω, ταξειδεύω, μετέρχομαι τὸν πλοῦν ἐμπορίας ἕνεκεν, Πολύβ.

Πλοιϊκός, καὶ Πλοίμος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ πλοίμος. Πλευστικός, εἰ οὗ, ἢ ἐφ' ᾧ δύναταί τις πλεῦσαι. Πλοιμώτερος, τὸ Συγκριτικ. (ὁ πρῶτος τύπος ἀμφ.)

Πλοιοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Πλοίῳ ὅμοιος· πλοίου σχῆμα, εἶδος ἔχων. Σχολ. Βιτήτ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 759. ἐκ τοῦ

Πλοῖον, τό (πλέω). Κατασκευή τις ἐκ ξύλων, συντεθειμένη μὲ ἰδιαίτερόν τινα οἰκίσκον ἢ σκαφίδος τρόπον, εἰς τὸ μεταφέρειν ἀνθρώπους τε καὶ πράγματα ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἢ ἐπὶ τῶν μεγάλων ποταμῶν. Παράβιον· ἐξαιρ. φορταγωγόν, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 6, 48. καὶ ἀλλαχοῦ· ἦτο δὲ μικρότερον τῆς νηός, καὶ ἐπειδὴ ἡ τῶν πλοίων κατασκευὴ ἦν στρογγυλωτέρα τῶν νηῶν, διὰ τὸ πρὸς μετακομίζειν ἐπιτηδεία, διὰ τοῦτο ἐνίοτε διακρίνεται ἀπὸ τοῦ »Ναῦς καὶ διὰ τοῦ »Στρογγύλοιν, ὅτε καὶ σημαίνει τὸ μετακομίζον ἢ τὸ φορταγωγόν, ἐμπορικόν. (ὡς καὶ »Ναῦς στρογγύλην.) ὃν τρόπον τὸ πολεμικὸν διακρίνεται ἀπὸ τῆς νηὸς διὰ τῆς προσθήκης, μακρὰ ναῦς, ἀνθ' οὗ ὅμως λέγεται καὶ, μακρὸν πλοῖον, Ἡρόδ. 5, 30. ὅθεν

Πλοιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Πλοῖα φέρων, βαστάζων.

Πλοκαμίς, ἴδος, ἡ· ποιητ. ἀντὶ, πλόκαμος. Πλεξούδα, ἔτι δὲ περιληπτ. ὅλα τὰ πεπλεγμένα μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, ἐν γένει, ὀτζαμπᾶς, Θεόκρ. 13, 7. Ἄλλοι θεωροῦσιν αὐτὸ ὡς ὑποκορ. τοῦ πλόκαμος. (τό, Ἰῶτα ἔστιν ἐν μέν τῷ ὀνομστ., κατὰ Δράκ. σελ. 23, 20. 45, 23. Ἰων. μακρὸν καὶ Ἀττ. βραχύ, Spohn de extr. Od. parte, p. 175., κατὰ δὲ τὰς τρισυλλάβους πτώσεις ἀεὶ μακρόν, Βίων 1. 20.)

Πλόκαμον, τό, = πλόκανον, ἀμφ.

Πλόκαμος, ὁ (πλέκω). Τὰ πεπλεγμένα μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, βόστρυξ, πλεξούδα, τὸ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς πλέγμα, ὁ οὐλοειδὴς βόστρυχος συνήθ. κατὰ πληθ. Ἰλ. Ξ, 176. κατὰ δὲ τὸν ἑνικ. παρ' Ἡρόδ. 4, 54. 7, 1. 2) πλεγμένον ἢ στριμμένον σχοινίον, σειρά, πᾶν μακρὸν σῶμα ὡς σχοινίον περιεστρεμμένον ἢ πεπλεγμένον· ἔθεν 3) οἱ μακροὶ πόδες τῶν πολυποδῶν, ἑκατοποδίων καὶ σηπίων ἴδε. Πλοκτάνη.

Πλοκαμώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος ἔχων πλοκάμου, ὅμοιος αὐτῷ, πλεξωτός.

Πλόκανον, τό, καὶ πλόκυνον (πλέκω). Κόθε πλέγμα, ὅθεν. 2) ψάθα· κοφίνι· ἐξαιρ. λικμός, λικμητήριον, ἢ λίκνον, εἰ οὗ καθαρίζουσι τὸν σῖτον ἀπὸ τοῦ ἀχύρου κοτινίζοντες τὸν εἰς τὴν ἅλωνα (θερμόνιον), ἐπειδὴ καὶ τὸ ὄργανον τοῦτο πεπλεγμένον ἦν, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 12. Διόδ. Σικ. γ'. 42. Πλάτ. εἰς Τίμ. σελ. 350. καὶ 405. ὅπου ὁ Σουίδ. »Πλόκανον· ἀνέγνωσα· παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. χρησμ. 693.

Πλοκάς, ἄδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πλόκαμος.

Πλοκερός, ά, όν (πλέκω). Πλεκτός, πεπλεγμένος, παρὰ Θεοκρίτῳ ζ'. 18. κατὰ τὸν Σχολ. Ἀντὶ τούτου »Πλακιρόεν τινὲς ἀνέγνωσαν.

Πλοκεύς, έως, ὁ (πλέκω). Ὅστις πλέκει τὰς τρίχας, ἤτοι τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, πορευκαίρης, friseur, Πολυδ. καθόλου δὲ, ὁ πλέκων, ὅστις πλέκει πλέγματα, π. χ. ψάθας, λίκνα κ. τ. τ. Ἱπποκρ. Διαιτ. ά. 13.

Πλοκή, ἡ (πλέκω). Τὸ πλέκειν· περιπλέκειν· ἐμπερδεύειν· ὑφαίνειν. 2) τὸ πεπλεγμένον, ἢ ἐμπερδευμένον, ἢ ὑφασμένον, τὸ πλέγμα, ὕφασμα, πλεγμάτων σύνθεσις· κόμπος, θηλυά· ἢ περίπλεξις, καὶ μεταφορικ. ἡ πεπλεγμένη, ἐμπερδευμένη ὁμιλία· καὶ δόλος, ἀπάτη, μηχανορραφία· καὶ ἐν τῇ ῥητορ. εἶδος παιγνίου λέξεων.

Πλοκίζω, ίσω (πλόκος) = πλέκω· συνήθ. »Κόμην· ἐξαιρ. κατὰ μετ. διάθ. »Ἀφελὲς πεπλοκισμένην, (Ἱπποκρ. Ἐπιστ.), ἀφελῶς, ἁπλῶς, πεπλεγμένας ἔχουσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς.

Πλόκιμος, ὁ, ἡ (πλέκω). Δυνάμενος πλεχθῆναι ἢ ἀνήκων, ἐπιτηδειος εἰς πλίγματα, εἰς πλέξιμον, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 12. ὅπου ὁ Πλίνιος (ιζ'. 35.) »Πλωτικόν» ἀνέγνωσαν.

Πλόκιον, τό, ὑποκορ τοῦ πλόκος. Πλόκαμος, πλεξούδα, οὐλος βόστρυχος· χρυσοῦ ἁλυσίον πλεκὴ περὶ τὸν λαιμόν, περιδέραιον· τσεμπέρι, Ν. Δ.

Πλόκιος, ία, ιον (πλέκω) ποιητ. Πεπλεγμένος, καὶ μεταφ. ἐμπερδευμένος, σκολιός, Ἡτυχ. καὶ Εὐστάθ. ἐν Ὀδ. Δ, 295. »Μύθων πλοκίοιν, τινὲς, ἀντὶ, πλοκίων, σκολιῶν, ἐπὶ καλοῦ, ἀναγιν. κλοπίων, ἤτοι δολίων, ἐπὶ κακοῦ. Ἐνεργητ. »Πλοκίην, Ὀρφ. Ἔμν. Ξ'. 11. ὅπου »Πλόκην πρότερον ἔκειτο.

Πλόκος, ὁ (πλέκω) ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πλόκαμος· ἔτι δὲ, ἀντὶ τοῦ, πλεκτὸν περιδέραιον, ἁλυσίδα λαιμοῦ· ἔτι δὲ ἐπὶ ἑλίκων τοῦ σελήνου, Πινδ. Ὀλ. 1. 3, 46. ἐνθα ὅμως δύναται νὰ σημαίνῃ καὶ στεφάνους ἐκ σελίνου, ὡς παρ Εὐρ. Μηδ. 838.

*Πλόμενος, η, ον. Ἐπ. κατὰ συγκ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ πέλομαι, σχηματισθεὶς κατὰ τὸ περιπλόμενος, Εὐφορ. Λεῖψ. 55.

Πλόμος, ὁ· καὶ πλομίζω, ἀντὶ τοῦ ψλόμος, καὶ ψλομίζω, Ἀριστοτ. ζῷ. Ἱστορ. ἡ. 20. Ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, πλομίζω, καὶ πλομίον, καὶ πλομιστής, ἀντὶ τοῦ, χρωματίζω, ποικίλλω, διὰ χρωμάτων, κ. τ. τ. αἰθῆ, ζῶα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ποικίλματα σημειῶ· οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ Λατινικοῦ plumarium.

Πλόος, καὶ Ἀττ. συναιρ. πλοῦς, πληθ. πλοῖ, γεν. πλῶν κ. τ. λ. παρὰ Μεταγνστ. κλίνεται ἡ ἑνικ. γεν. καὶ πλοός, ἀντὶ, πλοῦ, Lob. Φρυν. σελ. 453. (πλέω). Τὸ πλέειν, ταξειδεύειν, τὸ ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ διὰ τοῦ πλοίου πλεύσιμον, ἢ ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος διὰ τοῦ πλοίου ὁδοιπορία, ναυτιλία, ἁρμόνισμα, διαπόρθμευσις, πλεύσιμον, Ὀδ. Γ, 169. Ἡσ. Ἔ. 631. 667. Ἡρόδ. 2, 29. 153. ἔστιν ἀεὶ χρῆται τῷ δισυλλάβῳ τύπῳ· ἔτι δὲ καὶ ὁ ἁρμόδιος εἰς τὸ πλέειν καιρός, Θουκυδίδ. ά. 137. ὅθεν »Καλὸς πλοῦς, ἢ ἁπλῶς, πλοῦς ἐστι, εἶναι καιρὸς ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ πλεύσῃ τις, ὁ ἄνεμος εἶναι καλὸς διὰ τὸ ταξείδιον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Πλοῦς τῆς νεκὸς τὸ περίγραφον, μέχρι οὗ τὸν φόρτον λαβεῖν ὀφείλει· ἀλλὰ καὶ τὴν πεζὴν ὁδόν, πλοῦν, ἔλεγον ὡς φαίνεται, οἱ μεταγν. ποιηταί. Lob. Φρυν. σελ. 615. πρβ. πλέω. Παρὰ δὲ Νικ. Θηρ. 10. καὶ 295. καὶ ἐπὶ ὄφεων τὸ ἕρπειν, ἐνθα ἔρα καὶ τὸν Σχολιαστήν. »Δεύτερος πλοῦς, παροιμ. ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς τι πραττόντων, καθάσον οἱ διαμαρτάνοντες κατὰ τὸν πρότερον πλοῦν, ἀσφαλῶς παρασκευάζονται τὸν δεύτερον, Πλάτ. εἰς Φαίδων.

Πλουδοκέω, ῶ. Μ. ήσω (πλοῦς, δοκέω). Προσμένω, ἀναντέχω ἐπιτήδειον, καλὸν καιρὸν διὰ πλεύσιμον, Καίρ. Ἀττ. ἰ. 8.

*Πλουθυγίεια, ἡ (πλοῦτος, ὑγίεια). Πλοῦτος καὶ ὑγεία, ἤτοι πλοῦτος μετὰ ὑγείας ἡνωμένος, τὸ ἐκ τοῦ πλούτου καὶ τῆς ὑγείας διπλοῦν ὄφελος, ἢ ὡς παρὰ Πινδ. Ὀλ. 5, 53. »Τηλεῖς ὄλβοιν, ὑγιής, ἤτοι γνήσιος, πραγματιώδης, στερεὸς πλοῦτος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 731. Σφ. 677. Ἱππ. 1091. (ι.)

*Πλοῦς, Ἀττ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ, πλόος.

Πλουσιάζω, άσω (πλούσιος). Πλουτίζω, πλούσιον ποιῶ, Ἡρωδιαν.

Πλουσιακός, ή, όν. Εἰς πλούσιον ἀνήκων, ἁρμόζων, ἴδιος, Ἀθήν. ιγ'. σελ. 565. καὶ Πλούταρχ.

Πλουσιάω, ιεῶτ. τύπος ἀντὶ, πλουτέω. Πλούσιος εἰμί, Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. μεταφ. ἀφθονίαν ἔχω.

Πλουσιόδωρος, ὁ, ἡ (δωρέω). Πλούσια δῶρα διδοὺς, χαρίζων. 2) παθ. πλουσίως χαριζόμενος, προικισμένος.

Πλούσιος, ία, ιον· καὶ ἐπίρ. -ίως (πλοῦτος). Πλούτη καὶ κτήματα ἔχων, πολυχρήματος, πολυκτήμων, εὔπορος, Ἡσ. Ἔ. 22. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. β'. 37 — 39. »Τοὺς πλείω τῶν ἱκανῶν ἔχοντας εἰς ἃ δεῖ τελεῖν, πλουσίους καλῶ. 2) πολυτελής· μεγαλοπρεπής. 3) ἀφθονίαν, περισσὰ ἢ περισσόν, πολὺ ἀπό τινος ἔχων, ἀφθόνως προμηθούμενος μέτι, μετά γεν. 4) ἄφθονος, περισσός, ἀσφαλής. 5) καὶ ὁ ἐν τιμῇ ὤν, ἐπίσημος, ἄρχων. Πλουσίως, ἐπίρρ. περισσῶς, ἀσφαλῶς, ἀφθόνως.

Πλουταγαθής, ὁ, ἡ, ἀντὶ, πλουτογαθής (ὄρ. τοῦτο). Αἰσχύλ. Χοηφ. 797. »Δώματα πλουταγαθῆν.

Πλουτακαδήμεια, ἡ (πλοῦτος, ἀκαδημία). Ἡ τὰ πλούτη διδάσκουσα, τιμῶσα, διδοῦσα, ἀκαδημαϊκὴ φιλοσοφία, αἵρεσις, ἢ τέχνη τοῦ νὰ πλουτίζῃ τις, φιλοσοφία, τῆς ὁποίας τὸ ἀντικείμενον ἐστὶν ὁ πλοῦτος, Κωμικ. Λ.

Πλούταξ, ακος, ὁ. Πλούσιος, ὁ πολλὴν περιουσίαν ἔχων ἐκ τοῦ πλούτου· ὁ σχηματισμὸς οὗτος σημαίνει πολὺ περισσοτέραν αὔξησιν, ἤ ἐστιν ὑπέρθεσιν καὶ ἐπίτασιν παρὰ μείωσιν, ἐν ταὐτῷ δὲ ἐκφράζει καὶ καταφρόνησιν, ὡς ἢ τῆς συνηθείας κατάληξις ἄρος, καὶ ῆραρος, οἷον ἀρχόνταρος, ἢ ἀρχοντάραρος, λεξ. Κωμ. σχηματισθεῖσα παρ' Εὐπολ., Ἀθην. σελ. 236. Πολυδ. 3, 109. Meineke Μένανδρ. σελ. 161. Γαλλ. un richard. (ἡ κατάληξις αξ ἀντιστοιχεῖ τῇ Λατ. ax, πρβ. πήλαξ καὶ στόμαξ.)

Πλουτεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, ὁ Πλούτων, ὁ Θεὸς τοῦ ᾅδου καὶ τῆς γῆς, διὰ τὸ παρελκύειν τὰ πλούτη, Μόσχ. 3, 22. 119. Ὀρφ. ἀργ. Ἀνθολ. καὶ Ἡσύχ. ἴδε Πλούτων.

Πλουτέω, ῶ. Μ. ήσω (πλοῦτος). Πλούσιος εἰμί, πλούτη ἔχω, Ἡσ. Ἔ. 315. »Τάχα σε ζηλώσει ἀργὲς πλουτεῦνταν. 2) μεταφορ. περίσσειαν, ἀφθονίαν ἔχω εἴς τι, μετὰ γενικ. Ξενοφ. ὅθεν

*Πλουτῆος, Ἰων. ἀντὶ πλουτέως, γεν. τοῦ πλουτεύς.

Πλουτηρός, ά, όν. Εἰς πλούτη ἢ εἰς πλοῦτον ἀνήκων, ἢ πλουτίζων, πλούτη διδοὺς, ἢ δυνάμενος ποιῆσαι τινὰ πλούσιον, πλουτοποιός, χρηματοποιός, Ξενοφ. Οἰκ. β'. 10. »Ἥρῳ σε ἔντε πλουτηρὸν ἔργον ἐπιστάμενον, περιουσίαν ποιεῖν, τὸ δυνάμενον ἢ τὸ ἱκανὸν πλούτη φέρειν. (παραλλάσσει, Τουρν.).

Πλουτίζω, ίσω καὶ Ἀττ. ιῶ (πλοῦτος). Πλούσιον κάμνω τινά· ἐν γένει, εὐτυχίζω, κάμνω τινὰ εὐτυχῆ, χαροποιῶ τινὰ μέτι. Παθ. Γίνομαι πλούσιος, ἀπό τινος, ἢ ἐκ τινος.

Πλουτίνδην, (πλοῦτος) ἐπίρ. Κατὰ τὸν πλοῦτον, κατὰ τὴν περιουσίαν. Ἀριστοτ.

*Πλουτίς, ίδος, ἡ. Σημαντικὴ ὀνομασία μιᾶς φατρίας, τῶν πλουσίων, ἀντὶ τοῦ, χειρομάκα, τῶν βαναύσων. Ἴσως ὅμως πλουτὶς = πλουτικός, Πλουταρχ Κεφαλ. Κατηγ. Ἑλλ. §. 32.

*Πλουτισμός, οῦ, ὁ (πλουτίζω). Τὸ πλουτίζειν ἢ πλουτίζεσθαι.

Πλουτογαθής, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, πλουτογηθής (γηθέω). Χαροποιῶν τινὰ διὰ τοῦ πλούτου, Αἰσχ. Χοηφ. 797. κατὰ τὸν Τουρνεβ. ἐπειδὴ ἡ παλαιὰ ἀναγν. ἐστὶ, πλουταγαθής, εὐγενὴς καὶ πλούσιος ἢ πλουσιοευγενής, ἀναγνωσις κατὰ τὴν ἔνοιαν μὲν πολλὰ καλή, προσκείουσα ὅμως τῷ μέτρῳ τοῦ στίχου. Κατ'

ἄλλους σημαίνει, ὁ ἀγαπῶν τὸν πλοῦτον, ὅστις θεωρεῖ τὸν πλοῦτον ὡς τὴν μόνην εὐδαιμονίαν τοῦ

*Πλουτοδότειρα, ἡ, θηλ. τοῦ πλουτοδοτήρ.

Πλουτοδοτέω, ῶ Μ. ήσω (πλουτοδότης). Πλοῦτον, περιουσίαν διανέμω, πλούτη δίδω· 2) ἀφθόνως, πλουσίως χαρίζω, φιλοδωρῶ, μετὰ αἰτιατ. προσπ. Ὀρφ. Ἅμν.

Πλουτοδότηρ, ῆρος· καὶ, πλουτοδότης, ου, ὁ (δότης). Ὁ πλούτη διδοὺς, χαρίζων, Ἡσ. Ἔ. 128. θηλ. πλουτοδότειρα, ἡ, ἡ πλούτη διδοῦσα.

*Πλουτοκρατέω, ήσω (κρατέω). Ἐξουσιάζω διὰ μέσου τοῦ πλούτου, ὅθεν

Πλουτοκρατία, ἡ. Κράτος, ἐξουσία τοῦ πλούτου ἢ τῶν πλουσίων, ὅ ἐστιν ἡ τῶν πλουσίων ἀρχὴ καὶ ἐξουσία, Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. ς'. 12. Ὅπου ἐκ τιμημάτων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται, πλουτοκρατίαν τὴν πολιτείαν ἐνόμιζεν.

Πλουτοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Πλούσιον ἢ πλοῦτον, ποιῶν, ἐπικερδής· καὶ ὁ κερδαίνων ἀργύρεα ἢ θησαυρίζων.

Πλοῦτος, ὁ. Πολλὴ περιουσία, κτῆσις, ὄλβος, θησαυρὸς, πλῆθος, ὡς καὶ κοινῶς, πλοῦτος, Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ἀνθολογ. «Πλοῦτος, ὁ τῆς ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθινὸς, αἱ μαθήσεις δηλαδή. Κατὰ τὸν Ἀριστοτ. Ῥητ. α. 5. καὶ Πολιτ. δ. «Πλούτου μέρη (εἰσὶν) νομίσματος πλῆθος, γῆς, χωρίων κτήσεις, ἐπίπλων κτήσεις, καὶ βοσκημάτων, καὶ ἀνδραπόδων· Πληθ., τὰ πλούτη, οἱ θησαυροί, Διον. τυθ. σλ. 365. μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, π. χ. πλοῦτος, χρυσοῦ, ἀργύρου, κ. τ. τ Ἡρόδ. 2, 121, 1. Ρότ. Εὐρ. Μηδ. 542. 2) ὁ θεὸς τοῦ πλούτου, υἱὸς τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Ἰασίου, Ἡσ. Θ, 969, καὶ ἐν χρήσει ἀλληγορικῶς, ὅ ὁ καὶ τὸν ἀζωγράφιστον ὡς τυφλὸν, ὁρ. καὶ, Πλούτων· συνθ. ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ, πλέον ἢ πολὺ ἔτος, ὡς εἰπεῖν, πλέετος, ἄρκ κυρίως, πλῆρες, καρποφόρον, ἔτος, πρβ. ἄφενος, καὶ, ὄλβος.)

*Πλουτοτριβής, ἐος, ὁ, ἡ (θέπτω). Θαμμένος, παραχωμένος εἰς τὰ πλούτη του, σταθ. εἰς Ἰλ. Α.

Πλουτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Πλούτη φέρων, πλουτίζων, πλοῦτον παρέχων, πλουτοδότης, Πλούταρχ.

Πλουτόχθων, ονος, ὁ, ἡ (χθών), ποιητ. Γεννημένος ἀπὸ τὰ πλούτη τῆς γῆς· «Ἔνος πλουτόχθονος», Αἰσχύλ. Εὐμενίδ. 945. ὁ ἐκ πλουτίας γῆς καρπός, ἐπὶ τῶν προσόδων τῶν Μεταλλείων.

Πλούτων, ωνος, ὁ, ἡ παρὰ δὲ ποιηταῖς καὶ, πλουτεύς. Ὁ θεὸς τοῦ ᾅδου, ὁ καταχθόνιος δαίμων, ὁ τῶν νεκρῶν ἐξουσιαστὴς, βασιλεὺς, κατ' ἀρχὰς ἐπίθετον τοῦ Ἅδου, κατὰ πρῶτον ὑπὸ Εὐριπίδου καὶ Πλάτωνος, (εἰς Κρατύλ.) μνημονευόμ· «Τὸν Ἅδην ἐπονομάζεσθαι Πλούτωνα, κατὰ τὴν τοῦ πλούτου θέσιν, ὅτι ἐκ τῆς γῆς κάτωθεν ἀνίεται· ἐπειδὴ δ' σῖτος ἐθεωρεῖτο ὁ μέγιστος πλοῦτος τοῦ πρώτου ἀνθρωπίνου γένους καὶ δῶρον τοῦ ᾅδου· 2) ταὐτὸν τῷ, Πλοῦτος, ὁ θεὸς τοῦ πλούτου θεός, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 727. Νοκκ. Ἅμν. Ὁμ. Δημ. σλ. 147. Πλατ. Κρατυλ. σλ. 403. Α.

Πλουτωνάριος, εία, ειον, καὶ, Πλουτώνιος, ία, ιον. Ἀνήκων εἰς τὸν Πλούτωνα, καταχθόνιος· «Πλουτώνια, τὰ, προσυπκ. ψυχρὰ, τόποι βλαβεροὺς ἀτμοὺς ἔχοντες ἢ ἀναδίδοντες, οἷος ἐν τῇ Ἰταλίᾳ τὸ τοῦ Κυνὸς ἄντρον, οἷοι ἐνομίζοντο ὡς ἐν τῷ ᾅδῃ κατάβασις.

Πλόκαμον, τὸ· ταὐτὸν νῷ, πλόκαμον.

Πλοκμός, οῦ, ὁ (πλέκω) ταὐτὸν τῷ, πλόκαμος. Σειρὰ τριχῶν, πλεξούδα, συνθ. κατὰ πληθ. Ἰλ. Ρ, 52.

Πλοώδης, ες, ὁ, ἡ (πλόος, εἶδος). Πλέων, κολυμβῶν· 2) μεταφ. πταίων, πλανώμενος, σφαλλόμενος, κλονούμενος, ἀκατάστατος, μὴ σταθερὸς, ἀβέβαιος.

(Πλέω), Ἰωνικ. = πλώω, πλῶμι· ἀντὶ τούτου εὔχρηστος ἐστὶν ὁ ἐνεστ. πλέω· ὅθεν τὸ, ἐπέπλων, ἐξέπλων· Ἐκ τοῦ ἀπαθοῦς ψλέω, ἐγένετο τὸ Λατιν. pluo. ὡς καὶ ἐκ τοῦ, πλωτὴ, τὸ Ruta· ἴδε ἐν τῷ, ψλέω.

Πλύμα, ατος, τὸ (πλύνω). Ὕδωρ, νερὸν ἐν ᾧ ἐπλυνέτι τι, ἀπόπλυμα· ἐνίοτε, ἀκαθαρσία· 2) μεταφ. κοινὴ πόρνη· (υυ Νικ. Ἀλ. 258. Δράκ. σλ. 57, 4. 95, 25. Ἑρμ. Ὀρφ. Ἅμν. 10. 22).

*Πλύνεσκον, Ἰων. ἀντὶ, ἔπλυνον, παρατ. τοῦ πλύνω.

Πλυνεύς, έος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, πλύντης, πλύτης.

Πλυνός, οῦ, ὁ (πλύνω). Δάκκος, βόθρος ἔνθα ἐπλύνοντο τὰ ῥερυπωμένα ἱμάτια καταπατούμενα· ἢν δὲ οὗτος παρακοτάμιος καὶ ἐστρωμένος μὲ λίθους, Ἰλ. Χ, 158. Ὀδ. 6, 46. 86. παρὰ νεώτ. καὶ, ἀγγεῖον διὰ πλύσιμον, δεξαμενὴ, σκουτέλλα, κουπόνα· 2) τροπ. «Πλυνὸν ποιεῖν τινά», ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, πλύνειν τινὰ, ὑβρίζειν, λοιδορεῖν, κακολογεῖν, ἀτιμάζειν Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1061.

*Πλύνος, ου, ὁ. Πρᾶγμα πλυνόμενον, πανικόν τι, τὸ ὁποῖον ἀλυσιβόνει τις.

*Πλυντέον, θετ. ἐπίρρ. τοῦ πλύνω.

Πλυντήρ, ῆρος, ὁ, καὶ, πλύντης (πλύνω). Ὁ τὰ ῥερυπωμένα ἱμάτια πλύνων, ἐν γένει, καὶ ἰδικωτ. ὅστις ἐν τῷ πλυνῷ καταπατῶν τὰ ἱμάτια καθαρίζει καὶ παστρεύει αὐτὰ ἀπὸ τοῦ ῥύπου· ὅθεν

*Πλυντήριον, τὸ (πλύνω). Λεκάνη· καὶ

Πλυντήριος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλύνειν· ἐντεῦθεν τὸ «Πλυντήρια. τὰ», ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 25 τοῦ Θαργηλιῶνος, ἢν ἐπὶ τῇ Ἀθήνᾳ, κατ' ἄλλους δὲ, Ἀγλαύρῳ, τῇ τοῦ Κέκροπος θυγατρὶ, τιμῶν ἄγουσι, Ξενοφ. Ἑλλ. δ. δ'. 12. ἴδε καὶ, Καλλυντήρια.

Πλυντης, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, πλυντήρ. Οἱ γραμμ. ἀποδοκιμάζουσι τοῦτον τὸν τύπον, Lob. Φρυν. σλ. 256.

Πλυντικός, ἡ, ὸν. Ἀνήκων ἀναγόμενος, ἢ κλίνων εἰς τὴν πλύσιν, ἢ εἰς τοὺς πλύντας.

*Πλυντίς, ίδος, ἡ, = πλυντρίς.

Πλυντρια, ἡ, καὶ, Πλυντρὶς, ίδος, ἡ, θηλυκ. τοῦ πλυντήρ, καὶ, πλύντης· ἡ τὰ ῥερυπωμένα ἱμάτια πλύνουσα, πλύστρα· 2) ἐπίθετ. «Πλυντρὶς γῆ», γῆ τις ἐπιτηδεία εἰς τὸ καθαρίζειν καὶ παστρεύειν τὰ ῥερυπωμένα καὶ λερωμένα ἱμάτια, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζοντο οἱ πλύνται ἀντὶ σαπωνίου, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. β'. 5.

Πλύντρον, τὸ. Ὁ διδόμενος μισθὸς τῷ πλυντῆρι ἢ τῇ πλυντρίᾳ, τὰ πλυντικά, Πολυδ. ζ'. 11. ἐκ τοῦ

Πλύνω, Μλ. πλυνέω, καὶ συνειρ. πλυνῶ· Ἀόρ. ἔπλυνα· Παρακ. πέπλυκα, καὶ παθ. πέπλυμαι· Παθ· Ἀόρ. ἐπλύθην, καὶ ποιητικώτ. ἐπλύνθην. Διὰ τοῦ ὕδατος καθαίρω, παστρεύω, ἐξαιρ. τὰ ῥερυπωμένα, λερωμένα ἱμάτια, κ. τ. τ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ἰλ. Χ, 155 κ — ὅθι εἵματα πλύνεσκον ἀλοχοιν· Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ μέλλ. πλυνέω καὶ τῷ ἀόρ. Μεταφ. «Τὸ πρᾶγμα πέπλυται», τὸ πρᾶγμα ἔγινεν ἤδη κοινὸν, ἐπάλαιωτα. Ἐνίοτε ποιητ. ἀντὶ τοῦ, χύνειν, π. χ. «Πλύνειν δάκρυα· 2) ἐν τῇ συνηθείᾳ ἔλεγον «πλύνω τινὰ», ἀντὶ τοῦ, ὑβρίζω, λοιδορῶ, ὀνειδίζω, ἐλέγχω, βλασφημῶ, διὰ λόγων τιμωρῶ, (μαλόνω), κακῶς λέγω, Μενάνδρ. παρὰ Σουίδ. «Ἐὰν κακῶς μου τὴν γυναῖκα οὕτω λέγῃς τὸν πατέρα καὶ σὲ τούτοις σοὺς ἐγὼ πλυνῶ· Ἀριστφ. Ἀχ. 381. Meinecke Μένανδρ. σελ. 221. — Μέλλ. πλύσω, οἷον ἀναφέρει ὁ Σουιδέρος, οὐδαμοῦ εὕρηται παράδειγμα· (συνθ. μὲν παράγουσι παρὰ τὸ, ΠΛΥΩ, ὁ σημαίνει τὸ, βρέχω, ὑγραίνω, καὶ ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. pluo καὶ Ruo, ἀναλογικώτερον δὲ παρὰ τὸ, πλέω, πλύω)· ὅθεν

Πλύσιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι δύναται, εἶναι διὰ νὰ πλυθῇ, ἢ εὔκολον νὰ πλυθῇ

Πλύσις, εως, ἡ (πλύνω). Ἡ πρᾶξις τοῦ πλύνειν, πλύσιμον.

Πλύσμα, τὸ· ταὐτὸν τῷ, πλύμα· τὸ πλυμένον· ἀμφ.

Πλυσμός, οῦ, ὁ, ταὐτὸν τῷ, πλύσις.

*Πλυτέον, = πλυντέον.

Πλύτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, πλυντήρ.

*Πλυτικός, ἡ, ὸν = πλυντικός.

Πλυτός, ἡ, ὸν (πλύνω). Πλυμένος, ἀποπλυμένος· καθαρισμένος, παστρευμένος· ἢ πλυθῆναι δυνάμενος.

*ΠΛΤΩ, ὁρ. ἐν τῷ, πλέω, πλώω καὶ πλύνω.

Πλωάς, άδος, ἡ (πλώω), ταὐτὸν τῷ, πλώουσα, ἡ πλέουσα, κολυμβοῦσα, περιπλανωμένη, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν κυμάτων, ἢ εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, ἄστατος, ὅθεν «Νεφέλαι πλωάδες», αἱ περιπλανώμεναι, αἱ συρόμεναι ἀπὸ τὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος· παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. συμ. «Πλωάδες» κεῖται· «Νῆσοι πλωάδες», νῆσοί τινες ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, αἱ τινες μετὰ ταῦτα Στροφάδες ἐκλήθησαν, ἔνθα κατῴκουν αἱ Ἅρπυιαι· καὶ ἐντεῦθεν καὶ αὐταὶ αἱ Ἅρπυιαι, Σχολ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1093. ὅπου ἄλλοι «Πτωχάδες», καὶ ἄλλοι, «Πτωκάδες», ἀνέγνωσαν· ἴδε πτωκάς.

*Πλώεσκον, ἀντὶ ἔπλωον, παρατ. τοῦ πλώω ἀντὶ πλέω.

*Πλωεύσας, Δωρ. ἀντὶ πλωούσας, πληθ. αἰτ. τῆς θηλ. μετοχ. τοῦ πλώω.

*Πλωΐάς, άδος, ἡ. = πλωάς.

Πλωΐζω, καὶ πάντῃ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. μέσ. Ἀποθ. πλωίζομαι, = πλώω, πλέω. Ἀρμενίζω· κολυμβῶ· (τὸ ἐνεργ. ἀνεγνω ὁ Πλάτ. πολιτ. 3. σλ. 388. Α. ἐν Ἰλ. Ω, 12. πλωίζοντ', ἄλυοντα, ἁ δὲ Ἡσ. Ἔ. 636. ἔχει, πλωίζετα' ἐν νηυσί, ἢ, πλωίζεσκεν νηυσί· ἔτι δὲ ὁ Ρορρο ἔγραφε καὶ αὐτὸς τὸ ἐνεργ. παρὰ Θουκ. 1, 13. πλὴν ἁπαξαπλῶς, τὸ ἐνεργ. ἔστι σπανιώτ. ἢ τὸ μέσον· Οἱ Ἀττ. προτιμοῦσι τὸ, πλοΐζω παρὰ τὸ, πλοΐζω, Lob. Φρυν. σλ. 616.

Πλωΐμος, ὁ, ἡ (πλώω). Ἐπιτήδειος εἰς ναυτιλίαν, εἰς τὸ πλέειν· ὅθεν α) ἐπὶ τῆς νηός αὐτῆς, ἐπιτηδεία εἰς τὸν πλοῦν, ἡ ὁποία βαστᾷ ὅλον τὸν δρόμον· β) ἐπὶ δὲ θαλάττης, ἡ δυναμένη πλευσθῆναι, ἐφ' ἧς δύναται νὰ πλεύσῃ τὸ πλοῖον, γ) ἐπὶ ἀνέμου, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ταξείδι, οὖριος, δ) «Πλοίμων γενομένων ἢ ὄντων (Διον. Ἀλ. Ἀρχ. 2, 64)», ἀφ' οὗ καὶ περιστάσεις τοῦ πλοῦ ἔγειναν ἐπιτήδειαι καὶ καλαί· ἐντεῦθεν δὲν πρέπει νὰ ἐννοῇ τις ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἀνέμων, ὡς τινες ἑρμηνεύουσι, διότι ἄλλα εἶναι οὐδέτερα, ὁρ. Schaef. Βοε. Ell. p. 378. καὶ ἄχι μόνον ἐνταῦθα ἦταν οἱ ἄνεμοι ἐπιτήδειοι εἰς πλοῦν, ἀλλὰ καὶ ὁ καιρὸς καὶ ἄλλα περιστατικά· οὕτω καὶ τὸ «Τὰ πλοῖμα τῆς ὥρας μηδέπω ἐστίν Ἡλιοδ. Αἰθ ε. σλ. 238.), αἱ πρὸς πλοῦν ἐπιτήδειαι περιστάσεις, ὁ καιρός· Παρὰ δὲ Θουκ. 1, 7. ἐνοεῖτο μεταξὺ τῶν εἰς πλοῦν ἐπιτηδείων περιστάσεων μόνον ἡ παῦσις τῆς πειρατείας. Οἱ Ἀττ. γράφουσι πλοίμως μᾶλλον ἢ πλοίμος· ὡς τέτον, ὁ Βέκκερος ἔχει ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Θουκ. τὸν τελευταῖον τύπον, μ' ὅλον ὅτι ὀλίγον τι παρακατιὼν γράφει, πλοῖζω.

Πλωΐς, ίδος, ἡ ποιητ. = πλοιάς, Ἀπολλων. Ἀργ. β'. 1054. ἀμφ.

Πλώς, τός, ὁ (πλώω), ποιητ. Κολυμβητὴς, Ὀππιαν. ἁλ. β'. 196. 2) ἰχθύς τις, ὅστις ἄλλως, κεστρεύς, λέγεται.

Πλώσιμος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Πλώιμος, Σοφ. Οἰδ. Κ. 664.

*Πλωτάρχης, ου, ὁ (πλόω, ἄρχω). Ὁ ἄρχων, διοικητὴς τινος πλοίου, Μενάν. πιθαν. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ. πρωτάρχης.

*Πλῶτες, πληθ. ὄνομ. τοῦ πλώς.

Πλωτεύω, εὔτω (πλωτὴς), ποιητ. καὶ σπανίως ἐν τῷ πεζῷ, Πολύβ. ιε΄. 29. ταὐτὸν τῷ, Πλέω, καὶ, Πλόω.

*Πλωτή, ἡ, ὄρ. πλωτός.

Πλωτήρ, ῆρος καὶ, Πλώτης, ου, ὁ (πλόω), ποιητ. καὶ Ἰων. Ὁ διὰ θαλάσσης ταξειδεύων, ὁ πλέων, καὶ ναύτης, ἐπιβάτης, ὁ ἐπὶ τοῦ πλοίου ὤν, Μουσ. καὶ Ἀριστφ. Ἐκκλ. 1087. ἐνίοτε καὶ, ὁ κολυμβητής· ὅθεν

Πλωτικός, ἡ, ὄν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς πλοῦν· ὁ πλεῦσαι δυνάμενος ἢ εἰς τὸ πλέειν, ἢ κολυμβᾶν γεγυμνασμένος, ἢ κατεσκευασμένος· »Πλωτικοῖσι, οἱ, οἱ ναῦται, Πλούταρχ. προβ. συμ. β΄. ἀ. 2.

Πλωτός, ἡ, ὄν (πλόω). Πλέων, ἁρμενίζων, ἐξαιρ. κολυμβῶν, νηχόμενος, νῆσος, Ὀδ. Κ. 3. Ἡρόδ. 2, 156. ὅθεν »Ζῶα πλωτά, ἢ ἁπλῶς, τὰ πλωτάεα, τὰ ἔνυδρα, Ἀριστ. πολιτ. »Πλωτοί, οἱ, ὠνομάζετο ὁλόκληρος γένος ἰχθύων· »Ἡ πλωτὴ μύραινα, ἡ πάντοτε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας νηχομένη λατ. Ruta· 2) πλευστός, δυνάμενος νὰ πλευσθῇ, ἢ νὰ κολυμβηθῇ· ὅθεν »Ὁ πλωτόεις, ὁ εἰς πλοῦν ἐπιτήδειος καιρός, »Πλωτοῦ ἀροτοῦ τε, Ἡράκλ. ἀλλην. ζ΄.

*Πλώτωρ, ορος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Πλωτήρ, ποιητ.

Πλώω, ώσω· παρακ. πέπλωκα, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, πλέω· Ταξειδεύω διὰ θαλάσσης, ἁρμενίζω· κολυμβῶ· Ἰλ. Φ, 302. Ὀδ. Ε, 240. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ., ὁ κατὰ συγκ. Ἐπ. σύν. ἔπλων, ὡς, ω, μετοχ. πλώς, γεν. πλώντος, πλὴν μόνον εἰς τὰ σύνθετα, ἀπόπλω, ἀπόπλως, μετοχ. ἐπιπλώς, παρίπλω· ὁ δὲ Προσ. ἔχει τὸν ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. πλώειν (4, 156, 8, 108.) καὶ μετοχ. πλωούσας (8, 10. 22. 42.), τὸν παρατ. ἔπλωον (8, 41.) καὶ ἀόρ. ἀ. ἔπλωσα (4, 148.) τὴν ἀπαρεμφ. πλῶσαι (1, 24. καὶ τὴν μετοχ. πλώσας (4, 156.), ἥτις εὕρηται καὶ παρ' Ὁμ. ἅπαξ ἐπὶ τοῦ συνθέτου, ἐπιπλώσας, Ἰλ. Γ, 47. Εἰς τὴν Ἀττ. σκηνὴν ἔφερον αὐτὴν τὴν λέξιν ὁ Εὐρ. Ἑλεν. 539. διὰ τὸ ὁποῖον κατεγελᾶτο παρὰ τοῦ Ἀριστφ. Θεσμ. 878. — Καθὼς φαίνεται, παρ' Ὁμ. τὸ μὲν πλόω μετὰ τῶν παραγώγων του ἐσήμαινε μᾶλλον τό, κολυμβῶ, τὸ δὲ, πλέω, τό, ἁρμενίζω.

Τὸ Π μετὰ τοῦ Ν.

Πνείω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, Πνέω, Ὁμ. καὶ Ἡσ. καὶ χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 1, 67.

Πνεῦμα, ατος, τὸ (πνέω). Πνοή, φύσημα· ἄνεμος, ἀήρ, καὶ, φλάτων· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 7. 61. »Πνεύματα ἀνέμων ἐξαιρτ. ζωοποιὸ πνοή, ἀναπνοή· Ἀριστοφ. κόσμ. »Ἄνεμος οὐδέν ἐστι, πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀόρατος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται. Λέγεται ὡς καὶ ἑτέρως πνεῦμα, ἢ ἐν φυτοῖς καὶ ζώοις καὶ διὰ πάντων διήκοντα ἔμψυχός τε καὶ γόνιμος οὐσία· Αἰσχύλ. Τὸ πνεῦμα ἄνω ἔχειν, χωρὶς, ἐκτὸς τῆς ἀναπνοῆς εἰμὶ· λέγεται καὶ, τὸ πνεῦμα γίγνεται ἄνω, Meineke Μενάνδρ. σλ. 12. Ἐπικράτ. παρὰ Πολυδ. 9, 57. Joes. ερμτ. Ἱππ. σλ. 518. 4. ὡσαύτως, ὑμετέρων πνεῦμαν, παρ' Ἱππ. καὶ παρὰ λατ. sublimis spiritus, ἄπνοια, ἄσθμα, ἐνθα φαίνεται, ὅτι ἡ ἀναπνοὴ ἔχει τὴν βάσιν της εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ λάρυγγος, Horat. carm. 1, 15, 25. »Πνεῦμα βίου», ἡ ζωτικὴ πνοή, ἡ ἀναπνοὴ τῶν ζώντων· ὅθεν παρὰ τοῖς Μετεγν. πνεῦμα, ψυχή, ζωτικὸν πνεῦμα, ζωή, ζωτικὸν ἢ ἔμψυχον ὄν, ὡς τό, anima, animal. παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. Συγγρ., προτυπ. τοῦ ἅγιον, τὸ ἅγιον πνεῦμα· ἐνίοτε δὲ, προτρπκ. τοῦ, πονηρόν, ὁ δαίμων· ἔτι δέ, εἰς ἠθικὴν ἔννοιαν, ἀντὶ τῆς κατὰ γράμμα. Παρὰ τοῖς κριτικοῖς, ἡ ὀσμὴ, ἐκ τῆς ὁποίας εἰκάζεται τὴν διατριβὴν θηρίου τινός· 2) παρὰ Γραμμ. τὸ δασὺ ἢ ψιλὸν σημεῖον ἐν τῇ προφορᾷ τῶν λέξεων, ὅπερ ἐστὶ μέρος τῆς Προσῳδίας.

Πνευματέμφορος, ὁ, ἡ (ἐμφέρω). ταὐτὸν τῷ, Πνευματοφόρος, Ἐκκλησ.

Πνευματίας, ου, ὁ (πνεῦμα). Παρ' Ἰατροῖς, ὁ ἀθροῶς ἢ ἰσχυρῶς πνέων, ἀναπνέων, ἀσθμαίνων· ἢ φυσιωμένος, πλήρης ἀνέμων φλάτων· ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Πνευματικός.

Πνευματιάω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, Πνευστιάω, Φιλοξ. Γλωσσ.

Πνευματίζω, ίσω (πνεῦμα). Ἀνάπτω φυσῶν ἢ ῥιπίζων· ἢ ἀερίζω· »Ὑπὸ ῥιπίδων πνευματίζομαι (Ἀντίγον. 151.), ἀνεμίζομαι, ἀερίζομαι, κινῶ τὸν ἀέρα διὰ τοῦ ῥιπιδίου πρὸς ἀναψυχήν μου· 2) σημειῶ, γράφω ἢ προφέρω μετὰ τοῦ δασέος ἢ ψιλοῦ πνεύματος, Γραμματ.

Πνευματικός, ἡ, ὄν· καὶ Ἑπίβ.-κῶς. Εἰς πνεῦμα, πνοὴν, φύσημα ἢ ἄνεμον ἀνήκων. »Μόριον πνευματικόν», μέρος τι τοῦ σώματος, εἰς ἀναπνοὴν ἀνήκον, ὡς ὁ πνεύμων· »Ὄργανον πνευματικόν», μηχανὴ, κινουμένη διὰ τοῦ ἐν αὐτῇ ἐγκλειομένου ἀέρος· 2) ἀνεμώδης, εἰς τὸν ἄνεμον ὑποκείμενος· καὶ, ἀνέμους ἔχων ἐν τῇ κοιλίᾳ, πλήρης ἀνέμων, flatuosus· παρὰ δὲ Ἰατροῖς, ἀσθματικός· 3) ἐ ργ τροφῶς ἀναπνέων, ἢ πνέων, φυσῶν, ἢ φυσικόν, πνευμάτων (φλάτων) πρόξενος· 4) πνευματώδης, μὴ σωματικός, ἀντίθ. τῷ, σωματικός, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Μεταγν· 5) οἱ Πνευματικοί, αἱρεσίς τις Ἰατρῶν, οἵτινες ὅλα τὰ ἐν τῇ παθολογίᾳ καὶ φυσιολογίᾳ φαινόμενα ἐκ τοῦ πνεύματος ἡμῶν ἀποδίδοντες ὅλα τὰ πάθη εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν ζωτικῶν πνευμάτων.

Πνευμάτιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ πνεῦμα. Μικρὸν πνεῦμα.

Πνευμάτιος, ὁ, ἡ· καὶ, ία, ιον. Ἀνεμώδης, εἰς τὸν ἄνεμον ὑποκείμενος, πνευματούμενος· καὶ, ἀνέμων πρόξενος, πνεύματα φέρων, ἀνεμώδης, Ἀρετ. Διοσκ. 53.

Πνευματισμός, ὁ (πνευματίζω, 2). Ἡ προφορὰ, ἡ γραφὴ, σημείωσις γράμματος ἢ λέξεως τινὸς διὰ τοῦ τῆς προσῳδίας πνεύματος.

Πνευματοδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Τὸ πνεῦμα, τὸν ἄνεμον δεχόμενος.

Πνευματοκήλη, ἡ (κήλη). Σπασμὸς κατὰ τὸ ὄσχεον, ὅτε καὶ οἱ ὄρχεις φυσιωμένοι εἰσὶν ὑπ' ἀνέμου, Διοσκορ. δ΄. 66.

Πνευματοκίνητος, ὁ, ἡ· ἐπίρ.-νήτως (κινέω). Ὑπὸ τοῦ πνεύματος, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενος, ταραττόμενος· καὶ παρὰ τοῖς Ἑκκλ. ὑπὸ τοῦ θείου πνεύματος κινούμενος, ἔνθους, Ἡμνοῤῥ.

Πνευματοκλήτωρ, ορος, ὁ, ἡ. Τὰ πνεύματα, τοὺς δαίμονας καλῶν, Ἐκκλ.

Πνευματομάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι) Μετὰ τοῦ ἀνέμου ἢ μετὰ τοῦ πνεύματος μαχόμενος· καὶ παρ' Ἑκκλ. μὴ δεχόμενος τὴν θεότητα τοῦ ἁγ. Πνεύματος.

Πνευματόμφαλος, ὁ, ἡ (ὀμφαλός). Σπασμὸς κατὰ τὸν ὀμφαλὸν, καὶ ὁ τοιοῦτον πάθος πάσχων· ὁ πνευματώδη ὄγκον, φύσημα ὑπ' ἀνέμου κατὰ τὸν ὀμφαλὸν ἔχων

Πνευματοποιέω, Μ. ήσω. Πνεύματα, ἀνέμους (φλάτα) ποιῶ· εἰς πνεῦμα μεταβάλλω, ἀνεμώδη ποιῶ, μετὰ ἀνέμου πληρῶ, γεμίζω. »Τὰ πεπηγότα πνευματοποιεῖν», Ἀριστοτ. προβλ. β΄. ἐκ τοῦ

*Πνευματοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Πρόξενος ἀνέμου, πνοῆς ἢ ἀναπνοῆς, Φιλήμ. Λεξ. 164. σλ. 169. Ορ.

Πνευματόρρους, ου, καὶ συναιρ. πνευματόρρους ὁ, ἡ (ῥέω), Πλάτ. εἰς Κρατύλ. 410. καὶ συναιρ. πνευματόρρους. Τὴ' ἀνίμων ἢ μετ' ἀνέμων ῥέων· ῥοώδη πνεύματα ἔχων· κινούμενος ὑπ' ἀνέμου ῥοῆς.

Πνευματοφορέομαι, πεῖ Φέρομαι, κινοῦμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου· 2) παρακινοῦμαι, ἐμπνευσμένος, ἔνθους εἰμὶ ὑπὸ τῶν αὔλων πνευμάτων, ὑπὸ θείας ἐπιπνοίας· ἐκ τοῦ

Πνευματοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὑπὸ πνεύματος ἢ ἀνέμου φερόμενος ἢ κινούμενος· 2) ὑπὸ θείου πνεύματος ἐμπνευσθείς, ἢ ὁ θεῖον πνεῦμα φέρων ἐν ἑαυτῷ, ἔνθους, ἐμπνους, πλήρης πνεύματος, ἢ ἐν κατοχῇ πνεύματος ὤν, παρὰ τοῖς Ο΄.

Πνευματόω, ῶ, ώσω (πνεῦμα). Εἰς πνεῦμα, ἄνεμον μεταβάλλω· 2) φυσκόω, ἀνέμου ἢ φλάτων πληρῶ, κάμνειν φλάτα, Πλούταρχ.

Πνευματώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Πλήρης πνεύματος, γεμάτος ἀνέμου, ἀνεμώδης, ὑποκείμενος εἰς τὸν ἄνεμον· τῆς φύσεως τοῦ ἀνέμου ὤν· ἔτι δὲ φυσιωμένος· καὶ παρ' Ἰατροῖς, πάσχων φλάτα, ἢ ἄσθμα, ἀσθματικός· 2) ἐνεργητ. ἀνέμους διεγείρων, προξενῶν φλάτα, φυσκώνων.

Πνευμάτωσις, εως, ἡ (πνευματόω). Τὸ φουσκώνειν, φούσκωμα τοῦ στομάχου ὑπὸ τῶν ἀνέμων· ὅθεν

Πνευματωτικός, ἡ, ὄν. Φυσκόων ἢ πνεύματα φλάτα διεγείρων, πνευματώδης.

Πνεύμενος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, πνευματώδης, Ἱπποκρ. ἐμφ.

Πνευμονευτικά, τά,— ὄργανα, ἀντὶ, πνευματικά.

Πνευμονία, ἡ. Ἀττ. πλευμονία (πνεύμων), ταὐτὸν τῷ, πλευμονία. Πάθος περὶ τὸν πνεύμονα, φθίσις.

Πνευμονίας, ου, ὁ (πνεύμων), ἐπίθ. ἀρσ. = πνευμονικός. Ἐκ τοῦ πνεύμονος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν πνεύμονα, »Λοβὸς πνευμονίας», Πολυδ.

Πνευμονικός, ἡ, ὄν. Ἀττ. πλευμονικός Εἰς τὸν πνεύμονα ἀνήκων, ἐξαιρ. πάσχων εἰς τὸν πνεύμονα, ἢ περὶ τὸν πνεύμονα πάθος ἔχων, φθισικός.

*Πνευμονίς, ίδος, ἡ, Ἀττ. πλευμονίς, = πνευμονία.

*Πνευμονώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τῆς φύσεως, τοῦ εἴδους τοῦ πνεύμονος, πνεύμονι ὅμοιος σπογγώδης, Ἀριστοτ.

Πνεύμων, ονος, ὁ (πνέω, πνεῦμα). Ὄργανον ἀρτηριῶδες (ἐν τῷ τοῦ ζώου σώματι) ἐκ τῶν λείων καὶ τραχειῶν ἀρτηριῶν σεμφότερος, ὄργανον διαπνευστικὸν (Γαλην), Πλεμόνιον, Ἰλ. Δ, 528. Τ, 486. Ἰων. πλεύμων, Lob. Φρυν. σλ. 305. Herm. Σοφοκλ. Τραχ. 564. 775. σύμμν. ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλάτ. ἐστ' ὅτε ἐν χρήσει ὁ Ἰων. τύπος, ὡς παρὰ Τιμ. σλ. 70. πολλκ. κατὰ πληθ. 2) εἶδος θαλασσίου ζώου, ζωοφύτου, Mollusca· Διοσκορ. β΄. 88. καὶ Ἀθήν. ἡ· (ἐκ τοῦ Ἰων. τύπου κατὰ μετάθ. τῶν γραμμάτων προέκυψε τὸ λατ. pulmo.)

Πνεῦσις, εως, ἡ (πνέω). Τὸ πνέειν, ἀναπνέειν, ἢ φυσᾶν· φύσημα, ἄνεμος.

*Πνεύστης, ου, ὁ (πνέω). Ἀσθματικός, ὁ δύσπνοιαν, ἄσθμα πάσχων· ὅθεν

Πνευστιάω, άσω Βαρέως καὶ δυσκόλως ἀναπνέω, ἀγχομαχῶ, ἀσθματικὸς εἰμί.

Πνευστικός, ἡ, ὄν. Εἰς πνοῦν, φύσημα ἢ πνοὴν, ἀναπνοὴν ἀνήκων, ἐπιτήδειος· 2) φυσῶν, ἢ φυσικὸν, ἀνέμους, φλάτα προξενῶν, Ἀθήν. β΄. ἐκ τοῦ

Πνέω, ποιητ. πνείω, Μλ. πνεύσω, καὶ παρὰ

τοῖς Μετεωρστ. πνεύσομαι, συνέφ. δὲ, πνευσοῦμαι. Ἀόρ. ἀ. ἔπνευσα, καὶ παθ. ἐπνεύσθην. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., συντέθ. μὲν κατὰ τὸν ποιητ. τ. πον πνείω, ἐν δὲ Ὀδ. 5, 469. καὶ τῷ, πνέω· Ὁ Ἡσ. ἔχει μὲν καὶ αὐτὸς ἀμφοτέρους τοὺς τύπους, προσκίγρηται δὲ καὶ τῷ ἐνεργ. μετοχ. ἀόρ. — Πνεω, φυσῶ, ἐπὶ ἀέρων καὶ πνεύμων, Ὀδ. Δ, 361. Ε, 469. Ζ, 114. Ἡσ. Ἔ. 508. καὶ Ξεν. Ἀναβ. β'. ε. 3. «Ἄνεμος βορέας ἐνεστὼς ἔπνεον» 2) πνοὴν, ὀσμὴν, ἀτμὴν ἀπὸ τοῦ σώματός μου, ἄζω· «Πνεῖν εὐώδες, δυσώδεσιν· Ἡδὺ πνεῖν», Ὀδ. Δ, 446. 3) ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, σφοδρῶς ἢ μὲ βίαν ἀναπνέω ἢ ἀναπαίνω, ἀσθμαίνω, Ἰλ. Ν, 365. «Ἵππω πνεῖν», Αἰσχ. Χοηφ. 619. 4) ἐν γένει, ἀναπνέω, ἀναπαίνω, πέρνω τὸν ἀναπνεόμενόν μου· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ζῶ, Ἰλ. Γ, 44. Ὀδ. Σ, 131. 5) τροπικ. μετὰ αἰτ. «Μένεα πνείοντες», οἱ θυμὸν καὶ καρδίαν πνέοντες, ἠγοῦν, καρδιακοί, θαρραλέοι, πλήρεις ἀνδρείας, πολλ. παρ' Ὅμ. ὡς ἐπίθ. ἀνδρείων πολεμιστῶν· ὡσαύτως «Ἄρεα πνεῖν», πνέοντες τὸν Ἄρην, ἤτοι μάχην, πόλεμον· «Πῦρ πνεῖν», φυσᾶν φωτίαν, πλήρης ὀργῆς καὶ θυμοῦ, πυρώδης, ἄτριες εἰμί, Ἡσ. Θ, 319. ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Ὀλ. 7, 130. «Μέγα πνεῖν», ἐπὶ ἀνθρώπων ὑπερηφάνων ἢ θαρραλέων, ἢ εἰς θυμὸν, ὀργὴν καὶ πάθη ὄντων, καὶ ἐν ταύτῳ φυσιωτῶν, μεγάλως ἀναπνεόντων καὶ φρυαττόντων· ἐν γένει, πνέειν μεγάλα φρονήματα, φαντάζεσθαι μεγάλα, «Ὡς πολὺς παρ' ὑμῖν ἔπνει καὶ λαμπρὸς ἦν», (Δημοσθ.) ἀντὶ τοῦ «Μέγα ἔπνειν· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Διονυσ. Ἁλ. ἀρχ. ἡ. 52. «Χαμηλὰ πνεῖν», ἔχειν ποταπὸν φρόνημα, πένης καὶ κοτελὴς εἶναι, Πινδ. Πυθ. 11, 46. «Κεκεν πνεῖν», μάταιον ἔχειν φρόνημα, ματαίως κοπιόζειν, Boeckh. expl. Pind. Πυθ. 11, 29. Dissen Νέμ. 3, 33. «Ἴσα πνεῖν», ἔχειν ἴσον, ὅμοιον φρόνημα· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Ὑπὲρ σακέων πνείοντες Βοιωτοῖοι, οἱ ὁποῖοι ἐφύτων, ἀνέπνεον μὲ σφοδρότητα καὶ κρότον ἐπάνω εἰς τὰς ἀσπίδας των, θέλοντες νὰ δείξωσι τὴν ζέσιν των εἰς μάχην, Ἡσ. Ἀσπ. 24. ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ἐν ἐμοὶ, παραστήνω, φανερόνω μὲ βίαν ἢ σφοδρότητα, π. χ. μέλη, ἄσματα πνεῖν κομψῶν· ἀκούσωσι τὰ μέλη μου, κτλ. Jac. Cereal op. 3. 6) μετὰ γεν., μυρίζειν κατάτι, ἔχειν τὴν ὀσμὴν εἴτε πράγμα, π. χ. «Πνεῖν τράγους», Ἀνθολ. «Πνέων κρόκου», Διοσκορ. 3, 94. ἐντεῦθεν ἐν γένει, εἶναι πλήρης εἴνος πράγματος τόσον, ὥστε τρόπον τινὰ μυρίζῃ κατ' αὐτό, π. χ. «Πνεῖν χαρίτων», ἐρώτων κ. τ. τ.», πνέων, πλήρης εἰμὶ χάριτος, ἔρωτος, Wern. Τρυφιόδ. 505. 7) μετὰ δοτ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. ὡς καὶ μετὰ γεν. εὑρίσκεται σπανιώτατα, Ἐ Ἀδ. 111. «Μύροισιν ἔτι πνείοντες στέφανοι· «Ὦ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος (Καλλίμ.)», ἀκεῖνος, ἐπὶ τὸν ὁποῖον σὺ δὲν πνέεις δεξιῶς, ὅηλ. τῷ ὁποίῳ δὲν εἶσαι εὔνους. — περὶ τοῦ εἰς τὸ πρωτότυπον πνέω ἀνήκοντος παθ. παρακ. πέπνυμαι, μετοχ. πεπνυμένος, ὁρ. πέπνυμαι. (Ἔνίοτε συγκιρνᾶται τούτου τοῦ ῥήματος τὸ, ε μετὰ τοῦ ἐπιφερομένου φωνήεντος εἰς μίαν συλλαβὴν, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1502. 1526. Ἑρμ. Σοφ. Ἀντ. 1131.)

Πνιγαλέων, ωνος, ὁ (πνίγω), ταυτόν τῷ, πνῖξ, ἐφιάλτης. Πάθος τι, συμβαῖνον τῷ ἀνθρώπῳ τὴν νύκτα, ὅτε καὶ φαίνεται αὐτὸς ἐγγὺς νὰ πνιγῇ, ἀφ' οὗ καὶ παρήχθη ἡ ὀνομασία αὕτη, Θεμίστων παρὰ Παῦλ. Αἰγιν. γ'. 15. ἀφ' οὗ πρηχθῆ τὸ ἡμαρτ. πνιγαμών. (-υυ-?)

Πνιγέα, ἡ. Ὀυδὲς τοῦ λουτροῦ ὅπου νὰ πνιγῇ τις ζεστὸς, ἠγοῦν πολλὰ θερμὸς, θερμάστρα Γαλην. Νόσ. αἰτ. Vaporarium.

Πνιγεύς, έως, ὁ (πνίγω). Τόπος ἢ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ πνίγεταί τις, π. χ. τὰ κάρβουνα, ἢ ἐν ᾧ, κλεισμένῳ μάλιστα ὄντι, ψήνεταί τι ἢ βράζεταί τι ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα κατ' ὀλίγον ὀλίγον, ὁρᾶ, εἶδος κλιβάνου (φούρνου), ἢ τῶν ἀνθρακῶν κάμινος, ἐν ᾧ ἔχονται καὶ καίονται ἄνθρακες, ἢ ἐν ᾧ διὰ τῶν ἀνθράκων ψήνεται (ἐπιτάται κρέας). καὶ μάλιστα, τὸ κυρτὸν πῶμα, σκέπασμα, εἰ οὗ σκεπάζοντες τοὺς ἄνθρακας σβύνουσι, Ἀριστοφ. Νεφελ. 96. Ὁ Ἥρων ἐν Πνευμ. σελ. 171. ἑρμην. τὸ «Πνιγεύειν διὰ τοῦ», ἀγγεῖον σύστημα κατεστραμμένον· καὶ ἐν σελ. 228. διὰ τοῦ, ἀνεστραμμένον καὶ κοῖλον ἡμισφαίριον. 2) εἶδος χωνίου διὰ νὰ στουποῦν τὴν τινὶ ὑδραυλικῇ μηχανῇ τὴν ἔξοδον τοῦ ἀέρος. 3) ὁ φθόμος, τὸ κοῦρι τῶν ἵππων καὶ ἄλλων ζώων.

Πνιγηρός, ή, όν (πνίγω). Δυνάμενος πνίξαι, ἢ πνίγων, ἢ καυματώδης, θερμὸς ὥστε στενοχωρεῖ τὴν ἀναπνοὴν, ἢ στενὸς, συνεσφιγμένος, συνεσταλμένος, Ἀριστοφ. Βατραχ. 122.

Πνιγίζω, ίσω, ταυτόν τῷ, πνίγω, Στράτ. 64, 8.

Πνιγίτις, ιδος, ἡ, γῆ. Εἶδος κεραμίτιδος γῆς, Πλίν. λδ'. 15.

Πνίγμα, τό (πνίγω). Τὸ πνίγειν, πνῖξιμον· τὸ σφίγγειν τινὰ εἰς τὸν λαιμὸν (ἐν τῷ ἀγῶνι), Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. γ'. 10. Αἰλιαν. ζωϊ. Ἱστορ. ε'. 26. «Εἰς πνίγμα ἄγχειν. 2) καὶ τὸ εἰς τὸν πνιγέα ὠπτημένον, ἐψημένον. 3) ἐν τῇ παλαιστικῇ, ταυτόν τῷ, ἄμμα, Φιλόστρ. Εἰκόν. α'. 6. καὶ β'. 6.

Πνιγμονή, ἡ· καὶ, πνιγμός, ὁ (πνίγω). Τὸ πνίγειν, πνῖξιμον· καὶ πνικτικὴ θέρμη, ζέστη· ταυτόν τῷ, πνῖγος· (ὁ πρῶτος σχηματισμὸς παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. Φοίν. 331.) ὅρα.

Πνιγμώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Πνικτιῶδες, πνίγων· πνικτικὸ, καθ' ὑπερβολὴν θερμός.

Πνιγόεις, εσσα, εν, ποιητ. ταυτόν τῷ, πνιγηρός.

Πνῖγος, εος, ους, τό (πνίγω). Τὸ πνῖξιμον, ἢ πνῖξις, ἥτις γίνεται ὁποιωδήποτε τρόπῳ, ἤτοι διὰ καπνοῦ, ἢ διὰ τοῦ κλεισμένου ὕδατος, ἢ διὰ τοῦ νεροῦ, ἢ διὰ τῆς σφίξεως τοῦ λαιμοῦ· μεταφ. πνικτικὴ θέρμη, τόσον μεγάλη, ὥστε στενοχωρεῖ τὴν ἀναπνοὴν· ὑπερβολικὴ θέρμη, ζέστη, μεγάλον καῦμα, Ξενοφ. Κυν. δ'. 6. — τῇ παραβάσει τῆς Ἀττ. κωμῳδίας = μακρόν, ἐπειδὴ τοῦτο τὸ τμῆμα τῆς κωμῳδίας ἔπρεπε νὰ ἀπαγγέλληται ὅλον μὲ μίαν ἀναπνοὴν, ὥστε καὶ πνιγόν, ὅτι ἐνίοτε ὁ ὑποκριτὴς ἔχανε τὴν ἀναπνοήν του, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 666. πρβ. παράβασις, 3. (εὑρίσκεται γραφόμενον καὶ πνίγος παροξυτόνως, ὡς ἀπὸ τοῦ παθ. ἀορ., Lob. Φρυν. σελ. 107.) ἐκ τοῦ

Πνίγω, Μέλ. μέσ. ἐπὶ μεταβ. σημασ., πνίξομαι, συνήθ. πνιξοῦμαι, παρὰ δὲ Λουκιαν. καὶ, πνίξω· παθ. μέλλ. πνιγήσομαι· ἀόρ. ἔπνιξα, ἀπαρεμφ. πνῖξαι (σύχ., πνίξαι)· παθ. ἀόρ. ἐπνίγην· πνίγω διαφόρῳ τρόπῳ, ἤτοι ἄγχω, σφίγγω τὸν λαιμὸν τινὸς ὥστε μὴ δυνάμενος ἀναπνεῦσαι, ἀποθνήσκει· ἢ ῥίπτω, βάλλω τινὰ ἐν τῷ ὕδατι, ἐν ᾧ μὴ δυνάμενος ἀναπνεῦσαι, ἀποθνήσκει· παθ. πνίγομαι· Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. ζ'. 25. «Ἐπνίγετο (τῷ ὕδατι), ὅστις μὴ ἐτύγχανεν ἐπιστάμενος νεῖν· λέγεται καὶ ἐπὶ φυτῶν, ὁπότε καταπλακόνονται ὑπ' ἄλλων καὶ χάνονται, φθείρονται· ὁ αὐτ. Οἰκον. ιζ'. 11. «Ἡ ὕλη πνίγει τὸν σῖτον». 2) ἐν τοῖς μαγειρείοις ἐπὶ κρέατος, κατ' ὀλίγον ζηραίνω, βράζω, ψήνω αὐτὸ ἔντινι στενῶς κεκλεισμένῳ ἀγγείῳ, ἐμποδίζω τὴν ἔξοδον τοῦ ἀτμοῦ, καθὼς π. χ. ψήνεται τὸ κρέας εἰς τὸν φοῦρνον, ὁ καπαμᾶς εἰς τὸν λέβητα, καὶ τὸ τζιουμπλὲκ κιαμπαπὶ Τουρκιστὶ λεγόμενον. Ἡρόδ. 2, 92. «Ἐν κλιβάνῳ πνίξαντες», ἑψήσαντες, ὀπτήσαντες· οὕτω καὶ παρ' Ἀθην. 5'. σελ. 395. «Ἐν λοπάδι πνιγμένον κρέας». Ὁ Θεόφρ. ἐν τῷ περὶ πυρὸς λέγει περὶ τοῦ πνίγειν οὕτως. «Ἐνία δὲ τῶν βρωτῶν οὕτως ἑψεῖται, διαφεύγειν βουλομένων τὸν ὑγρὸν ἐγκατακλείουσι γὰρ, περιπαμίζοντες καὶ πλάττοντες τὸν ἀτμόν· ὅθεν οὐ κακῶς κεῖται τὸ ὄνομα πνίγειν· πρβ. Hemsterh. Πολ. 10, 107. 3) τροπ. στενοχωρῶ, κατεσφίγγω; βασανίζω, ὡς τὸ, ἄγχω· (τὰ Ἰωτα ἔστι μακρὰ, καὶ μᾶλλον ἐν τῷ παθ. ἀορ. βραχύ, Lob. Φρυν. σελ. 107.)

Πνιγώδης (πνῖγος, εἶδος), ταυτόν τῷ, πνιγμώδης, πνιγηρός.

*Πνικτήρ, ηρος, ὁ (πνίγω), ποιητ. Ὁ πνίγων.

Πνικτός, ή, όν (πνίγω). Πεπνιγμένος, πνιγμένος. 2) καταξηραμένος, ἢ ἐξαπμισμένος, ἢ κεκαυμένος, ὀπτός, ἐψημένος ἐπάνω εἰς τὴν φωτίαν κατ' ὀλίγον, ὡς π. χ. τὸ κρέας ἐν τῷ πνιγεῖ ἢ εἰς τὸν φοῦρνον, Ἀθην. 5'. σελ. 396. «Πνικτὰ κρεάδια», τὰ ἐν κεκαλυμμένοις καὶ περικεχρισμένοις ἀγγείοις ἑψημένα, οἷον ὁ καπαμᾶς, λεγόμενος, τὸ τζιουμπλὲκ κιαμπαπὶ, κ. τ. τ. ἐν γένει, ἐγκεκλεισμένος, ὡς ὁ ἀὴρ ἐν τινὶ ἀγγείῳ ὄδεν

*Πνικτοφάγος, ου, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ πνικτὰ κρεάδια τρώγων, Ἔκελ.

Πνῖξ, νιγος, ἡ (πνίγω). Πνιγμὸς, πνῖξιμον ἐκ στερήσεως τοῦ ἀέρος, ὅταν γίνεται τινὶ κοντὸς, ὀλίγος ὁ ἀήρ. 2) = πνιγαλέων.

Πνῖξις, εως, ἡ (πνίγω). Τὸ πνίγειν, ἄγχειν, τὸ πνῖξιμον. 2) Ἡ τῶν κρεάτων ὀπτησις, ἑψησις, ψήσιμον κατ' ὀλίγον ἔντινι κλεισμένῳ ἀγγείῳ ἢ εἰς τὸν φοῦρνον, κ. τ. τ. ὡς ἐν τῷ, πνικτός.

Πνοή, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. πνοιή (πνέω). Τὸ φύσημα, τὸ φυσᾶν, πνέειν· ὁ ἄνεμος, ὁ ἀὴρ, πολλ. παρ' Ὅμ. ὅτε μὲν ἁπλῶς πνοή, ὅτε δὲ μετὰ προσθήκης τινὸς λέξεως, π. χ. πνοὴ ἀνέμων ἢ ἀνέμου, Βορέαο, Ζεφύροιο· ἔτι δὲ καὶ κατὰ πληθ. π. χ. «Λαμπραὶ πνοιαὶ ἀνέμοιο», τόσον ὀλίγωρος ὄσον αἱ πνοαὶ τοῦ ἀνέμου, ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος· λέγεται δὲ καὶ μόνον, πᾶμα πνοιῆσιν, Ὅμ. «Πνοιαὶ ἀνέμοιο», Ἡσ. Θ. 253. 268. 2) ὁ θρυτισμὸς, ἢ ἀναψυχὴ διὰ τοῦ ἀέρος. 3) ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, τὸ ψύσημα διὰ τῶν ῥουθουίων, ἐν γένει, ἡ ἀναπνοὴ, τὸ ἀναπνεῖν, Ἰλ. Ψ, 380. «Πνοιὴ Ἡφαίστοιο», ὁ πηχὺς ἀτμὸς ἢ καπνὸς τοῦ πυρὸς ἢ ἄλλων ζεστῶν σωμάτων, ἐξαιρ. αἱ μετὰ καπνοῦ ἠνωμένοι ἐξωτερικαὶ κεφαλαὶ τῆς φλογὸς, Ἰλ. Φ, 355. τροπ. «Θυμοῦ πνοιαὶ», Εὐρ. Φοίν. 457. πρβ. Ἀριστοφ. Ὀρ 1397. 3) ἐξατμίσις, ὀσμὴ, μυρωδία. 4) ἡ (τρόπον τινὰ ἀπηυσμένη) φωνὴ, φθόγγος, ἦχος, τόνος, ἀτμὸς, ποιητ. (ὁ Ὅμ. ἔχει ἀεὶ τὸν Ἰων. τύπον πνοιή, ὁ δὲ Πίνδ. τὸν Δωρ. πνοά· ὅθεν «Ἡραίστοιο πνοήν», Ἰλ. Φ. 355. ἴδε Αὐτμὴ, Ὀσμὴ, μυρωδία, ἦχος, φθόγγος, φωνὴ, Ἀνάπνοιος. Μεταφορ. καὶ τὰ ζωὴν ἀναπνοῦν ἔχοντα κτίσματα. Ψαλμ.

Πνοάπους, ποδος, ὁ, ἡ (πνοὴ, Ἀελλόπους, ἔχων πόδας ἀνέμου, ὅηλ. ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος, Ἡσύχ.

Πνοιή, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ταυτόν τῷ, πνοή, Ἰλ. Κ, 526. καὶ Ἡσ.

Πνόος, ὁ, Ἀττ. συναιρ. πνοῦς, = πνοή.

Πνυκίτης, ου, ὁ, δῆμος. Ὁ ἐν τῇ Πνυκὶ συναθροιζόμενος δῆμος· (ὀρθότερον πνυκίτης, ὁρ. τοῦτο.) Ἐκ τοῦ

Πνύξ, γεν. πυκνός, ἡ Τόπος, εἰς ὃν ἐνίοτε (κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων) ἐσυναθροίζετο καὶ ἐβουλεύετο ὁ δῆμος ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τοῦ λόφου Λυκαβηττοῦ, ἀντικρὺ τῆς ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Ἀρειοπάγου, κατὰ δυσμὰς αὐτῶν κείμενος, ἔχων σχῆμα ἡμικυκλίου κατὰ τὸ εἶδος τῶν θεάτρων καὶ ὡς ἐπιτοπλέξιστον πελεκημένος

ἐν βράχεϊ, τοῦ ὁποίου ἡ θέα ἦτο πρὸς τὴν θάλασσαν. 2) ὁ ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ συνηγμένος λαός, δῆμος· καὶ πᾶσα συνάθροισις Ἀθηναίων πολιτῶν. — Ἡ καθ' αὐτὸ ἀρχαία γενικὴ ταύτης τῆς λέξεως ὑπάρχει, πυκνός, θετ. πυκνί, σύγ. πυκνα, Ruhnk. Τίμ. σελ. 219. Σχολ. Ἀριστφ. Θεσμ. 665. Διοδ. Ἀρ. Ἱππ. 165 πρβ. πυκνίτης· καὶ μόνοι μεταγενέστεροι, μὴ Ἀττ. συγγραφεῖς ἔλκουσι τὰς πλαγίας πτώσεις κατὰ τὴν ἐνεμ., πυκνός, πυκνί, πυκνά, Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 237. (ἡ γεν. πυκνοῦ ἐπεβεβαιοῖ καὶ τὴν παραγ. τοῦ ἐπιθ. πυκνός, εἶδος περιφράγματος, οἷον τῶν ζώων, ἐν ᾧ ἐλαός συνήγετο (ἐυμβεβυσμένος πυκνόν), ὡς τὰ ζῶα, ἐν πολλῷ πλήθει· κατὰ δὲ Doederlein παρὰ τὸ, πυκνοῦσθαι, ὡς, πυκνόν δῶ, Ἰλ. Τ 355. κατὰ δὲ K. O. Müller παρὰ τὸ πυκνοῦσθαι, διὰ τὰς ὑποκοδομήσεις τῶν βράχων.)

*Πνύτο, ποιητ. ἀντὶ, ἔπνυτο, γ. ἐνικ. πρόσπ. τοῦ παρατ. τοῦ ἀχρ. πνῦμαι ἀντὶ πνέω.

Πνυτός, ἡ, ὄν· ποιητ. ἀντὶ, πνυτός. Ἐμφρων, συνετός· πιθανῶς εὕρηται μόνον ἐν τῷ παρεγγύῳ τύπῳ πνυτός. ἐκ τοῦ

*ΠΝΤΩ, ΠΝΤΜΙ. ΠΝΤΜΑΙ, ἄχρηστοι τύποι ἐνεστῶτος, ἀφ' ὧν παράγουσι τὸν παθ. παρακ. πέπνυμαι, ὅπερ ἰδέ.

Τὸ Π μετὰ τοῦ Ο.

Πόα, ἡ, Ἰων. πόη, καὶ ποίη, Δωρ. πρβ. Lob. Φρυν. σελ. 496. Τόπος, βλαστημένος ἀπὸ χορτάρι, λεβάδι, Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 30. Κρατ. σ. 410. Β. 2) χόρτος, βοτάνη, χλόη· ἐξαιρ. χορτάρι διὰ βοσκήν, ὁ κατὰ τὸ ἐπιφερόμενον ἢ χειρόμενος χόρτος, Ὅμ., παρ' ᾧ ἐν χοήσει ἀεὶ ὁ τύπος ποίη· ἔτι δὲ, ζιζάνιον· ἐν ἠέλει, φυτόν, βοτάνη· παρὰ δὲ Πινδ. καὶ χλωρὰ φύλλα, χλοιάρια· μεταφ. »Ἐκ λεχέων κεῖμαι μελιηδέα ποίαν, πέριω τὴν παρθενίαν, Πινδ. Πυθ. 9, 63. ὅρ. καὶ ποιά. Ὅθεν

Ποάζω, ἄσω. Ἐκβάλλω τὰ ζιζάνια, ἤτοι τὰ φυόμενα ἀνωφελῆ χόρτα μεταξὺ τῶν ὠφελίμων, βοτανίζω, ἐκχορταρίζω. 2) ὡς πόα φαίνομαι, Στράβ. ιε'. σελ. 1115. καὶ 812.

Ποάριον, τό, ὑποκορισ. τοῦ ποα. Χορτάριον.

Ποασμός, ὁ (ποάζω). Τὸ βοτανίζειν, ἐκβάλλειν τὰ ζιζάνια, βοτάνισμα, ἐκχορτάρισμα.

*Ποαστήρ, ῆρος, ὁ (ποάζω). Ὁ ἐκβάλλων τὰ ζιζάνια.

Ποάστρια, ἡ. Ἡ ἐκβάλλουσα τὰ ζιζάνια, ἡ βοτανίζουσα γυνή, θηλυκ. τοῦ ποαστήρ.

Ποάστριον, τό· ταὐτὸν τῷ, χορτοκόπιον. Σκαλιστήριον, ἡ δρεπάνη διὰ θέρισμα, Πολυδεύκης. Βέλτιον, πόαστρον.

Ποδαβρός, ὁ, ἡ (ποῦς, ἁβρός). Ἁβρόπους, τρυφερόπους, ἁβρούς ἤτοι τρυφερούς πόδας ἔχων, Ἡρόδ. 1, 55. ἔνθ' ἄλλοι, πόδ' ἁβρός, ἀναγινωσκουσι.

*Ποδαγός, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ποδηγός, ὅπερ ὅρ. ὁ τύπος ἔστι καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. ὁ εὐχρηστότερος, πρβ. κυναγός.)

Ποδάγρα, ἡ (ἄγρα). Πάγη, ποδοστράβη, παγίς, ἐν ᾗ τὸ ζῶον πιάνεται ἀπὸ τὸ ποδάρι, Ξενοφ. Κυροπ. α'. η'. 19. 2) συνθέτ., ἡ ποδαλγία, παράλυσις, ἡ πιάσιμον τῶν ποδῶν. ὅθεν

Ποδαγράω, ήσω Πάσχω ἀπὸ ποδάγραν, ἔχω ἀρθριτικοὺς πόνους εἰς τοὺς πόδας, εἶμαι ποδαλγός, Ἀριστφ. Πλοῦτ. 559. Παρὰ Πλάτωνι εἰς Ἀλκ. β'. 4. »Ποδαγριῶσιν. τὰ Βενετικὰ Χειρόγραφα ὀρθότερον »Ποδαγρῶσιν» ἔχουσι,

*Ποδαγρεία, ἡ, = ποδάγρα.

*Ποδαγριάω, = ποδαγράω, ἀμφ. ἀνάγν. Lob. Φρυν. σελ. 80.

Ποδαγρίζομαι, ταὐτὸν τῷ ποδαγράω, πόλλ' ἀμφ. παρὰ Στράβωνι ιδ'. σελ. 90. ὅπου ἡ τοῦ Ἀλδου Ἔκδοσις ὀρθότερον »Ῥιζοραιω πάσχω ἀπὸ ῥευματικά, ἔχει.

Ποδαγρικός, ἡ, ὄν· ἡ, ποδαγρός, ὁ, ἡ (ποδάγρα). Πάσχων ἀπὸ ἀρθριτικοὺς πόνους εἰς τοὺς πόδας, ἀπὸ ποδάγραν.

Ποδάκνης, ὁ. Κατὰ τὸν Πολυδεύκην. ζ'. 157. ὁ ἐν τῷ τόξῳ δεσμός.

Ποδαλγέω, ῶ· Μ. ήσω. Ἔχω πόνους εἰς τοὺς πόδας, ὅθεν καὶ, πάσχω ἀπὸ ποδαλγίαν, ταὐτὸν τῷ, ποδαγράω. ἐκ τοῦ

Ποδαλγής, ές, ὁ, ἡ (ἄλγος). Εἰς τοὺς πόδας πόνους ἔχων. ὅθεν

Ποδαλγία, ἡ. Πόνος τῶν ποδῶν. 2) ταὐτὸν τῷ, ποδάγρα· ὅθεν, ποδαλγικός, ἡ, όν, (καὶ, ποδαλγός, ἀμφ.) ταὐτὸν τῷ, ποδαγρικός, καὶ ποδαγρός.

Ποδάνεμος, ὁ, ἡ· Δωρ. ἀντὶ, ποδήνεμος. Ταχύς.

Ποδανιπτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ, ποδανίπτρα, ἡ (νίπτω) καὶ παρὰ Μεταγνστ. ποδονιπτήρ, ῆρος, ὁ. Λέβης ἢ λεκάνη (λεβὴς), ἐν ᾗ πλύνομεν τοὺς πόδας, Ἡρόδ. 2, 172.

*Ποδανίπτρα, ἡ, = ποδανιπτήρ.

Ποδάνιπτρον, τό (νίζω, νίπτω), ἀντὶ τοῦ, νίπτρον ποδῶν. Ὕδωρ, ἐν ᾧ πλύνομεν τοὺς πόδας, συνήθ. κατὰ πληθ., Ὀδ. Τ, 504. »Ποδάνιπτρα ποδῶν», Ὀδ. Τ, 343. παρὰ Μεταγνστ. καὶ, ποδόνιπτρον, Lob. Φρυν. σελ. 869.

Ποδαπός, ἡ, όν. Ποίου ἔθνους; ποίας χώρας καὶ πατρίδος; ὅθεν ἐν γένει, ἀπὸ ποῦ; πόθεν; ποῖος γενόμενος; κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 7, 218. καὶ ὡς ἡμαρτημ. ἀναγ. ἐν 5, 13. »Τίς καὶ ποδαπός; ποίος καὶ ἀπὸ ποῖον γένος; (τίς καὶ ἐκ τίνος γένους;) »Ποδαπὸς τὸ γένος». Ξενοφ. Ἀναβ. δ' δ'. 11. »Ἑρωτώμενος, ποδαπὸς εἴη, Πέρσης ἔφη εἶναι. β') σημαίνει καὶ, ποῖον εἶδος, π. χ. »Ποῖος καὶ πόθεν εἶναι». Ταῦτ' ποδαπὰ τὰ θηρία; ἐποῖα, ἢ τί λογῆς θηρία εἶναι αὐτά; Ἀντὶ τοῦ ποδαπὸς εὑρίσκεται καὶ ποταπός, τὸ ὁποῖον ἐκλαμβάνεται ἐπὶ τῆς ἰδιότητος καὶ τοῦ τρόπου, καθὼς παρὰ τῷ Δημοσθένει σελ. 782. »Ποταπός, εἶος μὴ δάκνειν; εἴτοδοι ποτακαίω, Αἰλιανοῦ Ζῴ. Ἱστορ. 3'. 8. ἄλλοι δὲ ἀποβάλλουσι τὴν γραφὴν ταύτην ὡς μὴ ὀρθήν· (ἀμφότεραι αἱ ἀναγνώσεις δύνανται νὰ σταθῶσιν, ὅταν δεχθῇ τις, κατὰ τὸν Οὐάλκεν., τὴν παραγωγὴν ἐκ τοῦ, ΔΑΠΟΣ, ΤΑΠΟΣ, ἔνθεν τό, δάπεδον, ἔδαφος, καὶ, τάπης, τόπος· ὁ δὲ Βουτμ. Λεξιλ. σελ. 135. θεωρεῖ ἐν ταύταις ταῖς ἐπίθετ. καταλήξεσιν, ὡς καὶ ἐν ταῖς, ἀλλοδαπός, ἡμεδαπός, παντοδαπός, ὁμοδαπός, τηλεδαπός, καὶ, ἐχθοδαπός, ἀρχαίαν τιν' ἀναστροφὴν τῆς ἀπό, καὶ παρένθετον τοῦ δ εὐφωνίας χάριν, ὡς παρὰ Λατιν. prodire, prodesse, κ. τ. τ. εἰς τρόπον ὥστε τό, ποδαπός, ἤθελεν εἶναι ἀντὶ τοῦ, ποῦ ἀπο ἤ, πόθεν ἀπο, τό δὲ, ποταπός· ψιλὸν γραφικὸν ἁμάρτημα, πρεβ. Lob. Φρυν. σελ 56. κτ. Κατ' Ἀπολλ, Δύσκ. περὶ προφ. σελ 298. κτ. τό, δάπος, ὑπάρχει ψιλὴ παραγωγὴ καὶ ἐπέκτασις ἄνευ ἰδιαιτ. σημ.)

Πόδαργος, ὁ, ἡ (ἀργός). Ἀργὸς κατὰ πόδας, ἤγουν, ταχύνους· κατ' ἄλλους, λευκόπους Ἰλ. 7, 400. 2) ὁ πόδαργος, οὕτως ὠνομάζετο ὁ ἵππος τοῦ Μενελάου, Ἰλ. Ψ, 295. καὶ ὁ τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Θ, 185.

Ποδαρίζω, ίσω, = πυδαρίζω.

Ποδάριον, τό, ὑποκορισ. τοῦ ποῦς. Ποδαράκιον.

Ποδαρκέω, ήσω. Ἐκ τούτου ὅμως εὕρηται μόνον ἡ μετοχ. »ποδαρκέων δυωδεκαδρόμον τέμενος», ταχεῖ ποδὶ διαθέων τὸ τέμενος, στάδιον, ἐπαρκῶν ποσὶ ἵππων καὶ τάχει ὁρμάτος, Πινδ. Π. 5, 44. βέλτιον δ' ἂν ἐλληφθείη ἐνταῦθα ὡς γεν. πληθ. τοῦ ποδάρκης, ἀναφερομένη εἰς τό, δρόμων, ὅρ. Boeckh. σελ, 475. ἴδε ποδάρκης.

Ποδάρκης, εος, ὁ, ἡ (ποῦς, ἀρκέω). Κυρίως ἐξαρκῶν, ἀρκετὰ ἰσχυρὸς ὢν τοὺς πόδας, ἀπομ. Ἰσχυρὸς τοὺς πόδας, ποδώκης, ταχὺς τοὺς πόδας ὅμα δὲ καὶ ἐπίμοιρος ἔως τέλους, πολλκ. ἐν τῇ Ἰλ., ἐξαιρ. ὡς ἐπίθ. Ἀχιλλέως· ἐν Ὀδ. δὲ οὐχ εὕρηται· παρὰ δὲ Πινδ. Ὀλ. 13, 53. »Ποδαρκὴς ἀμέρᾳ, ἐπὶ χρόνου, ἀντὶ, ἐξόδρομος, ἔνθα, ὡς ὀρθῶς, ὀξυτόνως, ἀκριβέστερον τῆς ἀναλογίας, γράφεται. 2) ἐ Π., ὄνομα ἀνδρός, καὶ, ἡ Π., ὄνομα γυναικός.

Πόδαυρος, ὁ, ἡ (ποῦς, αὔρα), ταὐτὸν τῷ, ποδάνεμος. Ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος, Ἡσύχ.

Ποδεῖον, ἡ πόδειον, καὶ, πόδιον, τό. Ἐπίλλημμα, περιτύλιγμα τῶν ποδῶν, προπόδιον, ποδοπάνιον, Λατ. pedale. ἴδε τῷ, πῖλος.

Ποδεκμαγεῖον, καὶ, ποδεκμάχιον, τό (ἐκμαγεῖον). Λέντιον, πανίον, ὕφασμά τι (πεστεμάλιον), εἰ οὗ σπογγίζομεν τοὺς πόδας, Γλωσσ. Στεφ.

*Ποδένδυτος, ὁ, ἡ (ποῦς, ἐνδύω). Εἰς τὸν πόδα ἐνδεδυμένος, ἡ ποδεμένος. Παρὰ δὲ Αἰσχύλῳ Χοηφ. 998. τό, ποδένδυτον, ταὐτὸν ἐστί, τῷ, ποδιστήρ ἢ ποδήρης πέπλος.

*Πόδεσσι, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ, ποτί, πληθ. δοτ. τοῦ, ποῦς.

Ποδεών, ῶνος, ὁ (ποῦς). Κυρίως τὰ ἄκρα, αἱ λωρίδες ἑνὸς ἐνδεδεμένου δέρματος ζώου τινός, αἱ ὁποῖαι, ἀποκοπτομένων τῶν ποδῶν καὶ τῆς οὐρᾶς, μένουσι, καὶ τὰς ὁποίας βλέπεστε εἰς ὅλα τὰ ἀκατέργαστα καὶ ἀργασμένα πετζία, ὅθεν »Δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἄκρων ἐκ ποδεώνων», δέρμα λέοντος διὰ τούτων τῶν λωρίδων ἐμπροσθινῶν ποδαρίων συνημμένον καὶ κρεμασμένον, Θεόκρ. 22, 52. ἐξαιρ. α') εἰς τὸν δερμάτινον ἀσκὸν οἴνου ἢ ἐλαίου λάγεται οὐ μόνον ὁ λαιμός (ἀσκεὺ ποδεών), ὡς ἐν τῷ γνωστῷ χρησμ. παρ' Ἀπολλοδ. 3, 15, 6. διὰ τοῦ ὁποίου κυρ. ἐνοεῖται τὸ ἀνδρικὸν μόριον), ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ συρραμμέναι λωρίδες, τὰ ἄκρα τοῦ ποδός, χρησιμεύουσαι διὰ νὰ πιάνῃ τις τὸ γεμάτον δέρματα καὶ νὰ τὸ κουβαλῇ, Ἡρόδ. 2, 121, 4. β') δέρματινον ἱμάτιον τῶν χωριατῶν ἢ ποιμένων, ἐξαιρ. γούνα, δέρμα προβάτου, εἰς τὸ ὁποῖον τὰ λωρία ἐχρησίμευον διὰ νὰ τὸ δένωσι καὶ φορῶσι περὶ τὸ σῶμα. — 2) ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι προσκολλημένον εἰς ἕτερον σῶμα ὡς παράρτημα, κάθε ἄλλη λωρίδα, πᾶν ἄλλο ἐξέχον ἄκρον τινὸς πράγματος, ὅθεν καὶ μεταφ. »Ποδεὼν στεινόεν, στενὴ γλῶσσα γῆς ἐξέχουσα τῶν ὁρίων χώρας τινος», Ἡρόδ. 8, 31. ἐξαιρ. 3) τὰ δύο κατώτερα λωρία, ἄκρα τοῦ πανίου (ἱστίου) ἑνὸς πλοίου, τὰ ὁποῖα κατ' ἀρχὰς ἦταν ἐκ δέρματος, καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἐδύνατο τὸ πανίον νὰ τεντώνηται ἤτοι εἰς τὸ ἕν, ἢ καὶ εἰς τὰ δύο ἄκρα του, ἄλλως, πέδος, Λατ. pedes, πρβ. πους, 3. 4) = πέος, ποσθή, Εὐρ. Μηδ. 662. σελ. 182. Elmsl.)

*Ποδηγεσία, ἡ. Τὸ ποδηγετεῖν, ἡ ὁδηγία· ἐκ τοῦ

*Ποδηγέστερος, α, ον, ἀνμλ. συγκρ. τοῦ ποδηγός.

Ποδηγετέω, ῶ· Μ. ήσω. Ἡγοῦμαι τῆς ὁδοῦ, δείχνω τινὶ τὸν δρόμον, ὁδηγῶ, καθοδηγῶ, Φίλων α'. σελ. 306. καὶ Ὀπτικοὺς κυνηγ. δ'. 360. ἐκ τοῦ

Ποδηγέτης, ου, ὁ. ταὐτὸν τῷ (ποδηγός). Ὁ ἡγεμὼν τῆς ὁδοῦ, ὁ ὁδηγός, ὁ δεικνύων τὸν δρόμον, (Κολαγούζης, Τουρν.) καὶ ἀρχηγέτης. ἐκ τοῦ

Ποδηγέω, ῶ, Μ. ήσω (ποδηγός)· ταὐτὸν τῷ, ποδηγετέω. ὅθεν

*Ποδηγητικός, ἡ, ὄν· καὶ, ποδηγικός, Ἐμπειρος καὶ ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸ ὁδηγεῖν καὶ ἄγειν, ἢ καθοδηγεῖν.

Ποδηγία, ἡ (ποδηγός). Ὁδηγία, ἀγωγή, καθοδηγία, Δυκόφρ. 846.

*Ποδηγικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν ποδηγόν ἢ εἰς τὸ ποδηγεῖν, ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο· ἐκ τοῦ

Ποδηγός, ὁ, ἡ· Ἰων. ποταγός, Δωρ. καὶ Ἀττ., Lob. Φρυν. σελ. 429. Ῥοτα. Εὐρ. Ὀρ. 26. (ἄγω, ἡγέομαι). Ἄγων, καθοδηγῶν· διοικῶν· τὸν ὁρμὸν δεικνύων· κυρ. ὁδηγῶν τοὺς πόδας ἢ τὰ βήματα τινός. (Συγγρ. ἀμφ. ποδηγέστερος.)

Ποδηνεκής, ές, ὁ, ἡ (ἠνεκής, ποῦς), ποιητ. Μέχρι ποδὸς ἀικῶν, φθάνων, Ἰλ. Κ, 24. 178. Ο, 646. «Κιδών λίνεος ποδ.», Ἡρόδ. 1, 195.

Ποδήνεμος, ὁ, ἡ (ποῦς, ἄνεμος). Ταχὺς ὡς ἄνεμος, ταχύτατος τῷ, πόδαυρος, καὶ, ποδώκης, ὡς ἐπίθ. Ἴριδος, πολλ. ἐν Ἰλ., ἐν δὲ Ὀδ. ὀυδαμοῦ· πρβ. πόδαυρος.

Ποδήρης, ες, ὁ, ἡ (ποῦς, ἄρω). Φθάνων ἕως κάτω εἰς τοὺς πόδας καὶ ἐγγίζων αὐτούς, π. χ. «Πέπλος, χιτὼν ποδήρης» (Ξενοφ.) φόρημα, τὸ ὁποῖον φθάνει μέχρι τῶν ποδῶν, φόρημα μακρύ, ἢ μέγα, ταυτόν τῷ, ποδηνεκής. Ὁ Λουκιαν. καὶ «Πάγων ποδήρης» εἶπεν, ὁ ἤτοι, γένειον μακρὸ ἕως εἰς τοὺς πόδας ἀικνούμενον, οὕτω καὶ ἀπὸ ποδήρης, ἡ ὁποία σκεπάζει ὅλον τὸ σῶμα ἕως κάτω εἰς τοὺς πόδας, Ξεν. Ἀναβ. 1, 8, 9. 2) ναῦς ποδήρης, καράβιον, τὸ ὁποῖον ἐν εἴδει ποδῶν ἔχει κωπία, ἢ κώπας ἐρεττομένη ναῦς. 3) παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ. Ἀγ. 1606. εἰπὶ «Ποδήρη, ταῦ, οἱ πόδες αὐτοί, καὶ ἔτι ἐν στίχ. 907. «Στόλος ποδήρης» μέγας, στερεός, ἐρειδόμενος εἰς τὴν γῆν, μὴ ἔχων βάσιν. 4) καὶ τὸ συρράπτόμενον εἰς τὸ κατώτερον τῆς στολῆς ἐκ πορφύρας ἢ βύσσου ῥάκιον, Φώτ. Λεξ. κράσπεδος, κροσσός, Ἡσύχ.

Ποδηροφορέω, ῶ, ήσω (ποδήρης, φέρω). Ποδήρη χιτῶνα φορῶ.

Ποδιαῖος, αία, αῖον (ποῦς). Μάκρος, μέγεθος, ὕψος, ἢ βάθος ποδὸς ἔχων, ἐν γένει, Ξενοφ. Οἰκ. 19. 6. «Βάθος ἐλάττονα ποδιαίου» 2) ποδιαῖον ποιοῦμαι = ποδόω. «Ποδιαῖον ποιεῖσθαι μέρος τοῦ ἱστίου τὸ πρὸς τὴν πρῴραν», Ἀριστοτ. Προβλ. μηχαν. 8.

Ποδίζω, Μελ. ίσω (ποῦς). Ἐν τῇ μετρικῇ, κατὰ πόδας μετρῶ. 2) λαμβάνω μέτρον κατὰ τοὺς πόδας, ὁ ἔστι, μετρῶ μὲ μέτρον ἑνὸς ποδός. 3) δεσμεύω, δένω τοὺς πόδας, ἐξαιρετ. τῶν ἵππων, πεδελόω, Ξενοφ. Ἀναβ. γ, 3. 21. καὶ Κύρουπ. γ, γ. 14. «Πεποδισμένους ἔχουσι τοὺς ἵππους», ὡς τὸ Τοῦρκ. τοὺς ἔχουσιν εἰς τὰ κιουστεκία. 4) παρὰ ταύταις, ἀντὶ τοῦ ὀπισθοδρομῶ, ὀπισθορμέω, ὑποστρέφω.

Ποδίκροτος, ὁ, ἡ (κροτέω) Κρότον, κτύπον διὰ τῶν ποδῶν ποιῶν, κτυπῶν μὲ τοὺς πόδας. 2) εἰς τοὺς πόδας προσπαττολωμένος, προστρεμόμενος, π. χ. «Ποδίκροτος ἅμμαν» (Ἀναλέκτ. γ. σελ. 238.) ὁ εἰς τοὺς πόδας τῶν κακούργων δεσμός, τὰ σίδηρα.

Πόδιον, τό, ὑποκ. τοῦ ποῦς. 2) ταυτόν τῷ, ποδεῖον.

Ποδίπκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ ποῦς. Ποδαράκιον, Ἀνακρ.

Ποδισμός, ὁ (ποδίζω, 3). Τὸ κατὰ πόδας, ἢ μὲ πόδας μετρᾶν. Βηγήτιος ἐπερὶ Στρατιωτικῶν γ. 3) ἐνίοτε, εἶδος χοροῦ.

Ποδιστήρ, ῆρος, ὁ (ποδίζω), ὡς ἐπίθ. παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 997. «Πέπλος ποδιστήρ», ἔνθα ὁ σχολιαστὴς ἑρμηνεύει τοῦτο, ὡς τὸ, ποδήρης, καὶ ὡς τὸ προλαβόν, ποδένδυτον· ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσι παρὰ τὸ ποδίζω, τόσον μακρύς, ὥστε περιπλέκεται, καὶ τρόπον τινὰ συλλαμβάνεται τοῖς, παιστικῶς ἀναφερόμενον ἐπὶ τοῦ, ποδίστρα, Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. η'. 3. καὶ Βασιλ. γ'. 7. 2) παρὰ τοῖς Ο'. ἀμφ. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ποδὸς ἱσταμένου λέβητος.

Ποδίστρα, ἡ (ποδίζω). Πάγη, ποδοστράβη, παγίς, θηλυά, ἡ βρόχος, ἔνθα πιάνεται τις τὸν πόδα, Ἀναλέκτ. β'. 213.

Ποδοῖν, Ἐπ. γεν. καὶ δοτ. δυικῆ, ἀντὶ ποδοῖν, Ὅμ. καὶ Ἡτ.

Ποδοκάκκη, ἡ ποδοκάκη, ἡ (κακός, ποῦς). Σιδηροῦς δεσμός, σίδηρα διὰ τοὺς κακούργους καὶ πταίστας, τὰ ὁποῖα οἱ Ἀθηναῖοι ὀφειλέτερον ξύλον ὠνόμαζον, ἢ ξύλον, ᾧ ἐν εἴρκτῃ τοὺς πόδας τῶν κακούργων ἐμβάλλοντες συνέχουσι· κλάπα, κουτζουρον, τουμπρούκι, Τουρκ.

Ποδόκοιλον, τό (κοῖλος). Ἡ ὑπὸ τὸν πόδα, τὴν πατοῦσαν κοιλότης, Γλωσσ. Στεφ.

Ποδοκρουστία, ἡ (κρούω). Τὸ κρούειν, κτυπῶν μὲ τοὺς πόδας τὴν γῆν, Στράβων ι'. σελ. 721.

Ποδοκτυπέω, Μέλ. ήσω (κτυπέω). Μὲ τοὺς πόδας κτυπῶ τὴν γῆν, ἐξαιρ. ἐπὶ χορευόντων, ὅθεν

Ποδοκτύπη, ἡ. Ὀρχήστρια, χορεύτρια, Λουκιαν. Δεξιφ.

*Ποδομερής, ὁ, ἡ, οὐδ. ές. Παρὰ Διομ. Γραμμ. σελ. 498. ποδομερεῖς· εἰσὶν οἱ προσιέμενοι ἑκάστῳ ποδὶ ἓν μέρος λόγου, qui in singulis pedibus singulas partes orationis adsignant, πρβ. Osann Auct. Lex. p. 20.

Ποδονιπτήρ, ῆρος, ὁ· ταυτόν τῷ, ποδανιπτήρ, ποδάνιπτρον.

Ποδόνιπτρον, τό, νεώτ. τύπος ἀντὶ, ποδάνιπτρον, ὅπερ ἰδέ.

Ποδονομέω, (νέμω, νόμος). Πηδῶ χορεύω, ὡς τό, χειρονομέω.

Ποδοπέδη, ἡ (πέδη). Δεσμὸς τῶν ποδῶν, Νικήτας Χρον. γ'. 3. καὶ δ'. 2. ὅπερ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτὸς, ποδοκάκη, λέγει.

Ποδορράγης, ὁ, ἡ (ῥήγνυμι). Διὰ πατήματος, κτυπήματος ποδὸς ξεσχισμένος, ἀνοιγμένος, συστριμμένος· καὶ ὅστις ἐπάκισε τὸ ποδάριτον. «Τόπα ποδορράγη», σχιζόμενα καὶ ἀνοιγόμενα διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ ποδός, Ἀναλέκτ. β'. σελ. 289. ποιητ.

*Ποδορρών, ἡ (ῥώννυμι), ποιητ. θηλ. ἐπίθ. Ἡ τὸν πόδα δυνατή, Καλλίμ.

Ποδόρτιον, καὶ, ποδοτήριον, τό· ταυτόν τῷ, ποδήρης ἐπάνω. Συρόμενον, σβαρνιζόμενον φόρεμα.

Ποδόστημα, τό (στῆμα). Τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω κατώτερον μέρος τοῦ πλοίου, ποδόσταμα· τὸ κατώτερον μέρος τῆς πρύμνης.

Ποδοστράβη, ἡ (στρίβη). Ὄργανον στρεβλωτικὸν (ποδοκάκη), ἐν ᾧ ἐμβάλλονται, καὶ κλείονται οἱ πόδες τῶν ἐν τοῖς βασάνοις, ἢ καὶ ἐν ταῖς χειρουργικαῖς ἐργασίαις, ὅταν θέλωσι νὰ ξαναβάλωσι τὰ στραμπελισμένα μέλη. ἐν δὲ τῇ θήρᾳ (εἰς τὸ κυνήγι) βρόχος, ἐν οἷς περιπλέκονται τὰ θηρία μὲ τοὺς πόδας· λέγεται καὶ ποδάγρα, διὰ τὸ ἀγρεύεσθαι ἐν αὐτῇ τοὺς πόδας. Ὁ Ἁρποκρατίων, ἔχει· «Ποδοστράβη, μηχάνημά τι ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν κατασκευαζόμενον, εἰς ὃ τὰ θηρία ἐμβαίνοντα ἁλίσκονται». Ὁ Ἐτυμολόγ. «Τὸ γινόμενον πρὸς τὰ στρέμματα τῶν ποδῶν ξύλινον. Ξενοφῶν δὲ (Κυνηγ. Θ.) ὑπὴν ταῖς ἐλάφοις ἱσταμένην πάγην, παρὰ τὸ ποῦς, καὶ τὸ στρέφω. Πολυδεύκης ε'. 32. «Καλοῖτο δ' ἂν καὶ ποδοστράβη (ἡ ποδάγρα)· κύκλος δὲ ἐστὶ σιμλακίνου ξύλινον, ἀρα τὸ ἐν τῇ συνθήκῃ σίδηρον κυνηγετικόν, καὶ παγὶς (παγίδα) καλούμενον.

Ποδόστροφον, τό· ταυτόν τῷ, ποδοστράβη, ἀμφ.

Ποδότης, ητος, ἡ (ποῦς). Τὸ πόδας ἔχειν καθὼς καὶ, πτερότης, τὸ πτερὰ ἔχειν, Ἀριστοτέλ.

Ποδοτρόχαλος, ὁ (τρέχω). Ὁ τῷ ποδὶ τὸν κεραμικὸν τροχὸν κινῶν κεραμεύς, Ἡσύχ.

Ποδοχέω, ῶ· ήσω, πιθαν. ἀντὶ ποδουχέω (πόδα ἔχω). Κρατῶ τὸ πηδάλιον, Ἀλτιφῶν παρὰ Πολυδ. α'. 98. ἀμφ.

Ποδόψηκτρον, τό (ποῦς, ψάω, ψαύω). Τάπης, πεύκιον, ἐπειδὴ κυρίως πατοῦσιν ἐπ' αὐτὸ διὰ νὰ φυλάττηται ἡ πατρικὸν τὸ ἔδαφος, Αἰσχύλος Ἀγ. 935.

Ποδοψοφία, ἡ (ποδοψοφέω). Ὁ κτύπος τῶν ποδῶν ἐν τῷ περιπατεῖν, Σχολ. Ἀπολλων. δ'. 86. ὅθεν, ποδοψόφιον, τό, σείστρον, κρόταλον, κώδων, καὶ, ποδοψόφος, ὁ, ἡ (ψοφέω)· ὁ μὲ τὸν πόδα κτύπον ποιῶν ἐν τῷ περιπατεῖν, Γλωσσ. Στ.

Ποδόω, ώσω (ποῦς). Διὰ τοῦ σχοινίου ποῦς (ἴδε ἀριθμ. 5.) ἐντείνω, ταυτόνω τὸ πανίον, ἱστίον.

Ποδώκεια, ἡ. Ἡ ταχύτης τῶν ποδῶν, κατὰ πληθ. ἐν Ἰλ. Β, 792. Lob. Φρυν. σελ. 536. ἐκ τοῦ

Ποδώκης, ες, ὁ', ἡ (ὠκύς). Ὠκὺς τοῖς ποσὶ, ταχύπους, ταχὺς τρέχων, Ἰλ. Κ· 316. «Δόλων ποδώκης» ὅτι δὲ παρ' Ἡσ. καὶ Ξενοφ. «Ἵππος, κύων ποδώκης». Ἐν Ἰλ. ἔστι συνήθ. ἐπίθ. Ἀχιλλέως· πρβ. Lob. Φρυν. σελ. 534. 537. 2) ἐν γένει, ζωηρός, ταχύς, ὀγλίγωρος, εὐκίνητος, ταχέως κινούμενος. Αἰσχύλ. Θηβ. 508. «Ὄμμα ποδώκεον, — Παρ' Ἀπ. Ῥ. 1, 180. εὕρηται καὶ ὑπερθ. ἀμφ. ποδωκέστατος, ὡσαυτὶ ἀπὸ θετικοῦ ποδωκήεις, οὗ τινος ὅμως τούτου οὐδαμοῦ εὕρηται παράδειγμα· πρβ. ὑποπληθέστατος.

Ποδωκία, ἡ, = ποδώκεια.

Ποδῶκυς, εια, υ, νεώτερ. καὶ κακὸς τύπος ἀντὶ, ποδώκης, Lob. Φρύν. σελ. 537.

Πόδωμα, ατος, τό (ποῦς). Ἔδαφος· λογεῖον, θυμέλη, ἀνάβαθρον, Γλωσσ. Στεφ. παρὰ τοῖς παλαιοῖς Μαθημαν. σελ. 42. Ὁ Λατῖνος μετέφρασε τοῦτο διὰ τοῦ, gressus, βῆμα, βάδισμα, ὅπερ πολλῷ μᾶλλον σημαίνει τὸ, ἔδαφος, πάτωμα, σανίδωμα

Ποδώνυχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ, ποῦς). Μέχρι τῶν ὀνύχων ἀικῶν, φθάνων. Κατὰ τὸν Πολυδ. ι'. 191. ἡ ἐσθὴς τῆς ἱερείας τῆς Παιδρόσου, ἐκαλεῖτο «Ποδώνυχον». ἣν δ' Ἡσύχ. «Ποδώνυμον» καλεῖ ταύτὴν τῷ, ποδήρης.

Ποδωτός, ή, όν (ποδόω). Μὲ τὸ σχοινίον τεντωμένος. «Λῖνα ποδωτά» (Λυκόφρ. 1015.) τὰ ἐντεταμένα, τεντωμένα διὰ τοῦ σχοινίου ποῦς καλουμένου ἱστία, πανία.

Ποεπιτρόφος, ὁ, ἡ (πόα, τρέφω). Τρέφων, παράγων χόρτα, πλούσιος χόρτων.

Ποεσίχροος, -ους, ὁ, ἡ (πόα, χρόα). Πόας χρῶμα ἔχων, πράσινος

Ποέω, Ἰωνικ. καὶ κατά τινας εὐχρηστον καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς, ἀντὶ τοῦ ποιέω, Θεόκριτ. ι'. 38. καὶ τωόντι οὕτως εὕρηται ἐν ἐπιγραφῇ, ἢ ὁ καὶ ὁ Dobree ἔγραφεν οὕτω παρ' Ἀριστῳ. Πλουτ. πανταχοῦ, ἔνθα ἡ πρώτη συλλαβὴ πρέπει νὰ ἦναι βραχεῖα· πλὴν ἰδὲ τὴν προτοφίαν, σημείωσιν εἰς τὸ ποιέω.

Πόη, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ, πόα, ὅθεν

Ποηλογέω, ήσω (λέγω). Συλλέγω, συνάζω χόρτα, ἢ βοτανίζω, ἐκβάλλω τὰ ζιζάνια (τὰ ἀνωφελῆ χόρτα).

Ποηφαγέω, ῶ. Μέλ. ήσω (ποηφάγος). Πόαν τρώγω, ἢ λάχανα, χόρτα. ὅθεν

Ποηφαγία, ἡ. Βοτανοφαγία, λαχανοφαγία, χορτοφαγία.

Ποηφαγής, ὁ, ἡ, νεώτ. τύπος. = ποηφάγος.

*Ποηφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν) Πόαν τρώγων, χορτοφάγος.

*Ποηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Φέρων, παράγων πόαν.

Ποθαίνω, νεώτ. τύπος ἀντὶ, ποθέω, Εὐστάθ.

Ποθέσκε, Ἰωνικ. παρατατικὸς τοῦ ποθέω ἀντὶ τοῦ, ἐπόθει, Ἰλ. Α, 492.

*Ποθεινοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Πόθον, ἐπιθυμίαν ποιῶν, διεγείρων. Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1727.

Ποθεινός, ἡ, ὸν· παρὰ δὲ Εὐρ. καὶ, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρρημα ποθεινῶς (ποθέω). Ποθητός, εὐκταῖος. ἀγαπητός, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ καὶ ἐπιθυμεῖτις, τὸν ὁποῖον λαχταρεῖ τις νὰ ἴδῃ, Ξενοφ. »Δάκρυα ποθεινά» (Εὐρ. Φοιν. 1751.), ἐκ τῆς μεγάλης ἐπιθυμίας εἰς τὰ νὰ ἰδῇ τις τινὰ προερχόμενα. »Ποθεινῶς ἔχειν τινός», ποθῶ, ἐπιθυμῶ, ἐπιθυμῶ τι, ἔχω πόθον εἴς τι.

Πόθεν, ἐπίρ. ἐρωτημ. Ἀπὸ ποῦ; τόπον ἐπὶ τόπου, ὅσον καὶ ἐπὶ γενεᾶς, καταγωγῆς· ἐκ ποίου μέρους; ἐκ ποίου τόπου; ἀπὸ ποῦ; ἀπὸ τίνος μέρους; ἐκ ποίου γένους; πολ'κ. μετὰ γεν. παρ' Ὅμ., ὅστις συνῆθ. συντάσσει, »πόθεν ἀνδρῶν· ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. »Πόθεν γένος εὐχεται εἶναι», Ὀδ. Ρ, 373. β) ἀπὸ ποῦ ἄλλοῦ; ὡς τό, πόθεν ἄλλοθεν ἢ ἀλλαχόθεν, Schaef. Σοφ. Τραχ. 390. Appar. Demosth. 1. σελ. 533. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλκ. μετὰ παραστάσεως ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ, ἀντὶ τοῦ, πόθεν ἄραγε τοῦτο; πῶς ἄρα ἔγινε τοῦτο; πῶς ἄρα γε ἦτο δυνατόν; εἰς τρόπον ὥστε ἐν τούτῳ τῷ μορίῳ ἐνυπάρχει ἡ ἔννοια ἀρνήσεως (καθὼς εἰς ὅλας τὰς γλώσσας ἐπὶ ταύτης τῆς ἐρωτήσεως) καὶ τό, πόθεν, κεῖται ἀντὶ τοῦ ἀρνητικοῦ, οὐδαμῶς, Valck. Φοιν. 1614. Br. Ἀρστφ. Σφ. 1485. Wolf Δημ. Λεπτ. σελ. 238. 3) παρὰ τοῖς Τραγ. οὐχί σπανίως ἀντὶ, ποῦ; Br. Σοφ. Τραχ. 1010. Schaef. Μελ. σελ. 78. ἐξαιρ. προκειμένου τοῖς ῥήμασι, λαμβάνειν, πρίασθαι, κ. τ. τ. ἔνθα χρώμεθα μὲν ἡμεῖς τῷ ἐπίρρ. ποῦ, ἀλλ' ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, πόθεν, Ἀριστφ. Κν. 21. Ξεν. Συμπ. 2, 4. — Β'. »Πόθεν, ἀόρ. καὶ ὡς ἐγκλιτ. ἐπίρρ. ἀπὸ τινος τόπου, μέρους, Ὅμ., ὅστις συνεφόρει συνῆθ. »Εἰ πόθεν, καὶ, μὴ πόθεν, πρβ. ἐκ πόθεν· (ὡς ἔχει τὸ ἀντίστοιχον ἀναφορ. ἐπίρρ. ὅθεν πρὸς τό, ὅς, οὗ, ὅθι, ὅτε, ὡς, οὕτως ἔχει καὶ τό, πόθεν, πρὸς τό, ΠΟΣ, ποῦ, ποῖ, πόθι, πότε, πῶς, καὶ τό, πόθεν, πρὸς τό, που, ποι, ποθί, ποτέ, πως)

Ποθέν, ἐπίρρ. ἐγκλιτ. Ἐκ τινος τόπου, ἀπὸ τινος μέρους, ἀπὸ κάποιου μέρους· ὁρᾷ ἀνωτέρω ἐν τέλει.

Ποθενός, ἡ, ὸν, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, ποθεινός, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 274.

Ποθέρπω, Δωρικ. ἀντὶ, προτέρπω.

Ποθέσπερος, ὁ, ἡ· Δωρ. ἀντὶ, προσέσπερος, ὅθεν »Τὰ ποθέσπερα», ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἑσπέρας, ἢ πρὸς τὸ ἑσπέρας.

*Ποθεύντας, Δωρ. ἀντὶ, ποθοῦντας, ἀρσεν. ὀνομ. πληθ. τοῦ ἐνεστ. τῆς μετοχ. τοῦ ποθέω.

Ποθέω, Μ. ποθέτω, συνήθ. ποθήτω, Ξεν. καὶ ποθέτομαι, οὐ μόνον Ἰων. παρ' Ἡρότ., ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλάτ., Heind. Φαίδ. σελ. 98. Α. Ἀόρ. ἐνεργ. ἐπόθεσα, ὅθεν πόθεσαν, ποθέσαι, Ὅμ. καὶ, ἐπόθησα, Ξεν. καὶ Ἱστορ. Ἀμφοτέρους τοὺς τύπους τοῦ ἀορ. ἔχει ὁ Ἡρότ. 3, 36. καὶ 9, 22. Παρακ. πεπόθηκα, καὶ παθ. πεπόθημαι. Ἀόρ. παθ. ἐποθέσθην. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἐνεστ., παρατ. καὶ ἀορ. ἐνεργ. ποθέσαι, πόθεσαν, οὐδέποτε δέ, ποθήσαι· ἔτι δὲ παρ' αὐτῷ μόνῳ εὕρηται καὶ ὁ ἐνεστ. τῆς ἀπαρμφ. ποθήμεναι ὡσαυτεὶ ἀπὸ ῥήμ. πόθημι, Ὀδ. Μ, 110. (ποθή, πόθος). Κυρίως σημαίνει τό, Ἐπιθυμῶ, εὔχομαι, λαχταρίζω διά τι, καὶ, μάλιστα πόθον ἔχω εἰς ἀπόν τι, ἢ μακρυνόν, ζητῶ, πάσχω ν' ἀποκτήσω, λαχταρῶ· λυποῦμαι διά τι χαμένον, αἰσθάνομαι ὅτι δὲν ὑπάρχει, μοῦ λείπει πλέον τι, τὸ ὁποῖον συνειθίζε προτέρου νὰ ἦναι, ἄρα τό, ποθεῖν ἀναφέρεται εἰς τὰ ἀπόντα καλά, τὸ δέ, ἐρᾶν εἰς τὰ παρόντα καὶ βλεπόμενα· μετὰ αἰτιατ., πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρότ. σημαίνει δὲ ἐνίοτε καὶ, μετὰ πόθου, δι' ἔρωτα ἀγαπῶ. »Ἡ χώρα αὕτη τὸ μὴ ὂν ποθήσειν (Ξενοφ. Οἰκον. ἡ. 10.) τουτέστιν ἡ χώρα αὕτη θέλει δείξει, ὅπερ λείπει τμῆμα· ἤτοι αὕτη ἡ ἰδία θέλει δείξει τὸ λειπόμενον, τὸ μὴ ὄν, ἔ,τι ὑστερεῖται, καὶ θέλει ἐπιθυμήσει αὐτό· καὶ μετ' ἀπαρμφ. »Ἄρα ἔτι ποθοῦμεν μὴ ἱκανῶς δεδείχθαι; (Πλάτ. Νομ. ἱ. σελ. 89.) ἄρα αἰτιανόμεθα, ὅτι λείπει ἀκόμη κάτι τι, καὶ διὰ τοῦτο πιστεύομεν ὅτι δὲν ἀπεδείχθη ἱκανῶς; Μετὰ γενικ. ἀντὶ αἰτ. ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 137. ἀμφ. Σπανιώτατα ἐν χρήσει ὡς Ἀποθ, ἴσως δὲ μόνον ἅπαξ παρὰ Σοφ. Τραχ. 103. »Ποθουμένῳ φρενὶ», ἀντὶ, ποθούσῃ φρενί, ψυχῇ· (ἔνθα τινὲς περιττῶς μετέβαλον) πρβ. 632. Ἐρφ. Ο. Τ. 148. 1014. Στεφ. διαλ. Ἀττ. σελ. 65.

Ποθή, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πόθητις, πόθος, ἁπλῶς ἢ μετὰ γεν., πολλκ. παρ' Ὅμ. »Σῇ ποθῇ», πόθος πρός σε, Ἰλ. Τ, 321.

Πόθημα, τό (ποθέω). Ὁ ἐπιποθεῖ, εὔχεται ν' ἀποκτήσῃ τις, τό ποθούμενον, τό ζητούμενον, τό ἀγαπώμενον, τό ἐπιθυμούμενον· ἀντικείμενον πόθου, ἐρᾶσεως ἢ ἔρωτος· ἐνίοτε δὲ ταὐτὸν τῷ, πόθος.

*Ποθήμεναι, Ἐπικ. ἀπρμφτ. ἐνεστ. τοῦ ποθέω, ὡσαυτεὶ ἀπὸ ῥήμ. πόθημι, Ὀδ. Μ, 110.

Πόθησις, εως, ἡ (ποθέω). Τό ποθεῖν, ἐπιθυμεῖν, εὔχεσθαι, ἐπιζητεῖν· ἐρᾶν· καὶ, ἐπιθυμία, ἐπιζήτησις, ἔρασις, ἀγάπη, ταὐτὸν τῷ, πόθος.

Ποθητός, ἡ, ὸν (ποθέω). Ἐπιθυμητός, ζητητός, εὐκταῖος, ὃν ποθεῖ τις· καὶ, ἀγαπητός, ἐραστός.

Ποθητύς, ύος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, πόθησις. Ὀπτικν. Κυν. β'. 609. ἀγάπη, ἔρασις.

Ποθήτωρ, ορος, ὁ (ποθέω)· ποιητ. Μανέθ. δ'. 120. Ὁ ἐπιθυμῶν, ποθῶν, ἢ ἀγαπῶν, μετὰ γεν.

Πόθι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ποῦ; ἐρωτηματ. ἐπίρρ. ἁπλῶς, Ὀδ. ἢ μετὰ γεν. »Πόθι φρενός», Πινδ. Ὀλ. 11, 2. 2) ἀντὶ τοῦ. ποῖ; ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον, Seidl. Εὐρ. Τρω. 3, Ἰακ. Α. Π. σελ. 363.

Ποθί, ἐγκλιτ. καὶ ἀορίστως ἀντὶ τοῦ, ἐν τόπῳ τινί, εἴς τινα ἤτοι εἰς κάποιον τόπον, ὡς καὶ τό, ποῦ, ἄνευ τόνου, Ὅμ. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. β'. 881. Οἱ μὲν γὰρ ποθι τοῦτον. 2) ἐπὶ χρόνου, ἀντὶ τοῦ, ποτέ, κάμμίαν φορὰν, ἐνίοτε, Ἰλ. Ν, 630. »Ἀλλά ποθι σχήσεσθε Ἄρεος». πρβ. Ἰλ. Α, 128. Ζ, 526. τέλος πάντων ποτέ, Ὀδ. Α, 379. 3) καὶ ἐπὶ γενικῆς καὶ ἀορίστου ἐκφράσεως ἀντὶ τοῦ, ὁπωσοῦν, μήπως, ἴσως, ἀναμφιβόλως, τωόντι, Ἰλ. Τ, 273. Ω, 209. Ὀδ. Α, 348. 4, 34. καὶ ἀλλαχοῦ· πρβ. πόθεν καὶ τὰ ἀντίστοιχα ἀόρ. καὶ δεικτ. ἐπίρρ. ὅθι (ὁπόθι) καὶ τόθι.

*Ποθινός, ἡ, ὸν, ποιητ. ἀντὶ, ποθεινός, Μ. Argent. 32. Ἰακ. Α. Π. σελ. 315.

Ποθόβλητος, ὁ, ἡ, ποιητ. (πόθος, βάλλω). Ἐπιθυμία τινὸς ὁποιαδήποτε, ἢ ἀγάπη βεβλημένος, ἐρωτι τιτρωμένος, ἐρωτευμένος, Ἀνθολογ.

*Πόθοδος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, πρόσοδος.

Ποθολκίς, ίδος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προσελκίς. Χαλινός, ἡνίον, δι' οὗ σύρονται καὶ διευθύνονται ἵπποι καὶ κτήνη.

Ποθοράω, ποθορέω, ποθόρημι, Δωρ ἀντὶ, προσοράω.

*Ποθορῶν, Δωρ. ἀντὶ, προσορῶν.

*Ποθορήσθα, Αἰολ. ἀντὶ, προσιρᾷς.

Πόθος, ὁ. Ἐπιθυμία, ἔρασις, ἐπιπόθητις, ζήτησις, ὄρεξις, μετὰ γεν, Ὅμ., ὅστις ὅμως χρῆται πολλῷ συνεχέστερον τῷ τύπῳ, ποθή. »Σὸς πόθος», ὁ πόθος πρὸς σέ», ἡ λύπη διὰ τὴν στέρησίν σου, Ἰλ. Λ, 202. συνήθ. αἰτίαν ἀπουσίας ἀγαθοῦ τινος, ἢ ἐπιθυμία πρός τι ἀπόν ἢ χαμένον, ὅθεν καὶ, λύπη· (συγχέεται πολλκ. τῷ, πείθος, ἴσως δὲ καὶ συγγεν. αὐτῷ·) ἐξαιρ. πόθος πρὸς ἔρωτα, ἀγάπη, ἔρως καὶ ὁ θεός, Ἔρως, Ἡτ. Ἀσπ. 41, παρ' ᾧ εὐχρηστος μόνος ὁ τύπος, πόθος, οὐδέποτε δέ, ποθή· παρ' Ἡρότ. εὕρηται ἀπανταχοῦ, πόθος. 2) εἶδος ἄνθους, φυτευομένου ἐπὶ τῶν τάφων, ancolie. 2) Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. 7.

Ποί; ἐπίρρ. τόπου ἐπὶ κινήσεως. Εἰς ποῖον τόπον ἢ μέρος; ποῦ; κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν. παρὰ δὲ Ἡρότ. 5, 73. ἀμφ. πολλκ. μετὰ γεν. »Ποῖ γῆς; ποῖ φροντίδος; ποῖ φρενῶν; κ, τ. τ. Σοφ. παρὰ δὲ Πλάτωνι χαριέντως »Ποῖ δὴ καὶ πόθεν; ὡς τὸ χυδαϊκὸν »ἀπὸ ποῦ λοιπόν, καὶ πόθεν ἔρχεται; Διαφέρεται ἀπὸ τοῦ συγγεν. πῇ κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν ποῖ σημαίνει μόνον τὴν κίνησιν εἴς τι μέρος, τὸ δὲ πῇ πρὸς τῇ κινήσει καὶ τὴν διατριβὴν ἐν αὐτῷ, Herm. Εὐρπ. Ἱππολ. μαν. 1236. (ἡ διαφορὰ ὑπάρχει μόνον ἐν τῷ γραμμ. γένει, οὐχὶ δὲ ἐν τῇ σημασ., καθότι ἀμφότερα εἴτε δοτικαί, G. H. S. 3. καὶ Schaef. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 227. Εὐρ. Ἑκ. 1062. καὶ Φαλαρ σελ. 296.) ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, πρός τί τέλος, σκοπόν; τίνος ἕνεκα; καὶ ἀντὶ τοῦ, μέχρι τίνος; ἕως πότε; π. χ. ποῖ μενεῖς; 2) ὡς τό, ποῦ; Herm. Σοφ. Ἀντ. 42. Lob. Φρυν. σελ. 43. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 667. ὅρ. δὲ τοὐναντίον Porson. Εὐρ. Ἑκ. 1070. 3) ὡς τό, πῶς; Schaef. Σοφ. Ο. Κ. 227. 383. 476.

Ποῖ, ἀόριστον καὶ ἐγκλιτ. ἐπίρρ. ἐπὶ ἡρεμίας ἢ κινήσεως εἰς τόπον. Ἐν τινι τόπῳ, εἴς τι μέρος, εἴς κάποιον τόπον, πουθενά. 2) κατά τινα τρόπον, ὁπωσδήποτε, Πινδ. ἔνθα ἄλλοι διορθοῦσιν ὀρθότερον, τοι, ἀντὶ τοῦ, πάντως.

Ποία, Δωρ. ἀντὶ, πόα, ποίη.

*Ποία, Ἰηλ. τοῦ, ποῖος.

*Ποιά, ἡ. Τὸ θέρος, καλοκαίρι· τὸ ἔτος, ὁ ἐνιαυτός, μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Ποιηταῖς, ὡς παρὰ Ῥιανῷ. καὶ ἐν τῇ Ἀνθολ. Ἰακ. Α Π. σελ. 412. (πιθαν. παρὰ τό, ποίκ, πόα, διορισμὸς τοῦ κειροῦ κατὰ τὴν ἐπιφυσιν βλάστησιν τοῦ χόρτου· γράφ. πολλ.. καὶ παροξυτόνως, ποία, Lob. Φρυν. σελ. 498.

Ποιάεις, εσσα, εν, Δωρικ. ἀντὶ, ποιήεις.

Ποιάνθης, ὁ, ἡ (ποίη, ἄνθεω). Ἀνθῶν ἀπὸ χόρτου, χορταρώδης, πλήρης χόρτου, Ὀρφ. Ἀργ. 1048.

*Ποιεῦ, Δωρ. ἀντὶ, ποιοῦ, προστακτ. μέσ. τοῦ ποιέω.

Ποιέω, ῶ· Μέλ. ήσω. Κάμνω, κατασκευάζω, παρασκευάζω, κατορθῶ, παράγω· ἐν γένει ἐπὶ πάντες, εἴτε γίνεται καὶ παράγεται διὰ χειρῶν καὶ ποδῶν, διὰ μηχανῶν καὶ ὀργάνων, καὶ τότε τὸ παραγόμενον εἶναι ἀποτέλεσμα αἰσθητόν, ὑποπίπτον τῇ ὁράσει, δι' ὃ καὶ ἐξαιρ. ἐκλαμβάνεται ἐπὶ βαναύσων καὶ τεχνιτῶν, οἱ ὁποῖοι κάμνουσί τι. καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. πάνυ εὐχρηστον ἤδη καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὅμ. καὶ Ἡσ. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσιόδ. καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ δὲ μετ. διάλ. ἠποιεῖτθαί τινι, κάμνειν ἑαυτῷ τι, κατασκευάζω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τρόπον ὥστε ἡ πρᾶξις γίνεται καταφανῆς ἐνεργοῦσα εἰς ἡμᾶς αὐτούς, εἰς ὄφελος ἡμῶν ἢ βλάβην, εἰς τὸ εἶδος τῶν ἡμετέρων σχέσεων, εἰς τὰς ἰδέας ἡμῶν καὶ παραστάσεις περί τινος πράγματος, εἰς τὰ φρονήματα ἢ κλίσεις ἡμῶν, καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, παραγγέλλω, διατάττω, ἀφίνω νὰ κάμωσι, κατασκευάσωσί τι δι' ἐμέ Ἡρότ. 2, 135. ἐνίοτε ὅμως ἡ ἀναφορὰ εἰς τὸ ὑποκείμενον εἶναι οὐχὶ σπανίως καὶ πλέον μακρυνή, ἢ καὶ ἐλλείπει διόλου, εἰς τρόπον ὥστε τὸ μέσ. δὲν διαφέρει ἀπὸ τοῦ ἐνεργ. κατὰ τὴν σημασ. παντελῶς. Παρ' Ὅμ. εὐχρηστον ἐξαιρ. τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, κτίζειν, π. χ. »ποιεῖν δῶμα, ναούς, θάλαμον, αὐλήν, θεμέλια, τεῖχος, κ. τ. τ.»

»Ποιεῖν τι ἐν τινι, κατασκευάζω τι ἐκεῖ, ἔνθα πρέπει, ἁρμόζει, προσαρμόζω, π. χ. πύλας ἐν πύργοις, Ἰλ. Η, 339. »Λίθου, ἤ, ἐκ λίθου, ἤ (σπανιώτ.) λίθῳ ποιεῖν τινι, ἐκ πέτρας κάμνω, Ruhnk. Τίμ. σελ. 166. Basl. ep. cr. σελ. 67. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ζώων, τὰ ὁποῖα κτίζουσιν ἑαυτοῖς φωλεὰς κ. τ. τ. ἅρα παρ' Ὅμ. κατὰ μέτ. διάθ. καὶ ἐπὶ μελισσῶν, »Οἰκία ποιήσασθαι, Ἰλ. Μ, 168. πρβ. Ε, 735. Θ, 2. 386. Π, 171. Σ, 371. Ὀδ. Ε, 251. 259. Φ, 71. Ἡσ. Δείρ. 3, 5. ὃν τρόπον ἐν γένει παρ' Ὅμ. τὸ μέτον ὑπάρχει παντοχοῦ ἔτι γνήσιον καὶ πραγματικῶδες μέτον· ὡσαύτως, »Καλιὰς ποιεῖσθαι, Ἡτ. Ἑ. 505. »Πάντ' ἁρμόνια ποιήσασθαι, Ἡτ. Ἑ. 409. »Δεῖπνον ποιεῖσθαι, Ἡτ. Ἑ. 211. β) ἐπὶ καταστάσεων, ἢ μὴ σωματικῶν, ἀφῃρημένων πραγμάτων, ἔτι δὲ ἐπὶ τοιούτων, τὰ ὁποῖα γίνονται κατ' ἐξοχὴν δι' ἐσωτερικῆς, πνευματικῆς ἐνεργείας, τόσον ἴδια τῷ κάμνοντι, ὅσον καὶ ἀλλότρια, ἅρα ἀντὶ τοῦ, ἐκτελεῖν, κατορθοῦν, πράττειν, διενεργεῖν, βάλλειν εἰς πρᾶξιν, προξενεῖν, γίνεσθαι ἀφορμὴ τοῦ νὰ λάβῃ τι τέλος, διατάττειν, κρατεῖν, κ. τ. τ. »Τελευτὴν ποιήσαιμι, δίδω τέλος, Ὀδ. Α, 250. Π, 127. »Φόβον ποιήσαιμι, κάμνω, διεγείρειν, προξενεῖν, Ἰλ. Μ. 432. ὡσαύτως »Θυμὸν ποιήσαιμι, ἐμπνέω καρδίαν, ἐγκαρδιόνω, κατὰ δὲ μέτ. διάθ. »Θυμὸν ποιήσασθαι, κάμνω ἐμαυτῷ καρδίαν, δηλ. συλλαμβάνω, Franeke Καλλιν. σελ. 184. »Ποιεῖν ἐκκλησίαν, κρατεῖν συνάθροισιν τοῦ λαοῦ. »Θήραν ποιεῖν, κάμνω, παρασκευάζω κυνήγιον, δηλ. προετοιμάζω ὅλα τὰ ἀναγκαῖα διὰ νὰ κυνηγήσω ἐλάφους καὶ ἄλλα τοιαῦτα μαζὶ μὲ ἄλλους καὶ κυνηγῶ τωόντι· »ἀγῶνας ποιεῖν, κρατῶ, παρασκευάζω, κάμνω ἀγῶνας· ὅθεν »Ποιεῖν ἱρά, ὡς τό, ἱερὰ ἔρδειν, κάμνω, ἐπιχειρῶ, διατάττω θυσίας, θυσιάζω, Ἡρότ. 9, 19. καὶ παῦ. Ἡρότ. 2, 49. »Ποιεῖν Πύθια, Ἴσθμια κ. τ. λ.», ἑορτάζω, πανηγυρίζω ταῦτα τὰ παγγύδια. »Πόλεμον ποιεῖν τινι, κάμνω πόλεμον εἴς τινα, δηλ. κινῶ πόλεμον κατά τινος, τὸν ἐμπεριπλέκω εἰς πόλεμον; τὸ δὲ, »Πόλεμον ποιεῖσθαί τινι, κάμνω ἐμαυτῷ πόλεμον κατὰ τινος, δηλ. ἐμπεριπλέκομαι εἰς πόλεμον μετ' ἄλλου, ἔχω πόλεμον, πολεμῶ μὲ αὐτόν· ὡσαύτως. »Εἰρήνην ποιεῖν καὶ ποιεῖσθαί τινι κ. τ. τ. »Κλέος ποιεῖται αὐτῇ, αὐτὴ προσπορίζει ἢ παρασκευάζει εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν (δηλ. εἰς ἑαυτήν) δόξαν, Ὀδ. Β, 126. πάνυ εὐχρ. παρ' Ἡρότ. ἐξαιρ. »Ποιήσασθαί ὑπ' ἐμαυτῷ, φέρω ὑποκάτω μου, ὑποτάττω ἐμαυτῷ, Ἡρότ. 1, 20. 5, 103. 7, 157. γ) κάμνω νὰ γένῃ τί, γίνομαι αἴτιος διὰ νὰ... ἢ κάμνω, ἀρίνω τινὰ νὰ κάμῃ τί, πάντῃ ὡς τὸ Λατ. facere ut —, καὶ συντάσσεται ἤτοι μετὰ τοῦ, ὡς, ἢ ὅπως, Ἡρότ. 5, 109. »Ποιέειν χρεὸν ἔστι ὑμέας, ὅκως ἔσται ἡ Ἰωνίη ἐλευθέρη», πρέπει νὰ κάμητε, νὰ ἐπιμεληθῆτε διὰ νὰ... πρβ. 1, 209. ἢ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. »Θεοῖσι ποίησαν ἱκέσθαι εἰς οἶκόν σ', σὲ ἔκαμαν, σὲ ἄφησαν νὰ φθάσῃς εἰς τὸν οἶκόν σου, Ὀδ. Ψ, 258. »Ποιεῖν τινα αἰσχύνεσθαι, μαίνεσθαι, ἐρᾶν κ. τ. τ.» κάμνω τινὰ ὥστε νὰ ἐντρέπεται, κ. τ. λ. οἱ Μεταγν. ἐπρόκριναν ἀντὶ τῆς ἀπαρμφ. τὴν μετοχήν, π. χ. »Ὅμηρος ἐποίησε τὸν Ἀχιλλέα λέγοντα», πρβ. β. ζ. δ) πλέττω, κτίζω, παράγω, π. χ. εἴδωλον, Ὀδ. Δ. 796. »Γένος ἀνθρώπων χρύσεον, ἀργύρεον, χάλκειον», Ἡτ. Ἑ. 110. 130. 146. πρβ. Θεογ. 161. 579. καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ γεννητίου δυνάμεως τοῦ ἀνδρός, ἀντὶ τοῦ, γεννᾶν, παιδοποιεῖν, π. χ. παῖδα, υἱόν ποιεῖν· ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέτ. διάθ, παιδοποιῶ ἐμαυτῷ, Μεθομηρ. ὀρ. Schaef. κατόπιν Hemst. Πλουτ. σελ. 507. ἀνδ' οὗ λέγεται καὶ, παιδοποιεῖσθαι, Lob. Φρυν. σελ. 200. κατὰ δὲ μέτ. διάθ. μετὰ αἰτιτῆς αἰτ. »Ποιεῖσθαί τινα υἱόν», δηλοῖ, κάμνω ἐμαυτῷ τινὰ ὡς υἱόν, ἤγουν υἱοθετῶ δέχομαι ὡς υἱόν μου, πρβ. ε Ἐν γένει, παράγω, κατορθῶ, κατασκευάζω τι διὰ τῆς βοηθείας τῆς φύσεως, κατὰ φυσικὸν τρόπον, π. χ. κριθάς, οἶνον, Ἀριστφ. Εἰρ. 1322. ὅθεν, »Ποιεῖν τι ἐκ τῆς γῆς, ἀπολαμβάνω, κερδαίνω τι, ἔχω κέρδος τι ἐκ τῆς γῆς. »Οὐδὲν ποιεῖν, μὴ κατορθώνειν τί. »Τί ποιεῖ; τί κάμνει τοῦτο; δηλ. τί ὠφελεῖ ἢ τί βλάπτει; ε) κάμνω τινὰ τι, κάμνω τινὰ νὰ λάβῃ ἄλλην τινὰ κατάστασιν, χειροτονεῖν, κάμνω τι νὰ γένῃ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, βάλλω εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν κατάστασιν, π. χ. τινὰ ἄφρονα, Ὀδ. Ψ, 12. »Δῶρα ὄλβια ποιεῖν, εὐλογῶ αὐτά, Ὀδ. Ν, 42. ὡσαύτως καὶ μετὰ οὐσιαστ. »Ποιεῖν τινα βασιλῆα, τιμῆν ἀνέμων, γέροντα, τὸν κάμνω βασιλέα κ. τ. λ. Ὀδ. Α, 387. Κ, 21. Π, 456. »Μύρμηκας ἄνδρας ποίησε, βαθυζώνους τε γυναῖκας, Ἡσ. Δείρ. 37, 5 »Θνητῷ θεὰν ἀκοίτιν ποιήσαι, κάμνω, ἤτοι δίδω εἰς ἕνα θνητὸν μίαν θεὰν ὡς σύζυγον, Ἰλ. Ω, 537. Μέτ. »ποιεῖσθαί τινά τιν, κάμνω τινὰ ἐμαυτῷ ὥστε, π. χ. φίλον, ἑταῖρον, Ἡτ. Ἑ. 709. 715. γαμβρόν, Ἡτ. Θ. 818. »Ποιεῖσθαί τινα ἀκοίτιν, ἀκοίτηνα, κάμνω ἐμαυτῷ, δηλ. πέρνω, ἐκλέγω γυναῖκά τινα ἢ ἄνδρα τινὰ ὡς σύζυγόν μου, Ἰλ. Γ, 409. Ι, 397. Ὀδ. Ε, 120. Η, 66. Ἡτ. Θ. 921. 946. 948. 999. »Ποιεῖσθαί τινα υἱόν», κάμνω ὡς υἱόν τινὰ μὴ ὄντα ἐκ γενετῆς τοιοῦτον, δηλ. υἱοθετῶ, δέχομαι αὐτὸν εἰς τόπον υἱοῦ μου, εἰσποιοῦμαι, Ἰλ. Ι, 495. ὡσαύτως »Θυγατέρα ποιεῖσθαί τινα», Valck. Ἡρότ. 4, 180. »Ἑωυτοῦ ποιεῖσθαί τιν, κάμνω τι ὡς ἴδιόν μου, σφετερίζομαι, οἰκειοποιοῦμαι, Ἡρότ. 1, 109. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλεονασμὸν καὶ ἐκ παραλλήλου, »Θεὸν υἱὸν ποιεῖσθαι, Ἡρότ. 6, 57. ὅθεν, παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. ἐν γένει ἀντὶ τοῦ, θεωρῶ τι ὡς ... νομίζω, κρατῶ διά ... π. χ. »Συμφορὴν ποιεῖσθαί τιν, κάμνω τι ἐμαυτῷ (ἐν τῇ ἰδέᾳ μου), δηλ. θεωρῶ, νομίζω, κρατῶ διὰ συμφορὰν, Ἡρότ. 6, 61. 80. ταυτόσημον καὶ τό, »Δεινὸν ποιεῖσθαί τιν, θεωρῶ ὡς φρικτόν. »Νόμον ποιεῖσθαί τιν, κάμνω τι ἐμαυτῷ ὡς νόμον, θεωρῶ αὐτὸ ὡς νόμον παρ' ἐμοί. »Ἑρμαῖον ποιεῖσθαί τιν, τὸ νομίζω διὰ κελαποῦρι, Basl. ep. cr. σελ. 120. »Μέγα ποιεῖσθαί τιν, θεωρῶ ὡς μεγάλον, τὸ τιμῶ, σέβομαι, Ἡρότ. 3, 42. 8, 3. 9, 111. ἔτι δὲ καὶ, »Μεγάλα ποιεῖσθαί τιν, Ἡρότ. 1, 119. ὡσαύτως μετὰ διαφόρων προθέσεων, π. χ. »Δι' οὐδενὸς ποιεῖσθαί τιν, θεωρῶ τι ὡς οὐδέν. »Ἐν μεγάλῳ, ἐν ὀλίγῳ, ἐν ἐλαφρῷ, ἐν ὁμοίῳ ποιεῖσθαί τιν, θεωρῶ τι ὡς μέγα, ὀλίγον, ἐλαφρόν, ὅμοιον. »Παρὰ φαῦλον ποιεῖσθαί τιν, θεωρῶ ὡς κακόν· ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ οὐσιαστ. π. χ. »Ἐν ἀδείᾳ ποιεῖσθαί τιν, θεωρῶ τι ἐν ἀσφαλείᾳ, δηλ. ὡς ἀσφαλές, Ἡρότ. 9, 42 »Ἐν νόμῳ ποιεῖσθαί τιν, κρατῶ τι, θεωρῶ ἐν νόμῳ, ὡς νόμον, σύνηθες ἢ, ὡς νομικόν, Ἡρότ. 1, 131 »Ἐν ἀνθρωπόδων λόγῳ ποιεῖσθαί τιν» κ. τ. τ. »Ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖσθαί τιν θεωρῶ τι, νομίζω, λογαριάζω ὡς αἰσχύνην μου· ἐξαιρ. εὐχρηστον κατὰ ταύτας τὰς φράσεις, περὶ πολλοῦ, περὶ πλείστου, περὶ παντὸς, περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαί τιν, κ. τ. τ. τιμῶ σέβομαι, κατὰ πολλά, πολλόταται, μᾶλλον πάντων, ὑπὲρ πάντας, ὀλίγον κτ. Ἡρότ. 1, 73. 6, 104. 7, 181. 8, 40. Πολλῷ σπανιώτερον κατ' αἰτ. »Δεινὰ ποιεῖν θεωρῶ τι ὡς δεινόν, μεγάλον, ἀνυπόφορον, βαρέως ὑποφέρω τι, ἐκλαμβάνω τι πολλὰ ἐπὶ κακοῦ, καὶ, ἀγανακτῶ, παραπονοῦμαι. aegre ferre, Valck. Ἡρότ. 3, 155. πρβ. 2, 121. 7. 1. Θουκ. 5, 42. Σημειωτέον δέ, ὅτι καθ' ὅλα ταῦτα τὰ παραδείγματα τοῦ μέτου ῥήματος ἡ κρίσις περὶ τινος πράγματος, ἀναφέρεται μόνον εἰς τὸ ὑποκείμενον καὶ ὅτι ἡ ἀναφορὰ τῆς πράξεως ἐμπεριέχεται ἐν αὐτῷ. — Παθ. μετὰ αἰτιτῆς αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, γίνεσθαι, π. χ »Τῶν τὰ κέρεα τοῖσι Φοίνιξι οἱ πήχεες ποιεῦνται, τὰ κεράτα τῶν γίνονται τοῖς Φοίνιξι πήχεις λύραι. Ἡρότ. 4. 192. ζ) Μεθομηρκ. ἐπὶ τῆς τεχνικῆς ἐνεργείας τοῦ Ποιητοῦ, κάμνω, συγγράφω, συνθέττω, π. χ. ἔπη, μέλη, τραγῳδίας. κ. τ. λ., κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρότ. 2, 53. 116. 3, 38. 4, 16. Schaef. Διον. συνθ. σελ. 287. ὡς τὸ Λατ. carmina facere, Voss. Virg. Ecl. 3, 86. ἔτι, ἐπινοεῖν, ἐφευρίσκειν, πλάττειν· καὶ ἐν γένει, ἐπὶ πάσης ποιητικῆς πλάσεως καὶ παραστάσεως, π. χ. »Ὅμηρος ἐποίησε τὸν Ἀχιλλέα λέγοντα, ἔκαμε, παρέστησε. εἰσήγαγε τὸν Ἀχιλλέα ὡσὰν νὰ ἔλεγε· ἔτι δὲ, ποιητικῶς παριστῶ, περιγράφω, κ. τ. τ. καὶ καταχρηστικῶς, »ἐποίησε μῦθον Αἰσώπειον, ἔδωκεν εἰς ἕνα τοῦ Αἰσώπου μῦθον ποιητικὴν μορφὴν, ἐστιχούργησεν αὐτόν, ἐπὶ Σωκράτους, Πλάτ. τὸ δὲ παρὰ Δικαιάρχῳ 24, 3. »μῦθον ποιήσαιμι, δηλοῖ, μεταχειρίζομαι, πραγματεύομαι αὐτόν ποιητικῶς. η) πολλκ. ἐν χρήσει μετά τινος οὐσ. περιφραττικῶς, π. χ. »Ἀθύρματα ποιήσαιμι, ἀντὶ ἀθύρειν, παίζειν, Ἰλ. Ο, 383. καὶ τοῦτο πάνυ εὐχρηστον παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ., ἐξαιρ. κατὰ μέτ. διάθ. π. χ. »Ὀργὴν ποιεῖσθαι, ἀντὶ ὀργίζεσθαι, Valck. Ἡρότ. 3, 25. 7, 105. Θουκ. 4, 124. »Θαῦμα ποιεῖσθαι, ἀντὶ θαυμάζειν, Ἡρότ. 1, 68. »Λήθην π.», ἀντὶ λανθάνεσθαι, Ἡρότ. 1, 127. »Βουλὴν π.», ἀντὶ, βουλεύεσθαι, Ἡρότ. 6, 101. 8, 40. »Ὁδὸν, ὁδοιπορίαν π.», ἀντὶ, ὁδοιπορεῖν, Ἡρότ. 2, 29. 7, 110. 112. 121. »Πλόον π.», ἀντὶ, πλεῖν, Ἡρότ. 6, 95. »Κοῖτον π.», ἀντὶ, κοιτᾶσθαι, Ἡρότ. 7, 17. »Σκῆψιν, πρόσχημα, σπουδὴν, ἀναβολὰς ποιεῖσθαι, Ἡρότ. 5, 30. 7, 157. 8, 21. κ. τ. τ. ὡσαύτως καὶ παρ' ἄλλοις Συγγραφ. »Λόγον, πόλεμον, θήρα, θέαν ποιεῖσθαι, ἀντὶ, λέγειν, πολεμεῖν, θηρᾶν, θεᾶσθαι, κ. τ. τ. Wesel. Ἱμερ. Ἑλλ. 16, 5. σελ. 254. Lob. Φρυν. σελ. 200. ἔτι δὲ, »ποιεῖσθαι δὲ ἀγγέλους, διὰ χρηστηρίων», ἀντὶ, ἀγγέλλειν, χρησηριάζεσθαι, Wess. Ἡρότ. 6, 4. 8, 134.

Β'. Κάμνω, γεωπον., καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. ἐμπεριέχει τοῦτο τὸ ῥῆμα τὴν ἔννοιαν μιᾶς προαχθείσης, ἢ εἴτε διαρκούσης πράξεως μᾶλλον, ἢ τὴν τῆς εἰς τέλος ἀχθείσης πράξεως, ἅρα κλίνει μᾶλλον εἰς τὴν σημασ. τοῦ, πράσσειν, παρεῖς εἰς τὴν τοῦ, δρᾶν, ἐξαιρ. »κακὸν, ἀγαθὸν ἢ κακὰ, ἀγαθὰ ποιεῖν, κακὸν ἢ καλὸν κάμνω, Ὅμ. »Ἄριστα πεποίηται, ἐπράχθησαν ἄριστα πράξεις, τὰ πλέον ἐξαίρετα κατορθώματα, Ἰλ. Ζ, 56. »Πάντα ποιεῖν, ἤ, σπανιώτερον, »Πάντα ποιεῖσθαι, ὡς τό, πάντα πράττειν, δηλ. κάμνω ὅλα, δοκιμάζω ὅλα, κινῶ πάντα λίθον διὰ νὰ κατορθώσω τὸν σκοπόν μου, Basl. ep. cr, σελ. 167. »Σπαρτιητικὰ ποιέειν, πράττω Σπαρτιατικὰ, φέρομαι ὡς Σπαρτιάτης, Ἡρότ. 5, 40. β) ἐντίθημι, ἐμβάλλω, π. χ. »Νόημα ἐνὶ φρεσίν, τῷ ἐμπνέω εἰς τὰς φρένας τοῦ στοχαστοῦ, ἰδέαν τινὰ, Ὀδ. Ξ, 274. Ἰλ. Ν, 55. ἀνθ' ἧς συχνοτέρα ἡ φρόνησις, τιθέναι ἐν φρεσίν. »Ποιεῖν τινα εἰς φυλακήν, ἐμβάλλειν· καὶ τοπικῶς, »ποιεῖν εἴσω, βάλλω μέσα· »π. ἔξω, ἐκβάλλω· »ἔμπροσθεν, ὀπίσθεν, ἐμπροσθῶν, ἐκποδῶν ποιεῖν, ἀντὶ, τίθημι ὡσαύτως, »Ἀπ' ὄψεως ποιεῖν, ἀπομακρύνω ἀπὸ τὰ ὄμματα· καὶ, »Ἅμα ποιεῖν, κάμνω, φέρω τι, βάλλω ὁμοῦ, συλλέγω. γ) μετὰ αἰτιτῆς αἰτ., ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, κάμνω τινὰ τι ἢ εἴς τινα τί, ἐξαιρ. »Κακὰ ἢ ἀγαθὰ ποιεῖν τινα», κάμνω εἴς τινα κακὸν ἢ καλόν, δηλ. προξενῶ, προσάπτω ἢ δεινύω αὐτῷ κακὸν ἢ

καλόν, κ. τ. τ., κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 1, 115. 3, 75. 7, 156. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, π. χ. »Ἀργύριον τοιοῦτο τοῦτο ἐποίεον, τὸ ἔδιον ἐκάμνεν, ἐπεχείρει καὶ μὲ τὸν ἄργυρον. Ἡρόδ. 4, 166. σπανιώτ. μετὰ δοτ. προσπ. καὶ αἰτ. πρεγμ., »ποιεῖν τινί τι», κάμνω τι, διὰ τινα ἢ πρός τινα· ἔτι δὲ καὶ »ποιεῖσθαί τινί τινι», π. χ. »Φίλα ποιέεσθαι τῇσι πόλεσι», χαρίζεσθαι, τὰ πρὸς χάριν ποιεῖν ταῖς πόλεσι, Ἡρόδ. 5, 37. συνεχῶς δὲ καὶ μετὰ ἐπιρρ., ἐξαιρ. »Κακῶς, ἢ, εὖ ποιεῖν τινα», μεταχειρίζομαί τινα κακῶς ἢ καλῶς, δείκνυμι πρός τινα κακὸν ἢ εὐεργεσίαν, πολλκ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δ) »ποιεῖν τι», κάμνω τί, τὸ ὁποῖον ἐντρέπομαι, ἀπὸ ἐντροπὴν δὲν θέλω νὰ παραιτήσω, εἴπω σαφέστερον, ἐξαιρ. εὐφημοτ. ἐπὶ ἔργου ἀγάπης. ε) ἐπὶ χρόνου, ἀντὶ τοῦ, περνῶ, διάγω. μεταχειρίζομαι, δαπανῶ, π. χ. »Πολὺν χρόνον, τὴν μέσην νύκτα π.», Δημ. περὶ Παραπρεσβ. σλ. 392. 18. Ἰσκ. Νίκαρχ. 35, 3. Ἀ. Π. σελ. 710. ὡς τόσον, τό, πολὺν χρόνον π., δύναται καὶ νὰ ἐξηγηθῇ οὕτω, κάμνω τὸν καιρὸν πολύν, μακρόν, κάμνω νὰ γένῃ ὁ καιρὸς πολύς, νὰ περάσῃ πολὺς καιρός. ἐπομ. δαπανῶ, ἐξοδεύω πολὺν καιρόν. ζ) οἱ Ἀττ. συνοδίζουσι νὰ μεταχειρίζωνται τὸ ῥῆμα ποιῶ ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ μιᾶς περιόδου ἀντὶ μεταβατικοῦ τινος ῥήματος ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ, διὰ νὰ ἀποφύγωσι τὴν ἐπανάληψιν τούτου, ὅθεν τό, ποιεῖν ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ καθὼς τὸ εἶν τῷ πρώτῳ κώλῳ ῥῆμα. 3) ἀμεταβ. ἐν γένει, ἀντὶ τοῦ, εἶμαι ἐνεργός, ἄσκυος, οὐχὶ ἀργός, κάμνω, πράττω, ἀντίκ. τῷ, πάσχειν, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 7, 11. »Ποιέειν ἢ παθέειν προκάεται ἀγώνα. »Ποιεῖν τινι, ἢ, εἰς τινα», εἶμαι εἰς ἐνέργειαν, ἐνεργῶ ἢ πράττω διά τινα, εἶμαι πρὸς τὸ μέρος τινός, εἶμαι τινὶ εὔνους, facere cum aliquo, Θουκ. 2, 8. »Ἡ εὔνοια τῶν ἀνθρώπων ἐποίει μᾶλλον εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους», ἔκλινε πρὸς αὐτούς, ἤτοι. ἡ δημόσιος γνώμη ἦτο εἰς αὐτούς, πρὸς τὸ μέρος των· ὅθεν, »ποιεῖ μοι», μὲ κάμνει, μοὶ χρησιμεύει. »Τί μοι τοῦτο ποιεῖ; τί μοὶ κάμνει, χρησιμεύει ἢ τί μὲ βλάπτει τοῦτο; »Ποιεῖν εἴς τινι, χρησιμεύειν εἶναι χρήσιμον, σύμφορον εἴς τι, ὠφελεῖν ἢ βοηθεῖν, συντείνειν, λυσιτελεῖν εἴς τι· συμφέρει δὲ καὶ, πρός τι· ἐξαιρ. ἐπὶ ἰατρικῶν, π. χ. »Τὸ φάρμακον ποιεῖ», ἐνεργεῖ· ἐξαιρ. μετὰ τῆς πρός, π. χ. »Ποιεῖ δὲ τὰ φύλλα πρὸς λέπρεον», εἶναι καλά, χρησιμεύουσιν εἰς τὴν θεραπείαν τῆς λέπρας. »Καλῶς ποιεῖς», καλὰ κάμνεις, πράττεις· σημειώσαι δὲ τὰς ἀκολουθούσας καὶ ἄλλας παραπλησίας φράσεις διὰ τοῦ καλῶς ποιεῖν καὶ ἐπιφερομένης μετοχῆς ἢ χρόνου τινὸς ὁριστ., ἢ ἀπαρμφ. ὀνόμ. καὶ τότε κοινῶς ἀναλύεται διὰ τοῦ, ὅτι, π. χ. »Καλῶς ποιεῖς προνοούμενος, καλὰ κάμνει, ὅτι φυλάττεσαι. »Καλῶς ἐποίησας προειπών», ὅτι προεῖπες. »Οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας ἐκδούς», δὲν ἔκαμες καλά, ὅτι ἐξέδωκας, Ἀλέξ εἰς Ἀριστ. »Ἡ τύχη καλῶς ποιοῦσα μετήνεγκεν. »Καλὸν ἐποίησε τὸ σῶσαι τὴν νῆσον», κ. τ. λ. οὕτω συνάπτεται τό, εὖ ποιεῖν μετὰ μετοχ., Πλούτ. Ἀλκιβ. σελ. 199. Γ. »ποιεῖν, ὡς, ἢ, ὅπως γένηταί τινι, ἐνεργῶ, ἀγωνίζομαι, κυττάζω διὰ νὰ γένῃ τί. β) ὡς τό, τιθέναι, ἀντί, ὑποθέττω, θετέον, δοτέον ὅτι, ἢ καὶ ἀντὶ τοῦ, προυποθέττω· μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. ἢ μετοχῆς, π. χ. »Καὶ δὴ σφεας ποιέω (ὑποθέττω), εἶναι ἐκείνοισι εἶναι», Ἡρόδ. 7, 186. »Ποιήσας, ὅτι πλέον ἦν αὐτέων ἢ ἔλασσον, ἀνὰ ὀγδοήκοντα ἄνδρας ἐνέειναι, ὑποθέμενος, Ἡρόδ. 7, 184 »Ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας», ἀλλ' ὑποθέτω. θετέον, δοτέον, ὅτι σοῖς ἐξηπατήθητε, Ξεν. Ἀναβ. 5, 7, 9. ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δέχεται τις ὡς τοιαῦτα, χωρὶς ὅμως νὰ θεωρῶνται ὡς ἀποδεδειγμένα. Σημείωσαι δὲ καὶ τὴν ἀμεταβ. ἐνίοτε χρῆσιν τοῦ μέσ. ποιεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, ὑποκρίνομαι, ἀνδ' οὗ εὐχρηστότερον τὸ σύνθετον, προσποιεῖσθαι, Θουκ. 7, 28. »Οἱ μὲν ἐξ ὅπλων ποιούμενοι», ἐκαμώνοντο, ὅτι κατεγίνοντο περὶ τὰ ὅπλα. »Φιλόσοφος εἶναι ποιῶν, ὑποκρίνεται τὸν φιλόσοφον, Θεμίστ. — Ἐξαιρέτως δὲ σημειωτέον ἐκ τῶν διαλέκτων, ποίεω Δωρ. ἀντὶ, ποιεῖν· πεποιήκω, Δωρ. ἀντὶ, πεποίηκα· ποιούμενος, Δωρ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, ποιούμενος· ἐποιοῦτον, Ἀλεξανδρ. ἀντὶ, ἐποίησαν, Ο'. (Παρὰ τοῖς Ἀττ. Ποιηταῖς, ἐξαιρ. Ρωμ., ἣν ἐν χρήσει πολλκ. ἡ πρώτη συλλαβὴ ὡς βραχεῖα, τὸ ὁποῖον ἐμιμήθησαν ἐνίοτε καὶ νεώτ. Ἔποπ. καὶ ἐκ τούτου ἐσυμπέραινον καὶ ἀρχαῖοι Γραμματ., οἷος ὁ Μ. Ἑ. σελ. 679, 24., ὅτι ὁ Ἀττ. τύπος ὑπῆρχε, ποῶ, τὸ δὲ Ἰῶτα παρεντίθετο μόνον τότε, ὅτε ὁ στίχος ἀπῄτει μακρὰν συλλαβήν, καὶ τοῦτο ἐδείχθησαν καὶ νεώτεροί τινες, ὡς ὁ Koen Γρηγ. σελ. 75. Schweig. Ἀθήν. 11. σελ. 472. A. 1.. σελ. 649. B. Kidd. ele Daw. misc. p. 520. Pors. tracts. p. 371. πρβ. Dind. Comm. Aristoph. T. 6. p. 602. Βουτμ. Ἑλλην. Γραμμ. 7. σλ. 384. Dobree εἰς Ἀριστφ. Πλούτ. καὶ ἄλλοι. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν τοιοῦτοι τοιαῦτα ὑπῆρχον ἡ κοινὴ προφορὰ ταύτης τῆς λέξεως, καὶ αὕτη σώζεται, καθὼς καὶ ἄλλαι πολλαὶ καὶ αἱ ἐκφράσεις, ἐν τινι ἐπιγραφῇ, ἢ ἐὰν καὶ οἱ Λατῖνοι ἔλεγον, pŏëta, pŏësis, κ. τ. λ., μένει ὅμως πολλὰ παράκαιρον καὶ προπετὲς τὸ συμπεραίνειν ἐκ τούτου καὶ περὶ τοῦ ὅτι γραπτέον ποῶ· καὶ τοιοῦτοι κατευθὺ μὲν ἀντιδιεξχυρίζεται εἰς Σχολ. τοῦ Ἀριστφ. εἰς Πλούτ. 14., τὸ δὲ χείριστον, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἤθελε καταντήσει τὸ πρᾶγμα τόσον, ὥστε πρὸς ταῖς λέξεσιν, οἷος, τοῖος, τοιοῦτος, οἷμαι, γεραιός, δείλαιος, κ. τ. τ. νὰ εἰσαχθῶσιν ἐν τῇ Ἑλλην. γλώσσῃ καὶ ἀνύπαρκτοι τύποι, ὡς, ὅος, τάος, τοιοῦτος, ὅμαι, γεραὸς, δείλαος, καὶ τούτου ἕνεκα ἀπεκορακίσθη, ἐξαιρ. ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦ ἐκδόντος τὴν Λυτ. τοῦ Ἀριστφ. 128. Brunck, ἡ γραφή, ποῶ, σχεδὸν ὁλοτελῶς πάλιν ἐκ τῶν ἐκδόσεων.)

*Ποίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, πόα. Χόρτος, βοτάνη, Ὅμ. καὶ Ἡσ., οἱ ὁποῖοι ἀμφότεροι χρῶνται, ὡς καὶ ὁ Ἡρόδ., μόνον τούτῳ τῷ Ἰων. τύπῳ. 2) θηλ. τοῦ, ποῖος· ὅθεν

Ποιηβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Χόρτα, ἢ χλόην τρώγων, τρεφόμενος ἀπὸ χόρτα χορτοφάγος, Οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ. ποιητ.

Ποιήεις, ήεσσα, ῆεν (ποίη). Χορταρώδης, πλήρης ἢ πεπασμένος ἀπὸ βοτάνας ἢ χλόην, Ἰλ. Ι, 150. καὶ 202. καὶ Ἡσ. 2) πράσινος, χλωρός.

Ποιηλόγος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, ποιολόγος.

Ποίημα, τό (ποιέω). Πᾶν τὸ πεποιημένον, κατεσκευασμένον διὰ χειρός, ἢ πεπλασμένον, διὰ τοῦ νοὸς ἐσχηματισμένον, ποιητικ. ὅθεν α) ἔργον, πόνημα, δουλιά, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 2, 136. 4, 5. 7, 84., παρ' ᾧ ἐν χρήσει ἀπαντᾷ ἐπὶ ἔργων ἐκ μετάλλου. β) ἐξαιρ. ποιητικὸν ἔργον, ἤθος, ποίημα, στιχουργήμα· ἐνίοτε δὲ σημαίνει τό, ποιήματα, ὡς παρὰ Λατ. τὸ carmina, τοὺς στίχους ἑνὸς ποιήματος, Schaef. Διον. συν. σελ. 30. 257. γ) ἐν γένει, ἔργον, πλάσμα τοῦ νοός, ἤτοι. συγγραμμα, βιβλίον· καὶ τέλος, πᾶν τὸ ἐξειργασμένον, κατεσκευασμένον. δ) πρᾶξις, ἔργον, μεταχείρισις, κάμωμα, ἀντίκειται τῷ, πάθημα, Πλατ. Σοφ. 35. ὅθεν

Ποιηματικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἀναγόμενος, ἢ ἐπιτήδειος εἰς ποιήματα, στιχουργήματα.

Ποιημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ποίημα. Μικρὸν ποίημα.

Ποιηματοκόπος, ὁ (κόπτω). Συγγραφεὺς σατυρικός, ὅστις κόπτει, σπαράττει τὰ ποιήματα τῶν ἄλλων συγγραφέων.

*Ποιημένος, η, ον, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ, πεποιημένος.

Ποιηρός, ά, όν (ποίη), ταὐτόν τῷ, ποιήεις. »Βοτάνα ποιηρά», πόα ὁμοία, πράσινος, Εὐρ. Κυκλ. 44.

Ποίησις, εως, ἡ (ποιέω). Τό ποιεῖν, κάμνειν, κατασκευάζειν, Ἡρ. 3, 22. τὸ παράγειν, μορφόνειν, σχηματίζειν, πλάττειν, ἔργον, κάμωμα, ἐκτέλεσμα, μόρφωμα, σχηματισμα. »Τῇ παρ' ὑμῶν ποιήσει πολιτείᾳ, δι' ὑμῶν, μὲ τὸ μέτον σας γεγονώς, ψηφισθεὶς πολίτης, πολιτογραφεὶς, Wolf Δημ. Λεπτ. 250. ἔτι δὲ καὶ, αἰσθησις, ὅρ. ποιέω, Α'. 3. 2) ἐξαιρ. τό ποιεῖν ἢ πλάττειν ἑνὸς ποιητοῦ, θηλ. τὸ ποιητικὸν προτέρημα, ἢ ποιητικὴ τέχνη. Ἡρόδ. 2, 82. ἔτι δὲ καὶ, τό ποιητικῶς παρηγμένον, ποίημα, στιχούργημα, συνήθ. εἶδος μεγαλειοτέρου ποιητικοῦ συγγράμματος, τοῦ ὁποίου τὰ κατὰ μέρος μέρη ἢ αἱ ᾠδαί, ὀνομάζονται, ποιήματα, Francke Καλλιν. σελ. 171. οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς πλαττούσης ἐνεργείας τοῦ Μυθικοῦ, Πλάτ. Συμπ. 24, 7. »Οἱ περὶ τὴν ποίησιν, οἱ Ποιηταί.

Ποιητέος, έα, έον. Τόν ὁποῖον πρέπει (δεῖ ποιῆσαι) νὰ κάμῃ τις, Ξεν. Ποιητέον, πρέπει νὰ κάμῃ τις.

Ποιητής, οῦ, ὁ (ποιέω). Ὁ ποιῶν, ἐκτελῶν, κάμνων, ἐξεργαζόμενός τι, ἢ παράγει, πλάττει, ἐφευρίσκει τι, δημιουργός, κατασκευαστής, πλάστης, ἐφευρέτης (Ξενοφ. Κύρουπ. α. ς'. 3. »Ποιητὴς τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους μηχανημάτων· προτυπωθέν δὲ ἢ παρατεθειμένον ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, »Νόμου· εἶναι ἀντὶ τοῦ, Νομοθέτης, Νομοδότης. »Θεὸν ποιητὴν ἔχειν καὶ πατέρα», Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. ἀ. 9. 2) ἐξαιρέτως λέγεται ὁ εὑρετὴς ποιήματος τινός, καὶ ὁ στιχουργός, ὁ ποιητικῶν στίχων συνθέτης, ὁ ἐμμέτρως ἢ ἔμμετρα συγγράφων, νεωτ. ἔκφρασις, διότι ἀρχαιοτέρως μὲν ὠνομάζετο ἀοιδός, ᾠδός, ψάλτης, τραγῳδοποιός, καθὼς ἐν Ὀδυσσ. ὁ Φήμιος καὶ ἄλλοι, ἔπειτα δὲ, μετὰ τὴν ἐποχὴν Ἡσ. καὶ Πινδ., ἀφ' οὗ ἡ μουσικὴ διηρέθη ἀπὸ τῆς Ποιητικῆς τέχνης, ὠνομάσθη Ποιητής, Wolf proleg. p. XLII. »Ὁ ποιητὴς», κατ' ἐξοχὴν, ὀνομάζεται ὁ Ὅμηρος. 3) ἐν γένει, ὁ πλάστης, ἑνὸς ἔργου νοός, συγγράμματος, συγγραφεύς, ῥήτωρ. »Ποιητὴς λόγων», Heind. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 234. Ε. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀριστοφάνους, ποιητὴς καὶ δημιουργὸς (κατὰ τὴν τοῦ Πλάτωνος δόξαν) διαφέρουσιν· ὁ μὲν γὰρ ποιητὴς, οὐδενὸς ἑτέρου προσδεόμενος, ἐκ τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως καὶ ἐξουσίας ποιεῖ τὸ ποιούμενον, ὁ δὲ δημιουργὸς, τὴν τῆς δημιουργίας δύναμιν ἐκ τῆς ὕλης εἰληφώς, κατασκευάζει τὸ γινόμενον· ἄρα ταὐτὸν τῷ, τεχνίτης, Ἰλ. Κ. 262. ὅθεν

Ποιητίζω, ίσω. Ποιητὴς εἰμί, ποιῶ, στιχουργῶ, μεταχειρίζομαι τὴν ποιητικήν· ἀνακατεύομαι εἰς αὐτήν. Γλωσσ.

Ποιητικεύομαι, εύσομαι, μέσ. Ἀποθ. (ποιητικός). Ποιῶ, στιχουργῶ, καταγίνομαι εἰς τὴν ποιητικὴν τέχνην, εἰς τὸ στιχουργεῖν, Σχολ. Ἀράτ. Φαινομ. 136. Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Α. σελ. 59. (ὁ Πολυδ. 4, 17. ἀποδεικνύει ταύτην τὴν λέξιν, πρβ. Lob. Φρυν. σελ. 764.)

Ποιητικός, ή, όν καὶ ἐπιρρ. ποιητικῶς (ποιέω). Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος ἢ κλίσιν καὶ εὐφυΐαν ἔχων εἰς τὸ ποιεῖν, δημιουργεῖν, παράγειν, πλάττειν, μετὰ γεν. »Ποιητικὸς φρενῶν, ὑγιείας», ἐπιτήδειος εἰς παιδείαν τοῦ νοός, εἰς διανόησιν τῆς ὑγείας κτλ. 2) ἐξαιρ. ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ κλίσιν, εὐφυΐαν ἔχων εἰς τὴν ποίησιν, εἰς τὰ ποιήματα, εἰς τὸ στιχουργεῖν· ἐξαιρ. »ἡ ποιητικὴ προσυπαχ. τοῦ, τέχνη, πᾶσα πλα-

στική τέχνη, ἀρχιτεκτονική· ναυπηγική κ. τ. τ. ἐν γένει, πᾶσα τέχνη, παρακτική ἐξωτερικοῦ, κίνητοντος τῇ αἰσθήσει ἔργου. Διογ. Λ. 3, 84. »Ἔργον αὐτῶν πεποιημένον ἰδεῖν ἐστιν, ἀντίκ, τῷ, πρακτικαί, οἷα ἡ πολιτική, ἡ μουσική, περὶ τῶν ὁποίων ὁ Διογ. λέγει. »Οὐκ ἔστιν ἰδεῖν οὐδὲν θεατόν αὐτῶν πεποιημένον, ἀλλὰ πράττουσί τιν· ἐξαιρ. δέ, ἡ διὰ τοῦ ἰσοῦ πλάττουσα ἀνύπαρκτα πράγματα καὶ διὰ στίχων ἐκθέτουσα αὐτά· τέχνη, ἡ στιχουργική, καθόλου δὲ ἡ στιχουργία, Ἀριστοτέλ., ὅς τις καὶ σύγγραμμα περὶ ταύτης τῆς τέχνης ἐξέδωκε.

*Ποιητοδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκαλος). Ὁ διδάσκαλος ἑνὸς ποιητοῦ, Ἐ. Μ. σελ. 423, 19.

Ποιητός, ή, όν (ποιέω). Πεπλασμένος, πεποιημένος, καμωμένος, κατασκευασμένος, ὃν ἐποίησεν, ἔπλασεν ἢ κατεσκεύασέ τις, πολλκ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐπὶ εἰκόνων καὶ ὅπλων, παρ' ᾧ σημαίνει μὲν ἀεὶ τό, ποιητός, εὖ ποιητός, σφῆλ, τεχνηέντως, ὡραίως κατεσκευασμένος, ὡς, τό, τυκτός καὶ, τετυγμένος, π. χ. »Δόμοι ποιητοίν, ὡραῖοι, τεχνικοί, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, ὅ ἐστιν συμμέτρως κατεσκευασμένοι, Ἰλ. Ε, 198. καὶ Ὀδυσσ. Ν, 306. »Πῦλαι ποιηταίν, Ἰλ. Μ, 470. πολλκ. δὲ συναφέρεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. καὶ, νίκα ποιητός, Ὀδ. Δ, 333. Θ, 458. Π, 416. Σ, 203. Φ, 64 2) καμωμένος εἴ τι, δηλ. διαιρετοῖς, χειροτονητοῖς, ψηφιστοῖς, ἢ δεκτός π. χ. »Ποιητός παῖς», θετός υἱός, υἱοθετητοῖς, οὐχὶ γεννητοῖς, Πινδ. Νέ. 5, 53. ὅθεν γ) ἀφ' ἑαυτοῦ πεποιημένος, δηλ. ἐπινοητοῖς, ἐφευρημένος, πλαστός, π. χ. λόγοι, Πινδ. ἀήτης, Νόον.

Ποιήτρια, ἡ, θηλυκ. τοῦ, ποιητής, ἐξαιρ. ἡ στιχουργοῦσα γυνή, ἡ Στιχουργός.

*Ποιητρόφος, ὁ, ἡ (ποίη, τρέφω). Πόην τρέφων, ἐπίθ. τῆς γῆς, Ὀππιαν. Κυνηγ. 1, 459. ποιητ. ἀντί, ποιητρόφος.

Ποιηφαγέω (ποίη, φαγεῖν). Τρώγω χόρτα, πόαν, χλόην, Ἡρόδ. 3, 25. 100., ποιητ. ἀντί ποιηφαγέω, ἐκ τοῦ

*Ποιηφάγος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντί, πόη, φάγος. Χόρτον ἢ βοτάνας τρώγων, Lob. Φρυν. σελ. 643.

Ποῖ κῆχος. Ζήτ. ἐν τῷ, κῆχος.

Ποικιλανθής, ὁ, ἡ (ἄνθος, ποικίλος). Ἐκ ποικίλων καὶ διαφόρων ἀνθῶν συνιστάμενος· ἄνθη ποικίλα ἔχων, ποικιλμένος μὲ ποικιλόχροα ἄνθη· ποικιλόχροος, ποικιλοχρώματος.

*Ποικιλιμονῖτις, ιδος, ἡ, = ἡ ποικιλείμων, Σχολ. Αἰσχ. Προμ. 24.

Ποικιλείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἶμα). Ποικίλοις ἱματίοις ἐστολισμένος, διάφορα, πολυειδῆ φορέματα φορῶν, κυρίως δὲ, ποικιλοχρώματος, παρδαλός· καὶ θηλ. ἐπὶ τῆς νυκτός, ποικιλμένη μὲ ἀστέρας, ἐν χιτῶνι ἀστέρων οὖσα, ἄλλως, ἀστροχίτων. Αἰσχύλ. Προμ. 24.

Ποικιλέρυθρος, ὁ, ἡ (ἐρυθρός). Ποικιλοκόκκινος, κοκκινόστικτος, κοκκινοπάρδαλος, Ἀθήν. σελ. 327.

Ποικιλεύς, έως, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ποικιλτής, Ἡσύχ.

Ποικιλήνιος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ποικιλάνιος, ποιητ. (ἡνία) Ποικίλον, παρδαλόν, ἐζωγραφισμένον ἢ διαφόρως κεκοσμημένον ἡνίον, χαλινὸν ἔχων, π. χ. πῶλος, Πινδ. Πυθ. 2, 14.

Ποικιλία, ἡ (ποικίλλω). Ἡ ποικιλομορφία, τό ποιεῖν τι ποικίλον, παρδαλὸν διὰ κεντήσεως, ὑφάνσεως, κατασκευῆς (κοπλατίσεως) τῆς κοιλότητος τοῦ σώματος μὲ λίθους πολυτίμους, διὰ τορεύσεως ἢ γλυφῆς, ἢ διὰ ζωγραφήσεως ἢ βάφεως, ὅθεν ἐν γένει, τό στολίζειν, καλλωπίζειν τι μὲ διάφορα στολίσματα· ἡ κεντητική, ἡ ὑφάνσις μὲ διάφορα σχήματα, εἰκόνας, ἄνθη, πλουμία τε καὶ χρώματα, ἡ πολυμεταρική τέχνη. 2) παρδαλότης, ἡ ποικίλη, πολυειδές, παρδαλὴ ὄψις, θεωρία, τό ποικίλον, διάφορον χρῶμα, στόλισμα, στολισμός τινος πράγματος· ἐξαιρ. διὰ κεντήσεως καὶ ὑφάνσεως· καθόλου, ποικιλότης, πολυειδία, Ruhnk Τίμ. σελ. 219. 3) μεταφ. ἐπιτηδειότης, δεξιότης τοῦ πνεύματος· πολύτροπον· ἐπιτηδειότης· πανουργία, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακοῦ, ὅρ. ποικίλος.

Ποικιλίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα ποικίλου τινος πτηνοῦ, καθὼς π. χ. ἡ Παρδαλὶς (τὸ γραμματικοῦδιον) Ἀριστοτ. Ζω. Ἱστορ. 9'. 1. ὁ δὲ Σχολιαστὴς Θεοκρ. ζ. 141. τὴν ἀκανθίδα, λέγει.

Ποικίλλω, Μ. ίλῶ (ποικίλος). Παρδαλόν ποιῶ, χρωματίζω, βάφω μὲ πολλὰ χρώματα, πλουμίζω, πλουμιστὸν ποιῶ (παρδαλίζω) παρδαλῶς ζωγραφίζω, κεντῶ, ἢ ὑφαίνω καθόλου δὲ, ἐπὶ πάσης τεχνικῆς ἐργασίας, παρδαλῶς ἢ πολυειδῶς, πολυμόρφως στολίζω, ἢ τεχνηέντως παριστῶ τι. »Ποικ. χορόν», ἐπεικονίζω χορόν τινα τεχνηέντως ἐν χαλκῷ, Ἰλ. Σ, 590. 2) ἐπὶ τῆς φωνῆς, πολυειδῶς ἄνω κάτω ψάλλω, ἀλλάζω τὴν φωνὴν πολλάκις καὶ τεχνηέντως ἐν τῷ ψάλλειν. 3) στολίζω περίοδόν τινα, δίδω εἰς τὴν ὁμιλίαν ἢ εἰς τὸ ὕφος κάλλος, ποικιλίαν, Schaef. Διον. συνθ. σελ. 258. 4) μεταφ. φέρομαι δεξιῶς, δολίως, πανούργως, κακόηθως, ἀλλάζω τὸ χρῶμα, δείκνυμαι ποτὲ μὲν οὕτω, ποτὲ δὲ ἄλλως· ἀβέβαιος εἰμί· ὅθεν

Ποίκιλμα, τό. Πᾶν διὰ βαφῆς, ζωγραφίας, κεντήσεως πολυειδὲς καὶ πολύμορφον, παρδαλὸν ἔργον, ἢ σῶμα, τό διαφόρως κεκαλλωπισμένον, ἐστολισμένον, τὸ πολυχρώματον· ἔτι δὲ καὶ αὐτό τό πλουμίον, ἢ πλούμισμα, στολισμός· ἐξαιρ. παρδαλόν, ποικίλον, τεχνικὸν ὕφασμα ἢ κέντημα, Ἰλ. Ζ, 289. Ὀδ. Ο, 107.

Ποικιλμός, ὁ, = ποίκιλσις, ποικιλία.

*Ποικιλόβοτρυς, υος, ὁ, ἡ (βότρυς), ποιητ. Ἔχων σταφυλὰς ποικιλόχροας, καὶ λέγεται ἐπὶ τῆς κατ' ὀλίγον παρδαλιζομένης σταφυλῆς, = περκάζων ἢ περκνός.

Ποικιλόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ποικίλα βουλευόμενος, εὐκόλως ἐφευρίσκων μέσα καὶ πόρους· πανοῦργος, δόλιος, συνετός, φρόνιμος, Ἡσ. Θ. 521. πρβ. αἰολόβουλος.

Ποικιλόγηρυς, υος, ὁ, ἡ· καὶ Δωρικ. ποικιλόγαρυς (γῆρυς). Διαφόρως καὶ ποικίλως μεταβάλλων τὴν φωνὴν του εἰς τὸ λέγειν, καὶ εἰς τὸ ψάλλειν, διαφόρους τόνους, ἤχους ἀποτελῶν, π. χ. φόρμιγξ, Πινδ. Ὀλ. 3, 13. ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡσ. Ἔ. 205. ἀηδών, ἔνθα ὁ Ruhnken δοξάζει, ὅτι γραπτέον ποικιλόθειρος.

Ποικιλογία, ἡ· ὀρθότερον μὲν τοι τό, ποικιλλογία. Ἡ διάφορος, ἡ ποικίλη ἔκφρασις τῶν λόγων, ἀμφ.

Ποικιλόγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμή). Ποικίλας γραμμὰς ἔχων.

Ποικιλογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Μετὰ παρδαλῶν χρωμάτων γράφων ἢ ζωγραφίζων. 2) πολυειδῶς, πολλῶν λογίων, περὶ διαφόρου ὕλης γράφων, συγγραφεύς, Διογ. Λ. 5. 85.

*Ποικιλόδακρυς, υος, ὁ, ἡ (δάκρυ), ποιητ. Ἔχων διάφορα αἴτια δακρύων, ὁ ποικίλων δακρύων.

Ποικιλόδειρος, ὁ, ἡ (δειρή). Ποικίλον, παρδαλὸν λαιμόν, ἢ λάρυγγα ἔχων, Ἡ. Ἔ. 205. ἔνθα ὅμως δύναται καὶ ἐκληφθῇ καὶ ἐπὶ κελαδήματος, μελωδικὸς τὸν λάρυγγα, ὡς τό, ποικιλόγηρυς, ποικιλόφωνος, ποικιλῳδός.

Ποικιλόδερμος, ὁ, ἡ (δέρμα). Ποικίλον, πολύμορφον, παρδαλὸν δέρμα ἔχων.

*Ποικιλοδέρμων, ὁ, ἡ, γεν. ονος, = τῷ ἀνωτέρω, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 226.

*Ποικιλοδίνης, ου, ὁ, = ποικιλόδινος. (ι)

Ποικιλόδινος, ὁ, ἡ (δῖνη). Ποικίλως καὶ πολυειδῶς περιστρεφόμενος, πολλῶν λογίων κύκλους, γύρους, δίνας ποιῶν· ποιητ.

Ποικιλόδιφρος, ὁ, ἡ (δίφρος). Ποικίλην, παρδαλὴν ἅμαξαν, ἢ ποικίλους, παρδαλοὺς ἵππους ἐν τῇ ἁμάξῃ ἔχων, Ἀθην. σελ. 568. ποιητ.

Ποικιλόδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ποικίλα, ἤτοι πολυειδῆ καὶ διάφορα δῶρα διδούς, χαρίζων, πλούσιος εἰς πολυειδῆ δῶρα, Νόννος, ὡς καὶ τό, αἰολόδωρος.

*Ποικιλοεργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ), ποιητ. Ποιῶν ἔργα, ποιήματα πολυποίκιλα, ἐργασίας ὢν πολυποίκιλου.

Ποικιλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ποικίλος, παρδαλὰ ἢ πολυειδῆ καὶ ποικιλόχροα μαλλιὰ ἔχων, Εὐρ. Ἄλκ. 583.

Ποικιλόθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος). Καθήμενος ἐπὶ θρόνου ποικιλοχρόου· οὕτως ὀνομάζει ἡ Σαπφὼ τὴν Ἀφροδίτην, διὰ τό ἔχειν αὐτὴν ποικίλον καὶ ὡραῖον θρόνον.

Ποικιλόθροος, ὁ, ἡ (θρόος), ποιητ. Ἔχων ποικίλας φωνάς, τόνους. »Οἰωνοὶ ποικιλόθροοι (Πλούταρχ.), οἱ ποικίλως καὶ διαφόρως φωνοῦντες.

Ποικιλόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ποικίλον καυλὸν ἔχων.

Ποικιλομήτης, ου, ὁ· καὶ, ποικιλόμητις, ιος, ὁ, ἡ (μῆτις), ταὐτὸν τῷ, ποικιλόβουλος, Ἰλ. Α, 432. Ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, ἐν τοῖς Ὕμνοις τοῦ Διός καὶ τοῦ Ἑρμοῦ.

Ποικιλομήχανος, ὁ, ἡ (μηχανή). Ποικίλας μηχανὰς εἰδώς, πολλῶν λογίων στρατηγήματα, μέσα καὶ ἐρόμους ἐξεύρων καὶ μεταχειριζόμενος· πανοῦργος, δόλιος, πανοῦργος.

Ποικιλομορφία, ἡ, Ποικιλότης τῶν μορφῶν, πολυειδὴς μορφή, σχῆμα, ἐκ τοῦ

Ποικιλόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ποικίλην ἤτοι παρδαλὴν μορφὴν ἔχων, πολυειδὴς παρδαλός· καὶ, ἀλλάζων συχνάκις μορφήν.

Ποικιλόμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ποικίλος κατὰ τὸν μῦθον, λόγον, διήγησιν· εἰς διαφόρους ὁμιλίας ἐμβαίνων, ἢ εὔγλωττος. ἢ βαττολόγος, λάλος, πολύλογος, φλύαρος.

Ποικιλόνους, ους, ὁ, ἡ (νόος), ταὐτὸν τῷ, ποικιλόφρων, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 469.

Ποικιλόνωτος, ὁ, ἡ (νῶτος). Ποικίλα νῶτα (παρδαλαῖς πλάταις) ἔχων.

*Ποικιλοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πρᾶγμα). Καταγινόμενος εἰς διάφορα· διάφορα ἐπιχειρῶν, intrigant.

Ποικιλόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ποικίλα ἤτοι πολυειδῆ, παρδαλὰ πτερὰ, ἢ πτέρυγας ἔχων.

Ποικίλος, η, ον. Πολυειδής, πολύμορφος, πλουμιστός, παρδαλός, πολύχρους, πολυχρώματος, κατάστικτος, διακεκριμένος, σημειωμένος μὲ διάφορα χρώματα ἢ στίγματα, Ὅμ. καὶ Ἡσ. »Ἠθῶνες χρυσείοισι ποικίλοισι», Ἡρόδ. 7, 61 ὅθεν, »ὁ ποικίλος», εἶδος κήτους, Ἀθην. 2) παρδαλῶς ἢ πολυειδῶς κεκοσμημένος, ἐστολισμένος, ζωγραφισμένος, κεντημένος, ὑφασμένος, διὰ τῆς ποικιλίας ἢ πολυμεταρικῆς τέχνης ἐξειργασμένος, ἢ κατεστρωμένος (καπλατισμένος) ἐν τῷ βαθουλῇ ἐπιφανείᾳ τινὸς μὲ δουλείαν ἐκ μετάλλου, στολίσματος μὲ ξόανα ἢ ἀγάλματα, ἐν γένει, παρδαλῆς, ποικίλης ἐργασίας, δουλεῖς ὤν, τεχνηέντως δουλευμένος, πολλκ. παρ' Ὅμ. ὡς ἐπίθ. τοῦ, πέπλος, ἱμάς, θώρηξ, σάκος, τεύχεα, ἔντεα, ἅρματα. κλισμός, κ. τ. τ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἔργων ἐκ μετάλλου καὶ ὑφασμάτων, ὡς τό, δαίδαλος, δαιδάλεος· ἔτι δὲ »Τεύχεα ποικίλα χαλκῷ», κατεστρωμένα παρδαλῶς μὲ χαλκόν, ἅρματα τεχνηέντως εἰργασμένα, Ὅμ. (Ἰλ. Γ, 327 Δ, 432. Ζ, 504. Η, 504. κτλ.) καὶ Ἡτ. ὅθεν β) ὡς οὐσ. »ἡ ποικίλη», προσωπικ. στοά, ἡ ἐν Ἀθήναις μεγάλη στοὰ, ἐστολισμένη μὲ τοῦ Πολυγνώτου τὰς κατὰ τοὺς τοίχους κρεμαμένας εἰκόνας περὶ τῆς Μαραθωνείου μάχης. 3) ἐν γένει, διαφορετικός, πολυποίκιλος,

πολλῶν λογιῶν, παντοῖος· ὅθεν καὶ ἐπὶ κακοῦ, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος, ἀόριστος· συγκεχυμένος, περιπεπλεγμένος, δυσχερής, σκολιός, ἐπὶ τῆς πολυσημασίας τῶν χρημάτων, Ἡρόδ. 7, 111. καὶ συνεχῶς, «Ποικίλος λόγος», δόλιος, πανοῦργος λόγος, ὁμιλία, Reisig enarr. Soph. OC. 752. Ἀρστφ. Θεσμ. 438. -Ποικίλως αὐδώμενος, Σοφ. Φιλ 130, 4) μεταφ. μεταβάλλων τὸ χρῶμα, ἤγουν, εὐμετάβλητος, ἀβέβαιος, πανοῦργος, ἐπίτριπτος, ποικιλόφρων, δόλιος, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Θ. 511. ὡς ἐπίθ. τοῦ Προμηθέως. Ὁμοίως δὲ καὶ ὅλως ἐπὶ κακοῦ, κακοήθης, ἀπατηλός, σοφιστικός, ὅστις κυντάζει νὰ βλάψῃ, ἀπατήσῃ, πιάσῃ μέτι ἢ πλανέσῃ τὸν ἄλλον, πρβ. αἰόλος. Τὸ Ἐπίρρημα, ποικίλως, μὲ ποικίλον ἢ κατὰ τὸν ποικίλον ἢ τὸν τῆς ποικιλίας τρόπον, πολυτρόπως, διαφόρως. (Ὁ Ῥείμερος ἐτυμολογεῖ τοῦτο ἀλλ' ὀλίγον ἐνεργῶς, παρὰ τὸ, πόκος.

* Ποικιλοσάνδαλος, ὁ, ἡ, Αἰολ. ποικιλοσάμβαλος, ὁ, ἡ (σάνδαλον, Αἰολ. σάμβαλον). Πεδιλὰ σανδάλια ἔχων, Ἀνακρ. παρ' Ἀθην. 13. σελ. 599 Γ. κατὰ τὴν διάρθ. τοῦ Δινδορφίου.

Ποικιλόστερνος, ὁ, ἡ (στέρνον). Ποικίλον τὸ στέρνον στῆθος ἔχων· μεταφ. ταὐτὸν τῷ, ποικιλόφρων, Ἡσύχ.

Ποικιλόστικτος, ὁ, ἡ (στίζω). Διάφορα σίγματα, σημεῖα ἔχων, Ἀθ σελ. 305.

Ποικιλόστολος, ὁ, ἡ (στολή). Ποικίλην στολὴν ἐνδεδυμένος, στολισμένος μὲ παρδαλά, πλουμιστά, φορέματα· ἐν γένει, παρδαλός καὶ τὰ ἐξωτερικόν, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 343. -Ποικιλόστολος ναῦς, ἡ πολλοῖς καὶ διαφόροις χρώμασι πεποικιλμένη, ζωγραφημένη.

Ποικιλόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ποικίλον, παρδαλὸν στόμα, ῥάμφος ἔχων· μεταφ. = ποικιλόμυθος.

* Ποικιλόστροφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὅστις στρέφεται καὶ ἀναστρέφεται, γυρίζει καθ' ὅλους τοὺς τρόπους.

Ποικιλοτερπής, ἐος, ὁ, ἡ (τέρπω). Κατὰ διαφόρους τρόπους χαρὰν προξενῶν, εὐφραίνων, ποικίλως τέρπων, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 116.

Ποικιλότευκτος, ὁ, ἡ (τεύχω). Παρδαλῶς, ἢ μὲ παντοίαν τέχνην, τεχνηέντως, ἐξεργασμένος, πεποιημένος, καμωμένος, παρασκευασμένος, ἑτοιμασμένος καὶ μεταφ. πανοῦργος.

* Ποικιλοτέχνη, ης, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ

* Ποικιλοτέχνης, ου, ὁ (τέχνη). Ἐξέχων, ὑπερβαίνων ἐπιτήδειος κατὰ διαφόρους τέχνας.

Ποικιλότραυλος, ὁ, ἡ (τραυλός). Ποικίλως, διαφόρως, καὶ πολυειδῶς τραυλίζων ἢ ψάλλων, ἐπὶ πτηνῶν, Θεόκρ. Ἐπίγρ. δ'.

Ποικιλοφόρμιγξ, ὁ, ἡ (φόρμιγξ). Ποικίλως, πολυειδῶς καὶ διαφόρως παίζων τὴν φόρμιγγα, ἢ διαφόρως καὶ κατὰ πολλοὺς τρόπους κιθαρισθεὶς, συνιδευόμενος μὲ διαφόρους τόνους τῆς φόρμιγγος, Πίνδ. Ὀλ. 4. 4.

Ποικιλοφρονέω. Ποικίλως φρονῶ· πανοῦργος, δόλιος, πονηρὸς εἰμί· ἐκ τῶν Σχολ. τοῦ Βουρδελ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 441. καὶ ἐπὶ καλοῦ, πλήρης φρονήσεως, συνέσεως εἰμί. ἐκ τοῦ

Ποικιλόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν) Ποικίλος κατὰ τὸ φρόνημα, τὰς βουλὰς ἢ στρατηγήματα, πανοῦργος, δόλιος, πονηρὸς, ταὐτὸν τῷ, ποικιλόβουλος· καὶ ἐπὶ καλοῦ, συνετὸς, πολυνους, εὑρετικός,

Ποικιλόφωνος, ὁ, ἡ. (φωνή). Μετασχηματίζων, μεταβάλλων κατὰ διάφορον τρόπον τὴν φωνὴν, τοῦ, διαφόρους φωνὰς ποιῶν, ποικίλος κατὰ τὴν φωνὴν, ποικιλωδὸς ἢ ἠχῶν, φωνῶν. μεταφ. = ποικιλόμυθος, Εὐσταθ.

Ποικιλόχροος, ὁ, ἡ καὶ, Ποικιλόχρωμος, ὁ, ἡ. καὶ, Ποικιλόχρως, ωτος, ὁ· ἡ. (χρόα, χρῶμα, χρώς). Ποικίλον, ἤτοι παρδαλὸν χρῶμα, σῶμα, ἐπιφάνειαν, δέρμα ἔχων. ἢ ποικίλος τὸ χρῶμα.

* Ποικιλόω, ώσω (ποικίλος). Κάμνω παρδαλὸν, παρδαλόνω· στολίζω τεχνηέντως, ἢ πολυειδῶς, Αἰσχ.

Ποίκιλσις, εως, ἡ. (ποικίλλω), ταὐτὸν τῷ, Ποικιλία.

Ποικιλτής, οῦ, ὁ. (ποικίλλω). Ὁ ποικίλων, ἢ ποικιλίας ποιῶν, παρδαλοποιός, ὁ στολίζων πολυειδῶς ἢ πολυτέχνως. ἐξαιρτ. ὁ παρδαλὰ, πλουμιστὰ, κεντημένα ὑφάσματα, φορέματα, κατασκευάζων, κεντητής· καὶ θηλ. ποικίλτρια, ἡ, ἡ κεντίστρα, ὅθεν.

Ποικιλτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποικίλλειν, κεντᾶν, πλουμίζειν. «Ποικιλτικὴ», ἡ, προστυπακούομ. τέχνη, ἢ τέχνη τοῦ κεντᾶν, ταὐτὸν τῷ, ποικιλία· ταύτην ὁ Ἡσύχ. Πολυμιτρικὴν, λέγει. ἴδε Πολύμιτος.

Ποικιλτός, ἡ, όν. (ποικίλλω). Πεποικιλμένος, πλουμιστός, ποικιλίας ἔχων, ὑφαμένος, κεντημένος, ἢ ἐζωγραφισμένος, κεχρωματισμένος διαφόρως καὶ πολυειδῶς, παρδαλοῖ.

* Ποικίλτρια, ἡ, θηλ. τοῦ ποικιλτής, ὅρ. τοῦτο.

Ποικιλῳδός, ὁ, ἡ. (ᾠδή) Ὁ διαφόρως, ἢ (ποιητ.) ποικιλῶς, δολίως, πανοῦργως, ἢ· συγκεχυμένως, αἰνιγματωδῶς ᾄδων, ψάλλων, ποικίλος κατὰ τὴν ᾠδὴν, ἐπὶ τῆς Σφιγγὸς, Σοφ. Ο.Τ. 130.

Ποιμαίνω, ανῶ (ποιμήν). Ὡς ποιμὴν βόσκω, φέρω εἰς βοσκὴν, εἰς νομὴν τὰ ζῶα, π. χ. μῆλα, Ὀδ. Ι, 188. ἄρνας, Ἡσ. Θ. 23. ἔτι δὲ καὶ γενικῶς ἀμετβ., ὡς ποιμὴν εὑρίσκομαι κοντὰ εἰς τὰ ποίμνια, π. χ. «Ποιμαίνειν ἐπ' ὄεσσιν», Ἰλ. Ζ, 25. Λ, 106. Παθ. ποιμαίνομαι, ὡς τὸ, νέμομαι, βόσκω, ἐπὶ ποιμνίων, Ἰλ. Λ, 245. 2) μεταφ. τρέφω, ἔχω, περιποιοῦμαι, περιθάλπω, ὡς τὸ, θεραπεύειν, Dissen expl. Pind. Nim. 8, 6. Isthm. 4, 14. Πλάτ. Λυσ. σελ. 209. Α. καὶ τρέφω πόθος τι, π. χ. ἔρωτα, κ. τ. τ., Ἰακ. Ἐπ. ἀδέσπ. 9, 2. β) φροντίζω περί τινος, οἰκονομῶ, περιέπω, διοικῶ, κυβερνῶ, πρβ. ποιμὴν. γ) ὡς τὸ βουκολεῖν, διαστεδάζω, ἐμποδίζω τινὰ εἴς τινα, τὸν κρατῶ μὲ ἀπάτην, καὶ, παρηγορῶ. ὅθεν καὶ ἁπλῶς, ἀπατῶ, πλανῶ. «Ποιμέρωταν, ἀγωνίζομαι διὰ διαφόρων διασκεδασμῶν νὰ διασκεδάσω, λησμονήσω τὴν ἐξ αἰτίας τοῦ ἔρωτος λύπην μου, fallere, amorem, Θεόκρ. 11, 80. δ) Παθ. περιπλανῶμαι, φέρομαι ἄνω κάτω, διατρέχω τόπον τινὰ, Αἰσχ. Εὐμ. 244. «Χθονὸς πᾶς πεποίμανται τόποις», διατρέχθη κάθε τόπος, περιῆλθον, περιέτρεξα, περιεπλανήθην εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν μετεχειρίσθη ἔτι ὁ αὐτὸς καὶ τὸ «Βουκολούμενος» ἐν στίχ. 78.

* Ποιμάν, ὁ, Δωρ. ἀντὶ, ποιμὴν, Θεόκρ.

* Ποιμανδρία, ας, ἡ (ποιμαίνω). Ποιμενικὸν ἀγγεῖον, ἀμολγέως, Λυκοφρ. καὶ, ἀγγεῖον ἱερὸν εἰς ὑποδοχὴν τοῦ αἵματος τῶν θυμάτων.

Ποιμανεύς, ὁ. (ποιμαίνω) ταὐτὸν τῷ, Ποιμὴν. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Ποιμανεύω, εύσω, ποιητ. ταὐτὸν τῷ ποιμαίνω, Σουΐδας ἐν τῷ, «Πρὶν καὶ λύκος οἶν ποιμανεύσειεν».

Ποιμανόριον, το. (ποιμάνωρ) Τὸ βοσκημένον ποίμνιον, καὶ μεταφ. ἡ ποίμνη τῶν ὑπηκόων, παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 74. Λεὼς πλῆθος ἀνθρώπων ὑπὸ τὴν διοίκησιν Βασιλέως, ἐξουσιαστοῦ, ἡγεμόνος.

* Ποιμαντέον, θετ. ἐπίῤῥ. τοῦ ποιμαίνω. Πρέπει νὰ ποιμαίνῃς, Θέογν. 609.

Ποιμαντήρ, ῆρος, ὁ (ποιμαίνω), ταὐτὸν τῷ, ποιμὴν, «Νῆος ποιμαντῆρι», ὁ ναύτης, ὁ τὸ πλοῖον διοικῶν, Σοφοκλ. Ναυπλ. Λείψ. 5, 10. 2) μεταφ. ἡγεμὼν, ὁδηγός.

Ποιμαντικός, ἡ, ον (ποιμαίνω). Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποιμαίνειν. «Ποιμαντικὴ», ἡ, προστυπακούομ. τοῦ, τέχνη, ἢ ἐπιστήμη τοῦ ποιμένος, ἢ τέχνη τοῦ τρέφειν καὶ φυλάττειν τὰ ποίμνια.

Ποιμάντωρ, ορος, ὁ, = ποιμὴν, ποιμαντήρ.

Ποιμάνωρ, ορος, ὁ, = ποιμάντωρ, ποιμὴν. Ποιμὴν (τζομπάνος)· καὶ μεταφ. ποιητ. ποιμὴν λαοῦ, ἡγεμὼν, στρατηγὸς, Αἰσχ. (συνθ. παραγ. παρὰ τὸ, ποιμαίνω καὶ ἀνὴρ) ὁ τοὺς ἄνδρας ποιμαίνων, ὡς τὸ, στυγάνωρ, φθιτήνωρ, κ. τ. τ. ἀλλὰ τότε ἔπρεπε νὰ ἐσχηματίσθη ἐναντίον τῆς ἀναλογίας καὶ νὰ λέγηται, ποιμανάωρ. ὅθεν ἐσχηματίσθη μᾶλλον, ὡς φαίνεται, παρὰ τὸ, ποιμαίνω, ἁπλῶς καὶ δίχα τινος συνθέσεως, ἐκ τοῦ ἀορ. ἐποίμηνα, Δωρ. ἐποίμανα.

* Ποιμεσία, ἡ (ποιμαίνω). Τὸ ποιμαίνειν· βόσκειν, φυλάττειν τὰ ποίμνια, Φιλ.

* Ποιμενάρχης, ὁ, ἡ (ἄρχων), = ἀρχιποιμὴν, Τμωσθ.

Ποιμενικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίῤῥ. ποιμενικῶς. (ποιμὴν) Ἀνήκων εἰς τὸν ποιμένα, ἢ εἰς τὴν ποιμενικὴν ζωὴν· ποιμενικὴν ζωὴν ζῶν.

* Ποιμένειον, τό, ποιητ. ἀντὶ, ποίμνιον.

* Ποιμένειος, ία, ιον, σπανιώτ. ποιητ. τύπος ἀντὶ, ποιμενικός, Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 866.

Ποιμήν, ένος, ὁ. Ὁ βοσκὸς ἐν γένει, ἐξαιρ. τῶν προβάτων, προβατοβοσκός, Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἀντίκ. τῷ, ἄναξ, τῷ κτήτορι, τῆς ποίμνης, Ὀδ. Δ, 87. «Οὔτε ἄναξ οὔτε ποιμὴν», οὔτε χωρίστης. 2) μεταφορ. ὁδηγός, στρατηγὸς, ἡγεμὼν, βατελεὺς ἀνθρώπων. «Λεῶν ποιμὴν», παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσ. πολλκ. ὡς ἐπίθ. τῶν ἡγεμόνων. «Ποιμὴν λόχων», Valck. Φοίν. 1146. 3) παρὰ Σοφ. Αἰ. 360. φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ, κηδεμὼν, φροντιστὴς, ἢ λάτρις, ἢ φίλος. Ἡ κλητικὴ ποιεῖ οὐχὶ ποιμὲν, ἀλλὰ μένει ποιμὴν, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 179. (πιθαν. συγγεν. τῷ, πίπαμαι, πᾶμα, παμοῦχος, πολυπάμων, πατέομαι, pasco, πόα, πόη, ποῶ.)

* Ποιμνάία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ποίμνη, Ὀππιαν. Κυνηγ. 4, 289. κυρίως θηλ. τοῦ

* Ποιμναῖος, αία, αῖον. Ἀνήκων εἰς ποίμνην, ἐκ τοῦ

Ποίμνη, ἡ. Τὸ τῶν βοσκημάτων, θρεμμάτων, ἄθροισμα, ἤτοι ἡ ἀγέλη, τὸ κοπάδι τῶν βοσκόντων ζώων· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ προβάτων, Ὀδ. Ι, 122. Ἡσ. Θ. 446. Ἡρόδ. 1, 126. 2) ἕνα κομμάτι ἐκ τῆς ποίμνης, Seidl. Εὐρπ. Ἠλ. 721. παρὰ τοῖς Ἑκκλ. ἡ πομίνη τῶν πιστῶν. (ἤτοι παρὰ τὸ, ποιμὴν, ὡς τὸ λίμνη παρὰ τὸ λιμὴν, ἢ, κατὰ συγκ. ἀντὶ ποιμάνη ἐκ τοῦ ποιμαίνω.) ὅθεν

* Ποίμνηθεν, ἐπίῤῥ. Ἐκ τῆς ποίμνης, ἀπὸ τὴν ποίμνην,

Ποιμνήϊος, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ποιμνεῖος. (ποίμνη). Εἰς ποίμνην ἢ ποιμένα ἀνήκων, Ἰλ. Β, 470. «Σταθμὸς ποιμνήϊος», ἡ ἔπαυλις, ἢ μάνδρα. σηκός, Ἡσ. Ἔ. 780. καὶ ὁ ἐκ τοῦ ποιμνίου ὤν.

Ποίμνιον, τό. κυρίως τὸ ἐπίθετον κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ ποιμένιον οὐσιαστικῶς ἐλληφθὲν, καθὼς παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. δ'. 269. τῷ ὄντι εὑρίσκεται, ταὐτὸν τῷ, ποίμνη, ἐν γένει, ἐξαιρ. τῶν προβάτων, Ἡρόδ. 2, 2· 3, 63. 2) μάνδρα 3) ἓν κομμάτι, ἓν μόνον θρέμμα, Schaef. Λογγ. σελ. 327. 369.

Ποιμνίτης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ποιμενικός. «Ποιμνίτης ὑμέναιος», ἀναφέρει ὁ Αἴλιαν. Ζῴ. Ἱστορ. ιβ'. 44. ἐκ τοῦ Εὐρ. Ἄλκ. 580. παραβάλλεται μετὰ τοῦ Πολυδεύκους ζ. 185. ὅπου «Ποιμνίταις κύνεσσι» κεῖται.

* Ποιμνῖτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ ποιμνίτης.

Ποινάζω, Ποινάζομαι, = ποινάω, ομαι, ποιητ. ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ. πόλλ' ἀμφ. Lob. Φρυν. σελ. 204.

Ποινάϊος, αία, αΐον (ποινή). Ἀναγόμενος εἰς τὰς ποινάς· καὶ, τιμωρῶν, ἢ ἐκδικούμενος.

Ποινάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Ὁ τιμωρῶν ἢ ἢ τιμωρούσα, ὁ ἐκδικῶν, ἢ ἢ ἐκδικοῦσα, ὁ κατατρέχων ἢ ἢ κατατρέχουσα, τιμωρητής, τιμωρήτρια, ἐκδικητής, διώκτης, Αἰσχ. (ᾱ) ἐκ τοῦ

Ποινάω, άσω, Ἴων. ήσω. Τιμωρῶ, παιδεύω, ἐκδικῶ· κατατρέχω, καταδιώκω. Μέσ. ἐκδικοῦμαι κατά τινος, μετά αἰτ., Εὐρ. Ἰφ. Τ, 1399 (ᾱνω, ᾱσομαι. Μ. ᾱσω, ᾱσομαι) ἐκ τοῦ

Ποινή, ἡ. (ΦΕΝΩ), φόνος, ἄνευ θανάτου πνεύματος). Κυρίως τὸ διδόμενον ἕνεκα φόνου λύτρον, ἤγουν ἄσπρα, τὰ διδόμενα χρήματα ἵνα ἠλυτώθη τις ἀπὸ φόνου, καθὼς καὶ ὁ Εὐστάθ. εἰς Ὅμηρ. ἐσημείωσε. »Ποινή, τὸ ἐκ καταδίκης πρόστιμον καὶ ὑπὲρ φόνου τιμωρίαν. ἐξαιρ. ἡ ἐξαγορά, τὰ ἀργύρια δι' ὧν ἐξαγοράζει τις τὸν φόνον τῶν συγγενῶν αὐτοῦ, ἢ διαλύει ἔγκλημά τι, ὡς ὁ αὐτὸς Εὐστάθ. ψηφί. »Ποινὴν δέξασθαι, λέγεται· ὁ ἐπὶ χρήματι διαλλαγεὶς πρὸς τὸν φονέα προσήκοντίς τινος· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, ἀντέκτισις ὑπὲρ φόνου διδομένη, χρήματα ὑπέρ τινος ἀνῃρημένου τοῖς αὐτοῦ εἰκείοις, τιμωρία, ἐκδίκησις ὑπέρ τινος φονευθέντος, ἢ διά ἄλλο τι ἔγκλημα, μετά γεν. προστ. π. χ. »ποινὴ υἱος, παιδός, κατεγνήτοιος· θανόντος, ἀποθιμένου, χρήματα ἢ ἐκδίκησις διά τὸ χυθὲν αἷμα ἀνδροφονευθέντος, τάτον ἐπ' ἐκείνου, ὅστις δίδοι, ὅσον καὶ ἐπ' ἐκείνου, ὅστις δέχεται ταύτην τὴν ποινήν, συνιστάμενον ἤτοι εἰς ἀντιφονίαν ἢ εἰς ἄλλην τιν' ἀποζημίωσιν ἢ τίσιν, ἀντιστήκωσιν, Ὅμ. »Ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηώτοιο, Ἰλ. Ν, 650. »Ποινὴ ἄτιτος κατεγνήτοιοιν, Ἰλ. Ξ, 483. »Τῶν ποινῆν. Ἰλ. Ρ, 297. πρβ. Ἰλ. Ε, 266. Ι, 633 Π, 308. Σ, 498. Φ, 28. Ὀδ. Ψ, 312. Ξενοφ. Κύρουπ. ς. α. 8. »Ποινὰς τίται, ἢ δοῦναι· τιμωροῦμαι, λαμβάνω τὴν ποινὴν τῶν κριμάτων μου »Ποινὰς ἀπαιτεῖν, ἢ λαμβάνειν, ζητῶ ἢ λαμβάνω ἐκδίκησιν· ἔτι δὲ καὶ μετά γεν. τοῦ πράγμ., διὰ τὸ ὁποῖον δίδεί τις πρόστιμον ἢ ἀντιστήκωσιν, ἀποζημίωσιν, Ἰλ. Ρ, 207. τό Λατ. poena. ἄρα ἐν γένει, καθάρτιον, δίκη, τιμωρία, τίσις, ἀναπλήρωσις, ἀποζημίωσις, ἀντιστήκωσις, ἀντέκτισις, ἀντικοίλα, ἐκδίκησις, Ἡσ. Ἑ. 371· 377. »Ἀκέλεσθαι ποινὴν τῆς Αἰτώπου ψυχῆς, λαμβάνω ἐκδίκησιν διὰ τὴν (στερηθείσαν) ζωὴν τοῦ Αἰτώπου, ἐκδικοῦμαι τὸν θάνατον τοῦ Αἰτώπου, Ἡρόδ. 2, 134. ταὐναντίον δὲ »Ποινὴν τίσαι Ξέρξῃ τῶν κηρύκων ἀπολομένων, δίδω, πληρόνω εἰς τὸν Ξέρξην ποινὴν διὰ τοὺς φονευθέντας κήρυκας, Ἡρόδ. 7, 134. πρβ. ἄποινα. β) ἐπὶ καλοῦ, ἀνταμοιβή, καὶ μετά γεν. πράγμ. διά τι, Πινδ. Πύθ. 1, 113. Νέμ. 1, 107. Schütz Αἰσχ. Προμ. 223. γ) ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ λύτρου, ἐλευθέρωσις, λυτρωσις, ἀπαλλαγή ἀπό τινος, μετά γεν., Πινδ. Πύθ. 4, 112. 2) προσωποποιημένοι, ἢ θεία τῆς ἐκδικήσεως καὶ τιμωρίας, Ὅ τι συγγεν, τῷ, Δίκη καὶ Ἐρινύς, πολλκ. κατά πληθ. αἱ Ποιναί. ὅθεν

Ποινηλᾱσία, ἡ. τό κατατρέχειν τινά πρός παιδείαν διά τι κρίμα· καὶ ἡ παιδεία αὐτή, τιμωρία· καὶ ἡ σύνοξις, ἡ εἰσπραξις μιᾶς ψηφιθείσης ποινῆς, ὡς παρ Οἰκουμένιον. Τοῦ νόμου ποινηλασίαν, ἢ διωρισμένη παρά τοῦ νόμου τιμωρία. 2) ἢ ὑπό τῶν Ἐρινύων, ὑπό τῶν Ποινῶν καταδίωξις, ἢ ἐξ αὐτῶν προερχομένη βάσανος καὶ ἀνιτυχία τοῦ συνειδότος διά τι κρίμα. ἐκ τοῦ

Ποινηλᾱτέω, ῶ. Μ. ήσω. Κατατρέχω καὶ βασανίζω ὡς ἡ θεὰ Ποινή, παραδίδω εἰς τὰς τιμωρητικὰς θεάς. ἐξαιρέτως ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, ἀντί τοῦ, τιμωροῦμαι, βασανίζομαι, κατατρέχομαι ὑπό τῶν Ποινῶν, ἢ παρά τῶν τιμωρητικῶν Θεῶν τοῦ Ἅδου, ὑπ' Ἐρινύων, Πλούταρχ. περί Ποτάμ. καὶ Ἡσύχιος ἐκ τοῦ

Ποινήλᾱτος, ὁ, ἡ (ποινή, ἐλαύνω). Βασανιζόμενος καὶ καταδιωκόμενος ὑπό τῶν Ἐρινύων, Ἀνώνυμος παρά Σουίδ. ἐνίοτε δὲ ἀντί τοῦ, ἀπεσταλμένος ἢ ἐμπνευμένος ὑπό τῶν Ποινῶν, π.χ. »Μανία ποινήλατος, παρά Σιμωνίδῃ εἰς Ἐπίκτητον σελ. 435.

Ποίνημα, τό. (ποινάω), ποιητ. Ποινή, Τιμώρημα, ἐκδίκημα, (τζερεμές, Τουρκ.). Παρ' Ἡσυχ. εὑρίσκεται καὶ. ποινώματα, παρά τό, ποινόω, ὅπερ καὶ ὡς ἡμαρτημένον νομίζεται.

*Ποινήτερα, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ ποινητήρ.

Ποινητήρ, ῆρος, ὁ (ποινάω). Ὀπτικαν. καὶ, Ποινήτωρ, ορος, ὁ. Ἐκδικητής, τιμωρός, τιμωρητής, διώκτης, Αἰσχυλ. καὶ Εὐριπ.

Ποινήτης, ου, ὁ. καὶ καὶ θηλ. ποινῆτις, ιδος, ἡ. ἐκδικούμενος, τιμωρῶν καὶ τιμωροῦσα, ὡς οὐσ. ἢ ἐπίθ. ταὐτόν τῷ, ποινητήρ, καὶ ποινήνωρ ἢ ποίνιμος.

*Ποινήτωρ, ορος, ὁ, = ποινητήρ.

Ποίνιμος, ὁ, ἡ, ἡ, η, ον (ποινή). Ἐκδικητικός, τιμωρῶν, ἐκδικῶν ἢ χρηστιμεύων εἰς ποινήν. π. χ. »Δαίμων, Ἐρινύς, Δίκη, Σοφοκλ. Τραχ. 808. Αἰ. 843. »Ποίνιμος λιθοκτόνεια, Ἀνθολ. »Ποίνιμα πάθεα, (Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 210), παθήματα ἐξ αἰτίας ἐκδικούσης, τιμωρούσης ἀντιπληρώσεως, βάσανοι, διά τῶν ὁποίων λαμβάνεται ἐκδίκησις. 2) ἀξιοτιμώρητος, ἄξιος ποινῆς.

Ποινοποιός, ὁ, ἡ (ποινή, ποιέω). Ποινήν, τιμωρίαν παρασκευάζων ἢ ἐκτελῶν. ὅθεν, Ποινοποιοί, αἱ. (παρά Λουκιαν. Φιλοπ. 23) αἱ Ἐρινύες, αἱ θεαὶ τῆς ποινῆς, αἱ Ποιναί.

*Ποινουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ἐκτελεστής τῆς ποινῆς, Ἰω. Λυδ. περί ἀρχ. 3, 60.

Ποιολογέω, (ποιολόγος), Θεόκρ. γ'. 32. Πόαν, χόρτον, ἢ ζιζάνια συλλέγω, βοτανίζω. Παρά τοῖς Ο', καὶ ἀντί τοῦ, σταχυολογῶ, καθὼς καὶ ὁ Σουίδας ἐν Λέξ. ποίνην, ἑρμηνεύει τό, ποιολόγος, διά τοῦ σταχυολόγος. 2) ἐν τῇ οἰκονομικῇ, συνάζω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τά κατά τόν κάμπον διεσπαρμένα σιτάρια διά νά τό δέσω εἰς διάφορα δέματα, δράγματα.

Ποιολόγος, ὁ, ἡ (ποία, λέγω). Πόαν, χόρτα ἢ ζιζάνια, συλλέγων ἢ τρώγων τάς κορυφάς τῶν χόρτων, ἐπί ζώων. Ἀριστοτέλης παρ' Ἀθην. σελ. 397. 2) ταὐτόν τῷ, σταχυολόγος, Σουίδ.

Ποιονόμος, ὁ, ἡ (ποία, νέμω). Χόρτον, χόρτα τρώγων, μέ χορταρώδη βοσκήν ζώων.

*Ποιόνομος, ὁ, ἡ (νομή). Ἔχων βοσκωδῆ, πλουσίαν εἰς χόρτον ἢ χόρτα λειβάδια.

Ποῖος, ποία, ποῖον, τί λογῆς, ποῖος, ἐπί ἐρωτήσει, Ὅμ. συνήθως μετ' ἐκπληκτικῆς ἀπαντητέως, ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 25. »Ποῖον τόν μῦθον ἔειπες, τί λόγον εἶπες, »Ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, Ἰλ. Δ, 350. Ξ, 83. κτ. ἔνθα ὅμως εἶναι μᾶλλον ἀναβόησις ἢ ἐρώτησις· ὡσαύτως καὶ μετά τοῦ οὐδετ. μόνου »Ποῖον ἔειπες, Ὀδ. Β, 85., ἔνθα δέν εἶναι χρεία πρός ἀναπλήρωσιν οὔτε τό, μῦθον, οὔτε τό, ἔπος· ἔτι δὲ ἀντί τοῦ, ποδαπός, ἀπό ποῖον τό γένος, τήν πατρίδα, Lob. Φρυν. σελ. 59. Παρά τοῖς Ἀττ. οὐχί σπανίως ἐνάρθρως, π. χ. »Τά ποῖα ταῦτα, τί λογῆς πράγματα εἶναι αὐτά, Ρογε. Εὐρ. Φοιν. 719. 862. Elmsl. Ἀριστφ. Ἀχ. 418. 974. Νεφ. 1270. Τιμοκλ. Α. Θ. σελ. 224. Α. Ποῖός τις, ταὐτόν τῷ, ποῖος· ἐκ παραλλήλου. οἷον. »Ποῖος δέ τις ἐστίν, (Λουκιαν.) τί λογῆς ἄνθρωπος εἶναι αὐτός. »Ποῖον κτῆμα τῶν ἄλλων, Ξενοφ. Ἀπομνημ. β'. δ'. 5. ἀντί τοῦ, τί ἄλλο κτῆμα, Πλουτ. »Τά ποῖα, οὕτω καὶ τόμ, »Ποῖ' ἄττα, καὶ, »Ποῖ' ἄττα, ἀντί τοῦ, ποῖα, ἐκ τοῦ οἷος προσθέσει τοῦ π, ὅπερ καὶ ἐκτός ἐρωτήσεως μεταχειρίζονται ὡς τό, πόσος ἐκ τοῦ ὅσος. Ἐν τῷ Ἰων. πεζῷ λόγῳ, κοῖος, κοίη, κοῖον, ὅθεν, κοίη, ἐοτικοῦ, ἐπιρρ. τίνι τρόπῳ, πῶς, Ἡρόδ. 1, 30. »Κοίῃ δή κρίνεις Τέλλον εἶναι ὀλβιώτατον, μέ τί λόγον κρίνεις κτ. Ἡ ἀρχή τῆς παραγωγῆς τούτου καὶ τοῦ πόσος εἶναι ἐκ τοῦ, ΠΟΣ, ὅπερ ἀναφέρεται πρός τό, ὅς, ὡς καὶ, τά ἀντίστοιχα, ἀναφ. καὶ δεικτ. ἐπίθ. οἷος, καὶ ὅσος, τοῖος καὶ τόσος ἐκ τοῦ, ὅς καὶ, ΤΟΣ. (Παρά νεωτ. στιχουργοῖς ἐν χρήσει ἡ λήγουσα τοῦ θηλ. ποίᾱ ἐνίοτε ὡς βραχεῖα, Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. ξδ. τοὐναντίον δέ, παρά τοῖς Ἀττ. ἡ πρώτη συλλαβή ὑπάρχει πολλά συχνάκις βραχεῖα.)

Ποιός, ποιά, ποιόν. Λέγεται ἐπί τινος ὄντος ἰδιότητος, ἢ ποιότητος τοιαύτης, ἢ τοιαύτης· ἔχων, προικισμένος μέ ταύτην τήν ποιότητα, τοιοῦτος· λέγεται καὶ μετά τοῦ ἄρθρου »Ὁ Ποιός, καὶ, »Ποιός τις, ἐπί ἀνθρώπων λέγεται, ὁ ἔχων ἤθη τινά, ἢ ἰδιώματα ἰδιαίτερα παρά τούς ἄλλους, ὡς παρ' Ἀριστοτ. Πολιτ. ς'. 4. »Διά τό ποῖόν τινα εἶναι τόν δῆμον, διά τό ἔχειν ἄλλοῖόν τινα ἢ ἰδιαίτερον τρόπον τοῦ ζῆν· κυρίως δέ ἐκφράζει τό ἀόριστον τίς, κάποιος.

*Ποιός, οῦ, ὁ. Σίτος, Γλωσσ. ὀρ. ποία.

Ποιότης, ητος, ἡ (ποῖος). Κατάστασις, ἰδιότης πράγματος τινός, οἷον λεπτότης, λευκότης, κ. τ. τ. τοῦ πράγματος, qualité Lob. Φρυνιχ. σελ. 350.

Ποιοτρόφος, ὁ, ἡ, ποιητ. ταὐτόν τῷ, Ποιοτρίφος.

*Ποιούντων, πλ. γεν. τοῦ ποιῶν, μετοχ. τοῦ ποιέω. ἢ ἐνίοτε Ἀττ. ἀντί, ποιεῖτωσαν, γ'. πληθ. πρόσπ. προστακτ. τοῦ αὐτοῦ ῥήματος.

*Ποιούντων, πλ. γεν. τοῦ ποιῶν, μετοχ. τοῦ ποιέω. ἢ ἐνίοτε Ἀττ. ἀντί, ποιεῖτωσαν, γ'. πληθ. πρόσπ. προστακτ. τοῦ αὐτοῦ ῥήματος.

*Ποιοφάγος, ὁ, ἡ, = ποιηφάγος, ποιητ.

Ποιόω, ῶ. ώσω (ποιός). Δίδω τινί προμηθεύω μέ κάποιαν ποιότητα, μετά αἰτ. Παθ. λαμβάνω ταύτην ἢ ταύτην τήν ποιότητα, Ἀριστοτ. Νικομ. γ'. 4 »Πεποίωται, ὅπου ἄλλοι πέπτωκε καὶ πεποίηται ἀνεγινώσκουσι.

*Ποιπνυός, οῦ, ὁ, Θεράπων, δοῦλος, ὑπηρέτης πρόθυμος, Ἡσυχ.

Ποιπνύω, ύσω. Κυρίως, ἀναπαίω σφοδρά, φυσῶ, δέν ἔχω σχεδόν ἀναπνοήν, ὑπό βίας καὶ ὀγλιγωράδας μοῦ μένει σχεδόν ἡ ἀναπνοή· ὅθεν ἐν γένει, σπεύδω, ἐγκοπῶ, παράζομαι, βιάζομαι, διαπονοῦμαι, ἐπιμελῆς σπουδαῖος, πρόθυμος, ἐνεργός, φιλόπονος εἰμί, σπουδάζω, καταγίνομαι ἐπιμελῶς περί τι Ἰλ. Θ, 219. Ξ, 155. Ὀδ. Γ, 430. ἐξαρτ. ἐπί πολλά μεγάλης βίας ἑνός ἀόκνου ὑπηρέτου Ἰλ. Α, 600. καὶ Σ, 421. »Αἱ μέν ὑπεῖξα ἄκαντες ἐποίπνυον, ὅθεν καί, μέ προθυμίαν ἄκραν ὑπηρετῶ, διακονῶ, ὑπουργῶ, Ἰλ. Ω, 475. »Τῶνδε δύο ποίπνυον, περί αὐτόν ἐπονοῦτο, ἐθεράπευον, διηκόνουν, ὑπηρέτουν, ἐν Ὀδ. Τ, 149. εὑρίσκεται κατά τόν ἀόρ. τῆς μετοχ. προκείμενον ἑτέρου ῥήματος κατ' ἀόρ. »Δῶμα κορήσατο ποιπνύσαιμι, πονηθήσομαι, δηλ. σκουπίσατε ἐπιμελῶς τό ὀσπήτιον, τούς ὀντάδες. 2) μεταβτ. μετά αἰτ. ὑπηρετῶ προθύμως τινά, ὡς τό, θεραπεύειν· ὅθεν καί, ἐπιμελῶς περιποιοῦμαι, περιβάλλω, τιμῶ, Πινδ. Πυθ. 10, 100. »Ποιπνύων ἐμόν χάριν, μέ τήν ὑπουργίαν του ἐπιθυμῶν ν' ἀποκτήσῃ τήν εὐνοίαν μου· (ἡ παραγωγή ἐκ τοῦ πονέω δέν εἶναι ὀρθή· τό ποιπνύω ὑπάρχει κατ' ἀναδιπλασιασμόν καί κατά τήν σημασ. ἐπιτατ. τύπος τοῦ ΠΝΥΩ, πίπνυμαι, πνέω, ὡς τό παιπάλλω ἐκ τοῦ πάλλω, παιφάσσω ἐκ τοῦ ΦΑΩ, ποιφύσσω ἐκ τοῦ φυσάω κ. τ. τ., ὀρ. Βουττμ. Λεξιλ. σελ. 176. πρβ. διείκονος. Ὁ Doeder-

leia συμβιβάζει ἀμφοτέρας τὰς παραγωγὰς θεωρῶν τὸ πονέω καὶ τὸ πένομαι ὡς ἕτερους τύπους τοῦ πενέω, ἀνασείω σφοδρὰ ὑπὸ βίας καὶ ἀγῶνος.) (τὸ Ἴφιλον τοῦ ἐνεστ. καὶ τοῦ παρατ. ὑπάρχει, ἑπομένης μὲν βραχείας συλλαβῆς, βραχύ, ἑπομένης δὲ μακρᾶς φύσει, ἢ καὶ θέσει, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 475, μακρόν· καθ' ὅλους δὲ τοὺς λοιποὺς χρόνους ἀεὶ μακρόν.)

Ποιφύγδην Ἐπίρ. (ποιφύσσω). Φυσσῶν, καὶ συρίζων, φυσητικῶς καὶ μετὰ συριγμοῦ Νικανδ. Θηρ. 371.

Ποίφυγμα, τό (ποιφύσσω). Τὸ πεφυσημένον, ὁ διὰ φυσήματος ἤτοι διὰ τῶν ῥινῶν λεχθεὶς λόγος, ἀπειλή, φοβερισμός, Αἰσχ. Θηβ. 286. τὸ σφοδρῶς καὶ μετὰ ἠχου τὴν πνοὴν ἐκπέμπειν.

Ποίφυξις, ἡ Σφοδρὰ ἀναπνοή, φύσημα, ἐξαιρ. ἀπειλή, φοβερισμός, τὸ διὰ τῶν ῥινῶν φύσημα τοῦ ἐμπεσόντος εἰς θυμόν, φρύαγμα, ἐκ τοῦ

Ποιφύσσω, Μ. ξω. (κατ' ἀναδιπλ. τύπος τοῦ φυσάω) Σφοδρῶς Φυσῶ, πνέω, ἀναπνέω, ἐξαιρ. φρυάττω, φυσῶ ὑπὸ θυμοῦ καὶ ὀργῆς, ὅθεν μεταβτ. ἀναῤῥιπίζειν τὸ πῦρ, φυσῶντας εἰς τὰ κάρβουνα κάμνω νὰ καίωσι περισσότερον, Λυκόφρ. 198. μεταφ. παροξύνω τι, διὰ μιᾶς καὶ σφοδρῶς ἐπιτιμῶ, φοβερίζω. ἀπειλῶ· ἐκφοβίζω καὶ τρομάζω τινά. παρὰ δὲ Σωφρόνῳ, Meinecke Εὐφορ. 95. σελ. 156. «Παιδικὰ ποιφύσσειν, ταὐτὸν τῷ, ἐρωτᾶ πνεῖν. Ὁ Σχολ. Νικάνδρ. ἐν Θηρ. ἔχει, τὸ δὲ, ποιφύξειν, πολλαχῶς λέγεται, καὶ ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἐκφοβεῖν, ὡς Σώφρων ἐν μίμοις. «Παιδικὰ ποιφύξειεν, ποτὲ ἐπὶ τοῦ, πνεῖν, ὡς Εὐφορίων, «Ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος», ἀντὶ τοῦ, πνεύσαντος· τὸ δὲ παρὰ Νικάνδρ. στίχ. 180. «Ποιφύτοντος», ἀντὶ τοῦ, Φυσῶντος. ὅρα Σουίδ. καὶ Κυκόφρ. στίχ. 198. καὶ Ὀππιαν. Κυνηγ. β'. στιχ. 250. πρβ. ποιπνύω.

Ποιώδης, εος, ὁ, ἡ (ποία, πόα, εἶδος). πλήρης πόας, γεμάτος ἀπὸ χόρτα, ἢ ζιζάνια, βοτανώδης.

*Ποιωτικός, ἡ, ὄν (ποιέω). Δίδων, ἢ, παρὰ νεωτ. ἔχων ποιότητα τινά.

Πόκα, ἐπίρ. Δωριε. ἀντὶ τοῦ, Πότε. καὶ, Ποκά, ἢ συνεχέστ. ἄνευ τόνου ποκα, ἐπίρρ Δωρ. ἀντὶ, ποτέ· καὶ καθεξῆς δὲ ὅλης τῆς συγγεν. σειρᾶς, ὅκα, ὁπόκα, ὁκπόκα, ἄλλοκα.

Ποκάζω, ταὐτὸν τῷ, Ποιείζω.

Ποκάριον, (πόκος) ὑποκορ. τοῦ, πόκος. Μικρά τις ποσότης κουρευομένου μαλλίου· μικρά τις γοῦνα.

Ποκάς, άδος, ἡ. (πόκος). μαλλοφόρος. 2) μαλλός, μαλλίον, τρίχα, κατὰ πληθ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 567. «Ἀλλ' ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας», ἐκκουρεύσω σου τὰς διακτενισμένας τρίχας σου.

*Πόκας, ὅρ. πόκος.

Πόκη, ἡ. ταὐτὸν τῷ, πόκος, μόνον ἐπὶ ταύτῃ τῇ παροιμ. φράσει, Ἀριστοφ. βάτρ. 186. «Εἰς ὄνου πόκαν», ὅρ. πόκος.

Ποκίζω, ίσω, Δωρ. ίξω (πόκος) = πέκω. (πόκος) Πείρω, κουρεύω, κτενίζω, λαναρίζω τὸ μαλλίον. Μέσ. «Ποκίζεσθαί τεω», κουρεύω τι δι' ἑμαυτόν, διὰ χρῆσίν μου, ὡς παρὰ Θεοκρ. 5, 26. Τρίχας ἐποκίξατεω.

Ποκοειδής, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος κουρευμένῳ καὶ ἀκατεργάστῳ μαλλίῳ, ὁ ἐστὶ, πέκω ὅμοιος, ἐν γένει, ὠμόν, ἀκατέργαστον, χοντρὸν τὴν ὄψιν, Λογγ. 12. 5. ἐκ τοῦ

Πόκος, ὁ. (πέκω, pecto). Τὸ κουρευόμενον μὲν ἐκ τοῦ προβάτου, ἀλλ' ἀδούλευτον ἔτι μαλλίον, τὸ ἑκάστου προβάτου μετὰ τὴν κουρὰν συνειλιγμένον ἔριον, Ἰλ. Μ. 451. ἔτι δὲ καὶ μία κροκὶς μαλλίου. 2) ἡ κουρὰ, ἤτοι τὸ κούρευμα τοῦ προβάτου, τοῦ μαλλίου. 3) παροιμ. «Εἰς ὄνου πόκαν», διά τίποτε, διὰ μηδέν, Ἀριστοφ. Βατρ. 186. ἐνθα τὴν αἰτ. πόκας σχηματίζουσι ποτὲ μὲν ἐκ τοῦ, αἱ πόκες, ποτὲ δὲ ἐκ τοῦ, ἡ πόκη, ἀλλὰ δὲν σώζεται κάμμία ἀπὸ τὰς δύο ὀνομαστικὰς, ὥστε θεωρητέος οὗτος ὁ τύπος τῆς αἰτιατ. ὡς ἑτεροκλιτ. τοῦ, πόκος, πρβ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σ. 221. ὅθεν

Ποκόω, ῶ. Περιβάλλω, σκεπάζω μὲ μαλλίον, ἢ μὲ χνοῦδι «Λεπτῇ ἀχνῇ πεποκωμένων μήλων», Ἀνθλογ. β'. σελ. 217.

*Πόλεε, ἰωνικ. τοῦ, πόλις.

*Πολέες, ἐων, ἐεσσι, ἐας, Ἐπικ. πληθ. τοῦ, πολύς, ἀντὶ πολλοί, ῶν, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

*Πολείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πόλις, Ἐ. Μ.

Πολεμαδόκος, ὁ, ἡ· Δωριε. ἀντὶ τοῦ, πολεμηδόκος.

Πολεμάρχεσος, ὁ, ἡ (πολέμαρχος). Ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν πολέμαρχον. «Τὸ πολεμάρχεσον· ἡ κατοικία, ὁ οἶκος τοῦ πολεμάρχου.

Πολεμαρχέω, ήσω. Ἀρχίζω τὸν πόλεμον, ἢ τὴν μάχην, πολέμου ἄρχω, ὅθεν. 2) πολέμαρχος εἰμί, Ἡρόδ. 6, 109. ἐκ τοῦ

Πολεμάρχης, ου, ὁ· συνηθέστερον μὲν τοι παρὰ τοῖς πεζογράφοις πολέμαρχος (πόλεμος ἄρχω). Ὁ τὸν πόλεμον, ἢ τὴν ἐρίδα ἀρχινῶν, ὁ τοῦ πολέμου ἄρχων. «Ἀνὴρ πολεμάρχης Ἀχαιῶν», Αἰσχύλ. Χοηφ. 1069. ὁ ἀρχιστράτηγος ἢ ὁ στρατηγὸς εἰς τὰς ἐκστρατείας καὶ μάχας· ἐν δὲ εἰρήνῃ, ὁ τοῦ πολέμου σύμβουλος, ὡς ὁ παρὰ Γάλ. le Maréchal de Camp, Feldmarschal, le général, καὶ le ministre de guerre. 2) ἐν Ἀθήναις εἷς τῶν ἑννέα ἀρχόντων, ὁ τρίτος, ὅστις τὸ παλαιὸν τῶν ἐν τοῖς πολέμοις ἡγεῖτο, ἀφ' οὗ καὶ τὴν κλῆσιν ἔχει, μετέπειτα δὲ ἔπρεπε νὰ δίδῃ ὡς κριτὴς τὴν ψῆφον του εἰς τὰς κρισολογίας μετὰ τῶν μετοίκων ἢ εἰς τὰς μεταξὺ αὐτῶν, Ἡρόδ. 6, 109. «Διοικεῖ δὲ οὗτος ἄλλα τε, καὶ εἰσάγει δίκας, τάς τε τοῦ ἀποστασίου, καὶ κλήρους, καὶ ἐπικλήρους τοῖς μετοίκοις· καὶ τἄλλα, ὅσα τοῖς πολίταις ὁ ἄρχων ἐστί, ταῦτα τοῖς μετοίκοις ὁ πολέμαρχος, Ἁρποκρατ. καὶ Φώτ Παρὰ δὲ τοῖς Σπαρτιάταις ὁ προστῶς καὶ ἡγεμὼν μιᾶς μόρας, ἢ 400. ἀνδρῶν, Ἡρόδ. 7. 173. ἄρα = μοραγός, Θουκ. 5, 66. Ξεν. Ἑλλ. 4, 4. 7. 5, 8. Δακεδ. ἰδ. 4. Ἀγησ. β'. 15.

Πολεμαρχία, ἡ. Ἡ διοίκησις, ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ πολεμάρχου

*Πολεμαρχικός, ἡ, ὄν, = πολεμάρχειος, ἐκ τοῦ

Πολέμαρχος, ὁ, ἡ· ἴδε. Πολεμάρχης.

Πολεματόκος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, πολεμητόκος (τίκτω). Πόλεμον τίκτων, γεννῶν, φέρων, προξενῶν, Νόνν.

Πολεμάτοκος (προπαροξυτόνως), ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ πολεμήτοκος, παθ. Διὰ πόλεμον γεγεννημένος, πολεμικός, Ὀρφ.

*Πολέμειος, ὁ, ἡ, ὅρ. πολεμήϊος.

Πολεμέω, ῶ, μέλ. ήσω (πόλεμος). Πόλεμον ἄγω, ἢ κάμνω, ἔχω πόλεμον μετά τινος, μετὰ δοτ. πολλκ. παρ' Ἡροδ. ἐνίοτε δὲ καὶ, ἐπί τινα, Ξεν. Ἀναβ. 3, 1, 5. καὶ οὕτω γραπτέον κατὰ χειρόγρ. ἐν 1, 2, 23. ἐν γένει, ἀγωνίζομαι μάχομαι, ἐρίζω, φιλονεικῶ, ἐχθραν ἔχω μετά τινος· ἔτι δὲ φιλονεικῶ ἐπάνω εἰς μίαν ἐπιστημονικὴν καὶ φιλολογικὴν ὑπόθεσιν. 2) συντασσόμενον δὲ μετὰ αἰτιατικῆς σημαίνει, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πολεμῶ τινά, κινῶ κατά τινος πόλεμον, κτυπῶ, προσβάλλω τινά, μεταχειρίζομαι κατά τινος ἐχθροπαθείας, ἢ τινὰ ἐχθρικῶς· καὶ πολιορκῶ, π. χ. ἄνθρωπον, πόλιν, κ.τ.τ. Βασ. ep. cr. p. 112. ὅθεν καὶ παθ. πολεμοῦμαι, κατά πρώτον παρὰ Δημ. Τὸν μέλλ. πολεμήσομαι ἐπὶ παθ. σημτ. ἔχει ὁ Θουκ. 1, 68. 3, 43.

Πολεμηδόκος, ὁ, ἡ· καὶ Δωρ. πολεμαδόκος (δέχομαι), ποιητ. Ἀναδεχόμενος, στέργων. ὑποφέρων τὸν πόλεμον, τὴν ἔριδα. «Πολεμηδόκα ἔργα», Πίνδ. Πυθ. 10, 22. «Πολεμηδόκα κράτεσι», Ἀνέκδοτ. ἀ. σελ. 3ί, ἐν γένει, πολεμικός, π. χ. «Πολεμηδόκος Ἀθηναίων», ἢ πολεμική, Ἀνθολ.

Πολεμήϊος, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. πολέμιος. Πολεμικός, ἢ ἀναγόμενος εἰς τὸν πόλεμον, ἢ τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται ἐν πολέμῳ, πολλκ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλ., ὅπτις συνεφέρει συνηθ. π. ἔργα, ἢ πολ. τεύχεα, Ἰλ. Η, 193. Ἠπ. Ἀσπ. 238. 2) ἐχθρικός.

Πολεμησείω, (ἐφετ. τοῦ πολεμέω, μέλ. πολεμήσω). Ἐρίσμαι, ποθῶ, ἐπιθυμῶ πόλεμον, ἔχω πόθον διὰ πόλεμον, Θουκ.

Πολεμητέον. Δεῖ πολεμεῖν.

Πολεμητήριον, τό (πολεμέω). Τόπος, ἔνθεν ὁ στρατηγὸς ἐκστρατεύει καὶ ἀρχινᾶ τὰ πολεμικὰ ἐπιχειρήματά του, τόπος ἐπιτήδειος διὰ μάχην, ταὐτὸν τῷ, ὁρμητήριον, Πολ. δ'. 71.

*Πολεμητόκος, ὁ, ἡ, καὶ παθ. πολεμήτοκος, ὁ, ἡ. = πολεματόκος καὶ πολεμάτοκος.

*Πολεμήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ποιητ. Πολεμικός.

Πολεμίζα, ἡ· προτυπακουομ. τοῦ «Γῆ, χώρα», τὸ θηλυκ. τοῦ, πολέμιος· ὁ τόπος, ἢ ἡ ἐπαρχία, τὸ βασίλειον, ἢ πόλις τοῦ ἐχθροῦ· ὅρ. καὶ πολέμιος.

Πολεμίζω. Μ. ίσω, Δωρ. ίξω (τῷ ὁποίῳ τούτῳ καὶ μόνῳ τύπῳ χρῆται καὶ ὁ Ὅμ.) ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πολεμέω. Πολεμῶ, ἔχω πόλεμον, ἐρίζω, μάχομαι, κτλ. ἁπλῶς ἢ μετὰ δοτ. προσπ. πολλκ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλ., ἐνθα εὑρῆται καὶ πτολεμίζω· ὠταύτως, ἄντα τινός, καὶ ἐναντίβιόν τινος, Ἰλ. Θ, 428. Τ, 85. Φ, 477. μετὰ δὲ τοῦ, μετά τινι, ἀηλοῖ συμμαχῶν μετά τινος, Ἰλ. Ι, 352. Παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. ἐν γένει, φιλονεικῶ, μαλώνω. 2) ἐνεργητ. πολεμῶ τινά, καταδαμάζω, Ἰλ. Σ, 258. «Τόφρα δὲ ῥηϊτεροι πολεμίζειν ἦσαν».

Πολεμικός, ἡ, ὄν (πόλεμος). Ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ κλίσιν ἔχων, ἢ ἄξιος εἰς πόλεμον. «Τὰ πολεμικά», τὰ πολεμικὰ ἔργα, πράγματα, ἢ τέχνη ἢ αἱ κατὰ τὸν πόλεμον ἀσκήσεις. «Ἡ πολεμική», προτυπ. τέχνη, ἢ τέχνη τοῦ πολεμεῖν. Διογ. Δ. 3, 100. «Τὸ πολεμικόν», τὸ σημεῖον τῆς μάχης, ὅθεν παρὰ Πολυβ. «Σημαίνειν τὸ πολεμικόν», δίδω τὸ σημεῖον εἰς μάχην, δηλ. ν' ἀρχίσωσιν αὐτήν. 2) ἐχθρικός, ἐχθρικῶς φρονῶν, φερόμενος. 3) προξενῶν, διεγείρων ἐχθροπάθειαν, ἔχθραν, Ξεν. Ἀπομν. 2, 6, 21. (Παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀναβ. 2, 6, 1. 6. 7. διακρίνεται ῥητῶς τὸ, πολεμικὸς ἀπὸ τοῦ, φιλοπόλεμος.) Ἐπίρρ. πολεμικῶς. ἐξαιρ. «Πολεμικῶς ἔχειν πρός τινα», φρονῶ ἐχθρικὰ κατά τινος.

Πολέμιος, ία, ιον, καὶ, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. πολεμίως. Ἀνήκων εἰς τὸν ἐχθρόν, ὅθεν πολεμία, ἡ, συνυπακουομ. τοῦ, γῆ, ἐχθρικὴ ἐπικράτεια, χώρα, ὁ τόπος τοῦ ἐχθροῦ. 2) ἐχθρικός, τινί, παρὰ δὲ Πινδ. Πυθ. 1, 30. 156. 2, 37. καὶ μετὰ γεν. ὅθεν ὡς οὐσιαστ. ὁ ἐχθρός, Ἡρόδ. 1, 78. 79. 3) ταὐτὸν τῷ, πολεμικός, Πινδ. «Τὰ πολέμια ἔργα», ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, ἔργα, ὁ πόλεμος, ἢ τέχνη τοῦ πολεμεῖν, ἢ πολεμική, πᾶν τὸ ἀνήκον εἰς πόλεμον, Ἡρόδ. 3, 4. 5, 78. 111. ἐν γένει, ἀσυμβίβαστος, ἀντίθετος, ἀντιμαχόμενος, Ἡρόδ. 7, 47. 48.

Πολεμιστά, ὁ, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ, πολεμιστής Ὀρφ. καὶ ὡς κλητ. τοῦ πολεμιστής, Ἰλ. Η, 49.

*Πολεμιστέον, καὶ πολεμιστέα, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, πολεμίζω.

Πολεμιστήρ, ῆρος, ὁ, = πολεμιστής. ὅθεν

Πολεμιστήριος, ὁ, ἡ· καὶ, ία, ιον. Ἀνήκων εἰς τὸν πολεμιστήν, πολεμικός, π. χ. ἵπποι, ἅρματα, Ἡρόδ. 1, 192. 5, 113. ἔτι δέ, «Τὰ πολεμιστήρια», συνυπακουομ. τοῦ, ἅρματα, τὰ πολεμικὰ ἁμάξια, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ά. 47. καὶ ε'. ά. 29. οὕτως ὠνομάζετο καὶ εἶδος ἀγῶνος, Ἀριστ. Νεφ. 28.

*Πολεμιστής, οῦ, ὁ (πολεμίζω). Στρατιώτης, ὅστις πολεμεῖ, μαχητής, ἀγωνιστής, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλ., ἔνθα εὑρηται καὶ ὁ τύπος, πτολεμιστής· παρ' Ἡρόδ. 1, 192. διωρθωσεν ὁ Wesseling.

*Πολεμίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ, πολεμιστήρ, Στρατιώτισσα, γυνὴ πολεμοῦσα, Αἰσχ. Χοηφ. 422.

Πολεμοδόκος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πολεμηδόκος.

Πολεμοκέλαδος, ὁ, ἡ (κέλαδος). Χαίρων εἰς τὰς πολεμικὰς βοάς· κραυγάς, τὰς πολεμικὰς βοάς ἀγαπῶν, πολεμικός ἢ πολεμικὸν κρότον, ἀλαλαγμὸν κόμπων ἢ διεγείρων, ἀλαλάζων, ποιητ.

Πολεμόκλονος, ὁ, ἡ (κλόνος) ταὐτὸν τῷ, πολεμοκέλαδος, ἢ πολεμικῶς σπεύδων, Ὅμ. Βατραχομυομ. 4. καὶ 267.

Πολεμόκρανος, ὁ, ἡ (πόλεμος, κραίνω). Τὸν πόλεμον διακρίνων, ἀποφασίζων, ἐκπληρῶν, τελειόνων, κρίσιμος, Αἰσχ. Θηβ. 167. décisif Γαλλ.

*Πολεμολεμεχανικός, ἡ, όν, κομ. λέξις παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 1082. σύνθ. ἐκ τοῦ, πόλεμος, Λάμαχος καὶ Ἀχαιός.

Πολεμόνδε, ἐπίῤῥ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ, εἰς πόλεμον, (ὡς τὸ «Οἰκόνδε», εἰς τὸν οἶκον). Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλ. ἔνθα εὕρηται καὶ, πτολέμόν δε.

Πολεμοποιέω, Μέλ. ήσω. Διεγείρω, προξενῶ ἀνάπτω τὸν πόλεμον ἢ διεγείρω τινὰ εἰς πόλεμον· ἢ εἰς ἔριν, ἐχθραν ἐμβάλλω, ἐχθρεύω τινά, κάμνω τινὰ ἐχθρὸν ἄλλου· ταὐτὸν τῷ, πολεμόω. Ἀκμαι. ἐκ τοῦ

Πολεμοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Διεγείρων, προξενῶν πόλεμον, ἀποστασίαν, ἐπανάστασιν, διχόνοιαν, ἐχθρας, κ. τ. τ. ἐχθρεύων τινά, ἐμβάλλων εἰς ἐχθραν μετ' ἄλλου, κάμνων αὐτὸν ἐχθρόν.

Πόλεμος, ὁ. Κυρίως ἡ διὰ χειρὸς ἐν παλάμῃ, πυγμῇ μάχη· εἶτα δέ, ἐν γένει, πόλεμος, ἀγών, ἔρις, φιλονεικία μεταξὺ δύο ἐθνῶν, ἢ δύο ἡγεμόνων, βασιλέων, οἵτινες καὶ καταστρέχονται διὰ τῶν ὅπλων· ἔτι δέ, μάχη, συμπλοκή, κτύπημα δύο ἐχθρικῶν στρατευμάτων, ἢ πρᾶξις τοῦ ἀναμεταξὺ των κτυπήματος· ἔτι δὲ καὶ ἡ εἰς μάχην τῶν στρατιωτῶν παράταξις· καὶ ὁ καιρὸς, καθ' ὃν μάχονται, πολλ. παρ' Ὅμ. ὅστις χρῆται καὶ τῷ τύπῳ, πτολεμος· παρὰ τούτῳ, ὡς καὶ παρ' Ἡτ. κυριεύει ἡ σημασ. τῆς μάχης, παρὰ δὲ τοῖς Μεταγενεστ. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ γενικὴ σημασ. τῆς λέξεως. «Πόλεμος Ἀχαιῶν, ἀνδρῶν», πόλεμος μὲ τοὺς Ἀχαιοὺς, ἀγὼν μὲ ἄνδρας, Ἰλ. Γ, 165. Ω, 8. Ὀδ. Ν, 91. καὶ ἀλλαχοῦ. Εὐχρηστοι παρ' Ὅμ. περιγραφικαὶ φράσεις εἰσὶν αὗται. «Ἔρις πολέμοιο· νεῖκος πολέμοιο· φύλοπις πολέμοιο», Ἰλ. Ν, 271. 635. Γ, 253. Ὀδ. Δ, 314. Σ, 264. καὶ ἀλλαχοῦ· πολλ. δὲ συνεκφέρει ὁ Ὅμ. μάχη, ὀμίστης κ. τ. τ. ὡς συνών· τῷ, πόλεμος. Καὶ παρ' Ἡροδ. ἐκλαμβάνεται ἐπί τε μάχης καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς σημασ. πολέμου. 2) μετωνυμ. πολεμικὴ ἑτοιμασία, ἡ δύναμις ἢ στρατός, (παρὰ τό, ΠΕΛΩ, συγγεν. τῷ, πάλλω, βάλλω, παλάμη, πελεμίζω, πόλος, πολέω, καὶ τῷ, Λατ. pello, bellum. ὅθεν, ἀναμφίβολος, ὁ ἀλαλαγμὸς, ἢ ἔπαινος συγκίνησις, ἡ κυρία σημασ.)

Πολεμοτροφέω, ῶ. Μ. ήσω (τρέφω). Θάλπω, τρέφω τὸν πόλεμον, φροντίζω ἵνα μὴ λάβῃ τέλος παρὰ τοῖς Ο'.

Πολεμοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Διὰ τοῦ πολέμου φθείρων, ἐξολοθρεύων, ἢ ἀφανίζων, καταστρέφων, Αἰσχ. Πέρσ. 654.

*Πολεμόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν), ποιητ. Πολεμικοῦ χαρακτῆρος ὤν, πολεμικῶς φρονῶν.

Πολεμόω, ῶ. Μ. ώσω (πόλεμος). Διεγείρω εἰς πόλεμον, ἢ ἐμπεριπλέκω τινὰ εἰς αὐτὸν· ἐχθρεύω, κάμνω ἐχθρὸν τινὰ μετά τινος, εἰς πόλεμον, εἰς ἐχθραν καὶ ἔριδας ἐμβάλλω τινὰ, μετὰ αἰτ. ὅθεν τὸ παθητ. «Πεπολέμωται», εἰς ἐχθραν προήχθη, εἰς πόλεμον διηγέρθη, πολέμιος τινὶ ἐγένετο.

Πολεμώνιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. δ'. 8. Polemonia. Πλίν. κέ 6.

*Πολέομαι, ἀρχαῖος Σολωνικὸς τύπος ἀντὶ, πωλέομαι· πρβ. τοῦτο.

*Πολέος, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, πολλοῦ, γεν. τοῦ, πολύς.

*Πολέσκετο, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, ἐπολεῖτο, παθ. ἢ μέσ. παρατ. τοῦ, πολέω.

Πολεύω, εύσω (πόλος, πολέω). ἐνεργ. στρέφω, γυρίζω, ἐξαιρ. «Πολεύω τὴν γῆν, ἢ καὶ ἄνευ τοῦ γῆν, ἀναστρέφω (ἀνεποδογυρίζω), ἀροτριῶ, ὀργόνω, τὴν γῆν, τὸ χῶμα, Σοφ. Ἀντ. 342. Valck diatr. p 246. «Ψυχὴν πολεύειν, διάγειν τὸν βίον, ὡς τό, πολεύομαι, Εὐρ. σπανίως ἀντὶ τοῦ, οἰκεῖν, συχνάζειν εἴς τι μέρος, μετὰ αἰτ. 2) ἀμεταβ. περιφέρομαι, περιστρέφομαι, π. χ. «Κατὰ ἄστυ πολεύειν», περιέρχομαι, περιδιαβάζω εἰς τὸ ἄστυ, ἢ διατρίβω ἐν αὐτῷ, ζῶ, κατοικῶ, Ὀδ. Χ, 223. οἱ Μεταγν. ἐχρῶντο ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. τῷ Μέσ. πολεύομαι, ὡς τό, στρέφομαι, Λατ. versari πρβ. πολέω. «Πολεύομαι παρὰ τὴν ὑπόθεσιν», στρέφομαι, διατρίβω, καταγίνομαι εἰς τὴν ὑπόθεσιν. (Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Πολεύομαι στρέφειν, οἰκεῖν, περιέχειν, περιάγειν. ποιητ.

Πολέω, ῶ. Μ. ήσω (πόλος). Γυρίζω, ἀναστρέφω, ἀναστρέφω, γυρίζω ἀνάποδα ἐξαιρετ. γυρίζω τὸ χῶμα μὲ ἀλέτρι, μετὰ ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, γῆν, ἀροτριῶ ὀργόνω, Ἡσ. 464. ὅθεν, πολεύω, πωλαω, τὸ Λατ. polare agros, Ἐνν. 2) περιφέρω, γύρω περιέρχομαι, περιάγω· καὶ, κατοικῶ, π. χ. κῆπον, Αἰσχ. Προμ. 305. (ὅθεν, πολεύω, πόλις. ὅρ. καὶ ΠΕΛΩ.)

*Πόλεων, γεν. πληθ. τοῦ, πόλις.

*Πολέων, ποιητ. καὶ Ἰων, ἀντὶ πολλῶν, πληθ. γεν. τοῦ, πολύς.

(Πολή, ἡ. Ἡ ἐπιφάνεια, ἡ ὄψις τινὸς πράγματος. (σώζεται μόνον ἐν τῷ ἐπίῤῥ. συνθέτῳ ἐπιπολῆς, ὅπερ ὅρα.)

Πόληες, ήων, Ἰων. πληθ. ὀνομ. καὶ γεν. τοῦ πόλις, ἀντὶ πόλεες, πόλεις, πόλεων. Ὅμ. ἐνικ. γεν. καὶ αἰτ. πόληος, Ὅμ. πόλη Ἰλ. Δ, 25. 51. Χ, 417. Γ, 50.

*Πόλησις, εως, ἡ (πολέω). Ἡ πρᾶξις τοῦ στρέφειν, γυρίζειν, τὸ γύρισμα, Πλάτ.

Πολιά, ἡ Ζήτ. ἐν τῷ, Πολιός.

Πολιαίνω, (πολιός). Πολιὸν ποιῶ. Παθ. πολιός, λευκὸς γίνομαι, ἀσπρίζομαι, καὶ μεταφορ. ἀσπρίζω ἀπὸ ἀφρὸν, Αἰσχυλ. Περσ. 109. ἐπὶ ἀφριζούσης θαλάσσης.

*Πολιάνθη, ης, ἡ (ἄνθος). Μύρον ἐκ τοῦ φυτοῦ πολίου.

Πολιαρχομέω, ῶ. Πολιαρχόμος εἰμί.

Πολιαρχόμος, ὁ. (πόλις, νέμω). Ὁ διοικητὴς, ὁ προεστὼς πόλεως τινὸς· βουληφόρος, διευθυντὴς τῆς πόλεως, ὡς ὁ παρὰ Γερμανοῖς Burgmeister, Stadtdirector. καὶ παρὰ Γάλ. Le bourgmestre, le maire, (Κοτζιάμπασης, Τουρκ.) Πλάτ. ἐπιστ. 13.

*Πολιάοχος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, πολιήοχος, πολιοῦχος, Πινδ. Ὀλ. 5, 22. (α)

Πολιαρχέω, ῶ. Πολίαρχος εἰμί ὁ, ἐστιν, ἄρχων, προεστὼς, πρῶτος, διοικητὴς εἰμὶ πόλεως τινός· καθόλου δὲ, δεσπόζω, ἐξουσιάζω τὴν πόλιν ὡς πολίαρχος. ἐκ τοῦ

Πολίαρχος, ὁ (πόλις, ἄρχω). Ἐξουσιαστὴς μιᾶς πόλεως. 2) ὁ διοικητὴς ἤτοι ὁ ἄρχων πόλεως τινός, gouverneur de la ville, praefectus urbis. Πίνδ. Νεμ. ζ'. 124. Εὐριπ. Ῥῆσ. 380.

Πολιάς, άδος, ἡ (πόλις) Ἐπίθ. τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει Ἀθηνᾶς ἐν Ἀθήναις, καθὸ προστάτιδος τῆς πόλεως, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 5, 82. «Λὴν ἐπωνομάζετο οὕτω καὶ ἐν πολλαῖς ἄλλαις Ἑλληνικαῖς πόλεσι, πρβ. Πολιοῦς.

*Πολιατῶν, Δωρ. ἀντὶ, πολιητῶν, γεν. πλ. τοῦ, πολιήτης.

Πολίδιον, τό. ἡ, Πολίδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πόλις. Μικρὰ πόλις.

*Πολίεθρον, τό, ὅρ. πτολίεθρον, Ἐτυμολ.

Πολιεύς, έως, ὁ, (πόλις). Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὡς προστάτου τῆς πόλεως, καθὼς τὸ, Πολιάς, τῆς Ἀθηνᾶς. Τὴν κατὰ συναιρ. γεν. πολιῶς ἔχουσιν ἀρχαῖοι Ἀττ. ἐπιγρ. πρ. πολιάς.

Πολίζω, Μέλ. ίσω. (πόλις) Κυρίως κτίζω μίαν πόλιν, ἢ θεμελιῶ, κάμνω τὴν ἀρχὴν εἰς τὴν σύστασιν μιᾶς πόλεως· ὅθεν καθόλου. κτίζω, θεμελιῶ, κάμνω τὴν ἀρχὴν εἴτε, Ἰλ. Η, 453. «Τεῖχος πολίσαμεν (ἀντὶ ἐπολίσαμεν)», Ἰλ. Ψ, 217. «Ἴλιος πεπόλιστον, ἔκτιστο. Ἡσ. Λεῖο. 39, 5. «Πόλις πεπόλισται», οὕτω πολλ. καὶ παρ' Ἡρόδ. 4, 108. 5, 13. 52· 7, 59. 108. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) «Πολίζειν χωρίον», κτίζειν πόλεις ἐν τινι τόπῳ, καὶ κατοικίζειν αὐτάς, Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. ς'. 4.

*Πολιή, ῆς, ἡ. Ἰων. ἀντὶ πολιά, θηλ. τοῦ πολιός.

Πολιήοχος, ὁ, ἡ καὶ Δωρ. πολιάοχος, = πολιοῦχος, Ἀπολλών.

Πολιήτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. πολιῆτις, ιδος, ἡ, παρὰ Ποιηταῖς ταὐτὸν τῷ, πολίτης, Ἰλ. Β, 286. πολλ. παρ' Ἡροδ. καὶ ἀντὶ τοῦ, συμπολίτης, συμπατριώτης, Ἡρόδ. 1, 120 ποιητ.

*Πολιήτις, ιδος, ἡ θηλ. τοῦ πολιήτης, ποιητ.

*Πολιήτωρ, ορος, ὁ = πολιήτης. ποιητ.

Πόλινδε, ἐπίῤῥ. ποιητ. ἀντὶ, εἰς τὴν πόλιν, ὡς τό, οἴκόνδε, Ὅμ.

Πολιόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ. (πολιός, θρίξ,) Πολιὰς τρίχας ἔχων.

Πολιοκόρσης, ου, ὁ (κόρση), ταὐτὸν τῷ, Πολιοκρόταφος, Νίκ. Χροσικ. θ'. 9.

Πολιοκρόταφος, ὁ, ἡ (κρόταφος). Πολιὸς τοὺς κροτάφους θηλ. πολιὰς, ἤτοι λευκὰς τρίχας εἰς τοὺς κροτάφους ἔχων, Ἰλ. Θ, 518. «Γέρων πολιοκρόταφος». Ἡσ. Ἔ. 183.

Πόλιον, τό. Εἶδος εὐώδους ἢ βαρείαν ὀσμὴν ἐκδίδοντος φυτοῦ, Διοσκ. γ'. 124. Πλιν. κ ά. 7. καὶ 10. Teucrium polium, Λιν. ἢ εἶδος τι συγγενὲς τούτῳ. Κατὰ τὸν Κολούμναν, Santolina chamaecyparissus, Λινναίου.

Πολιοπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Πολιοὺς, λευκοὺς πλοκάμους, τρίχας ἔχων. Κοιντ. Σμυρν. δ'. 14.

Πολιορκέω, ῶ. Μ. ήσομαι (πόλις, εἴργω, ἕρκος). Περικλείω, περικυκλόω μετὰ στρατευμάτων πόλιν τινὰ, ἵνα διὰ τῆς στενοχωρίας κυριεύσω αὐτὴν, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. Κατὰ τὸν σχολ. Θουκυδ. ά. 94. «Πολιορκεῖσθαι (λέγεται) τὸ μόνον πόλει προσκαθεζόμενοι πολεμοῦν. Ἐκπολιορκῆσαι δὲ τὸ τέλεως καταβαλεῖν τὴν πόλιν, καὶ εἰτελεῖν». Μεταφ. βασανίζω, θλίβω, τυραννῶ, στενοχωρῶ, Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ά. 17. (Τῷ μέλλ. πολιορκηθήσομαι χρῆται ὁ Ἡρόδ. 5, 34. καὶ 8. 40. παθητ. ἀντὶ, πολιορκηθήσομαι, ἔτι δὲ ὁ Θουκυδ. 3, 109 κτ.

Πολιορκητέος, έα, έον, ρηματ. επίθ. τοῦ, πολιορκέω. Ὅστις πρέπει νὰ πολιορκηθῇ, δεῖ πολιορκηθῆναι, ἢ πρέπει νὰ κυριευθῇ, Ξεν. Κυροπ. 7, 5, 7.

Πολιορκητής, οῦ, ὁ (πολιορκέω). Ὁ πολιορκῶν τὰς πόλεις, ὁ δὶ ὅπλων ἐξ ἐφόδου ὁρμῶν εἰς αὐτάς, ἢ κυριεύων αὐτάς, ἐξ οὗ

Πολιορκητικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πολιορκεῖν· εἰς τοῦτο κλίσιν ἢ ἄσκησιν ἔχων, ἢ κατάλληλον, εὔχρηστον, ἀναγόμενον εἰς τὴν πολιορκίαν. ὅθεν, »Πολιορκητικά, τὰ, σύγγραμμα περὶ τῆς πολιορκητικῆς τέχνης

Πολιορκία, ἡ (πολιορκέω) Ἡ διὰ στρατευμάτων περικύκλωσις πόλεώς τινος πρὸς ἅλωσιν, ἢ προσβολὴ αὐτῆς ἐξ ἐφόδου, Ἡρόδ. 5, 34. καὶ Ξενοφ. Μεταφ. στενοχωρία, ἐνόχλησις, τυραννία, βάσανος, Πλούταρχ. Σύλλα. 25.

Πολιός, ὁ, ὄν. Ψαρός, γρίβος, ὑπόλευκος, λέγεται ἐπὶ χρώματος λευκοῦ μεμιγμένου μετὰ μέλανος, ἐξαιρ. ἐπὶ τριχῶν τῆς κεφαλῆς λευκῶν διὰ τὸ ἀρχόμενον γῆρας, Ἱπ. Θ. 271. ὅθεν, ἡ πολιά, ἡ γεροντικὴ ἡλικία, Ruhnk. Rut. Lup. p. 268. αἱ πολιαὶ (τρίχες), ἄσπρα μαλλία, λευκαὶ τρίχες, Ἰλιάδ. Χ, 77. »Τρῖχας πολιὰς, λευκὰς. καὶ Πινδ. Ὀλ. 4, 40. »Ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις, μὲ τὰς κρυμμένας μακρὰς λευκάς πως τρίχας, Ἀρστρ. Ἱππ. 523. 908. Λατ. banae, prostupae. comae. καὶ ὁ ἔχων πολιὰς τρίχας καλεῖται πολιὸς παρ' Ὅμ. παρ' ᾧ ἄλλως ἐν χρήσει λέξις καὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ λύκου, τοῦ σιδήρου καὶ τῆς ὑπολεύκου ἀφριζούσης θαλάσσης, Ἰλ. Ο, 190. καὶ Τ, 229. »Πολιὴν ἅλα, λευκὴν διὰ τὸν ἀφρόν. καὶ Κ, 334. »Λύκος πολιός, τεφρώδης, κιφελός, γρίβος. Ι, 336. »Σίδηρος πολιός, μελανόλευκος, τοιοῦτον γὰρ τὸ χρῶμα τοῦ σιδήρου, καὶ μάλιστα ὅταν ᾖ ἐξεσμένος καὶ ἠκονημένος, γραβανός. Ὁ Ὅμ. χρῆται προσέτι ταύτῃ τῇ λέξει ἐνίοτε καὶ ὡς κοινοῦ γένους, π. χ. »Ἀλὸς πολιοῖο, Ἰλ. Τ, 223. Ὀδ. Ε, 410. ὡσαύτως καὶ οἱ Ἀττ. 2) λευκός, ἄσπρος διόλου, κατ' ἐντεῦθεν τροπ. αἴθριος, καθαρός, εὐδιος, π. χ. ἀήρ, Ἡσ. Ἔ. 479. 498. ἀήρ, Ἀπολλ. Ῥ. τὸ δὲ παρὰ Πινδ. Πυθ. 4, 175. »Πολιὰς γαστρὸς, σημαίνει βέβαια μόνον τὴν μήτραν μιᾶς γραίας, ἐπειδὴ ὁ Πελίας ἐρωτᾷ τὸν Ἰάσονα ἐπίτηδες ἀγροίκως, ποία γραῖα σὲ ἔβαλεν εἰς τὸν κόσμον, ὅρ. Boeck. expl. σελ. 272. 3) μεταφ. παλαιός, π. χ. πολιὸς λόγος, πολὺ φημισμένος κ. τ. τ. Seidl Εὐρ. Ἡλ. 695. (συγγεν. τῷ, πελλός, ἢ πελλὸς πέλλιος, πέλιος, καὶ τῷ Λατ. pullus), ὅθεν

Πολιότης, ητος, ἡ. Ἡ μετὰ μέλανος μεμιγμένη λευκότης, ψυχότης, τὸ γραῖον, ἀσπρολιά, ριον τεφρώδες τοῦ χρώματος· ἢ τὸ λευκοειδὲς χρῶμα.

***Πολιότριχος**, ὁ, ἡ (θρὶξ) = πολιοθρὶξ.

Πολιοῦχος, ὁ, ἡ (πόλις, ἔχω). Πόλιν ἔχων, κύριος, ἢ προστάτης πόλεώς τινος, ἀεὶ ἐπίθ. ἐφόρου θεότητος πόλεώς τινος, ὡς τό, πολιεύς, καὶ, πολιάς. »Ἀθηναίη πολιοῦχος, παρὰ Χίοις, Ἡρόδ. 1, 160. Ταὐτόσημόν ἐστι καὶ τὸ, πολιεοῦχος, πολιετοῦχος, πολιήοχος, Δωρ. πολιάοχος.

Πολιοφάγος, ὁ. Ὁ λευκὸς καὶ γέρων πολυφάγος, αμφ.

Πολιοφυλακέω, ῶ. Μ. ήσω (φυλάττω). Φυλάττω, φρουρῶ, διευθεντέω τὴν πόλιν, 2) φυλάττω τὴν πόλιν, ἡγοῦν διατρίβω, μένω μέτα εἰς τὴν πόλιν κλεισμένος, δὲν στρατεύω ἔξω, Πολύβ. 18, 22, 4.

***Πολιοφύλαξ**, ακος, ὁ, ὅρ. πολιτοφύλαξ.

Πολιόχρως, ωτος ὁ, ἡ (χρώς). Ἔχων πολιὸν, ἄστρον δέρμα, ἢ σῶμα, ἐν γένει, λευκός, »Πολιόχρως κύκνος, Εὐρὶπ Βάκχ. 1359.

Πολιόω, (πολιὸς) Πολιὸν, ψαρὸν, γρίβον ποιῶ. Παθ. πολιοῦμαι, λευκὸς ἢ ψαρὸς γίνομαι.

Πολίπορθος, ὁ, ἡ (πόλις, πέρθω). Πορθῶν καὶ ἐξολοθρεύων τὰς πόλεις, Αἰσχυλ. Ἀγ. 792.

Πολιρράιστης, ου, ὁ. (ῥαίω) ταὐτὸν τῷ, Πολίπορθος, Λυκόφρ. 210.

Πόλις, εως, Ἐπ. ηος, Ἰωνικ. καὶ δωρ. γεν. πόλιος κ. τ. λ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς καὶ πόλεος, κ. τ. λ. καὶ παρὰ τοῖς Ἴων. ποιηταῖς καὶ, πόλευς, Θέογν. 776. 1043. Ὁ Ὅμ. ἔχει τοὺς ἀεολοῦντας τύπους ἐνικ. ὀνομ. πόλις. γεν. πόλιος, τὴν καὶ ὡς διτύλλαβον ἐν χρήσει, Ἰλ. Β, 811. Φ, 567. ὡς παρὰ τοῖς Ἀττ. πόλεως, Ρορ. Εὐρ. Μηδ. 906. καὶ πόληος, ὡσαύτως, Ἡσ. Ἀσπ. 285. Λείψ. 3, 5. τὴν δοτ. πόλει καὶ πόληϊ αἰτ. πόλιν· ὁ δὲ Ἡσ. Ἀσπ. 105. καὶ τὴν αἰτ. πόληα· τὴν πληθ. ὀνομ. πόλιες, πλὴν μόνον ἐν Ὀδ Ο, 412. συνηθ. δὲ, πόληες· τὴν πληθ. γεν. πολίων· τὴν πληθ δοτ. πολίεσσιν, πλὴν μόνον ἐν Ὀδ Φ, 252. Ω, 355. τοὐναντ. δὲ Δωρ. πολίεσι, παρὰ Πινδ. Πυθ 7, 9. συμπτχ. Λακεδ. Θουκ. 5, 77 · 79. τὴν πληθ. αἰτ. πόλεις, πόλιας καὶ πόληας, τὴν δὲ, πόλιας, ἅπαξ καὶ ὡς διτύλλαβον, Ὀδ. Ε, 560. καὶ κατὰ συναλ. αἰτ. πόλις, Ἡρόδ. τὴν δὲ Ἀττ. γεν. δυϊκὴν ὀνομ. καὶ αἰτ. πόλει, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμστλ. 194. πρβ. καὶ, πτόλις· (πέλω, πολέω). Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πόλις· πλῆθος πολλῶν οἰκιῶν ᾠκοδομημένων εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν περιοχὴν, διῃρημένων εἰς ὁδοὺς καὶ συνοικίας καὶ διὰ τείχους καὶ ὀχυρωμάτων περικεκλεισμένων· πάνυ εὔχρηστος ἡ λέξις καὶ παρ' Ὅμ. αὐτῷ καὶ Ἡσ. ὡς καὶ παρ' Ἡροδ. »Πόλις ἄκρη καὶ, ἀκροπάτη, = ἀκρόπολις, τὸ κάστρον μιᾶς πόλεως Ἰλ., ἀνθ' οὗ ἐλέγετο καὶ, πόλις, ἁπλῶς, ἄνευ προσθήκης ἄλλης λέξεως, Βρ. Ἀριστφ. Ἱππ. 1092. Λατ. 245. 2) εἰς ἀλόκληρος τόπος, χώρα, παρ' ὅσον αὐτὴ ἔχει πόλιν καὶ κατοικεῖται ὑπὸ ἀνθρώπων, Ὀδ. Ζ, 177. Heinr. Ἡσ. Ἀσπ. 380. ἔτι δὲ Ἰλ. Ρ, 143. Στράβ. 8. σελ. 356. καὶ ἐντεῦθεν καὶ νῆσος ὑπ' ἀνθρώπων κατοικουμένη, Ἀριστφ. Κίρ. 251. Εὐρ. Ἰων 294. καὶ παρ' Ὅμ. αὐτῷ, Ἰλ. Ξ, 230. πρβ. Boeckh expl. Πινδ. Ὀλ. 7, 34. Dissen Ἰσθμ. 4, 49. κτ. »Πόλις καὶ ἄστυ· τοῦτο μὲν ἐπὶ τῶν τειχῶν καὶ οἰκιῶν, ἐκεῖνο δὲ ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς ἑταιρίας καὶ συστάσεως τῶν πολιτῶν· ὡσαύτως, »Δήμοός τε πόλις τε. ἔνθα ὅμως τὸ, πόλις ἐνταῦθα δηλοῖ τὰ τείχη καὶ τὰς οἰκίας· ὅθεν παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. τὸ, πόλις σημαίνει καὶ, πολιτεία, ἡγοῦν, ἐπαρχία, χώρα τις, ἔχουσα εἶδός τι διοικήσεως, ἢ καὶ αὐτοὶ οἱ συνιστῶντες τὴν πολιτείαν πολῖται, Valck. Φοιν. 932. ἔτι δὲ, τὸ δίκαιον πολίτου, Ἀριστφ. Βατρ. 715. ἐξαιρ. ἡ ἐλευθέρα πολιτεία, ἡ δημοκρατία, Σοφ. Ἀντ. 737. »Τὰ τῆς πόλεως, τὰ πράγματα τῆς πόλεως, ἢ πολιτικὴ διοίκησις· ἐνίοτε, βασίλειον, μοναρχία, π. χ. ἡ τῶν Ῥωμαίων πόλις. 3) ὅτε δὲ ὁ λόγος περὶ Ἀθηνῶν, τότε σημαίνει τὸ μὲν, πόλις, τὴν Ἀκρόπολιν, τὸ κάστρον, τὸ δὲ, ἄστυ, τὴν λοιπὴν πόλιν, ἐπὶ ὃ καὶ τῆς Ἀκροπόλεως ὑπερασπισταὶ θεοὶ ἐκαλοῦντο πολιοῦχοι, πρὸς δὲ τούτοις ἐπωνομάζετο ὁ μὲν Ζεὺς, Πολιεύς, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ, Πολιάς, Heinst. Ἀριστφ. Πλουτ. σελ. 203. Βρ. Ἀριστφ. Λυσ. 245.

Πόλισμα, τό. (πολίζω). Ἡ κτισμένη εἴς τι μέρος πόλις· καὶ καθόλου, ἡ ἄνευ τείχους πόλις, Ἡρόδ. 1, 57. 98. ἔτι δὲ πόλις μετρίου μεγέθους, κωμόπολις καὶ, χώρα ὁλόκληρος κατοικημένη, Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ζ. 12. καὶ Wunderl. obscr. p. 190.

Πολιτισμάτιον, τό, ὑποκορ. Μικρὸν πόλισμα, κώμη, πολίχνιον.

Πολισμός, ὁ (πολίζω). Κτίσις, θεμελίωσις πόλεώς τινος, Διονύσ. Ἁλικ.

***Πολισσοῦχος**, ὁ, ἡ, = πολιοῦχος

***Πολίσσαμεν**, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ, ἐπολίσαμεν, ἀ. πρόσ. πληθ. ἀορ. ἀ. τοῦ πολίζω.

Πολισσονόμος, ὁ, ἡ (πόλις, νέμω). ποιητ. Κυβερνῶν ἢ διοικῶν πόλιν, πολιτείαν, Αἰσχυλ. Χοηφ. 861. »Ἀρχὴ πολισσονόμοις, ἡ διευθύνουσα καὶ διοικοῦσα τὴν πόλιν, »Πολισσονόμος βιοτὰν (ὁ αὐτ. Πέρσ. 871.), ἡ κοινωνικὴ καὶ συντροφικὴ ζωή, ἢ ἡ πολιτικὴ κοινωνία ἔν τινι πολιτείᾳ, βασιλείῳ.

***Πολισσόνομος**, ὁ, ἡ. Ὑποκείμενος εἰς τοὺς νόμους μιᾶς πόλεως, πολιτείας.

Πολισσός, ὁ, ἡ (σώζω). Τὴν πόλιν ἢ τὰς πόλεις σώζων, ὑπερασπίζων, φυλάττων, Ὅμ. Ἥμν. ζ. 2.

***Πολισσοῦχος**, ὁ, ἡ. ποιητ. τῷ, πολισοῦχος Αἰσχ. Ἀγ.

Πολιστής, οῦ, ὁ, (πολίζω). Ὁ κτίστης καὶ θεμελιωτὴς πόλεώς τινος, ὁ πολίζων χώραν τινὰ, Ἡμιφδός. Εὐρ. Ἐρεχθ. παρὰ Δυκ. 24. Ὀρακε. Δυκοῦρ. σελ. 99. Aucl. Lex. σλ. 135.

Πολιτάρχης, ου, ὁ, καὶ παρὰ τῷ Αἰνείᾳ, Κεφ. 26. πολίαρχος, ου, ὁ. Ὁ διοικητὴς τῆς πόλεως, ταὐτὸν τῷ, πολίαρχος, Ν. Δ. (?)

Πολιτεία, ἡ (πολιτεύω), Ἰων. πολιτηΐη. Ἡ σχέσις τοῦ ἐλευθέρου πολίτου πρὸς τὴν πολιτείαν· ἢ κατάστασις τοῦ πολίτου· τὸ δίκαιον τοῦ πολίτου, Ἡρόδ. 9, 34. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐν γένει, ἡ κατάστασις, ἢ ἡ ἀναστροφὴ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ πολίτου ἢ τοῦ ἰδιώτου. 2) ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, ἡ διαγωγὴ, ἡ ζωὴ ἢ τὰ ἔργα καὶ αἱ πράξεις τοῦ πολιτικοῦ ἀνθρώπου, τὰ πολιτικά του φρονήματα· ὁ τρόπος τοῦ μεταχειρίζεσθαι καὶ ἐπιμελεῖσθαι, ἢ ἐξασκεῖσθαι καὶ ἐνεργεῖν τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, ἢ τὰς ὑποθέσεις τῆς διοικήσεως. 3) διοίκησις τῆς πόλεως, ἢ τῆς ἐπικρατείας, τοῦ βασιλείου· ἢ πολιτικὴ κατάστασις, τὸ πολιτικὸν σύστημα, ἐξαιρ. τὸ δημοκρατικὸν· ἢ γνῶσις μιᾶς πολιτείας ἢ πολλῶν πολιτῶν· πληθ. αἱ ὑποθέσεις τῆς πολιτείας· αἱ ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν πολιτείαν. 4) ἡ πολιτεία (τὸ στράτευμα), καὶ μάλιστα ἡ ἐλευθέρα πολιτεία.

Πολίτευμα, τό (ποτιλεύω). Κυρίως, ἡ πρᾶξις, τὸ ἔργον, ἡ ἄσκησις, ἢ ἡ διαγωγὴ, τὸ φέρσιμον, τὸ σύστημά τινος εἰς τὴν διοίκησιν τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων· ἐν γένει = πολιτεία. (ν—ν)

***Πολιτευτέον**, θετικ. ἐπίρρ. τοῦ πολιτεύω ἢ πολιτεύομαι.

Πολιτευτής, οῦ, ὁ (πολιτεύω). Ὁ ἐνασχολούμενος, εἰς τὴν διοίκησιν τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων, ὁ πολιτικὸς ἀνήρ. Ὁ Ἀρτεμίδωρος γ'. 16. καὶ ἀ. 76. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ δημαγωγός, ὡς ἑρμηνεύει τοῦτο καὶ ὁ Μοίρις.

Πολιτεύω, μέλ. εύσω (πολίτης). Διοικῶ τὴν πολιτείαν, Θουκυδ. 2, 37. 65. β) κάμνω τινὰ πολίτην, τάττω αὐτὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν πολιτῶν, Διοδ. 11, 72. μ) ἄνευ πτωτικοῦ, ζῶ ὡς ἐλεύθερος πολίτης ἐν τινι πολιτείᾳ, Πολυβ. 4, 75, 2. ἀ. κτκ. τῷ, πᾶν ποιεῖν τὸ προσταζόμενον παῖς βασιλικοῖς. — Παρὰ πολὺ δὲ εὐχρηστότερόν ἐστι 2) τὸ ἀποθετ. πολιτεύομαι, καὶ α) μὲν ὡς παθετ. ἀποθ. ἀόρ. ἐπολιτεύθην, ἐνεπολιτεύθην, πολίτης εἶμι πολιτείας τι ὄς, ζῶ καὶ πράττω, ἀναστρέφομαι, διάγω ὡς πολίτης, ὅτω καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, ἀστεύομαι, ἐν γένει, ζῶ, φέρομαι, καθὼς ἀνήκει εἰς τὸν πολίτην, καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ χρέος τῶν πολιτῶν, Θουκυδ. 6, 92. Λυσ. κατὰ Εὐάνδρ. 5. Ἰσοκρ. Ἀρεοπαγ. 15. πρὸς Φίλιππ. 5. πολλὰ εὔχρηστον παρὰ Ξενοφ., Δημ. καὶ Πολυβ. ἐν χρήσει καὶ κατὰ μέλλ. πολιτεύσομαι καὶ παρακ. πεπολίτευμαι, ὅθεν ἡ μετοχ. »Πεπολιτευμένος, ὁ κεκοσμημένος τὰ ἤθη καὶ τὴν διαγωγήν· 2) ὡς μετ. Ἀποθ.,

ἀόρ. ἐπολιτευσάμην, λαμβάνω μέρος, εἶμαι ἐμπεπλεγμένος εἰς τὴν διοίκησιν τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων, εἰς τὴν Δημοκρατίαν, ὅ ἐστι, λαμβάνω μέρος εἰς τὰς πολιτικὰς διοικήσεις, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, φέρω, ἔχω δημόσιόν τι ἀξίωμα, διοικῶ, κυβερνῶ τὰς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας, διοικητὴς εἰμὶ τῆς πόλεως, τῆς πολιτείας· »Πολιτεύεσθαι πολιτείαν παράνομον«, (Αἰσχ.) διοικεῖν κατά τινα παράνομον, ἤτοι ἐναντίον τῶν νόμων τρόπον. »Ταῦτα πεπολίτευμαι« (Δημοσθ.), τοιαύτη ἦτον ἡ ἐμὴ πολιτικὴ διαγωγή, ἰδοὺ τὰ ὅσα ἔπραξα, ὁπόταν ἤμουν εἰς τὴν ἐπιστασίαν τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων· »Πολιτευόμεθά τινινα (Ἀριστ.) καὶ, »Πολιτεύεσθαι ὑπέρ τινινα«, ἀντὶ τοῦ διοικεῖν πρὸς ὄφελος τινός. Πλάτ. Διοικοῦμαι ὑπὸ νόμους καὶ πολιτείαν ζῶ· »Εὖ πεπολιτευμένη πόλις« (Πλατ.), ἡ καλοὺς νόμους ἔχουσα, ἥτις καλῶς διοικεῖται.

Πολιτεία, ας, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Πολιτεία, Ἡρόδ.

Πολίτης, ου, ὁ (πόλις). Ὁ ἐγκάτοικος πολίτης μιᾶς πόλεως ἢ πολιτείας, Ὅμ. cito, on· β) ὁ συμπολίτης, συμπατριώτης· γ) ἐν γένει, πᾶν εἴτε μετάτινος συζῇ ἢ συνδιαιτᾶται κατὰ τὸν ἴδιον τόπον ἢ χώραν, ὅθεν καὶ, »Θεοὶ πολῖται« = πολιοῦχοι· Παρ' Ἡροδ. Ἰων. πολήτης· 2, ὁμοῦ κύριον ἀνδρός, Ὅμ.

Πολιτίζω, Μ. ίσω· ταὐτὸν τῷ, πολιτεύω.

Πολιτικός, ή, όν (πολίτης). Ἀνήκων, ἢ πᾶν ὅ,τι ἀνάγεται, ἀνήκει, ἁρμόζει, πρέπει, ἴδιον ἐστὶν εἰς τὸν πολίτην, ἢ ἰδιώτην· ὁ ἐν πόλει διαστρεφόμενος ἀστεῖος· 2) ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν βουλευτὴν, πολιτάρχην, δημαγωγὸν ἄνδρα· ἐπιτήδειος ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας, ὅθεν πολιτικεύω, ὁ κατὰ τὰ πολιτικὰ ἐπιτήδειος, l'homme d'état. 3) ἀνήκων εἰς τὴν πολιτείαν ἢ εἰς τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας, Ἡρόδ. »Τὸ πολιτικόν«, τὸ τάγμα τῶν πολιτῶν, οἱ πολῖται αὐτοί· ὁ πολιτικὸς ὀργανισμός, τὸ σύνταγμα μιᾶς πολιτείας, Ἡρόδ. 7, 103. »Τὰ πολιτικά«, αἱ ὑποθέσεις τῆς πολιτείας· »Τὰ πολιτικὰ πράττειν«, διοικεῖν τὰς τῆς πολιτείας ὑποθέσεις, τὸ καὶ εἶναί τις διοικητὴς, πολιτάρχης, Ξενοφ. Ἀπομ. ά. β'. 16. »Πολιτικῶς ἔχειν«, φρονεῖν ἢ πράττειν ὡς πολίτης, πατριώτης, Ἰσοκρ. Πανηγ. »Κοινωνία, πολιτική«, Ἀριστοτελ. τὸ συμπολίτευμα, ἡ κοινωνία, καὶ συναναστροφὴ τῶν ἀνθρώπων πόλεως τινός, la société civile politique. »Φύσει μὲν ἐστιν ἄνθρωπος ζῶον πολιτικόν«, Ἀριστ. Πολ. γ'., ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη διὰ τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν· 4) ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν δημόσιον ζωὴν καὶ διαγωγὴν, ἢ εἰς τὰ ἔθιμα καὶ συνηθείας τῶν πολιτῶν, δημόσιος, π. χ. λόγος· 5) ἐπὶ τῆς γλώσσης ἢ ἐκφράσεως, ὃν τρόπον αὐταὶ περιοῦσι εἰς τὴν ζωὴν τῶν πολιτῶν ἢ εἰς τὰς δημοσίους πράξεις καὶ δικαστήρια, notus civilisque et proprius sermo Suet. πρβλ. Schaef. Διον. συν. σ. σλ 6, 7. Ἐπίρρ. πολιτικῶς, καθὼς ἀνήκει εἰς πολίτην, εἰς καλὸν πολίτην, ἢ εἰς πολιτικὸν ἄνδρα, εἰς τὸ συμφέρον τῶν πολιτῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, μὲ εὐγένειαν, μὲ πολιτικὸν poliment. Ὁ Ἡσ. ἔχει· »Πολιτικῶς, ἀστείως καὶ μετὰ τέχνης τινός.

Πολῖτις, ιδος, ἡ θηλυκ. τοῦ, πολίτης. Πολίτισσα, συμπολίτισσα.

Πολιτισμός, ὁ (πολιτίζω). Ἡ διοίκησις τῆς πολιτείας, ἡ κυβέρνησις τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων, ταὐτὸν τῷ Πολιτεία, Διογ. Λαέρτ. δ'. 39.

Πολιτογραφέω, ῶ, Μλ. ήσω (πολίτης, γράφω). Γράφω ἐν τοῖς πολίταις, δέχομαι τινὰ ὡς πολίτην, δίδω τὸ πολιτικὸν δίκαιον ἢ τὸ δίκαιον τοῦ πολίτου εἴς τινα, μετὰ αἰτιατ. Πολύβ. ὅθεν

Πολιτογραφία, ἡ. Ἡ καταγραφὴ καὶ συναρίθμησις τινὸς εἰς τὴν τάξιν τῶν πολιτῶν.

Πολιτοκάπηλος, ὁ (κάπηλος). Ὅστις ἐμπορεύεται μὲ τὴν πολιτείαν, ἢ μὲ τοὺς πολίτας, τοὺς πωλεῖ, τοῦτ. προδίδει αὐτοὺς, Σουίδ. ἐν λέξ. Ζήνων.

Πολιτοκοπέω, ῶ (πολιτοκόπος) = δημοκοπέω· χαμερπῶς κολακεύω τοὺς πολίτας, Πολιτοκοπία, ἡ· καὶ, Πολιτοκόπος, ὁ (κόπτω) ταὐτὸν τῷ, δημοκοπία, καὶ δημοκόπος. Παρὰ Πλάτωνι τῷ Κωμικῷ ἔκειτο ποτὲ τὸ, πολιτοκοπεῖν, ἀντὶ τοῦ, λοιδορεῖν, κωμῳδεῖν, Φρύν. σλ. 468.

Πολιτοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Πολλὰ ἐπιβλαβὴς καὶ ὀλέθρος διὰ τοὺς πολίτας, ἢ διὰ τὴν πολιτείαν, ὁ τῇ πόλει ὄλεθρον φέρων· χώρα καὶ ἀνθρώπους φθείρων, ἀφανίζων, Πλατ, Νομ. 9. σλ. 854.

Πολιτοφύλακες, οἱ, παρὰ τῷ Ἀριστ. Πολιτ. ἐ. 6. καὶ β'. 8. ἐν τῇ Δεριτσῃ ἐλέγετο τὸ ἀνώτατον κριτήριον, ἢ ἡ ἀνωτάτη ἀρχή.

Πολιτοφυλακέω, ῶ (πολιτοφύλαξ). Φυλάττω τοὺς πολίτας πόλεως ἢ πολιτείας, παρατηρῶ αὐτοὺς, ἔχω προσοχὴν, ἔγκοιαν αὐτῶν, τόσον ἐπὶ τῶν διοικητῶν, ὅσον καὶ ἐπὶ ἐχθρικῆς φρουρᾶς, φρουρῶ, ὅθεν

*Πολιτοφυλακία, ἡ. Τὸ φυλάττειν ἢ παρατηρεῖν τοὺς πολίτας, ἢ φρουρὰ μιᾶς πόλεως.

*Πολιτοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φυλάττων ἢ παρατηρῶν τοὺς πολίτας· πληθ. πολιτοφύλακες, ὅρ. ἀνωτέρω.

Πολίχνη, ἡ (πόλις). Μικρὰ πόλις, Πλάτ. σπάνιος ὑποκορ. τύπος, ὅρ. Βουστμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σλ. 336.

*Πολίχνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πολίχνη.

Πολιώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος, πολιός). Ὑπόλευκος, τεφρώδης, ἀσπροδερός, γρίβος, πολιὸς κατὰ τὸ εἶδος.

Πολίωσις, ἡ (πολιόω). Τὸ ποιεῖν τι ὑπόλευκον, ψαρὸν, ἀσπροδερόν, ἢ τὸ γίνεσθαι τοιοῦτος.

Πολλά, πληθ. οὐδέτ. τοῦ πολύς.

Πολλαγόρασος, ὁ, ἡ (ἀγοράζω). Πολλὰ ἀγοράζων, Πολυδεύκ. ς'. 15.

Πολλάκις, Ἰων. πολλάκι, ἐπίρρ. (πολλός, πολύς). Πολλαῖς φοραῖς, συνήθ. ἐπὶ χρόνου, συχνάκις, συχνά, Ὅμ. καὶ Ἡσ. μετὰ τινος κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου χρῶνται ὅτε μὲν τούτῳ, ὅτε δὲ ἑκείνῳ τῷ τύπῳ. Καὶ παρ' Ἡροδ. εὑρίσκεται μὲν ἀμφότεροι οἱ τύποι, ἀλλ', ὡς φαίνεται, ἀδιακρίτως καὶ ἀδιαφόρως· πολλάκις δὲ ἀμφιβόλως ἢ ἀνάγνωσις· »Τὸ πολλάκιον τὸν περισσότερον καιρὸν«, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Πινδ. Ὀλ. 1, 52. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀριθμοῦ, »πολλάκις μύριοι ἢ μυρίοις«, πολλαῖς φοραῖς μύριοι· ἐν γένει, ἀντὶ τοῦ, μέγας ἀριθμὸς, Πλάτ. Νομ. 7. σλ. 810. Δ. 2) πολλαχῶς θεωρουμένου τοῦ πράγματος, κατὰ πλέον ἢ ἕνα τρόπον, κατὰ πολλοὺς, λόγους, τρόπους, Δημ. Στεφ. 167. 3) ἀντὶ τοῦ, τυχόν, ἴσως, μάλιστα, τωόντι, ὅταν προηγῶνται οἱ ὑποθετικοὶ σύνδεσμοι εἰ, ἐάν, ἄν, ἢ τό, μή, ἵνα μή, καθὼς καὶ παρὰ λατ. si forte, ne forte, Ἀττ. Θουκυδ. 2, 16. »Μὴ πολλάκις ἢ αὐτός. κ. τ. λ.« ἐξαιρτ. πάνυ εὔχρηστον παρὰ Πλάτ., Wolf. εἰς Φαίδωνα σλ. 25. Heind. Φαίδων σλ. 60. Ε. (- υυ)

Πολλαπλασιάζω, Μλ. άσω (πολλαπλάσιος). Αὐξάνω, πληθύνω, πολλαπλάσιον ποιῶ· καὶ πολλαπλασιάζω ἕνα ἀριθμὸν· ὅθεν

Πολλαπλασίασις, ἡ· καὶ, Πολλαπλασιασμός, ὁ, ἡ. Αὔξησις, ὁ πληθυσμὸς· τὸ πολλαπλάσιον ποιεῖν ἢ γίνεσθαι.

*Πολλαπλασιεπιμόριος, ὁ, ἡ. Πολλαπλάσιος ἐπιμόριος, Νικομ. Ἀριθμ. σλ. 32.

Πολλαπλάσιος, ία, ιον· καὶ, πολλαπλάσιος, ὁ, ἡ. ἐπίρ. πολλαπλασίως, καὶ, πολλαπλασίων, ὁ, ἡ, ἐπίρ. πολλαπλασιόνως (πολύς). Πολλαῖς φοραῖς, ἢ πολλάκις περισσότερος ἢ μεγαλήτερος, περισσότερος κατὰ τὸν ἀριθμὸν, ἢ κατὰ τὸ μέγεθος, μετὰ γενικῆς, ἢ ἐπιφερομένου τοῦ, ἤ, ἤπερ, Ἡρόδ. 4, 50. 7, 48. Θουκ. 4, 94. Ἰων. πολλαπλήσιος, ίη, ιον, ὅστις οὗτος τύπος ἔστιν ὁ εὐχρηστότερος παρ' Ἡρόδ., ἐν ᾧ τοῦ κειτοῦ τὸ πολλαπλήσιος ὑπάρχει τύπος ἀνύπαρκτος, εὑρισκόμενος μόνον ἐν κακαῖς ἐκδόσεσιν. Ὁ Ἡρόδ. ὅμως ἐχρήσατο, καθὼς φαίνεται, καὶ τῷ συνήθεσι τύπῳ· ἐν δὲ 7, 160. ἐγράφη, καθὼς ἔχουσιν ὅλα τὰ χειρόγραφα, πολλαπλάσιος ἐν ταῖς ἐκδόσεσι, καὶ οὕτως ἔγραφε καὶ ὁ Γαισφ. ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ 4, 50. 5, 45. 8, 10. ἔνθα τὰ χειρόγραφα ἀμφιβόλως· (— πλήσιος) ὅθεν

Πολλαπλασιόω, ταὐτὸν τῷ, πολλαπλασιάζω.

*Πολλαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, = πολλαπλάσιος.

Πολλαπλασίωσις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πολλαπλασίασις, Ἀριστ. Πολιτ. ἐ. 8, καὶ Πλάτ. Πολιτ. ἐ. 11.

*Πολλαπλήσιος, ίη, ιον, Ἰων. ἀντὶ πολλαπλάσιος, Ἡρόδ.

Πολλαπλόος, όη, όον, καὶ συναιρ. πολλαπλοῦς, ῆ, οῦν. Πολλῶν λογιῶν, πολυειδὴς, ποικίλος, διάφορος· καὶ μεταφ. ὡς ὁ Πλάτ. ἐν πολ. γ'. λέγει· »Διπλοῦς ἀνὴρ καὶ πολλαπλοῦς« ἀντὶ τοῦ, πολύπλοκος, ποικίλος κατὰ τὸ ἦθος· ἀντίθ. τῷ, ἁπλοῦς, εὐθύς.

Πολλαχῇ, ἐπίρ. Εἰς πολλὰ μέρη, εἰς πολλοὺς τόπους· 2) συχνάκις, πολλαῖς φοραῖς, Ἡρόδ. 3) κατὰ πολλοὺς διαφόρους τρόπους, ἢ λόγους, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. γ'. 5. »Οὐδαμῇ πλεῖον ἑπτὰ ἡμερῶν, μεῖον δὲ πολλαχῇ«, κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους. Ξενοφ. Κυρουπ. β', β'. 14. »Πολλαχῇ ἐλάττονος ἀξία διαπρατεῖσθαι«.

Πολλαχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ πολλοὺς τόπους, ἀπὸ πολλὰ μέρη.

Πολλαχόθι, ἐπίρρ. ταὐτὸν τῷ, πολλαχῇ, καὶ πολλαχοῦ. Εἰς πολλοὺς τόπους, εἰς πολλὰ μέρη.

Πολλαχόσε, ἐπίρ. Εἰς πολλοὺς τόπους, πρὸς πολλὰ μέρη, Ξενοφ.

Πολλαχοῦ, ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, πολλαχῇ. Εἰς πολλὰ μέρη, εἰς πολλοὺς τόπους, Ξενοφ. Πορ. ά. 3. »Ἀπολλαχοῦ βλαστάνειν« 2) συχνάκις· ὁ αὐτ. Ἀναβ. δ'. ά. 19. »Πολλαχοῦ πολλοῦ ἄξιος ἐγένετο, συχνάκις, εἰς πολλὰς εὐκαιρίας καὶ περιστάσεις. Ἡρόδ. 6, 122.

Πολλαχῶς, ἐπίρ. Κατὰ πολλοὺς τρόπους, λόγους, πολλῶν λογιῶν, παντοίως.

Πολληπλήσιος, ίη, ιον. Ἰωνικ. ἀντὶ, πολλαπλάσιος, ὑπάρχει τύπος κακῶν ἐκδόσεων ἀνύπαρκτος ἀντὶ τοῦ μόνου ὀρθοῦ, πολλαπλήσιος, καὶ ὁ Lob. Φρυν. σλ. 663. δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπερατπισθῇ αὐτὸν, ἐν ᾧ μάλιστα αὕτη ἡ λέξις οὔτε ἀπαντᾶται, καθὼς αὐτὸς σημειοῖ, παρ' Ἡρόδ. 1, 155.

Πολλοδεκάκις, ἐπίρ. (δεκάκις). Πολλάκις δεκάκις, κωμ. ἀντὶ τοῦ, πολλάκις, πολλαχῶς, Ἀριστφ. Εἰρ. 243. (α)

Πολλόν, Πολλός, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ, πολύ, πολύς. Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἔστι δὲ ἀρχαῖος ὁ σχηματισμὸς, ὅθεν τὸ, πολλοῦ, κ. τ. λ. Ἀπολλών. Ἀργ. ά 760. »Βούπαις οὔπω πολλόεν, οὐκ ἔτι μέγας, οὐν ἦτον ἀκόμη μεγάλος. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. ἔστιν ὁ εὐχρηστότερος τύπος, παρὰ τῷ ὁποίῳ εὑρίσκεται ὁ νεωτ. τύπος, πολύς, σπανιώτατα καὶ μόνον κατ' αἰτιατ. ὀρθοτ.

πολύν, ἐν 3, 57. 6, 125. καὶ οὐδέτ. πολὺ ἐν 2, 106. 3, 38. καὶ κατ' αἰτ. πληθ. ἄρτον. πολέας, 2, 107. Παρὰ Τραγ. ἔστι μὲν σπάνιος, ἀλλ' οὐχὶ ἀνήκουστος, π. χ. παρὰ Σοφ. Ἀντ. 86. Τραχ. 1196.

Πολλοστημόριος, ὁ, ἡ (μόριον). Ὑπὸ πολλῶν μερῶν ἢ μορίων συνιστάμενος· ἄρα πολλὰ ὀλίγος ἢ πολλὰ μικρός, εἰς ἐκ τῶν πολλῶν. »Τὸ πολλοστημόριον, μέρος τι ἐκ τῶν (πολλῶν, ὅ ἐστι τὸ μικρότερον, τὸ βραχύτερον μέρος, ἀντὶ τοῦ, τὸ πολλοστὸν μέρος, τὸ πολλὰ μικρόν, βραχύ· ἐκ τοῦ

Πολλοστός, ἡ, ὄν. ἐπίρ. πολλοστῶς, (πολλός, πολύς). Εἷς ἐκ πολλῶν, εἷς ἐκ τοιούτων, οἷοι ὑπάρχουσι πολλοί, »Πολλοστὸς ὢν τῶν Συρακουσίων καὶ τῷ γένει, καὶ τῇ δόξῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις, Ἰσοκρ. Ἀρχιδ. σ. 186. ἔνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς Συρακουσίους, ὀηλ. κοινός, ποταπός· ὅθεν ἐν γένει, ποταπός· καὶ, μικρός, ὀλίγος, βραχύς, Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. ς'. 7. »Οὐδὲ πολλοστὸν μέρος αὐτῶν, οὐδὲν μικρόν τι μέρος· οὕτω καὶ ἐν γ'. ἀ. 6. παρὰ Δείβαν. »Πολλοστὸν ὢν ὑφείλομεν, παπόνθαμεν, πολλὰ ὀλίγα ἐπάθαμεν ἀπ' ὅσα ἐφοβούμεθα· ἡμπορεῦμεν πρὸς τούτοις νὰ τὸ μεταφράσωμεν καὶ διὰ τοῦ, πολύς. »Τὰ πολλοστὰ σκληρότητιν, Πλάτ. Φίληβ. §. 27. τὸ ἔχον τὴν ἐλαχίστην σκληρότητα, ἀντίκειται τῷ, σκληροτάτοις, ἄρα, ἀντὶ τοῦ, πολλὰ ὀλίγον σκληρά, ὡς καὶ τὸ παρ' αὐτῷ, ἔτι· »Τὰς πολλοστὰς ἡδονάς, τὰς μικροτάτας, βραχυτάτας, τὸ βραχύτατον μέρος αὐτῶν· »Τὸ πολλοστόνω, τὸ μικρότατον μέρος· »Τὸ πολλοστὸν μέρος», κλάσμα μὲ μέγαν παρονομαστήν· »Τοῖς πᾶσι πολλοστῷ ὄντι, πάντων εἰς πολλὰ κατωτέρῳ ὄντι· Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδᾳ· 2) ἐπὶ καιροῦ, »πολλοστῷ ἔτει», εἰς τὸ ἔσχατον τῶν πολλῶν ἐτῶν, ὀηλ. μετὰ πολλὰ ἔτη· ὅθεν »Πολλοστῷ χρόνῳ», κυρίως κατὰ τὸν ἔσχατον τῶν πολλῶν χρόνων, ἤγουν μετὰ πολὺν καιρόν, Ἀριστοφ. Εὐρ. 559 Meineke Μένανδρ. σλ. 116. 3) παρὰ τοῖς Μεταγγ. καὶ = πολλύς, ὡς ἐν Βασιλ. β'. 23. »Πολλοστὸς ἔργοις», ὁ πολλὰ πράξας, ποιήσας, ὅτε καὶ ἀντίκειται τῷ, ὀλιγοστός.

Πολλοῦ, συνυπακουομ. τοῦ χρόνου. Ἐκ πολλοῦ χρόνου, μετὰ πολὺν χρόνον, ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρόν, ἢ ἀπὸ πολύς, Ἀριστοφ. 2) συνυπακουομ. τοῦ τιμήματος, ἀντὶ τοῦ, ἀκριβόν, ἐπὶ μεγάλης τιμῆς πράγματός τινος, πολὺ ἀκριβόν. »Πολλοῦ ποιεῖσθαι», μεγάλως τιμᾶν, »Πολλοῦ δεῖν, οὐδαμῶς, οὐδ' ὅλως, πολὺ λείπει· 3) ἀντὶ τοῦ, πάνυ, λίαν, κατὰ πολλά, »Θρασὺς εἶ πολλοῦ», εἶναι κατὰ πολλὰ αὐθάδης, Ἀριστοφ. Νεφ. 912. »Πολλοῦ δύνασθαι παρά τινι», ἔχειν μεγάλην δύναμιν, ἰσχύειν πολὺ εἴς τινα, Ἀλκίφρ. ἀ. Ἐπιστ. 9. ὅρ. πολύς.

Πολογραφία, ἡ (γράφω). Περιγραφὴ τοῦ οὐρανοῦ, ἢ τῶν οὐρανίων σωμάτων, Ἱπποκρ. ἐπιστ. σλ. 1285. Σύγγραμμά τι τοῦ Δημοκρίτου, οὕτως ἐπιγραφόμενον, ὑπῆρχεν, ὡς φαίνεται, περιγραφὴ, τῶν πόλων. Διογ. Λ. 9. 48. ἐκ τοῦ

Πόλος, ὁ (ΠΕΛΩ, πέλομαι, πολέω) Κυρίως ὁ στρωφεύς, ὁ στρόφιγξ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου περιστρέφεταί τι ὁ ἄξων, ἐξαιρ. α) ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ἀρκτικὸν καὶ τὸ νότιον σημεῖον αὐτῶν, τὸ κατέναντι τῶν οὐρανίων πολικῶν σημείων κείμενον, ὁ πόλος, ἀρκτικὸς καὶ μεσημβρινός· β) ἔτι δὲ, ἡ γηΐνη τραπὰ, ὁ οὐρανὸς αὐτός, ὁ κύκλος ἐν οὐρανῷ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἄστρον τι περιοδεύει, Πλατ. γ) ὁ πολικὸς ἀστὴρ, ὁ ἀρκτοῦρος, Κρατοσθ. Καταστερ. 2. Hygen. poet. astron. 3, 1. Herm. Εὐρ. Ἰων, σλ. ιβ'. 2) παρὰ Διοδ. ἐν. 27. τὰ ἐπὶ τοῦ ἄξονος τῆς ἀμάξης κείμενα κυκλοειδῆ καὶ σιδήρεια πτερά, ἐφ' οἷς ἐπιστηρίζεται τὸ τῆς ἁμάξης κιβώτιον· 3) ἡ γεωργημένη γῆ, τὸ κατὰ πρῶτον ἀναποδογυριζόμενον χωράφιον εἰς γεωργίαν, ἄρουρα, νειός, Ξενοφ. Οἰκον. ἐν. 8. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἡ μεταβεβλημένη γῆ εἰς καταστορὴν· 4) ὡρολόγιον ἡλιακόν, δεικνύον μόνον τὰς ὥρας, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ λεπτά, Πολυδ. δ'. 46. καὶ Ἀθην. 5 σλ. 208. »Πόλος κατὰ τὴν ὀροφὴν ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἀχραδίνην ἀπομεμιμημένον ἡλιοτροπίου· καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. ἦν, ὡς φαίνεται θηλ. γένους Λουκ. Λεξιφαν. 4. Jdeler Chronol. ι. σελ. 333. κατ' ἄλλους δὲ ἀστρονομικὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυε τὰς φάσεις τῶν καιρῶν, Ἡρόδ. 2, 109. ὅστις συνεκφέρει τὸ, πόλος μετὰ τοῦ, γνώμων. »Πόλου μὲν γὰρ καὶ γνώμονα, καὶ τὰ δυώδεκα μέρεα τῆς ἡμέρας, παρὰ Βαβυλωνίων ἐμάθον οἱ Ἕλληνες».

Πολτάριον, τό· καὶ, πολτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ πόλτος. Μικρός, ἢ ἀχρεῖος πόλτος· πρβλ. πόλψις

Πολτοποιέω, ῶ. Πόλτον ποιῶ, ἢ εἰς πόλτον ποιῶ τι.

Πόλτος, ὁ, Ζυμὲς μετ' ἀλεύρου καὶ τυροῦ ἢ μέλιτος ἐφημένος· ἀλευρία, κουρκοῦτι, παπάρα, ἀθάρα, Διοσκορ. β'. 115. λατ. puls, pultis, pulpa. πρβ. πόλος, ὅθεν

Πολτώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος πόλτου ἔχων, ἐκ πόλτου ὤν.

Πολυαγάπητος, ὁ ἡ (ἀγαπάω). Πολὺ ἠγαπημένος, Γραμμ.

Πολυάγκιστρος, ὁ, ἡ (ἄγκιστρον). Ἔχων πολλὰ ἄγκιστρα· ὅθεν, τὸ πολυάγκιστρον, ταὐτὸν τῷ, »Πολυάγκιστος ὁρμιά» (Ὀππιαν. Ἁλ. γ' 78.), ὁρμιά, ἡ σχοινίον ἁλιευτικὸν πολλὰ ἀγκίστρια ἔχον, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ παραγάδιον λεγόμενον.

Πολυαγρής, ές, ὁ, ἡ (σπανιώτερος τύπος, ἀνθ' οὗ συνηθέστερον) πολύαγρος, ὁ, ἡ (ἄγρα). Πολλὴν ἄγραν, ἢ πολλὰ λάφυρα ποιῶν· ὅστις κάμνει πολὺ κυνήγιον· τὸ δεύτερον ἐν Ἀναλεκ. β'. σλ. 452. ὅθεν

Πολυαγρία, ἡ. Ἡ μεγάλη, πολλὴ ἄγρα, τὸ πιάνειν πολὺ κυνήγιον, Πολυδ. 12. ἐκ τοῦ

*Πολύαγρος, ὁ, ἡ, = πολυαγρής.

Πολυάδελφος, ὁ, ἡ (ἀδελφός). Ἐκ πολλῶν ἀδελφῶν συνιστάμενος, πολλοὺς ἀδελφοὺς ἔχων.

*Πολυαή, ὁ, ἡ (ἄημι), ποιητ. Πολλὰ ἢ δυνατὰ φυσῶν.

Πολύαθλος, ὁ, ἡ (ἆθλον). Πολλὰ ἆθλα καὶ βραβεῖα εἰς τοὺς ἀγῶνας λαβών· νικητὴς κατὰ πολλοὺς ἀγῶνας. 2) ὁ πολλὰ ἆθλα, ἀγῶνας, κόπους ὑπομείνας, Ἑμμωδός.

*Πολύαιγος, ὁ, ἡ (αἴξ). Πλούσιος εἰς ποίμνια, αἶγας.

Πολυαίκας, ταὐτὸν τῷ, Πολυαίξ. »Λόγος τις πολυαίκας φέρεται τῶν φιλοσόφων», Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 9.

Πολυαίματος, ὁ, ἡ (αἷμα). Πολὺ αἷμα ἔχων, πλήρης, γεμάτος αἵματος.

*Πολυαιμάω, ῶ (πολύαιμος). Πολὺ αἷμα ἔχω. ὅθεν

Πολυαιμία, ἡ. Τὸ πολύ, περισσὸν αἷμα ἔχειν, ἡ πληθὺς καὶ περίσσεια τοῦ αἵματος.

Πολύαιμος, ὁ, ἡ (αἷμα). Καὶ, Πολυαίμων, ονος, ποιητ. Αἰσχ. Ἱκ. 853. ταὐτὸν τῷ, Πολυαίματος. Πολὺ αἷμα ἔχων, αἱματώδης. 2) κατεῤῥαμμένος.

Πολυαίνετος, ἢ Πολύαινος (αἰνέω). Πολλὰ ἐπαινετός, ἔνδοξος ἐν γένει πολλοῦ ἐπαίνου καὶ μεγάλης τιμῆς ἄξιος, περίφημος, Ἰλ. Λ. 430. Παρ' Ὁμ. ἀπαντᾶται τετράκις καὶ μόνον ὡς ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁ Βοῦττμ. ἐν Λεξιλ. 2. σελ. 114. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν πολύαινος, μετὰ τινων ἀρχαίων, διὰ τοῦ, πολύμυθος ἐπὶ τῆς σημασίας οὐχὶ τοῦ, μυθολόγος, ἀγαπῶν νὰ ὁμιλῇ πολλὰ, ἐτοιμολόγος, ἢ ὁποία αὕτη ἑρμηνεία ἁρμόζει κάλλιον διὰ τὸν Νέστορα, ἀλλ' ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, πλούσιος εἰς εὐφυεῖς ὁμιλίας, ἄρα παρὰ τὸ, αἶνος, ἐπὶ τῆς σημασίας, καθ' ἣν ἀπαντᾶται ἐν Ὀδ. Ξ, 508. Ἡσ. Ἔ. 202. (τό, πολυαίνετος, ἔχει ὁ Εὐρ. Ἡρακλ. 754. εὐχρηστότερον τό, πολυαίνετος).

*Πολυαίνος, ὁ, ἡ (αἰνέω) = πολυαίνετος.

Πολυαίξ, ικος, ὁ, ἡ (πολύ, αἴσσω). ποιητ. Πολλὰς ὁρμὰς καὶ μετατροπὰς, σφοδρὰν κίνησιν κλονισμοὺς ἔχων, ἡνωμένος μὲ τοιαῦτα, πολυκίνητος, πολυόρμητος, ἰδιά τῆς πολλῆς κινήσεως ἢ τοῦ ἀγῶνος κοπιάζων, παρ' Ὁμ. ἐπίθετον τοῦ πολεμικοῦ καματοῦ, ἐν ᾧ καὶ πολλαὶ κινήσεις ἐνιάσι τὸν μαχητὴν, Ἰλ. Α, 165. Τ, 328. Ε, 811. (υυ-ᾱ, ικος, -υ)

Πολυάκανθος, ὁ, ἡ (ἄκανθα). Πολλὰς ἀκάνθας ἔχων. 2) ἢ πολυάκ. θάμνος τις, διὰ τὸ ἔχειν πολλὰς ἀκάνθας, Θεόφρ. Φυτικ. Ἱστορ. ς'. 3. (υυυ-υ)

Πολυάλγης, ὁ ἡ (ἄλγος). Πολλοὺς καὶ σφοδροὺς πόνους προξενῶν, ἀλγεινός.

Πολυάλγητος, ὁ, ἡ (ἀλγέω). Πολλοὺς καὶ σφοδροὺς πόνους αἰσθανόμενος, πολλοὺς πόνους ὑποφέρων. καὶ περίλυπος.

*Πολυαλδής, ὁ, ἡ (ἀλδαίνω), ποιητ. Πολλὰ θρεπτικός.

Πολυαλθής, ές, ὁ, ἡ (ἄλθος). Πολλὰς ἀῤῥωστίας ἰατρεύων, πολλὰς νόσους ἰώμενος, χρησιμεύων ὡς ἰατρικὸν διὰ πολλὰς νόσους, Διοσκ.

Πολυάλφιτος, ὁ, ἡ (ἄλφιτον). Πολὺ ἄλφιτον ἢ ἄλευρον διδούς. »Πολυάλφιτος κριθὴν», Θεόφρ. ἱστ. Φυτ. ἡ. 4.

*Πολυαμάρτητος, ὁ, ἡ. Ὁ πολλὰς ἁμαρτίας πράξας, πλήρης ἁμαρτιῶν, Ἑμμωδ.

*Πολύαμμος, ὁ, ἡ (ἄμμος). Πλήρης ἄμμου, πολλὴν ἄμμον ἔχων, Ἡσυχ.

Πολυάμπελος, ὁ, ἡ (ἄμπελος). Πολλὰς ἀμπέλους ἔχων.

Πολυαναγνωσία, ἡ (ἀναγιγνώσκω). Πολλὴ ἀνάγνωσις, μάθησις, προερχομένη ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀνάγνωσιν, πολυμάθεια, Ἀθην. σλ. 654.

*Πολυανάλωτος, ὁ, ἡ (ἀνα)ίσκω). Ἀπαιτῶν ἢ προξενῶν πολλὴν δαπάνην, Ἑ. Μ. σελ. 756. 48

*Πολυανδρέομαι, μέσ. Ἀποθ. ἀντὶ πολυανδρέω.

Πολυανδρέω, ῶ (πολύανδρος). Πολλοὺς ἄνδρας ἔχω, εἶμαι πολλὰ πολυάνθρωπος, εὐπορῶν ἀνδρῶν ἢ ἀνθρώπων, ἐκ τοῦ πολύανδρος. ὅθεν

Πολυανδρία, ἡ. Τὸ πολὺ πλῆθος, ἀφθονία ἀνθρώπων ἢ ἀνδρῶν, Συνέσ. Ἐπιστ. 138.

Πολυάνδριον, τό. Τὸ ταφεῖον ἢ ὁ τόπος, ἔνθα θάπτονται πολλοί, Αἰλιαν. ποικ. Ἱστ. Ἡρωδιαν. καὶ Αἰσωπ. Μῦθ. 73. 3 2) παρὰ Πλουτάρχῳ, τόπος, ὅπου πολλοὶ ἄνθρωποι συνέρχονται, συναζονται.

Πολύανδρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ. Πολλοὺς ἄνδρας ἔχων. 2) συνήθ. πολυάνθρωπος, πλήρης ἀνδρῶν, ἢ ἀθρώπων. »Πολύανδροι φρόντισιν», ἀντὶ τοῦ, Πολλοί, Αἰσχύλ. Ἀγ. 689. Λέγεται καὶ ἐπὶ γυναικὸς πολλοὺς ἄνδρας ἐχούσης, πολύγαμος.

*Πολυανθέα, καὶ

*Πολυάνθεια, ἰδιαίτ. ποιηθ. θηλ. τοῦ πολυανθής

Πολυάνθεμος, ὁ, ἡ (ἄνθεμον). Πολλὰ ἄνθη ἔχων, πλήρης ἀνθέων, ἢ ἐστολισμένος μετὰ ἀνθέων, Μίμν. καὶ Πίνδ.

Πολυανθής, ὁ, ἡ, καὶ, πολύανθος (ἄνθος). Πολλὰ ἄνθη ἔχων. Ὀδυσ. Ξ, 353. καὶ Τιμ. Ὀμ. 18, 17. ταὐτὸν τῷ, Πολυάνθεμος. Ὁ ποιητ. σχηματισμὸς »Πολύανθος» κεῖται ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς, Τιμ. ν'. 7.

Πολυάνδραξ, ακος, ὁ, ἡ (ἀνδραξ). Πολλους ἀνδρακας ἔχων.

*Πολυανθρωπέω. Εἶμαι πολυάνθρωπος, Στεφ. Βυζ.

Πολυανθρωπηστία, ἡ, = πολυανθρωπία. Τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων· τὸ πρῶτον παρ' Ἰωσήπ. ἀρχ. ἀ. δ'. 1. ὅπου τὰ Χειρόγραφα τὸ δεύτερον ἔχουσι, ἀμφ.

Πολυανθρωπία (πολυάνθρωπος), = πολυανθρωπηστία.

*Πολυανθρωπίζω (πολυάνθρωπος). Πολυάνθρωπον ποιῶ, Γαλλ. peupler.

Πολυάνθρωπος, ὁ, ἡ. Ὁ πολλοὺς ἀνθρώπους ἔχων, γεμάτος, συνεστάμενος ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους, Θουκυδ.

*Πολυάντυξ, υγος, ὁ, ἡ (ἀντυξ). Πολλὰς ἀντυγας, στρογγυλότητας ἢ κύκλους ἔχων, Παῦλ. Σιλ. Ἀριθ. 169.

Πολυάνωρ, ορος, ὁ, ἡ. Ὁ πολλοὺς ἀνθρώπους, ἄνδρας ἔχων, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πολύανδρος, Ἀρστφ. Ὄρν. 1313. (υυ – –)

*Πολυάρατος, ὁ, ἡ, ὁρ. πολυάρητος. (υυ – – υ)

Πολυάργυρος, ὁ, ἡ (ἄργυρος) Πολὺν ἄργυρον ἔχων, πλήρης ἀργυρίου, πλούσιος, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἡροδοτ. 5, 49.

(Πολυάρην, ὁ, ἡ.) ξόν. Πολύαρνι, Πολύαρνος.

Πολυάρητος, ὁ, ἡ (ἀράομαι). Ἰων. ἀντὶ πολυάρατος. Λίαν, ἢ συχνὰκις εὐκταῖος. Πολύευκτος, πολυπόθητος, μετὰ πολλῶν εὐχῶν γενόμενος, τινί, Ὀδυσ. Ζ, 280. Τ, 404 Τμν. Δημ. 229. Παρὰ τοῖς μεταγραφεῦσι «Πολυάρατος» εὑρίσκεται, Δαμάσκιος, παρὰ Σουΐδᾳ ἐν Λεξ. Φρηματισμός. (υυ – – υ, Ἰων. υυυ-υ, Ἀττ.)

Πολυάριθμος, ὁ, ἡ (ἀριθμός). Πολὺς κατὰ τὸν ἀριθμόν, πολλαπλάσιος.

Πολυαρκής, ές, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Πολυαρκῶς (ἀρέω). Ὁ πολύ, ἢ ἐπὶ πολὺ ἀρκῶν, ὁ ἐξαρκῶν, φθάνων, ὧν ἀρκετὸς εἰς πολλοὺς ἢ διὰ πολὺν καιρόν, ὅθεν καλῶς προβεβλημένος, εὐετήμων πλούσιος, μεγάλος, τὸ ὑπερθετ. πολυαρκέστατος, π. χ. ποταμός, Ἡρόδ. 4, 53.

*Πολυάρκυς, υος, ὁ, ἡ (ἄρκυς) Πολλὰ δίκτυα ἔχων, πλούσιος εἰς δίκτυα, ἢ ἔνθα μεταχειρίζονται πολλὰ δίκτυα, ἐπὶ κυνηγεσίου.

*Πολυάρμητος, ὁ, ἡ (ἅρμα). Ἔχων πολλὰς ἁμάξας, πλούσιος εἰς πολεμικὰς ἁμάξας.

Πολυαρμόνιος, ὁ, ἡ (ἁρμονία). Ἐκ πολλῶν ἁρμονιῶν συνεστάμενος, μετὰ πολλῶν ἁρμονιῶν, ἢ ἔχων, μελῳδῶν ψαλλόμενος (ὕμνος).

*Πολύαρνι, μεταπλαστικὴ δοτ. τοῦ πολύαρνος ὡσπερεὶ ἀπὸ πολυάρνη, Ἰλ. Β, 108. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σ. 228. 256.

*Πολύαρνος, ὁ, ἡ (ΑΡΗΝ ἀριθ.). Πολλὰ ἀρνία ἢ πρόβατα ἔχων, πολλῶν ἀρνῶν δεσπότης, πολλοὺς ἀρνὰς ἔχων, ἐν γένει, πολυθρέμμων, πλούσιος εἰς θρέμματα, ἢ μεταπλαστ. δοτ. πολύαρνι, ὁρ. ἀντιθέτ. Πρβ. πολύρρην.

Πολυάρουρος, ὁ, ἡ (ἄρουρα). Ἔχων πολλὰς ἄρουρας, ἤτοι πολλοὺς ἀγρούς, πολλὰ χωράφια, πλούσιος εἰς ὑποστατικά.

Πολυαρχία, ἡ. Ἡ ἀρχή, ἐξουσία καὶ διοίκησις πολλῶν, ὁπόταν δηλαδὴ ἄρχωσι πολλοί, Ξενοφ. Ὁ Ὅμηρος τοῦτο, Πολυκοιρανίαν, εἶπεν, ἐκ τοῦ

Πολύαρχος, ὁ, ἡ (ἄρχω). Ὁ πολλοὺς τόπους, ἢ ἀνθρώπους ἐξουσιάζων· ἐν χρήσει μόνον τὸ οὐδέτερον, ἤτοι πολύαρχον, ἀντὶ τοῦ, πολυαρχία, Γρηγ. Ναζ.

Πολυάστερος ποιητ. ἢ Πολύαστρος, ἀστήρ, ἄστρον), κοιν. ὁ, ἡ Πολλὰ ἄστρα ἔχων.

Πολυάστυρ, ερος (ἀστήρ), = πολυάστρος.

Πολυαστράγαλος, ὁ, ἡ (ἀστράγαλος). Πολλοὺς ἀστραγάλους ἔχων. «Πολυαστράγαλος μάστιξ», Ἀναλ. β'. τελ. 295. ἤτις ἄλλως, ἀστραγαλωτὴ λέγεται (υυ-υυυ)

*Πολύαστρος, ὁ, ἡ (ἄστρον), ταὐτὸν τῷ ποιητ. πολυάστερος.

Πολυάσχολος, ὁ, ἡ (ἄσχολος). Πολλὰς ἀσχολίας, ὑπηρεσίας, ὑποθέσεις ἔχων, Λουκιαν. Φιλόπατρ. 25.

Πολυαύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (αὔλαξ). Πολλὰς αὔλακας ἔχων. «Πεδίον Πολυαύλακον», κατὰ τὸν Σουΐδαν, μέγα, πλατύ, εὐρύχωρον, ἐκτεταμένον, ἀντίκειται τῷ, Ὀλιγαύλαξ, μικρὸν καὶ στενόν, Ἀνθολ.

Πολυαυξής, ες, ὁ, ἡ (αὐξάνω). Πολλὰ αὐξάνων, ἢ αὐξήμενος· ἄρα, δυνατός, ἰσχυρός, μεγαλος.

Πολυαύχενος, ὁ, ἡ· καὶ, πολυαύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ἔχων πολλοὺς αὐχένας. 2) στερεόν, δυνατὸν αὐχένα, λαιμὸν ἔχων, Γεωπ.

Πολυαύχην, ενος, ὁ, ἡ, = πολυαύχενος. Πολλοὺς αὐχένας ἔχων, Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Α, 493.

*Πολυαυχής, ὁ, ἡ. Λίαν αὐχήνες, κομπαστής.

Πολυάφορμος, ὁ, ἡ (ἀφορμή). Ἔχων πολλὰς ἀφορμὰς, ἢ ὕλας, αἰτίας, ἢ 2) βοηθητικὰς πηγὰς, πλούσιος, δυνατός, Εὐσταθ

Πολυᾶχητος, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Πολυήχητος.

*Πολυαχθής ὁ, ἡ (ἄχθος). Πολὺ ὀχληρός, βαρετός.

Πολυάχυρος, ὁ ἡ (ἄχυρον). Πολὺ ἄχυρον, λέπυρα ἢ πίτυρα ἔχων.

Πολυβάθιστος, ὁ, ἡ (βαθίζω) ταὐτὸν τῷ, Πολύβατος, ἀμφ.

*Πολυβάρβαρος, ὁ, ἡ (βάρβαρος). Πολὺ βάρβαρος.

Πολυβάτειος, ὁ, ἡ (βάτος). Περιέχων πολλὰς βάτους.

Πολύβατος, ὁ, ἡ (βαίνω). Ἐπὶ τοῦ ὁποίου πολλοὶ περιεπάτησαν, πολὺ βατός, συχνοπατούμενος, Πινδ. καὶ Διον. Ἅλικ.

Πολυβαφής, ές, ὁ, ἡ (βάπτω). Μετὰ πολλῶν χρωμάτων βεβαμμένος, πολὺ ἢ πολλάκις βαμμένος, Αἰσχ. Περσ. 274.

*Πολυβέλεμνος, ὁ, ἡ (βέλεμνον, ποιητ. Διαπρατθεὶς ἀπὸ πολὺ βέλη, ἢ ἔχων πολὺ βέλη.

Πολυβενθής, ές, ὁ, ἡ (βένθος). Πολὺ βαθύς, ὁ πολὺ ἢ μέγα βάθος ἔχων, παρ' Ὅμ. ἐπίθ. τοῦ, λιμὴν καὶ ἅλς, Ὀδ. Δ, 406. Ἰλ. Α, 432.

Πολυβήματος, ὁ, ἡ (βῆμα). Πολὺ βήματα κάμνων· πολλῶν βημάτων τὸ μῆκος ἢ πλάτος.

Πολύβιβλος, ὁ, ἡ (βίβλος). Συνεστάμενος ἐκ πολλῶν βιβλίων ἢ τόμων.

Πολύβιος, ὁ, ἡ (βίος). Πολὺν βίον ζωτικὴν ἰσχύν, ζωηρότητα ἔχων. ὅθεν, πολύζωος, μακρόβιος, νίνακ. β) πολὺν βίον, περιουσίαν ἔχων, πολὺ πλούσιος. 2) ὀνόματα ἀνδρῶν.

Πολυβλαβής, ές, ὁ, ἡ (βλάπτω). Ὁ πολλαπλῶς, πολλοῖς ἢ πολὺ ἐπιβλαβής. 2) παθ. πολὺ βλαμμένος· ὑποκείμενος εἰς πολλὴν βλάβην· εὐκολόβλαπτος, Πλουτ.

Πολυβλαστής, ές, ὁ, ἡ (βλαστάνω). Πολὺ βλαστάνων, ἢ πολλοὺς βλαστοὺς ἐκφύων, ὅθεν

Πολυβλαστία, ἡ. Τὸ πολὺ βλαστάνειν, φύειν, πολλοὺς βλαστοὺς ἔχειν.

*Πολυβλέφαρος, ὁ, ἡ (βλέφαρον). Ἔχων πολὺ βλέφαρα, ἤτοι ὄμματα Νόνν. Διον. 30 65.

Πολυβόειος, ἢ ποιητ. πουλοβόειος, ὁ, ἡ, καὶ, εία, ειον (βόειος). Ἐκ πολλῶν βοείων δερμάτων συνεστάμενος, Κοϊντ. Σμυρν. γ'. 238. «Ἀσπίδα πουλυβόειαν.»

Πολυβοησία, ἡ· ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἀρτεμιδώρῳ, ἀντὶ, περιβοησία.

*Πολυβόητος, ὁ, ἡ (βοάω). Ἐν πολλῇ βοῇ, θόρυβῳ ὤν, ὅθεν, πολὺ περίφημος, Σχολ. Αἰσχ. Ἱκετ. 545.

Πολυβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ πολὺ βάλλων, ῥίπτων καταπέλτης, Φίλων Μαθημ. σελ. 75.

Πολυβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Πολὺ ἢ πολὺ τρώγων, πολυφάγος.

Πολύβοσκος, ἡ, ἡ (βόσκω). Πολὺ βόσκων, τρέφων, Πινδ. Ὀλ. ζ'. 145.

*Πολυβότειρα, ἡ, Θηλυκ. τοῦ πολυβοτήρ. Ἡ πολλοὺς, ἢ πολὺ θρέμματα, ἢ λίαν τρέφουσα, βόσκουσα, πολλε παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. εἴτινες χρῶνται αὐτῷ καὶ κατὰ τὸν ποιητ. τύπον πουλυβότειρα καὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ, χθών, καὶ μόνον ἐν Ἰλ. Δ, 770. καὶ ἐπὶ τοῦ, Ἀχαΐς.

*Πολυβοτήρ, ῆρος, ὁ (βόσκω), = πολύβοτος.

Πολύβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω, βοτά.) Πολὺ ἢ πολλοὺς τρέφων ἢ βόσκων, 2) πολλὰς βοσκάς, ἢ ζῶα ἔχων. «Πολύβοτος αἰὼν βροτῶνα», ὁ πολλοὺς ἀνθρώπους τρέφων αἰών, Αἰσχυλ. Θηβ 780.

Πολύβοτρυς, υος, ὁ, ἡ. Πολλοὺς βότρυας, ἤτοι πολλὰς σταφυλὰς ἔχων, πλούσιος εἰς σταφυλὰς, πλήρης σταφυλῶν. Ἡσ. Λεῖψ. 19, 12.

Πολύβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Πολὺ σκεπτικὸς, συνετὸς, φρόνιμος, ἐπίθ. Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Ε, 260. Ὀδ. Π, 233.

Πολυβούτης, ου, ὁ (βοῦς, βούτης). Πολλὰς βοῦς, ἢ πολὺ βοτήματα, θρέμματα, ζῶα ἔχων, πλούσιος εἰς ἀγέλας βοῶν, Ἰλ. Ι, 154, 296. Ἡσ. Λεῖψ. 33, 3.

Πολυβρόμος, ὁ, ἡ (βρέμω). Πολὺν, δυνατὸν, κρότον, κτύπον ποιῶν.

Πολύβροχος, ὁ, ἡ (βρέχω). Πολὺ βεβρεγμένος. 2) ἐκ τοῦ βρόχος, πολύπλεκτος, ἐκ πολλῶν πλεγμάτων (βρόχων) συνεστάμενος, Εὐριπ. Ἡρακλ. 1035.

Πολυβυθος, ὁ, ἡ (βυθός), = πολυβενθής. Πολὺ βαθύς, ἀμφ.

Πολύβυρσος, ὁ, ἡ (βύρσα.) Ταὐτὸν τῷ, πολυρρήνος. Ἐκ πολλῶν δερμάτων συνεστάμενος, ἢ πολὺ δέρματα ἔχων, Σχολ. Ἀπολ. γ'. 1230.

Πολυβῶλαξ, ακος, ὁ, ἡ = πολύβωλος.

Πολύβωλος, ὁ, ἡ· καὶ, Πολυβῶλαξ, ακος, ὁ, ἡ (βῶλος). Πολλοὺς, ἢ μεγάλους, χονδρούς βώλους ἔχων (τόπος), καρποφόρος ταὐτὸν τῷ, πολυαύλαξ καὶ ἐρίβωλος. Τὸ πρῶτον παρ' Εὐριπ. καὶ Διονυσ. τῷ Ἅλικ. τὸ δὲ δεύτερον παρὰ τῷ Ἀθην. 334.)

Πολύβωμος, ὁ, ἡ (βωμός). Πολλοὺς βωμοὺς, θυσιαστήρια ἔχων.

*Πολυβώτα, Δωρ. ἀντὶ πολυβούτου γεν. τοῦ πολυβούτης.

*Πολυγαθής, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντὶ πολυγηθής, Πινδ.

Πολυγάλακτος, ὁ, ἡ (γάλα). Πολὺ γάλα ἔχων, πλούσιος εἰς γάλα.

Πολύγαλον, τὸ (γάλα). Εἶδος χόρτου, Διοσκ. δ· 142. Polygala, Πλίν. κ'. 12.

Πολυγαμέω, ῶ (πολύγαμος). Πολλάκις ὑπανδρεύομαι. 2) πολλοὺς ἄνδρας ἢ γυναῖκας ἔχω· ζῶ ἐν πολυανδρίᾳ ἢ πολυγαμίᾳ· ὅθεν

Πολυγαμία, ἡ. Τὸ ἔχειν ἢ λαμβάνειν πολλοὺς ἄνδρας (πολυανδρία), ἢ πολλὰς γυναῖκας, ἑξαιρ. Ἡ τύχευξις μετὰ πολλῶν γυναικῶν, κοινῶς εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, ἢ καὶ κατὰ διαδοχὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην.

Πολύγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Πολλάκις ὑπανδρευόμενος, πολλὰς γυναῖκας ἔχων ἢ λαβὼν ἀνήρ, ἢ πολλοὺς ἄνδρας ἔχουσα ἢ λαβοῦσα γυ-

νή, κοινῶς εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἢ κατὰ διαδοχήν.

*Πολύγελος, ὁ, ἡ, = πολύγελως.

Πολύγελως, ωτος, ὁ, ἡ (γέλως). Πολὺ γελῶν, ἐκ τῶν Σχολ. Βουρβ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 3.

Πολυγένειος, ὁ (γένειον). Ὁ δασυπώγων, ὁ πολὺ καὶ δασὺ γένειον ἔχων, Γλωσσ.

Πολυγενής, ὁ, ἡ (γένος.) Ἐκ πολλῶν ἢ διαφόρων γενῶν ὤν, Πολυδ.

Πολυγηθής, ές, ὁ, ἡ Δωρ. πολυγαθής (γηθέω). Πολλὴς καὶ μεγάλης χαρᾶς αἴτιος, πρόξενος, Ὧραι, Ἰλ. Φ, 450. Διώνυσος, Ἡσ. Ἔ. 616. Θ. 941. 2) Οὐδετέρως, πολλὰ χαίρων, εὐφραινόμενος, πολλὰ χαιρόμενος. (Ὁ σχηματισμὸς. »Πολύγηθος«, ὁ, ἡ, ἐστὶ νάρθ. Ὀρφ. Ἅμν. 9. 10. ὅπου ὁ Ἑρμῆνος, ἀντὶ τούτου »Πολύμητος« ἔταξε.)

Πολυγήρως, καὶ συναιρ. Πολύγηρως, ω, ὁ, ἡ (γῆρας.) Πολλὰ γέρων.

*Πολυγηρία, ἡ (γῆρας). Ἄκρον γηρατεῖον, ἔσχατον γῆρας.

Πολυγλαγής, ές, ὁ, ἡ (γλάγος). Πλούσιος εἰς γάλα. = πολυγάλακτος.

Πολύγλευκος, ὁ, ἡ (γλεῦκος). Πολὺ γλεῦκος ἔχων. »Πολύγλευκος βότρυς«, ἢ πολὺν μοῦστον ἔχουσα σταφυλή, Ἀισθολογ.

Πολύγληνος, ὁ, ἡ (γλήνη). Πολυόμματος, πολλὰ ὄμματα ἔχων· κυρίως, πολλὰς γλήνας, κόρας ἔχων. 2) ἐπὶ δικτύου ἔχον πολλὰς θηλυὰς (σαγήνας). Ὀππ.

*Πολυγλυφής, ὁ, ἡ (γλύφω). Ἔχων πολλὰ ἠλιπτὰ σχήματα ἢ πλουμίσματα.

Πολύγλωσσος, καὶ Ἀττ. πολύγλωττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὁ πολλὰς γλώσσας ἔχων, ὁ πολλὰς γλώσσας ὁμιλῶν, ὁ πολλὰς γλώσσας ἐπιστάμενος, ἐξεύρων. »Πολύγλωσσος βοῆς, Σοφοκλ. Ἠλ. 641. κραυγὴ, φωνὴ ἐκ πολλῶν ἀνθρώπων. »Πολύγλωσσος δρῦς«, ὁ αὐτὸς Τραχ. 1161. ἢ πολύφωνος, πολλοῖς μαντευομένη ἱερὰ δρῦς ἐν Δωδώνῃ.

Πολυγλωχίν, ῖνος, ὁ. ἡ (γλωχίν.) Πολλὰς κορυφὰς, μυτὰς, γλωχῖνας ἔχων.

Πολύγναμπτος, ὁ, ἡ (γνάμπτω.) Πολλὰς καμπὰς ἔχων, ἢ κατὰ διαφόρους τρόπους κεκλιμένος, συνεστραμμένος καμπυλωμένος, λυγισμένος, στρεφογυρισμένος, μυχοί, Πινδ. »πολύγν. λαβύρινθοι«, μὲ πολλοὺς γύρους. καὶ κατζαρός, οὐλος, ὡς παρὰ Θεοκρ. 7, 68.

Πολυγνωμοσύνη, ἡ. Βαθεῖα σύνεσις, φρόνησις, Πολυδ. δ'. 22. ἐκ τοῦ

Πολυγνώμων, ονος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ.' Πολυγνωμόνως (γνώμη). Πολύνους, πολύβουλος, σκεπτικὸς, φρόνιμος, συνετὸς, γνωστικὸς, καὶ, πολλὰ ἐπιστάμενος, Πλάτ. Φαίδρ. 135. καὶ ἄστατος τὴν γνώμην.

*Πολυγνώριστος, ὁ, ἡ (γνωρίζω.) Εὐκολογνώριστος.

*Πολύγνωστος, ὁ, ἡ, = πολύγνωτος, Ἑυστ. πρβ. Spohn de extr. Od. parte, p. 157.

Πολύγνωτος, ὁ, ἡ (γιγνώσκω). Πολλὰ, ἢ εἰς πολλοὺς γνωστὸς, ἐπιφανὴς, Πινδ. Νέμ. 10, 70.

Πολύγομφος, ὁ, ἡ· ἢ Πολυγόμφωτος, ὁ, ἡ (γόμφος). Μετὰ πολλῶν γόμφων συνεσφιγμένος, στερεωμένος, νῆες, Ἡσ. Ἔ. 662. πρβ. Αἰσχ. Περσ. 70.

Πολυγόνατον, τὸ (γόνυ). Χόρτου τι, πλῖρες γονάτων, κόμπων, Διοσκορ. δ'. β'. Convallaria polygonatum, Λιν.

Πολυγονέω, ῶ Μ. ήσω (πολύγονος.) Πολὺ παράγειν, γεννᾶν. Εὕρηται μόνον ὡς παθ. παρὰ Δουκ. Νιγριν. 38. »Ἡ νόσος πολυγονεῖται, αὐξάνει πολύ. ὅθεν

Πολυγονία, ἡ. Ἡ πολυκαρπία, καρποφορία, εὐφορία, Πλατ.

Πολύγονον, τὸ. Εἶδος χόρτου, Διοσκορ. δ'. 4. πάρδενα, Πλίν. κζ'. 12. Polygonum, Λιν. τὸ δὲ, »Πολύγονον θῆλυ«, Διοσκορ. δ'. 5. ἔστι τὸ τοῦ Λιν. equisetum.

Πολύγονος, ὁ, ἡ (γόνος), γονή). Πολλὰ γεννῶν, εὔφορος, καρποφόρος, Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 13. »Πολύγονον (ζῶον.) Ἔστιν ὁ λαγωός«. Ἡρόδ. 3, 108.

Πολυγράμματος, ὁ, ἡ (γράμματα). Πολλὰ γράμματα εἰδὼς πολλὰς ἐπιστήμας ἐξεύρων, ὁ πολλὰ πεπαιδευμένος, γραμματισμένος, πολυμαθής.

Πολύγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμή.) Ἐκ πολλῶν γραμμῶν συνιστάμενος.

Πολυγρᾶος, ὁ, ἡ (γράω) = πολυφάγος, Γαλ· Γλωσσ.

*Πολυγραφία, ἡ. Τὸ πολὺ γράφειν, Διογ. Λ, 10, 26. ἐκ τοῦ

Πολυγραφος, ὁ, ἡ (γράφω). Πολλὰ γράφων, ἢ γραφὰς· ὑπερθ. πολυγραφώτατος, Κικ. πρὸς Ἀττ. 13, 18. Διογ. Λ. 10, 26.

Πολυγύμναστος, ὁ, ἡ (γυμνάζω). πολὺ, ἢ πολὺν καιρὸν γεγυμνασμένος. 2) ἐνεργ. πολὺν καιρὸν γυμνάζων καὶ βασανίζων. »Πολυγύμναστον κακόν«, Λουκιαν. Τοξ. τὸ πολὺν καιρὸν ἐξασκοῦν καὶ βασανίζον.

*Πολυγύναικος, γεν. τοῦ πολυγύνης.

Πολυγύναιος, ἢ, πολυγυνής, ὁ (γυνή). Ὁ πολλὰς γυναῖκας ἔχων, λαβών. (ὀνομαστ. πολυγυναιῆ οὐχ εὑρηται.) [ῡ]

*Πολυγύνης, ου, καὶ πολυγύναικος, ὁ, = πολυγύναιος.

Πολυγώνιος, ὁ, ἡ, ἢ, πολύγωνος (γωνος). Πολλὰς γωνίας ἔχων.

*Πολυγωνοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος, σχῆμα πολυγώνου ἔχων.

Πολυδαίδαλος, ὁ, ἡ (δαίδαλος). Μὲ πολλὴν τέχνην δουλευμένος, πολλὰ τεχνικὸς, τετεχνευμένος, πολύκοσμος, πολυποίκιλος, πολλὰ ποικίλματα ἔχων, πολυσκεύαστος· καὶ ὁ εἰς πολλὰ δαιδάλεσθαι ἐπιτήδειος. Ὁ Ὅμηρ. καὶ Ἡσ. χρῶνται ταύτῃ τῇ λέξει ἐξαιρ. ἐπὶ τεχνικῶν ἐργασιῶν εἰς μέταλλα· ὁ δὲ Ἡσ. Ἔρ. 64. καὶ ἐπὶ τεχνικοῦ ὑφάσματος. 2) ἐνεργ. μετὰ πολλῆς τέχνης δουλεύων, τεχνικὸς, ἢ πολλὰς τέχνας εἰδὼς, ἐπιστάμενος, πολυτεχνής, Ἰλ. Ψ, 743.

Πολυδαίμων, ονος, ὁ, ἡ (δαίμων). Περιέχων ἢ δεχόμενος πολλοὺς θεοὺς, πολλὰ θεῖος, ἅμα. Παρὰ τῷ Ὀρφ. Ἅμν. κζ'. 11. ἐπίθετ. τοῦ Πλούτωνος, ὅπου ὁ Ἑρμῆνος μετὰ τοῦ Τουγκηνίου, πολυδαίγμων, ἀναγν.

Πολυδαισία, ἡ (δαίς). Τὸ πολλὰ τρώγειν, ξεφαντόσειν, ἢ πολυφαγία, ἀντίθ. τῷ, πολυποσία, ποιητ.

*Πολυδάκρυος, ὁ, ἡ (δάκρυον), = πολύδακρυς, Ἀπ. Ῥ.

Πολύδακρυς, υος, ὁ, ἡ (δάκρυ). Ἐκ πολλῶν ἢ μετὰ πολλῶν δακρύων συνοδευόμενος, πλήρης δακρύων, πολλῶν δακρύων αἴτιος, πρόξενος, ὡς παρ' Ὅμ. »πολύδακρυν Ἄρηα· ὅθεν ἐνεργ. πολλὰ, ἢ συνεχῶς δακρύων, κλαίων, παθ. δὲ, πολὺ δεδακρυσμένος, ἢ πολλῶν δακρύων ἄξιος, ἀξιοδάκρυτος, Ἰλ. Ρ, 545. (παρ' Ὅμ. ἀεὶ παθητ. ἐπὶ τῆς σημασ. πολλῶν δακρύων αἴτιος, ὡς ἐπίθ. τοῦ, Ἄρης, πόλεμος, ὑσμίνη.)

Πολυδάκρυτος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. πολυδακρύτως (δακρύω). Πολὺ, συνεχῶς δακρυσμένος, πολὺ παρακινητικὸς εἰς δάκρυα, ἐν πρέπει νὰ κλαύσῃ τις, ἀξιοδάκρυτος, Ὅμ. 2) ἐνεργ. πολὺ ἢ συχνὰς κλαίων· ἐν γένει, πλήρης δακρύων. (παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει τὸ υ πρὸ μὲν βραχείας συλλαβῆς βραχύ, Ἰλ. Ρ, 102. πρὸ δὲ μακρᾶς μακρόν, Ἰλ. Ω, 620. Ὀδ. Φ, 57. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ τοῦτον τὸν κανόνα ἐφύλαξαν, ὡς φαίνεται, καὶ οἱ μεταγεν.)

Πολυδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Πολλὰ δάκτυλα ἔχων, Ἀριστοτ. »ζῶα πολυδάκτυλα«.

Πολυδάμνος, ὁ, ἡ (δαμάω). Πολλοὺς δαμάζων, καταπραΰνων, ἡμερώνων. 2) παθητ. πολλὰ δαμασμένος· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τοῦτο καὶ διὰ τοῦ, πολυκέντητος, καὶ, ποικίλος.

Πολυδάπανος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. πολυδαπάνως (δαπάνη). Πολλὰ ἔξοδα ποιῶν, ἢ πραξεῶν, ἢ ἀναλισκῶν, ὅστις δαπανᾷ, ἐξοδεύει πολλὰ, καὶ ὁ πολλῆς δαπάνης αἴτιος, πολυέξοδος, περὶ οὗ δαπανῶνται πολλὰ, Ξενοφ. Ἡρόδ. 2, 137.

Πολυδέγμων, ονος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Πολλὰ δεχόμενος, λαμβάνων, χωρῶν, ἐμπεριέχων, πολλὰ ἀνοίγμενος περιέχειν, Δυκόφρ. 609. 2) οὐσ. ὡς τὸ, πολυδέκτης, ἐπίθ. τοῦ πόντου τοῦ βροτοὺς δεχομένου Ἅιδου, ἀεὶ ὡς οὐσ. καὶ ἄνευ τοῦ συνήθους ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, Ὅμρ. Ἅμν. Δήμητρ. 17. 31. καὶ ἀλλαχοῦ.

*Πολυδέκης, ὁ, ἡ (δέομαι). Πολλῶν ἔχων χρείαν.

*Πολυδείματος, ὁ, ἡ (δεῖμα). Πολλοῦ τρόμου πρόξενος, διεγερτικός.

Πολυδεινος, ὁ, ἡ (δεινός). Λίαν δεινός, δεινότατος, Σουίδ.

Πολυδειράς, άδος, ὁ, ἡ (δειρή). Ἠυρίως, πολλοὺς τραχήλους, αὐχένας ἔχων, συνήθ. δὲ ἐπὶ βουνῶν, πολλοὺς λόφους ἢ πολλὰς ἐξοχὰς, κορυφὰς ἔχων, Ὄλυμπος, Ἰλ. Α, 499. Ε, 754. Θ, 3. Νεωτ. τύπος πολύδειρος, ὁ, ἡ.

Πολυδέκτης (δέχομαι). Ὁ πολλὰ δεχόμενος, λαμβάνων, χωρῶν, ἐμπεριλαμβάνων. 2) ἐπίθετ. τοῦ Πλούτωνος, ὡς τὸ, πολυδέγμων, Ἅμν. Ὀρ. Δημ. 9. ὁ εἰ ὡς οὐσ. ἄνευ τοῦ συνήθους ὀνόματος τοῦ Θεοῦ.

Πολυδένδρεος, ὁ, ἡ, ἢ, πολύδενδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). Πολλὰ δένδρα περιέχων, πλούσιος εἰς δένδρα, ἀγρὸς, κῆπος, Ὀδ. Τὴν ἑτέρωθι πλησ. ἔστκ. πολυδένδρεσσι δέχεται ὡς ὀρθὴν ὁ Ἑρμ. Εὐρ. Βακχ. 55.

Πολυδερκής, ές. ὁ, ἡ (δέρκομαι). Πολὺ, ἢ εὐρέως βλέπων. Ἠώς, Ἡσ. Θ. 451. φάος, 755. 2) παντοδαπῆς ὄψεως ὤν, Νικ. Θηρ. 209. ἐνθα ἄλλοι, πολυδευκής, ἀνάγνωσαν.

Πολύδεσμος, ὁ, ἡ (δεσμός). Πολλὰ στερεᾶς, ἢ μετὰ πολλῶν δεσμῶν δεδεμένος, πολλοὺς δεσμοὺς ἔχων, πολλὰ στερεὸς, »σχεδίαν«, Ὀδσ. Ε, 33, 378.

Πολυδευκής, ές, ὁ, ἡ, ἠμαρτ. ἀνάγν. ἐν Ὀδ. Τ, 521. ἔνθα τινὲς μὲν ἔγραφαν· »πολυδευκέα φωνήν«, ἀντὶ, πολυηχέα (τὴν ἐκ πολλῶν ἠχῶν, τόνων συγκειμένην φωνὴν), καθὼς καὶ ὁ Αἴλιαν. Ζώων Ἱστορ. ι'. 38. ἐσημείωσεν, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, πολλοῖς ἐοικυῖαν (μὲ πολλοὺς παρομοίαν), καθὼς καὶ τὸ, δευκές, διὰ τοῦ ἔμοιος καὶ λαμπρὸς, ἡρμήνευσεν, οὕτω καὶ τὸ ἐνδευκής, διὰ τοῦ ἐμφερής, ὅμοιος· ἄλλοι δὲ πάλιν ἐξήγησαν τὸ, πολυδευκής, διὰ τοῦ, γλυκὺς, ἐκ τοῦ δεῦκος, = γλεῦκος, πολὺ γλυκὺς (καὶ ἐντεῦθεν τινὲς ἐκλαμβάνουσι καὶ τὸ Ὁμηρικὸν, ἀδευκής, κατ' ἀντίφασιν ἀντὶ τοῦ, πικρὸς), ἄλλοι δὲ ἀντὶ, ἀποιχνοῦς, καὶ ὄλλοι ἀντὶ τοῦ, ἄγνωστος, ἀπροσδόκητος. 2) ὄνομα κύριον.

Πολυδήμος, ὁ, ἡ (δῆμος). Πολὺν δῆμον, λαὸν ἔχων, πολυάνθρωπος

*Πολυδημώδης, ὁ, ἡ, = πολύδημος, Διογ. Λαέρ. 7, 14.

Πολυδήνης, ες, ὁ, ἡ (δήνεα), ταὐτὸν τῷ, πολύβουλος, καὶ πολύμητις, Ἡσύχ.

*Πολυδήρις, ὁ, ἡ (δῆρις), ποιητ. = Πολυδήριτος, Παρμενίδ. παρὰ Λιογ. Λ. 9, 22.

*Πολυδήριτος, ὁ, ἡ (δηρίομαι). Περὶ τοῦ ὁποίου ἔγιναν ἢ γίνονται πολλαὶ μάχαι, ἔριδες, Ὀππ. Ἁλ. 5, 326.

Πολυδιάφθορος, ὁ, ἡ (διαφθείρω). Πολλὰ φθοροποιός, ἐξολοθρευτής, ἀφανιστής, πολλῆς φθορᾶς πρόξενος, Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 171.

Πολυδικέω, ῶ. Πολλὰς δίκας, λογοτριβάς, ἐριδας, ἢ χρίσεις ἔχω, ἀγαπῶ αὐτάς, Πλάτων ἐκ τοῦ

Πολύδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Πολλὰς δίκας, κρίσεις ἔχων, καὶ ὁ ἀγαπῶν τὰς λογοτριβάς, τὰς κρίσεις, τὰς κριτολογίας· ἢ ἐκ πολλῶν δικῶν συνεστάμενος.

Πολυδινής, ές, ὁ, ἡ (δίνη). Πολλὰς δίνας, στροφὰς, τριγυρίσματα ἔχων ἢ ἀποτελῶν, πολλὰ στρεφόμενος, γυρίζων, στρογγυρίζων· ὀξέως στρεφόμενος, περὶ ἑαυτὸν Ὀπτ. Ἀλ. 4, 585.

Πολυδίνητος, ὁ, ἡ (δινέω), Διονύσ. Περιηγ. 407. ὅπου ἄλλα χειρόγραφα ἔχουσι περιδίνητος, ὁ πολλὰς δίνας ὑπομένων, πολλὰ γραφογυρίσματος.

*Πολυδίνος, ὁ, ἡ, = πολυδινής.

Πολυδίψιος, ὁ, ἡ (δίψα). Πολὺ δίψῶν, πολλὴν δίψαν ἔχων· ἄθεν, πολλὰ ξηρὸς, ἄνυδρος. Ὁ Ὅμ. (Ἰλ. Δ, 171.) μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ Ἄργους τῆς Πελοποννήσου, διὰ τὸ εἶναι ὁ τόπος αὐτοῦ ξηρὸς, ἄνυδρος, ἐστερημένος ὕδατος· ἄλλοι δὲ ἡρμήνευσαν τὴν λέξιν διὰ τοῦ, πολυκτίστου, ἀπὸ τῶν διψώντων, μεταφορικῶς καὶ ἐπιθυμούντων αὐτοῦ· καὶ ἄλλοι διὰ τοῦ, πολυΐππος παρὰ τὸ ἵππος, πολλὰ βλαβερὸς, πολυδιάφθορος διὰ τοὺς πολέμους, ἐκεῖθεν, κατ' αὐτοὺς, τὸ Ἄργος δὲν ἐπάτχεν ἐλλείψιν ὕδατος, ἴδε Στρίβ. ἡ. σελ. 569. καὶ 570. Παυσαν. β'. 15. καὶ Ἀπολλόδ. β'. ἀ. 4. ὡς τοῦτο ἐλεγμένην τὸν μῦθον, ὅτι τὸ Ἄργος ἦτο τοσοῦτο ἄνυδρον, ἕως οὗ ὁ Δαναὸς ἀνοίξε ποτὰ πηγάς, ἢ Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναὸς ἐποίησεν ἔνυδρον, Ἡσ.

*Πολύδιψος, ὁ, ἡ (δίψα). Λίαν διψεμένος, διψῶν πρός τι· καὶ, δίψης πρόξενος.

Πολύδοκος, ὁ, ἡ (δοκέω). Πολλὰ κεκινημένος, περιπεμμένος, κλονισμένος, Αἰσχ. Προμ. 787. »Πολύδοκος πλάνη».

Πολυδοξία, ἡ. Πολλαὶ δόξαι, γνῶμαι, Δημάσιος παρὰ Φωτίῳ σελ. 1037. καὶ μεγάλη δόξα· ἐκ τοῦ

Πολύδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Πολλὰ δεδοξασμένος, περίφημος. 2) πολλὰς δόξας, γνώμας ἔχων.

Πολυδουλεία, ἡ (πολύδουλος). Τὸ πολλοὺς δούλους ἔχειν, πλῆθος δούλων·

Πολυδούλευτος, ὁ, ἡ. Πολὺ δουλεύσας, Σχολ. Νικ.

Πολύδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Πολλοὺς δούλους (τελεβοὺς). ἔχων

Πολυδράστεια, ἡ (δράω). Ἡ πολλὰ δρῶσα, ποιοῦσα, ἐνεργοῦσα, μεγάλη δραστικότης, Φρύνιχ. κεφ. γ'. ὅπου ἄλλοι, ἀειδράστεια, ἀναγκιώτατοι.

*Πολύδρειον, τό, ὑπόκορ. τοῦ πόλις, μόνοι παρὰ Φαβωρ. παρβ. Spohn de extr. Od. parte, p. 132.

Πολύδρομος, ὁ, ἡ (τρέχω, δραμεῖν). Πολὺ, ἢ μακρὰν περιτρέχων, περιπλανώμενος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 745.

Πολύδροσος, ὁ, ἡ (δρόσος). πολλὰ δροσισμένος, ἢ πολλὴν δρόσον ἔχων, πλήρης δρόσου.

*Πολύδρυμος, ὁ, ἡ (δρυμός). Ἔχων πολλοὺς δρυμοὺς, πλήρης δρυμῶν.

Πολυδύναμος, ὁ, ἡ (δύναμις). Πολλὴν δύναμιν ἔχων, πολλὰ δυνατός.

Πολυδωρία, ἡ. Τὸ δίδειν πολλὰ χαρίσματα, δῶρα, ἐλευθεριότης εἰς δῶρα, τὸ πλεῖστα δωρεῖσθαι, Ξενοφ. παρὰ τό

Πολύδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ἐνεργ. πολλὰ πλουσιοπάροχα δῶρα χαρίζων, ἢ χαρισάμενος. 2) παθητ. πολλὰ καὶ πλουσιοπάροχα δῶρα λαβὼν, ὡ πολλὰ δῶρα δεδωκὼν· πλουσίως προικισμένος, παρεσκευασμένος, ταὐτὸν τῷ, πολυέδνος, πολύπροικος, π. χ. ἄλοχος, Ἰλ. Ζ, 394. Χ, 88. Ὀδ. Ω, 294. 2) κύριον ὄνομα.

Πολυέδνος, ὁ, ἡ (ἔδνον). Πολύφερνος, κόρη τις νεόνυμφος μετὰ μεγάλης προικὸς, πολύπροικος, ἢ πλούσια δῶρα λαβοῦσα παρὰ τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, Ἡσύχ.

Πολύεδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα). Πολλὰς ἕδρας, βάσεις, καθίσματα, σκαμνία ἔχων. 2) πολύγωνος, πολύπλευρος.

Πολυεθνής, ὁ, ἡ (ἔθνος). Ὑπὸ πολλῶν ἐθνῶν κατοικούμενος, συνεστάμενος· πολυάνθρωπος· ἐν γένει, πολυάριθμος, Ὀρφ.

Πολυειδήμων, ονος, ὁ, ἡ (εἰδήμων). Πολλὰ εἰδὼς, ἐπιστάμενος, ἠξεῖρων· πολλῶν πραγμάτων ἔμπειρος.

Πολυειδής, ές, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. πολυειδῶς (εἶδος). Ἐκ πολλῶν εἰδῶν συγκείμενος· πολύμορφος, διάφορος, ποικίλος· ἄθεν

Πολυειδία, ἡ. Ἡ πολυμορφία, διαφορετικότης, ποικιλότης, τὸ πλῆθος τῶν εἰδῶν.

Πολυείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἷμα), ποιητ. Πολλὰ εἵματα, ἐνδύματα ἔχων, ἢ ἐκ πολλῶν ἐνδυμάτων συγκείμενος.

Πολυέλαιος, ὁ, ἡ (ἔλαιον). Πολὺ ἔλαιον ἔχων, ἢ περιέχων, ὀδοὺς.

Πολυέλεος, ὁ, ἡ (ἔλεος). Πολυεύσπλαγχνος.

Πολυέλικτος, ὁ, ἡ (ἑλίσσω). Πολλοὺς ἑλιγμοὺς καὶ συστροφὰς ἔχων, κατὰ πολλοὺς τρόπους περιτετιλιγμένος, περιεστραμμένος· ἐν γένει, διάφορος, π. χ. »Πολυέλικτος ἡδονή», Εὐρ. Φοίν. 319. διάφορος, ποικίλος.

*Πολυέλιξ, ικος, ὁ, ἡ, = πολυέλικτος, Φαβωρίν.

Πολυελκής, ές, ὁ, ἡ (ἕλκος) Ἔχων πολλὰ ἕλκη, πληγὰς, ἀποστήματα, γεματος ἀπὸ ἕλκη· καὶ, ὁ πολλὰ ἕλκων.

Πολυένος, ὁ, ἡ (ἔνος), ταὐτὸν τῷ, πολυετής, πολυχρόνιος, Σουίδ.

Πολυέξοδος, ὁ, ἡ (ἔξοδος). πολυδάπανος, πολλὰ ἐξοδεύων· πολλῶν ἐξόδων αἴτιος (ὅστις κοστίζει πολλά), Πρόκλ. Περόφρ. σελ. 96.

Πολυεπαίνετος, ὁ, ἡ (ἐπαινέω). Ὃν ἐπαινοῦσι πολὺ, καὶ λίαν ἐπαινετὸς, Ξενοφ. Ἀγησ. στ'. »Πολυεπαινετώτατος ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων», ὑπὸ πάντων λίαν ἐπαινούμενος, ταὐτὸν τῷ, πολυαίνετος.

Πολυέπαινος, ὁ, ἡ. Πολὺ ἐπαινετὸς, πολλῶν ἐπαίνων ἄξιος, ταὐτὸν τῷ ἀνωτέρω, ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Ξενοφ.

Πολυεπία, καὶ, πολυέπεια, ἡ (πολυεπής). Πολυλογία, τὸ πολὺ ὁμιλεῖν, πλουτιότης κατὰ τοὺς λόγους.

*Πολυεπής, ὁ, ἡ (ἔπος). Πολὺ ὁμιλῶν.

Πολυέραστος, ὁ, ἡ (ἐράω). Πολυαγάπητος, ὃν μεγάλως ἀγαπῶσιν, ἢ ὑπὸ πολλῶν ἀγαπώμενος.

Πολυεργής, ές, ὁ, ἡ, καὶ, πολύεργος (ἔργον). Πολὺ ἐργαζόμενος κοπιάζων, ἐπιμελὴς, φιλόπονος, πολὺν κόπον κάμνων. 2) παθητ. κοπιαστικῶς ἢ ἐπιμελῶς εἰργασμένος· ἢ ἐπὶ τῷ ὁποίῳ μετεχειρίσθη τις πολλὴν δουλειάν.

Πολυεργία, ἡ. Πολλὴ ἢ ἐπιμελὴς δουλειὰ, ἐνέργεια, Φίλων. α'. σελ. 112. ἀμφ.

*Πολύεργος, ὁ, ἡ, = πολυεργής.

Πολυέταιρος, ὁ, ἡ (ἑταῖρος). Πολλοὺς ἑταίρους, συντρόφους, ἢ φίλους ἔχων.

Πολυέτηρος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πολυετής.

Πολυετής, ὁ, ἡ (ἔτος). Πολυχρόνιος, πολὺ γέρων· ἄθεν

Πολυετία, ἡ. Ἡ πολυκαιρία· ἢ προβεβηκυῖα ἡλικία, ἢ γεροντότης· τὸ πολλῶν ἐτῶν χρονικὸν διάστημα.

Πολυεύκτος, ὁ, ἡ (εὔχομαι). πολὺ ἢ πολὺν καιρὸν εὐκτὸς, ἐπιθυμητός. 2) πολλῆς εὐχῆς καὶ ἐπιθυμίας ἄξιος, εὐκταῖος, Ξενοφ.

*Πολυεύνος, ὁ, ἡ (εὐνή). Πολλὰς εὐνὰς σχών, πολλάκις ὑπανδρευθείς, = πολύγαμος.

Πολυεύπορος, ὁ, ἡ. Λίαν, κατὰ πολλὰ εὔπορος, πλούσιος, Κεδρην.

*Πολυευσπλαγχνία, ἡ. Ἡ πολλὴ καὶ μεγάλη εὐσπλαγχνία· ἐκ τοῦ

Πολυεύσπλαγχνος, ὁ, ἡ. Πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, οἶκτον ἔχων, ὅστις μεγάλως εὐσπλαγχνίζεται, Ἑμνοῦδ.

*Πολυεύτατος, ὁ, ἡ (τάσσω). Κάλλιστα τεταγμένος, διευθετημένος.

Πολυεύχετος, ὁ, ἡ, ὡς τό, πολύευκτος. Λίαν ἢ πολὺ εὔκτος, ἐπιθυμητός, Ἑμν. Ὁμ. Δήμητρ. 185.

*Πολυέφητος, ὁ, ἡ (ἕψω). Πολὺ, λίαν ἑψημένος, βρασμένος, Σχολ. Νικ.

Πολύζαλος, ὁ, ἡ (ζάλη). Πολυτάραχος, πολὺ φουρτουνιώδης.

Πολύζηλος, ὁ, ἡ (ζῆλος). Παθητ. Λίαν ζηλωτὸς, πολὺ ζηλευόμενος, φθονούμενος, καὶ ἐπομένως, πολὺ εὐκτὸς, ἐπιθυμητὸς, ἀγαπητὸς, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον πολλοὶ ζηλοῦν, μιμεῖται τις. 2) ἐνεργ. πολὺ φθονῶν, ζηλεύων, πολὺ φθονερὸς, ζηλότυπος (ζηλιάρης).

Πολυζήλωτος, ὁ, ἡ (ζηλόω). Πολὺ ζηλευόμενος, φθονούμενος· πολὺ ἐπιθυμητὸς, εὐκταῖος· ὃν πρέπει νὰ ζηλεύσωσι πολὺ, ἀξιοζήλευτος, ἀξιομίμητος, Εὐρ. Ἱππολυτ. 169.

Πολυζήμιος, ὁ, ἡ (ζημία). Πολὺ ἐπιζήμιος, ἐπιβλαβὴς, βλαβερὸς, πολλῆς ζημίας αἴτιος, ἀμφ.

Πολύζυγος, ὁ, ἡ (ζυγόν). Προμηθευμένος μὲ πολλὰ καθίσματα κωπηλατῶν, Ἰλ. Β, 293. »Ναῦς πολύζυγος», πολυκάθεδρος, παρβλ. πολυκλήϊς.

Πολύζωος, ὁ, ἡ (ζωή). = πολύβιος· ἐπιφ. πολὺ ἢ πολὺ ἔτη ζῶν, Μανέθ. δ'. 516. »Ἄστρα πολύζωα».

Πολύζωστος, ὁ, ἡ (ζώννυμι). Πολὺ ἢ δυνατὰ, σφικτὰ ἐζωσμένος, Γραμματ.

Πολυηγόρος, ὁ, ἡ (ἀγορεύω). Πολὺ ὁμιλῶν, πολυλόγος, βαττολόγος, φλύαρος, Πλούταρχ. καὶ Ὀρφ.

Πολυήθης, ὁ, ἡ (ἦθος). Πολὺ ἤθη, χαρακτῆρας, τρόπους ἔχων, προσποιούμενος, ὅστις ἐξεύρει νὰ συμμορφοῦται, νὰ συμπολιτεύεται, συμπεριφέρεται μὲ ὅλους καθ' ὅλα, Εὐστάθ. ἐν Ὀδ. σελ. 7.

*Πολυηκοΐα, ἡ. Μεγάλη μάθησις, πολυμάθεια, πολυαναγνωσία, ἐκ τοῦ

Πολυήκοος, ὁ, ἡ (ἀκούω). Ὁ πολὺ ἀκούων, ἢ ἀκούστας, ἄθεν πολὺ ἔμπειρος, πολὺ εἰδήμων, πολὺ μαθημένος, σοφὸς, ὅστις ἤκουσεν, ἐδιδάχθη ἢ ἀνέγνω πολὺ· »ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι», Πλάτ. »Πολυήκοος τῶν βιβλίων», ἐκεῖνος, ὅστις πολὺ ἀνέγνω ἢ ἤκουσεν ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι, Δημάσιος παρὰ Σουίδ.

Πολυηλάκατος, ὁ, ἡ (ἠλακάτη). Πολλὰς ἠλακάτας ἤτοι κελεμένας γειωῶν, βλαστάνων, ἀναφύων, ἢ ἔχων, π. χ. »Ποταμὸς πολυηλάκατος», Αἰσχύλ. Σχολ. Ὁμ. εἰς Ἰλ. Π. 183.

Πολυήλιος, ὁ, ἡ (ἥλιος). Πολὺν ἥλιον ἔχων, λίαν εὐήλιος, προσήλιος, ἐκτεθειμένος πολὺ εἰς τὸν ἥλιον, πολὺ ἡλιαζόμενος, Σχολ. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 535.

Πολυήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Πολλὰς ἡμέρας ἔχων ἢ ζῶν, διαρκῶν· πολὺ προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ.

Πολυήρατος, ὁ, ἡ (ἐράω). Πολυαγάπητος, πολύευκτος, πολὺ ἐπιθυμητὸς, ἐρέσμιος, πολυεύστοχος. ταὐτὸν τῷ, πολυέραστος, »ἥβη, εἶδος, γάμος, εὐνή, ἄλτος, ὕδωρ, κ. τ. λ.», Ὀδ. ὕμν. Ὁμ. καὶ Ἡσ. (σπανιωτ. ὡς ἐπίθετ. ἀνθρώπου, ὡς παρ' Ἡσ. Λεξ. 1, 1.) Λιβύη, Χρήσιμ. παρ' Ἡροδ. 4, 159. Τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Δ, 775. ἔνθα ἔστιν ἐπίθετ. τῶν Θηβῶν, ἔρμην, οἱ ἀρχαῖοι Σχολ. ἐκ τοῦ ἐράομαι, ἐπὶ πολλοῖς ἀ-

ἀραῖς γεννηθεὶς, πολλὰς ἀρὰς, βλάβας θεόθεν παθών.

Πολυήρος. ὁ, ἡ (ἔρα). Πολλῆς γῆς, ἢ τόπου πύριος, πλούσιος, Ἡσύχ.

Πολυήσυχος, ὁ, ἡ (ἥσυχος). Πολλὰ ἥσυχος, Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 136.]

*Πολυήτης, εος, ἡ (ἔτος). Πολυετής, πρεσβύτις.

Πολυηχής, ές, ὁ (πολύς, ἦχος). Πολλοὺς ἢ μεγάλους ἤχους, τόνους, φωνὰς ποιῶν, ἢ κτύπους, βοὰς, ταραχὰς προξενῶν, ἢ πολλοῦ ἤχου, κρότου πρόξενος, π. χ. αἰγιαλὸς, Ἰλ. Δ, 422. ἢ ἐκ πολλῶν ἤχων, τόνων συγκείμενος· ἢ πολὺν ἦχον, ἔπαινον περὶ ἑαυτοῦ ποιῶν· ἢ πολύφωνος, μελῳδικὸς, ἐπὶ ἀηδόνος, ὡς ἐν Ὀδ. Τ, 521. »Χέει πολυηχέα φωνήνι.

*Πολυήχητος, ὁ, ἡ (ἠχέω), = πολυηχής. Πολλὰ ἢ δυνατὰ ἠχῶν. Δωρ. πολυάχητος, Εὐρ. Ἄλκ. »Κῶμος πολυάχητος.

Πολυηχία, ἡ. Τὸ πλῆθος τῶν φωνῶν, τῶν ἤχων, τῶν βοῶν, θόρυβος, Δημ. §. 37. ἐκ τοῦ

Πολύηχος, ὁ, ἡ, = πολυηχής.

Πολυθαήτος, ὁ, ἡ (θεάομαι), ποιητ. ἀντὶ, πολυθεάτος. Λίαν ἀξιοθέατος, πολλῆς θεωρίας ἄξιος, Παυσαν. Ἠλιακ.

Πολυθάλμιος, ὁ, ἡ (θάλπω ἢ θάλλω). Πολὺ τρέφων, θάλπων, ζωογονῶν, Ὀρφ. Ἕτμν. 67, 1. παρβ. φυτάλμιος, ζωθάλμιος.

Πολυθαμβής, ές, ὁ, ἡ (θάμβος). Πολὺ ἐκπεπληγμένος, ἐκστατικὸς, ἢ περιφβισμένος, Νόν.

Πολυθαρσής, ές, ὁ, ἡ (θάρσος). Πολλὴν πεποίθησιν, ἐμπιστοσύνην, θάρσος, καρδίαν ἔχων· πολὺ τολμηρὸς ἢ θαρσαλέος, ἀπόκνητος, ἄφοβος, »Μένος πολυθαρσέος, Ὁμ. Ρ, 156.

Πολυθαύμαστος, ὁ (θαυμάζω). Λίαν θαυμαστὸς, θαυμαζόμενος, ἐν θαυμαζουσι πολὺ, ἢ μεγάλου θαυμασμοῦ ἄξιος.

Πολυθεάμων, ονος, ὁ, ἡ (θεάομαι). Ὅστις εἶδε πολλὰ, μετὰ γεν. Πλατ. Φαιδρ. σλ. 251. Α.

Πολυθέατος, ὁ, ἡ (θεάομαι). Πολὺ ἢ συχνὰ ὁραθεὶς, βλεπόμενος, ὑπὸ πολλῶν βλεπόμενος, δυναμένος νὰ ὁραθῇ ἢ βλέπεται πολὺ ἢ πολλάκις, πολλὰ ἀξιοθαύμαστος, ἀξιοζήλωτος.

Πολυθεία, ἡ. Οἱ πολλοὶ θεοὶ, τὸ πλῆθος τῶν θεῶν, τὸ σύστημα πολλῶν θεῶν, ἐκ τοῦ

Πολύθεος, ὁ, ἡ (θεός). Ἐκ πολλῶν θεῶν συνιστάμενος, εἰς πολλοὺς θεοὺς κινήκων ἢ ἀφιερωμένος. »Πολύθεοι ἕδραιαι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 429. αἱ ἐκ πολλῶν θεῶν συνιστάμεναι. 2) ἐνεργ. πολλοὺς θεοὺς πιστεύων ἢ δεχόμενος, π. χ. »πολύθεος ἐκκλησία (Λουκιαν.), ἢ πολλοὺς θεοὺς δεχομένη. »Πολύθεος δόξα (Φίλων), ἢ πολλοὺς θεοὺς δεχομένη δόξα, ἐπίρρ. πολυθέως· ὅθεν

Πολυθεότης, ητος, ἡ, = πολυθεία. Οἱ Πολλοὶ θεοὶ, τὸ πολλοὺς θεοὺς δέχεσθαι.

Πολυθερής (θέρω), ταὐτὸν τῷ βουθερής. Κατὰ τὸν Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 191. Πολλοὺς βόσκων, τρέφων,

Πολύθερμος, ὁ, ἡ (θερμός). Πολὺ ζεστὸς, θερμός.

Πολύθεστος, ὁ, ἡ (θέσσασθαι). Λίαν ἢ πολὺ εὐκταῖος, ἀγαπητὸς, ἢ πολλῆς τιμῆς ἄξιος, πολυαγάπητος, πολυπόθητος, Καλλίμαχ, Δήμ. 46. πρβ. ἀπόθεστος.

Πολυθέως, ἐπίρ. τοῦ πολύθεος. Μετὰ πολυθείας· δεχόμενος πολλοὺς θεούς.

Πολυθηρία, ἡ. Τὸ πλῆθος τῶν θηρίων ἢ ἀγριμίων· παρὰ τὸ

Πολύθηρος, ὁ, ἡ (θήρ) Ἔχων πολὺ θηρία, εὔπορος πολλῶν θηρίων, ἢ ἀγριμίων.

*Πολυθλιβής, ὁ, ἡ (θλίβω). Πολὺ τεθλιμμένος, πιεσμένος.

Πολύθουρος, ὁ, ἡ (θοῦρος, θορεῖν), ποιητ. Πολὺ ὁρμητικὸς· πολὺ καὶ συχνὰ πηδῶν, ἢ ὀχεύων, ὅθεν λίαν ἀσελγὴς, λάγνος, Ὀππ. Κυνηγ. 3, 516.

Πολυθραυστος, ὁ, ἡ (θραύω). Πολὺ ἢ λίαν κεκλασμένος, τεθραυσμένος, τσακισμένος, Ἐτυμολ.

Πολυθρέμματος, ὁ, ἡ· ἢ πολυθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ (θρέμμα). Πολὺ τρέφων, ἐξαιρ. πλούσιος ζώων, πολὺ ζῶα, θρέμματα ἔχων ἢ τρέφων, Αἰσχυλ. Πέρτ. 83.

Πολύθρεπτος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πολὺ ἢ λίαν θραμμένος· πολλαπλασίως, ἐν πολλῷ ἀριθμῷ παρηγμένος, γεννημένος, βλαστημένος, π. χ. »Ἀνθη πολύθρεπτα, Ὀρφ. Ἕτμν. μβ'. 6., πολλαπλάσια ἄνθη ἐκ τῆς γῆς βεβλαστημένα, φυτρωμένα. 2) ἐνεργ. ἀφθονως τρέφων, καὶ, τρέφων πολὺ τέκνα.

Πολυθρήνητος, ὁ, ἡ (θρηνέω). Πολὺ θρηνημένος, ὃν ἔκλαυσαν πολύ. 2) πολλῶν θρήνων καὶ δακρύων ἢ ταλαιπωρίας ἄξιος.

Πολύθρηνος, ὁ, ἡ (θρῆνος). Ὁ πολλῶν θρήνων, συνωδευμένος μὲ πολλὰ δάκρυα, πλούσιος κατὰ τοὺς θρήνους, δάκρυα, τόσον ἐνεργ. πολλὰ κλαίων, θρηνῶν, ὀδυρόμενος, παραπονούμενος, ὅσον καὶ παθ. πολὺ θρηνηθεὶς, κλαυσθεὶς· καὶ ἀξιοθρήνητος.

Πολύθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Πολλὰς τρίχας ἔχων, μαλλιαρός.

Πολύθριπτος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πολύτριπτος, Νίκανδ. Θηρ. 104.

*Πολυθρόνιος, ὁ, ἡ, ποιητ. = πολύθρονος.

Πολύθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος), ταὐτὸν τῷ, πολυφόρμικος, Νικανδρ. Θηρ. 875. Πολὺ ἰατρικὰ ἢ πολλὴν ἰατρικὴν δύναμιν ἔχων· θρόνα γὰρ τὰ ἄνθη, ὅπου ἄλλος, πολύχνοος, ἀνέγνωσαν.

Πολύθροος, καὶ συνκρ. πολύθροος, ὁ, ἡ (θρόος). Ἐκ πολλῶν ἤχων, φωνῶν, ἢ κτύπων, θορύβων, βοῶν συνιστάμενος, πολυηχής· καὶ ὁ πολὺν θρόον, θόρυβον ἐμποιῶν.

Πολυθρύλλητος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. -λήτως (θρυλλέω). Ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλοῦνται, ἢ ὡμιλήθησαν πολλὰ, ὅθεν, περίφημος, γνωστὸς, πεφημισμένος, διαβεβοημένος, διαβόητος. (ἴσως ὀρθότερον γραπτέον πολυθρύλητος.)

Πολύθυρος, ὁ, ἡ (θύρα). Ἔχων πολλὰς θύρας, ἢ παράθυρα, ἐν γένει, ἔχων πολλὰ στόματα ἢ πολλὰς τρύπας, οἷον »Τριβώνιον πολύθυρον, Λουκιαν. 2) ἔχων πολλὰ φύλλα, πτυχὰς, διπλώματα, σουφρώματα, ἢ πλάκας, πίνακας κ. τ. τ. ταὐτὸν τῷ, πολύπτυχον, ὡς καὶ τὸ, Δίθυρον γραμματίδιον, ὅπερ καὶ ζήτει.

Πολυθύσανος, ὁ, ἡ (θύσανος). Ἔχων πολλοὺς θυσάνους, κροσσοὺς, καὶ κοινότερον κρόσσια, φούντας.

Πολυθυσίαστος, ὁ, ἡ (θυσιάζω). Μετὰ πολλῶν θυσιῶν τιμώμενος, ᾧ θυσιάζεται πολλὰ, Ἡσύχ.

Πολύθυτος, ὁ, ἡ (θύω). Ἐκ πολλῶν θυσιῶν συνιστάμενος, ἢ πολλὰς θυσίας ἔχων, πλούσιος εἰς θυσίας, ἔνθα πολὺ ἢ πολλάκις θυσιάζεται, γίνεται θυσία, Πινδ. καὶ Τραγ. π. χ. »Πολύθυτον ἅλσος (Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 185.), ὅπου, ἐν ᾧ προσφέρονται πολλαὶ θυσίαι, ἢ θυσιάζονται πολλά. »Πολύθυτος τιμὴ (Ἡρακλ. 177.) ἢ διὰ πολλῶν θυσιῶν γινομένη τιμή, λατρεία.

Πολυθώυστος, ὁ, ἡ (θωύσσω). Πολὺ σφοδρὸς, ὁρμητικὸς, Ἡσύχ. Φαβωρ.

*Πολυΐαχος, ὁ, ἡ (ἰάχω), ποιητ. Ὁ πολλὰς ἢ μεγάλας φωνὰς, σφοδρὰς κραυγὰς κάμνων. (ῑ)

Πολυΐδμων, ονος, ὁ, ἡ (ἴδμων), ταὐτὸν τῷ, Πολυΐστωρ.

Πολυΐδος, ὁ Ὄνομα δράματός τινος τοῦ Σοφοκλέους, καὶ κύρια ὀνόματα ἀνδρῶν, Ἰλ. Ε, 148. Ν, 663. κυρίως, ὁ πολυΐδμων, πολυΐστωρ. Ὁ Heyne ὅμως προκρίνει τὴν γραφὴν Πολύειδος, Ἰλ. Τ, 6. σελ. 483. Ἀπολλοδ. Τ, 2. σελ. 545.

Πολυϊδρεία, ἡ (πολυΐδρις). Ἡ πολυμάθεια, ἡ μεγάλη καὶ πολλὴ μάθησις, γνῶσις, ἥτις κτᾶται διὰ μακρᾶς ἐμπειρίας, πολυπειρία· κυρίως τὸ πολλὰ εἰδέναι· ἐν γένει, συνήθ. κατὰ πλῆθ. ἀριθμ. σύνεσις, φρόνησις· πανουργία, Θέογν. 703. Ὀδ. Β, 346. Ψ, 77.

Πολυϊδρία, ἡ, = πολυϊδρεία. (-ῑᾱ)

Πολυΐδρις, γεν. Ἰων. ιος, Ἀττ. ωος, ὁ, ἡ (ἴδρις), ταὐτὸν τῷ, πολυΐστωρ. πολὺ εἰδώς, Πολυμαθής, πολλῶν πραγμάτων ἔμπειρος, πολύπειρος, ἐν γένει συνετὸς, φρόνιμος, πανοῦργος, Ὀδυσ. Ο, 459. Ψ, 82. Ἡσ. Θ 616. (Τῇ ὀστ. πολυϊδρίδι ἐχρήσατο ἡ Σαπφώ.)

Πολυΐνος, ὁ, ἡ. (ῑ). Πολλὰς ἶνας ἔχων, Θεόφραστ. Φυτ. ἱστορ.

Πολυίππία, ἡ. Ὁ εἰς πολλοὺς ἵππους συνιστάμενος πλοῦτος, τὸ πλῆθος τῶν ἵππων. ἐκ τοῦ

Πολύιππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Πολλοὺς ἵππους ἔχων, Ἰλ. Ν, 171.

*Πολυϊστόρητος, ὁ, ἡ. Περὶ οὗ πολὺ ἱστόρηται· οὗ τινος ἢ ἱστορία μεγάλη ἐστί. καὶ = πολυΐστωρ.

Πολυΐστωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἵστωρ). Πολὺ εἰδώς, ἐπιστάμενος, πολλῶν μαθημάτων ἔμπειρος, πολυμαθής, πεπαιδευμένος εἰς ἄκρον, πλούσιος μαθήσεων, σοφός· καὶ πολυϊστόρητος.

Πολυΐχθυος, ὁ, ἡ, ἢ, Πολύιχθυς, υος, ὁ, ἡ (ἰχθύς). Πολλοὺς ἰχθύας ἔχων· πλούσιος ἰχθύων, γεμάτος ἀπὸ ὀψάρια. (Τὸ πρῶτον ἐν Τμν. Ὁμ. Ἀπ. 317.

Πολυΐφιος, ὁ, ἡ. ὅρ. πολυείφιος.

Πολυκαγχής, ές, ὁ, ἡ (κάγχω, καίω) Πολὺ ξηρὸς, κατάξηρος· ἢ, ξηροποιὸς, λίαν ξηραίνων, καὶ καθ' Ἡσύχ. ἄγαν ξηραντικὸς, μεγάλως κατάξηρος, π. χ. δίψα, Ἰλ. Λ, 642.

Πολυκαής, ὁ, ἡ. (καίω). Πολὺ θερμαίνων ἢ καίων· λίαν θερμαντικὸς, καυστικὸς. (Παρὰ Λεων. Ταρ. 64, 7. τὸ ᾱ ἐστι μακρόν.)

Πολυκαθέδρος, ὁ, ἡ (καθέδρα) ταὐτὸν τῷ, πολύζυγος, Γραμμ.

Πολυκαινής, ές, ὁ, ἡ, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, πολυκανής.

Πολυκαισαρία, ἡ (Καῖσαρ). Ἐξουσία πολλῶν καισάρων ἐν ταὐτῷ, πολλοὶ καίσαρες· ἐσχηματισμένη λέξις κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμηρικοῦ πολυκοιρανίη. Πλούταρχ. εἰς Ἀντ. 82.

Πολυκάλαμος, ὁ, ἡ (κάλαμος). Πολλοὺς καλάμους ἔχων.

Πολυκάμματος, ὁ, ἡ (κάμματος). Ἐνεργ. Πολὺν κόπον ποιῶν, πολλὴν δουλειὰν, ἀνάγκην, ταλαιπωρίαν, θλῖψιν καὶ βάσανα, κάμνων ἢ προξενῶν. 2) παθητ. μὲ πολλοὺς, κόπους, ἢ μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, τέχνην, πεποιημένος, κατεσκευασμένος (ὅστις ἐκόστισε πολὺν κόπον).

Πολυκάμμορος, ὁ, ἡ (κάμμορος) ποιητ. Πολὺ δυστυχὴς, κακόμοιρος, Ἀνθολογ.

Πολυκαμπής, ές. ὁ, ἡ· καὶ, Πολύκαμπτος, ὁ, ἡ (κάμπτω). Πολλὰς καμπὰς ἢ στροφὰς ἔχων, πολυειδῶς καμπυλωμένος, πολύστροφος, πολυλύγιστος. Λέγεται καὶ ἐπὶ Μουσικῆς, γινομένης μὲ περισσοτεχνίαν.

Πολυκαινής, ὁ, ἡ (καίνω) ποιητ. Πολὺ ἢ πολλοὺς φονεύσας ἢ φονεύων, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1177.

Πολύκαπνος, ὁ, ἡ (καπνός). Πλήρης καπνοῦ· καὶ ἐνεργ. Πολὺν καπνὸν προξενῶν, λίαν καπνιζων. Παθητ. πολὺ καπνισμένος, ὃν πολὺ ἐκάπνισαν.

Πολυκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον) ποιητ. Πολὺ κάρηνα, κεφαλὰς, ἤτοι κορυφὰς ἔχων.

Πολυκαρπέω, ῶ (πολύκαρπος). Ἔχω, φέρω πολλοὺς καρπούς, πολὺν καρπὸν δίδωμι, Θεόφραστ. ὅθεν

Πολυκαρπία, ἡ. Εὐφορία καρπῶν, καρποφορία, οἱ πολλοὶ καρποί, τὸ πλῆθος τῶν καρπῶν, ἀφθονία, Ξενοφ.

*Πολύκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ἐκ πολλῶν, ἢ μετὰ πολλῶν ὧν καρπῶν· πολλοὺς ἔχων ἢ φέρων καρπούς· πλούτιος εἰς καρποὺς· καρποφόρος, ἀλωή, Ὀδ. Η, 122. Ω, 221. «Φρύγες πολυκαρπότατοι», Ἡρόδ. 5, 49.

Πολυκατασκεύαστος, ὁ, ἡ (κατασκευάζω). Μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, προσοχῆς, φροντίδος καὶ κόπου ἢ τέχνης κατεσκευασμένος, Γραμματ.

*Πολυκατέργαστος, ὁ, ἡ (κατεργάζομαι). Πολυτρόπως ἢ παρὰ πολλῶν κατεργαστός, δουλευμένος, Σχολ. Νικ.

Πολύκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Πολλοὺς καυλοὺς ἔχων, Θεόφρ. Φυτ. ἱστορ. ς'. 3.

*Πολύκαυστος, ὁ, ἡ (καίω). Πολύ, ἢ λίαν καυστός, Θεόφρ.

Πολυκέλαδος, ὁ, ἡ (κέλαδος). Πολύ, μακρὰν, σφοδρὰς ἠχῶν, κελαδῶν, ἢ κρότου ποιῶν, Λουκιαν.

Πολύκενος, ὁ, ἡ (κενός). Ἔχων ἐν τῷ μεταξὺ πολλοὺς κενοὺς τόπους, ἢ πολλὰ κενὰ χωρία, διαστήματα, διαλείμματα.

Πολυκέντητος, ὁ, ἡ (κεντέω), ταὐτὸν τῷ, Πολύκεστος, Γραμματ.

Πολυκέρδεια, ἡ. Μεγάλη πονηρία, δολιότης, κακουργία, κατὰ πλησ. ἐν Ὀδυσσ. Ω, 167. ἐκ τοῦ

Πολυκερδής, ές, ὁ, ἡ (κέρδος). Πολὺ κέρδος φέρων, προξενῶν, πολλὰ ἐπικερδής. 2) πολλὰ πονηρός, συνετός, ὀλίγος, πανοῦργος, φρόνιμος, π. χ. νόος, Ὀδ. Ν, 255.

*Πολυκερδία, ἡ, = πολυκέρδεια.

Πολύκερως, ωτος, ὁ, ἡ (κέρας). Πολλὰ ἔχων κέρατα. «Πολύκερως φονεύς», ὁ εἰς πολλὰ κερατοφόρα ζῶα γεγονὼς φόνος, σφαγή, Σοφοκλ. Αἴας 55.

Πολύκεστος, ὁ, ἡ (κεστός). Πολλὰ ἢ πλουσίως, ἢ ποικίλως, διαφόρως, παρδαλὰ κεντημένος, πολυκέντητος, ποικίλως ἐξειργασμένος ἢ ῥαμμένος, π. χ. ἱμὰς, ἱστὸς, πολυκέντητος καὶ πολυποίκιλος, Ἰλ. Γ, 371. ἐν γένει, πολλὰ κεντητὸς ἢ διακεντημένος, διατρυπημένος.

*Πολυκευθής ὁ, ἡ (κεύθω), ποιητ. Πολλὰ ὑποκρύπτων, καλῶς ὑποκρυπτόμενος· καὶ ἐπὶ λόγου, ἐμφατικός.

Πολυκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Πολλὰς κεφαλὰς ἔχων. «Πολυκέφαλος νόμος», περίφημός τις μελῳδία διὰ τοῦ αὐλοῦ, καθιερωμένη μὲν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἐπιτιθεῖτο δὲ, καθὼς ὁμολογοῦσι, παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς μίμησιν τοῦ συριγμοῦ τῶν πολλῶν κεφαλῶν τῶν ὄφεων τῶν Γοργόνων καὶ κατ' αὐτὰς παρεοκευασθεῖσα, Boeckh Expl. Πιν. Πυθ. 12. σελ. 545.

Πολυκήδεια, ἡ. Ἡ πολλὴ θλῖψις, ἡ βαθεῖα λύπη καὶ φροντὶς, μέριμνα, Σχολ. Ἀπολλων. Ἀργ. γ'. 198. ἐκ τοῦ

Πολυκηδής, ές, ὁ, ἡ (κῆδος). Πολυφρόντιστος, πολλὰς φροντίδας καὶ θλίψεις ποιῶν, ἐμπλεως, γεμάτος φροντίδων καὶ θλίψεων, Ὀδ. Ι, 37. Ψ, 351. καὶ περίλυπος.

Πολυκήρεως, ὁ, ἡ (κήρ), ποιητ. Πολλὰ φθοροποιὸς, ἐπιζήμιος, θανατηφόρος, Νικ.

Πολυκήτης, ες, ὁ, ἡ (κῆτος), ποιητ. Πολλὰ κῆτη ἢ μεγάλα ὀφάρια περιέχουσα (θάλασσα), Θεόκρ. ιβ'. 98.

Πολυκίνδυνος, ὁ, ἡ (κίνδυνος). Μετὰ πολλῶν κινδύνων συνοδευόμενος, πολλὰ κινδυνώδης, λίαν ἐπικίνδυνος.

Πολυκινησία, ἡ. Πολλὴ ἢ μεγάλη κίνησις, Κύστάθ. Ὀδ. Π. παρὰ τὸ

Πολυκίνητος, ὁ, ἡ (κινέω). Πολύ, ἢ μεγάλως καὶ σφοδρῶς κεκινημένος.

*Πολύκλαγγος, ὁ, ἡ (κλαγγή). Ἔχων πολυειδῆ ἢ μεγάλην κλαγγὴν, ἠχον, φθόγγον.

Πολυκλαδής, ές, ὁ, ἡ (κλάδος). Πολλοὺς κλάδους, πολλὰ κλωνάρια ἔχων.

Πολύκλαυστος, καὶ πολύκλαυτος, ὁ, ἡ. (κλαίω). Ἐκεῖνος, δι' ὃν γίνονται πολλὰ κλαύματα, ὃν λυποῦνται μεγάλως, πολλὰ κλαυμένος, Ἐπ. Ὀμ. 3, 5. καὶ, ἀξιόκλαυστος, πολλῶν δακρύων ἄξιος. 2) ἐνεργ. ὁ πολλῶν κλαυθμῶν αἴτιος· καὶ ὁ πολὺ κλαίων ἢ λυπούμενος, παραπροσούμενος, Ἐμπεδ. (ἔστ' ὅτε καὶ τρικατλήκτιος, Πορσ. Εὐρ. Μηδ. 822.)

*Πολυκλεής, ὁ, ἡ (κλέος). Λίαν ἔνδοξος, περίφημος.

*Πολυκλείδωτος, ὁ, ἡ (κλειδόω). Πολλὰ ἢ λίαν κλειδωμένος· πολὺ κλειδωτός, ἢ πολλὰς κλειδώσεις ἔχων, Εὐστάθ.

Πολύκλειστος, ὁ, ἡ (κλείω). Πολὺ ἢ ἀκριβῶς κεκλειτμένος.

Πολύκλειτος, ὁ, ἡ, καὶ, η, ον ἐνίοτε (κλειτός), ποιητ. Πολλὰ περιώνυμος, περίφημος, ὀνομαστὸς, πανταχοῦ γνωστός, Πινδ. Ὀλ. 6, 120.

Πολυκλήϊς, εντος, εσσα, εν, Ἀσκλεπ. γ'. σελ. 46. ταὐτὸν τῷ, πολυκλείστος.

Πολυκλήϊς, ίδος, ἡ (κλεὶς, 3.), Ἰων. Πολλὰ κλειδία ἔχων· προμηθευόμενος μὲ πολλὰ ζυγά, Ὅμηρ. καὶ Ἡσ. ἐπίθ. τῶν πλοίων, π. χ. «Νῆες πολυκλήϊδες», καλοῦνται παρ' Ὁμήρῳ ἐκεῖνα τὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι πολλὰς ἔδρας, σκαμνία, ἐφ' ὧν καθέζονται οἱ κωπηλάται· ἄλλως δὲ, πολύζυγοι. (τὸ Ἰῶτα ἔστι κατ' ὅλας τὰς πτώσεις μακρὸν, ὃ καὶ ἀμφιτάνουσι οἱ γράφοντες περισπωμένως πολυκλῆϊς· ὁ δὲ Spohn de extr. Od. parte p. 195. ἀποδεικνύει μὲν καὶ τὴν νῦν κατὰ Ὀλύμπιον γραφὴν πολυκλῆϊς καὶ προκρίνει τὴν γραφὴν, πολυκληΐς, ΐδος, ἀλλ' ὅρα τί ἀντεπιφέρει ὁ Ἰδκ. Ἀ. Π. σελ. 359.)

Πολυκλήϊστος, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ, πολυκλείστος (κλῄζω). Πολυθαύμαστος, πολυέπαινος, λίαν περίφημος, δεδοξασμένος.

Πολύκληρος, ὁ, ἡ (κλῆρος). Κυρίως, ὁ ἐκ ἢ μετὰ μεγάλου κλήρου ὤν, ὁ πολλοὺς κλήρους, ἢ λαχνοὺς λαβὼν, συνήθ. ὁ πολλὰ κληρονομήσας, ἐν γένει, ἔχων πολλὴν περιουσίαν, πολλὰ πλούσιος, Ὀδ. Ξ, 211. ἐξαιρ. πολλῶν ὑποστατικῶν κτήτωρ, πλούσιος εἰς αὐτά. Κατ' Εὐστάθιον, «Πολύκληρος ἄνθρωπος, ἐφ' ᾧ θανόντι πολλοὶ βάλλονται τῶν κατὰ λαχνοὺς κλήρων εἰς διανομὴν τῆς οὐσίας, κατά τι ἔθος παλαιόν».

Πολύκλητος, ὁ, ἡ (καλέω). Ἐκ πολλῶν ἀνθρώπων, ἢ ἐκ πολλῶν τόπων, ἀπὸ μακρὰν κεκλημένος, ἢ προσκληθεὶς, συγκαλεσθεὶς, παρ' Ὅμ. ἐπίθ. τῶν συμμάχων τῶν Τρώων, Ἰλ. Δ, 438. Κ, 420.

*Πολυκλινής, ὁ, ἡ (κλίνω). Μετὰ πολλῶν συγκειτόμενος, συγκαθεύδων· καὶ = πολύκλινος, ἔχων πολλὰς κλίνας.

Πολύκλινος, ὁ, ἡ. Πολλὰς κλίνας, τραπέζας ἔχων.

*Πολυκλόνητος, ὁ, ἡ (κλονέω). Πολλάκις κεκινημένος, κλονισμένος, ποιητ.

*Πολυκλόπος, ὁ, ἡ (κλέπτω), ποιητ. Πράττων πολλὰς κλοπὰς, Ὀππ. Κυν. 3, 296.

Πολύκλυστος, ὁ, ἡ (κλύζω). Ἐκ τῆς παλιρροίας καὶ τῶν κυμάτων πολλὰ κτυπούμενος, πλυνόμενος. 2) ἐνεργ. βρέχων ἐν τῷ ῥέειν σφοδρῶς κυματίζων, κυματώδης, Ὀδ. Δ, 354. Ζ, 204. Τ, 277. Ἡσ. Θεογ. 189. 199.

Πολύκλωνος, ὁ, ἡ (κλών). πολλοὺς κλώνας ἔχων,

Πολυκμής, ῆος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πολύκμητος, ἀμφίβ.

Πολύκμητος, ὁ, ἡ (κάμνω). Ἐπιπόνως ἢ ἐπιμελῶς καμωμένος, ἡτοιμασμένος, πολυκάματος, μετὰ πολλοῦ κάματου γεννημένος, κατασκευασμένος, καὶ ἐπὶ σιδήρου ἤτοι ὁ ἀκατέργαστος, περὶ ὃν πολλὰ ἔστι καμεῖν, ἢ ὁ εἰς ἔργα ἤδη χαλκευθεὶς κάματῳ πολλῷ, ὡς ὁ Ὅμηρ. (Ὀδ. Ξ, 324.) διὰ τοῦ, «Σίδηρος πολύκμητος», διακρίνει τὸν σίδηρον καὶ τὰ σιδηρικὰ ἐργαλεῖα ὡς ἐφεύρεσιν τῶν μεταγενεστέρων, ἐπειδὴ ὁ σίδηρος ἦτον δυσκολώτερος, παρὰ τὸν χαλκὸν εἰς ἐργασίαν· αὐτὸς ὅτι ὀνομάζει καὶ τὸν θάλαμον πολύκμητον, Ὀδ. Δ, 718. παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐν γένει, πολὺν κόπον, δουλειὰν ἀπαιτήσας ἢ ἀπαιτῶν, ἠνωμένος μὲ κόπον καὶ δουλειάν.

Πολύκνημος, ὁ, ἡ (κνημός), ποιητ. Ἔχων πολλοὺς λόφους, ὀρεινὰ δάση, πολλὰ ὑψώματα, πολύλοφος· ἐν γένει, ὀρεινός, γεμάτος ἀπὸ βουνὰ, δάση, Ἰλ. Β, 497. «Ἑτεωνὸν πολυκνήμονα», πολλοὺς κνημοὺς ἔχοντα, κνημοὶ δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων κνημῶν λέγονται οἱ αἱ τῶν ὀρέων προβάσεις, οἱ λόφοι. ἄρα δύσβατος, ὀρεινός. 2) τὸ πολ. εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. γ'. 108. καὶ Πλίν. 26. 14.

Πολύκνισσος, ὁ, ἡ (κνίσσα). Γεμάτος ἀτμοὺς, πάχους τινὸς, ὀσμῆς ψητοῦ, ἢ ἀναθυμιάσεως ἐκ θυσίας· ἢ πολλὰ παχεῖαν ἀτμίδα, ἤτοι κνίσσαν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀναδίδων, εἶδος «Πολύκνισσος Ἑκατόμβη», Ἀπολλων. Ῥόδ. γ'. 879. καθόλου δὲ, παχὺς, πτειρώδης.

Πολυκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Πολλὰς κοιλίας κοιλώματα ἢ στομάχους ἔχων, κοιλιαρᾶς.

Πολυκοίμητος, ὁ, ἡ (κοιμάομαι). Πολλὰ ἢ βαθέως κοιμώμενος, Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 139.

Πολύκοινος, ὁ, ἡ (κοινός). Εἰς πολλοὺς κοινός, πολλὰ κοινός, γενικὸς, πᾶσιν ἀνθρώποις ἐξίσου ἀνήκων, ἢ διωρισμένος ὑπὸ τῶν θεῶν, π. χ. Ἄτης, Σοφ. παρ' ᾧ ἐν χρήσει καὶ ἀντὶ τοῦ, πολυάδελφος, π. χ. «Πολύκοινος Ἀμφιτρίτη», ταὐτὸν τῷ, πολυάδελφος.

Πολυκοιρανία, ἡ, Ἰωνικ. πολυκοιρανίη. Ἡ πολυδεσποτεία, πολυαρχία, ἢ ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ ταὐτῷ συνιστάμενη ἀρχὴ, ἐξουσία, Ἰλ. Β, 204. ἐκ τοῦ

Πολυκοίρανος, ὁ, ἡ (κοίρανος). Πολλῶν ἐξουσιαστὴς, δεσπότης, κύριος πολλῶν, Ἀριστοφ. Βατρ. 1270.

*Πολύκοιτος, ὁ, ἡ (κοίτη). Ἔνθα εἰσὶ πολλαὶ κοῖται, στρώματα.

Πολυκόλλητος, ὁ, ἡ (κολλάω). Πολλὰ κολλημένος, ἢ ἐκ πολλῶν τμημάτων συγκεκολλημένος, συντεθειμένος.

Πολύκολπος, ὁ, ἡ (κόλπος). Πολλοὺς κόλπους, μυχοὺς, κοιλώματα, ἢ γωνίας ἔχων.

Πολυκόλυμβος, ὁ, ἡ (κολυμβάω). Πολὺ κολυμβῶν, ἢ βουτῶν ὑποκάτω τοῦ ὕδατος, ἐπίθετ. τῶν βατράχων. «Πολυκόλυμβα μέλη βατράχων», Ἀριστοφ. Βατρ. 245.

Πολύκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Πλήρης κόμης, ἢ φύλλων· πολὺ μαλία, ἢ φύλλα ἔχων.

Πολύκομπος, ὁ, ἡ (κομπέω). Πολὺν ἦχον, κρότον κάμνων· μεταφορ. πολὺ καυχώμενος, λίαν κομπάζων «Πολύκομπος αὐλός», ὁ πολὺ ἠχῶν, ὁ πολὺν ἦχον ποιῶν, Πολυδ.

Πολύκομψος, ὁ, ἡ (κομψός). Βαττολόγος, πολὺ φλύαρος, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 994. καὶ Σουίδ. ἐν λέξ. Στωμύλος, ὅπου ὁ Κυστάριος, πολύκομπος, ἀναγινώσκεσθαι θέλει.

Πολύκοπος, ὁ, ὁ (πολὺ, κόπτομαι). Πολὺ κτυπῶν ἑαυτὸν ὑπὸ λύπης, ὅθεν πολὺ παραπονούμενος, ἢ κλαίων, ὀδυρόμενος, περίλυπος. Ἀθην. σελ. 20. 2) ἐκ τοῦ κόπος, πολὺν κόπον ἐμποιῶν, ἀπαιτῶν, κοπιαστικός.

Πολύκοσμος, ὁ, ἡ (κοσμέω). Πολλὰ κεκοσμημένος, στολισμένος, Ἡτύχ. ἐν λέξ. Πολυκαίδαλος.

Πολύκρανος, ὁ, ἡ (κρᾶνον). Πολυκέφαλος.

Πολυκρατέω, μέλ. ήσω. Πολλὰ δυνατὸς εἰμί, μεγάλως ἰσχύω, πολὺ κράτος ἤτοι μεγάλην δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἔχω, Κύνέπ. ἐκ τοῦ

Πολυκρατής, ές, ὁ, ἡ (κράτος). Πολλὰ δυνατός, ὁ μεγάλον κράτος ἔχων.

Πολύκρεκτος, ὁ, ἡ (κρεκω) ποιητ. Καθαρῶς ἠχῶν, πολλὰ ἠχώδης, καλόφωνος, ἐπὶ λύρας.

Πολυκρημνος, ὁ, ἡ (κρημνός). Πολλοὺς κρημνοὺς, ἀπότομα ὄρη ἔχων.

Πολυκριθάω, ῶ. Πολλὴν κριθὴν, ἢ χόρτον ἔχω· πολλὴν κριθὴν δίδωμι τῷ ἵππῳ φαγεῖν· ἐκ τοῦ

Πολύκριθος, ὁ, ἡ (κριθή) πλούσιος κριθῶν, πλήρης κριθῆς· ἐν γένει, πλούσιος, καρποφόρος.

Πολύκριμνος, ὁ, ἡ (κρίμνον) = πολύκριθος, Ἐτυμολ.

Πολύκριτος, (κρίνω) Πολλαπλασίως, διαφόρως κεχωρισμένος ἢ διακεκριμμένος· σύνθετος ἐκ πολλῶν μερῶν· συγκεκριμμένος, Ὀρφ. Ἅμν. 1, 18.

*Πολυκρόκαλος, ὁ, ἡ (κροκάλη). Πλήρης χαλικίων, πυροβολοπετρῶν.

Πολύκροκος, ὁ, ἡ (κρόκη) Πολλὰς κροκίδας ἔχων, πυκνὸς κατὰ τὸ ὕφασμα, πυκνὰ ὑφασμένος.

*Πολυκρόταλος, ὁ, ἡ (κρόταλον). Πλήρης κροτάλων, = πολύκροτος, χείρ, Νόνν. 5, 154.

Πολυκρότητος, ὁ, ἡ (κροτέω). Πολλὰ κτυπημένος· ἢ ὃν πολλὰ ἐκροτήσαν.

Πολύκροτος, ὁ, ἡ (κρότος). Πολὺν θόρυβον, βοὴν, ταραχὴν ποιῶν· ἐξάκουστα ἐν τῷ ῥέειν ἠχῶν· μεγαλοφώνως βοῶν, φωνάζων, καθαρῶς ἠχῶν, ἢ καθαρῶς ψάλλων ἀντηχῶν ἀπὸ τὰς πολλὰς εὐφημίας. Ὅμηρ. Ἅμν. ιη'. 37. Πολυκρότη, ἡ, τὸ θηλυκ. Ἀνακρέων παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 447. 2) «Πολύκροτος ναῦς,» ἡ διὰ πολλῶν κωπῶν κινουμένη· πρβ. Δίκροτος. 3) δόλιος, πανοῦργος, ὁ κακεντρεχὴς καὶ μὴ ἁπλοῦς· ἐδόκει καὶ μερικοὶ ἀνέγνωσαν εἰς τὴν Ὀδύσσ. Α. 1. «Πολύκροτον» ἀντὶ, πολύτροπον, κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 259. (Παρὰ ποιηταῖς ἔστιν ἐνίοτε κοινοῦ γένους.)

Πολύκρουνος, ὁ, ἡ (κρουνός). Πολλοὺς κρουνοὺς πηγὰς ἔχων, ἢ πολλὰς τρύπας, ἐξ ὧν ἐξέρχεται τὸ ὕδωρ, Μαριαν. ἐπ. 3, 4. «Στόματα πολύκρουνα,» πολλὰ στόματα φρεάτων ἢ πηγῶν, δι' ὧν ἐκχεῖται τὸ ὕδωρ.

*Πολύκρωζος, ὁ, ἡ (κρώζω). Πολὺ κρώζων ἢ φωνούμενος.

Πολυκτέανος, ὁ, ἡ (κτέανον) ὁ Πολλὰ κτήματα, ὑποστατικὰ, περιουσίαν ἔχων, πλουσιώτατος, Πινδ. Ὀλ. 11, 44.

Πολυκτημοσύνη, ἡ· Μεγάλη περιουσία πολὺς πλοῦτος, πολυκτησία· ἐκ τοῦ

Πολυκτήμων, ονος, ὁ, ἡ (κτῆμα). Ἔχων πολλὰ ἢ πλούτη, πολλὰ ὑποστατικὰ, κτήματα, πλούσιος, Ἰλ. Ε, 613.

Πολύκτηνος, ὁ, ἡ (κτῆνος) Πλούσιος εἰς κτήνη, ζῶα, ἢ ποίμνια.

Πολυκτησία, ἡ (κτῆσις), ταὐτὸν τῷ, Πολυκτημοσύνη, Ἀθην. σελ. 233.

Πολύκτητις, ἡ· ἡμαρτημ. ἀνάγν. παρ' Ὀρφ. Ἅμν. θ. 20. ἀντὶ, πολύκτιτος, ὁ, ἡ, ὁ πολλὰ κτίζων, πλάττων, κατασκευάζων.

Πολύκτητος, ὁ ἡ (κτάομαι, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πολυκτέανος, πολυκτήμων, Εὐριπ. Ἀνδρ. 768.

Πολύκτιτος, ὁ, ἡ (κτίζω). Πολλὰ κτίζων, πλάττων, ἢ κτίσμασι πολλὰ πράγματα, ποιητ. ἴδε ἐν τῷ, Πολύκτητις.

Πολυκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Πολλοὺς κτείνων, φονεύων, ποιητ.

Πολυκύδιστος, ὁ, ἡ· καὶ πολυκύδιστος, ίστη, ίστον (κῦδος), Λίαν περίφημος, πολλῆς τιμῆς ἄξιος, λίαν δεδοξασμένος, καὶ εὐγενὴς, σεβάσμιος, Ἀνθολ.

*Πολυκυήματος, ὁ, ἡ (κύημα). Ἔχων ἐν τῇ γαστρὶ πολλὰ ἔμβρυα, νεογνὰ, ἢ πολλὰ ᾠὰ, καὶ, ὁ γεννῶν πολλὰ νεογνά.

*Πολύκυθνος, ὁ, ἡ (κυθνός). Πολὺν ἔχων σπόρον.

Πολύκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Κάμπτων ἢ ἔχων πολλοὺς κύκλους, πολλὰς καμπυλότητας ἢ καμπάς, Γραμματ.

Πολύκυκος, ὁ, ἡ (κυκάω) Πολλὰ ἀνήσυχος πολὺν κύκον, δοῦπον, βοὴν, κτύπον, ἠχον προξενῶν, ἐπὶ θαλάσσης. Πορφύρ. εἰς Ὅμηρ. «Τὸ Ἰκάριον πέλαγος πολύκυκον ἐστὶ καὶ ταραχῶδες.»

Πολυκυλίνδητος, ὁ, ἡ (κυλινδέω). Πολλάκις ἢ πολλὰ κεκυλισμένος, ἢ πολλαχοῦ κυλιόμενος, Ἡτύχ.

Πολυκύμαντος, ὁ, ἡ (κυμαίνω). Πολλὰ κύματα ἔχων, διεγείρων· πολυτάραχος. (ῡ)

Πολυκύματος, ὁ, ἡ, = πολυκύμων.

*Πολυκυμία, ἡ (κύμα). Πλῆθος κυμάτων.

Πολυκύμων, ονος, ὁ, ἡ (κῦμα, κύω). Πολὺ κυματίζων, πλήρης κυμάτων, βέλτιον μέντοι τό, πολυκύμαντος. 2) ἐκ τοῦ κύημα, ἢ πολλῶν τέκνων ἔγκυος, ἢ ἐγγαστρωμένη μὲ πολλὰ, ἢ ἢ πολλὰ γεννῶσα ἢ γεννήσασα, γόνιμος, πολύτοκος.

Πολυκυριότης, ητος, ἡ (κύριος) = πολυκοιρανία, Ποικιλία κυρίων, πολλοὶ κύριοι, ἢ πολλῶν ἐξουσία.

Πολυκώθων, ωνος, ὁ, ἡ (κώθων) Κωμ. πολυπότης, πίνων πολὺ, μέθυσος, Ἀθήν.

Πολυκώκυτος, ὁ, ἡ (κωκύω). Πολὺ θρηνῶν, ἢ ὃν πολὺ ἐθρήνησαν πολλὰ παραπονούμενος ἢ πολυθρήνητος· ἐν γένει, πλήρης παραπόνων, Θέογν. 244.

*Πολύκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Πολλὰ κῶλα, μέλη ἔχων, Δημ. Φιλ.

Πολύκωμος, ὁ, ἡ (κῶμος). Τὸν κῶμον πολὺ ἀγαπῶν, τόν τε χορὸν καὶ τὰς ἡδονὰς ἢ τὰ συμπόσια.

Πολύκωπος, ὁ, ἡ (κώπη). Πολλὰ κωπία ἔχων.

Πολυκώτιλος, ὁ, ἡ (κωτίλος). Λάλος, πολύλογος, ὡς τὰ πτηνά· καὶ ἐπὶ καλοῦ, ἐπὶ ἀηδόνος, κελαδοῦσα ἀδιακόπως, Σίμων. «Ἀηδόνες πολυκώτιλοι,» Εὐριπ. ἐν Ὀδυσ. Τ. 1875.

Πολυλαλέω, ήσω (πολύλαλος). Βαττολογῶ, φλυαρῶ πολλὰ, ἐκ τῶν Σχολ. Βουρβ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 400. ὅθεν

Πολυλάλητος, ταὐτὸν τῷ, πολύλαλος, Σχολ. Σοφοκλ. Φιλ. 191.

Πολύλαλος, ὁ, ἡ (λάλος). Πολὺ λαλῶν, λέγων, φλύαρος, πολύλογος.

Πολυλαμπής, ες, ὁ, ἡ (λάμπω). Πολὺ λάμπων, ἢ πολλὴν λάμψιν ἔχων, πολυφεγγής.

Πολύλαος, ὁ, ἡ (λαός). Πολὺν λαὸν, ἐγκατοίκους ἔχων. πολυάνθρωπος, ἀμφ.

Πολυλήϊος, ὁ, ἡ (λήϊον) ποιητ. Πολὺ λήϊα ἤτοι πολὺ χωράφια ἐσπαρμένα, μὲ σῖτον, πολὺ σπαρτὰ, πολὺ γενήματα ἔχων· ἐν γένει πλούσιος, πολυκτήμων, πολύπυρος ἢ πολὺ βοσκήματα ἔχων, Ἰλ. Ε, 613. Ἡσ. Δείφ. 39, 1.

*Πολυλίμενος, ὁ, ἡ (λιμήν). Πολλοὺς ἔχων λιμένας, Ἄρτεμ. ὅθεν

*Πολυλιμενότης, ητος, ἡ. Μεγάλη ποσότης καλῶν λιμένων.

Πολύλιμος, ὁ (λιμός) = βουλιμία· ἢ μεγάλη πεῖνα, Πλούταρχ.

Πολυλιτάνευτος, ὁ, ἡ Ὃν πολλοὶ λιτανεύουσιν, ἢ ὅπου πολλαὶ λιτανεῖαι καὶ παρακλήσεις γίνονται, Ἡτύχ. ἐν Λ. Πολύλιστος.

Πολύλιθος, ὁ, ἡ (λίθος) ποιητ. Πολλὰ πετρώδης πολλὰς πέτρας, πολλοὺς λίθους ἔχων, Ἀνάλεκτα β'. σελ. 255.

Πολύλιστος, ὁ, ἡ (λίσσομαι. λίττομαι) ποιητ. Κυρίως, πολυλιτάνευτος, πολλὰ παρακεκλημένος, ὃν ἐπικαλοῦνται διὰ πολλῶν δεήσεων πρὸς ὃν ἢ ἔνθα γίνονται πολλαὶ λιταὶ, δεήσεις, Ὀδ. Κ, 445. «νηὸς πολύλιστος,» ναὸς, ἐν ᾧ ἐπικαλοῦνται πολὺ ἢ πολλάκις μίαν θεότητα, Τμν. Ὁμ. Ἀπ. 347. Δήμ. 28. 2) ἐξικετευτός, καὶ πολλὰ ἐπιθυμητὸς, εὐκταῖος, εὐκταῖος — Παρὰ Μεταγν. καὶ κοινοῦ γένους, πολύλιστον, ῃ, ον. (ὁ καθ' αὐτὸ τύπος πολύλιστος εἶ ἑνὸς λ ἔστιν, ὡς φαίνεται, ἄνευ παραδείγματος.)

Πολυλλιτάνευτος, (λιτανεύω) καὶ πολύλλιτος ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πολύλλιστος, πολυλιτάνευτος.

*Πολύλλιτος, ὁ, ἡ (λίττομαι), = πολύλλιστος.

Πολύλοβος, ὁ, ἡ (λοβός). Πολλοὺς λοβοὺς ἢ τσέφλοια, ἢ ῥάχη ἔχων.

Πολυλογέω, ῶ (πολυλογος). Ὁμιλῶ πολὺ ἢ πολλὰ, βαττολογῶ, φλυαρῶ, Εὐστάθ. ὅθεν

Πολυλογία, ἡ. Βαττολογία, φλυαρία περιττολογία, τὸ ὁμιλεῖν πολλὰ, Ξενοφ. Κ. Π. 1· 4, 3.

Πολύλογος, ὁ, ἡ· Ἐπίρ. πολυλόγως (λόγω). Πολλὰ λαλῶν, ὁμιλῶν, περιττολόγος, βαττολόγος, φλύαρος, ὁ διεξοδικὸς εἰς τὴν ὁμιλίαν, Ξεν. Κ. Π. 1, 4. 3. 2) παθ. περὶ οὗ πολὺς λόγος γίνεται ἢ πρέπει νὰ ὁμιληθῇ πολὺ, ἀπαιτεῖ μακρὰν ὁμιλίαν, εἰς κατάληψιν, Διον. Ἀρεοπ.

Πολύλοπος, ὁ ἡ (λοπός). Ἐνδεδυμένος, περιβεβλημένος, ἢ πεπασμένος μὲ πολλὰς φλούδας, ἐξωφλοια, ἢ δέρματα. Δ. βοτ.

Πολυμαθεία, καὶ, Πολυμαθία, ἡ. Ἡ πολλὴ μάθησις καὶ ἡ πολλῶν πραγμάτων γνῶσις, ἢ μεγάλη παιδεία, σοφία, ἐπιστήμη· τὸ πολλὰ εἰδέναι, ἐκ τοῦ

Πολυμαθέω, ῶ. Μ. ήσω (πολυμαθής). Ἐξεύρω ἢ μανθάνω πολλὰ· ἔφασιν ἢ θέλησιν ἔχω ἵνα μάθω πολλὰ, Πλούταρχ.

Πολυμαθημοσύνη, ἡ· ταὐτὸν τῷ πολυμαθεία, Τίμων παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 610. ἐκ τοῦ

*Πολυμαθήμων, ονος, ὁ, ἡ (πολυμαθέω) = πολυμαθής.

Πολυμαθής, ές, ὁ, ἡ· ἐπίρ. πολυμαθῶς· (μαθεῖν, μανθάνω). Ἐκεῖνος, ὅστις ἔμαθε πολλὰ, καὶ διὰ τοῦτο ἐξεύρει πολλὰ, ἢ πολλὴν μάθησιν ἔχων ἢ πολὺς κατὰ τὰς μαθήσεις, λίαν πεπαιδευμένος, Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 4, 6.

*Πολυμαθία, ἡ, = πολυμάθεια.

Πολυμάκαρ, αρος, ὁ (μάκαρ). Πολὺ μακάριος, καλότυχος, εὐτυχὴς, Γραμμ.

Πολυμαλλος, ὁ, ἡ (μαλλος). Πολὺ μαλλιαρός. 2) πλούσιος εἰς ζῶα μαλλόν ἔχοντα, Σχολιαστ. Λυκοφρ. 874. ἀμφ. πιθανῶς ἀντὶ τοῦ, Πολύμαλλος, Δωρ. ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Πολύμηλος.

Πολυμανής, ές, ὁ, ἡ ποιητ. πουλυμανής (μαίνομαι). Λίαν μαινόμενος, πολλὴν μανίαν ἔχων, ἄφρων.

Πολυμάντευτος, ὁ, ἡ (μαντεύομαι). Ἐκεῖνος, περὶ οὗ μαντεία ἐγένετο, ἢ προσφωνήθη ἢ τὸν ὁποῖον ἐρώτησαν διὰ μαντείαν πολὺ ἢ πολλάκις, περιβόητος διὰ τοὺς χρησμούς του.

Πολυμάσχαλος, ὁ, ἡ (μασχάλη.) Πολλὰς μασχάλας, παρέκλαδα, ἢ νέους βλαστοὺς ἔχων, ἐπὶ δένδρου κτ. «Δρῦς πολυμάσχαλος» (Θεόφραστ. 3. 9.) ἢ ἔχουσα πολλὰ παρέκλαδα εἰς τοὺς κλώνους.

*Πολυμάστιος, ὁ, ἡ. Λίαν μάστιος, μηδαμινός. (ᾰ)

Πολυμάχητος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ἐκεῖνος, περὶ οὗ συχνάκις πολλὴ μάχη φιλονεικία, ἔρις ἐγένετο· ἄξιος τοῦ νὰ γένῃ περὶ αὐτοῦ μάχη, ἔρις.

Πολυμέδιμνος, ὁ, ἡ (μέδιμνος). Πολλοὺς μεδίμνους περιέχων, καὶ ποιητ. κάμνων νὰ γεννῶνται πολλὰ γεννήματα διὰ θερισμοῦ, ἐπίθ. Δήμητρος.

Πολυμεθής, ές, ὁ, ἡ (μέθη). Πολὺν οἶνον πίνων, πολυποτής, ἢ λίαν μεθυσμένος, μέθυσος, Ἀνθολογ.

Πολυμέλαθρος, ὁ, ἡ ποιητ. πουλ. (μέλαθρον). Πολλὰ, ἤτοι πολλοὺς, ἢ οἴκους, κατοικίας, ἢ θαλάμους, δωμάτια ἔχων· ποιητ.

Πολυμελής, καὶ ἐπίρ. Πολυμελῶς (μέλος). Ἐκ πολλῶν μελῶν, μελῳδιῶν συνιστάμενος, ποικίλης ὢν μελῳδίας, πολλὰ ἁρμονικός, π. χ. «Πολυμελὴς αὐλὸς,» πολλὰ καὶ διάφορα μέλη ἐκδιδόμενος. 2) ἐκ πολλῶν μερῶν ἢ μελῶν (οἷον ποδῶν, χειρῶν) συνιστάμενος, πολλὰ μέλη, μέρη ἔχων.

Πολυμελπής, ὁ ἡ (μέλπω). «Πολυμελπὴς αὐλὸς,» Πολυδ. 6. 170. ταὐτὸν τῷ, Πολυμελής.

Πολυμεμφής, ές, ὁ, ἡ (μέμφομαι). Πολυκατήγορος, πολλὰ μεμφόμενος, 2) πολλὰ παραπονούμενος, παραπονιάρης, Νόννος.

Πολυμέρεια, ἡ. Ἡ Μετοχὴ σώματός τινος, τὸ ὁποῖον συνίσταται ἐκ πολλῶν μερῶν· ἢ ἐκ πολλῶν μερῶν σύστασις· ἐκ τοῦ

Πολυμερής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. πολυμερῶς (μέρος). Ἐκ πολλῶν μερῶν συνιστάμενος· ποικίλος, διάφορος, πολυσχιδής· καὶ εἰς πολλὰ μέρη μεριζόμενος, διαιρούμενος

Πολυμέριμνος, ὁ, ἡ (μέριμνα), ταὐτὸν ποιητ. πολυμέρμερος, ὁ, ἡ (μέρμερος). Ἔχων πολλὰς μερίμνας, φροντίδας, πολυφρόντιστος. 2) ἐνεργ. πολλὰς φροντίδας ἐμποιῶν.

*Πολυμέρμερος, ὁ, ἡ (μέρμερος) ποιητ. = πολυμέριμνος.

Πολυμετάβολος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Πολυμεταβλήτος.

Πολυμεταβλήτος, ὁ, ἡ (μεταβάλλω). Πολλὰ ἢ συνεχῶς μεταβαλλόμενος, λαμβάνων διαφόρους μορφὰς, ἐξαιρ.

*Πολυμετάβολος, ὁ, ἡ (μεταβάλλω). Λίαν μεταβλητὸς, εὐμετάβολος.

Πολυμετρία, ἡ. Τὸ πλῆθος ἢ ποικιλία τῶν μέτρων, ἐξαιρ. τῶν συλλαβῶν ἐκ τοῦ

Πολύμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον) Ἐκ πολλῶν μέτρων συνιστάμενος· ἔδεν πολλὰ μέτρων, πολλὰ μέτρα ἐγχωρῶν, μακρὸς, πλατὺς, διεξοδικός, «Πολυμ. στάχυς,» Ἀριστοφ. Βατρ. 1250. ἐν γένει, μάγας· ἐξαιρ. ἐκ πολλῶν συλλαβικῶν μέτρων συγκείμενος στίχος.

Πολυμηκάς, ἀδος, ἡ (μηκάς) Ἡ πολὺ μηκάζουσα φωνάζουσα, ἐπίθ. τῶν αἰγῶν, Βάκις παρ' Ἡροδότ. 8, 30.

*Πολυμήκετος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ πολυμήκης, Κόϊντ. Σμ. 2, 452.

Πολυμήκης, ες, ὁ, ἡ (μῆκος). Πολὺ μακρὸς, Πολυδ.

Πολύμηλος, ὁ, ἡ Δωρ. πολύμαλος (μῆλον). Πολλὰς ποίμνας αἰγῶν ἢ προβάτων ἔχων ἢ ἐμπεριέχων, παρὰ μὲν Ὁμ., παρ' ᾧ εὑρίσκεται μόνον ἐν Ἰλ. καὶ ἐν τοῖς Ὑμν. ἐπίθ. ἀνθρώπων καὶ τόπων, παρὰ δὲ Ἡσ. μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ παρὰ Πινδ. μόνον ἐπὶ τόπων. 2) πολὺ μῆλα, καρποὺς ἔχων.

Πολύμηνις, ες, ὁ ἡ (μῆνις). Πολὺ θυμώδης, Ἀνθολογ. ποιητ.

*Πολυμήτα, ὁ, ποιητ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ, πολυμήτης.

Πολυμήτηρ, ερος, ἡ. Ἡ πολλῶν μήτηρ, ἀμφ.

*Πολυμήτης, ου, ὁ = πολύμητις, Ὀππ.

Πολύμητις, ιος, ὁ, ἡ (μῆτις) ποιητ. Πλήρης φρονήσεως, συνέσεως, ἐπιτηδειότητος εἰς τὸ πράττειν τί, πολλὰ φρόνιμος, σοφὸς, προβλεπτικὸς, ἐπιτήδειος, πάνυ εὐχρ. παρ' Ὁμ. συνήθ. ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, ἢ καὶ τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλ. Φ, 355.

Πολύμητος, ὁ, ἡ ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ πολύμητος «Τέχνη πολύμητος,» Ἀνάλεκτ. γ'. 135.

Πολυμήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (μήτηρ). Μήτηρ πολλῶν τέκνων, ποιητ.

Πολυμηχανία, ἡ, Ἰων. — ίη. Πολυτεχνία, πλουσιότης, εὐπορία εἰς βοηθητικὰ μέτα καὶ εἰς ἐφεύρεσιν μηχανῶν καὶ πόρων ἐπιτηδειότης, Ὀδ. Ψ. 321. ἐν γένει, δόλος, πανουργία, βιομηχανία· καὶ, πάμπολλα μηχανήματα· ἐκ τοῦ

Πολυμήχανος, ὁ, ἡ (μηχανή). Πολύτεχνος, εὔπορος μηχανῶν καὶ βοηθητικῶν μέσων, ὅστις ἐξεύρει κατὰ πᾶσαν περίστασιν νὰ βοηθήσῃ, ἢ προκειμένου μὲ πνεῦμα ἐφευρετικὸν, ἐπιτήδειος εἰς τὰς ἐφευρέσεις καὶ μηχανὰς· πολύνους, συνετὸς, ἔμπειρος, φρόνιμος. ἐφευρετικὸς, τεχνικὸς, πανοῦργος, πολλὰ. παρ' Ὁμ. καὶ ἀεὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ μόνον ἐν Ὑμν. Ἑρμ. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Πολυμιγής, ές, ὁ, ἡ· ἡ, Πολύμικτος (μίγνυμι). Πολυειδὴς ἢ ἐκ πολλῶν εἰδῶν ἢ μερῶν, ἢ εἰσερχομένων εἰς τὴν σύνθεσιν τινὸς πράγματος ὑλῶν συγκείμενος, ἢ μεμιγμένος· συγκεχυμένος, ἐμπεφυρμένος· μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, παντοῖος, διάφορος, πολυποίκιλος, παρδαλὸς πλουμιστὸς· ὅθεν

Πολυμιγία, ἡ. Ἡ μῖξις, τὸ ἀνακάτωμα ἐκ διαφόρων πραγμάτων ἢ μερῶν, ἢ πολυποικιλία, πολυειδία· καὶ, σύγχυσις.

Πολύμικτος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Πολυμιγής.

Πολυμιξία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Πολυμιγία.

Πολυμισής, ές, ὁ, ἡ (μῖσος) Πολὺ ἢ λίαν μεμισημένος, ὃν πολὺ μισοῦσιν, ἢ ὃν πρέπει νὰ μισῇ τις πολύ, Δουκιαν.

Πολύμισθος, ὁ, ἡ (μισθός). Μεγάλον μισθὸν, πληρωμὴν λαμβάνων ἢ δεχόμενος.

*Πολυμετρικός, ἡ, όν. Ἀναγόμενος εἰς τὰ πολυποίκιλα καὶ μὲ κλωστὰς διαφόρου χρώματος ὑφασμένα ὑφάσματα, ἔδεν, ἡ πολυμιταρική,» προσυπακ. τέχνη ἢ τοιαύτη τέχνη, ταὐτὸν τῷ πολυμιτική· ὁρ. πολύμιτος.

*Πολυμιτική, ἡ, ὁρ. τὸ ἀνωτέρω.

Πολύμιτος, ὁ, ἡ (μίτος). Ἐκ πολλῶν μίτων συνιστάμενος, πολλοὺς μίτους ἔχων. «Πολύμιτα, τά, καλοῦνται ἐκεῖνα τὰ ὑφάσματα, ἐν οἷς λαμβάνουσι πολλῶν εἰδῶν φάδια (μίτους), ἵνα δι' αὐτῶν ὑφάνωσιν ἐν αὐτοῖς διάφορα σχήματα ἢ ἄνθη ποικίλα, καθὼς π. χ. εἶναι ἐκεῖνα τὰ καλούμενα δαμασκὰ, κεμουχᾶς, κλαδωτὰ, κ. τ. τ. ὅθεν «Πέπλοι πολύμιτοι,» παρδαλόφαστα Αἰγύπτια φορέματα, Αἰσχ. Ἱκ. 446.» Πολύμιτοι ζῶναι, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. 28. Οἱ Λατῖνοι ἐκάλουν ταῦτα τὰ ποικιλμένα ὑφάσματα, Polymita καὶ plumatica, Plinius 8, 48. καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνήθεια, πλουμιστὸς, ἐκ τοῦ πολυς, καὶ τὸ μίτος ἢ κάλλιον πολύμιτος, κατὰ συναλοιφὴν, ὡς καὶ τὸ, πλούσιος. ἐκ τοῦ πολυούσιος· ἐντεῦθεν καὶ τὸ πλουμίζω, πλουμίον, καὶ πλουμιστὴς· ἐξ ποικιλτὴς, κ. τ. λ. Ἐντεῦθεν παρὰ Σουΐδᾳ καὶ Ἡσυχίῳ «Πολυμιταρική, ἡ, ἡ πολυμιτική, ἡ,» προσυπακ. τέχνη, ἡ τέχνη δι' ἧς ὑφαίνονται τὰ τοιαῦτα πεποικιλμένα ὑφάσματα, ἡ ποικιλτική.

Πολύμνεια, ἡ, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ Πολύμνια.

Πολυμνήμων, ονος, ὁ, ἡ (μνήμων). Πολλὰ πράγματα ἐνθυμούμενος, μεγάλον μνημονικὸν ἔχων.

Πολυμνήστειος, ὁ, ἡ (πολύμνηστος). Ἀνήκων εἰς τὸν Πολύμνηστον (οὗτος μελῳδὸς περίφημος ἦν)· καὶ ἐντεῦθεν «Πολυμνήστεια μέλη,» εἶδος μελοποιίας, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1285.

Πολυμνήστευτος, ὁ, ἡ (μνηστεύω). Πολλὰ μνηστευόμενος, ὑπὸ πολλῶν εἰς μνηστείαν, γάμον, ζητούμενος, ἢν πολλοὶ ἐμνηστεύθησαν.

*Πολυμνήστη, ἡ (μνάομαι). Ἡ πολλοὺς μνηστῆρας ἔχουσα, πολλὰ ζητουμένη εἰς γάμον, Ὀδ. Δ, 770. Ξ, 61. Ψ, 149. (τὸ ἄρσεν. πολύμνηστος πιθαν. εὕρηται μόνον κατὰ τὸ κύρ. ὄνομα Πολύμνηστος, Πινδ.)

Πολύμνηστος, ὁ, ἡ (μνάομαι, μιμνήσκομαι). Λίαν ἢ καλῶς ἐνθυμούμενος· εὐγνώμων, π. χ. «Πολύμνηστος χάρις,» Αἰσχύλ. Ἀγ. 830. καὶ 1467. ταὐτὸν τῷ, πολυμνήμων.

Πολυμνήστωρ, ορος, ὁ, ἡ = πολυμνήμων, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 551.

Πολύμνητος, ὁ, ἡ (μνάομαι, μιμνήσκομαι). Ἐκεῖνος, περὶ οὗ γίνεται συνεχῶς ἐνθύμησις, μνεία, πολλὰ περίφημος, γνωστὸς 2) κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ, πολυμνήστος, ὁ ἡ, Ὀρφ. Ὑμν. μθ'. 2. πρβ. τὸ ἑπόμ.

Πολύμνια, ἡ. Μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσ. Θ. 78. Παρὰ τοῖς Μεταγν. ἐθεωρεῖτο ποτὲ μὲν ὡς ἔφορος τῆς ὑψηλῆς λυρικῆς ποιητικῆς, ποτὲ δὲ ὡς ἔφορος τῆς ῥητορικῆς· (ἐτυμολογεῖται κατά τινας μὲν ἐκ τοῦ πολυύμνια κατὰ συγκ., ἐπομ. ἐκ τοῦ ὕμνος, οἱονεὶ πλουσία ὑμνων καὶ ᾠδῶν· κατ' ἄλλους δὲ, ἀλλ' οὐχὶ ὑγιῶς, ἐκ τοῦ, πολὺς καὶ μνεία, οἱονεὶ πλουσία μνημοσύνης.)

Πολύμνιος, (πολὺς, μνίον). Πλήρης μνίου, ψυείου, π. χ. «Θάλασσα πολυμνίαν,» Ἡσύχ.

Πολυμορφία, ἡ. Πλῆθος ἢ ποικιλία τῶν μορφῶν, Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Πολύμορφος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρρ. πολυμόρφως (μορφή). Πολλὰς μορφὰς ἔχων, πολυειδὴς, ποικίλος.

Πολύμουσος, ὁ, ἡ (Μοῦσα). Μετὰ πολλῶν μουσικῶν χαρίτων ἐστολισμένος· ἐ πολλὰ μουσικὰ μαθήματα εἰδώς· πεπαιδευμένος, ἐπιτήδειος εἰς τοὺς ψαλμοὺς, ᾠδὰς, χοροὺς, μουσικὴν, ποιητικὴν, πολυτεχνής.

Πολύμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος). Πολὺ μοχθῶν, κοπιῶν, ἢ λίαν ταλαιπωρούμενος· φιλόπονος. 2) πολλοῦ κόπου, μόχθου αἴτιος, κοπιαστικὸς, πολυκάματος, πολυκάμητος, πολλοῦ κόπου ἐόμενος.

Πολυμύελος, ὁ, ἡ (μυελός). Πολὺν μυελὸν ἔχων.

Πολύμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Πολλοῖς λόγοις χρώμενος, ἤτοι πολλὰ ὁμιλῶν, φλύαρος, Ἰλ. Γ, 214. Ὀδυσσ. Β, 200. Κατὰ τὸν Σχολ. μεγάλως ἀπειλῶν, φοβερίζων. 2) παθητ. ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλοῦνται, λέγονται πολλὰ, περίφημος· περὶ οὗ πολλαὶ διηγήσεις καὶ μῦθοι σκέζονται, Πινδ. Πυθ. 9, 133. 3) ἐμπεριέχων πολλὰς διηγήσεις καὶ παραδόσεις, πολλοὺς μύθους, Ἀριστοτ. Ποιητ. ιη. 15.

Πολύμυξος, ὁ, ἡ (μύξα). Πολλὰς μύξας, βρυαλλίδας, φυσαλίδας ἔχων.

Πολύνεως, ὁ, ἡ (ναῦς). Πολλοὺς ναῦς ἔχων, Θεόκρ. ποιητ.

Πολυνάυτης, ου, ὁ (ναύτης). Ἔχων πολλοὺς ναύτας, ἢ πολλὰς νῆας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 83.

Πολυνείκης, ου, ὁ (νεῖκος). Ὅς τις φιλονεικεῖ, ἐρίζει πολύ, φίλος τῶν φιλονεικιῶν, κριτιλογιῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 832. 2) ὀνόματα ἀνδρῶν, Ἰλ.

Πολυνεύρον, τὸ· τὸ καὶ, ἀρνόγλωσσον, ἄλλως, ὀνομαζόμενον χόρτον.

Πολυνέφελος, ὁ, ἡ (νεφέλη). Πολλὰς νεφέλας, σύννεφα ἔχων, πολὺ νεφελώδης, συννεφώδης. (ὁ Πίνδαρ. Νεμ. 3, 17. ἔχει τὸν Δωρ. τύπον πολυνεφέλας, ου, ὁ.)

*Πολυνηνεμία, ἡ, ὑπάρχει μόνον ἡμαρτ. ἀ-

νῶγν. ἐκ τῆς Παλατ. Ἀνθολ. 10, 102, ἔνθα νῦν ἀναγινώσκεται, παλινηνεμίη.

Πολυνηνέμιος, α, ον (νήνεμος). Πολλὰ γαληνός, ἥσυχος.

*Πολύνηος, ὁ, ἡ, Ἴων ἀντὶ, πολύναος. 2) ὄνομα εὐγενοῦς Φαίακος, Ὀδ. Θ, 114.

Πολυνικάω, ῶ. Ὑπερτερῶ, ὑπερέχω πολύ· ἐκ τοῦ Θουκυδ. πολλὰ ἀμφ.

Πολυνίκης, ου, ὁ (νικάω). Πολλὰ νικητής, ἢ πολλάκις, συνεχῶς νικήσας, Λουκιαν.

Πολυνιφής, ές, ὁ, ἡ (νίφω). Πολὺ ἢ λίαν χιονισμένος, καταπλακωμένος ὑπὸ χιόνος (ἀπὸ χιόνιον). Εὐριπ. Ἡλ. 1342.

*Πολύνιψος, ὁ, ἡ, = πολυνιφής.

Πολύνοια, ἡ (πολύνους). Ὁ πολὺς νοῦς, ἡ πληθυντικὴ τοῦ νοός· ἀντίκειται τῷ, πολυμαθία, ἥτις ἀνάγεται εἰς ὅ,τι ἐμαθήτις ἐπεισάκτως, ἥτις συνίσταται εἰς καλὸν μνημονικὸν καὶ ξένας γνώσεις· ἐν γένει, μεγάλη φρόνησις, ὀξύνοια, σύνεσις, πνεῦμα, ἀγχίνοια· σοφία.

Πολύνομος, ὁ, ἡ (νέμομαι). Πολὺ ἢ παντοῖα τρώγων εἰς τὸ λιβάδι· ὁ πολὺ νεμόμενος· ἢ πολλὰς νομὰς τόπους διὰ βοσκήν. ἢ τοπαρχίας (ὡς ἡ Αἴγυπτος) ἔχων· ἢ παχυὰ θραμμένος· ἢ τρεφόμενος μὲ πολλά.

Πολύνους, καὶ συναιρ. πολύνους, ὁ, ἡ (νόος). Πολὺν νοῦν ἔχων, πολλὰ στοχαστικὸς, φρόνιμος, πλήρης νοός.

Πολύνοστος, ὁ, ἡ (νόστος). Εἰς πολλὰς ἀρρωστίας ὑποκείμενος.

Πολύνοστος, ὁ, ἡ (νέστος). Συχνὰ ἐπανερχόμενος, ἐπιστρέφων, γυρίζων. 2) παρ' Ἱπποκράτ. Διαιτ. β'. ρ. ἐπὶ τοῦ κρέατος, δίδων πολλὴν τροφὴν, θρεπτικὸν παρὰ δὲ τῷ Θεοφρ. φυτ. Ἱστορ. ἡ. 8. ἐπὶ σίτου, δίδων πολὺ ἄλευρον, ἀφθονος, ἀφειλής κατὰ τοῦτο.

*Πολύνους, ὁ, ἡ, κατὰ συναίρ. ἀντὶ, πολύνους.

*Πολύντρα, ἡ, = ἄλφιτα, τὸ Λατ. polenta, Πολυδ.

Πολύνω, ὁ Φώτιος ἔχει· πολύνεται, πολὺς γίνεται, αὐξάνει, πληθύνει.

Πολύνως, κατὰ συγκ. ἀντὶ, πολυνέως, ἐπίρρ. τοῦ, πολύνους. Μὲ πολὺν νοῦν, μὲ μεγάλην τέχνην καὶ στοχασμόν.

*Πολύξαντος, ὁ, ἡ (ξαίνω). Πολὺ ξαντός, κτυπημένος, μαστιγωμένος· καὶ ὑπὸ κυμάτων προσκλυζόμενος, βρεχόμενος.

Πολύξενος, καὶ Ἴων. πολύξεινος, ὁ, ἡ. Ἡσ. κατὰ δὲ ποιητ. καὶ η, ον, κατ' ἄμφω τοὺς τύπους, Ρογ. Ἐκ. σελ. 10. (ξένος). Πολλοὺς ξένους, φίλους. (μουσαφίρηδες) ἔχων ἢ ὑποδεχόμενος, πολλὰ φιλόξενος, Ἡτ. Ἐ. 717. 724. ἑκατέρωθεν κατ' Ἴων. τύπον. 2) συχναζόμενος ἀπὸ πολλοὺς ξένους ἢ μουσαφίρηδες, ὡς παρ' Εὐρ. οἶκος, καὶ παρὰ Προδ. Νόμ. 3, 3. καὶ Ὀλ. 1, 150. νῆσος, βωμός. 3) πολύξενος, Ἴων. πολύξεινος, ὁ, ὀνόματα ἀνδρῶν, Ἰλ. καὶ Τμν. Δήμ. πολυξένη, Ἴων. πολυξείνη, ἡ, ὀνόματα γυναικῶν. ὅθεν

Πολυξενόω, ἐξ οὗ τὸ μέσ. πολυξενοῦσθαι. Εἶμαι πολλῶν ξένος, μουσαφίρης· ἐπισκέπτομαι πολλοὺς ξένους, φίλους, ἀμφ. ἀναγν. παρ' Εὐρ. Ἀγ. 11. ὅπου ἄλλοι ὀρθότερον, Πολεῖ ξενοῦσθαι, ἀναγινώσκουσι.

Πολύξεστος, ὁ, ἡ (ξέω). Πολὺ ἢ ἐπιμελῶς, καὶ ὁμαλῶς ἀπεξεσμένος, ἐξειργασμένος μὲ τέχνην, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1638.

Πολύξηρος, ὁ, ἡ, (ξηρός). Πολὺ ξηρός, Γραμματικ.

Πολύξυλος, ὁ, ἡ (ξύλον). Πολὺ ξύλα ἔχων, πλούσιος ξύλων, Γραμματ.

Πολυοδία, ἡ (ὁδός). Ποικιλία δρόμων· μακρὺς δρόμος· μεγάλη ἀδοιπορία, ταξείδιον, παρὰ τοῖς Ο'.

Πολύοδμος, ὁ, ἡ (ὀδμή). Ἔχων πολλὴν, σφοδρὰν ὀσμὴν, πολὺ μυρίζων, Ὀρφ.

Πολυόδους, οντος, ὁ, ἡ (ὀδούς). Πολλοὺς ὀδόντας ἔχων.

Πολυοζία, ἡ. Πλῆθος ὄζων ἢ κλώνων, ἐκ τοῦ

Πολύοζος, ὁ, ἡ (ὄζος). Ἔχων πολλοὺς ὄζους, κλώνους.

Πολύοιμος, ὁ, ἡ (οἶμος). Πολλοὺς οἴμους ἔχων, ἢ ἐκ πολλῶν οἴμων συνιστάμενος.

*Πολυοινέω, ῶ· ήσω (πολύοινος). Εἶμαι πλούσιος εἰς οἶνον, Τμν. Ὁμ. Ἑρμ. 91. ὅθεν

Πολυοινία, ἡ. Εὐπορία οἴνου, πλῆθος κρασίου. 2) ἢ μεγάλη οἰνοποσία, μέθη, Πλούταρχ.

Πολύοινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Πολὺν οἶνον φέρων, ἢ ἔχων, πλούσιος ἀπὸ κρασί, Ξενοφ. 2) πολὺ οἶνο· πίνων, μέθυσος

Πολύοκνος, ὁ, ἡ (ὄκνος). Πολὺ βραδύνων, ἀργοπορῶν, πολλὰ βραδὺς, ὀκνός, Σχολ. Σοφοκλ. Τρ. 854.

Πολυόλβιος, ὁ, ἡ· καὶ πολύολβος, ὁ, ἡ (ὄλβος). Πολλὰ ὄλβιος, εὐτυχής, πολλὰ πλούσιος. 2) ἐνεργ. πολλὰ ὀλβίους, εὐτυχεῖς ποιῶν, λίαν πλουτίζων.

Πολυομβρία, ἡ (πολύομβρος). Βροχερὸς καιρὸς, πλῆθος βροχῶν, αἱ πολλαὶ βροχαὶ, τὸ πολὺ ἢ συχνὰ βρέχειν, Γεωπον.

*Πολυόμβριμος, ὁ, ἡ, ἡμερτ. ἀνάγν. παρ' Ἡσ. Θ. 785.

*Πολύομβρος, ὁ, ἡ (ὄμβρος). Πολὺ βροχερὸς, ἔχων πολλὴν βροχὴν, ἄφθονος εἰς βροχάς.

Πολυομίλητος, ὁ, ἡ (ὁμιλέω). Ἔχων ἢ σχῶν πολλὴν ὁμιλίαν, συναναστροφὴν, ἐπιμιξίαν ὁ Νικήτας Χρον. ιθ'. 3. χρῆται τούτῳ ἐπὶ πόρνης, διὰ τὸ μετὰ πολλῶν συναναστρέφεσθαι. Ἐν τοῖς Σχολ. Πινδάρ. Πυθ. θ'. 117. εὑρίσκεται, πολυομίλης, διεφθαρμένη τις ἀναγνώστις.

Πολυόμματος, ὁ, ἡ (ὄμμα). Πολλὰ ὄμματα, ἢ πολλὰς ὀπὰς, τρύπας ἔχων· ἐπὶ ζώων, καὶ φυτῶν.

Πολυόμφαλος, ὁ, ἡ (ὀμφαλός). Πολλοὺς ὀμφαλοὺς ἔχων, ἢ πολλὰ ὑψώματα, π. χ. Πολυόμφαλον πόπανον, τὸ πολλὰ ὑψώματα ἔχον, Κλήμης Ἀλ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἀσπίδος μετὰ πολλῶν ὑψωμάτων, κυρτωμάτων, ὑπερασπιζόμενος ἀπὸ πολλὴς ἀσπίδας.

Πολυόνειρος, ὁ, ἡ (ὄνειρος). Μὲ πολλὰ ὀνείρατα, πολλὰ ἐνειρευτάμενος, ὀνειρευόμενος, πολλὰ ὀνείρατα ἔχων, ἢ ἰδών.

Πολύοπος, ὁ, ἡ (ὀπός). Πολλὰ χυλώδης, πολὺν ὀπὸν, χυλὸν ἔχων. 2) ἐκ τοῦ, ὀπή, πολλὰς ὀπὰς, τρύπας, στόματα ἔχων.

Πολύοπτος, ὁ, ἡ (ὄπτω). Πολὺ ἢ παρὰ πολλῶν βλεπόμενος, ἢ ὁρατὸς, ἐκτεθειμένος εἰς ὅλων τὰ βλέμματα, πολυθέατος, Ἡσύχ.

Πολυόργιος, ὁ, ἡ (ὄργια). Ἐκ πολλῶν ὀργίων, μυστηρίων συνιστάμενος, εἰς τὸν ὁποῖον ἑορτάζονται πολλὰ ὄργια, τιμώμενος μὲ πολλὰ ὄργια, ἢ θυσίας, Ὀρφ.

Πολυορκία, ἡ. Οἱ πολλοὶ καὶ συχνοὶ ὅρκοι, ἕξις τοῦ νὰ κάμνῃ τις ὅρκους, ἐκ τοῦ

Πολύορκος, ὁ, ἡ (ὅρκος). Πολλοὺς ὅρκους ποιῶν, ὀμνύων.

Πολυόρμητος, ὁ, ἡ (ὁρμάομαι). Ὁρμητικὸς, φοβερὸς, βίαιος, πολλὴν ὁρμὴν ἔχων· ταὐτὸν τῷ, πολυαίξ, Γραμματικ.

Πολυόρνιθος, ὁ, ἡ (Εὐρ. Ἰφ. Ταύρ. 434.) ἢ, πολύορνις, ιθος, ὁ, ἡ (ὄρνις). ὁ Πλούσιος ὀρνίθων· πολλοὺς ὀρνίθας ἔχων.

Πολυόροφος, ὁ, ἡ βέλτιον μέντοι ἡ γραφὴ, πολυώροφος (ὀροφὴ). Ἔχων πολλὰς ὀροφὰς, στέγας, σκέπας, ἢ πατώματα.

Πολυοσμία, ἡ. Ἡ πολλὴ καὶ σφοδρὰ ὀσμὴ μίγμα πολλῶν ὀσμῶν. ἐκ τοῦ

Πολύοσμος, ὁ, ἡ Ἀττ. ἀντὶ, πολυόδμος.

Πολυόστεος, ὁ, ἡ (ὀστέον). Ἔχων πολλὰ ὀστέα, κόκκαλα, κοκκαλώδης.

Πολυούσιος, ὁ, ἡ (οὐσία). Πολλὴν περιουσίαν, πολλὰ πλούτη ἔχων, πλούσιος Φιλοξ. Γλωσσ.

Πολυόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Πολλοὺς ὀφθαλμοὺς, πολλὰ ὄμματα ἔχων (ἐπὶ ζώων καὶ φυτῶν) Γεωπ.

Πολυοχλέομαι. Μ. ήσομαι μέσ. Ἀποδ. (πολυόχλος). Εἶναι πολυανθρωπον, πολυάριθμον συγκέεσθαι ἀπὸ πολλοὺς· κατοικεῖσθαι ὑπὸ πολλοῦ λαοῦ. Πόλις πολυοχλουμένη παρὰ Διοδῶρ. καὶ Στραβ. ἡ πολυάνθρωπος πόλις, ταὐτὸν τῷ, πολυόχλος ἐνίοτε δὲ καὶ κατ' ἐνεργ. διάθ. ὡς παρ Διονυσ. Ἀρχαιολ. ς'. 64. Πολυοχλοῦσαι δυνάμεις, πολυάριθμα στρατεύματα. ὅθεν

Πολυοχλία, ἡ. Πλῆθος ὀχλου λαοῦ, πολὺς λαός, πολυανθρωπία.

Πολύοχλος, ὁ, ἡ (ὄχλος). Πολυάνθρωπος, συγκαζόμενος ὑπὸ πολλῶν· πολυάριθμος.

Πολύοχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Πολλὰ ἔχων, ἢ περιέχων, Ῥῆτ. 166 ὅπου ἄλλοι, πολιόχος, ἢ πολυόχλος ἀναγινώσκουσι.

Πολυοψία, ἡ. Τὸ πλῆθος τῶν ὄψων, προσφαγίων, ἐν γένει, φαγητῶν, καὶ μάλιστα εἰς ὀψάρια, ἀφθονία τοιούτων καὶ τὸ πολὺ τρώγειν, ἤτοι ἡ πολυφαγία. ἐκ τοῦ

Πολύοψος, ὁ, ἡ (ὄψον). Πολλὰ ὄψα, προσφάγια ἔχων, πλούσιος εἰς αὐτὰ, ἐν γένει, εἰς τροφὰς, φαγητὰ, καὶ μάλιστα εἰς ὀψάρια. 2) ἐνεργ. πολὺ τρώγων, πολυφάγος.

Πολυπάθεια, ἡ. Τὰ πολλὰ καὶ διάφορα πάθη ψυχικὰ, ἢ σωματικὰ· πολυειδὲς πάθος, τὸ νὰ ἦναι τις ὑποκείμενος εἰς πολλὰ πάθη, ψυχικὰ ἢ σωματικὰ, πλῆθος κακῶν, τὰ ὁποῖα τις ἔπαθε κατὰ διαδοχὴν ἢ ἐν ταὐτῷ. Ἔπαρκὸς πολυπάθειαν (Πλούταρχ.) ὁ πολυειδὴς καὶ διάφορος τρόπος, καθ' ὃν κινεῖται, κακοπαθεῖ, διατίθεται τὸ σῶμα ἐκ τοῦ

Πολυπαθής, ές, ὁ, ἡ (πάσχω, παθεῖν). Πολλὰ πάσχων ἢ παθὼν ψυχικῶς ἢ σωματικῶς, ὑποκείμενος εἰς πολλὰ ψυχικὰ, ἢ σωματικὰ πάθη, ἢ κακά.

Πολυπαιδία, ἡ (πολύπαις). Τὰ πολλὰ παιδία, τὸ πολλὰ παιδία ἔχειν, εἴτε υἱοὺς, εἴτε δούλους, εἴτε σκλάβους.

Πολυπαίπαλος, ὁ, ἡ (παίπαλος) ποιητ. Λίαν πανοῦργος, Ὀδυσσ. Ο, 418. Παρὰ τῷ Ὀππιαν. Ἁλιευ. γ'. 41. ἔχουσι τὰ χειρόγραφα ἀντ' αὐτοῦ, πολυδαίδαλοι, ἰδε· παιπαλημα. Ὁ Φάτ. ἐρμην. διὰ τοῦ, πεποικιλμένος, οὐχ ὁμαλὸς· μετενήνεκται ἀπὸ τῶν μὴ ἐπ' εὐθείας ὁδῶν.

Πολύπαις, δος, ὁ, ἡ (παῖς). Ἔχων πολλὰ παιδία, εἴτε υἱοὺς, εἴτε δούλους, σκλάβους, ἢ ὑπηρέτας.

Πολυπάμφαος, ὁ, ἡ (πᾶν, φάος). Πολὺ φωτεινὸς, λαμπρὸς. Ἀνθολογ.

Πολυπάμων, ονος, ὁ, ἡ (πᾶμα, πίπαμαι). Πολὺ κεκτημένος, πολυχρήμων, λίαν πλούσιος, πολὺ ἀγαθὸ, κτήματα ἔχων, Ἡ. Δ. 433. (ᾳ, ἡ δὲ γραφὴ πολυπάμων ἐστὶν οὐκ ὀρθή.)

*Πολυπάνσοφος, ὁ, ἡ (πάνσοφος). Πολὺ σοφὸς, ποιητ.

Πολυπαρθένευτος, ὁ, ἡ (παρθενεύω). Πολὺν καιρὸν μείνας παρθένος, Σχολ. Εὐριπ. Φοιν. 1722.

Πολυπάρθενος, ὁ, ἡ (παρθένος). Ἐκ πολλῶν παρθένων συνιστάμενος, πολλὰς παρθένους ἔχων, πλούσιος εἰς αὐτάς.

*Πολυπάταγος, ὁ, ἡ (πάταγος). Πολὺν πάταγον, κρότον, θόρυβον διεγείρων, Ἑ. Μ. σελ. 280, 1.

Πολυπάταξ, αγος, ὁ, ἡ (πατάσσω). Ἀντιτυχὼν ὑπὸ τοῦ κρότου τῶν ποδῶν πολλῶν χορευ-

τῶν. (Κύρηται μόνον ἡ ἑνικὴ εἰτ. «Πολυπάταγα θυμέλαινα, τὴν σκηνὴν, ἐφ' ἧς χορεύουσι πολλὰ ἡ χειροκροτεῖται, Πρατ. Ἀθην. σελ. 617. Ὁ Βοῦττμαννος ἐκλαμβάνει αὐτὴν ὡς ἑτερόκλιτον εἰτιατ. μιᾶς ἐν χρήσει οὔσης ὀνομ. πολυπάταγος.)

Πολυπάτητος, ὁ, ἡ (πατέω). Πολὺ ἢ συχνάκις πεπατημένος· πολλὰ συχνατμένος· μεταφ. πολλάκις ἐν χρήσει γενόμενος, τετριμμένος, καθημερινός, κοινός. Ὁ Πλούταρχ. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ ἄθλος.

Πολύπατρις, ιδος, ὁ, ἡ (πατρίς). Πολλὰς πατρίδας ἔχων.

Πολυπειρία, ἡ. Πολλὴ ἢ μεγάλη ἐμπειρία, καὶ ἡ συναχθεῖσα δι' αὐτῆς φρόνησις, ἐπιτηδειότης, ἐκ τοῦ

Πολύπειρος, ὁ, ἡ (πεῖρα) καὶ, πολυπείρων, ἐπίρ. Πολλὰ ἔμπειρος, πολλὰ εἰδώς, μαθών, Ἀριστφ. Λυσ. 1109. ὅθεν, φρόνιμος, συνετὴς, πανοῦργος.

Πολυπείρων, ονος, ὁ, ἡ (πεῖρα). Κυρίως, πολλὰ ὡρισμένος, πολλὰ ὅρια ἔχων· ἐπομ. ἐκ παντοίων τόπων ὤν, π. χ. λαός, Ἴμν. Ὁμ. Δήμ. 397. (κατὰ πολλοὺς, ἐν γένει, ποικίλος, διάφορος· ἀλλὰ μᾶλλον εὑρεθεὶς ἐν ἐχουσα ταύτην τὴν σημασίαν, ὀρθότερον δὲ, εὐρύχωρος) ἀντίκ. τῷ ἀπείρων, πρβ. Ὀρφ. Ἀργ. 33.

*Πολυπέλαστος, ὁ, ἡ (πελάζω). Εἰς τὸν ὁποῖον πλησιάζουσι πολλοὶ, ἢ πολλὰ πλησιαζόμενος, Σχολ. Θεοκρ. 2, 14.

*Πολυπέλεθρος, ὁ, ἡ, ποιητ. πουλυπ. (πέλεθρον), Ἐπιε. ἀντὶ, πολύπλεθρος, Κύντ. Σμ. 3, 396.

Πολυπενθής, ἐος, ὁ, ἡ (πένθος). Λίαν, πολλὰ πενθῶν, θλιβόμενος, πολλὴν θλίψιν, πένθος, λύπην ἐν ἑαυτῷ ἔχων, βυθισμένος εἰς λύπην, ἢ βυθίζων εἰς λύπην, Ἰλ. Ι, 538. Ὀδ. Ξ, 86. Ψ, 15. 2) παθ. πολλὰ θρηνούμενος, θρηνητός, = πολυπένθιμος. Ἰλ. Ι. 559.

Πολυπένθιμος, ὁ, ἡ (πένθιμος). Περὶ οὗ μέγα πένθος ἐγένετο, ὃν πολὺ ἐκλαυσαν, ἢ ἄξιος πένθους, Ἀνελ. 2. σελ. 251. ταὐτὸν τῷ, πολυπενθὴς, σημ. 2.

Πολυπεύθης, ἐος, ὁ, ἡ (πεύθομαι). Πολὺ ἐρωτῶν, κάμνων ἢ ἐξ ἃ γίνονται πολλὰ ἐρωτήματα, π. χ. «Πολυπεύθης ἡμέραι, καθ' ἣν πολλαὶ ἐρωτήσεις γίνονται (παρὰ τῷ χρησμῷ), Πλούταρχ.

Πολυπηδήτος, ὁ, ἡ (πηδάω), ταὐτὸν τῷ, πολύσκαρθμος, Ἡσύχ.

Πολυπήμων, ονος, ὁ, ἡ (πῆμα). Λίαν ἐπιβλαβὴς, πολυβλαβὴς, πολὺ βλάπτων, Ὅμ. Ἴμν. Δημ. 230. Ἕρμ. 37.

Πολύπηνος, ὁ, ἡ (πηνός), ταὐτὸν, τῷ, πολυκρόκος. Πολλὰ δεδυφασμένος, πυκνὸν ὕφασμα ἔχων· πυκνὸς κατὰ τὸ ὕφασμα, κοντρὸν, ἐξ Εὐριπ. Ἠλέκ. 190.

*Πολύπηχυς, υος, ἐ, ἡ (πῆχυς) Πολλοὺς ἔχων βραχίονας, ποιητ.

*Πολυπίδακος, ὁ, ἡ, = πολυπίδαξ, Ἴμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 54. ἀλλ' ἐν Ἰλ Γ, 59. 218. γράφει ὁ Οὐοῦλφιος, πολυπίδακος Ἴδης.

Πολυπίδαξ, ὁ, ἡ (πίδαξ). πολλὰς πίδακας, πηγὰς ἢ ἐκβολὰς, ἀναβολὰς, ἀναβρύσεις ὑδάτων ἔχων, Ἰλ Θ, 47. καὶ Τ, 59. καὶ ἀλλαχοῦ πολλ. ἀεὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης.

Πολυπικός, ἡ, ὄν (πολύπους). Χρήσιμεύων εἰς τοὺς πολύποδας· ὅθεν «Σκαθίον πολυπικόν», παρὰ Πουταιίῳ Αἰγιν. στ. μαχαίριον, δι' οὗ κόπτουσι τοὺς πολύποδας

Πολύπικρος, ὁ, ἡ (πικρός). Λίαν πικρὸς, στρυφνὸς· ὅθεν μεταφ. πολὺ ὀδυνηρὸς, Ὀδ. Π, 255. Ἐπίρ. πολυτίκρως.

Πολυπινής (πίνος). Πολὺ ῥυπαρὸς, λερωμένος, σικχαμερὸς, Εὐριπ.

Πολύπιστος, ὁ, ἡ (πιστός). Πολλὴν πίστιν ἔχων, ἔμπιστος, πλήρης πίστεως, ἐμπιστοσύνης· καὶ, πολὺ πιστός

Πολύπλαγκτος, ὁ, ἡ (πλάζω), ταὐτὸν τῷ, πολυπλανής. Πολὺ, ἢ μακρὰν περιπλανώμενος, πανταχοῦ περιφερόμενος, περιερχόμενος, Ὅμ. Συγκρίτικ. παρὰ Εὐριπ. Ἱππολ. Μαιν. 1197. 2) ἐνεργητ. καὶ ἐπὶ Ἀνέμου, ὁ μακρὰν τῆς εὐθείας ὁδοῦ παρεκτρέπων καὶ ἐκδιώκων, πλανᾶσθαι ποιῶν, Ἰλ. Δ, 308. μεταφ. ὑποκείμενος εἰς πολλὰς πλάνας, σφάλματα· ὅθεν

Πολυπλαγκτοσύνη, ἡ. Τὸ τῇδε κἀκεῖσε μακρὰν καὶ πολὺ πλανᾶσθαι, περιέρχεσθαι, πολλὴ καὶ μεγάλη πλάνη, Μανέθ. δ'. 222.

Πολυπλανής, ἐος, ὁ, ἡ. ἐπίρ. πολυπλανῶς, καὶ, Πολύπλανος, ὁ, ἡ (πλανάομαι). Ἐνεργ. Σύρων ἄλλον εἰς πολλὰς πλάνας, λάθη, ἢ πολλὰ συγχίζων, ἐμπεριπλέκων, ἢ πολλὰ πλανᾶσθαι ποιῶν, πλανῶν, ἀπατῶν, Ἰακ. Α. Π. σελ. 483. 2) παθ. πολὺ ἢ μακρὰν πλανώμενος, περιπλανώμενος· περιέρχων ἀπανταχόθεν, π. χ. «Κιττὸς πολυπλανὴς» (Ἀνάλεκτα α'. σελ. 228.) ὁ πολλοὺς καὶ μακροὺς κύκλω ἀναφύων βλαστοὺς, ὅπου ὁ Σουΐδας, Πολυπλανής, ἀνέγνωσε. 3) πολλὰ πλανώμενος, ἤτοι ὑποκείμενος εἰς πολλὰς πλάνας, λάθη.

Πολυπλάνητος, ὁ, ἡ, = πολυπλανής, Ἡροδ. 1, 58.

*Πολύπλανος, ὁ, ἡ, = πολυπλανής.

Πολυπλασιάζω, Μ. ἀττ. (πολυπλάσιος), ταὐτὸν τῷ, πολλαπλασιάζω, παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν

Πολυπλασιασμός, ὁ, = πολλαπλασιασμός.

Πολυπλάσιος, ία, ιον, καὶ ἐπίρρ. πολυπλασίως, ταὐτὸν τῷ, πολλαπλάσιος, ἐξ Ἀριθολογ. καὶ τῶν Ο'. (ξ)

Πολυπλασίων, ονος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πολλαπλασίων, ἀμφ.

Πολύπλεθρος, ὁ, ἡ (πλέθρον). Πολὺ πλέθρα γῆς ἔχων, κατέχων, πλούσιος ἢ μέγας· περιεκτικὸς, ἔχων ἔκτασιν πολλῶν πλέθρων, Λουκιαν.

Πολύπλεκτος, ὁ, ἡ (πλέκω). Πολὺ πλεγμένος, ἢ περιπεπλεγμένος, ἴδε πολύπλοκος.

Πολύπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Πολλὰς πλευρὰς ἔχων.

*Πολυπληθεία, ἡ, = πολυπληθία, ἐκ τοῦ

Πολυπληθέω, ῶ. Μ ἡσω Πολὺς τὸ πλῆθος ἢ μέγας εἶναι ἢ γίνεσθαι· αὐξάνω κατὰ τὸ πλῆθος, πληθύνω, παρὰ τοῖς Ο'. ἐκ τοῦ

Πολυπληθής, ἐος, ὁ, ἡ (πλῆθος). Πολὺς κατὰ τὸ πλῆθος, κατὰ τὸν ἀριθμὸν, πολυάριθμος· ὅθεν

Πολυπληθία, Ἀππιαν. καὶ, πολυπληθεία, ἡ. Μέγα ἢ πολὺ πλῆθος, μέγας ἀριθμὸς· ἀφθονία.

Πολυπληθύνω, Μ. ὑνῶ, καὶ πολυπλήθω. Πολλαπλασιάζω, εἰς πολὺ πλῆθος αὐξάνω, ταὐτὸν τῷ, πολυπληθέω, Ο'. (ὀρθότερον γράφονται διεστραμμένως, πολύπλ, Lob. Φρυν. σλ. 631.)

*Πολυπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Πολλοὺς πλοκάμους (τσιαμπάδες) ἔχων, πλήρης πλοκάμων.

Πολυπλοκία, ἡ. Πανουργία, πονηρία, Θέογνις 67. ἐκ τοῦ

Πολύπλοκος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρρ. πολυπλόκως, (πλέκω). Πολὺ περιπεπλεγμένος, ἐμπεριδεδεμένος, ἢ περιστεπλεγμένος, κουβρεκτεμένος, ἢ πολλοὺς πλοκάμους, ἢ ἕλικας, πλάσματα ἔχων, ὡς ὁ πολύπους, Θέογν. 215. 2) μεταφ. πολὺ ἐμπεριδεδεμένος ἀνακατωμένος, δύσκολος. 3) Ἐνεργ. γινώσκων ποιεῖν πολλὰς πλοκὰς, πλήρης πλοκῶν, μηχανορράφων, πανοῦργος, ἀπατηλὸς, πολυτρόπος, πονηρός. Ἀριστοφ. Θεσμ. 434.

*Πολύπλους, καὶ συναιρ. πολύπλους, ὁ, ἡ (πλέω). Πολὺ πλέων, ταξειδεύων διὰ θαλάσσης, πολλοὺς πλοῦς ποιῶν. 2) παθ. πολὺ πλεόμενος, ταξειδευόμενος διὰ θαλάσσης, διὰ τοῦ νεροῦ.

*Πολυπλούσιος, ὁ, ἡ (πλούσιος). Λίαν πλούσιος.

*Πολύπνοια, ἡ. Πολλὴ πνοὴ, τὸ πολὺ πνέειν, φυσᾶν, ἄνεμος βίαιος· ἐκ τοῦ

Πολύπνοος, καὶ συναιρ. πολύπνους, ὁ, ἡ (πνέω). Πολὺ σφοδρῶς πνέων, ἀναπνέων, ἢ φυσῶν, ἢ ἀναθυμιῶν, ἐξατμίζων, ὀσμὴν ἐκδίδων.

*Πολυποδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πολύπους.

*Πολυπόδειον, τό, ὑποκορ. τοῦ πολύπους.

Πολυπόδειος, ὁ, ἡ (πολύπους). Ἐκ τοῦ πολύποδος ὤν· ἢ ἀναγόμενος εἰς πολύπους.

Πολυπόδης, ου, ὁ, ποιητ. πουλυπόδης, = πολύπους.

Πολυποδία, ἡ (πολύπους). Πλῆθος ποδῶν, Ἀριστοτέλ.

Πολυποδίνη, ἡ. Μικρόν τι εἶδος πολυποδίων, ὅπερ καὶ, ὀσμύλος ἄλλως λέγεται, μοσχοτάποδον, Ἀθην. ζ'.

Πολυπόδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πολύπους. Μικρὸς πολύπους. 2) εἶδος χόρτου, ὁμοίου πτεριδι, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Θ. 14. Διοσκ. δ'. 188. (Λατιν. Filicula). Λιν. Polypodium phegopt. Τὴν αἰτίαν τοῦ ὀνόματος Ζήτ. ἐν τῷ, σκολοπενδρα· ὅθεν

Πολυποδίτης οἶνος, κατὰ τοῦ πολυποδίου χόρτου κατασκευασμένος, Ἀέτιος γ'. 60.

Πολυποδώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Πολυποδοειδὴς, ὁμοιος πολυποδι, καὶ πλούσιος, πλήρης πολυπόδων.

Πολυπόθητος, ὁ, ἡ (ποθέω). Πολὺ ποθητὸς, ἐπιθυμητὸς, εὐκτὸς, ἀγαπητὸς. 2) ἐνεργ. κατὰ πολὺ ἐπιθυμῶν, ποθῶν, Ἀθηναῖος, σελ. 433.

Πολυποίκιλος, ὁ, ἡ (ποικίλος). Πολὺ ποικίλος, πλουμιστὸς, ἢ πολυειδὴς, διάφορος, παρδαλὸς, πολλὴν ποικιλότητα ἔχων· ἢ λαμβάνων πολλὰς διαφόρους μορφάς.

Πολύποινος, ὁ, ἡ (ποινή). Πολὺ παιδεύων, Ὀρφ. Δείψ. 20. «Πολύποινος δίκη», ἢ πολὺ παιδευτική, ἢ ἢ πολὺ καὶ διαφόρως τιμωροῦσα.

Πολύπολις, εως, Ἰων. ιος, ὁ, ἡ (πόλις). Πολλὰς πόλεις ἐμπεριέχων, ἐκ πολλῶν πόλεων συνιστάμενος.

*Πολυπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Πολὺ πονηρός.

*Πολυπονία, ἡ. Πολὺς πόνος, δουλειά· ὑπερβολὴ πόνων ἢ κακῶν, Πλάτ. ἐκ τοῦ

Πολύπονος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. πολυπόνως (πόνος), ταὐτὸν τῷ, πολύμοχθος Πολλοὺς, μοχθοὺς, κόπους, παλαιπωρίας ἔχων, ὑπομένων· ἐλεεινὸς, Πινδ. Νέμ. 1, 49. ἢ πολὺν ἀγῶνα, δουλειὰν ἔχων, ἀπαιτῶν. 2) πολλὴν δουλειὰν, ἢ πολλοὺς μόχθους, κόπους προξενῶν.

*Πολυποξύστης, ου, ὁ (ξύω). Ὄργανον εἰς ἀφαίρεσιν, λαβὴν τῶν πολυπόδων.

Πολυπόρευτος, ὁ, ἡ (πορεύομαι). Πολὺ πορευτὸς, πεπατημένος· εἰς ὃν πολλοὶ περιπάτηταν ἢ περιπατοῦσι, πορεύονται· πολὺ συχνασμένος

Πολύπορος, ὁ, ἡ (πόρος). Πολλοὺς δρόμους, ἀνοίγματα, τρύπας, πόρους ἔχων. 2) πολλὰς ἔχων πηγὰς· πλούσιος· ταὐτὸν τῷ, εὔπορος.

Πολύπος, ου, ὁ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πολύπους, Ἐπιγραμ.

Πολυποσία, ἡ (πόσις). Τὸ πολὺ πίνειν, ὡς τό, πολυδαιτία, τὸ πολὺ τρώγειν.

Πολυπόταμος, ὁ, ἡ (ποταμός). Πολλοὺς ποταμοὺς ἔχων, βαντιζόμενος ὑπὸ πολλῶν ποταμῶν, Εὐριπ.

Πολυποτέω, ήσω. Πίνω πολύ· ἐκ τοῦ

Πολυπότης, ου, ὁ· θηλυκ. πολυποτις, ιδος, ἡ (ποτὴς, πίνω). Ἐπιδοτὸς εἰς τὸ πίνειν, πολὺ πίνων, οἰνοποτὴς, μεθύσος.

Πολύποτμος, ὁ, ἡ (πότμος) ποιητ. Πολλῶν πότμων, τυχῶν ἢ συμβεβηκότων ὤν, ὁ πολλὰ

συμβεβηκότα ὑπομένας, ἢ διαθυστὴς πολλῶν τυχῶν, ἐπίθ. τῶν Μοιρῶν, Ὀρφ.

Πολυπότνιξ, ἡ, τὸ ἐπίθετ. πότνια, ποιητ. ἐπίθ. Δήμητρος, Ἔμν. Ὁμ. Δημ. 211. Ὀρφ Ἔμν. λθ'. 16. κεῖται καὶ παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. α'. 1125. 1151. καὶ δ'. 1069.

Πολύποτος, ὁ (πότος, πίνω). Πολὺ πίνων, = πολυπότης.

Πολύπους, ποδος, ὁ, ἡ, αἰτ. συνήθ. μὲν, πολύπουν, ἀλλὰ καὶ, πολύποδα, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 178. ποιητ. πουλύπους (πού). Ὡς ἐπίθ. πολλοὺς πόδας ἔχων. 2) ὡς οὐσ. ὁ θαλάσσιος πολύπους, τὸ ὀκταπόδιον, Ὀδ. Ε, 432. Ἔμν. Ἀπ. 77. ἑκατοράκις ὁ ποιητ. τύπος πουλύπους. «Πολύποδος δίεηνι, αὐτὸς ἑαυτὸν καταφαγὼν, διότι τὸ ζῶον τοῦτο μὴ εὑρίσκων τροφὴν, τρώγει τοὺς πόδας του. Ἀθην. ζ'. σελ. 316. Sepia octopus, Διον. εἶδος σκώληκος μὲ πολλοὺς πόδας, ἄλλως, ὄνος κατοικίδιος. γ) ἀπόφυσις περὶ τὸ σῶμα γινομένη ἐξ ἐφηπλωμένων ἀγγείων, καὶ μάλιστα περὶ τὴν ῥίνα, ἢ καρδίαν, ὅ ἐστιν, ἐπίφυσις τοῦ κρέατος, γινομένη εἰς τὴν μύτην, καὶ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, ἔρα Γαλην. κατὰ Τόπους Βιβλ. γ'. κεφ. 5. δ) πολ. βοτανη, = πολυποδιον, 2. (Παρὰ Ποιητᾶλε, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀττ. Κωμῳδίᾳ, πάνυ εὔχρηστος ὁ τύπος, πολύπος, ου ὁ, ὅστις συνήθ. ἡμαρτ., πόλυπος, προπαροξυτόνως προφέρεται, Ἀθην. 7. σελ. 316. Β. 318. Ε. πρβ. ἀελλόπος, ὀρτίπος, μακρόπος· ὅθεν Ἴων. πουλύπους, ὁ, Θεογν. 215. Δωρ. καὶ Αἰολ. πωλύπος καὶ πωλύπους. Koen Γρηγ σελ. 634. ἐκ τοῦ Αἰολ. τὸ Λατ. polypus.)

Πολυπραγμᾰτέω, ῶ· Μ. ήσω. Καταγίνομαι εἰς πολλὰ πράγματα, πολλὰς ὑποθέσεις καὶ ὑπηρεσίας ἐμοῦ πολυπραγμονέω· σύνταξις τῷ, Μονοπραγματέω, Ἀριστοτ. Πολ. δ'. 15. ὅπου ἡ τοῦ Καμοτίου ἔκδοσις, πολυπραγμονέω, ἔχει (α) ἐκ τοῦ

*Πολυπράγμᾰτος, ὁ, ἡ, = πολυπράγμων (α)

*Πολυπρᾰγμονεύω, = πολυπραγμονέω.

Πολυπρᾰγμονέω, ῶ· Μέλ, ήσω. Ἴων. πολυπρηγμονέω (πολυπράγμων). Ἔχω, κυνηγῶ, ζητῶ, ἐρευνῶ ἐν ταὐτῷ πολλὰ πράγματα, ὑποθέσεις, ὑπηρεσίας, εἰς πολλὰ πράγματα καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι, πολλὰ ἐν ταὐτῷ ἐπιχειρῶ· περὶ πολλῶν πραγματεύομαι· καὶ ἐνταῦθεν ἀντὶ τοῦ, πολλὰ πράττω, μεγάλως, πολλὰ ἐνασχολημένος εἰμί· ἐξαιρέτως ἐπὶ μεμπτικῆς ἐκδοχῆς, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι εἰς ὑποθέσεις καὶ πράγματα ξένων, ἀνήκοντα εἰς ἄλλους ἀνθρώπους, καὶ ἐνταῦθεν, περίεργος εἰμί· περίεργως φροντίζω, ἐξετάζω, ἐρευνῶ περί τινος, ἢ ἀνακατόνομαι, εἰς πολλὰ πράγματα καὶ ὑποθέσεις, εἶμαι πολυμήχανος, Intrigant. ὅτι δὲ, κάμνω διεξοδικότητας, μακρολογίας, πολλὰ γνρίσματα, κομπλιμέντα, κ. τ. τ. Λουκιαν. εἰς Δημωνακτ. ἐξαιρτ. ἐπιχειρῶ, μελετῶ ἐπιχειρήματα ἐπικίνδυνα τῇ πολιτείᾳ, νεωτερισμοὺς, novas res moliri, Ἡρόδ. 3, 15. ἰσοδύναμον τῷ, πολλὰ πρήσσειν, Ἡροδ. 5, 33. ἄλλως νεωτερίζειν. Ἐνίοτε δὲ ἐκλαμβάνεται καὶ ἐπὶ καλοῦ, εἶμαι τετριμμένος εἰς τὰς ὑποθέσεις, ἔχω ἕξιν, ἐμπειρίαν· ἢ εἶμαι φιλομαθὴς, ἐξετάζω τι φιλομαθείας χάριν ἀκριβῶς ἢ ἐπιμελῶς. (β)

Πολυπραγμοσύνη, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ, τὸ ἔργον, τὸ πολίτευμα τοῦ πολυπράγμονος· τὸ πολλὰ ἐν ταὐτῷ πράττειν, ἐνεργεῖν, μετέρχεσθαι· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἐπιχειρεῖν πολλὰ, ἀνακατόνεσθαι, ἐμβαίνειν εἰς πολλὰς ξένας ὑποθέσεις, ἢ περιέργειαν, τὸ ἐρευνᾶν καὶ ἐξετάζειν τὰς τῶν ἄλλων ὑποθέσεις ἐκ περιεργείας, ἢ ἐκ φιλοκερδείας, ὅθεν παρὰ Ξενοφ. Ἀθην. Πολ. β'. 18. «Διὰ πολυπραγμοσύνην, καὶ διὰ τὸ ζητεῖν πλέον τι ἔχειν τοῦ δήμου· ἔτι δὲ, ἡ μεροπρεπὴς διεξοδικότης, τὸ νὰ κάμνῃ τινὰς διεξοδικότητας, κομπλιμέντα, κ. τ. τ. Σπανίως ἐκλαμβάνεται ἐπὶ καλοῦ ἢ ἐκ πολλῶν ὑποθέσεων ἀποκτηθεῖσα ἐπιτηδειότης, ἐμπειρία, ἐπιστήμη, γνῶσις, ἕξις· ἔτι δὲ καὶ, ἀκριβὴς, ἐκ θεμελίου ἔρευνα, ὅρ. Πλούτ. περὶ πολυπραγμοσύνης. (β) ἐκ τοῦ

Πολυπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πολὺς, πράσσω, πρᾶγμα). Ἐνασχολούμενος εἰς πολλὰ πράγματα, ὑποθέσεις ἢ ἔριδας, πολυάσχολος, πολλὰ κάμνων, παντοῖα μετερχόμενος ἢ ἐπιχειρῶν, ἐπισεσωρευμένος, ἐπιπεφορτισμένος μὲ πολλὰς ὑποθέσεις, ἐνεργητικὸς, ἐπιμελὴς. 2) συνήθ. ἐπὶ μεμπτικῆς ἐννοίας, ἀνακατονόμενος αὐτεπαγγέλτως εἰς παντοῖα πράγματα, μὴ ἀνήκοντα αὐτῷ, ἐξαιρ. ὅστις ἐκ περιεργείας ἢ φίλερις ὢν ἢ φιλοκερδής, ἐξετάζει καὶ ἐρευνᾷ τὰ ξένα πράγματα, περίεργος, ἔτι δὲ, μακρολόγος, διεξοδικὸς, περιστατικὸς, Λατ. curiosus· ἐμισεῖτο δὲ κατ' ἐξοχὴν ὁ πολυπράγμων καθὸ φίλερις, φιλόνεικος καὶ ἀνάποδος πρὸς ὅλους τοὺς φιλησύχους πολίτας, Valck. Ἱππ. 785. 3) σπανίως ἐν χρήσει ἐπὶ καλοῦ, διὰ τὴν εἰς πολλὰς ὑποθέσεις ἐνέργειαν, γυμνασμένος, ἔχων ἕξιν εἰς αὐτὰς, ἔμπειρος, ἐπιτήδειος, ἄξιος· ἢ ἀντὶ τοῦ, φιλομαθείας χάριν ἀκριβῶς ἢ ἐπιμελῶς ἐρευνῶν. (γ)

*Πολυπράκτωρ, ορος, ποιητ. ἀντὶ, πολυπράγμων. (α)

Πολύπρᾰξος, ὁ, ἡ (πρᾶξος). Πολὺ πρᾶξος, ἥμερος.

Πολύπρεμνος, ὁ, ἡ (πρέμνον). Πολὺ πρέμνα, πολλοὺς κορμοὺς δένδρων ἔχων, ποιητ.

*Πολυπρηγμονέω, ήσω, Ἴων. ἀντὶ, πολυπραγμονέω, Ἡρόδ. 3, 15. 5, 33. κτ.

Πολυπρήων, ωνος, ὁ, ἡ (πρηών). Ἑρμηνεύεται παρ' Ἀθην. σελ. 508. μετὰ πολλῶν λόφων, πολλοὺς λόφους ἔχων.

Πολυπρόβᾰτος, ὁ, ἡ (πρόβατον). Πολὺ πρόβατα ἔχων, καθόλου δὲ πολὺ ζῶα, κτήνη ἔχων, πλούσιος εἰς ζῶα, «Φρύγες πολυπρεβατώτατοι», Ἡρόδοτ. 5, 49.

Πολύπροικος, ἡ (προῖξ). Πλουσίως προικισμένος, πολλὴν προῖκα λαβοῦσα ἢ φέρουσα.

Πολυπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Πολὺ πρόσωπα, ἢ διαφόρους μορφὰς ἔχων· ἐν δὲ τῇ τραγῳδίᾳ ἢ κωμῳδίᾳ, πολὺ πρόσωπα ἔχων, ἤγουν πολλὰ πρόσωπα, ἀνθρώπους, παρρησιαζομένους διὰ τὰ παίζοντα, ἐκ πολλῶν προσώπων ἢ ἀνθρώπων συνιστάμενος, παρ. χάρ. «Κωμῳδία, χορὸς, ὀρχηστὴς πολυπρόσωπος».

*Πολυπροσώπως, ἐπίρρ. τοῦ πολυπρόσωπος. Κατὰ πολλὰ εἴδη, τρόπους, πρόσωπα, ὄψεις.

Πολυπρώτιστος, η, ον, ταυτόν τῷ, πολυπρώτιστος, ἀμείνων ὅμως ἢ τελευταία γραφὴ, Ἰλ. Β, 702.

Πολύπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Πολὺ πτερὰ ἢ πτέρυγας ἔχων.

Πολυπτόητος, Ἴων. Πολυπτοίητος, ὁ, ἡ (πτοέω, πτοιέω). Πολὺ ἐπτοημένος, τρομασμένος, πεφοβισμένος, ἐν γένει, πλήρης ἀνησυχίας, ἢ ψυχικῶν παθῶν, ἀνήσυχος· ταραχώδης, ἀρίστος.

Πολύπτορθος, ὁ, ἡ (πτόρθος). Ἔχων πολλοὺς βλαστοὺς, κλάδους, κλῶνας, ἀκρέμονας, συνιστάμενος ἐκ πολλῶν τοιούτων.

Πολυπτυχίᾳ, ἡ. Πλῆθος διπλωμάτων, ἢ δεινῶν, ἐλιγμάτων, ἢ κειλοτήτων, Γλωσσ. ἀμφ. ἐκ τοῦ

Πολυπτυχος, ὁ, ἡ (πτύξ, πτυχή). Πολὺ πτυχὰς, διπλώματα ἔχων, ἐξαιρ. ἐπὶ ὀρέων, πολλὰς κοιλάδας, φάραγγας, στριφογυρίσματα, ἐξοχὰς καὶ ἀποκλίσεις ἐχόντων, Ἰλ. Θ, 411. Τ, 5. Ἡσίοδ. Θεογ. 133. «Ὄλυμπος πολύπτυχος», πολλὰς κοιλάδας καὶ ἐξοχὰς ἤτοι διπλώματα ἔχων. Ἰδη, Ἰλ. Φ, 449. Χ, 171. Ἡσ. Θ. 1010. 2) πολὺ πτυχὰς, σελίδας, φύλλα ἔχων· πολυειδῶς διπλωμένος, π. χ. «Πολύπτυχον γραμματεῖον», τὸ ἔχον πολὺ φύλλα βιβλίου.

Πολύπτωξ, ωκος, ὁ, ἡ (πτώξ). Πλούσιος εἰς λαγωοὺς, ἔχων πολλοὺς λαγούς, Εὐστάθ.

Πολύπτωτος, ὁ, ἡ (πτῶσις, πίπτω). Ἔχων πολλὰς πτώσεις. «Τὸ πολύπτωτον, ῥητορικὸν σχῆμα, συνιστάμενον εἰς τὸ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τις μίαν λέξιν κατὰ διαφόρους πτώσεις, Κουιντιλ. θ'. 3. 36.

Πολύπυλος, ὁ, ἡ (πύλη). Πολὺ πύλας, ἔχων, ἐπὶ πόλεως.

Πολύπυργος, ὁ, ἡ (πύργος). Πολλοὺς πύργους ἔχων, ὅθεν, καλῶς στερεωμένος. (αὐτῶς ἀναγνωστέον, καθὼς ἔχουσι καὶ ἅλα τὰ χειρόγραφα, ἐν Ἔμν. Ὁμ. εἰς Ἀπ. 242.)

Πολύπυρος, ὁ, ἡ (πυρός). Ἔχων ἢ παράγων πολὺν σῖτον, πλούσιος εἰς σιτάρια, πολύσιτος, καρποφόρος. (συχνὸν Ὁμηρ. ἐπίθ. καρποφόρων τόπων καὶ νήσων.)

*Πολύπυρος, ὁ, ἡ (πῦρ). Πλήρης πυρὸς, ὅλως εἰς πῦρ, πολὺ ἀναμμένος.

*Πολύπυστος, ὁ, ἡ (πυνθάνομαι). Περὶ οὗ ἤκουσεν ἢ ἔμαθεν ὅλος ὁ κόσμος, ἀπανταχοῦ γνωστὸς, περίφημος, λίαν πυστὸς, ἀκουστός.

Πολυπώγων, ωνος, ὁ (πώγων). Πολὺ γένεια ἔχων, πολυγένειος, ἐμφ.

Πολυρήμων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ, πολυρημονέω· ἐξ ἀν ποιητ. ἐπιταφ. παρὰ Milligen uned. anc. monum T. I. n. 36. p. 86.

Πολύῤῥαβδος, ὁ, ἡ (ῥάβδος). Πολλὰς ῥάβδους, ἢ γραμμὰς, ἀμάδας ἔχων, π. χ. ἐπὶ ὑφάσματος τινος.

Πολυῤῥαγής, ἐος, ὁ, ἡ (ῥήγνυμι, ῥαγῆναι). Ἔχων πολλὰς ῥαγὰς, ἤτοι σχισμάδας, ἢ σχίσματα τόπου, χάσματα, σπράγγας, σπήλαια. 2) ἐκ διαφόρων μερῶν ἐξερχόμενος μὲ ὁρμὴν, ἢ τζοκίζων μὲ βίαν πᾶν τὸ ἀντιστάμενον εἰς τὸν δρόμον του. «Ποταμοῖο πολυῤῥαγέες κατὰ δίνας», Νίκανδ. Θηρ. 59. κατὰ τὸν Σχολ. ῥευματώδης· μ' ὅλον τοῦτο τὰ χειρόγραφα ἔχουσι «Πολυῤῥήγεες κατὰ δίνας».

Πολυῤῥήθεγγος, ὁ, ἡ (ῥαθαγέω). Μακρὰν, ἢ μεγάλως βοῶν, ἠχῶν, «Σπιλάδες πολυῤῥάθαγοι», Ὀππιαν. Ἁλιευτ. 5. ποιητ.

*Πολυῤῥαθάμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (ῥαθάμιγξ), ποιητ. Κατεσπαρμένον εἰς πολλὰς σταλαγματίας. Ἐκ πολλῶν σταλαγματιῶν συγκείμενος.

Πολυῤῥαίστης, ου, ὁ (ῥαίω). Ὁ πολλὰ κατατρέψας ἐξολοθρεύων, ἀφανίζων, παντοῖον φέρων καταστροφὴν, ἢ φονεύων, ἡμαρτ. ἀναγν. παρὰ Λυκόφρ. 210.

Πολυῤῥάπτος, ὁ, ἡ, ταὐτόν τῷ, πολυῤῥαφὴς, Θεόκρ. 25, 265.

Πολυῤῥαφής, ἐος, καὶ, πολυῤῥαφος, ὁ, ἡ (ῥάπτω). Ἐκ πολλῶν μερῶν ἢ πολλαπλασίως συνεῤῥαμμένος, συντεθειμένος· καὶ, πολλὰς ῥαφὰς ἔχων, ἢ ἐκ πολλῶν ῥαφῶν συνιστάμενος, παρδαλὰ καὶ ποικίλως διεῤῥαμμένος, οἷς τὸ, πολυκέστος, Σοφ. Αἰ. 576.

Πολυῤῥημονέω, ήσω. Ὁμιλῶ πολὺ, Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Πολυῤῥήμων, ονος, ὁ, ἡ (ῥῆμα). Πολὺ ὁμιλῶν, φλύαρος, Ἀντωνῖν. Φιλ. 3.

Πολύῤῥην, ηνος, ὁ, ἡ (ΑΡΗΝ). Πολὺ ἀρνία ἢ πρόβατα ἔχων, πλούσιος εἰς ποίμνια, πρόβατα, πολυπρόβατος, πολυθρέμμων· ἐν γένει, πλούσιος, Ἰλ. 1, 154. 295. Ἡσ. Δεῖν. 39, 3. (Τοῦτο τὸ ἐπίθ. εὕρηται μόνον κατὰ τὰς παραγώγους πτώσεις, πολύῤῥηνος, ἡ, πολύῤῥηνος, οὐδέποτε δὲ κατὰ τὴν ἐνικ. ὀνομ.

*Πολύῤῥηνος, ὁ, ἡ, = πολύῤῥην, «Πελίη.», Ὀδ. Λ, 257.

Πολύῤῥητος, ὁ, ἡ (ῥητός), ταὐτὸν τῷ, πολύφραστος, Ἡσύχ. περὶ οὗ πολὺ ὡμιλήθη, περίφημος, ποιητ.

Πολυῤῥιζία, ἡ. Πλῆθος ῥιζῶν· ἐκ τοῦ

Πολύῤῥιζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ἔχων πολλὰς ῥίζας, πλήρης ῥιζῶν.

Πολύῤῥινος, ὁ, ἡ (ῥινός). Ἔχων ἢ σκεπασμένος μὲ πολλὰ δέρματα, ἢ ἐκ πολλῶν βυρσῶν, δερμάτων συνιστάμενος, πολύβυρσος, ὡς «Σάκος πολύῤῥινον», ποιητ.

Πολυῤῥόδης, ταὐτὸν τῷ, πολύῤῥοδος.

Πολύῤῥοδος, ὁ, ἡ (ῥόδον). Πλούσιος εἰς τριαντάφυλλα, πλήρης ῥόδων, Ἀριστοφ. Βατρ. 448.

Πολυῤῥόδιος, ὁ, ἡ, = πολύῤῥοδος (ῥόδος). Περικλυζόμενος, κτυπούμενος πάντοθεν ἀπὸ τὰ κύματα, καὶ μεταφ. παρ' Ἀραστ. 412. «Πολυῤῥόδιον ἀνδρώπουσιν, τῶν ὁποίων ὁ βίος εἶναι πολυτάραχος· ποιητ.

Πολυῤῥόθιος, ὁ, ἡ (ῥόθος) = πολυῤῥόδιος. Πολὺν ῥόθον, βοὴν, ποιῶν ἐπὶ τῆς θαλάττης καὶ τῶν κυμάτων αὐτῆς· καὶ μεταφ. ἀντηχῶν παρὰ πᾶσι, εἰς τὰ στόματα ὄλων ὤν, ὡς «Φροίμια πολυῤῥόθεα (Αἰσχύλ. Θηβ. 7.) ὁ ἐκ πολλῶν στομάτων ἠχολογῶν ἀλαλυγμὸς, οἰμωγὴ, ὀθυρμός.

Πολυῤῥοίβδητος, ὁ, ἡ (ῥοιβδέω). Αἰολ., συχνάκις, ἢ μεγάλως, ἐν κρότῳ περιεστρεμμένος, περιτριγυρισμένος, (κυρίως ὥστε νὰ ἠχολογῇ. συρίζῃ κ. τ. τ.).

Πολυῤῥοιζος, ὁ, ἡ (ῥοιζέω). Πολὺ σφοδρῶς ἠχολογῶν, πολυηχος, Νίκανδρ.

Πολυῤῥοος, καὶ συνεκφ. πολυῤῥους, ὁ, ἡ (ῥέω). Πολὺ, σφοδρῶς, ἀφθόνως, πλουσίως τρέχων, ῥέων· ἐκχειλίζων· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, περιττὸς, πλήρης.

Πολύρυμος, ὁ, ἡ (ῥυμός). Ἔχων πολλοὺς ῥυμούς. Ξενοφ.

Πολυῤῥυτος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πολυῤῥους.

Πολύς, πολλὴ, πολύ, γενικ. πολλοῦ, ῆς, οῦ· δοτ. πολλῷ, ῇ, ῷ· αἰτ. πολὺν, πολλὴν, πολύ, ἡ ὁποία αὕτη ὡς Ἀττικὴ θεωρουμένη παρὰ πᾶσι κλίσις εὕρηται ὅλη καὶ παρ' Ὁμήρῳ· τούτοις δὲ Ἰων. ἐστὶν ὁ ἀρχαῖος τύπος πολλὸς (αἰτ. πολλὴν, οὐδέτ. πολλόν), εὐχρηστος ὡσαύτως παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡροδ. ὁ πολλῷ εὐχρηστότερος, τοῦ ὁποίου οἱ Ἀττ. ἐδίδοντο τὴν ἐνικ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ ἀρτ. καὶ οὐδέτ., ὅλον τὸ θηλυκὸν, καὶ ὅλον τὸν πληθυντικὸν ὅλων τῶν γενῶν· παρὰ δὲ τοῖς Ἐπικ. ἐν χρήσει πρὸς τούτοις ἡ ἐνικ. γεν., πολέος, ἢ πληθ. ὁμοιομ. πολέες (συνεκφ. πολεῖς), Ἰλ. Α, 708. ἢ γεν. πολέων, δοτ. πολέσι, πολέσσι, Ἰλ. Ν, 452, Ρ, 236. 503. καὶ πολέεσσι, Ἡσ. Ἔ, 119. ἢ αἰτ. πολέας, καὶ συνεκφ. πολεῖς, σύμπαντες Ὁμηρικ. τύποι, ἐν οἷς παρελείφθη ἡ δοτ. πολεῖ, καθὸ οὐδαμοῦ, ἢ μόνον παρὰ μεταγνστ. Ποιηταῖς ἀπαντώμενος· τούτοις δὲ ἀνήκουσι καὶ αὗται Ὁμηρικ. θηλ. γενικαὶ πληθ. πολλέων καὶ πολλάων εἰς τὸ, πολλῆ. Ὁ Ἡρόδ. χρῆται τῷ κοιν. τύπῳ, πολυς, σπανιώτατα καὶ μόνον κατὰ τὴν ἐνικ. αἰτ. ἄρσεν. πολὺν (3, 57. 6, 125.) καὶ πληθ. πολέας (2, 107.), καὶ κατὰ τὸ οὐδέτ. ἐνικ. πολὺν (2, 106. 3, 38.). Ἡ πληθ. ὁμοιομ. πολλεῖς ἀναφέρεται μὲν ὑπὸ Γρηγορ. Κορ. περὶ Ἰδιοδιαλ. 16. ὡς Ἡροδότειος, ἀλλ' ἐν τοῖς ἡμετέροις κειμένοις οὐχ εὕρηται· Ἰδιαιτέρως Ἐπικ. ἐστὶ τίνος καὶ ὁ τύπος, πουλὺς, οὐδ. πουλὺ, τοῦ ὁποίου τὸ ἄρσεν. ἢν ἐστ' ὅτε ἐν χρήσει ἀντὶ θηλ., π. χ. Πουλὺν ἐφ' ὑγρήνῃ, Ἰλ. Β, 27 Ὀδ. Δ, 709. καὶ, «Ἠέρα πουλύνα», Ἰλ. Ε, 776. Θ, 50. ἀνθ' οὗ ἐν Ρ, 267., ἠέρα πολλὴν, κεῖται· τὸ δὲ οὐδ. πουλὺ ἔχει ὁ Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδ. Τ, 387. ὁ δὲ Ἡσ. καὶ τὸ ἄρσεν. μόνον ἅπαξ, Θεογ. 190. Τὰ δὲ ἄλλα, καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς εὕρηται ἐνίοτε Ἰων. καὶ Ἐπ. τύποι, ἀξιωρ. παρὰ τοῖς Τραγ. π. χ. ἡ δοτ. πολεῖ, ἐν τῷ χορῷ παρ' Αἰσχ. Ἱκετ. 759. τὸ, πολλὸν, Σοφ. Ἀντ. 86. Τραχ. 1194. τὸ, πουλὺ, παρὰ Meineke quaest. Μενανδρ. σελ. 31. τὸ, πολέα, ἐν τῷ χορῷ παρ' Αἰσχ. Ἀγαμ. 732. κ. τ. τ. — 1) κυρίως ἐπὶ πληθυνοῦς ἢ ποσότητος, πολὺς, πολυπληθὴς, πολυάριθμος, συχνὸς, ἀντίκ. τῷ, ὀλίγος, πολλκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., παρὰ τῷ ὁποίῳ τελευταίῳ (Θεογ. 447.) εὕρηται ἀντικείμ. μὲν ὀλίγων καὶ, ἐκ πολλῶν καταχρ. καὶ ἀσυνήθως «Πολλὰ τριηκοντοῦν ἐτέων ἀπολείπων (Ἡσ. Ἔ. 598.)», ἐλλείπων πολὺ ἀπὸ 30 χρόνους. Παρ' Ἡροδ. 1, 141. συνάπτεται, «πολλὸν πλῆθος»· ὡσαύτως καὶ, «πολλὸν ἔθνος», παρὰ τῷ αὐτῷ 4, 22. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πράξεως πολλάκις ἐπαναλαμβανομένης, π. χ. «Πολλὸς ὑπὸ παντὸς ἀνδρὸς αἰνεόμενος (Ἡροδ. 1, 98.)», ἔνας πολλάκις ἐπαινούμενος κτ. ὡσαύτως «Πολλὸς λέγων, πολλὸς λιστόμενος (Ἡρδ. 7, 158. 9, 91.), ἀντὶ, πολὺ καὶ πολλάκις λέγων, λιστόμενος, ἔνθα, καθὼς παρατηρεῖ ὁ Οὐεττελ., ἐκφράζει πάθος καὶ σφοδρὰν διάθεσιν. «Πολλὸν ἦν τοῦτο τὸ ἔπος (Ἡρόδ. 2, 2.)», συχνὸν, δηλ. συχνάκις ἐπαναλαμβανόμενον οὗτος ὁ λόγος. β) ἐκλαμβάνεται δὲ οὐ μόνον ἐπὶ πληθυνοῦς κυρίως, ἀλλ' ἐν γένει καὶ ἐπὶ ἀκμῆς, ἰσχύος, ἐμφάσεως, ἐπιτάσεως, ἀξιωρ. ὅτε αὕτη παριστάνεται διὰ τῆς συνάψεως πολλῶν μερῶν εἰς ἓν ὅλον, καὶ τότε ἑρμην. καὶ διὰ τοῦ, μεγας, ἰσχυρὸς, δυνατὸς, σφοδρὸς, καρτερὸς, κ. τ. τ., πολλκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. π. χ. «πολὺς νιφετὸς, πολὺς ὑετὸς», πολλὴ, σφοδρὰ χιὼν, βροχή. «Πολὺς ὄμβρος», Ἡσ. Ἔ. 679. κ. τ. τ. «Πολὺς ὕπνος, βαθὺς ὕπνος, Ὀδ. Ο, 394. «Π. ὀμένεος», πολλὰ, σφοδρὸς καὶ μεγαλοφωνος ἠχοῦντα τραγούδια τοῦ γάμου, Ἰλ. Σ, 493. Ἡσ. Ἀσπ. 274. ὡσαύτως «Π. ὀρυμαγδὸς, ῥοῖζος, κ. τ. τ.». Ἐν γένει ἐπὶ ποταμῶν καὶ ῥεόντων ὑδάτων συνήθ. ἐν χρήσει, π. χ. «Πολὺς ῥεῖ ὁ ποταμός», ῥεῖ μὲ δύναμιν, σφοδρότητα, ἀφθονίαν, εἶναι γεμάτος, πλήρης, Valck. Ἱππ. 1, 443. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 855. καταχρηστ. δὲ καὶ ἐπὶ ἑνὸς μέτου ἀνθρώπου, π. χ. «Μέγας καὶ πολλὸς ἐγένετο (Ἡροδ. 7, 14.)», ἔγινος μέγας καὶ πολὺς, δηλ. δυνατός· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ καταστάσεων, π. χ. «Πολὺς πόνος, ὀίζυς, δύη, ἄλγεα, κ. τ. τ.», Ὁμ. πλὴν ἐνταῦθα συνεννοεῖται μετὰ τῆς ἐπιτάσεως πολλάκις καὶ ἐπαναλήψις συχνὴ μιᾶς πράξεως, ὁρ. Ruhnk ep. cr. σελ. 142. Porn. Adv. σελ. 272. Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 98' 266 ὡς τόσον, σημαίνει κατ' ἐξοχὴν τὸν μέγαν, ἄκρον βαθμὸν ἑνὸς πράγματος, μιᾶς καταστάσεως ἢ πράξεως, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύνανται παντοῦ νὰ ἑρμηνευθῇ κατ' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον, π. χ. «Πολλὴ εὐδαιμονίαν, περιττὴ, μεγάλη. «Πολὺς πλοῦτος καὶ ὄλβος», περιττὸς, μεγάλος. «Πολὺς πλοῦτος καὶ ὄλβος», περιττὸς, μεγάλος. «Πολλὴ ἐλπίς», περιττὴ, μεγάλη. «Πολλὴ σιγὴ», ἄκρα, βαθεῖα. «Πολλὴ ἀμέλεια», μεγάλη ἀμέλεια κ. τ. τ. παρ' Ἡροδ. 1, 30. 75. «Πολλὸς λόγος», κοινὸς λόγος, μακρὰν ἢ ὑπὸ πολλῶν διαφημιζόμενος. «Ὄνομα αὐτοῦ ἦν πολλὸν παρὰ τῷ βασιλεῖ», πολὺ, ἐξαιρετοῦστον, Ἡρδ. 3, 137. «Πολλὴ ἀνάγκη», περιττὴ, κατεπείγουσα, Valck. Φοιν. 1668. Reisig comm. crit. de Soph. OC. 285. Herm. Soph. Τραχ. 294. ὅθεν γ) καὶ ἐπὶ ἀξίας, τιμῆς ἑνὸς πράγματος ἀντὶ τοῦ, πολὺ ἄξιος, μεγάλης τιμῆς, καὶ τότε τίθεται συνήθ. κατὰ γεν.. πληρέστερον δὲ παρ' Ὁμ. «Πολέος ἄξιος», ἀντὶ πολλοῦ ἄξιος, πολλῆς τιμῆς, πολύτιμος, Ἰλ. Ψ, 562. Ὀδ. Θ, 405. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. συνήθ. ἄνευ τοῦ, ἄξιος ἢ ἄλλης καταλλήλου λέξεως, π. χ. «Πολλοῦ ἐστι», εἶναι πολὺ ἄξιος, πολλῆς τιμῆς ἢ ἀξίας, ἀκριβόν. «Πολλοῦ ὠνεῖσθαι», ἀκριβᾶ ἀγοράζω, καὶ ἐνταῦθα προσυπακ. τὸ, τιμήματος, ἢ, ἀργυρίου· ὡσαύτως «Πολλοῦ, ἢ, περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαί τιν», μεγάλως τιμᾶν τι, θεωρεῖν ὡς μεγάλης ἀξίας, τιμῆς ἄξιον, magni facere, πρβ. πλείων καὶ πλεῖστος· ὅθεν, «Πολὺ ἐστί τιν», ἔχει πολλὴν ἀξίαν, μέλει τινὶ πολὺ περὶ τούτου, χρήσιμος πολὺ ἀπ' αὐτοῦ, ἀνήκει πολὺ εἰς αὐτό. δ) τὸ, πολὺς μετὰ γεν. σημαίνει μέρος ἑνὸς πράγματος, π. χ. «Πολλοὶ Τρώων», μέγα μέρος αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ συνήθ. πολλοὶ Τρῶες, Ἰλ. Σ, 271. ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὸ οὐδέτ. «Πολλὸν σαρκὸς, πολὺν βίης», μέγα μέρος σαρκὸς κ. τ. ἀντὶ, πολλὴ σάρξ, πολλὴ βία, Ὀδ. Τ, 450. Φ, 185. ὡσαύτως εὐχρ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. π. χ. «Ὁ πολὺς ἢ ὁ ἥμισυς τοῦ χρόνου, πολλὴ τῆς γῆς, πολλὴ (μερὶς) τῆς στρατιᾶς, κ. τ. τ.», εἰς τρόπον ὥστε, καθὼς βλέπεις τις, τὸ γένος τοῦ κατὰ γεν. οὐσιαστικοῦ μένει καὶ ἐν τῷ ἐπιθ. πολὺς, ἐξ οὗ χρήμαται ἡ γενική, Hermi. Λοιπ. Τιμ. 9. Βρ. Ἀριστφ. Ἀχ. 350. ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡροδ. 1, 24. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ μετὰ τοῦ οὐδέτ. «Τὸ πολὺ (μέρος) τῆς αὐγῆς», κ. τ. τ., Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 517. Σημειωτέον δὲ, ὅτι τὸ πολὺς, ὅτε κατὰ ταῦτα προλαμβάνει τὸ ἄρθρον, ἔχει ὑπερθετ. σημτ., π. χ. «Πολλὴ τῆς χώρας», μέγα μέρος τῆς χώρας ἀνάρθρ. ὡς δὲ, «ἡ πολλὴ τῆς χώρας», σημαίνει, τὸ πλεῖστον τῆς χώρας, πρ. 1. ζ. ε) πολλκ. ἐκλαμβάνεται τὸ, πολὺς, ὡς ἐνταῦθα κατηγορούμενον καὶ ἐπίθ., ὥστε, τὸ ἐπιφερόμενον ἐπίθ. συνάπτεται μετὰ τοῦ, πολὺς, διὰ τοῦ συνδέσμου, καὶ, ὅστις φαίνεται μὲ πλεονάζον, δύναται δὲ νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ, ἅμα καὶ, π. χ. «Πολλάς τε καὶ ἐσθλοίς», ἀντὶ, πολλοὶ ἐσθλοί, Ἰλ. Ζ, 452. Ὀδ. Ζ, 284. καὶ ἀλλαχοῦ. «Πολλὰ καὶ ἐσθλά», Ὀδ. Β, 312. «Πολλάς τε καὶ ἀλκίμους», Ἰλ. Φ, 586. «Πολλά τε πολλά τε», ἀντὶ, πολλὰ πολλά, Ὀδ. Β, 138 καὶ ἀλλαχοῦ. «Πολλαὶ καὶ ἄλλαι», Ἡσ. Θ. 363. συνεκφέρ. δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. «Πολλὰ κἀγαθά, πολλὰ κἀκά. «Πολλὰ καὶ κακά», πολλὰ κακά, Βρ. Ἀριστφ. Θεσμ. 351. «Πολλὰ καὶ δεινά», πολλὰ δεινά. «Πολλὰ καὶ σοφὰ λέγειν», σπανιώτ. πρὸ οὐσιαστ. π. χ. «Πολλοὶ καὶ καλοὶ χιτῶνες», ἀντὶ πολλοὶ ἅμα δὲ καὶ καλοὶ χιτῶνες. ζ) ἀνάρθρως, «Οἱ πολλοίς (παρὰ τοῖς Ἀττ.), οἱ περισσοί, τὸ πλῆθος, ὁ κοινὸς λαός, καὶ ἐπειδὴ ἐνταῦθα πρόκειται ἡ ἔννοια τῆς ἀπολύτου ποσότητος, πληθυνοῦς, ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς ὑπερθ. οἱ πλεῖστοι, Valck. diatr. p. 217. B. Ruhnk. ep. cr. p. 293. Schaef. Μελ. σελ. 3. 65. παρὰ δὲ Ὁμ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημτ. καὶ ἀνάρθρως, Ἰλ. Β, 483. Φ, 524. Χ. 28. καὶ ἐπιτετριμ. «οἱ πολλοὶ πάντες», οἱ πλεῖστοι, οἱ περισσότατοι, σχεδὸν ὅλοι, Ἱππ. τῷ δὲ ἑνικ. χρῶνται ἐπὶ ταύτης τῆς σημτ. μόνον οἱ μεταγνστ., π. χ. «Ὁ πολὺς, ὁ πολὺς ἄνθρωπος, δῆμος, λεώς, ὅμιλος, Lob. Φρυν. σ. 193. 390. τὸ δὲ, «Τὸ πολλόν», ἀντὶ, οἱ πολλοὶ, ὁ κοινὸς λαός, τὸ περισσότερον μέρος τοῦ λαοῦ, ἔχει ὁ Ἡρόδ. 1, 136. παρὰ δὲ Ὁμ. καὶ Ἡσ. «Πολὺς λαός», ἢ συνεχέστερον, πολλοὶ λαοί, ἀεὶ ἀνάρθρως. «Τὰ πολλά», παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, τὰ περισσότερα, τὰ πλεῖστα ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, σχεδὸν πάντα· ὡσαύτως καὶ, «Τὰ πολλά», παρ' Ὁμ. Ὀδ. Β, 537. καὶ Ἡσ. Ἔ. 57. τὸ δὲ, «Τὰ πολλὰ πάντα», ἀπολύτως ὡς ἐπιρ. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἐπὶ πολὺ, δηλ. κατὰ τὰ περισσότερα πράγματα, πάντων μάλιστα, συχνότατα καὶ καθ' ὑπερβολὴν, ὡς ἐπιτοπλείστον,

σχεδόν μόνον, π. χ. ἡ Ἀργεῖοι καὶ Ἄργος, τὰ πολλὰ πάντα ὑμνέεται, σχεδὸν μόνον οἱ Ἀργεῖοι καὶ τὸ Ἄργος ἐπαινοῦνται (παρ' Ὅμρ.), Ἡρόδτ. 5, 67. πρβ. 1, 203. 2. 35. Schweigh. καὶ Schaef. Bos. p. 427. ἄλλως δὲ τὸ, πολλά, παρ' Ὅμ, ὁσάκις ἐν χρήσει ὡς οὐσ., δηλοῖ, μεγάλη περιουσία, Ἰλ. 1, 333. Ὀδ. Τ, 195. Ω, 272. »Πολύς τις«, κάμποτος. »Πολύ τι«, κάμποσα, παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ τὸ, πολύς, ἐπιφερομένων ὑπαρκτικοῦ ῥήμ. καὶ μετοχ. ἢ οὐσιαστ. μετὰ τῆς, ἐν, σημαίνει συνεχῆ ἐπιμονὴν εἴς τι, π. χ. »Πολύς ἦν λισσόμενος«, διετέλει, κατεγίνετο ὅλος, περιστῶς εἰς τὸ νὰ παρακαλῇ, multus erat in precando. »Πολύς ἦν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ«, κατεγίνετο πολλὰ, ἔζη ὅλος ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, παρᾳ. πλεῖστος. 3) ἐνίοτε σημαίνει τὸ, πολύς, ὑπερβολὴν, ἄρα, παρὰ πολύς, παρὰ περιστός, ἐξαιρ. ἐν τῇ φράσει, πολλὰ πράττειν, = πολυπραγμονεῖν, Valck. Ἱππ. 785. — 2) ἐπὶ τόπου: μέγας, μακρός, ἐκτεταμένος, ἐξαπλωμένος, ἐξάπλωτος: ἐν γένει, πολὺν τόπον ἐπέχων, κατέχων, περιεκτικὸς πολλοῦ τόπου, εὐρύχωρος, ἀντίκειται τῷ, μικρός, πολλάκις παρ' Ὅμρ. καὶ Ἡτ. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. »Πολὺς ἕκαστον, ἑκάστατο ἑξάπλωτος«, Ἰλ. Η, 156. παρβ. Δ, 307. Ὀδυσ. Ω, 384. »Πολλὴ ὁδός«, μακρὰ ὁδός· »Πολλὴ γαῖα, π. πεδίον κ.τ.τ.«, Ὅμρ. Ἡτ. Θ. 861. »Πολὺν διὰ πόντου«, Ἡσ. Ἔρ. 637. ἐνίοτε δὲ συνάπτεται καὶ μετὰ τοῦ, μέγας, π. χ. »Λίμνη μεγάλη τε καὶ πολλήν«, ἀντὶ, μεγάλη καὶ εὐρεῖα, πλατεῖα, Ἡρόδτ. Η, 109. ἔνθα ὅμως δύναται νὰ σημαίνῃ τὸ, πολλὴ, καὶ ἄφθονον πλῆθος ὕδατος. παρβ. 1. β. — 3) ἐπὶ χρόνου, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, περιστός, π. χ. »Πολὺς χρόνος«, περιστὸς καιρὸς· ἐξαιρ. κατ' αἰτιατ. ὡς ἐπίῤῥ. »Πολὺν χρόνον«, πολὺν καιρὸν, εἰς διάστημα πολλοῦ καιροῦ, Ὅμηρ. καὶ Ἡτ. ἔτι δὲ, »Πολλοῦ, ἢ ἐκ πολλοῦ«, προσυπακ. χρόνου, ἀντὶ, ἀπὸ πολὺν καιρὸν, μετὰ πολὺν καιρὸν. — 4) ὡς ἐπίῤῥ. ἢν ἐν χρήσει τὸ ἀνεν. καὶ πληθ. οὐδέτ. πολὺ, Ἴων. πολλὸν, καὶ πολλὰ, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. ἀντὶ τοῦ, λίαν, σφόδρα, καὶ ἐπιτατικῶς, μάλα πολλὰ (πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡτ.), τόσον ἐπὶ πλήθους καὶ ἀριθμοῦ, ὅσον καὶ ἐπιτάσεως χάριν, καὶ πρὸς παράστασιν τῆς συχνῆς ἐπαναλήψεως τῆς μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πράξεως, καὶ τότε ἑρμην. κοινῶς καὶ διὰ τοῦ, πολλαπλασίως, πολλάκις, συχνάκις, Ἰλ. Β, 798. Ζ, 2. Ρ, 430. Ψ, 1.6. Ὀδ. Α, 1. Ν, 29. Τ, 218. Ἡσ. Ἔργ. 324. Reisig enarr. Soph. O. K. 508. Καὶ αἱ Ὁμηρικαὶ φράσεις· »Μάλα πολλ' ἐπέτελλε, λιτομένη μάλα πολλά, κ.τ.τ.«, δύνανται νὰ ἐννοῶνται τόσον ἐπὶ πολλάκις ἐπανειλημμένων, συχνῶν, ὅσον καὶ ἐπὶ σφοδρῶν, κατεπειγουσῶν, ἀναγκαίων προσευχῶν καὶ δεήσεων· ἐπὶ δὲ τόπου δηλοῖ, μεγάλως, μακρὰν, μακρὰ, κατὰ πολὺ διάστημα, ὡς παρ' Ἡρόδτ. 1, 104. 6, 82. καὶ ἐπὶ καιροῦ, πολὺν καιρὸν, ὡς παρ' Ἡρόδτ. 4, 126. 6, 129 σημαίνει δὲ καὶ, παρὰ πολὺ, κατὰ πολὺ, ὡς τὸ παρὰ Γάλλοις, de beaucoup, καὶ παρὰ Γερμανοῖς, bey weitem um vielen, Ἡρόδτ. 1, 126. 140. 6, 138. Ἡ δὲ ἔννοια τῆς ἐπιτάσεως κεῖται καὶ ἐν τῇ ἀπολ. γεν. πολλοῦ, ἀντὶ τοῦ, πάνυ, λίαν, κατὰ πολλὰ, Ἀριστοφ. Νεφ. 912. Bast. ep. cr. p. 144. »Πολλοῦ, πολὺς, πολλοῦ, πολλὴ, πολλοῦ, πολὺ, περισσότερος, α, ον ἀπὸ ὅ τι εἶναι χρεία, Γαλλ. plus qu' il n' en faut, Ἀριστοφ. Ἱππ. 829. Νεφ. 1057. β) τοῦτο τὸ οὐδέτ. πολὺ, προκείμενον συγκριτικοῖς, προτάσσεται καὶ ἐπιτείνει τὴν συγκριτικὴν αὐτῶν δύναμιν, π.χ. »Πολὺ κάλλιον, μεῖζον, κέρδιον, μείων, χ'ρον, ἥ, Ἴων. πολλὸν ἀμείνων, νεώτερος, παυρότερος, ἀντὶ, πολὺ καλλίτερον, μεγαλειότερον, κ.τ.τ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ὅμ. καὶ Ἡτ. μάλιστα δὲ πάντων εὔχρηστον τὸ, πολὺ μᾶλλον, ἀντὶ, πολλῷ μᾶλλον, πολὺ περισσότερον, πολὺ πρότερον, πολὺ αἱρετώτερον· παρὰ δὲ Ἡρόδτ. »Πολλὸν ἐλάσσων, πολλὸν κρέσσων, πολλὸν ἀλειμότερος, κ. τ. τ.« Ὁ Ξενοφ. συνεθίζει νὰ χωρίζῃ τὸ, πολὺ ἀπὸ τοῦ συγκριτικοῦ τον διὰ μεσολαβουσῶν λέξεων, Bornem. Ξενο. Συμπ. 1, 4. Ἀναβ. 3, 1, 22. 3, 2. 30. ἔτι δὲ ἐκλαμβάνεται κατὰ ταύτας τὰ, περιττάσεις οὐχὶ σπανίως τὸ, πολλῷ, ἀντὶ τοῦ, πολὺ, ἐπὶ τῆς σημασ. κατὰ πολὺ, πολὺ περισσότερον, de beaucoup, Ἡρόδτ. 1, 134. Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 474. Ἀχ. Τατ. σελ. 650. »Πολλῷ μᾶλλον«, πολὺ περιττότερον, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 80. Ε. τὸ δὲ, »πολύ τι μᾶλλον«, δηλοῖ, κάμποτον περιττότερον, Schaef. Διον. συνθ. σελ. 70. ὡσαύτως καὶ κατὰ συγκριτ. ἐπιῤῥ. π. χ. »Πολὺ πρίν«, πολὺ πρότερον, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ προκείμενον τῷ συγκρίνει σημαίνοντι ῥήματι, φθάνω, π. χ. »Ἥκε πολὺ φθαίη εὐκαιρομένη πόλις ὑμή... ἀλοῦσα«, βάβκια πολὺ πρότερον θέλει τυμβῆ νὰ κυριευθῇ ἡ πόλις σας, Ἰλ. Ν, 815. ἔπομ. διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν καὶ προκείμενον τοῖς ῥήμασι, προβαίνω, προτρέχω, προμάχομαι, κ.τ.τ. Ἰλ. Ζ, 125. Λ, 217. ἔτι δὲ προτασσόμενον τοῦ, πρὸ, Ἰλ. Δ, 373. καὶ ἐντεῦθεν ἑρμηνεύεται τὸ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Γ, 331. Ὀδ. Ρ, 404. »Ἤιε πολὺ βούλεται ἡ Δαναοῖσιν νίκην«, ἔνθα τὸ, πολὺ κατ' ἔλλειψιν ἐπιφερομένου τοῦ, ἢ, κεῖται ἀντὶ τοῦ, πολὺ μᾶλλον. γ) τὸ, πολὺ, Ἴων. πολλὸν, προκείμενον ὑπερθετικοῖς, ἐπιτείνει ὁμοίως τὴν ὑπέρθετον, π. χ. »Πολὺ πρῶτος, φίλτατος, κάλλιστος, φέρτατος, πολλὸν ἄριστος«, κατὰ πολὺ, πολὺ πρῶτος, κ.τ.λ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ἔτι δὲ καὶ Ἡρόδτ. 5, 92, 5. 3, 42. οὐμὴν ἀλλὰ προκείμενον καὶ ὑπερθετ. ἐπιῤῥ. π. χ. »Πολὺ μάλιστα«, κατὰ πολὺ περιττότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, ἐξαιρέτως· »Πολὺ ἥδιστα«, ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλίγον, τελείως. δ) οἱ Ἀττ. συντάσσουσι τὸ, πολὺ ἢ πολλὰ, ἐνίοτε καὶ μετὰ θετικῶν πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημασ. τοῦ ἐπιθέτου, π. χ. »Οἱ πολὺ ἢ, πολλὰ δυστυχεῖς, οἱ κατὰ πολλὰ δυστυχεῖς, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Valck. Φοιν. 624. ὡσαύτως καὶ, πλεῖστα καὶ, πάντα. ε) »Πολλὰ, τὰ πολλὰ, ὡς τὰ πολλὰ«, κατὰ τὰς περισσοτέρας περιστάσεις, συχνότατα, εἰς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, συνηθ. ταυτοτήμαντον ἐστὶ καὶ τό, ὡς ἐπὶ πολὺ, καὶ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, Schaef. Διον. συνθ. σελ. 445. Bos. ell. p. 427. ζ) μετὰ προθέσεων, »Εἰς πολλὰ«, κατὰ πολλὰ, λίαν, Valck. Φοιν. 622. »Ἐπὶ πολὺν, πολὺν καιρὸν, εἰς πολὺν καιρὸν«, Lucella Ξενοφ. Ἐφ. σελ. 146. Heind. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 345. C. »Ἐπὶ πολλὸν« (ἐπὶ τόπου), πολλὰ μακρυά, ὡς παρ' Ἡρόδτ. 2, 32. »Τὸ ἔθνος τοῦτο νέμεται τὴν πρὸς ἑῴω χώραν τῆς Σύρτιος οὐκ ἐπὶ πολλόν«. — 5) Συγκρ. πλείων, Ἀττ. πλέων, ον, ὑπερθ. πλεῖστος, η, ον, περὶ ὧν ὅρα ἐν οἰκείῳ τόπῳ. (τὸ Ὑψιλὸν ἐστὶν ἀπαναχοῦ βραχὺ· παρὰ δὲ τοῖς ἔποπ. εἰσὶν ἐνίοτε δισύλλαβοι, υ–, οἱ Ὁμηρ. τύποι, πολέων, Ἰλ. Π, 635. καὶ, πολέας, Ἰλ. Α, 559. Β, 4. Ὀδ. Γ, 262. ἀεὶ δὲ δισύλλαβον τὸ, πολλέων.)

Πολύς, ὁ, ὄνομα κυνός, παρὰ Ξεν. Κυνηγ. 7, 5.

Πολύσαθρος, ὁ, ἡ (σαθρός). Λίαν σεσαθρωμένος, πολὺ σαθρός, ἢ διεφθαρμένος, κακός, ἄχρηστος, μὴ πλέον ἀξίων τι, Λεύκιαν.

Πολυσαρκέω, ῶ, μέλ. ήσω (πολύσαρκος). Πολλὰ σωματώδης, ἢ παχὺς εἰμί· ὅσον

Πολυσαρκία, ἡ. Ἡ πολλὴ σαρξ, ἡ παχύτης τοῦ σώματος, τὸ σωματῶδες, Ξενοφ. Ἀπομν. Ζ, 1, 22.

Πολύσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Εὐσώματος, παχύς, σωματώδης, χοντρὸς κατὰ τὸ σῶμα.

Πολυσέβαστος, ὁ, ἡ (σεβαστός). Λίαν σεβάσμιος, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ σέβεται τις μεγάλως. Δατ. augustissimus.

Πολύσεμνος, ὁ, ἡ (σεμνός), Πολλῆς τιμῆς, σεβάσματος ἄξιος.

Πολυσέπτος, ὁ, ἡ (σέβομαι). Πολλὰ τετιμημένος, λίαν σεπτός, ὑπὸ πολλῶν σεβόμενος· ποιητ.

Πολυσήμαντος, ὁ, ἡ (σημαίνω). Πολλὰ σημαίνων, δηλῶν· πολλὰς σημασίας ἔχων, Εὐσταθ. καὶ Γραμμ.

Πολυσημάντωρ, ορος, ὁ (σημαίνω). Ὁ εἰς πολλοὺς σημεῖα ἢ προστάγας δίδων, δηλ. ὁ πολλῶν διοικητής, Ἑλλ. Ὁμ. Δήμητρ. 31. 84. 377. ἐπίθετ. τοῦ Ἀιδου· ποιητ.

Πολυσημία, ἡ. Ἡ πολλαπλάσιος σημασία· ἐκτοῦ

Πολύσημος, ὁ, ἡ, = πολυσήμαντος.

*Πολυσθενής, ὁ, ἡ οὐδ. ές (σθένος). Πολλὰ δυνατός, δυνάμενος, πολλὴν ἔχων ἐξουσίαν, Κόϊντ. Σμ. 2, 205. ποιητ.

Πολύστενος, ὁ, ἡ (στένομαι). Πολλὰ ἐπιβλαβής, Αἰσχύλ. Χοηφ. 445.

Πολυστεία, ἡ. Εὐφορία εἰς σῖτον, ἡ τροφὰς, εὐθηνία, Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 2, 12. 2) ἡ πολυφαγία, ἐκ τοῦ

Πολύσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος). Ἔχων πολὺν σῖτον, ἢ τροφὰς, καὶ ὁ φέρων, καρποφορῶν πολὺν σῖτον· εὔφορος, καρποφόρος, Ξενοφ. προσ. 5, 3. 2) πολυφάγος, καλῶς φαγών.

Πολύσκαλμος, ὁ, ἡ (σκαλμός). Πολύκωπος, πολλοὺς σκαλμοὺς, κωπία ἔχων, Ἀνθολγ.

Πολύσκαρθμος, ὁ, ἡ (σκαίρω). Πολὺ, ἢ δυνατὰ ἢ μακρὰν, ἐπὶ πολὺ ἢ πολλάκις πηδῶν, τρέχων, πολυκίνητος, Ἰλ. Β, 814. (τινὲς ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τὰς Ἀμαζόνας, αἱ ὁποῖαι εἶχον πολὺ ταχεῖς ἵππους εἰς τὰς ἀμάξας των, Στράβ. ιβ'. σελ. 859.)

Πολυσκαρίστος, ὁ, ἡ (σκαρίζω), ταὐτὸν τῷ, πολύσκαρθμος.

Πολυσκελής, ὁ, ἡ (σκέλος). Πολὺ σκέλη, ἢ πόδας ἔχων, πολύπους.

*Πολυσκεπής, ὁ, ἡ (σκέπη). Παρέχων πολλὴν σκέπην, ἐπὶ βράχου.

Πολύσκεπτος, ὁ, ἡ (σκέπτομαι). Πολὺ ἢ μακρὰν βλεπόμενος, φαινόμενος, ὁρατός· πολὺ ἀξιοσημείωτος.

Πολύσκηπτρος, ὁ, ἡ (σκῆπτρον). Δυνατὸν σκῆπτρον ἔχων, πολὺ ἢ μακρὰν ἐξουσιάζων, ποιητικ.

Πολύσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Πολλὴν σκιὰν ἔχων, κάμνων, πολὺ σκιώδης, πολὺν καὶ πυκνὸν ἵσκιον ἔχων, ποιῶν.

*Πολυσκόπελος, ὁ, ἡ (σκόπελος). Πλήρης σκοπέλων, πολλοὺς ἔχων σκοπέλους.

Πολύσκοπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Πολὰ πράγματα, ἢ πολὺ, μακρὰν βλέπων, θεωρῶν, Πίνδ. παρὰ Διονυ. Ἁλικ.

*Πολυσκύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (σκύλαξ). Ἔχων πολλοὺς σκύλους, πλούσιος εἰς σκύλους, Νόνν. 18, 246.

Πολυσκώμμων, ωνος, ὁ, ἡ (σκῶμμα). Λίαν χωρατεύων ἢ σκώπτων, πολὺ περιγελαστικὸς καὶ πλήρης εὐφυΐας, λόγων εὐστόχων καὶ ἐτοίμων, Πολυδ.

Πολυσμάραγος, ὁ, ἡ (σμαραγέω), ταὐτὸν τῷ, πολύηχος, Ὀππιαν. Κυνηγ. δ'. 441. ποιητ. ἐπὶ ὕδατος, κ.τ.τ.

Πολύσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Πολὺ σοφὸς, μεγάλην σοφίαν ἔχων, Φιλόστρ. Σοφιστ. 2, 19. (ἐνταῦθα φαίνεται ἡ γραφὴ διεφθαρμένη,

κα γραπτέα, κατα Βαλα. Ἰππρ 1082. ἀτῶν πάλαι σοφῶν, πρ. Osann Auct. Lex. p. 136.)

Πολυσπαθής, ές, ὁ, ἡ (σπάθη). Πολλά ἢ πυκνά ὑφασμένος, π.χ. »Πέπλος πολυσπαθής«, ταὐτὸν τῷ, σπαθητός, πυκνώτατα ὑφασμένος, Ἀνθολγ.

Πολύσπαστος, ὁ, ἡ (πολύς, σπάω). Μὲ δύναμιν ἢ μὲ πολλὰς ἡνωμένας δυνάμεις ἑλκων, τραβῶν, ἢ ἑλκόμενος ὑπὸ πολλῶν μερῶν ἢ σχοινίων. »Μηχάνημα πολύσπαστον« (Πλούτ. Μαρκελ. 14.), λάγηνός τις εἰς τὴν μηχανικὴν, τροχός, ὅπου ἵστανται πολλαὶ σφαῖραι (καρούλια) ἐξ ἐναντίας ἢ μία τῆς ἄλλης, ἐφ' ἃς εἰσὶ σχοινία περιδεδεμένα, διὰ νὰ σηκώνωσι βάρη καὶ νὰ τὰ ἀνεβάζουσιν, ὡς νερὸν, πέτρας, κ. τ. τ. ὡς ἑρμηνεύει Ἀπολλόδ. ἐν Μαθηματ. παλ. σελ. 48. »Σχοινίων ἐν καρύοις πολλοῖς διαπλοκαῖς«.

Πολύσπειρος, ὁ, ἡ (σπεῖρα). Πολλὰς σπείρας, καμπὰς ἔχων, λίαν καμπυλωτὸς, περιεστραμμένος, περιδεδεμένος, σκολιός.

Πολυσπέρεια, ἡ. »Πολυσπέρεια ἐθνικήν«, Νικήτ. Χρον. ἡ. 1. ἡ μακρὰ ἔκτασις, τὸ πλῆθος ἢ αὔξησις τῶν ἐθνῶν, ἢ ἡ μεγάλη διασπορὰ ἐπὶ τῆς γῆς· ἐκ τοῦ

Πολυσπερής, ές, ὁ, ἡ (σπείρω). Πολὺ μακρὰν ἐσπαρμένος, μακρὰν ἐκτεταμένος, διεσπαρμένος, διεσκορπισμένος, πολυάριθμος, Ἰλ. Β, 804. Λ, 365. »Ὠκεανίναιο«, Ἡσ. Θ. 365. 2) ἐνεργητ. μακρὰν, ὁλόγυρα ἐκτείνων ἢ διασπείρων, Ἐμπεδ. 235.

Πολυσπερμία, ἡ. Ἡ εὐπορία σπόρων, ἢ πολλὴ σπορὰ· ἐκ τοῦ

Πολύσπερμος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Πλούσιος εἰς σπορὰν, πολὺν σπορὰν ἢ σπέρματα ἢ σπαρτὰ ἔχων.

Πολυσπερχής, ὁ, ἡ (σπέρχω). Λίαν φιλόπονος, ἐπιμελὴς, θερμὸς, πρόθυμος, Γραμματ.

Πολυσπιλάς, άδος, ἡ (σπιλός). Πολλὰς σπιλάδας, χοιρυφὰς σκοπέλων, βράχων ἔχουσα, π.χ. κάκραν, Δημοσθ. Βιθυνὸς παρὰ Στεφάν. Βυζαντ. ἐν Ἡραίᾳ.

Πολυσπλαγχνία, ἡ. Ἡ πολλὴ ἢ μεγάλη εὐσπλαγχνία, συμπάθεια, Ἰουστίνος Μάρτ ἐκ τοῦ

Πολύσπλαγχνος, ὁ, ἡ (σπλάγχνον). Πολλὰ εὐσπλαγχνος, συμπαθητικὸς, Ν. Διαθ. κατὰ λέξιν, πολλὰ σπλάγχνα ἔχων.

Πολύσπορος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. πολυσπόρως (σπείρω). Πλούσιος εἰς σπόρους ἢ εἰς σπαρτὰ. 2) ἐνεργ. πολὺ σπείρων, τροπ. πολὺ γεννῶν.

Πολυσπούδαστος, ὁ, ἡ (σπουδάζω). Πολλὰ σπουδαῖος, βίαιος, ζηλώδης· καὶ, πολλὰ ἐπιτεταχυμένος, γενόμενος ἐν βίᾳ, ταχύτητι.

Πολυσταγής, ές, ὁ, ἡ (στάζω). Πολὺ ἢ ὀλιγὰ στάζων, σταλάζων· ἐπίρρ. πολυσταγῶς.

Πολυσταχτί, ἐπίρρ. Μετὰ πολλῶν σταλαγμῶν, ῥέων ἀφθόνως, = πολυσταγῶς.

Πολυστασίαστος, ὁ, ἡ (στασιάζω). Συχνὰ ἢ πολλάκις εἰς ἀνησυχίαν καταντῶν, κινούμενος εἰς ἀποστασίαν ἢ διὰ συχνῶν ἐπαναστάσεων ἐνοχλούμενος.

Πολύστατος, ὁ, ἡ (ἵστημι). Θεμένος ἢ ἱστάμενος, πολὺ, συχνάκις, ἢ κατὰ διαστήματα πολλὰ σιωπηνὰ, Φίλων περὶ τῶν ἐπὶ θαυμάτων σελ. 16. »Πολύστατοι δὲ καὶ συνεχεῖς οἱ πύργοι«, κινοῦ, πολὺ συνεχῶς ἱστάμενοι.

Πολυσταφυλος, ὁ, ἡ (σταφυλή). Πλούσιος εἰς σταφυλὰς, πλήρης σταφυλῶν, Ἰλ. Β, 507. Ἔμν. Ὁμ. 25, 7.

Πολύστεχυς, υος, ὁ, ἡ (στάχυς). Πλούσιος εἰς ἀστάχυας, πολλοὺς ἀστάχυας ἔχων.

Πολυστεγής, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πολύστεγος.

Πολύστεγος, ὁ, ἡ (στέγη). Πολλὰς στέγας, ὀροφὰς, ἢ πατώματα ἔχων, Στράβων ιστ. σελ. 1098.

Πολύστειβος, ὁ, ἡ, = πολύστιβος.

Πολύστειος, ὁ, ἡ (στεῖα), ἢ πολύστιος (στῖα). Γεγάτος ἀπὸ πετρίτζαις, πολλὰ λιθώδης, πετρώδης, ἐπὶ αἰγιαλοῦ.

Πολυστελέχης, ες, ἡ, πολυστέλεχος, ὁ, ἡ (στέλεχος, τό). Πολλοὺς στελέχους, κορμοὺς ἔχων. (τὸ πρῶτον ἀμφ.)

Πολυστέναχτος, ὁ, ἡ (στενάζω). Λίαν, πολὺ ἀναστενάζων. 2) παθ. ἐκεῖνος, δι' ὃν πολὺ ἐνεστέναξαν, ἐν γένει, πλήρης, γεμάτος ἀναστεναγμῶν, συνωδευμένος μὲ πολλοὺς ἀναστεναγμοὺς.

*Πολύστεπτος, ὁ, ἡ (στέφω). = πολυστέφανος.

Πολυστέφανος, ὁ, ἡ (στέφανος). Λίαν, ἢ πολυτρόπως, πολλαπλασίως, διαφόρως μὲ ἄνθη ἐστεφανωμένος, πολλῶν στεφάνων ἢ βραβείων καὶ τιμῶν ἀξιωθείς, ἢ ἄξιος· πλούσιος εἰς στεφάνους ἢ βραβεῖα.

Πολυστεφής, ές, ὁ, ἡ (στέφω), = πολυστέφανος.

Πολύστημος, ὁ, ἡ (στῆμα). Ἔχων πολλὰς κλωστὰς τοῦ στημονίου, πυκνὰ ὑφαντός, Ἡσύχ. καὶ Φαβωρῖν.

Πολυστιβία, ἡ. Τὸ πολὺ πάτημα, »Ἀτραπιτοῖο πολιστιβίην«, Ὀππιαν. Κυνηγ. δ'. 433. ταὐτὸν τῷ, ἀτραπιτὸς πολύστιβος.

Πολύστιβος, ὁ, ἡ, καὶ, πολύστειβος (στείβω). Πολυπάτητος, πολλάκις πατημένος, ἢ πατούμενος, συχναζόμενος, ἐπὶ ὁδοῦ, ταὐτὸν τῷ πολυπόρευτος, Σχλ. Νικάν. Θηρ. 792. ὅστις σημειοῖ, ὅτι τινὲς ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ, »Πολυστείοιο θαλάσσης« ἀνέγνωσαν, ὅπερ καὶ ἡρμήνευσε διὰ τοῦ, »Πολυφήφου«· συνήθως δὲ κεῖται, »Πολυστίβοιο, πολυπόρου«.

Πολύστικτος, ὁ, ἡ (στίζω). Πολλάκις ἢ πολὺ, λίαν ἐστιγμένος, κεντημένος, τετρυπημένος, μεταφ. μὲ πολλὰς στιγμὰς, πολλὰ σημεῖα, σεσημειωμένος, πολλὰ ποικίλος, πλουμιστὸς, κεντητὸς, παρδαλός.

Πολύστιος, ὁ, ἡ (στῖα), ταὐτὸν τῷ, πολύστειος.

Πολυστιχία, ἡ. Πλῆθος στίχων, ἀράδων, σειρῶν, ἢ στίχων ποιητικῶν, Ἀνθολγ. ἐκ τοῦ

Πολύστιχος, ὁ, ἡ (στίχος). Ἐκ πολλῶν στίχων, ἀράδων, ἢ στίχων συνιστάμενος· πολλοὺς στίχους ἔχων, ἢ ἀραδιασμένος εἰς πολλοὺς στίχους.

Πολύστοιχος, ὁ, ἡ (στοῖχος). Ἐν, σὺν, ἐκ πολλῶν σειρῶν, ἀράδων συνιστάμενος. οἷον, »Πολύστοιχοι ὀδόντες, γνάθοι, Ἀριστοτ. καὶ Λυκόφρ. 414.

Πολύστολος, ὁ, ἡ (στόλος). Μεγάλον στόλον, ναυτικὴν δύναμιν ἔχων, ἢ ὑπὸ μεγάλου στόλου συνιστάμενος· ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Ξεν. Κ. Π. 8, 5, 1. ἀντὶ, πολὺς στόλος.

Πολυστομέω, ῶ. Ὁμιλῶ πολὺ, Αἰσχύλ. Ἰκ. 511. ἐκ τοῦ

Πολύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ἔχων πολλὰ στόματα. 2) τροπ. πολύλογος, πολλὰ ἢ πολὺ ὁμιλῶν.

Πολύστονος, ὁ, ἡ (στένω), ἐνεργ. Πολλῶν στεναγμῶν αἴτιος, προξενος, μεγάλους στεναγμοὺς προξενῶν, κηδεα, Ἔρις, ἰός, Ἰλ. Α, 445. Λ, 73. Ο, 451. Καὶ ὁ πολὺ, μεγαλοφώνως, συνεχῶς ἀναστενάζων, καὶ ἀκολουθῶς, ἀτυχής, Ὀδ. Τ, 118. 2) παθ. περὶ οὗ πολὺ στενάζουσι.

Πολύστρεπτος, ὁ, ἡ (στρέφω). Πολλὰ, πυκνὰ, ἢ συχνάκις ἐστραμμένος, περιστετυλιγμένος, ἐστρυμμένος, περιπεπλεγμένος, πολυειδῶς γυρίζων ἑαυτὸν, ἑλιττόμενος, στρεφόμενος· ἑπομ. καὶ, εὐκολογύριστος, εὐκαμπὴς, εὐλύγιστος, κινητὸς· εὔστροφος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐφευρίσκειν πόρους. »Πολύστρεπτος κάλαμος« (Ὀρφ.), ταὐτὸν τῷ, πολύστροφος.

*Πολυστραφής, ές, ὁ, ἡ, = πολύστροφος, Ὀππιαν.

Πολύστροβος, καὶ ποιητ. πολυστροιβος, ὁ, ἡ (στροβέω). Διὰ τῶν κυμάτων εἰς στροβίλους κεκινημένος, ὅστις κλωθογυρίζει ἀδιακόπως, καὶ μεταφορ. ἐν μεγάλῃ ταραχῇ εὑρισκόμενος, ἐνοχλούμενος ἀδιακόπως, Νίκανδ. Ἀλεξ. 6. Θηρ. 330. ἔνθα κατὰ τὸν Σχολιαστὴν, ταὐτὸν τῷ, πολυτάραχος.

Πολυστροφάλιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (στροφάλιγξ), ποιητ. Στριφογυρίζων, πλήρης δινῶν, Μουσαῖος, »Ἀελλαι πολυστροφάλιγγες«, ἀνεμοστρόβιλοι πολύστροφοι.

*Πολυστροφάς, άδος, ἡ, ἰδιαίτ. θηλ. ποιητ. τοῦ πολύστροφος.

Πολυστροφία, ἡ. Ἡ ὀξεῖα κίνησις, ὡδὲ κἀκεῖσε, μεγάλη κίνησις, ταραχὴ· καὶ, εὐκινησία· ἐκ τοῦ

Πολύστροφος, ὁ, (στρέφω), = πολύστρεπτος· συνηθέστ. μόνον τὸ πρῶτον, Πινδ.

Πολύστυλοι, ὁ, ἡ (στῦλος). Πολλοὺς στύλους ἔχων.

Πολυσύγκρετος, ὁ, ἡ (συγκεράννυμι). Πολυειδῶς, λίαν συγκεκραμένος, πολυμιγὴς. Γραμ.

Πολυσύγκριτος ὁ, ἡ (συγκρίνω). Ἐκ πολλῶν στοιχείων συγκείμενος, σύνθετος, συγκεκριμένος, Γραμμ.

Πολυσύλλαβος ὁ, ἡ (συλλαβή). Πολλὰς συλλαβὰς ἔχων.

Πολυσύνδεσμος, ὁ, ἡ (σύνδεσμος). Πλήρης συνδέσμων, πολλοὺς συνδέσμους ἔχων ἢ μεταχειριζόμενος, Σχολ. Θευκ. β'. σελ. 122. 20.

Πολυσύνδετος, ὁ, ἡ (συνδέω). Πολυειδῶς ἢ στερεῶς δεδεμένος, συνδεδεμένος, ἡνωμένος. »Τὸ πολυσύνδετον«, τὸ πλῆθος τῶν συνδέσμων εἰς τὸν λόγον, τὸ πολλοὺς συνδέσμους ἔχειν, ἢ ἐπισώρευσις αὐτῶν ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ περιόδῳ, σχῆμα ῥητορικόν.

Πολυσύνθετος, ὁ, ἡ (συντίθημι). Ἐκ πολλῶν στοιχείων σύνθετος, Εὐστοθ.

*Πολύσφαλτος, ὁ, ἡ (σφάλλω). Εὐκόλως ἢ συχνὰς ἀπατώμενος, εὐαπάτητος.

Πολυσφάραγος, ὁ, ἡ (σφαραγέω), = πολυσμήραγος. Ἐκ πολλῶν κτύπων, βοῶν, ταραχῶν συνιστάμενος, πολύκτυπος.

Πολύσφελμος, ὁ, ἡ (σφέλμα), ταὐτὸν τῷ, πολύφλοιος. Παχὺς τὸν φλοιὸν, Ἡσύχ., ὅστις ἀλλαχοῦ ἑρμηνεύει τὸ, σφέλμα, διὰ τοῦ, ἄνθος τῆς πρίνου.

Πολυσφόνδυλος, ὁ, ἡ (σφόνδυλος). Πολλοὺς σφονδύλους ἔχων.

Πολυσφράγιστος, ὁ, ἡ (σφραγίζω). Πολλαπλασίως ἐσφραγισμένος ἢ σεσημειωμένος, πολλὰς σφραγῖδας ἔχων, καλὰ βουλωμένος, σημειωμένος.

Πολυσχεδής, ὁ, πολυσχεδία, ἡ, καὶ, πολυσχεδὲς· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, πολυσχιδής, πολυσχιδία, πολυσχιδὲς, Κλήμης σελ. 268. καὶ Ἱππακρ.

Πολυσχηματίστος, ὁ, ἡ (σχηματίζω). Εἰς διαφόρους μορφὰς, ἤδη, σχήματα μεμορφωμένος, ἐσχηματισμένος, ἢ παραστημένος ὑπὸ διάφορα σχήματα, Διον. Ἁλικ.

Πολύσχημος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. πολυσχήμως, ταὐτὸν τῷ, πολυσχήμων, Ἀριστείν. ἐ. 26.

Πολυσχήμων, ονος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. πολυσχημόνως (σχῆμα). Συνιστάμενος ἐκ πολλῶν εἰδῶν, μορφῶν, σχημάτων, ἢ θέσεων, ἔτι δὲ καὶ τῶν λέξεων καὶ περιόδων.

Πολισχιδής, ές, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. πολυσχιδῶς (σχίζω). Πολλαπλασίως, διαφόρως μεμερισμένος, πολυμερὴς, ἐν γένει, πολυειδὴς, διάφορος· κυρίως, εἰς πολλὰ μέρη ἢ κλόνους ἐσχισμένος· ὅθεν

Πολυσχιδία, ἡ. Ἡ πολλαπλάσιος σχίσις.

τομή, κόψιμον, ἡ διαίρεσις, καὶ μεταφ. ποικιλία, ὡς παρ' Ἱππουρ. Προγν. κεφ. 5. »Δογμάτων πολυσχιδίην«, ποικιλία, διαφορετικότης τῶν δογμάτων, διαφωνία, ὅπου σημήνωσι, πολυσχιδίην, ἡμαρτημένως κεῖται.

Πολυσχιστος, ὁ, ἡ (σχίζω). Πολλάκις, ἢ εἰς πολλὰ μέρη ἐσχισμένος, διαμοιρασμένος, ταὐτὸν τῷ, πολυσχιδής.

*Πολύσχοινος, ὁ, ἡ (σχοῖνος). Πλούσιος εἰς σχοίνους, πλήρης σχοίνων. 2) ἐκ πολλῶν σχοίνων κεκαμένος.

Πολυσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ἐκ πολλῶν σωμάτων συνεστάμενος· καὶ ὁ μέγα καὶ δυνατὸν σῶμα ἔχων, πολύσαρκος, σωματώδης.

Πολύσωρος, ὁ, ἡ (σωρός). Τὸ πολλῶν σωρῶν σίτου συνεστάμενος· μεγάλους σωρούς σίτου ἔχων ἢ δίδων, φέρων.

Πολυτάλαντος, ὁ, ἡ (τάλαντον). Πολλὰ τάλαντα ζυγοσταθμῶν, ἢ πολλῶν ταλάντων ἄξιος, ἢ βαρύς, πολλὰ ἀκριβός, πολύτιμος. 2) πολλὰ τάλαντα ἔχων, λίαν πλούσιος.

*Πολυτάραχτος, ὁ, ἡ (ταράσσω). Πολλὰ τεταραγμένος, ἠνωχλημένος· ὅλως ἀνατρεπές. (τᾰ)

Πολυτάραχος, ὁ, ἡ (ταραχή). Πολλὴν ταραχὴν, ἀνησυχίαν προξενῶν, ταραχοποιός· 2) πλήρης ταραχῆς, ἀνήσυχος, θορυβώδης.

Πολυταρβής, ἐος, ὁ, ἡ (τάρβος). Λίαν, μεγάλως πεφοβισμένος, ἢ δειλός. 2) ἐνεργ. λίαν φοβίζων· πλήρης φρικτῶν ἀντικειμένων.

Πολυτειρής, ὁ, ἡ (τείρεα). Πολύαστρος, πολλοὺς ἀστέρας ἔχων, Ἄρατος 604. Κοῖντ. Σμ.

*Πολυτειρής, ἐος, ὁ, ἡ (τείρω). Πολλὰ κοπιάζων τινά. 2) παθητ. πολλὰ κοπιαστικός.

Πολυτεκνέω, ῶ, μέλ. ήσω (πολύτεκνος). Ἔχω, ἢ γεννῶ πολλὰ τέκνα, πολυτέκνος εἰμί· ὅθεν

Πολυτεκνία, ἡ. Τὸ πολλὰ παιδία ἔχειν· τὸ πλῆθος, ἢ εὐπορία τῶν παιδίων.

Πολύτεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον). Πολλὰ τέκνα, παιδία ἔχων ἢ γεννήσας.

Πολυτέλεια, ἡ (πολυτελής). Τὸ πολλὰ τελεῖν, ἐξοδεύειν, τὰ μεγάλα ἔξοδα. »Ἐν μηδεμιᾷ τῶν πολυτελειῶν«, Ἰσοκρ. Νικ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου αὐτός οὗτος ἔπειτα, ἀνολωμάτων, λέγει· ἔτι δὲ, λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια, τὰ μεγάλα εἰς λαμπρὰ πράγματα ἔξοδα, μεγάλη καὶ ὑπὲρ τὸ δέον δαπάνη ἢ εἰς ἐνδύματα, ἢ εἰς ἐπιπλα, ἢ εἰς τραπέζας, κ. τ. τ. καὶ τὸ πολύτιμον τινὸς πράγματος. »Πολυτέλειαν ἐσθῆτος«, Ξενοφ. Λακεδ. πολ. 7, 3. καὶ μετὰ τοῦ, τρυφή, παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 6, 10. (Ἡ λέξις αὕτη ἰσοδυναμεῖ τῇ Γαλ. luxe. luxus, λοῦξος.)

*Πολυτελέομαι, Μ. έσομαι, καὶ

Πολυτελεύομαι, μέτ. ἀποθ. Ἐξοδεύω πολλὰ, πολυτελῶς ζῶ, Διόδωρ. ιθ'. 71. νεωτ. καὶ σπανιώτ. τύποι, Lob. Φρυν. σελ. 67. ἐκ τοῦ

Πολυτελής, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. πολυτελῶς (πολύς, τέλος). Πολυδάπανος, πολυέξοδος, πολλὰ τελῶν, δαπανῶν, ἐξοδεύων· μεγαλοπρεπῶς, ἀρχοντικῶς ζῶν, Ξενοφ. 2) παθητ. πολλὴν δαπάνην, ἔξοδα ἀπαιτῶν, δαπανηρός, πολυδάπανος, πολύτιμος, μεγαλοπρεπής, Ξενοφ. 2) καθόλου δὲ, μέγας, κοπιαστικός, ἐξαίρετος, Διόδωρ. ἀντίκειται τῷ, εὐτελής.

Πολυτενής, ὁ, ἡ· καὶ ποιητ. πουλυτενής (τείνω). Πολλὰ, ἢ μακρὰν ἐκτεταμένος, ἐξηπλωμένος, Διον. περιηγ.

Πολυτερπής, ὁ, ἡ (τέρπω). Πολλὰ τέρπων, χαροποιῶν, λίαν χαροποιός, εὐάρεστος.

Πολυτέχνης, ὁ, ἡ (τέχνη). Πολλὰς τέχνας εἰδὼς ἐπιστάμενος, πολυτεχνίτης, ταὐτὸν τῷ, πολύτεχνος, Σόλωνος Ἐπιγράμματα, 5, 49. ποιητ.

*Πολυτεχνής, ἐος, ὁ, ἡ (τέχνη). Πολλὰ τεχνικῶς ἐξειργασμένος, κατεσκευασμένος, δεδουλευμένος. Ὀρφ. Ἀδγ. 583. ποιητ.

Πολυτεχνία, ἡ. Τὸ πλῆθος τῶν τεχνῶν, αἱ πολλαὶ τέχναι, Πλάτων· 2) ἐπιτηδειότης εἰς τέχνας, βιομηχανία, industrie. ἐκ τοῦ

Πολύτεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη). Πολλὰς τέχνας εἰδὼς, ἐπιστάμενος, ἐξευρών· πολλῶν τεχνῶν ἢ τέχνης τινὸς ἔμπειρος, εἰδήμων· καὶ, τεχνικός, industrieux· 2) παθ. πολλὰ τεχνικῶς, μὲ πολλὴν τέχνην κατεσκευασμένος.

Πολυτιμάω, ἡμαρτ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ, πολυτιμάω, Lob. Φρυν. σλ. 650.

Πολυτιμητίζω, ἴσω. Πολύτιμον ποιῶ, ποιῶ πολυτίμητον, μεγάλως ἢ πολλοῦ τιμῶ, ὑπερτιμῶ, Ἡσύχ. Σουΐδ. Νουμήνιος Εὐσέβιος 14, 5. Ὁ Φώτ. ἔχει· πολυτιμητίζομαι, θεραπεύομαι, ὁ δὲ Ἡσύχ. ὑπὸ πολλῶν τιμῶμαι· ἐκ τοῦ

Πολυτίμητος, ὁ, ἡ (τιμάω). Λίαν, καθ' ὑπερβολὴν τιμώμενος, ἐν πολλῷ σεβάσματι ὤν, συνθ. ἐπίθ. θεότητος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 807. Νέφ. 268. Εὐρ. 668. Σφ. 992. 2) πολὺς τὴν τιμὴν, ἀξίαν, δηλ. ἀκριβός, πολύτιμος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 759. πρβ. Meineke Μένανδρ. σλ. ὡς τριῶν καταλήξεων, ος, η, ον, ἔχει ὁ Ἀριστοφ. Βίρ. 978. ἀλλ' ὁ Lob. ἐν Αἴ. σλ. 249. ὀμφιβάλλει περὶ τούτου τοῦ τύπου· (ῑ)

Πολυτίμιος, ταὐτὸν τῷ; πολύτιμητος, ἐκ τῶν Σχολ. Βιστέτον εἰς Ἀριστοφ. πολλ' ἀμφ.

Πολύτιμος, ὁ, ἡ ἐπίρρ. πολυτίμως (τιμή). Πολλὴν τιμὴν ἔχων, ἀκριβὸς, πολλοῦ ἄξιος, τίμιος, καὶ, πολλῆς τιμῆς ἄξιος, ἢ ἐπισωρευμένος μὲ τιμήν.

Πολυτιμώρητος, ὁ, ἡ (τιμωρέω). Ὅστις μεγάλως ἢ πολὺ ἐτιμωρήθη· πολλῆς καὶ μεγάλης τιμωρίας ἄξιος, Σχολ. Λυκόφρ. 1047.

Πολύτιτος, ὁ, ἡ (τίω) ταὐτὸν τῷ, πολύτιμος. Κατ' ὑπερβολὴν τιμώμενος, ἢ μεγάλης τιμῆς ἄξιος, Χρησμὸς παρ' Ἡρόδ. 5, 92, 2. (ἔνθα τὸ Ἰῶτα μακρόν).

Πολύτλας, αντος, ὁ (τλῆναι). Πολὺ ὑπομένων, ὅστις μέλλει νὰ ὑποφέρῃ ἢ ὑπέφερε πολλὰ, ἐδοκίμασε πολλὰς δυστυχίας, πολὺ ὑπομένας, κακοπαθήσας· καὶ, ὅστις ὑπομένει, βαστᾷ ἕως τέλους, ὑπομονητικός, σταθερός, πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ ἀεὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως καὶ μόνου κατὰ ὄνομαστ. ἐν γένει, δυστυχής, ταλαίπωρος.

*Πολυτλήμων, ονος, ὁ, ἡ (τλήμων). Πολὺ ὑπομένων, ὑποφέρων, καὶ, ὑπομονητικός, σταθερός, Ἰλ. Η, 152. Ὀδ. Σ, 319.

*Πολύτλητος, ὁ, ἡ (τλῆναι). Πολὺ ὑπομένας, ὅστις ὑπέφερε πολλὰ, ἐπομ. καὶ, δυστυχής, Ὀδ. Δ, 38.

Πολύτμητος, ὁ, ἡ (τέμνω). Εἰς πολλὰ τμήματα τετμημένος, κομμένος, πολὺ κομμένος, Schaef. Διον. συνθ. σλ. 202. 2) ἐνεργ. πολὺ κοπτερός· ἔτι δὲ μεταφ. ἐπὶ πόνου.

Πολυτοιοῦτος, αὐτη, οιοῦτον πολλάκις τοιοῦτον ὄν· οἷον τὸ, πολυγλώχιν τοῦ, γλωχὶς καὶ τριγλώχιν, πολυτοιοῦτον, (τοιοῦτος). Πρᾶγμά τι (μνημονευθὲν) πολλαπλατίως ἢ διὰ τὸ πολλαπλατίως τὴν ἰδέαν τοῦ, γλωχὶς, ἐμπεριέχειν, Εὐστάθ.

Πολυτοκέω, ῶ Μ. ήσω (πολυτόκος). Πολὺ τίκτω, γεννῶ· ὅθεν

Πολυτοκία, ἡ. Ἡ γέννησις πολλῶν παιδίων, ἢ καρποφορία.

Πολυτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ πολὺ παιδία, νεογνὰ, ἢ συχνάκις τίκτων, γεννῶν, καρποφόρος, γόνιμος.

Πολύτολμος, ὁ, ἡ (τόλμα). Πολλὴν τόλμην ἔχων, πολὺ τολμηρός, Σχολ. Εὐρίπ. Ἱππόλ. 642.

*Πολυτόρευτος, ὁ, ἡ (τορεύω). Τορευμένος μὲ πολλὴν τέχνην, ἢ ποικιλίαν, ἢ καλῶς.

Πολυτόρος, ὁ, ἡ (τορέω). Πολὺ τιτρώσκων, διατρυπῶν, »Πολύτορον δέρμα ἐχίνου«, τὸ πολὺ ἀγκάθια ἔχον, Ἡσύχ.

Πολυτραφής, ὁ, ἡ (τρέφω). Πολὺ τρέφων, καρποφόρος, Διόδωρ. Σικελ. Καὶ ὁ πολὺ τεθραμμένος.

*Πολυτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ἔχων πολλοὺς τραχήλους.

Πολύτρεπτος, ὁ, ἡ (τρέπω). Στρεφόμενος εὐκόλως· μεταφ. πολυμετάβλητος, ἀκατάστατος, συχνάκις τρεπόμενος, μεταβαλλόμενος, Πλουτ.

Πολυτρήρων, ονος, ὁ, ἡ (τρήρων). Πολλὰς περιστερὰς ἔχων, Ἰλ. Β. 502. 582. τρήρωνες δὲ αἱ περιστεραί.

Πολύτρητος, ὁ, ἡ (τιτράω, τρητός). Πολλὰς τρύπας ἔχων, πολὺ τρυπημένος, π. χ. σπόγγος, Ὀδ. Α, 111. Χ, 439. 453.

Πολύτριμμα, τό (τρίβω) = περίτριμμα, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 261.

Πολυτρίπους, οδος, ὁ, ἡ (τρίπους). Πολλοὺς τρίποδας ἔχων, Ἀνέκδοτ. α. σλ. 418.

Πολύτριπτος, ὁ, ἡ (τρίβω). Κατὰ πολὺ τετριμμένος, ἀπεξυσμένος, μεταβεβλημένος εἰς σκόνιν, πολὺ λεπτός· ἀπὸ τὴν πολλὴν χρῆσιν σχεδὸν ἄχρηστος, ἐπὶ ἱματίου, καὶ μεταφ. πανοῦργος.

Πολύτριχον, τό· ὅπερ ἄλλως καὶ, καλλίτριχον, καὶ ἀδιάντον, λέγεται. Φυτόνται ἐν ὑδατώδεσι τόποις φυόμενον, καὶ τὰ φύλλα λεπτὰ ὡς τρίχας ἔχον, πολυτρίχιον, Διοσκορ. δ'. 136. Capillus Veneris.

Πολύτριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Πολλὰς τρίχας ἔχων, δασύς, μαλλιαρός.

Πολυτροπία, ἡ Ἰων. πολυτροπίη, ἡ. Πολυειδία, ποικιλότης, διαφορετικότης· 2) δολιότης, πανουργία, Ἡρόδοτ. 2, 121, Πολλὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ γυρισμένος, περιηγμένος, ὅθεν

Πολύτροπος, ὁ, ἡ (τρέπω, πολύς). Πολὺ ξενιτεύσας, ταξειδεύσας, ὅστις πολὺ ἔτρυγύρισε εἰς τὸν κόσμον, Ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀδ. Α, 1. Κ, 330. πρβ. Voss. myth. Briefe 1, p. 102. ἀντὶ τοῦ, πολυπλάνητος, πολύπλαγκτος· τοὐναντίον δὲ ὁ Οὐόλφ. ἐκλαμβάνει αὐτὸ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς ἐπομ. σημασ. ὅρ. litt. Anal. 3. σλ. 145. 2) μεταφ. πολὺ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐφευρίσκειν πόρους, πολυμήχανος, Πανοῦργος, δόλιος, ὅπερ ὁ Ἡρόδοτ. β', 121. »Πολυτροπίην« ὀνομάζει καὶ ἀντ' αὐτοῦ μετὰ ταῦτα ἀντιτάττει τὸ, πολυφροσύνη, καθὼς καὶ ὁ Θέογνις ἀνταλλάττει πάλιν τὸ, πολυφροσύνη, μετὰ τοῦ, πολυείδεια. Ἔμπ. Ὅμ. Ἑρμ. 13. 439 καὶ πολλκ. παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. συγγραφ. 3) ἐν γένει, πολλῶν τρόπων, εἰδῶν ὤν, πολλαπλάσιος, πολυειδής· καὶ, ποικίλος, διάφορος. ἐπίρ. πολυτρόπως, ποικίλως, διαφόρως, κατὰ διαφόρους καὶ πολλοὺς τρόπους. 4) Πολύτροπος, ὄνομα ἀνδρός, Ξενοφ.

Πολυτροφία, ἡ. Εὐφορία, ἀφθονία τροφῆς ἢ θρεπτικοῦ χυλοῦ· διατροφὴ τινὸς ἐν πολλῷ καιροῦ διαστήματι· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐν Ἀναλέκτοις α. σλ. 287. ὅπου νῦν· πολυστροφία. κεῖται, ἐκ τοῦ

Πολύτροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Δυνατὰ πολὺ τεθραμμένος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, παχύς, σιτευτός· 2) ἐνεργ. πολυτρόφος, κατὰ πολὺ τρέφων, θρεπτικός.

Πολυτρόχαλος, ὁ, ἡ (τρέχω). Πολὺ, ἢ συχνὰ τρέχων, ταχὺς, ὀλίγωρος τὴν γλῶσσαν, ἢ ἐνθα τρέχει ὅλος ὁ κόσμος, ὑπάρχει μεγάλη συρροὴ λαοῦ, ἢ ἐνθα πολὺ φλυαρεῖται, π. χ. »Πολυτρόχαλοι ἀγοραίοι«, Ἀνάλεκ. β'. σλ. 456.

Πολύτρυτος, ὁ, ἡ (τρύω). Πολὺ κεκοπιακώς, κουρασμένος, παθὼν πολλοὺς κόπους, συμ-

φορᾶς, ἀδημονίας, στενοχωρίας, Σχολ. Σοφοκ. Αἰ. 799.

Πολυτρώκτης, ου, ὁ (τρώγω). Ὁ πολὺ τρώγων· κυρίως, ἐπὶ πολλὰ τραγήματα τρώγων.

Πολύτυρος, ὁ, ἡ (τυρός). Πολὺν τυρὸν ἔχων, πλούσιος τυροῦ, ἐκ πολλοῦ τυροῦ, ἢ μετὰ πολλοῦ τυροῦ κατεσκευασμένος.

Πολυύδρία, ἡ. Τὸ πολὺ νερόν, τὸ πλῆθος τοῦ ὕδατος· ἐκ τοῦ

Πολύυδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Πλούσιος εἰς νερά, πολλὰ ὕδατα ἔχων· πολλὰ ὑδατώδης, ὑγρός.

Πολύυλος, ὁ, ἡ (ὕλη). Πολλὴν ὕλην, ἢ ξύλα, ἢ ξυλινὴν ἐπὶ οἰκοδομῇ κτισμάτων, ἢ πολλὰ δάση ἔχων· ἐν γένει πλούσιος εἰς ὕλην τινά, ὑπόθεσιν.

Πολυύμνητος, ὁ, ἡ (ὑμνέω). Πολυεπαίνετος, πολυδόξαστος, ὃν πολλὰ ἢ πολλοὶ ὑμνοῦσιν, ἢ ὕμνησαν, ἐπαίνεσαν, Πίνδαρ. Νέ. 2, 8.

Πολυύμνια· ἡ, = πολύμνια, ἐκ τοῦ

Πολύυμνος, ὁ, ἡ (ὑμνέω). Πλήρης ὕμνων· ὑπὸ πολλῶν ἢ πολλὰ ὑμνούμενος, ἐπαινούμενος, περίφημος, ἢ ἄξιος ὕμνων, Ὅμ. Ἔμν. κε'. 7.

Πολύυπνος, ὁ, ἡ (ὑπνέω). Πολὺν ὕπνον ἔχων· ὁ πολὺ ἢ βαθέως κοιμώμενος βαθὺν καὶ πολὺν ὕπνον προξενῶν, διδούς.

Πολυφαγέω, ήσω (πολυφάγος). Τρώγω πολύ, ὅθεν

Πολυφαγία, ἡ. Τὸ πολὺ τρώγειν, λιχνεία, λαιμαργία, ἀδηφαγία.

Πολυφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Πολὺ τρώγων, λίχνος, λαίμαργος, ἀδηφάγος.

Πολύφαμος, Δωρ. ἀντὶ, πολύφημος, Πινδ.

*Πολυφανής, ὁ, ἡ, καὶ ποιητ. πουλυφανής (φαίνομαι). Πολυειδῶς φαινόμενος·

Πολυφάνταστος, ὁ, ἡ (φαντάζω). Ἐκ πολλῶν φαντασμάτων συνιστάμενος, βλέπων ἢ ποιῶν βλέπειν πολλὰ φάσματα, ἢ πρόξενος, πλήρης φαντασμάτων. «Πολυφάνταστον σκότοις (Πλούταρ.), ἐν ᾧ γίνονται πολλὰ φαντάσματα, φάσματα.

Πολυφάρμακος, ὁ, ἡ (φάρμακον). Ἐκ πολλῶν φαρμάκων συνιστάμενος, ἢ πλήρης φαρμάκων, ἤτοι ἰατρικῶν, θεραπευτικῶν, ἢ φαρμακερῶν χόρτων. 2) ὅ, τις ἔχει ἢ ἐξεύρει, γνωρίζει πολλὰ ἰατρικὰ χόρτα ἢ μαγικὰ μέσα, πολλῶν ἰαματικῶν ἢ μαγικῶν μέσων ἔμπειρος, π. χ. ἰητροί, Ἰλ. Π, 28. Κίρκη, Ὀδ. Κ, 276. Ἐπιγρ. 14, 15. Παιών, Σόλων ζ, 57.

Πολυφασία, ἡ (φημί)· ταὐτὸν τῷ, πολυλογία, Ἡσύχ.

Πολυφάσματος, ὁ, ἡ (φάσμα). Πολλὰ φάσματα παριστῶν, Εὐσεβ. ποιητ.

Πολύφατος, ὁ, ἡ (φημί). Ἐκεῖνος, περὶ οὗ ἐμιλοῦνται πολλὰ περίφημος, πανταχοῦ γνωστός, πολυθρύλλητος, Πινδ. Ὀλ. 1, 13. Νέ. 7, 119. Πυθ. 11, 71.

Πολύφαυλος, ὁ, ἡ (φαῦλος). Λίαν φαῦλος, πολλὰ ἄχρειος, κακός, Εὐσταθ.

Πολυφεγγής, ἐος, ὁ, ἡ (φέγγος). Πολύ, μεγάλως ἢ καθαρῶς φέγγων, λάμπων, φωτίζων, λίαν φωτεινός, ποιητ.

Πολυφειδής, ὁ, ἡ (φείδομαι). Λίαν φειδωλός, οἰκονόμος, Εὐσταθ.

*Πολυφερβής, ὁ, ἡ, = πολύφορβος.

Πολύφερνος, ἡ (φερνή), = πολυδώρος.

Πολυφημία, ἡ. Ἡ πολλὴ καὶ μεγάλη φήμη τὸ μεγάλο ὄνομα, ἐπὶ καλοῦ, ἢ ἐπὶ κακοῦ, ἢ πολλὴ εὐφημία, ἢ ἢ πολλὴ δυσφημία. ἐκ τοῦ

Πολύφημος, ὁ, ἡ (φήμη). Ἐκεῖνος, περὶ οὗ ᾄδονται, λέγονται πολλὰ, ἢ πολλαὶ φῆμαι περιφέρονται, ἐπὶ κακοῦ ἢ ἐπὶ καλοῦ, ἄρα, διαβόητος, δύσφημος, ἢ περίφημος, ὀνομαστός, ἔνδοξος. 2) ὁ τόπος, ὅπου γίνονται πολλοὶ λόγοι, ἔνθα ὁμιλοῦνται πολλὰ, ἔνθα μεγαλοφώνως πράττεταί τι, π. χ. «Ἀγορὴν πολύφημον», ἐν ᾗ πολλαὶ φῆμαι λαλοῦνται, ἤγουν μαντικοὶ τινες λόγοι, καὶ Χρησμ. παρ' Ὀδυσσ. Β, 150. Ἡροδότ. 5, 79. «Ἐς πολύφημον δὲ ἐξεκαίετο», (ἐπιθετικῶς) ἐκκλησίαν, σύναξιν λαοῦ, ἐν ᾗ πολλαὶ φῆμαι, πολλοὶ λόγοι γίνονται, ἢ ἀπὸ τοῦ πολλὰ ἐκεῖ φημίζεσθαι· οὕτω καὶ «Πολύφαμος ἑορτά», Ἀλκμὰν παρ' Ἀθηναίῳ σλ. 498. 3) πολὺ ὁμιλῶν, πολὺ φάλλων, ᾄδων, πλήρης ῥημάτων, ᾠδῶν, φημῶν, διηγημάτων, ἐπὶ ποιητοῦ, π. χ. ἀοιδός, Ὀδ. Χ, ὁ πολλὰ μαντευόμενος· ἐν γένει, πολύηχος, καὶ κατὰ μεμπτικὴν ἔννοιαν, ὅστις φωνάζει πολύ, ἐπίθ. βατράχου· 4) ὄνομα ἀνδρός, Ὅμ.

Πολυφήτωρ, ορος, ὁ. Πολλὰς φήμας ἀφιείς, εἰπών, ὁ πολλὰ προφητεύσας, = πολύφημος.

Πολύφθογγος, ὁ, ἡ (φθόγγος). Ἐκ πολλῶν φθόγγων συνιστάμενος, ἔχων ἢ ἀδῶν πολλοὺς φθόγγους, καθαρῶς, μεγάλως, ἢ πολὺ ἠχῶν.

Πολυφθόνερος, ὁ, ἡ (φθονερός). Πολλὰ φθονερός, οὕτως ὀνομαζεν ὁ Ἐπίκ. τοὺς Διαλεκτικοὺς ἢ Μεγαρικοὺς) Διογ. Λ. 10. 8.

Πολύφθονος, ὁ, ἡ (φθόνος). Πολὺν φθόνον ἔχων, λίαν φθονερός, Πλούτ. μ' ὅλον τοῦτο ἐνταῦθα ἡ λέξις εἶναι διεφθαρμένη· 2) ὃν φθονοῦσι πολὺ· ὑπὸ πολλῶν φθονούμενος· σχεδὸν ταὐτὸν τῷ, πολύζηλος· 3) διεγείρων πολὺν φθόνον.

*Πολυφθορής, ὁ, ἡ, = πολυφθόρος, Ἐμπ. 376.

Πολυφθόρος, ὁ, ἡ· καὶ, πολυφθορής, ἐος. ὁ, ἡ (φθείρω). Λίαν φθείρων, πολλῆς φθορᾶς αἴτιος, μεγάλην φθορὰν προξενῶν· πολλῶν φθορεύς, πολλὰ ἢ πολλοὺς φθείρων, ἀφανίζων, ἢ φονεύων, εἰς πολλὰ ἢ πολλοὺς φθοροποιός, Πινδ. Ἴσθμ. 4, 63. Νέμ. 8, 53.

Πολύφθορος, ὁ, ἡ (φθείρω). Πολλὰ, διόλου ἐφθαρμένος, ἐρημωμένος, ἀφανισμένος· πλήρης φθορᾶς, σφαγῆς, αἱματοχυσίας, φόνου, Σοφ. Ἠλ. 10. Τρ. 477.

Πολυφιλάνθρωπος, ὁ, ἡ. Λίαν φιλάνθρωπος· ἐπίρρ. πολυφιλανθρώπως.

Πολυφίλητος, ὁ, ἡ (φιλέω). Λίαν ἠγαπημένος, Σχολ. Θεοκρ.

Πολυφιλία, ἡ. Τὸ πλῆθος τῶν φίλων, τῶν φιλοξενουμένων· ἐκ τοῦ

Πολύφιλος, ὁ, ἡ· ἐπίρρ. πολυφίλως (φιλέω). Πολλῶν φίλος, πολλοὺς φίλους κάμνων ἔχων, ὑπὸ πολλῶν ἀγαπώμενος, Πίνδ. Πυθ. 5, 5. ἐνθα λέγει τὸν πλοῦτον πολύφιλον, ἤτοι πολλοὺς φίλους ποιοῦντα.

Πολύφιλτρος, ὁ, ἡ (φίλτρον). Διεφθαρμένος, παθὼν πολλὰ φίλτρα· ὅθεν, σφοδρῶς ἐρωτευμένος. ἐρωτομανής, Θεοκρ. 23, 1.

*Πολυφλέγματος, ὁ, ἡ (φλέγμα). Πολὺ φλέγμα ἔχων.

*Πολύφλογος, ὁ, ἡ (φλόξ). Πλήρης φλογῶν, πολλὰ ἐναμμένος, καίων.. = ζαφλεγής.

Πολύφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Πολὺν φλοιόν, ἢ πολλὴν, δυνατὴν φλοῦδαν ἔχων, Γραμματ.

Πολύφλοισβος, ὁ, ἡ (φλοῖσβος). Πολυτάραχος, πολυκίνητος, πολύηχος· μεγάλως κτυπῶν κροτῶν, πολὺν φλοῖσβον προξενῶν, Ἰλ. Α, 34. καὶ ἀλλαχοῦ πολλ. ἐπίθ. θαλάσσης· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσ. ποιητ.

*Πολυφλύαρος, ὁ, ἡ (φλύαρος). Πολλὰ φλύαρος.

Πολύφοβος, ὁ, ἡ. (φόβος) Λίαν δειλός, ὅστις φοβεῖται μεγάλως, Σχολ. Σοφ.

Πολύφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω). Πολὺ τῇδε κἀκεῖσε φοιτῶν, περιερχόμενος, περιφερόμενος, περιπλανώμενος.

Πολύφονος, ὁ, ἡ (φόνος). Πολλοὺς φονεύων ἢ φονεύσας, λίαν φονευτικὸς, φονικός.

Πολύφορβος, ὁ, ἡ· καὶ ἐνίοτε, ἡ, ον (φορβή). Πολλοὺς τρέφων, ἢ πολλὴν φορβὴν ἤτοι τροφὴν φύων, ἔχων, πολλὰ ζῶα τρέφων, π. χ. γαῖα, Ἰλ. Ξ, 200. 301. Ἔμν. Ἀπ. 365. Ἰλ. Ν, 568. Ἡσ. Θ, 912.

Πολυφορέω, ῶ (πολυφόρος). Πολλὰ φέρω, παράγω, γεννῶ, λίαν καρποφορῶ, καρποφόρος εἰμί· ὅθεν

Πολυφόρητος, ὁ, ἡ. Πολλὰ φερόμενος, φορτωμένος, βατταγμένος· 2) ἐνεργ. πολὺ φέρων, παράγων, ἢ ὅστις ἔφερε πολλά, Γραμματ.

Πολυφορία, ἡ. Τὸ πολλὰ φέρειν· ἢ εὐφορία, καρποφορία, τὸ καλὸν εἰσόδημα, Ξεν. Οἰκον. 19. 19. ἐκ τοῦ

Πολυφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Πολὺ ἢ πολλὰ φέρων, βαστάζων, παράγων, γεννῶν, εἰσόδημα, καρπὸν δίδων, καρποφόρος· «Πολυφόρος γῆν», ἢ καρποφόρος· πολὺ ὑποφέρων, ὅθεν δυνατός· «Πολυφόρος οἶνος», κρασί, τὸ ὁποῖον ὑποφέρει (σηκόνει), πολὺ νερόν, δυνατόν· 3) τροπ. προξενῶν, ἐπιφέρων παντοίας τύχας Ἀριστοφ. Πλούτ. 853. «Πολυφόρω συγκεκραμαι δαίμονι», πολλάκις καὶ ὑφ' ἕνα καιρὸν ἄγοντι, πολυειδεῖ συμφορᾷ.

Πολύφορτος, ὁ, ἡ (φόρτος). Πολλὰ φορτωμένος, βαρύ, μέγα φορτίον βαστάζων, βίος Ὅμ. 1. πλουσίος, φορτωμένος.

Πολυφραδέω, ῶ. Κίμαι πολλὰ εὐφραδής, εὔγλωττος, ἢ φρόνιμος, νουνεχής. Τούτου τοῦ ῥήματος εὕρηται μόνον ἡ μετοχὴ πολυφραδέων = πολυφραδής, πολυφράδμων· «Μοῦσαι ἄνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖσιν», Ἡσίοδ. Λείψ. 54. παρὰ Κλήμεντ. Στρωματ. α'. 6. ὅστις ἑρμην. διὰ τοῦ, πολυφράδμονα καὶ εὔπορον ἐν λόγοις, ἤγουν εὐφραδή, εὔγλωττον, καταπειστικόν· ἐκ τοῦ

Πολυφραδής, ἐος, ὁ, ἡ (πολύς, φράζω). Πολλὰ εὐφραδής, εὔγλωττος, ἢ πολλὰ φρόνιμος, συνετὸς ἐν λόγοις, γνωστικός, Ἡσ. Θ. 494. «Ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθείς· ὅθεν

Πολυφραδία, ἡ, Ἡ μεγάλη φρόνησις, ἢ εὐγλωττία, Ἀθήναιος σλ. 598. «Ἔμνων πολυφραδίαν», τὸ πλῆθος τῶν ὕμνων, τὸ ἀντήχημα πολλῶν ὕμνων.

Πολυφραδμοσύνη, ἡ, = πολυφραδία, Στοβαῖος Φυσ. 786. ποιητ. ἐκ τοῦ

Πολυφράδμων, ονος, ὁ, ἡ, = πολυχρηστός.

Πολύφραστος, ἡ (φράζω). Ἐκεῖνος, περὶ οὗ γίνεται λόγος συνεχῶς, ὃν ἐκφράζουσι συνεχῶς· πολλάκις, ἢ πολὺ ῥηθείς, ὁμιληθείς, ἐπαναληφθείς· περίφημος· 2) ἐνίοτε, πολλὰ γνωστικὸν, καλῶς συλλογισθέν, νοηθέν, πολλὰ ἐπιτήδειον· ποιητ.

Πολύφροντις, ιδος, ὁ, ἡ (φροντίς). Πλήρης φροντίδων, πολλὰς φροντίδας ἔχων, Ἀνακρ. λθ'. ποιητ.

Πολυφρόντιστος, ὁ, ἡ (φροντίζω). Ἐνεργ. λίαν ἢ πολὺ καὶ ἀκριβῶς φροντίζων, ἢ συλλογιζόμενος περί τινος, προνοητικὸς, προβλεπτικὸς, προσεχτικὸς, Ἀνθολογ. 2) παθητ. ἐκεῖνος, περὶ οὗ γίνεται μεγάλη καὶ πολλὴ φροντὶς, καμωμένος μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν, σκέψιν, πρόνοιαν, ἀκριβής.

Πολυφροσύνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πολυτροπία. Σύνεσις, φρόνησις, πανουργία, Ἡροδ. 5, 121, 6. κατὰ δὲ πλησ. παρὰ Θεόγν. 712. ἐκ τοῦ

Πολύφρων, ονος, ὁ, ἡ (πολύς, φρήν), ταὐτὸν τῷ, πολύτροπος. Πολλὰ φρόνιμος, συνετός, πανοῦργος, Ἰλ. Σ, 108. καὶ ἀλλαχοῦ παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπὶ καλοῦ, συνήθ. ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, ἔτι δὲ τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλ. Φ, 367. Ὀδ. Θ, 297. 2) πολύτεχνος, ἐφευρετικὸς, ὡς τὸ, πολύμητις. 3) ὄνομα κύριον, ἀνδρός, Ξεν.

Πολυφυής, ἐος, ὁ, ἡ (φυή). Πολυειδής, ποικίλος, διάφορος, πολυμερής, Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἱστορ. α'.

Πολύφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πολλὰ φύλλα ἔχων, πυκνόφυλλος.

Πολύφυλος, ὁ, ἡ (φῦλον). Ἐκ πολλῶν φυλῶν, γενῶν συνιστάμενος· πολλὰς φυλὰς ἔχων, διῃρημένος εἰς πολλὰς φυλάς, ἢ εἴδη, ἐν γένει.

Πολύφυτος, ὁ, ἡ (φυτὸν). Πολλὰ φυτὰ βοτάνας ἔχων, ἢ παράγων, εὔπορος φυτῶν, πλήρης χόρτων, Φιλῴωρ. Λεξ.

Πολυφωνέω, ῶ, Μ. ήσω (πολύφωνος). Ἔχω τὴ κάμνω νὰ ἀκούῃ τις πολλὰς φωνὰς ἢ ἤχους· πολλὰ λαλῶ, Εὐστάθ. ὅθεν

Πολυφωνία, ἡ. Ἡ μεγάλη ἔντασις τῆς φωνῆς, πλῆθος φωνῶν ἢ ἤχων, φωναὶ πολλαί, συγκεχυμέναι, πολυλογία, φλυαρία.

Πολύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Πολλὴν, μεγάλην φωνὴν ἔχων, πολὺ ἠχῶν, μεγάλως ἠχολογῶν, ἔχων ἢ κάμνων ν' ἀκούῃ τις πολλὰς φωνὰς ἢ ἤχους· διάφωνος, συγκεχυμένος· καὶ ἐνίοτε, πολλὰ λαλῶν, λάλος, φλύαρος, πολύλογος. Παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. περὶ συνθ. Ὀνομ. κεῖται »Ὁ πολυφωνότατος ἁπάντων τῶν ποιητῶν Ὁμήρου», ἀντὶ τοῦ, τὸ μέγα στόμα, ὁ μεγάλα καὶ ἅτα Μούσαις φθεγξάμενος, λαλήσας, ὁ λέων ἔμφωνος, εὐηχῆς, εὐφωνότατος.

Πολύφωτος, ὁ, ἡ (φῶς). Πλήρης φωτὸς, λίαν λάμπων φωτίζων, φωτεινός, Ἡμνῳδ.

Πολύχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Πλούσιος εἰς χαλκὸν, ὅστις πλουτεῖ, ἔχει, παράγει δίδει πολὺ χάλκωμα, π. χ. γῆ, χώρα, ἢ ὅστις ἔχει πολλὰ χάλκινα σκεύη, ἢ νομίσματα, μεταφ. πλούσιος· καὶ, κατεσκευασμένος, ἢ στερεωμένος ἐκ πολλοῦ, ἢ μετὰ πολλοῦ χαλκοῦ, ἑπομ. στερεός, λίαν ἰσχυρός, Ἰλ. Ε. 504. Ὀδ. Γ, 2. »Οὐρανὸν ἐς πολυχάλκοιο, ἤτοι στερρόν, ὅστις ἀλλαχοῦ σιδήρειος καλεῖται, τότον δεῖ τὸ ἀδιάφθορον, ὅσον καὶ ἐπειδὴ φαίνονται ὡς στερεῶς ἐμπηγμένα τὰ ἄστρα. Κατὰ δὲ Ἑρμάν. Αἰσχ. Προμη. σελ. 16. opusc. 4. σελ. 268. καλεῖται οὐχὶ ὡς χάλκεος ἢ χαλκοβαφὴς, ἀλλὰ διὰ τὰς ἐν τοῖς δώμασι τῶν θεῶν πολλὰ χάλκινα στολίδια καὶ σκεύη· καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς εἰκόνος ἐκλεπτέον καὶ τὰ τρία ἄλλα Ὁμ. χωρία, ἐν Ἰλ. Κ 315. Σ, 289. Ὀδ. Ο, 424. ἔνθα ἐξελήφθη ἐπὶ πλουσίων ἀνθρώπων.

Πολυχανδής, ές, ὁ, ἡ (χανδάνω), ποιητ. Πολλὰ χωρῶν, πολυχώρητος, πλατὺς, ψαρὸς, Θεόκριτ. ιγ'. 46.

Πολυχαρής, ὁ, ἡ (χαίρω). Πολλὴν χαρὰν ἔχων, αἰσθανόμενος, ἢ ποιῶν, προξενῶν, Γραμματ.

*Πολυχαρίδας, ὅθεν, ὦ πολυχαρίδα, ὑποκοριστικὸν ἐπιφώνημα παρὰ τοῖς Δάκωσι, φίλτατέ μοι, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1098. καὶ 1242. (υυυ--)

Πολύχαρμος, ὁ, ἡ (χάρμη) ποιητ. Λίαν πολεμικὸς, ἐν τοῖς πολέμοις πολὺ χαίρων, Ἀναλ. α'. σελ. 217. 2) ὄνομα κύριον ἀνδρὸς, Ξεν.

*Πολυχείμερος, ὁ, ἡ (χειμών). Πολὺν, μέγαν χειμῶνα ποιῶν, λίαν χειμερινὸς· πολλὰ ὑποκείμενος εἰς χειμῶνας, φορτοῦνας, Ὀππιαν.

Πολύχειρ, ειρος, ὁ, ἡ· καὶ, πολύχειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Πολλὰς χεῖρας ἔχων, ἢ ἐκ πολλῶν χειρῶν συνιστάμενος, ἢ ὑπὸ πολλῶν χειρῶν γινόμενος, παρεχόμενος, π. χ. »Πολύχειροι εὐπορίαιο (παρὰ τῷ Ἀλκιδάμᾳ) ἢ ἐκ πολλῶν χειρῶν συνισταμένη, ἢ διὰ πολλῶν χειρῶν ἀνθρώπων γινομένη, βοήθεια· ὅθεν

Πολυχειρία, ἡ. Τὸ πλῆθος τῶν χειρῶν, τῶν ἐργαζομένων ἢ βοηθῶν, Θουκ. 2, 77. Ξεν. Κ. Π 3, 3, 14.

*Πολύχειρος, ὁ, ἡ, = πολύχειρ.

*Πολυχειρία, ας, ἡ, ὡς τό, πολυχειρία.

Πολύχεσος, ὁ, ἡ (χέζω). Πολὺ χέζων, ἔχων τὴν διάρροιαν, ὅθεν, νόσος πολ. ἢ νόσημα (ἢ πάθημα) πολύχεστον, τὸ πολλοῦ χεσίματος πρόξενον, ἢ διάρροια.

*Πολυχεύμων, ονος, ὁ, ἡ (χεῦμα). Πολὺ, ἄφθονος χυνόμενος, ῥέων.

Πολυχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ἔχων πολλοὺς χιτῶνας· καθέλου δὲ, μετὰ πολλῶν φορεμάτων, ἢ ἐπιπαλιμμάτων σκεπασμένος.

*Πολύχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός). Πολλὰ χλωρὸς, χλωμὸς, κίτρινος.

*Πολύχνη, ἡ, καὶ, πολύχνιον, τό, ἤτοι κοινοὶ τύποι ἀντὶ τοῦ, πολίχνη, πολίχνιον.

Πολύχνοος, ον, καὶ συναιρ. πολύχνους, ὁ, ἡ, ουν (χνόος). Πολὺν χνοῦν (χνοῦδιον) ἔχων, εἶον τό, κυδώνιον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἔνθα χνόος.

Πολυχοέω, ῶ· Μ. ήσω (πολύχοος). Πολὺ χύνω· μεταφ. ἀποδίδω ἑκατονταπλασίως, ἐπὶ καρπῶν, οἵτινες δίδουσι πολὺ κέρδος καὶ εἰσόδημα. ἔνθα πολύχοος. ὅθεν

Πολυχοία, ἡ. Ἡ πολλὴ ἔκχυσις, καὶ μεταφ. δόσις, ἀποφορὰ καρπῶν καρποφορία. 2) πολλότης, ἢ ποικιλία τῶν εἰδῶν, Θεοφρ.

Πολύχοιος, νεώτ. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ, πολύχοος, Μάξιμος στίχ. 480.

Πολυχοιρία, ἡ. Τὸ πλῆθος τῶν χοίρων· παρὰ τῷ Πολυβίῳ ἀμφ. ἀντὶ τοῦ, πολυχειρία.

Πολύχοος, ἢ πολυχόος, ον, καὶ κατὰ συναίρεσιν, πολύχους, ὁ, ἡ, ουν (χέω). Πολὺ χύνων· μεταφ. ἐπὶ καρπῶν τοῦ κάμπου, καὶ δένδρων, ὡς ἡ ἐλαία, δίδων πολὺν καρπὸν, εἰσόδημα πολλαπλάσιος, πολύφορος, πολυφόρητος, »Σπέρμα πολύχουνα (Θεόφραστ.) ὃ φέρει, δίδει πολλαπλάσιον καρπὸν· ἔτι δὲ, ἐκτεταμένος εἰς πολλὰ μέρη 2) μεταφ. πολλαπλάσιος, ποικίλος, πολλὰ διάφορος, π. χ. »Τὸ πολύχουν τῶν νοημάτων», ἢ ποικιλία τῶν νοημάτων. Συγκρ. πολυχούστερος, Θεοφρ. καὶ ὑπερθ. πολυχούστατος.

Πολυχορδία, ἡ. Τὸ πλῆθος τῶν χορδῶν. ἐκ τοῦ

Πολύχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). Πολλὰς χορδὰς ἔχων, ἢ ἐκ πολλῶν χορδῶν συνιστάμενος· ἐν γένει, πολύφωνος, πολύχορδος ᾠδή, γῆρυς, Εὐριπ. καὶ πολύτονος, ἐπίθ. τοῦ αὐλοῦ, παρὰ Πλατ. Πολιτ. 3, 12. σελ. 399. πρβ. Πολυδ. 4, 67.

Πολύχορτος, ὁ, ἡ (χόρτος). Πολλὰ χόρτα ἢ χορτάρια ἔχων, Εὐστάθ.

*Πολύχους, ὁ, ἡ, κατὰ συναίρ. ἀντὶ πολύχοος.

*Πολυχρηματέω, ῶ· ήσω (πολυχρήματος). Πολλὰ χρήματα, περιουσίαν ἔχω, ὅθεν

Πολυχρηματία, ἡ. Ἡ κατοχὴ πολλοῦ πλούτου, τὸ πολλὰ χρήματα ἔχειν, τὰ πολλὰ χρήματα, πλοῦτος. 2) ἀκρίβεια, πολύτιμον τινὸς πράγματος, ἀντίκ. τῷ, εὐτέλεια, Ξενοφ. Συμπ. δ'. 42.

*Πολυχρηματίας, ου, ὁ. Ὁ κτήτωρ πολλῶν χρημάτων, πολλῆς περιουσίας, Διογ. Λ. 6, 28.

Πολυχρηματίζω, = πολυχρηματέω. Ἔχω πολὺν πλοῦτον, Στράβ. Δ'. σελ 635. ἀμφ.

Πολυχρήματος, ὁ, ἡ (χρήματα). Πολλὰ χρήματα, περιουσίαν, πλούτη ἔχων, κύριος πολλῶν ὑποστατικῶν, πολλὰ πλούσιος, εὐκατάστατος, benestante, Ἰταλ.

Πολυχρημοσύνη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πολυχρηματία, Πολυδ. ἐκ τοῦ

Πολυχρήμων, ονος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πολυχρήματος.

Πολυχρηστία, ἡ. Ἡ μεγάλη ὠφέλεια, χρησιμότης. ἐκ τοῦ

Πολύχρηστος, ὁ, ἡ (χρηστός). Εἰς πολλοὺς ἢ εἰς πολλὰ ὠφέλιμος, χρήσιμος, πολλὰ ἐπωφελής. 2) πολλὰ ἢ συνεχῶς ὠφεληθεὶς, ἐν χρήσει γεγονώς.

Πολύχροια, ἡ (πολύχροος). Ἡ ποικιλότης σῶν χρωμάτων, ἢ πολλῶν χρωμάτων ἔνωσις· ἢ παρδαλότης.

*Πολύχροιος, ὁ, ἡ, νεώτ. τύπος ἀντὶ πολύχροος.

Πολυχρονέω, ήσω (πολύχρονος). Διαρκῶ, ἐπιμένω πολὺν χρόνον· πολὺν καιρὸν βαστῶ, διαρκῶ.

Πολυχρονίζω, ταὐτὸν τῷ, πολυχρονέω, παρὰ τοῖς Ο'. καὶ, τραβῶ τὸν καιρὸν εἰς μάκρος, ἀναβάλλω· ἐνίοτε καὶ, κάμνω τι νὰ πολυχρονῇ, ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εὔχομαι τινὰ ἵνα ζήσῃ πολὺν χρόνον, ἵνα γένῃ μακροχρόνιος. ἐκ τοῦ

Πολυχρόνιος, ὁ, ἡ· Ἐπίρ. πολυχρονίως (χρόνος). Πολλοῦ χρόνου ὤν, πολὺν καιρὸν διαρκῶν, ἢ διαρκέσας, ζήσας, πολυετὴς, γέρων, παλαιός, Ἡμν. Ὁμ. Ἑρμ. 125. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ, ὡς παρὰ Πλατ. Τιμ. σελ. 75. Β. Ξεν. Ἀπομν. 1, 4, 16. Προσ. 3, 10. ὅθεν

Πολυχρονιότης, ητος, ἡ. Τὸ μῆκος, μάκρος, διάρκεια, διαμονὴ τοῦ χρόνου, ἢ πολλῶν χρόνων διάρκεια, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 607.

Πολύχρονος, ὁ, ἡ· νεώτ. τύπος ἀντὶ, πολυχρόνιος.

Πολύχροος, ον, καὶ κατὰ συναίρεσιν, πολύχρους, ὁ, ἡ (χρόα). Πολυχρώματος, ποικίλος παρδαλός.

Πολύχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Πολὺν χρυσὸν, ἢ πολλὰ χρυσᾶ πράγματα, σκεύη ἔχων, πλούσιος εἰς χρυσὸν, μαλαγμα, εἰς χρυσᾶ, μαλαγματένια σκεύη, κ. τ. τ. παρ' Ὁμ. ἐπίθ. πόλεων καὶ ἀνθρώπων, παρὰ δὲ Ἡσ. Ἔ. 523. Θ. 980. Ἀσπ. 8, 47. καὶ Ἡμν. Ὁμ. Ἀφρ. 1. 9. ἐπίθ. Ἀφροδίτης, ἡ στολισμένη μὲ χρυσὸν, ὡς ὁ Ἡμν. Ἀφρ. 65. αὐτὸς ἑρμην. τὴν λέξιν. Μεταγενέστεροι ἐνόουν τοῦτο τὸ ἐπίθ. ἄλλοι μὲν ἐπὶ τῶν πολλῶν χρυσῶν ἀναθημάτων τῇ Ἀφροδίτῃ, ἄλλοι δὲ ἐν γένει, ἐπὶ τῆς ὡραιότητος αὐτῆς, ἐν τρόπον καὶ λέγεται, χρυσέη, Λατ. aurea Venus· σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ, πολὺν χρυσὸν φέρων, παράγων.

Πολυχρώματος, ὁ, ἡ· καὶ πολύχρωμος, ὁ, ἡ (χρῶμα), Νικήτας Χρόν. ἡ. 3. Ἐκ πολλῶν χρωμάτων συνιστάμενος, ἢ πολυχρωμάτιστος, ποικίλος· = πολύχροος.

*Πολύχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς), = πολύχροος, πολυχρώματος.

Πολύχυλος, ὁ, ἡ (χυλός). Πολὺν χυλὸν ἔχων.

*Πολύχυμος, ὁ, ἡ (χυμός). Πολὺν χυμὸν ἔχων, Ξειοιρ. = πολύχυλος.

Πολύχυτος, ὁ, ἡ (χέω). Πολὺ, μακρὰν κεχυμένος, διεσπαρμένος εἰς πολλὰ μέρη· μακρὰν ῥέων, τρέχων· ἐν γένει, πολλαπλάσιος, ταὐτὸν τῷ, πολύχοος.

Πολυχώρητος, ὁ, ἡ (χωρέω). Πολλὰ χωρῶν, Γραμματ.

Πολυχωρία, ἡ. Μεγάλη ἔκτασις, Πτολεμαῖος περὶ Κριτηρίου καὶ ἡγεμονικοῦ σελ. 8. »Ἡ τῶν ὀνομάτων πολυχωρία, τὸ πολυσημαντον, ἤτοι ἡ πολυσημασία τῶν λέξεων. ἐκ τοῦ

Πολύχωρος, ὁ, ἡ (χώρα). Πολλὰ χωρῶν, πολλὰ εὐρύχωρος, πλατὺς, πολλοὺς χωρῶν. Ὑπερθ. πολυχωρότατος, Συνέσ. σελ. 200. »Ψυχὴ πολυχωροτάτη ταῖς ἁπάντων ἀρκοῦσα φροντίσιν.

Πολύχωστος, ὁ, ἡ (χώννυμι). Πολὺ ἢ λίαν, ὑψηλὰ ἐπισωρευμένος, σχηματισμένος ὑπὸ πολλῶν σωρῶν χώματος, π. χ. »Πολύχωστος τάφος», ὁ εἰς ὕψος μετὰ πολλοῦ χώματος ἐπισωρευμένος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 343.

Πολυψάμαθος, ὁ, ἡ (ψάμαθος), καὶ, πολύψαμμος, ὁ, ἡ (ψάμμος). Πολὺν ἄμμον ἔχων· λίαν ἀμμώδης.

*Πολύψηφος, ὁ, ἡ (ψήφω). Πολὺ ψηφῶν, κατηγορημένος, Εὐστάθ.

Πολυψηφία, ἡ (πολύψηφος) Αἱ πολλαί, καὶ διάφοροι φωναὶ εἰς τὸ ψηφίζειν, ἀποφαίζειν, ἢ τῶν ψήφων πλῆθος κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῶν ἀξιωμάτων, Θουκυδ.

Πολύψηφις, ιδος, ὁ, ἡ (ψῆφις). Πολλὰς ψηφίδας ἢ λιθοράκια ἔχων, ἐξαιρέτως εἰς τὴν ὀχθην ἢ εἰς τὰ παράλια, π. χ. ἕρμος, χρηστμὸς παρ' Ἡροδότ. 1, 55. ῥηγμίν, Ναυμαχ. 60. (Ἡ γραφὴ πολυψηφὶς, ἰδος, ἔστιν ἡνίον ὀρθή, Spitzn. vers. her. p. 50. Spohn de ext. Od. parte, p. 192.)

Πολύψηφος, ὁ, ἡ (ψῆφος). Μετὰ ἢ ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων φωνῶν ἐν τῷ ψηφίζειν ἐπικυρωθείς, ἐξαιρ. εἰς τὰς ἐκλογὰς κατὰ τὰ ἀξιώματα· ἐν γένει, συνιστάμενος ἐκ πολλῶν ψήφων, ἢ ἔχων πολλὰς ψήφους ἐν ταύτῳ.

Πολύφοφος, ὁ, ἡ (φοφεω). Πολλοῦ ψόφου πρόξενος· ἢ πολὺν ψόφον, κτύπον ποιῶν, ἐπὶ κεραυνοῦ,

Πολυωδυνία, ἡ. Ὁ μέγας πόνος. ἐκ τοῦ

Πολυώδυνος, ὁ, ἡ (ὀδύνη). Πολλὰ ἀλγῶν, πονῶν, μέγαν πόνον πρεξεῶν. 2) παθ. καταβεβρυμμένος ἀπὸ πόνους, κακά, ἢ μεγάλους πόνους ὑποφέρων, δοκιμάζων.

Πολυωνυμέω, ῶ. Μ. ἡσω (πολυώνυμος). Ἔχω πολλὰ ὀνόματα. Εὐστάθ. ὅθεν

Πολυωνυμία, ἡ. Τὸ πλῆθος τῶν ὀνομάτων, τὰ πολλὰ ὀνόματα· ἢ εὐκλεια.

*Πολυωνυμικός, ἡ, ὀν, καὶ ἐπίῤῥ. -ῶς. Εἰς πολυωνυμίαν ἀνήκων. Εὐστάθ.

Πολυώνυμος, ὁ, ἡ· Ἐπίῤῥ. πολυωνύμως (ὄνομα). Πολλὰ ὀνόματα ἔχων, μὲ διάφορα ὀνόματα λατρευόμενος, τιμώμενος, ἐπίθ. τῶν θεῶν, Ἔμπ. Ὅμ. Δήμ. 18. 32. Βαλλ. Ἀπολ. 70. Ἄρτεμ. 7. καὶ αὐτοῦ Spanh. Θεόκρ. 15, 109. 2) μέγα ὄνομα ἔχων, ὀνομαστός, Ἔμπ. Ὅμ. Ἀπ. 82. Ἠτ. Θ. 785.

Πολυώνυχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ). Πολλοὺς ὄνυχας ἔχων.

Πολυωπέτις, ιδος, ἡ, νεώτ. ποιητ. θηλ. τοῦ πολυωπής. «Πολυωπέτις αἰγλὴν (Μάξιμος στίχω. 584.), ἡ ἔχουσα πολλὰ ὄμματα.

*Πολυωπής, ὁ, ἡ, = πολυωπός, Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 129. ποιητ.

Πολυωπός, ὁ, ἡ (ὠπή) Πολλὰς ὠπὰς, τρύπας ἔχων. «Πολύωπον δίκτυον», πολλὰς τρύπας ἔχον, Ὀδυσ. 22. 386. Ζήτει πολύωψ. 2) ἐκ τοῦ ὠφ, ἔχων πολλὰ ὄμματα.

Πολυωρέω, ῶ. Μελ. ἡσω (πολύωρος). Τὸ ἐναντίον τοῦ ὀλιγωρέω. Δίδω μεγάλην προσοχὴν, προσέχω πολὺ, πολλὴν φροντίδα ποιοῦμαι, πάνυ κηδεμονικῶς ἔχω· ἔχω πολλὴν φροντίδα διά τι, ἢ διά τινα, σέβομαι, εὐλαβοῦμαι· καὶ, φιλέω, αἰτ. «Πολυωρεῖν τινὰ βρώμασιν, προμηθεῖσθαι τινὰ μὲ φαγητὰ· πολυωρεῖσθαι ὑπὸ τινος, εἶναι ἐν μεγάλῃ εὐλαβείᾳ παρά τινι, π. χ. «Πολυωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἡττόνων, τιμῶμαι ὑπὸ τῶν κατωτέρων, μικροτέρων, Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. καὶ Αἰνέας Κεφ. 22. ὅθεν

Πολυωρητικός, ἡ, ὀν. Πολυμέριμνος, ἐπιμελὴς, φροντιστικός· λίαν ἢ πολὺ φροντίζων.

Πολυωρία, ἡ. Μεγάλη φροντὶς, μέριμνα προσοχὴν ἐπιμέλεια, πρόνοια, καὶ μεγάλη εὐλάβεια πρός τινα, grande égarde· ἀντίκ. τῷ, ὀλιγωρία.

*Πολύωρος, ὁ, ἡ (ὥρα). Προσεκτικὸς, ἐπιμελὴς· ἔχων εὐλάβειαν, σέβας πρός τινα μεγάλον, πολλὰ σεβόμενος, τιμῶν, ἀντίκ. τῷ, ὀλίγωρος.

Πολύωρος, ὁ, ἡ (ὥρα). Πολυχρόνιος, πολλῶν χρόνων ὤν, παλαιός, π. χ. νοῦσος πολύωρος, Στεβαῖος.

Πολυώροφος, ὁ, ἡ (ὀροφή). Πολλὰς σκέπας, σκεπαστὰς, πατώματα, ἔχων.

Πολύωτος, ὁ, ἡ (οὖς). Ἔχων πολλὰ ὦτα, αὐτία.

Πολυωφελής, ἐς· ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. πολυωφελῶς (ὄφελος). Διαφόρως ἢ κατὰ πολλὰ ὠφέλιμος, πολλὴν ὠφέλειαν προξενῶν· (τὸ ὑπερθ. πολυωφελέστατος ἔχει ὁ Ξεν. Ἱππαρχ. 1, 1. τὸ δὲ ἐπίῤῥ. ὁ Ἀρστφ. Θεσμ. 304.)

Πολυώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, = πολυωπός. Ἔχων πολλὰ ὄμματα, ἢ ὠπὰς, τρύπας, «Πολυώψ μίτος», τὸ δίκτυον, Ἀνθολ. (ἡ γραφὴ πολύωψ δὲν εἶναι ὀρθή.)

Πολφός, ὁ, καὶ συνήθ. κατὰ πληθ. πολφοί, οἱ, Καθ' Ἡσύχιον, τὰ ἐκ τῶν χίδρων καὶ τῆς ἐρικτῆς κριθῆς ἑψόμενα· ἦσαν δὲ οἱ πολφοὶ εἶδος ζωμοῦ ἢ ἐδέσματος κατεσκευασμένου ἐκ κριθῆς ἐκφλοιασμένης (ξεφλουδισμένης) καὶ ἐξ ἄλλων τοιούτων, οἷος ὁ παρ' ἡμῖν φάρος, λεγόμενος· ὁ Ἐρεστιὸς παράγει ἐκ τούτου τὸ Λατιν. pulpa. Κατὰ τὸν Πελουσιώτην ς'. 62. ἐστὶν εἶδος ζυμαρικοῦ, εἶος ὁ φιδὲς, μετὰ ὀσπρίων ἑψόμενον· καὶ ἐντεῦθεν, πολφοφάκη, ἡ, φακὴ μαγειρευμένη μετὰ φιδὲ, ἢ μετὰ ἄλλου τοιούτου ζυμαρικοῦ. Τὸ Γλωσσ. τοῦ Ἐρωτιαν. ἐξηγεῖ τὸ, πολφοὶ διὰ τοῦ, βολφοὶ, καὶ διὰ τοῦ, βρῶμά τι πελτῶδες. (εὑρηται καὶ ἡ γραφὴ πόλφος, παροξυτέως, ἀλλ' ὁ Ἀριάδιος σελ. 84, 19. γράφει πολφός.) ὅθεν

*Πολφοφάκη, ἡ (φακὴ), ὅρ. ἀνωτέρω.

Πολχος, ὁ, τὸ Αἰολ. ὄλχος ἀντὶ ὄχλος (μετὰ τοῦ παρὰ Κρησὶ μαλιστα ἐν χρήσει δασέος πνεύματος)· εὑρηται δὲ ἐπὶ τισι Κρητικοῖς νομίσμασι παρὰ Chishull καὶ Pellerin, ὅθεν τὸ Λατ. volgus, vulgus καὶ τὸ Γερμ. Volk.

Πόμα, τὸ (πέπομαι, πίνω). Τὸ ποτὸν, ὅπερ πίνεις, τὸ πιττὸν, Πινδ. Νεμ. 3. 136. Ἡροδ. 3, 23. (ὁ γνήσιος Ἀττ. τύπος ὑπάρχει μὲν, κατὰ Περσ. Εὐρ. Ἑκαβ. 396. Monk Ἱππολ. 209. Reisig Conj. Ar. p. 147., πῶμα, ὑπῆρχε δὲ, καθὼς φαίνεται, παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. καὶ πόμα γραφόμενον ἐν χρήσει, Lob. Φρυν. σ. 456. Poppo καὶ Bornem. Ξεν. Ἀναβ. 4, 5, 27. Κ. Π. 5, 2, 8. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 745.)

*Πομάτιον, τό, ὑποκ. τοῦ, πόμα, Ἐ. Μ.

Πομπαγωγέω, ῶ. Μελ. ἡσω. Πομπὴν ἄγω, ἀμφ. ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, πομφαγαγέω, ἐσημείωσε.

Πομπαῖος, αία, αῖον, καὶ, ὁ, ἡ (πομπή). Παραπέμπων, συνοδεύων, ξεπροβοδῶν· ἔτι δὲ ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις ὁδηγεῖ τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων, ἢ συνοδεύει αὐτὰς εἰς τὸν ᾅδην, ψυχοπομπός. «Πομπαῖος ἄνεμος», ἐξ οὐρίας ἢ οὔριος ἄνεμος. 2) παθητ. ἀπεσταλμένος, συνοδευόμενος, ἢ σταλμένος, π. χ. «Πομπαία ἐλάτη», Εὐριπ. Ἰφιγ. ἐν Αὐλ. 1323.

Πομπεία, ἡ (πομπεύω). Ἡ ὁδηγία, ἡ συνοδία εἰς τὴν πομπὴν· εἰς τὴν παράταξιν, τὸ πομπὴν ἄγειν. 2) ἡ πομπὴ, ἡ παράταξις εἰς ἑορτήν τινα, ἐξαιρ. θρησκευτικὴν· παρὰ δὲ Ῥωμαίοις καὶ ἡ πομπὴ εἰς τὸν θρίαμβον· ὅθεν 3) μεταφ. καὶ ἡ ἐπίδειξις, κόμπος, ἢ κομπασμὸς, ὅταν τις θέλῃ νὰ δείχθῇ, π. χ. ὅταν περιπατῇ τις μὲ ὑπερηφάνειαν, ἢ καυχᾶται ἐπί τινι. ἢ φέρεται εἰς θέαν. 4) λοιδορία, χλεύασμα, περιγέλασμα, περίπαιγμα, ἀτιμία, ὕβρις μὲ δαγκαστικοὺς, ἢ ὑβριστικοὺς, ἀτίμους λόγους, καὶ τοιαῦτα περιπαίγματα ἔκαμνεν ὁ ὄχλος πρὸς τοὺς συνοδεύοντας πομπήν τινα θρησκευτικὴν, οἱ δὲ Ῥωμαϊκοὶ στρατιῶται κατὰ τοὺς θριάμβους, Δημ. Στεφ. σελ. 229. Meineke Μέναν. σελ. 141. ὅθεν, «Πομπεῖαι λοιδορεῖν ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν», καὶ, «Ἡ τοῦ δαίμονος καθ' ἡμῶν πομπεία», περὶ τῆς σημ. τῶν ὁποίων ὅρ. ἐν τῷ, πομπεύω.

Πομπεῖον, τό (πομπή). Σκεῦος, ἀγγεῖον, ἐργαλεῖον ἀνῆκον εἰς πομπὴν, τὰ εἰς πομπὰς κατασκευαζόμενα σκεύη, πομπεῖα ἐκαλοῦντο, Δημοσθ. 2) δημόσιόν τι κτίριον ἐν Ἀθήναις οὕτω καλούμενον, ἐπειδὴ ἦτοι ἐντεῦθεν ἐκινοῦντο αἱ πομπαὶ, ἢ, ἐνταῦθα ἐφυλάττοντο τὰ πομπεῖα, τὰ εἰς τὴν πομπὴν ἀνήκοντα σκεύη, ὁπλοθήκη, σκευοφυλάκιον.

Πομπεύεσκεν, Θεόκρ. β'. 68. Ἰων. παραταατ. τοῦ. πομπεύω.

Πομπεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ (πομπός). Ὅστις συνοδεύει παραπέμπει τινὰ, συνοδοιπόρος, ὁδηγὸς κατά τι ταξείδιον διὰ ξηρᾶς ἢ θαλάσσης, Ὀδ. εἰ ὁ καὶ οἱ οὔριοι ἄνεμοι καλοῦνται, «Πομπῆες ἠνίων», Ὀδ. Γ, 362 παρὰ Μεταγνστ. ἐξαιρ. ὁ συνοδεύων εἰς πομπὴν τινα καὶ παράταξιν· ὁ πεμπὴν ἄγων.

Πόμπευσις, εως, ἡ (πομπεύω) ταὐτὸν τῷ, πομπεία.

Πομπευτήριον, ία, ιον. Ἀνῆκον, ἢ ἐπιτήδειος εἰς πομπὴν, παράταξιν. ἐκ τοῦ

Πομπευτήρ, ῆρος, ὁ, ἡ, πομπευτὴς, οῦ, ὁ Ὅς τις, ὑπάγει εἰς πομπὴν, ὁ πομπὴν ἄγων· ἢ μετὰ πομπῆς συνοδεύων τινά, = πομπεὺς ἐκ τοῦ

Πομπεύω, Μέλ. εύσω (πομπή). Συντροφεύω, παρακολουθῶ τινι, παραπέμπω τινὰ, ὁδηγῶ, τῷ χρηστιμεύω ὡς ὁδηγὸς, Ὀδυσ. Ν, 422 «Αὐτὴ μὲν πόμπευον». «Ἑρμοῦ τέχνην πομπεύειν», ἐστὼ τὸ ἔργον ἀγγέλου (πεζοδρόμου) τοῦ Ἑρμοῦ, Σοφ. Τραχ. 620. παρὰ μεταγνστ. ἐξαιρ. ἐν πομπῇ τινι δημοσίῳ καὶ παρατάξει συνοδεύω, ἢ, παρὰ Ῥωμαίοις συνοδεύω κατὰ τὸν θρίαμβον τινος. 2) ἀμεταβ. ὑπάγω ἢ εἶμι εἰς τὴν πομπὴν, εἰς τὴν παράταξιν, ἢ παρὰ Ῥωμαίοις θριαμβεύω, θρίαμβον ἄγω, τελῶ. 3) μεταφ. κομπάζω, ὑπερηφάνως φέρομαι, ἀλαζονεύομαι, κάμνω τὸν μεγάλον, ὡς ἂν νὰ ἦμουν ἐν τῇ πομπῇ ἑορτῆς τινος, ἢ ὡς νενικηκὼς μεγαληγορῶ, φέρω εἰς κοινὴν θέαν, Ἀρρίαν Ἐπίκτ. γ'. 24. «Μὴ πόμπευε αὐτήνω». 4) χλευάζω, λοιδορῶ, περιπαίζω, περιγελῶ, ὑβρίζω, θεατρίζω, λέγω κατά τινος ὅσας δύναμαι ὕβρεις, ὡς ποτε εἶχον ἄδειαν νὰ κάμνωσιν οἱ μὲν ἄνδρες κατὰ τὰ Διονυσιακὰ, αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰ στήνια (τὴν ἑορτὴν τῆς Δήμητρος), ὅτε συνέθιζον νὰ περιφέρωνται ἐφ' ἁμαξῆς καὶ ἐντεῦθεν νὰ ξεθυμαίνωσι κατὰ τῶν διαβιβαζόντων, τὸ ὁποῖον τοῦτο δίκαιον καὶ ἄδειαν εἶχε καὶ ὁ Ῥωμαϊκὸς στρατιώτης κατὰ τοὺς θριάμβους, Suet. Caes. 49. ἴδε ἐν τῷ, κῶμος καὶ, κωμάζειν. Ὁ Σχολ. Γρηγορίου τοῦ Ναζιαν. ἔχει· «Πομπεύειν (λέγεται) καὶ ἐπὶ καλοῦ, καὶ ἐπὶ κακοῦ· ἐπὶ καλοῦ μὲν, ἡνίκα, τῆς ἑορτῆς οὔσης, προϊόντες ἐπ' ἀγορᾶς βαδίζομεν, εἰς τιμὴν κεκοσμημένοι τῆς πανηγύρεως· ἐπὶ κακοῦ δὲ, ὡς ὅταν ἐν τῇ πομπῇ τῷ Διονύσῳ οἱ Ἕλληνες ἐφ' ἁμαξῶν προϊόντες, ἀλλήλους ἔλεγον κακῶς, καὶ πρὸς τὸ μὴ αἰσχυνθῆναι, προσωπεῖα, λέγουσι, ἐφόρουν οἱ πλεῖστοι· ἐντεῦθεν καὶ πομπεύειν λέγομεν, τοὺς φαῦλόν τι δράσαντας καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς μεθ' ὕβρεως ἀγομένους». Καὶ ἐντεῦθεν οἱ τοιοῦτοι ἀστεῖσμοὶ (χωρατάδες) καὶ αἱ ὕβρεις, λοιδορίαι, παρὰ Μενάνδρῳ «Ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν πομπεῖαι σφόδρα λοίδορεῖα καλοῦνται· Οὕτω χρῆται τῷ, «πομπεύειν», καὶ, πομπεία, ἡ ὁ Δημοσθένης, μεθ' ὧν παραβάλλονται καὶ αἱ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Πλουτ. 1014. λέξεις, στήνια, καὶ, κωμάζω, ἀντὶ τοῦ, λοιδορῶ, καὶ, λοιδορία· καὶ ἐντεῦθεν μεταφ. παρ' Ἡλιοδ. (ἐ. σελ. 213.) «Ἡ τοῦ δαίμονος καθ' ἡμῶν πομπεία», τὸ παιγνίδι, τὸ περίπαιγμα τῆς τύχης καθ' ἡμῶν, ἢ ὁποία μᾶς μεταχειρίζεται ὅπως θέλει. Ἡ ἀνωτέρω μνημονευθεῖσα ἄδεια τῶν λοιδορεῖν καὶ χλευάζειν κατὰ τὰς πομπὰς ἐχρημάτισε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι ἡ πρώτη ἀρχὴ καὶ αἰτία τῶν θεατρικῶν παιγνίων, οἷον τῆς Τραγῳδίας καὶ

Βακχείας, ὅπερ ἐγίνετο κατὰ πρῶτον εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Διονύσου, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὰς αὐτὰς, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τοὺς δημοσίους ἀγῶνας. Horatius Art. Poet. 275. ignotum tragicae genus invenisse Camenae dicitur et plaustris vexisse poëmata Thespis, quae canerent agerentque peruncti faeciibus ora. 5) παρ' Ἡρακλείτῳ Ἀλληγ. 29. κεῖται τὸ, πομπεύειν, ἐνεργητ., ἀπ' ἐναντίας ἔχων τὸ, εἰκάζειν, = ἑρμηνεύω, φέρω, καθοδηγῶ εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν, ἄρα, σαφές, φανερὸν ποιῶ, δεικνύω, δηλόω, σαφηνίζω, φανερόω. ὅθεν

*Πομπέω, σπάνιος ποιητ. τύπος ἀντὶ, πομπεύω.

Πομπή, ἡ (πέμπω). Ἐξαποστολὴ μετὰ συνοδίας, παραπομπὴ, ὅταν δηλαδὴ εἰς ἣ πολλοὶ συντροφεύωσι τινὰ, συνοδία, παρακολουθία, προπομπὴ, ὁδηγία, κατ' ἀρχὰς κυρίως ἐπὶ σκοπῷ σκέψης, ὑπερασπίσεως καὶ δείξεως τοῦ δρόμου. ὅθεν, »πομπὴ θεῶν, ἀνθρώπων, συνοδία αὐτῶν, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ὀδ. 2) ἡ ἀποστολὴ, τὸ στέλλειν τινά που, καὶ, ἡ ἄφεσις, ἀπόλυσις, ἐξαιρτ. τὸ ἀπολύειν τινὰ, ἀφίειν εἴδεσιν ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ οἰκόνδε, εἰς τὴν πατρίδα του, πολλκ. ἐν Ὀδσ. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀπόλυσις τῆς συνοδείας, τῶν συνοδευόντων τινά. 3) ἰδιαιτέρως δὲ ἡ ἐπὶ πανηγύρει παράταξις, ἡ ἐν ταῖς τῶν θεῶν πανηγύρεσι πρόοδος, Πινδ. παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ἡ μετὰ νίκης ἐν θριάμβῳ προέλευσις, ὅθεν τὸ Λατιν. Pompa, 4) ἐμπνευσις, νύξις θεία ἢ ὑπερφυσικὴ, μοῖρα, ἐξαιρ. »Θείη πομπὴ, Ἡρόδ. 1, 62. 3, 77. 4, 152. 8, 94. 5) τὸ στέλλειν τινὰ πρὸς ἄλλον, ὅπως αὐτὸς ἔλθῃ, τὸ κράζειν τινὰ, μεταπέμπεσθαι, τὸ προσκαλεῖν τινός εἴ τι, π. χ. εἰς τὰ ὅπλα, Αἰσχ. Περσ. 58. ἀμφ. ἀνάγν. 6) ἐν γένει, ἐπίδειξις, πομπὴ, μεγαλοπρέπεια. ὅθεν

Πομπικός, ἡ, ὸν. Εἰ. πομπὴν ἀνήκων ἢ ἐπιτηδείος, ἱκανὸς, π. χ. ἵππος, Ξεν. Ἱππαρχ. 11, 1. πρβ. Πολυδ. 1, 211. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μεγαλοπρεπὴς, λαμπρὸς, προσοχὴν καὶ θεωρίαν ἐπ' αὐτῷ διεγείρων, φέρων, ἢ χρήσιμος μόνον εἰς ἐπίδειξιν, διὰ τὸ φαινόμενον, ὡς, πομπικοὶ λόγοι. Ἐπίρρ. πομπικῶς· ἐν πομπῇ· εἰ ἐπίδειξιν.

Πομπίλος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, πεμπός. ἐξαιρ. 2) ἰχθύς τις πειός, ὅστις συνοδεύει τοῖς πλοίοις, Gasterosteus ductor. Διον. Ὅρα Αἰλιαν. Ζῴ. Ἱστορ. ιε'. 23. καὶ Ἀθήν. ζ'. 283.

Πόμπιμος, ὁ, ἡ· καὶ, πόμπιμος. ίμη, ιμον (πομπή). Ἐπὶ τὰ πρόσω φέρων, ἀποπέμπων, ἢ ἐξαποστέλλων ὑπὸ συνοδίας, συνοδεύων, ὁδηγῶν, ἢ ἀπολύων, οἰκόν δε πέμπων, καὶ ὁδηγῶν, ἢ διευκολύνων τὴν πορείαν τινός, π. χ. ἄνεμος, ὅθεν »Πόμπιμος δαίμων, θεὸς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ὁδηγίαν βαδίζει τις. »Πόμπιμον νόστου τέλος, τὸ τέρμα τῆς ἐπανόδου, ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατρίδα, ὅπου ὁδηγοῦνται τὰ πλοῖα, Dissen Πιν. Νέμ. 3, 24. 2) παθ. σταλεὶς, ἀχθεὶς, τινὶ, Σοφ. τρ. 82. πρβ. Κρῆ. Ο. Τ. 952. βι μεταδίδομε ος ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα ἢ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα. γ) δυνάμενος νὰ συντροφευθῇ, συνοδευθῇ, καθοδηγηθῇ, σταλῇ ἢ ἀπαχθῇ, μεταχομισθῇ.

Πόμπιος, ία, ιον, = πομπικός, ὡς »Πόμπιος στολὴν, Διόδωρ. ιβ'. 40.

Πομπός, ὁ (πέμπω). Παραπέμπων, συνοδεύων, ὁδηγὸς, συνοδοιπόρος, ὅστις συνοδεύει καὶ φέρει τινὰ, ἢ μεταπομίζει εἴ τι μέρος, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. 1, 121. 122. ὅστις στέλλει τινά που, ἢ στέλλει οἰκόν δε, εἰς τὴν πατρίδα, ἢ ὅστις ἀπελύει τινὰ, δίδει ἄδειαν τοῦ ἀπελθεῖν· λέγεται καὶ θηλ. ἡ πομπὸς, ἢ συνοδεύουσα τινὰ, ὁδηγήτρια, Ὀδ. Δ, 826. 2) παρὰ τοῖς Τραγ. ἐν χρήσει πολλκ. ἀντὶ τοῦ, ἄγγελος, πεζοδρόμος, ὅστις ἐστάλη διὰ νὰ φέρῃ ἀνθρωπόν τινα ἢ πρᾶγμα, Reisig Comm. crit. de Soph O. C. 70. Döderl. Ὀ. Κ. 1661. ὡς ἐπίθ. »Πῦρ πομπὸν, φωτία, συντείνουσα ὡς σημεῖον, ἢ ὁποία κάεται διὰ νὰ φέρῃ ἀγγελίαν τινὰ μακρύτερον, φρυκτοί, Αἰσχ. Ἀγ. 307. Herm. Σοφ. Ἠλ. 554.

Πομποστολέω, ῶ (στέλλω, πομπή). Πομπὴν ἄγω, συνοδεύω, ὁδηγῶ, καὶ ἐξαιρ. ὁδηγῶ, συνοδεύω στόλον, ἢ ἐν πλοῖον· καὶ, στέλλω στόλον, Λουκιαν. 5, σελ. 268.

Πομφολυγέω, ῶ. Μ. ήσω (πομφόλυξ). Φύσκαις, ἐνγάζω, κάμνω, πομφόλυγας ποιῶ, ῥίπτω, ὡς π. χ. τὸ ζέον ὕδωρ, κ. τ. τ. Διοσκορ. ε'. 76. ὅθεν

Πομφολυγηρός, ά, όν. Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἢ ῥίπτει πομφόλυγας.

Πομφολυγίζω, ταὐτὸν τῷ, πομφολυγέω.

Πομφολυγοπάφλασμα, τό (πομφόλυξ, παφλάζω). Ἡ μετὰ ἤχου ἀναβρύζουσα πομφόλυξ, τὸ μετὰ πομφολύγων πάφλασμα, χόχλασμα, κόχλασμα τοῦ ὕδατος, Ἀριστοφάν. Βατρ. 249.

Πομφολυγόω, ῶ (πομφόλυξ). Εἰς πομφόλυγας μεταβάλλω.

Πομφολυγώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Πομφόλυγος εἶδος ἔχων.

Πομφολυγωτός, ή, όν (πομφολυγόω). Δίκην πομφόλυγος εἰργασμένος, στολισμένος μὲ πομφόλυγας, μικρὰς φυσαλίδας, Μαθηματ. παλ. σελ. 66. »Περόναις πομφολυγωταῖκαι, πομφόλυγας (κόμβους) κατὰ τὸ ἄκρον ἐχούσαις.

Πομφολύζω, ξω, ταὐτὸν τῷ, πομφολύσσω.

Πομφόλυξ, υγος, ἡ, παρὰ δὲ τοῖς Μεταγν. καὶ ἄρτ, Lob. Φρυν. σελ. 760. (πομφός). Ἡ φυσαλίδα, ἐξαιρ. ἢ ἐν τῷ βράζοντι (ζέοντι καχλάζοντι) ὕδατι γειομένη οἰδήσις, ἢ ὑδατώδες φύσημα, ψύσκα. Ὁ Λουκιανὸς ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, Φυσαλίς. »Ἤδη ποτὲ πομφόλυγος ἐν ὕδατι ἐθεάσω, ὑπὸ κρουνῶν τινι καταρράττοντι ἀνιστάμενας, τὰς ψυσαλίδας λέγω, ἀφ' ὧν συναγείρεται ὁ ἀφρός· καὶ ἡ ἐκ τῶν ὄμβρων ἢ ἄλλων καταφερομένων ὑδάτων εὐδιάλυτος ψυσαλίς· καὶ ἐντεῦθεν, πᾶσα ψύσκα. 2) ἡ τῶν ἀσπίδων κατὰ τὸ μέσον ἡμιστρόγγυλος, ὁμοιάζουσα ψυσαλίδι ὕδατος ἐξοχὴ, ἥτις ἄλλως, ὀμφαλός, λέγεται. 3) τὸ λευκὸν ἄνθος (ἀφρὸς) τοῦ ψευδαρύρου, ὅπερ μένει, προσκολλᾶται ἐν τῇ ἀναλύσει αὐτοῦ εἰς τὰς πλευρὰς τῆς καμίνου, Διοσκορ. ε'. 85. 4) εἶδος γυναικείου στολισμοῦ κεφαλῆς, ὡς τὸ, ὄγκος.

Πομφολύσσω, ἢ πομφολύζω, ξω (πομφόλυξ). Πομφόλυγας, φύσκας ποιῶ, ῥίπτω, μετὰ πομφολύγων βράζω, καχλάζω, κοχλάζω· ἀναβρύω μετὰ πομφολύγων· ἐν γένει, ἀφθόνως ἐκπηγάζειν, ἀναβλύζειν, ἐκχέειν ἐπὶ δακρύων, Πινδ. Πύθ. 4, 215. »Ἐκ δ' ὀρ αὐτοῦ πομφόλυξαν (οὐχὶ πομφόλυξαν, ὡς ἔχει τις ἡμαρτημένως.) δάκρυα ἠλεφάρων, ἀνεβράσθησαν, ἀνέβρυσαν, ἀνέβλυσαν, ἐξεχύθησαν δάκρυα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Παμφαλίζει, τρέμει, ὅπερ καλλιον βαμβαλύζει, γραπτέον· ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει· »Πομφόλυξ, καὶ, πομφολύζω ἐκ τοῦ παφλάζω, παμφλάζω, παμφαλάζω, καὶ παμφάλυξα.

Πομφός, ὁ. Φύσκα, ψυσαλίς· ἀπὸ καύσιμον, πρίσμα, pustule. »Πομφῶν ὡς ὑπὸ κνίδης καταπιμπλάσαιν, πληροῦται, γεμίζει φυσκαις, Ἱπποκρατ. φυσαλίδα ἱερὸν· (ὅθεν πομφόλυξ, πομφολύζω, κ. τ. λ. συγγεν. τῷ, πεμφιξ.)

*Πονᾶθῇ, Δωρ. ἀντὶ πονηθῇ, γ'. ἑνικ. πρόσπ. ἀορ. α'. παθ. τοῦ πονέω.

Πονέω, ῶ· Μέλ. ήσω· καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις ἐν χρήσει μόνον τὸ μέσ. Ἀπιθ. πονέομαι, ήσομαι (πόνος). Ἀπολύτως, κοπιάζω, ἔχω δουλειὰν, κόπον, ἀγῶνα ἢ βάσανον, ἀγωνίζομαι, μὲ ἀγῶνα καταγίνομαι, πολλκ. παρ' Ὅμ. π. χ. »Ὀφέλον πονέεσθαι λισσόμενοσιν, νὰ κοπιάζῃ πολλὰ παρακαλῶν, ἱκετεύων, Ἰλ. Κ, 117. Καταγίνομαι μέτι, δοτ., Ἰλ. Σ, 413. Ὀδ. Π, 13. ἢ, περίτι, Ἰλ. Π, 444. »Πεπονήκαται περὶ τὼγαλμα (Ἡρόδ. 2, 63.)· ἢ, κατά τι, Ἰλ. Ο, 447. »Πεπόνητο καθ' ἵππους ἡσχολεῖτο, κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ κυβερνᾷ τοὺς ἵππους ἀκριβῶς. (Ὁ παρακ. πεπόνημαι ἐν χρήσει ἐνίοτε ποιητ. γεν., Ἀρατ. 758. »Ἡείων πεπόνηται, ἐπιμελήθηκε, φρόντιζε, καταγίνου δὲ ἐκεῖνα· ὡς καὶ τὸ, »χεῖρος ἄριστος πεπονήκαται, ὁ αὐτὸς, στίχ. 82.) »Ποιεῖσθαι κατὰ ὑμῖν, μὲ κόπον πολὺν καὶ ἀγῶνα (μὲ ξυνάδα) μάχομαι, Ἰλ. Ε, 84. 627. καὶ ἀλλαχοῦ, ὅθεν καὶ ἁπλῶς, πονεῖσθαι = μάχεσθαι, κατ' ἔλλειψιν τοῦ, κατὰ ὑμῖν, Ἰλ. Δ, 374. Ν, 288. β) μεταφ. ἔχω φροντίδα, ἔγνοιαν, φροντίζω ἢ λυποῦμαι, Ἰλ. Ι, 12. ἔτι δὲ, σωματικὸν πόνον ἔχω, πάσχω, αἰσθάνομαι, ποιῶ, ὀλγῶ. γ) ἐν γένει, ὑπὸ κόπον, ἀγῶνος κεκμηκὼς ἢ κακοπιακὼς εἶμι, κουράζομαι ἐξαυτλοῦμαι, χάνω τὰς δυνάμεις μου, ἐξαιρ. τρέχω μὲ πολὺν ἀγῶνα, κόπον, Λ. Διόδ. Ξεν. Ἱππαρχ. σελ. κδ'. καὶ ἐντεῦθεν, ἀχρήστως ἢ σαθρὸς γίνομαι, π. χ. ἐπὶ ξύλου κ. τ. τ. Στράβ. 6, 1, 12. »Στύλος πονήσαιεν. 2) μεταβ, μετὰ αἰτ. ἐν κόπῳ ἢ ἀγῶνι καταρθώτι, ὅθεν, κατασκευάζω, κάμνω, διεργῶ, ἐκτελῶ, μὲ κόπον ἢ ἐπιμέλειαν διατάττω τί, ἐν γένει, ὑπουργήματι μὲ ξύλον ἀπὸ ἢ μετέρχομαι, Ἰλ. Ι, 548. Σ, 380. Ψ, 245. Ὀδ. Ι, 250. Λ, 9. Ο, 222. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ Ἡσ. Ἔ. 434. πρβ. Boekh. exp. Πιν. Ὀλ. 6, 9 var. Lect. ἐν Πυθ. 4, 230.

Β'. παρὰ Λογογρ. πολλῷ εὐχρηστότερος ὁ ἐνεργ. τύπος, πονέω, αἰτ. προσπ., ἀντὶ τοῦ, προξενεῖν, ἐμποιεῖν, κάμνειν τινὶ δουλειὰν, κόπον ἢ πόνον, Πινδ. Πύθ. 4, 268. »Οὔμε ποτεῖν, οὐκ ἀλγύνει με, δὲν μὲ πονεῖ, δὲν μοὶ προξενεῖ πόνον καὶ βάρος· μετὰ δὲ αἰτ. πράγμ. ἀντὶ τοῦ, πόνῳ καὶ κόπῳ, ἢ μὲ δουλειὰν ἀποκτῶ, κερδαίνω, προσπορίζομαί τι, Ξεν. Ἀναβ. 7, 6, 41. »Τὰ χρήματα, ἃ ἡμεῖς ἐπονήσαμεν Σκυθῶν σῶσαι δὲ, ὅτι τὸ ἐνεργ., τὸ ὁποῖον οὐδαμοῦ εὑρίσκεται παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ., ἔχει σπόν τοῦ Θεόγν. καὶ Πινδ. καὶ ἔλας τὰς σημσ. τοῦ μέσου. π. χ. »Ποιεῖν ὁδόντας, ἔχω ὀδοντόπονον, πάσχω τοὺς ὀδόντας. »Ποιοῦντα ξύλα, βλαμμένα, ἄχρηστα ξύλα, Πλούτ. (ὅτατό, ποιῶ ἔχει τὴν συνήθ. σημσ. δουλεύω, κοπιῶ, ποιεῖ παρὰ τοῖς Ἀττ. κανονικῶς τὸν μέλλ. πονήσω, εἰδὲ καὶ σημαίνει, ποιῶ αἰσθάνομαι, ὁ μέλλ. ποιεῖ, ποιήσω, καὶ ἀόρ. ἐπόνησα, ὁ δὲ παρακ· καὶ κατ' ἄμφω τὰς σημσ. πεπόνηκα. Ὁ Ἀνακρ. 40. συνάπτει τὴν ἀμετ. καὶ μεταβ. σημσ. ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ περιόδῳ.) ὅθεν

Πόνημα, ατος, τό. Τὸ δουλευμένον, εἰργασμένον, ἢ τελειωμένη δουλειὰ, ἔργον, σύγγραμμα, βιβλίον, ἐργόχειρον, ὅπερ μετὰ πόνου ἐξεργάζεταί τις.

Πονημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πόνημα. Μικρὸν πόνημα. Φώτ. βιβλ.

Πονήρευμα, ατος, τό. Κακὴ πρᾶξις, κακὸν κάμωμα, πρᾶξις, πονηροῦ, κακοέργημα. ἐκ τοῦ

Πονηρεύω, εύσω, καὶ συνθέστ. ὡς μέσ. Ἀποθ. 2) χειροτερεύειν, γίνεσθαι χειρότερον, ἐπὶ πράγματος τινός· ἢ, εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν, βλαμμένος, ἄχρηστος· καὶ, πάσχω κατά τι, π. χ. πονηρεύομαι (πονηρός). Πονηρὸς εἰμὶ ἢ γίνομαι, πονηρὰ ἔργα πράττω, πονηρῶς φέρομαι, ἢ πολιτεύομαι· ἀχρειότης. 2) κακὴ κατάστασις, θέσις. »Τοῖς κατὰ νῆστιν πονηρευομένοισιν, οἱ πάσχοντες κατὰ τὴν νῆστιν. Ῥοῦφ. εἰς Ὀριβάσ. β'. 61.

Πονηρία, ἡ (πονηρός). Κακὸν καὶ ἀχρεῖον φρό-

νημα, διάθετις, χαρακτήρ, καθοδηγῶν τινα εἰς τὸ κακόν.

Πονηροδιδάσκαλος, ὁ, ἡ (διδάσκω). Διδάσκαλος τοῦ πονηροῦ καὶ κακοῦ, Στράβ. ζ'. 463.

Πονηροκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Πονηρὰν καρδίαν ἔχων.

Πονηροκρατέομαι, οῦμαι· Μ. ηθήσομαι (κρατέω), ὡς παθ. Ὑπὸ πονηρῶν ἐξουσιάζομαι, διοικοῦμαι, ὅθεν

Πονηροκρατία, ἡ. Ἡ ἐξουσία τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, Διονύσ. Ἁλικαρ. ἡ'. 5. καὶ, 31.

Πονηρολογία, ἡ (λέγω). Λόγος ἢ ὁμιλία περὶ πονηρῶν πραγμάτων. 2) Ἀριστοτ. Τοπικ. ἡ'. 12. ἀχρεία φιλονεικία καὶ διαλεξις.

Πονηρόπολις, εως, ἡ (πόλις). Ἡ πόλις τῶν πονηρῶν, ἤτοι κακοποιῶν καὶ ἀχρείων ἀνθρώπων.

Πονηρός, ά, όν· καὶ ἐπίρ. πονηρῶς, Ἀττ. πονήρως (πονέω). Κυρίως, = ἐπίπονος, ἤτοι δουλικόν, κόπον, βάσανον, πόνον ἔχων ἢ προξενῶν· ὅθεν 1) φυσικῶς, ἀχρεῖος, κακός, ὀχληρός, κάμνων ἀνάγκην, ἐνδειαν, Θέογν. 274. παθ. πάσχων ἀνάγκην, ἐνδειαν, κακῶς εὑρισκόμενος κατά τι, ἄθλιος, δυστυχής, ταλαίπωρος, ἐπὶ τῆς ὀψείας σημ. λέγεται παρ' Ἡτ. Λεῖν. 43, 5. ὁ Ἡρακλῆς, πονηρότατος καὶ ἄριστος. Οἱ Γραμματικοὶ θέλουσιν, ὅτι κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν προπαροξυτόνως πόνηρος γράφεται· οὕτω καὶ τὸ, ἐπίρ. πονήρως, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχει τὴν αὐτὴν παραγωγὴν καθ' ὅλας τὰς σημασίας, δικαιοῦν ἔπρεπε νὰ διακρίνεται ἡ σημασία τούτου ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου, καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ τόνου, καθὼς καὶ τόσαι ἄλλαι λέξεις, ὅρ. ἐν τέλει. β) ἐπὶ πραγμάτων, ἐν κακῇ καταστάσει ὄντι, χαλασμένον, ἀχρεῖον, κακόν, ἄχρηστον, οὐτιδανόν, διεφθαρμένον ὡς »Πονηρὸν κόμμα, κίβδηλον νόμισμα, »Πονηρὸν ὕδωρ, ἀχρεῖον νερὸν ἀντίκειται τῷ, χρηστός. »Πράγματα πονηρά, ἄθλια καὶ δυστυχὴς κατάστασις τῶν πραγμάτων. »Σῶμα πονηρόν, ἀσθενὲς καὶ ἄρρωστον σῶμα. »Πονηρὸν »βλέπειν», ἀντὶ τοῦ, λοξά, στραβά. »Τόπος πονηρός», δύσβατος. 2) ἠθικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀχρεῖος, ἀτυχής, κακός, κακοήθης, ψαῦλος, κακοῦργος, κακότροπος· καὶ κωμ. κατ' ἐπίτασιν, »Πόνω πονηρόν», ὅστις ἀγωνίζεται πολὺ διὰ νὰ κάμῃ κακόν, ὅστις κάμνει κακὸν ἐπειδὴ ἀγαπᾷ νὰ τὸ κάμῃ, Βε. Ἀριστοφ. Σφ. 466. Δυσ. 350. καὶ κατὰ τὴν διορθ. τοῦ Bentl. Ἱππ. 898. Διοθ. γραπτέα οὐχὶ ὡς μία λέξις, Lennep. Φάλαρ. σελ. 71. Ἡ λέξις πονηρὸς ἔχει καθ' ὅλας τὰς σημασ. ἀντικείμενον τὸ, χρηστός. (Παρ' Ὁμ. οὔτε εὑρίσκεται αὕτη ἡ λέξις, ἐπειδὴ τὸ ἐν Ἐπ. Ὁμ 14, 20 δὲν νομίζεται εἰς ἱκανὴ ἀπόδειξις. — Κατὰ τὸν Ἀρκαδ. σελ. 71, 16. Ἀμμών, ἐν Λ. πονηρον, Εὐστάθ. Ἰλ. Β, 764. σελ. 258. 14. Reiz de au incl. p 108. Ἀ. Β. 2. σελ. 678. καὶ ἄλλους, οἱ Ἀττ. ἔγραφον προπαροξυτόνως πόνηρος, ὅτε ἡ λέξις ἐσήμαινε, δυστυχής, ἄθλιος, πρβ. Lob. Φρυν. σελ. 389. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. Α'. σελ. 55. καὶ, μόχθηρος.) ὅθεν

Πονηρόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Πονηρὰ κακὰ, ἢ φθονερὰ ὄμματα ἔχων, ταὐτὸν τῷ, βάσκανος, παρὰ τοῖς Ο'.

Πονηρόφιλος, ὁ, ἡ (φιλέω). Φίλος τῶν πονηρῶν, ὁ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀχρείους ἀνθρώπους ἀγαπῶν, Ἀριστοτ.

Πονηρωτικός, ή, όν. Ἀνήκων ἢ κλίσιν ἔχων εἰς κόπους καὶ πόνους, ἤτοι ἐργασίας.

*Πόνησις, εως, ἡ (πονέω). Ἐργασία, κόπος, δουλιά, ἀγών, Διον. Λ. 6, 70.

*Πονητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ πονέω. Δεῖ πονεῖν.

*Πονητικός, ή, όν (πονέω). Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς δουλιάν, φιλόπονος.

Πονιέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, πονέω, Ἡσύχ.

*Πονικός, ή, όν (πόνος), ὡς τό, πονητικός. Φιλόπονος, ὑπερθ. πονικώτατος, Διογ. Λ. 7, 180.

Πονόεις, εσσα, εν (πόνος). Πόνον, δουλιάν, κόπον ἐμποιῶν, προξενῶν, κοπιαστικός, ἐπίπονος, ποιητ.

Πονοπαίκτωρ, ορος, ὁ (παίζω). Μετὰ τῶν πόνων, κόπων παίζων, ὅστις ἔχει τοὺς πόνους καὶ κόπους ὡς παίγνια, Μανετ. δ'. 276.

Πόνος, ὁ (πένω, πένομαι). Ἐργασία, δουλιά· ἐξαιρ. κοπιαστική, καματηρή, ἐπίπονος, ὀχληρὰ (ξυνή), ἐξαντλητικὴ δουλιά, κόπος, ἀγών, βάσανον· καὶ, ἔνδεια, ἀνάγκη, δυστυχία, ἀθλιότης, κακοπάθεια, ταλαιπωρία, πολλκ. παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλ. καὶ παρ' Ἡτ. »Μάχης πόνοι», ξυνὸς κόπος τῆς μάχης· μάχη φθοροποιά, Ἰλ. Ο, 563. τάσσεται δὲ συνεχῶς καὶ ἁπλῶς, πόνος = μάχη, Ἰλ. Ζ, 77. Μ, 348. 356. Ν, 344. Ρ, 158. Ὀδ. Μ, 117. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαυτὼς παρ' Ἡροδ. 6, 114. 8, 89. »Πόνον ἔχειν», = μάχεσθαι, Ἰλ. Ζ, 515. Ν, 2. Π, 418. Ἡτ. Ἀτρ. 305. 310. »Πόνον τιθέναι τινὶ», παρασκευάζειν τινὶ ἀνάγκην ἢ βάσανον, Ἡσ. Ἔ. 472. ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ σωματικοῦ κόπου, ἀγῶνος, ἐξαιρ. ἐπὶ ἐκτενοῦς, ταχέος δρόμου, τρεξίματος, Λ. Διοδ. παρὰ Ξεν. Ἱππαρχ. σελ. κδ'. Εὐρ. Ἑλ. 1613. ἐν γένει, ὑπουργία, ὑπούργημα, ὑπηρεσία, Ὀδ. Λ, 54. β) φροντίς, ἔγνοια, θλῖψις, λύπη, ἐνάντιον ἢ ἐμπόδιον εἴς τι ἐπιχείρημα, Ἰλ. Τ, 237. Φ, 525. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ, σωματικὸς πόνος. γ) ἐν γένει, ἀπόστασις, κούρασμα ἀπὸ δουλιάν, κάματος, χαύνωσις, ἐξαντλησμός· ἀῤῥώστημα, ἀῤῥωστία. 2) τὸ μὲ δουλιάν, κόπον παραχθὲν ἢ ἀποκτηθέν, Εὐρ. Φοιν. 29. 3) ἔκλειψις (ἡλίου ἢ σελήνης). 4) Πόνος, ὡς μυθολογικὸν πρόσωπον, υἱὸς τῆς Ἔριδος, Ἡτ. Θ. 226.

*Πονταρχής, ου, ὁ, καὶ

*Πονταρχος, ὁ (ἄρχω). Ἐξουσιαστής, κύριος τῆς θαλάσσης, Ossann. Syll. inscr. 1. p. 145.

*Ποντεύς, έως, ὁ. Κύμβη τις Φαίαξ, Ὀδ. Θ, 113. κυρ. θαλασσινὸς ἄνθρωπος.

Ποντιάς, άδος, ἡ, Ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ· τοῦ πόντιος, ταὐτὸν τῷ, ποντία, ὅ ἐστι θαλάσσιος, Πινδ. Νέ. 4, 59. Ἰσθμ. 3, 34.

Ποντίζω, Μέλ. ίσω (πόντος). Βυθίζω, βουτῶ, ἐμβάλλω εἰς τὴν, θάλασσαν, ἐν τῇ θαλάσσῃ πνίγω, Σοφοκλ. καὶ, Αἰσχυλ.

Ποντικός, ή, όν (πόντος). Ἐκ τῆς θαλάσσης, ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ ὤν, θαλάσσιος. ἐξαιρ. ἐκ τῆς μαύρης θαλάσσης (Πόντου) ἢ ἐν αὐτῇ κείμενος, ἢ ἐκ τῆς Ποντικῆς χώρας καταγόμενος, προερχόμενος, ὅθεν »Ποντικὸν δένδρεον», ἢ λεπτοκαρυά, Ἡρόδ. 4, 23. καὶ ὁ καρπός, »Ποντικὰ κάρυα». »Ῥίζα Ποντική», τὸ ῥεοβάρβαρον. — 2) ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ ὁ μῦς (τὸ ζῶον), διὰ τὸ ἐκ τοῦ Πόντου εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν πλοίων μετακομιζόμενοι, Ἀριστ. Ζῷ. Ἱστορ. ἡ'. 19. Πλίν. ἡ'. 37.

*Πόντελλος, ὁ, = ναυτίλος, 2

Πόντιος, ὁ, ἡ· καὶ, πόντιος, ία, ίον (πόντος). Ἀπὸ ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ ὤν, ἀνήκων εἰς τὴν θάλασσαν, θαλάσσιος, πολλκ. παρὰ Πινδ. ἐπίθ. Ποσειδῶνος παρ' Τιμ. Ὀμ, 21, 3. »Ἅλς ποντίου» (Σοφοκλ.) τὸ ἐνδότατον μέρος τῆς θαλάσσης, τὸ πέλαγος. = πελάγιος.

Πόντισμα, τό (ποντίζω). Πᾶν ὅ,τι ῥίπτεται ἢ ἐῤῥίφθη, ἐβουτήθη, ἐβυθίσθη εἰς τὴν θάλασσαν, Εὐριπ. Ἑλ. 1364.

Ποντιστής, οῦ, ὁ (ποντίζω). Ὁ ῥίπτων εἰς τὴν θάλασσαν, συνηθέστ. καταποντιστής, Παυσαν. ἡ'. 32.

*Ποντοβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω). Βουτημένος εἰς τὴν θάλασσαν.

Ποντόβροχος, ὁ, ἡ (βρέχω). Ὑπὸ τῆς θαλάσσης βρεχόμενος, καὶ, ἐν τῇ θαλάσσῃ βυθισθείς, πνιγείς, παρὰ τοῖς Ο'.

Ποντογένεια, ἡ. Ἡ ὑπὸ τῆς θαλάσσης γεννηθεῖσα, δυνάστειρα τῆς θαλάσσης, ἐπίθ. Ἀφροδίτης, ὡς τό, ἀφρογένεια σχηματισθεῖσα, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ

Ποντογενής, έος, ὁ, ἡ (γενέσθαι, γένος). Ὑπὸ τῆς θαλάσσης γεννηθείς, ἀναφυής, ἀναβλαστήσας, καταγόμενος.

*Ποντόγονος, ὁ, ἡ, = ποντογενής.

Ποντόθεν, ἐπίῤῥ. (πόντος). Ἐκ, ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἀπὸ τὸ πέλαγος, Ἰλ. Ξ, 395.

Ποντοθήρης, ου, ὁ (θηράω). Ὁ ἐν θαλάσσῃ θηρεύων, ἀγρεύων, ἁλιεύς, ψαρᾶς, Ἀναλεκτ. β. 263. ποιητ. καὶ Ἰων.

*Ποντοκράτωρ, ορος, ὁ (κρατέω). Κύριος τῆς θαλάσσης.

*Ποντοκύκη, ἡ (κυκάω), γυνὴ, γυνὴ διόλου ἀνηκόου καὶ φιλοτιμόου χαρακτῆρος ὡς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, Φρύνιχ. Ἀ. Β. 1. σελ. 61. (ᾳ)

*Ποντόμεδος, ὁ, ἡ, = ποντομέδων, πολλ' ἀμφ.

*Ποντομέδουσα, ἡ, θηλ. τοῦ, ποντομέδων.

Ποντομέδων, οντος, ὁ (μέδω, μέδων). Ἐξουσιαστὴς καὶ κύριος. ἤτοι βασιλεὺς τῆς θαλάσσης, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Πινδ. Ὀλ. 6, 176.

*Ποντοναύτης, ου, ὁ (ναύτης), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, ναύτης, Σοφ. Σκυρ. Λεῖψ. 4.

Πόντονδε, ἐπίῤῥ. κινήσ. (πόντος). Πρὸς, ἢ, εἰς τὸν πόντον, θάλασσαν.

Ποντοπλάνητος, ὁ, ἡ· ἢ, ποντοπλάνος, ὁ, ἡ (πλανάομαι, πλάνη). Ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ πλανώμενος.

Ποντοπόρεια, ἡ. Τοῦτον τὸν σχηματισμὸν ἔχει ὁ Ἡσίοδος (Θεογον. 256.) ὡς θηλυκ. ὄνομα κύριον, μιᾶς τῶν Νηρηΐδων· κυρίως, ἡ θαλασσοβαΐστρια· παρὰ δὲ τοῖς Μεταγνωστ. ὡς ἐπίθ. καὶ ἐξαιρ. ποιητ. θηλ. τοῦ, ποντοπόρος.

Ποντοπορεύω, εὕσω (ἔτι δέ, ὡς μέσ. Ἀποθ.), ταὐτὸν τῷ, ποντοπορέω, Ὀδυσ. Ε, 277. 278. Η, 267. Παρὰ δὲ Μεταγνωστ., π. χ. παρὰ Πλουτ., καὶ κατὰ μέσ. διάθ.

Ποντοπορέω, ῶ· Μ. ήσω (ποντοπόρος). Πλέω, ἀρμενίζω, περνῶ τὴν θάλασσαν, ταξειδεύω διὰ θαλάσσης, ἐν τῇ θαλάσσῃ ἢ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἔρχομαι, ὑπάγω, βαδίζω ἐξαιρέτως δὲ, τὸ πέλαγος διαπερῶ, πλέω μακρὰν εἰς τὸ πέλαγος· ἀντίκειται τῷ, παρὰ τὴν ἀκτὴν πλέω. »Νῆες ποντοποροῦσαι», Ὀδ. Λ, 11.

Ποντοπόρος, ὁ, ἡ (πόρος, πείρω, πορεύω). Ἐπὶ τῆς θαλάσσης πλέων, ὑπάγων, τὸ πέλαγος διαπερῶν, ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἐν τῷ πελάγει ἢ ἐπ' αὐτῶν τῶν δρόμων ποιούμενος, θαλασσοπόρος, πελαγοδρόμος, τὸ πέλαγος διαπορευόμενος, πολλκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡτ. ἀεὶ οἷς ἐπίθ. τοῦ, νῆες, καὶ μόνον ἐν Ἐπιγρ Ὁμ. 8, 1. ἐπὶ ναυτῶν.

Ποντοποσειδῶν, ῶνος, ὁ (Ποσειδῶν). Ὁ τοῦ ποντου Ποσειδῶν, ὅ ἐστιν, ὁ ἐξουσιαστὴς βασιλεὺς τῆς θαλάσσης, Κωμ. σύνθετος λέξις παρ' Ἀριστοφ. Πλουτ. 1010.

Πόντος, ου, ὁ. Ἡ θάλασσα, ἐξαιρ. τὸ πέλαγος, πάνυ εὐχρ. παρ' Ὁμ καὶ Ἡτ. »Θάλασσα πόντοιο», τὸ νερὸν τοῦ πελάγους, Ἰλ. Β, 145. »Πόντος ἁλὸς πολιῆς», ἡ ἐπιφάνεια ἢ τὸ πέλαγος τῆς πολιᾶς θαλάσσης, ἢ φουρτουνιάδες θάλασσα, Ἰλ. Φ, 59. Θέογν. 10, 106 πρβ. πέλαγος. 2) μεταφ. πᾶσα παμμεγέθης ποσότης, πλῆθος, μέγεθος, δαψίλεια, ἀφθονία, π. χ. πόντος χρυσίου 3) Πόντος, ὡς ὄνομα θεοῦ, υἱὸς τῆς Γαίας, Ἡτ. Θ. 132. πρβ. 233. τὸ πέλαγος· παρ' Ὁμήρ. 4) ἰδιαιτέρως δὲ ὁ Εὔξεινος, ὁ παρ' ἡμῖν καλούμενος, Μαύρη θάλασσα. καὶ ἐντελῶς, »Πόντος Εὔξεινος», Ἡροδ. 4, 99. λέγεται δὲ παρ' αὐτῷ (4, 8. 99.) πόντος, κ-

πλῶς, καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, καὶ ὅλη ἡ Μεσόγειος. β) ἡ κατὰ τὰ παράλια τῆς μαύρης θαλάσσης χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας· (συγγεν. τῷ, βένθος, βάθος, βύθος, καὶ τῷ Λατ. fundus.)

Ποντοστεφής, ό, ἡ (στέφω). Ἐστεμμένος, ἤτοι περιεζωσμένος, περικυκλωμένος ἀπὸ θάλασσαν.

*Ποντοτίνακτος, ό, ἡ (τινάσσω). Τιναγμένος, κλονισμένος ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, Ἐπ. Ὀμ. 4, 6. κατὰ τὴν ὑπὸ Pierson διορθ. ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημ. ποτιναίνακτος, τὴν ὁποίαν ὅμως ταύτην λέξιν ὁ Ῥείμερος ὑπεραστπίζεται. (ι.)

*Ποντοφάρυξ, υγος, ἡ, ποντοφάρυγξ, υγγος, ό, ἡ (φάρυξ, φάρυγξ), = ποντοχάρυβδις, Φρυν. Ἀ. Β. 1. σελ. 58, 32.

Ποντόφιν, ποντόφι, ποιητ. γεν. τοῦ πόντος, Ὀδ.

Ποντοχάρυβδις, εως, Ἰων. ιος, ἡ (χάρυβδις). Ἡ δίνη, ὁ βάραθρος τῆς θαλάσσης, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἱπτάλαξ παρ' Ἀθηναίοις (ιε'. σελ. 628.) καλεῖ κωμ. οὕτω καὶ τὸν πολυράγον, ἀδδηφάγον ἀχόρταγον. πρβ. μεθυποχάρυβδος.

*Ποντόω, ῶ, Μ. ώτω (πόντος). Κάμνω τι ὡς θάλασσαν, μεταβάλλω εἰς θάλασσαν, πλημμυρίζω· παθ. γίνεσθαι θάλασσαν.

Πονωπόνηρος, ό, ἡ, ἡμερτ. ἀνάγν. παρ' Ἀριστοφ. Ἀνειτρ. 310. Σρῆκ. 466. λίαν πονηρός, ὥπου ἀναγνωστέον,« Πόνῳ πονηρός.

Πόξ. ποκός, ἡ ταὐτὸν τῷ, πόκος, ἐν τῇ Παροιμία »Εἰς ὄνου πόκας,« εἰδε Πόκη.

Ποοφαγος, ό, ἡ (φαγεῖν), ταὐτὸν τῷ Ποηφαγος.

*Ποπάνευμα, ατος, τό, ἀπανεὶ παρὰ τό, ποπανεύω, = πόπανον.

Πόπανον, τό. Πλακοῦς ἀπὸ ἄρτου, ἐξαιρ. εἰς θυσίαν προσφερόμενος, κατὰ τὸν Σχολ. Πλάτ., πλατύς, λεπτὸς καὶ περιφερής, ὡς ἡ παρ' ἡμῖν, πήτα, λεγομένη· ταὐτὸν τῷ πέμμα· ἐκ τοῦ πέπω, πέπτω· ὅθεν

*Ποπανώδης, ό, ἡ (εἶδος). Ἔχων εἶδος, σχῆμα ποπάνου.

Πόπαξ, ἐπιφώνημά τι ἐπικλήσεως καὶ ἀγανακτήσεως, σχεδὸν ταὐτὸν τῷ Πόποι, καὶ τῷ Ἀττικῷ, Πύπαξ, πύππαξ. Ὁ Αἰσχ. Εὐμεν. 139. συνάπτει αὐτὸ οὕτω· »Ἰού, Ἰού, πόππαξ,« ὦ θεοί κτ.

Ποπάς, άδος, ἡ, = πόπανον, Κρινιαγ. 6, 4. »Ἰτρινέαι ποπάδες,« ταὐτὸν τῷ »Ἰτρίων πόπανα·«

Ποπίζω, ίσω τοῦ Ἔποπος, ὁπόταν αὐτὸς φωνάζῃ. Ὅτ, ὅπ. φωνάζω ὡς ἔποψ, ὅθεν

*Ποποί, φωνή, κραυγὴ τοῦ ἔποπος, Ἀριστφ. Ὄρν. 230.

Πόποι, παρόνθετις, ἐπιφώνημα καὶ ἐπίφθεγμα θαυμασμοῦ καὶ σχετλιασμοῦ, ὅηλ. ἐκπλήξεως, ἀγανακτήσεως, ὀργῆς ἢ λύπης· ἀντὶ τοῦ, ἀκαταλήπτως! παράξενον! φριχτόν! ἀχρειόστατα! φεῦ, ἀλλοίμονον! συγγεν. τῷ, παπαί, πολλαχ. παρ' Ὅμ., ὅστις ἀεὶ συνεκφέρει. ὦ πόποι, καὶ διὰ ταύτης τῆς λέξεως ἀρχινᾷ στίχον καὶ περίοδον, Ἰλ. Α, 254. Η, 124. 455. Θ, 201. 427. Ν, 99. Ψ, 344. Φ, 54. Χ, 375. 168. 297. Ψ, 103. 782. κτ. Ὀδ. Α, 32. Δ, 160. 233. Γ, 124. Ε, 286. Κ, 38. Λ, 436. Ν, 140. 172. 383. Ρ, 248. 454. Φ, 102. 131. 249. κτλ. Ἀνευ δὲ τοῦ, ὦ, σπανίως εὑρίσκεται τοῦτο τὸ ἐπιφώνημα, ὡς παρ' Αἰσχ. Ἀγ. 1080 »Πόποι δῶμα, ἡ κατὰ τὰς συνήθ. ἐκθ »Πόποῖ δῶμα Νεώτεροι δοξάζουσιν, ὅτι οἱ Δρύοπες ὠνόμαζον τοὺς θεούς. Πόποι, ὅθεν αὐτὴ ἡ λέξις δὲν εἶναι παρόνθετις, ἀλλὰ κλητ., δι' ὃ καὶ γραπτέον, ὦ πόποι, ἐν τρόπῳ καὶ ἀναγινώσκομεν ἐν πολλαῖς ἐκδόσεσι. ὅμως ἴσως ἄνευ ἰδίου σκοποῦ τῶν ἐκδοτῶν, παρὰ δὲ Οὐολφίῳ μόνον ἐν Τμν. Ὅμ., καὶ πρέπει νὰ ἑρμηνεύηται, ὦ δαίμονες! ὦ θεοί! dieux immortels! grands dieux! Ὅτι δὲ ὁ Λυκόφρων καὶ ὁ Εὐφορίων κλίνουσι ταύτην τὴν λέξιν, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο οὐσιαστικόν, ἀποδεικνύει μόνον τὸ ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν ἐπεκράτει ἡ ἰδέα τῆς παραγωγῆς ἐκ τῆς Δρυόπων διαλέκτου, Meineke Εὐφορ. 99. σ. 157. Ὁ Ἀπολλώνιος ἐν Χειρογράφῳ λεξικῷ ἔχει. »Πόποι, ἐπιφώνημα σχετλιαστικόν· τινὲς δὲ ἔδοξαν εἶναι, ὦ θεοί. Ὁ γοῦν Εὐφορίων φησίν. »Ἐν δὲ πόποις ἔσσαντο·« τινὲς δὲ τοῦτο βοηθοῦντες, φασὶ συναλοιφὴν εἶναι »Ἐν δ' ἐπόποις,« ἀντὶ τοῦ, ἐπόπταις.«

*Ποποπό, φωνὴ τοῦ ἔποπος, Ἀριστφ. Ὄρν. 230.

Ποππύζω, Μ. ύτω. Δωρικ. ποππύτδω· ἔθεν τὸ ποππυλιάζω, καὶ Δωρικ. ποππυλιάσδω, καὶ ἑπομένως, πόππυσμα, καὶ, ποππυσμός. Τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐκφράζει τὸν διὰ τοῦ φυσήματος τόνον, τὸν ὁποῖον κάμνει τις διὰ τῆς συχνῆς συνθλίψεως τῶν χειλέων, ἀναρροφῶν ἐν ταὐτῷ τὸν ἀέρα, καὶ εἶτα ἐκκρούων αὐτὸν ἔξω, πυ, πυ, πυ προφέρω· ὅθεν 1) μὲ τοῦτον τὸν τρόπον κολακεύω τὰ ζῶα καὶ πρὸς ἑμαυτόν ἕλκω αὐτά, πυκνυλίζω, χαϊδεύω· ἐγκαρδιόω τὸν ἵππον, κολακεύω, κράζω, πο. πο, πυ, πυ, πυ, Ξεν. Ἱππ. καὶ Πλουτ. Συμπ. προβλ. 7, 8. Τοιουτοτρόπως κολακεύει καὶ κράζει πρὸς ἑαυτόν, ὁ ἐστί, ποππύζει, ὁ Ἀσκληπιὸς τὸν ὄφιν του παρ' Ἀριστοφ. ἐν Πλουτ. 731. »Θεὸς ἐπόππυε — δύω δράκοντ' ἐκ τοῦ νεώ.« Διὰ τοῦ τοιούτου ποππύσματος ἐκρότουν τινὰ εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους· καὶ ἐντεῦθεν 2) τό, ποππύζειν, ὑπῆρχε σημεῖον ἐπαίνου καὶ συνάπτεται ὡς σχεδὸν ἰσοδύναμον μετὰ τοῦ, κροτεῖν καὶ ἐντεῦθεν τό, πόππυσμα, σημαίνει καὶ τὸ, κρότος, καὶ, χειροκρότημα, τὸ ἐπὶ τιμῇ κρότημα, κτύπημα τῶν χειρῶν· καὶ τό. κολακεύω, καὶ, κολακεία. Ἐντεῦθεν καὶ μετὰ εἰτ. »ποππύζειν,« δεικνύω πρός τινα τὴν ἀποδοχήν, τὸν ἔπαινον μου διά τι ἢ κολακεύω αὐτόν, π. χ. (Τιμοκλῆς παρ' Ἀθην. 3'. σελ. 407.) ἐκολάκευσεν αὐτόν. 3) διὰ τούτου τοῦ ῥήματος κάμνομεν τινὰ προστακτικὸν εἰς ἡμᾶς αὐτούς, ἐξαίρ. ὡς σημεῖον ἔρωτος κρυφίου πως, καθὼς ὅτε κοινῶς προφέρομεν, πς! σε! 4) ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ ἀκουστοῦ ἤχου σφοδρῶν φιλημάτων, Ἀνέλ. 3, σ. 113. »Μίτην κόπτεται σεαυτῇ χείλεσι γυμνοτάτοις·« 5) ὁ κοινὸς ἄνθρωπος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συνείθιζεν, ὅταν ἠτιάπτε, καὶ διὰ τούτου τοῦ συριττικοῦ φθόγγου. πυ, πυ, πυ, νὰ ἡμερόνῃ, καταπραΰνῃ τρόπον τινὰ τὴν κακοκαιρίαν καὶ οὕτω ν' ἀποτρέπῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν κίνδυνον, σχεδὸν ὡς ἡμεῖς νῦν λέγομεν, Παναγία μου βοήθει! Κύριε ἐλέησον!, Ἀριστφ. Σφῆκ. 626. »Κἂν ἀστράψω, ποππύζουσι·« πρβ. Πλιν. φυσ. ἱστ. 28, 2. 61. 6) ἐπὶ μυστικῆς ἐννοίας, φυτῷ μὲ τὸ στόμα εἰς τὸν ποιμενικὸν αὐλὸν (φλογέρα) τόνους μὴ μουσικοὺς, ὥστε νὰ ἀκούῃ τις ἐν ταὐτῷ τὸν ἀέρα, λεπτοτάτως φωνῶ φυτῶν τὸν ἐκ τῆς καλάμης αὐλὸν, ὁ ἐστι συρίζω, συναυλίζω, Θεοκρ. Εἰδύλ. 5, 7. ὅθεν

Ποππυλιάζω, άσω, Δωρ. ποππυλιάσδω, = ποππύζω, σημσ. 3. παρὰ Δεοκρ. 5, 89.

Ποππύσδω, Δωρ. ἀντὶ, ποππύζω.

Πόππυσμα, τό· καὶ, ποππυσμός, ό· Τὸ συρίζειν, παράγειν τοὺς φθόγγους, ὅσους σημαίνει τὸ ῥῆμα ποππύζω, Ξενοφ. Ἱππ. 3'. 10.

Πορδακός, ό, ἡ, ταὐτὸν τῷ. Παρδακός.

Πορδαλέος, α, ον (πόρδαλις) = παρδάλεος. 2) ἐκ τοῦ πορδή, πορδοῦς ῥίπτων, πορδαλᾶς, Λουκιαν, εἰς Λεξιφάν.

*Πορδαλίαγχες, τό, = παρδαλίαγχες.

*Πόρδαλις, εως, Ἰων. ιος, ό, καὶ, ἡ, ἀρχαιότερος, καὶ ἐν τῷ Ὁμηρκ. κ. μένω παραληφθεὶς νῦν τύπος ἀντὶ, πάρδαλις. Κυρίως ἐστὶ Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ, πάρδαλις.

Πορδή, ἡ (πέρδω). Ὁ μετὰ κρότου ἐκ τοῦ σώματος διὰ τοῦ πρωκτοῦ ἐξερχόμενος ἄνεμος, πόρδος· ὅθεν

Πόρδων, ονος, ό Πορδαλᾶς. Παρ' Ἀρρίαν. εἰς Ἐπίκτ. γ'. κβ', 80. καλοῦνται πόρδωνες, οἱ κοινοὶ καὶ ῥαρυπωμένοι Κυνικοί, οἱονεὶ Πορδαλάδες.

*Πόρε, προστακτ. τοῦ, πορεῖν, ἡ ἀντὶ, ἔπορε, γ'. ἐν πρόσπ. ἀορ. β'. τῆς ὁριστ. τοῦ αὐτοῦ ῥήματος.

Πορεία, ἡ (πορεύω). Τὸ πορεύεσθαι, περιπατεῖν, ὑπάγειν, δέστιν, ἢ διὰ τῶν ποδῶν κίνησις. βάδισις, τὸ περιπάτημα, καὶ ὁ τοῦ περιπατεῖν, ὑπάγειν κιρὸς· καὶ, ὁδός, δρόμος, ὁδοιπορία· ἢ ἀπὸ τόπον μετάβασις, ταξείδιον, ἐξαιρ. τὸ πέρασμα ἐπάνω ποταμοῦ τινος· ὅθεν 2) ἐνεργ. περνάν τι ἐπὶ νεροῦ, μεταφέρειν· »Εἱμαρμένη πορεία,« ὁ Θάνατος, Πλάτ.

*Πορεῖν, ὅρ. ΠΟΡΩ.

Πορεῖον, τό (πορεύω). Μέσον ἐπιτηδειον εἰς τὸ ἀνοίγειν, ἢ διευκολύνειν δρόμον τινά, ἀποζημίωσις τῶν ἐξόδων τοῦ δρόμου, Πλατ. Νομ. 3. ἐν γένει, μέσον πρὸς ἀπόκτησιν, κατόρθωσιν τινὸς πράγματος, ἐξαιρ. μηχανήματις, δι' ἧς μετακινεῖται τις ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. »Ὑπότροχον πορεῖον,« παρὰ Πολυβ. ἡ. 36. τροχοὺς ἔχοντα.

Πόρευμα, ατος, τό (πορεύω). Πορεία, βάδισμα, ὁδοιπορία, ταξείδιον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 234.

*Πορεύομαι, μέσ. τοῦ πορεύω.

Πορεύς, έως, ό = πορθμεύς.

Πορεύσιμος, ό, ἡ (πορεύω). Τόπος, ἔνθα, δι' οὗ, ἐφ' ὃν δύναται τις νὰ περάσῃ, νὰ περιπατήσῃ νὰ ὑπάγῃ ἢ ταξειδεύσῃ, περαστός, διαβατός. 2) ἐνεργ. ἱκανὸς τοῦ νὰ βαδίζῃ ἢ ταξειδεύῃ, Πλατ. Ἐπινομ. σ. 981. Δ. ἐνίοτε τέρηται καὶ δύο καταλήξεων.

Πόρευσις, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Πορεία, Σχολ. Λυκοφρ. 11.

Πορευτέος, έα, έον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ πορεύομαι. Ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ ὑπάγῃ πεζὸς ἢ ἔφιππος, νὰ περάσῃ, ὅθεν, πορευτέον, προστακτ. τοῦ, ἐστί, δύνατται, πρέπει νὰ ὑπάγῃ, ταξειδεύσῃ τις, Ξεν. Ἀναβ. 2, 5, 3.

Πορευτικός, ή, όν. Πορευόμενος, περιπατῶν, βαδίζων, ταξειδεύων, διαβαίνων ἐπάνω τινος, καὶ, ὁ δυνάμενος πορευθῆναι.

Πορευτός, ή, όν, καὶ ό, ἡ. Παθ. δι' οὗ ὑπῆγε τις, ἐπορεύθη, ἐταξείδευσε, διῆλθεν, ἐπέρασε. β) = πορευσιμος. 2) ἐνεργ. ὑπάγων, βαδίζων, περιπατῶν, πορευόμενος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 297. »Πῦρ πορευτόν·« ἐκ τοῦ

Πορεύω, Μέλ. εύσω (πόρος). Φέρω, ἄγω, κομίζω ἢ στέλλω, πέμπω διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης. ὅθεν, μεταβιβάζω, παραιω, περνῶ πέραν· ἐν γένει κάμνω τινὰ νὰ ὑπάγῃ ἢ ταξειδεύῃ, αἰτ. προσπ. Πινδ. »Τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεύσει,« Πλάτ. Φαίδρ. 27, Σοφοκλ. Τραχ. 560. Ἠλ. 802. Πορεύσαντος,« πέμψαντος, ἀποστείλαντος. Εὐριπ. Ἑκάβ. 447. Ποῖμ' τὸν μελέαν πορεύσεις; ποῦ με τὴν ἄθλιαν ἄξεις, κομίσεις, ὁ ἐστὶ πορευθῆναι ποιήσεις; ποῦ θὰ με ὑπάγεις; (ποῦ θὰ με στείλῃς;) Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. πορεύομαι, ὑπάγω, περιπατῶ, βαδίζω, ὁδεύω, ὁδοιπορῶ, ἀναχωρῶ, περιοῦμαι, Ξενοφ. Ἀναβ. ἐ. γ'. 3. »Κατὰ γῆν πορευόμεθα,« διὰ ξηρᾶς ὑπάγειν, ὁδοιπορεῖν· οὕτω καὶ »Κατὰ θάλασσαν πορευόμεθα,« ὁ αὐτ. αὐτόθι στ'. β'. 2. Καὶ »Ἐφ' ἁμάξης, ἐφ' ἵππου πορεύεσθαι, ὁ αὐτ. ὅθεν ὁ παθ. ἀόρ. ἐπορεύθην, Ξεν. Ἑλλ. 4, 7, 2. ὡσαύτως καὶ, διεπορεύθην, Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 6. συνήθ. »πορεύεσθαι παρά τινος,« ἔρχομαι ἀπὸ τινα, π. χ. παρὰ βασιλῆος, Ἡρόδ. 6, 95. »Πορεύεσθαι παρά τινα,« ὑπάγω πρός τινα, ἐ-

ξαιρ. «Πορεύεσθαι παρ' ἄνδρα, παρὰ γυναῖκα, ἢ ἐς οὐνήν, κατ' εὐφημισμόν, ἐπὶ συνουσίαι, πολλκ. παρ' Ἡροδ. ἔρ. Valck. καὶ Schrengh. εἰς 2, 115. 4, 1. λέγεται δὲ καὶ, πορ. πρὸς ἄνδρα,» ἐπὶ γυναικός, Schaef. Διον. συντ. σ. 43. 2) σημαίνει τὸ ἐνεργ. καὶ, ὑπάγω καὶ φέρω τι, ἢ τινά. ὡς ἐπὶ πράγματος παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1594. Reisig, ἢ κάμνω τρόπον καὶ εὑρίσκω τί, ἐξευρίσκω, διὰ τοῦ νοός ἐφευρίσκω, περίζω, ἢ προμηθεύω, παρέχω, πρεξενῶ, δίδω. Ἐγὼ πορεύσω χρυσὸν,» Εὐριπ. Φοίν. 996.

*(Πορεύω) ταύτον διαφέρει ὁ Σουΐδ. ἐξ Ἡροδ. 1., 48.» Ἑκάτας τῶν συγγραμμάτων,» καὶ ἑρμην· διεξήρχετο, ἀναγινώσκε τὰ γεγραμμένα· τὰ χειρόγραφα ὅμως καὶ αἱ ἐκδόσεις ἔχουσιν, ἐπιπόρα, Ἰων. ἀντὶ, ἐφεύρα, ἐκ τοῦ, ἐφεῦρον, περιεργάζεσθαι. ἀναγινώσκειν.

Πορθέω, ήσω, (τακτικός, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐκχρηστότερος, ἕτερος τύπος τοῦ πέρθω.) Καταστρέφω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, ἐρημάζω, καθαίρω, κατασκάπτω, κατακρημνίζω, διαρπάζω, λαφυραγωγῶ, ληλατῶ, προνομεύω, πόλιν ἢ χωρίον. Ξενοφ. πόλιας, τείχεα, Ἰλ. ἀγρούς, Ὀδ. πολλκ. παρ' Κριτ. 2) πολιορκῶ πόλιν τινα, Ἡροδ. 1, 162. «Τεύς καταφυγόντας διώξαντες ἐπόρθησαν πρόθυμος,» Διόδωρ. Σκ. ιε'. 4. ιά. 32. καὶ ιβ'. 37. καὶ Θεμιστοκλ. Ἐπιστ. ιδ'. 3) μεταφ. βιαίως ἁρπάζω, αἰχμαλωτίζω, ἐπὶ ἀνθρώπων. Εὐριπ. Φοίν. 573. ἢ φονεύω, κ. χ. φίλους. «Πόρας βίᾳ πορθεῖν,» βιάζω μίαν κόρην εἰς συνουσίαν, Heind. Πλατ. Ἀρωτ. σ. 340. Α Παῦ. παρακ. πεπόρθημαι, ἀντὶ τοῦ, ἀπόλωλα, εἶμαι χαμένος, δὲν ἔχω ἐλπίδα σωτηρίας· ὅθεν

Πόρθημα, τό. Τὸ ἐξωλοθρευμένον, ἠφανισμένον, λαφυραγωγημένον· καὶ = πόρθησις ληλάτισμα, καταστροφή, διαρπαγή πολεώς τινος, Πλούταρχ. εἰς Σύλλ. 16.

Πόρθησις, ἡ (πορθέω). Ἐρήμωσις, καθαίρεσις, διαρπαγή.

Πορθητής, οῦ, ὁ (πορθέω). Ὁ πορθῶν, ἐξολοθρευτής, ἀφανιστής, ὅστις διαρπάζει· ὅθεν

Πορθητικός, ή, όν. Ἱκανὸν ἔχων εἰς τὸ πορθεῖν· καταστρέφων, ἀφανίζων, διαρπάζων.

Πορθήτωρ, ορος, ὁ ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πορθητής, Αἰσχ.

Πορθμεία, ἡ (πορθμεύω). Ἡ πρᾶξις τοῦ διαπεράν ποταμόν τινα, ἢ πορθμόν, στενὸν θαλάσσης κ. τ. τ. καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πορθμέως.

Πορθμεῖον, τό, Ἰων. πορθμήϊον. Τόπος, ἔνθα διαπεράται ποταμός τις, καὶ κατὰ πληθ. παρ' Ἡροδ. 4, 12. 45., ἔνθα ὅμως ἔγινεν ὡς κύριον ὄνομα τόπου, «Πορθμηΐα τὰ Κιμμέρια.» 2) καὶ τὸ πλοῖον, ἢ πλοιάριον, βάρκα δι' οὗ διαπερῶσι τὸν ποταμόν, Ἡροδ. 7, 25. Doru. Χαρίτ. σ. 249. Ξενοφ. Ἑλλ. ε. δ. 20. 3) ὁ διδόμενος μισθὸς εἰς διαπέρασιν τοῦ ποταμοῦ ναῦλος (καλιάτικα), Λουκ.

Πόρθμευμα, τό (πορθμεύω) = πορθμεία. Διάβασις, διαπέρασις ποταμοῦ τινος, Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 1566. «Ἀχέρων πόρθμευμα,» ὁ ποταμὸς Ἀχέρων.

Πορθμεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ (πορθμεύω). Ὁ διαπερῶν τοὺς ἑδοιτέρους πέραν τοῦ ποταμοῦ, Ὀδυσ. Ψ, 187. Ἡροδ. 1, 24. ἐκγένει, ὁ αὐτὸς, ἢ καλλιπορος, ὁ καλιάτης· ὅθεν

Πορθμευτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸν πορθμέα, ἢ τὴν πορθμείαν.

Πορθμεύω, εύσω (πορθμός). Πέραν ποταμοῦ στενοῦ κ. τ. τ. περιῶ, ἐνεργητικῶς καὶ εὐθυτέρως, Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 6. «Τίς ποτ' ἄρ' ἀστὴρ ὅδε πορθμεύει,» διαπερᾷ, διέρχεται τὸν οὐρανόν· αἰσθάν. καὶ κατὰ παθ. διαθ. πορθμεύομαι, ἐμβαίνω εἴς τι πλοῖον, καΐκιον καὶ περιῶ ἐμαυτὸν πέρα, ἀφίνω καὶ μὲ περνοῦν πέραν, Ἡροδ. 2, 97. καὶ ἐν γένει, περιῶ, διαβαίνω, Εὐρ. Ἀνδρομ. «Δαίμων ὅδε, τίς λευκὴν αἰθέρα πορθμευόμενος.» 2) μεταφ. μεταφέρειν, μετακομίζειν, διαβιβάζειν. κυβαλῶ ἀπὸ ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο, φέρω ἐπὶ τὰ πρόσω, ὅθεν «πορθμεύειν πόδα, ἢ ἴχνος,» κινῶ τὸν πόδα εἰς τὰ ἔμπροσθεν, προβαίνω, προχωρῶ, πηγαίνω παρέκει, καὶ ἀλληγορ. φέρω τι ἕως εἰς τι διωρισμένον τέρμα, σκοπὸν, Εὐρ. Ὀρ. 1030. «Ὑπόμνησιν κατὼ εἰς δάκρυα πορθμεύειν,» κάμνω τὴν ἐνθύμησιν νὰ ἔσα ἐπάνω κακὰ νὰ κατανοήσῃ εἰς δάκρυα. 3) οὐδετ. κάμνω τὸ ἔργον ἑνὸς βαρκολόγου, καϊκτζῆ. «Τοῦ Ἀχέροντος ὕδωρ πορθμεύειν» (Ἀναλεκτ. β. σελ. 101.), πορθμεύει εἶναι εἰς τὸν Ἀχέροντα ποταμόν.

Πορθμήϊον, τό Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, Πορθμεῖον, Ἡροδ.

Πορθμία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Πορθμεία.

*Πορθμίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ πορθμεῖον· Καϊκάκι.

Πορθμικός, ή, όν, ταὐτὸν τῷ, Πορθμευτικός· κυρίως ὁ εἰς πορθμὸν ἀνήκων.

Πορθμίον, τό· ταὐτὸν τῷ, πορθμεῖον, σημ. 2.

*Πόρθμιον, τό, = πορθμεῖον, σημ. 3. Καϊκάκιον.

Πορθμίς, ίδος, ἡ ταὐτὸν τῷ, πορθμεῖον. Καΐκιον, πλοιάριον, δι' οὗ περᾷ τις, Εὐρ. Ἰφ. Τ. 344. Κυκλ. 361. Ὀρφ. Ἀργον. 1139. 2) ταὐτὸν τῷ, πορθμός, Διονύσ. περιηγ. 344.

Πορθμός, οῦ, ὁ (πείρω, περάω). Τόπος τις διὰ πέρασμα, ἐξαιρ. διὰ νεροῦ, καὶ ἐπειδὴ πρὸς τοῦτο συνηθ. ἔλεγον στενὰ περάματα, ἐπομ. πέραμα στενὸν γῆς, ἢ στενὸν τῆς θαλάσσης ἐν μέσῳ τῆς γῆς, ἐφ' ᾧ περῶσι διὰ σκαφιδίου εἰς τὸ πέραν, Ὀδυσσ. Δ, 671. Ο, 29. Ἡρδτ. 8, 76. 2) ταὐτὸν τῷ, Πόρος, διαπέρασμα, Σοφ. Τραχ. 571. καὶ ἀντὶ τοῦ, ναυτής, Θεόκρ. 1, 57. (περὶ τῆς ἐτυμολ. ὅρα Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. Β'. σ. 315.)

Πορία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, εὐπορία, πολλ' ἀμφ.

Πορίζω, Μέλ. ίσω (πόρος) Ἀνείγω τὸν δρόμον εἴς τι, Εἰς κίνησιν, βάδισιν, ἢ ἐπὶ τὴν ὁδὸν φέρω· εἰς καλὸν δρόμον φέρω. «Θεῶν καλῶς πορίζοιτον,» Εὐριπ. Μηδ. ταὐτὸν τῷ, εὐοδόω. ὅθεν, παρασκευάζω, τινί τι, Ἐπ. Ὀμ. 14, 10. παρέχω, συγχωρῶ τινί τι, ἐγχειρίζω, δίδω, προμηθεύω, ἐξευρίσκω, εὑρίσκω πόρον καὶ τρόπον. Πόρον, μηχανὴν, τέχνας πορίζω,» δι' ἄλλον εὑρίσκω, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, ἀποκτῶ. Παῦ. «Πορίζεταί μοί τι,» μοὶ προμηθεύεταί τι ἢ ἐγχειρίζεται. Πορίζεταί μοι μετὰ ἀπαρμφ. καὶ, τὸ, ἐμοὶ παρέχονται, ἔχω τὰ μέσα, ἢ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ··· Ξεν. Οἰκον. 7, 19. Μέτως. πορίζομαι, προξενῶ δι' ἐμαυτὸν, προμηθεύω ἐμαυτῷ, κερδαίνω, ἔχω ἀπό τινος. «Τὰ ἀναγκαῖα, τὴν τροφὴν, τὸν βίον πορίζεσθαι·» ὅθεν καὶ, ἀποκτῶ· ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τοῦ πλεονασμ. ἐμαυτῷ. β) ἐξ ἑαυτοῦ ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ προμηθεύειν τί, ὀνλ. παρέχειν, δίδειν, παρασκευάζειν. 2) ἐνεργ. παρὰ Μαθηματικοῖς καλεῖται, πορίζειν, ἐκ τῆς ἀποδείξεως συνάγειν, ἐπιφέρειν ἑτέραν ἀπόδειξιν, πόρισμα. Ἀριστοτ. Ἀναλεκτ. ὑστέρ. α'. ἔστι δὲ τὸ πόρισμα κατὰ τοὺς Γεωμέτρας ἐκ τῶν εἰρημένων συνάγειν· καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει, ἀντὶ τοῦ, ἀποδεικνύειν.

Πόρισμος, ὁ, ἡ (πόρος). Ἱκανὸς τοῦ παρέχειν, δίδειν, παρασκευάζειν, προμηθεύειν, ἢ βοηθεῖν τινα μὲ ὅσα ἔχει χρείαν, ἐξαρκεῖν, ἐπαρκεῖν· ὅθεν, δίδων πολὺν καρπὸν, εἰσόδημα, πλουσιος, ἄφθονος, Θουκ. 8, 76. ταὐτὸν τῷ, εὔπορος 2) ἱκανὸς, ἄξιος τοῦ νὰ ἐπινοῇ, ἐφευρίσκῃ, ἐξευρίσκῃ πόρους καὶ μέσα, ἐπινοητικός, ἐφευρετικός, ὅστις δύναται νὰ βοηθῇ κατὰ τινα περίστασιν, «Πόρισμος αὐτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον,» Εὐρ. Λείψ. «Ἄπορα πόρισμος,» ἐξεύμωρόν τι παρ' Αἰσχ. Προμ. 904. 3) εὔκολος εἰς, τὸ νὰ εὑρεθῇ, νὰ προμηθευθῇ. 4) παρ' Ἰατροῖς, διαχωρητός, εὑρίσκων διόδους, διεξόδους.

Πόριον, τό· ταὐτὸν τῷ, Πορεῖον. Πλοιάριον πρὸς μετακομιδὴν στρατιωτῶν.

Πόρις, ιος, ἡ, σπάνιος ποιητ. τύπος ἀντὶ, πόρτις, Ὀδυσσ. Κ. 410. Εὐριπιδ. Βακχ. 726. (1)

Πόρισμα, ατος, τό (πορίζω). Τὸ προμηθευμένον, δι' ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον, τὸ κεκτημένον, ἀπεκτημένον, κέρδος, ὄφελος. 2) παρὰ Μαθημ. ἢ ἐξ ἀποδείξεως θεωρήματός τινος προκύπτουσα, συναγομένη ἀφ' ἑαυτῆς δευτέρα συνέπεια, ἀπόδειξις, corollarium. β) = πρόβλημα, Πρόκλ. εἰς Εὐκλ. βιβλ. γ'.

*Πορισματικῶς, ἐπίρρ. (πόρισμα). Ἐν εἴδει πορίσματος.

Πορισμός, οῦ, ὁ (πορίζω). Τὸ πορίζειν, προμηθεύειν, παρέχειν, ἢ κερδαίνειν ἑαυτῷ, ἀποκτῶν, κέρδος, ὅ,τι ἀποκτᾷ τις ἢ κερδαίνει· καὶ, μόνον, ὅπερ ἐφευρίσκει τις πρὸς ἀπόκτησιν τινὸς πράγματος.

*Πορισταίον, ὀνομ. ἐπίρρ. τοῦ πορίζω. Πρέπει νὰ ἐξεύρῃ τις, εὕρῃ μέσα, ἢ νὰ προμηθεύσῃ, Ὀλυμπιοδ. Σχολ. Πλάτ. Φιλήβ. ς'. 254. Stallb.

Πορίστης, οῦ, ὁ (πορίζω) Ὁ προμηθεύων, παρέχων, κερδαίνων, ἀποκτῶν, ἐξαιρ. ὁ προμηθεύων εἰσοδήματα, ὁ πόρον προξενῶν, ὁ διδάσκων πῶς δύναται τις νὰ ἀποκτήσῃ τι· οὕτω καλοῦσι ἑαυτοὺς καὶ οἱ λῃσταί, κατ' Ἀριστοτ. Ῥητορ. γ'. 2. 10. «Καὶ οἱ μὲν λῃσταὶ πορισταὶ αὐτοὺς καλοῦσι τῶν·» ἐν Ἀθήναις ἐκαλοῦντο Πορισταί, οἱ τοὺς πόρους εἰσηγούμενοι δημαγωγοὶ ἐπὶ τοῦ ἑαυτῶν λυσιτελεῖν· ἔτι δὲ καὶ ἄρχων τις, (φρουρσιέρης), ὅστις ἐπιμελεῖται ν' αὐξήσῃ τὰ εἰσοδήματα τῆς πολιτείας (τὴν φινάντζαν). Ὁ Ἀντιφῶν συνεκφέρει τὰς ἀρχὰς ταύτας οὕτω· «Τῶν πορισταῖ, τῶν πολιτῶν, καὶ τῶν πραγτόρων, καὶ τῶν ὑπογραμματέων.» Ὁ Πτολεμαῖος Δικ. Συναγ. σελ. 5. λέγει· «Ἡ δὲ αἴσθησις καὶ ὁ λόγος διάστημα καὶ μεσότητες, ὥσπερ πορισταὶ κατὰ τὰς πρὸς τὰ ἄκρα διαδόσεις.» ὅθεν

Πορισταικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων εἰς πορισμὸν, εἰς τὸ πορίζειν δι' ἑαυτὸν ἢ δι' ἄλλους· Ξενοφ. Ἀπομνημ. γ'. σ. 6. «Τὸν στρατηγὸν εἶναι χρὴ πορισταικὸν τῶν ἐπιτηδείων τοῖς στρατιώταις·» ἢ ἔνθα πορίζεται τις εὐκόλως εἴτε χρειάζεται, ἢ παρέχων πολλοὺς πόρους, πηγὰς· καὶ, πλούσιος εἰς πόρους, μέσα, ἐπινοητικός.

Πορισταί, ή, όν (πορίζω). Πορισμένος, προμηθευμένος, ἀποκτημένος, κερδημένος, ἐπινοημένος· καὶ, εὔκολος εἰς τὸ νὰ πορισθῇ, προμηθευθῇ, ἀποκτηθῇ, κερδηθῇ ἐπινοηθῇ.

Πορκεύς, έως, ὁ (πόρκος). Ὁ διὰ τοῦ πόρκου ἁρπεύων τοὺς ἰχθύας ἁλιεύς, ψαρᾶς.

Πόρκης, ου, ὁ. Ὁ κρίκος, τὸ κρίκωμα (κρικέλι) τὸ συνεκτικὸν τοῦ ἔγχους καὶ τῆς αἰχμῆς, τὸ κρικέλι (ὅπερ ἦτο χρυσοῦν) κατὰ τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ ὁμάτου διὰ νὰ μένῃ στερεὰ ἡ αἰχμὴ, ἢ σιδηρᾶ μύτη τοῦ ὁμάτου, Ἰλ. Ζ, 320. Θ, 495.

Πόρκος, ὁ. Εἶδος ἁλιευτικοῦ δικτύου, παρομοίου τῷ, γρίφος, Πλάτ. Σοφ. 5. 2) παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττ., κατὰ Οὐαρρῶνα, ἀντὶ τοῦ, χοῖρος, ὅθεν τὸ Λατ. porcus.

Πορνεία, ἡ (πορνεύω). Ἡ πρᾶξις τοῦ πορνεύειν, ἀτέλεια.

Πορνεῖον, τό· ταὐτὸν τῷ, πορνοβοσκεῖον, πορνοστάσιον, Οἶκος ἐν ᾧ διαγωγὴν αἱ πόρναι, Ἀριστοφ. Βατρ. 113. Σφ. 1283.

Πορνεύτρια, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Πόρνη, Ἀριστοφ. Λείψ. Γεωργ. 12.

Πορνεύω, (πόρνος). Πόρνον, ἢ πόρνην ποιῶ τινά, ἐξαπλανῶ. Παθητικῶς παραδίδω ἐμαυτὸν

εἰς πορνείαν, μετέρχομαι τὴν πορνείαν, τὸ ἔργον πόρνου ἢ πόρνης.

Πόρνη, ἡ. Ἀσελγὴς γυνή, ἡ ἐπὶ μισθῷ τὸ ἑαυτῆς σῶμα εἰς πορνείαν παραδιδοῦσα, Ξενοφ. κυρίως θηλ. τοῦ, πόρνος· (πιθαν. παρὰ τὸ περνάω, καθότι αἱ ἀγοραστμέναι σκλάβαι συνείθιζον ἐξαιρ. νὰ πορνεύωσι· δύνανται δὲ κατὰ τὴν ἰδίαν ἐτυμολ. νὰ σημαίνῃ καὶ ἡ ὠνιος, ἡ πρόχειρος εἰς τὸ ν' ἀγοράζηται ἢ νὰ πωλῆται· ὅρ. καὶ, πόρνος.)

*Πόρνης, ου, ὁ, σπανιώτ. ποιητ. τύπος ἀντὶ, πόρνη.

Πορνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πόρνη. Μικρὰ πόρνη. (-υυυ, Ἀριστφ. Νεφ. 997. ἐν δὲ Βατρ. 1301. —υυ· ἀλλὰ τὸ τελευταῖον χωρίον ἔστι κιθαν· παρεφθαρμένον. ἐκτὸς εἰμὴ ἂν ἐκλάβῃ τις ἕτερον μέτον τύπον, πόρνιον, ὅρ. Daenes minor. p. 213.)

Πορνικός, ἡ, όν· ἀνήκων, ἢ πρέπων, ἴδιος εἰς τὴν πόρνην.

Πορνιογέννητος, ὁ, ἡ· ταὐτόν τῷ, νοθογέννητος, βέλτιον ὅμως τό, πορνογέννητος.

Πορνοβοσκεῖον, τό· ταὐτὸν τῷ, πορνεῖον· ἐκ τοῦ

Πορνοβοσκέω, ῶ. Μ. ήσω (πορνοβοσκός). Πόρνας βόσκω, ὅ ἐστι, πόρνας κρατῶ, ἔχω, τρέφω, καὶ δίδω αὐτὰς ἐπὶ μισθῷ, Ἀριστφ. Εἰρ. 849. ὅθεν

Πορνοβοσκία, ἡ. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πορνοβοσκοῦ, τό νὰ κρατῇ τις πόρνας, καὶ ἐπὶ μισθῷ δίδειν αὐτάς.

Πορνοβοσκιομάχαι, οἱ (μάχομαι). Οἱ τὰ πορνοβοσκεῖα ὑπερασπιζόμενοι, ἀμφ.

Πορνοβοσκός, ὁ, ἡ (βόσκω). Πόρνας ἢ πόρνους βόσκων, πόρνας κρατῶν καὶ δίδους αὐτὰς ἐπὶ μισθῷ, προαγωγός, ματτρωπός.

Πορνογενής, ἐος, ὁ, ἡ (γένος). Ἐκ πόρνης ἢ πορνείας γεγενημένος, πουτάνας υἱός.

Πορνογέννητος ὁ, ἡ (γεννάω) = πορνογενής· ἴδε πορνιογέννητος.

Πορνογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Πόρνας γράφων ἢ ζωγραφίζων. 2) περὶ πορνῶν καὶ ἑταιρίδων γράφων, Ἀθήν. συγγράφων, συγγραφεύς.

*Πορνοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ (διδάσκαλος). Διδάσκαλος τῆς πορνείας.

Πορνοκοπία, ἡ. Ἀτελγεια, ἀσωτεία συναναστροφὴ μὲ πόρνας· ἐκ τοῦ

Πορνοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Πόρνος, ἀσελγής, μετὰ πορνῶν συναναστρεφόμενος, ὁ συχνάζων εἰς τὰς πόρνας, Lobeck Φρύν. σ. 415. Κατὰ τὸν Φρύνιχον οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τούτου, Πορνότριψ, ἔλεγον.

Πορνομανής, ἐος, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Μαινόμενος διὰ τὰς πόρνας ἔχων, πολλὰ παραδεδομένος εἰς τὰς πόρνας, Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 431.

Πορνομοιχής, ἐος, ὁ, ἡ (μοιχάω). Μοιχεύων πόρνας, πόρνος, ἀσελγής, νεωτ. λέξ.

Πόρνος, ὁ. Ὁ ἐπὶ μισθῷ παραδιδοὺς ἑαυτὸν εἰς πορνείαν, ἢ ὅστις μισθόν, ἀργύριον δίδους, συμμίγνυται ταῖς γυναιξί. Θηλ. Πόρνη, ῶ· ἡ πωλοῦσα τὴν ἑαυτῆς σωφροσύνην ἢ τὸ αὐτῆς σῶμα, ἢ ἀργυρίου ἕνεκεν συμμιγνυμένη καὶ συμφθειρομένη τοῖς παρατυχοῦσι (Πουτάνα). ἐκ τοῦ πέρνω, πέπορνα τὸ πωλῶ, πιπράσκω· ἢ τὴν μίξιν πωλοῦσα· ἢ ὁ τὴν μίξιν ὠνούμενος· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. α. ς. 13. "Ὥραν ἐάν τις ἀργυρίου πωλῇ, πόρνον αὐτὸν ἀποκαλοῦσιν. καὶ τὴν σοφίαν κωλοῦντας, σοφιστὰς ὥσπερ πόρνους ἀποκαλοῦσιν.

Πορνοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Τὰς πόρνας σκοπῶν, παραμονεύων, κυττάζων ὅλως εἰς αὐτὰς, ὅστις ἔχει τὸ μάτι του πάντοτε εἰς τὰς πόρνας.

*Πορνοσύνη, ἡ, = πορνεία, ποιητ.

Πορνοτελώνης, ου, ὁ (τελώνης). Ὁ ἐκ τῆς διοικήσεως διὰ φόρου τὴν ἄδειαν ἔχων εἰς τὸ κρατεῖν δημοσίας πόρνας, ὅστις ἐλάμβανεν ἀπὸ τὴν Βουλὴν ἐν Ἀθήναις εἰς ἀρίνδαν τὸ πορνικὸν τέλος, ἤτοι τὸ δότιμον τῶν πορνῶν. Boeckh Ath. Staatshaush. 1. σελ. 317.

Πορνότριψ, ῖβος, ὁ (τρίβω) = πορνοκόπος, σχηματισθὲν ὡς τό, οἰκότριψ, παρὰ Συνεσ. Ἐπιστ. λβ'.

Πορνοφίλας, Δωρ. ταὐτὸν τῷ, Πορνόφιλος, Ἀνθολ.

Πορνόφιλος, ὁ, ἡ (φιλέω). Φίλος πορνῶν, ὁ τοὺς πόρνους ἢ τὰς πόρνας ἀγαπῶν.

Πόρνοψ, οπος, ὁ, Αἰολικ. ταὐτὸν τῷ, Πάρνοψ. Ζητ. Παρίοπες.

Πορποιέω, ῶ ήσω (πόρος, ποιέω). Πόρον, ὁδόν, δίοδον, πέρασμα ποιῶ. ἀνοίγω, κάμνω δρόμον· καὶ παρ' Ἰατροῖς ἀνοίγω τοὺς πόρους, ὅθεν

Πορποιία, ἡ· ἡ τῶν πόρων δίοδος, ἀνοιξις, τὸ πόρον, δρόμον ποιεῖν, κάμνειν· καὶ ἡ ἀνοιξις τῶν πόρων τοῦ σώματος. »Τῇ διὰ ὅλου τοῦ σώματος πορποιΐᾳ (Κλήμ. Παιδαγ. γ'. 9.), διὰ τῆς ἀνοίξεως τῶν πόρων καθ' ὅλον τὸ σῶμα.

Πόρος, ὁ (πείρω, πορεῖν, περάω). Ὁ δρόμος, τὸ πέρασμα διάτενος ποταμοῦ μὲ τὰ ποδάρια, ὅθεν καὶ, πέρασμα, ῥηχὸν νερόν, ῥηχότοπος, vadum. »Πόρος Ἀλφειοῖο ποταμοῖοιο, Ἰλ. Β, 592. Ξ. 453. Φ, 1. »Πόρος Ὠκεανοῖοιο, Ἡσ. Θ. 292. ἔτι δὲ τὸ πέρασμα, τὸ ὁποῖον κάμνει τις διὰ σκαφιδίου ἐπὶ τοῦ ὕδατος ποταμοῦ τινος εἰς τὸ πέραν· διάβασις, διαπερατὶς τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐντεῦθεν ἡ γέφυρα, Ἡροδοτ. 4, 136. 140. 7, 10, 3. 8, 111. ὡσαύτως καὶ ἡ διάβασις διὰ παντὸς ἄλλου ὕδατος, ἐξαιρ. διὰ θαλάσσης, στενόν τι μέρος, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου συνείθιζον νὰ περάσι διὰ μέσου ἢ ἐπάνω, ἄρα, στενὸν θαλάσσης, = περθμός· ἐν γένει, τόπος, ἁρμόδιος εἰς περάσιν, διέβασιν, Ἡρόδ. 8, 115. καὶ ἐντεῦθεν ἡ θάλασσα, διὰ τὸ ἐπ' αὐτῇ διέρχεθαι καὶ διαβαίνειν εἰς τὸ πέραν, ὁ δρόμος τῆς θαλάσσης, Πινδ. Νεμ. 4 87 Κατὰ πόρον μὲν οἱ πεζοί, οἱ ἱππεῖς δὲ διεξελαύνοντες τὸν ποταμόν· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Θουκυδ. 1, 120. »Οἱ ἐν πόρῳ κατῳκημένοι, οἱ ἐν τῇ παραθαλαττίᾳ κατοικοῦντες, οἵτινες διὰ τοῦ ἐμπορίου εὐκόλως δύνανται ἔχειν τὰς πρηγματείας των· ὅπου ὁ Σχολ. λέγει. »Πόριν δὲ καλεῖ τὰ ἐμπόρια· τοιουτον καὶ τὸ ἐν ς. 48. ὅπου σύγκειται καὶ τὸ. »Ἐν προσβολῇ. ὅθεν »Πόροι ἁλόων, οἱ δρόμοι, καὶ τρίβοι τῆς θαλάττης, Ὀδ. Μ. 259. πρβ κέλευθος. 2) Ἔξοδος, τρύπα πάπα, δι' ἧς ἐξέρχεταί τις, δίοδος, Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 19. καὶ 2, 4, 17. Ἐξαιρ. παρ' Ἰατροῖς, πόροι, αἱ μεκραὶ ὀπαὶ, δι' ὧν ἐξέρχεται ὁ ἱδρὼς καὶ ἡ ἀθηλος ποιότ. 3) μεταφ. τρόπος καὶ μέτον εἰς ἐπίτευξιν σκοποῦ τινος, Ἡρόδ. 2, 2. 3, 155. μέσον πρὸς ἀπόκτησιν τινὸς πρᾶγματος, ἢ κατόρθωσιν, βοηθητικὸν μέτον. »Πόρος ὁδοῦ, τὸ μέσον, δι' οὗ δυναταί τις νὰ διελθῇ δρόμον τινά, Ἀριστφ. Εὐρ. 125. ἐξαιρ. μέτον πρὸς ἀπάντησιν τῶν ἐξόδων, εἰτοδήματα, συνηθῆ προσόδοι, εἰτοδήματα μιᾶς πολιτείας, Ξεν. περὶ πορων. 4) τὰ νήματα, αἱ κλωστὰι τῶν νεύρων· καὶ αἱ κλωστὰι, τὰ νήματα, εἰς τὰ ὁποῖα κρέμνται αἱ σχάδονες, χρυσαλίδες μερικῶν ἐντόμων.

Πορπάζω, Μέλ. ἄσω (πόρπη). Μετὰ πόρπης συνάπτω, συνδέω, στερεόω, θηλυκόνω.

Πορπαλίζω, Μ. ίσω (πόρπαξ) Πιάνω τι ἀπὸ τὴν χειρολαβίδα καὶ τὸ κρατῶ σφικτά. Ἐξαιρ. πιάνω τὴν ἀσπίδα ἀπὸ τὸν πόρπακα καὶ τὴν φορῶ. ὡσαύτως καὶ κατὰ μετ. διαθ. ὅθεν διαπορπαλίζω, ἐμβάλλω τὴν χεῖρα διὰ τοῦ πόρπακος, καὶ οὕτω κρατῶν τὸν πόρπακα τῆς ἀσπίδος, διοικῶ αὐτήν. »Πορπακισμένοιν, τὴν ἀσπίδα διὰ τοῦ πόρπακος λαβὼν ἔφερε, Ἀριστοφάν. Λυσ. 106.

Πορπακοφορέω, ῶ Μ. ήσω (πόρπαξ, φέρω) Τὴν ἀσπίδα φέρω, κρατῶ διὰ τοῦ πόρπακος, Σχόλ. Βισέτ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 105.

*Πόρπαμα, ατος, τό (πορπάω). Τὸ διὰ τῆς πόρπης θηλυκωμένον, κρεμασμένον ἢ στερεωμένον ἱμάτιον· 2) = πόρπη.

Πόρπαξ, ακος, ὁ· ἡ λαβή (τὸ χερούλιον). Ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπιάνε τις τὴν ἀσπίδα διὰ νὰ τὴν διοικῇ, ἄλλωι κρίκος· πιθανὸς κρικάκι ἐκ μετάλλου κατὰ τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῆς ἀσπίδος, τὸ ὁποῖον ἐδύνατό τις καὶ νὰ ἀφαιρῇ (τὸ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος πρόσθημα, δι' οὗ τὴν χεῖρα διείρου) ἢ, ὁ ἀνοχεὺς τῆς ἀσπίδος, εἰς ὃν ὁ πήχυς ἀνίεται· ἔτι δὲ καὶ = ὀχάνη, ὄχανον· 2) μέρος τῶν σκευῶν τοῦ ἵππου (τῶν χαμούρων), πιθαν· οἱ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου ἱμάντες, ἢ μέρος τι τῶν λωρίων τοῦ χαλινοῦ, Εὐρ. Ῥῆς. 314. (παρὰ τὸ, πόρπη, ὡς τὸ, πύνδαξ παρὰ τὸ πύνδος, ὕσσαξ παρὰ τὸ, ὕσσος κ. τ. τ.)

Πορπάω, άσω, Ἰων. ήσω. Παθ. παρακ. πεπόρπαμαι, Ἰων. —ημαι, Lob. Φρυν. σλ. 203. = πορπάζω, Ἡρόδ. (ῶ, ᾶσω, Αἰσχ Προμ 61.)

*Πόρπη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, περόνη, δι' ἧς συνείδεον τὴν χλαμύδα ἐπὶ τοῦ ὤμου (Bhula), καὶ κυρίως ὁ κρίκος αὐτός, ὁ χαλκᾶς τοῦ ὀργάνου, ἐφ' ᾧ στερεοῦται ἡ περόνη· καθόλου δὲ, θηλυκωτήριον (φιοῦμπα), πορόνη, κ. τ. τ. δι' οὗ διαπερῶνται τὰ ἄκρα τῶν φορεμάτων καὶ στερεοῦνται, ἐξαιρ. ἐπάνω τῶν ὤμων, ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν γυναικείων ἱματίων, Ἰλ. Σ, 401. Ἐμν. Ἀφροδ. 164. Κατὰ τὸν Πολυδεύκ. ζ. 54. ἡ μὲν πόρπη ἔκειτο ἐπὶ τοῦ στήθους, ἡ δὲ περόνη ἐπὶ τῶν ὤμων· (ἀναμφιβόλως παρὰ τὸ, πείρω, περάω, ὅθεν, πόρπαξ) ὅθεν

Πορπηδόν, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῆς πόρπης, ὡς ἡ πόρπη

Πόρπημα, τό (πορπάω). Ἰων. ἀντὶ πόρπαμα, = πόρπη, καὶ, τὸ διὰ τῆς πόρπης ἐπὶ τοῦ σώματος στερεούμενον ἔνδυμα.

Πορπόω, ῶ, = πορπάω, πορπάζω, ὅθεν

Πόρπωμα, τό, = πόρπαμα.

Πόρρω. ἐπίρ. Ἀττ. ἀντὶ πρόσω. Ἔμπροσθά, εἰς τὰ ἔμπροσθεν. παρεκεῖ, ἐπέκεινα· μακρὰν ἔμπροσθαμον· πολλὰ ἔμπροσθε· μακρυά· πολλὰ μακρυά, μακρέν· καὶ μετὰ γεν., τινός, μακρὰν ἀπὸ τινος, λατ. porro »Πόρρω τινος πράγματος εἶναι, εἶμαι ἀνέδεος τινὸς πράγματος, Ἱππκρ. β) σπανιώτερον ἐπὶ χρόνου, παρέκει, μακρότερον, ἀκόμη περισσότερον, παρέκει, τοῦ λοιποῦ, ὕστερον, τὸ ἀπὸ τούδε, Πλατ. Συμπ σλ. 176. Δ. ὅθεν Συγκρ. ἐπίρρ. πορρωτέρω, ἐμπροσθέστερον, μακρυνότερον· καὶ κατὰ τὸν Ἀττικιστὴν, Α. Β. σλ. 111. 14. καὶ πορρώτερον, παρὰ Δημ., παρ' ᾧ μέντοι νῦν οὐχ εὑρηται παράδειγμα· ἐπιθ. πορρωτέρος. ὑπερθ ἐπίρρ. πορρωτάτω, ὅτον τὸ δυνατὸν μακρυά, ἐπιθ. πορρωτάτος, ἰσοδύναμον ἐστι τό, πρόσω, (Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ, πρόσω καὶ τὸ ἐπὶ πρόσω, ἀνεκτιρρήτως ὁ ἀρχαιότατος τύπος, ὅστις ἀποδεικνύει τρανῶς καὶ τὴν παρωγὴν τοῦ πόρρω, πόρσω ἐκ τοῦ πρό, Βουττμ Ἑλλ Γραμμ Β. σλ. 284. καὶ παρ' Ἡρόδ. εὐχρηστότερος ὁ τύπος, πρόσω, ἅπερ ὀρθ.)· ὅθεν

*Πόρρωθεν, ἐπίρρ. Ἀπὸ μακρὰν, μακρόθεν· συγκρ. πορρωτέρωθεν, περισσότερον ἀπὸ μακρὰν, ἀπὸ μακρυότερον ἔτι μέρος· »Οὐ πόρρωθεν, οὐ πρὸ πολλοῦ, Συνέσ.

*Πόρρωθι, ἐπίρρ. κινήτως εἰς τόπον. Μακρὰν, μακρυά, εἰς μακρυνὸν μέρος.

Πορρώτατος, η, ον. Πολλὰ μακρυσός. «Πορρώταται, ἐπίρρ. = πορρωτάτω.

*Πορρωτάτω, ὑπερθ. ἐπίρρ. τοῦ πόρρω.

*Πορρώτερος, α, ον. Πλέον μακρυσός. Πορρώτερον, ἐπίρρ. = πορρωτέρω.

*Πορρωτέρω, συγκρ. ἐπίρρ. τοῦ, πόρρω. Μακρότερον, πλέον ἐμπροσθεν καὶ ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ, ἀρχαιότερον· «Πορρωτέρω τῆς φήμης προβήναιμι, προκόπτω περισσότερον κατὰ τὴν ὑπόληψιν, ἀποκτῶ περισσοτέραν φήμην. ὑπόληψιν, λαβ. «Πορρωτέρω τῆς ἑβδόμης (Ἐκκλ.), ἐπέκεινα τῆς ἑβδόμης ἡμέρας, κατὰ λέξιν, μακρότερον παρεξ τὴ ἑβδόμη ἡμέρα. «Ὁ πορρωτέρω, ὁ μακρότερον ὢν· «Τὰ πορρωτέρω, τὰ μακρυκότερα ἢ ἀρχαιότερα πράγματα.

*Πορρωτέρωθεν, ἐπίρρ. (πορρωτέρω). Ἀπὸ μακρότερον· ἀπὸ περισσοτέρου καιρόν.

Πορταίνω, ανῶ, = πορτύνω. Κάμνω τι νὰ περάσῃ ἀπ' ἐμοῦ εἰς ἄλλον, ἄρα παρέχω, δίδω, ἐγχειρίζω, προσφέρωτι, ἀφ' οὗ τὸ διατάξω ἢ ἑτοιμάσω. ὅθεν καὶ, ἐπιμελῶς μεταχειρίζομαι, περιποιοῦμαι, θάλπω, προνοιαν ποιοῦμαι τινός, θεραπεύω, τρέφω, ἀνατρέφω, π. χ. βρέφος, Πινδ. Ὀλ. 65Δ. ἔτι δὲ, τιμῶ, σέβομαι, λατρεύω, π. χ. δαίμονα, Ἀπολλ. Ῥ. 1. 719. ἐν γένει, ἐπ' ἀκριβὲς καὶ ἐπιμελῶς καὶ κατὰ τάξιν διατάττωτι, κοσμῶ, εὐτρεπίζω. ὅθεν ἀμεταβ. Πορταίνει κατὰ δώματαν, διατάττων τὰ ἐν εἴδει οἰκονομῶ. Τρν. Ὀμ. Δήμ. 156. πρβ. καὶ πορτύνω.

Πόρσιον, ἐπίρ. τοῦ συγκρ. τοῦ πόρσω, = πορρωτέρω, Πινδ.

*Πόρσιστα, ποιητ. ὑπερθ. ἐπίρρ. τοῦ πόρσω, ἀντὶ, πορρωτάτω, Πινδ. Νέμ. 9, 60.

Πορσύνω, Μ. υνέω, ἢ συνιερ. - υνῶ (ΠΟΡΩ). Παρέχω, δίδω, προσφέρω, ἐγχειρίζω τὸ προδιαταχθὲν ἢ προετοιμασθὲν μοι ἢ προνοηθέν μοι. «Τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πορτυνε καὶ εὐνήν (Ἰλ. Γ, 403. καὶ Η, 347.)», ἢ συζυγος τῷ ἔδωκεν, ἑτοιμάσασα πρότερον κρεββάτι καὶ στρῶμα· καὶ «Κεῖνον πορτυνέουσα λέχος (Ἰλ. Γ, 411)», διὰ νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ κρεββάτι του, παρ' Ὁμ. ἀεὶ κατ' εὐφημισμὸν, ὅστε πορτύνειν λέχοιν, ἀντὶ τοῦ, συγκοιτάζεσθαι, συγκαθεύδησαι. ἐπὶ συζύγου, ἥτις ἑτοιμάζει τὴν στρωμνὴν διὰ τὸν ἄνδρατῆς καὶ συγκοιμᾶται μετ' αὐτοῦ· οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ἀπολλ. τῷ Ῥοδίῳ καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ ἐπὶ γυναικῶν δούλων (σκλάβων) ἢ παλλακίδων, αἵτινες ἑτοίμαζον τοῖ δεσποτῆ των τὴν στρωμνὴν καὶ ἐκοιμῶντο παρ' αὐτῷ, περὶ οὗ ὅτε Θεόκρ. καὶ Εὐριπίδ. «Στορέσαι, καὶ, ὑποστοιβάσαι, λέχος τινὶ», εἶπον. ὅρ. Heyne. Ἰλ. Τ. Δ'. σ. 539. 2) ἐν γένει, διατάττω, ἀμῶ, κοσμῶ, ἑτοιμάζω, εὐτρεπίζω, παρασκευάζω, προετοιμάζω, ἐπιμελοῦμαι, νοέω, δαίτα Πινδ. Ὀλ. 269. Ἰσθμ. 3, 105. «Τὰ τοῦ θεοῦ», Ἡροδ. 9, 7. «Κατὰ τοῖς πολεμίοις, τὰ ἐπιτήδεια πορσύνωσιν, Ξενοφωντ. ζ. ε. 15. «Ὡς δὲ τὸ τοῦ ποταμοῦ οὕτως ἐπορσύνετον, ὡς δὲ ἡ διάβασις τοῦ ποταμοῦ οὕτως ἡτοίμαστο. Ὁ Ἡσύχ. ἔτι ἀναφέρει ἐκ Σοφοκλέους «Πορτύναται», ἀντὶ τοῦ, ὁδεύεται· καὶ ἔτι ἔχει «Πορσύνων, ἐρεθίζων. 3) ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐπιμελῶς μεταχειρίζομαί τινα, περιποιοῦμαι, ἀνατρέφω, ὡς τὸ, θεραπεύω, τρέφω, π. χ. τέκνον, ἢ ἄρρωστον, ἢ πληγιαρίον· ἔτι δὲ, τιμῶ, λατρεύω, μετ' εὐλαβείας μεταχειρίζομαί τινα, Ἀπολλ. Ῥ. «Θεὸν ὡς πορτυνέουσιν, θεραπεύουσι. 4) καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἔχω δια τιμῆς, τιμῶ τι, παρατηρῶ, π. χ. «Τῶν δὲ Ὁμήρου καὶ τόδε ῥῆμα πορτυνεν, ἐκ δὲ τῶν ἀποφθεγμάτων, ἐκ τῶν τοῦ Ὁμήρου σημαίωσαι καὶ ταῦτα Πινδ. Πύθ. 3, 484., ἐνθα ἐφαρμόζει ὁ Πινδ. τὸ ἐν Ἰλ. Ο, 207. ῥητόν. (Ὁ τύπος πορτύνω συγχέεται πολλὰ, μετὰ τοῦ ἰσοδυνάμου πορσύνω, ἀλλ' ὁ τελευταῖος τύπος ἀγνοεῖται παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις Ἕκοπ. καὶ αὐτοῖς τοῖς Ἀττ., ἀμφότεροι δὲ παρὰ Λογογρ. πολλὰ σπάνιοι. ἐνεστ. υνω, μέλ. υνῶ.)

Πόρσω, ἐπίρρ. = πόρρω, πρόσω, Πινδ. συγκρ. πορσωτέρω καὶ παρὰ Πινδ. πόρτιον, ὑπερθ. πορσωτάτω, παρὰ δὲ Πινδ. πόρσιστα. (Κατὰ τοὺς Γραμματ., οὗτοι οἱ τύποι ἦσαν Αἰολ., εὑρῆναι δὲ τὸ πόρσω καὶ παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 179. 224. καὶ ἀλλαχοῦ ἐσχηματίσθη ὡς τὸ, θάρσος καὶ θράσος, καρδία καὶ κραδία, κόρτος καὶ κράτος.) ταὐτὸν τῷ, Πόρρω. ὅθεν τὰ Συγκριτ. Πορσιον, καὶ, Πορσωτέρω· καὶ τὰ Υπερθετ. Πορσωτάτω, καὶ, Πορσώτατα.

Πορτάζω, ἄσω (πόρταξ). Δαμαλίζομαι, εἶμαι προπέτης καὶ ἄπαιστος ὡς οἱ μόσχοι, οἵτινες πηδῶσι, τριγῶσι, vitulari, Ἡσύχ.

*Πορτάκιον, τό, ὑποκ. πόρταξ, Ἡσύχ.

Πόρταξ, ακος, ὁ, ἢ = πόρτις. Μόσχος, μοσχάριον, νέα ἢ νέος βοῦς, δαμάλιον, ἢ δάμαλις, Ἰλ. Γ, 4. «Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὡς τε περὶ πόρταξι μήτηρ».

Πορτί, πρόθ. παρὰ Κρητὶ ἀντὶ τοῦ Δωρ. προτί, ἢ κοιν. πρός. Σώζεται μόνον ἐν ἐπιγρ., Κοεν. Γρηγ· σελ. 235.) ε)

Πόρτις, ιος, ἢ· ταὐτὸν τῷ, πόρταξ. Νέος ἢ νέα βοῦς, δάμαλις, δαμάλιον, Ἰλ. Ε. 162. Ὕμν. Δήμ. 174. ἐν γένει, νέον ζῶον, ὡς παρ' Ὀρφ. Ἀργ. «Κεραὴ πόρτιος, ἢ ἔλαφος, τὸ ἐλάφιον. καὶ μεταφ. νέα κόρη, νεᾶνις, νεα γυνή. (ἐνίοτε, σπανιώτατα μέντοι, γράφεται καὶ ἀρσ. ὁ πόρτις, νέος ταῦρος, καὶ, νεανίας, Αἰσχ. Ἱκετ. 41. 326.) ὅθεν

Πορτιτρόφος, ὁ, ἢ (τρέφω). Πόρταχας, ἤτοι νέους μόσχους καὶ νέας δαμάλεις τρέφων, Ὅμηρ. Ὕμν. Ἀπόλ. 21. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Πορτιφόρος, ἐπ' ἀμφιβόλου τινὸς σημασίας.

Πορφύρα, ἡ. Εἶδος θαλασσίου ὀστρέου, κοχύλη, Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. δ'. 4. 2) ἐξ αὐτῆς χυλὸς, καὶ τὸ χρῶμα (τὸ ἄνθος). δι' οὗ βάπτουσι τὰ ἔρια, τοὺς μαλλοὺς· ἔστι δὲ τὸ χρῶμα τοῦτο ἐρυθρὸν (κόκκινον) καὶ λαμπρόν, ὅρα Ἀριστοτ. Ζώ. Ἱστορ. ε. 13. 3) ὁ ἐξ αὐτῆς βεβαμμένος μαλλὸς, καὶ τὸ ἔνδυμα, ὅπερ ἐφόρουν οἱ βασιλεῖς. «Πλατεῖα πορφύρα», ἢ ἐπὶ τῆς τηβέννης τῶν Ῥωμαίων πλατεῖα ταινία, latus clavus, Δημήτρ. Φαλήρ. §. 108. ὅθεν

Πορφυραῖος, εία, εῖον, σπανιώτ. τύπος, ἀντὶ, πορφύρεος, ἀμφ. κατὰ Lob. Φρυν. σελ. 147.

Πορφυράνθεμος, ὁ, ἢ (ἄνθεμος). Ταὐτὸν τῷ, πορφυρανθής, Πλουταρχ.

Πορφυρανθής, ές, ὁ, ἢ (ἄνθος). Μετὰ ἀνθους πορφύρας, ὤν, πορφυροῦς.

Πορφύρειον, τό, = πορφύριον, 2.

*Πορφύρειος, εία, εῖα, εῖον, = πορφύρεος.

Πορφύρεος, έα, ῆον, έον, Ἀττ. συναιρ. Πορφύρας χρῶμα, βαφὴν ἔχων, μετὰ πορφύρας βεβαμμένος, ἄρα, σημαίνει ποτὲ μὲν, τὸ σκοτεινὸν ἤτοι μελανοειδὲς ἐρυθρὸν, χρῶμα, βαθὺ κόκκινον, ποτὲ δὲ, τὸ καθαρὸν ἤτοι ἀνοικτὸν ἐρυθρὸν, ὡς τὸ χρῶμα τοῦ αἵματος ἢ τοῦ κερμιζίου, καὶ ποτὲ τὸ ἰοειδὲς (βιολέττο), Ὅμ. «Π. αἷμα», μελανοκόκκινον αἷμα, Ἰλ. Ρ, 361. ὅθεν «Πορφ. θάνατοιο», ὁ φοινικὸς θάνατος ἐν τῇ μάχῃ, Ἰλ. Ε. 83. Π, 334. Τ, 477. κατ' ἄλλους ἐν γένει ἀντὶ, μέλας θάνατος, ὡς καὶ «πορφυρέη νεφέλη», ἡ μελανή, Ἰλ. Ρ, 551. τὸ δὲ, «Πορφύρεον κῦμα», καὶ, πορφυρέε πορφυρῶν καὶ ὁ τὸ ἄλκα, σημαίνει παρ' Ὅμ. (Ἰλ. Α, 482. Π, 391. κτ.) οὐχὶ ἀκλῶς τὸ μελανὸν κῦμα, ἢ τὴν μελανὴν θάλασσαν, ἀλλ' ὡς τὸ, οἰδοῦν πόντος, τὴν ὑπὸ τῆς κωπηλασίας ἢ τοῦ ἀνέμου, κινουμένην, κυματιζομένην θάλασσαν, τῆς ὁποίας τὰ κύματα ἐν τῇ Μεσογείῳ ἔχουσι ὄψιν μελανήν, Voss. Virg. Georg. 4, 373. σελ. 855. πρβ. πορφύρω· καταχρηστ. δὲ, «Πορφ. κῦμα καὶ ἐπὶ κυμάτων ποταμοῦ σφοδρῶς κινουμένων, Ἰλ. Φ, 326. Κατον. συγκρ. καὶ ὑπερθ. πορφυρώτερος, πορφυρώτατος, οὐχὶ δὲ πορφυρεώτερος· πρβ. χρυσότερος συγκρ. τοῦ χρύσεος, καὶ Βουττμ. Ἑλλμ. Γραμμ. Α'. σελ. 266. (υ)

Πορφυρεύς, έως, ὁ, ἢ. Πορφυρευτής, οῦ, ὁ (πορφυρέω). Ὁ ἁλιεύς, ἁλιευτὴς τῶν πορφυρῶν, καὶ ὁ τὸ πορφυροῦν χρῶμα βάπτων, Ἡρόδ. 4, 151. Ἀριστοτ. προβλ. καὶ Λουκιαν.

Πορφυρευτικός, ή, όν. Εἰς τὸ πορφυρεύειν ἢ εἰς τὸν πορφυρέα ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος, ἰδίον τῷ πορφυρεῖ.

Πορφυρεύω, Μ. εύσω. Πορφύρας ἀγρεύω. Μέσ. Πορφυρεύομαι, βάπτω μὲ χυμὸν πορφύρας.

Πορφυρέω, ῶ. Μ. ήσω. νεώτ. ποιητ. τύποι ἀντὶ τοῦ ἀμεταβ. πορφύρω, Ἰλιαδ. Α. Π. σελ. 543.

Πορφυρίζω, Μ. ίσω. Ὀλίγον τι πορφυρεῦς εἰμί, πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα κλίνω· μιμοῦμαι τὴν πορφύραν.

Πορφύριον, τό, ὑποκορισ. τοῦ, πορφύρα. 2) ταὐτὸν, Πορφύρειον, τό, Στράβ. σ'. σελ. 1098. καὶ ταὐτὸν τῷ, Πορφυροβαφεῖον.

Πορφυρίς, ίδος, ἡ. Πορφυροῦν ἤτοι κόκκινον ἱμάτιον, ἢ ἐφάπλωμα, πέπλωμα, Ξενοφ. 2) εἶδος πτηνοῦ διαφόρου τοῦ, Πορφυρίων, Ἀριστοφ. Ὅμ. 304. κατὰ τὸν Καλλίμαχον παρ' Ἀθην. Ε'. σελ. 385. ἐνθα ὁρᾶ καὶ τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ.

Πορφυρίτης, ου, ὁ· καὶ, Πορφυρῖτις, ιδος, ἡ. Ὅμοιος, ὁμοῖα τῇ πορφύρᾳ.

Πορφυρίων, ωνος, ὁ. Εἶδος πτηνοῦ, ὡς ἡ πάρδιξ, περὶ τὰ ὕδατα διατρίβοντος, ἐκ τοῦ χρώματος παρονομασθέντος Fulica porphyrio, Λιν. Ἀριστοτ. Ζώ. Ἱστορ. β. 12. καὶ ἡ. 8. ἡ μυθώδης περιγραφὴ αὐτοῦ παρ' Ἀθην. Ε'. σελ. 388. 2) ὄνομα κύνοι τινός. 3) Γίγαντος, ὄνομα, Πινδ. 4) παρ' Ἀρτεμιδ. β'. 14. καὶ εἶδος θαλασσίου Πολύποδος.

Πορφυρόβαπτος, ὁ, ἢ (βάπτω). Μετὰ πορφύρας ἢ ἐν τῇ πορφύρᾳ βεβαμμένος, βουτημένος.

Πορφυροβαφεῖον, τό (πορφυροβάφος). Ἐργαστήριον, τόπος ἐν ᾧ βάπτουσι τὰ πορφυρᾶ ἱμάτια.

Πορφυροβαφής, ές, ὁ, ἢ, = Πορφυρόβαπτος.

Πορφυροβάφος, ὁ, ἢ (βάπτω). Τὰ πορφυρᾶ ἱμάτια βάπτων.

Πορφυρογέννητος, ὁ, ἢ (γεννάω). Παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς Συγγραφεῦσι ἐκαλεῖτο ὁ ἐν πορφυροῖς δωματίοις γεννηθείς, ὅηλ. ἐν διαστήματι τῆς διοικήσεως τοῦ πατρός του.

Πορφυροειδής, ές, ὁ, ἢ· καὶ ἐπίρ.-ειδῶς· ἢ, Πορφυροώδης, ὁ, ἢ (εἶδος). Ὅμοιος τῇ πορφύρᾳ, ἢ τῷ χρώματι αὐτῆς, ὁ πορφύρας εἶδος ἔχων, Εὐριπ.

Πορφυρόεις, εσσα. εν. ταὐτὸν τῷ, πορφύρεος. Πορφυροῦν χρῶμα ἔχων, ποτὲ μὲν τὸ βαθὺ καὶ σκοτεινὸν ἐρυθρὸν χρῶμα, ποτὲ δὲ τὸ ἀνοικτὸν καὶ καθαρὸν· καθόλου δὲ, τὸ λαμπρὸν χρῶμα ὁποιαδήποτε βαφῆς, ποιητ.

Πορφυρόζωνος, ὁ, ἢ (ζώνη). Πορφυρᾶν ζώνην ἔχων.

Πορφυρόκαυλος, ὁ, ἢ (καυλός). Πορφυροῦν καυλὸν ἔχων.

*Πορφυροκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτω). Ὁ κλέπτης πορφύρας, Διογ. Λ, 6, 57.

Πορφυρομιγής, ές, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Μετὰ πορφύρας μεμιγμένος.

Πορφυρόπεζος, ὁ, ἡ καὶ ἰδιωτ. θηλ. πορφυροπεζα (πέζα), ποιητ. Πορφυρᾶν πεζαν, οἷαν, ἡ πορφυρῶν πόδα ἔχων.

Πορφυροπώλης, ου, ὁ, ἡ· θηλ. Πορφυροπῶλις, ιδος, ἡ (πωλέω). Ὁ τὰ πορφυρᾶ ἢ πορφύραν πωλῶν, ἢ πορφύραν πωλοῦσα. ὅθεν

*Πορφυροπωλική, ἡ. Τὸ ἐμπόριον μὲ πορφύραν, Α. Βεκκ. Ἀ. σελ. 379.

Πορφυρόστρωτος, ὁ, ἡ (στρώννυμι) Μετὰ πορφυροῦ στρώματος, τάπητος κατεστρωμένος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 919.

Πορφυροσχήμων, ονος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Παρὰ Πολυαιν. δ. 3. 24. ἑρμηνεύεται ὁ πορφυρᾶν στολὴν ἔχων, μετὰ πορφύρας ἐνδεδυμένος, ὡσὰν νὰ ἔλεγε, Πορφυρόστημος.

*Πορφυρούς, ᾶ, οῦν, Ἀττ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ, πορφύρεος.

Πορφυρόω, Πορφυροῦν ποιῶ, ἢ βάπτω ἐν πορφύρᾳ, ἢ περιβάλλω, καπλατίζω μὲ πορφύραν, Γλωσσ.

Πορφύρω, υρῶ (πορφύρα). Ἐνεργητικῶς κεῖται μόνον παρὰ Νόνν. ἀντὶ τοῦ, πορφυροῦν βάπτω. 2) οὐδετ. γίνομαι ἢ βάπτομαι, πορφυροῦς, ἢ ἔχω ὄψιν πορφυρᾶν, φαίνομαι πορφυροῦς. Ἡ παλαιὰ σημασία τούτου παρ' Ὁμήρῳ ἐστὶν οὐδετέρα, λεγομένη ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ μελανοῦ χρώματος τῆς ἀνηνύτου, τεταραγμένης θαλάσσης, ὡς ἐν Ἰλ. Ξ. 16. «Ὅτε πορφύρῃ πέλαγος κύματι κωφῷ, ἠγοῦν μελαίνεται καὶ κινεῖται· οὕτω καὶ, «Κῦμα πορφύρεον», Ἰλ. Α, 482. Φ, 326. καὶ, Ἄρα τό, Πορφύρω σημαίνει κυρίως, ὡς πορφυροῦς φαίνομαι, ὅθεν ἔπεται νὰ εἰπῇ τις, ὅτι τὸ πορφυροῦν χρῶμα ἦτον βαθὺ ἐρυθρὸν, ἢ κόκκινον πρὸς σκοτεινὸν κλίνον, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ὅμηρος καὶ «Αἷμα πορφύρεον», καὶ, «Θάνατος πορφύρεος», εἶπεν, Ἰλ. Ε, 83 καὶ ὁ αὐτὸς ἐξέλαβεν ἔτι τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῆς ἀνηνύτου καὶ τεταραγμένης θαλάσσης· μεταφορικῶς καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ἀγωνίᾳ καὶ ὑπὸ φροντίδων ἀνηνύτων ἀνθρώπων, ὡς, «Πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πέφυρε μένοντι», Ἰλ. Φ 551. Ὀδ. Δ, 427. καὶ, 572. Κ 309. ὅπου ὁ Εὐστάθιος ἑρμηνεύει, ἐκυμαίνετο διαλογισμοῖς, ἐν βάθει, ἢ βαθέως διελογίζετο, καθὰ καὶ ὁ Οὐεργίλιος Αἰν. Γ. 54. «Multa agitabat animum», μεγάλως διελογίζετο, διεταράττετο ὑπὸ τῶν φροντίδων ἡ ψυχή, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Καλχαίνω. (παρὰ Σοφ. Ἀντ. 20,) καὶ βυσσοδομεύω, δι' ὃ καὶ ὁ Ἡσύχιος ἔτι ἑρμηνεύει τὸ, Πορφύροντας, διὰ τοῦ κακοτεχνοῦντας, περ ἐστὶ κακοὺς στοχασμοὺς ἔχοντες. τὸ δὲ ἀνωτέρω Ὁμηρικὸν ἐρμην. τινὲς καὶ ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ, ἡ ἀνήνυτος καρδία του ἀκίνει, ἐκυλιε, ἀπέτρεφε παντοίους διαλογισμοὺς τῇδε κἀκεῖσε· παρὰ δὲ Ἀπ. Ῥ. ἐν χρήσει οὐ μόνον ἐπὶ ἀνησύχου, ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀμηχανίᾳ οὔσης διαθέσεως τινὸς, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει, ἀντὶ τοῦ, διανοεῖσθαι, μελετᾶν, σκοπεῖν.

Πορφυρώδης, ὁ, ἡ, = πορφυροειδής.

Πορφυρώματα, τά. Τὰ εἰς θυσίαν προσφερόμενα ταῖς θεαῖς (Δήμητρί τε καὶ Περσεφόνῃ) χοίρινα κρέατα.

Πορφυρώτερος, έρα, ερον. Πλέον πορφυροῦς, ἐκ Διοσκορίδου, καὶ ὑπερθ. πορφυρώτατος, ὄρα πορφύρεος.

ΠΟΡΩ, ἀχρηστ. ἐνεστ. ἐν χρήσει δὲ μόνον κατὰ τὸν ἀόρ. β'. ἔπορον (παρ' Ὁμρ. συνήθ. πόρον ἄνευ αὐξήσεως), κατὰ τὴν μετοχ. πορών, Αἰσχ. Προμ. 954. (μέλον παρ' Ἡσυχ.), καὶ παρὰ Πινδ. Πύθ. 2, 105. κατ' ἀνάκλ. πεπορεῖν, ἀνδ' οὗ μόνοι ὁ Boekh προκρίνει, πεπαρεῖν (πόρος). Κυρίως, χάρμα νὰ περάσῃ ὀπ' ἐμοῦ εἰς ἄλλον, ὅθεν, παρασκευάζω, προμηθεύω, δίδω, παρέχω, ἐγχειρίζω, χαρίζω, πορίζω, προξενῶ, τόσον ἐπὶ πραγμάτων, δῶρα, ξενικία, τεύχεα, εἵματα, κ.τ.τ., ὅσον καὶ ἐπὶ καταστάσεων καὶ ποιοτήτων, ἰδιοτήτων, π. χ. πένθους, κακά, μαχλοσύνην, κ.τ.τ. Ὅμηρ. καὶ Ἡσίοδ. τιμήν, Ἡσ. Θ. 904. εὐχὴν, συγχωρεῖν, χαρίζειν τινί ὅ,τι εὔχεται, Ὀδ. Χ, 7. «Ἀνδρὶ παρακοίτῃ, υἱέσσι θυγατέρας πόρεν», ἔδωκεν εἰς γάμον, Ἰλ. Ω, 60. Ὀδ. Κ, 7. «Πόρεν δὲ οἱ υἱόν», τῇ ἐχάρισεν, ἔδωκεν, δηλ. ἐγέννησεν υἱὸν μετ' αὐτῆς, Ἰλ. Π, 185. «Πόρε καὶ σύ κούρῃσιν ἑπεσθαι τιμήν», ἀντὶ, ὥστε ἕπεσθαι, δὸς καὶ εἰς αὐτὰς τὴν τιμὴν, ἥτις ἀκολουθεῖ εἰς τὰς θυγατέρας τοῦ Διός, Ἰλ. Ι, 513. λέγεται καὶ, «Πορεῖν τινὰ δεῦρο, φέρω τινὰ ὧδε», Σοφ. 2) τῆς αὐτῆς πηγῆς καὶ ῥίζης ἐστὶ καὶ ὁ παρε. πέπρωμαι, ἐπὶ τῆς σημ. γίγνεταί μοί τι, τυγχάνω τινός, λαμβάνω τι, ἀπολαμβάνω, τὸ γ. πρόσπ. τοῦ παθητ. παρακ. πέπρωται, παρὰ δὲ Ἡσ. καὶ τὸ γ. τοῦ ὑπερτυντ. πεπρωτο, ἤτοι διωρισμένον, ἐπικλωσμένον ὑπὸ τῆς μοίρας, τύχης, μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. ὡς ἐν Ἰλ. Σ, 329. ἢ μετὰ τοῦ ἀπαρεμφ. ἀορ. ὡς παρ' Ἡσ. Θ. 464. 475. καὶ ἡ μετοχ. πεπρωμένος, διωρισμένος, ἐπικλωσθένος, εἱμαρμένος, δεδομένος, τινί, Ἰλ. Γ, 333. ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτικ. τοῦ πράγματος, διωρισμένος εἴς τι, Ἰλ. Ο, 209. Π, 441. Χ, 179 «Ἡ πεπρωμένη», προστακ. τοῦ, μοῖρα ἡ καὶ ἄνευ αὐτοῦ, ὡς τό, εἱμαρμένη, ἢ διωρισμένη τινὶ μοῖρα, ἢ τύχη· ὡσαύτως, ἡ τὸ πεπρωμένον, Πινδ. Ἡ λέξις ἐστὶ μόνον ποιητική. (ἄλλοτε ἐξαφοῦν τὸν παρακ. ὡς κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ, περατόω ἐσχηματισμένον.)

*ΠΟΣ, ΠΗ, ΠΟΝ, ἀχρ. ἐρωτημ. ἀντωνυμία, ἰσοδύναμος τῷ, ὅς, ἥτον, ἥ, ποῖ, ποῦ, πόθεν, πόθι, πότε, πότε, πότερος.

Ποσάκις, ἐπίρρ. (πόσος). Πόσαις φοραῖς παρὰ ποιηταῖς καὶ, ποσάκι. (ινν)

Ποσαπλᾶσιος, ία, ιον, ἢ ποσαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ (ποσός). Πόσος πολύς; ποσάκις μεγαλήτερος;

Ποσαπλῶς; ἐπίρ. (ποσος), ταὐτὸν τῷ, ποσάκις.

Ποσήπους, ποδος, ὁ, ἡ (πούς). Πόσων ποδῶν; πόσων ποδῶν τὸ μῆκος, Πλατ.

Ποσαχῆ, ἐπίρ. (ποσός). Εἰς πόσους τόπους;

Ποσαχῶς; ἐπίρρ. (ποσός). Κατὰ πόσους τρόπους; πόσων λογιῶν;

Πόσε; ἐπίρρ. (ΠΟΣ). Πρὸς ποῖον μέρος; ποῦ; Ἰλ. Π, 422. «Πόσε φεύγετε», Ὀδ. Ζ, 199. Κ, 431. εὐχρηστότερον μέντοι κοινῶς τό, ποῖ;

Ποσειδᾶν, ἄνος, ὁ, ἡ κάλλιον, Ποτειδᾶν, ἄνος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, Ποσειδῶν, Boeckh var. Lect. Πινδ. Ὀλ. 13, 5. ὅθεν

*Ποσειδάνειος, εία, ειον, καὶ

*Ποσειδάνιος, ία, ιον, Δωρ. ἀντὶ Ποσειδώνιος· ἔτι δὲ, Ποτειδάνειος, Ποτειδάνιος. (α)

*Ποσειδαόνιος, ία, ιον, = Ποσειδώνιος, ὅθεν, Ποτειδαόνιος θεός, = Ποσειδῶν, Ἑρμ. Σοφ. Ο. Κ. 1489.

*Ποσειδάων, ονος, ὁ, ἀρχαῖος τύπος, ἀντὶ Ποσειδῶν, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

Ποσείδειον, τό. Ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος· κυρίως οὐδετ. τοῦ

Ποσείδειος, εία, ειον, καὶ Ἰων. Ποσειδήϊος, ταὐτὸν τῷ, Ποσειδώνιος. Ἀνήκων, ἢ ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ποσειδῶνα, Ὀδ, Ζ, 266.

*Ποσειδέων, ονος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ, Ποσειδῶν, Ἡρόδ.

Ποσειδεών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἕκτος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἔτους. τὸ καθ' ἡμᾶς τελευταῖον ἡμισυ τοῦ Δεκεμβρίου καὶ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ Ἰανουαρίου, Πλουτ. εἰς Καίσαρ. 37.

Ποσειδεωνίς, ἡ Ποσειδωνίς, ίδος, ἡ. Πτηνὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ἄλλως, Ποσειδωνία, ἡ Ἀλκυών.

Ποσειδῶν, ῶνος, ὁ. Ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης, Nettuno, Ἰταλ. Ἡσιόδ. Θογν. 433. Ἀπολλόδ. Α. 3. Ἰδιαιτέρως δὲ τὸ στοιχεῖον τῆς θαλάσσης, τὸ τὴν θάλασσαν ἐξουσιάζον· ἢ αἰτιατ. Ποσειδῶνα, καὶ, Ποσειδῶ, (ὅρα ἐν τέλει τοῦ γ'. τόμου τὸ λεξικὸν τῶν ὀνομάτων.) ὅθεν

Ποσειδώνειος, εία, ειον, καὶ, Ποσειδώνιος, ία, ιον. Ἀφιερωμένος, ἀνήκων εἰς Ποσειδῶνα, «Ποσειδώνια, τά», πρωτοπαρ. ἱερὰ, ἑορτὴ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ, «ἡ Ποσειδωνία», τό καθιερωμένον τῷ Ποσειδῶνι πτηνὸν, ἢ Ἀλκυών.

Ποσειδώνιον, καὶ, ωνεῖον, τό, προστακτ. ἱερὸν, ταὐτὸν τῷ, Ποσείδειον. Ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Lob. Φρυν. σελ. 368. οὐδέτ. τοῦ Ποσειδώνιος, Ποσειδώνειος.

*Ποσειδώνιος, ία, ιον, = Ποσειδώνειος.

*Ποσειδωνοπετής, ὁ, ἡ (πίπτω). Ἀπὸ τοῦ Ποσειδῶνος πεσών, δηλ. προσερχόμενος.

Πόσθη, ἡ. Τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου τὸ δέρμα, ἢ ἀκροβυστία, ἤτοι τὸ ἐπὶ τῇ βαλάνῳ προὔχον δέρμα, Διοσκορ. δ'. 157. Καὶ συνεκδ. αὐτὸ τὸ τοῦ ἀνδρὸς μόριον, Ἀριστοφ. ἐντεῦθεν κατὰ παραφθορὰν ἐν τῇ συνηθείᾳ τό, κούτσα, ἢ (ἴσως παρὰ τό, πρόσθε.)

Ποσθία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, κριθή, τὸ παρὰ τῇ βλεφαρίδι γινόμενον κριθάριον, Γαλην.

Πόσθιον, ὑποκορισ. τοῦ, πόσθη, ἐξαιρετ. ἢ ἀκροβυστία, Ἀριστ. Θεσμ. 254. 515.

Πόσθων, ωνος, ὁ, ἡ, ποσθωνεύς, έως, ὁ, (πόσθη). Ὁ τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ μέγα ἔχων (φαλαρός). 2) παρὰ τοῖς Κωμικοῖς (Ἀριστοφ. Εἰρ. 1301.) ἀντὶ τοῦ, νέον παιδίον, παιδάριον· οὕτω γὰρ ὑποκοριζόμενοι ἔλεγον ἀπὸ τοῦ αἰδοίου. 4) δηλοῖ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἄφρονα, κατὰ μεταφοράν.

*Ποσιδείος, εία, εῖον, = Ποσειδώνιος, Osann syll. Inscr. 1· σελ. 164.

*Ποσίδεσμος, ὁ, κατ' ἀστεϊσμὸν εἰς παρωγωγὴν τοῦ, Ποσειδῶν ἐσχηματισμένη λέξις, Πλατ. Κρατ. σελ. 402. Ε.

Ποσιδήϊον, τό, Ἰων. ἀντὶ, Ποσείδειον, Ἰλ. Β, 506. κυρ. οὐδέτ. τοῦ

*Ποσιδήϊος, ίη, ίον, Ἰωνικ. ἀντὶ Ποσείδειος. «Ἅλσος Π.», ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ποσειδῶνα, Ἰλ. Β, 506. Ἑμν. Ἀπ 230.

Πόσιμος, ίμη, ιμον (πόσις, ἡ), ταὐτὸν τῷ, ποτίμος. Δυνάμενος ποθῆναι.

Ποσιπτερνίδες, αἱ (πούς, πτέρνα). Αἱ πρὸς τῇ πτέρνα φλέβες, Σουΐδ. ἐξ Ἱππόκρ. ἴσως ἀντὶ τοῦ, ποτιπτερνίδες, ἀν τό, ποτί, ἀντὶ τῆς πρὸς ἤτον Ἰωνικὸν, καὶ οὐχὶ Δωρικόν.

Πόσις, ίος, Ἀττ. εως, ἡ (πίνω) Τὸ πίνειν, τὸ ποτόν, ποτὸς, πόμα, τόσον ἢ πρᾶξις τοῦ πίνειν, ὅσον καὶ ὅ,τι πίνει τινὰς, τὸ ποτόν, πολλάκις παρ' Ὅμ., ὅστις συνήθ. ἀντιτάττει ἐδητὺς, ἢ, βρῶσις· ὡσαύτως καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 395. 2) τὸ συμπόσιον, ὁ τόπος, ἢ ἐν τοῖς τόποις συνουσία, Ἡρόδ. 1, 172.

Πόσις, ιος, ὁ. Ὁ ἀνὴρ τῆς γυναικός, ὁ σύζυγος, Ἰλ. Ε. 71. καὶ, Ζ, 240. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις· παρὰ δὲ τοῖς μεταγν. καὶ ὁ μνήστωρ, ὁ νυμφίος, ὁ ἀρραβωνιαστικός, Ἀριστ. Πολ. 7, 15. καὶ ἐν γένει, ὁ ἐραστής, ὁ ἀγαπητικός, Πινδ. Νέμ. 7, 140. Ὀλ. 2, 140. 6, 179. Πύθ. 4, 155. ὁ Σοφκλ. ἐν Τραχ. 550. διακρίνει τό, πόσις ἀπὸ τοῦ ἀνήρ, ἐκλαμβάνων τοῦτο μὲν ἀντὶ τοῦ σύνευνος, ὅ ἐστι ὁ μὴ κατὰ νόμον συγκοιμώμενος γυναικί, galant, ἐκεῖνο δὲ, ἀντὶ τοῦ νόμιμος σύζυγος. (Ἡ γενικὴ ποσεῖ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. πόσιος, ἡ δὲ δοτικ. οὐδέποτε πόσι, πόσει, ἀλλ' ἀεὶ, πόσει, Ὀδ. Ἐπ. πόσει, Ἰλ. Ε, 71.)

Ποσος, η, ον, ἐρωτημ. ἐπίρρ. εἰς τὸ ἀναφορ. ὅστος, καὶ εἰκονικ. δεικτ. πόσος, ἐν χρήσει δὲ ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πόσον μέγας; πόσον πελώς; ποσου ἄξιος.; πόσον ἀκριβὸς; Σεκστ.

Ποσός, ή, όν· λέγεται ἐπὶ τινος ἀδιορίστου πι-

σότητος, ἢ μεγέθους· ὅθεν, «Ἐπὶ ποτόνα, ἕως εἰς τινα βάθμον, ἕως εἰς τινα ἢ κίνδυνον διάστημα καιροῦ· λέγεται ἔτι καὶ, «Ἐπὶ ποτόν τινα σχεδὸν ἐκφράζεται μὲ τὸ χυδαϊκόν, κάμποσον· οὐδ. ἀπὸ ποσοῦ, ταὐτὸν τῷ ποτότης, ἡ.

Ποσοτύλλαβος, ὁ, ἡ (συλλαβή). Πόσας συλλαβὰς ἔχων, ἐκ ποσῶν συλλαβῶν συντίθεται;

Ποσότης, ητος, ἡ (πόσος). Λέγεται ἐπὶ μεγέθους, ἀριθμοῦ καὶ μέτρου.

Ποτόω, ῶ (ποσός) Ποσότητα τινὰ δίδωμι, τόκον, ἢ τόσον ἀκριβὸν κάμνω, λέγω τὴν ποσότητα, ἢ τὴν τιμὴν τόσην ἢ τόσην, ἐκτιμῶ, Θεοφρ. Χαρακτ. κγ'. «Θήκαι τὰς ψήφους, καὶ ποτοῦν αὐτὰς κατ' ἑξακοσίους, κατὰ μίαν, ἐκτιμῶν δηλ. τὴν μίαν ἀντὶ τιμῆς τῶν ἑξακοσίων.

Ποσσήμαρ, ἐπίρρ. (πόσος, ἡμαρ), ποιητ. Εἰς πόσας ἡμέρας, εἰς ποσῶν ἡμερῶν διάστημα; ἀντὶ πόσας ἡμέρας: Ἰλ. Ω, 657. ἀντὶ τοῦ, πόσον ἡμαρ:

*Ποσσίκλυτος, ὁ, ἡ (ποῦς, κλυτός), ποιητ. Περίφημος κατὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν.

Ποσσίκροτος, ὁ, ἡ (ποῦς, κρότος). Μετὰ ποδῶν πεπατημένος, κτυπημένος, κρουσμένος, Χρητμ. παρ' Ἡρόδ. 1, 66. 2) ἐνεργ. ὁ κτυπῶν τὴν γῆν ἐν τῷ χορεύειν, Ὀρφ. Ἅμν. 30. 2.

*Ποστίν, δοτ. πλητ. ἀντὶ, ποτίν.

Πόστος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, πόσος.

Ποσταῖος, αία, αῖον (πόστος). Ποίαν ἡμέραν, εἰς πόσας ἡμέρας; Σκυφ. ὡς τὸ, δευτεραῖος, τὴν δευτέραν ἡμέραν (συμβαίνων κ. τ. τ.), καὶ, τριταῖος, εἰς τρεῖς ἡμέρας, τὴν τρίτην ἡμέραν.

Ποστημόριος, ία, ιον (πόστος, μόριον). Πόσα μέρη ἐκ τούτου; τὸ ποῖον μέρος ἀπὸ τούτου; ἀντὶ τοῦ, πόστος τῷ μέρει;

*Πόστιον, τὸ, ἀντὶ, ποσῖον, οὕτω λέγει ὁ Σνεῦδης παρ' Ἀριστοτ. Θεσμ. 1188.

Πόστος, η, ον (πόσος). Ὕστερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὁ πόστος τῶν ἀριθμῶν; πόστος μετ' αὐτοὺς; ὁ πόσος ἐκ τῶν πολλῶν; Ὀδ. Ω, 288. (ἐκ τοῦ, πόσπαστος, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ, πόσος, κατὰ συγκ.)

Ποσῶς, ἐπίρρ. τοῦ ποσός. Τρόπον τινὰ, κατά τι, ὁπωσοῦν, ἐλέγον τι, ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, σκυτελῶς.

*Πότ', κατ' ἔκθλιψιν ἀντὶ τοῦ, ποτέ.

*Πότ', κατ' ἔκθλιψιν ἀντὶ τοῦ, ποτε, ἐρωτημ.

*Πότ', κατ' ἀποκ. ἀντὶ τοῦ Δωρ. ποτί, ἡ, πρός· ἐν χρήσει μέντοι, καθὼς φαίνεται, μόνον παρὰ τοῦ ἀρθρου, π. χ. πὸτ τὼ, πὸτ τῷ, τὸν, τὼς, τὸ, πὸτ τὰ. κ. τ. τ. ἀντὶ, ποτὶ τῷ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, πρὸς τοῦ, κ. τ. λ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 732. 751. 783. Θεόκρ. 15. 70. «Πὸτ τάδε, εἰς τὰς Λακων. πολιτικὰς συγγραφὰς παρὰ Θουκυδ. 5, 77. 79. ἄρα οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς, παρβ. Reiz de asc. incl p. 40. Πολλοὶ σοφοί, π. χ. ὁ Κοεν Γρηγ. Κορ. σελ. 233. καὶ ὁ Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. β'. σελ. 297. γράφουσι πρόθεσιν καὶ ἄρθρον εἰς μίαν λέξιν, ποττῷ, ποτταν, κ. τ. τ., ὅπερ ὅμως ἀξίου σφαλερὸν εἰς καὶ τὰ ἐκ πολλῶν ἀπηρχαιωμένων ἀμπεδίον, κακκεφαλῆς, καρρῶν, κ. τ. τ. παρβ. ἀμ, κάκ, κάπ, πάρ.

*Πότα, ἐπίρρ. Αἰολικ. ἀντὶ ποτε, ὡς τὸ, ὅτα ἀντὶ, ὅτε.

*Πότεγε, Δωρ. ἀντὶ, πρίταγε, Θεόφρ. 1, 62.

*Ποτάγω, μέλ. ξω, ἀόρ. ποτήγαγον, κ. τ. λ. (ποτὶ, ἄγω), Δωρ. ἀντὶ προτάγω.

Ποταγωγίς, ίδος, ἡ. Θηλυκὸς κατάσκοπος, γυνὴ κατάσκοπος, ὅθεν, ποταγωγίδες ἐν Σικελίᾳ ἐλέγοντο γυναῖκες τινὲς κατάσκοποι καὶ ὠτακουσταὶ τῶν τυράννων, Ἀριστ. Πολιτ. 5, 9, 3. ἐνθα ὅμως ὁ Σνειδέρος προτείνει, ποταγωγίδης, ου, ὁ. Ὁ Πλουτάρχ. ἀντὶ τούτου προταγωγεῖς καὶ προταγωγίδας, ἔχει, ἐκ τοῦ πρὸς, ἄγω, καὶ ὁ Ἡσύχ. ποδαγωνίδες· ὁρᾶ προταγωγεύς, προταγωγίδης.

Ποταείδω, μέλ. -ασω, Δωρ. ἀντὶ, προταείδω.

Ποταινί, ἐπίρρ. Πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου, πρόσφατος, ταὐτὸ τῇ στιγμῇ· ἐκ τοῦ

Ποταίνιος, ία, ιον, καὶ, ὁ, ἡ (αἶνος, ποτὶ, ἀντὶ τῆς πρὸς) Πρόσφατος νέος, καινός, μεταφ. ἔκτακτος (extraordinaire), ἄτυ εἰθισμένος, ἀπροσδόκητος, ἀνήκουστος, ἀλλόκοτος, Ἑρρ. Σοφ. Ἀντ. 849. Αἰσχ. Προμ. 102. ἐν γένει, τὸ ἐναντίον τοῦ ξηρὸς, ἀρχαῖος, συνήθης, ὡς τὸ, πρόσφατος ἀπ' ἐναντίας τοῦ, παλαιόκοτος. (ἐνίοτε ἐν χρήσει ὡς τρισύλλαβον, Seidl. dolim. p. 93.

*Ποταινός, ή, όν, = ποταίνιος, ἀμ.

Ποτᾳμείβομαι, Μ. -αμείψομαι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προσαμείβομαι.

Ποτᾳμίος, εία, εον (ποταμός). Ἐκ τοῦ ποταμοῦ ὤν, ἢ εἰς τὸν ποταμὸν ἀνήκων, ποταμίσιος.

Ποταμέλγω, μέλ. ξω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προσαμέλγω. Ἠχθητ. προσέτι γάλα δίδωμι, Θεόκριτ. ε. 26.

Ποτᾳμηγός, ὁ, ἡ (ἄγω). Ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ἀγόμενος, φερόμενος, ἢ συρόμενος, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ πλέων, ἐπὶ πλείων, καὶ σκαφιδίων.

Ποτᾳμηδόν, ἐπίρρ. (ποταμός). Δίκην ποταμοῦ, ὡσὰν ποταμός.

*Ποταμήϊος, ίη, ιον, Ἰωνικ. καὶ ποιητ. ἀντὶ, ποτάμιος.

Ποτᾳμηΐς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτερ. ποιητ. θηλυκ. τοῦ, ποτάμιος.

Ποτᾳμηπόρος, ὁ, ἡ (πόρος). Πόρον τοῦ ποταμοῦ φέρων, ἢ περῶν, διαβαίνων, ὑπάγων, Ὀππιαν.

*Ποτᾳμήρυτος, ὁ, ἡ, = ποταμόρρυτος. Βέλτιον παρὰ τὸ ἀρύω, ἐκ τοῦ ποταμοῦ, ἢ ἐν τοῖς ποταμοῖς ἀντλητείς, Παῦλ. Σιλ.

Ποτάμιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, ποταμός.

Ποτάμιος, ία, ιον, καὶ, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ποταμιος, Πινδ. Πυθ. 2, 12.

Ποτᾳμίσκος, ὁ, ὑποκορισμ. τοῦ, ποταμός. Ποταμάκι.

Ποτᾳμίτης, ίτου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ὑδρομπρεστής. Ὁ ζητῶν νερὰ διὰ νὰ σκάψῃ πηγάδια (σουγιολτζῆς, Τουρ.), Γλωσσαρ. Φιλοξ.

Ποτᾳμογείτων, ονος, ὁ, ἡ (γείτων). Πλησίον τοῦ ποταμοῦ οἰκῶν, ἢ ὤν, ποταμίσιος. 2) οὐσ. ὁ ποτ. φυτόν τι, παρὰ τοῖς ποταμοῖς φυόμενον. Διοσκορ. δ'. 101. Αἴλ. Ζῶων Ἱστορ. στ'. 46. potamogiton, Λιν.

Ποτᾳμοδιάρτης, ου, ὁ (διαίρω). Ὁ διαίρων, διαπερῶν τινα πέραν τοῦ ποταμοῦ, πορθμεύς, Ἀρτεμιδ. 4, 65.

Ποτᾳμόκλυστος, ὁ, ἡ (κλύζω). Κλυζόμενος, βρεχόμενος ὑπὸ ποταμοῦ ἢ ποταμῶν.

*Ποταμόνδε, ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ, εἰς ποταμόν, ὡς καὶ τὸ, οἰκόνδε, εἰς οἶκον, Ὅμ.

*Ποταμόρρυτος, ὁ, ἡ (ῥέω), ποιητ. Διερρεόμενος ὑπὸ ποταμῶν ἢ ποταμοῦ. 2) ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, ἢ μετὰ τοῦ ποταμοῦ, ἢ ὡς ποταμὸς ῥέων.

Ποτᾳμός, οῦ, ὁ. Κάθε ῥεῦμα νεροῦ, καὶ ἐντεῦθεν τὸ σύστημα τῶν ὑδάτων. τὸ διὰ μεγάλου τινὸς αὐλακος ἀενάως φερόμενον, καὶ τέλος εἰς θάλασσαν ἐκβαλλόμενον, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. Παρ' Ὅμ. «Ποταμόνδε», εἰς τὸν ποταμόν. 2) ὡς κύριον ὄνομα, ὁ θεὸς Ποταμός, Ἰλ. Τ, 7. 73. Φ, 13. καὶ ἀλλαχοῦ (πιθαν. παρὰ τὸ, πίνω, πότος, ποτίζω, ἀρχ. κυρίως οὐχὶ τόσον τρεχάμενον νερόν, ὅσον, πότιμον, γλυκὺ ὕδωρ, ἀντίθετ. τῷ ἁλμυρῷ τῆς θαλάσσης ὕδατι, μ' ὅλον ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις Γεωγράφοις λέγεται καὶ ἡ μεγάλη ἐξωτερικὴ θάλασσα, ποταμός· ὁρᾶ Ὠκεανός.)

Ποτᾳμοφόρητος, ὁ, ἡ (φορέω). Ὑπὸ ποταμοῦ φερόμενος, ἢ ἀπαχθείς, συρθείς.

Ποτᾳμόχωστος, ὁ, ἡ (χώννυμι). Ὑπὸ ποταμοῦ χωσθείς, ἤτοι σουπωθείς ἢ ἐπισωρευθείς ὁ.ὰ τῆς τοῦ ποταμοῦ λάσπης, ἢ διὰ τῆς ἐπάνω χύτεως ποταμοῦ πλυθείς, Διόδ. Σικελ.

Ποτᾳνός, ά, όν. Δωρ. ἀντὶ, ποτηρός, Πινδ. Boeckh V 1. Νεμ 4, 77. καὶ Εὐριπ. Ἑλλ. 1209. ἐνθα καὶ, «Ποτανοὶ δολιχαύχενες», καὶ, «Δίρυκες», οἱ γερανοί.

Ποτάομαι, ῶμαι, μέλ. ήσομαι, ἀόρ. ἐποτήθην, Ἑπικ. καὶ ποιητ. ἀντὶ, πέτομαι. Ποτῶ, Ἰλ. Β, 462. Γμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 509. παρακμ. πεποτήμαι, Ὀδυσ. Λ, 222. καὶ μετὰ σημαν. ἐνεστ., ἀντὶ τοῦ, διαπελῶ πετῶν, εἶμαι εἰς κατάστασιν τοῦ πετᾶν, γ. πληθ. παρακ. πεποτήκασι, Ἰλ. Β, 90. Ἑπικ. γ. προσπ. ὑπερσυντ. πεπότητο, Ἡσ. Ἀσπ. 148. Lob. Φρυν. σελ. 581. Τὸ, πεποτήμαι ἐστὶ καὶ Ἀττ. τὸ δ. Δωρ. ποτοῦμαι ἔχει ὁ Εὐριπ. καὶ τὸν Δωρ. ἀόρ. ἐποτήθην ὁ Ἀριστοφ. — Παρὰ τοῖς Ἑκατ. εὑρῆται καὶ, ποτέομαι.

Ποτᾳπός, ή, όν, καὶ ἐπίρρ. ποταπῶς· ἴδε ποδαπός. 2) εὐτελής, ἄχρειος, ἀφελότιμος, οὐτιδανός, ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Ποταυγάζω, Δωρικ. ἀντὶ, προταυγάζω.

Ποτανλέω, ῶ, Δωρικ. ἀντὶ, προταυλέω.

Ποταῷος, ῶα, ῶον, Δωρικ. ἀντὶ, πρωῖος, Θεόκριτ.

Πότε; ἐπίρρ. ἐρωτ. Εἰς τίνα καιρόν; πότε, ποῖον καιρόν; Ἰλ. Τ, 227. Ὀδ. Δ, 642. «Πότ' ἄρα», = ἄρα ποτε, Εὐριπ. Ἴων. 517. Herm. Σοφ. Ο. Κ. σελ. ιη. (ἀνήκει εἰς τὸ πρωτότυπον πος.)

Ποτέ (ἡ συνήθ. ὡς ἐγκλιτ. ποτε), ἐπίρρ. ἐπὶ ἀορίστου χρόνου λεγόμενον, ὡς τὸ τῆς συνηθ. Ἐνίοτε, μίαν φορὰν, ἕνα καιρὸν τόπον ἐπὶ παρεληλυθότος, ὅτον καὶ ἐπὶ μέλλοντος χρόνου, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐξαιρετ. οὐδέ ποτε καὶ, μηδέ ποτε· ἐνίοτε προσκείται καὶ τῷ ἐνεστ., ὅτε οὗτος σημαίνει παρωχημένον χρόνον, Εὐρ. Ἑλ. 416 Βάκχ. 2 «Ἤδη ποτε», τέλος πάντων μίαν φορὰν, ἢ ἐνίοτε, «Ποτὲ μὲν —, ποτὲ δὲ —, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, μεριμνᾷς μὲν φροῦς, ἢ ἐνίοτε μὲν — μεριμνᾷς δὲ φροῦς, ἢ ἐνίοτε δὲ — Ἐρωτηματικῆς οὔσης τῆς προτάσεως, ἐπιτείνει αὐτὴν, ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν, βέβαια, καὶ βέβαια, μόνον, Πορτ. Εὐρ. Ὀρ. 209. Πολλάκις προτάσσεται ἀρνητικὸν μόριον, ὄρα οὐποτε καὶ μήποτε, οὐδέποτε, οὐδεπώποτε κ. τ. λ. Ἐνίοτε ἔστιν ἀρκτικὸν προτάσεως ὡς ἐγκλιτ. καὶ ὅτε πάσχει πρὸ φωνήεντος ἔκθλιψιν, ἀναβιβάζει τόνον εἰς τὴν κρᾶσιν συλλαβήν του, Boeckh var. Lect. Πινδ. Νεμ. 6, 43. Ἀριστοφ. Σφ. 1177. Παρβ. καὶ, δήποτε, εἴποτε, ὁποτε, πώποτε. (Ἀνήκει εἰς τὸ πρωτότυπον, ΠΟΣ.)

Ποτέδραμε, Δωρικ. ἀντὶ, προσέδραμε.

*Ποτειδᾶν, ανος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ποσειδῶν, Πινδ. τὸ δέ, Ποτείδαν, Αἰολ. παρβ. Boeckh var. Lect. Πινδ. Ὀλ 12, 5.

*Ποτείδας, α, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ποσειδῶν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 798. παρβ. Ἡρωδιαν. περὶ μονήρους λέξεως. σελ. 10, 30. Δινδ.

Ποτείδω, Δωρικ. ἀντὶ, προτείδω.

Ποτέομαι, Ἑπκ. ταὐτὸν τῷ, ποτάομαι, Ἰλ. Ω, 7. Ἡσ. Θεογν. 691.

Ποτέος, έα, έον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ πίνω. Τὸν ὁποῖον δύναται ἢ πρέπει νὰ πίῃ τις.

Ποτερίσσω, μέλ. ίσῶ, Δωρικ. ἀντὶ, προτερίσσω, προτερίζω. Ἀντιπολεμῶ, ἀντιμαχομαι.

Πότερον, ἐπίρρ. Ὁποῖον ἐκ τῶν δύο; ἢ ἄρα ποῖον τῶν δύο; (ποῖον ἀπὸ τὰ δύο;) τάσσεται δὲ συνήθ. ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσεως, συνισταμένης εἰς δύο μέρη, ὅτε ἐν αὐτῇ κεῖται διωρισμένη τις ἀντίθεσις καὶ ἀνταπόδοσις. εἰς τρόπον ὥστε, κατεφατικομένου τοῦ ἑνὸς κώλου, τὸ ἕτερον, ἀρχόμενον συνήθ. τῷ ἤ, ἀποφάσκεται ἐν ταὐτῷ ἀπολύτως, καὶ δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ παρ' ἡ-

μῶν καὶ διὰ τοῦ, ἀράγε, Δατ. utrum-an, κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. παρβ. Valck. Ἱππ. 276. «Πότερον ἀχρὴν ἢ μὴν; Ἰσοκρ. «Πότερον αὐτὸς ἢ Περικλῆς»; Πλουτ. ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτ. τοῦ, πότερος. Οἱ Ἀττικ. ἐχρῶντο ἀντὶ τοῦ, πότερον καὶ τὸ πληθ. οὐδέτ. πότερα, ἐπὶ κατ' εὐθεῖαν ἢ μὴ ἐρωτήσεως.

Πότερος, ερα, ον. Ἐν τῷ ἐρωτήσει, ποῖος ἀπὸ τῶν δύο; παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ ἐν Ἰλ. Ε, 85. ἐπὶ ἐρωτήσεως μὴ κατ' εὐθεῖαν, ὡς τό, ὁπότερος. 2) ἄνευ ἐρωτήσεως ὡς τό, ἕτερος, ὁπότερος, εἷς ἐκ τῶν δύο, Heind. Πλάτ. Χαρμ. σελ. 171. Β. Θεαιτ. σελ. 145. Α. Φιλήβ. σελ. 20. Ε. παρβ. περὶ πολιτ. 6. σελ. 499. Περὶ τοῦ τόνου ὅρα Ῥωτ. Ἀξ. σελ. 329. κατὰ τὸ ὁποῖον ἐπὶ ταύτης τῆς ἀορίστου σημ. ἔπρεπε νὰ γράφηται ὀξυτόνως, πότερος, α, ον. (ἡ λέξις ἔστι σύνθετος ἐκ τοῦ ἕτερος καὶ τοῦ, ΠΟΣ.)

Ποτέρχομαι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προτέρχομαι.

*Ποτέρωθεν, ἐπίρρ. Ἀπὸ ποίου ἐκ τῶν δύο μερῶν;

Ποτέρωθι, ἐπίρρ. (πότερος). Εἰς ποῖον ἀπὸ τὰ δύο μέρη, εἰς ποῖον ἐκ τῶν δύο τόπων; εἰς ποῖον τόπον, εἰς ποῖον μέρος; Ξενοφ. Ἀπομν. Δ. β. 17.

Ποτέρως, ἐπίρρ. τοῦ πότερος. Κατὰ ποῖον ἐκ τῶν δύο τρόπων; ἐν γένει, πῶς; Ξενοφ. Κυρ. παιδ. β'. γ. 2. Συμπτ. ἡ. 36. «Τῷ ποτέρως παιδὶ φιλησόντι μᾶλλον πιστεύσειεν»; κατὰ ποῖον τρόπον, ψυχικῶς δηλαδὴ ἢ σωματικῶς;

Ποτέρωσε, ἐπίρρ. (πότερος). Εἰς ποῖον ἐκ τῶν δύο μερῶν, πρὸς ποῖον ἐκ τῶν δύο τόπων;

Ποτέχω. μέλ. -ξω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προσέχω.

Ποτή, ἡ (ποτάομαι). Ἡ πτῆσις, τὸ πέταγμα, Ὀδυσ. Ε, 337.

Πότημα, τό (πότος, πίνω). Τὸ πινόμενον, ὅπερ πίνει τις, ἢ ἐπιε, ποτόν, πιοτόν· ὅθεν

Ποτηματοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ποτὰ ἤτοι πιοτὰ ἑτοιμάζων, κατασκευάζων, Ἀθην. σλ. 608.

Ποτήμεν, Δωρικ. ἀπαρμφ. τοῦ πρόσειμι ἀντὶ τοῦ, προσεῖναι.

Ποτηνός, ή, όν, καὶ Δωρ. ποτανός (ποτάομαι). Πτερὰ ἔχων, πτερωτός, καὶ, πετῶν Πινδ. καὶ Εὐριπ., εν χρήσει μέντοι μόνον κατὰ τὸν Δωρ. τύπον.

Ποτήρ, ῆρος, ὁ (πότος, πίνω), ταὐτὸν τῷ, ποτήριον, Εὐριπ. Κυκλ. 171. καὶ Ἄλκ. 756. κυρίως ὁ πότης.

Ποτηρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ποτήριον, ἢ οὐδέτ. τοῦ, ποτηρίδιος.

*Ποτηρίδιος, ία, ιον (ποτήρ). Ἀνήκων εἰς ποτήριον, ἢ προτηρμοσμένος, εὑρισκόμενος εἰς αὐτό, ὡς ὁ Μένανδρος παρ' Ἀθην. σελ. 484 ἔχει ἐπιθέτως, «Ποτηρίδια τορεύματα», ποτήρια κατὰ τορευμάτων, ἢ τορεύματα, εἰς ποτήρια ἀνήκοντα.

Ποτηριογλύπτης, ου, ὁ (ποτήριον, γλύφω). Ὁ γλύφων, ἤτοι γράφων καὶ σκαλίζων τὰ ποτήρια. Ὁ Σχολ. Θεοκρ. β'. 2. ἀναφέρει, ὅτι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο συνέγραψε καὶ ποίημα, ἀλλὰ Στέφ. ὁ Βυζάν. ἐν λέξ. Ἀλύβη ὀρθότερον λέγει, ὅτι τὸ ποίημα τοῦτο, «Ποτηριοκλέπτης» ἐπεγράφετο, ὁ κλέπτων ἢ ὁ κλέψας τὰ ποτήρια.

*Ποτηριοκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτω). Κλέπτης ποτηρίων· ἐκ τοῦ

Ποτήριον, τό, οὐδέτ. τοῦ ποτήριος. Ἀγγεῖον μικρόν, δι' οὗ πίνομεν, τὸ ποτήριον, Ἡρόδοτ. 7, 119. πολλάκις παρ' Ἀριστῳ. 2) θαμνώδες τι φυτόν, Διοσκορ. γ'. 17. Astragalus tragacantha, Λινν.

*Ποτήριος, ία, ιον (ποτήρ), ταὐτὸν τῷ, ποτηρίδιος.

Ποτηριοφόρος, ὁ, (φέρω). Ποτήριον ἢ ποτήρια φέρων, βαστάζων.

Ποτηροθήκη, ἡ, βέλτιον τό, ποτηριοθήκη (ποτήρ, θήκη). Τράπεζα, θήκη, ἢ τόπος, ὅπου τὰ ποτήρια ἐπιθέτομεν, buffet.

*Ποτηροπλύτης, ου, ὁ (πλύνω, ποτήριον). Ὁ πλύνων τὰ ποτήρια, ὅθεν τὸ μέγα ἀγγεῖον, ἐν ᾧ πλύνομεν τὰ ποτήρια, ταὐτὸν τῷ, κυλικεῖον, Σχολ. Λουκιαν.

Ποτής, ῆτος, ἡ (πότος, πίνω). Πότις, τὸ πίνειν· τὸ πῖμα, ποτόν, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἀπ' ἐναντίας τοῦ, ἐδητύς, βρωτύς, βρῶμη ἢ σῖτος, ποιητ.

Πότης, ου, ὁ. Ὅστις πίνει, ἐξαρτ. ὁ πολὺ πίνων, οἰνοπότης, «Πότης λύχνοιο», τὸ φυτύλιον, ἐπεὶ πίνει, καταδαπανᾷ λάδι, Ἀριστοφ. Νεφ. 57. Κωμ. ὑπερθ. ποτιστάτη, παρ' Ἀριστφ. Θεσμ. 735. Θηλ. πότις.

Ποτητός, ή, όν (ποτάομαι). Πετῶν· πτερωτός, καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ὅμ. Ὀδ. Μ, 62. «Ποτητά, τάω, τὰ πετεινά, τὰ πτηνά». (σχηματισθὲν ὡς τό, δακετά καὶ, ἑρπετά.)

Ποτί, Δωρ. ἀντὶ τῆς πρός, καθ' ὅλας τὰς συντακτικάς της καὶ σημασίας, καὶ παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. εὔχρηστον, τόσον καθ' ἑαυτήν, ὅσον καὶ κατὰ τὰ σύνθετα, ἐντεῦθεν τό, ποτιάπτω ἀντὶ τοῦ προσάπτω, κτ. ὅρα παρακατιών. Ἐν τῷ ἀρχαίῳ Δωριστῷ ἔστι σπανιωτάτη ἡ παρὰ Θεοκρ. μάλιστα κατὰ τὰ σύνθετα ἐκλειψις τοῦ Ἰῶτα πρὸ φωνήεντος, ὥστε ὁ Boeckh παρὰ Πινδ. ἀναφέρει μόνον ἓν παράδειγμα γνωστόν, Ὀλ. 7, 9·. παρβ. var. lectt. Pyth. 1, 56. Κατ' ἀποκοπὴν τύπος, πότ, ὅπερ ὅρα. (ι)

*Ποτιάπτω, Δωρ. ἀντὶ προσιάπτω.

*Ποτιβάλλω, Δωρ. ἀντὶ, προτιβάλλω.

*Ποτιβλέπω, Δωρ. ἀντὶ, προτιβλέπω.

*Ποτιδέγμενος, Δωρικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ, προσδέγμενος, κατὰ συγκ. μετοχ. ἀόρ. τοῦ προσδέχομαι· ἔτι δὲ καὶ παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει.

*Ποτιδεῖν, Δωρ. ἀντὶ, προτιδεῖν.

*Ποτιδέρκομαι, Δωρ. ἀντὶ, προσδέρκομαι, καὶ παρ' Ὅμ.

*Ποτιδεύομαι, Δωρ. καὶ ποιητ. ἀντὶ, προσδεύομαι.

*Ποτιδόρπιος, Δωρικ. ἀντὶ, προσδόρπιος· καὶ ἐν τῇ Ὀδ.

*Ποτιειλέω, Δωρ. ἀντὶ, προσειλέω.

Ποτίζω, ίσω (πότος). Ἀρίνω ἢ δίδω ἢ φέρω ποῦ νὰ πίῃ τις, καὶ βρέχω, βαπτίζω, τὰ χόρτα, κτ.) ἀρδω, Ξενοφ. Συμποσ. β'. 25. «Ὅταν αὐτὰ (ἐκ ὀγῆς φυόμενα) ὁ Ζεὺς ἄγαν ἀθρόως ποτίζῃ».

*Ποτιζῶ, Δωρ. ἀντὶ πρόσθεν, ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ προστίθημι, Θεόκρ. 14, 45.

Ποτιθύμιος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Προσθύμιος.

Ποτικάρδιος, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντὶ, προσκάρδιος.

Ποτικλαίγω, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, προσκλαίω, περικλαίω, περιορίζω, Πίνδ. Ἡρακλ.

Ποτικλίνομαι, ἀντὶ τοῦ, προσκλίνομαι, ὅθεν, ποτικέκλιται, Δωρ. ἀντὶ, προσκέκλιται, παθ. παρακ. τοῦ προσκλίνω, Ὀδ.

Ποτικός, ή, όν. καὶ ἐπίρρ. ῶς (πότος, πίνω). εἰς πόσιν ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ κλίσιν ἔχων εἰς τὸ πίνειν. ὅθεν «Ποτικῶς ἔχειν αὐτῷ τὸ σῶμα», ἔχειν μεγάλην ἕξιν, διάθεσιν εἰς τὸ πίνειν, Πλούταρχ. εἰς Δημήτρ. 36.

Ποτίκρανον, τό, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, πρόσκρανον. Προστεφάλαιον, καὶ τὸ δερμάτινον ὑπηρέσιον, τὸ γόμφοις τῇ σανίδι προσηλούμενον, ἐφ' οὗ καθέζονται οἱ ἐρίσσοντες.

Ποτιλέγω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προτλέγω.

Ποτιμάσθιος, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, ἐπιμάσθιος, Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδιπ. Ρ, 378.

Ποτιμάσσομαι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προσμάσσομαι.

Πότιμος, ὁ, ἡ. (πότος, πίνω). Ὃν δύναται νὰ πίῃ τις, καλόν τι διὰ νὰ πῇ τις, Ἡρόδ. 8, 22: ἐπὶ ὕδατος, γλυκύς, ἀντίθ. τῷ ἁλμυρῷ θαλασσίῳ ὕδατι. 2) μεταφ. ἀνεκτός· καὶ, φιλικός, ἐράσμιος, χαρίεις, πρᾶος, π. χ. «πότιμος λόγος», γλυκὺς λόγος, ὁμιλία, τὸν ὁποῖον καταπίνει τις τρόπον τινὰ μὲ εὐχαρίστησιν καὶ νοσταλγίαν, Πλάτ.

Ποτιμυθέομαι, Δωρ. καὶ Ἐπ. ἀντὶ τοῦ, προσμυθέομαι.

Ποτινίσσομαι, Δωρ. καὶ Ἐπ. ἀντὶ τοῦ, προσνίσσομαι, Ἰλ. Ι, 381.

Ποτιπεπτηυῖα, Δωρ. καὶ ποιητ. ἀντὶ, προσπεπτηυῖα, μετοχ. παρακ. τοῦ, προσπίπτω· καὶ ἐν Ὀδ. Ν, 98. Τεύχαντίον, κατὰ Βούττμ. ἀνήκει εἰς τύπον προσπτήσσω· κατὰ τὸν ἐνεστ. ἄχρηστον.

*Ποτιπτύσσω, Δωρ. ἀντὶ, προσπτύσσω. καὶ ἐν Ὀδ. εὑρηται.

Ποτιπηχύνομαι. Ζήτ. ἐν τῷ Προσπηχύνομαι.

Πότις, ιδος, ἡ, θηλυκ. τοῦ, πότης Γυνή, ἥτις πίνει πολύ, Pica. Ἡρωδιαν. σ. 432.

Ποτίσδω, Μ. ίσω, Δωρικ. ἀντὶ, ποτίζω.

Πότισις, ἡ (ποτίζω). Τὸ πότισμα, τὸ ποτίζειν.

Πότισμα, τό. (ποτίζω.) ταὐτὸν τῷ, ποτόν. 2) ταὐτὸν τῷ, πότισις· καὶ τὸ ποτισμένον.

Ποτισμός, ὁ (ποτίζω). Ταὐτὸν τῷ, Πότισις.

Ποτιστάζω, Μ. σταξῶ, Δωρ. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ, προστάζω, Πινδ.

Ποτίστατος, Κωμ. Ὑπερθ. τοῦ, πότης. Ὁ εἰς ἄκρον, πολὺ πίνων, μέθυσος, Ἀριστοφ. καὶ Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ιβ'. 26.

*Ποτιστήρ, ῆρος, ὁ, = ποτιστής, ὅθεν

Ποτιστήριον, τό. Αἴλαξ, δι' οὗ φέροντες τὸ ὕδωρ ποτίζομεν τὰ φυτὰ ἢ τὰ ζῶα, Ο'.

Ποτιστής, οῦ, ὁ (ποτίζω). Ὅς τις ἐγχέει, δίδει νὰ πίωσι, κορωστής, ἢ ὅστις φέρει τὰ ζῶα εἰς τὸ νὰ πίωσι· καὶ, ὅστις ποτίζει τι, π. χ. τὰ φυτά, τὰ ἄνθη, Ο'.

Ποτίστρα, ἡ (ποτίζω). Τόπος, ἔνθα ποτίζουσι τὰ ζῶα· καὶ ἀγγεῖον, δι' οὗ ποτίζουσιν ἢ πίνουσιν, Διόδωρ. Σικελ. καὶ Στράβ. ἡ. σελ. 545. ἄλλως δὲ καὶ, πίστρα, λέγεται.

Ποτίσχομαι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προτίσχομαι, περιλαμβάνω, Ἀπολλων. γ'. 149.

Ποτιτέρπω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προστέρπω· ἔτι δὲ καὶ ἐν Ἰλ. Ο, 401. ταὐτὸν τῷ Προτηγορέω ἢ θεραπεύω.

Ποτιτρόπαιος, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντὶ τοῦ προστρόπαιος, Αἰσχ. Εὐμεν. 168.

Ποτιφθέγγομαι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προσφθέγγομαι.

*Ποτιφόριμος, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντὶ, προσφόριμος, = πρόσφορος, ἐπίχαρμ.

Ποτίφορος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, πρόσφορος.

Ποτιφωνήσεις, ήεσσα, ήεν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ προσφωνήσεις. Δυνάμενος λαλῆσαι, ὁμιλῆσαι. ἔτι δὲ καὶ ποιητ. ἐν Ὀδ.

Ποτιχρίμπτω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προσχρίμπτω.

Ποτιψαύω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, προσψαύω.

Πότμος, ὁ (πίπτω) Εἴτε τυχαίως τινί, συμβεβηκὸς, σύμπτωμα, τύχη, εἱμαρμένη συνήθ. δυστυχία, συμφορά, Εὐριπίδ. Φοίνισσ. 958. «Τὴν δ' ἑλοῦ δυοῖν πότμοιν τὸν ἕτερον», ἀπὸ τῶν δύο δυστυχιῶν πρόκριν τὴν μίαν, ἐξαρτ. ὡς τό, μοῖρα καὶ μόρος, τύχη θανάτου, θάνατος, παρ' Ὅμ. ἀεὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. καὶ ἐπ' ἐκείνου μὲν ὅστις ἐπικλίθεις ἄλλω τὸν θάνατον, λέγεται, «Πότμον ἐφεστῶτα», ἐπὶ δ' ἐκείνου, ὅστις πάσχει τὸν θάνατον, «Πότμον ἐπισπεῖν· συνεκφέρει δὲ πολλάκ. καὶ, «θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν», σπανιώτερον δέ, «θανάσιμον καὶ πότμον ἐπισπεῖν», Ὀδ. Δ, 562. καὶ, «δόλομην καὶ πότμον ἐπέσπον», Ὀδ. Δ, 197. (καὶ οἱ Ἀττ. χρῶνται ἔτι ὅτε τῇ πρώτῃ συλλαβῇ ὡς μακρᾷ Seidl. dahm. p. 108., ἐν τρόπον ἀν-

τιχρῶνται αὐτῇ οἱ νεώτ. Ἔποπ. ἐσθ' ὅτε ὡς βραχεῖᾳ, Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 572.)

Πότνῃ, ἡ, ποιητ. ἀντί, πότνια, ὅρ. τοῦτο.

*Πότνια, ἡ. Τίτλος τιμῆς πρὸς θεὰς ἢ τὰς γυναῖκας, διδόμενος, ἐξαιρ. ὅτε ὁμιλεῖ τις αὐτὰς ἢ ἐπικαλεῖται, ὅθεν α) ὡς οὐσ. θέπποινα, κυρία, Ὅμ. ὅθεν καὶ μετὰ γεν. »Πότνια θηρῶν«, δεσπότις, ἡ δέσποινα αὐτῶν, Ἰλ. Φ, 470. »Πότνια βελέων«, Πινδ. Πύθ. 4, 380. »Πότνια λαῶν, γυναικῶν«, κ. τ. τ. »Πότνια ἐμᾶν, κυρία μου, κυράμου«, Εὐρ. Ἰων. 704. ὅθεν ὁρθῶς ἑρμην. ὁ Ἀπίων διὰ τοῦ, δέσποινα, καὶ ἐντεῦθεν ἀπίθανος ἡ συγγένεια αὐτοῦ μετὰ τοῦ, potis, potens. 2) ὡς ἐπίθ. ἐστι, κατὰ τὸν Ἀπίωνα, = τιμία, ἤτ. σεβασμία, σεβαστή, ἔντιμος, πολλκ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. »Πότνια μήτηρ«. — Παρ' Ἡσ. ἐστὶν ἀεὶ ἐπίθ. θεᾶς, τῆς Ἥρας, Ἀθηνᾶς, Τηθύος καὶ Πειθοῦς, ἐν τινι δὲ χρηστῷ Ἡροδ. 8, 77. καὶ τῆς Νίκης. Πλὴν τῆς ὀνομ. καὶ, »λπτ. εὑρῆται καὶ ἡ σπανιωτάτη αἰτ. πότνιαν, Ἴμν. Ὅμ. Δημ. 203. Ἀρροδ. 24. Ἡτ. Θ. 11 9:6. ὡς καὶ πληθ. ὀνομ. πότνιαι, παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1049. Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 901. ἡ γεν. Ποτνιέων, Ἡροδ. 9, 97., παρὰ τῷ ὁποίῳ ἔστιν εὐφημιστικὴ ὀνομασία τῶν Εὐμενίδων· τὰ δὲ ἄλλα, Πότνιαι, λέγονται κατ' ἐξοχὴν ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Κόρη, Reisig ennarr. Soph. OC. 1045. εὕρηται δὲ καὶ κατὰ τὸν δυτικὸν, Ποτνία, Ἀριστ. Θεσμ. 1156. Τὸ ὑπερθετικὸν, ποτνιωτάτη, ἀναφέρει ὁ Διογ. Λαέρτ. ἐκ τινος ἐπιστολῆς τοῦ Ῥλεοβούλου, »ἐνθα ὑπάρχει ἐπίθ. τῆς πόλεως Λίνδου, »Ἥμὶ δ' ἐγὼ ποτνιωτάτην ἔσεσθαι Σόλωνι τὰν Λίνδοιν«, ὃν τρόπον ἄλλαι αἱ πόλεις λέγονται, ἱεραί, ἥγουν, κελαί· ὡσαύτως λέγεται καὶ, ποτνία αὐτή, παρ' Εὐρ. Ἰων. 873 καὶ »πότνια γῆ« παρ' Ἡσυχ., ὅστις ἑρμην. διὰ τοῦ, καλὴ γῆ. 2) ὁ ἰσοδύναμος τύπος, πότνα, μετὰ τοῦ, θεά, π. χ. πότνια θεά, εὕρηται ἐσθ' ὅπου ἐν Ὀδ. π. χ. Ε, 215. Ν, 391. Τ, 61., ἔνθα ὅμως ὁ Οὐόλφιος ἔγραψεν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις πότνια θεά, χρώμενος τῷ, θεά, ὡς μονοτυλλάβῳ τό δὲ ἀναντίρρητον ἀρχαιότατον παράδειγμα ἐστι, πότνα θεάων, (κατὰ τό, δία θεάων) ἐν Ἴμν. Ὅμ. Δήμ. 118. ἀλλὰ τὰ ἀκιωτέρω τρία παραδείγματα ἐν Ὀδ. διακρίνονται κατὰ τοῦτο, ὅτι ἡ ἡμετέρα λέξις αὕτη, ἥτις ἀποτελεῖ καθ' ὅλους τοὺς λοιποὺς στίχους τοῦ Ὅμ. τὸν πέμπτον πόδα, σχηματίζει μάλιστα κατὰ τοῦτο τοὺς τρεῖς τὸν πρώτον ἢ δεύτερον πόδα, τὸ ὁποῖον ἐδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὸν ἄλλας ἐν Ἰλ. καὶ Ὀδ. μὴ εὑρισκόμενον τύπον· ὑπῆρχε δὲ τοῦτον τοῦ τύπου μόνον ἡ ὀνομ. ἡ ἡ κλητικὴ ἐν χρήσει, ὅ ὁ καὶ καλῶς ποιήσας ἐδιόρθωσεν ὁ Meineke τὸ μόνον παρὰ Θεοκρ 15, 14. εὑρισκόμενον ὡς ἀντιμαχόμενον παράδειγμα Herm. Εὐρ Βακχ. 367. Ἂν δὲ τὸ, πότνα, ἔγινε κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ πότνια, ἢ ἂν τὸ, πότνια, ἔγινε κατ' ἔκτασιν ἐκ τοῦ, πότνα, εἶναι σχεδὸν τὸ ἴδιον καὶ οὐδενὸς λόγου ἄξιον, ἀλλ' ὅταν παραβάλῃ τις τὰς σωζομένας μαρτυρίας, πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ τὸ, πότνια, ὡς τὸν ἀρχαιότατον ἀμφοτέρων τῶν τύπων. Ἀρχαιοτέρα δὲ, πότνιος, δὲν ὑπῆρχεν, ὡς φαίνεται, ποτέ. Κατὰ τὸν Βοῦττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σ. 261. τό, πότνα ὑπάρχει ἀρχαία, κυρία· οὐσιαστικὴ γυναικεία ὀνομασία, τῆς ὁποίας τό, πότνια, ὑπάρχει ἐπίθετος καὶ παραγωγή, δέσποινα, κυρία, καὶ ἐντεῦθεν ἡ σύνταξις μετὰ δὲ ταῦτα μετελήφθη καὶ ὡς ἐπίθετον. (συγγ. τῷ Λατ. potis, potens.)

Ποτνιάδες, αἱ, (ποτνιάω) Αἱ κρίζουσαι, βοῶσαι ἐπίθ. τῶν Βακχῶν, Εὐριπ. Βακχ. 683 καὶ Φοινισ. 1191. ἐνοῦς δὲ ἦν ἐν χρήσει καὶ ὡς πληθ. τοῦ, πότνια, ὅθεν καὶ ἐπίθ. τῶν Ἐρινύων, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Ὀρέστῃ λέγει »Ποτνιάδας Θεᾶς«, τὰς Ἐρινύας.

Ποτνιάζομαι, ταὐτὸν τῷ Ποτνιάομαι, Ἡσύχ.

Ποτνιάνακτος, ὁ, ἡ, ἡμαρτ. ἀναγν. ἐξ Ὀμήρου Ἐπιγρ. 4, 6. ἀντὶ τοῦ, ποντοτίνακτος, ὅ ἐστιν, ἀλιπλής.

*Ποτνιάς, ἀδος, ἡ, ὅρ. Ποτνιάδες.

Ποτνίζησις, εως, ἡ (ποτνιάω). Ἐπίκλησις, δέησις, ἱκεσία, παρακλῆσις.

Ποτνιασμός, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, ποτνίασις· ἐξαιρέτως δὲ, θεῶν ἐπίκλησις, Στράβ. ζ. ἐκτοῦ

Ποτνιάω, καὶ πολλῷ συνεχέστ. ὡς μέσ. Ἀποδ. ποτνιάομαι, ῶμαι, Μ. ἀτομαι, ποιητ. Κυρίως, ἐπικαλοῦμαι θεάν τινα, πότνια, πότνια, κράζων, ὅθεν ἐν γένει, ἐπικαλοῦμαι θεότητα τινα, ἢ ἄνθρωπον, εἰς βοήθειαν κράζω, ἱκετεύω, δέομαι, παρακαλῶ. Ὁ Ἑλλάδιος ἐν Χρηστομαθ. ἔχει »Τὸ ποτνιᾶσθαι κυριώτερον ἐπὶ γυναικὸς τάττεται, καὶ θηλείαν ἱκετεύῃ θεόν. »ποτνιώμενον δὲ ἄνδρα ὀνῆτις εἰπῇ ἁμαρτάνειν· μ' ὅλον τοῦτο παρὰ Λουκιαν. καὶ Μαξίμ. Τυρ. κεῖται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ἀνδρός. Ἔτι δὲ μετὰ οἰμωγῆς καὶ κλαυθμοῦ παρακαλῶ, ὀδύρομαι, θρηνῶ, κλαίω, παραπονοῦμαι, ἀνιῶμαι, δυστυχῶ, μετὰ δεινοπαθήσεως ἱκετεύω. (ἡ λέξις αὕτη παρὰ τοῖς παλαιοῖς Λογογράφοις οὐχ εὕρηται, μόνον δὲ παρὰ τοῖς Μεταγν. ὡς παρὰ Λουκ. Μαξ. Τυρ. καὶ ἄλλοις, Ruhnk. Τιμ. σελ. 221.)

Πότνιος, ία, ιον. καὶ, πότνος, πότνα. Ἡλέξις αὕτη φέρεται μόνον ἐπὶ θηλυκοῦ γένους, εἰδομένη εἰς τὰς γυναῖκας ἐν τῇ ὁμιλίᾳ καὶ ἐπιλεγεται ὡς τίτλος τιμῆς, καθὼς εἰς τοὺς ἄνδρας τό, ἥρως, Ἰλ. Α, 357. »Πότνια μήτηρ«. καὶ, »Πότνια Ἥρη«, ὅρ. Ποτνία.

Ποτόδδω, Λακων. ἀντὶ, ποτόσδω, Ἀρστφ. Λυσ. 206.

Ποτέν, τό. (πίνω). Εἴ τι πίνει τις, ἄρα, πιστον, Ὁμηρ. Ἡρότ. 4, 34. Σοφ. Φιλ. 21. ὅθεν καὶ, ἡ πηγὴ ποτίμου ὕδατος, Σοφ. Φιλ. 1447. Meineke Θεόκρ. 13, 46. 2) τὸ πίνειν, ἡ ποσις, ὡς πρᾶξις. 3) τὸ συμπόσιον, ὡς τὸ πίτος.

Ποτοπτάζω, Δωρ. ἀντὶ, προτοπτάζω.

Ποτοπτίλλω, Ζήν. ἐν τῷ, κατοπτίλλομαι.

Πότος, ὁ (πίνω). Τὸ πίνειν ἢ πόσις, ἐξαιρ. τὸ συμπίνειν, ἢ τῶν πολλῶν ἐν συγκαθέδρᾳ πόσις, ὅθεν καὶ τὸ συμπόσιον, Ξενοφ. Παρ' Ὅμ. Ἰλ. Α, 630. »Ἐπὶ δὲ κρόμυον, πότος ὄψον, ἡ δὲ μέλι χλωρόν«, ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ, ποτῷ.

*Ποτός. οῦ, ὁ. Τὸ πίνειν, ἢ πόσις· καὶ τὸ πιστόν,

Ποτός, ἡ, ὄν, ῥήματα. ἐπίθετον τοῦ πίνω. Ὅ,τι ἐπόθη, ποθέν, ὅ,τι ἐπιέ τις. 2) καλὸν εἰς κὰ πίῃ τις, ταὐτὸν τῷ, πότιμος.

Ποτοσδω, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, προτόζω.

Ποττάν, ποττόν, ποττοῦ, ποττῷ, ποττῶ, ποττῶς, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ποτί ἢ πρὸς τάν, τόν, τοῦ, τῷ, τοὺς, γραφαὶ ἤτοι ὀρθαί, ἀντὶ τοῦ, πότ τάν, πότ τόν, πότ τοῦ κ. τ. λ. ὅρ. πότ.

Ποῦ, ἐπίρρ. ἐρωτημ., κυρίως γεν. τοῦ ΠΟΣ. Ἐν τίνι τόπῳ, ἐν τίνι μέρει, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πολλκ. παρ' Ὅμ. παρὰ δὲ τοῖς μετ' Ὅμ. καὶ μετὰ γεν. π. χ. ποῦ γῆς, ἐν τίνι μέρει τῆς γῆς, Σοφ. »Πῶ τύχης ἔτυχεν«, εἰς τί κατάστασιν εὑρίσκονται τὰ πράγματα, Σοφ. β) ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον, εἰς τί μέρος, εἰς τίνα τόπον, Ἰλ. Ν, 213. ἀλλ' ὁ Πόρσ. παρ' Εὐρ. Ἡλ. 1070. ἀμφιβάλλει περὶ τούτου. γ) πῶς, τίνι τρόπῳ, ἔστι δὲ Μεσομ. χρῆσις, μάλιστα ὅτε ἐν ταῖς λέξεσι κεῖται ἡ παράστασις τῆς ἀγανακτήσεως. Herm. Σοφ. Αἰ. 1260.

*Ποῦ (καὶ συχνάκις ἄνευ τόνου, που), ἐγκλιτιμόριον ἀόρ, ἀντὶ τοῦ, εἴ τι μέρος, ἢ τόπον, ποθενά· κατά τινα τρόπον, ὁπωσοῦν· ἕως εἰς τινα βαθμόν. βέβαια, ἀναμφιβόλως, ἤ, ἴσως, σχεδόν, ὡς ἔγγιστα, ἤ, πιθανῶς φαίνεται· ἄρα σημαίνει ὅλους τοὺς μεταξὺ τῆς παντελοῦς ἀμφιβολίας καὶ τῆς παντελοῦς πληροφορίας βαθμούς, π. χ. ἐν Ἰλ. Α, 292. πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδῳ.

*Πουγγή, ῆς, ἡ. Τὸ πουγγί, νεωτ. λέξ.

*Πουγγίον, τό. Τὸ πουγγίον, σακκούλιον, ἐξαιρ. ὅπερ φέρουν ὡς προφυλακτικὸν κατά τινος, ὡς talisman.

*Πουκός, Δακων. ἀντὶ, πυκός, ἤτ. πυκνός.

*Πουλύ, Ἰων ἀντὶ, πολύ, οὐδέτ. τοῦ πολύς.

*Πουλυβότειρα, ης, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, πολυβότειρα, Ὅμ. καὶ Ἡσ. καὶ οὕτω καθεξῆς ἐπὶ τῶν λοιπῶν διὰ τοῦ, πολύς, συνθέτων, π. χ. πουλυμαθημοσύνη, ἀντὶ, πολυμαθημοσύνη, πουλυμαθὴς ἀντὶ, πολυμαθὴς, κ. τ. λ. Ταύτην ὅμως τὴν παρ' Ἴωσι καὶ ποιηταῖς ἀδειαν τοῦ νὰ γράφωσι τὰ διὰ τοῦ πολὺ σύνθετα διὰ τοῦ Ἑπκ. πουλύ, μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. μόνον ἐν ταῖς λέξεσι, πουλυβότειρα, πουλύπους, καὶ ἐν τῷ κυρίῳ ὀνόματι, Πουλυδάμας.

*Πουλυπλάγκτος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, πολυπλάγκτος, Ἡρόδ. 1, 56.

*Πουλυπόδαιον, τό, ποιητ. ἀντὶ, πολυπόδιον, ρ., Μενεδημαχ. παρ' Ἀθην. σελ. 403. Α.

*Πουλύπους, οδος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ, πολύπους, Ὀξ. λέγεται καὶ, πολύπους, ου, ὁ, Θεόγν. (ῡ).

Πουλύς, οὐδέτ. πουλύ, Ἑπκ. ἀντὶ τοῦ, πολύς καὶ πολύ, (ὅρα τοῦτο). Ὅμ. καὶ Ἡσ. σπανίως παρ' Ἡροδ. καὶ ἐντεῦθεν τὰ σύνθετα τούτου καὶ παράγωγα εἶον, πουλυβότειρα, κ. τ. τ.

Πούς, ὁ, γεν. ποδός, δοτ. πλθ. ποσί. (παρὰ δὲ Ὅμ. καὶ, ποσσί, καὶ, πόδεσσι). Ἑπ. γεν. καὶ δοτ. δυσε. ποδοῖν, παρ' Ὅμ., παρ' ᾧ οὐχ εὕρηται ἡ κοινὴ δυσε. δοτ. ποδοῖν. Σημαίνει δὲ τὸ ποδάριον, ἐπί τε ἀνθρώπων καὶ ζώων, πάνυ εὕχρηστον παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡροδ. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν δύοχων τῶν ὀρνέων, Ὀδ. Ο, 526. καὶ ἐπὶ τῶν βραχιόνων τῶν πολυπόδων, Ἡσ. Ἔ. 526 ἔστι δὲ κυρίως πούς τὸ κατώτατον μέρος τοῦ μηροῦ, ἀπὸ τῶν σφυρῶν (ἀπὸ τὰ κότζια) καὶ κάτω, Ἰλ. Ρ, 386. σημαίνει δὲ πολλκ. καὶ ὅλον τὸν μηρόν, μετὰ τὸν ὀσφύν ἕως κάτω, ὃν τρόπον καὶ συνεθίζει ὁ Ὅμ. νὰ ἀντιτάττῃ τό, ποδὲς καὶ χεῖρας· λέγεται δὲ πούς καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ σώματος χωριζόμενον, ἀποκεκομμένον ποδάριον, ὡς ἐν Ὀδ. Τ, 290. »Ξύλινος πούς«, τὸ κολόβαθμον, Ἡρόδ. 9, 37. ὅθεν τὸ, πούς, ὡς πρὸς τὴν ἐνέργειάν του, σημαίνει μετωνυμικῶς καὶ, βῆμα, περιπάτησις, βάδισμα Ἰλ. Θ, 443. Ν 19. Ξ, 285. συνθ. δρόμος, (ἐν ἀγῶνι), ἡ τρέξιμον, ταχύτης, Ἰλ. Ι, 124. 266. Χ, 160. Ὀδ. Θ, 103. 253. ὅθεν, »ποσὶν ἐρίζειν«, συναγωνίζομαι μὲ τὰ ποδάρια, ἤτ. σταδιοδρομῶ, τρέχω εἰς τὸ στάδιον, Ἰλ. Ν, 3.5. Ψ, 792. Ποσὶ νικᾶν, νικᾶ ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ δρόμου, Ἰλ. Τ, 410. Ψ, 7.6. Ὀδ. Ν, 261. Πολλκ. προσκείται παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς Ἀττ. ἡ δοτ. ποδί, ἡ, ποσί, καὶ ῥήματι, δηλωτικῷ καθ' ἑαυτὸ ἐνεργείας τῶν ποδῶν, π. χ. ποσὶ στῆναι, βῆναι, ἱκέσθαι, ἐλθεῖν, δραμεῖν, σκαίρειν, πηδᾶν, πετασθαι, κ. τ. τ. β) »ποὺς τινος«, περιγραφικῶς ἐπὶ προσώπου, Ἑρμ. Σοφ. Ἀντ. 43. Εὐρ. Ἱππ. 661. 2) μεταφ. ἐπὶ ἀψύχων, τὸ ποδάρι, τὸ κάτω μέρος, ἡ βάσις τινος, ἐξαιρ. ἡ ποδία, ἡ ῥίζα τοῦ βουνοῦ, Ἰλ. Β, 824. Τ, 59. πρβ. πέζα. καὶ τὰ βαστάζοντα τῆς κλίνης καὶ τραπέζης, πόδες καλοῦνται. 3) ὡς μέτρον διαστήματος περιέχει ὁ πούς ζ. παλαιστὰς ἢ 16 δακτύλους. Ἥρων ὁ Γεωμέτρης ἀποδίδει εἰς τὸν πόδα τέσσαρας βασιλικὰς, ἤτοι Φιλεταιρικὰς παλαιστὰς, εἰς δὲ τὸν Ἰταλικὸν 13 δακτύλους,

Ξενοφ. Συμπ. 6, 8. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2, 149. περιιμ. »Ὑπὲρ τὸν πόδαν, ἐπέκεινα, πέραν τοῦ μέτρου. 4) ἐν τῇ μετρικῇ, μέτρον προσωδιακὸν τῶν συλλαβῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διεξέρχεται ὁ στίχος ὡς ἐπὶ ποδῶν, ὡς π. χ. ὁ ἑξάμετρος ἐπὶ τοῦ Δακτύλου καὶ Σπονδείου. Ὁ Σχολ. Ἡφαιστ. ἐγχειρ. σελ. 81. »Τὸ δὲ τὰ τοιαῦτα τῶν συλλαβῶν ἑνώματα πόδας ὀνομάζεσθαι, μεταφορικῶς εἴληπται, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ζώοις ποδῶν, δι' ὧν ποιοῦνται τὴν κίνησιν· ὡς περ γὰρ οἱ τῶν ζώων πόδες ἀλλήλοις ἀντικείμενοι τὴν πορείαν ἐργάζονται, οὕτω καὶ οἱ μετρικοὶ πόδες ἀλλήλοις ἀντιτιττόμενοι, τὴν ὁδὸν τοῦ λόγου σχηματίζουσι, καὶ τὴν αὐτοῦ κίνησιν εὐρυθμόν τε καὶ ἐναρμόνιον». 5) ἐπὶ πλοίου, πόδες, ὀνομάζονται τὰ δύο κατώτερα ἄκρα τοῦ πανίου, ἄλλως ποδεῶνες, ἔτι δὲ καὶ τὰ εἰς αὐτὰ δεμένα σχοινία, μὲ τὰ ὁποῖα τὸ πανίον ἐστρέφετο πρὸς τὸν ἄνεμον, ἐτεντόνετο ἢ ἐξετεντόνετο, Ὀδ. Κ. 32. »Αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμωνα, ἤτοι ἐνιβεβηκοῖα, ἐκινοῦσα τὸ σχοινίον τοῦ πανίου τοῦ καραβίου (ἔνθα ὅμως τινὲς ἑρμηνεύουσι ἐνταῦθα τὸ, πόδα διὰ τοῦ, πηδάλιον). καὶ Ὀδ. Ε, 270. (ἔνθα ὅμως τινὲς ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, πηδάλιον). »Ἐν δ' ὑπέρασε, κέλευε τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ, ὅπου ὁ Σχολιαστὴς λέγει »Τὰ κάτωθεν συνέχοντα τὴν ὀθόνην σχοινία, ἤτοι μεταγωγοὺς τοῦ κεράτου». Κατ' Εὐστάθιον »Πόδες, τὰ κάτω δίκην σχοινία, οἷς πρὸς πρόραν καὶ πρύμναν δεσμεῖται τὸ ἱστίον». Ὁ Σχολ. τοῦ Εὐριπ. »Παῦε, οὕτω τὸ σχοινίον τὸ κάτωθεν τοῦ ἱστίου». ὁ Ἀριστοφ. »Πόδας δὲ καλοῦσιν εἰ καὶ ταῦτα τοῦ παρ' ἑκάτερα τὰ μέρη κάλως ἐνδεδημένους τῆς ὀθόνης· ὁ τοῦ Ἀπολλων. »Οἷς μὲν κατάγεται τὸ ἱστίον, μετουρίας, λέγουσιν· οἷς δὲ ἰσχυροποιεῖται ὁ ἱστὸς ἐξ ἑκατέρου μέρους ἐπὶ τὴν πρόραν, προτόνους· τοὺς δὲ κατὰ τὰς γωνίας, πόδας». Εὐριπ. Ἑκαβ. 930. »Ἐπεὶ ὁ ἱστίμων ναῦς ἐκίνησε πόδαν καὶ στίχ. 1010. Ἀργεῖοι νεῶν λύσαι πεδοῦσιν οἶκαδ' ἐκ Τροίας πόδαν. Ἀπολ. β'. 950. »Ἀεὶμοὶ κατασπέρχοντος ἔβησαν νῆ, ἔπι, νῆ ἐπίκαδ' ἄρα λαῖφος ἐρυσσάμενοι ταινώντε ἐς πόδας ἀμφοτέρους». Καὶ ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι τὸ πλοῖον ἔδο τοιούτους πόδας εἶχον, ὡς καὶ ὁ Οὐίρ γίλιος ἐν ε'. 830. ἔχει Una omnes fecere pedem, pariterque sinistros nunc dextros solvere sinus. Καὶ ὁ Κάτυλ. 4. Laeva sive dextera vocaret aura, sive utrumque Iupiter simul secundus incidisset in pedem. Ἐντεῦθεν παρ' Εὐριπ. ἐν Ὀρέστ. 704. »Καὶ ναῦς ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ ἔβαψεν, ἔστη δ' αὐδις, ἣν χαλᾷ πόδαν, ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ τοῦ Σοφοκλέους. »Ἐξ αὐρίων ἐρεμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν, ὁπόταν τὸ πλοῖον ἀρμενίζῃ μὲ καλὸν ἄνεμον· παρ' Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταῦρ. 1380. »Τέγξαι πόδαν λέγεται ἐπὶ πλοίου, ὕδατος πληρουμένου καὶ κινδυνεύοντος. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀπολλωνίου καλοῦνται πρὸς τοῖς πόδες τὰ σχοινία, οἷς ὠθοῦνται τὰ ἱστία καθόλου, ὅ ἐστιν ἐκτείνονται καὶ συστέλλονται φερόμενα κατὰ τὰς γωνίας, ὅ ἐστι πρὸς τὸ μέρος τοῦ κατεπίκτοντος ἀέρος. Φαίνεται ἄρα ὅτι ταῦτα τὰ σχοινία, ὁπόταν ὁ ἄνεμος ἦτο κατὰ πρύμναν, ἐδένετο ἑκατέρωθεν τοῦ πλοίου ἐξίσου, καὶ ἐξ ἐναντίας, ὅτε ὁ ἄνεμος ἦτο δευτεραῖος, ὅ ἐστιν ἤρχετο ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος τοῦ πλοίου, τότε τὰ σχοινία αὐτά, οἱ Πόδες, ἐδέοντο ποτὲ μὲν ὁ ἀριστερός, ἄλλοτε δὲ ὁ δεξιός· ἐνταῦθα ἀνήκει ἔτι καὶ ἡ ῥῆσις τοῦ Ἀριστοτέλους Μηχανικ. ἡ. »Διά τε ὅταν ἐξ οὐρίας βούλωνται διαδραμεῖν, μὴ οὐρίου τοῦ πνεύματος ὄντος, τὸ μὲν πρὸς τὸν κυβερνήτην τοῦ ἱστίου μέρος τείνουσι, τὸ δὲ πρὸς τὴν πρόραν ποδαῖα ποιησόμενοι ἐφιᾶσιν· ὅταν ἄρα ἤρχετο ὁ ἄνεμος ἐκ τοῦ πλαγίου μέρους, ἔστρεφον τὴν κεραίαν, καὶ ὑποστέλλοντες (μαζόοντες) τὸ ἐπὶ τῆς πρύμνης ἱστίον, παρετείνον, ἤτοι ἐξάπλωσον αὐτὸ μόνον μὲ τὸ σχοινίον (πόδα) πρὸς τὴν πρόραν πλαγίως· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Λουκιανῷ ἐ. 427. Flexo navita cornu obliquat laevo pede carbasa. καὶ Οὐίργιλιος, Cornua obvertimus antennarum. Ἰταλιστὶ καλεῖται οὗτος ὁ ποῦς, poggia, καὶ Γαλλιστὶ, Poge, ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ, ποδάριον, καὶ μπότσος, καὶ σκότα· ἐκφράζουσι δὲ αἱ φράσεις αὗται τό, ἐγκαρσίως πλεῖν (εἰς τὰ ὄρτσα). Παρὰ Μεταγν. ποιηταῖς, ἑταιρ. παρὰ τοῖς Τρωγ. ἐν γένει, πανίον πλοίου, ἢ τὸ, πλοῖον αὐτό, μετὰ δὲ ταῦτα οὐχὶ σπανίως καὶ κατ' ἐνικ. »Περιέκειν ἡ χαλάσαι τοῦ ποδοῖν, ἐξετεντόνω, ἀφίω ὀλίγον, ἀχαμιύνω τὸ πανί. 6) ἐπὶ αὐλητῶν, σαλπιστῶν, καὶ κηρύκων, λέγει ὁ Γαλληνὸς (μυῶν κινησ. β'. 566.) »Ὅταν τὸν καλούμενον πόδα μέλλουσιν ἀρεῖν, ὥστε φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὴν μεγάλην καὶ καὶ πλήρη πνοὴς συνεδεδεμένην ἐκφώνησιν. 3) ἐκ τῶν ἀνωτέρω σημσ. ἕπονται διάφοροι φράσεις, κυριαίτε καὶ μεταφορικαί. π. χ. »Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς», ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν, Ἰλ. Σ, 353. Ψ. 169, ἢ, Ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας ὄρκουσα, Ἰλ. Π, 640 καὶ ἀντιστρόφως »Ἐκ ποδῶν εἰς κεφαλήν» Ἀριστ. »Πρόσθεν πόδες ἢ ποδῶν, ἢ, προπάροιθε ποδῶν», ἐμπροσθεν τῶν ποδῶν, πολλκ. παρ' Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ, »Πάρος ποσίν, Ὀδ. Θ, 376. »Πρὸ ποδοῖν, τὸ παρόν, ἐνεστός, ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου, πολλκ. παρὰ Πινδ. Dissen Ἴσθμ. 7, 13. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. συνήθ. »Ἐν ποσὶν οὐμὴν ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡροδ. 3, 79. πρβ. ἐμποδών· αὐταύτως, »παρὰ ποδῶν, παρὰ ποσί, παρὰ πόδας, πρὸ ποδῶν, καὶ, πρὸς ποσί, ἢ καὶ, παρὰ πόδα (Πλάτ. Σοφιστ. σελ. 242. Α.), καὶ, κατὰ πόδα (Πλάτ. Σοφιστ. σελ. 243. Δ.)» ὅθεν »Τὰ ἐν ποσὶν, καὶ, »Τὰ πρὸ ποδῶν, τὰ παρόντα, τὰ προκείμενα, τὰ ἀπαντῶντα τινά, τὰ κοινά, τὰ κείρεια τινὶ πρὸ ποδῶν, πρὸ ὀφθαλμῶν ἢ καθ' ὁδόν, ἀπαντήσας τοῦ, »ἐκ ποδῶν», μακρυά, Ἡροδ. 6, 35. ὅπερ γράφεται καὶ ὡς μία λέξις ἐκποδών· τοιαυτήσιν δὲ »Πᾶσιν δὲ παρὰ ποσὶ κάππεσε (κάτω ἔπεσε) θυμός», ἐμπροσθεν τῶν ποδῶν ἐξέπεσεν αὐτοῖς ἡ καρδία, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸ φυγεῖν ἀπεῖδον, τοὺς ποσὶ τὴν σωτηρίαν πιστεύσαντες, ἐνλ. τὴν καρδίαν, ὁποῦ ἔπρεπε νὰ ἔχωσιν εἰς τὰς χεῖρας διὰ νὰ μάχωνται, τὴν ἔλαβεν εἰς τὰ ποδάρια των νὰ φεύγωσιν. Ἰδοὺ δὲ καὶ ἄλλαι, παρὰ τοῖ Ἀττ. εὔχρηστοι Φράσεις. »Φεύγειν ὀμφοῖν, ἢ »Ἐκ δυοῖν, ἀντὶ τοῦ, μετὰ πάσης δυνάμεως, ὡς καὶ τό, »Ὡς ἔχει ποδοῖν· ὅσον τὸ δυνατόν, ὅσον ἠμπορεῖ τις ὀλίγωρα, πολλκ. παρὰ Πλάτ. καὶ ἄλλοις Ἀττ. »Ὡς ποδὼν εἶχον τάχιστα ἐβοηθεῖον» (Ἡρόδ. 6, 116. πρβ. 9, 59.), ὅσον ἠμπορεῦσαν. »Βοηθεῖν χειρὶ καὶ ποδὶν (Πλάτων), μὲ ὅλας δηλαδὴ τὰς δυνάμεις, οὕτω καὶ τό, »Ὅλῳ ποδὶ». »Ἀνὰ πόδα, ἀντὶ τοῦ εἰς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶν. »Ἐκ ποδὸς ἀνολοιθεῖν», κατὰ πόδας, δηλαδὴ παρευθὺς τὸ δὲ »Ἐκ ποδῶν, καὶ »Ἐν ποδοῖν», Ζητ. ἐν τοῖς συνθέτοις Ἐκποδών, Ἐμποδών. »Ἐν ποσὶν, πρὸ τῶν ποδῶν, ἐμπροσθεν εἰς τοὺς πόδας. »Ἐπὶ πόδαν ὀπισθόκωλα. »Ἐπὶ ποδῶν», ὀρθῶς, ἱστάμενος (εἰς τὸ ποδάρι). Κατὰ πόδας (φυλάττειν, αἱρεῖν, ἐπιλέγειν, ἕπεσθαι)», κυρίως, κατὰ τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν, δηλ. ὅσον ἠμποροῦσι τὰ ποδάρια ὀλίγωρα, ἄρα, ἀπὸ πολλὰ σιμὰ, ποδάρι μὲ ποδάρι βῆμα μὲ βῆμα, κατ' ἴχνος, καταπόδι κοινῶς, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ 9, 89. καὶ, ἀντὶ τοῦ, εὐθὺς μετέπειτα, ἀμέσως, παρευθὺς ὅθεν »Τῇ κατὰ πόδας ἡμέρᾳ, ἀντὶ τοῦ, τῇ ἐχομένῃ, ἑπομένῃ, ὅ ἐστι, παρευθὺς τὴν ἄλλην ἡμέραν, Πολύβ., ἔς τις ἔτι συντάττεται τοῦτο καὶ μετὰ γενικῆς, σημαίνον τό, μετὰ ταῦτα, καὶ κατόπι, π. χ. »Κατὰ πόδας τινός», σιμὰ κατόπιν τινός, μετὰ τινα, Ἀχ. Τάδ. σελ. 621. 620. »Κατὰ πόδας τῆς μάχης», εὐθὺς μετὰ τὴν μάχην. »Παρὰ πόδος», ταὐτόν τῷ, α'Ἐκ ποδός», παρευθὺς, τοχέως, Θέογν. 282. »Περὶ πόδας, περὶ τοῦτο ποδός», δηλ. ἁρμόδιος, κατάλληλος, πρέπων, τεριάζων, κυρίως ἐπὶ σανδαλίου, τὸ ὁποῖον τεριάζει κατ' ἀκρίβειαν εἰς τὸν πόδα, ὅθεν κυρίως τε καὶ μεταφορ. »Ὡς ἔστι μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδας». (Πλάτ. Κωμικ.), τό πρᾶγμα τοῦτο μοῦ ἦλθε πολλὰ καλά, ἢ καθὼς ἦλθε τὸ πρᾶγμα τοῦτο εἰς ἐμέ, εἶναι πολλὰ καλά, μοῦ τεριάζει μοῦ συμφέρει, μοῦ εἶναι εὐάρεστον. »Περὶ ποδὸς δή σοι καὶ »Εὐάγγελοιν (Λορκιαν. Ἀπαίδευτ. 10.) ἀντὶ τοῦ, σοῦ ὁμοιάζει, ὅμοιός σοι ἐστὶ, τεριάζει μὲ ἐσένα. Τὰ παρ' Αἰσχύλῳ Εὐμενίδ. 159. »Περὶ πόδα, Περὶ κάρα», φαίνεται μὲν παροιμιώδεις φρασεολογικά, εἰσὶ δὲ κατὰ τὴν ἔννοιαν ἀμφίβ. »Τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῇ σορῷ ἔχουσα, ὡς τό τῆς συνηθείας, ἔχω τό ἐν ποδάριον εἰς τὸν λάκκον, εἰς τὸν τάφον, Λουκρ. Εἰπ. »Ἔνθα ἐν ἡμῖν οἱ πόδες φέρουσιν, ἐνοῖδε ἄπιμεν (Λευκ. Ζεὺς τραγ. 47.), ὑπάγομεν ὁπου μᾶς ὑπάγουν τὰ ποδάρια μας. »Ἔξω τινὲς πόδα ἔχειν, εὐτυχῶς γλυκύνω ἀπό τινα κίνδυνον, ἀπό τι κακόν, ἀπαλλάττεσθαι, π. χ. πημάτων ἔξω, Αἰσχ. Προμ. 263. ἐκτὸς κλαυμάτων, Σοφ. Φιλ. 1260. πρβ. Boeckh expl. Πιν. Πύθ. 4, 289. »Ἔκτοι κηλοῦ πόδας ἔχειν», εἶναι ἔξω ἀσημονίας τινὲς ἢ ἀμηχανίαι, ἢ ἔξω ὀνείδους, κατηγορίας. »Τὸ παρὰ ποδὸς», τό ἐπικείμενον, ὅπερ εἶναι εἰς ἀκμὴν νὰ συμβῇ. »Ὑπὸ πόδας», ὑποκάτω τῶν ποδῶν· καὶ μεταφ. »Ὑπὸ πόδας τίθεσθαι, τιθαλπατῶ, καταφρονῶ. »Ὑπὸ πόδας χωρεῖν», ὡς τό, ἀνὰ πόδα ἢ ἐπὶ πόδα, ὀπισθοκωλῶ, ὀπισθοδρομῶ. (ἡ λέξις αὕτη γράφεται μὲν ἐν ταῖς ἐκδόσεσι, ποῦς, περισπωμένως, ἀλλὰ κατὰ τοὺς ἀρχαίους Γραμμ. γραπτέον, πούς, ὀξυτόνως, ἐρ. Ἐ. Μ. σ. 666, 16. Ἀρκάδ. σελ. 126, C. Ἀ. Β. σελ. 554, 31. Χοιροβοσκ. Ἀ. Β. σελ. 1196. Schweigh. Ἀθην. 7. σελ. 316. Βουτυρ. Ἑλλ. Γραμμ. Α'. σ. 168. Lob. Φρυν. σ. 765.)

Ποῶ, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, ποιέω, ποιῶ· καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ 10. 38. ἐρ. ποέω.

*ΠΟΩ, ἀχρ. προτάτικον, ἀφ' οὗ παράγονται τινὲς χρόνοι τοῦ πίνω, (ὡς πόσω, πέπωκα, ἐπόθην, ποθήσομαι, πεπῶσθαι), ἔτι δὲ τό λατ. poto, καὶ ἄλλοι τοῦ πατχω.

Ποώδης, ὁ, ἡ (ποὰ, εἶδος). Ὅμοιος τῇ πόᾳ, πλήρης πόας, χορταρώδης.

Τὸ Π. μετὰ τοῦ Ρ.

Πρᾶγμα, ατος, τό, Ἰων. πρῆγμα. πάνυ εὔχρ. παρ' Ἡρότ. (πράσσω). Ὅπερ ἔπραξεν ἢ πράττει τις, ὅπερ ἐπράχθη, ὑπῆρξεν, ἐγένετο, τό ὑποκείμενον πάσης ἐργασίας ἢ ὑποθέσεως, πρᾶξις, ἔργον, ἐπιχείρημα, μεδομηρ. λέξις, κατὰ πρῶτον μὲν ἐν τῷ Ἰων. πεζῷ λόγῳ, ἔπειτα δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πάνυ εὔχρηστος· σημαίνει δὲ ἐν γένει, ὡς τό λατ. res, καὶ τό Γαλλ. affaire καὶ chose, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πρᾶγμα, ὑπόθεσις, συμβεβηκός, περίστασις, σχέσις, πᾶν εἴτε ὑφίσταται ἢ ὑπάρχει κατά τινας περιστάσεις· ἑταιρ. 1) κάθε πρᾶγμα, χρήσιμον ἢ ἀναγκαῖον, πᾶν εἴτε πρέπει ἢ ἔπρεπε νὰ γένῃ, ἀπό τοῦ ὁποίου κρίνεται ἄλλοτε, καθ' ἣν ἔννοιαν κεῖται πολλκ. παρ' Ἡρότ. »Πρῆγμά ἐστι, ἢ, ἐστί μοι», ἐπιφερόμενης ἀπρμφ., ἀντὶ τοῦ, κρίνεται, εἶναι ἀναγκαῖον, χρειάζεται, ἢ εἶναι κατάλληλον, ἁρμόδιον, ὠφέλιμον, συμφέρον, ὡς τό λατ. opus est, π. χ. »Εὑρίσκε οἱ εὐ

πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαιι, ὅτι οὐν ἦτο χρεία τά... Ἡρόδ. 7, 12. πρβ. Wesse. Ἡρόδ. 4, 11. Valck. Ἡρόδ. 1, 17. 79. 207. 7, 180. ἄρα καθόλου, ἔχω τό ἔργον, τήν ὑπουργίαν, ἔχω ἐπάνω μου β) ἀρνητικῶς, «Οὐδέν πρᾶγμα, δέν εἶναι ἀναγκαῖον πρᾶγμα, ἀναγκαία ὑπόθεσις, δέν κρίνεται ἀπ' αὐτό, εἶναι ἀδιάφορον, ὡς τό λατ. nihil refert, Πλατ. Γοργ. σλ. 447 Β. Κύβύφρ. σλ. 3. Γ. Ε. Κρατυλ. σλ. 393. Δ. Heind. Πλάτ. Ἱππ. μείζ. σλ. 291. Α. ὅθεν γ) πρᾶγμάτι ἀξιόλογον, σημαντικόν, προσοχῆς καί περιεργείας ἄξιον, ἀναγκαῖον, μεγάλον, ὅθεν «Πρῆγμα ποιεῖσθαί τιν», κάμνω τι μεγάλον, τι θεωρῶ ἤ μεταχειρίζομαι ὡς πρᾶγμα μεγάλον, σημαντικόν, κάμνω τι ὑπόθεσιν, κυττάζω ὅλως ἤ ἔχω τήν φροντίδα μου εἴς τι, δίδω ἐξαιρετήν προσοχήν εἴς τι, ἀντίθ. τῷ, «πρῆγμα οὐδέν ποιεῖσθαιι, μή φροντίζειν, μή θεωρεῖν τι ὡς μεγάλον μή κάμνειν τι ὑπόθεσιν· π. χ. «Ταῦτά ἀκούσαντας, λέγεται πρῆγμα ποιήσασθαιι, Ἡρόδ. 7, 150. «Ταῦτά ἤκουον μέν, πρῆγμα μέντοι οὐδέν ἐποιήσαντο», Ἡρόδ. 6, 63. ὡσαύτως «Οἷς μηδέν ἦν πρᾶγμα τόν πόλεμον (Πλούτ.)», οἱ ὁποῖοι δέν ἐφροντίζον διά τόν πόλεμον, δέν τούς ἔμελε· δι' λέγεται ἐνίοτε καί ἐπί ἑνός μόνου προσώπου ἤ πράγματος, «μέγα πρᾶγμα», μεγάλον πρᾶγμα, ὡς καί ἐν τῇ συνηθείᾳ, τόσον ἐπί ἀνθρώπων καί ζώων, ὅσον καί ἐπί πραγμάτων, π. χ. «Ἦν μέγιστον πρῆγμα Δημοκήδης παρά βασιλέϊ», ἦτον αὐτός κοντά εἰς τόν βασιλέα μεγάλον πρᾶγμα, δηλ. ἴσχυεν, εἶχεν ὑπόληψιν μεγάλην, Ἡρόδ. 3, 132. «Οὐτοσί Λάκριτος μέγα πρᾶγμαιι, Δημ. «Ποιηρόν τό πρᾶγμαιι, αὐτό εἶναι κακόν, ὡς καί τό, χρῆμα· — 2) κατά πλήθ. «Πράγματαιι, δημόσιαι ὑποθέσεις, ὑποθέσεις τῆς πολιτείας, βασιλείας, ἤ καταστάσεις ἤ αἱ σχέσεις τῆς πολιτείας, πολλκ. παρ' Ἡρόδ. ὅθεν «Τά πρήγματα τῶν Ἑλλήνων», αἱ ὑποθέσεις, τό καλόν ἤ τό πολιτικόν συμφέρον τῶν Ἑλλήνων· ἐν γένει, ἡ πολιτική κατάστασις, δύναμις, τῶν Ἑλλήνων ἤ βασιλεία, Ἡρόδ. 7, 237. 239. 8, 136. «Τά Περσικά πρήγματαιι, ἤ βασιλεία, δύναμις τῶν Περσῶν», Ἡρόδ. 3, 137. «Οἱ ἐν πρήγματι, ἤ, οἱ ἐν τοῖς πράγματιν ὡς τό, οἱ ἐν τέλει, οἱ ἐπιστάται καί διοικηταί τῶν ὑποθέσεων τῆς πολιτείας, ὅσοι ἔχουσι μέρος ἤ εἰς τάς χεῖρας των τήν διοίκησιν, κυβερνήσεις τῆς πολιτείας, Δημ. «Τά πράγματα λαβεῖνιι, ἀναλάβομαι ἤ λαμβάνω τήν κυβέρνησιν τῶν κοινῶν, τῶν ὑποθέσεων τῆς πολιτείας, Πλούτ. β) ἰδιαίτερον, ὑποθέσεις, χαριστικαί ἐνί τινι μόνῳ ἴδιαι ὑποθέσεις, ὡς «Ἔρρει ἤ, ἀπόλωλε τ' ἁμά πράγματαιι, τά πράγματά μου ἠφανίσθησαν, ἐχαιτακάθηκα, ἐγώ εἶμαι πλέον ἄρα ἠσμένος· ἐξαιρ. ἐμπορικαί ὑποθέσεις, ὅθεν «Ἀγαθά πράγματαιι, ὡς τό, εὖ πράσσειν, καλαί ὑποθέσεις, δηλ. εὐτυχία· καί ἐντεῦθεν, τά πράγματα, καί ἀντί τοῦ, χρήματα, ἀργύρια, περιουσία, εὐκτημοσύνη, ὡς παρά Θουκ. 3, 27. «Οἱ ἔχοντες τά πράγματαιι, οἱ δυνατοί, πλούσιοι· καί παρά Ξεν. Ἑλλην. 1, 6. 9. «Τῶν τά πράγματα ἐχόντωνιι, τῶν πλουσίων· γ) πράγματα ἐπί κακοῦ, ὀχληραί ὑποθέσεις, δυσχέρειαι, κόποι καί μόχθοι, (μπελιάδες, ντράβαλα), ἐπί πάσης ἀτυχίας, ἥτις προξενεῖ κόπους καί ἀνηστυχίαν, ὡς πράγματα ἔχειν ἤ εἶναι εἰς ὑποθέσεις, κόπους, καί ἀνηστυχίας, ἔχω μπελιάδες, ντράβαλα, ἤ ὑπρῆγματα ἔχειν ἐπί τῇ ἐρωμένῃ μετεχῆς, παρ' Ἡρόδ. 7, 147. «Πράγματα παρέχειν τινίιι, ἐνόχλησιν προξενεῖν εἴς τινα· ἐμβάλλειν τινά εἰς ὑποθέσεις, φροντίδας, καί κόπους, (μπελιάδες ἤ ντράβαλα)· ἐνίοτε εὕρηται ἐπί τῆς αὐτῆς σημ. κατ' ἔνκ. «Πρῆγμα παρέχειν», Ἡρόδ. 7, 293.

Πραγματεία, ἡ (πραγματεύομαι). Ἡ ἐπιχείρησις καί ἄσκησις πράγματός τινος ἤ ὑποθέσεως, ἤ πράγματος, ἤ μεταχείρισις, τό καταγίνεσθαι, περίτι, κόπος, ἤ φροντίς διά τά κάμνῃ τις, πρῆγμάτι, ἄρα κατά τήν συνέχειαν τοῦ λόγου ἐν γένει, ἤ περί τά πράγματα φροντίς, ἐπιμέλεια, ἐπιστασία, ἔτι δέ, ἐπιχείρημα· ἐργόχειρον, τέχνη· ἔτι δέ, ἐμπόριον, ὡς παρά Πλουτάρχῳ Λυκοῦργ. 24. «Χρηματισμοῦ δέ συναγωγήν ἔχοντος ἐργωδῆ καί πραγματείαν», ἐξαιρ. ἐπίκριτις, ἤ δίκη, κρισολογία (προτζέσσιν). 2) τετελεσμένον συγγράμματι, ἄρα, βιβλίον, λόγος περί τινος ὑποθέσεως, ὕλης, ἤ ὑπόμνημα, ἐξαιρ. ἱστορικόν σύγγραμμα, παρά Διοδ., Διον. Ἁλικ. καί ἄλλοις μεταγνστ. «Τρωϊκή πραγματείαιι, τό διαλαμβάνον περί πάντων τῶν μύθων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου σύγγραμμα, Ὑπόθ. Σοφ. Αἴ. 3) παρά Πλάτ. εἰς Γοργ. 8. «Ἡ πραγματεία ἅπαντα καί τό κεφάλαιον τῆς ῥητορικήιι, = πρᾶξις καί κύρωσις, ὅ ἐστι, δύναμις καί ἐνέργεια, καθώς περ ὁ αὐτός μικρόν ἀνωτέρω εἶπε· ὅθεν

Πραγματειώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἀπαιτῶν δουλείαν, ἤ δίδων δουλείαν, ἀσχολίαν, δυσκολίαν. ἐνόχλησιν· φαινόμενος ὡς ἀσχολία, δουλειά χωρίς νά εἶναι τωόντι, Πλάτ. Παρμεν. 9. «Πραγματειώδης παιδιάιι, παιγνίδι, τό ὁποῖον ἔχει τόν χαρακτῆρα κόπου μᾶλλον ἤ τέρψεως.

Πραγματεύομαι, Μλ. εὐσομαι, Ἰων. πρηγματεύομαι· συνήθ. μέν μέσ. Ἀποθ. εὕρηται δέ καί ὁ παθ. ἀόρ. πρηγματευθῆναι παρ' Ἡρόδ. 2, 87. ἐπί τῆς αὐτῆς ἐνεργ. σημτ. (πρᾶγμα). Εἶμαι εἰς ἀσχολίας, ἄσχολος, ἀσχολῶ, ἔχω δουλειαίς, Ἡρόδ. 2) καταγίνομαι περί τινος ὑποθέσεως, ἐξετάζω, μετέρχομαι πράγμάτι, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω περί τινος, συνιστάσ. αἰτ. ἤ μετά τῆς περί καί αἰτ. ἤ γεν. «Πραγμ. ἐπί τινιιι, δουλεύω τι ἤ κατορθόω μετά κόπου καί ἐπιμελείας· ἐξαρ. μετέρχομαι, ἐργόχειρόν τι ἤ τέχνην· ἔχω δίκας, κρισολογίας (προτσίσσα)· ἐνίοτε δέ καί, συγγράφω τι, δουλεύω, καταγίνομαι εἰς τινα ἐπιστημονικήν ὕλην· μετέρχομαι τάς ὑποθέσεις τοῦ ἐμπορίου, σπεκουλάρω εἴς τι· Καβάλλου δέ, ἀντί τοῦ, ἐπιχειρῶ τι, καταγίνομαι περί τι, κοπιῶ, κόπους ἀνελέχομαι, σπουδάζω, ἀσχολοῦμαι, φροντίζω, βάλλω ἐμαυτόν εἰς πράγματα· πράττω, ἐνεργῶ, κάμνω, Ξενοφ. Λακεδαιμ. πολ. 10. Ἐκ ταύτης τῆς ἀρχαίας σημασίας λαβόντες τάς ἀφορμάς οἱ μεταγενέστεροι, καί ἐπί τοῦ ἐμπορεύεσθαι ἐτάξαν τό πραγματεύεσθαι· (ὡς παθ. τωόντι ἐχρήσατο ὁ Πλάτ. Ἀπολ. σλ. 22. τῷ παρακ. πεπραγματεῦσθαι·) ὅθεν

*Πραγματευτέον, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ πραγματεύομαι.

Πραγματευτής, οῦ, ὁ. Ὁ μετερχόμενος, ὑπουργημάτι, ἔργον, ὑπόθεσιν, ἐξαιρ. ὁ εἰς ἐμπορικός ὑποθέσεις καταγινόμενος, ἔμπορος. ὁ Πλούταρχ. συνάπτει τοῦτο μετά τοῦ, τοκιστής, καί, τραπεζίτης· ὅθεν

Πραγματευτικός, ἤ, όν. Ἔμπειρος ἐξηκριβωμένος, ἐπιτήδειος, ἤ ἱκανόν ἔχων εἰς τό πραγματεύεσθαι.

Πραγματίας, ου, ὁ. Ὁ κόπον παρέχων εἴς τι π. χ. λόγος, Φρύνιχ.

Πραγματικός, ἤ, όν· καί ἐπίρ. Πραγματικῶς (πρᾶγμα). Περί τι καταγινόμενος, ἐνεργός· ἔμπειρος εἰς τά πράγματα, εἰς τάς ὑποθέσεις, καί, ἔμπορος, πραγματευτής· 2) παρά τοῖς ὕστερον «Πραγματικοίιι, οἱ, λέγονται καί οἱ Συνήγοροι, οἱ τούς νόμους ἑρμηνεύοντες, οἱ νομικοί (ἀββοκάτοι) Ἀνάλεκτ. β'. 339. καί ἑπομένως οἱ εἰδήμονες τῶν νόμων, καί τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων, πρός οὓς οἱ Συνήγοροι (ἀββοκάτοι) πορευόμενοι, ἐλάμβανον παρ' αὐτῶν δι' ἀργυρίων συμβουλάς, ἐπάνω εἰς τίνας ἀποδείξεις καί λόγους νά στηρίζωσι τά ὅσα ὠμίλουν ἐνώπιον τοῦ κριτηρίου, Cicer. de or. 1, 46. ἐν γένει, εἰδήμων πράγματος, εἰδήμων τοῦ κόσμου, Κικ. Ἀττ. 2, 20. καί ὁ δημοσίας ὑποθέσεις μετερχόμενος, πολλκ. παρά Πολυβ. 3) πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς πολιτικάς ὑποθέσεις. Καί ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, βασιλικόν πρόσταγμα περί ἐξετάσεως ὑποθέσεώς τινος, ἤ δι' οὗ ἐμβαίνει κοινόν τι εἰς πολιτικάς ὑποθέσεις.

Πραγμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πρᾶγμα· (ψυυυ)

Πραγματιστήριον, τό, = χρηματιστήριον, π. L.

Πραγματωδῶς, ἐπίρ. (πραγματεία, εἶδος). Εὐσταθ. ἐν Ὀδυσ. Ξ. ἐπί ἀμφ. σημασίας, ἐν τῇ συνηθείᾳ δέ ἀντί τοῦ. Τῷ ὄντι.

Πραγματογραφέω, ῶ Μλ. ήσω (γράφω). Τά πράγματα ἤ περί πραγμάτων γράφω, διηγοῦμαι ἐγγράφως καί διεξοδικῶς τά πράγματα. ἤ πράγματι.

Πραγματοδίφης, ου, ὁ (δίφάω). Κωμ. ζητῶν πράγματα ἤ πράξεις καί φιλονεικίας· αἰτίας ζητῶν καί ἐρευνῶν εἰς τό νά φέρῃ τινά εἰς κρισολογίας καί ἔριδας, δικολόγος, chicanour, Ἀριστοφ. Ὄρνιθ. 1424. (ι)

Πραγματοειδής, ὁ, ἡ· ταύτόν τῷ, πραγματώδης.

Πραγματοκαπέω, ῶ Μλ. ήσω (κάπτω). Ἐμβάλλω ἐμαυτόν εἰς πράγματα, ἀνακατόνομαι εἰς ἔριδας, ἀρχίνω καυγάδες, μαλώματα, σεκωρίαι, cabaler, intriguer, Πολύβ. πρβλ. δημοκοπέω, καί, δοξοκοπέω

Πραγματολογέω, ῶ ήσω (λέγω). Πράγματα διηγοῦμαι, περί πράγματων ὁμιλῶ, λέγω, διηγοῦμαι ἐξετάζων καταλεπτῶς τά πράγματα, Ἀριστοτ. Ῥητ. Ἀλεξ. 32. 2) παρά Διογένει Λαερτίῳ. 5, 52. Ἐρίζω, φιλονεικῶ· 3) παρά Φίλωνι ὁ'. σλ. 246. Ρ. τάς λέξεις, ἤ τούς λόγους ἐκλέγω.

Πραγματομαθής, ές, ὁ, ἡ (μανθάνω). Ἔμπειρος εἰς τάς ὑποθέσεις τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς, ὁ τά πράγματα τοῦ κόσμου καλῶς γνωρίζων, ἐξεύρων. Ἀνώνυμ. παρά Σουίδ.

Πραγματορράφος, ὁ, ἡ (ῥάπτω). Ὁ πράγματα ῥάψων, συκοφάντης, διαβολάς πλέκων, = πραγματοδίφης.

Πραγματώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Πλήρης πραγμάτων, κόπων, μόχθων, ἐρεθίζης, κοπιαστικός.

Πρᾶγος, εος, καί συνκρ. πράγους. τό, ποιητ. ταύτόν τῷ, πρᾶγμα, ἐξαιρ. παρά Πινδ. καί τοῖς Τραγ. 2) = πράγματα, ὑποθέσεις τῆς πολιτείας, Αἰσχύλ. Θηβ. 2. «Τό πρᾶγος φυλάσσειιι, ἀντί, τά πράγματα, τάς πολιτικάς ὑποθέσεις.

*Πραέα, οῦθ. πληθ. τοῦ, πρᾶε ἤ πραΰς.

*Πραεῖα, ένικ. θηλ. τοῦ, πρᾶος ἤ πραΰς.

*Πραέσι, πληθ. δοτ. τοῦ, πρᾶος ἤ πραΰς.

Πραέως, ἤ, πραεῖος, ἐπίρρ. τοῦ, πραΰς, = πρᾶως.

Πρᾶής, πραεῖα, πραές· εὐχρηστότερον ἀντί τούτου κατά ὀνοματικήν τό, πραΰς· ὅθεν τό, πραέως, πραέες, πραεῖς.

*Πραθέειν, ποιητ. ἀντί, πραθεῖν, ἀπαρεμφ. Ἀόριστ. β'. τοῦ πέρθω, Ἡτ. Ἀσπ. 240.

*Πραθείς, εῖσα, έν, μετοχ. παθ. ἀόρ. ὁ, τοῦ, πιπράσκω.

*Πραιτώριον, ου, τό, λέξ. νεωτ. Σκηνή τοῦ στρατηγοῦ, ἤ παλάτιον τοῦ κυβερνήτου, πόλεώς τινος, λατ. praetorium.

*Πραιτωρίδιον, ου, τό, ὑποκορ. τοῦ πραιτώριον.

*Πραικόκια, τά, ἐκ τοῦ λατ. praecocia = praecoqua, πρώιμα, πρωίμα, ἔνθεν καί πρικόκια, ἤ βρικόκια, βερικόκια, τά βερύκοκα, ἄλλως, ἤ Ἀρμένια, ἤ Ἀρμενικά μῆλα.

*Πρακνός, καί, πρεκνός, κατά μετάθ. ἀντί. παρεκνός.

Πρακτέος, έα, έον, ρημτ. επίθ. τοῦ πράττω. Ὅστις πρέπει νὰ πραχθῇ

Πρακτήρ, ῆρος, ὁ, Ἰων. καὶ Ὁμ. πρηκτήρ (πράττω). Ὁ ποιῶν, ἐνεργῶν, κάμνων τι, καὶ φέρων εἰς τέλος, Ἰλ. Ι, 443. »Πρηκτὴρ ἔργων, κατορθωτὴς ἔργων· ἐξαιρ. ὁ πραγματευτής, ἔμπορος, Ὀδ. Θ, 162. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. ὁ χρέος τι συνάζων ἢ ἀπαιτῶν, ἐκτελεστής, executor, κασσίρος· μεταφ. ἐκτελεστὴς ποινῆ ἢ ἐκδικήσεώς τινος· ὅρ. πράκτης, πράκτωρ. ὅθεν

*Πρακτήρεος, ὁ, ἡ. Ἐκτελῶν, βάλλων εἰς πρᾶξιν, κατορθῶν, Αἰσχ. Ἱκετ. 539.

Πράκτης, ου, ὁ ταὐτὸν τῷ, πρακτήρ. Ἐξαιρέτως δὲ ὁ τὰ ἐργύρια ἤτοι τοὺς δημοσίους φόρους ἀπαιτῶν, συνάγων, ἢ τὰ συναχθέντα χρήματα ἐναποταμιεύόμενος (Κασσίρος).

Πρακτικεύομαι, ευσομαι (πρακτικός). Πρακτικὸς εἰμί, κάμνω τὸν πρακτικόν, ἢ τὴν πρακτικὴν μετέρχομαι, σπουδάζω ἵνα γίνω πρακτικός· δείχνω ἐνέργειαν, ἀσκνίαν.

Πρακτικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. — κῶς (πράττω). Εἰς πρᾶξιν εἰς τὸ πράττειν ἀνήκων, ἐπιτηδειος, ἢ κλίσιν ἔχων, ἀνήκων ἢ ἐπιτηδειος, ἢ ἔχων πρᾶξιν εἰς τὰ πράγματα καὶ ὑποθέσεις· ἄρα, ἐνεργητικός, ἐπιμελής, ἐργαστικός, ἐπιχειρηματικός, ἐπίμονος εἰς τὰς ὑποθέσεις καὶ πράξεις τοῦ, ὁ πράττων καὶ ἐκτελῶν τι, ἐκτελεστικός, ἀνδρεῖος, ἰσχυρός (γερός, δυνατός), γενναῖος, Ξενοφ. Κυρουπ. α. ζ. 3. ἐν γένει = πραγματικός. »Πραγματικαὶ τέχναι, αἱ συνιστάμεναι, πραγματικῶς εἰς ἐνέργειαν τέχναι, οἷα ὁ χορός, ἡ μουσική, ἀστικ. τῷ, ποιητικαὶ τέχναι, οἷα ἡ ζωγραφική.

Πρακτορεία, ἡ (πράκτωρ). Στοβ. Ἐκλ. ηβ, σλ. 332. περὶ κέρδους φροντίς, ἐπιμέλεια.

Πρακτόρειον, τό, Τόπος, ἔνθα φυλάττονται τὰ ἐνέχυρα. Φίλοξ. Γλωσ.

Πρακτός, ή, όν, ρημτ. ἐπίθ. τοῦ πράσσω. Πᾶν ὅ,τι ἐβλήθη εἰς πρᾶξιν, ἐπράχθη, ἐγένετο· καὶ τὸ δυνάμενον πραχθῆναι, βληθῆναι εἰς πρᾶξιν· τὸ εὐκόλως κρατούμενον· »Πρακτά, τάν, ἅπερ πράττει, ποιεῖτε· 2) »Πρακτός τινος εἶναι, ἀναγκάζομαι, βιάζομαι παράτινος εἰς τὸ νὰ πληρώσω, ἐκ τοῦ, »Πράττειν τινάν, βιάζειν, ἀναγκάζειν τινὰ νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του, χρήματα παρά τινος ἀπαιτεῖν.

Πρακτοψηφιστής, οῦ, ὁ (ψηφίζω, πρακτός). Ὁ τῶν πρακτῶν ψηφιστής, ὁ κριτὴς τῶν πεπραγμένων, ἀμφ. νεωτερ. Λ.

*Πρακτύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, πρᾶξις.

Πράκτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πρακτήρ, καὶ πράκτης. Ὁ πράττων, ποιῶν, ἐκτελῶν, κάμνων τι, ἔστις ἢ καὶ ἐπὶ γυναικός, ἥτις ἐπραξέ τι, Σοφ. Τραχ. 862. 2) ὁ τὰ ὀφειλόμενα ἀργύρια ἀπαιτῶν, συνάγων· καὶ μεταφ. ὁ ἀπαιτῶν δίκην, τιμωρίαν, πρόστιμον, ἀναπλήρωσιν διότι πραχθεὶς κατ' αὐτὸν κακόν, ἄρα, ἐκδικητής, τιμωρός, ἕνεκά τινος, π. χ. πράκτωρ αἵματος Αἰσχύλ. Εὐμεν. 315. φόνου, Σοφ. Ἠλ. 953. 3) ἐν Ἀθήναις Ἀρχή τις, ἥτις ἐφρόντιζε νὰ συνάζῃ τοὺς δημοσίους φόρους, Boeck. Ath. Staatshaush. ι. σλ. 167. 403. Πρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1042. »Πράκτωρ πειθώ, ὅπου πρότερον, θελκτωρ, ἔφετο.

Πράμνειος, »οἶνος«, ἐν Ἰλ. Λ. 639. καὶ καὶ Ὀδ. Κ, 234., ἐπίθ. οἴνου, καὶ κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους Σχολ. οὕτως ὀνομασθεὶς ἀπὸ τοῦ ὄρους Πράμνη τῆς νήσου Ἰκαρίας, καὶ τότε γραπτέον διὰ μεγάλου κεφαλαίου γράμματος Πράμνειος, κατ' ἄλλους δὲ ἠνίξατο παρ' Ἐφέσῳ, ἢ Σμύρνῃ, εἶτα δὲ μετηνέχθη ἡ ὀνομασία αὕτη καὶ εἰς ὅλους τοὺς μελανας, δυνατοὺς, καὶ αὐστηροὺς οἴνους ἐκ παντὸς εἴδους ἐξηραμένων καὶ ἡλιασμένων σταφυλῶν, ἄρα, παλαιός, γενναῖος οἶνος. Ἄλλοι ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξιν παρὰ τὸ, παραμένειν, ὅ,τι εἰς παλαίωσιν παραμένει καὶ μὴ μεταβάλλει, ἤτοι μένει καλὸς, κρατεῖται· ἄλλοι δὲ ἐτυμολογοῦσι παρὰ τὸ, πραΰνειν μένος, ἢ ἐκ τοῦ ἀμφιβ. προσηγορικοῦ, πράμνη. (Παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. εὑρίσκονται καὶ οἱ τόποι, Πράμνεος καὶ Πράμνιος).

*Πράμνιος, ὁ, = πράμνειος, Ἀριστφ. Θεσμ. 53.

*Πραμνη, ἡ, ἡ

*Πραμνία, ἡ, ἄμπελος, ἢ ἄμπελος, τὸ σταφύλι ἐξ οὗ κατεσκευάζετο ὁ Πραμνειος οἶνος.

Πράμος, ὁ, = πρόμος, Ἀριστοφ. Θεσμ 53.

Πρίν, Δωρικ. ἐπίρρ. ταὐτὸν τῷ, πρώην, ἢ πρίν, ἐπὶ χρόνου, ὅθεν, πρότερον, προτήτερα, προτοῦ, τοπάλαι, νεωστί, ἐσχάτως, Θεόκριτ. β'. 115. »Πρὶν ποκαὶ, ἀντὶ τοῦ, πρώην ποτέ, Καθὼς φαίνεται, πρωτότυπον τούτου ἐστὶ ἡ πρὸ πρόθεσις, ἐκ τῆς ὁποίας προήρχοντο διάφορα παράγωγα μετὰ πολυειδῶς μεταβεβλημένων φωνηέντων, ἐν οἷς ἅπαξ διέμεινε ἡ πρωτότυπος σημασία τοῦ πρό, ποτὲ μὲν ἐπὶ χρόνου, ποτὲ δὲ ἐπὶ τόπου ἐν χρήσει, ὅρ. κατωτέρω πρό. Ἰδοὺ δὲ τί λέγει περὶ ταύτης τῆς λέξεως καὶ ὁ Συνεσίριος. Φαίνεται ὅτι προέκυψεν ἐκ τοῦ πέρας, πέρα, πέρην, Πέριν, ἀντὶ τοῦ, πρότερον ἢ ἔμπροσθεν, ἢ πρό, καὶ ἐντεῦθεν πρανὴς Ἰωνικ. πρηνὴς ὁ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κεκλιμένος, ὁ κεκυφώς, ἢ ἐπὶ τὰ κάτω νενευκώς. Τὸ Λατινικ. pronus ἀποδεικνύει τὴν ἐν τῇ παραγωγῇ αὐτοῦ ἐναλλαγὴν καὶ μεταβολὴν τῶν φωνηέντων α, ο, καὶ ω, διότι ὁ Ἡτύχιος ἔχει, »Πρωνὸν, τὸ κατωφερὲς, πρανὲς· ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, καὶ »Πρωινὴς, ἐπ' ὄφιν, ἐπὶ πρόσωπον«. Προσέτι, συγγενὴ εἶναι καὶ τὰ, πρὴν, πρεόνοι (»πτολιοῦ τοῦδε κατὰ πρεόνοιν, Κρινάγορ. Ἐπιγρ. 7), πρεών (Ἡσιοδ. Ἀσπὶς, 437.), πρηών, πρών, πρωνὸς, καὶ πρώων, ἅ τινα σημαίνουσι προεστάμενην καὶ προβεβλημένην κορυφὴν ὄρους τινός, ἢ κατηφορικὸν καὶ κρημνώδη τόπον, ἢ λόφον. Ὁ Πίνδαρος μετεχειρίσθη τὸ προπρεών ἀντὶ τοῦ προσπηνής. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι »πρῆον, πρότερον« καὶ, »πρῆον, τὸ ὑπερέχοντα. Ἐντεῦθεν παρέχονται αἱ λοιπαὶ καταλήξεις πέρις, πέρι, ὅθεν ἡ πρόθεσις περὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ, πέρα, καὶ τῆς ὑπερ. ἐντεῦθεν τὸ, περιορᾶν, περιιδεῖν, παραβλέπειν, τὰ πέραν, τὰ ἔμπροσθεν βλέπειν, ἐπιθεωρεῖν, καθορᾶν· καὶ τὸ, Περιβάλλειν, ἀντὶ τοῦ, ὑπερβάλλειν, καὶ τὸ »Περὶ ἄλλωνα, ἀντὶ τοῦ, ἔμπροσθεν ὅλων τῶν ἄλλων. Ἐκ τοῦ, πέρις, ἐσχηματίσθαι τὸ, περισσός· προέκυψεν ἔτι καὶ τὸ, πέρυν, πρίν, ὡς καὶ τὸ, πέρας, πέραν, πέρα, ἐκφράζον τὸν παραλελυθότα χρόνον, τὸν πρότερον, τὸν περασμένον. Ἐντεῦθεν προκύπτει ἔτι καὶ τὸ Λατινικὸν pris, pri, ἐν τοῖς pridie, pridem, priscus, pristinus, prior, prius, primus, Ἐκ τοῦ τύπου, περος, πέρο, προέκυψαν αἱ πρός, καὶ πρό, προθέσεις, αἵτινες ἀπ' ἀλλήλων διακρίνονται μόνον διὰ τῆς ἔμπροσθεν ἢ ὄπισθεν στάσεως αὐτῶν. Ἐντεῦθεν ἔτι προέκυψε καὶ τὸ Δωρικὸν, προτί, ἀντὶ τῆς, πρός, ἢ πρό, ἐξαιρέτως ἐν τοῖς συνθέτοις. Ἐκ τοῦ τύπου, πέρυς, πέρυ, διέμεινε μόνον τὸ πέρυσι, ὡς ἐπίρ. ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος ἤτοι τοῦ πεπερασμένου ἔτους· καὶ τὸ, περυσινός, ὁ ἐκ τοῦ περασμένου καὶ παρελθόντος ἔτους ὤν. Ἐκ τοῦ τύπου, πέρυς, ἔχομεν ἔτι καὶ ἄλλο παράδειγμα εἰ. τὸ, περύσιος, ἐξ οὗ μόνον τὸ σύνθετον, διαπρύσιος, ἀντὶ τοῦ, διάτορος, διαπερατικός, ἔστιν ἐν χρήσει. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ, πρό, ἐγένετο τὸ, προί (ὡς καὶ ἐκ τῆς, παρά, τό, παραί) καὶ τροπῇ τοῦ ο, εἰς ω, πρώ, πρωΐ· ὅθεν τὸ, πρόϊος, πρόϊμος, ἔτι δὲ καὶ, πρώϊος, πρώϊμος καὶ συναλο ῳῇ, πρῷος, πρῷμος· καὶ, πρωΐζος, πρῷζος, ἅ τινα πάντα σημαίνουσι παρελθόντα καὶ περασμένον ἢ προτητερινὸν χρόνον τινά. Ἐκ τῆς, πρός πρό, ἐγένετο καὶ τὸ, πρότερος, καὶ, πρώτος, ὡς ἐκ τοῦ, πρὰν, πρὴν, τό, πρίϊος, πρῖος, ἀντὶ, πρότερος, ἄρα Δωρ. πράϊος, πρᾶος, τὸ ὑπερθετικὸν, πρᾶτος, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τὸ, πρῶτος· Ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ, πρὴν, πρῆτος, ἀντὶ τοῦ, πρὰν, πρῶτος, ἐγεννήθη ἔτι καὶ τὸ, πρητὴν, ἤτοι, ὅπερ σημαίνει τὸν ἐνεστῶτα ἀμνὸν (χρονικάριον ἀρνίον, ζωγούριον) καθὼς καὶ παρὰ τοῖς ποιηταῖς μέχρι τῆς σήμερον λέγεται, καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῦ θηλυκοῦ γένους τῶν προβάτων, πρητήνα, καὶ πρατήνα, καὶ προβατήνα, ἢ· ὅθεν τὸ, πρατήνιος, παρ' Ἡσυχίῳ, ἀντὶ τοῦ ἐνεστώτος (πρατήνιον, ἡλικία τις προβάτου νέου. ὡς δὲ ἔνιοι, τοῦ πρώτου γενιωμένου· οἱ δὲ, ἐνεστώτος· ἄλλοι, ἀρχομένου συνουσίας) καὶ, ἐπιπρητὴν, ἐν τῇ παροιμίᾳ »Αἶγος ἐπιπρητὴς ἐρύθρου πήρα ἀρίστη« (Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Ι. σλ. 1625, στίχ. 35. Ἐκδ. Ῥώμ.) ταὐτὸν τῷ, ἐπιετής. ὁ περισσότερον ἑνὸς χρόνου ὤν, ὑπὲρ τὸ ἔτος.

Πρανής, ές, ὁ, ἡ. Δωρικ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, πρηνής, Ξενοφ. πολλαχοῦ· τὸ δὲ παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. α. α. 10. »Πρανοτέρᾳ τῇ φάλαγγι«, ἡμαρτ. ἀνάγ. ἀντὶ τοῦ, πυκνοτέρᾳ.

Πρανίζω, Μ. ίσω, Δωρικ. ἀντὶ, πρηνίζω.

*Πραξείδιον, τό, ὑποκ. τοῦ πράξις, Ἐτυμολ.

Πραξιδίκη, ἡ Θεὰ τις ἐν Ἀθήναις, ἧς κεφαλὴν μόνον ἱδρύετο, ἐζωγράφιζον, καὶ κεφαλὰς τῶν ζώων αὐτῇ ἔθυον, Παυσαν. Λακων. καὶ Βοιωτικ. Ὅρα καὶ Φώτιον ἐν Λεξ.

Πραξιεργίδαι, οἱ. Ἐν Ἀθήναις τάγμα ἱερέων, κατὰ τὴν ἑορτὴν Πλυντήρια, τὸ ἔδος τὸ ἀρχαῖον τῆς Ἀθηνᾶς ἀμφιεννύντες, Πλούτ. Ἀλκιβ. 34 καὶ Ἡσύχ.

Πραξικοπέω, ῶ. Μ. ήσω (πρᾶξις, κόπτω). Αἰφνιδίως, ἀπροσδοκήτως, ἢ διὰ σκευωριῶν, δι' ὀπατηλοῦ τινος πανουργήματος, πράξεως ἢ προδοσίας, ἁρπάζω, ἢ κυριεύω, ἢ ἀποτελῶ τὸν σκοπόν μου, μετ' αἰτ. πράγμ., Πολύβ. »Πραξικοπεῖν τὴν πόλιν ἐπιβαλλόμενοι«. 2) ὁ αὐτ. β'. 46. »Πραξικοπεῖν τινάν«, ἀντὶ τοῦ, ἀπατᾶν.

Πράξιμος, ὁ, ἡ (πράσσω). Δυνάμενος πραχθῆναι, πρακτός. 2) δυνάμενος εἰσπραχθῆναι, φορολογηθῆναι, ἀπαιτηθῆναι, συναχθῆναι, ἐπὶ χρεῶν καὶ δοσιμάτων, φόρων, Πολύβ.

Πρᾶξις, εως, ἡ, Ἰων. καὶ Ὁμ. πρῆξις, ιος, ἡ (πράσσω). Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κάμνει τις, ἡ ἐνέργεια τοῦ πράττειν, κάμωμα, ὑπόθεσις, ἐπιχείρημα, σκοπὸς· ὅθεν »Κατὰ πρῆξιν (ὡς ἀντὶ, τοῦ, μαριδίως), κατὰ διωρισμένην τινὰ ὑπόθεσιν, Ὀδ. Γ, 72. Ι, 253. »Ἰδίᾳ πρᾶξιν, ἰδιαιτέρα, χωριστή, ἀνήκουσα εἰς ἴδιαν μόνον, ὑπόθεσις κοινῇ, ἀνήκουσα τῇ πολιτείᾳ, τῇ Κοινότητι, τῷ δήμῳ, Ὀδ. Γ, 82. ἐξαιρ. ἐμπορικὴ ὑπόθεσις, ἐμπόριον, Ἔμν. Ἀπ. 398. βίος τρόπος, καθ' ὃν γίνεται τις ὑπόθεσις, ἢ πρόοδος αὐτῆς, ἢ ἀπόβασις, κατόρθωσις, ἐνέργεια ὑποθέσεως τινος ἢ ἐπιχειρήματος, τὸ ἀποτέλεσμα, ὅθεν »Οὔτις πρῆξις πέλεται γόοιο«, τὸ παράπονον, ὁ κλαυθμὸς δὲν ὠφελεῖ τί. ἀπὸ τὰ κλαύματα δὲν ἐνβαίνει τίποτε, μὲ κλαύματα δὲν κατορθώνει τις τίποτε, Ἰλ. Ω, 524. τὸ ὁποῖον τοῦτο ἐν στίχῳ 550. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, »Οὔτε πρῆξις ἀκαχήμενοιο«· ὡσαύτως »Οὔτις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν, δὲν ἐβοήθει τε εἰς τοὺς μυρολογουμένους, αὐτοὶ δὲν κατόρθωναν μὲ τὰ μυρολογήματά των τίποτε, Ὀδ. Κ, 209. 568. »Λυμαίνεσθαί τινι τὴν πρᾶξιν«, χαλνῶ τινος τὴν ὑπόθεσιν. 2) ἀπαίτησις, εἴσπραξις, ἢ σύλαξις, τῶν δημοσίων φόρων, ἢ χρεῶν

ἄν. Πραττόμαι τινά. 3) πανοῦργον ἢ πονηρὸν κάμωμα. πανουργία, δόλος, ἀπάτη, ἐπιβουλή, προδοσία, Πολύβ. 3. 17. ὅθεν τὸ πρᾷξ.-κοπίω. 4) καθὼς τὸ, εὖ ἢ κακῶς πράττειν. ἀμεταβ. κατάστασις, θέσις, τύχη, καλὴ ἢ κακή, εὐπραγία ἢ δυσπραγία, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγ. οἷς παρὰ Σοφ. Τραχ. 152. 870. «Τὴν ἑαυτοῦ πρᾶξιν σκοπῶν, ἀντὶ τοῦ, τὴν τύχην τοῦ· ἔτι δὲ παρ' Αἰσχ. Προμ. 70'. καὶ Σοφ. Αἴ. 700. 792. Ἀντ. 1305. καὶ παρ' Ἡροδ. αὐτῷ, 3. 65. «Πρᾷξιν ἑωυτοῦ ἀποκλαίειν, κλαίειν τὴν μοῖράν του. 5) παρ' Ἡρωδιαν. λέγεται καὶ τὸ αἴτημα τοῦ πρακτόρος, ὡς ἐν ἐ. 1. «Τῆς διοικήσεως πράξεως· καὶ ἐ. 2. «Ἐν ἀξιώσει τινὶ ἢ πράξει καθεστώτων, καὶ ζ'. 5. «Ἐν πράξεσι μεγίστοις ἐξετασθείς». 6) = πραγματεία, σύγγραμμα, βιβλίον, πραγματεία ἐπιστημονικὴ περί τινος ὕλης.

* Πρᾶον, οὐδέτ. ἢ ἐφτ. αἰτ. τοῦ πρᾶος.

* Πρᾶον, οὐδέτ. τοῦ πρᾴου, συγκρ. τοῦ πρᾶος· Ἐκλαμβάνεται καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ, πρᾴως.

Πρᾑόνως, ἐπίρ. (πρᾶος, νοῦς), = πρᾴως. Μὲ διάθεσιν πραείαν, γλυκείαν μὲ καλοσύνην, συγκατάβασιν, Ἀριστ. Βατρ. 856. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. 5, 39. Lob. Φρυν. σελ. 403. ('Ὅμως ἐρθότερον εἶναι, καθὼς φαίνεται, νὰ ἐκλάβῃ τις, καθὼς δοξάζει καὶ ὁ Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. Β'. σελ. 263. ἐνταῦθα οὐχὶ ὡς σύνθετον τὴν λέξιν, ἀλλ' ὡς μεταπλαστικὸν ἕτερον τύπον τοῦ κοινοῦ, πρᾴως ἐκ τοῦ θετικοῦ πρᾶος, πραυς, ὡσάν νὰ ὑπῆρχε καὶ θετικὸν πρᾴων. Κατ' ἄλλους, ἔστιν ἡ λέξις ἐπίρρ. τοῦ συγκρ. πρᾴων, καὶ σημαίνει μὲ περισσοτέραν πραότητα.)

Πρᾶος, καὶ πρᾷος, ὁ, οὐδ. πρᾶον, καὶ ἐπίρ. πρᾴως, = πραύς. Ἥμερος, γλυκύς, ὑποκοιτικός, συγκαταβατικός, μαλακὸς κατὰ τὴν ψυχήν, καλός, Ξενοφ. ἔτι δὲ, ἀνεκτόν, ὑποφερτόν, ὅτε ὁ λόγος περὶ κακοῦ τινος· καὶ καταπραῦνον τὰ κακὰ, πραυντικόν, μαλακτικόν. Συγκρ. πρᾴοτερος καὶ πρᾴων, ὑπερθ. πρᾴοτατος· ἔστι δὲ τὸ, πρᾶος εὐχρηστον μόνον κατὰ τὸ ἑνικ. ἄρσεν. καὶ οὐδέτ. τὸ δὲ πληθ. οὐδέτ. καὶ ὅλον τὸ θηλ. σχηματίζονται ἀπὸ τοῦ, πραυς, ὅπερ ὄρα. (ἡ λέξις γράφεται πρᾶος καὶ πρᾷος, ὡς τοσον ἡ προτέρα γραφὴ φαίνεται ὀρθοτέρα, διότι αἱ μαρτυρίαι τῶν γραφέντων διὰ τοῦ ὑπογεγραμμένου Ἰῶτα εἶναι ἀμφίβολον, μ' ὅλον ὅτι ὁ Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. Α'. σ. 261. καὶ ὁ Διιδ. Ξεν. Συμπ. σ. ιά. προκρίνουσι τὴν γραφὴν, πρᾶος· ἐξίσου ἀμφίβολος εἶναι καὶ ἡ κατὰ τινας παραγωγὴ ἐκ τοῦ, ῥᾶος·) ὅθεν

Πρᾳότης, ότητος, ἡ. Ἡ ἥμερος καὶ γλυκεῖα διάθεσις τῆς ψυχῆς, τοῦ χαρακτῆρος, ταὐτὸν τῷ, πραότης, ἀντίκ. τῷ ἀγριότης, καὶ χαλεπότης. φυτ. καὶ ἠθικ.

Πρᾳπίδες, αἱ, ταὐτὸν τῷ, φρένες. Τὸ διαχωρίζον τὴν καρδίαν καὶ τὸν πνεύμονα ἀπὸ τῶν ἐντοσθίων διάφραγμα, Ἰλ. Λ, 579. Ν, 412. καὶ ἐπειδὴ τὸ διάφραγμα ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ἕδρα τοῦ νοῦ, τῆς φρονήσεως· συνθ. μεταφορ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἡ φρόνησις, οἱ στοχασμοί, πολλὰ παρ' Ὅμ., συνθ. «Ἰδυίῃσι πρᾳπίδεσσιν·» ἔστι δὲ καὶ ὡς ἕδρα τῆς ἐφέσεως, τοῦ πόθου, Ἰλ. Ω. 514. ὅθεν «Ἔσχετο ἄκοιτιν ἀρηρυῖαν πρᾳπίδεσσιν,» ἔλαβε γυναῖκα, σύμφωνον μὲ τὰς κλίσεις του, ἡ ὁποία τεράζει μὲ τὰ χιωτά του, Ἡσ. Θ. 608 'Ο Ἡσύχιος ἑρμηνεύει τὸ, πρᾳπὶς διὰ τοῦ φρὴν, διάνοια, ὡς καὶ ὁ Εὐριπίδ. ἐν Βακχ. 421. συνεφέρει ἀμμότερα «Πρᾳπίδα φρένατα,» κατ' ἐνικ. ἀριθμὸν. (πιθαν. συγγεν. τῷ, φράζω, φρὴν, ἔνδον, ὡς φαίνεται, καὶ παρήχθη.)

Πρᾳσιά, ἡ. Ἡ ἐν τοῖς κήποις ὡς τὰ πλινθία τετράγωνος λαχανιά, ἤτοι ὁ τετράγωνος τόπος ἐν τοῖς κήποις, ἐν ᾧ φυτεύουσιν ἄλλη ἢ λάχανα, Ὀδ. Η, 127. Ω, 247. πρβ. ἀνθηρὸν. Κατὰ πληθ. πρασιαί, αἱ, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος κῆπος, ἐξαιρ. κῆπος τῶν λαχάνων, λαχανιά· καὶ ἐπειδὴ ἐν Ὀδυσ. Θ, 127. καὶ Ω, 247. αἱ πρασιαὶ ἀποτελοῦσι τὴν ἐξωτερικὴν περιοχὴν τῶν δένδρων καὶ ἀμπελώνων παράγουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν λέξιν ἐκ τοῦ πέρας, περάσιος· ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, πράσον, καὶ ἑρμηνευόμενοι διὰ τοῦ, λαχανεῖαι ἢ λαχανιαί. Ὁ Νίκανδρος Ἀλεξ. 532. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην σημασίαν, καὶ ἐν Θηριακ. 376. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, ἀνθηρὰ. Τὸ παρὰ Διοσκορ. δ'. 27. «Ἐν πρασιαῖς,» ὁ Πλίν. κε'. 34. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, sogetibus, ὅ ἐστιν, ἐν ἀρούραις, ἐν τοῖς ἐκπαρμένοις χωραφίοις.

Πρασίζω, Μελ. ίσω (πράσον). Πράσινον χρῶμα ὡς τοῦ πράσου ἔχω, φαίνομαι ὡς πράσον, Διοσκορίδ. γ'. 94. καὶ δ'. 245.

Πράσιμος, ὁ, ἡ (πράσις). Ὠνιος, πραθῆναι δυνάμενος, ὃν δύναται πωλῆσαί τις, ὅς τις εἶναι διὰ πώλημα, Ξενοφ. Κυροπ. δ'. ε. 14.

* Πρᾳσινοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Πράσινος ὡς τὸ πράσον κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν, ἐκ τοῦ

Πράσινος, ὁ, ἡ (πράσον). Χρῶμα πράσου ἔχων· λέγεται καὶ ἐπὶ χρώματος.

* Πρᾳσινώδης, ὁ ἡ, = πρασινοειδής.

Πράσιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορίδ. γ'. 119. Marrubium vulgare. Λιν. (ᾳ?)

Πράσιος, ὁ, ἡ = πράσινος, Πλάτ. (ᾳ)

Πρᾳσις, εως, ἡ. Ἰων. πρήσις, ιος, ἡ (πιπράσκω). Τὸ πωλεῖν, πώλησις, Ἡροδ. 1, 153. 4. 17. Πλάτ. Πολιτ. β'. «Πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν διακοσεῖν·» καὶ Ξενοφ. Πορ. γ'. 12. «Προστήκοντας τόπους ὠνῆ τε καὶ πράσει.»

Πρᾳστήτης, ὁ· καὶ θηλ. πρᾳστῆτις, ιδος, ἡ (πράσον). Ὅμοιος, ὁμοία κατὰ τὸ χρῶμα τῷ πράσῳ, Θεόφραστ. «Λίθος πρασῖτις,» εἶδος σμαράγδου.

Πρᾳσοειδής, ἐς, ὁ, ἡ (πράσον, εἶδος). Πράσου εἶδος ἔχων, ὅμοιος τῷ πράσῳ.

Πρᾳσόεις, εσσα, εν (πράσον). Γεμάτος ἀπὸ πράσα, ἢ ὅμοια τούτοις φυτὰ θαλάσσια, Ὀππιαν.

Πρᾳσοκουρίς, ίδος, ἡ (κείρω, πράσον). Ζῶον χλωρὸν (πράσινος κάμπη), κείρον καὶ καταπρῶγον τὰ ἐν τοῖς κήποις λάχανα, καὶ μάλιστα τὰ πράσα, Ἀριστοτ. Ζῶ. Ἱστορ. ε'. 19.

Πρᾳσόκουρον, (πράσον, κείρω). Ἐργαλεῖόν τι, δι' οὗ κείρουσι καὶ κόπτουσι τὰ πράσα, Ἀνθολογ.

Πράσον, τό. Εἶδος φυτοῦ κηπευτικοῦ, καὶ εἰς μαγειρεῖον ἐπιτηδείου, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κρομμύων, Διοσκορίδ. δ'. 129. 2) φυτόν τι θαλάσσιον, ὅμοιον τῷ πρώτῳ, Θεόφραστ. δ'. 7. (ἐκ τοῦ πράτον, πάρσον· κατὰ μετάθεσιν, ἐγένετο Λατινικὸν porrum.)

Πρᾳστόρτη, ἡ. Δρέπανον, ᾧ τὰ πράσα κείρουσιν, κόπτουσιν, Ἡσύχ.

* Πρᾳσοφαγέω, ήσω. Τρώγω ἢ τρέφομαι ἀπὸ πράσα, ἐκ τοῦ

* Πρᾳσοφάγος, ὁ, (φαγεῖν). Πράσα τρώγων, τρεφόμενος ἀπ' αὐτά.

Πρᾳσόχροος, ους, ὁ, ἡ (χρόα). Χρῶμα πράσου ἔχων, πράσινος.

Πρασσαῖος, ὁ ποιητ. ἀντὶ πρασαῖος, = πράσινος, κωμ. ὀνομασία βατράχου παρ' Ἀριστοφ. Βατραχομ. 255.

Πρασσοφάγος, ὁ ποιητ. ἀντὶ, πρασοφάγος, κωμ. ὀνομασία βατράχου παρ' Ἀριστοφ. Βατραχομ. 235.

Πράττω, ἐπ. καὶ Ἰωνικ. πρήσσω, Ἀττ. πράττω παρακατὸς τῶν Τραγ., οἱ ὁποῖοι χρῶνται ἀεὶ τῷ τύπῳ πρήσσω, Ἑρμ. Σοφ. Φιλ. 1435.). Μ. πράξω, Ἰων. πρήξω. Παρακ. πέπραχα, καὶ καὶ ἐπὶ ἀμετάβ. σημασ. παρακ. β'. πέπραγα (κατὰ τοὺς πλείστους ἀρχαίους Γραμμ. τὰ μὲν, πέπραγα ἐστιν ὁ Ἀττικὸς τύπος, τὸ δὲ πέπραχα ὁ Ἑλληνικὸς, κοινὸς τύπος, Plers Μοίρ. σ. 294 Meineke Μένανδρ. σ. 221. Schaef. Πλουτ. 4. σελ. 356. 373. καὶ τὸ μὲν πέπραγα ἐστὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Συγγρ. μεταβ. καὶ ἀμεταβ., παρὰ δὲ τοῖς Μεταγ. ἀμεταβ., τὸ δὲ πέπραχα παρὰ τοῖς νεωτ. ἀπὸ τοῦ Ξενοφ. καὶ ἀεὶ κατὰ μεταβ. σημασ.) Παθ. παρακ. πέπραγμαι. Σημαίνει δὲ, κάμνω, πράττω, ἐνεργῶ, κάμνω ὑποθέσεις, ἔχω δουλίαν, Ὀ. Τ. 314. «Οὐδέ τι ἔργον ἐνθάδ' ἔτι πρήξει, ἀλλ' οὔτε θέλει ἔχει πλέον ἐδῶ δουλίαν, ὡς τὸ, ἐργάζεσθαι. ἀπολύτως, ἔρ. Boekh. Πινδ. Λείψ. 96. σ. 625. παρὰ δὲ Ὅμ. συνθ. κατορθόω τί, ἐκτελῶ, ἐπιτυγχάνω, ἀποστῶ, κερδαίνω, ἔχω ὄφελος ἀπό τι, αἰτ. πράγμ., Ἰλ. Α, 562. Σ, 357. Ὀδ. Β, 191. Γ, 60. Π, 88. «Χρῆμα μὲν οὐ πρήξει,» Ἡσ. Ἔ. 404. «Οὔτε πρ.,» οὐδὲν κατορθοῦν, Ἰλ. Α. 552. Ρ, 661. Ω, 550. ἐν γένει, διενεργῶ, κατορθόω, ἐκτελῶ, Ἡροδ. ἢ καταγίνομαι, φροντίζω, περί τινος, π. χ. πράττειν περὶ εἰρήνης, Ξεν. Ἑλλην. 6. (ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεργ. ἐνεστ., μέλλ. καὶ ἀορ.) ἐξαιρ. α) κάμνω δρόμον, ἀνύω, τελειόω, διαβαίνω, π. χ. «κέλευσον,» Ἰλ. Ξ, 282. Ψ, 501. Ὀδ. Ν, 83. «ὁδόν,» Ἡσ. Ἔρ. 203. «κλῶ,» περᾶν τὴν θάλασσαν, Ὀδ. Ι, 491. ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. «ὁδοῖο,» Ἰλ. Ω, 264. Ὀδ. Γ, 476. Ο, 47. 419. ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημασ. καὶ κατ' ἐνεστ. καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἕπτα Τοιοῦς, οἷς ὁ Ἐτυμολ. σ. 688, 1. Σχολ. Ἰλ. Π, 282. Εὐστ. Ὀδ. Ο, 219. θεωροῦσιν ἐνταῦθα τὸ πρήσσω ὡς ἰδιαιτέραν λέξιν, παράγοντες αὐτὸ ἀπὸ τοῦ, περάω, περάσω, ἐξαιρ. διὰ νὰ ἐξηγήσωσι τὴν σύνταξιν αὐτοῦ μετὰ γεν., ἀλλ' ἡ σύνταξις αὕτη ἐστὶν ἐν χρήσει καὶ εἰς ἄλλα κινήσεως δηλωτικὰ ῥήματα, οἶα, θέω, κοιλῶ, ἔρχομαι, ἰθύω, καὶ ἄλλα, εἰς τὰ ὁποῖα συνήθ. προσνοκ. ἢ διὰ, Heyne Ἰλ. Θ, 106. Shaef. Βοτ. Ell. σλ. 675. «ἀλλαμὴν ἐπειδὴ ἐν τῷ, πρήσσειν κέλευθον,» ἐνυπάρχει ἀρκετὰ ἡ ἔννοια κινήσεως, δύναται νὰ προσκηται τῷ ῥήματι καὶ γενικὴ δίχα τινὸς ἄλλης προσθήκης, καθὼς συμβαίνει τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὸ, ἀνύω, ἀπομ. δὲν εἶναι χρεία νὰ ἐκλάβῃτις δίτεὸν πρήσσω (πρβ. καὶ διαπράσσω)· μόνον δὲ ἡ σύνταξις, «ἀλλ πρήσσοντες (Ὀδ. Ι, 491) ,» ἔχει τι ἀλλόκοτον, δι' ὃ καὶ ὁ Ῥιανὸς αὐτὸς ἀνέγνω, πλήσσοντες, καὶ ὁ Βουττμ. (Δεξιλ. Β'. σ. 197.) εἶναι τῆς αὐτῆς γνώμης μετὰ τῶν προειρημένων Γραμματ., ὅστις ὅμως θεωρεῖ ὡς ἀρχαιότατον καὶ κύριον πρωτότυπον τοῦ πρήσσειν οὐχὶ δύο κατὰ τὴν ῥίζαν διάφορα πρωτότυπα, ἀλλ' ἓν μόνον, τὴν σημασ. τοῦ περάω, περάσεις, ἀντὶ εἰς πέρας ἄγειν, κατορθοῦν, ἐπὶ τοπικῆς ἐννοίας. β) κάμνω, ἢ μετέρχομαι, ἐμπορικὰς ὑποθέσεις πραγματεύομαι, ἐξαιρ. καὶ μεγαλεμπόρου ἢ ταύτου· ἐν γένει, μετέρχομαι τὰς ἰδίας μου ὑποθέσεις, φροντίζω, κυτάζω διὰ τὰς ἐδικάς μου ἢ ἄλλας ἰδιωτικὰς ὑποθέσεις· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς προσθήκης, «ἴδια ἢ, τὰ ἑαυτοῦ πράττειν κυτάζω τὰς ἐδικάς μου ὑποθέσεις· ὅθεν καὶ ἐν γένει, μένω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ζῶ ὡ. ἰδιώτης, δὲν ἀσχολοῦμαι εἰς ξένας ὑποθέσεις, κυτάζω τὴν δουλίαν μου· ἐξαιρ. δὲν ἀσχολοῦμαι εἰς ὑποθέσεις κοινὰς, πολιτικὰς· λέγεται δὲ γ) καὶ μετέρχομαι ὑποθέσεις τῆς πολιτείας, διοικῶ τὴν πολιτείαν, ἄρχω ἢ ἐπιστάτης εἰμὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἐν γένει, ἔχω δημοτικόν τι ὑπούργημα ἢ ἀξίαν, συνήθ. μὲν μετὰ τῶν λέξεων, «Τὰ κοινὰ, τὰ πολιτικὰ, τὰ τῆς πόλεως πράττειν,» ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς, ἄνευ προσδιορισμοῦ τοιούτου, π. χ. «Ἱκανὸς πράττειν,» ἄξιος τοῦ νὰ κυβερνῇ τὴν πολιτείαν, ἄξιος διοικητής, Ξεν. Ἀπομν. 1, 2. 15. καὶ 4, 2. 1. καὶ 4. «Λόγειν

τε καὶ πράττειν,« δημηγορεῖν δηλ. καὶ διοικεῖν τὰ κοινά. »Πράττειν εἰρήνην« « πραγματεύομαι »Πράττειν γάμον κόρης« πραγματεύομαι διὰ τὸν γάμον τῆς κόρης. »Πρ. τινί,« πραγματεύομαι μετά τινος, Θουκ. δηλοῖ δὲ καὶ εἰμὶ ἀπὸ τοῦ μέρους τινός, Δημ. τὸ δὲ »Τὰ τῶν ἄλλων πράττειν,« δηλοῖ, ἐπιστατῶ εἰς τὰς κριτολογίας τῶν ἄλλων ἐνώπιον κριτηρίου, ἐπὶ συνηγόρων. 2) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., εὑρίσκομαι εἰς τινι ποιᾷ καταστάσει, οὕτως ἢ οὕτως, λαμβάνειν ταύτην ἢ ταύτην τὴν ἕξιν, μορφήν. π. χ. Ὁ ἐπὶ Αἰθίοπας στόλος οὕτω ἔπρηξε,« ἀντὶ τοῦ, τοιαύτην ἕξιν ἔσχε, τοιαῦτα κατώρθωσε Ἡρόδ. 5, 25. καὶ αὐτοῦ. Valck. πρβ. 4. 77. 6, 44. 8, 129· Θουκ. 7, 24. ὡσαύτως καὶ μὲ τὸ ἀόρ. ἐπίρρ. Ὡς ἔπρηξε,« ὃν τρόπον ἔπραξε, τῷ ἠκολούθησε, Ἡροδ. 7, 18. ἀξκρ. »Εὖ ἢ κακῶς πράττειν,« εὐρίσκομαι, εἶμαι ὡς πρός τι καλῶς ἢ κακῶς, εὐτυχὴς ἢ ἀτυχὴς, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 1, 24. 42. 5, 34. 35. »Φλαύρως πρ.,« Ἡροδ. 6, 84· μετὰ τοῦ συγκρ. »Ἀμείνων πρ.,« Ἡροδ. 156. 157 καὶ μετὰ ὑπερθ. »Πράτ. ἢ δύνατο ἄριστα,« Ἡροδ. 5, 30. ἐν γόνοι, καλὰς ἢ κακὰς ὑποθέσεις κάμνω, προβαίνω κατὰ τὰς ὑποθέσεις ἢ πράξεις μου καλῶς ἢ κακῶς· ὡσαύτως συνάπτεται τοῦτο τὸ ῥῆμα καὶ μετ' ἄλλων ἐπιρρημάτων, π. χ. καλῶς, μακαρίως, πονηρῶς, ταπεινῶς, οὐχ ὡς λῷστα πράττειν, κ. τ. τ. ὡς τόσον καὶ ἐνταῦθα μένει ἔχουσα ἡ λέξις αὕτη μεταβατ. σημ. καὶ ἡ φράσις ἐλληπτέα κατ' ἔλλειψιν, ἐπειδὴ πληρέστερον εἴποι τις ἂν π. χ. »Εὖ πράττειν τὰ αὐτοῦ,« κατορθῶ, φέρω εὐτυχῶς, καλῶς εἰς πέρας τὰ πραγματά μου, εὐτυχῶς διανύω τὴν ζωήν ἢ τὰς περιστάσεις, δηλ. εἶμαι εὐτυχής, ὅ ὁ καὶ ὁ Ξεν. λέγει »εὖ πράττειν τὰ πολιτικά, τὰ γεωργικά, τὰ ἰατρικά« « εὐτυχῶς μετέρχομαι τὰ πράγματά μου ὡς πολιτικός, γεωργός, ἰατρός, ἡγοῦν εἶμαι εὐτυχὴς ὡς πολιτικός κ. τ. λ. Καὶ ἀρίστους δὲ καὶ θεοφιλεστάτους ἔφη, εἶναι, ἐν μὲν γεωργίᾳ, τοὺς τὰ γεωργικὰ εὖ πράττοντας, ἐν δὲ ἰατρείᾳ, τοὺς τὰ ἰατρικά, ἐν δὲ πολιτείᾳ, τοὺς τὰ πολιτικά· τὸν δὲ μηδὲν εὖ πράττοντα, οὔτε χρήσιμον οὐδὲν, ἔφη, εἶναι, οὔτε θεοφιλῆ,« Ξενοφ. Ἀπομνημ. ἀ. ς. 8. καὶ γ'. 9'. 8. ἀντὶ τοῦ, εὐτυχεῖν, ἢ δυστυχεῖν, ὅ ἐστιν, εὐτυχὴς ἢ δυστυχὴς εἶναι εἰς τὰς πράξεις αὐτοῦ, ἔνθα ὅμως σημειωτέον, ὅτι κατὰ ταύτας τὰς φράσεις, εὖ ἢ κακῶς πράττειν, ἡ εὐτυχία καὶ ἡ δυστυχία συνέχονται καὶ κρωμαται ἀπὸ τὰς πράξεις ἡμῶν, ἀρα προέρχονται ἀπὸ σφάλμα ἡμῶν, ἐν ᾧ ταῖς λέξεσιν, εὐτυχεῖν ἢ δυστυχεῖν, κρίμαντα ἀπὸ τῆς τύχης καὶ ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, καθὼς καὶ ὁ Σωκράτης ἐντεῦθεν διακρίνει ('Απομν. γ'. 9'. 12.) τὸ εὐπραξία, καὶ τὸ εὖ πράττειν, ἀπὸ τοῦ εὐτυχία, καὶ, εὐτυχεῖν, εἰδν· »Κρομένου δὲ πάλιν, εἰ καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐπιτηδευμα νομίζοι εἶναι, πᾶν μὲν οὖν τοὐναντίον ἔγωγ' ἔφη, τύχην, καὶ πράξιν ἡγοῦμαι, τὸ μὲν γὰρ μὴ ζητοῦντα ἐπιτυχεῖν τινι τῶν θεόντων, εὐτυχίαν εἶναι εἶναι, τὸ δὲ μαθόντα τι καὶ μελετήσαντα εὖ ποιεῖν, εὐπραξίαν νομίζω· καὶ οἱ τοῦτο ἐπιτηδεύοντες δοκοῦσίμοι εὖ πράττειν·« καὶ ἐν ἀ. στ'. 8. παρατίθησιν· »Εὖ πράττοντας εἰς προχωρεῖ, ὅ,τι ἂν τυγχάνωσιν ἐργαζόμενοι·« ὡς καὶ ἐν β'. σ'. 6. τιθῆσιν ἀπεναντίας τὸ σφαλλόμενοι οἷον, »Εὖ μὲν πράττοντας πλεῖστα εὐφραίνει, σφαλλομένους δὲ πλεῖστα ἐπανορθῶν·« ἀξκρ. δὲ εὔχρηστος ἐστιν ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. ὁ β'. παρακ. πέπραγα, π. χ. »Ὡς μακαρίως πεπράγατε,« ὦ πόσον εἶσθε εὐτυχεῖς, Ἀριστφ. ὄρ. Seidl Εὐρ. Τρω. 625. β) ὡς τόσον τὸ, εὖ ἢ κακῶς πράττειν,« ἢν ἐν χρήσει καὶ κατὰ τὴν κυρίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως, καλὰ ἢ κακὰ κάμνω ἐνεργῶ, φέρομαι, καὶ πολλ. μετὰ δοτ. προσπ., φέρομαι πρός τινα καλῶς ἢ κακῶς. Ἐν δὲ ταῖς ἐπιστολαῖς ἐτίθετο τὸ, εὖ πράττειν, ἐν ἀρχῇ εἰς εἶδος ἀσπασμοῦ, ὡς καὶ τὸ, χαίρειν, π. χ. Ἀλέξανδρος Ἀριστοτέλει εὖ πράττειν,« Τὸ δέ, πράττειν τινί τι,« δηλοῖ, διεργῶ τι διά τινα, δουλεύω καὶ κάμνων' ἀποκτήσῃ τις τί, π. χ. »πράττειν κάθοδόν τινι,« γίνομαι αἴτιος τῆς ἐπιστολῆς τοῦ εἰς τὴν πατρίδα, Πλουτ. »Πράττειν ὅπλα τινί,« κάμνω ν' ἀποκτήσῃ τις τὰ ἅπερ φιλοτιμεῖται ὅπλα· ἐξκρ. διεργῶ τινι κρυφίως τὴν εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν του, Σοφ. Αἴ. 446. Herm. Vig p. 761. ὡσαύτως καὶ, »Πράττειν τί τινος,« π. χ. σωτηρίαν τινος, διεργῶ, φροντίζω, βουλεύομαι περὶ τῆς σωτηρίας τινος. 3) μετὰ δοτικῆς αἰτ. προσπ. καὶ πρακμ. »πράττειν τινά τι,« κάμνω τινί τι, προξενῶ τινί τί, κάμνω τινὰ κὰ πάθῃ τι, π. χ. »Πράττειν τινὰ κακόν,« κάμνω εἰς τινα κακόν τι, κάμνω νὰ πάθῃ κακόν τι, ὡς τό, δρᾶν τινά τι· τὸ δέ, »Πράττειν τί περί τινος,« βάλλω τι εἰς πρᾶξιν κατά τινος, ἐκτελῶ τι κατά τινος. β) συνηθ. »Πράττειν τινὰ ἀργύριον,« συνάζω ἀργύρια παρά τινος (ἢ ἄλλου), κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 3, 58. »Καὶ αὐτοὺς ἑκατὸν μετὰ ταῦτα ἑκατὸν τάλαντα ἐπρηξαν,« ἐσύναξαν ἀπ' αὐτούς, ἠνάγκασαν νὰ πληρώσωσι »Πράσσει μὲ τόκον,« συνάζει, πέρνει ἐπ' ἐμοῦ τόκους, διάφορον, Βατρ. 186. ἀξκρ. ἐπὶ ἀνθρώπων τῆς διοικήσεως, ἀντὶ τοῦ ἀπαιτῶ, εἰσπράττω. ὅ ἐστι, συνάγω τὰ δημόσια χρέη, τοὺς φόρους, καὶ φέρω αὐτὰ εἰς τὸν δημόσιον θησαυρόν, Ξενοφ. Ἑλληνικ. ἀ. γ. 7. »Ὠχετο... χρήματα πράξων,« ἐπὶ πρακτόρων. πρβ. πρακτήρ, 2, πράκτωρ. 2. 3. πρᾶξις, ζ. καὶ, εἰσπράττω, ἐκπράττω. »Πράττω τί παρά τινος,« ἀντὶ τοῦ, ἀποκτῶ, λαμβάνω τί ἀπό τινος, Ἡρόδοτ. 1, 106. 3, 58 Dak. Θουκ. 8, 5. Ξεν. Ἀνοβ. 7, 6 13. καὶ Ἰσοκρ. εἰς Νικοκλ. »Πράττειν παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθόν,« ἀποκτᾶν ἀπό τῶν θεῶν εὐτυχίαν· τροπ. »Πράττειν φόνον,« ποινήν, τιμωρίαν ἀπαιτεῖν ἕνεκεν φόνου, δηλ. ἐκδικοῦμαι τὸν φόνον, παιδεύω τινὰ διὰ τοῦτον, Αἰσχ. Κύμ. 621. »Πράττειν τινάτι ὑπέρ τινος,« ζητῶ τι παρά τινος ὡς μισθόν, πληρωμήν, Λουκ. »Τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ;« πόσα νὰ σοὶ πληρώσω δὶ αὐτόν (τὸν ἀγορασθέντα);« Πράττειν περί τινος,« π. χ. περὶ πλοίων, φροντίζειν, ἐπιμελοῦμαι διά τι. 4) μετὰ αἰτ. προσπ. »Πράττειν τινα,« φονεύω τινά, πλὴν ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. σπανιώτατα, ἴσως δὲ μόνον παρ' Αἰσχ. Χοηρ. 438. — Μέτ. ἀπαιτῶ. ζητῶ τὸ δίκαιόν μου ὀπίσω, κάμνω νὰ μὲ πληρώσῃ τις, π. χ. »Πράξεσθαί τινα ἀργύριον, μισθόν, τόκους,« συνάζω παρά τινος δὶ ἐμέ, κάμνω νὰ μοὶ πληρώσῃ τις ἀργύρια, μισθόν, τόκους, Ξεν. Ἀπομν. 1, 2. 5. καὶ 60. Θεοφρ. χαρακτ. στ. »Καὶ τῆς δραχμῆς τόκον τρία ἡμιωβόλια τῆς ἡμέρας πράττεσθαι,« ἀπαιτεῖν, λαμβάνειν τῆς ἑαυτοῦ ὠφελείας ἕνεκεν· καὶ μεταφ. »Ἐπραξάμην τούτων αὐτὸν δίκας« τὸν ἔκαμα νὰ μοὶ πληρώσῃ διὰ τοῦτο τὸ φέρτιμον. Φιλόστρ. εὑρηται δὲ ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2, 126. 5, 84. πρβ. Blocf. Αἰσχ. Περσ. 482. πολλ. δὲ ἐπὶ βιαίας ἢ ἀδίκου· συνάξεως χρημάτων, ἀντὶ τοῦ, εἰσπράττεσθαι. — Τὸ δὲ παθητικὸν ἔχει σχεδὸν ὅλας τὰς σημασίας τοῦ ἐνεργητικοῦ κατὰ παθητ. σημ. ὅθεν καὶ, »Πράττεσθαι ξὺν ἀργυρῳ,« ἐξαγοράζεσθαι μὲ χρήματα, Σοφ. Ὀ Τ. 125. Τὸ πραχθὲν ἢ πεπραγμένον,« ὅπερ ἐπράχθη, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντί, τοῦ, ἔγκλημα, κρίμα· τὸ δέ, πεπραγμένον, δηλοῖ καὶ, χαμένος, ἀποθανών, ὡς καὶ τό, πέπρακται, ἀπροσώπως, καὶ ἐπέπρακτο, ἀντί, τετέλεσται, ὅλα ἐχάθηκαν· (τὸ Ἄλφα τοῦ πράσσω, ἔστι, ὡς καὶ τὸ τοῦ θράσσω φύσει μακρόν, Βουττμ. Λεξιλ. Β'. σλ. 108.)

Πρασώδης, ες, ὁ, ἡ (πράσον) = πρασοειδής· πράσου εἶδος ἔχων.

Πρατέος, ία, έον (πιπράσκω). Δυνάμενος πρᾶθῆναι, πωλῆθῆναι καὶ ὅστις πρέπει νὰ πωλῆθῇ, ἢ εἶναι διὰ πώλημα, ὠνιος.

Πρατήρ, ῆρος, ὁ, Ἰων. πρητήρ, ἡ, πράτης, ὁ (πιπράσκω). Ὅστις πιπράσκει, πωλεῖ, πωλητής· ὅθεν

Πρατήριον, τό, Ἰων. πρητήριον. Τόπος, ἀγορά (πάζαρ), ἔνθα πωλεῖται τι, Ἡρόδ. 7, 33. ὀνόμ. τοῦ

Πρατήριος, ία, ιον, Ἰων. πρητήριος (πρατήρ). Πωλητός, τὸ ἑποῖον ἐβλήθη διὰ νὰ πωλῆθῇ· ὠνήκων, ἀπαιτούμενος, ἀναγκαῖος εἰς πώλησιν. Πλούταρχ. »Τὰ τῆς ὀπώρας πρατήρια,« προστυπάκουσμ. ἀγγεῖα, δὶ ὧν πωλοῦσι τὰς ὀπώρας.

Πράτης, ου, ὁ = πρατήρ.

Πρατίας, ὁ, ταὐτὸν τῷ, πρατήρ, ἡ πώλης. Ὁ τὰ δημόσια πιαλῶν, κῆρυξ δημόσιος, τελάλης, Τουρκ., Ἡσύχ. Φάτ. καὶ Πολυδ. ζ'. 8. (σπανία λέξ.)

Πρᾶτος, α, ον, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, πρῶτος, ὡς τό, θᾶκος ἀντὶ, θῶκος· (κυρίως κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Δωρ. ὑπερθ. πράτος.)

Πρατός, ή, όν, ρημτ. ἐπίθ. τοῦ, πιπράσκω. Πωλημένος· πρᾶπων ἢ δυνάμενος νὰ πωλῆθῇ, ὠνιος, ὠνητός, ταὐτὸν τῷ, πρατέος, καὶ, πράσιμος.

Πράτρια, ἡ, θηλυκ. τοῦ, πρατήρ· ἡ πωλοῦσα τι γυνή· (ῡυυ)

Πράττω, Ἀττ. ἀντὶ, πράσσω.

Πραϋγελώς, ωτος, ὁ, ἡ (πραΰς, γέλως). Πρᾴως χαμογελῶν· »Ζέφυρος πραϋγελως« (Ἀνθολογ.), ὁ πρᾴος καὶ γλυκὺ πνέων, φυτῶν.

*Πραυθυμέω, ῶ. Δεικνύω πραότητα, ἐκ τοῦ

Πραΰθυμος, ὁ, ἡ (θυμός), ταὐτὸν τῷ, Πραύμενής.

*Πραΰλογος, ὁ, ἡ (λόγος). Γλυκόλογος, διὰ λόγων πραΰνων.

Πραΰμενής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. — νέως, -νῶς (μένος). Πρᾴαν καρδίαν, διάθεσιν, χαρακτῆρα ἔχων, ἥπιος, φιλάνθρωπος, ἥμερος, ἥσυχος, γλυκύς, μαλακός.

Πραΰμητις, ιος, ὁ, ἡ (μῆτις). Πραΰς τὸ φρόνημα, κεχαρισμένα φρονῶν, εὐνοϊκός, εὐμενής, Πινδαρ. Ὀλ. 6, 71. ποιητ.

Πραΰνοος, ους, ὁ, ἡ (νόος), ταὐτὸν τῷ, πραΰθυμος.

Πράϋνσις, έως, ἡ (πραΰνω). Τὸ πραΰνειν, ἡμέρωσις, καὶ καταπράυνσις, μαλάκωσις, ἀνάπαυσις πόνου. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β'. 3. »Ἔστι δὲ πράυνσις κατάστασις (γράφ. κατάπαυσις) καὶ ἠρέμησις ὀργῆς«.

Πραΰντικός, ή, όν (πραΰνω). Πραΰνων, ἡμερεύων, γλυκαίνων, καταπαύων τὴν ὀργὴν ἢ τὸν πόνον, ἐκ τοῦ

Πραΰνω, Ἐπ. καὶ Ἰων. πρηΰνω. Μ. ῡνῶ (πραΰς). Πρᾶον, ἥμερον ποιῶ τινα, ἡμερεύω, καταπραΰνω, καταστιγάνω, καταπαιγίζω, καταπαύω μαλάσσω. »Πνοιὰς πρηΰνειν«, Ἡσ. Θ. 254. τινά, Ἡσ. Ἑ. 799. Ἔμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 417. Παθ. γίνομαι πραότερος, πρᾶος, ἥμερος καταπραΰνομαι, κυρίως ἢ μεταφ. »Πεπηΰνομένου τοῦ χειμῶνος«, Ἡροδ. 2, 25. Πραΰνομαι, Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β'. 3. Τὸ ὀργίζεσθαι ἐναντίον ἐστὶ τῷ πραΰνεσθαι, καὶ ὀργὴ πραότητι. μετοχ. παθ. παρακ. πεπραυσμένος, Αἴλ. 2) ἀμεταβ. γίνεσθαι μαλακώτερον, ἐπὶ πόνου πληγῆς τινος, Βουττμ. Σοφ. Φιλ.

Πραΰπαθεια, ἡ. Ἡ πρᾴα διάθεσις τοῦ ἀνθρώπου, πραότης, Φίλ. ἐκ τοῦ

Πραῦπαθέω, ῶ Μ, ήτω. Πραΰς τὸν χαρακτῆρα, πρᾶος εἰμί. ἐκ τοῦ

Πραῦπαθής, ἐος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. — ἐῶς. (πραΰς, πάσχω). Ὑποφέρων ἕλα μετὰ πραότητος, γλυκύτητος, ἡμέρου ψυχῆς.

Πρᾶυς, πρᾱεῖα, πρᾶϋ, Ἰων. πρηΰς. γεν. πρᾱέος, εἴας, ἐος. ἐπίρρ. πρᾱέως καὶ πρᾱος, οὐδ. πρᾶον, ἐπίρ. πρᾱώς. Ἥμερος, γλυκύς, μαλακός, κυρίως τε καὶ μεταφ. »Πρηῢ σέλας«, Ἴμν. Ὁμ. 7, 10. καὶ ἐπὶ ζώων, ἥμερος, Ἀναβ. 1. 4. 9. »πρᾶοι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους«. Ξενο. Οἰκο. 15, 4. καὶ αὐτόθ. 19, 17. ἐπὶ πράγματος. »Ἡ γεωργία φιλάνθρωπος καὶ πρᾱεῖα τέχνη«. καὶ μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, φιλάνθρωπος, ἵλαρὸς, Ἡροδ. »Πρηεῖα, γυναικῶν«, Καλλιμ. καὶ ἀνεργ. καταπραΰνων, μαλακύνων π. χ. »Φάρμακον πρᾶον«, Πινδ. Ὀλ. 13, 121. »Πρᾴως λέγειν τὸ πάθος«, ἤτοι, παρηγορῶν μαλακύνω τὴν δυστυχίαν, τὸ πάθος, ἢ μαλακῶς ὁμιλῶ περὶ αὐτοῦ, τὸ παριστῶ ὀλιγώτερον ἀπ' ὅ,τι εἶναι, Ξεν. Ἀναβ. 1, 5, 14. — Ὁ τύπος πραΰς, πρηΰς ἐστιν ὁ ἀρχαιότερος, ὁ δὲ τύπος πρᾶος ἐστι κατὰ Φωτ. Λεξ. σελ. 330. ὁ καλλίτερος (ἐν τῷ περὶ λόγου). Ὑπῆρχε δὲ ἐκ τοῦ πρᾶος ἐν χρήσει μόνον τὸ ἄρσεν, καὶ τὸ ἑνικ. οὐδετ, τὸ δὲ θηλ. ὅλον καὶ τὸ πληθ. οὐδετ. ἀσχηματίζετο ἐκ τοῦ πραΰς· ὅλον δὲ τὸ ἄρσεν. καὶ τὸ ἑνικ. οὐδετ ἐκλίνετο κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τύπους, π. χ. πρᾶος καὶ πρᾱεῖς, πρᾴοις καὶ πρᾱέσι, κ. τ. λ. καὶ μόνον ἡ πληθ γεν. κλίνεται κοινῶς πρᾱέων, σπανίως δὲ πράων, τοὐναντίον δὲ ὁ Ἀριστ. ἔχει πρὸς τῷ συνήθ. πληθ. οὐδετ. πρᾱέα ἔχει καὶ τὸ ἀσύνηθ. πράα. Συγκριτ. πραότερος, Ἰων. πρηότερος, Ἡρόδ. 2, 181· πρεότερος, κατ' οὐχί, ὅς, πρέω, Lob. Φρυν. σ. 403. Ἡ γραφὴ πραΰς, διὰ τοῦ ὑπογεγραμμένου Ἰῶτα, οὐχ εὑρηται μόν, καὶ τινες παρέλαβον αὐτὴν, π. χ. ἐν τῷ Ξενοφοντ. Λεξ. περὶ δὲ τοῦ, πρᾶος ὁρᾶ ἐν τῷ, πρᾶος, (-υ)

*Πραυτέων, οντος, ὁ (τέινω) ποιητ. Κυάγωγος, εὐπειθὴς, κατὰ λέξιν, ὁ ἔχων τοὺς πέοντας εὐκάμπτους.

Πραύτης, ητος, ἡ (πραΰς), ταὐτὸν τῷ, πραότης, Κλήμ. Ἀλ. φυσικῶς τε καὶ ἠθικῶς, ἐπὶ εἴνου τε καὶ διαθέσεως, χαρακτῆρος.

*Πραυτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Γεννῶν μαλακῶς καὶ ἄνευ πόνου.

Πρᾱύτροπος, ὁ, ἡ (τρόπος). Πραΰς κατὰ τὸν τρόπον, χαρακτῆρα.

*Πράως, Ἐπίρρ. τοῦ πρᾶος. Μετὰ πραότητος· μαλακῶς· κατ' ὀλίγον, ἀκαπαιτήτως.

*Πρειγεία, ἡ, Κρητ. ἀντὶ πρεσβεία.

Πρειγευτής, ὁ, Κρητ. ἀντὶ τοῦ, Πρεσβευτής, ἐν Ἐπιγραφ.

*Πρείγιστος, η, ον, Κρητ. ἀντὶ, πρέσβιστος.

*Πρείγυς. Δωρ. Αἰολ τύπος τοῦ, πρέσβυς ἀφ' οὗ τὸ, πρείγιστος, πρειγείτης, πρειγεία, Βουττμ. Λεξιλ. 2. σελ. 102.

Πρεκνός, ὁ, ἡ· ταὐτόντῳ, Περκνός· ποικιλόχροος.

*Πρεμνιάζω, ἄτω, Ἡτύχ. καὶ

Πρεμνίζω, Μ. ίσω (πρέμνον). Ἐκβάλλω ὁμοῦ καὶ τὸν κορμὸν καὶ τὴν ῥίζαν, ἐκριζόω. »Τὰς ἐλαίας πρεμνίζειν«, ἐκριζόω (ξεριζόω) ἐκβάλλω τὰς ἐλαίας ἀπὸ τὴν ῥίζαν.

Πρέμνιον, τὸ, ὑπολοιστ. τοῦ, Πρέμνον

*Πρεμνόθεν, ἐπίρρ. Ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῆς ῥίζης, κατόῤῥιζα, ἐκ θεμελίων, ἐκ βάθους. ἐκ τοῦ

Πρέμνον, τὸ. Ὁ πρὸς τῇ ῥίζῃ κορμὸς τοῦ δένδρου, τὸ κατώτατον ἄκρον τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, τὸ τέλος τῆς ῥίζης· ἔτι δὲ ἐν γένει, κορμὸς, στέλεχος, πᾶν ῥίζωμα δένδρου τὸ γηράτκον, ἢ τὸ τῆς ἀμπέλου πρὸς τῇ γῇ στέλεχος, κουτζουρον, codex, caudex, truncus, Ἴμν. Ὁμ. Ἑρμ. 238. 2) ἡ βάσις οἰκίας τινὸς, ἐν γένει, θεμέλιον, καὶ μεταφ. »ἀρετῆς πρέμνον«, Κοΐντ. Σμυρν. 3) παρ' Ἰατροῖς, ἡ βάσις τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἢ ὡς ὁ Πολυδ. ἑρμην. τὸ καταλήγον τῶν λογάδων, τὸ ἄκρον τοῦ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ λευκοῦ· (ἔστιν ἀναμφ. συγγεν. τῷ, πρυμνὸς, ὅπερ σημαίνει τὸ, ἐξωτερικὸς, τελευταῖος, κατωτατος, ὡς καὶ ὁ Ἡτύχ. ἑρμην. τὸ, πρύμνα, καὶ διὰ τοῦ, πρέμνα. καὶ τὸ »Πρέμνον ἑστίας«, διὰ τοῦ, »Τῆς οἰκίας θεμέλιον«.)

*Πρέμνος, ὁ, = πρέμνον, ἀμφ.

Πρεμνώδης, ἐς, ἡ (πρέμνον, εἶδος). Ὅμοιος πρέμνῳ· παχὺς, κοντρὸς ὡς κουτζουρον.

Πρέπον, οντος, τὸ (Μετοχὴ τοῦ πρέπω). Ὅπερ πρέπει, ἁρμόζει, ἀνήκει, κόσμιον, ἄριστον, συμφέρον, δίκαιον, δέον, ὡραῖον, ἀξία, τιμὴ, κασμιότης, duorum, Cicer. orat. 21. offic. 1, 17. Πλάτ. »Τὸ πρέπον ἔχω«, ἔχω τὸ ἱκανὸν, ὅσον ὁλοκλαδὴ πρέπει εἰς ἐμέ. ὅθεν

Πρεπόντως, ἐπίρ. τῆς μετοχ. τοῦ πρέπω. Κατὰ τὸν πρέποντα τρόπον, καθὼς πρέπει, μὲ κοσμιότητα, ἀξιοπρέπειαν, Πινδ. Ὀλ. 3, 16.

Πρεπτός, ἡ, ὸν (πρέπω) ποιητ. Σεβαστὸς, ἀξιοσέβαστος, τιμῆς ἄξιος, σεμνὸς, καὶ, διαφέρων, ἐλίχων τῶν ἄλλων, Λακων. λέξ. παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 1208. »Πρεπτὸν ἀμὶν κλεῖσαι«, ἀντὶ τοῦ, τὸν σεμνὸν ἡμῖν κλείσαι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Πρεπτὰ, φαντάσματα, εἰκάσεις«.

Πρέπω, παρατ. ἔπρεπον (ἄνευ ἄλλων χρόνων). Διαπρέπω, διαφέρω κατά τι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γίνομαι διά τινος χωριστὴς πράξεως ἢ πράγματος χωριστὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, περιφανὴς, περίβλεπτος, ἐξέχω, ὑπερέχω, προέχω, εἶμαι κατά τι ἐξαίρετος, ἀριστεύω, ἢ πίπτω φαιδρῶς εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων Ἰλ. Μ. 104. »- - ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων«, ὁ. ἐ. διαπρεπὴς ἦν ἐν ἅπασι, (ὁ Ἕκτωρ), ἄξιος ἦν τιμητικῶς περιέπεσθαι »Μετ' ἀγρομένοισιν«, Ὀδ. Θ, 172. Ἡτ. Θ. 92. καὶ μετὰ ὀστκ. πραγμ. Ὀδύσ. Σ. 2. »Ἐσθῆτι πρέπειν«, ἐξέχω τῶν ἄλλων κατὰ τὴν φορεσίαν, ὅθεν ἐν γένει, εἶμαι κεκοσμημένος, ἐστολισμένος μὲ ἐνδυμάτι, Εὐρ. ὅθεν α) ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα προσβάλλουσι, κάμνουσιν ἐντύπωσιν εἰς τὴν ὄψιν, »ἐπί τοι πρέπει ὄμμασιν αἰδώς«, ἀπὸ τὰ ὄμματά σου φαίνεται ἡ σωφροσύνη, Ἴμν. Δημ. 214. β) ἐπὶ ἐντυπώσεως εἰς τὴν ἀκοὴν, π. χ. »Βοὰ πρέπει«, ἡ φωνὴ ἀντηχοῦσα γίνεται σαφὴς καὶ καθαρὰ, Πινδ. Νεμ. 3, 118. πρβ. Dissen σελ. 376. Αἰσχ. Ἀγαμ. 331. γ) ἐπὶ ὀτμῆς διαπεραστικῆς, σφοδρᾶς, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1322. δ) ἐν γένει, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 30. »Ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλων πρέπει«, σαφῶς μηνύει, ἀγγέλλει, λαμπρῶς κηρύττει· παραβάλ. μετὰ τοῦ ἐν στίχ. 1233. 2) ὅμοιος εἰμί, ὁμοιάζω. »Εἶδος πρέπει οὐρανίᾳ θυγατρὶ Κρόνου«, Πίνδαρ Πύθ. β', 70. β) μετὰ ἀπαρεμφ., φαίνομαι, ἔχω τὴν ὄψιν, τὸ ἐξωτερικὸν ὡσεί, π. χ. »Τοῦδε γὰρ ἁρμὸς φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν«, τούτου τοῦ ἀνδρὸς τὸ τρέξιμον φαίνεται κατὰ τὴν θέαν Περσικόν, δύναται νὰ ἐκλάβῃ τις τοιοῦτος, Αἰσχ. Περσ. 246. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ ὡς καὶ ἀπαρεμφ. »Πρέπει ὡς τύραννος εἰσορᾶν ἢ ὁρᾶν«, ἢ μαθεῖν, φαίνεται κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν ὡς τύραννος, βασιλεὺς, ὅταν τὸν βλέπῃ τις, φαίνεται ὡς βασιλεύς. »Ὡς πένθιμος πρέπει ὁρᾶν«, κατὰ τὴν ὄψιν, κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν φαίνεται ὡς πενθῶν καὶ λυπούμενος. Εὐρ. — Ἀντὶ τῆς ἀπαρεμφ. κεῖται ἐνθ' ὅτε ἡ μετοχὴ, Schaef. Διον. Πυθ. σελ. 212. γ) ἐν γένει, εἶναι κατάλληλον, ἁρμόδιον, ἀνάλογον· τεριάζειν, συμφωνεῖν, ἀντιστοιχεῖν, π. χ. »Τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πενθίμῳ πρέπει«; τί πρᾶγμα, συμβεβηκὸς τεριάζει εἰς ταύτα τὰ μαλλιὰ λύπης; ὅλη. τί φανερόνουσι, σημαίνουσιν αὐτά; τί σημεῖον λύπης παριστῶσι; Εὐρ. Ἄλκ. 515. 3) συνεχέστατα πάντων ἐν χρήσει ἀπροσώπως, πρέπει, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀντὶ τοῦ, ἁρμόζει, τεριάζει, ἀξίζει, εἶναι ἁμόδιον, πρέπον, ἀπὸ Ἡροδ. καὶ ὕστερον πολλὰ εὔχρηστον, τόσον ἐπὶ καλῆς ἐξωτερικῆς κοσμιότητος, ὅσον καὶ ἐπὶ ἠθικῶς ἁρμοδίου, ἀξίου συνετάσ. δὲ συνήθ. ὀστ. προσπ. »πρέπει μοι«, καὶ ἤτοι ἐπιφορομ. ἀπαρεμφ. π. χ. »Οὐ πρέπει ἄμμιν λύειν τείχη«, Θέογν. 235. ἢ μετὰ ὀνομ. πράγματ. π. χ. »Θνητὰ θ' ἡτοῖσι πρέπει«, Πινδ. Ἰσθμ. 4, 20, σπανιώτ. αἰτ. πρέπει με, Αἰσχ. Ἱκετ. 210. ἢ προσετέθη (στίχ 218.) καὶ ἀπαρμ. σπανιώτατα δὲ πάντων μετὰ γεν. προσπ· »Πρέπον ἦν δαίμονος τοῦ μοῦ τόδε«, τοῦτο ἐτέριαζεν εἰς τὸν δαίμονά μου, ἄξιζεν αὐτῷ, Σοφ. Αἰ. 534. Θουκ. 3, 59. ἢ ὁποία ὅμως αὕτη σύνταξις ἐν χρήσει οὐδέποτε εἰς τὴν ὁριστ. ἔγκλ. τοῦ πρέπει, ἀλλ' εἰς τὴν ἀνάλυσιν αὐτοῦ διὰ τῆς μετοχ. καὶ εἶναι, ὥστε ἡ γεν. κρέμαται οὐχὶ ἀπὸ τῆς σημασ. τοῦ ῥήματος πρέπω, ἀλλ' ἀπὸ τῆς οὐσιαστικῆς φύσεως τῆς μετοχῆς, πολλάκις δὲ παραλείπεται ἡ ἀπαρμφ, ὅτε τὸ αὐτὸ ῥῆμα προηγεῖται ἐλίγῳ τι πρότερον, ὥστε τότε ἡ σύνταξις ἐξακολουθεῖται ὡσὰν νὰ ὑπῆρχεν ἡ ἀπαρμφ π. χ. »Τίσασθαι οὕτω ὡς ἐκείνους (τίσασθαι) πρέπειν«, Ἡροδ. Η, 139 »Ἀπήλλαξαν οὕτω ὡς ἐκείνους (ἀπαλλάξαι) πρέπειν«, Ἡροδ. 8, 68, 1. »Δίκας δώσει τοιαύτας οἷας ἐκείνοισι (δοῦναι) πρέπειν«, Ἡροδ. 8, 114. 4) περὶ τοῦ μετοχ. οὐδετ. πρέπον, ὅρ. ἐν οἰκείῳ τόπῳ. — Φαίνεται ὅτι καθ' αὐτὸ ἦν ἐν χρήσει μόνον ὁ ἀόριστ. καὶ ὁ παρατατ., εὑρηται μέντοι καὶ ὁ μέλλ. (Αἰσχ Εὐμεν. 949.), καὶ ὁ ἀόρ. Πλάτ. Χαρμ. σελ. 188. Γ. (Κατὰ Βουττ. Λεξιλ. σελ. 19. πρωτότυπον τοῦ πρέπω, ἔστι τὸ, πείρω, περάω, τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ πολλὰ καλῶς μὲ τὴν κυρίαν σημασ. προέχειν, ἐξέχειν, πίπτειν εἰς τὰς αἰσθήσεις) ὅθεν

Πρεπώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, πρέπων, πρέπουσα, πρέπον. Ὅστις πρέπει, ἁρμόζει, ἁρμόδιος, κόσμιος, ἀνάλογος τῇ κοσμιότητι, Ἀριστ. Πλοῦτ. 795. καὶ Ξεν.

*Πρέπων, οντος, ὁ. Εἶδος ἀδιορίστου θαλασσίου ἰχθύος, Ὀππιαν.

Πρέσβᾱ, ἡ, καὶ Ἰωνικ. πρέσβη, ἰδιαίτ. ἀρχαιοπρεπ. θηλ. τοῦ, πρέσβυς. Ἔντιμος, σεβασμία διὰ τὴν ἡλικίαν της, ἀξιοσέβαστος, ἐν Ἰλιάδι καὶ ἐπίθ. θεᾶς, ἐν δὲ Ὀδ. καὶ ἐπὶ θνητῆς γυναικὸς, ὡς τό, δῖα καὶ πότνια μετὰ γεν. »Πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν«, Ὀδ. Γ, 432. (ἡ λέξις δὲν σημαίνει ποτέ, ἡ γραῖα, ἡ γερόντισσα· τὸ δὲ Ἰων. πρέσβη ἔστι Μεθομ. πρβ. πρέσβειρα, πρεσβεία.)

Πρεσβεία, ἡ (πρεσβεύω). Ἡ ἡλικία, τὸ δίκαιον, τοῦ πρεσβυτάτου ἢ τοῦ πρωτοτόκου. »Κατὰ πρεσβείαν ἔχειν ἡδίονα«, καθ' ὁ πρωτότοκος υἱὸς, κατὰ τὸ δίκαιον τῆς πρωτοτοκίας, Αἰσχ. Περσ. 4. 2) ἀξία, ἀξιοπρέπεια, ὑπόληψις, παρ' ὅσον αὕτη μάλιστα θεμελιοῦται εἰς ἀνωτέραν ἡλικίαν. 3) τὸ ἀξίωμα τοῦ πρέσβεως, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος πρέσβυς, ὁ πρός τινα βασιλέα ἀποστελλόμενος, ἐπειδὴ συνήθ. ἔλεγον εἰς ταύτην τὴν ἀξίαν τοὺς πρεσβυτάτους. 4) δέησις, παρακάλεσις, ἱκεσία, μετάτευσις, καὶ λιταναία, Βυζ.

Πρεσβεῖον, τό, Ἰων. καὶ ἐπ. πρεσβήϊον (πρεσβεύω). Δῶρον τίμιον, τοῖς πρεσβυτέροις καὶ ἐντίμοις διδόμενον, Ἰλ. Θ, 289. πρβ. γέρας ἐν γένει, τὸ ὑπὲρ τιμῆς τοῖς πρεσβυτέροις διδόμενον σέβας, ἡ τιμὴ καὶ ἡ προτίμησις τοῦ γήρατος, ἡ διὰ γῆρας προτίμησις, καὶ τὸ πρωτόμιον δίκαιον ἐξ αἰτίας τῆς ἡλικίας, τῆς πρωτοτοκίας, καὶ αὐτὸ τὸ διατεθέμενον παρὰ τοῦ πατρὸς τῷ πρωτοτόκῳ. »Τὸ ἀπὸ τοῦ χρόνου πρωτεῖον, ὁ καλεῖται κυρίως πρεσβεῖον, ἀξιολοῦπτον ἐστὶ καὶ παραχωρούμενον«, Πλούταρχ.

2) τό, γῆρας, τό γηρατεῖον, Ψαλμ. ὁ. 19. 3) ὁ μισθός ἑνός πρέσβεως.

*Πρέσβεια, ἡ, θηλ. τοῦ πρέσβυς.

*Πρεσβειόω, ῶ. Μελ. ώσω (πρεσβεῖον). Πρεσβεῖον δίδω· ἐν γένει, τιμῶ, προτιμῶ, σέβομαι.

Πρέσβειρα, ἡ, = πρέσβα, θηλ. τοῦ Πρέσβυς. »Θεῶν πρέσβειραι«, Ἔμν. Ὁμ. Ἀφρ. 32. παρά δέ Ἀριστφ. Ἀχ. 833. λέγεται κατά κωμ. μεταφοράν ὁ μέγιστος Κωπάδιος ἰχθύς, »πρέσβειρα Κωπαΐδων κορᾶνις«.

Πρέσβευμα, ατος, τό (πρεσβεύω). Δῶρον τιμῆς ἕνεκεν, τιμή δεικνυομένη πρός τινα. 2) ἀξία, ἡ ἀποστολή πρέσβεως· καί αὐτός ὁ πρέσβυς.

Πρεσβεύς, έως, ὁ· ταὐτόν τῷ, Πρέσβυς, εὑρηται μόνον ἡ πληθ. δοτ. πρεσβευσι, παρά Λυκοφρ. ὅρα Lob. Φρυν. σελ. 69. τό δέ πληθ. πρέσβεις (Ἡτ. Ἀσπ. 245), συνήθ. ἡμαρτ. πρεσβῆες, περισπωμένως γραφόμενον, ἀνήκει εἰς τό, πρέσβυς, σημασ. 1. β.)

*Πρεσβευσία, ἡ, = πρέσβευσις, Διον. Ἁλ. εἰς Ἀμμ. 2, 3. πρβ. Lob. Φρυν. σ. 532. Ἐκ τούτου

Πρέσβευσις, εως, ἡ (πρεσβεύω). Ἡ ἀποστολή πρέσβεως, ἀποσταλμένου, τό πρεσβεύειν, πρέσβεις ἀποστέλλειν, παρά Θουκυδ. ὅπου ἄλλαι Ἐκδόσεις, πρέσβυσις, ἔχουσι.

*Πρεσβεύτειρα, ἡ ποιητ. θηλ. τοῦ

Πρεσβευτής οῦ, ὁ (πρεσβεύω). Ὅστις πρεσβεύει ἀποσταλμένος, (ἐλτζῆς, Τουρκ.) (τό πληθ. ταύτου ἐστι συνήθ. μέν, οἱ πρέσβεις, εὑρηται μέντοι καί, οἱ πρεσβευταί) ἄδον

Πρεσβευτικός, ή, όν. Εἰς πρέσβυν ἢ πρεσβείαν ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναγομένος, ἢ ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τό πρεσβεύειν.

Πρεσβεύω. Μ. εύσω (πρέσβυς). Πρέσβυς, γέρων εἰμί· ἐνίοτε δέ, ἀντί τοῦ, εἶμαι ὁ πρεσβύτατος, πρεσβύτερος, γεροντότερος, παλαιότερος, γηραιότερος, μετά γεν. τοῦ προσπ., τό ὁποῖον ὑπερβαίνει τις κατά τήν ἡλικίαν, Valck. Ἡρόδοτ. 7, 2. »Τῶν μέν δή προτέρων ἐπρέσβευε Ἀρτοβαζάνης«, ἦτον μεγαλήτερος κατά τήν ἡλικίαν, οὕτω καί παρά Σοφοκλ. Οἰδ. Κ, 1418. ὅπου ἐν στίχ. 374. κεῖται τό ἐναντίον τούτου »Νεάζων« ἐνίοτε καί μετά τῆς προσθήκης, τοῖς χρόνοις, θηλ. κατά τά ἔτη. 2) πρέσβυς (ἐλτζῆς) εἰμί, ὑπάγω ὡς πρέσβυς πρός τινα, Θουκυδ. ᾱ. 104. πραγματεύομαι, ἐνεργῶ, πράττω ὡς πρέσβυς. »Πρεσβεύειν τήν εἰρήνην«, πραγματεύομαι ὡς πρέσβυς ἢ διενεργῶ τήν εἰρήνην, Ἰσοκ. Παν. ἄλλως ἐπί ταύτης τῆς σημασ. εὐχρηστότερον τό μέσον· ἔτι, δε, στέλλω πρέσβεις, διά μέσου αὐτῶν πραγματεύομαι· οὕτω καί κατά μέσ. διάθ. Θουκυδ. »Ἐπρεσβεύοντο τῷ κοινῷ«, πρέσβεις ἔπεμφαν, ὑπέρ τοῦ κοινοῦ. καί ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, παρακαλῶ, μεσιτεύω διά τινα· ἢ κάμνω δεήσεις, εὐχάς πρός θεόν, τινί, ἢ, ὑπέρ τινος, ἢ πρός θεόν, ἐπί τῶν ἁγίων· ἢ, ζητῶ· ἢ, παραινῶ, προτρέπω, 3) προτιμῶ, τιμῶ, σέβομαι, διά τιμῆς ἔχω, ἢ ἐν τιμῇ ἔχω, Σοφ. Τραχ. 1065. καί Πλάτ. συμπ. ιβ'. 3. »Ἵνα καί προσβεύωμεν τήν τέχνην (τήν ἰατρικήν.)« οὕτω καί τό »Οὐ ἡ φιλοσοφία πρεσβεύειν«, ἀντί τοῦ προτιμᾷ. 4) ἔχω τήν ὑπεροχήν, προτίμησιν πρό τῶν ἄλλων, μετά γεν. »Πρεσβεύειν τῶν πολλῶν πόλεων«, Πλάτ. Νομ. 6. σελ. 752. Κ. ὅθεν καί ἀντί τοῦ, ἄρχειν, ἐξουσιάζειν, δυναστεύειν, »Ὀλύμπου τοῦ δ' ἐ πρεσβεύων πατήρ, Σοφ. Δί. 1389· ἔτι δέ καί ἀμεταβ. ἀντί τοῦ, κυριεύειν, ἐνικᾶν, κρατεῖν, π. χ. »ὑπέρ τούτου λόγος πρεσβεύειν. Ἀρίβιον ἀναβ. δ'. ιγ'. 5) λέγεται, κοινολογεῖται, φημίζεται, ἄδεται.

Πρέσβη, ἡ, Ἰων. ἀντί, Πρέσβα.

*Πρέσβηας, Ἰων. ἀντί πρέσβεις, πληθ. τοῦ πρέσβυς.

Πρεσβήϊον, τό, Ἰων. ἀντί τοῦ, πρεσβεῖον, Ἰλ. Θ, 209.

Πρεσβῆϊς, ίδος, ἡ, ποιητ. Γηραιά, σεμνή, σεβαστή, ἀξιοσέβαστος. = πρέσβα. »Πρεσβῆϊς τιμήν, ἡ ἀξιωτάτη, ἢ ἡ πρεσβυτάτη, παλαιοτάτη, τιμή, Ἔμν. Ὁμ. 29, 3.

Πρεσβιόω, ῶ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντί τοῦ πρεσβεύω, παρά Λυκοφρ. 1265. »Πρεσβιώσεται«.

*Πρέσβις, ὁ, = πρεσβευτής. Πρέσβυς, ἐλτζῆς· μόνον ἐν τινι Λακων., ἐπιγρ.

Πρέσβις, ἡ ποιητ. ἀντί πρεσβεία. Ἡ ἡλικία, τό δίκαιον ἑνός ἔχοντος περισσοτέραν ἡλικίαν. »Κατά πρέσβιν ἰέσθω.« (Πλάτ. καί Ἔμν. Ὁμηρ. Ἀπολ. 431.) Πρέπει νά καθήσῃ τις κατά τό γῆρας του, κατά τήν ἡλικίαν του.

*Πρέσβις, ιδος, ἡ. Ἡ πρέσβα, ἡ ἡλικιωμένη, ἡ διά τήν ἡλικίαν ἀξιοσέβαστος γυνή, ἡ γραία 2) ἡ γυνή τοῦ πρέσβεως.

Πρεσβίστατος, άτη, ατον, καί, πρέσβιστος, ίστη, ιστον, ὑπερθετ. τοῦ πρέσβυς, ταὐτόν τῷ, πρεσβύτατος, Ἔμν. Ὁμ. 30, 2. ποιητ.

*Πρεσβίων, = πρεσβύτερος, συγκρ. τοῦ πρέσβυς.

Πρέσβος, εος-ους, τό, ποιητ. Ἀντικείμενον σεβάσματος, τό κάυχημα, ταὐτόν τῷ, πρέσβευμα, Αἰσχύλ. Περσ. 622. Ἀγαμ. 864.

Πρεσβυγένεθλος, ὁ, ἡ (γεν. θλη) ταὐτόν τῷ, πρεσβυγενής, ποιητ.

Πρεσβυγένεια, ἡ. Ἡ πρώτη καί παλαιοτέρα γέννησις, ἡ πρωτοτοκία, Ἡρόδ. 6, 51. καί Πλουταρχ. προβλ. συμπ. β'. γ'. 2. ἐκ τοῦ

Πρεσβυγενής, ές, ὁ, ἡ (γένος). Πρεσβύτερος κατά τήν γέννησιν, παλαιότερος, γηραιότερος κατά τήν ἡλικίαν, ἐξαιρ. πρωτότοκος, Ἰλ. Λ, 249. »Ἀντηνορίδης πρεσβυγενήν«, παλαιότερος κατά τήν ἡλικίαν. καί Seidl. Εὐρ. Τρω. 610. ἐν γένει, παλαιός, ἐπί τε ἀνθρώπων καί πραγμάτων, π. χ. »Πρεσβυγενής χρόνος«, Πλουταρχ. εἰς Περικ. Κρατῖν. 2) »Πρεσβυγενεῖς«, οἱ, Λακων. ἀντί, οἱ γέροντες, ἡ βουλή, ἡ γερουσία, Senatus, Πλουταρχ.

Πρεσβυρός, ά, όν. Γηραιός, σεμνός, σεβαστός, ἀξιοσέβαστος, ἔντιμος, Ἑμιφθ. Ἐκκλησ.

Πρέσβυς, υος, καί-εως., Ἀττικ. ὁ, θηλ. πρέσβεια, οὐδ. πρέσβυ. Ὡς ἐπίθετ. παλαιός, πρεσβευτικῶς κατά τήν ἡλικίαν, γέρων, γηραιός, καί ἕνεκα τοῦ γήρατος αὐτοῦ σεβάσμιος, ἔντιμος, προτιμήσεως ἄξιος, πρότιμος, ἐντεῦθεν καί τό, πρεσβεύειν, ἀντί τοῦ προτιμᾷν, τιμᾷν, σέβεσθαι, ἐν τιμῇ ἔχειν· καί »Πρεσβύτερόν τι ἔχειν«, περισσοτέρως τιμᾷν τι, ὡς πλεῖστον ἀξιολογοῦν, ἐξαίρετον, ἢ ὑπερέχον τῶν ἄλλων ἢ τιμιώτερον, αἱρετώτερον ἔχειν, νομίζειν τι, ὡσαύτως. »Τά τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ποιεῖσθαι ἢ τά τῶν ἀνθρώπων«, θηλ. ἔχω εἰς περισσοτέραν τιμήν ὅ τι ἀνήκει τῷ θεῷ παρέξ ὅ,τι ἀνήκει τοῖς ἀνθρώποις, Ἡροδ. 5, 63. οὕτω καί τό τοῦ Πλάτ. Πολιτ. 8. σελ. 548. »Καί πρεσβυτέρως γυμναστικήν μουσικῆς τετιμηκέναι«, ἐξαιρέτως, περισσότερον· ἔτι δέ καί ἐπί μεγέθους, ἢ ῥοπῆς τινος πράγματος. »Πρεσβύτερον κακόν κακῶν«, Σοφ. Ο.Τ. 1365. 2) ὡς οὐσ. πρέσβυς, ὁ, ὁ γέρων, ποιητ. ἀντί τοῦ, πρεσβύτης· ἐπί ταύτης ὅμως τῆς σημασ. ἐν χρήσει μόνον κατ' εἴ. καί πληθ. πρέβυν, πρέσβυ, καί σχεδόν μόνον ποιητ. τά ἀνήκοντα θηλ. πρέσβα (Ὁμ.), πρέσβειρα (Ἔμν. Ὁμ.), πρεσβῆϊς (Ἔμν. Ὁμ.) καί πρέσβις. Παρά τοῖς λογογρ. εὐχρηστότ. ὁ τύπος, πρεσβύτης. Πολλῷ δέ συνηχέστ. καί εὐχρηστοτ. παρά τε Ὁμ. καί Ἡσιόδ. καί τοῖς Λογογρ. τό συγκρίτ. πρεσβύτερος, έρα, ον, ἔτι δέ καί παρ' Ἡροδ. καί τό ὑπερθετ. πρεσβύτατος, άτη, ατον, μετά τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμ. ὁριστικώτερον συνεκφέρει, »Πρεσβύτατος γενεῇ«, Ἰλ. Ζ, 24. Τό ὑπερθ. πρεσβίστος εὑρηται ἐν Ἔμν. Ὁμ. 30, 2. ὁ δέ τυπος, πρεσβίστατος, παρά Νικ. β) ἡ πληθ. οἱ πρέσβεις, δοκτ. πρέσβεσι, εὑρηται μέν καί παρά τοῖς ἀρχαίοις Ποιηταῖς ἐπί τῆς σημασ. οἱ γέροντες, ἀλλ' ἀεί μετά τῆς προσημασ. τοῦ, οἱ τιμώμενοι, οἱ τίμιοι, οἱ ἔντιμοι, οἱ ἡγεμόνες, Αἰσχ. Περσ. 837. Ἡ ἀνώμ. πληθ. ὀνομαστ. πρέσβῃες (ἡ ὁποία, κατά μέν Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. α. σελ. 193. 218. γραπτέα οὕτω, προπαροξυτόνως, κατά δέ Ῥείμερον καί ἄλλους γραπτέα καί, πρεσβῆες παρά τό, πρεσβεύς, ὡς τό, βασιλῆς, παρά τό, βασιλεύς) εὑρηται παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 245. β) ὁ ἀποσταλμένος, ὁ στελλόμενος εἰς τήν αὐλήν ἡγεμόνος τινός διά νά παριστᾷ τό πρόσωπον τοῦ μονάρχου του, ἢ ὁ ἀποστελλόμενος πρός τινα λαλῆσαι περί εἰρήνης ἢ διά μεσιτείαν τινά, (ἐλτζῆς, Τουρκ. ambassadeur, Γαλλ.) ἐπειδή εἰς τούς παλαιούς χρόνους ἔπεμπον οἱ ταύτην τήν ὑπηρεσίαν τούς γέροντας καί συνετούς, καί ἐπί ταύτης τῆς σημασ. κατά μέν ἔνια μόνον παρά Ποιηταῖς, ὡς παρ' Αἰσχ. Ἱκετ. 741. γεν. πρεσβεως, Ἀριστφ. Ἀχ. 63. καί παροιμ. παρά Σχολ. Ἰλ. Δ, 394., »ἀνδ' οὗ παρά Λογογρ. εὐχρηστότ. τό, πρεσβευτής, τό δέ πληθ., οἱ πρέσβεις, ἐν χρήσει πολλά καί παρά Λογογρ. γ) τό ἔνια, πρέσβυς εἶχε καί πολιτικήν τινα σημασ. παρά τῇ Σπαρτιατικῇ πολιτείᾳ, ἀντί τοῦ, ὁ, ἀνωτατος τήν ἡλικίαν, καί ἐπί ταύτης τῆς σημασ. εὑρηται καί ἡ γεν. πρέσβεως, Boeckh Conp. Inscr. Graecar. 1. p. 610. n. 1363. 1375. 3) παρ' Ἀριστ. Ζ. ἱστ. 9, 10. καλεῖται πρέσβης καί τό, πτηνόν, τρόχιλος, roitelet, Γαλλ. (κατά Döderlein, παρά τό, πρόπω, ἅρα, ὁ περιφανής, ὁ περίβλεπτος, ὁ πίστων μάλιστα πάντων εἰς τά ἔμματα τῶν ἄλλων, ὡς τό, βλάσφημος παρά τό, βλάπτω, καί τό, φάσγανον παρά τό, σφάζω. Σημείωσαι δέ, ὅτι δόν πρέπει νά γραφῆται, πρέσβυς, πρεσβύτερος, πρεσβύτατος, πρέσβα, κοπτομένης τῆς λέξεως μετά τό, πρεσ-, πρεσ-βυς κτλ. ὡς ἔγραψεν ἄλλοτε ὁ Ὀλόλφιος μετά πολλῶν ἄλλων, τό ὁποῖον τοῦτο προῆλθεν ἐκ τῆς σφαλερᾶς ἰδέας τῆς παραγωγῆς αὐτοῦ ἐκ τοῦ, προβαίνω, ἀλλά πρέπει νά γράφῆται, πρόσβυς, πρεσβύτερος, κτλ. καθό μή σύνθετος λέξις.)

Πρέσβυσις, ἡ, ἁμφ. ἀνάγν. αὐτί, πρέσβευσις.

*Πρεσβυτερεῖον, ου, τό (πρεσβύτερος.) Κλῶνος ἐλαίας, ὃν ἔφερον οἱ πρέσβεις εἰς σημεῖον εἰρήνης.

Πρεσβυτέριον, τό. Τό συνέδριον, ἡ βουλή τῶν γερόντων, ἤτοι τῶν πρεσβυτέρων. 3) τό σύστημα τῶν πρεσβυτέρων, ἱερέων, τό τάγμα αὐτῶν, καί ἡ κατοικία αὐτῶν.

Πρεσβύτερος, συγκρ. τοῦ, Πρέσβυς. Ὅρα τόν χαρακτῆρα τούτων παρ' Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. β'. 13. Παρ' Ὁμήρῳ ἀντί τοῦ, μείζων, παλαιότερος κατά τήν ἡλικίαν, ἔντιμος, σεβαστός, συνετός. 2) παρά τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ὁ Ἱερεύς, διότι τούς προβεβηκότας τῇ ἡλικίᾳ ἤτοι τούς γεροντοτέρους ἔλεγον ποτε καί εἰς τοῦτο τό ἀξίωμα.

*Πρεσβυτέρως, ἐπίρρ. τοῦ πρεσβύτερος. Μέ περισσοτέραν καρδίαν, ἐγκαρδιώτερον, μέ περισσοτέραν τιμήν, προτίμησιν.

*Πρεσβῦτής, ῆτος, ἡ (πρέσβυς). Τό γῆρας, ἐπιγρ.

Πρεσβύτης, ου, ὁ (πρέσβυς). Ὁ παλαιός κατά τήν ἡλικίαν ἄνθρωπος, γέρων, ἐσχατόγηρως, Ἀριστοφ. πρβ. καί πρέσβυς, 2) Ὅς τις βλέ-

τει μόνον τὰ μακρὰν ἀπέχοντα ἀντικείμενα, ὡς συνήθως οἱ γέροντες ἀνθρωποι, οὐ ἐναντίον τό, Μέμφ. Ἀριστοτ. Προβλημ. λά. 26 ὅθεν

Πρεσβυτικός, ή, ὄν, καὶ ἐπίρ. -κῶς. Ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς πρεσβύτην. Ἐκ πρεσβυτῶν συνιστάμενος.

Πρεσβύτις, ιδος, ἡ, θηλυκ. τοῦ, πρεσβύτης Παλαιὰ γυνή, γερόντισσα, Αἰσχ. Εὐμεν. 718.

Πρεσβυτοδόκος, ὁ, ἡ (πρεσβύτης, δέχομαι). Πρεσβύτας, γέροντας δεχόμενος, χρησιμεύων ὡς ἄτυλον εἰς τοὺς γέροντας, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 681. ποιητ.

Πρευμένεια, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Εὐμένεια. ἐκ τοῦ

Πρευμενής, ές, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. πρευμενῶς, = εὐμενής. Δεικνύων εὐμένειαν, ἔλεος, χάριν πρόστινα, ἵλαρο· ἔτι δέ, εὐάρεστος, προσφιλής, Εὐριπίδ. Ὀρέστ. 138. «Πρευμενὴς φιλίαν, εὐάρεστος, εὐπρόσδεκτος, ἀγαπητή, ἐρασμία, καὶ Αἰσχύλος παρὰ τῷ Σχολ. Λυκεφρ. 1055. «Ἕως ἐγείρω πρευμενεῖς τοὺς νυμφίους». Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ ἵλαος, εὐνους, πρόθυμος, πρᾶος. (τινὲς παράγουσι ταύτην τὴν λέξιν παρὰ τό, πρό καὶ εὐμενής, ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ πρᾶος καὶ εὐμενής, κατὰ συγκ. ἀλλ' ἀναντιρρήτως ἡ ὀρθοτέρα παραγωγή ἐστιν ἐκ τοῦ, πρεῦ, πρηΰ, καὶ μένος, ἄρα συνθέτως ἀντί, πρημενής καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχιος ἐν τῇ τάξει ἔχει πραυμενῶς, ἑρμηνεύων τοῦτο ὡς πρευμένως, πρόθυμος, πρᾷ τῷ μένει χρώμενος.)

(Πρέω) ἄχρηστος ἐνεστώς, ἀφ' οὗ παράγουσι τὸν ἀόρ. ἔπρησα, Ἡσιόδ. Θεογ. 858. «Ἔπρησε κεφαλὰς πελώρους», κατέφλεξεν, ἔκαυσεν. ὅρ. πρήθω.

Πρεών, ὀνος, ὁ, = πρηών, Κρινάγ. 8, 2.

* Πρῆγμα, ατος, τό, Ἰων. ἀντί, πρᾶγμα, Θέογν. πολλκ. παρ' Ἡροδ.

* Πρηγματεύομαι, Ἰων. ἀντί, πραγματεύομαι, Ἡροδ.

* Πρηγορεύω, = προαγορεύω, Ἡσύχ.

* Πρηγορεύων, ἀντί προαγορεύων.

Πρηγορεών, ῶνος, ὁ, κατὰ συγκ. ἀντί, προηγορεών, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1113. Ἱππ. 374.

Πρηδών, ὀνος, ἡ (πρήθω, πίμπρημι). Ἡφλόγωσις· τὸ μετὰ φλογώσεως εἶναι.

* Πρηθῆναι, Ἰων. ἀντί πρησθῆναι, ἀπαρμφ. παθ. ἀόρ. τοῦ, πιμπράω.

Πρήθω, Μέλ. ήσω. Ἀόρ. ἔπρησα, παρὰ δὲ Ἡσ. Θ. 858. καὶ συντελῇ τοῦ η, ἔπρησα, μεθομηρ. Παθ. ἀόρ. ἐπρήσθην, ποιοημένη λέξις, ἐπὶ πυρὸς καὶ ἀνέμου, πρ. πρ. κάμω, ὅθεν. 1) ἐνεργ. καίω, δίδω φωτίαν, ἀνάπτω, π. χ. νῆας πυρί, Ἰλ. Ω, 374. καὶ μετὰ γεν. «Θύρετρα πυρός», διὰ πυρός, Ἰλ. Β, 415. δίχα δὲ τοιαύτης προσθήκης παρ' Ἡσ. Θ. 858. Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. ἣν ἐν χρήσει τοῦτο τὸ ῥῆμα, ἐξαιρουμένου τοῦ ἐνεστῶτος, καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. παρ' οἷς ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. τό, πίμπρημι· ἀλλ' οὔτε ὁ Ὅμ. ἔχει τὸν ἐνεστ. πρήθω, τὸν δὲ παραπατ. μόνον ἐν τῇ συνθέτοι διὰ τῆς ἐν, ἐνέπρηστον, Ἰλ. Θ, 589. τὸν δὲ προσιακτ. παθητ. παρακ. πέπρηστο, ὡτανεῖ ἀπό τινος πρῆμι, ἔχει ὁ Ψευκρ. παρ' Ἀθην. 3. σελ. 75. Β. 2) μεταβτ. φυσῶ, φυσίνω τι φυσῶντας, Ὀδ. Β, 427. «Ἔπρηστον δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον», ἐφυσώσατο ὡσαύτως καὶ Ἰλ. Α, 481. «Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον». Φιλοκ. Ἐπ. 5. «Ἀλλ' ὁ τοῦ πρήσαντος· ἐντεῦθεν τό, πρηστήρ, πρήστις. β) φυσῶν κάμω νὰ ἐξέλθῃ, ἐκβλύσῃ, ἐκχυθῇ, ἐκρυσῇ τι, ἢ πηδήσῃ ἔξω μὲ ὁρμήν, ὡς τὸ αἷμα ἐκ πληγῆς τινος. «Αἷμα ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας πρῆσε χαλώνων», ἐξεχύθη, μετὰ φυσήματος αἷμα ἐξέδωκεν ἐκ τοῦ στόματος καὶ τῶν ῥουθουνίων, Ἰλ. Π, 350. ἐντεῦθεν, πρήστις, πρήστις. πρβ. ἀναπρήθω. γ) φυσῶν ἀνάπτω, ἀναρρίπτω, Ἀπολλ. Ρ. — Ἐπὶ τῆς σημασ. ἀρ. 2., ἥτις οὐχ εὕρηται ἐν τῷ παζῷ λόγῳ, ἔστιν ἐν χρήσει μόνον ὁ ἐνεργ. ἀόρ. 3) ἀμεταβ. φυσῶν, πνέειν, Ἀπολλ. Ρ. 1537. «Πρήσσοντος ἀήτεω». (περὶ τῆς συμβιβάσεως ἀμφοτέρων τῶν κυρίων σημασιῶν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὅρ. Βουττμ. Λεξιλ. σελ. 106. ἡ δὲ συγγενεία τοῦ πρήθω καὶ πίμπρημι μετὰ τοῦ, πέρθω, ἀόρ. πρθεῖν, Λατ. perdo, ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους, καὶ μετὰ τοῦ, πρίω, ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους, ἔστιν ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας.)

* Πρήϊον, ἀντί πρότερον, Γλωσσ. ἢ ἴσως Ἰων. ἀντί πρῶον πρωϊνόν.

Πρηκτήρ, ῆρος, ὁ (πρήσσω ἀντί πράσσω). Ἰων. ταὐτὸν τῷ, πρακτήρ καὶ πράκτωρ, Ἰλ. Ι, 443. «Πρηκτῆρα ἔργων», πράκτορα, εὖ πράττοντα, ἐκτελεστήν· ἀλλ' ἐν Ὀδυσ. Θ, 162. κεῖται «Ναῦται πρηκτῆρες», ἀντί τοῦ, ἔμποροι, πραγματευταί.

Πρημαδία, ἡ, ἐπίθ. ἐλαιῶν τινων, εἶδος ἐλαίας, Νικανδ. Ἀλεξ. 87. 2) = πρημάς.

Πρημαίνω, ανῶ (πρήθω), ταὐτὸν τῷ, πίμπρημι. Φυτῶ σφοδρῶς, ἐπὶ ζάλης καὶ ἀνέμου, π. χ. «Θύελλαι πρημαίνουσαι, μαινόμεναι καὶ λαύρωι φυτῶσαι». Ἀριστοφ. Νεφελ. 833. 2) ἐνεργ. φυτεύω. (τὸ Λατ. tremo παράγεται, καθὼς φαίνεται, ἐκ τοῦ πρημαίνω, ὡς τό, tremo ἐκ τοῦ τετρεμαίνω.)

Πρημάς, άδος, ἡ (παρ' Ἀρτεμίδ. β'. 14.) καὶ πρημνής, πρηνάς, πρημαδίη, πριμαδίη. Εἶδος θυνιοδοῦς ἰχθύος, Ἀριστ. Ζῴ. Ἱστ. ἡ. 15.

Πρήν, ὁ, = πρηών, πρών, ἄνευ παραδείγμ.

Πρηνηδόν, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ πρηνοῦς, ὡς ὁ πρηνής, προύμιτα, μὲ τὸ κεφάλι ἐμπροστά· ἐκ τοῦ

Πρηνής, ὁ, ἡ· γεν. ές, συναιρ. οῦς, Ἰων. ἀντί τοῦ Δωρ. καὶ Ἀττ. πρανής, Λατ. pronus. Εἰς τὰ ἐμπροσθεν νεύων, κλίνων, βαίζων, ἑτοιμος νὰ πέσῃ· πεσὼν ἐπὶ πρόσωπον, ἐπὶ στόμα καταπεσών, κατακέφαλα, πριύμιτα, μὲ τὸ κεφάλι ἐμπροστά, πολλκ. παρ' Ὅμ. ὅστις συνεκφέρει συνήθ. μετὰ τῶν ῥημάτων τοῦ πίπτειν καὶ κεῖσθαι, π. χ. πρηνὴς ἔπεσε, κάππεσε, ἤριπε, ἐξεκυλίσθη, ἐλιάσθη κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ, πρηνὴς ἐν κονίῃσι, Ἰλ. Β, 418. ὅπερ ὁ Ἡσ. ἐν Ἀσπ. 365. χρῆται παρομοίῳ τῷ τρόπῳ, τό δέ, ἐπὶ γαίης καὶ ἐπὶ γαίῃ, μᾶλλον εὔχρηστον παρ' αὐτῷ. Ἀντικ. τῷ, ὑπτιος, ἀνάτελλα, Ἰλ. Λ, 179. ἐν γένει, ἢν ἐν χρήσει τό, πρηνὴς καὶ ὕπτιος, ἐπὶ μὲν τῆς ὀρθίου στάσεως τῶν ἀνθρώπων, ἀντὶ εἰς τὰ ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν, ἐπὶ δὲ τῆς ὁριζοντείου θέσεως τῶν ζώων ἀντί, εἰς τὰ κάτω καὶ εἰς τὰ ἄνω· ὡσαύτ. καὶ τὸ Λατ. pronus καὶ supinus, Schneid. Ἀριστ. ζῴων Ἱστ. 2, 2, 6. καὶ curne post. εἰς 4, 1, 7. 2) πολλκ. ἐπὶ λόφων, ὡς παρὰ Ξεν. ἀντί τοῦ, πρανής, κατάντης, κατωφερής, κατηφορικός, κρημνώδης. (περὶ τῆς παραγωγῆς καὶ συγγενείας τοῦ πρηνὴς ὅρ. πρό) ὅθεν

Πρηνίζω, ίσω καὶ ίξω. Εἰς τὰ ἐμπροσθεν, ἢ μὲ τὴν κεφαλὴν ἐμπροστά, ἐπὶ τὰ πρόσω κλίνω, στρέφω, ἢ ῥίπτω. ὁ ἐστί, ῥίπτω ἐπὶ πρόσωπον ἢ κατακέφαλα, προύμιτα, μεταφ. καταβάλλω, καταστρέφω, Εὐφορ. Λείψ 16. Νόνν. 11. 221. 18, 209. 23, 88. Παθ. καταπίπτω, κρημνίζομαι, Ἡσίοδ. Ἔπιγρ. 8. καὶ Ἡσύχ. πρβ. Valck. Ἡρόδοτ. ς'. 27. «Ἡ ναυμαχία ὑπολαβοῦσα, εἰς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλεν, ὅπου ἄλλοι πρηνιχθῆναι ἀναγινώσκουσιν, ὅ ἐστιν, ἐπὶ στόμα ἢ ἐπὶ πρόσωπον ἔπεσε, μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἡ ναυμαχία τὴν πόλιν εἰς δουλείαν ἐπήγαγεν. Ὅρα Ἐτυμολ. ἐν λέξ. Πρηνής. ὅθεν

Πρηνισμός, ὁ. Τὸ εἰς τὰ ἐμπροσθεν κλίνειν, ἢ ῥίπτειν κατὰ κεφαλῆς, πίπτειν τὰ προύμιτα.

* Πρηνιχθείς, εῖσα, έν, ἀντί, πρηνισθείς, μετοχ. α, ἀόρ. τοῦ, πρηνίζω.

Πρῆξαι, Ἰωνικ. ἀντί τοῦ, πρᾶξαι, ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ, πράσσω, Ὅμ. Ἰλ. Α, 562. «Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτε δυνήσεαι, πρᾶξαι δὲ ἔμοιγε οὐδὲν δυνήσῃ».

* Πρῆξις, ιος, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντί, πρᾶξις, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

* Πρηροσία, ας, ἡ, ἀντί, προηροσία, Γλωσσ.

* Πρήσε, ποιητ. ἀντί, ἔπρησε, γ'. προσπ. ἐνικ. τοῦ πρήθω ἢ πίμπρημι.

* Πρῆσις, ιος, ἡ, Ἰων. ἀντί, πρᾶσις. Πώλησις, Ἡρόδ.

Πρήσις, εως, ἡ (πρήθω). Τὸ καίειν, ἀνάπτειν, καύσιμον, πυρκαϊά. 2) παρ' ἰατροῖς, φλόγωσις μέρους τινὸς τοῦ σώματος, ἢ οἴδησις, φυσκωμα, πρηξιμον.

Πρῆσμα, τό (πρήθω). Τὸ πεφλογισμένον καὶ ἐμφυσιωμένον μέρος, φλόγωσις, οἴδημα, παρ' Ἱπποκρ. Παθ. β'. ταὐτὸν τῷ Ἐμφύσημα. «Οἷον πρῆσμα πνεῦσαι τε καὶ ἀπιγκέειν, φυσκώσεται, καὶ ξεφυσκώσει».

Πρήσσω, ξω, Ἐπ. καὶ Ἰωνικ. ἀντί τοῦ πράσσω. Ποιῶ, κάμνω πραγματεύομαι, ἀπαιτῶ, κτ. Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. ποιητ. μετὰ γεν. ἀντί τοῦ, διαπράσσω, τρέχωντας πηδῶ τι πέραν, ὅρ. ταῦτα τὰ δύο ῥήματα.

* Πρηστεύω. Δραπετεύω, φεύγω. (ἄνευ παραδείγματος καὶ καθ' ἑαυτὸ ἀμφίβολον, ἐξ Ἡροδοτ. δ. 79. ὅπου νῦν, διαπρηστεύω, κεῖται· ἴδε. διαπρηστεύω.)

Πρηστήρ, ῆρος, ὁ (πρήθω). Κυρίως μὲν, ὁ καίων ἢ ἀνάπτων, ἰδιαιτέρως δὲ, μετέωρον καίον, κεραυνός, ἀστραποπελέκιον, ἀστραπή, βρονταὶ καὶ κεραυνοί, ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ πολὺ καὶ βρονταί, Ἡσ. Θ. 846. «Βρονταῖτε καὶ πρηστῆρες ἐπειταίπτευτιν», Ἡρόδ. 7, 42. κατ' Ἀριστοτέλ. Κόσμ. «Τὸ δὲ ἀστρίψαν (πνεῦμα) ἀναπυρωθὲν βιαίως, καὶ ἄχρι τῆς γῆς διεκθεῖον, κεραυνὸς καλεῖται, ἐὰν δὲ ἡμιπυρωτον ᾖ, σφοδρὸν δὲ ἄλλως καὶ ἀδρόν, πρηστήρ. ὁ αὐτός, Μετεωρ γ'. 1. «Ὅταν καταπνιγὲν ἐκπυρωθῇ, τοῦτο δ' ἐστὶν, ἂν λεπτότερον τὸ πνεῦμα γένηται, καλεῖται πρηστὴρ· συνεμπίπρησι γὰρ τὸν ἀέρα τῇ πυρώσει χρωματίζων». Ξενοφ. Ἑλλ. ἀ. γ'. 1. «Ὁ ἱερὸς ἐνεπρήσθη πρηστῆρος ἐμπεσόντος». 2) σφοδρὰ φορτοῦσα ἀνεμοῦ, ἐξαιρ. ἀνεμοστρόβιλος· ἐν γένει, φορτοῦνα, κακοκαιρία μεγάλη· ἔτι δὲ καλεῖται καὶ «Χθόνιος πρηστήρ», κατὰ τὸν Ἀριστοτέλ. «Ἀναφύσημα γῆς, πνεῦμα λέγεται, ἄνω φερόμενον, κατὰ τὴν ἐκ βυθοῦ τινος ἢ ῥήγματος ἀνάδοσιν· ὅταν δὲ εἰλούμενον πολὺ φέρηται, πρηστὴρ χθόνιος ἐστί». Ὅρα καὶ Πλούταρχ. Φιλοσ. ἀρέσκ. γ'. 3. καὶ Στοβαῖον Φυσ. ἐκλ. σελ. 672. (ἔκδ. Heer). Ὁ Ἀπολλών. ἐν δ'. 777. καλεῖ «Πρηστῆρας καὶ τοὺς φυσητῆρας (τὰ φυσούνια, μουχάνια) τῶν χαλκέων. «Ἔτχοντο δ' αὐτῆς αἰθαλόεσσι πρηστῆρες». β) ὀνομάζεται πρηστὴρ καὶ φαινόμενόν τι ἐν οὐρανῷ, συνιστάμενον εἰς τοῦτο, ὅτι ἀνεμοστρόβιλός τις συμπιέζων τὰ ὑδατώδη μόρια τοῦ νέφους πρὸς ἄλληλα, μεταβάλλει ταχέως εἰς νέφος, τὸ ὁποῖον αἰφνιδίως καταπίπτει καὶ ἐν τῷ καταπίπτειν περιστρέφεται, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εἰς σίμην καὶ κύκλον· ἐν γένει, φουσκωμένος, ὁρμητικὸς χειμάρρους ἢ αὐλάκιον· μεταφορ. δὲ καὶ χειμάρροι ῥύακες, ποταμοὶ δακρύων, Εὐρ. Θηρ. Λείψ. «Ὀμμάτων δ' ἄπο αἱμοσταγεῖς πρηστῆρες ῥευστεῦσιν». 3) φαρμακερόν τι εἶδος ὄφεως, τοῦ ὁποίου τὸ δάγκαμα προξενεῖ φλόγωσιν καὶ πρῆσμα, Λίλιαν. 4) «Πρηστῆρες αἱ φλέβες τοῦ λαιμοῦ, αἱ τινες εἰς καιρὸν θυμοῦ καὶ ὀργῆς πρησκόνται καὶ φυσκόνουσιν· ἴσως καὶ αἱ καρωτίδες, Πολυδ. β'. 134. καὶ Ἡσύχ.

Πρηστήριος, ὁ, ἡ (πρήθω). Καυστικός, φλογιστικός, εἰς φλόγας ὤν· ἡ, ἐπιστήλιος εἰς τὸ τὰ καύσῃ, προξενήσῃ φλόγωσιν ἢ πρῆσμα.

2) φυσώδης, θυελλώδης, τυφωνικός, θορυβώδης, ὅμοιος τυφῶνι.

*Πρηστηροκράτωρ, ορος, ὁ (πρηστήρ, κρατέω). Ὁ κυβερνήτης τοῦ κεραυνοῦ.

Πρηστικός, ή, όν (πρήθω) = πρηστήριος. Ἔχων τὴν ἰσχὺν τοῦ καίειν, προξενεῖν φλογώσιν, ἢ πρῆσμα.

Πρῆστις, ιδος, ἡ, = πρίστις.

Πρητήν, ῆνος, ὁ = περυσινός, Ἐνιαύσιος, ἐπιετής ἐφετινός· ἐξαιρ. ἐνιαύσιος ἀμνός, ἀνὸς χρόνου ἀρνίον, Ἡσύχ. ὅθεν ἐπιπρητήν. (περὶ παρεγωγῆς καὶ συγγενείας ὁρ. πρό.)

Πρητήριον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ, πρατήριον, Ἡρόδοτ. 7, 23.

*Πρήττω, Ἰων. ἀντὶ, πράττω ἢ πράσσω.

Πρηΰγελως, ωτος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, πραΰγελως.

Πρηΰνομος, ὁ, ἡ (νόμος), Ἰων. ἀντὶ, πραΰνομος. Πρᾳεῖς νόμους ἔχων. 2) πρᾴως καὶ ἡμέρως τοὺς νόμους ἀκολουθῶν· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, πραΰς, ἥμερος, χρηστοήθης, Ἀνακλ. γ'. 93.

Πρηΰνοος, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ πραΰνοος.

*Πρηΰνω, Μ. ὑνέω, Ἰων. ἀντὶ, πραΰνω, Ἡσ. Ἔμν. Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. ἐκ τοῦ

*Πρηΰς, εῖα, ὺ, Ἰων. ἀντὶ, πρᾳΰς, Ἔμν. Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. (ῡ). ὅθεν

Πρηΰτένων, οντος, ὁ, ἡ (τένων) ποιητ. ἀντὶ, πραυτένων. Ἔχων ἡμερωθέντα, κατεσκαμμένον τράχηλον, Φίλ. Θεστ. 27. »Ταῦρος πρηυτένων, ὁ ἥμερος ταῦρος, ὃς τις κατεδαμασμένον τὸν τένοντα ἔχει.

Πρηών, ῶνος ἢ ὄνος, ὁ· ποιητ. Ἐξέχων βράχος, ἐξέχουσα κορυφὴ ὄρους, κατωφερὴς καὶ κρημνώδης λόφος ἢ βουνόν, Ἡσ. Ἀσπ. 437. (ἰσοδύναμοι τούτῳ τύποι εἰσὶν οἱ τύποι, πρεών, πρῶν, πρώων ἐκ τοῦ πρίν, πράν. ὅτι δὲ τὸ πρηνὴς καὶ πρεών μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχουσιν, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ Πινδαρικοῦ »Προπρεώνα ἀντὶ τοῦ, προκρηνής.)

(Πρίαμαι) Ὠνοῦμαι, ἀγοράζω, διὰ χρημάτων κτῶμαι, Ἡρόδ. καὶ Ξενοφ. Κυροπ. γ. ἀ. 20. »Ὁπότου ἂν πρίαιο ὅστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, πόσα ἡμτοροῦσα νὰ δώσῃς. Τούτου τοῦ μέσ. ἀπαθ. ῥήματος εὑρῆται μόνον ὁ ἀόρ. ἐπριάμην ἐκ Ἀττ. ἀντὶ τοῦ μὴ Ἀττ. ὠνησάμην ἐκ τοῦ ὠνοῦμαι, ἢ ὑποταχτ. πρίωμαι, ἢ Εὐκτ. πριαίμην, ἢ προστακτ. πρίασο, καὶ πρίω, ἢ ἀπαρέμφ. πρίασθαι, καὶ ἢ μετοχ. πριάμενος, Lob. Φρύν. σελ. 137. 360. Παρ' Ὁμ. εὑρῆται μόνον ἐν Ὀδ. καὶ κεῖ ἄνευ αὐξήσεως ὁ ἀόρ. πρίατο, μετὰ δοτ. τῆς τιμῆς π. χ. κτεάτεσσιν ἑοῖσιν, μὲ τὰ χρήματά του, Ὀδ. Ξ, 115. 452. ἔπειτα δὲ καὶ μετὰ γεν. Πινδ. Πύθ. 8, 38. »Πρίατο (τοῦτο) θανάτοιο, ἐξαγόρασε μὲ τὸν θάνατον μεταφ. »Οὐδενὸς λόγου πρίασθαι, μὴ κάμμίαν τιμὴν ἀγοράζειν, Σοφ. Αἴ. 477. μετὰ δὲ γεν. τῆς τιμῆς, εἶτ. τοῦ ἀγοραζομένου πράγματος, καὶ δοτ. τοῦ προπ., παρ' οὗ τις ἀγοράζει, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 812. Βατρ. 1229. (συγγεν. τῷ, περάω, περνάω, πικράσκω.)

*Πριάμην, ποιητ. ἀντὶ, ἐπριάμην, ὁρ. πρίαμαι.

*Πριαμικός, ή, όν (πρίαμος). Ἀναγόμενος εἰς τὸν Πρίαμον· ὅθεν »Πριαμικαὶ τύχαι, καὶ δυστυχίαι τοῦ Πριάμου, καὶ μεταφ. τραγικαί, μεγάλαι δυστυχίαι.

*Πριεμόω, ώσω. Ἔχω τὴν κεφαλὴν ξυρισμένην (ἐπειδὴ ὁ Πρίαμος οὕτω παριστάνετο ἐπὶ τῆς σκηνῆς).

Πριαπίζω, ίσω, καὶ Ἰωνικ. πριηπίζω (πρίαπος). Πράττω, ἢ εἰμί, φαλλοῦμαι ὡς Πρίαπος, μιμοῦμαι, ὁμοιάζω τὸν Πρίαπον, ἤτοι εἶμαι λάγνος, ἀσελγής.

Πριαπίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ Πρίαπος, κυρίως, μικρός, νέος Πρίαπος. 2) συνῆθ. στρογγύλοντι καὶ ὀρθῶς ἱστάμενον τμῆμα ξύλου πάσσαλος· καὶ ἐν γένει, πᾶν ὁ,τι ὁμοιάζει ἢ ἔχει μορφὴν ἀνδρικοῦ αἰδοίου· ὅθεν

Πριαπισκόω, ῶ. Φέρω εἰς μορφὴν, ἢ δίδωμί τινι μορφὴν ἀνδρικοῦ αἰδοίου· ὅθεν

Πριαπισκωτός, ή, όν. Μορφὴν ἀνδρικοῦ αἰδοίου ἔχων.

Πριαπισμός, ὁ (πριαπίζω). Μίμησις τοῦ Πριάπου· τὸ πάθος αὐτοῦ, ἢ ἀτέλγεια ἐξαίρ. τὸ κόρδωμα, ἢ εἰς τὸ ὀρθὸν παντοτεινὴ στάσις τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου.

Πρίαπος, ὁ. Ὁ θεὸς τῶν κήπων καὶ ἀμπελώνων. Κατὰ πρῶτον εἰσήχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα κομισθεὶς ἐκ τῆς Λαμψάκου πόλεως Ἑλλησποντιακῆς, καὶ παριστάνετο γυμνὸς καὶ μόνον ὀρθὸν ἔχων τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, καὶ ἐντεῦθεν. 2) λέγεται καὶ τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, καθὸ ὄργανον καὶ ἔμβλημα τῆς ἀνδρότητος, (ὁρ. ἐν τέλει τοῦ τρίτου τόμου τὸ λεξικὸν τῶν ὀνομάτων ἐν οἰκείῳ τόπῳ.) ὅθεν

Πριαπώδης, ὁ (εἶδος). Ὅμοιος τῷ Πριάπῳ κατὰ τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, ἢ κατὰ τὴν ἀτέλγειαν.

*Πρίγκιπας, οἱ, τὸ Λατ. principes, Πλούβ.

*Πρίαμος, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ, Πρίαμος, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 203.

Πρίζω, Μελ. ίσω, ταύτον τῷ, πρίω, πριονίζω, Πλάτ. Θεαγ. σελ. 124. Α. πρβ. Πολ. 7, 26. ἐν γένει, παρὰ τοῖς Μεταγν. πάνυ εὔχρηστον.

*Πρίηπος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ, Πρίαπος, καὶ οὕτω καθεξῆς ἐπὶ πάντων τῶν παραγώγων.

Πρίθω, ταὐτὸν τῷ, πρήθω. Ὁ Ἐτυμ. ἔχει »Πρήθω, ἀπὸ τοῦ πρίω γίνεται, κατὰ παραγωγὴν πρίθω, καὶ καθ' ὑπαλλαγὴν πρέθω, ἐξ οὗ τό, πρήθω.

Πριμαδίαι, οἱ, βέλτιον τό, πριμαδίαι, ὁρ. πριμάς.

Πρίν, Δωρ. πράν. ἐπίρρ. χρονικόν, 1) ἐν ἀπολύτοις καὶ ἀνεπιτάκτοις περιόδοις καὶ κώλοις, ἀντὶ τοῦ, πρότερον, ὀλίγῳ πρότερον, προτήτερα, πρωτοῦ, ἢ τοπάλαι, ἄλλοτε· ἐν γένει, ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὸν προτεριὸν καιρόν (εἴτε θέλει νὰ σημάνῃ τις πλησιέστερον, εἴτε μακρυνότερον καιρόν), καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. πάνυ εὔχρηστον παρ' Ὁμ., ὅστις χρῆται ἀπαρελλάκτως καὶ τό, πάρος (παρ' Ἡτ. καὶ Ἡροδ. συνῆθ. ἀντὶ τοῦ νῦν), Ἰλ. Β, 112. 344. Ι, 19. Σ, 203. Ὀδ. Ε, 314. Θ, 155. οὐμὴν ἀλλὰ καὶ τό, πρίν γε, πάνυ εὔχρηστον· τὸ δέ, μὴ πρίν, μὴ προτερον, ὄχι προτήτερα, Ἰλ. Ω, 781. καὶ ἀλλαχοῦ. β) ἀντὶ τοῦ, πρίν, οὐχὶ σπανίως ἐν χρῆσι καὶ τοπρίν, ὡς κατὰ τοπάρος, Ἰλ. Ζ, 125. Π, 573. Φ, 476. Ὀδ. Γ, 265. Δ, 32. 518. Ἔμν. Ἀπ. 476. Ἡροδ. 1, 129. ἔτι δὲ καὶ, τοπρίν γε, Ἰλ. Ε, 54. Ν, 105. Τινὲς γράφουσι μὲν διεστραμένως, τό πρίν, ὡς ἔγραψε καὶ ὁ Οὐόλφιος ἐν ταῖς προτέραις ἐκδόσεσι τοῦ Ὁμήρου, ὡς τόσον, τοπρὶν διαφέρει κατὰ τὴν σημ. ἀπὸ τοῦ, τό πρίν, ὅρα σημ. ε. γ) »Πρίν κεν, προτήτερα βέβαια, μετὰ τῆς εὐκτ. »Πρίν κεν καὶ νὺξ φθάσειε, βέβαια πρότερον ἤθελε περάσῃ ἡ νύκτα αὐτή, Ὀδ. Λ, 330. »Πρὶν δέ κεν οὔτε δεχοίμην, προτήτερα βέβαια δὲν θέλω δεχθῇ τι, Ὀδ. Ξ, 155. δ) ἡ ἔννοια τοῦ παροχημένου ἐπιτείνεται διὰ τοῦ, »Πρίν ποτε κε, ἄλλοτέ ποτε, τὸν προτηγεριὸν καιρὸν μίαν φορὰν, Ὀδ. Ζ, 4. τό, πρίν ποτε καὶ δὴ τότε γε, ὡς αὐτοῦ κεῖται ἐν Ὀδ. Ο, 226. τὸ »Πολὺ πρίν, ἤγουν, πολὺ προτήτερα, ἐπιτείνει ἔτι μᾶλλον, Ἰλ. Ι, 250. Λ, 226. Ὀδ. Β, 167. ε) παρ' Ἀττ. πάνυ εὔχρηστον τό, πρίν, ἐπαρθρωτὸς ὡς ἐπῆθ. προτυπακ. τῆς μετοχῆς, χρηματίσας, ὑπάρξας κ. τ. τ. π. χ. »Ὁ πρὶν Αἰγεύς, ὁ πρότερον χρηματίσας, ζῶντας Αἰγεύς. »Ἡ πρὶν ἡμέρα, ἡ παρελθοῦσα. »Τὸ πρὶν ἔργον, τὸ γενόμενον τὸν παρελθόντα καιρὸν ἔργον. Ἐντεῦθεν γίνεται καταχρηστικῆ μεταφορὰ μεταξὺ τοῦ, »Τὸ πρίν, καὶ τοῦ, »Τὸ πρίν, καθότι τὸ ἄρθρον εἰς τοῦτο μὲν ἀνήκει εἰς τὸ ἐπιφερόμενον οὐσιαστικόν, εἰς ἐκεῖνο δέ, ἀμέτως εἰς τὸ ἐπίρρημα. — 2) πολλῷ δὲ συνεχέστερον χρησιμεύει τό, πρίν, εἰς τὸ νὰ ἀποδίδῃ καὶ ὑπάγῃ τὸ κῶλον, ἐν ἀρχῇ τοῦ ὁποίου κεῖται, εἰς ἄλλο προηγούμενον κῶλον, καὶ τότε εἶναι ἀόλου σχετικὸν καὶ ἑρμηνεύεται κοινῶς διὰ τοῦ, πριχοῦ νά· ἔστι δὲ πάνυ εὔχρηστον παρ' Ὁμ. ὅστις χρῆται ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. ὡς καὶ ὁ Ἡτ. καὶ ὁ Ἡρόδ. καὶ τό, πρίν γε· συντάσσ. ὁτ. α) μετὰ τοῦ ἐνεστ. τῆς ὁριστ. ἐγκλ. καὶ μάλιστα τοῦ μέλλ. Ἰλ. Α, 29. Σ. 283. οὕτω καὶ τό, πρίν γε, Ὀδ. Ν, 336. Ἡσ. Ἔ. 360. πρβ. Ἰκε. Ἀ. Π. σελ. 816. καὶ μετὰ τοῦ ἀορ. τῆς ὁριστ. ἐν Ἔμν. Ἀπ. 357. Τὸ δὲ »Πρίν η' ὅτου, μετὰ τοῦ ἀορ. τῆς ὁριστ. σημαίνει, ἐν ὅσῳ, ἕως ὅτου, προτήτερα παρὲξ ὅταν, Ὀδ. Ν, 322. Ἔμν. Δήμ. 195. 202. ὡσαύτως »Πρὶν η' ὅτε δήμ, μετὰ τοῦ ἀορ. τῆς ὁριστ. Ἰλ. Μ, 437. Ὀδ. Δ. 180. Ψ, 43. Ἔμν. Ἀπ. 49. καὶ μετὰ τοῦ παρατατ. τῆς ὁριστ. ἐν Ἰλ. Ι, 588. Μετὰ τῆς ὁριστ. ἐγκλ. ἀντιστοιχεῖ τὸ πρὶν τῷ Λατ. donec, tantem, Elmsl. Εὐρ. Μηδ. 1142. β) μετὰ τοῦ ὑποταχτ. ἀορ. Ἰλ. Ω, 551. Ὀδ. Κ, 175. ὡσαύτως καὶ τό, πρίν γε. Ἰλ. Σ, 135. Ὀδ. Ρ, 9. Ἡτ. Θ. 222. καὶ τό, πρίν γ' ὅτ' ἄν, Ὀδ. Β, 374. Λατ. prius quam quando. Παρὰ τοῖς Ἀττ. τάσσεται ἡ ὑποταχτ. συνηθῶς μόνον μετὰ τό, πρὶν ἄν, Heind. Πλάτ. Φαίδ. σελ. 62. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡροδ. 3, 109. 4, 196. πρβ. Porn. καὶ Dobr. Ἀριστοφ. Ἔκκλ. 625. μετὰ δὲ τοῦ ὑποταχτ. ἐνεστ. παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 85. ὡς τόσον, οἱ Τραγ. πολλ. παραλείπουσι τό, ἄν, Porn. Εὐρ. Μηδ. 222. Elmsl. Εὐρ. Μηδ. 215. Τὰ δὲ ἄλλα, τό πρὶν γ' ὄν, ἔστι παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν χρήσει ὡς τό, πρὶν ἄν γε, Elmsl. Ἀριστοφ. Ἀχ. 176. γ) μετὰ τοῦ εὐκτ. ἀορ. προηγουμένου ἀρνητικοῦ κώλου, ἀντὶ τοῦ, ὄχι προτήτερα παρὰ ἕως..., ἕως οὐ πρότερον ὅτ..., Ἰλ. Φ, 580. ὡσαύτως καὶ εἰς τό, πρίν κεν, Ὀδ. Γ, 117. καὶ εἰς τό, πρίν γε, (Ἡτ. Ἀπ. 7. ἔνθα τὸ πρὶν, προσκείται καὶ τῷ προηγουμένῳ ἀρνητικῷ κώλῳ), καὶ εἰς τό, πρὶν γ' ὅτε δή, Ἰλ. Ι, 448. δ) συνεχέστατα δὲ πάντων μετὰ τοῦ ἀπαρμφ. ἀορ. ὅτε δὲ τὸ οὐσιαστικὸν ὑπάρχει νέον, μὴ μνημονευθὲν εἶσεται ἐν τῷ προηγουμένῳ κώλῳ, μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. πάνυ εὔχρηστον οὕτω παρ' Ὁμ. καὶ Ἡροδ. 8, 144. ὡσαύτως καὶ εἰς τό, πρίν γε (Ἰλ. Γ, 430. Ι, 387. Μ, 170. Ὀδ. Ψ, 138. καὶ ἀλλαχοῦ, Ἡτ. Ἀσπ. 40.) καὶ εἰς τό, πρὶν ἄν, Ἡροδ. 1, 40. Οὐχὶ δὲ τόσον συνεχῶς συντάσσ. μετὰ ἀπαρμφ. ἐνεστ. ἢ παρκ. περὶ τῆς κατὰ τοὺς διαφόρους χρόνους καὶ διαφόρου σημ. τοῦ πρὶν πραγματεύεται ὁ Ἔλμσλ. παρ' Εὐρ. Μηδ. 78. ἔνθα ὅμως πρωτομολογεῖ τ' ἀβέβαιον τῶν ἀναφερομένων ὑπ' αὐτοῦ. ε) ἀντὶ τοῦ, πρίν γε, τάσσεται καὶ τό, πρὶν γ' ἢ π. χ. »Οὔτε τι τῶν ὄρνια ἔστοντα, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πετόντα αἴματος ἄσαι Ἄρηκα, ὄχι πρότερον παρὲξ ἕως οὗ-, Ἰλ. Χ, 266. πρβ. Ε, 288. ἔνθα ὅμως ἐδύνατο, χωρὶς βλάβης τῆς ἐννοίας, καὶ νὰ ἐλλείπῃ τό, ἢ καθότι τὸ πρὶν, καὶ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἔχει συγκριτικὴν δύναμιν, ἐξαιρ. ὅτε προηγεῖται ἄρνησις· οὗτος ὅμως ὁ πλεονασμὸς ἐστι τόσον εὔχρηστος παρὰ τε Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ὥστε εὑρῆται τό, πρὶν ἢ, καὶ πολλὰ ὡς μία λέξις, πρινή, γεγραμμένον, καὶ συντεταγμένον μετά τε ὁριστ. ἐγκλ. καὶ ἀπαρμφ. π. χ. μετὰ τῆς ὑποταχτ. παρ' Ἡροδ. 1, 19. 6, 33. 7, 197. 9, 87. μετὰ δὲ ἀορ. ἀπαρμφ. παρ' Ἡροδ. 2, 2. 4, 167. 5, 65. 7,

7, 3. 9, 13. ὡς τόσον, ὡς φαίνεται, ὑπῆρχε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττ. τοῖς Τραγ. τῷ Ἀριστφ. καὶ Θουκ. ἀόλου ἀχρήστου τὸ, πρὶν ἤ, καὶ μόνον ἀπὸ τοῦ μεσαίου Ἀττικισμοῦ καὶ ὕστερον κατέστη κοινῶς ἐν χρήσει, Elmsl. Εὐρ. Μηδ. 179. Reisig Comm. crit. de Soph. OC. 36. ζ) «Πρὶν ὥρης, προσυπακ. ᾖ, ἤ, ἔλθῃ, σημαίνει, πριχοῦ εἶναι ἢ ἔλθῃ καιρὸς, πρωΐμα. Ἰλ. Ο, 394. ἐνὰ οὐ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. κεῖται παρὰ Πινδ. Πύθ. 4, 76. πάντῃ ἀσυνήθως τὸ πρὶν μετὰ γεν. «Πρὶν ὥρας», πρὸ τοῦ δέοντος, διωρισμένου καιροῦ, ἀναντιρρήτως κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ, πάρος. η) πολλκ. ἔχουσιν ἀμφότερα τὰ ἀλλήλοις ἀντιστοιχοῦντα κῶλα κἀδὲν πρὶν, καὶ τότε τὸ μὲν προηγούμενον πρὶν θεωρεῖται ὡς ἀπόλυτον, ἑρμηνευόμενον διὰ τοῦ, πρότερον, τὸ δὲ δεύτερον ὡς ὑποθετικὸν, ἑρμηνευόμενον διὰ τοῦ, πάρεξ ὅταν, πριχοῦ νά, πολλκ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ὅτε τὸ προηγούμενον κῶλον ἢ ὀρνηταιόν· π. χ. «Οὐδέ τις ἔτλη πρὶν πιέειν, πρὶν λεῖψαι Κρονίωνα, κἀνεῖς δὲν ὑπόφερε νὰ πίῃ πρότερον, πάρεξ ἀφ' οὗ, ἢ πριχοῦ νὰ κάμῃ σπονδὴν εἰς τὸν Δία· ἀλλὰ καὶ οὐχ' ἀρνήσεως, π. χ. «Τίς κεν ἀνὴρ πρὶν τλαίη πασσασθαι ἐδητύος, πρὶν λύσασθ' ἑτέρωνες; καὶ τίς ἐδύνατο νὰ ὑποφέρῃ νὰ γευθῇ πρότερον ἀπὸ τῶν φαγητῶν, πριχοῦ νὰ λυτρώσῃ τοὺς συντρόφους του; Ὀδ. Κ, 384. Ἐνταῦθα δὲ σημειωτέον ἐν γένει, ὅτι τὸ πρώτον πρὶν δὲν εἶναι ἀναγκαῖον ν' ἀρχινᾷ τὸ κῶλόν του, ὅτι τοῦτο τὸ πρὶν ὑπάρχει τοῦ ἀνεπιτάκτου καὶ ἀτελύτου κώλου, ὃν τρόπον τὸ δεύτερον ἐστὶ τοῦ κρεμαμένου ἀπὸ τοῦ ἑτέρου κώλου, ὅτι αὐτὸ δύναται καὶ νὰ παραλειφθῇ ἢ μή, καὶ ὅτι τὸ δεύτερον πρὶν συντάσσεται ὡς τὰ πολλὰ μετὰ ἀπαρμφ. ἤ, ὃν τρόπον ἐσημειώθη παρατηρ. 2. δ. μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρμφ. πρβ. Ἰλ. Β, 348. 354. Δ, 114 4, 481. Θ, 452. Ὀδ. Ν, 192. Τ, 475. 585. κ. τ. λ. καὶ μετὰ μέλλ. ἀπαρμφ. ἐν Ἔμν. Δημ. 333. Ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἁπλοῦ εἰτοῦ πρὶν –, πρὶν –, κεῖται καὶ, πρὶν –, πρὶν γε –, Ἰλ. Α, 97. Ι, 650. Π, 334. Ὀδ. Δ, 254. 747. Ἡσ. Ἀσπ. 16, 17. ἔτι δέ, «Τοπρὶν –, πρὶν –, Ἰλ. Ι, 403. Χ 156. τοπρὶν –, πρὶν γε –, Ἰλ. Ο, 72. πρὶν γε –, πρὶν γ' ἤ –, Ἰλ. Ε, 288. πάρος –, πρὶν γε. Ἰλ. Ε, 218. πάρος γε –, πρὶν γε –, Ὀδ. Β, 127. Σ, 288. πρόσθε –, πρὶν γε –, Ὀδ. Ψ, 137. πρβ. Ruhnk Ἔμν. Δημ. 333. Duker. Θουκ. 6, 57. Σπανιώτατα δέ, πρὶν –, τόφρα –, ἔνθα προσέτι κατ' ἀναστροφὴν προηγεῖται τὸ κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ ἑτέρου κώλου. Ἰλ. Φ, 100. ἔτι δὲ καὶ, πρότερον –, πρὶν ἄν –, Ἡρόδ. 7, 8, 2. καὶ πρότερον –, πρὶν ἤ –, Ἡρόδ. 7, 197. Ἀντὶ δὲ τῆς συνήθ. ἀπαρμφ. κεῖται καὶ ὁ ὑποτακτ. ἀόρ. Ἰλ. Ω, 781. ὡσαύτως καὶ εἰς τό, πρὶν γε, Ἰλ. Σ, 189. καὶ εἰς τό, πρὶν γ' ὅτ' ἄν, Ὀδ. Δ, 477. — Περὶ τῆς παραγωγῆς καὶ συγγενείας τοῦ πρὶν ὅρα ἐν τῷ, πρό. — (συνήθως τὸ Ἰῶτα τοῦ πρὶν ἐστὶ βραχύ, ὡς ἐν Ἰλ. Β, 344. 354. 413. κ. τ. λ. ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις ἤδη Ἔποπ. ἂν αὐτὸ ἐν χρήσει πολλκ. ὡς μακρόν, οὐ μόνον ἐν τῇ ἄρσει τοῦ στίχου (ὡς ἐν Ἰλ. Β, 348. Π, 839. Φ, 179. 344. Ω, 245. Ὀδ. Δ, 254. Ν, 192. Θ, 210. 394. Γ, 105. Τ, 415. καὶ Ἑρμ. Ὀρφ. σελ. 701. ἔνθα μέντοι σημειωτέον, ὅτι ὁ Ὅμ. χρῆται σχεδὸν μόνον ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ ἄρσει τοῦ ἑξαμέτρου, μὴ δίσεως οὔσης, αὐτῷ ὡς μακρῷ, ἐν δὲ τῇ τεταρτῇ, Ἰλ. Σ, 5.) ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ καθέσει, Ἰλ. Ζ, 81. Ι, 403. Ν, 172. Π, 822. 840. Χ, 17. 156. Ὀδ. Δ, 668. Ν, 113. πλὴν παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῇ τρίτῃ ἄρσει τοῦ ἑξαμέτρου, προηγουμένης ὑποστιγμῆς· καὶ ταύτης τῆς παρὰ τοῖς Ἔποπ. ἐν χρήσει ἐκτάσεως τοῦ Ἰῶτα τοῦ πρὶν ἔκαμον, ὡς φαίνεται, καὶ οἱ Ἀττ. ποιηταὶ χρῆσιν, σπανίαν μέν πως, ἀλλ' οὐχὶ πλέον ὑποκειμένην εἰς κανόνας τινάς, ὅρ. Schütz Αἰσχ. Προμ. 481. ἐν τῷ ὁποίῳ τούτῳ παραδείγματι ὅμως ἡ ἔκτασις τοῦ Ἰῶτα ἐπηρεάζεται εἰς ἡμαρτημένην, ὑπὸ τοῦ Blomf. ἤδη διορθωθεῖσαν ἐκ χειρογράφων ἀνάγνωσιν, Ἰακ. Ὀβρ. in Athen. p. 297. καὶ Wellauer Comm. Aeschyl. p. 68. ὡς τόσον, οἱ φιλολόγοι διαφωνοῦσιν εἰσέτι περὶ τῆς Ἀττ., ἐξαιρ. τῆς Ὁμ. ἐκτάσεως, καθότι καθ' ὅλα τὰ ἀνήκοντα ἐνταῦθα χωρία ἡ ἀνάγν. τῶν χειρογράφων εἶναι ἀβέβαιος, ἡ δὲ μεταβολὴ ἐκ μέρους τῶν μεταγραφέων συνήθ. πολλὰ εὔκολος, ὅρ. π. χ. Reisig conj. Ar. p. 60. Elmsl. Ἀρστφ. Ἀχ. 176. Βρ. Ἀρστφ. Ἐκκλ. 857. καὶ Blomf. Αἰσχ. Προμ. 795. — Τὸ Δωρ. πρᾶν ἔστιν ἀεὶ μακρόν.)

Πρινή, ὅρ. πρίν, σημασ. 2. α.

Πρινίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, πρῖνος, Ἀρστφ. Ὄρν. 615.

Πρίνινος, ίνη, ινον (πρῖνος). Ἐκ πρίνου κατασκευασμένος, Ἡσ. Ἔ. 431. μεταφ. σκληρός, στερρός, καὶ χονδρός, ἐπὶ ἠθους, Ἀρστφ. Ἀχ. 180. πρβ. σφενδάμινος (– υυ)

Πρῖνος, ἡ, Ilex aquifolia. Εἶδος δένδρου ἀειθαλοῦς καὶ βλαβερωτέρου, τὰ φύλλα ἀκανθώδη ἔχοντες, πρινάριον, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. γ' 16. καὶ Ἀρατ. Διοσημ. 390. «Πρίνοιο ἀκανθώδεα». 2) θαμνός τις μικρὸς, ὃς τὶς φέρει τὸν βαφικὸν κόκκινον, κόκκον, ἤτοι τὸ πρινοκόκκιον, Διοσκορ. δ. 48. ὅθεν «Πρίνου ἄνθος», ἡ ἐκ τοῦ κόκκου τοῦ πρίνου (τοῦ πρινοκοκκίου) βαφή, τὸ κόκκινον ἤτοι κερμεζίνικον χρῶμα, Πλούταρχ. εἰς Θησ. 16. ἴδε καὶ Κόκκος. 2) ἡ παντοτινὴ πράσινος ἁρὺς, Ilex, ἤμερον πρινάριον, Ἡσ. Ἔ. 438. ἐνθα κατὰ μὲν τὴν ἀνάγν. πολλῶν χειρογρ. καὶ ἐκδόσ. τὸ Ἰῶτα βραχύ, ἀλλ' ἡ ὀρθὴ γραφὴ διὰ τοῦ μακροῦ Ἰῶτα ἀποκατεστάθη ἤδη ὑπὸ Schaef καὶ Spohn.

Πρινώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Πρίνου εἶδος ἔχων, σκληρός, ὡς ὁ πρῖνος, Ἀρστφ. Σφ. 383. ἔτι δέ, πλήρης πρίνων, ἀειθαλλῶν δρυῶν.

Πρινών, ῶνος, ὁ. Τόπος περιφερτικὸς πρίνων, τόπος καὶ ἄφυτος ἀπὸ πρινάρια.

Πριόνιον, τό, ὑποκοριστικὸν τοῦ, πρίων. Πριονάκι.

Πριονῖτις, ιδος, ἡ. Φυτόν τι, ὅπερ ἄλλως, κάστρον, λέγεται, Betonica, Ἀλέξανδρ. Τραλλ. σ. 531.

Πριονοειδής, καὶ πριονώδης, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. πριονοειδῶς, (πρίων, εἶδος). Πρίονος εἶδος ἔχων (παρὰ Μελάνθ. 111, 3. ἐν χρήσει τὸ Ἰῶτα καὶ ὡς βραχύ, πρβ. πρίων.)

* Πριονόω, ῶ. Μ. ώσω (πρίων). Δίδω μορφὴν πριονίου, κάμνω χαραγματιαῖς ὡς ὀδόντια πριονίου.

* Πριονώδης, ὁ, ἡ = πριονοειδής.

Πριόνωτη, ἡ. Μαθημαν. παλ. 85. καλεῖται πολεμική τις μηχανὴ τοῦ πολυείδους.

Πριόνωτος, η, ον (πρίων, νῶτος). Ὡς πρίων ἐσχηματισμένος, ὁ πριονίου εἶδος, ὀδόντια τοιαῦτα ἔχων. «Τοῦ κρανίου τὸ πριόνωτον μέρος», τὸ μετὰ πριονοειδοῦς ῥαφῆς συνημμένον μέρος τοῦ κρανίου, Ἀριστοτ. Ζώ. Ἱστορ. γ', 7. Παρὰ Φιλοστράτ. εἰς Ἀπολ. γ', 2. «Ὄφεις πριόνωτοι», οἱ πριονώδη τὰ νῶτα ἔχοντες. «Πριόνωτη», ἡ μηχανὴ τῆς πολεμικῆ. «Μέλανα καὶ πριόνωτα κέρατα ἰξάλου αἰγός», Φιλόστρ. Εἰκόν. Ο. 10. (ἡ συνήθης γραφὴ, πριονωτὸς, η, ὸν, ὀξυτόνως, ὡσανεὶ ἀπὸ τοῦ πριονόω, ἔστι σφαλερὰ, ὅρ. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκόν. σελ. 263.)

* Πρίον, παλ. προσταχτ. τοῦ πρίω.

Πρίσω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, πρίω. (εὕρηται τοῦτου μόνον ὁ παλ. παρακ. τῆς μετοχ. πεπρισμένος, = πριόνωτος, καὶ τὰ παράγωγα, πρίσμα, κ. πριστός.)

Πρίσις, εως, ἡ (πρίζω). Τὸ πριονίζειν, καταπριονίζειν· τὸ σχίζειν, διαχωρίζειν. 2) «Πρίσις ὀδόντων», τὸ τρίζειν τοὺς ὀδόντας, ὡς σημεῖον ὀργῆς (Πλουτ.), καὶ τινων ἀτασθαλειῶν. Ἱππ.

Πρίσμα, ατος, τό (πρίζω). Τὸ ἐσχισμένον, διακεχωρισμένον διὰ τοῦ πρίονος, τὰ ἐν τῷ πριονίζειν πίπτοντα τμήματα τοῦ ξύλου, ῥίνισμα, ἢ ῥίνισμα, πριονίδιον ἢ πριονίσματα. 2) στερεομετρικὸν σχῆμά τι σώματος ἐν τῇ Γεωμετρίᾳ, ὅθεν

Πρισματικόν, τό, ὑποκορ. τοῦ, πρίσμα, Θέων, εἰς Πτολεμ. συνταξ. 262.

Πρισμός, ὁ, = πρίσις· ὅρ. πρίω.

Πριστήρ, ῆρος, ἡ, πρίστης, ου (πρίω). Ὁ πριονίζων ἢ πριονιστής, ἔτι δὲ καὶ ὁ, πρίων, τὸ πριόνι. «Πριστῆρες ὀδόντες», τὰ ἐμπροσθινὰ ὀδόντια, οἱ ὧν τρίζει τις, οἱ κτένες· ἄλλως, γελαστῆνοι· ὅθεν

Πριστηροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, πριονοειδής. Εἶδος ἔχων πριονίου, ὅμοιος αὐτῷ, παρὰ τοῖς Ο'.

* Πρίστης, ου, ὁ, = πριστήρ. 2) εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, Ἀριστοτ. ὅρ. Βουττμ. Λεξιλ. σελ. 110. ἐὰν ἴσως παρ' Ἀριστοτ. ἐν ἐνοεῖται ὁ ἰχθὺς ῥίνη.

Πρίστις, εως, ἡ (πρίω). Εἶδος θαλασσίου κήτους. Ὁ Ἀριστοτ. ἐν Ζώ. Ἱστορ. ς'. 12. διακρίνει τοῦτο ἀπὸ τῶν ἄλλων κητῶν, συναφέρων αὐτὸ μετὰ τοῦ βοῦς, ἔστι δὲ πιθανῶς κυρίως μὲν εἶδος κήτους, φυσητήρ, οὕτως ὀνομασθὲν ἀπὸ τὴν ἀκτῖνα νεροῦ, τὸ ὁποῖον ἐκπέμπουσιν ἀπὸ τοῦ στόματος πολλοὶ ἰχθύες τούτου τοῦ γένους, ἔπειτα δὲ καὶ ἄλλοι, μὴ ἔχοντες τοιοῦτον φυσητικὸν σωλῆνα ἰχθύς, κατὰ δὲ Βουττ. Λεξιλ. σελ. 109. οὐδέποτε ὠνομάζετο οὕτως ὁ ἀνωτέρω ἰχθὺς πρίστης· ὅθεν τὸ Λατ. pristis, pistris, pistrix. Ὁ τύπος, πρῆστις, ὅταν παραχθῇ ἀπὸ τοῦ, πρήθω, σημτ. 2. β'. δύναται νὰ θεωρῆται ὡς ἰσοδύναμος τῷ, πρίστις, καὶ ἐντεῦθεν γίνεται καταφανὴς ἡ συγγένεια μεταξὺ τοῦ πρήθω καὶ πρίω, κατ' ἀντίστροφον συμπερασμόν. 2) εἶδος πολεμικοῦ πλοίου, πιθαν. ἕνεκα τῆς μακρᾶς αὐτοῦ, ὁμοίας κήτει μορφῆς, Πολύβ. 17, 1. navis rostrata, Liv. 31, 31. πρβ. 35, 26. 44, 28. 3) εἶδος κοτηρίου πιθανῶς ἐκ τῆς μορφῆς αὐτοῦ, ὃ καὶ πίστρις εὕρηται.

Πριστός, ή, όν· ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ πρίω. Πριονισμένος, καταπριονισμένος, κατακεκομμένος. «Πρ. ἐλέφας», κατακεκομμένον, ῥινισμένον, ὥστε νὰ γυαλίζῃ, ἐλεφάντινον ὀστοῦν, Ὀδ. Σ, 196. Τ, 564. 2) δυνάμενος νὰ πριονισθῇ, νὰ κοπῇ, πριονιστός, κοπτός.

Πρίω, ἐσω. Ἀόρ. ἔπρισα, καὶ παθ. ἐπρίσθην. Παρακ. πέπρικα, καὶ παθ. πέπρισμαι. Προστακτ. πρῖε. Καταπριονίζω, διὰ τοῦ πρίονος κόπτω εἰς πολλὰ κομμάτια ἢ εἰς δύο· κατατεμνίζω, διαιρῶ, κομματιάζω· καὶ β) παρ' Ἰατροῖς, ἐπὶ πληγῶν κεφαλῆς, τρυπανίζω τὸ κρανίον. 2) κριτσανίζω, τρίζω, συνήθ. «Πρίω ὀδόντας», σιαγόνας, τρίζω ἢ κτυπῶ, βρύχω τοὺς ὀδόντας, ἐξαιρ. ἐν καιρῷ ὀργῆς καὶ θυμοῦ. β) ἐν γένει, δαγκάνω, π. χ. «Ὀδόντι πρῖε τὸ στόμα», Σοφ. Λεῖψ. 98. καὶ τροπ. «Θυμὸν ὀδαξ πρίειν», ὡς τὸ, δάκνειν χόλον, Ἀπ. Ῥ. 3, 1170. καὶ «Δάκνειν θυμόν», Ὀππ. Κυνηγ. 4, 138. ὅθεν γ) κατὰ μετ. διΐδ., θυμοῦμαι, ὀργίζομαι, ἀγριαίνομαι, π. χ. «Πριομένη κάλλει Γανυμήδεος Ἥρη», τρίζουσα, βρύχουσα, ἢ ὀργισμένη διὰ τὴν ὡραιότητα τοῦ Γανυμήδους, Ἀντίπ. Θεσσ. 43. Meineke Μένανδρ. σελ. 278. 5) πιάνω τί, κρατῶ, σφίγγω στερεῶς ὡς μὲ τὰ ὀδόντια, ὅθεν, ἐξαιρ. ζώνω, συσφίγγω, δένω, στερεόνω, δένω σφι-

τά, π. χ. »Ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων», Σοφοκλ. Αἴ. 1030. Καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐκ τούτου »Πρισμοῖς, ταῖς βιαίαις κατοχαῖς». Τινὲς λαμβάνουσιν ὡς πρώτην σημασίαν τούτου τό, πιέζω, θλίβω, σφίγγω· ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ, πρίζω, τό πρίζω τοὺς ὀδόντας ἢ συσφίγγω αὐτούς, προκύπτει εὐκόλως τό ἐπίρ. ἀπρίξ, ἀπριγδα, καὶ τό, ἀμαπρίξ, μετά συνεστραμμένων ὀδόντων, ἤ ἐστί δαγκαστικά, ὡς καὶ τό ὀδάξ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, στερεῶς κρατῶ, ὅπερ δύναται ῥηθῆναι ἐπί παντός συνδετικοῦ, γινομένου διά τῶν ὀδόντων, διά πόρπης, ἀγκτῆρος, περόνης, κ. τ. τ. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντί τοῦ, συνάπτω, συνδέω, ὡς καὶ ἀκριβέστερον ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Σοφοκλέους. 4) ὡς τό πρήθω, 2. ἐκφυσῶ, σπιθηροβολῶ, ἐκβάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ τί δίκην σπιθήρων, π. χ. »Χόλον ἐπί τινι, φυσῶ ὀργήν κατά τινος», ὡς παρ' Ἀπολλ. Ῥ. 4, 1671. »Λευγαλέον δ' ἐπί οἱ πρίεν χόλον», ἀντί, ἔπρηθε, ἐφύσα, ἐφρίμα, κατά Βρυγκίου, μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἐτυμολ. ἀνέγνω ἐνταῦθα »Λευγαλέος δέ οἱ πρῖε χόλον», καὶ ἡρμήν· διά τοῦ, ἔλοβεν, πρβ. Βουττμ. Λεξιλ. σελ. 105. ἐντεῦθεν ἄρα, διά τήν συχνήν ἐναλλαγήν τῶν φωνηέντων η καὶ ι, ὡς ἐν τῷ σκήπων καὶ σκίπων, καὶ κλλοχοῦ, γίνεται πιθανή εἰς τήν μίμησιν τῶν φυσικῶν ψόφων ἐπερειδομένη συγγένεια μεταξύ τοῦ πρήθω καὶ πρίω, τήν ἑποίαν καὶ ὁ Ἐτυμολ. ἐπιβεβαιοῖ, ἐπειδή, καθώς τό, πρίω ἐκφράζει τόν φυσικόν ἦχον ἐν τῷ πρίζειν τοὺς ὀδόντας ἤ πριονίζειν, οὕτω καὶ τό πρήθω, ἐκφράζει τόν τριγμόν καὶ βρυγμόν, ἤτοι τόν θορυβώδη ἦχον τοῦ φλεγόντος πυρός καὶ τοῦ ἀνέμου πρβ. πρίστις καὶ πρῆστις, μ' ὅλον ὅτι ἡ ῥῆσις τοῦ Ἀπολλ. Ῥοδ. δύναται νά ἑρμηνευθῇ καὶ κατά τήν σημ. 2. β. ἔπριε τοὺς ὀδόντας ὑπό θυμοῦ, ὡς καὶ ἤθελε καὶ ὁ Lob. Σοφ. Αἴ. 1019. καὶ συγχωρεῖ τοῦτο ὡς δυνατόν καὶ ὁ Βούττ. Λεξιλ. β'. σελ. 250. — Παρά μεταγιστ. Συγγραφ. εὕρηται πολλκ. ὡς ἕτερος τύπος τό, πρίζω, σπανιώτερον δέ τό, πριόω, ὅπερ ἔρα· τό δέ, πριοῦσω, ἀνήκει εἰς τό, πρίων. (τό Ἰῶτα ἔστιν ἀεί μακρόν.)

* Πρίω, κατ' ἀποκ. ἀντί, πρίασο, προστακτ. τοῦ πρίαμαι, ἤ ποιητ. ἀντί, ἐπρίατο, β'. ἐνικ. προσ. ὁριστ. τοῦ αὐτοῦ ῥήματος, τοῦ ὁποίου ἡ ἀόρ. ἐν χρήσει Ἀττ. ὡς ἀόρ. τοῦ, ὠνέομαι.

Πρίωμα, τό (πρίω), ταὐτόν τῷ, πρίσμα, Ἡσύχ.

Πρίων, ονος, ὁ (πρίω). Ὄργανον μαχαιροειδές καὶ ὀδοντωτόν, ἐξ οὗ κόπτουσι τά ξύλα, τό πριόνιον »Πρίων ὀδοντωτόν», πριόνι μέ ὀδόντια. »Πρ. μαχαιροειδές», χωρίς ὀδόντια, ὡς τό πριόνι τῶν πριονιζόντων τάς πέτρας· τροπ. παρά Κριτιαν. 37, 4. »Ὀδόντων πρίωνα, σειρά πριονοειδῶν ὀδόντων ὀρθῶς ἱσταμένων. 2) εἶδος τρυπάνου μέ τροχόν ὀδοντωτόν, ἐξαιρ. εἰς τό νά τρυπανίζῃ τις τό κρανίον, ὅταν πληγωθῇ. — Τοῦ Φωτ. τό λεξικόν σελ. 331. γράφει πριών, ὀξυτόνως, πρός διαστολήν ἀπό τῆς μετοχ. πρίων. (τό Ἰῶτα ἔστι μέν κυρίως, παρά δέ τοῖς Ἀττ. ἀεί μακρόν, ὡς παρά Σοφ. Τραχ. 699. Ἀριστφ. Σφ. 694. Porſ. Εὐρ. Μηδ. 5. ἀλλά νεωτ. οἷοι ὁ Νίκ. Θηρ. 52. καὶ Λεων. Ταρ. 28, 2. χρῶνται αὐτῷ καὶ ὡς βραχεῖ. πρβ. Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 1050.)

* Πρίων, ωνος, ὁ (πρίω). Ὁ πριονίζων, Διοδ. Ἀριστφ. Σφ. 694. ὅθεν τό ἐνόμλ. πλῆθ. πρίονες, Ἱππῶν παρά Φωτ.

* Πριωτός, ή, όν, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ, πρίω, = πριστός· ἐξαιρ. τρυπανισμένος, ἐπί πληγῶν τοῦ κρανίου.

Πρό, πρόθεσις, γενικῇ συντασσομένη, καὶ σημαίνουσα κυρίως, πρίν, ἔμπροσθεν. Λατ. pro, prae. 1) ἐπί τόπου, ἔμπροσθεν, ἀπεναντίας τῆς μετά, σημαινούσης αἰτιατ. τό, ὄπισθεν, πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. π. χ. πρό ἄστεος, πρό πυλάων, κ. τ. τ. »Ἔμπροσθε πρό τῆς ἀκροπόλιος, ὄπισθε δέ τῶν πυλέων», Ἡρόδ. 8, 53. πρβ. 9. 52. ἐν ταύτῃ τῇ προθέσει ἐνυπάρχει δέ καὶ εἶδος ἀντιθέσ. τῇ ἐν, ἐξαιρ. κατά τάς φράσεις, »πρό οἴκου, πρό δόμων, πρό δωματίων», ἀντί, ἔξω τοῦ οἴκου, κ. τ. λ. Πινδ. Πύθ. 2, 55. κτ. λέγεται καὶ ἐπί ἀρχηγοῦ, ἡμπροσθέν τινος ἤ τινων προηγούμενος, Ἰλ. Κ, 286. »Πρό Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦειν, προώδευεν· πρβ. Ἰλ. Ε, 96. Ν, 694. »Πρό ποδέων, ἔμπροσθεν τοῦ ποδός, ἐπί πράγματος κειμένου πλησιέστατα, ἀμέσως ἔμπροσθέ, ἤ εἰς τόν δρόμον, ὅθεν »Τό πρό ποδός χρῆμα, τό παρόν πρᾶγμα, Πινδ. Ἰσθμ. 7, 26. ὅρ. ποῦς, 1. γ. β) ὡς ἡ ὑπέρ, ἀντί τοῦ. χάριν, ἕνεκα τινός, ἤτοι πρός ὑπερασπίσιν ἤ φύλαξιν τινός, ἐν ᾧ τρόπον τινά στέκεταί τις ἔμπροσθεν τινός διά νά δεχθῇ ἤ ἀποκρούσῃ τήν προσβολήν τοῦ ἐχθροῦ του, π. χ. »Στῆναι πρό Τρωσσιν», στέκομαι ἔμπροσθεν τῶν Τρώων ὡς διαιωνιστής, Ἰλ. Ω, 215. ὅθεν ἐν γένει, ἀντί τοῦ, διά τήν σωτηρίαν, διά τό καλόν τινός, διά τινα, ἐξαιρ. ὅτε προστίθεται αὐτῇ ἡ πρόθεσις τῷ ῥήματι, μάχεσθαι, π. χ. Πρό Ἀχαιῶν, πρό παίδων, πρό γυναικῶν, Ἰλ. Δ, 156. Θ, 57. καὶ Ἡροδ. 8, 74. 9, 48. τῷ, πολεμεῖν, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 734. τῷ, νικμαχεῖν, Ἡροδ. 8, 70. ὡσαύτως τῷ, ἑλέσθαι, π. χ. »πρό πόλεως», ἀποθνήσκω διά τήν πατρίδα, Ἰλ. Χ, 110., τῷ, θνήσκειν καί, ἀποθνήσκειν, ὡς παρ' Ἡρότ. 7, 134. 172. 9, 72. ἔτι δέ καὶ παρά τοῖς Ἀττ. πολλκ. ἐν χρήσει, πρό τινος διακινδυνεύειν, πρόττειν, βουλεύεσθαι, κ. τ. τ. καὶ παρά Σοφ. Ο. Τ. 134. »Πρό τινος ἐπιστροφήν θέσθαι». γ) πρό ὁδοῦ, ἔμπροσθέ εἰς τόν δρόμον, ἔμπρος εἰς αὐτόν, ὅθεν, παρέκει, Ἰλ. Δ, 382. »Πρό ὁδοῦ ἐγένοντο», ἀντί, προέκυψαν εἰς ὁδόν, ἔκυψαν ὀλίγον δρόμον, προώδευσαν· ἐντεῦθεν καὶ ἀντί τοῦ, πόρρω, μακράν· ὅθεν τό Ἀττ. φροῦδος, ὁ. 2) ἐπί χρόνου, ἀντί τοῦ, πρίν, ἀντίκ. τῇ μετά σύν αἰτ., ὕστερον ὀπό.. εὕρηται δέ παρά μέν Ὅμ. μόνον ἅπαξ. ἐν Ὀδ. Ο, 524. ἐν δέ Ἰλιάδι οὐδαμοῦ, πολλῷ δέ συνεχέστερον παρ' Ἡροδ. καὶ μάλιστα τοῖς Ἀττ., π. χ. πρό πολλοῦ, πρό ὀλίγου, πρό μικροῦ. »Πρό τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσιν, δέκα ἔτη πρίν τοῦ Περσικοῦ πολέμου. »Οἱ πρό ἡμῶν», ὅσοι ἔζησαν πρίν ἡμᾶς. »Πρό ἑνός ἔτους», πρό δύο χρόνων. »Πρό ἡμέρας», πρίν ἔλθῃ ἡμέρα, ἐξημερώσῃ. »Πρό τούτου», ἤ πρό τοῦ, ἤ καὶ ὡς μία λέξις, προτοῦ, ὡς καὶ ἐν τῇ συντάξει, ἀντί τοῦ, προτήτερα, ἐνῶ ἡ γενική πρέπει νά μή ἑρμηνευθῇ διά προσυπακ., χρόνου, ἀλλά νά ἐκληφθῇ ὅλως ὡς οὐδέτερον, Ἡροότ. 1, 106. 122. 3, 62. 5, 55. 98. Πλατ. Συμπ. σελ. 172. »Πρό ἑ τοῦ», Ἰλ. Κ, 224. ὡσαύτως, »Ὁ πρό τοῦ χρόνου», ἀντί, ὁ πρίν χρόνος, κ. τ. τ., Θουκυδ. 3) ἐπί ἀφορμῆς τινος ἤ αἰτίας, καὶ τότε κοινῶς ἑρμηνεύεται διά τοῦ, ὑπό, διά, ἐξ αἰτίας, Λατ. prae. π. χ. »Πρό φόβοιο», ὑπό φόβου, διά τόν φόβον, Ἰλ. Γ, 667. ἐνταῦθα δέ ὑπάγουσι καὶ τό »Λεβλεῦιν πρό ἄνακτος», κατά προσταγήν τοῦ αὐθέντου ἀγωνίζεσθαι, Ἰλ. Ω, 734. »Πρό τῶνδε», διά τοῦτο, τούτου ἕνεκα, Σοφ. Ἠλ. 495. 4) ἐπί προτιμήσεως, ἀντί τοῦ, μᾶλλον, πλέον παρά, καλλίτερον, περισσότερον παρέξ., π. χ. »Κέρδος πρό δίκας αἰνῆσαι», ἐπαινῶ τό κέρδος, ἀδίκως μᾶλλον, περισσότερον παρά τό δίκαιον, Πινδ. Πύθ. 4, 248. ὡς καὶ παρά Πλουτ. »Ἐπαινεῖ πρό δικαιοσύνης ἀδικίαν». Ἡ τυραννίς πρό ἐλευθερίας ἀσπαστότερον», ἤτοι ἤ πρό περιγράψει κατ' εὐθείαν τό συγκριτικόν, Ἡροδ. 1, 62. ὡσαύτως »Πρό τῶν κακῶν κρέσσον», Προδ. 6, 12. τό δέ »Πᾶν δή βουλόμενοί σφι εἶναι πρό τῆς παρεούσης λύπης», δηλοῖ, ἔχειν τήν προτίμησιν, προτιμᾶσθαι παρά τήν παροῦσαν λύπην, Ἡροδ. 7, 152. Schaef. Bos. ell. p. 737. πρβ. ἀντί, 3. γ. καὶ πρός, Γ. 2. β. »Αἱρεῖσθαί τι πρό τινος», ἐκ' ἐγώ τί, ὀνλ. ποτιμῶ αὐτό περισσότερον ἀπό τά ἄλλα. »Πρό πολλοῦ ποιεῖσθαι», περισσότερον παρέξ ἄλλα πολλά, ὀνλ. ἐς ἄκρον, κατά πολλά τιμᾶν τι, Ἰσοκρ. »Πρό ἄλλων», περισσότερον ἀπό ἄλλα, Πλάτ. ὅθεν καὶ 5) ἐπί τινος προσπ. ἤ πράγμ. ἐπέχοντος τόν τόπον ἄλλου, ἐπί ἀλλαγῆς, παραβολῆς, ἰσοτιμίας, καὶ τότε ἑρμην. κοινῶς διά τοῦ, ἀντί, π. χ. »Δεῖλος πρό δεσπότου», ἀντί δεσπότου, »Γῆν πρό γῆς ἐλεύνεσθαι», γῆν ἀντί γῆς, ὀνλ. ἀπό μίαν χώραν εἰς ἄλλην σπεύδω, Αἰσχ. Προμ. 687. Ἀριστφ. Ὄρν. 234. »Πρό ἑαυτοῦ», ἀντ' αὐτοῦ, Ἡροδ. 7, 3. ἐνίοτε δέ προσκείται ἡ πρό τοῖς συγκριτικοῖς ἀντί τοῦ, ἤ, π. χ. »Οἶσιν ἡ τυραννίς πρό ἐλευθερίης ἦν ἀσπαστότερον», ἀντί, ἤ ἐλευθερία, ὀνλ. εἰς τούς ὁποίους ἦτον ἡ τυραννίς αἱρετώτερον καὶ προτιμώτερον παρέξ ἡ ἐλευθερία, Ἡροδ. 1. 62. »Κρέσσον πρό τούτων τῶν κακῶν παθεῖν», Ἡρότ. Vigor. p. 658. — Ἐσθ' ὅτε κείται κατά παρένθεσιν ἄλλων λέξεων ἤ, πρό, μακράν ἀπό τοῦ συντακτικοῦ της (ὡς ἐν Ἰλ. Ψ, 115. »Πρό δ' ἄρ' εὑρῆς κίον αὐτῶν», τά μουλάρια προηγοῦντο ἔμπροσθεν αὐτῶν.), οὐδέποτε δέ ἐπιφέρεται αὐτῷ.

Β'. Ἡ πρό ἐλαμβάνεται πολλκ. ἄνευ πτωτικοῦ ὡς ἐπίρ. καὶ 1) ἐπί τόπου, ἀντί τοῦ, ἔμπροσθά, ἀντιθ. τῆς ἐπί, ἀντί, κατόπιν, ὄπισθεν, ὀπίσω, Ἰλ. Ν, 799. 800. Ἡσ. Ἀσπ. 303. καὶ ἐπί τινος προηγουμένου, ὡς ἐν Ἰλ. Κ, 360. »Πρό δέ Ἀπόλλων», ὀνλ. πρό τῶν ἄλλων, ὑπήγαινεν ἔμπροσθά· καὶ ἀντί τοῦ, ἔξω, ἀπεναντίας τοῦ, ἔνδον, Ἰλ. Τ, 118. »Ἐκ δ' ἤγαγε πρό φάος», ἔξω εἰς τό φῶς, ὀνλ. πρό καιροῦ. 2) ἐπί χρόνου, ἀντί τοῦ, πρίν, προτοῦ, πρότερον, πρωτήτερα, ἔμπροσθά, π. χ. »Πρό οἱ εἴπομεν, τῷ εἴπαμεν ἔμπροσθά, προτήτερα, Ὀδ. Α, 37. καὶ, πρωϊμότερον, πρότερον, ἔσχατον, Ἡσ. Θεογ. 52, 38. 3) Οἱ Ἕλλ. συνεθίζουσι νά συνάπτωσι τήν πρό μετά ἐπίρ. τόπου ἤ χρόνου, λεγόντων εἰς, ὅ, π. χ. »Ἰλιόθι πρόσω», Ἰλ. Θ, 561. Κ, 12. Ὀδ. Δ'. 581., ἀντί, πρό Ἰλίου. »Οὐρανόθι πρόσω», ἀντί πρό οὐρανοῦ, Ἰλ. Γ, 3. »Ἠῶθι πρόσω», ἀντί πρό ἠοῦς, Ὀδ. Ε, 489. 4) μετ' ἄλλων προθέσεων σύνθετος, π. χ. ἀποπρό, διαπρό, ἐπιπρό, περιπρό, προπρό, ἐπιτείνει τήν σημσ. τῆς πρώτης προθέσεως. ἤ προσημαίνει, περαιτέρω, εἰς τά πρόσω, μακράν, ὅρα ταύτας τάς λέξεις, μετά τῶν παραγώγων ἐπίρρ. ἀπόπροθεν ἀπεπρόθι, ἐν οἰκείῳ τόπῳ.

Γ'. Ἡ πρό ἐν τῇ συνθέσει μετά ῥημάτων καὶ ἄλλων λέξεων σημαίνει 1) ἐπί τόπου, ἔμπροσθεν, εἰς τά πρόσω, μακράν, πέραν, ἐκεῖθεν, ἤ κατέναντι, ἐν ὄψει, πρό ὀφθαλμῶν, π. χ. προάγω, προβαίνω, προβάλλω, προέρχομαι, προτίθημι· ἔτι δέ, ἐπί ὑπερατπίσεως, π. χ. προκινδυνεύω, προμάχομαι, Valck. Φοιν. 1005. 2) ἐπί χρόνου, πρότερον, ἔμπροσθά, προτοῦ, προτήτερα, π. χ. προαγγέλλω, προείπεν, προπάτωρ. 3) ἐπί προτιμήσεως, μᾶλλον, πλέον, περισσότερον, καλλίτερον, αἱρετώτερον, ἀσμενέστερον, π. χ. προαιρέομαι, προτιμάω. 4) προστίθησί τι, ἐπιτείνει ἤ αὐξάνει, π. χ. πρόπας, πρόπαρ, προπόρθω, Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 257. 5) κατά τήν σύνθεσιν μετά ῥημάτων φαίνεται μέν ἡ πρό ἐνίοτε δίκλον πλεονάζουσα, ἐνυπάρχει ὅμως τότε συνήθ. ἡ ἔννοια τοῦ, ἐκεῖ μέσα, Herm. Vig. p. 862. (τό, πρό, ἔστιν ἡ ῥίζα ἑνός πρωτοτύπου, ἐφ' οὗ, κατ' ἀναλογίαν τῆς τροπῆς τοῦ φωνήεντος, παράγονται πολλοί

λέξεις, ἐν αἷς ἁπάσαις ἐνυπάρχει ἡ ἔννοια τοῦ, πρίν, ἐμπροσθεν, ποτὲ μὲν ἐπὶ τόπου, ποτὲ δὲ ἐπὶ χρόνου. Ἀνήκουσι δὲ πρὸ πάντων ἀμέτως εἰς τό, πρό, αἱ λέξεις, πρότερος, καὶ, προί, ἐκ δὲ τοῦ προὶ προκύπτει τό, πρόιμος, πρόιος, καὶ κατ' ἔκτασιν τοῦ πρωτοτύπου φωνήεντος, πρωί, πρώιμος, πρώϊος, πρωϊζος, κ. τ. λ. καὶ κατὰ συγκ. προῖ, πρῳην, πρῷος, πρῷμος, πρῷζος, πρῶτος, πρωτιστος, Δωρ. πρᾶτος, πρᾶος, πρᾶος, πρᾶτος, Ἰων. πρηΐος, πρῆος ἔτι δὲ καὶ τό, πρητὴν, ἐπιπρητὴν, οἱ ὁποῖοι τύποι πάντες δηλοῦσι προηγουμένον χρόνον, ἐμπροσθέν τι ἢ πρὶν κατὰ τὴν συνέχειαν τοῦ χρόνου, ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ τὴν διαδοχὴν καὶ συνέχειαν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ βαθμοῦ, καὶ τοῦτο τό, πρὶν ἢ ἐμπροσθεν κατὰ τὸν βαθμὸν, ἄρα τὴν προτίμησιν ἑνὸς πράγματος παρ' ἄλλο τι παριστᾷ καὶ ἐκφράζει, τό Λατ. prae, τὸ ὁποῖον ἐμπεριέχει καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς αἰτίας ἢ ἀφορμῆς, π. χ. ὑπὸ χαρᾶς, φόβου, κ. τ. τ. ἐν γένει, ἢ πρὸ ἐπιτάσεως, αὐξάνει, ἐπιμηκύνει, π. χ. κακὰ προκαμὼν, Αἰσχ. Περσ. 982. κπροπαλαιὸν, Ἀρστοφ. Ἱππ. 1153. Lob. Φρυν. σλ. 47. Ἐρρ. Σοφ. Ἀντ. 1124. Ἰσοκ. Ἀ. Π. σελ. 257. Ὅτι δὲ ἡ πρὸ κατὰ τὰ παράγωγά της σημαίνει καὶ, ἐμπροσθά, εἰς τὰ πρόσω, περαιτέρω, τοῦτο γίνεται καταφανὲς πρῶτον μὲν ἐν τῇ λέξει, πρόμος, ἔπειτα δὲ καὶ ἐν τῷ Δωρ. προτί, πορτί, ποτί, καὶ ἐκ τούτου ἐν τῷ, πρός· τροπῇ δὲ τοῦ ο εἰς α καὶ η, προύπτουσι τό, πίρα, πέραν, πέρην, πέρας, περάω, τὰ ὁποῖα καὶ ταῦτα σημαίνουσι, εἰς τὰ πρόσω, ἐπέκεινα· ἔτι δὲ τό, πρανής, Ἰων. πρηνὴς, πριπρηνὴς, ἀντὶ τοῦ, νεύων, κλίνων εἰς τὰ πρόσω, εἰς τὰ ἐμπροσθεν, Λατ. pronus· ἐντεῦθεν τὰ ἰσοδύναμα οὐσ. πρὴν, πρηὼν, πρεὼν, προπρεὼν, πρῶν, πρῴων, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὰ πρόσω τεταμένος ὕψος, προέχουσα, ἐξέχουσα κορυφὴ βουνοῦ· ἔτι δὲ, πρῆον, καὶ μετάχρ. ἐπὶ διαθέσεως, πρᾶος, πραΰς, πρηὺς, ἀντὶ, κλίνων, ἔχων κλίσιν πρός τινα, ἄρα, μαλακὸς, ἥμερος, εὐμενὴς, φιλόφρων. Λατ. propensus. Ἐνταῦθα δύνανται ἴσως νὰ ὑπαχθῇ καὶ τό, πρυμνὸς καὶ, πράμνον, καθοκατώτατον, ἀκρότατον, ἐξέχον τέλος, πέρας· καὶ ἐπειδὴ οὐδεμία ἀμφιβολία περὶ τῆς ἐκδοχῆς τοῦ, πρόμος, ἀντὶ τοῦ, ὁ προστάτης, ὁ ἱστάμενος ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ, δύνατται νὰ ἀχθῇ ἐνταῦθα καὶ τό, πρύτανις, καὶ ὁ προστάτης, ἀρχηγὸς ἔθνους, πρόεδρος. Ἐκ δὲ τῆς τροπῆς τοῦ ο εἰς ι προκύπτει πάλιν ἄλλη σειρὰ λέξεων, χρόνου δηλωτικῶν, ὡς τό, πρίν, καὶ Δωρ. πρᾶν, ὅθεν Λατ. PRIS ἐν τῷ, pridie, pridem, priscus, πρέτβυς, pristinus, prius, prior, primus, ὁ κ. primus, πᾶσαι αὗται αἱ λέξεις ἐπὶ τοῦ πρώτου χρόνου· ἀναμφιβόλως δὲ ὅτι συγγεν. καὶ τό, princeps, εἰς τὴν ἰδίαν σειρὰν λέξεων ἀνήκει καὶ τό, περί, πέρι (ἐκ δὲ τοῦ πέρι αὖθις τό, περισσός), μὲ ταύτην ὅμως τὴν διαφορὰν, ὅτι ἐν αὐταῖς ἐπικρατεῖ μᾶλλον ἡ ἔννοια τόπου· ἀμέτως δὲ εἰς τὴν ἀνωτέρω σειρὰν ἀνήκουσι, ἐπὶ χρόνου καὶ αἱ λέξεις, πέρυσι, περυσινός, τό δέ, διαπρύσιος ἀντελαμβάνεται ἐπὶ τόπου· Τὰ δὲ ἄλλα, ἐνταῦθα ὑπεμφαίνεται μόνον προσεχέστατόν τι, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπιδεκτικὸν πολυειδοῦς ἀναπτύξεως καὶ ἐπεκτάσεως· ἴσως δὲ διελαμβάνει περὶ τούτου διεξοδικώτερον ὁ Ἀθ. Ἐρρ. Stromayer ἐν τῇ ἐκδόσει τῷ 1759. ἐν Λευγδούνῳ (Leyden) ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν Jo. Dan. ab Hoven.

Προαγγελία, ἡ. Ἡ πρότερον ἀγγελία· προφητεία, χρησμός· ἐκ τοῦ

Προαγγέλλω, ελῶ (ἀγγέλλω). Προτήτερα λέγω, μηνύω, δηλόω· ὅθεν

*Προάγγελμα, ατος, τό. Τό προαγγελμένον, προμηνυμένον· προγνωστικόν· καὶ = προάγγελσις.

Προάγγελος, ὁ, ἡ (ἄγγελος). Προμηνύων, προφητεύων, προλέγων· ὁ ἐν τοσούτῳ, πρὸ τοῦ καθολικοῦ καὶ κυρίου ταχυδρόμου στελλόμενος ταχυδρόμος, ὁ πρῶτος ταχυδρόμος, πεζοδρόμος. ►Προάγγελον, τόν, ταὐτὸν τῷ, προάγγελσις.

Προάγγελσις, ἡ (προαγγέλλω). Τὸ προαγγέλλειν, πρότερον εἰδοποιεῖν, προμήνυσις, πρόρρησις.

Προαγγελτικός, ή, όν καὶ ἐπίρ. -κῶς (προαγγέλλω). Προαγγέλλων, προλέγων, ἔχων τὸ ἰδίωμα τοῦ προαγγέλλειν.

Προαγκτηριάζω, άσω. Διὰ τοῦ ἀγκτήρος συνδέω προτήτερα· δένω μὲ τὸν ἀγκτῆρα πρότερον, Γαλην.

Προάγνευσις, εως, ἡ. Ἡ πρότερον διὰ νηστείας ἁγνεία καὶ κάθαρσις, Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 846. ἐκ τοῦ

Προαγνεύω, εύσω (ἁγνεύω). Πρότερον ἁγνεύω, καθαρίζω ἐμαυτόν, ἢ (ἐνεργ.) ἄλλον τινὰ διὰ νηστείας, ἐγκρατείας καὶ καθάρσεως· ἄρα μεταβ. καὶ ἀμεταβ.

Προαγοράζω, άσω (ἀγοράζω). Ἐμπροσθά (χωρὶς ἀκόμη νὰ ἔχω χρείαν), προτήτερα ἀγοράζω.

Προαγορανομέω, ῶ· Μ. ήσω (ἀγορανομέω). Ἀγορανόμος εἰμὶ πρότερον, Δίων Κάσσ.

Προαγορεία, ἡ (ἀγορεία). Ἡ ἐμπροσθά, ἡ πρότερον ἀγορεία, ἀμφ.

Προαγοραστής, ὁ (ἀγοραστής). Ὁ πρότερον ἀγοράστης ἢ ἀγοράζων, πρῶτος ἀγοραστής.

Προαγόρευμα, ατος, τό (προαγορεύω). Τὸ πρότερον ῥηθὲν ὅπερ ἐρρέθη, ἠγορεύθη προτήτερα· προφητεία, χρησμός, πρόρρησις.

Προαγόρευσις, ἡ (προαγορεύω). Τὸ προαγορεύειν, προλέγειν· προφητεία, χρησμός· ὅθεν

Προαγορευτικός, ή, όν. Εἰς τὸ προαγορεύειν, προλέγειν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος ἢ κλίσιν ἔχων προαγορευτική, ἡ, προτυπακ. τέχνη, ἢ ἐπιστήμη, ἢ τέχνη τοῦ προλέγειν τὰ μέλλοντα, ἢ προφητική.

Προαγορεύω, εύσω (ἀγορεύω). Προτήτερα λέγω, προλέγω, προφητεύω. 2) προτήτερα ἐμπροσθά (πρὶν τοῦ διωρισμένου, συνήθους καιροῦ) μηνύω, δηλόω ἢ γνωστὸν ποιῶ, προκηρύττω. ἢ προτάσσω, ἐντέλλομαι, Ξενοφ. Ἀναβ. β'. β'. 20. 3) δημοσίᾳ κηρύττω, γνωστοποιῶ, τινί τι, Ἡροδ. 8, 142. 7, 10, 4. 8, 83. ἐξαιρ. ἐπὶ κήρυκος, κηρύττω, διαλαλῶ, ὡς τό, προειπεῖν καὶ προερεῖν, Valck. Ἡροδ. 3, 61. 62. ἔτι δὲ, διὰ κήρυκος γνωστοποιῶ, Ἡροδ. 1, 22. ►Προαγ. ὑπὸ κήρυκος, Ἡροδ. 9, 98. ὅθεν καθόλου, ἐκδίδω γενικὴν προσταγὴν ἢ ἀπαγόρευσιν.

Προαγορέω, ῶ· Μ. ήσω, Κυρίως ταὐτόν ἐστι τῷ, προαγορεύω· ἰδιαιτέρως δὲ ταὐτὸν τῷ, πρότερον τινὸς λέγω, ὁμιλῶ ὡς ἐκ μέρους ἢ ὡς ἀπὸ τοῦ ὀνόματος, ἀπὸ προσώπου τινός· φέρω πρόσωπον τινὸς καὶ ὁμιλῶ ὡς ἐκ μέρους του, Ξενοφ. Ἑλλην. β'. β'. 13. Ἀναβ. ε'. ε'. 7. ►Προηγόρει δὲ ἑκατόνομος. Sturz Λεξ. Ξενοφ. 3. σελ. 660. ἐνταῦθα σημειωτέον, ὅτι αὕτη ἡ λέξις ἀναφέρεται ὡς μαρτυρία μόνον ἐκ τῶν ἀνωτέρω δύο χωρίων τοῦ Ξενοφῶντος, ἐπειδὴ δὲ καὶ κατ' ἄμφω κεῖται ὁ παραταξ. προηγόρει, ὅστις δύναται νὰ ἀνήκῃ εἰδικὸν εἰς τὸ ῥῆμα προηγορέω, καὶ ἐπειδὴ τῷόντι οὕτως ἀπαιτεῖ ἡ ἀναλογία· καθότι τὸ προηγορεῖν ἔχει πρὸς τὸ προαγορεύειν, ὡς τὸ κατηγορεῖν πρὸς τὸ καταγορεύειν, καὶ τὸ προτηγορεῖν πρὸς τὸ προταγορεύειν, κ. τ. λ. ἐν ᾧ οὖτε τὸ καταγορεῖν, οὔτε οὐδὲ τό, προταγορεῖν, εὑρηται ποτε παρὰ τοῖς Συγγρ., ἄρα ἐνδέχεται νὰ ᾖ τό, προαγορεῖν, ἐπόλου μὴ Ἑλληνικὴ λέξις, Πρβ. Schaef. Πλουτ. 4. σελ. 385.

*Προαγός, ὁ (ἄγω). Ἀρχηγός, ἡγεμών, ὁδηγός.

Προαγρυπνέω, ῶ· Μ. ήσω (ἀγρυπνέω). Πρότερον ἀγρυπνῶ, ἀγρυπνῶ διὰ, μετὰ γεν. Σουίδ.

Προάγω, Μ. άξω, καὶ σπάνιος παρακ. ἐνεργ. προῆχα, Δημ. κατὰ Ἀριστογ. 1. σελ. 772, 5. (ἄγω, ἀμλ.). Φέρω ἐμπροσθεν, φέρω ἔξω καὶ εἰς τὸ φανερὸν, εἰς τὸ μέσον· ἢ φέρω ἄλλοῦ που, ἀγάγω, ἀπελαύνω, ἀποκομίζω, ἀποκτείνω, ἢ φέρω τί εἰς ἄλλο μέρος μακράν. β' παρέκει. μακρότερον, ἐπὶ τὰ πρόσω. ἐμπροσθεν φέρω, προχωρῶ, κάμνω νὰ προχωρήσῃ· ὅθεν καὶ μεταφ. παρακινῶ, προτρέπω, διεγείρω τινὰ εἴς τι, διεγείρω, ὀτρύνω, Ἡροδ. 9. 90. συνήθ. μετ' ἀπαρεμφ. ἐπὶ κακοῦ, παρὰ μακρὰν φέρω, πλανῶ τινὰ εἴς τι, ἀπάγω τινὰ εἴς τι, κάμνω νὰ ἐξοκείλῃ, καταντήσῃ εἴς τι, π. χ. θυμὸν εἰς ἀμπλακίην, Θέογν. 386. ὡσαύτως καὶ κατὰ μετ. διάθ. τοὐναντίον δὲ ἐπὶ καλοῦ, κάμνω νὰ προκόψῃ, εὐδοκιμήσῃ, ἐπιτυχύνω, καὶ προβιβάζω, προσβιβάζω, τινά, promovere· ὡσαύτ. καὶ κατὰ μετ. διάθ. ►Ἐκ τούτου σφεα προηγάγοντον, ἕως εἰς τόσον ὑψηλὸν βαθμόν, Ἡροδ. 7, 50, 2. ►Ἐς γέλωτα προαγαγόντες τινάς, φέρω τινὰ, τὸν κάμνω τοῦτο, ὥστε νὰ γελάσῃ, Ἡροδ. σ, 121, 4. πρβ. προηγμένα, τά, γ) φέρω πρός τινα τί, προτείνω, π. χ. δῶρά τινι. 2) ἀμεταβ. προτυπακ. τοῦ, ἑαυτόν, προύπάγω, ὑπάγω ἐμπροσθά, ἢ πηγαίνω ἐμπρός, παρέκει, μακρότερον, ἐπὶ τὰ πρόσω, Δημ. περὶ στεφ. σελ. 289, 9. καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. πρέπει νὰ γραφῇ, καθὼς θέλει ὁ Σβεύγχ., παρ' Ἡροδ. 9. 92. ►τὸ ἔργον προῆγε, ἀντὶ προτήγε.

Προαγωγεία, ἡ. Τὸ προάγειν, φέρειν ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν, ἢ εἰς τὸ μέσον, τὸ ἀπάγειν, φέρειν ἄλλοῦ που· ἢ ἐπιτάχυνσις, προβίβασις. 2) ἐξαιρ. τὸ φέρειν εἴς τινα ἐπὶ πορνείᾳ καὶ μαστροπεύειν, ἢ μαστροπεία· ἐξαιρ. ἢ μαστροπεία (τὸ πεζεβενκλίει) μιᾶς ἐλευθέρας γυναικὸς ἢ παρθένου, ἢ ἐλευθέρου παιδὸς εἰς ἀνάπαυσιν τῆς ἀπολάστου ὀρέξεως τινὸς ἀνδρός, διὰ τὸ ὁποῖον ποινὴ ἦτον ὁ θάνατος, Πλατ. Θεαιτ. σλ. 150. Α. καὶ Ξενοφ. Συμποσ. 4, 61. ἐκ τοῦ

*Προαγωγεύω, εύσω (προαγωγός). Φέρω ἐμπροσθεν. ἀπάγω, φέρω τι ἄλλοῦ· φέρω τι μακρότερον, ἐπὶ τὰ πρόσω· προβιβάζω, ἐπιτάχυνω. γίνομαι συνεργὸς εἰς ἐπίδοσιν, αὔξησιν κτ. 2) ἐξαιρ. φέρω πρός τινα ἐπὶ πορνείᾳ, φέρω εἰς γνωριμίαν ἢ σχέσεις ἐρωτικάς, ξεπλανῶ, κάμνω τινὶ τὴν μαστροπείαν, τὸ πεζεβενκλίει, μετ' αἰτ. γυναῖκα, παῖδα, κ. τ. λ. Ξεν. Συμπ. 4, 63. Ἑλλὴν προαγωγεύεται τῷ σοφῷ.

Προαγωγή, ἡ (προάγω). Τὸ φέρειν τί ἐπὶ τὰ πρόσω, τὸ νὰ κάμνῃ τις τί νὰ προχωρῇ, προκόπτῃ, ὁ προβιβασμός· καὶ ἡ προτροπή· καὶ ἡ προτροπή, προξένησις. 2) ►ἐκ προαγῆς, κατὰ τὰς περιστάσεις, ὅπως τὸ καλέσει ἡ εὐκαιρία, οἷς παρὰ Δημ. ►Ἐκ προαγωγῆς φίλος, ὅστις ἀλλάζει ὅπως τυχαίνει νὰ εὑρίσκῃ τὸ ὠφελός του.

*Προαγωγία, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ, προαγωγεία, Πλουτ. Συμποσ. προβλ. 2, 1, 8.

Προαγωγικός, ή, όν (προαγωγός). Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προάγειν, προβιβάζειν. 2) ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ξεπλανᾷ τινὰ εἰς πορνείαν μετ' ἄλλου, εἰς τὸ νὰ κάμνῃ τις εὐκαιρίαν, εἰς τὸ νὰ φέρῃ ἑμοῦ ἀνθρώπους καὶ νὰ προξενῇ μεταξὺ αὐτῶν ἔνωσιν, εἰς τὸ νὰ μαστροπεύῃ, κάμνῃ τὸ πεζεβενκλίει μεταξὺ δύο ἢ πολλῶν.

Προαγώγιον, τό, ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ, προταγώγιον.

Προαγωγός, ὁ, ἡ (προάγω). Ἐπὶ τὰ πρόσω φέρων, προξενῶν, προβιβάζων· ἢ ὁ προπορευόμενος τινός· ὁ ἄγων τινὰ πρός τι. 2) μαστροπός, μεκλιστής, ὅστις ξεπλανᾷ νέους ἢ νέας ἢ συνεργεῖ αὐτοῖς εἰς πορνείαν μετ' ἄλλων, Ἀ-

ριστφ. Βερτ. 1079. Θεσμ. 341. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 65.

Προαγών, ῶνος, ὁ (ἀγών). Προοίμιον ἀγῶνος, παιγνιδίου, ὁ πρότερος ἀγών, ἤτοι ἡ πρὸ τοῦ κυρίως ἀγῶνος γενομένη γύμνασις, ἐν γένει προετοιμασία, προγύμνασις. 2) ψῆφος γινομένη πρὶν τῆς καθ' αὐτὸ ψήφου, προεξέτασις μιᾶς ὑποθέσεως ἐπὶ κριτηρίου πρὶν τῆς ἐξετάσεως τῆς καθ' αὐτὸ ὑποθέσεως ἢ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, ζήτημα, τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ γένῃ κρίσις πρὶν τῆς καθ' αὐτὸ κρίσεως. (προαγών, ὀξυτόνως, γράφουσιν ὁ Ἑρ. Στέφ., ὁ Ουόλφ. Δημ. Λεπτ. σελ. ρμ'., καὶ ὁ Beisson nov. add. ad Eunap. p. LIX. ὀρ. καὶ Dind. fragm. Aristoph. p. 69. Ἀλλ' ὁ Ἀρκάδ. σελ. 10. καὶ κατὰ τοῦτον καὶ ὁ Schaef. Appar. Dem. 3. p. 540. γράφουσι, προάγων, παροξυτόνως.)

Προαγωνίζομαι, ἰσομαι, μέσ. Ἀποθ. (ἀγωνίζομαι). Ἀγωνίζομαι πρότερον ἢ ἔμπροσθεν τινός. 2) ἀγωνίζομαι ὑπέρ τινος εἰς ὑπερασπισίν του, μετὰ γεν. ὅθεν.

Προαγωνιστής, οῦ, ὁ. Ὁ πρότερον, ἢ ἔμπροσθέν τινος ἢ ὑπέρ τινος ἀγωνιζόμενος, ὑπερασπιστής.

Προαδικέω, ῶ· Μέλ. ήσω (ἀδικέω). Πρότερον, προτήτερα ἀδικῶ, πειράζω τινά, ἐγὼ κατὰ πρῶτον ἀδικῶ τινά.

Προαδω, ᾴσω (ᾄδω). πρότερον, προτήτερα ᾄδω, ψάλλω· σύηγῶ πῶς νὰ ψάλῃ τις. 2) ψάλλω ἐνώπιον τινός. (υ – –)

*Προαείδω, ἀείσω, ἢ ἀείσομαι, ποιητ. ἀντὶ, προᾴδω.

*Προαθετέω, ήσω (ἀθετέω). Πρότερον ἀθετῶ, πρὶν ἄλλου τινὸς λέγω τί ὡς μὴ γνήσιον, ἐρθὸν καὶ ἀποδοκιμάζω, Wolf proleg. σελ. 171. κ. τ. λ.

Προαθρέω, ῶ· Μ. ήσω (ἀθρέω). Προτήτερα βλέπω, παρατηρῶ. 2) βλέπω ἐνώπιόν μου, ἔμπροσθά μου.

Προαθροίζω, οίσω (ἀθροίζω). Πρότερον ἀθροίζω, συνάζω.

Προαιδέομαι, μετὰ μέσ. μέλλ. –έσομαι, Ἀποθ. μετὰ ἀιστοῦ ἀορ, παθ. καὶ μέσ. (αἰδέομαι), ταὐτὸν τῷ, αἰδέομαι πρό τινος. Ἐντρέπομαι ἔμπροσθέν τινος, ἀπὸ τινα, μετὰ γεν, προσπ. 2) εἶμαι προὐποχρεωμένος, χρεωστῶ τινὶ διά τι χάριν ἢ σέβας, μετὰ δοτ. προσπ. καὶ αἰτ. πράγμ., Weiss. Ἡρόδ. 3, 140. »Καὶ τίς ἐστιν Ἑλλήνων εὐεργέτης, ᾧ ἐγὼ προαιδοῦμαι; πρὸς τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἤθελα χρεωστεῖ σέβας καὶ εὐχαριστίαν; τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν ἀ. 61. Αἰτίνες σφι προηδέατο κού τιν, προὐποχρεωμέναι ἦσαν εἰς αὐτόν· πρβ. προοφείλομαι.

Προαικίζομαι, ἰσομαι, μέσ. Ἀποθ. (αἰκίζω). Πρότερον κακομεταχειρίζομαι, περιὑβρίζω, βασανίζω, παιδεύω, ῥαβδίζω κ. τ. τ.

Προαίρεσις, ἡ (προαιρέω). Πρόθεσις, βουλή, γνώμη, στοχασμός, σκοπὸς ἐν τῷ πρότερον κείμενος· θέλησις, ἀπόφασις· ἐκλογή· ὅθεν, ἐπιχείρημα· σχέδιον (πλάνος). »Προαίρ. βίου, σχέδιον, σύστημα ζωῆς, διαγωγῆς, κατὰ τὸ ὁποῖον φρονεῖπις ἢ πράττει, φρόνημα. 2) αἵρεσις φιλοσοφική, τὸ ν' ἀκολουθῇ τις τὸ σύστημα τινὸς φιλοσόφου ἢ σχολῆς »Καὶ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον ἠαίστατον Λουκιαν. 3) πολιτικῶς ἀντὶ τοῦ, φατρία (παράφρ) ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ πολιτικὸν εἶδος διοικήσεως, ἐφ' ὅσον ἐπερείδεται εἰς πολιτικάς τινας ἀρχὰς καὶ ἀξιώματα. »Τὴν πρὸς τὰς ὀλιγαρχίας ὑπὲρ αὐτῆς τῆς προαιρέσεως ἔχθραν (Δημοσθ.), τὸ κατὰ τῆς ὀλιγαρχίας μῖσος ἕνεκεν τῆς δημοκρατίας. 4) βούλησις, καλὴ θέλησις πρός τινα, κλίσις, ῥοπή, εὔνοια· καὶ διάθεσις ψυχῆς. Στοβ. Ἐκβ. Ἠθ. β'. 7. »Αἵρεσιν δὲ (ἔστι) δὲ αὐτὴ τῆς πρακτικῆς ὁρμῆς εἶδος), βούλησιν ἐξ ἀναλογισμοῦ· προαίρεσιν δὲ, αἵρεσιν προαιρέσεως. »Ἐκ προαιρέσεως, ἐπίτηδες, προμεμελετημένως· ἑκουσίως.

Προαιρετός, ἐή, ἐόν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ προαιρέομαι. Τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐκλεχθῇ καὶ προκριθῇ τις, Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ζ'. 10.

Προαιρετικός, ἡ, ὄν· καὶ ἐπίρ. –κῶς (προαίρεσις). Ἐκλέγων, ἀποφασίζων, ἢ βουλόμενος, θέλων, ὁ ἐν ἑαυτῷ ἀπέφασιν ἔχων· εἰς προαίρεσιν ἀνήκων, ἁρμόζων· »τὸ προαιρετικόν», ἀντὶ τοῦ, ἡ προαίρεσις, θέλησις.

Προαιρετός, ἡ, ὄν. Μελετηθεὶς, περὶ οὗ συνέλαβέ τις ἰδέαν, σκοπὸν, ὃν εἰς προαίρεσιν ἔλαβέ τις· καὶ ὃν δύναταί τις εἰς προαίρεσιν λαβεῖν, καὶ μετὰ θελήσεως ἤτοι ἐκ προαιρέσεως, μὲ σκοπὸν γινόμενος· ἑκούσιος, θελήματικός, ἐκλεκτὸς ἢ ἐκ τῆς ἐκλογῆς καὶ θελήσεως ἐξηρτημένος, προκαταρκτικός· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ

Προαιρέω, ῶ· Μ. ήσω. Ἀόρ. προεῖλον (αἱρέω, ἀνμλ.). Προτήτερα πέρνω, πέρνω, σύρω ἢ βάλλω ἔξω. 2) συνήθ. κατὰ μέσ. διάθ. πέρνω τί πρὶν ἄλλου, ἤγ. ἐκλέγω, ἢ πέρνω τί προτήτερα ἢ ἀσμενέστερον παρὰ τὸ ἄλλο, ἄρα, προτιμῶ, προκρίνω, τί τινος, τί πρό τινος, τί ἀντί τινος· ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τοῦ μᾶλλον ἢ —, Λυκοῦργ. 20, 4. β) μελετῶ, διανοοῦμαι νὰ πράξω τί, ἐπιχειρῶ τί· κάμνω ἀπόφασιν εἴς τι, ἀποφασίζω τί, ἐκ λέγω ἐμαυτῷ τί· καὶ, ἐπιθυμῶ, εὐχομαι, μετὰ αἰτ. ἢ ἀπαρμφ. καὶ διατάζω, διορίζω τί.

*Προαίρω, αρῶ (αἴρω). Προτήτερα ἐγείρομαι, ἤγ. κινοῦ, μετεύω προτήτερα, προπορεύομαι, πέρνω δρόμον ἔμπροσθά.

Προαισθάνομαι, Μ. ήσομαι, μέσ. Ἀποθ. (αἰσθάνομαι). Προτήτερον αἰσθάνομαι, ἢ διὰ τῶν αἰσθήσεων παρατηρῶ τι, ἀκούω, βλέπω, ἢ διὰ τῆς ἀφῆς αἰσθάνομαι· ἐν γένει, προπαρατηρῶ, εἶμαι προειδοποιημένος, μυρίζομαί τι προτήτερα· ὅθεν

Προαίσθησις, ἡ. Ἡ πρότερον αἴσθησις, τὸ νὰ αἰσθάνηταί τις τί προτήτερα, πρὶν αὐτὸ φανερωθῇ.

Προαιτιάομαι, ῶμαι· Μ. άσομαι, μέσ. Ἀποθ. (αἰτιάομαι). Προτήτερα κατηγορῶ τινα, ὡς αἴτιον, ἢ τὸν προτιλαίω, ἐγκαλῶ.

Προαιώνιος, ὁ, ἡ (αἰών). Πρὸ τῶν αἰώνων ὑπάρχων, Γρηγ. Ναζ. ἐπίθ. Θεοῦ

Προακμάζω, Μ άσω (ἀκμάζω). Πρὸ τῆς ἀκμῆς τοῦ χρόνου εἰμί, πρὸ τοῦ καιροῦ ὡριμάζω, πρόϊμα ὡριμός εἰμι. Ἱπποκρ. 2) πρότερον ἀκμάζω, εἶμαι εἰς τοὺς πρὶν τοῦ ἄνθους τῆς ἡλικίας χρόνους, ἤγ. ἐμβαίνω εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν ἐφήβων.

Προακούω, ῶ· Μ. σομαι (ἀκούω). Προτήτερα, ἔμπροσθά, πρὶν τῶν ἄλλων ἀκούω ἢ μανθάνω. »Προακήκοε ὅτι —, Ἡρόδ. 8, 79.

Προακροβολίζω, ίσω (ἀκροβολίζω) Πρὶν τῆς μάχης ἀκροβολίζω, ἤτοι ἀκροβολισμοὺς, ἐλαφρὰ κτυπήματα ποιῶ.

Προακτικός, ἡ, ὄν (προάγω). Φέρων ἔμπροσθεν, εἰς μέσον· ἀπάγων· φέριον εἰς τὰ πρόσω, μακρότερον, ἐπιταχύνων, προβιβάζων. 2) ἀμετβ. προηγούμενος, προπορευόμενος· προοδηγῶν, ὁδηγῶν ὡς ἀρχηγός.

Προαλγέω, ῶ· Μ. ήσω (ἀλγέω). Ἔμπροσθέ, προτήτερον πόνους αἰσθάνομαι, πάσχω.

Προαλείφω, ψω (ἀλείφω). Προτήτερον ἀλείφω, ἐπιχρίω ἢ τρίβω.

Προαλής, ές, ἡ (πρὸ ἅλλομαι). Κρεμάμενος, νεύων, κλίνων εἰς τὰ ἔμπροσθεν· ὅθεν, ἐπικλινής, κατηφορικός, κατωφερής, κρημνώδης, ἀπότομος, π. χ. χῶρος, Ἰλ. Φ, 262. ὡς τὸ, πρηνής· 2) μεταφ. ἐπιῤῥεπής εἴς τι, πρόθυμος, ἕτοιμος· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, προπετής, ταχύς, παρὰ ὀλίγωρος εἰς τὸ ὁμιλεῖν, ὁ ἐστι, χωρὶς νὰ στοχασθῇ· ἀπρόσεκτος ἐν τῷ ὁμιλεῖν, τοῦ ὁποίου ἡ γλῶσσα τρέχει ταχύτερον τοῦ νοός· ἀναιδὴς καὶ πρὸ τοῦ δέοντος τολμητίας, προλάλος, αὐθάδης. Ἰάμβλ. εἰς βίον Πυθαγ. κεφ. 17. Καθόλου δὲ, προτράχων, προβαίνων, προπηδῶν, ταχύς, Στράβ. ιβ'. σελ. 826. »Ὕδωρ προαλέον, τὸ ἐπὶ τὰ κάτω φερόμενον ἤτοι τὸ ἀφ' ὑψηλοῦ τόπου καταπιπτόμενον, καταῤῥέον ὕδωρ, τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. γ'. 73. καὶ, Προαλέστατον, ἐπιῤῥηματικῶς. (τὸ ἐπίῤῥ. προαλῶς ἀποδοκιμάζουσιν ὅ,τε Φρύν. σελ. 245. καὶ ὁ Θωμ. Μ. σελ. 744.)

Προαλίζω, ίσω (ἁλίζω) = προαθροίζω. Προτήτερα συνάζω, συναθροίζω. »Θυμὸν προαλίζειν», Ἰώσηπ. π. Ἰουδ. γ'. ζ'. 25.

*Προαλίσκομαι, παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. προαλώσομαι, ὁ δὲ ἀόρ. καὶ παρακ. κατ' ἐνεργ. τύπον, προεάλων, προεάλωκα (ἁλίσκομαι, ἀνμλ. 1. Προτήτερα ἁρπάζομαι, πιάνομαι, λαμβάνομαι αἰχμάλωτος.

Προαλλάσσομαι, καὶ — άττομαι. Προτήτερα ἀναχωρῶ ἢ ἔρχομαι, προφθάνω· ταὐτὸν τῷ, προαμείβομαι, ἀμφ.

Προαλλοιόω, ῶ (ἀλλοιόω). Προτήτερα ἀλλοιῶ.

Προάλλομαι, Μ. — αλοῦμαι, μέσ. Ἀποθ. (ἅλλομαι, ἀνμλ.). Προπηδῶ, προτήτερα ἢ ἔμπροσθεν πηδῶ.

Προαλῶς, ἐπίρ. τοῦ, προαλής. Προπετῶς, ἀπροστοχάστως.

Προαμαρτάνω, Μ — αμαρτήσομαι (ἁμαρτάνω, ἀνμλ.). Προτήτερα ἁμαρτάνω, ἀποτυγχάνω, ἢ κάμνω ἁμαρτίαν, ἢ σφάλμα· ἁμαρτάνω, ἢ σφάλλω πρῶτος ἐγώ.

Προαμείβω, ψω (ἀμείβω). Προτήτερα ἀλλάζω, κάμνω ἀλλαγήν. Κατὰ μέσ. διάθ. »Προαμείβομαι γῆν», προτήτερον ὑπάγω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν· τινὸς τόπου, ἢ διέρχομαι, διαπερῶ. β) προτήτερον ἀποκρίνομαι. 3) κάμνω νὰ μεταδοθῇ τι πρότερον, π. χ. »Προαμείψασθαι ἔργον», κάμνω νὰ μεταδοθῇ μία δουλειὰ πρὶν ἀφοῦ νὰ τὴν πληρώσω, Πλάτ. Νομ. 11.

*Προαμευτής, οῦ, ὁ, ποιητ. Ὁ προπορευόμενος ὡς κεραλή· ἐκ τοῦ

*Προαμεύω, εύσω, ποιητ. Προηγοῦμαι· καὶ, πέρνω ἔμπρός, προχωρῶ.

Προαμύνομαι, υνοῦμαι (ἀμύνω). Προτήτερα ἀποκρούω, διαυθεντεύω, τινος, Θουκ. 6, 38. ἐν γένει, διαυθεντεύομαι, ἀνθίστασμαι, ἐναντιόνομαι, Θουκ. 3, 12.

Προαναβαίνω, Μ. βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Ἐγὼ πρῶτος, ἢ προτήτερα ἀναβαίνω.

Προαναβάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι (βάλλω, ἀνμλ.). Προπαίζω ἢ προοιμιάζω, ὡς προοίμιον, ὡς προαναβολὴν ψάλλω ἢ λέγω, Ἀριστφ. Εἰρ. 1260. καὶ Ἰτοκρ Παναθ. §. 14.

Προαναβλέπω, ψω (βλέπω). Προτήτερα, ἢ ἔμπροσθέν μου εἰς τὸ ὕψος, ἄνω βλέπω, κυττάζω.

Προαναβοάω, ῶ· Μ. ήσομαι (βοάω). Προτήτερον ἀναβοῶ, φωνάζω, ἢ διαλαλῶ.

Προαναβολή, ἡ (ἀναβολή). Τὸ προηγούμενον τοῦ προπαιγνίου, τὸ πρὸ τῆς ἀναβολῆς μελῴδημα, προανάκρουσμα· τὸ πρῶτον καὶ ἀρκτικὸν κτύπημα ὀργάνου τινος μουσικοῦ· τὸ πρὸ τοῦ κυρίως ὕμνου ᾀδόμενον, Σχολ. Πινδάμ. Νεμ. 10, 62.

Προαναγιγνώσκω, Μ. γνώσομαι (γιγνώσκω, ἀνμλ.). Προτήτερα ἀναγινώσκω. 2) ἀναγινώσκω ἔμπροσθεν, διὰ νὰ τὸ μάθῃ ὁ ἀκροατής, Πλουτ.

*Προαγορεύω, εύσω (ἀγορεύω), Προτήτερα ἀναγορεύω, μηνύω, κηρύττω.

Προαναγράφω, ψω (γράφω). Προτήτερον ἀναγράφω, σημειώ, ἐγγράφω.

*Προαναγυμνάζω, άσω (γυμνάζω). Προτήτερα γυμνάζω, π. χ. τὴν φωνὴν, τὸ στόμα, Φρύν. Ἀ. Βεκκ. 1. σελ. 61, 14.

Προαν-άγω, ξω (ἄγω, ἀνμλ.). Πρὶν ἀνάγω, προτήτερα φέρω ἄνω, ὅθεν ἀναγεῖν ταῦνι, σημαίνω πρότερος τὴν ἄγκυραν καὶ ἐκπλέω τὸν λιμένος, φέρω τὸ καράβι εἰς τὸ πέλαγος. Κατὰ μέσ. διάλ. πρότερος ἐγώ, ἢ προτήτερα ἐκβαίνω τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος, ἀποπλέω.

Προαναθρέω, ήσω (ἀθρέω), ταὐτὸν τῷ, προαναβλέπω, προαθρέω.

Προαναθρώσκω, Μ. —θορεῦμαι (θρώσκω, ἀνμλ.). Πρότερον ἀναπηδῶ, πηδῶ ἐπάνω καὶ τρέχω πρόσω, ταὐτὸν τῷ, προέλλομαι.

Προαναιρέω, ῶ· Μ. ήσω (αἱρέω, ἀνμλ.). Πρότερον ἀναιρέω, αἴρω, πέρνω καὶ κινῶ παρέκει, βάλλω κατὰ μέρος, ἀφαιρῶ, ἐκποδὼν ποιοῦμαι, ἢ σοιέω, σκοτόνω.

Προαναστιμόω, ῶ· Μ. ώσω (ἀναστιμόω). Πρότερον ἀναλίσκω, ἐξοδεύω, φθείρω, δαπανῶ, ἢ σώνω, τελειόνω τι τρόπον, μεταχειρίζομαι, μεταφ. ἐπὶ καιροῦ. »Ἐν τῷ προαναστιμωμένῳ χρόνῳ πρότερον ἢ ἐμὲ γενέσθαι, ἐν διαστήματι τοῦ καιροῦ, ὅστις ἐπέρασε πρὶν ἢ γεννηθῆ, Ἡρόδ. 2, 11.

Προαν-άκειμαι, Μ. κείσομαι (κεῖμαι, ἀνμλ.). Πρότερον διακεκαλυμμένος, κρυμμένος, ἢ ἀφιερωμένος, καθιερωμένος εἰμί, Ἰωσηπ.

Προαν-ακηρύσσω, ξω (κηρύσσω). Πρότερον διακηρύττω, εἰδοποιῶ, δηλόω διὰ τοῦ κήρυκος. Χρυσόστ.

Προανακινέω, ῶ· Μ. ήσω (κινέω). Πρότερον κινῶ, εἰς κίνησιν βάλλω. 2) οὐδετέρ. ἐπὶ παλαιστῶν, ταὐτὸν τῷ, προεξαγκωνίζομαι.

Προ-ανακλαίω, Μ. κλαύσομαι (ἀνακλαίω). Πρότερον κλαίω, δρηνῶ.

Προανακόπτω, ψω (κόπτω). Πρότερον ἀποκόπτω, Ἰωσηπ. πόλ. Ἰουδ. 3, 6. 2.

Προαν-αχράζω, ξω (κράζω). Πρότερον φωνὴν ἐκβάλλω, φωνάζω, ταὐτὸν τῷ, προαναβοάω.

Προανακρίνω, Μ. κρινῶ (κρίνω) Πρότερον ἀνακρίνω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶ τι.

Προ-ανάκρουσις, εως, ἡ, = προαναβολή, Σχολ. Πινδ. Πύθ. ἀ. 4. καὶ

Προανάκρουσμα, τὸ· ταὐτὸν τῷ ἀνωτέρω, ἐκ τοῦ

Προανακρούω, Μ. κρούσω (κρούω). Πρότερον ἢ κατὰ πρῶτον ἀποκρούω, σπρώχνω εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ σταματῶ, ἀναχαιτίζω. Παθ. πρῶτος ἀπτεροῦμαι, ἀναγκάζομαι ν' ἀναποδίσω, ἢ πρῶτος ἀναχωρῶ εἰς τὰ ὀπίσω, ὑποχωρῶ Μέσ. μετὰ αἰτ. »Προανακρούσασθαί τινα, ἐν τῇ μουσικῇ, προκαταρχομαι τῆς ᾠδῆς, προαναβολὴν ποιῶ, κατὰ πρῶτον πιάνω κρούω, τὰς χορδὰς, πρὶν τὰ παίξω, δοκιμάζω τὴν χορδὴν, τὴν φωνήν μου· ἐν γένει, προοιμιάζομαι. Schaef. Μελ. σελ. 13. »Μέλος τοῦ λόγου προανακρούσατον, Συνέσ. σελ. 66.

Προ-αν-αλαμβάνω, Μ. -λήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.) Πρότερα ἀναλαμβάνω, πέρνω, ἢ ἀναδέχομαι· προκαλέττω ἐν βραχυλογίᾳ· προλαμβάνω τινὰ εἴτε τι.

Προαναλίσκω, Μ. λώσω (ἀναλίσκω, ἀνμλ.). Πρότερον ἀναλίσκω, ἐξοδεύω, δαπανῶ, διὰ τῆς χρήσεως τελειόνω, καταναλίσκω, καταβιβρώσκω· ἢ πληρέω ἐμπροστὰ τὰ ἔξοδα δι' ἄλλον τινὰ, Ἀθην. ιγ'. σελ. 584. »Ἀνδρόνικος πίνειν μέλλοντος παρ' αὐτῇ, καὶ τοῦ παιδὸς κελεύοντος τὴν Γνάθαιναν προαναλῶσαι, νὰ πληρώσῃ αὐτὴ, ἤτοι νὰ καταβάλλῃ πρότερα τὴν τιμὴν τοῦ οἴκου· ὅθεν

Προαν-άλωμα, τὸ. Τὸ προτήτερα ἢ ἐμπροσθὰ γενόμενον ἔξοδον.

Προαναμέλπω, ψω (μέλπω). Πρότερον ἀναμέλπω, προάδω, Ο'.

*Προαναπηδάω, ήσω (πηδάω). Πηδῶ πρότερον εἰς τὰ ἄνω, εἰς τὸ ὕψος.

Προαν-απίπτω, Μ. -πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Προτήτερον ἀναπίπτω, συμπίπτω, χάνω τὴν δύναμιν ἢ τὴν καρδίαν, τὸ θάρρος· (τὸ κουράγιο), Φίλ. (ι)

Προαν-απλάττω, άσω (πλάττω). Πρότερον πλάττω, μορφόνω, μεταμορφόνω.

Προαν-απνέω, Μ. -πνεύσω (πνέω, ἀνμλ.). Πρότερον πάλιν ἀναπνέω, πέρνω ἀέρα, Πλουτ.

*Προαναπτῆναι, ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ προαναπέτομαι (πέτομαι, ἀνμλ.). Πρότερον ἀνίπταμαι, πετῶ εἰς τὸ ὕψος.

Προαν-αρπάζω, Μ. άσω (ἁρπάζω). Πρότερον ἁρπάζω τι καὶ φέρω αὐτὸ εἰς τὸ ὕψος.

Προαν-αρρήγνυμι, Μ. ρήξω (ῥήγνυμι, ἀνμλ.) Πρότερον ἀναρρήγνυμι, σχίζω, ῥαίζω· μὲ βίαν ἀνοίγω τί κλειστμένον.

Προαν-αστείω, σείσω (σείω). Πρότερον ἢ ἐμπροσθάνμον· κρατῶ τι εἰς ὕψος καὶ σείω, ταράττω, κλονίζω (τραιτάζω). »Προαναστείοντες τὰ ὅπλα, Διόδ. 5, 29.

*Προανασκευάζομαι, άσομαι (σκευάζω). Πρότερον, ἢ ἐμπροσθὰ κάμνω ἐφόδια, ζωοτροφίαν.

Προαν-ασκοπέω, ῶ· ήσω (σκοπέω). Πρότερον ἀνασκοπῶ, θεωρῶ, παρατηρῶ πρῶτος.

Προαν-αστέλλω, Μ. ελῶ (στέλλω). Πρότερον ἀναστέλλω, ἐμποδίζω, προλαμβάνω, ἀναχαιτίζω, ἢ μετριάζω, Πλούταρχ.

Προαν-αστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Πρότερον ἀναστρέφω, πρῶτος ἐπιστρέφω, Διογ. Λ. 10, 148. ἐνθα ὅμως κεῖται ἡ ἀρχαία ἀνάγνωσις, προκαταστρέφει.

Προαν-ατάσσω, αξω (τάσσω). Πρότερον ἀνατάττω, διορίζω, διευθετέω, ἀραδιάζω βάλλω εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, εἰς τὸν πρῶτον βαθμόν.

Προαν-ατείλω, ανῶ (τείνω). Πρότερον ἀνατείνω, εἰς ὕψος κρατῶ· ἐμπροσθὲν ἐξαπλόνω, ἢ κρατῶ τι.

Προαν-ατέλλω, ελῶ (τέλλω). Πρότερον ἀνατέλλω, ἐπὶ ἀστέρων.

Προαν-ατρέχω, Μ. -δραμοῦμαι (τρέχω, ἀνμλ.) Πρότερον ἀνατρέχω, ὑπάγω ὀπίσω, ἐξετάζω τί ὅπως ἦτο κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους, ἐξαπορῶ μίαν ὑπόθεσιν ἀπὸ ἀνωθεν καὶ ἐξ' ἀρχῆς, Πολυβ.

*Προαν-ατρίβω, ψω (τρίβω). Πρότερον κατατρίβω. (ι)

Προαν-ατυπόω, ῶ· Μ. ώσω (τυπόω). Προσχεδιάζω καὶ προτυχηματίζω, Κύριλ. κατὰ Ἰουλιαν. σελ. 355.

Προαν-αφαίνω, ανῶ (φαίνω). Προτήτερα κρατῶ εἰς ὕψος δεικνύω.

*Προαν-αφέρω (φέρω, ἀνμλ.). Πρότερον ἀναφέρω, μνημονεύω, κατὰ δὲ παθ. διάλ. παρ' Ἀρτεμιδ. 2, 36.

Προαν-αφωνέω, ῶ· Μ. ήσω (φωνέω). Πρότερον ἀναφωνῶ, κηρύττω, μεγαλοφώνως προτήτερα λέγω, προλέγω· διοικῶ γεγονυῖα τῇ φωνῇ. ὅθεν

Προαν-αφώνημα, τὸ. Προκήρυξις τοῦ περὶ οὗ μέλλει τις νὰ πραγματευθῇ ἢ νὰ πράξῃ, Σχολ. Λυκόφρ. 14.

Προαν-αφώνησις, ἡ. Προκήρυξις· τὸ προαναφωνεῖν, προλέγειν· ἢ διοίκησις γεγονυῖα τῇ φωνῇ· καὶ ἡ ἀρχὴ τὸ προοίμιον ἑνὸς ποιήματος, οἱ πρῶτοι στίχοι, καθ' οὓς οἱ ποιηταὶ συνεδίζουσι νὰ ἐπικαλοῦνται τὰς Μούσας.

Προαν-αφωνητικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ, -κῶς (προαναφωνέω). Προλέγων, προκηρυγμένος· συντείνων εἰς προαναφώνησιν ποιητικήν.

Προαν-αχωρέω, ῶ· Μ. ήσω (χωρέω). Προτήτερον, πρὶν ἄλλον ἀναχωρῶ. ὅθεν

Προαν-αχώρησις, ἡ. Τὸ προτήτερον ἀναχωρεῖν.

Προαν-αψηφίζω, ίσω (ψηφίζω). Πρότερον διὰ πλειόνων ψήφων διορίζω, προσδιορίζω, ἀποφασίζω τί, καθόλου δέ, προτήτερον ἀποφασίζω, ἢ προσδιορίζω τί, Ἰώσηπ.

*Προανειπεῖν, (εἰπεῖν, ἀνμλ.). Προμηνύειν, προειπεῖν, Φιλοστρ. ἐπιστ. ἐκκλ. 7, 14.

Προαν-εκτείνω, ενῶ (τείνω). Πρότερον ἐκτείνω, τεντόνω, ἁπλόνω εἰς τὸ ὕψος, Γραμμ.

Προαν-έχω, Μ. -ἕξω (ἔχω, ἀνμλ.). Προτήτερον ἀνέχω, εἰς ὕψος κρατῶ. 2) οὐδετ. προτήτερον ἀναβλαστάνω· ἔτι δὲ, ἐξέχω, προέχω.

Προαν-θέω, Μ. ήσω (ἀνθέω). Πρώτος ἢ προτήτερον ἀνθῶν. ὅθεν

Προάνθησις, ἡ. Τὸ προτήτερον ἐκβάλλειν ἄνθη, τὸ πρῶτον ἄνθος, Σχόλ. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 1106.

Προ-ανίπταμαι, Μ. πτήσομαι (ἵπταμαι, ἀνμλ.). Πρῶτος, ἢ προτήτερον πετῶ εἰς τὰ ἄνω.

Προ-ανίσταμαι, Μ. -στήσομαι (ἵστημι). Πρότερος, πρὶν ἄλλων, ἢ προτήτερον ἢ ἐμπροσθεν (ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ) τινὸς ἀνίσταμαι, προτηκόσομαι.

Προ-ανιστορέω, ῶ, ήσω (ἱστορέω). Προτήτερον ἀνιστορῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω. ἐπερωτῶ.

Προ-ανίσχω, ταὐτὸν τῷ, προαίσχω.

*Προ-ανύτω (ἀνύτω) = προανύω. (υ)

Προ-ανύω, Μ. ύσω (ἀνύω). Πρότερον τελειόνω, ἐκτελῶ, ἀπετελῶ, Ξενοφ. Κύρου π. δ. ἐ. 10.

Προ-απ-αγγέλλω, ελῶ (ἀγγέλλω). Προτήτερον ἀπαγγέλλω, εἰδοποιῶ.

Προ-απ-αγορεύω, εύσω (ἀπαγορεύω). Πρότερον ἀπαγορεύω τί. 2) οὐδετ. προπαραιτοῦμαι ἀπὸ τινος ἐπιχειρήματος, ἄρα, καὶ, πρότερον ἀπαυδῶ, ἀποκάμνω, ἀποταίνω, ἡττῶμαι, νικῶμαι, χάνω τὴν καρδίαν.

Προ-πάγχομαι, ξομαι (ἄγχω). Προτήτερα ἀπάγχομαι, κρεμῶ, ἢ πνίγω ἐμαυτόν.

Προ-απαίρω, ἄρω (αἴρω, 3). Πρότερον σηκόνω τὴν σκηνὴν, ἢ κάμνω πανιὰ, ἢ ἀναχωρῶ, μιστεύω, προαναχωρῶ.

Προ-απαλείφω, ψω (ἀλείφω). Προτήτερα ἐξαλείφω, ἢ σβύνω.

Προ-απ-αλλάσσω, Ἀττ. ττω· Μ. ξω (ἀλλάσσω). Προτήτερα ἀπαλλάττω, λυτρόω, ἢ ἀφίημι, παραιτῶ, ἀπολύω, δίδω ἄδειαν τοῦ ἀπελθεῖν. »Προαπαλλάττειν τινὰ τοῦ βίου φονεύειν. 2) οὐδετέρ. καὶ κατὰ παθ. διάλ. πρότερα, ὑπάγω ἀναχωρῶ, καὶ μετὰ, ἢ ἄνευ τοῦ, βίου, προαποθνήσκω· ὡσαύτως καὶ κατὰ παθ. διάλ.

Προ-απ-αντάω, ῶ· Μ. ήσω (ἀντάω). Ἐναντίον τινὸς ἔρχομαι καὶ ἀπαντῶ αὐτόν· ἐμπροσθεν τινὸς ἔρχομαι πρῶτος καὶ ὑποδέχομαι αὐτόν, προϋπαντῶ· καὶ προλαμβάνω τινὰ. ὅθεν

Προ-απάντησις, ἡ. Τὸ ἀπ' ἐναντίας τινὸς ἔρχεσθαι καὶ ἀπαντᾶν, δεξιοῦσθαι αὐτόν· καὶ τὸ προλαμβάνειν τινὰ.

Προ-απ-αυδάω, ῶ· Μ. ήσω (αὐδάω) = προαπαγορεύω, οὐδετ. Πρότερον ἀπαυδῶ, κουράζομαι, κεκοπιακὼς καὶ ἀδύνατος γίνομαι, ἀποκάμνω. Ἐνεργ. προτήτερα κουράζω ἄλλον.

*Προ-απ-ειλέω, ήσω (ἀπειλέω). Προφοβερίζω, πρότερον φοβερίζω.

Προ-ά-πειμι, (εἶμι), = προαπέρχομαι. Προτήτερα ὑπάγω, ἀναχωρῶ, φεύγω.

*Προ-απεῖπον (εἶπον), = προαπαγορεύω, σημ. β'. ὁ παρακ. προαπείρηκα. Μέσ. προαπειπάμην, προκηρύττω τί ὡς μὴ ὑπάρχον πλέον, ὡς παῦσαν ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπάρχῃ πλέον, π. χ. τὴν φιλίαν, Ἰσοκρ. Πανηγ. §. 45.

Προ-απείρηκα, παρακ. ὁρ. προαπεῖπον.

Προ-απ-έρχομαι, Μ. -ελεύσομαι, μέσ. ἀ-

ποθ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Προτήτερον ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ. 2) προτήτερον ἀποθνήσκω, μετὰ τὴν λέξεως, βίον, ἢ ἄνευ αὐτῆς· ὅθεν »Προαπελθόντες, εἰν, οἱ τεθνηκότες, οἱ προτήτερον ἀποθαμένοι· ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀποθνήσκω διά τινα, μετὰ γεν., Valck. Φοιν. 1005.

Προαπηγέομαι, μέσ. Ἀποδ., Ἰων. ἀντὶ ἀφηγέομαι, Ἡρόδ.

*Προαπικνέομαι, Ἰων. ἀντὶ, προαφικνέομαι.

*Προαποβάλλω, Μ. -αλῶ (βάλλω, ἀνμλ.). Πρότερον ῥίπτω πέραν, ἢ χύνω· ῥίπτω τι πέραν ἐμπροσθέν μου.

Προαποβρέχω, ξω (βρέχω). Πρότερον ἀποβρέχω μαλακύνω, Γαλην.

Προαποβύω, (βύω). Προτήτερον στουπόνω, σφαίω, κλείω.

Προαπογεύομαι, γεύσομαι (γεύομαι), μέσ. Προτήτερον γευόμενος δοκιμάζω, προγεύομαι, Ἰώσηπ.

Προαποδείκνυμι, καὶ, προαποδεικνύω, Μ. -δείξω (δείκνυμι). Προτήτερον δεικνύω, ἢ ἀποδεικνύω, ἢ ἑτοιμάζω· ἴδε τὰς λοιπὰς σημασίας ἐν τῷ, Ἀποδεικνύω. ὅθεν

Προαπόδειξις, εως, ἡ. Προηγουμένη ἀπόδειξις, ἐκ τοῦ Κλήμεντ. Ἀλεξ. σελ. 443. ὅπου διεστραμμένως ἀναγνωστέον »Πρὸ ἀποδείξεωσ.

Προαποδημέω, ῶ· Μ. ήσω (ἀποδημέω). Προτήτερον ἀποδημῶ, ὑπάγω εἰς τὴν ξενιτείαν.

Προαποδίδωμι, ώσω (διδωμι). Πρότερον δίδω πάλιν, ἢ ὀπίσω. »Τὴν βάσιν προαποδίδωμι, τὸ προγεγραμμένον βῆμα, βάδισμα προτήτερον, πρόιμαποιῶν, τελειόνειν, Λογγιν. 41, 2.

Προαποούομαι, Μ. ούσομαι (δύω), μέσ. Προτήτερα ἀποδύομαι, ἐκδύομαι.

*Προαποζέννυμι, ἢ προαποζέω, Μ. έσω (ζέννυμι). Ἀφίνω τι νὰ βράσῃ πρότερον ὅσον χρειάζεται, ἢ νὰ πάρῃ μίαν βρασιάν.

Προαποθνήσκω, Μ. -θνήσομαι (θνήσκω, ἀνμλ.). Θάνατον πρόιμον, προτήτερον ἀποθνήσκω, Ξενοφ. Κυροπ. γ. α'. 14. καὶ Πλάτ.

Προαποικίζω, ίσω (οἰκίζω). Κάμνω τινὰς νὰ ὑπάγωσιν ἄλλοῦ, ἢ τοὺς φέρω ὡς ἀποικίαν, Ἀππιαν.

Προαποκαλύπτω, ψω (καλύπτω). Προτήτερον ἀποκαλύπτω, ξεσκεπάζω, ἢ ἀνακαλύπτω.

Προαποκάμνω, Μ. -καμοῦμαι (κάμνω). Προτήτερον ἀποκάμνω, πρὶν τελειώσω τὸ ἔργον κουραζόμαι.

*Προαπόκειμαι, κείσομαι (κεῖμαι). Βάλλομαι πρότερον κατὰ μέρος διὰ νὰ μὲ μεταχειρισθοῦν ὅτε εἶναι χρεία, προενοποταμεύομαι, ὅθεν τὸ προαποκείμενον, τὸ προφυλαττόμενον, Συνεσ. σελ. 257.

Προαποκινδυνεύω (κινδυνεύω). Προτήτερον ἀποκινδυνεύω, ἤγουν προδοκιμάζω, ἢ τολμῶ πρότερον μάχην τινά, Δίων Κασ.

Προαποκλείω, Μ. -κλείσω (κλείω). Πρότερον ἀποκλείω, καταλείω· ἢ κλείω ἔξω ὑστερῶ τινα τινός, τὸν κάμνω νὰ μὴ μετέχῃ τινὸς πράγματος.

Προαποκληρόω, ῶ. Μ, ώσω (κληρόω). Πρότερον τροβῶ εἰς τὸν λαχνόν, ἢ διὰ κλήρου μοιράζω. »Τὸ ἀποκεκληρωμένον, ὅ,τι ἐτραβίχθη ταύτῃ τῇ στιγμῇ μὲ τὸν λαχνόν.

Προαποκόπτω, ψω (κόπτω). Πρότερον ἢ ἐμπροσθέ, τὸ ἐμπροσθεν ἀποκόπτω, Ἰώσηπ.

Προαποκρύομαι, Μ. -κρύσομαι (κρύω), μέσ. Πρότερον ἢ πρόσθεν ἀποκρύω, σκεπάζω ἢ ἀπομακρύνω πρότερον ἀπ' ἐμοῦ.

Προαποκτείνω, Μ. -κτενῶ (κτείνω, ἀνμλ.). Προτήτερον φονεύω.

*Προαποκτίννυμι καὶ -κτιννύω (κτίννυμι), = προαποκτείνω.

Προαπολαύω (ἀπολαύω). Προτήτερον ἀπολαύω.

Προαπολείπω, Μ. ψω (λείπω). Προτήτερα ἀπολείπω, παραιτοῦ. 3) οὐδετ. προαπολείπομαι προσυπακ. τοῦ, τὸν βίον, ἀποθνήσκειν προτήτερα, Παυσαν. Κορινθ.

Προαπολεπίζω, ίσω (λεπίζω). Προτήτερον ἀφαιρῶ τὸ λέπος ἢ τὸν φλοιόν, προτήτερα ξεφλουδίζω.

Προαπολήγω, ήξω (λήγω). Πρότερος ἢ πρότερον παραιτοῦμαι ἀπό τινος, ἢ τελειόνω, παύω.

Προαπόλλυμι - καὶ - λλύω, Μ. -έσω (ὄλλυμι, ἀνμλ.). Προτήτερα, πρὸ καιροῦ ἀπολλύω, φθείρω, ἐξολοθρεύω, φονεύω, Ξενοφ. Ἀπολ. 27. Μέσ. πρότερον ἢ πρό τινος ἀποθνήσκω, Πλατ. Φαίδων σελ. 91. Δ.

Προαπολύω, Μ. λύσω (λύω). Πρότερον ἀπολύω, ἀφίνω τινά, τῷ δίδω τὴν ἐλευθερίαν, ἢ ξεδένω, ἀχαμνῶ.

Προαποξηραίνω (ξηραίνω). Προτήτερον ἀποξηραίνω, καταξηραίνω.

Προαποπέμπω, ψω (πέμπω). Πρότερον στέλλω που, ἢ τὸν ἀφίνω ἀπὸ κοντάμου, δίδω ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ ἄλλοῦ, Ξενοφ. Κυροπ. δ'. β'. 15.

Προαποπίπτω, Μ. -πεσοῦμαι (πίπτω). Πρὸ ὀλίγκρα ἢ προτήτερον ἀποπίπτω, πίπτω κάτω. (ι)

*Προαποπλύνω, υνῶ (πλύνω). Πρότερον ξεπλύνω.

Προαπόπτωτος, ὁ, ἡ (ἀποπίπτω). Πρὸ καιροῦ, πρόωρα, πρὶν ὡριμάσῃ πεσών, ἢ πρότερον πεσμένος, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 6.

Προαπορέω, ῶ. Μ. ήσω· ἔτι δὲ καὶ ῶς μέσ. Ἀποδ. προαπορέομαι (ἀπορέω). [Πρότερον ἀπορῶ, ἀμφιβάλλω, δὲν ἠξεύρω τί μέρος νὰ πάρω.

Προαποῤῥέω, Μ. -ῥεύσομαι (ῥέω, ἀνμλ.). Πρότερον τρέχω ἀπό τινος μέρους εἰς ἄλλο, ἐπὶ ὑγρῶν, μεταφ. πίπτω, ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα πίπτουσι διά τι πάθος.

Προαποῤῥίπτω, ψω (ῥίπτω). Προτήτερον ἀποῤῥίπτω, ῥίπτω κάτω, ἢ ἐπὶ τὰ πρόσω, μακρὰν ῥίπτω. (ι)

Προαποσβέννυμι, Μ. -σβέσω (σβέννυμι, ἀνμλ.). Πρότερον ἢ ἐμπροσθα σβύω. 2) κατὰ τὸν παρακ. καὶ β'. αόρ. ἀμετβ. ἀντὶ τοῦ πρότερον σβύνεσθαι καταπβέννυσθαι· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. καὶ παθ. διαθ.

Προαπόσβημι, Οὐδετ. προτήτερον ἀποσβύνω.

Προαποσμήχω, ξω (σμήχω). Προτήτερον ἀποσμήχω, ἀποσκουγγίζω.

Προαποσπάω, ῶ. άσω (σπάω). Προτήτερον ἀποσπάω, ξεριζόνω, ξεκολλῶ, ξεφλουδίζω. (τὸ α ἔστι δίολον τῶν χρόνων βραχύ.)

Προαποσταυρόω, ῶ (σταυρόω). Προτήτερον περιφράττω, ὀχυρόω, στερεόω διὰ σταυρῶν, ἤτοι πελεκυίων.

Προαποστέλλω, ελῶ (στέλλω). Προτήτερα ἢ ἐμπροσθα, ἀποστέλλω.

Προαποσφάττω, Ἀττ. καὶ, προαποσφάζω, κοινῶς Μ. άξω (σφάττω, σφάζω). Προτήτερον ἀποσφάζω ἢ φονεύω.

Προαποτάσσω, ξω, Ἀττ. -ττω (τάσσω). Προτήτερα ἀποτάσσω, μακρὰν τάσσω, κάμνω νὰ παύσῃ· ἢ ἀπομακρύνω, μεθίστημι. — Μέσ. προαποχαιρετῶ τί, πρότερον παραιτοῦμαι ἀπό τινος, χαίρειν λέγω τινὶ πράγματι, ἥτοι.

Προαποτέμνω, Μ. -τεμῶ (τέμνω). Προτήτερα ἢ εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος τέμνω, κόπτω, περιτέμνω, περικόπτω.

Προαποτίθημι, Μ. -θήσω (τίθημι). Πρότερος κατὰ μέρος ἢ μακρὰν βάλλω· βάλλω κατὰ μέρος τι διὰ φύλαξιν, ἢ νὰ τὸ ἔχω εἰς καιρὸν χρείας, ἀποτάμιεύω. (ἀνασκηκῶ).

Προαποτίκτω, Μ. τέξω (τίκτω, ἀνμλ.). Προτήτερα τίκτω, ἢ γεννῶ, ὠά, Ἀριστοτέλ.

Προαποτρέπω, ψω (τρέπω). Πρότερον ἀποστρέφω, παραστρέπω, κάμνω τί νὰ τραπῇ ἄλλοῦ, νὰ λάβῃ ἄλλην διεύθυνσιν, ἢ γυρίζω, στρέφω τι μακρὰν ἀπ' ἄλλου· ἀποκρούω, ἀπομακρύνω· Μέσ. ἀποστρέφομαί τινος, κόπτω πᾶσαν κοινωνίαν μετά τινος· μετὰ δὲ μετοχ. »Προαποτρέπομαι διώκοντα, παύω, παραιτοῦμαι ἀπὸ τοῦ ἐπιδιώκειν τινά, Ξεν. Ἀναβ. 6, 5, 31.

Προαποφαίνω, Μ. -φανῶ (φαίνω). Πρότερον δεικνύω ἢ κηρύττω, ἐφανερόνω, ἐξηγῶ, Πλατ. Πρωταγ. σελ. 340. Β.

Προαποφήμι, φήσω (φημί, ἀνμλ.). Προτήτερον ὁρκοῦμαι.

Προαποφθέγγομαι, φθέγξομαι (φθέγγομαι). Προμαντεύομαι, προλέγω.

*Προαποφθείρομαι, φθαρήσομαι (φθείρω). Φθείρομαι πρότερον, προαποθνήσκω.

Προαποφοιτάω, ῶ· Μ. ήσω (φοιτάω). Προτήτερον ἀναχωρῶ, ἀποχωρίζομαι, ἀποθνήσκω.

Προαποχράομαι, ώμαι· χρήσομαι (χράομαι, ἀνμλ.), μέσ. Ἀποδ. Προφοιεύω· »ἑαυτόν, προτήτερον φονεύω ἐμαυτόν, φονεύομαι, παρὰ Σουίδ.

Προαποχωρέω, ῶ· Μ. ήσω (χωρέω). Προτήτερον ἀποχωρῶ, φεύγω, ἀναχωρῶ.

Προαρδεύω (ἀρδεύω). Ἀντίζω ἢ ποτίζω πρότερον, Κλήμ. Ἀλεξ.

Προαριθμέω, ῶ· Μ. ήσω (ἀριθμέω). Πρότερον ἀριθμῶ, μετρῶ, ἢ λογαριάζω, ἢ πληρόνω. ὅθεν

Προαρίθμησις, ἡ. Ἡ προτήτερον ἀρίθμησις, ἢ προηγουμένη μέτρησις ἢ πλήρωσις, πλαρωμή, Γρηγ. Ναζ.

Προαριστάω, ῶ· ήσω (ἀριστάω). Προτήτερον ἀριστῶ, προγεύομαι. ὅθεν

*Προαριστήσιος, ὁ, ἡ. Προηγούμενος τοῦ ἀρίστου.

*Προαρμόζω, Ἀττ. -ττω. Μ. ήσω (ἁρμόζω). Προσαρμόζω ἢ τεριάζω τί πρότερον.

Πρόαρον, τό (ἄρυω). Ἀγγεῖον, εἰ εὖ ἀρύουσι τὸν οἶνον, εἶδος κάδου, ἐν ᾧ ἀνακάτεινον τὸ κρασὶ μὲ νερόν, Ἀθην. ια'. σελ. 495. »Πρόαρον, κρατὴρ ξύλινος, εἰς ὃν τὸν οἶνον κιρνῶσιν οἱ Ἀττικοί.

Προαρτριάω, ῶ (ἀρτριάω). Προτήτερον ἀρτριῶ, ὀργόνω.

Προαρπαγή, ἡ. Ἡ πρότερον ἁρπαγή, ἐκ τοῦ

Προαρπάζω, Μ. σω, ἢ, ξω (ἁρπάζω). Προτήτερον ἁρπάζω.

Προαρράβωνίζω, ίσω (ἀρραβωνίζω). Ἐμπροσθα δίδω ἀῤῥαβῶνα· καὶ μέσ. προπέρσι ἀῤῥαβῶνα.

*Προάρχης, ου, ταὐτόν τῷ, πρωτάρχης, Ἑμηνοῦ.

Προάρχομαι, ξομαι, μέσ. Ἀποδ. (ἄρχω). Προτήτερα ἢ πρῶτος ἄρχομαι. »Τῆς μαχῆς, προάρχομαιω, ἀρχίζω ἐγὼ πρῶτος τὴν μάχην.

*Προάρχω, ξω (ἄρχω) = προάρχομαι, σπανίως μέντοι.

Προασκέω, σκῶ· ήσω (ἀσκῶ). Προτήτερον γυμνάζω· προετοιμάζω· προμελετῶ.

Πρόασμα, ατος, τὸ (ᾄδω). Τὸ πρότερον ᾠδόμενον, ὅ ἐστι τὸ πρὸ τοῦ κυρίως ἄσματος ψαλλόμενον· ὅ,τι ἐψάλη πρότερον· καὶ, προοίμιον· ἢ ἐπίκλησις τῶν Μουσῶν ἐν ἀρχῇ ποιήματος.'

Προασπίζω, Μ. ίσω (ἀσπίζω). Κρατῶν τὴν ἀσπίδα ἐμπροσθέν τινος ἵσταμαι, σκεπάζω αὐτόν, διαφεντεύω μὲ τὴν ἀσπίδα· καθόλου, διαφεντεύω τινὰ ὡς μὲ ἀσπίδα, Ἡλιόδ. γ'. σελ. 131. »Ἀθηνᾶ προασπίζουσα τὴν Γοργοῦς κεφαλὴν εἰς θώρακα Παθ. διαφεντεύομαι ἀπ' ἄλλον, Ἡλιόδ. θ'. σελ. 430. »Ὑπὸ τοῖς ὁπλίταις προασπιζόμενοι. ὅθεν

Προασπιστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ, προασπιστής, οῦ, ὁ. Ὅς τις μετὰ τῆς ἀσπίδος ἐμπροσθεν τινὸς ἢ πρὸ τῶν ἄλλων ὁπλίτων ἵσταμενος μαχεται, ὑπερασπιστής, πολεμιστής.

Προάστειον, Ἰων. προαστήιον, τό. Ὁ τόπο-

πος ἡ ἀ κάμπος ἐμπροσθεν τῆς πόλεως· ἔτι δὲ ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ἡροδ. 1, 78. 3, 142. 8, 129. (ἐν τῷ πρώτῳ καὶ τελευταίῳ χωρίῳ κατὰ τὸν συνήθ. Ἀττ. τύπον.) 2) προτείχισμα, ἡ οἶκος ἡ ὑποστατικὸν πρὸ τῆς πόλεως κείμενον. «Τὰ προάστεια, τὰ πρὸ τῆς πόλεως ἢ περὶ τὴν πόλιν χωρία. borgo, Ἰταλ. (βαρόσι, Τουρκ.) Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. β'. 27. Οὐδετ. τοῦ

Προάστειος, ὁ, ἡ (ἄστυ). Πρὸ τοῦ ἄστεως, ἤτοι πρὸ τῆς πόλεως κείμενος, εὑρισκόμενος· ἀνήκων εἰς τὸ προάστειον, Πλουτ. Σύλλ. 12.

*Προάστιον, τό, = προάστειον, οὐδετ. τοῦ

*Προάστιος, ὁ, ἡ, σπανιώτ. τύπος ἀντ. προάστειος· ἔστι δὲ καὶ τριῶν καταλήξεων, ος, η, ον.

Προασφαλίζω, ἰσω (ἀσφαλίζω). Πρότερον ἀσφαλίζω, στερεόν ἢ βέβαιον ποιῶ, Εὐστάθ.

Προαυδάω, ήσω (αὐδάω). Πρότερον λέγω ἢ μηνύω, «πόλεμόν τινι», Ἀριστφ. Ὄρν. 559, ἔνθα μετεχειρίσθη τὸν κατὰ συναλ. σπάνιον τύπον προαυδᾶν· ἔτι δὲ, προλέγω.

Προαυλέω, ῶ· Μ. ήσω (αὐλέω). Προτήτερον αὐλέω, παίζω τὴν φλογέραν· ἐν γένει, προοιμιάζομαι, σχεδὸν ταὐτὸν τῷ, προκιθαρῳδῶ, Ἀριστοτ. Ῥητ. γ'. 14. ὅπου, προαυλίζειν, ἡμαρτημένως κεῖται. ἴδε προαύλιον. ὅθεν

Προαύλημα, τό. Τὸ προπαίγμιον εἰς τὴν φλογέραν· ἐν γένει, προοίμιον, ταὐτὸν τῷ, προαναβολή.

Προαυλίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀποθ. μετάμισ. μέλλ. καὶ δοτοῦ ἀορ. παθ. (αὐλίζομαι). Κεῖμαι, στρατοπεδεύω ἐμπροσθεν τόπου τινός.

Προαύλιον, τό (αὐλός). Τὸ προσθόμενον εἰς τὸν αὐλὸν, πρόασμα ἢ προαναβολή. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. γ'. 14. «Τὸ μὲν οὖν προοίμιον ἔστιν ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει προλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον· πάντα γὰρ ἀρχαὶ ταῦτ' εἰσί, καὶ οἷον ὁδοποίησις τῷ ἐπιόντι. Τὸ μὲν οὖν προαύλιον, ὅμοιον τῷ τῶν ἐπιδεικτικῶν προοιμίῳ· καὶ γὰρ οἱ αὐληταί ὅ,τι ἂν ἔχωσιν εὐλῆσαι, τοῦτο προαυλήσαντες, συνήψαν τῷ ἐνδοξίμῳ.

*Προαύλιον, τό (αὐλή). Ὁ πρὸ τῆς αὐλῆς τόπος. 2) «Προαύλια, τὰ», ἡ πρὸ τοῦ γάμου ἡμέρα, καθὼς καὶ ἡ μετὰ τὸν γάμον «Ἐπαύλια» λέγεται.

Προαυξάνω, ξήσω (αὐξάνω, ἀνομλ.). Ἐμπροσθέ ἢ πρότερον αὐξάνω, πληθύνω, ἢ μεγαλύνω τι, ἢ αὐξάνειν ποιῶ. ὅθεν

Προαυξής, ές, ὁ, ἡ. Πρότερον ηὐξημένος· ὁ εἰς μέγεθος αὐξάνων, Ἱπποκρ. ὁ πρὶν ἡλικίας μεγάλως αὐξήσας, μεγαλώστης.

Προαύξησις, ἡ. Ἡ πρὶν ἡλικίας, αὔξησις, μεγάλωσις, ἢ ἁπλῶς, αὔξησις.

*Προαύξω, σπάνιος ἕτερος τύπος τοῦ, προαυξάνω.

Προαφαιρέω, ῶ· Μ. ήσω (αἱρέω, ἀνομλ.). Πρότερον, ἢ πρὶν καιροῦ ἀφαιρῶ.

Προαφανίζω, ἰσω (ἀφανίζω). Πρότερον, πρὶν τοῦ καιροῦ κάμνω τί νὰ χαθῇ, γένῃ ἄφανον, ἐξολοθρεύω, καταστρέφω, ἀφαιρῶ.

Προαφαυαίνω, (αὐαίνω). Πρότερον ξηραίνω.

*Προαφέψω, ψήσω (ἕψω, ἀνομλ.). Κάμνω νὰ βράσῃ πρότερον, προψήνω, προμαγειρεύω.

Προαφηγέομαι, οῦμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. προαπηγέομαι, μέσ. Ἀποθ. (ἡγέομαι). Προτήτερον ἀφηγοῦμαι, διηγοῦμαι, ἱστορῶ ἢ ἑρμηνεύω, ἐκθέτω, τί, Ἡρόδ. 3, 138. «Τὴν συμφορήν».

Προαφίημι (ἵημι, ἀνομλ.). Προτήτερον ἀφίημι, ἀποστέλλω, ὑπάγειν ἀφίω.

Προαφικνέομαι, οῦμαι· Μ. -ίξομαι (ἱκνέομαι, ἀνομλ.), μέσ. Ἀποθ. Προτήτερον, πρῶτος ἀφικνοῦμαι, παραγίνομαι, ὑπάγω, ἢ ἔρχομαι.

Προαφίστημι, Μ. προαποστήσω (ἵστημι). Πρότερον ἀπομακρύνω, ἀποχωρίζω· Παθ. προαφίσταμαι μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ παρατ., ὑπορ. καὶ ἀορ. κατ' ἐνεργ. διάθ. προτήτερα ἀφίσταμαι, ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, ἢ ἀποκάμνω, κουράζομαι. ἢ παραιτοῦμαι, ἢ ἀποστατῶ, διδω παράδειγμα ἀποστατίας.

*Προαφρίζω, ἴσω· προεξαφρίζω, Ἀλεξ. Τραλλ. 7, σελ. 338

*Πρόβα, ἀντί, πρόβηθι, ἀόρ. β'. προστακτ. τοῦ προβαίνω.

Προβαδήν, ἐπίρ. (προβαίνω). Ἐπὶ τὰ πρόσω βαίνων, κινούμενος ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν ὑπάγων, περιπατῶν, (περιπατοῦντας), προχωρῶν, Ἡσ. Ἑ. 731. 2) προπορευόμενος, προπορευτικῶς. 3) ἀπερχόμενος, ὅθεν 4) τροπ. κατ' ὀλίγον προβαίνων, προχωρῶν, κατ' ὀλίγον ὀλίγον. (υυ-)

Προβαδίζω, ίσω (βαδίζω). Προτήτερα, ἐμπροσθεν βαδίζω, ὑπάγω.

Προβαθύς, ύος, ὁ, ἡ (βάθος). Λίαν βαθύς, βαθύτατος, Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 283. «Προβαθὺς ποταμόιο· οὗ ἐναντίον τὸ, προβραχύς, ἢ προβραχής.

Προβαίνω, Μ. -ήσομαι, παρακ. -βέβηκα. Ἀόρ. β'. προὔβην, ἀπαρμφ. προβῆναι, καὶ μετοχ. προβάς. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ παρακ. καὶ τῷ Ἐπικ. μετοχ. ἐστιν. προβεβάς καὶ, προβεβαώς, ῶτος (βαίνω, ἀνομλ.). Ἐπεργητ. ἐπὶ τὰ πρόσω βαδίζειν τινὰ ποιῶ, κάμνω τινὰ νὰ ὑπάγῃ ἐμπροσθά, νὰ προχωρήσῃ, ἢ κινῶ, σύρω, φέρω τι ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν, π. χ. κῶν, πόδα, ὀβόλον, κ. τ. τ., Θέογν. 283. Scidl. Εὐρ. Ἡλ. 94. Porn. Εὐρ. Φοίν. 1475. καὶ 1427. «Προβὰς κᾶλον δεξιόνω». Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 161. καὶ 1475. «Προβαίνειν τὸν πόδα», ἐπὶ τὰ πρόσω κινεῖν· ἐν γένει, = προβιβάζω. 2) οὐδετ. βαδίζω, περιπατῶ, ὑπάγω, ἔρχομαι εἰς τὰ πρόσω, εἰς τὰ ἐμπροσθεν, Ὅμ. ὅστις καὶ τό, ποσί, προστίθησι· καὶ Ξεν. Ἀναβ. 4, 2, 28. «Τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνοντες», ὅθεν ἐν γένει, προχωρῶ, π. χ. «Ἄστρα προβέβηκεν», Ἰλ. Κ, 252. ὡσαύτως, «Ἡ νὺξ προβαίνει». «Τοῦ χρόνου προβαίνοντος», προχωροῦντος, καὶ ἐντεῦθεν «Προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ, τῷ χρόνῳ, ὁ γέρων, ὁ πολλοὺς χρόνους περάσας, ζήσας· οὕτω καὶ τό, προβεβηκότες, οἱ γέροντες, ἐλλειπτικῶς. «Ἤδη προβαίνοντος τοῦ πότου ἀφοῦ ἄρχισε νὰ προβαίνῃ, νὰ μακρύνῃ, ἤτοι νὰ ἀναμαζῇ ὁ πότος· ἀφοῦ ἄρχισαν νὰ πίνωσι περισσότερον. ἔτι δὲ, ὑπάγω παρέκει, μακρύτερον· ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, καὶ μεταφ. «Προβήσομαι εἰς τὸ πρόσω τοῦ λόγου», παρ' Ἡρόδ. 2, 5. 3) πηγαίνω ἐμπρός, προπορεύομαι, προηγοῦμαι· ὅθεν μεταφ. ὑπερβαίνω, ἐξακοντῶ, ἀνώτερος εἰμί, ὑπερέχω, μετὰ γεν. τοῦ προσ. ἢν ὑπερβαίνεις τινάς, ὡς ἐν Ἰλ. Ζ, 125. Ψ, 890. καὶ δοτ. τοῦ πράγμ., καθ' ὃ ὑπερέχει τις, ὡ ἐν Ἰλ. Ξ, 54. καὶ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 355. «Δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ Τρηχῖνος προβέβηκεν, διὰ τῆς δυνάμεως καὶ (ἡ ἐμπειρία) εὐλαβείας εἶναι ἀνώτερος, ὁηλ. ἐξουσιάζει τῆς Τραχῖνος (πόλεως Θεσσαλίας), οὐχὶ δὲ, ὡς τινες ἑρμην., ὑπερασπίζετο αὐτὴν, διότι ταῦτα οὐ ποιεῖ τις αἰδοῖ· παρὰ Μεταγν. ἢν ἐν χρήσει καὶ ἡ αἰτ. ἀντὶ τῆς δοτ. 4) ἔχειν πρόοδον, προκόπτειν, εὐδοκιμεῖν, κάμνειν πρόοδους, Ἡρόδ. 3, 5. «Προεβαινε τὸ ἔθνος ἀρχόμενον, ἔκαμνε πρόοδους ἐν τῷ ἄρχειν, ἐξάπλωνε τὴν δύναμίν του. 5) ἐπὶ καιροῦ, παρέρχομαι, ἀπέρχομαι, Θέογν. 583.

Προβακχεῖος, ὁ, ἡ, ὁν, = παρ' Εὐριπ. Βάκχ. 407. καλεῖται ὁ Βάκχος, Ἰωνικ. ἀντὶ, προβάκχειος· ἴσως ὁ προπορευόμενος καὶ ἡγεμὼν τῶν Βακχῶν.

Προβαλανεῖον, τό (βαλανεῖον). Ὁ πρὸ τοῦ λουτροῦ τόπος, θάλαμος, Chandler's ἐπιγρ. 20, ὅπου ἀκολουθεῖ τὸ «Σὺν τῷ λουτρῷ».

Προβάλλω, Μ. βαλῶ. Ἀόρ. προὔβαλον. Παρακ. — βέβληκα, Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τό, ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀορ. ἀεὶ ἄνευ αὐξήσεως (βάλλω, ἀνομλ.). Βάλλω, ἢ ῥίπτω, ἢ κρατῶ τι ἐμπροσθά, προέχω, ἢ προρρίπτω, ῥίπτω πρός τινα, ντινί τινι, Ὀδ. 331. 2) προρρίπτω μακράν, πέραν, ἢ ἔξω, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1001. 3) προφέρω, ἐκφέρω, ἐκβάλλω εἰς τὸ ψαλτήριον, εἰς ὅλων τὴν ὄψιν, ἐμπροσθεν τίθημι, ἐκτίθημι· ἢ δίδω ἀπ' ἐμαυτοῦ (ὀσμήν τινα), ἢ παράγω τί, κάμνω νὰ παραχθῇ, νὰ βλαστήσῃ, προκύψῃ, π. χ. «Ἄνθος προβάλλει», Διοσκορ. δ'. 50. «Προβάλλει τράγου ὀσμήν», ἐκδίδει, ἐκφέρει. Ἰλ. Δ. 520. «Κρίδα προβαλόντος», ὅπερ ἄλλως, προτέροιτες, λέγεται, ὁ ἐστιν, ἐγείροντες, προδίδοντες, ἐκφήνοντες καὶ προπαγαγόντες εἰς ἐνέργειαν ἐκ τοῦ δύνασθαι, ἀρχίσαντες· καὶ ἐντεῦθεν, ἀγωνιστάμενοι τὸν ἀγῶνα. 4) ἐμπροσθεν τίθημι, βάλλω, π. χ. ἐρώτημά τι, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τό, προβάλλω, διὰ τοῦ, ἐρωτῶ, ὁ ἐστι, λόγον προτίθημι· ὅθεν τό, πρόβλημα. ἢ ζήτημα. 5) «Προβάλλειν ἑαυτόν», ὡς κυρίως ῥίπτω τὸν ἑαυτόν μου πέραν, κατὰ γῆς, ὁηλ. χύνω τὴν καρδίαν, ἀπελπίζομαι, Ἡρόδ. 7, 141. «Προβάλλουσι σφᾶς αὐτοὺς· ὡ δηλοῖ ὅτι καὶ, παραδίδω ἐμαυτὸν εἰς πάντα κινδυνον, κινδυνεύω τὴν ζωήν μου, πρβ. τὸ μέσ. σημ. 6. — Μέσ. προβάλλομαι. 1) ἐμπροσθέν μου ῥίπτω τίπου ἢ χύνω π. χ. «Ὀλλοχύτας προβάλοντο», ὡ ἔχουσι, Ἰλ. Α, 458. Β, 421. Ὀδ. Γ, 447. «Θεμέλια προβαλέσθαι», κατὰ πρῶτον βάλλω τὸ θεμέλιον, Ἰλ. Ψ, 255. 2) φέρω ἐμπροσθεν, ἀναφέρω, παραστήσω, παρρησιάζειν δι' ἐμαυτόν, εἰς διαθέντευσίν μου, ἢ ὡς παράδειγμα, π. χ. «Μάρτυρας, νόμους προβάλλεσθαι», φέρειν μάρτυρας πρὸς διαθέντευσιν τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ. «Καθ' ὅσον οὐδὲν ἔχομεν προβαλέσθαι σοφῆς πέρι, δὲν ἐμπορούμεν νὰ ἀναφέρωμεν ὡς παράδειγμα καὶ τύπον, Wess. Ἡροδ. 4, 46. 3) βάλλω ἐμπροσθεν μου τί, ἐπιχειρῶ, π. χ. ἔργον, Ἡσ. Ἑ. 781. ἐν γένει, ἐν ἐμαυτῷ ἢ ἐμπροσθέν μου τίθημι, παραστήσω, κατὰ νοῦν ἢ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἔχω. «Ἐλπίδας προβάλλεσθαι», Δημοσθ. 4) ἐμπροσθέν μου, πρὸς ὑπεράσπισιν ἢ ἀποκρουσιν, κρατῶ, προτείνω. «Σάρισσαν, ἀσπίδα προβάλλεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ μαχητῶν καὶ πολεμιστῶν ἢ παλαιστῶν, οἵτινες βάλλονται εἰς στάσιν καὶ ἑτοιμασίαν τοῦ νὰ ἀρχίσωσι τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ ἀναδεχθῶσιν ἐναντίον τῆς προσβολῆς· ἐν γένει, εἰμὶ εἰς κατάστασιν ἀντεστάσεως, προσέχω, ὅθεν «Ἐν προβολῇ ἐστίν», προτείνειν τὰς χεῖρας ὡς εἰς μάχην, (βάλλω χέρι), πρβ. προβολή. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ παροιμία «Ἄρκα προβάλλεσθαι», ἐπὶ τῶν πολεμεῖν αἱρουμένων, οἱ γὰρ πολεμεῖν βουλόμενοι, κήρυκα ἔπεμπον ἄρκα ἐπιφερόμενον, ὃς ἠφίει ἔνδον τὸν ἄρκα, μηλόβοτον τὴν πόλιν αὐτῶν καὶ τὴν οὐσίαν ἐκ τούτου δεικνύων ἔτεσθαι. Ἐντεῦθεν τί, «Ὑποπτος καὶ προβεβλημένος διὰ φόβου πρὸς ἅπαντας», ὁ φοβούμενος ἅπαντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ βάλλων ἑαυτὸν εἰς διαθέντευσιν, ὁ ἐστιν, ὁπλίζων ἑαυτὸν κατ' αὐτῶν· σημαίνει ἄρα τό, προφυλάττομαι, προφυλακτικός, εὐφρόνως ἔχων πρὸς τὰ πράγματα, προβλεπτικός. 5) προφασίζομαι· αἰτιῶμαι, Ἀντωνίν. α'. 12. 6) μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ βάλλω, ῥίπτω ἀπ' ἐμπροσθέν μου, βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, καταφρονῶ· ὅθεν καὶ μεταφ. «Ψυχὴν προβάλλεσθαι», καταφρονῶ τὴν ζωήν μου, τὴν ἀπορρίπτω ὡς μὴ ἀξίαν ῥιψοκινδυνεύω, ὡς παρ' Εὐρ. Τῆν. 183. «Ψυχὴν προβάλλον τ' ἐν κυβοισι δαίμονος», 7) ἐνώπιον κριτηρίου κατηγορῶ, εἰς τὸ κριτήριον ἀναφέρω· ντινά τινος, Ἀττ. πρβ. προβολή. 8. 8) ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὸ ῥίψιμον, ῥίπτω μακρύτερον· ὅθεν ἐν γένει, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ντινός τινος, π. χ. «ντινος νοήματος, κατὰ

τὴν φρόνησιν, γνῶσιν, Ἰλ. Τ, 218. ὡσαύτως καὶ τό, πρόσθε βαλεῖν. Ὄθεν

Πρόβαλος, ἡ προβαλλὸς, ὁ (προβάλλομαι, μέσ.) = πρόβολος. Ὅ,τι κρατεῖ τις ἐμπροσθέν του πρὸς ὑπεράσπισιν, ἀσπὶς, Ἡσύχ. καὶ Φωτ.

Προβαπτίζω, ἴσω (βαπτίζω). Προτήτερον βαπτίζω.

Προβασανίζω, ἴσω (βασανίζω). Προτήτερον βασανίζω, ἢ δοκιμάζω.

*Πρόβασι, ἑτερόκλ. δοτ. ἀντὶ τοῦ, προβάτοις, Ἡσύχ.

Προβασιλεύω, εύσω (βασιλεύω). Προτήτερα βασιλεύω, ἐξουσιάζω.

Πρόβασις, ἡ (προβαίνω). Κυρίως, τὸ εἰς τὰ πρόσω βαίνειν, βαδίζειν, ὅθεν, βαδίζον ὑποστατικὸν, βαδίζουσα περιουσία, τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα, ἤγουν, ἡ τῶν βοσκημάτων κτῆσις, πλούτη εἰς βοσκήματα, ἢ ἐν ζώοις περιουσία· ταὐτὸν τῷ παρὰ Δογογρ. προβατεία, Ὀδυσ. Β, 75. ἔνθα ἀντιτάσσεται τὸ, κειμήλια. 2) ἐκ τοῦ προβαίνω, σημασ. σελ. πρόοδος, προκοπὴ, εὐδοκίμησις.

Προβασκάνιον, τό (βάσκανος). Ἀντιφάρμακον, ἢ μέτον προφυλακτικὸν τῆς βασκανίας, (ἀμουλέτ, χαμαλί), talisman, amulet, Lob. Φρυν. σελ. 86. 2) μέτον ἢ μηχανὴ εἰς τὸ ἐκφοβίζειν καὶ διώκειν τὰ θηρία καὶ τὰ πτηνὰ ἵνα μὴ βλάπτωσι τοὺς καρπούς, εἰς τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ἐξαιρ. τὰ ξύλινα ἀγάλματα τοῦ Πριάμου, (φόβιστρον, σκιάνζαρον), Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ε'. 3) γελοιώδης τις εἰκὼν κρεμαμένη ἐμπροσθεν τῶν χαλκευτικῶν ἐργαστηρίων, Πολυδ. ζ'. 108.

Προβατεία, ἡ (προβατεύω). Τὸ κρατεῖν καὶ ἔχειν, ἢ βόσκειν πρόβατα, ὅ ἐστι μικρὰ τετράποδα ἥμερα ζῶα, βοσκήματα· κτῆσις, πλούτη, περιουσία εἰς βοσκήματα, καὶ ἐξαιρέτως εἰς πρόβατα· καὶ ἐντεῦθεν, ποίμνιον, »Προβατίαν ὑποδιφθέρου καὶ μαλακῆς ἐρίων (Στράβ. ιβ'. σελ. 822.), ἀγέλας προβάτων μαλακοὺς μαλλοὺς ἐχόντων μετὰ δερμάτων κεκαλυμμένους.

Προβάτειος, εία, ειον. Εἰς πρόβατα ἀνήκων. ἐκ προβάτου ὤν, προβατίσιος. »Τὰ προβάτειαι, προτυπαι. χωρία, τὰ ἐπιτήδεια εἰς πολλαπλασιασμὸν τῶν προβάτων χωρία, ὑποστατικά.

Προβατεύς, έως, ὁ. Ποιβατα βόσκων, ἢ κρατῶν, ἔχων, ἀντὶ τοῦ, προβατευτὴς, (σπανιώτ. τύπος.)

Προβατεύσιμος, ὁ, ἡ Ἐπιτήδειος, ἀνήκων, ἀναγόμενος ἢ κλίσιν ἔχων εἰς προβάτευσιν. »Χώρα προβατεύσιμος», τόπος ἐπιτήδειος εἰς βοσκὴν προβάτων. ἐκ τοῦ

*Προβάτευσις, ἡ (προβατεύω). Τὸ κρατεῖν ἢ βόσκειν θρέμματα, καὶ μάλιστα πρόβατα· ἢ οἰκονομία, ἀνατροφὴ τῶν θρεμμάτων τῶν προβάτων.

Προβατευτής, οῦ, ὁ (προβατεύω), ταὐτὸν τῷ, προβατεύς. ὅθεν

Προβατευτικός, ή, όν (προβατεύω). Εἰς προβάτευσιν ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ ἀναγόμενος εἰς τὰ πρόβατα, ποίμνια. »Προβατευτικὴ, ἡ», προσυπακ. τέχνη, ἡ »Τέχνη προβατευτικὴ», τέχνη τοῦ βόσκειν, κρατεῖν, τρέφειν, ἐπιμελεῖσθαι θρέμματα, ἐξαιρ. πρόβατα, Ξενοφ. Οἰκον. ε'. 3.

Προβατεύω, εύσω (πρόβατον). Βόσκω, ἐπιμελοῦμαι, κρατῶ, ἔχω πρόβατα, καὶ καθόλου ὅλα τοιαῦτα μικρὰ τετράποδα βοσκήματα. »Προβατεύεσθαι, ὑπὸ προβάτων βόσκεσθαι, π. χ. »Προβατεύεσθαι ἀνεπιτήδειος γῆν (Διονυσ. ἀρχ. α'. 37.), ἀνεπιτήδειος εἰς νομὴν καὶ βοσκὴν προβάτων.

Προβάτημα, τό, = πρόβατον, Ἡσύχ.

*Προβατία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, προβατεία.

Προβατικός, ή, όν (πρόβατον). Εἰς τὰ θρέμματα, ἐξαιρ. εἰς τὰ μικρὰ, εἰς πρόβατα ἀνήκων· ἐκ προβάτου ὤν, προβατίσιος.

Προβάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πρόβατον. Μικρὸν πρόβατον, προβατάκιον.

Προβατοβοσκός, ὁ (βόσκω). Ὁ τὰ πρόβατα βόσκων, ποιμὴν.

Προβατογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνῶναι). Ὅστις δύναται νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ κρίνῃ τὰ πρόβατα, τὰ μικρὰ βοσκήματα, εἰδήμων τῶν προβάτων, ποιμενίων, παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 804. ὁ τοὺς ἀνθρώπους γνωρίζων, φυσιογνώμων· ἄλλοι ἡρμήνευσαν τοῦτο διὰ τοῦ, ἀθῶος.

*Προβατοδόρος, ὁ, ἡ (δέρω). Ὅστις ἐκδέρει (γδέρνει) πρόβατα, Πρόκλ. Ἡσ. Ἑ. 504.

Προβατοκάπηλος, ὁ, ἡ (κάπηλος). Ὅστις πραγματεύεται (ἐμπορεύεται) μὲ πρόβατα· καθόλου δὲ, ὁ διὰ βοσκημάτων, ζώων ἐμπορίαν ποιῶν, προβατοπώλης.

Πρόβατον, τό· συνήθ. τὰ πρόβατα (προβαίνω). Κυρίως, πᾶν τὸ διὰ ποδῶν προβαῖνον· παρὰ δὲ Ἴωσι καὶ Δωριεῦσι κοινῶς μόνον τὰ τετράποδα ζῶα, τὰ ὁποῖα βάλλουσιν, ὅταν θέλωσι νὰ περιπατήσωσι, τὰ σκέλη εἰς τὰ πρόσω, ἀντιθ. τῶν πετωτῶν, ἑρπόντων ἢ κολυμβόντων, καὶ μάλιστα κατ' ἐξοχὴν τὰ ἥμερα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Πρόβατα, τὰ τετράποδα, ἀπὸ τοῦ, πρὸ τῆς βάσεως, πρόβασιν ἔχειν ἑτέραν τῶν ἐμπροσθεν ποδῶν πρὸς τὰ ὀπίσθια. ὁ δὲ Εὐσταθ. εἰς Ὅμηρ. »Πρόβατα, πάντα τὰ αὐτοκίνητα κτήματα, παρὰ τὸ διὰ ποδῶν προβαίνειν ἀντικειμένως πρὸς τὰ κειμήλια, κατὰ γενικὸν ὄνομα, μέχρις ἵππων καὶ βοῶν καὶ ταύρων· καὶ ἐντεῦθεν θρέμματα, ποίμνιον, ἀγέλη, κατὰ πλῆθ. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 124. Ψ, 550., Ἡσ. Ἑ. 560, καὶ Ἡροδ. 1, 203. πρόβατα καὶ ἄνθρωποι, ὡς ἀντιθ. ἐν Ἔμν. Ἔρμ. 571. συνήθ. ἐπὶ ποιμνίου μικρῶν ζώων, ἀντιθ. τοῦ τῶν Ἵππων καὶ βοῶν, Weess. Ἡροδ. 8, 137., ὅστις ὅμως ἐν 2, 41. χρῆται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ τῶν βοῶν, ἐν δὲ 4, 61. ἐπὶ ἵππων, ὡς ὁ Πίνδ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. σημαίνει ἡ λέξις σχεδὸν ἀεὶ, τὰ κυρίως πρόβατα, τὰ ὁποῖα ὁ Ἡρόδ. (1, 33. 8, 137.) ὁμοῦ καὶ τὰς αἶγας, ὀνομάζει, τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων, λέγων. »Ἐν τῇ οἱ εὐδαίμονες αὐτῶν, βοῦν καὶ ἵππον καὶ κάμηλον καὶ ὄνον προτιθέασι ὅλους ὀπτοὺς ἐν καμίνοισι· οἱ δὲ πένητες αὐτέων τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων προτιθέασι, τὰ μικρὰ θηλαδὴ τετράποδα βοσκήματα, οἷον, αἶγας, χοίρους, ὄις, κ. τ. τ. ἐν γένει, θρέμματα διὰ θυσίαν victimae. Ἡροδ. 8, 56. 57. καὶ τὰ σφάγια τὰ θρέμματα διὰ σφαγὴν, Ἡροδ. 1, 207. Ὁ Ὀππ. ἐνομάζει πρόβατον καὶ εἶδος θαλαττίου ἰχθύος. (Ἡ ἑτερόκλ. δοτ. πρόβασι, ἀντὶ προβάτοις, εὕρηται μόνον παρὰ Γραμμ. τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ Ἡρωδιαν. παρὰ Herm. de em. Gr. Grammat. p. 308. θεωρεῖ μάλιστα ὡς σόλοικον καὶ χυδαϊκήν. — Καθὼς φαίνεται, οὐδέποτε ἦν ἐν χρήσει ἡ λέξις κατ' ἔνικ.) ὅθεν

Προβατοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ θρέμματα, ἐξαιρ πρόβατα, προβατοκάπηλος, Ἀρτεμ. Ἱππ. 132.

Προβατόσχημος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Προβάτου σχῆμα ἔχων.

Προβατοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πρόβατα τρέφων ἢ κρατῶν, ἔχων.

*Προβατώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Προβάτου εἶδος ἔχων, ὅμοιος προβάτῳ, Ἡσύχ.

*Προβεβαιόω. ώσω (βεβαιόω). Πρότερον βεβαιῶ.

*Προβέβηκε, παρακ. τοῦ προβαίνω.

*Προβεβίωκα, παρακ. τοῦ προζάω.

Προβέβουλα, ποιητ. παρακ. β'. τοῦ ἀχρ προβουλόμαι (βούλομαι, ἀνομ.). Θέλω κάλλιον, ἤγουν, προκρίνω, προτιμῶ, μετὰ αἰτ. τοῦ ὅπερ προκρίνεις, καὶ γεν. ἐκείνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου προτιμᾷ τις ἄλλο, π. χ. »Καὶ γὰρ ῥα Κλυταιμνήστρης πρεβέβουλαν, ἤγουν, τὴν Χρυσηΐδα, Ἰλ. Α, 113. Ἰουλ. Αἰγ. ἐπ. 39, 4. (περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τούτου τοῦ τύπου ὅρ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σελ. 50.)

Προβεβουλευμένως, ἐπίρ. τοῦ παρακ. τῆς παθ. μετοχ. προβουλεύω. Προτήτερα βεβουλευμένως, μετὰ προβουλῆς καὶ προτητερινῆς σκέψεως, προεσκεμμένως.

Πρόβημα, τό (προβαίνω). Βῆμα. (πατημασιά) ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν· πρόοδος, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 759.

Προβιάζομαι, ά,ομαι, μέσ. Ἀποθ. (βιάζω). Ἀποκτῶ τι ἢ κατορθόνω τί πρότερον μὲ βίαν, βίαν μεταχειρίζομαι καὶ κατορθώνω τί, Βromi Αἰσχιν. Κτησιφ. 72.

Προβιβάζω, Μ. άσω. Ἀττ. μέλλ. προβιβῶ (βιβάζω). Κάμνω νὰ προχωρήσῃ, μακρότερον, παράκει, παρεμπρὸς, ἐπὶ τὰ πρόσω φέρω, ἄγω, ἐπὶ τὰ πρόσω κινῶ, προάγω· εἰς ἀνώτερον βαθμὸν φέρω, ἢ κάμνω νὰ κάμῃ προόδους· κάμνω τινὰ νὰ καταντήσῃ. Ξενοφ. Ἀπομν. α'. β'. 17. καὶ α'. ε'. 1. »Ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτε; ποῦ θέλεις ἀκόμη νὰ μᾶς φέρῃς, μελ. ἀντὶ τοῦ, προβιβάσεις, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1570.

*Προβιβᾶς, ᾶσα, ᾶν, Ἐπ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ προβαίνω, Ὅμ.

Προβίβασις, ἡ· ἡ, προβιβασμός, ὁ (προβιβάζω). Τὸ προβιβάζειν, ἐπὶ τὰ πρόσω φέρειν, κάμνειν νὰ προχωρήσῃ· καὶ τὸ προβιβάζειν εἰς ἀνώτερον βαθμόν.

*Προβιβάω, ῶ. Ἀττ. ἀντὶ, προβιβάσω, μέλλ. τοῦ προβιβάζω.

Προβιβρώσκω, Μ. προβρώσομαι (βιβρώσκω, ἀνομ.). Προτήτερα βιβρώσκω, τρώγω, ἀναλίσκω.

Προβιβών, ῶντος, Ἐπ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ προβαίνω. Προβαίνων, προβαίζων, ἐπὶ τὰ πρόσω χωρῶν, Ὀδυσ. Ο, 554. »Προβιβῶνταν, προβαίνοντα.

Προβιότης, ητος, ἡ. Ἡ πρότερον, ἤτοι προτητερινὴ, περασμένη ζωὴ, Ἰλιάμ. Στρωμ. β'. σελ. 460· Στοβ. ἐκλ. ηθ. σελ. 38α. ἐκ τοῦ

Προβιόω, ῶ. Μ. ώσομαι (βιόω, ἀνομ.). Προτήτερον βιόω, ζῶ· ὅθεν »Προβεβιωμένα, τέα, ἤ προπεραασμένη, προτητερινὴ ζωὴ, Συνέσ. καὶ Ἡρωδίαν.

Προβλαστάνω (βλαστάνω). Προτήτερον ἢ πρόωρα βλαστάνω. ὅθεν

*Προβλάστημα, ατος, τό. Προηγούμενον βλάστημα τοῦ δένδρου, βλαστάρι, πρὶν καιρὸν βλαστήσαν.

Προβλεπτικός, ή, όν. Πρότερον ἢ προτήτερα βλέπων, προβλέπων τὸ μέλλον, ἐκ τοῦ

Προβλέπω, Μ. ψω (βλέπω). Βλέπω εἰς τὰ ἐμπροσθεν μεταφ. προβλέπω τὸ μέλλον· ἐν γένει, προλαμβάνω τί.

Πρόβλημα, τό (προβάλλω, μέσ.). Ὅπερ κρατεῖ, ἔχει τις ἐμπροσθέν του· ὅπερ κρατεῖ τις ἢ ῥίπτει ἐμπροσθέν του εἰς ὑπεράσπισιν καὶ διαφύλαξιν τοῦ ἑαυτοῦ του, ἄρα ἀμυντήριον ὅπλον, ὁ ἐπίπροσθεν τῆς βολῆς ποιούμενος, σκέπη, ἐπικάλυμμα, μετωπίον, Ἡρόδοτ. 4, 175. καὶ 7, 70. »Προβλήματα δὲ ἀντ' ἀσπίδων ἐποιεῦντο γεράνων δορά» καὶ Σοφοκλ. Φιλ. 1008. οὕτω καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Κυροπ. 6, 1. 26. (51). »Προβλήματα ἵππων χαλκᾶ, ὁ προφυλακτικὸς θώραξ τῶν ἵππων· ἔτι δὲ τὸ πρὸς ὑπεράσπισιν ἐμπροσθεν κτισμένον, π. χ. »Πρόβλημα τείχους, τὸ ἐμπροσθεν τοῦ τείχους ὑπὲρ ἀσφαλείας οἰκοδομημένον δεύτερον τεῖχος, ἢ τὸ τοῦ τείχους ἐξόχον μέρος ὑπὲρ ἀσφαλείας, ὀχύρωμα, περιτείχισμα, προφυλακτικὸν τεῖχος, προπύργιον, προμαχών· (redoute, rempart, boulevart, Γαλ.). καὶ ἐντεῦθεν ὁ Αἴλιαν. (ζώων Ἱστορ. β'. 22.) συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, σκέ-

πη· ὁ δὲ Πλουτ., λέγει καὶ περὶ ἐσθῆτος· «Κρόνος πρόβλημα ἐσθῆτι», προφύλαγμα, διαφέροντος ἐναντίον τοῦ κρόνου. 2) τὸ προβεβλημένον, τὸ προέχον, ἐξέχον, ὑπερέχον, ἔξοχή, Αἰσχ. Θηβ. 673. «Πρόβλημα πετρῶνος, τὸ ἐξέχον καὶ προτεταμένος μέρος τῶν πετρῶν, ἢ ἐξέχουσα κορυφὴ βράχου, ἢ, ὀρθότερον, βράχος ἢ λίθος διὰ ῥίψιμον· καὶ ἐπειδὴ πᾶν τὸ ἐξέχον ἐμποδίζει τὸ φῶς καὶ τὴν θέαν, ἐμποδίστε, ἐμπόδιον, ὡς ὁ Αἰλιαν. ζῶ. Ἱστορ. β'. 13. τοὺς ὄγκους τῶν παραῶν «Πρόβλημα ὀφθαλμῶν» λέγει. 3) ὅπερ προβάλλει τις διὰ ν' ἀπωθῇ, δηλ. πρόφασις, δικαιολόγημα. 4) ἐκ τοῦ ἐνεργ. προβάλλω, τὸ ἐμπροσθεν βεβλημένον· ζήτημα, ἐρώτημα, λύσεις ἀπαιτοῦν, ἢ εἰς λύσιν καὶ ἀπόδειξιν προβαλλόμενον, Ἀριστοτ. παρὰ δὲ τοῖς Θεολόγ. καὶ ἀντὶ τοῦ, γένημα. ὅθεν

*Προβληματικός, ή, όν. Ἀνήκων ἢ κλίνων εἰς πρόβλημα, ζήτημα, Ἀριστοτ. περὶ ὕπν. καὶ ἄυπν. 4.

Προβλημάτιον, τό, ὑποκτ. τοῦ, πρόβλημα. Μικρὸν πρόβλημα.

Προβληματουργικός, ή, όν. Εἰς τὸν προβληματουργὸν ἀνήκων, ἴδιος, ἀναγόμενος αὐτῷ· ὅθεν, προσυπακ. τοῦ, τέχνη, «Προβληματουργική, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ προβληματουργοῦ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν μηχανὰς πρὸς ἀντίστασιν μιᾶς πολιορκουμένης πόλεως, Πλάτ.

Προβληματουργός, ὁ, ἡ (πρόβλημα, 1. ἔργω). Ὁ πρὸς ἀντίστασιν μηχανὰς, προβλήματα, ὅπλα ἐπικλύμματα, κ. τ. τ. ἐργαζόμενος.

Προβληματώδης, ες, ὁ, ἡ (πρόβλημα, 2. εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν προβλημάτων ὤν, ὁμοιος προβλήματι, ζητηματίτης.

Προβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, ἄνευ οὐδετ. (προβάλλω). Κυρίως, προβεβλημένος, προβεβλημένος, ἐμπροσθεν βαλμένος· συνηθ. ἐξέχων, ὑπερέχων, ποιητικ. ταὐτὸν τῷ, πρόβολος, προβολή, Ἰλιάδ. Β, 369. «Προβλῆτες σκοπέλοιο, προβεβλημένου, ἐκκειμένου, ὅ ἐστι, προέχοντες εἰς τὴν θάλασσαν· ὡς καὶ ἐν Π, 407. «Πέτρῃ ἐπὶ προβλῆτος, προβεβλημένῃ τῆς θαλάσσης ὡς ἀκρωτήριον, ἢν ἡ γῆ ποιεῖται ὡς πρόβλημα. Ἰλιάδ. Μ 259. «Σταθεὶς προβλῆτας, πλάκες τινὲς ἢ στῆλαι προβεβλημέναι καὶ ἐξέχουσαι τοῦ τείχους πρὸς ἀσφάλειαν, «Ἀκταὶ προβλῆτες», Ὀδ. Κ, 205. Κ. 89 Ν, 97. λέγεται καὶ, προβλὴς ἢ προβλῆτις, ἁπλῶς, ἄνευ τοῦ, ἀκτή ἢ ἀκταί, αἰγιαλὸς ἐξέχων καὶ προτεταμένος εἰς θάλασσαν, Schaef. Bion. ell. σελ. 358. Βουττμ. Σοφ. Φιλ. 916. 1455. Ἀντίφ. Θεστ. 44.

Προβλητικός, ή, όν (προβάλλω). Προβλήτων, ἢ ἐκβλήτων, ἐκφέρων, γεννῶν, γεννητικός, παραγωγικός, Γρηγ. Ναζ.

Πρόβλητος, ὁ, ἡ (προβάλλω). Προβεβλημένος, ἐμπροσθεν ἢ ἔξω ἐρριμμένος, ἢ ἀφειμένος, εἰς τὴν διάκρισιν τινός, παράδοτος, ἔκδοτος, Σοφοκλ. Αἰ. 845.

Προβλώσκω, Μ. προμολοῦμαι· Ἀόρ. προὐμολον, ἀπαρμφ. προμολεῖν, Παρακ. προμέμβλωκα (βλώσκω, ἀνμλ.), ποιητ. Προέρχομαι, ἐκφαίνομαι, ἐκκύομαι· προχωρῶ περιεργεῖας χάριν ἵνα μάθω τί νέον, ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι, ἐξαρ. ἐκ τοῦ εἶκω, Ὅμ., ὅστις ἐν Ὀδ. Φ, 239. 385. προστίθησι καὶ, δυρόζω· χρῆται δὲ τῷ ἐνεστ., ἔτι δὲ τῷ ἀορ. ἀεὶ ἄνευ αὐξήσεως· ταὐτὸν τῷ, προμολεῖν.

Προβοάω, ῶ. Μ. ῶσομαι (βοάω, ἀνμλ.) Ἐμπροσθέν τινος ἢ πρότερον φωνάζω· πρὸ τῶν ἄλλων, δηλ. περισσότερον παρὰ τοὺς ἄλλους, μεγαλοφωνότερον φωνάζω, Ἰλ. Μ. 237. ἐν γένει, κηρύττω, διαλαλῶ· ἢ, προσφωνῶ, ἐπιβοῶ, φωνάζω πρός τινα διὰ νὰ τὸν κάμω προσεκτικὸν εἰς τι.

Προβοηθέω, ῶ. ήσω, Ἰων. προβωθέω (βοηθέω). Προτήτερον βοηθῶ, ἢ τρέχω πρὸς βοήθειαν, ὑπερασπιστὴς τινός, ἢ προστέλλω βοήθειαν, π. χ. εἰς τὴν Βοιωτίην, Ἡρόδ. 8, 144. ἐνθα ὅμως ὁ Οὐεσσελίγγ· ἐκτενῶν χειρογράφων ἐπρόκρινε τὸ, προβωθῆται.

Προβόλαιον, τό (προβάλλω), = πρόβλημα, σημ. 1. ἢ, ἀσπὶς πρόβολος. Ἡ ἐμπροσθεν τοῦ σώματος κρατουμένη ἀσπίς, ἢ λόγχη, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 148. ἐνθα ὅμως ὅλα τὰ χειρόγραφα ἔχουσι, τὸν προβόλαιον. Ὁρᾶτε τὸ ἑπόμενον.

Προβόλαιος, ὁ, ἡ, = πρόβολος. «Δούρατε δὲ προβολαίῳ ἀνδρὸς ὀρέξασθαι», Θεόκρ. κδ'. 121. ταὐτὸν τῷ, ἐν προβολῇ δούρατε· λέγεται καὶ ἁπλῶς, ὁ προβόλαιος, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7, 148.

Προβολεύς, έως, ὁ. (προβάλλω). Παραγωγ. γεννῶν, γεννήτωρ, Ἔκκλησ.

Προβολή, ἡ. (προβάλλω) Τὸ βάλλειν, ῥίπτειν ἐμπροσθεν ἢ ἔξω· ἐκβολή, ἐκβλάστησις, γέννησις, ἔκφυσις. «Προβολὴ τοῦ βλαστοῦν, ἢ ἐκβολὴ τοῦ βλαστοῦ, βλάστησις· τὸ ἐκβλαμα τοῦ βλαστοῦ ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἤτοι τοῦ βομβυκίου, μπουμπουκίου. 2) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀντιτάττειν ἐμπροσθεν ἢ ὑπερασπίστειν, ἀντίστασις, τὸ κρατεῖν ἐμπροσθέν τινος τὴν λόγχην ἢ τὴν ἀσπίδα πρὸς ὑπερασπίστειν καὶ ἄμυναν· καὶ ἐντεῦθεν μεταφέρεται καὶ ἐπὶ τῆς προβαλλομένης πρὸς ἄμυναν ἀσπίδος, καὶ ἐπὶ παντὸς ἀμυντηρίου ὅπλου καὶ ὀχυρώματος, ταὐτὸν τῷ, Πρόβλημα· μετὰ γεν. «Προβ. θανάτου», προπύργιον ἐναντίον τοῦ θανάτου, Ξεν. καὶ Σοφ. «Προβολὰς, ἀσφάλεια, ἐκ πόλεων ἢ τειχῶν, ἢ ἄλλων δυνάμεων, ἐπὶ σωτηρίᾳ καὶ κρατεῖ γιγνομένων», Ξενοφ. Κυνηγ. ε. 26. Ἀπομν. γ'. ε. 27. «Τὰ ὄρη, προβολὴ τῆς χώρας κατεσκευασμένα», ὀχυρώματα, περιτείχισμα, ἀσφάλειαι· οὕτω καὶ παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 1230. «Προβολὴ εἰς τὸ ζῆν», τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ζωοτροφίαι, Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 342. «Ἀπὸ προβολῆς, ἐν προβολῇ, εἰς προβολήν», ἐπὶ ἐκείνου, ὅστις, κρατῶν ἐμπροσθεν τὴν λόγχην, προτείνει τὴν ἀρμὴν τοῦ ἐχθροῦ, ἢ ὁ ἴδιος τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ κτυπήσῃ τὸν ἐχθρόν, ὅθεν «Ἑστάναι ἐν προβολῇ» εἶναι ἕτοιμος νὰ κτυπήσῃ. «Θέσθαι ἐν προβολῇ», βάλλομαι εἰς θέσιν διὰ νὰ κτυπήσω, βαστῶν ἐμπροσθὲ τὴν λόγχην, τὸ ἀκόντιον, Rubnk. ep. cr. p. 76. 3) ἐν γένει, πᾶν τὸ ἐξέχον καὶ προτεταμένον, ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν ἐκτεταμένον, π. χ. βράχος, παραλία, ὄχθαι κ. τ. τ. Herm Σοφ. Φιλ. 1441. «Ἀναύρων προβολαὶ», οἱ ὄχθαι, τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, Διον. Περιηγ. 1113. ἀλλ' ἐν στίχ. 1013. αἱ ἐξέχουσαι καὶ προβεβλημέναι πέτραι, βράχοι· ταὐτὸν τῷ, Πρόβλης. Ὁ Πολύβιος καλεῖ «Προβολάς», ὅπερ ὁ Δημοσθ. «Προβόλους» εἶπε. 6) = προβοσκίς, ἢ μύτη τοῦ ἐλέφαντος. 4) καθόλου, ταὐτὸν τῷ, πρόφασις, πρόσχημα. 5) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Συγγραφεῦσι, δημοσία τις κατηγορία ἢ κλῆσις εἰς δίκην κατὰ τῶν παρανομούντων ἐν τῇ πόλει καὶ διοικήσει· ἢ κατὰ τῶν κακοδόξων πρὸς τὸν δῆμον καὶ τὴν διοίκησιν δικαζομένων· ἢ συκοφαντίας γραφή· ἐγίνετο δὲ καὶ περὶ τῶν ἐξυβριστάντων, ἢ ἀσεβησάντων περὶ τὰς ἑορτὰς Ξενοφ. Ἑλλ. α' ζ'. 12. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ πάσης δίκης κατηγορία Ζήν. Γραφή· ὡς καὶ τό, Προβάλλεσθαι. 6) ἢ μετὰ τῆς χειρὸς ἐρμηνεία εἰς τὸ νὰ κτυπήσῃ τις τινά· τὸ δείξιμον τοῦ χρόδου (τὸ προτείνειν τὴν χεῖρα) εἰς τὸ κτυπῆσαι, Θεόκρ. κβ'. 120. 7) παρὰ τοῖς Ῥήτορ. ἡ Προβολὴ ἐστὶ τῶν εἰρημένων ἐν τῇ καταστάσει σύντομος ἀπόφασις· εἴρηται δὲ προβολὴ, διὰ τὸ τὴν πρότασιν ἔχειν τοῦ πράγματος καὶ ὥσπερ προτείνειν τοῖς δικασταῖς, περὶ οὗ αὐτοὺς δεῖ κρῖναι.

Προβόλειον, τό, ὑποκορίστ. τοῦ, προβολή σημ. 2. Ὅπλον ἀμυντήριον, ὅ κρατεῖ τις ἐμπροσθεν ἑαυτοῦ, ὡς π. χ. ἀσπίς, θώραξ, κ. τ. τ. ἐξαιρέτως δέ, Ξίφος ἢ εἶδος δόρατος, ᾧ χρώμενοι κυνηγέται πρὸς τὴν τῶν συῶν θήραν, Ξενοφ. Κυνηγ. ἐ.

Πρόβολος, ὁ, ἡ. (προβάλλω). Πᾶν ὅ,τι προτάσσεται, ἵσταται ἐμπροσθέ, ἢ κρατεῖται ἐμπροσθεν, ὅθεν 1) εἰς ὑπερασπίστειν ἀντικρατούμενον ὅπλον, π. χ. ἀσπίς, λόγχη, ἐξαιρ. λόγχη, ἀκόντιον κυνηγίου, ὀβελός, σουβλί κοντόν, Ἡρόδοτ. 7, 76. «Ἀσπίδας δὲ ὡμοβοείας εἶχον σμικράς, καὶ προβόλους δύο λυκοεργέας ἕκαστος εἶχεν. Σβείγχ. εἰς Ἡρόδ. 7, 178. ἐν γένει, προμαχῶν, προπύργιον, ὡς παρὰ Ξεν. Κ. Π. 5. 3, 23. «Πρόβολον πολέμου», στερεὸν ὀχύρωμα, προύριον, τὸ τὰς προτβολὰς τῶν πολεμίων ἀντέχον, ἔρυμα. 2) ἐξέχων, εἰς τὴν θάλασσαν, ἄρα, βράχος, σκόπελος, ἀκρωτήριον, μῶλος, ὑψηλὸς αἰγιαλός, Ὀδ. Μ, 251. «Ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεύειν, συνυπακούετ. πέτρᾳ, προβεβλημένῃ, ἐξεχούσῃ· ταὐτὸν τῷ, Πρόβλης. «Πρὸς οὖς αὐτὸς ἔχωσας λιμένας καὶ προβόλων ἐπλησας», Δημοσθ. καὶ ἀλλαχοῦ. «Ἀνάγκη τούτοις ὡς προβόλοις προσπταίοντας ὑστερίζειν· ἐντεῦθεν ὁ Φώτιος ἐν Λ. ἔχει. «Πρόβολοι, αἱ εἰς τὴν θάλασσαν προκείμεναι πέτραι καὶ οἷον ἀκταί τινες». 3) παρὰ νεωτ. ὁ σύμμαχος. ὑπερασπιστής. 4) συγχέεται μετὰ τοῦ Πρόλοβος.

Προβοσκίς, ίδος, ἡ. Βάσις μακρυνὴ μύτη, ἐξαιρ. τὸ τοῦ ἐλέφαντος μακρὸν ῥύγχος (ἡ μύτη), ἢ καθ' Ἡσυχ. τὸ ἐκτεταμένον καὶ προβεβλημένον τῆς ὄψεως τοῦ ἐλέφαντος. Ὁ Ἀριστοτέλ. (ζῶ. Ἱστορ. β'. ά. 2.) μυκτῆρα, τοῦτο καλεῖ, «Ἔχει δὲ (ὁ ἐλέφας) μυκτῆρα τοιοῦτον, ὥστε ἀντὶ χειρῶν ἔχειν αὐτόν· πίνει γὰρ καὶ ἐσθίει ὀρέγων τούτῳ εἰς τὸ στόμα, καὶ τῷ ἐλεφαντιστῇ ἄνω ὀρέγει τούτῳ, καὶ δένδρα ἀνασπᾷ, καὶ διὰ τοῦ ὕδατος βαδίζων ταὐτῷ ἀναφυσᾷ καὶ ἐν τῷ περὶ Ζώων μορ. β'. 16. Ὡ τὴν τροφὴν προσάγεται καθάπερ χειρὶ χρώμενος πρὸς τὸ στόμα τὴν τε ξηρὰν καὶ τὴν ὑγρὰν, καὶ τὰ δένδρα περιλάβων ἀνασπᾷ· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ μυῶν, καὶ κοινῶπων, ὡς καὶ τό, Ἐπιβοσκίς· λέγεται ἔτι καὶ, Προιεμαία. 2) Οἱ μακραὶ πόδες τῆς σηπίας, Ἀριστοτέλ. αὐτόθ. ά'. καὶ Μορ. ά'. 9. ἐκ τοῦ

Πρόβοσκος, ἡ, Προβοσκὸς, ὁ (βόσκω). Ὁ τὸ ποίμνιον ἔξω εἰς τὴν βοσκὴν ἐκφέρων, Ἡρόδ. 1, 113. οὐχὶ δὲ, ὡς συνηθ. ἑρμηνεύεται, ὁ δοῦλος τοῦ βοσκοῦ, ὁ ὑποβοσκός, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. Β'. σ. 369.

Προβούλευμα, τό, (προβουλεύω). Κατὰ τὸν Ἀρποκρατίωνα «Τὸ ὑπὸ τῆς βουλῆς ψηφισθέν, πρὶν εἰς τὸν δῆμον εἰσενεχθῆναι· κατὰ δὲ τὸν Φώτιον ἐν Λ. «Προβουλεύματα τὰ τῆς βουλῆς περὶ τῶν ψηφισμάτων βουλεύματα, ἃ πρὸ τοῦ δήμου ἐβούλευε· τὰ γὰρ ψηφίσματα πρῶτον μὲν εἰσίετο εἰς τὴν βουλὴν, εἶτα δεξαμένης, εἰσφέρετο εἰς τὸν δῆμον ἤδη προκυρωθέντα καὶ προβουλευθέντα· εἰ δὲ μὴ ἐδέξατο ἡ βουλὴ, οὐδ' εἰς τὸν δῆμον εἰσφέρετο, ἀλλὰ παρανόμων ἡ εἰσαγωγὴν ἠλίσκετο, μετὰ μέντοι καὶ τὸν δῆμον χειροτονῆται κύριοι τὰ προβουλεύματα, εἰ μή τις ἐγράψατο· ἔστι δὲ τὸ παρ' Ῥωμαίοις Senatus consultum, προεκκλησιάζουσα διατάγη καὶ ἀπόφασις τῆς βουλῆς ἐν Ἀθήναις, χωρὶς τῆς ἐποίας δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ κάνεν ζήτημα εἰς τὸν δῆμον, ἀλλὰ μήτε εἶχε ἰσχὺν ἄνευ τῆς τοῦ δήμου ἐπικυρώσεως, ὅ ἐστιν, ἀπόφασις τῆς βουλῆς, ἥτις δὲν εἶχεν ἰσχὺν διὰ τοὺς νόμους, ἀλλὰ διὰ τῆς τοῦ δήμου ἐπικυρώσεως· ἔνιοτε δὲ εἰς τινὰς περιστάσεις τὸ προβούλευμα εἶχεν ἰσχύν

μέσον εἰς ἑνὸς ἔτους διάστημα, Δημοσθ. ὅθεν »Προβουλευμάτιον, τὸν ὑποκοριστικ.

Προβουλεύω, εύσω (βουλεύω). Συνήθ. ἐπὶ τῆς ἐν Ἀθήναις Βουλῆς, κάμνω, ψηφίζω προβούλευμα, ἤτοι προηγουμένην ψῆφον, ἥτις ἔπρεπε μετὰ ταῦτα νὰ βλεπθῇ ὑπ' ὄψιν τοῦ δήμου διὰ νὰ ἐπικυρωθῇ. π. χ. »Προβουλεύειν τοῦ δήμου.« »Προεβούλευσεν ἡ βουλὴ ἐξιέναι, εὗρεν εὔλογον, ἀπεφάσισε· οὕτω καὶ παθ. »Τῇ Βουλῇ προβεβούλευνται ὑμετέραν εἶναι, Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 2. »Δωρεαὶ προβεβουλευμέναι, ἀποφασισμέναι, διὰ προβουλεύματος, βληθέντος ὑπ' ὄψιν τοῦ δήμου πρὸς ἐπικύρωσιν. 2) ἔχω τὴν πρώτην καὶ κρίσιμον ψῆφον ἐν τῇ Βουλῇ καὶ κατὰ τὰς ἀποφάσεις. 3) σκέπτομαι διά τινα, γεν. προπ., διὰ σκέψεως φροντίζω διά τὸ κελεύν τινος, Ξεν. Ἀνοβ. 3, 1, 57. »Στρατηγοὺς δὲ ἡμείους εἶναι καὶ προβουλεύειν τούτων καὶ προνοεῖν. — Μέσ. πρότερον, ἐμπροσθὰ συμβουλεύομαι, σκέπτομαι, συλλογίζομαί τε· ἤ, πρόνοιαν, ἐπιμέλειαν, φροντίδα ἔχειν, ὡς παρὰ Ξενοφ. Κυροπ. θ'. γ'. 4. »Προβουλεύεσθαι ἀνθρώπου φρονήσεων, ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ μικρὸν κατωτέρω »Προνοεῖν ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ· οὕτω καὶ τὸ ἐν Ἀτομ. β'. 1. 3. »Προνοεῖν καὶ προβουλεύεσθαι, ἀντὶ τοῦ, σκέπτεσθαι, βουλεύεσθαι, φροντίδα ποιεῖσθαι πρότερον.

Προβουλή, ἡ (βουλή). Ἡ πρότερον βουλή, σκέψις, στοχασμός· καὶ, σκοπός, προαίρεσις, ἀπόφασις προνοουμένη, Δίων Κασ. »Ἐκ προβουλῆς«, ἐπίτηδες, προμεμελετημένως.

Προβούλιον, τό, ταὐτὸν τῷ, Προβούλευμα, νεωτ. Λεξ.

*Προβούλομαι, ἄχρ. ὁρ. προβέβουλα.

Προβουλόπαις, δος, ἡ (παῖς). Θυγάτηρ τῆς προβούλης, ἤτοι προηγουμένης ἐξεπίτηδες, σκέψεως τέκνον· ἀπιστίας, ποινηρίας, θυγάτηρ ἄπιστος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 396. (ἀλόγως ὑπό τινων διστάζεται.)

Πρόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὁ πρότερον βουλευόμενος, ἤ προσκεπτόμενος· ὁ τὸ δίκαιον τοῦ πρῶτος δίδειν τὴν γνώμην ἔχων, ὁ τὰ πρωτεῖα ἔχων ἐν τῇ βουλῇ· ὁ πρότερον συμβουλὴν δίδων, ὁ συμβουλεύων δι' ἄλλους ἤ ἀντὶ ἄλλων, ὁ τοὺς ἄλλους συμβουλεύων ποῖα δεῖ πράττειν καὶ ποῖα μή, καὶ πῶς δεῖ. Εἰς τινας Δημοκρατίας ἐλέγοντο Πρόβουλοι, ἐπίτηδες διωρισμένοι σύμβουλοι, οἱ ὁποῖοι κατὰ πρῶτον ὡμίλουν καὶ ἐσυμβουλεύοντο μετὰ τοῦ δήμου περὶ τῶν ὑποθέσεων, ὅσαι ἔπρεπε νὰ βλεπθῶσι παρρησίᾳ ὑπ' ὄψιν τοῦ δήμου· ἔτι δὲ, ἀπεσταλμένοι, καὶ πρέσβεις μιᾶς πόλεως διὰ νὰ σκεφθῶσι περὶ τοῦ κοινῇ συμφέροντος τῆς Ἑλλάδος, ὅθεν, πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, Ἡροδ. 7, 172. 2) οἱ δώδεκα πρέσβεις, οἱ ὁποῖοι, κατὰ ἐπίτροπον τῶν πόλεών των, ἐστέλλοντο εἰς τὸ Πανιώνιον, τὴν γενικὴν συνέλευσιν τῶν Ἰώνων, Valck. Ἡροδ. 6, 7. Wesse. Διοδ. 15, 49. 3) εἶδος ἀρχοντείας, τάγμα διοικητῶν παρὰ Μεγαρεῦσι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 755. 4) οἱ δέκα ἄνδρες, εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον παραδεδομένη πρὶν τῶν 400 τυράννων ὅλη ἡ νομοθετικὴ ἰσχὺς ἐν Ἀθήναις, παρὰ Θουκυδ. 8, 67. ξυγγραφεῖς, καλούμενοι, ὁρ. Σιεῖδ. Ἀριστοτ. πολιτ. 6, 5, σ. 392.

Προβραχής, ὁ, ἡ, καὶ

*Προβραχύς, ὁ, ἡ (βραχύς). Πολλὰ ἐπίπεδος, πολλὰ βραχὺς, ὀλίγον βαθὺς, Στράβ. ἀντὶ τοῦ, προβαθὺς, Lob. Φρυν. σ. 540.

Προβρέχω, Μ. ξω (βρέχω). Προτήτερα βρέχω, ἤ ἀπαλύνω, μουσκεύω.

*Πρόβροτος, ὁ (βροτός). Εἷς τις, πρῶτος χρηματίσας ἄνθρωπος, Διογ. Λ. 8, 45.

*Προβρωθείς, παθ. μετοχ. ἀόρ. α'. τοῦ, προβιβρώσκω.

Προβύω, ύσω, (πρό, βύω) »Λύχνον προβύσω«, καθαίρω, καθαρεύω τὸν λύχνον καὶ ἐν ταὐτῷ σύρω, φέρω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἤ τραβῶ ἔξω τὸ φυτίλιον, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 249. Κάρφος χαμόθεν σύ τοῦ λαβὼν τὸν λύχνον πρόβυσον, εἰς τὸ ἔμπροσθεν βάλλε, φέρε τὸ ἐλλύχνιον· λέγεται ἔτι καὶ, προμύσσω, ὡς ὁ Πολυδ. ἀνέγνωσε.

*Προβωθέω, Ἰων. ἀντὶ, προβοηθέω, Ἡρόδ.

Προβώμιος, ὁ, ἡ (βωμός). Πρὸ τοῦ βωμοῦ εὑρισκόμενος ἤ γινόμενος, Εὐρ. ὅθεν, »τὰ προβώμια, τὸ ἔμπροσθεν τοῦ βωμοῦ, ὁ πρὸ τοῦ βωμοῦ τόπος· ἐν γένει, ὁ βωμὸς αὐτός. »Τὰ προβώμια Ζηνός«, Εὐριπ. Ἡρακλ. 79. Ἰων. 376. τὸ πρὸ τοῦ βωμοῦ διάστημα, ἤ οἱ πρὸ τοῦ κυρίως βωμοῦ μικρότεροι βωμοί.

Προγάμειος, ὁ, ἡ (γάμος) = προγάμιος. 2) »Τὰ προγάμεια, συνουσίαι, τοῦ, ἱερά, θυσίαι, τερεμόνιαι, γίνομεναι πρὶν τοῦ γάμου· λέγεται καὶ, πρόγαμοι, καὶ, προτέλεια, Πολυδ. 3, 38.

Προγαμέω, ῶ, ήσω (γαμέω). Πρότερον, πρὶν ἄλλου ὑπανδρεύομαι, ἤ πρὶν τοῦ γάμου συνουσιάζομαι, γαμῶ κατὰ νόμον ἤ παρανόμως, Στραβ. 6, 398.

Προγαμιαῖος, αία, αῖον (γάμος). Πρὸ τοῦ γάμου γινόμενος, ἤ γεγονὼς, ἐνεργῶν ἤ πράττων, Σχολ. Λυκόφρ. 546.

*Προγάμιος, ὁ, ἡ (γάμος). Προηγούμενος, ἤ πρὶν τοῦ γάμου.

Πρόγαμος, ὁ, ἡ (γάμος). Προϋπανδρεύων ἤ προϋπανδρευμένος. 2) προηγούμενος, γινόμενος πρὶν τοῦ γάμου. »Οἱ πρόγαμοι«, ἐπιγραφὴ κωμῳδίας Μενάνδρου, καὶ κατὰ Meineke, σελ. 149. = »προγάμεια.

Προγαστρίδιος, ία, ιον (γαστήρ). Κρατούμενος ἤ βαλλόμενος ἔμπροσθεν τῆς κοιλίας, ὅθεν, Προγαστρίδιον, τὸ, εἶδος θώρακος, ποδιᾶς, εἰς σκέπασιν τῆς κοιλίας.

Προγάστωρ, ορος, ὁ, ἡ (γαστήρ.) Κοιλίαν ἐκτεταμένην εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἔχων, χονδροκοίλης. Τὸν σχηματισμὸν Προγαστρότερα ἔλαβεν ὁ Κορῆς εἰς Ἱπποκρ. περὶ Ἀέρ. §. 121. ἐκ τοῦ Gale.

*Προγεγένημαι, παρακ. τοῦ, προγίνομαι.

Προγένεθλος, ὁ, ἡ. (γενέθλη). Προτήτερον γεγενημένος, Νόν. ποιητ.

Προγένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Ἐπὶ τὸ ἔμπροσθεν ἔχων ἐκτεταμένον τὸ γένειον, τὴν σιαγόνα, Θεόκριτ. γ'. 9. καὶ, ὁ μακρὰ γένεια ἔχων, μακρογένης.

Προγενεσία, ἡ. Ἡ προτητέρα γέννησις, ἤ ἡ ἀρχαιοτέρα, ἀμφ.

*Προγενέστατος, άτη, ατον, ὑπερθ. τοῦ προγενής (γένος), ποιητ. ὁ πρώτιστα πάντων γεννηθείς, οὗν κατὰ τὴν γέννησιν, ἐν γένει, παλαιότατος, πρεσβύτατος, Τμ. Ὁμ. Δημ. 110. καὶ

*Προγενέστερος, έρα, ερον (γένος), συγκρ. Πρότερος κατὰ τὴν γέννησιν, δηλ. πρεσβύτερος, πολλὰ παρ' Ὁμ. ἔτι δὲ, »Γενεὴ προγενέστερον«, Ἰλ. Ι, 161. — Τὸ θετικὸν, προγενής, δηλ. γεννημένος τοπέλαι, πελαιός, γέρων, ἔχει μόνον ἐν χειρόγραφον τοῦ Σοφ. Ἀντ. 938., ἐνθα ὅμως παρελήφθη παρὰ Ἑρμ. καὶ Δινδ. ἐν τῷ κειμένῳ, πρβ. μεταγενής.

Προγεννάω, ῶ. ήσω (γεννάω). Προτήτερον γεννῶ. ὅθεν

*Προγεννήτειρα, ἡ. Ἡ πρώτη μήτηρ, ἤ πρώτη μιᾶς γενεᾶς μήτηρ· ἐν γένει, μήτηρ, Σχολ. Λυκόφρ. 250. 283. θηλ. τοῦ

*Προγεννήτηρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Προγεννήτωρ, ορος, ὁ (προγεννάω), Εὐριπ. Ἱππόλ. 1380. Ὁ πρῶτος γεννήτωρ, προπάτωρ, πατριάρχης. Πληθυντικ. καθόλου, οἱ προπάτορες, οἱ προγενέστεροι, οἱ πρόγονοι.

Πρόγευμα, τό. (προγεύω). Τὸ ὁποῖον ἐγεύθη, ἔφαγέ τις πρότερον. 2) τὸ τράγημα ὀλίγον τι πρὸ τοῦ κυρίως γεύματος. (καφαλτί, Τουρκ.) 3) ἤ θεωρητικὴ προηγουμένη, προϋπάρχουσα γνῶσις ἑνὸς πράγματος, δοκίμιον, ὅθεν

Προγευμετίζω, Μ. ίσω. Πρότερον γεύεσθαι ποιῶ, ἤ, κάμνω πρόγευμα· ἤ δίδω νὰ γευθῇ τις πρότερον, Ἀριστοτέλ.

Προγεύομαι, Μ. εύσομαι. Προτήτερα, πρότερον γεύομαι, πείραν διὰ τῆς γεύσεως ποιοῦμαι· ταὐτὸν τῷ, Ἀπογεύομαι. Ἀναξίλας παρ' Ἀθην. δ'. σελ. 172. »Πογεύσεταί σοι πρῶτον ἤ γραῦς τοῦ ποτοῦ«. 2) πρόγευμα ποιοῦμαι (κάμνω καφαλτί.) Ἐνεργητ. δίδωμι πρότερον τινὶ γεύσασθαι, πρόγευμα δίδωμι, ἤ γεύσασθαι πρότερον ποιῶ.

Προγευστής, ου, ἡ, Προγευστὴς, οῦ, ὁ. Ὁ πρότερον γεύων, δοκιμάζων τὸ φαγητὸν καὶ ποτὸν πρὶν ἤ δώσῃ αὐτὸ ἄλλῳ νὰ γευθῇ, οἰνοχόος (κεραστής), ὅστις δοκιμάζει, γεύεται ἀπὸ τοῦ οἴνου πρότερον καὶ ἔπειτα δίδει ἐξ αὐτοῦ εἰς τοὺς ἄλλους, ὁ τοῦ ποτοῦ προγευόμενος. Πλούταρχ. ὁ Ἀθήν. ἐν δ'. σελ. 171. ἔχει. »Ἐκάλουν δέ φησιν (Ἀρτεμίδωρος) καὶ τοὺς προγεύστας ἐλεύθερους, ὅτι προηγοῦντο τῶν βασιλέων πρὸς ἀσφάλειαν· οὗν δὲ ὁ ἐλεύθερος ἐπιστάτης γέγονε τῆς ὅλης διακονίας· ἡν δὲ ἐπιφανὴς καὶ ἔντιμος ἡ χρεία. — μήποτε δὲ καὶ ὃν νῦν καλοῦσιν οἱ Ῥωμαῖοι προγεύστην, τότε οἱ Ἕλληνες, προτένθην, οἰνόμαζον, κ. τ. λ. ἐν γένει, ὁ κάμνων πρότερον δοκιμὴν τινὸς πράγματος, ἐκ τοῦ

Προγεύω, σω (γεύω). Προγεύσεσθαι ποιῶ τινά. δίδω τινὶ δοκίμιον καὶ πεῖραν τινὸς πράγματος· (ἴτως οὐχ εὑρηταί που βίβλιον παράδειγμα τοῦ ἐνεργ., τοῦ δὲ μέσ. πολλαχοῦ.)

Προγηράσκω, καὶ, προγηράω, Μ. άσομαι (γηράω). Προτήτερον, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ (παράκαιρα) γηράζω, ἤτοι γρένοιμι, Ἱππ. περὶ ἀέρ. 3, 33.

Πρόγηρος, ὁ, ἡ. (γῆρας). Πρότερον, ἤ πρὸ τοῦ καιροῦ (παράκαιρα) γέρων, γηράζων.

Προγίγνομαι, καὶ παρὰ νεωτ. προγίνομαι. Μ. -γενήσομαι. Ἀόρ. προύγενόμην, μέσ. Ἀποθ. (γίγνομαι ἀνομ.). Ἐπὶ χρόνου, γεννῶμαι πρότερον· ὑπάρχω ἤ γίνομαι πρότερον, ὅθεν »Οἱ προγεγενημένοι«, οἱ πρόγονοι, οἱ πρωτόπατορες, οἱ προγενέστεροι, οἱ πρὸ ἡμῶν ζήσαντες, Ξενοφ. Κυροπ. ἡ. ζ'. 8. Ἀπομν. γ'. 11. καὶ δ'. ἡ. 10. ἐπίσης, »Οἱ προγεγονότες«, Ἡρόδ. 7, 3. »Τὰ προγεγενημένα«, ἅπερ ἠκολούθησαν, συνέβησαν, ἔγιναν προτήτερα, Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ζ'. 9. 2) προτήτερα, ἔμπροσθεν εἰμί, ὑπάγω, ἔρχομαι προπορεύομαι, προηγοῦμαι· καὶ ἐνίοτε, ὑπάγω εἰς ὑπάντησιν· καὶ, προχωρῶ. »Οἱ δ' ἄμυδις προγένοντ' ἐκέλοις πυρίω, ἐβάδ'ν ὅλοι ὁμοῦ εἰς τὰ ἔμπροσθεν, Ἡσίοδ. Ἀσπ. 345. καὶ παρ' Ὁμήρ. Ἰλιάδ. Σ, 525. »Οἱ δὲ τάχα προγένοντο, προυφάνησαν, δηλ. ἐκβῆκαν εἰς τὸ φανερόν. καὶ Τμν. Ὁμ. 6, 7.

Προγιγνώσκω, καὶ νεωτ. τύπ. προγινώσκω. Μ. -γνώσομαι (γιγνώσκω, ἀνομ.) Προτήτερα γινώσκω, ἐξεύρω, γνωρίζω, καταλαμβάνω· προτήτερον μανθάνω, εἰδοποιοῦμαι· »Προγνώσεται, Ἐπ. ἀπαρμ. ἀόρ. ἀντὶ, προγνῶναι, Τμν. Ὁμ. Δήμ. 258. 2) προτήτερον ἀποφασίζω ἤ προπεσιορίζω· καὶ ἐνίοτε, προκρίνω, προτιμῶ, Ξενοφ. Κυροπ. β'. δ'. 11.

Προγλωσσεύω, (πρόγλωσσος), ταὐτὸν τῷ, λαβρεύω, φλυαρῶ, παρὰ ὀγλίγωρος εἰς τὴν γλῶσσαν εἶμαι, Εὐστάθ.

Προγλωσσίς, ίδος, ἡ (γλῶσσα). Ἡ κορυφὴ, τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης, Πολυδ.

Πρόγλωσσος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Οὗ τινος ἡ γλῶσσα προτρέχει, ψλύαρος.

Πρόγνωσις, ἡ (προγιγνώσκω) Τὸ προειδέναι, γνωρίζειν τι πρότερον· τὸ γινώσκειν τι ἐμπροσθᾶ, ἡ γνῶσις τῶν μελλόντων, τὸ προγινώσκειν, γνωρίζειν τὰ μέλλοντα καὶ προλέγειν αὐτά. 2) πρόκρισις· ἀπόφασις, τὴν ὁποίαν ἔκαμέ τις ἐμπροσθᾶ, σκοπός. ὅθεν

Προγνώστης, ου, ὁ. Ὅστις προγινώσκει, ἡ προβλέπει, προγνωρίζει τὰ μέλλοντα. ὅθεν

Π'ρογνωστικός, ἡ, όν. καὶ ἐπίρ. — κῶς. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προγινώσκειν τί, ἢ προλέγειν, προγνωρίζειν τὰ μέλλοντα. »Τὸ προγνωστικόν», σημεῖον προλέγον, προδεικνύον, ἢ δι' οὗ προγνωρίζουσι τὸ μέλλον.

Προγόνη, ἡ, θηλ. τοῦ, ονος. πρόγονος. Ἡ ἐξ ἄλλου ἀνδρὸς ἢ ἐξ ἄλλης γυναικὸς θυγάτηρ, ἡ προγονή, Πινδάρ.

Προγονικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τοὺς προγόνους, ὃν ἔχω ἀπὸ τῶν προγόνων, ἢ προερχόμενος ἐξ αὐτῶν, ἢ ἄξιος αὐτῶν.

Πρόγονος, ὁ, ἡ (γίγνομαι, γένεια). Πρότερον γενόμενος, Προτήτερον γεγενημένος, ἔθεν, πρεσβύτερος, μεγαλήτερος κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἢ πρωτόγονος, π. χ. ἐπὶ προβάτων καὶ αἰγῶν, ἐν Ὀδ. 1, 221. ἡ, προπάτωρ, πατὴρ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός μου καὶ οἱ ἀνωτέρω, πάππος, ἢ προπάππος, Ἰλ. 1, 221. Πατρὸς ἢ μητρὸς ἢ τούτων ἔτι προγόνων, Πλάτ. Νομ. 3'. Πατριάρχαι, πρῶτοι γενεάρχαι, Wess. Ἡροδ. 7, 150. καὶ οἱ προγεγενημένοι, οἱ πρὸ ἡμῶν ζήσαντες, προγενήτορες, Ξενοφ. εἰς Ἀγησ. ά. Οἱ Πρόγονοι ὀνομαζόμενοι· ἔτι δὲ θεοί, πρόγονοι οἱ θεοὶ ἐκ τῶν ὁποίων κατάγει τις τὴν γενεάν του, Πλάτ. Εὐθυδ. σελ. 69. ἴσως καθόλου λέγεται ἡ βασιλικὴ φαμιλία, ἡ πατριά· οἱ ἐκ βασιλικοῦ γένους κατάγόμενοι, εὐπατρίδαι 2) παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. ἀρχ. ζ'. 50. οἱ μεταγενέστεροι.

Πρόγονος, ου, ὁ (γονή). Ὁ ἐξ ἄλλου πατρὸς ἢ ἐξ ἄλλης γυναικὸς γεγενημένος, ὁ, ἤτοι ἀπὸ προτέρου γάμου, οὗ ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ εἰς δεύτερον ἦλθε γάμον· λέγεται δὲ ἀπὸ μέρους τοῦ πατρικοῦ ἢ τῆς μητρικῆς, προγονός, Πλούτ. εἰς Μάρ. 35. Πομπ. 9 »Εἰώθασι δέπνοι διαφέρεσθαι ἀλλήλαις αἱ τε μητρυιαὶ καὶ οἱ πρόγονοι· Ἰσαῖος. »Ἡ Φαίδρα κατεῖχε τὰ τοῦ προγόνου», Λουκιαν· περὶ Διαβολ. 35. καθόλου δὲ, ἀεὶ τόπον υἱοῦ ἢ θυγατρὸς ὤν. (οὐ γραπτέον, προγενές, ὀξυτόνως.)

Πρόγραμμα, τό. (προγράφω). Δημοτὶκ καὶ ἔγγραφος εἴδησις, ἢ δημόσιόν τι γράμμα ἐκ μέρους τῆς διοικήσεως ἐκδιδόμενον, περιέχον προστάγὴν ἢ διαταγὴν ἢ ὄνλωσίν τινα· ὑπῆρχε δὲ τοῦτο πινάκιον, ὅπερ ἐκρέμᾶτο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, (ἢ ἐνολλὰ ὁ εἰς τοὺς τοίχους τῆς πόλεως) μεγάλοις γράμμασι λέγον, τό, καὶ τό, Δημοσθ. Lob. Φρυν. σελ. 246.

* Προγραμματεύς, έως, ὁ. Ὁ τοποτηρητὴς, ἐπίτροπος τοῦ γραμματέως, Ἐπιγρ.

Προγραφή, ἡ (προγράφω). Δημόσιον γράμμα, πρόγραμμα, Ξενοφ. Ἱππαρχ. ά. 9. ἡ δημοτὶκὴ ἔγγραφος εἴδησις, προειδοποίησις, κήρυξις, Διόδωρ. Σικ. ἐξαιρ. δημοτὶκὴ πώλησις, δήμευσις τῶν ὑπαρχόντων, καὶ ἐξορία τοῦ ἔχοντος αὐτὰ, τὸ ὁποῖον τοῦτο ἐγίνετο διὰ πίνακος κρεμαμένου δημοσίως, Στράβ. »Προγραφὰς δὲ ποιούμενος οὐκ ἐπαύετο πρινὴ πάντας τοὺς ἐν ὀνόματι Σανιτῶν διέφθειρεν».

Προγράφω, Μ. ψω (γράφω). Προτήτερον ἢ ἐμπροσθᾶ, γράφω, Ἀριστοτ. 2) διὰ προγράμματος δηλόω, φανερὸν ποιῶ, προστάζω, ὁρίζω, Ἀρτεμ. Ὀνειρ. 4δ3. »Προγρ. δίκην ἢ κρίσιν τινὶ», ἐπιστέλλω τινὶ διὰ κρατῆρ'ου ἔγγραφον διὰ νὰ παρρησιασθῇ ἐξαιρ. α) πωλῶ δημοσίᾳ τὴν περιουσίαν τινὸς ἐξορίστου, καταδικάζων ἢ ἐξορίζων τινὰ δημεύω τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, ὡς τὸ Λατιν. proscribere, ἀφ' οὗ τὸ Γαλλικ. proscrire. β) »Προγράφειν τινὰ τῆς ἐπὶ τιμητοῦ (censor), βάλλω τινὰ ὡς κεφαλὴν τῆς Βουλῆς, ἐγγράφω εἰς τὸν κατάλογον τῶν τιμητῶν, Πλούτ. Φλαμ. 18.

Προγρηγορέω, ῶ. Μ. ήσω. (γρηγορέω). προτήτερον ἢ πρὸ τοῦ καιροῦ γρηγορῶ. ἀγρυπνῶ ἢ ἐξυπνῶ.

Προγυμνάζω, Μ. άσω (γυμνάζω). Προτήτερον γυμνάζω· ἢ προγυμνασίαν ποιῶ, προετοιμάζω. -Μέσ. προγυμνάζομαι εἴς τι διὰ μελέτης, σπουδῆς, ἐξαιρ. εἰς τὴν ῥητορικὴν διὰ τῆς φωνασκίας. ὅθεν

Προγυμνασία, ἡ. Ἡ πρότερον γυμνασία, ἢ ἡ προπεπαρασμένη, προγεγυμνωμένη γύμνασις, προετοιμασία. καὶ

Προγύμνασμα, ατος, τό. Προάσκησις, προετοιμασία· τὸ εἰς γύμνασιν καὶ ἕξιν προγεγυμνωμένον· ἰδιαιτέρως δὲ λέγεται ἐπὶ ῥητορικῶν λόγων· ἢ μετρίων πρὸς μεγάλων ἐπιῤῥώσιν πραγμάτων ἄσκησις, ἢ εἰσαγωγικὴ τριβὴ διὰ λόγων τῶν κατὰ τὴν ῥητορικὴν μερῶν καὶ εἰδῶν χρησιμοποιουμένων.

Προγυμναστής, οῦ, ὁ (γυμναστής). Ὅστις προγυμνάζει, προετοιμάζει τινὰ ἀγῶνα, Ξενοφ. ἐξαιρ. δοῦλός τις τοῦ γυμναστοῦ, ὅστις τρίβει, ἀλείφει, ἐν γένει, βοηθεῖ τὸν αὐθέντην τοῦ εἰς διαφόρους προετοιμασίας τοῦ ἀγῶνος· ἔτι δὲ καὶ, σκλάβος, ὅς τις συγγυμνάζεται μετὰ τοῦ αὐθέντου τούτου, Σεν. ἐπιστ. 83.

* Προδεῖναι, ἀπαρμφτ. παθ. ἀόρ. τοῦ προϋδάην μετὰ σημ. ἐνεργ. ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ΔΑΩ, ἀντὶ τοῦ, προειδέναι, προγινώσκειν, προγνωρίζειν, εἶναι προειδαγμένον· ἢ μετοχ. προδείς, εἶσα, ἐν, ἀντὶ τοῦ, προδιδαγμένος, Ὀδ. Δ, 306.

Προδαπανίζω, ίσω (δαπανίζω). Ἐμπροσθᾶ ἢ Προτήτερον δαπανῶ, ἐξοδεύω, ἀναλίσκω.

* Προδέδια, ποιητ. παρακ. ἐπὶ παθ. σημ. τοῦ προδιδάσκω.

* Προδέδοικα, παρακ. τοῦ προδείδω, μετὰ σημ. ἐνεστ.

* Προδέδοκτο, ποιητ. ἀντὶ προεδέδοκτο, γ'. ἑνικ. πρόσπ. τοῦ προδοκάω.

Προδείλος, ὁ, ἡ (δείδω, ἀνμλ.), = προδειμαίνω, (ὁ παρακ. προδέδοικα ἔχει σημ. ἐνεστ.)

Προδείλος, ὁ, ἡ (δείλος). Πρὶν τῆς ἑσπέρας ἢ πρὶν τοῦ δειλινοῦ ποιόν τι, ἢ γινόμενος, ποιητ. Ζήτ. Δείλος, Θεόκριτ.

Προδεικνύω, καὶ, Προδείκνυμι, Μ. ῦω. (δεικνύω) Ἐπὶ καιροῦ, δείχνω τι προτήτερα, προσημαίνω τὸ μέλλον, φανερὸν ποιῶ τὸ μέλλον πρότερον, Ἡρόδ. ζ'. 37. 2) προκατοδεικνύω, εἰς ἀπόδειξιν πρὸ ὀφθαλμῶν βάλλω, προπαραστήνω, Ἡροδ. 4, 10. ἐξαιρ. ὡς παράδειγμα, Ἡροδ. 1, 60. »Προδείκνυντες σχῆμα, οἷόν τι ἐμέλλε εὐπρεπέστατον φανεῖσθαι ἔχουσαν. 3) ἐν τῇ πολεμικῇ, κάμνω πλαστὴν προτβολὴν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, φαίνεται ὅτι θέλω νὰ τὸν κτυπήσω ἀπὸ τι μέρος χωρὶς ὅμως νὰ ἦναι ἔτζι, faire une demonstration. π. χ. α »Χερσὶ προδεικνύειν, κτυπῶ τὸν ἐχθρὸν, ἀρχινῶ τὸν ἀγῶνα πρότερον μὲ τὰς χεῖρας, Λατ. praeludere, Θεόκρ. 22, 102. »Σκαίπτρῳ προδεικνύειν, ἐπὶ τυμβοῦ, κάμνω τὸν δρόμον πρότερον μὲ τὴν ῥάβδον, ἐν ᾧ προαιτᾶνται καὶ προφηλαφεῖ, μετ' αὐτῆς, Σοφ. Ἀντ. 456. baculo senili iterpraetentare Sen. Oed. 656. μετὰ αἰτ. πράγμ., τὸ τόξον, Λουκ. Ἡρακλ. 1. »Προδεικνύναι κατὰ τόπον τινὰ, καμνόμαι, ὅτι θέλω νὰ κτυπήσω εἴ. τι μέρος, διὰ νὰ κινήσω ὅλην τὴν προσοχὴν τοῦ ἐχθροῦ εἰς τοῦτο τὸ μέρος, ἐνῷ τωόντι ἐγὼ μελετῶ ἄλλου. »Κατ' ἄλλους μὲν προδεικνὺς τόπους, κατ' ἄλλους δὲ πρόσαγε τὰ μηχανήματα (Μαθηματ. Παλ. σελ. 98.), προσποιήθητι, καμώτου προτήτερα ἢ δεῖξον, ὥστε νὰ πιστεύσωσιν οἱ ἐχθροί σου, ὅτι θέλεις βάλλει τὰς μηχανὰς εἰς ἄλλους τόπους, παρὰ ἐκεῖ ὅπου ἔχεις σκοπόν· ἄλλοῦ πρότερον δεῖξαι, καὶ ἄλλοῦ βάλλε τὰς μηχανὰς ὕστερον· ὅθεν ἐν γένει, προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, καμόνομαι. ὅθεν

Προδείκτης, ου, ὁ. εἶδος ὑποκριτοῦ ἢ κομψολόγου, ἀγύρτου, charlatan. Παρὰ Διοδ. Σικ. β'. συνεχφέρεται μετὰ τοῦ, μίμοις. »Μίμοις καὶ προδείκταις». ταύτὸν τῷ, δεικελιστής. Ζήτ. ἐν τῷ, Δεικελίζω.

* Προδειμαίνω, ανῶ (δειμαίνω). Προφοβοῦμαί τι, Ἡρόδ. 7, 50, 1. μάλιστα διά τι μέλλον.

* Προδειπνέω, ήσω (δειπνέω). Πρότερον δειπνῶ.

* Πρόδειπνος, ὁ, ἡ (δεῖπνον). Πρὸ τοῦ δείπνου ὤν, προηγούμενος τοῦ δείπνου. 2) δειπνῶν ἢ δειπνήσας πρότερον.

Προδίκτωρ, ορος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, προδεικτωρ, (προδείκνυμι) Ὁ προδεικνύων, προδηλῶν, ὁ σημεῖόν τι δεικνύων πρότερον, προσημαντικός, Ἡρόδοτ. 7. 37. »Οἱ δὲ (μάγοι) ἐφρίζον ὡς Ἕλλησι προδεικνύει ὁ ἥλιος ἐκλείψιν τῶν πολίων, λέγοντες, ἥλιον εἶναι Ἑλλήνων προδέκτορα, περὶ τῆς γενομένης ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου, ὅτε ὁ Ξέρξης κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐξεστράτευε.

* Προδέξας, ασα, αν, Ἰων. ἀντὶ, προδείξας, ἀόρ. τῆς μετοχ. τοῦ προδείκνυμι.

* Προδέομαι, Μ. δεήσομαι, ἀόρ. ἠ προύδεήθην (δέομαι). ἔχω πρότερον χρείαν.

Προδέρκομαι, ῆομαι, μέσ. Ἀποθ. (δέρκομαι). Βλέπω ὁ πρῶτος, βλέπω πρότερον ἢ προτήτερα προβλέπω, προοράω, Αἰσχύλ. Προμ. 248.

Προδεσμέω, ῶ. Μ. ήσω (δεσμός). Προτήτερον δεσμεύω, δένω.

Προδεύω. Μ. εύσω (δεύω). Προτήτερον ὑγραίνω, μαλακὸν ποιῶ, μουσκεύω.

* Προδέχομαι, Μ. δέξομαι (δέχομαι). Δέχομαι πρότερος, ἢ πρότερον ἢ ἐμπροσθᾶ· εἰμὶ ὁ προστάτης τινός.

Προδηλέομαι, Μ. ήσομαι. μετ. Ἀποθ. (δηλέομαι). Πρότερος ἢ προτήτερον φθείρω, βλάπτω, χαλνῶ, κολοβόω, Ἡροδ. 8, 68, 3, ἔνθα ὅμως ἤδη διωρθώθη ἐκ τῶν ἀρίστων χειρογράφων, προτδηλήσηται ἀντὶ προδηλήσηται.

Προδηλοποιέω, ῶ. ήσω (δηλοποιέω). Πρόδηλον ποιῶ.

Πρόδηλος, ὁ, ἡ. καὶ ἐπίρ. — ήλως (δῆλος). Καταφανὴς, προφανὴς, φανερὸς, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν κείμενος, λίαν σαφὴς, τοῖς πᾶσι γνωστός, Ἡροδ. 9, 17. Ξενοφ. ὅθεν

Προδηλόω, ῶ. Προτήτερον δῆλον, φανερὸν, γνωστὸν ποιῶ, προειδοποιῶ, προμηνύω, προλέγω, Λουκιαν. ὅθεν

Προδήλωσις, ἡ. Δήλωσις, φανέρωσις πρότερον, προμήνυσις, Πλούταρχ.

* Προδημαγωγέω, ήσω (δημαγωγέω). Τὸν δῆμον κατ' ἐξοχὴν ὁδηγῶ, διοικῶ, δελεάζω, πλανῶ.

Προδήμιος, ὁ, ἡ. Ὁ πρότερον δήμιος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1127.

Προδιαβαίνω, Μ. ήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.) ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων διαβαίνω, περιῶ, Ξενοφ.

Προδιαβάλλω, Μ.-βαλῶ (βάλλω, ἀνμλ.). προτήτερον διαβάλλω συκοφαντῶ, ἢ ὑπὸ αἰτίαν, ὑποψίαν, ὑποφίαν ἢ ἐχθραν μετ' ἄλλου βάλλω τινά.

* Προδιαβεβαιόω, ώσω (βεβαιόω.) Διόλου βεβαιῶ πρότερον.

Προδιαγιγνώσκω, Μ -γνώσομαι (γιγνώσκω, ἀνμλ.) Προδιακρίνω τί, ἢ ἐμπροσθᾶ, προτήτερον ἰσκέπτομαι, στοχάζομαι, προσυλλογίζομαί τι, Θουκυδ. ὅθεν

Προδιάγνωσις, ἡ. Προηγουμένη ἐξέτασις, ἡ τὸ γινώσκειν ἢ γνωρίζειν τι ἀκριβῶς πρότερον, ταὐτὸν τῷ, Πρόγνωσις, Ἱππουρ.

Προδιαγόρευσις, ἡ (διαγορεύω). Περιστατικὴ προφητεία, τὸ προλέγειν ἀκριβῶς καὶ περιστατικῶς, Ἱππουρ.

Προδιαγράφω, ψω (γράφω). Προτήτερον διαγράφω, σχεδιάζω. Χρυσόστ.

Προδιαγωγή, ἡ (ἀγωγή). Ἡ προτητερινὴ διαγωγή, τὸ προδιάγειν, προπερνᾶν διά τινος, ὅθεν, ὑδραγωγεῖον μακρύ. Πλούταρχ.

Προδιαγωνίζομαι, ίσομαι, μέσ. Ἀποθ. (ἀγωνίζομαι). Πρότερον μαχοῦμαι, ἀποτελειώνω ἓν ἀγώνα, μίαν ἔριδα διὰ τῶν ὅπλων, Διόδ.

Προδιαδίδωμι, Μ.-δώσω (διδώμι). Προτήτερον διαδίδωμι, ἐξαπλώνω, διασπείρω, διαιέμω.

Προδιαζεύγνυμι, (ζεύγνυμι, ἀνμλ.). Προτήτερον διαχωρίζω, ξεχωρίζω· διά τινος προτεθεμένης λέξεως χωρίζω. ὅθεν »Προδιεζευγμένον σχῆμα, ἄλλως, Ἀλεξανδρινὸν σχῆμα, ῥητορικόν τι σχῆμα, ἐν χρήσει μάλιστα παρ' Ἀλεξανδρεῦσι, συνάμει τοῦ ὁποίου λέξις τις, διωρισμένη ὡς ἐπίθ. καὶ κατηγόρημα διὰ δύο λέξεις, προτάσσεται μιᾶς αὐτῶν, π. χ. »Ἐγὼ ἦλθομεν καὶ τύνω, πρβ. Ὀδ. Η, 314. καὶ αὐτόθ. Κωστάθ.

Προδιάθεσις, εως, ἡ, (προδιατίθημι). Ἡ πρότερον γινομένη διάθεσις, διάταξις.

Προδιαιρέομαι, ήσομαι, μέσ. (αἱρέω, ἀνμλ.) Ἐν τοσούτῳ, ἐν παρόδῳ, προτήτερα διαιρῶ, ἢ διακρίνω, διαιρῶ τι κατὰ γένη καὶ εἴδη, εἰς κλάσεις, classifier, Ἱσοκρ. ὅθεν

Προδιαίρεσις, ἡ. Ἡ πρότερον γενομένη διαίρεσις μετὰ διακρίσεως, classification. συγχέεται μετὰ τοῦ, προαίρεσις.

*Προδιαιρετέον, θετ. ἐπιῤῥ. τοῦ προδιαιρέομαι. Πρέπει νὰ προδιαιρέσῃ τις καὶ διακρίνῃ εἰς γένη καὶ εἴδη. Ὀλυμπιοδ. Σχολ. Πλάτ. Φιλήβ. σλ.. 268. Stallb.

Προδιαίτησις, ἡ. (προδιαιτάω). Ἡ διὰ διαίτης προετοιμασία· ἐν γένει, προετοιμασία, Λουκιαν.

Προδιακινέω, ῶ. (κινέω). προτήτερον διέλου κινῶ, εἰς κίνησιν βάλλω, διεγείρω, ἐρεθίζω, Ἰωσηπ.

Προδιακονέω, ήσω, καὶ μέσ. Ἀποθ. προδιακονέομαι (διακονέω). Προτήτερον διακονῶ, ὑπηρετῶ, ἢ βοηθῶ, συντείνω. Ἰωσηπ.

Προδιαλαμβάνω, (λαμβάνω, ἀνμλ.) Πρότερον, προτήτερα κρίνω καὶ ἀποφασίζω, Πολύβ.

Προδιαλέγομαι, Μ. ξομαι, μέσ. Ἀποθ. μετὰ παθ. αόρ. (λέγω, ἀνμλ.) Ἐν τοσούτῳ, ἐν παρόδῳ, προτήτερον διαλέγομαι, ὁμιλῶ μετά τινος. ὅθεν

Προδιάλεξις, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη διάλεξις καὶ συνομιλία μετά τινος, Γλωσσάρ.

Προδιαλύω, (λύω). Προτήτερον διαλύω, χωρίζω ἢ ἀφανίζω.

Προδιαμαρτύρομαι, Μ.-οῦμαι, μέσ. Ἀποθ. (μαρτύρομαι.) Προτήτερον προκαλῶ ὡς μάρτυρας, ἢ ἐξορκίζω, ἱκετεύω, Πολύβ. κ ς'. 3. ὅπου πιθανῶς, προδιαμαρτύρομαι, πρέπει νὰ γραφῇ. (ῡ)

Προδιανοέομαι, οῦμαι. Μ.-ήσομαι, μέσ. Ἀποθ. μετὰ παθ. αόρ (νοέω). Πρότερον διανοοῦμαι, στοχάζομαί τι, συλλογίζομαι. ἀναλογίζομαι (τὸ ἐνεργ. προδιανοέω, ἔστι σπάνιον.)

Προδιανυκτερεύω, (νυκτερεύω). Προτήτερον διανυκτερεύω, ὅ ἐστι τὴν προτέραν νύκτα διαπερῶ ἀγρυπνος, Ἡλιόδ. Ἀλεξ.

Προδιανύω, Μ. ύσω (ἀνύω). Προτήτερον διανύτω, ἀποτελῶ, τελειόω. 2) προτήτερον ἀποδεικνύω.

Προδιαπέμπω, ψω (πέμπω). Στέλλω πρότερον πλοῖοῦ, τριήρω· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. παρὰ Πολυβ. 8, 20, 3.

Προδιαπλέω, Μ.-πλεύσομαι (πλέω). Προτήτερον διαπερῶ διὰ πλοίου ἢ κολυμβῶν πέραν.

Προδιαρθρόω, ῶ (ἀρθρόω). Πρότερον παρῶς καὶ καθαρῶς ἑρμηνεύω ἢ προσδιορίζω, δίδω τὸν ὁρισμόν, Σέξτ. Ἐμπ. σελ. 69 μ. »Εἰκὸς δὲ ἴσως ἁρμόσει προδιαρθρῶσαι, ὅτι τό, ἘΣΤΙ, δύο σημαίνει, τό, Ὑπάρχει, καὶ τό, Φαίνεται.

Προδιαρπάζω, άσω, καὶ, ξω (ἁρπάζω). Προτήτερον διαρπάζω, λεηλατῶ, ἢ ξισχίζω, Δίων Κάσ.

Προδιασαλεύω, εύσω (σαλεύω). Προτήτερον διασαλεύω, κατασείω.

Προδιασαφέω, ῶ. ήσω (σαφής). Προτήτερον γνωστὸν ποιῶ, φανερόνω, ἢ ἐξηγῶ. ὅθεν

Προδιασάφησις, ἡ. Προδήλωσις, ἢ πρότερον γινομένη διασάφησις, φανέρωσις, γνωστοποίησις, ἢ ἐξήγησις.

Προδιασκεδάζω, άσω (σκεδάζω). Προτήτερον διασκεδάζω.

*Προδιασκέπτομαι, Μ. ψομαι, μέσ. Ἀποθ. (σκέπτομαι). Πρότερον ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἢ σκέπτομαι, στοχάζομαί τι κατ' ἀκρίβειαν.

Προδιασκοπέω, ῶ. (σκοπέω). Προτήτερον διασκοπῶ, θεωρῶ, ἢ περιεργάζομαι, κυττάζω τί κατ' ἀκρίβειαν, Δίων Κάσ.

Προδιαστέλλομαι, Μ.-ελοῦμαι, μέσ. Ἀποθ. (στέλλω). Ἰώσηπ. Ἀρχ. δ'. ἡ. 4. Προτήτερον ὡρισμένως ἐπίτι ἀποδεικνύω, φανερόνω ἐμαυτόν, ἐξηγοῦμαι, λέγω παστρικά τί, ἐνοῶ μέ τί· καὶ, συμφωνῶ προτήτερον μετά τινος, σοτ. προστπ., ἀντὶ τοῦ, προτυντίθεμαι, »Προδιεστειλάμην τῷ πορθμεῖ ('Αθήν. σελ. 521.) συνεφώνησα πρότερον μετὰ τοῦ πορθμέως.

Προδιαστροφή, ἡ (διαστρέφω). Ἡ πρότερον, ἤτοι παπερασμένη διαστροφή, διαφθορά, φθάρσιμον, Ἡλιόδ. Ἀλ.

Προδιασύρω, Μ.-υρῶ (σύρω). Πρότερον ξεσχίζω, ἢ πρότερον χλευάζω, περικαίζω, Ἀριστοτ. Ῥητ. γ'. ἡ παραβαίνω, ὡς ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, προδιαστύρας, διὰ τοῦ, παραβὰς τὰς συνθήκας.

Προδιατάσσω, καὶ Ἀττ. άττω. Μ. ξω (τάσσω). Προτήτερον διατάττω, δηλ. κρατιάζω, βάλλων κατὰ τινα διαστήματα τό ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου μακράν, Αἰν. Τακτ.

*Προδιατέμνω, Μ. -εμῶ (τέμνω, ἀνμλ.). Πρότερον κόπτω εἰς τὸ μέσον, διαχωρίζω.

Προδιατίθημι, Μ. προδιαθήσω (τίθημι). Πρότερον βάλλω εἰς θέσιν καὶ τάξιν ἀπ' ἀλλήλων, ἢ εἰς ταὐτὴν ἢ ταὐτὴν τὴν θέσιν.

Προδιαττάω, ῶ. ήσω (διαττάω). Κάμνω νὰ περάσῃ τι πρότερον διὰ τοῦ κοσκινοῦ, πρότερον κοσκινίζω τί.

Προδιατυπόω, ῶ. (τυπόω). Προτήτερον διατυπόω, σχηματίζω, προσχεδιάζω, προμορφόω. ὅθεν

Προδιατύπωσις, ἡ. Ἡ πρότερον, ἐν τοσούτῳ γενομένη διατύπωσις, μόρφωσις, ἢ διάταξις, ἀρραδίασμα.

Προδιαφθείρω, (φθείρω). Πρότερον καταφαγίζω, ἐξολοθρεύω, ἢ πλανῶ, ἀπατῶ, ἢ νικῶ. Ἰσοκρατ Πανηγ. 27.

Προδιαχρίω, ίσω (χρίω). Προτήτερον ἢ, πρῶτος ἀπὸ τῶν ἄλλων διαχωρίζομαι, σκορπίζομαι· τὰ χαλκῶ μέ τινα πρῶτος, Ἀριστοτέλ. Ῥητ γ'.

Προδιδάσκω, ἄξω (διδάσκω). Προτήτερον διδάσκω. ἐν γένει, διδάσκω, συμβουλεύω τί νὰ κάμῃ.

Προδίδωμι, Μ. -δώσω (δίδωμι). Προτήτερον δίδωμι (δίδω ἐμπροσθά), προπληρόνω, Ξενοφ. Ἑλλην. α. ἐ. 4. »Τούτε προσοφειλόμενον (μισθὸν) ἀπέδωκε, καὶ ἔτι μηνὸς προέδωκεν· οὕτω καὶ ἐν ἑ. α. 24. »Μισθὸν μηνὸς προέδωκε τοῖς στρατιώταις· οὕτω καὶ παρ' Ἀριστοτέλ. Οἰκ. καὶ Δημοσθ. 2) παραδίδω τί εἰς τὸν ἐχθρόν, τινί τι, Ἡρόδ. 6, 23· 8, 128. Θαμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει. »Προέδωκεν ὁ θεὸς τοῖς πολεμίοις τὴν πόλιν, ἀντὶ τοῦ, λάθρα καὶ ἐπιβούλως παρέδωκεν· ὅθεν καὶ, προδοσία, καὶ προδότης· ἆρα ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθ. προδίδω· παρὰ Ξενοφ. πολλαχοῦ. παθ., ὑπό τινος, Ἡρόδ. 7, 137. 3) καταλείπω, ἀπολείπω, φεύγων ἀφήνω τινὰ εἰς ἀνάγκην καὶ στενοχωρίαν, κοινῶς εἰς τὴν λάσπην, ἀβοήθητον, μοναχόν. ἐξαιρ. ἐν τῇ μάχῃ προδίδοναι λέγονται ἐκεῖνοι, ὅσοι ἀφίνουσι τοὺς συντρόφους των καὶ μεταβαίνουσι πρὸς τοὺς ἐχθρούς, ἁπλῶς, ἢ πρός τινα, Ἡροδ. 5, 1· 3. 6, 15. 3, 45. οὕτω καὶ Ξενοφ. Κυροπ. β'. δ'. 10. »Μήτε ἐν τοῖς κακοῖς (τοὺς φίλους) προδώσονταιμ· οὕτω καὶ ἐν ς'. γ'. 27. »Ἢν δέ τις στρέφηται, προδίδοται θέλων, θανάτῳ ζημιοῦται· οὕτω καὶ τό ἐν Ἀναβ. ς'. ς'. 10. καὶ 13. »Ἀποδράντα καὶ προδόντα τοὺς στρατιώτας. Παρ' Ἀθην. ιε'. σελ. 605 κεῖται καὶ ἐν σκολιῷ. »Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλην ἔχει Τιμὴν ἐν τε βροτοῖς ἔν τε θεοῖσιν κατ' ἐμὸν νόον. Παθ. ὑπό τινος, Ἡροδ. 9, 60 4) ἀπολύω, ἀχαμοῦμαι, παραιτοῦμαι, ὅθεν ἀπεβάλλω, χύνω, π. χ. ὑδρίας, ἐλπίδας κ. τ. τ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1166. οὕτω καὶ παρὰ Δημοσθ. »Προδιδόναι τοὺς ὀφθαλμούς. 5) μεταφ. ὡς τό, ἐκλείπειν, ἐπὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον, ἐν ᾧ τό χρειαζόμεθα, ὀλιγοστεύει καὶ μᾶς ἀπατᾷ κατὰ τὴν ἐλπίδα ἡμῶν, ἄρα, στίβος, ὀλιγοστεύω, ἐλλείπω, χαλάω, παύω, Ἡρόδοτ. ζ'. 187. »Προδοῦναι τὰ ῥεύματα τῶν ποταμῶν, ἐπὶ ποταμοῦ, ὅτις στίβει· οὕτω καὶ ἐπὶ τείχους »Τοῦ φράγματος προδεδωκότος, δηλ. αὐτοῦς, ἀφ' οὗ τό τεῖχος τοὺς ἠπάτησε κατὰ τὴν ἐλπίδα, δέν ἔκαμε τὴν ὑπουργίαν του, δηλ. ἐκλονίσθη ἢ διέσωσε, Ἡρόδ. 8, 52 οὕτω καὶ παρὰ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε. β'. 5. »Βρεχομένων δὲ τῶν κάτω πλίνθων, καὶ προδιδουσῶν τὰς ἄνω ἀντὶ τοῦ, ὑπολιθαίνειν ποιεῖν· βέλτιον δέ τό, ὀλίγον κατ' ὀλίγον διαδίδειν, ἀναπέμπειν εἰς αὐτὰς τὴν ὑγρασίαν, ὥστε μηκέτι διέχεσθαι, κρατεῖσθαι, ἀλλὰ χαλᾶσθαι. (Σημειωτέον, ὅτι τό πρτπ., τῷ ὁποίῳ τελειόνεται, σώνεται τι, ἢ δέν κάμνει τὴν ὑπουργίαν του, εἰς ἣν διωρίσθη, τάττεται ἐπ' ὅτε κατ' αἰτ.)

Προδιέξειμι, (εἶμι), ταὐτὸν τῷ, διεξέρχομαι, Κύριλ. κατὰ Ἰουλ.

Προδιεξέρχομαι, Μ.-ελεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνμλ.) πρότερον ἢ πρὶν ἄλλου τινὲς περνῶ διὰ μέσου καὶ πάλιν ἐκβαίνω· ἔτι δέ, προεκπεραίνω, προεξετάζω (στράτευμα), προαπορθῶ ἢ προεξηγῶ.

*Προδιεξοδεύω, εύσω (ὁδεύω). Ὁδεύω διά τινος καὶ πάλιν ἔξω.

Προδιεορτάζω, άσω (ἑορτάζω). Προτήτερον ἑορτάζω, Δίων Κάσ.

*Προδιέπω, ψω (ἔπω, ἀνμλ.). Προτήτερον διέπω, κυβερνῶ.

Προδιεργάζομαι, άσομαι, μέσ. Ἀποθ. (ἐργάζομαι). προτήτερον ἐργάζομαι, ἀποτελῶ, τελειόνω, ξεκάμνω, καὶ μεταφ. ἢ φτιάνω τινά, Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. ἰ. »Ἀλλὰ δεῖ προδιεργάσασθαι τοῖς ἤθεσι τὴν ἀκραιφνῆ ψυχὴν πρὸς τὸ καλῶ χαίρειν, ἀντὶ τοῦ, προετοιμάζειν· ὅθεν »Προδιεργασμένος, προτετελειωμένος.

Προδιερευνάω, ῶ. ήσω (ἐρευνάω). Προτήτερον διερευνάω, ὅθεν

Προδιερευνητής, οῦ ὁ. Ὁ πρότερον διερευνῶν, ἐρευνῶν, ἐξετάζων καταλεπτῶς. ὅθεν καὶ, ὁ προαποσταλεὶς κατάσκοπος, Πλουτ.

Προδιέρχομαι, Μ.-ελεύσομαι, μέσ. Ἀποθ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Προτήτερον διέρχομαι, περνῶ διά τινος, μεταφ. προεξηγῶ, προδιηγοῦμαι.

*Προδιέστην, αόρ. β'. τοῦ προδιίσταμαι.

Προδιευκρινέω, ῶ. Μ. -ήσω (εὐκρινέω). Προεξετάζω, ἢ διακρίνω τί, ἢ ξεκαθαρίζω τι, διαταφηνίζω πρότερον ἀκριβῶς. (παρᾶλογος ὑπό τινων θεωρεῖται ὡς ἀμφ.)

Προδιηγέομαι. οῦμαι. Μ. -ήσομαι, μέσ. Ἀποθ. (ἡγέομαι). Ἐν τοσούτῳ, ἐν παρ' ὤ, προτήτερα διηγοῦμαι, ἐκθέτω. ὅθεν

Προδιήγησις, ἡ. Ἡ προτήτερον γινομένη διήγησις, ἔκθεσις.

Προδιηθέω, ῶ (διηθέω). Στραγγίζω πρότερον.

Προδιίστημι. Μέλ. στήσω (διιστημι). Ἐκχωρίζω, ἀπ' ἀλλήλων χωρίζω, πρότερον, ἐμπροσθε. Κατά δὲ τοὺς ἀμετβ. χρόνους, π. χ. ἀόρ. προδιέστην, καὶ κατὰ μέσ. διάθ. προχωρίζω ἐμαυτόν, χωρίζομαι ἢ μαλόνω μέ τινα, τα χαλῶ πρότερον.

Προδικάζω, άσω (δικάζω). Προτήτερον δικάζω, κρίνω, ψηφίζω, ὡς κριτής· λαμβάνω τὴν πρώτην κρίσιν, ψῆφον περί τινος ὑποθέσεως, ὅθεν

Προδίκασις, ἡ. Παρά τοῖς Ἀττ. δικαστηρίοις, ἡ πρώτη κρίσις μιᾶς ὑποθέσεως, ἡ προπαρασκευή τῶν διαγκαίων εἰς τὴν κρίσιν ἕνεκεν ὑποθέσεώς τινος, ἔξαιρ. Ὁ Φώτ. ἔχει «Οἱ τὰς ἐπὶ φόνῳ δίκας ἐγκαλούμενοι ἐν πρυτανείῳ πρὸ τῆς δίκης διαταλαίπουσι ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ἐν οἷς ἐξ ἑκατέρου μέρους λόγοι προάγονται· τοῦτο φασὶν Προδικασίαν· καὶ

Προδικαστής, οῦ, ὁ. Ὁ πρότερον ἢ ἀντ' ἄλλου δικάζων κριτής κατὰ πρώτην ἐνστάντζαν, en premier instance.

Προδικέω, ῶ. Μ. ήσω. Πρόδικος εἰμί, πρότερον δικάζω, κρίνω, πίρετός κριτής εἰμί. 2) ἐν γένει, διαιτεύω, προίσταμαι, ἢ συνηγορέω, συνήγορος τινός εἰμί καὶ διαιτεύω τὰ δίκαιά τινος ἐπὶ κριτηρίου, γεν. προσπ. 3) εἶμαι ἐπίτροπος τινός ὀρφανοῦ, ἐπιτροπεύω τινά. ὅθεν

Προδικία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐπιστασία τοῦ προδίκου, Πλούταρχ.

Πρόδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Δίκη πρόδικος, ταύτόν τῷ, δίκαια. ὅτε ἐρχόμενός τις εἰς τὰ δικαστήριον παρέδιδε τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ εἰς τινα αἱρετόν κριτὴν προτοῦ νὰ παρρησιασθῇ ἀκόμη ἐνώπιον τῶν κριτῶν· μία τις προγεγενημένη ἔρευνα, θεώρησις, καὶ ἔνομος ἀπόφασις διαφορᾶς τινός. 2) Ὁ πρόδικος, οὐσ. ὁ αἱρετός κριτής, διαιτητής· ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐκλέγω εἰς τὸ νὰ ὑπερασπισθῇ τὰ δικαίά μου, συνήγορος, ἐπίτροπος (ἀβδοκάτης), παρὰ Δακ. ἐπίτροπος ὀρφανῶν παίδων, tutor Λατ. Ξενῳ. Ἑλ. δ', 6, 9. καὶ παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 449. «Πρόδικοι Ἀτρεΐδαι, ἀντὶ στρατάρχαι, ὑπερασπισταὶ τοῦ στρατοῦ. 3) Πρόδικος, ὀρτ. κυρ. ὄνομα.

Προδεικτής, ὁ, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἴδε προδείκτης.

Προδιοικέω, ῶ, μέλ. ήσω (οἰκέω) Προτήτερον διοικῶ, διατάττω, διευθύνω, προηγουμένως εἰσάγω τινά εἰς τι, τον προδιαθέτω εἰς τὴν γνῶσιν ἀντικειμένου τινός, προετοιμάζω, κ. τ. λ. ὅθεν

Προδιοίκησις ἡ Προδιάθεσις προπαρασκευή, προετοιμασία, προηγουμένη διάταξις πράγματός τινος, εἰσαγωγή, κ. τ. λ. ἴδε διοικέω, καὶ προέκθεσις.

Προδιοικητικός, ή, όν. Ὁ προτήτερον ἑτοιμάζων, προηγουμένως διατάττων τι, προεισάγων, ταύτόν τῷ, προεισαγωγικός, διευθύνων, Ἀντωνίν. α. 16.

Προδιομολογέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὁμολογέω). Προτήτερον ὁμολογῶ, μαρτυρῶ, ὑπόσχομαι, συμφωνῶ καὶ ἐπιβεβαιῶ, Πλάτ Τιμ. τελ. 77. Ε.

Προδιορθόω, ῶ (ὀρθόω). Προτήτερον διορθόνω. Αἰσχίν. ὅθεν

Προδιόρθωσις, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη διόρθωσις, προκατασκευή, προηγουμένη βελτίωσις.

Προδιορίζω, μέλ. ίσω (ὁρίζω). Θέτω προηγουμένως ὅρον τινά, προτήτερον διορίζω, Διόδ. Σικελτ.

Προδιυλίζω, μέλ. ίσω. (ὑλίζω). Προτήτερον διϋλίζω, προδιηθέω, στραγγίζω, Διοσκρ. α. 94.

Προδιώκω, μέλ. ξω (διώκω). Προτήτερον ἢ πρῶτος διώκω, ἐπὶ μακρὰν διώκω, καταδιώκω, κυνηγῶ, Θουκυδ. 6. 70. ὅθεν

Προδίωξις, ἡ, ταύτόν τῷ, προίωξις. Ἡ ἐπὶ μακρὰν καταδίωξις, Σχόλ. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 154.

Προσδοκάζω, μέλ. άσω (δοκάζω). Περιμένω φυλάττων, παραμονεύω, παραφυλάττω, ἐνεδρεύω, ταύτόν τῷ, λοχάω, Ἡσύχ.

Προδοκέω, ῶ (δοκέω), συνήθ. ἀπρόσ. προδοκεῖ. Φαίνεται προτήτερα, ἐφάνη προτήτερον ἡ γνώμη καὶ ἀπόφασις, παθ. παρακ. «Προδέδοκται», προαπεφασίσθη, εὔλογον ἐφάνη ποτήτερα.

Προδοκή, ἡ (δέχομαι, δοκάω). Τόπος στενός, ἐν ᾧ δοκεύει τις ὁδοιδόκου δίκην, ἐνεδρεύει, παραμονεύει, τόπος πρὸς ἐνέδραν ἐπιτήδειος, Ἰλ. Δ, 107. «Πέτρης ἐν προδοκῇσιν», ταύτόν τῷ, προόδοις, ἐν ταῖς εἰσόδοις βράχου τινός, ἤτοι ἐν τόποις στενοῖς, ἔνθα δύναται τις ἐνεδρεύσαι ἢ προδοκᾶται.

Προδοκιμάζω, μέλ. άσω (δοκιμάζω). Προτήτερον δοκιμάζω, Εὐστάθ.

Προδομάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πρόδομος, ταύτόν τῷ, προδωμάτιον. (3)

Προδομέω, ῶ, μέλ. ήσω, καὶ έομαι, ήσήσομαι (δομέω). Προτήτερον δομεω, κτίζω ἀμφ.

* **Προδομία**, ἡ (δόμος). Ἐπώνυμον τῆς Ἥρας, ὅτε τὴν ἐπικαλοῦντο πρὸ τοῦ ν' ἀρχίσωσι τὴν εἰσοδομὴν οἰκείας τινός, Παυσαν.

Πρόδομος, ὁ (δόμος). Τὸ ἐν τῇ οἰκίᾳ πρῶτον δωμάτιον πρὸς τὴν αὐλὴν κείμενον, ἢ πρὸ τοῦ οἰκήματος παστάς (σάλα), εἰς τὴν ὁποίαν εἰσήρχοντο ἀπὸ τῆς αὐλῆς, ἢ ἐξ ἧς ἐξήρχοντο ἀμέσως εἰς τὴν αὐλήν, ἢ αἴθουσα· παρ' Ὅμρ. πρόδομος δόμου, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 673. «Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντοιν», καὶ 1. 473. Ὀδ. Δ, 302. Ὅστις χρῆται τῇ λέξει πρόδομος ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κοιτῶνος, (γιατάλιον) διὰ τοὺς διανυκτερεύοντας ξένους.

* **Πρόδομος**, ὁ, ἡ, ον (δόμος). Τὸ πρὸ τῆς οἰκίας κείμενον, πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται ἢ συμβαίνει ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας.

Προδοξάζω (δοξάζω). Προτήτερον δοξάζω, ἔχω μίαν προηγουμένην δόξαν περί τινος πράγματος, ἐφρόνουν οὕτως ἀνέκαθεν, τοιαύτην εἶχον γνώμην προτοῦ.

* **Πρόδοξος**, ὁ, ἡ, ον (δόξα). Ὅστις κρίνει πρότερον, ἢ ἀποφασίζει προτοῦ νὰ ἐρευνήσῃ περί τινος ἀντικειμένου.

Προδοσείω, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ προδωσείω.

Προδοσέταιρος, ὁ, ἡ, ον (ἑταῖρος). Ὁ προδότης τῶν ἑταίρων, ὅστις προδίδει τοὺς φίλους του, ἢ τοὺς συνοπαδούς του, συντρόφους του, Δίων Κατ. παρ' Ἀθην. ιε'. σελ. 693. ταύτόν τῷ, προδωσέταιρος.

Προδοσία, ἡ, Ἰων. προδοσίη (προδίδωμι, 2.). Τὸ λάθρα καὶ ἐπιβούλως παραδίδειν, ἀπιστία, ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης, τὸ φεύγειν καὶ ἀφίνειν τοὺς φίλους εἰς κίνδυνον καὶ στενοχωρίαν.

Προδοσίκομπος, ὁ, ἡ ον (κομπέω). Ὁ κομπάζων καὶ μηδὲν ποιῶν ἐκ τῶν ὑποσχεσεών του, ἢ κατὰ Φωτ. ὁ ὑποσχετικός, ὁ τὰς ἑαυτοῦ ὑποσχέσεις ἐν οὐδενὶ τιθέμενος, ἀλλὰ παραβαίνων αὐτάς· ἴδε καὶ κενεαυχής.

Πρόδοσις, ἡ (προδίδωμι). Ἡ πρότερον διδομένη πληρωμή (anticipazione, Ἰτλ. κέι. Τουρ.)

Προδότης, ου, ὁ (προδίδωμι, 2.). Ὅστις προδίδει ἢ μετ' ἐπιβουλῆς παραδίδει τινὰ εἰς τὸν ἐχθρόν του, Ἡρόδ. 8, 30. καὶ ὁ εἰς ἀνάγκην καὶ στενοχωρίαν ἀφήνων τινά, Ξενῳ. Κύρ. παιδ. στ. δ'. 14.

Προδοτικός, ή, όν, καὶ ός, ή, όν. -κῶς. Ὅστις προδίδει, ὁ κλίσιν ἔχων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς προδοσίαν, ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναφερόμενος εἰς προδότην, ὁ μὲ προδοτικὸν τρόπον, διὰ προδοσίας ἐνεργῶν, ἢ φερόμενος.

Προδότις, ιδος, ἡ, θηλυκ. τοῦ, προδότης. Ἥτις προδίδει Ἀριστφ. Θεσμ. 393.

Πρόδοτος, ὁ, ἡ, ον (προδίδωμι). Προδεδομένος (προδομένος), ὅστις ἐπροδόθη ὑπ' ἄλλων.

Πρόδουλος, ὁ, ἡ, ον (δουλόω). Ὁ δούλου τόπον ἐπέχων, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζομαι ὡς δοῦλον, δουλικός, χαμερπής, Αἰσχύλ. Ἀγ. 954. καὶ

* **Προδουλόω** (δουλόω). Καθίστημι τινὰ πρότερον δοῦλον, σκλάβον.

* **Προδουπέω** (δουπέω), καὶ ἐξαιρ παρακ. προδέδουπα, ποιητ. Κάμνω πρότερον ἦχον βαθύν, δυνατόν, δοῦπον, πίπτω μὲ κρότον βαρύν.

* **Προδραμοῦμαι**, μέλ. τοῦ προτρέχω.

Προδρομή, ἡ (δραμεῖν). Τὸ προτρέχειν, ἐμπροσθεν ἢ ἐμπροσθα ὑπάγειν· ἐξαιρτ. ἐπιδρομή, εἰσβολή, συμπλοκή μάχης τῆς προφυλακῆς ἢ τῶν πρώτων ταγμάτων τοῦ στρατεύματος· λέγεται ἔτι καὶ ἐν πολέμῳ, ὅταν καταβάλῃ τις φρούριον, ἐξ οὗ δύναται ἀσφαλῶς πολεμεῖν, παρὰ δὲ Πλάτ εἰς Ἀλκιβ. α. τὸ μὴ ἐρωτᾶσθαι διὰ τῶν αὐτῶν λόγων μετὰ τοῦ Σωκράτους. Ὁ Σχολιαστής.

Πρόδρομος, ὁ, ἡ, ον (τρέχω, δραμεῖν). Ὁ προτρέχων, ὅστις τρέχει, ὑπάγει ἐμπροσθεν ἢ προτήτερα τινός ἵνα ἑτοιμάσῃ τι, ἢ νὰ δώσῃ εἰδήσεις περί τινος, ὡς Ἡρόδ. 9, 14. «ἤδη δὲ ἐν τῇ ὁδῷ ἐόντι αὐτῷ (Μαρδονίῳ), ἦλθε ἀγγελίη πρόδρομος, ἄλλην στρατιὴν ἥκειν ἐς Μέγαρα», τοῦ ἦλθε ἀγγελία εἰδήσεις προτήτερα τῶν ἄλλων, ὅτι... καὶ Walck. Φοίν. 303. Σοφ. Ἀντ. 108. ἐξαιρ. ὁ ἐρχόμενος, σπεύδων πρότερον νὰ φέρῃ εἰδήσεις τινα, ὡς μηνυτής, ἢ κατάσκοπος (espion), Ἡρόδ. 1, 60. 4, 122. 7, 203. καὶ ἐπὶ ἱππέων πεμπομένων ὡς πρόδρομον, κατάσκοπον, ὁ αὐτός 4, 121. ἔτι καὶ ὅστις ἐκ τοῦ στρατεύματος τρέχει ἐμπροσθεν εἰς τὸ νὰ κάμῃ πρῶτος μίαν ἔφοδον, πρόδρομήν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ πρώτη τάξις τοῦ στρατεύματος, ἤτις καὶ πορεύεται, ὅθεν καθόλου ὁ φιλός (ὁ ἐλαφροαρματωμένος) στρατιώτης, Θουκυδ. 2) Οὐσιαστ. ταύτόν ἐστι τῷ, προδρομή. 3) Πρᾶγμα ὁ πρότερον τῶν ἄλλων ὡριμάζων, φθάνων, πρόωρος, ἄγουρος, ὡς π. χ. Καρπός, Θεόφρ. καὶ Ἀθήν. γ'. σελ. 77. «Τῶν δὲ προδρόμων καλουμένων σύκων», τὰ κατὰ τὸ Πήλιον ἔρος, «Ἀποστολιάτικαν», καλούμενα, διὰ τὸ φαίνεσθαι κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. 4) «Ψυγάδα πρόδρομον», Σοφκλ. Ἀντιγ. 108. ταύτόν τῷ, προτροπάδην φεύγοντα, ὁλοεμπροσθεν φεύγων, χωρὶς νὰ γυρίσῃ κἂν τὸ πρόσωπόν του. 5) Πρόδρομοι, οἱ, οἱ βορειοανατολικοὶ ἄνεμοι, οἵτινες πνέουσι μερικαὶ ἡμέραι πρὸ τῶν κυνικῶν καυμάτων 6) Καὶ οἱ ἐμπροσθεν τῶν ἀρχόντων προτρέχοντες δοῦλοι· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Φώτ. ἔχει πρόδρομοι, ἄδοξοι.

* **Πρόδρομος**, ὁ, συνοπτικ. οἶνος. Ὁ γλυκὺς Μιτυληναῖος οἶνος, ὅστις χωρὶς πρότερον νὰ πατηθῇ ἀποστάζει ἐκ τῆς σταφυλῆς, Ἀθήν. 1. σελ. 30. Β'. ὑπ' ἄλλων ἐκαλεῖτο καὶ πρότροπος.

Προδυστυχέω, ῶ, μέλ. ήσω (δυστυχέω). Προτήτερον δυστυχέω, εἶμαι ἀπὸ προτήτερα δυστυχής.

Προδυσωπέω, ῶ, μέλ. ήσω (δυσωπέω). Προτήτερον δυσωπῶ. «Τὴν ὁρμὴν προδυσωπεῖν», προτήτερον ἐμποδίζειν, κατέχειν, ἢ καταπραύνειν, μετριάζειν, Ἰωσηπ.

Προδωμάτιον, τό (δωμάτιον). Τὸ πρὸ τοῦ κυρίως δωμάτος δωμάτιον, ὁ πρὸ τοῦ δωματίου ἢ πρὸ τοῦ κοιτῶνος τόπος, παστάς, μικρὰ στοά,

σάλα, Vorhäuschen Γερμ. vestibulum Λατ. καὶ προαύλιον. (α)

*Προδωσείω (δωσείω), ἐφετ. ἐκ τοῦ προδίδωμι. Ἐπιθυμῶ, ἔχω ὄρεξιν νὰ προδώσω, κλίνω εἰς τὴν προδοσίαν, καταγίνομαι εἰς προδοσίας, Lobeck. Φρυν. σελ. 770.

Προδωσέταιρος, ὁ, ἡ, ον (προδίδωμι), ταὐτὸν τῷ, προδοσέταιρος, Lob. Φρύν. σλ. 770.

Προεγγράφω, μέλ. ψω (γράφω). Πρότερον ἐγγράφω.

Προέγγυος, ὁ, ἡ, ἴδε προύγγυος.

Προεγείρω (ἐγείρω). Προτήτερον ἐγείρω, ἐξυπνῶ, κάμνω νὰ σηκωθῇ τις, ἢ πρότερον κινῶ τινα, τὸν προεκβιβάζω· προκινίστημι, προανορθῶ τι.

Προεγκάθημαι, ἀνωμ. ἀποθ. ἐκ τοῦ ἧμαι. Προτήτερον ἢ πρὸ τῶν ἄλλων ἐγκάθημαι.

Προέγκειμαι, ἀνωμ. ἀποθ. (κεῖμαι). Προτήτερον ἢ πρὸ τῶν ἄλλων ἐγκειμαί που, ἐνυπόρχω.

Προεγκρατεύομαι, μέλ. εύσομαι (ἐγκρατεύομαι). Προτήτερον ἐγκρατεύομαι, ἢ ὁ ἐγκρατείας προετοιμάζομαι.

Πρόεγμα, τό, ἀντὶ πρόεχμα (προέχω). Στήριγμα, προστήριγμα, πρόβολον· ὁ Εὐστάθιος παράγει τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἔχω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ συνώνυμον τούτου, ἔχμα, κράτημα, συνοχή· ὁρᾶ τοῦτον ἐν Ὀδ. Ε, σελ. 1528. Ῥωμ. Ἐκδ. παρὰ Τούρκ. χατίλ, ἐφ' ὧν τὰ σιδόκια αὐτῶν ἐπιστηρίζονται.

Προεγχαράσσω, -άττω. Πρότερον ἐγχαράσσω.

Προεγχειρέω, μέλ. ήσω (ἐγχειρέω). Προτήτερον, βάλλω χεῖρα ἐπί τινος, πιάνω, λαμβάνω ἀνὰ χεῖρας, ἐπιχειρῶ.

*Προεδεσθείς, ὁ (εδομαι), παθητκ. ἀόρ. α. τοῦ προεσθίω.

Προέδρα, ἡ (ἕδρα), = προεδρία, Γραμμ.

*Προεδρεία, ἡ (προεδρεύω). Τὸ ἀξίωμα, τὸ ὑπούργημα, ὀφφίκιον τοῦ προέδρου· τινὲς νομίζουσι χωρὶς λόγον τὴν λέξιν ταύτην ὡς ἀμφιβαλλομένην.

Προεδρεύω, μέλ. εύσω (πρόεδρος). Πρόεδρός εἰμι, προκαθεδρεύω. «Τῆς βουλῆς προεδρεύω, ἔχω τὴν πρωτοκαθεδρίαν εἰς τὴν βουλὴν· πρῶτος εἰμὶ τῆς βουλῆς.

Προεδρία, ἡ, Ἰωνικ. προεδρίη (πρόεδρος). Ἡ καθέδρα, ἤτοι ἡ ἀξία, τὸ ἀξίωμα τοῦ προέδρου, πρωτοκαθεδρία, ἡ πρώτη καθέδρα, ὁ πρῶτος τόπος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐν ταῖς συνάξεσι τοῦ δήμου, ἐν ταῖς ἑορταῖς, πανηγύρεσι, δημοσίοις ἀγῶσι κ. τ. τ. Ἡρόδ. 1, 54. ρ. 72. 2) Τὸ δικαίωμα τοῦ καθέζεσθαι κατὰ τὰ πρῶτα ἐμπροσθινὰ καθίσματα ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅπερ ἐδίδετο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς τιμὴ εἰς τοὺς ὅσοι ἐδείξαν ἀξίας ἐκδουλεύσεις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ ἐφυλάττετο ὡς κληρονόμημα καὶ παρὰ τοῖς ἀπογόνοις αὐτῶν. 3) ἡ πρώτη, ἡ ἐμπροσθεν τῶν ἄλλων ἕδρα, τὸ πρωτοκάθισμα, Ἡρόδ. 4, 88. (τὸ 1 ἐστὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀριστ. 10. σελ. 414. Λ'. μακρόν.)

Προέδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, προεδρία, ἀμφ.

Πρόεδρος, ὁ, ἡ, ον (ἕδρα). Ὁ προκαθήμενος, ὁ ἐπὶ τῆς πρώτης ἕδρας καθεζόμενος, ὁ προεδρεύων (President), καὶ μάλιστα ἐν ταῖς τοῦ δήμου ἐκκλησίαις, παρ' Ἀθηναίοις ἐκαλεῖτο πρόεδρος ὁ ἀρχηγὸς τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων, Πρύτανις, καὶ ὁ ἀρχηγὸς ἑκάστης τῶν δέκα φυλῶν, ὁ Φυλαρχος, ὅπερ ἴδε.

Προέδω (ἔδω). Προτήτερον τρώγω, = προεσθίω.

Προέργω, Ἐπικ. ἀντὶ προείργω (εἴργω). Προτήτερον ἢ ἐμπροσθέν τινος ἱστάμενος, ἐμποδίζω, κωλύω, Ἰλ. Λ, 569. κωλύω, ἐμποδίζω τοῦ μὴ ἐπὶ τὰ πρόσω πορεύεσθαι, μετὰ ἀπαρεμφ.

*Προέηκα, Ἐπικ. α. ἀόρ. τοῦ προίημι ἀντὶ, προῆκα, Ὅμηρ.

Προεθίζω, μέλ. ίσω (ἐθίζω). Προτήτερον ἐθίζω, συνεθίζω τινὰ εἴς τι, Ξενοφ. Κύρ. παιδ. στ'. β'. 11. Παρακ. παθητ. προείθισται, εἶναι πρὸ πολλοῦ ἐν συνηθείᾳ, πρὸ καιροῦ συνεστάθη, τὸ μεταχειρίζονται πρὸ καιροῦ οἱ ἄνθρωποι.

*Προεθιστέον, θετκ. ἐπιρρ. ἐκ τοῦ προεθίζω.

Προεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ προοράω, καὶ μετοχ. προιδὼν καὶ προειδόμενος (εἶδον) βλέπω ἐμπροσθεν, προβλέπω, ἐπὶ μακρὸν βλέπω. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει ἀεὶ ἐπὶ διαστήματος τόπου, ὡς Ὀδ. Ε, 393. «Ὀδ' ὄρα σχεδὸν εἰσιδὲ γαῖαν, ὀξὺ μάλα προιδὼν, ἰδὼν ἐπὶ. μακρόθεν μὲ πολλὴν ὀξυδερκείαν, καὶ αὐτόθι Ν, 155. ὡσαύτως καὶ Ἡσιόδ. Ἀσπ. 386. ὅστις προιδέσθαι ἔχει. Ἐπὶ χρόνου, προβλέπω μέλλον τι, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ συμβῇ, προγινώσκω, προγνωρίζω, πρῶτον παρὰ Πινδ. 2) μετὰ γενικ. φροντίδα ἔχω, πρόνοιαν ἔχω, προνοῶ, φροντίζω περί τινος. «Ὅτε προείδετε νῆμέων, ὅτι ἐφροντίσατε (ἢ φροντίδα εἴχετε) περὶ ἡμῶν, Ἡρόδ. ἡ. 144. καὶ Θουκυδ. 4, 64. προειδόμενοι, κατὰ μέσ. ἀόρ. συχνότερον δὲ ἐν χρήσει μετὰ ἀπαρεμφ. ὡς ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 386. καὶ, «τοῦ μὴ παθεῖν ταῦτα προειδέσθαιε, Δίον. Ἁλικ. Ἀρχ. καὶ μέτ. παρακ. προείδα, προειδώς, καὶ προειδεναι, Ξενοφ. Κυνηγ. β'. καὶ Ἡρόδ.

Προειδωλοποιέω, ῶ, μέλ. ήσω (εἰδωλοποιέω). Εἴδωλον, παράστασιν, εἰκόνα τινὰ (ἐν διανοίᾳ) ποιῶ πρότερον, συλλαμβάνω, φαντάζομαι, Ἡλιόδ. Αἰθ. σελ. 451.

Προεικάζω, μέλ. άσω (εἰκάζω). Πρότερον συμπεραίνω, προνοῶ τι, ἢ προμαντεύω.

*Προεικονίζω, μέλ. ίσω (εἰκονίζω). Πρότερον εἰκονίζω, παριστάνω, ἴδεν καὶ

*Προεικόνισμα, τό. Τὸ προεικονισθέν, Τμν.

*Προείλετο, γ'. προσ. μεσ. ἀόρ. τοῦ προαιρέω.

*Προείληφα, Ἀττ. παρακ. τοῦ προλαμβάνω.

*Προειμένος, η, ον, μετοχ. παρακ. τοῦ προίημι.

Πρόειμι (εἶμι). Πρότερον, προτήτερα ἢ ἐμπροσθεν τῶν ἄλλων πορεύομαι, ὑπάγω, προπορεύομαι, ὑπάγω ἐπὶ τὰ πρόσω· ἀνίσχω, ἀναφύω, ἀνατέλλω, ἐκβαίνω ἔξω, ἐξέρχομαι, ἀναφαίνομαι, ὑπάγω μακρύτερον, ἢ ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν, προχωρῶ, προβαίνω, προοδεύω, συχνάκις ἐπὶ χρόνου, ἴδεν μετοχ. «Προιόντος τοῦ χρόνου», Ἡρόδ. 3, 98. καὶ προιούσης τῆς ἡσσιος, αὐτ. 6, 129 καὶ ἐπὶ μεταβάσεως ἀφ' ἑνὸς ἀντικειμένου εἰς ἄλλο, μεθίσταμαι.

*Πρόειμι, μέλ. ἔσομαι. Πρότερον εἰμί, προϋπάρχω.

Προεῖπον, μετοχ. προειπὼν, οῦσα, όν, ἀπαρέμφ. προειπεῖν (εἶπον), ἀόρ. β'. τοῦ πρόφημι, ἢ προαγορεύω. Πρότερον, προτήτερα λέγω τι, προλέγω, Ὀδ. Α, 37. καὶ Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ά. δ'. 13. «Ἡλιῶς ἐποίησας προειπών», καλὰ ἔκερδες καὶ τὸ εἶπες προτήτερα· καὶ ἐν ά. στ'. 10. «Ὥσπερ προείπον», καὶ ἐντεῦθεν 2) παρρησίᾳ λέγω, κηρύττω, φανερῶς καὶ δημοσίως λέγω, φανερόνω, γνωστὸν ποιῶ, μηνύω, διατάσσω, προστάζω, ἐντέλλομαι, παραγγέλλω κ. τ. τ. πόλεμον, κηρύττω τὸν πόλεμον, καὶ Ἡρόδ. «ξενίην τοῖσι Ἀχαιοῖσι προείπον, ἔκαμε, συνέδεσε φιλίαν μὲ τοὺς Ἀχαιοὺς· ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς, τοῦ πράγματος, φέρεται πολλάκις καὶ τὸ ἀπαρφ. Ἡρόδ. 1, 21. 6, 137.

Προείργω, ταὐτὸν τῷ, προέργω καὶ προεργω.

*Προείρηκα (ρηκα), ἐνεργ. παρακ. τοῦ προαγορεύω, καὶ προειρημένος, η, ον, μετοχ. παθ. παρακ. προλελεχθείς, πρότερον, ἢ πρὸ ὀλίγου λεχθείς, ἀναφερθείς.

Προειρηνεύω, μέλ. εύσω (εἰρηνεύω). Πρότερον, προτήτερον εἰρηνεύω, εἰς εἰρήνην φέρω, pacare, Ἰώσηπ.

Προεισάγω, μέλ. άξω (εἰσάγω, ἄγω). Φέρω πρότερόν τι μέσα, προτήτερον εἰσάγω, ἐμβιβάζω, εἰσφέρω, καὶ μέσ. εἰσάγω, εἰσφέρω τι πρότερον ὑπὲρ ἑαυτοῦ, πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν, ἢ χρῆσιν, ἀπὸ τῆς χώρας εἰς τὴν πόλιν, Ἡρόδ. 1, 190. 8, 20. (α) ὅθεν

Προεισαγωγή, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη εἰσαγωγή, εἰσφορά, ἐμβίβασις, εἴσαξις.

*Προεισβάλλω, μέλ. λῶ (εἰσβάλλω, βάλλω). Πρότερον, προτήτερα ῥίπτω μέσα, ἐγκλείω. 2) ἀμεταβ. πρότερον ὁρμῶ, ἐφορμῶ, κάμνω πρῶτος ἔφοδον, εἰσδρομήν, ἴδεν

Προεισβολή, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη εἰσβολή, εἰσδρομή.

*Προεισελαύνω, μέλ. ελάσω (εἰσελαύνω, ἐλαύνω). Διώκω πρότερόν τι μέσα. 2) ἀμεταβ. ἐμβαίνω προτήτερα μέσα, εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ πρῶτος, Ἡλιόδ.

Προεισέδω. Προτήτερον εἰσδέω, δένω, ἐμπερδεύω, ἀμφ.

Προεισενεγκεῖν (ἤνεγον), ἀόρ. β'. τοῦ, προεισφέρω.

Προεισέρχομαι, μέλ. ελεύσομαι (ἔρχομαι), ἀποθ. μέσ. Πρότερον εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω μέσα.

Προεισκρίνομαι, μέλ. κρινοῦμαι (κρίνω, 2). Εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ πρότερον μέσα, εἰσδύομαι, χώνομαι μεταξὺ τῶν ἄλλων πρῶτος, προτήτερα, ἀμφ.

Προεισόδιον, τό (εἴσοδος). Πρόκτημα, προκατάκρουσμα, προοίμιον, πρόλογος.

Προεισοίσω, μέλ. τοῦ, προεισφέρω.

Προεισπαίω, μέλ. παιήσω (παίω). Πρότερον ὁρμῶ μέσα, εἰσβάλλω, εἰσέρχομαι.

Προεισπέμπω, μέλ. ψω (πέμπω). Προτήτερον εἰσπέμπω, στέλλω μέσα, ῥίπτω.

Προεισπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω). Πρότερον, προτήτερα πίπτω μέσα, πρῶτος ἐμπίπτω, ῥίπτομαι μέσα ἢ ἐπάνω, εἰσέρχομαι, εἰσβάλλω πρῶτος, Ἡσύχ.

*Προεισπορεύω (πορεύω). Πρότερον φέρω, ὁδηγῶ τινα μέσα, εἰσάγω, Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 57.

*Προεισπταίω, μέλ. αίσω (πταίω). Πρότερος προβάλλω, προσκρούω, σκοντάπτω κατά τινος πράγματος, σφάλλω.

*Προειστήκειν, ὑπερτυπ. τοῦ προΐστημι.

Προεισφέρω, μέλ. οίσω (φέρω) Προτήτερον εἰσφέρω, ἄγω, φέρω μέσα, ἐμβιβάζω, προτήτερον ἢ πρῶτος ἐγὼ εἰσφέρω, δίδω, πληρώνω εἰσφοράν· δάνεια δίδω διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου, εἰσφέρω προσφέρω, Δημοσθ. ὅθεν

Προεισφορά, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη εἰσφορά, χρηματικὴ προκαταβολὴ ὑπὲρ τῶν πολεμικῶν ἐξόδων. 2) καταβολή, πληρωμὴ τῶν φόρων τοῦ πολέμου διὰ ἄλλους, Δημ. Boeck Staatshaush. 1. σελ. 321—2. σελ. 63, 70.

Προεκβάλλω, μέλ. λῶ (βάλλω). Πρότερον ῥίπτω ἔξω, ἀφίνω νὰ πέσῃ ἔξω, ἀπολύω.

Προέκβασις, ἡ (ἔκβασις). Ἡ πρότερα ἔκβασις, Εὐστάθ.

*Προεκβεβάζω, μέλ. άσω (βεβάζω). Ἐκβάλλω τι πρότερον ἔξω, κάμνω ἢ ἀφίνω τινὰ πρότερον νὰ ἐκβῇ ἔξω, νὰ ἀπορῇ, Πολύβ.

Προεκδεπανάω, ῶ, μέλ. ήσω (δαπανῶ). Προτήτερον ἐκδαπανῶ, ἐξοδεύω, καταναλίσκω, φθείρω τὴν οὐσίαν, Πολύβ.

Προεκδειματόω, ῶ, μέλ. ώσω (δειματόω). Προτήτερον ἐκφοβίζω, τρομάζω, ἐξυπάζω τινά, Κυρίλ. Ἀλ. ἀμφ.

Προεκδέχομαι, μέλ. ξομαι, ἀποθ. μέσ. (δέχομαι). Προτήτερον ἐκδέχομαι, κρατῶ, πιάνω.

Προεκδιδάσκω, μέλ. ξω (διδάσκω). Διδάσκω τινὰ πρότερον, τὸν μανθάνω τι ἐντελῶς καὶ κατὰ βάθος, ὥστε νὰ μὴ χρείζῃ πλέον τοιᾶς δι' διδασκαλίας, Ἰάμβλ. εἰς Πυθαγ.

Προεκδίδωμι, μέλ. δώσω (δίδωμι). Προτήτερον ἐκδίδω τι, ἐκδίδω, ἢ δημοσιεύω, ἐκβάλλω εἰς φῶς, ἐκφέρω, ὅθεν

Προέκδοσις, ἡ. Ἡ πρότερον ἢ ἡ πρότερα ἔκ-

δοσις, δημοσίευσις βιβλίου τινός, Σχόλ. Ἀπολ. α'. 285.

Προεκδρομή, ἡ (ἐκδρομή). Ἡ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἐκδρομή, τὸ τρίξιμον, ἡ ἐφόρμησις πρὸς μάχην τινὰ καὶ συμπλοκὴν τῶν προδρόμων στρατιωτῶν, (γερουσί, Τουρν.)

*Προεκθερίζω, μελ. ήσω (θερίζω). Πρότερον θερίζω, διόλου ἐκκόπτω, ἀφανίζω, φθείρω. Φιλόστρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 12.

Προέκθεσις, ἡ (προεκτίθημι). Ἡ πρότερόν τινος γινομένη ἔκθεσις, παράστασις, εἰσαγωγή, προετοιμασία, προδιοίκησις· ἔστι δὲ καὶ σχῆμα λόγου, ὅπερ ἄλλως καὶ ὑποσχεσις λέγεται, προεκτιθέμενον κεφαλαιωδῶς τὸν τοῦ λόγου σκοπόν, ὅθεν

Προεκθετικός, ή, όν, καὶ ἐπίρρ. -κῶς. Ὁ ἀνήκων, ὁρμόζων ἢ ἐπιτήδειος εἰς προέκθεσιν, ὁ προπαρασκευαστικός, προδιοικητικός, προεξηγητικός.

Προεκθέω, μέλ. θεύσομαι (θέω). Ἐμπροσθεν ἐκτρέχω, σπεύδω νὰ τρέξω προτήτερον, ἢ ἐμπροσθὰ τῶν ἄλλων τρέχω, πρὸ τοῦ ὡρισμένου καιροῦ, παρακαιρα τρέχω, ἀναχωρῶ, σπεύδω νὰ ἐξορμήσω.

Προεκθορέω, ῶ, = προεκθρώσκω.

*Προεκθρώσκω, μελ. θροῦμαι (θρώσκω). Πρότερον ἢ ἐμπροσθήτερον ἐκπηδῶ, ὁρμῶ προτήτερον ἢ μακρότερον προχωρῶ, προφθάνω τινά, περιῶ ἐμπροθεν ἢ μακρότερον αὐτοῦ, ἐξαπερνῶ τινὰ εἰς τὸ τρέξιμον ἢ εἰς τὸ πήδημα, μετὰ γενικ.

Προεκκαθαίρω. Προτήτερον ἐκκαθαίρω, καθαρίζω, καστρεύω.

*Προεκκαίω, μελ. κεύσω (καίω). Καίω τι πρότερον δι' ὅλου, ἐξολοκληρῶς, κατακαίω, Γαλην.

Προέκκειμαι, μελ. κείσομαι (κείμαι). ἐποθ. ἀμεταβ. Κείμαι, κοίτομαι ἐμπροσθεν, ἢτα προεκκείμενοι, ἐπὶ μακρῶν καὶ διεξοδικῶν περιόδων ἢ ῥήσεων καλοῦνται, ἐκεῖναι αἱ λέξεις, τὰς ὁποίας, ἀνέφερέ τις πρότερον.

Προεκκομίζω, μελ. ίσω (κομίζω). Προτήτερα ἐκκομίζω, φέρω, ἐκβάλλω τι.

Προεκκρίνω, μέλ. β' νῶ (κρίνω). Προτήτερον ἐκκρίνω, ἐχωρίζω, ἀπολέγω.

Προέκκρισις, ἡ (κρίσις). Ἡ πρότερον γινομένη ἔκκρισις, ἐκδιαλογή, Ἀρτεμίδ. δ'. 84.

Προεκκρούω, μέλ. ούσω (κρούω). Προτήτερον ἐκκρούω, ἐκδιώκω, ἀποσοβῶ.

Προεκλέγω, μέλ. ξω (λέγω). Προτήτερον ἐκλέγω, διαλέγω. 2) συνάγω ἢ ἀπαιτῶ φόρους ἢ εἰσφορὰς, φορολογέω, Δημοσθ.

Προεκλείπω, μέλ. ψω (λείπω). Προτήτερον ἐκλείπω, παρκαιτῶ, Ἱππακρ. Ἐπιστ.

*Προεκλύω, μέλ. ύσω (λύω). Πρότερον λύω, ἀπολύω, ἐλευθερόνω, Πολυβ

*Προεκμανθάνω, μέλ. θήσομαι (μανθάνω). Μανθάνω τι πρότερον, τελειοποιοῦμαι εἰς τι πρότερον.

Προεκνιτρόω, ῶ, μέλ. ώσω (νιτρόω). Πρότερον καθαρίζω μετὰ νίτρου, Διοσκορ. ε'. δ'. 228. καὶ 133.

Προεκπέμπω, μέλ. ψω (πέμπω). Πρότερον, προτήτερα πέμπω, στέλλω τινὰ, ἤτοι ἔξω, ἀποπέμπω, ἀπολύω, ἀφίνω ἐλεύθερον.

Προεκπηδάω, μέλ. ήσω (πηδάω). Πηδῶ πρότερος, προτήτερα ἔξω, πηδῶ ἐμπροσθεν ἄλλων, ἀναπηδῶ.

Προεκπίνω, μέλ. πιοῦμαι (πίνω). Πρότερον πίνω ὅλως διόλου, κενόνω τὸ ποτήριον πίνων πρότερος τῶν ἄλλων, προτήτερον ἐκπίνω.

Προεκπίπτω, μέλ. β' πεσοῦμαι (πίπτω) Πρότερος, ἢ προτήτερον πίπτω ἔξω, ἐκγλιστρῶ, ἐκφεύγω. «Περαιτέρω προεκπίπτειν», Λογγίν. λή. 1. μακρότερον προχωρῶ ἤτοι πέρην τῶν ὁρίων ὑπάγω, ἔξω τῶν ὁρίων ἐκβαίνω, παρεκτρέπομαι.

Προεκπλέω, μέλ. εύσω (πλέω). Προτήτερον ἐκπλέω, ἤτοι ἐκβαίνω μετὰ τοῦ πλοίου εἰς τὸ πέλαγος.

Προεκπλήσσω, μέλ. ξω (πλήσσω). Πρότερον ἐκπλήττω, τρομάζω, ἐκφοβίζω, ἐκπληξιν προξενῶ, ἢ εἰς ἔκπληξιν καὶ φόβον βάλλω, καὶ μέσομαι· ἐξιπάζομαι, εἶμαι εἰς ἔκπληξιν.

Προεκπονέω, ῶ, μέλ. ήσω (πονέω). Πρότερον ἐξεργάζομαι, ἀποπερατόνω, ἐκτελῶ, τελειόνω.

Προεκρηγνύομαι, καὶ, προεκρηγνυμαι, μέλ. ρηγήσομαι (ρήγνυμι). Πρότερον ὁρμητικῶς ἀποτελῶ ῥῆξίν τινα, ἔκχυσιν, μεθ' ὁρμῆς, ὅθεν

*Προεκρηξις, ἡ. Πρότερα συμβαίνουσα ἔκρηξις, ἔκχυσις, ἀναπήδησις ἐπὶ ἠφαιστείων· ἐκρήγνυμαι, σχίζω, ἐκβαίνω, ἐπὶ νόσων. Ἱππακρ.

*Προεκροφάω, ῶ, μέλ. ήσω (ροφάω). Πρότερον ῥοφῶ, καταπίνω δι' ὅλου ῥοφῶντας καὶ

*Προεκροφέω, = προεκροφάω.

Προεκτείνω, μέλ. τενῶ (τείνω). Πρότερον ἐκτείνω, ἐξαπλόω. 2) ἐπὶ τὰ πρόσω, εἰς ἐμπροσθεν ἐκτείνω.

*Προεκτέλεσις, ἡ. Ἡ πρότερα ἀποπεράτωσις, ἐκτέλεσις, ἐκ τοῦ

Προεκτελέω, ῶ, μέλ. λέσω (τελέω). Πρότερον φέρω τι εἰς τέλος, ἐκτελῶ, ἀποπερατῶ.

Προεκτήκω, μέλ. ξω (τήκω), Πρότερον ἐκτήκω, ἀναλύω ἢ διαφθείρω, καταξηραίνω. «Λύπαις προεκτήκεσθαι», Πλουτοχ. συνεχέστ. παθ. προεκτήκομαι· ἀναλύομαι πρότερον, φθείρομαι, χάνομαι ὑπὸ λύπης, ἀμηχανίας, ἢ ἄλλου τινὸς πάθους.

Προεκτίθημι, μέλ. θήσω (τίθημι). Πρότερον ἐκτίθημί τι, ἐκβάλλω ἔξω, δεικνύω. Μέσ. προτήτερον ἀναφέρομαι, ἱστορῶ, διηγοῦμαι. (ι)

Προεκτίκτω, μέλ. τέξω (τίκτω). Πρότερον ἐκτίκτω, γεννῶ. «Ὠὰ προεκτίκτειν».

Προεκτίλλω, μέλ. λῶ (τίλλω). Πρότερον ἐκτίλλω, μαδῶ, ἀνατπω.

Προεκτρέχω, μέλ. δραμοῦμαι (τρέχω) Πρότερος, ἢ ἐμπροσθεν τρέχω, περιῶ τινὰ εἰς τὸ τρέχειν, τρέχω ἐμπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Προεκτρύχω, μέλ ξω (τρύχω). Πρότερον ἐξ ὁλοκλήρου κατατρίβω, ἀφανίζω, ἐξαντλῶ. (χ)

Προεκτυπόω, ῶ, μέλ. ώσω (τυπόω). Προτήτερον ἐκτυπόω, μορφῶ, Φιλ. καὶ

*Προεκτύπωσις, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη ἐκτύπωσις, ἀπεικονισμός. (υ)

Προεκφέρω, μέλ. οίσω (φέρω). Πρότερον ἐκφέρω, ἐκβάλλω, ἐνταφιάζω, Γένεσ. λή. 28.

Προεκφεύγω, μέλ. φεύξομαι (φεύγω). Προτήτερον ἐκφεύγω, ἀλυτόνω.

Προεκφοβέω, ῶ, μέλ. ήσω (φοβέω). Προτήτερον ἐκφοβέω, διὰ φόβου ἀποδιώκω, ταυτόν τῷ, προεκπλήσσω· ὅθεν

Προεκφόβησις, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη φόβησις, τὸ πρότερον ἐκφοβεῖν, τρομάζειν, εἰς φόβον βάλλειν τινά, Θουκυδ.

Προεκφοιτάω, ῶ, ήσω (φοιτάω). Πρότερον ἐκφοιτῶ, ἀναραίνομαι, γιωστὸς γίνομαι, Δίων Κασ.

Προέκφυσις, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη ἔκφυσις, ἀμφ.

Προεκχέω, μέλ. εύσω (χέω). Προτήτερον ἐκχέω, χύνω ἔξω, διεκχέω.

Προεκχωρέω, μέλ. ήσω (χωρέω). Πρότερον χωρῶ ἔξω, ἀναχωρῶ, παρεκχωρῶ ἀπὸ τινος μέρους.

Προέλαυσις, ἡ. Τὸ προελαύνειν, ἢ ἐπὶ τὰ πρόσω πορεία, τὸ προιππεύειν, χωρεῖν πρότερον κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ὑπάγειν πρὸς μάχην, ὡς τὸ Γαλλ. à l'attaque, Ξενοφ. Ἱππαρχ. ἡ. 3. ἐκ τοῦ

Προελαύνω, μέλ. ελάσω (ἐλαύνω). Ἐπὶ τὰ πρόσω ἐλαύνω, φέρω, ἄγω ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν, προδιώκω. 2) ἀμεταβτ. πηγαίνω ἐπὶ τὰ πρόσω, προηγοῦμαι, προιππεύω, προσχοῦμαι, προάγω σὺν στρατιωτικῇ δυνάμει, ἐξορμοῦμαι, Ξενοφ. καὶ ἐπὶ χρόνου, Ἡρόδ. 9, 44. «οἱ δὲ πρόσω τῆς νυκτὸς προελήλατον, ἀφ' οὗ δὲ ἡ νὺξ προέβη ἱκανῶς.

Προελευθερόω, μέλ. ώσω (ἐλευθερόω). Προτήτερον ἐλευθερόνω, ἀπολύω.

Προέλευσις, ἡ (προελεύθω). Ἡ ἐπὶ τὰ πρόσω ἔλευσις, προχώρησις, πρόοδος, ἐπίδοσις, ἔκβασις, ἔξοδος, ἐκβολὴ ἢ τὸ ἐκβαίνειν, ἔρχεσθαι ἔξω ἢ εἰς τὸ φανερόν.

Προελκύω, καὶ, προελκω, μέλ, ύσω (ἕλκω). Ἐμπροσθεν ἢ πρότερον ἑλκύω, σύρω, ψέρω ἐμπροσθὰ, ἢ πρὸς τὸ μέρος μου, ἐπάγω.

Προελπίζω, μελ. ίσω (ἐλπίζω). Προτήτερον ἐλπίζω.

*Προελυτρόω, μέλ. ώσω (ἐλυτρόω). Προτήτερον καλύπτω, σκεπάζω, τυλίττω.

Προεμβαίνω, μέλ. βήσομαι (βαίνω). Προτήτερον ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι.

Προεμβάλλω, μέλ. λῶ (βάλλω). Πρότερον, ἐμπροσθεν ἢ πρῶτος ἐμβάλλω, ρίπτω μέσα, ἢ τίθημι, βάλλω μέσα. «προεμβάλλω ἐμαυτόνω», πρότερον ρίπτω ἐμαυτὸν μέσα, ἤτοι πρῶτος πίπτω, εἰσβάλλω, ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ τὸ, ἐαυτόν, παραλείπεται, ὥστε οὕτω τὸ ῥῆμα παρίσταται ὡς ἀμεταβ. παρ' Ἡροδ. 4, 183. «προεμβαλλόντων ἐς τὴν γῆν τῶν κερώνων», τουτ. ἐπειδὴ τὰ κέρατα ἔφθασαν, ἤγγιζον πρὸς τὴν γῆν· ὅπου ὁ λόγος εἶναι περὶ βοῶν ὀπισθονόμων, οἵτινες διὰ τὰ ἐπιπαμπὴ πρὸς τὰ πρόσω αὐτῶν κέρατα δύνανται ὀπισθοβατοῦντες μόνον νὰ βόσκωσι μεταφ. «Ἐλπίδα προεμβάλλειν», προτήτερον ἐλπίδα προξενῶ, ἐμπνέω, κάμνω τινὰ νὰ λάβῃ ἐλπίδα.

Προεμβατήριος, ὁ, ἡ, ον. Ἀνήκων εἰς τὸν προεμβάτην. Ἡλιόδ. Αἰθ. ιε'. σελ. 156. «Γέρας προεμβατηρίου», ἄθλον διδόμενον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις, ἐν καιρῷ πειρατείας, πρῶτος ἐμβαίνει εἰς τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον.

*Προεμβάτης, ου, ὁ (προεμβαίνω). Ἐκεῖνος, ὅστις πρότερος, ἢ πρῶτος ἐπιβαίνει, ἐξαρ. ἐπὶ τοῦ λῃστευομένου ἐχθρικοῦ πλοίου. (ᾳ)

Προεμβιβάζω, μέλ. άσω (βιβάζω). Πρότερον ἐμβιβάζω, φέρω, βάλλω μέσα.

Προεμβολίς, ίδος, ἡ. Τὸ κατωτέρω ἀκρόστομον, ἤτοι τὸ μακρὸ καὶ ἐξέχον ξύλον πρὸς τῇ πρῴρᾳ τῆς νηός, Πολυβ.

Προέμβολος, ὁ, καὶ προέμβολον, τὸ (προεμβάλλω). Ἐν τῇ τοῦ Στεφ. Γλωσσ. ἐρμην. διὰ τοῦ Rostra, ῥύγχος τοῦ πλοίου, τὸ ἐξέχον ἔμβολον, ὁ Ἀγαθίας δὲ ἐν Ἱστορ. σελ. 167. τίθησι τὸ, προέμβολα, ἀπ' ἐναντίας τοῦ, ἀκροστόλια, ὥστε δι' αὐτῶν ἐξέκοπτον προσβάλλοντες εἰς τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα.

*Προέμεν, Ἔπος ἐστὶ προείπαι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. τοῦ προίημι, Ὀδ. Η, 155. πραβλ. ἐξέμεν, καὶ ἐπιπροεμεν.

Προεμπίμπλημι, ἢ ὀρθότ. προεμπίπλημι, μέλ. πλήσω (πίμπλημι). Πρότερον πληρῶ, γεμίζω.

Προεμπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω). Προτήτερον ἐμπίπτω, εἰσχωρῶ, προτήτερον ἐπιπίπτω, σκοντάπτω, σπρόχνω, στριμόνω, πίπτω κατ' ἐπάνω, ἢ συναπαντῶ προτήτερον τινά.

Προεμπλήθω, μέλ. νήσω (πλήθω). Εἶμαι, εὑρίσκομαι προτέρωθεν ἔμπλεος, πλήρης, ὅλος γεμάτος.

*Προεμπνέω. μέλ. εύσομαι (πνέω). Προτήτερον, ἢ κατὰ πρῶτον ἐμπνέω, ἐμφυσῶ, ἐνσπείρω.

*Προεμπολεύς, ὁ (ἐμπολεύω). Προχωραστής, καὶ προπώλης, ὅστις ἀγοράζει πρότερον καὶ ἐμπορεύεται.

Προεμπορεύομαι. Προτήτερον ἐμπορεύομαι, πραγματεύομαι.

Προεμφαίνω, μέλ. β' ανῶ (φαίνω). Προτήτερον ἐμφαίνω, δεικνύω, Χρυσόστμ.

Προεμφανίζομαι, μέλ. ίσομαι (ἐμφανίζομαι). Προτήτερον ἐμφανίζομαι, φαίνομαι, παῤῥησιάζομαι, παρίσταμαι.

Προεμφράττω, μέλ. ξω (φράττω). Προτήτερον ἐμφράττω, στουπόω.

Προενάρχομαι, μέλ. άξομαι (ἔρχω), μέσ. ἀποθ. Προτήτερον ἐνάρχομαι, ἀρχίζω, Ν. Δ.

Προενδείκνυμι, μέλ. δείξω (δείκνυμι). Προτήτερον ἐνδείκνυμι, ἐμφαίνω, παῤῥησιάζω, ἐξαιρ. ἐπὶ κριτηρίου.

Προενδημέω, ῶ, μέλ. ήσω (δημέω). Ζῶ, ἢ εὐρίσκομαι ἀπὸ πρότερον, πρὸ καιροῦ ἐν τῇ χώρᾳ, ἐν τῇ πατρίδι, παρὰ τοῖς συμπολίταις, ἀντίκειται τῷ, προαποδημεῖν· μεταφ. τινί, ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι μέ τι μέλλον ὥσπερ μέ τι ἐνεστός. «Τοῖς πράγμασι προενδημεῖν, παρὰ Ποτειδωνείῳ, προβλέπειν τὰ μέλλοντα ὡς ἐνεστῶτα. Ὅθεν γίνομαι οἰκεῖος μέ τι, οἰκειοῦμαι, ἐν συνηθείᾳ εἰμί. «Τὰ προενδεδημηκότα, οἱ λόγοι, αἱ φήμαι, αἵτινες πρότερον διεδίδοντο, διεχύθησαν μεταξὺ τοῦ λαοῦ.

Προενδίδωμι, μέλ. ώσω (δίδωμι). Πρότερον ἐνδίδωμι, ὑποχωρῶ, χαυνόω.

Προενεγκεῖν, ἀπαρμφ. ἀόρ. ἐκ τοῦ προφέρω.

Προενέδρα, ἡ (ἐνέδρα). Ἡ πρότερον γινομένη ἐνέδρα, παραμόνευσις, Γλωσ. ταὐτὸν τῷ, προδοκή.

Προενείρω, μέλ. β'. ρῶ (εἴρω). Πρότερον ἐνείρω, παρεντίθημι, παρειπεῖν.

Προενεκτέον (προενέγκω), ῥηματ. ὀνομ. Πρέπει νὰ προενεχθῇ, ἐκβληθῇ, ἐξαχθῇ, ἐκ τοῦ

Προενέκω, ταὐτὸν τῷ προενέγκω.

Προενέπω, καὶ προενέσπω (ἐνέπω), ποιητ. Προλέγω.

Προενεργέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἐνεργέω). Πρότερον ἐνεργῶ, πράττω τι, Κλήμ. Ἀλ.

Προενέχομαι, μέλ. σχεθήσομαι (ἔχω). Πρότερον ἐνέχομαι, κρατοῦμαι, πιασμένος, δεδεμένος εἰμί. Ο'.

Προενεχωριάζομαι, μέλ. ασθήσομαι (ἐνεχωριάζω). Εἶμαι δεδεμένος, ὑπόχρεος διά τινος προγεγονυίας εὐεργεσίας, ἢ χάριτος Χριστ.

Προενηχέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἠχῶ). Πρότερον ἠνηχῶ, κάμνω ἀντηχήσῃ τι.

Προενθυμέομαι, οῦμαι μέλ. ήσομαι (θυμέομαι), ἀποθ. μέσ. Προτήτερον ἐνθυμέομαι, εἰς νοῦν φέρω, μετά γενικ. Ἐνεργητικῶς δέ, παρ' Αἰν. κεφ. 25. «Προενθυμεῖν τῶν κυνῶν», ἀντὶ τοῦ θήρᾳ διδόναι.

Προεννέπω, ταὐτὸν τῷ προενέπω.

***Προεννοέω**, μέλ. ήσω (νοέω). Πρότερον ἐννοῶ, ἐν νῷ τίθημι, ἐνθυμοῦμαι, Ἀρτεμιδ. 1, 3.

Προενοικέω, ῶ, μέλ. ήσω (οἰκῶ). Πρότερον ἐνοικῶ, κατοικῶ μέσα, τινί. 2) μεταβτ. πρὸς αἰτιατ. ὅθεν

Προενοίκησις, ἡ. Ἡ προτέρα ἐνοίκησις, ἐγκατοίκησις μιᾶς χώρας ὑφ' ἑνὸς ἔθνους, ἢ λαοῦ, Θουκυδ. α'. 25. «Κατὰ τὴν τῶν Φαιάκων προενοίκησιν», ἀντί, κατὰ τοὺς προενοικήσαντας τὴν Ἰθάκην Φαίακας· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Δίωνι Κατσ. νγ'. 16.

Προενσείω, μέλ. σω (σείω). Πρότερον ἐνσείω, ταράττω, ἐνοχλῶ τι.

Προεντυγχάνω, μέλ. τεύξομαι (τυγχάνω). Πρότερον ἀπαντῶ τινά, συνδιαλέγομαι, πρός δοτ.

***Προεντύνω**, μέλ. β' νῶ (ἐντύνω). Προπαρασκευάζω, προδιαθέττω καὶ προεξοπλίζω.

***Προενώπια**, ἐπίῤῥ. ποιητ. Ἐνώπιον, ἐπὶ παῤῥησίᾳ, πρὸ ὀφθαλμῶν.

Προεξαγγέλλω, μέλ. β' λῶ (ἀγγέλλω). Προτήτερον ἐξαγγέλλω, γνωστὸν ποιῶ, διακηρύττω, μηνύω, διαδίδω μίαν εἴδησιν.

Προεξαγωνίζομαι, μέλ. ίσομαι (ἐξαγωνίζω). Ἐπὶ παλαιστῶν, οἵτινες πρὸ τῆς πυγμῆς, ἢ πρὸ τῆς πάλης κινοῦσι τοὺς βραχίονας καὶ τὰς χεῖρας αὐτῶν, πρὸς πάλην καὶ πυγμὴν ἑτοιμαζόμενοι· ἴδε ἐξαγωνίζω, Ἀριστοτ. Ῥητορικ. γ'.

Προεξάγω, μέλ. άξω (ἄγω). Προτήτερον ἐξάγω, ἔξω ἐκβάλλω, ἢ ἔξω τῶν ὁρίων φέρω. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. «Κἂν προεξαχθῶ τι ῥῆμα εἰπεῖν», ἐν ἐκβῶ ἀπὸ τὰ ὁριάμου καὶ εἴπω κἀνένα λόγον. 2) ἀμεταβ. φέρομαι πρῶτος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐφορμῶ.

Προεξαδυνατέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀδυνατέω). Προτήτερον σχεδὸν εἰμὶ ἀδύνατος ἀδυνατισμένος, ἐξασθενισμένος, Ἱπποκρ.

Προεξαιρέω, μέλ. ήσω (αἱρέω). Προτήτερον ἐξαιρέω, ἐκβάλλω, ἢ ἁρπάζω· προτήτερον ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω

Προεξαίσσω, μέλ. ίξω (αἴσσω). Προεκπηδῶ, ἢ ταχέως τρέχω, ἔξω ὁρμῶ ἀπὸ τῆς τάξεως, Ἡρόδ. 9, 62. (α ἐπ.)

***Προεξάλλομαι**, μέλ. β' αλοῦμαι (ἅλλομαι). ἀποθ. μέσ. Πρότερον, ἢ πρῶτος πηδῶ πρὸς τὰ ἔξω, ἐκπηδῶ, Θεμιστ.

Προεξαμαρτάνω, μέλ. ήσομαι (ἁμαρτάνω). Προτήτερον ἐξαμαρτάνω, πταίω, σφάλλω, ἐξαπατῶμαι, Ἰσοκρ.

Προεξανάγομαι, κατὰ μετ. διάθεσ. μέλ. αχθήσομαι (ἀνάγω). ταὐτὸν τῷ, προεκπλέω, κάμνω πανιὰ διὰ νὰ ἐκπλεύσω πρότερος.

Προεξανθέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀνθέω). Κάμνω, ἀρίνω ν' ἀνθήσῃ τι πρότερον, καὶ ἄνθη ἐκβάλλω, ἐκδίδωμι, ἀνάφυω, Πλουτ. καὶ

Προεξάνθημα, τό. Τὸ πρότερον ἀναδίδον, ἀναβλαστάνον ἄνθος, ἢ τὸ πρότερον κατὰ τὸ σῶμα ἐξάνθημα, Σολ. Ἀριστοτ. Θεσμ. 523.

Προεξανίσταμαι μέλ. στήσομαι (ἵστημι). Πρῶτος ἢ πρότερον ἐξανίσταμαι, σηκόνομαι ἀπὸ τὸν τόπον μου πρῶτος τῶν ἄλλων, κατὰ τοὺς ἀγῶνας πρὸ τῆς ὡρισμένης ὥρας, προτοῦ νὰ δοθῇ εἴτουν τὸ σημεῖον, Ἡρόδ. 8, 59. «Ἐν τοῖς ἀγῶσιν οἱ προεξανιστάμενοι ῥαπίζονται», σηκόνομαι, ὑψόνομαι διὰ νὰ ὁρμήσω πρῶτος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. «Τῷ πολέμῳ προεξανιστάσθαι», Πλούταρχ. Ῥώμ. 15. καὶ εἰς τοὺς βαρβάρους, Ἡρόδοτ. 9, 62.

Προεξαποστέλλω, μέλ. β' λῶ (στέλλω). Προτήτερον ἐξαποστέλλω, ἀποπέμπω.

Προεξαρτάω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀρτάω). Πρότερον, ἐμπροστθεν ἐξαρτῶ, κρεμῶ.

***Προεξάρχω**, μέλ. ξω (ἄρχω). Πρότερος, ἢ πρῶτος ἀρχίζω, κάμνω ἀρχήν, Θουκυδ. 8, 25. παραβλ. Ισοκ. Φρον. σελ. 287.

Προεξασθενέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀσθενέω). Πρότερον ἀσθενῶ δι' ὅλου, ἀδυνατῶ, ἀδύνατος γίνομαι, χάνω τὰς δυνάμεις μου.

***Προεξεγείρω**, μέλ. β' εγερῶ (ἐγείρω). Πρότερον ἐγείρω, σηκόνω τινά, ἀνακινῶ, ἴδε Φρυν. Bekk. σελ. 59.

Προεξέδρα, ἡ, Ἰων. προεξέδρη, ἡ (ἕδρα). Ἰδιαιτέρα τις ἕδρα (θρονίον) ἐξέχουσα τῶν λοιπῶν, ὅ ἐστιν, ὑψηλὸν θρονίον προεξέχον τῶν ἄλλων, Ἡρόδ. 7. 44. 88. «Προεκεποίητο (τῷ Ξέρξῃ) ἐπὶ κολωνοῦ ἐπίτηδες προεξέδρη λίθου λευκοῦ, ὅπου τὰ χειρόγραφα, ἐξέδρη, ἔχουσι. Παρὰ Πολυδ. 3'. 46. κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἐξέδρα, γαλλερία.

Προέξειμι (εἶμι). Προτήτερον ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω ἢ ἐπιτρέπομαι ποιῶ, ἐφορμῶ πρότερος.

Προεξειρεσία, ἡ (εἰρεσία). Τόπος ἐν ταῖς πλευραῖς τοῦ πλοίου, ὅπου οἱ κωπηλατοῦντες καθήμενοι ἐκίνουν τὰ κωπία, διάφορος τοῦ, παρεξειρεσία, Ἀγαθίας Ἱστορ. ἐ. σελ. 167.

Προεξελαύνω, μέλ. άσω (ἐλαύνω). Προτήτερον ἐξελαύνω, ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω ἱππος ἐφ' ἁμάξης, καὶ. «Τῷ πλοίῳ προεξελαύνειν», Πλούταρχ. ἐκβαίνειν ἀπὸ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος μετὰ τοῦ πλοίου πρότερον, προεκπλέω· καθόλου δέ, προηγοῦμαι, προπορεύομαι ἱππος, ἢ ἐποχούμενος.

***Προεξενεγκεῖν**, ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ προεκφέρω.

Προεξεπίσταμαι, κατὰ συναίρεσ. προεξεπίστημαι, μέλ. στήσομαι (ἐπίσταμαι). Ἠξεύρω τι ἀκριβῶς πρότερον, προγινώσκω, Αἰσχύλ. Προμ. 101

Προεξεργάζομαι, μέλ. άσομαι (ἐργάζομαι), ἀποθ. μετ. Πρότερον ἐξεργάζομαι, ἐκτελῶ, τελειόω τὸ ἔργον.

Προεξερευνάω, ῶ, μέλ. ήσω (ἐρευνῶ). Προτήτερον ἐξερευνῶ, ἐξετάζω, δοκιμάζω, πεῖραν λαμβάνω καὶ

***Προεξερευνητής**, οῦ, ὁ. Ὁ πρότερον σταλεὶς ἐρευνητής, ἐξεταστής, κατάσκοπος.

Προεξέρχομαι, μέλ. ελεύσομαι (ἔρχομαι), ἀποθετ. μετ. Πρότερος ἐκβαίνω, ἢ πορεύομαι πρὸς τὰ ἔξω, προτρέχω, παρίσταμαι πρῶτος εἰς τὸ φανερόν.

***Προεξέστηκα**, παρακ. τοῦ ἐξίσταμαι.

Προεξετάζω, μέλ. άσω (ἐτάζω). Προτήτερον ἐξετάζω, ἐρευνῶ, δοκιμάζω.

Προεξευκρινέω, ῶ, μέλ. ήσω (εὐκρινέω). Πρότερον ἀκριβῶς ἀνακρίνω, σαφηνίζω, δοκιμάζω, ταὐτὸν τῷ προδιευκρινέω, Ἱππ. ὅπερ τινὲς ἀλόγως δὲν παραδέχονται.

Προεξεφίεμαι, μέλ. ήσομαι (ἵημι). Προτήτερον, πρότερον ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, προστάζω, ἐντέλλομαι, Σοφ. Τραχ. 759.

Προεξηγέομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι (ἡγέομαι), ἀποθ. μέσ. Προτήτερον ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω, διαλύω, καθαρίζω, σαφηνίζω.

Προεξίσταμαι, μέλ. στήσομαι (ἵστημι). Πρότερος, ἢ προτήτερον παραμερῶ, ἀποχωρῶ τῆς ὁδοῦ, παραμερίζω, ἐκτρέπομαι. 2) ἵσταμαι πρότερος ἐπάνω, ὀρθός, καὶ ἐξέχω ὑπερέχω.

Προεξοδεύω, μέλ. εύσω (ὁδεύω). Προτήτερον ἀναχωρῶ, φεύγω ἢ ἐκβαίνω ἔξω, ὑπάγω, Ἰώσηπ.

Προέξοδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, προμολή καὶ προαυλία, Ἑτυμολ.

Προεξομαλίζω, μέλ. ίσω (ὁμαλίζω). Προτήτερον ἐξομαλίζω, ἐξισάζω, Ἰώσηπ.

Προεξορμάω, μέλ. ήσω (ὁρμάω). Πρότερον, προτήτερα ἐξορμάω, ἐκβαίνω, μετ' ὁρμῆς πρῶτος κινῶ, ὑπάγω κατά τινος, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ιγ'. 5. «Προεξορμᾶν μιᾷ ἡμέρᾳ μᾶλλον ἢ ὑστερίζειν», μίαν ἡμέραν προτήτερον ἀναχωρεῖν.

Προεόντα, ὄντων, τά. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, προόντα, οὐδετ. μετοχ. τοῦ εἰμί. Τὰ περιόντα ἢ τὰ περιτμήματα (παροιχημένα) πράγματα.

Προεορτάζω, μέλ. άσω (ἑορτάζω). Προτήτερον ἑορτάζω, πανηγυρίζω.

Προεόρτιος, ὁ, ἡ, ον. Ἡ πρὸ τῆς ἑορτῆς ἡμέρα, τὸ πρὸ τῆς ἑορτῆς γινόμενον, πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὸ τῆς ἑορτῆς, Γρηγόρ. Ναζ.

Προεπαγγέλλω, μέλ. β' λῶ (ἀγγέλλω). Προτήτερον ἐπαγγέλλω, δηλοποιῶ, γνωστὸν ποιῶ. Μέσ. προεπαγγέλλομαι, προτήτερον ὑποσχομαι, ὑπισχνέομαι· ὅθεν

Προεπάγγελσις, ἡ. Ἡ προπαρασκευασμένη (παροιχημένη) ἀγγελία, ἢ πρότερον γινομένη δήλωσις, Δίων Κασ.

Προεπαινέω, ῶ, μέλ. έσω (αἰνέω). Προτήτερον ἐπαινῶ, ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.

Προεπανασείω, μέλ. σω (σείω). Πρότερον ὑψῶ, ἢ κινῶ τὰς χεῖρας ἐπαπειλῶν τινα, ὅθεν καὶ καθόλου πρότερον ἐπαπειλῶ, φοβερίζω, ἴδε ἐπανασείω, Θουκυδ.

Προεπαφίημι, μέλ. ήσω (ἵημι). Προτήτερον ἐπαφίημι, στέλλω τινὰ κατά τινος ἢ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

***Προεπιφέρω**, μέλ. οίσω (φέρω). Φέρω τι πρότερον μέσα, προεισάγω, Ἐπιγρ.

Προεπεξορμάω, ῶ, μέλ. ήσω (ὁρμάω),

ἀμεταβτ. Πρότερον ἐφορμῶ κατά τινος, κατά τινος ὁρμητικῶς ὑπάγω, προχωρῶ, Λουκιαν.

Προεπιβάλλω, μέλ. λῶ (βάλλω). Προτήτερον βάλλω, θέτω τι ἐπάνω, ἢ ῥίπτω κατά τινος. 2) ἀμεταβ. πρότερος ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ, εἰσβάλλω.

Προεπιβουλεύω, μέλ. εύσω (βουλεύω). Προτήτερον ἐπιβουλεύω, μετά δοτικ.

Προεπιβουλή, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη ἐπιβουλή, τήν ὁποίαν κάμνει τις πρότερον κατά τοῦ ἄλλου, Δίων Κάσ.

* Προεπιγιγνώσκω, μέλ. γνώσομαι (γιγνώσκω). Πρότερον γνωρίζω, μανθάνω, Νικόμ. ἀριθμ. 1, 23.

Προεπιδείκνυμι, μέλ. δείξω (δείκνυμι). Δείκνυμί τι πρότερον, ἐκθέτω, βάλλω εἰς φῶς· καὶ μέσ. προεπιδείκνυμαι μετ' αἰτιατ. κάμνω ἐπίδειξίν τινος πράγματος.

* Προεπίδεσμος, ὁ (δεσμός). Δεσμὸς ἐπιτιθέμενος πρότερον, κατάδεσις.

Προεπιδίδωμι, Μλ. ώσω (δίδωμι). Δίδω πρότερος, προτείνω, χαρίζω αὐτοελήτως δώρόν τι εἴς τινα, καθόλου χαρίζω· (ψ)

Προεπίζευξις, ἡ (ζεύγω). Παρά ῥήτορτι, ἡ συνταξις ῥήματός τινος οὐσιαστικοῦ πρό, καὶ μετά, ὁ ἔστι, μέσον δύο ὀνόματων τιθέμενον ῥῆμα τό μετά ταῦτα κεῖσθαι ὀφεῖλον· λέγεται ἔτι τό τοιοῦτον σχῆμα καὶ Ἀλκμανικόν· ὅρα Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. σλ. 606. καὶ 947. Ῥώμ. Ἐκδ.

* Προεπικαλύπτω, Μλ. ψω (καλύπτω). Πρότερον καλύπτω, ἐπισκεπάζω, ἢ κρύπτω.

Προεπικοινόω, Μλ. ώσω (κοινόω). Προτήτερον ἀνακοινῶ, προτήτερον ἀναφέρω, κοινοῦ ποιῶ εἰς βουλήν, συμβουλῆν. Δίων Κάσ.

Προεπιλογίζομαι, Μλ. ίσομαι (λογίζομαι). Ἀποθ. μέσ. πρότερον λογίζομαι, λογαριάζω, ἢ σκέπτομαι, στοχάζομαι· «Τήν ἀπόδειξιν προεπιλογίζεσθαι· Φίλ.

Προεπινοέω, ῶ Μλ. ήσω (νοέω). Προτήτερον νοέω, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, διανοοῦμαι, σκοπεύω.

Προεπιξενόομαι, κατά μέσ. διάθ. Μλ. ώσομαι (ξενόω). Προτήτερον ὡς ξένος (μουσαφίρης) φθάνω, ἔρχομαι, καταλύω, διαμένω, μετά δοτικ. Λουκιαν.

* Προεπιπάσσω, Μλ. άσω (πάσσω). Περιχέω, περιβρίχω, ῥαντίζω πρότερον ἐπί τινος. Ἀλκ. Τρωλ. 11.

Προεπιπλήσσω, -λήξω, Μλ. ξω (πλήσσω). Προτήτερον ἐπιπλήττω, ἐλέγχω, ὀνειδίζω, τιμωρῶ, ὅθεν

* Προεπίπληξις, ἡ Ῥητ. ῥητορική, προφύλαξις.

Προεπισκέπτομαι, Μλ. ψομαι (σκέπτομαι). Ἀποθ. μέσ. προτήτερον ἐπιτεκέπτομαι, θεωρῶ, Στράβ. ἡ. σλ. 536. ἐξ οὗ προεπίσκεψις, ἡ.

Προεπισκοπέω, ῶ Μλ. ήσω (σκοπέω). Προτήτερον ἐπισκοπῶ, θεωρῶ, βλέπω, παρατηρῶ. Λουκιαν.

Προεπίστημαι, Μλ. στήσομαι (ἐπίσταμαι). Ἀποθ. παθ. προτήτερον ἐπίσταμαι, ἐξέρω. Ξενοφ. Κύρυπ. δ'. γ'. 3. «Οὔτε μαθητέον, προεπιστάμεθα γάρ τοῦτον· τό εὑρεθέν ἀπό προτήτερα.

* Προεπιστέλλω, Μλ. ελῶ (στέλλω). Πρότερον στέλλω εἰς, ἀποστέλλω.

Προεπιχειρέω, ῶ Μλ. ήσω (ἐπιχειρέω). Προτήτερον ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω, βάλλω χέρι ἢ ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ μετά δοτικ. κάμνω.

Προεπιχείρησις, ἡ. Τό πρότερον ἐπιχειρεῖν. Διον. Ἁλικ

Προεποικέω, ῶ Μλ. ήσω (οἰκέω). Προτήτερον ἀποικίω, οἷς ἄποικος κατοικῶ τόπον τινά ἢ φέρω ἀποικίαν. Στράβ. ἡ. σλ. 331

Προέπω, ὅθεν τό, προεῖπον, ὁ καὶ Ζήτ.

Προεργάζομαι, Μλ. ασομαι (ἐργάζομαι). Ἀποθ. μέσ. προτήτερον ἐργάζομαι, ποιῶ, κάμνω, ἐκτελῶ, ἐπεξεργάζομαι, γῆν, γεωργῶ, καλλιεργῶ τόν ἀγρόν πρότερον. Ξεν. 2) διαπονῶ, μετά πόνου, ἀγώνων, ἢ κατορθωμάτων κτῶμαί τι, ἐπιτυγχάνω· ὡς «Δόξαν προεργάζεσθαι ἀνθ. δι' ἔργων καὶ πράξεων λαμπρῶν κτᾶσθαι τήν δόξαν· «Μή τήν προειργασμένην δόξαν ἀποβάλοιμι· ἣν πρότερον ἐκτήσατο διά τῶν ἡρωϊκῶν του πράξεων. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ' ἀ. 21. τό δέ «Προείργαστο λόγοις· ἀντί τοῦ, ἐκ παρατεκτῆς ἐλέγετο «Τά προειργασμένα· τά πρότερον ἐκτελεσθέντα. Θουκυδ.

* Προερεθίζω, Μλ. ίσω (ἐρεθίζω). Πρότερον ἐρεθίζω, διεγείρω, παροξύνω. — Γαλην

Προερέσσω, Μλ. έσω (ἐρέσσω). Ἐπί τά πρόσω ἢ μακρότερον, ἐρέσσω, κωπηλατῶ Ὀδυσ. Ν. 279. «Σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν· καθειλκύσαμεν, διά τῆς κωπηλασίας εἰσηλθομεν εἰς τόν λιμένα.

Προερευνάω, ῶ Μλ. ήσω (ἐρευνῶ). Προτήτερον ἐρευνῶ, ἐξετάζω. Ξεν. ὕδατν

* Προερευνητής, ὁ. Ὁ πρότερος, προηγούμενος ἐρευνητής, ἐξεταστής.

Προερέω, Μλ. Ἴων. ἀντί τοῦ Αττικ. προερῶ καὶ προείρηκα, παραχ. Ἐκ τοῦ προεῖπον· μέλλω νά, ἢ θέλω εἰπεῖ πρότερον, προειπεῖ, θέλω μηνύσει, κηρύξει, κοινοποιήσει τινί. Ἡρόδ. 3, 61. καὶ «ὡς προείρηται· καθώς ἐρρέθη προτήτερον. «Τά προειρημένα· τά ὁποῖα ἐρρέθησαν, ἢ τά ὁποῖα εἴπομεν προτήτερον. Ξεν.

Προερύω, Μλ. ύσω (ἐρύω). Παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἀπό νηός, σύρω, ἕλκω ἐπί τά ἔμπροσθεν ἢ ἐπί τά πρόσω τό πλοῖον ἐκ τῆς παραλίας, καθέλκω. Ἰλ. Α. 308. Ὀδυσ. Ι. 73. «—νῆα δυοῖν ἁλάδε προέρυσσαν· καθείλκυσαν, ἔσυρε κατεβίβασε τό πλοῖον ἀπό τῆς ξηρᾶς εἰς τήν θάλασσαν, καὶ αὐθις ἐκ τῆς θαλάσσης φέρω, ἕλκω τήν ναῦν διά κωπηλασίας πρός τήν ξηράν. Ὅμ. Ἰλ. Α. 435. «τήν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς, καὶ Ὀδ. Ι, 73 ὅπου ὅμως ὁ Spitzner annot. crit. παρέλαβε τό προέρασσαν, ἐκ τοῦ προεράσσω· τό ὁποῖον ἀποκαθίστησι εἰς ὅλα τά χωρία εἰς ὅσα ἀπαιτεῖται ἢ ναῦς ἑλκομένη ἢ φερομένη διά τῆς δυνάμεως τῶν κωπίων εἰς τό παράλιον, ἢ εἰς τόν λιμένα, τό δέ, προερύσαι νῆα, ἀνήκει μόνον εἰς τά χωρία ὅπου εὑρίσκεσθαι ὅτι, ἢ ναῦς σύρεται, καθέλκεται ἐκ τῆς ξηρᾶς πρός τήν θάλασσαν· 2) ἀνασπῶ, ἐκσύρω, τραβῶ ἔξω (τό Τ, ὅστι πάντοτε βραχύ· ὅ δ' ὁ παρ' Ὅμ. μέλλων εὑρίσκεται, προερύσσω, καὶ ἀόρ. προέρυσσον).

Προέρχομαι, Μλ. ελεύσομαι (ἔρχομαι). Ἀποθετ. μέσ. ἐκβαίνω πρότερον εἰς τί φανερόν, ἢ ἔμπροσθεν ἔρχομαι, ὑπάγω ἔμπροσθά ἢ πρότερον τῶν ἄλλων, προπορεύομαι, Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. β'. 12. καὶ Ἱππαρχ. ζ'. 9. Προόδους ποιῶ, προτρίπομαι, προχωρῶ, προβαίνω, φθάνω, καταντῶ. Ἡρόδ. 7, 50. «τά Περσέων πρήγματα ἐς τόδε προελήλυθε· ὅτι ἡδύναμις τῶν Περσῶν, ἥτις κατήντησε εἰς τοσοῦτον βαθμόν, προέβη τοσοῦτον· καὶ Δημοσ. «Οἱ προεληλυθότες ἀστελγείας, ὁ δέ Ξεν. «οἱ προεληλυθότες ταῖς ἡλικίαις «ἀντί οἱ προβεβηκότες, οἱ γέροντες.— 2) ὑπάγω, φέρομαι μακρότερα, προβαίνω, προχωρῶ· συνήθ. ὁ σχηματ. τοῦ παραχ. προεληλυθα. Piers. Μοιρ. σλ. 302. ἀλλ' ἐτάδοτε καὶ προεληλυθα. Meineke Μοσχ! σλ. 45.

Προερωτάω, Μλ. ήσω (ἐρωτάω). Προτήτερον ἐρωτῶ.

* Πρόεσ, ἔτω. Προστακτ. ἀόρ. β'. ἐκ τοῦ προΐημι τῷ κύδος ἅμα πρέσ, εὐρύοπα Ζεῦ. Ὅμ. Ἰλ. Π, 241.

Προεσθίω, Μλ. ἔδομαι (ἐσθίω). Ὅσα τρώγονται πρότερον, προτέτερον ἐσθίω, τρώγω· τά προεσθιόμενα.

Προεστίς, ἡ (προΐημι). Τό ἀφιέναι, πέμπειν ἐπί τά πρόσω ἢ εἰς τά ἔξω, πρόπομψις, ἀπόλυσις. «Σπέρματος προεστίς· ῥεῦσις, χύσις ἀπό τοῦ σώματος τοῦ σπέρματος, ἀπόρριψις, τό ῥίπτειν εἰς τά χαμένα, ἢ κατεξοδεύειν· κατανάλωσις.

Προεστέκται, Ἴων. ἀντί, προεστήκατε παρακτ. τοῦ προΐστημι Ἡρόδ. 5, 49.

* Προεστήκω, Μλ. εστήξω (ἑστήκω). Νεώτ. λαξ. στέκομαι ἔμπροσθεν, ἢ ἐπί παρρησίᾳ· προΐσταμαι ἢ προεδρεύω.

Προεστώς, ῶτος, ὁ· ἀττ. ἀντί, Προεστηκώς, ὁ προεστάμενος, ὁ πρῶτος, καὶ πληθυντ.

Προεστῶτας, ἀντί, προεστάτας· προεστηκότας ἐκ τοῦ Προΐστημι.

Προέτειος, ά, ή, ον (ἔτος). Ὁ πρό ἑνός ἔτους ὤν, περυσινός, ὁ τοῦ παρεληλυθότος ἔτους· παρ' Ἀριστοτέλ. πρβλ. κ'. 14. ἑρμην. τό «Σικυοί προέτειοι», διά τοῦ, ἐτήσιος, ἐπέτειος (annui).

Προετέος, ία, έον. Ἄξιος ἀπορρίψεως, τόν ὁποῖον πρέπει νά ἀπορρίψῃς, ἀπορριπτέος· ἐκ τοῦ, προΐημι· ὅθεν ἔτι

Προετικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ-κως· ὁ ἀπορρίπτων, κατεξοδεύων, χαριστικός, ὁ ἀφειδῶς ἐν ταῖς ἀπαναίς ἔχων, (ὅστις ἐξοδεύει, ῥίπτει τά ἀργυρίά του εἰς τά χαμένα.) Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ἀ. 6. ἀμελής, ἀπρόσεκτος κατά τό χρηματικόν· ἀντίκ. τῷ, Ἅρπαξ.

Προετοιμάζω, Μλ. άσω (ἑτοιμάζω). Προτήτερον ἑτοιμάζω, προευτρεπίζω· προδιαθέτω· μέσ. ἑτοιμάζω, παρασκευάζω τι πρότερον πρός ἰδίαν χρῆσιν καὶ ὠφέλειαν. Ἡρόδ. 7, 22. 8, 24 ὅθεν

* Προετοίμασις, ἡ. Ἡ προπαρασκευή, προετοιμασία, καὶ

Προετοιμαστής, οῦ, ὁ. Ὁ προετοιμάζων τι.

Προευαγγελίζομαι, Μλ. ίσομαι (εὐαγγελίζομαι). Ἀοθ. μέσ. ἐξ οὗ τό ἁπλ. ἐνεργ. ἐν χρήσει· προτήτερον εὐαγγελίζομαι, ὁ ἔστι δίδωμι ἢ φέρω χαρμόσυνα τινα ἀγγελίαν, εἰδήσεις. Ἐκκλησ. διδάσκω τινά πρότερον τάς ἀληθείας τοῦ εὐαγγελίου, τόν κατηχῶ.

Προευδοκιμέω, ῶ Μλ. ήσω καὶ μέσ προευδοκιμέομαι (εὐδοκιμῶ). Προτήτερον εὐδοκιμῶ, εἰς καλήν φήμην εἶμι ἢ ἐπαινοῦμαι, εὐφημίζομαι. οἱ προευδοκιμήσαντες, οἱ ἄνδρες οἵτινες πρότερον ἐδοξάσθησαν διά τῶν λαμπρῶν αὐτῶν πράξεων.

Προευεργετέω, ῶ Μλ. ήσω (εὐεργετῶ). Προτήτερον εὐεργετῶ· πρῶτος, κάμνω μίαν εὐεργεσίαν. Δίτ. προσ.

* Προευθετίζω, Μλ. ίσω (εὐθετίζω). Πρότερον εὐθετίζω, βάλλω εἰς τάξιν, διατάττω. Ἀπολ. Δύσ. περί Συντ. σλ. 303. Sylb.

Προευκρινέω, Μλ. ήσω (εὐκρινέω) Πρότερον ἀκριβῶς ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἢ διακρίνω· (ι)

Προευλαβέομαι, Μλ ήσομαι (εὐλαβοῦμαι) Ἀποθ. μέσ. προτήτερον εὐλαβοῦμαι· προσέχω, προφυλάττομαι.

* Προευπορέομαι, Μλ. ήσομαι (εὐπορέω). Οὕτως ἔγραψε ὁ Reiske παρά Δημοσ. κατά Τιμοκρ. σλ. 731. 3. ἀντί προευπορεῖσθαι· ἰδε δέ τόν Schaef. Δημοσ. 4. σλ. 251.

Προευτελίζω, Προτήτερον εὐτελίζω, εὐτελῆ ποιῶ, καταφρονῶ.

Προευτρεπίζω, Μλ. ίσω (εὐτρεπίζω). Προτήτερον εὐτρεπίζω, προετοιμάζω, εὐδιαθέτω.

Προεύχομαι, Μλ. ξομαι (εὔχομαι). Ἀποθ. μέσ. Εὔχομαι πρότερον, ἢ εὔχομαι ὑπέρ τινος· μετά γενικ.

Προεφοδεύω, Μλ. εύσω (ὁδεύω). Πρότερον

διέρχομαι, περιηγοῦμαι, ὁδοιπορῶ, ταξειδεύω. Στραβ.

Προεφοδιάζω, Μλ. άσω (ἐφοδιάζω). Προτήτερον ἐφοδιάζω, ἑτοιμάζω τά ἀναγκαῖα ἤτοι τά ἐφόδια τῆς ὁδοιπορίας. Φίλ.

Προεφοράω, ῶ Μλ. ὄψομαι (ἐράω), Προορῶ, προβλέπω, ἐπιβλέπω. Ἀντωνῖν. ζ. 49. ἐν δέν πρέπῃ νά ἀναγνωσθῇ «Προαφορᾶν».

*Προεφορμάω, Μλ. ήσω (ἐρμάω). Πρότερον, ἐφορμῶ, ὁρμῶ, εἰσβάλλω· μετά Δοτ.

*Προεχής, ές, ή, ές. Ὁ προέχων, ὁ ὑπερέχων τῶν ἄλλων· prominens.

Προέχω. Μλ. ξω κατά συναλ. προῦχω ἀόρ. β'. ἔσχον (ἔχω). Ἔχω τι πρό, κρατῶ πρότερον, ἐμπροσθεν, ἐξαίρ. διά νά διευθυντεύτω τινά, ὡς τήν ἀσπίδα, «τώχεῖρε προέχων» Ξεν. προτείνω· προαπλώνω τάς χεῖρας διά νά ὑπερασπισθῶ, νά προφυλάξω· καθόλου, ἐπαρκῶ, προσφέρω, χορηγῶ· μέτ. προέχομαι καί κατά συναλ. προῦχομαι· ἔχω τι ἐμπροσθέν μου, πρό ἐμαυτοῦ, Ὁ., Γ, 8. κρατῶ πρό ἐμαυτοῦ ἀπλώνω τι πρό ἐμαυτοῦ, πρό δέ δούρατ' ἔχοντο Ἰλ. Ρ, 355. καί Ἡρδτ. 2. 42. ὅθεν ὑπερασπίζομαι, φυλάττομαι, διευθυντεύομαι, καθόλου ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐντείνω, βάλλω, ταύτόν τῷ προίσχομαι, προβάλλομαι· β) μεταφ. προβάλλω, προφασίζομαι, ὡς πρόφασιν προτείνω· μετά ἤ ἄνευ τοῦ, προφασιν. Valck. Ἡρδτ. 8, 3. Σοφ. Αἰτ. 80. Δουκ. Α, 140. 2) Ἔχω τι, πρῶτος, ἤ πρότερος τῶν ἄλλων, τι τινός «Τιμῆν προέξουσ' οἱ κακοί τῶν ἐνδίκων» Σοφκλ. Αἰτιγ 208. ὅθεν ὑπερέχω. ὑπερβάλλω, ἐξέχω, ὑπερτερῶ, ἤ ἀνώτερος εἰμί· μετά γεν. προσώπ. καί Δοτ. πράγματ. ὡς Ἡρ. 1, 1 «τό δέ Ἄργος τούτον τόν χρόνον προέιχε ἅπασι τῶν ἐν τῇ νῦν Ἑλλάδι καλεομένῃ χώρῃ», καί αὐτόθι 32. 56. 9, 136. 3, 82, 9, 22. οὕτω καί Ξενοφ. Κυροπ. β'. ά. 16. «Ἐν τῇδε τῇ ὁπλίτει οὐδέν ἡμεῖς ὑμῶν προέξομεν» καί ἐν Ἑλλην. ζ. ά. 2. «Ἐμπειρίᾳ πολύ τῶν ἄλλων προέχετε περί τά ναυτικά», εἰπόντι φέρεται συνεχ. ἤ αἰτιατ. ἀντί τῆς δοτ. τοῦ πράγματος, ἀλλ' ἤττον εὐχρηστος ἐστί ἡ σύνταξ. μετά Αἰτ. προτώπου, ὡς Ξεν. Ἀναβ. γ'. β'. 19. «Εἰ μόνω προέχουσιν ἡμῶν παραβλ. Poppo. β) ἀμεταβτ. ἐξέχω, ὑπερέχω, προκύπτω (promineo) προβαίνω, παρ' Ὅμ. ἀεί ἐπί τῆς ἐννοίας τοπικοῦ διαστήματος, ὡς Ἰλ. Μ. 11. «ἦ δ' ἀκροτάτη προέχ' ἀκτή πάντ' προείχεν καί Χ, 97. «πύργω ἐπί προῦχοντα» εἰς τήν ἀκρωτάτην ἄκραν τοῦ πύργου. Ζ, 138. Τ, 544. Ω. 82. καί ἀλλαχοῦ· ὅθεν καί ὑπερτερῶ, ἀνώτερος, πρότερος, εἰμί κατά τήν τάξιν· προτερεύω. Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 315. καί παρά τοῖς μεθ' Ὅμ. ἐπί βαθμοῦ καταστάσεως, ἤ ἀξίας, μετά γενικ. «δήμου Προῦχουσιν εἶναι οἱ πρῶτοι, οἱ ἐπισημότεροι μεταξύ τοῦ λαοῦ, Ὅμ. Ἱμ. Δημ. 151. καθ' ὅλον, ἐκπρέπω, ἀριστεύω, περίδοξος γίνομαι, Ἡρδτ. 9, 22. — 3) πρότερον ἤ προτήτερα, ἤ ἀπό προτήτερα ἔχω, ἐπί χρόνου· ὡς Walck Ἡρδτ. 9. 4. Schaef Δίον. περί συνθ. σλ. 27. 4) κρατῶ μακράν καί μέτ. κρατῶ μακράν ἀπ' ἐμαυτοῦ, εἴργω, ἀποτρέπω· τό δέ «προῦσχόμηνσεν» περί παιδός τό ὁποῖον εἰπόντι δέν δύναται νά πληρώσῃ τήν χρείαν του μόνον, ἑρμην. ἀντί σέ ἀπέτρεψα, σ' ἐμπόδισα. Ἀριστοφ. Νεφ. 1388. 5) ὡς ἀπροσ. «οὐτι προέχειν» Ἡρδτ. 9, 27. ἀντί δέν ὠφελεῖ, δέν χρησιμεύει, δέν συντείνει εἰς τίποτε, μετ' ἀπαρεμφ. — Ὁ Ὅμ. χρῆται ἀπαναχοῦ τῷ συνήρ. σχήματ, προῦχειν, ἐκτός μόνον ὅπου ἰδίως πρέπει νά εὑρίσκεται ἡ αὔξησις, ὡς ἐν Ὀδ. Μ. 11. πρόεχε, ἀλλ' οὐχί προῦχε, ἀντί προεῖχε· παραβλ. προΐσχω.

Προεψέω, καί, προέψω Μλ. ήσω (ἕψω). Πρότερον ἕψω, μαγειρεύω.

Προεψιάω, (ἐψιά) ταύτόν τῷ, προαγορεύω. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καί, προτεψιά, ἀντί τοῦ, προαγόρευσις, ἔχει.

Προεωλίζω, Μλ. ίσω (ἐωλίζω). Πρότερον ἀφίνω τι ἵνα παλαιώσῃ καί κρεμῶν αὐτό, ἤ θέτων εἰς ἁρμόδιον τόπον τό ἀφίνω νά γίνῃ τρυφερόν, μαλακόν καί φαγώσιμον, λέγεται ἐπί σκληρῶν κρεάτων.

*Προζημιόω, ῶ Μλ. ώσω (ζημιῶ). Πρότερον καταδικάζω τινά, ἐπιβάλλω ζημίαν τινί.

*Προζητέω, ῶ Μλ. ήσω (ζητέω). Ζητῶ τι πρότερον, ἀναζητῶ. Ἀριστοτ.

Προζωγραφέω, ῶ Μλ. ήσω (ζωγραφέω). Πρότερον ζωγραφίζω, σχηματίζω, ἐκτυπόω. Ἰουστῖν.

Προζώννυμι, Μλ. ώσω (ζώννυμι). Πρότερον ἤ ἐμπροσθεν ζώνομαι.

*Προηβάω, Μλ. ήσω (ἡβάω). Πρότερον, ἤ πρό τοῦ καιροῦ γίνομαι, φαίνομαι ἐφηβος, νέος, νεάζω.

Προηγεμών, όνος, ὁ (ἡγεμών). Ὁ τῆς ὁδοῦ προηγούμενος, ὁ πρῶτος ὁδηγός ἤ ἀρχηγός, ἐξαρχος, ὅστις ὑπάγων ἐμπροσθά δείχνει εἰς τούς ἄλλους τήν ὁδόν. Δημοσθ.

Προηγεόμαι, οῦμαι, Μλ. ήσομαι (ἡγέομαι). Ἀποθ. μέτ. μετά Δοτ, ἤ ἄνευ πτώσ. Ὑπάγω, ἐμπροσθά καί δείχνω, τήν ὁδόν, προοδηγῶ, προπορεύομαι, ἐμπροσθά ὑπάγω. Ξενοφ Κυροπ. ὁ'. β'. 13. «Προηγοῦντο μέν οἱ Ἕλληνες, αὐτός δε μέσον ἔχων, ἐπορεύετο· Καθόλου δέ, Ὁδηγῶ, ἄγω, προάγω φέρω Λατ conducere. Ἡρδτ. 2) μετά Αἰτ ἀντί τοῦ προτιμῶ, προκατατάττω, προαιροῦμαι «Προηγεῖσθαι τινά τιμῇ» ἀντί τοῦ προτιμᾶν. Παῦλ. «Τά προηγούμενα τά ἀρχαιοειδῆ, τά πρότερον τεταγμένα. Ὁ Γαληνός (ἐν τῷ περί νόσων Αἰτ. β'.) λέγει· «Τάς μέν δή κατ' αὐτό τό ζῶον εἴτ' οὖν διαθέσεις, εἴτε κινήσεις παρά φύσιν, αἰτίας ὀνομάζουσι προηγουμένας τοιημάτων, τά δέ ἐξωθεν προσπίπτοντα καί ἀλλοιοῦντα καί μεταβάλλοντα μεγάλως τό σῶμα, προκατάρχοντα, καί προκαταρκτικά καλοῦσιν αἰτιαι· καί «τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι» τούτέστι. θεωροῦντες ὁ εἰς τόν ἄλλον ὑπέρτερον κατά τήν ἀξίαν. «Τά προηγούμενα τά πράγματα ὅσα ἀφ' ἑαυτῶν ὑπάρχουσι, τά ὡς ἀρχικά καί αὐθύπαρκτα ὄντα θεωρούμενα· καί «τό προηγούμενον» ἐνίοτε ὡς ἀρχέτυπον, ὑπογραμμός ἐκλαμβανόμενον, ὅθεν Ζήτ. κατωτέρ· ὅθεν

*Προηγέτις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ προηγέτης.

*Προηγετήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ καί

*Προηγέτης, ου. Ὁ = προηγήτης.

Προήγησις, ἡ (προηγέομαι). Τό προπορεύεσθαι, ἐμπροσθεν τινός ὑπάγειν καί δείχνειν τήν ὁδόν.

Προηγήτειρα, ἡ· θηλ. τοῦ προηγητήρ.

Προηγητήρ, ῆρος, ὁ καί, προηγητής, ὁ. Ὅστις προηγεῖται, ὑπάγει ἐμπροσθά καί δείχνει εἰς τούς ἄλλους τήν ὁδόν, ὁδηγός, χειραγωγός.

Προηγητικός, ή, όν (κολαοῦζος). Ὁ προηγούμενος, προπορευόμενος, ὁδηγῶν.

Προηγμένα, τά, μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ προάγω, παρά Φιλοσόφοις, τά ἐξαίρετα, τά ἐκλεκτά, τά προαχθέντα, προβιβασθέντα, τά προτιμηθέντα, ἅ ἀξίαν ἔχει, ἐν ἐκλογῇ δεῖ ποιεῖσθαι, οἷον, τέχνη, προκοπή, ζωή, ὑγεία. Διογέν. Λαέρτ. ζ'. 105. τοιαῦτα δηλ. ὁποῖα δέν εἶναι μόνα καθ' ἑαυτά ἀγαθά, πλησιάζουσι δέ τοῦ εἶναι τοιαῦτα· καί δέν πρέπει νά ἀποβάλλονται· κατά Κικέρ. promata, producta, praeposita, praecipua, ἀντίκειται τῷ, Ἀποπροηγμένα. Στοβ. Ἠθ. Ἐκλ. σλ. 144. καί 156. «Προηγμένον, ὁ ἀδιάφορον ὄν, ἐκλεγόμενα κατά προηγούμενον λόγον» καί μιερόν ἀνωτέρω· «Τά μέν οὖν πολλήν ἔχοντα ἀξίαν, προηγμένα λέγεσθαι, τά δέ πολλήν ἀπαξίαν, ἀποπροηγμένα· ὡσαύτως καί ὁ παθ. ἀόρ. προαχθῆναι, ἐκλαμβάνεται ἐπί τῆς αὐτῆς σημασίας. Διογ. Λαέρ. ζ'. 106.

Προηγορέω, προήγορος εἰμί, ὁμιλῶ δί ἄλλον τινα, μετά λόγων ὑπερασπίζομαι, διευθυντεύω· μετά γενικ. Ξεν. Ἀνάβ. Ε'. ε, 7. Ἑλ. Β'. β', 13.

Προηγορεών, ῶνος, ὁ (προ, ἀγείρω) καί, πρηγορεών, κατά Συγκ. ὁ κατά τόν λαιμόν τῶν ὀρνίθων ἐχῖνος ἤ πρόλοβος, ὅπου συλλέγεται ἡ τροφή, καί μεταβάλλεται εἰς χυλόν πρότοῦ νά φθάσῃ εἰς τόν στόμαχον, (ἀγκοῦσα, σγάρα). Ἀριστοφ. Ὀρν. Ζήτ καί πρόλοβος.

Προηγορία, ἡ. Τό ὁμιλεῖν δί ἄλλον τινα, ἤ διά λόγων ὑπερασπίζειν.

Προήγορος, ὁ (ἀγορά). Ὅστις ὁμιλεῖ πρῶτον· πρότερος ἤ δί ἄλλον τινά, ὁ διά λόγων τινά ὑπερασπιζόμενος· ὁ ἐμπροσθεν τινός ὁμιλῶν, ἐπίτροπος ὑποθέσεώς τινος· ὅστις ἐκ μέρους μου ὁμιλεῖ καί διευθυντεύει τι.

Προηγουμένως, ἐπίρ. (προηγούμενος, προηγέομαι). Πρότερον· προτήτερα, ἀρχήτερα· 2) ἐξαιρέτως, προ πάντων· κατά προτρέχοντα λόγον, ἤ κατά προηγήσιν, πρωτοτύπως, ἀρχοειδῶς, οὐσιωδῶς, προυπαρχόντως. Αἰτία. τῷ, ἐπιμένως.

Προηδόμαι, Μλ. ησθήσομαι (ἡδόμαι). Πρότήτερον ἡδύνομαι, εὐφραίνομαι, τέρπομαι.

Προηδύνω, πρότήτερα ἡδύνω, ἀρτύω· ἐμπ.

Προήκης, εος, ὁ, ἡ, ες (ἀκή). Ὁ λίαν ἀκής, ἐξύς, σουβλερός· ἤ καθ' Ἡσύχ. κατά τό ἐμπροσθεν ἠκονημένος. Ὀδ. 205. «-ἐπεί οὐκ ἔτ' ἔρυμα προήκεα χερσίν ἔπεισιν· ὅπου ἄλλοι διά τοῦ, προέχοντα πρεστεταγμένα, ἑρμηνεύουσι.

Προήκω, Μλ. ξω (ἥκω). Προέρχομαι, ποσάγω, ὑπάγω ἐμπροσθεν· ἐπί τά πρόσω προχωρῶ, προβαίνω· «Εἰς βαθύ τῆς ἡλικίας προήκω» Ἀριστοφ. Νεφ. καί ὑπερέχω, ὑπερτερῶ· «προήκειν ἀξιώματιν καί γεν.

Προηλιάζω, Μλ. άσω (ἡλιάζω). Πρότήτερον ἡλιάζω, ἤτοι εἰς τόν ἥλιον ἐκβάλλω τι, ἐκθέτω τό ξηραίνω εἰς τόν ἥλιον.

Προήμαρ, (ἡμαρ). Ἐπιρρηματικῶς, καθ' ὅλην τήν ἡμέραν· Σιμωνίδ. ἐν Ἀναλέκτ. ά. 126. ἀτίκ, τό προνύξ.

Προηρόσιος, ία, ιον (ἀρόω). Ὁ πρό τοῦ ἀρότου ἤ πρό τῆς ἀρόσεως γινόμενος, πᾶν ὅτι προηγεῖται τοῦ καιροῦ τῆς ἀροτριώσεως· «Προηροσία Δημήτηρ», ἡ Δήμητρα, τήν ὁποίαν ἐπεκαλοῦντο πρό τοῦ ν' ἀρχίσωσι νά γεωργῶσι τούς ἀγρούς· καί «Προαρόσια, τά», συνυπακουομ. «Γῆν» ἤ «Προηροσίαν» συνυπακ. τοῦ «Θυσίαν θύειν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Προηρόσια τά· τῶ πρό τοῦ ἀρότου θύματα· ὁ δε Φώτιος κείν Προηροσία, ἤ ὑπέρ τῶν καρπῶν θυτία γινομένη ὑπό Ἀθηναίων κατά μαντείαν ἐν Ἠλιδι· Λιβανίου. γ'. σλ. 65. ὁ δέ Πλούταρχ. καλεῖ καί «Θεούς προηροσίους» πρός οὓς αἱ πρό τῆς ἀρόσεως θυσίαι ἐγίνοντο.

*Προήσθησις, ἡ (προήδομαι). Ἡ προτέρα χαρά, τέρψις, εὐφροσύνη Πλουτ. Πολ. 9, 9. σλ. 584. Bek.

Προηττάομαι, καί προηττάσομαι, ῶμαι. Μλ. ηττήθήσομαι (ἡττάομαι). Νικῶμαι πρότήτερον εἶμαι νικημένος.

*Προῆχα, Σπάν. παρακ. τοῦ προάγω. Δημ.

Προηχέω, Μλ. ήσω (ἠχῶ). Κάμνω ἤ ἀφίνω τι ἵνα προηχήσῃ πρότήτερον, πρότερον ἠχῶ, κάμνω ἠχον.

Προθαλής, ές, ἡ. ἐς (θάλλω). Ταύτόν τῷ εὐθαλής· πᾶν ὅ,τι καλῶς θάλλει, βλαστάνει. Γμν. εἰς Δήμητρ. 243.

Προθεάομαι, ῶμαι, Μλ. ά'σομαι (θεάομαι).

Ἀποδ. μέσ. προβλέπω, πρόσρω, βλέπω ἐμπροσθέν μου. Ἡσύχ.

Προθελοπεδεύω, Μλ. εύσω (θελοπεδεύω). Προτήτερον εἰς τὸν τῆλον ζηρεύειν, ἀρξώμεθα τε ἐνεκεν τῆς πρότερον εἰς τὸν ἥλιον.

Προθέλυμνος, ὁ, ἡ, ον (θέλυμνον, θέμελον, θεμέλιον, καὶ θεμέλιον). Ποιητ. ἐξ αὐτῆς τῆς ῥίζης ἐκβλαστάνων, ἀναφυόμενος, ἐκ θεμελίων ἐκπιζωμένος. Ὅμ. Ἰλ. Κ, 15. «πολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς προθέλυμνος ἔλκετο χαίτας· ἐξέφυσα ἤλ. τὰς τείχας ἐξ αὐτῶν τῶν θεμελίων, ἐκ ῥίζης· καὶ «Δένδρα ἐξέλειν προθέλυμνα· Ἰλ. Ι. 541. αὐτόῤῥιζα, σὺν αὐταῖς ταῖς ῥίζαις, (ἐκβάλλειν αὐτὰ ἀπὸ τὴν ῥίζην)· 2) ἀντὶ τοῦ, πυκνόν, ἄλλο ἐπ' ἄλλοις τιθέμενον, ἀλλεπάλληλον, συνεχές, ἀλλ' ἐπ' ἄλλῳ. — σεσωρευμένον, πεπυκνωμένον· ὡς Ὅμ. Ἰλ. Ν, 130. «τάκος σάκεϊ προθέλυμνα φράξαντες συμπιέζοντες, συνθλίβοντες ἀσπίδα ἐπ' ἀσπίδα. Ὅπου ἄλλοι παραδεχόμενοι τὴν ὅλην παραγωγὴν· ἐκ τοῦ θηλυμαιεῖν, ἔρκη. τὰς ἀσπίδας οὕτω συμπιεζομένας, καὶ πεπυκωμένας πρὸς ἀλλήλας, ὡς τὰ δένδρα μὲ τοὺς πρὸς ἀλλήλους συμφυτοὺς, καὶ συναυξομένους κλάδους των. Θέλυμνα δὲ ἐνταῦθα εἶναι οἱ θάμνοι, αἱ πτυχαὶ τῶν ἐκ δέρματος, ἢ ἐκ μετάλλου τινὸς κατασκευασμένων ἀσπίδων, ὥστε καὶ ἐν τῷ, τετραθέλυμνος, ὅθεν διὰ τῆς μετὰ Προθέτ. Ἑνωτ. δηλοῖ· ἀσπίδα στερεάν, συγκεκμένην καλῶς καὶ σφιχτὰ συνηρμοσμένην. Ὅπερ δύναται νὰ δυνηθῇ καὶ ἐπὶ πολλῶν πυκνῶς καὶ ἐπὶ σειρᾶς πολεμικῆς παρατεταγμένων ἀσπίδων, οὕτως ὥστε ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης θεμελιούμεναι, συμπυκνούμεναι, νὰ σχηματίζωσιν ὡς ἓν τεῖχος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ὡς τὸ παρὰ Ῥωμ. testudo (χελώνη).

Πρόθεμα, τό (θέμα). Ἡ δημοσίᾳ γνωστὴ πεποιημένη προσταγή, ὡς καὶ τὸ Πρόγραμμα. προετίθεσαν γὰρ πρὸ τῶν θυρῶν ὥστε φανερὰν γίνεσθαι· 2) καὶ κοινῶς τοῦ, ὑποστήριγμα παρὰ τοῖς παλ. Μαθημ. σλ. 67. «Προθέματα ὑποτιθέντων· τὰ ὑπὸ, κατά τινος ὡς βάσις τιθέμενα, ὑπόθεμα.

Προθεραπεία, ἡ. Προηγουμένη ἢ προγινομένη θεραπεία, ἑτοιμασία, προκατασκευή, φροντίς, Ἰατρεία· ἐκ τοῦ

Προθεραπεύω, Μλ. εύσω (θεραπεύω). Προτήτερον θεραπεύω, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, κ. τ. λ. ἐξαιρ. ἐπὶ Ἰατρικῆς θεραπ.

Προθερμαίνω, Μλ. ανῶ (θερμαίνω). Προτήτερον θερμαίνω, ζεσταίνω.

Πρόθεσις, εως, ἡ (προτίθημι). Τὸ τιθέναι, βάλλειν ἐμπροσθεν, παράστασις, ἔκθεσις, ἐξαιρ. τῶν νεκρῶν Πλατ. Νομ. 12. σλ. 959. Α. Ε. 2) Ἀγγελία, δήλωσις, φανέρωσις, (εἰδήσεις) διαταγή. 3) Προκείμενον, πρότασις, ὑπόθεσις, τὸ ὁποῖον ἔχειτις ἢ βάλλει κατὰ νοῦν νὰ πράξῃ, ὡρισμένη βουλή, ἀπόφασις, σκοπός, θέλησις, προαίρεσις. Σχόλιον, Dessein. 4) παρὰ Γραμματικοῖς μέρος τοῦ λόγου προτιθέμενον τῶν λέξεων· 5) «Οἱ ἄρτοι τῆς προθέσεως, παρὰ τοῖς Ο'. οἱ ἄρτοι οἱ προσφερόμενοι ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἰσραήλ.

Προθέσμιος, ία, ιον (θεσμός). Ὡρισμένος, διωρισμένος προτήτερα, προωρισμένος καιρὸς ἢ χρόνος διωρισμένος· «Προθεσμία, ἡ· συνοπαν. ἡμέρα· ἡ διωρισμένη ἡμέρα, διορία, καιροῦ ὅρισις, (terme) Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σλ. 440. 2) ἡ συμπλήρωσις συμφωνηθείσης τινὸς χρονικῆς διορίας εἰς τὸ ἀποτίσαι τι, ἐξαιρ. ἐπὶ χρημάτων. Πλάτ. Νομ. 1[illegible]. σλ. 984. ὅθεν, ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, λεξ. χρέωστης ὅστις ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ ἡ διωρισμένη ἡμέρα τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ χρέους· καὶ «Ἡ ἀναγκαία προθεσμία Γρηγ. ἡ εἱμαρμένη ἡμέρα, ἡ τοῦ θανάτου.

Προθεσπίζω, Μλ. ίσω (θεσπίζω). Προτήτερον θεσπίζω λέγω, προφητεύω.

Προθετικός, ή, όν (πρόθεσις). Εἰς πρόθεσιν ἀνήκων· «Μόριον προθετικόν· ἡ πρόθεσις τῶν Γραμματικῶν.

Προθέω, μελ. θεύσομαι (θέω). Προτήτερον θέω, τρέχω. προτρέχω, ἐν τῷ τρέχειν περιῶ ἐμπροσθεν, ἐμπροσθεν τρέχω. «ὁ δέ τε προθέῃσι μεμηκάων· Ἰλ. Κ. 361. καὶ, πολὺ προθέοντες, Ἰων. ἀντὶ προέθεον Ἰλ. Χ. 459 Ὀδ. Λ. 515. Ἡτ. Ἀσ. 240. παρὰ Νεωτέρ. φέρεται καὶ πρὸς Αἰτιατ. ἐπὶ σημασίας τοῦ, προθέοντα τινὰ τρέχων, ἢ τὸν ἐξαπορῶ· ὡς παρ' Αἰλιαν. ζ'. Ἱστορ. ζ'. 26. «Προθεῖ ἐκεῖνον· καὶ ὁ αὐτὸς ἐν ἰ. 22. ἔχει καὶ «Προπορεύειν τοὺς ἀρχοντας· ἀντὶ, «Τῶν ἀρχόντων.

*Προθέω, Παλαιὸν θέμα τοῦ προτίθημι ἀπαντᾶται ἐν Ἰλ. Α, 291. «Τοῦνεκα οἱ προθέουσι ἐνείδεα μυήσασθαι; ἀντὶ, ἐπιτρέπουσιν αὐτῷ, τῷ δίδουσι τὸ δικαίωμα κ.τ.λ. ἴδε Buttman. διεξ. Γραμ. τ. Ἑλ. ι. σελ. 317.

Προθεωρέω, ῶ. μελ. ήσω (θεωρέω). Προτήτερον θεωρῶ, βλέπω, παρατηρῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, κυττάζω. ὅθεν

Προθεωρία, ἡ. Πρότερον γινομένη θεωρία, παρατήρησις· μελέτη, ἔρευνα. Γραμμ.

*Προθήβης, ὁ, ἡ. Ὁ μεταβὰς ἄρτι εἰς τὴν τῶν ἐφήβων ἡλικίαν, ὁ ὀρτι, πρὸ ὀλίγου γενόμενος ἔφηβος, παλληκάρι. Ὅμ.

Προθήγω, μελ. ήξω (θήγω). Προτήτερον θήγω, ἀκονίζω, κοπτερὸν ποιῶ.

Προθήκη, ἡ (Προτίθημι). Τὸ ἐκθέτειν τι εἰς κοινὴν θέαν, τὸ ἐκτιθέμενον ἢ κρεμάμενον παράσημον τῶν ἐργαστηρίων πρὸς δείξιν τῶν ἐν αὐτοῖς πωλουμένων πραγματειῶν, καὶ ἔκθεσις πραγματειῶν διὰ πώλημα. Χρυσόστομ. 2) πρόταστις. 3) = πρόθεσις.

Προθησαυρίζω, μέλ. ίσω (θησαυρίζω). Προτήτερον θησαυρίζω, ἐναποταμιεύω.

Προθυήσκω, μελ. θανοῦμαι (θνήσκω). Ἐμπροσθεν ἢ προτήτερον τινὸς θνήσκω. 2) ὑπὲρ ἄλλου τινὰ θνήσκω. Ἐπιγράμ. «Προθνήσκω σοῦ.

*Προθοήνωρ, ορος, ὁ. Ἀρτ. Κύρ. Ὄνομα ἑνὸς θηβαίου στρατηγοῦ πρὸ τῆς Τροίας. Ἰλ.

*Πρόθοος, ὁ. Ἀρτ. Κύρ. Ὄν. στρατηγοῦ τινὸς τῶν Μαγνήτων κατὰ τῆς Τροίας, ἐπονομασθεὶς οὕτως ἐκ τοῦ θέω (τρέχω) διὰ τὴν μεγάλην καὶ ἔξοχον αὐτοῦ ταχύτητα. Ἰλ. Β, 758.

Προθόρω, καὶ προθορέω, καὶ μετοχ. Ἀόρ. προθορών. Νεωτ. σχηματ. ἀντὶ προθρώσκω.

*Πρόθουρος, ὁ, ἡ, ον· ποιητ. (θορὼ) ὅς τις ὁρμᾷ, εἰσβάλλει πρότερος.

*Προθόων, ωνος, ὁ. Εὐγενής τις Τρώς, Ἰλ. Ξ. 515.

Προθρηνέω, ῶ· μελ. ήσω (θρηνέω). Προτήτερον θρηνῶ, ἐλεεινολογῶ.

Προθρυλλέω, ῶ· ἡ — θρυλέω, μελ. ήσω (θρυλλέω). Προτήτερον θρυλλῶ, φλυαρῶ, εἰς ὅλους γνωστὸν ποιῶ. Λουκιαν.

*Προθρώσκω, μελ. θροῦμαι, ἀόρ. προθορον, προθορεῖν, προθορών (θρώσκω). Ἐκπηδῶ, ἀναπτερῶ. «Ὁ δὲ προθορὼν ἐρίπρησιν. Ἰλ. Ρ. 523, 524. καὶ μέγα προθορών, Ἰλ. Ξ. 353. ἀντὶ, μακρὰν πρότερος πηδήσας. Εὕρηται δὲ μόνον ἐν Ἰλ. ἀεὶ ἐπὶ Ἀορ. χρόνου.

*Προθύελλα, ἡ (θύελλα). Τρικυμία τις ἥτις ἐπέρχεται πρὸ μιᾶς ἄλλης. Ἡσι. Θεογ. 742. ὅπου κατ' ἄλλην γραφὴν εὑρίσκεται, πρὸ θύελλα.

Πρόθυμα, τό (προθύω). Τὸ προθυόμενον, πᾶν ὅ,τι πρὸ τῆς κυρίας θυσίας προσφέρεται, οἷον πόπανα, πέλανος, κ. τ. τ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 660

Προθυμέομαι, οῦμαι. μελ. ήσομαι. ἀλλ' ἴσθι ὅτε καὶ προθυμηθήσομαι. Heind. Πλατ. Φαίδ. σελ. 91. ἀόρ. προθυμήθην, Ξεν. ἀλλὰ καὶ ἐπροθυμήθην (πρόθυμος). Ἀποδ. παθ. πρόθυμος εἰμί, προθυμίαν, κλίσιν ἔχω, ἐκ ψυχῆς θέλω, ἀγαπῶ· θερμῶς εὐχομαι. Θουκυδ. ἡ. 90. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ζ. β'. 5. «Προθυμεῖσθαι τὴν ὁλιγαρχίαν μετ' ἀπαρφ. Ἡρόδ. 9, 37, 72. καὶ ἐντεῦθεν αὐτοῦ, προθύμως σπεύδω ἢ μετὰ ζέσεως ἤτοι προθυμίας ἐνεργῶ, ἢ ἐπιχειρῶ τι προσπαθῶ, μετὰ Δοτ. 2) Θάῤῥος, γενναιότητα, ἀνδρίαν ἔχειν, θαῤῥεῖν, ἀντίκ. τῷ θαυμεῖν.

Προθυμία, ἡ. Ἰων. Προθυμίη (πρόθυμος). Κλίσις, σπουδή, ζέσις, βούλησις. Ἡροδ. 1, 123. 7, 6. μετ' ἀπαρεμφ. Ἡροδ. 1, 204. 5, 49. ἐκ προθυμίης τινός. Ἡροδ. 6, 65. τοῦτ. κατὰ θέλησιν, ἐπιθυμίαν τινός. Ἡ μετὰ ζέλου σπουδή πρός τι, προτπάθεια, εὐθερμος φροντίς. — 2) Γενναιότης, εὐτολμία, εὐδιαθεσία τῆς ψυχῆς, χαρά· εἰς πλῆθ. οἵτινες προθυμίαι πεποιήκασι Ἰλ. Β, 588. 3) προθυμία ἔργου, ἀντὶ, προαίρεσις, ἀπόφασις, γνώμη. Σοφ. Τραχ. 669.

Προθυμόω, ῶ· μελ. ώσω (θυμόω). Προτήτερον θυμόω, θυμώζω.

Προθυμοποιέομαι, οῦμαι μελ. ήσομαι (ποιέω). Προθυμον ποιῶ ἐμαυτόν, ἢ ὅι ἐμοῦ ἄλλον τινὰ παρορμῶ, εὐθαῤῥύνω. Διόδωρ. Σικ. ιδ'. 56.

Πρόθυμος, ὁ, ἡ, ον καὶ Ἐπίρ., ὑμος (θυμός). Ὁ πρόθυμος, βούλησιν, κλίσιν, θέλησιν ἔχων· ὁ μετὰ σπουδῆς καὶ ζέσεως ψυχῆς πράττων καὶ ἐπιχειρῶν· ἕτοιμος, ἄκοπος, ἀκόρεστος, ὁ αὐτοθελήτως ποιῶν τι Ἡροδ. 6, 74. μετ' ἀπαρφ. Ἡροδ. 2, 3. 6. 5. 7. 5. 9. 13. 2) εὐδιάθετος, φιλικός, θαῤῥαλέος, εὐτολμος ἔτι δὲ καὶ 3) ὁ εὐχόμενος, ἐπιθυμῶν τι· μετὰ Γενικ. Σοφοκλ. Ἠλ. 3. εὑρίσκεται καὶ Ἐπίρ. «Προθυμότατα μετὰ μεγάλης προθυμίας, καὶ πρόθυμος, Ἡροδ. 6, 58.

Προθύραιος, ὁ, ἡ, ον (θύρα). Ὁ πρὸ τῶν θυρῶν, ὁ ἔξω ὤν, κείμενος. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος. Ὀρφ. Ὕμν. ἀ. 4. «Προθύραια, τὰ. Οὐσιαστ. ταὐτὸν τῷ, πρόθυρα. Ὅμηρ. Ὕμν. Ἑρ. 384. (υ)

*Προθυρίδιος, ία, ιον. = προθύραιος (ι)

Προθυρίς, ίδος, ἡ· παρὰ Βιτρουβίῳ δ'. ς'. 4. ἡμαρτημ. ἀντὶ τοῦ, Παρωτίδες. 2) τὸ πρὸ τῆς θυρίδος παραπέτασμα, ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ.

Πρόθυρον, τό (θύρα). Ἡ πύλη, ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ κειμένη θύρα οἰκίας τινός. Ὅμ. παρ' ᾧ εὕρηται καὶ ἐν πλῆθ. ἀριθμ. «Στῆμεν ἐπὶ προθύροισιν· Ἰλ. Δ, 777. καὶ, γυναῖκες ἱστάμεναι· ἐπὶ προθύροισιν. Σελ 496. 2) ὁ πρό, ἤτοι ἐμπροσθεν τῆς θύρας τόπος, αὐλή, προπύλαιον, (vestibulum). Ὀδυσ. Α, 103. Τ, 355. Φ, 299. Χ, 474.

Προθυσις, ἡ (προθύω). Παυσαν. ε'. 13. Ὁ ποῦς (ἡ κρηπὶς) τοῦ θυσιαστηρίου, ἐφ' ᾧ ἐθυσίαζον· παρ' αὐτῷ κεῖται ἅπαξ καὶ, προθυσία, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, ἀλλ' ἁμαρτ.

Προθύω, Μ. ύσω (θύω). Προτήτερα θύω, καὶ θύω δι' ἄλλον τινα. «Προθύω, καὶ προθύομαι τινός, καὶ ὑπέρ τινος. Εὐριπ. Ἱκέτ. 29. Ἰων 805.

Προθωράκιον, τό (θώραξ). Τὸ πρὸ τοῦ θώρακος κείμενον ὄν. Στράβ. ιζ'. σελ. 1184. (ι)

Προί, ἐπίρ. (πρό). Ἀντὶ τοῦ, πρωί· ὅθεν καὶ πρόϊος, καὶ πρόϊμος, καὶ πρωΐτατος.

Προϊάλλω, (ἰάλλω) ποιητ. προπέμπω, προτήτερα ἢ πρὸ καιροῦ στέλλω, ἀποπέμπω, ἐξαποστέλλω. «Ἐμὲ Ζεὺς . . ἀπ' οὐρανόθεν προϊάλλει· ἐξαπέστειλε. Ἰλ. Θ, 365. καὶ «Ἔριδα προϊάλλει. Ἰλ. Δ, 3. Ὀδυσ. Ξ. 18. Θεόκριτ. κέ. 235. (ῑ)

Προϊάπτω, Μ. ψω (ἰάπτω). ταὐτὸν τῷ, προϊάλλω. Ἰλ. Α, 3. Ε, 190. «Πολλὰς δ' ἰήλεμους ψυχὰς, ἀΐδι προΐαψεν· πρὸ τῆς εἱμαρμένης πρὸ καιροῦ ἔπεμψεν· ἰδίως δὲ τοῦτο τὸ ῥῆμ.

περιλαμβάνει καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ, βλάβην καὶ φθορὰν, καὶ κατὰ τοῦτο παραλλάττει ἡ σημασία αὐτοῦ ἀπὸ τὴν τοῦ, προτίλλω. καὶ προπέμπω· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει. Προΐκωψεν, προέπεμψε, προδιέφθειρε, δηλοῖ δὲ διὰ τῆς λέξεως, τὴν μετ' ὀδύνης αὐτῶν ἀπώλειαν. (ι)

Προιδεῖν· ἀπαρεμφ. ἀόρ. β. τοῦ προοράω. —

Προϊδρύω, προτήτερον ἢ ἐμπροσθεν ἱδρύω.

Προιέω, ταὐτὸν τῷ, προίημι. Ὅμηρ.

Προϊζάνω, Μελ. ήσω (προιζέω, προίζω, ἢ προίζομαι). Καθίζω τινὰ πρότερον, τὸν βάλλω νὰ καθήσῃ· μέτ. Προκαθίζομαι, τὴν πρωτοκαθεδρίαν ἔχω, πρῶτος τῶν ἄλλων καθήμαι. Ἡρόδ. 8, 67.

Προίημι, μελ. ήσω (ἵημι). Ἐπὶ τὰ πρόσω, ἐμπροσθεν, ἐμπροσθά, μακρότερον, πέμπω, ἀποστέλλω, στέλλω ἐμπροσθά ἢ πρότητερα, στέλλω πρός τινα, καθὼς ἀποπέμπω, ἀπολύω, ἀφίημι, συχν. παρ' Ὅμ. ὃς τις χρῆται τούτῳ πυνθάνοιο ὡς τὸ ἵημι, διὰ δὲ τῆς προθέτ. ἐκφράζει ἀεί τινὰ πρὸς τὰ πρόσω φορὰν τοῦ πεμπομένου, τοῦ ἀποστελλομένου, ἢ τοῦ ῥιπτομένου. »Ἐγὼν ἔταρους προΐημι. Ὀδυσ. Ι. 83. ἀντὶ τοῦ προέπεμπον. »Σὺ δέ με προΐεις. Ὀδυσ. Ω. 312. »Σὲ πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί. Ὀδυσ. Δ. 681. σὲ προέπεμψαν, ἀπέστειλαν· ἔτι, στέλλω τινί τι, παρέχω, νέμω, μεταδίδωμι Ὅμ. Ἰλ. Π. 241. »Τῷ κύδος ἅμα κράτος, εὐρύοπα Ζεῦ. ἀντὶ, ἀποστείλαιμεν, κύδος, μετάδος ἐπὶ πόλεμον, χύσειν, ἐκβάλλειν τὸ ὕδωρ, ἐκρέειν. Ἰλ. Β. 752. »Εἰς Πηνειὸν προΐει καλλίῤῥοον ὕδωρ· ἐκδίδωσιν, ἐμβάλλει, ἐκχέει, χύσει τὸ ἑαυτόν του παρὰ Ἡσι. λείψ. 6. παρὰ τῷ Σχολ. Ῥίπτω, ἀφίημι, ἀποπέμπω, προπέμπω. Ἰλ. Ε. 280. »Προΐει δουλιχόστειον ἔγχος. Ἰλ. Ν. 662. »Προΐεν χαλκήρεα εἰστόνα. Παρακείμ. προῆκα, καὶ προέκα. Ἰλ. Δ. 398. Ε. 290. »Προέκεκα ἀφῆκεν, ἔῤῥιψε τὸ βέλος, ἐτόξευσεν. Ἰλ. Α. 127. ὅπου παρ' Ὁμήρ. εὑρίσκεται συχν. καὶ ἀπαρέμφ. »Ἀστὼ προέκε πέτεσθαι καὶ »Προέκεν ἀῆναι (οὖρον)« κ. τ. τ. Ἰλ. Ἀφίω νὰ φύγῃ, ν' ἀποφύγῃ τι ἀκόντος μου, ὡς. »Πηλέϊον ἐκ χειρῶν προέκεν. Ὀδυσ. Ε. 316. ἀφῆκεν, ἄρπαν νὰ τοῦ φύγῃ τὸ πηλέϊον· παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Τ. 468. »Πόδα δὲ προέκε φέρεσθαι. Ὀδυσ. Ξ. 456. »Καί τι ἔπος προέκεν, ὅπερ τ' ἄῤῥητον ἄμεινον· ἀντὶ τοῦ, ἐξέφυγεν, ἔφησε νὰ τοῦ ἐκφύγῃ, πέσῃ εἰς λόγος Κεβόλου, παραδίδω, ἐγχειρίζω, τινὰ τῷ ἐχθρῷ· προδίδω. Ἡροδ. 1, 24. »Χρήματα μὲν προέεντα σφέα· ἀφῆκαν, ἐγχειρίζων εἰς αὐτοὺς τὰ χρήματά του· ὅθεν, προέεσθαι ἑαυτὸν ἐπί τι, καὶ εἴς τι· παραδίδω, ἀφιερόνω ἐμαυτὸν, ἐμβάλλω ἐμαυτόν. Ξεν. Κυρ. Ζ', ἐ. 78. καὶ προΐεσθαι τινί τι, ἀντὶ, συγχωρεῖν, ἐπιτρέπειν, συγκατανεύειν, δίδειν ἀδειαν· ὡς, »Εἰ προεῖεν αὐτῷ οἱ θεοί. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. β'. 15. ἂν οἱ θεοὶ ἐτυγχάνουν, ἐδίδοσαν ἄδειαν αὐτῷ. Μέτον, προίεμαι· ἀπὸ τοῦ ἐμαυτοῦ, ἢ ἀπὸ τῶν ἐμῶν, ἀπὸ τοῦ σώματός μου ἀφίημι, ἐκβάλλω, ἐκρίπτω, ἀποπέμπω, ἀπωθῶ, διανέμω, οἷον »Τὸ αἰδοῖον προιεται σπέρμαν. Ἀριστοτ. »Προίεμαι ῥήμαρωνήνα· ὁμιλῶ, λόγον ἐκβάλλω ἀπὸ τοῦ στόματός μου· Ἀπὸ τῶν ἐμῶν ἢ τὰ ἐμὰ δίδωμι, παραδίδωμι, ἐμπιστεύομαι. Ξενοφ. Ἀγησ. ἐ. 18. ὁ αὐτὸς Κυρουπ. ε. β'. 9. »Προέσθαι χρήματα πολλά· καὶ Ἀναβάσ. ἀ. 3'. 12. »Καὶ χρήματα, καὶ πόλεις, καὶ τὰ ἑαυτῶν σώματα (ἑκάστοτε) προέσθαι· οὕτω καὶ ἐν ε. ἡ. 1 ζ. »Προεέμενον ἑαυτὸν τοῖς πολεμίοις· παραδιδόμενον, ἀφιστὰς ἑαυτὸν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Χαρίζομαι, ἀφελόνομαι, χάριτας ἐκχέω παρέχω, τινί. Ξενοφ. Ἀναβάσ. ζ'. ζ'. 47. »Τοὺς σοὶ προεμένους εὐεργέτας· τοὺς ἀποδείξαντας (ποιήσαντας) κατὰ πρῶτον ἐθελουσίως καὶ ἄνευ τινος κέρδους, πρὸς σὲ εὐεργεσίαν. Ἀπὸ τοῦ ἐμαυτοῦ, ἀποβάλλω. ἀπορρίπτω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὀλιγωρῶ, περιφρονῶ, ἀποκρούω, ἐγκαταλείπω προδίδωμι. Ξενοφ. Ἀναβ. ἐ. 3'. 9. »Οὐκ ἤθελε τοὺς φεύγοντας προέσθαι· δὲν ἤθελε νὰ τοὺς προδώσῃ, νὰ τοὺς παραδώσῃ· οὕτω καὶ ἐν §. 10. »Οὐκ ἂν προεῖτον. Καταφρονῶ, Κατεξοδεύω, Δίδω τι ἄνευ στοχασμοῦ, ἀνωφέλως ἐξοδεύω τι· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Καταναλίσκω, κακῶς δαπανῶ, (ἐξοδεύω ἢ ῥίπτω τὰ ἀργύρια εἰς τὰ χαμένα), ἀπωτεύω, ἐν ταῖς δαπάναις ἀφειδῶς (ἀπώτω) διάκειμαι, ἔτι δὲ καὶ Κληρονομῶ. »Προέεσθαι· ἀντὶ τοῦ, Ἀπορρίπτειν, διαπορπίζειν. Ἀριστοφάν. Νεφ. 1216. »Προέεσθαι αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κύτιον ἠδύ. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ἐ. 76. ὅπου κάλλιον »Προέεσθαι ἀκαγωστέον δεῖ, ἀντὶ τοῦ, Ἀφίεναι, (ἀφίεναι, παραδίδοναι) ἑαυτοὺς εἰς τὰς μίαν στεγνὴν καὶ μίαν διαχεούσας ἡδονάς. »Τοὺς ἐρῶντας ὁ ἵμερος ἀρὴν καὶ τὸ μὴ ὁρᾶν προΐεται. Σοφοκλ. παρὰ Στοβαίῳ, Λόγ. 62. συγχωρεῖ, παραχωρεῖ, ἀφίνει. (παρ' Ὁμήρ. οὐχ εὑρίσκεται ὁ μέσ. σχηματ. οὐδαλῶς· ἐκ δὲ τοῦ ἐνεργ. εὑρίσκεται ὁ Ἑ ἐστ ὁ Παρατ. τοῦ ὁποίου ἐν χρήσει καὶ ὁ Ἰων. καὶ Ἀττ. σχηματ. προΐειν, εις, ει, Ὀδ. Ι, 83. Κ, 100. ἰδε Buttm. ausf. Gr. Gramm. I. σελ. 244. ἀορ. γ. προῆκα, συνήθως, προέηκα, καὶ ἐκ τοῦ β'. ἀορ. τὸ γ'. πληθ. προΐσταν ἢ προστ. πρίες, ἔτω· ἐν Ἰλ. καὶ τὸ ἐπικ. ἀπαρέμφ. προέμεν ἀντὶ προεῖναι ἐν Ὀδ. Κ, 155. ὁ Εὐκτ. ἐνεστώς, προΐοι μὲν βραχὺ Ἰώνα, ὡς ἐκ τοῦ προιω, ἐν Ὕμν. Ἀφρ. 153 Ἀττ. ὑποτακ. πρίωμαι, καὶ Εὐκτ. προΐοιτο) Περὶ τῆς προσῳδίας τοῦ προΐημι, Ζήτει ἵημι· παρ' Ὁμήρ. ἔστι τὸ Ι. καὶ βραχύ.

Προΐκα, ὡς Ἐπίῤῥημ. ἀντὶ τοῦ, κατὰ προῖκα, Αἰτιατικ. ἐκ τοῦ, προῖξ, δωρεὰν, χάρισμα, ἀμισθὶ (Gratis), Ξενοφ.

Προΐκαιος, ὁ, ἡ, ον Ὁ εἰς προῖκα ἀνήκων, ἰδε. Προῖξ.

Προικέδιον, τό. Ὑποκορίστ. τοῦ προῖξ. (ι)

Προικίζω, μελ. ίσω (προῖξ). Εἰς προῖκα δίδω, Διόδωρ. Σικελ.

Προικίμαιος, αία, αῖον· καὶ προίκιος, ὁ, ἡ (προῖξ). Πᾶν ὅ,τι ἐδόθη ὡς προῖκα, ὡς δωρεὰν· πᾶν ὅ,τι δύναταί τις νὰ τὸ λάβῃ δωρεὰν, ἀμισθὶ, περὶ οὗ δὲν πληρώνει τις· παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. κεῖται ἔτι καὶ »Προικῶα πράγματα.

Προίκνέομαι, μελ. ήσομαι (κνέομαι). Ἀφικνοῦμαι, παραγίνομαι, φθάνω πρότερον προφθάνω. Ἡσύχ. κυρίως δὲ, Ἔρχομαι προτήτερον.

Προικός, γεν. τοῦ προῖξ Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, προῖκα, Ἐπίῤῥ. ἄνευ μισθοῦ, ἀμισθὶ, δωρεὰν (Gratis). Ὀδυσ. Ν. 15. »Ἀργαλέον γὰρ ἑνὰ προικὸς χαρίσασθαι· χαλεπὸν γὰρ καὶ ἀδύνατον ἑνὰ δωρεὰν τοσαύτην χαρίσασθαι· ὁ Σχόλ. 2) ὁ προικός, = προίκτης. Γλ.

Προικοφορέω, ῶ· μελ. ήσω (φέρω). Προῖκα φέρω, δίδομι εἴς τινα· μέτ. Προικοφορέομαι, προῖκα λαμβάνω. Εὐτρέθ. ἐκ τοῦ

Προικοφόρος, ὁ, ἡ, ον (προῖξ, φέρω). Ὁ προῖκα φέρων, διδοὺς, ἢ λαμβάνων προῖκα, ἢ τι εἰς προῖκα.

Προίκτης, ου, ὁ (προῖξ). Προσαίτης, πτωχὸς, ἐπαίτης (ζητιάνος, διακονιάρης) ὁ προῖκα ζητῶν λαμβάνειν (mendicus). »Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προίκτῃ Ὅμ. Ὀδ. Ρ, 347. καὶ αὐτοθ. 352 ὁ Ἀρτεμίδωρος συνεκφέρει. »Προίκτας, καὶ γόητας, καὶ βωμολόχους. (τινὲς, ἐξ ὧν καὶ ὁ Ῥείμερ. παράγουσιν οὐκ ἀλόγως τὸ προίκτης ἐκ τοῦ προιτομαι)

Προικῶος, ῶα, ῶον· ἀντὶ, προικοῖος, ταὐτὸν τῷ, προίκιος· καὶ προικαῖος.

Προιλάσκω, μελ. ήσω (ἱλάσκομαι). Προτήτερον ἱλάσκω, ἵλεω ποιῶ τινα πρότερον, προεξιλεόω, εὐνοῶ. Παυσαν. ἐ. 13

Πρόιμος, ὁ, ἡ, ον (προί, πρωί) καὶ συνελ. Πρόιμος, ταὐτὸν τῷ, πρώιμος. (ι)

Προῖξ, ἡ· καὶ Ἀττ Προῖξ Γενικ. Προικός, Δοτ. προικί Αἰτιατ. Προῖκα κατὰ τὴν ἀρχαίαν καὶ παρὰ ποιητ. ἐν χρήσει σημασίαν δηλοῖ, δωρεὰ· διδομένη, ἢ στελλομένη, χάρις (gratia). Χάρισμα, πᾶν ὅ,τι χαρίζει, ὁ δίδει δωρεὰν τις. Ὀδυσ. Ρ. 415. »Προικὸς γενεσθαι Ἀχαιῶν· δωρεᾶς, τοῦ δοθέντος χαρίσματος. 2) παρὰ Νεωτέρ. καὶ τοῖς μεθ' Ὅμ. ἐκλαμβάνεται τὸ, προῖξ, ἐπὶ γαμηλίου δώρου, φερνή, τὰ χαρίσματα, αἱ δωρεαὶ, τὰ ὁποῖα δίδουσιν οἱ γονεῖς ὅταν ὑπανδρεύωσι τὴν κόρην αὐτῶν, προικιό, τὸ δοτ. 3) ὡς Ἐπίῤῥ. -ροῖκα, συνωπκ. ἢ Κατὰ δωρεὰν, ἀμισθὶ. ἐτυμολογεῖται ἡ λέξις κατά τινας, ἐκ τοῦ προίκα, μελ. προίξω· στέλλω πρότερον, κάμνω νὰ ὑπάγῃ πρότερον) ἴδε ἐν οἰκείῳ τόπῳ, καθὼς ἔτι καὶ τὸ, προικός.

Προῖξασθαι. Ζήτ. Προίτσομαι.

Πρόιος, ια, ον (προί) ταὐτὸν τῷ, Πρόιμος.

*Προιππασία, ἡ (ἱππάζομαι). Τὸ προιππεύειν, τὸ ἐλαύνειν ἵππους πρὸ τῶν ἄλλων

Προιππεύω, μελ. εύσω (ἱππεύω). Προηγοῦμαι τῶν ἄλλων ἵππος. Πλούταρχ. οἱ Προιππευτάμενοι οἱ προηγηθέντες ἵπποι, καὶ ἀντὶ τοῦ, Πρότερον ἱππεύω.

Προίπταμαι, μελ πτήσομαι (ἵπταμαι). Ἀποθ. μέτ. πρότερον ἢ πρὸ τῶν ἄλλων ἵπταμαι, πετῶ, προηγοῦμαι τῶν ἄλλων ἱπτάμενος.

Προΐστημι, ποιητ. (ἵστημι). Πρότερον γειώστεω, ἐξεύρω πρότερον, προγινώσκω. Δημοσθ. ἐξ οὗ τό, »Προΐστασιν· παρ' Αἰλιαν. Ζῶ. Ἱστορ. ζ'. 24. (ι)

Προΐσσω, Μέσ. μελ. ξομαι (προῖξ). Προΐσσομαι, δωρεὰν αἰτοῦμαι, ἐξαιτοῦμαι, ζητῶ, ἐκλιπαρῶ, ὅθεν ἐπαιτῶ, δέομαι (ἐλεημοσύνην ζητῶ) Ἀρχίλοχ. λείψ. 91. ἐξ οὗ τὸ Λατ. procaro, procari, precari, συχνάκ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ εὑρίσκεται τὸ συνθ. καταπροΐξομαι, μόνον κατὰ μελ. καὶ ἀόρ. ἀ ἐν χρήσει· (τινὲς παράγουσι τὸ, προΐσσομαι, ἐκ τοῦ προΐσχω, δηλ. ἁπλόνω τὴν χεῖρα παρακαλῶν τινα· ὅπερ ὁ Ἀρχιλ. ὡς ταυτόσημον τὸ ἑνόνει μὲ τὸ, προτείνειν χεῖρα).

Προΐστημι, μελ. στήσω, ἀόρ. ἀ προΐστησα, μετχ προστήσας, ἀπαρεμφ. προστῆσαι· παρακ. προΐστηκα, ὅθεν Ἰων. β. πληθ. πρόσ. προεστάτε, Ἡρόδ. 5, 49. (ἵστημι). Ἐμπροσθεν ἵστημι, βάλλω, προτίθημι ἐκθέτω, πρὸ ὀφθαλμῶν βάλλω. Ἐπὶ κορυφῆς βάλλω, διορίζω ὡς ἀρχηγὸν πρὸς ὑπαρκτὸν τινα· εὑρίσκεται παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ. »Οἷον (σε) προστήσαιμι. Ἰλ. Δ, 156. — Συνηθ. Μετ. Προΐσταμαι. Ἐμπροσθεν τινος, ἢ πρὸ τῶν ἄλλων ἀπάντων ἵστημι ἐμαυτὸν, πρὸ τῶν ἄλλων ἢ ἐμπροσθεν τινος εἰμί, ἵσταμαι, τὸν πρῶτον τόπον ἔχω, ἤ ἐστὶν, ἀρχηγὸς καὶ πρώτος εἰμί, προεδρεύω. ὅθεν καὶ Διοικῶ, κυβερνῶ, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, οἰκονομῶ, ἐπιστατῶ. μετὰ Γεν. Ἡρόδ. 5, 49. καὶ Θουκυδ. »Ὅσον τε χρόνον προὔστη τῆς πόλεως. ὅσον καιρὸν ἐδιοίκησε τὴν πόλιν. »Μεγίστων δὴ πραγμάτων προστᾶς. Δημοσθ. ἐπιστάτης χρηματίτας, διοικητὴς, οἰκονομήτας. καὶ μεταφ. »οὐκ ἐρῶς σαυτοῦ προεστήκασι Ἡρόδ. 2, 171. ἀντὶ, δὲν, κρατεῖ τὸν ἑαυτόν σου καλῶς, δὲν ἐγκρατεύεται καλῶς· καθόλου· προέχω, ὑπέρτερος εἰμί, ὅθεν οἱ προεστῶτες· οἱ προέχοντες, οἱ ἐπιστημότεροι τοῦ κράτους, οἱ ἡγεμόνες ἐν τινι πολιτείᾳ, (οἱ προεστοί). »Οἱ τῶν Μήδων προεστηκότες Ξεν. Κυρ. Δ'. β'. 10. καὶ »τῆς Ἑλλάδος Λακεδαιμόνιοι προεστήκασιν. Ἀναβ. ΣΤ., ζ'. 9. β) Ἐπιστασίαν τινὰ ἀναδέχομαι, ἐπιχειρῶ, λαμβάνω,

κίρνω ὑπόσπονδόν τινα ἐπίκω μου, συνήγορος εἰμί. Ξυμμάχομαι, ὑπερασπίζομαι, διαυδαιτεύω, Προστατεύω μετά Γεν. Ἡροδ. 9, 10. «Προστάντες τοῦ πράγματος τῆς ἀρετῆς· οὕτω καὶ γ) «Τέχνης προϊσταμαι· ἐξασκοῦμαι, μετέρχομαι τέχνην τινά, ἐπιχειρῶ ἢ ἐγκρατὴς αὐτῆς εἰμί, καλῶς γινώσκω, ἐπίσταμαι τέχνην τινά, προστάτης εἰμί τέχνης τινός. «Τοῖς ἐχθροῖς προϊστάμενον φόνου.» Σοφ. Ἠλεκ. 98. ἀντί τοῦ, Ἐπιφέρειν, προξενεῖν. δ) Ἐπί τῇ ἐνῇ ὠφελείᾳ ἐκλέγω τινὰ διοικητήν, πρὸ πάντων βάλλω, ἤτοι καθίστημι διοικητήν, ἄρχηγόν, πρῶτον. Πλούταρχ. «Προστήσαντο τὸν Σόλωνα· ἀποκατέστησαν ἄρχηγὸν καὶ πρῶτον τοῦ Σόλωνα· κυρίως δέ, Δι' ἐμὲ αὐτὸν βάλλω τινὰ ἔμπροσθέν μου, ἵνα ὑπερασπίζεταί μου· καὶ ἐντεῦθεν μετὰ Αἰτ. «Προΐσταται τουτοισὶ ἑαυτῆς· αὐτὴ ἐξελέξατο ἤτοι ἔλαβεν, ἐδείχθη τούτοις ὡς ὑπερασπιστὴς ἑαυτῆς καὶ ἐπίτροπον. «Οὗτοι γὰρ μάλιστα προεστήκασι τῆς μεταβολῆς· οὗτοι ἦσαν οἱ ἄρχηγοὶ καὶ πρωταί τινες. ε) Προβάλλω, προτίθημι, προφασίζομαι, προτείνομαι «Τί τόδε προὐστήσω λόγων». Εὐρ. Κύκλ. 318. «Τοῦ ἀγῶνος τὴν πρὸς ἐμὲ ἐχθραν προϊσταται.» Δημοσθ.

Προϊστορέω, ῶ. Μ. ἤτω (ἱστορέω). Ἐρωτῶ, πυνθάνομαι, διωρῶ ἐξετάζω πρότερον. 2) Ἱστορῶ, διηγοῦμαι πρότερον.

Προϊστωρ, ορος, ὁ, ἡ ἵστωρ ὁ προειδώς, προγινώσκων· ὅς τις ἐξεύρει πρότερον. 2) Μάρτυς. Ἡσύχ.

Προΐσχω (ἴσχω) = προέχω προτείνω, προβάλλω τὴν ἀσπίδα. Ἡρόδοτ. 4, 200. ὅπου συνηθ. προτίσχω ἀναγκ· ὡς ἐπὶ πολὺ εὑρίσκεται τὸ ῥῆμα κατὰ μετ. διάθ. «Προΐσχομαι, ἔμπροσθέν μου κρατῶ, ἐξαπλόνω, ὀρέγω, ἐκτείνω τὴν χεῖρά μου, δίδωμι «Χεῖρας προϊσχομένους· ἐκτεινόντες χεῖρας ἱκετηρίους. Θουκυδ. «Ἀποστρεφόμενοι καὶ προϊσχομένοι τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας· ἐπρόσθεν ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας· ἔπεα, προοίμια λόγου». Ἡροδ. 1, 164. 3, 137. Ζητ. Προΐσχω. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Προβάλλομαι, προφασίζομαι, πρόφασιν καὶ δικαιολόγημα περὶ ἑαυτοῦ προβάλλω. Ξενοφ. Ἱππαρχ. ε. 10. Ἡροδ. 6. 117. 8. 3. —

*Προῖτος, ὁ· ἀρτ. ἐνρ. Ὁμομ. παλαιοῦ τινος Βασιλέως τοῦ Ἄργους ἀναφερομένου ἐν τῇ μυθολογ. ἴδε Ἰλ. Ζ. 157. —

*Προῖτος· ὁ ῥύπαρος, ἀκάθαρτος, ἐπώνυμ. τῶν Παμφυλίων εὑρίσκεται παρ' Ἡσύχ.

Προϊχνεύω, μελ. εύσω (ἰχνεύω) πρότερον ἢ προηγουμένως ἰχνεύω, ἐρευνῶ. 2) Ἐμπροσθεν ἢ πρότερόν τινος ὑπάγω, προπορεύομαι Βέλτιον μέντοι τό, Προϊχνεύω, ἀντὶ τοῦ, Προοίχομαι.

Προΐωξις, ἡ· ἴωξις, Ἰωακ., ποιητ. Προΐωξις, τὸ καταδιώκειν, ἐπὶ τὰ πρόσω, κατατρέχειν. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 154. «Ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο» ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ· «ἐν τούτοις ἦν καὶ προδίωξις, καὶ ὀπισθοδίωξις, ὡς τινες δεκὶ ἐζωγραφισμένοι· καὶ γὰρ εἰ πολεμοῖεν, ποτὲ μὲν διώκουσι, καὶ καλεῖται τοῦτο Προΐωξις, ποτὲ δὲ διώκονται, καὶ καλεῖται τοῦτο Παλίωξις (υ—υ)

Πρόκα, Ἰωνικ. ἐπίρ. Εὐθέως, ἐξαίφνης. (ἔξαφνα), παρευθύς, παραχρῆμα, ἀμέσως. Ἡρόδοτ 1, 111 6, 134. Φαίνεται ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ, προξ. καὶ, Πρόκ, παρ' Ἱππακρατ. ὅπερ ὁ Γαλληνὸς ἑρμην. διὰ τοῦ, Μεταχειρίδιον φλεβοτόμου, διὰ τὴν ἑξῆς ἀντὶ αὐτοῦ· κατ' ἄλλους δὲ οὐχὶ ἀπὸ τοῦ Πρόξ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ, προ, ὡς τὸ Λατ. protenus ἀπὸ τοῦ pro Lobeck. Φρυν. σελ 51. —

Προκαθαίρω, μελ. ρῶ (καθαίρω). Πρότερον καθαίρω, προετοιμάζω τι διὰ τοῦ καθαρισμοῦ Ἑμμοιδ. μετ. προκαθαίρομαι· προετοιμάζομαι διὰ καθαρισμῶν, ἁγνισμῶν εἰς ἐκτέλεσιν θυσίας τινος.

Προκαθαρπάζω, μελ. άσω (ἁρπάζω). Πρότερον βιαίως ἁρπάζω, ἀποσπῶ.

*Προκαθάρσιον, τό = Προκάθαρσις.

Προκάθαρσις, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη κάθαρσις, ἡ διὰ καθαρσίων προετοιμασία.

Προκαθεδρία, ἡ· ταύτον τῷ, Προεδρία. Ν. Δ.

Προκαθέζομαι, μελ. εσοῦμαι (ἕζομαι) μετ. παθ. ἔμπροσθεν ἀνθρώπου τινός, ἢ τόπου κάθημαι καὶ πολιορκῶ αὐτόν 2) ἔχω τὴν πρωτοκαθεδρίαν, προεδρεύω· μετὰ Γενικ. «Βυζαντίου τὴν προκαθεζομένην τῆς ἑώας πόλιν.» Γρηγορ. Ναζ. τὴν πρωτεύουσαν πόλιν τῆς ἀνατολῆς. Σχολ. Σοφ. Ἠλ. 4.

Προκαθεύδω, μελ. δήσω (καθεύδω). Πρότερον ἢ ἔμπροσθεν τινός καθεύδω κοιμοῦμαι. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 104.

Προκαθηγέομαι, οῦμαι μελ. ήσομαι (ἡγέομαι), ἀποθ. μετ. ἔμπροσθεν πορευόμενος ὁδηγῶ, ἀγω ἄλλους κατόπιμου· πρὸ τῶν ἄλλων ἡγοῦμαι· ἵσταμαι ἐν τῷ πρώτῳ μέλει τῆς πολεμικῆς παρατάξεως. Μεταφορ. ἀγωγὴν δίδωμι τινί, καθοδηγῶ, συμβουλεύω, διδάσκω τινά. «Πρίστις προκαθηγουμένη·» ἡ πρόληψις· ὅπερ

Προκαθηγητήρ, ῆρος· καὶ, «Προκαθηγητής.» τοῦ, ὁ· ὁ προπορευόμενος, προηγούμενος, ἀρχηγός, πρῶτος, καθοδηγός, πρωταίτιος. 2) Εἴδος ὀργάνου εἰ οὗ διατρυπῶσι πρότερον ἕκαστον, τρύπαν τινα Μαθημ. παλ. σελ 67.

Προκάθημαι, καὶ Ἰων. προκάτημαι (ἧμαι) ἀποθ. παθ. πρότερον ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων ἢ ἔμπροσθεν τινός κάθημαι, κεῖμαι. ἔμπροσθεν, ἢ μακρὰν ἑνὸς τόπου κεῖμαι «τοσοῦτο πρὸ τῆς Ἑλλάδος προκατημένους» Ἡροδ. 7, 172 2) Προεδρεύω, πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς εἰμί, τὴν προεδρίαν ἔχω. «Ἔμπροσθεν τόπου τινὸς κάθημαι ἵνα προστατεύσω καὶ διαυδαιτεύσω αὐτόν, ὅ ἐστι· καὶ τὸν φυλάξω Ξενοφ. Ἑλλην. ε. β'. 4. 3) Ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων καθέλου, ἀντὶ τοῦ, Ὑπερασπίζομαι, προστατεύω, διαυδαιτεύω. Ἡρόδοτ. ἡ. 86. θ'. 106, «Αὐτὸς ἱκανὸς εἶναι τῶν ἐωυτοῦ προκατήσθαι.»

Προκαθίημι, μελ. ήσω (ἵημι). Πρότερον, ἔμπροσθεν πέμπω ἀφίνω ἢ βάλλω, καταβιβάζω ἢ ῥίπτω κάτω. «Εἰς παραχὴν προκαθίημι.» Δημοσθ. πρότερον φέρω, ἢ βάλλω εἰς παραχὴν καὶ ἀνησυχίαν.

Προκαθίζω, μελ. ίσω (καθίζω) καὶ Ἰων. προκατίζω πρότερον ἢ ἔμπροσθεν τινός καθίζω, βάλλω, εἰς τὸν ἀνώτερον τόπον βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ, προτιμῶ. Οὐδετέρως δὲ, ταύτον ἐστὶ τῷ, Προκάθημαι. Ἡροδ. 1, 97. ἐς τὸν θρόνον. 1, 14 καὶ Ὅμ. Β. 463. κλαγγηδὸν προκαθιζόντων (γεράνων)· προκατίζεσθαι ἐς τὸ πρόκτεινον. Ἡροδ. 5, 12.

Προκάθιζις, ἡ. Τὸ προκαθίζειν ἢ προκαθίζεσθαι, ἡ δημόσιος κάθισις, συνεδρία «Ἢ ἐπὶ θρόνου βασιλικοῦ προκάθισις.» Ἰώσηπ.

Προκαθίστημι, μελ. στήσω (ἵστημι) Πρότερον καθίστημι, καταβάλλω, καθιδρύω, στερεόω, προπαλλῶ, διατάττω, προετοιμάζω, διορίζω, βάλλω εἰς τάξιν. «Φύλακας προκαθιστάμενοι.» Ξενοφ. Ἱερ. ς'. 9. «Φυλακὴν μὴ προκαθεστηκυίας.» Θουκυδ διότι δὲν διετάχθη ἐκεῖ πρότερον κίμμία φυλακή.

*Προκαθορᾶω, μελ. ὄψομαι (ὁράω) πρότερον ἢ ἀπὸ προτέρας βλέπω, παρατηρῶ· κατανοῶ, προβλέπω.

Προκαθοσιόω, ῶ· μελ. ώσω (ὁσιόω). Πρότερον καθοσιόω, ἁγιάζω, ἀφιερόω, διορίζω. Ἰώσηπ. ἀρχ. ιζ.

Προκαΐω, μελ. καύσω (καίω) πρότερον καίω· ἀνάπτω. Ξεν

Προκαποπαθέω, ῶ μελ. ήσω (κακοπαθέω). Πρότερον κακοπαθῶ, ἤτοι δυστυχίας, δοκιμάζω, ὑπομένω, ἢ πρότερον δυστυχὴς εἰμί.

Πρόκακος, κον. (κακός)· ποιητ. πολλὰ κακός, ἄχρειος, φαῦλος «Κακὰ πρόκακα.» Αἰσχύλ. Περσ, 982. μεγάλα κακά, μεγάλη δυστυχία. ὁ Κρεοῦρτ, ἐν Σοφ. Ἀντ. 1127. ἀποβάλλει τὴν λέξιν ταύτην ὡς μὴ Ἑλ. «ἀλλ' ἰδὲ Ἰακ. Α. Π, σελ 257.

Προκακόω, ῶ· μελ. ώσω (κακόω). Πρότερον κακὸν ποιῶ ἢ κακῶς μεταχειρίζομαι τινα.

Προκαλέω, ἔμπροσθεν καλῶ, φωνάζω, νὰ ἐξέλθῃ τις, νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ φανερὸν, ἐκκαλῶ, ἐξέρχεσθαι καλῶ, ἢ ἔμπροσθεν μου ἔλθοις, (προνοεῖ) ὡς π. χ. ὁ Κύκλ, οἱ Δεῦλοι συνηθ. κατὰ μέσην διάθεσιν. Προκαλέομαι, οῦμαι — πρὸς ἐμαυτὸν καλῶ, κελῶ τινὰ νὰ ἔλθῃ ἔμπροσθέν μου, προσκαλῶ, εἰς μάχην, εἰς μονομαχίαν, παρ' Ὅμ. ἐν μόνῃ ταύτῃ τῇ σημασίᾳ· ὡς, Ἰλ. Η, 50. «Αὐτὸς δὲ προκάλεσσα Ἀχαιῶν ὃς τις ἄριστος,» κάλεσαι εἰς μάχην, νὰ μονομαχήσῃ μετ' αὐτοῦ· οὕτω καὶ Ἰλ. Ν, 809. Ὀδ. Θ, 142 μετὰ τοῦ, μαχέσασθαι, Ἰλ. Γ, 412. Η, 39. καὶ, πάντας προκλέσσατο χάρμῃ Ἰλ. Η, 718. ὅλους ἐπροκάλεσεν εἰς μάχην· οὕτω καὶ παρὰ Νικοτέρ. «Εἰς ἀγῶνα προκαλεῖσθαι.» καθὼς κοινῶς λέγομεν· «Ἐξελθὲ νὰ πολεμήσωμεν,» ἢ χυδαιοτέρως· Ἔκβα νὰ πολεμήσωμεν (ἔγκα εἰς τὸ μαιδάκι) Σοφ. Ἀπομν. β'. γ. 17. Πλατ. α. ἀ. ζ. καὶ ἐς λόγους πρ. Ἡροδ. 4, 201. 2) Καθόλου Αἰτίαν δίδωμι, εἰς τι πρὸς ἐμαυτὸν ἕλκω, προτρέπω, ἀναγκάζω, κινῶ, προξενοῦμαι, διεγείρω, παρακινῶ, παρορμῶ, ἐμψυχόω, ἐγκαρδιόω, παρατρύω, προσκαλῶ καὶ ἐντεῦθεν, «Προκαλούμαι εἰς σπονδὰς, ἐπὶ συμμαχίαν.» Θουκυδ. δ'. 19. ἐ 43. ὅστις ἐνίοτε παραιτεῖ καὶ τὴν Πρόθεσιν, Εἰς, Ἐπί, Πρός, καὶ μεταχειρίζ. ἁπλῆν αἰτιατ. προσ, καὶ κρεῖττ. ὡς ἐν β. 72. καὶ 73. δ'. 20. 22. ἐ. 37. «Τὰ εἰρημένα προκαλούμενοι. Ἄπιρ καὶ τὸ πρότερον ἤδη προὐκαλεσάμεθα·» ἀναφέροντες, πρ βαλλόντες· οὕτω καὶ παρ' «Εἰρήνην προκαλοῦμαι Ἀριστ. Ἀχάρν. 652. «Σπονδὰς προκαλοῦμαι·» Ἱππ. 796. Πλατ. Εὐθ. σελ. 5. παρεβλ. Ματθ. Γραμ. Τ. 2. σελ. 766. ἐπὶ δικ. καὶ διαφ. Καλῶ τινα ὡς διαιτητὴν· Προσκαλῶ τινα εἰς δίκην, ἢ εἰς συμβίβασιν, ὁπόταν δύο ἢ καὶ περισσότεροι διαστάσεις, διὰ νὰ, εἰρηνεύσωσι παρίτιος ὑποθέσεως καὶ νὰ τελειώσωσι τὴν μεταξύτων διαφορὰν, ὅ ἐστι κοινώτερον, ἵνα τερματίσωσι, προβάλλωσι μεταξύτων, νὰ παραδώσωσι τὴν διαφορὰν ἢ τὴν ὑπόθεσίν των εἰς αἱρετόν τινα κριτὴν· τοὺς δούλους νὰ παραδώσωσιν εἰς βάσανα καὶ τιμωρίας, πρὸς μαρτυρίαν, ἐξέτασιν, τῆ· ἀληθείας μάρτυρας νὰ παραστήσωσι, καὶ νὰ ἀκούσωσι τὰς μαρτυρίας αὐτῶν. Ἐν ἑνὶ λόγῳ, ὅλοι οἱ ἐκτὸς τοῦ δικαστηρίου ἀριστικαὶ διαφοραὶ, αἱ τινες χρήζουσι διαιρέσεως, καὶ κατὰ μέρος δὲν ἀνάγονται εἰς τὸ δικαστήριον, ὡς π. χ. ἢ τῶν δούλων τιμωρία (Δημοσθ. στλ 1106. «Οἶμαι γὰρ ἅπαντας ὑμᾶς εἰδέναι, ὅτι ὅσα μὴ δυνατὸν πρὸς ὑμᾶς ἀγαγεῖν ἐστὶ τῶν πεπραγμένων, τούτων προκλήσεις εἰρήθησαν· οἷον βασανίζειν οὐκ ἔστιν ἑκαστοτὶ ὑμῶν, ἀνάγκη τούτου πρόκλησιν εἶναι· οἷον ἐπὶ πεπράκται καὶ γέγονεν ἔξω τοῦ τῆς χώρας, ἀνάγκη καὶ τούτου πρόκλησιν εἶναι, πρὶν ἢ βαδίζειν οὗ τὸ πρᾶγμα ἐπράχθη.) ἴδε Πρόκλησις· οὕτως ὁ Σουΐδ, καὶ Φωτ. ἔχουσι «Εἰώθασιν ὁπότε διαζοῦτό τινες, ἐξαιτεῖν ἐνίοτε θεραπαίνας, ἢ θεράποντας εἰς βάσανον ἢ εἰς μαρτυρίαν τοῦ πράγματος, καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο «Προκαλεῖσθαι·» τὸ δὲ Γραμματεῖον τὸ περὶ τούτου γραφόμενον ὠνομάζετο «Πρόκλησις.» Ξενοφ. Ἑλλ. α. ζ. 8. Πλατ. Εὐθύφ. «Ἀρ' οὖν μοι κρατίστον ἐστί, πρὸ τῆς γραφῆς τῆς πρὸς

Μ. ἐθέλοιτον αὐτὰ ταῦτα προκαλεῖσθαι αὐτόν· «ἀντὶ τοῦ, Ἀπαιτεῖν, ἐξαιτεῖν, ἵνα δώσῃ λόγον ἐπὶ τούτοις. Ὅταν ἀπαντᾶται τὸ «Προκαλεῖσθαι δίκην,» τότε σημαίνει τό, Προσκαλεῖσθαι· ἐκτὸς μόνον παρὰ Θουκυδ. α. 39. ὅπου τὸ «Δίκην προκαλεῖσθαι,» ἔστιν ἐν χρήσει ὡς καὶ τὸ «Σπονδὰς, Εἰρήνην προκαλεῖσθαι.»

Προκαλίζομαι, Μ. ίσομαι· ἀποθ. μέσ. ὡς τὸ προκαλέομαι, πρός ἑμαυτὸν καλῶ τινα, φωνάζω νὰ ἔλθῃ τις πρός με, προσκαλῶ, κράζω εἰς μάχην, εἰς ἀγῶνα οὕτως Ἰλ. Γ. 19. Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἄριστους· ὅπου ἐχι διὰ στόματος ἀλλὰ διὰ σημείου τῶν ὅπλων ἐκάλει αὐτοὺς εἰς μάχην, εἰς ἀγῶνα καὶ Ἰλ. Ε. 807. Η. 150. ὅπου φέρεται καὶ τὸ μαχέσασθαι ἀεθλεύειν, τοξάζεσθαι, ὡς ἐν Ἰλ. Γ. 19—20, Δ. 389. Ὀδ. Θ. 228. καὶ, χερσὶ προκαλίζεσθαι. Ὀδ. Σ. 20. ὁηλ. εἰς πυγμὴν παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ.

Προκαλινδέω, ῶ. Μ. ήσω· ταὐτὸν τῷ, προκυλινδέω.

Προκάλεσμα, τό (προκαλίζομαι). Κάλεσμα πρός ἑαυτόν, ἐπιφώνημα, ἐμψύχωσις, παρόρμησις, προτροπή. Φιλοξ. Γλῶσσ. ἐκ τοῦ

Προκάλυμμα, τό. Κάλυμμα. σκέπασμα, ὁ βάλλει ἢ κρεμᾷ τις ἔμπροσθεν ἄλλου τινὸς σώματος ἵνα σκεπάσῃ καὶ κρύψῃ αὐτό· παραπέτασμα (περδὲς, Τουρν.) Μεταφορικ. Πρόσχημα, πρόφασις, ἀφορμή· ἐκ τοῦ

Προκαλύπτω, μελ. ψω (καλύπτω). Ἔμπροσθεν καλύπτω, ὅ ἐστι κάλυμμα προτίθημι, ἢ κρεμῶ βάλλω ἔμπροσθεν πράγματος τινὸς κάλυμμα ἢ παραπέτασμα, καὶ σκεπάζω κρύπτω αὐτό, ἢ τὸ προφυλάττω Ξενοφ. Κουρουπ. ε. δ'. 20. Μέτ. «Προκαλύπτομαι» κρύπτω ἑμαυτόν, κρατῶ τι πρὸ ἑμαυτοῦ, ἵνα μὴ φαίνωμαι, ὀπισθεν καλύμματος τινὸς κρύπτομαι· μετάλ. Ὅθεν καὶ μεταφ. προφασίζομαι, προσποιοῦμαι ὡς πρόφασιν μεταχειρίζομαι. «Δόξαν μετριότητος προκαλυψάμενος.» Χίων Ἐπιστ. ιέ. ἀντὶ προσποιούμενος μετριότητα· ὅθεν.

Προκάλυψις, ἡ. ἡ ἐξάπλωσις παραπετάσματος τινὸς ἔμπροσθεν ἄλλου σώματος, εἰς τὸ ἀποκρύψαι σκεπάσαι, καὶ, ὑπερασπισθῆναι αὐτό· τὸ προκαλύπτειν.

Προκάμνω, μελ. κάμοῦμαι (κάμνω) πρότερον κάμνω ἐργάζομαι, δουλεύω, προκαμνίζομαι, κοπιάζω, μοχθῶ. Θεογ. 921. Προτήτερον ἀσθενῶ, πρότερον ἀσθενὴς γίνομαι, κουράζομαι Ἡθικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ, Πρότερον πάσχω, εἰς φροντίδας καὶ μερίμνας περιπίπτω· πρότερον μεριμνῶ, ἀχθομαι, φροντίζω.

Προκέμπυλος, ὁ, ἡ, ον (καμπύλος). Ὁ ἐπὶ τὰ πρόσω καμπύλος· ὁ ἔχων ἔμπροσθεν καμπύλωμα.

Προκάρδιον, τό (καρδία). Ἡ πρὸς τὸ στόμα τοῦ στομάχου κειλόνης τῆς καρδίας Πολυδ.

Προκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον). Ταὐτὸν τῷ, Πρηνὴς· ὁ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τὰ πρόσω κεκλιμένην ἔχων. «Προκόρη α πεσὼν» κατακέφαλα (α)

Προκαρόομαι, οῦμαι, μελ. ωθήσομαι (καρόω) Πρότερον ἢ ἔμπροσθεν καρόομαι, πίπτω εἰς κάρωσιν, ληθαργίαν.

Προκάρπιον, τό (καρπός). Τὸ πρὸ τοῦ καρποῦ μέρος τῆς χειρός· τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐξ ὅλης τῆς χειρός, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται πρὸ τοῦ καρποῦ ὁηλ. μετὰ τὸ μέρος τὸ ὁποῖον σχηματίζει τὴν κλεῖδωσιν μεταξὺ τῆς παλάμης καὶ τοῦ βραχίονος ἢ τῆς ὠλένης· ταὐτὸν τῷ, Μεταβάρπιον· παρὰ Διοσκορ. γ'. 161. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, Περικάρπιον.

Προκάς, ὁ δος, ἡ· ὅθεν τὸ «Προκάδων» Ὁμηρ. Ἴμν. Ἀφροδ. στίχ. 71. ταὐτὸν τῷ, Πρόξ μεθ' οὗ παραβάλλεται καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ρ. 295.

Προκαταβαίνω, μελ. βήσομαι (βαίνω). Πρότερον καταβαίνω, προχωρῶ ἐν τῷ καταβαίνειν.

Προκαταβάλλω, μελ. αλῶ (βάλλω.) Πρότερον ῥίπτω κάτω, ἢ ἔμπροσθεν καταβάλλω, νικῶ, φονεύω, ἢ πληρόνω, ὅθεν

Προκαταβλημα, τό. Ὁ πρότερον κατέβαλε ἢ ἐπλήρωσέ τις, πρόδοσις. Ζήτει Προσκατάβλημα.

Προκαταβολή, ἡ (προκαταβάλλω). Τὸ προκαταβάλλειν, προκατάθεσις, προπαρασκευὴ καὶ ἡ πρότερον γινομένη πληρωμὴ ἤτοι χρηματικὴ καταβολή· ὁ Φώτ. ἔχει. «Τῶν τελῶν πιπρασκομένων δύο προθεσμίαι ἐδίδοντο τοῖς ὠνουμένοις, ἐν αἷς ἔχρῃ εἰσελθεῖν τὸ ἀργύριον· ὅπερ οὐ μέρος χρημάτων πρὶν ἄρξασθαι τοῦ ἔργου εἰσφέρουσιν εἰς τὸ δημόσιον, τοῦτο Παρακαταβολὴ καλεῖται· τὸ δὲ τῇ δευτέρᾳ προθεσμίᾳ διδόμενον Προκαταβόλημα

Προκαταβρέχω, μελ. ξω (βρέχω). Προτήτερον βρέχω, ἢ ὑγραίνω, μουσκεύω.

Προκαταγγέλλω, μελ. ελῶ (ἀγγέλλω). Προτήτερον καταγγέλλω, φανερόνω εἰδοποιῶ, μηνύω, ὑπόσχομαι· ὅθεν

Προκαταγγελία, καὶ, Προκατάγγελσις, ἡ. Ἡ πρότερον γενομένη ἀγγελία, εἰδήσις, ἡ προγεγονυῖα εἰδοποίησις.

Προκαταγέτης, ου, ὁ καὶ Θηλ. -γέτις ιδος ἢ (ἡγέομαι). Ἡγεμὼν, πρῶτος, ὁδηγός. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 253.

Προκαταγινώσκω, μελ. ώσω (γινώσκω). Πρότερον καταγινώσκω, λέγω τὴν κατά τινος γνώμην μου, πρότερον κατακρίνων ἀποφαίνομαι καὶ καταδικάζω. Ἀριστ. Σφῆκ. 919. διά τινος προγεγονυίας ἀποφάσεως καταδικάζω· μετὰ Γενικ. προσ. ταὐτὸν τῷ, Προκαταδικάζω.

Προκατάγνυμι, μελ. ἄξω (ἄγνυμι). Πρότερον συντρίβω, θραύω, τζακίζω.

Προκατάγνωσις, ἡ (προκαταγινώσκω). Ἡ πρότερον γινομένη κατάγνωσις, ἢ ἡ πρὸ τῆς ἐξετάσεως καταδίκη καὶ ἀπόφασις.

Προκατάγω, μελ. ξω (ἄγω). Πρότερον κατάγω, ὅ ἐστι καταβιβάζω ἢ φέρω ὀπίσω. Μέσ. «προκατάγομαι» πρότερον καταβαίνων ἐμβαίνω ἢ φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, ἀράζω, ὅθεν

Προκαταγωγή, ἡ. Ἡ πρότερον γενομένη κατάβασις τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα, τὸ εἰς τὸν λιμένα κατέβασμα· εἰπλους. —

Προκαταδικάζω, μελ. άσω (δικάζω), Πρότερον καταδικάζω, ἐκφέρω μίαν ἐναντίαν ἀπόφασιν πρότερον, τινος· ταὐτὸν τῷ προκαταγινώσκω ὅθεν

Προκαταδίκη, ταὐτὸν τῷ, Προκατάγνωσις.

Προκαταδουλόω, μελ. ώσω (δουλόω). Πρότερον καταδουλόω, σκλαβόνω, ἀνδραποδίζω, αἰχμαλωτίζω· ὅθεν

Προκαταδούλωσις, ἡ. Ἡ πρότερον καταδούλωσις, αἰχμαλώτισις.

Προκαταδύνω, καὶ,

*Προκαταδύω, μελ. ύσω (δύω). Πρότερον βυθίζω, καταποντίζω, πνίγω, βουτῶ. 2) ἀμετβ. καταβυθίζομαι.

*Προκατάθεσις, ἡ. Ἡ πρότερον γενομένη κατάθεσις, κατάταξις. 2) ἡ προκαταβολή, ἡ προπληρωμή.

Προκαταθετικός, ή, όν. Ὅστις προκατατίθεται, ὁ εἰς προκατάθεσιν ἀνήκων.

Προκαταθέω, μελ. θεύσομαι (θέω). Πρότερον καταθέω, τρέχω πρὸς τὰ κάτω πρὸ τῶν ἄλλων· ἐπὶ πλοίων, τὰ ὁποῖα πρότερον εἰσπλέουσιν, ἀράζουσιν.

Προκαταθήγω μελ. ξω (θήγω). Ταὐτὸν τῷ, Προθήγω, ἑξύνω πρότερον

Προκατακαίω μελ. αύσω (καίω). Πρότερον κατακαίω, καὶ ἐπὶ τόπου, πρὸ τοῦ ὁποίου κατακαίει τις καὶ ἀφανίζει τὰ πάντα· ὡς Ξεν. Ἀναβ. στ'. 2.

Προκατάκειμαι, μελ. κείσομαι (κείμαι) ἀποθ. παθ. πρότερον, ἢ ἔμπροσθεν κατάκειμαι, κατακλίνομαι, ἐξαιρ. ἐπὶ τραπέζης.

Προκατακλάω, μελ. άσω (κλάω). Πρότερον κατακλάω, θρύω, συντρίβω. Μεταφορ. περίλυπον δυσάρεστον, μελαγχολικὸν ποιῶ· (προτήτερον τσακίζω τὴν καρδίαν τινός).

Προκατακλίνω, μελ. ινῶ (κλίνω). Πρότερον ἢ πρὸ τῶν ἄλλων κατακλίνω, βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ εἰς τὴν τράπεζαν· μέσ. προκατακλίνομαι, πρότερος τῶν ἄλλων θέτω, βάλλω ἑμαυτὸν νὰ καθίσῃ, καθίσμαι, πλαγιάζω· ὅθεν

Προκατάκλισις, ἡ. Ἡ πρότερον ἢ πρὸ τῶν ἄλλων κατάκλισις, τὸν πρῶτον τόπον ἐν τῇ τραπέζῃ ἔχειν· Ἰώσηπ.

Προκατακλύζω, μελ. ύσω (κλύζω). Πρότερον κατακλύζω, πλημμυρῶν πνίγω, καταποντίζω. —

Προκατακοιμίζω. μελ. ίσω (κοιμίζω). Πρότερον κατακοιμίζω εἰς ὕπνον φέρω, ἢ καθ' ἡσυχίζω τινά· ἀποκοιμίζω.

Προκατακόπτω, μελ. όψω (κόπτω). Πρότερον κατακόπτω, ἢ κατασυντρίβω.

Προκατακρίνω, μελ. νῶ (κρίνω). «Τινὸς κρίνω καὶ ἀποφαίζω τι ἐναντίον τινός, κάμνω ἐναντίαν ἀπόφασιν, ταὐτὸν τῷ καταγινώσκω· ὅθεν κατά τινος κρίνω, στοχάζομαι περί τινος κακόν τι· ἔχω πρότερον τινὰ εἰς κακὴν ἰδέαν, ἢ κακὴν ἰδέαν ἔχω πρότερον κατά τινος. «Τῶν ἀνθρωπίνων τὴν ἀδηλότητα προκατακρίνει» Πλουτ.

Προκαταλαμβάνω, μελ. λήψομαι (λαμβάνω). Πρότερος πιάνω, καταλαμβάνω τι, ἁρπάζω, ἀφαιρῶ· μετὰ Δοτ. προσώπ. τινί τι, ἁρπάζω ἀπό τινα τι προτοῦ ἄλλος τις τό καταλάβῃ ἢ τό κυριεύσῃ. Ξεν. Ἀναβ. Α, γ'. 16. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Φθάνω· προφθάνω τινά. Πλατ. Πολ. 6. 8. σ. 494.

Προκαταλειαίνω, μελ. ανῶ (λειαίνω). Πρότερον λειαίνω, λεῖον ποιῶ,

Προκαταλέγω. μελ. ξω (λέγω). Πρότερον καταλέγω, διηγοῦμαι ἢ κατατάττω, καταριθμῶ.

Προκαταλήγω, μελ. ξω (λήγω). Πρότερον καταλήγω, παύω, τελειόνω.

Προκατάληψις, ἡ (προκαταλαμβάνω). Τὸ πρότερον καταλαβεῖν· ἀφελεῖν ἢ προγεγονυῖα κατάληψις, κυρίευσις, ἁρπαγή, φθάσιμον αἰφνίδιον· ῥητορ.

Προκαταλλάσσω, μελ. ξω (ἀλλάσσω). Πρότερον ἀλλάσσω, μεταβάλλω. π. χ. Τόπον· ὅθεν κατὰ μετ. διαθ. προκαταλλάττομαι, μετατίθεμαι πρότερον, ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ, Διοδ. Σικ. σελ. 635. καὶ «Προκατηλλαγμένος χρόνος.» Ἠλιόδ. Παιδ. ὁ πρότερον διωρισμένος χρόνος μεταλλάσσεται ἢ ὑπερτίθεται.

Προκατάλυσις (καταλύω). Πρότερον γενομένη κατάλυσις· ἐκ τοῦ

Προκαταλύω, μελ. ύσω (λύω). Πρότερον διαλύω, φθείρω, κατεδαφίζω, τελειόνω, ποιοκατέλυσε τοῦ ἔργου τὸν βίον. Πλουταρ. καὶ Μέτ. τὴν ἐχθρὴν προκαταλυσάμενοι. Ἡροδ. 7, 6.

Προκαταμανθάνω, μελ. μαθήσομαι (μανθάνω). Πρότερον παρατηρῶ, μανθάνω, γνωρίζω. Ἱππόκρ.

Προκαταμαντεύομαι, μελ. εύσομαι (μαντεύομαι). Ἀποθ. μέσ. πρότερον μαντεύομαι, προλέγωτι, Διον. Ἁλικ.

Προκαταναλίσκω, μελ. ώσω (ἀναλίσκω). Πρότερον καταναλίσκω, καταδαπανῶ.

Προκατανοέω, ῶ, μελ. ήσω (νοέω). Πρότερον κατανοῶ, παρατηρῶ, καταλαμβάνω· ὅθεν

*Προκατανόησις, εως, ἡ. Τὸ προγινώσκειν, ἐννοεῖν πρότερόν τι. Ἐπικουρ. ἐν Διογ. Λ. 10. 79.

Προκατανύστω, Ἀττ. -ττω. μελ. ύξω (νύσσω). Πρότερον κατατρίβω, συνθλῶ, ἢ κεντῶ, σουβλίζω. Δίων Κάσ.

Προκατεπίμπρημι, μελ. πρήσω (πίμπρημι). Πρότερον κατακαίω· ὁ αὐτ.

Προκατεπίνω, μέλ. πίομαι (πίνω). Πρότερον καταπίνω, ἢ καταπρώγω.

Προκατεπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω). Πίπτω πρότερον κάτω, «Ταῖς ψυχαῖς προκαταπίπτειν· χαίειν τὸ θάρρος, τὴν καρδίαν. Διόδ. Σκ. μεταφ. «Λόγοι παντοδαποὶ προκατέπιπτον εἰς τὴν Ῥώμην· κάθε λογῆς ἀγγελίαι, εἰδήσεις ἤρχοντο εἰς τὴν Ῥώμην. Πλούταρχ. Πομπ.

Προκαταπλέω. μελ. εύσω (πλέω). Πρότερον καταπλέω, διὰ τοῦ πλοίου ἔρχομαι, ἀράζω πρότερος εἴ τι μέρος.

Προκαταπλήττω, μελ. ξω (πλήττω). Πρότερον ἐκπλήττω, ἐκφοβίζω τινά.

Προκαταπρέω (πρέω) μελ. ήσω. Πρότερον καταπρήθω, κατακαίω. Σεβίλ. 66. «Προκαταπρήσας τὸ ὑπόγειον μνῆμα κατέδυ·»

Προκάταργμα, τὸ (προκατάρχομαι). Ἡ πρὸ τῆς θυσίας γινομένη ἀπαρχή, σπονδή, πρόθυμα· ἐμφ.

Προκαταριθμέω, ῶ· μελ. ήσω (ἀριθμῶ). Πρότερον ἀριθμῶ, ἢ ἐπαριθμῶ.

Προκαταρκτικός, ή, ὸν (προκατάρχω). Ὁ πρότερον ἀρχόμενος, ἢ προηγούμενος, ἀρχικός, ὁ προετοιμάζων, ὁ εἰς ἀρχήν, εἰσαγωγὴν καὶ προετοιμασίαν ἀνήκων. «Παίων προκαταρκτικέων ὁ μακρὰν τὴν προηγουμένην συλλαβὴν ἔχων ἀντίκειται τῷ, Καταληκτικός· ἐπὶ μέτρων, ἢ ποδῶν τῶν στίχων. Ἰατρ. ἐξ οὗ προέρχονται. προξενοῦνται τ' ἄλλα συμπτώματα.

Προκάταρξις, ἡ (προκατάρχω) Τὸ προκατάρχεσθαι, ἢ πρότερον ἢ κατὰ πρώτον γινομένη ἀρχή. Πρώτη ἀρχή, πηγή, αἰτία τινὸς πράγματος. Προκαταρξεις τῆς δίκης· διὰ. ἢ διὰ μαρτύρων γινομένη ἐξερεύνησις τῆς ἀληθείας, τὸ ζητεῖν ἀποδείξεις διὰ μαρτυριῶν.

Προκαταρρήγνυμι, μελ. ρήξω (ῥήγνυμι). Πρότερον καταρρήγνυμι, κατατινάσσω, κατεκαίζω χαλῶ. «Τὰς γεφύρας προκατερρ.» Δίων Κάσ.

Προκαταρτίζω, μελ. ίσω (ἀρτίζω). Πρότερον ἀπαρτίζω, , ἐκτελῶ, κατασκευάζω, ἐκπληρόω, ἐξεργάζομαι. Ἱππ.

Προκαταρτύω, μέλ. ύσω (ἀρτύω). Πρότερον διατινάσσω τι, καρικεύω, καὶ μεταφ. πρότερον καταδαμάζω, ἡμερόω, μετριάζω, «Τοὺς δυσκαθέκτους πρὸς τὰ δεινὰ καὶ θυμοειδεῖς καὶ προκατηρτύοντες». Πλούταρχ.

Προκατάρχω, μελ. ἄρξω (ἄρχω). Πρότερον, ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων ἀρχίζω, κάμνω ἀρχὴν εἴ τι, καὶ προλαμβάνω, προτερῶ, προφθάνω πρότερος, ἔθεν ἐστὶ ὑπέρχω, ὑποστερῶ, προηγοῦμαι. Μετ προκατάρχομαι, μετὰ Γεν. πρώτος κάμνω ἀρχὴν. «τῆς δίκης» ἀρχίζω πρῶτος τὴν κριτολογίαν, ζητῶν ἀποδείξεις διὰ μαρτύρων Λατ. contestor litem καὶ Γαλ. enlumer unprocès. 2) «Προκατάρχομαι τῶν ἱερῶν τινὶ». Θουκυδ. α'. 25. ἐν τῇ θυσίᾳ λαμβάνω μέρος ἐκ τοῦ θύματος καὶ προσφέρω τοῦτο πρότερον εἰς τιμὴν τινος· ἀπαρχὴν ἐκ τοῦ θύματος πρότερον προσφέρω τινί· ὁ Διόδ. Σκ. καὶ ὅλλοι, ὡς ὁ Heyne opusc. 1. σελ. 326. ἄλλως ἑρμηνεύουσι τοῦτο.

Προκατασκέπτομαι, μελ. ψομαι (σκέπτομαι), Ἀποθ. μέσ. πρότερον παρατηρῶ, ἐπιβλέπω, ἢ ἐξετάζω, ἐρευνῶ.

Προκατασκευάζω, μελ. άσω (σκευάζω). Πρότερον κατασκευάζω, προετοιμάζω, προδιαθέτω, προδιατάττω· ῥητορ. κάμνω τὴν ἀναγκαίαν προδιάθεσιν εἰς τὸ ὁποῖον μέλλω νὰ προβάλω ζήτημα, ἢ ἀντικείμενον· καὶ μέσ προκατασκευάζομαι, μετὰ Δίτ. προμηθεύω ἐμαυτόν τι.

Προκατασκευή, ἡ. Ἡ πρότερον κατασκευή, προετοιμασία· ῥητορ. μέσον διὰ τοῦ ὁποίου προδιαθέτω τὰ πνεύματα τῶν ἀκροατῶν, προεισαγωγή.

Προκατασκιρρόω, ῶ· μελ. ώσω (σκιρρόω). Πρότερον κατασκληρύνω. παθ. «Ἀπέχθεια προκατεσκιρρωμένη· ἢ πρὸ πολλοῦ χρόνου σκληρὰ γινομένη ἔχθρα. βαθέως ἐρριζωμένη, παλαιά. Ὁ.

Προκατάστασις (προκαθίστημι). Ἡ προκατασκευή, προετοιμασία, ἢ προηγουμένη κατάστασις, προδιάθεσις· ῥητορ τὸ προοίμιον τῆς διηγήσεως. Εἰσαγωγή. Διο.. Ἁλ. ὅθεν

Προκαταστατικός, ή, ὸν. Ὁ εἰς προετοιμασίαν καὶ εἰσαγωγὴν ἀνήκων, προπαρασκευαστικός, προεισαγωγικός.

Προκαταστέλλω, μελ. λῶ (στέλλω). Πρότερον καταστέλλω, καθησυχάζω, εἰς ἡσυχίαν φέρω, ἀναχαιτίζω. Κύστας.

Προκαταστρέφω, μελ. ψω (στρέφω). Πρότερον, ἢ προλιμάτατα ἀνατρέπω, μεταβάλλω, ἀναστρέφω· ἐξαιρ. «Τὸν βίον προκαταστρέψειν· πρότερον καταλύειν, τελειοῦν τὴν ζωήν, ὅ ἐστι πρὸ καιροῦ, παράκαιρα ἀποθνήσκειν, Διογ. Λ. 6, 138. ὅθεν

Προκαταστροφή, ἡ. Ἡ πρότερα, προηγουμένη, ἢ πρόωρος ἀνατροπή, μεταβολή, καὶ ὁ πρὸ τοῦ καιροῦ θάνατος, ὁπόν συνυπαρ. τὸ, βίου, Διογ. Λ. Γ, 154.

Προκαταστόρω (στόρω). Πρότερον κατασόρω, λεηλατῶ. Πολυβ.

Προκαταστχέθω, καί, προκατασχέω· ποιητ. ταὐτόν τῷ, προκατέχω. Γρηγ. Ναζ.

Προκαταταχέω, = προκαταταχύνω.

* Προκαταταχύνω (ταχύνω). Προφθάνων καταλαμβάνω, πιάνω, ἁλίσκω τι.

Προκαταττίθεμαι, μέλ. θήσομαι (τίθημι). Πρότερον κατατίθημι, βάλλω κάτω, ἀποθέτω. «Τὸν λόγον προκατατίθεμαι· πρότερον ἀποστέλλω, Ἱππ. «χάριν προκατατ.» χάριν προδείκνυμι, ἐναποθέτω πρότερον χάριν τινά. Ἰώσηπ.

Προκαταύλησις, ἡ (αὐλέω). Ἡ πρότερον γινομένη αὔλησις, ἢ πρὸς ὀρθὴν αὔλησιν προγινομένη ὑπὸ τῶν αὐλητῶν διὰ τοῦ αὐλοῦ προσάσκησις καὶ προετοιμασία. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 12.

Προκαταφεύγω, μέλ. φεύξομαι (φεύγω). Πρότερον καταφεύγω, σώζομαί που.

* Προκαταχέω, μέλ. εύσω (χέω). Χύνω, διαχέω διασκορπίζω τε πρότερον.

Προκαταχράομαι, ῶμαι, μελ. χρήσομαι (χράομαι). Ἀποθ. μέσ. μετὰ Δοτ. Πρότερον καταχρῶμαι, κακῶς μεταχειρίζομαι, Δημοσθ.

Προκαταχρίω, μελ. ίσω (χρίω). Πρότερον χρίω, ἐπιχρίω, ἀλείφω.

* Προκαταψύχω, μελ. ξω (ψύχω). Πρότερον καταψύχω, δροσίζω, ψυχραίνω. Προκ. Παραφρ Πτολ. 3. σελ 22.

Προκατεγγυάω, μελ. ήσω (ἐγγυάω). Πρότερον ὑποσχομαι εἰς γάμον, μνηστεύω.

Προκατέδω, Μ. έδομαι (ἔδω), ποιητ. Πρότερον κατατρώγω, ἀφανίζω.

* Προκατείλημμαι, παθ. Ἀττ. παρακ. τοῦ προκαταλαμβάνω.

Προκατελπίζω, μελ. ίσω (ἐλπίζω). Πρότερον ἢ πρὸ καιροῦ ἐλπίζω, συλλαμβάνω παρὰ καίρους ἐλπίδας. Πολυβ.

Προκατεπείγω, μελ. είξω (ἐπείγω). Πρότερον κατεπείγω, βιάζω, στενοχωρῶ Ἰωσ. Ἰουδ. Ἀρ.

Προκατεργάζομαι, μέλ. άσομαι (ἐργάζομαι), Ἀπ. μετ. Πρότερον κατεργάζομαι, κατασκευάζω, ἀποτελῶ, περαίνω.

Προκατέρχομαι, μέλ. ελεύσομαι (ἔρχομαι), Ἀποθ. μέσ. Πρότερον κατέρχομαι, καταβαίνω, ἢ πρότερον ὑποστρέφω, ὑπάνω.

Προκατεύχομαι, μέλ. ξομαι (εὔχομαι), Ἀποθ. μέσ. προτήτερον κατεύχομαι, προσφέρω, κάμνω μίαν εὐχὴν, παράκλησιν· μετὰ Γεν. «Τῆς τροφῆς προκατεύχεσθαι· πρότερον τῆς τροφῆς εὐχεσθαι ἤτοι προτεύχειν ποιεῖσθαι. Ἰωσηπ.

Προκατέχω, μέλ. έξω (ἔχω). Πρότερον ἔχω, ἢ κρατῶ τι· μεταφ. πρότερον κέκτημαι, κατέχω, κατακρατῶ. Μέσ. πρὸ ἐμαυτοῦ κρατῶ, βαστῶ· «προκατέσχετο χερσὶ καλυπτρὴν, Ὅμ. Ἤμν. Δημ. 107.

Προκατηγορέω, ῶ, μελ. ήσω (κατηγορέω). Προτήτερον κατηγορῶ, ὁμιλῶ κατά τινος τὸν ἐγκαλοῦ μετὰ Γεν. ὅθεν

Προκατηγορία, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη κατηγορία, ἐγκάλεσις. Θουκυδ.

* Προκάτημαι, Ἰων. Ἀποθ. σχῆμ. ἀντὶ προκάθημαι. Ἡροδ.

Προκατηχέω, ῶ, μελ. ήσω (κατηχῶ). πρότερον κατηχῶ, διδάσκω, μέλ. τὰ μυστήρια· ὅθεν

Προκατήχησις, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη κατήχησις, ἢ ἡ πρώτη κατήχησις, διδασκαλία. τὰ πρῶτα μαθήματα.

* Προκαθίζω, Ἰων. ἀντὶ προκαθίζω. Ἡροδ.

Προκατοπτεύω, μελ. εύσω (ὀπτεύω). Πρότερον κατοπτεύω, θεωρῶ, ἐρευνῶ ἐξετάζω, παρατηρῶ.

* Προκατορρωδέω, μελ. ήσω (ὀρρωδέω). Πρότερον φοβοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, ἐντρέπομαι.

* Προκατόψομαι, μελ. τοῦ, προκαθοράω. Πρότερον θεωρῶ, παρατηρῶ, ἐρευνῶ. Ἡροδ. 8, 23.

Πρόκαυμα, τὸ (καίω). Τὸ προκεκαυμένον, ἢ τὸ προγεγονὸς καύσιμον ἢ καῦμα.

Πρόκειμαι, Μέλ. -κείσομαι (κεῖμαι), ἀποθ. οὐδετ. Ἰων. προκέομαι. Ἔμπροσθέν τινος κεῖμαι, εὑρίσκομαι· εἶμαι θεμέλιος, ὅλως ἐπὶ τῆς ἐν. διαστήματος, τόπου, πρό τινος ἄλλου ἀντικειμένου κεῖμαι, τὸ ὁποῖον τοῦτο φέρεται κατὰ Γεν. «Αἴγυπτος προκειμένη τῆς ἐχομένης γῆς, Ἡροδ. 2, 12. Κυβέλου, εὑρίσκομαι, κεῖμαι παρὸν, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, πρὸ ποδῶν εἶμι, ἕτοιμος τυγχάνω, παρ' Ὅμ. ἀεὶ πνοιάτα προκείμενα· τὰ ἕτοιμα αὐτόθι κείμενα βρώματα. Ὀδ. Α, 149. καὶ Ἰλ. Ω, 527. Ὅθεν, ὅτο προκείμενον ὅτο περὶ οὗ ὁ λόγος ἀντικείμενον, ἢ πρᾶγμα, τὸ περὶ οὗ γίνεται ἡ ἐρώτησις· παρ' Ἡροδ. συνωθ. ὡς τὸ Λατ. in medio positum esse. Ἐν μέσῳ κεῖσθαι, τυγχάνειν· ὡς πεδίον προκείμενον, Ἡροδ. 1, 111. καὶ ἡγοῦμαι τρεῖς προκείσθαι αὐτοῦ 3, 83. ἤγουν, τρεῖς λόγους γνώμας ἐπροβάλλοντο. «Ἀγῶνες μεγίστου προκειμένου», αὐτ. 9, 60. 2) κατὰ μῆκος ἐκτεταμένος εἶμι, ἐκτείνομαι ἔως, ἐπὶ θέσεως χώρας τινός, «Πρόκειται εἰς θάλατταν. Λεξ.- ἐκτείνεται μακρὰν εἰς τὴν θάλατταν. 3) ἐκτεταμένος, ὑποκείμενος εἶμι, ἐγκαταλελειμμένος εἶμι· μετὰ Δοτ. ὡς «προκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις, Ἀθην. καὶ «Ἀτιμος πρόκειμαι», Σοφ. ὡσαύτως «Πρόκειμαι τὸ ζῆν· ὑποκείμενος εἶμι εἰς ζωὴν, ἢ διωρισμένον ἐστὶν εἰς ἐμὲ τὸ ζῆν, ζῶ, ζωὴν ἔχω· ὅθεν ἔτι, διορίζεσθαι, προσδιορίζεσθαι, προβάλλεσθαι ἐν γένει, ὡς ἀντικείμενον ἢ σκοπούμενον, ὡς ἀπαμοιβὴ, ὅλου, ἢ ποινή, κ. τ. τ. π. χ. «Αἱ προκείμεναι ἡμέραι», Ἡροδ. 2, 87. ἀντὶ αἱ ὡρισμέναι, αἱ τεταγμέναι ἡμέραι καὶ τὰ προκείμενα σημεῖα ὁ αὐτ. 9, 81. «Ὁ προκείμενος νόμος», Θουκ. ὁ ὑπάρχων, ὁ ὁριθεὶς νόμος· οὕτω καὶ «Σκοπὸς πρόκειται· ἔχομεν σκοπόν, ἢ προβάλλεται σκοπός. «Σκοπὸς προκειταί μοι· ἔχω σκοπόν, ἔχω κατὰ νοῦν, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, μελετῶ τὰ κάμω τι. Καὶ «Τὰ αὐτὰ καλὰ πᾶσιν ἡμῖν προκείμεθα», Ἀθλα πρόκειται τοῖς νικῶσιν. Ξενοφ. Κυροπ. λ. γ'. 2. καὶ ζ'. ὁ. 13. «Φίλτρον προκεῖσθαι», Σοφ. Ἀντιγ. 30. Αἰσχύλ. Προμ. 319. καὶ ἐφ' ὅλων τῶν ἀπαραιτήτως συμβαινόντων, ἢ ἐπικειμένων· ὡς, «πρόκειται ἀνάγκη,

Ἡροδ. 1, 11. »δύω κινδύνων προκειμένων, Ἡρωδιαν. κ. τ. τ.

Προκέλευθος, ὁ, ἡ, ὸν (κέλευθος). Ὁ προηγούμενος τῆς ὁδοῦ, ἡγεμών, ὁ προτρέχων, πρόδρομος· μετά Γενκ. Νον.

Προκέλευσμα, τό. Τὸ προγεγονὸς ἢ τὸ προγινόμενον κέλευσμα, προσταγή, παρακέλευσις· ὅθεν

Προκελευσματικός, ἡ, ὸν. Ἐν τῇ Μετρικῇ »Προκελευσματικὸς ῥυθμός, ποίημ. υυκν. ὁ ἐκ τεσσάρων βραχειῶν συνιστάμενος.

Προκελεύω, Μ. εύσω (κελεύω). Πρότερον ἐπιβοῶ, ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν κελεύω, παρορμῶ, προτρέπω.

Προκενεαγγέω, ῶ, μελ. ήσω (κενεαγγέω). Πρότερον κενόω τὰ ἀγγεῖα καὶ τὸν στόμαχον, ὅ ἐστι, δὲν τρώγω, ἀλλὰ νηστεύω πρότερον ἵνα διὰ τούτου κενωθῶσι τὰ ἀγγεῖα. Ἱππογρ.

Προκενόω, ῶ, μελ. ώσω (κενόω). Πρότερον κενόω, ἀδειάζω, εὐκαιρόνω.

Προκεντάω, ῶ. Διὰ κεντημάτων σχεδιάζω τι· ὅθεν

Προκεντήματα, τά. Παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. ζ'. 107. αἱ πρὸ τῆς οἰκοδομῆς γινόμεναι ἀναμετρήσεις καὶ σχεδιάσεις ἑτοιμασίαι· παρὰ Κλήμεντ. »Οἷον τὸ προκέντημα τοιοῦτοι ἔτονται οἱ ἑκλικτοίω· παράδειγμα, σχέδιον, τύπος, ὑπογραμμός· (model) ἔστιν ἄρα ἴσον τῷ, προχάραγμα, καὶ, προχαράττω.

*Προκεύθω, μελ. εύσω (κεύθω). Κρύπτω ἐν ἐμαυτῷ τι πρότερον, ποιητ.

Προκέφαλος, ὁ, ἡ, ον (κεφαλή). Ὁ ἔχων ἐξέχουσαν κεφαλήν, κορυφήν, ἢ ἀρχὴν ἐν τῇ Μετρικῇ »Στίχος προκέφαλος· λέγεται ὅταν ἀν ἀρχῇ πλεονάσῃ συλλαβή.

Προκήδομαι (κήδομαι), Ἀποθ. μέσ. Πρότερον φροντίζων. »Τινός· φροντίδα ἔχω περί τινος, Πλούταρχ.

Προκηραίνω, μελ. κηρανῶ. Φροντίζω, μεριμνῶ, ἐμφροντις εἰμί ἔνεκεν. Μετά Γενικ. Σοφοκλ. Τραχ. 29. Monk. Εὐριπ. Ἱππ. 223.

Προκήρυγμα, τό (προκηρύττω). Ὁ κηρύττεται πρότερον, ἀγγελία, εἴδησις πρότερον γινομένη, διδομένη, διανεμομένη.

Προκηρυκεύομαι, μελ. εύσομαι (κηρυκεύω), Ἀποθ. μέσ. Διὰ τοῦ κήρυκος γνωστὸν ποιῶ, εἰδοποιῶ πρότερον, ἢ κοινοποιῶ, διατάττω. Σοφ. Ἀντ. 34.

Προκήρυξ, υκος, ὁ, = κήρυξ. Νεωτερ.

*Προκήρυξις, ἡ (κηρύσσω). Ἡ γινομένη πρότερον ἀγγελία, εἰδοποίησις περίτινος ἀντικειμένου, ταύτ. τῷ, προκήρυγμα, παρὰ Νεωτερ.

Προκηρύττω, καὶ –ύττω, Ἀττ. Μ. ξω (κηρύσσω). Πρότερον δημοσίως κηρύττω, γνωστὸν ποιῶ διὰ τοῦ κήρυκος, προαγορεύω, κελεύω.

*Προκί, Δωτ. Ἐνικ. τοῦ Πρός.

Προκιβάρισμα, τό (κιβαρίζω). Ἡ γινομένη ἀνάκρουσις διὰ τῆς κιθάρας τὸ πρόαστμα, Γραμμ.

Προκινδυνεύω, Μ. εύσω (κινδυνεύω). Πρότερον κινδυνεύω ἢ ἐμπροσθεν βάλλω ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον τινὰ μάχην τινὰ, κινδυνεύω, μετὰ κινδύνου ἀποφασίζω αὐτήν. 2) »Προκινδυνεύειν τινόσι· βάλλω ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον ἵνα βοηθήσω καὶ ὑπερασπισθῶ τινά. Ὁ Θουκυδ. Α'. προστίθητε καὶ τὴν δοτικὴν »Βαρβάροις· ἀντὶ τοῦ, Βάλλειν ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον ἐναντίον τῶν Περσῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Οἱ προκινδυνεύοντες »κεῖνοι εἰσὶν ἐκθέτουσιν ἑαυτοὺς πρῶτοι εἰς κίνδυνον, οἱ πολεμοῦντες εἰς τὰς πρώτας τάξεις.

Προκινέω, ῶ, μέλ. ήσω (κινέω). Ἐπὶ τὰ πρόσω κινῶ, χωρεῖν ποιῶ· ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν φέρω (promoveo) τρέπω, παρακινῶ, παρορμῶ. Ξενοφ. Ἱππ. 3'. 3. παθ. »Προκινέομαι· ἐπὶ τὰ πρόσω χωρῶ, προόδους ποιῶ, κινοῦμαι ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν, προβαίνω, προχωρῶ. Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. ὁ'. 23. »Εἶδος τοῦς Μήδους προκινηθέντας· παρὰ Διοδώρ. Σικ. ιζ'. 19. »Προκινεῖν τὴν μάχην· ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, προκρίνειν.

Προκιχράω, καὶ προκίχρημι (κιχράω). Πρότερον δανείζω τινί, Γλωσσ. Στεφ.

Προκλαίω, μελ. κλαύσομαι (κλαίω). Πρότερον κλαίω, δακρύω. Σοφ. Τρ. 963. 2) μετβ. πρότερον θρηνῶ, κλαίω τινά. Ἡροδ.

Προκλαστος, ὁ, ἡ, ον (κλάω). Πρότερον ἢ ἐμπροσθεν κεκλασμένος συντετριμμένος, κολοβωμένος. (ττακιτμένος) Εὐστάθ.

Προκληδονίζομαι (κληδονίζω). Πρότερον τεκμαίρομαι, μαντεύομαι, ἢ προφητεύω. Ἰώσηπ. Ἰουδ. γ'. ὅπου ὁ Σουίδ. Προκληδονίζομαι, ἡμαρτ. ἀνέγνωσε.

Πρόκλησις, εως, καὶ Ἰων. ιος. ἡ (προκαλέω). Πρόκλησις, τὸ καλεῖν πρὸς ἑαυτόν, ἢ ἔξω καλεῖν. 2) Ἡ πρὸς ἅμιλλαν, μάχην, ἀγώνα, Πρόσκλησις, παρακίνησις, Ἡρόδ. 5, 1. »Μουνομαχίη τριφασίη ἐκ προκλήσιός σφι ἐγένετο. καὶ αὐτ. 9, 75. 3) αἴτησις, ἀπαίτησις, πρόβλημα. 4) ἐπίδικ. ἐξαιρ. ὅταν δημοσίως ἐγκαλεῖται τις εἴτε πρὸς ἀποτίσιν ἐκείνου τὸ ὁποῖον ὁ ἐνάγων δικαίως ἀπαιτεῖ, εἴτε πρὸς ἔρευναν καὶ θεώρησιν εἰ ἢ ἀμφισβητούμενόν τι δύνατας νὰ ἐξομαλισθῇ καὶ διαλυθῇ. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐγίνετο ἡ Πρόκλησις αὕτη διὰ νὰ ἐμφανίσωσι τοὺς δούλους, ὥστε βασανιζόμενοι νὰ μαρτυρήσωσι κατὰ τῶν δεσποτῶν αὐτῶν, καὶ συχν. μαλιστα τοὺς ἰδίους δούλους παρέδιδον εἰς τοὺς ἐναντίους διὰ νὰ βασανισθῶσι. Ἴδε προκαλέω· καὶ τὰς τοῦ Hudwalcker θεωρίας περὶ Διαιτητῶν. σελ. 49.

Προκλητικός, ἡ, ὸν. Ὁ προκαλῶν, πρὸς ἑαυτὸν καλῶν τινά, ὁ εἰς πρόκλησιν ἀνήκων, ἐγερτικός, παρακινητικός Διοσκορ. ἀ. 104. »Οὖρον προκλητικόν, καὶ Ὀρέξεως, προκ.

Πρόκλητος, ὁ, ἡ, ον (προκαλέω). Ὁ προκληθεὶς, ὁ ἐγκληθεὶς, ὃν προεκάλεσέ τις εἰς ἅμιλλαν, ὃν διήγειρε, παρεκίνησέ τις· ὁ Ἡσύχ. ἠρμήνευσε διὰ τοῦ, πρόβλημος.

Προκλίνω, μελ. νῶ (κλίνω). Πρότερον τῶν ἄλλων ἢ εἰς τοὐμπροσθεν κλίνω, ἢ κάμπτω, Σοφοκλ. Οἰδ. Ρ. 201.

Προκλίτης, ὁ (κλίω). Ὁ τὸν πρῶτον τόπον ἐν τῇ τραπέζῃ ἔχων, ὁ τῆς ἑστιάσεως πρωτοστάτης. Πολυδ. (1)

*Προκλιτικά, τά. Οὕτω καλεῖ ὁ Ἑρμάννος τὰς λέξεις ὅταν δὲν ἔχουσι τόνον, περὶ τῶν ὁποίων ὑπολαμβάνει ὅτι ἔκλιναν τὸν τόνον των ἐπὶ τῆς ἀμέσως ἑπομένης λέξεως, ἀντ. τάττων αὐτὰ τοῖς Ἐγκλιτικοῖς.

*Προκλύζω, μελ. σω (κλύζω). Πρότερον ἐκπλύνω, καθαρίζω· παρὰ τοῖς Ἰατ. πρότερον διὰ τοῦ κλυστηρίου καθαρίζω. Ἐλαφρόνω τὸ βάρος τοῦ στομάχου. Ἀλεξ. Τρελ.

Πρόκλυστος, ὁ, ἡ, ον (κλύω) ποιητ. Ἀπὸ πρότερον ψηφισμένος, περίφημος, ἐξακουστός. »Πρόκλυτα ἔπεσι· τὰ ὑπὸ τῶν προτέρων πεφημισμένα, παλαιὰ, προειρημένα, προηκουσμένα, λόγοι τῶν προπατόρων, παλαιοὶ λόγοι ἢ μῦθοι, Ἰλ. Υ, 204. ἐκ τοῦ

Προκλύω, μέλ. ύσω (κλύω) ποιητ. Πρότερον ἀκούω, μανθάνω, πυνθάνομαι.

Προκνήμιον, τό (κνήμη). Τὸ ἐσωτερικὸν καὶ μέγα ὀστοῦν τῆς κνήμης· (tibia) ταύτης τὸ ἐξωτερικὸν καὶ λεπτότερον, παρακνήμιον, λέγεται. (fibula)

Προκνημίς, ίδος, ἡ (κνημίς). Πολύβ. στ'. 23. καὶ Πλουτ. στ'. δ'. 2. καλυμμάτι ἢ ὁπλισμὸς τῶν κνημῶν, οἷον π. χ. τὰ μέχρι τῶν γονάτων ψθάνοντα ὑποδήματα.

Πρόκνις, ίδος, ἡ, ἡ –νίς. Εἶδος ἰσχάδων, ὁ ἐστι ἐξηραμένων σύκων, Ἀθήν. ιδ'. 18. ὁ Ἡσύχιος, Φώτιος, καὶ ἄλλοι γράφουσι Πρόκρις, Πρόσκνις, καὶ Προκρίς.

Προκοίλιος, ον, ὁ, ἡ (κοιλία). Ταὐτὸν τῷ, προγάστωρ· ὁ μεγάλην καὶ ὀγκώδη ἤτοι ἐπὶ τὰ ἔξω ἐκτεταμένην ἤτοι ἐξέχουσαν τὴν κοιλίαν ἔχων. »Προκοίλιονα, τὸ· αὐτὸς ὁ ὄγκος τῆς κοιλίας· τοιοῦτον ὄγκον κοιλίας ἔχουσιν οἱ σωματώδεις καὶ παχεῖς ἄνθρωποι. Καὶ, προκοίλιος στίχος, παρὰ τοῖς μετρ. λέγεται ὁ στίχος ὅστις ἔχει ἐν τῷ μέσῳ μίαν τινὰ συλλαβὴν περιττήν.

*Προκοιλος, ον, ὁ, ἡ ταὐτὸν τῷ προκοίλιος.

Προκοιμάομαι, ῶμαι (κοιμάομαι), ἀποθ. παθ. ἐμπροσθεν ἢ πρότερον κοιμῶμαι.

Προκοιτέω, ῶ, μελ. ήσω (πρόκοιτος). Πρόκοιτος εἰμί, ὅ ἐστιν ἐμπροσθεν τοῦ κοιτῶνος ἱστάμενος παραφυλάττω, ἀγρυπνῶ, μετὰ Γεν. ὅθεν

Προκοιτεία, καὶ, προκοιτίς, ἡ. Φυλακή, ἡ ἐμπροσθεν τοῦ κοιτῶνος, τοῦ οἴκου, τοῦ στρατοπέδου ἱσταμένη φυλακή.

Προκοίτιον, τό· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Πλινίου (Ἐπιστολ. ιζ'. 10.) ἀντὶ τοῦ, προκοιτῶν.

Πρόκοιτος, ὁ, ἡ, ον (κοίτη). Ὁ ἐμπροσθεν τοῦ κοιτῶνος, τοῦ οἴκου, τοῦ στρατοπέδου κοιμώμενος καὶ φυλάττων τὴν τῆς νυκτὸς φυλακήν, φύλαξ, Πολυβ. κ'. 10.

Προκοιτών, ῶνος, ὁ. Τὸ πρὸ τοῦ κοιτῶνος δωμάτιον. Lobeck. Φρυν. 252.

Προκολάζω, μελ. άσω (κολάζω). Πρότερον κολάζω, τιμωρῶ, παιδεύω.

Προκολακεύω, μελ. εύσω (κολακεύω). Πρότερον κολακεύω, χαιδεύω.

Προκόλπιον, τό (κόλπος). Τὸ πρὸ τοῦ κόλπου βαλλόμενον ἔνδυμα, ἢ τὸ καλύπτον τὸν κόλπον τὸ στῆθος μέρος τοῦ ἐνδύματος. Θεόφρ. Χαρακτ. στ'. 4. καὶ κβ'. 2. ἔτι δὲ καὶ ἡ τζέπη τοῦ κόρφου. Κορραντζέιουνον. Ἀλκιφρ. γ'. 54. 2) τὸ πρὸ ἑνὸς θαλασσίου κόλπου κείμενον μέρος, ἢ ἡ εἴσοδος εἰς τὸν κόλπον, ἢ εἰς τὸν λιμένα. Ἰακ. Ἀχ. Ταν. σελ. 394.

Προκομία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, προκόμιον. Αἰλιαν. Ζω. Ἴτταρ. ιστ'. 10.

Προκομιδή, ἡ. Τὸ πρότερον ἢ ἐμπροσθεν φέρειν, κομίζειν, προσφορά, ἀνάθεσις ἀναρχή. Πανδέκτ. ἐκ τοῦ

Προκομίζω, μελ. ίσω (κομίζω). Πρότερον ἢ ἐμπροσθεν φέρω, ἄγω, κομίζω, ἐνδίδω, εἰς μέσον τίθημι· ἐξάγω, ἐξαιρῶ, ἀναφέρω, παθ. φέρομαι, μεταφέρομαι μακρὰν ἀπὸ τινος τόπου, μακρὰν ἀποπέμπομαι, Ἡρόδ. 4, 121.

Προκόμιον, τό (κόμη). Ἡ ἐμπροσθεν τοῦ μετώπου κρεμαμένη κόμη εἰς ἀνθρώπους καὶ εἰς ἵππους (τσιαμπάς, Τουρκ.) Ξενοφ. Ἱππ. 2) Φακάκη, Πηνίκη, (περούκα) αἱ προσθῆκαι τρίχες εἰς στολισμὸν τῆς κεφαλῆς τῶν τε Ἑλληνίδων γυναικῶν καὶ Περσῶν. Ἀθήν. ιβ'. σελ. 523. »Ἰκπόγωνα τὸ γένος, πρῶτοι τὸ πρόσωπον ἐντρυφῶμενοι, καὶ προκόμια περίθετα λαβόντες, κ. τ. λ.« παρ' Ἀριστοτ. Οἰκον. β'. 1ζ. φαίνεται ὅτι αἱ εἰς προκόμια ἐπιτήδειαι πῦναι τρίχες ἀπηγοῦντο ὑπὸ τῶν Περσῶν παρὰ τῶν Λυδίων ὡς φόρος, τέλος. Ζήτει ἐν τῷ, πηνίκη. 3) = κόμιον.

Προκομιστής, οῦ, ὁ· εἶδος ἐντῷ, προσκομιστής.

Προκοπή, ἡ (προκόπτω). Ἡ πρόοδος, πρόβασις, προχώρησις, ἢ ἐπὶ τὰ πρόσω, ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν χώρησις εἰς τὴν ὁδόν. »Ἐπεχεῖν ὥστερ ἐν ὁδῷ τῆς προκοπῆς«. Πλούταρχ. Μεταφορ. πρόοδος, αὔξησις, ἐπίδοσις, εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ εἰς τὴν νοερὰν μόρφωσιν. Κικ. ὠφέλεια. »Προκοπὴ ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἢ, ἐπὶ τὸ βέλτιστον«. Φίλων.

Προκόπτω, μελ. ψω (κόπτω). Κυρίως, βάλλων, κτυπῶν· πλήττων ἐκτείνω τι, μακρύνω, τοιτέστιν, ὡς π. χ. διὰ τῆς σφυρηλασίας ἐκτείνω μέταλλον τι· ὅθεν μεταφ. καθόλου· προάγω, προβιβάζω· ἐπὶ τὰ πρόσω φέρω· κ. τ. τ. ὡς Παθ. προάγομαι, προχωρῶ, εὐδοκιμῶ, κάμνω προκοπὴν εἴς τι, ἐπιδίδω, προόδους ποιῶ, Ἡρόδοτ. 1, 19. »Ἀναστρῶ οὐδὲν τῶν πρηγμά-

των προκοπτομένων, ὅς τις ἀντὶ τούτου ἐν 1, 56. λέγει. »Ἐς τὸ πρόσω οὐδὲν προεκόπτετο τῶν πρηγμάτων· ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ. »Τὰ πράγματα δὲν ἐπρόκοπταν, δὲν ἐπήγαινον ἐμπροσθά, δὲν ἐπήγαινον παραπάνω. 2) συνήθως δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς ἀμετβ. οἰσαύτως ἀντὶ τοῦ προχωρῶ, ἐπὶ τὰ πρόσω ὑπάγω, προβαίνω, διέρχομαι, παράγω, (κόπτω ἐμπροσθά). Χίων ἐν Ἐπιστ. »Ὡς δὲ τριάκοντά που σταδίους ἀπ' αὐτῆς προκόψαμεν, δεινὸς ἡμᾶς χειμὼν κατέλαβεν· ἀφ' οὗ ἐπεράσαμεν ἐμπροσθά, ἀφ' οὗ ἑκάμαμεν τριάκοντα στάδια ὁρόμου, ἀφ' οὗ ἐπήραμεν τόσον δρόμον· οὕτω καὶ τό. Διὰ τῆς λευκῆφόρου προκόπτοντα κατέλαβεν· διαβαίνοντα, διερχόμενον διὰ τῆς λευκῆφόρου ἀνάμωσεν αὐτόν· καὶ ἐντοῦθεν μεταφορικ. πρόοδους ποιῶ, αὐξάνω, ἄλλως δὲ καὶ, ἐπιδιδόναι, λέγεται, μετὰ τῆς Ἐν, Εἰς, Ἐπί, Πρός. »Προκόπτειν ἡλικίᾳ· αὐξάνειν κατὰ τὴν ἡλικίαν, προκόπτειν ἐν ἀρετῇ, ἢ ἐπ' ἀρετῇ, καὶ μηδὲν προκόπτειν· κ. τ. τ. Ἡ πρώτη σημασία φαίνεται ἐν τῇ φράσει. »Ἡ νὺξ προέκοψεν· ὅπου ἀντὶ ταύτης ἄλλοι »Πολὺ τῆς νυκτὸς προέρρηξ λέγουσιν· ὁ Ἡρόδοτ. 5'. 44. ἀντὶ τούτου, »Πρόσω τῆς νυκτὸς προελθόντος, εἶπε. (Κατὰ Ἡσυχ., ἐλήφθη ἡ ἔκφρασις αὕτη ἀπὸ τῶν στρατευμάτων τὰ ὁποῖα προβαίνοντα κατακόπτουσι τὰς πρὸ αὐτῶν ὕλας, καὶ δάση διὰ νὰ κάμωσιν ὁδὸν πρὸς διάβασιν· ἴδε προοδοποιέω.)

*Πρόκος, ἡ προκός ὁ· παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ ἡλίθιος. Ὅς τις ἔχει καὶ, βροκός, προικός, βροικός, βρικός· ἀντὶ, ποκηρός· πιθαν = προικός· δηλ. πτωχός ἐξ οὗ τό Λατ. procus, procari, precari. ἴδε Πρόξ.

Προκοσμέω, ῶ. Μέλ. ήσω (κοσμέω), Πρότερον ἢ ἐμπροσθεν κοσμέω. ἀμφ. ὅθεν

Προκόσμημα, τό. Πᾶν τὸ πρὸ τῶν ἄλλων ἱστάμενον ὡς κόσμημα· ὁ ἔμπροσθεν κόσμος, στολισμός. Διογ. Λαέρτ. ἐν Προοιμ. Δογγῖν. μγ'. 3. Ἐπιγραφ. Χανδλερ. 20. ὅπου, προσκόσμημα, κεῖται.

Προκόσμιος, ὁ, ἡ (κόσμος) Ὁ πρὸ τοῦ κόσμου ὤν, παλαιότερος· ἢ ἀρχαιότερος τοῦ κόσμου, τῆς δημιουργίας. 2) »Προκόσμια, τά· στολισμός τις ἔμπροσθεν βαλλόμενος· = προκόσμημα· ἐπιρ. ἐπὶ ἵππων. Πλουτ.

Προκοττίς, ἡ· καὶ, προκόττα, καὶ -ττη (κόττα). Εἶδος τι χαίτης, ἡ κόμης τὸ ὁποῖον ἀφίετο νὰ κρέμηται πρὸ τοῦ μετώπου· ἢ πρὸ τῆς κεφαλῆς τρίχωσις, πιθαν. ταύτόν τῷ, προκόμιον.

Προκρατέω, ῶ. Μελ. -ήσω (κρατῶ). Πρότερον κρατῶ, ἐξουσιάζω, Διων. Καπ.

Προκρέμμαι, παθ. παραν. τοῦ προκρεμάννυμι, μελ. ἀσομαι (κρεμάννυμι). Πρότερον ἢ ἐμπροσθεν κρεμάω.

Πρόκρημνος, ὁ, ἡ· ον (κρημνός). Κρημνώδης ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, τόπος ἀπολήγων εἰς κρημνοὺς· ἀπότομον ἔχων ἄκραν· Ἰώσηπ.

Πρόκριμα, τό. Ἡ πρότερον γνωμένη ἀπόφασις, καταδίκη. Γνώμη, πρόληψις.

Προκρίνω, μελ. νῶ (κρίνω). Πρότερον κρίνω, ἀποφασίζω, ἐκδικάζω· διακρίνω, διαχωρίζω. »Μάχην διὰ ἱππέων προεκρίνη, ἡ μάχη ἀπεφασίσθη διὰ τοῦ ἱππικοῦ στρατεύματος πρὸ τοῦ νὰ ψιάσῃ τὸ πεζικόν. Διόδωρ. Σικ. ιζ'. 19. ὅπου νῦν, προκινεῖν, κεῖται. 2) Διὰ τῆς κρίσεως καὶ ἀποφάσεως τὴν προτίμησιν δίδωμι, ὅ ἐστι, προτιμῶ. »Προκρίνειν τι ἢ τινὰ τινός. προτιμᾶν τινὰ ἀπό τινος· καὶ ἐντοῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἐκλέγω τινὰ τῶν ἄλλων. »Ἀνθρώπων ἐμὲ πολλῷ προέκρινεν ὑπερφέρειν. Ξεν. ἀντὶ μὲ ἐνόμισε κατ' ἐκλογήν ὅτι... καὶ »Οἱ προκριθέντες, οἱ ἐκλεγόμενοι ὑποψήφιοι διὰ νὰ λάβωσι διὰ λαχνοῦ μίαν ἀρχήν, ἀρχοντίαν.

Πρόκρις, ἡ, προκρίς, ἡ ἴδε πρόκνις.

*Προκρίς, ιος· καὶ ιδος, ἡ· Κύρ. Ὄνομ. Συγατήρ τοῦ Ἐρεχθέως. Ὀδ. Λ, 321.

Πρόκρισις, ἡ (προκρίνω). Τὸ προκρίνειν, ἡ πρότερον γενομένη κρίσις καὶ ἀπόφασις, ἡ διάκρισις, διασάφησις. 2) προτίμησις, ἐκλογή.

*Προκριτέον· ἐπίθ. ῥημ. ἐκ τοῦ, προκρίνω.

Προκριτικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς πρόκρισιν ἀνήκων. »Προκριτικόν, τόν· ἐν τῇ μετρικῇ εἶδος στίχων ἢ μέτρων, ὡς τό, προσωδιακόν. Πλούταρχ.

Πρόκριτος, ὁ, ἡ, ὄν (προκρίνω). Ὁ πρότερον, ἢ πρὸ ἄλλων κριθείς, δικασθείς, ἢ ἀποφασισθείς. 2) ὁ δι' ἀποφάσεως καὶ γνώμης πρὸ τῶν ἄλλων διορισθείς, προτιμηθείς, ἐκλελεγμένος ἢ ἐκλεκτός, ἐξαίρετος, πρῶτος, προεστώς, ἀρχὴν δι' ἐκλογῆς.]

*Πρόκροον· Λακ. παρατ. ἐκ τοῦ προκρούω, ἀντὶ προῆκρουον. Ἀριστῴ. Λυσ. 1253· ἀλλ' οὐχὶ Ἐπιθ. κατ' ἄλλους.

Πρόκροσσος, ὁ, ἡ, ον· καὶ τρικαταλ. (κρόσσαι). Ὁ ἐξέχων, ἢ ὑπεράνω ὤν κατὰ σχῆμα τῆς τῶν τειχῶν ἐπάλξεως· ἢ ὁ σχηματίζων ἐξοχάς τινάς ὁμοίας ταῖς τῶν τειχῶν ἐπάλξεσι, χωρίσματι· οὕτω καλοῦνται παρ' Ὁμήρ. αἱ νῆες »προκρόσσαιν Ἰλ. Ξ, 35. αἵ τινες ἑλκόμεναι ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἵσταντο κατὰ σειρὰν πρὸς ἀλλήλας οὕτω, ὥστε μὲ τὰς ἄκρας τῶν πρυμνῶν των ἐσχηματίζον ἓν εἶδος τείχους ἔχοντος ἐπ' αὐτοῦ ἐπάλξεις, ἓν εἶδος προμαχῶνος, ὄπισθεν δὲ αὐτῶν ἦσαν αἱ σκηναὶ τοῦ στρατοπέδου. Παρ' Ἡροδότ. εὑρηται συχνάκ. ἡ λέξις, ὅ τις καὶ, »πρόκροσσαι ἐς πόντον» λέγει 7, 188. δηλ. τὰς ναῦς ὅσαι εἶναι μὲ τὰς πρῴρας πρὸς τὴν θάλασσαν τετραμμένας· καὶ ἀλλαχοῦ, »προκρόσσας νῆας, καθ. σειρὰς πολλὰς νηῶν ψησί. Ἐν δὲ 4, 152. ὁ αὐτός ἐπί τινος χαλκίου ἀγγείου. »Περὶ δὲ αὐτοῦ γρυπῶν κεφαλαὶ αἱ πρόκροσσοι εἰσί· »ὁλόγυρα αὐτοῦ ἵστανται ὡς κρόσσαι (ὡς ἐπάλξεις) ἐσκαλισμέναι αἱ τῶν γρυπῶν κεφαλαί· ὅπου παρά τισι χειρογρ. τό, οἱ ἄρδρον λείπει δι' ὅλου, καὶ τότε τὸ πρόκροσσοι, δύναται κατ' ὀρθὸν λόγον νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐπίθ. τοῦ, κεφαλαί. ἐν ᾧ ἄλλως διὰ τοῦ ἄρθ. ἀντιβαίνει τῷ ἐπιθετικῷ σχημ. ἐκλαμβανομένης τῆς λέξεως ὡς ὅρου τεχνικοῦ. — Καθόλ. δὲ λαμβάνεται τό, πρόκροσσος, ἐπὶ τῆς σημασ. σειρᾶς τινός διαφόρων πρὸς ἄλληλα κειμένων καὶ ἐξεχόντων ἀντικειμένων, ὥσπερ καὶ ἐπὶ ὑφασμάτων εἰς τῶν ὁποίων τὰς ἑκατέρας ἄκρας αἱ κρέκαι ὡς θύσανοι (κεφαλάρια) ἐξέχουσι· μεταφορ ὡς ὁ Ἀγαθοκλῆς παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 30. λέγει. »Καὶ οἱ Κυζικηνοὶ ἐξορμήσαντες ἐπ' αὐτὸν ἐβοηθήρουν πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον· ἀντὶ τοῦ, ὀρθῶς, κατ' εὐθεῖαν, κατὰ τὴν σειρὰν ἑκάστου ὁρμοῦν εἰς τὸν κίνδ. καὶ Δημόκριτο. παρὰ Θεοφράστῳ περὶ ἀκοῆς· »Συνόδοις οὐ περιφερείς, ἀλλὰ πρόκροσσαιν· οὕτω καὶ παρ' Ὀππιαν. Ἁλ. δ'. 606. »Ἀκανθαι πρόκροσσαιν· στειχηδόν, κατὰ τάξιν, ἢ μία κατόπιν τῆς ἄλλης πυκναὶ εἰς μίαν τάξιν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι· »Ἡ κροσσόν, λοξόν. (κατά τινας ἡ παραγωγή τοῦ, κρόσσαι, εἶναι ἐκ τοῦ ΚΡΟΞ, κρόκη, κρόσση, ὡς καὶ, θρᾶξ, θρᾴκη, θρᾷσσα· κατὰ δὲ τοὺς πλειοτέρους Γραμμ. ἐκ τοῦ κόρρη, κόρση, κρόσση, ὥσπερ καὶ, θαρρός, θάρσος, θράσος.)

*Πρόκρουσις, ἡ (κρούω). Ἡ πρὸ τῆς ἐνάρξεως ᾠδῆς τινός γνωμένη ἐπί τινος ἐγχορδίου ὀργάνου κρούσις, προδιάθεσις.

*Προκρουσμός, ὁ, = πρόκρουσις. ἐκ τοῦ

Προκρούω, μελ. ούσω (κρούω). Ἐκτείνω, τανύω, ἐξαπλόω, λεπτύνω τι, κρούων, κτυπῶν, σφυρηλατῶν ἢ ἄλλων ἐν γένει, βασανίζω, στρεβλόνω, μετὰ δυναστείας τεντόνω, καὶ ἐντεῦθεν τό ὄνομα τοῦ λιθοτοῦ, προκρούστης, ὅς τις κατεβασάνιζε τοὺς ὁδοιπόρους ἐκτείνων σκληρῶς τὰ μέλη των ἐφ' ἑνὸς κραββάτου· παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 1017. [καὶ Πλούταρχ. εἰς Θησ. 11. 2) Πρότερον συνουσιάζομαι σαρκικῶς μετά τινος γυναικός, πρότερον διαφθείρω γυναῖκά τινα. Ἀριστῴ. Ἐκκλ. 1017. 3) καθόλου ἀντὶ τοῦ, κτυπῶ· Δωρ. προκρούω.

*Προκτάομαι, μελ. ήσομαι (κτάομαι). Ἀποθ. μέσ. πρότερον, ἢ ἀπὸ προτήτερα ἀποκτῶ. Ἰουλ. Καισ. 25. 7.

Προκτίζω, μελ. ίσω (κτίζω). Πρότερον κτίζω.

Προκυβερνάω, ῶ, μελ. ήσω (κυβερνάω). Πρὸς τὰ πρόσω διευθύνω, κυβερνῶ τὸ πλοῖον Πολυδ.

*Προκυδάνω. Κατ' ἐπιτατ. σημασ. ταύτ. τῷ κυδάνω. ἀμφ.

*Προκυκλέω, μελ. ήσω (κυκλέω). Περιφέρομαι τριγύρω περιτριγυρίζω, ἐν τῷ χελιδονίσματι παρ' Ἀθην. 8. σελ. 360. Ο'.

Προκυλινδέω, νεώτερ. σχηματ. τοῦ προκυλίνδω· μελ. ήσω (κυλινδέω). Ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ ἐμπροσθεν κυλίω· ἀνακυλίω. Μέσ. προκυλινδοῦμαι, πίπτω εἰς τοὺς πόδας τινός καὶ ἱκετικῶς παρακαλῶ ἢ προσκυνῶ αὐτόν. »Προκυλινδεῖσθαι τινίω. Ἀριστοφ. Ὀρ. 1504. ὅθεν,

Προκυλίνδημα, τό. Τό ἐμπροσθεν τινός ἢ ἐπὶ τὰ πρόσω κυλιόμενον· τὸ ἐμπροσθεν τινός κυλίεσθαι ὁ ἐστί. πίπτειν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ. Συνέσ.

Προκυλίνδω, ταὐτόν τῷ, προκυλινδέω· καὶ παθητ. παρ' Ὁμηρ. Ἰλ. Σ, 18. ἐπὶ κυμάτων θαλάσσης, »οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε τε Λατ. se prevolvere· προσωτέρω κυλίεται, ἐπὶ κύματος.

Προκύλισις, ἡ. Ἡ ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ ἐμπροσθεν τινός κύλισις. Τὸ μετὰ ἱκεσίας πίπτειν εἰς τοὺς πόδας τινός, τὸ γονυκλιτῶς προσκυνεῖν καὶ ἱκετεύειν τινά. ἐκ τοῦ

Προκυλίω, καὶ, προκυλίομαι, Μέσ. ταὐτόν τῷ, προκυλινδέω. ποιητ.

Προκυμαία, ἡ· ἡ, προκύμαια, τά· καὶ, προκυμάτιον, τό· καὶ, προκυμία, ἡ (κῦμα)· ταυτ. τῷ, κυμαιωγή. Οἰκοδομή τις, ἡ τοῖχος ἐν τῇ θαλάσσῃ ἢ πρὸ τοῦ λιμένος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐμποδίζεται ἡ ὁρμὴ τῶν κυμάτων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου φερόμενα τὰ κύματα μὲ ὁρμὴν ἐσυντρίβοντο. Ἰώσηπ. ἀρχ. ιέ. 9. καὶ Ἰουδ. πολ. α'. 17. ἡ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο καὶ διὰ τοῦ, μόλος.

Προκυνέω, μελ. ήσω (κυνέω), ταὐτόν τῷ, προυλακτεῖν, ἐπὶ κυνός, ὅταν ὑλακτῇ, γαυγίζῃ προτοῦ νὰ σύρῃ τὸν λαγόν. ἴδε Ἔκκυνος. Πολυδ.

Προκύπτω, Μ. ψω (κύπτω). Κλίνω, κύπτω ἐμαυτόν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ἀπό τινος ὑψηλοῦ τόπου καὶ βλέπω, κύπτω ἐμαυτόν ἔμπροσθεν τινός, σκύπτω τὴν κεφαλήν μου, προσκυνῶ· ἐκβάλλω τὴν κεφαλήν μου ἔξω καὶ κύπτων βλέπω, ἐκβάλλω τὴν κεφαλήν μου διὰ τῆς θυρίδος (ἀπό τὸ παράθυρον καὶ βλέπω κάτω) Ἀριστῴ. Ὀρν. 400. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐξέχω, ὑπερέχω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ, ἐκπηδῶ, προέρχομαι· ἀναβλαστάνω, ἐκφύομαι. Παρὰ Πλουτάρχ. συμπ. β'. 1. λέγει τις ἐπ' ἀστείῳ. »Προκύπτειν τῆς πόλεως· ἀντὶ τοῦ, προεστάναι, ἐπί τινος κυφοῦ (καμπούρη). παρβλ. Ἀχ. Τ. σελ. 503.

Προκυρόω, ῶ. Μελ. ώσω (κυρόω). [Πρότερον κυρόω, ἐπιβεβαιῶ, θεσπίζω.

Προκύων, κυνός, ὁ (κύων). Ἀστήρ τις μόνος, πρὸ τοῦ μεγάλου ἀστέρος κυνὸς καλουμένου ἀνατέλλων· (procyon) Σχ Ἀρατ. 450. 2) »Πικροὶ Καλλιμάχου πρόκυνες· μικρὰ κυνάρια, ἐν Ἀνθολογ. καλοῦνται οἱ Γραμματικοί. 3) ταὐτόν τῷ, παράσιτος· κλαῦ Ἀναλεκτ. β'. σελ. 50. Εἰποτέ σοι προκύων συνεκώμασεν. παρβλ. πρόσκυνες.

*Προκώλυμα, τό (κωλύω). Προτείχισμα, προπύργιον πρὸς διαυθέντευσιν.

Προκώμιος, ὁ, ἡ, ον (κῶμος). Τὸ πρὸ τοῦ

κώμου πρὸ τῆς εὐωχίας γινόμενον· ἐξαιρ. τὸ πρὸ τοῦ ὕμνου ᾀδόμενον πρόσημα. Πίνδαρ. Νέμ. δ'. 17.

Πρόκωνα, καὶ, προκώνια, τά. Παρ' Ἱπποκρ. τὰ ἐξ ἀφρύκτων νέων κριθῶν ἄλευρα· χόνδροι. Πολυδ. ζ'. 77. Γαλην. «Ἄλφιτα προκώνια, τὰ πρὸ τῆς τοῦ κώνου στάσεως, τουτέστιν ἐκ τῶν νέων ἔτι καὶ ἀπαλῶν κριθῶν. Κῶνος γάρ τις ἐν τοῖς ἄλωσιν ἔτι καὶ νῦν ἵσταται, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς ἐπόμβροις χώραις ξύλον ἐρδόν, ἐφ' ᾧ συντίθενται οἱ καρποὶ κωνοειδῶς· ὁ Ἱπποκρ. καλεῖ ἔτι πυτὰ καὶ, «Πυρὸς προκωνίαν».

Πρόκωπος, ὁ, ἡ, ον (κώπη). Ἡ τῆς κώπης λαβή. «Ξίφος πρόκωπον». Εὐρ. Ὀρέστ. 1484. τὸ κρατούμενον ἐκ τῆς λαβῆς ξίφος ἕτοιμον διὰ νὰ κόψῃ, (σπαθὶ ξεγυμνωμένον). Ἔτι δὲ καὶ ἐνεργ. «Πρόκωπος· ἐπὶ ἀνθρώπου ὅστις κρατεῖ τοιουτοτρόπως εἰς χεῖρας τὸ ξίφος, ξιφήρης, καθόλ. ἔφοπλος πρὸ χειρός, ἕτοιμος· νὰ κτυπήσῃ. Αἰσχύλ· Ἀγ. 1603.

Προλαβή, ἡ (λαμβάνω), ταὐτὸν τῷ, λαβή, μανίκι τοῦ ξίφους.

Προλαγχάνω, Μελ. λήξομαι (λαγχάνω). Πρότερον λαγχάνω, ἢ διὰ τοῦ λαχνοῦ λαμβάνω, κερδίζω.

Προλάζομαι, εὐχρστ. μόνον ἐν τῷ Ἐνεστ. καὶ παρατ. (λάζομαι), Ἀποδ. μέσ. Εὐρίπ. Ἰων. 1027. πρότερον λαμβάνω, πέρνω, δέχομαι.

*Προλάξομαι, = προλάζομαι. Ἐν τῷ Ἐνεστ. καὶ παρατ. εὐχρηστ.

Προλάκκιον, τὸ (λάκκος). «Ἐμπροσθεν τινὸς λάκκος, ἕλος, ἢ τέλμα. Λάκκος ἐν τῇ γῇ· μικρὸς λάκκος ἐμπροσθεν μεγαλητέρου ἄλλου τινός. Ἀριστοτέλ. παραβλ. προλίμνη.

Προλαλέω, Μελ. ήσω (λαλέω). Προτήτερον λαλῶ, λέγω, τινί τι. 2) πρότερον φλυαρῶ.

Πρόλαλος, ὁ, ἡ, ον (λάλος). Προπετής ἐν τῷ λέγειν, φλύαρος. Σουίδ. ταὐτ. τῷ πρόγλωσσος.

Προλαμβάνω, Μελ. ήσομαι, ἀόρ. προέλαβον (λαμβάνω). Πρότερον λαμβάνω τι, πρότερον ἄλλου τινός, ὅ ἐστι, λαμβάνω τι προτοῦ νὰ τὸ λάβῃ ἄλλος τις· τί τινος. Ηαθ. 2) φθάνω, φθάνω λαβεῖν, προκαταλαμβάνω, προφθάνω, ὑπερβαίνω· ἐξαπορῶ τινὰ ἐν τῷ πράττειν τι, καὶ κάμνω, ἐνεργῶ πρότερον. Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 19. ς'. 19. ζ'. 7. «Ἐπειδὰν προλάβῃ ὁ λαγὸς τῷ δρόμῳ· καὶ ἐπὶ τῶν κυνῶν. «Ἐὰν πολὺ προειληφῶσι ὦτα. «Ὅπα τῆς πόλεως προλάβοι πρὸ τοῦ τοὺς ὅρκους ἀποδοῦναι». Δημοσ. καὶ ἐπὶ λόγου ἢ ὁμιλίας, προλαμβάνω νὰ εἰπῶ, πρότερον ἀναφέρω τι· ὡς Δημ. «Ἂν ἕτεροι τῷ λόγῳ προλάβωσιν ὑμᾶς· ἂν ἄλλοι προφθάσωσι καὶ ὁμιλήσωσι πρότερον μετ' ὑμῶν, καὶ λάβωσιν ὑμᾶς εἰς τὸ μέρος τοῦτο». 3) δέχομαι παραδέχομαί τι πρότερον, ἐγκρίνω, προαποφασίζω, δίδω πρότερον γνώμην, κρίνω περί τινος ἀντιτεινομένου χωρὶς πρότερον νὰ κάμω τὰς ἀπαιτουμένας ἐρεύνας περὶ αὐτοῦ, ὡς, Δημ. «Ἐπειδὰν ἅπαντα ἀκούσητε, κρίνατε, καὶ μὴ πρότερον προλαμβάνετε· ὅταν ἀκούσητε ὅλα τότε κρίνατε καὶ οὐχὶ πρότερον, μὴ πρότερον κρίνατε, μὴ ἀποφασίσετε πρότερον. καὶ «Οὐδεὶς γὰρ προύλαβε πταῖσαι· οὐδεὶς ἐστοχάσθη πρότερον, ὅτι δυνατὸν ἦτον νὰ πταίσῃ, ὅτι ἠθέλε πταίσῃ. Ἱπποκράτ. 4) πρότερον κτῶμαί τι, κερδίζω, εἰσπράττω· καὶ Μετοχ. «Οἱ προλαβόντες· οἱ προγεγονότες, οἱ προγενέστεροι, οἱ προπάτορες, οἱ ἀρχαῖοι· καὶ «Προειληφότα, τά· τὰ πρότερον γεγονότα, τὰ πρότερον συμβεβηκότα. Ἡ συνήθεια ἐφύλαξε ἀπαραλλάκτους ὅλας ταύτας τὰς σημασίας.

Προλάμπω, Μελ. ψω (λάμπω). Πρότερον, πρὸ τῶν ἄλλων ἢ ἐμπροσθεν λάμπω, φωτίζω· φαίνομαι μετὰ λαμψεως, λαμπρός.

Πρόλαχος, ὁ, ἡ, ον (λάχος), ταὐτὸν τῷ, προλαχών. ἀμφ. ἀντὶ τοῦ, πρώτη μερίς, ἀναφέρει ὁ Στέφανος ἐκ τοῦ Σουίδα.

Προλεαίνω (λεαίνω), = προλειόω.

Προλέγω, Μ. λέξω (λέγω). Πρὸ τῶν ἄλλων ἐκλέγω, διαλέγω, ἐκλογὴν ποιοῦμαι. Ἰλ. Ν, 689. «Οἱ Ἀθηναίων προλελεγμένοι· προεκλελεγμένοι ἐπιλέγδην προτεταγμένοι· παρὰ Πινδαρ. Νέμ. β'. 28. «Ἐξοχώτατοι προλέγονται». 2) πρότερον λέγω, προφητεύω, ἐπίχρησ. Ἡροδ. 1, 53. 8, 136. ἐν γένει, δηγοῦμαι, γνωστοποιῶ, μηνύω, ἐπιτάττω ὡς Ξεν. Ἀν. Ζ'. ζ'. 2. «Προλέγομεν ὑμῖν ἀπιέναι ἀπὸ τῆς χώρας».

*Προλειόω, Μελ. ώσω (λειόω). Πρότερον ἐξομαλίζω, λείον ὁμαλὸν ποιῶ. 2) πρότερον ἐκτρίβω, διαθρύπτω, κάμνω σκόνιν.

Προλείπω, Μελ. ψω (λείπω). Προβαίνων ἀφίημι ἄλλον κατόπι, προχωρῶ ἢ ἐξέρχομαι ἐμπροσθὲ καὶ ἀφίνω τοὺς ἄλλους κατόπιν μου ἐλθεῖν. Ἀφίημι, παρεῖτω, ἐγκαταλείπω. ἀφίνω τινὰ εἰς θλῖψιν καὶ στενοχωρίαν ἢ κίνδυνον· προδίδωμί τινά, ἐπ' ἀνθρώπ. Τοπ. καὶ Πραγμ. «Ἱππούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν». Ὁμ. Ὀδ. Ψ, 120. καὶ, Γ, 314. Ο, 11. καὶ μήτίς σε προλέλοιπε, Ὀδ. Β, 279. ἀντὶ, ἢ σύνεσις σὲ ἐγκατέλιπε. 2) ἀμετβ. ἀφίνω ἀπὸ τὸ νὰ κάμω τι, παύω, μετ' ἀπαρεμφ. Θεογν. 351. καὶ, προεξερχόμενος μένω ἔξω. Θουκ. καὶ ἀντὶ τοῦ, Λειποψυχῶ, πίπτω εἰς λειποψυχίαν, ἐκλείπω, ἀποψυχω. Εὐρ. ἐκτ. 438.

*Προλεκτικός, ἡ, ὄν (προλέγω). Ὁ προλέγων τι, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προλέγειν.

Προλεπτύνω, Μελ. νῶ (λεπτύνω). Πρότερον λεπτύνω, λεπτὸν ποιῶ.

Προλεσχηνεύομαι, Μέλ. εύσομαι (λεσχηνεύω). Πρότερον φλυαρῶ, ἀδολεσχῶ, ἢ ἁπλῶς συνδιαλέγομαι, ὁμιλῶ, τινί. Ἡρόδοτ. 6. 4. «Παρεῖχον ἔπεμπε βιβλία, ὡς προλελεσχηναυμένων αὐτῷ ἀποστάσιος περὶ αὐτῶν ὡς προλεχθέντων, προειρημένων.

Πρόλεσχος, ὁ, ἡ, ον (λέσχη), ταὐτὸν τῷ, πρόλαλος, φλύαρος, ἀδόλεσχος. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 200.

Προλευκαίνω, Μελ. ανῶ (λευκαίνω). Πρότερον λευκαίνω, καθαρίζω, λαμπρὸν ποιῶ.

Προλεύσσω (λεύσσω), ποιητ. Πρότερον ἢ ἐμπροσθεν μου βλέπω.

Πρόλημμα, τὸ (προλαμβάνω). Πᾶν ὃ λαμβάνει τις πρότερον, τὸ ὡς προόδοτις λαμβανόμενον· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Πλεονέκτημα, πρόσοδος, κέρδος, ὄφελος, προτέρημα. «Προλήμμα ποιῶν οὐδὲν Φιλίππῳ». Πολύβ. ιζ'. 10. δηλ. μὴ ὁμολογῶν, μὴ ἀπονέμων τῷ Φιλ. οὐδεμίαν ὑπεροχὴν, οὐδὲν προτέρημα. ὅθεν

Προλημματίζω, Ἀπολλών. συντάξ. α'. σελ. 13. Πρότερον ὡς λῆμμα λαμβάνω, προτίθημι.

Προλήνιον, τὸ (ληνός). Τὸ πρὸ τοῦ ληνοῦ δοχεῖον, εἰς ὃ ἀποστάζει ὁ οἶνος ὅτε πατεῖται εἰς τὸν ληνόν, Ο'.

Προληπτικός, ἡ, ὄν· καὶ, Ἐπίρ. -κῶς. Ὁ προλαμβάνων, προκαταλαμβάνων τι, ἢ ἱκανὸς εἰς τὸ προκαταλαμβάνειν.

Πρόληψις, ἡ (προλαμβάνω). Τὸ προλαμβάνειν, πρότερον λαμβάνειν, πέρνειν ἢ ἀρπάζειν, αἴρειν. 2) Τὸ πρότερον ἔρχεσθαι, προφθάνειν, προβαίνειν, προτρέχειν, προκαταλαμβάνειν, προτρεῖν ποιοῦντά τι. Μεταφορ. 3) Ἡ πρότερον ἐγγινομένη ἰδέα, γνῶσις, καθολικὴ ἰδέα περί τινος, συμπέρασμα, γνώμη, δόξα, στοχασμός. Πολύβ. Σκοτεινὴ καὶ συγκεχυμένη ἰδέα περί τινος πράγματος, ὡς π. χ. ἡ περὶ Θεοῦ ἔμφυτος γνῶσις. Ηεσέρ. Acad. 2. 10. Natura Deor. 1. 17. (Notiones insitae)· καθόλου δὲ, ἔννοια, ἰδέα περί τινος πράγματος, δόξα Ἀριαν. Παρ' Ἐπικουρ. Ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων ληφθεῖσα, ἀποτυπωθεῖσα ἰδέα πράγματός τινος· καὶ ἐπὶ χρόνου προλαμβάνειν τὸν καιρὸν, δηλ. ὅταν προλαμβάνωμεν νὰ ἀναφέρωμεν ἔν τι συμβὰν τὸ ὁποῖον δὲν ἀνήκει οὔτε εἰς τὸν παρόντα οὔτε εἰς τὸν παρελθόντα καιρόν, καὶ 4) σχῆμα ῥητορ. διὰ τοῦ ὁποίου προλαμβάνομεν μίαν ζήτησιν ἢ πρότασιν τὴν ὁποίαν ἤθελε μᾶς κάμει τις.

Προλιμβεύομαι, ταὐτὸν τῷ, προτυθεύω. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1202.

Πρόλιμνα, ἡ· καὶ, προλιμνάς, ἡ (λίμνη). Τὸ πρὸ ἑνὸς ποταμοῦ, ἢ μιᾶς μεγαλητέρας λίμνης κείμενον ἀκίνητον ὕδωρ, βάλτος, ἕλος, τέλμα· ἔτι δὲ καὶ ἡ σχηματιζομένη λίμνη· ἢ βάλτος μετὰ τὴν ὑποχώρησιν ἑνὸς ποταμοῦ ἀπὸ τινος τόπου. Ἀριστ. καὶ Ε. Μ. ἐν λέξει Φυξῖνος. ὅθεν

*Προλιμνάζω, Μελ. άσω (λιμνάζω). Σχηματίζω, ἀποτελῶ μίαν προλιμνάδα, προλαικιόν.

Προλιμοκτονέω, ῶ. Μέλ. ήσω (λιμοκτονῶ). Πρότερον διὰ τοῦ λιμοῦ ἀποκτείνω, κάμνω πρότερον διὰ τῆς πείνας ν' ἀποθάνῃ τις.

Προλιχνεύω, Πρότερον λιμαρχῶ περί τι, γεύομαι· γλίχω. Ἀριστοφ. Σχολ. Νεφ. 1202.

Προλόβιον, τὸ (λοβός). Τὸ προέχον ἤτοι ἐκκρεμάμενον μέρος τοῦ λοβοῦ, τὸ κατώτερον ἄκρον τοῦ ὠτίου.

Πρόλοβος, ὁ. Γράφεται ἔτι καὶ, πρόβολος, ἄλλως δὲ καὶ προηγούμενον, ἢ ἀγκοῦσα τινῶν πτηνῶν ὡς Ἀριστοτέλ. Ζω. Ἱστορ. β'. 12. «Οἱ μὲν γὰρ ἔχουσι πρὸ τῆς κοιλίας πρόλοβον, οἷον ἀλεκτρυόνες, φάτται, περιστεραί, περδίξ. Ἔστι δὲ ὁ πρόλοβος δέρμα κοῖλον καὶ μέγα, οὗ ὑπὸ τὴν τροφὴν πρώτην εἰσιοῦσα ἄπεπτος ἐστίν».

Προλοβώδης, ες, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ προλόβου ὤν, ὅμοιος προλόβῳ.

Προλογίζομαι, Μελ. ίσομαι (λογίζομαι). Πρότερον σκέπτομαι, στοχάζομαι, ἐκ τοῦ

Προλογίζω, Μ. ίσω. Προλόγου λέγω, προεισμάζομαι ἐν τῷ προλόγῳ ὁμιλῶ, πρότερον ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων ὁμιλῶ καὶ δραμτοπ.

Πρόλογος, ὁ (προλέγω). Πᾶν ὅ,τι λέγεται πρότερον, τὸ πρὸ τοῦ κυρίως λόγου λεγόμενον, τὰ ἐν ἀρχῇ τινὸς ὡς εἰσαγωγὴ λεγόμενον. β') συνήθως ἐπὶ τῆς παλαιᾶς Κωμῳδίας καὶ Τραγῳδίας. Ἡ πρὸ τοῦ πρώτου χοροῦ ἀρχὴ τῆς πράξεως καὶ παραστάσεως. Ἀριστοτέλ. Ποιητ. ιβ'. Εἰς τὰς Τραγῳδίας τοῦ Εὐριπίδου ὁ πρόλογος γίνεται μετά τινος περιληπτικῆς τοῦ ὅλου διηγήσεως, ἀποτεινομένης πρὸς τοὺς θεατὰς διὰ νὰ τοὺς διδάξῃ αὐτὴν τὴν ἀρχὴν τῆς πράξεως· καὶ ὅ,τι τις ἐπεῖχε τόπον μιᾶς ἀκριβοῦς δραματικῆς προτάσεως. Τοιοῦτοι προλόγοι ἔχουσι καὶ αἱ Ῥωμαϊκαὶ Κωμῳδίαι, ἀντίκ. τῷ ἐπίλογος. γ') ἐν τῇ ἀριθμητ. ὁ λόγος, ἢ ἀναφορὰ ἑνὸς μεγαλητέρου ἀριθμοῦ πρὸς ἄλλον μικρότερον.

Προλούω, Μελ. ούσω (λούω). Πρότερον λούω, ἢ πλύνω Μέσ. προλούομαι, πρότερον λούω ἐμαυτόν.

Προλοχίζω, Μελ. ίσω (λοχίζω). «Προλοχίζειν ἐνέδραν· Ἡλιόδωρ. ἐνεδρεύω, πρότερον ἵστημι τινὶ ἐνέδρας, κρύπτομαι πρότερον εἰς ἐνέδρας τινὰ καὶ περιμένω τὸν ἐχθρόν. «Προλοχίζειν τὴν ὁδόν». Θουκ. γ'. 110. τιθέναι βάλλειν εἰς τὴν ὁδὸν πρότερον ἐνέδραν ἤτοι στρατιώτας ἐνεδρεύοντας· (κάμνω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καρτέρι εἰς τὸν δρόμον· Ἀχ. Τ. σελ. 547. καὶ ἐντεῦθεν

Προλοχισμός, ὁ. Μετὰ τοῦ Ἐνέδρα συνκεφερόμενον, ἢ πρᾶξις τοῦ προλοχίζειν· τὸ ἐν τῇ ἐνέδρᾳ ἱστᾶναι καὶ περιμένειν τὸν ἐχθρόν. Κώνων, λζ'.

*Πρόλοχος, ὁ, Κύρ. Ὀνομ. ἑνὸς Λαπίθου, Ἡσιοδ. Ἀσπ. 180.

Προλυμαίνομαι, Μελ. ανοῦμαι (λυμαίνομαι) Ἀποδ. μέσ. Πρότερον λυμαίνομαι, φθείρω, ἐρημόνω.

Προλυπέω, ῶ. Μελ. ήσω (λυπέω). Πρότερον λυπῶ, θλίβω βλάπτω. ὅθεν

Προλύπησις, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη προξενηθεῖσα ἢ αἰσθανθεῖσα λύπησις, πικρία.

Προλύται, οἱ Νεωτερ. (λύω). Λύται, οἱ, καλοῦνται οἱ νέοι νομικοί, οἱ τὴν τῶν τεσσάρων ἐνιαυτῶν σπουδὴν αὐτῶν μετελθόντες, δύνανται νὰ ἐξεταχθῶσι περὶ τῆς σπουδῆς αὐτῶν, οἱ δὲ πρὸ τούτων ἕνα χρόνον προβιβηκότες, ἤτοι οἱ πενταετίαν ἔχοντες εἰς τὴν σπουδήν, καλοῦνται προλύται. Πανδέκτ. Προοίμ.

*Προμάθεια, ἡ Δωρ. = προμήθεια.

Προμαθεύς, Δωρικ. ὁ, ταὐτὸν τῷ, προμηθεύς, Αἰσχυλ. καὶ προβλεπτικός, φρόνιμος, συνετός.

Πρόμακρος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτὸν τῷ, προμήκης· ἀμφ.

Προμαλάγγες, οἱ. Γένος αὐλικῶν κατασκόπων καὶ ὠτακουστῶν παρὰ τοῖς τῶν Κυπρίων τυράννοις. Ἀθήν. ς'. σελ. 255.

Προμαλακτήριον, τό (προμαλάσσω). Τόπος τις ἐν τῷ λουτρῷ, ὅπου πρότερον προετοιμάζει καὶ ἀπαλύνει τὸ σῶμά τουτις διὰ χλιαροῦ ὕδατος, τριψίματος, κ. τ. τ. καὶ ἔπειτα ἐμβαίνει εἰς τὸ καθ' αὑτὸ λουτρόν.

Προμαλακύνω, (μαλακύνω). Πρότερον μαλακύνω, ἢ μαλακῶς τρίβω, ταὐτὸν τῷ προμαλάσσω.

Προμαλάσσω, καὶ -άττω. Μελ. ξω (μαλάσσω). Πρότερον μαλάσσω· μαλακὸν ποιῶ. Μεταφορ. προετοιμάζω διὰ ὀμροδοσίας, κ. τ. τ. Πλούταρχ. Καίσ. 6.

Πρόμβλος, ἡ. Εἶδός τι δένδρου ἔχοντος ἀπαλοὺς καὶ εὐκάμπτους κλάδους πιθ. εἰδοτετίτας. Ὁ δὲ Ἡσυχ. ἑρμην. διὰ τοῦ Μυρίκη, ἡ Ἄγνος· ὁ Εὔπολις παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. συμπ. δ'. 1. παρὰ τῇ Μυρίκῃ ἔχε καὶ πρόμβλον· ἄρα ἔπρεπε νὰ εἶναι Ἄγνος· οὕτω καὶ παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. ἐν γ'. 201. ἢ - ἔνθα δὲ πολλὰ ἔτεκε πρόμβλοιτε καὶ ἰτέαιν. Ἐν τοῖς τοῦ Νικανήτου ἐπιγράμματι παρομοίως. «Λύγον καὶ πρόμβλον δέμνιον ἐνδαπίνιν» οὕτω καὶ παρ' Ἀθην. δ'. παρὰ Διοσκορ. α'. 116. ἐν τῇ ἐπιγραφῇ «Περὶ μυρίκης τινὰ χειρόγραφα ἔχουσιν ἐπάνωθεν, αὐτῆς ἐπεξήγησιν» Ἢ περὶ προμβλου. (agnus castus).

Προμάμμη, ἡ (μάμμη). Ἡ μήτηρ τῆς μάμμης μου (proavia).

Προμανθάνω, Μελ. θήσομαι (μανθάνω). Πρότερον μανθάνω, ἀκούω, ἀκούω ἢ συνηθίζω ἐμαυτόν. Ποιθ. ἀκολουθῶ τὰ μανθάνω, Θεοφρ. Χαρακτ. ζ'. 3 ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Μανθάνω. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 538.

Προμαντεία, ἡ. Ἰων. προμαντίη (προμαντεύομαι). Τὸ προμαντεύειν, ἡ πρότερον γινομένη μαντεία, προγνωσία. 2) Τὸ δικαίωμα εἰς τὸ ἐρωτᾶν πρότερον τὸ εἰς τοὺς Δελφοὺς μαντεῖον, ὁ ἐστί, τὸ προνόμιον τοῦ πρὸ τῶν ἄλλων μαντεύεσθαι· ἢ κατὰ Φώτ. Τὸ πρὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων χρῆσθαι τῇ ἐν Δελφοῖς μαντείᾳ.

Προμάντευμα, τό. Wessel. Ἡροδ. 1, 54. ταὐτὸν τῷ, προμαντεία. Γλωσσ.

Προμαντεύομαι, Μελ. εύσομαι (μαντεύομαι). Ἀποθ. μέσ. Πρότερον μαντεύω, προγινώσκω, ἢ προτεκμαίρομαι· εὑρηται καὶ κατ' ἐνεργ. σχηματ. μόνον παρὰ Πλουτάρχ. Κατ. 23.

Προμαντεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος. Λυκόφρ. 537. καὶ ταὐτὸν τῷ, πρόμαντις.

*Προμαντήϊη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ, προμαντεία. Ἡρόδ.

*Προμάντιον, τό = προμάντευμα.

Πρόμαντις, εως, Ἰων. ιος, ὁ, ἡ (μάντις). Εἰς τοὺς Δελφοὺς ἐξαιρέτως ἐκαλεῖτο πρόμαντις, ἡ, ἡ τὸν χρησμὸν τοῦ μαντείου ἀναγγέλλουσα ἱέρεια, ἡ Πυθία. Ἡροδ. 6, 66. 7, 111. 141. καὶ Δωδωναίων αἱ προμάντεις, ὁ αὐτ. 2, 55. ἐν γένει ἡ ἐπέχουσα τόπον τοῦ χρησμοδοτοῦντος θεοῦ· ἢ δίδουσα χρησμοὺς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Wess. Ἡροδ. 8, 135. καὶ 2) κοινῶς, ὁ ἐκ μαντείας προαγορεύων, ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα, χρησμολόγος, προφήτης· Ἡροδ. «Δίκη πρόμαντις», Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 475. ἡ ἑαυτὴν προμηνύουσα, δηλαδὴ οὖσα.

Προμαρτύρομαι, Μελ. ήσομαι (μαρτύρομαι). Ἀποθ. μέσ. Πρότερον μαρτυρῶ, ἢ βεβαιῶ διὰ μαρτύρων. Ν. Δ.

Προμάτωρ, ορος, Δωρ. ταὐτὸν τῷ, προμήτωρ, Αἰσχύλ. Θήβ. 140. «Γένους προμάτωρ».

Προμαχέω, ῶ. ταὐτὸν τῷ, προμαχίζω. Ξενοφ. Κυροπ. γ'. 7. 27.

Προμαχεών, ῶνος (προμάχομαι). Ὁ ἐπὶ τῶν τειχῶν πρόβολος, προτειχίσματο ὑπὸ τῶν Τούρκων Μπανδέστιον λεγόμενον. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ὑψούμενον τεῖχος ἢ χῶμα, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου ἱστάμενοι οἱ στρατιῶται μάχονται· προμαχεὼν τοῦ τείχους. Ἡροδ. 1, 164. 3, 151. Λατ. propugnaculum.

Προμάχια, τά. Ἑορτὴ παρὰ τοῖς Λάκωσι, πρὸ μάχης τινὸς τελουμένη, καθ' ἣν καὶ στεφάνους καλαμίνους ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔφερον.

Προμαχίζω, Μ. ίσω (πρόμαχος). Πρότερος μάχομαι, ἱστάμενος ἐν τῇ πρώτῃ τάξει, γραμμῇ τῶν στρατιωτῶν μάχομαι ὑπέρ τινος. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Γ. 18. «Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλεξανδρος ἄνευ ἀυτῆς καὶ μετὰ δουρὸς μάχομαι μετά τινος πρότερον. Ἰλ. Γ. 376. «Ἕκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε». ἤτοι, μὴ προχώρει ἐκ τῆς τάξεως διὰ νὰ πολεμήσῃς σὺ πρώτος μετὰ τοῦ Ἀχιλ.

Προμάχομαι, Μ. χήσομαι. καὶ Ἀττ. -οῦμαι (μάχομαι). Ἀποθ. μέσ. Ἔμπροσθεν τινὸς ἱστάμενος μάχομαι· πρότερος τινός, ὁ ἐστί, πρὶν ἄρχεσθαι ὁ ἄλλος μάχομαι. Ἐν τῇ πρώτῃ τάξει ἢ γραμμῇ τῶν στρατιωτῶν ἱστάμενος μάχομαι· μετὰ γενικ. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 217. ἤθελε δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων. καὶ Γ. 358. καὶ 2) ὑπερμαχῶ, ὑπερασπίζομαι· μάχομαι ὑπέρ τινος. Ἀριστ. Σφῆκ. 987.

Προμαχος, ὁ, ἡ, ον (μάχομαι). Ὁ πρὸ τῶν ἄλλων μαχόμενος, ὁ ἐν τῇ μάχῃ προϊστάμενος, ὅστις ἐν τῇ μάχῃ ἵσταται ἐν τῇ πρώτῃ τάξει ἢ γραμμῇ τῶν στρατιωτῶν καὶ μαχεται· συχνακ. μεταχρζτ. ὁ Ὅμηρ. τὴν λέξιν ὡς Οὐσ. καὶ ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀριθ. εἰνοῶν τὰς πρώτας τάξεις, τάγματα, ἢ πρεσβύτατοι σειραὶ τῶν στρατευμάτων· ὡς χώρησαν δ' ὅποτε πρόμαχοι· Ἰλ. Δ, 505. καὶ, ἑνόησε... Ἐν προμάχοισι φανέντα. Ἰλ. Γ, 31. ὡσαύτως Ο, 342. 487. Σ, 456. Τ, 111. Ὀδ. Σ, 379 καὶ ἀλλαχοῦ. 2) ὁ ὑπέρ τινος ἄλλου μαχόμενος, πολεμῶν, ὅθεν ὑπερασπιστής, προστάτης, ὑπέρμαχος.

Προμαχών, ῶνος, ὁ. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ἡ'. 14. ταὐτὸν τῷ, προμαχεών, παραβλ. Lob. Φρυν. σελ. 167.

*Προμεθίημι, Μελ. ήσω (ἵημι). Πρότερον ἀφίημι τινά, ἀποπέμπω, ἀπολύω.

Προμεθύω, Μελ. ύσω (μεθύω). Πρότερον μεθύω, εἶμαι ἀπὸ πρότερον μεθυσμένος.

*Προμελαίνομαι, Μελ. ανοῦμαι (μελαίνω) παθ. Πρότερον μαυρίζομαι, γίνομαι μέλας.

Προμελετάω, ῶ. Μελ. ήσω (μελετάω). Πρότερον μελετῶ, Ξενοφ. προγυμνάζομαι. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 117. ὅθεν

Προμελέτησις, ἡ. Ἡ προγινομένη μελέτησις, γύμνασις, ἡ ἄσκησις τέχνης ἢ πράγματος τινός, προπαίδευσις.

Προμένειος, ὁ, ἡ. Παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 490. «Σίδη προμένειος» εἴδός τι ῥοιᾶς, (ῥοδίου) ὅπερ ὁ Εὐτόκιος ἐν τῇ παραφράσει, πράμνιον, καλεῖ.

Προμεριμνάω, ῶ. Μελ. ήσω (μεριμνάω). Πρότερον μεριμνῶ, φροντίζω, τινός.

*Προμεταβάλλω, Μέλ. λῶ (μεταβάλλω). Πρότερον μεταλλάττω, μεταβάλλω. ὅθεν

*Προμεταβολή, ἡ. Ἡ πρότερον γενομένη ἢ συμβᾶσα μεταλλαγὴ τῆς καταστάσεως πράγματος τινος.

*Προμετρέω, Μελ. ήσω (μετρέω). Πρότερον μετρῶ, ἀριθμῶ. ὅθεν

Προμετρητής, τοῦ, ὁ. Ὁ πρότερον μετρῶν, δοῦλος τῶν Μετρονόμων· ὁ τοὺς πιπρασκομένους πυροὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ τῶν ἄλλων σπερμάτων ἑκαστον διαμετρῶν, καὶ ὁ τούτου τοῦ ἔργου μισθὸν λαμβάνων· παρ' Ἱπποκρ. ἴδε ἐν τῷ, πυρομετρέω, καὶ Boech. Ath. Staatshaush. T. 1. σελ. 52.

Προμετρητός, ἡ, ὄν (προμετρέω). Ὅστις ἐμετρήθη πρότερον, προμετρημένος.

Προμετωπίδιον, τό. Τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ μετώπου. 2) ὁ τοῦ μετώπου δεσμὸς ἢ περικάλυμμα, καὶ ὁ πρὸ τοῦ μετώπου τῶν ἵππων δενόμενος ἢ κρεμάμενος στολισμός. Ξεν. Ἀνάβ, Α', ἡ', 7. Οὐδέτ. ἐκ τοῦ

Προμετωπίδιος, ὁ, ἡ, ον (μέτωπον). Ὁ ἔμπροσθεν τοῦ μετώπου ἢ ἐπὶ τῷ μετώπῳ κείμενος, καὶ «Προμετωπίδιον», τό· στολισμός τις ἢ κάλυμμα ἐπὶ τοῦ μετώπου. ὅθεν παρ' Ἡροδ. 7, 70. «προμετωπίδια δὲ ἵππων εἶχον ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι· σύν τε τοῖσι ὠτὶ ἐκδεδαρμένα καὶ τῇ λοιπῇ· δηλ. τὸ ἐκδαρμένον δέρμα τοῦ μετώπου τῶν ἵππων ὁμοῦ μὲ τὰ ὦτα καὶ τὸν λόφον. ὅθεν

Προμετωπίς, ίδος, ἡ. Τὸ πλέον ἐξέχον μέρος τοῦ μετώπου καὶ ταὐτὸν τῷ, προμετωπίδιον. Ἀθήν. ε'. σελ. 200.

Προμήθεια, Ἰων. προμηθίη ἡ (προμηθής). Φροντίς, κηδεμονία, σκέψις, πρόβλεψις, προνοια, φρόνησις. Ἡροδ. 3, 38. καὶ Πινδ. Νεμ. 11, 60. καὶ Ἰσθ. 57. νῦν προμάθειαν φέρει δηλ. φέρει εἰς τὸν νοῦν του τὴν πρόβλεψιν, πρόγνωσιν· τὸ δέ, ἐν πολλῇ προμηθίῃ ἔχειν τινά, ὁ αὐτ. 1, 88. δηλοῖ ἐν πολλῇ τιμῇ, σὺν πλείστῃ ἐπιμελείᾳ. Πλάτ. καὶ ἡ τοῦ Προμηθέως σοφία. Λουκιαν. Προμηθ. α'.

Προμήθεια, τά. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Προμηθέως, καθ' ἣν καὶ ἀγῶνες λαμπάδος ἐτελοῦντο.

Προμηθέομαι, οῦμαι· Μελ. ήσομαι (προμηθής). Ἀποθ. μέσ. Πρότερον φροντίζω, φροντίδα ἢ κρόνοιαν ποιοῦμαι περί τινος· μετὰ Γεν. ἑαυτοῦ παρ' Ἡροδ. 2, 172. ἀντὶ ὑπέρ ἑαυτοῦ πρόμ. καθίλου δὲ ἀντὶ τοῦ, προμηθείᾳ, φρονήσει χρώμαι, προνοοῦμαι, προβλέπω καὶ μετὰ Αἰτ. Παρ' Ἡροδότ. 9, 108. «Προμηθεόμενος τὸν ἀδελφόν· σεβόμενος τὸν ἀδελφόν, ἐκ τοῦ σέβας, ὅπερ πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ εἶχεν. Ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ προμηθεῦσθαι, λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ Συμβουλεύω, νουθετῶ τινά.

*Προμηθεύομαι, Μελ. εύσομαι. ἀποθ. μέσ. = προμηθέομαι.

Προμηθεύς, έως, Ἰων. ηος ὁ. Κατὰ τὴν Μυθολογίαν υἱὸς τοῦ Τιτάνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης. Ἡσ. Θεογ. 507. Νομίζεται ὅτι ἐφεῦρε πολλὰς τέχνας, καὶ μάλιστα τὰς ἐκ μετάλλων πλαστικάς, καὶ ὅτι ἔπλασε καὶ ἀνθρώπους ἐκ γῆς· ἔφερε δὲ αὐτὸς πρῶτος καὶ τὸ πῦρ ἀπὸ τοῦ θεοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους· τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Προμηθεύς, ὑποτυπόνει τὴν εἰς πάντα ἐμφρονα πρόβλεψιν, καὶ λυπιτελῆ ἐκπεραίωσιν τῶν ἐπιχειρουμένων, καὶ ὡς τοιοῦτον ἀντίκειται τῷ, Ἐπιμηθεύς, ὁ ἐστί τὸ ὑστέρως καὶ παρὰ καιρὸν προνοῶν περὶ τῶν ἤδη γεγενοτῶν, ἢ συμβάντων. Ἡ ἀρχὴ τοῦ μύθου περὶ Προμ. εὑρηται παρ' Ἡσιοδ. Ἔρ 48. καὶ Θεογ. 510. καὶ ἑξῆς. Ἡ δὲ ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν τιμωρία αὐτοῦ εὑρηται παρ' Αἰσχυλ. Προμ. δεσμ ἴδε καὶ Φουρνοῦτ. περὶ φύσεως Θεῶν. Κεφ. 18. 2) ἐπειδὴ

οὗτος ἔπλασε τὸν πρῶτον ἄνθρωπον ἐκ πηλοῦ, διὰ τοῦτο οἱ Ἀθηναῖοι ὅλους τοὺς πηλουργοὺς, προμηθέας ἐκάλουν. Λουκιαν. Προμηθ. 2. ὡς προστγ. προβλεπτικός, πρόνους, συνετός, ἔμφρων· παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 86. καὶ Ἱκετ. 709. καὶ ἐν γένει ὡς ἀφῃρημ. ἀντὶ, πρόβλεψις, πρόνοια, φροντὶς, σύνεσις· Boekh var. lect. Πινδ. Ὀλ. 7, 44. Meinecke Euphor. σελ. 128. ὅθεν

Προμηθευτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. προμηθευτικῶς. Ὁ προμήθειαν μεταχειριζόμενος, προνοητικός, προβλεπτικός, φρόνιμος, προσεκτικός.

Προμηθής, ές, ὁ, ἡ, ές (πρό, μῆδος, ἡ μέδω). Προνοητικός, φρόνιμος, προβλεπτικός ὁ προνοίᾳ χρώμενος, ὁ προμήθειαν ποιούμενος μετὰ γενικ. Σοφοκλ. Ἠλ. 1073. «Οὐ προμηθὴς τοῦδ', οὐ προσέχων, οὐ φροντίδα ποιούμενος.

Προμηθίη, ἡ· ποιητ. καὶ Ἴων. ταὐτὸν τῷ, προμήθεια. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. ποιητ. εὑρίσκεται καὶ προμηθία ἀντὶ προμήθεια· τῷ Ἴων. σχήματ. χρῆται Ἡροδοτ. ἐν δὲ Σοφ. Ἠλεκ. 1036. καὶ Εὐρ. Ἴων. 426. ὅπου ὑπῆρχε ἡ γραφή, προμηθία, ὁ Ἑρμέν. ἀντικαθίστησι τὴν συνήθη, προμήθεια.

Προμηθικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. κοῖν. ταὐτὸν τῷ, προμηθευτικός. Ἀριστοφ. Ὄρ. 1498.

Προμηθίκτρια. ἴδε προμυθίκτρια.

Προμηθιόω, Ἐπίρ. Μέξ. στίχ. 482. ταὐτὸν τῷ, προμηθευτικῶ. ἀμφ.

Προμήκης, ες, ὁ, ἡ, ες, μῆκος ὁ. Εἰς τὰ πρόσω μακρός, μακρυλός, στενὸς ἢ λιγνὸς καὶ μακρὸς, κατὰ μῆκος ἐκτεταμένος oblongus.

Προμηλόω, ῶ. Μελ. ώσω (μηλόω). Πρότερον ἐμβάλλω τὴν μήλην, καὶ καθαρίζω ἢ δοκιμάζω πληγήν τινά.

*Προμηνύτρια, ἡ (προμηνύω). Ἡ προμηνύουσά τι, προδότρια παρὰ Σχολ. Αἰσχύλ. ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. 387.

Προμηνύω, Μελ. ύσω (μηνύω). Πρότερον μηνύω, δηλόω, φανερόω ἢ προδίδω. Σοφ. Ἀντιγ. 84.

Προμήτωρ, ορος, ἡ (μήτηρ). Ἡ πρώτη μήτηρ, ἡ ἡ πρώτη γεννήτρια, ἡ παλαιοτέρα μήτηρ, καὶ ἡ μήτηρ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός μου (μανιά). Εὐριπ. Φοίν.

Προμηχανάομαι, ῶμαι. Μελ. ήσομαι (μηχανάομαι). Ἀποθ. μέσ. Πρότερον μηχανῶμαι, παρασκευάζω, συλλογίζομαι, στοχάζομαι· διὰ τοῦ νοός μου ἐφευρίσκω. Διονύσ. Ἁλ. ζ'. 13. ἀλλ' ἐν. β', 46. μετὰ Γενικ. «Οὐδὲν προεμηχανῶντο τῆς διώξεως· δὲν ἐστοχάζοντο δὲν ἐσυλλογίζοντο περὶ τῆς διώξεως.

Προμιαίνω, Μελ. ανῶ (μιαίνω). Πρότερον μιαίνω, ῥυπαίνω, λερόνω.

Προμίγνυμι, καὶ, προμιγνύω· Μ. ῶ (μίγνυμι). Πρότερον μιγνύω, ἀναμπάτνω· Ἰλ. Ι, 452. «Παλλαδὶ προμιγῆναι· συνελθεῖν, μιγῆναι, συνευρεθῆναι, συγκοιμηθῆναι πρότερον· καὶ Ὀδ. 9, 452.

Προμικιζόμενος· ἴδε ἐν τῷ, μικίζω.

Προμιμνήσκω, Μελ. νήσω (μιμνήσκω). Πρότερον μιμνήσκω, ἀναμιμίζω, ἀνακαλῶ εἰς μνήμην.

Προμίσγω, (μίσγω) ταὐτὸν τῷ, προμίγνυμι.

Προμνάομαι, Μελ. μνήσομαι (μνάομαι), ἀποθ. μέσ. Μνηστεύω ὑπέρ τινος, ὁ ἐστὶν γίνομαι πρόξενος, μεσίτης εἰς ὑπανδρείαν τινά, συνεργῶ ὑπέρ τινος συνοικεσίου, μνήστρευω τινὶ κατὰλ. ζητῶ προσπαθῶ νὰ χορηγήσω εἰς τινά τι, ὁμιλῶ ὑπέρ τινος ἵνα ποιήσω αὐτὸν φίλον μετ' ἄλλου, γίνομαι μεσίτης ἢ προξενητὴς ἵνα ἑνώσω δύο τινὰς πρὸς φιλίαν, ἢ πρὸς γάμον· ὁμιλῶ ἵνα παρακινήσω καὶ νὰ καταπείσω τινὰ πρός τι· Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. γ'. 18. «Τοιαῦτα προυμνᾶτο ἑκάστῳ προσιών· τοιαῦτα ἔπραττεν εἰς καθ' ἕνα πλησιάζων, παρακινῶν καὶ ὑποσχόμενος αὐτῷ ἵνα διάσῃ, προξενήσῃ εἰς γυναῖκα τήν· τὸ δὲ ἐν Ἀποσπνημ. β'. ς'. 36. «Μνᾶσθαι τὴν προμνησαμένην· ἀντὶ τοῦ, τὴν προμνηστρίδα καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ, 1075. «Προμνᾶται τέμε γνώμα· προνοεῖ προβλέπει τι, ἡ ψυχή μου· ἢ ὡς τὸ κοινὸν «Μοῖ τὸ λέγει ἡ γνώμη μου, ἢ ὁ νοῦς μου. ἀτυ ἢ».

*Προμνηστεύομαι, Μελ. εύσομαι (μνηστεύω) Ἀποθ. μέσ. = προμνάομαι. ὅθεν

Προμνηστική, ἡ συνν. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ προμνᾶσθαι, ἢ τῆς Προμνηστρίδος. ἐκ τοῦ

Προμνηστικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν προμνήστορα, ἢ ὁ εἰς τὸ προμνᾶσθαι προξενεύειν ἐπιτήδειος.

Προμνηστῖνος, ῖνα, ῖνον· Εὕρηται παρ' Ὁμηρ. ἐπίσημα. προσώπων τὰ ὁποῖα οὕτω βαδίζουσι τὸ ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου καὶ προχωροῦσι, ὥστε δὲν συγχέονται πρὸς ἄλληλα, ἀλλὰ τὸ ἓν προσμένει τὸ ἄλλο. Οἱ προμνόντες ἀλλήλους καὶ μὴ ἅμα προιόντες. καὶ δὲ (σειαὶ τῶν ἐν τῷ ὁδῷ γυναικῶν) προμνηστῖνοι ἐπήϊτεν. Ὀδ. Λ. 233. ἀηλ. ἐπὶ στίχον καὶ μία τὴν ἄλλην μένουσα προΐασαν ὡσαύτως καὶ Ὀδ. Φ, 230. «προμνηστῖνοι ἐτέλεσσεν. Ὁ Εὐστάθ. ἔχει. Προμνηστῖναι δὲ, ὡς οἷον εἰπεῖν προμνεστῖναι, ὅ ἐστι μία τὴν ἄλλην μένουσα ἐν τῷ ἐπὶ στίχον καὶ κατὰ μίαν προιέναι· καὶ ἁρμόττει ὁ Ὁμηρικὸς τόπος οὗτος, προσώποις οὕτω καθ' ἕνα ἐρχομένοις καὶ μὴ κατὰ στίχος· ἀλλὰ πρῶτος οὗτος, εἶτα ἄλλος, καὶ ἑφεξῆς· (ἐκ τοῦ μένω γίνεται προμνεστῖνος, καὶ προμνεστεῖνος ὡς ἔγρ. Βουτ. ἐν Σχολ. Ὀδ. (Ὁ Ῥιέμερ. παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ· πρόμος, ὅπερ δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀναλογίαν μὲ τὴν ἰδίως σημ. τῆς λέξεως.)

Προμνήστρια, ἡ· καὶ, «Προμνηστρίς», ίδος, ἡ (προμνάομαι). Ἡ περὶ μνηστείας ὁμιλοῦσα, ἢ συνιστῶσα γάμους, προξενήτρια γάμου. Ξενοφ. Ἀπομ. β', ς. 36. Ἀριστοφ. Νεφ. 41.

Προμνήστωρ, ορος, ὁ· καὶ, *Προμνηστήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ περὶ μνηστείας ὁμιλῶν, ὁ μεσίτης γάμου, προξενητής. Νικήτ. Χρ. ς'. 5.

Πρόμοιρος, ὁ, ἡ, ον (μοῖρα). Ὁ πρὸ τῆς μοίρας, εἱμαρμένης γινόμενος, πρόωρος. Αἴλιαν. παρὰ Σουΐδ. «Προμόροις δὲ θανάτοις ἐφθείρετο ἡ νεολαία· ἄωροις, πρὸ τῆς μοίρας, βιαίοις. Ἀνάλεκτ. β'. 326. «Πρόμοιρος νεκρός· πρὸ καιροῦ (παράκαιρα) ἀποθανών.

Προμολεῖν, απαρφ. ἀόρ. β' ἐκ τοῦ προβλώσκω Ὁμ. Ἰλ. Σ. 392. Ὀδ. Ο. 468.

Προμολή, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Πρόστας, Πρόθυρον, προκύλιον τοῦ οἴκου θύρα. Ἀπολλών. ἀργ. α. 1174. καὶ 260. οὕτω κτλέ· ἔτι ὁ αὐτὸς καὶ τὸν πρόστιον σπηλαίου τόπον. ἐν δὲ Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 39. «Προμολὴ ὄρους· ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους, ἤτις ἄλλως, Ἀκρώρεια, καὶ Προβολή, λέγεται, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐκβολὴ ἑνὸς ποταμοῦ.

*Προμολών, ὁ μετοχ. ἀόρ. β'. ἐκ τοῦ προβλώσκω. Ὁμ. Ἰλ. Σ. 382. προμολοῦσα χάρις· καὶ Φ, 37. Ὀδ. Δ. 22.

Πρόμος, ὁ, πρῶτος, προστάτης, προηγούμενος, βασιλεύς, ὡς τὸ Λατιν. Princeps. Οἰνωνὴς πρόμος, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 699. ἀηλ. ἡγεμὼν τῆς νήσου Οἰνώνης (Αἰγίνης). καὶ Αἰσχύλ. ἱκετ. 901. «πόλεως ἀγοὶ Πρόμοιοι καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Β'. 22. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει ἀεὶ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, Πρόμαχος· ὁ πρό τινος ἱστάμενος καὶ μαχόμενος, ὁ πρὸ τῆς σειρᾶς τοῦ στρατεύματος πολεμῶν. Ἰλ. Γ, 44. Ε. 533. Ὀδ. Δ. 493. καὶ, τινί, «πρόμος ἔμμεναι Ἕκτορι τοῦτεστ. οἷς πρόμαχον ἀντιτάσσεται τῷ Ἕκτορι. Ἰλ. Η', 75. καὶ Χ, 85. καὶ, πρόμος ἀνήρ, Ἰλ. Ἑ, 553· ὁ εὑρισκόμενος ἐν τῇ πρώτῃ παρατάξει καὶ μαχόμενος· (ἡ ἐτυμολ. ἐκ τῆς πρὸ φαίνεται ὀρθοτέρα καὶ καταλληλοτέρα, τινὲς δὲ τῶν ἀρχ. Γραμ. ἐτυμολογοῦσιν αὐτὴν ἐκ τοῦ προμάω, ὃ ἐστ. προθυμοῦμαι. Οἱ σχηματισ. πράμος παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 53, καὶ πρόμνος παρ' Αἰσχύλ. φαίνονται ἀμφ.)

Προμοσχεύω, μέλ. εύσω (μοσχεύω). Πρότερον μοσχεύω, ὁ ἐστὶ, βάλλω ἐν τῇ γῇ κλῶνον δένδρου τινός, ἵνα ἐκβάλῃ ῥίζας, καὶ ἔπειτα ὡς δένδρον νὰ μεταφυτεύσω αὐτό. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. ζ'. 7. —

Προμοχθέω, ῶ· μελ. ήσω (μοχθέω). Πρότερον μοχθῶ, κοπιάζω, ἀγωνίζομαι = προπονῶ. Εὐριπ.

Πρόμοχθοι, οἱ. ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, ἐξοχαί τινες λίθων ἢ ξύλων ἐν τῇ οἰκοδομῇ ἐφ' ὧν ἐπιστηρίζεταί τι. Βιτρούβ. δ'. 2. Mutuli, Λατιν.

Προμυέω, ῶ· μελ. ύσω (μυέω). Πρότερον μυέω, διδάσκω τινὰ τὰ μυστήρια, κατηχῶ. ὅθεν

Προμύησις, ἡ· ἡ πρότερον γινομένη μύησις, καθιέρωσις· προμ. ὄντως ἐστὶ τοῦ θανάτου ὁ ὕπνος. Πλούτρ.

Προμυθίκτρια, ἡ (μυθίζω). Παρὰ Πολυδ. γ'. 31. ταὐτὸν τῷ, Προμνήστρια, Δωρικ. Welck. Ἱππ. 589. —

Προμύθιον. τὸ (μῦθος). Εἰσαγωγὴ εἰς τὸν μῦθον, ἢ πρὸ τοῦ μύθου γινομένη διήγησις, προοίμιον, ἐπιγραφὴ μύθου τινός.

*Προμυκτήρ, ῆρος, ὁ (μυκτήρ). Τὸ ἀκρότατον μέρος τοῦ ῥύγχους, ἢ τῆς προβοσκίδος, ἐπιρυγχίς.

Προμυλαία, ἡ καὶ, Προμυλία, ἡ (μύλη). συνυπακ. θεὰ ἡ πρὸ τοῦ μύλου ἱσταμένη θεά, ἢ προστάτης ἔφορος τῶν μύλων.

Προμυλλαίνω, (μύλλω, μυλλαίνω) ἐκτείνω, ἐξαπλόνω ἐπὶ τὰ πρόσω τὰ κεκλεισμένα συστρεγμένα χείλη· εἰς σχῆμα ῥύγχους.

Προμύσσω, Ἀττ.- ύττω μελ. ύξω (μύσσω) παρ' Ἀριστοφ. «Τὸν λύχνον προμύξαι· ταὐτὸν τῷ, Προβύω ἐκφιτιλίζω καὶ μετφ. ἀπατῶ.

Προνάϊος, ὁ, ἡ, ον καὶ Ἴων. προνήϊος, ίη, ιον = Πρόναος.

Πρόναος, ὁ, ἡ, ον (ναός). Ὁ πρὸ τοῦ ναοῦ ὤν, ὁ κείμενος πρότινος ναοῦ. «Βωμοὺς προνάους. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 492. «Τὸ πρόνασα· καὶ Ἴων. προνήϊον, ὡς οὐσ. ἡ αὐλή, ἢ ἡ εἴσοδος τοῦ ναοῦ (Νάρθηξ, παρὰ τοῖς Ἑκκλησιαστικοῖς) Ἡροδοτ. 1, 51. ὅθεν, Προνηΐη Ἀθηνᾶ. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Προναία, proteniplarius. διότι ἐν Δελφοῖς ἡ Ἀθηνᾶ εἶχε ναὸν κείμενον πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡροδοτ. 1, 92. 8, 37, 39· οὕτω καὶ Ἑρμῆς πρόναος. ἐν Θήβαις ἔχων ναὸν πρὸ τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος Παυσ. Θ, 10, 2. καὶ, Πρόναος Ποσειδῶν. Ἡσυχ. καὶ ἀλλαχοῦ· παραβλ. πρόνοια. 3. —

Προναυμαχέω, ῶ. Μ. ήσω. (ναυμαχέω). Μάχομαι πρός τινος ἢ ὑπέρ τινος ἐν τῇ θαλάσσῃ διὰ τῶν νηῶν, ἢ πρὸ τῶν ἄλλων πλέων μαχομαι· μετὰ γεν. Ἡροδοτ. 6, 7, 8, 60, 2.

Προνέμω, μελ. μῶ (νέμω). Πρότερον νέμω, διαμοιράζω, μεταδίδωμι, τινί τι. Πινδ. Ἰσθμ. 8. Μετ. «Προνεμόμαι, εἰς τοὔμπροσθεν βόσκω, ἢ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κινούμενος, πορευόμενος βόσκω ἐπὶ ποιμένων· καὶ καθολ. ἐπὶ τὰ πρόσω πορεύομαι, προβαίνω, προχωρῶ. ὅθεν Μεταφορικ. ἐπὶ πολέμου καὶ μαχης, ἀντὶ τοῦ, Προχωρεῖν. προελαύνω Σοφοκλ. Ἠλ. 1384. «Ὅπῃ προνέμεται· ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ Προβιβάζεται.

Προνέομαι, μελ. νεύσομαι (νέομαι). Ἀποθ. οὐδ. προχωρῶ, προπορεύομαι. Ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Προέρχομαι.

Προνεύω, μελ. εύσω (νεύω). Ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν νεύω, κλίνω ἐμαυτόν· σκύπτω ἐπὶ τὰ πρόσω.

Προνέω, Μ. ήσω (νέω). Πρότερον, ἡ ἔμπροσθεν σωρεύω ἐπισωρεύω.

*Προνέω, μελ. νεύσομαι (νέω). Πρότερον ἡ πρῶτος νέω, κολυμβῶ. Αἰλ. Ἱστ. Ζ. Α, 4. κατὰ τὸ παρατ. χειρόγ. —

Προνήϊος, ίη, ίον, Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, Προναῖος, πρόναος, Ἡρόδ.

Προνηστεύω, μελ. εύσω (νηστεύω). Πρότερον νηστεύω, φυλάττω πρότερον νηστείαν. Ἡρόδ.

*Προνήχομαι, μελ. νήξομαι (νήχομαι). Πρότερον νήχομαι, κολυμβῶ. Πλούταρ.

Προνικάω, μελ. ήσω (νικάω). Πρότερον νικῶ. 2) ἀμετ. εἰμαι πρότερος νικητή.

Προνοέω, ῶ, Μ. ήσω (νοέω). Προβλέπω, προσκοπῶ, προγινώσκω, προαισθάνομαι, πρότερον νοῶ. ὅλον δ' οὔτε προνόησαν. Ἰλ. Σ. 526. ἤγουν οὐ προήδοντο, οὐ προέγνων τὸν ὅλον. ὡσαύτως Κ, 224. 2) Πρότερον στοχάζομαι, συλλογίζομαι, εἰς νοῦν βάλλω. Ὀδυσ. Ε. 364. Ἐκ προνοίας ποιῶ τι. Προβουλεύομαι. Προφυλάττομαι, Πρόνοιαν ποιοῦμαι, φροντίζω. μετὰ Αἰτ. τοῦ πράγματος. Ἡροδ. 7, 172. ὑπὲρ ἀμείνω προνοέειν τὸ ὁποῖον ἔμοι ἀμφιτβ. τὸ δὲ »Προνοεῖν, καὶ Προνοεῖσθαι ἐπιμελεῖσθαι, πρόνοιαν ἔχειν, Γενικ.« Ξενοφ. Κυροπ. Δ'. α. 6. αὐτοῦ. Ἡ. α. 1. καὶ Ἀναβ. Ζ'. ς. 33. Παρὰ τοῖς Ἀττ. εὑρηται ὁ παθ. σχηματ. προνοέομαι, μᾶλλον ἐν χρήσει, ὅθεν καὶ ὁ α' ἀόρ. προνοηθῆναι ἔχει σημασ. ἐνεργ. Λυσ. Ἰσαῖ. Μενεκλ. ὁ δὲ Ξενοφῶν χρῆται μόνον τῷ ἐνεργ. σχήμ. ὁ ἀόρ. προνοηθῆναι, φαίνεται ἔτι ὅτι εἶναι ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ παθ. σημασ. »Προνοητέον«, ἐπιθ. ῥημ. πρέπει νὰ προνοῇ τις. ὅθεν

*Προνόη, ἡ. Θηλ. Κύρ. Ὀν. μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων. Ἡσ. Θεογ. 261.

Προνοητής, τοῦ. Ὁ πρόνοιαν, φροντίδα ἔχων περί τινος Γρηγ. Ναζ.

Προνοητικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. - κῶς· ὁ τις προνοεῖ καὶ προβλέπει τὰ πράγματα, προστατικός, ἐπιμελής, φροντιστικός· ὁ εἰς πρόνοιαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος ἢ κλίσιν εἰς ταύτην ἔχων. Ξενοφ.

Πρόνοια, ἡ Ἰων. προνοίη (νοέω). Τὸ προνοεῖν, ἡ πρόγνωσις, προαίσθησις, τὸ προγνωρίζειν προγινώσκειν (ἀξιόριστον τι πρότερον). »Προνοίαισι τοῦ πεπρωμένου«. Αἰσχύλ. Ἀγ. 684. Σοφ. Ο. Τ. 978. Τραχ. 823. 2) Τὸ προβλέπειν τὰ πράγματα, ἤτοι πρότερον ἔννοιαν καὶ στοχάζεσθαι, Φρόνησις, σύνεσις, γνῶσις, προβουλή, προμήθεια, ὡς Ἡροδ. ἐκ προνοίης δηλ. ἐκ προτέρας σκέψεως, προμελετημένος· 1, 120, 159. 3, 151, 161-6, 65. ἀντικ. τῷ, κατὰ τύχην. αὐτ. 8, 87. καὶ Ξενοφ. Ἀγ. ἡ 5. ὑπόκεινται κάκεῖνα τῆς προνοίας αὐτοῦ· καὶ ἐν Ἀναβ. Ζ. ζ'. 30. »Τὴν μὲν σὴν πρόνοιαν ἐπαινῶ· ἀντὶ τοῦ, Τὴν καλήν σου συμβουλὴν ἢ προμήθειαν. 3) Πρόνοια Ἀθηνᾶ, ὡς θεὰ τῆς φρονήσεως, τῆς ἐμφρόνος περὶ τὰ πράγματα σκέψεως ἐλατρεύετο ὑπὸ τοιοῦτον ἐπώνυμον, ἐν Δελφοῖς. Αἰσχύλ. Κτησ. Πανσ. 10, 8, 4. ὅπου καὶ Πρόνοος ἐλέγετο, ἴδε Πρόνοος. Παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 823, ὠπαλειφέτον προνοίαισι· λέγεται ἡ πρὸ τοῦ βωμοῦ θεά, ἥτις ἔδιδε τοὺς χρησμούς, προφήτευε. καὶ θεία Πρόνοια· νεωτερ. ἡ τοῦ θεοῦ ὑπερτάτη πρόνοια, αὐτὸς ὁ θεός, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς λέγεται ἡ Εἱμαρμένη.

Προνομαία, ἡ· ταὐτὸν τῷ προνομή. 2. Φιλόστρ. Εἰκ. β'. 72.

Προνομεία, ἡ (προνομεύω). Ἁρπαγή, σεύλευσις, ἐπιστισμός, Ζήτ. Προνομία.

Προνόμευμα, τό. Πᾶν ὅπερ δύναται νὰ ἁρπαχθῇ, νὰ λεηλατηθῇ, λάφυρον, σεύλευμα, Νικήτ. Χρονικ. Ε'. 11.

Προνομευτής, οῦ, ὁ· ὁ προνομεύων, ὁ ἐπιστιζόμενος ὁ λαφυραγωγῶν. ἐκ τοῦ

Προνομεύω, ἐν καιρῷ πολέμου ἐκβαίνω εἰς τὰ περίξ διὰ νὰ εὕρω τροφάς, ἐπιστιζόμαι, διαρπάζω, σεύλεύω, λεηλατῶ »Προνομεύειν τὴν χώραν· ληΐζειν, διὰ τῆς ἁρπαγῆς τῶν τροφῶν λεηλατίζειν αὐτήν. Διονύσ. Ἁλικ. ς'. 43. ὅθεν

Προνομή, ἡ. Τὸ προνομεύειν, ἐπιστιζεσθαι, ἡ ζήτησις τῆς τροφῆς καὶ ἡ ἁρπαγὴ ἀπὸ ἐχθρικὴν χώραν, λεία, λαφυραγώγησις. Ξεν. Ἀναβ. Ε', α, 4. Ἑλλ. Α', α. 24. 2) ἡ προβοσκὶς τοῦ ἐλεφαντος, καὶ τὸ ῥύγχος τῶν μυιῶν, ἐμβοσκίς. Πολύβ. ε. 84. καὶ Λουκιαν.

Προνομία, ἡ· τὸ διὰ θεσμῶν δικαίωμα, προτίμησις διὰ νόμου, τὸ παρὰ Λατ. Privilegium. Λουκιαν. καὶ Δίων Κάτ. 2) Ταὐτὸν τῷ, Προνομαία, Γαλην.

Προνόμιον, τό, εἶδός τι μελῳδίας προηγούμενον τῆς κυρίας ᾠδῆς. Ὁ Σουΐδας συνεφόρει τοῦτο μετὰ τοῦ, Προοίμιον, ἐκ τοῦ, Νόμος, ὅτε καὶ σημαίνει εἶδός τι ᾠδῆς· ὡς καὶ παρ' Ἰουλιανῷ λόγ. β'. »Ἐκ τοιούτων προοιμίων καὶ προνομίων. οὕτω καὶπαρ' Ἰμερίῳ λόγ. δ'. 3. »ὥσπερ τι μέλος προνόμιον πρὸ τῆς ἀγωνίας αὐτῆς«. Ζήτ. καὶ Προαύλιον. 2) Ταὐτὸν τῷ, Προνομία, τὸ διὰ νόμου ἀπονεμόμενον δικαίωμα, ἐλευθερία τις διδομένη πρός τινα κατὰ προτίμησιν τῶν ἄλλων, ἵνα χαίρῃ δικαιώματά τινα. Privilegium. ὁ Σουΐδας ἑρμηνεύει τὸ, Προνόμια, διὰ τοῦ, Προλήμματα, ἐπιφέρων τὴν ῥῆσιν. »Σαυτῷ τὰ προνόμια τῶν ἀλλοτρίων ἐπαρχιῶν διεκδικῶν«. Μαλέλας Χρονικ. »παρατχὼν προνόμια τοῖς ἐκεῖ καταφεύγουσιν«.

*Προνομοθετέω, μελ. ήσω (νομοθετέω). Πρότερον θέω νόμον τινά, διορίζω, ἢ θεσπίζω τι πρότερον δι' ἑνὸς νόμου.

Πρόνομος, ὁ, ἡ, ον (νομή). Ὁ ἐπὶ τὰ πρόσω βόσκων, ἢ ἐν τῷ βόσκειν προχωρῶν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 638. »Βοτὰ πρόνομαι· ταῦτον τῷ, Πρόβατα, ὅλα τὰ βοσκήματα· ὁ Σουΐδ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, θεσμῶν, διεκιωμάτων· ἐπιφέρων, καὶ ῥῆσιν. »Τί δέ μοι φύσεως μέλει καὶ προνόμαινα; ἐξ ἐναντίας ἑρμηνεύει τό, Προνομίων διὰ τοῦ, προλημμάτων.

Πρόνοος, ὁ, ἡ, ον· συνηρ. πρόνους, ὁ, ἡ, ουν (νόος) καὶ Συγκριτ. προνοΰστερος, Σοφοκλ. προνοητικός, προμυθής, συνετός, πρόνοιαν ἔχων.

*Πρόνοος, ὁ· ἀρσ. Κύρ. Ὀνομ. ἑνό. εὐγενοῦς Τροιζ. Ἰλ. Π, 399. παράβαλ. Προνόη.

Προνοστέω, Μέλ. ήσω (νοστέω). Πρότερον νοστῶ, γίνομαι ἀρρώστος.

Προνοτίζω, Μέλ. ίσω (νοτίζω). Πρότερον νοτίζω, ὑγραίνω, βρέχω.

Προνουμηνία, ἡ (νουμηνία). Πρὸ τῆς νέας σελήνης ἡμέρα. Ο'.

Προνύξ, ἐπίρ. (νύξ). Δι' ὅλης τῆς νυκτός· παννυχί, ἀντικ. τῷ πρωϊμαρ.

Προνωπής, ὁ, ἡ, ές· ταὐτὸν τῷ πρηνής· ὁ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν κύπτων, κεκυφώς, κλίνων, κάμπτων ἑαυτόν, ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην εἰς τὰ ἔμπροσθεν· ἐπὶ τόπου; κατάντης, καταφερής, κρημνώδης. Λατ. pronus, praeceps. καὶ μεταφ. ὁ ἔχων κλίσιν πρός τι, ἐπίρ. ῥεπής, ὁρμητικός, ταχύς, προπετής, ταχύβουλος. »Εἰς τὸ λοιδορεῖν« Εὐρ. Ἀνδρ. 729. καὶ, προωπὴς λαβεῖν ἀέρθην, Αἰσχ. Ἀγ 242. ἀντὶ, αἰωρηθεῖσαν, ἀνωρωθεῖσαν ἐκτύρειν εἰς τὰ ἔμπροσθεν· »προωπὴς ἐστὶ καὶ ψυχορραγεῖν δηλ. κλίνει πρὸς τὸ τέλος, πλησιάζει ν' ἀποθάνῃ Εὐρ. (Κατὰ τὸν Παντόβιον πιθαν. ἐτυμολογεῖται ἡ λέξις ἐκ τῆς, πρὸ καὶ ὤψ, ὡς ἐνώπιος, δηλ. μὲ πρὸς τὰ πόσω τετραμμένον πρόσωπον, ἢ κεφαλήν· ὁ δὲ Γτεμερ ἐτυμολογεῖ αὐτὴν ἐκ τοῦ πρών· = πρηνής, πρὴν καὶ ὤψ· τὸ δὲ προνωπὸς καὶ προωπὴς φαίνεται ὅτι εἶχον διάφορον ἐτυμολ. καὶ χρῆσιν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς εἰκάζει ὁ Παν.)

*Προνώπιος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ πρὸ τοῦ τείχους, ὁ ἔξωθεν τῶν τειχῶν ἱστάμενος ἢ εὑρισκόμενος, ὁ ἔξω τῆς οἰκίας, τοῦ δωματίου κείμενος, καθόλου, ὁ ἔξω που ὢν καὶ, τὸ προνώπιον, τὸ προδωμάτιον, προαύλιον, ὡς, πρόθυρον. Λατ. compita, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν· Εὐρ. Βακχ. 629. Ἱππολ. 374. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. δ'. 14. λέγει προνώπια, τὰς λεωφόρους ὁδούς, ἢ τὰς τριόδους, ἔνθα ἵσταντο οἱ προστάται θεοὶ τῆς πόλεως, καὶ »Ἥρωες προνόπιοι« λέγονται παρ' αὐτῷ, οἱ προστάται ἢ κατοικίδιοι θεοί· Iares compitales· παραβλ. ἐνώπιος, ἢ ἐξώπιος· (ἐτυμολ. ἐκ τοῦ πρὸ καὶ ἐνώπιον, ἀντὶ πρὸ τῶν ἐνωπίων.)

*Πρόνωπος, ὁ, ἡ, ον, = προνώπιος, ἀμφ.

Πρόξ, οκός, ἡ καὶ ὁ. Εἶδος ἐλάφου, ἄγριον τε ζῶον, ὡς ἡ ἀγρεύς, πιθαν. καθόλ. ἐλάφων ἔκγονα νεογνά· ἄλλοι ἔρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, ἔλαφος· εὑρηται παρ' Ὁμ. Ὀδ. Ρ, 295. »τὸν δὲ (κύνα) πέρισιεν ἀγίνεικον νέοι ἄνδρες αἴγας ἐπ' ἀγρότερους ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγωούς· ὅς τις ἔχει καὶ πρόκας, Γρν. Ἀφρ. 71. ὁ Ἀριστοτ. Ζώ. Ἱστορ. β'. 15. καὶ Ζώ. μορ. δ'. 2. τάττει τοῦτο τὸ ζῶον πλησίον τῆς ἐλάφου, οὕτω καὶ ἀλλαχοῦ, ἐκτὸς τούτου ἐν Ζώ. μορίων γ'. 2. καλεῖ τοῦτο, δορκὰς μικρά, τῆς ὁποίας ἄρχονται τὰ φυτρώνοντα κέρατα. ἐκ τούτου ὠνομάσθη καὶ μία τῶν ἐπὶ τῆς Προποντίδος νήσων Προκόννησος, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβων καλεῖ καὶ, ἐλαφόννησον.

*Πρόξενος, ὁ Ἰων. ἀντὶ πρόξενος. Ἡροδ.

Προξενέω, ῶ. Μ. ήσω. παρτ. προύξενοῦν (πρόξενος). Πρόξενος εἰμί τινός· ὁ ἐστὶ δίχομαι ξένον τινὰ ὡς ἀπὸ μέρους τῆς ἀρχῆς, τοῦ πράττουν, ὡς δημόσιον ἢ τὰ κοινὰ πράττοντα· τινός, Ξεν. καὶ Δημ. 2) πρόξενος εἰμί ξένου τινός, ὁ ἐστι, βεβαιῶ καὶ ὑπερασπίζομαι αὐτόν· καθόλ. ὑπερασπιστής, κηδεμὼν εἰμί τινός, Ἀριστοτ. 3) προξενῶ, χορηγῶ, παρέχω τινί τι, προμηθεύω, παρασκευάζω, ἀποδείκνυμι. συνίστημι· κυρ. ἐπὶ καλοῦ. Σοφ. ΟΤ. 1483. ΟΚ. 463. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς ποιηταῖς ὡς ἀντὶ λειτουργῶ ἡμῖν Ἡσίοδον προξενεῖν« Πλουτ. »Φοιτητὴν προξενεῖν« Πλάτ. Ἀλκ. α'. 13, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ αἴτιος εἰμί ἢ γίνομαι, συνεργῶ, ἀποτελῶ, καὶ ἐπὶ κακῆς Ἑλν. Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. α'. 14, »Κίνδυνόν τινι προξενεῖν« ὡσαύτως, θάνατον, ὀδύνην, ὀνείδη προξ. κ. τ. λ. ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ προξενῶ κόρην εἰς γάμον τινί. Λογγ. 3, 36. ὅθεν

Προξένησις, ἡ. Τὸ προξενεῖν, χορηγεῖν, ἀποδεικνύειν.

Προξενητής, οῦ, ὁ (προξενέω). Ὅς τις προξενεῖ, μεσίτης, προμνήστωρ, συνεργός, αἴτιος. ὅθεν

Προξενητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν προξενητὴν ἢ εἰς τὸν πρόξενον, ὁ εἰς τὸ προξενεῖν ἐπιτήδειος· καὶ »Προξενητικὸν, τὸν ὁ μισθὸς τοῦ προξενητοῦ, τοῦ μεσίτου.

Προξενήτρια, ἡ. Ἐκ τοῦ προξενητήρ, ἡ προμνήστρια, ἡ εἰς γάμον συνεργοῦσα γυνή, καθόλ. μεσίτρια.

Προξενία, ἡ. Ἡ ὑπάρχουσα φιλία ἐκ ξενίας μεταξὺ δύο πόλεων, δημόσιος κοινὴ ξενία, καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ προξένου· ἢ ἐπ' ὀνόματι τῆς πόλεως τῶν ξένων ἢ τῶν πρεσβέων ὑποδοχή· Πινδ. Ὀλ. Θ. 136. καὶ Νεμ. Η, 98. Ξενοφ. Ἑλλ. ε'. γ'. δ'. καὶ 2) ὁ πίναξ ἢ ἡ ἐπιστολή, δι' ἧς ἐκυρώτο ἰδία ἢ κοινή τις συμμαχία ἢ συμφωνία. Πολύβ. ιβ'. 12. ὅ ἐστιν, ἡ περὶ συμμαχίας διαλαμβάνουσα γραφή. Ἀντίγ. Καρύστ. 15.

Πρόξενος, ὁ, Ἰων. πρόξεινος Ἡροδ. Λέγεται μεταξὺ δύο ἐπαρχιῶν ἢ πόλεων, ὅστις ἄλλως μεταξὺ δύο κοινῶν ἀνθρώπων, ξένος. λέ-

γεται· hospes publicus. α) εἰς ἐκλελεγμένος ὑπὸ τῆς πόλεως πολίτης ὅς τις ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς ἐδέχετο τοὺς ξένους πρέσβεις, ἐφρόντιζε διὰ τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν τὰς πολιτικὰς, καὶ προσέφερεν αὐτοῖς πᾶσαν χρειώδη βοήθειαν καὶ προστασίαν. β) Ὁ ἐπὶ δημοτίᾳ φιλίᾳ διαμένων εἰς μίαν ἄλλην ἐπαρχίαν ἢ πόλιν· ὡς πρέσβυς ἢ ἀπεσταλμένος διὰ κοινὰς ὑποθέσεις. Ἡροδ. 6, 57. τοῦτο δὲ τὸ δικαίωμα ἀπενέμετο κατ' ἐξοχὴν εἰς τοιούτους ξένους ὡς ἐξαίρετος τιμὴ ὅσοι ἔδειξαν ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν ἐπικράτειαν ἐκείνην· εὖτως φ. οἱ· ἐκαλεῖτο ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος υἱὸς τοῦ Ἀμύντα, προξενος καὶ φίλος τῶν Ἀθηναίων Ἡροδ. 8, 143. καὶ ὁμοίως, πρόξενος καὶ εὐεργέτης αὐτῶν· ὁ αὐτ. 8, 136. γ) καθόλ. ἐλέγετο Πρόξενος ὅς τις ἐπιστατοῦσα καὶ ἐφρόντιζε περὶ τῶν συμφερόντων ἑνὸς ἀλλοτρίου κράτους μετὰ τῶν συμπολιτῶν του κατ' ἃς περὶ τούτων ἐλάμβανε διαταγὰς ὑπὸ τῆς ἀρχῆς του, ὡς οἱ λεγόμενοι παρ' ἡμῖν ἀντιπρέσβεις. Ἀγέντας (agens). Ὁ Κοραῆς παραβάλλει τοῦτο μὲ τὸ τῶν Ἰταλῶν Κωνσουλος· κυρίως δὲ ἰσοδυναμεῖ τῷ Τουρκικῷ, Καϊμάκης, ἢ Κεχαγιὰς τῆς χώρας. Ἀριστοτ. πολιτ. ε. 4. ἐνίοτε δὲ ἐκλαμβάνετο τὸ, Πρόξενος καὶ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ξένος. 2) ἐν γένει. ὁ πορίζων, χορηγῶν, προμηθεύων, ἢ προξενῶν τι, ὅς τις φροντίζει περί τινος ὑποθέσεως, εὐκολύνων αὐτὴν, ἐκτελεῖ, φέρει εἰς πέρας συνίστησι· καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασ. ἐκλαμβάνεται ἡ λέξις ὡς κυρίως ἐπιθ. δικαιολογητ. ἐνῷ ἐν τῇ προτέρᾳ σημασίᾳ εὑρηται μόνον κατ' ἀρτ. γένος. Ἰδε Walk Ἡροδ. 6, 57 καὶ Ἀμμων. 3, 10. σ. 198. Boeckh. Ath. Staatsh. 1. σελ. 55. 2 καὶ Franc. καὶ Ulrich de proxenia Berl. 1822. —

* Προξηραίνω, μέλ. ανῶ (ξηραίνω). Πρότερον ξηραίνω, στεγνόω.

Προξηροτριβέω, ῶ μελ. ήσω (ξηροτριβέω). Πρότερον ξηροτρίβω, ἢ διὰ ξηρᾶς τρίψεως θεραπεύω. Ἰατρ.

Προξυράω, ῶ μελ. ήσω (ξυράω). Πρότερον ξυράω· ξυραφίζω.

* Προξυρίζω· μελ. ίσω (ξυρίζω) = προξυραν. —

Προόδευσις, ἡ (ὁδεύω). Τὸ προοδεύειν, προηγεῖσθαι.

Προοδεύω, μελ. εύσω (ὁδεύω). Πρὸ τῶν ἄλλων ἢ ἐμπροσθεν ὁδεύω.

Προοδηγός, ὁ. Προηγούμενος, προπορευόμενος, ὁδηγός. Ἰακ. ΑΠ. 198.

Πρόοδος, ὁ, ἡ (ὁδός). Ὅστις διέβη, ἐπέρασε τὸν ὅρμον προτήτερα, προγενέστερος, καὶ ὁ πρὸ τῆς ὁδοῦ κείμενος.

Προοδοιπορέω, ῶ μελ. ήσω (ὁδοιπορέω) Πρότερον ὁδοιπορῶ, ταξειδεύω.

Προοδοιπόρος, ὁ, ἡ ον (ὁδοιπόρος). Ὁ πρότερον ὁδοιπορῶν, ταξειδεύων· παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ Ὁδοῦρος.

Προοδοποιέω, ῶ μελ. ήσω (ὁδοποιέω) Προπορευόμενος πρότερον ἢ ἐμπροσθεν ἐξισάζω καὶ ἑτοιμάζω τὴν ὁδόν. Ἀριστοτελ. καθόλου Πρότερον ὁδοποιέω, παρασκευάζω τὴν ὁδόν. μεταφ. παρασκευάζω τὰ μέσα εἴς τι, γίνομαι αἴτιος, προξενῶ· συνεπ. μετὰ Δοτ. ἢ μετὰ τῆς, πρὸς εἰς Αἰτ. «προοδοποιεῖν τῷ φόβῳ.» Ἀριστοτ. καὶ «προοδοποιεῖ πρὸς τὰς ὕστερον διατριβὰς, ὁ αὐτ. καὶ, τινί τι ἢ τινος «προοδοποιῶ σοι τοῦτο ἢ τούτου· δηλ. σοῦ ἀνοίγω τὸν δρόμον εἰς τοῦτο. σὲ εἰσάγω· καὶ παθητ. — φέρομαι πρός τι, κλίνω, εἶμαι ὑποκείμενος «προοδοποιούμενος πρὸς τὴν φθορὰν». Ἀριστοτ. τοῦτ. ὑποκείμενος εἰς.. —

Προοδοποίησις, ἡ· ἡ πρότερον γινομένη ἑτοιμασία τῆς ὁδοῦ, προετοιμασία, καὶ προπαρασκευή τίς τι.

Προοδοποιητικός, κή, κόν· ὁ προοδοποιῶν, προετοιμάζων τὴν ὁδόν, πρόδρομος, προελαύνων στρατιωτ. —

Πρόοδος, ἡ (ὁδός). Ἡ ἐπὶ τὰ πρόσω πορεία, ἡ ἔλασις ἐπίθεσις, τοῦ στρατοῦ, ἔξοδος ἢ ἐκφορά, ἔκβολή. 2) Προκοπή, Ξενοφ.

* Πρόοδος, ο, ἡ, ον (ὁδός). Ὁ προπορευόμενος, προοδοιπορῶν· πρόδρομος, προτρεχτεύων.

Προόδους, ουτος· ὁ, ἡ (ὁδούς). Ὁ ἔχων ἐπὶ τὰ πρόσω τοὺς ὀδόντας ἐξεχοντας, ὅ ἐστιν, ὁ τοὺς ὀδόντας προὔχοντας καὶ ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος. Πολυδ. β'. 78. = Προσθῶν, ουτος.

Προοικειόω, ῶ μελ. ώσω (οἰκειόω). Πρότερον οἰκείον ποιῶ, ἰδιοποιῶ Μέτ. «Προοικειόομαι,» οῦμαι. πρότερον ποιῶ ἐμαυτῷ οἰκείον, τὸν ἑλκύω πρὸς ἐμαυτὸν, τὸν χαρίζω.

Προοικέω, ῶ μελ. ήσω (οἰκέω). Πρότερον οἰκῶ, κατοικῶ 2) μετβ. τινά

Προοικία, ἡ (οἰκία). Τὸ προεξέχον μέρος τῆς οἰκίας.

Προοικοδομέω, ῶ μελ. ήσω (οἰκοδομῶ). Πρότερον οἰκοδομῶ, ἢ πρό τινος ἄλλου τόπου ἡμέρους οἰκοδομῶ. —

Προοικονομέω, ῶ μελ. ήσω (οἰκονομέω). Πρότερον οἰκονομῶ, ἑτοιμάζω, διατάττω ὅθεν

Προοικονομία, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη οἰκονομία, προδιάθεσις, ἑτοιμασία εἴς τι.

Προοικονομικός, ή, όν. Ὁ πρότερον οἰκονομῶν, ἑτοιμάζων, ὁ εἰς προοικονομίαν ἀνήκων.

Προοιμιάζομαι, Μέλ. άσομαι παρακ. παρωοιμίασμαι Λουκ. (προοίμιον). Ἀποθ. μέσ. Ἀρχίζω μίαν ὁμιλίαν, διήγησιν διὰ προοιμίου, κάμνω πρόλογον τινὰ σύντομον προκάτοχεν τῶν ὅσων μέλλω νὰ διηγηθῶ, εἴπω, ἀρχίζω μίαν ᾠδὴν διὰ τινος προάσματος, προαγωνισμα ποιῶ ἐν τῷ κατάρχεσθαι της ᾠδῆς, promior· ἐν γένει κάμνω τὴν ἔναρξιν, τὴν εἰσαγωγὴν· ὅθεν

Προοιμιακός, ή, όν. Ὁ εἰς προοίμιον ἀνήκων, χρησιμεύων· ὡς Προοίμιον.

Προοίμιον, τό (οἶμος). Προκατάκρουσμα, πρόασμα· ἐν μουσ. Τὸ πρὸ τοῦ κυρίου ᾄσματος ψαλλόμενον, ἢ πρώτη ἔναρξις ᾠδῆς τινός. «Λοιδοὶ ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμίου» Πινδ. Νεμ. β'. 3 τοῦτ. ἄρχονται νὰ ψάλλωσι εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ᾠδῆς των ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Διός· δι' αὐτοῦ πρώτου προοιμιάζονται· καὶ Πυθ. ή. — 2. ἐτι καὶ ἓν εἶδος λυρικῶν ᾀσμάτων προηγουμένων ἑνὸς μεγαλητέρου ὕμνου· καὶ αὐτὸς ὁ ὕμνος Θουκ. γ'. 104. Μεταφ. πρόλογος, ἀρχὴ παντὸς λόγου ἢ διηγήσεως, εἰσαγωγή. Ἀριστοτ Ῥητ. γ'. «Τὸ μὲν οὖν προοίμιόν ἐστιν ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαυλιον.» 2) «Προοίμιον δείπνου» ἢ πρὸ τοῦ κυρίου δείπνου ποικιλία τῶν ὀστρέων, κ. τ. λ. πρὸς διέγερσιν τῆς ὀρέξεως λαμβανομένη, παρ' Ἀθην. δ'. 132. ὅθεν

* Προοιμιώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος προοιμίου, ὁμοιάζων προοιμίῳ. Τζετ. ἐξ. Ἰλ. σελ. 146. —

Προοιστέον, ταὐτὸν τῷ, Προενεκτέον· ἐκ τοῦ

Προοιστός, ὁ, ἡ (προφέρω). Ὁ εἰς τοὔμπροσθεν ἢ ἐπὶ τὰ ἔξω ἐκθεμένος προενεκτός, ἐκτεθειμένος. Ἀπολλ. Δύστ

Προοιχνεύω (οἰχνεύω) = προοίχομαι,

Προοίχομαι, μελ. οἰχήσομαι (οἴχομαι). Ἀποθ. μέσ. Πρότερον οἴχομαι, ἢ ἐπὶ τὰ πρόσω χωρῶ, προβαίνω, προαπέρχομαι.

* Προολισθαίνω, μελ. ισθήσω (ὀλισθαίνω). Πρότερον γλυστρῶ, σκοντόπτω, ἢ πίπτω. —

Προόλλυμι μελ. ὀλέσω (ὄλλυμι). Πρότερον φθείρω, ἀφανίζω. φονεύω.

Προομαλίζω, ἢ Προομαλύνω· μελ. ίσω (ὁμαλίζω). Πρότερον ὁμαλύνω, ὁμαλὸν ποιῶ, ἰσάζω.

Προόμνυμι, καὶ Προομνύω. Μέλ. όσω (ὄμνυμι). Πρότερον ἢ ἐμπροσθεν τινος ὀμνύω, τοὺς θεοὺς, τουτ. ἐπ' ὀνόματι τῶν θεῶν ὅθεν

Προαμοσία· ἡ ἴδε Προωμοσία· ἀμφ.

Προαμολογέω, ῶ μελ. ήσω καὶ προομολογέομαι, Ἀποθ. μετ. (ὁμολογέω). Πρότερον ὁμολογῶ, ὑπόσχομαι, συμφωνῶ.

* Προονειδίζω, μελ. ίσω (ὀνειδίζω). Πρότερον ἢ πρῶτος ὀνειδίζω τινὰ, τῷ ἐπιφέρω ὄνειδος ἀτιμίας, ἢ ἐλέγχω, ἐπιπλήττω.

* Προονομάζω, μελ. άσω (ὀνομάζω). Πρότερον ὀνομάζω.

* Προοξύνω, μέλ. νῶ (ὀξύνω). Πρότερον ὀξύνω, παροξύνω, παροργίζω τινά.

Προοπτάνω (ὀπτάνω) ἀόρ. καὶ ἀόριστ. σχημ. ματ. τοῦ προοράω. Νικήτ. Χρον. α'. 6.

Προοπτάω, ῶ μελ. ήσω (ὀπτάω). Πρότερον ὀπτάω, ψήνω, ἢ κάμνω νὰ ψηθῇ.

Προοπτέος, έα, έον· ἐπιθ. ρηματ. ἐκ τοῦ, προορᾶν, χρή, δεῖ προορᾶν φροντίζειν τινός. Ἡροδ. 1, 120.

Προόπτης, ου, ὁ. Ὅστις προβλέπει. Πολύβ. ἐκ τοῦ

Προόπτομαι, Μέλ. όψομαι. Πρότερον βλέπω, ἀόρ.

Προόπτος, ὁ, ἡ, ον ρημ. ἐπιθ. τοῦ προοράω ὃν βλέπει τις πρότερον ἢ ὁ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν κείμενος, ὁρατός, σαφής, φανερός, προφανής. Αἰσχυλ. Θηβ. 848. «Προὔπτος ἀγγέλου λόγος,» καὶ Ἡροδ. 9, 17. —

Προορατικός, ή, όν ἐπιθ. ρημ. ἐκ τοῦ προοράω, ὁ εἰς τὸ προορᾶν ἀνήκων ἐπιτηδειος, ἢ κλίνων, ὁ προβλέπων, προβλεπτικός, φροντιστικός.

Προορατός, ή, όν. Ὃν δύναταί τις νὰ προϊδῇ ἢ ὃν εἶδέ τις πρότερον, ὃς πρότερον ἐφάνη ἢ ἐφαίνετο. Ξενοφ.

Προοράω, ῶ μελ. ὄψομαι, ἀόρ. εἶδον (ὁράω). Ἐμπροσθέν μου βλέπω, βλέπω τὰ ἐμπροσθέν μου κείμενα, πρότερον βλέπω, προβλέπω μετὰ Γενικ. φροντίζω, ὑπέρ τινος προσ. ἢ πραγ. Ἡροδ. 2, 121, 1. 3, 150. ἑαυτοῦ. Ἡροδ. 5, 39. — προγινώσκω, φανερῶς βλέπω. Ξενοφ. καὶ Μέσ. «Προοράομαι,» ῶμαι, ὑποπτεύομαι· ἐν ὑποψίᾳ εἰμί, συμπεραίνω, ὑποβοῦμαι. Δημ. 2) Ταὐτὸν τῷ, Προμηθοῦμαι, προνοοῦμαι, πρόνοιαν ποιοῦμαι.

Προορθρίζω, Μέλ. ίσω (ὀρθρίζω). Πρὸ' τοῦ ὄρθρου ἀνίστομαι, ἐξυπνῶ, πρὶν ἐξημερώσῃ σηκόνομαι,

Προορίζω, Μέλ. ίσω (ὁρίζω). Πρότερον ὁρίζω, ὅρια τίθημι, διορίζω, βάλλω σύνορα· πρότερον διορίζω, ἀποφασίζω. Μέσ. Προορίζομαι, πρότερον ἐκτιμῶν τι βάλλω αὐτὸ εἰς ὑποδήκην, ἐνεχυράζω, ἢ ἐκτιμῶ τι πρότερον δημοσίᾳ. Δημοσθ. «Τὸ μὲν χωρίον καὶ νυν οὗτος φησὶν ἀποτετιμῆσθαι ταλάντου, τὴν δὲ οἰκίαν ὡς προωρίσατο, δισχιλίων.» ὅθεν

Προορισμός, ὁ. Ὁ πρότερον γινόμενος ὁρισμός, διορισμός, ἐξαιρ. τῶν συνόρων καὶ ἡ τιθεμένη ὑποθήκη ἐπί τινος ἀκινήτου.

Προορμάω, ῶ μελ. ήσω (ὁρμάω). Πρότερον ὁρμάω, ἐλπύνω, κινῶ, φέρω ἐπὶ τὰ πρόσω, μακρότερον φέρω. Ξενοφ. Κύρουπ. δ'. γ'. 1. «Ἀμαξαν προορμᾶν.» Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Παρορμῶ τινὰ διεγείρω. 2) ἀμτβ. ἐπὶ τὰ πρόσω ὑπάγω ἢ κινοῦμαι, προπορεύομαι, προελαύνω.

* Προορμίζω, μελ. ίσω, (ὁρμίζω). Ἐπὶ τὰ πρόσω εὐθύνω, κυβερνῶ, ἢ ἀράζω τὴν ναῦν. Θουκ. Η'. 38.

* Προορούω, μελ. ούσω, (ὀρούω), πρότερον ἐκρήγνυμι, ἐξορμῶ, ἐκτρέπομαι, τοῦ λογισμοῦ, Θεμιστ.

Προορύσσω, ξω. Πρότερον ἢ ἐμπροσθεν ὀρύσσω, σκάπτω.

Προορχέομαι, οῦμαι μελ. ήσομαι (ὀρχοῦμαι). Ἀποθ. μέσ. Ἀρχηγὸς καὶ πρῶτος εἰμὶ τοῦ χοροῦ, ἢ πρὸ τῶν ἄλλων χορεύω.

Προορχηστήρ, ῆρος, καὶ, «Προορχηστής,» ὁ, Ὁ κορυφαῖος, καὶ πρῶτος τοῦ χοροῦ, ὁ προστάτης καὶ προαγωνιστὴς αὐτοῦ· παρὰ Θεσσαλοῖς ταύτην τῷ, Πρωταγωνιστής. Λουκιαν. Ὀρχ. 14.

*Πρόου, Ἀόρ. β'. προστ. τοῦ προΐημι.

*Πρόουρον, τό. Ὅλος ῥίων ἐκ τῆς σταφυλῆς πρὸ τοῦ αὐτὴ νὰ πατηθῇ εἰς τὸν ληνόν.

Προοφείλω, μελ. λήσω (ὀφείλω). «Πρότερον ἢ πρὸ καιροῦ χρεωστῶ εἴς τινα τι, κακόν τινι, ἢ χρηστόν, ἀντὶ χρεωστῶ ν' ἀποδώσω τὸ κακόν, ἢ τὴν χάριν· καὶ Δημοσθ. «Μὴ μεγέλου τινὸς ὄντος ὁ αὐτὸς προωφείλετο·» ἐν δὲ τῷ ἠκολούθησε πρότερον κάμμία μεγάλη ζημία, περὶ ἧς ὁ ξημιωθεὶς ἔμενε χρεώστης εἰς αὐτόν. «Ἄρα προοφείλει τι χρηστὸν τῇ πόλει παραινέσαι;» Ἀριστοφ. Λυσ. 648. ἄραγε διὰ τοῦτο, ἀφ' ἧς ἀπηλλάγητε τιμίας, δὲν ἔχω χρέος, νὰ συμβουλεύσω κάνενα καλὸν διὰ τὴν πόλιν; «Ἥκιστ' ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προὐφείλας μέγα·» ὁ αὐτ. Σφῆκ. 3. ἤγουν, τῇ ἄρα ἄξιος νὰ λάβῃς πληγὰς πρότερον· παθὼν, προοφειλόμενος φόρος προοφειλόμενος, ἢ ἀπὸ πρότερον, πρὸ καιροῦ χρεωστούμενος φόρος Ἡροδ. 6, 59. ὅπου παρ' ἄλλοις χειρ. προστοφειλόμενος, κεῖται· καὶ ἔγχρα προοφειλόμενη, τινί Ἡροδ. 5. 82. ἀντὶ τοῦ, εὐεργετεῖ προοφειλόμενη, Θουκ. α'. 33. «Εἴπερ προοφείλετο αὐτῷ κακὸν·» Ἀντιφ. ἀνδρὸς ἠτοιμάξιος νὰ παιδευθῇ διὰ τὴν προγεγενημένην ζημίαν.

Προοφθαλμός, ἰδος, ἡ (ὀφθαλμὸς) τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ τὰ πρῶτα βλαστήματα τῶν νέων κλημάτων, Γεωπ. ε, 3. —

Προοχεύω, πρότερον ἐχεύω, ἐκχεύω, καὶ βαστεύω ἐπὶ θηρ.

Προοχή, ἡ (προέχω). Ἡ ἐξοχή τόπου τινος, οἷον προβολή, λάφυρ. κ. τ. τ. Πολύβ.

Πρόψις, ἡ (ὄψις). Τὸ προβλέπειν, προόρασις Θουκυδ. «Ἄνευ προόψεως» μὴ ἀπὸ τοῦ φανεροῦ, αἰφνης.

Προπαγής, ές, ὁ, ἡ ἐς (πηγνύω) Εἰς τὰ πρόσω στερεωμένος· ἢ ἐπέχων, ὁ εἰς τοὔμπροσθεν ἱστάμενος. Λουκιαν. Μυ. 4. «Ὀφθαλμὸς προπαγὴς· κυρίως λίαν σκληρὸς καὶ τεταμένος.

Προπάθεια, ἡ (προπάσχω). Ἡ προαίσθησις πάθους τινος ἢ κόπου, τὸ προγινόμενον ἢ προηγούμενον σημεῖον πάθους τινος.

Προπάθημα, τό. Ὅπερ πάσχει τις πρότερον.

Προπαιδεία, ἡ. Ἡ προγινομένη παιδεία, διδασκαλία. Ὁ Σουϊδ. ἔχει· Προπαίδειαι, τὰ πρῶτα μαθήματα· βέλτιον δὲ τὰ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Προπαίδια, ἢ· ἡ πρώτη διδασκαλία, τὰ πρῶτα γράμματα.

Προπαίδευμα, τό· τὸ ἐκ προγεγενοῦς ἢ προηγουμένης παιδείας μέρος διδαχθὲν ἐκ τοῦ

Προπαιδεύω, μελ. εύσω (παιδεύω). Παρασκευάζω πρότερον παιδεύω, διδάσκω, τινὰ πρότερον διὰ τὴν μέλλουσαν παιδείαν, μαθήσεντιν.

Προπαίζω, μελ. παίξομαι (παίζω). Προτερον ἢ πρὸ τῶν ἄλλων παίζω, γυμνάζομαι ποιῶ πρότερον τοῦ παγκρατίου ἢ τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου,

Πρόπαις, αιδος, ὁ· καὶ Ἡσύχιον ταὐτὸν τῷ μαστροπός, προαγωγός. 2) ἐν τῷ τοῦ Ἡροδότου Γλωσσαρ: λέγεται ὁ πεντάετης παῖς παρὰ Λακεδαιμονίοις· «εἴρην··· τῷ τετάρτῳ (ἐνιαυτῷ), πρόπαις δὲ τῷ πέμπτῳ, παῖς δὲ μετὰ τὸν ἕκτον.»

Πρόπαλαι, Ἐπίρ. (πάλαι). Πρὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου, Lobeck. Φρ. σ. 47. συχνὰ. πάλαι καὶ πρόπαλαι. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1153.

Προπάλαιος, ὁ, ἡ ον. Λίαν παλαιός, παμπάλαιος· ἐξ ἀρχαιοτάτου χρόνου· ὅθεν

*Προπαλαιόω, μελ. ώσω (παλαιόω). Ἀρίνω τι νὰ παλαιώσῃ, νὰ γίνῃ παλαιόν.

Προπαλαίτερος, συγκρ. (προπάλαιος). Ὁ πλεῖον προπάλαιος· ὁ Πολυδ. δ'. 138. ἔχει «Προπαλαίτερος τὸ γένειον.» ἐπὶ ἀμφίβ. σημασ.

Προπαλαίω, πρότερον παλαίω, ἢ μάχομαι, ἀγωνίζομαι.

Προπάλεια, ἡ. Σέξτος ὁ Ἐμπ. πρὸς μαθημ. ἡ. 219. ἔχει «Αἰτίων προπάλεια·» ὅπου ἴσως σημαίνει τὸ, Δαφίλεια· διότι καὶ ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει τὸ, Προπαλῶς, διὰ τοῦ Δαφιλῶς.

Προπαππικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πρόπαππον, ὁ ἐκ τοῦ προπάππου, ἐκ τοῦ

Πρόπαππος, ὁ, (πάππος). Ὁ τοῦ πάππου πατήρ, ἐπίπαππος.

Πρόπερ, (παρὰ) ὡς προθετ. ταὐτὸν τῷ, Προπέροιθε, ἐπὶ τὰ πρόσω, ἔμπροσθεν· ἐπὶ τόπ. μετὰ Γεν. Ἡσι θεογ. 518. Ἀπολ. Ῥ. 454 2) εἰς ἐπιρ. ἄνευ πτώσεως, ἀντὶ τοῦ πρότερον, ἔμπροσθεν παρβλ. προπέροιθε

Προπαραβάλλω, μελ. λῶ (βάλλω). Ἔμπροσθεν. Θεὶς πρότερον βάλλω, ῥίπτω παρὰ, ἐγγύς.

Προπαραγγέλλω, μελ. λῶ (ἀγγέλλω). Πρότερον ἀγγέλλω, δηλῶ, μηνύω, διατάττω.

Προπαραδίδωμι, μελ. δώσω (δίδωμι) Πρότερον παραδίδωμι, ἐγχειρίζω, διδάσκω, μεταδίδω εὕρηται μόνον παρὰ Λυκούργ. ἄλλα καὶ αὐτόθι ἐμφ.

Προπαραινέω, ῶ μελ. έσω (παραινῶ). Πρότερον παραινέω, νουθετῶ.

Προπαραλαμβάνω, μελ. λήψομαι (λαμβάνω) Πρότερον λαμβάνω δέχομαι.

Προπαραλήγω, (λήγω). Ὅθεν ἡ «Προπαραληγουσα (συλλαβή), ἡ πρὸ τῆς παραληγούσης τασσομένη, ἢ τρίτη ἀπὸ τῆς τελευταίας.

*Προπαραμυθέομαι, μελ. υθήσομαι (παραμυθέομαι). Ἀποθ. μέσ. Πρότερον παραινῶ, πείθω τινὰ, ἢ παρηγορῶ.

Προπαρασημαίνομαι, (σημαίνω). Μέσ. Πρότερον παρασημαίνομαι, σημειῶ, μετὰ Αἰτ. τοῦ πράγμ. Εὐστ.

Προπαρασκευάζω, μελ. άσω (σκευάζω). Πρότερον παρασκευάζω, προετοιμάζω, προφοδιάζω. Ξενοφ. Ἀπομνημ. Β. β'. 5. ὅθεν

Προπαρασκευαστικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. κοῖν. Ὁ ἀνήκων εἰς προπαρασκευήν, ὁ προπαρασκευάζων.

Προπαρασκευή, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη παρασκευή, προετοιμασία.

Προπαρατάσσω, καὶ άττω, μελ. άξω (τάσσω). Ἔμπροσθεν ἢ πρότερον παρατάσσω, βάλλω εἰς τάξιν τὸν στρατὸν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Προπαρατέλευτος, ὁ, ἡ (τελευτὴ). Ὁ πρὸ τοῦ τελευταίου, ὑπακουομένου δὲ τοῦ Συλλαβῆ, ταὐτὸν ἐστι τῷ, Προπαραληγουσα.

Προπαρατίθημι, μελ. θήσω (τίθημι). Πρότερον παρατίθημι· παραβάλλω, ἐκθέτω προσφέρω ἐξαιρ. ἐπὶ φαγ.

Προπαρεγγυάω, πρότερον παρεγγυάω, ὑπόσχομαι.

Προπαρέχω, μελ. ἔξω (ἔχω). Πρότερον παρέχω, δίδω, ἐγγυοῦμαι, ὑπόσχομαι, προξενῶ, προτέρου δίδωμι. Πλουτ. Κυρουπαιδ. γ'. ε. 8. καὶ Ἑλλ. ἱ. ἀ. 18.

Προπάροιθε, καὶ προπίροιθεν· ὡς πρόθετ. φέρεται πρὸς Γεν. πρότερον, ἔμπροσθεν, πρὸ, συχνάκις παρ' Ὁμήρ. ἐκφράζουσα τὴν πρὸ τινος τόπου, Προτ. καὶ Πραγματ. στάσιν· «ἡέλιος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο,» Ἰλ. Β, 92. «Προπίροιθεν ὁμίλου» Ἰλ. Γ, 32. ἀντὶ, ἔμπροσθεν, πρὸ τῶν στρατιωτικῶν ταγμάτων· «στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθε,» «ἐστάθη ἔμπροσθεν, ἐνώπιον αὐτῆς, Ἰλ. Ζ. 297. ὁμοίως καὶ Ἰλ. Δ, 348. Ζ. 307. Ο. 66. Σ, 3. Τ, 344. καὶ ἀλλαχοῦ καὶ πρὸ θυράων πρὸ τῶν θυρῶν, δηλ. ἔξω, ἔξωθεν, οὕτω καὶ, προπάροιθε πόλιος Ὁμ. καὶ Ἡσ. εὑρίσκεται δὲ ἀδιαφόρως πρὸ ἢ μετὰ τῆς Γενικ. «τῆς ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν» Ἡσ. Ἔρ. 291. καὶ Ὀδ. Δ, 355. Ο, 122. καὶ ἀλλαχοῦ· δηλοῖ προτί τι καὶ τὸ ἀπ' ἔμπροσθεν, ἀπὸ τὸ ἔμπροσθεν μέρος καὶ ἀντικ. τῷ μετόπιθε· ὡς προπάροιθε νεός, Ὀδυσ. Ι, 482. καὶ μετόπισθε νεός, 539.—2) ἄνευ δὲ πτώσεως, ἐκλαμβάνεται α) ὡς ἐπιρ. τόπου· ἔμπροσθεν, ἐνώπιον, αὐτόθι ἔμπροσθεν, κατέμπροσθεν πρόσω ὡς «προπάροιθεν κιόντα» Ἰλ. Ο. 260. ἀντὶ προπορευόμενος, καὶ, εἰμὶ προπάροιθε, Ὀδ. Ρ. 277, τουτ. ὑπάγω ἐπὶ τὰ πρόσω, ἔμπροσθεν. Ἡσιοδ. Θεογ. 769. καὶ ἀλλαχοῦ — β) ὡς ἐπιρ. χρόνου, πρότερον, προτήτερα, πρόσθεν ὡς «προπάροιθεν ἰδώνν» Ἰλ. Κ. 476. καὶ, οὔτις προπάροιθε οὔτ' ἀρ' ὀπίσσω. Ὀδ. Λ, 483. τουτ. οὔτε πρότερον οὔτε μετὰ ταῦτα καὶ ἀλλαχοῦ. (υυ—υ).

Προπαροξυντικός, ή, όν. Ὁ τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης τιθέμενος, βαλλων ἐκ τοῦ

Προπαροξύνω, μελ. υνῶ (ὀξύνω). Τίθημι, βάλλω τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης μιᾶς λέξεως Γραμ.

*Προπαροξυτονέω, μελ. ήσω (προπαροξύτονος) = προπαροξύνω· ὅθεν

Προπαροξυτόνησις, ἡ· τὸ βάλλειν τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης μιᾶς λέξεως.

Προπαροξυτόνως, Ἐπίρ. μετὰ τῆς ὀξείας ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, κατὰ προπαροξ. πρόφορὰν

Πρόπας, ασα, αν. Ποιητ. ἐπιτατικὸν τοῦ, Πᾶς, παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιοδ. «πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύνταν ὅλην, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἕως τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Ἰλ. Α. 601. «νῆάς τε προπάτας,» ὅλας ὁμοῦ τὰς νῆας. Ἰλ. Β. 493. ὡσαύτως Ἰλ. Τ, 162, Ω, 713. Ὀδ. Ι, 161, 550. Κ, 1833. Μ. 29. Τ, 424. Ω, 41.

Προπαστάς, άδος, ἡ (παστάς). Τὸ πρὸ τῆς παστάδος δωμάτιον, ὅπερ ἦν ἐξαιρ. διωρισμένον διὰ τὴν τράπεζαν (τραπεζαρίον), Σχολ. Ἀπολλων. α' 789. —

Προπάσχω, μέλ πείσομαι (πάσχω). Πρότερος πάσχω, ὑπομένω δοκιμάζω πάθος τι Ἡρότ. 7, 11.

Προπατορικός, ή ὁν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν προπάτορα, ἢ προγενεστέρους ἢ ὁ ἀπὸ τοῦ προπάτορος προερχόμενος - καταγόμενος· ἐκ τοῦ

Προπάτωρ, ὁ (πατήρ). Ὁ τοῦ πατρὸς πατήρ, καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Πρόγονος, προγενέστερος ἐξ οὗ κατάγεται τεράτις μεταγενεστέρων γενεῶν. Ἡροδ. 2, 161. 9, 122. «Οἱ Προπάτορες» οἱ ἀρχαῖοι, οἱ πρῶτοι πατέρες λαοῦ τινος· καὶ ὡς ἐπιθ. ἀρχαιότατος.

*Προπαύω· μελ. αύσω (παύω). Κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ πρότερον Μοσ. κρότερον παύω ἀπὸ τινος ἔργου.

Προπείθω, μελ. σω (πείθω). Πρότερον πείθω, καταπείθω, παραινῶ.

Πρόπειρα, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη πεῖρα· δοκιμή· ἔρευνα τὴν Προπ. ποιεῖσθαι, Ἡροδ. 9. 48. Θουκ. γ', 86. —

Προπειράζω, μελ. άσω ταὐτὸν τῷ, Προπειράω. Γλωσσ.

Προπειράω, μελ. άσω (πειράω). Πρότερον πειρῶμαι, πεῖραν λαμβάνω, δοκιμάζω, ἐρευνῶ. Μέσ. Ἀποθ. προπειράομαι μὲ διπλοῦν ἀορ. προπειράσασθαι καὶ προπειρασθῆναι πρὸς Γενικ.

Πρόπεμπτα, Ἐπίρ. πέντε ἡμέρας προτήτερα ἴδε Πρόπεμπτος.

Προπεμπτήριος, ία, ιον. = Προπεμπτικός.

*Προπεμπτικός, ή, όν. (προπέμπω) Ὁ ἀνήκων εἰς προπομπήν· ὁ προπέμπων τινά, ἢ ὁ ἐν τῇ προπομπῇ γινόμενος, συμβαίνων.

Πρόπεμπτος, ὁ, ἡ, ον (πέμπτος) συνηθ. ἐν χρήσει οὐδ. πληθ. Πρόπεμπτα ὁ πρὸ πέντε ἡμερῶν ἢ μετὰ πέντε ἡμέρας μέλλων ἢ διωρισμένος νὰ γένῃ ἢ νὰ πράξῃ τι. παραβλ. πρότριτος. »Προσκαλεσάμενος πρόπεμπτα καὶ τίμημα ἐπιγραψάμενος» Δημοσθ. ἐμήνυσεν εἰς αὐτὸν ὅτι μετὰ πέντε ἡμέρας ἔσται ἡ δίκη αὐτοῦ, καὶ νὰ παρρησιασθῇ εἰς τὸ δικαστήριον. Ὁ Φώτιος ἔχει »Προπεμπτα, τὸ πρὸ πέντε ἡμερῶν τῆς ἐκκλησίας προγράψειν, ὅτι ἔσται ἡ ἐκκλησία, εἰ τύχοι, ἵνα καὶ οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς συνέλθωσι καὶ ἕκαστον τῶν βουλῶν προσυτρεπισθῇ».

Προπέμπω, μελ. ψω (πέμπω). Πρότερον, προτήτερα πέμπω, ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ μακρότερον πέμπω, στέλλω, Ἰλ. Α, 442. πρὸ μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν, ἀντὶ προέπεμψεν καὶ Ἡρόδ. 1, 60 συνηθ. ἀποπέμπω, ἀποστέλλω, ἀπολύω, Ἰλ. Θ, 367, Ὀδ. Γ. 54, 117, καὶ μακρότερον, ἐπὶ τὰ πρόσω ἄγω φέρω. ὅθεν Ξενοφ. 2) Συντροφεύω (ἐκπροβοδῶ, ξεπροβοδῶ) συνοδεύω τινὰ τιμῆς ἕνεκα μέχρι τινός. Ξενοφ. Κυροπαιδ. ἀ. δ'. 23. »Ἀπιόντα τὸν Κῦρον προὔπεμπον ἅπαντες». Ἔτι δὲ καὶ τὸ μετὰ πομπῆς καὶ παρατάξεως συνοδεύειν τινά· ὁ αὐτ. Ἑλλ. δ'. ἀ. 4. Ἡροδ. 1, 111. 8, 124, 126. ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀποχειροτῶ τινὰ ἔταν ἀπέρχεται »τὸν προσιόντα προὔπέμπετο» Ξεν. Κυρ. Παιδ. Ε, γ'. 54. ἐξαιρ. συνοδεύω μίαν ἐκφορὰν, κηδείαν, Αἰσχ.

Προπένθερος, ὁ. (πενθερός) Ὁ τοῦ πενθεροῦ πατήρ. Σχολ. Σοφοκ. Οἰδίπ. Τυρ. 1508.

Προπέπτω, πρότερον πέπτω. ἀμφ.

*Προπέπωκα, παρακ. τοῦ Προπίνω.

Προπεριελίσσω, μελ. ξω (ἑλίσσω) Πρότερον περιελίσσω. περιτυλίσσω.

*Προπεριεσπασμένος, ὁ. Ἡ τιθεμένη περισπωμένη ἐπὶ τῆς προπαλαιαίας ἢ παραληγούσης συλλαβῆς μιᾶς λέξεως, ἐκ τοῦ

Προπεριεσπάω, ῶ. μελ. άσω (σπάω) Πρότερον περισπάω, ὁλόγυρα σύρω — περιφέρω. 2) Παρὰ Γραμμ. τάσσω τὴν περισπωμένην ἐπὶ τῆς παραληγούσης συλλαβῆς μιᾶς λέξεως ὅθεν »Προπεριεσπωμένον ἢ ἐπὶ τῆς παραληγούσης τὴν περισπωμένην ἔχουσα λέξις, καὶ, Προπεριεσπωμένως, Ἐπίρ. μετὰ τῆς περισπωμένης ἐπὶ τῆς παραληγούσης συλλαβῆς.

Προπεριχαράσσω, καὶ Ἀττ. -ττω. μελ. ξω (χαράσσω) Πρότερον περιχαράττω, σκαλίζω.

Προπερονάω, ῶ. πρότερον περονάω, θηλυνόω διὰ περόνης. ἀμφ.

Προπέρυσιν, Ἐπίρ. (πέρυσι) πρὸ δύο χρόνων· ὅθεν Προπερύσινος, ὁ πρὸ δύο ἐτῶν, προπέρυσινος.

*Προπέσσω, Ἀττ. -ττω. μελ. ψω (πέσσω). Πρότερον ψήνω, ἢ χωνεύω τὸ φαγητὸν εἰς τὸν στόμαχον. —

Προπεταννύω, καὶ, Προποτάννυμι, μελ. τάσσω (πετάννυμι) Ἐμπροσθεν τινὸς πετάζω, ἐξαπλόνω τι, ἀναπετάζω. ὅθεν

Προπέτασμα, τό. προσκέπασμα, ἀναπέτασμα, περδὲς τουρκ.

Προπετεία, ἡ. (προπετής) Κυρίως ἡ εἰς τοὔμπροσθεν κλίσις ἢ ῥέμασις, τὸ πίπτειν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. ὅθεν μεταφ. α) ἡ πρός τι Κλίσις, ῥοπὴ συνηθ. β) Ἀπερισκεψία, θρασύτης, βία, ἀνοησία, μάλιστα εἰς τὸ ὁμιλεῖν, τὸ ἀχαλίνωτον τῆς γλώσσης, αὐθάδεια.

Προπετεύομαι, μελ. εύσομαι. Ἀποθ. μέσ. ἀπερισκέπτως, ἢ πολιτεύομαι ὡς προπετής, Ἱππολλ. β'. 52. παρὰ δὲ Ἀρριαν. Ἐπίκτ. δ'. 13. κεῖται ἀντὶ τούτου, Προπετεῖν, ἐκ τοῦ

Προπετής, ές, ὁ, ἡ ἐς καὶ Ἐπίρ. — τῶς (πίπτω, πρό) Κυρίως, ὁ εἰς τοὔμπροσθεν πίπτων νευστικὸς ἢ κρεμάμενος· καθόλου δὲ, χαμαὶ προπεσὼν κείμενος, Λατ. proclivus proclivis καὶ Σοφοκλ. Τραχ. 698. Ἱππικ. ἀ. 8. καὶ ἡ. 8. Εὐριπ. Ἑκαβ. 152. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, 2) Ὁ κλίσιν ἔχων πρός τι. ἐπιῤῥεπής, ταχὺς πρός. Προπετὴς πρὸς τὰς ἡδονὰς. Πλατ. ὁρμητικὸς, θρασὺς, πρόγλωσσος, αὐθάδης, ἀστόχαστος ἀπρόσεκτος Ξενοφ. Κυροπ. ἀ. γ'. 8. καὶ ἀ. δ'. 4. προπετὴς εἰς χεῖρα »Φωκυλ. 51. ὁρμητικὸς, ταχὺς εἰς τὴν χεῖρα, τολμηρός. »Πολιὰς ἐπὶ χαίτας ἤδη προπετὴς ὤιον. Εὐριπ. Ἄλκ. κλίνων ἤδη πρὸς τὸ γῆρας, ἤρχετο ἤδη» ἀσπαίζοντιν αἱ τρίχες του). Προπετὴς γέλως, Ἱπποκρ. ἀντὶ, θρασὺς, ἄμετρος γέλως· καὶ »κλῆρος προπετής». Πινδ. Νεμ. 5', 107. ἤτοι κλῆρος ἀπροβουλευτος, μὴ προσκεκρεμμένος. Ἁρμονίαι προπετεῖς, Διον. Ἁλ. ἀντὶ ῥέουσαι, γλυκεῖς, Ῥυθμοὶ ἐρ. παρὰ τοῖς Ἰατρ. ὁ κλίνων εἰς διάῤῥοιαν τῆς κοιλίας.

Προπέφανται, 3 πληθ. προσ. παθ. παρακ. τοῦ Προφαίνω, Ἰλ. Ξ, 832. —

Προπήγνυμι, -ύω μελ. ξω (πήγνυμι) Πρότερον ἢ ἔμπροσθεν πηγνύω — ἐμπήγω· πρότερον ἀφήνω τι νὰ πήξῃ ἢ νὰ παγώσῃ.

Προπηδάω, ῶ. μελ. ήσω (πηδάω) πρότερον ἢ ἔμπροσθεν πηδάω, πηδῶν ἐξέρχομαι εἰς τὸ φανερὸν, ἀνασκιρτῶ ὅθεν

*Προπήδησις, ἡ. Τὸ πρότερον ἢ εἰς τὰ ἔμπροσθεν πηδᾶν, ἀνασκίρτησις. —

Προπηλακίζω, Μελ. ίσω. (πηλακίζω) Κυρίως, ῥίπτω ἢ κατῶ εἰς τὸν πηλὸν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ῥίπτω τινὰ εἰς τὴν λάσπην (ἢ τὸν κτυπῶ μὲ τὴν λάσπην καὶ ἐντεῦθεν μετ. Ὑβριστικῶς μεταχειρίζομαί τινα, διασύρω, ὑβρίζω, ἐξευτελίζω τινὰ Ξενοφ. εἴρηται ἀπὸ τοῦ πηλὸν ἐπιχρίεσθαι τὰ πρόσωπα τῶν ἀτιμίαν καὶ ὕβριν καταψηφιζομένων. ὅθεν

Προπηλάκισις, εως, ἡ. καὶ, Προπηλακισμός, ὁ. κυρίως τὸ ῥίπτειν εἰς τὸν πηλὸν, ἢ πηλὸν βάλλειν κατά τινος Πλούταρχ. συνήθως δὲ ἀντὶ τοῦ, ὕβρις, ἐξευτελισμὸς, ἀτιμία, ὕβρις μετὰ προσαψῆς τοῦ σώματος· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸν ἐπίτινι ἁμαρτήματι ἀλόντα πηλῷ χρίοντες ἐδημοσίευον. Εὕρηται πρῶτον παρ' Ἡροδ.

Προπηλακιστής, στοῦ, ὁ. ὑβριστής, ἀτιμαστής.

Προπηλακιστικός, καὶ, Ἐπίρ. -κῶς ὑβριστικός, φιλόνεικος, ἁρμόζων τῷ ὑβριστῇ

Προπήχιον, τό. Ζήτ. Παρεπήχιον.

Προπίνω, μελ. πιοῦμαι (πίνω). Πίνω πρότερος, τινί τι, πίνω εἰς τὴν ὑγείαν τινός, ὅ ἐστι, πίνων πρῶτος ἐγὼ ἐκ τοῦ ποτηρίου δίδω ἔπειτα αὐτὸ εἰς τὸν φίλον, διὰ νὰ τὸ ἀποπίῃ, νὰ τὸ κενώσῃ ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Πίνω εἰς τὴν ὑγείαν σου». Καλῶς νὰ σ' εὕρω. »Φιλοτησίαν προπίνειν τινί». πίνειν εἰς τὴν ὑγείαν τινός (propinare) καὶ ἐντεῦθεν, ἐν τῷ πότῳ, ὅ ἐστιν, ἐν καιρῷ τοῦ πίνειν χαρίζειν τι εἴς τινα. Δημοσθ. »Καὶ τελευτῶν ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ προὔπινεν αὐτοῖς· ἔπινεν εἰς τὴν ὑγείαν αὐτῶν ἐξ ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν ποτηρίων, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν πόσιν ἐχάριζαν αὐτοί. Αὕτη δὲ ἡ συνήθεια ἐκεκράτει ἐξαιρ. εἰς τὸν καιρὸν μνηστεύσεως τινός· ὅπου ὁ πατὴρ τῆς κόρης πίνων εἰς ὑγείαν τοῦ ὑποψηφίου γαμβροῦ ἐχάριζε ἐν ταὐτῷ τὸ ποτήριον εἰς αὐτόν, Πινδ. Ὀλ. 7, 5 ὅπου ὁ Σχολ. ἔχει »Προπίνειν ἐστὶ κυρίως, τὸ ἅμα τῷ κράματι (ὅ ἐστι, τῷ οἴνῳ) τὸ ἀγγεῖον χαρίζεσθαι. Καὶ Λουκιαν. (Μισθ. συνέντ.) α'Ηνίκα τοίς ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιών, τὸ λοιπὸν παράσχῃ φίλῳ καὶ τὴν φιάλην χαριτάμενος. Ξενοφ. Κυροπ. Η. γ'. 15. »Ἐκπώματα αὐτῷ προὔπινε καὶ ἐδωρεῖτο Παρὰ δὲ Ὁμήρ. οὐχ εὕρηται οὐδ' ὅλως ἡ λέξις ἐπὶ τῆς σημασ. ταύτης. β) καὶ καθόλ. ἐν καιρῷ τοῦ πότου προσφέρω τινί τι, δωροῦμαι, χαρίζω, τοῦ δίδω νὰ γευσῇ, νὰ χαρῇ, ὡς Ξεν. Ἀναβ. Ζ'. γ'. 13. Προπίνω σοι καὶ τὸν ἵππον τοῦτον δωροῦμαι — ἄλλος παῖδα ἀγαγὼν οὕτως ἐδωρήσατο προπίνων — Τιμασίων προπίνων ἐδωρήσατο φιάλην» ὁ δὲ Πλούταρχ. (Ἀριστείδ. 21.) καὶ ἀντὶ τοῦ, πίνω εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τινος. »Προπίνω τοῖς ἀνδράσι τοῖς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων ἀποθανοῦσιν. Ἐντεῦθεν Μεταφορ. γ) ἐν καιρῷ τοῦ πότου χαρίζω, πωλῶ, ἢ προδίδω. Δημοσθ. »τὴν ἐλευθερίαν προπωλοῦσι Φιλίππῳ· διὰ τῆς παρασιτείας καὶ τῆς δωροληψίας ἐπρόδοσαν καὶ ἐπώλησαν τὴν ἐλευθερίαν τῆς πόλεως, ὡς ἐν τῷ τότε τὸ ἔπεισμα. Ἐντεῦθεν ἔτι ἀντὶ τοῦ, προδίδωμί τι ἵνα φανῶ ἀρεστός, ἵνα εὐαρεστήσω τινά. »Ἀδίκως εἰς τὴν τῶν ἑτέρων χάριν προκινδυνεύω· καὶ »Προπέπρακται τῆς παραυτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα». Δημοσθ. Ὀλυνθ. γ'. διὰ τὴν παροῦσαν ἡδονὴν καὶ εὐφροσύνην ἐπροδόθησαν καὶ ἠμελήθησαν αἱ ὑποθέσεις τῆς πόλεως. Ἀπιαν. Ἐμφ. β'. 143. »Τυράννου κατηγορίας προπεπομένοις. προδεδομένοις.

(Πρόπιον), τό. ὁ Σουΐδ. ἔχει ἀντὶ τοῦ, Μέτεωμα, ἀλλ' αὕτη ἡ σημασία ἐστὶν εἰς τὸ σύνθετον αὐτοῦ »Θεοπρόπιον» εὔχρηστος. Ἔστι δὲ ἐκ τοῦ, Πρόπος κατὰ τὸν Πασσ. ὑπάρχει αὕτη μία ἀσήμαντος λέξις ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ τῶν Γραμ. διὰ νὰ παράξωσιν ἐξ αὐτῆς μόνον τὴν λέξιν Θεοπρόπιον. παρβλ. Πρόπος.

Προπιπίσκω, Μέλ. πίσω, (πιπίσκω) Πρότερον ποτίζω ἢ δίδω τινὶ νὰ πίῃ πρότερον. Ἱπποκρ.

Προπιπράσκω, μελ. άσω (πιπράσκω) Πρότερον πιπράσκω, πωλῶ.

Προπίπτω, μελ. πεσοῦμαι (πίπτω) ἀορ. προὔπεσον. Πίπτω ἔμπροσθεν, ἐπὶ τὰ πρόσω, ἐπὶ τὰ ἔξω, προκύπτω. Βάλλω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ὅ ἐστι, σκύπτω, κλίνω ἐντόνως, μετὰ δυναστείας ὅθεν Ὀδ. Μ. 195. »Οἱ δὲ, προπεσόντες ἔρεσσον· ἔχοντες τὰ σώματα ἀηλ. ἐκτεταμένα εἰς τοὔμπροσθεν, προνεύοντες· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Σπουδαίως ἐπεύχτω πρᾶξιν τινὶ, θερμῶς ἐπιχειρῶ τι.

Προπιστεύω, Πρότερον πιστεύω ἢ ἐμπιστεύομαι, Εὕρηται παρὰ Ξεν. Ἀγησ. Δ, 4.

*Προπετνέω, ποιητ. (πετνέω). Ἔμπροσθεν τινὸς πίπτω, ἢ προσπίπτω διὰ νὰ τὸν ἱκετεύσω, καθικετεύω. Σοφ. Ἠλ. 1380.

Πρόπλασμα, τό. (πλάσσω) τὸ πρότερον ὡς σχέδιον ἢ ὡς παράδειγμα γινόμενον πλάσμα, εἴδωλον, (Modele). Κικερ. εἰς Ἀττικ. 18'. 41. Πλίν. λέ. 12.

Προπλέω, μελ. εύσομαι (πλέω). Πρότερον, ἢ πρὸ ἄλλων πλέω. Ἰων. προπλώω. Ἡρόδ. 5, 98. ὅθεν

Πρόπλους, ου καὶ συναλ. Πρόπλους, ὁ, ἡ οῦν, ὁ πρόπλοος. Ξεν. Ἑλ.

Προπλύνω, καὶ (πλύνω) Πρότερον πλύνω, λευκαίνω, καθαρίζω.

Προπλώω, Ἰων. καὶ Ποιητ. = Προπλέω. Ἡρόδοτ.

Προπυγεῖον, τό. Ὁ πρὸ τοῦ πυγείου ἢ τοῦ πυγείου τόπος. Βιτρούβ. ε. 11.

Προποδηγέτης, ου, ὁ. ταυτὸν τῷ, προποδηγὸς καὶ

*Προποδηγέτις, ιδος. ἡ θηλυκ. τοῦ προποδηγέτης. Ὀργ. Ἀργ. 340.

Προποδηγός, ὁ, ἡ ον (Ποδηγός) ὁ προπορευόμενος καὶ δεικνύων τὴν ὁδὸν, ὁδηγός, ἡγεμὼν

Προποδίζω, Μ. ίσω (πούς, ποδίζω) φέρω, κινῶ τὸν πόδα· πρὸς τὰ πρόσω, προβαίνω, προχωρῶ εἰς τὰ ἔμπροσθεν. ἠκούφα ποσὶ προ-

βιβάς, καὶ ὑπασπίδια προποδίζων. »Ἰλ. Ν. 158. καὶ 806. ὅθεν

Προποδισμός, ὁ. Τὸ προχωρεῖν προβαίνειν ἐπὶ τὰ πρόσω, εἰς τοὐμπροσθεν ὑπάτειν, ἀντικ. τῷ, Ἀναποδισμός. Μοιέραιτος παρὰ Στοβαίῳ, Φυσ. σελ. 18.

Προποδών, Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, Πρὸ ποδῶν, ἔμπροσθεν εἰς τοὺς πόδας, (ἐμπροσθὰ εἰς τὰ ποδάρια). μετρ. τὸ ἀμέσως ἔμπροσθεν κείμενον, πρὸ ὀφθαλμῶν, παρόν, παρατυχόν·

Προποιέω, ῶ μελ. ήσω (ποιέω) Πρότερον ἢ κατὰ πρῶτον ποιῶ, πρὸ τῶν ἄλλων ποιῶ, κάμνωτε, χρηστὰ εἰς τινα προπ. Ἡροδ. 1, 41. 2) προπαρασκευάζω, προετοιμάζω, ὡς Ἡροδ. 7, 24. ἠπροεπαποίητο αὐτῷ προεξοδρίαν.

Προπολεμέω, ῶ. Μ. ήσω (πολεμέω) Πρότερον ἢ ἔμπροσθεν τινὸς πολεμῶ, πρὸ ἄλλου τινὸς πολεμῶ. καὶ 2) μάχομαι ὑπὲρ τινος, προμάχομαι. ὅθεν

Προπολεμητήριον, ταὐτὸν τῷ, Προμαχεών. ἀμφ.

Προπολέμιος, ὁ, ἡ ον (πόλεμος) Ὁ πρὸ τοῦ πολέμου ὑπάρων ἢ γενόμενος, πᾶν ὅ,τι προηγεῖται τοῦ πολέμου, ἢ ἀπαιτεῖται νὰ γίνῃ πρὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ. Δίων Κασ.

Προπόλευμα, τὸ. ἡγεμονικὴ ὑπηρεσία, δουλεύσις, Εὐρ. Ἰων. 113. »Δάφνης προπόλευμα· ἀντὶ, Δάφνη προπολεύουσα, ἢ προφητεύουσα δάφνη ἐκ τοῦ

Προπολεύω, καὶ, Προπολέω, πρόπολος εἰμί, ὑπηρετῶ, δουλεύω, καὶ ἐξαιρέτως ὑπηρετῶ θεότητά τινα ὡς ἱερεύς. μηνύω τὰς θείας βουλὰς, χρησμολογῶ, καὶ μέσ. Ἀχιλ. Τατ. δ'. »Φωνὴ προπολουμένη· ἡ φωνὴ τοῦ χρησμολόγου.

Προπόλιον, τὸ. παρ' Ἀθην. σελ. 622. »Προπόλιον ἐξ ἐρπύλλου», ἀντὶ τοῦ, Προσωπίς. ἀμφ.

Προπόλιος, ὁ, ἡ, ον = Προπόλεος. ἀμφ.

Προπόλιος, ὁ, ἡ ον (πολιός) ὁ πρὸ τοῦ ὡρισμένου καιροῦ λευκὰς τρίχας ἔχων. Πολυδ.

*Προπολιόω, (πολιός). πρὸ τοῦ καιροῦ ποιῶ λευκὰς τὰς τρίχας. Παθ. πρὸ τοῦ καιροῦ, πρόωρα γίνομαι λευκότριχος, ἀπρίζω.

Πρόπολις, ἡ. (πόλις) Τὸ πρὸ τῆς πόλεως κείμενον μέρος, προάστειον, τὸ πρῶτον καὶ ἐξωτερικὸν μέρος πρὸ τῆς εἰς τὴν πόλιν εἰσόδου 2) τὸ ἐν τῇ κυψέλῃ διὰ τοῦ κηροῦ περίφραγμα. Vons Virg. Georg 4, 40. Πλιν. ιε, 7, 6.—

Προπολιτεύομαι, Πρότερον πολιτεύομαι, ἤτοι διοικῶ τὰ τῆς πόλεως πράγματα. Θεμίστ. ις'. »Ἰδιώτης προπολιτεύεται κύκλον βασιλικῶν· ἔχει τὸ ἀξίωμα τοῦ ἄρχοντος ἔμπροσθεν τοῦ βασιλικοῦ κύκλου.

Πρόπολος, ὁ, ἡ, ον (πολέω) Κυρίως ὁ ἔμπροσθεν εὑρισκόμενος, ἐνατχολούμενος ἢ πορευόμενος· καθέλου ὑπηρέτης, δοῦλος προπορευόμενος »Ὁμ. ὕμν. Δημ. 440. καὶ, ταύτης, κωπηλάτης, ὡς, ἰσῆ Ἀργοῖ καὶ προπόλοις »Πινδ. Ὀλ. ιγ', 77. — ὕστερον. δὲ 2) ἰδίως ἐπὶ ἱερᾶς ὑπηρεσίας, ἱερεύς, ἱέρεια, νεωκόρος, ἔτι καὶ μάντις, χρησμολόγος, προφήτης Ἡροδ. 2, 64. ἐκαλοῦντο δὲ καὶ οἱ Ποιηταὶ πρόπολοι Μουσῶν, Πιερίδων, κ. τ. τ. 3) καὶ καθόλ. ὑπέρτατος, προϊστάμενος, πρῶτος, ἀρχηγός· ὡς παρὰ Πινδ. Νεμ. δ', 129. —

Πρόπομα, τό. (πόμα) Ὁ πίνει τις πρότερον, τὸ ἐν καιρῷ τοῦ ἀρίστου πιστόν, πόμα, ὅπερ εἰς ἀνάτισμον οἱ παλαιοὶ ἐλάμβανον. Πλούταρχ. Προπόματα καλοῦνται κυρίως ἅλα τὰ κατασκευασμένα εἴδη ποτοῦ ἢ φαγητοῦ πρὸς διέγερσιν τῆς ὀρέξεως λαμβανόμενα πρὸ τοῦ γεύματος (gustatio).

Προπομπεία, ἡ. Ἡ εἰς πομπήν τινα προπορευομένη συνοδία, ἐκ τοῦ

Προπομπεύω, μελ. εύσω (πομπεύω) Συνοδεύω, προπορευόμενος πομπήν τινα, ἢ σύρομαι πρὸ αὐτῆς

Προπομπή, ἡ. (προπέμπω) Τὸ πρότερον ἢ ἔμπροσθεν πέμπειν, στέλλειν. 2) τὸ προπορεύεσθαι ἔντιμε πομπῇ. 3) συνοδία, συντροφία, ἐξεπροβόδισμα ἐπὶ ἀποχωρισμοῦ Ξεν. Ἀπ. β', 27 ἐξειρ. ἡ συνοδία κηδείας τινός.

Προπομπία, ἡ. ὁ ἐν τῇ πομπῇ πρῶτος τόπος, Δουκιαν. καὶ 2) = προπομπεία ἐκ τοῦ

Προπέμπιος, ὁ, ἡ ον. Ὁ εἰς προπομπήν, ἢ πομπήν, κηδείαν ἀνήκων. »Τιμὴ προπέμπιον. Γρηγόρ. Ναζ. ἐκ τοῦ

Πρόπομπος, ὁ, ἡ, ὀν (προπέμπω) ὁ προπέμπων, συνοδεύων καὶ διαρυλάττων τινά, ὁδηγός. Ξενοφ. 2) ὁ προπορευόμενος εἰς πομπήν τινά.

Προπονέω, ῶ. μελ. ήσω, καὶ μετ. προπονέομαι (πονῶ) πρότερον πονῶ, ἐργάζομαι, πρότερον, ἢ πρὸ καιροῦ ἐν τῷ ἔργῳ κουράζομαι, κακοπαθῶ γίνομαι· καὶ »Προπονεῖν τινος· ἀντὶ τοῦ, πονῶ ὑπέρ τινος, ἀντ' αὐτοῦ ἐργάζομαι, μοχθῶ, Ξενοφ. Κυρουπ. η. β'. 1. καὶ Ἀναβ. γ'. ά. 37. ὅθεν »Προπεπονημένα, τὰ· ἅπερ μετὰ κόπου καὶ πόνου πρότερόν τις ἐξειργάσατο, ἐπραξεν ἢ ἀπέκτησεν.

*Προποντίς, ίδος, ἡ (Πόντος) Κυρίως τὸ πρὸ μιᾶς θαλάσσης κείμενον μέρος, ἢ εἰς τὸν πόντον εἴσοδος, ἰδίως δὲ καλεῖται Προποντὶς ἡ μικρὰ θάλασσα πρὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη μεταξὺ Ἑλλησπόντου καὶ τοῦ Θρακικοῦ βοσπόρου. Ἡροδ. 4. 85. ταύτῃ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ.

Προπορεία, ἡ. Τὸ προπορεύεσθαι, ὑπάγειν πρότερον ἢ ἔμπροσθεν τῶν ἄλλων, καὶ τὸ προπορευόμενον μέρος τοῦ στρατοῦ (L'avant-garde, Γαλ.) οἱ προπορευόμενοι στρατιῶται Πολύβ. γ'. 5. ἐκ τοῦ

Προπορεύω, Μέλ. εύσω. (πορεύω) εἰς τοὐμπροσθεν ἀφίκομι, ἀφίκω τινὰ νὰ προχωρήσῃ, νὰ προβῇ, ἐπὶ τὰ πρόσω στέλλω, πρότερον διαβιβάζω, φέρω ἢ στέλλω εἰς τὸ πέραν καὶ ἀφίκω νὰ περάσῃ τις ἔμπροσθεν μου ἢ ἄλλου τινος. Μέσ. Προπορεύομαι, ἔμπροσθεν ὑπάγω, πρότερον ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων πορεύομαι Ξεν. Κυρ. παιδ. δ', 2, 13. β) προλαμβάνω, προφθάνω, ὑπερβάλλω, τινά. — Ζήτ. ἔτι καὶ, Προθέω.

Προπορίζω, μελ. ίσω (πορίζω) Πρότερον πορίζω, ἀποκτῶ, προμηθεύομαι φροντίζω διὰ ἄλλον τινα. Μέσ. Προπορίζομαι· πορίζω, κερδαίνω διὰ τὸν ἐμαυτόν μου.

(Πρόπος) ὁ. ἀντὶ πρόεπος, ἐκ τοῦ πρό, ἔπος ἢ προειπεῖν, ἀτυνήθης τις λέξις τὴν ὁποίαν ἐπενόησαν διὰ νὰ παράξωσιν ἐξ αὐτῆς τό, θεοπρόπος, ἴδε καὶ, Πρόπιον.

*Προπορεῖν, ποιητ. ἀόρ. τοῦ ἀχρηστ. θέμ. ΠΟΡΩ, ἴδε προπορίζω.

Πρόποσις, ἡ. (πόσις, πίνω) Πρόπομα, τὸ πρὸ τοῦ φαγητοῦ πίνειν. Τὸ προπίνειν ἤτοι τὸ πίνειν εἰς τὴν ὑγείαν τινός. Ἀθην. ιε. »ἢν δέ τις καὶ διὰ τῆς προπόσεως ἀσπασμόν. Τὸ πίνειν ἰτχυρῶς ἐν τῷ πότῳ μετὰ τῶν συμποτῶν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ὑγείαν τινός (τὸ σήκωμα τῶν ποτηρίων εἰς ὑγείαν τινός).

*Προπότης, ὁ (πίνω) Ὁ πίνων πρὸ τινος ἄλλου καὶ ὁ πίνων εἰς ὑγείαν ἄλλου.

Προποτίζω, μελ. ίσω (ποτίζω) Ποτίζω τινά, δίδω τινὶ νὰ πίῃ πρότερον καὶ μάλιστα δίδω τινὶ ἰατρικὸν πιεῖν, ὅθεν

Προπότισμα, τό. διδόμενον ποτὸν, πιστὸν, καὶ μάλιστα ἰατρικὸν, καὶ

Προποτισμός, ὁ. Τὸ πίνειν ἢ διδόναι τινὶ πιεῖν ποτὸν ἢ ἰατρικόν τι, ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Προπότισμα. Διοσκορ. καὶ Ἱππιατρ.

Πρόπους, οδος, ὁ. (ποῦς) παρὰ Σουίδ. ὁ μεγάλους πόδας ἔχων ἄνθρωπος. 2) Ἀστήρ τις ἀπλανὴς πρὸ τῶν ποδῶν τῶν Διδύμων κείμενος. 3) Πλουτ. Πρόποδες, τὰ ἔμπροσθεν μέρη τοῦ ποδὸς, καὶ τὰ περικαλύμματα αὐτοῦ· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, Προπόδια, τὰ 4) Μετφορ. »Πρόποδες ὄρους», τὰ κατώτερα μέρη τοῦ ὄρους, ἀφ' ὧν ἄρχεται τὸ ὕψωμα τοῦ βουνοῦ (καὶ ποδιαῖς τοῦ βουνοῦ).

Προπόω, ταὐτὸν τῷ, Προπίνω, ἀφ' οὗ λαμβάνει καὶ τινὰς χρόνους τὸ δεύτερον τοῦτο.

Προπράτης, ου, ὁ (πιπράσκω) καὶ Προπρατήρ, ὁ μεταπωλητής, ταὐτὸν τῷ, Προπώλης. Πολυδ.

Προπράττω, καὶ -σσω. μελ. ξω (πράττω) Πρότερον πράττω, τινός.

*Προπράτωρ, ορος, ὁ = προπράτης.

Προπρεών, ῶνος, ὁ, (πρεών, πρών). Κυρίως, ὁ ἐξέχων πρὸς τὰ ἄνω, προεκκύπτων, ἰμετφρ. δὲ εὑρίσκεται παρὰ Πινδ. Νεμ. 7, 126. ἀντὶ τοῦ, πρόθυμος, ἕτοιμος, εὐδιάθετος, ταὐτὸν τῷ, Πρόθυμος, καὶ Προπρηνής.

Προπρηνής, ές, ὁ, ἡ, ές. μετὰ Γενν. (Πρηνής) ὁ πρὸς τὰ πρόσω κλίων, κύπτων, Ὀπ. Χ. 98. ὁ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν φερόμενος, ἢ βαλλόμενος, ἀσκήπτρων δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα. Ἰλ. Γ, 318. καὶ Ω, 18.

Προπρό, κατ' ἐπίτασιν Πρὸ μετὰ Γενν. παρ' Ἀπολ. γ'. 453. »Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι ἰνδάλλετο πάντων· ἀντὶ τοῦ, λίαν ἔμπροσθεν, πλησιέστατα τῶν ὀφθ. γ'. 1013 2) ὡς Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, ἀεὶ τοῦ παντελῶς, ὁλοτελῶς »Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα δυοῖδεος ἔξελε μίτρης φάρμακον· Ἐν τοῖς συνθέτοις εὑρίσκεται συνεχέστατα ἡ ἀναδίπλωσις τῆς Πρό, ἐπίτασιν ἢ τὸ ταχὺ καὶ κατεσπουδασμένον τῆς πράξεως δηλοῦσα. Διον. Συνθ. σελ. 188. Schaef.

Προπροβιβάζομαι, μέλ. άσομαι (βιβάζομαι) Ἀποθ. μέσ. ποιητ. λίαν βιβάζομαι. Ἀπολ. ά. 386.

Προπροθέω, μελ. εύσομαι λίαν προθέω, τρέχω πρότερον Ὀρφ. Ἀργ.

Προπροκαλύπτω, μέλ. ψω (καλύπτω) διόλου προκαλύπτομαι. ἀμφ.

Προπροκατείδην, Ἐπίρ. (καταίσσω) εἰς τοὐμπροσθεν ἢ ἐπὶ τὰ κάτω βιαίως κατερχόμενος σπεύδω. Ἀπολ. β'. 595.

Προπροκυλίνδομαι, κατ' ἐπιτ. προκυλίνδομαι. Λίαν κυλίνδομαι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἢ καθ' Ἡσύχ. πρὸ τῶν ποδῶν τινὸς ἱκετεύων κυλίομαι, εἰς τοὐμπροσθεν σύρομαι. Ἰλ. Χ, 221. ἐν Ὀδυσ. Ρ. 525. σημαίνει τό, πάντοτε ἀπὸ τόπου εἰς τόπον περιπλανῶμαι· ἐκ τόπου εἰς τόπον φέρομαι ἱκετεύων καὶ δεόμενος.

*Προπροτιταίνω, κατ' ἐπιτ. προτείνω, Ὀππ.

Πρόπρυμνα, Ἐπίρ. κυρίως δὲ οὐδέτερον ἐκ τοῦ, Πρόπρυμνος, (πρύμνα) ἀπὸ αὐτήν τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου ἔξω, ἐκβολή, ἔκχυσις γινομένη τῶν ἐν τῷ πλοίῳ φορτίων, ὅταν τοῦτο ἀρχεται νὰ ναυαγῇ, ἀπὸ τῆς πρύμνης ἔξωθεν, ὅθεν μεταφ. ἐξ ὁλοκλήρου, ἐκ θεμελίων, ἠφανισμένος, χαμένος, ἀπὸ τινος πλοίου ληφθείσης τῆς μεταφορᾶς, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει νὰ ναυαγῇ, καὶ δὲν ἐλπίζει πλέον σωτηρίαν, ἀφ' οὗ ἅπαξ ἡ πρύμνη αὐτοῦ ἐκραγῇ, καὶ εἰσέλθῃ τὸ κῦμα εἰς αὐτῆς. ταὐτὸν τῷ, Πρόρριζος. Αἰσχυλ. Θήβ 769.

Πρόπταισμα, τό. Τὸ πρότερον γεγονὸς πταῖσμα, πρόσκομμα, ἢ ἁμάρτημα. Ὑλήμ. Ἀλεξ. ἐκ τοῦ

Προπταίω, μέλ. αίσω (πταίω) Πρότερον πταίω προσκρούω, σκοντάπτω, σφάλλω, δυστυχῶ, ἀποτυγχάνω.

Προπτόρθιον, τό. (πτόρθος) Τὸ πρῶτον ἢ τὸ προεξέχον βλάστημα. κλωνάριον. Ἡσύχ.

Προπτύω, μελ. -ύσω (πτύω) Πρότερον ἢ ἔμπροσθεν πτύω. ἀμφ.

Πρόπτωσις, ἡ (πίπτω) Τὸ εἰς τοὔμπροσθεν πίπτειν, ἡ πρὸ ποδῶν ἡ χαμαὶ πτῶσις, πέσιμον. 2) ἡ ἐπὶ τὰ ἔξω φορά, τὸ προκύπτειν, ἐκβαίνειν, ἐκβολή, ἔκπτωσις, ἔκπτωμός. 3) καὶ ἀντὶ τοῦ, συμβεβηκός, συμφορὰ ὅθεν

Προπτωτικός, κή, κόν. Ὁ ταχύτητος ἢ προπετείας προτερούσας πταίων. Ἀντωνίν. ιά. 10.

Πρόπτωτος, ὁ, ἡ, ον Ὁ ἔμπροσθεν πίπτων, προνετής· ἀμφ. βελτίων τὸ, ὁ ἐπὶ τὰ πρόσω πετῶν, ὁ χαμαὶ ἢ πρὸ ὀφθαλμῶν κείμενος.

Προπύλαιον, τό. ταὐτὸν τῷ, Πρόθυρον, ὁ πρὸ τῆς πύλης τόπος, αὐλή, ἐξαιρτ. ναοῦ τινός, συνηθ. εἰς πληθ. ἀριθμ. Ἡροδ. 2, 101, 121, 136, 153. 155. τὰ ἐν Ἀθήναις προπύλαια κτήσαν μεγαλοπρεπής τις οἰκοδομὴ ἐκ διαφόρων στηλῶν, ἥτις ἐσχημάτιζε τὴν εἰς τὴν ἀκρόπολιν εἴσοδον. ἐκ τοῦ

Προπύλαιος, ὁ, ἡ ον (πύλη) Ὁ πρὸ τῆς πύλης ὤν, κείμενος, ἢ ὁ εἰς τὰ προπύλαιον ἀνήκων.

Προπυλίς, ίδος ἡ. Μαθημ. παλ. σελ. 109. φαίνεται ὅτι ταὐτόν ἐστι τῷ, Πρόπυλον.

Πρόπυλον, τό. (πύλη) ταὐτὸν τῷ, Προπύλαιον, συχν. εἰς πληθ. ἀριθ. Σοφοκλ. Ἠλεκ. 1371. «Θεῶν ὅσοι περ πρόπυλα ναίουσιν τάδε» καὶ Ἡροδ. 2, 91. ἔτι καὶ ἐπὶ βασιλικῶν παλατίων, ταὐτὸν τῷ, Πρόθυρα. Κικέρ. Ἀττ. ς. 6.

Προπυνθάνομαι, μελ. -πεύσομαι ἀόρ. προὐπυθόμην (πυνθάνομαι) Ἀποθ. μέσ. Πρότερον μανθάνω, διὰ φήμης πληροφορούμαι πρότερον ὁρῶτῶ ἵνα μάθω τι, μετὰ αἰτ. Ἡροδ. 1, 21. 5, 63, 102.

Προπύργιον, τό. Ὁ πρό τινος ἱστάμενος πύργος πρὸς ὑπερασπιστὴν, ὀχύρωμα, προμαχεών. Δημ. καὶ Σχολ. Δυκόφρ. 447.

Πρόπυργος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Προπύργιον, 2) Ἐπιθ. ὁ, ἡ. «Θυσίαι πρόπυργοι». Αἰσχύλ. Ἀγ. 1168, αἱ ὑπὲρ τῆς πόλεως γινόμεναι θυσίαι, ἢ ὑπὲρ τῶν πύργων αὐτῆς.

Προπυρσταίνω, μέλ. ανῶ (πυρσταίνω) Πρότερον πυρσταίνω, ἔχω τὸν πυρετόν.

Προπυρίαω, μέλ. άσω (πυρίαω) Πρότερον θερμαίνω, θάλπω, ἢ θερμὰ ἐπιθέματα πρὸς θέρμην μεταχειρίζομαι.

*Προπυρόω, μέλ. ώσω (πυρόω). Πρότερον πυρόω, καίω, κοκκινίζω εἰς τὴν φωτιὰν τι.

*Πρόπυστος, ὁ, ἡ, ον (προπυνθάνομαι.) Ὁ μαθὼν, ἢ πληροφορηθείς τι πρότερον, καὶ, τὸν ὁποῖον ἔμαθε ἢ ἠκουσέ τις πρότερον.

Προπωγώνιον, τό (πώγων) Τὸ πρὸ τοῦ πωγωνος ἢ τὸ ἀκρότατον μέρος τοῦ πωγωνος.

Προπωλέω, ῶ. μέλ. ήσω (πωλέω) πρότερον πωλῶ, ἢ προπώλης μεταπωλητὴς κάπηλος εἰμί, ὅθεν καὶ ὑπέρ τινος ἄλλου ἀγοράζω, κάμνω μίαν ἀγορὰν (παζαρλίκι). Πλάτ. ὅθεν

Προπώλης, ὁ. Ὁ πρῶτον ἢ πρότερον πωλῶν, ὁ ὅλον τὸ πρᾶγμα διαμιᾶς ἀγοράζων καὶ μεταπωλῶν αὐτό, μεταπράτης, μεταπωλητής, κάπηλος.

*Προπωλητής, οῦ, ὁ = προπώλης.

Πρόραχος ὁ (ῥαχία) «πρόραχοι». Τὰ πρότων βράχων στόματα, οἱ πρό τινος παραλίου ἐξέχοντες βράχοι Ἀρρίαν. περίπ. ἐρυθ.

Προρέω. μέλ. ρεύσομαι (ῥέω) Ἀναβλύζω ἢ ῥέω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. ἐπὶ τὰ πρόσω, ἢ μακρότερον ῥέω (profluere) «Ἐπ' ὠκυρόῃ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντα» Ἰλ. Ε, 593. καὶ Μ, 19. ὑμ. Ἀπολ. 23. Ἡσ. Ἔρ. 759. Ὀδ. Κ, 351. ἐκ πέτρης, Ἡσ. Θεογ. 792. 2) Ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ, Ἐκχέω, χύνω ἔξω, ἐκρέω, (profundere) Ὅμηρ. Ἔμν. Ἀπολ. 380. καὶ Ὀρφ. Ἀργ. 1130. κατὰ Ἴων. καὶ κοινότερ. σχηματισ. γράφεται, προρέω, κατὰ δὲ Ἀττ. καὶ νεωτερ. προῤῥέω.

*(Προρέω), ἀχρηστ. Ἐνεστ. ὅθεν προείρηκα, παρακ. παθ. προείρημαι, ἀόρ. παθ. προερρήθην καὶ, προερρέθην, μελ. παθ. προειρήσομαι, Πρότερον λέγω, προλέγω, κηρύττω, κελεύω, προστάζω. Ξεν.

Προροφάω, καὶ Προροφέω, (ῥοφάω). Πρότερον ῥοφῶ ἢ πίνω, καὶ προροφάνω.

*Προῤῥαίνω, (ῥαίνω) Πρότερον ῥαντίζω, βρέχω.

Προῤῥαντίζω, (ῥαντίζω) = προῤῥαίνω. πρότερον ῥαντίζω.

Προῤῥέω. Ζήτ. ἐν τῷ, Προρέω.

Προῤῥήγνυμαι, (ῥήγνυμι) ἀμετβ. Πρότερον ῥήγνυμι, ἀναπηδᾶ, ἐξορμῶ.

Πρόῤῥημα, τό. (ῥῆμα) Τὸ πρότερον ῥηθέν, προφητεία.

Πρόῤῥησις, ἡ. (ῥῆσις) τὸ προλέγειν, προφητεύειν, χρησμός, προφητεία.

*Προῤῥητέος, έα, έον (ῥητέος) ὃς τις μέλλει, ἢ πρέπει πρότερον νὰ ῥηθῇ. Πλάτ.

Προῤῥητικός, κή, κόν. Ὁ προλέγων, ὁ προφητικός.

Προῤῥητος, ὁ, ἡ. (ῥητός) Ὁ πρότερον εἰρημένος, ὁ προειλεχθείς.

Προῤῥίζος, ὁ, ἡ ον (ῥίζα) σὺν αὐταῖς ταῖς ῥίζαις, ἐξ αὐτῶν τῶν ῥιζῶν, ῥιζηδόν, ἕως μέχρι ῥιζῶν, ἐκ θεμελίων, ἀνὰ κράτος «Ὀξ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπη ὄρνις προῤῥιζοῖσι» Ἰλ. Ξ. 415. ἀηλ. ὑπὸ κεραυνοῦ σὺν αὐταῖς ταῖς ῥίζαις· καὶ Ἰλ. Λ, 157. (ὡσαύτως καὶ Ἡροδ. 1, 32. 3, 40. Σοφ. Ἠλ. 512. παραβλ. Valck. Ἱππ. 683. Προῤῥίζων ἢ προῤῥίζα, ἐπιῤῥήματα. λαμβανόμενον ἀντὶ τοῦ ῥιζηδόν, Λατ. radicitus. Γαλ. radicalement, καὶ μεταφ. ἐξ ὁλοκλήρου, ἀιδίου, κ.τ.τ.

*Προῤῥυθμίζω, μελ. ίσω (ῥυθμίζω). Πρότερον ῥυθμίζω, διατάττω, μοιράζω.

Προῤῥυμος, ὁ, ἡ ον (ῥέω) Γεωπ. Ὁ κατὰ πρῶτον ἢ πρότερον ῥέων. ἀμφ.

Πρός. Πρόθεσ. φερομένη μετὰ τῶν τριῶν Πτωσ. Γενικ. Δοτ. Αἰτ. Δωρικ. προτί ἢ ποτί (ιος) συχνάκ. παρ' Ὅμ. ὅς τις τάς συνάπτει ὡς ἐπὶ πολὺ μετὰ Αἰτ. σπανίως δὲ μετὰ Δοτ. καὶ ἅπαξ μετὰ Γεν. Ἰλ Λ, 831. Χ, 198. Ἐν ταῖς συνθεσ. ἀποβάλλεται τὸ Ἰῶτα, ὡς, πόταγε (ποτί – ἄγε, ἀντὶ πρόσαγε), ποταίνιος (ποτί – αἴνιος ἀντὶ προσαίνιος) ποτόδδω, (ποτί – ὀόδω, ἀντὶ προτόδδω), πόθοδος (ποτί – ὁδός, ἀντὶ πρόσοδος) κ. α. τ. καὶ μετὰ τῶν Ἄρθ. ποτὰν πατέρα, ἀντὶ πρὸς τὴν μητ. τὸ δὲ προτί φαίνεται καὶ ἐν ταῖς συνθεσ. ὅτι δὲν ἀποστρέφεται οὐδέποτε· παρὰ τοῖς Δωρ. εὑρίσκετ. τὸ ποτ' ἀντὶ ποτί, συνεχ. ὅταν ἀμέσως ἕπεται Ἄρθρον τι, π.χ. πότ τῷ, πότ τάν, κ.τ.τ. κατὰ Ἰρητ. σχηματ. Εὕρηται καὶ πορτί, ἀντὶ προτί, Κοεν. Γρηγ. σελ. 238.

Α. Μετὰ Γενικ. — Ἐκφράζει τὸ ἀπὸ μέρους ἀντικειμένου τινὸς ἀρχόμενον, ἐξερχόμενον, ἢ προξενούμενον, ὡς ἡ παρὰ μετὰ Γενικ. καὶ 1) Τὴν ἀπό τινος τόπου διεύθυνσιν ἢ κίνησιν, ἀπ' ὅθεν, ἀπ' ὅπου ὡς Ἰλ. Κ, 428. «πρὸς μὲν ἁλὸς Κᾶρες καὶ Παίονες ἀγκυλότοξοι» ἀηλ. ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἀπὸ μέρος τῆς θαλάσσης καὶ ἐκεῖθεν· ὡσαύτως· καὶ αὐτοθ. 430. Ὀδ. Θ, 29. Φ, 347. β) ἀνάπαλιν τὴν εἰς τινα τόπον διεύθυνσιν, τό, εἰς που, versus. Ἰλ. Ο, 670. ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ ἐπὶ τῶν μερῶν τοῦ κόσμου· ὡς Ἡροδ. 2, 99. «πρὸς μεσημβρίην» ἀντὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς μεσ. πρὸς μεσημβρίαν· καὶ, «πρὸς ἠέλιον δυσμέων» αὐτ. 7, 115 ἀντὶ πρὸς δυσμάς· ὡσαύτως καὶ, πρὸς βορέου ἀνέμου. Ἡροδ. 3, 101, 102. καὶ, χωρίον πρὸς τοῦ Τμώλου τετραμμένον, ὁ αὐτ. 1, 84. καὶ 4, 37. 7, 55. Ὀδ. Ν, 110, 111. Εὕρηται δὲ συγχρόνως ἢ πρὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. μετὰ Γενικ. καὶ Αἰτ. παρ' Ἡροδ. 4, 122, «πρός τε καὶ τοῦ Τανάϊδος· καὶ ὅταν πολλάκ. ἐπαναλαμβάνεται· ὡς, τὸν μὲν πρὸς βορέω ἑστεῶτα, τὸν δὲ πρὸς νότον. Ἡροδ. 2, 121, καὶ 4, 17. Ὅπου ὅμως ἡ μετὰ τῆς Γενικ. καὶ Αἰτ. σημασία τῆς πρὸς δὲν πρέπει νὰ λαμβάνηται ὡς ἡ αὐτὴ ἀδιαφόρως, διότι ἡ πρὸς μετὰ Γενικ. ἐμπεριλαμβάνει πάντοτε ἰδίαν τινὰ ἔννοιαν τῆς ἀπὸ τινος τόπου ἢ σημείου ἀρχομένης διευθύνσεως, ὡς παρατήρ. ὁ Ἔρμαν. Βεγ. σελ. 863. γ) ἐσθ' ὅτε δὲ παριστάνουσα ἔννοιαν στάσεως μετὰ τινα γενομένην κίνησιν ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, πλησίον, παρὰ, ἐγγύς, πλαγίως, ἀπέναντι ἔμπροσθεν, ἐναντίον (coram), ὡς καὶ μετὰ Δοτ. Ἰλ. Π. 85. «νῶϊ δ' ἄνμοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ὄρνυμ πρὸς πάντων Δαναῶν» ἤτοι, παρὰ πᾶσι Δαναοῖς, μεταξὺ ὅλων τῶν Δαναῶν· καὶ Ἰλ. Χ, 198, 514. συχνάκ. παρ' Ἡροδ. πρὸς θαλάσσῃ, ἀντὶ παρὰ τὴν θάλασσαν, πλησίον τῆς θαλάσσης, πρὸς τοῦ ἑλληνικοῦ, 8, 120, 87, 1, 145, 2, 154 καὶ ἀλλαχοῦ 2) Πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖται, ἢ, προέρχεται ἐκ τινος ἀμέσου φανομένης αἰτίας, ἢ θεωρεῖται ὡς συνέπεια ἐξαρτωμένη μιᾶς ὁποιασδήποτε ἐξωτερικῆς ἐνεργείας, ἢ δυνάμεως. α) τὴν ἁπλῆν ἀναφορὰν ἥτις παριστάνεται διὰ τοῦ ἔχω, λαμβάνω, δέχομαι, παραδέχομαι τί παρά τινος, ἀπὸ μέρους τινός, ἀπὸ τῆς χειρός τινος, ἀπὸ τοῦ στόματός τινος, ἢ πίσθάνομαι διὰ τῆς ἐπιῤῥοίας ἢ ἐνεργείας τὴν ὁποίαν κάμνει τις ἐπάνω μου· ὡς «οἱ καὶ νέρθεν τῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχουσιν» Ὀδ. Λ, 302, καὶ «τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, ... πρὸς Τρώων» Ἰλ. Α, 159. λαβεῖν τι πρός τινος, Ἡροδ. 2, 139, 152. ἀκούειν τι πρός τινος, ἀηλ. ἀπὸ μέρους τινός, ἀπὸ τοῦ στόματος ἀκούειν. Ἰλ. Ζ, 525. Ἡροδ. 1, 153. Εὐριπ. Ἐκ. 768. ὡς ἡ ὑπὸ μετὰ Γενικ. β) Καὶ διὰ τῶν παθητ. ῥημ. ἐκφράζουσα τὸ προτεινόμενον ἢ προξενούμενον αἴσθημα ἢ ὁποιανδήποτε τινα ἐντύπωσιν ἀπὸ μέρους ἄλλου τινος, ἐπέχουσα τόπον τῆς παρὰ ἢ ὑπὸ μετὰ Γενικ. ὡς, δεδέσθαι πρός τινος, Ἰλ Λ, 831. «τάσσε προτὶ φασὶν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι» ἀντὶ πρὸς Ἀχιλ. παρὰ τοῦ Ἀχιλ. δεδιδάχθαι «Ἡ δὲ Εὐρώπη πρὸς οὐδαμῶν φανερὴ ἐστι γινωσκομένη» Ἡροδ. 4, 45, ἀντὶ ὑπ' οὐδενὸς γινώσκεται καὶ 7, 60. καλεῖσθαι πρός τινος, τετιμῆσθαι πρός τινος, ἀτιμάζεσθαι ἢ περιυβρίζεσθαι πρός τινος, Ἡροδ. 3, 115. 2, 75. 5, 20, 1, 61. 2, 152. ὡσαύτως, «λόγου οὐδενὸς γινόμεθα πρὸς Περσέων» Ἡροδ. 1, 120, καὶ παθεῖν τι πρός τινος, Ἡροδ. 1, 73. 3, 65, 74. «τὸ ποιεύμενον πρὸς Λακεδαιμονίων» ὁ αὐτ. 7, 209. ὁμοίως καὶ δι' ἐπιθ. τιμήεσσα πρός τινος, Ὀδ. Σ. 162. ἀντὶ τιμωμένη ὑπό τινος. γ) Καθόλου, τὸ μέσον, τὸ διὰ μέσου, τὸ ἐξαιτίας, ἕνεκεν, κ. τ. τ. ὡς, «πρὸς ἀλλήλοιν θανέτην» Εὐρ. Φοίν. 1375. ἤτοι ὁ εἷς διὰ τοῦ ἄλλου, ὁ εἷς ὑπὸ τοῦ ἄλλου ἐφονεύθησαν· καὶ κατ' ἐπίτασιν ἐπομένης καὶ τῆς ὑπὸ «πρὸς τῶν πνοιῶν μηδενὸς θανεῖν ὕπνον». Σοφ. Τραχ. 1160. ὅπου καὶ αἱ δύο Προθεσ. ἀνήκουσι εἰς τὸ μηδενὸς παραβλ. Herm. Vig. σελ. 882. 3) ἰδίως τὸ ἀπὸ μέρος προσώπου τινος εἴτε δι' ἀφορμῆς, εἴτε διὰ παρακίνησεως, καὶ προτροπῆς, εἴτε δι' ἐπιταγῆς γινόμενον, κατὰ θέλησιν ἢ παραγγελίαν κατὰ βουλὴν, κατὰ γνώμην τινὸς προερχόμενον ὡς «δικασπόλοι, εἴτε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται» Ἰλ. Α, 239. ἀπὸ μέρους τοῦ Διός, κατὰ βουλὴν τοῦ Διός· «ὄφρα καὶ, εἴτχε' ἀκούω πρὸς Τρώων», Ἰλ. Ζ, 57 καὶ ἐν Ἄργει ἔοντα πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις, Ἰλ. Ζ. 456. τοῦτ. κατὰ προσταγὴν, κατὰ θέλησιν ἄλλης ἠθέλες ὑφαίνει τὸν ἱστὸν καὶ ἁπλῶς, πρὸς πατρός, καὶ πρὸς μητρός, ἀντὶ, ἐκ μέρους τοῦ.. τῆς.. πατρόθεν,

καὶ, οἱ πρὸς αἵματος φύσιν, ἀντὶ οἱ διὰ τοῦ αἵματος, οἱ συγγενεῖς, Σοφ. Ἠλεκ. 1125. β) τὴν ἀπό τινος προστώπου γινομένην προστασίαν, ὑπεράσπιστον, σκέπην, ὡς, «πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε.» Ὀδ. Ζ, 207. τουτ. ὑπὸ τὴν σκέπην, προστασίαν τοῦ Διός. γ) ἀντὶ τῆς ὑπὲρ μετὰ γενικ. ἐκφράζουσα τὸ ὑπὲρ τινος ἢ χάριν τινος γινόμενα, ἢ ὠφελείαν ἢ κέρδος τινός· ὡς γίνεσθαι πρός τινος, Ἡροδ. 1, 124. 8. 22. ἀντὶ, ὑπὲρ τινος ἢ πρὸς τὸ μέρος τινός, οὕτω καὶ, «Τὸ γὰρ ἐν στεινῷ ναυμαχεῖν πρὸς ἡμέων ἔστιν· ὁ αὐτ. 8, 60, 2, τουτ. ἡμῖν ἐστὶ ὠφέλιμον, λυσιτελές. Βρ. Σοφ. ΟΤ, 1434. Κύρ. Ἀλκ. 58. καὶ ἀλλαχοῦ δ) ἐπὶ ἐκφράσεως ἔρωτος, παρακλήσεως, ἱκετείας ἐν ὀνόματι προσώπου τινος γινομένης, ἢ ἐπιλήψεως, ὡς «τῷ δ' αὖ τῷ μάρτυροι ἔστων πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος.» Ἰλ. Α, 339. τουτ. Ἔστωσαν μάρτυρες ἐνώπιον τῶν θεῶν καὶ... «οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος.» Ἰλ. Τ, 188. οὐν θέλω ὄμνυ ψευδῆ ὅρκον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ· ὡσαύτως «νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι.» Ὀδ. Ν, 324. τουτ. ἱκετεύω γονυπετῶν ἐν ὀνόματι τοῦ πατρός σου· καὶ, «πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρός.» Ὀδ. Λ, 67, πρὸς Διός, πρὸς θεῶν, ἀντὶ εἰ ἀγάπην τῆς συζύγου σου, τοῦ πατρός σου, τοῦ Διός, τῶν θεῶν κ. τ. τ. ὅπου οἱ Ἀττ. συνεπιζοῦσι νὰ παρεισάγωσι μεταξὺ τῆς προθέσ. καὶ τῆς Γενικ. τὴν Αἰτ. σε. π χ. πρός σε θεῶν αἰτῶ, καὶ κατ' ἀποβολὴν τοῦ ῥήματος, μὴ πρός σε γούνων, μὴ πρός σε θεῶν, κ. τ. τ. παραβλ. Valck. Φοίν. 1659. Pors. Εὐρ. Μηδ. 325. Jac. AP. σελ. 359. Reisig. enarr. Soph. O. K. 341. Ἔκλυε κεἰταιτῆ γενικῇ καὶ ἄνευ τῆς πρός. Pors. Εὐρ. Ὀρέστ. 653. ε) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐκφορᾶς, παριστάνουσα τὸ, ἀπὸ μέρους τῶν ἐχθρῶν, ἐκ τῶν πολεμίων, ἀλλὰ σπανιωτ. ὡς, φυλακαὶ κατέστασαν... πρὸς Αἰθιόπων, Ἀραβίων, Σύρων, καὶ πρὸς Λιβύης.» Ἡροδ. 2, 30. τουτ. ἐναντίον τῶν Αἰθιόπων καὶ ἐφεξῆς, διὰ νὰ μὴ γίνῃ κἀμμία ἐπιδρομὴ ἀπὸ μέρους αὐτῶν. ζ) ἀντὶ τῆς κατὰ εἰς Αἰτ. καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ μετὰ τὸ, δίκαιον ἢ ἄδικον, εἰκός, ἐκφράζουσα τὴν κρίσιν ἢ τὴν γνώμην προσώπου τινὸς εἰς τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ ἀναφέρωμεν τὴν πρᾶξιν, ὡς, «Δρᾶν οὐδὲν δίκαιον ἔστι πρὸς θεῶν, οὐτε ἀνθρώπων.» Θουκ. α, 71. δηλ. κατὰ τὴν κρίσιν τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἐνώπιον τῶν θ. καὶ τῶν ἀν. καὶ «Τρόπον, ὃς μόνος μὲν πρὸς θεῶν ἀσεβής, μόνος δὲ πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρός.» Ξεν. Ἀναβ. Β', β', 20. καὶ ἀλλαχοῦ. η) ἐκφράζει ἔτι ἡ πρὸς μετὰ Γενικ. ἔννοιαν ἰδίας τινὸς ἰδιότητος ἀνηκούσης εἰς τι ἀντικείμενον, ἢ ἀποδιδομένης εὐλόγως, εἰκότως, προσηκόντως εἰς αὐτὸ καὶ ἀναλόγως ἐχούσης μὲ αὐτό· ὡς «τὰ τοιαῦτα γὰρ ἔργα οὐ πρὸς τοῦ πάντος ἀνδρὸς νενόμικα γίνεσθαι, ἀλλὰ πρὸς ψυχῆς τε ἐγγενοῦς καὶ ῥώμης ἀνδρηίης.» Ἡροδ. 7, 15. ὅπερ δηλοῖ, ἔχει κατὰ τὸν τρόπον ἢ ἰδίωμα ἑκάστου ἀνδρός, ἀλλὰ κατὰ μίαν ἰδιαιτέραν ψυχικὴν ἀγαθότητα, καὶ ἀνδρικὴν γενναιοφροσύνην· οὕτω καὶ πρὸς σοῦ ἐστι· ἀντὶ ἀνήκει ἁρμόζει εἰς ἐμέ, πρὸς δίκης, ἀντὶ κατὰ τὸ δίκαιον, ἀναλόγως μὲ τὴν δικαιοσύνην. παραβλ. Βρ. Σοφ. ΟΤ. 1014. Ἠλ. 1211. καὶ, πρὸς ἐμοῦ, κατὰ τὴν χαρδίαν τινός, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του· πρὸς ἐμοῦ, πρὸς σοῦ, καθὼς ἁρμόζει ἢ συμφέρει εἰς ἐστ. Σοφ. ΟΤ. 1434. ὅθεν καὶ πρὸς γυναικός ἐστι, πρὸς ἀνδρὸς σοφοῦ ἐστι, τουτ. ἴδιον γυναικός, ἴδιον σοφοῦ ἀνδρός· καὶ Ἀριστφ. Πλ. 355. «τὸ δεδοικέναι πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιὲς ἔστ' εἰργασμένον» κ. τ. τ. ὡσαύτως καὶ εἰς τὰς φράσ. Πρὸς ὀνείδους, πρὸς ἀτιμίας, πρὸς αἰσχύνης κ. τ. τ. ποιεῖσθαι ἢ λαβεῖν τι, ἀντὶ ὡς ὀνείδος, ἀτιμίαν, καταισχύνην ἐκλαμβάνω, θεωρῶ τι, ἴδε Lobeck. Φρυν. σ. 10.

Β'. Μετὰ Δοτικ. Ἐκφράζει τὸ ἀντικείμενον πλησίον τοῦ ὁποίου κεῖται ἢ ὑπάρχει τι, παρά, ἐγγύς, σιμᾶ, πλησίον, ἐπὶ τόπου, καὶ ἐπὶ προσώπου συχνάκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡροδ. πρὸς τοῖς ποσί, πρὸς τῇ γῇ, πρὸς τοῖς πολεμίοις, Θουκ. πρὸς τοῖς δικασταῖς, Λεξ. ἔτι καὶ ἐπὶ πλησιάζοντος χρόνου, ἢ παρόντος. ἰδίως παρίστανται δὲ αὐτῆς 1) ἢ πρὸς τινα τόπον ἢ μέρος ἔννοια κινήσεώς τινος, συνηνωμένης ἀεὶ μετὰ τῆς ἰδίας ἐπομένης μετὰ αὐτὴν στάσεως εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ὡς, βάλλειν ποτὶ γῆν, κοτὶ πέτρῃ, ἀντὶ, ῥίπτειν τι εἰς τὴν γῆν, εἰς τὴν πέτραν ἢ βράχον, καὶ μένει αὐτόθι κείμενον, ἢ ἐξαρτώμενον. Οὕτω καὶ Ὅμ. Ἰλ. Α. 245. «ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ καὶ Χ. 64. Ὀδ. Ε, 415. Η. 279. Λ, 443. «Χεῖρας ποτὶ γούνασι μητρὸς βάλλεον» ἀντὶ ἀπλόειν ἱκετεύοντα τὰς χεῖρας ἐπὶ τὰ γόνατα τῆς μητρός, Ὀδ. Ζ, 310. ὡσαύτως καὶ, λαβεῖν προτὶ οἱ, Ἰλ. Τ, 418, καὶ, ἑλεῖν προτὶ οἱ. Ἰλ. Φ, 507, Ὀδ. Ω, 347. τουτ. πρὸς ἑαυτὸν λαβεῖν, ἁρπάσαι, ἕλκειν. 2) ἢ ἰδέα τῆς πρὸς ἄλληλα συνεχείας, ἢ συνδέσεως διαφόρων ἀντικειμένων «πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται» Ὀδ. Ε, 329, 433. ἢ 3) τῆς ἐπιθέτεως, ἢ προσθήκης εἰς τι ἄλλο ἤδη ὑπάρχον, ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, ἐκτός καὶ, πρὸς τούτοις, εἰσέτι, ἅμα, ὁμοῦ, ὡς, «ἄσσον μ' ἐτάροί τε κακοί, πρὸς τοῖσι τε ὕπνος.» τουτ. οἱ κακοὶ ἑταῖροι, καὶ ἐκτὸς τούτων καὶ ὁ ὕπνος. Ὀδ. Κ, 68. οὕτω καὶ, «πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς.» Πλάτ. Wessel. Ἡροδ. 7, 107, 1, 31. 3, 65. 9, 110, καὶ, πρὸς τούτῳ, Ἐκκ. Ἡροδ. 1, 41. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι καὶ ἐπὶ προσθέσεως ἀριθμῶν, ὡς, ἔτη τρία πρὸς τοῖς τριάκοντα, δηλ. τριάκοντα τρία. Διόδ. Σικ. 1, 58. 4) τῆς εἰς τι ἐνασχολήσεως, ἢ περί τινος φροντίδος, ὡς, ὅταν ἔτη τρία πρὸς τοῖς μαθήμασι γένωνται, Ἀριστ. δηλ. ὅταν ἐνασχοληθῶσι τρία ἔτη μὲ τὰ μαθήματα, καὶ, Ἦν πρὸς τούτῳ, Πλάτ. ἤτοι, ἢν προσκολλημένον εἰς τοῦτο· ὡσαύτως, Γίνεσθαι πρὸς τῷ σκοπεῖν, τῷ λήμματι, τοῖς πράγμασι, ἀντὶ τοῦ, ἐνασχολοῦμαι εἰς θεωρίας, εἰς κέρδος, εἰς ὑποθέσεις.

Γ'. Μετὰ Αἰτ. Δεικνύει τὸ ἀντικείμενον πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὁποίου γίνεται μία τις ὁποιαδήποτε κίνησις, ἢ διεύθυνσις, καὶ 1) ἐπὶ τόπου ἐκφράζουσα τὴν εἰς που, εἰς τι μέρος, πρός τινα τόπον κίνησιν ἢ περίκλεισιν, τὸ Λατ. versus. συχνότατ. παρ' Ὅμ. «πρὸς Ἠῶ τ' Ἠέλιόν τε, πρὸς ζόφον.» Ἰλ. Μ, 239. «Εἶμ' αὐτὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀγάνιφον.» Ἰλ. Α, 420. Ὀδ. Ι, 36. Ν, 240. καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, πρὸς ἑῷ, μεσημβρίαν, ἑσπέραν, ἄρκτον, πρὸς ἠώ τε καὶ ἠέλιον ἀνατολάς, πρὸς ἠώ τε καὶ ἠέλιον ἀνίσχοντα, Ἡροδ. 1, 201. 4, 10. πρὸς βορῆν τε καὶ νότον, αὐτόθ. 2, 149. οὖτω καὶ, κλαίειν πρὸς Οὐρανόν. Ἰλ. Θ, 364, δηλ. ἀναπέμπειν κλαυθμοὺς, φωνὰς πρὸς τὸν Οὐρανόν· καὶ ἐπὶ θέσεως τόπων, χωρῶν, ὡς «ἀκτὴ τῆς Σικελίης πρὸς Τυρσηνίην τετραμμένη.» Ἡροδ. 6, 22. β) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, κατὰ, ἐναντίον, ἐπὶ, πρὸς Τρῶας μάχεσθαι. Ἰλ. Ρ, 471. ἐναντίον τῶν Τρώων. «πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν.» Ἡσ. Ἔρ. 212. ἀντιτάσσεσθαι πρὸς τοὺς κρείσσονας· καὶ, πρὸς στῆθος βάλλειν Ἰλ. Δ. 108. κατὰ τοῦ στήθους ῥίπτειν, πληγόνειν τὸ στ. ὡσαύτως καὶ, ἐλαύνειν πρός τι, Ἰλ. Ζ, 467, Ο, 250 φέρεσθαι πρός τι, κ. τ. τ. καὶ ἐπὶ δίκης, πρός τινα, adversus, ἴδε Wolf, Δημ. Λεπτ. σελ. CLII. γ) ἐπὶ διευθύνσεως λόγου ἢ ὁμιλίας εἰς τι πρόσωπον, φερομένη μετὰ ἀφηγηματικοῦ ῥήματος ὡς, εἰπεῖν, ἐνέπειν, φάσθαι, μυθήσασθαι πρός τινα, ἀγορεύειν πρὸς ἀλλήλους, ὁμόσαι πρός τινα Ὀδ. Ξ, 331. Τ, 283. καὶ εἰπὲ πρὸς ὀ-

μεγαλήτορα θυμόν, Ἰλ. Α, 403. τουτ. εἰπὲ πρὸς τὴν ψυχήν του καθ' ἑαυτόν. δ) καὶ ἐπὶ τῆς σημασ. ἀμοιβαίας ἀνταλλαγῆς πράγματός τινος, τεύχεα ἀμείβειν πρός τινα, καὶ, ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς, λύπας πρὸς λύπας, φόβον πρὸς φόβον, Πλατ. Φαίδ. σελ. 69. Α. ἀντὶ τῆς συνηθ. ἐκφ. τὰ τινος. ε) ἐπὶ ἀριθμῶν ἐκφράζουσα τὸ, περίπου, σχεδόν, Ἀττ· ἴδε Lobeck. Φρυν. σελ. 410. 2) ἐπὶ χρόνου, παριστάνουσα τὸ ποτὲ ὡς, ποτὶ ἕσπερα. Ὀδ. Ρ, 191. τουτ. πρὸς τὸ ἕσπερας, κατάβραδα· καὶ, «ὕπνον ῥίψαντα πρὸς ἠῶ.» Πινδ. Πυθ. 9, 44. ὁ πρὸς τὴν αὐγὴν ὕπνος· οὕτω καὶ, πρὸς ἡμέραν, δηλ. πρὸς τὰ ἐξημερώματα, κ. τ. τ. 3) Ἐν γένει ἐπὶ οἵας δήποτε ἀναφορᾶς, ἢ σχέσεως τὴν ὁποίαν ἔνεστι νὰ ἔχῃ ἓν ἀντικείμενον πρὸς ἄλλο, ὅταν α) ἀναφορικῶς ὡς πρός τι, διά τι, διὰ σκοπόν τινα, ἀποβλέπων εἴς τι, ὡς, λέγειν πρός τι, τουτ. λέγω ἀποβλέπων εἴς τι, σκοπῶν εἴς τι, καὶ, πρὸς τὸν λόγον, Πλάτ. δηλ. τί ἀναφορὰν, ἢ ἀναλογίαν ἔχει πρὸς τὸ πρᾶγμα· «τὰ πρὸς τὸν πόλεμον» τουτ. τ' ἀποβλέποντα, τ' ἀναγκαῖα διὰ τὸν πόλεμον, τὰ πολεμικά· «τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς» τὰ πρὸς τοὺς φίλους, ἅσα ἀφορῶσι τοὺς θεοὺς, τοὺς φίλους, τὰ χρεωστούμενα πρὸς τοὺς φίλους, κ. τ. τ. β) ἀντὶ τοῦ, ὅπου ἀνήκει, ἁρμόζει, ἀναλογεῖ, κατὰ τὸ ἀνῆκον, ἀνάλογον, προσῆκον, ἐπιβάλλον· «πρὸς τὴν παροῦσαν ἀῤῥωστίαν» Θουκ. δηλ. ὅσον ἁρμόζει, ἢ ἀναλογεῖ εἰς τὴν παροῦσαν ἀδυναμίαν· «πρὸς τὸ παρὸν ὅσον αἱ τῶν περιστάσεις τὸ ἀπαιτοῦσι· πρὸς τὰ ἔργα τάττειν τὰς τιμὰς, ἀναλόγως μὲ τὰς πράξεις ἀπονέμειν τὰς τιμὰς· οὕτω καὶ «τέλειος πρὸς ἀρετὴν.» γ) ἐπὶ ἀφορμῆς, ἢ αἰτίας, ἐξ αἰτίας, ἐκ συνεπείας· ὡς, «πρὸς ὧν δή τοῦτο τὸ κήρυγμα» Ἡροδ. 3, 52. τουτ. ἐξ αἰτίας τούτων λοιπὸν τοῦ κηρύγματος· καὶ, πρὸς τὰ ῥήματα, πρὸς τὴν φήμην, Ἡροδ. 3, 153. πρὸς τὰ πυνθάνομαι Ἡροδ. 7, 153. κατ' ἐκείνα ὅπου ἤκουσα, ἔμαθον· καὶ, «πρὸς ὧν τὴν ὄψιν ταύτην» Ἡροδ. 1, 38. ἤτοι, ἐξαιτίας ταύτης τῆς ὄψεως, τοῦτου τοῦ ὄνειρου, καὶ Σοφ. Αἰ. 1018. πρὸς οὐδέν, ἀντὶ, εἰς μάτην· πρὸς ταῦτα. Ἡροδ. 5, 9, 88. 7. 163. ἐκ τούτου, διὰ τοῦτο· ἴδε καὶ Valck. Φοίν. 524. Ἑρμείν. Βυζάν. σελ. 863. δ) ἔτι ἐπὶ συγκρίσεως, ὅτε διάφορα ἀντικείμενα παραβάλλονται πρὸς ἄλληλα, ὡς, οἱ κακοὶ πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ συμβάλλειν πρός τι, οὕτως καὶ παρ' Ἡροδ. 3, 34. «κοῖός τις δοκέει ἀνὴρ εἶναι πρὸς τὸν πατέρα τελέσαι Κῦρον» τουτ. ὁποῖος, ἢ τί λογῆς ἄνθρωπος φαίνεται ὅτι εἶναι συγκρινόμενος μὲ τὸν πατέρα του Κῦρον. Ἐλλοτε δὲ καὶ μετὰ συγκριτικῶν Ὀνομ. ὡς «ἔργα λόγου μέζω πρὸς πᾶσαν χώρην.» Ἡροδ. 2, 35. δηλ. μεγαλήτερα, ἀξιολογώτερα ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην χώρα· καὶ Θουκ. γ', 37, «οἱ φαυλότεροι τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς ξυνετωτέρους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄμεινον οἰκοῦσι τὰς πόλεις.» 4) Συχνάκ. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἢ πρὸς μετὰ Αἰτ. ἐπέχει τόπον ἐπίρ. καθὼς, πρὸς βίαν, ἀντὶ βιαίως, πρὸς εὐσέβειαν, ἀντὶ εὐσεβῶς, πρὸς ὕβριν, ἀντὶ ὑβριστικῶς· καὶ κατὰ ποιητικ. περίφρ. πρὸς ἰσχύος κράτος. Σοφ. Φιλ. 594. πρὸς ἡδονὴν, ἀντὶ ἡδονικῶς, μετ' εὐχαριστήσεως, πρὸς καιρόν, ἀντὶ ἐγκαίρως, πρὸς ἀκρίβειαν, ἀντὶ ἀκριβῶς, πρὸς φιλίαν, ἀντὶ φιλικῶς, κ. τ. τ. Ἀριστφ. βατρ. 1457. οὕτω καὶ, πρὸς χάριν τινί, ἀντὶ χαριζόμενός τινι, παρβλ. Jac. AP. σελ. 756. τὸ δὲ, πρὸς χάριν τινός, δηλ. ὑπὲρ τινος, ἕνεκέν τινος, Buttm. Σοφ. Φιλ. 1159. Βρ. Ἀντ. 30. ὡσαύτως καὶ, πρὸς ἶσον, ἀντὶ κατ' εὐθεῖαν Ἰλ. Ξ, 403, καὶ πρὸς τὸ καρτερόν, πρὸς τὸ βίαιον ἀντὶ, κρατερῶς, βιαίως. Jac. Ἀχ. Τ. σελ. 695. καὶ μετὰ ὑπερθετ. πρὸς τὰ μέγιστα, ἀντὶ μεγαλώτατα, εἰς τὸ,

μέγιστον βαθμόν, ὡς καὶ τό, ἐς τὰ μάλιστα. Ἡροδ. 8 20. πρὸς ἐμὴν χεῖρα, ἀντί, πρόχειρος, καὶ πρόχειροι, ad manum. Ἑρμαν. Σοφ. Φιλ. 148. 5) ἐκφράζει ἔτι τὴν ἐν τόπῳ στάσιν ἄνευ τῆς ἐννοίας κινήσεως τινός, καὶ κεῖται ἀντὶ τῆς παρὰ μετὰ Δοτ. ἀλλὰ σπανίως καὶ παρὰ μόνον τοῖς μετεγενεστ. ποιηταῖς. Ἴδε Br. Ἀπ. Ῥ. Β, 496. Σπανιώτατα ἕπεται μετὰ τὴν πρὸς ἐγκλιτική τις ἀντων. παρ' Ἀριστφ. Πλουτ. ὅμως εὕρηται πρὸς μετ. παραβλ. Reissig Conj, σελ, 56 ἔτι καὶ παρὰ Πλατ. καὶ Δημ. Buttm. ausf. gr. gram. 2, σελ. 413.

Δ. Ἄνευ πτωτικοῦ ὡς Ἐπιρ. ἐκλαμβανομένη σημαίνει, εἰσέτι, προσέτι, πρὸς τούτοις, ἐκτὸς τούτων καὶ, πρὸς τοῖς ἄλλοις. ὡς καὶ μετὰ Δοτ. 3. παρ' Ὅμ. ἀεὶ πρὸς δὲ καὶ παρ' Ἡροδ. 1, 71. 2, 119. 3, 135· 5, 20, καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ, πρὸς γάρ. Ἡροδ. 3, 91· καὶ πρός. Ἡροδ. 5, 20, 7, 154, 184. καὶ, καὶ δὴ πρός, Ἡροδ. 5, 67. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρέτ. εὐρίτ. τὸ δὲ, καὶ, καὶ μετὰ τῆς πρός, ἴδε Pors. Εὐρ. Φοίν 629. Reissig comm. crit. de Soph. OK. 809. σελ. 308. σπανιώτερον εὕρηται, πρός γε, καὶ γε πρός, Jac. A. P. σελ. 46. Παρ' Ὅμ. εὑρίσκεται πολλάκις. ἡ Πρὸς κεχωρισμένη ἀπὸ τοῦ ῥήματος μετὰ τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ ᾖναι συνηνωμένη· οἷον, πρὸς μῦθον ἔειπεν, ἀντί, προσέειπε· φαίνεται δὲ ὅτι οὐδέποτε εὑρίσκεται κατόπιν τῆς Αἰτ. παραβλ. προσέτι. (ἡ ῥίζα τῆς Πρὸς εἶναι πρό.)

Ε. Ἐν συνθέσει μετ' ἄλλων λέξεων σημαίνει α) Κίνησιν, διεύθυνσιν, πρὸ πάντων εἰς τὰ πρόσω, εἰς τὰ ἔμπροσθεν ἢ ἀναφορὰν εἰς τι. β) Ἐπίδοσιν, ἐπιτάχυνσιν, ἢ αὔξησιν, ἔτι, πρὸς τούτοις, ἐκτὸς καί. γ) τὴν εἰς που, ἢ πλησίον που στάσιν, παρά, πλησίον, ἐγγύς, ὅθεν καὶ τὴν ἔν τινι τόπῳ διαμονὴν, καὶ μεταφ. τὸ ἐνασχολεῖσθαι, καὶ ἐπιβάλλειν εἴς τι.

Προσάββατος, ὁ, ἡ ον (σάββατα). Πρὸ τοῦ σαββάτου ὤν, ἢ γινόμενος. «Προσάββατον τό» ἡ πρὸ τοῦ σαββάτου ἡμέρα. Ν. Δ.

Προσαγάλλω, μελ. λῶ (ἀγάλλω). Ἔτι εἰσέτι τιμῶ, σεμνύνω. Εὔπολις παρὰ Σουΐδ. ἐν Λέξ. Ἀγῆλαι. «Ἀνακθῶμεν νῦν χ' ἡμεῖς τούτοις τὰς θεοὺς εἰρεσιώνας, καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες, χαίρετε πάντες, δεχόμεσθα· ἀντὶ τοῦ, Προσέτι, ἀκόμη τιμήσωμεν.

Προσαγανακτέω, μελ. ήσω (ἀγανακτέω). Ἀκόμη, ἔτι περισσότερον ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι ἔτι πλέον.

Προσαγγελία, ἡ. Τὸ ἀγγέλειν, μηνύειν, ἡ ἐπιθοῦσα ἀγγελία. Πολύβ. ἡ τῆς ἀγγελίας προσαγωγή. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Προσαγγέλλω, μελ. λῶ (ἀγγέλλω). Προσέτι ἀγγέλλω, εἰδοποιῶ, μηνύω, λέγω, ἀγγελίας φέρω πρός τινα 2) ἐγκαλῶ, κατηγορῶ, ὅθεν Προσαγγέλλομαι, μηνύω ἐμαυτὸν ἄξιον θανάτου. Σουΐδ.

Προσαγγελτής, οῦ, ὁ. Ὁ τὰς ἀγγελίας φέρων, ὁ μηνυτὴς ἔτι 2) ὁ ἐγκαλῶν, ὁ ἐνάγων τινά.

Προσαγελάζω μελ. άσω (ἀγελάζω). Προστίθημι εἰς τὴν ἀγέλην, ἢ εἰς ἀγέλας, σωρούς ἑνόω.

Προσαγῆλαι, Ἀπαρμφ. Ἀόρ. ά. ἐκ τοῦ Προσαγάλλω,

Προσαγκαλίζομαι, μελ. ίσομαι. Ἀποθ. μεσ. (ἀγκαλίζομαι), λαμβάνω ἔτι ἐν ταῖς ἀγκάλαις, ἀγκαλιάζω ἔτι.

Προσαγκυλόω, μελ. ώσω (ἀγκυλόω). Μετὰ τῆς ἀγκύλης στερεῶ, ἐπιθέτω.

Προσαγλαΐζω μελ. ίσω (ἀγλαΐζω). Ταὐτὸν τῷ, Προσαγάλλω.

Προσαγνοέω, μελ. ήσω (ἀγνοέω). Ἐκτὸς τούτου ἀγνοῶ, δὲν ἐξεύρω.

*Προσάγνυμι, μελ. άξω, (ἄγνυμι) συντρίβω ἢ θραύω ἐπί τι. Κ. Σμυρ.

Προσαγοράζω, μελ. άσω (ἀγοράζω). Προσέτι, ἀκόμη ἀγοράζω.

Προσαγόρευμα, τό. Ὀνομασία, ὁμιλία, χαιρετισμός.

Προσαγόρευσις, ἡ· τὸ προσαγορεύειν, ὀνομάζειν, ὁ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου χαιρετισμός, καὶ εἰς τὰς ἐντεύξεις πρόσρησις-ἀσπασμός.

*Προσαγορευτέος, εα, εον, ῥηματ. ἐπίθ. τὸν ὁποῖον προσαγορεύει, ἢ πρέπει νὰ προσαγορεύτῃ νὰ ὀνομάσῃτις. Πλατ.

Προσαγορευτικός, ή, όν. Ὁ ὀνομάζων, λέγων-ὁμιλῶν, χαιρετῶν. «Προσαγορευτικόν, τό» ἀντὶ τοῦ, Προσηγορία, τὸ φιλοφρόνημα Ἀππιαν.

Προσαγορεύω, μελ. εύσω (ἀγορεύω) Φωνῶ, προσφωνῶ, προσομιλῶ, χαιρετῶ, ἀσπάζομαι. Ἡροδοτ. ιβ'. 80. «Ἀντὶ τοῦ προσαγορεύειν (οἱ Αἰγύπτιοι) ἀλλήλους ἐν τῇσι ὁδοῖσι προσκυνέουσι, κατιέντες μέχρι τοῦ γόνατος τὴν χεῖρα.» 2) ὀνομάζω, καλῶ. 3) διὰ λόγου ἀποκρίνομαι τινί τι, ὁμολογῶ, ἀποδίδω, ἐπιδικάζω. Heind. Πλατ. Θέαιτ. τοῦ 147. Παρὰ Πλουτάρχ. Ῥωμ. 29. ἀντὶ τοῦ Ἑρμηνεύω· ἀμφ.

Προσαγρυπνέω, ῶ μελ. ήσω (ἀγρυπνέω) μετὰ Δοτ. ἀγρυπνῶ παρά τινι ἢ ἐπί τι, τηρῶ, προσέχω, φυλάττω. —

Προσάγω, μελ. ξω. ἀόρ. β'. προσήγαγον, μελ. παθ. προσάξομαι Θουκ. δ', 105. (ἄγω). Εἰσάγω, προφέρω, προξενῶ, παρασκευάζω, «τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε;» Ὀδ. 8, 446. ἀντὶ ἐπροξένησε, ἀπέστειλε· καὶ, προσάγειν δῶρα τινί, ἀντί, προσφέρειν, ὕμν. Ὅμ. Ἀπ. 272. «καὶ τὸ ἔργον προσήγετο» Ἡροδ. 9, 92. ἀντὶ ἐπέρανεν, εἰς πέρας ἔφερεν· ὅπου ὅμως ὁ Schweigh. προῆγεν, ὡς ὀρθότερον παραδέχεται, καὶ προσάγειν τινὶ ὅρκον, Ἡροδ. 6, 74. προβάλλω εἰς τινα τὸν ὅρκον, τὸν κάμνω νὰ πάρῃ ὅρκον. β) ἐπάγω, ἐπιφέρω, ἐπιβάλλω, προστίθημι ἐν τῷ λέγειν ἢ ἐν τῷ γράφειν. γ) προσλαμβάνω μετὰχειρίζομαι, προσαρμόζω. δ) εἰσφέρω, προβάλλω, προτίθημι. — 2) Μέσ. Προτάσσομαι, πλησιάζω, φέρω ἐμαυτὸν πρός τι, φέρω πρός τὸν ἐμαυτόν μου, οἰκειοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι· ἕλκω, σύρω πρὸς ἐμαυτόν, κάμνω τινὰ ἰδικόν μου, τὸν φέρω πρὸς τὸ μέρος μου· «προσήγετο αὐτούς,» Ἡρόδ. 2, 172. ἤτοι, τοὺς εἵλκυε πρὸς τὸ μέρος του. «Ἀπάντῃ προσάγεσθαι τὸ πλῆθος» Θουκ. γ'. 43, 48. «χρήσασι καὶ θωραῖς τὸν δῆμον προσάγεσθαι» Πλατ. Νομ 3. σελ. 695. Δ. «τῇ τῶν τρόπων ἐπιεικείᾳ πάντας προσηγάγετο» Διοδ. Α, 54. καὶ, ὄμματα πρ. ἤτοι, ἑλκύειν τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων πρὸς ἑαυτόν. β) χαρίζω ἐμαυτῷ, προμηθεύομαι, νέμομαι, κερδίζω· ὅθεν ἐπαίρω, λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας, ἀγκαλιάζω. Ἀριστοφ. Ὄρν. 141. Οὐδετέρ. ὅπου συνυπ. τὸ Ναῦς ταύτὸν τῷ, Προσέχειν τὴν ναῦν τῇ ξηρᾷ, ἀράζειν Ἀπολλόδ. ά. ά. 4. καὶ, Ἐμαυτόν, μετὰ Δοτικ. Πλησιάζω, ἐγγὺς ὑπάγω ἐπέρχομαι, φθάνω· ὅθεν προτάσσειν, συνυπαι. στρατόν, ἀντὶ προελαύνειν, προβαίνειν, προχωρεῖν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν

Προσαγωγεύς, ὁ. Ὁ προτρέπων, προσάγων, προβάλλων προσθέτων. 2) Ὁ διαλάττων, ὁ εἰρηνοποιός, εἰρηνεύων καὶ διαλάττων δύο ἐχθρούς. 3) Εἰς τὴν Σικελίαν ὠνομάζετο οὕτως ὁ βασιλικὸς κατάσκοπος· καὶ Προσαγωγίδης. Ἀριστ. Πολ, 5, 9, 3.

Προσαγωγή, ἡ (προσάγω). Τὸ εἰσφέρειν, προσφέρειν, προτροπή, ἀφιέρωσις, ἐξαιρ. ἐπὶ ἱερῶν τελετῶν· καὶ θρησκευτικὴ πομπή, ὡς, «πανηγύρεις δὲ ὥρα καὶ πομπάς, καὶ προσαγωγὰς πρῶτοι ἀνθρώπων Αἰγύπτιοι εἰσὶ οἱ ποιησάμενοι.» Ἡρόδ. 2, 58. 2) πρόσθεσις, προσθήκη, ἐπίθεσις. Οὐδετέρ. σημαίνει τό, Πλησιάζειν, προσέρχεσθαι, πλησίασις· ἐξ. Δίοδος ἐλευθέρα, πέρασμα, ἔξοδος. «Χωρίον οὐδαμόθεν προσαγωγὴν ἔχον.» Πρόσοδος, πρόσβασις, τὸ ἐλευθέρως ἔρχεσθαι πλησιάζειν πρός τινας, προσέλευσις, Ξενοφ. Κυροπ. «ἐκ Προσαγωγῆς· ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἠρέμα, βαθμηδόν. Δουκ.

Προσαγωγίδης, καὶ Δωρ. ποταγωγίδης = προσαγωγεύς 3. Πλουτ.

Προσαγώγιον, τό. Πλάτ. Φίληβ. ζ. 34. ὄργανον τῶν τεκτόνων καὶ λεπτουργῶν, ὁ προσάγοντος εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα, οἷον διαβήτης, κανών, κ. τ. λ. Οἱ Ἑβδομήκοντα ἔχουσιν ἡμικρητηνίνος, Προσαγώγιον.

*Προσαγωγίς, ίδος, ἡ, Δωρ. ποταγωγίς. Θηλ. τοῦ προσαγωγεύς, 3. ἀμφ. γραφ. παρὰ Ἀριστοτ. Πολ. Ε', 9, 3. —

Προσαγωγός, ὁ, ἡ. Ὁ φέρων, ἄγων, ἕλκων 2) ἐπαγωγός, ὁ πρὸς ἑαυτὸν ἕλκων, θέλγων, γοητεύων, συγκρ. ότερος, ύπερ. ότατος

Προσαγωνιάω, Ἀρτεμίδωρ. ἀμφ. λέγεται ἐπὶ Δρομέως.

*Προσαγωνίζομαι, μελ. ίσομαι (ἀγωνίζομαι), μέσ. ἀποθ. πολ. ἀμφ. ἀντὶ τοῦ, προαγωνίζομαι, ὡς καὶ τό

Προσαγωνιστής, ὁ. Βοηθός, ἐπίκουρος, Πλούτ. Λυσ. 26. ὅπου ὁ Ῥείσκιος, προαγωνιστής, ἀντίγρ.

Προσαδικέω, μελ. ήσω (ἀδικέω). Πρός τ' ἄλλα (κακὰ) ἀδικῶ, ζημιῶ ἀκόμη, ἀτιμάζω, κάμνω ἄδικον.

Προσᾴδω (ἄδω). Προσέτι ᾄδω, ψάλλω. «τὴν πεταλίσταμαι, Θεόκρ. 2, 11. δ' ἐστὶ θέλω ψάλλει ἀκόμη. 2) συμφωνῶ συμφάλλω, συντροφεύω ἐν τῷ ψάλλειν (concinere), Πλάτ. Σοφ. Φιλ. 405.

Προσαθροίζω, μελ. οίσω (ἀθροίζω). Συνάζω, συλλέγω ἀκόμη, προσέτι ἀθροίζω· ὅθεν

Προσάθροισις, ἡ. Συνέλευσις, συνάθροισις· πρός τι ἢ εἰς τινα τόπον, ὁ Σχολ. τοῦ Θουκυ. ἑρμην. διὰ τούτου τό, προσαγωγή.

Προσαθυμέω, μελ. ήσω (ἀθυμέω). Ἀθυμῶ πρός τι, χάνω τὸ θάρρος ἐκ τινος συμβάντος, μετὰ δοτικ.

Προσαθύρω, μελ. ῶ (ἀθύρω), ταὐτὸν τῷ, προσπαίζω. (2)

Προσαιθρίζω, μελ. ίσω (αἰθήρ). Εἰς τὸν αἰθέρα, εἰς τὸν ἀέρα ἀναπέμπω, κάμνω νὰ ἀναβῇ τι, ὡς, «Πέμπτον φλόγα προσαιθρίζουσαν, πρὸς αἰθέρα πέμπουσα,» Ἡσύχ.

Προσαίνω, μελ. ανῶ (σαίνω). Προσάγομαι, προσέλκω, φέρω πρὸς ἐμαυτὸν πρότερον διὰ κολακείας, κολακεύω, θέλγω πρότερον· διὰ κολακειῶν προκαταλαμβάνω, κολακευτικῶς προσάγομαι Αἰσχύλ. Προμ. 834.

Προσαιονάω, μελ. ήσω (αἰονάω). Ῥαίνω, ῥαντίζω, καὶ ἑνταυτῷ θερμαίνω, ἢ ἐν τῷ ῥαντίζειν, βρέχειν τι καὶ θερμαίνω, θάλπω.

Προσαιρέομαι, οῦμαι, μελ. αιρήσομαι (αἱρέομαι), μέσ. Ἐκλέγω πρός τι, προσέτι δέχομαι, λαμβάνω, αἱρούμαι, ἐκλέγω, Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ά. έ. 5. καὶ ἑαυτῷ τινά, Ἡρόδοτ. 9, 10. ἐκλέγω τινὰ εἰς σύντροφον.

Προσαίρω (αἴρω). Ἀνασηκώνω τι καὶ τὸ φέρω που, ὡς προσφέρω. Μέσ. προσαίρομαι, φέρω, λαμβάνω πρὸς ἐμαυτόν, τρώγω.

Προσαίρω (σαίρω). Πρότερον μειδιῶν, ἢ καταγελῶν δείχνω τοὺς ὀδόντας, ὁ Λυκόφρ. 880. ἔχει «Προσεστρόταιο, ταὐτὸν τῷ, διεσχισμένους.

Προσαισθάνομαι, μελ. σθήσομαι (αἰσθάνομαι), ἀποθ. μέσ. Προσέτι, ἑνταυτῷ αἰσθάνομαι, ἢ παρατηρῶ, Ἀριστ.

Προσαίσσω, ξω (αἴσσω). Σπεύδω πρός, ὁρμῶ, ῥίπτομαι πρός τι, πηδῶ κατ' ἐπάνω, «ἢ γόνον λίσσοιτο προσαίξας Ὀδυσσῆα,» Ὀδ. Χ,

337. καί, »προσαίξας λάβε γοῦνα, αὐτόθι 342, 365.

Προσαιτέω, ῶ, μέλ. ήσω (αἰτέω). Προσέτι, ἀκόμη αἰτῶ, ζητῶ, περισσότερον αἰτῶ, ἢ δεόμαι, παρακαλῶ ἵνα λάβω περισσότερον, Ξενοφ. Ἀναβ. ἀ. γ'. 21. »Προσαιτοῦσι μισθόν, ὁ Κῦρος ὑπισχνεῖται ἡμιόλιον». 2) ἐν ἀπορίᾳ εἰμί, πτωχεύω, ἐπαιτῶ, ζητῶ ἐλεημοσύνην, ὁ αὐτ. Οἰκονομ. κ'. 15. »Προσαιτῶν βιοτεύειν», ζῆν ἀπὸ ἐλεημοσύνην, καὶ αἰτ. προσ. »προσαιτέοντα τὴν στρατιήν», Ἡρόδ. 3, 14. ὅθεν

Προσαίτης, ὁ, ἐπθ. αἴτης, ταὐτόν τῷ, ἐπαίτης. Ζητιάνος.

Προσαίτησις, ἡ. Τὸ διὰ ἐλεημοσύνης ζῆν, ἡ κατάστασις τοῦ προσαίτου, τὸ προσαιτεῖν, Πλούταρχ. »Προσαίτησις ἐφημέρου τροφῆς».

*Προσαιτητής, οῦ, ὁ, = προσαίτης.

Προσαιτέομαι, ῶμαι, μέλ. έσομαι (αἰτέομαι), ἀποθ. μέσ. Προσέτι ἢ ἐκτὸς τῶν ἄλλων αἰτοῦμαι, κατηγορῶ, ἐγκαλῶ τινὰ εἰς τὸ κριτήριον.

Προσαιωρέω, μέλ. ήσω (αἰωρέω). Ὑψόνω, σηκόνω πρὸς, κρεμῶ, Διόδ. ἐκλογ. »Τῇ λόγχῃ προσαιωρησάμενος ὑπεδέχετο», ἀκομβῶν, ἐπιστηριζόμενος εἰς τὴν λόγχην (ἐν ᾧ ἔφιππος ἦν) ὑψοῦτο καὶ ἐθεώρει.

Προσακούω, μέλ. ήσω (ἀκούω). Προσέτι ἀκούω, ὀξύνω, ἔτι παροξύνω, διεγείρω, ἐνθαρρύνω περισσότερον.

Προσακοντίζομαι, μέλ. ίσομαι (ἀκοντίζω), ἀποθ. μέσ. Ῥίπτω τὸ ἀκόντιον πρός τι, πρός τι τοξεύω, βάλλω, κτυπῶ διὰ τοῦ ἀκοντίου.

Προσακούω, μέλ. εύσομαι (ἀκούω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἀκόμη ἀκούω, Ξενοφ.

*Προσακριβόω, μέλ. ώσω (ἀκριβόω). Κατ' ἐπίτασιν ἀκριβόω, μᾶλλον ἐξακριβόω, μὲ πλειοτέραν ἀκρίβειαν ἐρευνῶ, Ἀριστοτ. παρὰ Διογ. Λαερτ. Ε, 28.

Προσακροβολίζομαι, μέλ. ίσομαι (ἀκροβολίζω). Προσέτι μετά τινος ἀκροβολίζομαι, κάμνω ἀκροβολισμούς. 2) κτυπῶ πρός, σφενδονίζω.

Προσακτέος, ία, έον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ προσάγω, καὶ κατὰ μέτην σημασ. προσάγομαι.

Προσακτρίδες, αἱ (προσάγω). Οἱ τῆς Μηλολόνθης (εἶδος αὐτῆς καθάρου) πρὸς τῷ στόματι μικροὶ πόδες.

Προσαλείφω, μέλ. λείψω, (ἀλείφω). Προσέτι ἀλείφω, ἐπαλείφω, τρίβω δι' ἀλείμματος. »προσάλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον», Ὀδ. Κ, 392.

*Προσαλίγκιος, ὁ, ἡ, ον (ἀλίγκιος). Ὅμοιος, ἀπαράλλακτος, ποιητ.

Προσαλίσκομαι, μέλ. αλώσομαι (ἁλίσκω). Προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἁλίσκομαι, πιάνομαι ἢ κατακρίνομαι, καταδικάζομαι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 701.

Προσάλλομαι (ἅλλομαι), ἀποθ. μέσ. Πρός τι, πρὸς τὰ ἐπάνω πηδῶ, Ξενοφ. Κύρ. παιδ. Η'. δ'. 9. »Ἢν μεγάλην γαμήσειας, ἢν βούλει ἐρᾷν φιλῆσαι, προσάλλεσθαί σε δεήσει, ὡς τὰ κυνάρια».

*Προσαλλοτριόομαι, οῦμαι, μέλ. ώθήσομαι (ἀλλοτριόω). Ἀπομακρύνομαι, ἀποξενοῦμαι τινος, ἢ ἀποστρέφομαι, ἀποφεύγω.

Προσάλπειος, ὁ, ἡ, ον, Κατοικος τῶν Ἄλπεων, ἢ ὁ πλησίον τῶν Ἄλπεων (εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἰταλίας καὶ Ἐλβετίας) κατοικῶν, Στράβ.

Προσάλπιγξις, ἡ (σαλπίζω). Τὸ διὰ τῆς σάλπιγγος σαλπίζειν πρότερον, ὁ πρὸ τῆς μάχης ἦχος τῆς σάλπιγγος.

*Προσαλπιστός, ὁ, ἡ, ον (σαλπίζω). Ὁ μηνυόμενος πρότερον διὰ τῆς σάλπιγγος, ἢ ὅπου πρότερον ἠχεῖ ἡ σάλπιγξ, ὅθεν, »προσαλπιστὰ δεῖπνα», Αἰλιαν. Ποικίλ. Ἱστορ. ἡ. 7. συμπόσιον, εὐωχία, γινομένη μετὰ φωνῆς σάλπιγγος, ὅπερ ὁ Ἄδης. »δεῖπνα προσάλπιγκτα λέγει».

Προσαμάομαι, ῶμαι, μέλ. ήσομαι (ἀμάω). Ἐπιτωρεύω, συνάγω, συστωρεύω, συνεπιθέτω. (υυυυ–)

Προσάμβασις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, προσανάβασις »Καλιμάχου προσαμβάσεις», Κύρ. Φοίν. 491.

Προσαμέλγω, μέλ. ξω (ἀμέλγω). Προσέτι, ἀκόμη ἀμέλγω, τὸ παθ. παρὰ Θεοκρ. 1, 26.

Προσαμιλλάομαι, μέλ. ήσομαι, αόρ. παθ. καὶ μέσ. ἀμφότ. εὐχρ. (ἀμιλλάομαι), ἀποθετ. μέσ. Προσέτι, ἢ παρά τινι ἀμιλλῶμαι, πασχίζω ἢ ἀγωνίζομαι ἵνα μιμηθῶ, συναρίζομαι.

*Πρόσαμμα, τό (προσάπτω). Τὸ ἐπιτιθέμενον δέμα, ὁ ἐπιβλημένος δεσμός.

*Προσαμπέχομαι (ἀμπέχω), οὐδετ. Μένω πρὸς προσκολλημένος, ἢ ἐμπορπευμένος, »ἰξῷ προσαμπέχεται», πιάνεται εἰς τὸν ἰξόν, Ἀνθ.

Προσαμύνω, μέλ. νῶ (ἀμύνω). Ἔρχομαι, τρέχω εἰς βοήθειαν, προσβοηθῶ, ἐπαιουρῶ τινι, ταὐτόν τῷ, ἐπαμύνω, Ἰλ. Β, 238. καὶ Π, 509.

*Προσαμφιέννυμι, μέλ. έσω, Ἀττικ. ιῶ (ἀμφιέννυμι). Ἐπενδύω, ἐνδύω τινὰ καὶ μέ τι ἄλλο, τινά τι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 887.

Προσαμφίζω, μέλ. ίσω καὶ Ἀττ. ιῶ. Προσέτι συρω, τραβῶ, προσέλκω.

Προσαναβαίνω, μέλ. βήσομαι (ἀναβαίνω). Προσέτι ἀναβαίνω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ ὑπάγω, φέρομαι εἰς ὕψος, ἀναβαίνω, ἐπὶ ἵππων, ὅτε ἀναβαίνουν ἐπὶ τῶν ἵππων. »Εἰ δὲ μὴ προσαναβήσονται ἱππεῖς», Ξενοφ.

Προσαναβάλλω, μέλ. λῶ (βάλλω). Ῥίπτω ἐν ταὐτῷ εἰσέτι, εἰς τὸ ὕψος.

Προσαναβάσεις, ἡ (προσαναβαίνω). Ἡ εἰσέτι πρὸς τὰ ἐπάνω, πρὸς ὕψος ἀνάβασις, ἢ ἀνύψωσις.

Προσαναγιγνώσκω (ἀναγιγνώσκω). Προσέτι, πρὸς τούτοις, ἀναγιγνώσκω, ἢ ἐξακολουθῶ ν' ἀναγιγνώσκω.

Προσαναγκάζω, μέλ. άσω (ἀναγκάζω). Προσέτι ἀναγκαζω, θλίβω, στενοχωρῶ, ἐπείγω, βιάζω τινὰ νὰ κάμῃ τι, μετ' ἀπαρεμφ. »βίᾳ με προσηνάγκασε πάσασθαι», Ὅμ. Ὀμρ. Δημ. 413. καὶ, τινί τι, »τῇ ἄλλῃ μελέτῃ προσαναγκάζοντες», Θουκ. στ'. 72.

*Προσαναγορεύω, μέλ. εύσω (ἀναγορεύω). Ἔτι, καὶ ἐκτὸς ἀκόμη κηρύττω, ἀναγγέλλω, Πλάτ. Πολ. θ. σελ. 580. C.

Προσαναγράφω, μέλ. ψω (γράφω). Προσέτι ἀναγράφω, σημειόνω, σχεδιάζω, Λουκουρ. 30. 8.

Προσαναγω, μέλ. ξω (ἄγω). Φέρω ἀκόμη εἰς τὸ ὕψος, ὑψόνω, ἀναβιβάζω.

*Προσαναδέρω, μέλ. ρῶ (δέρω). Προσέτι ἀκδέρω, ἐκβάλλω τὸ δέρμα.

Προσαναδέχομαι, μέλ. ξομαι (δέχομαι), ἀποθ. μέσ. Ἔτι, ἀκόμη, μετὰ πόθου προσμένω, ἀναμένω.

Προσαναδίδωμι, μέλ. ώσω (δίδωμι). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀναδίδω, εἰς ὕψος διαδίδω, καὶ διαμοιράζω, διανέμω.

Προσαναθλίβω, μέλ. ίψω (θλίβω). Προσέτι ἢ ἔτι περισσότερον θλίβω, πιέζω, ἢ συνθλίβω, συμπιέζω πυκνέλλω.

Προσαναιδεύομαι (ἀναιδεύομαι), ἀποθετ. μέσ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσέτι ἀναιδεύομαι, ἀναιδῶς φέρομαι, πράττω ἢ ὁμιλῶ, ἀδιαντροπεύομαι.

Προσαναιρέω, ήσω (αἱρέω). Ἀνασηκόνω προσέτι, μέσ. προσέτι ἀναιρῶ, ἀφανίζω, φονεύω. 2) ἐκ νέου ἔτι ἀποκρίνομαι, ἢ προσέτι πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀποκρίνομαι, ἐπὶ μαντείου. 3) πρὸς τοῖς ἄλλοις λαμβάνω ἐπ' ἐμοί, πέρνω ἐπάνω μου, ἀναδέχομαι, ἴδε ἀναιρῶ.

Προσαναιτιμόω, μέλ. ώσω (ἀναιτιμόω), Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, προσέτι ἀναιτιμῶ, ἐξοδεύω, ἀπαιτῶ, Ἡρόδ. 5 34. »Καὶ αὐτῷ τῷ Ἀρισταγόρῃ προσανωτίμωτο πολλὰ χρήματα», ταὐτόν τῷ, προσαναλίσκω.

*Προσαιναλάω, μέλ. έσω (καλέω). Ἔτι, πρὸς τούτοις καλῶ τινά, κράζω.

Προσανακαλύπτω, μέλ. ψω (καλύπτω). Προσέτι ἀνακαλύπτω, κάμνω λαμπρόν, αἰθριῶ, εὐδιάζω, Στράβ. σελ. 1006.

Προσανάκειμαι, μέλ. είσομαι (κείμαι), ἀποθ. οὐδετ. τινί. Εἶμαι ὅλως ὁλόκληρος προσκεκολλημένος, δεδεμένος, ἀφιερωμένος εἰς τινα, Ἀρεθ.

Προσανακεράννυμι, μέλ. άσω (κεράννυμι). Προσέτι μίγνυμι, ἢ σὺν ἄλλοις κεραυνῶ, ἀναματόνω, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. ιδ'. 4.

Προσανακινέω, μέλ. ήσω (κινέω). Προσέτι, αὖθις ἀνακινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν, ἢ διεγείρω, παρακινῶ, Κάτων.

Προσανακλαίω, καὶ Ἀττικ. κλάω, μέλ. κλαύσομαι (κλαίω). Κλαίω παρά τινι ἢ ἐπί τινα, μετά τινος συγκλαίω, ἐνόνω τὰ δάκρυά μου μετ' ἄλλων.

Προσανάκλιμα, τό. Ἀνακλιντήριον, ἐφ' ᾧ τις ἀνακλινόμενος, ἐπακουμβῶν, ἀναπαύεται, Ἀλκαῖος ἐν Ἀναλέκτ. ἀ. σελ. 499. (ἀκουμβιστήριον) ἐκ τοῦ

Προσανακλίνομαι, μέλ. νοῦμαι (κλίνω), μετά δοτικ. Ἀνακλίνομαι, πλαγιάζω, ἀκουμβῶ ἐπί τι, ἢ κεῖμαι ἐπάνω εἰς τι.

Προσανάκλισις, ἡ. Τὸ προσανακλίνεσθαι, ἐπακουμβῶν, ἢ κεῖσθαι ἐπάνω εἰς τι.

Προσανακοινόομαι, οῦμαι, μέλ. ώσομαι (κοινόω). Κοινὸν ποιοῦμαι ὅπερ ἔχω μετ' ἄλλου τινός, ἢ συμβουλεύομαι, σκέπτομαι μετά τινος, τῷ ἀνακαλύπτω τοὺς σκοπούς μου.

Προσανακουφίζω, μέλ. ίσω (κουφίζω). Προσέτι ἀνακουφίζω, ἐλαφρύνω ἀκόμη, προσελαφρύνω.

Προσανακράω, ἴδε προσανακεράννυμι.

Προσανακρίνω, μέλ. νῶ (κρίνω). Προσέτι ἀνακρίνω, ἐρευνῶ, ἢ πάλιν ἐξετάζω, ἐρωτῶ, δοκιμάζω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσανακρούω, καὶ μέσ. -ομαι (κρούω), ὡς καὶ τό, ἀνακρούομαι. Τοῦ ὁμιλεῖν ἄρχομαι, ἀρχίζω νὰ ὁμιλῶ.

*Προσανακτάομαι, -ῶμαι, μέλ. -ήσομαι (κτάομαι), ἀποθ. μέσ. Ἐπανακτῶ, ἀποκτῶ πάλιν, ἐξαιρ. τὰς σωματικὰς δυνάμεις.

Προσαναλαμβάνω, μέλ. λήψομαι (λαμβάνω). Προσέτι λαμβάνω, πάλιν δέχομαι, ἀνακτῶμαι. 2) Λαμβάνω τὰς προτέρας δυνάμεις μου, ἀναλαμβάνω πάλιν, ἐνδυναμόνομαι, ἀναπαύομαι, ἀναψυχὴν λαμβάνω, ἢ μεταβατ. κάμνω τινά, ἢ ἀφίνω νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς προτέρας δυνάμεις, ἀνιστῶ, ἀναζωπυρῶ. »Τὰ στρατόπεδον», Wess. Διόδ. 17. 16. καὶ ἀντὶ τοῦ, 3) ἐπαναλαμβάνω, ἀπ' ἀρχῆς πάλιν λαμβάνω.

Προσαναλέγομαι, μέλ. λέξομαι (λέγω). Προσέτι ἢ μεταξὺ τῶν ἄλλων μνημονεύω, ἀναγγέλλω, ἀναφέρω, ἢ διηγοῦμαι, παρὰ τοῖς Ο'.

Προσαναλιμάω, μέλ. ήσω (λιμάω). Προσέτι ἀναλιμάω, ἀερίζω, ἢ λιχνίζω, ἢ κοσκινίζω, Γεωπον.

Προσαναλίσκω, μέλ. ώσω (ἀναλίσκω). Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔτι ἀναλίσκω, κατεξοδεύω, ἐπί τι ἢ περί τι, κακῶς καὶ ματαίως ἐξοδεύω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 701. Δημ.

Προσαναλλόμαι, (ἅλλομαι), ἀποθετ. μέσ. Πηδῶ εἰς τὸ ὕψος ἐπί τι, ἢ πρός τι, ἀναπηδῶ πρός.

Προσαναλογίζομαι, μέλ. ίσομαι (λογίζομαι), ἀποθ. μέσ. Προσέτι ἀναλογίζομαι, στοχάζομαι, φέρω, ἀνακαλῶ πάλιν εἰς τὸν νοῦν μου τι, ἐπί τι ἢ πρός τι πάλιν στοχάζομαι, μετά δοτικ. πράγμ.

Προσαναμαλάσσω, μέλ. ξω (μαλάσσω). Προσέτι, περισσότερον ἀναμαλάσσω, μαλακύνω, ἀπαλύνω, Ἱπποκρ.

Προσαναμένω, μέλ. μενῶ (μένω). Προσέτι, ἀκόμη ἀναμένω, προσμένω, καὶ ἀναμένω ἀκόμη ἐπί τι.

Προσαναμιμνήσκω, μέλ. μνήσομαι (μιμνήσκω). Προσέτι, πάλιν ἀναμιμνήσκω, ἐνθυμίζω τινά τινος, τῷ ἀνακαλῶ τι πάλιν εἰς τὴν μνήμην του.

Προσαναπαύω, μέλ. αύσω (παύω). Ἀφίνω τινὰ νὰ ἀναπαυθῇ ἐπί τι, Πολυβ. Μεσ. ἐπί τι, ἢ ἔντινι ἀναπαύομαι.

Προσαναπείθω, μέλ. είσω (πείθω). Προσέτι καταπείθω, παρακινῶ τινὰ μὲ λόγους, τὸν κάμνω νὰ πεισθῇ, Δίων Κύσ.

Προσανακπειράομαι (πειράομαι). Προσέτι ἐξετάζω, πεῖραν ποιῶ ἢ λαμβάνω, Πολυά.

Προσαναπέμπω, μέλ. ψω (πέμπω). Προσέτι ἀναπέμπω, στέλλω πρὸς τὰ ἄνω.

* Προσαναπηδῶ, μέλ. ήσω (πηδῶ). Ῥίπτομαι πρός τι, ὁρμῶ, χύνομαι.

Προσαναπίμπλημι, μέλ. πλήσω (πίμπλημι. Προσέτι ἀναπληρῶ γεμίζω, Πλούταρχ.

Προσαναπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω). Ἀναπίπτω πρός, ἢ πλησίον που πίπτω ὕπτιος, κάθημαι, ἢ πίπτω ἐπάνω τινός, πλησίον τινός ἐπὶ τραπέζης κάθημαι μετ' ἄλλων, Πολυβ.

Προσαναπλάσσω, Ἀττ. -ττω, μέλ. άσω (πλάσσω). Προσέτι ἀναπλάσσω, μορφόω, σχηματίζω, ἐπιθέτω τι πρὸς καλητέραν μετασχηματίσιν, ἐπεισάγω ψευδεῖς καλλωπισμοὺς, καὶ ἐφευρίσκω ἔτι ἢ πλάττω μύθους, τινί τι.

Προσαναπλέκω, μέλ. ξω (πλέκω). Προσέτι ἀναπλέκω, συνδέω.

* Προσαναπλέω, μέλ. εύσομαι (πλέω). Πλέω, τεθεικεύω πρὸς τὰ ἄνω.

Προσαναπληρόω, ῶ, μέλ. ώσω (πληρόω). Προσέτι ἀναπληρόω, ἀπογεμίζω, ἐπιχύνω γεμίζω.

Προσαναπτύσσω, μέλ. ξω (πτύσσω). Ἔτι ἐπιδιπλόνω, συμμαζεύω ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, ἀναδιπλόνω, εἰς ὕψος κινῶ, ἐκτείνω, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. 17.

Προσαναπτω, μέλ. ψω (ἅπτω). Προσάπτω, ὁρίω πρός τι, προσσρτῶ, οἰκειοποιοῦμαι, μετὰ δοτ. Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρνιθ. 868.

Προσαναρρήγνυμι, μέλ. ῥήξω (ῥήγνυμι). Κάμνω τι ἔτι νὰ ἐκραγῇ, νὰ ἀναρριχθῇ, νὰ σκίσῃ, νὰ σχασθῇ, νὰ ἐξέλθῃ βιαίως νὰ ἐκπηδήσῃ ἢ σχισθῇ. Ἢ πρὸς, ἐντοῦθα μετὰ δοτ. σημαίνει τόπον ἢ αἰτίαν· καὶ παθ. «Τῇ κραυγῇ τὸ ἀπόστημα προσαναρρήγνυται, διὰ τῆς κραυγῆς ἔτκασεν, ἠνεώχθη τὸ ἀπόστημα καὶ ἐξῆλθε βιαίως τὸ ἔμπυον», Πλούταρχ. Κλεομ. 30.

Προσαναρριπίζω, μέλ. ίσω (ῥιπίζω). Προσέτι ἀναρρίπιζω, ψυσῶ διὰ τοῦ ῥιπιδίου ἵνα ἀνάψῃ ἡ φλόγα· καὶ μεταφρ. ἐμψυχόω, ἐνθαρρύνω ἐκ νέου μὲ ἄλλα μέσα.

Προσαναρτάω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀρτάω). Πρός τι ἢ πλησίον που ἀναρτῶ, ἐπί τι κρεμῶ, μετὰ δοτ. Λουκιαν.

Προσανασείω, μέλ. σω (σείω). Προσέτι ἀνασείω, κουνῶ, σαλεύω· μεταφρ. μᾶλλον ἐρεθίζω, παροξύνω, διεγείρω, παρορμῶ πρός τι, Πολυβ. 1, 69, 8.

Προσαναστπάω, ῶ, μέλ. άσω (σπάω). Προσέτι ἀνασπῶ, ἐκσύρω, ἐκβάλλω βιαίως.

Προσαναστέλλω (στέλλω). Προσέτι ἀναστέλλω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω, χαλινόω, Πλούταρχ Ἀλεξ. β'.

Προσανατάσσω, μέλ. ξω (τάσσω). Ἐπαιαφέρω εἰς τὴν προτέραν τάξιν πάλιν, τάττω πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, Ἀρτεμίδωρ. ἀ. 1 «Ποῖα τῶν παθῶν προσανατρέχοιν πέφυκε καὶ προσανατάσσειν ἑαυτὰ τῇ ψυχῇ», ἀντὶ τοῦ, πλησίον, ἐγγὺς τάσσειν ἑαυτά.

Προσανατείνω, μέλ. νῶ (τείνω). Ὑψόω, σηκόνω τὴν χεῖρα πρός, ὅθεν, ἀπειλῶ, φοβερίζω, καὶ μετ. παρὰ Πολυβ. «Βραχέα προσανατείνεις, θυμοῦσθε, ὀργισθεὶς ὀλίγον, ἠπείλει καὶ ὑβρίζουν», ὡς τὸ, ἐπανατείνω, καὶ, ἐπανατείω.

Προσανατέλλω, μέλ. λῶ (τέλλω). Προσέτι ἀνατέλλω, ἀναβαίνω εἰς ὕψος, Κόρ. Ἱκετ. 688.

Προσανατίθημι, μέλ. θήσω (τίθημι). Προσέτι ἀνατίθημι, προτοπιφορτίζω, ἐπιτίθημι, βάλλω ἀκόμη ἐπάνω βάρος τι τινί· μέσ. «προσανατίθεμαι», προσέτι ἀναδέχομαι, βάλλω, ἢ πέρνω ἀκόμη βάρος ἐπάνω μου, ἐπιφορτίζομαι, Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ἀ. 8. 2) «Προσανατίθεμαί τινα», ζητῶ συμβουλὴν ἀπό τινος, συμβουλεύομαι μετά τινος· ἐμπιστεύομαι, κοινοποιῶ εἰς τινα τὸ μυστικόν μου, καὶ ζητῶ συμβουλὴν παρ' αὐτοῦ, Διόδ. καὶ Λουκιαν. Ζεὺς Τραγ. 1. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀφιερόνω ἐμαυτὸν πρός τινα, προσκολλῶμαί τινι.

Προσανατρέπω, μέλ. τρέψω (τρέπω). Προσέτι ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω, καταβάλλω, καταστρεμνίζω, παρὰ τοῖς Ο'.

Προσανατρέφω, μέλ. θρέψω (τρέφω). Ἐνδυναμόνω πάλιν τινὰ διὰ τροφῆς, τὸν φέρω εἰς τὰς προτέρας του δυνάμεις.

Προσανατρέχω, μέλ. δραμοῦμαι (τρέχω). Τρέχω ἔτι πρός τ' ἄνω, φέρομαι τέτοιος ὑψηλὰ, καὶ μεταφ. ἀναφαίνομαι, ἀναδεικνύομαι, π. χ. οὐσίαις, τουτέστι, γίνομαι, ἢ φαίνομαι πλούσιος. 2) πάλιν ἐπιστρέφω ἢ τρέχω πάλιν, ὑπάγω εἰς τὰ ὀπίσω, ὅπου ἤμην τὸ πρότερον, τρέχω πάλιν πρὸς τὴν προτέραν μου κατάστασιν, Πολύβ.

Προσανατρίβω, μέλ. ψω (τρίβω). Τρίβω τι ἐπάνω τινός· μέσ. -ομαι, τρίβω ἐμαυτὸν πρός τι, μεταφρ. τινί, Πλάτ. εἰς Θεαίτ. Θεοφρ. Χαρακτ. ἀντὶ τοῦ, ἀγωνίζομαι, φιλονεικῶ, ἀμιλλῶμαι, γυμνάζομαι μετά τινος πρὸς ἀγῶνα.

Προσαναφέρω, μέλ. οίσω (φέρω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις φέρω πρός τ' ἄνω. 2) ταὐτὸν τῷ, ἀναφέρω, προβάλλω, τινί τι, τεθείτω, «Τῇ βουλῇ προσαναφέρειν, ἀναφέρειν τι εἰς τὴν βουλὴν διὰ ν' ἀποφασίσῃ καὶ νὰ ἐπικυρώσῃ αὐτό», Διονύσ. Ἁλικαρν.

Προσαναφυσάω, Μλ. ήσω (φυσάω). Ἐπίτι φυσῶ, ἐξαιρ. ἄρχομαι νὰ φυσῶ τὸν αὐλόν. Ἀθήν. σλ. 665.

Προσαναφωνέω, ῶ Μλ. ήσω (φωνέω). Προσέτι ἀναφωνῶ, μεγαλοφώνως κράζω, φωνάζω, ἀναβοῶ· ὅθεν

* Προσαναφώνησις, ἡ. Ἡ πρός τι ἀναφώνησις, ἀναβόησις, ἐπίκλησις. Σχόλ. μικ. Ἰλ. Α, 213.

Προσαναχρώννυμι, Μλ. χρώσω (χρώννυμι). Δίδω, ἐπιθέτω εἴς τι χρῶμά τι, βαφὴν τινά, ἐπιβάπτω· μεταφ. διὰ προσεγγίσεως· ἢ ἐφάψεως μεταδίδω εἰς τινά τι· καὶ μέσ. προσαναχρώννυμαι, διὰ τῆς προστρίψεως· ἢ ἐγγίσεως δίδω εἰς ἐμαυτὸν, λαμβάνω χρῶμά τι, καὶ μετφ. πλησιάζω, μεταδίδομαι, ἢ συγκοινωνῶ ἐμαυτὸν· πρβλ. προστρίβω.

Προσανδραποδίζω, Μλ. ίσω (ἀνδραποδίζω). Προσέτι ἀνδραποδίζω αἰχμαλωτίζω μέσ. ἐξ Ἡρότ. 8, 29. ὅπου νῦν διεστάμεθα «Πρὸς ἠνδραποδίσθαι», ἀναγιωτκεται.

* Προσάνειμι (εἰμι). Προσαναβαίνω, πηγαίνω πρὸς τάνω που, ἢ φθάνω.

* Προσανενεγκεῖν, ἀπαρέμφ. ἀόρ. β'. ἐκ τοῦ προσαναφέρω.

Προσανεῖπον (λέγω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔτι εἶπον, ἐόκλωσα, παρήγγειλα.

Προσανέρομαι, μέλ. ερήσομαι (ἔρομαι), ἀποθετ. μέσ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐρωτῶ, ἐκ νέου πάλιν ἐρωτῶ.

Προσανέρπω, μέλ. ψω (ἕρπω) Ἕρπω, σύρομαι πρὸς τὰ ἐπάνω, καταντῶ ἀνεπαισθήτως ἀνασυρόμενος, Πλούταρχ. Θεμιστ.

Προσανερωτάω, μέλ. ήσω (ἐρωτάω), ταὐτὸν τῷ, προσανέρομαι.

Προσανευρίσκω, μέλ. ήσω (εὑρίσκω). Προσέτι ἀνευρίσκω, ἐξευρίσκω τι.

Προσανέχω, μέλ. ξω (ἔχω). Κίτσέτι, πρὸς τούτοις κρατῶ τι εἰς ὕψος, μεταιωρίζω, μεταφ. συνυπακ. τοῦ, θυμόν, ἢ νοῦν· μετὰ δοτικ. προσέχω ἢ προσκολλημένον ἔχω τὸν νοῦν μου ἐπί τι, πιστεύω. ἐλπίζω, θαρρῶ, πεποιθὼς εἰμὶ καὶ παρὰ Πολυβ. ἐ. 103. ἀντὶ τοῦ, προσδοκῶ, προτρμένω, ἀπαντέχω, παραφυλάττω. «Προσανέχων τὸν καιρὸν τῆς ἐντεύξεως», ἐπρόσμενε τὸν καιρὸν τῆς συνομιλίας.

* Προσανής, ὁ, ἡ, ές, Δωρικ. ἀντί, Προσηνής, Πίνδαρ.

Προσανθέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀνθέω). Ἐγγύς, πλησίον ἀνθῶ, ἢ ὡς ἄνθος ἀναφαίνομαι. «Τὸ αὐτοκίνητον οὐ προσήνθη τῇ φιλοσοφίᾳ», Δαμασκ. παρὰ Φωτ. σελ. 1045. οὐκ ἤνθη παρ' αὐτῇ, οὐ συνυπῆρχεν ὡς ἄνθος.

Προσανίσταμαι, μέλ. στήσομαι (ἵστημι). Ἐγειρόμενος φέρομαι πρὸς τὰ ἄνω, ἢ διευθύνομαι. «Τῆς γλώσσης ἄκροις τοῖς ὀδοῦσι προσανισταμένης», Διονυσ. συνηθ. ἐνομ. σηκωμένης τῆς γλώσσης καὶ ἐγγιζούσης ἐπάνω εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὀδόντων.

Προσανοίγνυμι, καὶ προσανοίγω, μέλ. νοίξω (οἴγνυμι). Προσέτι, ἀκόμη ἀνοίγω.

Προσανοικοδομέω, ῶ, μέλ. ήσω (οἰκοδομέω). Ἀνοικοδομῶν, ἀνακτίζων, προστίθημι τι περισσότερον τοῦ πρώτου, ἢ κάμνω τὴν οἰκοδομὴν μεγαλητέραν τῆς προτέρας, Ο'.

Προσανοιμώζω, μέλ. ώξω (οἰμώζω). Προσέτι οἰμώζω, στενάζω, ἢ ἐκβάλλω νέους στεναγμοὺς, θρήνους, Πολυβ.

Προσαντέλλω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, προσανατέλλω.

Προσαντεπιτάσσω, μέλ. ξω (τάσσω). Ἐξ ἐναντίας, πάλιν ἐπιτάττω, προστάζω, Δίων Κάσ.

Προσαντέχω, μέλ. ξω (ἔχω), ὁ Ἡσύχ. τὸ ἐξηγεῖ διὰ τοῦ, πρόσκειμαι, προσέτι ἢ ἐπὶ πολλοῦ χρόνου ἀντέχω, ὑπομένω.

Προσάντης, ες, ὁ, ἡ, ες (ἄντης). Ἀνηφορικὸς κρημνώδης, ἀποτόμως ἔχων, ὁ δύσκολος καὶ ὄρθιος πρὸς ἀνάβασιν τόπος. «Προσάντης κέλευθος», Πίνδ. Ἴσθμ. 2, 47. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ἐ. 25. μεταφ. τραχύς, σκληρός, δυσχερής, ἀηδής, ὀχληρός, λυπηρός, βαρετός, δύσκολος, ἀκαιρος, ἀπεχθής, ἐναντίος, ἐχθρός, αἰνιγματώδης, Ἡρόδ. 7, 160. καὶ Ξενοφ. Ἀπολογ. 33. Διόδωρ. Σικελ. «Τὰς βλασφημίας προσαντάντως ἀκούειν», τουτ. σκληρῶς, ἀπεχθῶς, ἐναντίως, διεγείρετο περισσότερον πρὸς ὀργὴν καὶ σκληρότητα, ὁπόταν ἤκουε τὰς ὕβρεις.

* Προσαντιβολέω, μέλ. ήσω (ἀντιβολέω). Προσκυνέτω, μὲ νέας δεήσεις παρακαλῶ.

Προσαντιλαμβάνομαι (λαμβάνω). «Προσαντιλαμβάνομαι τῶν χειρῶν», ἐπιάμεναι ἢ μία μὲ τὴν ἄλλην ἀπεναντίας, κατὰ πρόσωπον ἐβάσταζον ἀλλήλας ἀπὸ τῶν χειρῶν, Στραβ. γ'. σελ. 233.

Προσάντιος, ία, ιον, ταὐτὸν τῷ, προσάντης. Ἐναντίος, ἀντίπαλος, Ἡσύχ.

* Προσαντιπεραίαν, ἐπίρρ. ἀντὶ πρὸς τὴν ἀντιπέραν. Ἀπέναντι, ἀντικρυ.

Προσαντλέω, μέλ. ήσω (ἀντλέω). Προσέτι ἀντλέω, ἐκβάλλων ὕδωρ ἀπὸ τοῦ φρέατος χύνω αὐτὸ ἐπί τι, Ἱατ. ἐπιθερμαίνω ὅθεν

* Προσάντλησις, ἡ, Ἱατ. Ἡ διὰ θερμῶν ἐπιθεμάτων γινομένη θεραπεία.

* Προσάντως, ἐπίρρ. Δυσχερῶς, χαλεπῶς, ἀπεχθῶς, ἐχθρικῶς.

Προσαξιόω, μέλ. ώσω (ἀξιόω). Προσέτι, πρὸς

τοῖς ἄλλοις ἀξιῶ, παρακαλῶ, ἢ ζητῶ, ἀπαιτῶ, Πολυβ. 3, 11, 7. 17, 8, 5.

Προσαπαγγέλλω, μέλ. β' λῶ (ἀγγέλλω). Πρός τοῖς ἄλλοις ἀπαγγέλλω ἔτι, εἰδοποιῶ, μηνύω, Ξενοφ.

Προσαπαγορεύω, μέλ. εύσω (ἀγορεύω). Ἐκτός τῶν ἄλλων ἀπαγορεύω ἔτι, ἀποτρέπω, ἐμποδίζω.

Προσαπαιτέω, ῶ, μέλ. ήσω (αἰτέω). Προσέτι πρός τοῖς ἄλλοις ἀπαιτῶ, οἷς χρέος ζητῶ.

Προσαπαντάω, μέλ. ήσω (ἀντάω). Ἐκταμόνω, ἔρχομαι ἐναντίον τινὸς πρὸς ἀπάντησιν, προσπαντῶ τινα.

Προσάπαξ, ἐπίρρ. (ἅπαξ). Μίαν καὶ μόνην φορὰν, ἐξ Ἀρχῆς. ἀμφ. (υυ-)

Προσαπατάω, μέλ. ήσω (ἀπατάω). Προσέτι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀπατῶ, γελῶ τινα.

Προσαπειλέω, μέλ. ήσω (ἀπειλέω). Φοβερίζω προσέτι.

Προσαπειλή, ἡ. Ἡ προτεθειμένη ἀπειλή, ἢ μεταξὺ τῶν ἄλλων λόγων προστεθεῖσα ἀπειλή, Γλωσ. ἀμφ.

Προσαπεκδύομαι, μέλ. ύσομαι (δύω). Ἐκτὸς ἢ μετὰ τῶν ἄλλων ἐκδύομαι ἔτι, σημ. τῶν ἄλλων ἐκδύομαι, ἐκβάλλω τι ἀπ' ἐπάνω μου, Γρηγ. Ναζ.

Προσαπεργάζομαι, μέλ. άσομαι (ἐργάζομαι), ἀποθ. μέσ. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀπεργάζομαι, ἐκτελῶ, ἀποτελῶ ἀκόμη φέρω εἰς πέρας.

Προσαπερείδομαι, μέλ. είσομαι (ἐρείδω). Ἐπερείδομαι πρός τι, ἐπακουμβῶ, ἐπιστηρίζομαί τινι μεταφ. ἐν ταῖς ἔρισι, ἐπιστηρίζομαι ἐξωφρέτως εἰς τι, μεταχειρίζομαί τι ὡς βάσιν πρὸς ἀπόδειξιν μιᾶς θέσεως, Πολύβ. 3, 21, 3.

Προσαπέρχομαι, μέλ. ελεύσομαι (ἔρχομαι), ἀποθ. μέσ. Προσέτι, μετὰ τῶν ἄλλων ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 3, 1.

*Προσαπιστέω, μέλ. ήσω (ἀπιστέω). Ἀπιστῶ, δὲν πιστεύω εἰς τι.

Προσαποβάλλω, μέλ. β' λῶ (βάλλω). Προσέτι ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω, ἢ χάνω, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. στ'. 7. Ἀριστοφ. Νεφ. 1256.

Προσαποβλέπω, μέλ. ψω (βλέπω). Πρός τι ἀποβλέπω, στρέφω τὰ ὄμματα πρός τι, Ἀθην. δ'. σελ. 180.

Προσαπογράφω, μέλ. ψω (γράφω). Πρός τοῖς ἄλλοις ἀπογράφω, ἀντιγράφω σημειόνω, ἀμφ.

Προσαποδείκνυμι, μέλ. δείξω (δείκνυμι). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων προσέτι ἀποδεικνύω, παριστάνω. 2) ἔτι εἰσέτι ἀπεργάζομαι, παρατεινάζω.

Προσαποδίδωμι, μέλ. ώσω (δίδωμι). Προσέτι ἀποδίδωμι, μετὰ προσθήκης ἀποδίδωμι τὸ χρέος, πληρόνω καὶ τι πρός.

Προσαπόδοσις, ἡ. Ἡ μετὰ προσθήκης ἀπόδοσις, ἀπότισις.

Προσαποδύομαι, ταὐτὸν τῷ προσαπεκδύομαι.

Προσαπόθεσις, ἡ (προσαποτίθημι). Ἡ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐπὶ τῶν ἄλλων, ἢ μετὰ τῶν ἄλλων ἀπόθεσις, ἀποβολή, ἢ ἐκποταμεύσις.

Προσαποθλίβω, μέλ. ψω (θλίβω). Πρός τι ἢ ἐπί τι θλίβω, πιέζω. ||Τῇ θύρᾳ προσαποθλίβειν, μετὰ ἢ διὰ τῆς θύρας θλίβω, σφίγγω, πιέζω, Ἰώσηπ. Ἀρχ. θ'. 480.

Προσαποθνήσκω, μέλ. β' θανοῦμαι (θνήσκω), ταὐτὸν τῷ, συναποθνήσκω, μετὰ τῶν λοιπῶν ἀποθνήσκω.

Προσαποκρίνομαι, μέλ. β' οῦμαι (κρίνω). Προσέτι, περισσότερον ἀποκρίνομαι, προσθέτω περισσότερα εἰς τὰς ἀποκρίσεις μου. ||προσαποκρίνεται τοῖς ἐρωτωμένοις, Πλάτ. τουτ. ἀποκρίνεται ἐπέκεινα τῶν ὅσων τὸν ἐρωτοῦν.

Προσαποκτείνω, μέλ. β' ενῶ (κτείνω). Προσέτι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀποκτείνω, φονεύω περισσότερον, Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ε'. γ' 4.

Προσαπολαύω, μέλ. αύσω (ἀπολαύω). Ἐν ταὐτῷ, συνάμα τοῖς ἄλλοις ἀπολαμβάνω, μέρος ἔχω κ' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων ἀπό τινος.

Προσαπολείπω, μέλ. λείψω (λείπω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπολείπω, ἀφίημι ὀπίσω, ἐγκαταλείπω, παραιτῶ, Πλούταρχ.

*Προσαπολιμπάνω, = προσαπολείπω.

Προσαπολλύω, καὶ, προσαπόλλυμι, μέλ. έσω (ὄλλυμι). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἢ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀφανίζω, φθείρω, καθαίρω, φονεύω. ||Ἐστωθεὶς μὲν προσαπολλύουσι πᾶσαν τὴν ἀρχήν, Ἡρόδοτ. 1, 20. τουτ. ἀφανίζεις, χάνεις ἀκόμη καὶ... ||προσαπολλύουσι καὶ τὰς μητέρας, Ἡρόδοτ. 6, 138. Παθ. -ομαι, ἐν ταὐτῷ, συγχρόνως μετὰ τῶν ἄλλων ἀφανίζομαι, χάνομαι, ἢ θανατόνομαι, Ἡρόδοτ. 6, 100. Λυσ. Κρατοθ. 64.

Προσαπομένω, μέλ. β'. νῶ (μένω). Μένω ἔξω μετὰ τῶν ἄλλων, ἀμφ.

Προσαποπειράομαι, μέλ. άσομαι (πειράω). Προσέτι ἀποπειρῶμαι, κάμνω ἀκόμη μίαν δοκιμὴν, δοκιμάζω καὶ αὖθις.

Προσαποπέμπω, μέλ. ψω (πέμπω). Προσέτι ἀποπέμπω, ἀποστέλλω, ταὐτὸν τῷ, προσπέμπω, Ἀριστοφ. Πλουτ. 909.

Προσαποπνίγω, μέλ. ξω (πνίγω). Εἰσέτι, ἀκόμη πνίγω, διόλου πνίγω, ἀπάγχω.

*Προσαπορραίνω (ῥαίνω). Βρέχω, ῥαντίζω ἔτι.

Προσαποσκευάζομαι. Προσέτι ἀποσκευάζομαι, ἀμφ.

Προσαποστέλλω, μέλ. β'. λῶ (στέλλω). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀποστέλλω ἔτι, ἀποπέμπω.

Προσαποστερέω, μέλ. ήσω (στερῶ). Προσέτι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀποστερῶ, ἀφαιρῶ ἔτι ὅ ἐστιν, οὐχὶ μόνον δὲν πληρόνω τὰ χρέη, ἀλλὰ καὶ ἀπατῶ ἀκόμη, μετὰ γεν.

Προσαποστρέφω, μέλ. ψω (ἀποστρέφω). Προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀποστρέφω, ἀπομακρύνω τι.

Προσαποσφάττω, καὶ -ζω, μέλ. ξω (σφάττω). Προσέτι, ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀποσφάττω ἢ φονεύω.

Προσαποτείνομαι, μέλ. β' νοῦμαι (τείνω). Ἐξ ἐναντίας ἢ πρὸς τινα ἀποτείνομαι, ἢ ἀγωνίζομαι κατά τινος, ἀμφ.

Προσαποτίθημι, μέλ. θήσω (τίθημι). Προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀποτίθημι, ἀποταμιεύω, φυλάττω. Μέσ. πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἢ παρά τινι ἀποτίθημι, ἀποβάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποδυομαί τι.

Προσαποτίνω, καὶ ποιητ. προσαποτίω (τίνω). Ἐκτὸς τοῦ χρέους πληρόνω ἀκόμη, προσέτι ἀποτίω, ἀποδίδω.

*Προσαποτρίβω, μέλ. ψω (τρίβω). Ἐπιτρίβω, τρίβω ἐπί τινος, ἢ καταστρίβω, καὶ μεταφ. ἀναβάλλω ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν.

Προσαποφαίνομαι, μέλ. β'. ανοῦμαι (φαίνω). Προσέτι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀποφαίνομαι, ἀποδεικνύω τι, διὰ λόγων ἐπιστηρίζω.

Προσαποφέρω, μέλ. οίσω (φέρω). Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀποφέρω ἔτι, λαμβάνω μαζί μου, καὶ μέσ. προσέτι λαμβάνω, δέχομαι, φέρω πρὸς ἐμαυτόν, μετὰ αἰτ. πράγμ.

Προσαποφράττω, καὶ προσαποφράγνυμι, μέλ. ξω (φράσσω). Προσέτι ἀποφράττω, ἐπιστομίζω, στουπόνω, κλείω.

Προσαποψήχω, μέλ. ξω (ψήχω). Προσέτι ἀποψήχω, ἐπιτρίβω, ἀμφ.

*Προσαπτικός, ή, ον. Ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ προσάπτειν, εἰς τὸ ἐγγίζειν, ἐκ τοῦ

Προσαπτομαι, μέλ. ψομαι. Ἐγγίζω τὴν χεῖρά μου εἴς τι· ἄκροις δακτύλοις ἅπτομαι, προσψαύω, ἐπιψαύω, ἐφάπτω, μετὰ γεν. ἐκ τοῦ

Προσάπτω, μέλ. ψω (ἅπτω), Δωρ. προτιάπτω. Προσαρτῶ, κρεμῶ, δένω πρός τι, συνδέω συνάπτω, προσκολλῶ, προσαρμόζω, προστίθημί τι τινι, ἢ πρός τι. ||Πρὸς τοὺς αὐλοὺς τοῖς χείλεσι προσάπτειν, βάλλειν τὸν αὐλὸν εἰς τὰ χείλη, εἰς τὸ στόμα, Παλαίφατ. μν. 2. ἀντὶ τοῦ, ἀποδίδωμι, προστίθημι, προσνέμω, χορηγῶ, προξενῶ, οἷον ||Τιμὴν κῦδος προσάπτειν τινίν. ||Ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω, Ἰλ. Ω, 110. ἐγὼ χορηγῶ ταύτην τὴν δόξαν εἰς τὸν Ἀχιλλέα· καὶ Πινδ. Νεμ. 8, 62. καὶ ἀντὶ τοῦ παραδίδω, ἐμπιστεύω τι εἴς τινα, Ξενοφ. Ἀγ. ε. 36. ||Καὶ τὸ ναυτικὸν προσῆψεν αὐτῷ ἡ πόλις, καὶ ἀμεταβ. προστίθημι ἐμαυτὸν, συγκατατάττομαι εἰς τι, τινί, Σοφ. ΟΤ. 667. ταὐτὸν τῷ, συνάπτω.]

Προσαπωθέω, μέλ. ήσω (ὠθέω). Προσέτι, περισσότερον ἀπωθῶ, ἀποκρούω.

*Προσαραιτός, ή, ον (προσαράσσω). Σύγκρουστος, πρός τι φερόμενος, ἢ ῥιπτόμενος. ||κῦμα προσαραιτόνον, Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 713.

Προσάρραξις, ἡ. Σύγκρουσις, κτύπημα πρός τι, προσκόπησις. (υυ-υ)

Προσαράσσω, Ἀττ. -ττω, μέλ. ξω (ἀράσσω). Κτυπῶ πρός τι, συγκρούω, προσκρούω, προσβάλλω, προσρήσσω, προσρήγνυμι. Μέσ. ||προσαράσσομαιν, κτυπῶ ἐμαυτὸν πρός τι, Ἀλκίφρ. ||Τὰ κύματα πρὸς ταῖς πέτραις προσηράσσετον, Λουκιαν. πλοῖον ἢ εὐχαί, §. 22. καὶ Ἑταιρ. διάλ. ιέ. ||Προταρράξασα αὐτῷ τὰς θύρας, κλείσασα, σπρώξασα τὴν θύραν μετ' ὀργῆς προσέκρουσε δι' αὐτῆς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ὅ ἐστι, Τοῦ ἐκτύπησε τὴν θύραν εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

Προσάρδω, μέλ. ἄρδω (ἄρδω). Βρέχω, ποτίζω, ἀμφ.

Προσέρηρα, καὶ προσαρηρώς, Ἰων. παρακμ. τοῦ προσαρῶ, Ἰλ. Ε, 725.

*Προσερήρεται, γ' πρόσπ. Ἰων. παρακ. τοῦ προσαρῶ, Ἡσιόδ. Ἔρ. 433.

Προσαρήρομαι, ἴδε προσαρῶ.

Προσαρθρόω, ῶ, μέλ. ώσω (ἀρθρόω). Ἑνόω, συνδέω, συναρμόζω τὰ μέλη διὰ τῶν ἄρθρων, ἕθεν

Προσάρθρωσις, ἡ. Ἡ ἕνωσις καὶ σύνδεσμος τῶν μελῶν καὶ τῶν ἄρθρων, ἤτοι τῶν κλειδώσεων, ἢ συνάρμωσις.

Προσαριθμέω, μέλ. ήσω (ἀριθμέω). Προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀριθμῶ, συγκαταριθμῶ.

Προσαριστάω, μέλ. ήσω (ἀριστάω). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων προσέτι ἀριστῶ, προγευόμαι.

Προσαρκέω, ῶ, μέλ. έσω (ἀρκέω). Ἐπαρκῶ, ἱκανοποιῶ, δίδω βοήθειαν ἱκανὴν, συντρέχω, συνεισφέρω ἀρκούντως, ταὐτὸν τῷ, προσβοηθῶ, Σοφ. ΟΤ. 72. καθόλου, προσφέρω, παρέχω, χορηγῶ, τινί τι, Σοφ. ΟΚ. 72. καὶ Πλάτ. Θηαίτ. σελ. 168. C. ||Ταῦτα τῷ ἑταίρῳ εἰς βοήθειαν προσηρξάμην, ὅπου πιθανὸς πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ ||προσηρκεσάμην, προσέφερον, ἐβοήθησα.

Προσαρκτικός, ή, όν, καὶ, προσάρκτιος, ὁ, ἡ. (ἄρκτος). Πρὸς τὴν ἄρκτον κείμενος, ἀρκτικός.

Πρόσαρμα, τό (προσαίρω). Πᾶν ὅ,τι αἴρει, φέρει τις πρὸς ἑαυτὸν, ἅρα, βρῶσις, φαγητὸν, τροφὴ, Ἱπποκρ. ταὐτὸν τῷ, προσφορά.

Προσαρμόζω, Ἀττ. προσαρμόττω, μέλ. σω (ἁρμόζω). Πρός τι ἢ ἐπί τι ἁρμόζω, ἑνόνω, συνάπτω ἢ σφίγγω, στερεόνω, Σοφοκλ. Τραχ. 496. 2) ὡς ἀμεταβ. προσαρμόζομαι, συμφωνῶ, τερπέζω μί τι, Ξενοφ. Κυρ. παιδ. η', 4, 9.

Προσαρπάζω, μέλ. ἀσω. ξω καὶ Ἀττικ. σω (ἁρπάζω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἁρπάζω, ἀφαιρῶ.

Πρόσαρσις, εως, ἡ (προσαίρω), ταὐτὸν τῷ, πρόσαρμα, Ἱπποκρ.

Προσαρτάω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀρτάω). Κρεμῶ, δένω τι πρός τι, προσάπτω, προσκολλῶ, ἐξαρτῶ. Παθητ. ||προσαρτῶμαι τινίν, εἶμαι προσκεκολλημένος, δεδεμένος, ἀφωσι-

μένος εἰς τινα, καὶ τροπ. στενὰ συνδεδεμένοι, συσχετισμένοι, ἠπροσηρτημένον τὸ κακὸν τῷ ἀγαθῷ, Ξενοφ. Οἰκον. στ'. 15. Μέτ. ἠπροσαρτῶμαι τινάω, ποιῶ ἵνα προστεθῇ ἢ νὰ ὑποχρεωθῇ τις εἰς ἐμέ, ὅθεν

Προσάρτημα, ατος, τό. Τὸ πρός τι ἠρτημένον, κρεμάμενον, παράρτημα, προσθήκη, πρόσθεμα καὶ

Προσάρτησις, ἡ. Τὸ προσαρτᾶν, προσκόλλησις, πρόσθεσις.

Προσαρτίως, ἐπίρρ. Προσκεκολλημένως, ὁλοκλήρως, ὁλομέλως, ἀμφ.

Προσάρτυμα, τό (ἀρτύω). Ἄρτυμα, ἡδύσμα, κατρίεσμα, Σχολ. Ἀριστφ. Ὄρν. 533. ἀμφ.

Προσάρχομαι, μέλ. ἀρξομαι (ἄρχω), ἀποθ. μέσ. ἐν Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 168. ὅπου ὁ μὲν Heindorf καὶ Schneider, προτηρκισαμην, γράφουσιν, ὁ δὲ Buttmann. Lexil. σελ. 103. ὑπερπηδῶμενος τὴν κοινὴν γραφὴν, ἑρμην. διὰ τῆς σημασίας τοῦ ἐπάρχομαι, ἀφιερόνω, ἀπονέμω, παρέχω χαρίζω.

Προσαρῶ, μέλ. ἀρτω, ἀόρ. ἤραρον, παρκ. β'. προσάρηρα, καὶ Ἰων. προσάρηρα (ἀρω). Ἐφαρμόζω, τεριάζω, συνάπτω, προσαρμόζω, ἑνόνω δύο πράγματα, στερεῶ πρός τι, μετὰ δοτ. ὅθεν, ἠἐπίσωτρα προσαρηρότων, Ἰλ. Ε, 725. προσκρμοσμένα, καλῶς τεριασμένα, καὶ παθητ. παρκ. προσαρήρεται ἱστοβοῆ, Ἡσ. Ἔρ. 433. καὶ προσαρηρότκω, ἴδε ἀνάρω, καὶ ἐπάρω.

Προσασκέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀσκέω). Πρός τι ἢ προσέτι ἀσκῶ, γυμνάζω τινά.

Προσαστειάζομαι, μέλ. άσομαι (ἀστεῖος), ἀποθετ. μέσ. Χαριεντίζομαι προσέτι, ἢ ἀστεῖα λέγω πρός τινα, ἐμβάλλω εἰς τὸν λόγον ἀστεϊσμόν τινα, Πολυβ.

Προσαστράπτω, μέλ. ψω (ἀστράπτω). Ἀστράπτω, λάμπω πρός τι, Γρηγόρ. Ναζ.

Προσασχολέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀσχολέω). Ἀπασχολῶ περισσότερον, δίδω πλειοτέρας ἀσχολίας. Παθητ. ἀπασχολῶ ἐμαυτὸν πρός τι, καταγίνομαι.

Προσατιμόω, ῶ, μέλ. ώσω (ἀτιμόω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις σημόνω τὴν τιμὴν τινός, ἀτιμάζω, ὑβρίζω, ἐξαιρτ. ἀφαιρῶ τὴν πολιτικὴν τιμὴν, τὸν βαθμὸν τῆς ἀξίας τινός, Δημοσθ.

Προσαυαίνομαι (αὐαίνω). Ξηραίνομαι, μαραίνομαι, ἐκτήκομαι, ἐκφθίνω, φθείρομαι ἕνεκέν τινος, Αἰσχύλ. Προμ. 145.

Προσαυγάζομαι, μελ. άσομαι (αὐγάζω), ἀποθ. μέσ. Βλέπω, θεωρῶ πρός τι, Δωρικ. ποταυγάζομαι, Διοτογέν. παρὰ Στοβαίῳ λόγ. μ'. παρὰ δὲ Ἰωσήπ. Ἀρχ. ιβ. σελ. 591. ἀντὶ τοῦ, προσέτι αὐγάζω, ἀστράπτω, ἐπιλάμπω, ἐνεργ. Λυκόφρ. 1082. ὅθεν

Προσαυγή, ἡ. Εὐριπ. Ἀλκ. 204. ἀντὶ τοῦ, προσαύγασις, Δωρικ. ποταύγασις, Στοβ. σελ. 135. θεωρία κύτταμα, τὸ ἐπαστράπτειν, ἢ λάμψις, ἠΠροσαύγασις ἠλίου,

Προσαυδάω, μέλ. ήσω (αὐδάω). Ὁμιλῶ, διαλέγομαι πρός τινα, προσαγορεύω, ἀποτείνω τοὺς λόγους, μετὰ αἰτ. προσ. συχνάκ. παρ' Ὅμ. ἠΗ δὲ ψευσαμένη Πρόιτον βασιλῆα προσηύδαν, Ἰλ. Ζ, 163. καὶ, κήρυκα προσηύδαν, Ἰλ. Δ, 192. ἐνταυτῷ καὶ δοτ. ἐπέεσι, μειλιχίοις ἐπέεσι, ἢ κερτομίοις, Ἰλ. Α, 539. ἠκερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδαν, μὲ σκληρούς, ὑβριστικοὺς λόγους ὡμίλησε τὸν Δία, οὕτω καὶ Ἰλ. Ζ, 214. 343. Δ, 255. Λ, 136. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως συχνάκις καὶ παρ' Ἡσιόδ. καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. παρ' Ὅμ. ἠπροσαυδᾶν τινὰ ἔπεα, πολλὰ, ἐλεεινά, ἠτὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηύδαν, Ἰλ. Χ, 37. καὶ Ἰλ. Ρ, 231. καὶ Ἡσιόδ. Ἀσπ. 226. μεταχειρίζεται πολλάκις τὸ ῥῆμα καὶ ἄνευ πτωτικοῦ τινος· ὡς Ἰλ. Δ, 24. ἠΗρη δὲ οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδαν, ὅπου τοιουτοτρόπως ἐκφράζει τὴν ταχύτητα, ἢ τὴν ὁρμὴν, μὲ τὴν ὁποίαν θέλει νὰ ὁμιλήσῃ τις. Ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ εὕρηται παρ' αὐτῷ τὸ τρίτ. ἐνικ. προτ. τοῦ παρατ. προσηύδα, ἐξ οὗ ἐπικ. δυικ. ἀορ. προσαυδήσην, Ἰλ. Α, 136. Χ, 90.

Προσαύλειος, ὁ, ἡ, ον (αὐλή). Ὁ πλησίον τῆς αὐλῆς, τοῦ ἀγροῦ κείμενος, Εὐρ. Ἠλ. 273. ἠΠροσαύλειοι τύχαι, συμβεβηκότα τῆς ἐπαύλεως, ἤτοι ἀγροτικά.

Προσαυλέω, μέλ. ήσω (αὐλέω). Φυσῶ προσέτι τὸν αὐλὸν, ἢ συνοδεύω διὰ τοῦ αὐλοῦ, Ἀριστοφ. Ἐκκ. 892. ὅθεν

*Προσαύλησις, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ αὐλοῦ συντροφία, συμπαίξις, τὸ παίζειν τὸν αὐλὸν μεταξὺ ἄλλων μουσικῶν ὀργάνων.

Προσαυλίζομαι, μέλ. ίσομαι, μὲ διπλ. ἀόρ. παθ. καὶ μέσ. (αὐλίζομαι). Καταλύω, διαμένω ἢ διανυκτερεύω, χρονίζω, κοιμῶμαι παρά τινι ἢ ἐπί τι.

Προσαυξάνω, καὶ, προσαύξω, μέλ. ήσω (αὐξάνω). Προσέτι αὐξάνω, μεγαλύνω, ὅθεν

Προσαύξησις, ἡ. Αὔξησις, προσθήκη, νέα ἐπαύξησις.

Προσαυράω, ἀόρ. προσηύρων (αὔρω, ἀχρ.). Κινῶ πρός τι, φέρω, ἐγγίζω, ἠπυρὶ πόδαν, Σοφ. Αἴτ. 610. Buttm. Lexil. 1. σελ. 82. Ὁ Ἠτύχ. ἔχει, προσαυρῶν, προστυχὼν, καὶ Φώτ. προσαύρατο, προσηγάγετο.

Προσαυρίζω, = προσαυράω. Ὁ Ἠτύχ. ἔχει ἐκ τινος Τραγικοῦ ἠΠροσαυρίζουσα χερσαία τροχῷ, ἀντὶ τοῦ, προσπίπτουσα τῇ τροχῷ· δύναται δὲ οἷον καταλαμβάνουσα. Ἐπαύρειν γὰρ τό, καταλαμβάνειν καὶ ἐπιτυγχάνειν.

*Προσαυτέω, μέλ. αύσω (αὐτέω, αὔω), ποιητ. Ἐκβάλλω ψωνὰς, ἐπιφωνήσεις ἀνταποκρίνομαι δι' ἐπιφωνήσεων. (υυ-υ-)

Προσαυτουργέω, ῶ, μέλ. ήσω (αὐτουργέω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀκόμη αὐτουργέω, μόνος μου, ὁ ἴδιος ποιῶ.

Προσαυτοχειρία, ἡ, ταὐτόν τῷ, αὐτοχειρία, ἀμφ.

Προσαύω, μέλ. αύσω (αὔω). Ἀνάπτω, καίω, ἢ ἀφίνω νὰ καῇ· ὅθεν ἠΠροσαυστικὸς μάγειρος· ὅς τις ἀφίνει τὰ ψαγητὰ νὰ καίωνται ἢ νὰ καπνίζωνται Ἀθην. ιδ'. σελ. 662. ὅπου πρὸς ναυστικὸς, κεῖται, κατὰ τὴν Γροτίου διόρθωσιν.

Προσαφαιρέω, ῶ. Μέλ. ήσω (αἱρέω). Ἐκτός τῶν ἄλλων ἢ προσέτι ἀφαιρῶ, ἁρπάζω. Μέτ. ἠΠροσαφαιροῦμαι· ἁρπάζω τι προσέτι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, οἰκειοποιοῦμαι ἔτι.

Προσαφέψω, Μέλ. ήσω (ἕψω). Προσέτι ἢ ἐν ταὐτῷ ψήνω, βράζω, μετά τινος ἄλλου μαγειρεύω.

Προσαφή, ἡ (ἅπτω). Ψηλάφησις, ἔγγισις ἐπί τι.

Προσαφής, ἡ, ές, ὁ, ἡ (ἅπτω). Ὁ προσβάλλων, ἐγγίζων, προσεγγίζων ἢ συνορεύων πρός τι, Γλωσσ.

*Προσαφικνέομαι, μελ. ίξομαι (ἱκνέομαι). Ἀποθ. μέσ. προσέτι, ἢ ἐπὶ τῷ αὐτῷ φθάνω.

Προσαφίστημι, μέλ. στήσω (ἵστημι). Προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀφίστημι, ξεχωρίζω ἢ ποιῶ νὰ χωρισθῇ τι ἀπό τινος. Μέτ. ἠΠροσαφίσταμαι, προσέτι ἀφίσταμαι, ἀποχωρίζομαι, ἀπομακρύνομαι τῶν ἄλλων, ἀποστατῶ, ἀπαλλοτριοῦμαι.

Προσαφοδεύω, μελ. εύσω (ἀφοδεύω). Προσέτι ἢ πρός τι, ἐπί τι ἀφοδεύω, κενόνω, κάμνω τὴν χρείαν μου, χέζω, Ἀριστοτ.

*Προσαφορίζω, μελ. ίσω (ὁρίζω). Προσέτι, ἢ ἐπί τι βάλλω ὅρους, σύνορα.

Προσαφορίζω, μελ. ίσω (ἀφορίζω). Ἀφορίζω ἐπί τι ἢ πρός τι, ἢ βρέχω τι καλύπτω μετὰ ἀφροῦ. Ἡλιόδωρ.

Προσβαθύνω (βαθύνω). Χειρουργ. παλ. σελ. 93. ἔτι βαθύτερον ποιῶ.

Προσβαίνω, μελ. βήσομαι, ἀόρ. β'. προσέβην, ἀόρ. μέσ. προτεβησάμην (βαίνω). Βαίνω, χωρῶ πρός τι, πρὸς τὰ ἄνω, ἢ ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι, ἀνίσταμαι· παρ' Ὅμ. συχναν. μόνον ὁ β'. Ἐνεργ. ἀόρ. καὶ ἀόρ. μέσ. ἐν χρήσει, ὁ δὲ τόπος εἰς ὃν γίνεται ἢ ἀνάβασις φέρεται εἰς Αἰτ. ὡς, Ἠὼς μὲν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον, Ἰλ. Β, 48. καὶ Ξ, 292. Ψ, 117. Ὀδ. Τ, 431. Ξ, 1. καὶ ἀλλαχοῦ καὶ παρ' Ἡσιοδ. Ἀσπ. 33. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, ἠΑὐτὰρ ὁ λᾶε προσβάσκε, Ἰλ. Κ, 620. ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἐνθορὼν, Ἐμβάς· ὅπου συνυπακουστέον τὸ ἠΑὐτῷ, ἵνα ᾖ ἠΑναβὰς ἐπ' αὐτῷ, Πατήσας ἐπ' αὐτῷ μὲ τὴν πτέρναν, ἵνα ἐκβάλῃ τὸ ἔγχος.

Προσβακχεύω, μελ. εύσω (βακχεύω). Ἐμπνέω, ἐνσπείρω βακχικὴν μανίαν, τινί ἠΟἴστρου ταῖς γυναιξὶν· ἐνθουσιάζω τὰς γυναῖκας διὰ τοῦ βακχικοῦ οἴστρου, ἢ στέλλω εἰς τὰς γυναῖκας τὴν βακχικὴν μανίαν. Φιλοστρ. Εἰκόν. ά. 18. Οὐδετ. φέρομαι πρός τινα μὲ βακχικὴν μανίαν, ἢ παραφορὰν, εἰσχωρῶ, εἰσέρχομαι, ὡς ἠΤὸ χρηστηρίωδες αὐταῖς προσβακχεύειν· κατακυριεύει αὐτὰς ἢ προφητικὴ μανία. Ἱεροκλ. προοίμ.

Προσβάλλω, μελ. λῶ (βάλλω). Βάλλω, ἢ ῥίπτω ἐπί, ἢ κατά, καὶ προστίθημι. προσέτι βάλλω, φέρω, ἐπιφέρω, ἐπιτίθημι, βάλλω ἔτι περισσότερον, εἰσφέρω, χορηγῶ, τινί τι ἠΛακεδαιμονίοις Ὀλυμπιάδαι, Ἡροδ. 650. τοῦτ. ἔφερε ἢ ἐπροξένησεν εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους Ὀλυμπιακὴν νίκην καὶ, ἄτην τῷ πατρὶ, Ἡροδ. 1, 136. ἠΗέλιος... προσέβαλλεν ἀρούρας, Ἰλ. Η', 421. ὅπου ἑρμηνε. ἀντὶ τοῦ, ἐπέλαμψε, ἐφώτισεν· καὶ, Ὀδ. Τ, 433. ἀντὶ τοῦ, ἠΒάλλω, κρούω, κτυπῶ πρός τινα, Πλούταρχ. Βρουτ. ἠΞίφει γυμνῷ προσβαλὼν τὸ στέρνον, ἀπέθανεν· καὶ, προσβάλλειν τι, ἀντὶ τοῦ, ἐν νῷ τίθημι, ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ, ἐντυπόνω ἐν τῇ ψυχῇ μου, κατ' ἐλλιπ. τοῦ, νῷ ἢ ἑαυτῷ, Σοφ. Τραχ. 844. καὶ, προσ. τὴν ἑαυτοῦ μορφὴν τινί, ἀντὶ ὁμοιος γίνομαι κατὰ τὴν μορφὴν μέ τινα, Αἰλ. καὶ Μέσ. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 879. ἠΤαύτην δ' οὔτ' ἐπεὶ προτιβάλλεται, Δωρ. ἀντὶ προτιβάλλεται, οὔτε τι ἔργῳ, ἀντὶ οὔτε διὰ λόγων, οὔτε ἐμπράκτως ἐπιτίθεται, ἐπιπλήττει, καθάπτεται. 2) προσυπακουομ. τοῦ, Ὀσμὴν, ὀσμὴν ἐκλέδωμι ἀπὸ τοῦ σώματός μου, μυρίζω. ἠΡόδα ἰχθύων προσβάλλουσαν· μυρίζουσα ὀσφάρια. 3) Οὐδετερ. φέρομαι, ὁρμῶ, τρέχω, ὑπάγω κατά, ἐνεστίον τινος, μάχης ἢ πολιορκίας ἐπιχειρῶ, πλέομαι, ἐμβαίνω εἰς μάχην μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, μάχομαι, πολιορκῶ. Ξενοφ. Κυροπ. ἑ. γ'. 12. Τῇ ὑστεραίᾳ προσέβαλεν ὁ Κῦρος τῷ χωρίῳ· ἐρώρμησεν κατὰ τοῦ χωρίου καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συμβάλλω, συμπλέκομαι εἰς μάχην, καταμάχομαι, κατακυριεύω πόλιν τινὰ μετὰ προσβολῆς. Ξενοφ. ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τοῖς Γαλ. Battre, donner l' assaut, assiéger. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Ἡροδ. 7, 211. 9, 25. ἔτι καὶ σύνι τοῦ, ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα μὲ τὸ πλοῖον, προορμίζω, σάζω, Πολυδ. ά. 10, 11. ἐν γέοι, προτέρχομαι, ἐπέρχομαι. β) ῥίπτομαι κατ' ἐπάνω τινός, καταλαμβάνω, τινί, ὅθεν αὐξεις ὡς Ἐνεργ. λαμβανόμενον, ἐντυγχάνω, πλησιάζω τινά. Hoen. Greg σελ. 38. 39. Ast. Πλάτ. Πολ. 3, 12. γ) ἀπειλῶ, προσεκτικῶς, βάλλω, διευθύνω τὰ ὄμματα πρός τι ἢ ἐπί τι, συνυπ. εὐν. Lobeck. Φρ. σλ. 282.

Προσβάρησις, ἡ (βαρύς). Ἡ ἐπί τι θλῖψις, πίεσις, βάρος, Γλωσσ.

Πρόσβαρυς, ὁ, ἡ, υ. Ὀλίγον τι βαρὺς ἢ βαρύτερος.

Προσβασανίζω, μελ. ίσω (βασανίζω). Πρόσθετε βασανίζω, στρεβλώ, τιμωρώ.

Πρόσβασις, ἡ (προσβαίνω). Εἴσοδος, δίοδος, ἔμβατμα εἰς τινα τόπον, πλησιασμός· ἐξαιρέτως ἡ ἄνοδος, ἀνάβασις, «πρόσβασιν πρὸς ἀποκρήμνισιν οὐρεσιν, Ἡροδ. 3, 111.

Προσβατός, τή, τόν (βαίνω). Μέρος ἡ τόπος εἰς ὃν δύναταί τις νὰ π νησάσῃ, νὰ ἐμβῇ, νὰ ὑπάσῃ, νὰ διαβῇ, νὰ ἀναβῇ· διαβατός, πορευτίμος, ἀναβατός, ἐφικτός, τινί, Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ἡ. 7. «Ὄρος μέγα, προσβατὸν δέ· ὁ αὐτὸς ἐν Ἀπολογ. 23. «Ἔνθα οὐ προσβατὸν ἀπάτεων· προσυπακούεται τὸ, Ἔστιν· ὅπου ὁ θάνατος οὐν ἐμπορεῖ νὰ ἔλθῃ νὰ πλησιάσῃ.

Προσβιάζομαι, μελ. άσομαι (βιάζω), Ἀποθ. μέσ. Ἀναγκάζω, βιάζω προσέτι, τί πρός τι, Διόδωρ. κ'. 39. «Τόπῳ προσβιάζομαι· βιάζω ἕνα τόπον μὲ δύναμιν ἁρμάτων νὰ παραδοθῇ, πολιορκῶ, προσβάλλω, δύναμιν καὶ βίαν μεταχειρίζομαι.

Προσβιβάζω, μέλ. άσω (βιβάζω). Προσέτι βιβάζω ἡ φέρω πρός τὰ ἄνω, ὁδηγῶ. Ἀρ. καὶ ἐντεῦθεν· μεταφ. τῷ λόγῳ προσβιβάζειν τινά, φέρω τινὰ διὰ τῶν λόγων εἴς τι, τὸν κάμνω ν' ἀποφασίσῃ τι, Schneid. Ξεν. ἀπομ. α'. 2, 17. καὶ ἀντὶ τοῦ, Διδάσκω ἡ Πείθω, πληροφορῶ, παρακινῶ εἴς τι, εἰσάγω. «Εὖ προσβιβάζειν» Ἀριστοφ. Ἱππ 33. «Προσβιβῶ, λέγων», Ὀρν 425.

* Προσβιβάω, ποιητ. = προσβιβάζω.

* Προσβιόω, μέλ. ώσω (βίος). Βιῶ, ζῶ μακρότερον χρόνον, καὶ ἐπιζῶ, ταυτ. τῷ ἐπιβιόω.

Προσβλαβής, ές, ὁ, ἡ· ἀντὶ τοῦ, Ἐπιβλαβής, ὁμῴ.

Προσβλάπτω, μέλ. ψω (βλάπτω). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων εἰσέτι βλάπτω, ζημιόνω.

Προσβλασφημέω, μέλ. ήσω (βλασφημέω). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων βλασφημῶ, κακολογῶ ἔτι, λοιδορῶ.

Προσβλέπω, μέλ. ψω (βλέπω). Κυτάζω, θεωρῶ πρός τι, ἡ προσηλόνω τὰ ὄμματα εἴς τι· ὁρῶ.

Πρόσβλεψις, ἡ. Κύτταγμα, θεωρία πρός τι, ἐπίβλεψις, παρατήρησις.

Πρόσβλησις, ἡ (προσβάλλω). Τὸ βάλλειν, φέρειν τι ἐπί τι, ἐπίθεσις, ἐπιστόρεσις, Ἱπποκρ. καὶ ἀντὶ τοῦ προσβάλλειν.

Προσβλητός, τή, τόν (προσβάλλω). Προστεθειμένος φερμένος· ὁ πρόσβαλον — προσφορος, ἐπίβολον, Ο'. 2) Εἰ. ὃν δύναται ἡ εἰς ὃν πρέπει νὰ προσβάλῃ τις, τόπος προσβλητός, ἤτοι ὅς τις προσβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ.

Προσβλύω, ἡ «Προσβλύζω, ἀναβλύζω, ἐξεμέω, ἐξερεύω.

Προσβοάω, ῶ, μελ. ήσω (βοάω). Κράζω, φωνάζω πρός τινα, ἐπικαλῶ, Γλωσσ. μεσ. -άομαι. Πρὸς ἐμαυτὸν καλῶ, κράζω, ἐπικαλοῦμαι, παρακινῶν προσβοάσασθω, Ἡρόδ. 6, 35. ἀντί, πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλεσε.

Προσβοηθέω, ῶ. μέλ. ήσω, καὶ Ἰων. προσβωθέω (βοηθέω) Σπεύδω, ἔρχομαι, τρέχω εἰς βοήθειαν, τινί, καὶ «προσβωθήσαι ἐς τὴν Βοιωτίην, Ἡροδ. 8. 144.

Προσβολή, ἡ (προσβάλλω). Τὸ προσβάλλειν, φέρειν, ῥίπτειν πρός τι, ἐπιθέτειν, ἀποκίνησις, ῥίψις, βολή πρός τι. 2) Οὐδετ. τὸ ὑπάγειν πρός τι, πρόσβασις, προχώρησις, πλησιασμός, καὶ α) συγκρότησις, καὶ συμπλοκή δύο στρατευμάτων εἰς μάχην, ἐπιβολή, μάχη, Θουκυδ. δ'. 12. Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ἡ. 11. «Ἐν προσβολῇ τινος γειόμενος ἀπέθανεν. β) ἔφοδος, πολιορκία, ἡ ἡ μεθ' ὁρμῆς ἅλωσις πόλεώς τινος, (l' attaque, l' assiége, l' assaut). Ξενοφ. Ἑλλ. β'. ἀ. 10. «Προσβαλὼν πόλει — τῇ ὑστεραίᾳ προσβολῇ αἱρεῖν, συχνάκ. παρ' Ἡροδ. «πρὸς τὸ τεῖχος, 8, 101. Αἰτχ. Ἑπτ. 28. καὶ «Ἐκ προσβολῆς» ἤτοι, ἐκ πρώτης ἐφόδου, αὐτοῦ, ὁ ἐκ προσβολῆς ἀγών· ἤτοι ἡ γιγνομένη μάχη ἐν τῇ ἐφόδῳ τείχους, ἡ πόλεως τινός. Ἔτι δὲ καὶ ἡ τῶν ἀθλητῶν συναφή, κατοχή, καὶ ὁρμή· καὶ καθόλ. τὸ προσέρχεσθαι, προσελαύνειν, προχωρεῖν, καὶ ἐπὶ πλοίων ὁρμος, λιμήν, τόπος ἔνθα δύναται τὸ πλοῖον νὰ ἀράξῃ, ἡ νὰ πιάσῃ εἰς τὴν ξηράν, προσόρμησις, ἄραξις, καταγωγὴ πλοίου, Λουκιαν. Τόξ. 52. «Ἐν προσβολῇ εἶναι, ὁ τόπος ὅπου δύναταί τις μὲ τὸ πλοῖον νὰ εἰσέλθῃ, νὰ ἀράξῃ. γ) ἔτι, ἡ περίπτυξις, ἐναγκάλισις, Εὐρ. Μηδ. 1042. Elmsl. 3) παθ. τὸ ἀποκεκομμένον, ἡ πεμπόμενον, τὸ ὠρισμένον, ἡ μοῖρα, ὡς «Προσβολαὶ θεῖαι· ἡ δίκη ἡ ὁ προορισμὸς τοῦ θεοῦ, Αἰτιφ. 3) ἡ αἰχμὴ τῆς λόγχης. Δίων.

Προσβόρειος, καὶ προσβόρεος, προσβόρρος, πρόσβορος, σπαν· σχηματ. ὁ, ἡ, ον (βόρειος). Ἀρκτικός, ὁ κλίνων ἡ ὁ ἐκτεθειμένος πρὸς τὴν ἄρκτον, ὁ πρὸς ἄρκτον κείμενος.

Προσβράζω, μέλ. άσω (βράζω). Ἐπὶ θαλάσσης, ῥίπτω προσέτι ἔξω, χύνω μὲ ἀναβρασμούς. Πλουταρ. κεωτρ. προσβρασσω.

Προσβραχής, ές, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι τεναγώδης, βραχύς, Στραβ. ε. σελ. 374. καὶ ζ'. ὅπου ἄλλοι «Προβραχής, ἀναγινώσκουσι ἐκ τοῦ βράχος. Κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ, Προβαθύς, σημαίνει τό, ὀλίγον βαθύς, πολλὰ τεναγώδης, βραχύς, ἡ πολλὰ μακρὰ καὶ ἐστεταμένα ἔχων τὰ βραχέα· περὶ οὗ, ἴδε Lobeck. Φρυν. σλ. 540.

Προσβρέχω, μέλ. ξω (βρέχω). Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἡ ἐκτὸς τῶν ἄλλων βρέχω, ὑγραίνω, μουσκεύω ἀκέμ.

* Προσβωθέω, Ἰων. ἀντὶ προσβοηθέω, Ἡρόδ.

Προσβωμολοχεύομαι, μέλ. εύσομαι (βωμολοχεύομαι) Ἀποθ μέσ. Πρὸς χάριν καὶ κολακείαν τινὸς λέγω, ὁμιλῶ, κολακεύω δουλικῶς τινά, Ἡσύχ.

Πρόσγειος, ὁ, ἡ, καὶ πρόσγαιος, ον, ὁ, ἡ (γέα, γῆ). Γήθος, χθαμαλός, χαμηλός, ταπεινός, πρὸς τὴν γῆν, ἡ πλησίον τῆς γῆς, Στράβ ζ' ἡ τῆς γηΐνου σφαίρας ὤν. Διογ. Λ. Η', 145. 2) ὁ πλησίον τῆς ξηρᾶς ὤν, ἡ διερχόμενος.

Προσγειόω (γῆ). Πληρόω, γεμίζω μὲ γῆν· ἀμφ.

Προσγελάω, ῶ, μέλ. άσω (γελάω). Γελῶ πρός τι ἡ ἐπί τι, ἀπιγελῶ τινά, βλέπων πρός τινα γελῶ, μειδιῶ, Ἡροδ. 5, 92. 3. καὶ Δωτ. τινί, γελῶ διά τι, ἡ ἐπί τι, ἐξαιτίας τινός. Valck. Ἱππ. 863. Lobeck. Φρυν. σελ. 463. ὡς τὸ Λατ. adridere ἡ arridere.

Προσγενής, ὁ, ἡ. Συγγενής, ὁ πρὸς τοῦ γένους, Γλωσσ.

Προσγίγνομαι, καὶ «κωτρ. τύπ. «Προσγίγνομαι», μέλ. γενήσομαι (γίγνομαι), Ἀποθ. μέσ. Ἔρχομαι, ὑπάγω πρός τινα, ἡ προφθάνω, φθάνω, προτέρχομαι, προστίθεμαι, ἐπιγίνομαι, Ξενοφ. Κυρουπ. α'. ἀ. 1. «Εἰ ποτ' ἐν ἑορτῇ εὐωχία προσγένοιτο· ἂν γίνῃ ἀκόμη καὶ εὐωχία, ἂν συμβῇ, ἂν γίνῃ καὶ εὐωχία· προσκολλῶμαι εἴς τινα, ἡ ὑπάγω πρὸς τὸ μέρος του, συντρόφος γίνομαι, τινί, ἐξαιρ. συμμαχῶ, ἐν τῇ συμμαχίᾳ τινος ἐμβαίνω. Ἡροδ. 4, 120. 5, 103, 104. ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, προσβοηθῶ, ὑπερασπίζω, λαμβάνω μέρος εἰς ὑπερασπισιν τινος, συντρέχω, τινί. Ἡροδ. 6, 136. καθόλου 2) ἐπὶ πράγμ. συμβαίνειν, ἀποβαίνειν, προσανέβαινεσθαι, φύειν, προκύπτειν, ἀνίστασθαι.

Προσγλιοχραίνω, μέλ. ανῶ (γλιοχραίνω) Κολλητικώτερον, γλοιώτερον, ἡ πλέον ἐξῶδες γλιοχρότερον ποιῶ.

Προσγλίχομαι (γλίχομαι), Ἀποθ. μέσ. Πρόσθετε ποθῶ, ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι.

Προσγναθίδιον, τό (γνάθος). Περιδαίρεον, λαιμομάνδυλον, κυρίως το περὶ τὴν σιαγόνα δέμα, δεσμός ἡ κάλυμμα.

Πρόσγραμμα, τό (γράμμα). Τὸ προσγεγραμμένον, προσθήκη εἴ τινα γραφήν.

Προσγραφεύς, ὁ (γράφω). Προσγράφων, ὁ γράφων ἡ σημειούμενος ἐν τινι καταλόγῳ ἡ πίνακι ἀμφ.

Προσγραφή, ἡ (γράφω). Τὸ προσγράφειν, ἡ εἰς γραφὴν τινα ἡ εἰς τὸ γράφειν προσθήκη, ἡ ἐν τινι καταλόγῳ καταγραφή.

Πρόσγραφος, ον, ὁ, ἡ. Ὁ κεωστὶ γεγραμμένος, προστεθειμένος, ἐγγεγραμμένος, ἡ παραδεδεγμένος καὶ ἐν καταλόγῳ καταγραφθείς, (adscriptitus) ἐκλελεγμένος, προτιμμένος· ἀντίκειται τῷ, πρὸ πολλοῦ γεγραμμένος ἡ ἐκλελεγμένος.

Προσγράφω, μέλ. ψω (γράφω). Προσέτι γράφω, ἐγγράφω τινὰ εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἄλλων, ἡ εἰς τὸ κατάστιχον καταγράφω· εἰς τὰ γεγραμμένα προστίθημι, προσγραφὴν ποιῶ, ἐν τῷ γράφειν προστίθημι. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀποδίδωμι πρός τινα, ἀπονέμω, εἰσποιῶ. Παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. ζ' ἀ. 37. «Ἐπεὶ δὲ ἀπήγγειλεν ὁ γραμματεύς, ἃ εἶπεν ὁ Ἀθηναῖος, πάλιν ἐξηνεγκε προσγεγραμμένα τὰ ὁποδιδόμενα εἰς τὸν βασιλέα, ὅπερ ἦσαν τὰ σχέδια (Les preliminaires) τῆς εἰρήνης.

Προγυμνάζω, μέλ. άσω (γυμνάζω). Εἰσέτι, ἡ πρός τι ἡ ἐπί τι ἡ μετάπτυσις, γυμνάζω, ἐξασκῶ· μεσ. -ομαι, γυμνάζω ἐμαυτὸν πρός τι, ἐξαιρ. πρὸς πόλεμον.

* Προσδαίω, μέλ. αίσω (δαίω), ποιητ. Προσέτι, εἰτέτι ἀνάπτω, φλογίζω, ἀναφλέγω· τροπ. πόθον τινί. Πίνδ. Πυθ. 327.

Προσδανείζω, μελ. ίσω (δανείζω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις δανείζω. Μέσ. «Προσδανείζομαι», προσέτι δανείζομαι· λαμβάνω εἰς δάνειον παρά τινος, μετά Αἰτ. πράγμ.

Προσδαπανάω, ῶ, μελ. ήσω (δαπανάω). Προσέτι, ἀκόμη περισσότερον δαπανῶ, ἐξοδεύω, πλέον τοῦ ὡρισμένου δαπανῶ, καταναλίσκω.

Πρόσδεγμα, τό (προσδέχομαι). Ὑποδοχή, δεξίωσις, φιλοφροσύνη. Σοφοκλ. Τραχιν. 628.

Προσδεής, ές, ὁ, ἡ (προσδέομαι). Ἐνδεής, ἄπορος, ὁ ἔχων ἔτι χρείαν, ἡ χρήζων τινός· μετὰ Γενικ. ὅθεν

* Προσδέησις, ἡ. Ἡ χρεία, ἀνάγκη τῆν ὁποίαν ἔχει τις ἀκόμη, ἔλλειψις, ἀπορία. Ἐπικουρ. παρ. Διογ. Λ. 10, 77.

Προσδεῖ, Ἀπρόσωπ. ἐκ τοῦ προσδέομαι (δεῖ). Προσέτι ἀνάγκη ἐστί, χρεία εἶναι ἀκόμη, ἐκτὸς τῶν ἄλλων χρειάζεται ἀκόμη· δὲν ἀρκεῖ εἰσέτι, ἐλλείπει ἀκόμη, χρήζει εἰσέτι, μετὰ Γεν. πράγμ. καὶ Δωτ. προσ. ὡς Ξενοφ. Κυρουπ. β'. ἀ. 7. «Εἰ μὲν ἀνδρῶν προσδεῖ ἡμῖν· ἂν μὴ χρειάζωνται ἀκόμη ἄνδρες.

Προσδείκνυμι, μελ. δείξω (δείκνυμι). Εἰσέτι δεικνύω, ἀκόμη δείχνω.

Προσδεκτέος, έα, έον, ρηματ. ἐπίθ. (προσδέχομαι.) Ὁ ἄξιος ὑποδοχῆς καὶ δεξιώσεως, ἄξιος ἡ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ προσμένῃ τις.

Προσδεκτός, ἡ, ὄν (προσδέχομαι). Ὁ ὑποδεξιωθείς, τὸν ὁποῖον ὑπεδέχθη, ἐδεξιώσε τις, Τροπ. εὐάρεστος, καταδυμιος, τὸν ὁποῖον δεχεταί τις μετὰ χαρᾶς. (acceptus).

* Προσδεξέος, ὁν, ὁ, ἡ· ἡμαρτ. ἀντγ. παρ Ἡρόδ. 7, 69. ὅπου πρὸς εἶδιν τῶν γεγραμμένων.

* Προσδέξις, εως, ἡ (προσδέχομαι). Τὸ ἔτι ὑποδέχεσθαι, ἡ εἰσέτι, ἡ πρὸ τι γιγνομένη ὑποδοχή καὶ κατανόησις, κατάληψις, Διογ. Λ. 7, 47.

Προσδέομαι, μέλ. ήσομαι (δέομαι), Ἀποθ. οὐδετ. Εἰσέτι δέομαι, χρείαν ἔχω, στερούμαι· ἐλλείπω, ἀπορῶ, ἔλλειψιν πάσχω, τινός. Ξενοφ. Οἰκον. β'. 8. «Ἀεὶ προσδεῖσθαι χρημάτων, πάντοτε ἔχειν χρείαν, πάντοτε ἐκ νέου ἀναγ-

κην ἔχειν χρημάτων· ὅθεν καὶ, προσέτι παρακαλῶ, δέομαι ἱκετεύω, ἐπιθυμῶ, προθυμοῦμαι, σπουδάζω, πασχίζω πρός τι· μετὰ Αἰτ. πράγ. καὶ Γενικ. προσ. Ἡροδ. 6, 35. 8, 144. ἢ μετὰ Γεν. προσ. καὶ Ἀπαρεμφ. »Τῶν δὲ εἵνεκα προσεδεήθησαν αὐτέων σχεῖν πρὸς Σαλαμῖνα Ἡροδ. 8, 40. καὶ μετὰ Αἰτ. καὶ Ἀπαρεμφ. »προσεδέετό τε ἀπαλλάσσεσθαι σφέας ἐς τὴν σφετέρην Ἡροδ. 6, 100. ἀλλὰ καὶ μετὰ διπλῆς Γενικ. τοῦ τε προσ. καὶ πράγμ. ὡς »γυναικός μευ τῆς ἔχεις οὐ προσδεόμενα σεν τῆς ἐξεσίης, Ἡροδ. 5, 40. Ὁ Φώτιος ἔχει· »Προσδεῖσθαι, καὶ Ἐνδεῖσθαι διαφέρουσιν· τὸ μὲν γὰρ δηλοῖ ὀλίγων τινῶν κτῆσιν, τὸ δὲ παντελῶς ἀπορίαν τοῦ ὅλου.

Προσδέρκομαι, μελ. ξομαι (δέρκομαι). Ἀποθ. μέσ. Δωρ. ποτιδέρκομαι. Βλέπω πρός, ἢ θεωρῶ κατὰ πρόσωπον· μετὰ Αἰτ. »δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, Ἰλ. Π, 10. καὶ Ὀδ. Ρ, 518. Τ, 385.

Πρόσδεσις, ἡ (προσδέω). Τὸ δεσμεύειν, δέειν πρός τι, δέσιμον.

Προσδεσμέω, καὶ, προσδεσμεύω, μελ. εύσω (δεσμεύω). Δέω πρός τι ἢ εἴς τι, συγκολλῶ, συνάπτω.

Πρόσδετος, ον, ὁ, ἡ, ον (προσδέω). Δεδεμένος συγκολλημένος εἴς τι· μετὰ Δοτικ. Ἀνθολ.

* Προσδεύομαι (δεύομαι). Ἀποθ. οὐδ. ποιητ. ἀντὶ προσδέομαι. Δωρ. ποτιδεύομαι. Θεοκρ. 5, 63.

Προσδέχομαι, Μέλ. ξομαι. Ἰων. παζ. προσδέκομαι (δέχομαι). Ἀποθ. μέσ. παρ' Ὅμ. Εὑρηται ἀεὶ ὁ Δωρικ. μετοχ. Ἐνεστ. ποτιδέγμενος. Κυρίως δέχομαι, δεξιοῦμαι, ὑποδέχομαι, δέχομαι πρός με, ἀφίνω τι νὰ πλησιάσῃ, νὰ ἔλθῃ πρός με, Ξενοφ. Ἑλλ. α. ἐ. 6. »Ἔπεμπον πρὸς τὸν Κῦρον πρέσβεις, ὁ δὲ οὐ προσεδέχετο· δέχομαι εὐαρέστως, εὐνοϊκῶς, Ἡροδ. 1, 48. ἵδε προσδεκτός. 2) προσδοκῶ, ἀπαντυχαίνω, ποσσμέω, ἀναμένω, ἐκδέχομαι· μετὰ Αἰτ. »ἠέμὴν ποτιδέγμενον λυγρὴν ἀγγελίην, Ἰλ. Τ, 336. καὶ Ἰλ. Κ, 123. Ὀδ. Η, 161. Ι, 545. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡροδ. 1, 89. 3, 146. καὶ Ξεν. Κυρ. Γ, β, 14. καὶ ἄνευ πτωτ. ἀναμένω, τηρῶ, προσδοκῶ, ἐκδέχομαι, Ὅμ. Ἰλ. Η, 415. »ποτιδέγμενοι, ὁπότεν ἀν ἔλθοι Ἰδαῖος, καὶ Ὀδ. Ψ, 91. ἔτι καὶ μετὰ Αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. »οὐδὲν πάντως προσδέκοντο ἐπὶ σφέας τὸν στόλον τοῦτον ἐρμήσεσθαι. Ἡροδ. 5, 34. καὶ ὁ αὐτὸς 7, 156. 8, 130. 9, 6, 48. 3) κατὰ παθ. σημασ. ἀπαντᾶτοι ἀπαξ ὁ παρατατ. Θουκ. δ', 19. παρέβλ. Ροῤῥο. Θουκ. 1, 1. σελ. 185. 4) ὑποκρίνω, ὑπολαμβάνω, συμπεραίνω.

Προσδέω, μέλ. ήσω (δέω). Δέω εἰς τί, ἢ ἐπί τι, ἐπιδέω, δέω ὁμοῦ, Ἡροδ. 6, 119.

Προσδηλέομαι, μέλ. ήσομαι (δηλέομαι). Ἀποθ. μέλ. Εἰπέτι βλάπτω, φθείρω, ἀφανίζω ἐν ταύτῳ, τί, Ἡρόδοτ. 8. 68. 3.

Προσδιαβάλλω, μέλ. λῶ (βάλλω). Προσέτι διαβάλλω, συκοφαντῶ.

Προσδιάθεσις, ἡ δευτέρα τις διάθεσις, ἀμφ.

Προσδιαιρέομαι, οῦμαι, μέλ. έσομαι (αἱρέω). Διαιρῶ, μοιράζω ἐκ δευτέρου, ἢ διακρίνω, Ἀριστοτ. Ἠθ.

Προσδιαιτάω, ῶ, μέλ. ήσω (διαιτάω). Παρά τινι ἢ μετά τινος διαιτῶμαι, ζῶ, ἀμφ.

Προσδιαίτησις, ἡ. Ἡ μετά τινος συνδιατριβή, συμβίωσις, ἀμφ.

Προσδιαλέγομαι, μέλ. λέξομαι (λέγω) μέσ. ταὐτὸν τῷ, διαλέγομαι, μετὰ Δοτικ. ὁμιλῶ μετά τινος, συνομιλῶ. Ἡροδ. 3, 50. τὸ δὲ προσδιαλεγόμενος, σημ. ὁ πρὸς ὃν ὁμιλοῦντες, καὶ ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἐρώτησιν.

Προσδιάλεξις, ἡ. Ἡ μετά τινος ὁμιλία, ἀμφ.

Προσδιαμαρτυρέω, μέλ. ήσω (μαρτυρῶ). Μαρτυρῶ προσέτι. Δημοσθ.

* Προσδιαμαρτύρομαι (μαρτύρομαι). Εἰσέτι διαμαρτύρομαι, ἐπικαλοῦμαι ἔτι μάρτυρας, Πολυβ. 26, 3, 6.

Προσδιαναγκάζω, μέλ. άσω (ἀναγκάζω). Ἀναγκάζω βιάζω ἀκόμη, Ἱπποκρατ.

Προσδιανέμω, μελ. νεμῶ (νέμω). Διανέμω, μοιράζω διαδίδω πρός τινα. Μέσ. οἰκειοποιοῦμαι, λαμβάνω περισσότερον εἰς τὴν μοιρασίαν.

Προσδιανοέομαι, οῦμαι, μελ. ήσομαι (νοέω), Ἀποθ. μέσ. Ἔτι, ἐκ νέου στοχάζομαι, συλλογίζομαι διανοοῦμαι, Πλάτ.

Προσδιαπασσαλεύω, μελ. εύσω (πασσαλεύω). Μετὰ διαπεπερασμένων πασσάλων καθηλόω, καρφόω. (πέρα περοῦ περιῶν τοὺς πασσάλους καρφόω) συγκαρφόνω, συσφίγγω. Ἡροδ. 7, 33.

* Προσδιαπλάσσω, Ἀτ. -ττω, μέλ. άσω (πλάσσω). Εἰπέτι, ἢ ἔτι μᾶλλον διαπλάττω, μορφόνω, σχηματίζω, ἢ πλάττω μὲ τὸν νοῦν μου, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω.

Προσδιαπολεμέω, μελ. ήσω (πολεμέω). Τελειόνω ἔτι ὡς στρατιώτης εἰς τὸν πόλεμον, φέρω εἰς τέλος τι, ἢ ὅλως καταστρῶ, Δίων.

Προσδιαπορέω, μέλ. ήσω (ἀπορέω). Ἀπορῶ, ἀμφιβάλλω ἢ ἀβέβαιος εἰμί εἴτέτι, ἢ εἴς τι.

Προσδιαπράσσω, μέλ. ξω (πράσσω). Προσέτι προξενῶ, ἐνεργῶ, ἐπιτυχαίνω ποιῶ, ἐπιτελῶ, ἀπόπερατῶ, Μέσ. προσδιαπράττομαι· ἐπιτελῶ, ἐνεργῶ εἰτέτι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἢ ἐπιτυγχάνω, Ξενοφ. Κυρουπ. Η', γ'. 18. »Καὶ ἄλλοι σοι προσδιαπράξομαι παρὰ Κύρου· ἐπιτυχεῖν ποιήσω, ἐνεργήσω.

Προσδιαρπάζω, μελ. άσω, κοιν, άξω (ἁρπάζω). Προσέτι ἁρπάζω λεηλατῶ. Πολύβ.

Προσδιασαφέω, ῶ Μλ. ήσω (διασαφέω). Διὰ τῆς προσθήκης τινὸς σαφὲς ποιῶ τι, μᾶλλον σαφηνίζω, ἢ ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ.

Προσδιαστέλλομαι, Μλ. ελοῦμαι (στέλλω). Προσέτι διαστέλλω, διορίζω, ἢ ἐπιβάλλω συνθήκην τινά, προσδιορίζω, προσδιομολογοῦμαι, ὅθεν συμβιβάσμόν, καὶ συμφωνίαν ποιοῦμαι· »Προσδιαστέλλομαι τινὶ· συμφωνῶ μετά τινος· Ἀθην. ὅθεν

Προδιαστολή, ἡ. Ὁ προσδιορισμός· ἢ συνθήκη.

Προσδιαστρέφω, Μλ. ψω (στρέφω). Προσέτι διαστρέφω, ἢ φθείρω, ἀφανίζω, στρεβλόνω.

Προσδιασύρω, (σύρω). Πρὸς τοῖς ἄλλοις, πρὸς τούτοις, διασύρω, καταλαλῶ, χλευάζω, δυσφημῶ· Ἀριστοφ.

Προσδιαταράσσω, Μλ. ξω (ταράσσω). Προσέτι διαταράττω, ἀνησυχίαν καὶ ταραχὴν προξενῶ, ἐνοχλῶ.

Προσδιατάσσω, Ἀττ. ττω Μλ. ξω (τάσσω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις διατάττω, εἰς τάξιν, βάλλω, διεσπίζω, διορίζω, προστάζω.

Προσδιατριβή, ἡ. Διατριβή, ἀργοπορία ἐπί τι, καὶ τὸ συνεχῶς ἐνδιατρίβειν, ἐμμένειν εἴς τι, συνεχὴς ἀσχόλησις περί τι· ἐκ τοῦ

Προσδιατρίβω, Μλ. ψω (τρίβω). Μετὰ δοτικ. ἀργοπορῶ, χρονίζω, βραδύνω ἢ ἐπιμένω ἐπί τι ἢ παρά τοι, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι περί τι· συνδιατρίβω, σύνειμι, συνομιλῶ, συναναστρέφομαι, συχνάζω μετά τινος. Πλάτ. Θεαιτ. »Ἐαυτοὺς αἰτιάσονται οἱ προσδιατρίβοντές σοι· οἱ πλησιάζοντές σοι, οἱ μετὰ σοῦ συναναστρεφόμενοι.

Προσδιαφθείρω, Μλ. ἐρῶ (φθείρω). Προσέτι φθείρω, ἀφανίζω, Σοφ. Φιλ. 76.

Προσδιδάσκω, Μλ. ξω (διδάσκω). Προσέτι, ἢ πλέον διδάσκω.

Προσδίδωμι, Μλ. ώσω (δίδωμι). Προσέτι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων δίδωμι, δίδω παραπάνω, πλέον τοῦ δέοντος δίδω, ἢ μεταδίδω. Ξενοφ.

Προσδιέρχομαι, Μλ. ελεύσομαι (ἔρχομαι). Μέσ. ἀποθ. εἰσέτι, ἐκ νέου πηγαίνω διὰ μέσου, προσέτι διέρχομαι, διηγοῦμαι, σαφηνίζω, ἑρμηνεύω.

Προσδιηγέομαι, οῦμαι, Μλ. ήσομαι (ἡγέομαι). Μέσ. ἀποθ. πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐκτὸς τῶν ἄλλων διηγοῦμαι ἔτι, ἐξιστορῶ, ἀναφέρω.

Προσδικάζω, Μλ. άσω (δικάζω). Ἐπικρίνω, ἀποφασίζω ὡς κριτὴς περί τινος ὑποθέσεως, ἀπονέμω κατὰ νόμον εἰς τὸν ἔχοντα δικαίαν ἀπαίτησιν.

Προσδιοικέω, Μλ. ήσω (οἰκέω). Προσέτι, ἢ ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἐνταῦτῳ διοικῶ, διατάττω, ἢ βάλλω εἰς τάξιν, κυβερνῶ, ἐπιστατῶ.

* Προσδιορθόω, Μλ. ώσω (διορθόω). Εἰσέτι, ἔτι μᾶλλον διορθόνω, διατάττω, εὐθετῶ. Ἐπιγρ. Rosette. 34.

Προσδιορίζω, Μλ. ίσω (ὁρίζω). Προσέτι διορίζω, ὅρια, ὅρους τίθημι, ἢ ἀποφασιστικῶς καὶ ὁριστικῶς λέγω διατάττω, καὶ μέσ. Εἰσέτι περί τινος ἀποφαίνομαι, διεσχυρίζομαι, μετὰ Αἰτ. καὶ Ἀπαρφ. Πολυβ. 32, 7, 10. ὅθεν

Προσδιορισμός, ὁ. Ἡ προστεθειμένη διορία, ὅρος, ἢ ὁρισμός μετ' ἀποφάσεως, τροποποίησις.

Προσδιώκω, Μλ. ξω (διώκω). Προσέτι διώκω, κατατρέχω, μακρύτερον διώκω ἀμφ. παρα Θουκ. 6, 70.

Προσδοκάω, ῶ, Μλ. ήσω. Ἰων. (προσδοκέω). Προσμένω, ἀναμένω, περιμένω, ἐλπίζω, θαρρῶ, συμπεραίνω, ἐλπίδας ἔχω, φοβοῦμαι ὑποπτεύομαι μετὰ ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 7, 156. κατὰ προσδοκώμενα τὰ ἐλπιζόμενα, ὅσα ἐλπίζονται γενέσθαι· (ὡς ἁπλοῦν δοκάω ἄχρηστ. ὄντ' αὐτοῦ εὕρηται δοκεύω).

Προσδοκέω, Μλ. ήσω, ἢ δόξω (δοκέω). Εἰσέτι φαίνομαι, ἢ περίτταμαι λογίζομαι, μετ' ἀπαρεμφ. Τοσοῦτ' ἀπέχει τοῦ τιμῆς τινος τυχεῖν, ὥστ' ἀπειρόκαλος προσέδοξεν εἶναι. Δημοσθ. ὥστε ἐνομίσθη προσέτι ὡς ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος. Ζήτ. Δοκέω.

Προσδόκημα, τό, (προσδοκάω). Ὁ προσμένει, ἀναμένει ἢ ἐλπίζει τις· προσδοκία, ἐλπίς. Πλάτ. Φίληβ.

Προσδόκητος, ὁ, ἡ, ον. Ὃν προσμένει ἢ ἐπροσμενέτις, προσδοκώμενος.

Προσδοκία, ἡ· καὶ Ἰωνικ. -ίη. ἡ (προσδοκάω). Τὸ προσμένειν, ἐλπίζειν ἢ ἀναμένειν, ἐλπίς, δόξα, εἰκασία ἢ φόβος, Ξενοφ. Κυρουπ. α. 5, 16. »Προσδοκίας ἀγαθὰς ἐμβαλλόντων· ὅστις μεκρὸν ἀνωτέρω αὐτοῖς ἀντὶ τούτου ἢ Ἐλπίδας ἀγαθὰς ἐμποιῶν ἔχει· »ἔχειν προσδοκίαν ἤτοι, ἐν ἐλπίσιν εἰμί, ἐλπίζω, προσδοκῶ καὶ, προσδοκίαν παρέχειν, ἐμπνέω ἐλπίδας, κάμνω νὰ ἐλπίζῃ τις· ὁ δὲ Θεόφραστ. Χαρ. κγ'. 1. καὶ ἀντὶ τοῦ, διέγερσις τῆς ἐλπίδος, τοῦ θάῤῥους.

Προσδόκιμος, ὁ, ἡ, ον καὶ, ἐπίθ. Προσδοκίμως· ταὐτὸν τῷ, προσδόκητος, ὁ ἐλπιζόμενος· ὅστις περιμένεται, νὰ ἔλθῃ συχνότερ. παρ' Ἡρόδ. »Ἐπὶ δὲ Μίλητον αὐτὴν ναυτικὸς πολλὸς καὶ πεζὸς ἦν στρατὸς προσδόκιμος· Αὐτόθ. 6, 6. ἤτοι ἐπεριμένετο νὰ ἔλθῃ, νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν Μίλητον οὕτω καὶ, 1, 78. 5, 108. καὶ, τινί.

Πρόσδομα, ατος, τὸ (προσδίδωμι). Τὸ κατὰ προσθήκην ἢ ἐπὶ πλέον (παρεπάνω) διδόμενον, τὸ ἐπίμετρον.

Προσδοξάζω, Μλ. άσω (δοξάζω). Προσέτι δοξάζω, ἢ εἰς τὴν δόξαν μου, γνώμην μου προστίθημι· ἐπὶ πλέον δοξάζω, πλάττω διὰ τοῦ νοός, προσεπινοῶ. Ἐπικουρ. παρὰ Διογν. 1, 50. 62. καὶ Στράβ. β'.

Προσδοξοποιέω, Μλ. ήσω (δοξοποιέω). Φέρομαι πρόσετι κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν, κατὰ τὸ δοκοῦν. Παθ. κρέμαμαι, ἢ ὑπόκειμαι εἰς ψευ-

δεῖς δόξας. Πολύβ. ζ'. 15. »Προσδεδοξοποιημένον, ὅπου, πρὸς δεδοξοποιημένον. Shweigh. ἐγράφε.

Προσδόρπιος, ὁ, ἡ, ον· Δωρ. ποτιδόρπιος (δόρπον). Παρὰ δόρπον ὤν, ἢ γινόμενος ἀνήκων, ἢ χρησιμεύων εἰς δεῖπνον, εἰς εὐωχίαν. Εὑρηται παρ' Ὁμηρ. εἰς ἐν Ὀδ. Ι, 234. καὶ 249. εἰς Δωρ. τύπ.

*Προσδοχή, ἡ (προσδέχομαι). Ὑποδοχή, δεξίωσις. Διογν. Δ. Ἐπικ. 1, 80.

*Προσδραμεῖν, ἀπεμφ. ἀόρ. β'. ἐκτοῦ προστρέχω· ἴδετε

Προσδρομή, ἡ. Τὸ τρέχειν, ὑπάγειν πρός τινα ἢ ἐπί τινα, τὸ προστρέχειν.

Προσδυσκολαίνω, (δυσκολαίνω). Προσέτι δυσκολαίνω, χαλεπαίνω, ἀνευχάριστος, δύσκολος εἰμί.

Προσδωρέομαι, οῦμαι, Μλ. ήσομαι (δωρέομαι). Προσέτι δωροῦμαι, χαρίζω, φιλοδωρῶ.

Προσεάω, ῶ. Μλ. ά σω (ἐάω). Προσέτι ἐάω, ἀφίημι, συγχωρῶ, ἐῶν ἄπαν, ἐνδίδωμι, συγκατατίθεμαι, 2) ἐφίεμαι τινὰ νὰ πλησιάσῃ, νὰ ἅμῃ, νὰ ἅλῃ πρός τι μέρος.

Προσεγγελάω, ῶ Μλ. άσομαι (γελάω). Προσέτι ἐγγελῶ, περιγελῶ, τινί.

Προσεγγίζω, Μλ. ίσω (ἐγγίζω). Ἐνεργ. πλησιάζω, ἐγγίζω, φέρω ἐγγύς· 2) ἀμετ. πλησιάζω, ἐγγίζω, ἐμαυτόν, τινί.

Προσεγγισμός, ὁ. πλησίασις, προσέγγισις.

Προσεγγράφω, Μλ. ψω (γράφω). Προσέτι ἐγγράφω, προσγράφω, καταγράφω, ἐγχαράττω ἐπὶ στήλης. Ἡρόδ. 2, 102.

Προσεγγυῶμαι, ῶμαι, Μλ. ήσομαι (ἐγγυάω). Προσέτι ἐγγυῶμαι, ὑποσχόμαι, ἐγγύησιν δίδωμι, Δημοσθ.

Πρόσεγγυς, (ἐγγύς). Πλησίον, σιμὰ πρός τι.

Προσεγκαλέω, ῶ Μλ. έσω (καλέω). Προσέτι ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐγκαλῶ ἔτι, ἐνάγω, προσκαλῶ ἐπὶ κριτηρίου· προσ. ἐλέγχω, ὀνειδίζω, τινί τι.

Προσεγκείμαι, Μλ. κείσομαι (κείμαι). Πλησίον ἔγκειμαι, ἐγγὺς εἰμί, ἐπίκειμαι, πλαγιάζω ἐπάνω καὶ βλίβω, στενοχωρῶ.

Προσεγκελεύομαι, (κελεύω). Προσέτι ἐγκελεύομαι, ἐμφυχόω, θάρρος ἐμβάλλω, καταπείθω, προτρέπω, ἐπιβοῶ.

*Προσεγχέω, -έομαι, Μλ, εύσω (χέω). Προσέτι ἐγχέω, χύνω μέσα.

Προσεγχρίω, Μλ. ίσω (χρίω). Προσέτι ἐγχρίω, ἀλείφω, ἐπιχρίω τι, ἢ χρίω ἔτι ἐκ δευτέρου, μυρίσω τινά, Ἀναλεκτ. β'. σλ. 381.

Προσεγχώννυμι, Μλ. χώσω (χώννυμι). Προσέτι ἐγχώννυμι, ἐγχέω. Γεωπον.

Προσεδαφίζω, Μλ. ίσω (ἐδαφίζω). Φέρω ἐπὶ τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τὴν γῆν, ῥίπτω κάτω, κατεδαφίζω, συντρίβω, καταβάλλω· 2) στερεόω, ἐπὶ τὸ ἔδαφος ἢ ἐπὶ τὴν γῆν θεμελιόω, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 497.

Προσεδρεία, Προσεδρία, ἡ (προσεδρεύω). Τὸ πλησίον παρά τινι καθέζεσθαι ἢ κεῖσθαι· β' τὸ ἐπιμελῶς καθέζεσθαι ἐπί τινι πράγματι, ὑποθέσει ἢ ἔργῳ· ἐπιμέλεια, σπουδή, ζέσις, ἐπιμονὴ πρός τι assiduitas »Δαπάνοις καὶ πόνοις καὶ προσεδρείαις· Λιβαν. γ) τὸ καθέζεσθαι πρὸ μιᾶς πόλεως, πρὸ τῶν τειχῶν αὐτῆς καὶ πολιορκεῖν αὐτήν, Πολιορκία· δ) Ἡ μετὰ ἐπιμελείας θεραπεία καὶ περιποίησις ἀσθενοῦς τινος· τὸ καθέζεσθαι παρὰ τῇ κλίνῃ τοῦ ἀσθενοῦντος. Εὐριπιδ. Ὀρ. 306.

Προσεδρευτικός, ἡ, ὸν· καὶ ἐπίρ., — τικῶς. Ὁ εἰς προσεδρίαν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, ὁ παρακαθήμενος, καὶ ὁ ἐπίμων ἐπιμελής.

Προσεδρεύω, Μλ. εύσω (πρόσεδρος). Κάθημαι ἐγγύς, πλησίον τινος, συμπαρεδρεύω, τινί, εἶμαι συμβοηθός, συνεργάτης· ἐξαιρ. πρὸ τῆς πόλεως καθήμενος πολιορκῶ αὐτήν· β') ἐπιμελῶς κάθημαι ἐν τινι τόπῳ καὶ παραφυλάττω, ἐπιμελῶς καταγίνομαι εἴς τι ἔργον ἢ εἴς τινα ὑπόθεσιν· ἐπιμελὴς εἰμί περί τι, ἐπιμένω, φιλοπονῶ, Ἀριστοτ.

Πρόσεδρος, ὁ, ἡ, ον (πρόσεδρα). Ὁ παρακαθήμενος, πάρεδρος, ὁ κατοικῶν ἢ κείμενος πλησίον, παρά τινι, Ὁ πρόσεδρος, ὁ συμπάρεδρος, ἢ συμβοηθός, ἐξαιρ. 2) Ὁ ἐπιμελὴς περί τι, ἢ ἐπιμελῶς καθήμενος περί τι ἔργον, ἐπίμων, ἀγωνιστικός.

Προσεδίζω, Μλ. ίσω (ἐδίζω). Συνεδίζω τινά, κάμνω νὰ συνεδίσῃ, περί τι· »Προσεδίζειν τινὰ τινί· Ξενοφ. Λακ. β', 4. »Ἐπὶ ἱματίῳ προσεδίζεσθαι· ὁ αὐτὸς Ἀπολ. 25. »Τοὺς νέους καρτερίαν προσεδίζουσι· ἴδετε

Προσεθισμός, ὁ. Τὸ συνεδίζεσθαι, ἢ εἴς τι συνήθεια.

*Προσειδής, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὅμοιος, ὁμοιόμορφος, τινί.

(Προσείδω), ἐξ οὗ σχηματ. προσεῖδον· ἀπαρεμφ. προσιδεῖν· μετοχ προσιδών ἀόρ. β'. τοῦ προσοράω (εἶδον). Βλέπω, θεωρῶ πρός, ἢ ἁπλῶς θεωρῶ. Εὕρηται οὕτω πρῶτον παρ' Ἡσιοδ. λείψ. καὶ κατὰ μετ. σχηματ. προσιδέσθαι Αἰσχύλ. Περ. 48. καὶ Ὅμ. Ὀδ. Ν, 155. ὅπου ὅμως ὁ Οὐάλφιος ὀρθότερ. ἔγραψε, προϊδοντα· παρκ. προσοῖδα, ἀπαρεμφ. προσειδέναι, προσέτι γνωστῶ, γνωρίζω »Χαρὶν προσειδέναι τινὶ· προσέτι γνωρίζειν χάριν τινί.

*Προσείκα, Ἀττ. ἀντί, προσέοικα.

Προσεικάζω, Μλ. άσω (εἰκάζω). Παρομοιάζω, παρεικάζω, προσομοιῶ, ὅμοιον ποιῶ, ἴσον ποιῶ. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ἰ. 8. »Τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα τῷ εἴδει προσεικάζειν· 2) τροπ. ὑποτιθῶ, ὑπολαμβάνω, συμπεραίνω »Πλούτου οἶκος ἄξιος προσεικάσαι· Εὐριπ. Ἑλ., 68. ὑπὸ τὰ πλούτη ἐμπορεύεσθαι νὰ συμπεράνῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸν οἶκον τοῦ εὐγενοῦς.

Προσείκελος, ελη, ελον, καὶ, προσείκελος, ὁ, ἡ Ὅμοιος, παρόμοιος, ὁποῖος ὅμοιος, ἴσος μετὰ Δοτ. Ἡρόδ. 2, 123, 4, 61, 177.

*Προσεικής, ὁ, ἡ, ες = προσείκελος, ἐκ τοῦ προσέοικα.

(Προσείκω), ἄχρηστ. Εἰμ. ἐξ οὗ παρακ. προσοῖκα, ὅπερ ἴδε.

Προσειλέω, ῶ, Μλ. ήσω· Δωρ. προτειλέω (εἰλέω). Στρέφω πρός, ἢ περί, συστρέφω, συνωθῶ, Ἰλ. Κ, 347. »εἰλέμεν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατέφ» προτειλεῖν· ὅπου κατὰ τὸν Σχολ. συνελαύνω, συνοδιώκω.

Πρόσειλος, ὁ, ἡ, ον (εἰμί). Εἰς τὸν, ἢ πρὸς τὸν ἥλιον ἐκτεταμένος, ἐκκείμενος, γυριμαῖος, θερμός, πρὸς τὴν τοῦ ἡλίου αὐγὴν ἐστραμμένος.

Πρόσειμι, Μλ. ἔσομαι (ἔσομαι). Ὑπάρχω, εἰμί, μετὰ ὁμοῦ συνυπάρχω, παρευρίσκομαι, πλησίον, παρών εἰμί· μετὰ Δοτ. τινί »Τῇ βίᾳ προσεῖσιν ἐχθραῖσι Ξεν. εἰς τὴν βίαν ἐνυπάρχουσι, εἶναι ἡνωμένοι καὶ ἐχθροί· καὶ »τοῦτο προσεστίμεν· ἤτοι, τοῦτο ἔχω ἀκόμη, σύν τοῖς ἄλλοις οἷς ἔχω, ἔστιμαι καὶ τοῦτο· ὡσαύτως καὶ ἐπ' ἐχθρικῆς ἐννοίας ἀντὶ τοῦ, ἀνθίστημι, ἀντιστέκομαι, ἐναντιοῦμαι »Τῷ προσιόντι προσεῖναι Ἡσ. Ἔρ. 355. »ἰσοτ. ἀνθίστασθαι κατὰ τοῦ προσιόντος, ἐναντίος ἵστασθαι κατὰ τοῦ ἐφορμῶντος (ὅπου ἐν πλείσταις Ἐκδ. προσεῖναι ἀντὶ προσεῖναι ἄνευ λόγου εὑρηται — καὶ, ἐπειδὴ προσῇ ἡ ὥρη. Ἡρόδ. 4, 30. ὅταν φθάσῃ, ὅταν παρασταθῇ ἡ αἰνήκουσα ὥρα ἢ καιρός· ὅπου ὅμως συνήθ. γράφεται, προσίῃ· »Τὸ πρόσον, τὰ προσόντα, ἀντὶ τὸ περιττόν, ὑπερέχον, ἢ πλεοναζόν.

Πρόσειμι, (εἶμι). Πορεύομαι, ὑπάγω πρός τι, ἔρχομαι πρός τινα, προσέρχομαι, πλησιάζω· συνευρίσκομαι, ἐντυγχάνω, τινί· παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιοδ. Ἔρ. 355. εὕρηται μόνον ἡ Δοτ. καὶ Αἰτ. τοῦ μετοχ. Ἐνεστ. προσιών ἐν χρήσει »Ἐλθὲ δ' ἄρα οἱ προσιόντι Ἰλ. Ε, 682. καὶ 515. Η', 308, Κ, 339. Λ, 742. Ν. 615. Ὀδ. Π, 5. καὶ ἐξαιρ. συνευρίσκομαι, συμμίγνυμαι, ταυτ. τῷ προσέρχομαι ὡς, Ξενοφ. Συμπ. δ'. 38 »Γυναικὶ προτιέναι· μετὰ γυναικός τινος συναναστρέφεσθαι καὶ συνευρίσκεσθαι. »Τὰ προσόντα· τὰ εἰσοδήματα, πρόσοδοι.

Προσείπον, καὶ προσειπεῖν, ἀπαρφ. (εἶπον) Ὁμιλῶ, λέγω πρός τινα, προσαγορεύω, λόγους προσφέρω πρός τινα, προσδιαλέγομαι, ἀποτείνομαι διὰ τῶν λόγων, τινά· συνεχ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ εἴτινες ἀεὶ τῷ ἐπιτετ. τύπ. προσείπον χρῶνται· ἐν δὲ Ἰλ. Χ, 329. εὕρηται καὶ Δωρ. προτείπος· β' Φιλικῶς ὁμιλῶ πρός τινα, ὅτον καὶ ἀντὶ τοῦ ἀσπάζομαι, χαιρετῶ· »Ἰδὼν πρῶτος προσειπάτω τινὰ φιλικῶς· Ξενοφ. Ἱερ. ἡ. 3. οὐ τὸ πλῆρες »Ἀλλήλοις χαίρειν προσείποιν· Ἀπομν. γ'. ιγ'. 1. καὶ »ἀλλήλας προσείπωνν Ἡσ. Θεογ 749. ἠσπασθησαν πρὸς ἀλλήλας· 2) λέγω ἢ ὁμιλῶ ἔτι, προσθέτω τι ἐν τῷ λόγῳ· μετὰ Αἰτ. τοῦ πράγμ. καὶ μετὰ Αἰτ. καὶ Ἀπαρεμφ. Πλατ Σοφ. σλ. 250. Βίρ. σπανίως διπλῆ αἰτιατ. »προσειπεῖν ἔπος τι, Ἀριστοφ. Βατ. 526. 3) καθόλου, προσαγορεύω, ὀνομάζω, καλῶ, πολλὰς ἐπιστήμας ἐπὶ λόγῳ προσειπεῖν, Πλατ. Θεαιτ. σλ 148. Δ.

Προσείρω, (εἴρω). Προσάπτω, συναρμόζω, συντάττω.

*Προσεισάγω, Μλ. ξω (ἄγω). Εἰπέτε εἰσάγω, φέρω μέσα, ἢ εἰπέτε εἰσφέρω, συνεισφέρω, προστίθημι. Διογ. Δ, 9, 88.

Προσεισευπορέω, Μλ. ήσω (εὐπορέω). Πορίζω, χορηγῶ, προμηθεύω εἰπέτε, ἢ βοηθῶ συντρέχω εἰς τὸ προμηθεῦσαι χορηγῆσαί τι »Προσεισευπόρησα ἀργυρίου· Ἰσαῖος παρὰ Διονυσίῳ Ἁλικ. Τ. 5, σλ. 593. τὸν ἐπρομήθευσα μὲ χρήματα, καὶ μέρος ἔδωκα αὐτῷ ἐκ τῶν ἐμῶν πρὸς βοήθειαν· ὅπου ἄλλως προσεισευπόρισα ἐκ τοῦ προσεισευπορίζω, ἀνεγινάσκετο.

Προσεισκρίνω, Μλ. ινῶ (κρίνω). Εἰπέτε εἰσφέρω, ἐμβάλλω.

Προσείσκω, (εἴσκω). Ταὐτὸν τῷ, προσεικάζω, μέτ. προσείσκομαι· ὅμοιος εἰμί, ὁμοιάζω. Εὐρ. Ἄλκ. 1063,

*Προσεισπράσσω, Ἀττ. - ττω. Μλ. ξω (πράσσω). Προσέτι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀκόμη εἰσπράττω, ἀκμολογῶ, φορολογῶ, ἀπαιτῶ. Πλουταρχ. Ἀλκιβ. 8.

Προσεισφέρω, Μλ. οίσω (φέρω) Προσέτι φέρω μέσα, εἰσβιβάζω, φέρω πρός τινα, ἢ μετ' ἐμοῦ φέρω ἔτι· ὅθεν

Προσεισφορά, ἡ· τὸ εἰσέτι εἰσφέρειν, ἐμβιβάζειν, εἰσάγειν.

Προσείω, Μλ. εἴσω (σείω). Πρότινος, ἐμπροσθίντινος, ἢ πρὸς τὰ πρόσω σείω, κλονῶ, ἀνακινῶ, σαλεύω, ταράττω· »Προσείειν πλόκαμον ἀνασείειν· Εὐριπ Βακχ. 918. ἄνω καὶ κάτω σείω, φέρω ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ »Θαλλὸν προβάτου προσείειν· ταὐτὸν τῷ, θαλλόν (κλάδιον) προσείειν, προσδεικνύναι, θαλλῷ ἕλκειν προσάγεσθαι, ἀπὸ θαλλοῦ περιάγειν, ἕλκειν, σύρειν ὄπισθεν αὐτοῦ τὸ πρόβατον, κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ θαλλόν, καὶ σείων, κινῶν αὐτόν· ὅθεν μεταφορικῶς »Προσείειν θήρατρον ἢ Σειρήνα τινὶ, καὶ ἄλλαι τοιαῦται φράσεις, ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα δεικνύουσί τις εἴ τινα, καὶ δι' αὐτῶν ἕλκειν τινα πρὸς ἑαυτὸν ἢ πρὸς τὸν σκοπόν του, καὶ ἄγει αὐτὸν ὅπου βούλεται, οἷον παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. »Σὺ μέντοι δοκεῖς μοι τὴς ἐμῆς ἐξόδου τὸ φάρμακον εὑρηκέναι· ὥσπερ γὰρ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα θαλλὸν εἴς τινα καρπὸν προσείοντες ἄγουσι, σὺ ἐμοὶ λόγους οὕτω προτείων ἐν βιβλίοις, τήν τε Ἀττικὴν φαίνει περιάγειν ἅπασαν καὶ ὅποι ἂν ἄλλοσε βούλῃ· Θουκ.

ξ. 86. »Φόβον προτείεινι· ἀντὶ τοῦ, ἐμβάλλειν, ἐντείρειν, φόβον, ἐκφοβίζειν.

Προτεκβαίνω, Μλ. βήτομαι (βαίνω). Προσέτι ἐκβαίνω ἔξω. ἢ ἐξερχομένος πηγαίνω πρός τι μέρος.

Προσεκβάλλω, Μλ. λῶ (βάλλω). Μακρὸν ἐκβάλλω, ἐκρίπτω, ἢ μακράν, ἔξω σύρω ἄγω· »Γραμμὴν προσεκβάλλωμα, ἐκτείνω μακρότερον τὴν γραμμήν.

Προσεκβοάω, Μλ. ήσω (βοάω). Συνεκβοῶ, κράζω ἐνταυτῷ, φωνάζω, ἀναφωνῶ. Δίων.

Προσεκδέρω, (δέρω). Ἐκδέρω προσέτι ἢ ἐνταυτῷ, ἐκβάλλω τὸ δέρμα, κροκ. προσέτι ῥαβδίζω, μαστιγόω· Προσεκδαρεὶς ἄπειμι· Ποσείδιππος παρ' Ἀθην. 9. σλ. 377.

Προσεκδέχομαι, (δέχομαι). Προσέτι ἐκδέχομαι, ἀναμένω, προσμένω ἢ εἰς χεῖρας λαμβάνω, ἀναδέχομαι, ὑποδέχομαι.

Προσεκδιδάσκω, κατ' ἐπιστ. προδιδάσκω. Δίων.

Προσεκδύω, (δύω). Προσέτι ἢ ἐνταυτῷ ἐκδύω μόν. προσέτι ἐκδύομαι· Σχολ. Ἀπολ. γ. 1371.

Προσεκζητέω, Μλ. ήσω (ζητῶ). Προσέτι ἐκζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω.

*Προσεκθέρειν, πέτρῳ παρὰ Πλουτάρχ. 10. σλ. 798. ἡμκρτημ. γραφ. ἀντὶ, προσεξθορεῖδε Wyttenb. αὐτοῦ.

Προσεκθλίβω, Μλ. ψω (θλίβω). Προτέτι ἢ ἔτι, περισσότερον θλίβω, πιέζω.

Προσεκθρώσκω, Μλ. θροῦμαι (θρώσκω). Κάτέτι κάμνω, ἢ ἀφίνω νὰ ἐκβῇ τι μὲ ὁρμὴν ἔξω, νὰ ἐκτηδήσῃ, νὰ ἐκρεύσῃ, ἀναβλύσῃ.

Προσεκκαίω, Μλ. αὔσω (καίω). Προσέτι ἐκκαίω, ἀνάπτω, ἀναφλέγω.

Προσεκκαλύπτω, Μλ. ψω (καλύπτω). Προσέτι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐκκαλύπτω, ξεσκεπάζω, ἀνακαλύπτω, φανερόνω.

Προσέκκειμαι, (κεῖμαι). Ἀποθ. οὐδετ. Πλησίον ἢ ἔμπροσθεν κεῖμαι, ἔξω τῶν ἄλλων κεῖμαι, ἐξέχω, ὑπερέχω· Φιλόστρ. σλ. 887.

Προσεκλέγω, Μλ. ξω (λέγω). Εἰπέτι, ἀκόμι ἐκλέγω, διαλέγω, μέσ-ομαι εἰπέτε ἐκλέγωτι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἐξαιρούμαι. Πολυβ. 6, 24, 2. Πολύβ.

Προσεκλογίζομαι, Μλ. ίσομαι (λογίζομαι). Ἀποθ. μέσ, προσέτι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων συλλογίζομαι ἔτι, σκέπτομαι, διανοοῦμαι, στοχάζομαι· Δίων.

Προσεκλύω, Μλ. ύσω (λύω). Προσέτι ἐκλύω διαλύω, ἀνελύω, ἀδυνατίζω, ἐξασθενῶ.

Προσεκμαίνομαι, Μλ. ανοῦμαι (μαίνομαι). Μέσ. ἀποθ. Ἔτι μᾶλλον μανιώδης γίνομαι, ἐμπίπτω εἰς σφοδροτέραν μανίαν, παραφρονεστέρος γίνομαι.

Προσεκπέμπω, Μλ. ψω (πέμπω). Προσέτι ἐκπέμπω, ἀποστέλλω, ἀφίημι, ἀπολύω, ἐλευθερόνω.

Προσεκπηδάω, ῶ, Μλ. ήσω (πηδάω). Αἰφνιδίως κατά τινος πηδῶ, ἐφορμῶ, κατ' ἐπάνω του ὁρμῶ.

Προσεκπίνω, Μλ. ιοῦμαι (πίνω). Προσέτι ἐκπίνω, πίνω ἀνόλου, Πλούταρχ.

Προσεκπίπτω, Μλ. πεσοῦμαι (πίπτω). Προσέτι ἢ ἔτι ἀκόμη ἐκπίπτω, μεθ' ὁρμῆς ἐκβαίνω, ἐπιδρομὴν ἢ ἐκβολὴν ποιῶ. Στράβ. ά. σλ. 30. »Τῇ φιλοτιμίᾳ προσεκπίπτειν· ἐκβαίνω ἔξω τοῦ δέοντος καὶ πλανῶμαι ὑπὸ φιλοτιμίας· ὅεν ἠξεύρωτι κάμνω ὑπὸ τῆς φιλοτ. καὶ Δογγίν. ιά. 18. »Εἰς τὸ ἀδύνατον τὸ πλάσμα προσεκπίπτουσι· καταντᾷ, ἐκπίπτει εἰς τὸ ἀδύνατον.

Προσεκπονέω, Μλ. ήσω (πονέω). Προσέτι ἐκπονῶ, ἐξεργάζομαι, ἐκτελῶ.

Προσεκπρίασθαι, (πρίαμαι). Ἀγοράζω ἀκόμη, ἢ ἐξαγοράζω, ἐλυτρόω· Δίων.

Προσεκπυρόω, ῶ, Μλ. ώσω (πυρόω). Προσέτι ἐκπυρῶ, ἀνάπτω ἀκόμη περισσότερον, καταφλέγω.

Προσεκσπάω, Μλ. άσω (σπάω). Προσέτι ἐκσπάω, τραβῶ ἀκόμη πλέον ἔξω.

Προσεκταπεινόω, (ταπεινόω). Προσέτι, ἐνταυτῷ ταπεινῶ, ἐξευτελίζω, ταπεινὸν ποιῶ· ἀμφ.

Προσεκταράσσω, Μλ. ξω (ταράσσω). Προσέτι ἐκταράσσω, συγχίζω, ἀκόμη περισσότερον, φοβίζω.

Προσεκτέος, α, ον. Ἤμ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ, προσέχω.

Προσεκτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. —κῶς (προσέχω). Ὁ ἔχων προσοχήν, ὁ προσέχων· Ξεν. Ἀπομν. γ. ε. ς. ἐνεργ. ὁ προσοχὴν ποιῶν διεγείρων ἢ ἐμβάλλων.

Προσεκτίλλω, Μλ. λῶ (τίλλω). Προσέτι ἐκτίλλω, ἐκβάλλω τὰς τρίχας, ἀποσπῶ, μαδῶ. Ἀριστφ. Ὄρ 288.

Προσεκτυφλόω, ῶ, Μλ. ώσω (τυφλόω). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐκτυφλόω ἔτι, τυφλόνω ἀκόμη διόλου.

*Προσεκφέρω, Μλ. οίσω (φέρω). Εἰτφέρω, καταβάλλω ὡς τυποστρωμνὴν, ἐξαιρ. ὡς πολεμικὸν φόρον. Πολυβ 3, 27, 8.

Προσεκφοβέω, Μλ. ήσω (φοβέω). Προσέτι ἐκφοβῶ, φοβίζω, ἐκπλήττω.

Προσεκχέω, Μλ. εύσω (χέω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐκχέω, χύνω ἔξω, ἀποχύνω.

Προσεκχλευάζω, μέλ. άσω (χλευάζω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις χλευάζω, περιπαίζω κατεγελῶ ὅσον »Προσεκκεχλευακώς· παρὰ Δημοσθ. σελ. 705. ὅς τις πρὸς τοῖς ἄλλοις περιεγέλασε, περιέπαιξεν ἀκόμη.

Προσελεσία, ἡ· ταὐτόν τῷ, προσέλασις. ἀμφ.

Προσέλεσις, ἡ· τὸ ὑπάγειν, ἢ φέρεσθαι πρός τι μέρος, ἔρχεσθαι ἔφιππος ἢ ἐφ' ἁμάξης, ὅθεν καθέλ. ἔρχομὸς, φθάσιμον πρός τινα ἢ εἰς τινα, τὸ πλησίον ἔρχεσθαι, πλησιασμὸς, προπόρευσις, ἄφιξις εἰς τὸν λιμένα, τὸ ἐλαύνειν, φθάνειν, ἀράζειν, κ. τ. λ. ἐκ τοῦ

Προσελαύνω, μέλ. ἐλάσω· ἀόρ. ἤλασα (ἐλαύνω). Ἐλαύνω, ὠθῶ κινῶ, σπρώχνω φέρω ἐπὶ τὰ πρόσω, πρός τι, ἢ ἐπί τι. »Μὴ προσέλα χέρα. Κύρ. Ἔλεν. 45. μὴ ἐπιφέρῃς τὴν χεῖρά σου, μὴ βάλλῃς τὴν χεῖρά σου ἐπάνω μου διὰ νὰ μὲ σπρώξῃς· καὶ ἐντεῦθεν ἀμετβ. προτυπακουομ. τοῦ, πόδα. Ἄρμα, Ἵππον, Στρατόνα κ. τ. λ. Προχωρῶ, πλησιάζω, ὑπάγω, ἔρχομαι πρός τινα, ἐναντίον τινος ἢ κατά τινος κτλ. ἐπεύω ὁρμῶ. Ξενοφ. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, προτρωμῶ, ἐπέρχομαι.

*Προσελάω, σπαν. ποιητ. Ἔνεστ. ἀντὶ προσελαύνω.

Προσέλευσις, ἡ (προσέρχομαι). Τὸ ὑπάγειν ἢ ἔρχεσθαι πρός τι, ἄφιξις, εἴσοδος, πλησιάσις.

Προσελέω, μετὰ Αἰτιατ. Ὀνειδίζω, κακολογῶ, ἐπιπλήττω, διασύρω, προπηλακίζω ὑβρίζω, κακῶς καὶ ὑβριστικῶς μεταχειρίζομαί τινα ἢ φέρομαι πρός τινα· εὑρηται δὲ παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 730. »Προσελοῦμενοι· προπηλακίζομεν καὶ Αἰσχυλ. Προμ. 438. »Προσελούμενον· ὑβρισθέντα, (ὑβριζόμενον, ὁ Σχολ.) (Κατὰ τὸν Dawes misc. crit. σελ. 164. ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ταύτης φαίνεται ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸ, ἕλος, καὶ διὰ τοῦτο κυρίως σημ. μετὰ πηλοῦ, ἢ μὲ βόρβορον βάλλω, κτυπῶ, γεμίζω τινά, καὶ οὕτω κατὰ τὰ ταυτοσημ. τῷ προπηλακίζω· κατ' ἄλλους παράγεται ἡ λέξις αὕτη ἐκ τοῦ, ἐλάω, ἐλαύνω, ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ προσελαύνω, προτρέρομαι, ἐφορμῶ κατά τινος, Δατ. invehi in aliquem πλὴν καὶ κατ' ἀμφοτέρας ταύτας τὰς παραγωγὰς τῆς λέξεως ἡ προσωδία αὐτῆς ὅεν συμφωνεῖ οὐδόλως, διότι καὶ εἰς τὰ δύω ἀναφερόμενα χωρία τοῦτο Ἀριστοφ. καὶ Αἰσχ. ἡ πρώτη συλλαβὴ φέρεται ἀεὶ ὡς μακρά. Ὅθεν ὁ Dawes διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν περὶ τῆς Ἐτυμολ. γνώμην του, παραδέχεται ἐνταῦθα τὸ Αἰολ. Δίγαμμα, εἰκάζων τοῦτο ἐκ τῆς Λατ. λέξεως Veliae, ἢν Δίων. ὁ Ἁλικ. ἐκ τῆς Ἑλλην. ἕλος θέλει ὅτι προέκυψεν, τὸ ὁποῖον ὅμως φαίνεται παράδοξον καὶ εἰς τὸν κριτικὸν τοῦτον ἑλληνιστὴν, ὅτι μόνον εἰς ταύτην τὴν λέξιν ἐξ ἀπάτης τῆς Ἀττ. δραματοποιίας εὑρέθη τὸ Δίγαμμα. Κατὰ δὲ τὸν Reimerus ἡ ἐυστολία τοῦ μέτρου ἤτις ἀπαντᾶται εἰς τὰ χωρία ταῦτα διὰ τῆς βραχύτητος τῆς πρώτης συλλαβῆς, δύναται νὰ ἐξομαλιστῇ διὰ τοῦ διπλοῦ σ, οὕτω, προστελοῦμεν, καὶ προστελούμενον, ὅς τις εἶτα ἐκ τοῦ (πρὸ καὶ σελέω) ἢ ἐκ τοῦ (πρὸς καὶ σελέω) ἢ τελευταῖον ἐκ τοῦ (πρὸς καὶ ἑλέω) δέχεται τὴν παραγωγὴν τῆς λέξεως ταύτης. Ἀλλ' ὁ Ἄγγλος Blomfield, μετὰ τοῦ ὁποίου συμφάσεις καὶ ὁ Wilh. Dindorf γράφει κατὰ τὴν τοῦ Πορσονίου γνώμην, προυσελοῦμεν, καὶ προυσελούμενον, ἐπιστηριζόμενος εἰς τὴν μαρτυρίαν τοῦ Μ. Ε. ἐν λέξει, Προσέληνοι, καὶ ἄλλων Γραμματ. κατ' οὓς ἡ λέξις, προυσελεῖν, καὶ προυσελλεῖν, φαίνεται ὅτι ἦτον ἀρχαία, καὶ ταυτοσήμαντος, τῷ ὑβρίζειν· καὶ ἐπειδὴ τελευταῖον ἡ ὑπὸ τοῦ Bekker ἔτι ἀσφαλὴς καὶ βεβαιοτέρα μαρτυρία ἐκ τοῦ τῆς Ῥαβέννης Χειρογρ. τοῦ Ἀριστοφ. ἀναφέρει τὴν αὐτοῦ γραφὴν, προυσελοῦμεν, οὕτως ἡ γραφὴ αὕτη μένει ὅλως ἀναντίρρητος, καὶ ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας. Ὁ Ἡσυχ. καὶ Στοβ. ἔχουσιν ἔτι καὶ τὸν σχηματ. προυγελεῖν· ὅς τις δὲν φαίνεται πασῶς ὡς ἐσφαλμ. γραφ. ἀλλὰ δύναται μᾶλλον νὰ ἐκληφθῇ ἐπίτης ὡς ἐκ διγάμματος προκύψας, ἴδε Βουττμ. Λεξιλ. 2. σελ. 120. ὅς τις ὡς ῥίζαν τῆς λέξεως παραδέχεται τὸ, σφέλας, σφαλλω, ἡ ὁποία ὅμως αὕτη ἐτυμολ. δὲν φαίνεται οὐδ' ὅλως πιθανή· κατὰ Παστόβιον, πλησιεστέρα ἴσως παραγωγ. ἠθέλον εἶσθαι ἐκ τοῦ σίλλος.)

*Προσεληνάεος, ὁ, ἡ, ον καὶ τριπατλ. αία, αῖον = προσέληνος.

*Προσεληνίς, ίδος, ἡ ἰδιαίτ. θηλυκ. τοῦ προσέληνος. Προσεληνίδες νύμφαι, Νύμφαι τινὲς ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Προσέληνος, ὁ, ἡ (σελήνη). Ὁ πρὸ τῆς σελήνης ὤν, παλαιότερος, ἀρχαιότερος τῆς σελήνης· ὁ πρὸ τῆς σελήνης γεγονώς, τοῦ ὁποίου ἡ ὕπαρξις εἶναι ἀρχαιοτέρα αὐτῆς τῆς Σελήνης· οὗτος ἐκαλοῦντο οἱ Ἀρκάδες, οἵτινες ἐδόξαζον ὅτι ὑπάρχουν ἀρχαιότεροι τῆς Σελήνης. Ἄλλοι τῶν γραμματ. ὡς σοφώτεροι λογιζόμενοι ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν πρόσελοι ἢ προσέληνοι ἀντὶ τοῦ ὑβριστικοί, ἐκ τοῦ προυσελεῖν πιθαν. = ὑβρίζειν. Κατὰ δὲ τὸν Duedorlein ἦσαν οἱ προσέληνοι οἱ πρὸ τῶν Ἑλλήνων κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου, ἐκ τοῦ προστέλληνες, ἢ προέλληνες ἴσως.

Προσελκύω, Μέλ. ύσω· νεώτερ. τύπος ἀντὶ προσελκω (περὶ τῆς προσωδίας ζήτει ἑλκύω). Προσέλκω, μέλ. ξω (ἕλκω) ἕλκω, σύρω, ἐπισπῶ, ἢ τραβῶ πρός τι. Μέσ. ἕλκω, τραβῶ πρὸς τὸν ἑαυτόν μου, εἰς φιλότητα, Θεογν. 372.

Προσελλείπω, μέλ. ψω (ἐλλείπω). Κάμνω νὰ λείψῃ ἀκόμη τι, ἀφίνω ἀκόμι ἐλλειψίν τινα. Εἴς τι, »Προσελλείπειν τῷ σταδίῳ στάδιον. Ἀνάλεκ. β'. σελ. 320. εἰς τὸ στάδιον κάμνω νὰ λείψῃ ἔτι ἓν στάδιον, ἢ ἀφίνω ἐλλειπές. Λουκυλ. 16, 5. »Τὰ προσελλείποντα· ὅσα ἀκόμη λείπουσι. Διόδωρ. σελ. 785.

Προσελπίζω, μέλ. ίσω (ἐλπίζω). Προσέτι ἐλπίζω· ἔχω καὶ ἄλλας ἐλπίδας. Ἀθην. σελ. 377.

Προσελυτρόω, ῶ (ἐλυτρόω). Προσέτι μετὰ

ἑλύτρου καλύπτω, σκεπάζω ἀκόμη μὲ δεύτερον κάλυμμα. Ἀθήν. α.

*(Προσέλω) ἀχρηστ. θέμα· τοῦ ἀορ. β'. προσέλον, προτελεῖν, προσειλόμην, προσελέσθαι· ἴδε προσαιρέομαι.

Προσελώδης, ες, ὁ, ἡ, ες (ἕλος). Λιμνώδης, βαλτώδης, ἡ ὁ πλησίον ἕλους τινος κείμενος. ἀμφ.

Προσεμβαίνω, μελ. βήσομαι (βαίνω). Προσέτι εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω, τροπ. Εἰσέτι μὲ τοὺς πόδας πατῶ, καταπατῶ, καταφρονῶ, ἀλαζόνως φέρομαι, μετὰ Δοτ. «Θανόντι προσεμβαίνειν· ἐπιτηδὲς, χαίρειν ἐπὶ τῇ συμφορᾷ, ἢ ἀλαζόνως φέρεσθαι κατὰ τοῦ θανόντος. Σοφοκλ. Αἰ. 1348.

Προσεμβάλλω, μέλ. λῶ (βάλλω). Προσέτι ἐμβάλλω, ῥίπτω μέσα, βάλλω.

*Προσεμβλέπω, μέλ. ψω (βλέπω). Εἰσέτι, ἀκόμη βλέπω, κυττάζω μέσα· παρὰ Ξεν. Κυρ. Β', β'. 29.

Προσεμβριμάομαι, μελ. ήσομαι (βριμάομαι) Ἀποθ. μέσ. προσέτι ἀπειλῶ, φοβερίζω· τρίζω τοὺς ὀδόντας κατά τινος παρὰ τοῖς Ο'.

Προσεμέω, ῶ (ἐμέω). Προσέτι ἐμέω, ἐξερνῶ, ἐκβάλλω ἐμετόν.

Προσεμματεύω, μελ. εύσω (ματεύω). Ἐμβάλλω, χύνω μέσα καὶ ψηλαφῶ, ἐφάπτομαι ἢ βάλλω τὴν χεῖρα εἰς τὸ στῆθος μιᾶς γυναικός, καὶ ψηλαφῶ ἢ χαϊδεύω τοὺς μαστοὺς αὐτῆς· οὕτως ἑρμηνεύουσί τινες τὸ παρ' Ἀρισταινέτῳ β'. Ἐπιστολ. 20. «Τὸν μοιχὸν ἔτι προσεμματεύουσιν· ἴδε Ἐμματεύω, ὅπου ἄλλοι ἀναγινώσκουσι «Προσεμβατεύουσιν· ἀντὶ τοῦ, Ἐμβαίνοντα.

Προσεμπάσσω, Μέλ. ἄσω (πάσσω). Προσέτι ἐμπάσσω, διασκορπίζω ἐπάνω τινος, διαχέω.

Προσεμπεδόω, μελ. ώσω (πεδόω). Προσέτι ἐμπεδόνω, στερεόνω ἢ περισσότερον βαστῶ σφιχτά, συσφίγγω.

Προσεμπικραίνομαι, μελ. ανθήσομαι (πικραίνω). παθητ. Εἰσέτι, ἀκόμη περισσότερον πικραίνομαι, ἢ παροργίζομαι, ἐμπίπτω εἰς ἀγανάκτησιν, ἢ θυμὸν κατά τινος, τινί. Ἡροδ. 3, 146. «Ὡς οἱ Πέρσαι παθόντες προσεμπικρανέεσθαι ἔμελλον τοῖσι Σαμίοισι· ἤτοι ὅτι ἔμελλον, νὰ πικραινῶσιν ἤτοι νὰ λάβωσιν ἐν πικρὸν μῖσος κατὰ τῶν Σαμίων καὶ νὰ τοὺς ἀφήνωσιν, παραβλ. καὶ 5, 62.

Προσεμπίπρημι, Μέλ. ήσω (πίμπρημι). Προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις κατακαίω, φλογίζω, πυρπολῶ, διὰ τοῦ πυρὸς εἰσέτι ἀφανίζω.

Προσεμπίπτω, μελ. πεσοῦμαι (πίπτω). Προσέτι ἐμπίπτω ἢ καταπίπτω, τινί.

*Προσεμπρήθω, μελ. ήσω (πρήθω) = προσεμπίμπρημι.

Προσεμφανίζω, μέλ. ίσω (ἐμφανίζω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐμφανίζω, ὁράτον ἢ σαφέστερον ποιῶ· δεικνύω, φανερόνω παρρησιάζω. Ἰώνικ.

*Προσεμφέρεια, ἡ, Ὁμοιότης, ταυτότης. Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10, 58. ἐκ τοῦ

Προσεμφερής, ὁ, ἡ, ές (ἐμφερής). Ὅμοιος, παρόμοιος, ἰσόρροπος, ἔχων ἴσην ἀναφορὰν τινί. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 19. καὶ Ἡρόδ. 42. ὅπου ὑπερθ. ἔσχατος.

Προσεμφέρω, (φέρω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις φέρω ἔτι μέσα, εἰσάγω, εἰσκομίζω. μέσ. ὁμοιάζω, παρόμοιος εἰμί· ὅπερ ἡ συνήθεια, προσφέρω, λέγει.

Προσεμφορέω, ῶ, ήσω. = προσεμφέρω.

Προσεμφύομαι, μελ. ύσομαι, ἀόρ. β'. προσενέφυν (φύω). Εἰσέτι, ἔτι μᾶλλον, περισσότερον ἐμφύομαι, προσκολλῶμαι ἢ σφιχτὰ κρατῶμαι, προσκρτῶμαι. Διόδ.

Προσένεγκος, Ἐπίρ. (ἔναγκος). Λίαν πρόσφατος, πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου, νεωστί. Λογγίν. 41.

Προσενδείκνυμι, μελ. δείξω (δείκνυμι). Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐνδείκνυμι, δεικνύω ἀκόμη, Δίων Κέντ.

*Προσενεγκεῖν, ἀόρ. β'. ἐκ τοῦ προσφέρω.

Προσενεδρεύω, μελ. εύσω (ἐνεδρεύω). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀκόμη ἐνεδρεύω, παραμονεύω, ἐν τῇ ἐνέδρᾳ καθήμενος παραφυλάττω. 2) εἰσέτι βάλλω τινὰ εἰς ἐνέδραν, νὰ ἐνεδρεύτῃ.

Προσενέπω, καὶ «Προσενέπω, προσαγορεύω, ὁμιλῶ, λέγω πρός τινα. «Καταγνήτας προσενέπων Πίνδ. Ἴσθ. 6, 24. ὁμιλῶ πρὸς τὰς ἀδελφὰς καὶ Πυθ. 4, 172.

Προσενεχυράζω, μελ. άσω (ἐνεχυράζω). Προσέτι βάλλω, δίδω ἐνέχυρον· βάλλω εἰσέτι ἐμπόδια. Δημοσθ.

Προσενθυμέομαι, οῦμαι, μελ. ήσομαι (συμμέομαι) μέσ. Ἀποθ. Προσέτι ἢ ἐν ταυτῷ ἐνθυμοῦμαι, συλλογίζομαι, σκέπτομαι, εἰς νοῦν εἰς τὴν καρδίαν βάλλω.

Προσεννοέω, ῶ. Μέλ. ήσω (νοέω). Ἐν ταυτῷ ἢ προσέτι ἐννοῶ, καταλαμβάνω, στοχάζομαι. Ξεν. συμ. β'. 16. ἀμφ.

Προσενοίκησις, ἡ (ἐνοικῶ). Κατοικία παρά τινι, συνοίκησις. ἀμφ.

Προσενοχλέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὀχλέω). Προσέτι ἢ περισσότερον ἐνοχλῶ, Ἱπποκρ. ἀνησυχῶ, συγχίζω τινά.

Προσενόω, ῶ. Μέλ. ώσω (ἐνόω). Προσέτι ἢ μετά τινος ἑνόω, συνδέω, εἰς ἓν φέρω.

Προσεντείνω, μελ. ενῶ (τείνω). Ἔτι περισσότερον ἐντείνω, τεντόνω, μακρύνω τραβῶντας. «Πληγὰς προσεντείνειν τινίω· καὶ ἄνευ τοῦ, πληγάς, ἀντὶ τοῦ, Μαστιγῶ, δέρω τινὰ, ἔτι περισσότερον πληγὰς ἐπιτίθημι τινί.

Προσεντέλλομαι, μέλ. ελοῦμαι (ἐντέλλω) μέσ. Ἀποθ. Προσέτι ἢ ἅμα πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐντέλλομαι, κελεύω, προστάζω, ἢ δίδω καὶ ἄλλας νέας προσταγάς. Ξενοφ. Κυροπ. ε. δ'. 1.

Προσεντίκτω, μελ. ἕξω (τίκτω). Προσέτι ἐντίκτω, γεννῶ, Ἀριστοτ.

*Προσεντυγχάνω, μελ. τεύξομαι (τυγχάνω). Προσέτι ἐντυγχάνω, ἀπαντῶ, ἢ εὑρίσκω τινά, μετὰ Δοτ.

Προσενυβρίζω, μελ. ίσω (ὑβρίζω). Προσέτι ἐνυβρίζω, ἢ ὑβριστικῶς μεταχειρίζομαί τινα. Πολύβ.

Προσενυφαίνω (ὑφαίνω). Προσέτι ἐνυφαίνω, καὶ μεσ. ἐν χρήσ. Πλούταρχος.

Προσεξαγριαίνω (ἀγριαίνω). Προσέτι ἀγριώτερον ποιῶ, ἢ διεγείρω εἰς θυμὸν, μᾶλλον ἐξαγριόνω, παροργίζω.

Προσεξαιρέομαι, μελ. ήσομαι (αἱρέω). Προσέτι ἐξαιρῶ ἢ ἐκλέγω ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, διαλέγω πρὸς χρῆσίν μου, ὡς γυναῖκα ἕκαστος μίην προσεξαιρέετο. Ἡροδ. 3, 150.

Προσεξαίρω, μελ. ρῶ (αἴρω). Προσέτι ἐξαίρω, σηκώνω ὑψηλότερα, ὑψόνω, ἀναβιβάζω.

Προσεξαμαρτάνω, μέλ. ήσω (ἁμαρτάνω). Εἰσέτι ἢ μᾶλλον ἁμαρτάνω, σφάλλω, λαυθάνω, ἔτι περισσότερον ἁμαρτάνω, φθάνω πρὸς τινα.

Προσεξανδραποδίζομαι, μέλ. ίσομαι (ἀνδραποδίζω). μέσ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔτι ἀνδραποδίζω, αἰχμαλωτίζω, σκλάβους ποιῶ, παρ' Ἡροδότ. 1, 156. ὅπου ὅμως αἱ καλήτεραι Κεδ. καὶ πρὸς, ἐξανδραποδίσασθαι, ἔχουσι.

*Προσεξανίστασμαι, μελ. στήσομαι (ἵστημι). Ἔτι, πρὸς τούτοις ἐξανίστασμαι, σηκόνομαι, ἢ ἀπέρχομαι.

Προσεξαπατάω, ῶ. Μέλ. ήσω (ἀπατάω). Προσέτι ἀπατῶ, γελῶ.

Προσεξαπλόω, ῶ (ἁπλόω). Προσέτι ἐξαπλόω, ἐκτυλίσσω, ξεδιπλόνω ἢ ἀναπτύσσω, σαφηνίζω. Ἑρωτικαὶ. Γλωσσ.

Προσεξαποστέλλω, Μέλ. ελῶ (στέλλω). Εἰσέτι ἢ ἅμα ἐν ταυτῷ ἐξαποστέλλω, στέλλω ἔξω, ἢ ἀποπέμπω, ἀπολύω.

Προσεξάπτω, μέλ. ψω (ἅπτω). Ἔτι, περισσότερον ἀνάπτω καταφλέγω καὶ διεγείρω. «Τὴν ὀργὴν προσεξάπτειν». Ἰώνικ. παροργίζειν.

Προσεξασκέω, μελ. ήσω (ἀσκέω). Προσέτι ἐξασκῶ, καλλωπίζω, διακοσμῶ. «Τὸ κάλλος προσεξασκεῖν ἤτοι ὡραιότερον γίνεσθαι. Ἰώνικ.

Προσεξελαύνω, μελ. ἐλάσω (ἐλαύνω). Προσέτι ἐξελαύνω, ἐκδιώκω, ἐκβάλλω ἔξω. 2) ἀμετβ. εἰσέτι ἐξορμῶ, ἐξοδεύω κάμνω.

Προσεξελέγχω, μελ. ξω (ἐλέγχω). Εἰσέτι ἀποδεικνύω, πληροφορῶ, ἔτι περισσότερον πείθω, ἐξελέγχω, ἀποδείκνυμι.

Προσεξελίσσω, μελ. ξω (ἑλίσσω). Προσέτι ἐξελίσσω, ἐκτυλίσσω, ξεμπερδεύω.

*Προσεξεμέω, μελ. ήσω (ἐμέω). Προσέτι, ἢ ἀκόμη περισσότερον ἐξεμῶ, ἐξερνῶ.

Προσεξεργάζομαι, μελ. άσομαι (ἐργάζομαι) μέσ. Ἀποθ. Προσέτι ἐξεργάζομαι, τελειοποιῶ, φέρω εἰς τέλος, ἀποπερατῶ, ἀποτελειόνω.

Προσεξερείδομαι, (ἐρείδω) μέσ. Ἐπί τι ἐρείδομαι, στηρίζομαι, ἀκουμβῶ. «Ταῖς χερσὶ προσεξερείδομαι· βαστοῦμαι, ἀπακουμβῶ ἐπάνω εἰς τὰς χεῖρας. Πολύβ.

Προσεξέρχομαι, μέλ. ελεύσομαι (ἔρχομαι) Ἀποθ. μέσ. Εἰσέτι ἀκβαίνω ἔξω, ἢ ἀνέρχομαι, ὑπάγω, πρός τινα.

Προσεξετάζω, μέλ. άσω (ἐτάζω). Προσέτι ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἢ ἅμα, ἐνταυτῷ ἐξετάζω, δοκιμάζω, ἀνερευνῶ.

Προσεξευρίσκω, μέλ. ρήσω (εὑρίσκω). Προσέτι ἐξευρίσκω, ἢ ἀνεύρισκω, ἀνακαλύπτω ἔτι νέον τι, Θουκυδ. 6, 76.

Προσεξηγέομαι, οῦμαι· μέλ. ήσομαι (ἡγέομαι) μέσ. Ἀποθ. Προσέτι, ἢ ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἔτι ἐξηγοῦμαι, ἑρμηνεύω σαφηνίζω καλήτερον, διηγοῦμαι, παρὰ τοῖς Ο'.

Προσεξηπειρόω, ῶ· μελ. ώσω (ἠπειρόω). Εἰσέτι ἢ ἔτι περισσότερον μεταβάλλω εἰς ἤπειρον, εἰς ξηρὰν εἰς γῆν, ἤτοι κάμνω μέρος τι θαλάσσης στερεόν. Στράβ. ιβ'. σελ. 850.

Πρόσεξις, ἡ (προσέχω). Προσοχή.

Προσεξίστημι, μελ. στήσω (ἵστημι). Εἰσέτι, ἢ ἔτι περισσότερον ἐξίστημι, ἐκβάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ ἢ ἀπὸ τῆς καταστάσεως ἢ διαθέσεως μου ἐκβάλλω, μετατρέπω. Πλούταρχ.

*Προσέοικα, παρακ. τοῦ προσείκω· ἐπέχ. στημ. Ἐνεστ. ὁμοιάζω, εἰμὶ ὅμοιος, ἁρμόζω, τινί· καὶ ἀπρόσ. προσέοικα· ἁρμόζει· ἴδε καὶ προσεῖκω.

Προσεπαγγέλλομαι· μελ. λοῦμαι (ἀγγέλλω). Προσέτι ἐπαγγέλλομαι, ὑπέσχομαι, ἐξ ἐπαγγέλματος λέγω, κοινοποιῶ.

Προσεπάγω, μελ. ξω (ἄγω). Προσέτι ἐπάγω, φέρω ἢ προστίθημι.

Προσεπαινέω, ῶ· μελ. έσω (αἰνέω). Προσέτι ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.

Προσεπαίρω, (αἴρω). Προσέτι ἐπαίρω, σηκόνω ὑψηλότερα, ὑψόνω.

Προσεπαιτιάομαι, ῶμαι. μελ. άσομαι (αἰτιάομαι) μέσ. Ἀποθ. Προσέτι αἰτιῶμαι, κατηγορῶ ἐνοχοποιῶ, ἐγκαλῶ τινά. Πλούταρχ.

Προσεπανέρομαι, (ἔρομαι) μέσ. Ἀποθ. Προσέτι ἢ ἐκείνου ἐρωτῶ. Δίων.

Προσεπαπειλέω, ῶ· μελ. ήσω (ἀπειλέω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔτι ἐπαπειλῶ, φοβερίζω.

Προσεπαράομαι, ῶμαι. μέλ. ήσομαι, Ἀττ. άσομαι (ἀράομαι) μέσ. Ἀποθ. Προσέτι ἐπεύχομαι, ἢ καταρῶμαι τινί τι (υυ-υυ-)

Προσεπάρχω, μελ. ξω (ἄρχω) Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἄρχω, ἐξουσιάζω ὡς Ἔπαρχος, μετὰ Γενικ. Ἰώνικ.

Προσεπαυξάνω, μέλ. ήσω (αὐξάνω). Προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον αὐξάνω, αὔξησιν ἐπ' αὐξήσει ποιῶ, ἐπιμεγαλύνω, ἐπεκτείνω. Δίων Κάσ.

Προσεπαυρίσκομαι, (ἐπαυρίσκομαι) μέσ Ἀποθ. ταυτόν τῷ, προσαπολαύω, τινός.

Προσεπεισφέρω (φέρω). Προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις εἰσφέρω, εἰσάγω, προσφέρω, προσεπεισφέρειν, χάριν. Εὐγνωμοσυνῶν εἰσέτι, νέα δείγματα εὐγνωμοσύνης προτίθημι. Πολυδ. ε. 140.

Προσεπελπίζω, μελ. ίσω (ἐλπίζω) Προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις ἐλπίδας ἐπάγομαι, δι' ἐλπίδων ἐφέλκομαι, ποιῶ τινά ἵνα ἐλπίζῃ πάντοτε, ἐμβάλλω ἐλπίδας τινί.

Προσεπεμβαίνω. μέλ. ήσομαι (βαίνω) = προσεμβαίνω, καὶ προσεπιβαίνω, διαφ. γραφ. παρά Σοφοκλ. Αἴας. 1348.

Προσεπεμβάλλω, μελ. λῶ (βάλλω). Ταὐτόν τῷ, προσεμβάλλω, καὶ προσεπιβάλλω.

Προσεπεξεργάζομαι, μελ. άσομαι (ἐργάζομαι) ἀποθ. μεσ. Εἰσέτι, ἐκ νέου ἐργάζομαι, ἐξεργάζομαι, ἐπιδιορθόω, ἀποτελειόω. ἀμφ.

Προσεπεξεργασία, ἡ. Ἡ ἐκ νέου ἐργασία, ἡ ἐπιστρωσία.

Προσεπεξευρίσκω, μελ. ήσω (εὑρίσκω). Προσέτι ἐξευρίσκω, ἐφευρίσκω = προσεξευρίσκω. Θουκυδ.

Προσεπεξηγέομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι (ἡγέομαι). Ἀποθ. μεσ. ταὐτόν τῷ, προσεξηγέομαι. Κλήμης Ἀλεξανδρ. σελ. 302.

Προσεπείπον, καὶ προσεπειπεῖν (εἶπον). Προσέτι, ἔτι περισσότερον εἶπα, ἢ ὡμίλησα, πρός τά εἰρημένα εἶπον καὶ ἄλλα. Πελυβ.

*Προσεπέρχομαι, μελ. ελεύσομαι (ἔρχομαι) μεσ. Ἀποθ Εἰσέτι, ἐκ νέου, ἢ πολλάκις διέρχομαι, διελαύνω, διαπερῶ.

Προσεπερωτάω, ῶ, μελ. ήσω (ἐρωτάω). Εἰσέτι ἐπερωτῶ, ἀκόμι, ἐκ δευτέρου ἐρωτῶ, ὅθεν

Προσεπερωτητής, οῦ, ὁ. Ὁ προσέτι, ἐκ δευτέρου ἐρωτῶν, καὶ ὁ δεύτερος ἐρωτητής. Γλωσσ. Φιλοξ. Adstipulator, Λατ.

Προσεπεύχομαι, μελ. ξομαι (εὔχομαι) μετ. ἀποθ. Προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις ἅμα ἐπεύχομαι, ἢ δέομαι, εὐχὴν ποιῶ, ἱκετεύω.

Προσεπηρεάζω, μελ. άσω (ἐπηρεάζω). Εἰσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις ἀκόμι, ἐπηρεάζω, φοβίζω, ἢ λυπῶ, κακόω, βλάπτω, ἐιεχλῶ.

*Προσεπιβαίνω, μελ. βήσομαι (βαίνω). Εἰσέτι Ἐπιβαίνω, ἢ πατῶ ἐπάνω. 2) τροπ. = προσεμβαίνω, 2 σημ.

Προσεπιβάλλω, μελ. λῶ (βάλλω). Προσέτι ἐπιβάλλω, βάλλω ἢ ῥίπτω ἐπάνω.

Προσεπιβλαστάνω, μετ. ήσω (βλαστάνω). Προσέτι ἐπιβλαστάνω, ἀμφ.

Προσεπιβλέπω, μελ. ψω (βλέπω). Προσέτι ἐπιβλέπω, ἐπιθεωρῶ, παρατηρῶ, Στράβ.

Προσεπιβοάω, μελ. ήσω (βοάω). Προσέτι πρός τοῖς ἄλλοις ἐπιβοῶ, μεγαλοφώνως κράζω, Δίων Κάσ. ἀναφωνῶ.

Προσεπιβουλεύω, μελ. εύσω (βουλεύω). Προσέτι ἐπιβουλεύω, ζητῶ νά βλάψω τινά, ἡμαρτ. γραφ. παρά Θευκ. 3, 37. Poppo.

Προσεπιγίγνομαι, μελ. γενήσομαι (γίγνομαι) μετ. Ἀποθ. Προσέτι γίνομαι, ἢ ὑπάρχω, παρών εἰμί ἢ ἔρχομαι, προσέρχομαι, φαίνομαι, παρών, ἢ προφθάνω.

Προσεπιγράφω, μελ. ψω (γράφω). Προσέτι ἐπιγράφω, ἢ ἁπλῶς γράφω, ἢ προσθέτω τι ἐν τῷ γράφειν. Θεόφρ. Χαρακτ. ιγ. 3.

Προσεπιδαψιλεύομαι, μελ. εύσομαι (δαψιλεύομαι) μετ. ἀποθ Προσέτι, ἢ πρός τοῖς ἄλλοις ἔτι δαψιλῶς, ἀφθόνως παρέχω, εἰμί δαψιλής, πλουτιοπάροχος, δίδω ἀκόμη πλουσίως καὶ ἐλευθερίως. Λιβαν. Λόγ.

Προσεπιδείκνυμι, καὶ προσεπιδεικνύω, μελ. δείξω (δείκνυμι). Προσέτι ἐπιδεικνύω, φανερόω, δείχνω.

Προσεπιδεσμέω, ῶ (δεσμέω) ταυτ. Προσεπιδέω.

*Προσεπιδέω, μελ. δήσω (δέω). Προσέτι, ἀκόμι ἐπιδένω, δεσμεύω, ἢ συνδέω, συνάπτω.

Προσεπιδημέω, ῶ, μελ. ήσω (ἐπιδημέω). Προσέτι ἐπιδημῶ, ὡς ἐπίδημος ἤτοι ξένος καὶ περιηγητής ψδάνω, ἢ διατρίβω εἰς τόπον, πόλιν τινά.

Προσεπιδιδάσκω, μελ. ξω (διδάσκω). Προσέτι ἐπιδιδάσκω. Κλήμ.

Προσεπιδίδωμι, ταὐτόν τῷ, προσδίδωμι. Δίων Κάσ.

Προσεπιδοξάζω, μελ. άσω (δοξάζω). Τήν αὐτήν δόξαν ἔχω μετά τινος, τῆς αὐτῆς δόξης, γνώμης εἰμί, συγκατατίθεμαι εἰς τήν γνώμην καὶ δόξαν ἢ ἐπαινέντια, συναποδέχομαι αὐτόν. Γέλλιος ιδ'. 1.

Προσεπιδράσσομαι, Ἀττ. - άττομαι, μελ ξομαι (δράσσω). Πρός τοῖς ἄλλοις ἐπιδράττομαι, λαμβάνω, πέρνω μέ βίαν, ὑφάζω, ἰδιοποιοῦμαι, πρός ἐμαυτόν σύρω, σφετερίζομαι, τινός. Πολύβ.

Προσεπιζεύγνυμι, μελ. ξω (ζεύγνυμι). Προσέτι ἐπιζευγνύω, συνενόω.

Προσεπιζητέω, μελ. ήσω (ζητέω). Προσέτι ἐπιζητῶ, ζητῶ περισσότερον.

*Προσεπιθεάομαι, ῶμαι, μελ. άσομαι (θεάομαι) μέσ. ἀποθ Εἰσέτι, ἔτι περισσότερον ἐπιβλέπω, παρατηρῶ, ἐπισκοπῶ.

Προσεπιθεωρέω, μελ. ήσω (θεωρέω) = τῷ προηγουμ.

*Προσεπιθλίβω, μελ. ψω (θλίβω). Προσέτι ἐπιθλίβω, μᾶλλον ἐπιπιέζω, θλίβω, πατῶ τι ἐπάνω εἰς ἕν ἄλλο.

Προσεπικαλέω, μελ. έσω (καλέω). Προσέτι ἢ πρός τοῖς ἄλλοις ἐγκαλῶ, αἰτιῶμαι, κατηγορῶ. Δίων Κάσ.

Προσεπικαλλωπίζω, (καλλωπίζω) Προσέτι ἐπικαλλωπίζω. ἀμφ.

Προσεπικαταδέω, μέλ. ήσω (δέω). Προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις ἐπιδεσμεύω, δένωτι ἀπ' ἐπάνω, ἢ συνάπτω ὁμοῦ.

Προσεπικατατείνω, μελ. ενῶ (τείνω). Προσέτι, ἐκτός τῶν ἄλλων ἢ μᾶλλον κατατείνω, ἐκτείνω, τεντόνω βιάζω ἔτι περισσότερον.

*Προσεπίκειμαι, μελ. κείσομαι (κεῖμαι) ἀποθ. Εἰσέτι ἐπιμένω, ἐνδιατρίβω, ἐκλιπαρῶ, ἢ ἐξαιτῶ, διά δεήσεων ἀκαταπαύστως καταβαρύνω τινά. Δημ. κατά Ἀφόβ. 1, 66.

*Προσεπικερτομέω, μέλ. ήσω (κερτομέω). Μεταχειρίζομαι εἰσέτι, ἢ ἐκ νέου ἐμπαιγμούς κατά τινος, ἐμπαίζω, σκώπτω, ἢ καθυβρίζω περισσότερον.

Προσεπικηρύσσω, μέλ. ξω (κηρύσσω). Προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις ἐπικηρύσσω, γνωστόν ποιῶ διά τοῦ κήρυκος, ἀναγγέλλω, κοινοποιῶ. Δίων Κάσ.

Προσεπικοσμέω, ῶ. Μέλ. ήσω (κοσμέω) Προσέτι ἐπικοσμῶ, περισσότερον καλλωπίζω, εὐπρεπίζω, στολίζω.

Προσεπικρατέω, ῶ, μελ. ήσω (κρατέω). Μακρότερον, περισσότερον ἐπικρατῶ, νικῶ, κυριεύω, κυριόεχης γίνομαι. Δίων Κάσ.

Προσεπικρεμάννυμι, μελ. κρεμάσω (κρεμάννυμι). Προσέτι ἐπικρεμῶ, ἐπάνω τῶν ἄλλων κρεμῶ ἔτι. Ἱπποκρ.

Προσεπικρούω, μέλ. σόσω (κρούω). Προσέτι ἐπικρούω, κτυπῶ ἐπίτι.

Προσεπικτάομαι, κτῶμαι, Μέλ. ήσομαι, (κτάομαι) μέσ. ἀποθ. Ἐκτός τῶν ἄλλων κτῶμαι ἔτι, προσέτι ἢ πλέον ἀποκτῶ.

Προσεπίκτισμα, τό (κτίζω). Τό ἔτι ἢ κατά προσθήκην κτισμένον ἐπίτι, ἐποικοδόμημα. Νικήτ. Χρον. ι. 4.

Προσεπιλαμβάνω, μέλ. λήψομαι (λαμβάνω). Προσέτι λαμβάνω, δέχομαι, πέρνω Πολύβ. μεσ. προσεπιλαμβάνομαι, λαμβάνω μέρος εἴς τι, ἢ ἐφάπτομαι, βάλλω τήν χεῖρα ἐπί τι, συμβοηθῶ, συντρέχω, μετά γεν. πράγμ. καὶ Δοτ. προσ. ιιπροσεπιλαμβάνεσθαι σφίσι τοῦ πολέμου. Ἡροδ. 5, 44. παρβλ. προσλαμβάνω, 2. συλλαμβάνω, καὶ συνεπιλαμβάνομαι.

Προσεπιλέγω, μελ. ξω (λέγω). Προσέτι λέγω, πρός τοῖς ἄλλοις λέγω ἔτι, εἰς τά λεγόμενα προσθέτω ἔτι καὶ ἄλλα.

*Προσεπιλιμώττω, μέλ. ξω (λιμώττω). Προσέτι, ἀκόμι λιμώττω, δοκιμάζω πεῖναν, εἶμαι πεινασμένος. Ἰω. Laur. Lyd.

Προσεπιμανθάνω, (μανθάνω). Προσέτι μανθάνω, ἢ μανθάνω καὶ ἄλλα.

Προσεπιμελέομαι, μελ. ήσομαι (μέλομαι). Ἀποθετ. οὐδετ. πρός τοῖς ἄλλοις, προσέτι ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, κατατίνομαι περί τι, τινός.

Προσεπιμετρέω, ῶ. Μέλ. ήσω (μετρέω). Ἐκτός τῶν ἄλλων προσέτι ἐπιμετρῶ, ἐπίμετρον ἐπιτίθημι, περισσότερον τοῦ μέτρου εἴδωμι, χαρίζω τι παρά τό μεμετρημένον.

Προσεπινοέω, ῶ. Μέλ. ήσω (νοέω). Προσέτι ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, ἢ ἐπινοῶ καί τι ἄλλο περισσότερον.

Προσεπιορκέω, ῶ· μέλ. ήσω (ἐπιορκῶ). Ἐκτός τῶν ἄλλων ἐπιορκέω ἔτι, ψευδῆ ὅρκον κίμνω ἔτι Ἀριστοφ. Λυσ. 1235.

Προσεπιπίπτω, (πίπτω). Προσέτι ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ, τινί

*Προσεπιπλάσσω, μελ. άσω (πλάσσω). Εἰσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις ἀκόμι πλάττω, ἐπινοῶ, σοφίζομαι.

Προσεπιπλέω, μελ. πλεύσομαι (πλέω). Κατά τινος ἐπιπλέω, διά τῶν πλοίων εἰς μάχην συμπλέκομαι, ἢ ἐφορμῶ.

Προσεπιπλήσσω, καὶ Ἀττ. — ττω, μέλ. πλήξω (πλήσσω). Προτέτι πλήττω, κτυπῶ ἐπίτι, τρ. π. Προσέτι ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω.

Προσεπιπονέω, ῶ· μελ. ήσω (πονέω). Πρός τοῖς ἄλλοις ἢ ἔτι περισσότερον ποιῶ, ἐργάζομαι, κοπιάζω ἢ δοκιμάζω κόπον, βάρος »Προσεπιπονῆσαι ἀκούεινταιω ἔχειν ἀκόμη ὑπομονήν πρός τό ἀκούειν. Λίχίν. Λόγ.

Προσεπιρρέω, μελ. ρεύσομαι (ῥέω). Προσέτι, περισσότερον ῥέω ἢ χύνομαι.

Προσεπιρρώννυμι, μέλ. ρώσω (ῥώννυμι). Προσέτι ἀναλαμβάνω, ἐπανέρχομαι εἰς τάς προτέρας δυνάμεις, ἢ ἐνδυναμόω ἔτι περισσότερον. Πολύβ.

Προσεπισεμνύνω, (σεμνύνω). Περισσότερον τιμῶ ἀκόμη, ἢ σέβας δεικνύω, μέ σέβας φέρομαι πρός τινα Δίων Κάσ.

Προσεπισημαίνομαι μέλ ανοῦμαι (σημαίνω). Ἔτι περισσότερον ἐπισημαίνομαι, δεικνύω τήν γνώμην μου περί τι

Προσεπισιτίζομαι, μελ. ίσομαι (σιτίζω) μέσ. ἀποθ. Προσέτι ἐπισιτίζομαι, προμηθεύομαι μέ περισσότερα ἐφόδια, τροφάς

*Προσεπισκέπτομαι, μελ. ψομαι (σκέπτομαι) μέσ. ἀποθ. Προσέτι, ἢ μᾶλλον σκέπτομαι ἐπί τι, ἀνερευνῶ, παρατηρῶ.

Προσεπισκευάζω, μέλ. άσω (σκευάζω). Προσέτι ἐπισκευάζω, διορθόνω, βελτιόω, ἀνορθῶ, μερεματίζω ἀκόμη καλήτερα. Ἰώσηπ. Ἀρχ. κ. 6.

*Προσεπισκήπτω, μέλ. ψω (σκήπτω). Εἰσέτι, ἀκόμι ἱκετεύω, ἐπικαλοῦμαι.

Προσεπισκώπτω, μελ. ψω (σκώπτω). Προσέτι - πρός τοῖς ἄλλοις ἐπισκώπτω, ἀστεΐζομαι, χωρατεύω ἢ 2) χλευάζω, περιγελῶ, ἐμπαίζω. Πλούταρχ. Ἀλέξ.

Προσεπισπάω, άσω (σπάω). Προσέτι ἐπισπῶ, τύρω, ἀποσπάω, ἕλκω, προσάγομαι.

Προσεπίσταμαι, (ἐπίσταμαι) μέσ. ἀποθ. ἐκτός τῶν ἄλλων ἐπίσταμαι νοῶ, καταλαμβάνω, ἐξεύρω καὶ ἄλλα ἀκόμη. Πλατ.

Προσεπιστείχω, μέλ. ξω (στείχω). Πλησιάζω, ἔρχομαι, ὑπάγω πρός τι, ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔρχομαι καὶ ἐγώ. Ὅρρ. Ἀργον. 536. »Ὅστε κυβερνήτῃ προτεπόστειχε νήδυμος ὕπνος«, ἐπῆλθε.

Προσεπιστέλλω, μέλ. λῶ (στέλλω). Προσέτι ἐπιστέλλω, μηνύω, ἢ προστάζω, τινί.

*Προσεπιστεφανόω, μέλ. ώσω (στεφανόω). Εἰσέτι στεφανόω. Ἐπιγρ.

Προσεπισυνάπτω, μέλ. ψω (ἅπτω). Προσέτι ἐπισυνάπτω, συνδέω μετά τινος, προσάπτω. Γλωσσ.

Προσεπισφάζω, καὶ -ττω, μέλ. ξω (σφάζω). Προσέτι σφάττω, ἢ φονεύω.

*Προσεπισφίγγω, μέλ. γξω (σφίγγω). Προσέτι ἐπισφίγγω, δέσωσι σφικτά ἐπάνω εἰς ἄλλο, στερεόνω.

Προσεπισφραγίζομαι, Μέλ. ίσομαι (σφραγίζω). Προσέτι ἐπισφραγίζομαι διὰ τῆς σφραγῖδος ἐπιβεβαιῶ. Καθόλου δέ, ἔτι περισσότερον ἐπικυρῶ, βεβαιῶ. Δημοσθ. Ἐπιστ.

Προσεπισχυρίζω, μέλ. ίσω (ἰσχυρίζομαι). Ἔτι περισσότερον ἐνδυναμόνω, ἐνίσχυω, ἰσχυρότερον ποιῶ. Δίων Κασ.

Προσεπισωρεύω, (σωρεύω). Προσέτι ἐπισωρεύω. Γλωσσ.

Προσεπιτελαιπωρέω, μέλ. ήσω (ταλαιπωρέω). Προσέτι ἢ πλείονα καιρόν ταλαιπωροῦμαι, παλαίω μὲ δυστυχίας, μετὰ ταλαιπωρίας, ὑπομένω, ἐγκαρτερῶ.

Προσεπιτάσσω, Ἀορ.—ττω. Μέλ. ξω (τάσσω). Προσέτι ἢ ἔτι περισσότερον ἐπιτάττω, προστάζω, ἢ ἐπιτίθημι, δίδω νέας προσταγάς. Ἡσκρ.

Προσεπιταίνω, μέλ. ανῶ (τείνω). Τείνω, τεντόνω ἔτι περισσότερον, βιάζω, στενοχωρῶ, ταλαιπωρῶ, Προσεπιπατείνω.

Προσεπιτερατεύομαι, μέλ. εύσομαι (τερατεύω). μέσ. Ἀποθ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις πλάττω ἔτι τέρατα, θαύματα, τερατοποιῶ, ἢ διηγοῦμαι ἔτι τερατώδη συμβάντα.

Προσεπιτέρπομαι, μέλ. ψομαι (τέρπω) μέσ. ἀποθ. ἔτι περισσότερον τέρπομαι, εὐφραίνομαι ἐπίσης, ἢ αἰσθάνομαι νέαν ἡδονήν. Ἀριστοτ.

*Προσεπιτεχνάομαι, ῶμαι, μέλ. ήσομαι (τεχνάομαι). Ἀποθ. μέσ. Προσέτι τεχνάζομαι. ἐφευρίσκω δόλους, μηχανήματα.

Προσεπιτίθημι, μέλ. θήσω (τίθημι). Προσέτι ἐπιτίθημι, προσθέτω ἢ ἐπιβάλλω ἔτι περισσότερον.

Προσεπιτιμάω, ῶ. Μέλ. ήσω (τιμάω). Προσέτι ἐπιτιμῶ, λοιδορῶ, ἐπιτίθεμαι, ἐλέγχω, ἐπιπλήττω, μετὰ Διοτικ. προσ. καὶ Αἰτ. πτώσ.

Προσεπιτραγῳδέω, ῶ. Μέλ. ήσω (τραγῳδέω). Τραγικῶς ἤτοι αὐξητικῶς ἐπιτίθημι, μεγαλύνω καὶ πολλαπλασιάζω τὰ πράγματα κατὰ τὸν Τραγικὸν τρόπον, μετὰ μεγαληγορίας ὑπερβολῆς ἢ πάθους διηγοῦμαι.

Προσεπιτρέπω, μέλ. ψω (τρέπω). Ἐκτός τῶν ἄλλων ἐπιτρέπω ἀκόμη, παραδίδω, συγχωρῶ, ἀφίημι, παραδίδω ἢ ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα προστέτι.

Προσεπιτρίβω, Μέλ τρίψω (τρίβω). Προσέτι, ἀκόμη περισσότερον ἐπιτρίβω, βαρύνω, θλίβω, ἐπιφορτίζω, ἐπιβάλλω περισσότερον βάρος.

Προσεπιτροπεύω, μέλ. εύσω (ἐπιτροπεύω). Προσέτι, ἀκόμη περισσότερον καιρὸν ἐπιτροπεύω. »Προσεπιτροπεύω τινί«· ἐπίτροπος εἰμί τινος ἢ ἐπί τινα διὰ μακροῦ χρόνου. παθ. προσεπιτροπεύομαι, Εὑρίσκομαι εἰσέτι, ἢ πλειότερον χρόνον ὑπὸ ἐπιτροπήν.

Προσεπιτυγχάνω, μέλ. τεύξομαι (τυγχάνω). Προσέτι ἐπιτυγχάνω, ἀποκτῶ, ἐπιτυχαίνω, φθάνω τὸν στοχόν. Ἰόσηπ.

Προσεπιφέρω, (φέρω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐκτός τῶν ἄλλων ἐπιφέρω, κομίζω ἢ φέρω πάλιν. Βλαστάνω, φύω, καρποφορῶ προσέτι. Ξενοφ. Οἰκον. ε. 2. »Πρῶτον μὲν ἀφ' ὧν ζῶτιν, ἡ γῆ φέρει, καὶ ἀφ' ὧν ἡδυπαθοῦσι, προσεπιφέρει. »Καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. σελ. 670. Τὸν κολοφῶνα προσεπιφέρειν« ἀντὶ προσεπιτιθέναι, προσεπιβάλλειν. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπιτίθημι, βάλλω ἔτι ἐπάνω, ἐπιπροσθέτω.

Προσεπιφημίζω, Μέλ. ίσω (φημίζω). Προσέτι διαδίδω φήμην τινὰ περί τινος, διαδίδω, κάμνω γνωστὸν νέον τι. Στράβ. ιζ'. σελ. 1154.

Προσεπιφθέγγομαι, Μέλ. γξομαι (φθέγγομαι)· μέσ ἀποθ. Προσέτι ἀμοιβαίως ἐπιφθέγγομαι, συμφωνῶ ἐπί τι, λέγω τὰ αὐτὰ· λέγεται ἐπὶ πτηνῶν. Δίων Κασ.

Προσεπιφοιτάω, Μέλ ήσω (φοιτάω). Συχνὰ ἢ συνήθως ὑπάγω, ἔρχομαι πρός τινα, ἐπισκεπτομαι τινά.

Προσεπιφύομαι, Μέλ. υσομαι (φύω). Προσέτι ἐπιφύομαι, γεννῶμαι, αὐξάνω· ἀμφ.

Προσεπιφωνέω, ῶ. Μέλ. ήσω (φωνέω). Προσέτι ἐπιφωνῶ, λέγω, ἢ ἐπὶ τῇ φωνῇ προστίθημι, ὡς ἐπιφώνησιν προσθέτω ἐν τῷ λόγῳ.

Προσεπιχειρίζομαι, Μέλ. ίσομαι (χειρίζομαι) μέσ. ἀποθ Προσέτι κάμνω χάριν τινά, ἐξ ἀρετιείας, εὐαρίστως χαρίζω, δίδω ἔτι περισσότερον κατὰ χάριν, κατὰ χάριν προστίθημι ἢ ποιῶ τι. Ξενοφ. Ἱππαρχ. γ'. 2.

Προσεπιχειρέω, ῶ (ἐπιχειρῶ). Προσέτι ἐπιχειρῶ, λαμβάνω ἀνοχείρας. ἀμφ.

Προσεπιχέω, Μέλ. χεύσω (χέω). Προσέτι ἐπιχέω, χύνω ἐπάνω εἴς τι.

Προσεπιχώννυμι Μέλ. χώσω (χώννυμι). Προσέτι ῥίπτω χῶμα ἐπί τι, καλύπτω μὲ χῶμα, μὲ γῆν, κάμνω μέλον

*Προσεπιψεύδομαι, Μέλ. σομαι (ψεύδομαι) μέσ. ἀποθ. Εἰσέτι, ἀκόμη ψεύδομαι ἐκ νέου λέγω ψεύσματα, ἀπατῶ.

*Προσέπομαι, Μέλ. ψομαι (ἕπομαι). Μεσ. ἀποθ. Εἰσέτι ἀκολουθῶ, ἢ ὁμοῦ ἀκολουθῶ, συνοδεύω, Εὕρηται παρ' Ὅμ. Ἰλ. Π. 504. »Προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο« ἀντὶ, προσέποντο.

Προσεπόμνυμι, Μέλ. όσω ἢ ύσομαι (ὄμνυμι). Προσέτι ἐπόμνυμι· κάμνω ἀκόμη ὅρκον, ἐκ νέου ὁρκίζομαι. Δίων Κασ.

Προσεποφλισκάνω, μέλ. ήσω (ὀφλισκάνω) Προσέτι ἐποφλισκάνω, χρεώστης εἰμί, χρεωστῶ.

Προσέπω, ἀχρηστ. τύπος ἐξ οὗ ἀόρ. β' προσεῖπον. ὅπερ Ζήτ.

Προσερανίζω, Μέλ. ίσω (ἐρανίζω). Ἔτι περισσότερον ἐρανίζω, ἐπισωρεύω. ἐμβάλλω, εἰσφέρω, παρεισάγω, παραπληρῶ, παραγεμίζω· ὡς »Τὴν περίοδον παραπληρώματι λέξεως προσηρανίσθαι«. Διονύσ. συνθ. Ὀνομ. θ'. εἶναι ἐπισωρευμένη - πεπληρωμένη μετὰ ἀνωφελῶν καὶ περιττῶν λέξεων· ὁ Διονύσ. κρίν. Ἰσοκρ. μετεχειρίζη ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἔτι καὶ τὸ, Συνερανίζειν. »Τὰ συνερανιζόμενα κόσμῳ ἐπιθέτοις«.

Προσεργάζομαι, Μέλ. άσομαι (ἐργάζομαι). Μέσ. ἀποθ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐργάζομαι, δουλεύω ἀκόμη, ὠφελοῦμαι, κερδαίνω ἀποκτῶ ἔτι δι' ἐργασίας. »Ἀγαθάτινι προσεργάζεθαι«. Ἡροδ. 6. 61. καλὰ πρήσσειν, ἐμπορεύειν ἀποδεικνύειν τινί, εὐεργετῶ.

*Πρόσεργος, ὁ, ἡ, ον (ἔργον). Ἀνήκων ἁρμόζων εἰς ἐργασίαν, ἐργάσιμος, δι' ἐργασίας ἐπιτήδειος.

Προσερείδω, Μέλ. είσω (ἐρείδω). Ἐπί τι ἐρείδω, ἐπεκουμβῶ, στηρίζω, ἀνακλίνω, σταίνω, ἢ βάλλω πρός τι· »Ἡλίακας τῷ τείχει προσερείδεται«. β) Μετὰ δυνάμεως, καὶ ὁρμῆς ὠθῶ, κρούω, προσβάλλω, κτυπῶ κατά τινος σώματος. »Προσερείδειν δόρατα, λόγχας« κ. τ. τ. 2) Οὐδετ. ἐπεκουμβῶ, ἐπικλίνω, στηρίζω ἐμαυτόν ἐπί τινος, ἐπιστηρίζομαι καὶ ἐπιπίπτω κατά τινος, ἐφορμῶ, ἀντιτείνω, ἢ ἐναντιοῦμαι εἴς τινα, ἢ στυλόνω ἐμαυτὸν ἐξ ἐναντίας, ἀντιστηρίζομαι κατά τινος μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ὁρμῶ κατ' αὐτοῦ, προσφέρομαι.

*Προσερέσσω (ἐρέσσω). Κωπηλατῶ, ἢ φέρω κινῶ τὴν ναῦν πρός τι μέρος. Ὀδ.Ν, 279. »προσερέσσαμεν γράφουτι.

Προσερεύγομαι, Μέλ. ξομαι (ἐρεύγομαι). Μέσ ἀποθ. Κυρίως ἐρεύγομαι, ἐξεμῶ, ἢ πτύω κατά τινος, ἢ εἰς τὸ πρόσωπον τινός. Ἀθήν. ζ'. »Ἐπειδὰν προσερεύγοι ἁρπαλίδεσσι· ὅταν κῆλεν ἐρευχθῇ· τροπ. καὶ ἐπὶ τῶν κυμάτων, Ἰλ. Ο. 621. »Κύματα προσερεύγεται πετρήνων ἥτοι, ἐρεύγονται, κεχόνται ἀγρίζοντα καὶ μὲ κρότον κατὰ τῶν βράχων· ὡς ἀπὸ στόματος θαλαττίου ἐξορχίμενα καὶ κτυπῶντα πρὸς τὴν ξηράν.

Προσερέω, Ἰων. Μέλ. τοῦ προσείπον, ἀντὶ, προτερῶ (ἐρῶ), καὶ παρκκ. προτείρηκα. Θέλω προτομιλήσει, προτηγορεύσει, εἰπεῖ, ἢ χαιρετήσει, ἀσπασθῇ. καὶ Ἡροδ. 5. 72. »ἤιε ἐς τὸ ἄδυτον τῆς θεοῦ ὡς προσερέων διὰ τὰ ἱκετεύσι, καὶ παρακαλέσῃ τὴν θεόν. 2) θέλω ἔτι ὁμιλήσει, ἢ θέλω προσθέσει καὶ ἄλλους λόγους εἰς τὴν ὁμιλίαν.

*Προσερέω (ἐρέω). Ἐλεστ. ἀντὶ, προτέρησαι.

Προσερίζω, Μέλ. ίσω (ἐρίζω). Προσέτι, ἀκόμη ἐρίζω, φιλονεικῶ, τινί Θεοκ. 5, 60.

Προσέρομαι, Μέλ. ερήσομαι (ἔρομαι). Ἀποθ. μέσ. Προσέτι ἐρωτῶ· ἐκ νέου ἐρωτῶ.

Προσερπύζω, Μέλ. ύσω (ἑρπύζω). = Προσέρπω.

Προσέρπω, Μέλ. ψω. Δωρ. ποθέρπω (ἕρπω) Ἕρπω, σύρομαι μὲ τὴν κοιλίαν πρός τι μέρος, ἐν γένει ὑπάγω, ἢ ἔρχομαι πρός τινα, προσέρχομαι, πλησιάζω ἐξαιρ. παρά ποιητ. τινί, ἢ καὶ τινί. Ὁ Πίνδαρος, χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει καὶ ἐπὶ πληθιαζόντος, ἢ ὅσον οὔπω φθινοντος χρόνου, ὡς, » λοιπὸς εὐθρὼν προσέρπει χρόνος« Νέμ. 7, 100, καὶ Πυθ. 1 110.

*Προσερυγγάνω (ἐρυγγάνω) = Προτερεύγω.

Προσέρχομαι, Μέλ. ελεύσομαι (ἔρχομαι) ἀποθ. Ἔρχομαι ἢ πηγαίνω πλησιάζω, πρός τινα, ἢ τινί, καὶ τινα, ἴδε Εἰμαι. Εὐρ. Μηδ. 67. ἐξαιρ. α) Ἔρχομαι πλησιάζω, ὑπάγω πρός τινα θεὸν ἵνα προσευχηθῶ, δέομαι παρακαλῶ αὐτὸν Ξενοφ. β) Ὑπάγω πρός τινα γυναῖκα. διὰ νὰ συνευρεθῶ, συνευναισθῶ μετ' αὐτῆς. Ξενοφ. Συμπ. δ' 38. »Εἰς ἣν προσέλθωμεν· ταύτῃ τῷ, Σύνειμι. γ) καὶ ἐπὶ ἀποδημάτων καὶ προσόδων. ἀντὶ τοῦ, πρόσειμι, χορηγοῦμαι, συνάγομαι, λατ. redeo. Ξενοφ. Ἀπομνημ. γ' ε. 12. »Νῦν ἐλάττω προσέρχεται· αὐτόθεν· ὀλίγα τώρα τῷ ἔρχονται, τῷ ἐμβαίνουσιν. καὶ Ἡροδ. 7, 144. δ) σέρομαι, πολιτεύομαι πρός τινα, ἢ συναναστρέφομαι, ὡς »οὕτω προσεληλύθατε πρὸς ὑμᾶς. »Δημ. Τιμ. 176. τελ. 755. παραβλ. καὶ Πρόσοδος.

Προσερωτάω, Μέλ. ήσω (ἐρωτάω). Ἐκτός τῶν ἄλλων ἐρωτῶ ἀκόμη, ἢ κάμνω νέας ἐρωτήσεις.

*Προσεσθίω, Μέλ. έσομαι (ἐσθίω). Προσέτι, ἀκόμη τρώγω, ἢ μετὰ ἄλλων τρώγω, συντρώγω.

Προσεσπέριος, ὁ, ἡ, ον (ἕσπερος). Ὁ κείμενος πρὸς δυσμὰς, δυτικός. κλίνων πρὸς ἑσπέραν, βραδινός, ἑσπερινός, ἢ πληθιάζων τῇ ἑσπέρᾳ, ἐπὶ χρόνου.

*Προσέσπερος, ὁ, ἡ, ον. Δωρ. Ποθέσπερος = προσεσπέριος, ὑπὸ ποθέσπεραν, Θεοκρ.

4, 3. 1, 113. τὰ πρὸς τὸ ἑσπέρας, τὰ ἑσπερινά.

Προσέχετος. ὁ, ἡ, ον. Ὁ συνορούων, συνορικός ἢ ὁ πλησίον τῶν συνόρων ὤν, καὶ ὁ πρὸς τὸν ἔσχατον, πρὸς τὸν τελευταῖον πλησιέστατος, ὁ κείμενος παρὰ τῷ τελευταίῳ. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν πιθανῶς ἡ ἀνάγνωσις εἶναι διεφθαρμένη ὡς παρὰ Στράβ. ιδ. σελ. 1000. ἔκειτο »Προσεσχάτουα ὅπου νῦν Πρόσεχεστάτου κεῖται κυρίως, ὁ πλησιέστατος εἰς τὸν ἔσχατον.

Προσεταιρίζω, Μέλ. ίσω (ἑταιρίζω). Κάμνω τινὰ ἑταῖρον, σύντροφον ἢ φίλον μέτινα· τὸν ἑνόω, συντροφιάζω, τινὰ τινί. 2) Μέσ. »Προσεταιρίζομαί τινα· κάμνω τίνα φίλον μου, προσλαμβάνω τινὰ ὡς ἑταῖρον καὶ φίλον μου ἢ οἷς κοινωνῶν καὶ συμβουλεύω. »Ὁ Κλεισθένης τὸν δῆμον προσεταιρίζεται,« Ἡροπτ. 5, 66· ἤτοι λαμβάνει εἰς τὸ μέρος του, λαμβάνει ὡς βοηθὸν τὸν δῆμον· ὡσαύτως ὁ αὐτ. 3, 70. ἔτι καὶ προσκολλῶμαι εἴς τινα ὡς φίλος, σύντροφος, ὁπαδός· ἔρχομαι πρὸς τὸ μέρος του, τινί. Αἰσχίν. διαλογ. ὅδεν

Προσεταιριστός, ὁ, ἡ, όν. Ὅς τις ὡς φίλος, ἢ σύντροφος, συνοπαδὸς ἐνόνεται μετά τινος, προσκολλᾶται. Θουκυδ. ἡ. 109. Ὁπλίτης προσεταιριστόεν· στρατιώτης, ὅς τις θελημαστικῶς καὶ χάριν φιλίας ἀκολουθεῖ· οὕτω καὶ Δίων Κάσ. μβ'. 51.

Προσετέος, ία, έον. Ἐπιθ. ῥήματκ. ἐκ τοῦ, Προσίημι.

Προσέτι, Ἐπίῤ. (ἔτι). Ἐπὶ προσθήκης λεγόμενον. Πρὸς τούτοις, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἔτι, ἀκόμη, περισσότερον ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὰ ἄλλα, ὁμοῦ μὲ τὰ ἄλλα ἀκόμη· σιμᾶ ἢ κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα. Λατ. etiam. Ξενοφ. ὁ Ὅμηρος ἀντὶ τούτου. »Πρὸς δ' ἔτι« (Ὀδυσ. Τ. 10. Τ. 41.) εἶπε.

*Πρόσευγμα, τό (προσεύχομαι.) Τὸ εὔχεσθαι, ἡ δέησις τὴν ὁποίαν κάμνει τις εἰς μίαν θεότητα. ἐξαιρ. ἀφιερώμα τι ἀνάθημα εἰς θεόν τινὰ μετὰ μίαν εὐχὴν ἢ ὑπόσχεσιν = κάτεγμα.

Προσευεργετέω, Μέλ. ήσω (εὐεργετέω). Ἀκόμη, προσέτι εὐεργετῶ, εὐποιῶ, κάμνω νέαν ἐνεργεσίαν. μετ. Αἰτ.

Προσευθύνω, Μέλ. νῶ (εὐθύνω). Προσέτι, ἐκ νέου ἐξετάζω, ἐρευνῶ, πέρνω λογαριασμόν, βλέπω ἐὰν ἔχῃ τι ὀρθῶς, καὶ κατὰ νόμον. Ἀριστοτ. Πολ. ς'. 8. »Ἀρχὴν τὴν ληψομένην λογισμὸν καὶ προσευθυνοῦσαν, καλοῦσι δὴ τούτους οἱ μὲν εὐθύνους«. Μετὰ ταῦτα ἐν τῇ ῥήσει. »Καὶ ἐπιλογισμοὺς (γράφε Ἀπολογισμοὺς) καὶ ἐξετάσεις καὶ πρὸς εὐθύνας τῶν Ἀρχόντων· φαίνεται ὅτι καλεῖ »Προσευθύνειν« τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἔτους ἐκείνου γενομένου ἄρχοντος, ὡς καὶ Συλβούργιος συνθέτως ἀνέγνωσε.

*Προσευκαιρέω, μέλ. ήσω (εὐκαιρέω). Εὐκαιρῶ, ἤτοι ἔχω εὐκαιρίαν, καιρὸν ἁρμόδιον πρός τι, ἐπασχολοῦμαι, καταγίνομαι, τινί, Ἀρρίαν. ἐπιστ. ά. 2), καὶ Πλουτορ. ἐσθ' ὅτε καὶ εὐκαιρέομαι, ὡς μετ' Ἀποθ.

Προσευκτήριον, τό (προσεύχομαι). Ταὐτὸν τῷ, Προσευχή. 2) τόπος προσευχῆς, μέρος ἴδιον ἔνθα προσεύχονται. Φίλων.

Προσευκτικός, κή, κόν. Ὁ ἐπιμελὴς εἰς τὴν προσευχήν, ὁ ἐπιμελῶς προσευχόμενος, ἢ ὁ ἀγαπῶν ἀεὶ νὰ προσεύχηται ὅμῳ.

Πρόσευξις, ἡ (προσεύχομαι) ταὐτὸν τῷ, Προσευχή. Ὀρφ.

*Προσευνάζω, μέλ. άσω (εὐνάζω). Εὐνάζω πλαγιάζω πλησίον τινός, ἢ παρά τινι, μετὰ Δοτ.

Προσευπαθέω, ῶ (εὐ, παθεῖν). Εἶπέτι εὐεργετοῦμαι, ἢ δέχομαι νέας εὐεργεσίας. ἄχρηστ. καὶ ἀνώπορκ. λέξις, ἴδε Lobeck. Φρύν. σελ. 520.

Προσευπορέω, Μέλ. ήσω (εὐπορέω). Εἶπέτι, ἀκόμη, ἐκ νέου πορίζω, προμηθεύω, χορηγῶ τινί τι. Lobeck. Φρύν. σελ. 595, καὶ μέσ. προτευπορέομαι, χορηγῶ ἑμαυτῷ τι, προμηθεύομαι, μετὰ Αἰτ. Δημοσθ. σελ. 962.

Προσευρίσκω, Μέλ. ήσω (εὑρίσκω). Προσέτι εὑρίσκω, ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ.

Προσευσχολέω, ῶ. Μέλ. ήσω (εὐσχολέω). Διατελεσάζω τὸν καιρὸν καταγινόμενος, καταγίνομαι περί τι, μετ' εὐκαιρίας καὶ ἀνέσεως. Ἀνώνυμος παρὰ Σουϊδ. μετὰ Δοτικ.

Προσεύτροχος, (τροχός). Εὐκίνητος, Εὐκολοκόμιστος. Ἀρεταῖος, γ'. 6. ἀμφ.

Προσευχή, ἡ. Τὸ προσεύχεσθαι εἰς Θεόν, εὐχή, ἐπευχή, παρακάλεσις, δέησις· καὶ 2) Οἶκος προσευχῆς, προσευκτήριον, καὶ ἐξαιρέτως τῶν Ἰουδαίων. Ν. Δ. καὶ Juvenal. 3. 296.

Προσεύχομαι, Μέλ. ξομαι (εὐχομαι). Μέσ. Ἀποθ. μετὰ Δοτικ. Προσευχὴν ποιοῦμαι, παρακαλῶ, δέομαι, ἱκετεύω, ἐλλιπαρῶ, τῷ θεῷ, καὶ ἄνευ πτωτ. ἐπαινῶ, δοξολογῶ τὸν Θεόν, προσκυνῶ, λατρεύω, σέβομαι. »Ὁ δέ, ὡς τὸ ἐκ Δελφῶν ἤκουσε, αὐτίκα προσεύχετό τε καὶ προσεδέξατο, Ἡροδ. 1, 48 ἤτοι, εὐθὺς τὸ ἐπεβάτευσε, καὶ τὸ παρεδέχθη ὡς ἀληθές.

*Προσεφαρμόζω, Μέλ. όσω (ἁρμόζω). Προσέτι, ἐκ νέου ἐφαρμόζω, τεριάζω.

Προσεφευρίσκω, (εὑρίσκω). Ταὐτὸν τῷ, Προσευρίσκω.

Προσέχεια, ἡ. Προσοχή. Σουϊδ. 2) Ἀλληλουχία, συνέχεια, γειτνίασις, γειτονία· ἐκ τοῦ

Προσεχής, ὁ, ἡ, ές, καὶ Ἐπίῤ. προσεχῶς· (προσέχω). Ἐπίθετον. Συνεχόμενος, ἀπαρτώμενος, συνηνωμένος, πλησίον κείμενος, συνορεύων, προσπελάζων, γειτονικός, τινί, ἢ ἄνευ τοῦ, τινί· συχνάκις, παρ' Ἡροδτ. 3, 13, 89, 91, 92· 9, 28, 102 καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν γένει, ὁ ἀμέσως κείμενος πλησίον που, ὁ ἐκτεθειμένος, συνεστώς, ἐγγύς, πλησίον που. Παρθέν. κεφ. 21. Στράβ. ς. β'. 1. »Ἐπὶ αἰγιαλοῦ. »Διὰ τὸ προσεχεῖς εἶναι ἀκτὰς ταῖς ἐτησίαις«. Σουϊδ. διότι ὁ αἰγιαλὸς εἶναι ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἐτησίους ἀνέμους· καὶ ἐντεῦθεν »Ἁλίμενος καὶ προσεχὴς αἰγιαλός« Σουϊδ. καὶ »ἀρχιώδης καὶ προσεχὴς αἰγιαλός« παρὰ Στράβ. ἐ. σελ. 373. ὁ ἐκτεθειμένος εἰς ἀνέμους καὶ κύματα, ὁ ἁλίμενος καὶ δυσπροσόρμιστος, ὅπου δηλαδὴ δὲν δύναται νὰ ἀράξῃ πλοῖον· οὕτω καὶ παρὰ Διονυσ. Ἀρχ. γ'. 44. 2) ἐπὶ χρόνου, ταὐτὸν τῷ, Πρόσφατος, πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου γεγενημένος, ὁ ἄρτι συμβάς. 3) τροπ. Ὁ προσκεκολλημένος, συνδεδεμένος μέ τινα, ἀκόλουθος, ἑταῖρος, ὁπαδός οἰκεῖος, σχετικός, τινί, 4) Προσεκτικός, ἔμφρων, ἔχων τὸν νοῦν ἀεί πρός τι, νευρεχής, σώφρων. Παρὰ Νεμεσίῳ κεῖται τὸ Προσεχῶς, ἀντὶ τοῦ, Ἀμέσως.

Προσεχόντως, Ἐπίῤ. ἐκ τῆς μετοχ. ἐνεστ. τοῦ προσέχω, μετὰ προσεχῆς, προσεκτικῶς.

Προσέχω, Μέλ. ξω (ἔχω). Κρατῶ, φέρω, ἔχω πρός τι, ἢ πλησίον που, πλησιάζω, τινί τι καὶ προσίσχειν πρός τι, Ἡροδ. 4, 200. ἐξαιρ. ἐπὶ νηῶν προσορμίζω, φέρω τὴν ναῦν, ἀράζω τὸ πλοῖον, πιάνω εἰς τὴν ξηράν, ἔρχομαι μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, προσορμίζομαι. »Προσέχειν τὴν ναῦν τῇ νήσῳ«, καὶ »προσχόντες τὰς νῆας ἀπέβησαν ἐς τὸν αἰγιαλόν«. Ἡροδτ. 9, 99. καὶ »προσέχειν τινά«. Σοφ. Φιλ. 236. ἀντὶ ἐκβάλλω ἐκ τῆς νηός ἕνα ἐπιβάτην εἰς τόπον τινά. Ἐεβαρκάρω· καὶ σύχκ· ἄ ευ τοῦ »Ναῦν« ἀντὶ τοῦ. Προσορμίζεσθαι ἀράζειν. »Προσέχοι τε δὲ Θεσσαλίῃ· καὶ »Προσίσχει τῇ Σάμῳ· ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν Θεσσαλίαν. καὶ μετὰ τῆς, εἰς, προσχεῖν ἐς τὴν Ἀσίην, ἐς Τύρον, ἐς τὴν Σάμον, κ. τ. τ. Ἡροδτ. 1, 2. 3, 48. 4, 145, 147. 5, 63. 6, 99. καὶ μετὰ τῆς, πρὸς κατ' Αἰτ. »πρὸς τὴν Σίφνον προσέσχον οἱ Σάμιοι.« Ἡροδτ. 3, 58. καὶ ἄνευ δηλώσεως τοῦ τόπου ὡς παρ' Ἡροδτ. 2, 182. 4, 42. 6, 33· 33. ὡσαυτως καὶ, προσέχειν τὴν γῆν. Ξενοφ. Φιλ. 244. παρβλ. προσίσχω. 2) »Προσέχω τὸν νοῦν«. Προσηλοῦμαι, ἁρμόζω στρέφω, τὸν νοῦν, τὴν ψυχήν, ἐπί τι, προσεκτικὸς εἰμί ἐπί τι, προσοχὴν δίδωμι, σπουδάζω, ἐπιεύπτω, παραμένω, φροντίζω, παρατηρῶ περιεργάζομαι, βλέπω, κυττάζω καλῶ, προσεκτικῶς ἔχω τὸν νοῦν μου πρός τι ἢ ἐπί τι. Μετὰ Δοτ. Ξενο. πολλαχοῦ καὶ διαφόρως. »Ἂν κερ οὕτω προσέχετε· ἐὰν οὕτως ἐπιμεληθῆτε τῶν πραγμάτων. Δημοσθ. Φιλιππ. ά. Τάσσεται συχν. καὶ ἄνευ τοῦ, νοῦν. ὡς ἀμετβ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 882. Βρ. Ἀριστφ. Σφ. 1015. 3) Οὐδετ. ἀντὶ τοῦ, προσκολλῶμαι, προσαρτῶμαι εἴς τι, ἀκολουθῶ, ἕπομαι, φέρω ἑμαυτὸν πρός τι, προσπελάζω, ἀφιερόνομαι, ὡς »προσεῖχε τοῖσι γυμνασίοισι. Ἡροδτ. 9, 33. ἤτοι, ἐνησχολεῖτο, κατεγίνετο εἰς γυμνικοὺς ἀγῶνας, καὶ ἐπὶ κακῆς ἐν. ντρυφῇ Ἰουλιαν. Καίσ. 22. οὕτω καὶ προσέχειν τῷ πολέμῳ, τῇ ἀκροάσει, κ. τ. τ. Καὶ κατὰ μέσ. σχημ. προσέχομαι. κυρ. ἀντὶ τοῦ κρατῶμαι, συνέχομαι στερεῶς μέ τι, συναρτῶμαι, προσκολλῶμαι, τινί, Ἡροδτ, 136. 4) Προσέτι ἔχω, ἀκόμη περισσότερον, προσκέκτημαι Πλάτ. Πολ. 7. σελ. 521. Δ. Σοφ. Ἀντ. 208. πολ. ζ'. ὁ Φώτ. ἔχει. »Προσεχέτω« ἀντὶ τοῦ, Ἀκούετε· καθόλου καὶ ἀντὶ τοῦ Παρακαίσθαι.

Προσέψημα, τό (προσεψάω). Ταὐτὸν τῷ, Προσόψημα. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 962. καὶ Lobeck. Φρύν. σελ. 176.

Προσεψία, καὶ »Προσεψιάω« (ἐψία). Προσαγόρευσις, ὁμιλία, συναναστροφὴ πρός τινα.

Προσέψω. Μέλ. ψήσω (ἕψω). Προσέτι ἢ ὁμοῦ ψήνω, βράζω· ἢ ἀφίνω νὰ ψηθῇ ἐξ Ἀθηναίου.

Προσεῴος, ὁ, ἡ, ον (ἑῴος). Ὁ πρὸς ἀνατολὰς κείμενος, ἀνατολικός, πρὸς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου τετραμμένος, ἢ διευθυνόμενος καὶ πρωϊνός, αὐγινὸς ἐπὶ καιροῦ· Ἰων. προσηῴος· ταὐτὸν τῷ, προσηῴος.

Προσζεύγνυμι, Μέλ. ζεύξω (ζεύγνυμι). Ζευγνύω, δένω πρός τι, συνάπτω, συνδέω, πρὸς τὸν ζυγὸν δένω, ζεύγω.

Προσζημιόω, ῶ. Μέλ. ώσω (ζημιόω). Προσέτι ζημιῶ, προξενῶ εἰσέτι, ἐκ νέου ζημίας. συνήθ. 2) εἰσέτι τιμωρῶ, κολάζω, ἢ ζημίαν ποινὴν προστίθημι, τινὰ τινί.

Πρόσηβος, ὁ, ἡ, ον (ἥβη). Ὁ πλησίον τῆς ἥβης ἢ νεαρᾶς ἡλικίας ὤν, μειράκιον, ὁ περὶ τὸ δέκατον τέταρτον ἢ πέμπτον τῆς ἡλικίας ὤν. adolescent. Ξενοφ. Κυροπ. ά. δ. 4.

Προσηγορεύω, ῶ. Μέλ. ήσω (προσήγορος). Προσαγορεύω, ὁμιλῶ πρός τινα, ἐξαιρ. παραμυθοῦμαι, παρηγορῶ, ὅδεν

Προσηγόρημα, τό. Τὸ ἀντικείμενον πρὸς τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ τις, ἢ τὸ ὁποῖον προσαγορεύει ἀσπάζεται. 2) ὁμιλία, χαιρετισμός, προσφώνησις πρός τινα. Εὐρίπ. Ἱκετ. 803.

Προσηγορία, ἡ (προσήγορος). Ὁμιλία πρός τινα, προσφώνησις, χαιρετισμός. ἐξαιρ. παραμυθία. 2) κλῆσις, ὀνομασία, ὄνομα, ἐπίθετον τοῦ ἑνόματος, ἢ ὄνομα ἀπό τινος πράγματος, ἐπωνυμία· παρὰ τοῖς Γραμμ. τὸ προσηγορικὸν ὄνομα ἤτοι κοινόν, πρὸς διαστολὴν τοῦ κυρίου ὀνόματος. Ζητ. παρὰ Διογ. Λ. 7, 58. ὅδεν

Προσηγορικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ κλίσιν ἔχων εἰς προσηγορίαν, ὁ ὁμιλῶν, χαιρετῶν προσφωνῶν τινά, ὀνομάζων καλῶν. »Ὄνομα προσηγορικόν· τὸ ἐπίθετον, ἐπώνυμον. Διονύσ. Ἁλικ. Ἐπίῤ. προσηγορικῶς, κατὰ τὸν προσηγορικὸν τρόπον, μὲ προσηγορίαν.

Προσήγορος, ὁ, ἡ, ον (ἀγορεύω). Προσα-

γορεύων προσφωνῶν, ὁμιλῶν, χαιρετῶν, ἢ παραμυθούμενος, ἢ ὅ τις κατασπάζεται καὶ ὁμιλεῖ μὲ καθ' ἕνα; ἢ χαιρετᾷ τὸν καθ' ἕνα φιλικῶς, εὐπροσήγορος, ὁμιλητικός. 2) Παθητικ. ὁ πρὸς ἐν ὁμίλησιν ἢ ἐν ἐχαιρετισμὸς τις· ὅθεν καθόλ. προσφιλής, ποθητός, ἀγαπητός, τὸν ὁποῖον ὑποδέχεταί τις μὲ φιλίαν καὶ πόθον, τινί. Παρὰ Διονυσ. Ἁλ. α'. 70. προσήγορος τινός, ἀντὶ οἰκείος, γνώριμος, φίλος, συνήθης· καὶ ὁ Βουδαῖος ἀναφέρει ἐκ τοῦ Θεμιστίου ῥήτίνι τινα, ὅπου συνεκφέρεται τὸ «Οἰκεῖόν τε καὶ προσήγορον» παρ' Ἰαμβλ. βίον Πυθαγ. §. 237. κεῖται «γνώριμοι καὶ προσήγορον» ὡς καὶ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Κικερ. ζ. ὁ Πλάτων εἰς Θηαίτ. 3. ἔχει· «Προσήγορος καὶ φίλος» ὁ δὲ Στοβαῖος λόγ. 51. ἔχει· «Ποτάγορα ἀλλάλοις» ἀντὶ, προσήγορα ἀλλήλοις, φίλα, τῇ ποθητά, ἐράσμια, σχετικά.

Προσήδομαι, Μελ. ησθήσομαι, ἀόρ. ἡσθην (ἥδομαι) Ἀποθ. Οὐδ. Χαίρω, ἡδονὴν αἰσθάνομαι, τέρπομαι, εὐφραίνομαι παρά τινι, ἢ ἐπί τι, ἢ εἴσέτι, μᾶλλον τέρπομαι, ἡδύνομαι.

Προσηκόντως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχ. Ἐνεστ. προσήκω. Κατὰ τὸ πρέπον, καθὼς πρέπει, ἀνήκει, κατὰ τὸν πρέποντα τρόπον, πρεπόντως, ὀφειλομένως, δεόντως, ἁρμοδίως, εὐλόγως, δικαίως. Ξενοφ. Ἀπομν. γ. ια'. 6.

Προσήκω, Μελ ἥξω (ἥκω). Ἔρχομαι, φθάνω, καταντῶ μέχρι τινός, ἢ ἐκτείνομαι ἕως, προσέρχομαι, πλησιάζω, φθάνω, προφθάνω. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. γ'. 17. «Τοὺς προσηκούσας ὀχθας ἐπὶ τὸν ποταμόν» ἤτοι τὰς ἐκτεινομένας ἕως τοῦ ποτ. ὁ αὐτ. Ἑλλ. ζ'. δ'. 31. «Τοῦ πρὸς ταῦτα προσήκοντος θεάτρου» καὶ Σοφ. Φιλ. 229. 2) συνήθ. τροπ. ἁρμόζειν, ἀνήκειν, συμφέρειν, πρέπειν, ἀφορᾶν, μετεῖναι, ἀπαρτᾶνεῖν, μέλλειν· καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ ἄπρο. προσήκει· μετὰ Δοτ. προσ. καὶ Γεν. πράγμ. ὡς, προσήκει μοι τῆς πόλεως, Δημοσ. ἀντὶ, ἀνήκει καὶ εἰς ἐμὲ μέρος τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων, μετέχω καὶ ἐγὼ ὡς πολίτης ἀπ' αὐτῶν· καὶ, «μηδεὶς οἰέσθω τὴν εὐλογίαν ταύτην προσήκειν ἡμῖν» ὁ αὐτ. ἂς μὴ νομίσῃ τις ὅτι οὗτος ὁ ἔπαινος ἀποβλέπει ἡμᾶς, ἢ ἀναφέρεται εἰς ἡμᾶς· οὕτω καὶ, «τί μοι προσήκει Κορινθίων» Ἀριστοφ. Ὄρν. 790. ἀντὶ τοῦ τί μὲ μέλει, τί συμφέρει μοι, ἢ τί συμφέρον ἔχω διὰ τοὺς Κορ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. «Δικαιοσύνης οὐδὲν ὑμῖν προσήκειν· οὐδεμία μετοχή ἐστιν ὑμῖν, ἣν ἔχετε τελείως δικαιοσύνην· αὐτόθεν, «Ἂν ὥσπερ προσήκει πρεσβύμας ἀφικῆτε τὰ βέλτιστα, καθὼς πρέπει, ἁρμόζει, εἶναι δίκαιον. Κυρουπ. η'. ε'. 3. «Οἱ θεραπεύοντες χώραν εἶχον τὴν προσήκουσαν» ἀντὶ τοῦ, Ἐπιτηδείαν, ὅση ἦτον ἱκανὴ εἰς αὐτοὺς αὐτόθι, ε'. γ'. 22. καὶ καθ' ὅλου, προσήκει μοί τινος, μετέχω πράγματός τινος, ἢ, οὐδὲν μοι προσήκει τινός, δὲν μετέχω ἐξ ὅλου, δὲν μοὶ ἀνήκει· πολλάκ. δὲ συνεκφέρεται τῇ Δοτ. καὶ ἀπαρέμφ. ἢ αἰτ. μετ' ἀπαρεμφ. ὡς, προσήκει μοι τοῦτο ποιεῖν, καὶ Ξεν. Κυρ. Ἀν. Γ, β' 11. 15. καὶ μετὰ τῆς πρὸς εἰς Αἰτ. ὡς παρ' Ἡροδ. 8, 100. «Οὐδὲν πρὸς Περσέας τοῦτο προσήκει τὸ πάθημα. — Ἀπολύτως δὲ ἀντὶ τοῦ ἔξεστι, πιθανὸν ἐστι, Πλατ. 3) Κατὰ μετοχ. «Οἱ προσήκοντες τῷ γένει», ἢ ἄνευ τοῦ γένει, ἀντὶ οἱ συγγενεῖς οἰκεῖοι, ὡς «τῷ ἀνεψιῷ τοῖς Κυψελίδῃσι ἦν προσήκων». Ἡροδ. 6, 128. ἤτοι ἦτον συγγενὴς μὲ τοὺς Κυψελίδας· καὶ «Βασιλέως προσήκοντές τινες». Θουκ. τινὲς συγγενεῖς τοῦ Βασιλέως. Ὁ προσήκων ἐγγύτατα, Θουκ. ἤτοι ὁ πλησιέστατος συγγενής· κ. τ. τ. τὸ δὲ, προσῆκον καὶ, προσήκοντα, ἀντὶ τοῦ, ἁρμόζον, πρέπον, ἀνῆκον, καθῆκον, χρέος· «τὰ προσήκοντα» ὅσα ἀπαιτοῦνται, ὅσα ἀναγκαίως πρέπει νὰ γένωσι. Ἔτι δὲ καὶ ὡς Ἐπιθ. προσήκων, οὖσα, ον, ἀντὶ τοῦ, ἴδιος, οἰκεῖος· συγγενικός· ὡς, «τὰς προσηκούσας ἀρετὰς μὴ αἰσχύνωμεν ἤτοι, τὰς ἰδίας, τὰς οἰκείας ἀρετάς· Θουκ. δ'. 33. καὶ, γυναῖκες αἱ προσήκουσαι, ὁ αὐτ. ἀντὶ, αἱ ἐκ τῆς οἰκίας οὖσαι, αἱ συγγενικαί.

Προσηλιάζω, Μέλ. άσω (ἡλιάζω). Βάλλω, ἐκτίθημι εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω. Γεωπονικ.

Προσήλιος, ὁ, ἡ, ον (ἥλιος). Ἐκτεθειμένος, ἐκβαλμένος εἰς τὸν ἥλιον, ὁ εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου κείμενος, ἱστάμενος, ἢ τετραμμένος πρὸς τὸν ἥλιον.

*Πρόσηλος, ὁ, ἡ, ον, = προσήλιος. Πολλὰ ἀμφ. πιθανῶς ἀντ' αὐτῆς πρόσειλος, γραπτέον.

Προσηλόω, ῶ. Μελ. ώσω (ἠλόω). Προσπήγνυμι, καθηλόω, καρφόω, διὰ ἥλων (καρφίων) προσαρμόζω, στερεόνω· τροπ. συγκολλῶ, προσκολλῶ, συνδέω· «ὁ γὰρ ἡδονῆς καὶ ἀλγηδόνος ἧλος, ὃς πρὸς τὸ σῶμα τὴν ψυχὴν προσηλοῖ, μέγιστον κακὸν ἔχειν δοκεῖ». Πλατ. Φαίδ. σελ. 83. καὶ παρὰ τοῖς Ἑκλ. Συγ. κρεμῶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, σταυρόνω.

Προσήλυσις, ἡ (προσέρχομαι), ταυτόν τῷ, προσέλευσις, εἴσοδος, ἔρχομός, φθάσιμον.

Προσηλύτευσις, ἡ. Κατοικία, διατριβὴ προσηλύτου, ξένου τινὸς εἰς τινα τόπον, παροικία, ξενιτεία, ἢ εἰς ξένους τόπους περιπλάνησις. Ο'. ἐκ τοῦ

Προσηλυτεύω, μελ. εύσω. Ζῶ, διατρίβω εἰς τινα τόπον ὡς ξένος, ὡς προσήλυτος, παροικῶ, Ο'. ἐκ τοῦ

Προσήλυτος, ὁ, ἡ, ον (προσέρχομαι). Ὁ προσελθών, ἢ φθάσας εἴς τι μέρος, ὅθεν, πάροικος, παρεπίδημος, ἀλλοεθνής, ξένος, ὁ νεωστὶ ἐλθὼν εἴς τινα τόπον, κένλυς· παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. α'. 334. καὶ παρὰ Γραμματ. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ο'. Εἰς τὴν Ν. Δ. λέγεται, ὁ ἐκ ξένου ἔθνους ἢ δόγματος γινόμενος Ἰουδαῖος, ὁ ἐξ ἐθνῶν προσεληλυθώς. Παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλοῦντο, προσήλυτοι, ἐπήλυτοι, καὶ συνήλυτοι, οἱ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἐπήλυδες καὶ συνήλυδες.

Προσήλωσις, ἡ (προσηλόω). Καθήλωσις, κάρφωμα πρός τι, προσάρμοσις διὰ καρφίων.

Πρόσημαι, (ἧμαι) Ἀποθ. οὐδ. Πλησίον κάθημαι, ἢ καθήμενος ἀπέναντι πολεωίτινος πολιορκῶ αὐτὴν, μετὰ Δοτ.

Προσημαίνω, Μέλ. ανῶ (σημαίνω). Πρότερον σημαίνω, δηλόω, σημεῖον δίδω, φανερόνω, λέγω, προλέγω, προμηνύω. Ξενοφ. Ἱππαρχ. θ'. 9. «Οἱ θεοὶ προσημαίνουσιν ὦ ἂν ἐθέλωσι, καὶ ἐν ἱεροῖς, καὶ ἐν οἰωνοῖς, καὶ ἐν ψήφοις, καὶ ἐν ἐνυπνίοις· καὶ Ἡροδ. 6, 27 2) τροπ. γνωστοποιῶ, διατάττω, παραγγέλλω, τινίτι, ἐπὶ κήρυκος, Ἡροδ. 6, 77. μετ' ἀπαρέμφ. αὐτ. 6, 123. ὅθεν

Προσημαντικός, ἡ, ὄν. Ὁ προδιατυπῶν, προλέγων, προσημαίνων, δεικνύων τι πρότερον.

Προσημεσία, ἡ. Προειδοποίησις, πρόρρησις, προηγουμένη ἀγγελία, καὶ οἰωνός, οἰωνισμα, σημεῖόν τι φαινόμενον πρότερον.

Προσημειόω, ῶ. Μέλ. ώσω (σημειῶ). Πρότερον σημειῶ. Μέσ. προσημειοῦμαι, σημειόνω, παρατηρῶ τι προτήτερα διὰ τὸν ἑαυτόν μου.

Πρόσημερος, ὁ, ἡ, ον (σημαίνω). Ὁ ἐπ' ὀλίγον χρόνον γινόμενος, ὁ διαρκῶν ὀλίγον καιρόν, ἀντίκειται τῷ, Χρόνιος. Ἀρτεμίδ. δ'. 84.

Πρόσημον, τό (σῆμα). Τὸ προηγούμενον σημεῖον. Ἡσύχ.

Προσήνεια, ἡ (προτηνής). Ἡμερότης, πραότης, γλυκύτης, ἐπιείκεια, εἰλικρίνεια.

Προσήνεμος, ὁ, ἡ, ον (ἄνεμος). Ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον, ἢ ὁ πρὸς τὸν ἄνεμον κείμενος, ἱστάμενος, ἀπέναντι κείμενος. Ξενοφ. Οἰκον. ιη'. 6. «Ἐκ τοῦ προσηνέμου μέρους τῆς ἄλωνος ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅθεν ὁ ἄνεμος δύναται περισσότερον νὰ φυσᾷ.

Προσηνής, ἐος, ὁ, ἡ, ές· Δωρ. προσανής, ὡς ἑνὴς ἐκ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς καὶ Ἐπίρ. προσηνῶς. Ἀγαθός, καλός, ἡδύς, φιλάνθρωπος, ἥμερος, πρᾶος, ἀγαθόφρων, ἐπιεικής, χρηστός, καλοκἀγαθός, προσφιλής, ἀντίκειται τῷ Ἀπηνής· καὶ ἐπὶ πραγμ. ἀντὶ τοῦ, εὔχρηστος, χρήσιμος, ὠφέλιμος. «Προσανὲς ξενίαν». Πινδ. Πύθ. 10. 100. μὲ γλυκείαν φιλάνθρωπον ὑποδεξίωσιν, καὶ ὁ αὐτ. αὐτοθ. 3, 93. «προσανέα πίνοντες, τοῦτ. φάρμακα· καὶ «Λύχνοι προσηνεῖς οὐδὲν ἧσσον τοῦ ἐλαίου». Ἡρόδοτ. 2, 94. ἤτοι, οὐχὶ ὀλιγώτερον εὔχρηστον, ἢ ἐπιτηδειον πρὸς τὸ καίειν παρὰ τὸ ἔλαιον (πιθαν. ἐτυμολ. ἐκ τοῦ, εὖς, ἐῆος, Ἰων. ἠνς, ἠνός). ὅθεν

*Προσηνίη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ, προσήνεια.

Προσήπω, Μέλ. ψω (σήπω) ταυτόν τῷ, ἐκωλίζω, κάμνωτε πρότερον νὰ σαπίσῃ· συνθ. κατὰ παθ. ἔνν. καὶ παρακ. προσέσηπα. ἀμετβ. σαπίζω, γίνομαι σάπιος πρότερον.

Προσηχέω, ῶ. Μέλ. ήσω (ἠχέω). Προσέτι ἠχῶ, ἢ ἐπίτι κροτῶ, ὅθεν

Προσηχής, ὁ, ἡ, ές. Εἰσέτι ἠχῶν, ἢ ἀντηχῶν.

Προσηῴος, ὁ, ἡ, ῷον. Ἰων. ἀντὶ, προσεῷος (ἠώς). Δωρ. τὸ ποτεῷον, ὡς Ἐπίρ. ὁ πρὸς ἀνατολὰς κείμενος, ἢ τετραμμένος. Πλούταρχ. Θεμιστ. 8.

*Πρόσθα, Ἐπίρ. Αἰολ. ἀντὶ πρόσθε.

Προσθακέω, Μέλ. ήσω (θακέω). Πλησίον ἢ ἐπίτι κάθημαι, ἕδρα. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ 1166.

Προσθάλπω, Μέλ. ψω (θάλπω). Προσέτι θάλπω, θερμαίνω, ζεσταίνω.

Πρόσθεμα, τό (προστίθημι). Προσθήκη, παράρτημα. 2) ἀνδρικὸν μόριον· = πόσθη. Στράτων. 3) ὑποθετόν, βάλανος, κώνός τις ἐκ σαπωνίου βαλλόμενος εἰς τὸν ἀφεδρῶνα τῶν δυσκοιλίαν ἐχόντων. Ἱπποκρ. Pessarium.

Πρόσθεν, καὶ Ἰων. καὶ ποιητ. πρόσθε (πρό, πρός). ὡς προθ. Μετὰ Γενικ. ἐπὶ τόπου, ἢ διαστήματος ἐκφράζουσα τὸ πρό τινος κείμενον, ἔμπροσθεν, ἐναντίον, ἔξωθεν, ἢ τὴν ὄγαν ἐγγύτητα, λίαν ἐγγύς, ἐγγύτατα, πλησιέστατα· συχνότατ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ὡς, πρόσθ' ἵππου ἔστη. Ἰλ. Ε, 107. ἐστάθη ἀπέμπροσθεν τῶν ἵππων· ὡσαύτως καὶ Η, 224. Θ, 100. Π, 485. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἀντὶ τῆς πρὸ ἢ ὑπὲρ Ἰλ. Φ, 537. Ὀδ. 6, 523. καὶ πρόσθεν πόλιος, πρόσθεν πυλάων, Ἰλ. Η, 145. Χ, 464. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ «κατὰ τύχε' ἔδηκεν πρόσθεν Ἀχιλλῆος: Ἰλ. Τ, 13. ἤτοι πλησίον τοῦ Ἀχ. καὶ, πρόσθε ποδός, Ἰλ. Ψ, 877. ὅθεν καὶ, ἐπὶ παρουσίᾳ, ἐνώπιον, (coram)· ἐνίοτε τίθεται ἡ γεν. πρὸ τοῦ πρόσθε, «τάων δὲ πρόσθ' Ἕκτορος ὠκέος ἵππω». Ἰλ. Π, 833. καὶ Δ, 54. Ἐσθῦτε δὲ φαίνεται ἐν χρήσει ἡ Δοτ. ἀντὶ τῆς Γεν. ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 300. Τ, 95. Ὀδ. Ε, 452. ἀγκαλὰ καὶ ἡ Δοτ. ἐνταῦθα ἀναφέρεται μᾶλλον εἰς τὸ ῥῆμα, τὸ δὲ πρόσθεν δύναται νὰ τεθῇ ὡς Ἐπίρ. — 2) ἐπὶ χρόνου, ἐκφράζουσά τι γινόμενον ἢ συμβαῖνον πρὸ ἄλλου τινός «πρόσθ' ἄλλων». Ἰλ. Β, 359. ἤτοι προτήτερα τῶν ἄλλων, καὶ προηγουμένης τῆς γεν. «τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῦ παῖς ἔχετ' οὐρανὸν εὐρύν». Ἡσ. Θεογ. 746. — 3) Ἄνευ πτῶσ. ὡς Ἐπίρ. 1) τόπου, ἔμπροσθεν, ἀπέμπροσθεν, ἀπεναντι, ἐνώπιον· συχνάκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ὡσαυτως καὶ παρ' Ἡροδ. ἐμπεριλαμβ. τῆς ἐννοίας ἀντιστάσεως τινος ἢ ὑπεραπιστίας, ὡς, πρόσθεν ἔχειν, κρατῶ τι ἔμπροσθεν πρὸς ὑπεράσπισίν μου, «πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα». Ἰλ. Ν, 157. καὶ, «πρόσθε βαλὼν τοὺς σοὺς ἵππους». Ἰλ. Ψ, 572. ἤτοι, προβαλὼν ἄνευρε τοὺς ἵππους ἔμπροσθεν τῶν ἁρμῶν, μὲ προκατάλληλος, μὲ ἐπίτηδες· οὕτω

καὶ τό, πρόσθε βαλεῖν ἄνευ πτωτ. προκαταλαμβάνω, προφθάνω· Ἰλ. Ψ, 619. τὸ δέ, πρόσθε θεῖναι, ἀντ. ἐμπροσθεν τίθημι τινά, ἤτοι προτιμῶ, καὶ, πρόσθεν γίνεσθαί τινος, προτιμῶμαι, ἔχω τὴν ὑπεροχὴν, προτίμησιν ἀπ' ἄλλων τινά· ὡσαύτως καὶ ὁ πρόσθεν. Ὁ ἐμπροσθενός, ὁ προπιπτόμενος. Ξεν. Κυρ. Β', β', 8. «πρὶν ἄν ὁ πρόσθεν ἡγῆται» καὶ, πρόσθεν ἄγειν τινά, ἤτοι φέρω τινὰ εἰς τὴν πρώτην θέσιν ἢ βαθμὸν, τὸν προκατατάττω. Εὐρ. Βάκχ. 222. Καθόλ. ὁ, ἡ, τὸ πρόσθεν, ἀντὶ ὁ πρότερος, ἡ πρότερα, τὸ πρότερον, καὶ, εἰς τὸ πρόσθεν, ἐπὶ τὰ πρόσω, μακρότερον, ἀπώτερον· «εἰς τὸ πρόσθε τῇ νηνεμίᾳ παρίεναι πειρωμένοις» Ἡροδ. 8, 89. ὅπου ἐσθότε συνεκφέρεται καὶ γενικ. ὡς, Ξεν. Ἀν. γ', α', 33. «εἰ τὸ πρόσθεν τῶν ὁπλῶν» ἀντίκ. τῷ, ὀπίσθεν, ἢ ὄπισθεν, Ἰλ. Ε, 595. Ζ, 181. Ν, 719. ὁμοίως καὶ, ἐς τὸ πρόσθεν χωρεῖν, ἀντὶ προχωρεῖν, προβαίνειν· εἰς τὸ πρόσθεν ἐπιδίδοναι, ἀντὶ προεδεύειν, εὐδοκιμεῖν, καὶ, ἐν τῷ πρόσθεν, ἀπέμπροσθεν, ἀπέναντι, κ. τ. τ. 2) χρόνον, πρότερον, προτήτερα, πρὶν, προτοῦ, ἄλλοτε· συχνάκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡροδ. «Οἱ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο». Ἰλ. Α, 251. «οἵτινες ἄλλοτε ποτὲ συνέζησαν μετ' αὐτοῦ, οὕτω καὶ Ἰλ. Γ, 317, 346. Η, 325. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ, οὐ πρόσθεν, Ὀδ. Γ, 7. ἀντὶ, ὄχι πρότερον πρίν. Οἱ πρόσθεν ἄνδρες, ἀντὶ οἱ προγενέστεροι, ἀρχαῖοι, Ἰλ. Ι, 524. καὶ ἐν γένει, ὁ, ἡ· τὸ πρόσθεν, ἀντὶ, πρότερος, προηγούμενος, προϋπάρξας, καὶ, οἱ πρόσθεν, οἱ πρόγονοι· πρόσθεν πρὶν, καὶ πρόσθεν ἤ, ἐπιφερ. ὁριστ. ἢ ἀπαρ. ἀντὶ, πρότερον παρὰ νά, πρὶ τοῦ νά, ἢ μᾶλλον παρὰ νά. Ὁ Ὅμ. χρῆται πολλ. καὶ τῷ, τοπρόσθεν ἀντὶ πρόσθεν. (Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡν ἐν χρήσει συνήθ. τὸ πρόσθεν καὶ πρὸ συμφ. ἀλλ' ἐσθότε εὕρηται καὶ πρόσθε, Lobeck Φρυν. σελ. 284. παρὰ δὲ Ἡροδ. ἀεὶ εὕρηται πρόσθε καὶ οὐχὶ πρόσθεν.)

Πρόσθεσις, ἡ (προστίθημι). Προσθήκη, ἡ τὸ προτιθέναι, προσαρμόζειν, ἐνοῦν ἑμοῦ· πᾶν τὸ προστιθέμενον, ἢ ὡς παράρτημα χρησιμεῦον. 2) Συγκατάθεσις, συγκατάνευσις, συνέργεια, ταύτ. προσθήκη, 2.

Προσθετέος, ία, εον. Ἐπιθ. ῥημ. τοῦ προστίθημι, ὅστις πρέπει ἢ μέλλει νὰ προστεθῇ, καὶ ὡς Θετ. Ἐπιρ. -έον· πρέπει νὰ προσθέσῃ τις.

*Προσθέτησις, εως, ἡ (προστίθημι). Τὸ προστεθειμένον, πᾶν ὅ,τι προσετέθη, ἐπιβλήθη. Διογ. Λαερ. 10, 94.

*Προσθετικός, ἡ, ὄν (προστίθημι). Ὁ προσθέτων εἰς τὴν ταχύτητα αὐτοῦ, ὁ ἐπιταχύνων τὴν πορείαν του ἢ περίοδόν του, ἐπὶ ἀστέρων. Προκλ. παραφ. Πτολ.

Πρόσθετος, ὁ, ἡ, ον· ἐπίθ. ῥημ. τοῦ προστίθημι. Προσκεκολλημένος, προστεθειμένος, ἐφηρμοσμένος ἐπιτεθειμένος, ὡς π. χ. κόμη (περούκα) ψευδής, πηνίκη, Ξενοφ. Κυροπ. α'. γ'. 2. «Κεκοσμημένον κόμαις προσθέτοις· μὲ προστεθειμένα ξένα μαλλιά». 2) ὑποσχεμένος, ἀποφασισμένος, ἢ διωρισμένος ὡς ὕψος, τινί, addictus. Πλούταρ. Λουκουλ. 20 3) «Προσθετὰ τά· συνυπακ. φάρμακα, ἀντὶ, προστίθεμαι 3, βάλανοι μαλακτικοὶ τιθέμενοι εἰς τὸν πρωκτὸν πρὸς εὐκολίαν τῆς ἐκκοπρίσεως, ἐξ οὗ καὶ, προσθετεύω, μεταχειρίζομαι, ἢ προσαρμόζω, βάλλω προσθέματα.

Προσθέω, Μελ. θεύσομαι (θέω). Ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν τρέχω, προστρέχω, προσέρχομαι, τρέχω πρός τινα. Ξενοφ.

Πρόσθη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πρόσθεσις· μόνον παρ' Ἡσύχ.

Προσθήκη, ἡ (προστίθημι). Πρόσθεσις, αὔξησις, περάρτημα, ἐπίμετρον, πᾶν ὅ,τι προστίθεται βάλλεται παρεπάνω τοῦ ὡρισμένου· καὶ παρεῖταξις, παρεισόδιον, παρέμβλημα εἰς διήγησιν τινά, παρεκτροπὴ ἐκ τοῦ κυρίου λόγου, παρέκβασις ὡς παρ' Ἡροδότ. 4, 30. «Προσθήκας γὰρ δή μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς ἐδίζητο· καὶ, ἐν προσθήκης μέρει γεγένησθε, Δημ. ἤτοι, κατεστοχασμένοι περιττοί, ἄχρηστοι. 2) Συνέρμοσις, βοήθεια, ἐπικουρία· «προσθήκη Θεοῦν». Σοφ. Ο. Τ. 38. 3) παρὰ Γραμματ. Μόριον. Λογῖνος, περὶ Τῦ- κα'. 2. «Τὸ πέδος ὑπὸ τῶν συνδέσμων καὶ τῶν ἄλλων προσθηκῶν ἐμποδιζόμενον ἀγαιαστεῖν.

Πρόσθημα, τό· ταὐτὸν τῷ, πρόσθεμα. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ἰ. 13. Εὐριπ. Ἠλ. 192.

Προσθιγγάνω, Μέλ. ξω (θιγγάνω). Μετὰ Γενικ. Ἐγγύζω, ψαύω, ἐφάπτομαι.

*Προσθίγω, = προσθιγγάνω. Μόνον ὁ ἀόρ. ἐν χρήσ. προσθίγοι, ἀπαρ. προσθιγεῖν, Σοφ. Φιλ. 9. παραβλ. Schaef. Σοφ. Ο. Κ. 470. καὶ Γρηγ. σελ. 990. Elms. Εὐρ. Βάκχ. 304. καὶ Μηδ. 1171. Reisig Σοφ. Ο. Κ. 460.

*Προσθίδιος, ία, ιον· ποιητ. ἀντὶ πρόσθιος. (1)

Πρόσθιος, ία, ιον (πρόσθεν). Ἐμπροσθινός· ὁ ἀπ' ἐμπροσθεν κείμενος. Ξενοφ. Κυν. δ'. 1. «Σκέλη τὰ πρόσθια· ὅς τις μικρὸν κατωτέρω· «Σκέλη τὰ ἐμπροσθενα εἰπε· τὰ ἐμπροσθινά· οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ. 2, 69. «πόδας εἰ πρόσθιαι· καὶ, πρόσθια τραύματα. ἀντίκ. τῷ, ὀπίσθιος.

Προσθλίβω, Μέλ. ψω (θλίβω). Προσάπτω ἢ πρός τι θλίβω, ἐπιφαίνω· προσάπτω ἢ περισσότερον θλίβω, βαρύνω, πιέζω. ὅθεν

Προσθλίψις, ἡ. Ἡ ἐπίτασις πρός τι θλῖψις, τριβή.

Προσθόδομος, ὁ (δόμος), ὡς οὐσιαστ. Τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τῆς οἰκίας· ὡς καὶ, ὀπισθόδομος, τὸ ὀπισθινὸν, ἢ τὸ ὄπισθεν μέρος αὐτῆς. 2) ὡς ἐπίθετ. ὁ, ἡ, ον· Αἰσχυλ. Χοηφ. 320. ὁ προκάτοικος οἰκίας τινός, ὅστις κατῴκει τὸν οἶκον πρότερον.

*Προσθοῦ, Προσταχτ. ἀόρ. β'. μέσ. τοῦ προστίθημι.

Προσθρόεω, ῶ. Μέλ. ήσω (θρόεω). Ὁμιλῶ πρός τινα, Αἰσχύλ. Προμ. 597.

Προσθύμιος, ὁ, ἡ, ον (θυμός). Καταθύμιος, θυμήρης, εὐάρεστος, τερπνός, ποθητός, προσφιλής, τινί. Ἀναλεκτ. α'. σελ. 222.

Προσιατρεύω (ἰατρεύω). Προσάπτω ἰατρεύω, Ἱπποκρ.

Προσιδεῖν, καὶ, προσιδών, οῦσα, όν· ἀπαρεμφ. καὶ μετοχ. ἀόρ. β'. προτείδον, καὶ προσιδέσθαι, διάφ. γραφ. παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 386. βλέπειν, θεωρεῖν πρός τινα. ἴδε ἴδω, καὶ, εἶδον.

Προσιζάνω, καὶ, προσιζω, Μέλ. ίζήσω (ἱζάνω). Προσκάθημαι, πλησίον, ἢ παρά τινι κάθημαι, προσκολλῶμαι, συνέχομαι, «καὶ ἡ μάμμος οὐ προσιζάνει, Σιμωνίδ. ἐν γένει· διαμένω, ἀγκυροῦμαι, διατρίβω, κατοικῶ, ἐπίτε κάθημαι χρονοτριβῶ. καὶ 2) Ἔγειμαι τινί, καταδαίω, κατατρίχω, instare. Αἰσχυλ. ἑπτ. ἐπὶ Θῆβ. 678.

Προσίημι, Μέλ. ήσω, μέσ. ήσομαι· ἀόρ. α'. προσῆκα, μετ. -ηκάμην (ἵημι). Πέμπω, στέλλω, ἀφίημι, ῥίπτω πρός τι· προσπέμπω, προσφέρω, προσάγω· συνήθ. μέσ. προσίεμαι, προσαγόμαι, φέρω πρός ἐμαυτόν, πέμπω καὶ φέρω πρός ἐμαυτόν, ἀφίημι ἢ ἀφίω· τινὰ νὰ ἔλθῃ πρός ἐμέ, νὰ μὲ πλησιάσῃ, παραδέχομαι «προσιέμαί τινα ἐς ταυτὸ ἐμαυτῷ». Ξεν. Ἀν. γ', α', 30. ἀφίω ἐπιτρέπω τινὰ νὰ μὲ συναναστραφῇ· ὅθεν συγκατανεύω, συγκατατίθεμαι, δέχομαι ὡς δόκιμον, ἐπιτρέπω, συγχωρῶ, πείθομαι, μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμ. Ἡρόδοτ. 4. 75. «Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὐ προσιέμαι· τοῦτο δὲν τὸ δέχομαι, δὲν μοὶ φαίνεται ἀρεστόν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, προσδέχομαι, ἡδέως μετὰ χαρᾶς καὶ ἐπιθυμίας λαμβάνω, ἀρέσκομαι. Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. β'. 17. «Δεόμενον φαρμακείας, καὶ μὴ προτιέμενον φάρμακον· μὴ δεχόμενον, μὴ λαμβάνοντα. «Σῖτον μὲν οὐ προσίετο, διψῶν δ' ἐδέετο· δὲν ἐπεθύμει, οὐ προσεδέχετο· ἀλλὰ καὶ μετὰ Αἰτ. προσωπ. «οὐδὲν προσίετό μιν· Ἡροδ. 148. τίπτε δὲν τὸν ἐκίνει, δὲν τὸν ἠγάζε· ὡσαύτως. «Ἐν δ' οὐ προσιεταί μιν. Ἀριστ. Ἱππ. 359. ἐν ἐκ τούτων δὲν μοὶ ἀρέσκει. «Τοῦτ' οὐ δύναταί με προσίεσθαι. Σφῆκ. 742. (υυ-υ Ἐπ. υ--υ Ἀττ.)

Προσικνέομαι, οῦμαι, Μελ. ίξομαι (ἱκνέομαι) μέτ. ἀποθ. Προσέρχομαι, προφθάνω πρός τι μέρος, ἢ πλησιάζω κου.

Προσίκτωρ, ρος, ὁ· ποιητ. Ταὐτὸν τῷ, ἱκέτης ὁ προσερχόμενος εἰς τὸν ναὸν δεικνύ προφέρῃ ἱκεσίαν τινά· Αἰσχύλ. Εὐμ. 119.

Προσίνομαι (σίνομαι), ἀποθ. μέτ. Πρότερον βλάπτω· ζημίαν προξενῶ. Ἡσύχ. «Προσινόμενοι ἀωρίᾳ τοῦ πράγματος· παράκαιρα βλάπτοντες.

Προσιππάζομαι (ἱππάζομαι), ἀποθ. μέτ. καὶ προσιππεύω, Μελ. εύσω (ἱππεύω). Ἱππάζω κ' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων ἱππος, σὺν τοῖς ἄλλοις ἱππεύω κ' ἐγὼ, ἢ τρέχω ἱππος πρός τι μέρος.

Προσίπταμαι, Μελ. πτήσομαι (ἵπταμαι) Ἀποθ. μετ. καὶ Ἀττ. προσπετόμαι, ἵπταμαι, πετῶ πρός τι μέρος, ἢ μετὰ τῶν ἄλλων ἵπταμαι κ' ἐγὼ· τρέχω ἢ ἀνελπίστως φθάνω, ἔρχομαι· ἐφίπταμαι, πρός τινα ἵπταμαι προφθάνω, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ια'. 5. «Κόντις σοι φίλος ὥσπερ μυῖα προσπτῆται· πετᾷ καὶ ἔρχεται πρός σέ, καθὼς ἡ μυῖα εἰς τὸ τοῦ φαλαγγίου πρόσωπον· Ἀριστ. προσέπτην, καὶ προσεπτάμην.

*Προσιστόω, Μελ. ώσω (ἱστόω). Ἴσιον ὁμιλῶ ποιῶ, ἐξομαλίζω, ἰσάζω.

Προσίστημι, Μέλ. στήσω (ἵστημι). Προσέτι ἵστημι, ἢ προστίθημι, ἐπιθέτω, προσθέτω ἀκόμη, ἐξαιρ. σταθμέω, ζυγιάζω· τινί τι, συνήθ. Μέσ. «Προσίσταμαι». Πλησίον ἵσταμαι, προσέρχομαι, παραγίνομαι· παρευρίσκομαι, Ἡροδ. 1, 129. σπανίως εὕρηται κατὰ μετωφ. σημαν. μετὰ Αἰτ. προσ. προσεστῆναί τινα, ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν ἐνθύμησιν τινός, ἀνακαλοῦμαι εἰς τὴν μνήμην του· «κὰς δὲ ἄρα μιν προεστῆναι τοῦτον». Ἡροδ. 1, 86. ὅπου ὅμως ὡς ἐπὶ πολὺ προστῆναι γράφεται. β) Ἐναντιοῦμαι, κατέναντι ἢ ἐναντίον ἵσταμαι· ἀντιστέκομαι, τινί. γ) προστρόω, προσπαίω, «Προσέστη τοῖς ἀκουουσιν· λυπεῖ, ἐνοχλεῖ, ἀηδὴς φαίνεται εἰς τοὺς ἀκροατάς. Δημοσθ. 1303. Διονύσ. Ἀρχ. α'. 8. καὶ συνθ. Ὀνομ. ιβ'. «Μηκυνόμεναι (αἱ λέξεις) ἔξω τοῦ μετρίου, πάνυ προσίστανται ταῖς ἀκοαῖς· προσπαίουσι, ἐνοχλοῦσι τὰς ἀκοάς, καὶ ὡς ἀπρόσ. προσίσταταί σοι τὰ ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ. Ἀντωνίν. ε'. 46. δὲν σοὶ ἀρέσκουσιν, ἀηδίαν προξενοῦσιν εἰς σέ. ἴδε καὶ Wytt. ep. cr. σελ, 274. Schaef. Διον. περὶ Συνθ σελ. 141.

Προσιστορέω, ῶ. Μελ. ήσω (ἱστορέω). Προσέτι ἐρωτῶ, ἀνερωτῶ, πυθάνομαι περί τινος ἵνα λάβω περὶ αὐτοῦ πληροφορίαν· κάμνω νέας ἐρεύνας. 2) προσέτι διηγοῦμαι, ἐξιστορῶ.

*Προσισχύω, Μέλ. ύσω (ἰσχύω). Ἔχω ἢ ἀποκτῶ πλειοτέραν ἰσχύν, δύναμιν, ἐνισχύομαι, προμηθεύομαι μὲ περισσοτέραν δύναμιν.

Προσίσχω, (ἴσχω). Κρατῶ τι ἐμπροσθεν, ἢ ἐναντίον, συχνάκ. παρ' Ἡροδ. ὅς τις μεταχειρίζεται, ἀμφοτέρους τοὺς σχημ. ὡς ἀπεριφέρων αὐτὴν, (τὴν ἀσπίδα) ἐντὸς τείχους, προσίσχε πρὸς τὸ δάπεδον. Ἡροδ. 4, 200. ἐξαιρ. δὲ κατὰ μεταφ. σημαν. ἐπὶ πλοίων προσορμίζομαι, ἀράζω, φθάνω μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα· «πλέων δὲ ὑπ' Ἑλληνοπόντου προσίσχει ἐς

κόζικονω. Ἡροδ. 4, 76. καί, 3, 136. 6, 99. παραβλ. προσέχω.

Προσιτέος, α, ον· ῥημ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ, πρόσειμι. Πρέπει νὰ προσέλθῃ νὰ ὑπόγῃς πρός. Ξενοφ.

Προσιτός, ή, όν· Ἐπιθ. ῥημ. τοῦ πρόσειμι. Ὃν δύναται τις προσελθεῖν, εὐπρόσιτος, εἰς ὃν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ, νὰ προχωρήσῃ εὐκόλως· ὁ Φώτιος ἔχει· προσιτέον, προσδεχόμενον.

Προσκαθαιρέω, Μελ. ήσω (αἱρέω). Προσέτι καθαιρῶ, φέρω κάτω, σύρω ἢ ἀφαιρῶ σχίζω ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινός. Ἄρριαν.

Προσκαθέζομαι, παρά μεταγενεστ. Συγγρ. τῆς κοιν. Διαλ. καὶ ἀόρ. παθ. προσκαθεσθήναι, παρὰ δὲ Ἀττ. ὀρθῶς τό, προσκαθέζεσθαι ἀόρ. μεσ. (ἕζομαι). μετὰ Δοτικ. Πλησίον τινὸς κάθημαι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι ἐπιμελῶς περί τι, ἐνδιατρίβω. 2) Ἀπέναντι ἢ ἐμπροσθέν τινος κάθημαι, πολιορκῶ τόπον τινά, ἢ πόλιν καθήμενος ἢ στρατοπεδεύων ἀπέναντι αὐτοῦ. Ξενοφ. Ἑλλην. α', β'. 13. «Ἔλυον Ἀναξάνδρα λιμῷ — προσκαθεζόμενοι ἑπτὰ μῆνας».

Προσκαθελκύω (ἑλκύω). Προσέτι ἢ ἐν ταὐτῷ ἕλκω, σύρω ἐπί τι κάτω ἢ καταβιβάζω, πρὸς τοῖς ἄλλοις καθελκύω ὁμοῦ· λέγεται ἐξαιρετ. ἐπὶ πλοίων, τὰ ἁποῖα εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καταβιβάζονται εἰς τὴν θάλασσαν. (περὶ τῆς προσωδ. ὅρα ἑλκύω.)

Προσκαθήκω, Μελ. ξω (ἥκω)· κυρ. ταὐτόν τῷ, καθήκω, καί, προσήκω· παρὰ τοῖς Ο'.

Προσκαθηλόω, ῶ. Μελ. ώσω (ἠλόω). Προσέτι ἢ πρός τι καθηλόω, καρφόω, ἢ προσαρμόζω.

Προσκάθημαι, Ἰων. προσκάτημαι (ἧμαι). Ἀποθ. οὐδ. ταὐτ. τῷ πρόσημαι. Κάθημαι πλησίον, παρὰ τοι, συναιωρεύομαι μετά τινος, μετὰ Δοτ. Ἡροδ. 6, 94. ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν. Πρός τινος πόλεως κάθημαι καὶ πολιορκῶ αὐτήν, (oblidere). κτὴς Συρίης μεγάλην πόλιν προσκατήμενος ἐπολιόρκεεν. Ἡροδ. 2, 157. καὶ 5, 104.

Προσκαθίζω, Μέλ. ίσω (ἵζω). Καθίζω τινά, ἤτοι βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ πλησίον, παρά τινι· μέσ. Κάθημαι παρά τινι, πλησίον, καὶ Ἐνεργ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. σημασ. Παρ' Ἀρριαν. Ἐπικτ. β'. 16. «Τὸ φύσημα προσεκαθίσεν· κατεκάθισεν, ἐξεφύσησεν. ὅθεν

Προσκάθισις, ἡ. Τὸ προσκαθέζεσθαι, πλησίον τινὸς καθέζεσθαι.

Προσκαθίστημι, Μελ. στήσω (ἵστημι). Προσέτι καθίστημι, βάλλω κάτω, διατάττω, διαθέτω, ἀποκαθιστῶ.

Προσκαθοπλίζω, Μέλ. ίσω (ὁπλίζω). Προσέτι καθοπλίζω, ἁρματόω.

Προσκαθορᾶω (ὁράω). Προσέτι καθορῶ, βλέπω. Πλάτ.

Προσκαινουργέω (καινουργόω). Προσέτι καινουργῶ, ἀνανεόω. ἀμφ.

Πρόσκαιρος, ὁ, ἡ, ον· καὶ Ἐπίρ. -αίρως (καιρός). Ὁ πρὸς καιρὸν διαρκῶν, ὅς τις διαρκεῖ, βαστᾷ ὀλίγον καιρὸν μόνον, στιγμιαῖος, προσωρινός, ἀντίκειται τῷ, Αἰώνιος. 2) Ὁ γενόμενος εἰς ὀρθόδοξον καιρόν, ἐνάρμοστος, πρέπων, ἐκ καιρῷ τῷ δέοντι, ἢ ὁ εὐτυχῶς καὶ καλῶς γεγενημένος. «Προσκαίρως· ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι.

Προσκαίω, Μέλ. καύσω (καίω). Εἰσέτι καίω, ἢ ἀνάπτω· «Προσκαίειν τὴν χύτραν». Ἀριστοφ. Παίζοντιν. «Προσκαίεσθαι παιδίω· φλέγεσθαι ὑπὸ τοῦ πρὸς τὸ παιδίον ἔρωτος. Ξενοφ. Συμπόσ. δ'. 23.

Προσκακοπαθέω, ῶ, Μέλ. ήσω (κακοπαθέω). Προσέτι, ἀκόμη κακοπαθῶ, ὑποφέρω, αἰσθάνομαι πόνον καὶ λύπην, ταλαιπωρούμαι, βασανίζομαι, καταγινόμενος περί τι· μετὰ Δοτικ. Γρηγ. Ναζ.

Προσκακουργέω, ῶ. Μέλ. ήσω (κακουργέω). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων εἰσέτι φέρομαι πρός τινα μὲ κακουργίαν, κακουργίαν τινὶ προστίθημι, προξενῶ· μετὰ Αἰτιατικ. προσ.

Προσκακόω, ῶ. Μέλ. ώσω (κακόω). Προσέτι κακόω, ἐκτὸς τῶν ἄλλων κακομεταχειρίζομαι, κακὸν προξενῶ, βλάπτω ἢ χειρότερον ποιῶ· Ἱπποκρ.

Προσκαλέω, ῶ. Μέλ. έσω (καλέω). Καλῶ κράζω, ἢ κάμνω νὰ ἔλθῃ τις πρὸς ἢ ἐπί τι, τινά τινι. Σοφοκλ. Αἰ. «Ὦ οὗτος, Αἴαν σοῦτερόν σε προσκαλῶ». β) Ἐπιφωνῶ, ἐπιβοῶ, προσφωνῶ, τινί τι· μέσ. προσκαλέομαι. Καλῶ, κράζω τινὰ πρὸς ἐμαυτόν, μεταπέμπομαι, ἐξαιρ. κράζω εἰς βοήθειαν, νὰ μὲ συνδράμῃ, νὰ μὲ ὑπερασπισθῇ, στέλλω νὰ κράξω τινὰ πρὸς βοήθειαν, ἐπικαλοῦμαι. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ζ'. 1. «Μηδοσάδης ἔρχεται καὶ προσκαλεῖται Ξενοφῶντα ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατεύματος· ἦλθε καὶ δι' ἄλλου ἐκάλεσε πρὸς ἑαυτόν· ἐμήνυσε δηλαδὴ τὸν Ξενοφῶντα νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτόν. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, προτρέπω. γ) Παρ' Ἀττικοῖς ἐξαιρέτως ἐλέγετο ἀντὶ τοῦ, καλῶ τινὰ εἰς δικαστήριον ἢ εἰς βουλὴν διὰ τοῦ κλητῆρος, καλῶ ἐπὶ δίκην τινά, ἢ εἰς δίκην παραγγέλλω, ἐγκαλῶ, ἢ κράζω τινὰ εἰς τὴν κρίσιν· Δημοσθ. καὶ, δίκην προσκληθεὶς, παθ. ὁ κατηγορηθεὶς, ἐναχθεὶς εἰς δίκην, αἰσθόμενος, προσκληθεὶς φόνου, ὁ κατηγορηθεὶς δι' ἔγκλημα φόνου· ὅθεν, πρόσκλησις, ἡ. ἢ εἰς τὸ δικαστήριον κλῆσις, κατηγορία, ἔγκλησις. Παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. δ'. 11. «Καὶ δίκας τῶν Φλιασίων προσκαλουμένων, οὐκ ἐδίδοσαν· βέλτιον ἀναγκαιοτέον». «Προκαλουμένων αὐτὸ τοῦ, Ἀπαιτουμένων, ἐζήτουν οἱ Φλιάσιοι τοὺς Ἀργείους νὰ θεωρήσωσι τὴν ὑποθεσίν των διὰ τῶν διαιτητῶν, καὶ οἱ Ἀργεῖοι δὲν ἠθέλον νὰ ἐμβῶσιν εἰς οὐδεμίαν νομικὴν καὶ δικαστικὴν ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως· τοιοῦτόν τι ἐστὶ καὶ τὸ κατωτέρω ἐν §. 38. «Ὁπόσους τις προσκαλοῖτο· ἀπῄτει· οὕτω συγχέοντες συχνάκις τὰ δύο ταῦτα ῥήματα, τὸ προσκαλέω, μετὰ τοῦ, προκαλέω, καθὼς ἔτι καὶ τὸ πρόκλησις, μετὰ τοῦ, πρόσκλησις, τὸ δὲ Πράξ. Ἀποστ. «Ὦ προσεκλήθη [ἀριθμὸς ἀνδρῶν· εἶναι ἐκ τοῦ, προσέτι καλῶ, προσήκην καὶ αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ δηλοῦν.

Προσκάμνω, Μελ. κεκμοῦμαι (κάμνω). Προσέτι κάμνω, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔτι μᾶλλον ποιῶ, κοπιῶ, ἐργάζομαι, δουλεύω ἔτι περισσότερον. Ἀππιαν. καὶ Ἰουστῖν.

*Προσκάρδιος, ὁ, ἡ, ον· Δωρ. ποτικάρδιος (καρδία). Ὁ πρὸς τὴν καρδίαν ἢ παρὰ τὴν καρδίαν κείμενος, ἐγκάρδιος.

Προσκαρτερέω, ῶ. Μέλ. ήσω (καρτερέω). Ἐπιμένω, χρονίζω, ἐμμένω, σταθερῶς μένω ἐπί τι, ἐπίμονος κείμαι ἐπί τι, ἐνασχολοῦμαι μετ' ἐπιμονῆς εἴς τι. β) «Προσκαρτερεῖν τινὶ», λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵ τινες μένουσι σταθεροὶ καὶ πιστοὶ εἰς ἄλλον τινά, ἢ εἰς τὴν φιλίαν τινός, διὰ παντὸς ἐξηρτημένοι καὶ προσκολλημένοι εἴς τινα· ἀναποσπάστως ἔχομαι τινός· παθ. ὁ προσκαρτερούμενος χρόνος, ὁ καιρὸς τὸν ὁποῖον μετ' ἐπιμελείας καὶ ἐπιμόνως ἀπασχολῶ τινὰ περί τι. ὅθεν

Προσκαρτέρησις, ἡ. Ἐπιμονή, χρονισμὸς ἐπί τι· τὸ μένειν ἐπί τι μετὰ ἐπιμελείας καὶ σταθερότητος, ἐπίμονος καὶ συνεχὴς ἐνασχόλησις περί τι.

*Προσκαρφόω (καρφόω). Εἰσέτι ξηραίνω, ψρύγω. Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 133.

Προσκαταβαίνω, Μελ. βήσομαι (βαίνω). Πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσέτι καταβαίνω, ἢ βαίνω ἔρχομαι ἐπὶ τὰ κάτω. Κέβητ.

*Προσκαταβάλλω, Μέλ. λῶ (βάλλω). Εἰσέτι καταβάλλω, πληρόνω, ἢ ἀποπληρόνω διὰ προσθήκης. ὅθεν

Προσκαταβλημα, τό. Πᾶν ὅ,τι καταβάλλεται, πληρόνεται, δίδεται μετὰ ταῦτα ὡς προσθήκη, ὡς εἰσφορά, καὶ ἢ μετὰ ταῦτα καταβολὴ καὶ ἀποπλήρωσις τῶν χρημάτων ἐν ταῖς ἀπομισθώσεσι τῶν δημοσίων εἰσοδημάτων, ὅτε καὶ ἡ πρώτη, προκαταβολὴ, καλεῖται, ὡς καὶ ὁ Σουίδ. καὶ Φώτιος ἔχει ἐν λέξ. προκαταβολή. «Τῶν τελῶν πιπρασκομένων δύο προθέσεις ἐδίδοντο τοῖς ὠνουμένοις, ἐν αἷς ἐχρῆν εἰσαχθῆναι τὸ ἀργύριον· ὅπερ οὖν μέρος χρημάτων, πρὶν ἀρξασθαι τοῦ ἔργου εἰσφέρουσιν εἰς τὸ δημόσιον, τοῦτο παρακαταβολὴ καλεῖται· τὸ δὲ τῇ δευτέρᾳ προθεσμίᾳ διδόμενον, προσκατάβλημα». Ὁ Δημοσθ. ὀνομάζει πλησ. προσκαταβλήματα, ὅσα πληρόνονται ἀπὸ ἄλλα κεφάλαια ἢ πόρους εἰς τὰ κοινὰ εἰσοδήματα (τέλη), ὅταν αὐτὰ δὲν ἐπαρκῶσι.

Προσκαταβολή, ἡ (προσκαταβάλλω). Ἡ μετὰ ταῦτα πληρωμή, ἢ προσθήκη, ἢ προσέτι γινομένη καταβολή, ὅτε ὁ μισθωσάμενος τὰ δημόσια τέλη πληρώσει μετὰ ταῦτα τὸ τελευταῖον μέρος τῆς συμφωνηθείσης δι' αὐτὰ ποσότητος. Böckh Ath. Staatshaush. 1. σλ. 367.

*Προσκαταβόλημα, τό, ταύτ. τῷ προσκαταβολή. Σουίδ.

Προσκαταγέλαστος, ὁ, ἡ, ον. Προσέτι ὅ,τι μᾶλλον καταγέλαστος. Λόγγος. ἐκ τοῦ

Προσκαταγελάω, Μέλ. άσω καὶ άσομαι (γελάω). μετὰ Γενικ. Προσέτι καταγελῶ, ἐμπαίζω, χλευάζω τινά.

Προσκαταγινώσκω, Μέλ. γνώσομαι (γινώσκω). Ἀποφασίζω, ἀπονέμω παρὰ Δημοσθ. κυρίως δὲ τό, προσέτι καταχρίνω, καταδικάζω.

Προσκαταγράφω, Μέλ. ψω (γράφω). Προσέτι καταγράφω, περνῶ, σημειῶ εἰς τὸν κατάλογον, δέχομαι, παραδέχομαί τινα. «Βουλευτὴν προσκαταγράφειν».

Προσκαταδείδω, Μέλ. σομαι (δείδω). Προσέτι φοβοῦμαι. Δίων Κάσ.

Προσκαταδείκνυμι, Μέλ. ξω (δείκνυμι). Προσέτι ἐπιτάττω, καθίστημι, διορίζω, «Τέλη· ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐπιβάλλω νέα τέλη, διορίζω προσέτι νέα δοσίματα. Δίων Κάσ.

Προσκαταδέω, Μέλ. ήσω (δέω). Προσέτι καταδέω, δέω. Ἱπποκρ.

Προσκαταίρω, Μέλ. αρῶ (αἴρω). Παρὰ Διοδῶρ. Σικ. «Παντὶ στόλῳ προσκατήρειν· ὥρμα μεθ' ὅλου τοῦ στόλου, ὑπήγενε καὶ ἤρχετο.

Προσκατακλαίομαι, Μέλ. αυσομαι (κλαίω). Προσέτι κατακλαίω, ἐκτὸς τῶν ἄλλων κλαίω ἀκόμη, θρηνῶ. Πολύβ.

Προσκατακλείω (κλείω). Προσέτι κατακλείω, σφαλιῶ.

Προσκατακλύζω, Μέλ. ύσω (κλύζω). Προσέτι κατακλύζω, πλημμυρῶ, ἐκχειλῶ.

Προσκατακτάομαι, Μέλ. -ήσομαι (κτάομαι)· μεσ. ἀποθ. Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις κτῶμαι, ἀποκτῶ ἀκόμη, ἢ πλείονα κτῶμαι.

Προσκατακυκάω, Μέλ. ήσω (κυκάω). Προσέτι συγχέω. ἀναπτόω. Ἱππ.

Προσκαταλαλέω, Μέλ. ήσω (λαλέω). Εἰσέτι καταλαλῶ, διὰ φλυαριῶν συγχίζω ἔτι τινὸς τὴν ἀκοήν, παραζαλίζω, ξεκουφαίνω τινὰ μὲ τὰς φλυαρίας. Σχολιαστ. Ἀριστοφ. Νεφ.

Προσκαταλαμβάνω, Μέλ. λήψομαι (λαμβάνω). Προσέτι καταλαμβάνω, πιάνω, λαμβάνω, ἁρπάζω ἀκόμη. ἀμφ.

Προσκαταλέγω, Μέλ. ξω (λέγω). Προσέτι καταλέγω, ἐκλέγω, διαλέγω. 2) Εἰσέτι λογαριάζω, ἀριθμῶ, μετρῶ.

Προσκαταλείπω, (λείπω), Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις καταλείπω, ἀφίνω ὀπίσω, ἢ ὡς ὑπόλοιπον.

Προσκαταλλάσσω, Μέλ. ξω, καὶ Ἀττ. καὶ -άττω (ἀλλάσσω). Προσέτι καταλλάττω, πάλιν φιλιόνω τινὰ μετ' ἄλλου τινός. μέσ. Εἰσέτι, πάλιν συγκαταλλάττομαι, φιλιόομαι μέτινα.

Προσκατανέμω, Μέλ. μῶ (νέμω). Διανέμω, διαμοιράζω, ἀποδίδωμι.

*Προσκατανοέω, Μέλ. ήσω (νοέω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀκόμι κατανοῶ, καταλαμβάνω, ἢ παρατηρῶ, σημειῶ. Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 67, 72. ὅθεν

*Προσκατανόησις, ἡ. Νέα προσγινομένη κατανόησις, ἢ παρατήρησις. Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10, 79. παντ. ἀμφ.

Προσκαταξαίνω, (ξαίνω). Προσέτι καταξαίνω, συντρίβω, κατατρίβω, συνθραύω· Λυκόφρ. 173.

*Προσκαταπήγνυμι, Μέλ. πήξω (πήγνυμι). Εἰσέτι, ἢ ἔτι μᾶλλον ἐμπήγω, ἐγκαρφόνω, ἢ στερεόνω.

Προσκαταπλήσσω, καὶ Ἀττ. ττω. Μέλ. ξω (πλήσσω). Προσέτι καταπλήττω, ἔτι μᾶλλον ἐκπλήττω, φοβίζω. Δίων Κάσ.

Προσκαταποντίζω, Μέλ. ίσω (ποντίζω). Προσέτι καταποντίζω, καταβυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν ἀκόμη, πνίγω.

*Προσκαταποντόω, Μέλ. ώσω (ποντόω). =προσκαταποντίζω, Δίβαν.

Προσκαταπράττομαι, Μέλ. ξομαι (πράττω). Προτέτι ἐκτελῶ, ἀποπληρῶ, τελειόνω, ἀποπερατῶ, ἐξ Ἀριστείδ. α'.

*Προσκαταπρήθω, Μελ. ήσω (πρήθω). Εἰσέτι, ἀκόμι περισσότερον καταφλέω.

Προσκαταπυκνόω, Μελ. ώσω (πυκνόω). Προσέτι ἢ ἔτι περισσοτερον καταπυκνόω, πυκνότερον ποιῶ, στερεόνω, ἢ βύω, στουπόνω.

Προσκαταριθμέω, ῶ, Μέλ. ήσω (ἀριθμέω). Προσέτι καταριθμῶ, κατατάττω, λογαριάζω, ἢ μετρῶ.

Προσκαταρρήγνυμι, Μέλ. ρήξω (ῥήγνυμι). Προσέτι καταρρήγνυμι, ἀποσπῶ, σχίζω ἀπό τινος, ἐκσχίζω, ἢ ἐκσπῶ μὲ βίαν.

Προσκατασήπω, Μελ. ψω (σήπω). Προσέτι φέρω τι εἰς σῆψιν, κάμνω ἀκόμη τι νὰ σαπίσῃ. Ἱπποκρ. καὶ παθ. Εἰσέτι κατασήπομαι, καταντῶ νὰ σαπίσω.

Προσκατασκάπτω, Μέλ. ψω (σκάπτω). Προσέτι κατατεσκάπτω, καταχρημνίζω, καταδαφίζω, καταστρέφω, ἀφανίζω.

Προσκατασκευάζω, Μέλ. άσω (σκευάζω). Προσέτι κατασκευάζω, ἑτοιμάζω, διαθέτω· κτίζω, οἰκοδομῶ.

Προσκατασπάω, Μέλ. άσω (σπάω). Εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν εἰσέτι καταστπάω, ἕλκω, τραβῶ ἐπὶ τὰ κάτω, π. χ. καταβιβάζω, ῥίπτω ἐν ταὐτῷ ἐν πλοῖον ἀπὸ τὴν ξηρὰν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς, προσκαθελκύω.

Προσκαταστρέφω, Μέλ. ψω (στρέφω). Προσέτι ὑποτάττω, καταδουλόω, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου φέρω, κυριεύω· προσκαταστρέφομαι. Μέσ. εἰσέτι καταδουλοῦμαι, ὑποτάσσομαι, ἐξουσιάζομαι. Διονύσ. Ἁλικ. καὶ Δίων Κάσ.

Προσκατασύρω, (σύρω). Προσέτι κατασύρω, σύρω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κατὰ γῆς, καθαιρῶ, καταβάλλω. «Χεροὶ προσκατέσυρεν Δθωνίων.» Ἀναλεκ. β'. σελ. 222.

Προσκαταστάσσω, Μέλ. ξω (τάσσω). Προσέτι, σὺν τοῖς ἄλλοις κατατάττω, προστίθημι, συγκαταθέτω. Cornut. 32.

Προσκατατείνω, Μέλ. ενῶ (τείνω). Προσέτι κατατείνω, ἐκτείνω, ταυτόνω ἐξαπλόνω, ἐν ταὐτῷ.

Προσκατατίθημι, (τίθημι). Προσέτι κατατίθημι, βάλλω κάτω, κατεργάζομαι, φονεύω, ἢ πληρόνω, καταβάλλω τὰ νομίσματα εἰς μετρητά. Ἀριστοφ. Νεφ.

Προσκατατρέχω, (τρέχω). Προσέτι διατρέχω, διαλαύνω, ἢ ἐπιδρομὰς ποιοῦμαι, φθείρω δι' ἐπιδρομῶν, λεηλατῶ.

Προσκαταφεύγω, Μέλ. φεύξομαι (φεύγω). Πρός τινα καταφεύγω, λαμβάνω καταφυγήν, ἢ φεύγω, διασώζομαι παρά τινι μετὰ Δοτικ.

Προσκαταφρονέω, ῶ, Μέλ. ήσω (φρονῶ). Προσέτι καταφρονῶ, τινός.

Προσκαταχέω, Μέλ. χεύσω (χέω). Προσέτι καταχέω, χύνω ἀκόμη Ἱπποκρ.

Προσκαταχρώμαι, Μέλ. ήσομαι (χρώμαι) μέσ. ἀποθ. Προσέτι καταχρῶμαι, ἀφανίζω, φονεύω. Δίων Κάσ.

Προσκαταψεύδομαι, Μέλ. εύσομαι (ψεύδομαι) ἀποθ. μέσ. Προσέτι καταψεύδομαι, ψευματῶ ἀκόμη, ἢ ἐπινοῶ ἔτι νέον τι ψεύσμα ἐναντίον τινός, μετὰ Γεν.

*Προσκατεγγυάω, Μέλ. ήσω (ἐγγυάω). Προσέτι ὑπόσχομαι, ἢ ἐγγυῶμαί τι.

Προσκατέδω, ποιητ. (ἔδω). Προσέτι κατατρώγω, ἢ ἅμα τρώγω ἔτι. Ἀθήν.

Προσκατεργάζομαι, Μέλ. άσομαι (ἐργάζομαι) μέσ. Ἀποθ. Προσέτι κατεργάζομαι, ἐκτελῶ, ἀποτελῶ, τελειόνω ἀκόμη, προσέτι ἐξεργάζομαι, ἢ περισσότερον δουλεύω τι καλήτερα. 2) Διὰ τῆς ἐργασίας κτῶμαι, ἀποκτῶ, κερδίζω περισσότερον. 3) πρὸς τοῖς ἄλλοις φονεύω ἔτι, ἐξολοθρεύω.

*Προσκατερείπω, Μέλ. ψω (ἐρείπω). Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις καταβάλλω, ῥίπτω κάτω, καταρρημνίζω.

*Προσκατεσθίω Μέλ. έδομαι (ἐσθίω). Εἰσέτι κατατρώγω, ἅμφ.

Προσκατεύχομαι, Μέλ. εὔξομαι (εὔχομαι) μεσ. ἀποθ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀκόμι καταρῶμαι, κατάρας προφέρω, ἀναθεματίζω.

Προσκατέχω, Μελ καθέξω (ἔχω). Προσέτι κατέχω, κρατῶ, βαστῶ ἀκόμη σφικτά. Κατείργω, κρατῶ, ἐμποδίζω ὀπίσω.

Προσκατηγορέω, Μέλ. ήσω (κατηγορέω). Προσέτι κατηγορῶ, ἀνάγω, τραβῶ ἀκόμη εἰς τὸ κριτήριον, ἐγκαλῶ, τινός.

Προσκάθημαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, προσκάθημαι Ἡροδ.

Προσκατοικίζω, Μέλ. ίσω (οἰκίζω). Προσέτι κατοικίζω ἢ μεταφέρω εἰς τινα κατοικίαν, μεθίστημι,

Προσκατόμνυμι, Μέλ. όσω (ὄμνυμι). Πρὸς τοῖς ἄλλοις κάμνω ὅρκον, ὀμνύω προσέτι. Παυσαν.

Προσκαυλέω, ῶ. Μέλ. ήσω (καυλέω). Προσέτι ἀναδίδω, ἐκβάλλω καυλόν, βλαστάρι, Ἱπποκρ. Φύσ. ὀστ. σελ. 306. «Προσεκαύλησαν ὅπερ ἐστὶν αἰδοῖονα καυλόν, βλαστόν, ἀνεβλάστησαν, ἐξεδώκαν, ὅπερ ἐστὶ τὸ αἰδοῖον, ὅπου ἴτως πρέπει νὰ γραφῇ, προσεκαύλησε.

Πρόσκαυμα, τό (προσκαίω). Τὸ κεκαυμένον, τὸ ὑπὸ τοῦ πυρὸς κεκαυμένον μέρος ἀγγείου τινός. 2) καύσιμον, καυστικόν.

Πρόσκειμαι, Μέλ. ήσομαι, Ἰων. προσκέομαι (κείμαι), Ἀποθ. Οὐδ. Ἐγγύς, πλησίον, παρά τινι κείμαι, εὑρίσκομαι, εἶμαι θεμένος, κάθημαι, στέκομαι παρ' Ὅμ. Ἰλ. Σ, 379. «Θῦατα δ' οὔπω δαιδάλεα προσέκειτο, δὲν ἦταν τεθειμένα, ἐπιπεκολλημένα ἀκόμι αἱ λαβαὶ (τὰ χερούλια) καὶ Ἀριστοφ. «Τῇ θύρᾳ πρόσκειτο· ἵστασο πλησίον τῇ θύρᾳ, στάσου ἢ κάθου κοντὰ εἰς τὴν θύραν. «Θύραι προσκείμεναι. Θύραι συγλειόμεναι ὁμοῦ, σφαλισμέναι θύραι. 2) παρὼν εἰμί, εὑρίσκομαι, ἐνυπάρχω. «Κέντρον τι θυμοῦ τῇ φύσει προσέκειτο· προσκολλῶμαί τινί, συζεύγομαι, ἐπὶ γυναικός, ἀντὶ τοῦ συνοικῶ, ὑπανδρεύομαι μετά τινος, παρ' Ἡροδ. 1, 196. παρβλ. προστίθημι, καὶ ἐν γένει εἰμὶ συνδεδεμένος, συνέχομαι μετά τινος, χρηττῶ, κακῶ, ἤτοι μετ' εὐτυχίας ἢ δυστυχίας, ἢ ἐν εὐτυχίᾳ, δυστυχίᾳ εἰμί. Σοφ. Ἠλ. 240. 1040. 3) ἀφοσιοῦμαι, οἴδομαι ὅλως εἴς τινα, εἶμαι προσκολλημένος, ἔκδοτος, ἀφοσιωμένος ὡς εἰ φίλος τῶν Σπαρτιητῶν ἀνήρ, τῷ προσκέειτο τῶν ἀστῶν μάλιστα ὁ Ἀρίστων. Ἡροδ. 6, 61. καὶ «προκείμενος τῇ γυναικὶ καὶ θεραπεύων, Πλουτ. ὡσαυτως καὶ ἐπὶ ἀψύχων. «Τῷ μάλιστα λεγομένῳ πρόσκειμαι, Ἡρόδοτ. 4, 11. Εἰς τὸν ὁποῖον τοῦτον λόγον πρὸ πάντων, κατ' ἐξοχὴν πείθομαι, ἢ τὸν ὁποῖον μᾶλλον παραδέχομαι· καὶ «Οἴνῳ κάρτα προσκεται» ὁ αὐτ. 1, 133. ὁμοίως καὶ, τῇ φιλοιείᾳ πρ. αὐτ. 3, 34. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιτχολοῦμαι, καταγίνομαι ἐπί τι, ἐπίκειμαι, ἐπιμένω, ἐγκαρτερῶ εἴς τι ἔργον. 4) πλησίον τινός ὢν τὸν παρακαλῶ, παρακετεύω, ἐκλιπαρῶ, ἐνθέρμως δέομαι «Κύρῳ δὲ ... προσέκειτο ὁ Ἁρπαγος», Ἡρόδ. 1, 123. ὅθεν καὶ, παρακινῶ, ἀναγκάζω, ἐνθαρρύνω, καὶ ἐπὶ ἐχθρ. ἐν ἐπιβαρύνω τινά, καταλλίβω, κατατρέχω, καταδιώκω, καταλαμβάνω, ἐφορμῶ, ὡς ὡῇ ἵππος προσέκειτο πᾶσαι, Ἡρόδ. 9, 57. παρβλ., καὶ 40. 60. Θουκ. δ', 33. ἢτοι προσείμενοι ἤτοι τὸ ἐχθρικὸν στράτευμα, Ἡρόδ. 9, 61. 5) ἀντὶ τοῦ, ἀνήκει, μέλλει, φροντὶς ἐστί, προσήκει, πρέπει, ἐπί τινι ἐστί, ἢ ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν τινός, ἀναφέρεται ἀποδίδεται, τόσον ἐπὶ κακηγόρων, ὅσον καὶ ἐπὶ δικαιωμάτων, καὶ ἐν γένει ἐπὶ πάσης ἀναφορᾶς ὑπαρχούσης πρός τι ἄλλο ἐξωτερ. Ἀντικ. ὡς, «Αὐτῷ ἢ τῶν ἐπιτηδείων παρασκευὴ προσκείσθω» Δίων Κάσ. αὐτὸς πρέπει νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν προετοιμασίαν τῶν ἀναγκαίων, εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ δοθῇ ἡ ἐπιστασία αὕτη καὶ ἡ φροντὶς τῆς παρασκευῆς· ὅθεν τὸ «Πρόσκεισαί μοι» ἐπάνω μου εἶναι, ἢ μοὶ ἐδόθη ἐπιστασία καὶ φροντὶς τις· ὡσαύτως καὶ Ἡροδ. 1, 118, 119. 2, 83. 6, 57. 7, 36. παρβλ. καὶ Ἐγγ. Σοφ. Ἀντ. 94. ὅθεν

Προσκειμένως, Ἐπίρ. Ἐπιμόνως, μετὰ ἐπιμελείας καὶ ζήλου, ἐνθέρμως, ἀμφ.

Προσκίλλω, μέλ. ίλσω (κέλλω), ταὐτόν τῷ, ἐπικέλλω, ἐρμῶ πρός τι, προσορμίζω, εἰσπλέω. Ὀρφ. Ἀργ. 1048.

Προσκέπτομαι, μέλ. ψομαι (σκέπτομαι) Ἀποθ. μέσ. Πρότερον σκέπτομαι, περιεργάζομαι, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, διανοοῦμαι, Ἡροδ. 7, 10—4, 177. Ἀριστφ. Ἱπ. 154. Κατὰ παρ. ἔνν. φαίνεται ὅτι εὑρίσκεται ὁ παρατ. παρὰ Θουκ. ἡ, 66. ὅπου ὅμως ἡ γραφὴ ἔστι ἀμφ. παραβλ. Buttm. ausf. Gr. Gram. 2. σελ. 435. Ὁ Ἑλλετ. καὶ παρατ. φαίνονται ὅτι δὲν εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ὅτι τὸ τοῦ Θουκ. ἡ. 66., προυσκέπτετο, κατὰ τὸν Buttm. βέλτιον ἦθελε γραφῇ προυσκεπτο.

Προσκερδαίνω, μελ. ήσω, ἀττ. ανῶ (κερδαίνω). Προσέτι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων κερδαίνω ἀκόμι, ἢ πλείονα κερδαίνω.

Προσκεφαλάδιον, τό. Ὑποχοριστικὸν τοῦ Προσκεφαλαίου, κυρίως ὅμως ἐκ τοῦ τῆς συνηθείας, Προσκεφαλάς, ἢ· Κύστας.

Προσκεφάλαιον, τό. Οὐδ. τοῦ Προσκεφάλαιος. Σάκκον εἶδος πεπληρωμένου μαλλῶν ἢ πτερῶν, ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου, ἐφ' ᾧ ἐπαναπαυόμεθα τὴν κεφαλὴν ἐν τῷ κοιμᾶσθαι, ἢ ἐφ' ᾧ καθήμεθα· προσκέφαλον (μαξιλάρι). Πλάτ. πολ. α'. «Καθῆντο ἐπί τινος προσκεφαλαίου καὶ δίφρου». Ἀριστοφ. Πλοῦτ. «Ἀντὶ δὲ προσκεφαλαίου, λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ· τὸ μεγαλήτερον τούτου λέγεται ἐν τῇ συνηθείᾳ, Προσκεφαλάς, (Μαξιλλάριον, καὶ Μαξιλλάρα, ἐκ τοῦ Λατινικοῦ) ὁ Θεόκριτ. Ποτίκραιον, εἶπε τοῦτο.

Προσκεφάλαιος, ον, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κεφαλὴν, ἢ παρὰ τὴν κεφαλὴν ὤν.

Προσκηδής, ές, ἡ, ές, εος, ὁ, ἡ (κῆδος). Φροντι-

στικός, ὦ κῆδος καὶ φροντὶς ἔγκειται περί τινος, ἐμμέριμνος, κηδεμονικός, πρόθυμος, προσφιλής, ᾗ — ὡς κε προτκηδὲς ἀντιάσειεν· ἀντικ. τῷ ἀκηδὴς Ἀπολ. ἀργ. γ'. 588. «Ξεινοσύνη προτκηδὲς». Ὁδυσ. Φ 35. ἡ ποιοῦσα κηδεμονικῶς ἔχειν πρὸς ἀλλήλους, ἡ συνδέουσα ἀλλήλους διὰ τῆς σχέσεως καὶ ἐμπιττοτύνης· ὅθεν καὶ ἡ Συγγενής, καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Προτκηδὲς, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν εἰκείοι. Κηδεστᾶι, συγγενεῖς, Ἡρόδοτ. 8, 138. «Προτκηδὲς οἱ ἔτιμον οἱ Πέρσαιοι, Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 717. «Ἐμφύλῳ προτκηδὲς αἵματιν».

Προσκήδομαι (κήδομαι), ἀποβ. μέσ. ἡμαρτ. Προσέτι κήδομαι, φροντίζω, πάντη ἀμφ. γραφὴν ὁποίαν ὁ Schaef. Σοφ. Αἰ. σελ. 227. εὐλόγως ἴσως οὐ παρεδέχετο.

Προσκήνιον, τό. Κυρίως τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς μέρος, ἡ εἰς τὴν σκηνὴν εἴσοδος, παρὰ τοῖς Ο' καὶ Σουΐδ. λέγει, προσκήνιον, τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς παραπέτασμα, ἐκ Πολυβ. Λειψ. 111. 21 συνηθ. τόπος ἐν τῷ θεάτρῳ πρὸ τῆς σκηνῆς κεκαλυμμένος μετὰ παραπετασμάτων, ὅπου παρίστατο καὶ ὑπαίζον οἱ ὑποκριταὶ ταὐτὸν τῷ Λογεῖον (proscenium)· ὁ Πλούταρχ. εἰς Λυκ. 6. τάττει τὸ «Προτκήνιον θεατρικὸν» ὡς ἐστολισμένα καὶ κεκαλλωπισμένα μετὰ τεχνικῆς ἐργασίας· λέγεται ἔτι καὶ τὸ ἐμπροσθιον ὕψωμα τοῦ θεάτρου· ἔστι δὲ κυρίως τὸ Οὐδετ ἐκτοῦ.

Προσκήνιος, ον, ὁ, ἡ (σκηνή). Ὁ πρὸ τῆς σκηνῆς εὑρισκόμενος, ἢ ὁ πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου ὤν, κείμενος.

Προσκήπτω, Μέλ. ψω (σκήπτω). Προτείνω, προφασίζομαι καὶ προτιμαίνω, προλέγω, προμηνύω, Ἡσύχ.

Προσκηρυκεύομαι, μέλ. εύσομαι (κηρυκεύομαι), μέσ. Ἀποθ. Στέλλω κήρυκα πρός τινα, μηνύω διὰ κήρυκος. Θουκ. δ'. 118.

Προσκηρύσσω, καὶ -ύττω. Μέλ. ξω (κηρύσσω). Διὰ τοῦ κήρυκος προσκαλῶ τινα, τὸν κράζω νὰ ἔλθῃ, Λουκιαν.

Προσκιαγραφέω, ῶ, μέλ. ήσω (σκιαγραφέω). Πρότερον Σκιαγραφέω, ἤτοι διὰ τῆς σκιαγραφίας σχεδιάζω καὶ σημειώ τι πρότερον, κάμνω σχέδιόν τι πρότερον.

Προσκίασμα, τό (σκιάζω). Τὸ ἔμπροσθεν τινὸς σκιάζον παραπέτασμα, Νικήτ. Χρον. ἰ. 3. «Τῶν κινημάτων προσκίασμα· κατὰ μεταφ. πρόφασις δι' ἧς καλύπτει τις τὸν σκοπόν».

*Προσκιγκλίζω, μέλ. ίσω (κιγκλίζω). Κινῶ, σαλεύω συχνὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τι, κουνῶ, ἐξαιρ. τὴν οὐράν, ἢ τὸν πρωκτόν, ὡς κάμνουσιν οἱ κύνες κολακευόμενοι, μέσ. Δωρ. παρὰ Θεοκρ. 5, 117. Εὖ προσκιγκλίσδεο, ἀντὶ, προσσιγκλίζου, ἤτοι ἐκουνούτουν, ἐπαράττετο μὲ τὸν πρωκτόν.

Προσκινδυνεύω, μέλ. εύσω (κινδυνεύω). Προσέτι κινδυνεύω, ἐμβαίνω ἢ εἶμαι ἀκόμη εἰς κίνδυνον, ῥιψοκινδυνεύω ἔτι.

Προσκινέω, ῶ, μέλ. ήσω (κινέω). Προσέτι ἢ πρός τινα κινῶ, ὠθῶ, ἢ πλησιάζω· καὶ παθ. κινοῦμαι, φέρομαι πρός τι.

Πρόσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). «Τὸ πρόσκιον» ἐκ Στράβων· ἀντὶ τοῦ, Σκιαγραφία, ἀμφ.

Προσκιρτάω, ῶ, μέλ. ήσω (σκιρτάω). Ἐμπροσθεν ἢ πρότερον σκιρτῶ, πηδῶ, πηδῶ προτρέχων ἀπὸ χαρὰν τινα· ὅθεν

Προσκίρτησις, ἡ. Ἡ πρότερον, ἢ εἰς τὰ πρόσω σκίρτησις, πήδησις.

Προσκλαίω, μέλ. κλαύσομαι (κλαίω). Προσέτι κλαίω, ὀδύρομαι Εὐρ. καὶ Ἐνεργ. κλαίω θρηνῶ τινά. Μέσ. Προσκλαίομαι, κλαίω πρός τινα κατά τινος, λέγω τὸ παράπονόν μου πρός τινα ὡς ἠδικήθην ὑπὸ τινος ἄλλου, ὅθεν

Πρόσκλαυσις, ἡ. Τὸ προσέτι κλαίειν, θρηνεῖν.

*Προσκλάω, μέλ. άσω (κλάω). Εἴσετι, ἢ ἐπί τι συντρίβω, θρύω, κομματιάζω. «Εἰ προτκλάσειέ τω, προτκαλασμένον ἂν εἴη τὸ σκέλος». Ξεν. Ἱππ. ζ. 6. ἤτοι συντετριμμένον, κατεαγμένον. (τὸ ἅπαξ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους ἐστὶ βραχύ.)

Προσκληδονίζομαι, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ προκληδονίζομαι.

*Προσκλῆθῆναι, ἀπαρφ. ἀόρ. παθ. τοῦ προτκαλέω.

Προσκληρόω, ῶ, μέλ. ώσω (κληρόω). Κληρούμαι, λαχνοὺς βάλλω, διὰ κλήρων ἐκλέγω, προτίθημι, διαμερίζω, δίδω πρός τινα. «Ὅτι τῷ βίῳ τούτῳ ἡ τύχη σὲ προτεκλήρωσεν». Λουκιαν. διότι ἡ τύχη ἔδωκε καὶ εἰς σὲ ταύτην τὴν ζωήν, σ' ἔβαλε εἰς ταύτην τὴν ζ.

Πρόσκλησις, ἡ (προτκαλέω). Ἡ προτκάλεσις, προτκάλεσμα, προτροπή, τὸ προτκαλεῖν, κυρίως παρὰ Ἀττ. ἐγκάλεσις, κάλεσμα ἐπὶ κριτηρίου, ἔναξις· ἴδε προτκαλέομαι· ὅθεν

Προσκλητικός, ή, όν. Ὁ προτκαλῶν, λέγων, διομόζων, ἢ ὁ χρησιμεύων εἰς πρόσκλησιν. Πλούταρχ.

*Πρόσκλητος, ον, ὁ, ἡ. Προτκεκλημένος, κραγμένος, πρόσκλητοι ἐκκλησία, κατ' ἰδίαν συγκροτηθεῖσα συνέλευσις, ἤτοι ἔκτακτος συνέλευσις.

Προσκλινής, ές, ὁ, ἡ (προσκλίνω). Ἐπικεκλιμένος, γυρτός, ἢ λυγισμένος.

Πρόσκλιντρον, τό. Ἀνακλιντήριον, κλιντὴρ ἐφ' ᾧ ἐπακουμβῶντες ἀναπαυόμεθα, ἀκουμβιστήριον, ἢ θρόνος ἔχων ἀκουμβιστήριον, σκαμμίον, θρονίον πρὸς ἀναπαυσιν, ἔχον ἐξ ἑκατέρου τῶν μερῶν ἀκουμβιστήρια διὰ τὰς χεῖρας καὶ τὸ ὄπισθεν μέρος Lehnstuhl. Γερμαν. ἐκ τοῦ

Προσκλίνω, μέλ. νῶ (κλίνω). Κλίνω, πλαγιάζω, ἢ θέτω τι ἐπί τι, ἐγκλίνω, ἀκουμβῶ. Ὀδυσ. Φ. 138. καὶ 165. «— ὡκὺ βέλος καλῇ προτεκλινε κορώνῃ· ἤτοι, ἐπακουμβήσε, ἔστησε τὸ βέλος· καὶ παθ. «Θρόνος ποτικέκλιται πύγῃ, ἢ κατ' ἄλλην γραφ. αὐτῇ». Ὀδ. Ζ, 308. Δωρ. ἀντὶ προτεκέκλιται· καὶ Πίνδ. Πυθ. 1, 55. ἐξαιρ. β) ἐπερρέπω, ποιῶ ἵνα κλίνῃ ἡ πλάστιγξ τῆς ζυγαρίας πρὸς τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ ἐντεῦθεν γ) Οὐδετ. Κλίνω ἢ ἔχω κλίσιν πρός τινα, ἐπικλινής εἰμι πρός τινα, λαμβάνω τὸ μέρος αὐτοῦ, ἐκ τῆς φατρίας του γίνομαι· ὅθεν

Πρόσκλισις, ἡ. Ἐπακούμβισις, ἀκούμβισμα. Διόδωρ. Σικ. Ἡ κλίσις τῆς πλάστιγγος πρὸς τὸ ἓν μέρος. Μεταφορικ. ἡ πρός τι ῥοπή, κλίσις, συνήθεια, συνάνεσις, συγκατάθεσις, ὁμοφωνία, τὸ ἐμβαίνειν εἰς τὴν φατρίαν ἢ εἰς τὸ μέρος τινός, συμφατρίασις.

Προσκλύζω, μέλ. ύσω (κλύζω) μετὰ Δοτικ. Βρέχω ἢ κτυπῶ διὰ τῶν κυμάτων, ἐκχειλίζω. Ξενοφ. ὅθεν

Πρόσκλυσις, ἡ. Τὸ βρέχειν ἢ κτυπᾶν, προσβάλλειν διὰ τῶν κυμάτων, ἐκχείλισμος. Διόδωρ. Σικ.

Πρόσκλυσμα, τό. Ὕδωρ ἢ ἄλλο τι ὑγρὸν εἰς οὗ βρέχομεν καὶ πλύνομέν τι· ἐκ Διοδώρ. Σικ. ἐ.

Προσκλώθω (κλώθω). «Σταυρῷ προτκλῶσαι· προσηλόω ἢ δένω σφικτὰ εἰς τὸν σταυρόν. Ἰώσηπ. π. Ἰουδ. β. 14.

Προσκναίω, καὶ Ἀττ. αίω, μέλ. ήσω (κναίω). Πρός τι ἢ ἐπί τι τρίβω, ξύω, ψάω. Μέσ. «Προτκνάομαι τινί· ξύω ἢ τρίβω ἐμαυτὸν πρός τινα, κνίσμαι, ἐκπροτρίβομαι, Ξενοφ. Ἀπομν. α. β'. 30. «Κριτίας ἐπιθυμῶν προτκνᾶσθαι (ὁ ἄλλοις προτκνήσασθαι) Εὐνοΐδῃ, ὥσπερ τὰ ὑΐδια τοῖς λίθοις».

Προσκνήθω (κνήθω), ταὐτὸν τῷ, προτκναίω. «Χειρὶ προτκνήθων κέρα. Εὐριπ. παρὰ Πλουτάρχ. ξύων καὶ γαργαλίζων διὰ τῆς χειρός.

Προσκνύζομαι, μέλ. ύσομαι (κνύζομαι), μέσ. Ἀποθ. Γαυγίζω φωνῶ φιλικῶς πρός τινα, ὑλακτῶ, μετὰ Δοτικ. κυρίως λέγεται ἐπὶ κυνῶν, ὁπόταν μετὰ κνυζηθμοῦ φιλικῶς καὶ χαϊδευτικῶς δέχωνται τινα. Φιλοστρ. Ἡρωικ. σελ. 662. «Προτκνυζόμενος τοῖς ποσὶν· καὶ εἰς Ἀπολλων. βίον. «Τοῖς τε γόνασιν αὐτοῦ προτεκνυζάτων, ἐπὶ λεόντων». Ἡλιόδωρ. ζ. σελ. 517. «Τοῖς ποσὶ πολλὰ προτεκνυζομένην».

Προσκοιμίζομαι (κοιμίζω). Ἀποκοιμοῦμαι, ἀναπαύομαι ἐπί, ἢ παρά τινι. Ξενοφ. Ἑλλην. ε. ά. 18. «Προσκοιμίζομαι κώπαις· ἀντὶ, Κοιμίζομαι πρὸς ταῖς κώπαις».

Προσκοινόω, μέλ. ώσω (κοινόω). Λέγω τοὺς συστοχασμούς μου πρός τινα ἵνα συμβουλεύσω μετ' αὐτοῦ, κοινοποιῶ, τινί. Ἰώσηπ. ἀρχ. σλ. 150. «Προτκοινοῦν τοῖς πυθμέσιν· συναπτειν, συνθέτειν μετὰ τῶν πυθμένων· ἔτι καὶ προτκοινόομαι, ὡς μέσ. Ἀποθ. Ἕρων Ζήτ. ἐν τῷ, Κοινωμάτιον.

Προσκοινωνέω, ῶ, μέλ. ήσω (κοινωνέω). Κοινωνῶ τι πρός τινα, ἀφίνω τινὰ νὰ μεθέξῃ, νὰ λάβῃ μέρος ἀπὸ τινος, μεταδίδωμί τινι ἀπὸ τινος. Πλάτ. Σοφ. καὶ Νομ. β'. Δίων Κάσ.

Προσκολλάω, ῶ, μέλ. ήσω (κολλάω). Κολλῶ τι πρός ἄλλοτι, προσάπτω, συναρμόζω, Μεταφορικ. Στερεόν ποιῶ τι πρός τι, στερεόνω, παθ. κολλῶμαι, συνέχομαι στερεῶς εἴς τι, καὶ τροπ. προτκολλῶμαι, ἐξαρτῶμαι, παραδίδω ἐμαυτὸν εἰς τινα, στερεῶς καὶ πιστῶς, ἢ ἀνακοπάστους ἔχομαι αὐτοῦ· ὁπαδὸς ἢ δίολου ἕκδοτος γίνομαι τινός· ὅθεν

Προσκόλλησις, ἡ. Κόλλησις πρός τι, ἕνωσις. Παθ. ἀφοσίωσις, ἐξάρτησις, ἀγάπη στερεὰ καὶ ἕνωσις ἀναπόσπαστος πρός τινα. Ἰώσηπ. Ἀρχ. ἡ. σελ 423.

*Προσκολλητός, ή, όν. Κολλημένος, συνηρμοσμένος. Σχολ. Σοφ. Τραχ. 771.

Προσκολλίζω, ταὐτὸν τῷ, προτκολλάω. Ἀθήν.

*Πρόσκολλος, ον, ὁ, ἡ· καὶ Δωρ. ποτίκολλος, ταὐτὸν τῷ προτκόλλητος. Πινδ. Λείψ. 280. ἀμφ.

Προσκομιδή, ἡ. Ἡ κομιδή, τὸ φέρσιμον πρός τινα· προσφορά· ἐκ τοῦ

Προσκομίζω, μέλ. ίσω (κομίζω). Φέρω, ἄγω, ὁδηγῶ πρός τι· ὅθεν

Προσκομιστής, ὁ. Ὁ κομίζων, φέρων, ἢ ὁδηγῶν τινὰ πρός τι, ὡς «Γυναικῶν αἰσχρῶν προτκομιστής». ταὐτὸν τῷ, προσαγωγός. Κύριλλ. κατὰ Ἰουλιαν. ς'. σελ. 205. ὅπου, Προκομιστής, ἡμαρτ. κεῖται.

Πρόσκομμα, τό (προτκόπτω). Τὸ τοῖς ποσὶ σφάλλεσθαι, πρόσκρουμα, σκόνταμμα, στραβοπάτημα, πταῖσμα, παράπτωμα, παράπταισμα. 2) Τὸ ἐκ προτκρούματος ἢ παραπταίσματος γινόμενον, προξενούμενον ἐμπόδιον, βλάβη, ζημία, παρόργισμός, πληγὴ περὶ τοὺς πόδας, βουβῶν, καὶ καθόλου, ζημία, ἐμπόδιον, ἀποτυχία, Ἑκκλ. σκάνδαλον, ἢ αἰτιεῖμενον σκανδάλου.

Προσκοπέω, ῶ, μέλ. ήσω, καὶ μέσ. ἀποθ. προσκοπέομαι (σκοπέω) Πρότερον σκοπῶ, προορῶ, περιατηρῶ, προβλέπω, φροντίζω μετὰ προγνώσεως, ἐπιμελοῦμαι. «Τὰ κοινὰ προσκοπεῖν». Θουκυδ. «Τῆς νυκτὸς προτκόπει τί σοι ποιήσουσιν οἱ ἄρχομενοι, ἐπειδὰν ἡμέρα γένηται· ἐρεύνα — ἐξέταζε μετὰ προσοχῆς καὶ παρατηρήσεως. 2) πρόσκοπος εἰμί. Θεόφραστ. Χαρ. κε' 2. ὅθεν

Προσκοπή, ἡ Κατασκοπή, προτέρα ἐξέτασις, ἢ διὰ τῶν προπεμπομένων κατασκόπων παρατήρησις τῶν κινημάτων ἢ τῆς θέσεως τοῦ ἐχθροῦ, Reconnaissance, Γαλ. Recognoscirung, Γερμ. Θουκυδ. ά. 116.

*Προσκοπή, ἡ (πρός-κόπτω) = πρόσκομμα, πρόσκρουσις, Σουΐδ.

Προσκόπησις, ἡ (προσκοπέω). Φροντίς, πρόγνωσις, ἀμφ.

Προσκόπιον, τό (πρόσκοπος). Εἶδός τι καλύμ-

ματος, σκέπης περί τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, παρ' Ἀθηναίῳ δ'. σελ. 176. «Προσκόπειαν· ὅπου ὁ Κατωβῶν καὶ ἄλλοι ἀντὶ τούτου «Προσώπειαν, ἔγραψαν· ὁ Schweighäuser παράγων τοῦτο ἐκ τοῦ «Πρόσκοπος» ἀναφέρει τὴν σημασίαν ἐπί τινος εἴδους περικεφαλαίας, ἢ τῶν παραγναθίων αὐτῆς. «Πεταστὰ δὲ ἐπιτεθειμένοι καὶ προσκόπια, σκιὰν μὲν ποιοῦντα, κ. τ. λ.»

Πρόσκοπος, ον, ὁ, ἡ (σκοπός, σκοπέω). Ὁ προβλέπων, πρότερον παρατηρῶν, προβλεπτικός, προνοητικός. «Σύνεσις πρόσκοπος» προβλεπτική, προορατική σύνεσις, Πίνδ. Σχολ Νεμ. 7, 87. 2) ὁ πρόσκοπος, ὁ προαποστελλόμενος κατάσκοπος εἰς τὸ νὰ παρατηρήσῃ τὴν θέσιν ἢ τὰ κινήματα τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἡ προ τοῦ στρατοπέδου τεταγμένη φυλακή, διὰ νὰ προβλέπῃ τυχοῦσαν τινὰ ἐπιδρομήν. Ξενοφ. Κυροπ. ε'. β'. 3. καὶ Λακ. ιβ'. 6.

Προσκόπτω, μέλ. ψω (κόπτω). Προσβάλλω, σκοντάπτω ἢ σκοντάβω, κτυπῶ πρός τι, καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ ποδός, ὅρα προσκρούω, προσπταίω, σφάλλομαι τοῖς ποσί, στραβοπατῶ, καὶ Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, Σφάλλω, πταίω, προσκρούω. 2) Μετὰ Δοτικ. Προσκρούω εἴ τινα, ἐπηρεάζω, δυσαρεστῶ, παροργίζω, βλάπτω καὶ ζημιῶ αὐτόν, καὶ διὰ τοῦτο γίνομαι αὐτοῦ ἐχθρός. 3) Δυσαρεστοῦμαι κατά τινος, ἀπέχθειαν ἔχω, ἀποστρέφομαι αὐτόν, βαρύνομαι· ἔτι καὶ ἐπὶ πραγ. Διόδωρ. Σικ. «Προσκόψας τῷ ζῆνι· ἐβαρέθη πλέον τὴν ζωήν», προσκορὴς ἐγένετο τοῦ ζῆν· ὁ Ἀντωνῖν ἐν δ'. γ'. ἔταξε τὸ Μέσον, Προσκόπτεσθαι, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

Προσκορδοφαγέω (σκόροδον, φαγεῖν). Πρότερον τρώγω σκόροδον. Διοσκορίδ. δ'. 186.

Προσκορέννυμι, μέλλ. έσω (κορέννυμι). Εἰσέτι πρόσεστι χορτασμόν, χορτάζω, ἢ κάμνω ν' ἀηδιάσῃ τις ὑπὸ τῆς πλησμονῆς.

Προσκορής, ὁ, ἡ, ές· ταὐτὸν τῷ, πρόσκορος. 2) παθ. κεκορεσμένος, χορτάτος.

Πρόσκορος, ὁ, ἡ, ον (κόρος). Ἐπίρ. προσκόρως. Ὁ λίαν χορτάζων, χορτασμὸν ποιῶν, πλησμονικὸς καὶ ἐπομένως ἀηδίαν προξενῶν.

Προσκοσμέω, ῶ, μέλ. ήσω (κοσμέω). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων καλλωπίζω, στολίζω ἔτι περισσότερον ὅθεν

Προσκόσμημα, τό. Ἡ προστεθειμένη στολή, ὁ πρόσθετος κόσμος.

Προσκοτόω, μέλ. ώσω (σκοτόω). Πρότερον λίαν σκοτίζω, καταλαλύπτω, σκότος ποιῶ, «Τὸν ἀέρα προσκοτοῦν», Πολύβ.

Πρόσκρανος, ὁ, ἡ, ον (κράνος). Ὁ πρὸς τὴν κεφαλήν, ἢ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, κείμενος, ἢ τιθέμενος· τὸ πρόσκρανον, Δωρ. ποτίκρανον, ταὐτὸν τῷ, προσκεφάλαιον, Θεοκρ.

Προσκρεμάννυμι, μέλ. κρεμάσω (κρεμάννυμι). Κρεμῶ τι πρός τι, ἐξαρτῶ. Μέσ. κρέμαμαι ἀπό τινος, ἐξαρτῶμαι, κρεμῶ ἐμαυτόν πρός τι, προσκολλῶμαι εἴς τι.

Προσκρίνω, μέλ. νῶ (κρίνω). Κρίνω, προσδικάζω, ἀπονέμω, ἢ κατακρίνω, καταδικάζω δι' ἀποφάσεως, ἢ ἀποφασίζω διὰ κρίσεως Παθητ. προσκρίνομαι, συνάπτομαι, συνδέομαι ἢ ἑνοῦμαι μετά τινος, προστίθεμαι, συγκατατάττομαι, ὅθεν

Πρόσκρισις, ἡ. Τὸ προσδικάζειν, καταψηφίζεσθαι, ἢ κατάκρισις. 2) παθ. ἕνωσις, ἐπαύξησις, Θεμίστ.

Πρόσκρουμα, τό (προστρούω), ταὐτὸν τῷ, πρόσκομμα, σκόνταβμα, καὶ τροπ. αἰτία, ἀφορμὴ πρὸς ἐχθραν, ἢ δυσαρέσκειαν, καὶ καθόλ. δυσαρέσκεια, διαφωνία, διχόνοια.

Πρόσκρουσις, ἡ. Τὸ προσκρούειν, σκοντάβειν, σφάλλειν, ταὐτὸν τῷ, πρόσκρουμα.

*Πρόσκρουσμα, τό = πρόσκρουμα.

*Προσκρουσμός, ὁ = πρόσκρουσις.

Προσκρουστικός, ή, όν. Ὁ προσκρούων, προσκόπτων, σφάλλων, ἐχθρεύων, ἢ διεγείρων εἰς ἐχθραν. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 316. καὶ Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 62. ἐκ τοῦ

Προσκρούω, Μέλ. ούσω (κρούω). Σκοντάβτω, κτυπῶ πρός τι. α) συμπίπτω τινί, ἐντυγχάνω, κατὰ τύχην ἀπαντῶμαι μέ τινα· μετὰ Δοτ. β) σφάλλω πρός τινα, ἀδικῶ, βλάπτω, διεγείρω εἰς ἐχθραν, ἐχθρεύομαι, τινί, ταὐτὸν τῷ, προσκόπτω.

Προσκτάομαι, ῶμαι, μελ. ήσομαι (κτάομαι), μέσ. ἀποθ. Προστέτι κτάομαι, ἀποκτῶ ἀκόμη, κτήματα φέρω πρός ἐμαυτόν, προμηθεύομαι, κερδαίνω ἔτι, τί πρός τι ἢ τίτινι, «Καρίης τὴν πολλὴν προσεκτήσαντο σφέσι σύμμαχον εἶναι· ἔλαβον ἀκόμη εἰς τὴν συμμαχίαν των καὶ τὸ πλεῖστον τῆς Καρίας, Ἡροδ. ϐ, 103. καὶ 1, 73. αὐτάνυτος καὶ ἐπὶ προσώπ. «προσκτᾶται τὸν Κελλίμαχον», Ἡρόδ. 6, 110. ἤτοι ἀποκτᾶ τὸν Κελ. πρὸς τὸ μέρος του, τὸν σύρει εἰς τὸν σκοπόν του, καὶ «προσκτᾶσθαι τοὺς Ἀθηναίους», Ἡροδ. 8, 136. ὅθεν

Πρόσκτησις, ἡ. Τὸ εἰσέτι ἀποκτᾶν, ἢ νέα κτῆσις καὶ κατοχή, ἢ τῶν ὑπαρχόντων ἐπαύξησις. Ἀρτεμίδ. γ'. 61.

Πρόσκτητος, ὁ, ἡ, ον (προστάομαι). Ὁ εἰσέτι ἢ ἐκ νέου ἀποκτηθείς, ὁ εἰς τὴν κτῆσιν προστεθεὶς ἢ προστεθειμένος.

Προσκτίζω, μελ. ίσω (κτίζω). Προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις κτίζω ἀκόμη, θεμελιόνω.

Προσκυδής, ές, ές, ὁ, ἡ (κῦδος) = ἐπικυδής, ἀμφ.

*Προσκυκλέω (κυκλέω) = προσκυλινδέω, παρ' Ἀθην. 8, σελ. 360. C. ὅπου ὅμως ὁ Herm. καὶ Dind. προκυκλεῖς γράφουσι.

Προσκυλινδέω (κυλινδέω) καὶ προσκυλίνδω (κυλίνδω) Προσέτι, ἢ πρός τι, ἢ παρά τινι κυλίω, κατακυλίω τι, ὅθεν

Προσκυλισμός, ὁ. Ὁ προσέτι ἢ πρός τι κυλισμός, κύλισμα, συγχέεται μετὰ τοῦ Προκυλισμός.

Προσκυλίω, Μέλ. ίσω, (κυλίω) ποιητ. ἀντὶ προσκυλινδῶ. (τὸ Ἰῶτα καθ' ὅλους τοὺς χρόνους ἐστὶ μακρόν.)

Προσκυμαίνω, μελ. ανῶ (κυμαίνω). Ὑψόνω τὰ κύματα πρός τι μέρος, προσβάλλω διὰ τῶν κυμάτων, ἐξαιρ. ἐπὶ θαλάσσης.

Πρόσκυνες, οἱ (κύων). Ὁ Ἀθην. ἐν ε'. 259. ὀνομάζει οὕτω κόλακάς τινας, οἵτινες δίκην κυνῶν κολακεύουσιν, ἵνα τραπέζης ἀπολαύσωσι, λοπαδογλύφαι.

Προσκυνέω, ῶ, Μέλ. ήσω· συχνότρ. ήσομαι, ἀόρ. προσεκύνησα, ποιητ. ἐνίοτε προσέκυσα, ἀπαρέμφ. προσκυσαι, Σοφ. Φιλ. 687. Ἀριστοφ. Ἱππ. 156. (κυνεω) Βάλλω τὴν χεῖρα εἰς τὸ στόμα καὶ διὰ φιλήματος ἀποδεικνύω καὶ φανερόνω τὸ σέβας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην, ἣν ἔχω πρός τινα, Ἡροδ. 1, 134. καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ θεῶν ἀντὶ τοῦ Λατρεύω, ἱκετεύω, θεραπεύω· τοὺς θεοὺς, χθόνα, γῆν, κ. τ. τ. συχνάκ. παρὰ Σοφ. καὶ Ἀριστοφ. β) ἐπὶ ἀνθρώπων, χαιρετῶ, ἀσπάζομαι, προσαγορεύω (οἱ Αἰγύπτιοι) ἀλλήλοις ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ προσκυνοῦσι, κατιέντες μέχρι τοῦ γόνατος τὴν χεῖρα, Ἡροδ. 2, 80. κυρίως δὲ οἱ Ἕλληνες ἐσήμαινον διὰ ταύτης τῆς λέξεως τὸ ἀνδραποδώδες σέβασμα τῶν Περσῶν, οἵτινες ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως των ἔπιπτον κατὰ γῆς καὶ ἐφίλουν αὐτήν. Ἡρόδοτ. 7, 136. Προσκυνεῖν βασιλῆα (Περσέων) προσπίπτοντας· καὶ ὁ αὐτ. 3, 86. 8, 118. ἄρα, προκυλινδοῦμαι, πίπτων κατὰ γῆς, ἢ ἐπὶ τῶν γονάτων, κλίνω τὴν κεφαλὴν ἕως ἐδάφους, ἐπὶ τῶν χειρῶν ἐπιστηριζόμενος (καθὼς π. χ. αἱ παρ' ἡμῖν Μετάνοιαι), καὶ διὰ τοῦ τοιούτου σχήματος τιμῶ καὶ σεβάζομαί τινα ἱκετικῶς. «Οὐδένα ἀνθρωπον δεσπότην, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς προσκυνεῖτε», Ξενοφ. Ἀν. γ'. β'. 8. Ἐν τῇ τοῦ Ἡρακλείτου Ἐπιστολ. κεῖται, ὡς Περσικὸν ἔθος ν' Ἐγκελεύοντας τὸ στόμα προσκυνεῖν· ἐν τῇ συνηθείᾳ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, Τιμῶ, σεβάζομαί τινα· ἔτι καὶ ἀναχωρῶν ἀποχαιρετῶ, ἀφίνω ὑγείαν, ὡς παρὰ Σοφοκλ. Φίλ. 533. «Προσκύσαντες τὴν ἔσω εἰσοίκησιν· κεῖται, ἀντὶ τοῦ, Ἀσπασάμενοι, δόντες τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, ἀποχαιρετήσαντες «Στεῖχε προσεύσας χθόνα», ὁ αὐτὸς αὐτόθι στίχ. 1208. παρὰ τοῖς Μεταγενεστ. εὑρίσκεται ἔτι τὸ προσκυνῶ καὶ μετὰ Δοτ. Lobech. Φρυν. σελ. 463. (ἡ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ, κύων, φαίνεται ἄλογος παράλογος)· ὅθεν

Προσκύνημα, τό. Σέβασμα, λατρεία, τὸ πρὸς τὴν γῆν πέσιμον ἐνώπιον ἄλλου, κ. τ. τ.

Προσκύνησις, ἡ. Τὸ προσκυνεῖν, λατρεύειν, προσπίπτειν, καὶ = Προσκύνημα.

Προσκυνήσιμος, ὁ, ἡ, ον Ἄξιος τοῦ νὰ τὸν προσκυνῇ τις, ἀξιοπροσκύνητος, ἀξιολάτρευτος. Ἡμνοῳδ.

Προσκυνητής, τοῦ, ὁ Ὁ προσκυνῶν, λατρεύων, λατρευτής. Χάνδλερ. ἐπίγρ. καὶ κατὰ νεωτατ. ἐκκλ. ἔνν. ὅς τις ὑπάγει καὶ προσκυνεῖ τὸν ἱερὸν τάφον τοῦ Σωτῆρος, συνήθ. Χατζῆτ.

Προσκυνητός, ή, όν. Ὃν προσεκύνησα, ἢ πρέπει νὰ προσκυνήσῃ τις, ἄξιος τοῦ προσκυνεῖσθαι, λατρευσθαι.

Προσκύπτω, Μέλ. ψω. (κύπτω). Κύπτω, κλίνω πρός τι, σκύπτω εἰς τοὔμπροσθεν. «πρὸς τὸ οὖς σκύπτω διὰ νὰ εἰπῶ τι κρυφίως εἰς τὸ αὐτί, φιθυρίζω, κρυφομιλῶ, Πλατ. Εὐθυφ. σελ. 275. Ε. Ἰσ. Ἀχιλ. Τάτ. σελ. 849.

Προσκυρέω, ῶ, Μέλ. ήσω. καὶ, κύρτω, ἀόρ. προσέκυρσα (κυρέω). Φθάνω, καταντῶ μέχρι τινός, προφθάνω, προσέρχομαι, προσεγγίζω, μετὰ Δοτ. προσέκυρσε Κυθήρῃ, Ἡσ. Θεογ. 198. καὶ πλησίον ἢ παρὼν εἰμί, πάρειμι, πλησίον εἰμί, καὶ 2) ἐπιτυγχάνω, ἐπιτυγχάνω τι, Αἰσχύλ. Χοηφ. 11. ὅθεν

*Προσκύρησις, ἡ. Τὸ ἐφικνεῖσθαι, καταντᾶν, ἐπιτυγχάνειν, ἀπόκτησις, ἐπιτυχία.

Προσκυρόω, μέλ. ώσω (κυρόω) Εἰσέτι, πρὸς τούτοις ἐπικυρῶ, ἐπιβεβαιῶ, κυρόνω, καὶ ἀποφέμω, ἐπιρίζω δι' ἀποφάσεως, ἰδιοποιῶ, ἀποδεικνύω. ὅθεν

Προσκύρωσις, ἡ. Ἐπικύρωσις, ἐπιβεβαίωσις, συγκατάθεσις, συναίνεσις, δι' ὑποσχέσεως βεβαιοῦντι, ἢ κοινὴ προσομολογία.

Προσκύρω, ταὐτὸν τῷ, Προσκυρόω.

*Πρόσκυσον, προστακτ. ἀόρ. ά. τοῦ προσκυέω.

Πρόσκωπος, ὁ, ἡ. (κώπη). Ὁ πρὸς τὴν κώπην ἢ πλησίον τῆς κώπης ὤν, κείμενος, κωπηλατῶν, κωπηλάτης, Θουκυδ. ά. 10.

Προσλάζομαι, καὶ, «Προτλάζομαι». (λάζομαι) ἀποθ. μέσ. ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πεζῷ, Προσλαμβάνω. Εὐρίπ. Ἑκ. 63. «Γραικὰς χειρὸς προσλαζόμεναι».

Προσλαλέω, μέλ. ήσω (λαλέω) μετὰ Δοτικ. Λαλῶ πρός τινα, συνομιλῶ, ἢ φλυαρῶ, λαλῶ εἰς τὰ χαμένα. Πλούταρχ. καὶ Λουκιαν. ὅθεν

Προσλαλιά, ἡ. Συνομιλία, ὁμιλία πρός τινα, ἢ μετὰ τινος. Λουκιαν. ἀμφ.

Προσλαμβάνω, μέλ. λήψομαι, ἀόρ. προσέλαβον (λαμβάνω) Προσέτι λαμβάνω, ἐκτὸς τῶν ἄλλων πέρνω ἔτι, ὅθεν α) Προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐκ νέου δέχομαι, κτῶμαι, κυριεύω, λαμβάνω ἢ φέρω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, προσάγομαι, φέρω πρός ἐμαυτόν, ὡς, π. χ. δόξαν ἑαυτῷ προσ. Ξεν. συμ. δ'. 8. ἀποκτῶ εἰσέτι δόξαν διὰ τὸν ἑαυτόν μου. προξενῶ ἐμαυτῷ νέαν δόξαν 3) Λαμβάνω εἰς βοήθειαν, δέχομαί τινα διὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ, μετὰ αἰτιατ. 4) ταὐτὸν τῷ, συλλαμβάνω, βάλλω τὴν χεῖρά μου ἐπί τι, πιάνω καὶ ἐγὼ μὲ τὸ χέρι μου, τινί, ὅθεν, εἰσφέρω, βοηθῶ,

παρίστημι, ὑπορκοπίζομαι, πρόξενῶ, σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπιβάλλω χεῖρα, ἐπιλαμβάνω, Ξενοφ. Ἀνοβ. β'. γ'. 11 καὶ 12 »Προτελάμβανον καὶ οἱ πρεσβύτεροι, ἔβαλον καὶ οἱ πρεσβύτεροι χεῖρα ἐπὶ τὰ ἔργα, συνεβοήθουν, συνεργάζοντο· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συνεστήρω, συνεργῶ, συμπράττω· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν, Ἀριστοφ. Βατραχ. καὶ μετὰ γεν. »προτελέβετο τοῦ πάθους«, Ἡρόδ. 8, ρ. Schweigh, ὅπου κατ' ἄλλην γραφ. προσβέλετο κ.τ.λ.

Προσλάμπω, μέλ. ψω (λάμπω). Προσέτι λάμπω, λάμψιν ἐνχέω, ἀναδίδω, Πλάτ. Πολ. 10. σελ. 617, Ἀστ. ὅθεν

*Πρόσλαμψις, ἡ. Τὸ λάμπειν εἰσέτι, λάμψιν ἀναδιδόναι ἐκ νέου.

Προσλέγω, μέλ. ξω (λέγω). Προσέτι ἢ πλησίον βάλλω, πλαγιάζω· μετ. προσλέγομαι, καὶ προσέλεκτο, ἀντὶ προτελέγετο. βάλλω ἐμαυτὸν παρά τινι, ἡσυχάζομαι, καταλείπομαι πλησίον τινός, «εἶτέ τε, καὶ προσέλεκτο, καὶ ἐξερέειν ἕκαστα», Ὀδ. Μ, 84. ἤτοι, μ' ἔβαλε νὰ κοιμήθω, καὶ ἐκοιμήθη καὶ αὐτὴ πλησίον μου· ὥστε οὕτως δηλοῦται διὰ τοῦ ῥήματος τούτου μεγάλη τις σχέσις καὶ εἰκειότης ἑνὸς προσ. πρὸς ἓν ἄλλο. 2) συνηθ. ὁμιλῶ πρός τινα, λέγω ἐπαναπαύομαι διὰ λόγων, μετὰ αἰτ. καὶ μετ. »Προσλέγομαί τινα«, ὁμιλῶ πρός τινα, Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 833. »Τοῖο προσλέξατο μυθῳ«, ἀντὶ τοῦ προσέλεξε, προσεῖπε· καὶ τροπ. ὁμιλῶ κατ' ἐμαυτόν, διαλογοῦμαι, σκοπὸν ἔχω, ἢ βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου τι, ὡς ἀκμὴ προτελέξατο θυμῷ», Ἡτ. Ἐρ. 501. ἤτοι κακοὺς σκοποὺς εἶχεν εἰς τὴν ψυχήν του.

*Προσλείπω, μέλ. ψω (λείπω). Εἰσέτι, ἢ κατά τι ἐλλειπής εἰμι, ἐλαττοῦμαι, μετά γεν. Ἀριστοτ. Πολιτ. 7, 15, 11.

Προσλεπτύνω, μέλ. β'. νῶ (λεπτύνω). Προσέτι λεπτύνω, κάμνω τι ἀκόμη λεπτότερον, ἢ ἰσχυότερον.

Προσλεύσσω (λεύσσω), ποιητ. Πρός τινα βλέπω, κυττάζω.

Πρόσλημμα, τό (προσλαμβάνω). Ὁ προσέλαβέ τις, τό ὁποῖον ἔλαβέ τις ὅτι κατὰ προσθήκην, Ἑκλ.

Προσληπτέος, ία, έον, ῥημαν. ἐπίθετ. ἐκ τοῦ προσλαμβάνω. Ὃν πρέπει νὰ λάβῃ τις ἔτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσληπτικός, ή, όν. Ὁ προσέτι λαμβάνων, ὁ προστιθέμενος, ὁ πρὸς ἑαυτὸν λαμβάνων, ἢ προσαγόμενος, ἐκ τοῦ

Πρόσληψις, ἡ (προσλαμβάνω). Τὸ προσέτι λαμβάνειν. 2) ἐν τοῖς Συλλογισμοῖς λέγεται ἡ εἰς τὴν Μείζονα ἐκλαμβανομένη δευτέρα πρότασις, assumptio Διογ. Λ. 7, 82. καὶ Cicero de Divin. 2. 53.

Προσλιμενίζω, μέλ. ίσω (λιμενίζω). Ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα, ἀράζω. Σχολ. Αἰσχυλ. Περσ. 70.

Προσλιπαίνω, μέλ. ανῶ (λιπαίνω). Προσέτι λιπαίνω, ποιῶ περισσότερον, ἀκόμη παχύτερον· καὶ ἐν γεν. χοντρύνω, αὐξάνω, πολλαπλασιάζω. Ἀρχ. Διονύσ. ε. 13. »Τοῦ ποταμοῦ προσλιπαίνοντος αὐτήν, παχύνοντος, αὐξάνοντος αὐτὴν διὰ τοῦ ἐπιβαλλομένου πηλοῦ«

Προσλιπαρέω, ῶ, Μέλ. ήσω (λιπαρέω). Μένω πολὺν καιρὸν, χρονίζω, ἀργοπορῶ, ἐπιμένω· ἐνδιατρίβω, ἐγκαρτερῶ εἴς τι πρᾶγμα, ἢ καταγίνομαι ἐπιμόνως, ἐνασχολοῦμαι ἀδιακόπως μὲ αὐτό· μετὰ Δοτικ. εἶον »Προσλιπαρεῖν τῇ χώρᾳ«, διατρίβειν, διαμένειν ἐπὶ χρόνον πολὺν ἐν τῇ χώρᾳ· προσκαρτερῶ, μετέρχομαι καὶ ἐξασκῶ ἔργον τι μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμελείας· 2) ἐξαιρ. ἐπὶ δεήσεως καὶ παρακλήσεως, ἐπιμένων σταθερῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἱκετεύω, δέομαι, παρακαλῶ, ἐκλιπαρῶ· ὅθεν

Προσλιπάρησις, ἡ. Τὸ ἐπιμένειν καὶ χρονίζειν εἰς τινα τόπον, ἢ ἐπί τι, τὸ θερμῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἱκετεύειν, ἐπίμονος καὶ θερμὴ παράκλησις.

Προσλογίζομαι, Μέλ. ίσομαι (λογίζομαι), μετ. Ἀποθ. Προσέτι λογίζομαι, λογαριάζω, ἢ ἀριθμ., τινί τι· συγκατριθμῶ, συγκαταπάττω, «τὴν γὰρ ἐξ Ἐρέτου εἰς Σάρδις ὁδὸν δεῖ προσλογίσασθαι ταύτῃ», Ἡρόδ. 5, 54. ἤτοι πρέπει νὰ συγκαταριθμήσωμεν καὶ τὴν ὁδὸν ἀπὸ τὴν Ἐρέτρον ἕως τὰς Σάρδεις· ὅθεν

*Προσλογιστέος, ία, έον. Ὃν πρέπει τις νὰ λογαριάσῃ ὁμοῦ, νὰ συγκαταριθμήσῃ, νὰ κατατάξῃ ἑπάνω εἰς ἄλλο τι, τινί, Ἡρόδ. 7, 185.

Προσλογοποιέω, μέλ. ήσω (λογοποιῶ). Ἐν τῇ διηγήσει προστίθημι ἔτι, λόγους πλάττω, ἢ ἐφευρίσκω προσέτι, Ἰώσηπ.

Προσλοιδορέομαι, μέλ. ήσομαι (λοιδορέω) μέσ. Ἀποθ. μετὰ διπλ. ἀόρ. μέσ. καὶ παθ. Πρός τοῦ ἄλλος λοιδορῶ ἢ ὑβρίζω ἔτι, ἐπιφέρω ὕβριν τινί.

*Πρόσλοιπος, ὁ, ἡ, ον (λοιπός). Εἰσέτι ἐπίλοιπος, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μένει ἔτι ὡς ὑπόλοιπον.

Προσλυμαίνομαι, μέλ. ανοῦμαι (λυμαίνομαι) μέσ. Ἀποθ. Προσέτι λυμαίνομαι, φθείρω, ἀφανίζω, καταστρέφω.

Προσλυσσάω, Μέλ. ήσω (λυσσάω). Πρός τινα λυσσῶ, ὑπάγω, ὁρμῶ κατά τινος ὡς λυσσασμένος. Ἰώσηπ. Ἀρχ. ζ'.

Προσμάθησις, ἡ (προσμανθάνω). Τὸ προσέτι μανθάνειν, ἢ ἡ μάθησις νέων τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν· παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. α. δ'. 13. κεῖται ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ »Πρὸς μάθησιν· ὅθεν

Προσμαθητέον, πρέπει νὰ μάθῃ τις ἔτι, νὰ διδαχθῇ ἀκόμη, Ξενοφ. Οἰκ. ιγ'. 1. »Τί καὶ ἄλλο προσμαθητέον αὐτῷ ἔσται«.

Προσμαλάσσω, μέλ. ξω (μαλάσσω). Προσέτι μαλάσσω, μαλακώτερον, ἁπαλώτερον ποιῶ.

Προσμανθάνω, μέλ. ήσομαι (μανθάνω). Προσέτι μανθάνω, διδάσκομαι.

Προσμαρτυρέω, μέλ. ήσω (μαρτυρέω). Προσέτι μαρτυρῶ διὰ μαρτύρων ἐπιχρόνων, βεβαιῶ· μαρτυρίαν ἐπιφέρω· μετὰ Δοτ. πράγ. »Τῷ ῥηθέντι προσμαρτυρεῖν«, Πλούταρχ.

Προσμαρτύρομαι, μέλ. ρούμαι (μαρτύρομαι) μέσ. Ἀποθ. Σχολ. Αἰσχυλ. ἐπικαλοῦμαι ἢ προσκαλοῦμαι εἰς μάρτυρα εἴς τι.

*Προσμάρτυρος, ὁ, ἡ, ον (μάρτυς). Μάρτυς, ὁ προσκαλούμενος διὰ νὰ δώσῃ τὴν μαρτυρίαν του ὑπέρτινος.

Προσμάσσω, Μλ. ξω (μάσσω) μετὰ Δοτ. Ἐπιθλίβω ἢ προσάπτω, προσκολλῶ, συσφίγγω, σφικτὰ συνδέω, συγκολλῶ. »Προσέμαξε τὸν Πειραιὰ τῇ πόλει· κωμ. ἀντὶ συνήνωσε, συνῆψε τὸν Πειραιὰ μετὰ τῆς πόλεως· Ἀριστοφ. Ἱππ. 815. καὶ ἠκλεραῖτι προσμαχθῆναι, Σοφκλ. κολλημένον κατὰ τὰ πλευρά· ὁμοίως καὶ κατὰ μετοχ. μέσ. ἀόρ. εἰς παθ. ἐνν. »τηλεφίλοις ποτιμαξάμενον« Θεοκρ. καὶ ἐπὶ ἐκλάσσεις, ἀντὶ τοῦ, Προσελκύειν, πλημμυρεῖν, Λυκοφ. 1029.

*Προσμάστιος, ὁ, ἡ, ον, Δωρ. ποτιμάστιος. Ὁ πρὸς τοὺς μαστοὺς, ἢ ἐπὶ τῶν μαστῶν, ἐπὶ τοῦ στήθους ὤν, εὑρισκόμενος.

Προσμάχομαι, μέλ. μαχέσομαι, συνηθεστ. μαχοῦμαι (μάχομαι) μέσ. Ἀποθ. Μάχομαι, πολεμῶ πρός τινα μετὰ Δοτ. »Τοῖς τείχεσι προσμάχεσθαι· ἀντὶ τοῦ, πολιορκῶ. Πλούταρχ.

Προσμαιδάω, ῶ, μέλ. άσω (μαιδάω) Μαιδάω, χαμογελῶ ἐπί τινί Lobeck. Φρυν. σελ. 463.

Προσμελέομαι, Ἀποθ. οὐδετ., ταὐτὸν τῷ, ἐπιμελέομαι, Ἡσυχ.

Προσμελῳδέω, Μλ. ήσω (μελῳδέω). Προσέτι ἢ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις μελῳδῶ ἀκόμη, ἢ προστίθεμαι μελῳδικοὺς τόνους.

Προσμένω, μέλ. νῶ (μένω). Μένω πρός τι, ἢ ἐπί τι, προσκαρτερῶ, ἐπιμένω, χρονίζω, καρτερῶ, Ἡρόδ. 8, 4. μετὰ Δοτ. καὶ 2) μεταφορ. μετὰ Αἰτ. ὑφίσταμαι, ἢ προσμένω γενναίως τὸν ἐχθρόν, ὑποφέρω, ὑπομένω »Ὁρᾶς προσμένοις ἀλαλὰν Λυκίων«, Πινδ. Νέμ. 3, 105., καὶ Θεογ. 1140 Ξενοφ. Κύρου παιδ. Αἰσχυλ. Κύκν. 488.

Προσμερίζω, μέλ. ίσω (μερίζω). Διαμερίζω, διαιρῶ, δίδω κατὰ μερίδας.

Προσμετακέμπομαι (πέμπω), μέσ Προσέτι μετακέμπομαι, στέλλω καὶ φέρω, κράζω τινά.

Προσμετασκευάζω, μέλ. άσω (σκευάζω). Προσέτι, ἀκόμη μετασκευάζω, μεταποιῶ, μετασχηματίζω. Διονύσ. Ἁλ. συνθ. Ὀνομ. ζ'.

Προσμετρέω, μέλ. ήσω (μετρέω). Προσέτι μετρῶ, προστίθημι.

Προσμηχανάομαι, ῶμαι, μέλ. ήσομαι (μηχανάομαι), μέσ. ἀποθ καὶ προσμηχανῶ. Προσέτι μηχανῶμαι, μηχανὰς ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, ἢ προστίθημι. Παρ Αἰσχύλ. »Γόμφοις προσμηχ.« ἀντὶ τοῦ, μετὰ τέχνης συνάπτειν, προσηλοῦν, στερεοῦν μετὰ γόμφων.

Προσμήχω, μέλ. ξω (σμήχω). Πρότερον σμήχω, ἀποσπογγίζω, ἀποτρίβω, καθαρίζω. Γεωπονικ.

Προσμίγνυμι, καὶ, προσμιγνύω, Μλ, ίσω (μιγνύω), καὶ προσμίγνυω. Προσέτι σμίγω, μιγνύω, ἀναμιγνύω, φέρω ἢ βάλλω, ὁμοῦ, συνδέω, συνάπτω τι μετά τινος, προσκολλῶ, τινί, καθολ. βάλλω τινὰ εἰς σχέσιν, ἕνωσιν μετὰ τινος πράγματος, τὸν ἑνώνω μέτ' ἄλλο, καὶ ἑπομένως χορηγῶ, προξενῶ, ἐπιφέρω, ὡς »Ἡράκλεα προσέμιξε δεσπόταισι« Πίνδαρ. Ὀλ. 1, 34. ἤτοι, ἔνωσε αὐτὸν τῇ νίκῃ, νικήσας ἐποίησε· ὡς Οὐδέτ. καὶ Μέσ. ἀντὶ τοῦ, Συνάπτομαι, ἑνοῦμαι, προστίθεμαι, παρεγίνομαι, πλησιάζω, συνέρχομαι· μετὰ Δοτικ. »Ὅπως εἰ τελευταῖοι λοχαγοὶ προσμίξειαν (τοῖς ἄλλοις)«. Ξενοφ. Ἀνοβ. δ'. β'. 16. ἕως οὗ νὰ ἑνωθῶσι, νὰ σμίξωσι, νὰ ἀντιμιθῶσι· καὶ ἐπ' ἐχθρ. ἐνν. ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι, προσπίπτω, πιάνομαι »τοῖσι δὲ εἰσβαλοῦσι εἰς τὴν Ἀττικὴν χώρην ἡ τῶν Θεσσαλέων ἵππος πρώτη προσέμιξε«, Ἡρόδ. 5, 64. ἤτοι συνεπλάκη, ἦλθε εἰς χεῖρας μὲ τοὺς εἰσβαλόντας εἰς τὴν Ἀττικὴν γῆν· ὡσαύτως καὶ, Ἡρόδ. 6, 112. παρὰ τοῖς ποιηταῖς φέρεται καὶ μετὰ Αἰτ. ἀντὶ τοῦ, προσβάλλω, κτυπῶ τὸν ἐχθρόν. βλ ἐπὶ τόπου, πλησιάζω, προσέρχομαι, ὑπάγω πρός, μετὰ Δοτ. ἐξαιρ. παρ' Ἡρόδ. ἀφικνοῦμαι, φθάνω, ἀράζω, «ἐπεὶ δὲ ἐκ τοῦ Ἰκαρίου πελάγεος προσφερόμενος προσέμιξεν τῇ Νάξῳ, 6, 96. ὁμοίως καὶ, 7, 168. 8, 130. καὶ μετὰ τῆς πρός, ὡς παρὰ Ξενοφ. Κύρ. παιδ. β'. δ'. 21. »Προσμίξας πρὸς τὰ ὅρια τῶν Ἀρμενίων«, πλησιάσας, φθάσας, οὕτω καὶ τό, »Τοῖς τείχεσι προσμίξειν«. Πλούταρχ. ἐπ' ἐχθρ. ἐνν. ἀντί, ἐφορμῆσαι κατὰ τῶν τειχῶν, καὶ εἴποτε ἀντὶ τοῦ, ἐφόδον ποιεῖν.

*Προσμίμνω (μίμνω), ποιητ. σχηματ. ἀντί, προσμένω.

Πρόσμιξις, ἡ (προσμίγνυμι) Μῖξις πρός τι, ἀναπάτωσις, ἕνωσις, συναφὴ, 2) Ἀνάμωσις, ἕνωσις, ἐπέλευσις, προσβολὴ, συμπλοκὴ, κυρ. πλησίασις Δίων Κάσσ.

Προσμίσγω, (μίσγω) ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντί, Προσμιγνύω.

Προσμιτέω, μέλ. ήσω (μιτέω) Προσέτι ἢ ἅμα μιτῶ. Δημοσθ.

Προσμιτόω, μέλ. ώσω (μιτόω) Προσέτι μιτόω, εἰς μιτοῦν ἐίδωμι, ἐνασκάζω. Μέτ. Προσμιτοῦμαι, προσέτι μιτοῦμαι, συμφωνῶ, κάμνω συμφωνίαν τινὰ ἐπὶ μιτῶ, λαμβάνω, ἀναδέχομαι τι ἐπὶ μιτῷ, ἢ ἕνεκα μιτοῦ ἐργάζομαι, δουλεύω, μιτωτὸς εἰμι, γίνομαι.

*Προσμοιράζω, μέλ. άσω (μοιράζω). Δια-

μοιράζω, διανέμω, εἰς μερίδιον δίδω. Ἔρμ. παρὰ Στοβ.

Προσμολεῖν, ἀπερμφ. τοῦ, ἀορστ. προσέμολον ἐκ τοῦ ἀχρηστ. Ἐνεστ. προσβλώσκω = προσέρχομαι, ὑπάγω, προχωρῶ πρός, φθάνω πρός.

Προσμονή, ἡ (προσμένω) ἐπιμονή, καρτερία ἐπί τι πράγμα ἢ ὑποκείμενον, ἐνδιατριβή, ἐνασχόλησις.

Πρόσμορος, ὁ, ἡ, ον (μόρος) Ὁ ὑπὸ τῆς Μοίρας διοριστθείς, ἢ ὑπὸ τῆς Μοίρας εἴς τινα δυστυχίαν ὁριστθείς, πεπρωμένος, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θῆβ. 578. ὅπου κατὰ τὸν Σχολιαστὴν ἑρμην. ὁ ἐπὶ δυστυχίᾳ, κακοτυχίᾳ γεννηθείς· καὶ ὅπου παρ' ἄλλοις χειρογρ. »πρόσπιρον εὑρηται, ἄλλοι δὲ κόμόσπορον» ἀναγινώσκουσιν.

Προσμυθέομαι, μέλ. ήσομαι (μυθέομαι), ἀποθ. μέσ. καὶ Δωρκ. προτιμυθήσασθαι. Ὁμιλῶ πρός τινα, ἀποτείνω τὸν λόγον μου πρός τινα, διευθύνομαι διὰ λόγων, ὡς, »οὐδ' ἐὸν υἱόν ἔτλη... προτιμυθήσασθαι», Ὀδ. Λ, 143. καὶ μετὰ ἀστ. Θεόκρ. κέ. 66.

Προσμυθεύω, μέλ. εύσω (μυθεύω). Προσέτι μύθους ποιῶ, πλάττω, καὶ μέσ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. Πολύβ. λέ' 2.

Προσμυθολογέω, μέλ. ήσω (μυθολογέω). Ὁμιλῶ, ἢ φλυαρῶ μετά τινος, τινί, Δουκιαν. καὶ προσμυθολογέομαι, ὡς μέσ. ἀποθ.

Προσμυθοποιέω, μέλ. ήσω (μυθοποιῶ). Λόγους ποιῶ πρός τινα, ὁμιλῶ πρός τινα, τινί.

Προσμύρομαι (μύρω), ἀποθετ. οὐθετ. Ῥέω πρός, ἢ ἅμα, ἐνταυτῷ ῥέω, Ἀνθολ.

*Προσναυμαχέω, μελ. ήσω (ναυμαχέω), μετὰ δοτικ. Συγκροτῶ ναυμαχίαν τινὰ παρά τινι ἢ πλησίον που.

Προσναυπηγέω, ῶ, μέλ. ήσω (ναυπηγέω). Προσέτι ἢ ἐκτὸς τῶν ἄλλων ναυπηγῶ ἔτι, κατασκευάζω πλοῖα νέα, καὶ παθ. παρ' Ἡροδ. 7, 144.

Προσναυτιάω, ῶ, μέλ. άσω (ναυτιάω). Προσέτι ἢ ἅμα ἐπί τι ναυτιάω, δοκιμάζω ναυτίασιν ἢ ἀηδίαν, τινί.

Προσνεανιεύομαι, μέλ. εύσομαι (νεανιεύομαι), μέσ. ἀποθ. Φέρομαι εἰσέτι μὲ νεανικὸν τρόπον πρός τι, ἢ μὲ νεανικὴν κουφότητα, ὡς νέος καὶ ὑπερήφανος προστίθημι ἀνδραγαθίας καὶ κατορθώματα κομπώδη, Δίων Κάσ.

Προσνέμω, μέλ. βέ. μῶ (νέμω). Ἀπονέμω, ἀποδίδω, διορίζω, ἀποδείκνυμι, ἀφιερόω, ἀνατίθημι, τινί τι. 2) »Προσνέμειν ποίμναις», ποιμαίνω, εἰς νομὴν βοσκὴν φέρω. Εὐρ. Κύκλ. 30.

Πρόσνευσις, ἡ. Ἔπινευσις, νεύσις, κλίσις πρός τι, ῥοπὴ σώματός τινος πίπτοντος, νεῦμα, σημεῖον τῆς κεφαλῆς εἰς ἔνδειξιν συγκαταθέσεως, συγκατάνευσις, συγκατάθεσις, ἐκ τοῦ

Προσνεύω, μέλ. εύσω (νεύω). Κλίνω πρός τι, ἢ νεῦμα ποιῶ, κάμνω σημεῖον μὲ τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ δείξω, ὅτι εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, συγκατανεύω, συγκατατίθημι.

Προσνέω, μέλ. νεύσομαι (νέω). Κολυμβῶ πρός τι, ἤτοι φέρομαι κολυμβῶντας πρός τι.

Προσνήχω, καὶ συχνότ. προσνήχομαι, μέσ. ἀποθ. (νήχομαι), ταὐτὸν τῷ, προσνέω, ἔτι καὶ ἐπὶ ὕδατος, ῥέω, ἐκχελῶ πρός τι, βρίχω, Θεόκριτ.

Προσνικάω. ῶ, μέλ. ήσω (νικάω). Προσέτι νικᾶ, Ἱπποκρ. »προσνικῶντιν», διὰ τὸν ὅς τις περισσότερον ἐπιμένει εἰς τὴν χρῆσιν τινὸς πράγματος.

Προσνίσσομαι, καὶ Δωρ. ποτινίσσομαι (νίσσομαι). ἀποθ. ταὐτὸν τῷ, προσέρχομαι, ἔρχομαι, ἢ ὑπάγω πρός τινα, μετὰ τῆς εἰς, Ἰλ. 1, 381.

Προσνοέω, ῶ, μέλ. ήσω (νοέω). Προσέτι νοῶ, παρατηρῶ, Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ς'. γ'. 7. ὅπου κάλλιον γράφεται »προσνοέω».

*Προσνομοθετέω, μέλ. ήσω (νομοθετέω). Εἰσέτι, ἐκ νέου νομοθετῶ, ἢ διά τινος λόγου διαθέτω αὖθις.

Προσνωμάω, ῶ, μέλ. ήσω (νωμάω). Κινοῦμαι πρός τινα, προσέρχομαι, προστρέχω, εἰς ὕδωρ προσν. Σοφοκλ. Φιλ. 717.

*Προσοβέω, μέλ. ήσω (σοβέω). Πρότερον, ἢ πρὸ τοῦ καιροῦ ἀποσοβῶ, ἐκδιώκω, ἀπομακρύνω τι.

Προσογκάομαι, ῶμαι, μέλ. ήσομαι (ὀγκάομαι), μέσ. ἀποθ. Μεγάλως ὀγκῶμαι, φανάζω (ὀγκαρίζω), ἐξαιρ. ἐπὶ ὄνου.

Προσογκόω, ῶ (ὄγκος). Λαμβάνω ὄγκον ἢ βάρος περισσότερον, εἰσέτι ἐξογκοῦμαι, Ἀρστοτ. πρόβλ. λθ'. ε. 11. »προσογκεῖν φαίνεται», φαίνεται, ὅτι λαμβάνει ὄγκον περισσότερον, ὅτι ἐπαυξάνει ὁ ὄγκος αὐτοῦ.

Προσογκής, ές, ὁ, ἡ, ές (ὄγκος). Ἐπαυξημένος κατὰ τὸν ὄγκον, κατὰ τὴν περιφέρειαν, ἐγκώδης, ἐπέχων πολὺν τόπον.

Προσοδεύω, μέλ. εύσω (ὁδεύω). Πρόσοδον, εἰσόδημα φέρω, δίδω. χορηγῶ, ἐξαιρτ. ἐπὶ ἀγροῦ, καρποφορῶ, Κλήμ. Στρωμ. δ'. σελ. 566. μέσ. »προσοδεύομαι», ἔχω ἢ λαμβάνω εἰσοδήματα, πρόσοδον, καρποῦμαι (εἰσοδιάζω), Στράβ. καὶ ἄλλοι· »Ἐκ ποικίλων θεωρημάτων προσοδεύοντες», παρ' Ἰαμβλ. πυθ. ά. 17. φαίνεται, ὅτι σημαίνει τό, παρασκευάσαντες, προμηθεύσαντες, ἑτοιμάσαντες ὥστε ἐφόδια τῆς ὁδοῦ.

Προσοδιάζομαι, ταὐτὸν τῷ, προσοδεύομαι, Εὐσταθ. Ἰλ. Υ, σελ 1281. 48.

Προσοδιακός, ἡ, όν, ἴδε προσωδιακός, πάνυ ἄμφ.

Προσοδικός, ἡ, όν (πρόσοδος). Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς προσόδους, εἰσοδήματα, ἢ ὁ χορηγῶν ἱκανὰς προσόδους, ἐπικερδής, χορηγητικός, Στράβ. ζ'. σελ. 1188.

Προσόδιος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς πομπήν τινα ἢ τελετὴν δημόσιον, πανηγυριζομένην ἐν τινι ναῷ, ἢ πᾶν ὅ,τι συνοδίζεται νὰ γίνηται εἰς τὸν καιρὸν μιᾶς τοιαύτης κοινῆς ἑορτῆς, ὅθεν προσόδιον, τό, προστιθεμ. τοῦ, μέλος, ὕμνος πανηγυρικὸς ψαλλόμενος εἰς τιμὴν θεοῦ τινος, ἢ εἰς εὐχαριστήριον ἑορτήν τινα, συνήθως συνωδευόμενος ὑπὸ αὐλῶν, καὶ αὐτὸς ὁ εὐχαριστήριος ὕμνος, Ἀριστοφ. Ὀρ. 857. Spanuh »Προσόδια μεγάλα σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν, ἅμα δὲ χάριτος ἕνεκεν πρόβατόν τι θύειν», καὶ Καλλίμ. Ἰον. 1. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἐπὶ τοῦ, ᾠδή, Θεοῦ ὕμνον περιέχουσα· ὁ δὲ Ἐτυμολ. διὰ τοῦ, λιτανεία μετὰ ὕμνων, παρὰ τὸ προσιέναι, μετὰ τούτου, τοῖς θεοῖς, ἐνθα ἐπιφέρει. Ἰστέον, ὅτι τῶν μελῶν καὶ τῶν ὕμνων τὰ μὲν καλεῖται προσόδια, τὰ δὲ ὑπορχήματα, τὰ δὲ στάσιμα. Καὶ προσόδια μὲν τὰ λεγόμενα ἄσματα, εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερείων. — Ὑπορχήματα δέ, ἃ τινα πάλιν ἔλεγον ὀρχούμενοι καὶ τρέχοντες κύκλῳ τοῦ βωμοῦ, κ.τ.λ. ἐκ τοῦ

Πρόσοδος, ἡ, (ὁδός). Τὸ ὑπάγειν, φέρεσθαι, πορεύεσθαί που, πλησίασις, προσέλευσις, ἢ ἡ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν πορεία, δίοδος πρός τι, ἐπὶ τόπου. ὡς Πίνδ. Νέμ. 6, 76. »Πλατείας πρόσοδοιν», καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. β'. 3. »Πρόσοδος χαλεπαὶ πρὸς τὸ χωρίον», καὶ ἐπὶ πράξεως, ὡς, πρόσοδον ποιεῖσθαι, πορεύεσθαι κατά τινος, φέρεσθαι ἐναντίον τινος, ἐφορμῶν, ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν. Ἡροδοτ. 7, 229. 9, 101. καὶ »πρόσοδοι τῆς μαχήσιν», ὁ αὐτὸς 7, 212. ἀντὶ, ἔφοδοι, ἐφορμαί, ἐξαιρτ. δὲ α) δημόσιος πομπὴ ἢ τελετὴ γινομένη δι' ἀσμάτων καὶ μουσικῶν ὀργάνων, ὅτε ἐπήγαιον εἰς τινα ναὸν διὰ νὰ κάμωσι θυσίαν, ἢ νὰ προσφέρωσι εὐχὰς καὶ ἱκεσίας, ταὐτὸν τῷ, προσαγωγή, καὶ πομπή, »θεῶν πρόσοδοι ἱερώτατοιν», Ἀριστοφ. β) ἡ πλησίασις τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν γυναῖκα· ἄρα, συνουσία, συγκοίμησις. γ) ἡ παράστασις, παρρησίασις τοῦ ῥήτορος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ δημηγορῇ πρὸς τὸν λαόν, ἔτι καὶ αὐτὴ ἡ πρὸς τὸν λαὸν γινομένη ὁμιλία, δημηγορία, ἐκφώνησις, λόγος. δ) ἄφεσις, φθάσιμον, θεωρουμ. ὡς ἐπακολουθοῦν τοῦ ἔρχεσθαι, προσέρχεσθαι. 2) Εἰσφορά, εἰσόδημα ἐπικρατείας τινός, κοινοὶ πόροι, ὡς »φόρων πρόσοδοιν», Ἡρόδ. 3, 89. καὶ »πρόσοδος ἀπὸ τῶν μεταλλωνα», ὁ αὐτὸς 6, 46. συχνάκις δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ πληθ. ἀριθ. ἀντὶ τοῦ, ὄφελος, συμφέρον, κέρδος, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ά. 27. »Προσόδου οὔτης ἀπό τε τῶν ἐνδήμων καὶ ἐκ τῆς ὑπερορίας».

Προσοδύρομαι, μέλ. βέ. οῦμαι (ὀδύρομαι), μέσ. ἀποθετ. Προσέτι ὀδύρομαι, προσκλαίομαι κατά τινος, παραπονοῦμαι.

Προσόζω, παρακ. προσόδωδα (ὄζω). Πρὸς ὀσμὴν δίδω, ἐκτείνω τι, ἢ δίδω, προσφέρω εἴς τινα νὰ ὀσφρανθῇ, νὰ μυρισθῇ τι, τινί τι, Ἐνεργ. 2) ἀμετάβ. ὄζω, ὀσμὴν ἐκβάλλω, ἀποφορὰν προξενῶ ἀπὸ τοῦ σώματός μου, βρομῶ, μετὰ γενικ. Ὁ Ἐτυμολ. παράγει τὸ »προσώζεσαν» ἀπὸ τοῦ, προσοζέω

*Προσοίγνυμι, μέλ. οίξω (οἴγνυμι, ἀνώμαλ.). Εἰσέτι, ἀκόμη ἀνοίγω.

Προσοικειόω, ῶ, μέλ. ώσω (οἰκειόω). Οἰκεῖον ποιῶ πρός τινα, εἰς σχέσιν φέρω, σχετίζω. β) τροπ. ἴδιον ποιῶ, ἰδιοποιῶ, προσγράφω, ἀποδίδω, Στράβ. ε'. σελ. 191. Μέσ. προσοικειοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι, κάμνω τινὰ οἰκεῖον, ἐμόν, φίλον μου, ἢ πιστόν μου. »Προσωκείου ἑαυτὸν Ἡρακλεῖ κατὰ γένοσιν», Πλούτρχ. ἔκαμνε τὸν ἑαυτόν του συγγενῆ τοῦ Ἡρακλέους, ἀνέφερε τὸ γένος του εἰς τὸν Ἡρακλέα, »Τὸ φλέγμα προσωκείωται τῇ φύσει μᾶλλον τῆς μελαίνης χολῆς», Ἀλέξ. Ἀφραδ. ἔχει περισσότερον συγγένειαν μὲ τὴν φύσιν. Οἱ προσωκειωμένοιν, οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς, Διόδ. Σικελ σελ. 103. καὶ νὰ προτοικειούμεθαν, ὅσα εὑρίσκονται πρὸς ἄλληλα συνηρμοσμένα, καὶ ἔχουσιν ἀμοιβαίαν συνέχειαν τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο. β) τροπ. κάμνω τι ἴδιον, ἰδικόν μου, σφετερίζομαί τι.

Προσοικέω, ῶ, μέλ ήσω (οἰκέω). Εἰσέτι, ἢ πλησίον οἰκῶ, κατοικῶ. Ἐπὶ πόλεων, κεῖμαι πλησίον που, γειτνιάζων εἰμί, μετὰ δοτικ. 2) μεταβτ. βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ πλησίον, παρά τινι, μετὰ αἰτ. ὅθεν

*Προσοίκησις, ἡ. Τὸ οἰκεῖν, κατοικεῖν πλησίον, παρά τινι.

Προσοικίζω, μέλ. ίσω (οἰκίζω). Εἰσέτι, ἢ παρά τινι, πλησίον που κατοικίζω, φέρω καὶ βάλλω ἀγκατοίκους, ἢ δι' ἀποικίας κατοικῶ ἐκ νέου τόπον τινά

Προσοικοδομέω, ῶ, μέλ. ήσω (οἰκοδομέω). Προσέτι οἰκοδομῶ, κάμνω καὶ ἄλλην νέαν οἰκοδομήν.

Προσοικονομέομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι (οἰκονομέω). Ἐκτὸς τῶν ἄλλων προσέτι οἰκονομῶ, διατάττω, εἰς κατάστασιν φέρω, φροντίζω, διευθετῶ.

Πρόσοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Γείτων, ὁ πλησίον κατοικῶν, συνορίτης, μετὰ δοτικ. Πλάτ. Νόμ. 4. σελ. 705. Α.

Προσοιμώζω, μέλ. ξω (οἰμώζω). Προσέτι οἰμώζω, ὀδύρομαι, θρηνῶ, προσκλαίομαι, Ἰώσηπ.

Πρόσοισμα, τό (φέρω). Πᾶν ὅ,τι φέρει τις πρὸς ἑαυτόν, ταὐτὸν τῷ, προσφερόμενον, κατ' ἐξοχὴν τὰ φαγητά, Ἱπποκρ. καὶ προσφορά.

*Προσοιστέος, ία, έον, ἐπιθετ. ἐπίῤῥ. τοῦ προσφέρω, ὅπερ ἴδε.

Προσοίχομαι, μέλ. οιχήσομαι (οἴχομαι),

μέσ. ἀποδ. Εἰσέτι ἐπέρχομαι, ὑπαχωρῶ, ἢ ὑπάγω πρός τινα, προσπελάζω, πλησιάζω, προσέρχομαι, μετά τῆς, εἰς. «Προσιόχεμενοι ἐς ναόν», Ἡρόδ. Πίν. 6, 9. ἀναγκρούντες διά νά ὑπάγουν εἰς τόν ἐν Δήλῳ ναόν.

Προσοκέλλω (ὀκέλλω). «Τήν ναῦν προσοκέλλειν», ταύτόν τῷ, προσέχειν τήν ναῦν τῇ ξηρᾷ, προσορμίζω, ἀράζω, ἔρχομαι μέ τό πλοῖον εἰς τήν ξηράν, πιάνω εἰς τήν ξηράν, «Πόδα προσοκέλλειν», προσκρούω, προσπταίω μέ τόν πόδα, σκοτάπτω.

Προσολοφύρομαι, μέλ. β'. οῦμαι (ὀλοφύρομαι), μέσ. ἀποθετ. ταύτόν τῷ, προσοιμώζω. Προσέτι ἢ ἐπί τι ὀλοφύρομαι, ἐδύρομαι, Δίων Κασ. «Ἀλλήλοις προσολοφύρεσθαι», Πλούτρχ. προσιλέσθαι ὁ εἰς κατά τοῦ ἄλλου.

Προσοαρτάω, μέλ. ήσω (ὀμαρτέω). Συνοδεύω, συντροφεύω, πηγαίνω πρός τό μέρος τινός, τινί. Θεογν. 600.

Προσομιλέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὁμιλέω). Ὁμιλῶν, σχετιζόμαι, ἔχω συναναστροφήν ἔχω μετά τινος, τινί Θεογν. 31. ἔδεν καί συναναστρέφομαι, ἢ ὁμιλῶ, διαλέγομαι μετά τινος. τινί ἢ πρός τινα. Ξενοφ. Ἑλλ. ά. ά. 30. «Ἐθέλω πρός Ἑρμοκράτην προσομιλοῦντες, συνδιατρίβοντες, συναναστρεφόμενοι». 2) ἐπί πραγμάτων ἀντί τοῦ, διατρίβω, συναναστροφήν καί οἰκειότητα ἔχω μετά τινος πράγματος, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι περί τι, πείρᾳ, Σοφ. καί Ἠλιόδρ. ἢ. σελ. 379. «Κακόν ἐς γείραιον σῦμα προσομιλήσαιν». 3) καί ἐπί τόπου, ἐνδιατρίβω, χρονίζω που, Θεογν. 216. ἔδεν

Προσομιλητικός, ἢ, ὄν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς προσομιλίαν, εἰς τήν μετά ἄλλων συναναστροφήν, συνδιάλεξιν, Πλατ. Σοφιστ. σελ. 232. Ο.

Προσομιλία, ἡ (προσομιλέω). Σχέσις, συνεχής συνδιατριβή μετά τινος ἀντικειμένου, συναναστροφή, συνομιλία, συνδιάλεξις. 2) ἕνωσις, πλησιάσις, «Θερμοῦ προσομιλίαις», Ἀλέξ. Ἀφροδ.

Προσόμνυμι, καί, προσομνύω, μέλ. β'. ομοῦμαι (ὀμνυμι). Προσέτι ἢ ἐπί τοῖς ἄλλοις ὀμνύω, ἢ δ' ὅρκον ὑπόσχομαι καί ἄλλο τι εἰσέτι, Ξεν. Ἀναβ. β'. β. 4. «Καί ὤμοσαν — οἱ δέ βάρβαροι καί προσώμοσαν».

Προσομοιάζω, μέλ. άσω (ὁμοιάζω). Ὅμοιος εἰμί.

Προσόμοιος, ὁ, ἡ, ον, καί ἐπίρρ. προσομοίως (ὅμοιος). Παρόμοιος, ὅμοιος ὁποσοῦν, παρ' ἕλληνι ὅμοιος, ὅπου ἡ πρός κεῖται ὡς ἐλατωτική, ὅδιν

*Προσομοιόω, μέλ. ώσω (ὁμοιόω). Παρατίθημι, παραβάλλω δύο ἢ πλείοτερα ἀντικείμενα πρός ἄλληλα διά νά ἰδῶ ἐάν ᾖναι ὅμοια Διογ. Λαέρτ. 7, 10.

Προσομολογέω, ῶ, μέλ. ήσω, καί προσομολογέομαι, ὡς μέσ. ἀποθ. (ὁμολογέω). Συνομολογῶ, συμφωνῶ, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης. 2) ὑποσχόμαι, ἐγγυῶμαι, μηνυτεύω, ἀρραβωνίζω. 3) συγκατανεύω, συγκατατίθημι, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ά'. 18. «Πάντες προσωμολογοῦνο», ὅδιν

Προσομολογία, ἡ. Συνομολογία, συμφωνία, ὑπόσχεσις, συγκατάθεσις, συναίνεσις εἴς τι.

Προσομόργυμι, μέλ. όρξω (ὀμόργυμι), καί μέσ προσομόργυμαι. Προστρίβω, ἀποσπογγίζω, ἢ διά τῆς ἀποσπογγίσεως μεταδίδωμι, ταύτόν τῷ, ἐνομόργυμι, Πλούτρχ.

Προσομορέω, ῶ (ὁμορέω), ταύτόν τῷ, ὁμορέω. καί, πρεσβεύω, ἀμφ.

Προσόμουρος, ὁ, ἡ, ον, Ἰωνικ. ἀντί τοῦ, ἀχρήστ. προτόμορος (ὅμορος), ταύτόν τῷ, πρόσουρος γείτων, συνορικός, τινί, Ἡρόδ. α, 173.

Προσονειδίζω, μέλ. ίσω (ὀνειδίζω). Προσέτι ὀνειδίζω, ἐπιπλήττω ἐλέγχω.

Προσονομάζω, μέλ. άσω (ὀνομάζω). Ὀνομάζω, ἄνευ λόγου ὡς ἀμφβ. ὑποτίθεται, Διογ. Λαέρ. 2, 85. 3, 50. 7, 135, 147. ἔδεν

Προσονομασία, ἡ. Ὀνομασία, ἡ παρονομασία, παρόνομα, Διογ. Λαέρ. 7, 107.

*Προπονομασία, ἡ, Ἀλκ. ἀντί. προπονομασία.

Προσοπτάζω, Δωρικ. ποτοπτάζω (ὀπτάζω), ποιητ. ἀντί, προτρέπω, Ἀναλεκ. ά. σελ. 195.

Προσοπτίλλω (ὀπτίλος), Δωρικ. ποτοπτίλλω. Προσβλέπω, θεωρῶ, κυτταζω πρός τι.

Προσορόω, μέλ. όψομαι (ὁράω). Ὁρῶ, βλέπω πρός τι ἢ κατά πρόσωπον, θεωρῶ, κυττάζω, μηνυτήρων προσορῶν, ὅμιλον, Ὀδ. Π, 23. (ὅπου Οὐλφ. ἐσορῶν γράφ.) παρά δέ Ἀττ. καί προσοράομαι, μέσ. ἀποθ. εὑρηται.

Προσοργίζομαι, μέλ. ισθήσομαι (ὀργίζω), ἀποθ. οὐδέτ. Ἐπί τινι ἢ κατά τινος ὀργίζομαι, θυμόνω, φέρομαι μέ ὀργήν, τινί.

Προσορέγομαι, μέλ. ξομαι (ὀρέγω), μέσ. ἀποθ Κυρίως, ἐκτείνω, ἁπλώνω ἐμαυτόν πρός τι, ζητῶ νά πλησιάσω πρός τινα τόπον, ἢ προσ. καί προσ. ζητῶ νά σύρω πρός ἐμαυτόν τι, νά κερδίσω πρός τό μέρος μου τινά, νά λάβω ἐπιβοήθειαν, ταύτόν τῷ, πρόσκειμαι, μετά δοτ. Ἡρόδ. 7, 6.

Προσορόω, ῶ, μέλ. ήσω (πρόσορος), μετά δοτ. Πλησίον τῶν ὅρων εἰμί, συνορεύω, Πολβ.

*Πρόσορθρος, ὁ, ἡ, ον (ὄρθρος). Ὁ πρός τόν ὄρθρον ὤν, ὁ πλησιάζων τῷ ὄρθρῳ, τῇ αὐγῇ. ὅδεν Δωρ. ποτόρθρον, ἐπίρρ. Θεοκρ. 5, 126.

Προσορίζω, μέλ. ίσω (ὁρίζω). Ὅρους τίθημι, προσδιορίζω, βάλλω σύνορον εἰς τινα τόπον, ἢ προστίθημι νέους ὅρους. καί τροπ. ἐπιβάλλω, διατάττω, διορίζω, Πλούταρχ. Λουκούλ. 19

Προσορμάω, μέλ. ήσω (ὁρμάω). Κινῶ μέ μεγαλητέραν ὁρμήν, ἢ εἰς μεγαλητέραν ὁρμήν φέρω, βάλλω. 2) οὐδετ. μεθ' ὁρμῆς τρέχω, κινοῦμαι πρός τι, πλησιάζω, προσβάλλω, συμπλέκομαι, ἐμβαίνω μεθ' ὁρμῆς.

Προσορμέω (ὁρμέω). Ἐν ὅρμῳ εἰμί, ἵσταμαι ἀραγμένος μέ τό πλοῖον εἰς τόν λιμένα, ὁ ἐστιν, ἔχω τό πλοῖον, ἢ εἶμαι μετά τοῦ πλοίου εἰς τόν λιμένα προσδρεύων.

Προσορμίζω, μέλ. ίσω (ὁρμίζω). Φέρω τό πλοῖον εἰς τόν λιμένα, καί τό ἀράζω εἴς τι μέρος, καθόλου, ἀράζω τό πλοῖον, προτέχω τῇ γῇ. Μέσ. προσορμίζομαι, σύν τῷ πλοίῳ ἔρχομαι, ἐμβαίνω εἰς τόν λιμένα, ἢ στέκομαι μέ τό πλοῖον εἰς τήν ἀγκυραν, ἀράζω. «Προσορμίζεσθαι πρός τήν νῆσον», Ἡρόδ. 6, 97. ἔδεν

Προσόρμισις, ἡ. Τό προσορμίζειν, ἐμβαίνειν εἰς τόν λιμένα μετά τοῦ πλοίου, ἄραγμα.

Πρόσορμος, ὁ (ὅρμος). Τόπος, ὅπου δύναται νά προσορμισθῇ, ἤτοι νά ἀράξῃ ἓν πλοῖον, λιμήν, ὅρμος, Στράβ. ιδ'. σελ. 982.

Πρόσορος, ὁ, ἡ, ον (ὅρος). Πλησίον τῶν ὅρων ὤν, νείμειος, γείτων, συνορίτης, μετά δοτ. Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ζ'. ά. 12. «Τά πρόσορα ὑμῖν κτήσεται, τά πλησίον εἰς τά ὅρια, εἰς τά σύνορα ὄντα, καί Ἰων. πρόσουρος, Ἡρόδ.

Προσορχόομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι (ὀρχέομαι), μέσ. ἀποθετ. Προσέτι, ἢ παρά τινι ὀρχοῦμαι, χορεύω, πηδῶ, ἐπί τῇ θεωρίᾳ τινός. «Τοῖς λόγοις προσορχοῦμαιν», ἀποδεικνύω χορεύων, ἢ σκαρτῶν τήν χαρά μου εἰς τούς λόγους, εἰς τήν ὁμιλίαν τινός, Πλούταρχ.

Προσόσσομαι, μέλ. οψομαι, ποιητ. ἴδε προτιόσσομαι.

Προσοφραίνομαι, μέλ. ανθήσομαι (ὀσφραίνομαι), ἀποθ. μεσ. Εἰσέτι ὀσφραίνομαι, μυρίζω, αἰσθάνομαι ἐσμήν τινα, ἢ εἰσέτι ἀνιχνεύω, ἀνερευνῶ.

*Προσοσφραίνω, μέλ. β'. ανῶ (ὀσφραίνομαι). Δίδω εἰς τινα νά ὀσφραν θῇ, ἢ κρατῶ τι πρό αὐτοῦ διά νά τό μυριστῇ.

Προσουδίζω, μέλ. ίσω (οὐδός). Πρός τό ἔδαφος ῥίπτω, ῥίπτω κατά γῆς, καταβάλλω· «λαβόντα τό παιδίον προσουδίσαιν», Ἡρόδ. 5, 92, 3. καί συντρίβω, κατασχίζω, Πλούταρχ.

Προσουρέω, ῶ, μέλ. ήσω (οὐρέω). Οὐρῶ, κατουρῶ πρός τι. «Ἀπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ», Ἀριστοφ. Βατρ. 95. ὅταν αὐτοί κατουρήσωσι μίαν φοράν ἐπάνω εἰς τήν τραγῳδίαν, ὅηλ. ὅταν τήν εὕρωσιν ἄχρηστον καί μηδέν ὠφελοῦσαν, τότε θέλουσι καταπατήσει καί καταφρονήσει αὐτήν, ὅπου ὁ Σχολ. πολλά ἐσφαλμένως ἑρμήνευσε διά τοῦ, εὐθυδρομήσαντα, εὐδοκιμήσαντα, ἐν τραγῳδίᾳ ἀρίστῳ ἐπαινεθέντα, εὐτυχήσαντα, ἐτυμολογῶν τήν λέξιν ἐκ τοῦ, οὐρος ἤτοι οὐδός, ἁρμόδιος ἄνεμος. Κατά τήν κυρίαν σημ. εὕρηται παρά Διογ. Δ. 6, 64.

Προσούριος, ταύτόν τῷ, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος, Ἡσύχ. Φώτ. καί Σουίδ.

Πρόσουρος, Ἰωνικ. ἀντί τοῦ, πρόσορος, μετά δοτ. Γείτων, συνορίτης, ὥσπερ προσόμουρος, καί ὅμουρος, Ἡρόδ. 2, 12. 18. 3, 97, 102. 5, 49.

*Πρόσουρος, ὁ, ἡ, ον (οὖρος). Κινούμενος, ἢ φερόμενος ὑπό οὔρου ἀνέμου, ἢν αὐτός ἦν προσουρος, Σοφ. Φιλ. 992, ὅπου κατά τήν τοῦ Ἑρμάν. ἑρμην. ἀμφ.

Προσουσία, ἡ (οὐσία), ταύτόν τῷ, συνουσία, Ἀθήν. ζ' σελ. 501.

Προσοφείλω, μέλ. -οφεληήσω (ὀφείλω, ἀνμλ.). Προσέτι ὀφείλω, χρώστης εἰμί ἀκόμη, ἔχω ἀνάμη καί ἄλλα χρέη, πρέπει νά πληρώσω ἀκόμη, «ὅς τις τε Σπαρτιητέων τῷ βασιλέϊ ἢ τῷ δήμοσιῳ ὠφειλεν», Ἡρόδοτ. 6, 59. 2) καθόλου, εἰσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις, χρεωστῶ, εἶμαι ὑπόχρεος, εἶμαι ἀναγκασμένος. πρέπει ἀκόμη νά κάμω, χρέος μου ἐστί νά πράξω ἢ νά ποιήσω προσέτι, μετ' ἀπαρεμφ.' ἢ ἔχθρη ἢ προσοφειλομένη ἐς Ἀθηναίους ἐκ τῶν Αἰγινητέων», Ἡρόδοτ. 5, 82. ἡ ἔχθρα δηλ., τήν ὁποίαν οἱ Αἰγινῆται ἐχρεώστουν κατά τῶν Ἀθηναίων, ἢ ἡ χρεωστουμένη ἀπό μέρους τῶν Αἰγινητῶν πρός τούς Ἀθηναίους ἔχθρα· καί, ὑποσοφείλειν τινί ἄλλας χάριτας», Ξενοφ. 3) μεταφορ. μετά αἰτ. ὑποσοφείλω γέλωτα, ἄξιος εἰμί νά μέ περιγελάσωσιν ἀκόμη περισσότερον, ἢ ἐπισύρω ἀκόμη πρός ἐμαυτόν τόν γέλωτα τῶν ἄλλων. 4) ἀπολύτ. ἄνευ πτωτ ὡς ἀμετβ. πολύ κατώτερος εἰμί, πολύ ἀπέχω, εἶμαι πολύ ὀπίσω ἀκόμη, «Ὥστε τούς ἐν ταῖς τραγῳδίαις τυράννους πολύ τι προσοφείλειν», Πολύβ. λδ'. 10. ὥστε οἱ τύραννοι τῆς τραγῳδίας πολύ μακρύν ἵστανται, ἀπέχουσιν, εἰσί πολύ κατώτεροι, ὥστε νά πλησιάσωσιν εἰς αὐτόν.

Προσοφλισκάνω, καί, προσοφλω, μέλ. -οφλήσω (ὀφλω), ὡς τό προσοφείλω. Εἰσέτι χρεώστης εἰμί, προσέτι χρεωστῶ, ἢ πρέπει ἀκόμη νά μετ' ἀπαρεμφ. 2) καί καθώς λέγεται, «Ὀφλειν γέλωτα», οὕτω καί, ὑποσοφλισκάνειν γέλωτα», ἄξιος εἰμί νά μέ περιγελάσουν ἀκόμη περισσότερον, καί ἐντεῦθεν, «Ἀχαριστίας τῇ χαλεπότητι καί ἀπιστίας προσοφλίσκειν δόξειν», Πλούταρχ. Πύρ. 23. ἐνόμιζον αὐτόν προσέτι καί ὡς ἄπιστον καί ἀχάριστον, ἤτοι, ἐδίδεν εἰσέτι ὑπόνοιαν, ὑποψίαν περί τῆς ἀχαριστίας καί ἀπιστίας του, ἔπρεπεν εἰσέτι νά ὀνομασθῇ ὡς τοιοῦτος ὡσαύτως καί, κακοήθειαν καί δυσμένειαν προσοφλισκάνειν, ὁ αὐτός περί τοῦ ἀε.

Προσοχή, ἡ (προσέχω, 2.). Ἡ ψυχική δύναμις, διά τῆς ὁποίας στηρίζομεν καί προσηλοῦμεν τόν νοῦν μας εἰς ἕν καί μόνον ἀντικείμενον, χωρίς παντάπασι ν' ἀποβλέπωμεν εἰς τά ἐπίλοιπα, τά ὁποῖα περικυκλοῦσιν αὐτό· καί ἐπιστασία, φροντίς, ἀκριβής ἐπιμέλεια, «προσοχή νόμων», διατήρησις, διαφύλαξις τῶν νόμων. Π. Δ.

Προσοχθέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὀχθέω), καί

Προσοχθίζω, μέλ. ίσω (ὀχθίζω), μετά δοτ.

Δυσαρεστοῦμαι, δυσάρεστος εἰμί ἢ γίνομαι, δεινοπαθῶ, πειράζομαι, ὀργίζομαι, μισῶ, περικακέω, βδελύσσομαι, συγχαίνομαι, ἀποστρέφομαι, παρά τοῖς Ο'. ὅθεν

Προσόχθισμα, τό, καὶ

Προσοχθισμός, ὁ. Ἀπαρέσκεια, κακοευχαρίστησις, ἀποστροφή, ἀπέχθεια, ὀργή, θυμός, δεινοπάθεια, Ο'.

Προσοχλέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὀχλέω). Εἰσέτι ἔτι μᾶλλον, ἢ ὁ διαλείπτως ἐνοχλῶ, πάντοτε πειράζω, βαρύνω τινά, Ἀθήν.

Πρόσοχος, ὁ, ἡ, ον (προσέχω). Προσεκτικός, ὁ προσηλώνων, ἀτενίζων τὸν νοῦν του ἐπί τι ἀντικείμενον, καὶ ἔξαιρ. ἐπιμελής, ἔμφρων, νουνεχής, Γλώσ. Φιλεξ.

Προσοχυρόω, ῶ, μέλ. ώσω (ὀχυρόω). Προσέτι ὀχυρόω, ἀσφαλίζω ἀκόμη μετ' ὀχυρώματος, ἔτι μᾶλλον ὀχυρόν, δυνατόν ποιῶ τι.

Προσοψάομαι, ώμαι, ταύτόν τῷ, ἐποψάομαι, ἀμφ. ὅθεν

Προσόψημα, τό (ὄψημα). Προσφάγιον, ὀψώνιον, ὡς τό παρόψημα, Διοτκορ. ἀ. 147.

Προσόψιος, ὁ, ἡ, ον, παρά Σουίδ. ἐκ Σοφκ. Οἰδίπ. Κολ. 1600. ἀντί ἐπόψιος.

Πρόσοψις, ἡ (προσόπτομαι). Ἡ ἔξωθεν θέα, τό πρόσωπον, θεωρία, μορφή, ὄψις, Πίνδ. Πύθ. 4, 51. «φαιδίμαν ἀνδρὸς αἰδοῖον πρόσοψιν θηκάμενος», ὅς τις δηλ. ἔλαβε τήν λαμπράν μορφήν σεβασμίου ἀνδρός, μεταμορφωθείς εἰς σχῆμα ἐμφρονος καὶ ἀξιοσεβάστου ἀνθρώπου. 2) ἔτι δέ, βλέμμα, κύταγμα, ἔποψις.

Προσοψωνέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὀψωνέω) Προσέτι ὀψωνέω, ψωνίζω ψαγητά ἢ προσφάγια, ὀψώνια ἀγοράζω, παρ' Ἀθην. δ'. σελ. 331. καὶ εἰς τά ὀψώνια ἤτοι εἰρημένα ψαγητά προστίθημι. «Δεῖ γάρ καὶ ἡμᾶς μικρά προσοψωνήσαιν, νά προσθέσωμεν εἰς τά ὀψώνια, νά συνεισφέρωμεν καὶ ἡμεῖς μέρος τι

Προσπάθεια, ἡ (προσπαθής). Πάθος. ἔφεσις, κλίσις, ἔρως, ἀγάπη πρός τι πρόσ. ἢ πρᾶγμ. σχεδόν ταυτοσημ. τῷ, συμπάθεια «Προσπάθεια πρός κέρδος, γένος τι ἀκρασίας». Δικαίαρχος σελ. 13. 2) παρά τοῖς Ἀκαδημιακοῖς καλεῖται εἶδός τι πιθανότητος καὶ συγκαταθέσεως. «Πιθανόν μετά προσκλίσεως καὶ προσπαθείας· ὅταν τις δίδωσι τήν συγκατάθεσιν τοῦ πιθανοῦ, ὅ ἐστιν, ὅταν συνομολογῇ ὅτι εἶναι πιθανόν.

Προσπαθέω, ῶ· μέλ. ήσω. Πάθος ἔχω πρός τι ἢ διάτι, ἔξαιρ. μετά πόθου καὶ ἀγάπης ἢ μετά πάθους ψυχῆς ζητῶ τι. Ἀντωνίν. ε. 1. καὶ Ἀρριαν. εἰς Ἐπικτ. γ'. 24. «Πρός χώραν προσπαθεῖν». 2) μετά σπουδῆς καὶ ἐπιθυμίας πάσχω, ἀγωνίζομαι, ζητῶ ν' ἀποκτήσω τι.

Προσπαθής, ὁ, ἡ, ές (πάσχω, πάθος). Ὁ ἔχων πάθος, ἀγάπην, κλίσιν πρός τι πρόσ. ἢ πρᾶγμ. μετά Δοτικ. Ἐπίρ. Προσπαθῶς, μετά πάθους, ἐμπαθῶς μέ κλίσιν καὶ πόθον.

Προσπαίζω, μελ. παίξομαι Ἀόρ. ἔπαιστα παρά μεταγενστ. δέ μόνον, προσέπαιξα (παίζω). Μετά τινος παίζω ἢ παίζω, χωρατεύω ἐπί τι, τινί Lobeck. Φρυν. σελ. 463. ὡσαύτως καὶ, πρός τινα, Ἀετ. Πλατ. Νομ. 2, 1. 6, 19. ὅθεν καὶ ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγελῶ τινά. Πλάτ. Μενεξ. σελ. 235. C. ὅπου μόνον εὕρηται μετά Αἰτ. ἢ δέ ὑπό τοῦ Βεκκέρου ἐν Πλατ. Εὐθυδ. σελ. 285. παραδεδεγμένη γραφή δέν φαίνεται τοσοῦτον ὀρθή. 2) μεταβ. «Θεούς προσπαίζειν», ψάλλειν ὕμνους εἰς τιμήν τῶν θεῶν. Πλάτ. Ἐπινομ. σελ. 980. Bip. καὶ μετά διπλ. Αἰτ. «Ὕμνον προσπαίζειν τόν Ἔρωτα». Πλατ Φαῖδρ. σελ. 265. Bip. ψάλλειν ὕμνον πρός τιμήν τοῦ Ἔρωτος παραβλ. καὶ Ruhnk. Τιμ. σελ. 222.

Πρόσπαιος, ὁ, ἡ, ον, καὶ Ἐπίρ. Προσπαίως (παίω) Πᾶν ὅ,τι προσπίπτει, προσέρχεται, συμβαίνει, ὅθεν ὁ κατά τύχην, ἀπροσδοκήτως συμβαίνων, καὶ νέος, πρόσφατος. «Ἐκ προσπαίουσα νεωστί· προσφάτως, παρευθύς, ἐξαίφνης. Ἀριστοτ. Νικομ. 3'. 5. «Ἡ μέν γάρ φίλησις μετά συνηθείας, ἡ δέ εὔνοια καὶ ἐκ προσπαίουσα· καὶ κατωτέρω ὁ αὐτ. «Προσπαίως εὔνοι γίνονται, καὶ ἐπιπολαίως στέργουσιν», καὶ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 355 «Εἰ πρόσπαια μή τύχοι κακάν ὅπου ὁ Σχολ. φησί πρόσφατα, νῦν προσπαίσαντα καὶ προσκρούσαντα αὐτοῖς, οὕτω καὶ ἐν στίχ. 195.

*Προσπαίω (παίω) = προσπίπτω, ἀμφ.

Προσπαλαίω, μέλ. αίσω (παλαίω). Τινί, παλαίω μετά τινος, ἢ κατά τινος. «Προσπαλαίω σφαίρᾳ· γυμνάζομαι μέ τήν σφαίραν ἢ εἰς τήν σφαίραν Πλουτάρχ. τρόπ. «Ἄτλας οὐρανῷ προσπαλαίει νῦν» Πινδ. Πυθ. 4, 516. ἤτοι, ἀγωνίζεται κρατῶν ἐπ' αὐτοῦ τόν οὐρανόν, ἢ μέ τό βάρος τοῦ Οὐρανοῦ τό ὁποῖον τόν πιέζει

Προσπαραβάλλομαι, μελ. οῦμαι (βάλλω). Προσέτι παραβάλλω, ρίπτω ἢ τίθημι, βάλλω. Θουκυδ. α', 9. ὅπου ἡ γραφ. ἡμαρτ.

Προσπαραγράφω, μέλ. ψω (γράφω). Προσέτι παραγράφω, πρός τοῖς ἄλλοις γράφω ἔτι, ἢ τοῖς γεγραμμένοις προστίθημι ἔτι, σημειόνω ἀκόμι. Πλάτ. Φαῖδρ.

*Προσπαραινέω, μελ. έσω (αἰνέω). Εἰσέτι παραινῶ, συμβουλεύω, ἢ ἐνθαρρύνω, ἐμψυχόνω.

Προσπαραιρέομαι, μέλ. ρήσομαι, ἀόρ. β'. προσπαρειλόμην (αἱρέω) μεσ. Προσέτι αἴρω, ἁρπάζω, ἀφαιρῶ Δίων Κάσσ. ἀμφ.

Προσπαρακαλέω, ῶ· μελ. έσω (καλέω). Προσέτι προσκαλῶ, κράζω, ἢ ἔτι μᾶλλον ἐνθαρρύνω, παρακινῶ, Θουκ. ἀ, 67. καὶ μέσ. ὁ αὐτ. 2, 68.

Προσπαράκειμαι, μελ. κείσομαι (κεῖμαι). Ἀποθ. οὐδέτ. Πλησίον, ἢ παρά τινι κεῖμαι, εὑρίσκομαι, Ἀντεγ. Καρυστ. 15.

Προσπαρακελεύομαι, μελ. εύσομαι (κελεύω) μέσ. ἀποθ. κατ' Ἐνεργ. τύπ. σπανίως ἢ οὐδόλως εὕρηται. Προσέτι παρακελεύομαι, καταπείθω, ἢ προστάζω, ἐντέλλομαι.

Προσπαραλαμβάνω, μελ. λήψομαι (λαμβάνω). Προσέτι, ἐκτός τῶν ἄλλων λαμβάνω ἔτι, ἢ ἔτι πλείω λαμβάνω. ὅθεν

Προσπαράληψις, ἡ. Τό λαμβάνειν εἰσέτι, ἢ τό πλείονα λαμβάνειν.

Προσπαραπήγνυμι, μελ. πήξω (πήγνυμι). Προσέτι παραπήγνυμι, ἐμπήγω, ἢ φυτεύω ἀκόμη πλησίον. Γεωπον.

Προσπαρασκευάζω, μελ. άσω (σκευάζω). Προσέτι ἑτοιμάζω. Μεσ. Προσπαρασκευάζομαι, ἑτοιμάζω διά τόν ἐμαυτόν μου εἰσέτι. Δημ.

Προσπαρατίθημι, μελ. θήσω (τίθημι). Προσέτι, πλησίον ἢ ἐμπροσθεν τίθημι, βάλλω, ἢ προσθέτω, Ἀντεγ. Καρυστ. 15.

Προσπαρατρώγω, (τρώγω). Προσέτι παρατρώγω, παρερχόμενος δηλαδή τρώγω ἢ τροπ. χλευάζω, περιπαίζω. Διογεν. Λαέρτ. β'. ἰ. 2.

Προσπαρδεῖν, ἀπαρμφ. Ἀόρ. β'. ἐκ τοῦ, Προσπέρδω.

*Προσπαρεισέρχομαι, μελ. ελεύσομαι (ἔρχομαι). Ἀποθ. Εἰσέτι, ἢ πλησίον που εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω, Εὐνάπ.

Προσπαρέχω, μελ. ξω (ἔχω). Προσέτι κρατῶ τι πρός, ἢ παρά τινι, παρέχω, δίδω, χορηγῶ.

Προσπαρίστημι, μελ. στήσω (ἵστημι). Εἰσέτι διεγείρω, ἀνασείω, ταράττω, ὑποκινῶ. β) προσέτι καταβάλλω, χειρούμαι, δυναστεύω, κρατῶ, ὑπό τήν ἐξουσίαν μου φέρω, μέ βίαν ὑποτάττω. Μεσ. προσπαρίσταμαι ἀόρ. β'. προσπαρέστην. Προσέτι παρίσταμαι, παρόντιάζομαι, ἔρχομαι, προφθάνω, προσβάλλω. «Τοῖς παροῦσι προσπαρέστην· ἀντί τοῦ, προσέβαλε, ἐπῆλθεν, ἐπρόφασε, Δίων Κάσσ. καὶ τροπ. προσπαρίσταί μοι, ἀντί, πάλιν, ἐκ νέου ἔρχεται, παρίσταται εἰς τόν νοῦν μου.

Προσπαροικέω, μελ. ήσω (οἰκέω). Εἰσέτι, αὖθις πλησίον κατοικῶ. Σουίδ. ἐν λέξει Βραχμᾶνες.

*Προσπαροινέω, μελ. ήσω (παροινέω). Εἰσέτι, αὖθις μεθύομαι, ἢ ὡς μεθυσμένος φέρομαι, δέν ἠξεύρω τί κάμνω ὑπό τῆς μέθης. Φιλοστρ. Εἰκ. 2, 23.

Προσπαροξύνω, μελ. υνῶ (ἐξύνω). Προσέτι ὀξύνω, ἐρεθίζω, κινῶ τινα εἰς θυμόν ἢ εἰς ὀργήν, ἔτι μᾶλλον παροξύνω, παρεργίζω.

Προσπασσαλεύω, Ἀττ. προσπατταλεύω, μελ. εύσω (πασσαλεύω). Εἰσέτι, αὖθις, ἢ πλησίον που διά πασσάλων στερεόνω, καρφόνω τι παραβλ. καὶ προσηλόω· ταύτόν ἐστιν ἔτι καὶ τό, προσπασσαλόω. Ἠλήμ. Ἀλεξ. σελ. 486. ἔτι δέ καὶ ἀντί τοῦ, Ἐξαρτῶ, κρεμῶ τι εἰς τόν πάσσαλον ἢ εἰς τό καρφί. Ἡροδ. 9, 120. καὶ Θεοφρ. Χαρακτηρ. κε'. 2. «Τό προμετωπίδιον (τοῦ βοός) ἀπαντικρύ τῆς εἰσόδου προσπατταλεῦσαιν, κρεμάσαι εἰς τόν πάσσαλον.

Προσπάσσω, Ἀττ. προσπάττω, μελ. άσω (πάσσω). Προσέτι πάσσω, πασσίζω, βαίνω, ἐπιῤῥαντίζω.

Προσπάσχω, μελ. πείσομαι (πάσχω). Εἰσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις ἀκόμι πάσχω, δοκιμάζω, ὑποφέρω τι, Πλάτ. Φαῖδ. σελ. 74. Α. 2) ὡς τό προσπαθέω μετά Δοτικ. πάθος, κλίσιν, ἀγάπην, ἔρωτα ἔχω πρός τινα. Ἀόριστ. β'. προσπαθών. Πλούταρχ. «Ἑτέρῳ τινί προσκεκονδός μᾶλλον ἤνω.

*Προσπαττελεύω, Ἀττκ. = προσπασσαλεύω.

*Προσπάττω, Ἀττκ. ἀντί προσπάσσω.

Προσπάω, ῶ Παρά τῷ Ἐτυμολογ. ἐν λέξ. Ἀπεκεφάλισεν, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντί τοῦ, προσπάω σελ. 120. 13.

Πρόσπεινος, ὁ, ἡ, ον (πεῖνα). Ὀλίγον τι πεινασμένος, ἢ στενοχωρούμενος ὑπό τῆς πείνης. Ν. Διαθ.

Προσπειράζω, μελ. άσω (πειράζω). Πρός τοῖς ἄλλοις πειράζω, δοκιμάζω, κάμνω καὶ ἄλλην τινά νέαν πεῖραν, δοκιμήν.

Προσπελάζω, μελ. άσω (πελάζω). Ἐνεργ. πλησίον, ἐγγύς φέρω, προσεγγίζω. «Προσπελάζειν νῆα ἄκρῃ». Ὀδ. Ι, 285 πλησιάσας μέ ὁρμήν τήν ναῦν πρός τό ἀκρωτήριον, ὡσαύτως καὶ Ἰλ. Μ. 285. Ὀδ. Λ, 583. Οὐδέτ. πλησιάζω ἐμαυτόν, πλησίον, ἐγγύς ἔρχομαι, πλησίον εἰμί. «Γυναικί προσπελάζειν» ἀντί, συνευρίσκεσθαι, συνουσιάζεσθαι, Σοφκλ. ὅθεν

Προσπέλασις, ἡ. Πλησίασις, πλησιασμός, τό πλησίον φέρειν. 2) τό πλησιάζειν, πλησίον ἔρχεσθαι. Γλωσσ.

Προσπελάτης, ου, ὁ. Ταύτόν τῷ, πελάτης. Θεόπομπος παρ' Ἀθην. 2) ταύτόν τῷ, Εἵλωτες, δοῦλος. Ἀθήν. ς. σελ. 272. «Ἦσαν δέ οἱ προσπελάται ποτέ δοῦλοι τῶν Ἀρκάδων».

*Προσπελάω (πελάω) = προσπελάζω.

Προσπέμπω, μελ. ψω (πέμπω). Πρός τινα πέμπω, στέλλω, ἔξαιρ. ἐπί κηρύκων, ἢ πρέσβεων, Valck. Ἡροδ. 9, 108. ἔτι καὶ λόγους προσπέμπειν, κ. τ. τ. ἐν γένει στέλλω πέμπω κατόπιν τινός.

Προσπεποιημένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, προσποιέομαι· μετά προσποιήσεως, μέ ὑποκριτικόν τρόπον.

Προσπέρδω, (πέρδω) συνηθ. Ἀποθ. προσπέρδομαι μετά Δοτικ. πορδήν ἀφίημι, κλάω τινά κατά πρόσωπον. Ἀριστοφ. Μεταφορ. καταφρονῶ τινα, καταφρονητικῶς φέρομαι πρός τινα. Ἀθήν. 3'. σελ. 378. ὡς τό, προπτύω.

Προσπεριβάλλω, μελ. λῶ (βάλλω). Ἡ σημασία τῆς, πρός, ἐνταῦθα ἐκφράζει προσθήκην τινά εἰς ὅλας τάς σημασίας τοῦ, περιβάλλω· ἄρα, προσέτι, ἔτι περισσότερον περιβάλλω,

περιλαμβάνω, περικυκλόω, περιέχω, πρός μέ φέρω, πάσχω νά ἀποκτήσω κ. τ. λ. Ἰσοκράτ. Εὐαγ. καὶ Θουκ. ἡ, 40.

Προσπαραγίγνομαι, μελ. γενήσομαι (γίνομαι) μεσ. Ἀποθ. Προσέτι παραγίνομαι, προσδεύομαι, προστίθεμαι ὡς κέρδος, ἢ περιττεύω, μένω ὡς κέρδος. Δημοσθ. Πλούταρχ. Ἀγεσίλ, 32.

Προσπεριεργάζομαι, μελ. ἀσομαι (περιεργάζομαι) μεσ. Ἀποθ. Προσέτι, περισσότερον ἢ μακρότερον ἐρευνῶ, φροντίζω, περιέργως εἰέρχομαι, ἐπιστατῶ, ἢ καὶ μετά περιεργείας ἐρωτῶ. Δίων Κασ.

Προσπεριλαμβάνω, μελ. λήψομαι (λαμβάνω). Σύν ἅμα, εὐθύς, ἐνταυτῷ περιλαμβάνω, περιβάλλω, περιέχω, ἢ ἀγκαλιάζω.

Προσπεριοδεύω, μελ. εύσω (ὁδεύω). Προσέτι περιοδεύω, περιηγοῦμαι, ταξειδεύω ἢ περιγράφω. Στράβ.

Προσπεριορίζομαι, μελ. ἰσομαι (ὁρίζω). Εἰσέτι, ἅμα, ἐνταυτῷ περιορίζω, περικλείω, ἐμπεριλαμβάνω, συμπεριέχω. Λογγίν. περί Ὕψ. κή. 3. «Μεγάλην τινά ἔννοιαν τῷ ἐπαίνῳ προσπεριωρίσατον.

Προσπεριποιέω, ῶ, μελ. ήσω (ποιέω). Προσέτι περιποιέω, φείδομαι, οἰκονομῶ, κάμνω νά μένῃ ἄκμη, διατηρῶ, Δημοσθ. σελ. 832.

Προσπεριπορίζω, (πορίζω). Ἐκ τοῦ ἀποδεδειγμένου ἐνβάλλει ἔτι ὡς πόρισμα, ὡς συμπέρασμα. ἐμφ.

Προσπερονάω, ῶ, μελ. ήσω (περονάω). Προσέτι περονάω, διά τῆς περόνης στερεῶ ἢ ἐξαρτῶ ἔτι· καθόλου δέ, προσάπτω, συνάπτω, ἐπί τι στερεῶ, δένω, συμπιέζω. Πλάτ.

Προσπέταμαι, μεσ. ἀποθ. ταύτόν τῷ, προσπέτομαι

Προσπετής, οῦ, ὁ, ἡ, ές (προσπίπτω). Κυρίως, ὁ πίπτων πρός ἢ ἐπάνω αἴτι, ἐπιπίπτων, τροπ. «Ἁρμονίαι προσπετεῖς. Διονύσ. Ἁλικ. ᾳ. σελ. 1076. ἁρμονίαι τόσον προστηρμοσμένοι, ὥστε ἀποτελοῦσιν γλυκύν τινά καὶ εὐάρεστον τόνον, ἢ αἱ τινες ἡδέως προσβαλλουσιν εἰς τήν ἀκοήν, διά τῆς ἀναλόγου καὶ εὐρύθμου αὐτῶν συνορμογῆς.

Προσπέτομαι, (πέτομαι) μέσ. ἀποθ. μελ. πτήσομαι· παρά τοῖς ποιητ. καὶ ἀόριστ. ἐνεργ. προσέπτην, καὶ παρά τοῖς νεωτερ λογογράφ. ἀόρ. παθ. προσεπετάσθην. Πετῶ πρός τινα, ἢ ἐπί τι, ἢ φθάνω πετώντός που καθόλ. ταχέως, ἢ αἰφνιδίως προφθάνω, ἐπέρχομαι, «Προσέπτη μοιν Αἰσχλ. Προμ. 555. μοί ἦλθεν αἰφνης εἰς τήν ἀκοήν, ἀλλά καὶ μετά Αἰτ. τίς ὀδμά προσέπταμε; ὁ αὐτ. αὐτόθ. 115.

Προσπεύθομαι, μελ. εύσομαι (πεύθομαι) μεσ. ἀποθ. ἀντί τοῦ προσπυνθάνομαι, Ἐρωτῶ, ἐξετάζω. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 122. ἐν Χειρογράφοις.

Προσπεφυκότως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρακ. τοῦ προσφύω. Στερεῶς προσκεκολλημένος, ἐξηρτημένος συνεχόμενος.

Πρόσπηγμα, τό (προσπήγνυμι). Τό ἐπί τι ἢ πρός τι προσπεπηγμένον, ἐμπηγμένον, κατορωμένον, ἢ προσκεκολλημένον· παρ Ἡσυχίῳ εἰσί προσπήγματα, μέρος τι τῆς νεώς. ἐκ τοῦ

Προσπήγνυμι, καὶ προσπηγνύω, μελ. ξω (πήγνυμι). Προσέτι πηγνύω, στερεῶ, ἐμβάλλω, προσηλόω ἐπί τι.

Προσπηδάω, ῶ. Μελ. ήσω (πηδάω). Πηδῶ ἐπί τι ἢ μετά τινα πηδῶ, ἢ ἐπάνω, κατ' ἐπάνω τινός.

Προσπήσσω, (πήσσω). Ἀρτεμιδωρ. β'. σελ. 76. νεωτερ. τύπ. τοῦ προσπήγνυμι.

Προσπηχύνομαι, (πηχύω). Εἰσέτι, ἐσαεὶ ἐν ταῖς ἢ ἐπί ταῖς ἀγκάλαις λαμβάνω, ἀγκαλιάζω. Καλλίμαχ. Ἅμν. εἰς Δία 46. «Ζεῦ, σὺ δὲ Κορυβάντων ἑτάρᾳ προσεπηχύνατον· ὁ Τιτυὸς ἐν Ἀναλεκτ. ἀ. σελ. 481. ποτεπηχύνατο, Δωρ. εἶπε. «Καὶ σέ ποτ' ῥοδέῃσιν ἐπηχύνατο χερεσσιν.

Προσπιέζω, μελ. ἔσω (πιέζω). Προσέτι πιέζω, σφίγγω, θλίβω. Αἰσχύλ. Χοηφ. 209.

Προσπίλναμαι, μελ. πελάσομαι (πίλναμαι) μεσ. ἀποθ. ταύτόν τῷ πελῶ, προσπελάζω, πλησιάζω, ἢ μεθ' ἑρμῆς, βιαίως πλησίον ἔρχομαι. Ὀδ. Ν. 95. «— — νήσῳ προσεπίλνατο ποντοπόρος νηῦς.

Προσπεπίσκω, μελ. πίσω (πιπίσκω). Προσέτι ποτίζω, ἢ δίδω νά πίῃ τι. Ἱπποκράτ.

Προσπιπράσκω, μελ. πράσω (πιπράσκω). Προσέτι ἢ ὁμοῦ, ἐνταυτῷ πιπράσκω, πωλῶ.

Προσπίπτω, μελ. πεσοῦμαι (πίπτω). Πίπτω πρός τι ἢ πίπτω ἐπάνω, ἐν τῷ μεταξύ, καὶ παρακ. προσπέπτωκα, ἀντί τοῦ, κείμαι παρά, ἐκτείνομαι, κλίνω πρός, ὡς «Δύω δέ προβλῆτες ἐν αὐτῷ ἄκραι... λιμένος ποτιπεπτηυῖαιν Ὀδ. Ν, 98. τουτεστ. δύω ἐξέχουσαι ἄκραι κλίνουσαι ἢ κείμεναι πρός τό μέρος τοῦ λιμένος (ὅπου κατά Βουττμ. ἢ μετοχ. αὕτη ἐστίν ἐκ τοῦ προσπτήσσω). Συνηθ. δέ φέρεται πρός Δοτ. καὶ 1) ἀπροσδοκήτως, ἐξαίφνης πίπτω, φθάνω, ἔρχομαι, παραγίνομαι, κατά τύχην ἀπαντῶμαι μέ τινα, συναπαντῶμαι, προσπίπτειν τινί, καὶ ἀντί τοῦ, συμβαίνειν, κατά τύχην γίγνεσθαι, τυγχάνειν καὶ συμφοραί προσπίπτουσιν Ἡροδ. 7, 46 ἤτοι, αἱ συμβαίνουσαι, αἱ τυχοῦσαι συμφοραί. 2) ἐπ' ἐχθρ. ἐνν. ἀντί τοῦ, Ἐπιπίπτω, σφοδρῶς προσβάλλω, βαρέως ἐπιτίθεμαι, ἐχθρικῶς ὁρμῶ κατά τινος, ἐφορμῶ Ξενοφ. Ἑλλ. ἀ. ᾳ. 28. καὶ β'. δ'. 6. «Προσπεσών πρῶτος τῶν πολιτῶν ἀπέθανεν· καὶ Θουκ. γ', 30. 3) προσλιπαρῶ, ἱκετεύω, γονυπετῶ, καταβάλλω ἐμαυτόν ἐνώπιόν τινος, ὡς ἱκέτης πίπτω ἔμπροσθεν τινός ἢ παρά τούς πόδας καὶ παρακαλῶ αὐτόν Ξενοφ. Κυροπ. δ'. ᾳ. 2. «Ἥκω πρός σέ, καὶ ἱκέτης προσπίπτων. 4) ἔρχομαι, ἢ γίνομαι μέ τό μέρος τινός, ὁμοφωνῶ τινί, προσκολλῶμαι μέ τινα, γίνομαι τῆς αὐτῆς γνώμης συγκατατίθεμαι. 5) ἀπολυτ. «Φήμη μοι προσπίπτει· ἀντί τοῦ «Παραγίνεταί μοι φήμη· ἀγγέλλεταί μοι, ἀνελπίστως ἀκούω, ἠκουσταί μοι· ὡς τό Λατ. accidit nuncius. ὅθεν «Προσπεπτωκυῖας αὐτοῖς τῆς ἁλώσεως. Πολύβ. ὅταν ἔφθασεν εἰς τάς ἀκοάς των ἡ φήμη τῆς ἁλώσεως· ὅταν αἰφνιδίως ἤκουσαν τήν ἅλωσιν· ὡς τό τῆς συνηθείας «Πίπτει εἰς τά ὦτά μου ἢ εἰς τάς ἀκοάς μου ὅπου καθ' ὅλα ταῦτα τά σημαινν. φέρεται συνηθ. τό ῥῆμα πρός Δοτ.

Προσπιτνέω, ῶ (πιτνέω) ποιητ. ταύτόν τῷ, προσπίπτω, Αἰσχυλ. Περσ. 150. ἀσυνηθ. μετά Αἰτ. προσπιτνεῖν τινά, ὥσπερ καὶ, προστυνεῖν τινά παραβλ. Ροτσ. Εὐρ. Φοίν. 300.

Προσπλάζω, μελ. ἄσω. ποιητ. κατά συγκοπ. τύπος ἀντί τοῦ, προσπελάζω. Πλησιάζω, ἢ πλησίον φέρομαι πρός τι, προσέρχομαι, προσεγγίζω. Ὀδυσ. Λ. 583. Ἰλ. Μ, 285. «Κῦμα προσπλάζοντα· μετά Δοτ.

* Προσπλάζω, μελ. πλάγξω (πλάζω). Εἰσέτι, ἔτι περισσότερον περιπλανῶ, περιφέρω τινά, ἢ κάμνω τινά νά περιπλανᾶται, καταδιώκω, ἀπομακρύνω ἀπό τήν σκοπουμένην ὁδόντου. Παθ. Προσπλάζομαι, Εἰσέτι περιπλανῶμαι, περιφέρομαι ὡς πλανήτης.

Προσπλάσσω, Ἀττ. προσπλάττω, μελ. ἄσω (πλάσσω). Πρός τι, ἢ ἐπί τι πλάττω, χηματίζω, ποιῶτι, προσθήκην ποιῶ ἐπί τῷ πεπλασμένῳ, κολλῶ ἐπί τι, «Νεοσσιαί προσπεπλασμέναι ἐκ πηλοῦ πρός ἀποκρύψιοισι εὕρεσιν Ἡροδ. 3. 111. 2) ἀποπληρῶ, γεμίζω, ἐμφράττω μετά προτάσεως ἢ προσθέσεως ὕλης τινός Διοσκορ. ἀ. 129. ὅθεν

Προσπλαστικός, ἡ, ὄν. Ὁ δυνάμενος προσπλᾶσαι, προσκολλῆσαι, πληρῶσαι, γεμίσαι ἢ ἐμφράξαι (διά προσάψεως ἢ κολλήσεως). Ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος.

Πρόσπλαστος, ὁ, ἡ, ον. Προσπεπλασμένος, προσκεκολλημένος, ἐπί τι ἐσχηματισμένος, στερεωμένος, ἐξηρτημένος.

Πρόσπλαστος, ὁ, ἡ (προσπλάζω, προσπελάζω). Εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος, εὐκόλοπλησίαστος, προσβατός. «Οὐδέ πρόσπλαστοι ξένοισιν. Αἰσχύλ. Προμ. 722.

Προσπλέκω, μελ. ξω (πλέκω). Προσέτι ἢ ἐπί τι πλέκω, συνάπτω, συνδέω.

Προσπλέω, μελ. πλεύσομαι (πλέω). Εἰσέτι, ἢ πρός τι μέρος πλέω, ταξειδεύω, ἢ κολυμβῶ, ἐξαιρ. πλέω ἐναντίον «ὡς γάρ σφέας εἶδον προσπλέοντας οἱ Ἕλληνες» Ἡροδ. 7, 194. ἤτοι, πλέοντας κατ' αὐτῶν· ἔτι δέ καὶ προσπλοῶ, πλέω πρός τι μέρος. Ξενοφ.

Προσπληρόω, ῶ, μελ. ώσω (πληρόω). Λίαν πληρόω, γεμίζω, ἀποπληρόω, ἐξαιρ. ἐπί πλοίων ὅτε πληροῦται ἀνδρῶν καὶ ἄλλων ἐπιτηδείων πρός πόλεμον. Θουκυδ. ζ'. 34. «Καὶ προσπληρώσαντες ἔτι ναῦς· ἑτοίμασαντες καὶ ἄλλα ἔτι περισσότερα πλοῖα, ἰδε. Πλήρωμα, παρά Ξενοφ. Κυροπ. ε'. γ'. 24. «Καὶ ἱππέας προσεπλήρωσαν εἰς δισχιλίους· προσέθηκαν ἔτι, ἢ ἀνεπλήρωσαν τόν ἀριθμόν τῶν ἱππέων ὅσος εἰς δισχιλίους· ὅπου ὁ Ζεύνιος, «Ἐξεπλήρωσαν» ἔτοξε.

Προσπλήσσω, μελ. ξω (πλήσσω). Προσέτι, ἢ πρός τι, ἐπί τι πλήττω, κτυπῶ. ἐμφ.

Πρόσπλους, ὁ (προσπλέω). Τό πλέειν πρός τι μέρος, πλοῦς πρός τι.

Προσπλωτός, ἡ, ὄν. Ἐνθα δύναται τις πλεῦσαι ἢ νά ψθάσῃ, νά ἀράξῃ μέ τό πλοῖον, καὶ θάλασσα ἢ ποταμός ὅπου δύναται νά πλεύσῃ πλοῖον. Ἡρόδοτ. 4. 47, 71. ἐκ τοῦ

Προσπλώω, (πλώω). Ἰων. τύπ. ἀντί προσπλέω. Ἡροδτ. 8, 6.

Πρόσπνευσις, ἡ. Ἡ ἀναπνοή, ἢ φύσημα, πνοή, ἢ ἐρχομένη ἐξάτμισις ἢ ὀσμή. Διόδωρ. Σικ. ἐκ τοῦ

Προσπνέω, ῶ, μελ. εύσω (πνέω). Πνέω, φυσῶ πρός τι, πέμπω τήν ἀναπνοήν μου ἐπί τι, ἢ ἐκδίδω ἐξάτμισίν τινα, ἐξατμίζομαι, μετά γεν. 2) παρά Γραμμ. Γράφω, σημειῶ, ἐκφράζω, προφέρω λέξιν τινά μετά τοῦ δασέος πνεύματος. Ἀθήν. δ'. σελ. 398. «Ὁ ταῦς πρός τῶν Ἀττικῶν προσπνεῖται· δασέως προφέρεται.

Προσποιέω, ῶ, μελ. ήσω (ποιέω). Προσέτι ποιῶ, προστίθημι, ἢ ἐπιτίθημι, προξενῶ, τινί τι, οἰκεῖον, ἴδιον ποιῶ, ἢ λαβεῖν, κτᾶσθαι, κερδίσαι ποιῶ. Θουκυδ. ἀ. 55. Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ἡ. 28. «Φίλην Λέσβον προσποιήσαντες τῇ πόλει». 2) συνηθ. μετ. προσποιέομαι, σύμαι· προξενῶ τι εἰς ἐμαυτόν ἢ προστίθημι εἰσέτι τι ὑπέρ ἐμαυτοῦ, πρός ὠφέλειαν, ἢ χρῆσίν μου, προμηθεύομαι «Προσποιησάμενος ξύλινον πόδα» Ἡροδτ. 9, 3. ὅθεν κερδίζω. Ἰδιοποιοῦμαι, προσλαμβάνω, κτῶμαι, ἀναφέρω ἢ ἀποδίδωμι, ἀποιέμαι τί εἰς ἐμαυτόν, οἰκειοποιοῦμαι, κάμνω τε ἰδίόν μου καὶ φέρω τινά πρός τό μέρος μου, προσάγομαι. Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ἡ. 28. «Χαλκηδονίους προσποιησάμενος· καὶ «Τίνας θεούς προσποιούμενοι ταῦτα κάλλιστα πράττοιμεν ὁ αὐτ. δηλ. τίνων θεῶν εὔνοιαν καὶ βοήθειαν πρέπει ν' ἀποκτήσωμεν, διά νά κάμωμεν ταῦτα κάλλιστα. 3) δισχυρίζομαι, ἐπιβεβαιῶ, (πρετεντέρω) προσομολογῶ, ὅτι ἔχω τι ὡς ἴδιον, ὅθεν καθόλ. ὑποκρίνομαι, προσχηματίζομαι, καμόιομαι, ψευδές σχῆμα λαμβάνω, τόν ἐμαυτοῦ τρόπον ἀλλέως πλάττω, ἵνα μή καταλάβῃ ἄλλος τόν σκοπόν μου, προφασίζομαι μετ' ἀπαρμφ. «Ἕκαστός τις προσποιεῖται καὶ τῆς βουλῆς με-

τεσχγκείται καὶ πολίτους ἀπεκτονίαιεν καθένας διεχωρίζεται, ὅτι ἔδωκε τὴν συμβουλὴν, καὶ ὅτι ἐφονευσε τοὺς περισσοτέρους. Ξενοφ. Κυρουπ. ν. β'. 27. »Ὁ δὲ νικῶν, τῷ δικαίῳ προσεπιείτω νικῶν· καὶ ὅποιος ἐνέρδιστε τὴν δίκην διεχωρίζετο, ὅτι τὴν ἐκέρδιστε, διότι εἶχε δίκαιον· ὁ αὐτ. »Καὶ τὸ παιῖ προσποιούμενον ἐπιβουλεύειν, κατὰ θάλατταν ἐπιχειρήσαιε· ἐκαμόνοντο ὡσὰν νὰ θέλον νὰ προτβάλλωσιν εἰς τὴν ξηράν, ἐν ᾧ ὁ σκοπός των ἦτον νὰ κάμωσι τοῦτο κατὰ θάλατταν. Ξενοφ. »Ἐὰν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμᾶς ἀκούειν· ἀντὶ τοῦ, »Ἐὰν προσποιῆται μὴ ὑμᾶς ἀκούειν. Αἰσχίν. ὁ Πολυβ. 31, 22 χρῆται τῷ παθ. ἀορ. προσποιηθῆναι, ἀντὶ τοῦ μεσ. ὅθεν

Προσποίημα, τό. Ὅπερ ἀναφέρω, ἀποδίδωμι ἢ προσοικειόω εἰς ἐμαυτόν, παρὰ Διοδώρ. Σικελ. 37. 2) ὑπόκρισις, πρόφασις, πρόσχημα, καὶ ψευδὴς μετασχηματίσις, μετάπλασμα, προσωπεῖον. Διονύσ. Ἁλ. ἱ. 13.

Προσποίησις, ἡ (προσποιέομαι). Ἠθοποίησις, οἰκειοποίησις, σφετερίσις, οἰκείωσις, κτῆσις. 2) πρόσχημα, ὑπόκρισις, φαινόμενον, ἀπειρόκαλος μίμησις, τρόποι ἀσπουδαζομένος τοῦ λέγειν ἢ πράττειν ἄλλα ἀφ' ὅτι φρονεῖτε, Θεόφραστ. Χαρακτ. ἀ. 1. »Ἡ εἰρωνεία, προσποίησις ἐπὶ χεῖρον πράξεων καὶ λόγων.

Προσποιητικός, ἡ, ὄν (προσποιέομαι). Ὅστις προσποιεῖται, ὑποκρίνεται, καυχᾶται ὅτι εἶναί τι, κατὰ Γεν. »Ἀνδρίας προσποιητικός· ὁ προσποιούμενος – ὑποκρινόμενος, ἀνδρίαν, ὁ καυχώμενος ὡς ἀνδρεῖος. Ἀριστοτ. Πολιτ. γ'. ὅθεν καὶ

Προσποίητος, ὁ, ἡ, ον καὶ »Προσποιητός, ὁ, ἡ, ὄν· καὶ Ἑπιβ. Προσποιητῶς. Ὅν ἐδέχθη, οἰκειοποιήθη τις, ποιοιημένος, χαρωμένος κατὰ μίμησιν, μετασχηματισμένος, πεπλασμένος, ὑποκεκριμένος, τὸ μεθ' ὑποκρίσεως γινόμενον ἢ παριστάμενον. Διονύσ. Ἀρχ. ζ'. 70. καὶ, υἱὸς προσποιητὸς ἀντὶ υἱὸς ἀληθοῦς, οὐχὶ γνήσιος, φυσικός.

Προσπολεμέω, ῶ. Μέλ. ήσω (πολεμέω). Μετὰ Διοτικ. Πολεμῶ μετὰ ἢ κατά τινος, μάχομαι, ἐρίζω, ἐξακολουθῶ τὸν πόλεμον κατά τινος. Ξενοφ. καὶ Θουκυδ.

Προσπολεμόω, ῶ. Μέλ. ώσω (πολεμόω). Προσέτι ἢ πάλιν ποιῶ τινὰ πολέμιον, ἐχθρὸν, προσέτι ἐχθραίνομαι μέ τινα. Θουκυδ.

*Προσπολεύομαι (πολεύομαι) = προσέρχομαι. Schaef. Σοφ. Ο. Κ. 1038.

Προσπολέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, Πρόσπολος εἰμί.

Πρόσπολος, ὁ, ἡ, ον (πολέω) = Πρόπολος. Θεράπων, δοῦλος, ἢ ὁ ὑπηρετῶν ἔντιμος, νεωκόρος. Αἰσχυλ. ἑπτ. Θῆβ. 556. Σοφ. Ο. Κ. 740. Αἴ. 535.

Προσπονέω, καὶ ἐσθότε προσπονέομαι, ὡς ἀποθ. μέσ. (πονέω). Ἐργάζομαι, κοπιάζω, μοχθῶ ἐπί τι, μετὰ Δοτ. 2) Προσέτι πονῶ, ἐργάζομαι, δουλεύω ἢ ποιῶ, κάμνω ἀκόμη. Διόδωρ. Σικ.

Προσπορεύομαι, Μέλ. εύσομαι (πορεύομαι). Ἀποθ. εὐθέτ. Ὑπάγω, ἔρχομαι πρός τινα, ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις πορεύομαι κ' ἐγὼ, προτέρχομαι, παραγίνομαι. »Πρὸς τὴν ἀγορανομίαν προσπορευόμαιν. Πολυβ. ἔρχομαι διὰ νὰ λάβω τὴν ἀγορανομίαν, ἢ παρρησιάζομαι ἐπ' αὐτὸ, θηρεύω, ambire.

Προσπορίζω, Μέλ. ίσω (πορίζω). Προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις πορίζω, φροντίζω, ἐκ νέου ποιοῦμαι, προτοδεύω. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ς'. 5. »Πρόσεθι· εἰ τινες παραλείπονται προσπορίσωμεν. Μέτ. προσπορίζομαι, προσέτι, ἢ ἐκ νέου πορίζω ἐμαυτῷ, προμηθεύομαι. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τοῦτο δὶς τοῦ, Ἐπινοῶ· ὅθεν

Προσπορισμός, ὁ. Ὁ προσέτι γινόμενος πορισμός, ἢ ἐκ νέου προμήθεια, κτῆσις.

Προσπορπάζω, (πορπάζω = Προσπορπάω.

Προσπορπατός, ἡ, ὄν. Πρός τι συνεστριγμένος, στερεωμένος, συνδεδεμένος διὰ τῆς πόρπης (κρίκου). Αἰσχυλ. Προμ. 141. ἐκ τοῦ

*Προσπορπάω, Μέλ. άσω (πορπάω). Διὰ τῆς πορπης (θηλιᾶς) συνάπτω, συνδέω, ἢ ἐξαρτῶ, στερεόνω, συσφίγγω ὡς τό, προσπαρονάω.

Προσπράσσομαι, Μέλ. ξομαι (πράσσω). Εἰσέτι συνάζω ὑπὲρ ἐμαυτοῦ χρήματα, χρηματολογῶ Ἀνδοκ. ὁ Βέκκερ. κατὰ παθ. Προσέτι ἀπαιτεῖτις παρ' ἐμοῦ. »Χρήματα προσπράσσομαιν, ἀντὶ μὲ ζητοῦσι κάμη ἀργύρια, μὲ βιάζουσι εἰσέτι νὰ πληρώσω. Δίων Κάσ.

Πρόσπταισις, (προσπταίω). Ταὐτὸν τῷ, Πρόσκρουσις.

Πρόσπταισμα, τό. Σκόνδεμα, πρόσκομμα, ἢ διὰ προσκρούσεως γινομένη πληγή. Θεόφρ. Χαρακτ. 13. 2. »Προσπταίσματα ἐν τοῖς δακτύλοις. ἐκ τοῦ

Προσπταίω, Μέλ. αίσω (πταίω). Πταίω, κρούω πρός τι, προσκόπτω, προσκρούω - προσβάλλω, σκονδάπτω, κτυπῶ - κρούω μετὰ τοῦ ποδὸς πρός τι, Ἡροδ. 7, 22, 6, 6, 6, 44. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. Ἀγησ. ἀντὶ τοῦ, Χωλαίνω. 2) Μεταφορ. Σφάλλω, κάμνω ἐν ἁμάρτημα, πταίω. ἠθικ. »Προσπταίω τινὶ· λυπῶ, β' ἀόριστ. ὑβρίζω - ἀτιμάζω τινὰ καὶ διὰ ταῦτα κινῶ αὐτὸν εἰς ὀργὴν καὶ μῖσος κατ' ἐμοῦ· τὸν κάμνω ἐχθρόν μου, οὕτω καὶ ἐν τῇ κοινῇ ζωῇ. »Προσταταίω τῷ βίῳ δυστυχῶ, δυστυχὴς εἰμί, συχνάκ. παρ' Ἡροδ. καὶ ἐξαιρ. ἐν τῷ πολέμῳ, ἀντὶ τοῦ, Νικῶμαι, ναυμαχῶ προσπταίσαι. »Ἡροδ. 9, 107. ἤτοι, δυστυχήσαι ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, καὶ ὁ αὐτ. 1, 12. μεγάλως προσπταίσαιν ἀλλήλοιν. 2, 161, 6, 95. 7. 210. ἀντικ. τῷ ἐντυχεῖν καὶ, πρός τινα προσπτ. ἀντὶ τοῦ, νικῶμαι μαχόμενος κατά τινος. Ἡροδ. 1, 65. 6, 45. καὶ, περί τινι, ὁ αὐτ. 9, 101.

*Προσπτάμενος, η, ον. ποιητ. μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ προσίπτομαι.

*Προσπτήσσω (πτήσσω) ἀχρηστ. τύπ. ἐξ οὗ ὁ Βοττμ. ἐσχημάτισε τὸν Δωρ. μετχ. παρακ. κοτιπεπτηῶτα, ὅπερ ἰδίως ἀνήκει εἰς τὸ προσπίπτω.

Πρόσπτυγμα, τό· τὸ τὸ ἐν ταῖς ἀγκάλαις λαμβανόμενον, ἐν ταῖς ἀγκάλαις λαμβάνειν, τὸ προσπτύσσειν, ἀγκάλισμα· τὸ ἐντεταιμένον τοῦ ἀγκαλίσματος. Εὐριπ. Ὀρφ. »Φίλον ἐμὸν πρόσπτυγμα.

Προσπτύσσω, Μέλ. ξω. εὐχρηστότερον μέν τοι κατὰ Μέτ. διάθεσιν »Προσπτύσσομαιν. Δωρ. πεπτύσσομαι (πτύσσω). Κυρίως ἐπὶ ἐνδύματος ὅπερ ἁρμόζεται, ἢ περιβάλλεται, διπλόνεται ἐπιτηδείως, καὶ εὐστόχως περί τινα· μετὰ Δοτ. πτελευραῖος. Σοφ. Τραχ. 768. 2) τροπ. ἐπὶ ἀνδρ. Περιβάλλω, ἐν ταῖς ἀγκάλαις μου περιλαμβάνω, περιπλέκομαι, ἀγκαλίζομαι, καὶ κείνος πατέρα προσπτύξεται. Ὀδ. Λ, 451. καὶ καθόλου ἀντὶ τοῦ Προτεγορεύω, χαιρετῶ, ἀσπάζομαι, καταφιλῶ, προσλέχομαι, φιλοφρονοῦμαι, προσφθέγγομαι, προσεταιρίζομαι, παραμυθοῦμαι, φιλοφρονοῦ δέχομαι, »καὶ μιν προσπτύξομαι. »Ὀδ. Θ', 478. ἤτοι φιλοφρονήσομαι, φιλοτιμήσομαι αὐτόν, μὲ γλυκεῖς καὶ προσφιλεῖς λόγους ἀσπάζομαι, προσαγορεύω. Ὀδ. Γ, 22. καὶ μετὰ δοτικῆς Αἰτ. »Ὄφρα τι μιν προσπτύξομαι Ὀδ. Ρ, 509. καὶ, προσπτύσσεσθαί τινα· ἔπεσ. ἔργω ἀντὶ τοῦ, φιλοφρονῶ, ἀποδεικνύω τὴν ἀγάπην μου διὰ λόγων καὶ ἔργων, Ἑλλ. Ὁμ. Δημ. 199. ὅθεν καὶ »προσπτύσσεσθαί μόθῳ »ἀντὶ, μὲ λόγους προσκεῖμαι, ἐκλιπαρῶ, καθικετεύω. Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπτυσσόμεθα μύθῳ. Ὀδ. Β'. 77. Δ, 647. ὅπου παρὰ Νόννῳ εὑρηται καὶ κατ' ἐνεργ. σχηματ. προσπτύσσειν μύθῳ. Παρ' Εὐριπ. Φοίν. 1665. »στόμα γε τὸν προσπτύξομαιν σημ. τὸ ἀσπάζομαι, φιλῶ· καὶ Πινδάρ. ἐν Ἴσθμ. 2, 57. »Θεῶν δαίτας προσέπτυκτο πάντεσσι· σημαίνει τό, Θεραπεύω, μετὰ τιμῆς καὶ σέβας λατρεύω ἢ ἑορτάζω· τὸ ἐνεργ. προσπτύσσω, ἐπιθέτω, περιδιπλόνω, περιτυλίσσω, σπανίως εὑρηται, τὸ δὲ μέσ. ἔστι μόνον παρὰ Ποιητ. ἐν χρήσει, καὶ ἐν Ἰλ. οὐχ εὑρηται αὐθ' ὅλως ἡ λέξις.

Πρόσπτυστος, ὁ, ἡ, ον. Ἐπτυσμένος, ὅστις καταφρονημένος, συγχαμερής. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Προσπτύω, Μέλ. ύσω (πτύω). Μετὰ Διοτικ. Πτύω πρός τινα, καταπτύω καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Καταφρονῶ, βδελύττομαι, συγχαίρομαι, συχνάκις παρ' Ἐπικουρίοις (ύω, ύσω)

Πρόσπτωσις, ἡ (προσπίπτω). Πτῶσις, πέσιμον πρός τι, πρόσκρουσις ἢ βολὴ κατά τινος, τὸ προσπίπτειν, προσβάλλειν.

Προσπύλαιον, τό· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, Προπύλαιον.

Προσπυνθάνομαι, Μέλ. πεύσομαι (πυνθάνομαι). Μέτ. Ἀποθ. Προσέτι πυνθάνομαι, ἐρωτῶ, ἐξετάζω ἀκόμη, ἐρευνῶ, πληροφορεῖμαι.

Προσπυρόω, ῶ. Μέλ. ώσω (πυρόω). Ἔτι περισσότερον ἀνάπτω ἢ φλογίζω, καίω· ἀμφ.

Προσραίνω, Μέλ. ανῶ (ῥαίνω). Προσέτι ῥαντίζω, προσπάσσω, βρέχω, ὑγραίνω· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, Προσραίνουσι, διὰ τοῦ, Προτβάλλουσι, Προσέρχονται· παρὰ Στράβ. ια. σελ. 992. »Προσεξέρανε τῇ θύρᾳ· ἔχετε πρὸς τὴν θύραν, ὅπου ἴσως ἐγράφη ποτε »Προσεξέρασεν.

*Προσραντίζω (ῥαντίζω) = προσραίνω. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 410.

Προσράπτω, Μέλ. ψω (ῥάπτω). Ῥάπτω τι πρός τι, προσέτι, ῥάπτω τι ἐπί τι· ὅθεν τό, »Προσραπτέον» πρέπει νὰ προσραφῇ.

Πρόσραξις, ταὐτὸν τῷ, Πρόσρηξις (α) ἐκ τοῦ

Προσράσσω, Ἀττ. Προσράττω, Μέλ. ξω, ταὐτὸν τῷ, Προσρήσσω.

Προσρέπω, Μέλ. ψω (ῥέπω). Ῥέπω, κλίνω ἐμαυτόν πρός τι. 2) Ἀντὶ τοῦ, Προσέρχομαι, ἢ εἰσέρχομαι.

Προσρεῖν, Μέλ. ρεύσομαι (ῥέω). Ῥέω, χύνομαι πρός τι. 2) συρρέω, συνέρχομαι, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἡροδ. 1, 62. ἔτι δὲ 3) Προστρέχω, προσθάνω, παραγίνομαι.

Προσρήγνυμι, καὶ, καὶ, Προσρηγνύω, Μέλ. ήξω (ῥήγνυμι). Προσβάλλω εἴς τι, προσκρούω, κτυπῶν πρός τι συντρίβω, καταστρίβω.

Πρόσρημα, τό (ῥῆμα). Ἀπαιτμός, προσηγορία, ὁμιλία πρός τινα, χαιρετισμός. 2) Ὀνομασία, ὄνομα· ἐπίκλησις. Πλατ. Νομ. 12 σελ. 960. C.

Πρόσρηξις, ἡ (προσρήγνυμι). Τὸ κτυπῶν πρός τι καὶ συντρίβειν, πρόσκρουσις, πρόστριψις.

Πρόσρησις, ἡ (ῥῆσις), Ὁμιλία πρός τινα, χαιρετισμός, ἀσπασμός. Ξενοφ. Ἱερ. ἡ. 3. 2) τὸ ὀνομάζειν, ἐπονομάζειν.

Προσρήσσω, Ἀττ. — ττω. Ταὐτὸν τῷ Προσρήγνυμι.

Προσρητέος, έα, έον. Ἐπιθ. ῥηματ. ἐκ τοῦ μελ. προτερῶ. Ὃν πρέπει νὰ προσαγορεύσῃ τις, νὰ χαιρετήσῃ ἢ ἀσπασθῇ.

Προσρητός, τή, τόν. ἐπιθ. ῥημ. ἐκ τοῦ μελ. προτερῶ. Προσαγορευτός, ἢ ὃν ὡμίλησεν ἢ ἐχαιρέτησέ τις.

Πρόσριζος, ὁ, ἡ, ον (ῥίζα). Ὁ πρός τὴν ῥίζαν ὤν· συχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ, Πρόριζος.

Προσριζόφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ φύλλα πρός τὴν ῥίζαν ἔχων.

Προσριζόω, ῶ. Ἀπο ῥιζόω, καὶ τροπ. σταρρόω. ἀμφ.

Προσρίπτω, μέλ. ψω (ῥίπτω). Προσέτι, πρός τι ἢ ἐπί τι ῥίπτω. ὅθεν Μετοχή «Προσριπτούμενος» τοῖς κύμασι περιστρεφόμενος, κυματιζόμενος. Ἑμνοφ. ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἐσημειώσατο.

Προσρύσομαι, μέλ. ρύσομαι (ῥύομαι) μόν. Ἀποθ. Μετά Δοτικ. Καταφεύγω πρός τινα ἢ εἰς τινα τόπον καὶ λυτρούμαι, καταφεύγω σώζομαι. Νικήτας Χρον. (περὶ τῆς προτοῦ. ἴδε ῥύομαι).

Προσρώννυμι, καὶ, Προστρωννύω, Μέλ. ρώσω (ῥώννυμι) ἔτι περισσότερον ῥωννύω, ἐνδυναμόω, καὶ παθ. ἐνισχύομαι, ἔτι μᾶλλον, γίνομαι ὑγιέστερος, δυνατώτερος.

Προσσαίνω, μέλ. νῶ (σαίνω). Κινοῦμαι, ῥιπίζω τινά, κυρ. ἐπί Κυνῶν, ὅταν ὁ κύων κινῶν τὴν οὐράν του ἀποδείκνυσι τὴν παρερμηνευτικήν του χαρὰν εἰς τὴν θεωρίαν ἀγαπητοῦ τινος ὑποκειμένου. Ἀριστοφ. Πουλ. ζ. 2. «Παντὶ τῷ προσελθόντι προσαίνουσα (ἡ κύων) καὶ προσσαίνουσα, ἀναβήλου, ὅτι ἀνάτας οἴκοι μένουσα». ὅθεν Μεταφορ. Θέλγω, εὐφραίνω, κολακεύω, ἡδύνω, τέρπω μετὰ Αἰτ. «Εἰ τοῦδε προσσαίνει σε τιν». Αἰσχύλ. Προμ. 841. ὁ Ἡσύχιος ἔχει «Προσαίνων, Προσαγόμενος, Προσελκόμενος» καὶ παρὰ Πολυδ. ζ. 123. ἔχουσι τινὰ Χειρόγραφα «Κύων προσαίνων».

Προσσαίρω, (σαίρω). Προσμειδιῶ, προσγελῶ τινί.

*Προσσαλπιστός, ὁ, ἡ, ὸν (σαλπίζω). Ὁ πρός τι σαλπιγκτής, ἢ διὰ τῆς σαλπιγγος μηνυθείς, παραβλ. προσαλπιστής.

Προσσέβω, συνηθ. προσέβομαι (σέβω) ὡς μέτ. ἀποθ. Προσέτι πρός τοῖς ἄλλοις σέβομαι τιμῶ, λατρεύω. Αἰσχύλ. Θηβ. 1075.

Προσσείω, μέλ. σείσω (σείω). Προσέτι σείω, κλονῶ, σαλεύω, ταράττω· συγχέω· συχνάκις μετὰ τοῦ Προσείω.

*Προσσελέω, ἴδε προσελέω.

*Προσσεύω (σεύω). Ἐξ οὗ μετοχ. παθητ. παρακ. προσεσευμένος, ἐφορμῶν, προβάλλω κατά τινος. Κουΐντ. Σμ.

Προσσημαίνω, Μέλ. νῶ (σημαίνω). Προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις σημαίνω ἢ δηλόω, δείκνυμι ἔτι Ἀριστοτ. ὅθεν

Προσσημαντικός, ἡ, όν. Ὁ προσέτι σημαίνων, δηλῶν, πρός τοῖς ἄλλοις σημαντικός ἔτι.

Πρόσσημασία, ἡ. Ἡ προστεθειμένη, ἢ προσελθοῦσα σημασία, ἀμφ.

Προσσιελίζω, καὶ, Προστιελίζω (σιελίζω). Ταύτον τῷ, Προσπτύω, ῥίπτω μὲ τὸν σίελον κατεπάνω τινός.

Πρόσσκαψις, ἡ (σκάπτω). Τὸ ἐπισωρεύειν γῆν ὅτε σκάπτεται λάκκος τις ἢ χανδάκι, ἢ ἡ ἐκ τῆς ἐσκάψεως ἐπισωρευομένη γῆ.

*Προσκελέω (σελίω) καὶ

*Προσκέλλω (σκέλλω). Ἔτι τι ξηραίνω, στεγνόω· ὅθεν μεταφ. παρακ. «Προσεσκληκώς», ὡς τό, Προστετηκώς, ἀκαπνίστως ἐπιμένων ἐπίτι. Σουΐδ.

*Προσκοπέω, καὶ, προσεσκόπουν, ὡς μέτ. Ἀποθ. (σκοπέω). Εἰσέτι σκοπῶ, παρατηρῶ, περιεργάζομαι.

Προσσκώπτω, Μέλ. ψω (σκώπτω). Προσέτι ἢ ἔτι περισσότερον σκώπτω χλευάζω, περιπαίζω ἢ ἀστείζομαι, χωρατεύω.

Πρόσσοθεν, Ἐπίρ. ποιητ. ἀντί Πρόσωθεν. ὡς τό πρόσοτέρω, ἀντί προσωτέρω. Ἐπί τά ἐμπροσθεν, πρός τά πρόσω. Ἰλ. Ψ. 533. — «ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους». ὅπου ἄλλοι γράφουσι «Πρόσσω ἵππους» καὶ ἄλλοι ὡς ἐπίτριβ. σχήμ. τοῦ πρόσθεν ἐκλαμβάνουσι.

*Προσσοτέρω. Ἐπίρ. ποιητ. ἀντί προσωτέρω.

Προσσπαίρω (σπαίρω). Προσέτι σπαίρω, ταράττομαι, πάλλω, μετά Δοτ. Πλούταρχ. περί τῶν ἠθικῶν τοῦ Τιγελλίου. «Εἰς προτέσπαιρε ἐπιθαυμαστοῦντος αὐτοῦ τὸ ἀδόλαστον ἐπιδεικνυμένου» — ἐκ τῶν ὁποίων ἐκινεῖτο καὶ ἐταράττετο ἀκόμη ἡ σκολιότης καὶ εἰς αὐτό ἔτι τὸ ὑπό τοῦ θανάτου σπασμοῦς πάσχοντος σῶμα.

Προσσπάω, ῶ. Μέλ. ἄσω (σπάω). Σπάω, τραβῶ, ἑλκύω πρός ἑαυτόν. Παθητικ. «Προσσπασμαι, ῶμαι· ὑπό σπασμῶν πάσχω, ἔχω σπασμούς.

Προσσπένδω, Μέλ. σπείσω (σπένδω). Προσέτι σπένδω, ἐκχέω, ἐπιχέω, ἢ κάμνω σπονδάς.

*Προσστάζω (στάζω). Εἰσέτι ἀκόμη στάζω, ἢ ἐπί τινος στάζω, ἐπιχύομαι, λείβομαι. Διορ. ποτιστάζω. Πινδ. Ὀλ. 6, 128. καὶ Πυθ. 4, 244.

Προσσταστάζω, μέλ. ἄσω (σταστάζω). Προσέτι φέρω ἢ εἶμαι εἰς ἀποστασίαν, ἀμφ.

Προσσταυρόω, ῶ. μέλ. ώσω (σταυρόω). Θουκυδ. δ'. 9. «Τάς τριήρεις προσταυροῦν· χρεκόνω, περιφράττω μετά κατάλληλον τάξιν τήν ξηράν· ἀναβιβαζόμεθα τριήρεις, περικυκλόνω μέρος τι διά περιφράγματος ἐκ πασσάλων.

*Προστείχω, μέλ. ξω (στείχω) Τείνω, ἀρχομαι πρός τι μέρος, παρέχομαι. «Ἀφροδίτη προσεστείχει μακρόν Ὄλυμπον». Ὁμ. Τ, 73. «ἐπλθεν, ὄβρι πρός τόν μακρόν Ὄλυμπον».

Προσστέλλω, μέλ. λῶ (στέλλω), Κυρίως βάλλω ἢ ἐνδύομαι στερεῶς ἐπί τοῦ σώματός μου φορεμά τι τοιουτοτρόπως, ὥστε νά ἵστασι ἀπόκεκλεισμένα λίαν σφιχτά καὶ τεντωμένα, ὥστε νά ἦτον ἐπ' αὐτό κεκολλημένον. «Χιτῶν προστεταλμένος διά ζώνης τῷ σώματι». Βασιλ. ἀντίκειται τῷ «Χιτῶν κολπωτός, καὶ, ἀνειμένος, ἤτοι, φουσκωμένος καὶ ἀνεσμένος ἀντί τοῦ, λεῖος, ὁμαλός, καλῶς ἠρμοσμένος, τεταγμένος, οὐχί ἐφέχων, adstrictus. ἐξ οὗ καὶ τό ἐν τῇ συνηθείᾳ «Προστέλλειν τό πανίον τό ὁποῖον δένουσι οἱ ὑπηρέται, ἢ οἱ ἐργαζόμενοι τό πρό τῶν μηρῶν καὶ τῶν ποδῶν διά νά μή λερώνωσι τό ἐνδύματά των· καὶ μεταφ. ἁπλοῦς, μέτριος, μή ἀλαζών, μή ἐπαιρόμενος, ὀλιγαρκής, σώφρων. ὁ Πλάτ. εἰς Γοργίαν 67. ὀνομάζει «Προστεταλμένην καὶ κοσμίαν· ἤν σώφρονα καὶ μή ὑπερήφανον τέχνης τοῦ κυβερνήτου τῆς νηός ὁ Γαληνός εἰς Γλῶσσ. β'. ἔχει «Προστέταλτο ὁ κεφάλαιος ὄγκος· ἀντί τοῦ, Συνεστάλη, κατέπαυσεν, ὁ δέ Διοσκορ. δ'. καὶ «Φύλλα προστεταλμένα ἐπ' ἀλλήλαις, εἴπερ· ἀντί τοῦ, Σφικτά τό ἕν ἐπί τοῦ ἄλλου κείμενα, οἷονεί, προτετακολλημένα ἐπ' ἀλλήλα.

Προσστερνίζομαι, μέλ. ίσομαι (στέρνον). Σφίγγω εἰς τό στῆθος μου, ἀγκαλιάζομαι, προσκόπτομαι. Ἡσύχ. καὶ Λογγ. 3.

Προσστρατοπεδεύω, καὶ, προστρατοπεδεύομαι, ὡς μέτ. ἀποθ. (στρατοπεδεύω) Στήνω πλήθος τινός τό στρατόπεδον, ἢ πλησίον στρατοπεδεύω.

*Προσσυγχρίω, μέλ. ίσω (χρίω). Εἰσέτι χρίω, ἢ ἀλείφω.

Προσσυκοφαντέω, ῶ. μέλ. ήσω (συκοφαντέω). Προσέτι συκοφαντῶ, διαβάλλω.

Προσσυλλαμβάνομαι, μέλ. λήψομαι (λαμβάνω). Ἀντιλαμβάνομαι, συμβοηθῶ μετά τῶν ἄλλων, βάλλω καὶ ἐγώ χεῖρα ἐπίτι, συνεργῶ.

Προσσυμβάλλομαι, (βάλλω). Συνεισφέρω καὶ ἐγώ εἰς τι ἢ βοηθῶ.

Προσσυνάπτω, μέλ. ψω (ἅπτω), Προσέτι συνάπτω, συνδέω.

*Προσσυνεδρεύω μέλ. εύσω (συνεδρεύω). Εἰσέτι παρεδρεύω, κάθημαι παρά τινι. Διοδ. Σικ. 11, 34.

Προσσυθερμαίνω, (θερμαίνω) Προσέτι θερμαίνω.

Προσσυνίημι, (συνίημι). Προσέτι συνίημι, παρατηρῶ, θεωρῶ, ἐνοχλοῦμαι.

Προσσυνίστημι, μέλ. στήσω (ἵστημι). Ὁμοῦ, ἐν ταύτῷ συνίστημι, παραστήσω ἢ συστήσω. Δημ.

Προσσυνοικέω, μέλ. ήσω (οἰκέω). Προσέτι συνοικῶ. ἢ εἰσέτι μετά ἄλλου μετοικῶ εἰς ἄλλον τόπον. διά τά κατοικήσω, Θουκ. ς', 3.

Προσσυνοικίζω, μέλ. ίσω (οἰκίζω). Προσέτι συνοικίζω. «Τήν θυγατέρα προσσυνοικίζω» πρός τοῖς ἄλλοις συνοικίζω ὑπανδρεύω τήν θυγατέρα. Δίων. Κάτ. ἐν γένει μεταφέρω, μετακομίζω εἰς ἄλλην τινά κατοικίαν, ἢ οἶκον.

Προσσυντίθεμαι (τίθημι). Δίων. Κάτ. προσέτι συντίθεμαι, συμφωνῶ μετ' ἄλλου τινός.

Πρόσσφαγμα, τό. Τό ἐπί τινος, ἢ πλησίον του ἐσφαγμένον. Θουκυδίδου «Τοῖς Ἀνδρόγεω Τάφοις ἤτοι Σφάγμα, θῦμα ἐπί τοῦ τάφου τοῦ Ἀνδρόγεω. Πλουτ. ἐκ τοῦ

*Προσφάττω, μέλ. ξω (σφάττω). Σφάζω, θυσιάζω ἐπί τινος, ἢ πλησίον, παρά τινι.

Πρόσσω, Ἐπίρ. Ποιητ. ἀντί τοῦ, Πρόσω. Ὁμ. Ἰλ.

Προσσωματοποιέω, ῶ, Μέλ. ήσω (σωματοποιέω). Περισσότερον ἔτι σῶμα ποιῶ, ἢ ἐπί τοῦ σώματος προστίθημι· ἀμφ.

Προσσωρεύω, μέλ. εύσω (σωρεύω). Προσέτι σωρεύω, ἐπισωρεύω ἀκόμη. Γρηγορ.

Προσταγή, ἡ (προστάττω). Τό προστάττειν, ἐντολή ἢ διάταξις, θέλησις καὶ ἀπόφασις μεγαλητέρου τινός διά λόγου ἢ διαγράμματος γινομένη = πρόσταγμα.

Πρόσταγμα, τό (προστάττω) Διάταγμα, ἐντολή, προσταγή.

Προστακτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. Προστακτικῶς, (προστάσσω). Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος ἢ κλίσιν ἔχων εἰς προσταγήν, εἰς τό προστάσσειν, ἢ ὁ ἔχων δύναμιν καὶ τρόπον τοῦ προστάσσειν· παρά Γραμ. «ἡ Προστακτική» ἐνοοῦμ. Ἐγκλισις, ἔτι καὶ τό, προστακτικόν Διογ. Λ 7, 86. 87.

*Προστακτός, ὁ, ἡ, ον (προστάσσω). Προστεταγμένος, παραγγελμένος, διωρισμένος. Δημ.

Προσταλαιπωρέω, ῶ. Μέλ. ήσω, (ταλαιπωρέω) καὶ — οῦμαι. παθ. Ἔτι περισσότερον καιρόν ταλαιπωροῦμαι, ὑποφέρω. ὑπομένω ἢ ὁμοῦ παράτινι ἢ ἐπίτι ταλαιπωροῦμαι· πάσχω· ὑποφέρω.

Προστανύω, (τανύω). Ταύτόν τῷ, Προττείνω, ἀμφ.

Πρόσταξις, ἡ (προστάσσω). Τό βάλλειν εἰς τάξιν, ἢ εἰς καλήν κατάστασιν, εἰς εὐταξίαν. 2) Προσταγή, διαταγή, παραγγελία, Κύριν. Περιπ. (5· καὶ παρά Ἀριστ. Πρόστακτις σημαίν. μερικ. τις ποινή καὶ ἐλάττωσις τῶν δικαίων ἑνός πολίτου, π. χ. νά μή παρασταθῇ εἰς σύλλογον δημοσίαν συνέλευσιν, ἢ νά μή κατηγορήθῃ μηθένα εἰς τό κριτήριον. Ἀνδοκ.

Προστεράσσω, μέλ. ξω (τεράσσω). Προσέτι τερατεύω, εἰς ἀταξίαν καὶ ἀνησυχίαν φέρω, συγχίζω.

Προσταργανόω, ῶ· μέλ. ώσω (ταργανόω). Δυκόφρ. 746. Σωνάπτω, συνδέω, στερεόνω ἐπί τι, ἢ μετά τινος.

Προστάς, άδος, ἡ (πρόστημι). Πρόδομα, ἢ Εἶδος προπυλαίου, προαυλίου, (Vestibule, antichambre) Ἀστυν. ἐ. στλ. 205. Βιτρούβιος, β'. 8. ὅρα καὶ τάς εἰς Βιτρούβιον (Vitruv.) σημειώσεις τοῦ Σκεΐφερου, 3) Δημόσιος καὶ ἀτελής πόρνη, χαμαιτύπη, ἥτις προΐσταται, ὁ ἐστί, προτρέπει ἑαυτήν, ἢ ἐκδίδεται εἰς κοινήν πωλήσιν, ὡς τό Λατ. prostibulum καὶ τό Γαλ. prostituée.

Προστασία, ἡ (προΐστημι). Τὸ ὑπερέχειν, ἵστασθαι πρὸ τῶν ἄλλων, ὑπεροχή. 2) Τὸ τυχὸν ἀξίωμα, ἐξουσία, δύναμις, κράτος, κυριότης, (Imperium) ὅτε δηλαδή τις προΐσταται τῶν ἄλλων καὶ προστάζει αὐτούς· καὶ ἐντεῦθεν ἡ μετὰ τυχόντος ἀξιώματος συνοδευομένη, ἐξωτερική δόξα, λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια, δορυφορία, ἡ μετὰ τῶν δορυφόρων ἡ θεραπόντων παραπομπεία καὶ συνοδία. Πολύβ. «Γυνὴ πρεσβυτέρα, καί τινα προστασίαν ἀξιωματικὴν ἐπιφαίνουσα. 3) Ὑπεροχὴ ἐπίτι, ἐπιστασία, φροντίς, πρόνοια, κυβέρνησις, βοήθεια, ὑποστήριξις. προστασία· καὶ 4) Παρὰ Δημοσθ. ταὐτὸν τῷ, Στάσις, σύνταγμα στασιαστῶν, φατρία. Ἀριστ. Ἀθ. πολ. 13. —

Προστασιάζω, μελ. άσω (στάσις). Πρότερον φέρω εἰς στάσιν, εἰς ἐπαίστασιν, Δίων. Κάσ. ἢ εἶμαι εἰς στάσιν, εἰς ἐπανάστασιν, ἐπαναστατῶ.

Πρόστασις, ἡ. (προΐστημι). Τὸ πρὸ τῶν ἄλλων ἵστασθαι, τὸ ὑπερβαίνειν τοὺς ἄλλους, ὑπεροχή, πρότερημα, ἀρχή, ἀξία, ἐξουσία, δύναμις, προτίμησις, τὸ ἀνώτερος εἶναι, καὶ ἡ μετὰ ἀξιώματος συνηνωμένη ἐξωτερικὴ δόξα, δορυφορία, παράταξις βασιλική, πομπή, συνοδία Πλάτ. πολιτ. 1. «Πρόστασις τῶν τυραννικῶν, ἢν πρὸς τοὺς ἔξω σχηματίζεται·» ἤτοι τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον, ἡ προσποίησις τῶν τυραννικῶν ταυτ. τῷ πρόσχημα· καὶ καθόλ. πᾶν ὅ,τι ἵσταται, ἢ βάλλεται πρό τινος ἄλλου ἀντικειμένου διὰ νὰ τὸ ἀποκρύψῃ, ἀποσκεπάσῃ, προκάλυμμα. προπέτασμα· ταὐτὸν τῷ, Προστασία, παρὰ Πολυβ.

Προστάσσω, Ἀττ. άττω, Μέλ. ξω, (τάσσω). Προσέτι διατάττω, διορίζω, Ἐντέλλομαι, προστάζω, συχνάκ. παρ' Ἡροδ. τινί τι· ἔτι καὶ μετὰ Ἀπαρεμφ. «προστάσσουσι τοῖσι Μιλησίοισι φυλάσσειν» Ἡροδ. 9, 99. καὶ 7, 59 καὶ μετὰ Αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. ὅθεν καί, τοῖσι προστετάκατο ἵπποι, Ἡροδ. 7, 21. δηλ. εἰς αὐτοὺς ἐδόθη, ἐδιωρίσθη τὸ ἱππικόν, καί, τὸ προστεταγμένον, τὰ προσταχθέντα, ἤτοι αἱ προστάγαι, παραγγελίαι. Ἡροδ. 2, 121, 4. 9, 104. 2) διορίζω, καθίστημι, ἀναγορεύω, ἐπιστάτην καὶ προεστῶτα βάλλω. «Ἄρχοντα Ἐτεόκλεον προστάξας.» Θουκυδ. ἡ. 23. ἐδώκε τὴν ἐπιστασίαν καὶ τὴν προστασίαν ἐπάνω εἰς τὸν Ἐτεόκλεον, κατέστησεν αὐτὸν ἄρχοντα. 3) Τάττω εἴς τι, συγκατάττω, συγκαταριθμῶ εἴς τινα χλάσιν, φατρίαν, τάγμα, ἢ μερίδα, συγκαταθέτω· «καὶ πρὸς τοῖσι ἔθνεσι τοὺς πλησιοχώρους προστάσσουσι» Ἡροδ. 3, 89. καὶ ἐμοῦ μὲ ταῦτα τὰ ἔθνη συγκαταριθμῶν καὶ τοὺς πλησιοχώρους λαοὺς· καὶ ἄνευ τῆς πρός, «Ἰνδοὶ προσετάχατο Φαρμαζάδρῃ;» ὁ αὐτ. 7, 65. ὡσαύτως καὶ «μοίρῃ τινὶ προστάσσειν ἑωυτόν» Ἡροδ. 1, 94. ἤτοι, ὑπάγω μὲ τὸ μέρος τινός, ἢ συγκατατάττω ἐμαυτὸν εἴς τινα χλάσιν, φατρίαν.

Προστασία, ἡ. Ἀξίωμα, ὑπούργημα τοῦ Προστάτου· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Ἐπιστασία, Προστασία, φροντίς, ὑπεράσπισις, πατρωνεία, ἐπιστασία τῶν κοινῶν πραγμάτων, (γεροντεία, Praefectura) ὡς τὸ Προστασία, Ξενοφ. Ἀπομν. γ. 5. 10.

Προστατευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς προστασίαν· ἀμφ. ἐκ τοῦ

Προστατέω, μελ. ήσω (προστάτης). Προΐσταμαι, προέχω, ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, προτιμῶμαι, πρόκρισιν, προτίμησιν ἔχω, τινί, ἐξαιρ. διὰ τῆς ἀρχῆς καὶ δυνάμεως, ὅθεν ἄρχω, προστάτης εἰμί, προστασίαν ἔχω τινός, προεστεύω, διοικῶ, κυβερνῶ ἀνθρώπους καὶ πράγματα. Ξενοφ. Ἀπομν. δ. α. 8. «Τῆς πόλεως προστατεῖν·» Κύρουπ. ἡ. γ. 11. «Σύρων ὁ προστατῶν·» ὁ ἡγεμονεύων, ὁ προϊστάμενος, ὁ διοικῶν τὰ πράγματα τῶν Σύρων· καὶ παθητικ. παρὰ Ξενοφ. Ἱερ. ἐ. ἀ. «Φεβοῦνται, μὴ ἐπιλωμήσῃ τὸ πλῆθος ὑπ' αὐτῶν προστατεῖσθαι,» διοικεῖσθαι, κυβερνᾶσθαι 2) ἵσταμαι πρό, τινος πρὸς διαθέντευσίν του, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑπερασπίζομαι, διαθεντεύω, ἐπιτροπεύω, κήδομαι, φροντίζω, μετάγεν Ξενοφ. Οἰκ. β. 9. «Ὥρα σοι προστατεύειν ἐμοῦ, κελεύεις με προστατεύειν σου, καὶ ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως μὴ πένης γένοιο·» καὶ Ἀριστφ. Ἱππ. 325. 3) λόγους ποιοῦμαι πρός τινα, προβάλλω, ἀναφέρω, προκαλοῦμαι· 4) «Ὁ προστατῶν χρόνος·» ὁ παρών, ὁ ἐνεστὼς καιρός, ἢ ὁ κατεπείγων Σουΐδ. ἐκ Σοφοκλ. Ἠλεκτ. 781.

*Προστατήρ, ῆρος, ὁ = προστάτης, ὅθεν

Προστατήριος, ία, ιον. Προστατῶν, ὁ προϊστάμενος, ὑπερασπιζόμενος. Αἰσχυλ. Θηβ. 459. Ἀγαμ 985. 2) ὁ πρὸ τῆς ψυχῆς ἱστάμενος, αἰωρούμενος. 3) παρὰ Πλουτάρχ. πρβλ. συμ. γ'. 7. ἐλέγετο καὶ εἰς τῶν μηνῶν παρὰ Βοιωτοῖς, ἴσως οὗτος συμφωνεῖ μετὰ τοῦ παρ' Ἀθηναίοις Ἀνθεστηριῶνος.

Προστάτης, ου, ὁ (προΐστημι). Ὁ προϊστάμενος, προέχων, προεστώς, διοικητής, κυβερνήτης, ἐπιστάτης, ὁδηγός, ὑπερασπιστής, φροντιστής, ἐπίτροπος, Ἡροδ. 1, 127, 2, 179. καὶ ἄλλως ἐξαιρ. ὁ ἱστάμενος ἐπὶ κορυφῆς φατρίας τινός, ὁ κορυφαῖος, ὁ ἀρχηγὸς ὁ προστάτης τοῦ δήμου, ὁ διοικῶν τὰ πράγματα, τὰς ὑποθέσεις τοῦ δήμου, συχνάκ. παρ' Ἀθηναίοις. Ξενοφ. Κύρουπ. ἡ. ἡ. 3. «Ὁποῖοι οἱ προστάται, τοιοῦτοι καὶ οἱ ὑπ' αὐτοὺς·» κατὰ τοὺς ἄρχοντας, καὶ τὸ ὑπήκοον. καὶ ἐντεῦθεν, 2) ὁ προστάτης τινός, ὑπερασπιστής, κηδεμών, συνήγορος, διαθεντευτής. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγετο ὁ ἐντέπιος πολίτης, ὅς τις ἀνελάμβανε τὴν ἐπιστασίαν τῆς δίκης τῶν μὴ κατοίκων πολιτῶν, παριστάμενος ἐν τῷ κριτηρίῳ· ὁ Σουΐδ. ἔχει. «Οἱ τῶν μετοίκων Ἀθήνησι προεστηκότες, Προστάται ἐκαλοῦντο· ἀναγκαῖον γὰρ ἦν ἑκάστῳ τῶν μετοίκων, πολίτην τινὰ Ἀθηναῖον νέμειν προστάτην· τοιούτου δὲ προστάτου εἶχον πάντοτε χρείαν οἱ μέτοικοι, εἶτινες, μὴ ὄντες γνήσιοι πολῖται, δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ἐμφανίσωσιν οὐδεμίαν ὑπόθεσιν ἢ διαφοράν τινα πρὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, ἢ πρὸ τοῦ κριτηρίου· ὅθεν τὸ «Νέμειν προστάτην τινὶ» δηλοῖ, παρέχειν, χορηγεῖν προστάτην· καὶ «Γράφεσθαι προστάτου» ἐκλέγειν προστάτην διὰ τὴν ἑαυτοῦ ὑπεράσπισιν, βάλλειν ἑαυτὸν ὑπὸ τὴν ὑπεράσπισιν προστάτου τινός, κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τῶν μετοίκων ἐλέγετο. Πολυδ. ἡ. 35. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐσήμαινον αὐτὸ τοῦτο διὰ τοῦ, Πάτρων, (patronus) Πλούταρχ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 411. «Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι·» ὅπου ὁ Σχολιαστ. ἡρμήνευσε τὸ Γεγράψομαι, διὰ τοῦ, Δεήσομαι· ὅς τις ἐπιφέρει· «Προστάτης δὲ λέγεται, ὁ ἐν πολέμοις ἐμπροσθεν ἱστάμενος, καὶ βοηθῶν τοῖς ὀπισθεν· καὶ ὁ τῷ ἀξιώματι προέχων τῶν ἄλλων·» παθ. γεγράφθαι προστάτου, ἀντὶ, καταγράφομαι παρά τινι προστάτῃ, ἐμβαίνω ὑπὸ τὴν προστασίαν του· καὶ ἐν γένει πᾶς ἰσχυρότερος, ὑπέρτερος ὅς τις λαμβάνει ὑπὸ τὴν ὑπεράσπισιν καὶ προστασίαν του ἄλλον ἀσθενέστερον· 3) Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1771. «Θεοῦ προστάτης·» κεῖται ἀντὶ τοῦ Ἱέτης, ὡσαύτως αὐτόθι 1278. παράβλ. καὶ Ἠλ. 1378.

Προστακτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. - τικῶς· ἀνήκων εἰς τὸν προστάτην, ἐν γένει ταὐτὸν τῷ, Προστατήριος· παρὰ Πολυβ.

Προστάτις, ιδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ Προστάτης.

*Προστάτρια, ἡ = προστάτις, Λεκ. χειρ. Havn. παρ' Osann auctar Λεξ. σελ. 141.

Προστάττω Ἀττ. ἀντὶ Προστάσσω.

Προσταυρόω, ῶ· μελ. ώσω (σταυρόω) Φράττω ἢ περιβάλλω ἀπ' ἔμπροσθεν μὲ ἐπωσάλους.

Προστέγασμα, τό (στεγάζω). Μέρος τι ἐξέχον καὶ ἐπιτήδειον εἰς σκέπην, ἐξέχουσα σκέπη. Μαθημ. παλ. σελ. 21.

Προστέγιον, καί, Προστέγισμα, τό (στέγος). Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Καισ. 17. «Τῆς θύρας προστέγιον·» τὸ πρὸ τῆς θύρας τοῦ δωματίου ἐν τῇ οἰκίᾳ διάστημα· καὶ Προτέγιον, καὶ προτέγισμα.

*Προστεγνόω, μελ. ώσω (στεγνόω). Πρότερον, ἢ ἀπ' ἔμπροσθεν στουπόνω, φράττω.

Προστειχίζω, Μέλ. ίσω (τειχίζω). Τεῖχος ἐπὶ τοῦ τείχους προστίθημι, περὶ τοῦ παλαιοῦ τείχους περιβάλλω καὶ ἄλλο νέον τεῖχος, ἤτοι καὶ μετὰ ἄλλου δευτέρου τείχους ἀσφαλίζω, ὀχυρόω· πόλιν ἢ φρούριόν τι, μετὰ δευτέρου τείχους περιτειχίζω. Θουκυδ.

Προστείχω, μελ. ξω (στείχω). Ὑπάγω εἰς τὰ πρόσω, προχωρῶ, προβαίνω, Σοφ. Ο. Κ. 30. 320.

Προστεκμαίρομαι, μελ. αρούμαι (τεκμαίρω) μεσ. ἀποθ. Προσέτι τεκμαίρομαι, γνωρίζω ἀκόμη ἐκ τῶν σημείων καὶ κρίνω, ἢ ἐξετάζω, ἐξαυτῶν, συμπεραίνω τι· Ἵππον,

Προστεκταίνομαι, μέλ. ανοῦμαι (τεκταίνω) μέσ. Ἀποθ. Προσέτι κτίζω, προσθέτω τι εἰς τὸ κτίριον, κατασκευάζω, καὶ μηχανῶμαι, ἐφευρίσκω εἰσέτι.

*Προστελειόω, μελ. ώσω (τελειόω). Εἰς τέλος εἰς πέρας φέρω τι, ἀποπερατῶ, τελειοποιῶ παθ. — οῦμαι. Φθάνω εἰς τελείαν ὥριμον ἡλικίαν· γίνομαι τέλειος ἄνθρωπος.

Προστελέω (τελέω). Προσέτι τελῶ, ἐξοδεύω, ἐκδίδωμι, πληρόνω.

Προστέλλω, μέλ λῶ (στέλλω) ἀπ' ἔμπροσθεν καλύπτω, σκεπάζω ἢ ὑπερασπίζομαι Θουκυδ. ἑ. 71. καὶ Δίων Κάσ. Μέσ. προστέλλεσθαί τινα, ἀντὶ ὁπλίζω τινὰ καὶ τὸν βάλλω εἰς στρατείαν Αἰσχύλ. ἑπτ. Θηβ. 420. τὸ δέ, ὁδὸν προσταλῆναι, Σοφ. Ο. Κ. 20. ἀντὶ, κάμνω μακρὰν ἐκτεταμένην ὁδόν.

Προστενάζω, μελ. ξω, καὶ Προστένω (στένω). Πρότερον στενάζω, ἀναστενάζω. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 261.

Προστερατεύομαι, μέλ. εύσομαι, μέσ. ἀποθ. σπαν. ἐνεργ. προστερατεύω· ταὐτὸν τῷ, Ἐπιστερατεύομαι

Προστερνίδιος, ὁ, ἡ, ον (στέρνον). Ὁ εὑρισκόμενος ἐμπροσθεν εἰς τὸ στῆθος, ὁ πρὸ τοῦ στέρνου κείμενος. «Τὸ προστερνίδιον·» κάλυμμα, ἢ στολίδιον ἐμπροσθεν εἰς τὸ στῆθος. Ξενοφ Κύρουπ. ς'. δ'. 1. ὁμοίως καὶ ἐπὶ ἵππων. Ξεν. Ἀν. α', ἡ. 7. —

Πρόστερνος, ὁ, ἡ, ον (στέρνον). Ὁ πρὸς τὸ στέρνον, ἢ ἐμπροσθεν τοῦ στήθους ὤν, ταυτ. τῷ προηγουμ.

*Προστέρπω, μελ. ψω. Δωρ. ποτιτέρπω (τέρπω). Εἰσέτι, ἀκόμη, ἢ καθήμενος πλησίον τέρπω, ἡδύνω, «τὰ μὲν θεραπων ποτιτερπέτω,» Ἰλ. Ο. 401.

Προστεφανόω, ῶ. μελ. ώσω (στεφανόω) Πρότερον στεφανόω. —

Προστεχνάομαι, μέλ. ήσομαι (τεχνάομαι) μέσ. ἀποθ Προσέτι τεχνάζομαι, ἐπινοῶ, ἄλλην νέαν πανουργίαν, νέους δόλους ἐφευρίσκω. Πλούταρχ. Στέρ. 11.

Προστηθίδιος, ὁ, ἡ, ον (στῆθος). Ὁ ἐμπροσθεν τοῦ στήθους ὤν, κείμενος, ἢ φερόμενος. «Ἵππων προστηθίδια ὅπλα·» καταφρακτα ἢ στολίδια ἐμπροσθεν τοῦ στήθους τῶν ἵππων· παρὰ Πολυβίῳ εἰσὶ Προστηθίδια, αἱ πρὸ τοῦ στήθους κρεμαμεναι εἰκόνες, ταυτ. τῷ προστερνίδιος.

Προστηθίς, ίδος, ἡ (στῆθος). Παρὰ Πολυδ. β'. 198. καὶ »Στῆθος ποδός·« τὸ ἐξογκωμένον ἤτοι τὸ προὔχον μέρος ὑποκάτω τοῦ ποδός πρὸς τοῖς δακτύλοις.

Προστήκω, Μέλ. ξω (τήκω). Προσέτι τήκω, ἀναλύω, ἢ ἀναλελυμένον τι χύω ἐπί τι ἄλλο Οὐδετέρ. κατὰ Παρακείμ. »Προστέτηκα« Ἐπιμένω, προσκολλῶμαι, ἀναποσπάστως ἐπίκειμαι, προσπεφυκότως ἔχω, ὅλως δὶ ὅλου ἑκάστος εἰμὶ μετὰ Δοτικ. ἐπί προσ. καὶ πράγμ. Wyll. ep. cr. σελ. 240. ὅθεν

Πρόστηξις, ἡ. ἐπιμονή ἐπίτε, προσκόλλησις, ἀφοσίωσις, τὸ ἀναποσπάστως ἐπίκειεσθαι πρός τι· »Πρόστηξις τῆς ψυχῆς« Πλουταρ. Προσκόλλησις, ἀφοσίωσις τῆς ψυχῆς, ὅς τις καὶ ἀλλαχοῦ συνεφέρει καὶ μετὰ τοῦ Βάκχευσις.

Προστιβάζομαι (στιβάζω). Πρότερον ὑπάγω, προπορεύομαι. Γλωσ.

Προστιβάς, ὁς, ἡ· παρὰ Σουΐδ. »Ὁ δὲ κατῴκει ἐν σπηλαίῳ προστιβάδας ἐντετμημένας ἔχοντι κατὰ τὴν πέτραν·« ἄνευ ἑρμηνείας· ὁ Ἡσύχιος ἔχει »Προστιβάζεται· ταὐτὸν τῷ, Προπορεύεται· ἀλλὰ παρὰ Διοδώρῳ Σικ. ἀφ' οὗ καὶ ὁ Σουΐδ. ἔλαβε τὸ χωρίον, κεῖται ὀρθότερον »Τρεῖς στιβάδας«

Προστίθημι μελ. προσθήσω, ἀόρ. β'. προσέθην, μέσ. προσεθέμην· προστακτ. πρόσθου, (τίθημι). Προσέτι τίθημι, βάλλω ἀκόμη, κατὰ προσθήκην τίθημι, ἐπίτι τίθημι, προσεπιβάλλω, προσθέτω· »χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν Ὀδ. Ι, 305. τὸν λίθον δηλ. τὸν ὁποῖον ἔβαλεν ἔμπροσθεν τοῦ στομίου τοῦ σπηλαίου· καὶ, πρῆγμά τινι προστίθημι, Ἡροδ. 1, 108 βάλλω εἰσέτι, ἐπιφορτίζω ἀκόμη τινὰ καὶ μὲ ἄλλην ἀσχολίαν, ὡσαύτως καὶ »προσέθεσαν τῷ Ἀρισταγόρῃ πρήσσειν ἢ δύνατο ἄριστα« Ἡροδ. 5, 30. ἀντὶ ἐπιφορτίσαν ἐπέβαλον εἰς τὸν Ἀρισταγόραν νὰ κάμῃ ταῦτα ὅσον ἠδύνατο καλλίστα· καὶ ἰδιαιτέρ. προσθεῖναι θύρας ὁ αὐτός 3, 78. ἀντὶ συνάπτειν ὁμοῦ καὶ κλεῖειν τὰς θύρας· παραβλ. πρόσκειμαι. 2) βάλλω τι πρός τι καὶ αὐξάνω, ἢ δὶ ἐπιθέσεως μεγαλύνω, ἀποπληρῶ, ἀποτελεῖω »τέλεον δὲ γέρας προσέθηκεν ἑκάστῳ« Ἴμ. Ὁμ. Ἔρμ. 129. καὶ Πίνδ. Νέμ. 3, 120 »κάτοχον εὐκλεΐ προσέθηκε λόγῳ« ἤτοι· δὶ εὐκλεοῦς λόγου διαφήμης ἐμεγάλυνε, ἔκαμεν ἔνδοξον τὴν νῆσον· ὅθεν, ὡς προσθήκην δίδω ἔτι, ἐπιμαρτῶ, παρέχω, καὶ »γυναῖκα προσθεῖναι τινίν« Ἡροδ. 6, 126, ἀντὶ, δίδω εἰς τινα γυναῖκα πρὸς γάμον, καὶ προσφέρω, χορηγῶ, συνεισφέρω· σπανίως εὑρίσκεται τὸ προσθεῖναι ἑπομένου τοῦ, ἢ ἀντὶ τοῦ, πλέον θεῖναι ἢ — Πλατ. Πολ. 1, σελ. 335. Ἀριστ. Ξενοφ. πολλαχοῦ. 3) ζημιοῦμαι, ἀποβάλλω ἀφαιροῦμαι τῆς οὐσίας, χάνω. »Τὰ ἴδια τοῖς ἀλλοτρίοις προστιθ. Μενάνδρ. Ἀποσπασμ. 9. ἐν τοῖς Βρυγκίου Γνωμικ. σελ 191. 4) Ἀποφέρω, ἀποδίδω ἀναφέρω, τινί τι, Ἡροδ. ἀτιμίην προστιθ. καὶ ἀντὶ τοῦ οἰκεῖον ἴδιον ποιῶ, προσοικειῶ, ἑδίζω συνεδίζω, τινί τι [Ξεν. Ἀπομ. β', ἀ 2. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ, ἐπιβάλλω, ἐπιβαρύνω, καταβιάζω. Εὐρ. Ἡρακλ. 712. »Προστιθέναι τοὶ ἀνάγκην·« ἀντὶ τοῦ, Βιάζεσθαι. »Ἐκπληξὶν ἀφατίαντα προστιθείς·« ὁ αὐτ. Ἑλέν. 555 μὲ κάμνεις ἄφωνον ὑπὸ αἰδοῦς· μὲ κάμνεις νὰ τὰ χάσω ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου. προστιθέναι τινὰ τῷ κατθανεῖν, ἀντὶ, καταδικάζω τινὰ εἰς θάνατον. Μέσ. Προστίθεμαι Προσκολλῶμαι, προσάπτομαι, συνδέομαι, συντροφεύω μέ τινα, καὶ συμφωνῶ, ὁμοφωνῶ, σύμφημι »Προστίθεμαι τῇ γνώμῃ τινός·« Ξε· Ἀναβ. α. ξ. 10. καὶ Ἡροδ. 1, 109. 3. 83 6, 109. ὡσαύτως καὶ, τῷ λόγῳ τῷ λεχθέντι προστίθεμαι ἐ αὐτ. 2, 120. ἤτοι, συμφωνῶ, πείθομαι εἰς τὸν λεχθέντα λόγον, καὶ, »τῷ ἀστῷ ἀγωνιζομένῳ προσθήσονται« Ἡροδ. 2, 160. τουτ. προσκολληθήσονται, εἶναι ἔσονται τῷ ἐγχωρίῳ ἀγωνιζομένῳ. 2) προστίθεμαί τινα· ἀντὶ τοῦ προσάγομαι, προσεκείσομαι τινά, σύρω πρὸς ἐμαυτόν, τὸν συνδέω εἰσέτι σχετικῶς μετ' ἐμοῦ, τὸν κάμνω φίλον, σύμμαχον, ὀπαδόν μου, συχνάκ. παρ' Ἡροδ. 1, 53, 69. 3, 74. 5, 66. 69 ὡσαύτ. καὶ, πολέμιον προστίθεμαι κάμνω τινὰ εἶναι ἐχθρόν μου, τὸν ἐχθρεύω εἰσέτι κατ' ἐμοῦ· ἐμείωσ, ἰσχὺν προστίθεμαι αὐξάνω τὴν δύναμίν μου, γίνομαι ἰσχυρότερος. καὶ, προστίθεσθαι πλέον, ἀντὶ αὐξάνομαι, γίνομαι μεγαλήτερος· τὸ δὲ, πόλεμον προσεθήκαντον παρ' Ἡροδ. 4, 65. δηλοῖ, ἐκήρυξαν, ἐμάνυσαν τὸν πόλεμον. καὶ ὁ αὐτ. 7, 239. μῆνιν προσθέσαι ἀντὶ, ἐχθραν, ὀργὴν τρέφειν κατά τινος. 3) Προστίθεσθαί τινί τι, συνίστημι, μετ' ἐπιμονῆς συσταίνω, ἀφοσιῶ, ἐν τῇ καρδίᾳ τινὸς τίθημι, μετὰ Δοτ. προσ. καὶ ἐπομ. ἀπαρφ.

Προστιλάω, ῶ. Μελ. ήσω (τιλάω), Ἐπί τι τιλάω, καταχέζω, κουτσουλῶ· τινί Ἀριστοφ. Νεφελ.

Προστιμάω, ῶ. μέλ. ήσω (τιμάω). Προσδιορίζω ἐπί τῆς ἀποφασισθείσης ποινῆς καὶ ἄλλην ὡς κατατίμημα, ἐπιβάλλω ἐπί τῆς προτέρας χρηματικῆς ποινῆς καὶ ἄλλην· πρὸς πλειοτέραν αὐστηρότητα, Δημοσθ. ὅθεν

Προστίμημα, τό. Ἡ εἰσέτι διωρισμένη, ἐπιβεβλημένη ποινή, ζημία, χρηματική ποινὴ ἐπί τῆς προτέρας διανόμων ἀποφασισθείσης.

Προστίμησις, εως, ἡ. Τὸ προστιμᾶν ἐπιβάλλειν ἰδίαν τινὰ νέαν ποινὴν ἐπί τῆς πρότερον ἀποφασισθείσης. —

Προστίμιον, τό (τιμή) Ἡ παρὰ τοῦ νόμου ἢ παρὰ τοῦ δικαστοῦ, διωρισθεῖσα ποινή, ἢ χρηματική ζημία, ἐπιτίμιον.

Πρόστιμος, ὁ, ἡ ον. Διωρισμένος ὡς ποινή, ἢ εἰς ποινὴν, ζημίαν ἀποφασισμένος· ἄμφ.

Προστιμωρέω, Μέλ. ήσω (τιμωρέω) Προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις παρεσταμένος βοηθῶ, συντρέχω, ἐπικουρῶ, Ἱππουρ.

* **Προστομία**, ἡ (στόμα). Ἡ ἕνωσις ἢ πρὸς ἄλληλα συνάφεια τῶν ἄκρων τῶν δύο χειλέων, Πολυδ. 2', 90.

Προστόμιον, τό (στόμιον). Ταὐτὸν τῷ, Στόμιον. Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 3.

Προστομίς, δος ἡ (στόμα). Τὸ πρὸς τοῦ στόματος ὁπῆς τινος ἐμβεβλημένον ἐνθμα. Μαθημ. παλ. σελ. 20.

Πρόστομος, ὁ, ἡ, ον (στόμα) Ὀξύς, σουβλερός, ἢ ἀκονισμένος· »Ξίφος πρόστομον·« Ἄστομον δὲ τὸ μαλακὸν καὶ ἀπρόστομον.

Πρόστοον, τό. (στοά). Ἡ πρὸ τοῦ οἴκου στοά, (γαλλερία ἔμπροσθεν τοῦ ὀσπητίου). Πλάτ. Πρωταγ.

Προστοχαστικός, ἡ, όν. Ὁ πρότερον στοχαζόμενος, τεκμαιρόμενος, ἢ ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς τὸ προστοχάζεσθαι.

Προστραγῳδέω, ῶ. μέλ. ήσω (τραγῳδέω) Μεγαλύνω, ἐπαίρω τι. Προστίθημι ἢ μεγαλύνω τὸν τόνον κατὰ τὸν Τραγικὸν τρόπον, ὅ ἐστι μετ' ὑπερβολῆς ἐκφράζω, μετὰ τραγικῆς πομπῆς καὶ ἐμφάσεως. Στραβ.

Προστρατοπεδεύω, καὶ προστρατοπεδεύομαι ὡς μέσ. ἀποθ. (στρατοπεδεύω). Στρατοπεδεύω, ἢ σταίνω τὸ στρατόπεδον πρό τινος τόπου, ἢ ἔμπροσθέν τινος στρατοπεδεύω.

Προστραχηλίζω, μέλ. ίσω (τραχηλίζω) Ἐντῇ πάλῃ, ἐν τῷ ἀγῶνι καταβάλλω τινὰ πιάνοντάς τον ἐκ τοῦ λαιμοῦ, ἢ καὶ, ἐκβάλλω τὸν τράχηλον, ταὐτὸν τῷ, Ἐκτραχηλίζω. Πλούταρχ.

Προστρέπω, Μέλ. ψω. (τρέπω) Τρέπω, στρέφω, γυρίζω ἢ κάμπτωτι πρός. μέσ. προστρέπομαι. Στρέφομαι, ἢ στρέφω ἐμαυτόν πρός τι μέρος, ἢ πρός τι πρόσ. καὶ »Προστρέπομαι τινάν· ἐπικ. τρέπω διευθύνω ἐμαυτόν πρός τινα καταφεύγω, ὑπάγω πρός τινα καὶ παρακαλῶ αὐτόν ἱκετικῶς, ὡς ἱκέτης προστρέχω, ἱκετεύω. προστρέπεσθαι τοὺς θεοὺς· παρὰ Λογογράφοις κεῖται τοῦτο συνεχῶς, ἀλλὰ παρὰ Ποιηταῖς εὑρίσκεται ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας καὶ τὸ, Ἐνεργητικὸν συχνάκ. ὡς παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 831. »Τοσαῦτ' σ' ὦ Ζεῦ προστρέπομαι· ἱκετευτικῶς λέγω. καὶ Ο Κ. 50. Πίνδ. Νέμ. 4, 90. καὶ παρ' Εὐριπ. Ἱκέτ. μετὰ Ἀπαρεμφ. »Πρόστρεπε ἑλέσθαι χθόνα Ἀργείων·« ἀντὶ τοῦ, Δεήθητι· καὶ ἐντεῦθεν »Προστρεπόμενοι, σέβοντες, τιμῶντες, προσκυνοῦντες· παρ' Ἡσυχίῳ. 2) σπαν. τρέπω τινὰ πρός ἐμαυτόν, ἤτοι τὸν κάμνω νὰ κλίνῃ πρός ἐμέ, τὸν φέρω εἰς τὸν σκοπόν μου.

Προστρέχω, Μέλ. Προσδραμοῦμαι. Ἀόρ. β'. Προσέδραμον. (τρέχω) μετὰ Δοτικ. Τρέχω, ἔρχομαι, δρομαίως ὑπάγω πρός τινα. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ἀ. 8. »Ἀβραδάτης προσῆλθεν αὐτῷ. προσέδραμον δὲ καὶ ἄλλοι«. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν. Τρέχω ἐναντίον τινός, προσφέρομαι, ἐφορμῶ, πρός τινα. 2) Μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ, Μετά τινος ἢ σύν τινι τρέχω, προσκολλῶμαι, ἀναποσπάστως ἔχομαι αὐτοῦ, τὸν ἀκολουθῶ

Προστρίβω, Μέλ. ψω. (τρίβω) Τρίβω ἐπί τι. »Τοῦ χρυσοῦ τὴν διαφορὰν τῇ λίθῳ προστρίβοντες δοκιμάζομεν«. Βασίλ. καὶ τροπ. Ἐγχαράττω, χαράττω ἐπί τινος. »Προστρίβομαι, Μέσ. Τρίβομαι ἐπί τινος, ἢ πιάνω τινοῦ, ὅθεν διὰ τῆς γινομένης ἐπιτριβῆς, ἢ ἐκτριβῆς μεταδίδω εἰς ἐμαυτὸν ἢ εἰς ἄλλους τι, διὰ τῆς τρίψεως μεταδίδωμι ἢ προσάπτω, προσκολλῶ τι τινί· ἐξαιρέτως δὲ, ἐπί κακ. ἐνν. Μιαίνω, ῥυπαίνω, διὰ ὕβρεως, καταισχύνης, λοιδορίας, κακολογίας, συκοφαντίας, ἐπιπλήξεως καὶ ἄλλων τοιούτων· »Ἔοικεν ὥσπερ συγγενικὸν νόσημα αὐτῷ προστρίψασθαι τὴν φιλαργυρίαν«. Πλούταρχ. Ἡ φιλαργυρία ἤτοι ἐν νόσημα συγγενικόν, τὸ ὁποῖον ἡ φύσις διαλογικῶς ἔδωκε καὶ εἰς αὐτόν, ὡς λοίβην τινὰ ἢ ὡς κηλίδα καταισχύνης. Οὕτω καὶ τὸ »Διαβολὴν, βλασφημίαν, »συμφορὰν τινὶ προστρίψασθαι·« ἀντὶ τοῦ, Προσάπτω, προσκολλῶ, ἐπάγω, ἐπιτίθημι. καθ' ὅλου, ἐπιμέμφομαι, ἐλέγχω, ἐνοχοποιῶ, αἰτιῶμαι, ἀποδίδω τὴν ἐνοχὴν εἰς τινα, λοιδορῶ, ἐπιπλήττω. Διον. Ἁλικαρ. Ῥητ. καὶ ἀρχ. ξ. 44. Ἡ μεταφορὰ εἴληπται ἀπὸ τοῦ μιάσματος, ἀπὸ τῆς ῥυπαρίας, καὶ ἀπὸ τοῦ χρώματος ἤτοι τῆς βαφῆς. Ἐπὶ καλοῦ εἶπεν ὁ Δημοσθ. »Πλούτου τινὰ δόξαν προστεπιτρίψατο τοῖς κεκτημένοις·« ἀντὶ τοῦ, Παρεκεύασε, προσεκόλλησε, ἐπροξένησε, ἔκαμε νὰ πιστεύωσιν ὅτι εἶναι πλούσιοι. Κατὰ τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν κεῖται παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 15. »Πληγὰς τεῖς οἰκέταις προστρίβεσθαι·« ὅ ἐστιν, Ἐπιδείνειν, ἐπιβάλλειν. Οἱ μεταγενέστεροι μετεχειρίσθησαν κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. καὶ τὸ Ἐνεργητικόν. ὅθεν

Πρόστριμμα, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐτρίφθη ἢ τρίβεται ἐπί τι, διὰ τῆς τρίψεως εἴς τι. Μεταφορικ. πᾶν ὅ,τι ἀποδίδεται, προσάπτεται εἴς τινα, ὅθεν μέμψις, λοιδορία, ἀτιμία, κηλίς, μίασμα, δυστυχία, κ.τ.λ. Αἰσχύλ.

Πρόστριψις, εως, ἡ. Τὸ προστρίβειν, προσαλείφειν προσκολλᾶν, προσάπτειν, μιαίνειν, κ.τ.τ. Ζήτ. Προστρίβω.

Προστρόπαιος, ὁ, ἡ ον (προστροπή) Ὁ πρός τι μέρος ἢ πρός τινα ἄνθρωπον στρεφόμενος, διευθυνόμενος, ὅθεν ἐξαιρ. α) ὁ πρός τινα δεητικῶς τρεπόμενος, καὶ βοηθείας ἢ τιμωρίας τυχεῖν δεόμενος, ὅς τις μετὰ πραχθείσαν τινὰ κακουργίαν, π. χ. φόνον τινος, καταφεύγει πρὸς

τινα θεὸν ἢ ἄνθρωπον καὶ παρακαλεῖ αὐτὸν ὡς ἱκέτης, διὰ τὰ τύχη ἁγισμοῦ, διὰ τὰ καθαρσθῇ ἀπὸ τοῦ μιάσματος τῆς ἁμαρτίας, καὶ ἐντεῦθεν ταὐτόν ἐστι τῷ, Ἱκέτης· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Φονιος, μιαρός, αἵματι μεμιασμένος, καὶ πρός τινα τρεπόμενος δεήσει καθαρσεως· μετὰ Γεν. «Προστρόπαιος ἐστίαζω· πληροστέρως παρ' Αἰσχύλ. «Λιταὶ προστρόπαιοι. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1309 (ἀντὶ τοῦ, Ἱκέτης. 6) ἔτι καὶ ἐνεῖνος εἰ τὶν ὁποῖον ἀποδίδουσιν προσάπτουσι παρανομίαν τινά, ὃς τις ἔπραξε μέγα τι ἀνοσιούργημα, Κακοποιός, κακοῦργος, ὃς τις ἐμολύνθη διά τινος κακουργήματος, καὶ μεταδίδου ἐκ τοῦ μιάσματος καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ὅσους ἤθελε πλησιάσει, ἢ ἔγγυς, ἄρα ταὐτὸν τῷ, Ἐνοχος· λέγεται καὶ ἐπὶ πραγμάτων. «Χρήματα προστόπαια καὶ ἐναγῆ· μεμιασμένα, δι' ἀλλοτρίου αἵματος ἀποκτηθέντα Ἐπιστολ. Φιλόβ. 2) Ἔτι δὲ καὶ παθ. «Δαίμων προστρόπαιος· ταὐτὸν τῷ, Ἀλιτήριος, καὶ Ἀλάστωρ, ὁ Θεὸς πρὸς ὃν καταφεύγων ὁ φονευθεὶς, ζητεῖ παρ' αὐτοῦ ἐκδίκησιν τοῦ φόνου τὸν ὁποῖον ἔπραξε· ὁ ἐκδικητὴς θεὸς τοῦ κακουργήματος. «Ζεὺς δὲ προστρόπαιος, ὅς τις καὶ ἄλλοις ἱκέσιος ἐλάγετο, εἰ ἐν οἱ πρόξαντες ἀνομίαν τινὰ κατέφευγον ὡς ἱκέται διὰ νὰ τύχωσι παρ' αὐτοῦ προστασίας καὶ καθαρισμοῦ, ἔθεν καὶ Παλαμιαῖος ἐκαλεῖτο Δίων ὁ Ἡσ. ἐκλαμβάνει τὸ, Προστρόπαιον, ἀντὶ τοῦ, Ἅγος, Μίασμα.

Προστροπή, ἡ. (προστρέπω) Κυρίως μὲν τὸ στρεφόμενον, διευθυνόμενον (πρός τι μέρος ἤτοι ἀντικείμενον 2) συνῆθ. δὲ ἡ ἱκεσία, δέησις, παράκλησις. Ἱκέτευε, ὅς τις στρεφόμενος ἢ καταφεύγων εἰς τινα, ἐξαιρ. θεότητα, παρακαλεῖ νὰ καθαρίσῃ αὐτὸν τοῦ μιάσματος ἢ ἐγκλήματός του, π. χ. ἀπὸ τοῦ φόνου, καὶ νὰ ὑπερασπισθῇ νὰ σώσῃ αὐτόν· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ὅτι καὶ ἡ πρὸς τοὺς θεοὺς γινομένη εὐχὴ, ἱκεσία, κατάρα. «Προστροπὴν καὶ ἀρὰν ἰσχυρὰν ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο.» Αἰσχύλ· καὶ πληθ. «Αἱ προστροπαί· Ἱκεσίαι, λιταναίαι, δεήσεις μετὰ θυσιῶν καὶ πομπῶν «Προστροπαῖς βουθύτοισι βωμοὺς κυισᾶν.» Εὐριπ. Ἄλκ. 1159 «Τίνα πόλεως προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων;» Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 56. ποίαν παράκλησιν ἢ τὶ αἴτημα ἔχεις νὰ κάμῃς εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς ἐμέ. 3) Τὸ ἔκτινος κακουργήματος πρεπεκθὲν εἰς ἑαυτὸν μίασμα, ἅγος, ἔγκλημα· ἐξαιρ. ἐκ φόνου «Θιγγάνων γὰρ ἡμῶν ἐναπομόρξῃ τὴν προστροπὴν.» Συνέσ. Ἐπιστολ. 44. καὶ «Τῇ προστροπῇ ἐνέχεσθαι.» ἤτοι ὑπόκειμαι, εἶμαι αἴτιος μεγάλου τινὸς κακουργήματος. 4) «Προστροπὴν ἔχω θεᾶς.» Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 618. ἀντὶ τοῦ, Πρόστροπος εἰμὶ θεᾶς, ὑπηρέτις, ἱέρισσα.

Προστρόπιος, ὁ ἡ ον κοιν. τύπ. ἀντὶ Προστρόπαιος.

Πρόστροπος, ὁ, ἡ, ον (προστρέπω). Ὁ πρός τι ἐστραμμένος, διευθυνόμενος ταυτ. τῷ, ἀνάστης 2) Ἱκέτης, Σοφοκλ. Φιλ. 773 «— ὅστα σοῦ πρόστροπον.» Ἱκέτην, καὶ Οἰδ. Τυρ. «Ἱκετεύομέν σε πάντες οἷδε πρόστροποι· ὁ Σχολ. ἑρμην. προσπεπτωκότες, προστετραμμένοι. ταυτ. τῷ, προστρόπαιος 3) Θεράπων, λειτουργὸς, ὑπηρέτης, ἱερεὺς, θεοῦ ἢ θεᾶς τινός· Εὐρ.

Πρόστροχος, ὁ, ἡ ον (τρέχω). Στρογγύλος, Ἡσύχ.

Προστυγχάνω, μελ. τεύξομαι (τυγχάνω). Ἐντυγχάνω, παρατυγχάνω, συναπαντῶμαι, ἐμπίπτω κατὰ τύχην, συνέρχομαι, τυὶ καὶ ἀνευ πτωτ. προσθένω, ἐπέρχομαι, ἐπιγίνομαι, Ξενοφ. Κυροπ. ς. γ. ι. «Εἴτε ὑπολείποιτο, εἰ προστυγχάνοιτο τῶν ἀρχόντων ἐπιμέλοιτο· οἱ ἀπαντῶντες, οἱ ἐπιγινόμενοι. «Ὁ προστυχὼν.» ὁ ἀπαντῶν ἡμᾶς, ὁ ἐρχόμενος ἔμπροσθεν ἡμῶν, ὁ ἐγκαίρως παριστάμενος, παρρησιαζόμενος, ὁ πρῶτος τυχὼν, ἢ ὁ καθεὶς, ἕκαστος ὁποιος δήποτε καὶ Οὐδετερ. «Τὸ προστυχὸν.» ὅ, τι πίπτει, ἔρχεται κατὰ τύχην εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν, ὅ, τι καὶ ἂν τύχῃ· τὸ τυχὸν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ· καὶ ἐντεῦθεν τὸ «Ὁπλῖς προστυχοῦσιν ὡπλίζετο.» ὡπλίζετο μὲ τὰ παρατυχόντα ὅπλα· ὁ Πλάτων συνεκρέψει τὸ, Προστυχὸν, μετὰ τοῦ, Εἰκῇ· καὶ Ἐκ τοῦ προστυχόντος· κατὰ τύχην, κατὰ συμβεβηκός, ταὐτὸν τῷ ἐκ τοῦ παρατυχόντος.

Πρόστυλος, ὁ, ἡ, ον (στῦλος). Ἐμπροσθεν μὲ στύλους κοσμημένος, ἢ κεκοσμημένος, Βιτρούβιος. ἡ. 1

Προστυμμα, τὸ (προστύφω). Μέσον δὲ οὐ πρότερον στήφουσιν (ἀδρὸν κοιοῦσι) τὸ μαλλὶ, ὥστε οὕτω νὰ γίνῃ ἐπιδεκτικὸν τῆς βαφῆς μὲ τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ χρωματισθῇ. —

Πρόστυπος, ὁ, ἡ, ον (τύπος). Ὁ ἐξειργασμένος καὶ τετορευμένος εἰς ἡμίσειαν ὑψηλὴν ἐργασίαν, ὅταν ἐκλαδὴ τοῦ διὰ τῆς γλυπτικῆς ἐξειργασμένου ἔργου ἢ ἀγάλματος αἱ ἐξοχαὶ καὶ τὰ ὑψώματα δὲν ἐξέχουσι ἀδόλου ἀπὸ τῆς βάσεως, ὥστε νὰ ἀκρίβωσι καὶ νὰ γίνωνται ψηλαφητὰ (Halb erhobene Arbeit, Γερμ. Du bas relief, Γαλ. Μισο-σηκωτὴ δουλιά), καθὼς ἐξ ἐναντίας τὸ Ἔκτυπος, ὁ εἰς ἀδόλου ὑψουμένην καὶ ἐξέχουσαν ἐργασίαν ἐξειργασμένος (Haut relief ἢ en bosse, Bosselage, Γαλλ.) Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Τορεύω. ὅθεν ἐν γένει, ἐπίπεδος, ὁμαλῶς κείμενος, ἴσα μὲ τὴν ἐπιφάνειαν. Ὅθεν πφύλλα πρόστυπα Διοσκορ. δ, 10. τὰ προσκείμενα. Παρὰ Ἀθηναίῳ ἐ. σελ. 199. καὶ 202. διαφέρει τὸ «Περιφανῆ, καὶ, Πρόστυπα ζῴδια.» ἔπου τὸ μὲν περιφανῆ, ταὐτόν ἐστι τῷ, Ἔκτυπα.

Προστυπόω, ῶ· μελ. ώσω (τυπόω). Πρόστυπον ἐργασίαν ποιῶ, ἤτοι κατ' ἡμίσειαν ὑψηλὴν ἐργασίαν κατασκευάζω (en bas relief) ἀντίκ. τῷ ἐκτυπόω, ὅ ἐστι εἰς ὁλόκληρον ὑψουμένην ἐργασίαν κατασκευάζειν. 2) στερεῶς, ἢ λείως ἐπιδλίβω, πιέζω, καὶ παρὰ Χειρουργ. ἀντὶ τοῦ, Σφικτὰ δλίβω, σφίγγω.

Πρόστυπτος, ὁ, ἡ, ον (στύφω). Πρότερον συνεσταλμένος, συμμαζωμένος ἢ πυκνωμένος.

Προστύπωσις, ἡ. (προστυπόω). Τὸ στερεῶς ἐπιδλίβειν, ἢ σφικτὴ σύνδλιψις σώματός τινος πρὸς τὸ στερεῶς κρατεῖν αὐτό.

Προστύφω, Μέλ. ψω (στύφω). Πρότερον στύφω. πυκνὸν ποιῶ, διά τινος στυπτικοῦ μέσου, διὰ τῆς στύψεως συστέλλω, συμπυκνόνω, ἐξαιρ. διὰ συσταλτικῶν ἢ στυπτικῶν μέσων ἑτοιμάζω τὸν μαλλὸν διὰ γνήσιον καὶ διαρκῆ βαφὴν, στυφόω ἢ στυφόνω τὰ μαλλιὰ διὰ νὰ τὰ βάψω ἔπειτα. Ὁ Ἀριστοτ. ἐν Προβλημ. κβ'. 11. λέγει. «Τὰ βαπτόμενα τούτου ἕνεκα προβρέχουσιν ἐν τοῖς στρυφνοῖς, τῷ διεργασθὲν μᾶλλον δέχεσθαι τὴν βαφήν.»

Προστυχής, ές, ὁ, ἡ ές (Προστυγχάνω). Ὁ κατὰ τύχην ἐντυχὼν, προτερχόμενος, ἢ ἀπαντῶμενος, πᾶν ὅ, τι συνηπάντησεν, ἢ συναπαντῷ ἡμᾶς· πᾶν ὅ, τι κατὰ τύχην συμβαίνει ἢ ἀκολουθεῖ εἰς ἡμᾶς· μετὰ Δοτ. 2) Ὁ εὑρισκόμενος, ἐνασχολούμενος, καταγινόμενος εἴς τι. «Φιλοσοφία προστυχής.» ὁ Πλάτων λέγει «Προστυχεῖς τῷ βίῳ γιγνόμενοι.» ὅσοι ἐδοκίμασαν ἢ εἶχον εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀστυχίας· ὁ αὐτ. λέγει καθόλου «Προστυχὴς γίγνομαι.» ἀντὶ τοῦ προστυγχάνω· ἔθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Πρόστυχος,» ὁ, ἡ ον· ὁ ἐκ τοῦ παρατυχόντος, καὶ ἐκ τοῦ προχείρου ὤν, ἢ ἐντυχὼν· ὁ μιᾶς τιμῆς ἄξιος, κοινός.

Πρόστωον, ἢ πρόστωον· ταὐτὸν τῷ, Πρόστεον. Lobeck. Φρύν. σελ. 495.

Προσυβρίζω, μελ. ίσω (ὑβρίζω). Προσέτι ὑβρίζω, ἔτι περισσότερον ὑβριστικῶς μεταχειρίζομαι τινά, καταφρονῶ, ἀτιμάζω.

Προσυγγίνομαι, μελ. γενήσομαι (γίνομαι) μέσ. ἀπορ. πρότερον συγγίνομαι, συναναστρέφομαι, ἀναμίγνυμαι ἢ συνομιλῶ μετά τινος, μετὰ Δοτ.

Προσύγκειμαι, (κεῖμαι) μετ. ἀπεθ. πρότερον σύγκειμαι, συμφωνῶ, ἑνοῦμαι στερεῶς μετὰ τινος, συμβιβάζομαι.

Προσυγχέω, μελ. χεύσω (χέω). Πρότερον χύνω ὁμοῦ, ἢ συγχέω, ἀναταράσσω, ἀναμιγνύω, ταράττω.

Προσυζεύγνυμι, μελ. ξω (ζεύγνυμι). Πρότερον συζεύγνυμι, συνάπτω, ἑνόω, ἐπόνω βάλλω ὁμοῦ.

Προσυλαχτέω, ῶ. μελ. ήσω (ὑλακτέω) Ὑλακτῶ, γαυγίζω πρός τινα, μετὰ Διοτικ. Δοτικ. Ἅλιε.

Προσυλάω, ῶ, μελ. ήσω (συλάω), Πρότερον συλάω, ἁρπάζω, λῃζω, λεηλατίζω.

Προσυλλέγω, μελ. ξω (λέγω). Πρότερον συλλέγω, συναθροίζω.

Προτυλλογισμός, ὁ (συλλογισμός). Συλλογισμός τις, τοῦ ὁποίου ἡ συνέπεια, ἢ τὸ συμπέρασμα χρῆσιν μένει ὡς μείζων πρότασις ἄλλου τινός.

Πρόσυλος, ὁ, ἡ, ον (ὕλη). Ὁ πρὸς ὕλην ὤν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὕλην, ἢ προσκεκολλημένος εἰς αὐτὴν ὤν. Ἐκκλ. Συγγρ.

Προσύμβολον, τὸ (σύμβολον). Τὸ προηγούμενον σύμβολον, σημεῖον, τεκμήριον, Σουίδ.

*Προσυμμίγνυμι, (μίγνυμι) καὶ

Προσυμμίσγω, μελ. ύσομαι (μίσγω). Πρότερον συμμίσγω, μιγνύω, ἀναμίσγω, Ἡροδ. 7, 129.

Προσυμφύομαι, μελ. ξω (συμφύω). Πρότερον συμφύομαι, συναυξάνομαι. Ἱπποκρ. (περὶ τῆς προσωδ. ἐδε φύω)

Προσυμφωνέω, ῶ (συμφωνῶ). Πρότερον συμφωνῶ, συμβιβάζομαι.

Προσυναθροίζω, (ἀθροίζω). Πρότερον συναθροίζω, μαζόνω.

Προσυνάπτω, μελ. ψω (ἅπτω). Πρότερον συνάπτω, συνδέω, συνενόω.

Προσυνίημι, μελ. ήσω (συνίημι). Πρότερον καταλαμβάνω ἐννοῶ ἢ παρατηρῶ, Ἱπποκρ.

Προσυνίστημι, μελ. ήσω (συνίημι). Πρότερον συνίστημι, συσταίνω ἢ ἀρμοβιάζω, μνηστεύω.

Προσυνοικέω, ῶ, μελ. ήσω (οἰκέω). Πρότερον συγκατοικῶ ἢ συζῶ, καὶ «Προσυνοικήσασα· συγκατοικήσασα πρότερον, συζήσασα· λέγεται ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, οἵτινες πρότερον συνέζησαν διὰ τοῦ γάμου. Ἡροδ. 3, 88.

Προσυνοικίζω, (οἰκίζω) πρότερον συνοικίζω, φέρω πρότερον εἰς μίαν κατοικίαν ὁμοῦ, ἐξαιρ. πρότερον ὑπανδρεύομαι· μετὰ Δοτικ.

*Προσυντελέω, μελ. έσω (τελέω). Πρότερον φέρω εἰς τέλος, ἀποτελειόνω, ἢ παρασκευάζω.

Προσυντίθεμαι, (τίθημι). Πρότερον συντίθεμαι, συμφωνῶ, μετὰ τινος, κάμνω συμφωνίαν τινὰ, μετὰ Δοτ.

Προσυντρίβω, μελ. ψω (τρίβω). Πρότερον συντρίβω, τζαείζω.

Προσυπακούω, μελ. ούσω (ἀκούω). Προσέτι ὑπακούω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, ἐν νῷ τίθημι ἔτι, Πλάτ. Νόμ. 10. σελ. 898. Δ. Προσυπακούεται, παρὰ Γραμματ. προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ὑπακούεται, ἐννοεῖται, εἰς νοῦν βάλλεται.

Προσυπαντάω, ῶ μελ. ήσω (ἀντάω). Πρὸς ὑπάντησιν ἔρχομαι, ὑπάγω κατ' ἐναντί τινος καὶ προϋπαντῶ. Τιμοφ.

Προσυπάρχω, μέλ. ξω (ὑπάρχω) Προσέτι ὑπάρχω, εὑρίσκομαι. «Οὐδὲ ταφῆναι προσυπῆρχεν ἐμοὶ». Δημοσθ. καὶ πρὸς τούτοις δὲν ἠθέλαε ἔχῃ ποτὲ τόσην περιουσίαν, ὥστε νὰ εἶναι ἱκανὴ νὰ γένωσι τὰ πρὸς ταφήν μου νόμιμα.

Προσυπομφαίνω, (φαίνω) Προσέτι ὑποσημαίνω, σκοτεινῶς σημαίνω, ὑποδεικνύω Σχολιαστ. Αἰσχύλ. Θήβ. 501.

Προσυπεργάζομαι, μέλ. άσομαι (ἐργάζομαι) Ἀποθ. μέσ. Κρυφίως, χωρὶς νὰ μὲ παρατηρήσωσι ἐργάζομαι, καθίστημι, Πλούταρχ. Σύλ. 12. «Πολλὰ προσυπεργάσατο καὶ προσοδοποίησεν αὐτῷ τῆς νομοθεσίας· ὅπου ὁ Λατῖνος μεταφραστὴς ἐξέφρασε διὰ τοῦ, Praeuertit, προκατασκευάσατο· ἄρα, Προυπεργάσατο, ἐκ τοῦ, Προυπεργάζομαι, ἐσφαλμ. διέγνωσε.

Προσυπέχω, μέλ. προσυφέξω (ἔχω) Εἰσέτι δίδω λόγον περί τινος, ἐγγυῶμαι μετά γεν. «Τῆς δὲ τύχης προσυποσχεῖν ἐντὶ τῶν ἀδυνάτων· ὅπου εὑρίσκεται νὰ προσυπακούεται τὸ ὑλόγοντα· καὶ τὸ νὰ ἀποκριθῇ τις ἔτι καὶ διὰ τὴν τύχην ἐστὶν ἀδύνατον.

Προσυπισχνέομαι, μέλ. σχήσομαι (ὑπισχνέομαι) μέσ. ἀποθ. Προσέτι ὑποσχέομαι.

Προσυποβάλλω, μέλ. λῶ (βάλλω) Προσέτι ὑποβάλλω, ὑποτάττω, καταβάλλω.

Προσυποδείκνυμι, μέλ. ξω (δείκνυμι) Προσέτι δείκνυμι, ἢ ἀποδεικνύω.

*Προσυπογράφω, μέλ. ψω (γράφω) Προσέτι ἐπιγράφω, ἐγγράφω, σχεδιάζω, ἢ καταγράφω, σημειῶ.

*Προσυποθήγω, μέλ. ξω (θήγω) Ἐγγίζω ἢ πρίβωτι ἐπί τινος, τινί τι.

Προσυπολαμβάνω, (λαμβάνω) Προσέτι ὑπολαμβάνω, νομίζω, πιστεύω, ὑποδέτω.

Προσυπομιμνήσκω, μέλ. μνήσομαι (μιμνήσκω). Προσέτι ὑπομιμνήσκω, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐνθυμίζω καὶ ἄλλο τι ἔτι, τινὰ τινός. 2) Προστίθημι ἢ σημειόω ἀκόμη εἰς τὸ βιβλίον, εἰς τὸ ἀπομνημόνευμα δι' ἐνθύμησιν, (γράφω εἰς τὸ σημειωματάριον). Στράβ. ιδ'. σελ. 1180.

Προσυπομνηματίζω, μέλ. ίσω (μνῆμα) Προσέτι ὑπομνηματίζω, σημειῶ. = προσυπομιμνήσκω. Σχολ. Εὐριπ. Μηδ. 208.

Προσυποπτεύω, μέλ. εύσω (ὑποπτεύω). Ἔχω ἀκόμη εἰς ὑποψίαν τινά, τὸν ὑποπτεύομαι ἀκόμη.

*Προσυποσχεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. τοῦ προσυπέχω.

*Προσυποτοπέω, μέλ. ξω (τόπος) Εἰσέτι ὑποτάσσω, ὑποβάλλω, βάλλω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου.

Προσυποτίθεμαι, (τίθημι) Εἰσέτι, ἑαυτῷ ὑποτίθεμαι, ἢ ἐκλαμβάνω, παραδέχομαί τι ὡς τοιοῦτον.

*Προσυποτάσσω, μέλ. ήσω, καὶ προσυποτοπέομαι ὡς μέσ. ἀποθ. (ὑποτοπέω) Εἰσέτι ὑποτοπάζω, ἔχω ὑποψίαν, ὑποπτεύομαι.

Προσυπουργέω, ῶ. μέλ. ήσω (ὑπουργέω) Συνυπουργῶ, ὑπηρετῶ, εἶμαι συμβοηθός, συνυπουργός.

Προσυριγγόω, ῶ. μέλ. ώσω (σύριγξ) Πρότερον συριγγόω, ποιῶ τι πρότερον συριγγώδες εἰς σχῆμα σύριγγος, ἢ διατετρυπημένον. Διόδωρ. Σικελ.

Προσυρίσσω, Ἀττ. ρίττω. Μέλ. ξω. (συρίσσω) Πρότερον συρίττω, συρίζω, σφυρίζω, ἢ δίδω τὸ σημεῖον διὰ τοῦ σφυρίγματος.

Προσυφαίνω, μέλ. ανῶ (ὑφαίνω) Προσέτι ὑφαίνω, ἢ συνυφαίνω, μεταξὺ ἢ μετ' ἄλλου τινὸς ὑφαίνω. τινί τι Πλάτ.

Προσυφίσταμαι, μέλ. προσυποστήσομαι (ἵστημι) Πλησίον, παράτινι ὑφίσταμαι, ὑπάρχω, ἢ εὑρίσκομαι, κείμαι. παρ' Ἀριστοτ. Φιλοσοφ. ἐ. 19. «Τὰ προσυφεστῶτα· τὰ ἐν τῇ ψυχῇ δι' ἐξωτερικῆς τινος ἐνεργείας παριστάμενα καὶ ἐνεργούντα ἀντικείμενα.

Προσυφόω, ῶ, μέλ. ώσω (ὑφόω) Προσέτι ἢ περισσότερον ὑφόω. Ἰώσηπ.

Προσφαγεῖν, (φαγεῖν) Ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. προσέφαγον ἐκ τοῦ προσεσθίω, ὅθεν

*Προσφάγημα. = τῷ ἑπομένῳ.

Προσφάγιον, τό. (προσφαγεῖν) Ταὐτόν τῷ, Προσόψημα, ὁ τρώγει τις μετὰ τοῦ ἄρτου. Ν. Δ.

Πρόσφαγμα, τό. (προσφάττω) Τὸ πρότερον ἐσφαγμένον ἢ θυσιασμένον, ἔτι δὲ καὶ τὸ πρός τινος μέρους ἢ τόπου θυσιαθέν, Porc. Κύρ. Ἐκ. 269. Ὀρέστ. 1051. Herm. Ἑκαβ. 41. Lobeck. Φρυν. σελ. 673. συγχέεται δὲ πολλάκις μὲ τὸ Πρόσσφαγμα, ἐκ τοῦ προσσφάττω. εἰς Εὐριπ. Ἠλεκτρ. 1133. ἀναγινώσκει ὁ Μουσγράβιος «Προσφαγμάτων» ἀντὶ Προσφαγμάτων, σφαγῶν, φόνων· ἀλλ' ἐν Ἄλκ. 837. κεῖται «πίνοντα τύμβου πλησίον προσφαγμάτων· ὅπερ ἐν στίχ. 863. κεῖται «Αἱματηρὸς πελάνων καὶ παρ' Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 1278. «Φοινίῳ προσφάγματι».

Προσφάζω, ταὐτόν τῷ, Προσφάττω.

Προσφαίνομαι, μέλ. φανήσομαι (φαίνω) Πλησίον που ἢ παράτινι φαίνομαι, ἐρατός γίνομαι, ἀποδεικνύομαι· προερχόμενος φαίνομαι, ἐκβαίνω εἰς τὸ φανερόν. Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ε. 57. «Ἀκούσαντες τοῦ κηρύγματος, ἄτμενοι πολλοὶ προσεφαίνοντο· ἅμα τῇ φωνῇ πολλοὶ ἐφάνησαν, ἔδειξαν ἑαυτοὺς ἄτμενοι. ὅθεν

Προσφανής, ές, ὁ, ἡ. = προφανής Ἡσύχ.

Προσφάσθαι, Μέσ. ἀπαρεμφ. ἐκ τοῦ, πρόσφημι· ταὐτόν τῷ, Προσειπεῖν, λέγειν, ὁμιλεῖν πρός τινα. Ὀδ. Ψ. 108.

Πρόσφατος, ὁ, ἡ, ον καὶ Ἐπίρ. Προσφάτως (ΦΑΩ) Ὁ ἄρτι πρὸ μικροῦ, νεωστὶ ἐσφαγμένος ἢ φονευμένος. «ἐρτῆκεν καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν κείται» Ἰλ. Ω, 757. καὶ Ἡροδ. 2, 89. (21, 5. ἄρα κυρίως ἐπὶ νεκροῦ κρέατος· καθόλου δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ παντὸς ὁτιοῦν ἄρτι συμβεβηκότος. Πᾶν τὸ πρὸ μικροῦ, νεωστὶ γενόμενον, recens νέος, νεκρός (ταζέδικον, Τουρκ.) «Πρόσφατονα, Οὐδ. ὡς Ἐπίρ. νεωστὶ πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου χρόνου. Πίνδ. Πυθ. 4, 533, Lobeck. Φρυν. σελ. 378. Παρὰ μεταγενεστ. ἐστὶ τὸ, Πρόσφατος, ἐν γένει ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ νεκρός, ὡσαυτεί, ἐγγὺς φατός, τουτ. φανείς, δειχθείς, ἐκλεχθείς, ἀναγορευθείς, καὶ ἐγγὺς καὶ προσεχῶς φατός, ὀλίγον πρὸ ὀλίγου λεχθείς, φημισθείς, ἢ διακοθείς, ἐξ οὗ καὶ τὸ, φατεός, ἀξιομνημόνευτος, ἀξιάλεκτος.

Προσφάττω, μέλ. ξω (σφάττω) Πρότερον σφάζω, ἢ θυσιάζω.

Προσφερής, ὁ, ἡ ές (προσφέρω) Ὁ πρός τι φερθείς ἢ πλησίον φερθείς, πλησιάζων, καὶ ἐνταῦθεν συνήθ. τροπ. Ὅμοιος, παρόμοιος κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν μορφήν. μετὰ Δοτ. «Αἰγυπτίοισι προσφερέες εἰσίν» Ἡροδ. 2, 105, καὶ 4, 33. Valck. Διατρ. σελ. 6. C. παραβλ. προσφέρω 3. 2) ταὐτόν τῷ, Πρόσφορος, χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἐπικερδής. «Τοῖσι σοῖσι πρήγμασι προσφερέστερον φράσω· ὠφελιμωτέρως, ἐπικερδεστέρως. Ἡροδ. 5, 111.

Προσφέρω, μέλ. προσοίσω (φέρω) Φέρω, κομίζω πρός τι, ἐπιφέρω, ἐπιβάλλω, χεῖρας τινὶ προσφέρειν, βάλλω χέρι εἰς τινα, ἢ ἐπάνω εἰς τι πρᾶγμα, ἤτοι μεταχειρίζομαι βίαν, φέρομαι μὲν βίαιον τρόπον, ὡσαύτως καὶ, προσφέρειν τινὶ ἀνάγκην, Ἡροδ. 7, 136, 172. ἀντὶ, βιάζω ἀναγκάζω τινά, καὶ, προσφέρειν τινὶ βίην. Ἡροδ. 9, 108. ὅπου ὅμως τὰ πλεῖστα χειρόγρ. ἔχουσι τὸ μέσ. καὶ, προσφέρειν πόλεμον, ὁ αὐτ. 7, 9, 3. τὸ δὲ, προσφέρειν τινὶ λόγον, δηλοῖ μεταχειρίζομαι τοὺς λόγους πρός τινα, τὸν ὁμιλῶ, τὸν προβάλλω τι «προτέρα ἐν τῇ κοίτῃ Δαρείῳ λόγον τοιόνδε» Ἡρόδ. 3, 134, καὶ 5, 30· 8, 52, 100. ὅθεν, προσφέρειν τινί τι, ἀντὶ, φέρω πρό τινος τι, παρρησιάζω, προβάλλω, προτείνω, Ἡροδ. 3, 74. 5, 40· 6, 125. 2) Φέρω πρός τινα τι, ἐγχειρίζω, ὡς προσφορὰν, ὡς δῶρον δίδω, «Προσφέρει αὐτῷ ἡ Πυθία χρυσοῦν κράνεον» Ξεν. Κυρουπ. ζ'. θ'. 1. καὶ ἐντεῦθεν, φέρω, κομίζω, δίδωμι πρός τινα. καὶ Παθητ. Ξενοφ. εἰς Ἀγησ. β'. 13. «Τετρωμένος προσηνέχθη πρὸς τὴν φάλαγγα· ἐκομίσθη, ἐφέρθη. «Τέλος προσφέρειν· φόρον ἢ εἰσφορὰν (δάσιμον) διδόναι, (πληρώνειν χαράτζιον)· καὶ ἐν γένει ἀντὶ τοῦ, Εἰσφέρω, προστίθημι, φέρω κέρδος χορηγῶ, παρέχω διάφορον, πόρον, εἰσφορὰν, εἰτόδημα· ὡς τὸ Λατ. conferre, π. χ. «δέδομήκοντα καὶ ἑκατὸν τάλαντα προσέφερον» Ἡρόδ. 3, 91. ἐντεῦθεν «Τὰ προσφερόντα· τὰ ὄφελος, κέρδος φέροντα, τὰ ἐπωφελῆ, τὰ ἐπικερδῆ, τὰ ὠφέλιμα. παθ. α) «Προσφέρεσθαι τινίω· φέρω ἐμαυτὸν πρός τινα ἢ κατά τινος, φέρομαι ἐναντίον τινός, ἐπιτρέχω, ἐπέρχομαι, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ, μετ' ὁρμῆς φέρομαι κατά τινος, καταπλακόνω, συχνάκις παρ' Ἡροδ. ποτὲ μὲν μετὰ τῆς πρὸς κατ' αἰτιατ. ὡς Ἡροδ. 5, 34. 111. 112. Ξεν. Ἀναβ. ζ'. ἡ. 6. ποτὲ δὲ κατὰ Δοτ. τινί· ὡς Ἡρόδ. 5, 109, 111. καὶ «κατὰ τὸ ἰσχυρότερον προσεκείχθησαν» Ἡρόδ. 9, 71. καὶ «Ἐκ τοῦ Ἰκαρίου πελάγους προσφερόμενοι» ὁ αὐτ. 6, 96. ἀντὶ τοῦ, προσπλέοντες, ὁρμῶντες ἐκ τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, καὶ ἐπὶ πλοίων ἀντὶ τοῦ ἀράζειν, προσορμίζεσθαι. Ξενοφ. Κυρουπ. ἐ. δ'. 3. «Εἰς λιμένα προσφέρεσθαι». β) Ταὐτόν τῷ, Προστυγχάνω, συναπαντῶ, πλησιάζω, προσίσταμαι, συμφωνῶ μετ' αὐτοῦ, ὁμοιάζω, ὅμοιος εἰμί, ἢ γίνομαι. Ἡρόδοτ. 1. 116. «Ὁ χαρακτὴρ τοῦ προσώπου προσφέρεσθαι ἐδόκει ἐς ἐωυτόν». ἔσθ' ὅτε ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. εὑρίσκεται καὶ Ἐνεργ. «προσφέρομεν ἀδυνάτοις τιν» Πίνδ. Νεμ. 6, 7. ἤτοι προσφερεῖς ἐσμὲν θεοῖς, ὁμοιάζομεν τοὺς θεοὺς κατά τι. ἀντὶ, τῷ, διαφέρειν. ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Προσφέρω» ἀντὶ τοῦ, Ὁμοιάζω. γ) προσέρχομαι, προσεγγίζω, ἐνόμοις μετά τινος, Holnd. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 151. B. καὶ ἐντεῦθεν, συναναστρέφομαι, συνομιλῶ, ἢ συναναστροφὴν, συνομιλίαν, συγκοινωνίαν ἔχω μετά τινος· καὶ Μεταχειρίζομαι, ἢ φέρομαι, πολιτεύομαι πρός τινα, χρώμαι. Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. β'. 9. «Ὡς ἂν ὁρῶσιν αὐτοὺς προσφερομένους, οὕτω καὶ αὐτοὶ ποιήσουσι· καὶ ἐν ζ'. β'. 6. «Τὰ ἀναντία προσηνέχθη τῷ Ἀπόλλωνι ὡσαύτως ὁ αὐτ. «ὀρθότατα ἵπποις προσφέρεσθαι» ἀντὶ, χρῆσθαι τοῖς ἵπποις ὀρθότατα· ὁμοίως καὶ, προσφέρεσθαι τῇ τύχῃ, τῷ πολέμῳ, κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ, φέρομαι ἐν τῇ εὐτυχίᾳ ἢ δυστυχίᾳ, ἐν τῷ πολέμῳ οὕτως ἢ ἄλλως. δι' μέσ. μετὰ Αἰτιατ. Φέρω πρός ἐμαυτόν, λαμβάνω εἰς τὸ στόμα μου, τρώγω. «Σῖτον, ποτόν, βρώματα προσφέρεσθαι». Ξενοφ. καὶ ἐντεῦθεν. «Τὰ προσφερόμενα· ἃ λαμβάνουσι τις εἰς ἑαυτόν, οἷον, Τροφὰς, ποτόν, κ.τ.τ. τινα καὶ ἄλλως «Προσφορὰ» λέγεται. Τινὲς χρόνοι προέρχονται ἐκ τοῦ, Ἐνέγκω, καὶ, Οἴω. οἶον. Προτήνεγκα, Προσοίσω· ὡς καὶ εἰς τὸ ἁπλοῦν Φέρω.

Προσφεύγω, μέλ. φεύξοῦμαι (φεύγω) Φεύγω

πρός τινα, προτρέχω, καταφεύγω, ζητῶ παρά τινι καταφύγιον, μετά Δοτ.

Πρόσφημι, (φημί) Ὁμιλῶ πρός τινα, ἀποτείνομαι διά λόγου, διά τῆς ὁμιλίας πρός τινα, μετά Αἰτ. παρ' Ὅμ. συχνάκ. καὶ Ἡσ. οἱ τινες συνήθ. χρῶνται τῷ ἀόρ. προτέφην, ης, η, Ἰλ. Α, 84, 130, 215, Δ, 401. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτως καὶ ἐν Ὀδ. ἐπεὶ ὅτε δὲ εὕρηται παρ' Ὅμ. καὶ ἄνευ πτωτ. «ἀγχοῦ δ' ἱσταμένοις προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσιν. Ἰλ. Ν, 768. ὅς τις ἐν Ὀδ. Ψ, 106. χρῆται καὶ τῷ ἀπαρεμφ. μέσ. προσφάσθαι.

Προσφθέγγομαι, μέλ. ξομαι (φθέγγομαι) μέσ. Ἀποθ. Πρός τινα φθέγγομαι, ὁμιλῶ, λέγω· ἀσπάζομαι, χαιρετῶ, προσφωνῶ. 2) καλῶ, ὀνομάζω «πάγον Κρόνου προσεφθέγξατο. Πίνδ. Ὀλ. 21. 60. ἤτοι ὠνόμασεν ἐκεῖνον τὸν τόπον λόφον τοῦ Κρόνου. ὅθεν

Προσφθεγκτήριος, καὶ

* Προσφθεγκτικός, ή, όν. Ὁ ὁμιλῶν, προσφωνῶν, ἀσπαζόμενος ἢ ἀνήκων εἰς προσαγόρευσιν, εἰς τό χαιρετᾶν, ἀσπάζεσθαι «Δῶρα προσφθεγκτήρια· τά διδόμενα τῇ νύμφῃ εἰς τήν μετ' αὐτῆς ὁμιλίαν ἢ χαιρετισμόν Πολυδ. γ', 36.

Πρόσφθεγκτος, ὁ, ἡ, ον (προσφθέγγομαι) Προσπεφωνημένος, προσαγορευμένος, ὅς τις ἐχαιρετήθη· ὁ τινος, «Σοῦ φωνῆς πρόσφθεγκτος». Σοφ. Φιλ. 1067. 2) Ἐνεργ. ὁ προσφθεγγόμενος, προσομιλῶν, ἀσπαζόμενος, χαιρετῶν.

Πρόσφθεγμα, τό. (προσφθέγγομαι) Ὁμιλία, πρόσρησις, χαιρετισμός Σοφ. Φιλ. 235.

Πρόσφθεξις, ἡ. τό προσφθέγγεσθαι, ὁμιλία, χαιρετισμός, προσφώνησις.

Προσφθείρομαι, μελ. φθαρήσομαι (φθείρω). οὐδετ. Ὑπάγω, φέρομαι, τρέκομαι, πρός τι, μετά τῆς ἐννοίας τοῦ «Πρός φθορίν καὶ ζημίαν ἢ εἰς ὄλεθρον, ἢ εἰς κακήν ὥρανν, ἢ εἰς δυστυχίαν τινά ἐμπίπτω, ὡς τό τῆς συνηθείας, Ὑπάγω εἰς τόν διάβολον, Χανδάνομαι, ἐπί κακῷ προσφέρομαι. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 247. «Ἦν Κέφαλός σοι λοιδορῆται προσφθαρείη· ἄν ὅμως ὁ διάβολος φέρει τόν Κέφαλον διά νά σέ λοιδορῇ, ἢ ἐάν κατά κακήν του τύχην σέλ. «Ἀλλά δεινοί τινες εἰσί φθείρεσθαι πρός τούς πλουσίους καὶ μαρτυρεῖν.» Δημοσθ. κατά Μειδ. ἀλλ' αὐτοί εἰσι παιδάργαι καὶ πίπτουσιν ἐπάνω εἰς τούς πλουσίους ὡς ὁ λοιμός. οὕτω καὶ «Γυναικί, ἢ πόρνῃ προσφθείρεσθαι. προτιθέσθαι, παραδίδοναι ἑαυτόν μά ἰδίαν ζημίαν ἢ φθοράν τῇ πόρνῃ, Ἀλκίφρ.

Πρόσφθογγος, ὁ, ἡ, ον (προσφθέγγομαι) Ὁ προσφθεγγόμενος, ὁμιλῶν, χαιρετῶν. Αἰσχύλ. Περσ. 153. καὶ ἐν στίχ. 929. «Νόστου πρόσφθογγος».

Προσφθονέω, ῶ, μελ. ήσω (φθονέω) Προσέτι φθονῶ· παρά Πλουτάρχ. Κάμ. 35. καὶ Δίων β'. ταύτόν τῷ, Φθονέω.

Προσφίγγω, μέλ. ξω (σφίγγω) Πρότερον σφίγγω, δένω, σφικτά δένω.

Προσφίλεια, ἡ (προσφιλής) Φιλική διάθεσις, φιλία, ἐμπιστοσύνη, εἰλικρίνεια, εὔνοια. Αἰσχυλ. Θηβ. 530.

Προσφιλής, ὁ, ἡ ες (φιλέω) Ἀγαπητός, ἄξιος, χαρίεις, ἐπιθυμητός, εὐκταῖος, ἐράσμιος, χαριτωμένος, ἄριστος, εὔχαρις, ἀξιοαγάπητος, ἀπόδεκτος, τινί, ἐπί προσ. καὶ πρόγμ. «Προσφιλής κατά τήν ἀπάντησιν». Πολύβ. καὶ Ξενοφ. Οἰκ. ιέ. 4. «Τήν γεωργίαν προσφιλεστέραν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις· ἀρεστήν, ἀπόδεκτον, ἀγαπητήν· καὶ Ἡροδ. 163. 2) Ἐνεργ. φιλεάδος, πλήρης ἀγάπης πρός τούς ἄλλους, εὐπροσήγορος εὐάρεστικός, ὑποχρεωτικός, καλοθελητικός, εὐπροκίρετος, τρέφων φιλικά αἰσθήματα τινί Θουκ. οὕτω καὶ τό, «Προσφιλῶς ἔχειν τινίνα, ἀγαπητῶς, φιλικῶς φέρεσθαι, δεικνύειν ἀγάπην καὶ φιλίαν πρός τινα Ξενοφ. Ἑλλ. β'. γ'. 44. καὶ «Πῶς μ' ἔστεθε προσφιλῆν Σοφοκλ. Φιλ. 528 πῶς μέ ἔκαμετε νά σάς ἀγαπῶ, νά ἔχω κλίσιν εἰς ἐσάς· ἢ πῶς μέ συνεδέσατε εἰς τήν ἀγάπην σας. «Χάρις τῆς προμηθείας προσφιλῶς μενεῖν· ὁ αὐτ. αὐτόθι 553-4. ἡ χάρις τῆς προμηθείας πρέπει νά μένῃ βεβαία, καὶ στέρεα εἰς τήν κλίσιν μου καὶ ὑποχρέωσιν. Ξενοφ. Ἀπομν. β' γ'. 16. «Προσφιλῶς χρώμενος (ἀνθρώποις)· φιλανθρώπως, εὐδιαθέτως, εὐπλάγχνως καὶ Ἑλλην. β'. γ' 18. «Εἰ τό κράτιστον τῆς πόλεως προσφιλῶς ἡμῖν εἴχεν· κατ' εὐχήν, κατά τήν ἐπιθυμίαν μας· τό Συγκριτικ. Προσφιλέστερος, Ὑπερθ. Προσφιλέστατος. καὶ Ἐπίρ. Προσφιλέστατα. Ξεν. καὶ Ἡροδ. 1, 123.

Προσφιλοκαλέω, ῶ. μέλ. ήσω (φιλοκαλέω) ἐκ φιλοκαλίας προστίθημι, ἢ προσθέτω νέους κόσμους, νέα στολίδια, τινί τι. Στράβ. ζ'. σελ. 1143. καὶ Πολύβ.

* Προσφιλονεικέω, μέλ. ήσω (φιλονεικέω) Μετά ζήλου καὶ ἐπιμονῆς καταγίνομαι, προσκολλῶμαι περί τι, ἐγκαρτερῶ, τινί.

Προσφιλοπονέω, ῶ. μέλ. ήσω (φιλοπονέω) μετά Δοτικ. μεταχειρίζομαι ὅλην μου τήν σπουδήν καὶ ἐπιμέλειαν πρός τι, ἔκδοτος εἰμί εἰς φιλοπονίαν εἰμί. ἀμφ.

Προσφιλοσοφέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (φιλοσοφέω) Προστίθεμαι, ἐπί τι ἢ παρά τινι φιλοσοφῶ, διά τῆς φιλοσοφίας προστίθημι ἢ εἰσάγω, ἔκδοτος εἰμί εἰς φιλοσοφίαν. μετά Δοτ. 2) φιλοσοφῶ μετά τινος, ἢ καταγίνομαι εἰς τήν φιλοσοφίαν μετά τινος.

Προσφιλοτεχνέω, ῶ, μελ. ήσω (φιλοτεχνέω) μεταχειριζόμενος τέχνην ἢ ζῆλον περί τι πράγμα, ἐφευρίσκω, ἢ διά τῆς φιλοτεχνίας προστίθημι, δείκνυμι περί τι τήν τέχνην μου.

* Προσφιλοτιμέομαι, οῦμαι, μελ. ήσομαι (φιλοτιμέομαι) Ἀποθ. μετά ἁπλοῦ ἀόρ. μέσ. καὶ παθ. Εἶτε τι φιλοτιμοῦμαι περί τι, ἢ πρόσετι ἐπιστρέφω ἐμαυτῷ τιμήν τινα ἐκ τινος πράξεως, δοξάζομαι ἀκόμη διά τι, μετά Δοτ.

* Προσφιλοφρονέομαι, οῦμαι, μελ. ήσομαι (φιλοφρονέω) μέσ. ἀποθ. Εἶτε φιλοφρονῶ, μετά φιλοφροσύνης ὑποδέχομαι τινά, ὑποδεξιοῦμαι φιλικῶς.

Προσφοιτάω, ῶ μελ. ήσω (φοιτάω) ὑπάγω συχνά πρός τινα, συχνάζω. συνήθως λέγεται ἐπί μαθητῶν ἐρχομένων εἰς τά διδακτήρια.

Προσφορά, ἡ. (προσφέρω) Τό προσφέρειν, διδόναι, παρέχειν, καὶ παθ. πάν ὅ,τι φέρεται πρός τινα εἰς σημεῖον εὐγνωμοσύνης ἢ τιμῆς, καὶ ὑποχρεώσεως, θυσία, δῶρον, χάρισμα. 2) συναναστροφή, συνομιλία, διάλογος. Θεοφ. χαρ. καὶ Σοφ. 3) πάν ὅ,τι φέρεται εἰς ἑαυτόν, Τροφή, φαγητόν, ποτόν «Πότοις καὶ προσφοραῖς. Πλουτ. ἐν γόοις, ἢ γεύσις καὶ ἡ ὀσμή τήν ὁποίαν αἰθέριοι εἶδε διαφόρων βρωμάτων ἢ ἀρωμάτων.

Προσφορέω, ῶ. ταύτόν τῷ, Προσφέρω. Εὐριπ. Ἠλεκτ. 423.

* Προσφόρημα, τό = προσφορά.

Πρόσφορος, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ. Προσφόρως. (προσφέρω) μετά Δοτικ. Ἐπικερδής, χρήσιμος, ἀναγκαῖος, ὠφέλιμος, ἐπιτήδειος, οἰκεῖος, ἀκόλουθος, εὐάρμοστος, εὐπρεπής, ἁρμόδιος «Σοφόν τουτί καὶ γέροντι πρόσφορον». Ἀριστοφ. Σφήκ. πρέπον, ἁρμόζον εἰς τόν γέροντα, καὶ Ἡροδ. 7, 20 ἄλλα καὶ ἄνευ τῆς Δοτ. Ἡροδ. 4, 14. παρά δέ Πινδ. εὕρηται καὶ μετά Γεν. «Θετταστία ἐπέων κεύχας ἀοιδᾶ προσφορεῖν Νέμ. 9, 17. ἤτοι, θεία ἀοιδή ἁρμόδιος, ἱκανή τοῦ κεκυφέναι· ὅπου ὁ Ἔρμαν. καὶ ὁ Βέκκος κεύχας εἰς Δοτ. ἔγραψαν ἄνευ ἀνάγκης. 2) ἔτι καὶ ἀντί τοῦ, Προσφιλής, θυμήρης. 3) ὁ ἐρχόμενος πλησίον, ὁ προσεγγίζων, καὶ ἐνταῦθεν Ὅμοιος, παρόμοιος «Οὐχί πρόσφορος ἀμερίῳ γένοιμι. Εὐριπ. Φοίν. 41 πᾶν ὅ,τι φέρει τις πρός ἑαυτόν, ἤτοι τροφή, ποτόν. παραβλ. προστρόφος. Δωρ. ποιήσορες. Πινδ. Νέμ. 3, 54, καὶ γ. 93.

Προσφραγίζω, μέλ. ήσω (σφραγίζω) πρότερον σφραγίζω, ἐμφ.

Προσφυγή, ἡ (προσφεύγω) ταύτόν τῷ, Καταφυγή, Γλωσσ. Φιλοξ.

* Πρόσφυγος, ὁ, ἡ, ον (προσφεύγω) Ὁ φεύγων, καταφεύγων πρός τινα, ὁ ζητῶν καταφύγιον.

Προσφυέως, Ἴων. ἀντί τοῦ, Προσφυῶς. Ἡροδ.

Προσφυής, ές, ὁ, ἡ ές (προσφύω). Ὁ αὐξημένος ἢ βλαστημένος, καθόλου, ὁ πρός τι ἐξηρτημένος, στερεωμένος, στερεῶς προσκολλημένος, ἢ προτηρμοσμένος, συνήθ. μετά Δοτ. καὶ Γεν. μετά τῆς ἐκ «ἐρῆνων .. προσφυές ἐκ κλισίης» Ὀδ Τ, 58. ἤτοι τήν προσπαρυκοίαν, καὶ ἡνωμένην τῇ κλισίᾳ 2) Ὁ πρός τι γενιτηθείς ὁ ἐκ φύσεως εἰς τι ἐφαρμοσθείς, ἀνήκων, ἁρμόζων, ὠφέλιμος, ἐπιτήδειος, πρόσφορος, τινί· καὶ ἐπίρ. προσφυῶς, Ἡροδοτ. 1, 27. «Καί οἱ, προσφυέως γάρ δόξαι λέγειν.

Πρόσφυμα, τό. (προσφύω) τό προσφυεγενημένον ἢ προσηνεγμένον, παράρτημα, προσθήκη. Δημήτρ. Φαλ. 55.

Πρόσφυμαι, ταύτόν τῷ, Προσφύομαι.

Πρόσφυξ, γος, (φεύγω) φυγάς, λειποτάκτης, δραπέτης, αὐτόμολος, ἰκέτης· ἄλλως δέ ταύτόν τῷ, Πελάτης (client) Ἡρωδιαν. ε, 3.

Προσφυσάω, ῶ. μέλ. ήσω (φυσάω) εἴτέ τι φυσῶ ἢ φυσῶ πρός τινα, ῥιπίζω. Πολύβ.

Πρόσφυσις, ἡ, (προσφύω) Τό προσφύεσθαι, ἢ διά τῆς συναυξήσεως μίξις καὶ ἕνωσις, συνάφεια. Τόπος ἢ μέρος τῆς συναυξήσεως τῆς ἑνώσεως. Θεόφραστ. Φυτ. Ἴτταρ.

Προσφυτεύω, μελ. εύσω (φυτεύω) Προσέτι ἢ πλησίον φυτεύω.

Προσφύω, Μέλ. ύσω. ἀόρ. ά. προσέφυσα, ἀμετβ. ἀόρ. β'. προσέφυν, ἀπαρφ. προσφῦναι, μετοχ. προσφύς (φύω ἀνώμ.) Κάμνω τι νά φύῃ, ν' αὐξάνῃ ἐπί τι ἄλλο, ἢ ὁμοῦ νά συμβλαστάνῃ, ὅθεν ἐπί τι προστίθημι, προσάπτω, προσκολλῶ, συνδέω, στερεόνω, σφικτά δένω ἐπί τι, καὶ μεταφ. «Καὶ ταῦτ' ἀληθῆ πάντα προσφύσω λόγῳ» Αἰσχύλ. ἤτοι διά λόγου θέλω τά στερεώσει, ὅ ἐστί, θέλω τ' ἀποδείξει ἐντεχνῶς, ὡσαύτως καὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 370. «τούτῳ τῷ λόγῳ εὖ προσέφυσεν καλῶς ἐπέδειξε. 2) πολλάκ. Μέσ. Προσφύομαι, ἐπί τι αὐξάνω, ἄθεν προσαρτῶμαι, περιπλέκομαι, ἐμπλέκομαι, προσκολλῶμαι, συνάπτομαι, προσοικειοῦμαι, στερεῶς ἐξαρτῶμαι πρός τι, κρατῶ, πιάνω τι σφικτά· μετά Δοτικ. «τῷ προσφύς ἐχόμενον Ὀδ. Μ, 434. ἐξαρτώμενος ἀπ' αὐτοῦ στερεῶς ἐβασταούμην, καὶ Ἰλ. Ω, 214. ὅπου εὕρηται ἡ θηλ. μετχ. προσφῦσα, ἐγκολληθεῖσα, στερεῶς πιασθεῖσα· παρά δέ νεωτέρ. ἔχουσιν οἱ ἄλλως ἀμετβτ. χρόνοι, καὶ μεταβατ. σημασίαν ἐνίοτε. (περί τῆς προτωθ. ἴδε φύω)

Προσφυῶς, Ἐπίρ τοῦ, Προσφυής. Κατά φύσιν, φυσικῶς, ἐπιτηδείως, ἁρμοδίως, οἰκείως, προτηρμοσμένως, συνηνωμένως, προσηρτημένως.

Προσφωνέω, ῶ. Μέλ. ήσω, (φωνέω) Φωνάζω, ἢ πρός τινα μεγαλοφώνως φωνῶ, ἠχῶ· φωνάζω, ὁμιλῶ, ὀνομάζω, καλῶ, προσαγορεύω, προσφθέγγομαι, συχνάκ. παρ' Ὅμ. ὅς τις χρῆται αὐτῷ πότε μέν ἄνευ πτωτ. πότε δέ μετά Αἰτ. προσ. ὅπου παρεισάγεται καὶ ἡ δοτ. τοῦ πράγμ. ὡς ὁτοτοῖ. ὁ Εὐρύμαχος προσεφώνεον Ὀδ. Χ, 69. ὅπου ἡ δοτική, τοῖσι, ὑπονοεῖ, ῥήμασι· ἢ δέ Αἰτ. τοῦ προσ. συνυπακ. ἔξωθεν· καὶ ἄνευ τῆς Δοτ. ποὶ δέ παριστάμενοι προσεφώνεον, ἐκ τ' ἐρέοντον Ὀδ. Η, 109. ὅπου ἡ αἰτ. αὐτήν, συνυπακ. ἐκ τῆς ἑνν. τοῦ λόγου

2) παρὰ δὲ τοῖς Νεωτέροις καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀφιερῶ, Ἀνατίθημι. 3) καὶ καλῶ, ὀνομάζω, κραζῶ κατ' ὄνομα. ὅθεν.

* Προσφωνήεις ἔπος, ον. καὶ Δωρ. ποτεφωνήεις. Ὁ ὁμιλῶν, προτομιλῶν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὁμιλεῖν, εἰς τὸ προσαγορεύειν, ἐκφραστικός, φωνητικός. Ὁμ. ἰλ.. ποτεφωνήεις γένειον Ὀδ. Ι, 456. ἐὰν ᾖσαν ἱκανὸς νὰ ὁμιλήσῃς, ἐὰν εἶχες τὴν δύναμιν τοῦ ὁμιλεῖν, καθὼς καὶ ἐν τῇ κοινῇ συνηθ. λέγομεν, ἐὰν εἶχει γλῶσσαν νὰ ὁμιλήσῃ, ἐπὶ ζώων καὶ ἀψύχων.

Προσφώνημα, τό. (προσφωνέω) Ἐπιφώνημα, ἡ πρός τινα ὁμιλία, κλῆσις, προτηγορία. 2) τὸ ἀντικείμενον τῆς ὁμιλίας, πρὸς ὃ ἀποτείνεται ὁ λόγος, ἡ ὁμιλία. ὅθεν

Προσφωνηματικός, ή, όν. Ὁ προσφωνῶν, ὁμιλῶν, προσαγορεύων· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος ἢ κλίσιν ἔχων εἰς προσφώνησίν τινα, εἰς ὁμιλίαν, ἢ χρήσιμος εἰς αὐτήν.

Προσφώνησις, ἡ. (προσφωνέω) Προτηγορία, ἐπιφώνησις, ἡ πρός τινα ὁμιλία, κλῆσις, ὀνομασία· καὶ Ἀφιέρωσις, ἡ γιομένη τοῦ λόγου ἀπόστασις πρός τι ὑποκείμενον Ὁ Σχολιαστ. τοῦ Λιβανίου λόγ. δ'. ἐν Χειροτ. ἔχει. »Οἱ προσφωνηματικοὶ λόγοι μικροί εἰσι λίαν. χρῆσιν δὲ, ὅταν ἔξωθέν τις ὢν εἰς ἡμᾶς ἔλθῃ, ἢ βασιλεὺς, ἢ μέγας στρατηγός, καὶ εἰσὶν ὥσπερ χαριεντισμοὶ ὑπὸ τῶν κατοικούντων τὴν πόλιν.

Προσφωνητικός, ή, όν. καὶ Ἐπίρ. Προσφωνητικῶς· ταύτῃ τῷ, Προσφωνηματικῶς.

Προσχαίνω, Μέλ. χανοῦμαι ἀόρ. προσέχανον μέσ. παρακ. ἐπί σημασ. Ἐκφέρ. προσέχηνα (χαίνω ἀνοίγω.) μετὰ Δοτικ. χασμῶμαι πρός τινα. χάσκω, βλέπω πρός τι μὲ ἀνοικτὸν στόμα, ὑπὸ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως χάσκω ἐπί τι, μένω ἐκστατικὸς ἐπί τι θεωρῶντας· τὸ »μηδὲ χαμαιπετὲς βάσμα προσχάνῃς ἐμοὶ Αἰσχυλ. Ἀγ. μεταφ. ἀντὶ μετὰ χάσκοντος στόματος ἐκβάλλω ἐκστατικὰς φωνὰς πρός τινα. 2) ἀντὶ τοῦ, ἐπιθυμίαν μεγάλην, λαχτάρα ἔχω πρός τι· προσμένω τι μετ' ἐπιθυμίας, καὶ ἀνησυχίας, τινὶ, ὡς τὸ Λατ. inhiare.

Προσχαιρητήρια, (χαίρω) Πεῖρ Ἀρισταρχ. ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, προσχαρητήρια.

Προσχαλκεύω, Μλ. εύσω (χαλκεύω). Χαλκεύω πρός τι, στερεόν ποιῶ, μετὰ σιδήρου στερεόνω τι ἐπί τι ἄλλο.

Προσχαρίζομαι, Μλ. ίσομαι (χαρίζομαι). Μέσ. ἀπολ. πρὸς χάριν ποιῶ τι· (κάμνω τι διὰ χαρὰν) ποιῶ τὸ θέλημα τινὸς κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του, ἢ κατὰ χάριν, εὐαρεστῶ, μετὰ Δοτ.

Προσχέθω, (σχέθω). Ποιητ. ταὐτὸν τῷ, προέχω· ἔχω, κρατῶ ἐμπροσθεν. μέσ. ἐμποδίζω, ἀπελαύνω μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, Θεόκριτ. κέ. 254. »Προσχεθόμην βέλεμνα· προτείνας τὴν χεῖρα, ἢ κρατῶν τὴν χεῖρα ἐμπροσθέν μου ἀπεδίωκον τὰ βέλη.

Πρόσχειρος, καὶ, πρόσχερος, ὁ, ἡ, ον (χείρ). Ὁ ἀνὰ χεῖρας ὤν, κείμενος, πρόχειρος ἕτοιμος Ἀθην. δ'. σλ. 149. ἀμφ. ὅπου ἔτυχε »Πρόχειραι ἐγράφη ποτέ.

Πρόσχεσις, ἡ (προέχω). Τὸ κρατεῖν τι κατ' ἐμπροσθεν, ἢ βάλλειν, ὅθεν πρόβλημα, προβολή, παραπέτασμα, καὶ τροπ. πρόφασις, Γλωσ.

Προσχέω, Μλ χεύσω (χέω). Προστέτι ἢ πρός τι χέω, χύνω· ἢ χύνω μέτα, ἐγχέω· μέσ. περιχέομαι, βρέχομαι μέ τι·

Πρόσχημα, τό, (προέχω). Πᾶν ὅτι κρατεῖ τις ἢ ἔχει πρὸ αὐτοῦ, προκάλυμμα, προπέτασμα καὶ ἐντεῦθεν τροπ. 1) προ εἴσημα πρὸς ὑπερέσπισιν, διαφόρευμα, ἀμυντήριον, κάλυμμα δι' οὗ τις δὲν θέλει νὰ δείξῃ τὸ ἀληθὲς φαινόμενον ἀντικειμένου τινός, ψευδὲς φαινόμενον, προπαίδεια, ἐπίπλαστον ἐξωτερικὸν σχῆμα, πρόφασις, εὐπρέπεια, ἐπίδειξις· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. μετὰ γενικ. »Πρόσχημα τοῦ πολέμου, τοῦ στόλου· καὶ »Πρόσχημα δέμοι καὶ ἀρχὴ τοιάδε τις τοῦ λόγου· Πλάτ. οἱονεὶ πρόφασις· ἔν. θα τὸ πρόσωπον ὑποτίθεται ὡς πρόφασις, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου εἰσάγεται ὁ λόγος· εἰς τὸν λόγον μου προφασίζομαι τὸ ὄνομα τοῦ ὑποκειμένου, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν τόπον ὁμιλῶ· ὡς καὶ τὸ »Πρόσχημα μὲν εἶναι λέγοντες τῆς βασιλείας τὸν Ἕλληνον, ταύτοις δὲ τὴν πᾶσαν ἐξουσίαν· Ἰώσηπ. Ἀρχ. ιδ'. 23. τύπος μένον κατὰ τὸ φαινόμενον, τὸ ὄνομα μόνον εἶχε τοῦ βασιλέως· »Κενὸν πρόσχημα τῆς βασιλείας· Διόδωρ. Σικ. ιή. »Οὐδαμῶς ἄξιος τοῦ τῆς βασιλείας προσχήματος· Πολύβ. λ'. 16. ὅπερ ὁ Λίβ. 45. μεταφράζει »Indignus majestate tanti nominis· πάντῃ ἀνάξιος τοῦ τῆς βασιλείας ὀνόματος· καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. »πρόσχημα ποιεῖσθαι ὡς ἐπ' Ἀθήνας ἐλαύνειν· Ἡρόδ. 7, 157. ἀντὶ, προσποιεῖσθαι μὲν, φαίνεσθαι μὲν ἐπ' Ἀθήνας ἐλαύνειν· καὶ Θουκυδ. α. »Πρόσχημα γὰρ ἦν, ἀμύνεσθαι, ὧ ἔπασχον· ὑπερ, ἢ αὐτ' ὧν ἔπαθον, προσποίησις, πρόφασις νὰ ἐκδικηθῶσι· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν τάσσεται καὶ ἀπολύτ. κατ' Αἰτ. οἷον. »Πρόσχημα μὲν, τὸ δ' ἀληθὲς· ὅπου προτυπακούεται τὸ, ποιούμενος, οἷον »Πρόσχημα ποιούμενος· καὶ Ἡρόδ. 9, 87. ἢ, κατὰ προσχημα· οὕτω καὶ τὸ »Πρόφασιν μὲν, τῇ δὲ ἀληθείᾳ· ἢ, ἔργῳ δὲ· Ἀριστοτέλ. καὶ Πλουτ. 2) πᾶν ὅ,τι κρατεῖ τις πρὸ αὐτοῦ ὡς κόσμον, στολισμόν, ὅθεν ὁ προέχων, ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος, καλλωπισμός, τὸ ἐξωθεν λαμπρὸν φαινόμενον, τὸ ἀξίωμα, ἡ ὑπεροχή, μεγαλοπρέπεια, λαμπρότης, πᾶν τὸ ἐμποιοῦν κόσμον καὶ εὐπρέπειαν, οὕτω καλεῖ ὁ Ἡρόδ. 8, 28. τὴν Μίλητον, πρόσχημα Ἰωνίης καὶ Σοφοκλ. Ἠλ. 682. τοὺς πυθικοὺς ἀγῶνας, Κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημα· καὶ »Σχῆμα γῆς Ἀσιάτιδος πρόσχημα· Εὐρ. Ἀνδρ. ὅλαι δὲ αὗται αἱ σημασίαι προκύπτουσι, κατὰ Παπσόβ. ἐκ τῆς ἰδίας ἐννοίας τοῦ περικαλύμματος, περιβολαίου, ἢ παραπετάσματος, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ σκεπάσῃ, νὰ περικαλύψῃ τι, ἢ τὸ ὁποῖον ἀπλώνεται ἐμπροσθεν ὡς κουρτίνα ὅθεν

Προσχηματισμός, ὁ παρὰ Γραμματικ. ταὐτὸν τῷ, παρεγωγή, αὔξησις τῆς λέξεως διὰ μιᾶς ἔτι συλλαβῆς, ὡς π. χ. Λόγοις, λόγοισιν.

Προσχίζω, Μλ. ίσω (σχίζω). Προστέτι σχίζω, ἢ σχίζω, κόπτω ἀπ' ἐμπροσθεν, καθὼς. π. χ. σχίζω τὸν κάλαμον διὰ νὰ γράψω· ὅθεν

Πρόσχισμα, τό ἐμπροσθεν σχίσμον, χώρισμα, κόψιμον, ὡς π. χ. τὸ σχίσμον τοῦ κοιδυλίου, τοῦ καλάμου· 2) μέρος τοῦ σανδαλίου, τοῦ παπουτζίου· 3) εἶδος σανδαλίου, ὡς καὶ τὸ, ὑπόσχισμα, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ἡσύχιος λέγει ὅτι αὐτὰ ἦσαν σχισμένα ἐκ τῶν ἐμπροσθεν· ὁ Ἀριστοτ. ἐν Ῥητ. β. 19 ἀναφέρων τὰ μέρη τοῦ σανδαλίου τούτου ὀνομάζει αὐτὰ πρόσχισμα, χιτῶν, καὶ κεφαλίς· ὅπου τὸ, κεφαλίς, σημαίνει τὸν ἐπάνω τῆς κλειδώσεως τοῦ ποδὸς ἐπικείμενον ὀστῶν κατὰ τὸ ἐμπροσθεν μέρος· τὸ δὲ, χιτών, τὸ ὑποκάτω τοῦ ποδὸς, ἔνθα ἡ πτέρνα· ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο τινὲς ἀνέγνωσαν ἐνταῦθα ὑπόδημα, ἀντὶ τοῦ, ὑπόδημα· ὅρα Ἀριστοτέλ. ἐν Προβλ. λ'. ἡ.

Προσχλευάζω, Μλ. άσω (χλευάζω). Προστέτι χλευάζω, ἐμπαίζω, περιγελῶ.

Πρόσχορδος, ὁ, ἡ, ον (χορδή). Σύμφωνος, ἡρμοσμένος, τῇ χορδῇ· ὁ κατὰ πάντα μετὰ τῆς χορδῆς ἢ μετὰ ἐγχορδίων ὀργάνων σύμφωνος, ὅστις τεριάζει τὴν φωνήν του μὲ τὸ μέλος τῆς χορδῆς ὀργάνου τινός· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ σύμφωνος κατὰ πάντα, τινί, παρὰ Πλάτ. Πολιτ. ζ'. »Ἀποδιδόασι τὰ ῥήματα τοῖς ῥήμασι πρόσχορδα· σύμφωνα κατὰ τὴν φωνήν, κατὰ τὸν ἦχον ψάλλειν· οὐ ἐναντία τὸ »Ἑτεροφωνία καὶ ποικιλία τῆς λύρας· ὅταν ψάλλωσι καὶ κρούωσι τὰ μουσικὰ ὄργανα διαφόρως. πρβλ. μετὰ τοῦ, κρουσις.

Προσχόρος, ὁ, ἡ, ον (χορός). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν χορόν.

Προσχόω, ἀρχαῖος ἀόρ. Ἔκεστ. ἀντὶ, προσχωννύω, καὶ προσχώννυμι.

Προσχράομαι, ῶμαι, Μλ. ήσομαι (χράομαι). Μέσ. ἀποθ. προσέτι χρῶμαι, μεταχειρίζομαι ἀκόμη τι, μετὰ Δοτ. Πλάτ.

Προσχρήζω, Μλ. ήσω Ἰων. προσχρηΐζω (χρήζω). Προσέτι χρειάζομαι, ἢ ἔχω χρείαν εἴσετι, ἐλλείπω, καὶ ζητῶ ἀκόμη, ἀπαιτῶ, μετὰ γενικ. τοῦ πράγματος, »Ἰστιαῖος, τυραννίδος μὲν οὐδεμιῆς προσεχρήιζεν Ἡρόδ. 5, 11. καὶ αὐτόθ. 18. ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. προσ. καὶ ἀπαρεμφ. »προσχρηΐζω ὑμέων πείθεσθαι Μαρδονίῳ· ἀντὶ, δέομαι ὑμῶν, σᾶς παρακαλῶ νὰ πεισθῆτε εἰς τὸν Μαρδόνιον· Ἡρόδ. 8. 140, 2. παρὰ ποιητ. λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ χρῄζω. Αἰσχύλ.

Προσχρησις, ἡ (προχράομαι). Λογγῖν. περὶ Ὕψ. κζ'. 2. ταὐτὸν τῷ, χρῆσις, ἢ ἐπίτι χρῆσις.

Προσχρηστέος, έα, έον (προχράομαι). Τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τις προσέτι.

* Προσχρίμπτω. Μλ. ψω (χρίμπτω). Ἐφάπτομαι, ἢ ἐλαφρῶς ἐφάπτομαι, ἐγγίζω, πλησιάζω πρός τι.

Προσχρίω, Μλ. ίσω (χρίω). Χρίω, ἀλείφω, πρός τι, προσαλείφω, ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, προστρίβω, ἐπιθλίβω, τυπόνω.

Προσχρώννυμι, Μλ. χρώσω (χρώννυμι). Χρωματίζω, πρός τι, ἢ ἐπί τι. ἐπιχρίω, ἐπαλείφω, καθολ. προστρίβω, προσάπτω.

Προσχρῶτα, ἐπίρ. (χρώς). Σῶμα πρὸς σῶμα, κοντὰ τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο. Ἀρτεμίδωρ. α'. 79. Ζήν. συγχρῶτα.

Πρόσχυσις, ἡ (προσχέω). Τὸ χέειν ἐπί τι, ἢ παρά τινι, ἐπίχυσις, ἔτι δὲ, ἔκχυσις, ἐκχείλισις, πλημμύρισμα.

Προσχυτής, ὁ (προσχέω). Ὁ χύων πρός τι ἢ ἐπί τι· Γλωσσ.

Πρόσχωμα, το. Ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδατος ἐξαιρ. ὑπὸ τῶν ποταμῶν ἐκβαλλόμενος πηλὸς, καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ σχηματιζομένη ξηρὰ γῆ, χῶμα, τὸ τοῦ χώματος προστίθημι, ἢ μέρος τι σχηματισθὲν ἐξ ἐπισωρεύσεως χώματος· ἐκ τοῦ

Προσχώννυμι, καὶ, προσχωννύω, Μλ. χώσω (χώννυμι). Ἐπιχέω, χύνω ἐπάνω, πλημμυρῶ, καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ὑδάτων ἀντὶ τοῦ, χῶμα προστίθημι, διὰ τῆς πλημμύρας ἐκχέων πηλὸν, μόλον, γῆν ξηρὰν ποιῶ, σχηματίζω τόπον τινὰ διὰ τῆς ἐπισωρεύσεως τοῦ καταφερομένου πηλοῦ, Ἡρόδ. 2, 10. καὶ ἐντεῦθεν διὰ τοῦ πηλοῦ, διὰ τῆς γῆς κατασκευάζω προχώματα. ἢ διὰ χώματος περιφράττω, περικλείω· καὶ γεμίζω, καταχώνω. Ἡρόδ. 2, 99. καθόλ. προστίθημι, ἐπισωρεύω.

Προσχωρέω, ῶ, Μλ. ήσω (χωρέω). Χωρῶ πρός, προτέρχομαι, προστρέχω, πλησιάζω, »προσχωρεῖν δὲ πλησιαιτέρω τὸ στρατόπεδον τῷ στρατοπέδῳ Ἡρόδ. 4, 112. ἤτοι ἐπλησίαζε τὸ ἓν στρατ. πρὸς τὸ ἄλλο περισσότερον· 2) καθόλου, ἐνδίδομαι, συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμην τινός, ἢ προχωρῶ, ἐμβαίνω εἴτινα φατρίαν, συγκατατίθεμαι Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. γ'. 8. καὶ Ἑλλ. ζ'. δ'. 17. »Πάλιν προσεχωρήκεσαν οἱ Πελληνεῖς εἰς τὴν τῶν Λακεδαιμονίων συμμαχίαν· προσέλθοι, ἐμβῆκαν καὶ Ἡρόδ. 8, 60. »οὐκ ἐθέλει οὐδὲ ὁ θεὸς προχωρεῖν πρὸς τὰς ἀνθρωπίνας γνώμας· ἤτοι, δὲν θέλει νὰ ἦναι σύμφωνος μὲ τὰς γνώμας τῶν ἀνθρώπων· οὕτω καὶ λόγοις τινὸς προχωρεῖν Σοφκλ. Φιλ. 964. συγκατατίθεσθαι τοῖς λόγοις, μὴ ἀντιβαίνειν αὐτοῖς· ὅθεν καὶ, συμβιβάζομαι, συντίθημι, συμφωνῶ, τεριάζω, ὅμοιος εἰμί μετά τινος,

τινί, Ἡρότ. 4, 104 καί, πρός τι, Ἡρότ. 1, 172. 3) ὑποτάσσομαι, παραδίδομαι, κηρύττω ἐμαυτόν νικημένον, ὑποβάλλομαι· Ξεν. Ἀναβ. ε. δ. 17. »Οἱ δὲ ἐκείνας προτεχώρουν· ὑπετάσσοντο, παρεδίδοντο· οὕτω καὶ τὸ »Ἀναπειθόμενον, ὡς ἡ πόλις προσχωρήσοιτο· Ἑλλ. ζ. δ. 16. ὅθεν

Προσχώρησις, ἡ. Τὸ χωρεῖν, βαίνειν πρός, προσέλευσις, ἄφιξις, Πλατ. Τίμ. σλ. 40. Δ καὶ ἔμβασμα εἰς τινα ψατρίαν, ὑποταγή, παράδοσις.

Προσχώριος, ὁ, ἡ, ον. Ταὐτόν τῷ, πρόσχωρος· ἀμφ.

Πρόσχωρος, ὁ, ἡ, ον (χώρα). Πλησιόχωρος, ὁ πλησίον κείμενος, συνορεύων, γείτων, μετά γεν. Ἡρόδ. 9, 15. συνηθέστερ. μετά Δοτ. Ξενοφ.

Πρόσχωσις, ἡ (προσχώνυμι). Ἡ διά τῶν ποταμῶν ἐκβολή καὶ ἐπιπώρευσις τοῦ πηλοῦ, καὶ ἡ ἀπό τούτου σχηματιζομένη ξηρά γῆ, μόλος, πρόχωμα.

Προσψαύω, Μλ. αύσω, Δωρ. ποτιψαύω (ψαύω). Ψαύω πρός, ἐγγίζω ἐπί τι, πιάνω μετά τῶν δακτύλων, ψηλαφῶ, μετά Δοτ. Πίνδ.

Προσψεύδομαι, Μέλ. εύσομαι (ψεύδομαι). Μέσ. ἀποθ. προστέτι ψεύδομαι, ψευματῶ, ψεύματα πλάττω, ἢ προσθέτω ψευδεῖς λόγους εἴς τι.

Προσψηφίζομαι, Μλ. ίσομαι (ψηφίζω). Προσπάτι ψηφίζομαι, διά ψήφων προστίθημι, περισσότερον δίδω, ἀπονέμω, ἀποφασίζω. Ἀππιαν.

Προσψιθυρίζω, Μλ. ίσω (ψιθυρίζω). Ψιθυρίζω πρός τινα, μουρμουρίζω τινί.

Προσψύχω, Μλ. ξω (ψύχω. Εἰπέτι καταψύχω, ψυχρόν ποιῶ, ἔτι μᾶλλον καταψυχίζω. Ἱππ. καὶ· »Τί προσψύχετε τύμβῳ κενεῷ. Χλανδλέρ. Ἐπιγραμμ. σλ. 18. τί λυπεῖτε εἰς κενόν τάφον; ἀμφ.

Πρόσω, ποιητ. πρόσσω, Ἰων. καὶ Ἀττ. πόρσω, καὶ πόρρω, Ἀττ. porro. ἐπίρ. (πρό, πρός). Ἐπί διαστήματος, ἔμπροσθεν, ἐμπροσθά, εἰς τοὐμπροσθεν, μακράν, ἀποτέρω, μακρὰν ἐμπροσθά, ἢ περιμπροσθά· συχνάκις παρ' Ὅμ. Καὶ ἔξαιρ. μετά τοῦ ἐνεργ. ῥήμ. ἄγειν, φέρειν καὶ μετά τῆς παθ. μετοχ. ἱέμενος, ὁρμενος, τεταμένος, μεμακώς· »πρόσω φέρε τόξον· Ὀδ. Φ. 509. καὶ »τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα· Ὀδ. Ι, 542. »Δοῦρα ὁρμεῖν πρόσσω, Ἰλ. Δ, 572. ἤτοι, τά δόρατα φερόμενα μέ ὁρμήν ἐπί μακρύ· ὡσαύτως καὶ Ἰλ. Ρ, 734. »πρόσσω ἀίξαν, ὁρμήσας κατ' ἔμπροσθεν ἢ ἀναντίον καὶ αὐτόθ. 598. Π, 265. Μ, 274. Ν, 291. Ο, 543. καὶ ἀλλαχοῦ· καθόλου δέ, ἐπί μακράν, μακρά, πόρρω, καὶ ἀντίστ. τῷ ἐγγύς »πρόσω ἀπό τοῦ τείχους ἀπέκειτο Ξεν. Κυροπ. ε. δ'. 49. καὶ Ἡρότ. 3, 133. 5, 13. Valck. Φοιν. 597. εὑρίσκεται δέ συνεχ. καὶ μετά τοῦ ἄρθ. τό πρόσω, ἐπί τῆς σημασ. εἰς τά ἔμπροσθεν, πρῶτον παρ' Ἡρότ. »ἐπορεύετο ἀεὶ τοπρόσω 7, 30. καὶ 9, 57. ὡσαύτως καὶ μετά τῆς προθ. εἰς, ἐς τό πρόσω· ὡς »παραβήσομαι ἐς τό πρόσω Ἡρότ. 1, 5. θέλω προβῆ εἰς τήν ἔμπροσθεν, θέλω ἐξακολουθήσει τήν διήγησίν μου πιρέκει. καὶ ὁ αὐτ. 3, 25, 56, 77. ὁμοίως καὶ παρά τοῖς Ἀττικ. τό πρόσω, εἰς τό πρόσω, καὶ τοῦ πρόσω, Ξεν. Ἀναβ. γ'. α, 1. β) Ἀπό Ἡρότ. καὶ ἐντεῦθεν εὑρίσκεται συχνάκ. τό πρόσω μετά γεν. »πρόσω τῆς νυκτός· Ἡρότ. 2, 121. ἀντί βαθυά ἀρχά ἐν καιρῷ τῆς νυκτός· ὁ αὐτ. 4, 9, 44. καὶ Ξεν. Ἀναβ. δ'. γ. 28 »πρόσω τοῦ ποταμοῦ βαθυά, μακράν μέσα εἰς τόν ποταμόν· οὕτω καὶ »πρόσω ἐλάτας ἐν τῇ πλησιονείᾳ πρός τούς πολεμίους Κυρπ. α. ς'. 39. ὑπερβαίνειν, παρά πολύ τούς ἐχθρούς κατά τήν ὠφέλειαν. κατά τήν νίκην· καὶ »πρόσω ἀρετῆς ἀνήκειν· Ἡρότ. 7, 237. ἤτοι, λίαν μακράν εἰς τήν ἀρετήν φέρειν, εἰσάγειν, λίαν ἐνάρετον ποιεῖν· καὶ »Κάρτα ἐν τοῖσι Πέρσῃσι αἱ ἀγαθοεργίαι ἐς τό πρόσω μεγάθεος τιμώνται· Ἡρότ. 3, 154. ὅηλ. λίαν μεγάλως, ὑπερβαλλόντως· ὡσαύτως καὶ μετά τῆς ἐνν. τῆς ἀπό τινος τόπου ἢ πράγμ. ἀπομακρύνσεως, ἀποστάσεως· »Ὁ δὲ Στρυμών οὐ πρόσω τοῦ Ἑλλησπόντου· Ἡρότ. 5, 13. δέν ἀπέχει πολύ τοῦ Ἑλ. καὶ »οἱ ποταμοί ἦν πρόσω τῶν πηγῶν ἄποροι γένωνται· Ξεν. Ἀναβ. γ'. β'. 22. οὕτω καὶ, πρόσω δικαίωνα Αἰσχύλ. Εὐμ. 408. ἀντί μακράν τοῦ δικαίου, ἄδικον· ὅπου ἡ γεν. ἐπόθετε φέρεται καὶ μετά τῆς ἀπό »πρόσω ἀπό τοῦ τείχους· πρόσω ἀπό τῶν φορτίων »Ἡρότ. 4, 196. Καὶ πρόσω εἰμί, πρόσω γίγνομαι, ἀντί, μακράν, εἰς τοὐμπροσθεν εἰμί, προχωρῶ, μακρύνομαι· 2) ἐπί χρόνου, ἐπί τό ἔμπροσθεν, ἐπί τό ἐρχόμενον, ἐπί τά μέλλον· παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Α, 343 »..νοῆσαι ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω· τήν ἀρχήν καὶ τήν ἐπόβασιν, τό παρόν καὶ τό μέλλον· τοιοῦτον καὶ τό ἐν Ἰλ. Γ, 109. »πρόσω καὶ ὀπίσω λεύσσειν· ὡστό ἐν τῇ συνηθείᾳ, βλέπειν ἀπ' ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν, τό παρελθόν δηλ. καὶ τό μέλλον, καὶ Ἰλ. Σ, 252. Ὀδ. Ω, 452, ἐπί συνετῶν ἀνθρώπων· Ἐκ τοῦ πρόσω γίνεται πρόσωθεν, πρόσωθεν, ὅπερ συγχτ. μετά πρόσθεν· Συγκριτ. προτώτερος, πολύ μακρύτερα, πλέον ἔμπροσθεν· Ὑπερθετ. Προσώτατος, πολλά μακράν ἔμπροσθά· καὶ ἐπίρ. προσωτέρω, καὶ προσωτάτω, καὶ προσώτατα. Ἡροδ.

Προσώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (ὀζω). Δυσώδης, ὁ ὀδμήν ἐκβάλων, ὁ μυρίζων, ἢ βρομῶν.

Προσῴδης, εος, ὁ, ἡ, ες (οἶδεω). Ἐξογκωμένος, πρισμένος, ὀγκώδης, φουσκωμένος. Γαλην. Γλωσσ.

Προσῳδία, ἡ (ᾠδή). Ὁ τόνος, ἢ διάρκεια τίς χρόνου καθ' ἣν προφέρεται μία συλλαβή· ὁ τονισμός αὐτῆς· 2) παρά Γραμματικ. ὅηλοῦται ἡ σημείωσις τῶν συλλαβῶν ἐκείνων λέξεως τινός ὅσαι ἐν τῇ προφορᾷ διά τῆς ὑψώσεως τῆς φωνῆς τονίζονται, καὶ αἱ ὁποῖαι μετά ταῦτα ἔλαβον ἀπ' αὐτῶν σημεῖα τινά ἐν τῷ γραφεσθαι, ὅθεν καὶ τόνος ἐγγράμματος ἢ τάσις τῆς φωνῆς, λέγεται Συμπεριλαμβανομένου δέ οἱ Γραμματ. ὑπό τά σημεῖα ταῦτα, τά ὁποῖα ἐδώριζον τόν τρόπον τοῦ προφέρεσθαι ἑκάστης λέξεως, τήν ὀξεῖαν, περιεσπωμένην, βαρεῖαν, τό ψιλοῦν ἢ δασύ πνεῦμα, τόν ἀπόστροφον, τήν ὑποδιαστολήν, καὶ τό σύνηθ. σημεῖον τῶν μακρῶν καὶ βραχέων φωνηέντων. Ὅταν κατ' ἀρχάς ἤρχισαν νά γράφωσι τά τονικά σημεῖα τῆς προφορᾶς, ἐκλήθη καὶ ἡ σημείωσις τούτων καὶ ἡ διδασκαλία, προσῳδία· μεταγενεστερ. δέ ἐκλήθη ἰδίως προσῳδία ἡ σημείωσις τοῦ μακροῦ ἢ βραχέος χρόνου ἑκάστης συλλαβῆς, ἥτις καὶ μετρική σημείωσις λέγεται, καὶ ἡ περί ταύτην διδασκαλία ὀνομάζεται ἰδίως μετρική τέχνη· (ὁρα Ἔρμαν. Εἰσ. εἰς τήν στοιχειώδ. Μέτρ. καὶ Appel). Κυρίως δέ ἐστι προσῳδία ᾠδή ἢ ἄσμα, τῆς ὁποίας ἡ ἐκφώνησις ὑπέκειτο διά τοῦ τονισμοῦ αὐτῆς εἰς ἴδιον ῥυθμικόν τινα κανόνα, καὶ οὕτως ἀπετέλει ἐν τῇ ποιήσει καὶ ῥητορικῇ τόν ἀνάλογον καὶ σύμφωνον μέ τήν ὕλην τοῦ ἀντικειμένου ῥυθμόν· ὅθεν

Προσῳδιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς προσῳδίαν, ἤτοι εἰς τόν τονισμόν τῶν συλλαβῶν· 2) ποῦς προσῳδιακός· ἢ ὀρθότερον »Προσῳδιακός· ἐν τῇ μετρικῇ κλείται, ὁ ἐκ δύο μακρῶν καὶ μιᾶς βραχείας συλλαβῆς συνιστάμενος, --υκαὶ

Προσῳδικός, ἡ, όν· ταὐτόν τῷ, προσῳδιακός.

Προσῴδιον, τό· ὀρθότερον, προσόδιον. ἴδε τοῦτο.

Προσῳδός, ὁ, ἡ, ον (ᾠδή). Ὁ πρός τοῖς ἄλλοις ἄδων, ὁ ἅμα τραγῳδῶν, ὁ συντροφεύων μέ τήν φωνήν του ἐν μουσικόν ὄργανον· »Προσῳδά ὄργανα· ὄργανα μετά χορδῶν, δι' ὧν πρός ᾠδήν λυρίζουσι, ψάλλουσι καὶ ἐντείνεν παρ' Ἡσυχίῳ. προσῳδία, ἢ μετά ὀργάνου ᾠδή. Μεταφορ. δέ εἴληπται καὶ ἀντί τοῦ. σύμφωνος, ἁρμόδιος, ὡς καὶ τό, συνῳδός. Εὐριπ. Φοιν. 1513.

Πρόσωθεν, ἐπίρ. (πρόσω). Μακρόθεν, ἀπό μακράν· ποιητ. πρόσσωθεν. Ἰλ. Ψ, 533.

Προσωθέω, ῶ, Μλ. ήσω, καί, ώσω (ὠθέω). Προσέτι, ἢ ἐπί τά πρόσω ὠθῶ, σπρώχνω, ἀποκρούω.

Προσωνέομαι, οῦμαι, Μλ. ήσομαι (ὠνέομαι). Μέσ. ἀποθ. προστέτι ὠνοῦμαι, ἀγοράζω.

Προσωνομασία, ἡ Ἑσχλ. γρ. ἀντί παρονομασία.

Προσωνυμία, ἡ (ὄνομα). Ταὐτόν τῷ, ἐπωνυμία, ἢ ἐπί τῷ κυρίῳ ὀνόματι ἑτέρα ἐπιθετική ὀνομασία, παρονόμιον· Πλούτρχ. Περικλ.

* Προσώπασι, ποιητ. Δοτ. πληθ. ἀντί προσώποις. Ἰλ. Η. 212.

Προσώματα, τά· ἀρχ. ἐπικ. πληθ. τοῦ πρόσωπον, Ὀδ. Σ, 192. Μακεδ. ἐπ. 11.

Προσωπεῖον, τό (πρόσωπον). Ψευδές πρόσωπον ἐκ πανίου καὶ κηροῦ κατεσκευασμένον, δι' οὗ καλύπτοντες τό ἑαυτοῦ κυρίως πρόσωπον, μεταβάλλει τήν ἔψιν καὶ ἀλλοῖος φαίνεται. Masque μάσκα, προσωπίς, ἢ προσωπίδα, μορμολύκειον· ὅθεν Μεταφορ. φαινόμενον, πρόφασις, πρόσχημα, σχηματισμός,

Προσωπίδιον, τό. Ὑποκρ. τοῦ προσωπεῖον μικρόν προσωπεῖον.

Προσωπικός, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τοῦ προσωπείου, ὁ ἀνήκων εἰς τό προσωπεῖον, ἢ εἰς τό πρόσωπον· 2) προσωπικῶς, ἐπίρ. κατά τόν τρόπον τοῦ προσωπείου ἢ τοῦ προσώπου· σύν αὐτῷ τῷ προσώπῳ· τό σύν αὐτῷ τῷ ἰδίῳ προσώπῳ ἤτοι αὐτός ὁ ἴδιος παρών εἶναι, κατά πρόσωπον φαίνεται· γαλ. personnelement.

Προσώπιον, τό καὶ προσωπίς, ίδος, ἡ· ὑποκορίστ. τοῦ πρόσωπον. Μικρόν πρόσωπον· ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, προσωπίς, ἢ, ἀντί τοῦ, προσωπεῖον.

* Προσωποειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ ἔχων μορφήν προσώπου, ὁ προσώπῳ ὅμοιος ὤν. Τζετζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σλ. 70.

Προσωπολημπτέω, ῶ, Μλ. ήσω. Διαφοράν καὶ διάκρισιν τῶν προσώπων ἤτοι τῶν ὑποκειμένων ποιῶ, λαμβάνω τό μέρος τινός, ἢ ὁμιλῶ μόνον πρός χάριν ἑνός. Ν. Δ. ἐκ τοῦ

Προσωπολήπτης, ου, ὁ (πρόσωπον, λαμβάνω). Ὁ κρίνων κατά τό πρόσωπον, τό ὑποκείμενον, ὅστις λαμβάνει τό μέρος τινός καὶ κρίνει πρός χάριν, (ὅστις κυττάζει χατῆρι)· ὁ εἰς τό πρόσωπον ἤτοι εἰς τό ὑποκείμενον βλέπων καὶ διά χάριν κρίνων, ὅστις κάμνει διάκρισιν τοῦ προσώπου καὶ οὕτως κρίνει· καὶ

Προσωπόληπτος, ὁ, ἡ· καὶ, προσωπολήπτης, ἐπίρ. ταὐτόν τῷ, προσωπολήπτης· ὅθεν

Προσωπολήψια, ἡ. Τό κρίνειν κατά τά ὑποκείμενα καὶ κατά τάς ἐξωτερικάς περιστάσεις, τό λαμβάνειν, βλέπειν, σέβεσθαι τό πρόσωπον καὶ κρίνειν κατά χάριν αὐτοῦ, τό λαμβάνειν ἰδίως τό μέρος ἀτόμου τινός, καὶ ὁμιλεῖν πρός χάριν αὐτοῦ, ἢ καὶ ἄλλως μεροληψία λεγομένη· γαλ. partialité.

Πρόσωπον, τό (ὤψ). Τό ἔμπροσθεν ἐξωτερικόν μέρος τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐπί τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται τό μέτωπον, οἱ ὀφθαλμοί, αἱ παρειαί, ἢ μύτη τό στόμα, ὁ πώγων, καὶ αἱ σιαγόνες, καὶ διά τοῦ ὁποίου ἐξαιρέτως διακρίνονται τά ἐξωθεν χαρακτηριστικά ἑκάστου ἀνθρώπου, καὶ εἶναι τό μόνον ἐνεργές διακριτικόν μέτον τῆς κατά τόν λοιπόν σωματικόν ὀργανισμόν ἐλεγώτερον παραλλαττούσης φυσικῆς μορφῆς τῶν λογικῶν ὄντων· τό καὶ παρ' ἡμῖν ἅπασιν κοινῶς λεγόμενον πρόσωπον·

λατ. vultus· λέγεται δὲ μόνον ἰδίως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐν ᾧ τὸ τῶν θηρίων Προτομὴ καλεῖται, ἀλλὰ παρ' Ἡρόδ. 2, 72. εὑρηται καὶ πρόσωπον ἐπίγρυπον, τὸ τῆς Ἰβιδος. Ὁ Ὅμ. χρῆται τούτῳ κατ' ἔνια. σύριξ. μόνον ἐν Ἰλ. Σ. 24. »Χωρίσ' δ' ὀχνοῦ πρόσωπον, καὶ πολλάκι. ἐν τοῖς Ἴμν. ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ τῷ πληθυντ. καὶ ἐξαιρ. ἐπὶ μεγάλων ὑποκειμένων »σπόγγῳ δ' ἀμοὶ πρόσωπα ἀπομόργνυ. Ἰλ. Σ. 114. ἐπὶ Ἡφαίστου, ὅστις ἐστόγγιζε τὸ πρόσωπόν του τριγύρω μὲ βρεγμένον σπόγγον· οὕτω καὶ ἐπὶ Ὀδυσσέως φησὶ »κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα Ὀδ. Θ, 85 καὶ ἀλλαχοῦ. Παρὰ δὲ Ἡσιόδ. τὸ ἑνικ. ἔστι μᾶλλον ἐν χρήσει· ἐπικ. πληθ. πρόσωπατα, ἀντὶ »πρόσωπα Ὀδ. Σ, 192. Μακεδ. ἐπ. 11. Ἰακ. ΑΠ. σελ. 394. καὶ Δετ. πληθ. προσώπασι, Ἰλ. Η, 212. β) καθόλου δὲ τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος παντὸς πράγματος, θεωρία. ὄψις, φυσιογνωμία »Κατὰ πρόσωπον· κατέναντι ἡμῶν, ἐμπροσθέν μας, ἀντικρυς· 2) ἀντὶ τοῦ, ἄνθρωπος, ὑποκείμενον, συνδρομὴ ἑαυτοτήτων, ὑπόστασις, ὡς καὶ τὸ λατ. Persona. Φωκυλ. »Ἀδίκως μὴ κρίνε πρόσωπον· Παῦλ. Ἀποστ. »Πρόσωπον λέρειν· ἔθνη τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Προσωποθέρειν· προσωπικῶς ἢ κατὰ πρόσωπον ἐλέγχω τινά· 3) ὡς τὸ προσωπεῖον, προσωπίς, Μάσκα. β) ἔτι δὲ τὸ πρόσωπον τοῦ δράματος τὸ ὁποῖον ὑποκρίνεται τις ἐν θεάτρῳ, τὴν βόλλαν ὑποκειμένου τινός, τὸ ὁποῖον παριστάνει ὅτε παίζει ἐπὶ τῆς σκηνῆς· γ) ἐν γένει τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον, πρόσχημα, πρόφασις· δ) καὶ ἐξαιρ. ἡ ἐξωτερικὴ λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια, πομπή, εὐπρέπεια, ἀξίωμα, ἐν ὅσῳ ὅλα ταῦτα προσβάλλουσιν τοὺς ὀφθαλμούς. Πίνδ. Νέμ. 5, 31. »φαίνοντα πρόσωπον ἀλάθειαν ἤτοι, ἡ ἀλήθεια μόνη δεικνύουσα ὅλον αὐτῆς τὸ ἀξίωμα, τὴν ὑπεροχήν· 4) παρὰ Γραμμ. τὸ πρόσωπον, διὰ τοῦ ὁποίου δεικνύεται ἡ πρᾶξις γινομένη ὑπὸ τινος ὑποκειμένου.

Προσωποποιέω, ῶ. Μέλ. ήσω (προσωποποιός). Πρόσωπα ποιῶ, ἅ ἐστιν, εἰσάγω, ὑποτίθημι πλαστὰ καὶ πεποιημένα πρόσωπα ὁμιλοῦντα καὶ πραγματευόμενα ὡς ἄνθρωποι. »Διάλογον προσωποποιῶν· δραματικὸν ποιῶ διάλογον τινά, ὅ ἐστι, παρίστημι, βάλλω ἀνθρώπους νὰ τὸν ὁμιλοῦσι. Διονύσ. Ἁλικαρν. ἔθεν

Προσωποποιία, ἡ. Ἡ τῶν προσώπων ποίησις, τὸ προσωποποιεῖν, ὅταν τις παρίστησιν ἄψυχα ἢ ἀπόντα πρόσωπα καὶ ἀντικείμενα, ὡς παρόντα καὶ ζῶντα, ὁμιλοῦντα καὶ διαλεγόμενα πρὸς ἄλληλα, ἢ κατ' Ἡσύχ. ὅταν πρόσωπον ὑποθέμενός τις εἴπῃ τι. 2) ταὐτὸν τῷ, Δραματοποιία.

Προσωποποιός, ὁ, ἡ, ὄν (ποιέω). Ὁ προσωποποιῶν, ὁ παριστάνων πρόσωπα ὑπ' ἀνθρώπινον μορφὴν ὡς ὁμιλοῦντα καὶ πράττοντα, ὁ δραματοποιὸς καὶ ὁ προσωπεῖα ποιῶν, κατασκευάζων.

Προσωποῦττα, ἡ· ἀντὶ τοῦ, προσωπόεντα, (πρόσωπον). Ἀγγεῖόν τι μετὰ προσώπου. Πολύβ. β'. 48. »Προσωποῦττα δέ τι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὠνομάζετο χαλκοῦν ἀγγεῖον, ἐχίνῳ παραπλήσιον, περὶ τὸ στόμα ἔχον πρόσωπα λεόντων, ἢ καὶ βοῶν, ἀφ' ὧν καὶ ὠνόμαστο· ὁ Ἡσύχ. λέγει ὅτι ἦν ἀγγεῖον πολέμου χαλκοῦν, ἔχον ἐπὶ τοῖς χείλεσι πρόσωπα, ἐν ᾧ τὰ ἱερὰ ἔπεμπον.

Προσωρεύω, Μέλ. εύσω (σωρεύω). Ἐπισωρεύω, πρότερον ἢ ἐμπροσθεν σωρεύω, μαζεύω, εἰς σωρὸν βάλλω.

Προσώτατος, άτη, ατον. Ὑπερθ. τοῦ πρόσω. ὁ λίαν μακρὰν ὤν, ὁ ἀπώτατος, Ἐπίρ. προσωτάτω, καὶ προσώτατα. Ἡρόδ. 2, 103. καὶ, τοῦ προσωτάτω, Σοφοκλ. Αἴ. 731. ὑπερβμος ἐν τοῖς καλλίστοις καὶ πλείστοις χειρογ. τοῦ προσωτάτου κεῖται· παραβλ. Schneid. Ξεν. Ἀν. 1, 3, 1. πολλὰ μακράν, ὅσον δυνατὸν πολλὰ ἐμπροσθά. Ξενοφ.

Προσώτερος, έρα, ερον. Συγκριτ. τοῦ, πρόσω, μακρότερος, ἀπώτερος, ἐμπροσθιώτερος· καὶ »Προσωτέρωσε. Ἐπίρ. μακρότερα, παρεμπροσθά. Ξενοφ. καὶ Ἡρόδ.

Προσωφελέω, ῶ. Μέλ. ήσω (ὠφελέω). Προσέτι ἢ σὺν τοῖς ἄλλοις ὠφελῶ, βοηθῶ κ' ἐγώ, συντρέχω, τινὶ παρ' Ἡροδότ. 9. 103. Διονύσ. Ἁλικ. η'. 74. καὶ Ἀρρίαν. ἀναβ. α'. 8. ἐξαιρ. ἀντὶ τοῦ, εἶδω βοήθειαν εἰς καιρὸν πολέμου, βοηθῶ, τρέχω πρὸς βοήθειαν, ἐπικουρῶ παρὰ Ξενοφ. εἰς Ἀγησίλ. 12. ταὐτὸν τῷ, Ἐπωφελέω. ὅθεν

Προσωφέλημα, τό. Βοήθεια, προστασία, ὠφέλεια εἴς τι ἢ ἐπί τι.

Προσωφέλησις, ἡ. Ὠφέλεια, προστασία, βοήθεια, ἢ λαμβάνει τις ἀπό τινος ἐπί τι ἢ διά τι. Σοφ. Φιλ. 1406.

Πρόταγμα, τό (προτάσσω). Τὸ πρῶτον τάγμα, ἤτοι τὸ προτασσόμενον ἐν τῇ μάχῃ μέρος τοῦ στρατοῦ, τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τοῦ στρατεύματος, ὅπερ εἰς μάχην παρατάσσεται. Διόδωρ. Σικελ. σελ. 685. Prima acies, Λατιν. Vordertreffen, Γερμ.

Προταινί, Ἐπίρ. ποιητ. Πρότερον, ὀλίγον πρότερα, πρὸ μικροῦ, μετὰ Γεν. Εὐρίπ. Ἠλ. 533. »Προταινὶ τάξεωνν.

Προταίνιος, ία, ιον, = ποταίνιος. Πρόσφατος, νέος, ἀπροσδόκητος, Αἰσχυλ. Προμηθ. 102. καὶ Ἐπιρρηματικῶς, προταίνιον· ταὐτὸν τῷ, προταινί.

Προτακτέος, έα, έον· Ἐπίθ. ῥημ. ἐκ τοῦ (προτάττω). Ὅστις πρέπει νὰ προταχθῇ, νὰ βαλθῇ ἐμπροσθὲ κατὰ πρόσωπον ἢ εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῆς μάχης, ἢ εἰς τὸν πρῶτον τόπον. Ξενοφ.

Προτακτικός, ή, όν. Ὁ πρότερον τάττων, ἢ εἰς τὸ προτάττειν, εἰς τὸ προτάσσειν ἀνήκων. διωρισμένος, παρὰ Γραμματ. »Ἄρθρον προτακτικόν· τὸ προτασσόμενον τῶν ὀνομάτων. ἐκ τοῦ

Πρότακτος, ὁ, ἡ (προτάττω). Ὁ τεταγμένος, βαλμένος ἐμπροσθεν, ἐν τῇ πρώτῃ τάξει, ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ τῶν στρατιωτικῶν ταγμάτων, ὁ ἐν τῷ προτάγματι τῆς μάχης ὤν. Πλούταρχ. καὶ ὁ πρότερον τεταγμένος, διωρισμένος, ἀποφασισμένος.

Προταλαιπωρέω, καὶ -οῦμαι· ὡς ἀποθ. οὐδ. (ταλαιπωρέω). Πρότερον ταλαιπωροῦμαι, πάσχω, ταλαιπωρίας ὑπομένω, βασκιλίζομαι.

*Προταμιεῖον, τό (ταμεῖον). Δωμάτιον, θάλαμος κείμενος πρὸ τοῦ ταμείου, πρὸ τοῦ κελαρίου.

Προταμιεύω, καὶ Μέσ. προταμιεύομαι· Μέλ. εύσω (ταμιεύω). Πρότερον ταμιεύω, ὅ ἐστι, συνάγω καὶ ἑτοιμάζω διὰ τὸν ἑαυτόν μου ἐν τῷ ταμείῳ, ἀποθέτω, ἕτοιμα ἔχω εἰς καιρὸν χρείας μου, Λουκιαν.

Προτάμνω, Ἰων. ἀντὶ προτέμνω· ὅθεν »Προταμόμηνον. εὐκτ. ἀόρ. μετ. Ὁδ.

*Προτεμών, μετοχ. ἀόρ. τοῦ προτέμνω, Ὅμ.

Πρότεξις, εως, ἡ (προτάσσω). Τὸ προτάττειν, βάλλειν ἐμπροσθεν, κατ' ἔθος ἡ πρώτη τάξις τοῦ στρατοῦ ἐν τῇ μάχῃ, πρόταγμα, τὸ μέτωπον ἑνὸς στρατιωτικοῦ τάγματος.

Προτεχράσσω, Ἀττ. ττω, Μέλ. ξω (ταράττω). Πρότερον ταράττω, εἰς ταραχὴν φέρω, συγχέω, ἀναστατόω.

Προτερβέω, ῶ. Μέλ. ήσω (τερβέω). Πρότερον φοβοῦμαι, ἐνοιαζόμαι. 2) φρονιστικῶς ἔχω, φοβοῦμαι, περίτρομος, ἐρίτρομαι εἰς μέριμνα, εἰς ὑποψίαν, μετὰ Γεν. Σοφ. Τραχ. 91. Ἀντ. 83. 3) φοβοῦμαι περισσότερον. Κύρ. Ἐρεχθ. 6. Λυκουργ. 24.

Προτεριχεύω, Μέλ. εύσω (τειχεύω). Πρότερον τειχεύω, ἀλατίζω, ξηραίνω ἢ τειχεύτον ποιῶ, κατασκευάζω τι διὰ τοῦ ἅλατος ἢ δι' ἄλλου τοιούτου μέσου ὥστε νὰ διαμείνῃ ἐπὶ πολύ. Ἡρόδ. 2, 77. ἰδε Ταριχεύω.

Πρότασις, ἡ (προτείνω). Λόγος τις ἢ ἐρώτησις προβαλλομένη, ἐν ᾧ ἐλπίζεται ἡ ὑποφορά, ἢ ἀπόκρισις, ἢ καθ' Ἡσύχ. ἡ μετ' ἐπιτάσεως ἐρώτησις· »Πρότασιν προτείνειν· ἐρώτησιν προβάλλειν· Ἀθήν. ς'. σελ. 234. 2) πρόθεσις ἢ πρόβλημα, ἢ πρότερα θέσις, ἤτις ἄλλως καὶ λῆμμα, παρὰ Λογικοῖς καὶ Ῥητορσι λέγεται, ἀντικ. τῷ, ἀπόδοσις 3) μέρος τοῦ θεατρικοῦ ποιήματος, ὅπερ καὶ ἀντίκειται τῷ, ἐπίτασις.

Προτάσσω, Ἀττ. ττω· Μ. ξω (τάσσω). Τάττω, βάλλω ἐμπροσθεν, προτίθημι, εἰς τὴν πρώτην τάξιν βάλλω. Διατάττω, καὶ ἐντεῦθεν 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, θέτω ἕνα ἐμπροσθεν ἢ πρὸ ἄλλου, ἐξαιρ. ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ, ἐν τῷ προτάγματι τάττω, καὶ τροπ. προκρίνω, ἐν προτέρᾳ τίθημι, ἀντὶ τοῦ, προτιμῶ. 3) πρότερον ἀποφασίζω, διορίζω, θεσπίζω· καὶ παθ. Οἱ προτεταγμένοι, οἱ πρὸ τῶν ἄλλων παρατεταγμένοι καὶ μαχόμενοι. Ξενοφ.

Προτεκτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πρότασιν, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους, ἐκ τῆς φύσεως τῆς προτάσεως ὤν.

*Προτέγιον, τό· καὶ

Προτέγισμα, τό (τέγος). Τὸ πρὸ τοῦ τέγους ἢ πρὸ τῆς στέγης ὄν· ἢ ἐπὶ τῶν τοίχων ἢ ἐπὶ τῶν θυρῶν ἐκτεταμένη πρὸς τὰ ἐμπροσθεν σκίπη. Πολυδ. α'. 61. καὶ ζ'. 120. λέγεται ἔτι καὶ προστέγιον, καὶ προστέγισμα.

Προτείνω, Μέλ. ενῶ (τείνω). Ἐμπροσθεν σώματός τινος τείνω, τεντόνω, αἴρω, ἐξαπλόνω, κρατῶ ἐκτεταμένον τι πρὸ τινος, τί τινος. Σοφ. Αἴ. 1270. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, προφασίζομαι, προβάλλομαι· »Τὴν ἡλικίαν προτεινόμενον· προφασίζομαι τὸ γῆρας μου· Πλάτ. 2) ἐκτείνω, ἁπλόω, ἐπαίρω, διδωμι, παρέχω, ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν ἐξαπλόνω, τὸ τόξα, Ἀριστοφ. 1183. ὁμοίως· »Προτείνειν χεῖρα, πίστιν, ἐλπίδαν Ξενοφ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, παρατείνω, ἀναβάλλω, μακρύνω, ἀφίημι τινὰ ἐλπίζειν, ὑπόσχομαι ὅτι θέλω δώσει. ἀποδεικνύω, κ. τ. τ. ὡς καὶ τὸ, ὑποτείνω· μεγάλα προτεινόντων Ἡροδότ. 8, 140. 2. ὅς τις ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. χρῆται αὐτῷ καὶ μέσως· 5. 24. καὶ 7. 160. »Γέλων μὲν δὴ ταῦτα προτείνετον. 3) τὸ δὲ 9. 34. »Μισθὸν προτείνετον· κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἀπῄτει, ἐζήτει μισθὸν διὰ τὸν ἑαυτόν του. 4) προβάλλω, προτίθημι, βάλλω εἰς τὸ μέσον, ὡς, εἰπεῖν, πρόταστν, κ. τ. τ. προτείνειν.

Προτειχίζω, Μέλ. ίσω (τειχίζω). Τεῖχος αἴρω, ποιῶ ἐμπροσθεν τινος· διὰ τοῦ προτειχίσματος ὀχυρόω, ὑπερασπίζομαι. ὅθεν

Προτείχισμα, τό. Τὸ ἐμπροσθεν τινὸς τείχισμα, τὸ ἀνεγειρόμενον πρὸς ὑπεράσπισιν τεῖχος, ὀχύρωμα, προπύργιον, ἢ ὕψωμα χώματος ἐμπροσθέν τινος. Rempart, Γαλ.

Προτέλειος, ὁ, ἡ, ον (τέλος). Τὸ πρὸ τῆς καθιερώσεως καὶ μάλιστα πρὸ τοῦ γάμου γινόμενον, »Προτέλεια, τάν, συνυπακ. ἱερά. Θυσίαι, αἵτινες προηγοῦνται μιᾶς οἱαδήποτε τελετῆς· ἢ ἐπιτήμου πράξεως πρὸς καθιέρωσιν αὐτῆς· κατ' ἔθος δέ, θυσία πρὸς ἐξιλέωσιν, ἐξιλεωτικὴ ἀφιέρωσις· ὅθεν »Θύειν τὰ προτέλειαν· προσφέρω πρότερον καθιερωτικήν τινα θυσίαν· συχνὰ μετὰ Γεν. »ναῶν προτέλειαν· Αἰσχυλ. ἢ ἕνεκεν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ προσφερθεῖσα ὡς θυσία ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἰδίᾳ θυγατρὸς· καὶ Ψώτ. »Προτέλεια, τὰ πρὸ τοῦ τελεσθῆναί τι τῶν εἰς τὸ θεῖον ἀναφερομένων γινόμενα ἢ διδόμενα· ἐξαιρ 2) αἱ πρὸ τῶν γάμων τελούμεναι θυσίαι καὶ δωρεαί, ἢ τὰ πρὸ τοῦ γάμου δώρα, ὡς Πλάτ. ἐν Νόμ. ς'. »Θύειν προτέλεια τῶν γάμων· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει·

»Προτέλεια, ἡ πρὸς τοῖς γάμοις θυσία καὶ ἑορτή. Τέλος γὰρ ὁ γάμος, ἀπὸ τοῦ εἰς τελειότητα ἄγειν· ὁ δὲ Φώτιος, »Προτελείαν ἡμέραν ὀνομάζουσιν, ἐν ᾗ εἰς τὴν ἀκρόπολιν τὴν γαμουμένην παρθένον ἄγουσιν οἱ γενεῖς ὡς τῇ θεῷ, καὶ θυσίαν ἐπιστέλλουσιν. 3) καθολ. ἀρχή, θεμέλιον, βάσις. »Βίοτου προτέλειαι. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 715. ἡ νεότης, ἔτι δὲ καὶ αὗται αἱ ἀρχαὶ τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων.

Προτελευτάω, Μελ. ήσω (τελευταω). Πρότερον τελευτῶ, τελειόω, ἀποθνήσκω.

Προτελέω, ῶ. Μέλ. έσω (τελέω). Πρότερον ἀποδίδω, δίδω, πληρόω, τελῶ. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. ζ. 15. »Τί προτελέσας ἡμῖν συμμάχους ἡμᾶς ἔλυσε.» 2) πρότερον διαθέτω, ἑτοιμάζω εἰς ἀφιέρωσιν, καθιερόω, ἁγιάζω, ἐξαιρ. εἰς γάμον προδιατίθημι διὰ καθιερώσεων. 3) καθολ. ἀρχίζω, ἀρχὴν ποιῶ, διὰ τῆς διδασκαλίας εἰσάγω, προπαιδεύω, ἐκ τοῦ

Προτελής, ός, ή, ές (τέλος), = προτέλειος· ἐξαιρ. ἐπὶ θυμάτων. Τὰ πρὸς θυσίαν προσαγόμενον θῦμα, ζῶον, τὸ πρὸ τοῦ γάμου σφαγιαζόμενον. Ἀθήν. θ'. σελ. 376.

Προτελίζω, Μ. ίσω· ταὐτὸν τῷ, προτελέω, καθιερόω. »Τὴν νεάνιδα Ἀρτέμιδι προτελίζουσιν. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 433. Καθιεροῦσι τὴν κόρην εἰς γάμον διά τινος προσφερομένης εἰς τὴν Ἄρτεμιν θυσίας.

Προτεμένισμα, τό (τέμενος). Κατὰ τὸν Θουκυδ. α'. 134. εἰπὶ »Προτεμενίσματα· τὰ πρόθυρα, ἢ πρὸ τοῦ ναοῦ στοά, ἢ δῶμα, ἔνθα ἐπλύνοντο οἱ εἰς τὸν ναὸν εἰσελευσόμενοι μετὰ τοῦ καθαρτηρίου ἢ τοῦ ἡγιασμένου ὕδατος.

Προτέμνω, Μελ. τεμῶ, ἀόρ. β'. προὔτεμον, καὶ κατὰ τεῖ. συνήθ. προὔτεμον (τέμνω). Πρότερον τέμνω, κόπτω, κομματιάζω· παρ' Ὅμ. ὅστις χρῆται μόνον τῇ μετοχ. προτεμών, καὶ τῷ Εὐκτ. μέσ. ἀόρ. προτεμείμην· ὡς »πρὶν ἢ ὅτε ἑῷα ἔρυσ' ἄσαιμι προταμόντα. Ἰλ. Ι, 489. πρὶν ἐγὼ νὰ σὲ χορτάσω μὲ φαγητά, καὶ νὰ σοῦ κόψω πρότερον κρέατα. 2) ἐμπροσθεν ἀπ' ἐμπροσθεν τέμνω, διατέμνω, διακόπτω, σχίζω, »κερμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμόντα. Ὀδ. Ψ, 196. κόψας ἐκεῖ, τὸν κερμὸν ἀπ' ἐμπροσθεν, ἀπὸ πολλὰ κλῆπίον τῆς ῥίζης· καὶ »Ὄλκα δικτεκέα προταμείμην. Ὀδυσ. Σ, 376. σχίζειν κατὰ μῆκος ἐρῶσι τὴν γῆν διὰ τοῦ ἀρότρου, ὅπερ ὁ Θεόκριτ. Εἰδ. α'. ἰ. 2. »Ὄγμον ἐρῶν ἄγειν εἶπε. 3) ἐν γένει, ἐκτέμνω, κόπτω μέρος τι ἀπὸ τινος ὅλον, ἐπιτέμνω, Λατ. proseco, praeseco.

Προτεινής, ές, ό, ή, ές (προτείνω). Προτεταμένος, εἰκπλωμένος κατὰ μῆκος, τεταμένος καὶ ὁ ἐμπροσθεν ἐκτεταμένος, κεκρατημένος. Ἀπολλ. ἀργ. α'. 756. »Δόρυ προτεινὲς χειρί.

Προτεινθεύω, καὶ μέσ. συνήθεστ. προτεινθεύομαι (τεινθεύω). Πρότερον τῶν λοιπῶν συνεστίων ἐκ λαιμαργίας παρακινούμενος λαμβάνω ἐκ τῶν φαγητῶν γευσμαι, προγεύομαι, καὶ ἐντεῦθεν »Τὰ πρωτεῖα προὐτεινθεύσαν· παρ' Ἀριστοφ. ταὐτὸν ἐστὶ τῷ προείλαβον, προέφθασαν, προεγεύσαντο. ὅθεν

Προτέν θης, ές. Ὁ πρότερον ἀπογευόμενος τῶν φαγητῶν. Ἀθήν. δ'. σελ. 171. »Οὓς νῦν καλοῦσιν οἱ Ῥωμαῖοι προγεύστην, ποτὲ οἱ Ἕλληνες πρωτόθινα ὠνόμαζον, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Λαίμαργος, ὅς τις πρῶτος τῶν λοιπῶν συνεστίων ἁρπάζει καὶ τρώγει ἐκ τῶν φαγητῶν, λίχνος προαρπάζων καὶ προεσθίων τὰ ὄψα. παρ' Αἰλιάν. ζῷ. ἱστορ. ιε'. 10. καὶ Θηλυκ. »Προτένθης, ἡ. Ἐν Ἀθήναις ἡν ποτε καὶ τι συστημα ὑπηρετῶν εἰς τὰς θυσίας »Προτένθεια καλούμενον. Ἀθήν. δ'. σελ. 171. »Συστημα οἱ προτένθαι εἰσί, καθάπερ καὶ οἱ παρόντες ὀνομαζόμενοι. Οὗτοι δ' προλαμβάνοντες τῶν ἄλλων ἐπήγαιον καὶ ἠγόραζον τὰ φαγήσιμα πρὸ τοῦ νὰ τὰ φέρωσιν εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ νὰ τὰ πωλήσωσι. Ἀριστοφ. Νεφ. 1198. »Ὅπερ εἰ προτένθαι δοκοῖσί μοι παθεῖν — διὰ τοῦτο προὐτεινθευσαν (τὰ πρωτεῖα) ἡμέρᾳ μιᾷ· προεγεύσαντο, προελιχνεύσαντο, προείλαβον τὴν πρεσβεσμίαν ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ ἔχειν τοῦ κέρδους. ὁ Σχολ.

Προτεραίος, αία, αῖον (πρότερος). Μιᾷ ἡμέρᾳ πρότερον, τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ, ὡς καὶ τὸ »Δευτεραίοσι τῇ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ. »Ἡ προτεραία· πρωτοπαν. ἡμέρα· ἡ τῆς ἑκάστοτε ἐνεστώσης προλαβοῦσα ἡμέρα, ὅθεν συνήθ. »Τῇ προτεραίᾳ· τῇ πρότερον ἡμέρᾳ, Λατ. pridie Ἡροδ. 7, 212. 9, 9. οὕτω καὶ τῇ ὑστεραίᾳ, ὁ αὐτ. 9, 8.

Προτεραίτερος, έρα, ερον, κωμ. Συγκρ. ἀντὶ πρότερος. Ἀριστφ. Ἱππ. 1165.

*Προτερεύω, = προτερέω. Ἡροδ. 9, 66. ὅπου ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδ. εὕρηται ὁ τύπ. πρωτερέω.

Προτερέω, μελ. ήσω (πρότερος). Πρότερος ἢ ἐμπροσθεν, ἐμπροσθήτερα εἰμί, Ἡροδ. 9, 57. καὶ, προτερεῖν τῆς ὁδοῦ, εἶμαι ἐμπροσθεν, προπορεύομαι. Ἡροδ. 9, 66. ὅπου παρά τισιν ἐκδ. πρωτερεῖν κεῖται· οὕτω καὶ ἐπὶ χρόνου, πρεσβύτερος γεροντότερος εἰμί ἄλλου τινός, μετὰ Γεν. »Προτερεῖ Λυσίου Ἰσοκράτης· ὁ Ἰσοκράτης παλαιότερος ἐστὶ τοῦ Λυσίου. »Προτερεῖν βλαστήσει, τέκνων· πρότερον βλαστάνειν, γεννᾶν, ἐκφύειν καὶ ἐπὶ ἀξίας, ὑπεροχῆς, ὑπερέχω, εἶμαι πρῶτος, ὑπερτερῶ ἔχω τὰ πρωτεῖα. »Ἐπροτέρουν κατὰ τὴν πρώτην συμπλοκήν· τὰ πρωτεῖα εἶχον, ἐνίκων.

Προτερηγεννής, ές, ό, ή, ές (πρότερος, γίνομαι). Πρότερον γεγεννημένος, παλαιότερος κατὰ τὴν ἡλικίαν, πρεσβύτερος. Ἀντίμαχ.

Προτέρημα, τό (προτερέω). Ἡ κατὰ τὸν χρόνον προτίμησις, ὅταν δηλαδὴ εἶναί τις παλαιότερος κατὰ τοὺς χρόνους, ἢ κατὰ τὸν τόπον, ὅταν δηλ. ἵσταταί τις πρότερος κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἄλλων· ἐξαιρ. δὲ ἡ κατὰ τὸ ἀξίωμα ὑπεροχή, ἡ πρωτοκαθεδρία, τὸ ὑπερέχειν τοὺς ἄλλους κατὰ τὴν ἀξίαν καὶ ἀρετάς, ἄρα, νίκη, ὑπεροχή, κέρδος, ἐφέλκος· καὶ τὰ τῆς φύσεως προτερήματα, τὰ φυσικὰ χαρίσματα, ἡ φυσικὴ ἐπιτηδειότης πρός τι. Talent. Γαλ.

Προτέρησις, ἡ (προτερέω). Ὑπεροχή, προτίμησις, προχώρησις ἐν τῷ πηδᾶν ἢ τρέχειν. Ἡλιόδ. δ. σελ. 199.

Προτερίζω, ταὐτ. τῷ, προτερέω. ὀμφ.

Προτερικός, ή, όν (πρότερος). Προτερινός, προτητερικός. »Συκῆ προτερικήν· ἡ πρὸ τῶν ἄλλων φέρουσα, ὡριμάζουσα τὰ σῦκα. Ἀθήν. γ'. σελ. 77. »Σίλενος δ' ἐν γλώσσαις, προτερικὴν ἥνισι καλεῖσθαι γένος τι συκῆς, ἥτις φέρει πρώϊον τὸν καρπόν.

Πρότερον, Ἐπίρ. κυρ. οὐδετ. τοῦ

Πρότερος, έρα, ερον (πρό). Ὁ πρὸ τῶν ἄλλων, ἢ ἐμπροσθεν τῶν ἄλλων ὤν, κείμενος, ἢ περιόμενος, ὡς ἐκ τοῦ τόπου καὶ τῆς σημασ. ἐστὶ συγκρ. ἀγνώστου τινὸς Θετ. ὡς τὸ Λατ. prior ὅθεν τὸ ὑπερθ. πρῶτος primus. Τίθεται δὲ 1) ἐπὶ χρόνου καὶ ἑρμηνεύ. διὰ τοῦ, προγενεστέρος, παλαιότερος, ἀρχαιότερος πρεσβύτερος, γεροντότερος, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ὅπου ἰδίως φέρεται, πρότερος γενεῇ, Ἰλ. Ο, 186, 182. καὶ »δ' ἔρα πρότερος καὶ ἀρείων· Ἰλ. Β. 707. ἤτοι, πρεσβύτερος καὶ ὑπέρτερος κατὰ τὴν πολεμικὴν ἐμπειρίαν, οὕτω καὶ, ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ἤδη. Ἰλ. Ν, 355. καὶ ἐν Ἰλ. Τ, 210. Ψ, 440. καὶ ἀλλαχοῦ· ὁσαύτως, προτέρα γενεά, πρότεροι ἄνδρες, πρότεροι ἄνδρωποι, Ἰλ. Ψ, 790. Ὀδ. Θ, 223. καὶ μόνον, πρότεροι, Ἰλ. Δ, 67, 72. τὸ δὲ, πρότεροι παῖδες, Ὀδ. Ο, 22. ὀκλοί, τοὺς ἐκ τοῦ πρώτου γάμου, ἢ ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς γεννηθέντας παῖδας· τῇ πρότερῃ, συνοικαν. ἡμέρᾳ, Ὀδ. Π, 50. τὴν προηγουμένην, τὴν πρὸ τῆς σημερινῆς ἡμέραν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. συνηθεστρ. τῇ προτεραίᾳ, οὕτω καὶ, ἤοῖ τῇ προτέρῃ. Ἰλ. Ν, 794. ὡς συγκρίτ. δὲ φέρεται πρὸς Γεν. »ἠέμεν πρότερος, Ἰλ. Η, 124. — 2) ἐπὶ τόπου, ἐμπροσθινός, ἐμπροσθήτερος, πολὺ ἐπὶ τὸ ἐμπροσθεν, μακρὰν ἐπὶ τὰ πρόσω, ὀπότερος, Ἰλ. Π, 569, Γ, 274. »πόδες πρότεροι. Ὀδ. Τ, 228. ἐμπροσθινοὶ πόδες. 3) ἐπὶ τιμῆς, ἀξίας, βαθμοῦ, καὶ ἐν γένει πάσης ὑπεροχῆς καὶ προτιμήσεως. προέχων, προκριτώτερος, προτιμητότερος, ἀνώτερος κατά τι μεθομηρ. πρότεροι ἡμῶν πρὸς τὸ τοῦ πολέμου· Πλάτ. ἤτοι, ἀνώτεροι, ἐμπειρότεροι ἡμῶν εἰς τὰ τοῦ πολέμου· συνήθ. δὲ φέρεται ἀντὶ τῆς πρὸς κατὰ μόνην Δοτ. Τὸ Οὐδ. πρότερον, ἔστιν ἰδίως ἐν χρήσει ἀντὶ ἐπίρ. προτήτερα, πρωϊέτερα, πρίν, συχνάκ. παρ' Ἡροδ. μετὰ τοῦ ἢ, καὶ τοῦ ἀπαρεμφ. »ἦσαν γὰρ Δωρεῖω καὶ πρότερον ἢ βασιλεῦσαι γενεαὶ τρεῖς παῖδες ἐκ τῆς προτέρης γυναικός. Ἡροδ. 7. 2. »ἀλλ' ἔτι καὶ μετὰ τοῦ ἢ πρὸς ὁριστ. ῥῆμα. Ἡροδ. 7, 54, 9, 87. καὶ πολλάκ. πρότερον πρὶν ἤ, μετὰ Αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. »οὐ γὰρ δὴ πρότερον ἐπανίστη ἐκ τῶν χωρέων τουτέων Μαρδόνιος, πρὶν ἢ σφέας ὑποχειρίους ἐποιήσατο». Ἡροδ. 6, 45. καὶ 7, 8, 2. 8, 8. 9, 93. Ὡ ἐπίρ. δὲ εὕρηται παρ' Ἡροδ. σπανιώτατ. μετὰ δὲ Γεν. ἐπέχει, τόπον τῆς πρόθεσ. πρό, »ὀλίγῳ πρότερον τούτων, Ἡροδ. 8, 93. ὡσαύτως καὶ ἐνάρθρ. »τὸ πρότερον τῶν ἀνδρῶν τούτων, Ἡροδ. 2, 144. Συχνάκ. κεῖται τό, πρότερον μεταξὺ ἄρθρου καὶ τινος Οὐσιαστ. π. χ. ὁ πρότερον βασιλεύς, Ἡροδ. 1, 84, 186. »τὰ πρότερον ἀδικήματα· ὁ αὐτ. 6, 87. κ. τ. τ. παρεβλ. πρότερος καὶ πρότερον. Κωμ. συγκρ. προτεραίτερος, παρ' Ἀριστφ.

Πρότερου, Ἐπίρ. Ἐκ τοῦ πρότερος ἢ ἀμέσ. ἐκ τῆς πρό, ὥσπερ ἀποτέρω ἐκ τῆς ἀπό· μακρότερα, εἰς τοὔμπροσθεν, ἐμπροσθιώτερα, προσωτέρω, παρατέρω, εἰς τὰ ἐμπροσθεν μέρη, ἀκόμη παρέκει ἐπὶ τὰ πρόσω· »πῆ με προτέρω πολίων . . ἄξεις; Ἰλ. Γ, 400. Εἰς ποίαν τῶν πόλεων θέλεις με φέρει μακρύτερα· οὕτω καὶ ἐν Ἰλ. Δ. 507. »ἐβόσκετο δὲ πολὺ προτέρω· καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ τρ. π. »πρότερω ἔτ' ἔρις γένετο». Ἰλ. Ψ, 490. ἤτοι, ἡ ἔρις προέβη μακρύτερα, ἤγουν σφοδρότερα. 2) ἐπὶ χρόνου, πρωϊέτερα, ἄλλοτε, πάλαι, Καλλίμ. ἴδε καὶ πρόσω.

Προτέρωθε, Ἐπίρ. τοῦ πρότερος. Ἐκ τοῦ πρότερον, ἀπὸ προτέτερα, Ἐτυμολ. μέγ.

Προτέρως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ πρότερος. Κατὰ τὸν πρότερον τρόπον, καθὼς ἠκολούθησε προτήτερα.

*Προτέρωσε, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ πρότερος. Ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν, ἐπὶ τὰ πρόσω, μὲ τὴν ἔνν. κινήσεως τινος. Τρ. Ὁμ. 32, 1.

Προτετμέως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ προτείνω. Ἐκτεταμένως, εἰκπλωμένως, τεταμένα, κεκρατημένα.

*Προτεύχω, μελ. ξω (τεύχω). Πρότερον κατασκευάζω, ποιῶ, παθ. παρακ. ἐπαρθ. προτετύχθαι ἀντὶ τοῦ, πρότερον συμβῆναι, γενέσθαι, ἢ παρελθεῖν· »ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν. Ἰλ. Π, 10. Σ, 112. Τ, 65. »ἀλλὰ ταῦτα ἀς τὰ ἀφήσωμεν καθὼς ἔγιναν πρότερον, ὅπως πρόσθεν ἔγιναν.

Προτεχνολογέω, ῶ. μελ. ήσω (τεχνολογέω). Πρότερον τεχνολογῶ, εἰσαγωγὴν ποιῶ, λέγω πρότερον τὰς ἀναγκαίας γνώσεις εἴς τινα τέχνην, πρότερον ἐντέχνως καὶ εὐμεθόδως λέγω τὰ ἀναγκαῖα εἰς γνῶσιν τέχνης τινός. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. εἰς τὸ ἡ. τοῦ Ἀριστοτέλ. Τοπικ. ὅθεν

Προτεχνολόγημα, τό. Ἡ πρὸς τέχνην καὶ

ἐπιτιμήν τινά εἰσαγωγή, προδιαίρεσις εἰς τέχνην τινά. Σνέφον. Βυζάντ. ἐν Λεξ. Αἰσόφ.

Προτήθη, ἡ (τήθη)· ταὐτόν τῷ, προμήτωρ, πρόβαβα.

* Προτήθυς, υος· ἡ. Κωμ. Λέξις πρὸς ἐνδειξ. ὑπερηφάνου γυναικός, ἥτις ἐγενήθη καὶ πρὸ αὐτῆς τῆς Τητθίδος, κατὰ πλείονα συνέμπ. τοῦ προτήθη, Κρατίν. παρὰ Φρυν. ΑΒ. σελ. 59.

* Προτήκω, μέλ. ξω (τήκω). Πρότερον τήκω, ἀναλύω, ὅλον

Πρότηξις, εως, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη τήξις, ἀνάλυσις, ἐμφ.

Προτί, ἀρχαῖο. Ἐπικ. τύπ. ἀντὶ πρός, συχν. παρ' Ὅμ. «Ἕκτωρ δὲ προτὶ ἄστυ δύω κήρυκε δέπεμπε· πρὸς τὴν πόλιν, εἰς τὴν πόλιν. Ἰλ. Γ, 116. «Προτὶ οἶκον πρὸς ἑαυτῷ. Οἱ κρῆτες ἐκφράζονται τοῦτο κατὰ μετάθεσιν, οἷον, «Πορτίω καὶ ἐντεῦθεν ἴσως προέκυψε τὸ, ποτί· (οὐδέποτε δὲ ἦν ἐν χρήσει ἀντὶ τῆς πρό) Τὰς μετὰ τοῦ, προτί, συνθέτους λέξεις, ζήτει ἐν ταῖς μετὰ τῆς πρός.

Προτιάπτω, Δωρικ. ταὐτόν τῷ, προσάπτω, προτιολλῶ, Ἰλ. Ω, 110.

* Προτιάων, ονος, ὁ· ἐρτ κύρ. Ὄνομα εὐγενοῦς τινος Τρωός, Ἰλ. Ο, 455. (υυ – –)

Προτιβάλλομαι, Δωρ. ἀντὶ προτιβάλλομαι. Ἰλ. Ε, 879 «Ταύ·ην δ' οὔτ' ἄπαξ προτιβάλλεται, οὔτε τι ἔργων· ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀποστρέφεις, σωφρονίζεις, ἐπιπλήττεις· ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ διὰ τοῦ, μισεῖς, ἀποστρέφεις· οἱ δὲ καὶ διὰ τοῦ, κωλύεις· κυρίως δὲ σημαίνει τὸ, ἐπιπλήττειν, καθάπτεσθαι τινὰ ἔπεσι, ταύτην μήτε διὰ λόγων, μήτε διὰ ἔργων τὴν τιμωρεῖς, ἢ ὡς τὸ κοινότερον «Αὕτη δὲν πέρνει μήτε ἀπὸ λόγια, μήτε ἀπὸ ἔργα.

Προτιβιβάζειν, Δωρικ. ἀντὶ, προτιβιβάζειν. Ἰλ. Κ, 347.

Προτιβιβάζειν, Δωρ. ἀντὶ, προτιβιβάζειν. Ἰλ. Χ, 329.

Προτίθημι, μέλ. θήσω (τίθημι). Βάλλω ἔμπροσθεν, προβάλλω, παρατίθημι, ἐκτίθημι «ἥτις κυτὶν μελέοντι τεκμὼν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς». Ἰλ. Ω, 4 9. καὶ, «τραπέζας . . προτίθεντο». Ὀδ. Α, 112. καὶ Ἡτ. Θεογ. 537. καὶ παρ' Ἡροδ. 1, 207. δαῖτα προτίθεσθαι, ἀντὶ τοῦ βάλλω ἑτοιμάζω τὴν τράπεζαν διὰ νὰ φάγῃ τις· καὶ, σκοπὸν προτίθημι, βάλλω σκοπὸν τινά, ἢ σημαδεύω· καὶ, ἄθλον, ποινὴν προτίθημι, προβάλλω ἀντιμοιβὴν τινὰ ἢ τιμωρίαν περί τινος· ἐν γένει διορίζω, βεβαιόω, ἀποφασίζω «ἐς γὰρ ἑβδομήκοντα ἔτεα οὖρον τῆς ζοῆς ἀνθρώπῳ προτίθημι». Ἡροδ. 1, 32 καὶ 74 ἤτοι τάττω ὡς ὅρον τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου ἑβδομήκοντα ἔτη. 2) Δημοτικὸν ἐκτίθημι, ἐκθέτω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ μέσ. «ποτήρια χρύσεα προθέσθαι· Ἡροδ. 3. 148. καὶ τροπ. «πένθος μέγα προεθήκατο· ὁ αὐτ. 6. 21. ἤτοι ἀπέδειξεν μέγα πένθος εἰς τὸ κοινόν· ἐξαιρ. ἐκθέτω πραγματείας πρὸς πώλησιν, Βασ. ep. or. σελ. 179 ὅθεν ἐν γένει. Γεωπόν. ποιῶ τι δημοσίως, πρίσκω τίθημι, διὰ κηρύγματος κοινοποιῶ, ἢ πρὸς ἀνάγνωσιν τινος καὶ προηγουμένης βουλῆς (Ξενοφ. Ἀπομν. δ', β'. 3. «Τῆς πόλεως λόγον περί τινος προτιθείσης· καὶ Ἑλλην. α', ζ'. 3. «Οὐ γὰρ προυτίθη σφίσι λόγος κατὰ τὸν νόμον· οὐν τοῖς ἐδόξη ὁ κατὰ τὸν νόμον χρόνος·) ἢ πρὸς κοινὴν εἴδησιν, διὰ νὰ τὸ ἀκούσωσιν ὅλοι, καὶ νὰ συζητῶσι περὶ τοῦ πρακτέου. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, γνωστὴν ποιῶ ἢ λέγω τὴν γνώμην μου, προβάλλω μίαν τινὰ ἰδέαν, ἀνοίγω περί τινος πράγματος βουλεύσεως, ἐπιψηφίζω, λέγω ἀδιάφορα, ἐκτίθημι τὴν γνώμην μου· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡροδότ. «προθείναι πρήγμα», λόγον 1, 206. 8, 59. ἔτι καὶ μετ' ἀπαρ. «Ἐπεὶ δὲ ὁ Τεγεάτης προέθηκε παλαιά καὶ καινὰ λέγειν· ἐπειδὴ ὁ Τεγεάτης ἔκαμε τὴν ἀρχὴν καὶ ἔδωκε τὸ παράδειγμα. Ἡροδ. 9, 27. καὶ, προθείσας ἐκλέξασθαι· ὁ αὐτ. 3, 37. Μέτ. «Προτιθέμενοι· παρὰ Πολυβ. ἀντὶ τοῦ, βάλλω σκοπόν, ἢ ἔχω σκοπόν, κατὰ νοῦν βάλλω, ἀποφασίζω νὰ πράξω τι· Δημοσθ. «Εἰ μὲν περί καινοῦ τινος πράγματος προυτίθετο λέγειν· ἂν εἶχε σκοπὸν νὰ ὁμιλήσῃ. τὸ δὲ παρ' Ἡροδότ. 4 65. καὶ Θουκυδ. η'. 86. «Ἔκτρεν, πόλεμόν τινι προτίθεσθαι· ἔστι ἀντὶ τοῦ, κηρύττειν τὸν πόλεμον κατά τινος· οὕτω καὶ ἐν ζ. 229. «Μῆνιν προθέσθαι· ἀντὶ τοῦ ὀργίζομαι (ὅπερ ὅμως ἐν ταῖς ἀρίστοις ἐκδ. προτίθεσθαι κεῖται) 3) προτάττω, προθέτω, προτιμῶ, προκρίνω, τί· «πολλοὶ τῶν δικαίων τὰ ἐπιεικέστατα προτιθέασι». Ἡροδ. 3. 53. ἤτοι, πολλοὶ προτιμῶσι τὰ ἐπιεικέστατα ἀντὶ τῶν δικαίων, καὶ μετ' ἀπαρεμφ. Ἡροδ. 9, 27. καὶ τινὰ παρά τινος, Σοφ. Ο. Κ. 419. παρβλ. προθέω.

Προτίκτω, μέλ. τέξομαι (τίκτω). Πρότερον, προτήτερα τίκτω, γεννῶ

Προτίλλω, μέλ. λῶ (τίλλω). Πρότερον τίλλω, μαδῶ, ἐκμαδῶ.

Προτιμάστω, Δωρ. ἀντὶ προτμάστω.

Προτιμάω, ῶ, μέλ. ήσω (τιμάω). Πρότερον τῶν ἄλλων, ἢ πλεῖον τῶν ἄλλων ἀπάντων τιμῶ, προφέρω, προκρίνω, ἐκλέγω, τιμιώτερον κρίνω· τινὰ τινος. Ξενοφ. Κυροπ. η'. ζ'. 8. «Τοὺς μὲν γεραιτέρους προτιμᾶν, τῶν δὲ νεωτέρων προτετιμήσθαι καὶ μετ' ἀπαρεμφ. ἀντὶ, προκριτοῦμαι, κάλλιον ἔχω, προκρίνω μᾶλλον· ὡς «προτιμῶντες καθαροὶ εἶναι ἢ εὐπρεπέστεροι». Ἡροδ. 2, 37. οὕτω καὶ, πολλοῦ προτιμᾶν, ἤτοι πολὺ περισσότερον προκρίνω. Ἡροδ. 3. 21. ἔτι δὲ καὶ πλεονασμ. πλέον προτιμᾶν. Ξεν. Ἀναβ. α', δ', 14. ὅπου ὁ μέτ. μελ. προτιμήσεσθαι παθ. σημασ. ἔχει. 2) μετὰ Γενικ. φροντίζω, προτέχω ἐπί τι, ἐπιμελοῦμαι, κηδόμαι, ὑπὸ λόγον ποιοῦμαι, μέλειμοι τινός. «Μὴ προτιμᾶτε ματαίων ὀλιγωρίαν». Αἰσχύλ. καὶ Βρ. Ἀριστερ. Βάτρ. 683. ἔτι καὶ μετὰ τοῦ ὅπως πρός μέλ. Ἀριστερ. Ἀχ 27. ὅθεν

Προτίμησις, ἡ. Τὸ προτιμᾶν, ἡ πρᾶξις τοῦ πλείονα τιμῆν ἰσόνατι τῶν ἄλλων εἴς τινα (υ – – υ)

Προτιμητέος, εα, εον· ῥημ. ἀποσ. τοῦ προτιμᾶν. Ὃν πρέπει νὰ προτιμᾶτε τις, ἢ ὅς τις πρέπει νὰ προτιμᾶσαι τῶν ἄλλων, ἄξιος προτιμήσεως.

Προτιμητικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς (προτιμῶ). Ὁ εἰς προτίμησιν ἀνήκων ἢ κλίσιν εἰς τοῦτο ἔχων, ἢ προτίμησιν πρᾶξεώς.

* Προτιμία, ἡ. Μεγαλητέρα τιμὴ προτίμησις.

Προτίμιον, τό· ταὐτόν τῷ, Ἀρρήβων· τὸ διδόμενον πρότερον ὡς προπληρωμή (πέζ. Τουρκ.) Λουκιαν. Ῥητόρ. διδάσκ. 17. (υ – υυ)

Πρότιμος, ὁ, ἡ, ον (τιμή). Ὅς τις πρὸ τῶν ἄλλων ἢ πλεῖον τῶν ἄλλων τιμᾶται, ἐξαίρετος, πρωτιμητός, ἀξιοτιμητότερος, ὅπερ παρὰ Πλάτωνι Νομ. ιβ'. «Πρότιμος λίθινον· ὁ Σουίδ. ἐν λεξ. Ψαλίδα, καὶ ὁ Πολυδεύκ. 5'. 49. ὀρθότερον «Πολυτίμων λίθινον ἔχουσι.

Προτιμυθέομαι, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ προμυθέομαι· Ὀδυσ. Λ, 142.

Προτιμωρέω, ῶ. Μέλ. ήσω (τιμωρέω). Πρότερον ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων τιμωρῶ, βοηθῶ, βοήθειαν δίδωμι τινί, συντρέχω Μετ. «Προτιμωρέομαι, οὐμαι· πρότερον ἐκδικοῦμαι τιμωρῶ, παιδεύω, τινά.

* Προτίζοπτος, ὁ, ἡ, ον· Δωρ. ἀντὶ πρόσοπτος.

Προτιόσσομαι, (ὄσσομαι) Ἀποθ. Βλέπω κυτάζω πρός, πρός τινα θεωρῶ· μετὰ Αἰτ. ταὐτόν τῷ προσορῶ «μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεσθαι· Ὀδ. Η, 31. καὶ Ψ, 365. ὅθεν ἔτι καὶ ἀντὶ, ἀποβλέπω εἴς τι, ἐμπιστεύομαι, θαρρῶ, ἀφίνω ἐμαυτόν. 2) Διὰ τοῦ νοὸς θεωρῶ πρός τι, ἐν τῇ ψυχῇ μου βλέπω, ὅθεν προβλέπω, προνοῶ, προκαταθέτομαι, προσδοκῶ, ἐξαιρ. κακόν τι ἢ λυπηρὸν συμβὰν «καρδίᾳ προτιόσσετο θάνατον». Ὀδ. Ε, 389. ἢ καρδίᾳ μου προέβλεπε τὸν θάνατόν μου, καὶ «οὔποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ». Ὀδ. Ξ, 219. 3) ἐν γένει βλέπω, γνωρίζω, γινώσκω, καταλαμβάνω. «Ἦτ' οὐ γινώσκων προτιόσσομαι· Ἰλ. Χ, 356. προνοῶ, προβλέπω, ἐξεύρω καλῶς τί θέλεις κάμει, ἐπειδὴ καὶ τὸ γνωρίζω· λέγει ὁ Ἕκτωρ ἀποθνήσκων πρὸς τὸν Ἀχιλλέα καὶ παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. δ'. 1373. «Μητέρα δ' οὐκ ἄλλην προτιόσσομαι· (ἡ λέξις αὕτη φαίνεται ὅτι εὑρήται μόνον Δωρικ. οὐχὶ δὲ καὶ κοιν. προσόσσομαι, καὶ καθολ. μάλιστα μόνον Ἐπικ.)

Προτίω, μέλ. ίσω (τίω). Μᾶλλον τῶν ἄλλων τιμῶ, προτιμῶ, μετὰ Αἰτ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 533. «Τοκέων σέβας προτίων καὶ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 22. «Τάφου τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας· τὸν μὲν τιμήσας ἤτοι ἐντίμου ταφῆς ἀξιώσας, τὸν δὲ ἀτιμάσας, μὴ στέρξας τοῦτο.

Πρότμησις, εως, ἡ (προτέμνω), ταὐτόν τῷ, προτομή, ἀπέκοψις ἢ τὸ ἀποκεκομμένον, ἐξαιρέτως λέγεται ὁ περὶ τὸν ὀμφαλὸν κατὰ τὸν λαγόνα ἢ περὶ τοὺς κεφροὺς τόπος, διότι εἰς τὰ ἀρτιγεννήτα βρέφη ἐκκόπτουσι μέρος τι τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ διαμένει ὁ τόπος τῆς τομῆς, ἐφεξῆς δὲ καὶ ὅλη ἡ κάτω κοιλία μεταξὺ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ τῆς ἥβης «ἠδουὶ κατὰ πρότμησιν . . κύξεν, Ὁμήρ. Ἰλ. Δ, 424. ὅπου ἀντὶ τοῦ, πρότμησιν, ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, προτμῆτιν, καὶ, πρότμητον, καὶ, πορτμίς, ἀντὶ, πρότμις· λέγεται δὲ οὕτω, καὶ διότι κατ' αὐτὸν τὸν τόπον εἰς δύο τέμνεται μέσος ὁ ἄνθρωπος. Τοῦτο ὁ μὲν Ἀρίστερχος, Ἥρων, ὁ δὲ Διονύσιος ὁ Θρᾷξ, Ὀπῶν, εἶπον.

Προτολμάω, ῶ. Μέλ. ήσω (τολμάω). Πρὸ τῶν ἄλλων ἢ πρῶτος τολμῶ, ἔχω πλείονα τόλμην καὶ θάρρος, πρὸ τῶν ἄλλων εἰς κίνδυνον ἐμβαίνω, προκινδυνεύω, ἐπιδεικνύμαι, μετὰ τόλμης ἐπιχειρῶ, ποιῶ τι πρῶτος ἢ πρότερον. Ἡρωδιαν.

* Προτολμίζομαι, μέλ. ίσομαι. Προέρχομαι, προχωρῶ πρῶτος μετὰ τόλμης, Σουίδ. καὶ Γλωσ. ἐμφ.

Προτομή, ἡ (προτέμνω). Τὸ ἀνώτερον ἢ ἐμπροσθινὸν μέρος ἀνθρώπου ἢ ζώου τινός (τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν δηλαδὴ μέχρι τοῦ στήθους) καὶ παντὸς ἄλλου σώματος, οἷον «Προτομὴ κριοῦ μηχανικοῦ· προτομὴ μάστιγος, λεοντος, κ. τ. λ. Βασιλ. γ'. κεφ. ι'. 19. καὶ ἰδίως τὸ τῶν ζώων πρόσωπον. Πολυδ. β'. 47. «Τὸ δὲ ὑπὸ τῷ μετώπῳ, πρόσωπον, ὃ μόνον ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καλοῦμεν· ἐπὶ γὰρ τῶν ζώων, προτομήν, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ὀρίθων, ῥύγχος, καὶ ῥάμφος». 2) εἰκὼν ἢ ἄγαλμα παριστῶν τὰ ἀνώτερα μέρη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ· (Buste) ὁ Ἥνυχ. ἔχει· «Προτομή, εἰκὼν βασιλική, ἕως τοῦ ὀμφαλοῦ τοῦ σώματος εἴδοις».

Προτονίζω, Μ. ίσω. «Λείφε προτονίζειν· τοῖς προτόνοις ἕλκετε, ἀναβιβάζετε ἐπὶ τὸν ἱστὸν τὰ ἱστία, ἀνοίγετε τὰ πανία τοῦ πλοίου διὰ τῶν προτόνων· παρὰ Σωκρ. Ἐπιστ. δ'. «Προτονίζειν τὴν ναῦν· φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ, καταβιβάζειν τὸ κατάρτιον, ἢ συστέλλειν (μαζώνειν) τὰ πανία, ὡς τὸ παρ' Ὁμήρ. «Ἱστία μὲν στείλαντο».

Πρότονος, ὁ· καὶ, πρότονον, τό. προσυπακουομ. Σχοινίον, ἢ, Κλωπ. Τὸ σχοινίον ἢ οὗ δεσμοῦσι τὸν ἱστόν, ἤτοι τὸ ἀπὸ τοῦ κερχνείου εἰς πρύμναν καὶ πρῴραν διατεῖνον σχοινίον εἰς συνοχὴν τοῦ τῶν νεῶν ἱστοῦ (καταρτίου), τὸ σχοινίον τοῦτο διατείνεται ἀπὸ τοῦ καταρτίου μέχρι τῆς πρύμνης καὶ πρῴρας, ἐξ οὗ καταβιβάζεται· ἢ ἀνορθοῦται, καὶ στρεκοῦται τὸ κατάρτιον· παρ' Ὅμ. ἀεὶ κατ. πληθ. Ἰλ. Α, 434. — «προ-

τόνοιστιν ὑφέντες καρπαλίμως· ὅπου ὁ Σχολ. ἔχει· προτόνοισι τοῖς προτεταμένοις κάλοις, οἵ τινες τὸν ἱστὸν περιτείνουσιν, ἵνα ἡ ὀρθός· ἐν Ὀδυσ. Β. 425. ἢ - κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔθηκαν· ὁ Σχ. «Προτόνοιστι, σχοινίοις, οἷς ὢν ὁ ἱστὸς ἀποδεσμεῖται, ὡς ἂν ἔχῃ βεβαίως ἱστασθαι, καὶ οἷς ἀνέλκεται καὶ χαλᾶται· οἱ δὲ παλαιοὶ κάλωας, ἀπὸ τοῦ καρχησίου εἰς πρῴραν καὶ πρύμναν διατείνοντας· ὁ Ἡσύχ. «Πρότονοι, οἱ ἑκατέρωθεν τοῦ ἱστοῦ σχοῖνοι, ἐκτεταμένοι εἰς τὴν πρῴραν καὶ πρύμναν ἔμπροσθεν· ὁ αὐτ. «Προτόνοισι, τοῖς τὸν ἱστὸν συνέχουσι σχοινίοις, ἐξ ἑκατέρου μέρους, καὶ τοῖς ἐν τῷ ὑφαντικῷ ἱστῷ· παρὰ Γάλλοις λέγεται Aubans, καὶ παρ' Ἰταλ. Sarte. Εὐριπ. Ἑκάβ. 114. Ἀπολλών. Ἀργον. α'. 564. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Αἰσχύλ. Ἀγ. 906. Μεταφορ. «Σωτῆρα κοὐκ πρότονον». παρὰ μεταγενεστ. ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ τὸ σχοινίον εἰς οὗ ἀναβιβάζεται καὶ καταβιβάζεται τὸ πανίον τῆς νηός, καὶ ἐφεξῆς κάθε τεντωμένον σχοινίον· παρ' Ὅμ. δὲν διακρίνεται τὸ, πρότονος καὶ πρότονον, μὲ τὸ νὰ μεταχειρίζ. ἰδίως τὴν Δοτ. πληθ. προτόνοιν· μόνον δὲ ἐν Ὀδ. Μ, 403. κοῖτοῦ δὲ προτόνους ἐρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα ἀμφοτέρους· εὕρηται κατ' ἄρσεν. γεν. Κατ' ἀμφότερα δὲ τὸ γένη παρίσταται ἡ λέξις ὡς ἐπίθετ. ἔχον τὴν παραγ. ἐκ τοῦ προτείνω, ὅπου ἐν μὲν τῷ ἀρτ. γεν. συνυπακ. τὸ Οὖτ. κάλως, ἐν δὲ τῷ Οὐδ. σχοινίον.

Προτοῦ, ἀντὶ «Πρὸ τοῦ», καὶ πρὸ τούτου. Πρότερον, προτήτερα, πρίν, πρῴην, πάλαι. «Ἐν τῷ προτοῦ χρόνῳ». Θουκυδ. α'. 32. καὶ Ἡροδ. ὁ πρὸ τοῦ χρόνος· καθ' ἃς περιστάσεις ἡ γενικὴ δὲν ὑποτίθεται οὐδ' ὅλως ἔλειπτ. τοῦ χρόνου, ἀλλὰ θεωρεῖται μᾶλλον ὡς οὐδετ. παρβλ. πρό, Α, 2.

Προτραγῳδέω, ῶ. μελ. ήσω (τραγῳδέω). Τραγῳδίαν τινὰ πρότερον παριστάνω, τροπ. μεγάλον κρότον, φήμην ποιῶ πρότερον περίτινος, προαγγέλλω τι μετὰ πολλῆς φήμης.

Προτρεπτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ὁ εἰς προτροπὴν ἀνήκων, ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, ὁ προτρέπων, ἐνθαρρύνων, παρακινητικός. ἐκ τοῦ

Προτρέπω, μέλ. ψω (τρέπω). Ἐπὶ τὰ πρόσω τρέπω, στρέφω ἢ γυρίζω τι πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, φέρω διευθύνω κινῶ πρός τι· τίς σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει; Σοφ. Ἠλ. 1103. Ποῖος σὲ φέρει, σὲ κινεῖ εἰς ταύτην τὴν ἀνάγκην; ἢ ποῖος σὲ ἀναγκάζει εἰς τοῦτο; καὶ τροπ. διεγείρω, παρακινῶ, συμβουλεύω· «Ἀρετὴ ἐπιμελεῖσθαι προέτρεπεν». Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ζ'. 1. προτρ. τινὰ εἴς τι ἢ ἐπί τι ἢ πρός τι· καὶ τινί· συνήθως δὲ κατὰ μετ. διάθ. «Προτρέπομαι· ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ εἰς τοὔμπροσθεν τρέπομαι, φέρομαι, κινοῦμαι, προχωρῶ, πορεύομαι· ἠύτε ποτὲ προτρέποντο μελαίνας ἐπὶ γυῖα». Ἰλ. Ε, 700. ἤτοι δὲν ἔστρεφον ἑαυτοὺς ποτὲ πρὸς τὰ μέλαινα πλοῖα, δὲν ἐγύριζαν ποτὲ νὰ κυτάξουν πρὸς τὰ πλοῖα· καὶ ἠύτ' ἂν (ἥλιος) ἀφ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηταιν. Ὀδ. Δ, 18. καὶ Μ, 381. τροπ. «θέλον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι». Ἰλ. Ζ, 338. ἤτοι, ἤθελον νὰ δοῦν ὅλος εἰς λύπην, εἰς πένθος, ἤθελον εἰς λύπην δὶ ὅλου τραπῆναι. β) μεταφ. μετὰ Αἰτ. κάμνω, ἢ ἀφίνω τινὰ νὰ τραπῇ, νὰ γυρίσῃ ἢ νὰ φερθῇ πού, ὅθεν ἐλεύνω διώκω, ὠθῶ, φέρω, καταδρέχω, καταδιώκω, διεγείρω, παρακινῶ, ἐνθαρρύνω, παρακαλῶ, παροτρύνω πρός τι, προάγω, πρεβιβάζω, τινά, καὶ μεταφ. στρέφω τὴν προσοχὴν τινός περί τι, τὸν κάμνω περίεργον, προσεκτικόν, καὶ ἀντὶ τοῦ, παρορμῶ, παροξύνω, διεγείρω ἀναγκάζω· τινά τι, Ἡροδότ. 1, 31. «Προτρέψατο ὁ Σόλων τὸν Κροῖσον τὰ κατὰ τὸν Τέλλονα· ἀντὶ τοῦ, διέγειρε τὴν προσοχὴν τοῦ Κροίσου, ἢ προτέχειν ἐποίησε τὸν νοῦν αὐτοῦ ἐπὶ τοῖς πράγμασι τοῦ Τέλλου, ἔτρεψε τὴν προσοχήν του πρὸς τὰ πράγματα τοῦ Τέλλου οὕτω καὶ, προτρέπομαι τινὰ εἴς τι ἢ ἐπί τι, καὶ πρός τι, Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 348. C. γ) προβαίνω πολὺ ἐπὶ τὰ πρόσω, προχωρῶν ταχέως ἀφίνω τινὰ ὀπισθέν μου, ὑπερπηδῶ, τὸ Λατ. praevertere, ὅθεν καὶ καθολ. ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω· Πλουτ. προβλ. συμπ. α', 6.

*Προτρέφω, μελ. θρέψω (τρέφω), Πρότερον τρέφω, δίδω τροφήν.

Προτρέχω, μελ. δραμοῦμαι, ἀόρ. προέδραμον (τρέχω). Πρότερος τρέχω, προπορεύομαι· τρέχων, προλαμβάνω, προφθάνω. «Προτρέχειν τινός». Ξενοφ. Ἀνοβ. ε'. β'. 4.

Προτριβής, (τρίβω) καθ' Ἡσύχ. δριμύς, ὀξύς, σουβλιρός. ἄμφ.

Πρότριτα, Ἐπίρ. (τρίτος) Πρὸ τριῶν ἡμερῶν· τρεῖς ἡμέρας προτήτερον, Θουκ. β'. 34. Lobeck. Φρυν. σελ. 414.

Προτροπάδην, Ἐπίρ. (προτρέπω) καθ' Ἡσύχ. Εἰς τοὔμπροσθεν τετραμμένος, ἔχων πάντοτε τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τετραμμένον χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ κυτάξῃ ὀπίσω, ἐξαιρ. λέγεται ἐπὶ βιαίας καὶ ἀκαταπαύστου φυγῆς. «Οὐ γὰρ τι πω Τρῶες προτροπάδην φεβέοντο· Ἰλ. Π, 304 ἤτοι ἔφευγον χωρὶς ποσῶς, νὰ στραφῶσι, νὰ κυτάξωσι περὶ αὐτούς, ὅπου ὁ Εὐστάθ. «Μηδαμῶς ἐπιστρεφόμενον φεύγειν ἡρμῆν, ὡσαύτως. «προτροπάδην ὥσασθαι» Πλουτ. τρέπειν εἰς ἀκαταπαύστου φυγήν· κατὰ Λίβιον, Effuse et sine respectu· καὶ καθολ. δρομαίως, σπουδαίως, μὲ βίαν, μὲ ταχύτητα, ἀμεταστρεπτί· Πίνδ. Πύθ. 4, 107. «προτροπάδην ἵεσο σπεύδων».

Προτροπάω, ῶ. Ἕτερος σχημαν. τοῦ, προτρέπω.

Προτροπή, ἡ (προτρέπω). Θάρρος, παρακίνησις, ἐγκαρδίωσις, παρόρμησις, κ. τ. τ. «Εἰ δέ τις προτροπὴ ἐμπεσοῦσα εὐπειθεστέρους παρέξειν». Ἀρριαν. Ἀνοβ. ε'. 28. ὅπου σημαίνει τὸ διεργετικὸν καὶ παρακινητικὸν αἴτιον· αἰτία, ἀφορμή. Ἐν τῇ ῥητορ. ἀντίστ. τῷ ἀποτροπή. Ἀριστοτ. Ῥητ. πρὸς Ἀλέξ. «Προτροπὴ μέν ἐστιν, ἐπὶ προαιρέσεις ἢ λόγους παράκλησις, ἀποτροπὴ δέ, ἀπὸ προαιρέσεως, ἢ πράξεως διακώλυσις».

Πρότροπος, ὁ (τρέπω), ἀντὶ πρόδρομος. «Οἶνος πρότροπος». ταὐτὸν τῷ, πράμνειος. Διοσκορ. ε'. 9.

Πρότροχος, ὁ (τροχός). Μοναδικός τις τροχὸς ἔμπροσθεν τῆς μηχανῆς πρὸς τὸ διευθύνειν αὐτὴν, καὶ καθολ. ἔμπροσθινὸς τροχός.

Προτρυγαῖος, ὁ, ἡ, ον (τρύγη). Ὁ πρὸ τοῦ τρυγητοῦ γινόμενος, ὁ τοῦ τρυγητοῦ προηγούμενος. 2) «Θεοὶ προτρυγαῖοι». Πολυδ. α'. 24. καὶ προτρυγαῖος, ὁ ἐπίθετον τοῦ Διονύσου. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 491.

*Προτρυγεία, ἡ. Ἑορτὴ τελουμένη πρὸ τοῦ τρύγου· πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου καὶ Ποσειδῶνος. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

*Προτρυγεῖος, ὁ, ἡ, ον = προτρυγαῖος.

*Προτρύγης, ου, ὁ. Ὡς τὸ προτρυγαῖος, 2. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ἄμφ.

*Προτρυγητήρ, ῆρος· καὶ

Προτρυγητής, οῦ, ὁ (τρύγη). Ἀστήρ τις ἐν τῷ Ζωδιακῷ κύκλῳ, πλησίον τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τῆς Παρθένου, ὃς τις ὀλίγον πρὸ τοῦ τρυγητοῦ ἀνατέλλει. Ἀρατ. Φαινόμ. 137. λέγεται ἔτι καὶ, Τρυγητήρ, Vindemitor, παρὰ Βιτρουβίῳ Θ'. 6. κεῖται ἠμαρτημένως προτρύγετοι, ὅπου ὁ Στέφανος, προτρύγητος, ἀναγινώσκεσθαι ἤθελε.

Προτρώγω, μέλ. τρώξομαι (τρώγω). Πρότερον τρώγω, ἢ περιτρώγω.

Προτυγχάνω, μέλ. τεύξομαι (τυγχάνω). Πρότερον τυγχάνω, προτήτερον εἰμί, γίνομαι, ἢ συμβαίνω. «Τὸ προτυχὸν ξείνων». Πίνδαρ. Πύθ. 4, 61. τὸ πρῶτον καὶ κάλλιστον δῶρον. 2) πρότερον ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω, ἀποκτῶ, μετά. Γεν.

Πρότυπος, ὁ, ἡ, ον (τύπος) Ὁ πρότερον τετυπωμένος, ἐσχηματισμένος, ὅθεν «Πρότυπον», τὸν. τὸ ὡς παράδειγμα πρότερον τετυπωμένον· τύπος, ὑπογραμμός, πρωτότυπον (Modele), ἀρχέτυπον, Πλίνιος λέ. 12. ἴδε καὶ προτύπωμα.

Προτυπόω, ῶ. μελ. ώσω (τυπόω). Πρότερον τυπόω, μορφὴν καὶ τύπον εἴς τι δίδωμι πρότερον· τροπ. Παράτασιν ἢ τύπον τινὰ ποιῶ πρότερον τινὸς μελλοντος πράγματος, σχεδιάζω, προτυχαιάζω, μετ. «Προτυποῦσθαί τιν». παρίστανω ἐν ἐμαυτῷ ἤτοι φέρω εἰς τὴν ἰδέαν μου τὴν παράστασιν πράγματός τινος, ἕπερ μέλλει ἢ δύναται γενέσθαι· «ψυχῆς τὰ μέλλοντα εἴδωλα προτυπουμένην». Ἡλιόδωρ. δ'. σελ. 450.

Προτύπτω, Μ. ψω (τύπτω). Οὐδετέρ. Ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ εἰς τοὔμπροσθεν βαίνω, προχωρῶ, ὑπάγω προκρύω, προεμβάλλω, ἐξορμῶ «Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες». Ἰλ. Ν, 136. ἤτοι προεπέβαλον ὁρμήσαν πρότερον, καὶ Ο, 396. Ὀδ. Ω, 319. καθολ. σπεύδω, φέρομαι μὲ βίαν πρός τι. 2) παρὰ τοῖς ὕστερ. καὶ μεταφ. ἐπὶ τὰ πρόσω εἰς τοὔμπροσθεν τύπτω, τύπτων διώκω μακρύτερον, καὶ πρότερον τύπτω, κτυπῶ παρ' Ἀπολλων. ἀργ. α'. 953. ἀντὶ τοῦ, προκύπτω, προνεύω, προέρχομαι, ἐξέρχομαι, ἐξορμῶ. «Ἐνθ' Ἀργὼ προὔτυψεν».

Πρότυπωμα, τό (προτυπόω). Ταὐτὸν τῷ, πρότυπον, πρωτότυπον, ἀρχέτυπον, παράδειγμα· τύπος πράγματός τινος ἐκ γύψου ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου κατεσκευασμένος.

Προὔβαλε, προὔβη, καὶ ἀλ. τ. ἀντὶ τοῦ, προέβαλε, προέβη.

Προὔγγυος, ὁ, ἡ, ον, ἀντὶ προέγγυος (ἔγγυος) καὶ Δωρικ. πρώγγυος· ἐγγυητής, ὁ δίδων ἐγγυήσιν ὅθεν «Προὔγγυόω» ἐγγυητὴς εἰμὶ ἢ γίνομαι, ἐγγύησιν δίδω. Πίνδ. Ἡρακλ. σελ. 339.

*Προὔγελέω, = προυσελεῶ, Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ. ἴδε προτελεῶ.

*Προὔγιαίνω, (ὑγιαίνω). Εἶμαι πρότερον ὑγιής. (υ)

Προὔγραίνω, μελ. ανῶ (ὑγραίνω). Πρότερον ὑγραίνω, ὑγρὸν ποιῶ. Σιμπλίκ.

Προὔγραψε, ἀντὶ, προέγραψε.

Προὔδεδάεατο, προὔδωκε, προὔθετο, προὔπεσε, προὐκινδύνευσε, κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ, προεδεδάεατο, προέδωκε, προέθετο, κ. τ. λ.

*Προὔκειτο, σύνδ. ἀντὶ προέκειτο.

Προὔλακτέω, ῶ, μελ. ήσω (ὑλακτέω). «Τινόσι. Διά τινα ἢ ἕνεκεν τινὸς ὑλακτῶ, διὰ τῆς ὑλακῆς φυλάττω τι. Ἀλκίφρ. γ. Ἐπιστ. 62. (υ)

*Προὔλίγου, σύνδ. ἀντὶ πρὸ ὀλίγου.

*Προὔμνον, τό. Ὁ καρπὸς τοῦ, προὔμνος, τὸ καὶ προὔνον λεγόμενον, κοκκύμηλον, ἢ δαμάσκηνον, Λατ. prunum, Γαλ. prune.

Προὔμνος, ἡ. Ἡ ἀγρία ἀβραμηλιά, ἀγριοκορομηλιά, ἢ δαμασκηνιά, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἤμερος. Λατ. prunus, καὶ προυνη καὶ προὔνος.

Προὔνεικος, ὁ, ἡ, ον (ἐνέγκω). Ὁ τὰ βάρη βαστάζων, φέρων, βαστάζος, ἀχθοφόρος (Χαμάλης Τουρκ. Φακίνος, Ἰταλ.) ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Προυνεικοι, οἱ μισθοῦ κομίζοντες τὰ ὠνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς». 2) ἀπόλαστος, ἀτελής, πορνικός. Πολυδ. ζ'. 132. καὶ ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 371. «Προυνεικα λαλήματα». Παρὰ Διογέν. Λαερτ. ζ'. 7. τὰ Χειρόχραμα ἀντὶ τοῦ πορνικός, ἔχουσι, προυνικός, ἄρα ἐσχηματίσθαι κατὰ τὸ, προφερής.

Προὔνη, ἡ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Θ'. 1. τὸ δένδρον, Δαμασκηνιά, Κοκκυμηλέα, ἢ Κορομηλιά, λεγόμενον, καὶ προὔνον, τὸ· ὁ καρπὸς αὐτοῦ ταυτ. τῷ προὔμνος, καὶ προὔμνον.

Προὔξένησε, ἀντὶ, προξένησε.

*Προὐξεπίσταμαι, ἀντὶ προεξεπίσταμαι. Πρότερον ἐπίσταμαι, γνέυρω. Αἰσχ.

*Προὐξερευνάω, ἀντὶ προεξερευνάω. Πρότερον ἐξερευνῶ, ἢ διὰ κατασκόπων ἐρευνῶ. Εὐρὶπ. Φοίν. 92. ὅθεν

Προὐξερευνητής, οὗ, ὁ· ἀντὶ, προεξερευνητής· ταὐτὸν τῷ, κατάσκοπος. Ὁ προαπεστελλόμενος διὰ τὸ κατασκοπεῦσαι, Spion Γαλ.

Προὐπάγω, μελ. ξω (ἄγω). Πρότερον ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἢ κρυφίως, ἀπαιδεύτως φέρω, ἄγω ὀλίγω ἀπὸ τὸ χέρι, ὑπάγω πρός τι, ἢ παρακινῶ πρός τι. Μέσ. φερωτινα πρότερον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ δύναμίν μου, γνίω, ὑποτάσσω. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. κ. 41. »Ἔκαμ νοῦνδας βουλεύεις τοὺς Ἀχαιοὺς προυπαγαγέσθαι, ἄγωνας στρατευτέον ἐπὶ τὴν Ἀχαΐαν. 2) ἀμετβ. Ἀναχωρῶ, φεύγω κρυφίως πρότερον, ὑπεξέρχομαι.

Προὐπαντάω, ῶ, μελ. ήσω (ἀντάω). Πρῶτος ἢ πρότερον ὑπαντῶ, ὑπάγω πρὸς ὑπάντησιν τινός.

*Προὐπαντιάζω, καὶ

*Προὐπαντιάω = προὐπαντάω.

Προὐπαρξις. ἡ (προὐπάρχω). Ἡ πρότερον ὕπαρξις, τὸ εἶναι πρότερον, Préexistence.

Προὐπαρχή, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, »Τὰ προὐπηργμένα. Ἀρχή, προκατάρξις, αἱ ἀρχαὶ ἢ προκαταρκτικαὶ πραγματεῖαι, αἱ πρότερον ἢ προηγούμεναι πράξεις, εὐεργεσίαι, ὑπουργήματα, ἐκδουλεύσεις (μέρεσι). Ἀριστοτ. Νικομ. ἐκ τοῦ

Προὐπάρχω, μελ. ξω (ὑπάρχω). Πρότερον ποιῶ τὴν ἀρχὴν, πρότερον ἢ κατὰ πρῶτον ποιῶ τι, ἀρχίζω τι, μετάβ. »Προὐπάρχω τοῖς εὐεργεσίαις, τῆς ἐχθρᾶς. Ἰσοκράτ. ὑποδεικνύω ἢ ποιῶ κατὰ πρῶτον εὐεργεσίας, ἀρχίζω κατὰ πρῶτον ἐχθρᾶς, ἢ ἀρχὴν ποιῶ κατὰ πρῶτον τῆς ἐχθρᾶς· ἀλλὰ καὶ Δοτ. »Οἱ προὐπάρχοντες τῷ ποιεῖν ὑμᾶς εἰν. Οἱ κατὰ πρώτην φορὰν ἀρχὴν ποιήσαντες τοῦ εὐεργετεῖν ὑμᾶς. Δημοσθ. Λεπτ. 36. ὅθεν »Τὰ προὐπηργμένα, ἃ ἐπράξε τις πρότερον, τὰ προπεπραγμένα, προτετελεσμένα κατορθώματα, ὑπουργήματα, αἱ προηγούσαι ἀξιαι πράξεις, εὐεργεσίαι, ταυτ. τῷ προὐπαρχή. »Μεταπεμψάμενος τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν, τῶν προὐπηργμένων ἕνεκα κατὰ Τιμ. Οἰδίπ. Πρότερον ὑπάρχω, προτήτερον εἰμί, ἢ εὑρίσκομαι »Πρὶν τὸ τελευταῖον ἔκβασιν τῶν προὐπαρξάντων ἕκαστον κρίνεται. Δημοσθ. μετὰ τὸ τέλος καὶ τὴν ἔκβασιν κρίνεται ὅλα τὰ προηγούμενα· πρότερον κατὰ τὸν χρόνον γίνομαι, συμβαίνω, ἀκολουθῶ, τινί.

*Προὐπαλλύω, μελ. ύσω (λύω). Πρότερον διαλύω, ἢ ἀδυνατίζω, ἐκνευρίζω, ἐξασθενῶ.

Προὐπεμψα, ἀντὶ, προέπεμψα, Ὅμ.

Προὐπεξάγω, μελ. ξω (ἄγω). Πρότερον κρυφίως ἐξάγω, ἐκβάλλω, ἐκφέρω.

Προὐπεξέρχομαι, μελ. ελεύσομαι (ἔρχομαι) ἀποθ. Πρότερον κρυφίως ἐξέρχομαι, ἀναχωρῶ, ὑπεκφεύγω.

Προὐπεξορμάω, ῶ, μελ. ήσω (ὁρμῶ). Πρότερον κρυφίως ἐκβαίνω, μὲ ὁρμὴν ἐξέρχομαι, ἐξορμῶ.

Προὐπεργάζομαι, μελ. άσομαι (ἐργάζομαι) μετ. ἀπ. Πρότερον κρυφίως ἐργάζομαι, ἐκτελῶ. Φίλ. ὅθεν

Προὐπεργεσία, ἡ. Ἡ πρότερον γιομένη ὑπεργασία, προτείχισις (raemunitio, ἢ προετοιμασία, τρεπαρασκευή.

*Προὐπηργμένος, ὁ, ἡ, ον, παθ. παρακ. μετοχ. τοῦ προὐπάρχω.

Προὐπισχνέομαι, (ὑπισχνέομαι) μέσ. Ἀποθ. Πρότερον ὑπόσχομαι. Ἀορ. β'. Προὐπέσχετο. Παρακ. παθ. »Προὐπέσχημαι. Θεοί, σωτηρίαν προὐπεσχέοντο ἐν τοῖς ἱεροῖς. Ξενοφ. Κύρουπ. ζ. γ'. 18.

Προὐποβάλλω, καὶ μεσ. — άλλομαι (βάλλω). Πρότερον ὑποβάλλω, ὑποτάσσω, ἐξαιρ. βάλλω πρότερον ὑποκάτω ὡς θεμέλιον καὶ βάσιν. Θεμίστ.

Προὐποτρέχω, μελ. ψω (τρέχω). Πρότερον ὑπογράφω, γράφω ὑποκάτω ἢ σχεδιάζω, προτυπόω.

Προὐποδείκνυμι, μελ. δείξω (δείκνυμι). Πρότερον ὑποδείκνυμι, φανερόω, ἑρμηνεύω, δείχνω, σημαίνω.

Προὐπόκειμαι, μελ. κείσομαι (κείμαι). Ἀποθ. οὐδ. Πρότερον ὑπόκειμαι, πρότερον κείμαι ὑποκάτω, ἢ ὑποκείμενος εἰμί, ἢ πρότερον ὑπόκειμαι, χρησιμεύω ἢ προτεθειμένος εἰμὶ ὡς βάσις καὶ θεμέλιον. 2) πρότερον ἔχω τὴν ὑπαρξίν μου, τὸ εἶναι πρότερον, προὐπάρχω. »Τὸ δεξόμενον ἀνάγκη προὐποκεῖσθαι σωματικὸ· τὸ σῶμα πρέπει πρότερον νὰ ἔχῃ ἓν διάστημα κενὸν διὰ νὰ τὸ δεχθῇ. Φίλ. ὅθεν »Προὐποκείμενα· τὰ πρότερον φύσει ὄντα.

Προὐπολαμβάνω, μελ. λήψομαι (λαμβάνω). Πρότερον ὑπολαμβάνω, πιστεύω, παραδέχομαί τι ὡς πιθανὸν ἢ ἀληθές.

Προὐπομιμνήσκω, μελ. μνήσω (μιμνήσκω). Πρότερον ὑπομιμνήσκω, φέρω εἰς μνήμην, ἐνθυμίζω, ἀναπαλῶ.

Προὐπομνηματίζομαι, μελ. ίσομαι (ὑπομνηματίζομαι) μεσ. Ἀποθ. Πρότερον ὑπομνήματα καὶ σημειώσεις γράφω, ποιῶ. Σχόλ. Πινδ.

*Προὐποπάσσω (πάσσω). Πρότερον διαχέω, διασκορπίζω, ῥαντίζω ὑποκάτωθεν.

Προὐποπτεύω, μελ. εύσω (ὑποπτεύω). Πρότερον ὑποπτεύω, ἢ ὑπονοῶ.

Προὐπόστασις, εως, ἡ (προὐφίστημι). Ταὐτὸν τῷ, προὐπαρξις. Διοσκορ. προοίμ. 7.

Προὐποστρώννυμι, μελ. στρώσω (στρώννυμι). Πρότερον ὑποστρώννυμι, ὑποκάτω στρώνω, ἐξαπλόνω, ἢ ὑποβάλλω.

Προὐποστυφή, ἡ (προὐποστύφω). Ἡ προπαρασκευὴ τοῦ μαλλίου διὰ τῆς στύψεως ἔτε μέλλει νὰ λάβῃ βαφὴν τινά. Ἐπιστολ. Θεανοῦς πρὸς Εὐβουλ. ἴδε προστύφω.

*Προὐποτέμνω, μελ. μῶ (τέμνω). Πρότερον ὑποτέμνω, κόπτω ὑποκάτω, ἢ ἐκκόπτω

Προὐποτίθημι, (τίθημι). Πρότερον ὑποτίθημι, ὑποβάλλω, βάλλω ὑποκάτω, μεσ. προὐποτίθεμαι, πρότερον δέχομαι, ὑποθέτω, ὡς ὁ μελλησόμενον λαμβάνω. Ἀριστοτ.

Προὐποτοπέω, ῶ, καὶ προὐποτοπέομαι, ὡς Ἀποθ. μεσ. (ὑποτοπέω). Πρότερον ὑποτοπέω, συμπεραίνω ἢ ὑπιπτεύομαι, προὐποπτεύω, ἐν ὑποψίᾳ εἰμί. Δίων Κάσ.

Προὐποτυπόω, ῶ, μελ. ώσω (τυπόω). Πρότερον ὑποτυπόω, σχεδιάζω πρότυπον, σχέδιον ποιῶ τινὸς πράγματος.

Προὐποφαίνω (φαίνω). Πρότερον ὑποφαίνω, δηλόω, δεικνύω, σημαίνω.

*Προὐποφεύγω, μελ. φεύξομαι (φεύγω). Πρότερον κρυφίως φεύγω, ἢ ἐκφεύγω, γλυτόνω.

Προὐπτος, ὁ, ἡ, ον, κατάσυνθ. ἀντὶ πρόοπτος (ὄψομαι). Προφανής, δῆλος, φανερός, πρόδηλος, πρὸ ὀφθαλμῶν. Εὐρὶπ.

Προὐργιαίτερος, ἐρα, ερον, ἴδε προὐργου.

Προὐργου, κατὰ συνθ. ἐκ τοῦ »Πρὸ ἔργου. Κυρίως, ὑπὲρ τοῦ ἔργου, ἀποβλέπον εἰς ἔργον τι, ἢ εἰς σκοπόν τινα, καὶ ἐντεῦθ. πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται, χρήσιμον πρὸς ἐπίτευξιν σκοποῦ τινός, χρήσιμον, ὠφέλιμον, ἀναγκαῖον, ἐπάναγκες, ἀπαραίτητον, καὶ πᾶν ὅ,τι φέρει εἰς τι τέλος, λυσιτελές, τελεσφόρον· ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Προὐργον, ὁμοίως ἕτοιμον, πρὸ ἔργου· ὁ δὲ Φώτιος, »Προὐργου, πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλέον· ὅθεν, τί τῶν προὐργου, τί ὠφελιμον, χρήσιμον· καὶ προὐργου ποιεῖν τι πράττειν, ἤτοι, ποιεῖν τι ἢ καταγίνεσθαι περὶ τὰ τῶν προηγουμένων πρὸς ἐπιτυχίαν πράγματός τινος, προπαρασκευάζεσθαι πρός τι, ἢ προόδους ποιεῖν. Ἰαν. Ἀχ. Τατ. σελ. 518. οὕτω καὶ Πλατ. μέτων, 18. »Προὐργου γοῦν τι πεποιήκαμεν πρὸς τὸ ἐξευρεῖν ἐκεῖνο ἐπιδήσαμεν ἢ ὠφελήθημεν ἄρα διὰ τούτου ὅτι τὸ ἠύραμεν καὶ »Ἵνα προὐργου τι γένηται. Ἰσοκρ. Παν. ἀντὶ ἵνα καταρθωθῇ, ἵνα ἐκτελεσθῇ σκοπός τις καὶ »Οὐδὲν αὐτοῖς προὐργου ἦν »δὲν τοὺς ὠφέλησε εἰς τίποτε· »ὡσαὐτως καὶ τί τῶν προὐργου διδάσκειν. Θουκ. ὁ, 17. διδάσκειν ὠφελιμόντι, λυσιτελές κ. τ. τ. Συγκρ. Προὐργιαίτερος, ἐρα, ερον· ἐπιαγκαιότερος, χρησιμωτέρος, λυσιτελέστερος, προστορώτερος, καὶ ὑπερ. προὐργιαίτατος, τη, τον, ὅθε τυπ. προὐργιέστατος ἔστιν ἀμφ. συνθ. δὲ εὑρίσκεται τὸ οὐδ. προὐργιαίτερον καὶ προὐργιαίτατον μᾶλλον ἐν χρήσει ὁ Ἡσύχ. ἔτι. »Προὐργιαίτερον, προκριτόμενον, προτιμωτέρον, κρείττον, ἀναγκαιότερον, ὠφελιμώτερον· καὶ »Προὐργιαίτατον, προτιμητιώτατα. Θουκυδ. γ'. 109. »Τὸ ἑαυτῶν προὐργιαίτερον ἐποιήσατο· τὰς ὑποδέσεις αὐτῶν καὶ τὸ ἴδιον συμφέρον προετιμήσατο, προτιμότερον ἐποίησαν καὶ »Οὐδὲν ἐστὶ προὐργιαίτερον αὐτῶν ἤτοι οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν αὐτῷ ἀξιολογώτερον παρά.

*Προὐσελέω, ἀορ. καὶ σπάν. ῥῆμ = προπηλακίζω, μόνον παρ' Αἰσχύλ. καὶ Ἀριστοφ. ταυτοτ. ἔστι προὐγελέω, Στοβ. καὶ Ἡσύχ. ὅρα προτελέω.

Προὐτιθεν, ἀντὶ, προετίθεν.

Προὐτρέπετο, ἀντὶ, προετρέπετο.

Προὐτυψα, ἀντὶ, προέτυψα, Ὅμ.

*Προὐφαινε, ἀντὶ προέφαινε, Ὅμ.

Προὐφαιρέω, ῶ, μελ. ήσω (αἱρέω). Πρότερον ὑφαιρῶ, ἀφαιρῶ, ἢ ἁρπάζω.

Προὐφαρπάζω, μελ. σω, ἢ, ξω (ἁρπάζω). Πρότερον κρυφίως ἁρπάζω, ἐκπτῶ.

Προὐφίστημι, (ἵστημι) Πρότερον ὑφίστημι, βάλλω ὑποκάτω, ὑποτίθημι. »Τοῖς ἄλλοις τὴν ὕλην προὐποστήσαιεν Γρηγόρ. Ναζ. Μέσως, »Προὐφίσταμαι. Πρότερον ἔχω τὸ εἶναι ἢ τὴν ὑπαρξίν μου, προὐπάρχω, προὐπόκειμαι, πρότερον παρὼν εἰμί, ἢ προηγοῦμαι Πλουτ. Ἀρχ. Προὐφεστηκὼς υἱὸς, ὁς, ὁ προὐπάρξας, ἀρχικὸς, καὶ προὐφεστηκότα τὰ, ὄντα ἀρχικὰ, πρῶται ἀρχαὶ τῶν πραγμάτων.

Προὐχω, προὐχουσι, προὐχοντο, ἀντὶ προέχω, προέχουσι, προέχοντο. Ὅμ. καὶ προὐχοντες. Θουκ. ὅθεν προὐχοντες, οἱ πρωτεύοντες, οἱ ἄρχοντες, οἱ ἐν ἀξίᾳ ὄντες, οἱ κρείττονες, μεγιστοι, ὅρα προέχω.

Προφεγαεῖν, ἀπαρεμφ. τοῦ ἀόρ. προὐφεγον, ἐκ τοῦ προσθῆν. Πρότερον φαγεῖν. Ἀθήν.

Προφαίνω, μελ. ανῶ (φαίνω). Πρότερον ἢ ἐμπροσθεν φαίνω, δείχνω, ὁρατὸν ποιῶ, κάμνω τι νὰ φαίνῃ, νὰ παρασταθῇ »Τοῖσιν.. θεοὶ τέρας προὐφανοῦν Ὀδ. Μ, 394. Οἱ θεοὶ ἐδείκνυον εἰς αὐτοὺς τέρατα. Παθ. προφαίνομαι, φαίνομαι, δεικνύεμαι, ὁρατὸς γίνομαι, φέγγω, λάμπω »Οὐδὲ προὐφαίνετ' ἰδέσθαι Ὀδ. Ι, 143. ἤτοι δὲν ἔλεγε, δὲν ἐφαίνετο κανὲν φῶς πρὸ ἡμῶν ὥστε νὰ ἠμπορέσωμεν νὰ ἰδῶμεν· ἔτι καὶ κατ' Ἐνεργ. σχημαν. »Οὐδὲ Σελήνη οὐρανόθεν προὐφαίνεν αὐτ' ἴδ. 145. οὔτε ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ δὲν ἐφώτιζεν, δὲν ἐδείκνυεν τὸ φῶς της ἡ Σελήνη, ὅθεν μετοχ. ἀόρ. παθ. προφανεὶς, εἶσα, ἀντὶ τοῦ »προελθὼν, εἰς τὸ φανερὸν δεικνύων ἑαυτόν, παρασταθεὶς εἰς ὄψιν »Ἑκηβόλου προφανὲ τεν Ἰλ. Ρ, 487. καὶ Θ, 378. Ἰλ. Ω, 352. Ὀδ. Ω, 100, καὶ παθητ. παρακ. προπέφαντοι ἅπαντα, ἤτοι ὅλα ἔγιναν προφανῆ, Ἰλ. Ξ, 332. καὶ »προπεφασμένα ἄλλα, ἐσφαλμ. γραφ. παρ' Ἡσ. Ἔρ. 657. ἴδε προφράζω καὶ τροπ. ἀκούομαι, ἀκουστὸς γίνομαι »Προὐφάνη κτύπος. Σοφ. Φιλ. 202. ἀντὶ ἠκούσθη. 2) προπορευό-

μενος τινὲς κρατῶ ἐν τῇ χειρὶ φῶς καὶ φέγγω εἰς αὐτὸν, ἀνέχω, κρατῶ τὸ φῶς ἔμπροσθεν τινός. Πλούταρχ. εἰς Κάτ. 41. »Καὶ πρῶτοι μὲν ὁ προφαίνων ἐπιστὰς τῶ Δημητρίῳ, πληγεὶς καὶ πεσὼν ἀπέθανεν. 3) προδηλόω, γνωστόν, φανερὸν ποιῶ πρότερον διὰ σημείων, καὶ ἐπὶ Χρηστηρίων, ἀντὶ τοῦ, προλέγω, προφητεύω, προμαντεύω, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ φαινομένου, προσημαίνω, προμηνύω καλόν τι ἢ κακὸν ἀποβησόμενον. »Εἴρετε τοὺς μάγους, τί θέλει προφαίνειν τὸ φάσμα» Ἡροδ. 7, 37. τροπ. προδείκνυμι αἴσιόν τι, προμηνύω ἐλπίδας χρηστὰς, ἤτοι κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίσῃ, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω, ὑπόσχομαι »Ὁ θεὸς προφαίνει πολλὰ ἀγαθὰ» Ξεν. Κ.μπ. Δ', ε', 8. »Σὺ δὲ ὅκως στρατὴν πέμψῃς οὐ προφαίνεις» Ἡροδ. 7, 161. καὶ Θεοφ. Φ.τ. ἱστ. »Προφαίνει πολὺν καρπόν».

* Προφάνεια, ἡ. Καθαρότης, σαφήνεια, εὐκρίνεια, ἐναργεια. ἐκ τοῦ

Προφανής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (προφαίνω) καὶ Ἐπῒ, φαιῶς. Ὁ πρότερον ἢ μακρὰν μακρόθεν φαινόμενος, ὁ ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν φαινόμενος Ξενοφ. Κυρουπ. θ'. β'. 8. πρόσοπτος, ὁ πρὸ τῶν ἄλλων φαινόμενος, δεικνύμενος, τροπ. λίαν καθαρὸς, σαφὴς, πρόδηλος, εὐκρινὴς, καὶ λίαν περίβλεπτος, λαμπρὸς, ἔνδοξος. »Ἀπὸ, διὰ ἐκ τοῦ προφαινόμενος· φανερῶς, σαφῶς, καθαρῶς, καθαρὰ, ἀνοικτὰ, δημοσίως. παρήκτῆς.

Προφάντης, ἐος, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, προφήτης. Πολυϊ. α'. 14.

Πρόφαντος, ὁ, ἡ, ον (προφαίνω). Πρότερον φανεὶς, δηλωθεὶς, ῥηθεὶς, προδεδηλωμένος, προαιρημένος, ὑπὸ τοῦ χρηστηρίου· ὅθεν καὶ ὁ Ἡσυχ. ἔχει· πρόφαντον, λόγιον, θεοπρόπιον, προδεδηλωμένον. »Τοῦτο προφαντεύω· ὁ αὐτὸς χρησμὸς, τὸ ἴδιον λόγιον, ἡ αὐτὴ προφητεία. Σοφοκλ. Τραχ. 1159. Ἡρόδοτ. 5. 63. καὶ 9. 93. 2) Ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, προφαίνω, ὁ μακρόθεν δεικνύμενος, φαινόμενος, ὁ ἀπὸ μακρὰν προβάλλων εἰς τὴν ὄψιν, σαφὴς, πρόδηλος. »Πρόφαντον ἔθεντο πόρφυρα. Πίνδαρ. Ὀλ. ε'. 18».

Προφάντωρ, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, προφήτης. Νικήτ. Χρον. ἡ. 7.

Προφασίζομαι, Μ. ίσομαι (πρόφασις) μέτ. Ἀποθ. μετὰ Λίτιατ. Λαμβάνω ἢ μεταχειρίζομαί τι ὡς πρόφασιν ἵνα διαβεβαιώσω, ἢ ἀπολογοῦμαι ἐμαυτὸν, δικαιολογοῦμαι μέ τι, αἰτιολογοῦμαι, αἰτίας πρότεινω, προσποιοῦμαι, προφάσεις λέγω, ποιῶ, ἢ προφάσει χρῶμαι. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 17. καὶ Θεογν. 935.

Πρόφασις, εως, ἡ. Ἰων. ιος. Κυρίως πᾶν ὅ,τι προφαίνεται, παρίσταται εἰς τὸ φανερὸν, καὶ ἐντεῦθεν προκάλυμμα, προσποίημα διὰ τοῦ ὁποίου ζητῶ νὰ κρύψω τὴν ἀλήθειαν, ἢ τὸ ἀληθὲς φρόνημά μου, αἰτία προσποιητὴ καὶ ὑποθετικὴ, ἢ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζομαι ὅταν δὲν θέλω νὰ φανερώσω τὸ ὄρθον τῆς γνώμης μου ἢ τῆς θελήσεώς μου, ἢ ὅταν ζητῶ ν' ἀποφύγω ἀπό τέ νὰ πράξω τι, ἄρα, προσποίησις, δικαιολόγημα, πρόσχημα, κυρίως δὲ, ὁ προτεινόμενος λόγος ἐπὶ κατηγορίᾳ τινὶ, ἢ ἐπὶ δικαιολογίᾳ· ἀπὸ τούτου ἁπλῶς καὶ ἡ κατηγορία, καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ Αἰτία, ἀφορμὴ, δικαιολογία, ἄρνησις, ἀναβολὴ χρόνου, περίπτωσις, εὐκαιρία Ἡροδ. 3, 36. καὶ 6, 68. καὶ κατ' ἀπόλυτον Γεν. προφάσιος τῆιδε, Ἡροδ. 4, 135. ὡσαύτως κατ' Αἰτ. ἀπολ. πρόφασιν »Εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος» Ἰλ. Τ, 262, 302. ἤτοι ἐπὶ λόγῳ, κατὰ πρόσχημα, κατὰ τὸ φαινόμενον, καὶ Ἀριστοφ. Ἰπ. 469. Ἴακ. Ἀχ. Ταν. σελ. 590. ὁμοίως, »Ἐπὶ προφάσεωι καὶ »Ἐπὶ προφάσειν Ἡροδ. 7, 150. Θεογν. 323. »Ἀπὸ προφάσιος» Ἡροδ. 2, 161. »Διὰ πρόφασιν» Ἡροδ. 4, 145. 7, 230. »Κατὰ πρόφασιν» Ἡροδ. 1, 29. »Πρόφασιν θέσθαι» Θεογν. 364. μεταχειρίζομαι ὡς ἀφορμὴν, προφασίζομαι »Πρόφασιν τινὸς ποιεῖσθαι» διαλογοῦμαι ἐπί τι, προβάλλω τι ὡς πρόσχημα· καὶ κατ' ἔλλειψ. »Μὴ μοι πρόφασιν» Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 345 ὡσαύτ. καὶ πλησ. μὴ προφάσεις, Ἄλεξις παρ' Ἀθην. 4, σελ. 170. Α. παραβλ. Ἐρφ. Σοφ. Ἀντ. 573. »Πρόφασιν ἔχειν τι, μεταχειρίζομαί τι ὡς αἰτίαν καταπαυστικὴν, ὡς βάσιν »Προφάσιος ἔχεσθαι» Ἡροδ. 6, 94. ἀντὶ καταφεύγω εἰς τινα πρόφασιν, ἐφευρίσκω ὡς πρόφασιν· τὸ κυρ. ἀντικ. τοῦ, πρόφασις ἔστι τὸ, τὸ ἀληθὲς δὲ, ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς παραλείπεται πολλάκις. καὶ ἀντὶ αὐτοῦ, τίθεται ὁ, δὲ, μόνον, Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 270 Wunderl. Δημ. π. Στεφ. σελ. κγ'. Εὐρ. Βακχ. 221. (Πρόφασις ἐτυμ. ἐκ τοῦ προφαίνω οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ πρόφημι, ὡς ἐξέλαβεν ὁ Scheid). ὅθεν.

Προφασιστικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς πρόφασιν ἐπιτηδειος, χρήσιμος. Ο'.

* Πρόφατος, ὁ, ἡ, ον (πρόφημι) Προδεδηλωμένος, προμηνυόμενος, προλαληθείς. Πινδ. Ὀλ. 8, 21.

Προφερής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (προφέρω). Κυρίως μὲν προειρημένος, προεκτεθειμένος, προτεταγμένος, καὶ ἐντεῦθ. ἐξαίρετος, βελτίων, κρείττων, ὑπέροχος, πρετιμότερος, ἢ κάλλιστος, ἐκλεκτὸς, ἀνώτερος τῶν ἄλλων τῇ δυνάμει, τῇ τιμῇ ἢ τῷ χρόνῳ. Ὁμ. ὅστις αἱ χρῆται τῷ συγκρ. προτερέστερος, καὶ τῷ ὑπερθ. προτερέστατος συνήθ. μετὰ Δοτ. τοῦ πράγμ. καθ' ὃ ὑπερέχει τις, »Ἄλματι δ' Ἀμφίαλος πάντων προτερόφατος ἦεν» Ὀδ. Θ, 128, καὶ »Βίῃ προτερέστερος εἰμὶ» Ὀδ. Φ, 134. ἔτι δὲ καὶ μετ' Ἀπαρφ. Ἰλ. Κ. 352. »— — αἱ γάρ τε βοῶν προτερέστεραι εἰσὶ ἑλκέμεναι· κρείττονες, ἐξαιρ. δὲ τὸ ὑπερθ. ἐμφαίνει ἰδίως τὴν κατὰ τὸν χρόνον ἤτοι ἡλικίαν ὑπεροχὴν, δηλ. ὁ κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀνώτερος, ὁ πρεσβύτερος, παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 79. 381. καὶ 777. ἀλλ' ἐν Ἀσπίδ. 260. κεῖται τὸ θέτικὸν εἰς Γεν. »Τάνγε μὲν ἄλλων προτερήτ' ἦν πρεσβυτάτη τε» Ἄνωμ. Συγκρ. καὶ ὑπερθ. προφέρτερος, προφέρτατος. Σοφ. Οἰδ. Β.λ. 1531. 2) »Ἄνηρ πρ. φρενῶν· ὅστις φαίνεται γεροντότερος παρ' ὅ,τι ἐστὶ, Πλάτ. Κύβδ. 271. »Ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σκληρὸς, οὗτος δὲ προφερὴς καὶ κοῦφος καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, ὅπου ὁ Σχολ. ἐπομλ. ἤρμην. τῷ χρόνῳ μὲν πρεσβύτερος, τῇ δὲ ἕξει νεώτερος ἐστιν, Ὁ Ἀριστοφ. κατὰ Τιμάρχ. λέγει. »Εἰσὶ φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσαι ὀφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν· ἔνιοι μὲν γὰρ νέοι ὄντες προφερεῖς καὶ πρεσβύτεροι φαίνονται· ἕτεροι δὲ πολὺν ἀριθμὸν χρόνου γεγονότες, παντάπασι νέοι δοκοῦσιν εἶναι» καὶ ἐντεῦθ. ὁ Ἡσύχ. ἐρμήν. τὸ, προφερεῖς, διὰ τοῦ, οἱ νέοι μὲν ὄντες, πρεσβύτεροι δὲ φαινόμενοι· ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν τὰ ὁποῖα πρὸ τοῦ ὡρισμένου καιροῦ, πρωΐμως ἀναδίδουσι τοὺς καρπούς, καὶ ἐντεῦθ. ἔτι ὁ μετερχόμενος πρὸ τοῦ καιροῦ τὴν σαρκικὴν συνουσίαν. Ἀριστόβουλος παρὰ Στοβαίῳ λόγ. 243. καὶ Πορφύρ. εἰ. Πυθαγόρ. ἐκ τοῦ

Προφέρω, μέλ. -οίσω, ἀόρ. α'. -ήνεγκα, β'. -ήνεγκον, παρ' Ὁμ. μόνοις ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει, σπανίως δὲ τὸ γ'. ἐνικ. προτ. τοῦ ὑποτακτ. ἐνεστ. προφέρῃσι, ὡσαυτὶ ἐκ τινος εἰς μι τύπον σχηματισθεν, Ἰλ. Ι, 323. παραβλ. Βουτμ. διεξ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 515. (φέρω). Προάγω, φέρω ἔμπροσθέν τινος, προτιθέρω, παρέχω, φέρω εἰς τὸ μέτον, περίστημι, τινί τι, προκομίζω. »Μάστακα προφέρῃσι» Ἰλ. Ι, 324. ἀντὶ τροφὴν προσφέρῃ, Ἰλ. Κ, 479. Ρ, 121. β) ἐπὶ λόγων, προτίθημι, φωνὴν ἀφίημι, ἢ φέρω εἰς τὸν λόγον, εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἐκβάλλω διὰ τοῦ στόματος, ἐκφωνῶ, λέγω, ἐκφράζω, Ἰλ. Γ, 64. »Μή μοι δῶρ' ἐρατὰ προφέρων» καὶ Ἡρόδ. 5, 63. μετ' ἐπαρθρ. ὅθεν καὶ ἐπὶ κατῆς ἐνν. ἀντὶ τοῦ, ὀνειδίζω, ἐλέγχω, ἐπιπλήττω, τινί τι, καθ' ἃ καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐτημείωσε· »Τὸ δὲ πρόφερε, ἀρχὴν ἐνέδωκε τῆς τοῦ προφερικοῦ λόγου κλήσεως, ὡς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Β, 251. »Ὀνείδεά τε προφέρειεν» Ἡρόδ. 1, 3, 4, 151. καὶ, »Προφέρω σοι τὴν δυσγενειαν» 2) ἐκφέρω, ἐκβάλλω ἔξω, ἐπιδεικνύω, περιστάω, κάμνω τι νὰ φανῇ, νὰ γίνῃ ὁρατὸν, ἐκτίθημι· »ἄγε δή, προφερε κρατερὸν μένος» Ἰλ. Β, 450. δεῖξον τὴν ἀνδρίαν σου, Λατιν. exhibeo· καὶ, »ἔριδα προφέρειν», Ὀδ. Ζ, 92. καὶ, »πόλεμον προφέρειν τινί», Ἡρόδ. 7, 9, 3. ἤτοι κηρύττειν πολὺ κατά τινος, ὡσαύτως καὶ κατὰ μετ. διάθ. »ὅς τις ξενοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἐόντων», Ὀδ. Θ, 210. Ἰλ. Γ, 7. προτείνει εἰς τὸν ξενοδόχον ἀγῶνα. 3) ἐπὶ τὰ πρόσω φέρω, ἐπὶ μακρὰν ἄγω, ἐκτρέπω, ἀπομακρύνω, ἀπελαύνω, ἐπὶ τριακοντέρας, ἐκρίπτω, ἐκτινάσσω, Ἰλ. Ζ. 346. Ὀδ. Τ, 64. καὶ τροπ. προάγω, προχωρεῖν ἢ προκόπτειν ποιῶ, προβιβάζω, προκινῶ, παρακινῶ, ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν ποιῶ, ἐκτείνω, ἐξαπλόω, μεγαλύνω, πληθύνω, αὐξάνω, profero, promoveo, Ἡσιόδ. Ἔργ. 581. »Ἠώς τε προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργων, ὅ ἐστι, φέρει πρόσω τῆς ὁδοῦ, τοῦ ἔργου· προάγει, προκόπτειν, προχωρεῖν ποιεῖ, προβιβάζει· προφέρειν εἴς τι, συμβιβῶ εἴς τι, συντρέχω, ἀντιλαμβάνομαι, συνεισφέρω, Θουκυδ. α'. 93. »μέγα προφέρει εἰς τὸ κτήσασθαι δύναμιν, καὶ ἄμετ. αὐξάνω, ἐπιδίδωμι, προκόπτω. 4) »Προφέρειν τινὸς κατά τι», ἀντὶ τοῦ, προέχω, ὑπερφέρω, ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, νικῶ, κρείττων, ἀνώτερος εἰμί τινος κατά τι, τινός τινι, »ἔριν καλλονῇ τε προφέροντα καὶ ἀρετῇ τῶν ἀπὸ τῶν οἴκων», Ἡρόδ. 3, 107. τὰ ὅπλα (ἔρια) ὑπερτεροῦν κατὰ τὴν καλλονὴν καὶ καλὴν ποιότητα ἐκείνα τῶν οἴκων αὐτῶν, »πλούτῳ καὶ εἴδει προφέρων Ἀθηναίων», Ἡρόδ. 6, 127. ὅπου ἀντὶ τῆς δοτ. κεῖται ἔτι, κατά τι, εἴς τι, Εὐρ. Μηδ. 1088. Οἱ νεώτεροι εἶπον κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν καὶ, »Προφέρειν τινὸν» καὶ ἐντεῦθ. τὸ, προφερής, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, κρείττων, βελτίων· παραβλ. προφέρω.

Προφείδομαι, μέλ. σθήσομαι (φείδομαι), μέσ. ἀόρ. Πρότερον φείδομαι, φεισθήσομαι.

Προφεύγω, μέλ. ξομαι, ἀόρ. προέφυγον (φεύγω). Ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ εἰς τοὐμπροσθεν φεύγω (φεύγω ἐμπροσθέ), Ἰλ. Λ, 340. 2) μεταβατ. μετὰ αἰτ. φεύγω τὸν κίνδυνον, φεύγω· γλυκύνω, Ἰλ. Ξ, 82. »Ὅς φεύγων προφύγῃ κακὸν ἢ ὀλόεν, ὅς τις θέλει φυγὴ προτέρα αὐτὸς θέλει γλυκύνεσθε» Ἐπ. β'. πρότ. ἐκτ. προφύγοεσσα, Ὀδ. Χ, 352.

Πρόφημι, μέλ. φήσω (φημί). Πρότερον λέγω, προλέγω, προμηνύω, ὅθεν, τὰ προτεταγμένα ἄθλα, Ἡτ. Ἔρ. 657. ἴδε προφράζω.

Προφημίζω (φημίζω). Πρότερον φημίζω, πρότερον εὐκλέω, διαδίδω τὴν φήμην, διαφημίζω, Δίων Κάσ.

Προφητάζω, ταὐτὸν τῷ, προφητεύω, Μανιθ. δ'. 216.

Προφήτανξ, ακτος, ὁ. Προφήτης καὶ βασιλεύς, βασιλικὸς προφήτης, ὡς π. χ. ὁ Δαυὶδ, Ἑκλησ.

Προφητεία, ἡ (προφητεύω). Τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ χάρισμα τοῦ προφήτου, τὸ ὑπὸ τοῦ προφήτου ῥηθέν. 2) ὁ ὑπὸ τοῦ προφήτου λεγόμενος λόγος, πρόῤῥησις, Ἑκλ. Συγγρ.

Προφητεῖον, τὸ. Ναὸς, ἢ ἱερὸν ἐπ' ὀνόματι προφήτου τινὸς τιμώμενος, ὡς καὶ ἀποστολεῖον, Θεόδωρ. Ἑκκλ. Ἱστορ. ἐκ τοῦ

Προφητεύω, μέλ. εύσω. Προφήτης εἰμί, ἢ

ἑρμηνευτής, ἐξηγητὴς τοῦ μαντείου εἰμί, λέγω ἢ κυρόττω τι ἐν ἐνόματι θεότητός τινος, ὡσ προφητεύων τοῦ ἱροῦ, Ἡρόδοτ. 7, 111. ἤτοι, ὅς τις προφητεύει, προλέγει ἐν ὀνόματι τοῦ ἱερεῖ, ἐκβάλου δε, προκηρύττω, προλέγω τὰ μέλλοντα, ὁ παρατ. προφήτευον, καὶ ὁ ἀόρ. προφήτευσα, ἐκ τοῦ

Προφήτης, ου, ὁ (πρόφημι). Ὁ προλέγων, ὁ προμηνύων τι, Ἡρόδοτ. 8, 36, 37, 135. 9, 84. ἐξεφρ. δὲ ὁ ἑρμηνεὺς τοῦ μαντείου, ὁ ἑρμηνεύων καὶ ἀναγγέλλων τοὺς λόγους τοῦ χρηστηρίου, τοὺς ὁποίους ἐνθουσιῶν ὁ μάντις λέγει πρὸς τὸν ἐρωτῶντα, ὁ ἐξηγητὴς τῶν θείων ῥητέων, ὅθεν Πινδ. «Διὸς ὑψίστου προφάταν ἔξοχον Τειρεσίαν». Νεμ. 9, 120. ἔτι δὲ καὶ ὁ μάντις αὐτός, Πλάτ. εἰς Τίμαιον, σελ. 390. «Ὅθεν δὴ καὶ τὸ τῶν προφητῶν γένος ἐπὶ ταῖς ἐν θεοῖς μαντείαις κρίσεσι ἐπικαθεστάναι νόμος, οὓς μάντεις ἐπονομάζουσί τινες, τὸ πᾶν ἡγιοκοτες, ἔστι τῆς δι' ἐπιστήμης αὐτοῖς φύσεως καὶ φαντάσεως ὑποκριταί, καὶ οὗτοι μάντεις, προφῆται δὲ μαντευόμενα ἐκφαίνοντα ἐνομάζοιτ' ἄν», καὶ ἐντεῦθεν ἐνομάζονται καὶ οἱ ποιηταὶ «Μουσῶν προφῆται», ἑκουρηκεῦται τῶν Μουσῶν, διότι καὶ οὗτοι ἐνθουσιάζονται ὑπὸ τῶν μουσῶν Valck. Ἡρόδοτ. 7, 111. Κωδόλου δὲ ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα, ὁ προαναγγέλλων τι, ἡγλωσσῶν κόμου προφῆται», καλεῖ ὁ Πινδ. τὸν κρατῆρα τοῦ οἴνου.

Προφητίζω, ταὐτὸν τῷ, προφητεύω, ἐξ Ἱπποκ.

Προφητικός, ή, όν, καὶ ἐπίρρ. -κῶς. Πᾶν ὅ,τι δύνηται ἢ ἴδιον ἐστιν εἰς τὸν προφήτην, ἢ πρόσεστι ἐξ αὐτοῦ.

Προφῆτις, ιδος, ἡ, θηλυκ. τοῦ προφήτης.

Προφητοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω). Ὁ τοὺς προφήτας κτείνων, φονεύων, Proficida, Ἰταλ.

Προφητόφθεγκτος, ὁ, ἡ, ον (φθέγγομαι). Ὁ ὑπὸ τῶν προφητῶν εἰρημένος, ἐν εἴποι, ἀνηγγελμένος οἱ προφῆται.

Προφητοφόνος, ου, ὁ (φονεύω), ταὐτὸν τῷ, προφητοκτόνος.

*Προφήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ προφήτης, Μαινεσ. 2, 317.

Προφυδίκιν, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ, προφυδίος.

*Προφυδίος, ία, ιον. Ὁ προφυδίων, προφυδιστικός, πρῶτα ἀναβαίνων, ἐκ τοῦ

Προφύω, μέλ. φύσω, καὶ φύσομαι (φύω). Πρότερον ἄλλου τινὸς ἔρχομαι, πρώτος ἢ πρότερον ἔρχομαι, πρότερον ποιῶ, προλαμβάνω ἢ τρέχω κατόπιν τινός, φθάνω αὐτόν, σπεύδω ἵνα φθάσω τινά. (Ἐπ. ἀιω, Ἀττ. ῡω, μέλ. ῡσω) ὅθεν

Προφυσία, ἡ, ποιητ. σχημ. ἀντὶ, πρόφυσις.

*Πρόφυσις, εως, ἡ (προφύω). Τὸ πρῶτον, ἢ πρότερον ἔρχεσθαι, τὸ προφύειν.

Προφυγγόμαι, μέλ. ξομαι (φθέγγομαι), μέσ. ἀποθ. Πρότερον φθέγγομαι, ὁμιλῶ, ἀμφ. ὅθεν

Προφύγγεσις, ἡ. Τὸ πρότερον φθέγγεσθαι, ὁμιλεῖν, Πολυδ.

Προφυόμενος, η, ον (φύω). Προαναβαίνοντος, πρότερον κινούμενος, πρότερον φυόμενος, μετοχ. μέσ. ἀόρ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου προφύω. (ῡ)

*Προφλεβοτομέω, μέλ. ήσω (φλεβοτομέω). Πρότερον φλεβοτομῶ, κόπτω νὰ ἐκρῇ αἷμα ἐκ τῆς φλεβός.

Προφοβέω, ῶ, μέλ. ήσω (φοβέω). Πρότερον φοβίζω, εἰς φόβον βάλλω. Μέσ. προφοβέομαι, οῦμαι, πρότερον φοβοῦμαι, εὑρίσκομαι εἰς φόβον, Ξενοφ. Κυροπ. α. ς'. 24. ὅθεν

Προφοβητικός, ή, όν. Ὁ πρότερον φοβίζων, εἰς φόβον πρότερον βάλλων. 2) Μέσ. ὁ πρότερον φοβούμενος, ἀμφ.

Προφοιβάζω, μέλ. άσω (φοιβάζω). Πρότερον καθαίρω, καθαρίζω, Νόνν. 2) Πρότερον λέγω, προφητεύω, ὅθεν

Προφοίβασμα, τό, ταὐτὸν τῷ, προφητεία, Νικήτ. ἡ. 7.

Προφορά, ἡ (προφέρω). Τὸ ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ ἐπὶ τὰ ἐμπροσθεν φέρειν, κομίζειν, προκομιδή. 2) τὸ προφέρειν, ἐκβάλλειν, φανερὸν ποιεῖν φανέρωσις, ἔκθεσις, ἔκφρασις, ἢ ἐκπρόφορος φωνή, ἤτοι ἔκφρασις τῶν γραμμάτων, τῶν συλλαβῶν, τῶν λέξεων ὁ τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι καὶ ὁμιλεῖν. 3) παρὰ Πολυβ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑπεκθεσμός, ἐπίπληξις, ἔλεγχος.

Προφορέω, καὶ μέσ. προφορέομαι, οῦμαι (φορέω). Παραφέρω, ἁπλόνω ἐσῦρο κάκεῖσε τὸν στήμονα τοῖς διαζωμένοις· ἢ παραδίδωμι τὸν στήμονα τοῖς διαζωμένοις. Ὁ Πολυδ. (ζ'. 32.) ἔχει «Καὶ τὸν στήμονα προφορεῖσθαι», οὕτω γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὸ νῦν διαζωσθαι, Καλλίας παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. ἀράχνη. «Ὥσπερ ἀραχνικὸς τὴν ὁδὸν προφορούμενος», καὶ ἐντεῦθεν τροπ. ἀντὶ τοῦ, ἐσῦρο κάκεῖσε πορεύομαι εἰς τὴν ἀντίτεχνίαν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 4. Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 15. «Αἱ κύνες προφορούμεναι παρὰ τὰ αὐτάω, ὡς τὸ κοινόν, ἔρχομαι, ἢ ὑπάγω πάρα ἐδῶδεν, ἢ ποτ' ἐδῶ, ποτ' ἐκεῖ.

Προφορικός, ή, όν (προφορά, 2.). «Λόγος προφορικός» Ὁ εἰς φανερὸν διὰ τῆς γλώττης καὶ τοῦ στόματος προαγόμενος, ὁ δι' ἐνάρθρου φωνῆς ἐκφερόμενος, ἀπαγγελλόμενος, καὶ ἀκουόμενος, ἀντίκειται τῷ, ἐνδιάθετος λόγος.

Πρόφορος, ὁ, ἡ (προφέρω), συνθετικὸν τὸ, πλοῖον, παρ' Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. ζ'. 7. τὸ μεταξὺ τοῦ ἐμβρύου καὶ τοῦ ὑμένος περιεχόμενον ὕδωρ, ὅπερ καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς γενέσεως σχιζομένου τοῦ ὑμένος προηγεῖται ἐκχεόμενον.

Προφόωσδε, ἐπίρρ. (φῶς). Ἔξω εἰς τὸ φῶς, εἰς τὸ φανερόν, Ἰλ. Π, 188. «Ἐξάγαγε προφόωσδε», ὅπου ὀρθότερον «Προφόωσδε» πρέπει νὰ γραφῇ.

Πρόφραγμα, τό (προφράσσω). Ἡ ἐμπροσθεν τόπου τινὸς φραγή, περιφραγή, ἢ πᾶν τὸ περιλείον καὶ περιφραττον ἢ διαχωρίζον ὡς ὀχύρωμα τόπον τινά· ἄρα, ὀχύρωμα, προπύργιον, προβολή, κ.τ.τ. Ἀριστοτ. Οἰκ. β'. καὶ Πολύβ.

Προφράζω, μέλ. άσω (φράζω). Πρότερον ἢ ἐμπροσθεν φράζω, ἀγγέλλω, λέγω, γνωστὸν ποιῶ, προμηνύω. Ἡρόδοτ. 1, 120. ὅπου ὁ Schweig. ἐπὶ τῆς σημασ. προσθεῖν ἐξέλαβε. Μέσ. προφράζομαι, ἐξ οὗ ὁ μετοχ. παρακμ. προπεφραδμένος, καὶ, προπεφραδμένα ἔπη, Ἡσιόδ. Ἔρ. 857. προαγγελθέντα βραβεῖα τοῦ ἀγῶνος, ὅπου ὅμως ὁ Ἑρμάν. Ὀρφ. σελ. 757. προπεφασμένα, προείλετο.

Πρόφρασσα, ἡ. Ἐπι. θηλυκ. ταὐτόσημ. τῷ, πρόφρων Πρόθυμος, εὐμενής· εὐνοϊκή, ἢ ἡ γὰρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω, Οδ. Ε, 161. διότι τώρα θέλω σὲ ἀφήσει νὰ ἀναχωρήσῃς μὲ πολλὴν εὐχαριστησίν μου, οὕτω καὶ Ὀδ. Η, 386. Ν, 391. Ἰλ. Κ, 290. καὶ Φ, 500. «ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν εὐχέσθαι ἐμὲ νικήσαι κρατερῇφι βίηφιν ἄλλοι ἅρμην». καὶ ἀντὶ τοῦ φρόνιμος, νουνεχής, προσεκτικὴ, πρόμηθής (τινὲς παράγ. τὴν λέξιν ἐκ τοῦ πρόφρων, κρίνοντες ταύτην τὴν παραγ. ἀναλογ. διότι ταυτόσημ. τῶν λέξεων, ὀρθοτέρα δὲ φαίνεται ἡ παραγ. ἐκ τοῦ προφράζω, πρωφράζομαι.

Προφράσσω, Ἀττ. άττω, μέλ. άξω (φράσσω). Ἐμπροσθεν ἢ πρότερον φράσσω, φραγὴν προτίθημι, πρότερον μετὰ περιφράγματος ὀχυρόω, ἀσφαλίζω, ὑποκαπίζω.

*Προφροντίζω, μέλ. ίσω (φροντίζω). Πρότερον φροντίζω, προνοῶ, φροντίδα ἔχω, Ἱππουρ. περὶ ἀέρ. 6. Ἐκδ. Κ.ρ.

*Προφρόνεως, καὶ προφρόνως, ἐξ πρόφρων.

Πρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν, φρονέω). Κυρ. μὲ προεκλιμένην ψυχὴν, γενναῖος animo, ὅθεν Εὔνους, εὐνοϊκός, ἐπιεικὴς, εὐμενὴς, πρόθυμος, εὐδιάθετος, ὑποχριστικός, ὑπηρετικός, συχνάκις παρ' Ὅμ. Ἡσ. καὶ Πινδ. «καί μοι ὄμμασιν, ἢ μέν μοι πρόφρων ἔπεστιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν», Ἰλ. Α, 77, καὶ 150, 543. καὶ ἐντεῦθεν περὶ παντὸς, ὅπερ λέγει ἢ πράττει τις μὲ πλήρη προσήλωσιν τῆς ψυχῆς, ἐξ ὅλης αὐτοῦ καρδίας, μὲ ὅλην τὴν ἀφοσίωσιν καὶ προσοχὴν, μὲ ἐσωτερικὴν τοῦ πιστεύειν· «ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσειν», Ἰλ. Θ, 23. 40. Κ, 244. Ω, 140. ὅπου ἄλλοι ἑρμην. μὲ σταθερὰν θέλησιν, μὲ ὁμετάθετον ἀπόφασιν, καὶ ἐν Χ, 184. «Οὐ οὗτοι ἐθυμῷ πρόφρονι μυθέομαι», τῷ ἐκ φρονήσεως καὶ διαθέσεως, ὁ Σχολ. δὲν λέγω, δὲν ὁμιλῶ τοῦτο μὲ σταθερὸν καὶ ἀκατάδαμαστον σκοπὸν θεμελιούμενον ἐπάνω εἰς τὴν θέλησίν μου, ὅπερ ἐπακολουθεῖ τὸ, «Ἐθέλω δέ τοι ἠπιος εἶναι». ἄλλοι ἑρμήνευσαν τοῦτο διὰ τοῦ, δὲν ὁμιλῶ, δὲν λέγω τοῦτο μὲ τὰ σωστά μου. Εὐρωπαϊκῶς φέρεται ἐν Ὀδ. Ξ, 406. «Πρόφρων δήκεν ἔπειτα Δίᾳ λιτοίμην», τότε δηλ. ἠδυνάμην ἐκτεθεῖσαι τὸν Δία μετ' εὐφροσύνου καρδίας, ἤθελα παρακαλέσει τὸν Δία μετὰ προθυμίας καὶ μεγάλης χαρᾶς! ἀφ' οὗ ἤθελα φονεύσει σὲ τὸν ξένον; οὐχὶ βέβαια, οὐδέποτε. 2) προμηθὴς, πρόνους, στοχαστικὸς, προστατικὸς, προβλεπτικὸς, τῆς ὁποίας ὅμως σημ. οὐχ εὑρηται ἐναργὲς παράδειγμα, παρ' Ὅμρ καὶ Ἡσ. ἐπίρρ. «Προφρόνεως, καὶ, προφρονέως», πολλαχοῦ παρ' Ὅμρ. καὶ Ἡσ. προθύμως, εὐνοϊκῶς, εὐπροαιρέτως, κ.τ.τ.

Προφυλακή, ἡ (προφυλάσσω). Ἡ φυλακὴ στρατεύματος τινος, ἱσταμένη ἐμπροσθεν μακρὰν τοῦ στρατοῦ, ἵνα παρατηρῇ τὰ κινήματα τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἡ ἐμπροσθεν τοῦ στρατοῦ ἢ πόλεως τινος ἱσταμένη φυλακή, Vorposten, Γερμ. le poste avancé, Γαλ. Ξενοφ. 2) προσοχή, πρόνοια. 3) τὸ διὰ φυλάξιν κακοῦ τινος βαστάζομενον φυλακτόν, ἐγκόλπιον, Amulet, Γαλλ. ὅθεν

Προφυλακίς, ίδος, ἡ, Θουκ. «Ναῦς προφυλακίς», ἢ προφυλάττουσα ἢ φυλάττουσα ὡς προφυλακὴ ναῦς.

Προφυλακτικός, ή, όν (προφυλάσσω). Ὁ προφυλάττων, ἢ ὁ εἰς προφυλακὴν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.

Προφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ ἐμπροσθοφύλαξ, ἢ ὁ ἐμπροσθεν ἢ ἐπὶ τὰ πρόσω μακρὰν τοῦ στρατοῦ ἱστάμενος καὶ φυλάττων, Ξενοφ. Ἀναβ. β'. δ. 15. γ'. β'. 1. «Προφύλακες», ταὐτὸν τῷ, προφυλακαί, Ἐρατ. 2) ὁ τῆς φυλακῆς ἀξιωματικός.

Προφύλαξις, ἡ. Τὸ προφυλάττειν, ἢ προφυλάττεσθαι, πρόνοια, προτοχή, Σχόλ. Αἰσχ. Προμ. 90'.

Προφυλάσσω, Ἀττ. άττω, μέλ. ξω (φυλάσσω). Πρότερον ἢ ἐμπροσθεν φυλάττω, φυλακὴν ἔχω, κρατῶ πρό τινος, φυλάττω τόπον τινὰ, ἢ οἶκον, μετὰ αἰτ. νηύν, Τμν. Ὁμ. Ἀπόλ. 538. ὅπου κεῖται ὁ σπαν. ἔπος, τόπ. προφυλαχθε ἀντὶ προφυλάσσετε, παρᾶμ. Βοττμ. διεξ. Γραμμ. 2. σελ. 251. ἀλλὰ καὶ, προφυλάσσειν ἐπὶ — μετὰ δοτικ. ὅτ' ἐν προφυλάσσουσαν ἐπὶ Σκυθῶν», Ἡρόδοτ. 8, 93. ὡσαύτως καὶ φυλάττω ἀνθρώπου τινὰ, μετὰ γενικ. Ξενοφ. Ἱερ. ς'. 10. Ἀπομν. β'. η'. 14. Μέσ. προφυλάττομαι, μετὰ αἰτ. προφυλάττω ἑμαυτὸν ἀπό τινος δυστυχίας, προτοχὴν καὶ προφύλαξιν ἔχω δι' ἑμαυτόν, προνοοῦμαι, Ἡρόδοτ. 7, 130, 176. Ξενοφ. Ἀπομν. α. δ'. 13.

Πρόφυμι, ἴδε προφύω.

*Προφύκαι, ἀπαρεμφ. τοῦ ἀόρ. β'. προέφυν ἐκ τοῦ προφύω.

Προφύρημα, τό. Τό πρότερον ζυμωθέν, φύραμα, προζύμιον, Ἀθην. σελ. 140. ἐκ τοῦ

Προφυράω, ῶ, μέλ. άσω (φυράω). Πρότερον φυράω, ἀναπατόω, ἤ ζυμόω μετά προζυμίου τό φύραμα πρότερον καί ἀφίνω αὐτό νά ἀνέβῃ, «Μίξαν προφυρώσω, ζυμόω πρότερον μετά ζύμης τό φύραμα. Ἡνεύθεν 2) μεταφρ. «Κακόν μοι μέγα τι προπεφυρομένον ἐστίν. Ἀριστφ. Θεσμοφ 81. προητοιμασμένον μοι ἐστί, ἤ κατά τό κοινόν, «Μαγειρευμένον μοι ἐστί μέγα τι κακόν, ἤ μέ προτιμένει ἕνα μεγάλον κακόν, καί, «προκεφυρωται λόγοις, Ἀριστ. Ὄρν. 456. ἤτοι, ὁ λόγος προεζυμώθη, ἤτοι ἀπό πρότερον ἐπινοηθέν, πεπλασμένος, ὅθεν

Προφυρητός, ή, όν. Προζυμωτός, ὁ πρότερον μετά ζύμης (προζυμίου) ἐζυμωμένος, ἔνζυμος, «Μάζα προφυρητή, ἄρτος ἐκ πυρῶν ἐζυμωμένος, καί καλαφημένος.

Προφυσία, ἡ. Κάλλυμα ἤ κολούφιον σκέπης χάριν ἐκ τῆς φύσας τῶν αὐλῶν τιθέμενον, Ἡσυχ. ὄρα καί, ἀκροφύσια

Προφυσις, ἡ (προφύω). Τό ἔμπροσθεν ἤ πρότερον φυόμενον βλάστημα, τό φύτρον, φυτάν, Γαλην. Γλωσ.

Προφυτεύω, μέλ. εύσω (φυτεύω). Πρότερον ἤ ἔμπροσθεν φυτεύω. «Μορφάν προφυτεύειν, Σοφοκλ. Ἠλ. 198. τροπ. προπαρασκευάζω, προετοιμάζω, προδιατάττω.

Προφύω, μέλ. φύσω (φύω). Πρότερον φύω, βλαστάνω, γεννῶ. Μέσ. προφύομαι, καί πρόφυμι, πρότερον γίνομαι ἤ εἰμί, προύπάρχω, ὅθεν, «Προύφυ, ἀντί τοῦ, προέφυ, προύπῆρξε, προεγένετο, Σοφοκλ. Αἰ. 1303. (περί τῆς προσῳδίας ἴδε φύω.)

Προφωνέω, ῶ, μέλ. ήσω (φωνέω). Πρότερον φωνῶ, λέγω, δημοσίως ἤτοι ἔμπροσθεν εἰς ἄλλους λέγω, προστάζω, ἐντέλλομαι, προαγορεύω, προλέγω, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 619. Σοφοκλ. Αἰ. 1108 «Καί σοι προφωνῶ τόν δε μή θάπτειν.

Προφωτίζω, μέλ. ίσω (φωτίζω). Πρότερον ἤ ἔμπροσθεν φωτίζω, λάμπω, καί Ἑκαλ. βαπτίζω.

Προχαίζομαι, μέλ. χάσομαι (χαίζομαι), μετ. ἀποδ. Κυρίως ἐπί τα ἔμπροσθεν χωρῶ, ἤ ἐξίσταμαι, παραχωρῶ, καί προβαίνω, προέρχομαι, προχωρῶ, Ἡσύχ. καί Φωτ.

Προχαίνω, μέλ. β' χανοῦμαι (χαίνω). Τό στόμα κρατῶν εἰς τοῦμπροσθεν χάσκω, ἤ τό ἀνοίγω ἐπί πολύ. 2) τροπ. προφάσκω, προφασίζομαι, Εὐστάθ.

Προχαίρω (χαίρω), ἐξ οὗ Αἰσχύλ. Ἀγ. 343. «Προχαίρεσθω, ταύτον τῷ, χαιρέτω, ἀπομακρυνθήτω ἀπ' ἐμοῦ, ἀς εἶναι μακρά ἀπ' ἐμοῦ, δέν τό θέλω, ἀς κουρεύεται.

Προχάνη, ἡ. Πρόφασις, πρόσχημα. Καλλίμ. εἰς Δήμ. 74. καί Σχόλ. Σοφοκλ Ἀντιγ. 79. (πρόχουσι τινές τοῦτο ἐκ τοῦ. προέχειν. ἔχειν. κρατεῖν τι ἔμπροσθεν καί ὑποκρυπτίζεσθαι, Valck. Καλλιμ. σελ. 223. ὁ Ῥιεμ. παρά γ. ταύτην ἐκ τοῦ προχαίνω.)

Προχάραγμα, τό. Τό πρῶτον ὡς παράδειγμα γινόμενον χάραγμα. ἤ πρῶτος σχηματισμός εἴκονος ἤ ἄλλου τινός πράγματος, σκιαγραφία, σχέδιον, πρότυπον, Γρηγόρ. Ναζ. ὡς τό προκεντημα· ἐκ τοῦ

Προχαράσσω, Ἀττ. άττω, μέλ. ξω (χαράσσω). Πρότερον χαράττω, ἐγγλύφω, ἐγγράπτω, διά τοῦ γλυφίου σκαλίζω, ἐγγράφω, ἐπί τι καί ἐντεῦθεν κάμνω πρότερον σχεδιάσμά τι, προτύπωμα, σχεδιάζω πρότερον εἰκόνα τινά, Γρηγόρ. ὁ Ναζιανζ. συνάπτει τοῦτο μετά τοῦ, Σκιαγραφέω.

Προχαρίζομαι, Μ. ίσομαι (χαρίζομαι), μέσ. ἀποδ. Πρότερον χαρίζομαι, κάμνω χάριν, εὐαρεστῶ, εὐνοῶ, ἤ χαροποιῶ, μετά Δοτ. προσ. καί Δίτ. πράγμ.

Προχαριστήρια, τά. Προηγουμένη τις εὐχαριστήριος ἑορτή ἐν Ἀθήναις εἰς τιμήν τῆς Ἀθηνᾶς ὑπό τῶν ἀρχόντων ἑορταζομένη κατά τήν ἀρχήν τοῦ ἔαρος. Σουίδ. παρά τῷ Ἁρποκρατ. κεῖται ἡμαρτημ. Προσχαιρητήρια, ὅπου καί ἡ περί ταύτης τῆς ἑορτῆς εἴδησις λίαν σύντομος ἐστι.

Προχειλίδιον, τό (χείλος). Τό προϊστάμενον μέρος τοῦ χείλους, ἤ ἄκρα τοῦ χείλους.

Πρόχειλος, καί, Προχειλής, ὁ, ἡ, ον (χείλος). Ὁ προϊστάμενα ἤ ἐξέχοντα ἔχων τά χείλη· ὁ Πολυδεύκ. ἐν β'. 90. καλεῖ «Πρόχειλον, καί, «Προχειλίδια, τά· τό προέχον μέρος τῶν χειλῶν· τήν γραμμήν δηλαδή ἐκείνην ἥτις χωρίζει τό λευκόν τοῦ δέρματος ἀπό τοῦ τῶν χειλέων ἐρυθροῦ.

Προχειμάζω, Μλ. άσω (χειμάζω). Πρότερον ἤ πρῶτος ὑπάγω εἰς τό διά τόν χειμῶνα ἡτοιμασμένον οἴκημα, ἤ κατάλυμα, ὑπάγω πρότερον παραχειμάσαι που, 2) ἐπί καιροῦ, πρότερον χειμάζω, χειμῶνα ποιῶ πρό τοῦ καιροῦ, προένω χειμῶνα, πρότερον κάμνω φορτοῦνα, κακοκαιρίαν· ὅθεν

Προχείμασις, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη χείμασις, κακοκαιρία, τρικυμία. Ἰλλυιος ἐπ 25.

Προχειρέω, ῶ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Διονυσ. Ἁλικ. καί Πολυβ. ἀντί τοῦ, προχειρίζω.

Προχειρίζω, Μλ. ίσω (χειρίζω). Εἰς χεῖρας δίδωμι, ταύτόν τῷ, πρόχειρον ποιῶ· ὁ Σουίδ. ἑρμηνεύει διά τοῦ, Πάντι γνώριμον ποιῶ· ἀλλά περί τούτου οὐδέν παράδειγμα εὕρηται· συνηθέστερον δέ τό κατά μετον δεύτερον «Προχειρίζομαι ἀντί τοῦ, πρόχειρον ποιοῦμαι, λαμβάνω εἰς χεῖρας, πέρνω εἰς ἐμαυτόν, πίρνω εἰς τό χέρι μου, καί ἐπιχειρῶ, μεταχειρίζομαι, εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω, Ἀριστοφαν. Ἑκαλ. 729 «Προχειριοῦμαι κἀξετάσω τήν οὐσίαν· εὐτρεπίσω, ἑτοιμάσω· κατά τόν Σχολ. σημαίνει δέ τό, Ἐξίσω, ἐκζήτω, ἐκβάλω εἰς τό φανερόν· ὡς καί τό παρά Λουκιαν. μισθ. συν. 14. «Σύ δ' ἐπῆτα κἀκεῖνον προχειρισάμενος καί σκευτοκοσμιωτατα σχηματίσας, λουσάμενος ἥκειν· ἔτι δέ, ἐγχειρίζω, παραδίδω εἰς χεῖρας τινός, παρέχω, τινί τι. 2) τροπ. βάλλω τι κατά νοῦν, ἀποφασίζω, σκοπό βάλλω, μετά Δίτ. ἤ καί μετ' ἀπαρεμ. ὅθεν ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω νά κάμνω τι, Ἀριστοτ. περί Οὐρανν. ἐ. 5. «Προχειριζόμενοι δή περί τοῦ πρώτου τῶν σωμάτων, οὕτω σκοπῶμεν καί περί τῶν λοιπῶν. 3) ἀντί τοῦ· παρίστανω, ἀποδεικνύω, ἐμφαίνω, παρδηλώνω· ὅπερ μικρόν ἀνωτέρω «Παρεχόμεθα λέγεται. Ἰσοκρατ. «Προχειρίζεσθαι δημαγωγούς· ἀντί τοῦ, μεταχειρίζεσθε, χρείαν ἔχετε, χρῆσθε· ὁ Πολύβ. μεταχειρίσθη τοῦτο ἀντί τοῦ, ἐκλέγω, ἀναβιβάζω τινά εἰς τινα ἀξίαν, διορίζω, ἀναγορεύω, ἀποδείκνυμι, μετά Δίτιατ. καί τῆς Ἐπί. καί, Πρός τι· ὡς καί οἱ Ἐκκλησιαστ. καί παρ' Ἀλείφ. γ'. Ἐπιστ. 10.

Πρόχειρος, ὁ, ἡ, ον· καί Ἐπίρ. είρως (χείρ). Πάν ὅ,τι εἶναι ἤ εὑρίσκεται ἀνά χεῖρας, ἔμπροσθεν, ἀνέμεσα εἰς τάς χεῖρας ὤν, εὐχερής, εὐκολοπάστος. Ξενοφ. Εὔκολος εἰς τό νά εὑρεθῇ ἤ νά ἐνεργηθῇ, καί καθ' ἑαυτόν εὔκολος, ἕτοιμος, τετελειωμένος, ὅν μετά χεῖρας ἔχει ἤ συχνάκις μεταχειρίζεταί τις. «Ἐκ τοῦ προχείρου· καθώς ἔτυχε νά εἶναι, εὐκόλως, ἄνευ τινός προετοιμασίας, ἀπροπαρασκευάστως· Ἡροδ. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, προχείρως, διά τοῦ, Ἑτοίμως, ταχέως, ὀξέως· ὅθεν

Προχειρότης, ἡ. Ἑτοιμότης, εὐχέρεια, τό προχειρον. Σέξτ. Ἐμπειρ. πρός Μαθημ. ἀ. 249

Προχειροτονέω, ῶ. Μ. ήσω (χειροτονέω). Πρότερον χειροτονῶ, ἐκλέγω, ἀναγορεύω, διορίζω· ὅθεν

Προχειροτονία, ἡ. Ἡ πρότερον γινομένη χειροτονία, ὅπόταν δηλαδή τῆς βουλῆς βουλευτάσης, εἰσφέρηται ἡ γνώμη καί ἡ ἐκλογή εἰς τόν Δῆμον. Φωτ.

Προχειρουργέω, ῶ, μέλ. ήσω (χειρουργῶ). Πρότερον ἐκτελῶ, διατάττω τι. Ἰώσηπ

Πρόχευμα, τό (προχέω). Τό ἐκκεχυμένον, τό ἐμπροσθεν ἤ ἔξω χυμένον, ὅπερ ἐκχέεται ἤ προχέεται. Ἀριστοτ. ζώ. πορ. β'. 1. «Τά σπλάγχνα τῆς διά τῶν φλεβῶν ῥύσεως τοῦ αἵματος οἷον προχεύματά εἰσιν· ἔτι ὁ πηλός ἤ βόρβορος τόν ὁποῖον ἀφίνουσιν οἱ ποταμοί ὅτε ἐκχειλοῦσι.

Προχεύω, μέλ. εύσω (χέω). Ἐμπροσθεν ἤ ἔξω χέω, χύνω, ἀφίνω νά χύνεται ἔξω, ἐπιπεσῶς χέω. «οὐδέ τί κη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλαδε, Ἰλ. Φ. 219 ἤτοι δέν δύναμαι νά ἐκβάλλω νά χύτω τόν ῥόν μου εἰς τήν θάλασσαν, λέγει ὁ ποταμός πρός τόν Ἀχιλλέα· καί Ἴμν. Ἀπολ. 242. «τρίς ὕδατος προχέειν χύνω πρότερον τρίς μέρη ἐκ τοῦ ὕδατος, Ἡτ. Ἔρ. 598. καί «σπονδάς προχέειν, Ἡροδ. 7, 193. τροπ. ἀοιδήν προχ. Ἡτ. Θεογ 83. ἀντί τοῦ ἐκβάλλειν, ἐκφωνεῖν· παθητ. χύνομαι, προρέω, ἐκρέω, ἐκβάλλω, ἐπί ποτομ. καί μεταφ. «Προχέοντο· ἐπί μεγάλης πληθύος ἀνθρώπων ἀντί τοῦ, Ἀθρόως ἤ ἐπάλληλοι ἐφέροντο, προέεσαν, ἐρρέον, ἐσκορπίζοντο «προχέοντο φαλαγγηδόν, Ἰλ Ο, 360. Φ, 6. Β, 465. περβλ. προίημι, καί προρέω.

Πρόχθες, Ἐπίρ. ἀντί, Πρό τῆς χθές ἡμέρας· ἡ συνήθεια προφέρει τοῦτο ὀξυτόνως, Προχθές, λέγουσα.

*Προχθεσινός, ή, όν. Ὁ πρό τῆς χθεσινῆς ἡμέρας ὤν ἤ γενόμενος.

Προχυν. Ἐπίρ. (πρό, γόνυ), ταύτόν τῷ, γονυπ. Ἐπί γόνυ, γονατιστά, γονυπετῶς. «Πρόχυν καθεζομένη». Ἰλ. Ι, 570. ἐπάνω εἰς τά γόνατα, γονατιστή, γονυπετοῦσα· ἐπειδή δέ διά τοῦ γονυπετεῖν, ἤ ἐπί γόνατων ἵστασθαι ἐμφαίνεται ἀδυναμία τις ἤ ἀνεύρωσις, ἐξασθένησις τοῦ σώματος, εἰ ὁ Τροπ. πίπτω «κρός κατά γῆς, ἀναιζόμαι, ἀπόλλυμαι δί ὅλου ὡς ὡς κε Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται πρόχυν κατά γῆν, Ἰλ. Ψ, 460, καί 2) «Ὡς ὤφελ' Ἑλένης ἀπό φύλον ὀλέσθαι πρόχυν, ἐπεί πολλῶν ἀνδρῶν ὑπό γούνατ' ἔλυσεν, Ὀδυσ. Ξ. 69. παρά τοῖς ὑστερ. ἡμῶν· διά τοῦ, πρόρριζον, παντελῶς καί τελείως· ἀλλ' ὁ αὐτός Ὅμηρ. ἑρμηνεύει τήν μεταφορά διά τοῦ ἑπομένου «Ἐπεί πολλῶν ἀνδρῶν ὑπό γούνατ' ἔλυσεν· ὅτι λέγεται «Εἰς γόνυ βάλλειν, καί ἐπί πολέων καί ἑτέων ἄ τινα φέρει τις εἰς πτῶσιν, εἰς ὄλεθρον καί ἀφανισμόν, ἄ τινα καταβάλλει τις· παραβλ. Valck. Ἡριόδ. 6, 27. Ἀπολλών. ὁ Ῥόδ. ἐν ἀ. 1118. «Πρόχυν γεγάνδρωσεν· μετεχειρίσθη ἀντί τοῦ, πάνυ· ὅρα ἐν τῷ γόνυ καί γονυπετός.

Προχοή, ἡ (προχέω). Ἔκρυσις, χύσις, ῥεῦμα, ἡ ἔκχυσις τῶν ὑδάτων, ἐκροή, ἡ τῶν ποταμῶν ἐκβολή εἰς τήν θάλασσαν, καί τό τοῦ ποτομοῦ εἰς τήν θάλασσαν στόμιον, ὅπερ παρά τοῖς Λογογράφοις, Στόμα, λέγεται· καί ἐξαιρ. «Προχοίαι ταύτον τῷ, προχύσεις, ἡ ἐπισσωρευμένη ἐμπροσθεν τῶν στομάτων τῶν ποταμῶν ἰλύς, πηλός, ἐκ τῆς κινήσεως καί ὠθήσεως τῆς θαλάσσης, τοῦ κύματος γάρ παλίντυτον ἐλαυνοντος ἐπί τήν γῆν τήν ἰλύν, συμβαίνει τήν θάλασσαν, πρό τοῦ στομίου τοῦ ποταμοῦ, γίνεσθαι τεναγώδη. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει ἀεί κατά ταύτην τήν σημασ. καί εἰς πληθ. ἀριθ. «Ἐν προχοῇς ποταμοῦ παρελέξατο, Ὀδ. Λ. 242. καί Ἰλ. Ρ. 263. ὡσαύτως Ὀδ. Ε, 453. Γ, 65. Ἴμν. Ἀπ. 383. ἐν τῷ Ἐνικ. κεῖται παρ' Ἡτ. ἔργ. 759. ἐν γένει δέ καί αὐτό τό ῥεῖθρον ἤτοι ἡ βάσις, ὁ αὐλαξ, τό στρῶμα τοῦ ποταμοῦ, Le Hit. du fleuve, Γαλλ.

Προχόη, ἡ, = πρόχοος.

Προχοιδίον, καὶ Ἀττ. προχοΐδιον, τό. Ὑποκ. τοῦ πρόχοος Porn. Εὐρ. Ἑκ. σελ. LXII.

Προχοΐς, ΐδος, ἡ. Ὑποκ. τοῦ πρόχοος.

Πρόχοος, ὁ, ἡ. Ἀγγεῖον, ὑδρία, ἡ λάγηνος, σταμνίς, ὑδροφόρον ἀγγεῖον, ἐν ᾧ φυλάττουσιν ὕδωρ, καὶ ἐξ οὗ ἔχυνον αὐτὸ εἰς τοὺς ξένους ὅτε ἔνιπτον τὰς χεῖρας των, Ἰλ. Ω. 304. - ἡ δὲ παρέστη, χερνίβιον ἀμφίπολος, πρόχοόν θ' ἅμα, χερσὶν ἔχουσαν· ὅπου ὁ Σχολ. Χερνίβιον λέγει ἀντὶ ἀγγείου, τὸ ὑποδεχόμενον τοῖς χερνίν ἐπιχυνόμενον ὕδωρ, ὃ καὶ λέβητα φησί, (ἐστὶ δὲ τοῦτο ἡ παρ' ἡμῖν λεγομένη, Λεκάνη, καὶ βαρβαρικώτερον, Λεΐνιον.) Πρόχοον δὲ τὸν ἑστιῶντα· καὶ ἔστιν ἡ πρόχοος, τὸ παρ' ἡμῖν Τουρκιστὶ Ἰμπρίκιον, καλούμενον· ὁ Εὐστάθ. ἔχει «Πρόχοος, ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὸ κατὰ χειρῶν ὕδωρ ἐτίθετο· καὶ ἁπλῶς πρόχοος, ὁ ὑδροχόος ἑστιῶν· ἀλλαχοῦ δὲ «Πρόχοος, τὸ κατὰ χειρῶν διδόμενον ὕδωρ χέον ἀγγεῖον· (ὅπου καὶ σημειοῦσθαι ἡ φράσις τῆς σημερινῆς γλώσσης, «Δίδω νίφομαι.») λέβης δὲ τὸ τοιοῦτον ὕδατος ὑποδεκτικόν· ἐν Ὀδυσσ. Α. 1. 6. κεῖται «Πρόχοῳ καλῷ, χρυσείῳ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος ἐπέχευεν· καὶ ἀλλαχοῦ πολλά. ἐν Ὀδ. ἔτι καὶ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 785. ὁ Ἡσύχ. ἑρμήνευσε τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, κατάχυσις. Ἔτι δὲ τὸ «Οἰνηρὸν ἀγγεῖον· ἐκ τοῦ ὁποίου ἔχυνον τὸν οἶνον εἰς τὸ ποτήριον. Ὀδ Σ. 397. ὅτε καὶ συνιοῦμεν τῷ, Ἡρακλῆ· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας κεῖται καὶ τὸ παρ' Ἀθην. ἐν ἐπ. σελ. 496. «Προχύτης, ου, ὁ». Ἀλλὰ παρὰ Ξενοφ. Κύρουπ. ἡ. ἡ. 10. «Μηδὲ προχοΐδας εἰσφέρεσθαι εἰς τὸ συμπόσιον· ταῦτον ἐστὶ τῷ, Ἀμφὰς, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Προχοΐδας, τὰς ἀμίδας, (κατευρολάγηνας)· ὁ Δοῦκας (ἐνθ. ἀνωτέρω) λέγει καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οἱ Πέρσαι ἐκώλυον τοῦ εἰσφέρειν τὰς τοιαύτας προχοΐδας εἰς τὰ συμπόσια· τοιαῦτα λέγει καὶ ὁ Σουΐδας ἐν λέξ. Ῥοδίων χρηστμός. Ἀττ. κατὰ συναίρ. πρόχους, ου, Δοτ. πλ. κρόχουσι, ὡς βοῦς, βουσί. Ἀριστοφ. Νεφ. 232. Εὐρ. Ἰων. 434. Ρινν. Μοιρ. σελ. 290. αἰτ. πλ. τὰς πρόχους, Αἰλ. ζ. Ἱστ. ι, 23.]

Προχορεύω, μέλ. εύσω (χορεύω). Ἔμπροσθεν χορεύω, πρὸ τοῦ χοροῦ προποροῦμαι, ἢ χορεύω.

*Πρόχους, ου, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ πρόχοος, ὅπερ ἴδε

*Προχρεία, ἡ. Πᾶν ὅπερ φυλάττεται διὰ πᾶσαν χρείαν, προμήθευμα.

Προχρίω, μέλ. ίσω (χρίω). Πρότερον χρίω, ἀλείφω, ἐπαλείφω Σοφ. Τραχ. 646.

Προχρονέω, ῶ. Μ. ήσω (χρόνος). Πρότερον τοῦ ὡρισμένου χρόνου ὑπάγω, ὑπάγω προτέρα ἀπὸ τὸν διωρισμένον καιρόν, προλαμβάνω τὸν ὡρισμένον καιρὸν εἴτε ἐκ τοῦ

Πρόχρονος, ὁ, ἡ, ον (χρόνος) Ὁ πρότερον τοῦ ὡρισμένου χρόνου γινόμενος, πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὶν τοῦ διωρισμένου καιροῦ, καὶ ὁ πρότερον, ἢ ἐκ προτέρου χρόνου συμβὰς, γενόμενος

Πρόχυμα, τὸ (προχέω). Πᾶν ὅ,τι πρότερον χέεται, ἤγουν. Ὁ οἶνος, ὅστις ἐκρέεται, τρεχτὶ ἀπὸ τῶν σταφυλῶν πρὶν αὐταὶ πατηθῶσι. Γεωπον. ζ. 16. «Πρὶν ἀλιβῆναι τοὺς βότρυας, τὸ ἐξ αὐτῶν αὐτόματος ἀποστάζον γλεῦκος, ὁ πρόχυμα τινὲς καλοῦσιν· λέγεται ἔτι καὶ, «Πρόδρομος, καὶ, πρότροπος, οἶνος· παρ' Ἀθηναίοις, ἀ. σελ. 30. καὶ ἔστιν ἄρα τὸ ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς τὸ πρὸ τοῦ πατηθῆναι ἐκρεόμενον. Λατ. vinum protropum. Παρὰ τοῖς παλ. Μαθημ. σελ. 28. κεῖται ἡ λέξις περί τινος σκευδίματος, οἷον· «Ἵνα ἄχῃ συναγωγὴν καὶ πρόχυμα· ὅπερ ὁ Λατῖνος μεταφραστὴς ἐξέφρασε διὰ τοῦ, Projectionem, ἄρα προβολή. 2) = πρόχυσις.

Πρόχυσις, εως, ἡ (προχέω). Ἡ ἐπὶ τὰ πρόσθεν ἢ ἐπὶ τὰ ἔξω χύσις, ἔκχυσις, ἔκροή· ἔτι καὶ ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτ. λείβω ἐπιπάσσω. Ἡροδότ. 1, 180. ὅπου κεῖται ἀντὶ οὐλοχύτας· καὶ ἡ προχυθεῖσα γῆ, προχοή, «Γῆς πρόχυσις» Ἡροδότ. 2, 5, 12. ταὐτὸν τῷ, ἐπίκλυσις, ἡ διὰ τῆς πλημμύρας τῶν ποταμῶν ἐπισωρευομένη πρὸς τῇ γῇ ἰλύς, ἥτις μετὰ ταῦτα σχηματίζεται εἰς στερεὰν γῆν, ἢ ἡ ἐν τῇ βιαίᾳ καταφορᾷ τῶν χειμάρρων ἐπισωρευομένη ἰλὺς πρὸς τὴν θάλασσαν εἰς ξηρὰν γῆν μετασχηματιζομένη. Λατ. alluvies. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Πρόχυσις, τὸ μεταξὺ χῶμα». Ὑπόκειται. σελ. 5. 116. παρ' Ἀπολλών. Ἀργ. β'. 984. «Δεῖπον Ἄλυος ποταμοῦ, λεῖπον δ' ἀγχίῤῥοον Ἶριν, κἠδὲ καὶ Ἀσσυρίης πρόχυσιν χθονὸς ἐντεταυστοῖν· ὅπου ὁ Εὐστάθ. ἐπεί· «Πρόχυσιν ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ κυρίως, τὴν πρόσχυσιν λεγομένην, ἐνθα δὴ ὁ ποταμὸς ἐπαγόμενος ἰλὺν ἐπιτίθεται, ὡς καὶ ὁ Νεῖλος περὶ τὴν Αἴγυπτον, οἱ δ' αὐτοὶ λέγουσι καὶ τὸν τόπον τὸν περὶ τὴν Σιωπαίαν Ἀσσυρίαν, τοιαύτην προχύσιν εἶναι τοῦ Ἄλυος, καὶ δῶρον αὐτοῦ τὴν ἐκεῖ γῆν, ὡς καὶ τοῦ Νείλου τὴν Αἴγυπτον· οὕτω δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πεδία κατὰ τὸν Ἀρίμασδον, ποταμὸν εἰσὶ ποιήματα· οἷον τὸ τοῦ Ἑρμοῦ πεδίον, καὶ τὸ τοῦ Καϋστρου τὸ Δίδιον, καὶ Μαιάνδρου τὸ Καρικόν· καὶ ὁ Γάγγης δὲ πεδίον τι ἐν Ἰνδίᾳ προσέχωσεν· ὥστε κυριολεκτεῖ ὁ Διονύσιος, λέγων, ὅτι ἐκτείνονται μετὰ Χάλυβας Ἀσσυρίης χθονὸς πρόχυσις· τουτέστιν, ἡ τῆς ἐκεῖ γῆς ἐκ τοῦ Ἄλυος πρόχυσις.

Προχύται, αἱ· προσυπακουσμ. «Κριθαίαι· ταὐτὸν τῷ, Οὐλοχύται, Ἀπολλ. ὀργ. ἀ. 425. ὅπου πρότερον «Οὐλοχύταιν» ἔκειτο.

Προχύτης, ου, ὁ (προχέω) = πρόχοος, Ἀγγεῖον ἐξ οὗ χύνουσι τὸ ὕδωρ, ὑδρία. 2) συνήθ. πλεῖ. προχύται, οἱ, παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Δίων. 20. «Προχύτας τε βαλλόντων· ἑρμηνευ. διὰ τοῦ, Missilia, καὶ σημαίνει παντὸς εἴδους πράγματα, τὰ ὁποῖα ῥίπτει τις διασκορπίζει ἢ ῥαντίζει ἔμπροσθεν τινὸς ὡς σημεῖον θαυματοῦ καὶ τιμῆς, ἄνθη, στεφάνους, ταινίας, κ. τ. τ. καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν ἐν τῷ κατρῷ τοῦ γάμου καθ' ὃν στέφονται οἱ νεόνυμφοι, ῥίπτουσιν ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἐπὶ τὴν πρίναν ὅσα λαΐν τὰ λεγόμενα Κοψέκτα, τὰς κριθὰς, κ. τ. λ. τοιοῦτόν τι καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Ἰφ. αὐλ. 1472. «Λίσσεσθω πῦρ προχύταις καθαρσίοις· καὶ 1112. «Προχύ αι τε βάλλειν πῦρ καθάρσιον ἐκ χειρῶν· καὶ 955. «Πικρούς προχύτας· ἔτι δὲ καὶ δόσεις, χαρίσματα, τὰ ὁποῖα μετέδιδον εἰς τὸν λαόν. Ἄλλοι ἑρμηνεύουσι τοῦτο, ὡς καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Ἀπολλωνίου ἐνθ. ἀνωτ διὰ τοῦ «Ὕδωρ, ὃ ἔχουσι ἐν τῷ ὠτίῳ τοῦ θύματος, ἵνα κομψῇ διὰ τούτου τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ

Προχύτιος, ία, ιον· παρὰ Κλήμεντ. σελ. 688. κεῖται ἐξ Εὐριπίδ. «Θυσίαν πλήρη προχυτίαν· ὅπου ἄλλοι «Προχύτην τιν», ἀνέγνωσαν, ἔστι δὲ = προχυτός.

Προχυτός, ή, ὸν (προχέω). Ὁ ἔμπροσθεν ἢ ἔξω ἢ πρός τι κεχυμένος, ἐκχυμένος, ὅθεν 2) ἡ «Προχύτη νῆσος», τινὸς Πρόκιδα καλουμένη, πρὸ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως κειμένη.

Πρόχωλος, ὁ, ἡ, ον (χωλός). Λίαν χωλός, ὁ χωλαίνων, (κουτσός). Λουκιαν. Ὀνειρ. 143.

Πρόχωμα, ατος, τὸ (προχώννυμι). Προχωσθεῖσα γῆ, τὸ πρός τινος τόπου ἐπισωρευμένον χῶμα, μόλος, ἢ ἡ διὰ τῆς συρρεύσεως τῶν ὑδάτων ἐπισωρευομένη ἰλὺς καὶ εἰς γῆν μετοιουμένη, εὑρίσκεται συχνάκις ἀντὶ τοῦ, πρόσχωμα.

Προχώνται, αἱ· παρὰ Πολυδ. β'. 183. τὰ τῶν μηρῶν ὀστέα, ἢ οἱ γομφοί· συγχ. μετὰ τοῦ, Ποχώνη.

Προχωρέω, ῶ. Μ. ήσω (χωρέω) Ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἐπὶ τὰ πρόσω χωρῶ, εἰς τοὔμπροσθεν ὑπάγω, ἢ ὑπάγω παρ' ἔμπρος, ὑπάγω ἔμπροσθεν, ἐξακολουθῶ, προβαίνω, προοδεύω, «ὁρᾷς τὰ Περσέων πρήγματα ἐς ὃ δυνάμιος προεχώρησε», Ἡροδ. 7, 50. 2. Προόδους ποιῶ, εὐδοκιμῶ, προκόπτω, προχώρησιν ἔχω ἢ λαμβάνω (S' avancer, καὶ Réussir, Γαλ.) Ἡρόδοτ. «Οὕτω δὴ προχωρήσαντος τοῦ ἔργου». κατ' εὐχὴν χωρήσαντος, ἢ καλῆς ἔκβασιν καὶ ἐπιτυχίαν ἔχοντος, ὡς τὸ τῆς συνηθείας «Ἐκβῆναι εἰς καλὸν», ἢ ὑπῆρξε καλῶς· οὕτω καὶ τὸ «Οὐχ ὡς ἠλπίκεσαν τὰ πράγματα προυχώρεον· ὁ αὐτ. δὲν ὑπήγαινον τὰ πράγματα καθὼς αὐτοὶ ἤλπιζον· ὅθεν ἀπρόσωπ προχωρεῖ μοι ἀντὶ τοῦ ἔστι μοι δυνατόν, ἐγκαίρως ἔρχεταί μοι, ἐγχωρεῖ μοι, ὡς «Ἡλίκ' ἂν ἑκάστῳ προχωρῇ». Ξενοφ. Κύρουπ. ἀ. β'. 4. ὅταν αἱ περιστάσεις τοῦ καθ' ἕνος καὶ ὁ καιρὸς τῷ συγχωροῦσιν· οὕτω καὶ τὸ ἐν γ'. β'. 14. «Ἢν αὐτῷ πέμῃς, ὁπόσα σοι προχωρεῖ· ὅσα σοι συγχωρεῖ ἢ ἐπιτρέπουσιν ὁ καιρὸς καὶ αἱ περιστάσεις, ὅσα ἀηλαδὴ θέλεις ἢ δύνασαι· καὶ μετὰ δοτ. Δοτ. ὡς οἱ ὁδῷ οὐ προεχώρεον, Ἡροδ. 1, 205. ὅθεν

Προχώρημα, τό. Παν ὅ,τι προχωρεῖ, προβαίνει, πρόβασις. Ἔτι δὲ περίπατημα, ἔκπτωσις, ἀφόδευμα, κόπρος.

Προχώρησις, ἡ. Ἡ ἐπὶ τὰ πρόσω χώρησις, πρόοδος, προκοπή, τὸ ὑπάγειν ἔμπροσθεν, ἐξακολούθησις, πρόβασις, αὔξησις, ἐπιτυχία, εὐδοκίμησις, καλὴ ἔκβασις.

*Προχωρητικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς προχώρησιν, εἰς πρόοδον, αὔξησιν ἁνήκων, ἢ ἐπιτήδειος. Ἰων. Δαυρ. Αυδ.

*Προχώσις, ἡ (προχώννυμι) Τὸ προχώνειν, ἤτοι ἐπισώρευσις τῆς πρός τι ἢ τόπου, ἢ προμόλυνσις, τὸ ἔμπροσθεν μέρους τινὸς ἐπισεσωρευμένον χῶμα.

Προψηφίζω, μέλ. ίσω (ψηφίζω) Πρότερον ψηφίζω ἢ ἀποφασίζω. Δίων Κασ.

*Προψιθυρίζω, μέλ. ίσω (ψιθυρίζω) Πρότερον ψιθυρίζω, μουρμουρίζω, ὑποθορυβῶ.

Προψύχω, Μελ. ξω. (ψύχω) Πρότερον ψύχω, ἀφίνω νὰ κρυώσῃ ἢ νὰ στεγνώσῃ, νὰ ξηρανθῇ τι, ξηραίνω πρότερον.

Προωδικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς προῳδὸν, προοίμιον ἀνήκων, ἀντίκειται τῷ, Ἐπῳδικός. ἐκ τοῦ

Προῳδός, ἡ. (ᾠδή) Τὸ προηγούμενον τῆς ᾠδῆς, πρόασμα. προοίμιον, Σχολ. Βιτέκ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχάρ. 1142. 2) μικρότερός τις στίχος ἑνὸς τινὸς προηγεῖται ἑνὸς μεγαλητέρου. ἀντικ. τῷ ἐπῳδός.

Προῳδῶν, ὁμφ. γραφ. ἀντὶ προόδων.

Προωθέω, ῶ. Μ. ήσω καὶ ώσω (ὠθέω) Εἰς τοὔμπροσθεν ὠθεῖ, σπρώχνω εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν ποιῶ. Λουκιαν. «ρεσαγ. πταίσμ. Ἀόρ. ἀ Ἐπρόωσα, καὶ συναλ. Ἔπρωσα, ὡς τὸ Βοάω. Βοῶ, καὶ προέωσα. ἀπαρμφ. πρόσαι, ἀλλὰ σπαν. εὕρηται καὶ ὡς παλαιοτικὴ λέξις παρὰ Στράτωνι Ἐπιγρ. 48. «Καὶ πρώσας πρόσπεσε καὶ κάτεχεν· καὶ Λουκιαν. «Βάλε καὶ πρώσας νύσσε ἤδη παντὸς ὀνῶν.

Προώλης, ὁ, ἡ ος (ὄλλυμι) κυρίως Ὁ πρότερον διεφθαρμένος ἢ διεφθαρείς, δυστυχήσας, δυστυχής, ἀφανισθείς, ἀλλὰ παρὰ Δημοσθέν. «Ἐξώλης ἀπολοίμην καὶ προώλης· ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Πανώλης, ὁλόλου διεφθαρμένος, δυστυχής, μὲ τὴν ὁλότην χαμένος· κατὰ κράτος ἐξωλοθρευμένος.

Προωμοσία, ἡ (προόμνυμι) Ὁ πρότερον γινόμενος ὅρκος. Πολυδ.

*Προωνέομαι, μέλ. νήσομαι (ὠνέομαι) Πρότερον ὠνοῦμαι, ἀγοράζω. ἐπιγρ. παρὰ Villoiso. Ἰλ. προλεγ. σελ. LV.

Προωνύμιον, τό. (ὄνομα) Τὸ πρότερον ἤτοι τὸ πρῶτον καὶ βαπτιστικὸν ὄνομα, τὸ ἴδιον καὶ κύριον ὄνομα (ῡ) ἐκ τοῦ

Προώνυμος, ὁ, ἡ ον (ὄνομα) Ὁ προωνύμιον ἔχων. Νον.

Προώριος, ὁ, ἡ, ον (ὥρα) Ὁ πρὸ ὡρισμένης ὥρας ἐρχόμενος ἢ ὤν. πρώϊμος, μὴ ὥριμος, ἄωρος, πρωΐος, πρὸ καιροῦ, παρακαιρος. καὶ

Πρόωρος, ὁ, ἡ, ον ταυτὸν τῷ, Προώριος. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 152.

Πρόωσις, εως, ἡ. (προωθέω) Τὸ ἐπὶ τὰ πρόσω ὠθεῖν, σπρῶξιμον πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ὤθησις, ἀπόκρουσις. Ἀριστοτελ.

Προώστης, ου, ὁ. (προωθέω) Ὅστις προωθεῖ, σπρώχνει ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἢ ἀπωθεῖ, ἀποκρούει. 2) τμῆμα ἐύλου προϊσταμένου κωλύον τὴν πρὸς ἄλληλα ὤθησιν δύο σωμάτων. Αἰνέας κεφ. 32. ὅθεν

Προωστικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ εἰς τοὔμπροσθεν ὠθῶν· ὁ δύναμιν ἔχων εἰς τὸ προωθεῖν· ὅς τις σπρώχνει, ὠθεῖ. Γαλην.

Πρυλέες, ἐων, εἰ. Πεζοὶ ὁπλῖται, βαρέως ὡπλισμένοι πεζοὶ στρατιῶται οἱ κατὰ πολίων πρυλέεσσ' ἀστρυίανν. Ἰλ. Ε, 743. καὶ ὑΗγεμόνα πρυλέων. Ο, 517. Φ. 90. ἀντικ. τῷ ἱππεῖς. Ἰλ. Λ. 49. Μ. 77, καὶ παρ' Ἡσ. Ἀσ. 193. ἀντικ. τῷ ἐκ τῶν ἁρμάτων μαχομένῳ στρατῷ. 2. παρὰ μεταγενεστ. ἁρμητ. διὰ τοῦ, Πυκνοί, ἀθρόοι, πεπυκνωμένοι, κατὰ σωρούς, turmatim, κατὰ ταύτην τὴν δευτέραν ἁρμηνείαν ἔχει ὁ Ὀππιανὸς Κυνηγ. γ. 125. «Πρυλέες τρίζουσι νεοσσείαι· ὁ δὲ Μανέθων ὅμως β'. 215. τάσσει ἀπ' ἐναντίας τούτων τοὺς ἱππεῖς. «Τεύχει καὶ νηῶν· ἠδ' ἱππείων πρυλέωντεν. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει καὶ τὸ Λακωνικὸν «Πρυλέστ, πεζοὶ ὁπλῖται· ἄλλοι δὲ πάλιν ἐκλαμβ. τὸ πρυλέες ἀντὶ προμαχεῖ.

Πρύλεις, εως, ἡ. χρόεις μετὰ ὅπλων ταυτὸν τῷ, Πυρρίχη. Καλλίμαχ. εἰς Δ'ία 52. εἰς Ἄρτ. 240. Λέξις τις τῶν Κυπρίων κατὰ Ἀριστοτ. παρὰ τῷ Σχολ. Πιν. Πυθ. 2, 127. ἤτις ἀναμφισυγκεῖται μὲ τὴν προηγ. (ἡ παραγωγὴ αὐτῆς φαίνεται κατά τινας ὅτι εἶναι ἐκ τοῦ πέραω, καὶ περάω, κατὰ διάλεκ. ὅπερ σημ. ὁδεύω, ἐξ οὗ γίνεται πύρυλις, καὶ κατὰ συγκ. πρυλις, ὅ ἐστι ὁδίτης, ὥσπερ καὶ ἐκ τοῦ δαμάω δαμαλις· ἴδε καὶ Hemsterhus. Sil. Ἰταλ. 3, 347) (υυ).

Πρύμνε, ἡ. Ἰων. καὶ Ὁμ. πρύμνη, τὸν ὁποῖον τύπ. μετεχειρ. καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἀττ. Κρμαν Σοφ. Φιλ. 450. Elmsl. Εὐρ. Ἡρ. 19. Ἰφ. Ταυρ. 118. Ἀρτεμ. Σφ. 309. παραβλ. καὶ Lobeck Φρυν. σελ. 331 κατ' ἀρχ. κυρ. θηλ. τοῦ πρυμνός, ἀντὶ τοῦ «Πρυμνὴ ναῦς.» τὸ ἄκρον καὶ τελευταῖον ἤτοι τὸ ἔσχατον ὀπίσθιον μέρος τοῦ πλοίου, (πρύμη) puppis. πολλάκ. παρ' Ὁμ. ἐστὶ συνεχ. χρῆται τῷ πλήρει, πρύμνη ναῦς· «πρύμνης νεὸς κύματα» Ἰλ. Ο, 704. καὶ «νηῒ παρὰ πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος» Ἰλ. Η, 383 καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτως χρῆται καὶ, πρύμνη νηος. Ὀδ. Ν, 84 καὶ παρ' Ἡροδ. ἀντικ. τῷ πρῴρα· ἡ διαφορὰ τοῦ πρύμνη, ἐκ τοῦ πρυμνή, κατὰ τὴν γνώμην τινῶν ἀποτελεῖται ἐκ τῆς μεταθέσεως τοῦ τόνου, διότι τὸ μὲν παρεξ. πρύμνη λαμβάνεται ἰδίως ὡς Οὐσ. ἐν ᾧ τὸ πρυμνή εἶναι θηλ. σχημ. τοῦ πρυμνός. 2) Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλου σώματος τὸ ὀπίσθιον καὶ ἔσχατον μέρος Valck. Ἡρόδ. 8, 84. Ζήτ. Πρυμνός. 3) οἱ φράτραι «Ἐπὶ πρύμναν κρούεσθαι, καὶ Ἀνακρούεσθαι πρύμναν». Ἡρόδοτ. 8. 84. «Ὦ δαιμόνιοι, μέχρι κόσου ἔτι πρύμνη ἀνακρούεσθε» καὶ Εὐριπ. Ἀνδρ. 1117. «Χωρεῖν πρύμναν», σημαίνουσι τὴν ὀπισθοδρόμησιν (ἤτοι τὴν ὀπισθοκωλον πορείαν) τοῦ πλοίου γινομένην διὰ τῆς κωπηλασίας, οὕτως ὥστε τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ πλοίου νὰ κινῆται πρὸς τὰ πρόσω, τὸ δὲ ἔμπροσθεν νὰ φαίνεται ὡς ἐστρεμμένον ὀπίσθεν, ἢ κατὰ Φώτιον «Πρύμναν ἀνακρούεσθαι ἐστὶ τὸ κατ' ὀλίγον ὑπαναχωρεῖν μὴ στρέφοντας τὸ πλοῖον, ὁ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν ἐπὶ πρύμναν κωπηλατεῖ· τοῦτο δὲ ποιοῦσιν, ἵνα δόξωσι μὴ φανερῶς φεύγειν κατ' ὀλίγον ὑπαπιόντες· ἢ ἵνα μὴ τὰ νῶτα τοῖς πολεμίοις δόντες τιτρώσκωνται». Μεταφορικ. δὲ ἀντὶ τοῦ, Ὑποστρέφω, ὑπαχωρῶ, ὀπίσω ὑπάγω, πλὴν κοινοτέρως, χωρὶς νὰ στρέψω τὰ νῶτα (ταῖς πλάταις), ἀλλὰ τὰ ὀπισθόκωλα, ὅθεν

Πρυμναῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῆς πρύμνης ὢν ἢ ὁ εἰς πρύμνην ἀνήκων.

*Πρυμνεύς, ὁ ὀρτ. κυρ. Ὁμομ. ἑνὸς Φαίακος, Ὀδ. Θ, 112 ἐκ τοῦ πρύμνα, καθὼς ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν Φαιήκων πλάττονται παρ' Ὁμ. ἐκ τῶν ὀνομ. τῶν μερῶν τοῦ πλοίου, καὶ ἐκ τῶν ἄλλων εἰς τὴν ναυτικὴν ἀναγομένων, παρβλ. Πρωρεύς.

*Πρύμνη, ἡ Ἰων. καὶ Ὁμ. ἀντὶ Πρύμνα ὅπερ ὄρα.

Πρύμνηθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ τῆς πρύμνης, ἀπὸ τὴν πρύμνην. Ἰλ. Ο, 716. 2) κοιν. Ἀπὸ τοῦ ὀπισθεν μέρους, ἀποκίτω «Πρύμνηθεν οὐρίωνα τὸν ὀπισθεν ἄνεμον, τὸν ὑπεκθέοντα. Ἡσύχ.

Πρυμνήσιος, ία, ιον, (πρύμνα) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου, οἷον «Πρυμνήσια, τὰ προσνηκα. Δεπμί, ἡ πηχυία, μὲ τὰ ὁποῖα ἔδεναν τὸ πλοῖον ἐκ τῆς πρύμνης εἰς τὴν ξηρὸν Ἰλ. Α. 436, «πρυμνήσια ἔδεσαν». Ὀδυσ. Β. 418. «πρυμνήσια ἔλυσαν· τὰ ἀπόγεια σχοινία, οἷς ἐκ τῆς πρύμνης προσδεσμεῖται ἡ ναῦς πρὸς τῇ γῇ, ἄρα τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς λεγόμενον Παλαμάριον, παραβ. καὶ πῆσμα.

Πρυμνήτης, ου, ὁ. (πρύμνα) Ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου, ὁ καραβοκύριος, διὰ τὸ καθίζεσθαι ἐπὶ τῆς πρύμνης. Μεταφορικ. «Ἄναξ πρυμνήτης». Αἰσχύλ. Εὐμεν. 15. ὁ διοικητής, ὁ βασιλεύς. 2) ὡς ἐπίθ. ταυτὸν τῷ, Πρυμνήσιος· οἷον «Κάλως πρυμνήτης». ὅθεν

Πρυμνητικός, ἡ, όν. ταυτὸν τῷ, Πρυμνήσιος, ἐξ Ἄθην. ιε.

Πρυμνόθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ τοῦ ὀπισθεν μέρους, ἀπὸ τῆς πρύμνης, ταυτὸν τῷ, Πρυμνήθεν. 2) ἀπὸ τοῦ κάτω καὶ ἐσχάτου μέρους π. χ. τοῦ δένδρου, ἀπὸ τῶν ῥιζῶν, ἢ κάτωθεν ἐκ ῥιζῶν· ἀπὸ τοῦ θεμελίου, ἢ ἐκ θεμελίων. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 71. ἐὰν ἡ γραφ. δὲν ἔκειτο κακῶς. πρεμνόθεν.

Πρυμνός, ἡ, όν. Ὁ ἔσχατος, ὁ τελευταῖος, ὁ ἄκρος, ὁ ὀπισθοκόπιος, ὁ κατώτατος Ὁμ. Ἰλ. Ε. 319. «Πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος» ὑπὲρ τὸ ἔσχατον τοῦ κοίλου τῆς χειρός· οὕτω καὶ «Πρυμνὸν σκέλος, Πρυμνὴ γλῶσσα». Ἰλ. Π. 314. Ε. 293. καὶ τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον μέρος τοῦ σκέλους, τῆς γλώσσης, τὸ ἄκρον, καὶ Ν. 532. «Πρυμνοῖο βραχίονος», τὸ ἔσχατον μέρος τοῦ βραχίονος· ὁ δὲ οὗτος συνέχεται μετὰ τοῦ νώτου «Πρυμνότατον κατὰ νῶτον» τὸ πρὸς τῇ κεφαλῇ Ὀδ. Ρ. 463. «Πρυμνὸν δόρυ» ἤτοι τὸ κάτω καὶ πλατὺ μέρος τῆς λόγχης ἢ αἰχμῆς διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται τὸ ξυστὸν ἢ ὁ καυλὸς τοῦ ὅλου δόρατος. Ἰλ. Ρ. 618. «Πρυμνὸν ὄρους» τὸ κατωτάτω μέρος, οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους. «Πρυμνὴ ναῦς» τὸ ὀπισθεν καὶ τελευταῖον μέρος τοῦ πλοίου. Ζήτ. Πρύμνα καὶ Ἰλ. Μ. 149 «Πρυμνὴν ἐκτάμνοιτες ὕλην» πρόρριζον, ἐκ ῥιζῶν κόπτοντες τὰ δένδρα, καὶ αὐτόθ. 416. «Πρυμνοί, παχύς, ἤτοι πρὸς τὰ κάτω χοντρὸς καὶ πλατύς «Πρυμνοῖσι κεράεσσι». Ἰλ. Ν. 705. τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῶν κεράτων τοῖς πρὸς τὴν ἐκφυσιν. ὅθεν καὶ «Προμνὰ κέρατα· αἱ ῥίζαι, αἱ ἐκφύσεις τῶν κεράτων. (κατὰ Ε. Μ. ἐκ τοῦ πείρω, περάω, καὶ συγκ. μετὰ τοῦ πρίμνον.)

Πρυμναῦχος, ὁ, ἡ ον (πρύμνα, ἔχω) Ὁ ἔχων ἤτοι ἐξουσιάζων τὴν πρύμνην· ταυτὸν τῷ, Πρυμνήτης· παρ' Εὐριπ. Ἰλ. 1022. «Ἄλλοι πρυμναῦχοι· ταυτὸν τῷ, Νήοχος, ὁ ἔχων, ἢ κρατῶν τὴν ναῦν.

*Πρυμνώ, οῦς, ἡ. Θηλ. κύρ. ὀν. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 350. —

Πρυμνώρεια, ἡ. (πρυμνός, ὄρος) Τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον ἢ τὸ κατωτάτον μέρος τοῦ ὄρους, ὡς ὁ Κικέρων Divinis. ἀ. 5. φησι Cum ex monte Taygeto extrema montis quasi puppis avulsa esset. οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους Ἰλ. Ξ. 307. «Ἵππεις δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης· ὅπου ὁ Σχολ. «Πρυμνωρείας καλοῦσι τὰ ἔσχατα καὶ κατωτάτα τῶν ὀρῶν· οὕτω καὶ Φώτιος. Πρυμνώρεια, τὸ κάτω μέρος· καὶ Πείσανδρος παρὰ Στεφάνῳ Βυζαντίῳ ἐν Λέξ. Νικαίας, ἐσχηματίσθαι δὲ κατὰ τὸ ἀκρώρεια.

Πρυτανεία, ἡ. Ἰων. πρυτανηΐη (πρυτανεύω) τὸ χρονικὸν διάστημα τριάκοντα πέντε ἢ τριάκοντα ἓξ ἡμερῶν, καθ' ὃ ἐν Ἀθήναις ἑκάστη τῶν δέκα φυλῶν ἐκ διαδοχῆς εἶχε τὸ δικαίωμα ἐναλλὰξ ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ νὰ ἐκλέγῃ πεντήκοντα ἄνδρας ἐξ αὐτῆς διὰ τῶν κλήρων, καὶ τινες καὶ Πρυτάνεις μετὰ τὴν ἐκλογὴν ἐκαλοῦντο), καὶ νὰ συγκατατάττῃ τούτους εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν πεντακοσίων Βουλευτῶν· οὕτω λειπὸν ὁ χρόνος διῃρητο εἰς δέκα Πρυτανείας, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, εἰς δέκα μῆνας, ἐξ ὧν οἱ μὲν ἓξ πρῶτοι μῆνες τοῦ ἐνιαυτοῦ περιελάμβανον 35, οἱ δὲ λοιποὶ τέσσαρες 36, ἡμέρας, κατὰ δὲ τὸν ἐμβόλιμον χρόνον τῆς Μετωνείου περιόδου, οἱ μὲν πρῶτοι περιεῖχον 38 ἡμέρας, οἱ δὲ τελευταῖοι 39. ἴδε Böckh Ath. Staatshaush. 2. σελ. 176, 195. οὕτω ἐπλήρουν αἱ δέκα Πρυτανεῖαι ἕλον τὸν ἐνιαυτὸν κατὰ τάξιν, καὶ αἱ ἡμέραι αὐτῶν ἀριθμοῦντο ὡς παρ' ἡμῖν οἱ τῶν Μηνῶν. ὅθεν, κατὰ πρυτανείαν, ἤτοι κατὰ πρυτανικὸν τρόπον ἀνὰ 35 ἢ 36 ἡμέρας. Ὁ Τίμαιος εἰς Πλάτωνος Λέξ. ἔχει. Πρυτανεία, μηνιαία φυλῆς ἀρχή· ὁ δὲ Φώτ. «Πρυτανεία, ἔστιν ἀριθμὸς ἡμερῶν ἤτοι 36 ἢ 35. καὶ ἑκάστη φυλὴ πρυτανεύει· καὶ πάλιν «Πρυτανεῖαι δὲ ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμός· δέκα ἐγίνοντο κατ' ἐνιαυτόν, ὅτι καὶ δέκα αἱ φυλαί· ἐνιαυτὸν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν σελήνιακὸν ἐνιαυτὸν ἔλεγον· ἐπιβαλὲ δὲ ἑκάστῃ φυλῇ τῶν δέκα 35 ἡμέρας, καὶ ἐπερίττευον ἐκ τοῦ σεληνιακοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέραι τέσσαρες, ἃς ἐπεμέριζον ταῖς πρώταις λαχούσαις πρυτανείαις τέσσαρεσι φυλαῖς· καὶ τῶν μὲν τεσσάρων πρώτων ἑκάστη εἶχε τὴν πρυτανείαν ἀπαρτιζομένην ἐκ 36 ἡμέρας, αἱ δὲ λοιπαὶ ἓξ ἀνὰ 35». 2) Παρ' Ἡροδοτ. 6. 110. «Ὡς ἑκάστου αὐτέων ἐγίνετο πρυτανηΐη τῆς ἡμέρης», ἀντὶ τοῦ, Προεδρία καὶ εἰσήγησις ἐφήμερος, ὅ ἐστιν, ἡ ἡμερήσιος ἀρχὴ τοῦ ἀρχιστρατήγου, καὶ γενικ. πάσης ὅσας ἠπόρει κοινῆς ὑπουργίας ἢ ἀξιώματος· ὡς καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Θουκυδίδ. ἐσημείωσε. «Πρυτανεία δὲ, ἡμέρα καθ' ἣν ἔχει τις ἐξουσίαν. Ὅρα διεξοδικώτερον τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. εἰς Ἀχάρν. καὶ τὸν Ὀλυμπιοδ. εἰς Δημοσθ.

Πρυτανεῖον, τό. Ἰων. πρυτανήϊον (πρύτανις) Δημόσιον κτίριον ἱερὸν, ἐν ᾧ αἱ Ἑλληνικαὶ πολιτεῖαι ἐτίμων τὴν Ἑστίαν, καὶ ἄσβεστον πῦρ διηνεκῶς ἐμύλαττον ἐν αὐτῷ. Ἐκτὸς τούτου ἐξένιζον ἐν αὐτῷ καὶ τοὺς ξένους πρέσβεις, καὶ

ἐψήφιζον διὰ κοινῆς τοῦ λαοῦ δαπάνης ὅλους κοὐκ πολίτας, ὅτοι ἐδίδοσαν ἐξαιρέτους ἐκδουλεύτεις εἰς τὴν πολιτείαν, οἱ τινες ἀπελάμβανον ταύτην τὴν τιμὴν ἐπὶ ζωῆς των «τοὺς καλόν τι πεποιηκότας εἰς τὴν πολιτείαν πολίτας.» Λίβιος (Livius) 44. 20. Penetrale urbis, ubi publice quibus is honos datus est vesconiur. ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ θόλος, ὁρᾶ Ἀθήν. δ'. σελ. 150. καὶ 150. καὶ Ἁρποκρατ. ὁ Σχολ. Θουκυδ. ἐν β'. λέγει τὸ Πρυτανεῖον, εἶχον μέγαν ἔνδον αἱ σιτήσεις ἐδίδοντο τοῖς πολιτευομένοις· ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. Πρυτανεῖον, τόπος ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐν οἷ κοιναὶ σιτήσεις τοῖς δημοσίοις εὐεργέταις ἐδίδοτο 2) Δικαστήριον ἐν Ἀθήναις ἐν ᾧ συνήγετο οἱ πρυτάνεις καὶ ἐδίκαζον ἢ ἐβουλεύοντο. ὅθεν τὸ «Ἐπὶ Πρυτανείῳ δικαστήριον». «Οἱ ἐκ πρυτανείου καταδικασθέντες.» 3) «Πρυτανεῖα τῶν ὁ Ἡτυχ. ἑρμήν. διὰ τοῦ «Ἡ λεγομένη καταβολή, τὸ δέκατον τοῦ τιμήματος». Ὁ Ἁρποκρατ. καὶ Σουΐδ. διὰ τοῦ «Ἀργυρίου τε, ὅπερ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι ἀμφότεροι καὶ φεύγων καὶ ὁ διώκων — τὰ παρὰ Ῥωμαίοις καλούμενα καταπαμentum. ὁ δὲ Πολυδ. (ἠ. 38.) «προσ. ἰδητιν. «Ὁ δὲ ἠττηθεὶς ἀπεδίδου τὸ παρ' ἀμφοτέρων δοθὲν, ἐλάμβανον δὲ αὐτὸ οἱ δικασταί· οἱ μὲν καὶ ἀπὸ ἑκατὸν δραχμῶν ἄχρι χιλίων δικαζόμενοι, ἀνὰ τρεῖς δραχμὰς κατετίθεντο· οἱ δὲ ἀπὸ χιλίων μέχρι μυρίων, τριάκοντα. Ἦσαν δὲ κυρίως τὰ Πρυτανεῖα ποσότης τις χρημάτων, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ καταβάλλωσι πρὸ τῆς ἀρχῆς τῆς δίκης ὅ τε ἐνάγων καὶ ὁ ἐνεγόμενος, ὁ φεύγων δηλαδὴ καὶ ὁ διώκων, καὶ ὃς τε ἐξ αὐτῶν ἔχανε τὴν κρίσιν, ἔχανε τὸν σὺν τῇ καὶ τὸ καταβληθὲν ἀργύριον. ἐκ τούτων οὖν τῶν χρημάτων, ἤτοι ἐκ ταύτης τῆς προσόδου ἐπληρώνετο ὁ μισθὸς τῶν κριτῶν, καὶ τὰ τοῦ κριτηρίου ἔξοδα. Ξενοφ. Ἀθην. πολ. α. 18. «Ἀπὸ τῶν πρυτανείων τὸν μισθὸν λαμβάνουσι.» Ἀριστοφ. «Τὸ δεῖνα πρυτανεῖα τινὶ· καταδικάζειν τινὰ νὰ καταβάλῃ πρυτανεῖα. Sacramento aliquum provocare, καὶ «Θέσεις» παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 1192. «πρυτανεῖα. τῶν Πρυτανείων. ἰδε Bockh. ath. Staatshaush. 1. σελ. 369.

Πρυτανεύε, ὁ, ταυτ. τῷ πρύτανις.

Πρυτανεύω, (πρύτανις) Πρύτανις εἰμί, φέρω ἢ ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ πρυτάνεως, διοικῶ, προστατεύω, προεδρεύω, ἐξαιρέτως, ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο «Πρυτανεύειν», ἡ πρυτανεύουσα φυλὴ, ἐπὶ τῶν πεντήκοντα μελῶν. ἀφ' ἑκάστης τῶν δέκα φυλῶν, ἐκ διαδοχῆς διὰ τῶν κλήρων ἐκλελεγμένων, οἵ τινες εἶχον καὶ εἰς ὡρισμένον τινὰ χρόνον, ὅ ἐστι, τριάκοντα πέντε ἢ τριάκοντα ἐξ ἡμέρας, τὴν προεδρίαν καὶ τὴν εἰσήγησιν ἐν τῇ τάξει τῶν πενταικοσίων τῆς βουλῆς. Ἐπρυτάνευον δὲ αἱ δέκα φυλαὶ ἐν διαδοχῇ ἀλλήλαις κλήρῳ λαχοῦσαι· ὡ. Δημοσθ. «φυλὴς πρυτανεύουσης Λεωνίδου.» Ζήτ. Πρόεδρος, καὶ, Ἐπιστάτης· ὁ Φώτ. ἐν Λ. ἔχει. «Πρόεδρος, ὁ τῆς πολιτείας ἀρχηγὸς καὶ ἡγεμόνα· καὶ πάλιν. «Πρόεδροι, οἱ τὰ περὶ τῆς ἐκλησίας Ἀθήνησιν διοικοῦντες, εἷς ἐκληρούτο ὑπὸ τῶν πρυτανέων καθ' ἑκάστην ἐκλησίαν ἐξ ἑκάστης φυλῆς· πρόεδροι δὲ ὅτι προεδρίαν εἶχον ἐν ταῖς ἐκλησίαις.» καὶ πάλιν ὁ αὐτ. «Πρόεδροι ἐκληρουτο τῶν πρυτανέων καθ' ἑκάστην πρυτανείαν εἷς ἐξ ἑκάστης φυλῆς, πλὴν τῆς πρυτανευούσης, οἵ τινες τὰ περὶ τὰς ἐκλησίας διώκουν· ἐκαλοῦντο δὲ πρόεδροι, ἐπειδὴ περ προήδρευον τῶν ἄλλων ἁπάντων· ἔτι δὲ ὁ καλούμενος ἐπιστάτης κληροῦ αὐτοὺς, εἴρηκεν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ· ὅθεν. «Πρυτανεύειν περὶ εἰρήνης· ὅπόταν οἱ Πρυτάνεις προβλήματα ποιῶσι περὶ εἰρήνης, ἢ κλήρους βάλλωσιν ἢ βουλεύωνται, πραγματεύωσι περὶ ταύτης· λέγεται ἔτι «Πρυτανεύειν τινὶ εἰρήνην· διὰ προβλημάτων πρὸς τὸν λαὸν χορηγῶ τινι τὴν εἰρήνην. 2) καθόλου δὲ τὸ Πρυτανεύειν, ταὐτὸν ἐστι τῷ βασιλεύειν, διοικεῖν, ἐπιμελεῖσθαι, φροντίζειν, ἐπιτατεῖν, ἐπιστασίαν ἔχειν διοικήσεως ἢ ὑποθέσεως τινός. Τιμ. Ὁμ. Ἀπολ. 68, ὅπου πρῶτον εὑρηται ἡ λέξις. Ἔτι δὲ ταύτὸν ἐστὶ τῷ, Χορηγέω, ὡς π. χ. «Χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον, καὶ πρυτανευόμενοι παρ' ἐκείνου». Δημοσθ. ὑπὸ τοῦ Φιλίππου διοικούμενοι, ἔχοντες καὶ ὅλα τὰ ἔξοδα ἤτοι τὴν χορηγίαν· οὕτω καὶ παρὰ Πλουτάρχ. «Χορηγίᾳ βασιλικῇ πρυτανευόμενος ὁ Θεμιστοκλῆς.» τραφόμενος, περιποιούμενος, στεφόμενος.

* Πρυτανηΐη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ Πρυτανεία. Ἡροδτ.

* Πρυτανήϊον, τό. Ἰων. ἀντὶ Πρυτανεῖον Ἡροδτ.

Πρυτανικός, ἡ, ὸν. Ὁ εἰς πρύτανιν ἢ πρυτανεῖον ἀνήκων. Ἀθήν. δ'.

Πρύτανες, ωος. ὁ· Ἴδίως ἐν Ἀθήναις ἦσαν Πρυτάνεις τὸ δέκατον μέρος τῆς βουλῆς τῶν Πεντακοσίων, ἐκλεγόμενοι κατὰ κλῆρον, ἄρα πάντοτε Πεντήκοντα ἄνδρες ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φυλῆς, οἵτινες 35 ἢ 36 ἡμέρας κατ' ἐνιαυτὸν διώκουν ἅπαντα τὰ τῆς βουλῆς, προστατεύοντες, εἰσηγούμενοι, ψηφίζοντες, κ. τ. τ. Ὁ Φώτ. ἔχει. «Πρυτάνεις, τὸ δέκατον μέρος τῆς βουλῆς τῶν φυλῶν, ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα ὑπὸ τὰ τῆς βουλῆς πραττόμενα, ἐπρυτάνευον δὲ ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις αἱ δέκα φυλαὶ κλήρῳ λαχοῦσαι, ὡ. Αἰσχίν. ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Οὗτοι οὖν ἐπρωγονοῦν εἰσιόντοι πάντας ταύτας τὰς ἡμέρας ἐν τῷ Θόλῳ, ἤτοι ἐν τῷ Πρυτανείῳ, ἔχοντες παρομοίως καὶ τὴν προεδρίαν καὶ εἰσήγησιν εἰς τὰς συνελεύσεις καὶ ἐκκλησίας τοῦ δήμου, καὶ ἐντεῦθεν Πρόεδρος, καὶ Πρύτανις, ἔστιν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Ζήτ. Πρόεδρος, καὶ Ἐπιστάτης. Εἰς τινας Ἑλληνικὰς πολιτείας ὁ Πρύτανις ἦν ἑνεῖνο, ὅπερ ἐν Ῥώμῃ ὁ Pontifex Maximus, ὁ ἄρχων ἀρχιερεύς, ὅτινες εἶχε τὴν ἐπὶ τὰ τῆς θρησκείας καὶ τῶν ἱερῶν τοῦ ἔθνους ἐπιστασίαν. 2) Εἰς ἄλλας δὲ ἦν ὁ πρῶτος Ἄρχων καὶ διοικητὴς, ὡς π. χ. ὁ τῆς Ῥόδου Livius μβ. 55 3) Οἱ Ποιηταὶ ἐξέλαβον τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ, Βασιλεὺς, κύριος, ἐξουσιαστὴς, «Βαρυόπαν στερόπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν. Πινδ. Πυθ. 6, 24. ἐπὶ τοῦ Διός, ἀντὶ βασιλέα τῶν ἀστραπῶν καὶ τῶν κεραυνῶν, καὶ Πυθ. 2. 106 καὶ ἐντεῦθεν οἱ Λεξικογράφοι ἡρμήνευσαν αὐτὴν διαφόρως, οἷον διὰ τοῦ, Διοικητὴς, Προστάτης, Πρόεδρος, Φύλαξ, Βασιλεὺς, Ἄρχων, Ταμίας, Ἡγεμὼν, Χορηγὸς, Δεσπότης. 4) Πρύτανις, ἄρτον κύρ. Ὀν. ἑνὸς εὐγενοῦς Λυκίου. Ἰλ. Ε, 678. (ἴσ. συγχ. μετὰ τοῦ πρώτος) (υυυ)

Πρῷ, καὶ, Πρῶ, ἐπίρ. Ἀττ. ἀντὶ πρωΐ κατὰ συναίρεσιν. Ζήτ. Πρωΐ, εὑρηται δὲ ἐπάδ. καὶ πρῶ ἀλλ' ἡμιρτ.

* Πρωαίτερος, πρωαίτατος· συγκρ. καὶ Ὑπερθ. ἐκ τοῦ πρῶος, πρώϊος, ἀντὶ πρωϊαίτερος, πρωϊαίτατος.

* Πρωαγγεύω, Δωρ. ἀντὶ προεγγυεύω. Ἐγγυοῦμαι, γίνομαι ἐγγυητὴς, ἢ δίδω ἐγγύησιν ὑπέρ τινος, ἐκ τοῦ

Πρόαγγυος, ὁ, ἡ, ον Δωρ. ἀντὶ, τοῦ, Προὔγγυος, Προέγγυος, ὁ ἐγγυητὴς.

* Πρώϊζος, ὁ, ἡ, ον Ἀττ. ἀντὶ πρωΐζος, ὅπερ. ἴδε.

Πρώην, Δωρ. πρόαν Ἐπίρ. Ἐπαγγυος, πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγον τι προτέρα, πυμπρ, καὶ ἐν γένει, ποτέ, πρότερον, ἄλλοτε ἄλλοτε, ἐπὶ παρῳχημένου χρόνου. Ἰλ. Ε. 832. καὶ Ω, 500 καὶ Ἡροδτ. 2, 53. ἡμέρας τὸ πρώην τε καὶ χθὲς ἤτοι ἔως πρὸ μικροῦ, ὥστε τὸ πρώην τε καὶ χθὲς, καὶ χθὲς καὶ πρώην. Πλατ. Νομ. 3, σελ. 677. D. Wesn. Διοδ. 2, 5. κυρίως, Προχθὲς, τὴν τρίτην ἡμέραν, Θουκυδ. γ'. 113. καὶ Σουΐδ. ἐκ Κέλλιμ. εὑρηται κατὰ συναλ. πρών. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ πρώην ἔγινεν ἐκ τοῦ πρωΐην, πρωΐτερον. ὅρον ἡ ἡμέρα. (κατὰ τὸν Δωρ. τύπ. πρώαν, ἡ πρωΐη συλλαβὴ φαίνεται ὅτι ἐλαμβάνετο ἐνίοτε ὡς βραχεῖα. Θεοκρ. 4, 60. 5, 4. 15. 15.)

Πρωθευρετής, οῦ, ὁ (εὑρίσκω) Ὁ πρῶτος εὑρετής, ὁ κατὰ πρῶτον εὑρών τι, Νικόμαχ. ἁρμον.

Πρωθήβης, ου, ὁ, ἡ, «Πρωθήβεια, ε, ἡ, ον καὶ, ἡ, ον (πρῶτος, ἥβη). Ὁ τὰ πρῶτα ἡβῶν, ὁ κατὰ πρώτην φορὰν ἐμβαίνων εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίας ὡν, ἄρτι κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀκμάζων. Ἰλ. Θ. 518. «Παῖδας πρωθήβας, πολιοκροτάφους τε γέροντας.» πρώτως ἡβῶντας, νέους, τοὺς ὄντας ἀπὸ τῆς ἀκμῆς, ὅ ἐστιν ἡλικίας, καὶ Ὀδ. Θ, 263. καὶ ἐπὶ Γυναικός, ἡ πρὸς γάμον ὥρμος, ἡ γάμου ἡλικίαν ἔχουσα. Ὀδυσ. Α. 431. «Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, πρώτην ἀκμὴν ἡλικίας ἔχουσαν, εἰς τὸ πρῶτον ἄνθος τῆς ἡλικίας της οὖσαν.

Πρωθύστερον, τὸ (πρῶτος, ὕστερος). Ἄλλως δὲ, «Ὕστερον πρότερον» λέγεται· παρὰ Γραμματ. ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ Ὑστερολογία. ἐστὶ εἰς ἕνα λόγον, ἢ εἰς μίαν περίοδον τάττεται ὡς πρῶτον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ τεθῇ ὡς ὕστερον, καὶ τὸ πρῶτον αὖθις, ὡς ὕστερον, ὅρα Βυστιθ.

Πρωΐ, Ἀττ. ποιῶ, ἐπίρ. (πρό) Ἐν ὥρᾳ, ἐνωρίς ἢ ἐωθεν, κατὰ τὰς πρώτας ὥρας τῆς ἡμέρας, (πρωΐον, ἢ ταχύον, τὸ ταχὺ) ὄρθρου βαθέος, κατὰ τὴν αὐγὴν. Ἰλ. Θ 510. «Πρωΐ δ' ὑπ' ἠοῖον. καὶ Σ, 277, 303. Πλάτ. εἰς εἰς Πρωταγ. «Μήπω ἐκεῖσε ἴωμεν· πρωΐ γὰρ ἐστιν· ἀλλὰ δεῦρο ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ περιιόντες αὐτοῦ διατριβώμεν, ὡς ἂν ᾖως γένηται.» ἔτι καὶ κατὰ Γεν. «πρωΐ ἔτι τῆς ἡμέρας.» Ἡροδτ. 9, 101. «ἀπὸ τοῦ ὄφ. 2) καθολ. πρὸ τοῦ δέοντος χρόνου, κακοῦ, ὁ πρὸ τῆς καθηκούσης ὥρας, πρόωρα, ἀνωρίς πρόκαιρα. mature. tempestive. Ἡτ ἔργ. 4. 3. Λεξ. 43. ὁ Φώτ. ἔχει «Πρωΐ, καὶ τὸ πρὸ μεσημβρίας δηλοῖ, καὶ τὸ πρὸ τοῦ καιροῦ, καὶ θᾶττον τῶν δεόντων· ταχέως, πρὸ ὥρας ἢ γραφὴ πρωΐ ἀντὶ τοῦ Ἀττ. πρωΐ φαίνεται ἢ τῶν ὀρθῆ, καθὼς καὶ τὸ πρῶϊος. πρῶιμος πρῶϊος, οὐχὶ δὲ πρῶος, πρῶιμος, ποῖος παρὰ Ruhnk Τιμ. σελ 225. Βουτμ Λεξιλ. σελ. 40. ὁ τονισμ. πρωΐ, πρῶ ἢ πρῶ, εἶναι ἡμαρτ. Βε Ἀριστ. Λυσ. 633. Τὸ Συγχ καὶ Ὑπερθ. τοῦ πρωΐ σχηματίζ. συνηθ. ἐκ τοῦ Οὐδ. τοῦ ἐξ αὐτοῦ προκύπτοντος ἐπιθ. πρῶϊος, ἄρα πρωϊέστερος, πρωϊέστατος, ἀλλὰ καὶ πρωϊέτερος (-υ)

Πρωΐα, ἡ θηλ. τοῦ πρῶϊος προσυπακ. Ὥρα. Ἡ αὐγὴ ἢ αἱ πρῶαι ὧραι τῆς ἡμέρας, ἡ ταχινὴ, τὸ ἐξημέρωμα, τὸ μετὰ τὴν ἀλεκτροφωνίαν διάστημα.

Πρωϊαίτερος, καὶ, Πρωϊαίτατος, Ἀττικ. συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ, πρῶϊος, Λίαν πρωϊὸς. «Πρωϊαίτατα». Ἐπίρ. πρωΐ λίαν. Ξενοφ.

Πρωϊανθής, ἐς, ὁ, ἡ, ἐς (ἀνθέω). Ὁ πρωΐ ἀνθῶν, ἢ ἀναθλῶν ἄνθος.

Πρωϊβλαστέω, ὦ. Μ. ήσω, (βλαστάνω). Πρωΐ ἢ πρώϊμα βλαστάνω, ἐπὶ φυτῶν ὅτε πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ βλαστάνουσι ὅθεν

* Πρωϊβλαστής, ὁ, ἡ, ές. Ὁ πρώϊμα βλαστάνων ἢ βλαστήσας. καὶ

Πρωϊβλαστία, ἡ Ἡ πρώϊμος βλάστησις, τὸ πρώϊμος βλαστάνειν.

Πρωΐζος, Ἀττ. πρῶζος ταὐτὸν τῷ, Πρώϊος. ὅθεν, Πρώϊζον, καὶ, Πρώϊζα, ἐπιρρηματικῶς, ταὐτὸν τῷ Πρωΐ Ἰλ. Β. 303. «Χαίζετε καὶ πρώϊζα· χθὲς καὶ πρώην, ὅπου κυρίως σημαί-

νει τό, Προχθές, τήν τρίτην προηγουμένην ἡμέραν, διά τό προηγεῖσθαι τό, Χθιζά, ὅ ἐστι, Χθές καί Προχθές, καί Θεοκ.

Πρωΐθεν, Ἐπίρ. (πρωΐ). Ἐκ τῆς πρωΐας, ἀπό τήν πρωϊνήν ὥραν, ἀπό τοῦ πρωΐ. Ο'. (-υυ)

Πρωϊκαρπέω, ῶ. Μ. ήσω (πρωϊκαρπος). Πρωΐ φέρω καρπόν, φέρω πρώϊμον καρπόν, πρωΐμως καρποφορῶ. ὅθεν

Πρωϊκαρπία, ἡ. Τό φέρειν πρώϊμον καρπόν, ὁ πρώϊμος καρπός, ἤ ἡ πρό τοῦ καιροῦ καρποφορία.

Πρωϊκαρπος, ὁ, ἡ, ον (καρπός). Ὁ πρωΐ καρπόν φέρων, ὁ πρώϊμος καρποφορῶν.

Πρώϊμος, ὁ, ἡ, ον (πρωΐ.) Ὁ πρό τῆς ὥρας ἤ πρό τοῦ δέοντος καιροῦ ὤν· πρότερος, προτηταρινός· ἀντίκ. τῷ, Ὄψιμος. Ξενοφ. Οἰκ. ιζ'. 4. «Σπόρος πρώϊμος» ὁ Πολυδ. (ζ'. 152.) ἡρμήν· διά τοῦ, Ὁ πρό ὥρας πεπαιυόμενος καρπός.

Πρωϊνός, ἡ, όν· ταύτόν τῷ, πρώϊμος· νεώτερ. τύπ. τοῦ πρώϊος. Ὁ εἰς τό πρωΐ, ἤ εἰς τήν Πρωΐαν ἀνήκων, ταχινός, ὀρθρινός, ἤ ὄρθριος. Ἀθήν. ὁ. «Πρωϊνόν ἔμβρωμα, ὅ ἡμεῖς ἀκράτισμα καλοῦμεν· τό κατά τήν πρωΐαν γινόμενον.

Πρώϊος, ία, ιον (πρό, πρωΐ). Πρωϊνός, πουρνίτιος, ἤ τῆς πρωϊνῆς ὥρας ὤν. Ἰλ. Ο. 470. «Νευρήν δ' ἐξόρθησε ἰεστροφον, ἣν ἐνέθηκα πρωΐοιν. Ἐπιρρηματικῶς ἀντί τοῦ, Ἔωθεν, κατ' ἐκείνην τήν ἡμέραν τό πρωΐ, «Δεῖλη πρωΐη». Ἡροδ. 8, 6. ὁ βαθύς ὄρθρος, τό πεῖσφως, ὅπερ τινές ἀντί τοῦ σφία ἐξέλαβον. 2) ἐν γεν. πρώϊμος, πρότερος, πρό τοῦ ὡρισμένου χρόνου, προτηταρινός. Ἡροδ. 8, 130. Ἀττ. πρῶος. Lobeck, Φρυν. σελ. 52. Ἀττ. συγκρ. πρωϊαίτερος, ὑπερ. πρωϊαίτατος. ὅθεν

Πρωϊέτης, ότητος, ἡ. Τό χρονικόν διάστημα τῆς πρωΐας, ἤ παρακαιρος, ὡριμότης, πρωΐρία. Θεόφρ. αἰτ. Φυτ.

Πρωϊσπορέω, ῶ, μελ. ήσω. Πρωΐ ἤ πρώϊμα σπείρω. ἐκ τοῦ

Πρωϊσπορος, ὁ, ἡ, ον (σπόρος). Ὁ πρώϊμα ἐσπαρμένος ἤ ὅ τις μέλλει ἤ πρέπει πρώϊμα νά σπαρῇ.

*Πρωΐτερον, ἐπίρ. συγκρ. ἐκ τοῦ πρωΐ, ἀλλ' ὡς φαίνεται μή Ἀττ. Ruhnk. Τιμ. σελ. 227. Bekk. Θουκ. 7, 19. 8, 101. Buttm. διεξ. Γραμμ. 2. σελ. 271. ἀλλ' ὁ Θωμ. Μαγ. προκρίνει τοῦτον τόν τύπ. ἀπό τόν τοῦ πρωϊαίτερος.

Πρωκτίζω, ἐκ τῶν τοῦ Βυτέου Σχολίων εἰς Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1134. ὅπου κεῖται ἐξοπισθοπρωκτίζω, ἀντί πυγίζω.

Πρωκτός, οῦ, ὁ. Ὁ κῶλος, τό ὀρρωπύγιον κυρ. τό μέρος τῶν ζώων δι' οὗ ἐξέρχεται ἡ κόπρος. Ἀριστοφ. (κατάτινας παράγτ. ἐκ τοῦ προάγω, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ προίκω, ἤ προίσχω. Ὁ δέ Ῥεμ. ἐτυμολ. ἐκ τῆς πρό, ὡς τό πρόξ, μέ τό νά προέχῃ) ὅθεν

*Πρωκτοπεντετηρίς, ίδος, ἡ (πεντετηρίς) παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 892. αἰσχρά καί ἀγχίνους ἔκφρασις, σημαιν. πεντασετές πῦρ τοῦ πρωκτοῦ, ἤ λάμψιν αὐτοῦ.

Πρωκτοτηρέω, ῶ (τηρέω). Τόν πρωκτόν ἐπιτηρῶ, βλέπω θεωρῶ τόν κῶλον· Ἀριστοφ.

Πρωλυθιος, ὁ, ἡ· παρ' Ἡσυχ. (πρό, ἤλυθα) ταύτόν τῷ, προπρηνής, ὁ ἐπιφερής καί ἐπί στόμα, πρόμυτα. Ἡσυχ.

Πρῶμος, Ἀττ. ταύτόν τῷ, πρώϊμος (κατά Ῥοαδ. οὐχί πρῶμος.)

Πρων, γεν. καί θοτ. πρῶνος πρῶνι, ἀλλ' εἴρηται καί ωνος, ὁ (πρό.) Κυρ. Πᾶν ὅ,τι ἔχει πεσόν τό ἄνω, προβολή, προκύρτωμα, καί ἐντεῦθεν, κορυφή ὄρους, ὕψωμα, λόφος, βουνός, ἐξαιρ. λόφος ἐξέχων καί ἐκτεινόμενος διά τῆς θαλάσσης, ἀκρωτήριον. Ἰλ' Ρ, 747. «ὡς τε πρῶν ἰσχάνει ὕδωρ ἔτι ἐν Ἁλ. Θ, 557. «τεκμήρια καί πρώνες ἄκροιν ἤτοι τόποι ὑψηλοί καί ἐξοχαί ὀρέων, ἐν οἷς τό πρωΐ μάλιστα διαφαίνεται, εἰς τάς ὀπτείας δηλ. προτιβάλλει ἡ πρωϊνή λάμψις τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἀντικ τῷ νέφαι, ὡσαύτως καί Ἰλ. Μ, 283, Π, 299. ὅπου τό πληθ. πρώνες ἔτχηματ. ἐκ τοῦ ἀσυναιρ. τύπ. πρώων ὁ Ἡσύχ. «Ὀρέων ἐξοχαίω ἐκ τοῦ Πρώων. ὁ Αἰσχύλ. Πέρτ. 131. «Ἅλιον πρῶν ἀμφοτέρας κοινός αἰαιν, ἤτοι ὁ ἐξέχων πορθμός, μεταξύ Εὐρώπης καί Ἀσίας ὡς καί ἐν στίχ. 876. «Νῆσοι αἱ κατά πρῶν ἅλιον παρίκλυστοιν, ὅπου ὁ Σύτζιος (Schütz) ὑπέλαβεν ἀνάπαλιν ἡμάρτημ. τήν Θρακικήν χερρόνησον, ὡς ἐξέχουσαν πολύ εἰς τήν θάλασσαν, καί κειμένην οὕτω μεταξύ τῶν δύο μεγάλων Ἠπείρων, ὥστε κυλόγως δύναται ἐπίσης ν' ἀνήκῃ εἰς τήν Εὐρώπην καί εἰς τήν Ἀσίαν, κατά τόν Lange καί Pintzger δύναται μᾶλλον νά ὑποτεθῇ ἡ κατατεναστεῖσα γέφυρα ὑπό τοῦ Πέρσου ἀπό τῆς Ἀσίας εἰς τήν Εὐρώπην. παρ' Ἠπειρώταις λέγονται εἴσετι αἱ κορυφαί τῶν ὀρέων, πρώνα. (ἔστι δε ταυτ. τό πρῶν, πρώων τῷ πρῆν, πρηόν, πρεών.)

Πρώξ, ωκος, ὁ. Ψεκας, σταλαγμός (σταλαγματία). Σταγών δρόσου, δροσιά. Θεόκριτ. δ'. Μή πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέτιξ. Τινές παράγουσι τοῦτο ἀπό τοῦ πρωΐ.

Πρῶος, α, ον, Ἀττ. ἀντί, πρώϊος. συγκρ. πρωϊαίτερος, ὑπερθ. πρωϊαίτατος, Heid. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 150. Ε. ἡ γραφή πρῶος, πρωϊαίτερος, κ.τ.τ. ἔστιν ἐπιτρεπτός, ἰδε πρωΐ.

*Πρωπέρυσι, ἐπίρ. (πέρυσι). Πρό δύο χρόνων, πρό τοῦ διαστήματος δύο ἐτῶν· εὑρηται δέ καί προπέρυσι γεγραμ. ἀλλ' ὁ Φρύν. καί Ἀπολ. Δύσ. ἐγκρίνουσι μόνον προπέρυσι.

Πρῶρα, Ἰων. καί Ἐπ. πρώρη (πρό). Τό ἐμπροσθεν μέρος τοῦ πλοίου, ἤ κοιν. πλώρη. Λατ. prora. «νηός πρώρηφι» Ὀδ. Μ. 230. καί συχνάκ. παρ' Ἡροδ. ἐν δέ τῷ Ἀττ. κεῖται λόγῳ γράφεται συνεχῶς. πρώρα, ἀντίκ. τῷ πρύμνα. 2) κέκληται δέ ἡ λέξις καί ἐπί παντός ἐμπροσθινοῦ μέρους, ἄρα, πρόσωπον, ὄψις, πρόσοψις Αἰσχύλ. Χοηφ. «Πρῶρας καρδίας» ὁ αὐτός ἐν Ἑπτ. ἐπί Θήβ ἔχει. «Βλάστημα κελλίπρωρον» ὅπου ὁ Σχολ. ἔχει. Καί τό εὐειδές, τό τήν πρῶραν ἐπανθοῦσαν ἔχον τοῖς κάλλεσι· τοῦτο δε τροπικόν ἀπό τῆς νεώς· ὥσπερ γάρ ἡ πρῶρα ταύτης, θεωρίαις καί ἀποψεσι τυγχάνει τῶν πόρρωθεν, καί οἷον δι' αὐτῆς τό μακρόθεν διαγινώσκεται· οὕτω καί τό τοῦ ἀνθρώπου εἶδος πρῶρα τις φαίνεται· καί προορᾶται γάρ ἐμφανῶς ἅπασι καί ἐκφαίνεται μάλιστα τῶν ἄλλων μερῶν. (Ὁ Ἑρμαν. Σοφ. Φιλ. 482. 693. γραφει πρῶρα κατά τό Μ. Ε. 692, 25. 823, 20.) (ἡ παραγ. ἐκ τοῦ προέχειν ἤ προορᾶν ἔστι πάντη ἄλογος.) ὅθεν

Πρωράζω, πρωράτης ἤ πρωρεύς εἰμί, ἐπί τῇ πρῴρᾳ καθήμενος ἐνασχολοῦμαι εἰς τό ἔργον τοῦ πρωρέως. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, πρωράσωντες, κρατήσαντες, ἤ μεταφορά ἀπό τῶν νεῶν καί τῆς εἰρεσίας, καί, Πρωρόχθη, ἤ μεταφορά ἀπό τῶν πλοίων· ἔκεῖα γάρ ἐν τῇ πρῴρᾳ τόν φόρτον φέρει, καί ἐπαιωρούμενα ἐγκαθέζεται τῇ θαλάσσῃ, φυσικῶς δε οἱ φέροντες ἐπί τό πρόσωπον φέρονται· πρῴρα δε, τό πρόσωπον.

Πρώραθεν, καί πρό συμφών. πρώραθε ἐπίρ. ἀπό τῆς πρῴρας, ἀπ' ἐμπροσθεν ἀπό τῆς πλώρης. Ἡσιόδ. Πόν. 4, 39, καί 10, 81. ἀντίκ. τῷ πρυμνόθεν.

Πρωρατεύω. Πρωράτης εἰμί, κάμνω τό ἔργον τοῦ πρωράτου.

Πρωράτης, ου, ὁ (πρῴρα). Πρωρεύς, ὁ ἐπί τῇ πρῴρᾳ τοῦ πλοίου ὤν, ἤ ὁ τήν ἐπιτροπίαν καί διοίκησιν τῆς πρῴρας τοῦ πλοίου ἔχων, ἤ εὐθύνων αὐτό ἀπό τῆς πρῴρας, Ναύκληρος, (Pilote, Γαλ.) ὁ δεύτερος μετά τόν κυβερνήτην, ἤ κατά τόν Ξενοφ. Οἰκ. ἡ. 14. «Τόν τοῦ κυβερνήτου διάκονον, ὃς πρωρεύς τῆς νεώς καλεῖται» ὁ αὐτ. Ἀναβ. ἑ. ἡ. Ω. «Χαλεπαίνει μέν πρωρεύς τοῖς ἐν τῇ πρῴρᾳ, χαλεπαίνει δέ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ» ὁ αὐτ. Ἀθηναιοπολ. ἀ. 2. «Οἱ κυβερνῆται, καί οἱ κελευσταί, καί οἱ πεντηκοντάρχαι, καί οἱ πρωράται, καί οἱ ναυπηγοί» Κατά τόν Πλούταρχ. εἰς Ἀγησ. ἐ. «Τά ἐμπροσθεν προορώμενος τοῦ κυβερνήτου ἀφορᾷ πρός ἐκεῖνον, καί τό προστατόμενον ὑπ' ἐκείνου ποιεῖ». Ἀντικτ. τῷ πρυμνήτης (α).

*Πρωρατικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τόν πρωράτην ἀνήκων, ἤ ἁρμόζων, ἐπιτήδειος διά τό ἔργον τοῦ πρωράτου.

Πρωραχθής, ὁ, ἡ, ές (ἄχθος). Ὁ ἐν τῇ πρῴρᾳ τό ἄχθος ἔχων, ἤ ἐπί τῇ πρῴρᾳ τό βάρος ἤ τόν φόρτον φέρων, ὁ κατά τήν πρῴραν φορτωμένος ὤν, ἐξ Ἡσυχίου. Ζήτ. ἐν τῷ, Πρωραχθεῖν· ὅπου τό «Πρωραχθῆν» ἡμαρτημένως ἀντί τοῦ «Πρωραχθεῖν» κεῖται.

Πρωρεύς, έως, ὁ· ταύτόν τῷ, Πρωράτης.

*Πρωρεύς, έως, ὁ. ἀρσ. κύρ. Ὄνομ. εὐγενοῦς τινός Φαίακος. Ὀδ. Θ, 113. ἐκ τοῦ πρῴρα. παραθλ. καί Πρυμνεύς.

*Πρώρηθεν, ἐπίρ. Ἰων. ἀντί πρώραθεν.

Πρῶσαι, Πρῶσαις, πρῶτον, κατά συνοχ. ἀπαρεμφ. παρατ. καί ἀόρ. ἀντί τοῦ, Προ ὦσαι, Προωθήσας, πρῶτον. ἐκ τοῦ προωθέω.

Πρῶτα, Ἐπίρ. Κατά πρῶτον, ἤ κατά πρώτην φοράν, ἅπαξ, πρότερον, πρό καιροῦ, τήν ἀρχήν, ἀνέκαθεν. Ὀδυσ. Ξ. 153. ἔστι δέ κυρίως Οὐδέτ. πληθ. τοῦ Πρῶτος, ὡς καί τό, πρῶτον.

Πρωτάγγελος, ὁ, ἡ, ον (πρῶτος ἄγγελος). Ὁ κατά πρῶτον ἄγγελον, μηνύων, ὁ πρώτην φοράν ἀγγελίας φέρων.

Πρωταγος, ὁ (ἄγω). Ὁ τούς πρώτους ἄγων, ἤ ὁ τά πρῶτα τάγματα τῶν στρατιωτικῶν σωμάτων ἡγῶν ἤ ταύτόν τῷ, Πρωταρχής. Ξενοφ. Ἀναβ. β'. β'. 16. ἐσχηματίσθαι ὡς τό, Οὐραγός.

Πρωταγρίος, ὁ, ἡ, ον (ἄγρα). Ὁ πρῶτος ἐν τῇ θήρᾳ κυνηγῶν ἤ ἀγρεύων, καί, τά πρωταγρία, ἤ πρώτη ἄγρα, ἤ αἱ ἀπαρχαί τῆς ἄγρας, τό πρῶτον κυνήγιον. Καλλίμαχ.

Πρωταγωνιστέω, ῶ. Μ. ήσω. Πρωταγωνιστής εἰμί, παίζω τό πρῶτον κομμάτιον ἐν τῇ θεάτρῳ, ἤτοι ὑποκρίνομαι τό πρῶτον καί ἔξοχον πρόσωπον, κάμνω τήν πρώτην ῥόλον· ἔτι δέ καί ἐπί Διαστηρίου, ὁμιλῶ πρῶτος· ἐν γένει εἶμαι ὁ πρῶτος εἴς τι, φέρω τό πρῶτον πρόσωπον, ἔχω τόν πρῶτον βαθμόν, ὑπερέχω. ἐκ τοῦ

Πρωταγωνιστής, οῦ, ὁ (ἀγωνιστής). Ὁ πρῶτος ἀγωνιστής, παλαιστής, ὁ πρῶτος τῶν ἀγωνιστῶν, τῶν ἀθλητῶν ἐξαιρ. ἐν τοῖς θεάτροις, ὁ πρῶτος ὑποκριτής, ὅστις παίζει τό πρῶτον κομμάτιον, ὅ τις παριστάνει τήν πρώτην ῥόλον, primarium partium actor. καθόλ. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, καί ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὁ πρῶτος ῥήτωρ, ὁ πρῶτος τῶν ἄλλων ὁμιλῶν, ὁ τά πρωτεῖα ἤ τήν προτίμησιν ἔχων εἰς τούς ἀγῶνας, ἤ ὁ νικήσας ἐν τῷ ἀγῶνι· καί γενικ. Ὁ ἔχων τήν ὑπεροχήν, τά πρωτεῖα, ὁ πρῶτος τῶν ἄλλων.

Πρωτάθλος, ὁ (ἆθλος) = πρωταγωνιστής. Ὁ πρῶτος ἀθλητής· παρά τοῖς Ἑκκλησιαστ. ἀντί, τοῦ, πρωτεμάρτυς. Ἐμμωδ.

Πρωταίτιος, ὁ, ἡ, ον (αἰτία). Ὁ πρῶτος αἴτιος, ἤ πρώτη αἰτία, ἤ ὅστις εἶναι ἤ γίνεται ἡ πρώτη αἰτία. Σχόλ. Θουκυδ.

Πρωταίχμεια, τὰ, καὶ, Προταίχμια, τὰ (αἰχμή). Λυκόφρ. 469. ταὐτὸν τῷ, πρωτόλεια. Ζήτ. πρωτόλειος.

Πρωτάρχης, ου, ὁ καὶ, πρώταρχος, ὁ, ἡ ον (ἄρχω). Ὁ ἡγεμών, ὁ ἀρχηγός, ἡ ὁδηγός. Μανέθ. δ. 399. καὶ 324. «Πρωτάρχαι τε νεώνων, καὶ πρώταρχος, παρὰ Μεναβ. β'. 10. 2) Ὁ πρῶτος ἀρχὴν ποιῶν, ὁ πρῶτος ἀρχίζων. Αἰσχυλ. Ἀγαμ. Ἀγαμ. 1203. «Πρώταρχος ἄτης.»

*Πρωτέγγραφος, ὁ, ἡ, ον (ἐγγράφω). Ὁ πρῶτος ἐγγεγραμμένος, ὅς τις πρῶτος ἐγράφθη, ἐτημειώθη που. Ἐπιγραμ.

Πρωτεῖα, ἡ (πρωτεύω). Ὁ πρῶτος τόπος, βαθμός, προτέρημα, προτίμησις (πρωτεία), πρωτεῖον, ἡ διδομένη τιμὴ τοῦ πρώτος εἶναι, ἡ τιμᾶσθαι τῶν ἄλλων, προεδρία.

Πρωτεῖον, τὸ = πρωτεῖα· ἐπιγρ. κατὰ πληθ. τὰ πρωτεῖα· τὸ πρῶτον ἆθλον, βραβεῖον, διδόμενον ἐν τοῖς ἀγῶσι, νίκη βραβεῖον.

*Πρωτείρης, ου, ὁ (εἴρω). Κατὰ Λεκεδ. νέος 20 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, Φώτ. παραβλ. Müllers Δωρ. 2. σελ. 301.

Πρωτέκδικος, ὁ (ἔκδικος). Ὁ πρῶτος, ἔκδικος ἐκδικητὴς ἢ ὑπερασπιστής. ἀμφ.

Πρωτεξάδελφος, ὁ, ἡ. Ὁ πρῶτος ἐξάδελφος, οἱέκ δύω ἀδελφῶν γεννηθέντες παῖδες.

Πρωτερική, ἡ (πρώ) παρ' Ἀθηναίῳ β'. σελ. 77. «Σῦκη πρωτερική· ἡ πρώϊον καρπὸν φέρουσα, ἢ πρωΐμως ὡριμάζουσα. ὀψοτέρα δὲ ἡ διὰ τοῦ ὁ, γραφή· Προτερική· ὁ Ἡσύχ. ἡρμήν. δεῖ τοῦ, Εἰδός τι συκῆς πρώϊμον.

*Πρωτεστίλαος, ὁ ἀρτ. κύρ. Ὄν. Ἕλληνός τινος ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ. Ὁλ. Δικρ. Πρωτεσίλας Ἀττ. Πρωτεσίλεως (ε)

*Πρωτεύς, ὁ, ἀρτ. κύρ Ὄν. Θεοῦ τινος Θαλασσίου. Ὀδ. Δ, 549. κ. ε. ξ.

Πρωτευνοῦχος, ὁ. Ὁ πρῶτος τῶν εὐνούχων, ἢ ἀρχιευνοῦχος· ὁ παρὰ τοῖς Τουρκ. Κιζλαρ ἀγάς. Τζέτζης.

Πρωτεύω, Μ. εύσω (πρῶτος). Πρῶτος εἰμι, τὰ πρωτεῖα ἔχω· πρῶτος τῶν ἄλλων ἁπάντων εἰμί. Ξενοφ. Ἀγησ. ά. 3. «Οὐ δευτέρων πρωτεύουσιν, ἀλλ' ἡγεμόνων ἡγεμονεύουσιν. ὅθεν Ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ μετὰ γεν. προσ. καὶ δοτ. πράγ. τῶν ἄλλων. «κάλλει, σοφίᾳ πρωτεύω· κατὰ τὸ κάλλος, κατὰ τὴν σοφίαν ἢ εἰς τὸ κάλλος ὑπερβαίνω τοὺς ἄλλους. «Ἀστέμιδος αὐτὸν πρωτεύειν κυνηγεσίαις· αὐτὸς ὑπερβαίνει εἰς τὸ κυνήγιον καὶ αὐτὴν τὴν Ἄρτεμιν Διόδ. Σικ. δ'. 81. Πλούτ. «Πρωτεύεται· παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. Ῥητ. ἐ. 5 ὅπου τὰ Χειρόγραφα ὀρθότερον «προτείνεται» ἔχουσιν.

Πρωτηρότης, ου, ὁ (ἀρότης). Ὁ πρῶτος ἀρότης, ὁ πρῶτος γεωργὸς ἢ πρότερος, πρωϊμότερος γεωργῶν, ἀροτριῶν. Ἡσίοδ. Ἔργ. 402.

Πρωτιστεύω, (πρώτιστος). Πρῶτος, πρωτιστος εἰμί, ἢ ὁ πάντων πρῶτος κατά τι, ὁ ὑπερέχων ὅλους κατὰ τὸν βαθμόν, ἢ ἀξίαν τινα, Χανδλερ. Ἐπιγρ. σελ. 95. ἐκ τοῦ

Πρώτιστος, ίστη, ιστον. Ὑπερθετικὸν ποιητ. τοῦ πρῶτος Πρῶτος των ἄλλων ἁπάντων, Ὅμ. ὅτιτε ἐξαιρ. πολλάκ. χρῆται τῷ οὐδ. πρώτιστον ὡς ἐπίρ. καὶ πρώτιστα, ὁ δὲ Ἡσιοδ. ἀεὶ τῷ πρώτιστα, μετὰ τοῦ ἀρθ. τὰ πρώτιστα. «Ἐξ οὗ τὰ πρώτιστ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δίῳ. Ὀδ. Α, 168· ἤτοι κατὰ πρῶτον, κατὰ πρώτην φορὰν, κατ' ἐξοχὴν, ἐν πρώτοις· ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 793 Λυσ. 555. Κλεηνητ. 749 Lob. Φρυν. σελ. 419 διεκπαλαιν. εὑρίσκεται παρ' Ὅμ. Ἔρ. Δημ. 157. «κατὰ πρωτιστον ὀπωπήκα» ἤτοι κατὰ τὴν ἀμέτρως πρώτην ὄψιν, θεωρίαν· πολλάκ. καὶ κατ' ἐπίτατ. παρὰ τῷ αὐτ. πολὺ πρωτίστος.

Πρωτόβλος, ὁ, ἡ, ον (ἆλς) ταὐτὸν τῷ, πρωτόπλοος. Ἡσύχ. Ὁ πρῶτος ἐπὶ τῆς θαλάσσης πλέων, ὁ πρώτην θαλασσοπορίαν ἐπιχειρήσας.

Πρωτοβαθρέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἐπὶ τοῦ πρώτου βάθρου, ἢ ἕδρας κάθημαι, προεδρίας ἀξιοῦμαι, τὴν πρωτοκαθεδρίαν ἔχω· παρὰ τοῖς Ο'. ἐκ τοῦ

Πρωτόβαθρος, ὁ, ἡ, ον (βάθρον)· Ὁ ἐπὶ τοῦ πρώτου βάθρου, ἐπὶ τῆς πρώτης καθέδρας καθήμενος, ὁ τῆς πρωτοκαθεδρίας ἀξιωθείς. Ὁ Πολυδ. δ'. 131. ἔχει «Πρῶτον δὲ ξύλον, ἢ προεδρία, μάλιστα μὲν τῶν διεκτῶν, ἐφ' ὧν καὶ τὸν πρῶτον καθίζοντα, πρωτόβαθρον. Ἐπιχαρτης ψηφῖδ' κωμωιδιδάσκαλος» καὶ ὁ Φώτ. «Πρῶτον ξύλον, πρῶτον βάθρον (γρ. πρωτόβαθρον) ἢ προεδρία· ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχαρν. 23. καὶ Σφῆκ. 90. ἀντὶ τούτου, ἢ Ἐπὶ τοῦ πρώτου ξύλου καθίζηται εἶπεν, ὅ ἐστι, τὴν πρωτοκαθεδρίαν ἔχει.

Πρωτοβολέω, ῶ, Μλ. ήσω. Πρῶτος ἢ κατὰ πρῶτον βάλλω, ῥίπτω· ἐξαιρ. 2) νέους ὀδόντας ἀποκτῶ καὶ ῥίπτω τοὺς παλαιοὺς, ἐκβάλλω τοὺς ὀδόντας, καὶ ῥίπτω τὰ παλαιὰ, τὰ πρῶτα ἤτοι τοὺς νεογιλοὺς ὀδόντας· ἔτι καὶ ἐπὶ φυτῶν ὅταν ἀρχίζωσι νὰ ἐκβάλωσι τοὺς πρώτους κλώνας, ἢ νὰ ὑψώνται εἰς ἀστάχυας· ἐκ τοῦ

Πρωτοβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω). Ὁ πρῶτος ἢ κατὰ πρῶτον βάλλων, ῥίπτων, ἢ ἀπογυγχίνων· 2) ἐξαιρ. ἐπὶ ἵππου, ὁ τοὺς πρώτους ὀδόντας βάλλων, ῥίπτων, ἢ ὁ ἀλλάζων τοὺς πρώτους νεογιλοὺς ὀδόντας· ἐπὶ δὲ φυτῶν, ὁ νεοστὶ βλαστήσας.

Πρωτόβολος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ πρῶτος βληθείς, κτυπηθείς, τρωθείς.

Πρωτόγαλα, ακτος, τὸ (γάλα). Ταὐτὸν τῷ, πῶς· τὸ πρῶτον γάλα τῆς μητρὸς, τὸ ὁποῖον τῆς ἐρχεται μετὰ τὴν πρώτην γέννα.

Πρωτόγαμος, ὁ, ἡ, ον (γαμέω). Ὁ πρὸ ὀλίγου ὑπανδρευθείς· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, ὁ εἰς πρῶτον καὶ μόνον ἤτοι εἰς ἓν γάμον ἐλθών· ἀντίθ. τῷ, Δευτερόγαμος.

Πρωτογένεια, ἡ. Ἡ πρώτη τῶν ἄλλων γεννηθεῖσα, ἐξαιρ. θηλ. ἐκ τοῦ πρωτογενὴς· 2) πρωτοτόκεια. Θηλ. κύρ. Ὄν. Πλούτ.

Πρωτογενής, ές, ὁ, ἡ, ές (γένος). Ὁ πρῶτος τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν γεννηθείς, ταὐτὸν τῷ, πρωτότοκος, καὶ, πρωτόγονος· 2) πρωτογενὴς Ἀρτ. κύρ. Ὄνομ.

Πρωτογένημα, τὸ (γενάω). Τὸ πρῶτον γένημα, ὁ πρῶτος καρπὸς, ἀπαρχὴ, καὶ ἡ πρώτη γέννα, τεκνογονία. Ο'.

Πρωτογέννητος, ὁ, ἡ, ον (γεννάω). Ταὐτὸν τῷ, πρωτογενής. Σχόλ. Ὁμήρ. Ἰλ. Δ 102.

Πρωτογεύστης, ου, ὁ (γεύομαι). Ὁ πρῶτος τῶν ἄλλων γευόμενος, = προγεύστης. ἀμφ.

Πρωτογλυφής, ές, ὁ, ἡ, ές (γλύφω). Ὁ κατὰ πρῶτον ἐγλυμμένος, ἐξεστμένος, πελεκημένος. «Ὀστέον πρωτογλυφές· ὑπὸ τοῦ γλύπτου κατὰ πρῶτον ἢ νεοστὶ ἐγλυμμένον· Ἐπιγρ.

Πρωτογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὁ πρῶτος ἐν τῇ βουλῇ ἀξίων τὴν γνώμην τοῦ· ἀμφ.

Πρωτόγονος, ὁ, ἡ, ον (γόνος). Ὁ πρῶτος γόνος, πρωτογενὴς, πρωτογέννητος, πρώϊμος· «ἥρων πρωτογόνων ἑκατόμβην» Ὁ. Δ, 102. ἤτοι νεογνῶν, γαλαθηνῶν ἐτῶν, καὶ αὐτόθι 120. Ψ, 864. 873. καὶ Ἡσ. ἔργ. 545, 504. ἐνίοτε δὲ καὶ τριεταλ. Πινδ. 1, 31, 2. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ βαθμοῦ εὐγενείας, ἀντὶ ὁ ἐξ ἐπιτίμου γένους κατεγόμενος, ὁ ἐξ εὐγενῶν γεννηθείς, ἢ ὁ ἐκ τῶν πρώτων καὶ ἐπιτίμων κατὰ τὸ γένος ὤν· Σοφ. Φιλ. 180.

Πρωτογόνος, ἡ, ἐνερ. Ἡ κατὰ πρῶτον γεννῶσα, Ἡσ.

Πρωτογύναικες, ο (γυνή) Οἱ τὴν πρώτην γυναῖκα ἔχοντες, ἢ οἱ κατὰ πρῶτον νυμφευθέντες, λαβόντες γυναῖκα· παραβλ. πρωτόποσις (ε).

Πρωτοδιαθήκης, ές, ὁ, ἡ, ές (διαθήκη). Ὁ πρῶτον ἢ νεοστὶ μεμαθηκώς, ἢ ἤδη κατὰ πρῶτον μεμαθηκώς, ἢ πρώϊόν τινος λαμβάνων· ἀμφ.

Πρωτοδυνοῦχος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, πρωτευνοῦχος.

Πρωτόζευκτος, ὁ, ἡ, ον, καὶ πρωτόζυξ, υγος, ὁ, ἡ (ζεύγνυμι). Ὁ πρῶτος ἢ κατὰ πρῶτον εἰς τὸν ζυγὸν ἐζευγμένος, ἢ ὑποβληθείς· 2) τροπ. ὁ κατὰ πρῶτον ὑπαδρυνόμενος· «Πρωτόζυγα κύπριν· Ἀνάκρεοντ. β'. στλ. 203. τὴν πρώτην ἢ τὴν κατὰ πρώτην φορὰν σαρκικὴν συνουσίαν, τὴν πρώτην συγκοίμησιν.

Πρωτόθετον, τὸ (τίθημι). Ἡ ῥίζα ἢ τὸ πρωτότυπον, ἢ ἀρχὴ λέξεώς τινος παραγώγου Γραμματ.

Πρωτοθοινία, ἡ (θοίνη). Τὸ πρῶτον μέρος τῆς θοίνης ἤτοι μιᾶς εὐωχίας. Πολυδ. «Τὸ δὲ ἐν ταῖς εὐωχίαις ἢ χρεωτομίαις πρῶτον τῶν μερίδων λαμβάνειν, πρωτοθοινία ὀνομάζεται.

Πρωτόθρονος, ὁ, ἡ, ον (θρόνος). Ὅστις κάθηται ἐπάνω τοῦ πρώτου θρόνου, ἢ τῆς πρώτης καθέδρας, ὁ ἐπὶ τοῦ πρώτου θρόνου καθήμενος· ἑτεροκλ. πληθ. πρωτόθρονοι· «Ἕδραι πρωτόθρονοι» ἐν Ἀλκίκτ. β'. στλ. 303. καὶ Lob. Φρυν. σελ. 558.

Πρωτόθρους, καὶ συκαλ. Ἀττ. —ὄθρους, ὁ, ἡ, ον (θρόος). Ὁ κατὰ πρῶτον ἠχῶν, κτυπῶν ἢ ἀλλάζων, λαλήσας, φωνήσας· προφητικός· 2) πληθ. ὁ κατὰ πρῶτον λαληθείς, ἢ ἐκφωνηθείς.

Πρωτοκαθεδρία, ἡ (καθέδρα). Ἡ πρώτη καθέδρα, προεδρία, τὸ πρῶτον ἢ ἀνώτερον τῶν ἄλλων καθίζειν. Ἑκαλ. Συγ.

Πρωτοκήρυσσος, ὁ (κηρύσσω). Κυρίως, ὁ πρῶτος ἐπὶ τοῦ κηρυκείου πίνακος, ἢ πινάκιον γεγραμμένος, ὡς τὸ λατ. primicerius· βαθμός τις ἢ ἀξίωμα παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς Αὐτοκρ. ὡς καὶ τοῦτο λέγεται, Πριμικήριος, ἀξιωμάτι παρὰ τῇ μεγάλῃ Ἐκκλ.

Πρωτοκλητία. Ἡ πρώτη κλῆσις, φώνησις, κράβιμον, β'. Μακκαβ. δ. 21.

Πρωτόκλητος, ὁ, ἡ, ον (καλέω). Ὁ κατὰ πρῶτον κεκλημένος, ὁ πρῶτος κεκλημένος, ἢ πρῶτος ἐκλεγείς, ἢ ἀποστόλος.

Πρωτοκλισία, ἡ (κλίσις). Ὁ πρῶτος τόπος εἰς τὴν τράπεζαν, ἢ πρωτοκαθεδρία ἐν ταῖς εὐωχίαις, διδομένη πρὸς τιμὴν τῷ εὐωχουμένῳ ξένῳ· Ν. Δ. «Ἐν τοῖς δείπνοις πρωτοκλισίαν.

Πρωτοκλίσια, τὰ· ἐκ τῶν Μακκαβ. ὅπου ἄλλοι «Πρωτοκλησίαν» ἀναγινώσκουσι.

*Πρωτόκολλον, τὸ. Πολύβιος, τὸ πρῶτον ἐν τῇ ἀρχῇ βιβλίου τινὸς φύλλον περιέχον τὴν ὑποθεσιν τῶν ἐπομένων· 2) ἰδίως. Δέλτος εἰς ἣν γράφεται σημειώσεις, κατάλογος ἢ κατάστιχον. Ἀττ. protocollum.

Πρωτοκόμιον, τὸ (κομίζω). Ἀντὶ τοῦ, πρωτίμησις, προτίμιον, πρωτεῖον· ἀμφ.

*Πρωτόκοσμος, ὁ (κοσμέω). Ὁ πρῶτος κοσμῶν, διατάττων, ἢ κυβερνῶν, παρὰ Κρητὶ εἶδος ἀρχῆς, ἀρχοντείας, συγκλ. ἐν Ἐπιγράμ.

Πρωτοκουρία, ἡ. Ἡ πρώτη κουρὰ κούρευμα τῶν τριχῶν. Ο'. παρὰ τοῦ

Πρωτόκουρος, ὁ, ἡ, ον (κείρω). Ὅστις κατὰ πρῶτον ἐκουρεύθη, κείμενος, ἢ ἐπεριεύθη ὡς τὰ ἔθη ὅταν τὰ κουρεύῃ τις μὲ τὸ ψαλίδι· κατὰ πρῶτον κεκαρμένος ἢ κουρευμένος.

Πρωτοκτίστης, ου, ὁ (κτίζω). Ὁ πρῶτος κτίστης θεμελιωτὴς, δημιουργός.

Πρωτόκτιστος, ὁ, ἡ, ον (κτίζω). Ὅστις πρῶτος τῶν ἄλλων ἐκτίσθη, ἐθεμελιώθη, ἢ ἐδημιουργήθη.

*Πρωτόκτιστος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτὸν τῷ πρωτόκτιστος.

Πρωτοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω). Ὁ κατὰ πρῶτον φονεύων.

Πρωτόκτονος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω) παθ. Ὁ κατὰ πρῶτον φονευθείς.

Πρωτοκύμων, ὁ, ἡ (κῦμα). Ὁ κατὰ πρώτην ψορὰν ἔχων, ἐγκαττρωμένος. Ἀχιλ. Τάτ. ἀ. ἡ Ἔρωτος πρωτοκύμων· ὁ κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἔρωτος κυριευθείς.

Πρωτοκύων, ὁ (κύων). Ὁ πρῶτος κύων, ἐξαιρ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν κυνείων. Ἀιθιόλογ. «Τῆς ἀρετῆς πρωτοκύων».

Πρωτόλειος, ὁ, ἡ, ον (λεία) συνηθ. Πρωτόλειον, τό· ἡ πρωτόλεια, τά· ταὐτὸν τῷ Ἀκρόλειον. Αἱ ἀπαρχαὶ ἦσαν τὰ ἀπάργματα τῆς λείας ἃ τοῖς θεοῖς ἀνετίθεσαν, ἢ τοῖς στρατιώταις ἐχαρίζοντο· καὶ κεθόλ. αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί, οἷον πρωτολήια· (Primizie, Ἰταλ.) Λυκόφρ. 291. καὶ 1328. παρ' Ἰουλιαν· «Τὰ πρωτόλεια τῶν ἐμαυτοῦ σώστρια». Εὐριπ. Ὀρέσ. 384. «Τῶν σῶν γονάτων πρωτόλεια δεγγάνω ἱκέσιος». ἀντὶ τοῦ, τῆς ἱκεσίας ἀπαρχή· διότι μεταφορικῶς σημαίνει πάντα τὰ πρῶτα· Ἰακ. Ἀχ. Τ. σλ. 524. Εἰς πολλὰς ῥήσεις εὑρίσκεται ἡμαρτημένως ἀντὶ τοῦ «Πρωτόλειον» γεγραμμένον.

*Πρωτολεχής, ὁ, ἡ, ές (λέχος). Ὁ πρῶτος ἢ πρώτην φορὰν γεννῶν, τεκνοποιῶν, κυρ. εἰς τὸν τῆς λοχείας κράββατον πρῶτον ὢν ἢ κείμενος.

Πρωτολογέω, ῶ Μλ. ἤτοι (πρωτολόγος). Πρῶτος λέγω, ὁμιλῶ, ἰδίως λέγεται ἐπὶ Ῥητόρων, οἱ τινες ἔστιν χρηστολογία (εἴδη) ὅπου ὁμιλοῦσι πολλοὶ ἄνθρωποι, αὐτοὶ πρῶτοι τῶν ἄλλων ὁμιλοῦσι· 2) παίζω τὸ πρῶτον κομμάτιον εἰς τὸ Θέατρον, τὴν πρώτην ῥέλλαν ταὐτὸν τῷ, πρωταγωνιστέω, ὅθεν

*Πρωτολογία, ἡ. Ἡ πρώτη ὁμιλία, ἐξαιρ. ἡ πρώτη παράτασις, ἡ ὁμιλία ἐπὶ κριτηρίου, καὶ ἡ πρώτη ῥέλλα ἐπὶ θεάτρου· 2) ἐν γένει, ἡ ἀρχή, εἴσοδος ὁμιλίας τινός, προοίμιον.

*Πρωτολόγος, ὁ (λέγω). Ὁ πρῶτος ὁμιλῶν, ἢ ὁ πρῶτος τῶν ἄλλων ἀρχόμενος τοῦ ὁμιλεῖν ἐξαιρ. ἐπὶ δικαστικῆς, ὁ πρῶτος ἐπὶ κριτηρίου ὁμιλῶν, καὶ ἔτι ὁ παίζων ἐν τῷ θεάτρῳ τὸ πρῶτον πρόσωπον, τὴν πρώτην ῥέλλαν, ἀλλὼς καὶ πρωταγωνιστὴς καλούμενος· παρῤῥέ. Δευτερολόγος.

Πρωτολοχία, ἡ (λόχος). Ὁ πρῶτος λόχος, ἢ ἡ πρώτη τάξις, τὸ πρῶτον μέρος τοῦ στρατιωτικοῦ τάγματος, τοῦ ἐκ λόχων συνεστηκότος, ὅπερ ἄλλως «Φάλαγγος μόρια» λέγεται. Ἀπο.

Πρωτομάντις, εος, ὁ, ἡ (μάντις). Πρῶτος μάντις, ἢ προφήτης. Αἰσχύλ. Εὐμ. 1.

Πρωτομάρτυρ, καὶ, — ἄρτυς, υρος, ὁ (μάρτυς). Ὁ πρῶτος μάρτυς, ὅστις κατὰ πρῶτον ἐμαρτύρησεν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ. Κεκλ. Ἐπ. Συν.

*Πρωτόμαχος, ὁ, ἡ, ον (μάχομαι). Ὁ πρῶτος μαχόμενος, ἢ ὁ ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ τῶν στρατιωτικῶν παρατάξεων ὢν καὶ μαχόμενος, Ἐπιγρ.

*Πρωτομέδεια, ἡ. Θηλ. κύρ. Ὄν. μιᾶς Νύμφης Ὠκεανίδος· Ἡσ. Θεογ. 249.

*Πρωτομηχανάομαι, ῶμαι, Μλ. ἤτομαι (μηχανάομαι) μετ. Ἀποθ. Πρῶτος μηχανῶμαι, ἐπιχειρίζομαι, διεπράττω, ἐκτελῶ, ἀπεργάζομαι. Ἀριστφ. Θεσμ. 18, κατὰ τὴν εἰκατ. τοῦ Heisig. σελ. 84. εἰς ἣν ἀντίκ. ὁ Loh. Φρυν. σελ. 630

Πρωτομισθος, ὁ, ἡ, ον (μισθός). Ὁ κατὰ πρῶτον ἑαυτὸν μισθωσάμενος, ἢ ὁ πρῶτος ἐπὶ μισθῷ ὑπηρετῶν· Λυκόφρ.

Πρωτόμορος, ὁ, ἡ, ον (μόρος). Ὁ πρῶτος ἀποθανὼν ἢ ἀποθνήσκων. Αἰσχύλ. Πέρ. 558.

*Πρωτομύστης, ου, ὁ (μύστης). Ὁ κατὰ πρώτην φορὰν, ἢ ἤδη κατὰ πρῶτον μυηθείς, εἰσαχθεὶς τὰ μυστήρια, κατηχηθείς.

Πρωτόναυς, ω, ὁ, ἡ, ον (ναῦς). Ὁ κατὰ πρῶτον πλέων, ἢ ὁ πρώτην φορὰν ἐπιβὰς εἰς τὸ πλοῖον (πρωτοπλόος). Σουίδ.

*Πρωτονύμφευτος, ὁ, ἡ, ον· καὶ, πρωτόνυμφος, ὁ, ἡ. Ὁ κατὰ πρῶτον ἢ νεωστὶ νυμφευθείς, ὁ κατὰ πρῶτον νυμφίος γεγονώς· ἀντίκειται τῷ παρ' ἡμῖν «Δευτερόνυμφος». «Γυνὴ πρωτονύμφευτος· ἢ πρὸ μικροῦ νυμφευθεῖσα, ὑπανδρευθεῖσα ταὐτὸν τῷ, Νεόνυμφος.

Πρωτοπαγής, ές, ὁ, ἡ, ές (πήγνυμι). Ὁ κατὰ πρῶτον ἢ νεωστὶ, πρὸ ὀλίγου παγείς, συνκεθείς, ποιηθείς· κατασκευασθείς, Ἰλ. Ε. 194. «Δίφροι πρωτοπαγεῖς· πρῶτοι πεπηγότες, νεοκατασκεύαστοι. Ω. 267. «Ἅμαξαν ··· κλῆν πρωτοπαγεῖαν· καινὴν, καινούργιαν, νεωστὶ κατεσκευασμένην· καθόλου· νέος, πρόσφατος, καινός.

Πρωτοπάθεια, ἡ. Τὸ πρῶτον πάθος, ἢ κατὰ πρώτην φορὰν αἴσθησις πάθους τινός, ἢ τὸ κατὰ πρώτην φορὰν πάσχειν, ἀλγεῖν, ὀδύνας ἔχειν· ἐκ τοῦ

Πρωτοπαθέω, Μλ. ἤτοι. Πρωτοπαθὴς εἰμὶ, κατὰ πρώτην φορὰν πάσχω, ἢ δοκιμάζω πάθος τι ἐκ τοῦ

Πρωτοπαθής, ἐος, ὁ, ἡ, ές· καὶ Ἐπίρ —αθὲς (πάσχω, πάθος). Ὁ κατὰ πρώτην φορὰν πάσχων, ἢ κατὰ πρῶτον πάθος τι αἰσθανόμενος, δοκιμάζων.

Πρωτόπαλος, ὁ (πάλη). Ὁ πρῶτος παλαιστής. Δωρ. Κατ. αβ. 22. ἡμερ.

Πρωτοπάτωρ, ορος, ὁ (πατὴρ). Ὁ πρῶτος πατὴρ· ἀντὶ τοῦ, προπάτωρ· ἀμφ.

Πρωτόπειρα, ἡ. καὶ

Πρωτοπειρία, ἡ. Πρώτη πεῖρα, ἢ πρώτη δοκιμὴ, ἢ ἔρευνα ἢν κάμνει τις εἴ τι. Φιλοξ. Γλωσ.

Πρωτόπειρος, ὁ, ἡ, ον (πεῖρα). Ὁ κατὰ πρῶτον πεῖραν λαμβάνων, ὁ τὴν πρώτην πεῖραν ἔρευνῶν ἢ δοκιμῶν ἔργου τινὸς ποιῶν, ἀρχάριος· τινός, σπαν. εἴ τι· Πολύβ. «Πρωτόπειρος τῆς τέχνης ἐτέρας». Ἄλεξις παρ' Ἀθην. σελ. 568 καὶ Ἰακ. Α. Τ. σλ. 60.

Πρωτοπήμων, ονος, ὁ, ἡ (πῆμα). Ὁ κατὰ πρῶτον ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βλάπτων, ζημίαν προξενῶν· Αἰσχύλ. Ἀγ. 231.

Πρωτόπλαστος, ἡ. Ἡ πρώτη πλάσις, κτίσις, γένεσις ἢ δημιουργία. Χχίλ. Αἰσχυλ. Προμ. 120. ἐκ τοῦ

Πρωτόπλαστος, ὁ. Ὁ κατὰ πρῶτον πλασθείς, δημιουργηθείς, παρὰ τοῖς Ἑκκλ. Συγ. ἐπίθ. τοῦ Ἀδάμ.

Πρωτόπλοος, Ἀττ. πλους, ὁ, ἡ, ουν (πλόος). Ὁ κατὰ πρῶτον πλέων εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ πρώτην φορὰν θαλασσοπορῶν, ταὐτ. τῷ, πρωτόπλους· παρ' Ὁμ. Ὀδ. Θ, 35 κτλ.. πρωτόπλοιον πρωτοπλόοιον πλοῖον· καὶ Κύρ. «Νῆες πρωτόπλοοι· πλοῖα, ὁ κατὰ πρῶτον πλεῖ εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ ὁποῖον κατὰ πρώτην φορὰν ῥίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκβαίνει ἀπὸ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος, καὶ τὸ ὁποῖον τινὰ· ἔτι καὶ ὁ πλέων πρός τι μέρος, ἐν γένει νέος, πρόσφατος, καινός, καινούριος, τροπ. «Παρθένος πρωτόπλοος· παρθένος, ἥτις κατὰ πρῶτον ἐμβαίνει εἰς τὸ τοῦ ἔρωτος πέλαγος. Πλάτ. Ἐπ. 6, 4. παρὰ Διογ. Λαερ. 3, 31. ὅπου ὅμως ἡ γραφὴ ἔστιν ἀμφ.

Πρωτόπολις, εως, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ πρῶτος ἐν τῇ πόλει, ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ ἢ πολιτείᾳ ὤν, «Τύχη πρωτόπολις· ἡ πρώτη οὖσα εἰς τὰς πόλεις· ἢ ἡ τὸ πρῶτον θεμελιοῦσα τῶν πόλεων. Πίνδ. παρὰ Πλουτάρχ.

Πρωτοπολίτης, ου, ὁ (πόλις). Ὁ πρῶτος καὶ ἐξαίρετος τῶν πολιτῶν πόλεώς τινος, ἢ ἐπικρατείας. Φιλοξ. Γλωσ.

Πρωτοπορεία, ἡ. Τὸ πρῶτον ἢ πρότερον τῶν ἄλλων πορεύεσθαι, τὸ προηγεῖσθαι, ἢ πρώτη ἢ ἐμπροσθεν τῶν ἄλλων πορεία, ἔτι δὲ καὶ τὸ προπορευόμενον μέρος τοῦ στρατοῦ, ταὐτὸν τῷ, προπορεία. L'avant-garde. Γαλ. παρῤῥέ Πολυβ.

Πρωτοπόρος, ὁ, ἡ, ον (πορεύω). Ὁ κατὰ πρῶτον ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων πορευόμενος, ὑπάγων, περῶν, ἢ στρατεύων· ἐξ Ἀθην. ιγ. σελ. 589 ὅπερ ἐν Ἀνεκδ. α σελ. 170 «Πρωτοβλόσκα· ὁ νεωστὶ βλαστήσας, κείται.

Πρωτόποσις, εως, ἡ (πόσις). Ἡ κατὰ πρῶτον γαμηθεῖσα, ὑπανδρευθεῖσα, ἢ τῆς ἑποίας ὁ πρῶτος σύζυγος ζῇ· ἔτι παρ' Ἀθην. 9. 215. καὶ Πολυδ. γ. 39. ταὐτὸν τῷ, Ὁμηρικῶ «Νουρίδιος ἀλοχοιο· ἢ ἐκ παρθενίας τοῦ γεγαμηκότος γυνή· παρβλ. πρωτογύναικες.

Πρωτοπραξία, ἡ (πράττω). Τὸ πρῶτον ἀπαιτεῖν, ἢ εἰσπράττειν ὀφειλόμενον ἀργύριον, ἢ πρώτη ἀπαίτησις, ἢ εἰσπραξις τῶν χρεωστουμένων χρημάτων. Ἡσυχ. τὸ κατὰ πρώτην φορὰν ἀπαιτεῖν, ζητεῖν ἀπὸ τὸν χρεώστην· παρὰ Πλινίῳ Ἐπιστ. ἰ. 109. τὸ προτέρημα ἢ τὸ δικαίωμα ὃ ἔχει ὁ δανειστὴς εἰς τὸ νὰ ζητήσῃ ἐπὶ κριτηρίου τὰ δανεισθέντα χρήματα, ἢ τὸ δικαίωμα ὅπερ ἔχει νὰ λάβῃ αὐτὸ, πρῶτος τῶν ἄλλων jus primae exactionis.

Πρωτόῤῥιζος, ὁ, ἡ, ον (ῥίζα). Ὁ τὴν πρώτην ῥίζαν ἢ τὴν πρώτην ἀρχὴν καὶ καταγωγὴν ἐν ἑαυτῷ ἔχων. Λουκιαν.

Πρωτόῤῥυτος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ὁ κατὰ πρῶτον ῥέων, ἢ ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ῥέων, ὡς Αὐτόῤῥυτος. Γαλην.

Πρῶτος, Πρώτη, Πρῶτον, κυρίως ὑπερθετικὸν τῆς, πρό, προθέσεως, κατὰ συνκοπ. ἐκ τοῦ προτατο., ὅθεν Δωρ. πρῶτος, Πᾶς ὅς τις ὑπερέχει, ὑπέρτερος, ἢ προηγεῖται τῶν ἄλλων ὡς πρὸς τὸν τόπον, τὴν θέσιν, τὴν τάξιν, τὴν συνέχειαν, τὸν χρόνον, τὴν ἡλικίαν, τὴν ἀξίαν, τὸν βαθμὸν ἢ τὴν τιμὴν, ὁ καὶ παρ' ἡμῖν λεγόμενος κοιν. πρῶτος, καὶ ἐντεῦθεν ἔτι, ἀξιοπρεπέστερος, ὁ ἐπιστημονέστερος, ὁ σημαντικώτερος, ὁ ὑπέρτερος, ἀντὶ τοῦ ὕστατος ἢ τελευταῖος· πολλάκις παρ' Ὁμ. Ἡσιόδ. καὶ Ἡροδ. διὰ δὲ τῆς ἰδίου ἐνν. τοῦ ἀριθμοῦ ἀνάπαλιν. τοῦ δεύτερος, τρίτος, τέταρτος κ. τ. λ. ὡς Ἰλ. Ψ, 205. «τῷ πρώτῳ· αὐτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἔπειν ἔθηκε . . αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄλφιτον κατέθηκε λίβητα . . τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυσοῖο τάλαντα, κ. ἑξῆς» ὁμοίως καὶ Ἰλ. Ζ, 179. τῷ δὲ ὕστερον ἀτίκεστ. σπα. Ἡσ. Θεογ. 34. ὡσαύτ. καὶ τῷ ἐπιρ. ἔπειτα, ἐν Ἰλ. Ε, 458. «Ἠνίοχε μὲν πρώτα σχεδὸν οὔτατε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ· αὐτὰρ ἔπειτα . . » Συγκρ. πρότερος ἔπειτ. ταὐτ. τῷ Λατ. prior, primus. 2) Ἴδιος δὲ χρῆται ὁ Ὁμ. τῷ πληθ. ἀρθ. πρῶτοι συνηθ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ πρόμαχοι, ἐξαιρ. ἐν πρώταις, ἢ μετὰ πρώτους, ἀντὶ μεταξὺ τῶν πρώτων μαχομένων στρατιωτῶν, ἤτοι ἐντῇ κατ' ἐμπροσθεν συμπλοκῇ, ὡσαύτ. καὶ, ἐνὶ πρώτοισι, Ἡσ Θεογ. 713. 875. ἔτι καὶ κατὰ πλεονασμ. ἠπρῶ οἱ πρόμαχοιο. Ὀδ Σ, 379 β) οὐδ. τὰ πρῶτα, ἐπιθ. τὸ πρῶτον τῆς μάχης ἢ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον, συνυπακ. τοῦ ἄθλα ὡς ἢ τ' ἄ. ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίην δὲ φεοίμην. Ἰλ. Ψ, 271. ἤτοι, λαβὼν ἐγὼ τὰ πρῶτα τοῦ ἀγῶνος ἄθλα ἤθελα τὰ φέρει εἰς τὴν σκηνήν μου· σπανίως δὲ, τὰ πρῶτα φέρειν, μετὰ γεν. πραγμ. περὶ οὗ ἴδε Ἰακ. Α. Π. σελ. 431. 800. καθόλ. οὐδ πρωτοβαθμία, ὑπεροχὴ, προτέρημα, προτίμησις, πρώτη ῥέλλα, κοὶ τὸ πρῶταν. Ἡροδ. 7, 13. ἤτοι ἐπὶ τὸν κ-

φιστον βαθμόν· ἔτι δ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ προσάπ. ἀπῶν Βρετριέων τὰ πρῶτα, τῶν Αἰγινητέων τὰ πρῶτα. Ἡροδ. 6, 100 9, 78. αὐτὶ πρῶτος ἐκ τῶν Ἐρετριέων, ἐκ τῶν Αἰγινητῶν καὶ ὁ μηχανικῶν ὢν τὰ πρῶτα, Δουκ. ἀντὶ πρῶτος, ἐκ τῶν μηχανικῶν, αὐταύτ. τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας. Ἀριστ. Βατρ. 421. αὐτὶ ἡ ἐσχάτη, ἡ ἀκροτάτη μοχθηρία, καὶ τὰ πρῶτα τῆς λιμένος. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 743. ἤτοι ὁ ἀνώτατος βαθμὸς τῆς πόλης. «Τὰ πρῶτα παρὰ Φιλόσοφ. δηλοῖ, τὴν πρώτην, ἁπλουστάτην καὶ ἀρχικὴν ὕλην τῶν πραγμάτων, ἄλλως τὰ στοιχεῖα, τὰ καὶ παρ' αὐτοῖς ἀτόμοτα καλούμενα γ) τὴν πρώτην, ἐπίρ. ἀντὶ κατὰ πρῶτον, τὴν πρώτην φορὰν, κατ' ἀρχὰς· κτοὺς Ἴωνας ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιησάμενος τὴν πρώτην εἶναι. Ἡροδ. 1, 153. καὶ 3, 134. ὅπου συνηθ. συνυπακ. τὸ ὥραν ἢ ἐδόν· καὶ Ξεν. — 3) Πρῶτος κατὰ συγκρ. ἔν. ὡς τὸ πρότερος, ἐμπροσθήτερος, πρεσβύτερος. «Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος». Ἰλ. Ν, 502. Σ. 92. συχνάκ. παρὰ μεταγν. ἑπομένου τοῦ ἤ, ἤρα Wesseling Ἡρόδ. 2, 2. 9, 27. Musgr. Σοφ. Ἀντ. 1327. Erf. Schaef. Διον. περὶ συνθ. σλ. 328. Osann xxi Pinzger. Λυκοῦργ. 11, 7. — 4) ὡς ἐπίρ. χρῆται τούτῳ ὁ Ὅμ. καὶ Ἡτ. εὐθετ. ἐκκ. καὶ πλήθ. Πρῶτον, πρῶτα, ἀντὶ κατ' ἀρχὰς, ἐν πρώτοις, πρώτην φορὰν, καὶ ἀντὶ τοῦ πρότερον, προτέρα, καὶ πρὸ τούτου, ἄλλοτε, πρίν, ἀσαύτως καὶ Ἡρόδ. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐξαιρέτως, πρὸ πάντων, ἐξόχως, κυρίως. Ἰλ. Α. 6, 235. 276. 259. Β. 73, 572. Γ. 330. Δ. 17, 19. καὶ ἀλλαχοῦ· β) ἐπίσης πολλάκ. εὑρῆται παρ' Ὅμ. καὶ Ἡτ. καὶ, τοπρῶτον, τοπρῶτα ὡς ἐπίρ. ταυτοσημ. τῷ, πρώτον, πρῶτα, ὅπερ συνεχ. ἀπαντᾶται ἐν τῇ τοῦ Ὀδυσσείᾳ καὶ ἀεχωρ. τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα· ἀλλὰ, κατὰ Παστόριον, ἡ ἔνωσις τοῦ ἄρθρου μετὰ τοῦ, πρῶτον καὶ πρῶτα, ὡς καὶ τοῦν, τοπρόκ. κ.τ.τ. δὲν φαίνεται ἄνευ λόγου, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι προκριτωτέρα, ὅτε ὡς ἐκ τῆς διαφόρου γραφῆς πολλάκις προκύπτουσι σημασίαι αἴτινες αὐτοῖς διαφέρουσιν ἀλλήλων· παρβλ. Βν. Ἀριστοφ. Βατ. 421. Wolf. πρόλεγ. Ἰλ. σελ. LXII. Schaef. Σοφ. γ) πρωΐμωτατα, πολλὰ ἐνωρίς, παράκαιρα πρὸ, τοῦ ὡρισμένου καιροῦ, ὡς, ἀτ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλε Μοῖρ' ὀλοή. Ὀδ. Ω, 28. ἔμελλεν ἡ φθοροποιὸς Μοῖρα νὰ σὲ ἁρπάσῃ τόσον παράκαιρα ἀπὸ τὸν βίον· δ) μετὰ τὴν ἀναφ. Ἀντ. καὶ μετὰ τὸ ἐπεί, ἐπειδὴ φερμέτερ τέ, πρῶτον καὶ τοπρῶτον δηλ. ἅπαξ, ὡς ἐν Ὀδ. Γ, 320. ὃν τινα πρῶτον. Δ, 13. ἐπειδὴ τοπρῶτον ἀγείρατο παῖδ' ἐρατεινὴν, καὶ Κ, 3. 8. Ν, 133. Ξ, 467. τὸ δέ, ὁπόστε κε πρῶτον, ἔστι ταυτ. τῷ λατ. Simul ac, εὐθὺς ὅτε κατὰ πρῶτον, ἀμέσως ὅτε ἐν τῷ ἅμα πόντῳ ἔκε πρῶτον πελάσσῃ εὐθέα νῆα Ὀδ. Δ, 106. ὁμοίως καὶ τό, Εὖτ' ἂν πρῶτα. Ἡτ. ἔργ. 600. ἅπαξ πρῶτα, Θεογ. 156. — Οἱ Ἀττ. κατ' ἐξοχ. οἱ Φιλόσοφοι μετεχειρίζ. καὶ τὸ Ἐπίρ. πρῶτος, «τὸ πρῶτος ψυχρόν». Πλουτάρχ. ἤτοι ἡ ὕλη, ἢ ἡ φύσις τοῦ ψυχροῦ· παρ' Ὅμ. δὲ οὐχ' εὑρῆται εὐθαμοῦ, Ἰωλ. Φρυν. σλ. 311. σημειωτέον δὲ ἐν γένει ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχ. ἐλαμβάνετο συνεχέστερ. τὸ Ἐπίθ. ὡς Ἐπίρ. ὅπερ καὶ ἐν τῇ κοινῇ ἡμῶν ὁμιλουμένῃ γλώσσῃ ὡς ἐπὶ πολὺ συμβαίνει. Πολλάκ. παρ. Ὅμ. καὶ παρ' ἄλλοις ἐπιτείνεται ἡ σημασ. τοῦ Ἐπίθ. ἢ τοῦ ἐπίρ. διὰ τοῦ προηγ. πολύ, δι' εὖ ἐξηγεῖτ. ἡ ἀρχικὴ ὑπερθετ. σημασ. τῆς λέξεως· Ἔστος δὲ σχηματίζ. ἔτι καὶ συγκρίτ. πρότερος, καὶ ὑπερθ. πρώτιστος ὅπερ ἴδε ἐν τῷ οἰκείῳ κόπῳ.

Πρωτοσέληνος, ὁ, ἡ, ον (σελήνη). Ὁ πρῶτος ἐν τῇ σελήνῃ ἢ ἐν τῷ μηνί· ἰδ. ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ τελευταίου μηνός. Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Φ.

Πρωτοσπόρος, ὁ, ἡ, ον (σπείρω). Ὁ κατὰ πρῶτον σπείρων ἢ γεννῶν, πρωτογένης· καὶ

Πρωτόσπορος, ὁ, ἡ, ον παθ. Ὁ κατὰ πρῶτον ἐσπαρμένος, βλαστηθείς, γεγεννημένος, ὁ πρῶτος τῶν ἄλλων σπαρείς, πρωτογένητος.

*Πρωτόστακτος, ὁ, ἡ, ον (στάζω). Ὁ πρῶτος στάζων, ὁ κατὰ πρῶτον ἀποτυλάζων· «πρωτόστακτος κονίαι».

Πρωτοστασία, ἡ. Ἡ πρώτη στάσις, ὁ πρῶτος βαθμὸς, τὸ πρωτεῖον, τὸ πρῶτον τῶν ἄλλων ἱστασθαι. Γλωσ. Στεφ. ἐκ τοῦ

Πρωτοστατέω, ῶ, Μλ. ήσω. Ἐν τῇ πρώτῃ τάξει, σειρᾷ, ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων ἵσταμαι· ἐκ τοῦ

Πρωτοστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὁ πρῶτος, ἢ ἐμπροσθεν πρὸ τῶν ἄλλων στεκόμενος, ἢ ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ, ἐν τῇ πρώτῃ τάξει ἱστάμενος, ὁ πρῶτος παρὰ τὸ κέρας τῆς παρατάξεως τεταγμένος, ἄθεν, οἱ πρωτοστάται, οἱ σχηματίζοντες τὰς πρώτας σειρὰς ἢ παρατάξεις ἑνὸς τάγματος ἐν καιρῷ μάχης· καὶ ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγός, ἡγεμών. Ξενοφ. Κυροπ. γ. 5.

Πρωτοσφακτος, ὁ, ἡ, ον (σφάττω). Ὁ κατὰ πρῶτον ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων σφαγείς, φονευθείς.

Πρωτοτοκεῖα, τά, τὸ δικαίωμα τῆς πρωτογενείας ἢ τοῦ πρωτογενήτου υἱοῦ· Ο'. Primogeniture. Ἰταλ.

Πρωτοτοκεύω, Μλ. εύσω (τοκεύω). Μεταδίδω, ἀποιέμω τὸ δικαίωμα τῆς πρωτοτοκίας, παρὰ τοῖς Ο'.

*Πρωτοτοκέω, Μλ. ήσω (πρωτοτόκος). Πρῶτος, ἢ κατὰ πρώτην φορὰν τίκτω, γεννῶ· ἄθεν

Πρωτοτόκος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ πρῶτος ἢ κατὰ πρώτην φορὰν τίκτων, γεννῶν, ἢ γεννήσας Ἰλ. Ρ. 5. «Μήτηρ πρωτοτόκοιο· πρώτως τεκοῦσα, πρώτην φορὰν γεννήσασα, καὶ ἐπὶ ζώων.

Πρωτότοκος, ὁ, ἡ, ον· παθ. ταὐτὸν τῷ, πρωτογένητος· ὁ πρῶτος τῶν ἄλλων ἁπάντων τεχθείς, γεννηθείς.

Πρωτοτομέω, ῶ, μελ. ήσω. Κατὰ πρῶτον ἢ πρῶτος τέμνω, κόπτω, ἐκκόπτω ἐκ τοῦ

Πρωτότομος, ὁ, ἡ ον (τέμνω). Ὁ πρῶτος τῶν ἄλλων τετμημένος, κεκομμένος, ἢ περικεκομμένος.

*Πρωτοτρόφος, ὁ, ἡ, ον (τρέφω). Ὁ τρέφων τὸν πρῶτον καρπὸν, τὸν πρῶτον γόνον, τὸ πρῶτον τέκνον.

Πρωτοτυπία, ἡ. Τὸ ἰδίωμα ἢ τὸ εἶναι τοῦ πρωτοτύπου, Εὐστάθ.

Πρωτότυπον, τό (τύπτω). Τὸ πρῶτον τύπωμα ἢ σχῆμα λαβόν, τὸ κατὰ πρώτην φορὰν σχηματισθὲν, διατυπωθὲν, ὅπερ ἐστὶν ἡ πηγή, ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ τύπος μετὰ ταῦτα ἄλλων, καθ' ἃ δηλ. σχηματίζονται καὶ μορφοῦται κατ' εἰκόνα αὐτοῦ ἄλλα, ἀρχικὴ εἰκὼν, Original module. 2) παρὰ Γραμμ. Ῥῆσις, ἀρχὴ, πηγὴ λέξεώς τινος, ἀρχικὴ λέξις, ἀφ' ἧς σχηματίζονται μετὰ ταῦτα καὶ παράγονται ἄλλαι πολλαὶ λέξεις. αὐτκ. τῷ παράγωγον, ὡς φ. ε. Ἕλλην, ἔστι τὸ πρωτότυπον ἐξ οὗ γίνεται τὸ παράγωγον ἑλληνικός· ἔστι δὲ κυρ. Οὐδέτερον ἐκ τοῦ

Πρωτότυπος, ὁ, ἡ, ον (τύπτω) καὶ Ἐπίρ — τύπως, ταὐτὸν τῷ Ἀρχέτυπος, ἀρχικὸς, ὁ χρησιμεύων ὡς πρωτότυπον, ὡς πρωτότυπωμα, ἢ ὁ τὸν πρῶτον τύπον ἔχων· original

Πρωτοῦπνον, (ὕπνος). Ὁ πρῶτος ὕπνος, τὸν ὁποῖον ἐπέρασέ τις ἀφ' οὗ ἀποκοιμηθῇ ἢ ἡ ἀρχὴ τοῦ ὕπνου· ἔστι δὲ ἀμφ.

Πρωτουργός, ὁ, ἡ, ον (ἔργον). Ὁ πρῶτος ἐργαζόμενός τι, ἢ κατασκευάζων, ὁ πρῶτος ἐργάτης, ὅστις κατὰ πρῶτον ἐποίησεν ἔργον τι· καὶ ὁ πρῶτος δημιουργὸς καὶ κτίστης· ὁ πρωταίτιος. Πλάτ.

Πρωτοφαής, ὁ, ἡ, ές, (φάος). Ὁ ὢν εἰς τὸ πρῶτον αὐτοῦ φῶς, ἢ ὁ κατὰ πρῶτον φέγγων «Σελήνη πρωτοφαής» ἢ νέα σελήνη. Σουίδ. ἐν Λ. Σελήνη, ὅπου ἡμάρτημ. Πρωτοφυοῦς, κεῖται.

Πρωτοφάνεια, ἡ. Ἡ πρώτη ἐμφάνεια, ἐμφανίσις· ἐκ τοῦ

Πρωτοφανής, ἐος, ὁ, ἡ ές (φαίνομαι). Ὅστις κατὰ πρῶτον ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων φαίνεται, ὁ πρῶτος φανείς· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν ἔτι καὶ, Πρωτοφανήσιμος, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν Ὀπωρῶν, ὅσαι πρὸ τῶν ἄλλων φαίνονται ὥριμοι· ἔτι δὲ, κατὰ πρῶτον ὁρατός.

Πρωτοφόνος, ὁ, ἡ, ον (φονεύω). Ὁ πρῶτος φονεύων. Ἐκκλησ.

Πρωτοφορέω, ῶ, Μ. ήσω (φέρω). Κατὰ πρῶτον φέρω, βαστάζω, ἢ φέρω τοὺς πρώτους καρπούς, ἐπὶ φυτῶν· ἔτι δὲ φέρω πρότερον τὰ τοῦ πολέμου σημεῖα παρ' Ἀθηναίῳ ιγ'. σελ. 565. ὅπου κατὰ τινας κεῖται ἡμάρτημ. ἀντὶ τοῦ, Πτερθεωρέω, ἢ Θαλλοφορέω· ὅθεν

Πρωτοφόρημα, τό. Ὁ πρῶτος καρπὸς, τὸν ὁποῖον φέρει ἡ γῆ. Λογγ. 3, 8.

Πρωτοφυής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (φύω). Ὁ κατὰ πρῶτον φυείς, γεννηθείς, ὑπάρξας λαβών, βλαστήσας, ἢ γενόμενος, Ἀπολλ. ἀργ. γ'. 851.

Πρωτόφυτος, ὁ, ἡ, ον (φύω). Ταὐτὸν τῷ, Πρωτοφυής. Ἐπιγραμ. καὶ ὁ κατὰ πρῶτον φυτευθείς ἢ πεφυτευμένος.

Πρωτόχυτος, καὶ Ἀττ. κατὰ συναλ. Πρωτόχους, ὁ, ἡ, ον (χύω), τὸν πρῶτον χυοῦν (τὸ πρῶτον χυόμενον εἰς τὰ γένεια) ἔχων, ὁ κατὰ πρῶτον ἡβῶν. Λουκ.

Πρωτόχρονος, ὁ, ἡ, ον (χρόνος). Ὁ πρῶτος κατὰ τοὺς χρόνους, ἢ ὁ ἐκ τῶν πρώτων, ἀρχαιοτάτων χρόνων ὤν, primaevus Γλωσσ.

Πρωτόχυτος, ὁ, ἡ, ον (χέω). Ὁ κατὰ πρῶτον ἢ νεωστὶ κεχυμένος, ὁ ἑαυτὸν κατὰ πρῶτον χύων, ὁ κατὰ πρώτην φορὰν ἐκχεόμενος, ῥεῦν, τρέχων. «Οἶνος πρωτόχυτος». Ἀνθολογ.

*Πρωτώ, οῦς, ἡ. Θηλ. κύρ. Ὄν. μιᾶς τῶν Νηρηΐδων. Ἰλ. Σ, 43. Ἡτ. Θεογ. 243. 248.

Πρώτως, Ἐπίρ. ἐκ. τοῦ, Πρῶτος. Κατ' ἀρχὰς κατὰ πρώτην φορὰν, ἀπ' ἀρχῆς, ἀρχαίως πρῶτα, ἐξ ἑαυτοῦ, φύσει, οὐ κατὰ συμβεβηκός, ἐξ ἰδίας φύσεως, κατὰ πρῶτον λέγον, κυρίω, ἢ ἁπλῶς καὶ κυρίως· ἀφ' ἑαυτοῦ, ἰδίως, πρὸ τῶν ἀπάντων, ἄλλων, κ. τ. τ. ἴδε ἐν λεξ. Ποιήτ. «Πρώτως ἔχειν» ἀντὶ τοῦ, Πρωτεύειν. Πλάτ.

*Πρωϊδάν, κατὰ συναλ. ἀντὶ προαυδᾶν, Ἀριστφ. Ὄρν. 559. ἴσως τὸ πρῶτον ἀπαντ. παρὰ γρ. τοιαύτ. συνειρ.

Πρώων, ονος, ὁ· τινειρ. τύπ. ἐπ. ταὐτὸν τῷ, Πρών, καὶ, Πρηών· ὅπερ ἴδε Ἰλιάδ. Μ. 282.

Τὸ Π μετὰ τοῦ Τ.

*Πταίειν, κς, ἡ, ἀόρ. β'. εὐκτ. τοῦ ἔπταμαι.

Πταίρω, μελ. πταρῶ, ἀόριστ. ἀ. ἔπταρα, συνηθ. ἀόρ. β'. ἔπταρον Πτάρομαι· πταρίζομαι, πταρμὸν ἐκβάλλω ἐν παρ' Ὅμ. Ὀδ. Ρ, 541. «Τηλέμαχος δὲ μετ' ἔπταρεν, ὅπου ἐκλαμβάνεται τὸ πταίρειν ἐπὶ καλοῦ σημείου, ὡς αἴτιος οἰωνός, παρβλ. καὶ στίχ. 545. Ἡτ. 6, 107. τροπ. ἐπὶ λύχνου, ὅ κηρὸς ὅτε κάμνει σπεργμὸν τινα, ἑκατὸν μικρὸς σπινθῆρας, σπινθηρίζων· ἐπ. 61. Οἱ Ἀττικ. ἐχρῶντο μᾶλλον τῷ τυπ. πτάρνυμαι· ὅπερ ἴδε

Πταίσμα, τό (πταίω). Πρόσκομμα, παράπτωμα, πρόπτωσις, καὶ ἐκτεθ. παρόρμα, λάθος, σφάλμα, ἀτύχημα, ἢ δυστύχημα, ἀποτυχία, δυστυχία, βλάβη, ἀπώλεια, ὄλεθρος, φθορὰ,

ἀφανισμός· πταῖσμα ὑπερ τὸν Πέρσην, «Ἡροδ. 7, 149. Δημοσθ. ὅθεν

Πταισμάτιον, τὸ ὑποκ. τοῦ πταῖσμα. (ᾱ) καὶ

*Πταίστης, ου, ὁ, ἡ. Ὁ πταίσας, ὁ προσκρούσας, ὁ πράξας σφάλμα τι ἢ ἁμάρτημα, καὶ ὁ ὑπεύθυνος· ἀμφ.

Πταίω, μέλ. πταίσω, παθητ. παραχ ἔπταισμαι. μεταβ. Κάμνω τινὰ τὰ κτυπήσῃ πρὸς, νὰ προσκρούσῃ, νὰ σκοντάψῃ, ἢ νὰ πέσῃ, ἢ νὰ γλυστρήσῃ. ὑπτ. τινὰ τὴν ἐλπίδα «Ἡρώδιαν τροπ. ἀντὶ κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὴν ἐλπίδα, νὰ ἀπελπίσῃ εἰς μάτην. 2) συνήθ. Οὐδ. κτυπῶ πρός, σκοντάπτω «Πρὸς τὸν λίθον πταίειν· «προσυπακουομ. πτὸν Πόδα· «(κυρίως ἡ Παροιμία λέγει· «Μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίειν·» ὁ ἐστι, «Προσέχειν, κτυπῶν τὸν πόδα πρὸς τὸν ἴδιον λίθον· «ὅθεν καθέλ. προσβάλλω, προτρέπτω, προτρεύω, ὀλισθαίνω, γλυστρῶ, πίπτω, καὶ τροπ. ἀτυχῶ, δυστυχῶ, εἰς βλάβην καὶ ἀτυχίαν καταντῶ, λαυδάνω· δυστυχὴς εἰμὶ ἢ γίνομαι· Ξενοφ. Κύρου π. γ. α. 15. «Εὐτυχοῦντα — πταίσαντα· «ὅ ἐστι, ἀστυχήσαντα· καὶ, πταίειν τῇ διανοίᾳ» Heind. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 160. D. «ἀντὶ ἀποτυγχάνειν, ἀπατᾶσθαι· ὡσαύτως καὶ περὶ Μαρδονίου πταίσας ἢ Ἑλλάς» Ἡροδ. 9, 101. μήπως ἡ Ἑλλὰς δυστυχήσῃ, χαθῇ εἰς τὴν μάχην μετὰ τοῦ Μαρδονίου· καὶ παθ. «Πταίεσθαι τὸ ἀληθὲς αὐτοῖς εἰωθεν.» Αἰλιαν. Ζῶων Ἰστορ. β'. 15. ἤτοι ἡ ἀλήθεια ἐσυνήθιζε νὰ τοὺς ἐκφεύγῃ, ἢ ἐσυνήθιζον νὰ μὴ ἐπιτυγχάνωσι τὴν ἀλήθειαν· καὶ, τὰ πταισθέντα, ἀντὶ τὰ δυστυχήματα (συγγενεῖ. μετὰ τοῦ πίπτω, πέπτωκα, πτῶσις, ἴδε Βουτ. Λεξιλ. σελ. 295)

Πτακίς, ίδος, ἡ· ἐξαιρ. θηλ. τοῦ Πτάξ, ὁ, Δειλία, φόβος, συστολή, εὐλάβεια «Μόγεραν πτάκα· «δειλίαν. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 137. ὅπου πρότερον «Πτῶκα» ἔκειτο· ὅθεν

*Πτακισμός, ὁ, ταυτ. τῷ πτακίς Γλωσσ.

Πτακορέω, (ῶρη) ταὐτὸν τῷ, πτήσσω, πτώσσω· ἐκ τοῦ πτάξ. ὁ Ἡσύχιος ἔχει καὶ, πτωότην, κατεπτηχότα, ὅπου ἴσως πρέπει νὰ λέγηται, πτωῶτα.

*Πτᾱμένος, ένη, ενον· μετοχ. ἀόρ. τοῦ ἵπταμαι. Ἰλ.

*Πτάξ, ακός, ὁ, ἡ (πτήσσω, πτώσσω). Δειλός, φοβιτζιάρης, συνεσταλμένος, εὐλαβούμενος (τὸ ἄλφα ἐστὶ κατὰ Δρίκοντα σελ. 19, 14, 80, 22. μακρόν· μόνον δὲ παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 141. εὕρηται εἰς τὴν Αἰτ. πτάκον ἡ πρώτη συλ. βραχεῖα πρὸς διαστολ. τοῦ θηλ.)

*Πτᾱνός, Δωρ. ἀντὶ πτηνός.

Πταρμική, ἡ. Εἶδος φυτοῦ δύναμιν ἔχον τοῦ διεγείρειν τὸν πταρμόν. Διοσκορίδ. β'. 192. «Ἔχει δὲ ἡ Πταρμικὴ ἐπ' ἄκρῳ κεφάλιον μικρόν, περιφερές, δρυμὸ κατὰ τὴν ὀσμήν, ἐρεθιστικὸν πταρμοῦ, ὅθεν καὶ ὀνόμασται» Achillea ptarmica, Λιν. ἐκ τοῦ

*Πταρμικός, ή, όν. Ὁ πταρνιζόμενος, ὁ σφοδρῶς πταρνιζόμενος. 2) Ἐνεργ. Ὁ διεγείρων τὸν πταρνισμόν, ἢ ὁ πρὸς τὸ πταρνίζεσθαι ἐπιτήδειος.

Πταρμός, ὁ (πταίρω). Τὸ πτάρνεσθαι, πταρνίζεσθαι, πτάρνισμα Ἱπποκράτ. Ἀφορ. «Πταρμὸς γίνεται ἐκ τῆς κεφαλῆς διαθερμαινομένου τοῦ ἐγκεφάλου, ἢ διυγραινομένου τοῦ ἐν τῇ κεφαλῇ κενοῦ· ὑπαρχεῖται γὰρ ὁ ἀὴρ ὁ ἐνέων (διὰ τῶν μυκτήρων) ἔξω, ψυχεῖ δέ, ὅτι διὰ στενοῦ αὐτῷ ἡ ἐξόδος ἐστί·» ὅρα περὶ τούτου καὶ τὸν Γαλῆνον εἰς τὸ τούτου ὑπόμνημα.

Πτάρνυμαι, μελ. πταρήσομαι. Ἀποθ. οὐδετ. Πταρμὸν ποιῶ, πταρνίζομαι, ἢ πταρμίζομαι· ἐξ οὗ τὸ Λατ. sternuo, sternuto. «Οἱ θίγοντες τοῦ μυκτῆρος λεπτῷ κάρφει πτάρνυνται·» Ξενοφ. Ἀναβ. γ'. β'. 5. «Ταῦτα λέγοντες αὐτοῦ πτάρνυνται· ἀκούσαντες δὲ οἱ στρατιῶται, πάντες μιᾷ ὁρμῇ προσεκύνηταν τὸν θεόν.» Οἱ παλαιοὶ ἐθεώρουν τὸν Πταρμὸν μετά τινος δεισιδαιμονικῆς προσοχῆς ὡς τι ὠφέλιμον τινα ἢ σημεῖον προτρεπτικὸν καλοῦ ἢ κακοῦ, ὡς καὶ ὁ Εὐστάθιος σημειοῖ (ἐν Ὀδυσσ. Γ.) «Ὄρνις γάρ ποτε ἦν τοῖς παλαιοῖς καὶ ὁ Πτερνισμός, ἐπεὶ καὶ ἡ κεφαλὴ τιμία, ἐξ ἧς τὸ τοιοῦτον σύμβολον· διὸ καὶ προσεκυνεῖτο ὁ πταίρων· καὶ τὴν αἰτίαν λέγουσιν οἱ σοφοί ἐν εἰς καὶ Ἀριστοτέλης·» ἐν Προβλ. λγ. 7. καὶ 11. «Τὸν πταρμὸν Θεὸν ἡγούμεθα·» καὶ διὰ τοῦτο παρὰ Ξενοφῶντι εἰ στρατιῶται, ὅταν ἐπάρῃ τις προσεύνησαν τὸν Θεόν. Τοιαῦται παρατηρήσεις γίνονται καὶ τὴν σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ μάλιστα λέγουσιν ὅτι συμβαίνει ὁ Πταρμός, ὅταν τις μακρὰν ὢν ὁμιλῇ περί τινος, ἢ ἐνθυμῆται τὸν πταρνόμενον. Ἄλλοι δὲ ἐνόμιζον τὸν Πταρμὸν ὡς σύμπτωμα ἀσθενείας τινός, ἐξ οὗ καὶ ἐπεφώνουν μετ' εὐχῆς εἰς τὸν πταρνόμενον ΖΗΘΙ, ἢ ΖΕΥ ΣΩΣΟΝ, ὡς δηλοῦται ἀπὸ τινος Ἐπιγράμματος (Ἀνθολογ. Ἐπιγρ. β'. κεφ. 13. 11.)

«Οὐδὲ λέγει, Ζεῦ σῶσον, ὅταν πταρῇ, οὐ γὰρ ἀκούει τῆς ῥινός· πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει·»

ὅρα ἔτι περὶ τούτου τὸν Σχολ. τοῦ Θεοκρίτου ἐν Εἰδ. ιη. στίχ. 16. καὶ ἐν ζ'. στίχ. 98. καὶ Ἀριστοφάνετ. ἐν β'. Ἐπιστ. 5. ἔτι δὲ καὶ τὸν Πλίνιον Histor. natur. κή. 2. Morin. Tom 4 τῶν Memoires dell' Academie des inscript. σελ. 325. ἐν τῇ ἀναζητήσει τοῦ ζητήματος· Pourquoi on fait des souhaites en faveur de ceux, qui esternuent· καὶ Wieland, Geschichte der Formel, Gotthelf dir! bey Niesen. Ἐντεῦθεν ἄρα καὶ ἡ συνήθεια παραλαβοῦσα ἐπιφωνεῖ πρὸς τὸν πταρνόμενον. Ὑγεία σοι, Ὑγίαινε.

*Πταρτικός, ή, όν, = πταρμικός.

*Πτάτο, Ἐπ. γ' πρόσ. ἐνικ. τοῦ ἀορ. ἐκ τοῦ πέταμαι, ἀντὶ ἔπτατο. Ἰλ. (ᾱ)

ΠΤΑΩ, ἄχρηστ. ἐλεστ. χρησιμ. ὡς ῥίζα τοῦ· πτῆμι, ἵπτημι, πτήσσω, ἐξ οὗ, Πέπτηκα· παρακείμ. Πεπτηώς, καὶ Πεπτηώς· ἀορ. ἐπτάμην

Πτέλας, ὁ. Σῦς, ἀγριόχοιρος, κάπρος· παρὰ Λυκόφρ. 833. «Κρατῆρι λευκῷ τὸν ποτ' ἔκτανε πτέλας» ἄλλως δὲ καὶ, Πτέλας, λέγεται, καὶ παρ' Ἡσυχίῳ, Πτελέαι.

Πτελέα, ἡ. Ἰων. πτελέη. Εἶδος μεγάλου δένδρου ἀκάρπου γνωστοῦ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα Φτελιά. Ulmus campestris, Λιν. Γαλ. Orme «περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν Νύμφαιαι» Ἰλ. Ζ, 419. καὶ Φ, 242, 350. Ἡσ. Ἔργ. 437. 2) Πτελέα, τόπος τις ἢ χώρα οἰνόφυτος ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, ἢ ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἢ ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐξ ἧς καὶ ὁ Πτελεατικὸς οἶνος, Θεοκρ. 7, 65.

Πτελέϊνος, είη, ειον (πτελέα). Ὁ ἐκ πτελέας κατεσκευασμένος· ὁ ἐκ τοῦ ξύλου αὐτῆς ἐξειργασμένος.

*Πτελεός, ἡ (πτελέα). Ὀνομ. Κύρ. διαφόρων πόλεων. Ὁ Ὅμ. ἀναφέρει μίαν ἐν τῇ Ἠλίδι, καὶ ἄλλην ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἰλ. Β, 594, 694.

Πτελεώδης, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πτελέας ὤν, ὅμοιος τῇ πτελέᾳ.

Πτελεών, ῶνος, ὁ (πτελέα). Τόπος περιεκτικὸς πτελεῶν, ἢ δάσος ἐκ πτελεῶν

Πτεόν, τό. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, Πτύον. Εὐστάθ.

*Πτερέλαος, ὁ, καὶ Δωρ. Πτερέλας, ἀρσ. κύρ. Ὁ ὁμ.

Πτερόεις, Ἐπίρ. (πτερόν). Ταχυπτέρυξ, ἐγλίγορα, ταχέως ὡς ἂν μὲ πτερὰ· ἀμφ.

Πτέρινος, ὁ, ἡ· καὶ ίνη, ινον (πτερόν). Ἐκ πτερῶν ὢν ἢ ἐκ πτερῶν κατεσκευασμένος. «Ῥιπὶς πτερίνα.» Ἐπιγρ. ῥιπίδι, ἤτοι ἀνεμιστῆρι ἐκ πτερῶν κατεσκευασμένον, ὅπερ τὸ πάλαι ἔφερον εἰς τὰς χεῖρας τῶν οἱ ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου, ἴδε Πτεροφόρος 2) Πτερωτός, ὁ ἔχων πτερά, ἢ μὲ πτερὰ ἐφωδιασμένος Ἀριστοφ. Ὄρν. 900.

Πτέρις, ιδος, ἡ (πτερόν). Εἶδος φυτοῦ ἢ λαχάνου τὰ φύλλα ὡς πτερὰ ἔχει, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ γνωστὸν διὰ τοῦ, Πτέρη, ἢ Φτέρη. Pteris aquilina, Λιν. Θεόκρ. τ. Εἰδ. γ'. 14. «Καὶ τὰν πτέριν ἀ τὺ πυκάσῃ·» ὅπου ὁ Σχολ. λέγει· «Πτέρις δὲ εἶδος βοτάνης ὁμοίας πτερο στρουθοκαμήλου, ἀφ' ἧς καὶ στεφάνας ἐπὶ κλίνης ἐγένοντο τῶν ἀγροίκων διὰ τὴν μαλακότητα — — καλεῖται ἔτι καὶ Βλιχρόν·» ἡ γραφ. πτερίς. ἔστιν γὰρ τ. ἑιότι ἡ αἰτ. ἔστι πτέριν.

Πτέρισμα, τό· καὶ ἄλλως Πτέρυσμα, ἢ, Πτερύγισμα Τὸ διὰ τῶν πτερῶν πέτασμα εἰς τὸν ἀέρα, καὶ τὸ κίνημα, τίναγμα τῶν πτερῶν ἐν τῷ πέτασθαι. Λογγίν. λείψ. γ'. 5.

Πτέρνα, ἡ, καὶ πτέρνη. Τὸ ὀπίσθιον καὶ ἀπολήγον τοῦ ποδὸς τραχὺ μέρος κοιν. φτέρνα. Ἰλ. Χ. 397. ἐξαιρ. δὲ τὸ μέρος τοῦ ποδὸς τὸ ἐπάνω εἶναι ἄνωθεν τοῦ σφυροῦ, ὅπου εὑρίσκεται τὸ λεπτότερον ὀστοῦν, ἄλλως καὶ ἀστράγαλος, 2) Μεταφ. δὲ καὶ πᾶν κατώτατον μέρος πώματός τινος, οἷον βάσις, θεμέλιόν ποῦ, πυθμήν, π. χ. τὸ τοῦ ὀρότρου σιδήριον τὸ κατατεῖνον ὑπὸ γῆν, τὰ ἔσχατα καὶ κατώτερα μέρη τῶν ὀρέων, τοῦ ἱστοῦ τὸ κάτω μέρος τὸ ἐμπίπτον εἰς τὸν ληνόν, κ. τ. τ. ἔτι καὶ τὰ πέλματα οἱ, πατοῦσαι τοῦ σανδαλίου. 3) ἀντὶ τοῦ, Πέρνα (ὡς καὶ τὸ Πτόλεμος, ἀντὶ τοῦ Πόλεμος) Κωλή, χοιρομέρι· ὅθεν

Πτερνίζω, μέλ. ίσω. Δακτίζω, κτυπῶ, ὠθῶ μὲ τὴν πτέρναν, καὶ μετὰ τοῦ εἰς, αὐτὴν περισφιγμένου κέντρου, κεντρίζω, (τουβλίζω μὲ τὸ μαχμουζιόν) 2) Ὑποσκελίζω, σκελίσι καταβάλλω πεδικλόνω τοὺς πόδας τινός, καὶ διὰ τοῦτο πίπτω, ἢ ποδικλόνω τινά, ὅταν τρέχῃ. «Πτέρνῃ τοὺς συνθέοντας προσπταίειν ἐμοὶ καὶ πίπτειν μηχανωμένου·» ὅθεν Μεταφορ. ἀπατῶ, ἀτιμάζω, συνεκπαίζω, Γένεσ. κζ'. 36 3) βάλλω νὰ πέλματα, νὰ πατοῦσας εἰς παλαιὰ παπούτζια ἤτοι ἀφεθῶ αὐτὰ ὑποκάτωθεν.

Πτέρνιξ, ικος ὁ (πτέρνα). Ὁ μεσαίτατος καὶ κύριος καυλὸς τῆς Κάκτου ἤτοι τῆς Κινάρας, ἀγκινάρας, παρὰ Θεοφρ. ἀντὶ τούτου δὲ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Τέρναξ καὶ Στέριαξ.

Πτερνίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Πτέρνα.

Πτερνίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ Πτέρνα· βάσις, πυθμὴν τῆς λεκάνης, ἢ τὰ πυθμένια τῶν ἰατρικῶν λεκανίδων.

*Πτέρνις, ἡ Πέρνης, ὁ. Εἶδος ἱέρακος. Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. θ'. 36. ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Πτέρνις,» καὶ, «Μύρμηξ, τρίορχις.»

Πτερνισμός, ὁ (πτερνίζω). Ὑποσκελισμός, κτύπημα ἢ ὤθησις διὰ τῆς πτέρνης, διὰ τοῦ ποδός, λακτισμός. Μεταφορ. Δόλος, ἀπάτη, ἐπιβουλή. Ο'.

Πτερνιστήρ, ῆρος· ὁ καὶ

*Πτερνιστής, οῦ, ὁ (πτερνίζω). Ὁ πτερνίζων, ὅς τις πτερνίζει, λακτίζει, ὑποσκελίζει, ἢ κτυπᾷ μετὰ τῆς πτέρνης.

Πτερνοβατέω, ῶ μελ. ήσω. Βαδίζω, περιπατῶ διὰ τῆς πτέρνης ἢ πατῶν ἐπὶ τῆς πτέρνης πορεύομαι· ὅθεν

Πτερνοβάτης, ου, ὁ (βαίνω) Ὁ ἐπὶ τῆς πτέρνης βαδίζων, πατῶν. 2) Ἰατρικός τις ἐπίδεσμος. Ἡσύχ.

Πτερνογλύφος, ὁ, ἡ· ὁ (πτέρνα γλύφω).

Ὁ γλύφων, κοιλαίνων, κατατρώων τὴν κοιλίαν, τὰ χοιρομέρια, Ἡσ. ἐπιθ. τῶν μυῶν, Βατραχομ. 222. παραβλ. πτερνοτρώκτης. (ῡ)

Πτερνοκοπέω, ῶ (κόπτω). Κόπτω, κτυπῶ τὴν μὲ τὴν πτέρναν· ἐξαιρέτως δὲ ἐν θεάτρῳ, ἵνα κοταιτχύνω ἀκαιρεκτέδιον τινὰ ὑποκριτήν. Πολυδ. β'. καὶ δ'. 19. «Πτερνοκοπεῖν, τὸ ταῖς πτέρναις κτυπεῖν πρὸς τὰ ἐδώλια ἐν τοῖς θεάτροις, ὁπότε τινὰ θορυβοῖεν, ἢ ἐκβάλλοιεν, καθὼς ἐν τοῖς σημερινοῖς θεάτροις σφυρίζουσιν οἱ θεαταὶ ὅτε θέλουν νὰ δείξωσι τὴν δυσαρέσκειάν των πρὸς ἀκαιρεκτέδιον ὑποκριτήν.

Πτερνοκόπις, ὁ (πτέρνα, κόπτω) χλευαστ. ἐπιθ. παρ' Ἀθην. ς. σελ. 241. παρασίτου τινός, ἴσως ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Πτεριοφάγος.

Πτερνοτρώκτης, ου, ὁ (πτέρνα, τρώγω). Ὁ τρώων τὰς πτέρναις, ἤτοι τὰς κοιλίας, τὰ χοιρομέρια, ἀστεῖον ἐπιθ. τῶν μυῶν Ὁμ. Βατραχομ. 29.

Πτεροφάγος, ὁ, (πτέρνα φαγεῖν) ταὐτὸν τῷ, Πτεριοτρώκτης. Βατραχομ. 224.

Πτεροβάμων, ὁ, ἡ (πτερόν, βαίνω). Ὁ μετὰ πτερῶν βαίνων, πορευόμενος, ἢ ὁ διὰ τῶν ἱστίων, πανίων κινούμενος, πλέων, ἐπὶ πλοίων.

Πτεροδόνητος, ὁ, ἡ, ον (δονέω). Ὁ δονούμενος, κινούμενος ἢ στρεφόμενος, μετὰ πτερῶν ἢ ἱστίων, Ἀριστφ. Ὄρ. 1377, 1390.

Πτεροδρομέω, ῶ (δρόμος). Πτεροδρόμος εἰμί, διὰ πτερῶν κινοῦμαι, τρέχω, ἢ φέρομαι ἐπὶ τῶν πτερῶν.

Πτεροδρομία, ἡ (δρόμος). Τὸ τρέχειν διὰ πτερῶν, κυρίως ἐπὶ πετομένων πτηνῶν, καὶ ταχεῖα, βιαία κίνησις.

Πτεροδρόμος, ὁ, ἡ, ον. Ταὐτὸν τῷ, πτεροβάμων.

Πτεροείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἶμα). Ἐνδεδυμένος μετὰ πτερῶν, ἢ πτερύγων, ὁ πτερὰ ἀντὶ εἱμάτων, φορεμάτων ἔχων.

Πτερόεις, εσσα, εν (πτερόν). Ἐπτερωμένος ἢ πτεροτός, ὁ πτερὰ ἔχων, ὁ διὰ πτερῶν διοικούμενος ἢ ἱπτάμενος. «Ἰοὶ πτερόεντες» Ἰλ. Π. 775. ἤτοι βέλη πτεροτά, διότι κατὰ ἄνω ἄκρον εἶχον προσηρμοσμένα πτερά, ὡσαύτως καὶ «πτερόεντες ὀϊστοί», Ἰλ. Ε. 171. «Λαισήϊά τε, πτερόεντα» Ε. 453. «Πτερόεις πάγασος», Πινδ. Ἰσθ. 7. 63. καὶ «Πτερόεντα αἰετόν», Πυθ. 2, 91. 2) τροπ. ταχύς, ὀξύλιγγρος, κοῦφος, κυλίνητος, εὐάρμοστος, ἐλαφρός, εἰς τάχος φερόμενος, συχνάκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. ὡς. «Ἔπεα πτερόεντα· πτεροτὰ διὰ τὸ τάχος, οἱ ἐκ τῶν χειλέων ταχέως ἐκπετόμενοι λόγοι, «Πτερόεντα πέδιλα» Ἡσ. Ἀσπ. 220. «Πτερόεντα ὑμνεῖν» Πινδ. Ἰσθ. 5, 80. καὶ Ἀπολλ. ἀργ. δ'. 23. «Θυμὸς πτερόεις ἐνθεν».

Πτερόν, τὸ (πέτομαι, πτέσθαι). Μέρος τοῦ σώματος τῶν πτηνῶν, καὶ τινῶν ἐντόμων, δι' οὗ πέτονται καὶ κρατοῦνται εἰς τὸν ἀέρα, ἢ δι' οὗ μεταφερίζομενα βαίνουσι κινούμενα τὸν ἀέρα· τὸ λεγόμενον καὶ πτερόν, ἢ πτερόν, Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. α'. 5. καὶ γενικτρ. ἢ πτέρυξ, ἤτοι ὁ πλήρης πτίλων ἤτοι χνουδίων κάλαμος, ὅστις καλύπτει τὸ σῶμα τῶν πτηνῶν, κοινοῦλον, ἢ τὸ κοινοῦλιον, συχνάκ. παρ' Ὁμ. ὅς τις ὡς ἐπὶ πολὺ χρῆται τῷ πληθ. «Οἰωνοὶ περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες» Ἰλ. Λ. 454. καὶ ἀλλαχοῦ ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡροδ. ἔτι δὲ καὶ ὡς σύμβολον τῆς ταχύτητος «Νῆες ὠκεῖαι, ὥστε πτερὸν ἢ νόημα» Ὀδ. Η. 36. ἤτοι νῆες ταχεῖαι ὡς τὸ πτηνὸν, καὶ ὡς ὁ νοῦς· πτεροῦ σύριγξ, τὸ καλάμι τοῦ πτεροῦ. Ἱπποκρ. καὶ αἱ ἐκ μεμβράνης πτέρυγες τῆς νυκτερίδος, παρ' Ἡροδ. 2, 76. ἔτι δὲ καὶ αἱ πρῶραι ἐπὶ τοῦ προτώπου ἐκφυόμεναι τρίχες, ἰούλοι, Ἰακ. Α. Π. τελ. 773. 2) αὐτὸ τὸ ἴδιον πτηνόν, τὸ πουλὶ καὶ πᾶν ἔμπτερον ζῶον, Ἀριστφ. Ἱποκρ. 76. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Οἰωνός. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 97. «Πιστὸν πτερόεν πιστὸς Οἰωνός, προμήνυμα γινόμενον διὰ τῆς πτήσεως τῶν ὀρνέων, ὡς τό, Ὄρνις, augurium, τὸ ἐκ ταύτης προμηνυόμενον εὐτύχημα ἢ δυστύχημα. 3) τὰ κωπία τοῦ πλοίου, τὰ ἱστία, τὰ ἄρμενα, ὡς ὁ Ὅμ. ἐν Ὀδ. Λ. 125. φησί «Ἑρετμά, τοτε πτερὰ νηυσὶ πέλονται» ὡς ἐξ ὁμοιώσεως τῶν κωπῶν τοῖς πτεροῖς. Ὁ δὲ Ἡσ. Ἔργ. 630. ἔχει καὶ «Νηὸς πτερὸν καὶ Λεῴ». 37, 8. παραβλ. πτερόω, ἔτι δὲ καὶ οἱ τροχοί, Müller Λυκ. 1072. Voss. Βιργ. Γεωργ. 1, 169. 4) ἡ σειρὰ τῶν στηλῶν ἥτις κεῖται καθ' ἑκατέρα τὰ μέρη τοῦ ναοῦ, ἢ ἡ ἐξ ἑκατέρων τῶν πλευρῶν τοῦ ναοῦ θέσις τῶν στηλῶν παραβλ. περίπτερος, παρὰ δὲ Αἰγυπτ. καὶ αὐταὶ αἱ πλευραὶ, ἢ τὰ πλάγια τείχη τοῦ ναοῦ, παρ' οἷς αἱ τῶν στηλῶν σειραὶ οὐχ ὑπῆρχον ὁ Σχολ. Ἀριστφ. Ὄρν. ἑρμηνεύει τὸ πτερόν, καὶ διὰ τοῦ στέγη τοῦ ναοῦ. «Τὰς τῶν ἱερῶν στέγας, πτερὰ καὶ οἴκους καλοῦσιν, ἔτι καὶ εἶδός τι ἐπάλξεων ἐπὶ τῶν τειχῶν πρὸς διαφθείρουσιν αὐτῶν. 5) μικρά τις κιγκνὴ θύρα σὶ ἐκμαμεῖν, ἢ γέφυρα πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως. 6) πτερὰ Θετταλικά, παρ' Ἡλιοδ. 2. σελ. 18. Ἐκδ. Κοραῆ, μαυρίς τις μαιδυὰς, ἢ ἐπανωφόριον τῶν Θεσσαλῶν. 7) τροπικώτ. ἢ φυσικὴ ὁρμὴ, ἢ ἡ φορὰ τῆς ψυχῆς, ὅθεν κείρειν τινὶ τὰ πτερά, Καλλιμ. Ἐπ. 29, 8. ταυτ. ἐστὶ περιστέλλειν, περιορίζειν, στενοχωρεῖν, ἢ βιάζειν· παραβλ. Πτέρυξ.

Πτεροποίκιλος, ὁ, ἡ, ον (ποικίλος). Ὁ ποικίλα πτερὰ ἔχων, ἢ ὁ μὲ ποικίλα πτερὰ κεκοσμημένος. Ἀριστφ. Ὄρ. 250, 1598.

Πτερόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ πτεροτοὺς πόδας ἢ πτερὰ εἰς τοὺς πόδας ἔχων· ὅθεν τροπ. ταχύς, ὀξύλιγγρος, ταχυκίνητος, ταχύπους. ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ. Ἀνθολ.

Πτερορρυέω, ῶ· καὶ πτερορρόεω μελ. ήσω (ῥέω). Ῥίπτω, χάνω ἢ πίπτουσι τὰ πτερόμου, μαδοῦνται τὰ πτερὰ, Ἀριστφ. Ὄρ. 106. καὶ τροπικ. ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 284. «Πτερορρυεῖν ἐπὶ τοῦ πλουσίου Καλλίᾳ, ὅστις ἔχασε τὴν περιουσίαν του καταμαδυόμενος ὑπὸ τῶν παρασίτων καὶ πορνῶν· ἐντεῦθεν καὶ Φιλόστρατ. ἐν βίῳ Ἀπολλ. ς'. 36. εἶπε. «Πτερορρυήσας τὸν πλοῦτον», ἀποβαλὼν, χάσας τὸν πλοῦτον ὡς τὸ πτηνὸν ὅταν ῥίπτῃ καὶ χάνῃ τὰ πτερὰ αὐτοῦ. ὅθεν

*Πτερορρύησις, ἡ. Ἡ ἀποβολὴ, τὸ πέσιμον τῶν πτερῶν, τὸ ἐκμάδυμα τῶν πτίλων, τοῦ χνουδίου.

Πτεροτης, ἡ (πτερόν). Τὸ ἔχειν πτερὰ, ἢ πτέρωσις, ἢ ἢ πτίλωσις, χνουδίασμα, σχηματισθ. ὡς τὸ, ποδότης.

Πτεροφοιτος, ὁ, ἡ, ον (φοιτάω). Ὁ διὰ πτερῶν φοιτῶν, περινοούμενος περιπάτων, ἢ ὁ ἱπτάμενος, πετῶν. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 252. 13. «Τὸν δ' ἤτοι θνητοὶ μὲν ἔρωτα καλοῦσι πετηνὸν, Ἀθάνατοι δὲ πτέρωτα, διὰ πτεροφοίτου ἀνάγκην» ἐξ Ὁμηρείων, ὅπερ ὁ Στοβαῖος ὀρθότερον «Πτεροφύτωρ» ἔχει, ὅπερ Heind. καὶ Bekk. προείλοντο καὶ ἐν τῷ τοῦ Πλατ. χωρίῳ ὁ Σουΐδας ἀντὶ τούτου ἀναφέρει ἐκ Δαμασκίου τὸ ἡμφιβαλλόμενον «Πτεροφοίτωρ».

Πτεροφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ φέρων, ἢ ἔχων πτερὰ, ἢ πτέρυγας, ἔμπτερος, πτεροτὸς ἢ πετῶν διὰ τῆς ταχύτητος «Πτεροφόροι Διὸς βέλοσι» καλεῖ ὁ Ἀριστφ. ἐν Ὄρν. 1698. τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός. 2) παρὰ Ῥωμ. ἐλέγοντο καὶ ταχυδρόμοι ἀγγελιαφόροι οἵτινες ἔφερον εἰς τοὺς Καίσαρας ἐν τάχει πᾶσαν εἴδησιν ἢ ἀγγελίαν. Πλουταρχ. 3) πτεροφόροι καθ' Ἡσυχ. καὶ Φάτ. «Τέλος τι στρατιωτῶν· πτερὰ γὰρ εἰώθασιν ἔχειν ἐν ταῖς περικεφαλαίαις οἱ στρατιῶται παρὰ τοὺς λόφους, καλοῦνται οὕτω καὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἱερέων τινές». Οἵ τινες οὗτοι ἐκράτουν πτεροτὰς ῥιπίδας, οὓς οἱ Ῥωμ. Speculatores ἐκάλουν. Κασσιοδ. εἰς Σουετ. Aug. 19.

Πτεροφυέω, ῶ, μελ. ήσω. Φύω, ἀποκτῶ, ἢ ἐκβάλλω πτερὰ, ἐκ τοῦ

Πτεροφυής, ές, ὁ, ἡ, ές (φύω). Ὁ φύων, ἐκβάλλων ἀναδίδων ἢ ἔχων πτερά. Πλάτ.

*Πτεροφύησις, ἡ (ῡ) καὶ

Πτεροφυΐα, ἡ. Γεωπόν. Ἡ τῶν πτερῶν φύτρωσις, ἀπόκτησις, ἀνάδοσις, γένησις.

Πτερόφυτος, ὁ, ἡ, ον (φύω). Ταὐτὸν τῷ, πτεροφυής. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1341.

Πτεροφύτωρ, ταὐτὸν τῷ, πτεροφυής.

*Πτεροφύτωρ, ορος, ὁ, ἡ· ἴδε πτεροφοιτος (ῡ)

Πτερόω, ῶ, μελ. ώσω (πτερόν). Πτερὰ προσκολλῶ, προστίθημι, πτερίζω, ἢ μὲ πτερὰ περιβάλλω, ἢ κάμνω τινὰ νὰ πετάξῃ. «Πτερώσαντες ὁ βιβλίον» Ἡροδ. 8. 128. ἤτοι μὲ πτερὰ περιαλύψαντες τὴν γραφὴν, ἔτι καὶ ἐπὶ πλοίων, ἑτοιμάζω αὐτὸ μὲ τὰ πανία καὶ τὰ κωπία διὰ νὰ ἐκπλεύσῃ, ἢ ὑψόω τὰ πανιὰ πρὸς ἀπόπλουν. «Ναῦς ἐπτερωκυία πρὸς τὴν ἐμβολὴν» Πολυβ. ὁ, 46. καὶ «Τοὺς παρσοὺς τῶν νηῶν ἐγείρας καὶ πτερώσας». Πλουταρχ. Ἀντών. ἤτοι ὑψώσας καὶ ἑτοιμάσας πρὸς κωπηλασίαν. 2) τροπικ. ὑψόω, ἐπαίρω τὴν ψυχὴν τινος εἰς ἐλπίδος, θάρρους, κ. τ. τ. ταὐτὸν τῷ, Μετεωρίζω, ἐπαιωρῶ, ἐνθαρρύνω, ἐπεγείρω. Πλάτ. πολ. ὁ. «Πρὸς τοίνυν τὰ τοιαῦτα πτεροῦν χρὴ τὰ παιδία εὐθύς». παθ. πτεροῦμαι, γίνομαι ἔμπτερος, πτεροτὸς καὶ κατὰ μεταφ. ἐνθαρρύνομαι, ἐνθουσιῶμαι ὑπὸ τῶν ἐλπίδων, ἢ ὑπὸ ὁποιουδήποτε πάθους.

Πτερυγίζω, Μελ. ίσω (πτέρυξ). Τὰς πτέρυγας κινῶ, τινάζω, πτερύσσομαι ὡς οἱ νεοσσοὶ ἢ ὡς τὰ πτηνὰ ὅταν θέλωσι νὰ πετάξωσι. «Πτερυγίσας ἀνέπτατον». Ἀριστοφ. Ὄρν. 1453. τινάξας, κινήσας τὰ πτερὰ ἐπέταξεν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Πτερυγίζειν, μηδὲν ἀνύειν· ὅταν γὰρ τὰ μήπω δυνάμενα πέτεσθαι τῶν ὀρνέων, πειράζοντα ἐπιβάλλωσι καὶ κινεῖ τὰς πτέρυγας, πτερυγίζειν, λέγεται», ἔτι δὲ μὲ τὰς πτέρυγας κτυπῶ, ἢ κροτῶ, κάμνω κρότον.

Πτερύγινος, ίνη, ινον (πτέρυξ). Ταὐτὸν τῷ, πτερινος. Γλωσσάρ.

Πτερύγιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, πτέρυξ. Μικρὸν πτερόν. 2) Μεταφορ. τὸ ἐξωτερικώτατον καὶ τελευταῖον μέρος τινὸς ὅλου, ἢ τὸ ἐξηρτημένον ἀπ' ἄλλου τινὸς σώματος· οἷον τὸ ἄκρον τοῦ ῥύμοῦ, τὰ κράσπεδα ἢ τὰ ἄκρα τῶν ἱματίων, τὰ ἄκρα τοῦ πνεύμονος καὶ τοῦ λοβοῦ, καὶ τοῦ ὠτὸς τὰ ἄνω, καὶ ξίφους τὰ ἑκατέρωθεν, καὶ τῶν ὡμοπλατῶν, καὶ τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ ἀετώματος οἰκοδομῆς τινος. 3) ἔτι πάθος τι περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὁπόταν ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς γωνίας τοῦ κανθοῦ σύρεται ὑμήν τις καὶ καλύπτει τὴν ὅρασιν. 4) καὶ τὸ ἐπάνω τῶν ὀνύχων τῆς χειρὸς, καὶ τῶν ποδῶν αὐξάνον κρέας, καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῦ μεγάλου δακτύλου. Διοσκορ. ἴδε καὶ πτέρωμα.

*Πτερύγισμα, τό, ἴδε πτέρισμα.

Πτερυγοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (πτέρυξ, εἶδος). Ὁ πτέρυγος εἶδος ἔχων, ὁ ὅμοιος πτέρυγι.

Πτερυγοτόμος, ὁ (τέμνω). Παῦλ. Αἰγ. ς'. 18. Ὁ τὰ πτερύγια τέμνων, ὄργανον χειρουργικὸν δὲ οὗ τέμνουσι τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πτερύγια.

Πτερυγοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ταὐτὸν τῷ, πτεροφόρος, ὁ φέρων ἢ ὁ ἔχων πτέρυγας, πτερά.

Πτερυγόω, ώσω (πτέρυξ). Πτερυγόνω, ἤτοι δίδω πτέρυγας, πτερὰ, καὶ ἐπιταχύνω, κάμνω τι νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν ταχύτητα· καὶ μετ. πτε-

ρυγοῦσθαι μετά τινα, ἀντὶ σπεύδω, τρέχω δρομαίως, πετῶ πρός τινα. »Ὡς δὲ ποθ. πέδα ματέρα πεπτερύγωμαι, ὡς τό παιδίον τρέχει, πετῷ πρὸς τὴν μητέρα. Σαπφ.

Πτερυγώδης, ες, ὁ, ἡ, ες· κατά συναίρ. ταυτόν τῷ, πτερυγειδής, αἱ Ἰατροί καλοῦσι »Πτερυγώδεις ἐκείνους τούς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἐξέχουσι τά κόκκαλα τῶν ὠμοπλατῶν ἄνευ σαρκῶν ὡς πτέρυγες. Γαλην. β'. καὶ ς'. Ἐπιδημ.

Πτερυγωκής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (ὠκύς). Ταχύς ὡς ἄν νά πετᾷ μετά πτερῶν, ἡ ὁ ἔχων ταχύτητα ὡσάν τοῦ πολιοῦ. Αἰσχύλ. Πρ μηθ. 286. ὅκου ἄλλοι »Πτερυγωκύς καὶ πτερύγωκυς», ἄνευ λόγου ἀνέγνωσαν.

Πτερύγωμα, τό (πτερυγόω). Αἱ πτέρυγες, τά πτερά, πτερύγιον. 2) πᾶν τό ἔξεχον, προέχον καὶ μετεωριζόμενον μέρος πράγματος ἢ σώματός τινος, καὶ ἐξαιρέτως τῶν ὠτίων, καὶ τοῦ γυναικείου αἰδοίου τά ἑκατέρωθεν σαρκώδη μέρη, ἃ καὶ Μορτοχειλίδες, καὶ Κρημνοί, καὶ Χαίλη, λέγονται. (χ)

Πτερυγωτός, ἡ, ὄν (πτερυγόω). Ὁ ὡς πτέρυξ ἐξεργασμένος, κεκομμένος ὡς πτέρυξ, ὁμοιος κατά τό σχῆμα τῆς πτέρυγος, πτερυγοειδής καὶ ὁ ἐπτερωμένος, πτερά ἔχων, πτερωτός. Ἀριστοφάν. Ἱππ. 1086.

*Πτερυλλίς, ίδος, ἡ. Τό ὑμενῶδες πτερόν τῶν ἀκρίδων, τεττίγων, κοκκάρων καὶ τῶν τοιούτων ἐντόμων.

Πτέρυξ, υγος, ἡ (πτερόν). Πτερύγιον, καὶ ἐλίσσ. πτερόν, ἐντεῦθεν τό ἐν τῇ συνηθείᾳ πτερούγα, καὶ φτερούδα, λέγεται δὲ τό μέλος ἢ τό μέρος τῶν ὀρνέων ἐφ' οὗ αὐξάνουσι τά πτίλα, ἤτοι ἡ σαρξ ἢ ἐκφύεται τά πτερά, καὶ τό πτερόν δι' οὗ πέτονται τά πετεινά, ἔτι δὲ καὶ αὐτό τό, πτίλον, πούπουλον, ὠσαύτ. ἔτι δὲ λέγεται καὶ ἐπί τινων ἐντόμων ὅσα πετῶσι, »Πτέρυγος λαβεῖν» Ἰλ. Β. 316. ἤρασεν αὐτήν ὑπό τήν πτερύγαν ὁ ἐρέβεννος· καὶ ἐν Ἰλ. Ψ, 875. ὑπό πτέρυγος βάλεν καὶ ἄλλοχοῦ ἔτι παρ' Ἡσιόδ. καὶ Ἡροδ. 2) τό πέταμα τῶν πτηνῶν, καὶ ἐπομ. αὐτό τό πτηνόν, οἰωνός. 3) μεταφορ. λέγεται καὶ ἐπί τῶν ἄκρων καὶ προυχόντων, ἐξεχόντων ἢ ἐξηρτημένων καὶ κρεμαμένων μερῶν σώματός τινος, οἷον, τοῦ αὐτίου, τοῦ πνεύμονος, τοῦ γυναικείου αἰδοίου, τοῦ χιτῶνος, τό περί τά κρόταφα μέρος, καὶ τό τῆς οἰκοδομῆς τινος, τό ἐξέχον, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ τό τοῦ θώρακος, Ξενοφ. Ἱππ. ιβ'. 4. »Περί τό ἥρον καὶ τά αἰδοῖα, αἱ πτέρυγες, ὥστε στέγειν τά μέλη» καὶ αἱ ἑκατέρωθεν προβολαί, ὅθεν πλατύνεται ἡ λόγχη, καθώς ἔτι καὶ αἱ τοῦ ξίφους, Πλουταρχ. εἰς Ἀλέξ. ιβ. »Τήν πτέρυγα τῆς κοπίδος», ἣν ἡ σωκήθεια »Κέρμνα κελεί», ὁ δὲ Πολυδ. ε'. 21. »Τῆς λόγχης αἱ πτέρυγες» ὁ Αἰλιαν. Ζώων Ἰστορ. δ'. 40. καλεῖ ἔτι »Πτέρυξα καὶ τό ξίφος τοῦ Ξιφίου ἰχθύος» ὁ Φώτιος ἔχει »Πτέρυγες, τά πηδάλια». Σοφοκλῆς· ὁ δὲ Ἡσύχιος προστίθησι καὶ τό »Εὐθυτήρες, καὶ τῶν πηδαλίων τά πλάτεα», ὁποῖον ἴσως ἐννοεῖ τό ἄκρον ἤτοι τό πλατύ μέρος τῆς κώπης, τόν Ταρτόν, καθόλου δέ, πᾶν ὅ,τι καλύπτει καὶ σκεπάζει τι ἐν εἴδει πτέρυγος »Πτέρυγες πέπλων», Εὐριπ. Ἰων. 1143. τά ἐξωτερικά μέρη ἤτοι αἱ ἄκραι τοῦ πέπλου, αἱ πτερούγες, ἔτι τά ἄκρα τῶν ὀρέων, τῶν νήσων ἢ τά ἐξέχοντα εἰς τήν θάλασσαν βραχώδη μέρη, ἐν Ἰφιγ. Αὐλ. 120. »Εὐβοίας κολπώδη πτέρυγα» τά πρός τό πέλαγος ἐκτεταμένα μέρη τῆς Εὐβοίας ἤτοι τά προβεβλημένα δίκην διεράνου ἀκρωτήρια καὶ κόλπον σχηματίζοντα, ὁ Ἡσύχ. ἔχει, πτερύγιον, ἀκρωτήριον, πτέρυξ καὶ παρά Σοφ. Ἤλεκ. 245. Πτέρυγες γόνων τοῦτ. ἡ ἀκρότητος, ἡ ἀκάθεκτος ἐξανελοῦσθησις τῶν θρήνων, ἀπό μεταφ. τῶν δεινεκῶς πετόντων.

Πτέρυξις, ἡ (πτερύσσομαι). Τό κίνημα καὶ τίναγμα τῶν πτερῶν. ἀμφ.

Πτέρυσμα, τό. Ὀρνίθων πτερύσματα. Ἡφαιστίων σελ. 76. ἡ τῶν πτερύγων κίνησις, = πτέρυξις. ἐκ τοῦ

Πτερύσσομαι, Μ. ξομαι (πτέρυξ) μετ. ἀποθ. Κινῶ, ὑψῶ, τινάσσω ἢ πάλλω μέ τάς πτέρυγας, ταυτόν τῷ, πτερυγίζω, κτυπῶ δηλαδή τάς πτέρυγας καθώς οἱ νεοσσοί ὅταν θέλωσι τά πετάξωσι, ἢ ὡς ὁ νεοσσός ἀλέκτωρ (πετεινός) καὶ μάλιστα πρό τοῦ φωνῆσαι. Λουκιαν.

Πτέρωμα, τό (πτερόω). Ταυτόν τῷ, πτερόν, καὶ τό πτερά ἔχειν ἢ φύειν, ἀποπτῶν, ὡς τά παρά Γαλ. Plumage, ἡ Pennage, πτίλωμα, καθώς π. χ. τά πτηνά κατά διαφόρους καιρούς ῥίπτουσι τά παλαιά πτερά τῶν καὶ ἀποκτῶσι πάλιν νέα. Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. παρ' Αἰλιαν. Ζώ. Ἱστορ. ιε'. 12. »Βραγχίου πτέρωμα», τά πτερά τῶν ἰχθύων περί τά βραγχία, παρά Βιτρουβ. γ'. τ. καὶ δ'. 4. 7. ἡ στάσις τῶν στύλων περίτινα σηκόν, ναόν, ὡς τό πτερόν 4, περί οὗ ὁ Ἡσυχ. ἔχει »Πτερά. πτερυγες, ἡ εἰκοδομήματα ἱερῶν ἐκ λίθων», ἄρα καὶ τό τοῦ »Ἱεροῦ πτερώματα», παρά Λυκοφ. 56. ἔτι καὶ τό ἐπτερωμένον βέλος, τό μέ πτερά περιβεβλημένον.

Πτερώνυμος, ὁ, ἡ, ον (ὄνομα). Ὁ ἐκ τῆς πτερυγος ἢ ἐκ τῶν πτερῶν εὐτρόπως ἐνεμασθείς. Πλάτ.

*Πτέρως, ωτος, ὁ (πτερόν). Ὁ θεός τῶν πτερῶν, ἀρχαία Ὀνομασ. τοῦ ἔρως, παρά Πλατ. Φαίδρ. σελ. 252. Β.

Πτέρωσις, εως, ἡ (πτερόω). Τό πτερά ἔχειν ἢ ἀποκτᾶν, πτέρωμα Ἀριστοφάν. Ὄρν 94, 97.

Πτερωτής, οῦ, ὁ (πτερόω). Ὁ μέ πτερά περιβαλλόμενος, ὁ πτερόεις, πτερυγόεις, μέ πτέρυγας ἐφοδιάζων, ἢ ὅς τις κάμνει νά πετᾷ, καὶ μεταφορα. ὁ εὐθαρρύνων, θάρρος ἐμπνέων, ἐνθουσιῶν, ὑψῶν τήν ψυχήν.

Πτερωτός, ἡ, ὄν (πτερόω). Ἐπτερωμένος, ὁ πτερά ἔχων, ὁ μέ πτερά περιβεβλημένος, ἢ πεποικιλμένος »Πτῶα πτερωτά» Ἡριόδ. 2, 76. καὶ κέφιες πτεροτοῖν, ὁ αὐτ. 2, 75. »Χιτωνίσκος πτερωτός», Πλουταρχ. ἔστιν δὲ καὶ δικτάλληκτον.

*Πτέσθαι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ πέτομαι.

Πτηκτικός, ἡ, ὄν (πτήσσω). Δειλός, φοβιτζήρης ἀμφ.

Πτῆμα, τό Ταυτόν τῷ, πτῆσις, πέταμα, Ἀλκαῖος. παρά Σουίδ. ἐκ τοῦ

Πτῆναι, ἐπαρμφ. ἀόρ. ἔπτην τοῦ πέτομαι.

*Πτηνοκράτωρ, ορος, ὁ (κρατέω). Βασιλεύς, ἄρχων τῶν πτηνῶν.

Πτηνολέτης, ου, ὁ (πτηνός, ὄλλυμι). Ὁ ὀλέτης, ὁ ἐξολεθρευτής ἢ ὁ φονεύς τῶν πτηνῶν· ὅθεν

Πτηνολέτις, ιδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ πτηνολέτης ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 452. »Νεγάλη πτηνολέτις», ἀετοῦντι, ὅπερ πιάνει (ἀγρεύει) καὶ φονεύει τά πτηνά.

Πτηνοπέδιλος, ὁ, ἡ, ον (πέδιλον). Ὁ πτερωτά πέδιλα, ἢ πτερά εἰς τούς πόδας ἔχων. Ὀρφ. Ἀρ. κζ'. 4.

Πτηνόπους, ωδος, ὁ (πούς). Ὁ ἐπτερωμένους πόδας ἔχων, ταχύπους, ὀγλίγωρος κατά τούς πόδας. Νικητ. Χρ. ἰ. 4.

Πτηνός, ἡ, ὄν (πτῆναι, ἵπταμαι). Πτερωτός, ἐπτερωμένος, πτερά ἔχων, ὁ ἱπτάμενος ὁ διά πτερῶν πετῶν, ἐπίθετον πάντων τῶν ὀρνέων. Ἀριστοτ. Ζώ. Ἱστορ. α'. 5 »Τῶν μέν πτηνῶν τά μέν πτερωτά ἐστιν, οἷον ἀετός καὶ ἱέραξ, τά δέ πτιλωτά, οἷον μέλιττα καὶ μηλολόνθη». Δωρ. πτηνός, Πινδ. 2) ἐπί νεοσσῶν ὅταν ἀρχίζωσι νά πετῶσι, ἐκπετήσιμος, Εὐρ. Τροω. 147. 3) κοῦφος, εὐπετής, ἐκπόλησις, δειλός, καὶ ταχύς, εὐκίνητος, ὀγλίγωρος ἔθεν »Πτηνοί Ἑρμῆς, πτηνοί πόδες, καὶ πτηνοί λόγοι», παρά Πλάτ. ὡς τό παρ' Ὁμήρ. »Ἔπεα πτερόεντα».

Πτῆξις, εως, ἡ (πτήσσω). Φόβος, τό φοβίζειν, πτόησις, ἐκπάγλεσις Ἀριστοτ. Θαυμ. 157.

Πτήσις, εως, ἡ (πτῆναι). Τό πετᾶν, πέτεσθαι, τό πέταγμα ἢ πέταμα, ἡ διά τῶν πτερῶν κίνησις καὶ μετεώρισις τοῦ πτηνοῦ.

Πτήσσω, μελ. πτήξω, ἀόρ. ἔπτηξα, παρ' Αἰσχυλ. Εὐμ. 247. κατακτακῶν, ἐκ τοῦ πίπτω, ἀόρ. β' ἔπεσον, παρακ. ἔπτωκα, σπαν. ἔπτηκα. Βουτρ. διεξ. Γραμ. 1, σελ. 327. Φοβίζω, ἐκφοβῶ, εἰς φόβον ἐμβάλλω, εἰς ἔκπληξιν κινῶ, ἐκπλήττω, κατοπλήττω. »Πτῆξε δέ θυμόν ἐνί στήθεσσιν Ἀχαιῶν» Ἰλ. Ξ. 40. ἤτοι ἐξέπληξεν, ἐτρόμαξε τήν ψυχήν τῶν Ἀχαιῶν, τούς ἐκίνησεν εἰς φόβον εἰς ἔκστασιν· ὅπου ὅλλοι πῆξε ἐκ τοῦ πήγνυμι ἀέρωστον, καὶ »Ζυγόν πτήσσειν» Πινδ. Σιλ. Ἔκφρ. 1, 28. ἀντί κάμνω φοβερόν τόν ζυγόν, ὥστε νά φοβῶνται τόν ζυγόν. 2) ἀμεταβ. Φοβίζομαι, εἰς φόβον, εἰς ἔκπληξιν ἐμπίπτω, ἔντρομος γίνομαι, πτοοῦμαι, κρύπτομαι, καταδύομαι ἀπό τόν φόβον, καὶ χάνω τ' θάρρος, τήν τόλμην, δειλιῶ, κυρίως μέν ἐπί ζώων τά ὁποῖα ὑπό φόβου καὶ δειλίας φεύγουσι καὶ κρύπτονται ἢ τρυπόνουσιν, ὁ ἐστί, μετά φόβου συστέλλονται, καὶ ἐπί ἀνθρώπων »Κίς ἔρημον ὁδοῦ πτήξαιτεν». Εὐριπ. Ἀνδρ. 733. κρυφθεῖτε ἑαυτούς καὶ ἐνδρεύσαντας εἰς ἔρημόν τινα τόπον τῆς ὁδοῦ. Ὁ Ὅμ. Χρῆται ἀεί τῷ Ἐπ. παρακ. πεπτηώς, ὥστε, ὡς ἐν Ὀδ. Ξ 354. »Κείμην πεπτηώς» καὶ 479. Χ. 362. καὶ τῷ δυκ. ἀόρ. 2. κατεπτήτην ἐν Ἰλ. Θ. 138. (παραβλ. πτώσσω, πτοέω, πτοιέω, πτῆναι, πέτεσθαι, πέτεμαι, πτύρω).

*Πτῆται, Ἰων. Ὑποκτ. ἀόρ. ἐπτόμην, ἐκ τοῦ πέτομαι, ἀντί πτᾶται, Ἰλ. Ο. 170.

Πτητικός, ἡ, ὄν, καὶ ἐπίρρ. -κῶς (πτῆναι, πέτομαι). Ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτηδειος εἰς πτῆσιν, εἰς πέταμα, ὁ εἰς τοῦτο πεποιημένος, ἢ εἰς τοῦτο κλίσιν ἔχων, ὁ δύναμιν ἔχων τοῦ ἱπτασθαι, ἢ μετεωρίζεσθαι καὶ ἐξαιρίζεσθαι. Ἀριστοτ.

Πτιλοβαφής, ὁ, ἡ, ον (πτίλον, βάφω). Ὁ τά πτίλα ἤτοι τά πτερά βάπτων, ὁ ταχύπους τοῦ βαφήματος τῶν πτερῶν.

Πτίλον, τό. Πτερόν, χνόος, τά λεπτά ἤτοι τά ἀπολά πτερά τά ἐπί τοῦ σώματος τῶν ὀρνέων, καὶ μάλιστα τά ὑποκάτω τοῦ στήθους αὐτῶν πούπουλα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 585. 589. ἔθα πτιλωτοί· καὶ ἐντεῦθεν καὶ τά μετά τοιούτων πτίλων πεπληρωμένον καὶ γεμισμένον προσκεφάλαιον. Κλήμ. Ἀλεξ. παιδ. β'. ρ. »Ἡ ἐν τοῖς χνοώδεσι τῶν πτίλων ἐγκοίμησις· ἔτι καὶ αἱ πρῶται ἐκφύομεναι ἐπί τοῦ προσώπου τρίχες, Ἰουλοι, Ἰακ. Α. Π σελ. 773. α) = πτέρυξ, πτερούγα, καὶ πτερόν ἐπί πτηνῶν καὶ ἐντόμων, ἔτι καὶ ἐπί πτεροτῶν ὄφεων, Ἡροδ. 2, 76. 3) ταυτόν τῷ, φύλλον, παρά Νικάνδρ. Θηρ. 524 »Ἤτοι ὅτ' ἄνθεα πάντα καὶ ἐκ πτίλα ποικίλα τούχῃ», συνήθ. δέ εἰς πλῆθ. ἀριθ. (κατά μέν τινάς ἐτυμολ. ἐκ τοῦ ἵπταμαι, κατ' ἄλλους δέ ἐκ τοῦ τίλω.) [υυ] ἔθεν

Πτιλόωτος, ὁ, ἡ, ον (ἰόωτος). Ὁ πτιλωτός, χνοώδης, ἢ τριχωτός κατά ἔγκ. »Κόμβη πτιλόωτεσσι», ἔχουσα τρίχας εἰς τόν ῥάχιν, Ἀναλεκτ. β'. σελ. 206.

Πτίλος, ὁ, ἴδε πτίλωσις, 2.

Πτίλωσις, εως, ἡ (πτίλον), ταυτόν τῷ, πτέρωσις, τό μέ πτερά ἢ πτίλα περιβάλλειν, Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. ιε'. 4. 2) πάθος τι περί τούς ὀφθαλμούς, ὅτε τά ἄκρα τῶν βλεφάρων ἐγκύπτουσι, ψωρίζονται καὶ κοκκιζουσιν, ἐν ταύ-

τῷ δὲ μαδῶνται καὶ αἱ βλεφαρίδες, Παῦλ. Αἰγ. γ'. »Ἡ πτίλωσις παχύτης ἐστὶ τῶν βλεφάρων τριχῶν ἐκρυσθείς, οἷς συμβαίνει πολλάκις καὶ τῷ τραχώματι ἀποπτώσιν, καὶ Ἀέτιος ζ'. 80. »Ἔτι δὲ τῶν πτίλων καλουμένων καὶ πεπαχυνόντα καὶ τετύλωται τὰ μέρη ταῦτα (οἷον, εἰ ταρσοὶ τῶν ὀφθαλμῶν) ὡς εἶναι σύνδεσιν τὸ πάσχον ἐκ μαδαρώσεως, καὶ σκληροφθαλμίαν, ὁ τὸ τοιοῦτον ἄρα πάθος πίτυρον καλεῖται, πτίλος, ὅθεν καὶ τὸ »Πτίλος τοῦ ὀφθαλμοῦ«, Λουκιαν. κα' 20. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τὸ, πτίλος, θεὶ τοῦ, μαδαρὸς, καὶ λελεπισμένος τοὺς ὀφθαλμούς. ὁ ἐστιν, ὁ μὴ δυνάμενος καλῶς βλέπειν, ὁ Διοσκορ. ἀ. δδ. ἔχει »Πτίλα βλεφάρων, ὁ Βενμλγ. »Πτίλος, ὁ ἐκπεπτωκὼς τῶν ἕλκων, τουτέστι τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπὶ τῶν ἀποστιλμένων τὰ βλέφαρα, καὶ ὁ Φωτ. »Πτίλος, ὁ μαδαρὸς τοῖς βλεφάροις, καὶ ὁ Κορυάριος εἰς Ἀλληνοῦ περὶ συνθετ. φρεν. σελ. ζιδ. καλεῖ »Πτίλωσιν μόνον τὴν τῶν βλεφαρίδων ἀπόπτωσιν, ἤτοι ἄλωσις, μίψωσις, καὶ μαδάρωσις, λέγεται, ὅθεν

*Πτιλώσσω. Πάσχω ἀπὸ πτίλωσιν τῶν ὀφθαλμῶν, ἢ εἶμαι τυφλὸς, καὶ τυφλώττω.

Πτιλωτός, ἡ, ὸν (πτίλον), ταὐτὸν τῷ, πτερωτός. Ὁ πτίλα ἔχων, ἢ μὲ πτίλα περιβεβλημένος, καὶ πτερωμένος, Πολυδ. ε'. ιγ. »Πρωτοστόλαια πτερωτὰ καὶ πτιλωτὰ, μετὰ πτερῶν καὶ πτίλων πεπληρωμένα, γεγυμνέα, ἤτοι καὶ πτίλον.

Πτισανη, ἡ (πτίσσω). Ἡ ἐπτισμένη ἤτοι ἐκφλουδισμένη κριθὴ (κριθάρις, ἐκφλουδισμένον), κριθὴ ἄφλοιος ἢ ἐκκοιμένη καὶ καθαρὰ. 2) ὁ χυμὸς, ἢ ὁ χυλὸς αὐτῆς, ὃν πρὸς βρῶσιν ἑτοιμάζουσιν, ἤτοι ποτόν τι κατεσκευασμένον ἐκ τῆς τοιαύτης κριθῆς, Ρίψανε, Τίσανε, Ἀξιν. ιθ'. τοῦτον τὸν χυλὸν ὁ Ἡσύχ. κυκεῶνα, ἐλλ' ἔστι δὲ κυρίως ταὐτὸν τῷ, ἀλφίτα, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 590. »Κοτύλην πτισάνοιο χεάσθαι«, ἀντ. τοῦ, πτισάνης, γράφ. καὶ πτισάνη, ἀλλ' ἥμαρ.

*Πτίσανον, τὸ, ποιητ. ἀντὶ πτισάνη, Νικ. ἀθυ.

Πτισανοῤῥόφιν, ἡ (ῥοφέω). Τὸ πτισάνην ῥοφῶν, πίνων, Ἱππ.

Πτίσμα, τὸ (πτίσσω). Ὁ ἐπτισμένος, ἤτοι ἐκφλουδισμένος κόκκος, τὸ ἐκφλουδισμένον ὄσπριον ἢ γένημα.

Πτισμός, ὁ. Τὸ πτίσσειν, ἐκφλουδίζειν, ἐκφλουδισμὸς τοῦ κόκκου, τοῦ σπερμίου, ἢ τοῦ γενήματος.

*Πτισσάνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πτισάνη, ὅπερ ἴδε.

Πτίσσω, μέλ. ίσω, παθητ. παρακ. ἔπτισμαι, ὅθεν τὸ Λατ. pinso, pinsi, ἐκλεπίζω, ἢ τὸ λέπος, τὸ κέλυφος ἀφαιρῶ καὶ καθαρίσιω τὴν κριθὴν, τὸν σῖτον, καὶ ἄλλα εἴδη γενημάτων καὶ ὀσπρίων τὸ περὶ τὸν τῶν σπερμῶν ἐκλεπίζω, ἐκφλουδίζω ἢ ἐκφλουδίζω τὰ γενήματα ἢ τὰ ὄσπρια διὰ τοῦ κτυπήματος, κοπανίσματος ἢ τοῦ γεισμοῦ, Ἡρόδ. 2. 92. ἐπὶ λωτοῦ, Κίττα. ἐκ Πινακίου. »Τὸ πτίσσειν γενέσθαι ἵνα τὸ πτισθέμενον ἀπολίποι τὸ πυρῆδες ἄχυρον«, ὅθεν παθητ. καὶ, »Πεπτισμένη κριθὴ τῶν τῶν πτισμένων τυτέσσαι«, ἀποδερματίζεται, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, κόπτω, κοπανίζω, στουμπίζω, συντρίβω, συθλίω, καὶ διὰ τῆς τοιαύτης ἐργασίας ποιῶ τι λεπτὸν, Διογν. Λαέρτ. Θ'. 1. αὐτὸν λέγει περὶ τοῦ Ἀναξάρχου, »Συλλαβὼν (ὁ Νικοκρέων τὸν Ἀναξαρχον) καὶ εἰς ὅλμον βαλὼν, ἐκέλευε σιδηροῖς ὑπέροις τύπτειν τὸν δὲ οὐ φροντίσαντα τῆς τιμωρίας, εἰπεῖν ἐκείνο δὴ τὸ περιτερόμενον »Πτίσσε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, Ἀναξαρχον δὲ οὐ πλήττειν (ἀρχαῖον πρωτότυπον τούτου ἦν τὸ, ΠΙΣΣΕΙ, ἀφ' οὗ τὸ πίτυρον, καὶ ἑπομένως, πίσυα, πίτυρα, καὶ, πιτυρινοὶ ἄρτοι, παρ' Ἡσυχ.) ὅθεν

*Πτιστής, οῦ, ὁ. Ὁ ἐκλεπίζων, ἐκφλουδίζων, Ἰακ. Α. Π. σελ. 714. καὶ

Πτιστικός, ἡ, ὸν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς πτισμόν, ὁ εἰς τὸ ἐκλεπίζειν, ἐκκαθαίρειν ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος.

Πτόα, καὶ, πτοία, ἡ (πτοέω). Πτοητὶς, ταραχὴ, φόβος, ἀθυμία, ἔκπληξις, ἐκφόβισις, Πλούταρ. 21 πᾶσα ἀνηνυσία καὶ ταραχὴ τῆς ψυχῆς προερχομένη ἀπὸ τινος ἐρωτικοῦ πάθους ἢ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας, καὶ ἐξαίρετως ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὅθεν

*Πτοελέος, ἑα, ἑον, καὶ πτοιαλέος. Πεφοβισμένος, ἐπτοημένος, ἔντρομος, ἐξιπτασμένος, περίφοβος, εἰς φυγὴν τετραμμένος, καθέλου, ὁ ἐν τρόμῳ ταραχῇ κινήσεις ὤν, ὁ ὑπὸ τινος σφοδροῦ πάθους τραττόμενος, ἀνηνυσίας.

Πτοέω, ῶ, μέλ. ήσω, παθητ. παρακ. ἐπτόημαι, καὶ πτοιάω, πτοιέω. Κυρίως, εἰς φόβον καὶ ταραχὴν τῆς ψυχῆς ἢ εἰς δειλίαν καὶ ἀγωνίαν ἄγω, φέρω, ἐμβάλλω, ἐκφοβίζω, ταράσσω, δειλιᾶν ποιῶ, ἐκπλήττω, κάμνω τὴν καρδίαν τρέμειν ἢ καρδίαν τοῦ τῇ νὰ καρδιοκτυπῇ ὑπὸ φόβου, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, φέρω, βάλλω, ἢ τρέπω εἰς φυγὴν τινὰ διὰ φόβου, κάμνω νὰ φύγῃ τις ἀπὸ φόβου, σκιάζω, ἐξιππάζω, διώκω, κυνηγῶ, καταδιώκω. Παθητικ. πτοεόμαι, φοβοῦμαι, δειλιῶ, περίφοβος εἶμαι, σκιάζομαι, τρομάζω, »τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν«, Ὁδ. Χ. 329. Ἴων. ἀντὶ ἐπτοιήθησαν· καὶ Πλούταρχ. εἰς Σύλλαν· »Πτοεῖσθαι πρός τινα«, ὅθεν μετοχ. πεπτοημένος, ἐκπεπληγμένος, ἢ ἐκπλαγεὶς, σκιαρτάλμενος, τεθορυβημένος, ἐξεστηκὼς τῷ νόῳ, ἔμφοβος, τρομαρὸς, ἐξιπτασμένος, σκιαρμένος, Λουκιᾶν. κα'. »Ὅτε δὲ ἀκαιρότητα πολέμου καὶ ἀκαταστασίας μὴ πτοηθῆναι, μὴ φοβηθῆναι, ὅπερ καὶ ὁ Ματθ. διὰ τοῦ, »Μὴ φοβεῖσθε«, ἐξέφρασε. 2) τρόπ. ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς ἀνηνυσίας καὶ ταραχῆς προερχομένης ὑπὸ τινος ἐρωτικοῦ καὶ σφοδροῦ πάθους, ἐξαιρ. ἔρωτος, ἢ ἐλπίδος, συνθ. κατὰ παθ. Παλλίμ. εἰς Ἀρτ. 101. »Πτοηθεὶς ὑπὸ ἔρωτος«, καὶ ἐντεῦθεν. »Πτοεῖσθαι περί τι, ἢ πρός τι καὶ ἐπί τινι«, ἀντὶ τοῦ, ἐπιθυμητικῶς ἄγαν καὶ ἐρωτικῶς ἔχειν πρός τι, παρορμᾶσθαι, ἔχειν πόθος ἢ δίκλου ἔκδοτος εἶναι πρός τι, καταγίνεσθαι, ἐνασχολεῖσθαι ἐμπαθῶς περί τι, ὅλος ἀφοσιοῦσθαι, Πλάτ. »Σωφροσύνη ἐστὶ τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι, ἀλλ' ὀλιγωρεῖν ἔχειν«, ὁ αὐτ. Ἀριστοτ. παρ' Ἀθην. »Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ ἐπτόηνται περὶ τὴν ὀχείαν οἱ πέρδικες καὶ οἱ ὄρτυγες, ὡς εἰς τοὺς θηρευτὰς ἐμπίπτειν«, Ερν. Καλλιμ. ὕμν. Ἄρτ. 101. Schaef. Διον. Σιν. σελ. 10 καθόλου, εὑρίσκεται εἰς βιαίαν καὶ σφοδρὰν κίνησιν τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ σώματος, ἐν ταραχῇ, ἐν ἀνηνυσίᾳ, ἀμηχανίᾳ εἶναι, ὅθεν Ἡσιόδ. Ἔρ. 449. »Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτόηται«, ἐπτοημένος, ἀνηνυσίας, ἐκπεπληγμένος, οὕτω καὶ, »Ἀναστάντες ἐπτοημένοι τὸν λοιπὸν διάγουσι χρόνον«, Παῦλ. Αἰγ. ἤτοι ἀφ' οὗ ἐγερθῶσιν ἐκ τῆς ἀσθενείας, διάγουσι τὴν ζωὴν των ὡς παράφοροι ἢ ὡς μεμηνότες. (συγχέετ. μὲ τὸ πτήσσω, πτόσσω.) ὅθεν

Πτόησις, καὶ πτοίησις, ἡ. Τὸ βάλλειν εἰς φόβον καὶ δειλίαν (ἐξιππασμὸς, ἐκφοβισμὸς, ἔκπληξις, τροπὴ εἰς φυγὴν, ἀγωνία ἀμηχανία, φρίκη, στενοχωρία καὶ ταραχὴ τῆς ψυχῆς ὑπὸ φόβου ἢ ὑπό τινος σφοδροῦ ψυχικοῦ πάθους. 2) παθητ. φόβος, θορυβος, συντολή, πάθημα, σφοδρὸν πάθος, ἢ σφοδρὰ κίνησις, κλόνησις ἐσωτερική, ἐξαιρ. σφοδρὸς ἔρως, ἐπιθυμία σαρκικὴς ἔξαρσις, καὶ ἐπὶ θηρίων, ὁρμὴ περὶ τὰ ἀφροδίσια, περὶ τὴν συνουσίαν, Ἀριστοτ. Ζῴων Γεν. δ'. 5. »Ἔστι γὰρ τὰ καταμήνια σπέρμα ἄπεπτον, δι' ὃ καὶ τῶν γυναικῶν, ὅταν πρὸς ἐμίλιαν ἀκρατεῖς τὴν τοιαύτην, ὅταν πολυτοκήσωσι, παύονται τῆς πτοήσεως, ἐκκεκριμένη γὰρ ἡ σπερματικὴ περίπτωσις οὐκέτι ποιεῖ τῆς ὁμιλίας ταύτης ἐπιθυμίαν«, παραβλ. Lob. Φρύν. σελ. 495.

*Πτοητός, ἡ, ὸν, καὶ πτοιητός (πτοέω). Πεφοβισμένος, ἔντρομος, ἐξιππασμένος, κατεδιωγμένος, κατατρεγμένος.

Πτοία, ἡ (πτοιέω, πτοέω), ταὐτὸν τῷ, πτόα, Πλούταρ. »Πτοία κατεῖχε τὴν πόλιν«, ὁ αὐτ. »Αἱ σφοδραὶ περὶ τὰ πράγματα πτοίαι«, παρβ. Lob. Φρύν. σελ. 495.

Πτοιαλέος, ἑα, ἑον, ποιητ. = πτοελέος.

Πτοιάω, καὶ πτοιέω, ταὐτὸν τῷ, πτοέω, ἐπὶ τῶν σφοδρῶν καὶ ὁρμητικῶν παθῶν, οἷον, ἔρωτος, κ.τ.τ. Ὁδ. καὶ Ἡσιόδ. Ἔρ. 447. Καλλίμαχ. εἰς Ἄρτ. 101 Παρθέν. 21. ὅθεν

Πτοίησις, εως, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πτοητὶς, Πλάτ. Πρωταγ. καὶ Συμπ. 25.

Πτοιητός, ἡ, ὸν, = πτοητός.

Πτοῖος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, πτόα, πτοία.

Πτοιώδης, ὁ, ἡ, ες, ταὐτὸν τῷ, πτοώδης, Ἑρωτικαν.

*Πτοιωτός, ἡ, ὸν (πτοῖος), = πτοιητός, πτοητός.

*Πτολεμαῖος, ὁ, ἄρτον. κύρ. ὄνομ. πρῶτον ἐν Ἰλ. Δ, 228. ἰδίως σημ. πολεμιστὴς, ἐκ τοῦ πτόλεμος.

Πτολεμίζω, Ἐπικ. ἀντὶ πολεμίζω, Ἰλ. καὶ Ἡσ.

Πτολεμιστής, οῦ, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ, πολεμιστής, Ἰλ.

Πτόλεμόνδε, Ἐπικ. ἀντὶ πόλεμόνδε, Ἰλ. ἐκ τοῦ

*Πτόλεμος, ὁ, ποιητ. ἐξαιρ. δὲ ἐπικ. ἀντὶ, πόλεμος, Ὅμ. καὶ Ἡσ. (ὁ συνήθης τύπος πόλεμος ἔστι παρ' Ὅμ. εὐχρηστότερος, ὅστις τόπο μόνον μεταχειρίζεται τὸ πτ καὶ ὅλας τὰς ἐκ τοῦ πόλεμος σχηματιζομένας λέξεις, ὅτε ἡ προηγουμένη λέξις τελευτᾷ εἰς φωνῆεν βραχύ, καὶ ἡ χρεία τοῦ μέτρου ἀπαιτεῖ νὰ γίνῃ θέσει μακρόν.)

Πτολίαρχος, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ, πολίαρχος.

Πτολίεθρον, τὸ, κατὰ σχῆματ. φαίνεται ὡς ὑποκορ. τοῦ πτόλις, πόλις, πλὴν ἄνευ ἐλαττώσεώς τινος τῆς πρωτοτύπου σημασ. ἄρα ταὐτ. τῷ, πόλις· συχνάκις παρ' Ὅμ. ἔν τε τῇ Ἰλ. καὶ Ὁδ. καὶ παρ' Ἡσ. ὁ δὲ τύπος πολίεθρον οὐκ ἦν εὐλόγως παρ' ποιηταῖς ἐν χρήσει, ἀλλ' οὐδὲ παρὰ τοῖς νεωτερ. ποιητ. ὡς φαίνεται, Werm. Τρυφ. σελ. 38. (ε)

Πτολιπόρθης, ου, ὁ. = πτολίπορθος.

*Πτολιπόρθιος, ον, = πτολίπορθος, ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁδ. Ι. 504, 533.

Πτολίπορθος, ὁ (πτόλις, πέρθω). Ὁ τὰς πόλεις πορθῶν, καταχωριεύων, ἀφανίζων, λεηλατῶν, πολιορκητὴς, πορθητὴς τῶν πόλεων, συχνάκις παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, Ἰλ. Β, 278. Η, 363. Ὁδ. Π. 442. Σ, 355. Χ, 283. Ω, 119. τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Ω 18 καὶ τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Τ, 152. καὶ παρ' Ἡσ. Θεογ. 936. ὡς ἐπίθετ. τοῦ αὐτοῦ Ἄρεως. (ὁ τύπος πολίπορθος φαίνεται, ὅτι δὲν ἦν ἐν χρήσει.)

Πτόλις, ιος, ἡ, ποιητ. ἐξαιρ. ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, πόλις, παρ' Ὅμ. ὅστις μᾶλλον τῷ κοινῷ τύπῳ χρῆται, τῷ δὲ πτόλις πίθαν, τότε μόνον, ὅ τε προηγεῖται λέξις τις λήγουσα εἰς βραχὺ φωνῆεν, ὅπερ ἀνάγκη νὰ γίνῃ θέσει μακρόν.

Πτόλισμα, τὸ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, πόλισμα.

Πτορθάκανθος, ὁ, ἡ, ον (πτόρθος, ἄκανθα). Ὁ ἀκάνθας ἔχων εἰς τὸν βλαστὸν, εἰς τοὺς κλώνους, Θεόφρ. (-υ-υ)

*Πτορθεῖον, τὸ, = πτόρθος, Νικ.

Πτόρθος, ὁ. Βλαστὸς, νέον φυτὸν, βλαστά-

ριον τρυφερόν, ἔρνος, καυλὸς τοῦ φυτοῦ, ὀρπὶξ, κλάδος, κλάδος πλατὺς καὶ ἐπιμήκης, πρέμνον, ἡ ἔκφυσις τοῦ δένδρου, θαλλὸς, Ὀδ. Ζ, 128. «Πτόρθον κλάσε χειρὶ, κλάδον, βλαστὸν, παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 423. «Φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτορθοιό τε λήγειν, κεῖται ἀντὶ τοῦ, βλαστάνειν, κλάδον ἐκφύειν, παύεσθαι τοῦ κλωνοφυεῖν, ὅ ἐστι, τῆς βλαστήσεως. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. «Σιτεῖσθαι δ' ἀντὶ μὲν ἄρτων μαλάχης πτορθουνεκ, καυλοὺς τρυφεροὺς, βλιτάρια. 2) τροπ. οἱ νέοι ἀπόγονοι οἰκογενείας τινὸς, ἢ ἀνδρὸς, ἢ μετὰ ταῦτα γενεὰ, ἤτοι υἱὸς, θυγάτηρ, ἔγκονος, κ. ἑξῆς. ὅσοι καταγόνται ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων, ἢ προγόνων, Εὐρ. Ἑκβ. 20. (κατὰ Ἔμπτ. ἐκ τοῦ πέτομαι, πετάνυμι, πτερὸν, συγχρ. μὲ τὸ στόρθη, στέρθυγξ.)

Πτορθοφορέω, ῶ, μέλ. ήσω (φέρω). Πτόρθους, καλάμους φέρω.

*Πτόρος, ὁ, σπαν. τύπ. ἀντὶ, πτερμός.

Πτωσόης, εος, ὁ, ἡ, ες (πτόα). Ἐπτοημένος, πεφοβισμένος, δειλὸς, φοβιστέρης.

Πτυαλίζω, μέλ. ίσω (πτύαλον), Πτύω πολὺ, ἔχω τὸ στόμα πλῆρες σιάλων, γεμάτον ἀπὸ σιάλια, Ἱπποκρ. Ἠσκ. καὶ πτυαλίζω, ὅθεν

Πτυαλισμός, καὶ, πτυελισμός, ὁ. Τὸ πολὺ πτύειν, τὸ συνεχῶς ἀποπτύειν, ἢ πολλὰ σίαλα πτύειν, φτύσιμον.

Πτύαλον, καὶ, πτύελον, τὸ (πτύω). Πτύσμα, σίαλος, σιάλιον, τὸ ἐκ τοῦ στόματος ἀπορρίπτόμενον φλέγμα. (υυυ)

Πτυάριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, πτύον, ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ψυκτήριον.

Πτυάς, άδος, ἡ (πτύω). Ἡ πτύουσα, εἶδος ὄφεως ἐκ τοῦ τῆς ἀσπίδος, Παῦλ. Αἰγ. ἐ. 19.

Πτύγμα, τὸ (πτύσσω). Δίπλωμα, παν τὸ διπλωμένον, ἢ διπλοῦν συμμαζωμένον, Ἰλ. Ε, 315. «Πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἑκάτερθεν, ἀντὶ τοῦ, διπλῷ τῷ πέπλῳ, παρὰ τοῖς Ἰατροῖς ἐλέγετο πτύγμα ἑρίου, καὶ ὑποκορ. πτυγμάτιον, διπλωμένον τι παλαιόπανον, χρησιμεῦον ὡς ἐπίβλημα, ἐπίθεμα.

Πτυγμάτιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, πτύγμα.

Πτύγξ, υγγός, = πώγξ.

Πτυελίζω, = πτυαλίζω. ὅθεν

*Πτυελισμός, ὁ, = πτυαλισμός.

Πτύελον, τὸ, = πτύαλον.

Πτύελος, ἡ, Ἴων. ἀντὶ τοῦ, πύελος, παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἀθήναι. Π. Ἱστορ. ιγ'. 3.

*Πτυΐδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, πτύον. (ι)

Πτυκτίζω, μέλ. ίσω, = πτύσσω.

Πτυκτίον, τὸ. Διπλωμένον βιβλίον, ἢ γραφικὸς πίναξ περιδιπλωμένος τροπ. ὑποκ. τοῦ πτύξ.

Πτυκτός, ἡ, ὸν (πτύσσω). Διπλωμένος, συμμαζωμένος, συνελισμένος, κεκυρτωμένος, ὅπου ὁ Ὅμ. ἔχει· «γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά», Ἰλ. Ζ, 169. «ἦν δὲ πίναξ πτυκτὸς, σανίς τις ξύλινος εἰς δύο τμήματα διῃρημένη, τὰ ὁποῖα ἐκλείοντο διὰ τῆς πρὸς ἄλληλα συνεπιθέσεως αὐτῶν, ἤτοι ἐκλείοντο ὡς βιβλίον, εἰς τῶν ὁποίων τὸ ἐσωθεν μέρος ἦταν ἐγκεχαραγμένοι οἱ χαρακτῆρες, καθ' ὃν τρόπον ἐσυνείθιζον ἔτι νὰ γράφωσι κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους. Ὁ Εὐστάθιος λέγει· «Ἡ μὲν γὰρ τῶν κυρίως λεγομένων ἀπὸ τοῦ γράφειν, ὅ ἐστι ξέειν γραμμάτων χρῆσις, νεωτέρα ἐστὶν, οὐτωσὶ καὶ τὸ ἄξεστα σημεῖα διὰ χρωμάτων ἐνετύπουν, ὕστερον εὑρηται· καὶ ἡ τῶν χαρταρίων δὲ χρεία τοῦ κάτω χρόνου εὕρημα· οἱ δέ γε παλαιοὶ, ὁποῖόν τε καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἐποίουν, ξυλάδια τινα ἱερογλυφοῦντες, καὶ λοιπὸν δὲ χαρακτῆρας, εἰς σημασίαν ὧν λέγειν ἐβούλοντο, οὕτω καὶ αὐτοὶ κατὰ καὶ τῶν τινες ὕστερον Σκυθῶν, ἐστήμαινον ἃ ἤθελον, εἰδωλά τινα καὶ πολυειδῆ γραμμικὰ ξέσματα ἐγγράφοντες, ἤτοι ἐγγλύφοντες πίναξι τουτέστι σανίσι, ἀλλοίας τε καὶ ταῖς ἐκ πύξων, ἐξ ὧν αἱ λεγόμεναι πυξίδες· ἔστι δ' ὅτε καὶ κατά τινα χρείαν πτυκτὰ ποιοῦντες, ἤγουν πτύσσοντες τὰ τοιαῦτα πυξία, καὶ ἀλλήλοις ἐπιτιθέντες διὰ ἐπλόκαιος, ὁποῖα καὶ νῦν ἐπιχωριάζει ξύλινα βιβλίδια ἑτέροις τε τισὶ, καὶ τοῖς οἰκοῦσι τὴν Ταυρικὴν· κἀντεῦθεν καὶ ὁ ποιητὴς τὴν τοῦ Προίτου ἐπιστολὴν, σήμαρα φησὶν, ἤτοι σημάδιά τινα ἐγκεκαλαμμένα πίσσαις πτυκτῷ, τῷ κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην χρῆσιν. — ἔτι δὲ καὶ ὁ δυνάμενος νὰ διπλωθῇ, ὁ εἰς τὸ διπλωθῆναι ἐπιτήδειος· ὁ Ἡσυχ. ἔχει· πτυκτὸς, πτυσσόμενος· ἢ καμπτόμενος· ὁ δὲ Φωτ. «Πτυκτὸ. πτυσσομένῳ, κατὰ λ. ὁ ἐκ πολλῶν συνεπιτεθειμένων πτυχῶν, διπλωμάτων, φύλλων, ἢ σειρῶν συνεστῶμενος, φυλλώδης, πτυχώδης, παράβλ. πτύξ.

Πτύξ, ρχός, ἡ, καὶ μεσομηρ. πτυχὴ, ῆς, ἡ (πτύσσω). Πᾶν ὅ,τι συνίσταται ἀπὸ πολλὰς ἀλλεπαλλήλους ἐπιτεθειμένας εἰς σχῆμα διπλώματος σειρὰς, ἔλασματα, ἄρα διπλωματιὰ, ἐπάλληλος θέσις πολλῶν φύλλων, στοῖβα, καὶ πίναξ, σανὶς, ἐπίβλημα, ἐπίθεμα, ἐν ὅσῳ διάφορα ἐξ αὐτῶν κεῖται ἐπιτεθειμένα τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου· «ἐξ δὲ δὲ πτύχαι ἦλθε δαΐζων χαλκός», Ἰλ. Π, 247. ὅπου ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ ἐνταῦθα τὰ διάφορα ἐκ μετάλλου ἢ δέρματος ἐλάσματα τῆς ἀσπίδος, στοιβαστὰς, ἢ στοίβας, καὶ «πάντα δ' ἄρ' αὐτοῦ ἦσαν σάκεος πτύχες», Ἰλ. Σ, 481. καὶ Υ, 269, 270. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 143. «ἀσπίτωνι καὶ ἀπὸ ἐνδυμάτων, ἱματίων, πρώτου παρ' Ὅμ. Ἴμν. Δημ. 176. παρ' ᾧ εὕρηται κατὰ ταύτας τὰς σημασίας ἀεὶ εἰς πληθ. — 2) ἐπὶ ὑψωμάτων καὶ κοιλοτήτων τοῦ ὄρους, ἀντὶ τοῦ, φάραγξ, βάραθρον, ἄγκων, καμάτη, ἢ κάπος. «κατὰ πτύχας Ὀλύμποιο», Ἰλ. Α, 497. δηλ. τὰς ἐξοχὰς καὶ ἀποκλίσεις τοῦ Ὀλύμπου, ἢ τὰς κορυφὰς καὶ τὰς κοιλάδας αὐτοῦ, διὰ τὸ φαίνεσθαι μακρόθεν ἐπάλληλος συνεπτυγμένα τὰ τμήματα καὶ διεχωρίσματα αὐτοῦ· καὶ Ἴμν. Ἑρμ. 326. «ἀπάντων Ὄρεος πτύχας κλεμοίστεον», Ὀδ. Τ, 432. δηλ. τὰς σκιώδεις καὶ θυελλώδεις φάραγγας, ἢ κοιλώδεις κορυφὰς τοῦ ὑψηλοῦ ὄρους· ἔτι καὶ ἔσω. «πτυχὶ Ὀλυμποιο κιμένοιο», Ἰλ. Τ, 22. «ἐπὶ πτυχὶ Παρνασσοῖο», Ἴμν. Ἀπολ. 269. Ἑρμ. 555. Ὁμήρου. «Πτυχαὶ Κρηταίαι, Πίνδου Πελοπίαι, Πιν. παράβλ. πολύπτυχος· ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου φαντάσματος, ἢ τῆς ἀβύσσου τοῦ Ἅιδου, καὶ «Οὐρανοῦ πτυχαῖν», παρ' Εὐρ. ἀντὶ τοῦ, μυχὰς καὶ κοιλώματα τοῦ οὐρανοῦ, ἐν Βίωνι. Μηδ. 1302. τὸ δὲ οὔμωμα πτυχαῖν, Πινδ. Ὀλ. 1, 170. δηλοῖ τὰς τεχνικὰς στροφὰς καὶ περιπλοκὰς τοῦ ἅματος, αἵτινες δὲν ἀναφέρονται μόνον εἰς ἅπα ἀφορῶντα τὴν βαθυτέραν περιπλοκὴν τῆς ἰδίας ποιητικοῦ τοῦ, ἀλλ' ἔτι καὶ εἰς ἐκείνην τὴν ἐντεχνον ποικιλίαν τῶν μέτρων, τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ὀρχήσεως, ἥτις παρίσταται εἰς τὰ ποιήματα τοῦ, παρὰ Κωμ. καὶ ἡ ῥυτὶς, ἡ ζαρωμάτια τοῦ προσώπου. 3) ὁ Σχολ. Ἀπολ. τοῦ Ῥοδ. α'. 1809. λέγει πτυχὴν καὶ τόπον ἢ σανίδα τινὰ τοῦ πλοίου, ὅπου τὸ τῆς τοῦς ἐπιγράφεται ὄνομα, ὁ δὲ Πολλ. α' 86. ἀντὶ τούτου ἔχει πτυχή.

Πτύξις, εως, ἡ (πτύσσω). Τὸ πτύσσειν, διπλώσεις, δίπλωσις, πλίξις, συμμάζωξις, καὶ πτυχὴ, δίπλωμα, «πτύξις θώρακος», παρὰ τοῖς Ο'. τὸ δίπλωμα, ἢ τὰ ἐπάλληλος ἄπκα ἐλάσματα τοῦ θώρακος.

Πτύον, τὸ (πτύω), Ἀττ. πτέον, Lob. Φρυν. σελ. 128. Τὸ γεωργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ διαῤῥίπτουσι τὰ ἠλωνισμένα γενήματα χωρίζοντες, αὐτὰ τοῦ ἀχύρου, τὸ ἀποπτυστὸν καὶ ἀπορρίπτον ἐκ τῶν καρπῶν τὰ ἄχυρα, τὸ λικμητήριον· δηλ. ἐργαλεῖον, Ἰλ. Ν, 588, ὅπου κεῖται ἡ γενικ. πτυοῦν, καὶ Θεοκρ. 156. παράβλ. καὶ λικμός, λικμάω· καὶ τὸ ὄργανον, δι' οὗ ὁ χοῦς ἀναῤῥίπτεται, πτυάριον, καὶ φυνάριον. 2) μέτρον τι γενικῶς, ὅθεν, δίπτυον, τὸ παρὰ Κυπρίοις, τὸ ἥμισυ τοῦ μεδίμνου, καθ' Ἡσύχ. (υυ)

Πτύρμα, τὸ, καὶ

*Πτυρμός, ὁ (πτύρω). Τὸ φοβεῖσθαι, ἐκπλήττεσθαι, ὁ φόβος, τρόμος, ἔκπληξις, πτόησις, θόρυβος, φρίκη, ὄδεν

Πτυρτικός, ἡ, όν. Ὅς τις παρ' εὐθὺς φοβεῖται, ὁ ταχέως εἰς φόβον, φρίκην καὶ δειλίαν καταιτῶν, ἐμπίπτων, δειλὸς, φοβιστέρης, Σ-ρβ.

Πτύρω, μέλ. βέ. ρῶ. Ἐκφοβίζω, ἐκπλήττω, εἰς φόβον, εἰς ἔκπληξιν βάλλω τινά, παθητικ. πτύρομαι, ἀόρ. β' ἐπτύρην. Πτοοῦμαι, φρίττω, ἐκπλήττομαι, δειλιῶ, θορυβοῦμαι, φοβοῦμαι, Ἀξίοχ. γ'. 16. «Οὐκ ἂν πτυρείας τὸν θάνατον», καὶ, πρός τι, ἐξαιρ. ἐπὶ ἵππων, ἐξιππάζομαι, τρομάζω. (συγχρ. μὲ τὸ πτοέω, πτόσσω, πτήσσω.)

Πτύσις, ἡ (πτύω). Τὸ πτύειν, πτύσιμον, ἢ φτύσιμον. (υυ)

Πτύσμα, τὸ (πτύω). Τὸ ἐπτυσμένον σιάλιον, ἢ φλεγμα, τὸ φτύσμα, τὸ ἀπόπτυσμα.

Πτυσμός, ὁ, = πτύσις, ἐκ τοῦ πτύω.

Πτύσσω, μέλ. ξω. Διπλόω, ἢ διπλόνω, εἰς διπλοῦν περιβάλλω, ἢ μαζόνω, τυλίττω εἰς θπλώματα, λυγίζω τι ἐπαλλήλως ἀνακλῶ ἢ ἐπιτίθημι τὰ μέρη αὐτοῦ, ἐπὶ κεφαλῶν καὶ πεπλυμμένων ἱματίων, ἃ διπλόνων τις φυλάττει, Ὀδ. Α, 43. «—πτύξατε καὶ ἀσκήσατε τὸν χιτῶνα, μετ' ἐπιμελείας διπλώσατε, κτλ. Ζ, 111. «—πτύξατέ τε εἵματα καλὰ, διπλώσατε ἢ διπλωθῆναι ποιήσατε, καὶ «χεῖρας πτύξαι ἐπὶ τεῖχε», Σοφ. Ο. Κ. ὅπερ δηλοῖ, περικλέκω, περιβάλλω τὰς χεῖρας ἐπάνω τινός, ἢ ἁπλόνω τὰς χεῖρας διπλωμένας, σταυρωμένας πρός τινα. Παθητικ. πτύσσομαι, διπλόνομαι, κάμπτομαι, λυγίζομαι, ἀνακλῶμαι. «Ἔγχεα ἐπτύσσοντοι», Ἰλ. Ν, 132. εἰς τὸ αὐτὸ τυλίγετο, καὶ ἐκάμπτετο κρεμαστόμενα, μετὰ βίας καμπτόμενα, λυγιζόμενα ἐδιπλοῦντο, ὁ Ἡσύχ. ἔχει· πτύσσει, κρεμάνει ἢ τὰ δόρατα διπλοῖ· ἔτι ἐπὶ τῶν ἐνδεδυμένων καὶ περιβεβλημένων τῷ σώματι ἱματίων, περιτίθεμαι, περιβάλλομαι, ἐφαρμόζομαι, περιπλέκομαι, ὁ Σοφκ. παρὰ Πλουτάρχ. σύγκρ. Νουμᾶ ζ. «Ἀτταλος χιτῶν θηραῖον ἀμφὶ μηρὸν πτύσσεται· καὶ μέτιος τὸ ἐνδύομαι, περιβάλλομαι, φορῶ μετὰ κίτ. Ἀριστοτ. Νεφ. 267. «Πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, ἕως νὰ φορέσω τοῦτον τὸν ἐπενδύτην, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. πρὶν ἂν περιβάλλωμαι τὸ ἱμάτιον. (πιθαν. συγχρ. μὲ τὸ πετάνυμι, καὶ πωλεύω.) ὅθεν

Πτυχὴ, ἡ· μεσομηρ. τύπ. τοῦ πτύξ, ὅπερ ἴδε.

Πτυχίον, τὸ· = πτυκτίον.

*Πτύχιος, ία, ιον· = πτυκτός.

Πτυχίς, ίδος, ἡ. ἴδε ἐν τῷ, πτύξ, 3.

Πτυχώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (πτυχὴ, εἶδος). Ὁ πολλὰς πτυχὰς ἔχων, ἢ ῥυτίδας, ἐλάσματα, φύλλα, καμπὰς, κ. τ. τ.

Πτύω, Μελ. ύσω, παθ παρα. ἔπτυσμαι. Ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω ἐκ τοῦ στόματος τὸ φλέγμα, ἢ τὸν σίαλον, ἢ ἄλλοτε τοιοῦτον, ἐκ τῶν αὐτοσθῶν προερχόμενον, ἐκτείνω, Ἰλ. Ψ, 609. «Αἷμα παχὺ πτύοντακ. Θεοκριτ. ε'. 39. «Ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. καὶ Ἡροδ. 1, 99. κατὰ λ. ἐπτύω, ἐκχύνω, ἐκχυνω, ἀποβάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἐξαιρ. ἐπ θαλάσ. Ruhnk. ep. cr. σελ. 149. Schaef. Λογγ. σελ. 386. Graefe Mel. 124. 7. Ἐκ. Φλ. Θεσ. 12, 9. καὶ 4) τροπ. πτύω δεικνύω ἀηδίαν τινὰ ἢ ἀποστροφὴν πρός τι, ὅθεν ἀποστρέφομαι, περιφρονῶ, καταφρονῶ, ἐν οὐδενὶ λογίζομαι. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1232. «Ἀλλὰ πτύσας ὠστεῖ ὀστμιτῆ, μόθις τὴν παῖδα· ἀντὶ τοῦ, ἐν οὐδενὶ λόγῳ θέμενος, καταφρονήσας

λέγεται ἔτι καὶ «Ψύω», ὅθεν τὸ Λατ. spuo, sputo· ἡ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο δασέως, φτύω λέγουσα. Παρὰ Πέρσαις νόμιμον ἦν μήτε πτύειν, μήτε ἀπομύττεσθαι. «Ὡς μηδὲ πτύοντες, μηδὲ ἀπομυττόμενοι φανεροὶ εἶεν». Ξενοφ. Κύρουπ. ἡ, α, 14. καὶ η, η, 5. (τὸ ὕψιλον ἐστὶ ἐν μὲν τῷ Ἐνεστ. καὶ παραταϊ. μακρόν, ἐν δὲ τῷ μέλ. καὶ τοῖς λοιπ. χρ. βραχύ. ἴδε περὶ τούτου Grafio Mel. 124, 7. ἀλλὰ παρὰ Θεοκρ. 24, 19. καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. β', 570. δ', 925. εὑρηται τὸ ὑψιλὸν καὶ ἐν τῷ παραατ. βραχύ, ὅτε καὶ ἡ ἑπομένη συλλαβὴ βραχεῖα ἐστί, εἴκαιρ. δὲ πολλάκ. παρὰ Νόνν.)

Πτωκάζω, ῥημαρτ. ἀνάγν. ἐν Δ, 3, 2. ἀντὶ τοῦ, πτωσκάζω.

Πτωκάς, ἄδος, ἡ (πτώξ, πτώσσω). Δειλή, πεφοβισμένη, ἔντρομος, φοβιτσιάρισσα· Ἐπιγρ. Ὁμ. 8, 2. καὶ «Κύπειρος πτωκάς». ταὐτὸν τῷ, χθαμαλή, Ἡσύχ. παροιμίαις Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1095. ὅπου συγχρ. τὸ πτωκάδες, μετὰ τοῦ, πλωάδες. «Κἰδ' αἰθέρος πτωκάδες ἐξυτόνου διὰ πνεύματος ἐλωσ' μεν· ὅπου τὸ πτωκάδες, κεῖται ἐπὶ τῶν Ἁρπυιῶν, αἵτινες οὐχὶ μόνον δειλαὶ εἰσί, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ φόβου σπουδαίως φεύγουσιν, ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ ἠρμήνευσαν διὰ τοῦ δρομάδες. (τὴν γραφ. πτωκάδες ὡς ὀρθοτέραν παρεδέξατο ὅτε Βουτεμ, καὶ Ματθίας.)

Πτῶμα, ατος, τὸ (πίπτω, πέπτωκα). Πέπτωκεν, πᾶν πεπτωκός, ἐρείπιον, πᾶν ὅ,τι εἶναι πεπτωκὸν, ἐρριμμένον ἢ κείμενον κατὰ γῆς, ὡς «Πτώματα δενδρωνν, τὰ πεπτωκότα τῶν δένδρων, πτῶμα οἴκου· ὁ Ἡσύχιος λέγει· «Πτώματα», καὶ τὰς συρρήξεις τῶν μεταλλείων. 2) κεῖνται ἔτι ἡ λέξις καὶ διὰ τοὺς ἐν τῇ μάχῃ πίπτοντας, ἄρα, τὸ νεκρὸν, τὸ πεφονευμένον σῶμα, ἀπὸ τοῦ πίπτειν ἐν πολέμῳ, συνῃ. πτ. νεκροῦ καὶ τροπ. Συμβεβηκός, δυστυχία, συμφορὰ, ὄλεθρος, φθορὰ, ὡς τὸ Λατιν. Casus. Ἠδιώτερον δὲ ἀντὶ τοῦ, Πταῖσμα, σφάλμα, ἁμάρτημα· παραβλ. Lobeck. Φρυν. σελ. 375. ὅθεν

Πτωματίζω, μέλ. ίσω. Ποιῶ τινὰ ἵνα πέσῃ, πίπτειν ποιῶ, εἰς πτῶσιν ἢ εἰς πέσιμον φέρω. Παρ' Ἀπολλων. Δυσκόλ. Ἱστορ. θαυμ. κεφ. 36. «Πτωματιζόμενοι, οἷα. (Δοκιμάζει δὲ καὶ τοὺς πτωματιζομένους ἡ ὀσμὴ τοῦ ἐλλυχνίου καιομένου), κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἐπιληπτικοὶ, οἱ ἐπιληψίαν πάσχοντες, οἱ σεληνιαζόμενοι.

Πτωματίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ποτηρίου, παρ' Ἀθην. τέ. σελ. 485. τὸ ὁποῖον ὡς φαίνεται δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῇ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀλλ' ἔπιπτεν ἀμέσως πλαγίως, καὶ διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ κειωθῇ ἀμέσως ὑπὸ τῶν παρακαθημένων, τὸ καὶ ἄλλως, κυλιξ ἀπυθάκωτος, καλουμένοι τινὲς «Πωματίῳ γράφειν παρακούσι, ἀλλ' ἡ μεταβολὴ τῆς γραφ. ἐστὶ παντὶ περιττή.

Πτωματισμός, ὁ (πτωματίζω). Ἡ ἐπιληψία, ὁ σεληνιασμὸς, πάθος τι διὰ τοῦ ὁποίου πίπτει ὁ πάσχων κατὰ γῆς ὡς ἀναίσθητος.

Πτώξ, πτωκός, ὁ, ἡ (πτώσσω). Ὑπὸ φόβου φεύγων, δειλὸς, ἔμφοβος, ἐπτοημένος (φοβιτσιάρης). Αἰσχύλ. Βύμ. 527. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται εὐσιαστικῶς ἐπὶ τοῦ Λαγωοῦ (ὡς φύσει δειλότατον τὸ ζῶον). Ἰλ. Ρ. 676. καὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ λαγωοῦ. Ἰλ. Χ. 310. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Πτώξ, λαγωός· ἴδε ἐν τῷ, πτάξ, ἡ πτακίς.

Πτώσιμος, ὁ, ἡ (πίπτω, πέπτωκα). Ὅς τις ἔπεσεν, ἢ πίπτει, ἢ δύναται νὰ πέσῃ, πεπτωκὼς, πεσμένος, ἐν πολέμῳ πεφονευμένος, δορὶ πτ. Αἰσχύλ.

Πτῶσις, εως, ἡ (πίπτω, πέπτωκα). Τὸ πίπτειν, τὸ πρὸς τὰ κάτω μετ' ὁρμῆς φέρεσθαι πέσιμον, τροπ. συμφορὰ, δυστυχία, πταῖσμα, ἀποτυχία, κ. τ. λ. ταὐτὸν τῷ, πτῶμα. 2) παρὰ Γραμματ. ἡ ἀπὸ καταλήξεως εἰς κατάληξιν μεταβολὴ τῆς λέξεως. Ἀριστοτ. Ποιητ. «Τῆς δὲ λέξεως τάδ' ἐστὶ τὰ μέρη, στοιχεῖον, συλλαβὴ, σύνδεσμος, ὄνομα, ῥῆμα, ἄρθρον, πτῶσις». ὁ Ἀριστοτέλης δὲν ἀποδίδει τὰς πτώσεις μόνον εἰς τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ῥήματα, ὡς φαίνεται ἐν τῷ περὶ Ἑρμηνείας. γ'. α. «Ὡς ἂν ἐκ τῶν συστοίχων καὶ τῶν ὁμοίων πτώσεων καὶ τ' ἄλλα ἀκολουθῇ, οἷον, εἰ τὸ ἀνδρεῖον καλλίων καὶ αἱρετώτερον τοῦ σωφρόνος, καὶ ἀνδρεία σωφροσύνης αἱρετωτέρα, καὶ τὸ ἀνδρεῖον εἶναι, τοῦ σωφρονεῖν· τοῦτο ὅμοιον ἐστὶ καὶ τὸ, ἀπὸ πτώσεων, παράδειγμα ἐν τοῖς Τροπικ. δ'. «Εἰ τὸ δικαίως αἱρετώτερον τοῦ ἀνδρείως, καὶ ἡ δικαιοσύνη τῆς ἀνδρείας αἱρετωτέρα, ἔνθα παρατηρεῖται, ὅτι καὶ τὰ ἐπιρρήματα ἔτι κλινόμενα λαμβάνουσι τὸ τῶν πτώσεων ὄνομα.

Πτωσκάζω, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πτώσσω. Φοβοῦμαι, εἰς φόβον εἰμὶ, δειλιῶ, κρύπτομαι ὑπὸ τοῦ φόβου, ἢ φεύγω. Ἰλ. Δ, 372. ἢ γραφὴ πτωκάζω, ἥτις ἐνταῦθα εὕρηται, ἀπεβλήθη ὑπὸ Ὀλυμπίου καὶ Χάλυβ ὡς ἡμάρτημ.

Πτώσσω, μέλ. ξω, ὡς τὸ πτήττω, ἀμεταβ. Φοβοῦμαι, δειλιῶ, εἰς φόβον ἢ ἔμφοβος εἰμὶ. τί πτώσσεις; Ἰλ. Δ, 371. διὰ τί φοβεῖσαι, εἶναι τόσον περίφοβος; καὶ τίς τοι ἀνάγκη πτώσσειν ἐνθάδε, Ἰλ. Ε. 834. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡροδοτ. 4, 48. Κρύπτομαι ἀπὸ φόβου, ὑπὸ φόβου φεύγω, δειλὸς καὶ ταπεινὸν δείκνυμαι ἐμαυτὸν, ὑπὸ φόβου καὶ δειλίας ταπεινοῦμαι καὶ ὑποτάσσομαι, ἢ ὡς δειλὸς ἐμαυτὸν κατακρύπτω, «τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι πάντας ἀκούσεις». Ὁ. Η, 129. ὅτι δηλ. ἕκαστος ἀπὸ τὸν φόβον ὅλοι ὑπὸ τὸν Ἕκτορα, καὶ Ἰλ. Ψ, 14, 26. Τυρτ. 2, 3. Εὐρ. Βάκχ. 220. Ὀδ. Σ, 362. «Πτώσσω κατὰ δῆμον», περιφέρεσθαι ὡς πτωχὸς, ζητεύων, προσαιτῶν, καὶ Ρ, 227. οὕτω καὶ Ἡσιόδ. Ἔρ. 397. «Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους», προσυπακ. τῆς κατὰ, ἐντεῦθεν τὸ πτωχὸς, προσαίτης, ζητιάνος. 2) μετὰ αἰτ. φοβοῦμαί τι, ἢ τινα, πτοοῦμαι, φεύγω ἀπό τι διὰ φόβον· «οὐδ' ἔτι ἀλλήλους πτώσσομεν», Ἰλ. Τ, 427. «δὲν θέλομεν πλέον φύγει ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ὁ Κυστάθ. ψηφίν, ὅτι ἐκ τοῦ πτώσσω γίνεται τὸ πτώσκω, ἐκεῖθεν δὲ τὸ πτωσκάζω, καθ' ὁμοιότητα τοῦ κλύσκω, κλυσκάζω, καὶ ὅτι τὸ πτήττω μὲν κοινὸν καὶ Ἀττικόν, πτώσσω δὲ Ἰωνικόν.

Πτωτικός, ἡ, ὄν (πτῶσις). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων, ἢ ἀναφερόμενος εἰς πτῶσιν, Γραμμ.

Πτωτός, ἡ, ὄν (πίπτω, πέπτωκα). Ὁ πίπτων, ῥέων, καταφερόμενος, ἢ ῥιφθεὶς, ἐρριμμένος.

Πτωχαλαζών, ονος, ὁ, ἡ (πτωχός, ἀλαζών). Ὁ πτωχὸς καὶ ἀλαζὼν, πτωχὸς ὑπερήφανος, ἢ συνδέτω., πτωχοϋπερήφανος, κομπαστής, Ἀθην. ς', σελ. 230.

*Πτωχάς, ἄδος, ἡ, ἀμφ. γρ. ἀντὶ πτωκάς.

Πτωχεία, Ἰων. πτωχηίη. Ἔλλειψις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ἢ κατάστασις τοῦ πτωχοῦ, τοῦ ἐπαίτου, ἔνδεια, πενία.

Πτωχεῖον, τὸ (πτωχεύω). Οἶκος, ἢ καταλύμα διὰ τοὺς πτωχοὺς, πτωχοτροφεῖον, Ἐτυμολογ. καὶ Πανδέκτ.

Πτωχελένη, ἡ (Ἑλένη), παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 585. Πτωχὴ καὶ ζητιάνα Ἑλένη, κοινὴ πόρνη.

Πτωχεύω, μέλ. εύσω (πτωχός). Πτωχὸς εἰμὶ, προσαιτῶ, ζητεύω, ζητιαρεύω, ἐπαιτῶ, Ὀδ. Ρ, 19. «Πτωχῶ βέλτιον ἐστὶ κατὰ πτόλιν, ἠὲ κατ' ἄγρους, δαίτα πτωχεύειν», Ο, 308. «Ἤδιον ποτὲ ἔστιν λιλαίομαι ἀπονέεσθαι πτωχεύοντα, ἐπαιτήσων, τὰ πτωχοῖς ἁρμόδια αἰτήσων, καὶ Σ, 2. «Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ἐς κατὰ ἄστυ πτωχεύεσκ' Ἰθάκης», ἐπαίτης, ὁ κατὰ τὸν δῆμον ἐπαιτῶν, καὶ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπαιῶν. 2) μετὰ αἰτ. προσ. «Πτωχεύει δὲ φίλους πάντας», Θεογν. 318. παρακαλεῖ ὅλους τοὺς φίλους ὡς ἐπαίτης, ζητεῖ ἐλεημοσύνην ἀπὸ ὅλους τοὺς φίλους ὡς ζητιάνος, ὡς ζήτουλας, οὕτω καὶ πτωχεύω τινά τι.

*Πτωχήιη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ πτωχεία.

Πτωχίζω, μέλ. ίσω (πτωχός). Πτωχόν ποιῶ τινα, τὸν φέρω εἰς κατάστασιν ἐπαίτου, ὥστε νὰ ζητεύῃ.

Πτωχικός, ἡ, ὄν (πτωχός). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς πτωχὸν ἢ εἰς πτωχὴν κατάστασιν, κατὰ τὸν τρόπον τῶν πτωχῶν.

Πτωχίστερος, ανώμαλ. συγκριτ. τοῦ πτωχός, ἀντὶ τοῦ, πτωχότερος, ἅπαξ παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 425.

Πτωχοδοχεῖον, τὸ (δέχομαι). Οἶκος, εἰς ὃν δέχονται τοὺς πτωχοὺς, πτωχεῖον.

Πτωχόμουσος, ὁ, ἡ (μοῦσα), Γοργίας παρ' Ἀριστοτ. Ῥητ. γ'. 3. «Ὀλιγὴ πτωχόμουσος». Πτωχὸς καὶ ἐπαίτης ποιητὴς, ὡς τὸ μουσοκόλαξ.

Πτωχοπλούσιος, ὁ, ἡ, ον (πλούσιος). Πτωχὸς κατὰ τὸ φαινόμενον, πλὴν τῷ ὄντι πλούσιος, ὅρπις δηλ. ὑπὸ τῷ ὀνόματι πτωχὸς κρύπτει τὰ πλούτη αὐτοῦ, ἐκ τῆς φιλαργυρίας αὐτοῦ πλούσιος ὤν, ζῇ ὡς πτωχὸς, καὶ πτωχαλαζὼν, πτωχοϋπερήφανος, ὁ μὲ κοῦφον πομπὴν προσποιούμενος τὸν πλούσιον, ἢ κρύπτων τὴν πτωχείαν του ὑπὸ ἀνόητον πρόσχημα πλουσίου.

Πτωχοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ πτωχοὺς ποιῶν, Ἀριστοφ.

Πτωχός, ἡ, ὄν (πτώσσω). Κατὰ Σουΐδ. ὁ ἐκπεπτωκὼς τοῦ ἔχειν, ὁ ἐπαίτης, ὁ περιερχόμενος τὰς οἰκίας καὶ προσαιτῶν, ζητιάνος ἢ ζήτουλας, διακονήτης, ὁ πίπτων, ἢ κύπτων ἔμπροσθεν τῶν ἄλλων πρὸς ἐπαίτησιν, διὰ καὶ ζητουλεύσῃ, συνῃ. ὁ πτωχὸς, ὡς οὐτ. τυχόντες ἐν Ὀδ. «πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιοι», Ὀ', Π, 273. καὶ Ρ, 18, 202. Ω, 157. ὡσαύτως Ἡσ. Ἔρ. 26. Ἡρόδ. 3, 14. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. ἀ. β'. 29. «Προσαιτεῖν ὥσπερ τοὺς πτωχούς, ζητεῖν ἐλεημοσύνην ὥσπερ οἱ πτωχοί, καὶ πτωχὸς ἀνήρ, Ὀδ. Φ, 327. ἔτι καὶ διακαταλ. πτωχὸς δίαιτα, Σοφ. ἐλογίζοντο δὲ οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ ξένοι ὡς ὄντες ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διός, Ὀδ. Ζ, 208. «πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε· ὁ Ἀριστοφ. ἐν Πλούτῳ (στίχ. 552) διακρίνει τὸν πτωχὸν ἀπὸ τοῦ πένητος οὕτω· «Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος ἐν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστὶ μηδὲν ἔχοντα, τοῦ δὲ πένητος ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προέχοντα. Περιγίνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν· καὶ τροπικ. «πτωχὲ τὰς φρένας», Τίμ. ἤτοι ὁ ἔχων ἔλλειψιν φρενῶν, μωρὸς, τὸ συγκρ. πτωχότερος, παρ' Ἀθην. ς'. τὸ δὲ ἀνώμαλ. πτωχίστερος, Ἀττ. παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 425. καὶ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν λέξ. ἀδιείστακος· ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ, ὁ ἐστερημένος τῶν ἀναγκαίων πρὸς τὸ ζῆν ἐξόδων.

Πτωχοτροφεῖον, τὸ. Οἶκος, κατάστημα, ἐν ᾧ τρέφονται οἱ πτωχοὶ, ἐκ τοῦ

Πτωχοτροφέω, ῶ. Μ. ἤτοι (πτωχοτρόφος). Τοὺς πτωχοὺς τρέφω, διατηρῶ, ἢ περιποιοῦμαι αὐτούς.

*Πτωχοτροφία, ἡ. Ἡ τροφὴ, διατήρησις, ἢ περιποίησις γινομένη περὶ τοὺς πτωχούς.

Πτωχοτρόφος, ὁ, ἡ, ον (τρέφω). Ὁ τρέφων καὶ ἐπιμελούμενος τοὺς πτωχοὺς, ὁ διατηρῶν ἢ περιθάλπων αὐτούς.

Τὸ Π μετὰ τοῦ Υ.

Πύα, ἡ· ἐν Ὀδυσσείᾳ Σ, 368. «Ἐν πύῃ». ἡμάρτημ. γραφῆ ἀντὶ ἐν ποίῃ.

Πύελος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, πύελος. Φρύνιχ. σελ. 136. καὶ ἐν Ἐπιγραφ. Σικελικ. παρὰ Γρουτερίῳ σελ. 212.

Πυγενεψία, ἡ, προσυπακουομ. Ἑορτ· «Τὰ ἱε-

ρέω καὶ »Πυανεψίαν τά, προσυπ. ἱερά (πύανος, ἕπτω, ἕψω). Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν Φανοκωρικὸν μῆνα. Πυανεψιῶν, καλούμενον, εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος· ὅτε καὶ ἔνεκεν μνήμης συμβεβηκότος τινὸς κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Θησέως, ἢ διὰ τὴν εὐτυχῆ ἐπάνοδον αὐτοῦ ἐκ τῆς Κρήτης (ὅρα Πλουταρχ. εἰς Θησ. 27. καὶ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Χ. σελ. 1283. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 725.) ἐμαγείρευον καὶ ἔτρωγον ἑψητόν τινα ζωμόν· ὃν δὲ οὗτος ἔτους κυάμων· ὁ Λυκοῦργος παρ' Ἁρποκρατ. λέγει ὅτι αὕτη ἡ ἑορτὴ παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἕλλησι »Πανόψια ἐκαλεῖτο. Ἀθήν. 3'. σελ. 408. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Πυανέψια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν, εἴρηται δὲ, παρόσον κυάμων ἐμπίπλανται, καὶ ἄγεται πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ· ἐπειδὴ ἕψουσιν ἔτους· οὕτω δὲ κέκληται ὁ μὴν, καὶ ἡ ἑορτή, διὰ τὸ ἑψόμενον ἕψειν, ἃ καλοῦσι πύανα. Ὁ δὲ Φώτ. »Πυανοψία, Λυκοῦργος ἐν τῇ κατὰ Μεσπαίχμου· καὶ ἡμεῖς πυανοψίαν ταύτην τὴν ἑορτὴν καλοῦμεν· οἱ δὲ ἄλλοι Ἕλληνες Πανοψίαν, ὅτι κείνοις εἶδον τοὺς κόκκους τῇ ὄψει. Πυανεψιῶνος δὲ ἕβδομον τὰ Πυανέψια Ἀπόλλωνι ἄγεσθαι φασίν.' Δεῖν δὲ φασιν λέγειν Πυανέψια, καὶ τὸν μῆνα Πυανεψιῶνα, »Πύανα γὰρ ἕψουσιν ἐν αὐτοῖς· καὶ ἡ εἰρεσιώνη ἄγεται· καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς »Πυανοψία, ἑορτὴ Ἀθήνησιν Ἀπόλλωνος· ὠνομάσθη δὲ καὶ διὰ τὸ ἑψόμενον ἔτους τῶν κυάμων. Τὸ γὰρ ἔτους καὶ τὴν ἀπάρχην πύανα καλοῦσιν· ἀφ' οὗ καὶ μὴν ἐστὶν Πυανεψιὼν λεγόμενος· καὶ πάλιν. »Πυανεψιῶν, μὴν Ἀθήνησιν δ'. ἐν ᾧ καὶ τὰ πύανα ἕψεται εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. Πύανα δὲ πάντα τὰ ἀπὸ γῆς ἐδώδιμα ὀπωρισθῆ, ἃ συνάγοντες, ἕψουσιν ἐν χύτραις ἀπάρχας ποιοῦντες. ὅθεν

Πυανεψιών, ῶνος, ὁ. Ὁ τέταρτος κατὰ τὴν τάξιν μὴν τοῦ Ἀττικοῦ μηνολογίου, καθ' ὃν συνέπιπτεν ἡ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἑορτὴ Πυανεψία καλουμένη, ἐξ ἧς ἔλαβε καὶ τὴν ὀνομασίαν, ὅς τις αἰσλογεῖ μὲ τὰ μέσα τοῦ καθ' ἡμᾶς Ὀκτωβρίου. Εὕρηται δὲ καὶ ἐν ἐπιγραμ. καὶ ἡ γραφ. Πυανοψιών.

Πυάνιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, πύανος.

*Πυάνιος, ὁ, ἡ, ον (πύανος). Ὁ ἐκ πυάμων ἤτοι κυάμων, ἢ ἐκ χρόνδρων κατασκευασμένος.

Πύαμος, ὁ· ἀρχαῖα. Λέξις ἀντὶ τῆς νεωτερ. Κύαμος. ἑρμηνεύεται ὑπὸ πολλῶν παλαιῶν Γραμματικῶν διὰ τοῦ κύαμος, κουκκίον ὑπ' ἄλλων δὲ καὶ διὰ τοῦ ὀλόπυρος, χόνδρος. (Ἀθήν. 3'. σελ. 406. »Ἡλιόδωρος δὲ ὁ περιηγητὴς ἐν πρώτῳ περὶ ἀκροπόλεως, τῆς τῶν πυρῶν, φησίν, ἑψήσεως ἐνοηθείσης, οἱ μὲν παλαιοὶ, πύανον, οἱ δὲ νῦν ὀλόπυρον προσαγορεύουσιν). καὶ τέλος ὑπ' ἄλλων, ἑψημάτι ἐκ διαφόρων ὀσπρίων καὶ γενημάτων, ὅπερ κατασκευάζοντες ἔτρωγον ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Πυανεψίων· ἴδε ἐν τῷ, Πυανέψια· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Πύανος, κύαμος, καὶ πᾶν ὄσπριον· καὶ πάλιν· »Πύανον, τὸ διὰ τοῦ γάλακτος ῥέψημα· οἱ δὲ πανσπερμίαν, ἑψημένην ἐν γλυκείῳ· ὁ Ἀλκμὴν παρ' Ἀθην. ιδ'. σελ. 648. καλεῖ »Πυάνιον πόλτον· τὸ Λατιν. Pulteni, ζωμὸς ἐκ πυανίων, (ἀθάρα, ἀλευρὶ ἢ κουρκούτι, ἢ ἡ παρ' Ἰταλοῖς Πολέντα, καὶ ἄλλως Μαμαλίγα, λεγομένη) ὃν κοινῶς οἱ πτωχοὶ ἔτρωγον· καθ' Ἡσύχιον ἐκαλοῦντο παρὰ Λακεδαιμονίοις »Πύανοι, κύαμοι ἑψθεῖσι· ὅπερ ταύτον ἐστὶ τῷ παρ' ἡμῖν »Φάβαν λεγόμενον· ὁ αὐτὸς ἔχει, »Πυανεῖσοὺς, τοὺς ἑψθεὶς ἐρεβίνθους καὶ φακούς· καὶ »Πύνους, κυάμους ἑψθούς.

Πύαρ, ατος, τὸ = πῦος. Τὸ πρῶτον μητρικὸν γάλα, ἀνθρώπου τε καὶ ζώων. Λατ. colostrum Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. 1. (στίχ. 40. σελ. 1626. 4. Ῥώμ. Ἐπιστ.) »Ἔστι δὲ φασι, πύος, τὸ πρωτόρρυτον γάλα καὶ νοστιμώτατον, κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὃ τινες, πύαρ, φασίν· ἢ χρῆσις παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Εἰρήνῃ (1150. καὶ Σφῆκ. 708.) ὅθεν φασὶ καὶ τὸ πυαρίτης, τὸ κύρεψον, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γαλακτος. Αττικ. Colostra, ἐξ οὗ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Κοραστρα. 2) ἡ ἐξ αὐτοῦ γινομένη πυτία.

Πυαρίτη, ἡ. Ἡμαρτημένη τις ἀνάγνωσις παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 708. ἀντὶ τοῦ, πυριάτη, ὡς καὶ ὁ Πολυδεύκ. πυριάτης, καὶ, πυρίτης, ἄρσεν. καὶ ὁ Λουκιαν. εἰς Λεξιφ. 3. ἔχουσιν· ὁ Πολυδ. ἐν α'. 248. ἔχει· »Πυριάτης, τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον, πυρίεψον· ὁ δὲ Φώτιος· »Πυριάτης, ἠθικῶς τὸ πυρίεψον. οὐχὶ δὲ πυρίατος, οὐδὲ πυριατή, ὀξυτόνως, οὐδὲ πυρίεψος· ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου ἔχει· »Πυριατὸν, τὸ ἐφθὲν πυρί, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος.

Πυγαῖα, τά, προσυπακ. »Μέρη, τὰ περὶ τὴν πυγὴν μέρη· ὁ κῶλος. ἐκ τοῦ

Πυγαῖος, αία, αῖον (πυγή). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν πυγὴν, ἢ κεῖται εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος ἤτοι πρὸς τὸν κῶλον, ὀπίσθιος· τὸ πυγαῖον ἄκρον, τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς τῶν πτηνῶν. Ἡροδοτ. παρὰ νεωτερ. τὸ πυγαῖον κοσόλ. ταύτ. τῷ πυγή. Πολυδ. 2, 183. 2) τὰ πυγαῖα, ἐν τῇ ἀρχιτεκτ. αἱ βάσεις τῶν στηλῶν, τὰ ὑποστήλια καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Πυγαίας, τὰς σπείρας τῶν κιόνων, καὶ τοῦ σώματος ἡμῶν τὰ κατὰ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. 3) Ταὐτὸν τῷ, Κύκλοδος, ἔτι δὲ καὶ ὁ ἀσελγὴς ἄνθρωπος, Σουΐδ.

*Πυγαλγής, ὁ, ἡ, ές (πυγή, ἄλγος). Ὁ ἀλγῶν περὶ τὴν πυγὴν, ὁ αἰσθανόμενος πόνον περὶ τὰ ὀπισθινὰ μέρη τοῦ σώματος περὶ τὸν πρωκτὸν, ἡ γραφὴ πυγαλίας παρὰ Στροβ. ιδ'. φαίνεται πάντη ἐσφαλμένη.

Πύγαργος, ὁ, ἡ, ον (πυγή, ἀργός). Ὁ τὴν πυγὴν λευκὴν ἔχων, ἀσπροκώλος· οὕτως ἐλέγετο ἔξαιρ. εἶδός τι ἀγρίων αἰγῶν, ταχέλων μεταξὺ τῶν θηρίων τῆς Λιβύης. Ἡρόδοτ. 4. 192. καὶ Λετοῦ γένος, παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 116. ἐξόπιν ἀγρίας.

Πυγαρίζω, νεωτερ. τύπ. ταὐτὸν τῷ, πυδαρίζω. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 604

*Πύγελα, τά. Οὐδετ. Κύρ. Ὀνομ. πόλεως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Πυγή, ἧς, ἡ. Ὁ ὀπισθινὸς, τὸ κρεατῶδες μέρος τὸ περὶ τὸν πρωκτὸν, οἱ γλουτοὶ, ὁ κῶλος. »Τὴν πυγὴν ἅπαξ αὐτῷ παρασχεῖν. Μάχων παρ' Ἀθην. ιδ'. σελ. 580. καὶ ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1187. ὅπου ὁ Σεύθης λέγει, τὸ πυγή, παρὰ δὲ Ἀριστοτ. φυσιογν. εὑρηται ἡ Ἔνικ. Αἰτιατ. πύγα. 2) τροπ. δὲ καὶ τὸ παχὺ λιπαρὸν μέρος τινος, ὡς π. χ. παρ' Εὐσταθίῳ εἰς Ἰλ. Β. (σελ. 310.) »Ἀγροῦ πυγὴν τὸ πιότατον τοῦ ἀγροῦ· ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἡσυχίῳ, Ἀγροπύγη, ἢ κατ' ἄλλους Ἀγροπηγή· παρ' Ἀριστοφάν. Ἐκκλησ. 253. »Εἰ κυνὸς πυγὴν ὀρῶν. παροιμία ἐπὶ τῶν ὀφθαλμιώντων λεγομένη. 8) ἀρχαία τις χορὸς τῶν Λακεδαιμονίων γυναικῶν. ὅθεν

Πυγηδόν, Ἐπίρ. Κατὰ τὴν πυγὴν ἢ κατὰ τὰς πυγὰς· μὲ τὴν πυγὴν ἐστραμμένην, μὲ τὸν κῶλον γυρισμένον, ἢ ὀπισθόκωλα, κῶλον μὲ κῶλον, Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. ε'.

Πυγίδιον, τό. ὑποκ. τοῦ πυγή. Μικρὰ πυγή, μικρὸς καὶ λιπόσαρκος, ἢ λυγνὸς κῶλος, κωλάριον. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 638.

Πυγίζω (πυγή). Τύπτω, κτυπῶ εἰς τὸν κῶλον. 2) πυγηδὸν ὀχεύω, μετέρχομαι τὴν εἰς τὴν πυγὴν σαρκικὴν συνουσίαν, εἰς τὸ παρὰ φύσιν συνουσιάζομαι μετά τινος, ἀρσενοκοιτῶ, μετὰ Αἰτιατικ. Θεόκριτ. ε'. ὅθεν

Πύγισμα, τό. Τὸ εἰς τὴν πυγὴν ἤτοι εἰς τὸν κῶλον βάλλειν, κτυπῶν. 2) Τὸ πυγίζειν, ἤτοι ἡ παρὰ φύσιν μετά τινος σαρκικὴ συνουσία, paedicatio, Θεόκρ.

Πυγιστής, οῦ, ὁ (πυγίζω). Ὁ πυγίζων, ὁ τὴν παρὰ φύσιν σαρκικὴν συνουσίαν ἤτοι τὴν ἀρσενοκοιτίαν μετερχόμενος, paedicator.

Πυγμαιμάχος, ὁ, ἡ, ον (μάχομαι). Ὁ μετὰ πυγμάχων μαχόμενος, ἐκ τοῦ

Πυγμαῖος, αία, αῖον (πυγμή). Ὁ πυγμῆς μῆκος ἢ χόνδρος ἔχων.

*Πυγμαῖος, ὁ. Μικρός τις τὸ ἀνάστημα ἄνθρωπος, ἢ ἔχων πήχεος ἀνάστημα, πηχυαῖος, τζουτζὲς τουρκ. Ἦν δὲ ἔθνος γεωργικὸν ἀνθρώπων μικρῶν, κατοικούντων εἰς τὰ ἀνωτάτω μέρη τῆς Αἰγυπτιακῆς γῆς, πλησίον τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅπερ ἐπολέμει τοὺς γεράνους, φασί, βλαπτούσας αὐτῶν τὰ σπέρματα· καὶ λιμὸν ποιούσας τῇ χώρᾳ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Πυγμαῖοι, ἔθνος πέρῳ τῆς Αἰγύπτου, τῷ μεγέθει πάνυ μικρὸν, οἷον πηχυαῖον. ἠφανίσθη δὲ τοῦτο, ὑπὸ τῶν γεράνων Ὅμ. Ἰλ. Γ. 6. καὶ Ἀπολλών. ἐν Λεξ. Χειρογρ. »Πυγμαῖοι, ἔθνος πρὸ τῆς Αἰγύπτου, τὸ μέγεθος μικρὸν, οἷον πηχυαῖον. Ἔνιοι δὲ κακῶς ἀποδεδώκασι γεωργοὺς ἐπὶ τῇ πυγμῇ· προίεται δὲ τὰ σπέρματα, ἅπερ οἱ γέρανοι κατεσθίουσι, ἐκ Θράκης παραγινόμενοι· οὐκ ἔοικε δὲ ὁ ποιητὴς (Ἰλ. Γ. 6.) τοῦτο δηλοῦν· τὸ γὰρ »Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι, διὰ μάχην αὐτῶν πρὸς τὰς γεράνους, καὶ τὴν ἀναίρεσιν δηλοῖ. ὅρα καὶ Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστ. η'. ιδ'. 2. καὶ Ζῴ. Γενέσ. β'. 8. τμῆμ. ἰ. Προβλ. ιδ'. καὶ Στραβ.

*Πυγμαλίων, ονος, ὁ. Ὄνομ. Κύρ. ἀνδρός.

Πυγμαχέω, ῶ. μελ. ήσω (πυγμάχος). Πυξ μάχομαι, πυκτεύω, τὸν ἀγῶνα τῆς πυγμῆς ἀγωνίζομαι, διὰ τῆς πυγμῆς μάχομαι, (παίζω ταῖς γροθιαῖς). ὅθεν

Πυγμαχία, ἡ. Ἡ διὰ τῆς πυγμῆς μάχη, pugilatus. Ἰλ. Ψ. 653, 665. καὶ Πινδ. Ὀλ. 11, 12. Νεμ. 6, 43. ἤτοι δὲ τοῦτο τὸ εἶδος τῆς μάχης ἐπίσης ἐπικίνδυνον ὡς γίνεται ὅλον ἐκ τῆς Ἰλ. Ψ. 672—699.

Πυγμάχος, ὁ, ἡ, ον (πυγμή, πύξ, μάχομαι). Ὁ πύξ μαχόμενος, ὁ διὰ τῆς πυγμῆς μαχόμενος, ἀγωνιζόμενος, ταύτ. τῷ πύκτης συνηθ. ὡς Οὐσιαστ. pugil Λατ. »Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμίμονες, οὐδὲ παλαισταί. Ὀδ. Θ, 246. Πινδ. Ἴσθ. 8, 135. ὁ Θεόκριτος ἐν Εἰδ. κδ'. 110. διακρίνει τὸ »Πύκται δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσι. (οἱ ἔχοντες εἰς τὰς χεῖρας χειρίδας δερματίνας ἢ μετὰ ἱμάντων περιδεδεμένην τὴν πυγμήν·) ἀπὸ τοῦ »Εἰς γαῖαν προπεσόντες πυγμάχοιο· (οἱ ἐπὶ τῆς γῆς πίπτοντες ἢ κείμενοι)· ὅρα, Κονίονται. Οἱ δεύτεροι οὗτοι εἰσὶν οἱ Παγκρατιασταί, οἵτινες καὶ, πάμμαχοι, καλοῦνται, ὅπου καὶ τινες (οἷον ὁ Σωμαίσιος) ἀντὶ τοῦ, πάμμαχοι, τάσσουσι τὸ, πυγμαχοι. ἴδε καὶ ἐν τῷ, πύκτης.

Πυγμή, ἡ (πύξ). Ἡ σύγκλεισις τῆς χειρὸς διὰ τῶν δακτύλων, γρόθος, pugnus. 2) ταὐτὸ τῷ πυγμαχία, ὁ διὰ τῆς πυγμῆς ἀγὼν »πυγμῇ νικήσαντα. Ἰλ. Ψ, 669. καὶ Πινδ. Ὀλ. 7. 30. 10, 81. 3) Τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος τῆς χειρὸς μέχρι τῆς πρώτης τῶν δακτύλων καμπῆς διάστημα, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς μέτρον μήκους, περιέχον 18 δακτύλους.

Πυγμομαχία, ἡ· σπαν. τύπ. ταὐτὸν τῷ, πυγμαχία. Ἐτυμολ.

Πυγολαμπάς, καὶ

Πυγολαμπίς, ίδος, ἡ (πυγή, λάμπω). Ἡ λάμπουσα ἢ πῦρ κατὰ τὴν πυγὴν ἔχουσα, λαμπυρίς, ἔστι δὲ αὕτη ζωύφιόν τι ἔντομον λάμπον κατὰ τὴν πυγὴν ἔχον, ἥτις ἄλλως καὶ πυρολαμπὶς καλεῖται, ἡ ὁ καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς, Κωλοφωτιά, λέγεται· εἴδη ταύτης δύο, πτερωτὸν καὶ ἄπτερον. Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. δ'. α'. 3. καὶ ε'. ιζ'. 7. Σουΐδ. πυριλαμπὶς, πτηνόν τι μικρὸν, ὃ ἐν τῷ σκότει λάμπει· καλεῖται δὲ ὑπ' ἐνίων καὶ Λαμπυρίς. Ἡσύχ. »Κυσο-

λαμπὶς, ἡ περιλαμπομένη ταῖς νυξὶ κανθαρίς. Λατιν. Cicindela.

Πυγονιαῖος, αία, αῖον· καὶ

* Πυγονιμαῖος, αία, αῖον = πυγωνιαῖος, ἄνευ λόγου. ἀμφ.

Πυγόριζα, ἡ (πυγή, ῥίζα) ταὐτὸν τῷ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Κωλόριζα, καὶ Κωλορίζιον, οὕτω καλοῦνται τινες τῶν ῥιζῶν τῶν δένδρων, καὶ μάλιστα αἱ βραχεῖαι καὶ ἐπιπόλαιοι, αἵτινες καὶ πολλάκις βλαστάνουσι, καὶ εἰς φυτείαν νέων φυτῶν αὐτὰς οἱ γεωργοὶ μεταχειρίζονται. Ἡσύχ.

Πυγοσκελίς, ίδος, ἡ (πυγή, σκέλος). Εἶδός τι πτηνοῦ, ὡς ἡ κολυμβίς, Colymbus, περὶ τὰ ὕδατα νεμόμενον.

Πυγοστόλος, ὁ, ἡ, ον (πυγή, στέλλω) Ὁ τὴν πυγὴν στέλλων, στολίζων, κοσμῶν, ἐπιθ. φιλοκόσμου καὶ ἀναιδοῦς γυναικός. Ἡσίοδ. Ἔργ. 373. «Μηδὲ γυνὴ νοον πυγοστόλος ἐξαπατάτω πόρνη, ἡ τὸν ἑαυτῆς πρωκτὸν (κῶλον) κοσμοῦσα· ὁ Σχολ. Ἑταιρὶς ἑαυτὴν ἐπὶ πορνείᾳ στολίζουσα· ὁ Μουτσόπουλ. ἡ «Ἡ κοσμοῦσα τὰ περὶ τὴν πυγὴν καὶ ἕδραν μέρη ζωναρίοις, ἢ στολίζουσα τοὺς πυγόνας καὶ πήχεις καὶ τὰς χεῖρας περιβραχιονίοις καὶ δακτυλίοις». ἐμπαικτικὴ ἔκφρασ. τοῦ ἐλκεστίπαλος, ὅπερ ὡς κόσμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ἐλογίζετο.

Πυγούσιος, ία, ιον. Ὁ ἔχων μῆκος ἑνὸς πυγόνος, πήχους, «βόθρον ὀρύξει ὅσον τε πηγούσιον ἐνθα καὶ ἔνθαι». Ὀδ. Π. 517. καὶ Λ. 25. ὁ Εὐστάθιος ἔχει· πυγούσιον δὲ ἐστὶ διάστημα τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἕως τοῦ μικροῦ δακτύλου, ἢ καὶ τῶν δακτύλων συνεσταλμένων, ἔστι δὲ ποιητ. ἀντὶ τοῦ συνήθ. πυγωνιαῖος.

Πυγών, ὄνος, ἡ· ὡς τὸ πῆχυς. Ὁ ἀγκών. 2) συνήθ. μέτρον, τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου, ὅπερ ἐστὶν ὁ ἀγκών, ἕως ἔξω τῆς χειρὸς, ἐπικεκαμμένων τῶν δακτύλων. Ἡσύχ. ὁ δὲ Εὐστάθ. «Πυγὼν τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, μέχρι δακτύλων κεκαμμένων, ὅ ἐστὶν συνεπτυγμένων, διάστημα· ὁ δὲ Φώτ. «Πυγών, τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου πρὸς τὸν κόνδυλον τοῦ μικροῦ δακτύλου· καὶ ὁ Ἀπολλών. Λεξ. Χειρογρ. «Πυγών, ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνο. ἕως ἔξω τῆς χειρὸς· ἀνταπεκρίνετο δὲ τῷ τῶν ῥωμαίων μέτρῳ Palmipes καλουμένῳ, καὶ ἐπυγχάνετο πολλάκ. ὑπὸ τῶν παλαιῶν μετὰ τοῦ πήχυς ὡς μέτρου καὶ τούτου θεωρουμένου. Ἕρων δὲ ὁ Γεωμέτρης ἀποδίδει εἰς τὴν πυγόνα, πάντε παλαιστὰς ἤτοι 20 δακτύλους, εἰς δὲ τὸν πῆχυν, ἓξ· ἐπειδὴ κεκαμμένων ὄντων τῶν δακτύλων εἰς γρόνθον ἀφαιρεῖται ὑπὸ τοῦ διαστήματος τῶν ἐκτεταμένων δακτύλων μία παλαιστή. Ξενοφ. Κυνηγ. ἱ. 2. ὅθεν

Πυγωνιαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἔχων μῆκος μιᾶς πυγόνος, ὡς τὸ πηχυαῖος.

Πυδαρίζω, μέλ. ίσω. Σκιρτῶ, ἅλλομαι, πηδῶ, χορεύω· ὅθεν ἀποπυδαρίζειν μόθωνα, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 607. ἤτοι, χορεύειν φορτικόν τι εἶδος ὀρχήσεως τῶν Λακεδαιμ. ὅπου ὁ Σχολιαστὴς ἔτι ἑρμηνεύει τοῦτο καὶ διὰ τοῦ, Ἀπέκπαιδον, (ἐκ τοῦ Ἀποπέρδω). Ἡ τελευταία ἑρμηνεία τοῦ Σχολιαστοῦ ἔχει πιθανότητά τινά, διότι καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰρίσκεται λέξις «Πυρδαλίζω», ἀντὶ τοῦ Λακτίζω· ἀποπέρδω· ἢ ἐν τῷ Ἀποπέρδειν ὑψόνω τὸν πόδα ὡς εἰς λακτισμόν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τοῦτο ὡς τὸ πτύρομαι, οἷον «πυδαρίζειν, τὸ μὴ ἀνέχεσθαί τινος, ἀλλ' ἀποπηδᾶν, χαλεπαίνειν» ὁ Φώτ. ἔχει· «Πυδαρίζειν, σκιρτᾶν, καὶ οἷον μετὰ πάχους σπαράττεσθαι· οἱ τύποι πυγαρίζω καὶ πυδαλίζω, οἵ τινες εὑρηνται παρὰ τοῖς Γραμματ. εἰσὶν ἄμφ. (κατὰ τὸν ΜΒ. ἔστι τὸ πυδαρίζω παραγ. τοῦ πούς· ἐξ ἐναντίας δὲ ἡ γραφ. πυγαρίζω ἀναφέρεται κατὰ παραγ. εἰς τὸ πυγή, καὶ δηλοῖ, πηδῶν κτυπῶ μὲ τὸν κῶλον εἰς τὰ ὀπίσω, «ποτὶ παγὰν ἅλλεσθαι». Ἀριστοφ. Λυσ. 82.)

Πυέλεον, τό· ὑποκορίστ. τοῦ, πύελος, σκαφίδιον. (υ Ἐπ. ῡ Ἀττ.)

Πυελίς, ίδος, ἡ. Σφραγιδοφυλάκιον, τὸ ἐν τῷ δακτυλίῳ ὄμφ κοῖλον ἔνθα ἡ ψῆφος, τὸ πετράδιον συνέχεται, ἤτοι ἡ σφενδόνη τοῦ δακτυλίου, ἔνθα ἡ λίθος κατεργάζεται ἢ ἐφαρμόζεται. Ἀρποκρατ. Λατ. pela ἢ funda, ἐκ τοῦ

Πύελος, ἡ. Κοῖλον τι χωρητικὸν ἀγγεῖον, ἢ σκάφη, σκαφίδιον (κουππᾶ) ἔνθα τοὺς πυροὺς ἢ τὰ ἱμάτια πλύνουσι. Ὁδυσ. Τ. 553 «Πυρὸν ἀρεπτομένους παρὰ πύελον καὶ σακκίς ἔνθα λούονται ἢ πλύνονται ἐν τοῖς λουτροῖς, κοδίτκος, ἐμβατή, ὀρυγμα, λεκανίς, μέστρα, δεξαμενή, ἀτάμιστος, θήκη, λάρναξ· ἢ ξύλινόν τι σκεῦος. Διοσκορίδ. δ'. 165. ἐπὶ τοῦ Τιθυμάλου. «Ἐπ' ἄκρων δὲ τῶν κλαδῶν κόμη σχοινειδῶν ῥαβδίων καὶ ὑπ' αὐτῶν ὑπόκοιλα ὁμοια πυέλοις, ἐν οἷς ὁ καρπὸς φύεται». ὁμοία σκαφιδίοις ἢ λεκανίσιν· οὕτω καὶ παρὰ Πολυβ. Λ'. κ'. 3 Παρ' Ἀριστοφαν. Σφ. 141. «Τῆς πυέλου τὸ τρῆμα· ἔστιν ὁ τόπος ὅπου ὁ ἵππος, (φοῖνιξ) δι' οὗ ἐξερμαίνετο τὸ λουτρικὸν δωμάτιον μετὰ τῆς λεκάνης ἢ σκαφίδος· ὁ αὐτ. ἐν 843. «Τὴν πύελον κατάλυσον· χέμιζε τὴν λουτρικὴν λεκάνην ἤτοι τὴν ἐμβατήν. μεταγενέστερ. Ἀττικ. τύπ. ἡν τὸ πύελος, Hemst. Θωμ. Μ. σελ. 863. Lobeck. Φρυν. σελ. 309. (πιθαν. κατὰ τὸν Βουττμ. ἐκ τοῦ πλύνω, ἄρα ἀντὶ πλύελος, ὡς τὸ ἐκκλησία ἐκ τοῦ ἐκκλαγγάνω, συγχ. μετὰ τοῦ pelvis) [– υυ παρ' Ὁμ. καὶ Ἐπικ. υυυ Ἀττ. ὡς παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 834, Σφ. 140.] ὅθεν

Πυελώδης, ες, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ πυέλου εἶδος ἔχων, κοῖλος, βαθυλός, ἢ κυφιος, κεκοιλωμένος. (υ Ἐπ. ῡ Ἀττ.)

Πυετία, ἡ (πυός). Πυτία, γάλα πεπηγὸς ἐν τῷ στομάχῳ τῶν θηλαστικῶν καὶ μηρυκωμένων ζώων, κοιν. πυτιά. Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἱστορ. γ'. 20. καὶ Νικ. Ἀλ. 338.

Πυέω, ῶ· Μ. ήσω (πῦον). Ἐμπυάζειν ποιῶ, ἢ φέρω τι εἰς οἴδημα καὶ ἔμπυον, κάμνω πληγήν τινά, ἢ προξίμον νὰ χύσῃ ἔμπυον (ἔμπυον) μέν. ἐμπυάζομαι, ἐκβάλλω ἔμπυον.

Πύη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, πύησις.

Πύησις, ἡ (πυέω). Τὸ ἐμπυάζειν, ἔμπυον ποιεῖν ἢ ἀποκτᾶν, καὶ ἡ σῆψις τοῦ πνεύμονος, ἐμπύημα, Ἀρεταῖος Χρονικ. Παθ. α'. 8. «Ἡν ἐντὸς εἰ ἀποστάσιος ἐν τῷ πνεύμονι γίνεται ἢ ἐκ βηχὸς χρονίης, ἢ ἀναγωγῆς αἵματος, καὶ ἀναβύσσῃ πυον, πυῇ καὶ ψθίσις κυκλήσεται».

* Πυθαγόρας, ου, ὁ. Κύρ. ὄνομ. ἀνδρὸς, ὅθεν

Πυθαγόρειος, εία, ειον. Ὁ ἐκ τοῦ Πυθαγόρα, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν Πυθαγόραν, καὶ ὁ Πυθαγόρειος· = Πυθαγοριστής.

Πυθαγορίζω, μέλ. ίσω. Ὀπαδὸς εἰμὶ τοῦ Πυθαγόρα· μιμοῦμαι τὰ τοῦ Πυθαγόρου, ὅθεν ἡ πυθαγορίζουσα, οὕτως ἐκαλεῖτο Κωμῳδία τις τοῦ Κρατίνου, καὶ ἄλλη τοῦ Ἀλέξις.

Πυθαγορικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἀρμόζων, εἰς τὸν Πυθαγόραν, καὶ ὁ Πυθαγόρειος ἢ Πυθαγοριστής. Διογ. Λαέρ. 3, 6.

* Πυθαγοριστής, ὁ· Διορ ἀντὶ Πυθαγοριστής.

Πυθαγορίς, ίδος, ἡ. Ἡ ὀπαδὸς τοῦ Πυθαγόρα.

Πυθαγορισμός, ὁ (πυθαγορίζω). Τὸ ἕπεσθαι τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Πυθαγόρα, τὸ μιμεῖσθαι τὰς ἀρχὰς τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ζῆν κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ· Ἀθην. ιά. σελ. 461.

Πυθαγοριστής, ὁ (πυθαγορίζω). Ὁ κατὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ φιλοσοφίαν τοῦ Πυθαγόρα ζῶν, ὁ ἀκολουθῶν τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἀξιώματα αὐτοῦ. Κατὰ τὸν Ὠριγέν. Φιλοτ. σελ. 45. καλεῖται πυθαγοριστὴς, ὁ ἐξωτερικὸς, πυθαγόρειος δὲ ὁ ἐσωτερικὸς, ὡς Ἰάμβλιχος (εἰς βίον Πυθαγ. κεφ. ιη'.) ἔχει· «Τοὺς ἐγκριθέντας ὑπ' αὐτοῦ (ὁ Πυθαγόρας) διῄρει χωρὶς κατὰ τὴν ἀξίαν· ἐκείνους τοὺς μὲν Πυθαγορείους καλέσας, τοὺς δὲ Πυθαγοριστὰς· ὥσπερ Ἀττικούς τινας ὀνομάζομεν, ἑτέρους δὲ Ἀττικιστὰς· διαλλὼν οὕτω πρεπόντως τὰ ὀνόματα, τοὺς μὲν γνησίους εἶναι ἐνεστήσατο, τοὺς δὲ ζηλωτὰς τούτων δηλοῦσθαι ἐνομοθέτησεν».

* Πυθαΐζω, (Πυθώ). Συμβουλεύομαι, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον τοῦ Πυθίου, ἤτοι τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον. ὅθεν

* Πυθαϊστής, οῦ, ὁ. Ὁ ἐρωτῶν ἢ συμβουλευόμενος τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον.

Πυθαύλης, ου, ὁ· ευρίως. Ὁ τὰ Πύθια αὐλῶν, ἢ ὁ τὸν Πυθικὸν νόμον αὐλῶν. Ὅστις διὰ τοῦ αὐλοῦ παίζει τὸν πυθικὸν ἀγῶνα τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τοῦ ἐν Πυθοῖ ἢ τοῦ Πύθωνος Δράκοντος. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ εἰς τοῦτο ἀνήκων αὐλὸς ἐκαλεῖτο «Αὐλὸς Πύθιος», ἢ δὲ ᾠδὴ ἐλέγετο «Πυθικὸν αὔλημα» καὶ «Πυθικὸς νόμος». Πολυδ. δ'. 79. καὶ 81. ὅπου καὶ οἱ Πυθικοὶ αὐλοὶ ἦταν ἐπιτήδειοι καὶ διὰ τοὺς Παιᾶνας· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σουΐδ. ἑρμηνεύει τὸ «Πυθικὸς αὔλημα διὰ τοῦ, ἢ μετ' αὐλοῦ γινομένη βοή· καὶ τὸ «Πύθιον μέλος» διὰ τοῦ, ὁ Παιών. ἴδε Θεόφρ. Πυθ. Τομ. 1. σελ. 60.

* Πυθέας, ου, ὁ Ἀρτ. κύρ. Ὄνομ. Πυθ.

Πυθεδών, ὄνος, ἡ (πύθω). Ἡ σῆψις, σηπεδών, σάπισμα. Νίκανδρ.

Πυθεῖον, τό· ταὐτὸν τῷ, Μαντεῖον. Σουΐδ. ἐκ τοῦ

* Πυθέσθαι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ πυνθάνομαι. Ὅμ.

Πύθεσκε, Ἰωνικ. παρατ. ἐκ τοῦ πύθω, ἀντὶ, ἔπυθε. Ἀπολλών. δ'. 1530. (υ)

Πυθία, ἡ (Πύθιος). Ἱέρεια τοῦ Πυθικοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ ἐν Δελφοῖς προφῆτις καὶ χρηστομόλογος τοῦ Ἀπόλλωνος, συνυπακ. ἱέρεια, συχνακ. παρ' Ἡροδ.

Πύθια, ίων, τά· οὐδετ. τοῦ Πύθιος προσυπακ. «Ἱερά, ἢ Ἀγωνίσματα». Ἀγῶνες, πανήγυρις καὶ ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος πανηγυριζόμενα εἰς τοὺς Δελφοὺς κατ' ἀρχὰς μὲν κατὰ ἐννεαετίαν, μετέπειτα δὲ διωρίσθη ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων κατὰ τετραετίαν, κατὰ τὸν Θαργηλιῶνα μῆνα, ἀγῶνες ἐνταῦθα ἦταν εἰ αὐτοὶ ὡς καὶ εἰς τὰ Ὀλύμπια, ὅθεν τὰ Πύθια νικᾶν, νικᾶν εἰς τοὺς πυθικοὺς ἀγῶνας.

Πυθιάζω, μελ. άσω. Ὑπὸ τοῦ Πυθίου θεοῦ ἐνθουσιῶμαι, ἢ ἐμπνεόμενος εἶμι ὑπὸ προφητικοῦ δαίμονος, καὶ ὁμιλῶ, προφητεύω, μαντεύομαι ὡς ἡ Πυθία. Στέφαν. Βυζαν. εἰς Λξ. Πυθώ· καὶ Κύνταθ.

Πυθιάς, άδος, ἡ· κυρ. θηλ. τοῦ Πύθιος· ταὐτὸν τῷ Πυθία· προσυπακ. ἱέρεια. 2) Ἔποχη ἢ περίοδος τῶν Πυθίων ἤτοι τῶν κατὰ πᾶν τέταρτον ἔτος ἑορταζομένων ἀγώνων πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος εἰς χρονολογίαν ἐνλαμβανομένη, ὡς καὶ τὸ, Ὀλυμπιάς. 3) Αὕτη ἡ ἑορτὴ τοῦ Πυθίου· = Πύθια. Ἡροδ.

Πυθικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Πύθια ἢ εἰς τὴν Πυθίαν, ταὐτ. τῷ Πύθιος.

Πυθιονίκη, ἡ (νίκη). Ἡ εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας νίκη Πυθικὴ νίκη. Ἡλιόδωρ. δ'. σελ. 190. (– υυ – –)

Πυθιονίκης, ου, ὁ. Ὁ Πυθοῖ ἤτοι εἰς τὰ Πύθια, εἰς τοὺς πυθικοὺς ἀγῶνας νικήσας. Πινδ. Ἡροδ.

* Πυθιόνικος, ὁ, ἡ, ον (νίκη). Ὁ νικῶν εἰς τοὺς πυθικοὺς ἀγῶνας· καθὼ ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νίκην τῶν πυθικῶν ἀγώνων.

Πύθιος, ία, ιον (Πυθώ). Ὁ πυθικὸς, εἰς τὴν Πυθὼ ἀνήκων, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ τὴν νίκην τοῦ ἐν Πυθοῖ ἢ τοῦ Πύθωνος δράκοντος. Ἴδε Ὅμ. Ἀπ. 373. καὶ «Πύθια, τάν· οἱ εἰς τὴν Πυθὼ ἤτοι εἰς τοὺς Δελφοὺς ἀγῶνες. ἴδε ἀνωτέρ. 2) «Πύθιοι, οἵν παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐλέγοντο τέσσαρες ἄνδρες αἱρετοί, δύο καθ' ἕκα-

στον βασιλέα σύσσιτοι, οἵ τινες ἀπεστέλλοντο εἰς τοὺς Δελφοὺς ὅτε ἐπρόκειτο νὰ συμβουλευθῶσι τὸ μαντεῖον περὶ δημοσίων ὑποθέσεων. Ἡρόδοτ. 6. 57. »Πυθίους αἱρέεσθαι δύο ἑκάτερον, οἱ δὲ Πύθιοι εἰσὶ θεοπρόποι εἰς Δελφούς, σιτεόμενοι μετὰ τῶν βασιλήων τὰ δημόσιαω οὕτω καὶ Ξενοφ. Λακεδ. πολ. ιε'. 5. καὶ Κικέρ. Divin. α'. 43. Ἑπομένως καὶ Πυθία, ἱέρεια ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος, ἴδε ἐν λέξει. (– υυ. Εὕρηται δὲ καὶ ἡ μεσαία συλλαβὴ ἅπαξ παρ' Ὁμ. Τμ. Ἀπολ. 373. μακρά, τὸ ὁποῖον χωρίον ὁ Ἔρμαν. παρήλλαξε· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἔην. ἡ πρώτη συλ. ἤθελεν εἶναι βραχεῖα, ἐὰν ἡ λέξις ἐθεωρεῖτο παραγωγ. ἐκ τοῦ πυθέσθαι καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ Πυθώ· ἐπειδὴ δὲ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. οὐχ εὕρηται παρ' οὐδενὶ τῶν ποιητῶν, δὲν δύναται ἑπομένως νὰ ὁριστῇ βεβαίως ὁ χρόνος αὐτῆς.)

Πυθίων, ωνος, ἡ. Εἶδος βολβοῦ. παρὰ Θεοφρ.

*Πυθμενέω, ῶ (πυθμήν 3) παρὰ Μαθημ. Ἐκβάλλω ἢ ἔχω τὴν ῥίζαν ἀριθμοῦ τινος, ἤτοι τὸν ἀρχικὸν ῥιζικὸν ἀριθμὸν ἄλλου τινὸς ἀριθμοῦ

*Πυθμενικός, ἡ, όν (πυθμήν). Ῥιζικός, ἡ ἀνήκων εἰς τὴν ῥίζαν ἀριθμοῦ τινος. Μαθ.

Πυθμένιον, τό· ὑποκορ. τοῦ πυθμήν.

Πυθμενόθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ τοῦ πυθμένος, ἀπὸ τῆς ῥίζης, (ἀπὸ τὸν πάτον), ἐκ θεμελίου, ῥιζηδόν. ἐκ τοῦ

Πυθμήν, ένος, ὁ. Τὸ βαθύτατον καὶ κατώτατον μέρος παντὸς σκεύους, ἢ ἀγγείου, δοχείου· ὁ πατος. Ἰλ. Δ. 634 καὶ Σ 375. »Χρύσεα δή σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν· ὁ ἐστιν· »Ἐποίησεν σφίσι χρύσεα κύκλα ὑφ' ἑκάστῳ πυθμένιω· καὶ Ἡσ. Ἔρ. 371. λείψ. 39, 7. κοιλότης, ἡ κοιλία σκεύους τινός. Ἀθην. ια'. »Ποτήριον πυθμένα μὴ ἔχον· ποτήριον χωρὶς πάτον, βάθιν, ἢ κοιλότητα. »Πυθμὴν λίμνης· βάθος, πάτος τῆς λίμνης. Θεόγν. 1029. »Πυθμὴν πόντου». Σόλων στίχ. 20. »Θαλάσσης πυθμένων. Ἡσ. Θεογ. 932. καὶ Μεταφορ. Ὀρφ. 893 »Κακῶν ἀνεφαίνετο πυθμήν· ἀντὶ τοῦ, Ἄπειρα, πλῆθος ἀμέτρητον· ὡς καὶ τὸ »Κακῶν βάθος». »Λέρνα κακῶν, κ. τ. τ. ἔτι, πυθμένες χθονός· Αἰσχυλ. Προμ. 1054. τὰ βάθη, τὰ θεμέλια, αἱ ἄβυσσοι τῆς γῆς, καὶ κατόλ. πλησ. πυθμένες, αἱ βάσεις, τὰ θεμέλια ὑποστηρίγματα. Σοφ. Ο. Τ. 1261. 2) Ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου ὅπου τελευτᾷ πλησίον τῶν ῥιζῶν, ἤτοι ἡ ἀπὸ τῶν ῥιζῶν ἀρχὴ τοῦ κορμοῦ πρὸς τὰ ἄνω, ἢ κατ' Εὐστάθιον, ἡ ἀπὸ τῶν ῥιζῶν ἀναφυσις τοῦ δένδρου. »Πυθμὴν ἐλαίης, Ὀδ. Ν 122. 372. Ψ. 204. τὸ πλησίον τῆς γῆς ποὸς τὴν ῥίζαν μέρος αὐτῆς καὶ Ἄρατ. Διοσημ. »Πέρεξ ὄρεος πυθμένων· ἡ ῥίζα, ὁ ποὺς, ἤτοι οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους. ἔτι δὲ καὶ ἡ ῥίζα αὐτή. »Ἐξανθρακώσας πυθμένα εὐκηλεῖν δρυός». Ἰων παρὰ Φωτίῳ ἐν Λεξ. Εὐκηλεῖν. »Πάρον ἐν χθονὶ πυθμένα τείνει. Νίκανδρ. Θηρ. 639. καὶ Αἰσχύλ. Χοηφ. 258. 202. καὶ, 649. καὶ ὁ καυλὸς, τὸ βλαστάρι τῶν φυτῶν, ὡς »Πυθμὴν πυρῶνος. Διόδωρ. Σικελ. α'. 14 ἡ ῥίζα, ἡ ἀρχὴ μιᾶς γενεᾶς, ἡ καταγωγὴ, ἡ γενεσις Αἰσχύλ. 3) ἐν τῇ Ἀριθμητ. πυθμὴν σημ. τὴν ῥίζαν ἑνὸς ἀριθμοῦ ἤτοι τὸν ἀρχικὸν αὐτοῦ ἀριθμὸν, »πυθμὴν ἐπίτριτος». Πλατ. Πολ. 8, σελ. 546. C. ἀριθμός τις ἕστις σὺν τῇ ῥίζῃ περιέχει ἔτι καὶ τὸ τριτημόριον αὐτῆς. παράβλ. C. Schneider περὶ Πλατ. ἀριθμ. Vrat. 1821. σελ. 14. ὁ Ἡσυχ. ἔχει. »Καὶ ἀριθμόστις παρὰ Γεωμέτροις. ὁ Πρωταγόρας ἔλεγε »Λόγων Πυθμένα», ὅπερ Διογ. ὁ Λαέρ. διὰ τοῦ διαιρέσεις ἑρμήνευσε. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ πληθυεστέρου βυθός, βυθίζω· διότι καὶ τὸ βυθὸς ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, βάθος· ὡς καὶ τὸ βάπτω, Αἰολικ. βύπτω, λέγεται· ὁ Ἡσύχιος ἔχει· βυθμὸς, ἄντρον, πυθμὴν, καὶ βυθμὴν· ἀφ' ταὐτὸν τῷ, βάσις· κυρίως παρ' Ἀριστοτέλ. προβλ. κέ. 2. (συγγένεται δὲ μετὰ τοῦ πύνδαξ, βυθὸς, βυσσὸς, βένθος, βάθος, καὶ τῷ Λατ. fundus, ὅθεν πύματος.)

*Πυθόθεν, Ἐπίρ. (Πυθώ). Ἐκ τῆς Πυθοῦς, ἤτοι ἐκ τῶν Δελφῶν.

*Πυθοί, Ἐπίρ. (Πυθώ). Εἰς τὴν Πυθώ ἤτοι εἰς τοὺς Δελφοὺς κυρ. Δοτ. τοῦ Πυθώ· ἔτι καὶ τῷ τριτυλ. τύπῳ Πυθεῖ χρῆται ὁ Χοιροβ. ἐκ Πινδ. καὶ ὁ Βουττμ. ἐν Γραμμ. Ι. σελ. 151. εἰκάζει περὶ τῆς γραφ. Πυθ. 7. ἐν τέλει ὅτι οὕτως ἔχει.

*Πυθοῖδε, Ἐπίρ. = πυθόδε, Ἡτ. Ἀσπ. 480.

Πυθόκραντος, ὁ, ἡ, ον (κραίνω). Ὁ ἐν Δελφοῖς ἢ ὑπὸ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος πρότερον εἰρημένος καὶ βεβαιωμένος, ἐπικυρωθεὶς, ὑπὸ τοῦ Πυθίου προρρηθεὶς· ταὐτὸν τῷ, Πυθόχρηστος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1270. »Καὶ γὰρ τὰ πυθόκραντα, τὰ ὑπὸ τοῦ Πυθίου θεοῦ εἰρημένα. ἐντεῦθεν

Πυθοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω), Φονεὺς τοῦ Πύθωνος ἢ τοῦ Πυθικοῦ δράκοντος, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Πυθόληπτος, ὁ, ἡ, ον (λαμβάνω). Ὁ ὑπὸ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ληφθεὶς, ἢ ἐμπνευσθεὶς, κυριευθεὶς, ἐνθους, μαινόμενος, ὁ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ μαντευόμενος, προφητεύων· ταὐτὸν τῷ, Φοιβόληπτος. Ἡσύχ. καὶ Φωτ.

Πύθομαι, ἴδε πύθω. (– υ –)

Πυθόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Μάντις, προφήτης πυθικὸς, καὶ μάλιστα ὁ βλέπων προφητικὰς ὀπτασίας· καὶ ὁ ἁρμόζων ἢ ἀνήκων εἰς τοῦτον, ὡς »Ἑστία πυθόμαντις». Σοφοκλ. ἡ ἑστία, ἡ καθέδρα τῆς ἱερείας εἰς τοὺς Δελφοὺς, ἢ ἡ τῆς μαντικῆς Πυθοῦς οἰκία.

Πυθόχρηστος, ὁ, ἡ, ον (χράω). Ὁ ὑπὸ τοῦ Δελφικοῦ μαντείου κεχρησμένος, προειρημένος, προστεταγμένος, παρηγγελμένος ἢ νομοθετημένος, ὁ Πυθοῖ χρησθεὶς· ὁ Πολυδ. ἐν α'. 18. ἔχει. »Ἴδιον τὸ ἐκ Δελφῶν (κεχρησμένον) καλεῖται πυθόχρηστον· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πλούταρχ. εἰς Λυκοῦργ. 13. λέγει· »Νομοθετήματα ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα καὶ χρησμοὺς ὄντα». ὡς θεῖα δηλαδὴ, ὡς βέβαια καὶ ἀψευδῆ, ὡς ὑπὸ θεοῦ ῥηθέντα. Αἰσχυλ. Χοηφ. 937. Ξενοφ. Λακ. ἡ'. 5.

Πύθω, μέλ. πύθω, ἀόρ. ἔπυσα (πύω). Κάμνω ἢ ἀφίνω τι νὰ σαπίσῃ, νὰ φθάσῃ εἰς σῆψιν καὶ διάλυσιν, φέρω αὐτὸ εἰς διάλυσιν, σήψιν ἢ φθίσιν, διαλύω διὰ τῆς σήψεως »Ὀστέα πύσει ἄρουραι Ἰλ. Δ. 174. τὰ κόκκαλα θέλει τὰ φέρει εἰς σῆψιν ὁ ἀγρὸς, ὁ κάμπος· καὶ »σέγ' αὐτοῦ πύσει γαῖαι. Τμ. Ἀπ. 369. »αὐτοῦ πύσε πέλωρ μένος Ἠελίοιο. Τμ. Ἀπ. 374. »Πέδιλα τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώεν. Καλλίμ. τὰ ὁποῖα δὲν ἠδυνήθη νὰ τὰ σαπίσῃ. Ἀπολλ. Ἀργ. δ'. 1530. »Πύθεσκε γὰρ ἔνδοθι σαρκὸς ἰὸς ἀφαρὼ· ἀντὶ τοῦ, ἐπύθετο, εἰς σῆψιν ἔφερεν, ἐσάπιζε. Παθητικ. οὐδετ. »Πύθομαι· σήπομαι, φθίνω, εἰς σῆψιν καὶ ἐμπυον ἢ φθίσιν ἔρχομαι, κατεστῶ σεσαπισμένος, σεσηπὼς γίνομαι, σαπίζω, καὶ σαπίζομαι· Ὀδυσ. Μ, 46. »Πολὺς δ' ἀμφ' ὀστέοφιν δίς ἀνδρῶν πυθομένων». πολὺς μέγας σωρὸς ὀστέων ἐξ ἀνδρῶν σηπομένων, σεσαπισμένων· οὕτω καὶ ἐν Ἰλ. Λ, 395. καὶ Ὀδυσ. Α, 161. Τμ. Ἀπ. 361. Ἡτ. Ἀσπ. 153 (ἐξ οὗ τὸ πῦος, πύον, πυέω, καὶ τὸ Λατιν. pus, puris, purulentus, puteo, putrescо, putris, putidus κ. τ. τ.) [τὸ ὕψιλον ἔστιν καθ' ὅλους τοὺς χρόνους μακρόν, εὕρηται δὲ παρὰ Καλ. Λείψ. 316. ὁ ἀόρ. πύσε ἀντὶ πύσε μετὰ βραχέος.]

Πυθώ, οῦς, οἱ, ἡ. Ἀρχαία ὀνομασία χώρας τινὸς τῆς Φωκίδος περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ, ὅπου ἔκειτο ἡ πόλις τῶν Δελφῶν καὶ αὐτὴ τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν, Ὅμ. καὶ Ἡσ. οἵτινες ὅμως δὲν ἀναφέρουσιν οὐδ' ὅλως περὶ πόλεώς τινος αὐτόθι κειμένης, ἀλλὰ πρώτου εὕρηται παρὰ Πινδ. καὶ Ἡροδ. Ὁ Σχολ. Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ι. 405. ἔχει· »Πυθὼ, πόλις Φωκίδος, ἧς οἱ οἰκήτορες, Δελφοί· ἔστι δὲ καὶ ἱερὰ Ἀπόλλωνος· καὶ κέκληται ἤτοι ἀπὸ τοῦ πυθάνεσθαι, τῆς Πυθίας τοὺς μαντευομένους, ἢ ἀπὸ τοῦ, τοξευθέντα τὸν τοῦ χρηστηρίου φύλακα Δράκοντα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, αὐτόθι πυθέσθαι, ὅ ἐστι, σαπῆναι· ἢ κατ' Εὐστάθ. (ἐν Ἰλ. Β. τελ. 274.) »Ἡ δὲ Πυθὼ, πάλαι μέν ποτε, Παρνασσὶς ἐκαλεῖτο Νάπη, ἀπὸ Παρνασσοῦ ὄρους παρακειμένου, εἶτα Πυθὼν ἐκλήθη, διὰ τὸν ἐκεῖ τοξευθέντα ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ σαπέντα Δράκοντα· ὡς ἐκ τοῦ πύθω, τὸ σήπω· ἐξ οὗ τὸ »Σεῦ δ' ὀστὰ πύσει ἄρουραι ἢ διὰ τὸ δύνασθαι τοὺς ἐκεῖ χρωμένους πυθέσθαι τὰ μέλλοντα ἤτοι μαθεῖν· ὅθεν καὶ, Πύθιος Ἀπόλλων, ὁ ἐκεῖ τιμώμενος, καὶ ἑορτὴ λαμπρὰ, καὶ ἀγῶνες, τὰ Πύθια καὶ προφῆτις Πυθίας, καὶ πυθίζειν, τὸ μαντεύεσθαι· ὕστερον δὲ μέν τοι Δελφὶς ἢ Πυθὼν ἐκλήθη, ὅτι καὶ Δελφοὶ τὸ ἐκεῖ ἔθνος· ἔστι δὲ καὶ Πυθὼ ἡ πόλις δίχα τοῦ ν. ὡς Λητὼ, καὶ Σκηρὼ· καὶ ὅλον ἐκ τοῦ, πυθώδε, καὶ τοῦ, Πυθοῖ ἐν ἡγαθέῃ. ἴδε καὶ ἐν τῷ, Πύθιος· καὶ, Πυθὼν, Πύθων, Πυθία. ὅθεν

*Πυθώδε, ἐπίρ. Εἰς Πυθὼ, ἤτοι εἰς Δελφοὺς, Ὀδ. Λ. 581.

*Πυθῶθεν, ἐπίρ. (Πυθὼ) ἐκ τῆς Πυθοῦς, ἐν τῶν Δελφῶν.

Πύθων, ωνος, Ὁ ἐν Πυθοῖ δράκων, ὃν ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων, ἀφ' οὗ καὶ τὸ αὐτοῦ ἐπώνυμον. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ιά. 1. »Ὅτε τὸν Πύθωνα τὸν δράκοντα κατατόξευσεν ἔτι φυλάττοντα τοὺς Δελφοὺς, τῆς Γῆς ἐχούσης τὸ μαντεῖον». Ζητ. ἐν τῷ, Πυθώ. 2) Δαιμόνιον μαντικὸν. Ἡσύχ. περὶ οὗ καὶ παρὰ Σουίδ. »Τάς τε πνεύματι Πύθωνος ἐνθουσιώσας, καὶ φαντασίαν μιμήσεως παρεχομένας τῇ τοῦ δαιμονίου περιφορᾷ, ἡδίστο τὰ ἐσόμενον προαγορεύσαιν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Πύθων, ὁ ἐγγαστρίμυθος, ἢ ἐγγαστριμάντις· ὁ δὲ Πλούταρχ. περὶ ἐκλ. χρ. »Τοὺς ἐγγαστρίμυθους, Εὐρυκλεὰς πάλαι, νῦν δὲ Πύθωνας προσαγορευομένους, ὡσαύτως καὶ οἱ ἐγγαστρίμυθοι Πυθωνίσται ἐκαλοῦντο. (υ)

Πυθών, ῶνος, ἡ. ἀρχ. τύπ. ταὐτὸν τῷ, Πυθὼ. Ἰλ. Β. 519. »Πυθῶνά τε πετρήεσσαν· ὅπου ὁ Σχολ. ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐν τῷ, Πυθὼ, ἔχει. »Καὶ αὕτη πόλις Φωκίδος, τὸ πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Παρνασσὶς Νάπη, ὡς ἀπὸ τοῦ παρακειμένου ὄρους· ἔπειτα Πυθὼν ὕστερον δὲ Δελφοὶ, καὶ Πυθὼν μὲν, ἐπεὶ κατεσκήψε αὐτόθι ὁ δράκων, ὁ τὸ μαντεῖον πρότερον φυλάσσων, ὃν ἀπέκτεινε φονεύσας ὁ Ἀπόλλων. Πύθεσθαι γὰρ τὸ Σήπεσθαι, ὡς τό. »Σεῦ δ' ὀστέα πύσει ἄρουραι. (Ἰλ. Δ. 174.) ἢ ὡς ἔνιοι φασι, διὰ τὸ παραγενομένους αὐτόθι πυθέσθαι τοὺς ἀνθρώπους περὶ ὧν ἐβούλοντο καὶ Τμν. Ἑρμ. 178. ἔτι παρὰ Σιμωνιδ. καὶ Πινδ. ὅθεν

Πυθωνικός, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τοῦ Πύθωνος ὤν, ὁ εἰς τὸν Πύθωνα ἀνήκων, ἢ κάτοχος ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ Πυθίου θεοῦ, ταὐτὸν τῷ, Πυθόληπτος.

*Πυθωνόθεν, ἐπίρ. (Πυθὼν) = Πυθῶθεν. Τυρτ. 8, 1. Πινδ. Πυθ. 5, 141.

*Πυθῶος, ῶα, ῶον, = Πύθιος.

Πύκα, Ἐπίρ. ποιητ. ἐκ τοῦ πυκὸς = πυκινῶς Πυκνῶς, στερεῶς, πεπυκνωμένως, συνεχῶς, ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐπιμελῶς, ἐπιστημόνως, καλῶς, ἀκριβῶς μετ' ἐπιμελείας. Ἰλ. Ε, 70. Σ. 607. »Πύκα ποιητέον. Ζητ. Πυκνός. (υυ)

Πυκάζω, Μ. ἄσω. (πύκα, πυκνός) Πυκνόν,

στερεόν ἢ δασύ καὶ πεπυκνωμένον ποιῶ, πυκνόω, συστέλλω, συτρίγγω, σφιγγὰ συνδεῶ, συνάπτω, Ἡσ. Ἔρ. 616. ὅθεν 2) Ἔτι ἀντὶ τοῦ πυκνῶς καλύπτω, κηλῶς καὶ ἐπιμελῶς σκεπάζω, σκέπω, περιβάλλω, στεγάζω, σκιάζω, κρύπτω, Ἰλ. Ω, 581. «Νέκυν φάρεσι πυκάσας», περικαλύψας. «Σταφαίοις πυκάζειν· πυκνῶς στεφάνοις περικαλύπτειν· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, στέγειν, στεφανοῦν. Ἡροδ. 7, 197. συνήθ. μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ, ἀσφαλῶς, μεθ' ὑποπτοίας, πρὸς διαφθείρεσθαι, ὡς, «ὡς ἡ πορφυρὴ ἐρέβη πυκάσασα ἑαυτήν» Ἰλ. Ρ, 551. καὶ Κ, 271. Ἡσ. Ἔρ. 544. Ὀδ. Λ, 320. Καθόλ. καλῶς προβίβασε, προμηθεύω, παρασκευάζω, ἐξοπλίζω. μέσ. εὖ πυκάζον τόξον Αἰσχύλ. Θήβ. 151. ἑτοιμάζου, ὁπλίζου καλῶς μετὰ τόξου, ἁρματώσου, ἢ κατὰ τὸν Σχολιαστὴν, Ἐντέχνως καὶ ἐπιστημόνως ἔντεινε τὸ τόξον. καὶ παθ. μετχ. πεπυκασμένος Ἰλ. Β, 777. ἀντὶ τοῦ ἐσκεπασμένος «ἅρματα εὖ πεπυκασμένα κεῖτο καὶ, καλύπτω, ἢ προμηθεύω, στερεόω, ἐνισχύω κ. τ. τ. μετά τινος· οἷς. «ἅρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε», Ἰλ. Ψ, 503. καὶ «δόξοισιν πεπυκασμένα» Ἰλ. Ξ, 289. ἔτι, «ῥάκεσιν πεπυκασμένος ὤμους» Ὀδ. Χ, 488. καὶ «Νῆα πυκάσσαι τε λίθοισιν» Ἡσ. Ἔρ. 624. ὡσαύτως «Ὄρος πεπυκασμένον» Ἡσ. Θεογ. 484. ἤτοι πυκνόν, ἐκτώδες ὄρος· καὶ τροπ. «Ἕκτορα ἄχος πύκασε φρένας» Ἰλ. Θ, 124. ἤτοι, λύπη ἐκάλυψε, ἐβάρυνε, ἢ ἐπιέστε τὴν ψυχὴν τοῦ Ἕκτορος, καὶ Ρ, 83. 3) Στερεῶς διαφυλάττω, ἀσφαλίζω, ὀχυρόω, περιφράττω, ἢ περιλείω, συγκλείω «ἑνὸς πυκάζειν σφῶϊν αὐτοὺς» Ὀδ. Μ, 225. ἤτοι κρύπτειν ἑαυτούς.» καὶ 4) πεπυκασμένος, ἀπολύτ. ἐπὶ συνέσεως. φρονήσεως, καὶ ἐπιμελείας ἢ προσοχῆς, συνετός, ἐπιμελὴς στοχαστικός, νουνεχής, ἔμφρων ἄνθρωπος· ταὐτόν τῷ. Πυκνόφρων. νόον πεπυκ. Ἡσ. Ἔρ. 790. παρβλ. πυκινός. ὅθεν

Πύκασμα, τό. Τὸ στερεῶς καὶ πυκνῶς κατεσκευασμένον, πεποιημένον, πυκνῶς σκεπασμένον, κεκαλυμμένον, πυκνῶς στεγασμένον ἐπιχριστμένον, ἢ πυκνῶς κεσφαλισμένον, κεκλεισμένον. Ἔτι δὲ ταὐτόν τῷ, Πυκασμός. (ῡ)

Πυκασμός, ὁ. (πυκάζω) Τὸ πυκνὸν ποιεῖν, καλύπτειν, σκεπάζειν, σκιάζειν, ἀσφαλίζειν, κ. τ. τ. ἀκτῖνες. Ψαλμ. ριζ. 26. κατὰ τὸν Σύμμαχ.

Πυκιμηδής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (πύκα, πυκινός, μῆδος) Ὅστις στοχάζεται καλῶς, συνετός, φρόνιμος, ἔμφρων, γνωστικός, πολύφρων, ἐπιμελὴς, φροντιστικός, στοχαστικός Ὀδυσ. Α. 438. «Γραῖα πυκιμηδέα· συνετή· παραβάλλεται μετὰ τοῦ ἐν Ἰλ. Ω. 282. «Μήδεα πυκινὰ ἔχουσα γράφεται καὶ, πυκιμήδης, ὦμ. Ὁμ. Δημ. 153. Lob. Φρύν. σ. 671.

Πυκινά, ὡς Ἐπίρ. κυρ. Οὐδ. πληθ. τοῦ πυκινός, ὅπερ ὁρᾶ.

*Πυκινόθριξ, τριχος (θρίξ) = πυκνόθριξ.

Πυκινοκίνητος, ὁ, ἡ, ον (κινέω) Ὁ συχνὰ, πυκνὰ κινούμενος, ὁ μὴ ἠρεμῶν. Ἱπποκράτ.

Πυκινόρριζος, ὁ, ἡ, ον (ῥίζα) ταὐτόν τῷ. Πυκνόρριζος. Ἱπποκρίτ.

Πυκινός, ἡ, ὸν, ποιητ. κατ' ἔπεκτ. τύπ. ἀντὶ πυκνός, συχνὰ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐπίρ. πυκινῶς, Ὅμ. ἴδε πυκνός.

Πυκινόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) Ἔμφρων, στοχαστικός. ταὐτόν τῷ, Πυκιμηδής. Ὁμηρ. Ἑρμ. 538. Ἡσ. Λείψ. 36.

Πυκνά, ὡς Ἐπίρ. ταὐτόν τῷ, Πυκνῶς. ἴδε πυκνός.

Πυκνάζω, ταὐτόν τῷ, Πυκνόω. ἀμφ.

Πυκνάκις, Ἐπίρ. (πυκνός) ταὐτόν τῷ Πυκνά, καὶ Πυκνῶς, Συχνάκις, πολλάκις, πολλαῖς φοραῖς (ῡνυ)

Πυκνάρμων, ονος, ὁ, ἡ. (ἁρμὸς) Πυκνὰ ἢ στερεὰ συνηρμοσμένος, συνεσφιγμένος, ἢ δεδεμένος. Δημόκριτος παρὰ Στοβαίῳ Φυσ. ἀ. σελ. 594. «Πυκναρμόνων». πυκνῶς ἡρμοσμένων.

*Πυκνίτης, ου, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ πυκνίτης (πυξ) Ὁ ἐν τῇ Πυκνὶ συνερχόμενος, «δῆμος πυκνίτης» Διον. Ἀρεοπ. Ἱππ. 42.

Πυκνόβλαστος, ὁ, ἡ, ον (βλαστός) Ὁ πυκνοὺς ἢ πεπυκνωμένους βλαστοὺς ἔχων, πυκνόκλωνος.

Πυκνογόνατος, ὁ, ἡ, ον (γόνυ) Ὁ πυκνὰ ἤτοι πολλὰ γόνατα ἢ πυκνοὺς κόμβους, κλειδώσεις ἔχων, Διοσκορ.

*Πυκνόδους, οντος, ὁ, ἡ (ὀδοῦς) Ὁ ἔχων πυκνοὺς ὀδόντας, ἢ ὁ μὲ πεπυκνωμένους, καὶ ἐμοῦ συνεσφιγμένους ὀδόντας, Σχολ. Ἀπ. Ἀλ. 1, 170.

*Πυκνοέθειρος, ὁ, ἡ, ον (ἔθειρα) = πυκνόθριξ.

*Πυκνόθριξ, ιχος (θρὶξ) Ὁ ἔχων πυκνὰς τρίχας, δασύθριξ, δασύμαλλος.

Πυκνόκαρπος, ὁ, ἡ ον (καρπὸς) Ὁ πυκνὸν ἤτοι πολὺν καρπὸν ἔχων, φέρων, ὁ φορτωμένος ὑπὸ καρπῶν.

Πυκνοκίνδυνος, ὁ, ἡ, ον (κίνδυνος) Ὁ συχνὰ ἐμβαίνων εἰς τοὺς κινδύνους, ῥιψοκίνδυνος Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. δ'. 3. ἐν ἄλλοις Χειρογράφοις κεῖται ἡ λέξις ὡς ἀνάγνωσις διάφορος.

Πυκνόκομος, ὁ, ἡ, ον (κόμη) Ὁ ἔχων πυκνὴν κόμην, πλεξούδαν, ἢ χαίτην, καὶ, πυκνόκομον, τὸ, οὐσ. χόρτου εἶδος, παρὰ Διοσκορ. δ'. 176. κατὰ τὸν Δινναῖον Columna scabiosa succisa.

Πυκνόν, ὡς Ἐπίρ. οὐδετ. τοῦ πυκνός Ἀριστοτέλ. «Πυκνὸν ἀναπνεῖν».

Πυκνοπνεύματος, ὁ, ἡ ον (πνεῦμα) Ὁ πυκνὰ καὶ συχνὰ ἀναπνέων, ὁ ἔχων ταχεῖαν καὶ ἀλλεπάλληλον ἀναπνοὴν, Ἱππκρ.

Πυκνόπτερος, ὁ, ἡ, ον (πτερὸν) Ὁ πυκνὰ ἢ πεπυκνωμένα πτερὰ ἔχων· τὸ παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Βολ. 17. μετὰ τοῦ «Ἀηδόνα» φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ἀηδόνων αἵτινες ἀγεληδὸν περιπέτονται.

Πυκνόρραξ, αγος, (ῥαξ) Ὁ μὲ πυκνὰς ῥάγας ἢ ῥόγας ὤν.

Πυκνόρριζος, ὁ, ἡ, ον (ῥίζα) Ὁ πυκνὰς ἢ πολλὰς καὶ δασείας ῥίζας ἔχων.

Πυκνόρρωξ, ωγος, ὁ, ἡ, (ῥωξ) = πυκνόραξ.

Πυκνός, ἡ, ὸν. κατ' ἔπεκτ. ποιητ. Πυκινός, Ἐπὶ οἱουδήποτε σώματος, οὗ οἱ πόροι ἢ τὰ μόρια ἐγγὺς ἀλλήλων κεῖνται, παχύς, γεμάτος, σφιγκτός, στερεός, συνεσφιγμένος, συνεταλμένος, ἀδρός, εὐπαγής, συμπεπυκνωμένος, ἀντικτ. τῷ μανός, καὶ ἀραιός. οὕτω Θεόφρ. φησὶ, Πυκνότατα μὲν οὖν δοκεῖ πύξος εἶναι καὶ ἄρβυλος· ἀντὶ τοῦ, σκληρότατα καὶ συνεσφιγμένα τὰ μόρια ἔχοντα· καὶ «πυκνὸς ἐώρει» ὡσαύτως, πυκνὸν λέχος «Ὁμ. ἤτοι εὐπαγές, σκληροστρωμένον κοιβάτι. Εὕρηται ἡ λέξις συχνὸν παρ' Ὅμ. ὅστις ἐν Ἰλ. Ξ, 349. «πυκνὸν καὶ μαλακόν» ἔχει. — 2) Ἐπὶ συνεχείας καὶ ἐπιόντος διαφόρων ἀντικειμένων ἢ μερῶν ἀπαρτιζόντων ἐν ὅλον, ἀντὶ τοῦ, συνεχὴς, συχνὸς, σύμπυκνος, συνηνωμένος ἐμοῦ, θαμινὸς, δασὺς, ἀλλεπάλληλος, ἀθρόος, ἐπὶ προσ. καὶ πραγμ. ἀντικ. τῷ, μερικὸς, ἢ μεμιγμένος, διαστιχοριτωμένος, «πυκνοὶ καὶ θαμέες, ταυτόσημ. Ὀδ. Μ, 92. Ξ. 12. πυκναὶ φάλαγγες, πυκναὶ στίχες, Ἰλ. Δ, 281. Η, 61. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ Ἡσ. Θεογ. 935. «πυκνὰ κεφήνατο» ἤτοι πυκνῶς στεφανωμένοι κεφαλαί, Ἰλ. Λ, 309. ἔτι καὶ μετὰ Δοτ. Ἰλ. Ν. 133. «Ὡς πυκνοὶ ἐρέτται» ἀλλήλοισιν. πλησίον, κοντὰ κοντὰ, ἢ σιμᾶ σιμᾶ, ὁ εἷς τοῦ ἄλλου, καὶ Ο, 317. Ὀδ. Κ. 480 καὶ «Πυκνὰ πτερά» Ἰλ. Δ, 434. ἤτοι σύμπυκνοι, δασύπτεροι πτέρυγες, καὶ Ἰλ. Ψ, 879. Ὀδ. Κ, 54. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐξαρ πυκ. ὕλη, λόχμη, θάμνοι, ἄζοι. ῥωπήϊα, ὁρμαί, πέταλα κ. τ. τ. συχνὰ. παρ' Ὅμ. «πυκνοὶ κεφαλῶνες», Ἡσ. ἔρ. 555. ἔτι, βέλεα, λᾶες, λίθοι, λιθάδες, κ. τ. τ. ἤτοι συχνὰ καὶ ἀλλεπάλληλα σωρηδὸν ῥιπτόμενα βέλη, ἢ λίθοι, Ὅμ. εὕρηται δὲ τὸ, πυκνοὶ λίθοι, καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ σωρούς συμπεπυκνωμένοι κείμενοι λίθοι· ἔτι καὶ ἐπὶ ἀλλεπαλληλίας χρονικῶν διαστημάτων καθ' ἃ συμβαίνει ἢ γίνεται πράξεις τις, ἀντὶ τοῦ συχνὸς, ταχὺς, ἀδιάκοπος, Λατ. creberfrequens. ὡς τὸ, πυκνὰ σφιγμὸς, ἀντὶ ταχὺς ζῆλλιγγος, καὶ ἐν τῇ Μουσικῇ καλοῦνται «Τόνοι πυκνοί», ὧν τὰ χρονικὰ διαστήματα ἐπὶ τῷ Τετραχόρδῳ ἦσαν τόσον μικρὰ, ὥστε τὰ δύο πρῶτα διαστήματα ἦσαν συνεχέστερα ἤτοι πλησιέστερα ἀλλήλων παρὰ τὸ τρίτον, ὡς καὶ εἰς τὸ «Γένος ἐναρμόνιον καὶ εἰς τὰ τρία εἴδη τοῦ χρωματικοῦ γένους. Ἐξ ἐναντίας ἐκαλοῦντο «Ἄπυκνοι» ὁπόταν τὰ πρῶτα δύο διαστήματα ἦσαν ὅμοια τῷ τρίτῳ, ἢ ἔτι μεγαλήτερα, καθὼς εἰς τὸ δεύτερον εἶδος τοῦ Διατονικοῦ γένους. Εἰς τὰ τοιαῦτα μουσικὰ ὄργανα, συνεστάμενα ὑπὸ πολλῶν τετραχόρδων, καλοῦνται οἱ χαμηλοὶ ἤτοι οἱ κατιόντες τόνοι τούτου τοῦ εἴδους «Βαρύπυκνοι» καὶ οἱ ἀνιόντες ἤτοι οἱ ὀξεῖς «Ὀξύπυκνοι» οἱ δὲ μεταξὺ «Μεσόπυκνοι». Ἡ ἰδιότης αὕτη τῶν τόνων καὶ εἶναι «Πυκνότης» ἢ τὸ ἐναντίον, Μανότης, καὶ, Μανός. 3) στερεῶς, ἢ σφιγκτὰ συνεχόμενος, συνδεδεμένος, συνηρμοσμένος, ἔτι καὶ, καλῶς, ἀνεπτὰ κεκλεισμένος, πεφραγμένος, ὡς «πυκνὰς θύρας» Ἰλ. Ξ, 167. καὶ σὺν πυκινοῖς κευθμῶνας ἔχοντες», Ὀδ. Κ, 283. ἤτοι καλῶς κεκλεισμένους», καὶ ἠσφαλισμένους· ὡσαύτως πυκ. δόμος, θάλαμος καλὸς κ. τ. τ. Ὅμ. ὅθεν καθόλ. καλῶς καὶ ἀσφαλῶς πεφυλαγμένος, ἀποκαμμένος, ἢ κεκρυμμένος, ὡς παρ' Ὅμ. πυκινὸς λόχος, δόλος, κ. τ. τ. 4) ἐν γένει, ἰκανὸς, ἐπιτήδειος, δεινὸς, ἢ μέγας εἰς εἶδός τι τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς ἕκαστον ὡς ἰδιότης, ἢ ἀποτέλεσμα ὡς, «πυκινὸν ἄχος» Ἰλ. Π, 599 ἤτοι μεγάλη, δεινὴ λύπη παρβλ. Ὀδ. Λ, 88. ὡσαύτως «πυκινὴ ἄτη» Ἰλ. Ω, 480. καὶ «πυκ. μελεδώνας» Ὀδ. Τ, 516, μεταφ. ἐπὶ ἀντικειμένου τοῦ νοὸς καὶ τοῦ πνεύματος, ἀντὶ, συνετὸς, ἔμφρων στοχαστικὸς, νουνεχὴς, φρόνιμος, εὔστοχος, εἰδήμων, ἐπιστήμων· ὡς πυκιναὶ φρένες, Ἰλ. Ξ, 294. πυκινὸς νόος, Ἰλ. Ο, 461. πυκνὰ ἢ πυκινὰ μήδεα Ἰλ. Γ, 208. Ω. 282. Ὀδ. Τ, 352. πυκινὴ βουλὴ, Ἰλ. Β, 55. Ι, 76. πυκινὴ ἐφετμὴ, Ἰλ. Σ, 216. πυκινὸς μῦθος. Ὀδ. Γ, 23. πυκινὸν ἔπος, Ἰλ. Λ, 788. παρὰ Μεταγενστ. καὶ ἐπὶ προσ. πυκινὸς ἄνθρωπος κ. τ. τ. 6) ἐπίρ. πυκνῶς καὶ πυκινῶς, τὸ πρῶτον μεθομ. τῷ δὲ πυκινῶς χρῆται ὁ Ὅμ. ἐξαιρ. μετὰ τοῦ, θύραι, ἢ πανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι, ἤτοι στερεῶς συνεστὰ συγκεκλεισμένοι, συνεχόμενα., ἢ συνηρμοσμένα, Ἰλ. Ι, 475. Ὀδ. Β, 344. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ τροπ. συνήθ. πυκινῶς ἀκάχημαι, ἤτοι θλίβομαι παρὰ πολύ, βαρέως. Ἰλ. Τ, 312. Ὀδ. Τ, 95. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. «πυκινῶς ὑποθήσομαι» Ἰλ. Φ, 293. Ὀδ. Α, 279. ἤτοι ἐμφρόνως, μετὰ στοχασμοῦ θέλω συμβουλεύσει. β) εἰπεῖν χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ εὐθετ. πυκνὸν, καὶ πυκνὰ, πυκινὸν καὶ πυκινὰ ὡς ἐπίρ. ἐξαιρ. ἐπὶ τῇ ἐνν. τοῦ, συχνὰ, ἀδιάκοπα, ἀδιαλείπτως «πόρη πυκνὰ ῥωγαλέη» Ὀδ. Ν, 438. ἤτοι, πόρα ἔχουσα πυκνὰ διαστήματα ἐπ' αὐτῆς, οὖσα παντάχου κατατρυπημένη· ὡσαύτως Ὀδ. Γ, 198. καὶ ἀντὶ τοῦ, λίαν. πάνυ, πολύ, «πικινὸν περ ἀχεύων» Ὀδ. Δ, 83.

ἤτοι, παρὰ πολὺ λυπούμενος· καὶ «πυκινὰ φρονέειν», Od. I, 445. «ἀοιδὴν πυκνὸν καταχεύασθαι» Ἡτ. Ἔρ. 586. γ) τελευταῖον ἐστι παρ' Ὅμ. πολλάκ. ἐν χρήσει ἀντὶ τούτου τὸ ποιητ. ἐπίρ. πύκα (υυ) ἐκ τοῦ ἀρχ. πυκός, ὁ ἐστί, συνεχής, στερεός. συνήθ. παρ' Ὅμ. πύκα ποιητός, καὶ, πύκα θορηκτός, ἔτι καὶ, πύκα φρονεῖν, Ἰλ. I, 554. Ξ, 217. καὶ, «πύκα τοέφεινα, Ἰλ. Ε, 70. Συγκρ. πυκνότερος, Ξεν. (συγχ. μετὰ τοῦ, πύξ, πυγμή, ἴσως δὲ καὶ μετὰ τοῦ πτύξ, πτύσσω)

*Πυκνός, Ἀττ. γεν. τοῦ Πυξ.

Πυκνόσαρκος, ὁ, ἡ, ον. (σὰρξ) Ὁ πεπυκνωμένην καὶ σκληρὰν ἤτοι ἐνιαυτὴν σφικτὴν καὶ μὴ χαῦνον σάρκα, κρέας ἔχων. «Πυκνόσαρκος παρθένος».

Πυκνοσπορέω, ῶ. μελ. ήσω Πυκνῶς καὶ μὴ ἀραιῶς σπείρω. ἐκ τοῦ

Πυκνοσπόρος, ὁ, ἡ ον (σπορὰ) Ὁ πυκνὰ ἤτοι κοντὰ κοντὰ καὶ μὴ ἐκ διαλειμμάτων σπείρων. 2) παθ. πυκνόσπορος, προπαροξ. ὁ, ἡ, ον ὁ πυκνὰ ἐσπαρμένος.

Πυκνόστημος, ὁ, ἡ, ον (στήμων) Ὁ πυκνὸν στήμονιον ἔχων, πυκνὰ ὑφασμένος, ἐπὶ ὑφάσματος.

Πυκνόστικτος, ὁ, ἡ ον (στίζω) Πυκνὰ ἐστιγμένος, πυκνὰ στίγματα ἔχων, πυκνὰ ποικιλμένος, κεντημένος, ἢ πλουμισμένος, Σοφοκλ.

Πυκνόστυλος, ὁ, ἡ, ον (στῦλος) Ὁ πυκνὰς, ἤτοι πολλὰς ὁμοῦ στήλας ἔχων.

Πυκνότης, ητος, ἡ (πυκνός) Ἡ ἰδιότης ἢ ἡ κατάστασις τοῦ πυκνοῦ, σριετότης, στερεότης, εὐπάγεια, ἡ ἐπαλληλία, ἢ ἡ πρὸς ἄλληλα συστολὴ καὶ ἐγγύτης τῶν μορίων, ἢ πόρων ἀντίκειτ. τῷ, Ἀραιότης, Μανότης, καὶ Λεπτότης. 2) τροπ. σύνεσις, περίσκεψις· φρόνησις. Ἀριστφ. «Οὕτω μὲν εὖ ποιῆς, εἴτοι πυκνότης ἔνεστι ἐν τῷ τρόπῳ».

Πυκνόφθαλμος, ὁ, ἡ, ον (ὀφθαλμὸς) Ὁ πυκνοὺς ἢ πολλοὺς ὀφθαλμοὺς, ἢ ἐκβλαστήματα βουμβούκια ἔχων.

Πυκνόφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον) Ὁ πυκνὰ φύλλα ἔχων, δασύφυλλος.

Πυκνόω, ῶ. μελ. ώσω (πυκνός) Πυκνὸν ποιῶ, πυκνόνω, συσφίγγω, σφικτὰ συνάπτω, ἢ πυκνῶς ἐπισωρεύω, ἐπιτ. θημ. ὡς τὸ πυκάζω. Ξενοφ. Κυν. ε. 7. «Ἡγῆτων μὲν (ἰχνῶν) πυκνοῦται· ἀντὶ τοῦ ἀρκούντως πληροῦται, πεπυκνωμένη γίνεται ἐκ τῶν πολλῶν ἰχνῶν. «Τοὺς μαλλοὺς πεπυκνωμένους καθ' ὅλον τὸ σῶμα· ἀντὶ τοῦ, Δασεῖς, Γεωπον. Πλούταρχ. εἰς Δημοσθ. «Στίχοις ἅμα τῷ πνεύματι πυκνουμένῳ προφερόμενοις· ὥστε πρόφερε πολλοὺς στίχους δι' ἑνὸς μόνου πνεύματος (μὲ ἕνα ἀναπνοὴν)· ὁ αὐτ. εἰς Ἀλκιβ. «Ὁ σίδηρος ἐν τῷ πυρὶ μαλακτόμενος, αὖθις ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ πυκνοῦται· στερεοῦται. 2) Κάμνω, ἢ ἐνεργῶ τι συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως, ἐπαναλαμβάνω πράξιν τινὰ ἀδιαλείπτως. 3) «Πάντα τρόπον σαυτὸν στρόβει πυκνώσας.» Ἀριστοφ. Νεφ. 701. περιμάζωξε τὸν νοῦν σου, ὁ ἐστὶν, συλλογίσου, στοχάσου καλῶς (βάλλε ἐλπὶ τὰ δυνατά σου) καὶ σοφίσασον ἢ μεταχειρίσου κάθε μέσον.

Πύκνωμα, τό. Πᾶν ὅ,τι πυκνοῖ, ἢ ἀποτελεῖ τι πυκνὸν, ἢ στερεὸν, σῶρον, καὶ τὸ πυκνῶν περιβάλλον, ἢ περικαλύπτον, Αἰσχιλ. Ἱκέτ. 250. «Πυκνώμασιν· ἀντὶ, Πυκάσμασι, ἱματίοις, φορίμασι. 2) ἡ συνεχὴς καὶ ἀλλεπάλληλος ἐπανάληψις, ὡς παρὰ Πλάτ. πολ. ζ'. 2. «Ἡλίου πυκνώματα ἄστρα ὀνομάζοντες, καὶ παραβάλλοντες τὰ ὦτα οἷον ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρευόμενοι· σημαίνει τὰ συχνὰ κρούσματα ἢ τὴν παραστάσιν τοῦ ἐκ τῶν κρουσμάτων προξενουμένου ἤχου καθὼς ἐν τῇ συμφωνίᾳ ὀργανοποιοῦμεν τικός.

μουτικοῦ· ὁ Γέλλιος ἐν ἀ. 11. μετέφρασε τὰ «Πυκνώματα» ταῦτα διὰ τοῦ Frequentamenta, συνεχὴς ἢ συχνὴ ἐπανάληψις τῶν αὐτῶν ἤχων ἢ κρουσμάτων, ἢ λόγων. 3) παθ. πᾶν τὸ πεπυκνωμένον, ἢ πυκνὸν γενόμενον καὶ στερεωθὲν, συσφιχθὲν, συμπαγές.

Πύκνωσις, εως, ἡ. (πυκνόω) Τὸ πυκνὸν ἢ στερεὸν ποιεῖν, ἢ πυκνῶς ἐγγὺς ἀλλήλων βάλλειν, τιθέναι, τὸ πυκνὸν γίνεσθαι· ἢ πρὸς ἄλληλα θέσις, συστολὴ καὶ σύσφιγξις τῶν μορίων, στερεότης, σριετότης, ταὐτὸν τῷ, Πυκνότης Πλούταρχ. συμ. ἠ. «Ἡ θερμότης χαλᾷ καὶ διίστησι καὶ λύει τὰς πυκνώσεις». Γαλην. «Ἡ τῶν σωμάτων πύκνωσις». Αἰλιαν. Τακτ. «Πύκνωσις φάλαγγος. «Ἔστι δὲ πύκνωσις, ὅταν ἐκ τῶν ἀραιοτέρων διαστημάτων ἐλάσσονα τὰ διαστήματα ποιήσας πυκνώσῃ κατὰ παραστάτην καὶ ἐπεστάτην, τουτέστι κατὰ μῆκος καὶ βάθος». ὅθεν

Πυκνωτικός, ἡ, ὸν. Ὁ δυνάμει ἔχων ἢ ἐν δυνάμει πυκνὸν ποιῆσαι, ὁ πυκνὸν, στερεὸν, σφικτὸν ποιῶν τι, ἢ ἄθρόν, συνεσταλμένον ἀποτελῶν «Φάρμακα πυκνωτικά». Γαλην. ταὐτὸν τῷ, Στεγνωτικὰ, τὰ δυνάμενα κλείειν καὶ περισφίγγειν τοὺς πόρους τοῦ δέρματος, ἢ δυναμῶσαι τὰ ἀδύνατα καὶ χαῦνα μέρη τοῦ σώματος.

Πυκός, ἡ, ὸν· ἀρχ. Τύπ. ἀντὶ πυκνός, ὅπερ μόνον παρὰ τοῖς ποιητ. εὕρηται. εἰς οὐδετ. πληθ. πύκα εὕρηται ὡς ἐπίρ. ἴδε πυκνός, 6. εὕρηται δὲ παρὰ Σιμμίᾳ καὶ Δακον. τι ἐκ τούτου σχηματ. Ὑπερθ. πουκότατος.

Πυκταλίζω, μελ. ίσω· ταὐτὸν τῷ, πυκτεύω, ἐκ τοῦ πύκταλος, ὡς καὶ τὸ δαμαλίζω, καὶ ἀρπαλίζω, κ. τ. τ. σχηματιστ. Ἀνακρέων καὶ Σοφρὼν παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. ἐν Λέξ. Ἑντροπαλιζόμενος, ὁ δὲ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ψ. σελ. 1322. 3. ἔχει. «Ἐξ αὐτοῦ (τοῦ Πύκτης) δὲ παράγωγον ῥῆμα τὸ Πυκταλίζειν, οὗ χρῆσις παρ' Ἀνακρέοντι, οἷον «Ὡς μὴ πρὸς τὸν ἔρωτα πυκταλίζων· ἤγουν Πυκτεύω.

Πυκτεῖον, τό (πυκτεύω). Τόπος ἢ μέρος ἔνθα γίνονται οἱ ἀγῶνες τῆς πυγμῆς, ἔνθα ἠγωνίζοντο διὰ τῆς πυγμῆς. 2) (πυκτός) Ὁ τόπος ἐν ᾧ εἶναι τὰ πυκτία, ἤτοι χαρτοφυλάκιον, ἢ βιβλιοφυλάκιον, κίστη (δουλάκιον, σκρῖνος, ἢ ἀρμάριον) ἐν ᾗ τίθενται ἢ φυλάττονται τὰ βιβλία· Bücherschrank, Γερμ. πολλ' ἀμφ.

Πύκτευσις, εως, ἡ (πυκτεύω). Τὸ πυκτεύειν, ὁ διὰ τῆς πυγμῆς ἀγών. Φιλοξ. Γλωσσ.

Πυκτευτής, οῦ, ὁ. Ὁ διὰ τῆς πυγμῆς μαχόμενος· ταὐτὸν τῷ, πύκτης, ἐκ τοῦ

Πυκτεύω, Μλ. εύσω. Γυμνάζω τὸ σῶμά μου ὡς ὁ πύκτης, γυμνάζω ἐμαυτὸν εἰς τὴν πυγμὴν· ἀγωνίζομαι τὸν διὰ τῆς πυγμῆς ἀγῶνα, ἠμάχομαι διὰ τῆς πυγμῆς, πυγμαχέω. Ξενοφ. Ἀπομν. δ. 6. «Πυκτεύουσι διὰ τὴν ἔρινα· ἐκ τοῦ

Πύκτης, ου, ὁ (πύξ, πυγμή). Ὅστις ἀγωνίζεται, μάχεται διὰ τῆς πυγμῆς, ὁ τὸν διὰ τῆς πυγμῆς ἀγῶνα ἀγωνιζόμενος, ἀθλητὴς, ἀγωνιστὴς, Λατ. pugil. Πινδ. ἔτι καὶ πυκτευτὴς καὶ πυγμάχος λεγόμενος. Εὐστάθιος ἐν Ἰλ. Ψ. σελ. 1322. καὶ 1324. (ῥωμ. δεξ.) φησὶ «Πτύσσοντες γὰρ τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους, καὶ οὕτω στρυφνοῦντες εἰς πύκνωσιν οἱ πυγμάχοι, ἀθλοῦσι, εἰς γρόνθον συστρέφοντες, ὅπερ Κόνδυλόν φασιν οἱ σοφοί, ῥήματα παράγοντες ἐξ αὐτοῦ τὸ Κονδυλίζειν, ἤγουν τοιοῦτο κονδύλῳ παίειν· καὶ παροιμίαν προάγοντες τήν· «Δὸς ἄρτον τυχόν τι, καὶ κόνδυλον ὄφον ἐπ' αὐτῷ ἤγουν, χορήγησον τὸ ἀρκοῦν παιδίῳ ἤτοι τοιούτῳ προσώπῳ· καὶ εἰμὴ ἀρεσθῇ, ἀλλ' ὀχλεῖ εἰς πλέον, τότε δὴ ἐπέβαλε ἀντὶ ὄφου, κόνδυλον· παίστας δηλαδὴ τὸν ἄφρονα. Ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου πτύσσω, ἐφ' οὗ τὸ πύξ, καὶ τὸ πυκνὸν, γίνεται, καὶ ὁ πύξος· καὶ ταῦτα μὲν ἐκ

τοῦ πτύξω. Ἡ δὲ πυγμὴ, καὶ ὁ πυγμάχος, καὶ ἡ πυγμαχία, καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν πυγμαχεῖν, ἐκ τοῦ ἑπτυγα μέσου παρακειμένου σύγκειται. ---- Οἱ δὲ τῶν πυγμάχων ἱμάντες οἱ βόειοι, περὶ τὰς χεῖρας αὐτοῖς ἐλοῦντο, συνεργαζόμενοί τι ταῖς πληγαῖς· καὶ τοὺς δακτύλους δὲ συνέχοντες, καὶ ὡσεὶ τινα κορύνην σφαιροῦντες στερρῶσι. Ὁ Ἀριστοτέλ. Ῥητ. ἀ 5. διακρίνει, τὸ πύκτης, ἐκ τοῦ παλαιστὴς· διὰ τοῦ. «Ὁ δὲ (δυνάμενος) ὥσαι τῇ πληγῇ, παλαιστής· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός». ἔνθα διὰ τοῦ «Ὥσαι τῇ πληγῇ» δηλοῖ τὸ, ὁ δυνάμενος διὰ τῆς πυγμῆς ἤτοι τοῦ γρόνθου ὠθῆσαι, σπρῶξαι καὶ βιάσαι ἢ ἀποδιῶξαι ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτοῦ τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ. Τοιοῦτόν τι ἔνοεῖ καὶ ὁ Θεοφύλακτ. εἰς Ματθ. κεφ. ιζ' διὰ τοῦ· «Κολαφίζειν, ἐστὶ τὸ διὰ χειρῶν πλήττειν, συγκαμπτομένων τῶν δακτύλων· καὶ ἵνα ἀσφαλέστερον εἰπω, διὰ τοῦ γρόνθου κονδυλίζειν». ὅθεν

Πυκτικός, ἡ, ὸν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν πύκτην· καὶ ὁ ἐπιτήδειος καὶ ἔμπειρος εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς πυγμῆς, ὅθεν· «Τέχνη πυκτικήν· ἡ τοῦ πυκτεύειν τέχνη.

Πυκτίον, τό. Τοῦτον ὀρθότερον ἐστὶ τῷ, Πτυκτίον, Ἰακ. Ἀπ. σλ. 18.

Πυκτίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, πυκτίον, πτυκτίον πίναξ, σανὶς, πλάκα, ἐφ' ἧς ἔγραφον «Γραπτὴ πυκτίς» ἐζωγραφισμένος πίναξ, ἤτοι ζωγραφίαν τινὰ ἐπ' αὐτῷ περιέχων. Tabella. Ἰταλ. Ἀρχαῖ. Ἐτ. 36, 3.

*Πυκτίς, ίδος, πιθαν. ἡ. Πάντη ἀδιόριστον εἰσέτι ζῶον, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 879. τινὲς εἰκάζουσι ὅτι εἶναι ὁ Κίστωρ. ἀλλ' ἐν πλείστοις χειρογρ. εὕρηται ἡ γραφ. πικτίς, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Διονόσιος παρεδέξατο.

Πυκτομαχέω, ῶ, μελ. ήσω (μάχομαι) Ἰακ. Α. Π. σελ. 50. ταὐτὸν τῷ, Πυκτεύω. Σουίδ.

Πυκτός, ἡ, ὸν. Ταὐτὸν τῷ, Πτυκτός. ἀμφ.

Πυκτοσύνη, ἡ Ἡ τέχνη τοῦ πύκτου, ἡ πυκτική. Ἀθήν. ι. σελ. 414.

Πυλαγόρας, ου, ὁ. (πύλαι, ἀγείρω) Ὁ ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων ἀποστελλόμενος ὡς ῥήτωρ εἰς τὴν ἐν Πύλαις Ἀμφικτυονικὴν συνέλευσιν, καὶ καθόλ. πρέσβυς παρὰ τῇ Ἀμφικτυονικῇ συνόδῳ. ὅθεν

Πυλαγορέω, ῶ. Πυλαγόρας εἰμί, μέλος εἰμὶ τῆς ἐν Πυλαῖς συνόδου, καὶ ἀπεσταλμένος εἰς αὐτὴν ὡς πρέσβυς.

*Πυλαγόρας, ὁ = Πυλαγόρας, Ἡροδ. 7, 213, 314.

*Πύλαι, αἱ, ζῆτ. πύλη, 3.

Πυλαία, ἡ. θηλ. τοῦ πυλαῖος. προσυπακούομ. Σύνοδος Ἡ ἐν τῇ Πυλαίᾳ τῇ παρὰ τῇ εἰσόδῳ τῆς Φωκίδος κειμένῃ συναθροιζομένη σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων, ἐν καιρῷ τοῦ φθινοπώρου. εἰς ἣν πᾶσαι πόλεις ἄξια τούτου τοῦ δεσμοῦ ἀποστέλλουσι τοὺς πρέσβεις της, ἵνα συμβουλευθῶσι περὶ τῶν κοινῶν ὑποθέσεων τῆς Ἑλλάδος· Ἡροδ. 7, 213. 2) ἔτι δὲ καὶ τὸ δίκαιον τῶν μετέχειν τῆς συνόδου ταύτης, καὶ πέμπειν εἰς αὐτὴν πρέσβεις, οὐχ ἧττον καὶ τῶν ὠφελειῶν τούτου τοῦ δεσμοῦ. 3) καὶ αὐτὸς ὁ τόπος τῆς τῶν Ἀμφικτυόνων συνελεύσεως, ὅστις ἦν ἐν Ἀνθήλῃ πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Δήμητρος καὶ Ἀρτέμιδος, Ἡροδ. 7, 200. «Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Φοινικος ποταμοῦ καὶ Θερμοπυλέων κώμη τε ἐστι, τῇ οὔνομα Ἀνθήλη κεῖται, παρ' ἣν δὴ παρορρέων ὁ Ἀσωπὸς ἐς θάλασσαν ἐκδιδοῖ, καὶ χῶρος περὶ αὐτὴν εὐρύς, ἐν τῷ Δήμητρός τε ἱρὸν Ἀμφικτυονίδος ἵδρυται, καὶ ἕδραι εἰσὶ Ἀμφικτύοσι, καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀμφικτύονος ἱερόν.» Ἐν δὲ τῷ ἔαρι ὁ τόπος τῆς συνελεύσεως ἦν ἐν Δελφοῖς, ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ναῷ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Πυλαγόραι, οἱ πρε-

στῶτες τῆς Πυλαίας. Πυλαία δὲ ἐστίν, ἡ εἰς Πύλας, τὰς Θερμοπύλας, φερομένη συνοδος. ὁ Σουίδ. ἔχει Θερμοπύλαι, τόπος οὕτω καλούμενος ὑπὸ τῶν πλείστων Ἑλλήνων, ὑπὸ γὰρ τῶν ἐπιχωρίων, καὶ περιοίκων, Πυλαιν· ὁ αὐτ. Θερμοπύλαι. ἔνιοι μὲν τὴν πόλιν ταύτην Πύλας καλοῦσι, Φιλαναίας (δί), Θερμοπύλας λέγει καλεῖσθαι, ἐπεὶ ἐκεῖ ἡ Ἀθηνᾶ θερμὰ λουτρὰ τῷ Ἡρακλεῖ ἐποίησεν. »λέγεται δὲ Πύλαι, διὰ τὸ στενὴν εἶναι ταύτην τὴν εἴσοδον ἀπὸ Θετταλίας εἰς Φωκίδα πορευομένοις· ὁ Ἀρποκρατίων ἔχει. »Πυλαία δὲ ἐκαλεῖτο ἡ εἰς τὰς Πύλας σύνοδος τῶν Ἀμφικτιόνων· καὶ Πυλαγόραι, τὰ μέλη ταύτης τῆς συνόδου, διὰ τὸ εἰς Πύλας ἀγείρεσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἐπὶ Πυλαίᾳ ἀγορεύειν. »Ἐπέμποντο δὲ ἐκ τῶν πόλεων τῶν μετεχόντων τῆς Ἀμφικτυονίας τινές, οἵπερ ἐκαλοῦντο Πυλαγόραι· ὁ αὐτ. Ἀρποκρατ. ὁ δὲ Στράβ. (σελ. 420) φησίν. »Αἱ μὲν οὖν πρῶται δώδεκα συνελθεῖν λέγονται πόλεις, αἵ τινες συνεστήσαντο τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων Συνέδριον· ἑκάστη δὲ ἔπεμπε Πυλαγόραν· εἷς κατ' ἔτος οὖσης τῆς συνόδου, ἐπρόστε καὶ μετοπώρου· ὕστερον δὲ καὶ πλείους συνῆλθον πόλεις, τὴν δὲ σύνοδον, Πυλαίαν ἐκάλουν, ἐπειδὴ ἐν Πύλαις συνήγοντο, ἃς καὶ Θερμοπύλας καλοῦσιν οὗτοι.

Πυλαικάς, ή, όν. ταὐτόν τῷ, Πυλαικός. Ζήτ. ἐν τῷ, Πύλαιος.

Πυλαιαστής, οῦ, ὁ. Θαυματοποιός, ἀγύρτης, ὁ θαυματουργίας καὶ τέρατα διηγούμενος ἢ ποιῶν, ψεύστης· παρὰ Τοδίοις. Ζήτ. καὶ Πυλαιστής.

Πυλαικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πυλαιαστήν, ἀγύρτην, φλύαρον, τερατολόγον, Πλούταρχ. εἰς Πύρ. 29. »Ὀχλαγωγία πυλαικὴ· φλυαρία καὶ ψευδολογία ὀχλική· μηδὲν ὑγιὲς ὀχλικὴ λέγουσα μήτε πραττουσα.

* Πυλαιμένης, ους, ὁ. ἀρτ. κύρ. ὀν. ἐν Ἰλ. στρατηγοῦ τινος τῶν Παφλαγόνων.

Πύλαιος, αία, αιον. (πύλη) Ὁ πρὸ τῆς πύλης, θύρας κείμενος, εὐρυτόμενος, 2) ἐκ τοῦ Πύλας, ὁ εἰς τὰς Πύλας ἢ εἰς τὴν Ἀμφικτυονικὴν Σύνοδον ἀνήκων, ὅθεν »Πυλαία ἡ, προσυπακουομένου Σύνοδος, τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον ἐν τῇ Πυλαίᾳ, ἤτοι ἐν ταῖς Θερμοπύλαις, καὶ ἑορτὴ καὶ πανήγυρις ἐν τῇ πόλει Πύλαις εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος. Στραβ. 3'. καὶ = πυλαικός. 3) »Μυῶν ἀπιδάνων πανοδαπὴν πυλαίαν.« Πλούταρχ. εἰς Ἀρεαῖ. ἀντὶ τοῦ, Παντοδαπὴν φλυαρίαν καὶ ψευδολογίαν· ὡς καὶ τὸ ἐν Πύρρ. 29. »Ὀχλαγωγία πυλαικὴ· ὅπου κάλλιον ἀναγνωστέον »Πυλαικὴν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς Πυλαίας, ἤτοι τῆς Ἀμφικτυονικῆς ἐν Θερμοπύλαις Συνόδου· διότι καθ' ἣν καιρὸν συνηθροίζοντο, καὶ οἱ Πυλαγόραι ἵνα σκοροῦσι καὶ βουλεύσωσι περὶ τῶν κοινῶν τῆς Ἑλλάδος ὑποθέσεων, ἔτρεχον ἀπανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος πολλοὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Πυλαίαν, χάριν λογοποιίας, θαυματουργιῶν, κ. τ. τ. μηδὲν προσήκοντες εἰς τὴν σύνοδον, ἀλλ' εἰς τὸ ἴδιον ἕκαστος ἀποβλέποντες συμφέρον· καὶ ἐντεῦθεν οἱ τοιοῦτοι ἐκαλοῦντο Πυλαιασταί (ῡ)

* Πύλαιος, ου, ὁ. Ἀρτ. Κυρ. Ὀν. ἐν τῇ Ἰλ. στρατηγοῦ τινος τῶν Τρωϊκῶν Πελασγῶν.

Πυλαιστής, οῦ, ὁ. παρὰ Σουίδ. »Πυλαιστάτους, τοὺς μηδὲν ὑγιὲς μήτε λέγοντας, μήτε πράττοντας· ταυτ. τῷ Πυλαιαστής, ὁ καὶ ὀρθότερον· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Πυλαιστάς, τοὺς ψεύστας.« Ῥόδιοι, καὶ, »Πυλωλάστας, κακῶν μεστούς· ἡ σημασία προκύπτει ἐντεῦθεν. Ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐν τῇ Πυλαίᾳ συνόδου τῶν Ἀμφικτυόνων, συνέρρεε πολὺ πλῆθος ἀπὸ τῶν τῆς Ἑλλάδος λαῶν ἐκεῖ, καθὰ καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἵ τινες ἔτρεφον ἑαυτοὺς ἀπὸ τοῦ ἐμπορίου καὶ ἐθήρευον τὴν τύχην τῶν διὰ τῶν θαυματουργιῶν, καὶ γελοιοποιῶν τεχνῶν, καὶ δι' ἄλλων τοιούτων ἀπάτων. Δίων Χρυσ. Λόγ. ος'. »Ὁμοίως δὲ καὶ εἰς Πυλαίαν καὶ τὰς ἄλλας πανηγύρεις περευόμενον καὶ περιέχοντα.

* Πυλαίτης, ου, ὁ (πύλη) Ὁ φυλάττων τὴν πύλην, φύλαξ τῶν πυλῶν, ὅθεν

Πυλαίτις, ιδος, ἡ θηλ. τοῦ Πυλαίτης καὶ Πυλαίτης, Ἡ φύλαξ τῶν πυλῶν, Ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, διότι ἐζωγράφιζον ταύτην ἄνωθεν τῶν πυλῶν τῆς πόλεως.

Πυλαμάχος, ὁ, ἡ, ον Ἰων. πυλήμαχος (μάχομαι) Ὁ μαχόμενος ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν πόλεως ἢ φρουρίου τινός, καὶ ὁ προσβάλλων κατὰ τῶν πυλῶν πολιορκουμένης πόλεως, Βαλλίμ. Σχολ. Ὀδ. Βουττμ. 3, 380.

* Πυλαόχος, ἀντὶ πυληόχος, ὁ, ἡ = πυλοῦχος.

Πυλαρός, ἀντὶ τοῦ, Πυλωρός. λίαν ἁμφ.

Πυλάρτης, ου, ὁ. (πύλη, ἀρω) παρ' Ὁμήρ. ἐπίθετον τοῦ Ἅιδου, ἢ τοῦ Πλουτωνος, διὰ κειμένου μετὰ τοῦ »Κρατερῶς« ἐν Ἰλ. Ν, 415. »Εἰς Ἀΐδος περίδοτα πυλάρτεω κρατερόφρονος· καὶ Ὀδ. Δ. 277. »Ἦ δ' ἔβη εἰς Ἀΐδαο πυλάρτεω κρατερόφρονος· ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ἄνευ τοῦ »Κρατερόφρονος καὶ ἔρμην, διὰ τοῦ »Ὁ ἐπαρτῶν καὶ συγκλείων τὰς πύλας, καὶ διὰ τοῦ »Ὁ ἰσχυρῶς συνιμόζων καὶ κλείων τὰς πύλας, διὰ τὸ μηδένα ὑποστρέφειν ἐξ ᾅδου· ὁ δὲ Ἀπίων διὰ τοῦ »Ὁ ταῖς πύλαις προσηρτημένος, ὅ ἐστιν, ὁ »Πυλωρός· ὁ φύλαξ τῶν πυλῶν. Ἀμφότεραι δὲ αἱ ἑρμηνεῖαι ἀνατρέχουσιν ἐπὶ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κυρίαν σημασίαν τοῦ, Πυλωρός. 2) ἀρτ. κυρ. Ὀν. εὐγενοῦς Τρωός, Ἰλ.

* Πυλάτις, ιδος, ἡ ποιητ. Θηλ. τοῦ πύλαιος, Σοφ. ἔστιν, »Πυλάτιδες ἀγοραί· ὅπου συνίασιν οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν ἐν τῇ πανηγύρει. Ἡσύχ.

Πυλαωρός, ὁ, ἡ, (πύλη, ὥρα) Ἐπικ. ταὐτόν τῷ, Πυλωρός, Ὁ τὰς πύλας φυλάσσων, ὁ φύλαξ τῶν πυλῶν Ἰλ. Φ, 530. καὶ Ω. 681. καὶ ἐπὶ κυνῶν φυλαττόντων τὰς πύλας, Ἰλ. Χ, 69. (ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ πυληωρός, πυλωρός, Lob. Φρυν. σελ. 642.)

Πυλεών, ῶνος, ὁ. ταὐτόν τῷ, Πυλών. 2) Παρὰ Λακεδαιμονίοις, ὁ στέφανος ὃν τῇ Ἥρᾳ περιτιθέασιν. Ἀθήν. ιέ. σελ. 678. καὶ Ἡσύχ. καὶ Καλλίμαχ. παρὰ Πολυδ. ἑ. 97. καὶ Ἀλκμὰν παρ' Ἀθην. (ιέ. σελ. 681.) »Φέρουσαν τοῖσδε ἐλιχρύσῳ πυλεῶνα καὶ ἀκηράτῳ κυπείρῳ· ὅτως ἐκ τοῦ, Πύλων, ἀντὶ τοῦ, Φύλων, Φύλλων, σχηματισθέν.

Πύλη, ἡ. Ἡ διὰ τῶν τειχῶν εἴσοδος εἰς τὴν πόλιν, ἡ μεγάλη θύρα δι' ἧς εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται ἐκ τινος πόλεως ἢ φρουρίου, Λατ. porta urbis, ἔνι δὲ καὶ ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἢ τῆς αὐλῆς, καὶ τοῦ στρατοπέδου, πολλακ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. οἵτινες διὰ χρῶνται τῷ πληθ. πύλαι, συνεκδ. »Ἅιδαο πυλῶν περιγραφικ. ἐπὶ θανάτου, παροιμ. Πλουτ. Ἰλ. Ε, 297. καὶ Valck. Ἱππ. 1440. ἔτι καὶ αἱ πτυχαί, ἤτοι τὰ πτερὰ τῆς θύρας, ὅθεν πληθ. καὶ ἡ ἐκ δύο πτερῶν συνιστάμενη θύρα. ἔνικ. δὲ παρ' Ἡροδ. 3, 156. ἐν ἑκ τῶν δύο τῆς θύρας πτερῶν. παρὰ μεταγενεστ. διάφορα Πύλη τῆς θύρας, ὡς Θωμᾶς Μάγιστρ. »Πύλαι, ἐπὶ τρίχους, Θύρα ἐπὶ οἰκίας· οὕτω καὶ Πολυδ. 3'. 33. 2) Εἴσοδος στενὴ μεταξὺ ὄρεων δι' ἧς ἀφ' ἑνὸς τόπου διέρχομέθα εἰς ἄλλον, Ξεν. Ἀν. καὶ ἐν γένει ὁδὸς, διάβασις, πέρασμα, ὀπή, ἄνοιγμα, ἔκβολή ποταμοῦ τινος, Ἡροδ. 5, 52. καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. ἀεὶ πληθ. ἔθεν 3) Πύλαι, αἱ συνεκδ. κατ' ἀποκοπ. σχηματ. ἀντὶ Θερμοπύλαι ἡ στενὴ εἴσοδος ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Φωκίδα, »Τὴν μὲν οὖν πορεῖαν, Πύλας, καλοῦσι, καὶ Στενά, καὶ Θερμοπύλας· ἔστι γὰρ καὶ θερμὰ πλησίον ὕδατα«, Στραβ. 3'. αἵτινες ἐλογίζοντο ὡς πύλη τῆς ἰδίως Ἑλλάδος. Ἡροδ. 7, 176, 201. (υ-)

Πυληγενής, ές, ὁ, ἡ, ές, ἀντὶ Πυλογενής.

Πυληγόρης, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ, Πυλαγόρας.

Πυληδόκος, ὁ, (δέχομαι) Ὁ ἐν τῇ θύρᾳ, ἐν τῇ πύλῃ δεχόμενος, ἢ ἐνεδρευων παραμονεύων, ἐπώνυμ. τοῦ Ἑρμοῦ. Τμ. Ὀμ. Ἑρ. 15. ὅθεν πυλωρός, ὁ πρὸ τῆς πύλης ἱστάμενος καὶ φυλάττων.

* Πυλήνη, ἡ, πόλις ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ Ἰλ. Β, 639.

* Πυλεός, ία, ιον (Πύλος) Ὁ ἐκ τῆς Πύλου ὤν, Ὅμ. (ῡ)

Πυλίς, ίδος, ἡ ὑποκ. τοῦ πύλη. Μικρὰ πύλη, (Πορτίτσα, πορτοῦλα). Ξενοφ. Ἑλλ. β'. δ'. 5.

* Πυλοειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος) Ὁ ἔχων τὸ εἶδος ἢ τὸ σχῆμα μιᾶς πύλης, Τζετζ. ἐξηγ. Ἰλ. σελ. 10.

* Πυλόθεν, ἐπιρ. ἐκ τῆς Πύλου, Ὀδ. Π, 323.

* Πυλογενής, ὁ, ἡ, ές (Πύλος, γενεσθαι) Ὁ ἐν τῇ Πύλῳ γεννηθείς, ὁ ἐκ τῆς Πύλου καταγόμενος, »Νεστορίη παρὰ νηῒ Πυλογενείωι« Ἰλ. Β, 54. Ψ, 303. ὅμ. Ἀπ. 424. τὴν συνεκδ. γραφ. Πυληγενής, ἐφύλαξεν ὁ Ὀυόλφιος ἐν ὅμ. Ἀπ. 398. Lob. Φρυν. σελ. 647.

* Πυλόνδε, Ἐπιρ. Εἰς τὴν Πύλον, πρὸς τὴν Πύλον. Ὅμ.

Πύλος, ὁ. ταὐτόν τῷ, Πύλη. εὕρηται δὲ ἐν μόνον παράδ. ἐν Ἰλ. Ε, 397. »Ἐν πύλῃ, ἐν νεκύεσσι νήποι, ἐν τῇ τῶν νεκρῶν πύλῃ, ἐν τῇ κατοικίᾳ τῶν νεκρῶν· ὅπου ὁ Ουόλφιος μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου παρεδέξατο τὴν γραφὴν ταύτην, ἄλλοι δὲ ἐν Πύλῳ, ἔγραφαν, ἴδε Heyne Τομ. 4. σελ. 79. ἐσχηματίσθη δὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν ἐκ τοῦ πύλη, ὡς τὸ φθόγγος φθογγή, πόδος ποδή, χόλος χολή, βόλος βολή, κ. τ. τ. (ῡ).

* Πύλος, συνεκδ. ὁ, σπαν. ἡ. Πόλις καὶ χώρα τῆς Τριφυλίας ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Νέστωρ Ὅμ. παρ' ᾧ κεῖται καὶ κατὰ τὰ δύω γένη. ἀλλ' ὡς ἐπὶ πολὺ κατ' Ἀρτ. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσ. κατ' ἀρτ. γεν. ἀσπ. 360. ἦσαν ἔτι καὶ ἕτεραι δύω πόλεις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, ἐν τῇ Ἠλιδι καὶ ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ, αἵ τινες παρὰ τοῖς ἀρχαιοτ. συγγραφ. ἐσυγχέοντο μετὰ τῆς ἐν Τριφυλίᾳ Πύλου. Boeckh. expl. Πινδ. Πυθ. 5, 35. Müller Ἑλλ. Ἔθν. 1, σελ. 364 (υυ)

Πυλουρός, ὁ, καὶ ἡ (πύλη, οὖρος) ταὐτόν τῷ, Πυλωρός. Ἡρόδοτ. 3, 72, 77, 118, 156. κατάδιαφ. γραφ. πυλορός.

Πυλοῦχος, ὁ, ἡ, ον (πύλη, ἔχω) Ὁ ἔχων πύλην, θύραν, ἢ πτερὰ τῆς θύρας, καὶ ὁ κρατῶν, ὁ φέρων, ἢ ὁ φυλάττων τὴν πύλην.

Πυλόω, ῶ, (πύλη) Πύλας ποιῶ, κλείω διὰ πυλῶν, πύλας βάλλων κλείω καὶ ἀσφαλίζω. ὀχυρόω τι. Ξενοφ. Ἑλλ. ἑ. δ'. 34. »Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπύλωσαν τὸν Πειραιᾶ«. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1158. »Πύλαις πυλῶσι. ὅθεν

Πύλωμα, τό. Τὰ διὰ τῶν πυλῶν κλείσιμον, Εὐριπ.

Πυλών, ῶνος, ὁ. (πύλη) ταὐτόν τῷ, Πύλη, πόρτα, Ἀριστοτέλ. καὶ Λουκιαν. εἰς Τίμ. »Πινάκιον γάρτι ἐκρέμετο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, Τιμέρου οὐ συμφιλοσοφεῖν«, 2) Οἰκοδόμημα τι ἐπάνω τῶν πυλῶν, δέτωμα, Portail, Γαλ. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἀθην. ἑ. σελ. 205. »Τετράθυρος πυλών· καὶ παρὰ Πολυβ. δ'. 18. »Ἐπὶ πυλώνων ποιεῖσθαι τὴν διαιτανα. 3) Προπύλαιον, τὸ πρὸ τοῦ πυλῶνος δωματίον τινὸς μέρος, πρόδομα. Antichambre, Γαλ. Vorsaal, Γερμ. ἀντιαμβάρα. Λουκιαν. Νε-

κυσμαστ. 12. «Πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλῶνων παρεστήκεσαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες· ὅπου ἡ γλῶσ. «Πρόθυραια· ἀντὶ τοῦ, Πυλῶνες, ἔχει.

* Πύλωνα, ωνος, ὁ. Ἀρτ. κυρ. Ὁμοιομ. εὐγενοῦς τινός Τρωός. Ἰλ. Μ, 187. καὶ Ἕλλην τις παρ' Ἡσιοδ. λεξ. 41, 6 (υ-)

Πυλωρέω, ῶ. Μ. ἠτω (πυλωρός). Πυλωρὸς εἰμί, φυλάσσω τὰς πύλας, ἢ τὰς θύρας, φυλάξ εἰμὶ τῶν πυλῶν, ἐν γένει φυλάττω, τηρῶ, «Πυλωρεῖν τὴν κόγχην.» Πλούταρχ. φυλάττω ὡς πυλωρὸς τῆς κόγχης· παρ' Ἀθην. ἀ. σελ. 4. «Πυλωρῶν πάντας.»

Πυλώριον, τό. Τὸ πλησίον τῆς πύλης οἴκημα ἔνθα κατοικεῖ ὁ πυλωρός. Πολυδ. ἀ. «Τὸ δὲ τοῦ πυλωροῦντος οἴκημα Πυλώριον.»

Πυλωρός, ὁ (πύλη, ὥρα, ἡ κατὰ Βουττμ. ὁρᾶν). Ὁ τὴν πύλην φυλάσσων ἢ ὁ τὴν φρουρίδα καὶ ἐπιστασίαν ἔχων τοῦ ἀνοίγειν καὶ κλείειν τὴν πύλην πόλεως ἢ οἰκίας τινός, καὶ θεωρεῖν τοὺς εἰσερχομένους καὶ ἐξερχομένους, θυρωρός, Πορταρής. ἔτι καὶ ἡ πυλωρὸς εὖρ. ὡς ἐπίθετον, πυλωρὸς φύλαξ. Σοφ. Αἰ. 559. 2) Τὸ κάτωθεν στόμιον τοῦ στομάχου δι' οὗ μεταβαίνουσι τὰ φαγητὰ εἰς τὰ ἔντερα, τὸ ὁποῖον ἄλλοι μὲν «Πυθμένα τῆς κοιλίας.» ἄλλοι δὲ «Πρώτην ἔκφυσιν τοῦ ἐντέρου» λέγουσιν.

Πύματος, άτη, ατον· Ἔσχατος, τελευταῖος, ἀλοῦστερος, ἀκρότατος, ἐπὶ διαστήματος τόποις καὶ χρόνου· πολλάκ. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Δ. 253. «Ψέλαγγας πυμάτας.» καὶ Ὀδ. Β. 20. «Πύματον δ' ὠπλίσατο δόρπον» καὶ ἀλλαχοῦ, πολλακ. δὲ χρῆται τῷ πύματον καὶ πύματα ὡς ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, τελευταῖον, τελευταίαν φορὰν, καὶ Ἡρώταυτ. μετὰ τοῦ ὕστατον καὶ ὕστατα. «πύματόν τε καὶ ὕστατον.» Ἰλ. Χ, 203, Ὀδ. Τ, 115 καὶ «ὕστατα καὶ πύματα» Ὀδ. Δ, 685. Τ, 13. (ἐκ τοῦ πυθμήν, ὡσανεὶ ἀντὶ πυθματος) (υυυ)

Πύνδαξ, ακος, ὁ (πυθμήν). Ὁ πυθμὴν, πάτος, τὸ κατώτατον ἔδαφος σκεύους ἢ ἀγγείου τινὸς ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατιν. Fundus, καὶ funda, τὸ Ἰταλ. Fondo, καὶ τὸ Γαλ. Fond. ὅθεν τὰ σύνθετα· «Ὀξυπύνδαξ, καὶ «Ἀπυνδάκωτος.» 2) Ἔτι δὲ ὁ Λαιμὸς ἀγγείου τινος· ὁ δὲ Σοφοκλ. καὶ τὴν Λαβὴν τοῦ ξίφους «Πίνδακα ξίφους» εἴρηκεν. Ἡσυχ. καὶ Εὐσταθ. ὁ Ἐριέστιος παράγει τοῦτο ἀφ' ἑνὸς κοινοῦ μετὰ τῶν, Βένθος, Πόντος, καὶ Βυθός, πρωτοτύπου

Πυνθάνομαι, μέσ. Ἀποθ. ποιητ. πεύθομαι, μελ. πεύσομαι, σπανιώτ. πευσοῦμαι, Αἰσχυλ. Προμ. 987. Βρ. Εὐρ. Ἱππ. 1104. ἀορ. ἐπυθόμην, ἀπαρφ. πυθέσθαι, ἐπικ. Ἐλατ. πεπύθοιτο. Ἰλ. Προστ. πυθοῦ, Ἰων. κατὰ μετοχ. τόνον πύθευ, παρ' Ἡροδ. 3, 69. παρακ. πέπυσμαι, 2. ἐνικ. πρόσ. πέπυσται, Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 310. Βίρ. Ἐπικ. πεπύσται, Ὀδ. Λ, 494 ὑπερτυτ. ἐπεπύσμην, οἱ ὁποῖοι ἅπαντες χρόνοι εὑρῆται παρ' Ὅμ. Ὁ Ἐνεστ. ὅμως πυνθάνομαι εὑρῆται μόνον ἐν Ὀδ. Β, 315. καὶ ὁ Παρατ. ἐπυνθανόμην, μόνον ἐν Ὀδ. Ν, 256. συνεχέστρ. χρῆται τῷ ἐπ. Ἐνεστ. πεύθομαι, καὶ τῷ παρατ. πευθόμην· ὁ δὲ Ἡσίοδ. χρῆται μόνον τῷ ἐπ. παρατ. καὶ Αορ. Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶ καὶ μάθω, ἀκούω, καταλαμβάνω, μανθάνω, ἐννοῶ, αἰσθάνομαι, γινώσκω, παρατηρῶ, πεῖραν ἢ ἀπόπειραν λαμβάνω, λαμβάνω εἰδήσεις. Ὁ Φώτιος ἔχει· «Πυθάνεσθαι, μανθάνειν, διδάσκεσθαι, ἱστορεῖν ἐρωτᾶν· ἢ ἑτέρωθι σημαίνει παραπλήσιον μὲν τοῦ ἐρωτᾶν., οὐμὴν αὐτὸ τὸ ἐρωτᾶν, Ἔστι γὰρ τοῦτο, ὡς δηλοῖ, διαφορὰ μάλιστα παρὰ τοῖς διαλεκτικοῖς, μεταξὺ Πύσματος καὶ Ἐρωτήματος.» πολλάκ. παρ' Ὅμ. συνηθ. μετὰ Αἰτ. συχνάκ. δὲ καὶ μετὰ Γεν. «πυθέσθαι πατρὸς» μανθάνω, ἢ πληροφοροῦμαι περὶ τοῦ πατρός, «ἀγγελίης πυθέσθαι» ἀκούω οἵδηστιν τινά, ὡσαύτως «πυνθανόμην Ἰθάκης» Ὀδ. Ν, 255 καὶ «μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο» Ἰλ. Ο, 225, καὶ ἀλλαχοῦ. Ἀκούω, ἢ πληροφοροῦμαί τι παρά τινος, ἢ ἐκ στόματος τινός, τι τινός, «πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο» Ἰλ. Ο, 408 καὶ Ὀδ. Κ, 537. ὡσαύτ. καὶ, τινά τινος, ἀντὶ ἐρωτῶ τινὰ περί τινος. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 204. παρὰ νεωτερ. καὶ ἐκ τινος· μετὰ μετοχ. «πυθόμην ὁρμαίνοντα δόλον» Ὀδ. Δ, 732 ἤτοι ἐμάθον ἤκουσα ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ κινήσῃ καὶ Ἡροδ. 6, 100. Ἐρετριεῖς δὲ πυθόμενοι τὴν στρατιὴν τὴν Περσικὴν ἐπιπλέουσαν, Ἀθηναίων ἐδεήθησαν ὁπλ. μαζόντος, λαβόντες εἴδησιν, ὡς ἔγνωσαν ὅτι· καὶ εἰς Γεν. «πυθέσθαι ἡμιέχου πεσόντος» Ἰλ. Γ, 227. παραβλ. 377. καὶ πῶς ἐπύθοντο τῆς Πύλου κατειλημμένης» Θουκ. δ', 6. παρὰ δὲ Ἡροδ. μόνον μετὰ Αἰτ. πράγμ. τὸ ὁποῖον πληροφορεῖται τις, εὑρῆται ὅμως καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ πρόσωπ. παρ' οὗ ἀκούειν τι εἰς γεν. πολλάκ. «πυθόμενοι τῶν Ἠλείων» Ἡροδ. 2, 160, 1, 123. ὡσαύτ. ἐκ τινος, Ἡροδ. 7, 182, καὶ, παρὰ τινος, Ἡροδ. 2, 49 καὶ ἀλλαχ. ἔτι, πρός τινος, Ἡροδ. 9, 58. καὶ ἐπὶ πράγ. παρὰ πυρσῶν, Ἡροδ. 7, 182. τὸ δὲ πρᾶγμα ὅπερ πληροφορεῖταί τις κεῖται παρ' αὐτῷ πολλάκ. εἰς Γεν. καὶ μετὰ τῆς περί, ἢ ἀπό, ὡς Ἡροδ. 2, 75, 7, 196. Ὁ Ἐρυέστιος λαβὼν ἀφορμὴν ἀπὸ τοῦ Ἐτυμολόγου παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ Πύνδαξ. Πυθμὴν, παραβλ. μετὰ τοῦ Λατιν. Percuntor.)

Πυννιάζω, Λακων. Πουνιάζειν, παιδικοῖς χρῆσθαι, περαίνω, πυγίζω, Λατ. paedico, ἐπειδὴ καθ' Ἡσύχιον, Πούνιον, ἐστὶ ταὐτὸν τῷ, Δακτύλιος, πρωκτός, κῶλος.

Πύξ, Ἐπίρ. παρὰ τὸ πύσσειν τοὺς δακτύλους ἐν τῷ πλήττειν· μετὰ κεκλεισμένων τῶν δακτύλων, μὲ τὸν γρόνθον, μὲ τὴν πυγμὴν «Πύξ τοὺς δακτύλους ἔχει» κεκλεισμένους εἰς γρόνθον. Ἱπποκρ. «Πύξ ἀγαθὲ» Ἰλ. Γ, 237. ἀντὶ, κατὰ τὴν πυγμὴν, ἐν Πυγμῇ, ἤτοι ἐν τῇ Πυγμαχίᾳ ἀνδρεῖος καὶ γενναῖος· ὡς καὶ Ψ. 621. «Πύξ μάχομαι» ἀντὶ τοῦ, Πυγμαχέω, πυγμῇ μάχομαι· καὶ ἐν στίχ. 650. «Πύξ ἀρίστῳ πεπληγέμεν ἀλασχομένῳ» οὕτω καὶ «Πύξ παίω ἢ πατάσσω· κτυπῶ μὲ τὸν γρόνθον, μὲ τὴν γροθιάν· γροθοκοπεῖν· καὶ Ὀδ. Λ, 300. παραβλ. Θ, 103, 208. καὶ Ἡτ. Ἀπ. 302. (ἐξ οὗ πύκτης, πυγμή, πύκα, πυκνός, συγχρ. μετὰ τοῦ πτύξ, πτύσσω).

Πύξ, υγός, ἡ νεωτερ. σχημ. ταὐτὸν τῷ, Πυγή. «Ὀξεῖαν πύγα» Ἀριστοτέλ. Φυσιογν.

Πυξάκανθα, ἡ (πύξος, ἄκανθα). Δένδρον τι ἀκανθωτόν, ὅπερ ἄλλως καὶ Λύκιον, λέγεται. Ζήν. Ῥόδιος. (-υ-υ)

Πυξεών, ῶνος, ὁ (πυξὸς) Τόπος περιεκτικὸς πύξων, ἢ δάσος ἐκ πύξων. Γλωσσ.

Πυξίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, Πυξίς.

* Πυξίζω (πύξος). Εἰμὶ ὠχρὸς, κύτρινος ὡς τὸ χρῶμα τοῦ πύξου, φαίνομαι ὠχρὸς ὡς ὁ πυξός.

Πυξίνεος, έα, εον = πύξινος.

Πύξινος, ίνη, ινον (πύξος). Ὁ ἐκ πύξου κατασκευασμένος, ὁ ἀπὸ πύξου ὤν· Λατ. buxeus, ὅμοιος τῷ πύξῳ ἢ τῷ χρώματι αὐτοῦ. Ἰλ. Ω. 269. «Ζυγὸς πύξινος» ἐκ πυξοῦ κατασκευασμένος καὶ «Πύξινος ἄνθρωπος» ὁ ὠχρὸς τὴν ὄψιν ὡς νεκρός.

Πυξίον, τό. Ὑποκ. τοῦ πυξίς, ταὐτὸν τῷ, Πυξίδιον. 2) Πίναξ γραφικὸς ἐκ πύξου, καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ, Πίναξ, Πλάκα. Ἐξοδ. κδ'. 12. Ἰησ. Ναυ. λ'. 8. καὶ Πλούταρχ. εἰλῆφται μετὰ ταῦτα ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ, Βιβλίον, διὰ τὸ Πυξίναις πολὺ χρῆσθαι τοὺς ἀρχαίους εἰς γραφήν. Ζήν. Πτυκτίον, καὶ, Πτυχή.

Πυξίς, ίδος, ἡ (πύξος). Μικρὰς κάρδης, θήκη, κουτίον ἐκ πύξου, καταχρηστικῶς καὶ πᾶν τὸ ἐκ μετάλλου κατεσκευασμένον.

Πυξογραφέω, (γράφω). Γράφω ἐπάνω εἰς πυξίνην σανίδα, ἢ χαράττω εἰς πύξινον πίνακα. Ἀρτεμίδ. ἀ. 54.

Πυξοειδής, ές, ὁ, ἡ ἐς (εἶδος). Ὅμοιος τῇ Πύξῳ κατὰ τὸ εἶδος.

Πύξος, ἡ. Δένδρον ἀειθαλὲς ἔχον τραχὺ καὶ σκληρὸν, ξύλον κυτρινοχρώματος, ἐξοῦ κατασκευάζουσι διάφορα ἐπίπλα καὶ ἐργαλεῖα, Λατ. buxus, κοινότρ. πυξάριον, Τσιμπίρ, Τουρκ. παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι, ἢ διὰ τὸ πυκνὸν τοῦ ξύλου εἴρηται, ὁ Θεοφρστ. φησὶ «πυκνότατα μὲν οὖν δοκεῖ πύξος εἶναι καὶ ἄβενος» καὶ Πλιν. Spississima ex omni materie judicatur ebenus et buxus. 2) καὶ τὸ ὠχροειδὲς χρῶμα τοῦ πυξίνου ξύλου

Πυξοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ πύξον φέρων· τόπος πολλὴν πύξον φύων. «Πυξοφόρος ἡ Κύτωρος περιάδεται.» Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Β. σελ. 361. Ῥωμ. Ἐκδ. ἐντεῦθεν καὶ Παροιμία· «Πύξον εἰς Κύτωρον ἄγειν.» ὡς καὶ ἡ, «Γλαῦκας εἰς Ἀθήνας.» διὰ τὸ πλεονάζον τοῦ δένδρου.

Πυξώδης, ες, ὁ ἡ ες, ταὐτὸν τῷ, Πυξοειδής. 2) Πλήρης Πύξων.

* Πυξών, ῶνος, ὁ = πυξεών

* Πυοειδής, ὁ, ἡ, ες (πύον, εἶδος). Ἐμπυοειδής. ἢ πλήρης ἐμπύου, γεμάτος ἀπὸ ἔμπυον.

Πύον, τό. Τὸ σεσηπὸς αἷμα. τὸ εἰς σῆψιν μεταβεβλημένον ὑγρὸν τοῦ σώματος, ἢ πυκτὴ καὶ ὠχράλευκος ὕλη ἥτις ἐκρέει ἐκ πληγῆς τινος τοῦ σώματος· ἔμπυον, Λατ. pus Ἐμπεδοκλ. 248. «Μηνὸς ἐν ὀγδόατον δεκάτῃ πύον ἔπλετο λευκόν.» τὸ πεπεμμένον ἤτοι διεφθαρμένον καὶ σαπρὸν αἷμα. Ζήν. πύος, καὶ πύθω ὅθεν

Πυοποιέω, ῶ. Πύον ποιῶ. κάμνω νὰ ἐμπυώσῃ, ἢ μεταβάλλω εἰς ἔμπυον. Διοσκορ. β'. 188. ἐκ τοῦ

Πυοποιός, ὁ, ἡ ον (ποιέω). Ὁ πύον, ἔμπυον ποιῶν, ἢ ὁ κάμνων νὰ πρισθῇ, ὥστε νὰ ἐκβάλῃ ἔμπυον Διοσκ. β'. 82.

Πυορροέω, ῶ (πυόρροος). Πύον ῥέω, ἀφίνω ἔμπυον νὰ τρέχῃ· ἔμπυον ἀφίημι ἐκ τοῦ σώματός μου ῥέειν, ὅθεν

Πυόρροια, ἡ. Ἡ ῥοὴ, ῥεῦσις τοῦ πύου, ἢ τοῦ ἐμπύου ἔκχυσις, ἢ ἡ ἐμπύωσις.

Πυόρροος, ρους, ὁ, ἡ ου (ῥέω). Ὁ πύον ῥέων, ὁ ἔμπυον ἀφίων τρέχειν, ὁ ἐμπυάζων

Πύος, ὁ (πύθω). Τὸ πρῶτον γάλα τῆς μητρὸς, μετὰ τὴν γέννεσιν τῶν τε ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὁ πήγνυται ἑψόμενον Λατ. colostrum, colaestra καὶ τὸ τῆς συνήθ. (κοράττρα). Τὸ πρωτόγυρον τοῦ γάλακτος, ὅπερ καὶ νοστιμώτατον ἐστὶ, ἢ κατ' Εὐσταθ. τὸ ποιότατον τοῦ γάλακτος, ὅθεν καὶ Πυαρίτης τὸ καὶ Πύρεθον ἐδώδιμόν τι, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος. Ζήν. ἐν τῷ, Πυαρίτης, καὶ, Πύρο. παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 375. «Πύου τόμος.» ὅπου πρότερον «Πόντομ'» ἡμαρτημ. ἔκειτο. 2) = πύον, ἔμπυον, pus. (Ὁ ὀρθὸς τονισμ. ἔστιν ἀναφ. πῦος, Dind. Ἀριστφ. Βατ. 1142. καὶ Draco σελ. 77, 16 εὑρῆται μ' ὅλον τοῦτο καὶ πυός, ὡς π. χ. Βρ. Ἀριστφ, Σφ. 710. Θεσμ. 2. Λεξίφ. 2 καὶ ἀλλαχοῦ· τὸ δὲ πύος ἔστιν εὐλόγ. ἐσφαλμ. ὡς ἀντιβαῖον τῷ μέτρῳ) (-υ)

Πυός, ἡ ταυτ. τῷ, Πυρὸς διαφ. γρ. Ὀδ. Θ, 368.

Πυουλκός, ὁ, ἡ, ον (ἕλκω, πύον). Πᾶν ὅ,τι ἕλκει, σύρει, ἐξάγει, τραβᾷ ἔξω τὸ ἔμπυον· λέγεται οὕτω καὶ ὀργανόν τι χειρουργικόν, σύριγγος εἶδος ἔχον, χρήσιμον εἰς τὸ ἐκβάλλειν τὸ ἔμπυον, τὸ ὁποῖον περιγράφει ὁ Ἕρων ἐν τοῖς πνευματ. (Spirit.) α'. σελ. 208. καὶ Γαλην εἰς Γλαυκ. β'. καὶ εἰς β'. τῶν κατὰ Γένη.

Πυόω, ῶ (πύον). Εἰς πύον φέρω, εἰς ἴμτυον μεταβάλλω· κάμνω νὰ ἐμπυώσῃ.

*Πυπάζω = πυππάζω, ἐκ τοῦ

*Πύπαξ = πύππαξ (υ-)

Πυππάζω καὶ πυπάζω κυρίως φωνῶ, φωνάζω πύπαξ, ἤ πύππαξ, τουτέστ. ἐκβάλλω φωνὴν ἀκουσματοῦ ἢ ἐκπλήξεως, ἐκφράζω μεγαλοφώνως τὴν ἔκστασιν καὶ τὸν θαυμασμόν τὸν ὁποῖον αἰσθάνομαι ἐπίτι, ὅθεν μεταφ. πυππάζ ιν τινα, καὶ ἐπιτετ ὑπερπυππάζειν, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 667, ἀντὶ, ποιεῖν τινὰ θαυμάζειν, ἢ φέρειν τινὰ εἰς μέγαν θαυμασμὸν καὶ ἔκπληξιν, ὥστε ἐπαλλήλως ἀκφωνεῖν τὸ πύπαξ ἢ πύππαξ· ἐκ τοῦ

Πύππαξ, ἡ Πύπαξ, ἀκφώνησις ἢ ἀναρκτις θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως, ἐκστάσεως, ὡς τὸ, πόποι, βαβαί, βομβάξ, φύππαξ, τὸ Λατ. papae αἱ babai, παρὰ Πλάτωνι εἰς Κόδρῃ. 78. «Πύπαξ ἰώ Ἡράκλεις καλοῦ λόγου» ὅπου ὁ Σχολ. φησὶ· «Τὸ Πύπαξ τίθεται ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐγκωμίου· ἔστι δὲ φωνὴ σημαντικὴ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως· καὶ ὁ Ἡσυχιος ἐσημείωσε· «Πύπαξ, τὸ νῦν, Βομβάξ, λεγόμενον Πύπαξ ἔλεγον, ὡς Λυκόφρων φησὶν· οὐκ ἔστι δὲ· τὸ μὲν γὰρ Βομβὰξ τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ, καὶ ἐπὶ γέλωτος· τὸ δὲ Πύπαξ, οὐχὶ» Ὁ αὐτὸς ἔχει· «Πύπαξ, ὅπερ ἡμεῖς Βομβάξ.»

Πῦρ, πυρός, τὸ πληθ. τὰ πυρά. Δοτ. τοῖς πυραῖς. Ἓν τῶν τεσσάρων στοιχείων τῆς φύσεως, κατὰ τοὺς Ἀρχ. οὐσία λεπτομερεστάτη διὰ παντὸς ἰσουμένη, ὅπερ ἐστὶ θερμαντικόν, καυστικόν, καὶ φωτεινόν, (Φωτιά). «Πῦρ πάντες καίει· πέφυκε γὰρ τοιοῦτον» Ξενοφ. Κυρουπ. ε. α. 5. ὁσὸ καὶ παμφάγον λεγόμενον· συχνάκ. παρ' Ὅμ. πῦρ καίειν, ἀναιθειν, αἴθειν, ἀναιδειν, καὶ, πῦρ αἰθόμενον σβεννύναι, πρὸς διαφορὰν τοῦ πυρὸς μὴ ἔχοντος φλόγα· καὶ, διδόναι τινὰ πυρί, Ἡροδ. 1, 86 παραδίδω τινὰ εἰς τὸ πῦρ, τὸν κάειν νὰ καῇ· παρ' Ὅμ. πολλάκ. ὡς σύμβολον ἀκατασβέστου δυνάμεως ἢ βίας, ἥτις συνεπιστῇ μετ' αὐτῆς καὶ καταφλέγει τὰ πάντα, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς σημ. τῆς πυρᾶς, ἐφ' ἧς κατεκαίοντο τὸ σώματα τῶν νεκρῶν, Ἰλ. Ο, 550. Χ, 342 καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν χρήσει δὲ καὶ τὸ πῦρ τῶν θυσιῶν. «Πῦρ Διόσ» ἀντὶ ἢ ἀστραπή, ἢ ὁ κεραυνός, Valck Φοίν. 191. καὶ Ἰλ. Β, 320 «Ἐν πυρὶ δὴ βουλάς τε γενοίατο» ἤτοι, ἅς κατεκαυθήσαν ὑπὸ τοῦ πυρὸς αἱ βουλαί, ἅς γίνωσιν ὡσαὶ καπνός, ἅς ἀφανισθῶσι. Κατὰ πληθ. ἀριθ. εὑρηται μόνον ἐν Ἰλ. Θ, 509, 554. Ι, 77. Κ, 12. ἢ Αἰτ. πυρά, σημαίνουσα τὸ πῦρ τῆς νυκτερινῆς φυλακῆς· τὰς λοιπὰς πτώσεις μεταχειρίζ. μόνοι οἱ Ἀττ. π χ. τοῖς πυροῖς Ξεν. ὁ αὐτὸς Ἀπομν. δ'. γ'. 7. περὶ τῆς ὠφελείας τοῦ πυρὸς οὕτως ἔχει. «Τὸ δὲ καὶ τὸ πῦρ παρέχει ἡμῖν. ἐπίκουρον μὲν φόβους, ἐπίκουρον δὲ σιτίων, συνεργὸν δὲ πρὸς πάσαν τέχνην καὶ πάντα ὅσα ὠφελείας ἕνεκα ἀνθρωποι κατασκευάζονται· ὡς γὰρ συνελόντι εἰπεῖν, οὐδὲν ἀξιόλογον ἄνευ πυρὸς ἀνθρωποι τῶν πρὸς τὸν βίον χρησίμων κατασκευάζονται» 2) = πυρετός, θέρμη, ἢ νόσος ὑπὸ σφοδρᾶς θέρμης προξενουμένη. — 3) μεταφ. θερμότης, καῦσις, σφοδρότης, ἐρύθης, πάθους διέγερσις, καὶ παροιμ. «οὐκ πυρὸς ἐόντα» Ξεν. Ἀπομ. ἀ, γ'. 9 ἤτοι ἐμβαίνω εἰς τὸν μέγιστον κίνδυνον, ὡς τὸ τῆς συνήθεια, ῥίπτομαι εἰς τὴν φωτιάν, μετά τινος. Bornem. Ξεν. Συμ. δ'. 16 καὶ «Πῦρ μαχαίρᾳ μὴ σκελεύειν ὅπερ σημ. μὴ κοπτεῖν, μὴ διεγείρειν τὴν ὀργὴν καὶ τὸν οἰδοῦντα θυμὸν τῶν Δυναστῶν· καὶ ὡς σύμβολον τοῦ τὰ πάντα ἀφειδῶς καὶ ἀνελεῶς καταναλίσκοντος, Σοφ. Φιλ. 927 (τὸ ὕμνον κατὰ τὴν Ὁμομ. μακρὸν ἔστι, καθόλου δὲ τὰς λοιπὰς θεοὺ. πτώσεις βραχύ, ὡσαύτως καὶ ἐν ταῖς ἐξ αὐτοῦ συνθέτοις ἢ παραγώγοις λέξεσι.) ὅθεν

Πυρά, ᾶς, ἡ, ἐπ. καὶ Ἰων. πυρή, ἡ. Πᾶς τόπος, ἢ θέσις ἐφ' ἧς ἀνάπτεται πῦρ, ἑστία, πυροστάτιον, ἐξαιρ. δὲ σωρὸς ξύλων ἡτοιμασμένων διὰ καύσιμον, ἐπὶ τῶν ὁποίων τιθέντες τὰ σώματα τῶν νεκρῶν καὶ βάλλοντες πῦρ, ἔκαιον αὐτά. Ropus Λατ. πολλάκ. παρ' Ὅμ. «πυρὰ νεκύων» καὶ παρ' Ἡροδ. πυρὰν συνιστάναι 1, 86 πυρὴν ἅπτειν, Ἡροδ. 1, 186. καὶ Πινδ. «ἑπτὰ δαίσαντο πυρὰ φώτων» Νεμ. 9, 56 ἤτοι αἱ πυραὶ κατέφρεγον, κατέκαιον τὰ σώματα ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐν πολέμῳ πεσόντος· ἔτι δὲ τὸ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καιόμενον πῦρ, Ἡροδ. 2, 39 «Ἀγαγόντες τὸ κτῆνος πρὸς τὸν βωμὸν, πυρὴν καίουσι καὶ Διόδ. Σικ. 17, 35 «Πυρὰν λαμπάδων ἀψαντες» ἤτοι μεγάλην φωτίαν, μεγάλην φωτοχυσίαν ἐκ λαμπάδων, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Τάφος, μνημεῖον, μ ἡμα. Σοφοκλ. Ἠλεκ. 901. παρ' Εὐριπ. Ἰων. 1257.

Πυράγρα, ἡ (ἀγρέω, ἄγρα). Χαλκοῦν τι ἐργαλεῖον τιθέμενον, ὅλο σκέλη ὅμοια ἔχον, δι' οὗ ἀγρεύουσιν ἢ λαμβάνουσιν ἐκ τοῦ πυρὸς τὰ κεκαυμένα καὶ πρὸς χαλκεῖαν ἐπιτήδεια τιθήρια, (Τσιμπίδα, Μασιέ). Ἰλ. Σ. 477 «—αὐτὰρ ἔπειτα δῆσεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα· ἐκ δὲ χειρὶ ῥαιστῆρα κρατερὸν, ἑτέρῃφι δὲ γάντο πυράγρην» ἔλαβεν ἐν μὲν τῇ μιᾷ χειρὶ σφύραν, ἐν δὲ τῇ ἄλλῃ πυράγραν· ὁ Σχολ. ἐντεῦθεν καλεῖ ἔτι τοῦτο τὸ ἐργαλεῖον καὶ Ὀξυλάβιον καὶ Κερκίδιον, διὰ τὸ ὅμοιον εἶναι τοῖς μεγάλοις ποσὶ τοῦ κερκίδιον, οἷ ὧν λαμβάνει καὶ σείγει τι, ἢ διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς λαβῆς καὶ ἐν Ὀδυσ. Γ. 434. κεῖται τὰ ἔργανα τοῦ χαλκέως οὕτω· «ἤλθε δὲ χαλκεύς, ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκῆα, πείρατα τέχνης, Ἄκμονα τε, σφυρά τ', ἐν τε πίθον τε πυράγρην» ἐνθα τὰ, Ὅπλα, κεῖται ἀντὶ τοῦ Ἐργαλεῖα, οἷς ἡ τέχνη συμπαρισοῦται,

Πυραγρέτης, ου, ὁ (ἀγέρω). Ἐν Ἀνθολογ. «Ἱερακίου πυραγρέτης» ἢ ταὐτὸν τοῦ Πυράγρα.

Πυρᾴζω (πυρᾷ). Πυρὰν καίω, κατακαίω, φλέγω· ἀμφ.

*Πύραθος, ὁ ποιητ. ἀντὶ πτύραθος (νῦν Νικ. Θηρ. 932.)

Πυραιθεῖον, τό. Νεὼς ἔνθα οἱ Πύραιθοι ἐτίμων τὸ πῦρ, Σ-ραβ.

*Πυραιθής, ὁ ἡ, ές (αἴθω). Πυρώδης, θερμός, καυστικός.

Πυράιθοι, οἱ (αἴθω). Οἱ τιθέντες καὶ τιθέμενοι τὸ πῦρ Πέρσαι. Στράβ. ιέ. σελ. 1066. (υ--)

*Πυραίθουσα, ἡ. Ἀμφ. γρτρ. Ἐπ. Ὅμ. 15, 11 ἴτως ἢν μέρος τι τῆς ἐκ κεράμων ᾠκοδομημένης καμίνου, ἢ αἰθούσης.

Πυραίθω, (αἴθω) Καίω πυρί, ἤτοι φέγγω ἐν καιρῷ νυκτὸς δι' ἀναμμένου πυρὸς, καθὼς οἱ φύλακες τοῦ στρατεύματος τηνύκτα. Εὐριπ. Ῥῆσ. 78. (ὅπου ἠδύνατο νὰ γραφῇ, πῦρ αἴθειν, ἢ πυραιθεῖν)

*Πυραίχμης, ου, ὁ, Ἀρτ. κύρ. Ὄν. στρατηγοῦ τῶν Παιόνων, Ἰλ.

Πυράκανθα, ἡ (ἄκανθα). Ἀγριάς τις καὶ ἀκανθώδης θάμνος. Διοσκορ. α. 18. Νίκανδρ. Θηρ. 858. (υυ-υ)

Πυράκης, καὶ πυράκιος, ἀμφ. γρ. ἀντὶ, Πυρράκης.

Πυρακτέω (ἄγω) Κυρίως, περιστρέφω βάλλω τι ἐν τῷ πυρὶ καὶ τὸ γυρίζω, πυρόω ἢ πεπυρωμένον ποιῶ, περιγλέγω, καρβίζω. ἀκαπτω ἐμπυρόω· τρεχύνω διὰ τοῦ πυρὸς, ἢ σφοδρῶς καίω· ὅθεν Πεπυρακτωμένον, «πεπυρωμένον. Ὀδ. Ι, 384. Ἄρας δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον» ἐπύρουν εἰς τὸν ἀλλὸν ποιῆσαι τὸ ῥόπαλον. 3) καθόλ. καίω, ἀνάπτω, φλογίζω.

*Πυρακτόω, = πυρακτέω, Στράβ. 17, τελ. 821. «οἱ Αἰθίοπες χρῶνται τόξοις πεπυρακτωμένοις» ὅθεν

Πυράκτωσις, ἡ. Τὸ πεπυρωμένον ποιεῖν, καταφλέξις, (καῦμα) τὸ πυρακτεῖν, καίειν, ἀνάπτειν, φλογίζειν, κάκωσιν ὑπὸ τοῦ πυρὸς ποιεῖν.

Πυραλίς, ίδος, ἡ πυραλλίς, ἡ ἀμφ. γραφ. ἀντὶ πυρραλίς (πυρρός). Ἐρυθρόχρωόν τι πτηνόν, πιθαν. εἶδός τι ἀγρίας περιστερᾶς. Ἀριστοτελ. Ζῴ. Ἱστορ. Θ'. 1. Πλίν. ἰ. 74. ιά. 35. Ἀθήν. Θ'. σελ. 394 ἴσως ἡ τοῦ Λινναίου Loxia Pyrrhulla, καὶ τῶν Γαλλ. Bouvreuile. 2) «Ἐλαῖαι πυραλίδεσι. Φιλότιμος παρ' Ὀριβασ. συλλ. β'. 69. αἱ χρυσοξάνθαι (μελαγμακυτρεῖαι) ἐλαῖαι.

Πυράμη, ἡ. Ταὐτὸν τῷ. Ἄμη Σχόλ. Εὐρ. 291. καὶ 426. τινὲς δὲ λέγουσι καὶ τὴν τῶν χαλκέων σκάφην, πυροσκάφην Νικητ. (υυ-)

Πυραμητός, ὁ (πυρός, ἀμητός). Ὁ τοῦ πυρὸς ἤτοι τοῦ σίτου ἀμητὸς, ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ τοῦ σίτου, καὶ τὸ θέρισμα αὐτὸ τοῦ σίτου.

Πυραμιδόω, ῶ (πυραμίς). Πυραμίδα ποιῶ, ἢ εἰς σχῆμα πυραμίδος κατασκευάζω. Νικήτ. Χρ. Δ'. 14.

*Πυραμικός, ἡ, ὁν (πυραμίς). Ὁ ἔχων σχῆμα πυραμίδος, ὁ ὡς πυραμὶς κατασκευασμένος.

Πυράμινος, ίνη, ινον (πυρός) ποιητ. ταὐτὸν τῷ, πυρινος, ἐκ πυροῦ, ἐκ σίτου. «Πυραμίνων ἀλεύρων. Ἡσιόδ. λιθ. 2. παραβαλ. μετὰ τοῦ πυρὸ Πολυαίν. δ'. γ'. 32. «Πυραμίνων ἀλεύρων· ὅτιες ἔτι καὶ Κριθάμινος, ἀντὶ, Κριθίνοις, αὐτόθι ἔχει. (2)

Πυραμίς, ίδος, ἡ· καθ' Ἡσύχ. «Οἰκοδόμημα γεωμετρικὸν ἐπὶ τὰ ἄνω κατεχόμενον· ἢ πλατὺ κάτωθεν ὄντος πολυγώνου τε καὶ εἰς ὀξὺ λήγοντος. 2) καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδες, περὶ ὧν ὁρᾶ Ἡρόδοτ. ἐν 2, 124. (Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ πῦρ, διὸ καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Πυραμίδες, πυροειδεῖς λαμπάδες» ἀπὸ τοῦ σχήματος τῆς ἀναφερομένης φλογός· ἄλλοι δὲ πάλιν, ἐξ ὧν καὶ ὁ Ῥιάμερ, παράγουσι αὐτὴν ἐκ τοῦ πυρὸς, ὡς νὰ ἦταν αἱ Πυραμίδες σιτακοθῆκαι τινές. Κατὰ Πατσέβιον φαίνεται πολλὰ πιθανῶς ὅτι ἡ λέξις ἦν Αἰγυπτιακή, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.)

Πυραμοειδής, ές, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ πυραμίδος εἶδος ἔχων, ἢ ὁ ὅμοιος πυραμίδι.

*Πύραμος, ὁ, ἀρσ. κύρ. Ὄν. 2 ὄνομα ποταμοῦ τινος ἐν Κιλικίᾳ, Ξεν. (-υυ)

Πυραμούς, ούντος, ὁ· ἀντὶ πυραμίδες (πυρός). Εἶδος πλακούντος ἐκ πυρῶν πεφρυγμένων καὶ μέλιτι ἀναδεδευμένων, Ἡσύχ. πλακούς τις, ἢ πίττα κατεσκευασμένη ἐκ ψημένων ἢ τηγανισμένων σίτων καὶ μέλιτος, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανεν ὡς βραβεῖον ἐκεῖνος ὅς τις ἤθελε πλέον τῶν ἄλλων ἀγωνιστῆναι μίαν ὁλόκληρον νύκτα ἐν καιρῷ νυκτερινῆς ἀνοχῆς (πανυχίδες)· ὁ Ἀθήν. ἐν ιδ'. (σελ. 647.) ἔχει. «Ὁ Ἱεροκλῆς ἐν τῷ περὶ πλακούντων μνημονεύει καὶ τοῦ Πυραμούντος καλουμένης· γίνεσθαι γὰρ τοῦτον, ἐκ πυρῶν πεφρυγμένων (ἐκ τοῦ Φῦσαι, Φῦξαι, Φρύξαι) καὶ μέλιτι δεδευμένων· οὗτος δὲ ἄθλον τίθεται ταῖς πανυχίσι τῷ διαγωνιζομένῳ· καὶ ἐνταῦθεν ὁ Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 99. «Τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς», μεταφ. ὅτι δηλ. ἐν τῇ πανουργίᾳ καὶ ἀπάτῃ, βέβαιος εἰμὶ τῆς νίκης, ὅτι θέλω κερδίσει τὸν Πυρ καὶ αὖθις ὁ Ἀθήν. ἐν γ'. (σελ. 114.) ἔχει «Ἔστι δὲ καὶ ὁ πυραμοῦς ἄρτος διὰ σησάμων πεττόμενος, καὶ τάχα ὁ αὐτὸς τῷ σησαμίτῃ ὢν· ὁ δὲ Πολυδ. «Τοῖς μὲν τοι διαπανυχίσασιν ἄθλα ἦν, σησαμοῦς καὶ πυραμοῦς, πέμματα διὰ μέλιτος ἑψά. «Πληρεστέρα δὲ ἔστιν ἡ ὑπὸ τοῦ

Σχολιαστοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους περιγραφή τούτου, ὅστις (ἐν Ἱππ. 277.) ἔχει. «Πυραμοῦς δὲ εἶδος πλακοῦντος ἐκ μέλιτος ἑφθοῦ καὶ πυρῶν πεφρυγμένων· ὡς καὶ Σησαμοῦς ὁ διὰ σησάμων· ταῦτα δὲ ἐτίθεσαν ἆθλα τοῖς διαγρυπνηταῖς· εἰώθασι δὲ ἐν τοῖς συμποσίοις ἀμιλλᾶσθαι περὶ ἀγρυπνίας, καὶ ὁ διαγρυπνήσας μέχρι τῆς ἕω, ἐλάμβανε τὸν πυραμοῦντα· τοιαῦτα καὶ παρὰ Σουΐδᾳ, παρὰ δὲ τῷ Ἐτυμολόγ. ἐν Λ. Κοτταβίζω, ἐδίδοντο οἱ πλακοῦντες οὗτοι ὡς ἆθλα καὶ εἰς τοὺς εἰς τὸν Κότταβον νικήσαντας.

*Πύρασος, ὁ, ἀρτ. κυρ. Ὀν. εὐγενοῦς τινὸς Τρωός, Ἰλ. Λ, 491. 2) ἡ Πύρασος, πόλις τις ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ, Ἰλ. (–υυ)

Πυραυγής, ές, ὁ, ἡ, ές (αὐγή). Ὁ πυρὸς αὐγήν, λάμψιν φέρων· ὁ λάμπων, φέγγων ὡς τὸ πῦρ· ὁ πῦρ αὐγάζων· Ἔτυμ. Ὀμ. γ, 6. καὶ ὡς τὸ «Ἐλάμπετο εἰκτλος αὐγῇ πυρὸς αἰθομένοιο· καὶ «Λαμπέσθην ὡσείτε πυρὸς σέλας» ὁ αὐτ.

Πύραυνον, τό (αὔω). Εἰς ὃ ἂν πῦρ ἐκκαύηται, ἀνάπτεται, ἀφίον, ἢ βόλβιτον, ἢ τοιοῦτόν τι· οἱ δὲ τὴν θέρμαστρον. Ἡσύχ. ἢ τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ φέρεται πῦρ, ἢ ᾧ τοὺς ἐμπύρους ἀνθρακας κομίζουσι· ὡς τὸ παρ' Ἰταλ. Scaldino, καὶ παρὰ Τούρν. Μαγκάλ. καὶ Γερμ. Kohlenpfanne. (υ–υ)

Πυραύστης, ου, ὁ (αὔω). Ζωΰφιόν τι πτερωτόν, ὁ περὶ τὸν λύχνον πετόμενον ἐμπίπτει εἰς αὐτὸ καὶ καίεται ὑπὸ τοῦ πυρός· ὅθεν «Μόρος πυραύστου» ὁ θάνατος τούτου τοῦ ζωυφίου. Αἰσχύλ. ὅπερ παροιμ. εἰλῆφται ἐπὶ τῶν φερομένων ἑκουσίως εἰς ὄλεθρον, καθὼς καὶ πυραύστου χαρά, προσκαίρος καὶ ὀλιγοχρόνιος χαρὰ συνωδευομένη ὑπὸ μεγάλης ζημίας ἢ φθορᾶς. Ὁ Τζέτζης εἰς Λυκόφρ. 83. ἐξέλαβε καὶ ἐξέδωκε τὴν φράσιν ταύτην ὡς μίαν, καὶ τὴν λέξιν συνθέτως «Πυραυστομόρα».

Πυράφλεκτος, ὁ, ἡ, ον (ἄφλεκτος). Ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς μὴ φλεχθείς, καείς, ἢ μὴ καιόμενος, φλεγόμενος. Σουΐδ. καὶ Ἔτυμολ.

*Πυρβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω). Ὁ πῦρ βάλλων, ἢ ῥίπτων, ὁ ἀφ' αὐτοῦ ἐκβάλλων, ἀναδίδων πῦρ, φλόγας.

Πυργηδόν, Ἐπίρ. (πύργος). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ πύργου, πύργου δίκην, ἐν τάξει, στειχηδόν, συγκεκλεισμένως, ἐξαιρ. τετραγώνως. ἢ κατὰ τετράγωνον παράταξιν ἐν πολέμῳ, en bataillon carré Γαλ. «–πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύνασθαι», Ἰλ. Μ. 43. καὶ Ν, 152. Ο, 618. ἔδε πύργος, 2.

Πυργηρέω, ῶ. Περικλείω τινὰ εἰς τοὺς αὐτοῦ πύργους, ἢ ἐν τοῖς ὀχυρώμασι, πολιορκῶ, περικυκλόω διὰ στρατευμάτων καὶ δεν ἀφίνω νὰ ἐξέλθῃ. Παθ. πυργηρέομαι, οὔμαι, περικεκλεισμένος ἐν τῷ πύργῳ εἰμὶ καὶ ἐξωθεν ὑπὸ στρατευμάτων περικυκλοῦμαι. «Ὥσπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν σῶμα πυργηρούμεθα». Εὐριπ. Ὀρέστ. 266. ἐντὸς ἐσμὲν τῶν πύργων καὶ οὐ τολμῶμεν ἐξέναι. ἐκ τοῦ

Πυργήρης, ὁ, ἡ, ες (πύργος, ἄρω). Ὁ ἐν τῷ πύργῳ, ἢ ἐν ὀχυρώμασι περικλεισμένος ὤν, πολιωρκημένος, ἢ στενοχωρημένος, ὡς καὶ τὸ τειχήρης, ὁ ἐντὸς τοῦ τείχους περικλεισμένος, καὶ, κλειήρης, ὁ ἐν τῇ κλείῃ κατεχόμενος κ.τ.τ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τόπου τινὸς διὰ πύργων ἢ ἄλλων ὀχυρωμάτων ἐνισχυμένου, ἐφωδιασμένου, «Κώμη πυργήρης» ἢ πύργους ἔχουσα ἤτοι μετὰ πύργων ὠχυρωμένη. Παυσαν. ἰ. 18. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Πυργήρως, μετέωρος ὡς πύργος» καὶ «Πύργηρα, τὰ θωράκια, καὶ πυργηροῦμαν, τὰ τείχη φυλάττομαι».

*Πυργίδιον, τό, Ὑποκρ. τοῦ πύργος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 793.

Πύργινος, ίνη, ινον (πύργος). Ὁ ἀνήκων, ἢ ἀποβλέπων εἰς τοὺς πύργους, ἢ εἰς τὴν πόλιν. ὁ διὰ πύργους, ἢ διὰ τὴν πόλιν διωρισμένος, «Νόμιμα πύργινα· οἱ νόμοι, τὰ ἔθιμα τῆς πόλεως. Αἰσχύλ. Πρ. 857.

Πυργίον, τό. Ὑποκοριστικὸν τοῦ πύργος.

Πυργισκάριον, τό, (ᾰ) καὶ

Πυργίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πύργος.

Πυργίσκος, ὁ, ὡς τὸ πυργίον, ὑποκορ. τοῦ πύργος.

Πυργίτης, ου, ὁ, θηλ. πυργῖτις, ιδος (πύργος). Ὁ ἐκ τοῦ πύργου ὤν, πυργιώτης· ὁ εἰς τὸν πύργον ἀνήκων. «Στρουθὸς πυργίτης· παρὰ Γαλην. παραγγέλ. ὑγιειν. ς. 11. ὁ ἐν τοῖς ἢ ἐπὶ τοῖς πύργοις. ἐνοτρίβων καὶ διαιτώμενος στρουθός, ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Σπουργίτης, λεγόμενος.

Πυργόβαρις, εως, ἡ (βᾶρις). Οἱ ἐπὶ τοῖς πύργοις προμαχῶνες — προβολαί, ὀχυρώματα ἐπὶ τῶν πύργων (μπετένια) παρὰ τοῖς Ο'.

Πυργοδαίκτος, ὁ, ἡ, ον (δαΐζω). Ὁ τοὺς πύργους δαΐζων, κατεδαφίζων, καὶ πορθητής, ἀφανιστὴς τῶν πόλεων. Αἰσχύλ. Πέρσ. 104.

*Πυργοδόμος, ὁ, ἡ, ον (δέμω). Ὁ πύργους οἰκοδομῶν, κτίζων.

Πυργοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ πύργον εἶδος ἔχων, ὁ ὅμοιος τῷ πύργῳ.

Πυργόκερας, ατος, ὁ, ἡ (κέρας). Ὁ ἔχων κέρατα ὑψηλὰ ὡς πύργους, ταυτ. τῷ ὑψικέρας, «πυργοκέρατων» Βακχυλ. 44. ἀμφ. ὑπὸ Lob Φρυν. σελ. 658.

Πυργομαχέω, ῶ, μελ. ήσω (μάχομαι). Πολεμῶ, κυριεύω πύργον τινά, προσβάλλω κατά τινος πύργου, πολεμῶ ἵνα κυριεύσω αὐτόν. Ξενοφ. Κυροπ. ζ. δ'. 5. καὶ Ἀναβ. ζ'. ἡ. 13. 2) ἀπὸ τινος πύργου, ἢ ὀχυρώματος μάχομαι, κτυπῶ τὸν ἐχθρόν.

Πυργοποιέω, ῶ (ποιέω). Πύργον ποιῶ, κτίζω, οἰκοδομῶ· ἔθεν

Πυργοποιία, ἡ. Ἡ οἰκοδομὴ πύργου τινός.

Πύργος, ὁ. Εἶδος ὑψηλοῦ οἰκοδομήματος, κτίριον ὑψηλὸν εἰ οὗ οἱ παλαιοὶ ὠχύρουν τὰ τείχη τῆς πόλεως, ἢ τόπον τινά, τοὺς δὲ ἐκ ξύλων κατεσκευασμένους ἔφερον οἱ Ἐλέφαντες. Ξενοφῶν· καὶ πᾶν ὠχυρωμένον φρούριον, ὀχύρωμα, καστέλι, συχνάκ. παρ' Ὁμ. ἀλλὰ μόνον ἐν Ἰλ. καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 242. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡροδ. πολλαχοῦ. β) ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ παρ' Ὁμ. σημαίνει τὰ τείχη τῆς πόλεως ἤτοι τὰ περιφράττοντα, περιέχοντα τὴν πόλιν τείχη μετὰ πύργων ὀχυρωμένα, ὡς «πόλιος.. ἣν περὶ πύργος ὑψηλόφρων» Ὀδ. Ζ. 262. καὶ «δείμομεν ὦκα πύργους ὑψηλούς», Ἰλ. Η. 338. ἤτοι ἂς κτίσωμεν, ἂς οἰκοδομήσωμεν τεῖχος ὑψηλὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ ἦναι πύργοι, καὶ αὐτόθι 437. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐν γένει δέ, πᾶν οἰκοδόμημα πρὸς ὀχύρωσιν χρησιμεῦον, προπύργιον, ἐπαλξις, προτείχισμα, ἔρυμα, προβολή, διὸ καὶ ὁ Αἴας ἐν Ὀδ. Λ. 556. «Πύργος Ἀχαιοῖς», ὡσαύτως καὶ «πύργος θανάτου» Σοφ. Ο. Τ. 1200. βοήθημα, ἀλεξητήριον κατὰ τοῦ θανάτου· ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ μὲ τείχη ὀχυρωμένη, ἢ περικυκλωμένη πόλις. γ) πᾶσα εἰς σχῆμα πύργου ἐξέχουσα οἰκοδομή, ὑψηλὴ οἰκοδομὴ ὡς πύργος «ἔστηκε.. θείου ἐπὶ πύργου». Ἰλ. Φ. 526. ἤτοι ἵστατο ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ὑψηλοῦ οἰκοδομήματος, πᾶσα γὰρ οἰκοδομὴ εἰς ὀχύρωσιν χρήσιμος, ἐλογίζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱερά, θεία· ὡσαύτ. καὶ ἐν Ἰλ. Χ. 447. παρβλ. καὶ 440. δ) Δῶμα, δωμάτιον, οἴκημα ὑψηλόν, κείμενον εἰς τὴν ὑψηλοτέραν θέσιν τῆς ὅλης οἰκίας, εἰς τὸν ὑψηλότερον ὄροφον, ἐξαιρ. δὲ ἐκαλεῖτο πύργος τὸ οἴκημα, ὁ ὑπάρχων ἐν τοῖς κοινοῖς οἴκοις ἐν ᾧ ἐκατῴκουν αἱ δοῦλαι, αἱ σκλάβαι. Δημ. ε) ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων ἐκαλεῖτο πύργος μέσον τι ἢ μηχανὴ πρὸς διαυθέντευσιν, ἐξ ἧς ἐνῶ ἵσταντο ἐν τῇ πρύμνῃ ἐπὶ τῶν λεγομένων πυργούχων. ζ) κινητή τις πολεμικὴ μηχανὴ φερομένη ἐπὶ τροχῶν, χρησιμεύουσα εἰς τὰς πολιορκίας. — 2) τάξις τις ἢ παράταξις στρατιωτικὴ ἐν πολέμῳ τετραγωνοειδής, ὡς Φάλαγξ φερομένη εἰς μάχην, ὡς «ὁπότε πύργοι Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπέλθοιν ἑρμήσειε Τρώεσσιν» Ἰλ. Δ. 334. καὶ 347 ἔνθ' οὐ πυργηδόν. 3) οἱ Λατῖνοι χρῶνται τῷ, πύργος, καὶ ἐστὶ τοῦ, Κυβευτήριον, σανίδιον ἐφ' ᾧ κινοῦνται οἱ κύβοι, ἢ ἀγγεῖον, σκεῦος μέσα εἰς τὸ ἐποῖον ἀνακάτοιον τοὺς κύβους, καὶ ἔπειτα τοὺς ἔρριπτον ἔξω, fritillum. (συγχετ. μετὰ τοῦ πέργαμος, ὅπερ ἴδε, καὶ μετὰ τοῦ γερμαν. Burg, ἀρχ. Purg). ὅθεν

Πυργοσκάφος, ὁ, ἡ, ον (σκάπτω). Ὁ τοὺς πύργους σκάπτων ὀλόγυρα, ὑποσκάπτων καὶ κρημνίζων αὐτούς, διαφθορεὺς καὶ χαλαστὴς τῶν πύργων καὶ τειχῶν. Λυκόφρ. 469.

Πυργοῦχος, ὁ (ἔχω). Ὁ τὸν πύργον ἔχων, ἐλέγετο καὶ τὸ σανίδωμα ἢ τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου, ἐφ' οὗ ἵστατο ὁ πολεμικὸς πύργος πρὸς διαυθέντευσιν, ἴδε πύργος.

Πυργοφορέω, ῶ. Πύργον ἢ πύργους φέρω, ἔχω, ἐκ τοῦ

Πυργοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ πύργον φέρων, βαστῶν, ὁ πύργους περιέχων, ἢ μὲ πύργους ἐφωδιασμένος.

Πυργοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ τοῦ πύργου ἢ τοῦ τείχους. Αἰσχύλ. Ἱκ. 170. (–υυ–)

Πυργόω, ῶ. Μ. ώσω (πύργος). Πύργους ποιῶ, περὶ τὸ τεῖχος πύργους κτίζω, ὀχυρόω, ἀσφαλίζω μὲ πύργους ἢ μὲ τείχη, Ὀδυσ. Α. 264. «Θήβης ἕδος πυργώσαντο· μετὰ πύργων περιετείχισαν, περιέβαλον τὰς Θήβας μὲ τείχη καὶ ἐπ. Ὀμ. 4, 3. χρησμὸς παρ' Ἡροδ. 1, 174. 2) εἰς πύργον, ἢ εἰς σχῆμα πύργου ἐγείρω, ὑψόω, ὑψηλὸ κτίζω, καὶ καθόλ. ἀνεγείρω, ἀνυψόω, εἰς ὕψος φέρω, ποιῶ τι ὥστε νὰ φαίνηται ὑψηλόν, ὑπερέχον, Ἡροδ. 3ῃ τροπ. Ὑψόω, αὐξάνω, μεγαλύνω, μέγα καὶ ὑψηλὸν ποιῶ διὰ λόγων, λέξεων, ἐκφράσεων, μεγαλορρημονῶ, ἐκθειάζω κ. τ. τ. ὡς π. χ. ὁ Ἀριστοφάν. ἐν Εἰρ. περὶ τοῦ Αἰσχύλου λέγει. «Πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά, καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον· ὑψώσας, αὐξήσας, μεγαλύνας, ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἀγαγών. Οὕτω καὶ ἐν Λεξιολογ. περὶ τοῦ αὐτοῦ. «Πυργώσας εὐεπίᾳ τὸ τραγικὸν φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδήν· καὶ πυργοῦντες αὐτούς, Μιμν. 8, 3. κατὰ τῶν σεμνυνομένων Ἰατρ. ὑψόνοντες ἑαυτούς, ὑψίνοντες τὸν ἑαυτόν τῶν ὑπέροχον, καὶ Δοματίειος παρὰ Σουΐδ. «Τοῖς ἐπὶ μηκίστοις εὖ μάλα πυργώσας τὴν φιλοσοφίαν· ὑψώσας, αὐξήσας. Παθ. ἀνυψοῦμαι, ἐπαίρομαι, γαυριῶ, ὅθεν ὑπερήφανος, ἀλαζὼν εἰμί, ὡς τὸ ὑψοῦσθαι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 190. —

Πυργώδης, εος, ὁ, ἡ, ες. Ταυτόν τῷ, πυργοειδής.

Πύργωμα, τος, τό (πυργόω). Τὸ πεπυργωμένον, τὸ τοῦ πύργου σχῆμα, ἢ οἰκοδόμημα καὶ αὐτὸς ὁ πύργος. Εὐριπ.

Πύργωσις, εως, ἡ (πυργόω). Ἡ πρᾶξις τοῦ πύργους ποιεῖν, πύργωμα, κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. καὶ μέρος τι τῆς νεώς.

Πυργωτής, ίδος, ἡ· ἐξαιρ. θηλ. τοῦ πυργωτός. Πεπυργωμένη, πυργωτή.

Πυργωτός, ή, όν (πυργόω). Ὁ σχῆμα πύργου ἔχων, ὁ κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὴν μορφὴν τοῦ πύργου πεποιημένος, ἐξειργασμένος, Ἀθήν. ε. σελ. 196. καὶ ὁ μὲ πύργους ὠκοδομημένος, ἢ ἐφωδιασμένος, πεπυργωμένος.

Πυρδαής, ές, ό, ή, ές (δαίω). Ὁ ἐν τῷ πυρὶ καιόμενος, ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς κεκαυμένος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 605.

Πύρδαλον, καὶ πύρδανον, τό (δαίω). Ταὐτόν τῷ, Φρύγιον. Μικρὸν ξυλάριον διὰ καύτιμον, προσάναμμα. Λακ. πούρδαλον καὶ πούρδανον. 2) ταὐτόν τῷ, Ἐμπύρευμα, ὁ ἐν τῇ σποδιᾷ μικρὸς σωλὴν πρὸς ἄναψιν, τὸ λείψανον καὶ ζωπυρὸν τοῦ πυρός, ὅπερ ὁ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσ. Ε. 490. «Σπέρμα πυρέων καλεῖ». 3) Μαγειρεῖον ἤτοι ἡ ἑστία τοῦ πυρὸς ἔνθα μαγειρεύουσιν, ἑφθοποιεῖον, ὀπτανεῖον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Πούρδαλον, μαγειρεῖον· ὅπου αὐτὶ τούτου, Πύρδαλον, ἢ Πούρδανον, ἀναγνωστέον.

Πύρεθρον, τό. Ἀρωματικόν τι καὶ θερμὸν ἤτοι πιπερίζον καὶ καῖον ἐν τῇ γεύσει φυτόν. Διοσκορ. γ'. 86. ἴσως τὸ τοῦ Λιν. Anthemis pyrethron.

Πυρεῖον, τό Ἰων. πυρήϊον (πῦρ). Συντ. εἰς πληθ. τὰ πυρεῖα. Κατὰ τὸν Πλίνιον καὶ Σχολιαστὴν Ἀπολλων. τοῦ Ῥοδ. ἐν α. 1182. λέγονται Πυρεῖα ξύλα τινὰ ξηρά, ἃ παρατρίβοντες πῦρ ἔβαλον· (ἢ ὡς ἐν Λεξ. Χειροχρ. Ξυλάρια, ἃ προστρίβεμενα ἑτέρῳ ξύλῳ πῦρ γεννᾷ). «Τούτων δ' τῶν ξύλων τὸ μὲν ἦν ὑπτιον, ὅπερ ἐκαλεῖτο Στορεύς, τὸ δὲ ἕτερον τρυπανῶν παραπλήσιον· παρατρίβοντες οὖν τῷ τρυπανῷ τὸν στορέα, ἐν τῷ στρέφειν πῦρ ἐποίουν· ταῦτα οὖν καλεῖ Πυρήϊα, ὁ παρατριβόμενα ἀλλήλοις πῦρ ἐγεννῶν Λατ. ignaria pyrnia. Τμ. Ὀμ. Ἑρμ. 111 ὅπου ἡ ἐφεύρεσις αὕτη ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἑρμῆν· ὅθεν ἐν γεν. π. ροβόλα, καθὼς μεταχειριζόμεθα τὴν σήμερον τὸν χάλυβα καὶ τὴν πυρίτιδα λίθον διὰ νὰ ἐκβάλωμεν πῦρ (τζακμάκια τουρκ.) Ἕρμαν Σοφ. Φιλ 36. τειουτοτρόπως διὰ τῶν ξύλων ἀνάπτουσι τὸ πῦρ καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη, εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Ἐπιτήδεια δὲ καὶ ἄριστα ξύλα πρὸς τοῦτο ἦσαν κατὰ τὸν Θεόφραστον (Φυτ. Ἱστορ. ε.) τὰ ἐκ Καρύου. 2) Ἀγγεῖόν τι κεράμιον εἰς πυρὸ, ἔνθετον ἢ διαφυλάξει ταὐτόν τῷ, Πύρκαιον. 3) Παρὰ Πέρσαις, ὁ τόπος ἔνθα ἐφυλάττετο τὸ ἱερὸν πῦρ. Ζήν. Ἐτχάρα.

Πυρεκβέλος, ὁ, ἡ, ον (ἐκβάλλω). Ὁ πῦρ ἐκβάλλων, ῥίπτων, ἐκτίδοῦς. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ.

Πυρεκτικός, ή, όν (πυρέσσω). Ὁ εἰς πυρετὸν ἀνήκων, ὁ διεγείρων πυρετόν, θέρμην, ἢ ὁ ὑποκείμενος εἰς πυρετόν.

Πύρεξις, ἡ (πυρέσσω). Τὸ πυρέσσειν, θερμαίνεσθαι· ἡ τοῦ πυρετοῦ κατοχή· (ν-υ)

Πυρέσσω Ἀττ. ττω. Μέλ. ξω ἀόρ. ἐπύρεξα (πῦρ, πυρετός). Πυρετὸν ἔχω, πάσχω ὑπὸ πυρετοῦ, ἔχω θέρμην, θερμαίνομαι, ἢ ἀποκτῶ πυρετόν. «Καὶ διὰ κόπους πυρέττουσιν ἄνθρωποι, καὶ δι' ἐγκαύσεις, καὶ διὰ περιψύξεις» Πλουτ. ρχ.

*Πυρεταίνω, καὶ

*Πυρετιάω = πυρέσσω.

Πυρέτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ πυρετός. Μικρὸς πυρετός.

Πυρετός, ὁ (πῦρ). Ἡ καυστικὴ ζέστη, φλογισμός, καῦσων, μεγάλη καῦσις, μέγα καῦμα. Ἰλ. Χ. 31. «Καί τε φέρει (κύων) πολλὸν πυρετὸν τε ἐκκαυσιν τοῦ ἀέρος, ὅθεν Καύσωνες, καὶ Εὐνοκαύματα, καθὼς π. χ. τὰ μεγάλα καύματα τοῦ Ἰουλίου μηνός. 2) ἐξαιρ. Ἡ θέρμη, θερμασία, ἄτακτος κίνησις καὶ ταραχὴ τοῦ αἵματος εἰς τὸ σῶμα μετὰ ἐπιμενούσης πυκνότητος τοῦ σφυγμοῦ, καύσεως μεγάλης. Γαλην. ὅθεν πυρετὸς τριταῖος, τεταρταῖος, ὁ πάσαν τρίτην ἢ τετάρτην ἡμέραν ἐρχόμενος.

Πυρετοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ πυρετὸν θέρμην, καῦσιν φέρων, προξενῶν, διεγείρων. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 27.

Πυρέττω Ἀττ. ἀντὶ Πυρέσσω.

Πυρετώδης, ες, ὁ, ἡ, ες (πυρετὸς, εἶδος). Ὁ πυρετοῦ ὁμοίωσιν ἔχων, ὅμοιος πυρετῷ, θερμός, καυστικός, ὁ πυρετὸν προξενῶν, ὁ μὲ πυρετὸν ἢ καῦσιν συνοδευόμενος.

Πυρεύς, έως, ὁ (πῦρ) Ὅστις ἀνάπτει πῦρ ἢ καίει. ὁ πυροπλόκος, ἐμπυρεύων. Ἡσύχ. 2) καὶ ἀγγεῖόν τι ἀντέχον ἐν τῷ πυρί· Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 174.

Πύρευσις, εως, ἡ (πυρεύω). Ἡ ἅναψις τοῦ πυρὸς εἰς τὸν οἶκον διὰ θίρμανσιν καὶ ζέστην. Ἔτι δὲ καὶ ἡ διὰ τοῦ πυρὸς ἢ διὰ τῶν φάκλων ἄγρευσις τῶν ἰχθύων, ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Πυρευστικός, ή, όν (πυρεύω). Ὁ ἀνήκων, ἢ χρήσιμος πρὸς καύσιμον, πρὸς πύρευσιν, ἐπιτηδειος εἰς τὸ νὰ κάμῃ πῦρ, «Πρὸς χρείαν πυρευστικὴν ξύλων· ξύλα χρήσιμα διὰ πῦρ ἢ διὰ πύρωμα, διὰ φωτίαν, ἢ κάλλιον, διὰ τὸ πυροφάνιον. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ε. 3.

Πυρευτής, οῦ, ὁ (πυρεύω). Ὁ ἀνάπτων τὸ πῦρ, καὶ ὁ δι' αὐτοῦ ἐργαζόμενος, ἢ ὁ διὰ τοῦ πυρὸς χαλκεύων, παρὰ Λουκιαν. περὶ Θυσ. β, βάλλουσι, χαλκεὺς, καὶ πυρίτης, ἴδε καὶ πυρίτης, ἐξαιρ. δὲ, Ὅστις διὰ τοῦ πυρὸς ἤτοι διὰ τῶν φαείων καὶ φάκλων (διὰ τοῦ πυροφανίου) ἁλιεύει, ἀγρεύει.

Πυρευτική, ή, προτυπικ. τέχνη, ἢ ἄγρα. Ἡ διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ πυροφανίου ἄγρευσις τῶν ἰχθύων ἐν καιρῷ νυκτὸς. Πλατ. Σοφ. σλ. 220. D. «Τῆς τοίνυν πληκτικῆς, τὸ μὲν νυκτερινὸν, οἶμαι, πρὸς πυρὸς φῶς γιγνόμενον ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὸν θήραν πυρευτικὴν ῥηθῆναι συμβεβηκεν, ἔστι δὲ θηλ. τοῦ

Πυρευτικός, ή, όν = πυρευστικός, ἐκ τοῦ

Πυρεύω, μέλ. εύσω (πῦρ). Πῦρ ποιῶ, ἀνάπτω φωτίαν· μεταφ. φλογίζω, πυροποιῶ, καταφλέγω, Πλατ. Ἐπιστ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ πυρὸς τέχνας ἐργάζομαι καὶ, Ἁλιεύω, ἀγρεύω ἰχθύας διὰ τοῦ πυροφανίου, φαρεύω μὲ τὸ πυροφάνιον, πυροφανίζω. Ἔστι δὲ τὸ πυροφάνιον ἐσχάρα τις σιδηρᾶ, ἐφ' ἧς καίουσι τὰ φαείν· οἱ δὲ ἰχθύες βλέποντες τὸ φῶς τοῦ πυρὸς μένουσιν ἀκίνητοι, καὶ οὕτως ἁλίσκονται διὰ τῆς τριαίνης.

Πυρή, ῆς, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, πυρά, Ὅμ. καὶ Ἡροδ.

Πυρήϊον, τό. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, πυρεῖον. Ὅμηρ. Ἴμν.

Πυρήν, ῆνος, ὁ. Τὸ ἐσωτερικὸν σκληρὸν ὀστέον· κουκούτσιον ὁπωρῶν τινων, οἷον τῶν φοινίκων, ῥοδακίνων, δαμασκήνων, ἐλαιῶν, ῥοιῶν, κερασίων. Ἡροδτ. 2, 92. 4, 23. ἔτι δὲ καὶ τῶν σταφυλῶν τὰ γίγαρτα, καὶ τῶν πιτυΐνων στροβίλων, τὰ κουκουνάρια· ὁ Ἀθήν. (ἐν β'.) λέγει περὶ τοῦ ἰατροῦ Μιθριδάτου ὅτι «Ὀστρακίδας καὶ εἰ τῶν κοκκίων (ἢ κατ' ἄλλους τῶν πιτυΐνων καρύων) τοὺς πυρῆνας» Ἀριστοτέλ. Προβλ. κ'. 24. «Αἱ μικραὶ ῥάγες οὐκ ἔχουσιν ἢ ἐλάττους πυρήνας», ἢ χυδαία συνηθεια, Κουκούτσιον, καὶ Κ'κκαλον λέγει τοῦτο. 2) Τὰ σκληρὰ κόκκαλα τῶν ἰχθύων, ἤτοι τὰ ὀστεώδη ἀκάνθια (ἢ ὀστεώδης ἀκανθα τῶν ἰχθύων), ἐξ ἐναντίας δὲ λέγεται «Ἰχθὺς ἀπύρηνος, καὶ, μαλακοπύρηνος», ὁ χονδρώδη ὀστέα ἔχων, ἤτοι τραγανά, Ἀθήν. ζ. «Ἔγχελυς, ἢ φύσει ἐστὶν ἀπύρηνος ἰχθύς». 3) Ἁπλῶς ἔτι ταὐτόν ἐστι τῷ κόκκος, κόνδρος, πᾶν σπερμίον, ἢ κοκκίον, ἐπὶ ἅλατος, θυμιάματος ἤτοι λιβανωτοῦ λεγόμενον. 4) Τὸ σφαιρίδιον ἤτοι τὸ στρογγύλον κεφάλιον τοῦ χειρουργικοῦ ἐργαλείου μήλη λεγομένου. (Ὁ Ῥεμέρος, ὅστις θέλει τὴν παραγ. τῆς λέξεως ἐκ τοῦ πῦρ, παραδέχεται συμφώνως μὲ τὰ παλαιὰ ἀντίγρ. τὴν γραφὴν πυρρήν, διότι οὕτω μόνον τὸ ὑψιλὸν γίνεται κατὰ θέσιν μακρόν, ἐν ᾧ ἄλλως ἤθελον εἶναι βραχὺ ὡς ἐκ τῆς ἐτυμολ. ἀλλ' ὁ Πασσόβιος παραδεχόμενος τὸ ὑψιλὸν ὡς φύσει μακρόν, νομίζει τὴν διὰ τῶν δύω ρ γραφ. πάντη περιττὴν καὶ ἀσύμφωνον.)

*Πυρηναῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῶν Πυρηναίων ὤν, ἢ ὁ κάτοικος τῶν Πυρηναίων, καὶ, τὰ Πυρηναῖα, συνυπ. ὄρη.

Πυρήνεμος, ὁ, ἡ, ον (ἄνεμος). Ὁ ἀναμίζων φυσῶν τὸ πῦρ. «Πυρήνεμος ῥιπίς». Ἀνθολογ. ῥιπίδιον δὲ οὐ κινοῦντες τὸν ἄνεμον ἐξάπτομεν τὸ πῦρ, Ἀνεμιστήριον.

*Πυρήνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πυρήν· μικρὸς κόκκος, μικρὸν κουκούτσιον.

Πυρηνοειδής, ὁ, ἡ, ές (πυρήν. εἶδος). Ὁ πυρήνος εἶδος ἔχων, ὅμοιος κόκκῳ, κουκουτζίῳ.

*Πυρηνοσμίλη, ἡ (πυρὴν ἀ. σμίλη). Κεκτημένον ἐργαλεῖον μὲ πλατὺ ἢ στρογγύλον ἄκρον. (ε)

Πυρηνώδης, ες, ὁ, ἡ, ες· ταὐτόν, τῷ, πυρηνοειδής, «Καρπὸς πυρηνώδης», ὁ πυρῆνα, κουκούτσιον ἔχων· ἀντίκειται τῷ, Ἀπύρηνος.

*Πύρης, ου, ὁ, Ἰλ. Π, 416. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ Πύρις, ὅπερ ζητεῖ.

*Πυρητόκος, ὁ, ἡ, ον (πυρός, τίκτω). Ὁ πυρὸς ἤτοι σίτου γεννῶν, βλαστάνων, ταὐτόν τῷ πυρηφόρος.

*Πυρητόκος, ὁ, ἡ, ον (πῦρ, τίκτω). Ὁ πῦρ ἀναδίδων ἐκβάλλων, ἀμφ. γραφ. παρὰ Φιλ. Θεσπ. 5, 6.

Πυρηφάτος, ὁ, ἡ, ον (πυρός, φάω, πέφαμαι). Ὁ πυρὸς ἤτοι σίτου φονεύων, συντρίβων, θρύων, Ἀνάλεκτ. β'. 233. «Δήμητρος πυρηφάτης λάτριν· καλεῖται ὁ λίθος τοῦ μύλου (ἢ μυλόπετρα)· ἐσχηματίσθαι δὲ κατὰ τὸ μυλήφατος.

Πυρηφόρος, ὁ, ἡ, ον (πυρός, φέρω). Ὁ πυρὸν, σίτον φέρων, ἀναδίδων, παράγων, Ὀδ. Γ. 495. «Πεδίον πυρηφόρον· ταὐτόν τῷ, πυροφόρον, καὶ, σιτοφόρον.

Πυρία, ἡ (πῦρ). Τὸ ξηρὸν λουτρὸν ἤτοι τὸ ἄνευ ὕδατος, διὰ δὲ τοῦ ἀτμοῦ γινόμενον, καὶ προξενοῦν ἱδρῶτα, Ἡροδτ. 4, 75. 2) ὁ τόπος ἐν ᾧ τοῦτο ἐγίνετο, ὅστις ἦν δωμάτιον λιθόστρωτον μετὰ θόλου, καὶ ὑπὸ πυρὸς θερμαινόμενον, συνήθ. πυριατήριον λεγόμενον, Εἰσυν. Γαλ. ὁ Γαλην. ἐν Λεξ. Ἱπποκρ. ἔχει· «Πυρίας, τοὺς διαπύρους κόχλακας ἢ θρύμματα διακαῆ ἀπὸ σκωρίας σιδήρου· ὁ δὲ Στράβ. «Ἀλειπτηρίοις χρῶνται καὶ πυρίαις ἐκ λίθων ἀπύρων· ὅθεν γίνεται δῆλον ὅτι τὸ τοιοῦτον λουτρὸν ἐγίνετο καθὼς καὶ τὴν σήμερον εἰς τοὺς οἴκους τῶν Ἑλλήνων, διὰ λίθων κεκαυμένων, οὓς βάλλοντες ἐν δωματίῳ τινὶ ἐθερμαίνετο διὰ τῆς ἀνερχομένης ἐξ αὐτῶν ἀναθυμιάσεως τόσον, ὥστε ἤρχετο ἱδρώς· παρ' Ἀθηναίοις δ. φαίνεται ὅτι εἶχον καὶ ἀγγεῖά τινα πρὸς τοῦτο ἐπιτήδεια, «Πυρίας χαλκᾶς ἔχων τρεῖς, καὶ λουτῆρα» ἔτι καὶ αὐτὸς ὁ πύελος, ἤτοι τὸ καδὶ τοῦ λουτροῦ. 3) καθολ. ὁ ἀτμὸς, ἡ ἐξάτμισις, ἢ ἡ θέρμανσις. 4) = πυρετική.

Πυριάζω, ταὐτόν τῷ, πυριάω, ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ ἐπὶ ἱδρῶτος, ὅταν κλωστῇ τὰ ὠὰ αὐτῆς.

*Πυριάλωτος, ὁ, ἡ, ον (πῦρ, ἁλίσκομαι). Ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς δαμασθεὶς, διαφθαρεὶς, ἀφανισθεὶς, μόνον παρὰ Φιλοστρ. Εἰκ. 2, 17. ὅπου ὁ Ἰάκωβ παρεδέξατο τὴν γραφήν.

Πυρίαμα, τό (πυριάω). Θέρμανσις, ζέσταμα. 2) ξηρὸν λουτρὸν, ἤτοι τὸ ἄνευ θέρμης καὶ ἱδρῶτος γινόμενον. Ἔτι δὲ καὶ τὸ διὰ ζεστῶν παστίων, ἢ διὰ κεραμίων, ἢ διὰ τῶν ἀτμῶν τοῦ ζέοντος ὕδατος γινόμενον ζέσταμα πρός τι μέρος τοῦ σώματος, ἵνα καταπαύσῃ πόνον τινα, Lat. fomentation, Γαλ.

Πυρίασις, εως, ἡ (πυριάω). Ἡ τοῦ σώματος θέρμανσις διὰ ξηροῦ λουτροῦ ἤτοι διὰ τῆς πυρίας, ἢ πρᾶξις τοῦ πυριᾶν, ἢ θέρμανσις.

*Πυριάτη, ἡ, κυρ. θηλυκ. τοῦ πυριατός. Τὸ πρωτόγαλα, τὸ πρῶτον γάλα μιᾶς ἀρτιτόκου ἀγελάδος, ἢ ἄλλου τινὸς οἰκείου ζώου, τὸ κοιν. λεγόμενον κολόστρα, ἢ κορόστρα, τὸ μετὰ τὴν ἀποκύησιν εὐθέως ἀμελχθὲν καὶ θερμανθὲν ἐπ' ὀλίγον, ὅπερ πηγνύμενον ἦν νόστιμόν τι καὶ προσφιλὲς ἔδεσμα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς καὶ τὸ πῦος, ὅθεν ὁ Ἀριστφ. ἐν Σφηκ. 710. ἔχει· ἀμφω ὁμοῦ, πύω καὶ πυριάτη, ὅπου πρότερον ἡμαρτημ. ἐγράφετο πυαρίτη, τὸ ἐδώδιμον τοῦτο ἐκαλεῖτο καὶ πυρίεφθον. (υυ – –)

Πυριατήριον, τό (πυρία, πυριάω). Τὸ ξηρὸν ἤτοι διὰ τοῦ ἱδρῶτος ἢ δι' ἀτμοῦ λουτρόν, καὶ ὁ τόπος ἤτοι τὸ μετὰ θέλου δωμάτιον, ἐν ᾧ ἐγίνοντο τὰ λουτρὰ ταῦτα, καὶ τὸ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειον ὄργανον. Ἀριστοτέλ. προβλ. β'. 29. καὶ 33. «Διατί ἐν τοῖς πυριατηρίοις, οὐδὲ ἀθρόου τοῦ πυρὸς ὄντος μᾶλλον ἱδρῶσιν». Ὁ Πλούταρχ. εἰς Κίμ. 1. ἐξέλαβε τοῦτο καὶ ὡς ἓν μέρος τοῦ Γυμνασίου· «Ἡσπασθέντα δὲ γυμνασίαρχον κατ' σιγήν, εἶτα ἀλειφόμενον ἐν τῷ πυριατηρίῳ διέφθειρεν· ὅπου καὶ ὁ Κοραῆς ἐσημείωσε· «Παρὰ τὸ Πυριᾶν, ὡς παρὰ τὸ Θυμιᾶν, τὸ Θυμιατήριον. Οὕτω δ' ἐκαλοῦντο οἱ τόποι, ἐν οἷς εἰσήρχοντο μίνον τοῦ ἱδρῶν ἕνεκα, τοῦτο δὲ ἐγίνετο διὰ τῆς ἀνερχομένης ἐκ διάπυρων κοχλάκων, ἢ σιδήρου σκωριῶν ἀναθυμιάσεως, ἢ ἐξατμίσεως, ὡς φησὶ Γαληνός.»

Πυριατός, ἡ, ὄν. Ὁ διὰ πυρίας ἤτοι διὰ ξηροῦ λουτροῦ θερμανθείς, ξεστὸς διὰ τοῦ πυριατηρίου. «Νέρμος πυριατός· ὁ ἔμπυρος ἤτοι διὰ τοῦ πυρὸς κεκαυμένος ἐφ' ᾧ ἔφηνον τὸν ἄρτον. Ἔτι δὲ καὶ ὃν μετεχειρίζοντο εἰς πυρίαμα, ὁ. ὁ Ἱπποκράτ καὶ Ἀσκίν, καὶ Φακόν, λέγει· ὡς καὶ Γαλην. ἐν Λεξ. Ἱπποκρ. ἔχει· «Ἀσκοὺς, κεκαμένες, οὓς καὶ πυριατοὺς καὶ φακοὺς ὀνομάζουσιν».

Πυριάω, ῶ, μέλ. άσω (πυρία). Θερμαίνω ἢ ἱδρώσαι ποιῶ διά τινος ξηροῦ λουτροῦ ἢ διὰ τῆς ἐξατμίσεως, ἀναθυμιάσεως τινὸς ἐμπεπυρωμένων σωμάτων, εἰς ἱδρῶτα φέρω, Ζήτ. ἐν τῷ πυρία. Μέσως, πυριάομαι, θερμαίνω ἐμαυτὸν ἐν τῷ πυριατηρίῳ τόσον, ὥστε ἱδρῶνω, μεταχειριζόμενος μόνον τὸν ἱδρῶτα ὡς λουτρὸν καὶ κάθαρσιν τοῦ σώματός μου· τοιαῦτα πυριατήρια λουτρὰ εἶτε τὴν σήμερον καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Τουρκων, τὰ ὁποῖα θερμαίνεται καὶ διὰ λίθων ἐμπεπυρωμένων, ἄλλα δὲ καὶ διὰ ὑποκαύστεως, ἄτινα καὶ ὑποκαυστὰ λουτρὰ λέγονται. Παῦλ. Αἰγίν. γ'. 43. «Πυριάσθαι κελεύει ἐν τοῖς διακύροις τοίχοις· παρ' Ἀθην. ιβ'. κεῖται «Παρὰ Σιβαρίταις δ' εὑρέθησαν αἱ πύελοι, ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριώντο· καὶ ταύτας τὰς Πυέλους ἐν ε. ὁ αὐτὸς λέγει· «Πυρίας χαλκείας. Τὸ παρὰ Διοσκορ. δ'. 427. «Πυρᾶν θερμῇ θαλάσσῃ», σημαίνει τὸ θερμαίνειν διὰ τῶν ἀτμῶν τοῦ ζέοντος θαλασσίου ὕδατος, πυριάματι χρήσθαι· οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ Ηυκάρου· «Βοηθεῖ ταῖς κατὰ μήτραν πυριωμένοις, οἷς πυρίαμα μεταχειριζόμενον. Οἱ Ῥωμαῖοι πρὸς τὸ πυριᾶσθαι ἐχρῶντο τοῖς Λακωνικοῖς λεγομένοις λουτροῖς.

*Πυρίβητης, ὁ (βαίνω). Ὁ ἐπὶ τοῦ πυρὸς βαίνων, ἢ ἱππέμενος, τρίπους, Ἀρατ. ὡς τὸ ἐμπυρεύβητης.

Πυρίβιος, ὁ, ἡ, ον (βίος). Ὁ ἐν πυρὶ ζῶν, ὅστις ζῇ εἰς τὴν φωτιάν.

Πυρίβλητος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω). Ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς βαλλόμενος, κτυπημένος μὲ πῦρ, ἔτι καὶ ἐνεργ. ταύτ. τῷ, πυροβόλος. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. ιζ'., Ἰακ. ΑΠ. σελ. 747.

Πυρίβρεμέτης, ον, ὁ (βρέμω). Ὁ ἐν πυρὶ ἢ διὰ πυρὸς βρέμων, ἠχῶν, θορυβῶν, κρότον ποιῶν, ταύτ. τῷ, πυρίκτυπος, καὶ πυριπάρκτης· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Πυριβρεμέτας, χαλκός· Τιμαχίδας δέ, ἤτοι ὁ πυρὶ βρέμων ἢ διὰ πυρὸς βρέμοντος γεγενῆσθαι· ἐν Ἅμν. Ὀρφ. μή. 3. κεῖται «Πυριβρεμέτοις ἰάχεσσι, κραυγαῖς, φωναῖς μετὰ πυρὸς βρεμόντος, ἤτοι μετὰ ὀξέων κειομένων καὶ βρόμου, τεραχήν, ἀποτελούντων ἐν τῷ κινεῖσθαι καὶ σείεσθαι.

*Πυριβριθής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (βρίθω). Ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς βεβαρυμένος, φορτωμένος, βαρὺς ἀπὸ πῦρ, ἢ πλήρης πυρός

Πυρίβρομος, ὁ, ἡ, ον (βρέμω), ταύτόν τῷ, πυριβρεμέτης. Ὀρφ. Ἀργ. 1210. «Αἴγλη ἀμφοροι εἰσὶ πυριβρόμου ἠελίοιο», ὅπου ὁ Σκαλιγέρος «Πυριβρόμου» ἀναγινώσκεσθαι παραινεῖ.

Πυρίβρωτος, ὁ, ἡ, ον (βιβρώσκω). Ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς βρωθείς, φαγωθείς, καυθείς, ἀφανισθείς. Στράβ.

Πυριγενέτης, ου, ὁ (γένος), ταύτόν τῷ, πυριγενής. Αἰσχύλ. Θήβ. 213.

Πυριγενής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (γένος). Ὁ ἐκ πυρὸς γεννηθείς ἢ ἐν πυρὶ γεγενημένος, ὅθεν «Χαλυβὸς πυριγενέτης· ὁ ἐν πυρὶ χαλκευθείς, διὰ πυρὸς γεγονώς. Αἰσχυλ. «Τόκεων πυριγενεῖ τέμεν παλάμα χρόνῳ· ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμηνεῖ διὰ τοῦ «Ἀπηνεῖ, ἀνημέρῳ· ὅ ἐστι, Σιδηρᾷ, διὰ τὴν σκληρότητα· ὁ Κύριλλ. ἐν Ἰλ. Β. (σελίδ 346. Ῥώμ. Ἐκδ.) ἔχει· «Καλοῦ δὲ ὄντος τοῦ οἴνου ἐκεῖσε (ἐν Φιλαδελφίᾳ), ἀστεῖζ' μενοι τινὲς, πυριγενῆ καλοῦσι τὸν Διόνυσον, ὡς ὑπὸ χωρας, ἥτις αὐτὸ τοῦτο Κατακεκαυμένη καλεῖται.

Πυρίγληνος, ὁ, ἡ, ον (γλήνη). Ὁ τὰς γλήνας ἤτοι τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς πῦρ ἔχων, οὗτινος τὰ ὄμματα λάμπουσιν ὡς τὸ πῦρ. ἢ ἐκβάλλουσι πῦρ, ὁ πυρώδη ὄμματα ἔχων. Ὀππιαν. «Πυρίγληνοι λέοντες· ὅπερ ὁ Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσ. Τ. 446. «Πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς ἐπὶ τοῦ Συὸς εἶπε. Πῦρ ἐξήρχετο ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, φωτία ἐξέβαλον τὰ ὄμματά του

Πυριγλώχιν, ῖνος, ὁ, ἡ (γλωχίν). Ὁ πυρώδη κορυφὴν, ἀκῇ, μύτην, ἄκραν ἔχων.

Πυριγόνος, ὁ, ἡ, ον (γονή). Ὁ πῦρ γεννῶν, ἀναδίδων, ἢ περιέχων, Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. «Τῆς γῆς φύσιν πυριγόνον ἐχούσης».

Πυρίγονος, ὁ, ἡ, ον, πλ. Ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἢ ἐν πυρὶ γεννηθείς, πυρογέννητος.

Πυρίδαπτος, ὁ, ἡ, ον (δάπτω), ταύτόν τῷ, πυρίβρωτος, ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς καταφαγωθείς, Αἰσχυλ. Εὐμ 1089.

Πυρίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ πῦρ. Μικρὸν πῦρ. (φωτίτσα).

*Πυρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πυρός. Ἀρ.

Πυρίδρομος, ὁ, ἡ, ον (δρόμος). Ὁ ἐν πυρὶ τὸν δρόμον ποιῶν, ἢ μετὰ πυρὸς τρέχων, ὁ ἔχων τρέξιμον πυρός, ὁ τρέχων ὡς φλόγα. Ὀρφ. Ἅμν. ιδ'. 2. καὶ 57. 2. Ἐπίθετ. τοῦ Ἡλίου, ὡς καὶ τό, Πυριστεφής.

Πυρίεφθος, ὁ, ἡ, ον (ἕψω). Ὁ ἐν πυρὶ ὠπτημένος, ἑψημένος μαγειρευμένος. Πυρίεφθον, τό· ταύτόν τῷ, πυρίτη, ὁ Γαλην. περὶ Τροφ. δυν. γ'. 16. ἔχει· «Λεῦ δὲ πυτίας καὶ τὸ μετὰ τὴν ἀποκύησιν ἀμελχθὲν αὐτίκα πηγνυται, πυρωθὲν ἐπὶ θερμῇ σποδιᾷ ὀλίγῳ χρόνῳ, καλεῖν δὲ ἔοικασιν οἱ παλαιοὶ κομψῶς τὸ οὕτως πηγὲν γάλα, πυρίεφθον, οἱ δὲ παρ' ἡμῖν ἐν Δεσίᾳ, Πυρίεφθον ὀνομάζουσιν αὐτόν.

Πυριήκης, ἐος, ὁ, ἡ, ες (ἀκή). Ὁ ἐν τῷ πυρὶ ἠκονημένος, ὀξυνθείς, (σουβληρὸς γεγονὼς) ἢ ὁ πυρίνην ἀκὴν ἔχων. Ὀδυσ. Ι. 387. «Ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἐλόντες δινεόμεσθον». Πεπυρωμένον κατὰ κορυφὴν, ὅπου καὶ ὀξύτατος ἦν, καθὰ καὶ τὸ ἀνωτέρω «Ὀξὺς ἐπ' ἄκρων καὶ τὸ «Πυράκτεσσι δηλοῦσι. (ἡ γραφ. πυριηκὴς εἶναι ἡμαρτημ.)

Πυριθαλπής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (θάλπω). Ὁ ἐν πυρὶ θαλπόμενος, ὁ ἐν πυρὶ θερμανθείς, ζεσταθείς, ὃν θάλπει καὶ θερμαίνει τὸ πῦρ.

Πυρικαής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (καίω), ταύτόν τῷ, πυρίκαυστος. Ἀνέλεκτ. γ'. σελ. 175.

*Πυρικαίης, ὁ, ἡ, ές, ταύτόν τῷ, προηγουμ. Lob. Φρ. σελ 523.

Πυρίκαυστος, καί, πυρίκαυτος, ὁ, ἡ, ον (καίω). Ὁ διὰ πυρὸς καυθείς, φλογισθείς, καφαλιτθείς, πυρὶ κεκαυμένος, ὃν ἔκαυσεν ἢ ἐκαφάλιτε ἢ ἐτρόχωσε τὸ πῦρ, πεπυρωμένος, ἡμίκαυστος, καφαλιτσμένος, Ἰλ. Ν. 564. «Σκάλος πυρίκαυστος», περικεκαυμένος, ἡμίφλοκτος.

Πυρικαύτωρ, ορος, ὁ (καίω). Ὁ μετὰ ἢ ἀπὸ πυρὸς καίων, φλέγων, «Κύκλος, σφαῖρα πυρικαύτωρ». Τίμων Φλίας, ἐπὶ Ἡλίου.

Πυρικλοπία, ἡ (κλέπτω). Ἡ τοῦ πυρὸς κλοπή. Ἀνέλεκτ. γ'. 175.

Πυρίκμητος, ὁ, ἡ, ον (κάμνω). Ὁ ἐν πυρὶ, ἢ διὰ πυρὸς κεκμηθείς, ἐξεργασθείς, χαλκευθείς, ἐψησθείς, μαγειρευθείς, καυθείς, φλεχθείς, κ. τ. τ.

Πυρικοίτης, ὁ, ἡ, ες (κοίτη). Ὁ περιέχων ἢ φυλάττων τὸ πῦρ. Φανίας ἐν Ἐπιγράμ. β'. «Νάρθηξ πυρικοίτης· ἐν ᾧ φυλάττεται, κοίτεται τὸ πῦρ.

*Πυρικόος, ὁ, ἡ, ον (κοέω) = πυρκόος.

Πυρικρόταφος, ὁ, ἡ, ον (κρόταφος). Παρ' Ἡσυχ «Σίδηρος πυρικρόταφος· ὁ μετὰ πυρὸς κεκροτημένος σίδηρος, χαλκευμένος.

Πυρίκτυπος, ὁ, ἡ, ον (κτυπέω). Ὁ ἐν πυρὶ κτυπῶν, κρότον, ἦχον ποιῶν, πρηξεῶν. Ἀθην. ἰ. σελ 455. «Τὰ δηιωτικὴ σώματος μέρη δαμάζεται ἐν πυρικτύποισι γῆς».

*Πυριλάμπη, ἡ = πυριλαμπίς.

Πυριλαμπής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (λάμπω). Ὁ μετὰ πυρὸς λάμπων· ὁ πυρὸς λάμψιν ἔχων, ἢ ὁ λάμπων, φέγγων ὡς τὸ πῦρ· «Ἀστέρες πυριλαμπεῖς· οἱ σπινθηροβολοῦντες ἢ ἀκτινοβολοῦντες ὡς πῦρ.

Πυριλαμπίς, ίδος, ἡ (λάμπω), ταύτόν τῷ, πυγολαμπίς· πτηνόν τι ἢ ζωύφιον μικρὸν, ὃ ἐν τῷ σκότει λάμπει, λέγεται δὲ καὶ, Λαμπυρίς, cicindela.

Πυρίλαπτος, ὁ, ἡ, ον (λαμβάνω). Ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς κατακυριευμένος, πιασμένος, καὶ ἐνεργ. Ὁ πῦρ τρέφων, ἐν ἑαυτῷ περιέχων. Στράβ. ιβ'. σελ. 812.

Πυριμαίνω, ῶ (μαίνομαι). Ὅλος πῦρ ἢ πυρώδης γίνομαι, ὑπὸ μανίας ἐξάπτομαι, κοκκινίζω καὶ γίνομαι ὡς πῦρ, ἢ κυκλόθεν ἅπτω, φλογίζω, Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. 35.

Πυριμάρμαρος, ὁ, ἡ, ον (μαρμαίρω). Ὁ λάμπων, ἀστράπτων, στίλβων ὡς τὸ πῦρ, Μενέδ. δ'. 391. «Ἀττικὴν πυρμαρμαρόεσσαν· ταύτόν τῷ, πυριλαμπής.

Πυρίμαχος, ὁ, ἡ, ον (μάχη). Ὅλος πῦρ ὢν ἐν τῇ μάχῃ, ἐ μετὰ θερμότητος καὶ ζέσεως μαχόμενος κατὰ δὲ Ἡσύχ. ὁ ἐν τῇ μάχῃ δίκαιος, ἕνεκεν θερμοῦ πυρὸς μαχόμενος· 2) Ὁ μετὰ τοῦ πυρὸς μαχόμενος, πολεμῶν, ἐξαιρέτως λέγεται λίθος τις ὅστις ἀντίκειται τῷ πυρὶ, (ἢ εἶδος πυρίτου λίθου, ἐν τῇ συνηθείᾳ) λέγεται Πυριμάχος, λίθος τις ἐπιμηκης παρὰ τῇ ἑστίᾳ κείμενος, ἵνα μὴ οἱ ἄνθρακες ἐξερχόμενοι τῆς καμίνου βλάπτουσι τὰ παρὲξ τοῦ δωματίου.

Πυρίμορφος, ὁ, ἡ, ον (μορφή). Ὁ πυρὸς μορφὴν ἔχων, ὁμοιάζων πυρί.

Πύριμος, ὁ, ἡ, ον (πυρός). Βύριμ· λείψ. «Στάχυς, χλόη πύριμος· ταύτόν τῷ, πύρινος, ἐκ σίτου, σιταρένιος (-υυ)

Πυρίνη, ἡ (πυρήν). Τὸ ἐντὸς τῶν ἐλαιῶν, τῶν ῥοιῶν, καὶ τῶν τοιούτων καρπῶν ὀστοῦν, κόκκος. Ζήτ. Πυρήν. Κοκκούτσιον, ἐλαιοκούκουτσον κ. τ. τ. Γεωπον. ἰ. 18. «Ἡ πυρίνη ποιεῖ εἰς

βρῶτιν χοίρων καὶ εἰς καῦτινα, τὰ στέμφυλα τῶν ἐλαιῶν. (-υ-?)

Πυρίνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ πυρίνη.

Πύρινος, ίνη, ινον (πῦρ) ἐκ πυρός, ἀπὸ φωτιάν, κόκκινος ἢ καυστικός ὡς τὸ πῦρ, ὥστε πῦρ (υυυ).

Πύρινος, ίνη, ινον (πυρός) ὡς τὸ πύριμος, καὶ πυρίμινος. Ὁ ἐκ πυρῶν, ἐκ σίτου, σιταρένιος, ἀπὸ σιτάριον, «Πύρινος ἄρτος». Ξενοφ. ἀνάβ. δ. ε. 21. εδ. «Ἄλευρον πύρινον». Διοσκορ. γ. 116. «Ἄχυρον πυρινον». Θεόφραστ. ἡ. 4 καὶ Ποσειδ. Ἀθ. 4, σελ 152 Αἴτ. μυθ. 363. Schneid. Σχολ. Ἀπολ Ῥοδ. α, 45. (-υυ)

Πυρίον, τό (πῦρ) ταὐτὸν τῷ, πυρεῖον, 2) Συμπαστήριον, παρὰ τοῖς Ο'.

*Πυρίπαις, παιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Τέκνον τοῦ πυρός, ἢ υἱὸς τοῦ πυρός, ἐπώνυμ. τοῦ Βάκχου.

Πυριπλήθης, ἐος, ὁ, ἡ, ες (πλήθω.) Ὁ πλήρης πυρός ὤν, πυρὸς πεπληρωμένος, χρῆσιμ. παρ' Εὐσεβ. κρ. π. δ'. 9.

Πυριπνεῖον, ἐπικ. ταὐτὸν τῷ, πυριπνέω Μουστ. 41. «Ὀίστους, πυριπνείουσαι», μόνον μετοχ. ἐν χρήσει.

Πυριπνευστος, ὁ, ἡ, ον ταυτ. τῷ πυρίπνοος. «Ὀίστος πυριπνευστος». Μουσαῖος 88.

Πυριπνέω, μελ. ευσω (πνέω). Πῦρ πνέω, ἐκπνέω, πῦρ, φωτιὰν ἐκβάλλω ἀπὸ τοῦ στόματός μου, ἐκρίπτω, ἐκφυσῶ, Εὐριπ. Ἰων. 203. μόνον μετοχ. εὐχρστ.

Πυρίπνοος, ὁ, ἡ, ον, καὶ κατὰ συναλ. πυρίπνους, ὁ, ἡ, ουν (πνέω.) Ὁ πῦρ πνέων, ἐκπνέων, ἐκβάλλων ἢ ἐκφυσῶν ἀπὸ τοῦ στόματος, καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, Καθ' ὑπερβολὴν θερμός, καυστικός, φλογιστικός.

Πυρίπολος, ὁ, ἡ, ον, ταὐτὸν τῷ, πυρπόλος. Ὀρφ.

Πυρίρραγής, ἐος, ὁ, ἡ, ές, ταὐτὸν τῷ, πυρρήγης.

*Πυρις, ιος, ὁ. ἀρτ. κύρ. Ὀν. εὐγενοῦς Λυκίου, ἐν Ἰλ Π, 416. (υυ)

Πυρίτμάρραγος, ὁ, ἡ, ον (σμαραγέω). Ὁ ἐν τῷ πυρί, ἢ ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἠχῶν, κροτῶν, ἢ θορυβῶν, βρομῶν, ταὐτὸν τῷ, πυρίβρεμέτας. Ἡτύχ.

Πυρίσπαρτος, ὁ, ἡ, ον (σπείρω.) Ὁ πῦρ σπείρων, καὶ 2) παθ. ὁ μετὰ πυρὸς ἐσπαρμένος, ἢ κατάσπαστος. «Δῆγμα πυρίσπαρτον». Ἀνθολογ.

*Πυρισπείρητος, ὁ, ἡ, ον (σπειράω). Ὁ ὑπὸ πυρὸς περικυκλωμένος, περιεχόμενος.

Πυρισπόρος, ὁ, ἡ, ον (σπείρω) Ὁ πῦρ σπείρων, ἢ διαχέων, ἐκδίδων, ἐκβάλλων, καὶ 2) παθ. Πυρίσπορος, ὁ ἐν πυρὶ ἐσπαρμένος, ἢ γεγεννημένος, ὁ ὑπὸ τοῦ πυρός, ἢ μὲ πῦρ ἐσπαρμένος. Ὀρφ.

Πυρίστοος, ὁ, ἡ, ον (στόζω) Ὁ ἐκ τοῦ πυρὸς σωζόμενος, Ἀγαμήστωρ παρὰ τῷ Σχολ. Λυκόφρ. 178. καὶ πυρίστους.

Πυρίσταστος, ὁ, ἡ, ον (στάζω). Ὁ πῦρ στάζων, σταλάζων, ὁ πῦρ ἐξερευγόμενος, ἐκπτύων, ἢ σπινθηροβολῶν, σπινθῆρας ἐκρίπτων ὥστε σταλαγμοὺς. Εὐριπ. Κύκλ. 297. ἐπὶ τῆς Αἴτνης.

Πυριστάτης, ου, ὁ (ἵστημι) ταὐτὸν τῷ, Ἐμπυριβήτης, πυροστάτης, (πυρεστία ἢ πυρεστία ἢ πυροστιά) μαγειρικόν τι ἐργαλεῖον σιδηροῦν τρίποδον, ἐφ' ᾧ τίθεται ἡ λέβης. Φιλοξ. Γλωσσ. ὁ Εὐστάθιος «Πυρίστατον» τοῦτο λέγει.

Πυριστεφής, ἐος, ὁ, ἡ ἐς (στέφω). Ὁ μετὰ πυρὸς ἐστεφανωμένος, ἢ περικυκλωμένος. Ἐπίθετ. τοῦ Ἡλίου ἐν Ἐπιγραμ.

*Πυρισφάραγος, ὁ, ἡ, ον (σφαραγέω) = πυρισμάραγος.

*Πυρισφρήγιστος, ὁ, ἡ, ον (σφραγίζω) Ὁ μὲ πῦρ ἐσφραγισμένος, ἢ χαραγμένος, σημειωμένος.

Πυρίτης, ου, ὁ Ἑπλ. πυρῖτις, ιδος (πυρός). Ὁ ἐκ πυρού, ἐκ σίτου, σιταρένιος. «Ἄρτος πυρίτης».

Πυρίτης, ου, ὁ (πῦρ). Ὁ ἐν τῷ πυρί, ἢ διὰ τοῦ πυρὸς ἐργαζόμενος, ὁ καταγιούμενος μὲ τὸ πῦρ, ὅθεν, πυρίτη τὴν τέχνην, Λουκ. ἀντὶ χαλκεύς. 2) Λίθος πυρίτης καὶ λ. πυρῖτις, ἀφ' οὗ πῦρ τίκτεται, ἢ σπινθὴρ ἀφίεται (πυροβολόπετρα, Τσακμακόπετρα). Πλίνιος 36. 19. 3) Εἶδος μετάλλου ἢ ὀρυκτός τις λίθος σύνθετος ἐκ σιδήρου ἢ χαλκοῦ, καὶ θείου, ἐνίοτε δὲ ἐξ ἀργύρου ἢ ἀρσενικοῦ, χρῶμα ἔχων ποτὲ μὲν φαιόν, ποτὲ δὲ κυανοῦν. Διοσκορίδ. ε. 143. Marcasite, ἢ Pyrite Γαλ.

Πυρῖτις, ιδος, ἡ, Ἑπλ. τοῦ πυρίτης, ὅπερ ἴδε 2) Οὐσιαστ. παρὰ Νικάνδρ. ταὐτὸ τῷ, πύρεθρον· φυτόν τι πυροειδοστάκτην γεῦσιν ἔχον.

*Πυριτόκοος, ὁ, ἡ, ον (τίκτω). Ὁ πῦρ γεννῶν, ἐκδίδων, Ἰσκ. Α. Π σελ 143.

Πυριτρεφής, ἐος, ὁ, ἡ, ες (τρέφω). Ὁ ἐν πυρὶ ἢ ὑπὸ πυρὸς τρεφόμενος, τραφεὶς, ἀνατραφεὶς ἢ αὐξηθεὶς.

Πυριτρόφος, ὁ, ἡ, ον (τρέφω). Ὁ πῦρ τρέφων, ἢ περιέχων ἐν αὐτῷ.

*Πυρίτροχος, ὁ, ἡ ον (τρέχω). Ὁ τρέχων ὡς τὸ πῦρ, ὁ ἔχων τρίβιρον πυρός.

Πυρίφατος, ὁ, ἡ, ον (φάω, πεφαμαι). Ὁ ὑπὸ τοῦ πυρὸς καταναλωθείς, φθαρείς, ἀφανισθείς, ταὐτὸν τῷ, πυρίβρωτος. Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 514.

Πυριφεγγής, ἐος, ὁ, ἡ, ες (φέγγος). Ὁ πῦρ φέγγων, ἢ ὡσεὶ πῦρ φέγγων, λάμπων, ὁ πυρὸς φέγγος, λάμψιν ἔχων.

Πυριφλεγέθης, ἐος, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ πυριφλεγής.

Πυριφλεγέθων, οντος, ὁ (φλέγω) ταὐτὸν τῷ, πυριφλέγων, πυριφλεγής. 2) Καὶ ὁ ἐν ᾅδῃ ποταμός. Ὀδυσ. Κ. 513.

Πυριφλεγής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (φλέγω). Ὁ ἐν τῷ πυρί, ἢ διὰ τοῦ πυρὸς καίων, φλογίζων. Ξενοφ. Ἑλλ. ε. γ'. 14. «Καῦμα πυριφλεγές». Λυκόφρ 193. «Τέθρον πυριφλεγές».

Πυριφλέγων, οντος ὁ. Ὁ πῦρ φλέγων, καίων, ὁ πυρὸς φλόγας ἔχων, ὅλος πῦρ, πύρινος. «Δίνων πυριφλέγοντα», Εὐριπ. Βακχ. 1006. = πυριφλεγής.

Πυριφλεκτος, ὁ, ἡ, ον (φλέγω). Ὁ διὰ ἢ μετὰ πυρὸς κεκαυμένος, πεφλεγμένος, ἐμπεπυρωμένος· καὶ ὁ καταναλωθεὶς ὡς τὸ πῦρ, ὁ καίων ὡς ἡ φωτιά, λίαν καυστικός, ὡς βλίβαι, πόσοι, κ. τ. τ.

*Πυριφλόγος, ὁ, ἡ, ον (φλόξ). Ὁ πῦρφλέγων, ἢ φλογιστός, καταναυστικός.

Πυρίφοιτος, ὁ, ἡ, ον (φοιτάω). Ὁ ἐν πυρὶ φοιτῶν, διατρίβων, περιπλανώμενος.

Πυρίχη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Πυρρίχη, Ἰσκ. ΑΠ. σελ. 774 (υυ-)

Πυρίχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ πυρὸς χρῶμα, βαφὴν ἢ πύρινον ὄψιν ἔχων, ὁ φαινόμενος ὡς πῦρ.

Πυρκαεύς, έως, ὁ (καίω, κάω). Ὁ πῦρ καίων, ἀνάπτων, ὅστις ἀνάπτει πῦρ, ἢ τις ἐκδίδει φωτιάν.

Πυρκαιά, ἡ, ἐπ. καὶ Ἰων. πυρκαιή, παρ' εὐρ. καὶ τριτολ. πυρκαιὰ (καίω) ὡς τὸ πυρά, (τόρος). Πᾶς τόπος ἢ μέρος ὅπου ἀνάπτεται πῦρ, ἔκκαυσις ἢ πυρά, ἤτοι τὸ ἐκ πολλῶν σεσωρευμένων ξύλων ἀναπτόμενον πῦρ, ἐφ' ᾧ ἔκαιον τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, «νεκροὺς πυρκοῖς ὑπενίσεον». Ἰλ. Η, 428. ἤτοι ἐπέθετον σωρηδὸν τὰ σώματα τῶν νεκρῶν ἐπὶ τῆς πυρᾶς, καὶ αὐτόθ. 431. καὶ ἀλλαχοῦ ἐν Ἰλ 2) τὸ ἀναμμένον, ἢ καύμενον καὶ καῖον πῦρ καὶ Ἐμπυρισμός, ἐμπρησμός, πῦρ κατακαῖον πόλιν ἢ οἰκίαν· «πυρκαιῆς γενομένης». Ἡροδ. 2, 66. καὶ τροπ. τὸ πῦρ, ἢ φλόγα τοῦ ἔρωτος. 3) Παρὰ Λυτίᾳ καὶ ἐκ τῶν κεκαυμένων κορμῶν τῶν ἐλαιῶν ἀναβλαστάνουσαι ἀγριελαῖαι. (υυ-ἐν Ἰλ.)

Πυρκόος, ὁ (κοέω). Ὁ παρατηρῶν τὸ πῦρ τῶν θυσιῶν καὶ προφητεύων, καὶ μάλιστα ἐν Δελφοῖς· ὁ Ἡτύχ. ἔχει. «Πυρκόοι, ὑπὸ Δελφῶν ἱερεῖς, οἱ ἐμπύρων μαντευόμενοι». Ζήν. Ἐμπυρος. 2) Παρὰ Πλουτάρχ. Πυθ. Χρηστ καλοῦνται γενικῶς «πυρκόοι καὶ πυρικόοι οἱ Δελφεῖς, ὡς καὶ τὸ Θυοσκοος.

Πυρκαΐος, αία, αῖον (πῦρνον). Φαγώσιμος, ὥριμος, ἔς τις δύναται νὰ φαγωθῇ, παρὰ Θεοκρίτ «Σταφυλαὶ πυρκαΐαιν, ὥριμαι ἢ ἐδώδιμαι, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ πῦρ, κίτρινος, πυρώδης, ἴδε τὸ ἑπομ.

Πύρκον, τό, κατ' ἀποκ. ἀντὶ πύρινον, οὐδέτ. τοῦ πυρινος (πυρός). Πύρινος, σιταρένιος, προσωπικ. σιτίον, καὶ, πύρια, τὰ σιτία, Ὀδ. Ο, 312. Ρ. 12, 362, ἔστι δὲ ἄρτος ἐκ σίτου, (φωμὸν σιταρένιον), ἄλλοι δὲ ἅρμην διὰ τοῦ, Κλάσμα ἄρτου, ἐνθετις, (βούκα, ἢ βουκοσία) ὁ Ἡτύχ. ἔχει. «Πύρνος, φωμός, καὶ, πύρια, ἀρύφη, κλάσμα, σιτία, καὶ, πύρνη, ὅσαι τῆς μάζης συμπιεζουσι τῷ χειρὶ εἰς τὸ στόμα λαμβάνουσαιν· παρ' Ἀθην. γ. σελ. 114. ὁ Φιλήμων «Πύρνον φησὶ καλεῖσθαι τὸν ἐκ πυρῶν ἀσήστων γινόμενον ἄρτον». καθόλ. τροφαί, σιτία, φαγητά, ὀντικ. τῷ ποτά, ἐκ τῆς ὁποίας ταύτης σημασ. προκύπτει τὸ ἐπίθ. πυρναῖος, ἤτοι φαγώσιμος, ἐδώδιμος. 2) παρὰ Λυκοφρ. 482. ἀντὶ, καρπὸς δρυίνος «φηγίνων πύρνων ὀχήν».

*Πύρνος, ὁ = πύρνον.

Πυρόβιος, ὁ, ἡ, ον (βίος). Ταὐτὸν τῷ, πυρίβιος.

Πυροβολία, ἡ (βάλλω). Τὸ πῦρ βάλλειν, ῥίπτειν, περιληπτικῶς δὲ δυάμεθα εἰπεῖν οὕτω καὶ ὅλα τὰ πολεμικὰ πυροβόλα ὄργανα συνωνύμως τῷ, Γαλ. Artillerie.

Πυροβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω). Ὁ πῦρ βάλλων, ῥίπτων, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκβάλλων πῦρ, ἀναρρίπτων, ἀναδίδων, «Μηχανήματα πυροβόλα· οἷς ῥίπτεται πῦρ, τὰ ὁποῖα καταναίουν ῥιπτόμενα, Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ. Ἐν τῇ συνθήκῃ λεγόμενα καὶ τὰ ὄργανα οἷς οὐ ἀνάπτομεν πῦρ. Ζήν. ἐν τῷ, Πυρεῖον. ὅθεν

Πυροβολικός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς πυροβολίαν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πῦρ βάλλειν.

*Πυροβόρος, ὁ, ἡ, ον (βορά). Ὁ πυρούς, ἢ σίτον τρώγων, σιτοβόρος, σιτοφάγος.

Πυρογενής, ἐος, ὁ, ἡ, ες (πῦρ, γένος) ταὐτὸν τῷ, Πυριγενής.

*Πυρογενής, ὁ, ἡ, ές (πυρός, γένος). Ὁ ἐκ Πυροῦ, σίτου γεγεννημένος, ἢ κατεσκευασμένος. Ἀναλεκτ. β'. σελ 403.

Πυροδαίσιον, τὸ (δαίω) Τόπος ἔνθα ἀνάπτεται πῦρ, ἑστία, παρεστία, κόμινος, ἢ μαγειρεῖον. Ἡτύχ.

Πυροδόχος, ὁ, ἡ, ον (πυρός, δέχομαι). Ὁ πυρούς, σίτον δεχόμενος, ἢ περιέχων, σιταποθήκη μαγαζεῖον σίτου.

Πυροειδής, ἐος, ὁ, ἡ, ές, καὶ Ἐπίρ. ειδῶς (πῦρ, εἶδος). Ὁ πυρὸς εἶδος ἔχων, ὅμοιος τῷ πυρί, πεπυρωμένος, κόκκινος ὥσαν φωτιά.

*Πυροειδής, ὁ, ἡ, ές (πυρός, εἶδος). Ὁ πυροῦ, σίτου εἶδος ἔχων, ὅμοιος πυρῷ, σιτειδής.

Πυρόεις, ὄεσσα, ὄεν (πῦρ). Ἔμπυρος, πεπυρωμένος, καυστικός, πυροειδής. 2) ὡς Οὐσ. Ὁ πλανήτης τοῦ Ἄρεως. Κικέρ. Φύσ. θεῶν β'. 30. Ὅρα Ἐτυμολ. Μέγ. ἐν Λεξ. 3) Περ' Ἀθην. ἡ. 358. καλοῦνται «Πυροῦντες», καὶ εἶδος ποταμίων ἰχθύων (Πέστροφες).

*Πυροεργής, ές, ή, ές (ἔργον). Ὁ ἐν τῷ πυρί, ἢ διὰ τοῦ πυρὸς ἐργαζόμενος, δουλεύων.

Πυροκαπηλεύω, (καπηλεύω). Μετὰ πυροῦ ἤτοι σίτου ἐμπορεύομαι, ἀγοράζω καὶ πωλῶ σῖτον, (κάμνω πραγματείαν μὲ τὸ σιτάριον). Πολυδ.

*Πυροκλοπία, ἡ, τὸ κλέπτειν τὸ πῦρ, ἐκ τοῦ

*Πυροκλόπος, ὁ, ἡ, ον (κλέπτω). Ὁ κλέπτων τὸ πῦρ.

Πυρολαβίς, ίδος, ἡ (λαμβάνω). Ὄργανον δι' οὗ κρατοῦμεν, ἢ λαμβάνομεν τὸ πῦρ, πυράγρα μεταφ. (μαστίξ).

Πυρολαμπίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Πυριλαμπίς. Ἡσύχ.

Πυρολατρεία, ἡ (λατρεύω). Τὸ λατρεύειν, σέβεσθαι τὸ πῦρ ὡς θεόν, ἀμφ.

Πυρολατρευτικός, ή, όν, ὁ εἰς πυρολατρείαν ἀνήκων, ἐκ τοῦ

Πυρολατρεύω, (λατρεύω). Λατρεύω, σέβομαι προσευχῶ τὸ πῦρ ὡς θεόν.

Πυρολάτρης, ου, ὁ, ὅστις λατρεύει, σέβεται ὡς θεὸν τὸ πῦρ, ἀμφ.

Πυρολόγος, ὁ, ἡ, ον (πυρός, λέγω). Ὁ πυροῦς, σῖτον λέγων, συλλέγων, θερίζων, σιτολόγος.

Πυρομαντεία, ἡ, καὶ

*Πυρομαντία, ἡ, τὸ μαντεύειν, προλέγειν τὰ μέλλοντα διὰ τοῦ πυρός, ἢ ἐκ τοῦ πυρὸς εἰκάζειν τὸ μέλλον, Boeck. Πινδ. Ὀλ. 6. σελ. 152. ἐξηγ. ἐκ τοῦ

Πυρόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ὁ ἐκ τοῦ πυρὸς μαντευόμενος, προλέγων τὸ μέλλον, ἢ προφητεύων.

*Πυρομάχος, ὁ, ἡ, ον = πυριμάχος (ε)

Πυρομετρέω, ῶ, μελ. ήσω. Πυροὺς, σῖτον μετρῶ. ἐκ τοῦ

Πυρομέτρης, ὁ, καὶ, Πυρομετρητής, ὁ (μετρέω). Παρὰ Πολυδ. ζ. 18. ὅπου τὰ Χειρόγραφα »Προμετρεῖν, καὶ Προμέτραι, ἔχουσι. Ὁ πυροὺς ἤτοι σῖτον μετρῶν.

(Πυρόν, τὸ, ἐξ οὗ πλεῖθ. »Πυρά, τάω. Πῦρ ὁ ἔκαιον κατὰ τὴν νύκτα εἰς τὸ στρατόπεδον πρὸς φύλαξιν, ἢ ὁ ἔκαιον ἡ φυλακὴ τοῦ στρατοπέδου. Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Φῶτα. Πλούταρχ. τὸ εἰκ. οὐχ εὑρηται οὐδαμοῦ, ἴδε πῦρ.

Πυροπάλαμος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Πυρπάλαμος.

*Πυροπίπης, ου, ὁ, ἴδε πυρροπίπης.

Πυροποίκιλος, ὁ, ἡ, ον (ποίκιλος). Ὁ πυρώδεις ἤτοι ξανθὰς κηλίδας, ἢ ποικίλματα ἔχων ἐπὶ τοῦ σώματος.

Πυροπωλεῖον, τό. Ὁ τόπος ἔνθα πωλεῖται ὁ σῖτος, Πολυδ. ζ. 18. ἐκ τοῦ

Πυροπωλέω, ῶ, μελ. ήσω. Πυροὺς ἤτοι σῖτον πωλῶ, ἐκ τοῦ

Πυροπώλης, ου, ὁ (πυρὸς πωλέω). Ὁ πυροὺς πωλῶν, ὅστις πωλεῖ σῖτον, σιτοπώλης.

Πυρορράγης, ές, ὁ, ἡ, ές, (ῥήγνυμι). Ὁ ἐν τῷ πυρὶ ῥηγνύμενος, σχάζων, ἢ πλαταγῶν, κρότον ἐν τῷ πυρὶ ἀποτελῶν »Κεράμια πυρορραγῆ ὅσα ἐν τῷ πυρὶ ῥήγνυται, ἐν τῷ ὀπτᾶσθαι. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 933. »Ψοφεῖ λάλον τι καὶ πυρορράγιον. ἠχεῖ ὡς ἐρραγισμένον ἀγγεῖον, ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς κεραμίοις διαρρησομένου κεραμου· ὁ γὰρ κέραμος πυρορράγης γειόμενος σαθρὸν ἠχεῖ καὶ Κρατιν. παρ' Ἰουλ. Πολυδ. 7. 164.

Πυρός, οῦ, ὁ. Σῖτος, σιτάριον, ἢ καθόλ. γένημα πολλάκις. παρ' Ὁμήρ. ἡμελίφρων πυρός. Ἰλ. Θ. 188. »Μελιηδὴς πυρός. Ἰλ. Κ. 569. καὶ ἐν Ὀδ. ὅπου καὶ πληθ. φέρεται. εὐειρέστως λέγεται τὸ κάλλιστον εἶδος αὐτοῦ (Κατά τινας παράγτ. ἐκ τοῦ Σπυρὸς, Ἀιολ. ὀντὶ σπορὸς ἀπὸ τοῦ σπείρω, ὅπερα· ἀλλ' ἡ συνηθεστέρα παραγωγὴ φαίνεται νὰ ᾖναι ἐκ τοῦ πῦρ, διὰ τὸ πυροειδὲς χρῶμα τοῦ σίτου).

Πυροσθενής, ές, ὁ, ἡ, ές (σθένος). Ὁ πυρὸς σθένος, δύναμιν ἔχων, δυνατὸς ὡς τὸ πῦρ, ignipotens. Γλωσ.

*Πυροστάτης, ου, ὁ, = πυριστάτης.

Πυροτομία, ἡ (πυρός, τέμνω). Ἡ πρᾶξις τοῦ τέμνειν τὸν σῖτον, θερισμός.

*Πυροφεγγής, ὁ, ἡ, ές = πυριφεγγής.

Πυροφόρος, ὁ, ἡ, ον (πυρός, φέρω). Ὁ πυρὸν ἤτοι σῖτον φέρων, παράγων, δίδων. Ἰλ. Μ. 314. »Ἄρουραι, πυροφόροι· ταὐτὸν τῷ, Σιτοφόρος, καὶ Σπερματοφόρος, καὶ Πτ. ἐρ. 551.

*Πυροφορος, ὁ, ἡ, ον (πῦρ, φέρω) = πυριφόρος.

Πυρόχρως, ωτος, ταὐτὸν τῷ, Πυρίχρως.

Πυρόω, ῶ, μελ. ώσω (πῦρ). Κλίω. φλέγω, πῦρ βάλλω· πυροῦμαι, ἐμπυρίζω. Ἡρόδοτ. 7. 8. »Οὐ πρότερον παύσομαι πρὶν ἢ ἕλωσι καὶ πυρώσω τὰς Ἀθήνας· ἤτοι καταφλέγω, καὶ 8. 102. καὶ Θερμαίνω, ζεσταίνω, πυρόω. 2) Διὰ πυρὸς φωτίζω, φέγγω. 3) Διὰ πυρὸς καθαρίζω, (λαγαρίζω) δοκιμάζω, ἀδόλον ἀποδεικνύω, πεῖραν τῆς γνησιότητος λαμβάνω, ἔθεν »Πεπυρωμένος χρυσός· λαγαρισμένος. Ἀποκάλ. γ. 18.

Πυρπαλαμάομαι, μελ. ήσομαι (παλαμάομαι). Κυρίως διὰ τοῦ πυρὸς ἐργάζομαι, ἐν τῷ πυρὶ τέχνας ἐργάζομαι, ὅθεν πυρπολῶ, καταφλέγω, ἀφανίζω, παρ' Ἑστιαθ. ταυτ. τῷ κακοτεχνέω· τὸ ἐνεργ. πυρπαλήμησεν, ἐν Τιμ. Ὁμ. Ἑρμ. 357. μετεχειρίσθη δολίους τρόπους, ἢ μηχανὰς. ἐκ τοῦ

Πυρπάλαμος, ἄμη, αμον (παλάμη). Κυρ. ὁ ἐν τῇ χερὶ πῦρ, ἢ βίαν φέρων, παρὰ Πινδ. Ὀλ. 10. 96. »βροντᾶν, καὶ πυρπάλαμον βέλος· ἤτοι τὸ ἔμπυρον, τὸ πεπυρωμένον βέλος. Ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ὁ Φώτ. ὁ Σουιδ· καὶ ὁ Εὐστάθ. ἠρμήνευσαν διὰ τοῦ. »Ὁ ταχέως τε ἐπινοῶν καὶ παλαμώμενος ἵτα πυρίω· ἢ Ὁ δεὶ τάχυς τι μηχανᾶσθαι δυνάμενος, ὅθεν καὶ ὁ ποικίλος τὸ ἦθος· ἀπατηλός, δόλιος.

Πύρπνοος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτὸν τῷ, Πυρίπνοος.

Πυρπολέω, μελ. ήσω (πυρπόλος). Πῦρ ἢ πυρκαϊὰν ἀνάπτω, πυρὰ καίω, καὶ φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἔχω διὰ τῶν πυρῶν, διατηρῶ πῦρ, πυρσεύω, πῦρ καίω, ἀνάπτω. Ὀδυσ. Κ. 30. καὶ πολέμοκκας πυρπ. Ἀριστφ. Ὄρν. 1567. ἤτοι ἀναρρίπτω, φυσῶ τοὺς ἀνθρακας διὰ νὰ ἀναφῶσι ἔτι καὶ τροπ. ἔρωτα ἀνάπτω, εἰς ἔρωτα ἐμβάλλω. Ἰάκ. Α. Π. σελ. 458. 2) Ἐμπυρίζω ἢ Ἐμπρήθω, καταφλέγω, διὰ πυρὸς φθείρω καὶ ἀφανίζω. οὕτω καὶ κατὰ παθητ. σχημ. πκρκ Ἡροδτ. 8, 50. ὅθεν

Πυρπόλημα, τος, τό. Τὸ ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἢ τῆς πυρκαϊᾶς κεκαυμένον, διεφθαρμένον· 2) Ταὐτὸν τῷ, πυρά, τά, ἢ τῆς νυκτὸς τῶν στρατοπέδων φυλακή. Εὐριπ. Ἑλ. 773.

Πυρπόλησις, εως, ἡ. Τὸ πυρπολεῖν, καταφλέγειν, διαφθείρειν, ἀφανίζειν διὰ τοῦ πυρός.

Πυρπόλος, ὁ, ἡ, ον (πολέω, πολεύω). Ὁ ἐν τῷ πυρὶ διατρίβων, διατεμνόμενος, ἢ ὁ μετὰ τοῦ πυρὸς ἀναστρεφόμενος, ἢ δι' αὐτοῦ ἐργαζόμενος, καὶ ὁ πυρπολῶν, διὰ τοῦ πυρὸς φθείρων, ἀφανίζων, καταφλέγων, ἐρημόνων· 2) Ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, διότι ἐγεννήθη ἐν τῷ πυρὶ τῆς βροντῆς, ἢ διότι εἰς τὰς νυκτερινὰς ἑορτάς του ἤπτετο καὶ ἐκαίετο πῦρ, ἢ λαμπάδες.

*Πύρρα, ἡ. Θηλ· κύριον Ὀνομα.

Πύρρα, ἡ· καὶ, πυρρίας, ὁ (πυρρός). Εἶδος πτηνοῦ, ἔχον πυροειδὲς χρῶμα· 2) Ἐπιθ. Κυρ. Ὄν.

Πυρράγης, ὁ, ἡ, ές (ῥήγνυμι). Ταὐτὸν τῷ, πυρορράγης· ἀμφ.

Πυρράζω, Μλ. άσω (πυρρός). Πυρρὸς γίνομαι, κοκκινίζω ὡς τὸ πῦρ. Ν. Δ.

Πυρράκη, ου, ὁ, (πυρρός). Ἐρυθρός, ὑποκόκκινος, ξανθός· παρὰ τοῖς Ο'.

*Πυρράκων, ὁ = πυράκης.

Πυρραλίς, ίδος, ἡ (πυρρός). Ταυτ. τῷ πυραλίς, ὅπερ ἴδε.

Πυρρίας, ου, ὁ (πυρρός). Εἶδος ὄφεως ἐρυθροῦ χρώματος· 2) = πυρρὰ· 3) συνων. ὡς Ὀνομ. δούλων, σκλάβων, ἐξαιρ. τῶν ἐρυθροτρίχων δούλων τῆς Θρᾴκης, ὡς τὸ Ξανθίας· ὅθεν

Πυρριάω, ταὐτὸν τῷ, πυρρίζω, παρὰ τοῖς Ο'. ἐρυθροῦς πυροειδὴς εἰμί.

Πυρρίζω, Μλ. ήσω (πυρρός). Πυρρὸς εἰμί, ξανθίζω· τὸ χρῶμα τοῦ πυρροῦ, ἢ τοῦ πυρὸς ἔχω.

Πυρρίχη, ἡ, συνωνυμ. Ὀρχήσεις εἶδος ἐνόπλου καὶ συντόνου ὀρχήσεως· χορὸς μετὰ ὅπλων γινόμενος. Ἀθην. ιδ' σελ. 630. »Πολεμικὴ δὲ δοκεῖ εἶναι ἡ πυρρίχη· ἔνοπλοι γὰρ αὐτὴν παῖδες ὀρχοῦνται· ἀπὸ πυρρίχου τοῦ Λάκωνος τὸ γένος τὴν προστηγορίαν (ἔχουσα), προγύμνασμα οὖσα τοῦ πολέμου, ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ, ἢ πυροειδοῦς χρώματος τοῦ χαλκοῦ, ἐξ οὗ οἱ χορεύοντες ὡπλίζοντο. Λέγεται ἔτι καὶ Ὠδήτις, ἐν τῇ ὀρχήσει ταύτῃ ᾀδομένη. Ἀνάλεκτ. β' σελ. 303. »Ὀρχεῖσθαι πυρρίχην.

*Πυρρίχιακός, ή, όν (πυρρίχιος). Ὁ κατὰ πυρρίχιον μέτρον ὤν, ὡς ἐπὶ πολὺ εὑρηται ἐν χρήσει

Πυρρίχιακῶς, Ἐπίρ. Κατὰ τὸ πυρρίχιον μέτρον· ἀμφ.

Πυρρίχιζω. Μλ. ίσω (πυρρίχη). Ὀρχοῦμαι χορεύω τὴν πυρρίχην, ἤτοι ἔνοπλος χορεύω κατὰ τὴν πυρρίχην ᾠδὴν ὅθεν

Πυρρίχειος, ὁ· »Ποῦς πυρρίχιος· ταὐτὸν τῷ, πυρίαμβος, ἐν τῇ μετρικῇ, ποῦς ἐκ δύο βραχείων συλλαβῶν συγκείμενος, υυ, ὅστις πολλάκις. ἐν τῇ πυρρίχῃ ἦν ἐνχρήσει. Κοινωνικὴ. Σ'. 4.

Πυρρίχιστής, ου, ὁ (πυρρίχιζω). Ὁ πυρρίχιζων, χορεύων τὴν πυρρίχην ὀρχηστὴν, ἢ τὸν ἔνοπλον χορὸν, ὅθεν

Πυρρίχιστικός, ή, όν. Ὁ εἰς πυρρίχην ἢ πυρρίχιστικὴν ὀρχήσεων.

Πύρριχος, ἰχη, ιχον. Δωρ. ἀντὶ πυρρός. Θεόκ. δ'. Ταῦρος ὁ πυρρίχος· ὅπερ ἄλλοι ἡμαρτ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἠπειρώτης, ὡς καὶ τὸ »Πύρριχα πρόβατα· καὶ »Πυρρίχαι βοῦς· παρ' Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἱστορ. γ'. 21. ἢ. 7. ἀπὸ τοῦ Πύρρου, βασιλέως τῆς Ἠπείρου· 2) Πυρρίχος, Ἀρσ. κυρ. Ὀνομα.

*Πυρρόγειος, ὁ, ἡ, ον (γῆ, γῆ). Ὁ ἐκ πυροειδοῦς, ἢ ἐρυθρᾶς, κοκκίνου γῆς ὤν.

*Πυρρόγενειος, ὁ, ἡ, ον (γένειον). Ὁ ἔχων πυροειδὲς γένειον, ἢ πώγωνα, ὅμοιον τῷ χρώματι τοῦ πυρός· κοκκινογένειος, ξανθογένειος.

Πυρρόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ πυρρὰς ἤτοι ξανθὰς τρίχας ἔχων, ξανθομάλλης. Ἀριστ.

Πυρροκέφαλος, ὁ, ἡ, ον (κεφαλή). Πυρρὸς τὴν κεφαλὴν. πυρρόθριξ. Ἡσύχ. ἀμφ.

*Πυρροκόμης, ου, ὁ (κόμη) = πυρσόκομος, Σχολ. Ἰλ. Β, 642.

Πυρροκόραξ, ακος, ὁ (κόραξ). Ὁ ξανθὸν ῥάμφος ἔχων κόραξ, εἶδος κόρακος ξανθὴν ἔχων τὴν μύτην.

Πυρροπίπης, ου, ὁ (ὀπιπτεύω). Παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 407. καλεῖται οὗτος ὁ Κλέων, ὑποκεκρυμμένως παίζων τὴν λέξιν ὁ Κωμικὸς ἐπὶ τῷ, παιδοπίπης, ἢ παιδοφιλής, ὁ μετ' ἀσελγοῦς ἐπιθυμίας βλέπων τοὺς χρυσομάλλους ἤτοι ξανθὴν κόμην ἔχοντας ὡραίους παῖδας. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν, ὠνόμασεν αὐτὸν οὕτω κατὰ πρῶτον ὁ Κρατῖνος· κατὰ συνέμφασιν τοῦ πυροπίπης, ἤτοι ὁ φύλαξ τοῦ σίτου, ὁ τὸν ἐν Πυρ τιείῳ σίτον φυλάττων· ὡς καὶ Εὐστάθ. ἔχει· »Πυροπίπης, ὅτι παρὰ τὸ ὀπιπτεύειν, εἰ-

τουν ἐκοπτεύειν, ἔ ἐστιν ἐπιτηρεῖν τοὺς πυρούς λέγεται· παραβλ. Παρθενοπίπης, οἰνοπίπης, παιδοπίπης, γυναικοπίπης.

*Πυρροποίκιλος, ὁ, ἡ, ον (ποικίλος). Ἐρυθροποίκιλος, κοκκινος κηλίδας, ἢ στίγματα ἔχων, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἐρυθρὸς γρανίτης λίθος.

Πυρρός, ρά, ρόν (πῦρ). Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ πυρός, ὅστις εἶναι κίτρινος ἢ ὑποκόκκινος ὡς τὸ πῦρ, ξανθός, κίτρινος ὡς ὁ χρυσός, ἢ ὡς τὸ πῦρ, χρυσόχρους, πυρίχρως (καφαλός). πρῶτον ὡς ἐπίθ. εὕρηται παρ' Ἡρόδ. Ξεν. Κυν. κ. 7. ὁ Πλάτ. εἰς Τίμ. λέγει, ὅτι τὸ «Πυρρὸν ξανθοῦτε καὶ φαιοῦ κρᾶτει γίγνεται· ἐν γένει κοκκινωπές, ἐρυθρειδές, καὶ ἐξαιρ. τὸ χρῶμα τοῦ πρώτου ἀναφαινομένου γενείου, τῆς νεότης. Valck. Φοιν. 32. καὶ τῶν ξανθῶν τριχῶν τῶν βορείων κατοίκων, ἄρα πολλάκ. ταυτοσημ. τῷ ξανθός.

*Πύρρος, ὁ. Ἀρτ. κύριον Ὄνομα.

Πυρρότης, ητος, ἡ (πυρρός). Τὸ κίτρινον ἤτοι τὸ ξανθὸν τοῦ χρώματος, τὸ πυροειδές, ἢ πυροέρυθρον, κοκκινωπὸν χρῶμα.

Πυρρότριχος, ὁ, ἡ ον, ταὐτὸν τῷ, Πυρρόθριξ.

Πυρρούλας, ου, ὁ· παρ' Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἱστορ. η. 3. πτηνόν τι πυροειδοῦς χρώματος, διαφορον τοῦ Πύρρα, καὶ Πυρρίας.

Πυρρόω, μέλ. ώσω (πυρρός). Πυρρὸν ποιῶ, κοκκινωπὸν, ἢ ἐρυθρομέλανον καμνω, παρα τοῖς Ο'.

Πυρρώδης, ες, ὁ, ἡ ες (εἶδος). Ὁ φαινόμενος πυρρός, ὁ ἔχων πυροειδῆ μορφὴν, ἢ χρῶμα πυροειδές ταὐτὸν τῷ, Πυρίχρως.

Πυρσαίνω (πυρσός). Πυρρὸν ἤτοι ξανθὸν ποιῶ. Εὐριπ. Τρωιάδ. 227. «Ὁ ξανθὸν χαίταν πυρσαίνων Ἥρδις» ὅπου τὰ Χειρόγραφα ὀρθότερα «Πυρσαίνων» ἔχουσι. Φιλόστρ. Ἐπιστ. 2.

*Πυρσαυγής, ὁ, ἡ, ές (αὐγή). Ὁ αὐγάζων, λάμπων, ἢ στίλβων ὡς τὸ πῦρ.

Πυρσεία, ἡ· (πυρσεύω). Ἡ διὰ τῶν πυρσῶν ἤτοι τῶν φανῶν, τῶν λαμπάδων διδομένη ἀγγελία, εἴδησις, ἔτι καὶ αὐτὸ τὸ διὰ τοῦ πυρὸς σημεῖον. Πολύβ.

Πυρσευτής, οῦ· ὁ. Ὅστις διὰ τῶν πυρσῶν ἤτοι τῶν φώτων, δάδων ἢ λαμπάδων δίδει σημεῖα, ἀγγελίας καὶ εἰδήσεις, 2) ὁ θερμαντής, ὁ θερμαίνων, ξεσταίνων, ἐκ τοῦ

Πυρσεύω, μέλ. εύσω (πυρσός). Διὰ τοῦ πυρσοῦ, ἤτοι ἀναμμένης λαμπάδος, ἢ δάδος δίδω σημεῖον ἀγγελίας καὶ εἰδήσεως τινός, καθόλου δὲ, Ἀγγέλλω, μηνύω, εἰδοποιῶ εἴδησιν δίδωμι, φανερόνω, δηλόω, Εὐριπ. Ἀλ. 694. Πυρσεύετε κραυγὴν ἀγώνος· ὅστε μοι διάτινος κραυγὴς τὴν τοῦ ἀγώνος εἴδησιν. Ξενοφ. Ἀν. ζ. ἡ. 15. «Ἠκραγότων δὲ αὐτῶν καὶ πυρσευόντων, ἐκβοηθοῦσιν». οὕτω λέγει καὶ Φιλόστρατ. περὶ τῶν ὀφθαλμῶν. «Πρῶτοι ἡμῖν τὸ κάλλος ἐπυρσεύσατο». 2) ἀντὶ δὲ τοῦ, Καίω, φλέγω, ἀνάπτω, πυροποιῶ, παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. α. 326. ὅθεν τροπ. «ἔχθραν πυρσεύειν» Διοδ. Σικ. ιά, 64 ἀντὶ τοῦ, ἀνάπτω, διεγείρω τὴν ἔχθραν. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Πυρσεύει, δεδουχεῖ, λάμπει, ἐξάπτει, ἅπτει πῦρ· ὁ δὲ Σουίδ. Πυρσεύει, πῦρ ἐξάπτει· καὶ «Πυρσεύω σοι τὴν σωτηρίαν» ἀντὶ τοῦ ἐκφαίνω καὶ ἀνάπτω, καὶ ἄνωθεν δεικνύω τὸ κάλλιστον, οἷα τις πυρσὸς καὶ φρυκτωρία ἄνωθεν ἐπιδεικνύουσα τὸ σῶστον τοῖς εἰς λιμένα καὶ ὅρμον ἐπειγομένοις· καὶ ὁ Εὐσταθ. Πυρσεύειν, τὸ νυκτὸς πῦρ καίειν διὰ τοὺς πελαγίζοντας, καὶ παθητ. Πλουταρ. «ἔλεγε τὴν δόξαν ὡς ἀπὸ σκοπῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Οἰκουμένην πυρσεύεσθαι». ἔλεγεν ὅτι ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἀπὸ σκοπιάν τινὰ ἐπέλαμπε, διεχέετο ἡ δόξα ἐφ' ὅλης τῆς Οἰκουμένης.

Πυρσίτης, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Πυρσευτής.

*Πυρσοβολέω, μελ. ήσω ποιητ. Γίπτω, ἐκδίδω πεπυρωμένας ἀκτῖνας «πυρσοβολεῖν ἀκτῖνας» Μαλέβ. ἐκ τοῦ

Πυρσοβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω). Ὁ πυρσοὺς βάλλων, ῥίπτων. «Ἀκτῖνες πυρσοβόλοι». Στράβ. Ἐπιγρ. πῦρ ῥίπτουσαι.

*Πυρσογενής, ὁ, ἡ, ές (γένος). Ὁ ἐκ πυρσῶν, ἢ φλογῶν γεννηθείς.

Πυρσόγλωσσος, ὁ, ἡ, ον (γλῶσσα). Ὅς τις ἐκβάλλει, ἢ ἐκχύνει γλῶσσας πυρός, ἀμφ.

Πυρσοδυνάστης, ου, ὁ (δυνάστης). Ὁ κύριος τοῦ πυρός, ἐπιθ. τοῦ Ἡφαίστου. ἀμφ.

*Πυρσοέλικτος, ὁ, ἡ, ον (ἑλίσσω). Ὁ ἐν τῷ πυρὶ ἑλισσόμενος, συστρεφόμενος.

*Πυρσόκομος, ὁ, ἡ, ον (κόμη). Ὁ ἔχων πυροειδῆ, πυρίχρωον κόμην, ἢ μαλλιά, ξανθόμαλλος.

Πυρσόκορσος, ὁ, ἡ· ον (κόρση, κόρδη.) Ὁ πυρσὴν κόρσην, κόμην ἔχων. «Λέων πυρσόκορσος». ὁ ξανθὴν χαίτην ἔχων· ταὐτὸν τῷ, Ξανθότριχος. Αἰσχύλ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ.

*Πυρσοκόρυμβος, ὁ, ἡ, ον (κόρυμβος). Ὁ ἔχων πυρωδὴ ἢ πυροειδὴ κλόνον, ἢ βοτρυοειδὴ κορυφήν.

Πυρσόλοφος, ὁ, ἡ, ον (λόφος). Ὁ Ἀντίμαχος λέγει. «Πυρσολόφους» τοὺς ἐκ παροπτηθεισῶν βυρσῶν ἱμάντας τεμνομένους. Λωρία ἐκ βυρσῶν, δερμάτων τὰ ὁποῖα πρότερον ἐξηραίνθησαν ἐπὶ τοῦ πυρός. καθ' Ἡσύχ. Πυρσολόφοι, ἱμάντες, οἱ παρ' ὀπτηθεισῶν βυρσῶν τεμνόμενοι.

Πυρσομορφόω, ῶ (μορφόω). Ἐν τῷ πυρὶ ἢ διὰ πυρὸς μορφόω, ἀμφ.

Πυρσόνωτος, ὁ, ἡ, ον (νῶτον). Ὁ πυρρὰ ἤτοι ξανθὰ νῶτα ἔχων, Εὐριπ.

Πυρσοπόρος, ὁ, ἡ, ον, Νόν. ξ. 340. «Πυρσοπόρῳ νάρθηκι» ὅπου ἄλλοι «Πυρσοφόρῳ» βέλτιον ἀναγιγνώσκουσι.

Πυρσός, ὁ (πῦρ, πυρρός). Καιομένη λαμπάς, φανὸς, φάκλα ἀναμμένη, δαυλὸς, (μασταλὰς) πυροφάνιον, λαμπτὴρ, φῶς, πυρκαϊὰ, πῦρ ἀναμμένον (fax) ἐξαιρ. τὸ πῦρ ἢ ἀναμμένη φλὸξ ἢ λαμπὰς, εἰ ἢ δίδουσιν εἴδησιν τινὰ αἱ φυλακαὶ τῆς νυκτὸς τῶν στρατευμάτων, καὶ ἐν γένει. πᾶν τὸ διὰ τοῦ πυρὸς διδόμενον σημεῖον. Ἰλ. Σ. 211. «- - ἅμα δὲ ἠλίῳ καταδύντι Πυρσοῖτε φλεγέθουσιν ἐπίτρημοι», καὶ Εὐρ. Φοιν. 1386. καὶ Ἡρόδ. 7 182, 9. 3. καὶ τὸ αὐτοῦ. κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς καιόμενον ἐν τῇ παραθαλασσίᾳ πῦρ διὰ τοὺς πελαγίζοντας. παρβλ. φρυκτωρός, φρυκτωρία.

Πυρσός, ἡ, ὁν· Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, Πυρρός, καὶ ἐνίοτε παρ' Ἀττ. Ποιητ. Εὐρ. Φοιν. 32. ὅθεν Ὑπερθετ. Πυρσότατος, παρὰ Πλουτάρχῳ.

Πυρσοτόκος, ὁ, ἡ· ον (τίκτω). Ὁ πῦρ τίκτων, γεννῶν, ἀναδίδων, λίθος πυρσοτόκος, ἀντὶ πυρίτης λίθος.

Πυρσουρίς, ίδος, ἡ· καὶ

*Πυρσουρός, ὁ, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ πυρσωρὶς καὶ πυρσωρός.

Πυρσοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ πυρσὸν ἤτοι πῦρ φέρων, ἄγων, ἢ ἀναδίδων. καθ' Ἡσύχ. «ἀγγελέοντι εὐμενέοντες εἰς ὁ ὕλα ἐτίθεσαν πεπυρωμένα (πύρωνοι) ἢ ὁ τὸ πῦρ φέρων ἀπὸ τοῦ πρώτου βωμοῦ ἐπὶ τὰ ὅρια, καὶ φυλάττων μὴ ἀποσβεσθῇ, σημαίνει δὲ καὶ λαμπαδηφόρος.

Πυρσόω, ῶ (πυρσός) ταὐτὸν τῷ, Πυρσεύω. ἀνάπτω, καίω, εἰς πῦρ βάλλω. Εὐριπ. Ῥῆσ. 43. «Νοῶν σταθμὰ πυρσοῖ.» 2) φέγγω, φωτίζω, λάμπω. Οὐδετερ. εἰμὶ λαμπρὸς, φωτεινὸς λάμπω, ἢ ὅλος ὡς πῦρ καίω.

*Πυρσωδής, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ ὅμοιος πυρσῷ, ὁ λαμπρὸς ὡς πῦρ καίων, ἢ φέγγων.

*Πυρσώπης, ου, ὁ, ἠθλ. πυρσῶπις ιδος = τῷ Ἐπομ.

*Πυρσωπός, ὁ, ἡ, ὸν (ὤψ). Ὁ ἔχων πυροειδῆ ὄμματα, ἢ ὁ ῥίπτων πυροειδῆ βλέμματα, πλήρη πυρός.

*Πυρσωρίς, ίδος, ἡ (πυρσός, ὥρα). Λαμπτὴρ, πύργος ὑψηλὸς ἐφ' ᾧ καίονται πυρσοὶ δι' ὧν δίδεται σημεῖόν τι, (φανάριον) φάρος, ὡς τὸ φρυκτώριον.

*Πυρσωρός, ὁ (πυρσός, ὥρα) ὡς τὸ φρυκτωρός. Φύλαξ ἐστις ἐν καιρῷ νυκτὸς διὰ πυρσῶν, διὰ λαμπάδων, ἢ ἀναμμένου πυρὸς δίδει σημεῖόν τι, ἢ εἰδήσιν τινα, Schneid. Ξεν. Ἑλ, 6, 2, 34.

Πυρφορέω, ῶ, Μέλ. ήσω· πυρφόρος εἰμὶ, πῦρ φέρω, ἢ κρατῶ Φιλόστρατ. ἐκ τοῦ

Πυρφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ πῦρ φέρων, κομίζων ἢ κρατῶν, βαστάζων ἀναδίδων, ἐκβάλλων, οὕτω καλεῖται ὁ Προμηθεύς, παρ' Αἰσχύλ. ἔτι δὲ καὶ τῆς ἀστραπῆς, ἢ τοῦ κεραυνοῦ, παρὰ Πινδ. «πυρφόροι δίστοιοι βέλη πεπυρωμένα τὰ ὁποῖα ῥίπτομενα κατακαίουσιν ὅπου ἤθελον πέσει· καὶ, ἀγγεῖον πυρφόρον, τὸ ὁποῖον περιέχει πυρώδεις καυστικὰς ὕλας ἐν ἑαυτῷ πυραυνον, ὅπερ ὁ Ἡσυχ. Πυρσοφόρον λέγει. 2) «Θεὸς πυρφόρος» ἀντὶ τοῦ, Πυρετοφόρος, καυστικός, ὁ πυρετὸν, θέρμην ἐξαποστέλλων, λοιμὸν, Σοφ. Ο. Τ. 27. 3) Ἐν τοῖς στρατοῖς τῶν Λακεδαιμονίων καλεῖται Πυρφόρος ἱερεύς, ὁ τὸ ἀσβεστον φῶς θυσίαν φυλάττων πῦρ. Ξενοφ. Λακ. ιγ'. 2. «Ἐπαναλήψομαι δὲ ὡς ἐξορμᾶται σὺν στρατιᾷ ὁ βασιλεύς· θύει μὲν γὰρ πρῶτον, οἴκοι ὤν, Διὶ ἡγητορι καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ· ἢν δὲ ἐνταῦθα καλλιερήσῃ, λαβὼν ὁ πυρφόρος πῦρ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, προηγεῖται ἐπὶ τὰ ὅρια τῆς χώρας· ὁ δὲ βασιλεὺς ἐκεῖ αὖ θύεται Διὶ καὶ Ἀθηνᾷ. Ὅταν δὲ ἐμμείνῃ τούτοις τοῖς θεοῖς καλλιερήσῃ, τότε διαβαίνει τὰ ὅρια τῆς χώρας· καὶ τὸ πῦρ μὲν ἀπὸ τούτων τὸ ἱερὸν προηγεῖται οὐδέποτε ἀποσβεννύμενον, σφάγια δὲ παντοῖα ἕπεται, κ. τ. λ. Νικόλαος δὲ ὁ Δαμασκηνὸς οὕτω λέγει. «Ὅταν δὲ στρατεύωνται (οἱ Λακεδαιμόνιοι) ἔξω χώρας, πῦρ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ἀγήτορος Διὸς ἀναπαμένος ὁ πυρφόρος λεγόμενος. συνεστὶ τῷ βασιλεῖ ἄσβεστον αὐτὸ τηρῶν· ὁ Φώτιος ἔχει· «Πυρφόρος, ὁ πῦρ φέρων, πυρφόρους δὲ ἔλεγον τοὺς ἐπιβάμιον πῦρ ἀνάπτοντας· ἐν τοῖς οὖν πολέμοις εἰώθασι τῶν ἱερέων οἱ νεωτερικότες φείδεσθαι· ἐπὶ δὲ τῶν παντελῶς ἠτιμωθέντων καὶ συμπατηθέντων ἐν τῷ πολέμῳ εἰώθασιν ὑπερβολῇ χρώμενοι οὕτω λέγειν, ὅτι οὕτως ἀπώλοντο, ὥστε οὐδὲ πυρφόρος, ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν, οὐδὲ ἱερεὺς ὑπελείφθη τῷ στρατῷ» ὁ Ἡσύχ. «Πυρφόρος, πῦρ φέρων, καὶ ὁ μόνος διασωθεὶς ἐν πολέμῳ» ὁ Μοσχόπουλος· «Πυρσοὺς οἱ πυρφόροι ῥίπτοντες εἰς τὸ μέσον τῶν στρατευμάτων ἀνῆπτον τὸν πόλεμον, καὶ ἦν τοῦτο σημεῖον τοῦ πολεμεῖν πρὸ τοῦ εὑρεθῆναι τὴν σάλπιγγα· ὅθεν καὶ ἡ Παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῆς παντελοῦς ἀφανείας (ἤτοι πανολεθρίας τοῦ στρατοῦ), ὅτι οὐδὲ πυρφόρος ἐνατελείφθη» συνῳδὰ τούτοις καὶ τῷ τοῦ Τζέτζη· «Πρὸ γὰρ εὑρέσεως τῆς σαλπιγγος ἐν τοῖς πολέμοις, πυρφόροις ἐχρῶντο, οἱ τινες ἐξ ἑκατέρου μέρους τῶν στρατευμάτων, τοῦτε πολεμίου καὶ τοῦ πολεμουμένου, μέσον εἰσερχόμενοι λαμπαδηφόροι, ἐρρίπτουν τὰς λαμπάδας ἀντὶ τοῦ σαλπίτας, καὶ οὕτω συνεκροτεῖτο ὁ πόλεμος» καθὰ καὶ ὁ Σχολ. Εὐριπ. ἐν Φοιν. λέγει· «Ἐχρῶντο οὖν κατὰ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σαλπιγκτῶν πυρφόροις· οὗτοι δὲ ἱεροὶ ἦσαν Ἄρεως ἑκατέρας στρατιᾶς προηγούμενοι μετὰ λαμπάδος, ἣν ἀφιέντες εἰς τὸ με-

ταίχμιον, ἀνεχώρουν ἀκίνδυνοι, καὶ οὕτω συνέβαλον αἱ στρατιαί· ἐσωζοντο δὲ οἱ πυρφόροι, ὡς ἱεροὶ τοῦ θεοῦ, εἰ καὶ πάντες ἀπώλοντο· ὅθεν ἡ Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄρδην ἀπολλυμένων. »Οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη». Ἡρόδ. 8. 6. Ἔδει δὲ μηδὲ πυρφόρον ἐκφυγόντα περιγενέσθαιν.

Πυρώδης, ες, ὁ, ἡ, ες, ταὐτόν, τῷ, Πυροειδής

Πύρωμα, τό. (πυρόω). Τὸ πεπυρωμένον, κεκαυμένον, πᾶν τὸ κεκαυμένον σῶμα.

Πυρωπής, καὶ θηλ. πυρῶπις, ιδος = πυρωπός. Ὥραι πυρώπιδες». Νόν.

Πυρωπός, ὁ (ὠψ) Ὁ πυροειδῆ ὄμματα ἢ ὄψιν ἔχων, ὁ μὲ πλήρη πυρὸς ὄμματα βλέπων, καὶ πυροειδής, ὅμοιος πυρί, ἢ πυρὸς χρῶμα ἔχων,

Πύρωσις, εως, ἡ. (πυρόω) Τὸ πυροῦν, καίειν, ξηραίνειν, φλέγειν, φρύγειν, μαγειρεύειν, ὀπτᾶν, ψήνειν ἐν πυρὶ ἢ μετὰ πυρός, φλόγωσις, πυρκαϊά, καύσιμον, καὶ παρ' Ἰατρ. καῦτις, ἕψησις, θέρμη.

Πυρώτερος, ἑρα, ερον (πῦρ) ἀντὶ πυρρότερος, ποιητ. Συγκρ. ὡσανεὶ ἐκτινος θετ. πυρός. Μᾶλλον πυροειδής, πυροειδέστερος, Ἄρατ. 798. »Πυρώτερα φοινίσσοιτο».

Πυρωτής, οῦ, ὁ. (πυρόω). Ὁ ἐν πυρὶ μέταλλα ἐργαζόμενος, χαλκεύς, κ. τ. τ. Ἐπίδρ. β'. ὅθεν

Πυρωτικός, ή, όν. Καυστικός, φλογιστικός, καυτερός, ὁ καταπαίων, φλογίζων, πυρώων.

Πυρωτός, ή, όν. (πυρόω) Ἐμπυρος, πεπυρωμένος, ὁ λάμπων καὶ ἀστράπτων ὡς τὸ πῦρ· ὁ Πλούταρχ. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, Λαμπρός.

Πυς, Ἐπίρ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Ποῖ. Σώφρων παρ' Ἀμμωνίῳ.

Πύσμα, τος, τό (πύθομαι) Τὸ ἐρωτηθέν, ἐρευνηθέν, ἐρώτημα, ζήτημα διαφέρει μέντοι ἡ Ἐρώτησις τῆς Πεύσεως· διότι, ἡ μὲν ἐρώτησις δι' ὀλίγων ἐπιδέχεται τὴν ἀπόκρισιν, ἤτοι σύντομος, οἷον, ναί, ἢ οὔ· ἡ δὲ πεῦσις διὰ πλειόνων, καὶ 2) ἐρώτησις, τὸ ἐρωτᾶν. — ὅθεν

Πυσματικός, ή, όν. καὶ Ἐπίρ. κῶς, Ὁ εἰς πύσμα, ἐρώτησιν ἀνήκων, ἐρωτηματικός, ἢ κατ' ἐρωτηματικὸν τρόπον.

Πύσσηχος, ὁ. Ξύλον τι κεκαμπύλον τοῖς μόσχοις περὶ τοὺς μυκτῆρας τιθέμενον, ὃ κωλύει αὐτοὺς θηλάζειν. Ἡσύχ. ἔτι καὶ πύσσαλος, γραφόμ. (πίθαν. διαφέρει τοῦ πέσσαλος μόνον κατὰ διάλεκτον.)

Πυστιάομαι, ὁ. Ἡσύχ. ἔχει. »Ἐπυστιᾶτο, ἐπυνθάνετο· ἄρα ταὐτόν ἐστι τῷ, Πυνθάνομαι, »Ἐν ᾧ πυστιῶνται καὶ πυνθάνονται τοῦ Θεσεῦς. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Πυστις, εως, ἡ, (πύθομαι) ὡς τὸ πεῦσις. Ἐρώτησις, ἔρευνα, τὸ ἐρωτᾶν, πυνθάνεσθαι, ἢ δι' ἐρωτήσεως καὶ ἀκοῆς μάθησις. 2) Τὸ ἐρωτηθέν, ὅθεν Φήμη, εἴδησις, λόγος ἀδόμενος, ἀγγελία, ἀκοή. Ὀρφ. Ἀργ. παραβλ. καὶ Lob. Φρυν. σελ. 728.

Πυστός, ή, όν, Ἐπιθ. ῥήματ. ἐκ τοῦ πυνθάνομαι. Γνωστός, ἀκουστός, ἐξάκουστος, περίδοξος, ἀμφ.

Πυτία, ἡ. (πῦος) Ὁ τυρεύων ἢ πηγνύων τὸ γάλα ὀπός, Coagulum, τὸ πρῶτον γάλα τῆς μητρὸς ὅπερ μένει πεπηγὸς εἰς τὸν ἔσχατον στόμαχον τοῦ νεογεννηθέντος ἐκ τῶν μηρυκωμένων ζώων, ὃ καὶ μεταχειρίζονται οἱ ποιμένες εἰς τὸ νὰ πηγνύωσι τὸ γάλα καὶ νὰ κάμνωσιν ἐξ αὐτοῦ τὸν τυρόν· ἔτι Πυετία, καὶ πιτύα γραφόμ. 2) Εἶδος πέμματος, ἤτοι πλακουντίου, Πήττα, (ἡ Πύτα. Ἀλκίφρ. λείψ. ἐ. ὅθεν

Πυτιάζω, μέλ. ἀσω. Πυτίαν βάλλω εἰς τὸ γάλα ἵνα πήξῃ, καὶ γίνῃ τυρός, τυρόγαλα.

Πυτίζω, Μ. ἴσω. Συχνάκις καὶ ἀλλεπάλληλα πτύω, ἐκπτύω, ἐκρίπτω τινά, λαβὼν πρότερον ἐν τῷ στόματί μου ὑγρότητα τινά, καὶ ἐκφυσῶν ἐκπτύων ἔπειτα αὐτήν, ῥαντίζω ἢ βρέχω τινά, (πιουτκιουρδίζω, Τουρκ.). 2) Γεύομαι, δοκιμάζω. Γράφεται ἔτι καὶ Πιτύζω, οὕτω κεῖται παρ' Ἡρωσι πνευμ. ἀ. σελ. 181. »Ἀναπυτίζοντι ὕδωρ ἀγγείῳ, τὸν ἐκπυτισμὸν πρὸς τὸ δοθὲν ὕψος ποιεῖται· ἵνα οὖν εὐκόπως εἰς τὸν δοθέντα τόπον ἐκπυτίζηται τὸ ὕδωρ· ἐν δὲ σελ. 205. κεῖται. »Ἄχρις ἂν πᾶν καταπυτισθῇ τὸ ὑγρόν· ἴσως νὰ ἐκτεινυχθῇ ἕλον τὸ ὕδωρ. (πυτίζω, καὶ πιτύζω κατὰ σχῆματ. εὐδὲν ἄλλο ἐστὶ εἰμὴ τὸ ἀλλεπάλληλως καὶ συχνὰ πτύω, ὡς τὸ Λατ. sputo ἐκ τοῦ spuo, ἐξ οὗ εὑρίσκεται pytisare, ἢ pytissare, καὶ pytisma παρὰ Λατ. (Κατὰ Β.. Ἀριστφ. Λυσ. 205 τὸ ὕψλον ἔστιν μακρόν. παρβλ. Ter. Heaut. 3, 1, 48. Juvenal. 11, 173 ὅθεν ἡ γρφ. πυτίζω ἐστὶν ἡμαρτ.)

Πυτιναῖος, αία, αῖον. (πυτίνη) Ὁ ἐκ λυγαρίας ἢ ἐκ φλοιοῦ, ἴτέας πεπλεγμένος Ἀριστοφ. Ὄρν. 798. λέγει »Πτερὰ πυτιναῖα ἀντειζόμενος, ἐπειδὴ καὶ ὁ Διοτρεφὴς φησὶ τὸ εἶναι Πυτινοπλόκος ἐπλούτησεν ἐκ τοῦ ἐργοχείρου αὐτοῦ. ἐκ τοῦ

Πυτίνη, ης, ἡ. Πλεκτὴ λάγηνος εἶδος δεχομένη, σταμνίον ἢ φιάλη, φλασκίον περιπεπλεγμένον μετὰ θαλλῶν ἢ φλοιῶν δένδρων, παπύρων, φοινικείων φύλλων, βύρλων, λυγαριᾶς, κ. τ. τ. ἵνα μὴ εὐκόλως συντρίβηται, ὡς ἡ παρ' ἡμῖν »Φιάσκα» λεγομένη. Ἔπλεκον δὲ ταῦτα ὡς καὶ τὰς σπυρίδας εἰς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ δεσμῶται. Ἡσύχ. Οἱ Ταραντῖνοι ἀντὶ τούτου »Βυτίνην» ἔλεγον, καθ' Ἡσύχ. ἐν δὲ τῇ τῆς Ἰουδὶθ βίβλῳ ἐ. ς'. κεῖται καὶ »Ἀσκοπυτίνη», ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι καὶ μετὰ δέρματος περιπεπλεγμένον ἦν· ἀλλ' αὕτη κυρίως συνώνυμος ἦν τῷ »Ὀλπη, ἡ δερματίνη ληκύθη.» οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ μία τις τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Κρατίνου. Ἐκ τοῦ »Πυτίνη» ἐσχηματίσθη ἡ συνήθεια τὸ Πουτίνα, Πουτούνιον, καὶ, Πουτοῦνα, ἅτινα εἰσὶν ἀγγεῖα ἐκ σανίδων πεπηγμένα, καὶ ἐκ τοῦ »Βυτίνη» τὸ, Βυτίον, Βουτίον, καὶ Βατίον· καὶ ἐντεῦθεν Βουττίον, καὶ Βουτσίον, τὸ τοῦ οἴνου δοχεῖον, τὸ καὶ ἄλλως »Βαρέλιον» λεγόμενον. (περὶ τῆς μακρότητος τοῦτο Ἤφιλον καὶ Ἰῶτα ἀναφέρει ὁ Δρακ. σελ. 45, 10, 90, 14) ὅθεν.

Πυτινοπλόκος, ὁ, ἡ ον (πλέκω). Ὁ πυτίνας πλέκων, ὁ ἐργαζόμενος πινοδοχεῖα περιπεπλεγμένα ἐκ βύρλων ἢ ἄλλων τοιούτων.

Πύτισμα, τό. (πυτίζω) τὸ συχνὸν πτύσμα, ἔκπτυσμα, ἀμφ. (— ⏑ ⏑)

(Πύω,) Μέλ. ύσω. ταυτ. τῷ, Πύθω κατ' ἄλλους = πτύω, ἀμφω ἄνευ παραδείγ.

Πυώδης, εος, ὁ, ἡ, ες, (πῦον, εἶδος.) ὁ πύου, ἐμπύου εἶδος ἔχων· ὁ ἐμπυον ἐν ἑαυτῷ περιέχων, ἐμπυασμένος. ἐκ τοῦ

Πύωσις, εως, ἡ. (πυόω) Τὸ πυοῦν, εἰς πῦον ἤτοι ἔμπυον καταστᾶν, ἐμπύωσις, ἐμπύασμα, ἔμπυον, ἡ τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος σήψις, ἤτις ἀποβαίνει εἰς γαλακτώδες ὑγρόν.

Τὸ Π μετὰ τοῦ Ω.

Πω, Ἰων. κω. Ἐγκλιτικ. μόριον, συνιστάμενον ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ ἀρνητικῶν καὶ ἀποφατικῶν λέξεων, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ποτὲ μὲν ὁμοῦ συνεχόμενον μὲ αὐτὸς, ποτὲ δὲ κεχωρισμένον ἀπ' αὐτῶν διά τινος ἄλλης ἐγκειμένης μεταξὺ λέξεως, παραβλ. οὔπω, μήπω, οὐ πώποτε, μὴ πώποτε, οὐδέπω, μηδέ πω, οὐδεπώποτε, οὔτιπω· σημαίνει ἀόριστως τὸν παρεληλυθότα καὶ παρῳχημένον χρόνον, ἔτι, ἄκμε, ποτέ, ἐν Ἰλ. Β. 251. »Οὐδέ τίπω σάφα βέβαιον· δὲν ἐξεύρομεν ἀκόμη κάτι βέβαιον· τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Α. 547. »Οὐδέ τι πώποτε· διὰ τοῦ, Οὐδέ ποτε. »Οὔπω εἶπεν· δὲν εἶπε ἀκόμη. »Θανεῖν αὐτὸν οὔτι πω θέλω». Σοφοκλ. δὲν θέλω ἀκόμη ν' ἀποθάνῃ, καὶ ἀλλαχοῦ. 2) Κυρίως καὶ ἔτι καὶ Καταφατικῶς, οἷον. »Ὅσοι ἐμοῦ πώποτε ἀκηκόατε», ὅσοι ποτὲ εἴστε μέρος μοῦ ἠκούσατε, ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ τῆς συνηθείας »Πούποτε». Πλατ. καὶ Ἐρωτηματικῶς. »Τίπτε πώποτε συμβέβηκεν; ὡς καὶ παρὰ Θουκ. 3, 57. »πόλις ἀφισταμένη τίς πω τούτῳ ἐπεχείρησε; ὅπου τὸ πω ἐνταῦθα ὑποκοεῖ ἄρνησιν τινὰ προκύπτουσαν ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς ἐρωτήσεως, παραβλ. πώποτε. (τὸ πω ἔστι ἄνευ ἀμφιβ. Δωρ. Γεν. τοῦ ΠΟΣ, ἀντὶ που, καὶ διὰ τοῦτο ἦν παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Σικελοῖς ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ πόθεν, ὡς καὶ τὸ, Τουτῶ, καὶ Λυτῶ, ἀντὶ τουτόθεν καὶ αὐτόθεν, ὡς, φ. ε. »Πῶ τις ὅτον ὠνασῆται»; Σώφρ. παρὰ τῷ Μ. Ε. ἀντὶ, πόθεν ἐμπορεῖ τις ν' ἀγοράσῃ ὄνον; παραβλ. πώμαλα)

Πῶ, ὡς ἐρωτηματικόν, ποῦ; συνεχόμενον μετὰ τοῦ ποῖ, Αἰσχύλ. Προμ. 577. παραβλ. Ἑρμάν. στοιχ. Μετρ. σελ. 273. 2) Πῶ, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ πῶθι, πίε, πιέ. Ε. Μ. χαῖρε καὶ πῶ.

Πώγων, ωνος, ὁ. Τὸ γένειον, αἱ περὶ τὴν σιαγόνα καὶ τὴν ὑπήνην τρίχες. ἔστι δὲ ἡ λέξις μεσόμηρ. »πώγωνα ἔχειν». Ἡροδ. 1, 175. »πώγωνα φύειν» ὁ αὐτ. 8, 104. παραβλ. φύω· καὶ »Πώγων βαθύς.» γένεια μακρά. »Πώγων πυθμὴν καθεῖται». Πλούταρχ. τὰ γένεια αὐτοῦ καταβαίνουσιν ἢ φθάνουσιν ἕως εἰς τοὺς πόδας. »Ξυρεσθαι τὸν πώγωνα· ξυραφίζειν τὰ γένεια. Ἀθην. »Λαμβάνειν πώγωνος· πιάνειν ἀπὸ τὰ γένεια. τροπ. »Πυρὸς ἢ Φλογὸς πώγων». Αἰσχύλ. Ἀγ. 315. καὶ Εὐρ. Φοίν. 1261. ἢ εἰς ὀξὺ ἀνάδρομὴ τῆς φλογός, ἤτοι ἡ πυραμοειδὴς ἀναφορὰ αὐτῆς, ἡ γλῶσσα τοῦ πυρός. Λέγεται καὶ ἐπὶ ζώων. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ μετεώρων, πυρωδές τι καὶ ὅμοιον πώγωνι φαινόμενον τοῦ ἀέρος, καὶ πωγωνίας ἀστὴρ, ὅθεν

Πωγωνιαῖος, αία, αῖον· ὁ πώγωνα ἔχων, γενάτος. Γλωσσ.

Πωγωνίας, ου, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Πωγωνιαῖος. »Ἀστὴρ πωγωνίας· ὁ ἔχων πώγωνα, ἢ οὐράν, ὡς οἱ Κομῆται.

Πωγωνιάτης, ου, ὁ. θηλ. πωγωνιᾶτις, ιδος, Ἰωνικ. Πωγωνιήτης, ου, θηλ. ῆτις, ταὐτὸν τῷ, Πωγωνίτης. Σουίδ. καὶ Ἐτυμολ.

Πωγώνιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, Πώγων. Μικρὸν γένειον· ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Πηγούνιον, ἀντὶ τοῦ, Τπήνη.

Πωγωνίτης, ου, ὁ θηλ. ῖτις, ιδος. ἀντὶ τοῦ, Πωγωνίας, ὁ ἔχων πώγωνα, Σουίδ.

Πωγωνοκουρεῖον, τό. τόπος ἔνθα κείρουσιν ἤτοι ξυρίζουσι τὰ γένεια, παρπερεῖον. Γλωσ. Στεφ. ἐκ τοῦ

Πωγωνοκουρία, ἡ. (κουρία) Ἡ τοῦ πώγωνος κουρά, τὸ ξύρισμα τῶν γενείων. Γλωσ. Φιλοξ.

Πωγωνοτροφέω. ῶ, (πωγωνοτρόφος) Πώγωνα τρέφω. ὁ ἐστὶν αὐξάνω τὸ γένεια νὰ μεγαλώσωσιν, ὅθεν

*Πωγωνοτροφία, ἡ. Τὸ τρέφειν πώγωνα, τὸ αὐξάνειν τὸν πώγωνα ν' αὐξήσῃ, Πλούταρχ. Ἴσ. καὶ Ὄσ. 3.

Πωγωνοτρόφος, ὁ, ἡ. ον. (τρέφω) Ὁ τὸν πώγωνα τρέφων, ὅ ἐστιν, ὅστις αὐξάνει τὰ γένεια νὰ μεγαλώσωσιν, ὁ γένεια φέρων.

Πωγωνοφορέω, ὁ (πωγωνοφόρος) Πώγωνα φέρω, ἔχω γένεια.

Πωγωνοφορία, ἡ. Τὸ ἔχειν ἢ φέρειν γένεια, πώγωνα, ἡ συνήθεια τοῦ φέρειν ἢ τρέφειν πώγωνα.

Πωγωνοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω) Ὁ πώγωνα φέρων, γενάτος.

Πώεα, ἴδε ἐν τῷ Πῶυ.

Πωλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ πῶλος Ὁ μικρὸς καὶ νέος ἵππος, ἀλογάκιον· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ τὸ νεογνὸν τοῦ ὄνου. Πλάτ. παρὰ Διογ. Λαερτ. περὶ τοῦ Ἀριστοτέλους. »Ἡμᾶς ἀπολάκτισε, καθάπερεὶ πωλάρια γεννηθέντα τὴν μητέρα.

Πωλεῖα, ἡ. ταὐτὸν τῷ. Πώλευσις. Ξενοφ. Ἱππ. β'. 2. 5. παρὰ δὲ Στράβ. ε. σελ. 325. ταὐτὸν ὅπερ καὶ τῷ, Ἱππεία, ἡ ἐπιμέλεια καὶ τροφὴ τῶν πώλων, τῶν νεογνῶν, ἵππων.

Πωλέομαι, οῦμαι, μελ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. Ἀναστρέφομαι, ἔρχομαι συνεχῶς ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον, παραγίνομαι, πορεύομαι, ὑπάγω, περιφέρομαι, περιστρέφομαι, περιέρχομαι, περιστρεγκλίζω, ἐλαύνω, συχνάζω ἢ συνεχῶς φοιτῶ εἴς τινα τόπον, ἢ εἰς πρόσωπόν τι, συνεχῶς ὑπάγω, Ἰλ. Α. 499. »Εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο· ἀναστρέφετο, παρεγίνετο. Ἰλ. Ε. 330. »Ἐς πόλεμον πωλήσεται· φοιτήσεις, παραγενήσῃ ἢ ἀναστραφήσῃ, ὡσαύτ. καὶ, ἐς δόμον, ἐπὶ ῥέεθρα, Ὀμ. καὶ ἑξῆς ἀντὶ τοῦ, Πορεύομαι, ὑπάγω, Ὀδυσ. Δ. 384. »Πωλεῖται τις δεῦρο ἔρχεται συνήθως, ἢ φοιτᾷ συχνάκις ἐδῶ, ἐνθάδε, Γρ. Ἀπόλ. 170. ὧδε καὶ ἐνθαδε ὅμ. Ἀφρ. 80. »μετ' ἄλλους, Ὀδ. Ι, 189. »ἀγγελίης πωλεῖται· ὑπάγει διὰ τὴν ἀγγελίαν, Ἡ. Θεογ. 781. πολλάκ. ἔστι παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει ὁ ποιητ. παρατατ. πωλέσκετο, ἐν δὲ Ὀδ. ἡ Ἴων. μετοχ. πωλεύμενος, καὶ ὁ Ἴων. παρατ. πωλεύμην. 2) καὶ ἐπὶ συναναστροφῆς, ἐπιμιξίας, σχέσεως, ἐμπορείας, ἀντὶ τοῦ, συναναστρέφομαι, συνέρχομαι, εὑρίσκομαι εἰς σχέσιν ἢ ἀναφορὰν μετά τινος, ἔχω νὰ κάμω μὲ τινα. ὅθεν ἐν τῷ τοῦ Σόλωνος παρὰ Λυσίᾳ νόμῳ σελ. 361. περὶ πορνῶν »Ὅσαι δὲ πεπραγμένως πωλοῦνται, ἤτοι ἐμφανῶς φοιτῶσι πρὸς τοὺς διδόντας· ὅπου ὁ Bekk. ἀντικατέστησε τὴν ἀρχ. γραφ. πολοῦνται, Lob. Φρυν. σ. 584. ὁ Πλούταρχ. εἰς Σόλωνα 23. ἔχει ἐκ τῶν νόμων τοῦ Σόλωνος τὰς λέξεις. »Πλὴν ὅσαι πεπραγμένως πωλοῦνται, λέγων δὴ τὰς ἑταίρας· αὗται γὰρ ἐμφανῶς φοιτῶσι πρὸς τοὺς διδόντας, ἑρμηνεύει ἄρα τό, Πωλεῖσθαι, διὰ τοῦ, Φοιτᾶν, φανερῶς περιέρχονται. (ἐκ τοῦ πέλω, πέλομαι, πολέομαι, παραβλ. πωλέω ὡς τὸ ποτάομαι ἐκ τοῦ πέτομαι, στρωφάω ἐκ τοῦ στρέφω, κ. τ. τ.

Πώλευμα, τό (πωλεύω) τὸ καταδαμασμένον, ἤτοι κεχαλινωμένον, καὶ δεδιδαγμένον πωλάριον, νέος ἵππος, ἢ πᾶν ζῶον ἐν γένει τιθασευμένον.

Πώλευσις, εως, ἡ. (πωλεύω) Ἡ ἀγωγὴ καὶ διδασκαλία ἤτοι ἡ παίδευσις τῶν πώλων· ἡ τέχνη τοῦ νὰ παιδεύῃ καὶ νὰ γυμνάζῃ τις τοὺς πώλους ἢ ἐποιονδήποτε νεογνόν τι ζῶον· τὸν τρόπον τοῦ νὰ γίνωσι πρὸς χρῆσιν ἐπιτήδεια, καὶ χειρωθῆ· ἡ διδασκαλία αὕτη κεῖται παρὰ Ξενοφ. Ἱππικ. κεφ. β'.

*Πωλευτής, οῦ, ὁ. Ὁ δαμάζων, ἤτοι χαλινόων, γυμνάζων, διδάσκων τοὺς πώλους, ὁ κάμνων αὐτοὺς ἐπιτηδείους εἰς χρῆσιν, καὶ ἐν γένει ὁ τιθασευτής, ἐξημερῶν πᾶν ἄλλο τι νεογνὸν ζῶον, ἐκ τοῦ

Πωλεύω, Μέλ. εύσω. (πῶλος) παιδεύω, γυμνάζω τοὺς πώλους ἤτοι τοὺς νέους ἵππους, τοὺς καταδαμάζω, τοὺς βάλλω τὸν χαλινὸν καὶ ἐπὶ παντὸς ἄλλου νέου ζῴου. Ξενοφ. Ἱπ. β'. 1. τροπ. ἀνατρέφω, παιδεύω, διδάσκω.

Πωλέω, λῶ, Μέλ. ήσω. Ἀπαλλοτριόω, ἀποξενόω, δίδωμι εἰς ὅλον τινὰ ἕνεκα ὡρισμένης τινὸς τιμῆς ἕνα πρᾶγμα ἴδιόν μου, τιμῆς ἢ ἀργυρίου ἕνεκα ἀπαλλοτριόω τὸ ἐμὸν κτῆμα, ἢ κάμνω ἀλλαγὴν ἑνὸς πράγματος μ' ἕν ἄλλο, δίδω μίαν πραγματείαν καὶ πέρνω ἄλλην, ἀνταλλάττω, μεθομηρ. πρώτου παρ' Ἡροδ. 1, 196. 8, 105. ὅπου ἡ τιμὴ τοῦ πωλουμένου πράγματος κεῖται εἰς Γεν. καὶ, »ὁπόσου πωλεῖν Ξενοφ. καὶ ὁ αὐτ. Κυροπ. ε'. β'. 11. »Ἔμπορος πωλεῖν τι βουλόμενος, ἤν τι πωλῶν ἀλίσκηται, πωλήσει ὅπως ἂν βούληται· καὶ ἐν Ἀπομν. ἀ. ε'. 13. »Τὴν ὥραν ἐὰν τις ἀργυρίου πωλῇ τῷ βουλομένῳ — τὴν σοφίαν ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦσιν· ὡσαύτως »ἐπαίνου τὸ δεῖπνον πωλεῖν Ἐπικτ. ἤτοι, πωλεῖ τὸ δεῖπνον ἀντὶ ἐπαίνου, ἀντὶ κολακείας. (ὁ Valck. ἀνάγει τὴν λέξιν ὀρθῶς εἰς τὸ πέλω, πέλομαι, περιστρέφομαι, περιφέρομαι, συ ἀλλάττομαι, συναλλάγματα καὶ ἀναλλάγματα ποιῶ, δίδωμι ἕνα πρᾶγμα, καὶ ἀντ' αὐτοῦ λαμβάνω ἕτερον, ἴδε καὶ ἐμπολᾶσθαι. Ὁ Φώτ. ἐν λέξ. ἔχει τὸ τοῦ Δημοσθέν. ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας οὕτω. »Ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλοῦσί τι ἀποπεπραγμένος. Δίδυμος φησιν ἀντὶ τοῦ, Πορευόμενοι φανερῶς. Πωλεῖν γὰρ τὸ παρέχειν ἑαυτὸν τοῖς βουλομένοις. πεθητ. πωλέομαι οῦμαι, »οἱ ὑπὸ δόρυ πωλούμενοι, »Διον Ἀλ. οἱ ἐν δημοκρατίᾳ πωλούμενοι δοῦλοι, ἢ αἰχμάλωτοι· καὶ μετὰ Δοτ. »πωλεῖται διπλασίῳ συνναι. τιμήματι, Πλουτ. πωλεῖται μὲ διπλασίαν τιμὴν, κοστίζει τὸ διπλοῦν, καὶ Αἰτ. μετὰ τῆς πρός, »πωλεῖται πρὸς χρυσίον Ἀθην. καὶ πωλεῖται πρὸς διπλοῦν ἀργύριον, Διοσκορ.

Πωλή, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Πάλητις. Γροφίδ.

Πώλημα, τό. Πᾶν ὅ,τι πωλεῖται, ἢ κεῖται εἰς πώλησιν, πράτιμον, πρὸς πρᾶσιν ἐπιτήδειον, καὶ πωλησθέν, ἢ πωλημένον.

Πώλης, ου, ὁ. Ὅστις πωλεῖ, ὁ πωλῶν, πωλητής. Ἀριστοφ. Ἱππ. 131. 133. ἅλλως μόνον ἐν συνθέσει εὐχρηστον.

Πώλησις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ πωλεῖν, πρᾶσις, ἐμπωλή, πούλητις. Ξενοφ.

Πωλητήριον, τό. Πωλητήριον, οἶκος, ἐργαστήριον, πλατεῖα, τόπος, ἔνθα πωλοῦνται τὰ πράγματα. 2) κατὰ τὸν Ἀρποκρατ. ὁ τόπος ἔνθα συνεδρεύουσιν οἱ πωληταί. Ξενοφ. πόρ. γ'. 13. »Εἰ τοῖς ἀγορείοις οἰκήσεις τε καὶ τὰ πωλητήρια κατασκευασθείη. »Πωλητήριον μετοικίου· ἔνθα πωλοῦνται καὶ ἀγοράζονται οἱ φόροι τῶν μετοίκων, ἔνθα μισθοῦνται οἱ δημόσιοι φόροι.

Πωλητής, οῦ, ὁ. Ὅστις πωλεῖ, πιπράσκει, πράτης. Ὁ μισθωτής, ὁ ἐνοικιαστής, ὅθεν ὁ Φώτ. ἔχει. »Πωληταὶ καὶ Πωλητήριοι· οἱ μὲν πωληταὶ ἀρχή τις ἐστὶν ἐν Ἀθήνησιν, δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες, εἰς ἓκ τῆς φυλῆς ἑκάστης, δοκοῦσι δὲ τὰ πεπρασμένα ὑπὸ τῆς πόλεως πάντα τὰ τέλη, καὶ μέταλλα, καὶ μισθώσεις, καὶ τὰ δημευόμενα· οἱ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις λεγόμενοι Censores. ὁ αὐτός ἔτι. »Πωληταί, οὗτοι τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ κατὰ προθεσμίαν καὶ μὴ ἀποδιδόντων ἐπίπρασκον τὰς οὐσίας, ὑπέκειντο δὲ τοῖς πωληταῖς καὶ ὅσοι τὸ διαγραφὲν ἀργύριον ἐν πολέμῳ μὴ εἰσέφερον, ἔτι καὶ οἱ ξενίας ἀλόντες, καὶ ὁ μέτοικος προστάτην οὐκ ἔχων, καὶ ὁ ἀποστασίου γραφείς· τούτων γὰρ τὰς οὐσίας πωλοῦντες παρακατέβαλον εἰς τὸ δημόσιον. »Ἴδε καὶ Böckh Ath. Staash. 1, σ. 107, ὅθεν

Πωλητικός, ή, όν. Ὁ κλίσιν ἔχων εἰς τὸ πωλεῖν, ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πωλῇ. καὶ Ἐπίρ. — κῶς. μὲ πωλητικὸν τρόπον.

Πωλικός, ή, όν. (πῶλος) Ὁ εἰς πῶλον, ἤτοι εἰς νεογέννητον ἵππον ἀνήκων. »Ἀπήνη πωλικήν. Σοφοκλ. ἁμαξα πώλους ἐζευγμένους ἔχουσα· ἔτι δὲ καθόλ. καὶ ἐπὶ νεογνῶν ζῴων. 2) τροπ. = παρθενικός, ὁ ἀνήκων εἰς παρθένον, Αἰσχύλ. ἑπτ. Θήβ. 436. παρβλ. πῶλος 3.

Πωλίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Πῶλος, νέος ἵππος· πωλαράκιον. 2) παρ' Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. ἡ. 34. φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν ὑμένα, ἐν ᾧ περιεκλείετο τὸ πωλάριον ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, παραβλ. ἀμνίον.

Πωλοδαμαστής, οῦ, ὁ. Ὁ ταυτ. τῷ Πωλοδάμνης. ὅθεν

*Πωλοδαμαστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πωλοδάμνην, ταυτ. τῷ πωλοδαμνικός.

Πωλοδαμνέω, ῶ, μέλ. ήσω Πῶλους δαμάζω, παιδεύω ἢ μανθάνω, γυμνάζω τοὺς πώλους, συνεθίζω αὐτοὺς νὰ καβαλικεύωνται καὶ νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὸν ἵππον. Ξενοφ. Οἰκ. γ'. 10. 2) τροπ. ὡς τὸ πωλεύω, ἀνατρέφω, διδάσκω, ἐκτρέφω, ὁ Λουκ. ἔχει πωλοδαμάω, Lob. Φρυν. σελ. 594.

Πωλοδάμνης, ου, ὁ. (πῶλος, δαμάω). Ὁ τοὺς πώλους, ἤτοι τοὺς νέους ἵππους δαμάζων, χειρούθεις ποιῶν, διδάσκων, ἢ γυμνάζων αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ καβαλικεύωνται, Ξενοφ. Οἰκ. γ'. 7. καὶ Ἱππ. β'. 1. καὶ 3. »Οἱ πῶλοι καταμανθάνουσιν ὑπακούειν τοῖς πωλοδάμνασιν· καὶ καθόλ. ὁ δαμαστὴς τῶν ἵππων, ἱπποδαμαστής.

*Πωλοδαμνικός, ή, όν, ὁ εἰς πωλοδαμαστὴν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ πωλοδαμνῇ, ἢ πωλοδαμνική, προτυπα. τέχνη, ἢ τέχνη τοῦ δαμάζειν καὶ παιδεύειν τοὺς νέους ἵππους.

Πωλοκόμος, ὁ, ἡ, ον (κομέω) Ὁ κομῶν, ἐπιμελούμενος περιποιούμενος τοὺς πώλους.

Πωλομάχος, ὁ, ἡ, ον. (μάχομαι) Ὁ μετὰ πώλων ἢ ἐπὶ ἁμαξῶν μαχόμενος. Ἀνθολ.

Πῶλος, ὁ, καὶ ἡ, Ὁ ἀρτιγέννητος ἵππος, τὸ νεογεννημένον ἱππάριον, πωλάριον. Ὅμ. Ἰλ. Δ. 680. »Ἵππους δὲ ἑξακόσιε ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, πάσας θηλείας, πολλῆσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν· καὶ ἀλλαχοῦ. 2) Καθόλ. πᾶν νεογεννημένον ζῶον, ἐξαιρ. ἐκ τῶν οἰκείων ζῴων, ὡς, δίμαλις, μόσχος, νεογέννητος ὄνος, καὶ τ. τ. 3) μεταφ. λέγεται καὶ ἐπὶ Παρθένων καὶ Κορασίων, γάμου ἀπείρων καὶ ἀζύγων, ὡς καὶ τὸ δίμαλις, καὶ μόσχος, καὶ ἄλλα Εὐριπ. Ἱππολ. 546. »πῶλον, ἄζυγα λέκτρων· ἤτοι παρθένον, ἄπειρον γάμου. καὶ Seidl. Εὐρ. Τρω. 554, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ νεανίσκων, Εὐρ. Φοίν. 975. 4) Κορινθιακόν τι νόμισμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν ἐγκεχαραγμένος ἵππος, Valck. Φοιν. 331. κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. καὶ ἡ Ἑταίρα, ἴσως παρὰ τὸ Πωλεῖν ἑαυτήν (ἐκ τοῦ πῶλος παρήχθη τὸ Λατ. pullus, ὡς καὶ τὸ Γερμ. Fohlen)

Πωλοτροφέω, ῶ, (πωλοτρόφος) Πῶλους τρέφω, ἢ κρατῶ. Γεωπον.

*Πωλοτροφία, ἡ. Τὸ τρέφειν, ἢ φυλάττειν πῶλους, ὡς τὸ ἱπποτροφία.

*Πωλοτροφικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πωλοτροφίαν, ἢ εἰς τὸ τρέφειν καὶ διατηρεῖν τοὺς πῶλους, ἢ πωλοτροφική, προτυπ. τέχνη = πωλοτροφία, ἐκ τοῦ

Πωλοτρόφος, ὁ, ἡ. (τρέφω) Ὁ πῶλους ἢ ἵππους τρέφων, ἐπιμελούμενος, ἔχων ἢ φέρων, παράγων οἷον »Πωλοτρόφος Θεσσαλίας. Ἐπιγραμ.

*Πωλυπος, ὁ, Αἰσχ. καὶ Δωρ. ἀντὶ πολύπους, ὅπερ ἴδε (2)

Πώλυψ, υπος, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Πολύπους, τὸ θαλάσσιον Ὀκταπόδιον (Ἀθην.) »Ὁ πώλυψ πυνθάνεται μὲν ἀφροδίσιος, σκληρὸς δὲ ἐστὶ καὶ δύσπεπτος· καὶ Σίρξ φησὶ ἐπιφυομένη, μυξώδες ὑγρὸν ἀφιεῖσα, καὶ ἐπιφράττουσα τὴν ἀναπνοήν.

Πῶμα, τος, τό. Κάλυμμα, σκέπασμα, (Καπάκιον,) ἐπίθημα. πῶμα χηλοῦ, φαρέτρης. Ὅμ. Ἰλ. καὶ πίθου, Ἡτ. ἔρ. 94, 93. Ἰλ. Δ. 116. καὶ Ὀδ. Β. 353.

Πῶμα, τος, τό. (πίνω πέπωκα). Πιστόν, ποτόν, πόσις. 2) τὸ ἀγγεῖον, ἐξ οὗ πίνομεν. Ἀνακρ. καὶ Εὐρίπ. Ἰων. 1212. «Καὶ πῶμα χειρὸς σῆς ἐδεξάμην πάρα· γράφεται καὶ, Πόμα, μὴ Ἀττ. Ρορα. Εὐρ. Ἑκ. 396. καὶ Lob. Φρυν. σελ. 456.

Πωμάζω, (πῶμα) Πῶμα ἐπιτίθημι, καὶ ὑπτω, σκεπάζω (καπακόνω). διὰ καλύμματος ἢ ἐπιθέματος διαφυλάττω τι, Ἀριστοτ. ἔτι καὶ πωματίζω, Lobech. Φρυν. σελ. 671. Ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐστὶν ἐν χρήσει ὁ τύπος Πωμόω, καὶ Πωμόνω. ἀφ' οὗ καὶ Καπωμᾶς, ἢ Καπαμᾶς, τὸ φαγητόν, ὃ ἕψηται εἰς κεκαλυμμένον καὶ κεχριτμένον λέβητα.

Πωμαίνω, καὶ πωμαινύω, σπάν. καὶ νεώτ. τύποι ἀντὶ πωμάζω.

Πώμελα, Ἐπίρ. (πω, μάλα) ταὐτ. τὸ οὐδαμῶς, καθόλου, παντάπασιν, οὐδὲ τοὐλάχιστον, οὐδὲ κἂν τελείως· ἐν χρήσει δ' ἦν παρὰ τοῖς Δωριεῦσι, καὶ ἔξαιρ. παρὰ τοῖς Σικελοῖς, παρ' ὧν παρέλαβον αὐτὸ καὶ οἱ Ἀττικοί. οἵτινες διετήρησαν δι' αὐτοῦ μόνον τὴν ἰδέαν ἐμφαντικῆς ἀρνήσεως, Koen. Γρηγ. σελ. 142.

Πωμαστήριον, τό (πωμάζω). Σκεπαστήριον, ἢ σκεπαστάριον, σκέπασμα, καπάκιον. Συνέσ. περὶ Προν. «Πωμαστήρια τὰ κιβώτια καλύπτοντα».

Πωματίας, ου, ὁ (πῶμα). Εἶδος κοχλίου, ὅστις τὸν χειμῶνα καλύπτει τὸ ὄστρεον αὐτοῦ, καὶ μένει ἄνιτος. Διοσκορ. β'. 11. «Κοχλίας, ὁ ἐν ταῖς κατὰ τὴν Λιγυρίαν Ἄλπεσι πωματίας καλούμενος.

Πωμάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, πῶμα, μικρὸν σκέπασμα, καπακάκιον.

(Πῶμι), ἄχρηστ. Ἔνεστ. ἀντὶ πίνω· ἐντεῦθεν τό, πῶθι, καὶ συγκ. πῶ.

* Πώποκα, Δωρ. ἀντὶ πώποτε. Ἐπίχαρ. παρὰ Διογ. Λ, 3, 10.

Πώποτε, (πω, ποτέ) συνήθ. ἡγουμένου ἀρνητικοῦ μορίου. Εἰσέτι οὐ, ἀκόμι ποτέ, οὐδεμίαν φορὰν ἀκόμι, ἢ οὐδέποτε ἀκόμι, Ὅμ. καὶ Ἡρ. Ζήτει, οὐ πώποτε, μὴ πώποτε, οὐδεπώποτε, μηδεπώποτε. 2) Ἄνευ ἀρνήσ. ἐπὰ ὅτε παρὰ τοῖς Ἀττ. «ὅσοι ἐμοῦ πώποτε ἀκηκόατε», ὅσοι ἐτύχετε ποτέ, ἢ ἅπαξ νὰ μὲ ἀκούσητε, Πλατ. καὶ ἐν ἐρωτήσει· «τίσι πώποτε συμβέβηκεν; Εἰς ποίους νὰ ἐσυνέβη ἄρα ποτέ; οὕτω καὶ Ἀριστοφ. Βατρ. 147. Ἀχαρ. 405. Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. ἐ. 14. Ἀπομν. δ'. β'. 24. Δημ. Φιλιπ. 3, 26. σελ. 107. Bekk. Λυσ. περὶ Ἐρατοσθ. φόνου 43, ὅπου προηγεῖται ὁ εἰ.

* Πώρειος, εία, ειον (πώρος), = πώρινος.

Πωρέω, ῶ (πωρός). Τυφλός εἰμί, καθόλ. ταλαίπωρος εἰμί, λυποῦμαι, πενθῶ, κλαίω, θλίβομαι, πάσχω, μένον παρὰ τοῖς Γραμματ. ὡς Ἡσύχ. καὶ Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Ρ, 14. (ἐκ τούτου ἐτυμολογοῦνται καὶ τὸ ταλαιπωρέω, Hemst. Ἀριστοφ. Πλουτ. 22.) ἔθεν

Πωρητύς, ἡ. Ταλαιπωρία, δυστυχία, πενία, ἀθλιότης, πάθος, πένθος, θλῖψις, Ἀντίμαχ. Οἱ τύποι πώρη καὶ πῶρος εἶτι ἀμφιβ. (ῡς)

Πωρικός, ία, ίον = πώρινος, ἀμφ.

Πώρινος, ίνη, ινον (πῶρος). Ὁ ἐκ πώρου ἤτοι πωρίου ἢ μαρμάρου ὤν. Ἡρόδοτ. 5. 62. «Καὶ συγκειμένου σφι πωρίνου λίθου ποιέειν τὸν νηόν· ἴδε πῶρος.

Πωροκήλη, ἡ (πῶρος 2 κοίλη). Τὸ σκλήρωμα τράχυνσις, πώρωμα τῶν ὄρχεων ἢ περὶ τὸ ὄρχεον ἐξ ἀποστήματος. Παῦλ. Αἰγ. ζ'. 63. καὶ Πολυδ. δ'. 403.

Πωρολυτικός, ἡ, ὄν (πῶρος 2. λύω). Ὁ δυνάμενος λῦσαι ἢ ἀπαλὸν ποιῆσαι τὸν πῶρον, ἢ σκλήρωμά τι Παῦλ. Αἰγ.

Πωρόμφαλον, τό (ὀμφαλός). Σκλήρωμα ἢ πώρωμα κατὰ τὸν ὀμφαλόν.

Πῶρος, ὁ. Εἶδος λίθου λευκοῦ καὶ στιλπνοῦ πεπληρωμένου μικρῶν ὀπῶν ἢ πόρων, καὶ διὰ τοῦτο ἐλαφροῦ, ἢ οὐσία τις λιθώδης καὶ ἀπόρρυτος· πωρίον, καὶ πωρί, τό, ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, διὸ καὶ συγχέετ. μὲ τὸ πόρος β') Εἶδος μαρμάρου ὁμοίου κατὰ τὸ χρῶμα καὶ τὴν πυκνότητα τῷ πορίῳ, πλὴν ἐλαφρότερον, Θεόφρ. περὶ Λίθ. «Τὴν δὲ κουφότητα ἔχων τοῦ πώρου· τοιοῦτον μάρμαρον ἐνοικεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτ. ἐν 5, 52. ὅπου οἱ Ἀλκμαιωνίδαι τὰ ἐμπροσθεν τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ ἐξεποίησαν, διὰ τοῦ παρίου λίθου ἀντὶ τοῦ εὐτελοῦς πωρίου λίθου· τρβλ. καὶ Παυσ. 5, 10, 2, 6, 19, 1. ἔστι δὲ κυρίως Ἀπολίθωσις καὶ σύμπηξις ὑγρῶν τινων λιθωδῶν ὑλῶν, ἃ ὁ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τοῖς ὑγροῖς, ἀλλὰ πετρώδεσι τόποις γίνεται, ἢ ἀσβεστώδεις τινὲς στελεχῖται γιγόμενοι ἐν ἄντροις καὶ ἐν σπηλαίοις, Ἀριστ. ὅθεν ἐκ τῆς ὁμοιότητος καλεῖται οὕτω 2) καὶ Τόξος, ἢ σκλήρωμα ἐν τοῖς ὀστέοις γιγόμενον, ἢ ἐν τοῖς ἀρθρίοις, ἐν ταῖς κλειδώσεσι, ὡς ἀρθρίτης, κ. τ. τ. λέγεται καὶ ἐπὶ σαρκῶν, τυλος, ἢ τύλωμα. Ἀριστοτ. Ζωϊ. Ἱστορ. γ'. 19. «Σηπόμενον δὲ γίνεται τὸ αἷμα ἐν τῷ σώματι πύον, ἐς δὲ πύον πῶρω». Ἐν τοῖς ὀστέοις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γίνεται διά τινος ἰώρωτος πυτιώδους ἐξερχομένου ἐξ αὐτῶν τῶν ἰδίων ὀστέων, δι' οὗ συνάπτονται καὶ συμπήγνυνται ἢ συνδέονται ἀλλήλοις τὰ μέρη κατεαγότος τινὸς ὀστέου, καὶ οὕτω θεραπεύεται.

Πωρός, ά, όν. Τυφλός, καθόλ. δυστυχής ταλαίπωρος μόνον παρὰ Γραμμ. πιθαν. συγχέετ. μετὰ τοῦ πηρός.

Πωρόω, ῶ (πῶρος). Σκληρόω, λιθοποιῶ, σκληρὸν ποιῶ ὡς λίθον ἢ ὡς ὀστοῦν, ἀπολιθόω, τραχύνω, εἰς πῶρον (εἰς πωρίον) μεταβάλλω. «Τὲς ἱκμάδας πωροῦντα καὶ σφίγγοντα λιθώδεα τρόπῳ, ἀπολιθοῦντα, εἰς πωρίον μεταβάλλοντα Πιστείδης παρὰ Σουΐδᾳ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Σκλήρωμα, τύλον, πῶρον προξενῶ εἰς τὰ ὀστέα ἢ εἰς τὴν σάρκα, καὶ διὰ τοῦ πώρου συνάπτω, συνδέω, καὶ ἰατρεύω τὰ κατεαγότα ὀστᾶ· Κάταγμα πωροῖ. Διοσκ. 2) καθόλου δέ, καὶ Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, σκληρύνω, ἀμβλύνω, λιθώδη, ἢ ἀναίσθητον ποιῶ, Ἡσαΐας ς'. «Πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν».

* Πωρόω, Μλ. ώτω (πωρός). Τυφλόνω, ὡς τὸ πηρόω, ἀμφ.

* Πωρώδης, ὁ, ἡ, ες (πῶρος, εἶδος). Ὁ ἔχων μορφὴν πώρου, ὅμοιος πώρῳ.

Πώρωμα, τό (ποιόω, πῶρος). Τὸ ἐσκληρωμένον μέρος, σκλήρωμα, τράχυνσις.

Πώρωσις, ἡ (πωρόω, πῶρος). Τὸ πωροῦν, σκληρύνειν, σκλήρωσις, ἀπολίθωσις, τράχυνσις 2) Ἡ σύνδεσις καὶ σύμφυσις ἤτοι συγκόλλησις τοῦ κατεαγότος ὀστέου διὰ τοῦ πώρου, καὶ ἡ θεραπεία αὐτοῦ, ἴδε πῶρος, 2.

Πώρωσις, ἡ (πωρόω, πωρός) = πήρωσις, ἀμφ.

Πῶς, Ἰων. κῶς, ἐπίρ. ἐρωτηματικόν, τίνι τρόπῳ· κατὰ ποῖον τρόπον; μὲ ποῖον μέτον; συχνάκ. παρ' Ὁμήρ. καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ ἐμφαίνον θαυμασμόν, ἔκπληξιν, ἢ ἀπαρέσκειαν· πῶς ἐθέλεις; Ἰλ. Δ, 26. καὶοὶ πῶς δή; αὐτόθι 351. καὶ ἀλλαχοῦ· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὰ ὅτε μετὰ γεν. Ἀπὸ Πλάτ. Νομ. 4, 1. 9. 4. σελ. 200. 441. 2) ἐπιτεταμ. πῶς γάρ; ἀντὶ τοῦ, πῶς δύναται τοῦτο νὰ γίνῃ; πῶς εἶναι τρόπος; ἐκφράζον οὕτω ἀπάρνησιν τινά, ὅτε καὶ προϋποτίθεται προτασίς τις ἤδη προηγηθεῖσα, ὡς νὰ ἔλεγε, τοῦτο δὲν δύναται νὰ γίνῃ, τοῦτο δὲν εἶναι τρόπος, κ. τ. τ. Ἰλ. Α, 123 «πῶς γάρτοι δύτουσι γέρας; ἤτοι, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ δώσωσι εἰς ἐνὸ τὸ γέρας; ὅπερ ἄλλως, δὲν γίνεται, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ δώσωσι εἰς ἐνὸ τοῦτο· ὡσαύτ. καὶ Ἰλ. Κ, 61. Ὀδ. Κ, 337. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ παρὰ τοῖς Τραγικ. — πῶς δή; Ἰλ. Δ, 351. Σ, 364. ἔτι καὶ παρὰ τοῖς Τραγικ. Valck. Φοιν. 1363. πῶς γὰρ δή, Ὀρ. Π, 70. πῶς δέ; Ἰλ. Φ, 491 — πῶς ποτε, Ἀττ. ἔτι καὶ ἐπὶ ὁ πλῆς ἐρωτήσεως, πῶς τί; Heind. Πλάτ. Ἱππ. μείζ. σελ. 297. Ε. Σοφιστ σελ. 261. Δ. Θεαιτ. σελ. 145. Δ. ὅπου ὁ Bekker κεχωρισμ. πῶς; τί; ἔγραψε 3) ἐλλαττωτ. πῶς ἄρα; μετὰ ὑποστκτ. «πῶς τ' ὄρα ἴω; δηλ. πῶς κἂν θέλω ὑπάγω, καὶ Ὀδ. Γ, 22. μετὰ εὐκτκ. Ἰλ. Α, 838. πῶς ἄν; καὶ, πῶς κεν ἢ πῶς κε μετ' εὐκτ. Ἰλ. Ι, 437. Κ, 243. Ξ, 333. Ρ, 149. Ὀδ. Α, 65. Θ, 352. Ι, 351. καὶ ἀλλαχοῦ. πολλάκ. πῶς κε; μετὰ ὁριστικ. Ἰλ. Χ, 202. πῶς ἄν; μετ' Εὐκτ. παρὰ Τραγ. καὶ Κωμ. ἔτι δὲ ἐσθότε καὶ ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, ὅπου ἡ ἐρώτησις ἐμφαίνει εὐχὴν ἢ ἐπιθυμίαν τινὰ ὁριστμένην, ἀντὶ τοῦ, ὦ εἴθε ὦ ἄρποτε! τὸ Λατ. o si, utinam, π. χ. πῶς ἂν θέοιμι; ἤτοι, πῶς λοιπὸν ἄραγε δύναμαι ν' ἀποθάνω; πῶς ἠθέλα κατορθόσει ὥστε ν' ἀποθάνω; ὅπερ ἄλλως ἀντὶ τοῦ, ὦ ἄρποτε νὰ ἀποθάνω, Σοφ. Αἰ. 388. παρβλ. Φιλ. 794. Ο. Τ. 765. Valc. Ἱππ. 208. 345. θιατρ. σελ. 173. C. Br. Ἀριστοφ. Θεσμ. 24. ἔξαιρ. Markl. Εὐρ. Ἱκετ. 796. καὶ Σχεῖρ. Σοφ. ΟΣ. 1100. Monk. Εὐρ. Ἱππόλ. 208. 345. παρὰ τοῖς μεταγενέστερ. Συγγρ. ὡς παρ' Ἀντωνίῳ, καὶ Ἀρρίανῷ εὑρῆται τὸ πῶς ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. μετὰ τῆς ὑποτκτ. ἄνευ τοῦ ἄν, Schaef. mel. σελ. 100. 4) διὰ τοῦ πῶς σχηματίζονται μικραί τινες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐλλειπτικαὶ προτάσεις, αἵ τινες καὶ ἀσυναρτήτως καθ' ἑαυτὰς ὑπάρχουσι, ὡς φ. ε. πῶς νῦν; ἀντὶ, τί λοιπόν; πῶς στοχάζεσαι; Ὀδ. Σ, 223. πῶς γάρ; ἀντὶ, διότι πῶς ἠθέλεν εἶναι δυνατόν; καὶ ἄνευ ἐρωτήσεως, ἀντὶ, οὐδόλως, οὐδαμῶς, Valck. Φοιν. 1614. Hemst. Λουκ. Τιμ. 2. σπανίως ὡς τό, πῶς γὰρ οὐ; καὶ καταφατικῶς, Σοφοκ. Αἰ. 279. καὶ πῶς; τοῦτ' ἔστι, πῶς ἠθέλεν εἶναι δυνατόν; ὅπερ καὶ ἀποφατικῶς ἐν χρήσει, ἀντὶ τοῦ, ἀδύνατον! Ρορα. Εὐρ. Φοίν. 1373. ἔτι καὶ ἐπὶ ὁριστμένων ἀποφατικῶν ἐρωτήσεων, Πλάτ. Ἀλκ. 1, σελ. 144. C. πῶς οὔ; καὶ πῶς γὰρ οὔ; ἐπὶ καταφάσεως καὶ ὁριστμέν. ἐκφρασ. ἀντὶ τοῦ, πῶς ὄχι; διὰ τί ὄχι; διὰ τί νὰ μὴ δύναται νὰ ἔχῃ οὕτως, Λατ. quidni? ἔθεν ἄνευ ἐρωτήσεως, ἀντὶ τοῦ, βέβαια, φυσικά, ἀναμφιβόλως, συχνάκ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἴδε Ματθία. ἐλ Γραμ. σελ. 1234. ἐν τῇ αὐτῇ καταφατ. σημασ. ἠνέν χρήσει ἐσθότε καὶ τό, πῶς, καὶ πῶς γάρ, Koen. Γρηγ. σελ. 144. Schaef. Σοφ. Αἰ. 279. ὡσαύτ. εὑρῆται καὶ τὸ ἄρα ἀντὶ ἄρ' οὖ. — πῶς δοκεῖς; ἐξαιρ. ἐν τῷ διαλόγῳ ὅπου ἐμφαντικῶς ἀγκειται τῇ προτάσει, πῶς σοὶ φαίνεται; τί νομίζεις; τουτ. λέγον, προϋποτιθεμ. τῆς ἀπαρρίσεως, Valck. Ἱππ. 446. Br. Ἀρ. Πλουτ. 74. Herm. Ἀριστοφ. Νεφ. 878. 5) πῶς, ἐν πλαγίᾳ ἐρωτήσει παρὰ τοῖς μεταγενεστερ. ἀντὶ τοῦ ὅπως. Β) πως, Ἰων. κως ἄνευ τόνου ἐγκλιτ. ἐπίρ. τρόπον τινα, κατὰ κάποιον τρόπον, καθοποιονδήποτε τρόπον, παρ' Ὅμ. συχνὰ, μετὰ τοῦ, αἰ, εἰ, οὐ ἢ μὴ ἐπιφερόμ. ἀλλ' οὕτως ὥστε νὰ παρεντίθεται μεταξὺ τούτων ἄλλη τις λέξις, παραβλ. εἴπως, οὔπως, μήπως. (Κυρ. ἔστι τὸ πῶς ἐπίρ. τοῦ ἀρχαίου ΠΟΣ, ἐξ οὗ ποῦ, πω, ποῖ, κ. τ. τ.)

Πωτάομαι, ῶμαι. Μέλ. ήσομαι, ἐπικ. ἀντὶ πέτομαι, ποτάομαι, ἵπταμαι, πετῶ, πίπτω μὲ ὁρμὴν, βίπτομαι βιαίως, παρ' Ὅμ. «λίθοι πωτῶντο θαμειαὶ» Ἰλ. Μ, 287, «πτηθαρίδεσσι

ίμ. Ἀπολ. 442. παράβλ. Lobeck. Φρύν. σελ. 581. (πωτάομαι ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ πέτομαι ὡς τὸ στρωφάω ἐκ τοῦ στρέφω, πωλέομαι ἐκ τοῦ πέλομαι κ.τ.τ.) ὅθεν

Πωτήεις, εσσα, εν. Ὁ πετῶν, ἱπτάμενος.

Πώτημα, τό. ἡ πτῆσις, τὸ πέταμα. Αἰσχύλ. Εὐμ. 250.

Πῶυ, εος, τό. Ποίμνη, ποίμνιον, κοπάδιον, ἀγέλη συχνάκ. παρ' Ὅμ. ἐνίκ. καὶ πληθ. πώεα, ἰδίως ἐπὶ ποίμνης προβάτων, ἐξ ὃ καὶ συνεκφέρεται παρ' αὐτῷ ἀεί, οἰῶν μέγα πῶυ, πώεα οἰῶν, πώεσι μήλων, Ἰλ. Γ, 198. Λ, 696. Ο, 323. Ὀδ. Μ, 299. Δ, 413, καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν δὲ Ὀδ. Μ, 129. κεῖται, βοῶν ἀγέλαι καὶ οἰῶν πώεα, παραβλ. αὐτοθ. Λ, 402. Ξ, 100. Ω, 112. ὡσαύτ. βοῶν ἀγέλαι, πώεα οἰῶν, συῶν συβόσια, καὶ αἰπόλια αἰγῶν, Ἰλ. Δ, 678. ἐν δὲ Ἡσ. ἔρ. 518. εὕρηται τὸ πώεα ἀντὶ ποίμνη προβάτων ἄνευ ἄλλου τινὸς προσδιορισμοῦ· ἔστι δὲ ἡ λέξ. ἀρχαία ποιητική (συγχίετ. μετὰ τοῦ ποιμήν, πάμα, πέπαμαι)

Πώυξ, καὶ, Πώξ, γγος, ὁ. Πτύξ. ὁ'. Πτηνόν τι ἐν ὑδατώδεσι τόποις διαιτώμενον, ἀδιόριστον εἰπέτι. Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. Θ'. 13. ω'Η δὲ ὕβρις· φασὶ δέ τινες εἶναι τὸν αὐτὸν τοῦτον ὄρνιθα τῷ πτιγγίᾳ· ἐν δὲ κεφ. 17. ἔχει. α'Η δὲ καλουμένη πώυξ ἴδιον ἔχει πρὸς τὰ ἄλλα· μάλιστα γάρ ἐστιν ὀφθαλμοβόρος τῶν ὀρνίθων· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Πώυξ, ποιὸς ὄρνις. Ἀριστοτέλης περὶ ζώων· ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει. »Πώυγγες, αἱ αἴθυιαι, αἱ κληθεῖσαι Βούγγες, παρὰ τὴν βοὴν καὶ τὴν ἰύγγα παραβλ. Lob. Φρύν. σελ. 72.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Π ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ, ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ.